Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Ebook by: Thụy An An

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan

Quyển 1

Chương 1: Trên Suối Người Phương Nào Thổi Ngọc Tiêu
Chương 2: Sao Tàng Hàn Khí Tú Xuân Đao.
Chương 3: Nghiên Nhược Xuân Hoa Nhân Như Thảo.
Chương 4: Tái Tác Phùng Phu
Chương 5: Sơn Trai Dương Húc
Chương 6: Tá Thạch Bằng Trai
Chương 7: Ngươi Phải Đổi Trắng
Chương 8: Thanh La Viên - Cô Nương Trắng
Chương 9: Đuổi Vịt Lên Giá
Chương 10: Tiểu Gia Hữu Nữ Sơ Trưởng Thành
Chương 11: Trời Tối Xin Nhắm Mắt
Chương 12: Da Hành Không Phải Một Người
Chương 13: Thơ Săn Cùng Bẫy Rập
Chương 14: Thập Tam Vào Tròng
Chương 15: Kéo Tơ Quấn Kén Muốn Hóa Bướm
Chương 16: Cái Loa Nhỏ Bắt Đầu Phát
Chương 17: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng
Chương 18: Tai Hành Đông
Chương 19: Người Người Có Chuyên Xưa
Chương 20: Đem Cá Giao Cho Mèo
Chương 21: Cả Sảnh Đường Ai Mới Là Chân Nhân
Chương 22: Bành Đại Cô Nương Rất Không Thoải Mái
Chương 23: Không Phải Oan Gia Không Tu Đầu
Chương 24: Chỗ Rẽ
Chương 25: Có Cổ Quái!
Chương 26: Canh Viên Ngoại Bị Thương
Chương 26: Canh Viên Ngoại Bị Thương (2)
Chương 27: Ai Cũng Khó Chơi
Chương 28: Tề Vương Thọ
Chương 29: Sát Tâm Lại Khởi
Chương 30: Diêu Tường Hạ Bút Thành Văn
Chương 31: Làm Hay Không Làm?
Chương 32: Dùng Tính Mạng Thủ Hộ
Chương 33: Dư Mưu Giết Người
Chương 34: Mập Mờ Trong Mưa
Chương 35: Đêm Cứu
Chương 36: Bỏ Trốn
Chương 37: Hạ Tầm Điều Tra Án
Chương 38: Nữ Giả Trang Nữ Trang Đi Câu Cá
Chương 39: Bát Tiên Quá Hải
Chương 40: Cá Mắc Câu
Chương 41: Hoa Hồng Có Gai
Chương 42: Võ Công Cao Tới Đâu, Cũng Sợ Thái Đao.
Chương 43: Quần Anh Hội
Chương 44: Thu Lưới
Chương 45: Ngựa Đến Dương Cốc
Chương 46: Tây Môn Đại Quan Nhân
Chương 47: Ám Da Chi Vương

Chương 48: Trong Khổ Tìm Vui
Chương 49: Mông Xuân Vô Ngân
Chương 50: Đêm Thanh Châu
Chương 51: Giết Người Không Cần Đao
Chương 52: Bành Đại Tỷ Suy Luân.
Chương 54: Mê Trong Mưa.
Chương 55: Hứa Hôn Từ Bé.
Chương 56: Ân Oán Gia Tộc
Chương 57: Kim Thiền Muốn Thoát Xác.
Chương 58: Một Cái Lược Dẫn Khởi Chiến Tranh
Chương 59: Bắt Người
Chương 60: Dương Thiếu Gia, Tứ Y Đẳng, Tính Kế Tính Kế
Chương 61: Giá Tri Kinh Người.
Chương 62: Chỉ Cần Gât Đầu
Chương 63: Thề Không Cúi Đầu
Chương 64: Ngày Tốt
Chương 65: Vấn Tâm
Chương 66: Ta Đến Đây
Chương 67: Ca. Người Là Thiếu Gia?
Chương 68: Nhu Tình Mât Ý
Chương 69: Hanh Cáp Nhi Tướng
Chương 70: Da Hành Nhân
Chương 71: Kế Hoach A - Canh Viên Ngoai
Chương 72: Kế Hoach B - Ha Tầm
Chương 73: Trong Rươu Có Càn Khôn
Chương 74: Mông Trung Nhât Nguyêt Trường (1)
Chương 75: Mông Trung Nhât Nguyêt Trường (2)
Chương 76: Mông Trung Nhât Nguyêt Trường (3)
Chương 77: Mông Trung Nhât Nguyêt Trường (4)
Chương 78: Mông Trung Nhât Nguyêt Trường (5b)
Chương 79: Người Là Anh Hùng (1 2)
Chương 80: Nhân Sinh Trường Hân Thủy Đông (1 2)
Chương 80: Nhân Sinh Trường Hân Thủy Trường Đông (2)
Chương 81: Đi Tế Nam (1 2)
Chương 82: Oan Gia Ngõ Hep
Chương 83: Trăm Năm Khó Đươc Cùng Xe
Chương 84: Môt Nhành Cây Mắc Cỡ
Chương 85: Rung Thân Bá Vương Hoa
Chương 86: Giảo Hồ Thoát Thỏ
Chương 87: Chi Tiết Đôt Nhiên Phát Sinh
Chương 87: Chi Tiết Đôt Nhiên Phát Sinh (2)
Chương 88: Tình Cờ Găp Gỡ
Chương 88: Tình Cờ Găp Gỡ (2)
Chương 89: Tiểu Loly, Tình Ý Không Thể Bán
Chương 90: Rốt Cuôc Ai Gat Ai
Chương 90: Rốt Cuôc Ai Gat Ai (2)
Chương 91: Đều Dùng Tâm Cơ
Chương 92: Oan Gia Ngõ Hep
Chương 93: Bí Mât Khó Nói
Chương 94: Lên Kế Hoach
Chương 95: Âm Soa Dương Thác
Chương 96: Đi Trong Tuyết
Chương 97: Thât Chât Vât
Chương 98: Hồi Mã Thương

Chương 99: Trong Lồng Luân Đao
Chương 99: Trong Lồng Luân Đao (2)

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trên Suối Người Phương Nào Thổi Ngọc Tiêu

Chương 1: Trên suối người phương nào thổi ngọc tiêu

Quyển 1- Sát Thanh Châu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Banlonghoi. com

Đang giữa hè, thái dương như hỏa lò nướng đại địa Thanh Châu phủ Sơn Đông. Mấy ngày hôm trước vừa mới hạ qua một hồi mưa to, trong chỗ trũng trấn Vân Hà có rất nhiều nước đọng, nhưng dưới mặt trời gay gắt, nước mưa rất nhanh đã khô, sau mưa mặt đất ướt át lầy lội, lại chịu mặt trời chiếu rọi một hồi, liền vỡ ra từng mảnh bằng bàn tay, những đứa nhỏ chân trần chạy tới chạy lui, đem những mảnh này về cho nhà dùng.

Thời tiết quá nóng, ngoại trừ những đứa nhỏ này hào hứng bừng bừng, những người khác lười biếng đề không nổi tinh thần, trừ khi có việc, còn không đều ở trước nhà tìm bóng râm mà hóng mát, trên đường không có mấy người đi lại. Coi như là cây liễu rậm rạp như vậy ở dưới loại thời tiết quỷ quái này cũng ủ rũ, cành liễu không chút sinh khí mà cụp xuống, chỉ có côn trùng nấp ở trong bụi cây rền rĩ, gọi người buồn ngủ.

Đến hoàng hôn, cảm giác khô nóng mới dần dần tán đi. Mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà giống như sương mù, phóng tầm mắt nhìn lại là một mảng màu hồng, trấn Vân Hà vịnh Chiếu Nguyệt ở trong vùng đặc biệt có vẻ thanh lương, bởi vì nơi này có nhánh sông Di Hà hình thành một vịnh nước, diện tích ước chừng năm sáu mẫu, trong vịnh khắp nơi mọc hoa sen, xung quanh mọc cây liễu cùng cây tang châm, là chỗ hóng mát giải nóng.

Nhưng mà người trong thôn cũng không dám đến nơi này để hóng mát, bởi vì này là tài sản

riêng của Dương gia Thanh Châu. Hoa sen trong vịnh mọc rất nhiều, cả vịnh là một mảng xanh lục của lá sen, xa xa có một chiếc thuyền lá nhỏ đang đi, thuyền nhó lướt qua, lá sen rẽ ra, tiếng tiêu như phạm xướng, từ trong lá sen lan truyền về bốn phương tám hướng.

Mộ Quy lão nông người còng xuống, trong tay cầm một đầu dây, chậm rãi đi từ bờ ruộng đằng xa, đầu dây kia là một con trâu già gầy trơ cả xương, ngồi trên lưng trâu là một đứa nhỏ ngửa đầu nhìn trời, đứa nhỏ đang vui vẻ chơi cái nón của gia gia. Chỗ xa hơn, mặt trời như bánh xe đỏ thẫm đang lặn một nửa ở cuối chân trời

Tình cảnh này, như thơ như vẽ.

Nghe được tiếng tiêu, lão hán nhìn về phía vịnh nước. Trên hồ sóng nước tầng tầng, thuyền nhỏ hoàn toàn ẩn ở trong hoa sen, chỉ có thể mơ hồ trông thấy một vị công tử trẻ tuổi mặc áo bào thuần một sắc trắng, đầu đội bình định tứ phương cân ngồi ở mũi thuyền thổi tiêu, tại bên cạnh hắn còn có một vị tiểu mỹ nhân cầm ô che nắng, một bộ áo xuân, eo lưng nhỏ nhắn, chỉ tiếc nàng mặt hướng về vị công tử kia, không cách nào trông thấy bộ dáng, chỉ thấy được một đầu tóc đen nhẹ nhàng búi lên, cành trâm cắm nghiêng rung động, tạo nên một cảnh đẹp đập vào mắt, tư thái phong lưu nói không hết, làm cho người ta nghĩ ngợi vô hạn.

Nhìn qua bộ dáng này, lão hán đã biết đây là chủ nhân Dương gia mang theo gia quyến từ phủ Thanh Châu đến nông thôn nghỉ hè. Lão hán là nông phu chân chính, thấy người ta trên thuyền có nữ quyến, nhìn nữa không khỏi thất lễ, hạng nhà giàu này loại thôn phu hương dã như mình không trêu chọc tới là tốt nhất, lão hán vội vàng cúi thấp đầu, bước chân nhanh hơn đi về phía trước, cách đó không xa, không trung trên trấn đã bốc lên từng đạo khói bếp.

Tiếng tiêu như phạm xướng đã ngừng, tiếng ca kiều mị lại uyển chuyển vang lên, mặt trời đỏ ở chân trời cũng ở giữa tiếng tiêu cùng tiếng ca chuyển đổi mà dần dần hạ xuống đường chân trời.

Hôm nay xác thực là chủ nhân Dương gia đến nông thôn nghỉ hè du ngoạn. Chủ nhân Dương gia họ Dương danh Húc, tự Văn Hiên, năm nay vừa tròn hai mươi.

Dương gia tại Thanh Châu vốn chỉ là nhà giàu bậc trung. Bốn năm trước lão chủ nhân Dương gia Dương Bính Khôn chết vì bệnh, đã đem toàn bộ gia sản giao vào trong tay đứa con duy nhất là Dương Húc mới vẻn vẹn mười sáu tuổi. Người bên ngoài đều cho rằng Dương gia từ nay về sau sẽ suy tàn. Dương Húc tiếp nhận gia nghiệp một năm đầu xác thực cũng không

có thể hiện ra bản lãnh gì, đừng nói là khai thác, chỉ gìn giữ thôi đã sợ đã không nổi.

Nhưng ai ngờ từ năm thứ hai trở đi, Dương Húc này liền như có thần trợ giúp, bất kể là kinh thương, trồng trọt, nuôi ngựa, khai thác mỏ... quả thực là không làm gì mà không có lợi, trong nhà nhanh chóng có thêm cửa hàng, nhà xưởng, ruộng đồng, mã trường... tài phú như tuyết rơi tầng tầng gia tăng, hôm nay đã lọt vào nhóm thập đại hào môn của Thanh Châu.

Ba năm qua, Dương Văn Hiên Dương công tử lại tham gia phủ học, một nhát khảo trúng chư sinh "Tú Tài", có công danh trong người, lại có một phần gia nghiệp lớn như vậy. Dương Húc công tử lập tức trở thành thanh niên chưa lập gia đình chạm tay là có thể bỏng nhất phủ Thanh Châu, cũng không biết có bao nhiêu đôi mắt trông chờ nhìn theo hắn, muốn đem vị Dương công tử này chiêu làm con rể mình, bà mối chen chúc đến thăm, đem cánh cửa Dương gia muốn san bằng. Mạc đạo quân hành tảo, canh hữu tảo hành nhân (Đừng nói quân đi sớm, đã sớm có người qua). Đáng tiếc, Tiếu quản sự Dương phủ đã nói với các bà mối: "Thật có lỗi, thiếu gia nhà ta từ nhỏ đã do lão gia tác chủ, tại lão gia phủ Ứng Thiên bên kia lập thành một mối hôn sự, thiếu gia nhà ta sớm muộn gì cũng phải hồi hương thành thân, chính vì phú bất dịch thê, quý bất dịch giao (giàu không dễ có vợ, quý không dễ kết giao), chuyện hôn thú thiếu gia nhà ta đã không thể làm, các vị có ý tốt, lão Tiếu thay mặt thiếu gia tạ ơn, thật có lỗi, thật có lỗi..

Như vậy, việc này tự nhiên không nhắc tới nữa. Thế nhưng quái là, vị thiếu gia Dương gia này đã tới hai mươi, lại đã công thành danh toại, nói đến cũng đã đến tuổi thành gia. Hôm nay ba năm giữ đạo hiếu cũng đã qua, không tiếp tục có bất luận chướng ngại gì, nhưng vẫn không thấy hắn thu xếp hồi hương đón dâu, thậm chí đối với lão gia phủ ứng Thiên có chút thân nhân gì đều giữ kín như bưng. Ngoại trừ quản lý việc làm ăn nhà mình ra, vị Dương công tử này ba năm qua lang thang tri giao hảo hữu khắp nơi, du hí phong trần, cưỡi ngựa nhanh, uống rượu mạnh, dạo thanh lâu sa hoa nhất, tìm các cô gái xinh đẹp nhất, một năm qua tầm hoa vấn liễu phá hỏng cả thanh danh.

Dương Văn Hiên mặc dù ở bên ngoài phong lưu phóng khoáng, nhưng vẫn không có dẫn nữ nhân về nhà, hôm nay hắn dẫn theo nữ tử đến chỗ nghỉ hè nhà mình, đây cũng là lần đầu tiên, cho thấy cô gái này làm cho hắn rất vui vẻ.

Thuyền nhỏ ở cách bờ chừng một trượng thì dừng lại, trên bờ có một cây liễu già thân cành ngã về phía mặt hồ, đem ngàn vạn cành liễu nhẹ rũ xuống ở trên thuyền, gió đêm dần dần lên, cành liễu lòa xòa, Dương Đại thiếu gia hai chân trần, khoanh chân ngồi ở mũi thuyền, trong

tay cầm một cái cần câu, thoải mái tự nhiên, mà tiểu mỹ nhân thì ở trong khoang thuyền đốt lò, làm bữa tối.

Gỏi sen cắt thành từng lát mỏng tư vị thoang thoảng là từ vịnh lấy lên, tôm nhỏ cũng là từ sông dưới cây liễu bắt được, về phần mập gà dê non còn có rượu lâu năm, cũng đều là từ trong trang trại nuôi ra, đặt trên cái mâm bằng tam châm như hắc mã não, làm người ta nhìn thèm chảy nước miếng, ngay cả cái mâm bằng tang châm này cũng là từ cây tang châm mọc ỏ bên bờ hồ làm ra, tinh tế suy xét, hiện tại còn thiếu một con cá do công tử gia tự tay câu lên nhắm rượu là công đức viên mãn, tất cả thực vật đều là nhà mình làm ra, có thể nói là món ăn thôn quê cực kỳ thú vị.

Khi tinh quang bắt đầu lập lòe, một ngày náo nhiệt cũng đã mệt mỏi, trên mặt hồ yên tĩnh xuống. Dương Đại thiếu gia cùng tiểu mỹ nhân nâng ly cạn chén, tự đắc vui vẻ, thỉnh thoảng tiểu mỹ nhân còn dãn nhẹ cánh tay ngọc, cười khanh khách quàng lên cổ Dương Đại thiếu gia, cùng hắn nồng nhiệt hương diễm dâng lên đôi môi làm chén.

Chỉ tiếc đây là tài sản riêng của Dương gia, người ngoài không dám qua lại nơi đây, gia phó sai vặt cũng sớm thức thời tránh đi chỗ khác, may mắn thấy được một màn này chỉ có mấy con cóc trừng lớn hai mắt, nằm ở trên lá sen phổng lớn cái bụng lên.

Khi vầng trăng nhô lên ở xa xa trên bầu trời, trong thuyền nhỏ chén rượu giao thoa, thanh âm cười cười nói nói đều đã biến mất, ngược lại mơ hồ truyền ra chút ít tiếng thở dài ngọt ngào.

Dương Húc cỡi áo bào rộng, mở bụng nằm ngửa, tay trái cầm cần câu rũ xuống mặt hồ, tay phải mang theo một bầu rượu, nhìn qua bầu trời đầy sao trên đầu, hớp một ngụm rượu ngon tự nấu, tự thưởng thức thú vui.

“Hương thần xuy triệt mai hoa khúc, ngã nguyện thân vi bích ngọc tiêu.. , aa... aa...”

Khuôn mặt trơn bóng non nớt của tiểu mỹ nhân đang chôn ở giữa hai đùi của hắn, tóc mây hoa nhan dao động lên xuống, miệng lưỡi đang phun ra nuốt vào, làm cho cho hắn hồn tiêu phách lạc, con thuyền nhỏ dưới thân dưới sự chịu lực, cũng chìm chìm nổi nổi, tạo nên rung động làm cho người ta nghĩ ngợi sâu xa.

Tiểu mỹ nhân có tên là Thính Hương này quả thật không tệ, sinh ra đã có một bộ dáng như hoa như ngọc, một tay làm được món ngon mỹ vị khen không dứt miệng, bản lĩnh phục thị

người càng rất cao, nếu không có như thế mấy ngày trước đây đi phủ Thái Châu, Dương công tử cũng sẽ không chi ra hai trăm xâu tiền đem nàng mua về, mặc dù với bản lãnh phong lưu tầm hoa của Dương công tử, cũng không chịu được công phu miệng lưỡi của nàng, hai chân hắn dần dần thẳng băng, ngón chân cong lên, hô hấp cũng gấp gấp rút rút hẳn lên.

Con cá cắn câu, bóng đêm mông lung, nhìn không thấy phao chìm vào trong nước, nhưng dây câu đã thẳng tắp, trên tay bỗng nhiên chịu lực, đã có thể cảm giác được. Nhưng mà lúc này Dương Húc đã đạt đến cảnh giới cực lạc, nào đâu có thể để ý tới cá cắn câu, hắn rên lên hừ hừ, đột nhiên rơi mất túi rượu, rượu ồ ồ chảy về phía boong tàu, tay hắn đã đã nắm chặt lấy tóc của Thính Hương, đem đầu nàng nhấn mạnh xuống, chiếc trâm cài trên đầu nàng ta rơi xuống nước, mái tóc thoát khỏi trói buộc tung bay. Đúng tại lúc này, bùm một tiếng, sóng nước phân ra, mặt nước bên cạnh thuyền đột nhiên xông ra một bóng người. Người nọ chụp lấy mép thuyền, mang theo một thân ướt sũng nước nhanh chóng nhảy lên mũi thuyền, vững vàng ngồi ở trên mép thuyền, phảng phất như một con ếch, thuyền nhỏ thêm người, trầm xuống về phía hắn, nhưng hai chân hắn bám chặt trên mép thuyền, không chút nhúc nhích.

Thính Hương thân thể nghiêng một cái, ái da một tiếng, đúng lúc này, người nọ tay phải vung lên, trong tay một đạo hàn quang lóe lên, giống như ánh trăng ở phía chân trời, một đạo ánh sáng lạnh màu xanh nhạt phập một tiếng, liền đâm vào ngực Dương Húc.

“Hự" Dương Húc kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng còn chưa kêu thành tiếng, người nọ đã tống cánh tay ra, hai chân bắn ra, lập tức bắn ngược vào trong nước, tốc độ nhanh như điện vậy, từ khi lên thuyền đến khi vào nước, tất cả động tác liên hoàn, nhanh như điện xẹt, từ đầu đến cuối đều không để cho người ta thấy rõ bộ dáng của hắn. Người đã không thấy, chỉ có sóng nước kịch liệt chấn động, chấn nát ánh trăng ở trên vịnh.

Dương Húc trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ cùng khó có thể tin, ánh sáng trong mắt dần dần tán đi, cánh tay vốn nắm chặt cần câu cũng đã vô lực rũ xuống ở mép thuyền, năm ngón tay buông lỏng, con cá cắn câu được buông lỏng cần câu đã cấp tốc đào tẩu.

Thính Hương cô nương tóc tai bù xù sắc mặt tái nhợt, thần sắc có chút đờ đẫn, nàng run rẩy vươn tay, sờ lên đôi môi thấm ướt của mình, một cỗ tư vị ngai ngái liền chậm rãi thấm vào trong miệng nàng, đó là máu tươi vừa rồi văng tung tóe lên trên mặt nàng. Thính Hương thân thể run lên bần bật, một tiếng thê lương, hoảng sợ thét lên bật ra khỏi môi: “A!... A!... Cứu mạng!...”

Nghe tiếng kêu kinh hãi, từng con ếch nhanh nhẹn từ trên lá sen nhảy xuống nước, âm thanh oành oạch nổi lên bốn phía.

Trên bờ cách đó không xa có một căn nhà, trên cửa sổ còn một ngọn đèn đang còn chiếu sáng, từ tiếng kêu sợ hãi của Thính Hương, ngọn đèn nhanh chóng dời đi, sau đó cánh cửa vang lên một tiếng kẹt, có người giơ cao đèn bước nhanh đi ra, đứng ở trên bờ lớn tiếng hỏi: "Công tử, công tử? Thính Hương cô nương, đã xảy ra chuyện gì?"

"Công... công tử hắn... giết... bị giết rồi..."

Thính Hương trong miệng hàm răng đánh nhau lập cập, thật vất vả mới nói ra được một câu, lại nói bừa bãi, thật không rõ ràng.

Người ở trên bờ nọ nghe vậy cả kinh, vội vàng vất cây đèn, tung người nhảy lên, cự ly cách xa hơn một trượng, hắn lại vù một tiếng bay vút lên trên thuyền, chuẩn xác hạ xuống thuyền, ép cho thuyền nhỏ kịch liệt lay động một hồi. Thính Hương vội bắt lấy mép thuyền, ngay cả thét lên cũng đã quên mất.

Người nhảy lên thuyền ăn mặc áo xanh mũ quả dưa, đúng là người hầu thiếp thân của Dương Húc, Trương Thập Tam. Hắn cấp tốc cúi người, mượn ánh trăng sao đầy trời nhìn kỹ, trong lòng nhất thời lạnh lẽo. Hắn không phải là lần đầu tiên nhìn thấy người chết, chỉ liếc nhìn qua, hắn đã biết được Dương Húc đã là chết không thể sống lại, tuyệt không có khả năng sống lại, sắc mặt hắn lập tức biến thành một mảng tái nhợt.

"Đã chết? Dương Húc lại đã chết! Ba năm khổ tâm tài bồi, đại kế vừa mới có điểm hy vọng, hắn lại đã chết?"

Trương Thập Tam hai tay phát run, tâm loạn như ma, trong lồng ngực một cỗ phẫn uất, hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài, mới phát tiết ra được cỗ ác khí này trong lòng. Hắn đột nhiên chuyển hướng sang Thính Hương, hung hăng nhìn chằm chằm vào nàng, đằng đằng sát khí hỏi:

"Hung thủ là ai, làm thế nào ám sát công tử, nói mau!"

Thính Hương cô nương chỉ vào mặt nước, rung giọng nói:

"Không... không biết, người nọ... người nọ thoáng cái từ trong nước nhảy ra rồi... giết công

tử, sau đó lại... lại nhảy vào trong nước không thấy nữa, ta... ta ngay cả hắn là nam hay là nữ cũng đều không thấy rõ..

Vừa mới nói đến người nọ, một trận gió thổi đến làm lá sen xào xạc, giống như có người ở dưới đó nhẹ nhàng lay động vậy. Thính Hương cô nương vừa thấy, chỉ nghĩ là thích khách kia đi mà quay lại, sợ tới mức lại lần nữa hét rầm lên: "A!! Cứu mạng! Hắn... hắn lại tới, cứu mạng..."

"Câm miệng!"

Trương Thập Tam giận dữ, trở tay một chưởng, một cái tát thanh thúy liền giáng lên trên mặt của nàng, đem nửa bên mặt của Thính Hương đánh đến tê dại. Thính Hương là nữ nhân của Dương Húc, cho tới hiện tại cũng không nghĩ tới một gã người hầu lại dám đánh mình, không khỏi vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, nhất thời đứng ngẩn ra ở nơi đó, ngay cả thét lên cũng đã ngừng lại.

"Làm sao bây giờ? Cái này làm sao cho tốt bây giờ?"

Trương Thập Tam vặn vẹo hai bàn tay, còn chưa có quyết định chủ ý, thì thấy xa xa có vài chụp đèn lắc lư, thì ra là hạ nhân ở trong trang mơ hồ nghe được tiếng gọi ầm ĩ, chỉ cho là trong trang viện nhà mình gặp trộm, liền đốt đèn lồng, mang theo bồ cào, xẻng các loại nông cụ hướng về phía bên này tìm tới, trên đường đi còn lớn tiếng hô to gọi nhỏ. Trương Thập Tam hàm răng khẽ cắn thầm nghĩ trong lòng: "Dương Văn Hiên vừa chết, mấy năm tâm huyết của chúng ta tất cả đều hóa thành hư ảo, trách nhiệm này ta một mình đảm đương không nổi. Ta tạm thời giấu diếm tin này, trước rời khỏi nơi này, tìm đến bọn họ cùng bàn đối sách cái đã".

Chủ ý đã định, mắt thấy ngọn đèn càng ngày càng gần. Trương Thập Tam liền đối với Thính Hương thấp giọng nói: "Công tử gặp chuyện ly kỳ, trên thuyền cũng chỉ có một mình ngươi, ngươi còn không nói ra được nguyên do, chỉ nói thiếu gia là bị người đánh ai sẽ tin ngươi? Cái này mà đưa lên quan phủ, ngươi đừng có mơ tưởng thoát thân".

Thính Hương khóc ròng nói: "Thập Tam Lang, chuyện thật không liên quan tới ta! Ta lúc ấy còn đang... còn đang..

Trương Thập Tam lạnh lùng nói: "Câm miệng, công tử là nhân vật bậc nào, nhân mạng đại sự lớn bằng trời, cần có một câu trả lời thỏa đáng, ai sẽ quan tâm đến một tiểu nữ tử như

ngươi oan hay là không oan? Dân tâm như sắt, quan pháp như lò, một khi vào nha môn, ngươi mặc dù trong sạch như nước, các lão gia cũng có biện pháp để cho ngươi ngoan ngoãn nhận tội. Ngươi nếu không muốn lên quan, thì nghe theo ta phân phó, do ta làm chủ, chớ để lộ ra lung tung".

"Vâng vâng vâng, ta... ta nghe theo ngươi, đều nghe theo ngươi" Thính Hương là cô nương lớn lên trong thanh lâu, chỉ hiểu được cách phục thị người khác, chứ chưa từng thấy qua cảnh tượng máu chảy đầm đìa như vậy, chỉ sợ đến hoang mang lo sợ, bị Trương Thập Tam nói dọa cho sợ mất hồn, lập tức đáp ứng.

Lúc này mấy người hầu trong nông trang đuổi tới bên cạnh bờ, hướng về phía trên thuyền hô: "Công tử gia, đã xảy ra chuyện gì, có phải trộm lẻn vào hay không?"

"Không có việc gì..."

Trương Thập Tam trấn định lại, bình thản lớn giọng nói: "Công tử gia say rượu, suýt nữa ngã xuống nước, cho nên Thính Hương cô nương cả kinh hét rầm lên".

Những người hầu trên bờ cũng biết tật xấu phong lưu thích rượu của công tử nhà mình, Trương Thập Tam lại là người thân cận của thiếu gia, lời hắn nói ra tất nhiên không ai không tin, lập tức đều cười vang, mồm năm miệng mười nói: "Công tử gia đã vô sự, chúng ta liền lui xuống".

Trương Thập Tam ánh mắt có chút lóe lên nói: "Chậm đã, ta vừa rồi thu được tin tức trong thành truyền đến, có chút chuyện làm ăn cấp bách cần công tử gia chạy về xử lý, công tử hôm nay say mèm, khó có thể đứng dậy, các ngươi tới cũng vừa vặn, đi đem xe ngựa của công tử tới mép nước, ta cùng Thính Hương cô nương muốn đưa công tử lập tức trở về thành".

Thời gian một nén hương sau, cửa chính Dương phủ trấn Vân Hà mở rộng. Trương Thập Tam giục xe ngựa phi nhanh ra, nhanh chóng đầu nhập vào trong bóng đêm mênh mông...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sao Tàng Hàn Khí Tú Xuân Đao.

Chương 2: Sao tàng hàn khí tú xuân đao.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Bờ sông Nam Dương bên ngoài phủ Thanh Châu, có một quán rượu. Cửa hàng này vừa bán rượu, nhưng cũng bán trà.

Mặt tiền quán rượu khá nhỏ, chưởng quầy, đầu bếp cùng điếm tiểu nhị đều chỉ là một mình điếm chủ Lưu Húc, bình thường ngoại trừ dân chúng ở các thôn trang cách đó không xa đến tìm chút rượu, thì đều dựa vào khách cùng ngư phủ đánh cá trên thuyền vãng lai trên sông Nam Dương tạm thời xuống nghỉ chân đến ủng hộ, cho nên sinh ý phi thường quạnh quẽ, điếm chủ này cũng vô tâm kinh doanh, thường xuyên thu tửu kì trà phiên đi làm chút ít đường sinh kế khác, thuyền con qua lại cùng cư dân lân cận cũng đã quen rồ, khi thấy không có tửu kì trà phiên thì cũng không có đi đến.

Hôm nay quán rượu nhỏ này hình như đã đóng cửa, cây gậy tre trước cửa trụi lủi, nhưng người khác nếu đến gần sẽ phát hiện tửu kì trà phiên tuy thu, nhưng ván cửa lại không toàn bộ đóng lại, tối thiểu còn lưu lại khe hở của hai miếng ván cửa để thông gió thoáng khí. Trong tiệm có mấy người đang ngồi lẳng lặng.

Bốn người vây xung quanh bàn mà ngồi, ngồi quay lưng ra là một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi mặc một thân áo xanh, cách ăn mặc căn bản chính là gã sai vặt nhà giàu, người này trông mi thanh mục tú, chỉ là môi mỏng mắt mảnh, sắc mặt âm trầm trong trắng có xanh, xem ra có chút làm cho người ta phải sợ hãi đúng là người hầu thiếp thân của Đại thiếu gia Dương Húc Dương gia Thanh châu phủ, Trương Thập Tam.

Ở bên tay trái hắn ngồi ngay ngắn là một đại hán khôi ngô, người này mặc một bộ quần áo cổ tròn, tuổi chừng ba mươi, dưới hàm là một bộ râu rậm, thô như cương châm, tướng mạo mày rậm miệng rộng, rất có khí oai hùng, hắn thần sắc rất lạnh, không cần cau mày trợn mắt, cũng không cần rít gào như lôi, chỉ cần lẳng lặng ngồi ở đó, một cỗ sát khí đã từ trên người hắn lẳng lặng phát ra.

Bên tay phải Trương Thập Tam lại một tên mập, mập mạp này hơn 40 tuổi, bụng phệ, mặt tròn má phính, nếu như cạo tóc, lại đổi một thân tăng y, chỉ sợ cũng sẽ có đệ tử Phật gia đem hắn trở thành hòa thượng túi vải "Di Lặc chân Di Lặc, hóa thân trăm ngàn vạn, lúc nào cũng ở giữa mọi người, chỉ là người đời không nhìn được", còn tưởng rằng lão nhân gia lại xuống đây dạo chơi nhân gian.

Người mập mạp này ăn mặc một thân y phục viên ngoại hoa hòe đầu đội khăn lụa, áo là vải bông tốt nhất, lại không phải tơ lụa, xem ra trong nhà hắn mặc dù có tiền, nhưng chỉ là một thương nhân thuần túy, đã không phải sĩ, cũng không phải nông, cho nên không tư cách mặc tơ lụa cẩm y. Hôm nay là Hồng Vũ hoàng gia ngồi ở long đình, cao thấp tôn ti giới hạn rõ ràng, ai dám đi quá giới hạn quy củ?

Vào hai năm trước, Giang Nam phát sinh qua một sự kiện, có mười thiếu niên nhà bình dân, bởi vì trong nhà giàu có, mua được giày da rất tốt, cho nên đều mang giày khoe khoang, chạy đến đầu đường đi đá cầu, kết quả bị người đi tuần phố vừa vặn bắt lấy. Khi đó hoàng đế lão gia vừa mới hạ chiếu: Thứ dân, thương nhân, kĩ nghệ, bộ quân, tạp chức những người này tất cả đều không cho phép mang giày. Có người đi ngược lại, tự nhiên sẽ nghiêm trị không tha. Cuối cùng mười người không may mắn này đều bị chém hai chân.

Qua vụ này, phủ Thanh Châu mặc dù có điểm trời cao hoàng đế xa, nhưng thương nhân các lão gia trong nhà có tiền lại không có tư cách mặc hoa phục cẩm y, cũng chỉ may cẩm y tơ lụa mặc trong nhà cho có uy phong, một khi ra khỏi cửa mà nói, bên ngoài nhiều ít cũng phải khoác lên một cái áo vải hết sức quy củ, ai cũng không dám công nhiên rêu rao, trực tiếp khiêu khích uy nghiêm của Đại Minh hoàng đế Hồng Vũ.

Mập mạp này lông mi rất nhạt, trời sinh một đôi mắt cười, cặp mắt cười kia khóe mắt lúc này đang không ngừng run rẩy, thái dương trên trán đã ngừng xuất đầy mồ hôi, mập mạp trong tay nắm chặt một cái khăn tay trắng, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi từ trên trán chảy xuống.

Ngồi đối diện Trương Thập Tam, chính là điếm chủ Lưu Húc của chỗ này. Lưu chưởng

quỹ tướng mạo trông thành thật hồn hậu, mặc một thân vải thô màu xanh, môi hắn chăm chú nhếch lên, vẻ mặt khổ đại thù sâu, dường như ba người ngồi ở bên cạnh hắn này đều là thực khách ăn cơm bá vương vậy.

Đại hán là một Kiểm Giáo nha môn Tri Phủ Thanh châu, tên là Phùng Tây Huy. Kiểm Giáo là chức quan, tuy nói so với quan cửu phẩm còn thấp hơn một ít, chỉ bất quá là một tiểu quan không có phẩm không nhập lưu, nhưng như vậy dù sao cũng là quan, dân chúng bình dân thấy hắn cũng không dám chọc đến hắn, tôn xưng một tiếng đại nhân.

Mập mạp mặt tròn họ An, tên là An Lập Đồng, là Trang chưởng quỷ tơ lụa An thị Thanh châu, thường xuyên hướng về phía Giang Nam đi chọn mua lụa, lại vận đến phương bắc để buôn bán, gia cảnh giàu có, thân là phú cổ một phương eo quấn bạc triệu, ở trong quan trường hắn là một thương nhân thuần túy, tuy cái rắm cũng không dám thả, nhưng trong nhà hắn có tiền, các dân chúng bình dân thấy hắn, cũng phải nịnh bợ hô một tiếng viên ngoại lão gia.

Trời rất nóng, trong tiệm không khí lại lạnh đến đáng sợ, bốn người đều sắc mặt âm trầm, không nói một lời, áp lực làm cho người ta hít thở không thông. Qua hồi lâu, An viên ngoại mới khó nhọc nuốt nước miếng, cẩn cẩn nói: “Dương Húc đã chết, chúng ta đã xem như bị hư hại, hiện tại nên làm gì? Tất cả mọi người buồn bực không nói lời nào như vậy, cũng không phải là cách giải quyết chuyện này. Phùng tổng kì, chúng ta ở trong này ngài là quan chức lớn nhất, ngài phải cấp cho mọi người một chủ ý mới được!!”

Phùng Kiểm Giáo môi giật giật, người như là bốc lên từng sợi khí lạnh, lúc này mới buồn buồn nói: “Quyết định sao? Lấy cái chủ ý gì? Bốn năm trước, ta và ngươi bốn người phụng mệnh rời khỏi phủ ứng Thiên, lén vào thành Thanh Châu này, trọn vẹn hao phí bốn năm thời gian, đem người có thể làm nên chuyện lớn đều vận dụng toàn bộ tài lực, vật lực cùng nhân mạch đều đem ra hết, lúc này mới đưa Dương Húc đỡ đứng dậy được. Tháng trước, bổn quan vừa mới cấp thêm tin tức cho đại nhân, nói Dương Húc đã trở thành tâm phúc của Tề vương, đại nhân có thể bắt đầu tiến hành bước hành động tiếp theo, ài không cần nghĩ nữa, ai cũng không nghĩ tới con mẹ nó chỉ trong chớp mắt như vậy!”

Phùng Kiểm Giáo hung hăng đấm xuống bàn, chén trà đồng loạt nhảy dựng lên, Phùng Kiểm Giáo lúc này mới giọng căm hận nói: “Dương Húc để cho người ta làm thịt, tin tức này một khi rơi vào trong tai Thiêm Sự đại nhân, chúng ta sẽ là kết cuộc gì có thể nghĩ. Các vị, thủ đoạn của La đại nhân mọi người hẳn là hiểu được, nếu không muốn rơi vào kết cuộc muốn sống không được muốn chết không xong, vậy tự mình kết thúc đi cho nó thống khoái”.

Nhớ tới thủ đoạn lợi hại giết người không thấy máu của vị ở trong kinh kia, mấv người không tự chủ được rùng mình một cái, Lưu chưởng quỹ thở hổn hển hồi lâu, mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Thật con mẹ nó, đó là con rùa đen nào; giết ai không giết, lại đi giết Dương Văn Hiên, Dương Văn Hiên là một thư sinh thân thể yếu đuối, cũng không phải là nhân vật giang hồ gì. Hắn có thể làm hại được ai, lại cứ như vậy... ài!! Đại nhân, người nói có phải... là thân phận chúng ta bại lộ hay không?"

Trương Thập Tam cười lạnh một tiếng, đối với vị đồng liêu lớn tuổi hơn hắn gần gấp đôi này không chút khách khí khiển trách: "Ngươi là đầu người não heo sao! Chúng ta làm việc bí ẩn như thế, làm sao có thể bị người phát giác? Lùi một bước mà nói, nếu như chúng ta thật bại lộ thân phận, ai sẽ gây bất lợi đối với chúng ta? Chỉ có Tề vương, nhưng nếu là Tề vương ra tay, hắn cần dùng thủ đoạn hành thích sao? Hắn sẽ chỉ giết Dương Húc sao?

Cho dù khi Cẩm y vệ chúng ta phong quang nhất, ở trong mắt các vương gia có bao nhiêu phân lượng? Phủ Ứng Thiên năm quân doanh hai vị chỉ huy đại nhân là chết như thế nào ngươi đã quên rồi sao? Bọn họ cũng bởi vì va chạm phải một vị Vương gia vào kinh triều kiến, đã bị Vương gia cho người đánh chết tại chỗ, kết quả như thế nào? Vị Vương gia này chỉ bị Hoàng Thượng răn dạy vài câu là xong việc.

Ngoại trừ tạo phản, căn bản cũng không thể nào định tội ở trên người các vị vương gia này, thật sự là hành vi chọc giận nhiều người. Cho dù là Vương gia phạm sai lầm, cho người thay mặt nhận tội, trừ khi là tội lớn mưu nghịch ra, bằng không trong thiên hạ ai động được tới hoàng tử? Nếu như Dương Húc chết thật sự là do Tề vương bày mưu đặt kế, Tề vương muốn giết chúng ta cũng chỉ dễ dàng như là bóp chết một con kiến mà thôi, cần gì phải dấu đầu lòi đuôi?"

An viên ngoại xoa xoa tay, lo lắng nói: "Trước mắt truy cứu Dương Húc chết là ai có lợi, quan trọng là, chúng ta nên giao phó như thế nào về phía La đại nhân!..."

Trương Thập Tam lạnh lùng thốt: "Dương Văn Hiên vừa chết, ta liền xóa đi dấu vết trên thuyền, dùng xe ngựa đem hắn tới đây, tin tức giờ phút này còn chưa phát tán ra, ta ngay cả thành cũng không vào, mà là đem các vị hẹn ở chỗ này gặp gỡ, chính là muốn mọi người cùng nhau thương lượng đối sách, ta... đã không thể nghĩ ra biện pháp nào".

An viên ngoại sắc mặt tái nhợt chuyển hướng sang Phùng Kiểm Giáo, nói: "Phùng đại nhân, người xem... hay là chúng ta đem tình hình ở đây hướng về phía đại nhân nói rõ chi tiết?

Dương Húc chết hoàn toàn là một chuyện ngoài ý muốn, tội không ở tại ta và ngươi, chúng ta là vô tội, trước mắt lại lúc đại nhân dùng người, nói không chừng... nói không chừng đại nhân sẽ bỏ qua cho ta và ngươi".

Trương Thập Tam lại cười lạnh một tiếng cười: "Ăn bụi đèn, đánh rắm cũng nhẹ! La đại nhân đã bao giờ mềm lòng qua hay chưa, tình hình hiện nay ngươi cũng không phải không biết. Cẩm y vệ ta hiện tại tình cảnh gian nan cỡ nào, muốn xoay người, dựa vào chính là chúng ta. Bốn năm trước, đại nhân còn có thể cung cấp cho chúng ta một ít trợ giúp, giúp chúng ta nâng đỡ ra một Dương Văn Hiên. Hiện tại, đại nhân đã không có khả năng một lần nữa cho chúng ta bất luận trợ giúp gì, toàn bộ hy vọng của đại nhân đều chôn vùi ở trong tay chúng ta, ngươi còn trông cậy vào đại nhân sẽ tha thứ ngươi sao?"

An viên ngoại mồ hôi chảy càng gấp.

Trương Thập Tam ở trong bốn người này địa vị có chút đặc thù. Trong bốn người lấy Phùng Kiểm Giáo cầm đầu, nhưng muốn nói đến quan hệ cùng vị La đại nhân phủ Ứng Thiên kia, Trương Thập Tam mới là tâm phúc của La đại nhân, bởi vậy ngoại trừ đối mặt Phùng Kiểm Giáo thì hắn còn có thể bảo trì vài phần tôn kính, đối với hai người kia thì lại hô hét, không chút nào nể mặt. An viên ngoại cùng Lưu Húc đã sớm thành thói quen với sự ngang ngược của hắn.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người hô: "Chủ quán, tại hạ bắt được mấy con cá tươi, không biết chủ quán ở đây có thu không. Tại hạ giá tiền rất hợp lý, so với cá trong cửa hàng thì tiện nghi hơn nhiều".

Lưu chưởng quỹ đang ở trong tâm phiền ý loạn, phất tay đuổi đi: "Đi đi đi, lão tử hôm nay không khai trương, tửu phiên trà kì đều thu, ngươi không thấy sao?"

Hắn một mặt mắng một mặt ngẩng đầu, đợi hắn thấy rõ bộ dáng của người nọ ngoài cửa, cả thân thể lập tức chấn động, tựa như bị sét đánh cứng đơ ra vậy, ba người Phùng Kiểm Giáo phát giác hắn thần sắc khác thường, lập tức quay đầu nhìn về phía cửa ra, vừa nhìn qua ba người cũng đã bị dọa cho nhảy dựng.

Dương Húc!

Dương Húc đã chết đêm qua hiện tại còn đang giấu trong xe ngựa ở hậu viện, bởi vì thời tiết quá nóng thi thể đã muốn có mùi, lại có thể mặc trang phục bộ dáng như khiếu hóa tử (ăn

mày), sống sờ sờ đứng ở ngoài cửa điếm, trong tay đang cầm một xâu cá lớn nhỏ không đều, dùng cành liễu xâu qua mang cá, thoạt nhìn đều là cá tươi, đuôi cá ngẫu nhiên còn hữu khí vô lực đong đưa vài cái.

Hắn tóc rối tung rời rạc, quấn loạn một cái búi tóc, chặn ngang một nhánh cây làm trâm, trên người mặc một cái áo ngắn vải thô rách tả tơi, vạt áo tàn phá như tơ như sợi, hạ thân mặc một cái quần thụng đã biến sắc, dùng một sơi dây thắt ở bên hông, trên bàn chân quấn xà cạp, dưới chân là một đôi giầy rơm rách rưới, lộ ra đầu ngón chân vô cùng bẩn.

Kinh hồn hơi định, bốn người mới phát hiện người này cùng Dương Húc vẫn có một chút khác biệt, đầu tiên cử chỉ khí độ của người này cùng với Dương công tử phong lưu phóng khoáng, còn trẻ nhiều tiền khác nhau xa nhưng mà cái này cũng quan hệ không lớn, coi như là hoàng đế lão tử mặc một thân trang phục khiếu hóa tử đứng ở đầu đường, trong tay nâng cái chén bể cũng tuyệt sẽ không có uy phong khí phái cửu ngũ chí tôn, phần lớn đây là thuộc về vấn đề ăn mặc. Nhưng mà người này so với Dương Húc rắn chắc hơn một ít, màu da so với Dương Húc cũng đen hơn nhiều, một nhân tố khác không cách nào nói rõ ra chính xác được, đó là có một loại cảm giác hoàn toàn lạ lẫm.

Phùng Kiểm Giáo bốn người dùng ánh mắt "xuyên phá" cẩn thận nhìn kỹ hắn, phân biệt cái gọi là khiếu hóa tử này cùng Dương Húc có gì khác nhau, phát hiện hai người khác nhau thật sự là cực kỳ bé nhỏ, nếu như không phải bọn họ đã thấy thi thể Dương Húc thật đã chết không thể sống lại, thì thật muốn cho rằng người này căn bản chính là Dương Húc giả trang, cố ý giả thành khiếu hóa tử đến chọc phá bọn họ.

Hôm nay không mở cửa điếm, cửa sổ đều đóng chặt, chỉ mở hai cánh cửa ở cửa điếm, cho nên ánh sáng trong phòng rất tối, người nọ thấy không rõ người ở trong điếm, nhưng bốn người trong điếm lại có thể đem hắn thấy rõ tinh tường. Người này tuy một thân nghèo mạt, nhưng ngũ quan tướng mạo lại cùng Dương Húc không khác gì nhau, nếu để cho hắn thay đi một thân trang phục khất cái này, chỉnh tu lại cho đàng hoàng, thì còn không phải chính là phong lưu công tử Dương Húc sao?

Phùng Kiểm Giáo cùng Trương Thập Tam ánh mắt lần lượt phát sáng lên.

Người nọ đứng ở ngoài cửa, thấy không rõ vẻ mặt của người trong tiệm, nhưng lại có thể cảm giác được bọn họ đang dò xét mình một cách quái dị. Hắn không rõ lai lịch thân phận, tại thời đại này đối với hộ tịch nhân khẩu khống chế là nghiêm khắc nhất, nên đối với hắn mà nói

là một uy hiếp cực lớn, vì tránh cho phiền toái, hắn một đường đi tới ngay cả thành cũng rất ít tiến vào, nếu không thì cũng không trở thành hình tượng như vậy, lúc này phát giác ra tình hình khác thường, lập tức đề cao cảnh giác, lo lắng nói:

"Chủ quán nếu không mua, ta tự rời đi là được, cần gì phải tức giận như vậy, đã quấy rầy." Dứt lời lập tức cầm cá bước đi.

An viên ngoại thở hổn hển một hơi, sợ hãi than nói: "Các ngươi đều thấy phải không, đều thấy phải không, người này lại cùng Dương Húc giống nhau như đúc, thật sự là thiên hạ to lớn, không có gì kỳ lạ mà không có, nếu không phải thi thể Dương Húc đang ở trong xe đằng sau, chúng ta vừa rồi còn đích thân nghiệm qua, ta thật muốn tưởng Dương Húc sống lại! Ài, vì sao khất cái đoản mệnh lại không chết, Dương Húc không nên chết lại đã chết?"

An viên ngoại thở dài, thở ngắn, Phùng Kiểm Giáo cùng Trương Thập Tam đã chậm rãi nghiêng đầu đi, dùng một loại ánh mắt như nhìn kẻ ngu ngốc nhìn hắn, An viên ngoại bị bọn họ nhìn có chút sợ hãi, hắn sờ sờ chóp mũi của mình, ngượng ngùng hỏi thăm: "À... ta... ta nói sai cái gì sao?"

Trương Thập Tam lắc đầu nói: "An Lập Đồng, ta trước kia chỉ cảm thấy ngươi ngu xuẩn, lại không nghĩ rằng ngươi so với heo còn ngu xuẩn hơn".

An viên ngoại mặt thoáng cái đỏ bừng, lắp bắp hỏi: "Ta... ta có làm gì đâu?"

Phùng Kiểm Giáo đối với Lưu chưởng quỹ trầm giọng phân phó: "Ngươi theo sau, không được lạc hắn, xem thử hắn đặt chân nơi nào!"

Lưu chưởng quỹ gật gật đầu, trước tiên trở lại gian trong, một lát sau cầm một thanh đao đi ra, Phùng Kiểm Giáo cau mày nói: "Theo dõi một tên khiếu hóa tử, còn cần đeo đao? Thanh đao này lộ ra, một khi rơi vào trong mắt người có tâm, chẳng phải là tai họa bằng trời sao? Vứt đi!" Lưu chưởng quỹ ngượng ngùng buông đao, lách mình đi ra khỏi cửa điếm.

An viên ngoại lúc này mới kịp phản ứng, cả kinh, kêu lên: "A!! Ta hiểu được, đại nhân, chẳng lẽ... chẳng lẽ người muốn dùng tên khất cái này vàng thau lẫn lộn?"

Trương Thập Tam cay nghiệt nói: "Lão An ngốc, ta vừa rồi đã nói sai rồi, thật ra ngươi so với heo, vẫn thông minh hơn một chút".

Phùng Kiểm Giáo cũng không có lên tiếng, mà là cầm lên thanh đao để lại ở trước mặt. Đây là một thanh loan đao, nhẹ nhàng linh xảo, dễ dàng cận thân giao đấu, như nhớ lại mà nhìn thanh đao này, Phùng Kiểm Giáo ánh mắt dần dần nóng bỏng hẳn lên. Ngón cái của hắn nhấn một cái, lưỡi dao sắc bén xoảng một tiếng bắn ra nửa thước, Phùng Kiểm Giáo ngón tay nhẹ nhàng lau qua lưỡi đao sắc bén, lẩm bẩm nói: "Tú Xuân đao ơi là Tú Xuân đao, phải tới bao lâu uy phong của ngươi mới có thể tái hiện nhân gian?"

Một đao nơi tay, một cỗ sát khí vô hình đã xông lên trời mà dậy, xông qua từng cọng cây ngọn cỏ bờ sông Nam Dương, một sông một núi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nghiên Nhược Xuân Hoa Nhân Như Thảo.

Chương 3: Nghiên nhược xuân hoa nhân như thảo.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

An viên ngoại bị Trương Thập Tam nói móc làm cho mặt đỏ rực lên như huyết heo, nhưng lại phát tác không được, chỉ có thể hầm hừ không nói.

Trương Thập Tam suy nghĩ một lát, lại lo lắng địa nói: "Đại nhân, Dương Húc này giao du rộng lớn, bằng hữu rất đông; Hắn là Thanh Châu phú thân, quản sự, hạ nhân trong phủ cũng không thiếu; trong phủ Tề vương cũng có rất nhiều người nhận thức hắn, mà ngay cả Tề vương cũng đã cùng hắn gặp mặt. Nếu để cho hắn làm thế thân Dương Văn Hiên, nếu trong trường hợp giữa đường gặp mặt, nói mấy câu, ngược lại không khó, nhưng nếu để cho một tên ăn mày này thế thân một phú gia công tử như Dương Văn Hiên, thời gian dài nửa năm, một năm thậm chí càng lâu hơn, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ không giống thật".

Phùng Kiểm Giáo thở dài nói: "Ngươi không đề cập tới, ta sao lại sẽ không biết, chỉ là trừ cái đó ra chúng ta còn có con đường khác có thể đi sao? Ngựa chết coi như ngựa sống, dù sao cũng phải thử một lần. Thập Tam Lang, nếu như cùng đại nhân luận xa gần, ta không bằng ngươi, nếu như đại nhân truy cứu tới, có thể đối với ngươi mở một mặt lưới, nhưng chúng ta... chúng ta đều có cha mẹ vợ con, nếu có một đường sinh cơ, luôn không muốn buông tha, mọi người cộng sự một hồi, mong rằng Thập Tam Lang nghĩ tới tình nghĩa huynh đệ của ta và ngươi, mà hỗ trợ một tay".

Trương Thập Tam lộ vẻ do dự, Phùng Kiểm Giáo ghé sát lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Dương Văn Hiên chân chính đã chết rồi, nếu như người này thật có thể xoay chuyển tình thế,

thì chính là trong tay ta và ngươi có một khôi lỗi, đến lúc đó, gia sản bạc triệu của Dương gia...”

Trương Thập Tam trong lòng khẽ động, không khỏi gật nhẹ đầu, trầm thấp đáp: “Thập Tam tuy được trên yên thương, sai chuyện sợ cũng khó tránh khỏi trừng phạt, ta và ngươi vốn nên đồng tâm hiệp lực. Thập Tam sẽ theo đại nhân phân phó là được”.

Phùng Kiểm Giáo vui vẻ nói: “Như thế là tốt rồi, Thập Tam Lang ngày thường một mực đi theo bên người Dương Húc, đối với bản tính tính tình, cử chỉ ăn nói, hứng thú yêu thích, giao du lui tới của hắn đều tinh tường, như thế nào mới có thể khiến cho người này nhanh chóng biến hóa trở thành Dương Húc, điểm ấy nếu không phải Thập Tam Lang thì không ai có thể hơn được.

Nói đến đây, Phùng Kiểm Giáo đưa mắt nhìn An viên ngoại dáng điệu thơ ngây chân thành, khẽ cau mày, nếu không có mấy năm này bọn họ thế lực nước sông ngày một rút xuống, nhân thủ thiếu thốn nghiêm trọng, thì chuyện lớn như thế, thế nào cũng sẽ không phái một tiểu tử ngu như heo vậy đến, người này không dùng được, ngược lại thành vướng víu. Phùng Kiểm Giáo không yên lòng địa dặn dò: “An Lập Đồng, việc này liên quan đến tính mạng cả nhà ta và ngươi. Thập Tam Lang nếu có điều gì cần, ngươi phải toàn lực phối hợp, nhất là miệng của ngươi phải kín một chút, tuyệt đối không thể tiết lộ mảy may đối với bất luận kẻ nào, có nhớ rõ không?”

An viên ngoại gật đầu như gà con mổ thóc: “Ty chức rõ ràng, ty chức rõ ràng”.

Trương Thập Tam ánh mắt lóe lên, trầm thấp nói: “Đại nhân, trừ bốn người chúng ta ra, còn có một người biết được chân tướng”.

Phùng Kiểm Giáo tất nhiên hiểu rõ hắn nói là ai, hắn im lặng một lát điềm nhiên nói: “Vậy hãy để cho nàng đi chết đi!”

An viên ngoại nghe xong khẩn trương nuốt nước miếng khan, lại bắt đầu không ngừng lau mồ hôi...

Trong một gian phòng ở hậu viện tửu điếm. Thính Hương cô nương co rúm lại thân thể ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, thân thể ngay cả động cũng không dám động, ở bên trong chính là thi thể của Dương Văn Hiên, nàng không dám hoạt động thân thể. Đêm qua người nọ vẫn là một vị nam tử phong lưu phóng khoáng ôn nhu, trên nước thuyền động, trong sông thổi

tiêu, liễu rũ xuống thăm, ở trong ánh trăng sao đầy trời cùng nàng ân ái triền miên...

Nàng mới được công tử mua về chưa tới nửa tháng, vốn tưởng rằng chung thân đã có chỗ dựa, nhưng ai biết...

Thính Hương không có nghĩ qua đi báo quan, nàng sợ hãi. Những lời nói của Trương Thập Tam kia nàng một mực ghi tạc trong lòng, từ nhỏ đến lớn, nàng học đều là bản lĩnh như thế nào lấy lòng nam nhân, cái khác một mực không biết. Nàng cũng không có nghĩ tới chạy trốn, nàng chỉ là một cô gái yếu ớt, nàng không rõ tại sao phải chạy trốn, lại không biết sau khi chạy trốn lại có thể đi nơi nào, người nàng sinh ra đã như một dây leo nhỏ bé và yếu ớt, căn bản không thể rời khỏi thân cây nam nhân này.

Nàng đương nhiên lại càng không hiểu Trương Thập Tam tại sao phải dấu diếm tin tức chủ nhân gặp chuyện, hơn nữa còn vụng trộm đem nàng đưa đến một gian tiểu điếm ở ngoài thành này, thoạt nhìn hắn và chủ quán ở đây còn rất quen thuộc. Nàng chỉ suy đoán... có lẽ Thập Tam Lang lo lắng Dương công tử qua đời, địa vị người hầu của hắn cũng khó mà giữ được, người chủ sự trong Dương phủ một mực vẫn là Tiếu quản sự, Thập Tam Lang cùng Tiếu quản sự từ trước đến nay mặt cùng lòng bất hòa, hắn duy nhất nhờ cậy cũng chính là chỗ dựa duy nhất của mình, Dương Văn Hiên.

Cho nên Thập Tam Lang ẩn nấp tin tức, có lẽ là muốn kiếm được một số tiền tài để đi xa tha hương, như vậy cũng có thể lý giải nguyên nhân mà hắn lưu lại mình, Thính Hương biết mình rất đẹp, đối với nam nhân rất có sức hấp dẫn.

Như vậy, ta sau này phải làm nữ nhân của Thập Tam Lang?

Thập Tam Lang tất nhiên không phong lưu phóng khoáng, nhân phẩm tuấn nhã bằng Dương công tử, cũng không có gia sản bạc triệu cùng công danh tú tài như công tử, nhưng mà... nhưng mà nếu hắn chịu đối xử tử tế với mình, thì cũng là một lựa chọn không tệ... Mình chỉ là một thị thiếp, công tử đã chết, cho dù mình sẽ không bởi vì cái này mà thân hãm tù ngục, kết cuộc duy nhất cũng chỉ có bị bán cho người khác, cũng không biết là ai.

Trong khi đang miên man suy nghĩ, cánh cửa kẹt một tiếng mở ra, Thính Hương thân thể run lên, lúc này mới thấy rõ người tiến đến là Trương Thập Tam.

“Thập Tam Lang.. Thính Hương vội chuyển người, sợ hãi kêu lên, ngữ khí có chút tư vị nịnh nọt.

“Ừm!”

Trương Thập Tam gật gật đầu, cẩn thận đánh giá cô gái trước mắt, tóc dài chấm đất, hai cổ tay như búp sen, lông mày như núi xa, hai mắt như điểm nước sơn, ánh dương xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên trên người của nàng, dáng người thướt tha, da thịt như ngọc, quả thật là một tiểu mỹ nhân khó gặp, nhất là nàng điềm đạm đáng yêu, thân sắc dịu dàng nhu mì, càng làm cho người ta xuất hiện lòng che chở.

Nàng đúng đang là tuổi hoa, vậy ai là người hộ hoa?

Trương Thập Tam mỉm cười, rất ôn nhu nói: “Cô không cần lo lắng, ta đã suy nghĩ một biện pháp vẹn toàn, đi thôi, đến tiệm ăn, ăn một chút gì đó, rồi ta sẽ nói rõ chi tiết cho cô nghe”.

“Dạ!” Thính Hương tinh tế đáp lời, Trương Thập Tam vừa nói như vậy, nàng càng thêm khẳng định phán đoán vừa rồi của mình, tâm hồn thiếu nữ không khỏi hơi định, nhấc lên váy áo, nhẹ nhàng đi theo sau lưng Trương Thập Tam, dịu dàng ngoan ngoãn giống như khi đi theo sau lưng công tử vậy.

Vừa ra cửa phòng, gió nhẹ nổi lên, thổi bay mái tóc đen dài của nàng.

Thính Hương lúc này mới giật mình nhớ ra mình vẫn bộ dáng tóc tai bù xù, bộ dạng này khó tránh khỏi không đẹp, nàng vội vàng thả chậm bước chân, nhẹ nhàng vén lên mái tóc của mình, nàng hy vọng tận lực đem bản thân trang điểm xinh đẹp chút ít, làm cho nam nhân của nàng thấy mà vui lòng.

Nhanh như vậy đã nghĩ đi nịnh nọt nam nhân khác, cũng không phải bởi vì nàng đối với Dương công tử vô tình, nàng chỉ là rất rõ ràng, nàng không xứng nói tới tình cảm, cũng không có người nào cùng nàng nói chuyện tình cảm, nam nhân muốn chỉ là thân thể của nàng, chuyện tình ái, đối với loại thân phận như nàng mà nói chỉ là một loại hy vọng xa vời. Nàng chỉ có thân thể cùng gương mặt xinh đẹp này, nàng cho nam nhân khoái hoạt, từ chỗ nam nhân đạt được quyền lợi sinh tồn, không hơn không kém.

Trương Thập Tam cảm giác được nàng bước chân chậm lại, dừng thân quay đầu lại, đúng lúc trông thấy động tác đưa tay vén tóc của nàng, vì thế hướng về phía nàng cười cười, nụ cười ấm áp mà ôn nhu. Thính Hương bị hắn nhìn thấy hành động của mình, cảm thấy bị hắn khám phá tâm ý của mình, không khỏi có chút thẹn thùng, thế là nhẹ nhàng cúi thấp đầu xuống,

nhưng mà động tác chỉnh lại tóc càng nhanh hơn.

Nam nhân bình thường không có tính nhẫn nại, một nữ nhân tốt không nên khiến cho nam nhân chờ đợi, đây là má má trong viện từ nhỏ đã đối với nàng ân cần dạy bảo nói.

Nhưng mà trong tích tắc khi nàng cúi đầu xuống, ánh mắt Trương Thập Tam đột nhiên thay đổi, trở nên như máu lạnh, tàn nhẫn như rắn rết.

Thính Hương xấu hổ cúi đầu cũng không có nhìn thấy, mặc dù thấy được thì có thể làm thế nào đây? Người nàng sinh ra cho tới hiện tại cũng không có nắm giữ bất cứ thứ gì của bản thân trong tay.

Trương Thập Tam một bước vọt đến trước mặt Thính Hương, nắm mạnh lấy mái tóc mà nàng mới búi lên. Dưới mái hiên có một cái lu nước lớn. Trương Thập Tam liền đem mái tóc trong tay kéo đi về phía lu nước...

"A!!" Chỉ một âm thanh kêu lên sợ hãi ngắn ngủi, đầu của Thính Hương liền bị dìm vào trong nước.

"Vì sao?"

Thính Hương lòng tràn đầy lo sợ nghi hoặc cùng hoảng sợ, nàng muốn thét lên, nàng muốn cầu khẩn, nàng muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng nàng một câu cũng không còn cơ hội nói ra, chỉ cần há miệng, nước sẽ chảy vào trong miệng nàng.

Trương Thập Tam trên mặt thủy chung không có một chút khác thường nào, ánh mắt lạnh lùng mà bình thản, cứ như vậy mà lặng nhìn tính mạng đang giãy dụa dưới tay của hắn, nước văng đến trên mặt hắn, hắn vẫn không nhúc nhích, tay nắm lấy tóc của Thính Hương lại càng ngày càng dùng sức, nhấn mạnh xuống dưới nước.

Rất lâu sau đó, Thính Hương giãy dụa rốt cuộc đình chỉ, mềm nhục gục vào lu nước, đã không nhúc nhích.

Trương Thập Tam chậm rãi buông tay ra, Thính Hương đã tựa eo vào thành lu nước, nửa người trên hoàn toàn ngã vào trong lu, đồ trang sức chìm vào trong nước, ngẫu nhiên còn có vài bọt khí bốc lên, trên mặt nước phủ kín mái tóc đen nhánh của nàng, trông giống như một chùm rong biển...

Nghiên nhược xuân hoa, nhân tiện như thảo.

****

Nếu không phải Hạ Tầm sau khi tỉnh lại còn ăn mặc hoàn toàn khác với trang phục dân chúng Đại Minh, hắn hầu như cho là hai mươi năm sinh mạng của mình trôi qua hoàn toàn chính là một giấc mộng hoang đường. Nơi hắn xuất hiện là một thôn nhỏ ở nam Hồ Châu, đây là một thôn tiện dân thấp kém nhất. Đại Minh hộ tịch đã định, chia làm quân, dân, tượng, táo, mà tiện dân đứng ở ngoài bốn loại dân này. Hạ Tầm trước kia chưa từng nghe nói qua một xã hội phân tầng như vậy.

Thật ra tiện dân từ xưa đã có, thương nhân, sai vặt, đào kép, nô bộc, kỹ nữ, khất cái đều là tiện dân, nhưng mà tiện dân cũng chia ba bảy loại, như thương nhân, sai vặt, đào kép mặc dù đứng hàng tiện dân, thật ra cùng dân chúng bình thường không sai biệt lắm, thậm chí địa vị, tài phú, quan hệ giữa người với người so với một số dân chúng bình thường còn tốt hơn nhiều, nhưng mà ti tiện nhất trong tiện dân là những người chân chính giãy dụa ở dưới đáy xã hội.

Tiện dân như vậy, phần lớn là người bởi vì chiến tranh mà biếm làm tiện dân, người ở trong thôn mà hắn đang ở, chính là tiện dân trong tiện dân, bọn họ đều là thuộc hạ của lãnh tụ nghĩa quân Trương Sĩ Thành thời Nguyên mạt. Trương Sĩ Thành ở trong quần hùng thời Nguyên mạt xem như người tốt số một số hai, hắn không gian hiểm, có thể dùng người, hắn khai khẩn đất hoang, khởi công xây dựng thủy lợi, giảm miễn thuế má, dân chúng bình thường vùng Giang Chiết, sĩ tử văn nhân thậm chí hào môn cự cổ tất cả đều ủng hộ hắn.

Nguyên nhân chính là như thế, Trương Sĩ Thành cùng Chu Nguyên Chương sau khi giao chiến thất lợi khốn thủ cô thành, mặc dù trong thành lương tận, một con chuột cũng có thể bán với giá hơn trăm văn, ủng da yên ngựa đều bị người nấu ăn cho đỡ đói, nhưng dân chúng trong thành nguyện cùng hắn đồng sanh cộng tử. Một tòa cổ thành, cuối cùng trong mười tháng, trong không có lương thảo, ngoài không ai giúp, quân dân một lòng, toàn lực tử thủ, tạo nên cho quân đội Chu Nguyên Chương tổn thất trọng đại.

Lúc này đây Chu Nguyên Chương sau khi phá thành, tức giận mà đem quân dân trong thành tất cả đều biến thành tiện dân.

Tiện dân không cho phép đọc sách biết chữ, không cho phép làm nông làm thợ, tất nhiên không thể học hành làm quan, càng đáng sợ là, coi như là thay đổi triều đại, thân phận tiện dân

cũng sẽ không thay đổi, từ cổ chí kim, mỗi một vị khai quốc hoàng đế ngồi lên thiên hạ, cũng sẽ không đặc xá tiện dân còn sót lại của tiền triều, bởi vì bọn họ chính là thứ ô uế.

Chỉ có ở tại dạng địa phương này, ở giữa dân chúng ở dưới đáy xã hội này, mới không có người đi truy vấn thân phận lai lịch của Hạ Tầm, không có ai đi so đo hắn có lộ dẫn hộ chứng hay không. Nhưng hắn không muốn sống cuộc sống đê tiện như thế, tiện dân có thể làm công tác ti tiện nhất, hắn ngay cả thân phận cũng không có, coi như là làm công tác ti tiện nhất cũng phải lén lút. Không có lộ dẫn hộ chứng, hắn ở đâu cũng không đi được, khách điếm không cho phép hắn vào ở, dân cư không cho hắn tá túc, thương nhân không thu hắn làm tiểu nhị, tượng nhân không thu hắn làm học đồ... đường ra duy nhất chỉ có làm khất cái hoặc là làm đạo tặc.

Còn có con đường thứ ba sao?

Vốn là không có.

Nhưng mà Hạ Tầm nghĩ tới...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tái Tác Phùng Phụ

Chương 4: Tái tác phùng phụ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Tại thôn Tiểu Diệp, Hạ Tầm dùng hai tháng thời gian để dưỡng thương.

Tại thời gian này, hắn tận khả năng từ chỗ Hồ đại thúc cùng người trong thôn cứu hắn trở về rõ ràng tất cả tin tức có quan hệ đến thời đại này, kể cả ngồi nằm đi lại, lời nói cử chỉ, đến khi thương thế của hắn dưỡng tốt, khi nhất cử nhất động cùng người của thời đại này cũng không có khác nhau quá lớn. Hắn cáo biệt ân nhân của mình, tin tưởng mười phần địa vào thành.

Kết quả làm hắn thất vọng, hắn không có thân phận, ở Minh sơ không có hộ tịch như hắn, so với nước ta những năm sáu bảy mươi tìm việc làm mà không có hộ khẩu, ra khỏi cửa không có thư giới thiệu còn muốn khó khăn hơn. Hắn nửa bước khó đi, nhiều lần cũng bởi vì hành tung bị khả nghi, suýt nữa bị tuần kiểm bộ khoái xem thành lưu dân, đào phạm mà nhốt vào trong đại lao. Dưới sự không thể làm gì được, hắn lại trở về thôn Tiểu Diệp.

Dân chúng thôn Tiểu Diệp đối với thân phận tiện dân của mình phần lớn đều đã chai sạn, nhưng mà cũng có người không cam lòng với loại thân phận này. Hồ đại thúc cứu hắn một mạng chính là một trong số đó. Hồ đại thúc tên là Hồ Cửu Lục, đã từng là một thành viên tướng lãnh dưới trướng Trương Sĩ Thanh, hắn không thể chịu đựng được đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không thay đổi thân phận ti tiện, càng không cách nào tiếp nhận mình thậm chí cháu trai mình ngay cả làm một nông phu cũng là hy vọng xa vời, chỉ có thể làm đánh cá, bắt ếch, bán cháo, làm đồ chơi các loại tiểu thủ nghệ, cháu gái thì chỉ có thể làm bà mai, làm nô tỳ,

thậm chí làm bán trôn nuôi miệng, cho nên hắn cả đời không cưới vợ, tình nguyện Hồ gia tuyệt hậu.

Hạ Tầm quay lại thôn Tiểu Diệp, giúp đỡ Hồ đại thúc đánh cá bắt ếch duy trì sinh kế, một già một trẻ sống nương tựa lẫn nhau. Hồ đại thúc không có thân nhân, đem hắn đối đãi như con ruột vậy, từ chỗ Hồ Cửu Lục, Hạ Tầm chẳng những học được một thân công phu trong nước cao minh, còn học được công phu giết người của Hồ Cửu Lục năm đó tung hoành sa trường. Hạ Tầm cũng không cam lòng sống quãng đời còn lại như vậy, hắn từ chỗ chỉ có mình mới biết một số sự kiện trong lịch sử sắp sửa phát sinh, rốt cuộc tìm được một cái đường ra, vì thế hắn kiên nhẫn chuẩn bị thật lâu, khi hắn chuẩn bị cáo biệt Hồ đại thúc, một lần nữa đi xông vào một lần thế giới này, thì Hồ Cửu Lục tích bệnh thành lao đã ngã bệnh.

Hồ đại thúc là một lão nhân không nơi nương tựa, là ân nhân cứu mạng của hắn, càng là thân nhân duy nhất của hắn trên thế giới này, nên lúc này Hạ Tầm vô luận như thế nào cũng không thể vứt bỏ mà đi, hắn ở lại chăm sóc Hồ đại thúc, cho đến nửa năm sau Hồ đại thúc đột ngột ốm chết. Hạ Tầm dùng thân phận hiếu tử, vì Hồ đại thúc làm tang sự.

Đã từng là Hồ đại tướng quân, cuối cùng ở lại trên thế giới này chỉ là một nắm đất vàng ở nơi hoang giao dã ngoại. Sau khi tế bái Hồ đại thúc, Hạ Tầm ngay cả thôn cũng không còn trở lại, đã trực tiếp bước lên hành trình, chính như hắn lúc trước khi đến vậy, biến mất vô thanh vô tức.

Hắn một đường hướng bắc mà đi, màn trời chiếu đất, trải qua gian khổ, hỏi thăm đường hướng về phủ Bắc Bình mà đi, bởi vì nơi đó có một vị Yến vương, tên là Chu Lệ. Hạ Tầm biết sẽ có một ngày vị Yến vương này sẽ dùng danh nghĩa Tĩnh Nan khởi binh, hơn nữa cuối cùng trở thành Vĩnh Lạc đại đế.

Hắn còn biết, Vĩnh Lạc đại đế tuy cùng hoàng đế cha hắn là Hồng Vũ cũng tâm ngoan thủ lạt, không phải ông chủ để hầu hạ, nhưng mà ông chủ này có một sở trường, so với rất nhiều khai quốc minh quân trong lịch sử, kể cả cha của hắn là Chu Nguyên Chương đều mạnh hơn rất nhiều: Hắn không có làm ra chuyện điểu tẫn cung tàng, thỏ tử cẩu phanh.

Đối với kẻ địch, Chu Lệ như gió thu cuốn hết lá vàng lãnh khốc vô tình, nhưng mà đối với người của mình, hắn lại hậu đãi có thừa, vô cùng ân sủng, dù là ngươi trước khi hắn thành tựu đại nghiệp đã chết, hắn cũng sẽ nhớ kỹ công lao của người đó, đem phong thưởng báo đáp người nhà, người đời sau. Hà Gian Vương Trương Ngọc, Đông Bình Vương Chu Năng, Kim

Hương Hầu Vương Chân, Vinh Quốc Công Diêu Quảng Hiếu... dùng đại công có thể hưởng miếu đình, con cả đời vinh sủng không giảm, Tĩnh Nan công thần thế gia chỗ nào cũng có.

Hoàng đế như vậy, từ xưa đến nay có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, Đường Thái Tông Lý Thế Dân cùng vị này Vĩnh Lạc đại đế Chu Lệ ba người này mà thôi. Cho dù Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận dùng tâm địa nhân hậu, trong tay dù chưa nhiễm máu tươi công thần nhà mình, trí tuệ khí phách của hắn so với ba người này cũng muốn chỗ thua kém nửa bậc. Đã như vầy, sao không đi đầu nhập Yến vương?

Đây là Hạ Tầm nghĩ đến, chính thức dung nhập thế giới này, chỉ có biện pháp duy nhất tìm đường ra:

Một khi chiến hỏa dấy lên, đại quân lướt qua, chính quyền địa phương một mảng thối nát, khi đó ai còn đi kiểm chứng thân phận lai lịch của hắn? Nếu như hắn có thể vào lúc này đi nhập ngũ, tất nhiên sẽ tẩy trắng thân phận, khi đó vì chính mình bịa đặt một thân phận đường đường chính chính thì sẽ không cần phải lo lắng sẽ bị người vạch trần. Nhưng cơ hội này chưa chắc đã có thể nắm bắt, bắt được có hay không để có thể thay đổi vận mệnh của hắn, hắn cũng không có nắm chắc.

Hắn nhớ không rõ Chu Nguyên Chương còn sống được mấy năm nữa, cũng nhớ không rõ Chu Lệ khi nào thì khởi binh. Hắn rõ ràng, nếu như không sớm đuổi tới Bắc Bình, hắn sẽ không cách nào tham gia quân ngũ, nhưng chẳng lẽ hắn cứ một mực làm tên khất cái chờ cơ hội? Có trời mới biết có thể đợi được Chu Lệ khởi binh hay không, hay là hắn đã vào một mùa đông nào đó chết ở đầu đường rồi. Cho dù hắn thuận lợi chịu đựng được đến khi Chu Lệ khởi binh, thì nhất định có thể đi nhập ngũ hay không? Mà sau khi nhập ngũ, có hay sống đến ngày Tĩnh Nan thành công hay không? Yến vương cuộc chiến Tĩnh Nan đánh cũng không thoải mái, rất nhiều lần ngay cả bản thân Chu Lệ cũng suýt nữa là chết ở trên chiến trường. Đại tướng Trương Ngọc dưới trướng Yến vương dũng quan tam quân cũng chết trận sa trường, càng không nói đến những sĩ tốt vốn chính là chốt thí kia, Hạ Tầm hắn có tài có đức gì, mà nhất định có thể gặp dữ hóa lành?

Càng tiếp cận mục đích, những lo lắng này lại không thể tránh, nổi lên trong lòng, Hạ Tầm đang tâm sự trùng trùng suy nghĩ, chợt nghe một hồi tiếng bước chân, hắn kinh ngạc mở to mắt, lập tức đã nhìn thấy có bốn người đứng trước mặt, một quan viên, một gã sai vặt, một viên ngoại, một người bán hàng rong...

Hạ Tầm cơ bụng co lại, muốn dùng lý ngư đả đĩnh nhảy dựng lên, nhưng hắn lập tức thấy được bốn người tản ra, thân pháp động tác vây quanh, ngoại trừ viên ngoại mập mạp kia, ba người còn lại thân thủ linh hoạt, dưới chân trầm ổn, đều có một thân võ công khá tốt. Hạ Tầm lập tức cảnh giác tán đi lực đạo, vẻ mặt cùng thân thể hắn làm ra phản ứng, hoàn toàn chính là một tráng hán ở nông thôn bình thường!

"Tính danh?"

"Hạ Tầm!"

"Tuổi?"

"22 tuổi"

"Quê quán?"

"Hồ Châu trấn Nam Tầm thôn Tiểu Diệp"

"Nghề nghiệp gì?"

“Thảo dân là tiện dân, theo cha Hồ Cửu Lục bắt ếch bắt cá, làm những công việc linh tinh khác."

Phùng Tây Huy một thân công phục, lại là đứng đầu bốn người, tất nhiên do hắn chủ thẩm. Nơi này tuy là một tòa tửu điếm nhỏ, Phùng Kiểm Giáo ở nơi đó ngồi xuống, cũng là rất có khí phái Đại lão gia ngồi công đường xử án thẩm vấn.

Trương Thập Tam đột nhiên xen vào hỏi: “Trấn Nam Tầm? Ta nghe nói nơi đó thổ nhưỡng phì nhiêu, thủy cừ tung hoành, gạo thóc rất tốt, dân bản xứ đều làm lúa nước, có thật không?”

Hạ Tầm thành thành thật thật đáp: “Nam Tầm xác thực trồng lúa nước, chỉ là nuôi tằm, làm vải lụa, thu lợi so với làm ruộng cao hơn không chỉ gấp mười lần, cho nên chỗ chúng ta mỗi nhà đều nuôi tằm, trồng lương thực thật ra cũng không nhiều lắm'’.

Trương Thập Tam lại nói: “Ta nghe nói Hồ Châu Thiết Phật tháp trước đó vài ngày gặp sấm đánh, đốt hủy hơn phân nửa, còn có việc này không?”

Hạ Tầm có chút nghi hoặc nói: “Thảo dân chỉ nghe nói Hồ Châu có Thiết Phật tự, Phi Anh

tháp, nhưng... chưa nghe nói qua cái gì Thiết Phật tháp, bị sét đánh hay không, thảo dân lại càng không biết được, tuy nói thảo dân từ nhỏ đã sinh trưởng tại Hồ Châu, nhưng vẫn chưa bao giờ tới qua thành Hồ Châu".

Trương Thập Tam cùng Phùng Tây Huy ánh mắt nhìn nhau, đều mím môi không nói. Hạ Tầm một mặt cẩn thận ứng phó, trong lòng đã âm thầm phỏng đoán mục đích của bốn người này đem mình đưa đến tửu điếm nhỏ này: "Bốn người này tổ hợp lại cũng không tránh khỏi cổ quái chút ít. Một là quan trong nha môn, một là viên ngoại phúc hậu, một là chưởng quầy đầy mặt tang thương, còn có một gã sai vặt áo xanh mũ quả dưa, bốn người như vậy, không thể nào là cướp đường cường đạo, mà ta hôm nay người không có đồng nào, so với khiếu hóa tử còn thảm hơn, bọn họ bắt ta tới làm cái gì? Chuyện không tầm thường tất có yêu... "

Phùng Kiểm Giáo thấy hắn có hỏi tất đáp, mười phần nhu thuận, không khỏi hài lòng cười cười, hắn cầm lấy một phần trạng chỉ An viên ngoại vừa mới ghi ném xuống nói: "Hạ Tầm, ngươi tới nhìn xem, đây là cái gì".

Hạ Tầm cũng không tiếp trạng chỉ, mà cúi đầu nói: "Hồi Đại lão gia, thảo dân không biết chữ".

Chữ là phồn thể, thật ra đại bộ phận chữ phồn thể Hạ Tầm đều biết, ngẫu nhiên có mấy chữ không biết, liên hệ với ý tứ bên dưới hắn cũng có thể xem được, nhưng mà với thân phận của hắn hiện tại là không nên biết chữ, cho nên hắn liền không do dự, ngay cả động tác tiếp trạng chỉ cũng không có. Huấn luyện nằm vùng tự bảo vệ mình điều một khoản thứ tám: Hành vi cử chỉ phải phù hợp với thân phận sử dụng, chỉ thay đổi bề ngoài là không đủ, phải từ trong tâm biến thành đem nhân vật muốn sắm vai có thể giấu diếm được chính mình, thì mới có thể giấu diếm được người khác. Những điều khoản này Hạ Tầm sớm đã đọc làu làu, một lần nằm vùng thất bại kinh nghiệm bằng máu trước đó đã đem tất cả cái này khắc thật sâu vào trong đầu hắn.

Phùng Kiểm Giáo vốn không cho rằng hắn sẽ biết chữ, thích thú cười nói: "Đây là một tờ đơn kiện, là vị tiểu ca này thay chủ nhân nhà hắn kêu oan cáo trạng".

Hạ Tầm e sợ nói: "Vâng, chỉ là... Không biết đại nhân đưa cái đơn kiện này cho thảo dân xem là... có ý tứ gì?"

Phùng Kiểm Giáo thản nhiên nói: ''Ngươi không rõ ràng lắm? Có lẽ chờ ngươi gặp qua thi thể chủ nhân nhà hắn, ngươi sẽ rõ ràng".

Lưu Húc cùng Trương Thập Tam tạm thời làm nha dịch khách mời, đem thi thể Dương Văn Hiên đưa ra. Hạ Tầm khi nhìn thấy Dương Văn Hiên, thật sự là bị dọa cho nhảy dựng. Tại thời đại thông tin truyền bá thua xa hậu đại, hai người tướng mạo hoàn toàn giống như đúc, là kinh nghiệm thật là khó được, xác thực đủ làm cho người ta ngạc nhiên. Hạ Tầm cũng không ngạc nhiên, tuy nói nếu là trên đường gặp một người không khác gì ngươi sẽ làm cho ngươi có loại cảm giác tân kỳ thì cũng không làm cho hắn ngạc nhiên, nhưng người cùng hắn hình dáng tướng mạo giống nhau này nếu là một cỗ thi thể, như vậv hắn không muốn kinh hãi cũng không được.

Phùng Kiểm Giáo trầm giọng nói: "Người này chính là Dương Văn Hiên Dương công tử Thanh châu ta, là một vị chư sinh có công danh, điêu dân ngươi thấy hắn cùng ngươi hình dáng tướng mạo giống nhau, đã xuất hiện ác ý, ý muốn giết người giả mạo để trá lấy tiền tài, lúc này đây đem hắn giết chết, vị tiểu ca này chính là khổ chủ, vị An viên ngoại cùng Lưu chưởng quỹ kia chính là mục kích chứng nhân, hôm nay nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn lời gì để nói!"

"Oan uổng! Thảo dân oan uổng!"

Hạ Tầm vừa sợ vừa giận, lớn tiếng kêu oan. Phùng Kiểm Giáo lại cười ha hả nói: "Hạ Tầm, ngươi mặc dù không nhận, việc này cũng đã bằng chứng như núi, một khi báo quan, ngươi chỉ có chết không thể sống! Con kiến hôi còn ham sống, bổn quan liệu ngươi không muốn đi con đường chết này, bổn quan còn an bài cho ngươi một con đường sống, ngươi có thể nghĩ ra không?"

Hạ Tầm lặng lẽ nâng lên đầu gối không chút dấu vết co trở về, hai tay lại thầm vận lực đạo, lại vẫn ngơ ngác hỏi: "Không biết đại lão gia nói là... là sinh lộ gì?"

Phùng Kiểm Giáo trầm giọng nói: "Về thân phận người này, bổn quan cũng không có gạt ngươi, người này thật là phú thân Thanh châu phủ ta, tên gọi là Dương Húc tự Văn Hiên, hắn ngoài ý muốn bị người đâm chết, mà hắn vốn đối với bổn quan là có trọng dụng, bổn quan thấy ngươi cùng hắn hình dáng tướng mạo độc nhất vô nhị cố ý cho ngươi mạo danh thế thân, thay bổn quan làm việc, ngươi đáp ứng không?"

Trương Thập Tam nói: "Đây chính là phú quý trời giáng, chỉ cần ngươi gật đầu một cái, chẳng những không có họa sát thân, từ nay về sau còn có hưởng vô cùng vinh hoa phú quý, một bước lên trời, trở thành người trên người, cơ hội tốt như vậy còn có cái gì mà do dự".

“Ta... ta...”

Hạ Tầm có chút sợ hãi nhìn cỗ thi thể kia. Phùng Kiểm Giáo cười nói: “Ngươi không cần phải lo lắng, bổn quan cũng không phải là kẻ xấu, sẽ không để cho ngươi làm chút ít chuyện vi phạm pháp luật, nói lời thật đối với ngươi, bốn người chúng ta kể cả Dương Văn Hiên công tử đã chết đi này, thật ra đều là khâm mệnh thượng sai!”

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: “Khâm mệnh thượng sai?”

Phùng Kiểm Giáo nói: “Không sai, Lưu Húc, lộ ra quân thân cùng yêu bài của ngươi, để cho hắn xem cho rõ ràng!”

Lưu Húc sớm đã chuẩn bị sẵn sàng ừm một tiếng, lập tức đem áo bào tiện tay vứt bỏ sang một bên, bên trong lộ ra rõ ràng là quan y đỏ thẫm, bàn mãng phi ngư, eo buộc loan đái trên loan đái lại treo một khối yêu bài, hắn từ trong ngực lấy ra một mũ ô sa, mở ra đội ngay ngắn lên trên đầu, dung mạo chưởng quầy tiểu điếm bình thường, trong chớp mắt đã uy phong lẫm lẫm, không ai bì nổi.

Hạ Tầm mờ mịt địa nói: “Không biết lão gia đây là... là quan sai nha môn nào?”

Phùng Kiểm Giáo cười nói: “Chúng ta là Cẩm Y Vệ”.

Hạ Tầm cả kinh nói: “Cẩm Y vệ? Cẩm Y vệ không phải đã bị hoàng đế xóa rồi sao?”

“Đó chỉ là tiểu dân không biết nghe nhảm đồn bậy mà thôi”.

Phùng Kiểm Giáo ung dung nói: “Trên triều, tuần du, lễ bộ nghi trượng, người hầu luân chuyển, hoàn toàn là do túc vệ trong cung phân phiên nhập trực. Triêu nhật, tịch nguyệt, canh tạ, ghi chép về hộ vệ bên người hoàng thượng, tất cả cái này đều do Thiên Vũ Tướng quân (Thiên Vũ Tướng quân chính là Đại Hán tướng quân, chủ yếu chức trách là gác ngọ môn cùng với vệ sĩ sung tới điện đình, đều do công thần đệ tử tạo thành. Trong năm Vĩnh Lạc mới đổi tên Đại Hán tướng quân). Giáo úy cùng Lực Sĩ đến hoàn thành, mà Thiên Vũ Tướng quân, Giáo úy cùng Lực Sĩ, đều một phần của Cẩm Y vệ, xoá bỏ? Chẳng lẽ Hoàng Thượng không cần lễ bộ ghi chép nghi thức, không cần thị vệ đến trực sao?”

Hạ Tầm lúng ta lúng túng nói: “Là, là, thảo dân... thảo dân là nghe phụ thân nói..

Phùng Kiểm Giáo nói: “Dân gian ngược lại có loại đồn đãi này, sỡ dĩ nói như vậy, là vì

Hồng Vũ năm hai mươi, Hoàng Thượng trước mặt mọi người đốt hủy hình cụ của Cẩm Y vệ ta, không cho phép Cẩm Y vệ lại dùng khốc pháp tra tấn, Hồng Vũ năm hai mươi sáu, Hoàng Thượng lại hạ chiếu, hình án trong ngoài không được nhập Cẩm Y vệ, lớn nhỏ đều trải qua pháp tư. Cẩm Y vệ ta không hề có đặc quyền chiếu ngục. Biểu hiện ra ngoài Cẩm y vệ ta vốn có thị vệ, chức quyền truy bắt, hình ngục, chỉ còn lại có một hạng mục thị vệ nghi loan giá, nói như vậy, cũng có thể nói là danh tồn mà thực vong. Thật ra... hắc hắc!"

Trương Thập Tam tiếp lời nói: "Thật ra chỉ là bởi vì văn võ bá quan đối với Cẩm Y vệ ta có nhiều kiêng kị, vì an tâm bách quan, Cẩm Y vệ chúng ta phụng hoàng mệnh từ sáng vào tối. Thật ra tra khám phản loạn vẫn là chức trách quan trọng của Cẩm Y vệ ta, chúng ta phụng mệnh tiềm nhập Thanh châu, là vì chúng ta thu được một số tin tức có kẻ khả nghi mưu phản, việc này liên lụy tới một số người trong Tề vương phủ, Hoàng Thượng cho Cẩm Y vệ ta chuyên tư điều tra án này. Dương Húc chính là người chúng ta an bài tiếp cận Tề vương phủ, hắn ba năm trước đây đã bí mật gia nhập Cẩm Y vệ ta. Nguyên nhân chính là có Cẩm Y vệ ta âm thầm tương trợ, hắn làm ăn mới được phong sinh thủy khởi, do đó đã được Tề vương ưu ái, vì Tề vương phủ quản lý chuyện làm ăn".

Phùng Kiểm Giáo thấy Hạ Tầm vẻ mặt mờ mịt, lại cất lời giải thích: "Buôn bán là tiện nghiệp, người có thân phận có địa vị coi như là muốn buôn bán cũng phải trước có ruộng đồng, ngồi vào thân phận lương dân, buôn bán chỉ có thể coi là là nghề phụ kèm theo, nếu không muốn tính vào tiện tịch. Mà phượng tử long tôn, thiên hoàng hậu duệ quý tộc, càng tuyệt không thể nhiễm vào những nghề này. Nếu là phiên vương buôn bán, lan truyền ra ngoài chẳng phải là mất hết thể diện hoàng gia? Cho nên cần một người thoạt nhìn cùng vương phủ toàn bộ không có gì chung thay Vương gia chủ trì sinh ý, những cửa hàng của Vương gia đều phải trực thuộc trên danh nghĩa của người này, dùng danh nghĩa của hắn đi kinh doanh. Dương Văn Hiên có cái thân phận này, có thể nắm giữ rất nhiều cơ mật của Tề vương phủ, đáng tiếc... Chúng ta dùng ba năm tâm huyết, mới khiến cho Dương Văn Hiên thuận lợi trở thành tâm phúc của Tề vương phủ, có cơ hội tiếp xúc đến một số cơ mật..."

Trương Thập Tam nói: "Rõ chưa? Nếu không có Dương Văn Hiên ngoài ý muốn bỏ mình, thì chỗ tốt bằng trời này tại sao sẽ rơi vào trên đầu ngươi? Phùng Tổng kỳ lọt mắt xanh tại ngươi, cố ý tặng cho ngươi một phần tiền đồ phú quý, ngươi còn không thống khoái đáp ứng, dông dài làm gì?"

"Hắn sẽ tin tưởng sao?" Lưu chưởng quỹ cùng An viên ngoại liếc nhau một cái, thầm nghĩ trong lòng: "Cho dù cách nói này có chỗ hớ, cũng không phải một tiểu tử nông thôn không kiến

thức như hắn phát hiện ra?"

Phùng Kiểm Giáo nói: "Ngươi nếu như đáp ứng, sau này chính là người của Cẩm Y vệ ta, chẳng những có thể làm quan, còn có thể hưởng thụ gia sản bạc triệu của Dương gia. Hai con đường này, một sống một chết, một quý một tiện, ngươi lựa chọn như thế nào?"

Trong tiểu điếm tối tăm nhất thời yên tĩnh xuống, qua hồi lâu, Hạ Tầm mới nói: "Được, thảo dân đáp ứng, thảo dân nguyện vì đại nhân hiệu lực".

Trương Thập Tam mỉm cười, cúi người đem bản cung nhặt lên: "Đã đáp ứng, vậy ký tên đồng ý đi!"

Hạ Tầm kinh hãi nói: "Thảo dân đã đáp ứng vì đại nhân cống hiến, vì sao... vì sao còn phải ký... ký vật này?"

Trương Thập Tam hừ lạnh nói: "Chờ ngươi làm xong chuyện này. Phùng Tổng kỳ hướng lên trên báo công thỉnh thưởng cho ngươi, ngươi mới xem như là người của Cẩm Y vệ ta, nếu như ngươi lưỡng lự, lòng mang dị chí, thì tờ đơn kiện này chính là truy hồn lệnh của ngươi, rõ ràng chưa?"

Hạ Tầm nghe xong không khỏi có chút lưỡng lự, Trương Thập Tam buồn bực nói: "Thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn chọn đường chết!"

Hạ Tầm do dự hồi lâu hỏi: "Thảo dân... thảo dân nếu vì đại nhân hiệu lực, thật... thật có thể thoát khỏi tiện tịch, gia nhập Cẩm Y vệ sao?"

Trương Thập Tam lại lộ ra nụ cười ôn nhu dễ thân, ấm áp sáng lạn như ánh dương như khi đối mặt với Thính Hương cô nương nói: "Đương nhiên, Tổng kỳ đại nhân chính miệng đáp ứng ngươi, còn sẽ có giả sao?"

Hạ Tầm cắn răng một cái, gật mạnh đầu một cái nói: "Được! Ta ký!"

Thấy Hạ Tầm cúi đầu đồng ý, Phùng Tây Huy cùng Trương Thập Tam trên mặt lóe lên nụ cười quỷ quyệt rồi trong tích tắc không thấy nữa.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sơn Trại Dương Húc

Chương 5: Sơn trại Dương Húc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Xe ngựa tại cũng không bình thản trên đường xóc nảy, trong xe chỉ có hai người Hạ Tầm cùng Trương Thập Tam.

Xe là do Dương gia chính mình tạo nên, xe ngựa có rèm che, rất rộng rãi, thùng xe gỗ thông, mang theo vách xe điêu khắc tinh sảo, trong xe có giường êm rất lớn rất thoải mái, còn có mấy tấm đệm gấm cùng một cái bàn nhỏ, hai bên tường kép có thể hạ xuống, bên trong có đồ để giải trí như nhạc khí, cờ bài hoặc là rượu ngon, mứt hoa quả, bốn vách xe đều giắt màn nhẹ, cửa sổ xe thì sử dụng màn trúc tương đối thưa thớt.

Trước sau xe có bốn đại hán khôi ngô, đều mang một thân kỵ trang cưỡi ngựa. Người nhà giàu tầm thường, mặc dù có tiền, cũng không còn xa xỉ đến ngay cả loại nhân vật như gia phó hộ viện cũng xứng ngựa, nhưng mà Dương gia có điều kiện tiện lợi này, từ khi triều đình cho phép dân kinh doanh mã trường, đã có người bắt đầu thử xây dựng mã trường. Dương gia tại Ích châu liền mở ra một mã trường.

Bốn hộ viện bên hông đều mang bội đơn đao thân hẹp mũi nhọn. Đối với đao cụ, triều đình cho phép mang theo, dù sao triều đình cũng không hy vọng đường xá có chuyện, lương dân dân chúng phải chịu thương tổn, nhưng mà đem đao thì có thể, cung tiễn trường mâu thì tốt nhất không cần phải mang trên thân thể, mà ngay cả cất chứa cũng không thể, trừ khi ngươi muốn mang cho mình tội danh có ý đồ tạo phản.

Bọn họ đi chuyến này là tới Tá Thạch Bằng trại nơi đó có một cái mỏ đá mà Dương gia vào đầu năm vừa thiết lập.

Trương Thập Tam theo xe hơi chút loạng choạng thân thể nói: "Ngươi như lúc này xuất hiện ở thành Thanh Châu, không tới nửa ngày sẽ nguyên hình lộ ra cho nên chúng ta đã tìm cớ trước rời Thanh châu. Mỏ đá Tá Thạch Bằng trại đầu năm mới vừa vặn thành lập. Tề vương muốn xây dựng Vương phủ, vật liệu đá cần thiết toàn bộ do mỏ đá này cung ứng, ngươi là chủ mỏ đá, bởi vì đá là cung ứng cho vương phủ, cho nên không yên lòng tiến đến chủ trì đại cục, lý do này cũng đã nói qua".

"Mấy quản sự bên mỏ đá đều là thuê dân bản xứ, đối với ông chủ Dương Văn Hiên này cũng chưa quen thuộc, ngươi muốn giấu diếm được bọn họ cũng rất dễ dàng. Nhưng mà, mỏ đá dù sao không phải sản nghiệp chủ yếu mà Dương gia kinh doanh, không cần ông chủ một mực canh giữ ở nơi đó, cho nên chúng ta chỉ có thể ở lại đó mười ngày nửa tháng. Những ngày này, ta sẽ đem tính tình, lời nói, cử chỉ, kể cả bằng hữu hắn kết giao, quản sự hạ nhân thân cận trong phủ, các phương diện quan hệ gần xa của Dương Văn Hiên, tất cả đều nói cho ngươi biết, ngươi phải trong thời gian ngắn nhất quen thuộc tất cả về Dương Húc. mới có thể đạt được hiệu quả giả thành thật".

"Dạ!"

"Tề vương thân phận tôn quý, ngươi có thể tiếp kiến hắn cơ hội không lớn, có chuyện gì Vương gia cũng sẽ cho quản sự thái giám trong vương phủ cùng ngươi thương lượng, nếu như quản sự thái giám cùng ngươi thương lượng về chuyện buôn bán, ngươi cứ hàm hồ xuống, chờ sau khi trở về sẽ cùng ta thương nghị, cho dù Vương gia đích thân gặp ngươi, cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần ngươi có thể dấu diếm được người nhà cùng bằng hữu muốn qua mặt Tề vương cũng là dễ dàng".

Hạ Tầm giật mình nói: "Cái gì? Còn phải cùng Vương gia liên hệ?"

Hạ Tầm vẻ mặt khẩn trương lên: "Chúng ta... chúng ta... cái này... việc mưu phản sẽ không... cùng Tề vương có quan hệ chứ?"

Thấy thần sắc khiếp sợ của hắn. Trương Thập Tam không khỏi âm thầm lo lắng: "Tiểu tử này là nông dân không có kiến thức, bình sinh gặp qua quan nhân lớn nhất chắc hẳn bất quá cũng là loại như vật như Lý chính Hộ trưởng, nào đâu gặp qua quý nhân? Chúng ta nói cho

hắn biết là phụng hoàng mệnh mà đến, như gặp nhân vật khác, đủ để cho hắn có can đảm, nhưng nếu để cho hắn biết người chúng ta muốn đối phó là một vị Vương gia, chỉ sợ tiểu tử này tựa như dũng sĩ Tần Vũ Dương mười hai tuổi giết người, vừa thấy Tề vương đã hù đến mặt không còn chút máu, mặc dù lời nói và việc làm của hắn giả trang giống đi nữa, chẳng phải làm cho người ta sinh nghi sao? Dũng sĩ chưa thấy qua nhân vật lớn, đến vương hầu trước mặt cũng rất khó bình tĩnh tự nhiên".

Nghĩ tới đây, liền mỉm cười trấn an nói: "Hoang đường, tại sao sẽ cùng Tề vương có quan hệ chứ? Tề vương là con của đương kim hoàng thượng, hoàng tử sao lại phản Hoàng Thượng?"

Hạ Tầm vẻ mặt không tin nói: "Như cùng Tề vương không thể đối diện... Vậy đại nhân phụng thánh chỉ mà đến, chỉ cần nói cho Vương gia biết, cùng nhau tập nã phản tặc là được, cần gì... cần gì phải bí ẩn như thế, ngay cả Vương gia cũng che dấu?"

Trương Thập Tam bị hắn làm cho tức giận, thầm nghĩ: "Điêu dân này mặc dù không có kiến thức gì lớn, người ngược lại cũng không ngốc, cái này cũng không sai, nếu như hắn ngu xuẩn, lão tử cho dù xuất ra mười thành khí lực đến dạy hắn, sợ hắn cũng không có thể làm nên trò trống gì".

Nghĩ tới đây, Trương Thập Tam trong lòng khẽ động, đột nhiên nghĩ đến một lý do tuyệt diệu, nhân tiện nói: "Ngươi phải biết rằng, người có ý đồ tạo phản này, có thể là người theo giáo, cũng có thể là người trong vương. Người của Bạch Liên giáo quen ẩn nấp thân phận, phụ thuộc nhà giàu có mà ngầm làm việc; Mà vương phủ, các vương gia có binh có tiền, quyền binh rất nặng. Nếu có chút ít người cả gan làm loạn vương phủ muốn lẻn vào mà cầu phú quý một đời, noi theo chuyện xưa Trần Kiều binh biến, khoác hoàng bào, bởi vậy mưu đồ làm loạn, đi đầu mưu phản, lại bức phiên vương đi theo, cũng không phải không có khả năng.

Nhưng mà, trước mắt chứng cớ không đủ, những cái này vẫn chỉ là chúng ta suy đoán, nếu như chúng ta giống trống khua chiên vào vương phủ tra án, cuối cùng lại kiểm chứng không thật, chẳng phải làm bị thương phụ tử thân tình giữa Hoàng Thượng cùng Tề vương sao? Hay hoặc là chúng ta tin tức có sai, người có ý định mưu phản này cùng vương phủ cũng không có quan hệ thiết thực, chúng ta mạo muội vào vương phủ điều tra như vậy, chẳng phải đả thảo kinh xà sao?"

Hạ Tầm cố lấy dũng khí nói: "Như vậy, nói Vương gia giữ bí mật, âm thầm hiệp trợ, chẳng

phải thành sao? Các lão gia quan sai huyện nha đến thôn chúng ta truy bắt đạo tặc, chính là trước thông báo Hộ trưởng, âm thầm hiệp trợ".

Trương Thập Tam chân mày nhướng lên, trầm giọng nói: 'Tạo phản đại án, cùng quan sai bắt trộm có thể giống nhau sao? Ngươi ở nông thôn, cô lậu quả văn, cũng nên nghe nói qua chuyện Đàm vương chứ? Chuyện tạo phản, ai biết người mà Vương gia sủng tín hoặc thân thiết hảo hữu của hắn có liên lụy trong đó hay không, liên quan đến bao sâu, sự tình còn chưa có tra ra mà để cho Tề vương biết được, một khi Vương gia lo sợ quá, dẫm vào vết xe cũ của Đàm vương, ai dám gánh chịu trách nhiệm?"

Mấy năm trước, chú của Đàm vương Chu Tử bị người tố giác là cùng một bọn với Hồ Duy Dung. Đàm vương Chu Tử vì thế sợ hãi không thôi. Chu Nguyên Chương nghe nói sau đó cho sứ tới an ủi con mình, cố ý triệu hắn trở lại kinh yết kiến, ai ngờ Chu Tử lại cho rằng phụ hoàng là muốn triệu hắn trở lại kinh hỏi tội, dưới sự lo sợ mà tự tử chết, bởi vì Chu Tử không con, phong quốc của hắn cũng theo đó triệt tiêu.

Chuyện này oanh động thiên hạ, triều đình vì thế còn cố ý phát công báo, đem chuyện này kỹ càng tình hình từ đầu chí cuối báo cho thiên hạ biết, đến nỗi trong thiên hạ không người không biết, nghe cách nói của Trương Thập Tam đúng là vì nguyên nhân này. Hoàng Thượng tại điều tra án Tề vương phủ mưu phản mới cực kỳ thận trọng, lo lắng xử lý không tốt sẽ đem đứa con trai Tề vương này cũng hù chết, bởi vậy các Cẩm Y vệ mới vô cùng cẩn thận.

Khuyên can mãi, cuối cùng đem Hạ Tầm trấn an xuống. Trương Thập Tam thở phào một hơi dài, giơ lên cốc bạc rót đầy rượu, mỉm cười nói: "Muốn uống chút không?"

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Ta không khát".

Trương Thập Tam cầm lấy cái cốc, từ trong cái khay bạc gắp mấy khối băng sáng long lanh, bỏ vào ly của mình, nhẹ nhàng lắc, nghe tiếng vang đinh đinh đang đang dễ nghe, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu ngon, chậm rãi nói:

"Ngươi hẳn nên uống một chút. Dương Húc thích uống rượu nhất có hai loại, một loại là rượu ướp lạnh, một loại là rượu nhà làm lâu năm, đây là một trong số đó".

"Dạ!"

Hạ Tầm biết nghe lời phải, vội vàng cũng châm một chén rượu, học bộ dáng Trương Thập

Tam, thả mấy khối băng vào, nhẹ nhàng lắc lắc, nhìn thấy rượu đỏ băng trắng ở trong cốc bạc nhộn nhạo ra sắc thái mê người, sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Trương Thập Tam thấy hắn học giống như một khuôn, không khỏi cười một tiếng, lại nói: "Dương Văn Hiên này là người ứng Thiên phủ Giang Ninh, ở bên kia, Dương gia có một gia tộc cực lớn, nhưng mà chuyện ở đó ngươi biết một chút là được, không cần để ý quá nhiều, nơi này là không có ai muốn hỏi thăm ngươi về chuyện bên đó. Hơn nữa, phụ thân Dương Văn Hiên sở dĩ đến Thanh Châu, cũng là bởi vì năm đó cùng gia tộc nổi lên xung đột, lúc này mới tức giận mà ly hương, hai cha con bọn hắn cũng không thích nghe người ta nói đến chuyện quê quán, cho nên mặc dù thực sự có người hướng về phía ngươi hỏi chuyện cố hương, ngươi cũng có thể làm ra thần sắc khó chịu mà tránh đi. Nói đến Dương Văn Hiên rời Giang Ninh khi mới sáu tuổi, vốn cũng không nhớ được bao nhiêu chuyện cố hương".

Trương Thập Tam nói, cầm lấy một thanh tiểu chùy, nhẹ nhàng gõ một khối băng trong cái khay bạc ra. Băng là từ dưới giường lấy ra, dưới giường là một cái thùng, bên trong chứa đầy những khối băng, dùng chăn bông dày cách nhiệt, trên đường đi khối băng đã làm giảm nhiệt độ trong xe xuống, lại có thể dùng để uống, nhất cử lưỡng tiện. Phú thân nhà giàu có thật là biết hưởng thụ, rất nhiều người ở trong phủ còn xây cả hầm băng, mùa đông cất giữ, mùa hạ lấy dùng, tuyết để pha trà, băng để mà trấn rượu, vừa hưởng thụ, lại có thể hiển lộ ra sự xa hoa phô trương của nhà giàu có.

"Dương Văn Hiên khi còn nhỏ ở quê hương đã do cha mẹ tác chủ định ra một mối hôn sự, bất quá về vị nương tử chưa xuất giá này của hắn, tình hình kỹ càng ta cũng không biết. Dương Văn Hiên cũng không nguyện hướng về phía người khác nói bất cứ chuyện gì về cố hương, kể cả hắn mối hôn sự này từ trước đến nay cũng nói không rõ, nếu có người hỏi, ngươi cũng có thể hàm hồ cho qua không cần để ý tới".

"Dương Văn Hiên phủ có vị Tiếu quản sự, là người Dương Văn Hiên tín nhiệm nhất, hắn là người hầu duy nhất năm đó cùng lão gia Dương gia từ Giang Nam tới đây, đối với Dương gia một lòng trung thành, không rời một bước. Dương Văn Hiên chính là hắn từ nhỏ xem đến lớn, hai năm trước Dương Văn Hiên trong lúc giữ đạo hiếu, có chút mối buôn bán không có tiện xuất đầu lộ diện, cũng là do hắn đứng ra.

Tiếu quản sự có một con gái, năm nay vừa mới mười bốn, tên là Tiếu Địch, tuy là thân phận người ở, Dương Văn Hiên vẫn đối đãi với nàng như huynh muội, Dương Văn Hiên khi ở nhà, đều là do nàng chăm sóc cuộc sống ẩm thực hàng ngày. Trong Dương phủ người quen

thuộc Dương Văn Hiên nhất, chính là cô gái này. Vì an toàn, chờ ngươi sau khi hồi phủ, phải nhanh một chút tìm cớ, đem cô gái này đưa đi xa, để tránh bị bọn họ nhìn ra hư thực".

"Dạ!" Hạ Tầm học động tác của Trương Thập Tam, ưu nhã nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nhấm nháp, nhẹ nhàng vuốt cằm đáp ứng.

"Phụ thân Dương Văn Hiên là bốn năm trước bệnh chết, phụ thân hắn gọi Dương Bỉnh Khôn, hưởng thọ năm mươi bốn tuổi, lúc ấy Dương Văn Hiên mới mười sáu tuổi, sau khi giữ đạo hiếu tròn ba năm, vào năm trước thi vào phủ học, trở thành một sinh đồ của Thanh châu..."

Trương Thập Tam nói, ánh mắt vừa mới nhìn về phía cái khay băng, Hạ Tầm lặp tức thức thời cầm lấy cái cặp, gắp đưa vào ly của hắn mấy khối băng vụn. Trương Thập Tam nhẹ nhàng lắc lắc rượu ngon trong ly, trên mặt lộ ra nụ cười thích ý.

Trước kia hắn không có khả năng có loại đãi ngộ này, Dương Húc là chính thức gia nhập Cẩm Y vệ quân quan, có cáo mệnh quan thân, từ khi hắn đi niên khảo trúng chư sinh, được công danh, giá trị con người càng tăng giá. Trương Thập Tam cùng Dương Húc tuy là đồng liêu, nhưng mà khi chưa có công khai thân phận, vẫn bí mật thân phận, hắn ở trước mặt Dương Húc vẫn phải thấp hơn một cái đầu, mà hiện tại, "Dương Húc" lại đang ngoan ngoãn mặc hắn bài bố, sao không làm cho người hãnh diện?

Bên tai truyền đến một hồi tiếng nước chảy xiết, Trương Thập Tam nhẹ nhàng vén bức màn, hướng ra phía ngoài bên cạnh nhìn một cái, chỉ thấy một dòng sông lớn nước chảy xiết, nước sông thanh tịnh, đang rầm rộ chảy về phương xa, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt nước, lấp lánh một mảng.

Trương Thập Tam lớn giọng hỏi: "Đã đến Cố Thủy hà sao?"

Xa phu ở bên ngoài đáp ứng một tiếng, Trương Thập Tam nhân tiện nói: "Qua sông thì đem xe đưa tới dưới bóng cây, công tử muốn nghỉ ngơi một chút".

Hạ Tầm thấp giọng hỏi: "Không phải vội vã tiến đến Tá Thạch Bằng trại sao, tại sao còn phải dừng lại ở chỗ này?"

Trương Thập Tam mỉm cười, cũng không trả lời.

Xe ngựa qua cầu, xa phu liền đem xe đưa tới dưới bóng cây bên cạnh sông, Trương Thập Tam đi ra khỏi xe, đối với xa phu cùng bốn hộ viện phân phó nói: "Các ngươi đi trong rừng ăn chút lương khô, nghỉ ngơi một chút đi, thời tiết nóng bức, công tử cùng Thính Hương cô nương muốn tại bờ sông rửa mặt một phen, tiêu giải khí nóng".

Mấy người đáp ứng một tiếng, liền đi về phía xa xa, ông chủ muốn tại bờ sông rửa mặt một phen thì không quan hệ, nhưng đã có nữ quyến, hạ nhân phải tránh đi. Thời tiết nóng bức, nữ tử quần áo mỏng thấu, không nên bị người khác trông thấy. Bờ sông là một mảng rừng cây rậm rạp, trong rừng rất là mát mẻ, năm người chỉ chốc lát đã biến mất ở trong rừng.

Thấy bọn họ đã đi xa, Trương Thập Tam lại quay về trong xe, Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Thính Hương cô nương? Trên xe này trừ ngươi và ta ra, nào đâu còn có cô nương gì".

Trương Thập Tam cười một cách quỷ quyệt nói: "Ngươi tránh ra một chút, rất nhanh có thể gặp nàng".

Trương Thập Tam đi qua, xốc lên chăn mền cùng chiếu trúc ở trên giường, lộ ra cái ngăn lạnh ở phía dưới, lại xốc nắp hòm lên, bên trong là một tầng chăn bông dày. Hạ Tầm biết phía dưới chăn bông chính là những khối băng xếp chồng chất chỉnh tề, trên đường hắn đã hưởng dụng qua mùi vị của thứ rượu trái cây ướp lạnh này, xốc chăn bông lên, phía dưới quả nhiên là băng sáng óng ánh, mặc dù phong kín, lúc này cũng đã có chút ít hòa tan.

Hạ Tầm nhìn đến đây, đột nhiên rõ ràng những thứ gì, nhớ tới dọc theo con đường này hắn uống loại rượu ướp lạnh này, cổ họng hắn đột nhiên co rút, có loại cảm giác buồn nôn.

Trương Thập Tam đem chăn bông trải rộng ra, rồi đem khối băng từng khối mang lên, hai tầng khối băng chuyển xuống, phía dưới lại là một tầng chăn bông, lại xốc lên, thình lình xuất hiện một thân thể thiếu nữ bị cuộn cong lại.

Thiếu nữ trong rương mang trên mặt một loại tái nhợt khác thường, khối băng sau khi hòa tan ở trên mặt ngưng tụ thành từng giọt bọt nước thật nhỏ, cái miệng của nàng có chút mở ra, cặp mắt kia vốn nên rất vũ mị hoảng sợ mở lớn, ánh mắt lấp loáng, làm cho Hạ Tầm cảm thấy nổi hết cả da gà.

"Đây là nữ nhân của Dương Văn Hiên, chỉ là một nữ nhân hắn mua về, rất đẹp phải không? Dương Văn Hiên tính háo sắc, ngoại trừ lưu luyến tại thanh lâu, hắn tại Thanh châu còn có nữ nhân khác, có lẽ là một, có lẽ là nhiều, có lẽ là khuê tú chưa gả danh môn, có lẽ là thiếu phụ

đã có chồng. Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm tình, chỉ là chuyện bí ẩn như vậy, ngay cả ta cũng không biết rõ được...

Nói đến đây, Trương Thập Tam đột nhiên cảm giác được có chút khác thường, một nông dân đột nhiên trông thấy một cỗ thi thể như vậy, có phải là biểu hiện quá mức lạnh lùng bình tĩnh? Không hề báo hiệu, hắn đột nhiên nghiêng đầu đi...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tá Thạch Bằng Trại

Chương 6: Tá Thạch Bằng trại

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Trương Thập Tam vừa quay đầu lại, thì thấy Hạ Tầm sắc mặt tái nhợt, cắn chặt hàm răng, hai chân đã có chút phát run, nếu không phải hắn đang vịn vách tường, chỉ sợ đã ngã ngồi trên mặt đất. Thì ra hắn không phải không sợ, chỉ là đang khổ sở chống đỡ, không khỏi cười thầm mình đa nghi, lúc này mới thản nhiên nói: "Người chết vô tri vô thức, có cái gì phải sợ? Chuyện chân chính đáng sợ không phải chết, mà là sống không bằng chết.

Ngươi biết một bầu nước sôi giội lên trên thân người là tư vị gì không, hắn sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương như ác quỷ, cho dù qua ba ngày ba đêm, bên tai ngươi vẫn có thể không ngừng tiếng vọng thanh âm kinh khủng kia của hắn, mặc kệ ngươi là tỉnh hay ngủ. Nước sôi tưới lên trên người, lại dùng bàn chải thép đem từng tầng thịt nhão chảy xuống cùng với máu, thẳng đến khi hắn lộ ra xương trắng, cảnh tượng tựa như địa ngục vậy.

Còn có câu tràng, đó là một loại hình phạt rất thú vị, ngươi cần dùng một cái móc sắt, còn cần hiểu được kỹ xảo rất cao minh, mới có thể đem ruột người từ hạ thể móc ra, phạm nhân bị trói ở đằng kia chỉ có thể trơ mắt nhìn một bộ phận thân thể của mình cách mình càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, hắn sẽ cảm thấy trong bụng dần dần trống không, bụng từng chút tóp lại...

Bất quá ta cũng không thích hình phạt phức tạp như vậy, ta mười ba tuổi đã gia nhập Cẩm Y vệ, cống hiến ở dưới trướng Chỉ Huy Sứ đại nhân, về sau... thật ra hình phạt càng đơn giản sử dụng mới càng sảng khoái, ta đối với phạm nhân dụng hình, chỉ cần một thanh thép, trước

cắm vào trong lò lửa nung cho đỏ bừng, sau đó đem phạm nhân lột trần cột lên trên giường dụng hình, cũng không cần màu mè gì, cũng chỉ là đem thanh thép đã được nung đỏ hướng lên trên da thịt trên người của phạm nhân đâm mạnh vào, thanh thép mà cắm vào, hắn không cách nào giãy dụa, nhưng mà trên người của hắn mỗi một khối thịt đều liều mạng giật lên, hắn sẽ dùng hết toàn lực, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, khói xanh từ miệng vết thương bay lên, máu cùng mỡ từ trong vết thương ồ ạt chảy ra, hắc hắc... ”

Trương Thập Tam như kẻ thần kinh, cười hai tiếng nói: “Cẩm Y vệ chúng ta phân nam trấn cùng bắc trấn, bắc trấn đối ngoại, nam trấn đối nội, đối với những kẻ phạm pháp, không nghe lời với Cẩm Y vệ chúng ta, nam trấn phủ tư hình pháp đa dạng cùng bắc trấn phủ tư cũng đặc sắc... ngươi không cần sợ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe ta phân phó thì cũng chỉ có công, không có cơ hội hưởng thụ đại hình của Cẩm Y vệ”.

Hạ Tầm khóe mắt đột nhiên run rẩy, nhưng mà lập tức khôi phục bình tĩnh.

Trương Thập Tam đem thi thể ôm ra, điềm nhiên như không nói: “Nữ nhân này gọi Thính Hương, là Dương Văn Hiên bỏ ra hai trăm xâu tiền từ Thái An châu Thúy Yên lâu mua về. Khi Dương Văn Hiên gặp chuyện, nàng ở bên cạnh, là người mắt thấy tất cả, cho nên ta đem nàng làm thịt. ‘Dương Văn Hiên' đã bình yên vô sự, như vậy Thính Hương đã chết phải có lý do để nói ra bên ngoài, cho nên ta đem nàng tới đây...”

Thi thể bị hai người mang tới bờ sông Cổ Thủy sóng đào cuồn cuộn, Trương Thập Tam liếc nhìn Hạ Tầm hỏi: “Vừa rồi dạy ngươi, đều nhớ kỹ chứ?”

Hạ Tầm gật đầu, Trương Thập Tam nở nụ cười: “Rất tốt, cơ linh một chút, y kế mà hành sự”.

Hắn quay người đi ra hai bước, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi: “Ngươi có biết thủy tính không?”.

Người Giang Nam ít có người không biết thủy tính, huống chi lần đầu gặp gỡ, Hạ Tầm trong tay còn mang theo một xâu cá tay không bắt được, cho nên đối với điểm này Hạ Tầm cũng không giấu diếm, thản nhiên đáp: “Biết ta thủy tính rất tốt, có thể tay không bắt cá”.

Trương Thập Tam khẽ lắc đầu nói: “Nhưng Dương Húc không hiểu thủy tính, hoàn toàn chính là một con vịt lên cạn, điểm này ngươi ngàn vạn phải nhớ kỹ, sau khi rơi xuống nước không cần phải lộ ra sơ hở gì, từ hôm nay trở đi, trước khi quen thuộc nhân diện Dương Văn

Hiên, ngươi đều phải chú ý, ngươi không hiểu thủy tính".

"Dạ!"

Trương Thập Tam chợt nhớ tới một chuyện, lại hỏi: "Ngươi biết cưỡi ngựa không?"

Hạ Tầm lắc đầu, Trương Thập Tam cười khổ nói: "Dương Húc lại biết cưỡi ngựa, hơn nữa cưỡi ngựa phi thường tốt, xem ra sau khi đến mỏ đá, ngươi lại thêm một hạng mục cần phải học tập".

Hạ Tầm đưa mắt nhìn bóng dáng Trương Thập Tam đi xa, thẳng đến khi hắn hoàn toàn biến mất ở trong rừng, mới ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể Thính Hương.

Hắn nhẹ nhàng nâng đầu Thính Hương dậy, cô gái cổ mềm, da thịt khắp nơi một mảng lạnh buốt, mặc dù đã trở thành một cỗ thi thể, dung nhan mỹ lệ của nàng cũng động lòng người, thân thể vẫn đối với nam nhân có lực hấp dẫn tương đối lớn, có thể gặp nàng khi còn sống, thì đó là một vưu vật mê người.

Hạ Tầm khe khẽ thở dài: "Thính Hương cô nương, khi đầu thai thì phải xem cho rõ ràng... Kiếp sau tìm một nhà khá giả... "

Hắn nhẹ nhàng vuốt mí mắt cho Thính Hương cô nương, nhưng cặp mắt kia vẫn đang mở thật to, Hạ Tầm dừng ở cặp mắt làm cho người ta tim đập nhanh kia, hồi lâu mới thấp giọng nói: "Cô nương mệnh khổ, ta cũng mệnh khổ, ta và cô có thể nói là đồng bệnh tương liên, ta biết cô nương chết không nhắm mắt, nếu như cô ở trên trời có linh thiêng mà nói, xin cô hãy phù hộ cho ta".

Tay hắn lại lần nữa nhẹ nhàng vuốt xuống dưới, cũng không biết là da thịt cứng ngắc của Thính Hương cô nương đã bắt đầu hòa tan nới lỏng, hay linh hồn không cam lòng của nàng ở trong tối tăm thật nghe hiểu những lời này của Hạ Tầm, cặp mắt nhìn qua mà làm cho người ta tim đập nhanh kia, rốt cuộc khép lại.

Hạ Tầm nâng thi thể của nàng lên nhẹ nhàng thả vào trong sông, thấy nàng chìm chìm nổi nổi trôi về phía xa, thẳng đến khi thân ảnh của nàng hoàn toàn biến mất, lúc này mới bỏ đi áo bào, chỉ độc một cái quần nhảy vào trong nước, hắn đem mình thấm tới toàn thân ướt đẫm, bôi một vết nước lên trên mặt, đột nhiên lên tiếng hô to lên: "Cứu mạng! Cứu mạng!..."

***

Dọc theo sông xuống dưới hai dặm có một Lâm gia trang, bảo an địa phương của Lâm gia trang gọi là Lâm Ngũ Đấu.

Hạ Tầm ở trong nước phịch giãy dụa đã được đám người Trương Thập Tam chạy đến kéo lên, sau đó đoàn người nhanh chóng đuổi tới Lâm gia trang, tại đó dẫn dắt người tìm tới bảo an địa phương, hướng về phía hắn nói rõ mình mang theo nữ quyến trên đường đi qua nơi đây, ra bờ sông hóng mát, thị thiếp vô ý trượt chân rơi xuống nước, xin bảo an địa phương hỗ trợ tìm kiếm ứng cứu, đồng thời đưa lên năm xâu tiền để làm tạ lễ.

Thấy Hạ Tầm ra tay xa xỉ như thế, Lâm lão hán mặt mày hớn hở, lập tức thu năm xâu tiền, khua chiêng gõ trống xuất động ra toàn thể già trẻ một thôn, dọc theo dòng sông tìm kiếm. Qua hơn một canh giờ, dân chúng trong thôn tại nơi thế nước chảy chậm, nước sông hơi nông đã tìm được thi thể Thính Hương bị một khối đá lởm chởm móc lấy góc áo.

Thính Hương là thị thiếp Hạ Tầm bỏ ra hai trăm xâu tiền từ thanh lâu mua về, sinh tử vốn sẽ không khiến cho bao nhiêu người chú ý, hơn nữa có bảo an địa phương cùng phần đông thôn dân chứng minh nàng là ngâm nước mà chết, cho nên công sai trong huyện nha phái tới chỉ đơn giản làm một kỷ lục, Thính Hương chết đã thuận lý thành chương ghi thành một án trượt chân rơi xuống nước bình thường.

Dân bất kiện quan không truy xét vốn là đạo lý từ xưa đã có, huống chi nếu như ở trong khu vực của mình xảy ra án tử, mặc dù sau đó phá được, cũng phải rơi vào đánh giá là một khu vực không yên tĩnh, đối với huyện tôn đại nhân sau này lên chức rất là bất lợi, nên đã muôn miệng một lời đều nói là truợt chân rơi xuống nước mà chết, tất nhiên chính là ngâm nước mà chết.

Trương Thập Tam mua một cái áo quan, khâm liệm thi thể Thính Hương, lại dùng tiền xin thôn dân địa phương tùy ý đem nàng chôn ở trong núi rừng lân cận, đoàn người sau đó tiếp tục lên đường, một nhân mệnh cứ như thế mà thoải mái ra đi.

Đến tối, bọn họ chạy tới Tá Thạch Bằng trại.

Tá Thạch Bằng trại ở tại Bắc sơn lĩnh Tá Thạch sơn, mà Hạ Tầm mỏ đá thì xây ở dưới đông lĩnh, cách trại bất quá hơn mười dặm lộ trình.

Tá Thạch sơn núi non trùng điệp, núi non xanh ngắt một màu, núi liền núi, núi dựa núi không ngừng, các đỉnh núi nối nhau liên tiếp, thế núi hiểm trở, rất khó leo.

Ở đây tài nguyên nhiều nhất tự nhiên chính là đá núi.

Dương Húc vào đầu năm ở trong này khởi công xây dựng khai thác đá, thực sự không phải là nhất thời tâm huyết dâng trào, nguyên nhân của hắn căn bản cũng là bởi vì Tề vương muốn xây Kiến Vương phủ. Tề vương đã tới Thanh Châu hơn mười bốn năm, theo lý thuyết vương phủ vốn là xây mới, không cần phải tu sửa, càng chưa nói tới xây dựng lại, nhưng Tề vương Chu Phù từ sau khi một chuyến Bắc Bình trở về, đã nổi lên tâm tư xây dựng lại vương phủ.

Phiên vương cùng phiên vương trong lúc đó, vốn là chính sách "Vương không gặp vương", trừ khi là lúc vào triều yết kiến, hoàng thất một nhà đại đoàn tụ, nếu không bình thường là không có cơ hội gặp mặt, nhưng mà cũng có ngoại lệ, đó chính là khi phụng hoàng mệnh, Tề vương Chu Phù đã từng phụng chỉ dẫn binh từ Sơn Đông xuất phát, phối hợp Yến vương Chu Lệ thảo phạt bắc nguyên, bởi vậy có cơ hội tiến vào Bắc Bình, thấy được vương phủ của Tứ ca Chu Lệ Yến.

Yến vương phủ là ở trên cơ sở phần lớn hoàng cung triều Nguyên xây thành, quy mô hùng vĩ, khí thế uy nghiêm, ở trong tất cả phiên vương Đại Minh, Yến vương phủ rộng rãi đồ sộ nhất, Chu lão thất vừa thấy vương phủ Tứ ca, tựa như ông chủ ở nông thôn vào thành, nhìn thấy khí phái nhà giàu trong thành, lập tức nóng mắt, chờ hắn trở lại Thanh châu nhìn vương phủ của mình, rất có một chút cảm giác như Ngọc Hoàng đại đế linh tiêu bảo điện so với miếu thổ địa, xem thế nào cũng không vừa mắt.

Lúc ấy Dương Húc đã được hắn trọng dụng tại Phùng Tổng kỳ bày mưu đặt kế, nhân cơ hội đầu độc hắn xây dựng lại Tề vương phủ. Tề vương vốn đã ý động, lại bị Dương Húc khuyến khích, liền hướng phía hoàng đế xin chỉ xây dựng lại vương phủ. Chu Nguyên Chương trước dùng chi phí triều đình khẩn trương làm lý do cự tuyệt, hơn nữa viết thư báo cho đứa con tham như lửa đốt, không dập thì lửa cháy lan ra đồng cỏ; Dục như hồng thủy, không lấp thì ngập trời. Nước ở đáy giếng tuy nhìn không đầy mắt, nhưng lại có thể mỗi ngày sử dụng, tham xa vô độ, tất nhiên bốn biển không tĩnh, thân là hoàng tử càng phải tự dưỡng tính tình, làm gương cho thiên hạ".

Tề vương Chu Phù là người cực kỳ bảo thủ, một khi quyết định chủ ý, chín trâu cũng không kéo lại được. Thấy thư phụ hoàng hắn không chút nào dao động, lập tức hồi âm đại tố khổ

thủy, nói vương phủ hắn dân cư rất đông, mà Tề vương phủ xây tại Long Hứng tự đã cũ xem thế nào cũng là đơn sơ nhỏ hẹp, ở lại cũng không tiện, cũng cam đoan triều đình không cần chi tiền gấp, hắn trước tiên có thể dùng bổng lộc của mình ứng ra chi phí vân vân, ngôn từ cực kỳ nhu thuận khẩn thiết.

Chu Nguyên Chương nghiêm tại kiềm chế bản thân, cũng là người nghiêm tại luật, chính hắn là người cực kỳ đơn giản, cho dù làm hoàng đế, các phương diện chi phí cũng không cam lòng phô trương, đối với người khác cũng yêu cầu như thế, nhưng đối với con, hắn lại có bệnh chung của đại đa số lão nhân, sủng nịch yêu thương, thấy con nói đáng thương, trong lòng cũng có chút mềm xuống, thế là đã đáp ứng.

Kiến Vương phủ cần lượng lớn vật liệu đá, Dương Văn Hiên gần thủy lâu đài, liền đem vụ làm ăn này ôm tới, nhưng hắn nếu từ nơi khác mua sắm vật liệu đá, lại vận chuyển về Thanh châu, chi phí thật sự không nhỏ, hắn có thể kiếm được lợi nhuận thì không nhiều lắm, bởi vậy nghe được núi đá ở đây có nhiều đá, Dương Húc dứt khoát tự mình đầu tư ở trong này dựng lên một mỏ khai thác đá.

***

Hạ Tầm khi đuổi tới công trường đá, dưới sườn núi đã chồng chất lượng lớn đá xếp chồng chất chỉnh tề, đây là sắp tới sẽ vận chuyển về Thanh châu. Trên vách núi, trên sườn núi, còn có rất nhiều thân người ở trần đen nhánh còn làm việc. Lão Vương Quản sự dẫn theo bảy tám đốc công đứng ở chân núi nghênh đón, vừa thấy Hạ Tầm đến, lập tức nhe một ngụm răng vàng ra đón chào, lạy dài ân cần nói: “Chúng ta ra mắt ông chủ”.

Hạ Tầm bảo Trương Thập Tam đưa tay ra chào, từ trên xe nhảy xuống, hướng về phía trên núi nhìn lướt qua mỉm cười nói: “Đứng lên đi, các ngươi rất chịu khó, sắp tới hoàng hôn vẫn còn đang làm việc”.

Vương quản sự cúi đầu khom lưng nói: ‘‘Nên vậy, nên vậy, ông chủ tín nhiệm như thế, tiểu nhân nào dám không hiệu lực? Ông chủ mời sang bên này, chỗ ở của ngài đã quét sạch sẽ, mời”.

Hạ Tầm lần này đến núi đá: mục đích chủ yếu là cho chính mình tìm một cái lý do tạm thời tránh trở lại Thanh châu, đồng thời muốn trong đoạn thời gian này, ở trong này chuẩn bị giả mạo Dương Văn Hiên cho tốt nhưng hắn nếu như ngụy trang dò xét mỏ đá, đối với tiến độ

công trình ở đây sẽ không thể không nghe thấy không hỏi, cho nên vừa mới dùng qua bữa tối, hắn liền lập tức tiếp kiến quản sự lớn nhỏ khai thác đá.

Hạ Tầm khi tới nơi đã là hoàng hôn sau, dùng cơm xong thì sắc trời đã toàn bộ đen kịt, nhưng ngọn đèn trong sảnh dầu cũng không rõ sáng, hơn nữa ngọn đèn cố ý đặt ở vị trí gần các quản sự trên, Hạ Tầm ngồi ở ghế trên ánh sáng ảm đạm, hướng về phía các quản sự hỏi thăm tình huống sản xuất mỏ đá gần đây: "Vương quản sự, nhóm vật liệu đá đầu tiên là đều phải cung cấp cho Tề vương phủ sử dụng, tuyệt đối trì hoãn không được, hiện tại tiến độ khai thác đá thế nào, nhân thủ đủ không?"

Vương quản sự vội vàng đứng lên, cung kính nói: "Ông chủ yên tâm, hiện tại các công nhân đã làm thuận tay, tốc độ mở núi khai thác đá năm gần đây đã trọn vẹn đề cao hai thành. Nhân thủ cũng đã đủ, hai tháng này trong công trường ít nhất lại thu nạp trên dưới một trăm lao động cường tráng, dựa theo ông chủ phân phó, mỗi người đều là một ngày một trăm văn tiền công, tiền công hậu đãi tất nhiên cũng sẽ không có người giữa lại khí lực. Nói sau, còn đến còn có đốc công môn quan sát, thực sự trộm gian dùng mánh lới, một khi phát hiện, lập tức tựu đuổi đi".

"Đúng vậy đúng vậy, ông chủ cứ việc yên tâm, mỏ đá chúng ta tuyệt đối không làm sai chuyện khởi công Tề vương phủ. Vương quản sự tận tâm, các huynh đệ cũng đều gắng sức".

Vương quản sự vừa nói, các đốc công cũng đồng thanh phụ họa theo.

Lại nói tiếp, Dương Văn Hiên xác thực là một ông chủ ra tay hào phóng, mỏ đá này của hắn, mỗi công nhân một ngày là một trăm văn tiền công, rất công đạo, cũng rất phúc hậu. Phải biết rằng khi đó một vị chính thất phẩm Huyện lệnh, một năm bổng lộc tương đương cũng mới 45 lượng, mà một mã phu trong nha môn một năm tiền lương là 40 lượng, ước chừng tương đương với ba vạn nguyên nhân dân tệ đời sau, cùng Huyện thái gia không sai biệt lắm.

Chỉ có điều Huyện lệnh 45 lượng là sạch thu vào, nhà ở, xuất hành, người đi theo, áo cơm của hắn tốn hao đều là do triều đình chi trả cùng phụ vào, mũ phu không có những đãi ngộ này. Chu Nguyên Chương là xuất thân nhà nghèo, hận nhất tham quan ô lại, theo hắn thấy, làm quan không phải vì phát tài, nhân viên công vụ cùng dân chúng thu vào chênh lệch không nên có khác nhau một trời một vực.

Mỏ đá này của Dương Văn Hiên, công nhân làm việc tuy vất vả nhưng mà một ngày một

trăm văn tiền, làm việc tay chân một năm tổng thu vào cùng người làm trong nha môn thật ra không kém bao nhiêu, đãi ngộ hậu đãi như vậy, đối với những nông dân kia mà nói, đương nhiên là cơ hội rất đáng giá quý trọng, quản sự đốc công chỉ cần không làm chuyện khác, quản lý nghiêm khắc một chút, vì bảo trụ bát cơm này, công nhân môn xác thực không có khả năng có người dùng mánh lới trộm gian.

Trương Thập Tam lại lập tức nghe ra vấn đề, chen lời nói: "Vương quản sự, ta nhớ được trai tráng lao động trong trại các ngươi cũng không nhiều lắm? Đầu năm khi bắt đầu, công tử ra giá cao một ngày một trăm văn tiền công chiêu công, nhân thủ có thể sử dụng trong trại các ngươi đều đã tới, cũng không có nhiều người như vậy ứng công, tại sao hiện tại lại đột nhiên nhiều hơn trên dưới một trăm lao động? Ngươi cũng không nên lấy việc công làm việc tư, đem những người kia bày ra người già yếu thân thích bằng hữu toàn bộ an bài vào, nếu để cho ta tra ra các ngươi ra người không ra công hoặc là lĩnh tiền khống, trì hoãn đại sự của công tử gia, hừ!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ngươi Phải Đổi Trắng

Chương 7: Ngươi phải đổi trắng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Vương quản sự vừa nghe lời nói của Trương Thập Tam không khỏi kêu oan nói: “Thập Tam Lang, những lời này của ngươi ta không dám đồng ý. Sáng sớm mai ngươi đến đỉnh núi xem một cái đi, tại chỗ ta làm việc, người nào cũng là nông gia tráng hán cao lớn vô cùng”.

‘"Nhân thủ là do ngươi tìm đến?”

“Thực không dám giấu diếm, trong trại của chúng ta dân cư thật có hạn, nhưng trước đó không lâu triều đình mới từ Hoài Tây dời đi mấy chục gia đình an trí tại chỗ chúng ta, nhân thủ tất nhiên là đủ”.

Vừa nghe là mới di chuyển dân, Hạ Tầm cùng Trương Thập Tam lúc này mới chợt hiểu ra. Từ Đại Minh khai quốc đến nay, gần ba mươi năm nay, triều đình đã lục tục từ Sơn Tây, Hà Bắc, An Huy, Giang Tô, Tứ Xuyên các nơi hướng về Sơn Đông di dân hơn mười lần. Không có biện pháp, vào những năm cuối triều Nguyên, thiên tai không ngừng, Sơn Đông là khu gặp nặng nhất, đến khi Chu Nguyên Chương bắc phạt khu trục Bắc Nguyên, Sơn Đông lại là chiến trường chủ đạo, thiên tai nhân họa khiến cho dân bản xứ giảm mạnh, thổ địa hoang vu rất nhiều.

Chu Nguyên Chương sau khi khai quốc, liền muốn dùng chính sách di dân nhanh chóng thay đổi tình huống Sơn Đông dân cư tiêu điều, nhưng mà người Hán đối với cố thổ rất mê luyến, tuổi già chú ý là lá rụng về cội, tuổi trẻ chú ý là không đi xa rời cha mẹ, muốn bọn họ

chuyển nhà khó như lên trời, bọn họ thà rằng ở quê hương xin cơm, cũng không nguyện xa xứ. Chu hoàng đế bất đắc dĩ, chỉ có thể cưỡng chế di dân, tốt xấu đem chính sách di dân này kiên trì xuống.

Thanh Châu không phải khu trọng điểm an trí di dân, nhưng mà dân cư từ bên ngoài đến cũng không ít, hôm nay đúng là mùa hè, lúc này di dân dời đi đã bỏ lỡ tiết tuy phân ra ruộng đồng, năm nay ít nhất là không có thể trồng trọt gì, mỏ đá chỗ Hạ Tầm cung cấp cho bọn hắn một cơ hội làm công kiếm tiền sinh sống, trong lúc vô hình ngược lại là đại ân giúp quan phủ ổn định di dân.

Đương nhiên đợi đến khi đầu xuân, vẫn sẽ có rất nhiều người từ công trường về nhà trồng trọt, làm công có nhiều tiền hơn nữa, cũng không an tâm như ba mẫu ruộng nhà mình. Nhưng mà đến khi đó mỏ đá cũng chưa chắc đã cần nhiều nhân thủ như vậy, người cần lượng lớn đá như Tề vương phủ cũng không nhiều.

Hạ Tầm cùng những đốc công quản sự này nói chuyện một hồi, Trương Thập Tam liền hướng về phía Hạ Tầm đưa mắt ra hiệu, đứng lên nói: "Được rồi, công tử trên đường đi cũng mệt mỏi, các ngươi đều trở về đi, công tử lần này tới đây là ở chỗ này mười ngày nửa tháng, nghỉ ngơi dưỡng tính, tránh mùa hè, các ngươi nhiều chút khí lực, lo mà tìm thợ khéo, công tử tất nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt cho các ngươi".

Sau khi chờ bọn hắn lui ra ngoài, Hạ Tầm từ trên chỗ ngồi nhảy bật lên hưng phấn mà nói: "Thập Tam Lang, ta giấu diếm được bọn họ, cũng không một người nào nhìn ra sơ hở của ta!"

Trương Thập Tam một chậu nước lạnh tạt vào đầu nói: "Không cần phải cao hứng quá sớm, những người này chỉ thấy qua Dương Húc một lần, nếu ngay cả bọn họ cũng có thể nhìn ra sơ hở, ngươi còn có tác dụng gì? Nghỉ ngơi cho sớm đi, canh năm ngày mai rời giường, bắt đầu huấn luyện".

Kẹt một tiếng, cánh cửa khép lại, Trương Thập Tam đã rời đi, nụ cười trên khuôn mặt Hạ Tầm đã méo xẹo.

***

Canh năm, sắc trời chưa rõ, Trương Thập Tam đã như quỷ mị xuất hiện ở đầu giường Hạ Tầm.

Thế là đánh răng rửa mặt, chải đầu thay quần áo, sau đó cùng Trương Thập Tam rời khỏi mỏ đá, đón ánh nắng ban mai mà đến một bãi cỏ hoang trên đỉnh núi mà luyện tập thuật cưỡi ngựa. Giờ Thìn hai khắc, bọn họ đã trở lại, bởi vì Hạ Tầm mới học thuật cưỡi ngựa còn chưa có nắm giữ kỹ thuật yếu lĩnh nên mệt mỏi đau lưng, toàn thân là mồ hôi.

Trong sân, mấy quản sự ở tại mỏ đá đã đem bà nương nhà mình tới làm bữa sáng cho ông chủ, mùi thơm đồ ăn xông vào mũi. Phụ nữ ở nông thôn không làm được thức ăn tinh xảo, nhưng mà ít nhất phân lượng cũng đủ, cháo kê, bánh bao hấp hơi nóng hôi hổi, trứng gà chiên thơm nức đầy chảo... Sau người ở đây, người nào cũng đều đang độ tuổi ăn nhiều.

Hạ Tầm cũng không có vội vàng dùng cơm, mà là đến hậu viện bắt đầu tắm rửa, một thân mồ hôi rất không thoải mái. Trong sân mọi người hiểu được quy củ, không được gọi đến, không người nào dám tự tiện xông vào. Trong hậu viện có hai cái lu nước lớn đặt ở tại hành lang. Lúc này nhà nào cũng có đồ chứa nước như vậy, thứ nhất lấy nước thuận tiện, thứ hai một khi phát sinh hỏa hoạn, có thể lập tức có nước dập lửa.

Hạ Tầm đứng ở bên cạnh lu nước, chỉ mặc độc một cái quần nhỏ, cầm chậu gỗ lớn xối nước lên trên người. Một chậu nước dội xuống, bọt nước bắn ra tung tóe, một thân sắc da rám nắng dưới ánh mặt trời lập lòe tỏa sáng, hắn dáng người kiện mỹ, eo nhỏ lưng lớn, đường cong uốn lượn, cánh tay cơ bắp nổi vồng, cơ ngực rắn chắc cùng với sáu khối cơ bụng, đều biểu hiện ra vẻ đẹp dương cương của một nam nhân.

Trương Thập Tam vòng tay đứng ở dưới mái hiên, ánh mắt lướt qua trên người Hạ Tầm, ánh mắt khó nắm bắt cũng lộ ra một tia thưởng thức khó được: “Nhìn không ra, thân thể của ngươi đúng là rắn chắc, ừm, rất không tồi..

Thân thể Hạ Tầm thật ra vốn không có cường tráng như vậy, sau khi đi tới thời đại này, hắn biết mình hoàn toàn không có chỗ dựa, nên so với trước kia càng thêm chú trọng rèn luyện thân thể, phương pháp tập thể hình hiện đại, hơn nữa theo Hồ Sáu Cửu học tập võ nghệ, luyện tập thủy tính, lượng vận động so với trước kia còn mạnh hơn gấp mười, tuy nói thời gian sống tại thôn Tiểu Diệp cực kỳ khổ, nhưng hắn lại vì bắt cá bắt ếch sinh sống, thịt ếch là một loại thức ăn đầy đủ dinh dưỡng, cho nên hiện tại dáng người cực kỳ xuất sắc.

Hạ Tầm tự hào nói: “Thời gian ở nông thôn, việc gì cũng đều làm, cho nên thân thể của ta mạnh như trâu. Ta khi bắt cá ăn mặc ít, cô nương lớn, cô nương nhỏ đi ngang qua ta đều nhịn không được vụng trộm nhìn, nhìn tới hai mắt tỏa sáng”.

Trương Thập Tam cười mắng: "Nói ngươi béo thật đúng là thở gấp, tắm rửa nhanh lên, sau đó dùng cơm. Sau khi ăn xong thì bắt đầu hướng về phía ngươi dặn dò những chuyện có quan hệ tới Dương Văn Hiên".

"Đúng rồi đúng rồi," Hạ Tầm cũng cười, lại là một chậu nước từ trên đỉnh đầu dội xuống.

Buổi sáng, hậu viện hơi ấm đậm đặc như dưới đại thụ, Trương Thập Tam hướng về phía Hạ Tầm kỹ càng dặn dò tất cả những chuyện quan hệ tới Dương Văn Hiên, trong nội viện bày biện chiếc kỷ trà, ở trên có trà, còn có giấy bút nghiên mực, thỉnh thoảng Trương Thập Tam còn trải rộng trang giấy ra, cầm bút vẽ một bộ chân dung, để cho Hạ Tầm cẩn thận nhớ bộ dáng của người nào đó.

Chân dung vẽ ra tất nhiên đều là những người cùng Dương Văn Hiên có quan hệ mật thiết, kể cả quản sự, hạ nhân thân cận trong Dương phủ, bằng hữu vãng lai, bạn làm ăn, cùng với những người quan trọng trong vương phủ. Học mệt mỏi, hai người liền đứng lên, dưới sự chỉ điểm của Trương Thập Tam bắt chước lời nói cử chỉ, vẻ mặt động tác, cùng với đối nhân xử thế hằng ngày của Dương Văn Hiên.

Làm một cẩm y bí điệp xuất sắc, Trương Thập Tam là một lão sư xứng đáng, mà năng lực tiếp nhận bắt chước của Hạ Tầm cũng rất mạnh, sự tình có thể thành công hay không, đối với Trương Thập Tam mà nói là ảnh hưởng tới tính mạng, đối với Hạ Tầm mà nói ý nghĩa càng thêm trọng đại, cho nên hai người một dạy một học đều rất chăm chú, chỉ là vì không để cho Trương Thập Tam có lòng nghi ngờ, Hạ Tầm ngay từ đầu cũng không có biểu hiện ra ngộ tính quá cao, cho đến hai ngày sau mới dần dần tiến vào nhân vật.

"Đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện, có người bị thương!"

Khi từ xa xa truyền đến một hồi kinh hô, Vương quản sự hô to gọi nhỏ chạy vào sân nhỏ, đối với Hạ Tầm nghe tiếng hô từ sau nội viện đi ra mà nói.

"Bị thương mấy người? Thương thế như thế nào?" Hạ Tầm cùng Trương Thập Tam vừa đi theo Vương quản sự ra ngoài vừa hỏi.

Vương quản sự vừa đi vừa nói, thì ra các công nhân ở trên sườn núi khai thác đá, một công nhân đại chùy trong tay không có đập trúng đá mà ngược lại nện ở trên tay công nhân đang vịn, hai người kia đều là người di dân mới dời tới, còn chưa có làm mấy ngày công, tay nghề cũng chưa vững nên mới có kiếp nạn này. Công nhân một bàn tay bị nện thương thế rất

nặng, cũng không thể làm việc được nữa, lại còn phải cho hắn chút ít tiền để hắn dưỡng thương, Vương quản sự một đường liên tục hô xui.

Hạ Tầm tiến đến xem, đồng hương người nọ đã đem người bị thương gọi là Mã Trí Viễn kia đỡ xuống sườn núi làm băng bó đơn giản. Hạ Tầm đối với hắn trấn an một phen, gọi Vương quản sự chi một tháng tiền công cho hắn, lại gọi đồng hương của hắn trước đem hắn đưa về nhà dưỡng thương, đồng thời phân phó xuống, đưa tới công nhân đối với khai thác đá còn không quen thuộc, bảo bọn hắn trước bắt đầu từ vận chuyển cùng gia công hậu kỳ đối với vật liệu đá. Gặp ông chủ phúc hậu như thế, những công nhân kia đều vô cùng cảm kích, sau khi thiên ân vạn tạ một phen, công nhân làm bị thương đồng bọn của mình thay Mã Trí Viễn nhận tiền công, cùng đồng hương khác đỡ người nọ trở lại trong trại.

“Mã Tứ ca, thật xin lỗi, là huynh đệ không cẩn thận... Hán tử gây tai họa áy náy nói.

“Ài... đều là huynh đệ một nhà, nói những này làm gì, ngươi cũng không phải cố ý” Hán tử bị thương cố nén đau đớn vỗ vỗ bả vai hắn an ủi cười nói, quay đầu lại hỏi một người khác: “Chưởng giáo bị dời đến ở đâu, không nghe thấy được sao?”

Hán tử khác lắc đầu nói: “Còn chưa có, chúng ta sau khi bị dời đến Sơn Đông, đã phân đến tất cả phủ huyện, một nhà Đường chưởng giáo hiện tại ở nơi nào, nhất thời còn chưa nghe ngóng được”.

Mã Tứ ca thở dài nói: “Nếu như tìm không thấy chưởng giáo, một đám chúng ta chúng ta sợ là phải tán, vừa vặn, thừa dịp cơ hội bàn tay bị thương ở nhà nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài nghe ngóng thoáng cái chưởng giáo ở đâu. Trong nhà.. ”

Hai hán tử kia trăm miệng một lời nói: “Tứ ca yên tâm, trong nhà chúng ta sẽ chăm sóc”

Hạ Tầm cùng Trương Thập Tam cũng không biết sự tình này phát sinh ở mỏ đá của mình, hai người tâm tư đều đầu nhập vào làm thế nào nhanh chóng thâm nhập vào nhân vật Dương Húc này.

***

Hôm sau giờ ngọ, đột nhiên đổ xuống mưa to, trời đất một mảng mênh mông.

Đứng ở trong sảnh nhìn ra ngoài, giọt thủy dưới mái hiên rơi dày đặc như bức rèm che,

ngay cả những nơi bên ngoài cách phòng hơn mười bước xa cũng xem không rõ lắm, các công nhân môn đến sơn động dưới vách núi trốn mưa. Hạ Tầm cùng Trương Thập Tam cũng từ hậu viện chuyển vào đại sảnh, tiếp tục mô phỏng Dương Húc.

Hạ Tầm lúc này ăn mặc thậm chí kiểu tóc đều đã cùng Dương Húc chân chính giống như đúc, mà ngay cả cử chỉ, động tác cùng khẩu âm, ngữ khí của hắn cũng đều bắt chước có thanh có sắc.

Vốn khẩu âm cùng ngôn ngữ là là điểm khó khăn nhất để cho giả dạng một người, bởi vì cử chỉ thần thái có chút không ổn cũng có thể che lấp rất dễ dàng, ngươi có thể nói thời gian gần đây thân thể không tốt, tâm tình không tốt... ngươi có thể tìm ra một đống lý do để hợp lý hóa tại sao mình không giống với trước kia, nhưng ngươi rõ ràng là một giọng thô, cũng không có khả năng hóa thành giọng tinh được? Hay hoặc là ngươi rõ ràng nói là khẩu âm Mân Nam mà nói, qua hai ngày cảm mạo, lại mở miệng đã biến thành giọng Sơn Đông, ai mà tin được?

May mắn Hạ Tầm ngoại trừ tướng mạo cùng Dương Húc giống nhau ra, tuyến thanh âm cũng kém không nhiều lắm, Trương Thập Tam mặc dù không hiểu khẩu kỹ, không cách nào mô phỏng giống như đúc khẩu âm, cách nói chuyện của Dương Húc, nhưng lại có thể chỉ điểm hắn, trải qua nhiều lần điều chỉnh mô phỏng, tại phương diện thanh âm đã mười phần rất giống, nếu như chỉ nghe thanh âm của hắn, người quen đặc biệt có lẽ còn sẽ có điểm lạ lẫm, nhưng nếu như trước tiên thấy dung mạo của hắn, thì trong ấn tượng đã rất khó phát hiện sơ hở.

Về phần phương diện ngôn ngữ, cũng là may mắn, Dương Văn Hiên Dương công tử nói cũng không phải phương ngôn Sơn Đông, mà là tiếng phổ thông thiên hạ hiện nay lưu hành nhất. Tiếng phổ thông chính là tiếng phổ thông do chính phủ quy định, dân chúng bình thường đối với tiếng phổ thông đương nhiên ôm một loại thái độ không sao cả, bọn họ đời đời nói phương ngôn gì, đời đời con cháu cũng nói phương ngôn đó, căn bản không quan tâm cái giọng trọ trẹ người nhà quê này có nghe hiểu được hay không, bọn họ đại đa số cả đời cũng sẽ không rời nhà đi quá mười dặm bên ngoài.

Nhưng người muốn nhập sĩ làm quan nhất định phải nói được tiếng phổ thông, bằng không cho dù ngươi khảo trúng tiến sĩ, bởi vì ngôn ngữ chướng ngại, cũng tuyệt đối không có khả năng ra ngoài làm quan, chỉ có thể ủy khuất làm một chức quan nhỏ ở kinh thành, sau này cơ hội lên chức cũng nhỏ lại càng nhỏ, cho nên học sinh đọc sách, công tử đại hộ đều phải từ nhỏ học tập tiếng phổ thông. Dương Văn Hiên nói chính là tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Hạ Tầm vốn chính là người vùng Giang Hoài, có giọng Phượng Dương làm cơ sở, hắn ở trên đường cái hô một câu "Ngã tích cá hài lai, đăng bối điệu lạc, ô tị chiếu nhãn, khoái điểm tẩu cái!" thì lập tức có người Phượng Dương tiến lên nhận đồng hương. Lúc này giọng Phượng Dương cùng mấy trăm năm sau tuy hơi có khác nhau, nhưng hắn đã ở tại nơi tiếng phổ thông Phượng Dương phổ cập nhất là Giang Nam sinh sống một năm cho nên không thành vấn đề.

Trương Thập Tam rất vui mừng, khẩu âm Hạ Tầm không có vấn đề, ngôn ngữ không có vấn đề, quần áo ăn mặc không có đề, cử chỉ dáng vẻ cũng không có vấn đề, chỉ cần hắn sau khi có thể chân chính tiến vào cuộc sống Dương Húc, cũng có thể có thần thái thong dong bình thường như hiện tại... Vậy thì còn có vấn đề gì?

Trương Thập Tam trên mặt từ từ nổi lên nụ cười hài lòng, nhưng nụ cười vừa mới triển khai, hắn liền phát hiện ra một vấn đề quan trọng từ trước tới nay bị hắn xem nhẹ, sắc mặt nhất thời khó coi hẳn lên...

Vấn đề này khi hắn vừa nhìn thấy Hạ Tầm đã nhìn ra lúc ấy hắn suýt nữa cho rằng Dương Văn Hiên thật chết mà sống lại, cũng là bởi vì điểm khác nhau rõ ràng này mới bắt đầu chú ý tới giữa hai người có càng nhiều điểm khác nhau.

Cái điểm khác nhau rõ ràng này chính là làn da của Hạ Tầm, Hạ Tầm thường thường hở ngực lộ cánh tay dưới ánh mặt trời làm việc tay chân, làn da so với Dương Đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng thì đen hơn nhiều, vấn đề này vốn là rõ ràng nhất, lại bởi vì quá mức rõ ràng, mỗi ngày đều xem thấy, ngược lại bị hắn cho xem nhẹ.

Hạ Tầm đột nhiên phát giác Trương Thập Tam thần sắc khác thường, lập tức dừng động tác lại, khiêm tốn lãnh giáo nói: "Có chỗ nào không đúng sao?"

Trương Thập Tam cau mày nói: "Làn da, màu da của ngươi so với Dương Húc đen hơn một ít".

Hạ Tầm nghĩ nghĩ nói: "Nếu như nói ta hơn mười ngày này một mực ở bên ngoài bôn ba đi đi lại lại, đã bị mặt trời làm cho rám nắng thì sao?"

Trương Thập Tam lắc đầu nói: "Lý do như thế cũng có lý, nhưng chỉ hơn mười ngày phơi nắng, làn da không có khả năng đen đến loại trình độ này, có phần quá rõ ràng. Nếu như làn da của ngươi có thể trắng hơn một ít, nhẵn nhụi hơn một ít, lý do này cũng có thể qua loa mà cho

qua..

Hạ Tầm sắc mặt cũng khó coi nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Trương Thập Tam trầm ngâm thật lâu, đột nhiên vỗ trán một cái, chạy vội tới sau bàn mở ra một tờ giấy trắng, cầm bút mài mực cấp tốc viết, Hạ Tầm hiếu kỳ đi qua xem xét thì thấy Trương Thập Tam cũng không phải đang vẽ hình, mà là đang viết chữ, Hạ Tầm hôm nay giả trang là dốt đặc cán mai mù chữ, tuy hắn rất muốn biết Trương Thập Tam đang viết cái gì, nhưng cũng không tiện tiếp tục xem nữa, đành phải đi đến một bên chờ đợi.

Trương Thập Tam viết xong thư liền đến hành lang cao giọng kêu gọi, một lát sau, một hộ viện ở tại sương phòng liền dọc theo cửa hiên cấp tốc đi tới, Trương Thập Tam đem thư giao cho hắn, phân phó nói: “Đây là một phong thư của công tử gởi cho An thị tơ lụa trang An viên ngoại, ngươi lập tức chạy về Thanh châu, đem nó tự tay giao cho An viên ngoại sau khi nhận hồi âm của An viên ngoại thì mới trở về, ven đường không cho phép trì hoãn”.

Hộ viện đưa mắt nhìn Hạ Tầm, Hạ Tầm gật gật đầu, hộ vệ kia lập tức đem thư đưa vào trong ngực, quay người rời đi, sau một lát, hắn đã choàng áo tơi, đội nón trúc, dẫn ngựa thắng yên, mạo hiểm mưa to vội vàng ra đi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thanh La Viện - Cô Nương Trắng

Chương 8: Thanh La viện - Cô nương trắng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Trong thành Thanh châu mặt trời rực rỡ cao chiếu. Bởi vì hôm trước mưa lớn, hôm nay thái dương vừa mới lên, đã khiến cho sương mù bốc hơi, thiên khí đặc biệt có vẻ oi bức, thời tiết như vậy đối với loại người mập mạp như An viên ngoại mà nói là vô cùng gian nan nhất. An viên ngoại hận không thể lột da chính mình, rồi đem cả người ngâm vào trong nước giếng mới cảm thấy thoải mái.

Sau giờ ngọ, âm thanh ve sầu như dệt, nằm trên một tấm chiếu dưới bóng cây hậu viện. An mập mặc áo lót, lộ ra hai cánh tay đầy thịt, nằm ở trên gối trúc lật qua lật lại ngủ không yên. Hai tiểu nha hoàn cầm quạt ngồi chồm hổm ở một bên lau mồ hôi như mưa mà quạt, quạt trên thân thể cũng không thấy mát mẻ ngược lại càng khiến cho hắn bực bội.

Tâm tĩnh thì mới có thể mát, An viên ngoại tâm một chút cũng không tĩnh.

An viên ngoại hối hận, hối hận không nên lúc trước quỷ mê Tâm hồn, chết sống gì cũng muốn gia nhập cái gì Cẩm Y vệ.

An viên ngoại gia là thừa kế quân hộ Cẩm Y vệ, nhưng mà thân phận Cẩm Y vệ của cha hắn là ca ca do hắn kế thừa, hắn là thứ tử, là quân hộ dư đinh, chỉ có thể tự tìm đường ra, thế là hắn dựa vào thế lực của ca ca mà buôn bán. Đừng xem đại ca của hắn quan nhân không lớn, nhưng mà vài năm đó đúng là Cẩm Y vệ như mặt trời ban trưa, chỉ cần là Cẩm Y vệ, cho dù là một Giáo úy, Lực sĩ nho nhỏ ở trong Ứng Thiên hoàng thành cũng đã hoành hành dọc ngang.

Dưới sự chiếu cố của huynh trưởng, An Lập Đồng buôn bán tơ lụa mỗi ngày kiếm cả đống vàng, tuy tiền có kiếm đầy hòm nhưng hắn vẫn cố kiếm tiền nhiều hơn nữa, cuối cùng vẫn là một thương nhân không thân phận, khảo công danh mà nói, hắn học vấn lại không đủ dùng, mắt thấy Cẩm Y vệ uy phong bát diện, mình đơn giản là so với đại ca sinh muộn vài năm, sẽ không có cơ hội như vậy, An viên ngoại nóng mắt không thôi, hắn cũng muốn lấy một viên chức, liền đem tiền để đại ca đi vì hắn khơi thông, cuối cùng rốt cuộc như nguyện đã trúng tuyển làm Cẩm Y Giáo úy.

Đáng tiếc, hắn vận khí thật sự không tốt, vừa mới làm Giáo úy, Cẩm Y vệ quyền liền bị cắt giảm trên diện rộng, thành một nha môn nước trong không có việc gì, hơn nữa hắn còn có một thân phận thương nhân, sở dĩ được chọn như vậy, là vì hắn thích hợp làm Cẩm Y vệ ngầm. Lúc Cẩm Y vệ đang đắc thế cũng không tới phiên hắn mặc Phi Ngư phục, phối hợp Tú Xuân đao, đi trên đường cái Ứng Thiên phủ đầy uy phong.

Khóc trời không thấu, gọi địa mất linh, vốn đã đủ xui xẻo, cuối cùng lại bị phái đến Thanh châu, lợi dụng thân phận thương nhân tại đây mở hiệu buôn, để tiện việc dò xét tin tức. Hôm nay Dương Húc bị người ám sát, cái tiểu tử nông thôn gọi là Hạ Tầm kia thật có thể giả mạo được Dương Húc sao? Nếu làm không tốt tiết lộ thân phận, chính là tội xét nhà chém đầu, làm một ông chủ nhà giàu không làm, lại muốn làm Cẩm Y vệ, đây là tự mình chuốc khổ vào thân mà?

An viên ngoại càng nghĩ càng phiền muộn, đúng lúc này, lão gia nhân dẫn một hán tử đầu đội trúc lạp áo xanh đi về phía hắn: “Lão gia, vị này chính là người nhà của Dương Húc công tử, có một phong thư muốn giao cho lão gia”.

“Dương Húc?”

An viên ngoại giống như gặp phải quỷ vậy, thoáng cái đã ngồi dậy, tiếp đó mới ý thức tới Dương Húc này chính là Hạ Tầm kia. Hắn vội vàng tiếp nhận thư, mở ra xem một lần, trên mặt chậm rãi lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Lão gia nhân thử thăm dò nói: “Lão gia..."

An viên ngoại khoát khoát tay, yếu ớt nói: “Chuẩn bị xe, thay quần áo, lão gia ta muốn đi ra ngoài”.

Hộ viện Dương gia cười bồi nói: “An viên ngoại, công tử nhà ta vẫn chờ ngài hồi âm”.

An viên ngoại tức giận mắng: "Nói nhảm, ngươi cho rằng lão gia ta trời nóng vậy chạy ra ngoài làm gì? Còn không phải chính là vì công tử nhà ngươi mà làm việc sao! Ngươi cứ ở lại phòng phía sau nhà ta là được".

***

Minh triều, quan ở kinh thành đã ngoài tam phẩm thì được ngồi kiệu, tại kinh, quan viên dưới tứ phẩm chỉ cho phép cưỡi ngựa, không cho phép ngồi kiệu. Chế độ cũng dần dần thay đổi hình thức, đầu Minh chế độ vẫn chấp hành rất nghiêm khắc, An viên ngoại không dám chọc thêm phiền toái, hắn gọi người chuẩn bị xe lừa, lại từ trướng phòng lấy chút ít tiền, rồi đi ra cửa.

Thanh La là một kỹ phường lớn nhất Thanh châu, kỹ phường này là dân doanh, mà giáo phường ti là quan doanh, dân doanh kỹ phường cùng giáo phường ti cùng cấu thành chủ thể kỹ nữ nghiệp Đại Minh, về phần gái giang hồ đi lậu, đó là quan phủ nghiêm khắc đả kích, cũng không thuộc về phạm trù hợp pháp, bởi vậy không ở trong đó.

Giáo phường ti ưu tiên xướng kỹ (kỹ thuật ca hát), nhạc sư cũng quy vào trong đó, không thể thay đổi thân phận. Mà xuất phát trong đó một là mẹ truyền con nối, hai là gia quyến phạm nhân bị đày tới đây, bởi vì xuất phát có hạn, hơn nữa chất lượng không được tốt, cho nên làm ăn bình thường.

Mà dân doanh kỹ phường hành nghề có thể nói tương đối tự do, có thể từ dân gian hấp thu rất nhiều thứ. Bởi vậy so sánh với Giáo phường ti làm ăn thịnh vượng hơn nhiều, An viên ngoại là khách hàng cũ của Thanh La viện, chỉ là sau khi tiến vào mùa hạ thời tiết vô cùng nóng bức, An viên ngoại không có hào hứng tầm hoa vấn liễu, đã một thời gian không có tới.

Mùa này, nhất là ban ngày, thanh lâu làm ăn kém, trước cửa xe ngựa vắng vẻ, không thấy có bao nhiêu khách, quy công rỗi rãnh cực nhàm chán, mắt lim dim ngái ngủ, tránh ở dưới lầu hóng mát. Xe lừa sau khi dừng tại cửa ra vào kỹ viện, An viên ngoại khó nhọc hoạt động thân thể mập mạp xuống xe, hắn thở hồng hộc leo lên bậc thang, vừa thấy quy công còn đang mộng chu công, liền tức giận ở trên mông đít của hắn đạp một cước.

"Ai ui, có khách đến cửa, đại gia mời vào bên trong".

Quy công còn chưa có mở mắt ra đã theo thói quen kêu lên, An viên ngoại hừ một tiếng, cứ thế đi vào bên trong. Quy công mở mắt ra, chỉ thấy một cái bóng lưng rất là to lớn.

Tú bà Thanh La viện Phùng má má nghe được tiếng la vội vàng ra đón, vị Phùng má má này tuổi cũng không lớn lắm, bất quá chỉ chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, tư thái làn da bảo dưỡng thỏa đáng, hơn nữa trang điểm hợp thể, giống như một vị giai lệ hai mấy mà thôi, dung nhan trang điểm, khí chất phong tình, nhìn không ra một điểm phong trần.

Vừa thấy An viên ngoại, Phùng má má liền cười duyên kêu lên: "An viên ngoại, ngài cũng đã một thời gian không có tới, các em út đều rất nhớ nhung, nhanh nhanh, trời rất nóng nực, viên ngoại mau mời vào bên trong ngồi, người đâu? Chạy nhanh lấy cho An lão gia một chén trà ngon".

Một gã sai vặt nhanh chóng chạy tới, nhanh nhẹn châm cho An viên ngoại một ly trà lạnh, An viên ngoại đem cái mông to lớn của hắn khó nhọc chen vào một cái ghế, vẫy tay nói: "Được rồi được rồi, nơi này ta cũng không phải lần đầu đến, bớt nói nhảm đi, nhanh, nhanh đem... trong chỗ các người... rột rột..." Nói còn chưa dứt lời, một ly trà lạnh liền biến mất như trâu uống nước vậy.

Phùng má má nhẹ lay động quạt lụa, che miệng cười nói: "Viên ngoại hôm nay tại sao lại gấp như vậy, không biết viên ngoại muốn vị cô nương nào phục thị ngài, bằng không ta đem các cô nương nhà ta đều gọi ra để cho viên ngoại người xem? Những ngày này, Thanh La viện ta có vài vị cô nương mới tới, mỗi người đều thiên kiều bá mị..

An viên ngoại đem chén trà dừng lại, cắt đứt lời nói: "Không cần không cần, lão gia ta chỉ cần cô nương nào làn da trắng nhất, tốt nhất trong chỗ các người, có hay không?"

Phùng má má kinh ngạc nói: "Làn da trắng nhất tốt nhất?"

"Đúng, trắng nhất, ai làn da trắng nhất, thì kêu tới đây".

Phùng má má cười nói: "Làn da tốt, tự nhiên là có, cô nương Thanh La viện chúng ta cô nương mà nào da chẳng trắng trong, nhưng mà muốn nói trắng nhất, thì có Tụ Nhi cô nương, nhưng Tụ nhi... Tại Thanh La viện ta cũng không xem như là cô nương đệ nhất".

An viên ngoại quả quyết dứt khoát: "Chính là nàng".

"Viên ngoại, mời vào bên trong".

Tụ Nhi cô nương vui mừng đưa An viên ngoại chiến thắng trở về khuê phòng của mình.

Hai tay đem cánh cửa ở sau lưng nhẹ nhàng khép lại, mị nhãn ngập hướng về phía hắn liếc mắt đưa tình, hàm răng nhẹ cắn lên môi dưới đầy đặn, xuân tình lên mặt, mị ý trêu người.

Đáng tiếc mị nhãn vứt cho người mù xem, nàng lần này làm ra vẻ, An Đại lão gia toàn bộ đều không xem vào được, vừa vào phòng An viên ngoại đã đi thẳng đến ấm trà.

Thật ra Tụ Nhi cô nương trông cũng không xấu, da thịt trắng nõn, khuôn mặt xinh xắn, chỉ là chân mày của nàng có chút rậm, mà khi đó các cô gái lấy chân mày mảnh là mỹ, chú ý là chân mày như núi xa, Tụ Nhi cô nương nhịn đau nhổ chân mày tân trang, nhưng chân mày của nàng lại giống như lửa rừng đốt không hết, gió xuân thổi qua đã sinh vậy, nhổ tới nhổ lui mà chân mày không những không mảnh đi, ngược lại còn khó nhìn hơn trước.

Mặt khác chính là Tụ Nhi cô nương dáng người hơi đẫy đà, cặp mông tròn như châu ngọc, đường cong nổi cao, nếu đặt ở tại nông thôn, loại cô nương này thân thể đúng là bộ dáng mắn đẻ, các lão thái thái tuyển con dâu cũng là khó kiếm. Nhưng mà tại nơi nhân duyên như sương sớm này, thì các cô nương mông thon dài như vầng trăng lại được hoan nghênh hơn.

Vào mùa này làm ăn rất kém, mà ngay cả các cô nương đẹp hơn cũng không có bao nhiêu khách tới cửa, An viên ngoại lại điểm danh muốn nàng phục thị, Tụ Nhi cô nương cảm thấy phong quang, một đường rêu rao uy phong khắp nơi. Chờ vào gian phòng của mình, nàng thuận tay đóng cửa phòng, đang cân nhắc thi triển thủ đoạn phong lưu của nàng, tốt nhất đem An viên ngoại này mê tới thần hồn điên đảo, từ nay về sau trở thành khách quen của nàng, An viên ngoại sau khi uống nước no bụng đã ở trước bàn đem thân thể ngồi xuống, cũng không nói lời nào, thuận tay liền từ trong tay áo lấy ra một chồng tiền giấy vỗ lên trên mặt bàn.

Lúc này tiền thông hành của Đại Minh là tiền giấy, triều đình không cho phép dùng ngân lượng giao dịch, bằng không một khi bị bắt đó chính là tội chém đầu, cũng may tiền giấy bị giảm giá trị là chuyện Minh triều hậu kỳ, hiện tại tiền giấy Đại Minh vẫn là tiền thật, Tụ Nhi cô nương mắt tỏa sáng, thấy chồng tiền giấy trước mặt chí ít có mười tờ không khỏi hết sức vui mừng, mười xấp tiền giấy thì cho dù cô nương nổi tiếng nhất của Thanh La viện bất quá giá cũng chỉ chừng đó.

Tụ Nhi cô nương trong lòng vui mừng, càng xuất hiện lòng phụng bồi nên liền đem vòng eo uốn éo, dứt khoát xà vào trong ngực An viên ngoại, nũng nịu nói: “Viên ngoại nếu muốn chơi với thiếp kiểu nào, thiếp cũng nhận được, chỉ là còn cầu viên ngoại thương tiếc chút ít, chớ có làm thương tổn thân thể của người ta”.

An viên ngoại trừng mắt nói: “Vô duyên, vô cớ ta thương thân thể của ngươi để làm gì?”

Tụ Nhi còn tưởng rằng hắn có chút cổ quái gì đó, muốn chơi chút ít quất roi lên mông trắng, trên vú làm trò, lại lo lắng các cô nương hồng bài không chịu đáp ứng, lúc này mới tìm tới mình, nghe hắn vừa nói như vậy, Tụ Nhi cô nương yên lòng, trong lòng càng vui mừng, nhân tiện nói: “Đã như vậy, viên ngoại là muốn chơi những thứ gì, nếu là muốn đường thủy hay đường bộ, thiếp nhất định đều phụng bồi, nhất định khiến cho viên ngoại hài lòng vui vẻ”.

An viên ngoại lại là khẽ giật mình: “Cái gì đường thủy, đường bộ?

”

Tụ Nhi lôi kéo tay hắn mập mờ về phía sau mông mình cười nói: “Các ông đại Minh đi ra ngoài phong lưu, nếu không trước sau đồng tiến, mở một phen thủy bộ đàn tràng, sao coi như là hào kiệt trên mặt trận phong lưu, tao khách với phấn hồng? Viên ngoại gia tốt xấu, rõ ràng là khách quen trên trận, còn muốn giả vờ với người ta nữa”.

An viên ngoại ngược lại hiểu rõ mấy trò này, nhưng mà hắn gần đây không đi, tất nhiên cũng không biết ví dụ trong thanh lâu, lúc này tỉnh ngộ lại không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, hắn tay rút về, ngẩng khuôn mặt béo lên nói: “trời rất nóng, đừng dựa vào trong ngực ta nữa, ra đối diện ngồi đi, lão gia ta hôm nay đến Thanh La viện không phải là vì đến tìm cô nương".

Tụ Nhi khẽ giật mình, kinh ngạc nói: “Viên ngoại không là tầm hoan tác nhạc, thì vì sao mà đến?”

An viên ngoại chính khí nghiêm nghị nói: “Chỉ vì cô nương da trắng như tuyết, trong Thanh La viện có thể nói thứ nhất, lão gia ta muốn biết rõ, cô dùng biện pháp gì bảo dưỡng?"

***

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu tỏa ra ánh sáng mờ nhạt khắp gian phòng.

Một cái bình phong, đem phòng ngủ một phân thành hai, đèn để lại tại đầu giường nội thất, ngọn đèn đem thân hình của người trong phòng hắt rõ ràng lên trên bình phong.

Đó là thân thể một người nam nhân, một nam nhân trần trụi, hắn lưng rộng eo thon, cơ thể to lớn, dáng người kiên cố có hình, cánh tay tráng kiện có lực, kiện mỹ phảng phất như một

pho tượng điêu khắc chiến thần cổ Hy Lạp...

Hắn có chút hơi nghiêng thân, hai khối cơ ngực cực lớn mà no đủ liền chiếu rõ lên trên bình phong.

Eo thu như bó, xuống chút nữa là cái mông rất tròn vểnh lên rất to lớn gợi cảm, tiếp theo là hai cái đùi thẳng tắp cường tráng...

Sau đó, lại một bóng người xuất hiện, từ thân hình mà xem, cũng là một người nam nhân. Hắn cúi người, từ trên kỷ trà lấy một cái chậu chứa cái gì đó, tựa như là chất lỏng sền sệt, từng nhỏ xuống, hắn đem chất lỏng bôi lên trên lòng bàn tay, đi đến sau lưng nam nhân dáng người cao lớn kia, hai bàn tay nhẹ nhàng áp lên trên lưng hắn, từ từ, từ từ trượt xuống dưới...

Thật là quỷ dị! Một màn này thật con mẹ nó quá cơ tình bành trướng!

Tự nhận là trong lòng bằng phẳng, Hạ Tầm đang trần trụi cũng không khỏi rùng mình, vô ý thức sáu khối cơ bụng trật tự rõ ràng căng thẳng co lại, cơ trên đùi cũng kéo căng lên, thế là... cái mông càng vênh lên.

Trương Thập Tam đứng ở phía sau hắn, hai tay đều áp lên trên lưng hắn, dọc theo trên lưng hắn thong thả di động tới, bàn tay lực đạo phi thường đều, hắn rất có kiên nhẫn di động bàn tay, không ngừng xuốt lên, cho đến khi sau lưng Hạ Tầm hiện ra màu hồng nhàn nhạt, hai tay mới dọc theo eo trượt xuống, sau đó hắn liền thu tay, đi đến chậu nước bên cạnh góc tường để rửa tay.

Hạ Tầm vẫn đang đứng không nhúc nhích ở đằng kia, trần trụi không mảnh vải che thân, thân thể kiện mỹ phát ra ánh sáng vàng óng, trơn sáng...

Từ khi hộ viện kia mang theo một phong thơ cùng một đống lớn thứ gì đó từ Thanh châu trở về, Hạ Tầm chuyện phải làm mỗi ngày lại phải thêm một thứ.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đuổi Vịt Lên Giá

Chương 9: Đuổi vịt lên giá

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Thư là do An viên ngoại gởi lại, nội dung lại do Thanh La viện Tụ Nhi cô nương chấp bút, về phần theo thư mang về đến một đống bình bình lọ lọ, lại là An viên ngoại nghiến răng nghiến lợi, đau lòng vô cùng phụ tặng. Từ ngày đó trở đi, Hạ Tầm tựa như một phụ nhân yêu thích làm đẹp, mỗi ngày tỉ mỉ bảo dưỡng làn da, mưa gió không tới.

Mỗi ngày trời còn chưa sáng, hắn phải rời giường, sau khi rời giường chuyện đầu tiên chính là tiến hành tắm rửa, tắm rửa dùng nước là nước gạo trắng. Đến trưa, hắn còn phải tắm lại một lần, lúc này đây nước dùng tắm rửa là một thùng nước trà xanh màu xanh nhạt. Đến buổi tối càng thêm phiền toái, hắn trước phải dùng rượu vàng cùng lòng trắng trứng khuấy lên thành sữa tắm, tinh tế bôi khắp toàn thân, cứ như vậy trần truồng trong phòng ít nhất một canh giờ, sau đó lại dùng nước trà xanh rửa sạch toàn thân.

Chờ khi hắn lên giường, còn phải dùng chè xanh đắp mặt, một ngày xuống, hắn cẩn thận rườm rà, thật sự so với một vị khuê tú thiên kim ngoại trừ dung nhan ra thì không để ý tới bất cứ chuyện gì khác. Mà chuyện làm cho hắn không được tự nhiên nhất, chính là bôi thứ sữa tắm dùng rượu vàng cùng lòng trắng trứng làm nguyên liệu, hắn không cách nào bôi lên phía sau lưng mình, cũng chỉ có thể do Trương Thập Tam giúp đỡ.

Tuy nói bộ vị bôi lên giới hạn ở phía sau lưng, nhưng bị một đại nam nhân "ôn nhu" như vậy vuốt ve da thịt mình, còn phải thoát y trần truồng, Hạ Tầm rất không thích ứng, nhất là Trương Thập Tam... Hạ Tầm có cảm giác hắn đối với cơ thể to lớn phi thường cảm thấy hứng

thú. Con gái Vương quản sự là cô nương thôn quê thanh tú xinh xắn, hơn nữa hoạt bát đáng yêu, dáng người phát dục đầy đủ, mỗi lần đến mỏ đá đều là đối tượng nhìn chăm chú của lũ đàn ông, tiểu cô nương đối với vị người hầu của ông chủ này rất có một chút ý tứ, mỗi lần đến đều là một Thập Tam Lang hai Thập Tam Lang, mà Trương Thập Tam vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, liền nhìn nàng thêm chút cũng lười liếc.

Thanh niên cường tráng, loại tình trạng đối với nữ sắc không đếm xỉa đến này vốn thì có điểm khác thường, ngược lại khi mình mỗi lần lõa lồ thân thể tắm rửa, cặp mắt của hắn lại trở nên đặc biệt sáng ngời, con mắt luôn ở trên người mình qua lại, nhất là vì mình bôi "sữa tắm", hắn tựa như đặc biệt có hứng thú, rất chuyên chú, rất có kiên nhẫn, cũng không biết hắn là có ham mê bất lương nào đó hay bởi vì từ thiếu niên đã ở trong nhà ngục của Cẩm Y vệ dụng hình, tâm lý có chút vặn vẹo, đem thân thể hắn ảo tưởng thành đối tượng dụng hình. Tóm lại, mỗi lần bị đôi tay của Trương Thập Tam liên tục xoa lên trên thân, toàn thân của hắn cũng không được tự nhiên.

Nhưng mà những phương pháp này hiệu quả là rõ ràng, màu da của Hạ Tầm từng ngày trắng nõn ra, đương nhiên, đây chỉ là đối với hắn trước kia mà nói. Màu da biến hóa, hơn nữa cử chỉ, lời nói và việc làm của hắn càng ngày càng không có sơ hở, coi như là với con mắt của Trương Thập Tam cũng rất khó tìm ra sai sót gì.

Chỗ thiếu hụt tất nhiên vẫn có, nói ví dụ như Dương Húc là tú tài, bản lĩnh ngâm thơ làm phú Hạ Tầm vô luận như thế nào cũng không còn biện pháp ứng phó, hắn không có khả năng có nội tình văn hóa như Dương Húc. Vị kia trên lưng có ba trăm thủ thơ Đường, quen thuộc cả trăm bài văn thơ đối ngẫu, có thể ở trước mặt văn nhân chân chính xưng tài tử, khiến cho hắn đối với ngươi quỳ bái, đây bất quá là mò trăng dưới nước mà thôi.

Văn nhân văn hóa tu dưỡng là thẩm thấu đến các mặt trong cuộc sống của hắn, ghi một phong thư, nói vài lời tửu lệnh, thưởng thức một bộ tranh chữ... mỗi một sự kiện đều cần ngươi có văn hóa rèn luyện hàng ngày tương đương thâm hậu, cần ngươi ngay trên bàn tiệc phát huy, đó là không có văn hóa thường quy lệ trao đổi, cũng không phải lưng có vài phó văn thơ đối ngẫu là có thể ứng phó được, vô danh khí thì thôi, ngươi nếu dám dùng một bài thơ của danh nhân nào đó để dương danh, thì chỉ có bại lộ càng nhanh hơn.

Cũng may Dương Húc sau khi khảo trúng sinh đồ, một lòng kinh doanh gia nghiệp, đã mất tâm dốc lòng cầu học, người hắn kết giao phần lớn là người cùng làm ăn, nếu không nữa thì cũng chính là một số kẻ ăn chơi trác táng, tràng diện để hắn khoe tài văn thơ cũng không nhiều,

nếu quả thật đụng phải trường hợp như vậy, cũng chỉ có thể qua loa tắc trách mà qua, ngươi không muốn làm phú ngâm thơ, người bên ngoài cũng không thể bắt buộc ngươi, lưng chỉ có vài câu thi từ là còn đi bộc lộ ra, chuyện ngu xuẩn như vậy hắn sẽ không cần đi làm.

***

Trương Thập Tam rửa sạch tay, dùng khăn mặt lau khô, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, bưng lên một ly trà, dùng trà nắp nhẹ nhàng gẩy lá trà trên mặt nước, ân cần dạy bảo nói: "Tất cả sự tình mà ta cho ngươi biết, đều phải nhớ cho kỹ, nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, ta cho ngươi biết, chỉ là chuyện ta biết rõ về Dương Húc, người mà Dương Húc tiếp xúc, chuyện biết được cũng không giới hạn như thế.

Ta công khai thân phận chỉ là một người hầu bên người Dương Húc, cho nên có rất nhiều trường hợp ta không thể có mặt, ngươi bất cứ lúc nào cũng có khả năng gặp được đủ loại nhân vật cùng tình huống, ta không cách nào kịp thời chỉ điểm cho ngươi, ngươi chỉ có thể tùy cơ ứng biến, Đúng rồi, còn nhớ rõ ta và ngươi đề cập qua, Dương Húc có khả năng có nữ nhân? Ta nói nữ nhân, tất nhiên không phải nữ nhân mà hắn tầm hoan, mà là chuyện hắn tầm hoan yêu đương vụng trộm. Các nàng cùng Dương Văn Hiên có quan hệ xác thịt, đối với thân thể hắn hiểu chỉ sợ... ngươi như gặp được mà nói, rất khó nói có thể lộ tẩy hay không".

Hạ Tầm quẫn nói: "Nếu quả thật đụng phải nữ tử như vậy, ta có thể tìm chút ít lấy cớ không hề cùng nàng lui tới, như vậy chẳng phải ổn sao?"

Trương Thập Tam trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: "Ta nói cho ngươi biết, là hy vọng ngươi có chỗ chuẩn bị, để khi chuyện đến không hoảng sợ thất thố, ngược lại bị người nhìn phá thân phận. Ta cảm thấy ngươi nên tìm một người mới, như vậy mới có cớ vứt bỏ tình yêu cũ. Nhưng mà tình hình cụ thể cũng phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, như nàng kia là phụ nhân đã kết hôn thì thôi, nếu là nữ tử chưa lập gia đình thì không thể quơ đũa cả nắm, nói không chừng ngươi còn phải lá mặt lá trái, ứng phó xuống".

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Cái đó và đã lập gia đình có quan hệ gì?"

Trương Thập Tam nói: "Đương nhiên là có quan hệ, phụ nhân đã kết hôn bất kể là xuyên phá thân phận của ngươi, hoặc là nghĩ đến ngươi tìm tình mới mà lòng sinh oán hận, phần lớn cũng không dám đường hoàng, nhưng nếu là nữ tử chưa lập gia đình, một khi bị nàng nghĩ đến ngươi thay đổi tâm, dứt khoát sẽ quyết tâm công khai, hắc hắc... ngươi đã không quan thân lại

chưa kết hôn, như vậy phiền toái đã tìm đến rồi".

Hạ Tầm càng thêm không hiểu, mờ mịt nói: "Cái đó và có làm quan hay không, có thành thân hay không thì có quan hệ gì?"

Trương Thập Tam nói: "Đương nhiên là có quan hệ. Ngươi đừng xem làm quan uy phong bát diện, tựa như có thể muốn gì làm đó, thật ra không phải, phẩm tính đạo đức làm quan như thế nào là triều đình coi trọng nhất, tuy nói rất nhiều người làm quan phẩm tính cũng không tốt, cũng làm được quan lớn, nhưng đó là ở trong tối, những gièm pha này một khi bày ra trên mặt bàn cũng không được.

Người có quan thân nếu cùng người khác thông dâm, không chỉ chịu triều đình nghiêm khắc xử theo pháp luật, cho dù bị người động hình phạt riêng giết, quan phủ cũng không quản, chết cũng là chết vô ích, triều đình muốn chính là nghiêm khắc trừng phạt, răn đe. Nhưng dân chúng bình thường như phạm vào tội này, xử phạt phần lớn là đánh cho một trận, lại phán phạt hai năm cưỡng bức lao động là xong việc, cái cưỡng bức lao động này còn có thể dùng tiền đền.

Cái này vẫn chưa hết, nếu đương sự là nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả chồng, quan viên thẩm tra xử lí sẽ yêu cầu hai bên phải kết thành vợ chồng, nếu có một phương không chịu đáp ứng, người này liền chung thân không được tái hôn, đây là thường lệ. Ngươi có công danh tài sản, lại kiêm tuổi trẻ anh tuấn, vốn là lang quân như ý trong lòng các cô gái, một khi nàng kia nghĩ đến ngươi có người mới, dứt khoát liều mạng danh tiết mất hết cũng phải phanh phui ra, kết quả như thế nào ngươi cũng biết rồi chứ?"

Một dòng mồ hôi lạnh từ tóc mai của Hạ Tầm lặng lẽ chảy xuống: "Ta... chỉ muốn thân phận cùng tài sản của hắn, nữ nhân của hắn... cũng sẽ không tới... "

Chạng vạng, ráng màu đầy trời.

Núi xa, sông chảy, cây xanh, cỏ xanh, còn có con đường uốn lượn đi xa, tất cả đều bịt kín một tầng ánh vàng nhàn nhạt. Thật lâu trước kia, nơi này là mảng lớn ruộng tốt, từ khi thiên tai nhân họa, dân cư từ từ rất thưa thớt, rất nhiều ruộng đồng đều hoang vu. Muốn đem một khối đất hoang chỉnh lý thành điền viên cũng không dễ dàng, nhưng muốn khiến nó một lần nữa biến thành đất hoang cũng rất đơn giản.

Nhưng mà hiện tại người dời tới Sơn Đông nhân khẩu càng ngày càng nhiều, Đại Minh

cũng đang từ từ đi về hướng hưng thịnh, tuy hôm nay bọn họ giục ngựa tới nơi này vẫn là một mảng cánh đồng hoang vu, tin tưởng tiếp qua hai năm, cỏ dại um tùm ở đây sẽ biến thành hoa màu.

Hạ Tầm cùng Trương Thập Tam đầu đội mũ che nắng, tất cả cưỡi một thớt hồng mã, tại cánh đồng hoang vu khi thì chậm rãi mà đi, khi thì vung roi phi nhanh, tuy nói hiện tại mặc dù còn nói không có kỹ xảo cao minh gì, nhưng mà thuật cưỡi ngựa của hắn cũng đã có đường có nét.

Trương Thập Tam giục ngựa theo ở bên người hắn, lớn tiếng nói: "Đúng, chính là như vậy, khi tay trái phải nắm cương, thì dây cương nhất định phải thủy chung bảo trì chiều dài ngang nhau, ưỡn ngực thẳng eo, dây cương nắm chặt ở trong lòng tay, động tác giục cương lại buông lỏng một ít, thân thể của ngươi phải theo thân ngựa phập phồng, hai chân tất nhiên làm ra động tác đứng lên ngồi xuống, hảo, tốc độ mau hơn một ít".

Hạ Tầm hết sức chăm chú thao túng tuấn mã, Trương Thập Tam quất ngựa đi theo, đột nhiên hỏi: "Thế tử Tề vương tên gì?"

Hạ Tầm liền há miệng đáp: "Chu Hiển Đình".

"Thứ tử cùng tứ tử thì sao?"

"Thứ tử Nhạc An Quận vương Chu Hiển Chí, tứ tử Bình Nguyên Quận vương Chu Hiền Hách".

"Tề vương là người như thế nào?"

"Tề vương biết quân sự, thông vũ lược, hướng về binh gia. Tính tình cương liệt mà ngang ngược kiêu ngạo, thích mời chào giang hồ hào kiệt cùng phương sĩ dị nhân..."

Hạ Tầm chậm rãi mà nói, thong dong tự nhiên.

Không thể không nói, Cẩm Y vệ thật là một tổ chức phi thường, bọn họ không chỉ có tổ chức nghiêm mật, hơn nữa có hiệu suất làm việc cực cao cùng lượng lớn nhân sĩ chuyên nghiệp, bất kể là nằm vùng dò hỏi hay sưu tập tình báo, bọn họ đều có rất nhiều nhân tài. Trương Thập Tam vì để cho hắn giả mạo Dương Văn Hiên, chuẩn bị rất đầy đủ tường tận, so sánh với lúc trước cảnh sát an bài Hạ Tầm nằm vùng thì cũng không thua kém gì.

Hậu nhân nói chuyện say sưa nhất là Cẩm Y vệ quyền thế ngút trời cùng ngang ngược, lại rất ít chú ý tới đã từng có một số bí điệp Cẩm Y vệ phụng mệnh tại nước khác tha hương, ở những nơi nguy hiểm gian khổ mấy chục năm như một ngày tiềm phục xuống, là kiên nhẫn cỡ nào, trả giá hy sinh bao nhiêu, có rất ít người chú ý tới bọn họ vì thống nhất Đại Minh, bọn họ đã mạo hiểm tính mạng, lén vào phương bắc thảo nguyên, Triều Tiên, Nhật Bản... đối với sưu tập tình báo dị tộc biểu hiện cực tốt, vì triều đình quyết sách cung cấp bao nhiêu cống hiến. Thanh đao sắc bén này nếu như dùng đúng chỗ, thì thật ra có rất nhiều đất dụng võ.

"Thế tử cùng Chư Tử mấy tuổi được phong, vương phủ có mấy vệ binh mã, bái yết Tề vương thì lễ nghi như thế nào?"

"Thế tử, Chư Tử mười tuổi được phong, trưởng tử lập là Vương thế tử, nhận kim sách kim ấn, Chư Tử phong quận vương, nhận ngân sách ngân bảo, thế tử quan phục là nhất phẩm quan, quận vương quan phục cùng nhị phẩm quan.

Tề vương phủ có ba vệ hộ quân, tổng cộng chín ngàn chín trăm người, quân tịch chịu sự quản lý Binh bộ, trực tiếp chịu Vương gia chỉ huy, không bị địa phương quản thúc. Tất cả quy chế của Thân vương đều thua hoàng đế một cấp, công hầu đại thần đều ở dưới. Chờ bái yết thân vương đều phải quỳ xuống mà gặp"

Trương Thập Tam vui vẻ nói: "Hạ Tầm, ngươi trí nhớ rất tốt, đáp một chữ không sai".

Hạ Tầm phảng phất giống như không nghe thấy, vẫn là giục ngựa đi về phía trước, Trương Thập Tam cười ha ha nói: "Dương Văn Hiên, ngươi vượt qua kiểm tra rồi!"

Hạ Tầm lúc này mới quay đầu lại ôm quyền nói: "Đây đều là đại nhân dạy bảo tốt".

Trương Thập Tam cười cười, lại lắc đầu: "Rốt cuộc được hay không, không phải ta nói là tính, mà là phải xem ngươi có thể không giấu diếm được cả Thanh châu, làm cho người ta nhận định ngươi chính là Dương Văn Hiên. Ngày mai, chúng ta phải trở về rồi".

Hạ Tầm giật mình nói: "Nhanh như vậy sao?"

Trương Thập Tam nói: "Tiếp qua vài ngày nữa chính là ngày sinh Tề vương, ngươi là người dưới trướng Tề vương, vô luận như thế nào cũng phải đi chúc thọ. Ngươi phải trở về, cũng làm quen một chút, nếu như ngay cả người nhà cùng bằng hữu Dương Húc cửa ải này đều gây khó mà nói, ngươi làm sao có thể trèo lên được cánh cửa vương hầu?"

Hắn hít vào một hơi, nhìn sang hoàng hôn phương xa lẩm bẩm: “Là con lừa hay ngựa, cũng nên lôi ra mà thử..."

***

Thành cổ Thanh châu, tây liền núi lớn, đông trống trải, nam đối ba ngọn núi nối nhau, lập thành một bức bình phong, bắc có hai dòng nước chảy vòng quanh, ôm thành như yển nguyệt. Danh sơn sông lớn, trải rộng tứ cảnh, vật văn hoá cổ tích ở đâu cũng có.

Làm thành cổ Thanh châu trong chín châu, từ Lưỡng Hán đến nay, một mực chính là Sơn Đông vẫn là trung tâm chính trị, kinh tế, quân sự, văn hóa, mậu dịch, cho đến mấy năm trước, Chu hoàng đế hạ lệnh đem Bố Chính Sứ tư cùng Đô Chỉ Huy Sứ Sơn Đông dời trị Tế Nam, mới từ đó xác lập địa vị chí cao của Tế Nam tại Sơn Đông.

Nhưng mà Thanh châu vẫn đang sắp đặt Bố Chính phân tư cùng Đô chỉ Huy phân tư, hơn nghìn năm lịch sử địa vị tích lũy lắng đọng, không phải ngắn ngủn vài năm có thể suy yếu, huống chi ở đây còn có một vị phiên vương. Trước mắt Sơn Đông có hai vị phiên vương, một vị là con trai thứ mười của Chu Nguyên Chương, phong làm Lỗ vương, liền chọn Duyệt Châu phủ, một vị khác chính là hoàng tử thứ bảy Tề vương, đã chọn Thanh châu phủ.

Hạ Tầm lúc này đã vào thành, hành trình đi về không thể so sánh với lúc đi, vách ngăn bốn phía của xe đã triệt hồi, chỉ để lại nóc che nắng, Hạ Tầm ngồi ngay ngắn trong xe, quan đái cân bào, xe ngựa khẽ động, bốn phía thông gió, rất có điểm xuân phong phạm khi vào thu sĩ phu xuất môn.

Tiến tới cửa thành, thị trường rất là phồn hoa, hai bên đường cửa hàng san sát, thanh âm rao hàng không dứt bên tai, trải qua con đường do đá xanh hình thành, bánh xe lăn vang lên lọc cọc, bốn hộ vệ phân hai tổ, hai người đi trước mở đường, hai đi theo sau xe, xe Dương gia ý thức quen thuộc đi thông con đường tới phủ đệ của công tử, không cần thiết phân phó, liền vội vàng đưa xe ngựa về phía Dương trạch tiến đến.

Hạ Tầm trước kia ngẫu nhiên cũng tới thành, khi đó hắn chỉ có men theo đường mà đi, hai mắt chỉ lo tìm kiếm người lương thiện có khả năng bố thí vài văn tiền chén cơm, rất nhiều người nhìn về phía hắn, ánh mắt đều tràn đầy ý tứ hàm xúc chán ghét muốn vứt bỏ. Mà hắn hiện tại xe bốn ngựa cao cao, quan đái cẩm y, ngồi ngay ngắn ở trên xe, trước sau có tôi tớ bảo vệ xung quanh, người qua đường đều chạy trốn, ánh mắt nhìn về phía của hắn đều là

ngưỡng mộ, tràn đầy kính sợ cùng hâm mộ, làm hắn có chút cảm khái.

"Đã đến đây, ta muốn sống cho tốt, cơ hội này là trời ban cho ta, vô luận như thế nào, ta nhất định phải bắt lấy, ai muốn cướp đi đều không được!"

Hạ Tầm ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người Trương Thập Tam.

Dương gia, lúc này đã đến.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tiểu Gia Hữu Nữ Sơ Trưởng Thành

Chương 10: Tiểu gia hữu nữ sơ trưởng thành

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Phủ đệ Dương Văn Hiên tại đông thành Thanh châu là tòa nhà rất lớn, nhưng cũng không coi như là tráng lệ. Bởi vì Dương gia phát tích thời gian không dài, trước mắt mặc dù đã lọt vào nhóm Thanh châu thập đại phú hào, nhưng mà nội tình luôn không bằng những gia đình truyền thừa vài thế hệ kia. Hơn nữa trong lúc giữ đạo hiếu không nên xây dựng rầm rộ, hôm nay hiếu kỳ chấm dứt vừa mới một năm, còn không kịp sửa chữa xây dựng thêm.

Đương nhiên, đây chỉ là nguyên nhân bên ngoài, Dương Văn Hiên hai năm qua buôn bán tuy làm rất lớn, nhưng thực sự không có khả năng vơ vét của cải tốc độ nhanh như vậy, có thể trong ngắn ngủn hai năm đã lọt vào nhóm Thanh châu thập đại phú hào, trên thực tế sản nghiệp trên danh nghĩa của hắn có phần nhiều là thuộc về Tề vương phủ. Mặc dù như thế, Dương phủ khí phái so với rất nhiều nhà giàu có vẫn muốn đồ sộ rất nhiều, cửa chính sơn son vòng đồng, thêm đá cao, cửa trái treo mã thạch, cửa phải cắm đèn, ngói lớn tường trắng, tường cao viện sâu, mái cong cánh giác, phú lệ đường hoàng.

Xe ngựa đến trước cửa, Hạ Tầm tim đã không tự chủ được mà đập nhanh hơn. Thắng bại thành bại, là ở lúc này, thành thì từ hôm nay trở đi, ta sẽ trở thành chủ nhân ở sau cánh cửa này, nếu như thất bại...

Vững vàng, nhất định phải vững vàng, đây là cửa thứ nhất, cũng là một cửa khó khăn nhất, vô luận như thế nào, ta phải qua được! Chỉ cần qua cửa ải này, sau này mặc dù có người đối với ta phát sinh lòng nghi ngờ, hắn cũng không dám khinh suất nhận định.

Người sai vặt trong Dương phủ trông thấy xe ngựa thiếu gia, sớm đã mở ra cửa chính vui mừng phấn khởi ra đón, bốn hộ viện cùng xe từ cửa hông tiến vào, Hạ Tầm đi cùng Trương Thập Tam vào cửa chính, vừa vào cửa thì hai gia đinh áo xanh mũ quả dưa vừa vặn đi ngang qua, vừa thấy thiếu gia trở về, vội vàng cùng đứng lại chào, sau đó liền có người chạy như bay vào báo tin.

Dương phủ gia phó nô tỳ cũng không tính là nhiều, so với các thân gia hào môn ngang nhau mà nói thì ít hơn nhiều, bởi vì thứ dân là không cho phép dự trữ, nuôi dưỡng nô tỳ, cho nên Dương gia trước kia hạ nhân đều là dùng loại danh nghĩa như giúp việc, bà vú để thuê, như vậy cũng không có khả năng thuê quá nhiều người, năm trước sau khi Dương Húc khảo trúng chư sinh, có công danh trong người, Dương gia mới bắt đầu danh chính ngôn thuận thuê nô bộc. Nhưng mà Dương Húc thường xuyên ở bên ngoài, cũng không quá để ý tới chuyện trong nhà, Tiếu Quản sự chủ trì đại cuộc trong phủ lại là một người cực kỳ tiết kiệm. Theo hắn thấy, thuê nhiều nô bộc khoe khoang chi tiêu là rất lớn, cho nên trong phủ hạ nhân vẫn không nhiều lắm.

Hạ Tầm trong lòng nổi trống, cố gắng trấn tĩnh đi vào phủ đệ nhà mình, trong phủ cư xá kiến trúc bố cục thì Trương Thập Tam đã vẽ tranh cho hắn xem qua, nhưng dù sao cũng là hình vẽ, hiện tại thân ở hoàn cảnh trực quan cụ thể như thế, cảm giác gượng gạo vẫn tự nhiên sinh ra. Cũng may có Trương Thập Tam cùng đi, Hạ Tầm mới không có ở trong Dương phủ như người mù cưỡi ngựa mù, đi lại lung tung.

Trong Dương phủ đình đài lầu các cao chót vót, cây cối núi đá xanh tươi, cảnh sắc rất là tươi đẹp. nhưng mà Hạ Tầm giờ phút này lại không có tâm tư xem xét, qua tiền viện trung viện, quẹo vào hậu viện, vượt qua khúc hành lang, đã thấy đối diện ở trong cây cối lộ ra một góc hồng lâu, mái cong lộ ra, Hạ Tầm biết đây chính là chỗ ở của mình.

"Vững vàng, nhớ kỹ, ngươi chính là Dương Văn Hiên! Nguơi chính là Dương Văn Hiên!"

Sau lưng truyền đến nhắc nhở hơi có vẻ khẩn trương mà nghiêm khắc của Trương Thập Tam, Hạ Tầm dùng tới thuật thôi miên của mình, trong lòng không ngừng ám thị tâm lý cho mình, hô hấp vừa mới gần như vững vàng, chợt nghe một thanh âm vui mừng kêu lên: "Thiếu gia đã trở lại sao?"

Hạ Tầm dừng chân nhìn lại, đã thấy một người áo bào xanh bước nhanh đã đi tới, người này chỉ mới chừng bốn mươi, thân hình trung bình, ngũ quan trong sáng, tóc tai cùng ba chòm

râu dưới cằm đều được chỉnh sửa chỉnh tề, mặc trên người một trường bào màu tím nhạt, cũng được giặt sạch sẽ thẳng thớm. Một đôi tay áo vãn của hắn cũng trắng không nhiễm một hạt bụi, toàn thân lộ ra một cỗ tinh minh kinh người.

Hạ Tầm chỉ nhìn qua đã nhận ra thân phận của hắn, Quản sự Dương gia Tiếu Kính Đường, hình của người này hắn đã nhìn qua vô số lần.

"Tiếu thúc, ta đã trở về".

Hạ Tầm hướng về phía hắn an tường cười, xoạt cái mở ra quạt xếp thân trúc.

Dương Húc khi còn nhỏ đã theo phụ thân rời khỏi Giang Nam, khi đó mẫu thân hắn đã qua đời, bởi vì Dương phụ không có công danh, lại đã có con nối dòng, theo như luật Đại Minh không phù hợp điều kiện nạp thiếp, hắn lại một mực không chịu tái giá, cho nên tại Thanh châu, Dương Húc ngoại trừ phụ thân ra thì không còn một người thân nào. Khi còn nhỏ phụ thân cả ngày ở bên ngoài làm ăn buôn bán, không có thời gian chăm sóc hắn, Dương Húc là do Tiếu Quản sự nuôi lớn, cho nên đối với hắn cực kỳ thân cận, một mực dùng Tiếu thúc xưng hô, cũng không đối đãi như hạ nhân.

Tiếu Quản sự đầy mặt vui mừng, đang muốn khom người thi lễ, đột nhiên hơi ngẩn ra, Hạ Tầm trong lòng xiết chặt, trên mặt lại vẫn một mảng thản nhiên, cao thấp xem xét chính mình, mỉm cười nói: "Sao vậy? Có cái gì không ổn à?"

Tiếu Quản sự lắc đầu bật cười: "Thiếu gia rời đi mấy ngày nay, lại đen đi rất nhiều, lão Tiếu vừa rồi liếc qua trông thấy thiếu gia, lại cảm giác có chút lạ lẫm, thật sự là hoang đường, hoang đường, ha ha.. ."

Tiếu Quản sự trông thấy Hạ Tầm, quả thật có loại cảm giác đối với người xa lạ, thật ra hắn cũng không phát hiện ra sơ hở gì, hoàn toàn là một loại cảm giác huyền diệu. Nhưng mà Hạ Tầm lúc này ăn mặc, tướng mạo, cử chỉ, thần thái thậm chí giọng điệu, đều cùng Hạ Tầm giống như đúc, mặc dù phân biệt khác nhau cũng có những chi tiết rất nhỏ, nhưng dưới tình huống nhập chủ thật khó coi là xảy ra vấn đề gì, huống chi bên cạnh còn đứng người hầu Trương Thập Tam thiếp thân của thiếu gia, Tiếu Quản sự sức tưởng tượng có phong phú như thế nào cũng không nghĩ ra thiếu gia xuất môn dạo qua một vòng, sau khi trở về lại thay đổi người, cho nên cảm giác kinh ngạc chỉ là lóe lên trong lòng, liền bị hắn vứt ra khỏi đầu.

Trương Thập Tam vốn đã căng thẳng da mặt liền nới lỏng xuống. Hạ Tầm lại ảm đạm thở

dài, giọng khàn khàn nói: “Trải qua sinh ly tử biệt, mới có thể nhận thức nhân sinh vô thường. Thính Hương vốn là cô gái ta cực kỳ sủng ái, lại bởi vì trượt chân rơi xuống nước mà... nàng chết làm cho ta buồn bã nhiều ngày, đến nay nhớ tới vẫn khó mà tiêu tan”.

Tin tức Thính Hương tại Cố Thủy hà ngoài ý muốn tử vong đã báo trở về trong phủ. Tiếu Quản sự hiểu rằng thiếu gia nhà mình là kẻ đa tình, vừa thấy khơi gợi lên thương thế tâm sự của hắn không khỏi thầm hối hận lỡ lời, vội nói:

‘‘Người chết không thể sống lại, thiếu gia cũng không cần phải thương tâm. Thiếu gia rời đi lúc này mới vài ngày, người rám nắng, bộ dáng cũng gầy đi. Thiếu gia không nên trách lão Tiếu lắm miệng, tiền tài này cuối cùng cũng là vật ngoài thân, mất đi có thể có lại.

Thiếu gia ngài xem, lúc này mới hai ba năm, thiếu gia đã có được một phần gia sản lớn như vậy, đủ để lão gia trên trời có linh thiêng cảm thấy an ủi. Thiếu gia hiện tại hẳn là lo lắng chung thân đại sự mới đúng, chính vì bất hiếu có ba, vô hậu là lớn nhất, thiếu gia hẳn là sớm áo gấm về nhà, cưới Thiếu phu nhân về. Nhà chúng ta nhân khẩu quá thưa thớt, thiếu gia nhiều con nhiều cháu, hương khói cường thịnh, lão Tiếu một ngày kia đi gặp lão gia mới có thể ăn nói...”

Tiếu Quản sự nói động tình, nhịn không được nâng tay áo lau lau nước mắt, Hạ Tầm vội vàng an ủi nói: “Người xem... người xem, vốn nói chuyện thương tâm của ta, cũng làm cho Tiếu thúc thương tâm rơi lệ, được rồi, không nói cái này nữa, chúng ta không nói cái này nữa”.

Tiếu Quản sự vội vàng cũng cười nói: “Không nói nữa, đều là lão Tiếu sai, Thiếu gia vừa trở về, phong trần mệt mỏi, ta lại dong dài, mời thiếu gia đi tắm rửa một phen trước, thay quần áo nghỉ ngơi một chút, một hồi lão Tiếu đi xuống dưới bếp phân phó một tiếng, bảo bọn hắn đem bữa tối chuẩn bị phong phú một chút, ăn qua cơm tối lão Tiếu lại hướng về phía thiếu gia nói tình hình làm ăn gần đây của cửa hàng trong nhà".

Hạ Tầm cười nói: “Chúng ta làm ăn một mực có Tiếu thúc lo liệu, ta còn có cái gì lo lắng? Những chuyện này ngày mai nói cũng không muộn.” Nói rồi hướng về Trương Thập Tam nói: “Sau bữa tối ngươi đến thư phòng, có một số việc còn muốn ngươi đi làm”.

“Thiếu gia, Thập Tam cáo lui” Trương Thập Tam đáp ứng một tiếng, cùng hắn nhanh chóng ra dấu ánh mắt, rồi lách mình lui xuống.

Tiếu Quản sự cùng Hạ Tầm hướng về hồng lâu đi tới, vừa đi vừa lớn giọng kêu lên: “Tiểu Địch, Tiểu Địch, nhanh chút ít hầu hạ công tử tắm rửa thay quần áo”.

Hắn đẩy một cánh cửa ra, chắc hẳn chính là chỗ ở của con gái, chỉ là bên trong trống rỗng không thấy bóng dáng, Tiếu Quản sự không khỏi lầm bầm nói: “Cái nha đầu chết tiệt kia, lại chạy đi chỗ nào rồi?”

Hắn vừa tìm con gái, vừa nói: “Thiếu gia mỗi lần vừa rời đi, nhớ thương thiếu gia nhất chính là Tiểu Địch nhà ta, nha đầu Tiểu Địch kia từ nhỏ đã yêu mến theo thiếu gia, thiếu gia vừa đi nửa tháng, Tiểu Địch là trà không nhớ cơm không nghĩ, người cứ gầy đi”

Tiếu Quản sự nói thuận tay đẩy ra một cánh cửa, đi đến bên trong nhìn vào, đột nhiên tựa như mất cái cằm, rốt cuộc nói không ra một chữ. Chỉ thấy một cái bàn vuông trước cửa, trên bàn chồng chất một mâm trái cây, một tiểu cô nương mái tóc rũ xuống đang ngồi ở đằng sau bàn, hai tay cầm lấy một quả đào lớn, gặm đến hai má tràn đầy nước, trên mặt bàn còn ném vài cái hạt đào, hạt lê gặm chưa sạch sẽ lắm...

Cửa đột nhiên mở ra, đem tiểu cô nương trong phòng cũng bị dọa cho nhảy dựng, nàng rất kinh ngạc cầm quả đào, trong miệng đầy đào, phồng đến khuôn mặt nhỏ nhắn tròn như hồ hồ, ba người cứ như vậy mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, tiểu cô nương cặp mắt to tinh quái kia nhìn Hạ Tầm trước, lại nhìn Tiếu Quản sự, sau đó rất kinh ngạc đảo vòng vòng, tựa như một con sóc đang cầm một quả tùng vậy.

Hạ Tầm bị bộ dáng đáng yêu của nàng chọc cho phì cười, Tiếu Quản sự lập tức thu hồi vẻ mặt khó xử, dùng loại thanh âm thâm trầm hùng hậu như lời thuyết minh nam trong “Thế giới động vật” nói: “Thiếu gia, người xem, nha đầu kia bởi vì cơm nước không được, nhất thời đói quá mới trốn ở chỗ này ăn trái cây”.

Thiếu nữ dùng sức nuốt vào trái cây trong miệng, không chút khách khí đâm phá lời nói dối của lão: “Cha à, ai cơm nước không được? Người ta giờ đây đói bụng đến có thể nuốt vào một cái đầu trâu, nhưng người ta lại đang lúc ăn uống điều độ để giảm béo, muốn ăn cũng không dám ăn mà... ”

Tiếu Quản sự nét mặt già nua đỏ lên, thẹn quá hoá giận quát: “Xú nha đầu, thật không hiểu chuyện, thiếu gia đã trở lại cũng không biết tiến lên chào, xem ngươi kìa, nhanh phục thị thiếu gia tắm rửa thay quần áo đi”.

Tiểu cô nương bật lên mà dậy, mang theo váy đỏ như một con chim yến nhỏ bay đến bên người Hạ Tầm, cười duyên hạ người xuống, ngọt ngào kêu lên: “Tiểu Địch ra mắt thiếu gia."

Hạ Tầm lúc này mói có thể chăm chú dò xét bộ dáng của Tiểu Địch, đây là một thiếu nữ nhỏ nhắn, mặc cái áo lụa trắng, dưới là váy đỏ, bên hông quấn một cái thắt lưng xanh, có vẻ lanh lợi nhẹ nhàng, mười phần đáng yêu. Nàng có khuôn mặt thanh tú, mày cong miệng nhỏ, một đôi mắt to đen trắng rõ ràng, linh động có thần, mang theo một tầng ý cười nhè nhẹ.

Muốn nói mập sao, nàng là hơi có một điểm cảm giác đầy đặn, nhưng mà thân thể thiếu nữ tựa như cành liễu vừa co lại, theo tuổi tác lớn dần, tư thái thân thể nẩy nở, hiện tượng mập như đứa nhỏ tất nhiên sẽ biến mất, căn bản không cần ăn uống điều độ giảm béo, nàng lại để bụng như thế, xem ra tiểu cô nương đã bắt đầu để ý tới dung mạo dáng người của mình, cũng là các cô gái thời đại nữ này mười bốn mười lăm tuổi đã lập gia đình, trưởng thành sớm.

Không để cho hắn tiếp tục dò xét, tiểu cô nương đã thân mật khoác ở cánh tay của hắn, khoái hoạt nói: “Thiếu gia, người mới vừa về sao, nguyên nói chỉ dừng ở trong trang hai ngày, tại sao lại chạy đến Tá Thạch Bằng trại, vừa đi lại nhiều ngày như vậy. Thiếu gia, ta đã nói với người, ngươi đi ngày thứ ba, Tiểu Hoa nhà chúng ta đã muốn đẻ, Tiểu Hoa nhà chúng ta sinh ra năm đứa, so với Tiểu Hắc lão Vương gia đầu phố còn nhiều hơn một con, người muốn đi xem hay không?”

"Ta"

“A!! Đúng rồi, nói đến lão Vương gia, lão Vương gia thân gia Cẩu viên ngoại hai ngày trước mua hai nha đầu, một cái mười tuổi, một tỷ tỷ khác mười bảy, trông rất xinh đẹp, còn thông thạo nữ công, người đoán thế nào, qua không tới hai ngày, người tỷ tỷ kia đã đem trang sức trong phòng của Cẩu phu nhân trộm chạy mất, Cẩu gia đi tìm người bán tính sổ, người nọ cũng không biết chi tiết của cô nương này, căn bản chính là một tên lường gạt”.

“Ta đã nói với cha rồi, chúng ta sau này sai sử người, cũng không thể sơ ý như Cẩu viên ngoại, người xem đám người Thúy Vân tỷ, Lưu đại nương, Đại ngưu ca đều là người địa phương, hiểu rõ dùng được mới yên tâm, nhưng ngàn vạn không thể mướn người nhà quê không rõ lai lịch. Đại Ngưu ca mấy ngày hôm trước cùng người ta đánh một trận, dường như là vì hai người bọn họ đều yêu mến Thúy Vân tỷ, người nói bọn họ đánh để làm cái gì, Thúy Vân tỷ lại không thích bọn họ, kết quả thảm rồi, đã bị cha ta phạt..."

Tiếu Quản sự dở khóc dở cười nói: “Được rồi được rồi, con nói nhiều quá, thiếu gia vừa trở về, còn phải chịu con làm huyên náo, nhanh hầu hạ thiếu gia tắm rửa đi”.

“Dạ!” Tiểu Địch đáp ứng một tiếng, xoay người muốn đi gấp, đột nhiên lại liếc nhìn Hạ Tầm, lần này lại như là đột nhiên phát hiện cái gì, nàng kinh hô một tiếng, nghiêng đầu như chim nhỏ liếc nhìn Hạ Tầm, trên mặt dần dần lộ ra thần sắc do dự, Hạ Tầm ra vẻ trấn tĩnh cười nói: “Nhìn cái gì, thiếu gia ta trở nên càng tuấn tú sao?” Nói còn sờ cằm mình, cố ý bày ra một tư thế biểu diễn.

Tiểu Địch trông trái trông phải, lông mi nhẹ nhàng nhăn lại, đột nhiên áp sát vào như một con chó nhỏ áp lên trên người hắn ngửi ngửi. Tiếu Quản sự mặt muốn bốc khí đen, hét lớn: “Xú nha đầu không quy củ! Còn không nhanh hầu hạ thiếu gia đi tắm thay quần áo... áo... áo..."

Tiếu Quản sự giọng quả thực không nhỏ, tiếng gầm gừ quanh quẩn trong phòng, đem Hạ Tầm dọa cho nhảy dựng, tiểu cô nương hiển nhiên là cực kỳ sợ “Sư tử hống" của cha, bị hắn quát lên, nhất thời chạy trối chết, Tiếu Quản sự có chút khó xử nói với Hạ Tầm: “Thiếu gia, Tiểu Địch đứa nhỏ này... Thật ra, thật ra chỉ là bởi vì nhìn thấy thiếu gia trở về, vui mừng nên bộ dáng có chút lơ đãng... thật ra nó bình thường vẫn phi thường chú ý nghi biểu nữ nhân, thấy qua thể hiện thục nữ, cười không lộ răng, đi không bày váy, cử chỉ ôn trọng, nói không cao lời...”

Lão Tiếu lời còn chưa dứt, thanh âm cực kỳ có lực xuyên thấu của Tiểu Địch từ trong đình viện truyền tới: “Đều chết hết ở đâu rồi, nhanh chuẩn bị nước nóng, thiếu gia muốn tắm rửa...”

Hạ Tầm giật mình, thì ra Tiếu gia sư tử hống là có di truyền.

Tiếu Quản sự có chút cứng đờ, yếu ớt nói với Hạ Tầm: “Ta... lão Tiếu đi chuẩn bị bữa tối cho thiếu gia” Nói xong liền vô cùng xấu hổ chạy mất.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trời Tối Xin Nhắm Mắt

Chương 11: Trời tối xin nhắm mắt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Dương Văn Hiên là một người hiểu cách hưởng thụ, bất kể là ẩm thực, ăn mặc, nơi ở, nữ nhân, hay tắm rửa, đều phi thường chú ý. Hạ Tầm từ chỗ ở của hắn, từ xe ngựa hắn đã từng ngồi qua, từ dung mạo Thính Hương cô nương, còn có phòng tắm trước mắt này, cũng có thể thấy được vài phần.

Đây là một phòng tắm chuyên môn, thiết lập trong vườn hoa hậu viện, một phòng độc lập, chung quanh trảng cỏ thơm, hoa tươi nở rộ, phong cảnh tươi đẹp, hương thơm xông vào mũi. Xa xa là hành lang cho người làm đi lại, có đường đá nhỏ thông tới đây, phía trước phòng tắm cách đó không xa là một tòa tiểu đình ngũ giác, trong đình sắp đặt bàn đá ghế gỗ, bên cạnh đình lại có trồng tùng trúc. Nếu sau khi tắm rửa, tinh thần sảng khoái mặc quần áo nhẹ, nâng trà thơm, ở trong đình này ngồi xuống, tĩnh lặng thưởng thức hoa tứ quý, thật sự là rất thích ý.

Trong phòng tắm rất làm sạch, phương tiện cũng rất đầy đủ, gian trong gian ngoài đều dùng gạch xanh lát, gian ngoài là bếp lò, có thể trực tiếp nấu nước, mùa hè ngược lại không quan trọng lắm, mùa đông thì có thể bất cứ lúc nào duy trì nhiệt độ, vậy thuận tiện hơn nhiều. Gian trong có tường giữ nhiệt, còn thế một cái một cái hồ dài năm thước rộng sáu xích, dưới có hệ thống cung cấp và thoát nước, nước tắm có thể trực tiếp đưa ra ngoài. Bởi vậy căn phòng này nền tương đối cao, ở một góc hồ có một cái giá để các dụng cụ tắm rửa.

Vài người vệ sinh hồ nước, gánh nước nấu nước, đều ở nơi đó làm việc, Tiểu Địch cũng không ngoại lệ, trước đi lấy quần áo tắm rửa trong ngoài của thiếu gia trở về, lại vén tay áo

lên giúp bọn họ làm việc. Tiểu nha đầu làm việc rất dốc sức, một đôi cánh tay trần thu xếp, trời nóng nực, chỉ chốc lát sau trên trán đã rịn ra một mảng mồ hôi, một túm tóc đen nhánh thả xuống trên gương mặt, trông hồng hào khỏe mạnh đáng yêu.

Nàng trước phục thị Hạ Tầm cởi áo ngoài, sau đó tới bên cạnh hồ tắm thử nhiệt độ của nước, cái eo thon thả, cái váy mỏng màu hồng dán lên trên người, hình dáng của cặp mông hiện rõ ra, có loại đường cong mượt mà. Tâm lý của nàng, rõ ràng còn chưa tới bước để ý phòng chuyện nam nữ, hoặc là, trong tâm lý của nàng cũng không đem thiếu gia nhà mình trở thành người nên phòng?

Hạ Tầm trong lòng áy náy khẽ nói: "Không xong, về tắm rửa... Trương Thập Tam chưa nói nhiều như vậy, nàng không phải muốn theo giúp ta tắm rửa chứ? Dường như có người khảo chứng qua phương diện tập tục này, tựa như thị nữ người nhà giàu, phải cùng nam chủ nhân tắm rửa, để cho khi văn nhân nghĩa chánh từ nghiêm công kích xã hội phong kiến, trong đó lộ ra sự hâm mộ cùng đáng khinh của nó, đó là tâm lý của lũ ngụy quân tử. Nếu tiểu thị nữ xinh đẹp đáng yêu như vậy ăn mặc áo lót sát người như vậy, mà bản thân lại một năm chưa gần nữ sắc..."

"Được rồi thiếu gia, nhiệt độ của nước phù hợp".

Tiểu Địch cô nương nâng người lên, xoay người nhìn hắn cười ngọt ngào, nhìn thấy cặp mắt thiên chân vô tà của nàng, cùng với thân thể non nớt chưa phát dục hoàn toàn của nàng, Hạ Tầm trong lòng cảm giác phạm tội chợt đột nhiên xuất hiện, tinh thần lập tức thăng hoa: "Kiên quyết không thể! Nàng còn nhỏ, ta làm sao có thể... làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Đối mặt như vậy một thiếu nữ vị thành niên khả ái xinh đẹp, ta cho dù không làm thánh nhân, cũng phải làm một người có lương tri. Có lương tri mới có tương lai..."

Hạ Tầm ho khan một tiếng, cố ý nâng gương mặt lên, bày ra một sắc mặt làm bộ ra vẻ đạo mạo quân tử nói: "Tốt lắm, ngươi có thể đi ra, thiếu gia sẽ tự mình tắm rửa".

Tiểu Địch ngạc nhiên liếc nhìn hắn, nhịn không được cười nói: "Người có tật xấu à? Đương nhiên chính người tắm, có tay có chân, người không tự mình tắm, chẳng lẽ còn muốn người ta tắm cho sao? Thật là, ta đi ra ngoài, khi nào tắm xong thì gọi!" Dứt lời đã nhảy nhót chạy ra ngoài, cùng vài hạ nhân chạy đến tiểu đình ngũ giác bên ngoài, ríu rít nói chuyện phiếm.

Hạ Tầm như va phải tường, hắn tự cảm thán tình cảm vĩ đại của mình, ngượng ngùng cởi quần áo đi vào trong hồ nước.

Bởi vì mấy ngày này hắn một ngày phải tắm mấy lần, trên người đã rất sạch, cho nên tắm rửa cũng rất nhanh. Tắm rửa xong, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, Hạ Tầm sau khi mặc đồ lót xong thì lớn giọng kêu gọi, Tiểu Địch mới chạy về, búi tóc thắt đai cho hắn.

Hạ Tầm đổi một bộ áo bào thêu hoa màu hồng nhạt, tóc dài vấn lên, lại mang một đôi hài lá hương bồ mềm mại tinh xảo, từng bước đi ra khỏi phòng tắm.

Đứng ở trước ngũ giác đình, nhìn sang cảnh tượng tươi đẹp trong vườn, hắn tựa như tìm được một chút cảm giác của chủ nhân Dương gia lúc trước, nhưng nghĩ tới Trương Thập Tam Cẩm Y bí điệp giấu ở sau lưng chi phối mình, sắc mặt của hắn lại có chút trầm xuống...

Bữa tối phi thường phong phú, trong Dương phủ người duy nhất có tư cách cùng thiếu gia cùng nhau ăn cơm chính là Tiểu Địch, đây là đặc quyền nàng từ nhỏ đã có, cha con Dương thị đối với phụ nữ Tiếu thị đối đãi như người một nhà vậy. Nhưng giờ phút này Tiểu Địch ngồi ở dưới tay Hạ Tầm, lại như tiểu nữ nô bị khinh bỉ, trong tay nàng bưng lấy một cái bát cơm so với bàn tay của nàng còn muốn nhỏ hơn, lấy một lát khổ qua hơi mỏng, bới ra một chén nhỏ cơm, lại dùng vẻ mặt đau khổ nhìn qua cái khay chân gà mê người trước mặt mình, lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt...

Khó trách nàng lời nói đột nhiên biến ít đi, thì ra là...

Hạ Tầm hiện tại nhìn thấy, rốt cuộc nhịn không được nói: “Muốn ăn thì ăn đi, không có ai dành đâu".

“Không cần...”

Tiểu Địch lưu luyến không rời ánh mắt hướng về phía chân gà: “Người ta đang giảm béo, ăn nhiều sẽ gầy không được”.

Hạ Tầm cười nói: “Cô cũng không tính quá mập, giảm mập cái gì, tuổi này của cô đúng là lúc phát triển, cần phải ăn nhiều mới được”.

“Không tính quá mập? Đó chính là thực sự có điểm mập?”

Tiểu Địch lập tức bắt được hắn sơ hở trong lời nói, nàng hung hăng gắp vài đũa rau cỏ vào

trong chén mình, vừa đau khổ nhìn cánh gà nướng hương vị rất ngon lành, oán hận nói: "Ta chỉ biết, người một mực ghi hận chuyện người ta khi còn bé chê cười người là tiểu mập mạp, người muốn báo thù, thì ít xuân thu đại mộng đi, người sẽ thấy, ta nhất định có thể gầy xuống, hừ hừ!" Nói xong nàng liền nhắm mắt làm ngơ chạy ra ngoài.

Hạ Tầm nhịn không được cười khẽ, hắn bắt đầu có chút yêu mến cái chỗ này, cũng yêu mến Tiểu Địch tiểu cô nương này, ở đây không chỉ có đời sống vật chất phong phú, mà còn có cảm giác ấm áp gia đình, nếu như hắn thật có thể thay thế Dương Văn Hiên, từ nay về sau sinh hoạt tại đây, hưởng thụ cuộc sống như vậy, như vậy không hiểu sao bị đưa đến thời không vốn không thuộc về mình này, cũng không phải khó có thể tiếp nhận như vậy...

Đáng tiếc, mộng đẹp luôn dễ dàng tỉnh. Một mình hưởng dụng bữa tối phong phú, gia nhân lại dâng một ly trà thơm, Hạ Tầm tay nâng chén trà, bắt chéo hai chân vừa mới ngồi vào trên mặt ghế, một tiếng rống giận dữ phẫn nộ, cực kỳ có lực xuyên thấu liền truyền vào lỗ tai hắn.

Không hề nghi ngờ, có thể xử dụng một cái miệng anh đào nhỏ nhắn, phát ra tiếng gầm khủng bố như vậy, phóng tầm mắt cả Dương phủ, trừ nha đầu thiếp thân Tiểu Địch của mình ra thì còn có thể là ai? Hạ Tầm không khỏi có điểm hiếu kỳ: Tiểu nha đầu này lại làm sao vậy?

Trong sân vườn có làm một cái giàn, trên giàn dây leo che lấp mặt trời, đó là nơi hóng mát tốt của một ngày mùa hè. Từng cây nho còn chưa thành thục leo ở trên giàn, ở dưới giàn nho, Tiểu Địch cùng Trương Thập Tam đang đứng đối diện, Trương Thập Tam vẻ mặt khinh thường cười lạnh, mà Tiểu Địch tức giận thở hừ hừ giương nanh múa vuốt như một con mèo nhỏ, nếu không có hai nha hoàn liều mạng lôi kéo nàng, nàng đã muốn dùng móng tay cào vào mặt Trương Thập Tam.

Hạ Tầm đi ra, nhìn thấy chính là một cục diện như vậy.

"Đã xảy ra chuyện gì, các người đang làm cái gì vậy?" Hạ Tầm sắc mặt nghiêm nghị nói.

Tiểu Địch vừa thấy hắn liền cáo trạng nói: "Thiếu gia, người ta cũng không trêu chọc hắn, ta đang yên ổn ngồi ở chỗ này, là hắn chính mình không cẩn thận, lỗ mãng đi đụng trúng làm đổ nước ô mai của người ta, chỉ có văng một chút lên trên vạt áo của hắn, hắn đã một nhát đập vỡ chén của người ta, còn nói ta... nói ta..

Trương Thập Tam chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói: "Ta nói chẳng lẻ không đúng sao? Thiếu gia tử tế hạ nhân đó là chuyện của thiếu gia, nhưng hạ nhân phải có giác ngộ của hạ

nhân, băng cất trong hầm cũng là thứ mà ngươi có thể hưởng dụng sao? Khắp thế giới có ở đâu nghe thấy, có tì nữ của gia đình nào thay chủ nhân trông coi thứ gì đó, chưa có chủ nhân cho phép đã dám tự tiện lấy dùng".

Tiểu Địch gương mặt đỏ lên, cả giận nói: “Ta không phải... Ta không phải...”

Trương Thập Tam ung dung nói: “Ngươi không phải chuyện gì? Chẳng lẽ ngươi không phải nô tỳ Dương phủ, ngươi thật muốn xem mình trở thành đại tiểu thư Dương phủ sao?”

Tiểu Địch tức giận, lớn tiếng nói: “Ta lấy dùng băng trong hầm thì làm sao? Thiếu gia cho tới bây giờ cũng không nói ta, bao lâu đến phiên ngươi tới quản? Ngươi đến Dương gia mới vài ngày, ta từ nhỏ đã đi theo thiếu gia, muốn quản ta cũng không tới phiên ngươi tới nói."

Trương Thập Tam khí định thần nhàn, hắn mí mắt chuyển động, chuyển hướng Hạ Tầm, trầm giọng nói: “Thiếu gia, Dương gia ta gia nghiệp càng lúc càng lớn, hạ nhân nô bộc trong phủ cũng sẽ càng ngày càng nhiều, có một số việc là nên lập ra quy củ, bằng không sau này bọn hạ nhân cả đám đều mắt không chủ thượng, lúc đó thì sao? Không quy củ không thành phương viên, Tiểu Địch tự ý lấy băng để bản thân hưởng thụ, mắt không có tôn ti làm hỏng quy củ, thiếu gia không nên dung túng nàng”.

Tiểu Địch không có sợ hãi, Dương Văn Hiên tuy là thiếu gia của nàng, trong lòng nàng thì hắn thật sự giống như thân ca ca của nàng vậy, nàng cũng không tin ca ca của mình sẽ nghe lời tên khốn kiếp này mà xử phạt mình.

Hạ Tầm đưa mắt nhìn Trương Thập Tam, Trương Thập Tam khóe miệng chứa đựng một tầng cười lạnh, trong ánh mắt âm độc mơ hồ lộ ra một cỗ sát khí.

Hạ Tầm rõ ràng, Trương Thập Tam đang mượn cái này để làm chuyện khác.

Khi ở Tá Thạch Bằng trại hắn đã nói qua, cha con Tiếu thị là người trung thành nhất đối với Dương Văn Hiên, cũng là người quen thuộc Dương Văn Hiên nhất, vì kế an toàn, phải tìm cớ để bất hòa cùng bọn họ. Trước mắt chính là Trương Thập Tam tự tạo cơ hội cho hắn, ở trong đại hộ hào môn, các hạ nhân bởi vì một câu mà được sủng ái thất sủng, cũng là chuyện tầm thường.

“Thiếu gia!” Tiểu Địch tức giận hô lên.

Hạ Tầm ánh mắt từ trên mặt Trương Thập Tam hạ xuống, rơi xuống chén nước ô mai ở dưới chân hắn. Chén bị đánh nát, nước ô mai trôi đầy đất, trên mặt đất có mấy khối băng óng ánh, bởi vì nhiễm nước ô mai, ở dưới ánh đèn phát ra màu hồng yêu dị, nhìn thấy mấy khối băng giống như là nhiễm máu vậy. Hạ Tầm phảng phất như thấy được một thi thể phụ nữ đang ở bên trong băng mà giãy dụa, hò hét, trong lòng của hắn chợt phát lạnh.

“Thiếu gia!”

Trương Thập Tam cũng lạnh lùng kêu một tiếng. Hạ Tầm thở dài, chậm rãi nói: “Tiểu Địch, đem chìa khóa hầm băng giao cho ta”.

“Cái gì?”

Tiểu Địch không dám tin tưởng vào tai mình, nàng kinh ngạc nhìn Hạ Tầm, không dám tin mà nhìn hắn, Hạ Tầm mặt lạnh xuống, giọng điệu cũng càng lạnh: “Sau này, cô không cần xen vào hầm băng trong phủ nữa”.

Tiểu Địch mũi cánh dồn dập lên xuống vài cái, vụ khí nhanh chóng mờ mịt hai mắt của nàng. Nàng cố nén tức giận từ bên hông cởi xuống cái chìa khóa, hướng trước mặt Hạ Tầm hung hăng ném tới rồi xoay người bỏ chạy đi.

Trương Thập Tam nhân cơ hội nói: “Thiếu gia người xem, nàng còn có một điểm quy củ hạ nhân sao? Chủ yếu thì nô mạnh, nếu như người người đều học nàng..."

Hạ Tầm không có tiếp lời, hắn xoay người đem chìa khóa nhặt lên cất bước đi thẳng về phía trước.

Trương Thập Tam giận dữ, chỉ là trước mắt còn có vài hạ nhân tại, thực là không nên phát tác. hắn chỉ có thể cưỡng chế tức giận, bước nhanh đuổi theo.

***

“Vì sao không lợi dụng cơ hội này, đem nàng giáng vào nội trạch?”

Chờ tới chỗ bốn bề vắng lặng, Trương Thập Tam lập tức tức giận chất vấn: “Cơ hội tốt như vậy, tại sao không buông tha? Đồ khốn kiếp, ngươi thật xem mình là Dương Văn Hiên à?"

Hạ Tầm giống nhau thái độ thường ngày, kính cẩn phục tùng giải thích: “Thập Tam Lang, ta

tất nhiên rõ ràng tâm ý của người, chỉ là... Dương Văn Hiên đối với cha con nàng gần đây cực kỳ sủng tín, ta nếu như đột nhiên trở mặt, chẳng phải làm cho người ta nghi ngờ sao? Còn nữa, muốn đem bọn họ đuổi đi là sợ bọn họ khám phá thân phận của ta, nhưng trước mắt xem ra cha con bọn họ đối với ta cũng không có đem lòng sinh nghi, chúng ta cần gì phải vội vàng như thế.

Thập Tam Lang, người cũng nói, sự vụ lớn nhỏ trong phủ thậm chí các loại làm ăn của Dương Húc xưa nay đều là do Tiếu Quản sự quản lý, ta... ta hiện tại đối với Dương phủ này phòng ốc, cái cây, ngọn cỏ còn chưa quen thuộc, nếu như tùy tiện đem cha con bọn họ đuổi đi, các loại sự tình ta lại không quen thuộc, chẳng phải chậm trễ chính sự của Thập Tam Lang cùng Phùng đại nhân sao?"

Hắn cười bồi nói: "Cho nên, tiểu nhân cả gan không có vâng theo ý tứ của Thập Tam Lang, nếu như Thập Tam Lang cảm thấy không ổn, muốn tìm một tội danh thì còn không phải là dễ dàng sao, tiểu nhân nhất định sẽ nhanh chóng đem cha con bọn họ đuổi ra ngoài là được".

Trương Thập Tam trên mặt âm tình bất định, sau hồi lâu đột nhiên cười hắc hắc, vỗ vỗ vai hắn, giống như cười mà không phải cười nói: "ừm, ngươi nói cũng có đạo lý, thật là lòng ta có gấp chút ít, vậy tạm thời giữ lại bọn họ đi, ngày mai Tiếu Kính sẽ hướng về phía ngươi báo cáo các trương mục, ngươi nhanh chóng ghi nhớ cẩn thận, sau đó đem chuyện làm ăn dần dần chuyển dời đến trong tay của ta, chờ chúng ta nắm giữ toàn bộ chi tiết làm ăn của Dương gia, thì cũng là lúc không cần đến bọn họ nữa..."

Hạ Tầm vội hỏi: "Khi đó lại theo như Thập Tam Lang phân phó, đem bọn họ đuổi đi xa xa".

Trương Thập Tam hài lòng cười nói: "Đi thô, ta dẫn ngươi trước sau đi một lần, trước đem từng phòng ốc, từng cành cây, ngọn cỏ đều nhận thức tinh tường.

Bóng đêm thâm trầm, Hạ Tầm lẳng lặng nằm ở trên giường, tựa như đã ngủ, nếu như lúc này trong phòng ngọn đèn sáng lên, người ta sẽ phát hiện, hắn vẫn ăn mặc chỉnh tề.

"Làm nằm vùng, không cần phải đem ngươi đặt ở trên người đồng liêu của ngươi, phải biết rằng, phần tử phạm tội cũng biết trinh sát, cũng sẽ chú ý dấu vết của ngươi để lại, nếu như ngươi nhiều lần cùng người mình tiếp xúc, như vậy ngươi sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bạo lộ. Sau khi ngươi trở thành người nằm vùng, cảnh sát đối với ngươi sẽ bảo vệ tốt nhất, nhưng

thật ra lại là không có cung cấp bất luận bảo vệ gì. Biện pháp an toàn nhất, chính là không áp dụng bất luận biện pháp gì, cho nên ngươi phải học được tự cứu như thế nào, ngươi phải tận khả năng lợi dụng tất cả những tài nguyên ở bên cạnh ngươi, tại điều kiện tiên quyết không bạo lộ thân phận, để đạt được mục đích của ngươi! Cỏ cây, đất đá đều có thể giết người!"

Hạ Tầm đột nhiên ngồi dậy, từ bên hông lấy ra một cái chìa khóa, ở dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lẳng lặng quan sát, ánh mắt của hắn dần dần trở nên thâm trầm, khắc nghiệt hẳn lên. Tay khép lại, cầm lấy chìa khóa, Hạ Tầm ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ có một vầng trăng sáng, sáng tỏ vô cùng.

Hạ Tầm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng tung người lên, tựa như một con báo phóng ra bên ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ trăng mông lung, người dạ hành vô tung.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Dạ Hành Không Phải Một Người

Chương 12: Dạ hành không phải một người

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

“Cha, chúng ta trở lại nhà cũ Giang Nam đi thôi” Tiểu Địch lau nước mắt, thút tha thút thít nói.

Tiếu Quản sự đang lách cách gẩy hạt châu bàn tính, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi thăm: “Lại làm sao vậy?”

Tiểu Địch ủy khuất nói: “Tên Trương Thập Tam kia ăn hiếp con thì thôi, hiện tại ngay cả thiếu gia cũng... cũng giúp đỡ hắn ăn hiếp con, chúng ta từ công về nhà cũ đi, thiếu gia giờ đây có tiền đồ, không cần có chúng ta nữa”.

Tiếu Quản sự cười ha hả, thuận tay viết lại một vài chữ, lúc này mới buông bàn tính ra, đi về hướng con gái bảo bối của mình, cười nói: “Thiếu gia sẽ ăn hiếp con? Cha tin lời con nói mới là lạ, suốt ngày không lớn không nhỏ không thành quy củ, thiếu gia sủng ái con không nói, còn xin cả sách tây tịch giáo cho con đọc, con nói nô tỳ nha đầu nhà ai có phúc khí này, nha hoàn còn có mạng tiểu thư, còn không biết đủ sao!?”

‘‘Nhưng hắn... nhưng hắn ăn hiếp con”.

Tiểu Địch nghẹn ngào đem sự tình nói một lần, Tiếu Quản sự nghe xong ánh mắt lộ ra một tầng đăm chiêu, hắn tay vuốt chòm râu trầm ngâm hồi lâu, nhẹ nhàng thở dài nói: “Con gái à, con cũng không cần cảm thấy quá ủy khuất, mặc kệ Trương Thập Tam rắp tâm ra sao, nhưng

lời này nói dù sao cũng là không có sai, nói cho cùng, con cuối cùng cũng là một nha hoàn, thiếu gia có khó xử của thiếu gia, hắn cũng không dễ dàng gì. Con hiện tại đã lớn, phải hiểu chuyện, không cần phải làm cho thiếu gia thêm phiền..."

Tiểu Địch không dám tin nói: "Cái gì? Cha cũng giúp hắn nói chuyện sao?"

Nàng nước mắt lưng tròng, hấp tấp đứng lên nói: "Con không nói cùng cha nữa, con đi tìm mẹ, mẹ hiểu rõ con nhất..."

"Đứng lại!"

Tiếu Quản sự đem con gái kéo trở lại trên ghế, con mắt đảo một vòng, đột nhiên thay đổi một khuôn mặt tươi cười, ngồi ở bên cạnh con gái, kéo tay mỉm cười nói: "Tiểu Địch à, con cũng biết, thiếu gia nhà chúng ta so với lão gia năng lực lớn hơn, mấy năm này nhà chúng ta cũng càng lúc càng tốt hơn, đã thành phú hào nổi danh trong thành Thanh châu. Năm trước thiếu gia lại trúng công danh, nói không chừng sau này còn có thể khảo cử nhân, đậu Tiến sĩ làm đại quan nhân...

Con ngẫm lại xem, sau này Dương gia ta sẽ có bộ dáng gì? Đến lúc đó, tôi tớ trong nhà như mây, nhà cao cửa rộng, thiếu quy củ có thể thành sao? Cho dù Trương Thập Tam không tìm con gây phiền toái con sau này còn có thể vô câu vô thúc giống như hiện tại sao? Không thể được sủng mà kiêu. Ta xem thấy, chờ thiếu gia thành hôn, Thiếu phu nhân vừa vào cửa nhà, ta ở trong nhà này cũng không phải chủ sự, con cũng càng không khả năng không biết lớn nhỏ giống như hiện tại, thiếu gia có thương con, còn có thể hơn được Thiếu phu nhân sao?"

Tiểu Địch chớp mắt mấy cái, không lên tiếng.

Tiểu Quản sự lại ngữ trọng tâm trường nói: "Tiểu Địch à, hiện tại không được so với khi còn bé, thiếu gia địa vị càng ngày càng cao, quy củ tất nhiên càng lúc càng lớn. Sau này có phu nhân, lại sinh tiểu thiếu gia tiểu tiểu thư, con còn có thể một mực như vậy? Khi đó con cùng các nàng nha đầu Thúy Vân có gì khác nhau? Muốn thiếu gia thương con, quan tâm con, con phải chiếu như cha cùng mẹ nói cho con, cố gắng đi làm nữ nhân của thiếu gia..."

Tiểu Địch chu cái miệng nhỏ lên: "Cha, người lại nữa rồi, Thiếu gia một mực xem con là muội muội, con cũng xem thiếu gia là thân ca ca, làm nữ nhân của thiếu gia?"

Nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi rùng mình một cái: "Ngẫm lại cũng không được tự nhiên,

người ta tóc gáy đều dựng thẳng lên đây này".

Tiếu Quản sự không cho là đúng nói: "Cái gì ca ca muội tử, vậy tính là vấn đề gì. Con xem nhà người ta kìa, từ nhỏ đã đem con gái hứa cho người khác làm con dâu từ bé, nữ nhân so với trượng phu lớn hơn mười mấy tuổi đều có, vợ chồng không viên phòng trước, tiểu trượng phu thòng lòng nước mũi đem vợ đối đãi như là tỷ tỷ thậm chí như mẹ ruột cũng không có khối người sao, cuối cùng còn không phải làm vợ chồng".

Tiếu Quản sự tay vuốt chòm râu cười nói: "Thiếu gia hiện tại xem con là muội tử, chờ con cùng thiếu gia tốt hơn, tương lai lại sinh con, còn có thể xem con là muội tử sao?"

Tiểu Địch lại rùng mình một cái, liên tục không ngừng vỗ da gà nổi trên người, thái độ quẫn bách sẵng giọng nói: "Cha, người nói cái gì vậy, còn muốn cùng thiếu gia sinh con! Nghe thật quái, cha người đừng nói nữa, người ta trên người càng ngày càng lạnh nè".

Tiếu Quản sự cả giận nói: "Xú nha đầu ngươi, đều là thiếu gia đem con chiều thành hư! Con cũng đã trưởng thành, là nên nói tới hôn nhân, sáng mai ta sẽ cho mẹ của con đi nói với con về chuyện hôn nhân, gả đi xa thì cha cũng không yên tâm, con xem Đại Ngưu phủ chúng ta nào, bằng không thì Nhị Lăng Tử?"

Tiểu Địch đầu lắc như như trống bỏi nói: "Không muốn, không muốn, không muốn, cha tìm người nào đi nữa, người ta cũng không thích bọn họ".

Tiếu Quản sự trừng mắt nói: "Cao không tới, thấp không xong, con muốn tìm người thế nào? Nếu thiếu gia không đem con xem là hạ nhân, đặt ở bên ngoài, dùng thân phận của chúng ta, con còn muốn gả cho người như thế nào? Gả người khác con xem không được, thiếu gia con lại không thích..."

Tiểu Địch chu miệng lên nói: "Ai nói con không thích thiếu gia, nhưng con không phải loại yêu mến đó".

Tiếu Quản sự gãi gãi đầu, mê hoặc nói: "Loại yêu mến... là loại yêu mến gì?"

Tiểu Địch mờ mịt nói: "Con nói không được, nhưng mà... nhưng mà... hình là không phải loại yêu mến đó".

Nàng liếc nhìn phụ thân, mắt to có chút trợn lên: "Cha sao lại muốn gả con cho thiếu gia

như vậy, có phải là bởi vì... thiếu gia có tiền có thế, cho nên cha người... hừ!"

Tiểu Quản sự cả giận nói: "Thúi lắm! Cha của con là dạng người gì, con còn không biết sao?"

Hắn thờ dài, lại nói: "Cha đã lớn tuổi như vậy rồi, chỉ có một đứa con gái như con, coi như là có cả một núi vàng, ta muốn cho ai nữa? Cha còn không phải là tính toán cho con. Thật ra cha cùng mẹ con vốn cũng không có ý nghĩ này, đừng nói thiếu gia tại nhà cũ Ứng Thiên phủ từ nhỏ đã định việc hôn nhân, cho dù không có, trong thành Thanh châu có bao nhiêu đại hộ thậm chí muốn cùng Dương gia chúng ta làm thân, con so qua được thiên kim tiểu thư người ta sao? Thiếu gia muốn kết hôn, thế nào cũng không tới phiên con.

Từ lúc năm trước thi Hương thiếu gia được công danh, có tư cách nạp thiếp, cha mới nổi lên phần tâm tư này, cha là muốn, với xuất thân của chúng ta, tìm cho con lang quân vừa lòng đẹp ý không dễ dàng, thiếu gia nhân phẩm, tài hoa đều không nói, đặc biệt khó được là cùng con từ nhỏ thanh mai trúc mã, con nếu thật theo thiếu gia, thiếu gia có thể không thương con, nhưng cũng không thể để cho con chịu khổ?"

Hắn vuốt vuốt đầu con gái, hiền lành nói: "Trương Thập Tam ỷ vào thiếu gia sủng ái, xác thực bá đạo chút ít. Nhưng cha không tin, ở trong mắt thiếu gia, Trương Thập Tam so với cha ngươi còn có phân lượng hơn, cha muốn thay con hả giận, rất dễ dàng. Nhưng cha không thể làm như vậy, bởi vì Trương Thập Tam mặc kệ có dụng tâm gì, nhưng nói vẫn có đạo lý, cho dù thiếu gia không quan tâm, để cho con ở trong nhà tùy tiện, nhưng thiếu gia cũng đã hơn hai mươi tuổi, muốn thành thân thì cũng là chuyện vài năm tới, chờ Dương gia có nữ chủ nhân thì còn có thể tha cho con như vậy sao? Giờ đây bắt đầu học quy củ chút ít, sau này sẽ bớt đi chút ít thị phi.

Cha là thật nghĩ cho con gái mình tìm được một chỗ chung thân cho tốt. Ài! Thật ra con cùng thiếu gia từ nhỏ đã ở cùng một nơi, một mực vẫn giống như thân huynh muội, cha làm sao nhìn không ra? Con xem thiếu gia là ca ca, thiếu gia cũng xem con là muội tử, cha trong lòng cũng rất rõ ràng. Cha sau khi tổn phần tâm tư này, cũng chỉ là ôm hy vọng vạn nhất, mới ở trước mặt thiếu gia nói những lời có lợi cho con. Cha đã nghĩ, vạn nhất ngày nào đó thiếu gia khai khiếu, thật thích con thì sao? Nếu thực sự có ngày đó, chính là phúc phận của con. Con những khi rảnh rỗi cũng phải ngẫm lại những lời cha nói cho tốt, nếu con thật sự không có ý tứ kia, cha cũng sẽ không cố ép con, tùy duyên thôi..."

Chỗ ở của Phùng Tây Huy cũng vắng vẻ, trái phải cũng không có nhà nào. Hắn chỗ ở là thuê, nhà cửa cũng không lớn, một cái nhà ngói ba gian, chính giữa là nhà chính, trái phải có một gian nội thất, phía trước có một cái sân nhỏ. Coi như là thời kì Tống triều bổng lộc hậu hĩnh nhất, tuyệt đại bộ phận quan viên cũng là tại nhiệm mua nhà hoặc thuê ở, Phùng Tây Huy công khai thân phận chỉ là một tiểu quan không đáng kể ở trong nha môn Tri Phủ, chỗ ở tất nhiên không thể cao xa, thân phận chân chính của hắn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, ở vắng vẻ chút ít mới an toàn.

Bóng đêm thâm trầm, một bóng người uyển chuyển bay qua tường nhà Phùng Tây Huy, ở cửa sổ phòng ngủ bên phải nhẹ nhàng gõ vài cái. Sau một lát, đèn sáng, một bóng người khôi ngô cầm ngọn đèn, chậm rãi đi về phía nhà chính.

Gỡ chốt cửa, mở cửa phòng, một bóng người ở bên ngoài lóe lên mà vào, người cầm đèn thăm dò nhìn thoáng qua về phía ánh trăng như nước trong sân, lại đem cửa phòng một lần nữa đóng lại.

Chốc lát, trong phòng ngủ ngọn đèn lại sáng lên, hai người ngồi đối diện bàn, ngồi ở đối diện Phùng Tây Huy, thình lình đúng là Trương Thập Tam, Phùng Tây Huy vì Trương Thập Tam châm chén trà lạnh, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, có chút nhíu mày nói: "Tại sao lúc này lại tới, thích khách thần bí còn không có tin tức, cần phải được cam đoan hắn an toàn mới được".

Trương Thập Tam nói: "Ngoại trạch an bài hộ viện, Hạ Tầm cũng không có ở tại phòng ngủ trước kia của Dương Văn Hiên, với thủ đoạn của thích khách kia, sẽ không liều lĩnh động thủ. Nói đến tin tức 'Dương Văn Hiên' hôm nay hồi phủ chỉ sợ hắn còn không biết, nếu như hắn một mực theo dõi chúng ta, biết rõ tất cả hành tung của chúng ta, thì từ lúc ở Tá Thạch Bằng trại hắn đã nên động thủ".

Phùng Tây Huy trầm giọng nói: "Cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, từ ngày mai trở đi, ngươi cần phải lúc nào cũng canh giữ ở bên cạnh hắn".

Trương Thập Tam âm âm cười nói: 'Tổng kỳ yên tâm, cho dù không có ngươi phân phó, ta cũng sẽ đối với hắn giám sát chặt chẽ một ít, tiểu tử này có chút không dễ bài bố".

Phùng Tây Huy đổi sắc nói: "Tại sao, có cái gì không thuận lợi? Bị người nhìn ra dấu vết hay sao?"

Trương Thập Tam nói: "Vậy thì thật không có, chỉ có Tiếu Quản sự vừa nhìn thấy hắn thì từng hơi lộ ra dị sắc, nhưng mà cũng không còn nhìn ra cái gì, những người khác càng không vấn đề".

Phùng Tây Huy mỉm cười nói: "Vậy là tốt rồi, hắn đã có thể giấu diếm được hạ nhân Dương phủ, muốn gạt qua người khác nắm chắc sẽ càng lớn".

Trương Thập Tam lạnh lùng nói: "Giấu diếm được người khác nắm chắc rồi, nhưng mà tiểu tử này tính tình cũng phát triển. Từ lúc trở lại Thanh châu vào Dương phủ, tiểu tử này cũng có chút lâng lâng, nếu không có lấy đại cuộc làm trọng, đêm nay ta thật muốn để cho hắn nếm thử thủ đoạn tra tấn phạm nhân của Trương mỗ ta!"

Phùng Tây Huy nhíu mày nói: "Sao lại nói như vậy?"

"Đêm nay ta cố ý hướng về phía con gái Tiếu Quản sự gây sự, chế tạo cơ hội cho hắn, nhưng hắn lại có thể không chịu làm theo" Trương Thập Tam đem chuyện phát sinh ở Dương phủ đêm nay từ đầu tới cuối nói một lần, Phùng Tây Huy sau khi nghe xong ha hả cười nói: "Một tiện dân, một khi xuân phong đắc ý, đến thành cẩm tú nơi này, vào chỗ phú quý, đắc ý quên cả bản thân cũng là chuyện, thường tình của con người, ngươi không cần để ý, hắn càng là đem mình trở thành Dương Húc chân chính, như vậy giả trang sẽ càng như thật, cùng đại sự của chúng ta là có lợi vô hại".

Trương Thập Tam nhíu mày nói: "Nhưng mà... hắn không khu trục cha con Tiếu thị, chuyện của chúng ta cũng sẽ không dễ xử lý. Tiền tài của Dương gia một mực nắm giữ ở trong tay Tiếu Quản sự, họ Tiếu này đối với Dương Húc lại là một lòng trung thành. Có hắn ở đó, chúng ta muốn đem tài sản của Dương gia chuyển dời đến trong tay chúng ta cũng không được, cho dù để cho Hạ Tầm hạ lệnh, sự tình không hợp lý như thế, họ Tiếu cũng sẽ không nghe theo, nhưng lại sẽ phát lên lòng nghi ngờ, nói không chừng sẽ cho rằng chúng ta bức hiếp chủ nhân nhà hắn".

Phùng Tây Huy nói: "Gấp cái gì, cứ bình tĩnh, trước mắt cứ làm tốt chuyện của đại nhân, ngươi còn sợ tiểu tử kia có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của chúng ta sao?"

Trương Thập Tam ngẫm nghĩ, mặt giãn ra cười nói: "Đại nhân nói phải, là ta nóng lòng chút ít".

Phùng Tây Huy trầm giọng nói: "Gia sản bạc triệu của Dương gia sẽ không mọc chân mà

chạy trốn. Hạ Tầm chỉ là một con rối trong tay chúng ta, chỉ bằng tờ cung trạng của hắn, hắn phải ngoan ngoãn mặc cho chúng ta bài bố, muốn đem tài sản Dương gia thu về lúc nào cũng có thể. Nhưng mà nếu đem chuyện của đại nhân làm hỏng, có tiền cũng không có mệnh mà tiêu, có hiểu không?"

Trương Thập Tam cười khổ nói: "Đương nhiên hiểu, nhưng chúng ta tại Thanh châu đã chờ đợi lâu như vậy, ta cũng đã muốn quên Ứng Thiên phủ là dạng gì rồi, cũng không biết đại nhân khi nào mới có thể động thủ".

Phùng Tây Huy thần bí cười, hạ giọng nói: "Người của Ứng Thiên phủ đã tới".

Trương Thập Tam bị dọa cho nhảy dựng: "Người đã tới? Hắn ở nơi nào, đối với chúng ta có giao phó gì?"

Phùng Tây Huy lắc đầu nói: "Còn không có, hắn là thông qua phương thức liên lạc của Cẩm Y vệ chúng ta cho ta biết, chỉ nói cho ta hắn đã đến, muốn ta sẵn sàng chờ đợi chỉ thị của hắn, về phần người này danh tính ra sao, người ở chỗ nào, ta trước mắt còn hoàn toàn không biết gì cả".

Trương Thập Tam là thân tín của La Thiêm Sự, La Thiêm Sự phái người đến, không cùng hắn liên lạc, trong lòng của hắn đã có chút ít khó chịu, lại thấy người nọ dấu đầu lộ đuôi, quỷ bí như thế bất giác oán hận nói: "Tại sao làm cho thần bí như vậy, chẳng lẽ người của La Thiêm Sự đại nhân phái tới ngay cả chúng ta cũng không tin được sao?"

Phùng Tây Huy nói: "Không thể nói như vậy, đại sự như thế, cẩn thận một ít vẫn là nên làm".

Hắn bùi ngùi thở dài, cảm khái nói: "Nhớ trước đây, Cẩm Y vệ ta uy phong bát diện, tung hoành thiên hạ, là uy phong cỡ nào? Đáng tiếc, Mao Tương, Tưởng Hiến hai vị đại nhân trước sau đột tử, Hoàng Thượng lại triệt tiêu quyền lực truy bắt, tra tấn, luận tội của Cẩm Y vệ chúng ta, từ đó Cẩm Y vệ ta chưa gượng dậy nổi, vốn là vĩnh viễn không ngày xuất đầu, may mắn... may mắn còn có Thiêm Sự đại nhân còn đó".

Nói đến đây, Trương Thập Tam trên mặt cũng lộ ra thần sắc kích động: "Đúng vậy, Cẩm Y vệ ta lúc trước khi vẫn được sử dụng để bảo vệ xung quanh, đã phái ra lượng lớn mật điệp, sau này cứ thế gia tăng, những mật điệp này lại phát triển rất nhiều nhân viên, bọn họ hiện tại đến tột cùng là có bao nhiêu người, là những hạng người gì, chỉ có Cẩm Y vệ Chỉ Huy Sứ tại

nhiệm cùng La Thiêm Sự hiểu rõ, cho dù hoàng đế bệ hạ cũng không biết tường tận.

Mao Tương, Tưởng Hiến hai vị Chỉ Huy Sứ đại nhân thân bị tai họa bất ngờ, trước sau chết bất đắc kỳ tử, rất nhiều cơ mật cũng không kịp giao phó, cũng may mắn là người duy nhất nắm giữ danh sách bí điệp chỉ còn lại có Thiêm Sự đại nhân, trong tay Thiêm Sự đại nhân còn nắm giữ lực lượng bí mật này, thì trọng chấn Cẩm Y vệ mới có một đường hy vọng".

Phùng Tây Huy trầm giọng nói: "Đúng vậy, Mao Tương Chỉ Huy Sứ bởi vì án Hồ Duy Dung mưu phản mà lên, Tường Hiến Chỉ Huy Sứ bởi vì án Lam Ngọc mưu phản mà lên, Cẩm Y vệ hai độ huy hoàng, cùng cái này cũng có tương quan. Nói toạc ra, Cẩm Y vệ chúng ta chính là một cây đao trong tay Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nếu không muốn giết người, thanh đao chúng ta này sẽ không có ngày ra khỏi vỏ, Cẩm Y vệ ta nếu muốn Đông Sơn tái khởi, thì Hoàng Thượng phải lại khởi sát tâm, Thiêm Sự đại nhân đã phái người đến, đã nói là sắp động thủ. Chỉ cần chúng ta bào chế cho Tề vương nhiều chút ít chứng cớ tạo phản, thời cơ thoả đáng, Thiêm sự đại nhân phát động những ám điệp kia đem thanh thế tạo lớn, chúng ta nhất định có thể Đông Sơn tái khởi".

Trương Thập Tam khuôn mặt đỏ lên đứng dậy: "Tuy nói chúng ta đã cài rất nhiều người xung quanh Tề vương, nhưng mà nhiêu đó cũng chỉ sợ chưa đủ để dồn vào tử địa, Hoàng Thượng giết người mắt cũng không nháy, nhưng mà đối với các hoàng tử yêu thương, cũng đã đến tình trạng vô cùng sủng nịch".

Phùng Tây Huy mỉm cười: "Yên tâm đi, Thiêm Sự đại nhân tính toán không bỏ sót, nhất định còn có hậu lộ. Huống chi, Thiêm Sự đại nhân vốn cũng không có mong đợi Hoàng Thượng sẽ xếp hạ độc thủ đối với Tề vương điện hạ, Tề vương làm việc có hoang đường, Hoàng Thượng cũng sẽ không tin tưởng Tề vương sẽ tạo phản, Thiêm Sự đại nhân nhưng thật ra là đem bảo áp tại..."

Thân hình hắn có chút nghiêng về phía trước, nhìn chằm chằm vào mắt của Trương Thập Tam, nhẹ nhàng nói ra ba chữ: "Trên người... Hoàng, Thái, Tôn!"

Trương Thập Tam đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó kịp phản ứng, không khỏi ngược lại hít vào một hơi khí lạnh, thất thanh nói: "Chẳng lẽ... Hoàng Thượng đã..."

Phùng Tây Huy đưa tay lên môi, Trương Thập Tam lập tức cấm khẩu, Phùng Tây Huy có chút rủ mí mắt xuống, thản nhiên nói: "Hoàng Thượng xuân thu đã cao, gần đây nhiễm nhiều

tật bệnh, xã tắc làm trọng, quốc gia làm đầu, có một số việc là phải phòng ngừa chu đáo...”

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thợ Săn Cùng Bẫy Rập

Chương 13: Thợ săn cùng bẫy rập

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Đêm đã khuya, ở bên cạnh hồ nước tiếng ếch vang lên một mảng, trong bụi cỏ tiếng côn trùng tiếng dế kêu vang.

Tiểu Địch hai tay ôm đầu gối, lưng dựa vào cây liễu, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hồ nước. Cha cũng không phải là lần đầu nói với nàng những lời như vậy, nhớ rõ lúc thiếu gia khảo trúng tú tài, cha vui vẻ uống rượu, nàng đỡ cha thất tha thất thểu về đến nhà, cha cùng mẹ nói thiếu gia được công danh, vừa khóc vừa cười, vừa nói, đột nhiên lại nhắc tới nàng.

Một lần đó, nàng xem như là lời say, nhưng ai biết cha sau khi tỉnh lại cũng chưa quên việc này, nhưng cha hướng về phía nàng nói vài lần, nàng cũng chỉ cười mà nghe. Phụ thân thấy nói không động được nàng, mới bắt đầu đánh chủ ý tới thiếu gia, ra tay từ chỗ thiếu gia, nhưng nàng vẫn đang không cho là đúng, trong lòng nàng, thiếu gia là ca ca, cả đời là ca ca. Nhưng mà, hôm nay thái độ của thiếu gia khác lạ so với bình thường, đã kích thích nàng thật sâu, khiến nàng lần đầu tiến bắt đầu chăm chú tự hỏi.

Nàng yêu mến thiếu gia, từ nhỏ cùng với thiếu gia thân nhất. Khi còn bé, thiếu gia luôn nắm tay nàng cùng đi ra chơi, thiếu gia vì nàng mà đánh nhau với những đứa nhỏ khi dễ nàng. Khi thiếu gia đọc sách, nàng cũng ở bên cạnh thiếu gia, chờ thiếu gia đọc sách ngủ quên, nàng mượn bút lông vẽ mặt mèo cho thiếu gia, thiếu gia cũng không giận. Khi trái cây trên cành chín, nàng thèm ăn nhưng sợ, thiếu gia đã vì nàng leo lên trên cây hái xuống, khi đó thiếu gia rất béo, rất khó để leo lên. Nhớ rõ khi đó nàng đang thay răng, thiếu gia đã từng miếng từng

miếng đem vỏ trái cây gặm sạch sẽ rồi mới đút cho nàng ăn.

Thiếu gia, thật rất thương nàng...

Chẳng lẽ lớn lên, lại bởi vì nàng không phải thân muội muội của thiếu gia, bọn họ nhất định phải xa cách nhau sao? Ngẫm lại sau này thiếu gia đối với nàng sẽ không giống tốt như trước kia nữa, đến khi phủ có nữ chủ nhân, còn có thể đem nàng từ bên người thiếu gia đuổi đi, trong lòng nàng sẽ rất khó mà chấp nhận được. Nhưng mà, nhất định phải làm nữ nhân của thiếu gia, mới có thể cùng với hắn ở cùng một chỗ sao?

"Nhưng hắn là ca ca mà... "

Tiểu Địch trên người lại nổi da gà, nàng ôm chặt hai tay, xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Đúng lúc này, nàng mơ hồ nghe được một hồi thanh âm lục đục, Tiểu Địch lập tức cảnh giác lên, nàng ngừng thở, nhướng tai cẩn thận lắng nghe một lát, đột nhiên thăm dò nhìn lại, thì thấy một bóng người ở trong rừng trúc lóe lên. Tiểu Địch kinh ngạc trừng to mắt một lần nữa nhìn lại, dưới ánh trăng trong trẻo, chỉ có một mảng bóng trúc thưa thớt, làm gì có người?

"Hoa mắt? Không có khả năng, ánh mắt của mình tốt lắm mà, chẳng lẻ lại có trộm, lén lén lút lút muốn trộm đồ của nhà mình?"

Nghĩ đến đây, Tiểu Địch lập tức hóa thân một con chó giữ nhà trung thành, tung bước đuổi theo.

Hạ Tầm lặng lẽ đến khu nhà phía tây, nơi này vắng lặng, cũng không có người ở. Trong sân có mấy gian phòng cũ là nơi để tạp vật, lối vào hầm băng dưới mặt đất là ở căn phòng đầu tiên bên trái.

Hạ Tầm cẩn thận quan sát mọi nơi, đối với tất cả tình huống trong phủ đều rõ như lòng bàn tay, nhắm mắt lại cũng có thể đi qua lại. Tiểu Địch cô nương sớm đã lẻn đến trong bóng tối ở góc nhà. Vừa rồi xem bóng người, nàng đã nhận ra người này tựa như là thiếu gia nhà mình, cho nên mới không có gọi người, lúc này Hạ Tầm quay đầu nhìn lại, Tiểu Địch nương dưới ánh trăng thấy rõ bộ dáng của hắn, quả nhiên là thiếu gia, Tiểu Địch không khỏi thầm cả kinh: "Kỳ quái, đêm hôm khuya khoắt, thiếu gia lén lút chạy đến chỗ này làm cái gì?"

Trong nội viện hoàn toàn yên tĩnh, Hạ Tầm nhìn thấy bốn bề vắng lặng, liền ngồi xổm

người xuống nhẹ nhàng mở ra khóa sắt cửa hầm, rồi từ trong ngực lấy ra đồ đánh lửa cùng ngọn nến, xốc nắp hầm lên chui vào...

"Thiếu gia thật quỷ dị!!"

Tiểu Địch lại nổi lên da gà...

Ngày mới sáng, Hạ Tầm đã tỉnh.

Những ngày tại Tá Thạch Bằng trại, Bởi vì Trương Thập Tam bất cứ lúc nào cũng như u linh xuất hiện ở bên cạnh hắn, không những quyền cước đao pháp mà Hồ đại thúc dạy cho hắn không dám luyện tập, mà ngay cả ở trong phòng luyện tập vận động thể hình cũng đình chỉ. Đêm qua Trương Thập Tam đã nói hôm nay không cần dậy sớm, hơn nữa hiện tại trở về Dương phủ, hắn cũng không thể tùy ý ra vào chỗ ở của chủ nhân, Hạ Tầm lúc này mới một lần nữa vận động, Bởi vì gián đoạn hơn mười ngày, nằm ngửa ngồi dậy, hít đất, ngồi một chân nâng người một loạt động tác toàn bộ làm xong, lại có cảm giác có chút cố hết sức.

Tiếu Quản sự đêm qua được thiếu gia phân phó, muốn hắn sáng sớm gọi mình rời giường, mắt thấy canh giờ nhanh đến, Tiếu Quản sự đang muốn tiến lên gõ cửa, đã thấy Hạ Tầm từ trong nhà đi ra.

"Tiếu thúc sớm vậy" Vừa thấy Tiếu Quản sự, Hạ Tầm liền mỉm cười.

Tiếu Kính Đường hạ thấp người nói: "Thiếu gia sớm vậy, ha ha, thiếu gia dậy mới thật đúng là sớm, lão Tiếu đang muốn gọi thiếu gia dậy. Ta phải đi gọi Tiểu Địch đến hầu hạ thiếu gia thay quần áo".

Tiểu Địch đêm qua đã khuya, sau khi nhìn hành động quỷ dị thiếu gia đêm nhập hầm băng, vị này hiếu kỳ trở lại chỗ ở của mình minh tư khô tướng nửa ngày, cũng nghĩ không ra dụng ý của thiếu gia lén lén lút lút tiến vào hầm băng nhà mình. Một mình ở trong phòng ngủ suy nghĩ hồi lâu cũng không có nửa điểm đầu mối, lúc này mới ngủ thật say. Lúc này Tiểu Địch cô nương đang ngủ say mê, mơ mơ màng màng đã bị cha tóm lên.

Hạ Tầm đánh răng rửa mặt, bới đầu tóc, vừa mới ngồi xuống trên ghế, chợt nghe đến một hồi thanh âm lịch thịch, Tiểu Địch cầm một đôi giầy lá hương bồ, mắt buồn ngủ lim dim đi đến, trên khuôn mặt của nàng còn mang theo một tầng ửng hồng vừa mới tỉnh ngủ, tóc tai còn lòa xòa một ít, trên người nàng mặc một bộ áo ngắn màu trắng, mặc một cái quần dài phủ mắt

cá chân, tròng lên cặp chân nhỏ thanh tú, chỉ lộ ra những đầu ngón chân của nàng.

Hạ Tầm thấy nàng tiến đến, liền quay đầu lại về phía nàng cười cười, Tiểu Địch rất tự nhiên hướng về phía hắn tươi cười, cười xong mới tỉnh ra hắn tối hôm qua không chịu giúp mình, giờ đây hẳn là nên giận, hẳn là rất giận, thế là nàng lập tức hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đem cái cằm hướng lên trời, làm ra vẻ mặt chẳng thèm ngó tới.

Hạ Tầm ho khan một tiếng, hỏi: "Thế nào, còn đang tức giận thiếu gia sao?"

Tiểu Địch nghiêm mặt hừ một tiếng.

"Hôm nay dậy sớm, trong chốc lát nữa sẽ đi lên phố".

"Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?" Tiểu Địch ở trong cổ họng lầm bầm một câu, đẩy hắn một cái, khiến cho hắn ngồi thẳng thân thể, sau đó cầm lược sừng trâu bắt đầu chải vuốt tóc cho hắn.

Hạ Tầm tiếp tục nói: "Tề vương muốn mừng thọ, cho nên phải đi lên phố một chút, nhìn xem có lễ vật gì tân kỳ mà quý trọng hay không. Muội có muốn đi cùng ta hay không?"

Tiểu Địch bĩu môi nói: "Thiếu gia bên người không phải có Thập Tam Lang người hầu hài lòng như vậy sao, người ta không muốn đi theo hắn".

Hạ Tầm ho khan một tiếng nói: "Vậy đáng tiếc, ta còn tưởng rằng muội thích cùng thiếu gia đi dạo phố chứ, trong lòng còn cân nhắc, nếu gặp phải thứ gì muội thích, thì mua cho muội".

Tiểu Địch nói: "Không thèm".

Hạ Tầm cười nói: "Được rồi, nếu như hôm nay thiếu gia không cho Thập Tam đi theo, vậy muội có đi không?"

Tiểu Địch chanh chua nói: "Người ta cũng không thanh nhàn giống như thiếu gia, người ta là hạ nhân, hạ nhân phải có quy củ của hạ nhân, vẩy nước quét đình viện quét dọn phòng ốc, chăm sóc vườn hoa tưới nước... có rất nhiều việc cần hoàn thành, nào có thời gian rảnh rỗi mà đi dạo phố, hạ nhân mà, phải cần thủ bổn phận!"

Hạ Tầm có chút buồn cười nhìn bộ dáng của nàng qua tấm gương đồng, Tiểu Địch hiện tại dáng người đã là thiếu nữ rất tiêu chuẩn, trước ngực nổi lên hai đạo đường cong linh lung, da

thịt của nàng cực kỳ mượt mà mềm mại, mang theo một loại mập mạp đáng yêu của trẻ nhỏ. Đứa nhỏ mập? Hạ Tầm trong lòng đột nhiên khẽ động, nảy ra ý hay.

Hạ Tầm ho khan một tiếng nói: “Không đi thì thôi, ta tự mình đi là được rồi. Ta nghe nói trên phố thời gian gần đây mới ra thứ gì đó, nghe nói sau khi uống vào, có thể eo nhỏ đi, da trắng ra, khiến cho các cô gái chỗ nào nên gầy thì gầy, nên béo thì béo, có vẻ đặc biệt thon thả đáng yêu, ừm, vật kia tên gì ta..."

Tiểu Địch lược sừng trâu trong tay dừng lại, há mồm muốn đặt câu hỏi, đột nhiên cảnh giác hắn đang trêu chọc mình mà nói chuyện, thế là lại kiên quyết dừng lại, nhưng mà lỗ tai lại lặng lẽ dựng lên.

Hạ Tầm phối hợp nói: “Nghe nói những vật kia chẳng những có thể làm cho thân thể người ta dáng vẻ thướt tha mềm mại, còn có thể làm cho người ta da thịt trở nên trong trắng lộ hồng, xinh đẹp vô cùng, cái gì Triệu Phi Yến, Dương Ngọc Hoàn, tất cả đều dùng qua những vật này”.

Tiểu Địch con ngươi bắt đầu sáng lên.

Hạ Tầm như quái thúc thúc đang dụ dỗ tiểu MM, rất kiên nhẫn tiếp tục dụ dỗ nàng: “Hơn nữa sau khi dùng những vật này, sẽ thấy cũng không cần đói bụng, muốn ăn cái gì thì ăn đó, ăn thế nào cũng sẽ không khiến cho mình trở nên béo, những vật đó gọi là cái gì, ồ? Rõ ràng là đã trong tầm tay, ta làm sao lại nghĩ không ra? Ta muốn là nhìn thấy, nói không chừng liên nhớ lại. Bất quá ta một đại nam nhân, cũng không dùng được những vật kia, trời rất nóng, không có người cùng đi thì cũng không có hứng mà đi..."

Tiểu Địch cấp rút, vội nói: “Khụ! ừm... Khụ, khụ..."

Hạ Tầm cười hỏi: “Sao vậy, cảm mạo à?”

Tiểu Địch lắp bắp địa nói: “Nếu... nếu thiếu gia thật muốn để cho người ta đi cùng... Vậy người ta sẽ theo thiếu gia đi ra ngoài một chút”.

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: “Ồ, muội không phải còn có rất nhiều chuyện phải làm sao?”

Tiểu Địch đỏ mặt, xấu hổ nói: “Cái đó... à... thật ra vườn hoa cũng không cần mỗi ngày đều phải tưới nước...”

Hạ Tầm cố ý hỏi: “Vậy đình viện? Phòng ốc thì sao?”

Tiểu Địch hận không thể một nhát bóp chết hắn, lại chỉ có thể nghĩ một đằng nói một nẻo mà nói: “Tưới nước, quét nhà, quét dọn phòng ốc, người ta chân tay yếu ớt, Thúy Vân tỷ luôn nói ta càng giúp càng bề bộn, không bằng đi theo thiếu gia ra ngoài, cầm ô che nắng cho thiếu gia, cầm chút gì đó, những chuyện lặt vặt này vẫn làm được. Cha thường nói, tay chân nhanh nhẹn, cần làm những chuyện phù hợp với khả năng..."

Hạ Tầm hắc hắc nở nụ cười.

****

“Thiếu gia, mới sáng sớm đã đi đâu vậy?”

Vừa thấy Hạ Tầm dẫn theo Tiểu Địch đi ra ngoài, Tiếu Quản sự vội chào đón hỏi.

Hạ Tầm đong đưa quạt xếp, rất tiêu sái nói: “À, ta dẫn Tiểu Địch đi ra ngoài tùy tiện dạo chơi”.

Tiếu Quản sự nói: “Thiếu gia, người còn chưa có dùng bữa sáng..."

Hạ Tầm nói: “Ta cùng Tiểu Địch ở bên ngoài tùy tiện kiếm cái gì đó là được rồi, thừa dịp buổi sáng mát mẻ, đi thôi, đi thôi”.

Tiếu Quản Sự trơ mắt nhìn hai người đi xa, đột nhiên nở nụ cười. Đây là tình huống gì? Chuyện tốt đây! Chẳng lẽ tối hôm qua nói một phen như vậy, con gái rốt cuộc đã khai khiếu? Hay nói... thiếu gia khai khiếu, hay là... hai người cùng một chỗ khai khiếu? Cũng khó mà nói. Còn nhớ lúc trước khi mới quen mẹ của nó, hai người ai cũng chướng mắt ai, cả ngày cãi nhau, đột nhiên có một ngày ánh mắt nhìn nhau lại có chút khác với thường ngày. Ài... thứ này, thật là huyền diệu...

Hạ Tầm không khiến cho tiểu lolly thất vọng. Hắn đem toàn bộ bí kíp trắng đẹp của Tụ Nhi cô nương Thanh La viện truyền thụ cho Tiểu Địch, còn có cả bí phương giảm béo cũng xuất từ trong tay Tụ Nhi cô nương.

Lúc trước, bởi vì An viên ngoại ra tay rất hào phóng, còn nói cái này chỉ dùng để cho con gái của mình dùng, Tụ Nhi cô nương cũng không biết An viên ngoại có con gái hay không, chỉ nhìn dáng người hắn, nhắm chừng con gái bảo bối của hắn không chỉ là màu da hơi đen. Nàng

tại Thanh La viện cũng không phải hồng cô nương được người sủng ái nuông chiều, không khỏi phát lên đồng bệnh tương liên ý, cho nên đem nàng không những xuất ra toàn bộ những phương pháp làm trắng của mình ra, còn đem phương pháp giảm béo mà mình nắm giữ đưa ra luôn, ví dụ các loại thuốc dễ uống như trà lá sen, cháo đông qua.

Những phương thức này thật có hiệu quả làm gầy, Tụ Nhi cô nương bản thân vẫn sử dụng, chỉ là vấn đề thể chất trời sinh, ở trên người nàng thể hiện cũng không rõ ràng. Nhưng những phương pháp lại rất có hiệu quả, bởi vì các phương pháp làm đẹp cũng không phải là trọng điểm của y học lúc đó, cho nên các lang trung tọa trấn trong các tiệm thuốc cũng chỉ là kiến thức nửa vời thậm chí hoàn toàn không biết, còn đối với các dân chúng bình thường mà nói, đối với niên đại thông tin tin tức trao đổi cực kỳ kém này, bọn họ đối với tin tức về phương diện này càng khó có chỗ rõ ràng. Cũng chỉ có trong thanh lâu kỹ phường coi trọng nhất sắc đẹp, hơn nữa nhiêu đời kiên trì bền bỉ đối với sắc đẹp tiến hành nghiên cứu, khai phá, hoàn thiện, tích lũy, tri thức làm đẹp mới có thể phát dương quang đại.

Cho nên Tụ Nhi cô nương sao cho An viên ngoại những phương pháp này. Tiểu Địch bình thường mặc dù cố tình nghe ngóng tìm kiếm, cũng không thể biết được, chờ khi được chúng, thật làm cho nàng như nhặt được chí bảo, Hạ Tầm thật cũng không có lừa gạt nàng, bởi vì Tiểu Địch mập theo kiểu đứa nhỏ căn bản không phải vấn đề, dùng các phương pháp này cải thiện thoáng cái phương pháp ẩm thực của nàng là được, để nàng đỡ phải tự bỏ đói mình. Nàng vốn hoạt bát hiếu động, hằng ngày thể lực vận động cũng không ít, đợi nàng đến tuổi, dáng người có lồi có lõm tất nhiên là sẽ xuất hiện.

Hai người ở bên ngoài ăn sáng, sau đó đi đông đi tây dạo chơi mua sắm xong rồi, lại ở bên ngoài ăn cơm trưa rồi mới trở về. Vào cửa phủ, Hạ Tầm lập tức nói: “Đi một chuyến này ta một thân toàn là mồ hôi, muội mang mấy thứ đó cất đi, sau đó an bài phòng tắm, ta muốn lập tức tắm rửa”.

Tiểu Địch chiếm được chỗ tốt như ý, thiếu gia còn hào phóng mua về cho nàng rất nhiều phối liệu, đồ ăn, cô gái nhỏ trong lòng đã nhận định đây là thiếu gia đang biến tướng hướng về phía nàng xin lỗi, đối với Hạ Tầm một chút oán khí sớm đã tan thành mây khói, nghe xong phân phó, nàng thật vui vẻ đáp ứng một tiếng, liền ôm đồ chạy về phía chỗ ở của mình.

Tiểu Địch vừa mới rời đi, vẻ lười biếng trên mặt Hạ Tầm lập tức không thấy, hắn cảnh giác quét mắt liếc nhìn mọi nơi, con ngươi đen láy tựa như một con báo mới phát hiện ra con mồi, lợi hại mà nguy hiểm.

Đình viện thật sâu, một mảng vắng vẻ, chỉ có tiếng ve kêu.

Lúc này vừa qua khỏi buổi trưa, đúng là thái dương nóng nhất, cũng là người ta vừa mới dùng bữa trưa buồn ngủ nhất, lúc này người đại đa số cũng không đi lại dưới ánh mặt trời, mà là ở trong phòng tiêu thực. Đồng thời hạ nhân Dương gia cũng không phải rất nhiều, cho nên vào khoảng thời gian này ở trong sân căn bản không có người đi lại, đây chính là lý do mà Hạ Tầm lựa chọn lúc này trở về.

Vừa thấy bốn bề vắng lặng, Hạ Tầm lập tức đi mau vài bước, rất nhanh nhập vào bụi cỏ dại ở khu nhà phía tây, đến khi Tiểu Địch cô nương buông đồ, kêu vài hạ nhân hầu hạ tắm rửa tới vườn hoa trong hậu viện, Hạ Tầm đã vững vàng đứng chờ ở nơi đó.

Tất cả đã sẵn sàng, hiện tại chỉ đợi đến khi con mồi chủ động bước vào bẩy rập mà hắn đã thiết lập ra!

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thập Tam Vào Tròng

Chương 14: Thập Tam vào tròng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Trong phòng tắm vụ khí mờ mịt, Hạ Tầm toàn thân chìm vào trong nước, đầu gác ở bên cạnh hồ, trên mặt che một tắm khăn mặt, trông trạng thái mười phần nhàn nhã. Hắn hô hấp liên tục thật dài, hai khối cơ ngực cường tráng dày rộng, góc cạnh rõ ràng, tựa như đúc bằng sắt vậy, rất lâu mới có thể có chút phập phồng, thoạt nhìn tựa như đã ngủ.

Đột nhiên, cửa phòng vang lên một tiếng ầm, Trương Thập Tam đã trầm mặt đứng ở trước mặt hắn, cặp môi hơi mỏng kia của Trương Thập Tam mím lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm lập lòe hỏa diễm phẫn nộ, hắn sắp giận điên lên.

Ngày hôm qua hắn đã nói cho Hạ Tầm sáng nay không cần dậy sớm, chờ dùng qua bữa sáng, hắn sẽ đưa Hạ Tầm đi làm quen một chút với người trong phủ, buổi chiều cùng hắn đi tới các cửa hàng kinh doanh của Dương gia một chút, không thể tưởng được Hạ Tầm lại một lần nữa tự chủ trương, sáng sớm đã đi tìm kiếm lễ vật gì đó cho Tề vương, còn bảo Tiểu Địch cùng hắn đi ra ngoài, mình lại toàn bộ không biết rõ tình hình, tiểu tử này rốt cuộc muốn làm gì?

“Hắn là một con rối, chỉ là một con rối mà thôi! Không cần nói khách khí, mà ngay cả Dương Văn Hiên, thật ra cũng là một con rối, là một người vào lúc cuối cùng có thể dùng để hy sinh. Nhưng mà ít nhất ở ngoài mặt, hắn đối với Dương Văn Hiên cần bảo trì tôn kính, nhưng Hạ Tầm là vật gì? Một thứ ti tiện như con kiến hôi gì đó, lại lần nữa khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta! Ngày hôm qua ta đã buông tha hắn một lần, cái tên tiểu tử không biết trời cao

đất rộng này lại được một tấc lại muốn tiến một thước !”

Phẫn nộ khiến cho Trương Thập Tam không thể tự bảo trì bình tĩnh, hắn một mực chịu đựng tức giận chờ Hạ Tầm về phủ, hắn quyết định lúc này đây vô luận như thế nào cũng phải giáo huấn hắn một chút.

Hạ Tầm chậm rãi kéo khăn mặt xuống, vừa thấy là hắn, lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ: “Thập Tam Lang”.

Trương Thập Tam mặt âm trầm sắc nói: “Buổi sáng hôm nay, ngươi đi đâu vậy?”

Hạ Tầm vội nói: “Ồ, vừa đến nơi này, có chút hưng phấn, muốn ngủ cũng ngủ không được nên dậy sớm, chợt nhớ tới đã sắp tới ngày phải đi Tề vương phủ chúc thọ, thuận miệng hỏi Tiểu Địch vài câu, nghe nàng nói Thanh châu có mấy nhà đồ cổ tiệm châu báu rất có danh khí, ta nghĩ... Thập Tam Lang những ngày này cũng rất mệt mỏi, sáng sớm không tiện phiền toái người, nên để cho nàng tùy ý đi theo bên người, bất quá ta cũng không còn tự tiện làm chủ mua cái gì cả, cho nên cũng phải trở về cùng người thương lượng..."

Trương Thập Tam cả giận nói: “Ai cho phép ngươi tự tiện đi ra ngoài? Vì sao không thông qua ta cho phép!”

Hạ Tầm khẽ giật mình, nhìn hắn mặt đầy sắc mặt giận dữ, không khỏi hơi e sợ nói: “Bởi vì... bởi vì Thập Tam Lang đã dạy ta... phải giả trang cho giống, mà muốn đem chính mình thật trở thành chủ nhân nơi đây, chỉ có như thế mới có thể giả trang được không chút sơ sót, cho nên ta mới... mới phân phó Tiểu Địch dẫn ta..."

“Khốn kiếp! Ngươi còn dám chống chế? Ta đã ở tại phủ, ngươi có bất kỳ chuyện gì nên trước hết nói với ta, ta không đồng ý, ngươi dám tự chủ trương? Hạ Tầm, ngươi không cần phải trở thành Dương Văn Hiên hai ngày mà đã đắc ý quên hình, nhớ kỹ thân phận của ngươi! Ngươi chỉ là một tiểu dân ti tiện, lão tử có thể đem ngươi nâng lên, cũng có thể đem ngươi đánh xuống, lão tử nếu muốn sửa trị ngươi, cũng có thủ đoạn có thể làm cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Hạ Tầm lo sợ không yên nói: “Thập Tam Lang chớ có tức giận, ta... ta..."

Trương Thập Tam giận không kềm được nói: “Lăn ra đây!”

Hạ Tầm cuống quít từ trong hồ nước đứng lên, một bước bước ra.

“Mặc quần áo vào!”

Hạ Tầm cuống quít chạy về phía giá móc áo, xốc lên quần áo, lấy ra một cái khăn tắm lớn, Trương Thập Tam đùng đùng nổi giận theo sát phía sau, âm lãnh nói: “Từ giờ trở đi, trừ khi ta không ở đây, ngươi mới có thể tùy cơ ứng biến. Chỉ cần ta ở đây, chuyện lớn nhỏ đều phải xin chỉ thị, còn dám tự chủ trương, lão tử cho ngươi..."

Vừa mới nói đến đây, bờ vai dày rộng của Hạ Tầm có chút trầm xuống, đột nhiên xoay người, tay phải thò ra, một đạo hàn quang sáng như tuyết thẳng tắp đâm về cổ họng của hắn.

Trương Thập Tam bị dọa cho nhảy dựng, hắn vạn lần không ngờ, Hạ Tầm lại dám hướng về phía hắn động thủ, lại có năng lực hướng về phía hắn động thủ!

Dưới sự ứng phó không kịp, Trương Thập Tam lập tức ngả ngửa người ra sau, chân như sắt, thân như bản, ngả ra như cầu, một thức diệu đến tột đỉnh Thiết Bản Kiều, khó khăn lắm mới tránh khỏi một nhát đâm sắc bén vô cùng này, vốn Thiết Bản Kiều là một loại thủ pháp cực cao minh tránh né ám khí cùng đao thương kiếm kích, một khi không thể tung người lên hoặc hoặc né tránh trái phải, thì đây là thân pháp cứu mạng.

Một thức này dư lực đã hết, thì sau đó đợi địch nhân lui về binh khí lại thì công kích, hắn có thể tung chân bắn ra, thoát thân ngoài trượng, phản kích trở lại. Nhưng mà một chiêu Thiết Bản Kiều này của hắn tuy tránh được diệu đến tột đỉnh, Hạ Tầm lại căn bản không có động tác rút binh khí về, mắt thấy cánh tay của hắn đâm ra về phía trước đã tận lực, thì mũi nhọn trong tay hắn đã dán sát lấy chóp mũi của Trương Thập Tam mà đâm tới, nhưng cánh tay của hắn nương khí thế lao tới trước chỉ có chút hướng lên trên, cổ tay xoay chuyển áp xuống dưới.

“Phốc!”

Trương Thập Tam hai chân búng ra, thân thể vừa mới cách mặt đất, cánh tay vừa mới hơi đưa lên của Hạ Tầm đã đồng thời trầm xuống, phốc một tiếng, một lợi khí bén nhọn liền xuyên vào trong ngực bụng của hắn. Thì ra lợi khí mà Hạ Tầm cầm không phải đao không phải kiếm, mà là một quái binh khí hai đầu đều nhọn, tay hắn nắm cũng không phải chuôi kiếm, mà là bộ phận chính giữa lợi khí này, lúc này đây chỉ cần cổ tay xoay chuyển, là lập tức có thể cải sửa vị trí đâm, đoạt lấy tiên cơ.

Chỉ một tích tắc, thắng bại đã phân.

Trương Thập Tam kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể ngã ra mặt đất, dưới sự kinh hãi muốn há mồm hô to, Hạ Tầm liền vào lúc này tung người xông tới.

Vì chế tạo giờ khắc cơ hội này, vì chế tạo một kích tất trúng này, Hạ Tầm đã không biết suy nghĩ qua bao nhiêu trường hợp, sớm đã tính trước kỹ càng. Một kích này sạch sẽ gọn gàng, một kích tất trúng, mà Trương Thập Tam khả năng sẽ có các loại phản ứng nào đều đã ở trong dự liệu của hắn, cũng đều có phương án ứng đối. Một cú ôm quật xuống này, hai người nặng nề rơi lên trên mặt đất, tiếng hô của Trương Thập Tam còn ở trong cổ, hắn đã cảm thấy lợi khí đâm vào thân thể sau cú vật ngã này, bộ phận lộ ra ngoài lại rời thành vài đoạn, đinh đinh đang đang rơi lả tả các nơi.

Chỉ là hắn hiện tại đã bị Hạ Tầm dùng một loại cầm nã thủ pháp rất xảo diệu bóp chặt, chẳng những thân thể không thể động đậy, mà ngay cả yết hầu của hắn cũng bị khuỷu tay Hạ Tầm đè chặt, hô hấp cũng khó khăn chứ đừng nói chi là la lên, binh khí kỳ quái rốt cuộc là cái gì, cho tới hiện tại, hắn vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Hạ Tầm sắc mặt cũng có chút trắng bệch, hô hấp cực kỳ hỗn hển, bộ ngực trần của hắn dán chặt lấy ngực của Trương Thập Tam, Trương Thập Tam có thể nghe được từ trong lồng ngực của hắn truyền đến tiếng tim đập gấp gáp có lực.

Hạ Tầm rất khẩn trương, lần đầu tiên giết người, mặc kệ người có gan lớn cỡ nào, luôn khó tránh khỏi khẩn trương. Thế nhưng chính vì khẩn trương như thế, cho nên vốn hắn khí lực đã lớn, lúc này đây càng có vẻ lực lớn vô cùng, Trương Thập Tam tuy có một thân võ công, nhưng phế phủ bị thương, lại bị hắn đè chặt ở trên mặt đất, cũng không có thể hô, lại không thể động, một chiêu trong lúc đó đã hoàn toàn bị quản chế cả người.

Trương Thập Tam hai mắt trừng thật to, hắn căn bản là không nghĩ ra, Hạ Tầm tại sao phải giết hắn? Hạ Tầm làm sao lại dám giết hắn?

Hai người một nằm một đè, sau một lát, sắc mặt trắng bệch của Hạ Tầm sau khi đã khôi phục lại vẻ hồng nhuận như bình thường, hô hấp cũng trôi chảy, mà khuôn mặt Trương Thập Tam vốn vừa sợ vừa giận trướng đỏ hồng như máu cũng đã bắt đầu trắng bệch...

Hạ Tầm thần sắc nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hắn nhìn ánh mắt mang theo sự đau đớn, kinh ngạc, kinh sợ cùng không dám tin của Trương Thập Tam, từ từ giơ một tay lên, đó là bàn

tay nắm chặt hung khí, vẫn đang găm chặt tại vết thương của Trương Thập Tam.

Cái tay này trước đó còn có chút run rẩy, nhưng mà rất nhanh đã trở nên cực kỳ ổn định, trên tay hắn có dính máu, máu là màu đen nhạt, dọc theo bàn tay hắn mà thong thả nhỏ xuống dưới, Hạ Tầm nhìn thấy máu, đột nhiên nở nụ cười...

Trương Thập Tam chưa từng thấy hắn lộ ra qua nụ cười như vậy, loại nụ cười thoải mái bình tĩnh, tự tin tất cả đều nắm giữ, thấy rõ hết tất cả, còn có ngầm chứa thần thái trí tuệ. Trong lờ mờ, hắn cảm thấy đã gặp qua nụ cười như vậy, khi hắn ở trước mặt Thiêm Sự đại nhân, cũng đã gặp qua nụ cười như vậy.

“Thập Tam Lang, máu là màu đen, đó chính là nói lên gan của ngươi đã bị đâm thủng, gan bị đâm thủng, cho dù ngươi nằm vẫn không nhúc nhích, gắng ngăn cản máu chảy ra từ vết thương, thì ngươi nhiều nhất cũng chỉ có thể sống thêm thời gian nửa nén hương, thần tiên cũng cứu không được ngươi, nếu như ngươi còn muốn giãy dụa mà nói, thì chết chỉ có nhanh hơn".

Trương Thập Tam ánh mắt ảm đạm xuống, hắn hiểu rõ Hạ Tầm nói là lời nói thật. Hắn mười ba tuổi đã phục vụ ở trong Cẩm Y vệ chiếu ngục, hắn đã từng dùng rất nhiều biện pháp ly kỳ cổ quái tra tấn qua phạm nhân, thẳng đến khi đối với tất cả cái này cảm thấy chán ghét, bắt đầu phản phác quy chân, thì dùng phương pháp đơn giản nhất dụng hình. Trên đời này không có người nào có thể so với hắn hiểu rõ hơn kết cấu trong ngoài cơ thể con người. Hắn hiểu rõ Hạ Tầm không có nói sai, hắn biết mình là thật xong rồi, cho dù đem thần y khắp thiên hạ đến đây, thì hắn cũng xong rồi.

Nhưng hắn không cam lòng chết đi như vậy, vì sao? Rốt cuộc là vì sao? Không có lý do gì cả. Giết ta, đối với tình cảnh của hắn không có chút trợ giúp nào, còn có đám người Phùng Tổng kỳ ở đó, chẳng lẽ hắn còn vọng tưởng thoát khỏi Cẩm Y vệ? Lại nói, một tiểu dân ở nông thôn, có đường đường Cẩm Y vệ làm chỗ dựa thì có chỗ dựa gì không tốt? Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến cho hắn bí quá hoá liều, cần phải đưa mình vào chỗ chết?

Trương Thập Tam trên người đã bắt đầu từng đợt rét run, trong mắt của hắn ẩn chứa các loại tình cảm, bất kể là phẫn nộ, sợ hãi, hay kinh ngạc, đều từng chút tán đi, chỉ có nghi hoặc, nghi hoặc khiến cho hắn chết không nhắm mắt, càng ngày càng nồng đậm.

“Ngươi rất kỳ quái, ta tại sao phải giết ngươi, có đúng hay không?"

Hạ Tầm mỉm cười hỏi, Trương Thập Tam ánh mắt lập tức thay đổi, biến thành một loại

gần như khát vọng cầu khẩn. Đúng vậy, hắn muốn biết Hạ Tầm tại sao phải giết hắn, hắn nghĩ không ra bất luận lý do gì, nếu như mang theo loại nghi hoặc này chết đi, hắn thật sẽ chết không nhắm mắt.

Hạ Tầm vốn không có bất luận lý do gì phải giết hắn, ngẫm lại mà xem, hắn chỉ là một nông dân chữ to không xem được mấy, rời khỏi sự nâng đỡ của cẩm Y vệ, hắn làm sao có thể giả mạo Dương Văn Hiên, hơn nữa một mực bình yên giả mạo xuống? Lại nói tới, cho dù giết mình, hắn làm sao thoát khỏi Cẩm Y vệ khống chế? Một tiểu dân dám cùng Cẩm Y vệ đối kháng sao? Huống chi trong tay Cẩm Y vệ còn nắm giữ bản cung trạng do hắn tự tay ký vào, hắn ngoan ngoãn nghe lệnh mình, mới là đường ra duy nhất của hắn.

"Ta vốn không có lý do gì giết ngươi, bởi vì ta không cách nào không có sự trợ giúp của các người mà một mực giả mạo Dương Văn Hiên được. Bởi vì các ngươi nắm giữ trong tay thứ mà bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho ta rơi đầu. Bởi vì các ngươi là khâm sai đại thần phụng ý chỉ hoàng đế đến Thanh châu phá án, quyền sinh sát trong tay, cho dù ta là Dương Văn Hiên thật, cũng không có năng lực thoát khỏi các ngươi. Cho nên, đường ra duy nhất của ta chỉ có phụ thuộc các ngươi, phải làm cho các ngươi vui, được các ngươi ban cho, đây là cái nhìn của ngươi, có đúng không?"

Đúng, đây chính là Trương Thập Tam trăm mối vẫn không có cách giải.

Giết người cần động cơ, Hạ Tầm động cơ là gì? Diệt trừ tất cả những người biết chuyện triệt để giả mạo Dương Văn Hiên? Hắn điên rồi sao, trong chuyện này có bao nhiêu phong hiểm, Hạ Tầm làm sao có thể có đảm lượng đi mạo hiểm như vậy? Bọn họ là phụng ý chỉ hoàng đế mà đến, là quan lại nha môn đường đường chính chính, chờ sau khi án tra ra luận công ban thưởng xuống, cho Hạ Tầm hắn một thân phận thật là dễ dàng, ai sẽ không tin lời hứa của quan viên triều đình, đây không phải là suy nghĩ của một người bình thường sao, vì sao hắn sẽ động thủ giết người?

Còn nữa, thủ pháp giết người của hắn sạch sẽ gọn gàng, hắn có bản lĩnh có thể căn cứ theo màu sắc của máu mà phán đoán thương thế, vẻ mặt bình tĩnh nhanh chóng của hắn sau khi ám sát quan viên Cẩm Y vệ, vô luận cái nào cũng không như một tên nông dân ngây thơ đơn thuần, nhát gan kia. Hắn rốt cuộc là ai, đây rốt cuộc là vì cái gì?

Hạ Tầm tỉnh táo nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, ta không tin chuyện ma quỷ của các ngươi, từ khi mới bắt đầu cũng đã không tin, các ngươi đối với ta đã nói dối rất nhiều, đối với

ta ẩn chứa dã tâm rất lớn. Từ khi vừa mới bắt đầu, ta đã biết các ngươi đối với ta không có ý tốt gì, nghe lời nói của ngươi, cùng đồng bạn của ngươi, kết cuộc cuối cùng của ta cũng sẽ thảm giống như Thính Hương cô nương vậy. Ta vì sao không phản kháng? Khi ở trong tiểu điếm bờ sông Nam Dương, ta đáp ứng cho các ngươi ra sức, khi ta ký tên đồng ý, ta cũng đã quyết định chủ ý, nhất định phải giết chết các ngươi!"

"Không, ta tin tưởng các ngươi là Cẩm Y vệ chân chính".

Hạ Tầm nhìn ra ánh mắt nghi hoặc của Trương Thập Tam, giống như hiểu được thuật đọc tâm vậy, lập tức không đợi hỏi mà giải đáp cho hắn.

"Ta đương nhiên sẽ không hoài nghi quan y cùng yêu bài của Lưu Chưởng quỹ là giả, trên đời này có thể có cường đạo, cũng có thể có lừa đảo, nhưng mà không có một cường đạo hoặc là lừa đảo, sẽ có ý nghĩ điên khùng mà đi giả mạo Cẩm Y vệ đã là chuột chạy qua đường bị người người hô đánh, hơn nữa các ngươi có quan có thương, có quyền có tiền, lại phải chịu mạo hiểm, dùng một người không ai biết thân phận như ta mà đi mưu đồ một vị phiên vương?

Ta không tin các ngươi là phụng chỉ mà đến, ta không tin các ngươi là đến tra Bạch Liên giáo đồ hoặc vương phủ quan phụ thuộc vương phủ mưu phản, ta không tin các ngươi sau khi chuyện thành công sẽ lưu tính mạng của ta, còn mời chào ta gia nhập Cẩm Y vệ... các ngươi nói dối trùng trùng, sơ hở cũng trùng trùng, những lời nói dối này có lẽ gạt được người khác, nhưng mà không lừa được Hạ Tầm ta!"

"Phùng Tây Huy nói Cẩm Y vệ cũng không có bị xóa, ta tin tưởng! Nghe hắn giải thích, ta chỉ biết xác thực là tiểu dân chúng ta không biết sự tình trong triều đình, lầm đem chuyện cắt bớt quyền hạn trở thành bị xoá. Nhưng mà Phùng Tây Huy nói Cẩm Y vệ cũng không có bị lột bỏ quyền truy bắt cùng chiếu ngục, chỉ là hóa sáng thành tối, thì ta không tin!"

"Cái sơ hở này, có thể nói là Phùng tổng kỳ tự cho là thông minh bạo lộ, sơ hở thứ hai, chính là Bởi vì ngươi tự cho là thông minh mới bạo lộ. Mà sơ hở thứ ba... là bởi vì các ngươi cùng một chỗ tự cho là thông minh mới bạo lộ, ngươi có muốn biết bởi vì sao hay không?"

Dĩ nhiên là muốn, Trương Thập Tam đã nghĩ đến sắp điên rồi.

Hạ Tầm rất ác độc mỉm cười nói: "Nhưng ngươi sẽ chết, mà chuyện xưa của ta cũng rất dài, ta có kiên nhẫn kể, ngươi cũng không có thời gian nghe hết được".

Trương Thập Tam lồng ngực phập phồng lên xuống mạnh mẽ, hắn đã tức giận muốn phát điên lên rồi.

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Kéo Tơ Quấn Kén Muốn Hóa Bướm

Chương 15: Kéo tơ quấn kén muốn hóa bướm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

Nếu như có thể phụ thuộc vào Cẩm Y vệ, đối với Hạ Tầm mà nói, cũng phải là một đường ra không sáng sủa.

Nhưng mà Phùng Tổng kỳ mới mở miệng, Hạ Tầm đã biết hắn đang nói dối, nói dối còn chưa nói tới, quan trọng hơn là lời nói dối này cất dấu bao nhiêu bí mật, nếu như bí mật này không phải hắn có thể thừa nhận, một người không được phép biết chi tiết như hắn lại không thể không tham dự vì thì sẽ có kết cuộc gì? Diệt khẩu mà thôi!

Cẩm Y vệ trước đây, so sánh cũng chỉ có tổ chức chiếu ngục dưới thời Hán Vũ Đế, khi đó chiếu ngục hai mươi sáu chỗ, giam giữ quận thủ, cửu khanh các quan lại đẳng cấp cao mấy trăm người, liên quan hơn thập vạn người, Tư Đãi Giáo úy đi khắp nơi, ai thấy đều biến sắc. Nhưng chiếu ngục này cũng không có xỏ xuyên qua triều Hán, người đời sau biết được rất ít, mà Cẩm Y vệ thì lại khác, cho dù người rất không quen thuộc lịch sử Minh triều, lại có ai chưa từng nghe nói qua về bọn họ.

Chu Nguyên Chương là người có đại trí tuệ, hắn biết rõ tại sao mình phải dùng trọng hình, cũng biết khi nào nên thu liễm trọng hình, hắn lợi dụng Cẩm Y vệ đem những người có dã tâm bừng bừng như Tể tướng Hồ Duy Dung, tham quan ô lại như Phò mã Âu Dương Luân, ngang ngược kiêu ngạo cuồng vọng như Đại tướng Lam Ngọc, thậm chí quyền thần thân thích hắn cho rằng đối với thiên hạ có uy hiếp trọng đại đều đem giết sạch. Sau đó lại nói: “Ta khi loạn thế hình phạt không thể không nặng, tới con cháu thì đã bình yên, hình phạt tự nhiên là nhẹ”. Mãnh

hổ Cẩm Y vệ này từ đó về sau cũng bị hắn nhốt vào lồng sắt.

Y theo cách nói của Phùng Tổng kỳ, Cẩm Y vệ cũng không có bị cắt giảm quyền lực, chỉ là Hoàng Thượng bởi vì bách quan bất an mới khiến cho bọn họ hóa sáng thành tối, đây là phong cách của Chu Nguyên Chương sao? Không nói đến Chu Nguyên Chương làm theo ý mình, lôi lệ phong hành, bất luận một hoàng đế gì, tại vấn đề liên quan đến hoàng quyền cùng mưu phản, sao lại sẽ sử dụng thủ đoạn mềm yếu như thế, phái mấy tôm tép lén lút làm trinh sát, thậm chí không sợ tốn công tốn sức lôi kéo một thân sĩ địa phương tới tiếp cận mục tiêu? Chuyện ma quỷ hoang đường như vậy cũng chỉ có một cái nông dân dốt đặc cán mai chân chính mới có thể tin tưởng.

Trong tư liệu lịch sử hậu thế, từ Hồng Vũ năm thứ hai mươi sáu Chu Nguyên Chương lấy lại đại quyền của Cẩm Y vệ, mãi cho đến Vĩnh Lạc đại đế trọng chấn Cẩm Y vệ, thì trong đoạn thời gian này ghi lại có quan hệ tới Cẩm Y vệ là trống rỗng. Nếu như Cẩm Y vệ thật sự là hóa sáng thành tối, bọn họ vẫn có quyền lực thật lớn, hơn nữa còn đang âm thầm tiến hành các loại hoạt động, cho dù làm việc bí ẩn, đương thời không người biết được, cũng không khả năng ở hậu thế trong tư liệu hồ sơ có thể công khai của Minh triều lại không có ghi lại nửa điểm.

Bởi vậy, Hạ Tầm rút ra kết luận: Phùng Kiểm Giáo đối với lai lịch bọn họ nói không hết không thật, bọn họ tại Thanh châu hoạt động chưa chắc là hợp pháp, càng không khả năng là phụng thánh chỉ.

Ngay sau đó, trên đường đi Tá Thạch Bằng trại, Trương Thập Tam vì an tâm Hạ Tầm, lại cùng hắn nói án này cũng không liên quan đến Tề vương, Hoàng Thượng sở dĩ muốn bí mật làm, là vì Đàm vương Chu Tử bởi vì chuyện cữu ca mưu phản, sợ bị liên quan đến trừng phạt cả nhà. Hoàng Thượng lo lắng Tề vương Chu Phù đi theo bước chân của bát đệ, cho nên mới phân phó Cẩm Y vệ bí mật làm việc.

Đến lúc này, Hạ Tầm đối với mục đích của bọn họ cũng sinh ra nghi kị thật sâu. Bởi vì có xảo hay không xảo, hắn trùng hợp hiểu rằng Đàm vương cũng không phải bởi vì đại cữu ca của hắn mưu phản, cho dù khắp thiên hạ mọi người không biết con người chân chính của Đàm vương, các vương chưa hẳn đã không biết, Chu Nguyên Chương càng nhất định sẽ không tin tưởng hắn công bố chuyện ma quỷ kia.

Về cái chết của Đàm vương Chu Tử, ở trong cách nói về phía chính phủ, là vì đại cữu ca

hắn bị người tố giác là một đảng với Tể tướng Hồ Duy Dung, Đàm vương bởi vậy lo sợ mà tự sát. Dân gian còn có một loại cách nói khác, nói mẫu thân Chu Tử thì ra là Định phi nương nương của đương kim hoàng thượng, vốn là hoàng hậu Đạt Lan của Trần Hữu Lượng, Đạt Lan sau khi có thai thì thành phi tử của Chu Nguyên Chương, Chu Tử thật ra là con của Trần Hữu Lượng, Đàm vương biết thân thế chính thức của mình, cho nên muốn tạo phản, hoàng đế phái binh truy bắt, Chu Tử không cam lòng binh bại chịu nhục, lúc nàymới tự thiêu mà chết.

Cả chuyện xưa sau khi biên lại thì nói Đạt phi âm thầm dặn dò con vì cha báo thù, Chu Tử tích lương đốt cung, khi lửa bốc lên thì ở trong lửa mắng chửi như thế nào tình tiết đều sinh động như thật, như lâm kỳ cảnh. Ngay cả dân chúng có chút tin tưởng, cũng sẽ không có ai nhớ tới những chi tiết này thì người bên ngoài làm sao biết?

Định phi Đạt Lan của Chu Nguyên Chương thật ra là hoàng hậu của Trần Hữu Lượng, từ lúc Chu Nguyên Chương định ra "Đại Cáo" đã từng hướng về thiên hạ thần dân chính miệng thừa nhận qua việc này, hắn nói: "Trẫm đã bình định thiên hạ, công thành đoạt đất, cùng quần hùng ngang nhau mười bốn năm, ở trong quân chưa bao giờ đoạt một cô gái này. Chỉ có sau khi đánh hạ Vũ Xương, bởi vì tức giận Trần Hữu Lượng nhiều lần khởi binh xâm phạm, cố đoạt thiếp của hắn mà về".

Vì nguyên nhân này cho nên cái lời đồn rất có tính mê hoặc này, lão bách tính cũng không biết tuổi cụ thể của những hoàng tử này cùng với bọn họ cụ thể là do vị hoàng phi nào sinh ra, rất nhiều người tin là thật, cho dù không tin bọn họ cũng vui vẻ truyền bá. Mọi người đều có tâm lý tìm kiếm cái lạ, càng là thứ hoang đường thì càng có sinh mạng lực, cho nên cái loại đồn thổi này càng quá tà dị.

Thật ra Chu Từ là sau khi Trần Hữu Lượng chết đi sáu bảy năm mới sinh ra, thời gian sinh ra căn bản không đúng, huống chi bên trên hắn còn có một ca ca đồng bào, thân ca ca đồng bào của hắn hiện nay chính là Tề vương Chu Phù Thanh châu. Trần Hữu Lượng nếu quả thật có con, vậy cũng hẳn là ca ca Tề vương của hắn mà không phải Đàm vương hắn.

Chính vì như thế Đàm vương hai phiên bản này bởi vì tồn tại chính sử cùng dã sử, cho nên sử gia đời sau đã từng đối với hắn tiến hành qua một phen khảo chứng. Kết quả nghiên cứu làm cho người ta bị dọa cho nhảy dựng: Đàm vương là con của Trần Hữu Lượng lời đồn này không thể tin, quan phương công bố bởi vì vậy cũng đứng không vững!

Hạ Tầm đối với các tin tức lạ cảm thấy rất hứng thú, hắn năm đó trùng hợp đã từng đọc

bài phân tích này, cũng sẽ nhớ nội dung chủ yếu mà vị học giả kia đã khảo chứng.

Vị học giả kia ở trong văn trước liệt kê lý do của hắn, dựa theo cách nói của vị học giả kia. Chu Nguyên Chương tuy thủ đoạn độc ác, nhưng đó là đối với người khác, đối với con của mình lại phi thường che chở cùng tha thứ, cái này từ Minh sơ các vương ngang ngược cũng có thể thấy được.

Đại cữu ca Đàm vương bị người tố giác là một đảng với Hồ Duy Dung, Hồ Duy Dung cùng quan viên chủ yếu có liên quan đến vụ án đã chết mười năm rồi, vị đại cữu ca của hắn kia tại hồ sơ thì chỉ là một tiểu quan, mười năm trước hắn còn chưa cùng Đàm vương nhận thân thích thì chức quan càng nhỏ hơn, một tiểu quan như vậy đủ tư cách tham dự Hồ Duy Dung tạo phản sao? Mà cho dù có tham gia thì có tác dụng trọng đại gì?

Quan trọng nhất là, con ruột của Chu Nguyên Chương là bởi vì đại cữu tử là phản đảng đã hù đến tự sát? Đừng quên Tể tướng Lý Thiện Trường cũng là bởi vì án Hồ Duy Dung mà suy sụp. Lý Thiện Trường bị liệt là trọng phạm, cả nhà hơn bảy mươi người chỉ sống sót bốn người, bốn người này chính là thứ tử Lý Kỳ cùng một người vợ và hai đứa con mới sinh của Lý Thiện Trường.

Nguyên nhân người vợ này là con gái của Chu Nguyên Chương, cho nên Chu Nguyên Chương đem cô gia này cùng hai ngoại tôn đều miễn xá. Những người này đều là trọng phạm phản đảng, cô gia cũng có thể tha tội, đại cữu ca con ruột hắn là phản đảng, Chu Nguyên Chương lại có thể đem con mình làm cái gì? Có thể nào đem một vị thân vương làm cho sợ tới mức phải tự sát sao?

Lý do này căn bản đứng không vững. Vị học giả kia đối với lượng lớn công văn của quan phương Minh triều, các tư liệu từ các địa phương tiến hành sưu tập rộng khắp, kết quả bị hắn phát hiện một sự thật trọng đại, đó chính là Đàm vương tự thiêu là ở đầu tháng tư năm Hồng Vũ thứ hai mươi ba, mà khi đó đại cữu ca của hắn Vu Hổ còn chưa có phát án, nói cách khác Đàm vương Chu Tử bởi vì đại cữu ca là Hồ đảng mà sợ hãi tự thiêu, vị đại cữu ca kia của hắn vẫn đang êm đẹp tại Ninh Hạ làm Chỉ Huy Sứ, lúc này còn chưa có người tố giác hắn.

Cái này kì quái, đại cữu ca còn chưa có gặp chuyện không may, muội phu hắn Đàm vương lão huynh sao lại nhiệt tình cao hứng bừng bừng tự thiêu?

Cái sơ hở lớn nhất này, lại bởi vì lúc ấy điều kiện thông tin cùng hiệu suất truyền bá tin

tức đã bị người đương thời xem nhẹ. Quan phương không hướng về phía người ta thông báo tư liệu cụ thể, ngươi ta cũng không cách nào nắm giữ tình huống cụ thể. Bởi như vậy khi quan phương thông báo hai án này thì cố ý hàm hồ đem thời gian hai án này không công bố, kết quả là phần lớn người lúc bấy giờ nhìn không ra vấn đề.

Người có tư cách nắm giữ những tư liệu tình báo trước sau Đàm vương tự thiêu này vốn đã phi thường ít, mà ở trong đám người phi thường ít này có hứng thú đem những tư liệu này tổng hợp lại tiến hành phân tích một phen, hơn nữa nhìn ra kỳ quặc trong đó thì đã ít càng thêm ít, những người đã ít càng thêm ít còn lại này không ai mà không phải là tại quan viên của triều đình, ai hội không muốn sống nữa mà đem những điểm đáng ngờ này hướng ra phía ngoài công bố? Bởi vậy cái chết của Đàm vương theo cách nói của quan phương chẳng những giấu diếm được vô số dân chúng, mà ngay cả rất nhiều quan lại thân sĩ cũng đều tin là thật.

Nhưng mà vị học giả kia sau khi tìm đọc lượng lớn hồ sơ, phủ chí lại phát hiện cái mâu thuẫn đầy nghi vấn này, đương nhiên, đối với Đàm vương Chu Tử chính thức tử bởi vì sao, vị học giả kia cũng không có khảo chứng ra, chỉ nói sự thật chân chính của nghi án này, chỉ có thể chôn vùi ở trong lịch sử bao la, nhưng mà hắn từ tình, từ lý đưa ra phân tích, hoàn toàn đẩy ngã đáp án mà quan phương Minh triều công bố. Hạ Tầm xuất thân từ cảnh sát hắn phân tích vấn đề theo góc độ lý tính, bởi vậy kiên định ủng hộ khảo chứng của vị học giả này.

Thật ra trong bài phân tích của vị học giả khảo chứng kia, còn đề cập người tố giác Vu Hồ mưu phản nhân thân có phần kỳ quặc, cùng với lời khai trăm ngàn chỗ hở, chỉ là cái này đã không ở trong phạm vi tìm kiếm cái lạ, Hạ Tầm cũng không còn xem kỹ. Tiếc nuối là Trương Thập Tam đã hấp hối, Hạ Tầm không có đem những vấn đề mà hắn phát giác này nhất nhất cùng đối chứng. Bằng không, có lẽ hắn sẽ từ trong miệng Trương Thập Tam vạch trần ra bí ẩn thiên cổ kia.

Bởi vì Đàm vương chân chính chết là vì sao, Trương Thập Tam hoàn toàn là một trong số những người ít ỏi kia, hắn là tâm phúc của La Thiêm Sự, từng chính miệng nghe La đại nhân nói.

Đúng, Đàm vương xác thực không phải bởi vì đại cữu ca của hắn liên lụy tới trong án Hồ Duy Dung mưu phản mà lo sợ tự sát nguyên nhân hắn tự sát thực sự là dâm loạn cung đình.

Đàm vương Chu Tử tao nhã, tướng mạo anh tuấn, thi từ ca phú không chỗ nào không tinh, ở trong nước cũng rất ít có hành động ngang ngược, phá rối, cho nên thanh danh vô cùng tốt,

nhưng mà người này đã có một tật xấu, đó chính là phong lưu háo sắc. Làm một phiên vương, ham mê nữ sắc nguyên cũng không có gì, chỉ cần hắn muốn, thì sẽ có tuyệt sắc giai nhân để cho hắn hưởng thụ, vấn đề là cái loại phong lưu này sắc đảm ngập trời, ngay cả nữ nhân trong nội cung cũng dám thông đồng.

Đàm vương trước khi phong vương đã cùng không ít cung nữ kết xuống nghiệt duyên, sau khi phong vương thì loại chuyện này đối với các nàng vẫn tưởng niệm không thôi, cho nên thường mượn cơ hội triệu kiến trở lại kinh cùng các nàng thông đồng, bởi vì việc cơ mật đến mấy rồi cũng sẽ tiết lộ tiếng gió, bị Cẩm Y vệ dò ra được, mật báo lên thiên tử. Bọn họ trên lý luận mà nói đều là phi tử dự bị của hoàng đế, hành động đại nghịch bất đạo lớn như thế đối với Chu Nguyên Chương luôn xem trọng lễ giáo phong kiến mà nói, là hành vi phạm tội không thể tha thứ, dưới sự tức giận, Chu Nguyên Chương hạ lệnh, lệnh cho Cẩm Y vệ mật tuyên Chu Tử trở lại kinh.

Chu Tử đối với việc mình phạm phải đã biết rõ ràng, hắn thấy một khi đến kinh đối chứng căn bản chính là biện không thể biện, đến lúc đó cho dù không chết, cũng phải bị lão tử hắn sung quân Phượng Dương, cả đời giam cầm ở trong tường cao Phượng Dương, rơi vào đường cùng lúc này mới chết được.

Cẩm Y vệ vốn là muốn đem Đàm vương đưa trở lại kinh, để cho hoàng đế xử lý, ai biết hắn vượt lên trước một bước tự sát, hơn nữa bị chết oanh oanh liệt liệt như thế, huyên náo khắp thiên hạ cũng biết có một vị thân vương tự thiêu. Đến lúc này dù sao cũng phải cho mọi người một cái lý do? Mà chuyện hoàng tử cùng cung nữ hợp gian lại không thể đưa lên mặt bàn, rơi vào đường cùng, vị La đại nhân chủ trì chuyện kia đã vắt hết óc, đem chuyện Chu Tử chết cùng án của Hồ Duy Dung khiên cưỡng gán ghép cùng một chỗ.

Nói cách khác, đại cữu ca kia của Đàm vương Vu Hồ là oan uổng cực độ không may, hắn vì tham dự mưu phản, căn bản chính là Cẩm Y vệ vì thể diện hoàng gia, mất bò mới lo làm chuồng làm vật hi sinh. Cũng không phải hắn là đại cữu ca khả nghi mưu phản hù chết Đàm vương, mà là hắn là muội phu của Đàm vương, cho nên hắn mới thành đồng phạm của Hồ Duy Dung.

Triều đình sau khi đem hắn bắt lại, lập tức tuyên bố hắn là phản đảng, cũng bào chế nhân chứng cùng lời khai, cũng không công khai thời gian thi hành án của hắn, chỉ nói là bởi vì hắn đến chết cũng hù chết Đàm vương, Vu Hồ danh khí quá nhỏ, triều đình nói như vậy, mọi người cứ như vậy mà tin, không có người đi nghiên cứu lý do bắt hắn có đúng hay không, cũng không

có người đi xác minh khi Đàm vương tự thiêu, vị này đang xa tại Ninh Hạ làm Chỉ Huy Sứ đã bị bắt hay chưa. Chuyện này do đó chấm dứt, người biết cũng rải rác, mà lại không ai dám nói ra nghi vấn của mình, Trương Thập Tam vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra một tên nông dân thôn quê, lại có thể hiểu rõ chân tướng của án này.

Bốn người Phùng Tổng kỳ lai lịch chưa hẳn hợp pháp, mục đích càng chưa nói tới quang minh chính đại, mà bọn họ bắt buộc Hạ Tầm ký tên đồng ý ở trên bản cung trạng kia, càng một nước đi sai, đúng là vì chuyện này, vào lúc ấy đã thúc đẩy Hạ Tầm hạ quyết tâm: Không thể làm con rối, tất phải giết.

Theo như cách nói của bọn họ, bọn họ đường đường là Cẩm Y vệ, bọn họ là phụng thánh xuất kinh, bọn họ điều tra là mưu phản đại án, một đám khâm sai đại nhân như vậy, muốn khống chế một người như Hạ Tầm lại cần để cho hắn lưu lại nhược điểm như vậy? Dùng tới thủ đoạn bỉ ổi như vậy chỉ có thể nói rõ thân phận cùng hành vi của bọn họ là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, càng nói rõ tất cả những lời mà bọn họ nói với Hạ Tầm đều là lâu đài trong không trung.

Đây là rõ ràng nói cho Hạ Tầm biết, mặc kệ sự tình bọn họ mưu đồ là thành công hay thất bại, kết cuộc của Hạ Tầm cũng chỉ có một: Nếu như vị bất hạnh kia biết được Dương Văn Hiên chân chính đã chết như Thính Hương cô nương vậy, trở thành đối tượng diệt khẩu của Cẩm Y vệ, những Cẩm Y vệ xem nhân mạng như cây cỏ này không thể nào mở thiên đường, sẽ giữ lại tính mạng của hắn.

Vẽ rắn thêm chân, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Thế là, kế hoạch giết người phản kích của Hạ Tầm từ khi đó đã bắt đầu lên kế hoạch. Hắn hiểu rằng, một viên chức nhỏ làm hỏng việc, thật vất vả tìm được một biện pháp bổ cứu, vậy chắc sẽ không đem chân tướng nói cho thủ trưởng biết, đây là chuyện thường tình của con người. Hơn nữa ở đằng sau đó, đám người Trương Thập Tam còn mơ hồ lộ ra suy nghĩ ngấp nghé tài sản của Dương gia, bọn họ đã đối với tài sản của Dương gia động tâm tư không thể cho ai biết, thì càng sẽ không đem thân phận chân thật của Hạ Tầm nói cho những người khác.

Cho nên, Hạ Tầm chỉ cần giết bốn người này là có thể trong chết cầu sống, hơn nữa vô cùng có khả năng chính thức thay thế Dương Văn Hiên, đạt được rất nhiều hồi báo.

Muốn giết bốn người này, như vậy sẽ không thể trước khi đem bọn họ toàn bộ giết chết mà

làm cho bọn họ đối với mình sinh ra hoài nghi, như vậy hắn cần đầy đủ không gian tự do hoạt động, cho nên Hạ Tầm lựa chọn chờ được người Dương gia chấp nhận thân phận, lập tức đã động thủ diệt trừ Trương Thập Tam.

Hắn là thân sĩ thân gia trong sạch, hắn là tú tài có công danh tại thân, mỗi người bên ngoài đình, cũng có thể chứng minh hắn không có rời qua căn phòng này, hắn đang tắm rửa, trên người hắn không có hung khí. Cho nên quan phủ tuyệt sẽ không hoài nghi lên trên đầu của hắn. Phùng Tổng kỳ càng sẽ không hoài nghi hắn, bởi vì hắn vừa đến Dương phủ, tất cả nhân chứng đều khó có khả năng là đồng đảng của hắn, nếu như Phùng Tổng kỳ không quá dễ quên mà nói, còn có thể liên tưởng tới vụ mưu sát phát sinh cách đó không lâu ở trấn Vân Hà...”

Trương Thập Tam đã chết, từ đầu đến cuối, hắn cũng không có rõ ràng Hạ Tầm rốt cuộc là làm thế nào nhìn phá âm mưu của bọn họ, cũng giống như Thính Hương cô nương kia, trên đường xuống hoàng tuyền, Thập Tam Lang chủ định làm một con quỷ hồ đồ.

Hạ Tầm nhảy dựng lên bắt đầu tỉnh táo bố trí hiện trường, quần áo hạp, giá áo, mặt đất... tất cả mọi thứ đều ở trong thời gian ngắn nhất bố trí xong, dùng ánh mắt chuyên nghiệp của hắn lại kiểm tra một lần, sau khi xác nhận không có sơ hở, Hạ Tầm cầm giá áo nơi tay, hít vào một hơi thật sâu, dùng thanh âm chỉ kém hơn Tiểu Địch cô nương lớn tiếng hô to lên: “Cứu mạng! Cứu mạng..."

Lúc này, Trương Thập Tam đã thở ra nhiều hơn hít vào, ánh mắt tan rã, còn chưa có chết hẳn...

Hạ Tầm quơ giá áo, như một con thỏ kinh hoảng, nhảy tới nhảy lui cùng kẻ địch nhìn không thấy trong không khí liều mạng giao đấu: “Ta mạo hiểm, bắt đầu rồi!”

Hiểm ác trùng trùng, từng bước sát khí, một khi thành công, lại có thể trở thành nhân thượng nhân, cái hồi báo này đáng giá để hắn mạo hiểm.

Giờ đây mạo hiểm vừa mới bắt đầu, Hạ Tầm trong lòng kích động không thua kém chút nào hắn lần đầu tiên bò lên trên giường bạn gái...

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cái Loa Nhỏ Bắt Đầu Phát

Chương 16: Cái loa nhỏ bắt đầu phát

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

“Biết rồi... biết rồi...”

Ai cũng không biết rốt cuộc là biết những thứ gì, dù sao rốt cuộc xảy ra chuyện gì Đại Ngưu cùng Thúy Vân tình huống tuyệt không hiểu rõ bị nói đến buồn ngủ. Vừa đến mùa hè, tiếng ve kêu liên tục, liên miên không ngừng, đừng nói là ở tại phòng chờ ngồi đã hơn nửa canh giờ, cho dù người đi đường đang đi dọc theo đường nghe tiếng kêu như thế cũng sẽ như bị thôi miên, mí mắt trên cùng mi mắt dưới không ngừng đánh nhau.

Nhưng mà Tiểu Địch lại rất tinh thần, thân ở phòng chờ nhị đường hậu thẩm Thanh châu phủ nha, nàng cảm thấy đặc biệt mát mẻ, cái chỗ này quanh năm không thấy mặt trời, coi như là tại ngày mùa hè chói chang, cũng có gió mát lất phất.

Trong phòng chờ hậu thẩm ngoại trừ mấy cái ghế ra thì cái gì cũng đều không có. Lưu đại nương là chứng nhân đầu tiên bị thẩm vấn, còn lại Tiểu Địch, Thúy Vân cùng Đại Ngưu ba chứng nhân phát hiện vụ án ngồi ở trên ghế, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hàng rào phía trước. Trong này là không cho nói, bên ngoài hàng rào đứng hai nha dịch chống phong hỏa côn, trong phòng chờ tất cả đều thấy rõ tinh tường.

Tiểu Địch đến loại địa phương này tuyệt không sợ người lạ, nàng sau khi vào phòng chờ là hiếu kỳ địa hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, sau khi hiếu kỳ liền bắt đầu nhàm chán, thế là phải đi tìm Thúy Vân tỷ nói chuyện phiếm, kết quả nàng vừa mới nói hai câu đã bị công sai

đại ca quát bảo ngưng lại, thế là lùi lại muốn Đại Ngưu ca kể chuyện cười cho nàng nghe, đương nhiên lại lần nữa bị công sai đại ca nghiêm nghị quát bảo ngưng lại, Tiểu Địch đành phải chán đến chết ngồi ở đó mà lẩm bẩm.

"Thiếu gia lá gan thật đúng là nhỏ, vừa nhảy vừa hô, xem ta sau này không cần đem chuyện này để chê cười hắn. Nhưng mà... lại nói tiếp cũng trách không được thiếu gia sợ hãi. Trương Thập Tam chết bộ dáng quá dọa người, thiếu gia là người đọc sách, tri thư đạt lễ, hào hoa phong nhã, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua cái này, sao có thể không sợ hãi. Nhưng mà cũng xem không ra, thiếu gia thân thể lại tốt như vậy, hi hi... "

Tiểu Địch con mắt chậm rãi hạ xuống phía dưới, khóe miệng từ từ nhếch lên trên: "Khi còn bé, thiếu gia béo giống như trái cầu, khi leo cây thì cùng gấu chó không sai biệt lắm, hổn ha hổn hển, nhưng hắn bộ dáng hiện tại... bả vai hắn thật rộng, lồng ngực thật dày, cánh tay so với đùi của mình còn lớn hơn, đùi so với vòng eo của mình còn lớn hơn, còn có nơi đó của hắn..."

Hình ảnh thác loạn một lần nữa hiển hiện trong đầu: Thiếu gia thân thể trần trụi, huy vũ giá áo, cơ ngực cường tráng, còn có thoáng nhìn thấy cây "bồ đào" thật lớn kia cũng nhảy loạn lên theo hắn...

Tiểu Địch nha đầu đột nhiên mặt đỏ tới mang tai, nàng vội nhắm mắt lại, sau đó chột dạ mở một mắt ra, vụng trộm liếc nhìn Thúy Vân tỷ ngồi ở một bên, thấy nàng hai mắt nhìn về phía trước, có chút khẩn trương, cũng không có phát hiện ra vẻ mặt biến hóa của mình, lúc này mới yên lòng lại.

Tuy nói vẫn một mực phục thị cuộc sống hàng ngày của thiếu gia, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng trần trụi của thiếu gia, thân hình tràn đầy vẻ đẹp nam tính dương cương, ở trong đầu nàng để lại ấn tượng khắc sâu, hơn nữa nàng đêm trước đã suy nghĩ về những lời nói của cha, loại mãnh liệt trùng kích này lập tức ở đáy lòng nàng nhộn nhạo lên tầng tầng rung động, hình tượng thiếu gia trong lòng nàng bắt đầu bắt đầu mơ hồ, trong chốc lát là ca ca khả kính đáng yêu, trong chốc lát lại biến thành một nam nhân làm cho nàng nóng mặt tim đập mạnh, loại cảm giác này làm cho nàng có điểm sợ hãi.

Nàng không muốn nghĩ đến chuyện mà làm cho người ta rùng mình đó, ý niệm trong đầu lập tức chuyển dời đi chỗ khác, kinh ngạc suy nghĩ: "Kỳ quái, thiếu gia người tốt như vậy, là ai muốn giết hắn? Lần này may mắn là Thập Tam Lang, tuy một mực rất chán ghét hắn, nhưng

thoạt nhìn, người này còn không tính quá xấu, ít nhất trung tâm có thể khen, nếu không phải hắn liều chết bảo vệ thiếu gia, thiếu gia đã bị người ta giết chết rồi. Nhưng mà nếu mình ở đó, mình cũng sẽ đánh liều đi bảo vệ thiếu gia!"

Miên man suy nghĩ một hồi, ý niệm trong đầu nàng lại chuyển tới hành vi cổ quái của thiếu gia đêm qua, nàng một mực nghĩ không ra, thiếu gia đêm hôm khuya khoắt một mình chạy đến trong hầm băng để làm cái gì, khá lâu cũng không thấy hắn đi ra, sẽ không phải là trộm băng ăn chứ? Rốt cuộc là vì sao?

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài hô lớn một tiếng: "Tiểu Địch, đi ra, đợi lão gia thẩm vấn"

Tiểu Địch ai da một tiếng, vội đứng người lên, vỗ vỗ bụi đất trên mông...

***

Trong phòng thẩm vấn, Thôi Quan lão gia Triệu Khê Mạt đại nhân ngồi nghiêm chỉnh, đang cẩn thận hỏi thăm Tiểu Địch cô nương: "Tiểu cô nương, từ chỗ tòa ngũ giác đình của các người, có thể thấy rõ tình hình xung quanh bên ngoài phòng tắm không?"

"Đương nhiên rồi, phòng tắm ở trong vườn hoa, chung quanh cách mười bảy mười tám bước mới có hành lang, chính giữa đều là cỏ xanh cùng bụi hoa thấp bé, giấu không được người. A! Cũng không đúng, ngồi ở trong đình thì không được, bên trái tòa tiểu đình này vài cây tùng trúc, chúng ta ngồi ở trong đình nói chuyện phiếm, nửa bên phải vườn hoa phòng tắm có thể thấy rõ, nửa trái bên cạnh bởi vì có trúc tùng chống đỡ, nên xem cũng không rõ ràng".

"Ồ, nói như vậy, hung thủ nếu như lẻn vào trong phủ các ngươi, từ hành lang bên trái đi đến phòng tắm, phá mở cửa sổ xông vào hành hung, giết người sau lại theo đường cũ rút đi, chỉ cần hành động mau lẹ, các ngươi là không kịp phát hiện ra hắn?"

Lúc này cánh cửa vang lên, Phùng Kiểm Giáo nhẹ nhàng đi đến. Cái chức quan Kiểm Giáo này có thể có điểm tương đương với chủ nhiệm văn phòng, kiêm quản công văn, cho nên có tư cách ở đây, đồng thời phủ nha nghênh đón sự vụ đưa đến cũng đều do hắn trông nom, cho nên hắn và các vị quan tá đều rất quen thuộc, vị Triệu Thôi Quan này cùng hắn quan hệ cá nhân rất tốt, bởi vậy hắn ngông nghênh đi tới, chỉ hướng về phía Triệu Thôi Quan gật nhẹ đầu, rồi ở một bên quan ghi chép đứng lại.

Tiểu Địch đối với Triệu Thôi Quan rất chăm chú nói: "Đúng vậy, thiếu gia tắm rửa xong

sẽ gội ta, hắn không gọi, ta làm sao mà phải chăm chăm vào phòng tắm, ta cùng Lưu đại nương, Thúy Vân tỷ còn có Đại Ngưu ca lúc ấy đang ngồi ở trong đình nói chuyện phiếm. Nhưng mà hung thủ không cần phá cửa sổ, bởi vì thiếu gia nhà ta thích tắm rửa, mùa đông cũng thường thường đi phòng tắm mà tắm nước nóng, cho nên cửa sổ cũng không cần cánh cửa, mà là dùng ván gỗ, mùa đông phong kín miễn cho hàn khí xâm nhập, mùa hè thì hoàn toàn mở ra, chỉ cần nhảy là vào được".

"Ừm, cửa sổ mở ra, các ngươi ngồi ở trong đình, có thể nhìn thấy tình hình trong phòng tắm không?"

Tiểu Địch nói: "Phòng tắm vì thoát nước thuận tiện, cho nên nền tương đối cao, ngồi ở trong đình là nhìn không tới tình hình trong phòng tắm, cho dù đứng... chúng ta hướng vào trong phòng tắm nhìn làm cái gì?"

Triệu Thôi Quan sờ sờ cái mũi: "Ồ, vậy ngươi đem tình huống trước sau Trương Thập Tam xuất hiện ở hậu viện, thẳng đến tiến vào phòng tắm cẩn thận nói một lần, không cho phép có bất kỳ sơ hở."

Tiểu Địch sảng khoái nói: "Được, lúc ấy thiếu gia đã tiến phòng tắm một hồi, chúng ta đang tại trong đình nói chuyện phiếm, Thập Tam Lang đột nhiên đi tới, hỏi chúng ta thiếu gia đang tắm rửa sao"

Thôi Quan đại nhân đột nhiên nói: "Chờ một chút, vừa rồi Lưu thị phu nhân nói, Trương Thập Tam này khi đi tới thì sắc mặt không vui, giống như đang tức giận, có thật không?"

Phùng Tây Huy nghe đến đó, trong mắt tinh quang lóe lên, lập tức nhìn chằm chằm vào Tiểu Địch, Tiểu Địch nhếch miệng nói: "Đúng vậy, Trương Thập Tam ỷ vào thiếu gia tin một bề mà mắt cao hơn đầu, trong phủ người từ trên xuống dưới, hắn ai cũng chướng mắt, đi đường thì cái mũi cũng vênh đến bầu trời mà đi, ai cũng tránh xa, buổi tối hôm qua, hắn cố ý tìm ta mà giáo huấn người ta..."

Tiểu Địch đem chuyện nàng tối hôm qua dùng khối băng trấn nước ô mai uống, cùng Trương Thập Tam cãi nhau khắc khẩu nói một lần, Tiểu Địch tiếng nói rõ ràng, dị thường kỹ càng, nhưng mà cái loại tôi tớ chủ nhà hiềm khích lẫn nhau tranh thủ tình cảm thật sự là quá tầm thường, Thôi Quan đại nhân nghe được rất không thú vị, đành phải không ngừng nâng chén uống trà.

Chừng một chung trà sau, Tiểu Địch còn đang thao thao bất tuyệt:"... về sau cha cũng nói ta, nói ta không hiểu nhiều chuyện, ta là từ nhỏ đi theo thiếu gia, hẳn là phải làm gương cho những hạ nhân mới tới phủ, bằng không tất cả mọi người học ta thì còn không rối loạn quy củ của phủ sao? Ta đã cân nhắc, phụ thân nói có đạo lý, ta hẳn là giúp đỡ thiếu gia, không để cho thiếu gia bận tâm mới đúng, cho nên ta sẽ không tức giận..."

Thôi Quan đại nhân đặt chén trà xuống, không thể làm gì được đỡ lấy cái trán, Tiểu Địch còn đang nói: "Buổi sáng hôm nay ta chải đầu cho thiếu gia, thiếu gia thấy ta còn đang tức giận, đã cố ý trêu chọc ta nói chuyện. Thật ra người ta tính tình rất tốt, lúc ấy đã không tức giận, nhưng ngày hôm qua người ta vừa mới phát tính tình, nếu thiếu gia cũng không quát ta thì ta sẽ không tức giận, nếu quá ngượng thì ta sẽ không để ý đến hắn..."

Nha dịch dựng thủy hỏa côn ở hai bên đứng thẳng, cả bọn đều yên lặng cúi đầu, giống như là đang mặc niệm mà nín cười, Tiểu Địch tiếp tục nói: "Thật ra thiếu gia đối với ta một mực đều rất tốt, hắn thấy ta còn đang tức giận, đã nghĩ biện pháp làm cho ta vui vẻ, nói muốn dẫn ta đi ra phố chơi, còn mua đồ tặng ta, người ta trong lòng như gương sáng vậy, đây là thiếu gia đang hướng về phía ta bồi tội..."

"Khụ! Nói điểm chính, nói Trương Thập Tam vì sao sắc mặt không vui là được rồi!"

"Vâng, Đại lão gia, người ta đã nói đến cái này, Thập Tam Lang cho rằng trải qua chuyện ngày hôm qua, thiếu gia đã không thương ta, kết quả thiếu gia vẫn đối với ta rất tốt, hắn biết sao có thể không ghen được? Hắn khi đi vào đình, nhìn cũng không nhìn ta, trực tiếp hỏi Lưu đại nương cùng Thúy Vân tỷ: "Thiếu gia đang tắm rửa sao?" Hắn không nhìn ta, ta sao thèm nhìn hắn? Ta tựu cố ý cùng Đại Ngưu ca nói chuyện, cũng không có để ý đến hắn, sau đó hắn đi vào phòng tắm, chừng một chén trà sau, ta nghe thấy thanh âm của thiếu gia ở bên trong hô thật lớn: "Cứu mạng, nhanh cứu mạng, ta đã nhảy dựng lên..."

Thôi Quan đại nhân đột nhiên tinh thần tỉnh táo, hắn ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời truy hỏi: "Chờ một chút, từ khi Trương Thập Tam tiến vào phòng tắm, đến khi thiếu gia các người lớn tiếng kêu cứu, trong đó bao nhiêu thời gian, ngươi lập lại lần nữa"

Tiểu Địch nghiêng đầu rất chăm chú suy nghĩ, khẳng định đáp: "Một chén trà, là thời gian một chén trà, bởi vì lúc ấy Đại Ngưu ca đang kể chuyện cười cho ta, hắn nói có một người trong nhà nghèo, ngay cả cái tên cũng không có, về sau đã ở rể vào một nhà gọi là Tỷ gia, từ đó về sau người khác đều gọi hắn là Tỷ phu. Có một lần, hắn cùng người lên tòa án, xin người

ghi đơn kiện, người ta hỏi hắn: "Ngươi tên là gì", hắn nói ta gọi là Tỷ phu...”

Bọn nha dịch đầu thấp hơn, cái cằm đã sắp chống đến ngực mình, Triệu Thôi Quan cũng có chút không thể nhịn được nữa, nhưng mà Tiểu Địch cô nương này trông ngọt ngào, bộ dáng ai trông thấy cũng không thể phiền, Thôi Quan đại nhân trong nhà có bốn đứa con, cũng chỉ có một đứa con gái nhỏ, cho nên bình thường sủng ái nhất là các cô gái nhỏ, Tiểu thư Triệu gia cùng Tiểu Địch niên kỷ cũng không sai biệt lắm, Triệu đại nhân trông thấy cũng yêu mến, cũng không đành lòng bày ra quan uy đến mắng nhiếc nàng, đành phải chống hai khuỷu tay lên, đưa tay ôm đầu, làm ra bộ dáng đau khổ không chịu nổi.

Tiểu Địch sinh động như thật nói: “Đơn kiện đưa tới trong nha môn, Huyện thái gia thăng đường đã hô: "Truyền tỷ phu lên đường!" thế là các công sai trong nha môn đã cùng một chỗ hô lên: "Mời cô lão gia lên đường!". Huyện thái gia tức giận nói: "Lũ khốn kiếp các ngươi, cái gì mà cô lão gia!" công sai nói: "Lão gia, tỷ phu ngài không phải là cô lão gia của chúng ta sao?"

Đám nha dịch trái phải chống thủy hỏa côn, nguyên một đám mặt đỏ bụng trướng, như là cóc đang vận khí vậy, lục án thư kí bả vai rung động, bút ở trong tay ở trên không trung xoay loạn mà không hạ xuống được, Thôi Quan đại nhân ngẩng đầu, không thể làm gì được nói: “Ngươi là nói, Trương Thập Tam tới hỏi thiếu gia các ngươi có phải là đang tắm rửa, ngươi cố ý cùng Đại Ngưu ca nói chuyện không để ý tới hắn, sau đó hắn bước đi về phía phòng tắm, lúc này Đại Ngưu ca bắt đầu kể chuyện cười cho ngươi nghe, chờ ngươi nghe xong cái truyện cười này, thì chợt nghe thấy thiếu gia nhà các ngươi đang hô to cứu mạng, có phải không?”

Tiểu Địch ngạc nhiên nói: “Đúng vậy! Thì ra lão gia đã biết, sớm biết người đã biết như vậy, ta cũng không cần kể lại cẩn thận như vậy”

“Ầm” một tiếng, một nha dịch bên cạnh thủy hỏa côn trong tay rơi xuống đất, hắn vội vàng đỡ mũ xoay người nhặt lên, hướng về phía Triệu Thôi Quan hạ thấp người xin lỗi.

Thôi Quan đại nhân liên tiếp hít sâu vài cái, lúc này mới bình tĩnh quan dung, trầm giọng nói: “Tốt, Tiểu cô nương, nói xuống nữa, nói xuống nữa, sau khi nghe được tiếng kêu cứu ngươi làm như thế nào? Những chỗ này nhất định phải nói cẩn thận, không thể có nửa điểm sơ hở, bằng không, một khi bởi vì ngươi có chỗ giấu diếm mà bỏ lỡ hung phạm, Tiểu cô nương, ngươi sẽ bị kiện”

Tiểu Địch gật đầu nói: “Ừm! Nghe được hô cứu mạng, chúng ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, thế là đã cùng một chỗ chạy tới, thoáng cái đã xông vào phòng tắm, sau đó chúng ta đã nhìn thấy thiếu gia vung mạnh giá áo trong tay, như phát điên mà nhảy qua nhảy lại, trên mặt đất có một vũng lớn máu, ngay sau đó chúng ta đã nhìn thấy Thập Tam Lang nổi ở trong bồn tắm, con mắt trừng lên thật to, chúng ta đã sợ tới mức kêu lên, cùng thiếu gia cùng một chỗ nhảy qua nhảy lại..."

Thôi Quan đại nhân hai tay vịn án, thân thể có chút nghiêng về phía trước, chuyên chú nói: “Ở đây phải nói cẩn thận một ít, trong phòng lúc ấy có bóng dáng của hung thủ hay không? Có rơi lại binh khí gì hay không, thiếu gia các ngươi lúc ấy bộ dáng là gì, có ăn mặc chỉnh tề không?”

Tiểu Địch nháy mắt mấy cái nói: “Hung thủ đã chạy rồi, làm sao có thể còn ở đó, hắn nếu còn ở đó, chúng ta nhất định đánh chết hắn, Thiếu gia à, thiếu gia đang tắm rửa, làm sao có thể mặc quần áo..."

Thôi Quan đại nhân ánh mắt ngưng tụ, truy hỏi: “Thật sao? Thân không mảnh vải che thân sao?"

Tiểu Địch khuôn mặt nhỏ nhắn có phần đỏ lên: “Ừm! Là... là...”

“Không có là là! Nơi này không thể hàm hồ, nói rõ ràng, rốt cuộc là có hay không?”

“Đúng!”

“Ừm, vậy tóc hắn, là buộc hay vẫn rối tung”

“Người ta còn chưa có chải đầu cho thiếu gia, đương nhiên là tóc tai bù xù”

“Ừm... rõ rồi. Nói tiếp, nói tiếp, phía dưới ra sao?"

Tiểu Địch chần chờ một chút, thẹn thùng cúi đầu xuống, vân vê góc áo của mình, thẹn thẹn thò thò nói: “Đại lão gia, người ta còn là một cô nương chưa lấy chồng, phía dưới... phía dưới thật sự không có ý tứ nói cho người khác..."

“Ha ha ha...” Cả sảnh đường công sai cũng nhịn không được nữa, đều ôm bụng cười to.

Thôi Quan đại nhân đỏ bừng mặt, cơ thịt trên gò má tức giận co giật nửa ngày, rồi mới

chán nản xua tay nói: “Ngươi... xuống... đi xuống đi”

“Chờ một chút!"

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng

Chương 17: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Banlonghoi. com

“Thúy Vân cô nương, thiếu gia các ngươi có cừu nhân gì không?”

“Hồi lão gia, thiếu gia của chúng ta tri thư đạt lễ, hòa thiện với láng giềng, làm người biết xử sự, an phận thủ mình, cũng chưa từng nghe nói thiếu gia nhà ta cùng người nào kết thù kết oán...”

Đổi là Thúy Vân nha đầu đi lên, triệu Thôi Quan chấn chỉnh lại tinh thần, tiếp tục hỏi han, Phùng Tây Huy thì ở một bên âm thầm tự định giá: “Từ tình huống của những người hầu Dương phủ này nói ra cho thấy, từ khi Trương Thập Tam tiến vào phòng tắm, cho đến khi Hạ Tầm hô to cứu mạng, thì chừng một chén trà. Sau đó bọn hạ nhân đuổi tới phòng tắm, lúc này trong phòng đã một màn bừa bãi, quần áo dụng cụ tắm vứt rơi vãi trên đất, bọn họ vội lấy quần áo cho Dương Văn Hiên thay, rồi đem gia nhân hộ viện gọi đến bao quanh bảo vệ cho hắn.

Tiếp đó có người báo quan, Trương, Vương hai vị tuần kiểm đang ở tại đầu đường tuần tra nghe nói tiến đến xem xét hiện trường, lại cho người hồi phủ nha báo lên trên, Dương Văn Hiên trong cả quá trình không có rời đi qua, trong phòng tắm cũng một mực không có ai ra vào nữa. Sau khi các bộ khoái tiến đến, đối với phòng tắm cùng cả vườn hoa hậu viện đều đã cẩn thận tìm tòi qua, một cây châm cũng không khả năng trốn đi, nếu có hung khí, không có khả năng dấu ở trong trong phòng tắm hoặc tiện tay ném ra vườn hoa ở bên ngoài cửa sổ.

Như vậy mà nói, Hạ Tầm sẽ không có hiềm nghi gì, Hắn không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy, giết chết một người, lại mặc quần áo tử tế nhảy ra cửa sổ, đi xa xa giấu hung khí, lại quay về hiện trường cởi sạch quần áo, một lần nữa giả trang thành đang tắm. Lúc ấy người ở đó rất nhiều, những nô bộc Dương phủ này đều là thuê về, cũng không cùng Dương gia ký khế ước bán mình, không thể nào đều vì gia chủ mà che dấu một án mạng giết người, huống chi Hạ Tầm vừa tới Dương phủ, không có ai có thể tín nhiệm, hắn cũng không có lá gan đem chuyện lớn như thế phó thác cho bất luận kẻ nào"

Thật ra Phùng Tây Huy từ đầu đến cuối cũng không tin Hạ Tầm là hung thủ, chỉ là xuất phát từ bản năng chức nghiệp, đối với bất luận người nào có khả năng trở thành hung thủ, hắn đều phải trước tiên ở trong lòng tiến hành một phen điều tra. Hiện tại dự đoán Hạ Tầm có hiềm nghi hay không, chỉ là một loại thói quen nghề nghiệp.

Hạ Tầm không có hiềm nghi, đối tượng hoài nghi chân chính trong lòng của hắn liền hiện ra: Không quá khó đoán, thích khách kia lại như âm hồn bất tán, một lần nữa ra tay, lần này đã thất bại, hắn khi nào thì sẽ lại đến, người này... rốt cuộc là ai?

Càng nghĩ, càng không có nửa điểm chân tướng, hắn lắc đầu, cất bước rời khỏi phòng thẩm vấn.

Đuổi tới liễm phòng, cùng hai vị quan tuần kiểm ở đó đơn giản nói chuyện một lát, Ngỗ tác đã kiểm nghiệm xong, nâng người lên mà nói: "Người chết là bị một thanh lợi khí đâm trúng ngực bụng mà chết, bộ vị xác định phi thường tinh chuẩn, chỉ là một nhát đã đâm xuyên qua gan người chết, ngay cả tì tạng cũng bị thương. Từ vết thương trên người người chết mà thấy, ngoài rộng mà trong chật, miệng vết thương trơn nhẵn, từng bước co rút lại, dự đoán hung khí hắn là một loại binh khí chư chùy, chiều dài chí ít chừng một thước rưỡi. Trừ cái đó ra, trên người người chết chỉ có vài đạo vết xước rất nhỏ, hắn là trong giao đấu lưu lại, cũng không có phát hiện gì khác"

Phùng Kiểm Giáo xem ra tấm vải trắng chậm rãi che khuất hai mắt mở to của Trương Thập Tam, trong lòng thầm run sợ: "Thủ pháp giết người thật sắc bén thật chuẩn xác, Dương Văn Hiên chính là chết như thế, Trương Thập Tam lại cũng chết như thế, Dương Văn Hiên thì không nói, công phu quyền cước của hắn rất có hạn, nhưng Trương Thập Tam một thân võ công coi như không tệ, mặc dù là dưới tình huống trở tay không kịp lại kiêm tay không tấc sắt, nhưng mà dễ dàng bị người ta giết như vậy, thích khách này thân thủ coi như là rất cao"

Lần trước sau khi Dương Văn Hiên gặp chuyện, hắn từng âm thầm điều tra qua, nhưng không có phát hiện ra cái gì, không thể tưởng được "Dương Văn Hiên" vừa mới trở về thành, hung thủ lại đuổi theo không bỏ, vừa vuốt bộ ria mép tua tủa, các loại khả nghi xuất hiện lên trong lòng: "Dương Văn Hiên sau khi chết, chúng ta cũng không công khai tin người chết, hung thủ chưa phát giác ra kỳ quái sao? Tin tức 'Dương Văn Hiên' tiến đến Tá Thạch Bằng cũng không phải bí mật gì, chỉ cần có tâm, nhất định nghe được, vì sao thích khách không có đến đó dò xét đến tột cùng, hoặc là lại lần nữa hành thích? Nếu như nói hắn nhận định Dương Văn Hiên đã chết, hoài nghi quan phủ đang bày ra bẫy rập, hay hoặc là có người thay mận đổi đào, vì sao 'Dương Văn Hiên' vừa mới trở về thành, hắn còn chưa có cơ hội xác nhận những nghi vấn này, đã không thể chờ đợi được lại ra tay lần nữa?"

Phùng Tây Huy cho dù có cơ cảnh như thế nào, thì làm sao có thể đem sự kiện Hạ Tầm tự đạo tự diễn hành thích, đem lên trên người vị thích khách kia mà tìm nguyên nhân hợp lý cho được.

***

Trong phòng Thiêm áp, Châu Phán Đổng Hạo Thiên Đổng đại nhân đầy mặt tươi cười rót nước trà cho Hạ Tầm, rất kiên nhẫn nghe hắn dõng dạc kiêm nói năng lộn xộn mà kể lại vụ án,

Cái khổ chủ này cũng không phải dân chúng bình thường, hắn có công danh trong người, hơn nữa là thân sĩ nổi danh trong Thanh châu phủ, đây chính là dưới ban ngày ban mặt, có kẻ cầm dao bén tới tận cửa nhà, có thân hào sĩ tử mà không lo lắng mình sẽ trở thành đối tượng bị hại kế tiếp. Trị an ác liệt như thế đây chính là chuyện làm nhiều người tức giận, một khi 'Dương Văn Hiên' phát động bằng hữu sĩ lâm cùng thương giới kháng nghị, chuyện sẽ hóa lớn.

Làm quan muốn làm ra chút ít chiến tích, muốn thu thuế thu lương có lao dịch, thì tuyệt đối không thể rời khỏi sự ủng hộ của các phương sĩ thân môn, nếu để cho cả giai tầng thân sĩ này bất mãn, mặc kệ ngươi có mạnh đến cỡ nào, thì cũng phải đầu đầy đất mà ngoan ngoãn cút đi, ở tại địa phương, trừ khi là đang ở trạng thái chiến tranh, cần cưỡng chế vận dụng vũ lực triều đình quán triệt chính lệnh, nếu không những thân sĩ địa phương này năng lượng so với quan phủ còn muốn lớn hơn.

Hạ Tầm vừa sợ vừa giận, bộ dáng không thể bỏ qua nói: "Ban ngày ban mặt, lang lảnh càn khôn, thậm chí có người nhập phủ đệ ta công khai hành hung, mất đi Thập Tam Lang liều mình cứu chủ, vãn sinh ở trong phủ học qua một ít công phu quyền cước thô thiển, lúc này mới may

mắn thoát được một mạng, Hung đồ ngông cuồng như thế đại nhân nhất định phải vì vãn sinh làm chủ mới được"

Đổng Phán quan vội hỏi: "Dương công tử, xin thoải mái tinh thần, hung ngoan như thế, Thanh châu phủ ta tuyệt sẽ không buông tha, bổn quan nhất định sẽ đem hắn tập nã quy án, trả lại cho người một công đạo. Công tử thời gian gần đây có cùng người kết thù kết oán hay không, đối với hung thủ kia có cảm giác quen thuộc hay không?"

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Không có, vãn sinh đối với thích khách kia cũng không có ấn tượng, cũng chưa từng cùng người kết thù kết oán. Vãn sinh lúc ấy đang tắm rửa, Trương Thập Tam tiến đến về phía vãn sinh bẩm báo một ít gia sự, đúng lúc này, hung thủ nhảy cửa sổ mà vào, mặc một thân áo xanh, khăn che mặt xanh, sử một thanh thiết trùy đen nhánh, vãn sinh bị dọa được không thể động đậy, may mắn Trương Thập Tam phản ứng nhanh, lập tức xông đi lên cùng thích khách giao đấu.

Thập Tam Lang bàn tay trần, bị hung đổ một trùy đâm trúng ngực, nhưng Thập Tam Lang sắp chết phản kích, một quyền giống như cũng đánh gãy xương sườn của hung đồ, hung thủ kêu lên một tiếng đau đớn, té ngã ra trên mặt đất, vãn sinh lúc này mới kịp phản ứng, cuống quít nhảy ra khỏi hồ, bắt lấy giá áo huy vũ tự bảo vệ mình, đồng thời lớn tiếng kêu cứu. Thấy gia nhân hộ viện trong phủ vãn sinh rất nhanh sẽ đến, tiểu sinh lại quơ giá áo khiến cho hắn tiếp cận không được, hung thủ kia liền từ cửa sổ thoát ra, bỏ trốn mất dạng"

"Ừm..." Châu Phán đại nhân chân mày nhíu lại, tay vuốt chòm râu trầm ngâm không nói.

Hạ Tầm liếc nhìn hắn, nâng chung trà lên tới dưới mũi, trầm thấp ngửi ngửi hương trà, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng một lần: Nhân chứng, vật chứng, động cơ gây án, các phương diện đều không có vấn đề, từ đêm qua bí mật chuẩn bị, đến sáng nay dẫn Tiểu Địch đi dạo phố chọc giận Trương Thập Tam, do đó dụ hắn chủ động đưa tới tận cửa, toàn bộ quá trình cũng không có bất luận sơ hở gì, thế là trong lòng càng thêm thản nhiên.

Một nha dịch lặng lẽ đi tới, ở bên tai Châu Phán đại nhân trầm thấp nói mấy câu, hiển nhiên là đang báo cáo tình huống xử lí của Thôi Quan đại nhân thẩm tra ở bên kia, Đổng đại nhân gật gật đầu, phất tay cho nha dịch lui xuống, đối với Hạ Tầm nói: "Dương công tử, thẩm vấn đối với gia nhân tôn phủ đã kết thúc, hiện tại bọn họ đang ở tại cửa nha môn đợi, công tử trước tiên có thể trở về, nếu như vụ án có tiến triển gì, bổn quan sẽ lập tức thông báo cho người"

“Tốt, hy vọng Châu Phán đại nhân sớm ngày bắt được hung thủ, vãn sinh cáo từ”

“Ừm... Châu phán đại nhân lại dặn dò: “Bổn quan tất nhiên sẽ toàn lực tập nã hung thủ, chỉ là trong lúc này, công tử ra vào cũng phải chú ý an toàn, đem theo nhiều gia đinh hộ viện, bổn quan cũng sẽ cho các sai dịch tuần bộ tại phụ cận tôn phủ tăng mạnh tuần tra”

“Vãn sinh hiểu rồi, cáo từ"

Châu Phán đại nhân đưa đến ngoài cửa, ngẩng đầu trông thấy Phùng Tây Huy đang đứng ở bên cạnh hành lang, nhân tiện nói: “Phùng Kiểm Giáo, thay mặt bổn quan đưa tiễn Dương công tử”

Hạ Tầm cùng Phùng Tây Huy sóng vai ra khỏi nhị đường, vượt qua đại đường, bước chậm qua Nguyệt đài, mắt thấy phía trước chính là các dụng cụ chuyên môn như tứ lương bát trụ, ngũ lẫm tứ chuyên, đoạn hành lang chính giữa không còn người nào khác, Hạ Tầm lập tức sụp bả vai, mặt khổ sở cầu khẩn nói: “Phùng đại nhân, cầu ngài khai ân tha cho thảo dân rời đi thôi, thảo dân sao biết Dương Húc này ngồi ở trong nhà cũng có kẻ xấu đến giết, thảo dân thật sự không dám đi làm gì đó nữa, đi xin cơm sống qua ngày tốt xấu gì thì tính mạng cũng được bảo vệ, đại nhân khai ân..."

“Câm miệng!”

Phùng Tây Huy sắc bén quát lên, vội vàng quét mắt nhìn quanh, khẽ nói: “Hiện tại hối hận, đã muộn rồi. Đừng quên, án trạng do ngươi tự tay viết đồng ý còn đang ở trong tay bổn quan, nếu như ngươi không nghe theo bổn quan phân phó, bổn quan bất cứ lúc nào cũng có thể đem ngươi đưa lên pháp trường. Muốn từ một tiện dân biến thành Cẩm Y Giáo úy như ta, một điểm phong hiểm cũng không gánh, có thể sao?”

Hạ Tầm rụt rụt cổ, không dám nói lời nào nữa, Phùng Tây Huy lại hoãn lại thanh âm nói: “Ngươi không cần sợ hãi, Châu Phán cùng Thôi Quan hai vị đại nhân đều cực kỳ coi trọng án này, nhất định sẽ triệu tập bộ khoái có khả năng nhất chăm chú tập nã hung thủ, kẻ xấu không có đắc thủ, lại đã kinh động quan phủ, tất nhiên sẽ lẩn trốn không dám vọng động, ngươi trước mắt chắc là không có nguy hiểm gì”

Hạ Tầm vẻ mặt đau khổ nói: “Cho dù trước mắt không có nguy hiểm... còn sau này?”

Phùng Tây Huy trách mắng: “Ngươi xem các bộ khoái đều là bất tài sao? Đây không phải

đang tập nã hung phạm sao, ngươi sau khi trở về, trong phủ thêm nhiều gia đinh hộ viện, tận lực không cần phải ra khỏi cửa, ban đêm thay đổi chỗ nghỉ, tận lực bảo đảm an toàn của chính mình"

Hạ Tầm nói: "Không ra khỏi cửa? Ta cũng muốn, nhưng mà có thể sao? Dương thiếu gia đóng cửa tránh ở trong nhà thì làm sao buôn bán? Tề vương thọ yến có đi hay không? Các bằng hữu nghênh đón đưa đến thì có đi hay không..."

"Được rồi được rồi, đừng có tố khổ nữa. Ra khỏi cửa thì mang nhiều bảo tiêu hộ viện là được, thích khách kia làm người cơ cảnh, nhìn thủ đoạn của hắn, đều là phải suy nghĩ thành bại trước, trước đó tìm đường lui cho tốt mới động thủ, hắn dám ở trước mặt mọi người động thủ sao? Nếu muốn làm đại sự, thành đại công, hướng đại phú quý, sao có thể không có phong hiểm được, ngươi làm tên khất cái, cho dù có thể sống một ngàn năm, còn có cơ hội hưởng dụng một ngày khoái hoạt như thần tiên này sao? Bao nhiêu người cả đời cắm đầu làm ăn, cũng không có được chuyện tốt như vậy, không đáng để ngươi đánh cược một lần sao? Có gì mà phải phàn nàn, thật sự là bùn nhão bôi không thành tường!"

"Ơ... dạ! Tiểu... tiểu nhân biết rồi! " Hạ Tầm lúng túng nói.

Phùng Tây Huy mặt giãn ra nói: "Như vậy mới đúng, ngươi trở về đi, Trương Thập Tam đã chết, sau này có chuyện gì, ngươi trực tiếp bẩm báo cho ta, nếu ngươi gặp chuyện, thân phận ta đây tiếp cận ngươi, cũng phải có lý do phù hợp"

"Dạ! Vậy... tiểu nhân cáo từ"

Hạ Tầm theo bậc thang đi xuống, ở bên ngoài cửa phủ đứng lại, xoay người lại hướng về phía Phùng Tây Huy ôm quyền chắp tay, cất cao giọng nói: "Đại nhân dừng bước, vãn sinh cáo lui!"

"Công tử đi thong thả" Phùng Tây Huy dừng bước, cũng chắp tay.

Tiếu Quản sự sớm đã đợi ở bên ngoài vừa thấy thiếu gia đi ra vội dẫn theo Tiểu Địch, Thúy Vân, Lưu bà tử cùng Đại Ngưu một đám hạ nhân vội vàng đưa xe ngựa tiến đến nghênh tiếp.

"Đi, về nhà!"

Hạ Tầm véo áo bào, vào trong xe ngồi vào chỗ của mình, đem cái chữ nhà này nói đặc biệt nặng, nhìn quanh xe ngựa, tôi tớ đi theo, duy chỉ có thiếu Trương Thập Tam đáng ghét kia, Hạ Tầm trong lòng một hồi thoải mái, hiện tại cuối cùng cũng có một chút cảm giác đương gia tác chủ.

Xe ngựa khởi động, hắn lại vô ý thức nhìn lại, Phùng Tây Huy vẫn đang đứng ở phía trên thềm son, thấy hắn quay đầu lại, thì hướng về phía hắn mỉm cười, Hạ Tầm nghiêng đầu sang chỗ khác, trong mắt nổi lên một tầng âm u: “Kế tiếp, nên đến phiên ngươi...”

Tiểu Địch cô nương kích động trùng trùng ở trong xe ngồi vào chỗ của mình cái mông cứ nhấp nhổm, liền không thể chờ đợi được cùng thiếu gia ca ca chia sẻ cảm thụ của nàng: “Thiếu gia, người ta đời này vẫn là lần đầu tiến phòng chờ, hì hì, bên trong thật dễ coi, trong phòng cái gì đều không có, cùng người ta nghĩ hoàn toàn không giống nhau, thật chán ghét, quan sai đại ca còn không cho người ta nói chuyện..."

“Ồ? Thiếu gia, người tại sao nhắm mắt lại? Còn đang sợ hãi sao, đừng lo lắng, Tiểu Địch sẽ bảo vệ thiếu gia”

Hạ Tầm muốn cười, lại nhịn xuống, lắc lắc đầu nói: “Không có”

“Đó là mệt mỏi? Không thích Tiểu Địch nói chuyện? Thiếu gia không thích, vậy người ta không nói nữa”

Hạ Tầm mở to mắt, vuốt vuốt đầu nàng, mỉm cười nói: “Người thường nói, đời trước ngươi là người nào, đời này sẽ trái lại, muội nha, đời trước nhất định là một người câm, hay thiếu gia ta hại ngươi làm người câm, cho nên ông trời đem muội đánh xuống, đem những lời chưa nói đời trước đều nói cho thiếu gia nghe. Ha ha, muội nói đi, thiếu gia thích nghe''

Tiểu Địch vội bịt miệng: “Người ta không muốn nói, nói quá nhiều mà nói, vậy kiếp sau của người ta không phải lại phải làm người câm sao?”

“Ha ha, không nói thì không nói, thiếu gia ngủ một chút đã” Hạ Tầm bị nàng chọc cho cười ha hả, hướng lên trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiểu Địch:"... khụ... thiếu gia à, người ta còn tưởng rằng công đường tựa như Diêm La bảo điện như người kể chuyện nói chứ, có nồi chảo, có đao búa, đinh lớn, ròng rọc... nhưng một chút cũng không giống, những công sai đại ca kia cùng quan lão gia đều rất hòa khí, người ta

vừa lên đường, bọn họ đã không ngừng cười, cũng không biết có cái gì buồn cười, về sau...”

***

Trước cửa Dương phủ, một người thọt đầu đội nón trúc khập khiễng đi qua. Nón trúc kéo trễ tới ngang chân mày, chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt của hắn, gò má giống như đao gọt, dưới hàm để râu xanh rì.

Người thọt đi sát ven đường, đi phi thường thong thả, hắn ở ven đường thở hào hển dừng lại, khi tay vịn nón trúc, ánh mắt nhanh chóng hướng về phía bên này phố nhìn lướt qua, Hai bộ khoái đang án lấy yêu đao chậm rãi bước thong thả đi tới, nhìn thấy người nhà quê hoặc là nam nhân cao lớn có lực, ánh mắt liền cực kỳ cảnh giác, hiển nhiên bởi vì Dương phủ phát sinh án ám sát, quan phủ đã tăng mạnh tuần tra ở con đường này nhất là phụ cận Dương phủ.

Người thọt có chút cúi đầu, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, lộ ra một tầng ý vị âm lãnh hung ác.

Đối với Dương Văn Hiên sống hay chết, hắn một mực cảm thấy rất hoang mang, hắn không tin mình sẽ thất thủ, một đao kia tại trấn Vân Hà, hắn tinh tường nhất định sẽ lấy mạng của Dương Văn Hiên, nhưng Dương phủ lại có thể không có truyền ra tin Dương Văn Hiên chết, trong phủ cao thấp tất cả đều rất bình tĩnh. Khi tiểu thư biết được Dương Văn Hiên không có chết, mà là đi Tá Thạch Bằng trại, hắn còn phi thường khẳng định nói cho tiểu thư, cái này nhất định là Dương gia hoặc là quan phủ bố cục, trấn an tiểu thư phải vững vàng, chớ để rơi vào cái bẫy của quan phủ bày ra.

Nhưng hơn mười ngày sau, Dương Văn Hiên đã trở lại, lại có thể vui vẻ trở lại, đừng nói là chết, mà ngay cả bộ dáng thụ qua thương thế cũng không có.

Tiểu thư đã cho hắn cái tát, trên mặt không đau, nhưng mà đau nhức trong lòng. Hắn không cách nào dễ dàng tha thứ tiểu thư cho rằng hắn nhát gan sợ chết, căn bản không có ra tay, lại nói dối đã giết chết Dương Văn Hiên. Tiểu thư chính là thần trong lòng hắn, hắn không thể để cho thần của mình sẽ hoài nghi sự trung thành của mình, hắn sẽ chứng minh sự trung tâm của mình, nhất định sẽ!

Mắt thấy bộ dáng sinh long hoạt hổ của Dương Văn Hiên, ngay cả hắn cũng có cảm giác hoảng hốt một đao kia của mình xác thực thất thủ, nhưng nhiều lần tự định giá, cũng là không thể. Chẳng lẽ là Dương gia cùng quan phủ tìm một người mạo danh thế thân? Mục đích là ở

đâu? Là để dụ mình ra tay một lần nữa sao? Nhưng nào có chuyện trùng hợp như vậy, Dương Văn Hiên vừa mới chết, lập tức tìm được một người cùng hắn giống như đúc, việc này cũng quá không thể tưởng tượng!

Tiểu thư nói phải bình tĩnh, muốn tra ra người này thật giả, trước đó không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng hắn không nghĩ như vậy, tiểu thư cho hắn một cái tát! Tiểu thư mắng hắn là người nhu nhược! Tiểu thư nói hắn là vô năng phế vật! Hắn chịu không được ánh mắt xem thường khinh bỉ của tiểu thư đối với hắn.

Hắn không phải là một người quá thông minh, hắn không nghĩ ra mấu chốt Dương Văn Hiên chết mà sống lại, vậy hắn dứt khoát sẽ không suy nghĩ: “Ngươi đã sống, ta lại giết ngươi một lần nữa là được!" Đơn giản cỡ nào? Người không thông minh nghĩ gì luôn rất trực tiếp, rất đơn giản, mà biện pháp trực tiếp, đơn giản, bình thường lại luôn là biện pháp hữu hiệu nhất.

Nhưng hắn còn chưa có ra tay, lại có người đoạt trước hắn xuất thủ, cái tiểu tử nửa đường xuất hiện này không có giết chết Dương Văn Hiên chính chủ này, lại giết chết một người hầu thiếp thân của hắn, đến nỗi đả thảo kinh xà, làm hại hắn cũng không còn cơ hội xuất thủ, thật là một đồng nghiệp ngu như heo.

Nhưng mà không có vấn đề gì, cũng có thể đợi đến cơ hội, hắn nhất định sẽ tự tay giết Dương Văn Hiên, lúc này đây, hắn muốn đem đầu của Dương Văn Hiên xách trở về, cho tiểu thư trước mặt xem rõ ràng, hướng về phía tiểu thư chứng minh sự trong sạch của hắn!

Nhưng mà, trước khi động thủ, hắn nhất định phải cực kỳ thận trọng. Hắn không sợ chết, chỉ cần tiểu thư phân phó một tiếng, cho dù bảo hắn đi giết hoàng đế, hắn cũng sẽ không chút do dự xông vào Kim Loan điện, nhưng hắn không thể để cho tiểu thư rước lấy nửa điểm phiền toái, tất phải làm được sạch sẽ gọn gàng, bất lưu chút nào hậu hoạn!

Hai tuần bộ tựa như chú ý tới hắn, bắt đầu hướng về phía hắn nhìn qua, người thọt cơ cảnh xoay người, bước đi thong thả đến chỗ bán đồ ăn ven đường, muốn mua nửa cân đầu heo, hai cái lỗ tai heo, chủ quán đem đầu heo cùng tai heo tinh tế cắt ra, xối lên dầu vừng, lại lấy lá sen bao hết, lấy dây cột lại, người thọt xách trong tay, liền khập khiễng hướng về phía xa xa mà đi đến...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tại Hành Động

Chương 18: Tại hành động

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Hạ Tầm khi trở lại Dương phủ, trước cửa Dương gia đã là ngựa xe như nước, tân khách như mây. Một số thân sĩ Thanh châu hoặc là bạn học. sau khi nhận được tin tức đã chuẩn bị lễ vật đến thăm, thoát thân không ra đành cho gia nhân cầm bái thiếp tới gặp. mời hắn dự tiệc, vì hắn bày rượu an ủi. còn có rất nhiều chưởng quỹ các cửa hàng của Dương gia. nguyên một đám lo lắng tình huống của ông chủ. cấp tốc thở hồng hộc chạy đến xem đến tột cùng là thế nào.

Hạ Tầm vừa thấy nhiều gương mặt lạ hoắc như vậy. nhất thời có điểm cháng váng đầu óc. mà ngay cả gương mặt quen nhất thời cũng nhận thức không ra, cũng may nhiều người cũng có chỗ tốt của nó. hắn không cần đi đối phó với tất cả. những bằng hữu này mỗi người cũng nói không được mấy câu. hơn nữa Dương Đại thiếu gia vừa mới gặp chuyện dưới sự hoảng sợ thần sắc cũng tốt. ngôn ngữ hành động mặc dù có chút gượng gạo. có chút mất tự nhiên, cũng không có người nào cho là kỳ quái.

Thật vất vả mới đem những người khách này đối phó tiễn đi. Hạ Tầm đã mệt đến tình trạng kiệt sức. đến buổi tối. Tiếu Quản sự lại thay đổi chỗ ở cho hắn, bốn hộ viện tạo thành một vòng cảnh vệ nhỏ. chi chiếu cổ tiêu viện chỗ của hắn nam đinh nữ bộc trong phủ người người đều trang bị mõ. bồn sắt. côn gỗ. cương xiên hoặc để báo động, hoặc là vũ khí đánh nhau, ầm ầm giằng co hơn một canh giờ mới an bài xong, mới để cho vị đại thiếu gia này có thể nghỉ

ngơi.

Trời đã sáng, ánh sáng như hỏa xuyên thấu qua cửa sổ hắt vào trong phòng. Hạ Tầm mở mắt vừa muốn ngồi dậy, trông thấy trong phòng có chút lạ lẫm. không khỏi cả kinh, vừa muốn tung người nhảy lên, mới nhớ tới lại thay đổi chỗ ở. lúc này mới buông lỏng thân thể, nằm trở lại trên gối: "Muốn làm Dương Văn Hiên này. chiếm dụng thân phận của hắn kế thừa tài sản của hắn. thật đúng là không đễ dàng..

Hạ Tầm cười khổ thở dài một tiếng: "Gông cùm bên người đã bị thanh trừ. nhưng uy hiếp đến từ Cẩm y vệ cũng không từ đó mà bỏ qua, trước mắt cục diện khẩn trương mặc dù là chính mình tạo thành, nhưng thích khách, chân chính, khó bảo toàn không đang âm thầm sẵn sàng hành động, người phải đối phó còn nhiều lắm, nguv hiểm tính mạng bất cứ lúc nào cũng sẽ có. từng bước mạo hiểm. sát khí trùng trùng!"

Thật ra bắt đầu từ khi ký lên tờ giấy kia, đáp ứng vì Cẩm y vệ ra lực. hắn đã thấy không thể thoải mái được nữa. Đám người Phùng Tổng kỳ rõ ràng là hoạt động không thể cho người khác biết, đối với mình tuy miệng hứa hẹn. nhưng lại là chủ ý không tốt lành gì. Hắn chi có thể giả vờ ngây ngốc, thời khắc cận thân nhất cử nhất động của mình, ở trước mặt Cẩm y vệ. hắn ngôn hành cử chỉ phải phù họp bộ dáng một nông dân không đọc sách ít kiến thức, mà ở trước mặt người khác thì phải phù họp bộ dáng vị thư sinh Thanh châu, cự phú hào kia, song trọng ngụy trang, khiến cho hắn như lâm vào vực sâu. như vào băng lạnh.

Nhưng hắn cam chịu như thế.

Hắn khi ở tại thôn Tiểu Diệp, tuy nghèo khó. lại sống cực kỳ thoải mái, nhưng mà cái loại thoải mái này. lại là địa vị xã hội ti tiện, cuộc sống nghèo khó khốn khổ. vĩnh viễn không có tương lai để trá giả. Thời gian như vậy mặc dù sống lâu trăm tuổi thì có ý nghĩa gì? Tính mạng có ý nghĩa không ở tại nó dài bao nhiêu, mà ở tại nó dài và rộng bao nhiêu, cho nên hắn rời đi. hắn muốn đi đầu nhập Yến Vương, thay đổi vận mệnh của mình.

Hắn hiểu rằng con đường này biến số rất lớn, hung hiểm cũng rất lớn. có thể như nguyện đi tòng quân hay không? Có mệnh sống đến ngày nào đó Chu Lệ thành công hay không? Có phải là Chu Lệ thành công cũng có ý nghĩa hắn cũng thành công hay không? Lý trí ngẫm lại, cũng không phải Yến vương làm hoàng đế, binh lính của hắn cũng mỗi người gà chó lên trời.

Huống chi đao thương không có mắt, chưa từng có một thần tiên nào hướng về phía hắn

cam đoan sẽ phù hộ hắn gặp nạn bất tử. gặp dữ hóa lành, đại phú đại quý. cả đời thái bình. Một năm này, hắn nếm qua khổ. chịu qua đói. qua được bệnh nặng, còn có một lần thiếu chút nữa ngâm nước mà chết, hắn sớm đã từ bỏ bất luận ảo tưởng gì không thực tế. Hắn đã rõ ràng, hắn ngoài ý muốn đi tới thời không này. chỉ là trong thiên có chút nhân tố ngẫu nhiên trùng họp tụ họp cùng một chỗ đã sáng tạo ra một kỳ tích, cũng không có nghĩa là từ đó về sau sẽ có thần phật đầy trời phù hộ. hắn chỉ là một giới nhục thể phàm thai, tất cả đều phải dựa vào chính mình, hôm nay hắn còn sống, có lẽ ngày mai sẽ chết đi. không có ai biết hắn đã tới. đã sống qua.

Bởi vậy. khi cơ hội mà hệ số nguy hiểm so với đi theo Yến vương tạo phản nhỏ hơn, sau khi thành công hồi báo lại có tính chân thật hơn xuất hiện, hắn lập tức nắm lấy. Từ ngày đó. hắn liền quyết định làm một gián điệp hai mặt, đồng thời vì Cẩm y vệ nằm vùng, cũng vì tương lai của chính mình. Giết chết Trương Thập Tam chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn. Kế tiếp, Phùng Tông kỳ, An viên ngoại cùng Lưu Húc ba người này đều phải chết, đây là căn bản để hắn sống yên ổn, nhược điểm đã bị người nắm trong tay. cho dù Cẩm y ngọc thực, cuộc sống hàng ngày cũng sẽ khó có thể bình an. Huống chi bốn người này đối với hắn căn bản không có ý tốt gì. Trải qua một phen sinh tử Hạ Tầm so với bất luận cái gì cùng đều rõ ràng đạo lý này, lòng dạ đàn bà, hắn sẽ không đi làm.

Chỉ là giết Trương Thập Tam dễ dàng, giết Phùng Tổng kỳ thì khó khăn. Trước khi giết hắn, phải xác định hắn không có đem thân phận chân chính của mình để cho nhiêu người khác biết, phải xác nhận vị trí của phần trang chi kia trước, Phải nghĩ biện pháp sau khi giết chết hắn thì không làm cho hai người còn lại hoài nghi mình, hoặc là dứt khoát bộ trí một ván lớn hơn, đem ba người này cùng một chỗ diệt trừ, Còn có thích khách kia nữa. để khỏi ngày ngày đề phòng, thì phải đem hắn dẫn đến...

Ngàn đầu vạn tự. khó khăn dường như rất nhiều...

Hạ Tầm nhíu mày: “Ba phần thiên định, bảy phần dựa vào dốc sức mà làm. thích liều mạng mới có thể thắng! Cũng đánh chơi một phen!”

“Thiếu gia...”.

Vừa thấy Hạ Tầm từ trong phòng đi ra, một thân chỉnh tề. Tiểu Quản sự sớm đã đợi ở tại đó lập tức hướng về phía hắn hạ thấp người thi lễ. Tiêu Kính Đường cho tới bây giờ đều là như vậy. cũng không bởi vì thiếu gia kính hắn một tiếng “Tiêu thúc”, mà quên đi bổn phận của

mình.

“Tiểu thúc"’ Hạ Tầm trên mặt lộ ra nụ cười, đối với lão gia nhân trung thành, bổn phận này. hắn kính ý là phát ra từ nội tâm.

“Thiếu gia. lão Tiếu hạch toán cả đêm. phủ chúng ta hộ viện vẫn quá ít. nhân thủ có hạn. bản lãnh cũng có hạn. thật sự làm cho người người không yên lòng. Người xem chúng ta có nên mời thêm vài võ sư tới hay không?”

HạTầm nói: “Được, việc này Tiếu thúc đi làm đi”.

“Vâng, trên đất Thanh châu ta, có Tam gia võ quán, thanh thế lớn nhất chính là Bành gia võ quán. Bành gia võ quán dạy dỗ ra đệ tử tuy nói sinh quý giá chút ít. nhưng đều là có kỹ năng chân chính, ta nghĩ, thà rằng dùng nhiều chút ít tiền, an nguy của thiếu gia vẫn quan trọng hơn”.

Hạ Tầm gật đầu nói: “Tốt. đi Bành gia võ quán mời những người này đến đây đi”.

Tiếu Quản sự kính cần nói: “Một lát nữa sau bữa sáng, ta sẽ đi một chuyến, ta đi gọi Tiểu Địch hầu hạ thiếu gia thay quần áo”.

“Chờ một chút” Hạ Tầm gọi hắn lại: “Tiếu thục. những ngày này ta rời đi. có khách nào đưa tới bái thiếp thiếp mời, ngươi đi lấy ra, ta muôn xem thử. Còn nữa, đích thân đăng môn. không lưu thiệp, tận lực ngẫm lại. chớ để sơ hở cái nào. trong chốc lát cũng đêu nói cho ta nghe một chút”.

Tiếu Quản sự kinh ngạc nói: “Thiếu gia đây là muốn..

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Đến mà không gặp. cũng là phi lễ”.

Vân Môn sơn nam thành Thanh châu, trong núi có một khe hang, thâm sâu không lường được, dưới đó thường có sương mù bốc lên. giống như mây trắng mềm mại bốc lên không, cũng là kỳ quan, cho nên Vân Môn sơn mặc dù không cao. nhưng cũng trở thành một tòa danh sơn. Thiên hạ danh sơn có nhiều hang đá điêu phật. ít có tượng đá đạo gia. nhưng trên Vân Môn sơn đã có một chỗ tượng đá đạo gia như vậy. tạc một pho tượng nằm của đạo gia đại thành Phù Diêu tử Trần Đoàn thuộc năm đâu Bắc Tống.

Dân bản xứ nói: “Sờ sờ đầu Trần Đoàn, cả đời không phát sầu. sờ sờ đít Trần Đoàn, cả đời không sinh bệnh”. Thế là Trần Đoàn lão tổ đầu cùng mông hiện tại đều đã trở nên sáng

loáng tỏa sáng, phảng phất như làm bằng ngọc vậy. Phùng Tây Huy hiện đang đứng ở mặt trước chỗ tượng Trần Đoàn nằm. bàn tay dày đặc vết chai nhẹ nhàng mơn trớn đạo kế bằng đá của Trần Đoàn lão tổ đã bị sờ đến trơn bóng như ngọc.

Trong động âm lảnh hôn ám. ở chỗ sâu trong trong động quật đằng sau tượng đá. một thanh âm thâm trầm nói: "Phùng Tông kỳ. ngươi tới rất đúng giờ".

Phùng Tây Huy ngẩng đầu lên. mơ bồ có thể thấy được một bóng người đang đứng sát ở vách đá trong động liền lui ra phía sau một bước, ôm quyền nói: "Xin hỏi đại nhân xưng hô như thế nào".

Người nọ cuống họng khàn khàn nói: "Ngươi không cần hỏi tên họ của ta. cũng không cần biết thân phận của ta. ta phụng lệnh đại nhân mà đến. sau này phụ trách chỉ huy hành động của các ngươi".

Phùng Tây Huy nói: "Vâng, Không biết đại nhân có gì phân phó".

Người nọ trầm giọng nói: "ít ngày nữa Tề vương đại thọ. trong kinh sẽ phái Hạ Sứ đến. Vị Hạ Sứ này sẽ mang đến một tin tức làm cho Tề vương rất không vui. bởi vì triều đình năm nay chi phí khẩn trương, khoản tiền mà Hộ bộ vốn nên cho Tề vương xây Vương phủ phải ké o dài chút ít thời gian nữa".

Phùng Tây Huy cũng không đặt câu hỏi. chỉ lẳng lặng nghe, người nọ ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Tề vương này, tính thích khoe khoang, đại thọ của hắn. các vương đô có Hạ Sứ. trước mặt mọi người nếu như Tề vương phủ bởi vì đó mà ngừng xây. với tính tình của Tề vương, tất sẽ xem như là đại sinh họa cho nên hắn nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp, bảo đảm vương phủ có thể tiếp tục thi công. Ngươi phải bày mưu đặt kế cho Dương Húc. sẵn sàng hướng về phía Tề vương dâng lên ba kế". "Mời nói!"

Người trong động đem ba kế nhận được từ La Thiêm Sự nhất nhất tự thuật một lần lại nói: "Đại nhân cẩn thận nghiên cứu qua tính tình Tề vương làm người, ba kế này. dùng kiêu căn cuồng vọng của Tề vương, lại kiêm tính tình muốn thành công, chỉ cần kiếm được tiền, hắn sẽ không kiêng kị".

Phùng Tây Huy nói: "Hạ quan tuân mệnh".

Người trong động ừm một tiếng, đột nhiên lại hỏi: 'Trương Thập Tam. là chết như thế

nào?”

Phùng Tây Huy cũng không ngoài ý, chuyện Dương Văn Hiên gặp chuyện đã truyền khắp thành Thanh châu, vị đặc sứ này tuy vừa tới không được mấy ngày, nhưng mà chỉ cần hắn cố tình, nhất định có thể nghe được, lập tức Phùng Tây Huy liền đem chân tướng sự tình cẩn thận nói một lần. sau một chút do dự. hắn lại đem chuyện Dương Húc tại trang riêng ở trấn Vân Hà gặp chuyện cũng nói ra. chỉ có điều cũng không nói gì đến Dương Húc đã chết tại chỗ. chỉ nói là thích khách ngộ sát thị thiếp Thính Hương của Dương Húc.

Người trong động sau khi nghe xong trầm ngâm một lát nói: “Tính toán của chúng ta. toàn bộ đều rơi ở trên người Dương Văn Hiên, người này tuyệt đối không thể có chỗ sơ xuất”.

Phùng Tây Huy thầm nghĩ: “Dương Văn Hiên... sớm đã sơ xuất không thể lại sơ suất được nữa”.

Nhưng mà lời này hắn cũng không dám nói ra. đừng nói hắn đang công tư lưởng tiện, Chủ ý mưu đoạt gia sản của Dương Húc. cho dù không có điểm tư tâm ấy. hắn cũng không muốn nói ra Dương Văn Hiên hiện tại là đồ giả mạo. lời nói như vậy tương lai một khi mưu sự không thành, hắn còn có thể thoát khỏi liên quan, đo người trong động này gánh chịu trách nhiệm, bằng không hắn cũng khó mà sống lảu được.

Phùng Tây Huy cận thận đáp: “Hung thủ một mực chỉ nhằm vào một mình Dương Văn Hiên hắn không thể nghi ngờ là Dương Văn Hiên đã kết thù riêng, nhưng mà người này rốt cuộc lai lịch ra sao. hiện tại chúng ta còn không cách nào xác định. Dương Văn Hiên có cửa hàng làm ăn không ít lại thay vương phủ kinh doanh rất nhiều mối buôn bán muốn để cho hắn tránh ở trong phủ không ra. chỉ sợ không được, ta đã dặn dò hắn thu thêm nhiều bảo tiêu hộ viện, để bảo đảm an toàn".

Người trong động trầm giọng nói: “Theo ngươi nói... thích khách kia thân thủ cực kỳ cao minh, hộ viện gia đinh bình thường, có thể hộ được an toàn của hắn sao? Đại nhân lệnh các ngươi tiến đến. hao phí thời gian mới nâng đở lên một người trở thành tâm phúc

Tề vương như Vậy, ngươi biết rõ có người đối với hắn bất lợi. còn muốn hời hợt như vậy, nếu như hắn thật bị người đâm chết. ngươi tới gánh chịu trách nhiệm này sao?”

Phùng Tây Huv ngần ngơ. giận dữ nói: “Đại nhân, cũng không phải ty chức không muốn bảo vệ an toàn của hắn. thật sự là ty chức trong tay không có nhân thủ có thể dùng, phượng

hoàng rơi cánh còn không bằng gà, hiện tại chúng ta đòi tiền không có tiền, cần nhân không có người, thế lực triều đình không dám mượn, còn phải trăm phươtng ngàn kế trốn tránh tai mắt quan phủ địa phương. Dưới tay hạ quan, chỉ còn lại có Lưu Húc cùng An Lập Đông hai người. Lưu Húc chỉ là người chạy việc. An Lập Đổng càng không để dùng được. Hôm nay Trương Thập Tam gặp chuyện. bên người ty chức không còn có nhân thủ đắc lực. ty chức cũng không thể nghĩ ra được biện pháp gì khác".

Người nọ xót xa nói: "Phùng Tây Huv. ngươi không cần hướng về phía ta tố khổ. ngươi thời gian có khổ. Khổ qua được đại nhân sao? Đại nhân đau khổ chèo chống đại cục. đã là cất bước khó khăn, phái không ra nhân thủ giúp ngươi. Dương Húc này đối với chúng ta mười phần quan trọng, ngươi ỡ Thanh châu nhiều năm. chẳng lẽ nghĩ không ra một biện phép thỏa đáng cam đoan hắn an toàn sao?"

Phùng Tây Huv bất đắc ** nói: "Đại nhân, ở trên không thể phái ra nhân thủ. ty chức làm thế nào hộ vệ hắn an toàn? Tuy nói Dương Húc là thân sĩ nổi danh Thanh châu, nhưng trong nha môn cũng không có khả năng phái ra tam ban nha dịch đến phủ hắn ỡ. từ xưa đến nay. chưa từng có lệ này. Chẳng lẻ muốn ty chức từ trong phủ nha phái đi. tự đề cử mình đi Dương phủ làm người hầu của hắn?"

Người trong động cười lạnh nói: "Phùng Tổng kỳ. nếu không phải ngươi có tài có thể trọng dụng, đại nhân như thế nào đem ngươi phái đến Thanh châu, hôm nay bất quá gặp được chút chuyện như vậy, ngươi ngoại trừ phàn nàn thì một kế cũng khó ra? Quả thực làm cho người thất vọng!"

Phùng Tây Huv tức giận, trả lời lại một cách mỉa mai: "Chẳng lẽ đại nhân ngài có diệu kế gì hay sao?"

Người trong động chậm rãi nói: "Chỗ của ta, ngược lại thật có một biện pháp".

Phùng Tây Huv chân màv nhíu lại. chi nghe người trong động nói: "Trong tay ngươi không có người có thể dùng, chẳng lẻ không thể dựa thế mà làm sao?"

Phùng Tây Huv bối rối nói: "Dựa thế? Dựa thế như thế nào. hạ quan có thể mượn thế người nào?" Người trong động nói: "Dương Húc hôm nay có ba tầng thân phận, Cẩm y vệ. thân sĩ Khai Phong, môn khách Tề vương. Trong các lộ ngươi không có nhân thủ có thể dùng, không thể bảo đảm hắn an toàn sao không lợi dụng thế của Tề vương để đạt được mục đích?"

Phùng Tây Huy nói: "Tề vương dù nể trọng hàn. nhưng thực sự không đến mức phái ra binh mã hộ vệ đến bảo vệ hắn?"

Người trọng động nói: "Dương Húc ở trong lòng Tề vương đương nhiên không có phân lượng này. vấn đề là. ngươi biết, ta biết, người nha môn châu phủ lại không biết. Điểm này chẳng lẽ không có thể lợi dụng? Có thể dựa thế thì dựa thế. không thể dựa thế thì tạo thế. lừa trên gạt dưới, không mà sinh có. dùng hư sinh thực, vốn là thủ đoạn các ngươi xảo trá vơ vét tài sản, lấy việc công làm việc tư quen dùng, tại sao rời ứng Thiên phủ mới bốn năm, ngươi liền đem những thủ đoạn này quên hết sạch sẽ sao?"

Phùng Tây Huy a a vài tiếng, trong lòng bổng nhiên lĩnh ngộ. cũng bất chấp giọng điệu mỉa mai của người này. vui vẻ khom người nói: "Đúng rồi. ty chức thụ giáo, đa tạ đại nhân chi điểm. ty chức hiểu rõ nên làm như thế nào".

Người trong động nói: "Hiểu rõ là tốt rồi. ngươi nhanh chóng đi an bài. Sau này có chuyện gì cần cho ta biết, có thể tại miếu Ngọc Hoàng thành nam lưu lại ám ký. ta tất nhiên sẽ tìm cơ hội cùng ngươi tương kiến".

"Vâng, ty chức cáo lui".

Phùng Tây Huy hứng phấn rời khỏi động Trần Đoàn, trong núi tùy ý quay trở ra, suy tư về việc làm thế nào để tạo thế dựa thế đạt được mục đích, tại chữ viết và tượng Phật khắc trên vách núi đi dạo nửa ngày. mới đi về phía đường núi chính, khó khăn lắm đến gần. thì gặp một đám du khách từ trên núi đi xuống.

Đám người kia có nữ có nam. có trẻ có già. cười cười nói nói đang hướng xuống dưới núi bước đi, nhìn rất phô trương, hẳn là người nhà quan lại lên núi du lịch, hai người phía trước, một người mặc tân bào đỏ thẫm, đâu trọc dưới ánh mặt trời sáng loáng, chính là một tăng nhân, người khác đại tụ công phục, eo buộc tơ lụa, đầu đội khăn lưới, tuổi chừng lục tuần tinh thân quắc thước, nhìn hắn khí độ ung dung, cử chi uy nghiêm, hẳn là một vị quan nhân.

Phùng Tây Huy thầm nghĩ: "Hòa thượng kia hẳn là người của Đại Vân tự dưới núi, đã mặc áo cà sa đỏ thẫm, không phải phương trượng cũng nên là thủ tọa, thân phận tôn quý như vậy đích thân cùng đi với khách du sơn. tại Thanh châu ta cũng chỉ có Tri Phủ, Đồng Tri vài vị đại nhân mới đủ tư cách này, mà mấy vị đại nhân này ta đều là nhận ra, vị quan nhân đại tụ công phục kia rất lạ mắt, hắn là ai?"

.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Người Người Có Chuyện Xưa

Chương 19: Người người có chuyện xưa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Một số người đi đường xuống núi liền vào Đại Vân tự. lúc này đúng là thời gian ăn trưa, xem ra vị thí chủ này ngoại trừ địa vị rất cao còn hiến cho rất nhiều tiền, bằng không Đại Vân tự sẽ không phải cao tân tiếp đãi, cùng bọn họ du sơn ngoạn thủy, còn an bài thức ăn chay khoản đãi.

Phùng Kiểm Giáo không rảnh để ý tới thân phận người nọ. hắn xuống núi liền lập tức nhanh chóng chạy về phủ nha đi gặp Triệu Thôi Quan, tùy tiện tìm lý do. đem hắn "vừa mới phát hiện" thân phận Hạ Tầm thay Tề vương kinh doanh buôn bán nói cho Triệu Thôi Quan, thành thật nói: "Đại nhân, một khi Dương Văn Hiên này thực sự có gì không hay xảy ra, không chỉ nói thân sĩ Thanh châu sẽ vì thế mà đánh trống reo hò. chỗ Tề Vương gia sợ là sẽ càng bất mãn. đến lúc đó. cho dù về phía thân sĩ Thanh châu bất mãn còn kháng được. Tề vương gia chỉ cần nói một câu. nha phủ Thanh châu chúng ta bất lực. trộm cướp hoành hành tội danh này nhất định sẽ áp xuống, đến lúc đó chỉ sợ Tri phủ đại nhân đều phải bị mất mũ cánh chuồn, đại nhân ngài... thì sẽ phải xử trí ra sao?"

Thôi quan tương đương với trưởng cục công an, chức trách xét tới cũng chỉ là nếu để xảy ra án kiện hình sự trọng đại, nào đến làm cho dân oán. bất quá Tề vương nhân vật lớn như vậy tạo áp lực. kết quả đương nhiên có thể thấy được, Triệu Thôi Quan không khỏi biến sắc. cả kinh nói: "Dương Văn Hiên này đúng là người của Tề vương? Vậy phải làm sao bây giờ. hung

thủ tài cao mật lớn. hành tung quỷ bí, chúng ta cho tới nay không tìm ra manh mối. chỉ sợ trong thời gian ngắn bắt không được hắn, vạn nhất hắn một lần nữa ra tay đối với Dương Văn Hiên... Không được, ta phải lập tức đem việc này bẩm báo cho Tri phủ đại nhân cùng Châu Phán đại nhân".

"Đại nhân chậm đã!"

Phùng Kiểm Giáo vội vàng ngăn lại hắn nói: "Đại nhân, ngài đem việc này báo cùng Phủ Tôn cùng Châu Phán đại nhân dĩ nhiên là nên làm. nhưng chuyện này ngài mới là chủ quản, một khi hai vị đại nhân được biết thân phận Dương Văn Hiên, vì từ chối trách nhiệm, tất nhiên sẽ đem chuyện này toàn bộ đổ lên trên người ngài, nói không chừng còn muốn chính thức hành văn, giấv trắng mực đen. lưu một cái bằng chứng. Như thế để bảo đảm an toàn, cuối cùng còn không phải rơi vào trên người đại nhân ngài? Đến lúc đó đại nhân làm như thế nào nói với Phủ Tôn cùng Châu Phán đại nhân? Phủ Tôn đại nhân, Châu Phán đại nhân chịu cùng đại nhân chung gánh đạo nghĩa sao?"

Triệu Thôi Quan cắn răng nói: "Đối với lão hồ ly kia chịu tiếp nhận mới là lạ. bọn họ một khi biết được việc này. chi biết đem sự tình toàn bộ đổ lên trên đầu bổn quan, hơn nữa nhất định sẽ văn bản rõ ràng hạ xuống, đem tràng diện làm cho giọt nước cũng không lọt, nếu Dương Văn Hiên xảv ra chuyện, hắc! Bọn họ vừa vặn tẩy cho sạch sẽ".

Nói đến đây. Triệu Thôi Quan phảng phất đã chứng kiến lồng sắt tối như mực nhằm đầu mình mà chụp xuống, không khỏi bi quan nói: "Dương Văn Hiên là thân sĩ có công danh có thân phận, mà hắn đang lúc buôn bán. ta cũng không thể bảo hắn cả ngày co đâu rút cổ ở trong phủ không được ra? Nhưng hắn dù có công danh. cũng bất quá là một dân chúng, bổn quan lại không thể điều đám đao đầu bộ khoái đi thiếp thân bảo vệ hắn, có ý vi phạm luật phép chế độ không nói. lan truyền ra người bên ngoài nói ta thu chỗ tốt của Dương gia. tự nhiên lại dẫn đến rắc rối. cái này... cái này làm thể mới tốt đây?"

Phùng Kiểm Giáo nói: "Tuần kiểm bộ khoái vì nước chấp pháp, đương nhiên không thể

làm việc tư nhưng mà. chúng ta không cách nào ra mặt. có thể tìm người hỗ trợ mà".

Triệu Thôi Quan da mặt khẽ động, kéo hắn lại nói: "Lão Phùng, chẳng lẽ ngươi đã có ý kiến hay. nếu có chủ ý mau nói đi. không cần phải nói gần xa. ta đây mồ hôi cũng đã đổ ra rồi".

Phùng Kiểm Giáo cười cười, đối với hắn thấp giọng nói ra một phen. Triệu Thôi Quan nghe được hai mắt sáng ngời, vỗ đùi kêu lên: "Hay. ta tại sao không nhớ ra được, nếu bàn về tin tức linh thông trảo nha đông đảo. Thanh châu phủ ta cũng so không được nhà bọn họ. đúng! Bức bọn hắn ra tay giúp đở, chi cần có bọn họ tương trợ. Chẳng những có thể bảo vệ Dương Văn Hiên an toàn, còn có thể khiến cho họ toàn lực hiệp trợ bổn quan tập nã hung thủ. nhất cử lưởng tiện, quả nhiên diệu kế!"

Triệu Thôi Quan sờ sờ cằm trầm ngâm một lát. vỗ án nói: "Đi. lập tức điều mười Bộ khoái mười Khoái thủ. đi theo bổn quan một chuyến".

Phùng Tảv Huv lắp bắp kinh hãi nói: "Đem nhiều người như vậy. động tĩnh có phải là huyên náo có chút quá lớn không?"

Đường đường Thôi Quan đại nhân Thanh châu phủ dẫn người phá án. chỉ đem hai mươi người, mà nhiều sao? Còn ngược lại. vấn đề là Triệu Thôi Quan trên thực tế dẫn theo không phải hai mươi người, mà là gần hai trăm người.

Thanh châu phủ tổng cộng chỉ có sáu mươi Bộ khoái sáu mươi Khoái thủ, đương nhiên, đây là Chỉ có biến chế "kinh chế chính dịch", mà một chính dịch ra ngoài công tác. phải dẫn hai phó dịch, mỗi phó dịch lại dẫn theo "Bang thủ" cùng "Hỏa kế" cứ tính như thế. một Bộ khoái đi làm việc, trên thực tế người đi theo tiếp cận mười người. Cho nên Triệu Thôi Quan điều hai mươi người, trên thực tế chính là hai trăm người, đội ngũ khổng lồ như vậy đi khắp nơi tại niên đại thái bình xác thực hiếm thấy.

Triệu Thôi Quan liếc nhìn hắn không nói gì. Phùng Tây Huy lập tức lĩnh ngộ. thầm nghĩ: "Mẹ nó, những đám quan nhân này nguyên một đám tâm địa gian giảo so vói Cẩm y vệ ta còn hơn nhiều" Lập tức vỗ trán một cái. liền đi điều người.

Triệu Thôi Quan muốn dùng là loại hiệu quả này. hắn đã không có ý định đem chuyện Dương Văn Hiên là môn hạ Tề vương nói cho hai vị đại nhân, hơn nữa mình cùng phải giả bộ làm ra một bộ dáng không biết chút nào. bằng không mà nói một khi Dương Văn Hiện gặp chuyện. hai vị đại nhân trên đỉnh đầu phân công đưa qua. Hắn càng thêm bị động. Mà hắn hôm nay đi khắp nơi. tận lực đem động tĩnh nào lớn. ngày sau một khi Dương Văn Hiên thực sự có gì không hay xảy ra. hắn ít nhất có thể đem ra việc hôm nay. nói hắn ở trong phạm vi đủ khả năng của mình, và cố gắng lớn nhất để cam đoan Dương Văn Hiên an toàn, không biết Châu đại nhân cùng Phán Quan đại nhân làm cái gì?

Điểm tâm tư ấy, Phùng Tây Huy bị hắn liếc nhìn, đã là ngầm hiểu.

Sáu mươi Bộ khoái sáu mươi Khoái thủ Thanh châu phủ. bình thường tại phủ nha chờ lệnh chỉ có một phần ba. Triệu Thôi Quan ra lệnh một tiếng, liền từ trong điều tra một nửa những người này động tác mặc dù nhanh, nhưng mà muốn hợp đủ đối phó địch, bang thủ. hỏa kê của bọn họ, thì quả thực phải mất một phen công phu. hơn nửa canh giờ sau nhân mã mới đến đủ. Triệu Thôi Quan một thân quan bào. rời nha lên ngựa, uy phong lẫm lẫm dẫn theo hai trăm người kèn trống râm rộ mà đi...

Hạ Tầm nghe Tiếu Quản sự hướng về phía hắn hồi báo những người trong những ngày này đăng môn bái phỏng hoặc là nghe ngóng tin tức của hắn âm thầm ghi ở trong lòng, sau liền bảo Tiếu Quản sự đi Bành gia võ quán, tự mình thì cầm qua chồng chất bái thiếp, thiệp mời, từng cái đọc qua. tiến hành sàng chọn.

Những cái này phần lớn là người lui tới có chút mật thiết, có một số người Trương Thập Tam từng kỹ càng hướng về phía hắn giới thiệu qua. có một số không quá quen thuộc, vậy cũng không có vấn đề gì. bên người còn có một cái loa nhỏ. Căn bản không cần quá nhiều kỹ xảo hỏi thăm* Hạ Tầm có thể từ chỗ nàng tìm được rất nhiều tư liệu hữu dụng đối với mình, ví dụ như thân phận của người này. quan hệ với mình, đại khái có chút vảng lai hoặc ân oán gì. Đương nhiên. Tiểu Địch tự thuật trong còn pha tạp rất nhiều tin tức chuyện nhà, a miêu a câu gì đó. tự động loại bỏ là được.

Cuối cùng Hạ Tầm từ đó chọn ra ba người cực kỳ có hiềm nghi: Lâm Bắc Hạ. Canh Tân Giang Chi Khanh.

Hạ Tầm tuyển ra ba đối tượng hoài nghi này, đều có động cơ gây án trong đó hiềm nghi lớn nhất chính là Lâm Bắc Hạ hiệu cầm đồ Lâm gia.

Hiệu cầm đồ Lâm gia giở đây đã sửa lại tên* gọi là "Hiệu cầm đồ Lâm Dương", bởi vì Dương Văn Hiên giờ đây cũng là chưởng quầy hiệu cầm đồ nhà này. chiếm một phần cổ phần.

Dương Văn Hiên có thể có cổ phần trong hiệu cầm đồ Lâm gia. nguyên nhân là năm kia hiệu cầm đồ Lâm gia nổi lên một hồi đại hỏa. trận lửa kia thiêu hủy một gian kho hàng cầm phẩm của Lâm gia. trong kho có rất nhiều vật phẩm đáng tiền, cũng không thiếu vật trân quý. Sau khi tin tức cháv truyền ra. khách của hiệu cầm đồ Lâm gia người người đều cầm biên lai cầm đồ đến chuộc nguyên vật. coi như là người vốn không có tiền chuộc đồ cũng mượn tiền

quyết tâm muốn chuộc đồ.

Bởi vì luật lệ cầm đồ, vật phẩm đáng tiền trong kỳ hạn nhất định, cho phép người cầm chuộc đồ. Cho nên vật phẩm đáng tiền nếu chưa quá thời hạn đương nhiên không thể nào tiến hành xử trí. Hiện tại Lâm chưởng quỹ cầm không ra nguyên vật. phải bồi thường giá cao. những người cầm đồ kia cũng thiếu đạo đức. dù chỉ là cầm một cái áo bông, ngươi giờ đây xuất ra giá tiền ba cái áo bông đến bồi thường hắn cũng không chịu, cứ nói áo bông nhà hắn là gia gia của gia gia hắn truyền thừa, giữ lại làm kỷ niệm, dùng lời nói đời sau mà nói gọi là có ý nghĩa kỷ niệm, cái giá trị vô hình này rất lớn. người ta không cần tiền chỉ cần nguyên vật. ngươi có thể thế nào?

Những này người cầm đồ này đem Lâm chưởng quỹ ép buộc đến lên trời không đường, xuống đất không lối. tâm thắt cổ cũng đều có, lúc này Dương Văn Hiên đăng môn đến thăm, theo Dương Văn Hiên nói. tại Tề vương phù cùng Thanh châu Tri Phủ nha môn. hắn đều có nhân mạch quan hệ nhất định, hắn có thể giúp Lâm chưởng quỹ giải quyết vấn đề khó khăn này, điều kiện là phải để cho hắn tham gia cổ phần. trở thành một trong ông chủ của hiệu cầm đồ Lâm gia.

Cứ như vậy. Hiệu cầm đồ Lâm gia biến thành Hiệu cầm đồ Lâm Dương.

Hôm nay Dương Văn Hiên tiền tài quyền thế càng lúc càng lớn. sau khi được công danh tại sĩ lâm cùng quan trường cũng có địa vị nhất định, dần dần hình thành thế khách áp chủ. cứ như vậy đi xuống. Hiệu cầm đồ Lâm Dương sẽ biến thành Hiệu cầm đồ Dương Lâm. cuối cùng biến thành Hiệu cầm đồ Dương gia.

Dương gia ứng Thiên tại Thanh châu một chi này cũng chỉ còn lại có một mình Dương Văn Hiên, đem hắn giết chết mà nói. gia tộc Dương thị từ ứng Thiên chạy đến tiếp thu toàn bộ tài sản này, tất nhiên muốn phát mại các loại bất động sản như vậy mà nói Hiệu cầm đồ mà tổ tiên Lâm gia truyền thừa xuống, vẫn có thể nắm giữ ở trong tay Lâm Bắc Hạ. Người bị mất sản nghiệp tổ tiên là bại gia tử. đến chết cũng không mặt mũi vào phần, đối với Lâm Bắc Hạ mà nói. cái phong hiểm này không thể nghi ngờ là đáng giá.

Canh Tân. Đại chưởng quỹ Dược phô Sinh Xuân đường. Dược phô Sinh Xuân đường là tiệm bán dược liệu lớn tại Thanh châu, tại ích Đô. Lâm Cù. Lâm Truy đều có chi nhánh, điếm chủ họ Tôn Canh Tân là con rể Tôn gia đến ở rể. cho nên tính danh chính thức của hắn hiện tại. phía trước phải thêm một chữ Tôn gọi là Tôn Canh Tân.

Lão Canh cùng Dương Văn Hiên vốn chỉ là quen biết hời hợt. hai người sở dĩ trở thành bằng Hữu. Thật ra cũng là có chuyện xưa. Nguyên nhân chủ yếu vào đầu năm Tôn gia mua vào một lô thuốc giả. người bệnh uống vào thuốc giả gây ra nhân mạng, dược phô nhất thời lâm vào nguv cơ. cửa hàng số tài chính quay vòng không được, lợi dụng bất động sản. cửa hàng hướng về phía Hạ Tầm vay một số tiền lớn.

Đương nhiên. Hiệu cầm đồ Lâm gia cũng được. Dược phô Sinh Xuân đường cũng được, trước sau phát sinh hai việc này đều là đám người Phùng Kiêm Giáo âm thâm giờ trò quỷ, Dương Văn Hiên hỗ trợ Hiệu cầm đồ Lâm gia cùng Dược phô Sinh Xuân đường cũng là "mưa đúng lúc". Thử nghĩ đám người Phùng Tông kỳ chỉ là một đám tinh thông phá hoại cũng không hiểu xây dựng, ngươi còn trông cậy vào bọn họ có biện pháp gì tốt để nâng đở Dương Văn Hiên?

Những nguyên nhân bên trong này Hạ Tầm đều nghe Trương Thập Tam nói qua. Hạ Tầm sở dĩ đem Canh viên ngoại liệt vào người hiềm nghi, là vì Dương Văn Hiên đối với Dược phô Sinh Xuân đường nguyên cũng không có ý tốt gì. lúc trước khoản tiền cho vay chính là muốn chiếm đoạt dược phô nhà này. hôm nay kỳ hạn cho vay sớm đã qua, Dương Văn Hiên đã nhiêu lần thúc giục trả nợ. Hạ Tầm hoài nghi Dương Văn Hiên rất có thể đã hướng về phía Canh viên ngoại lộ ra qua ý định một khi không cách nào trả nợ thì muốn nhập cổ phần, như vậy mà nói Canh viên ngoại bí quá hoá liều cũng có lý do.

Giết chết chủ nợ tuy cũng không trả được nợ. nhưng mà Dương gia tại Thanh châu chỉ còn lại có một đương gia chủ sự như vậy. nếu như hắn chết. Dương gia bản tộc nhận được tin tức phái người tới xử lý, các loại sự vụ xử lý hoàn tất. thể nào cũng có thể kéo một năm nửa năm. nói không chừng nguv cơ Dược phô Sinh Xuân đường tài chính khẩn trương sẽ giải quyết. Đã có một đường hy vọng, chó cùng rứt giậu, mưu đồ giết người cũng chưa chắc không có khả năng.

về phần Giang Chi Khanh, là chưởng quy một nhà tơ lụa, Hạ Tầm từng trợ giúp An viên ngoại cùng hắn cạnh tranh làm ăn. ngoài ra. Y Y cô nương Tiêu Tương quán khi mới treo biển hành nghề, hai người đã tùng vì đoạt được lần đầu của Y Y cô nương mà vung kim đấu phú, cuối cùng Dương Văn Hiên thắng được, cho nên hai người rất có oán hận chất chứa. Chỉ là đối với hai người kia, thì khả năng người này thuê người giết người nhỏ hơn rất nhiều.

Sau khi đem ba người này lựa chọn ra, Hạ Tầm âm thầm quyết định, người đều tiên, trước tra Lâm Bắc Hạ, bằng vào tri thức hình sự trinh thám cùng với bản lĩnh nhìn mặt mà nói

chuyện hắn học được, nếu như người này là hung phạm phía sau màn. nhất định có thể tra ra chút ít dấu vết để lại.

Trong khi Hạ Tầm đang tại sàng lọc người hiềm nghi phạm tội. Triệu Thôi Quan cùng Phùng Kiểm Giáo dẫn theo Tuần bộ Khoái thủ gần hai trăm người đi khắp nơi. đã thẳng đến tây thành mà đi. Trên đường đi rất nhiều dân chúng hiếu kỳ đuổi theo, thẳng đến bọn họ ra khỏi tây thành, người xem náo nhiệt mới thất vọng mà vê.

Tây Thanh châu đi mười dặm có một tòa thôn trang, trang chủ họ Bành, Bành gia kinh doanh xe ngựa tàu thuyền, còn khống chế cả Thanh châu, mở ra võ quán, tại Thanh chậu sợ ném chuột sợ vỡ đồ, lưu manh vô lại đều coi Bành gia làm chủ. có thể nói tài hùng thể lớn. Nhưng mà Bành gia kinh doanh những thứ này. hắc bạch hai đạo đêu có liên quan đến. mặc dù có tiền có thể cùng chỉ có thể quy về hạng hào bá, cùng Dương Văn Hiên tấn thân giai cấp cao quý như vậy vốn là không thể so sánh.

Đại đội nhân mã hướng về Bành gia vừa đi. Lập tức khiến cho ngoài có tâm chú ý. dắt lừa thuê, trồng trọt, đánh lưới bắt cá. rất nhiều dân chúng địa phương đều cùng Bành gia có quan hệ mật thiết, mắt thấy Triệu Thôi Quan cùng Phùng Kiêm Giáo một thân quan phục, cưỡi ngựa phía sau đi theo gần hai trăm nha dịch cầm bội đao xách côn. uy phong lẫm lẫm. rầm rầm rộ rộ. tin tức đã nhanh chóng truyền về phía Bành gia trang.

Quản sự Bành gia Nhị gia Bành Vạn Lý nghe nói sau bị dọa cho nhảy dựng, lập tức phi thân thẳng đến hậu trạch, đi gặp tổ phụ của mình là Bành Thái Công. Bành lão thái gia đã là lão nhân trăm tuổi, người mặc dù già mà tinh thân quắc thước, khí phách như mây. lưng mặc dù hơi gù lai nhưng vẫn cao lớn. dáng người khôi ngô. thoạt nhìn mười phân tráng kiện.

Lão Thái Công mặc một bộ đồ đen. dưới chân mang giày vải màu đen, trong tay xoay chuyền một đôi tử mẫu thiết đảm bóng lưỡng, đang ở tại dòng suối xuyên qua trước hậu viện thả câu, lưng dựa liễu rủ, nhàn nhã tự nhiên.

Bành Vạn Lý cấp tốc đuổi tới. phất tay cho hạ nhân hầu hạ lui xuống, đối với Bành lão gia tử trầm thấp nói mấy câu. Bành Thái Công sắc mặt hơi đổi. trong tay chuyển động thiết đảm lập tức ngưng trệ: "Đến đây bao nhiêu quan binh, tổng cộng có mấy đạo nhân mã?"

Bành Vạn Lý nói: "Thái Công, đến ước chừng có hai trăm Bộ khoái, do Triệu Thôi Quan

"Lạch cạch..."

Thiết đám trong tay Bành Thái Công lại nhanh chóng chuyển động: “Chỉ có bộ khoái... không có vệ sở quan binh?”

“Không có”.

“Chỉ có một đường bộ khoái, không có ý vây kín bốn phía?”

“Không có”.

Thiết đám trong tay Bành Thái Công tốc độ trở nên nhanh lên. hai quá thiết đảm ở trong lòng bàn tay quay tròn xoay chuyển nhanh chóng, nhưng lẫn nhau lại không có một chút va chạm, vô thanh vô tức. Hắn nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói: “Ta biết rồi. ngươi đến trước trang đi đón đợi đi. nhìn xem vị Thôi Quan đại nhân này tự thân xuất mã. Rốt cuộc có cái gì phiền toái mà tìm tới cửa”.

Bành Vạn Lý vội la lên: “Lão tổ tông, theo ta thấy, người cũng nên chuẩn bị trước một chút mới đúng, lo trước khỏi họa, vạn nhất bọn họ thật sự là đến chỗ chúng ta để..

“Không có khả năng!”

Bành Thái Công cười ngạo nghễ nói: “Mấy cái a miêu a cẩu. đã tới bắt Bành Thái Công ta sao? Nếu như bọn họ hiểu biết chính xác chi tiết nhà chúng ta mà nói. quan binh Thanh châu đã sớm xuất động, coi như là Tề vương, cũng phải dẫn theo tam vệ binh mã của hắn đích thân chạy đến. đem tòa nhà này của lão phu vây như thùng sắt mới yên tâm! Ngươi đi làm việc đi. đã không có thiên quân vạn mả, lão phu cũng ổn làm Điếu Ngư đài!” dẫn tới”.

.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đem Cá Giao Cho Mèo

Chương 20: Đem cá giao cho mèo

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

“Ai da, Triệu đại nhân, khách qúy ít gặp. khách quý ít gặp”.

Bành gia mở rộng ra cửa phủ. Bành Vạn Lý dường như căn bản không thấy hai trăm người đằng đằng sát khí, vạn phần vui vẻ đi về phía trước nghênh đón: “A! Phùng Kiêm Giáo cũng ở đây, hai vị đây là vì sao mà đến. trời này nóng thiêu người, mau mau mau, mau mời xuống ngựa, mời vào trong tiểu trang ngồi”.

Bành gia làm ăn khắp hắc bạch hai đạo, không thể thiếu nha môn chiếu cố. cho nên Phán Quan, Thôi Quan, Tuần Kiểm. Bộ Đầu những người này Bành gia đều phải thường xuyên chuẩn bị một phen, bởi vậy Bành Vạn Lý cùng Triệu Thôi Quan. Phùng Kiêm Giáo đều rất quen thuộc, bình thường hai vị đại nhân thấy hắn cũng là có nói có cười, lúc này lại bày biện một bộ mặt lạnh giải quyết việc chung, âm trầm có phần dọa người. Bành Vạn Lý trong lòng không khỏi bồn chồn.

May mắn, câu thử này của hắn vẫn có tác đụng. Triệu Khê Mạt hừ lạnh một tiếng, vén áo bào xuống ngựa, trầm giọng nói: “Phía trước dẫn đường, bên trong nói chuyện”.

Bành Vạn Lý nghe xong, trong lòng cũng đã thả lỏng, xem ra cũng không phải là xảy ra đại sự đòi mạng gì, nếu không mà nói Triệu Thôi Quan đại nhân đã sớm hạ lệnh bắt người xoát

trang, làm sao mà lại đi vào tử địa, cùng hắn nói chuyện phiếm.

Trong lòng đã an, Bành Vạn Lý không khỏi âm thầm oán hận: "Hàng năm lão tử đem các ngươi cung phụng như Minh vương, ba sinh sáu quả mọi thứ không thiếu, ngày lễ ngày tết ân cần có thừa, có sự tình gì các ngươi trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. đồ chó đẻ khốn kiếp!"

Bành Vạn Lý oán thầm không thôi, trên mặt cũng không dám có chút vô lễ nào. hắn một mặt âm thầm ra hiệu, ý bảo gia nhân trong phủ triệt hồi đề phòng, một mặt đích thân dẫn hai vị đại nhân tiến vào trong. Tuần bộ Khoái thủ vào trang viện, đều tự do đợi lệnh. Triệu Thôi Quan cùng Phùng Kiểm Giáo ngẩng đầu ưỡn ngực, án đao đi thẳng, đến trên đường thì ngạo nghễ ngồi xuống, cứ như là bọn họ mới là chủ nhân nơi đây.

Bành Vạn Lý cho người dâng lên trà thơm, cẩn thận hỏi thăm: "Đại nhân hôm nay không biết là có việc gì mà đến nơi đây?"

Triệu Thôi Quan mặt trầm như nước, cười lạnh một tiếng nói: "Bành Vạn Lý. nhà của ngươi làm ăn cũng làm không nhỏ. xe ngựa tàụ thuyền, khách điếm, võ quán... Sơn Đông Hà Bắc. Hà Nam Giang Hoài. cờ hiệu chữ Bành rất là vang dội".

Bành Vạn Lý cười bồi nói: "Đây đều là các vị đại nhân chiếu cố. Bành gia ta làm việc cũng rất cần cù. làm ăn mới được náo nhiệt như vậy".

"Náo nhiệt? Bốn quan sẽ cho ngươi thêm một mồi lửa!" Triệu Thôi Quan đứt lời phành một tiếng vỗ bàn. chén trà khay trà đều nhảy dụng lên: "Bành Vạn Lý. tai họa của ngươi tới rồi".

Bành Vạn Lý bị đọa cho nhảy đựng, rút lui hai bước, thất thanh nói: "Thôi Quan đại nhân, lời này từ đâu mà nói vậy?"

"Từ đâu mà nói?" Triệu Thời Quan đứng dậy. ngón tay chỉ lên trên mũi hắn" Thân sĩ Thanh châu Dương Húc Dương công tử. vào ban ngày ban mặt bị người nhập phủ ám sát. ngươi cũng biết chứ?"

"Cái này. tiểu dân có biết một hai, nhưng mà việc này cùng tiểu dân..

Triệu Thời Quan cười lạnh nói: "Tin tức quả nhiên linh thông! Bành gia ngươi làm ăn xe

thuyền bên bãi. hắc bạch hai đạo đều có lui tới. ngươi dám nói mọi chuyện quy củ? Nhưng mà hiện tại Bành gia ngươi gần đây coi như nhu thuận, xây cầu xây trường, quyên học trợ tân. cũng ước thúc thủ hạ ít ở chỗ của mình gây chuyện. Phủ Đài đại nhân cùng Phán Quan đại nhân chiếu cố xuống, bổn quan đối với các ngươi cũng có quan tâm, mấy chuyện lặt vặt cũng không truy cứu..."

Bành Vạn Lý vội nói: "Đúng vậy. các đại nhân quan ái Bành gia. Bành gia ta trên dưới luôn luôn thây rõ trong lòng".

Triệu Thôi Quan trầm mặt lại quát: "Ngươi tiễn ta một thước, ta mời ngươi một trượng, có qua có lại. mới là đạo lý. Hôm nay Dương công tử gặp chuyện thân sĩ Thanh châu quản tình dâng cao* ai cũng hoảng sợ. Bổn quan còn phải cùng ngươi khách khí sao?"

Bành Vạn Lý kêu oan nói: "Thôi Quan đại nhân. Dương công tử gặp chuyện, cùng Bành gia ta có gì tương quan, việc này..

"Làm sao mà cùng ngươi không có tương quan!" Triệu Thôi Quan giọng so với hắn còn lớn hơn. quát nói: "Lưu manh vô lại ờ Thanh châu, xem Bành gia ngươi như đứng đầu. việc này chăng lẽ không thật? Xe thuyền bên bãi. Bảnh gia ngươi đêu chiếm toàn bộ giang hồ hào kiệt nam lai bắc vảng, còn có một ai có thể chạy thoát được ánh mắt của Bành ngươi gia? Cho dù Dương công tử gặp chuyện không phải Bành gia ngươi gây nên. tât nhiên cũng là được các ngươi dung túng cùng trợ giúp, ngươi không phải chủ mưu. thì cũng là đồng phạm!"

"Đại nhân à. bắt gian bắt cả đôi. bắt trộm bắt tận tay? không có bằng chứng... "

"Ngươi muốn chứng cớ sao?" Triệu Thôi Quan thanh sắc đều có: "Bổn quan chính là đến tìm chứng cớ! Bổn quan hoài nghi ngươi chứa chấp hung thủ. tham dự mưu hại thân sĩ bổn thành, muốn lục soát trang viên của ngươi. Còn nữa. những tàu thuyền xe cộ. khách điếm, võ quán của Bành gia ngươi, tốt xấu lẫn lộn. có hiềm nghi trọng đại. từ ngày hôm nay phải toàn bộ đình chi kinh doanh, bổn quan muốn từng cái điều tra thẳng đến tìm ra hung thủ mới thôi!"

Bành gia cùng Dương Văn Hiên gặp chuyện có lẽ không có quan hệ gì. Những mà nếu như đối với lâu la. khách nhân, bằng Hữu Bành gia từng người tiến hành điều tra trong đó người có án tại thân, có rỏ ràng hay không, thi nhất định là có khối người, cho nên Triệu Thôi Quan không có sợ hãi căn bản không sợ đem chuyện nào cho lớn.

"Cái gì?" Bành Vạn Lý vừa nghe mặt cùng xám đi: 'Thôi Quan đại nhân, danh hiệu Dương

Húc công tử. Tiểu dân cùng chỉ là nghe nói qua, Dương công tử là thi hương môn đệ. mà giới thảo mãng Bành gia ta. hai nhà căn bản là không liên quan nhau, từ trước đến nay không sao vảng lai. nói đến làm ăn. hai nhà chúng ta cũng không còn xung đột. không có ân oán. Bành gia ta làm sao lại có hiềm nghi? Đây không phải người đang ngồi trong nhà họa từ trên trời rơi xuống sao!"

Triệu Thôi Quan bức người nói: Ngươi đây là đang chỉ trích bổn quan lạm dụng quốc pháp, hại người vô tội sao?"

Bành Vạn Lý nén giận nói: "Tiểu dân không dám. chỉ là..

Phùng Kiểm Giáo cười ha hả. từ bên cạnh hoà giải nói: "Bành huynh, nói lời thật với người, cái án này thật sự là không phải chuyện đùa. coi như là Tri phủ đại nhân cùng Đồng Tri Châu Phán mấy vị đại nhân cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu. Thôi Quan đại nhân muốn nghiêm tra án này. Mấy vị đại nhân đều ủng hộ. Thật ra Thôi Quan đại nhân cũng không phải hoài nghi Bành gia ngươi là đồng mưu hung thủ. nhưng ngươi Bành gia kinh doanh làm ăn muôn hình muôn vẻ. tam giáo cửu lưu lui tới. ngươi dám cam đoan không có những kẻ làm bậy ẩn nấp ở trong đó không?"

Bành Vạn Lý mặt đầy vẻ khổ sở nói: "Đại nhân, cái này cũng quá ép buộc. Bành gia tạ làm ăn mười phân rộng khắp, khách lui tới. Tiểu nhị hạ nhân cũng có ngàn vạn. sao có thể

Mọi người đều hiểu rõ..

"Có thế chứ. ta cũng rỏ ràng, Bành Nhị gia ngươi làm người tứ hải giao du rộng lớn. cho dù hung thủ thật ở tại sản nghiệp Bành gia ngươi điều tra ra, cũng chưa chắc chính là người của các ngươi, lời tuy nói như vậy. nghĩ không làm cá trong chậu gặp nạn. ai tới chứng minh ngươi trong sạch? Phủ Đài đại nhân định ngày tập nà hung thủ quy án. Thôi Quan đại nhân cũng khó khăn, ngươi nếu muốn khiến cho Thôi Quan đại nhân giơ cao đánh khẽ. dù sao cũng phải để cho Thôi Quan đại nhân không có trở ngại làm việc chứ?"

Bành Vạn Lý nghe ra trong lời của hắn nói có chuyện, vội vàng nói: "Cái này thì dể nói nếu Thôi Quan đại nhân có phân phó gì. Tiểu dân tự nhiên hết sức. chỉ là không biết đại nhân cần Bành gia chúng ta làm những việc gì?"

Triệu Thôi Quan không nói chuyện, chỉ là hừ một tiếng, nặng nề ngồi trở lại trên mặt ghế. đem chân bắt chéo nhếch lên. chậm rãi uống nước trá.

Phùng Kiểm Giáo mỉm cười, kéo cánh tay Bành Vạn Lý. đem hắn kéo sang một bên. thấp giọng nói: "Thứ nhất, Bành gia ngươi kinh doanh tàu thuyền bến bãi. lại khống chế lưu manh Thanh châu, tai mắt không ai bằng, nếu muốn tránh hiềm nghi, các ngươi nên phát động lực lượng các ngươi nắm giữ. Để trợ giúp quan phủ điều tra những ai có bộ dạng khả nghi".

Bành Vạn Lý thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: "Cái này thì dễ đàng, tiểu dân nguyện vì đại nhân dốc sức khuyển mã".

Phùng Kiểm Giáo nói: "Một chuyện khác, càng thêm quan trọng, vấn đề hung thủ nhất thời bắt không được ngược lại không lớn. quan trọng là Dương Húc không thể lại bị ám sát. nếu như sau khi hắn báo quan vẫn bị thích khách giết chết, các vị đại nhân làm thế nào hướng về phía phụ lão trong thành giao phó? Nhưng Dương Húc không thể cả ngày giấu ở trong nhà, hắn phải ra khỏi cửa mà nói. từ xưa đến nay lại không có đạo lý quan phủ phái bộ khoái tuần kiểm cả ngày theo bảo vệ dân chúng, không nói đến hắn có tư cách này hay không, chỉ cần một cử động này. cũng muốn hiển thị rõ quan phủ vô năng".

Bành Vạn Lý nói: "Cái này cũng dễ dàng. Bành gia ta mở ra võ quán, điều ít nhân thủ qua bảo vệ hắn chẳng phải được sao?"

Phùng Kiểm Giáo ha hả cười nói: "Bành Nhị gia làm sao còn chưa rõ? Dương công tử đã là phủ học chư sinh, lại là thân sĩ bản địa, bằng hữu rất đông, nghênh đón đến. trường hợp mở tiệc rượu chiêu đãi không thể thiếu, nếu bên cạnh hắn thời khắc đi theo bảy tám đại hán nhìn chằm chằm mang dùng thương cầm côn đi theo, chẳng phải khiến cho dư luận xôn xao? Hắn đem bộ dạng này mỗi đi ra ngoài, không phải là ở trên mặt các vị đại nhân cho một cái tát sao. thể diện của các đại nhân đều mất sạch. Còn nữa. nếu bàn về công phu. đệ tử Bành gia Ngũ Hổ Đoạn Môn đao các ngươi là không truyền ra ngoài, chút ít các đệ tử trong võ quán kia học đều là những thứ khoa chân múa tay. dấu diếm được dân chúng bình thường, nhưng không dấu diếm qua Phùng mỗ tạ bọn họ có thể làm được chuyện gì?"

Bành Vạn Lý bối rối nói: "Vậy... ý đại nhân là.

Phùng Kiểm Giáo nói: " Bành gia ngươi có thể tung hoành hắc bạch hai đạo, đem những lưu manh kia dạy cho dễ bảo. dĩ nhiên là Bành gia tài hùng thế lớn. nhưng thực sự không rời khỏi Ngũ Hổ Đoạn Môn đao bá đạo tuyệt luân của Bành gia ngươi. Theo Bổn quan biết, hung thủ kia một thân nghệ nghiệp rất là cao. hộ vệ tầm thường là cam đoan không được an toàn của Dương công tử, đồng thời vì giám nhỏ ảnh hưởng, nhân số hộ vệ cũng không thể quá nhiêu.

Cho nên... nếu Bành gia ngươi chịu phái một vị đệ tử được gia truyền tuyệt học đi bảo vệ Dương Húc. tin tưởng Phủ Đài đại nhân cùng Phán Quan, Thôi Quan đại nhân đều nhận nhân tình Bành gia ngươi, ngươi nghĩ, còn bởi vì vậy mà làm khó Bành gia ngươi sao?"

Bành Vạn Lý lắp bắp nói: "Kiểm Giáo đại nhân là nói... muốn Bành gia ta... phái con cháu đi làm tùy tùng Dương Húc, bào hộ an toàn của hắn? Cái này... làm sao có thể!"

"Không thể sao?" Triệu Thôi Quan đem chén trà dừng lại. bỗng nhiên đứng lên, vung tay hô to nói: "Có ai không, xét nhà cho ta, trước xét Bành gia trang, rồi phong tòa tất cả sản nghiệp Bành gia!"

Phùng Kiểm Giáo cười mỉm nói: "Bành Nhị gia. đây chính là vì Trì phủ đại nhân phân ưu, vì Thôi Quan đại nhân phân ưu đó. ngươi có suy xét hay không?"

***

"Cái gì? Bành gia Muốn ta ra người bảo vệ tiểu tử họ Dương kia?"

Bành Thái Công nghe xong tôn nhi bẩm báo. kinh ngạc mà hỏi. Bành Vạn Lý dở khóc dở cười nói: "Đúng, tôn nhi nghe xong cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. thoạt nhìn Triệu Thôi Quan thật sự là bị thích khách kia bức quá gấp. nếu không sẽ không nghĩ ra phương phép như vậy. Thái Công, người xem chúng ta có đáp ứng hay không?"

Bành Thái Công hai mắt nửa mỡ nửa nhắm một đôi thiết đảm. trong tay cạch cạch chuyên động hồi lâu. rồi thở dài một tiếng nói: "Thôi vậy phái người đi thôi".

Bành Vạn Lý cười khổ nói: "Nhưng. Triệu Thôi Quan nói. thích khách một thân nghệ nghiệp cực kỳ cao. vì bảo đảm Dương Húc an toàn bắt Bành gia ta phái ra đệ tử đích truyền, hôm nay đại ca dẫn theo con cháu Bành gia ta đều ờ vùng Hoài Tây hoạt động, người ở lại trong phủ. có thể được Bành gia chân truyền ta còn có thể là ai? Đều là đã quá già hoặc quá trẻ. không thể được, đành phải tôn nhi đi một chuyến".

Bành Thái Công cau mày nói: "Vậy sao được, ngươi tay nắm sản nghiệp lớn như vậy, ngươi đi ra, chẳng lẽ muốn lão đầu tử ta đi lo liệu gia vụ? Nói đến. trong thành Thanh châu không biết có bao nhiêu người nhận ra ngươi? Nhị gia Bành gia giả trang thành nô bộc đi theo làm tùy tùng bảo hộ cho tiểu tử họ Dương nọ. lan truyền ra ngoài chẳng phải mất hết thể diện Bành gia ta?"

Bành Vạn Lý nói: “Nhưng... chỉ sợ phái đi người không nên việc, để cho tên khốn Dương Húc kia mất mạng, thật đem những cẩu quan kia bức cấp. khó nói sẽ không kéo chúng ta xuống nước. Tôn nhi từng thấy qua thân thủ Triệu Thôi Quan, người này một thân công phu mười phần rất cao. nếu muốn phái chút ít đệ tử tầm thường đi ứng đối chuyện này, là không thể gạt được con mắt của hắn”.

Bành Thái Công chân mày lại nhíu lại. tổ tôn nhìn nhau không nói gì. Qua sau hồi lâu, Bành. Vạn Lý hai mắt sáng ngời, đột nhiên nói: “Thái Công, người xem... bảo Tử Kỳ đi thì thế nào?”

Bành Thái Công ngạc nhiên nói: “Tử Kỳ? Hồ đồ. nó là một đại cô nương, Dương Văn Húc lại là đồ nổi danh háo sắc. đây không phải là đem cá giao cho mèo sao?”

Bành Vạn Lý cười nói: “Cá? Vậy hắn cũng phải nuốt trôi mới được, Dương Húc hoa hoa công tử kia, có thể đem Tử Kỳ nhà chúng ta làm gì được? ’’

Bành Thái Công lắc đầu nói: “Vậy cùng không ổn, bảo một cô gái xuất đầu lộ diện, đi làm bạn với một công tử có tiếng xấu như vậy, thanh danh sẽ còn sao? Tương lai nó làm thế nào mà lập gia đình?”

Bành Vạn Lý nói: “Thái Công, bảo Tử Kỳ giả trang ca ca của nàng không được sao. đây là huynh muội sinh đôi hình dáng tướng mạo giống hệt, không có vấn đề. Nói đến đứa nhỏ này một thân võ công được Thái Công người chân truyền, tâm tư lại tinh tế, để cho nó đi bảo vệ công tử kia nhất định có thể thành”.

Bành Thái Công lại suy nghĩ, có chút vuốt cằm nói: “ừm, như vậy mà nói... Được rồi

Tiếu Quản sự làm việc rất nhanh nhẹn. Hạ Tầm vừa mới nghĩ ra ba đối tượng trọng điểm điều tra, Tiếu Quản sự đã từ võ quán Bành gia nhất mạch dẫn theo bốn giáo đầu trở về. Bốn võ sư khôi ngô có lực, khí khái bât phàm, vừa đem bọn họ dẫn tới phủ. Tiêu Quản sự lập tức đi mời công tử, để cho hắn tự mình đến xem qua

Hạ Tầm nghe hỏi. vội vàng dẫn theo Tiểu Địch đuổi tới phòng khách, tiến phòng khách. Hạ Tâm lập tức có loại cảm giác cả sảnh đường đêu là cơ bắp. Bốn tráng hán này, cơ bắp đêu phát triên hài hòa. trời nóng nực. bốn người trang phục võ phục đêu ngắn tay. đang ngồi ở trong phòng khách, một cỗ khí dương cương liền tràn ngập cả không gian.

Tiếu Quản sự vẻ mặt tuoi cười giới thiệu: “Bốn vị sư phụ, đây chính là thiếu gia nhà ta. Thiếu gia. bốn vị này chính là su phụ ta từ võ quán Bành gia mời đến. người xem xem. nếu cảm thấy phù họp. vậy thì lưu lại”.

Bốn giáo đầu vừa thấy cố chủ đến. vội vàng đều đứng lên. nhất tề ôm quyền, giọng như chuông đồng nói: “Ra mắt Dương công tử”.

Tiểu Địch cắn thịt khô đứng ở một bên. một đôi mắt to đen lúng liếng nhìn bọn hắn. trong lòng thẩm so sánh một phen, cảm giác vẫn là cơ bắp thiếu gia nhà minh tốt hơn...

Hạ Tầm cười nói: “Bốn vị su phụ không cần khách khí. ngồi. ngồi, đều mời ngồi” Nói xong tại chủ ý ngồi xuống, mỉm cười nói: “Quản sự nhà của ta chắc hắn đã đem điều kiện nói qua vói các người, như được mướn, phương diện tiền bạc các ngươi không cần phải lo lắng, nhất định phi thường hậu đãi. Nhưng mà, bổn công tử mời người đến. thì phải hơn hộ viện giữ nhà bình thường, cho nên muôn mạo muội hỏi một câu. Bốn vị sư phụ có những bản lĩnh gì”.

Lúc này. Triệu Thôi Quan dẫn theo đại đội nhân mã diễu võ đương oai trở về nha môn, Phùng Kiêm Giáo sau khi thay một thân y phục hàng ngày, lại một mình dẫn theo một thiếu niên áo bào trắng môi hồng răng trắng, mặt mày tuấn tú ra khỏi phủ nha, hai người đều tự lên ngựa, thẳng đến Dương phủ...

đem Tử Kỳ nha đâu kia gọi tới cho ta!”

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Cả Sảnh Đường Ai Mới Là Chân Nhân

Chương 21: Cả sảnh đường ai mới là chân nhân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Hạ Tầm vừa thấy bốn võ sư thân thể khôi ngô khoẻ mạnh, trong lòng cùng có chút hài lòng, bốn võ sư này về phương diện thể năng không thể nghi ngờ là quan trọng, nhưng mà quyền thuật chi đạo cùng không phải thân cao lực lớn thì nhất định là cao thủ. hắn nguyên tinh tưởng cầm nã bác kích, vốn hiểu được đạo lý này, từ khi theo Hồ Cửu Lục đại thúc học tập quyền thuật truyền thống chân chính, đối với cái này nhận thức càng sâu một tầng, bởi vậy muốn cho bốn người này lộ ra một chút thủ đoạn, xem bọn hắn công phu sâu cạn.

Bốn võ sư vừa mới ngồi xuống, sau khi nghe vậy, một đại hán ngồi ở tay trái thoáng cái lại đứng lên, hai tay ôm quyền nói: “Công tử, tại hạ Viên Triệt, người Tống tên hiệu Viên Đại Pháo, tại hạ sở trường nhất công phu là Thiếu Lâm pháo chủy, chính là ‘Thiếu thất chính tông tinh hoa, chư quyền chi vương pháo quyền khung, Từng chiêu từng thức phóng lên trời sập, tay chân thân bước cuốn bão cát, Quyền giống như phát pháo thân như rồng, xu thế thần tốc ai củng sợ’. Bộ pháo quyền của tại hạ ra quyền như pháo, uy lực vô cùng, tại hạ có thể diễn luyện một phen, mời công từ xem cho rõ ràng”.

Viên Triệt này đầu báo mắt tròn, râu quai nón như kích, ngực cùng đầy lông, trông vô cùng nhất hung hãn. mành liệt giống như Trương Phi vậy, tính tình cùng thật sự là ngay thẳng, dứt lời bước chân đã đằng đằng đi đến chính giữa sảnh mà đứng, xoay mình hét lớn một tiếng, chân trái sải bước ra, hai tay nắm lại, gào thét một tiếng thân hình tiến lên, một thức Kim Kê

Độc Lập sạch sẽ gọn gàn, vù vù sinh phong.

Một thức mỡ đầu đứng vững, hắn liền từng chiêu từng thức diễn luyện ra, cung bộ xuất chỏ, xoay người đảo quyền, mã bộ hữu phách, tả phách quải, hổ bão đầu... mỗi khi ra một chiêu, hắn tất hét lớn một tiếng, âm thanh như sét đánh, quyền giống như lôi đình, đầy mắt đều là quyền ảnh cùa hắn, đầy tai đều là tiếng hét của hắn, người xem tâm tinh lay động, thần hoa mất tri, Tiêu Địch bất giác có chút sợ hãi, vô ý thức tránh sang bên người Hạ Tầm, lặng lẻ nắm góc áo của hắn.

Pháo quyền thuộc hỏa, tính liệt, động vào là phát, một điểm là nổ, mỗi chiêu mỗi thức tuyệt không chậm chạp, co người thủ thế, nhướng người là tay phát, chiểu thức trong đó hầu như không có một khe hở. Một bộ quyền đánh ra, người xem hoa mắt, một bộ quyền này đánh xong, Viên Đại Pháo mặt không đỏ, khí không thở gấp, hướng về phía Hạ Tầm ôm quyền, rồi dương dương đắc ý trớ về chỗ ngồi.

Hán từ thứ hai phía tay trái so với Viên Đại Pháo hơi hiển tinh anh cùng đứng lên, mỉm cười ôm quyền nói: “Công tử, tại hạ Lãnh Vô Kỳ, công phu sở trường nhất là Ngủ Hành quyền, chính là long, hỏ, báo, hạc, xà, long quyền luyện thần. Hổ quyền luyện cốt, báo quyền luyện lực, hạc quyền luyện tinh, xà quyền luyện khí, mai hoa bản bộ phối thất tính, cương nhu tịnh tế ý tại hình. Xin công tử chi giáo!”

Lãnh Vô Kỳ dứt lời. một tiếng hổ gầm. bấm tay như trảo, kết quả là, trong đại sảnh rồng cuốn hổ chỗm, báo nhảy hạc bay, linh xà thố tín. phách băng toản hoành, Ngủ Hành quyền cương nhu tinh tế liền thi triển ra, bộ quyền pháp này quả nhiên là xem rất đẹp mắt. cùng pháo quyền của Viên Đại Pháo làm cho người ta tim đập nhanh hoàn toàn khác biệt, thấy Tiếu Quản sự cùng Tiểu Địch mặt tươi như hoa, Hạ Tầm ngồi ở đằng kia. trên mặt vẫn rất bình tỉnh, cùng nhìn không ra khen ngợi hay khinh thị.

Đợi Lãnh sư phụ biểu diễn xong, vị Chu Bằng chu sư phụ ngồi ở đầu tiên bên phải cùng đứng dậy. Vị Chu sư phụ này luyện là ngạnh khí công, cái gì kim cương đâm hầu, vai bẻ cong thiết côn, gậy gỗ đánh lưng, tay đánh gãy gạch, một bộ ngạnh khí công thi triển ra làm cho người xem kinh tâm động phách. Hạ Tầm nhìn đến đây, mới nhẹ nhàng gật nhẹ đầu. nhưng mà trên mặt vẫn không có một điểm vẻ mặt nào.

Vị sư phụ thứ tư gọi là Vân Vạn Lý, Vân sư phụ luyện là Ưng Trảo công, tư thế khoẻ mạnh, tay mắt sắc bén, thân bước linh hoạt, phát lực cương bạo. Chỉ thấy hắn bấm tay như

trảo, trảo đánh chụp kéo, bắt bẻ chặn đón, người xem không kịp nhìn, mà dưới chân cùng liên tục tung cước, linh hoạt thay đổi. Bóng người như diều hâu bay múa khắp nơi, đại sảnh dường rộng rải như thế lại giấu không được bóng của người khác, trong bốn người lúc này lấy nhanh thế người này là vô cùng bắt mắt nhất.

Nhưng điều làm người ta kỳ quái là, Hạ Tầm cùng lại đang thầm lắc đầu. ánh mất nguyên bản chờ mong dần dần ảm đạm xuống.

Vân sư phụ này một bộ ưng trảo quyền luyện đến một chiêu cuối cùng, một tiếng ưng phệ, tung người nhảy lên, tay phải năm ngón tay chế trụ xà nhà, cánh tay trái triển khai, lại trên không trung bày ra một động tác hùng ưng chụp mồi cực kỳ bắt mắt. Tiếu Quản sự kích động nói: "Thiếu gia người xem, bốn vị sư phụ này võ công rất cao minh không?"

Hạ Tầm mím môi, còn chưa nghỉ ra nói như thế nào, thì ngoài cửa phòng liền truyền đến một thanh âm lạnh lùng: "Cao minh cái rắm! Khoa chân múa tay, chi tổ mất mặt, đây là phòng khách Dương gia, hay là chỗ để cho giang hồ mại nghệ?"

Âm thanh ủng hộ lập tức đình chỉ. bốn võ sư giận tím mặt. cùng một chỗ nhìn về phía cửa ra vào, thì gặp một gia đinh áo xanh mù quả dưa co đầu rụt cổ đứng ỡ cửa ra vào, Chu sư phụ quát to: "Là ngươi nói chuyện?"

"Không phải ta, không phải ta.. Gia đinh kia hai tay lắc lắc, còn chưa kịp biện bạch, phía sau đã duỗi ra một bàn tay lớn, đẩy hắn như ruồi bọ hất sang một bên, ngay sau đó thân hình một đại hán khôi ngô liền hiện ra, đúng là Phùng Kiểm Giáo.

Phùng Kiểm Giáo một thân thường phục, nhưng Hạ Tầm tự nhiên là nhận ra hắn. Hạ Tầm còn không kịp cảm thấy kinh ngạc, lập tức lại nhìn thấy bên cạnh Phùng Kiểm Giáo lại đang đứng một người, người nọ là một thiếu niên, thiếu niên này dáng người khá cao, đầu chít khăn, chân mày một đạo đen nhánh, mặc một thân áo ngắn trắng. bên hông thắt đây lưng, áo chỉ đến gối, dưới áo là cái quần lụa trắng, ống quần thắt ở trong giày, được buộc lại chặt chẽ, nối bật lên cái đùi trông thon dài rắn chắc có lực của hắn, chân thẳng tắp trông rất đẹp

Lại nhìn dung mạo của hắn, càng mặt mày như vẽ, môi hồng răng trắng, một đôi mắt trong suốt như nước, quả nhiên là mỷ thiếu niên, giai sắc trên đời khó kiếm. Nam tử tuấn tà như vậy, thực là trên đời hiếm thấy. Mỷ thiếu niên hai mắt như nước hướng về phía trong sảnh nhanh chóng quét qua, rồi lẳng lặng hướng xuống dưới, mi mắt thật dài che ánh mắt của hắn, nhìn

không ra thần sắc.

Tại trong lòng của hắn đang ôm một thanh đao lớn. trên chuôi đao khảm một viên đá mắt mèo lớn, thân hình hắn chỉ cần hơi lắc lư, đá mất mèo liền phát ra ánh sáng mê ly mị hoặc, phảng phất như một quỷ nhãn vậy.

Trong khi Hạ Tầm đang chăm chú dò xét mỹ thiếu niên này, bốn võ sư bị chọc giận đã đùng đùng nổi giận vây về phía Phùng Kiêm Giáo, Viên Đại Pháo còn tưởng rằng Phùng Kiểm Giáo này là võ sư võ quán nhà ai chạy tới đá quán đoạt làm ăn, hắn tiến lên trước một bước, quát lớn: "Vị huynh đài này, ngươi khẩu khí thật là lớn, Viên mỗ ta đây đến lãnh giáo cao chiêu của các hạ một chút, tiếp quyền!"

Viên Đại Pháo một tiếng quát tháo, một Hắc Hổ Đào Tâm liền thẳng đến trung cung của Phùng Kiếm Giáo, Hạ Tầm ngồi ở Chủ vị, bị thân thể khôi ngô của Viên Triệt ngăn trở, cùng không trông thấy Phùng Kiếm Giáo ra tay như thế nào, chợt nghe Viên Đại Pháo ai da một tiếng gọi, thân thế cường tráng đã bay ngược trở lại, bùng một tiếng đâm lên trên trụ sảnh, rồi lại trượt xuống, chắn đến nóc nhà bụi đất tuôn rơi xuống rất nhiều.

Phùng Tây Huy hừ lạnh nói: "Quyền thế xem ra uy mãnh, nhưng lại xuất ra lớn như vậy, lực phát đến cuối cùng, một điếm không lưu đường sống, ngươi ngay cả đạo lý lực ra lưu ba phần cùng đều không hiểu sao?"

"Ta tới lảnh giáo công phu của ngươi!"

Chu Bằng cùng Viên Đại Pháo cùng chung cừu địch, mã bộ hạ xuống, song chưởng áp đến đan điền, một hơi vừa trầm xuống, Phùng Kiếm Giáo nắm tay đã xuất ra, quyền đánh lên khuỷu tay, đầu gối đánh lên, giống như giống như cuồng phong bạo vù, đả kích vị trí cổ họng, đầu, phía sau cổ, hạ âm, bụng, đan điền... một đôi nắm tay từng quyền nhập vào thịt, lực nặng như núi.

Chu Bằng ai ai điên cuồng liều lên, hai tay bắt loạn đánh loạn, dưới sự công kích mành liệt của Phùng Kiểm Giáo cùng không có chèo chống bao lâu thì khí tán công tiêu, cắm đầu ngã xuống đất, như gà trống bị chặt đầu, bổ nhào hai tay thất thần, nhất thời đầu nặng chân nhẹ, căn bản không đứng dậy được.

Phùng Kiểm Giáo vỗ vỗ hai tay, lại nói: "Ngươi ngạnh khí công vẫn còn có điểm bộ dáng, đáng tiếc không luyện đến nơi đến chốn, ngay cả phòng ngự cùng không luyện tốt. đừng đừng

nói chỉ là ra tay chế nhân, ngươi công phu như vậy thì tới có tác dụng gì? Thích khách lúc đến, ngươi đi lấy thân cản đao sao? Trở về với sư nương ngươi luyện thêm ba năm năm nữa đi".

Vân Vạn Lý gặp tình hình này, tiếng rít một tiếng, như đại bàng giương cánh liền hướng về phía Phùng Kiếm Giáo lăng không đánh tới, mười ngón tay chi thẳng đến mặt, nhưng hắn nhanh. Phùng Tây Huy còn nhanh hơn, Vân Vạn Lý thân thể vừa mới bay lên không, Phùng Kiếm Giáo một bước vọt tới, liền đoạt lấy vị trí ở ngay trước người hắn khi hắn hạ xuống, song chưởng một đời song trảo của hắn, dùng vai phải húc mạnh một cái, Vân Vạn Lý liền đằng vân giá vù bay trở về.

Phùng Tây Huy thần sắc mười phần khinh thường: "Làm chim chóc gì đó giương cánh, kỳ năng trông thì đẹp mà không dùng được, khi động thủ nhảy tới nhảy lui căn bản chính là tìm đường chết, thân hình một khi bay lên không, liền lùi không thể lùi, tiến không thể tiến, khó khăn xê dịch, không thể nào thi triển, sư phụ của ngươi ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cùng không dạy cho ngươi sao?"

Lãnh Vô Kỳ luyện Ngũ Hình quyền mắt thấy công phu quyền cước của người này xem ra tầm thường không có gì lạ, giơ tay nhấc chân lại đã quật ngã ba sư huynh đệ của mình, tự biết bằng quyền cước cùng khó bằng hắn, con mắt có chút xoay chuyển, Lảnh Vô Kỳ vươn tay lấy ra ngọn thương đặt ở bên cạnh bàn, bùng một cái xuất ra một cái thương hoa bằng cái chén, liền hướng về phía Phùng Tây Huy đương ngực đâm tới.

"Xoảng..."

Một đạo bóng trắng như ngọn gió từ bên người Phùng Tây Huy cuốn qua, kích khởi một đám tóc mai của Phùng Tây Huy, tiếng xoảng của đao ra khỏi vỏ còn chưa ngừng, thì đã nghe xoạt một tiếng ngắn ngủi, đao lại trả vào bao, đầu thương trong tay Lãnh Vô Kỳ đinh đương một tiếng rơi trên mặt đất, tóc mai của Phùng Tây Huy còn bay ở trên không trung, chưa rơi xuống.

Lãnh Vô Kỳ cầm nửa thanh đoản côn. cứng họng nói không ra lời. hắn căn bản không có thấy rỏ võ sỉ áo trắng là vọt đến bên cạnh mình ra sao, võ sỉ áo trắng vượt qua Phùng Tây Huy, rút đao, yêu đao chỉ trong chớp mắt này, quả thực là nhanh như điện xẹt. diệu đến tột đỉnh. Bốn võ sư đều bị một đao như gió sắc bén vô cùng này của hắn làm cho hù sợ, cả đám đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn thiếu niên đang ôm đao mà đứng kia.

Phùng Tây Huy cùng hơi hiện ra vẻ kinh hãi, hắn liếc nhìn thiếu niên áo trắng, trên mặt chậm rải nổi lên nụ cười: "Bành công tử, đao pháp thật nhanh!"

Lãnh Vô Kỳ nghe Phùng Tây Huy vừa nói. thần sắc vốn kinh nghi bất định, lúc này lại đột nhiên rõ ràng cái gì đó, hắn dường như nhận ra thân phận của thiếu niên áo trắng này, kêu lên sợ hãi một tiếng, đoản côn trong tay leng keng rơi xuống đất. Chỉ tay vào người áo trắng, sợ hãi kêu lên: "Ngươi ngươi... ngươi là... ngươi là.

"Công phu học nghệ chưa đến nơi đến chốn, không cần đi ra làm chuyện mất mặt, đến từ chỗ nào thì chạy về chỗ đó!"

Công từ áo trắng dường như là thiếu niên dây thanh còn chưa hoàn toàn biến âm. nói chuyện giọng thanh thúy, bốn võ sư kinh ngạc nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên không nói một lời, đồng loạt hướng ra phía ngoài bước đi. Hạ Tầm riếu lại vẻ kinh hãi trong mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rải đứng dậy.

'Nha!".

'A!

Thật ra hắn vừa rồi đã nhìn ra vấn đề, cho nên mới không náo nhiệt như mọi người. Cha con Tiếu Quản sự cùng một chỗ trầm trồ khen ngợi. Công phu cầm nã giao đấu của hắn tại cảnh giáo cùng đã là số một số hai. Một năm này tại thôn Tiếu Diệp, hắn lại theo Hồ đại thúc học được một thân công phu giết người chân chính, cảnh giới cao hơn một tầng, hắn rỏ ràng, quyền thuật chân chính là cái gì.

Người đời sau chứng kiến những võ thuật biểu diễn phiêu dật hoa lệ kia cùng không phải võ thuật chân chính, mà càng là giống như biểu diễn tạp kỷ. Quyền ngạn có ý "Hành gia vừa ra tay, đã biết có hay không". Công phu chân chính, tinh hoa thường thường chỉ ở trong một quyền một cước chất phác, những năm 50 oanh động võ đài Hongkong, một trận chiến đệ tử Bạch Hạc quyền cùng đệ tử Thái Cực quyền đánh lôi đài luận võ, vẫn nhường lâu như vậy, nhưng mà hơn mười chiêu liền phân ra cao thấp, bởi vì lực chiến công kích, một chiêu nửa thức là đủ để phân ra thắng bại, những bộ quyền kia. nhiều nhất Chỉ có thể coi như là những bài tập thể dục hơi khó một chút.

Cho nên vừa rồi nhìn bốn người biểu diễn, Hạ Tầm thất vọng, nhưng mà thân thủ Phùng Tây Huy lại làm cho hắn kinh hãi. Khi ở Tá Thạch Bằng trai, hắn từng thấy qua Trương Thập

Tam luyện võ, khi đó Hạ Tầm vẫn là một "võ thuật ngoại đạo", đối với Trương Thập Tam tất nhiên Chỉ có ý vỗ mông ngựa, Trương Thập Tam tuy là một người mười phần tự ngạo, đối với hắn nịnh nọt buồn nôn như vậy cùng không nhịn được có điểm đỏ mặt. lúc ấy từng nói với hắn là võ công của mình tuy không tệ, nhưng so với Phùng Tống kỳ thì còn có nhiều chỗ thua kém.

Hắn còn hứng thú nói đến võ công của Phùng Tống kỳ, nói Phùng Tống kỳ am hiểu nhất là song thủ đao pháp, còn là loại đao pháp cuồng mảnh sắc bén. từ sau cuộc chiến Nhai Sơn Tống Triều, tại Trung Nguyên đã gần như thất truyền, hôm nay tại Nhật Bản phát dương quang đại, Trung Nguyên trong đám người tập võ, có thể luyện thành một tay song thủ đao pháp người cao minh đã thưa thớt, mà Phùng Tống kỳ đúng là cao thủ trong đó.

", _ ta...

Hạ Tâm lúc ấy tự nghĩ võ công so, với Trương Thập Tam trên thực tế cao hơn một bậc, nghe giọng điệu của hắn. vốn tưởng rằng Phùng Tống kỳ này võ công cùng mình chỉ sàng sàng như nhau, nếu là bất ngờ hạ sát thủ, vẫn rất dễ dàng đắc thủ, lúc này thấy thân thủ của Phùng Tống kỳ mới biết được Cẩm y vệ quả nhiên ngọa hổ tàng long, Phùng Tây Huy này võ công so với mình không biết cao minh hơn bao nhiêu.

Nhưng mà... có quan hệ gì? Có câu vô thuật, thuật có thể cầu. Hữu thuật vô đạo, dừng ở thuật. Lực không thể thành. còn có trí tuệ, trí cùng lực giao đấu, chiếm thượng phong bình thường đều là trí, chỉ cần đạt được mục đích, thủ đoạn gì cùng không quan trọng.

Hạ Tầm mỉm cười tiến ra đón: "Văn Hiên ra mắt Phùng đại nhân, vị công từ này là..."

Phùng Tây Huy nói: "Dương công tử, vị này chính là một vị cận vệ Thôi Quan đại nhân cố ý cho ngươi mời đến. thân thủ của hắn. ngươi vừa rồi đã thấy. Đến đây, bốn quan giới thiệu cho các người, vị này chính là Bành Tử Kỳ Bành công tử. Bành công tử, vị này chính là Dương công tử muốn mời người bảo vệ. Dương công tử, danh tiếng của Bành gia chắc hẳn ngươi cùng đã nghe nói qua, lúc này đây, vì an toàn của ngươi, chúng ta cố ý mời được Bành gia, phái tới con cháu đích hệ. Bành gia Ngũ Hổ Đoạn Môn đao nổi danh rất lớn, Tử Kỳ được chân truyền Bành gia đao pháp, có hắn ở đây, an toàn của công tử có thể bảo vệ không ngại".

"Ngũ Hổ Đoạn Môn đao?"

Hạ Tầm lông mày chợt nhảy dựng, môn đao pháp này hắn đương nhiên nghe nói qua, Ngủ Hổ Đoạn Môn đao rất có danh tiếng! Ai mà chưa nghe nói qua Ngũ Hổ Đoạn Môn đao. Tại

cựu phái trong tiểu thuyết vỏ hiệp, môn võ công này coi như là lợi hại, nhưng tại tân phái tiểu thuyết vỏ hiệp thậm chí về sau trên phim võ hiệp điện ảnh, truyền hình, hầu như mỗi một anh hùng trên đường phát triển, đều đem truyền nhân Ngũ Hổ Đoạn Môn làm cho chết đi sống lại, truyền nhân Ngũ Hổ Đoạn Môn đao? Đây chính là siêu cấp ai phụ tận chức tận trách, không oán không hối...

Hạ Tầm vội vàng hướng về phía vị siêu cấp đại long sáo đối với tiểu thuyết võ hiệp, phim võ hiệp Trung Quốc, làm ra cống hiến quá lớn tò vẻ kính ý từ đáy lòng: "Thì ra là Bành gia đệ tử Ngũ Hổ Đoạn Môn đao, kính đã lâu. nghe đại danh đã lâụ!"

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Bành Đại Cô Nương Rất Không Thoải Mái

Chương 22: Bành đại cô nương rất không thoải mái

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Hạ Tầm thi lễ nói: “Thì ra là Bành gia đệ tử Ngũ Hổ Đoạn Đao môn. kính đã lâu, kính đã lâu!”

“Kính đã lâu là bao lâu?”

“À... sáu bảy trăm năm. có tính lâu không…

Bành Tử Kỳ tức giận nghiêng đầu đi. nói với Phùng Tây Huy: “Ba tháng?”

Phùng Kiểm Giáo nụ cười chân thành nói: “Ba tháng!”

“Được!”

Bành Tử Kỳ gật gật đầu, xoay người đi đến một bên, đại mã kim đao hướng lên trên mặt ghế ngồi xuống, nhắm mắt không nói.

Hạ Tầm kinh ngạc hỏi: “Cái gì ba tháng?”.

Phùng Kiểm Giáo mỉm cười nói: “Từ hôm nay trở đi, Bành công tử chính là thiếp thân thị vệ của ngươi trong ba tháng, đương nhiên, nếu như sớm bắt được hung thủ, Bành công tử sẻ sớm rời đi. Thôi Quan đại nhân vì an toàn của công từ mà rất phí tâm tư. À, ta còn có mấy lời

giao phó với công tử, có thể cùng công tử vào thư phòng một chuyến".

"Ồ, mời. mời qua bên này" Hạ Tầm có chút ngẩn ngơ, vội vàng đưa tay mời khách, đem Phùng Tây Huy dẫn vào thư phòng nhỏ bên cạnh.

Bàn gỗ lim tơ vàng cùng ghế dựa, trên bàn bày biện văn phòng tứ bảo, trên vách treo bảo đồ hoa lan. trong thư phòng đầy vẻ thanh tỉnh lịch sự tao nhả. Tiếu Địch nhu thuận đem trà lên, dùng là đồ sứ nguyên thanh hoa trấn Cảnh Đức chế tốt nhất, sau đó lại lặng lẻ lui ra ngoài, thay bọn họ đóng cửa phòng lại.

Cửa phòng vừa đóng. Hạ Tầm lập tức rời Chủ vị, ngồi vào đối diện Phùng Tây Huy, kính cẩn nói: "Đại nhân có gì phân phó".

Phùng Tây Huy sắc mặt nghiêm tóc lên. hơi nghiêng người hỏi: "Lễ vật chuẩn bị cho Tề vương hạ ứng thõa đáng chưa?"

Hạ Tầm không ngờ hắn hỏi là vấn đề này, trong lòng một hồi thoải mái đáp: "Còn chưa có, ta có ý định ngày mai sẽ đi phường thị dạo một vòng, tìm vài món hợp thọ lễ".

Phùng Tây Huy không tin tưởng lắm tầm mắt của hắn. nhưng cùng không đưa ra được đề nghị gì tốt hơn, nhân tiện nói: "ừm, những chuyện này ngươi có thể hỏi Tiếu Quản sự, hoặc là dứt khoát đưa hắn đi làm, hắn là Quản sự đại hộ đi ra, phương diện này nhân lực không kém".

Hạ Tầm gật gật đầu. Phùng Tây Huy lại nói: "Tài chính tu kiến Tề vương phủ, hai phần ba do Hộ bộ cấp phát, nhưng năm nay Hộ bộ quay vòng có chút khó khăn, khoản tiền này tạm thời phải tạm ngừng. Tề vương rất nhanh sẻ nghe được tin tức này, với bản tính của Tề vương, tuyệt không chịu cứ thế mà im lặng xuống để cho thiên hạ cười cợt, hắn muốn kiếm tiền, rất có thể sẻ đổ lên trên đầu ngươi".

Hạ Tầm đổi sắc nói: "Xây Vương phủ hao tốn của cải cực lớn. ta... nên ứng đối như thế nào?"

Phùng Tây Huy mỉm cười nói: "Chỗ này của ta có ba biện pháp, nếu làm tốt cùng có thế làm cho Tề vương nhanh chóng tích lủy tài lực khổng lồ, ngươi cùng có thể nương theo cái này mà tiến một bước, trở thành cánh tay tâm phúc của Tề vương, đối với chúng ta điều tra rất là có lợi".

Hạ Tâm vội hỏi: “Đại nhân mời nói”. A

Phùng Tây Huy nói: “Biện pháp thứ nhất là? Triều đình cho phép Tề vương chọn nơi xây dựng lại vương phủ, nhưng không có xác định phạm vi cụ thể, đây là chỗ có thể lợi dụng, ngươi có thể hiến kế cho Tề vương, bảo Tề vương mở rộng vương phủ, như vậy mà nói, chung quanh sè có mấy trăm hộ dân phải bị dời kliòi nơi ban đầu. mà vị trí của vương phủ vốn đã lựa chọn tại nơi phú thân hào cổ của Thanh châu tụ tập, mỗi một tòa phủ đệ đều xảo tận tâm tư, ti mỉ bố trí, không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết cùng tài phú. tuyệt đối sẻ không có người nguyện ý rời đi. Vậy làm sao bây giờ? Phá tài để tiêu tai, dân chúng ở trong phạm vi đó có thể dùng tiền đem phủ đệ của mình chuộc lại”.

Hạ Tầm thầm nghĩ: “Một chiêu này quá thiếu đạo đức, Tề vương lúc này tại Thanh châu có thể tính là thối đến tận nhà, thân sỉ dân chúng mặc dù không dám nói rõ, sau lưng cùng muốn đâm nát cột sống của hắn”.

Phùng Tây Huy lại nói: “Kế thứ hai, chính là xin Vương gia lợi dụng đặc quyền vương phủ. buôn bán các loại vật tư như da trâu, gân thú. gang thép... những vật phẩm này là vật tư quan trọng đã bị triều đình hạn chế, người bình thường không được cho phép, không dám vi phạm lệnh cấm kinh doanh những vật này, cho nên lợi nhuận của nó rất lớn. Nếu như Tề vương đưa cờ hiệu của hắn buôn bán những hàng hóa này, dọc theo đường quan tạp tuần kiểm ai dám kiểm tra thực hư bên trong chứa là những hàng hóa gì? Đương nhiên, nếu như quá nhiều hàng hóa ra vào Thanh châu cùng không quá thuận tiện, có thể cho Vương gia lấy cớ địa phương không yên tỉnh, dùng ba đội binh mà hộ vệ tiếp quản phòng thủ thành phố, dùng lợi tức thông hành, làm được cái này tất là tài nguyên cuồn cuộn”.

Hắn mỉm cười, giật giây nói: “Đương nhiên, ngươi cùng có thể theo cái thuyền lớn này của Tề vương, vì mình mưu chút ít ích lợi”.

Hạ Tầm âm thầm giật mình: “Những vật tư này sỡ dỉ bị triều đình quản chế, là vì những vật này không phải là vật tư dân dụng, mà cùng là vật tư quân dụng quan trọng, chúng nó bất cứ lúc nào cùng có thể chuyến hóa làm khải giáp, cung nỏ cùng binh khí. Phùng Tây Huy làm như vậy..

Phùng Tây Huy không để cho hắn nghỉ nhiều, lại nói: “Còn điều thứ ba, chính là lấy quặng. Quặng vàng bạc đều là món lợi kếch sù, nhưng dân không dám làm, nếu như Tề vương chịu xuất đầu, không cần hắn ra một đồng tiền, tất có thân hào cự cố nguyện ý hợp tác, Vương gia

ngồi ăn cổ phần danh nghỉa, có thể kiếm được đầy bồn đầy bát. Ba kế này không chỉ có thể giải quyết việc xây Tề vương Vương phủ, còn có thể cuồn cuộn không ngừng vì Tề vương cung cấp tài lực.

Đương nhiên, vì giữ bí mật. cùng vì an toàn, lấy quặng cần phải xem nhân thù, ba đội nhân mả hộ vệ Tề vương muốn rời Thanh châu, đó là rất khó khăn, đến lúc đó ngươi còn có thể lựa thời cơ khuyên Tề vương chiêu mộ ít nhân thủ, thành lập một chi võ trang hộ quang..

Phùng Tống kỳ cười một cách quỷ quyệt, không cần nói nữa cùng có thể rõ ràng.

Lấy quặng? Sơn Đông từ thời kì Chiến quốc đã có nghiệp luyện kim, thời Tống Triều đặc biệt phồn vinh, bắc tới Giao Đông, nam đến Nghi Mông, quan đan hỏa hợp, hàng năm lượng vàng luyện ra tối thịnh đạt tới sáu vạn lượng hoàng kim. Mà Thanh châu đúng là khu vực chứa các loại khoáng sản vàng bạc đồng thiết rất phong phú, Chỉ có điều đối với quặng vàng bạc, tại Minh triều quản chế nghiêm khắc, không cho phép dân doanh thu mua. mà hiện tại Phùng Tây Huy lại bày kế này..

Hạ Tầm do dự một chút rồi nói: "Đại nhân, theo biện pháp như lời ngài nói. hoặc là sẽ kích khởi kêu ca, hoặc là có ý vi phạm quốc pháp, Tề vương gia chịu nghe theo sao? Vương gia nếu giận dữ, tiểu nhân lo lắng..

Phùng Tây Huy cười an ủi: "Không cần phải lo lắng, nếu như không biết bản tính làm người của Tề vương, ta làm sao mà bảo ngươi dùng kế này dâng lên, ngươi cứ làm theo là được".

Hạ Tầm lại nói: "Đại nhân, chúng ta là phụng chi điều tra mưu phản phản nghịch, nếu đem những phương pháp này dâng lên, một khi triều đình truy cứu tới..."

Phùng Tây Huy ánh mắt lóe lên. tiếp đó chuyển thành vui vẻ nói: "Ha ha. thì ra ngươi là lo lắng cái này, trách ta cùng không nói tinh tường. Biện pháp thứ nhất này, thật là sẻ kích khởi kêu ca, nhưng mà nếu không làm như vậy, những phản tặc kia làm sao sẽ xem ngươi coi như bạn đường, từ đó kéo ngươi nhập bọn? Đây chỉ là một thủ đoạn. về phần biện pháp thứ hai, thứ ba, ngươi cùng không cần lo lắng, triều đình giờ đây không cách nào cấp phí tổn xây dựng vương phủ, để cho Tề vương gia tự mình kiếm, cái đó cùng kinh doanh mỏ vàng, gang thép, thú gân da trâu, sau đó lợi nhuận thuế phú nộp lên trên triều đình, triều đình lại trích cấp cho Tề vương xây phủ có cái gì khác nhau? Chỉ có điều giảm đi một đạo thủ tục mà thôi, những

điều này là do Hoàng Thượng đồng ý. So với điều tra tội mưu phản, những chuyện này thì có là gì.

Chúng ta là đang chế tạo cơ hội. khiến cho phản đảng tự mình bạo lộ ra thôi, nhưng cái này cùng là vì để cho ngươi được những kẻ này chú ý, bọn họ cảm thấy ngươi có thể lợi dụng, mới có thể lôi kéo ngươi nhập bọn. như thế chúng ta mới có thế thăm dò chi tiết của chúng, triều đình mới bố trí một ván lớn, tình hình kỹ càng ngươi không cần phải hiểu rõ". vâng".

Phùng Tây Huy hớp một hớp trà, lại tĩ mỉ nói đến những vấn đề mà Tề vương có khả năng hỏi đến cùng cách trả lời thuyết phục dặn dò một phen, rồi hỏi: "Đều nhớ kỹ chứ?"

Hạ Tầm gật đầu nói: "Vâng, tiểu nhân đã nhớ kỹ".

Phùng Tây Huy nâng chén nhấp một ngụm trà, động thân dậy, khẽ mỉm cười nói: "Tốt. ta đi về trước, hôm sau chính là đại thọ của Tề vương, ngươi phải sớm chuẩn bị sẵn sàng".

Hai người một lần nữa trở lại phòng khách, vị Bành công tử kia vẫn đang bảo trì tư thế ngồi vừa rồi, một chút cùng không có biến hóa, Tiêu Địch đang ở bên cạnh hắn băn khoăn, hiếu kỳ địa dò xét người cùng đao.

Hạ Tầm tiễn Phùng Kiếm Giáo xong, trở lại phòng khách, nhìn xem vị Bành công tử tuấn tú những có ý vẻ không thích nói chuyện kia, tạm thời buông đầy bụng tâm sự, đối với hắn cười nói: "Làm phiền công tử, hôm nay lần đầu gặp mặt. ta gọi dưới bếp chuẩn bị tiệc rượu, chúng ta nâng cốc nói chuyện, để ta tận tình địa chủ có được không?"

Bành Tử Kỳ đứng lên, trong ngực ôm đao, hai cái chân thon dài cất bước, thẳng đi đến một bên. đem cái cằm giương lên, nhìn như trong đại sảnh cùng không tồn tại bầu trời, nhàn nhạt nói: "Ta chĩ phụ trách trong vòng ba tháng không để cho ngươi bị người giết, thời gian hết, đường ai nấy đi, Bành Tử Kỳ ta cùng Dương Văn Hiên ngươi không có gì liên quan, trước kia không có, sau này cùng sẽ không có, cho nên ngươi không cần cùng ta lôi kéo lại gần!"

Hạ Tầm nhìn hắn cao cao ngẩng đầu lên. ánh mắt lại nhìn qua trên cái gáy ưu nhã như thiên nga, cổ của hắn trắng nõn. cổ họng trơn nhẵn không hề nổi lên, Hạ Tầm ánh mắt có chút lóe lên, tiếp đó liền mỉm cười đứng đậy: "Công tử bộ dáng cự người ngoài ngàn dặm như vậy, tựa như là đối với ta có thành kiến gì? Lại nói tới, tại hạ cùng với công tử vẫn lần đầu gặp mặt. hẳn là không có đắc tội qua công tử, công tử có ý vẻ khó chịu như vậy, chẳng lẽ là bởi vì...

mấy ngày nay có điễm không thoải mái?"

Vị Bành công tử này hiển nhiên không có nghe hiểu ác ý của Hạ Tầm. hắn vẫn dùng thái độ rất kiêu ngạo ngẩng lên 45 độ, dùng giọng điệu chán ghét không chút nào khách khí nói: "Chỉ cần vừa nhìn thấy ngươi, ta đã rất không thoải mái".

"Chẳng lẽ ta là mẹ kế của ngươi sao?" Hạ Tầm ở trong cố họng lẫm bẩm một câu.

***

Chỗ mà Dương Văn Hiên hằng ngày ngủ, từ khi Hạ Tầm đến đây là lần đầu vào ở. Đêm đó trở về, xuất phát từ lo lắng an toàn, Trương Thập Tam an bài hắn ở tại phòng khác một thời gian, sau đó Trương Thập Tam "gặp chuyện bỏ mình", Tiểu Quản sự khẩn trương không yên lòng, cùng đem hắn an bài tại nơi khác, hôm nay chủ nhân Dương gia hắn cuối cùng chính thức về tới gian phòng của mình.

Dương Đại thiếu gia gần đây yêu mến hưởng thụ chỗ ở cấm tú phồn hoa như thế nào tự nhiên không cần nói, gian phòng còn phần nội thất cùng ngoại thất, ngoại ứthất cùng nội thất dùng bình phong ngăn cách, ngoại thất là nơi Hạ Tầm rời giường hoạt động, ngẫu nhiên cũng có thể hội kiến khách quý riêng tư, nhưng mà giờ phút này cái ngoại thất này lại cải tạo thành một phòng ngủ khác, bên tường đặt một cái giường lớn, trải vải trải giường mới tinh.

Hạ Tầm cười mỉm nói: "Nơi này tạm thời sửa làm chỗ ngủ, không khỏi đơn sơ chút ít. đã ủy khuất Bành công tử rồi".

Cách giường một trượng, Bành công tử đao đặt ở tại đầu gối, ngồi ngay ngắn trên đôn, eo lưng thẳng tấp, xem Hạ Tầm hắn như là không khí, vẫn không nói một lời.

Tiểu Địch hâm mộ chen miệng nói: "Bành gia ca ca, eo của người so với ta còn thon hơn. lại có thể sử dụng hung đao lớn như vậy, người vì sao không dùng kiếm? Người xem thanh kiếm trên tường kia, đó là của thiếu gia nhà ta, thiếu gia nhà ta khi mang kiếm, áo xanh trường kiếm, đặc biệt đẹp mắt".

Bành Tử Kỳ nhìn nàng, gương mặt lạnh lùng nhu hỏa xuống, trả lời: "Binh khí tác dụng là giết người, không phải dùng để xem. Kiếm là quân

Tử trong binh, mang theo nhẹ nhàng, thể hiện thần thái, cho nên người mang bội kiếm phần

lớn là văn nhân thư sinh".

Nàng lại liếc mắt nhìn Hạ Tầm, giọng hàm mĩa mai nói: "Nhưng mà các thư sinh mười ngón không dính tới nước, một lòng chi đọc sách thánh hiền, phần lớn là nam nhân tay trói gà không chặt, bội kiếm của bọn họ chỉ là học đòi phong nhã, lấy thể diện, hoặc là dùng để trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ là để bài trí. cũng không có tác dụng. Đao chính là bá trong binh, hành tẩu giang hồ, khí phách thứ nhất, chân chính muốn giết người, đao so kiếm sắc bén hơn nhiều, cho nên ta dùng đao".

Hạ Tầm ho khan một tiếng, tiếp lời nói: "Tiểu Địch, thật ra quân tử trong binh, bá giả thần mà trong binh đều là lời nói mà thôi, Bành gia tổ truyền chính là đao pháp, muội bảo không dùng đao thì dùng cái gì?"

Bành Tử Kỳ có chút co người, tựa như một con báo có thể bất cứ lúc nào vọt lên, cặp mặt xinh đẹp nhưng đầy vẻ nguy hiểm hơi khép lại: "Ngươi cầm kiếm, ta tay không, trong vòng ba chiêu, bổn công tử sẽ đem ngươi quật ngã trên mặt đất, có muốn thử một chút hay không?"

Hạ Tầm lập tức giữ chặt tay Tiểu Địch, nụ cười chân thành nói: "Đi đi đi, đi đấm bóp chân cho thiếu gia" Từ khi được nếm công phu mát xa của Tiểu Địch, Hạ Tầm lại càng yêu mến đôi bàn tay nhỏ này.

Bành Tử Kỳ hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn. thầm mắng một tiếng: "Sắc quỷ!"

Hạ Tầm kê cao gối mà ngủ trên giường, nhắm hai mắt lại. tựa như mười phần thích ý hưởng thụ Tiểu Địch phục thị, trong đầu suy nghĩ lại đang cấp tốc suy nghĩ.

Tướng quân có dã tâm, làm thế nào duy trì quyền lực của mình?

Nuôi phi!

Vũ khí đại quốc làm thế nào bán cho bọn họ?

Chế tạo động loạn cục bộ.

Kinh phí bị cắt giảm quy mô lớn. cục tình báo trung ương làm thế nào tranh thủ càng nhiều kinh phí?

Chế tạo ra dư luận có tính uy hiếp tới quốc gia.

Tổng hợp lại các phương diện tin tức mà hắn có được, kết hợp những kinh nghiệm cổ đại cùng hiện đại này, hắn đã ra được kết luận, bắt lấy mục đích chân chính của Cẩm y vệ: Bọn họ đang tự cứu.

Bọn họ vì bạo lực mà sinh, thiên hạ thái bình, sẽ không có đất dụng võ của bọn họ. Chu Nguyên Chương cho rằng thiên hạ đã thái bình, ngựa giả Nam Sơn, đao thương nhập kho, thanh khoái đao cẩm Y vệ này đã muốn gỉ sét. thế là Cẫm Y vệ phải chế tạo cùng một vụ án mưu phản, khiến cho hoàng đế một lần nữa cảm nhận được uy hiếp, cảm giác được tai mắt tay sai Cẩm y vệ này còn có chỗ trọng dụng, Chỉ có như thế, cấm Y vệ mới có cơ hội lại thấy ánh mặt trời.

Đây là đang đùa với lửa!

Hạ Tầm hiện tại muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, muốn tiền có tiền, muốn người có người, nằm tại chỗ này, còn có một tiểu hồ ly xinh đẹp đáng yêu ở một bên phục thị, hắn cùng không hứng thú cùng này đám Cẩm y vệ cùng đường này đi chơi lửa.

Tiểu hồ ly lên tiếng: "Há miệng!"

Hạ Tầm ngoan ngoãn đem miệng mở ra. hai ngón tay ngọc nhặt lấy một trái vải đưa tới trong miệng hắn, Hạ Tầm im lặng, tiếp tục suy nghĩ vấn đề. Tiêu Địch mút mút ngón tay tràn đầy nước ngọt, tiếp tục lột võ một trái vải, hai người tự làm việc của mình.

Kế hoạch diệt trừ Phùng Tây Huy phải lập tức đăng lên nhật báo, vốn Hạ Tầm còn muốn tìm kiếm cơ hội thõa đáng nhất động thủ lần nữa, nhưng mà hiện tại xem ra, đã không thế đợi nữa rồi, nếu không mình dưới sự bức hiếp của Phùng Tây Huy, phải đi hành động làm người dẫn đường đem Tề vương dẫn lên đoạn đầu đài. Một khi thân hãm vũng lầy, còn muốn bứt ra được thì khó như lên trời...

Ờ gian ngoài. Bành đại tiểu thư đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, chĩ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, một đôi tai phải nghe động tĩnh đùa giởn mập mờ ỡ phòng trong, cuối cùng cởi giày lên giường khoanh chân nhập định, vừa mới tâm bình khí hỏa một chút, thì trong phòng đột nhiên truyền ra thanh âm kèo kẹt giường lay động, Bành đại tiểu thư mặt ngọc ững hồng, thoáng cái ngồi dậy, đằng đằng sát khí... Hạ Tầm thi lễ nói: "Thì ra là Bành gia đệ tử Ngũ Hổ Đoạn Đao môn. kính đã lâu, kính đã lâu!"

"Kính đã lâu là bao lâu?"

“À... sáu bảy trăm năm. có tính lâu không…

Bành Tử Kỳ tức giận nghiêng đầu đi. nói với Phùng Tây Huy: “Ba tháng?”

Phùng Kiểm Giáo nụ cười chân thành nói: “Ba tháng!”

“Được!”

Bành Tử Kỳ gật gật đầu, xoay người đi đến một bên, đại mã kim đao hướng lên trên mặt ghế ngồi xuống, nhắm mắt không nói.

Hạ Tầm kinh ngạc hỏi: “Cái gì ba tháng?”.

Phùng Kiểm Giáo mỉm cười nói: “Từ hôm nay trớ đi, Bành công tử chính là thiếp thân thị vệ của ngươi trong ba tháng, đương nhiên, nếu như sớm bắt được hung thủ, Bành công tử sẻ sớm rời đi. Thôi Quan đại nhân vì an toàn của công từ mà rất phí tâm tư. À, ta còn có mấy lời giao phó với công tử, có thể cùng công tử vào thư phòng một chuyến”.

“Ổ, mời. mời qua bên này” Hạ Tầm có chút ngẩn ngơ, vội vàng đưa tay mời khách, đem Phùng Tây Huy dẫn vào thư phòng nhỏ bên cạnh.

Bàn gỗ lim tơ vàng cùng ghế dựa, trên bàn bày biện văn phòng tứ bảo, trên vách treo bảo đồ hoa lan. trong thư phòng đầy vẻ thanh tỉnh lịch sự tao nhả. Tiểu Địch nhu thuận đem trà lên, dùng là đồ sứ nguyên thanh hoa trấn Cảnh Đức chế tốt nhất, sau đó lại lặng lẻ lui ra ngoài, thay bọn họ đóng cửa phòng lại.

Cửa phòng vừa đóng. Hạ Tầm lập tức rời Chủ vị, ngồi vào đối diện Phùng Tây Huy, kính cẩn nói: “Đại nhân có gì phân phó”.

Phùng Tây Huy sắc mặt nghiêm tóc lên. hơi nghiêng người hỏi: “Lễ vật chuẩn bị cho Tề vương hạ ứng thõa đáng chưa?”

Hạ Tầm không ngờ hắn hỏi là vấn đề này, trong lòng một hồi thoải mái đáp: “Còn chưa có, ta có ý định ngày mai sẽ đi phường thị dạo một vòng, tìm vài món hợp thọ lễ”.

Phùng Tây Huy không tin tưởng lắm tầm mắt của hắn. nhưng cùng không đưa ra được đề nghị gì tốt hơn, nhân tiện nói: “ừm, những chuyện này ngươi có thể hỏi Tiếu Quản sự, hoặc là dứt khoát đưa hắn đi làm, hắn là Quản sự đại hộ đi ra, phương diện này nhân lực không kém”.

Hạ Tầm gật gật đầu. Phùng Tây Huy lại nói: "Tài chính tu kiến Tề vương phủ, hai phần ba do Hộ bộ cấp phát, nhưng năm nay Hộ bộ quay vòng có chút khó khăn, khoản tiền này tạm thời phải tạm ngừng. Tề vương rất nhanh sẻ nghe được tin tức này, với bản tính của Tề vương, tuyệt không chịu cứ thế mà im lặng xuống để cho thiên hạ cười cợt, hắn muốn kiếm tiền, rất có thể sẻ đổ lên trên đầu ngươi".

Hạ Tầm đổi sắc nói: "Xây Vương phủ hao tốn của cải cực lớn. ta... nên ứng đối như thế nào?"

Phùng Tây Huy mỉm cười nói: "Chỗ này của ta có ba biện pháp, nếu làm tốt cùng có thế làm cho Tề vương nhanh chóng tích lủy tài lực khổng lồ, ngươi cùng có thể nương theo cái này mà tiến một bước, trở thành cánh tay tâm phúc của Tề vương, đối với chúng ta điều tra rất là có lợi".

Hạ Tâm vội hỏi: "Đại nhân mời nói". A

Phùng Tây Huy nói: "Biện pháp thứ nhất là? Triều đình cho phép Tề vương chọn nơi xây dựng lại vương phủ, nhưng không có xác định phạm vi cụ thể, đây là chỗ có thể lợi dụng, ngươi có thể hiến kế cho Tề vương, bảo Tề vương mở rộng vương phủ, như vậy mà nói, chung quanh sè có mấy trăm hộ dân phải bị dời kliòi nơi ban đầu. mà vị trí của vương phủ vốn đã lựa chọn tại nơi phú thân hào cổ của Thanh châu tụ tập, mỗi một tòa phủ đệ đều xảo tận tâm tư, ti mỉ bố trí, không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết cùng tài phú. tuyệt đối sẻ không có người nguyện ý rời đi. Vậy làm sao bây giờ? Phá tài để tiêu tai, dân chúng ở trong phạm vi đó có thể dùng tiền đem phủ đệ của mình chuộc lại".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Một chiêu này quá thiếu đạo đức, Tề vương lúc này tại Thanh châu có thể tính là thối đến tận nhà, thân sỉ dân chúng mặc dù không dám nói rõ, sau lưng cùng muốn đâm nát cột sống của hắn".

Phùng Tây Huy lại nói: "Kế thứ hai, chính là xin Vương gia lợi dụng đặc quyền vương phủ. buôn bán các loại vật tư như da trâu, gân thú. gang thép... những vật phẩm này là vật tư quan trọng đã bị triều đình hạn chế, người bình thường không được cho phép, không dám vi phạm lệnh cấm kinh doanh những vật này, cho nên lợi nhuận của nó rất lớn. Nếu như Tề vương đưa cờ hiệu của hắn buôn bán những hàng hóa này, dọc theo đường quan tạp tuần kiểm ai dám kiểm tra thực hư bên trong chứa là những hàng hóa gì? Đương nhiên, nếu như quá nhiều hàng hóa ra vào Thanh châu cùng không quá thuận tiện, có thể cho Vương gia lấy cớ địa

phương không yên tỉnh, dùng ba đội binh mà hộ vệ tiếp quản phòng thủ thành phố, dùng lợi tức thông hành, làm được cái này tất là tài nguyên cuồn cuộn".

Hắn mỉm cười, giật giây nói: "Đương nhiên, ngươi cùng có thể theo cái thuyền lớn này của Tề vương, vì mình mưu chút ít ích lợi".

Hạ Tầm âm thầm giật mình: "Những vật tư này sỡ dỉ bị triều đình quản chế, là vì những vật này không phải là vật tư dân dụng, mà cùng là vật tư quân dụng quan trọng, chúng nó bất cứ lúc nào cùng có thể chuyến hóa làm khải giáp, cung nỏ cùng binh khí. Phùng Tây Huy làm như vậy..

Phùng Tây Huy không để cho hắn nghỉ nhiều, lại nói: "Còn điều thứ ba, chính là lấy quặng. Quặng vàng bạc đều là món lợi kếch sù, nhưng dân không dám làm, nếu như Tề vương chịu xuất đầu, không cần hắn ra một đồng tiền, tất có thân hào cự cố nguyện ý hợp tác, Vương gia ngồi ăn cổ phần danh nghỉa, có thể kiếm được đầy bồn đầy bát. Ba kế này không chỉ có thể giải quyết việc xây Tề vương Vương phủ, còn có thể cuồn cuộn không ngừng vì Tề vương cung cấp tài lực.

Đương nhiên, vì giữ bí mật. cùng vì an toàn, lấy quặng cần phải xem nhân thù, ba đội nhân mả hộ vệ Tề vương muốn rời Thanh châu, đó là rất khó khăn, đến lúc đó ngươi còn có thể lựa thời cơ khuyên Tề vương chiêu mộ ít nhân thủ, thành lập một chi võ trang hộ quang..

Phùng Tống kỳ cười một cách quỷ quyệt, không cần nói nữa cùng có thể rõ ràng.

Lấy quặng? Sơn Đông từ thời kì Chiến quốc đã có nghiệp luyện kim, thời Tống Triều đặc biệt phồn vinh, bắc tới Giao Đông, nam đến Nghi Mông, quan đan hỏa hợp, hàng năm lượng vàng luyện ra tối thịnh đạt tới sáu vạn lượng hoàng kim. Mà Thanh châu đúng là khu vực chứa các loại khoáng sản vàng bạc đồng thiết rất phong phú, Chỉ có điều đối với quặng vàng bạc, tại Minh triều quản chế nghiêm khắc, không cho phép dân doanh thu mua. mà hiện tại Phùng Tây Huy lại bày kế này..

Hạ Tầm do dự một chút rồi nói: "Đại nhân, theo biện pháp như lời ngài nói. hoặc là sẽ kích khởi kêu ca, hoặc là có ý vi phạm quốc pháp, Tề vương gia chịu nghe theo sao? Vương gia nếu giận dữ, tiểu nhân lo lắng..

Phùng Tây Huy cười an ủi: "Không cần phải lo lắng, nếu như không biết bản tính làm người của Tề vương, ta làm sao mà bảo ngươi dùng kế này dâng lên, ngươi cứ làm theo là

được".

Hạ Tầm lại nói: "Đại nhân, chúng ta là phụng chi điều tra mưu phản phản nghịch, nếu đem những phương pháp này dâng lên, một khi triều đình truy cứu tới..."

Phùng Tây Huy ánh mắt lóe lên. tiếp đó chuyển thành vui vẻ nói: "Ha ha. thì ra ngươi là lo lắng cái này, trách ta cùng không nói tinh tường. Biện pháp thứ nhất này, thật là sẻ kích khởi kêu ca, nhưng mà nếu không làm như vậy, những phản tặc kia làm sao sẽ xem ngươi coi như bạn đường, từ đó kéo ngươi nhập bọn? Đây chỉ là một thủ đoạn. về phần biện pháp thứ hai, thứ ba, ngươi cùng không cần lo lắng, triều đình giờ đây không cách nào cấp phí tổn xây dựng vương phủ, để cho Tề vương gia tự mình kiếm, cái đó cùng kinh doanh mỏ vàng, gang thép, thú gân da trâu, sau đó lợi nhuận thuế phú nộp lên trên triều đình, triều đình lại trích cấp cho Tề vương xây phủ có cái gì khác nhau? Chỉ có điều giảm đi một đạo thủ tục mà thôi, những điều này là do Hoàng Thượng đồng ý. So với điều tra tội mưu phản, những chuyện này thì có là gì.

Chúng ta là đang chế tạo cơ hội. khiến cho phản đảng tự mình bạo lộ ra thôi, nhưng cái này cùng là vì để cho ngươi được những kẻ này chú ý, bọn họ cảm thấy ngươi có thể lợi dụng, mới có thể lôi kéo ngươi nhập bọn. như thế chúng ta mới có thế thăm dò chi tiết của chúng, triều đình mới bố trí một ván lớn, tình hình kỹ càng ngươi không cần phải hiếu rõ". vâng".

Phùng Tây Huy hớp một hớp trà, lại tĩ mỉ nói đến những vấn đề mà Tề vương có khả năng hỏi đến cùng cách trả lời thuyết phục dặn dò một phen, rồi hỏi: "Đều nhớ kỹ chứ?"

Hạ Tầm gật đầu nói: "Vâng, tiểu nhân đã nhớ kỹ".

Phùng Tây Huy nâng chén nhấp một ngụm trà, động thân dậy, khẽ mỉm cười nói: "Tốt. ta đi về trước, hôm sau chính là đại thọ của Tề vương, ngươi phải sớm chuẩn bị sẵn sàng".

Hai người một lần nữa trở lại phòng khách, vị Bành công tử kia vẫn đang bảo trì tư thế ngồi vừa rồi, một chút cùng không có biến hóa, Tiêu Địch đang ở bên cạnh hắn băn khoăn, hiếu kỳ địa dò xét người cùng đao.

Hạ Tầm tiễn Phùng Kiếm Giáo xong, trở lại phòng khách, nhìn xem vị Bành công tử tuấn tú những có ý vẻ không thích nói chuyện kia, tạm thời buông đầy bụng tâm sự, đối với hắn cười nói: "Làm phiền công tử, hôm nay lần đầu gặp mặt. ta gọi dưới bếp chuẩn bị tiệc rượu, chúng ta nâng cốc nói chuyện, để ta tận tình địa chủ có được không?"

Bành Tử Kỳ đứng lên, trong ngực ôm đao, hai cái chân thon dài cất bước, thẳng đi đến một bên. đem cái cằm giương lên, nhìn như trong đại sảnh cùng không tồn tại bầu trời, nhàn nhạt nói: "Ta chĩ phụ trách trong vòng ba tháng không để cho ngươi bị người giết, thời gian hết, đường ai nấy đi, Bành Tử Kỳ ta cùng Dương Văn Hiên ngươi không có gì liên quan, trước kia không có, sau này cùng sẽ không có, cho nên ngươi không cần cùng ta lôi kéo lại gần!"

Hạ Tầm nhìn hắn cao cao ngẩng đầu lên. ánh mắt lại nhìn qua trên cái gáy ưu nhã như thiên nga, cổ của hắn trắng nõn. cổ họng trơn nhẵn không hề nổi lên, Hạ Tầm ánh mắt có chút lóe lên, tiếp đó liền mỉm cười đứng đậy: "Công tử bộ dáng cự người ngoài ngàn dặm như vậy, tựa như là đối với ta có thành kiến gì? Lại nói tới, tại hạ cùng với công tử vẫn lần đầu gặp mặt. hắn là không có đắc tội qua công tử, công tử có ý vẻ khó chịu như vậy, chẳng lẽ là bởi vì... mấy ngày nay có điễm không thoải mái?"

Vị Bành công tử này hiển nhiên không có nghe hiểu ác ý của Hạ Tầm. hắn vẫn dùng thái độ rất kiêu ngạo ngẩng lên 45 độ, dùng giọng điệu chán ghét không chút nào khách khí nói: "Chỉ cần vừa nhìn thấy ngươi, ta đã rất không thoải mái".

"Chẳng lẽ ta là mẹ kế của ngươi sao?" Hạ Tầm ở trong cổ họng lẫm bẩm một câu.

***

Chỗ mà Dương Văn Hiên hằng ngày ngủ, từ khi Hạ Tầm đến đây là lần đầu vào ở. Đêm đó trở về, xuất phát từ lo lắng an toàn, Trương Thập Tam an bài hắn ở tại phòng khác một thời gian, sau đó Trương Thập Tam "gặp chuyện bỏ mình", Tiểu Quản sự khẩn trương không yên lòng, cùng đem hắn an bài tại nơi khác, hôm nay chủ nhân Dương gia hắn cuối cùng chính thức về tới gian phòng của mình.

Dương Đại thiếu gia gần đây yêu mến hưởng thụ chỗ ở cấm tú phồn hoa như thế nào tự nhiên không cần nói, gian phòng còn phần nội thất cùng ngoại thất, ngoại ứthất cùng nội thất dùng bình phong ngăn cách, ngoại thất là nơi Hạ Tầm rời giường hoạt động, ngẫu nhiên cũng có thể hội kiến khách quý riêng tư, nhưng mà giờ phút này cái ngoại thất này lại cải tạo thành một phòng ngủ khác, bên tường đặt một cái giường lớn, trải vải trải giường mới tinh.

Hạ Tầm cười mỉm nói: "Nơi này tạm thời sửa làm chỗ ngủ, không khỏi đơn sơ chút ít. đã ủy khuất Bành công tử rồi".

Cách giường một trượng, Bành công tử đao đặt ở tại đầu gối, ngồi ngay ngắn trên đôn, eo lưng thẳng tấp, xem Hạ Tầm hắn như là không khí, vẫn không nói một lời.

Tiểu Địch hâm mộ chen miệng nói: "Bành gia ca ca, eo của người so với ta còn thon hơn. lại có thể sử dụng hung đao lớn như vậy, người vì sao không dùng kiếm? Người xem thanh kiếm trên tường kia, đó là của thiếu gia nhà ta, thiếu gia nhà ta khi mang kiếm, áo xanh trường kiếm, đặc biệt đẹp mắt".

Bành Tử Kỳ nhìn nàng, gương mặt lạnh lùng nhu hỏa xuống, trả lời: "Binh khí tác dụng là giết người, không phải dùng để xem. Kiếm là quân

Tử trong binh, mang theo nhẹ nhàng, thể hiện thần thái, cho nên người mang bội kiếm phần lớn là văn nhân thư sinh".

Nàng lại liếc mắt nhìn Hạ Tầm, giọng hàm mĩa mai nói: "Nhưng mà các thư sinh mười ngón không dính tới nước, một lòng chi đọc sách thánh hiền, phần lớn là nam nhân tay trói gà không chặt, bội kiếm của bọn họ chỉ là học đòi phong nhã, lấy thể diện, hoặc là dùng để trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ là để bài trí. cũng không có tác dụng. Đao chính là bá trong binh, hành tẩu giang hồ, khí phách thứ nhất, chân chính muốn giết người, đao so kiếm sắc bén hơn nhiều, cho nên ta dùng đao".

Hạ Tầm ho khan một tiếng, tiếp lời nói: "Tiểu Địch, thật ra quân tử trong binh, bá giả thần mà trong binh đều là lời nói mà thôi, Bành gia tổ truyền chính là đao pháp, muội bảo không dùng đao thì dùng cái gì?"

Bành Tử Kỳ có chút co người, tựa như một con báo có thể bất cứ lúc nào vọt lên, cặp mặt xinh đẹp nhưng đầy vẻ nguy hiểm hơi khép lại: "Ngươi cầm kiếm, ta tay không, trong vòng ba chiêu, bổn công tử sẽ đem ngươi quật ngã trên mặt đất, có muốn thử một chút hay không?"

Hạ Tầm lập tức giữ chặt tay Tiểu Địch, nụ cười chân thành nói: "Đi đi đi, đi đấm bóp chân cho thiếu gia" Từ khi được nếm công phu mát xa của Tiểu Địch, Hạ Tầm lại càng yêu mến đôi bàn tay nhỏ này.

Bành Tử Kỳ hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn. thầm mắng một tiếng: "Sắc quỷ!"

Hạ Tầm kê cao gối mà ngủ trên giường, nhắm hai mắt lại. tựa như mười phần thích ý hưởng thụ Tiểu Địch phục thị, trong đầu suy nghĩ lại đang cấp tốc suy nghĩ.

Tướng quân có dã tâm, làm thế nào duy trì quyền lực của mình?

Nuôi phi!

Vũ khí đại quốc làm thế nào bán cho bọn họ?

Chế tạo động loạn cục bộ.

Kinh phí bị cắt giảm quy mô lớn. cục tình báo trung ương làm thế nào tranh thủ càng nhiều kinh phí?

Chế tạo ra dư luận có tính uy hiếp tới quốc gia.

Tổng hợp lại các phương diện tin tức mà hắn có được, kết hợp những kinh nghiệm cổ đại cùng hiện đại này, hắn đã ra được kết luận, bắt lấy mục đích chân chính của Cẩm y vệ: Bọn họ đang tự cứu.

Bọn họ vì bạo lực mà sinh, thiên hạ thái bình, sẽ không có đất dụng võ của bọn họ. Chu Nguyên Chương cho rằng thiên hạ đã thái bình, ngựa giả Nam Sơn, đao thương nhập kho, thanh khoái đao cẩm Y vệ này đã muốn gĩ sét. thế là Cẫm Y vệ phải chế tạo cùng một vụ án mưu phản, khiến cho hoàng đế một lần nữa cảm nhận được uy hiếp, cảm giác được tai mắt tay sai Cẩm y vệ này còn có chỗ trọng dụng, Chỉ có như thế, cấm Y vệ mới có cơ hội lại thấy ánh mặt trời.

Đây là đang đùa với lửa!

Hạ Tầm hiện tại muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, muốn tiền có tiền, muốn người có người, nằm tại chỗ này, còn có một tiểu hồ ly xinh đẹp đáng yêu ở một bên phục thị, hắn cùng không hứng thú cùng này đám Cẩm y vệ cùng đường này đi chơi lửa.

Tiểu hồ ly lên tiếng: “Há miệng!”

Hạ Tầm ngoan ngoãn đem miệng mở ra. hai ngón tay ngọc nhặt lấy một trái vải đưa tới trong miệng hắn, Hạ Tầm im lặng, tiếp tục suy nghĩ vấn đề. Tiêu Địch mút mút ngón tay tràn đầy nước ngọt, tiếp tục lột võ một trái vải, hai người tự làm việc của mình.

Kế hoạch diệt trừ Phùng Tây Huy phải lập tức đăng lên nhật báo, vốn Hạ Tầm còn muốn tìm kiếm cơ hội thõa đáng nhất động thủ lần nữa, nhưng mà hiện tại xem ra, đã không thế đợi

nữa rồi, nếu không mình dưới sự bức hiếp của Phùng Tây Huy, phải đi hành động làm người dẫn đường đem Tề vương dẫn lên đoạn đầu đài. Một khi thân hãm vũng lầy, còn muốn bứt ra được thì khó như lên trời...

Ở gian ngoài. Bành đại tiểu thư đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, chĩ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, một đôi tai phải nghe động tĩnh đùa giỡn mập mờ ở phòng trong, cuối cùng cởi giày lên giường khoanh chân nhập định, vừa mới tâm bình khí hỏa một chút, thì trong phòng đột nhiên truyền ra thanh âm kèo kẹt giường lay động, Bành đại tiểu thư mặt ngọc ửng hồng, thoáng cái ngồi dậy, đằng đằng sát khí...

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Không Phải Oan Gia Không Tụ Đầu

Chương 23: Không phải oan gia không tụ đầu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

“Kẹt... kẹt... hô... thiếu gia, có thoải mái không?”

“ừm... rất thoải mái, muội dùng lực chút ít”.

“Ai da, thiếu gia chết tiệt, người ta mệt mõi chân cùng đã mềm nhũn ra. người xem ta một đầu đầy mồ hôi đây..

“Thật đúng vậy, thiếu gia chi lo bản thân thư thái- ha ha, được rồi, lại làm vài cái nữa. rồi muội trở về kiếm cái gì mát nghỉ ngơi cho tốt”.

“ừm ừm. thiếu gia tốt nhất, hì hì.

“Kẹt... kẹt.. Tiếng giường vang lên cùng càng gấp, tiếng thở gấp của thiếu nữ cùng gấp rút hẳn lên.

“Quá ác tâm! Quá vô si! Quá khốn kiếp! Những tên thi lễ gia truyền tấn thân này, quả nhiên là hoang dâm phóng đãng tới cực điểm! Chỗ này còn có người ngoài, xem ta không tồn tại sao?”

Bành đại tiểu thư nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên, vươn tay nắm lấy Quỷ Nhãn đao,

thân người nhẹ nhàng xông về phía mặt sau tấm bình phong.

"Á?" Bành Tử Kỳ, Hạ Tầm cùng Tiểu Địch đồng thời dừng lại động tác, rất ngạc nhiên nhìn nhau.

Tiểu Địch đôi chân nhỏ thanh tú mang một đôi tất trắmg, ở trên cái lưng rắn chắc dày rộng của Hạ Tầm hung ác giẫm hai cái, đưa tay áo lau mồ hôi, kỳ quái hỏi thăm: "Bành gia ca ca, xảy ra chuyện gì?"

Hạ Tầm không nói gì, nhưng vẻ mặt hán cùng lộ ra vẻ ngạc nhiên cùng hoang mang.

Bành Tử Kỳ tóc quấn thành đuôi ngựa, giắt trên đầu vai, bảo trì tư thế cúi người vọt tới trước, chân trái cong, đùi phải kéo căng, tay trái nắm chặt vỏ đao, tay phải nắm chặt chuôi đao, ngón cái còn đặt tại lẫy khóa, thấy rõ tình hình trong phòng, con ngươi của nàng rất chậm rất chậm dạo qua một vòng, ung dung thản nhiên nói: "Ồ... ta nghe được trong phòng có chút động tình".

"Ta còn tường rằng thích khách xông vào".

"Ặc".

"Các ngươi tiếp tục, có việc gọi ta!"

Bành đại cô nương vỗ vỗ bảo đao, thuận tay hất cái đuổi tóc xuống, rất tiêu sái xoay người rời đi. khẽ vòng qua bình phong, đã thấy một bóng người vù một tiếng đánh về phía giường ở góc tường.

Tiểu Địch gãi gãi gáy, kinh ngạc nói: "Thiếu gia, Bành gia ca ca tại sao có điểm là lạ?"

Hạ Tầm trầm mặc một hồi, hắc hắc nỡ nụ cười.

Thanh âm cười như hiểu rõ kỳ tâm xấu xa đem Bành đại cô nương cười đến mặt đỗ tới mang tai, hận không thể từ trên giường mà chui vào vào kẽ đất.

Các nam nhân Bành gia đều mang theo chút ít khí chất giang hồ, không quá chú ý các loại lễ nghi phiền phức, cùng thể thiếp ban ngày hoan hảo cùng không quá kiêng kị. Bành Tử Kỳ tuổi nhỏ cùng bướng binh như ca ca, các thúc bá ở chỗ nàng thường xuyên tùy ý qua lại chơi đùa, sự tình như vậy gặp được qua mấy lần, khi đó tuổi nhỏ khó hiểu ý nghĩa, đợi cho dần dần

lớn lên, cùng đã rõ ràng là chuyện gì xảy ra, càng về sau trong nhà lui tới đều là nhân vật giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nàng sống ở trong đó, đối với những sự tình này hiểu biết rõ.

Dương Văn Hiên có tiếng bên ngoài, là Thanh châu đệ nhất số phong lưu lãng tử, Tiểu Tiểu tỳ ở trước mặt hắn lại là một bộ dáng không lớn không nhỏ, Bành Tử Kỳ nghe được tiếng vang khác thường, nào đâu còn có thể nghi đến chuyện gì khác.

"Hại ta mất mặt như vậy, hận chết tên khốn kiếp kia!" Bành Tử Kỳ khuôn mặt nóng lên, oán hận đem cái gối đặt ở trên mặt ném sang một bên.

Đối với Dương Văn Hiên, nàng thành kiến rất sâu, nhưng nàng không thể không đến.

Tằng tổ phụ Bành Thái Công của nàng, vốn tên là Bành Oánh Ngọc, người giang hồ xưng Bành hỏa thượng, vốn là một trong lãnh tụ nghĩa quân Nguyên mạt.

Lúc trước Hàn Sơn Đồng, Lưu Phúc Thông dẫn đầu tạo phản triều Nguyên, nhất thời thiên hạ quần hùng đều hưởng ứng, lực lượng tạo phản chủ yếu đều đến từ một chi nhánh quan trọng của Bạch Liên giáo - Minh giáo. Lúc ấy Minh giáo chia làm nam tông cùng bắc tông, Hà Bắc Hàn gia là lành tụ Minh giáo bắc tông, Hàn Sơn Đồng chính là chưởng môn nhân Hàn gia, lãnh tụ Nam tông là Hoài Tây Bành gia, đứng đầu Bành gia lúc ấy chính là Bành Oánh Ngọc.

Hàn Sơn Đồng tự đứng một mình. Bành Oánh Ngọc thì ủng hộ Từ Thọ Huy thành lập Thiên Hoàn đế quốc. Lúc ấy nghĩa quân nổi lên bốn phía, tất cả các lộ nghía quân đều lấy danh nghía khu trục Thát Lỗ, phản kháng chính sách triều Nguyên tàn bạo, nhưng mà tất cả các lộ nghĩa quân trong đó lại không phải đồng bạn, ngược lại, bọn họ trong đó tranh đấu dị thường kịch liệt, coi là kẻ thù lẫn nhau, càng sau hơn căm thù đối với triều đình Bắc Nguyên.

Vì đả kích đối thủ, mỡ rộng địa bàn, đám người Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Chu Nguyên Chương từng âm thầm cùng triều đình Bắc Nguyên ngầm cấu kết, dùng mưu cầu chính quyền Mông cổ ủng hộ. Càng về sau Chu Nguyên Chương một nhà độc đại, tiêu diệt tất cả các lộ nghía quân cùng hắn đoạt giang sơn. lúc này mới xua quân Bắc thượng, đem triều đình Bắc Nguyên chạy về đại mạc. Mà trước đó, Thiên Hoàn đế quốc đã xong đời, đám người Từ Thọ Huy, Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành cùng đã trước sau chết mất, Chỉ có Bành Oánh Ngọc kỳ cao một bậc, giả chết thoát thân. ,

Chu Nguyên Chương rất rõ ràng chi tiết Bành Oánh Ngọc, hiểu rằng Bành gia thế lực tại vùng Hoài Tây, sau khi lập quốc, từng nghiêm khắc đả kích đoàn thể Minh giáo khu vực Hoài

Tây, phòng ngừa thế lực Bành gia tro tàn lại cháy, bách tại bất đắc di, Bành Oánh Ngọc phải tránh xa Sơn Đông. Bành hòa thượng từ trước lúc khởi sự, đã ở tại Sơn Đông Thanh châu bí mật thành lập sơn môn, do bào đệ của hắn lúc này công khai hoạt động, biểu hiện ra Thanh châu Bành gia cùng Hoài Tây Bành gia không có nửa điểm quan hệ. Hắn sau khi giả chết, bí mật chuyển dời đến Thanh châu, ai cùng sẽ không nghĩ tới trước lúc Bành Oánh Ngọc thanh danh lên cao, tại Thanh châu đã tồn tại một gia tộc đã cùng Bành hỏa thượng có quan hệ.

Đến giờ này ngày này, Chu gia đã ngồi vững giang sơn. Bành Oánh Ngọc nhất đại kiêu hùng này liền bỏ đi dã tâm tranh bá, nhưng mà cơ nghiệp tổ tông truyền thừa, hắn vẫn muốn bảo toàn, cái cơ nghiệp này, chính là địa vị cùng quyền lực của Bành gia ở trong nam tông Minh giáo.

Tuy thiên hạ có gió thổi cỏ lay gì. Minh giáo sẽ dẫn đầu có hành động, nhưng cái này chỉ là bởi vì bọn họ có thể bí mật liên hợp, một khi thiên hạ có việc rất nhanh có thế xâu chuỗi đứng dậy thống nhất hành động, cho nên Bạch Liên giáo có một hệ thống tạo phản chuyên nghiệp. Thật ra các chi của Bạch Liên giáo cùng không phải vì tạo phản mới tồn tại, mấy trăm năm qua bọn họ có thế kéo dài sinh tồn, tất nhiên có một bộ giáo lí cùng tôn chỉ của chính mình, không có đất tạo phản, bọn họ sinh ý nghía tồn chính là truyền bá giáo lí, phát triển thế lực.

Minh giáo cũng không phải một tổ chức rất nghiêm mật, cùng không có một lãnh tụ thống nhất, ở bên trong giáo phái bí mật này, các chi nhánh phe phái đàn chủ môn các tự mở đàn cứu đồ đệ, có phạm vi thế lực, quyền thế lớn nhỏ phải xem bọn họ tuyễn nhận tín đồ nhiều ít, quyền lực truyền thừa là cha truyền con, con truyền cháu, thực hành hình thức thống trị gia trưởng.

Bành hòa thượng mặc dù chạy trốn tới Thanh châu, Bành gia truyền giáo thế lực căn cơ cùng đang ở vùng Hoài Tây, vùng Hà Bắc Sơn Đông là phạm vi thế lực Minh giáo bắc tông, hắn chen vào không được, một khi hắn nhúng tay vào giáo vụ phương bắc, cùng bắc tông tranh đấu gay gắt. rất dễ dàng bạo lộ thân phận, lúc này hang ỗ khổ tâm kinh doanh cùng có nguy hiểm bị triều đình nhổ đi, hắn không thể mạo hiểm, nhưng hắn lại không cam lòng từ đó mất đi địa vị của Bành thị gia tộc ở trong Minh giáo, từ đó về sau lụi bại xuống, lựa chọn duy nhất chỉ có tiếp tục ở tại Hoài Tây phát triển.

Bởi vậy, Bành gia dùng thân phận công khai hợp pháp kinh doanh về xe thuyền lui tới giữa Hoài Tây cùng Sơn Đông, tiếp tục đại nghiệp truyền giáo. Vốn Bành gia con cháu khá đông,

bình thường cùng không cần đem tất cả con cháu thân tín đều phái tới Hoài Tây, chỉ là thời gian gần đây Hoài Tây xảy ra chút việc, triều đình năm nay lại hướng về phía Sơn Đông đi dân quy mô, lúc này đây di dân đến từ Hoài Tây, trong ngàn vạn gia đình bị xác định phải di chuyển, có một gia đình họ Đường, mà người họ Đường này là một vị đàn chủ rất có thế lực trong Minh giáo nam tông.

Đường gia bị buộc phải di dân. nhanh chóng dời đi Sơn Đông, dưới sự ứng phó không kịp, căn bản không có chuẩn bị gì, khu vực thế lực nguyên bản do Đường gia khống chế đã hình thành quyền lực chân không tạm thời. vài vị đàn chủ Minh giáo nam tông nghe tin lập tức hành động, muốn tiếp thu địa bàn Đường gia, Bành Oánh Ngọc tất nhiên cùng không chịu buông ra cái khối thịt béo này, cho nên trong khoảng thời gian này Bành gia cơ hồ là dốc toàn lực xuất động, toàn bộ nhân thủ có thể dùng được đều đưa tới Hoài Tây.

Kết quả, Triệu Thôi Quan chết lúc nào không chết, vào lúc này lại ép tới cửa. Bành hỏa thượng bất đắc dĩ, đành phải đem cháu gái Bành Tử Kỳ này từ nhỏ đã thích võ, một thân võ công so với rất nhiều đường huynh đệ còn muốn cao minh hơn. giả trang thành thân phận ca ca của nàng đưa đến đây.

Tử Kỳ cô nương cùng không ngại từ đại tiểu thư biến thành nữ bảo tiêu, đối với cuộc sống thiếu nữ nhàm chán trong khuê phòng, có thể có cơ hội một mình đi ra ngoài một chút, hơn nữa làm chuyện mạo hiểm kích thích như vậy, nàng rất thích. Nàng không thích là thủ đoạn bỉ ổi của Triệu Thôi Quan, không thích là nàng phải bảo vệ người nổi danh hoa tâm như Dương Húc.

Nam nhân ở bên ngoài chơi bời thì nàng có thể tiếp nhận, nam nhân cưới vợ nạp thiếp nàng cũng có thể tiếp nhận, bởi vì nàng từ nhỏ chính là sinh hoạt ở trong một thế giới như vậy, không nói người khác, nam nhân Bành gia mỗi người đều là tính tình bộ dạng này, nàng từ khi sinh ra nhìn đã quen mất rồi, nhưng mà thông đồng đàng làm mất danh tiết con gái nhà lành, đây là một việc làm cho người ta khinh bỏ, đây là người trong thiên hạ đều nên cần thủ phẩm đức, nhân vật giang hồ cùng không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Người khác có lẽ không biết chuyện xấu của Dương Húc, nhưng mà thành Thanh châu hạng người trộm cắp lưu manh, hầu như đều dưới trướng Bành thị, Dương Húc làm những chuyện này dấu diếm được người khác, lại có thế nào dấu diếm được Bành gia? Bành đại tiểu thư nghe nói qua một số chuyện phong lưu của Dương Húc, bảo nàng đến bảo vệ một thứ như vậy, Bành đại tiểu thư làm sao có thể không tức giận? Nhưng vì Bành gia, nàng lại Chỉ có thể chịu

đựng!

“Bụp!” Cây nến ở trên bàn nhẹ nhàng nỗ vang, Bành Tử Kỳ vô ý thức liếc mắt nhìn phía sau tấm bình phong: “Cái tiểu nha đầu kia tại sao còn chưa đi ngủ. tên vô lương tâm Dương Húc, sẽ không cần tiểu tỳ thị tẫm chứ? Nếu là hắn thực có can đảm ở trước mặt bổn cô nương làm chuyện đó, ta không đánh cho mẹ hắn cùng không nhận ra hắn, ta sẽ không mang họ Bành!”

***

Trời đã sáng, Hạ Tầm rất thoải mái vặn cái lưng mỏi. theo thói quen một Lý Ngư Đả Đình nhảy lên trên mặt đất. hai chân vừa mới rơi xuống đất, đột nhiên nhớ tới lúc này không giống ngày xưa, bên ngoài bình phong còn ngủ một đại cô nương giả mạo nam nhân, không kliòi thè lưỡi, vô ý thức phóng nhẹ động tác.

Nhưng mà cái giường đã vang lên một tiếng kẹt, đã đem Bành cô nương đánh thức, Bành cô nương tức giận trở mình: “Tên chết tiệt này, buổi tối làm ồn. làm cho người ta thật muộn mới ngủ, buổi sáng lại dậy sớm như thế, dậy thì đứng lên đi, còn muốn nhảy xuống đất, hắn là đứa nhỏ chắc?”

Bành cô nương tuy là người luyện võ, nhưng mà cùng không quen dậy sớm. thời đại này cuộc sống tiết tấu rất chậm, có rất ít người dậy thật sớm. nàng oán hận trở mình ngủ tiếp.

Trong bình phong, Hạ Tầm nghiêng tai nghe bên ngoài không có động tình gì, lúc này mới yên lòng lại. Hắn đột nhiên cảm giác được có một nha đầu tuấn tú nữ giả nam trang làm bảo tiêu cho mình, tuy cảnh đẹp ý vui, nhưng một điểm không gian cá nhân đều không có, tư vị cùng không khá gì, hắn giả trang là công tử ăn chơi, hôm nay công phu quyền cước lại không có cách nào để luyện, Chỉ có thể lấy lùi mà cầu tiến, tiếp tục luyện tập các động tác thể hình.

Hạ Tầm lắc đầu. bắt đầu rèn luyện thân thể.

“Hô... hô... hô...”

Tiếng hít thở kéo dài hùng hậu không ngừng truyền tới, hơn nữa dần dần có trang thái tăng thêm, Bành cô nương càng không muốn nghe càng nghe được tính tường không thể nhịn được nữa, nàng bực bội ngồi dậy: “Người này lại đang làm cái quỷ gì vậy, còn có để cho người ta ngủ hay không?”

“HÔ... hô... hô...”

“Một trăm bảy mươi lăm, một trăm bảy mươi sáu, một trăm bảy mươi bảy...”

Hạ Tầm một tay dán mông, một tay năm ngón tay chống lên mặt đất, đang làm động tác chống một tay hít đất, đột nhiên khóe mắt bóng người lóe lên, ngẩng đầu xem xét, chi thấy Bành đại tiếu thư nắm bảo đao lại lần nữa xuất hiện ở cửa ra vào, vẫn tạo hình như tối hôm qua. Chỉ có điều ăn mặc có thiếu một chút, tóc cùng rối tung.

“Ổ? Dáng người thon dài. có lồi có lõm. tóc dài quá vai, mềm mại mị người, thật đúng là một đại mỹ nhân!” Hạ Tầm ngẩng đầu, đôi mắt ở trên người nàng chuyển qua một vòng.

Khi đó nam nhân nữ nhân vừa rời giường đều là tóc dài xõa vai, Bành cô nương cùng không phát giác mình hiện tại có cái gì không ổn. nàng trừng đôi mắt to rất đẹp, hung dữ nhìn Hạ Tầm đang dùng một cánh tay chống đở: “Ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Ta... đang luyện lực cánh tay..

“Luyện lực cánh tay làm gì?”

“Ta nghĩ, thân thể nếu cường tráng một ít, gặp được hung đồ kẻ xấu, sẽ an toàn hơn một ít”.

“Ngươi không tin ta có thể bảo vệ ngươi?”

“Ngươi có thể bảo vệ ta cả đời sao?” Bành cô nương ngậm miệng lại, một đôi mắt sáng như sao ở trên bộ ngực dày rộng rắn chắc cùng cánh tay cơ bắp cuồn cuộn nối cục của Hạ Tầm ngắm nhìn: “Nhìn không ra, dáng người của cái gối thiêu hoa này cũng rất tốt nha, so với những đường huynh đường đệ kia của ta một điễm cũng không kém. tựa như... còn dể coi hơn một ít”.

Hạ Tầm vẻ mặt đau khổ nói: “Công tử quan tâm an toàn của tại hạ, tại hạ rất là cảm kích, nhưng mà... công tử cùng không cần chằm chằm giống như phạm nhân vậy, tuy nói ta là nam nhân, người cùng là nam nhân, nhưng... vẫn cảm thấy rất không thuận tiện”.

Bành cô nương khuôn mặt hung hăng nói: “Có cái gì không thuận tiện?”

“Rất nhiều chuyện cùng không thuận tiện, nói ví dụ như... Khụ khụ. bởi vì gian ngoài có người, tại hạ phóng cái rắm cùng không dám lớn, giống như cô dâu vừa qua khỏi cửa, rất

không tự tại".

"Ý tứ gì?" Bành cô nương nghiêng đầu nghĩ, đột nhiên phì cười ra tiếng.

"Cười thật đúng là đẹp mắt, như bình bạc chợt phá. trăng giữa rừng sao!".

Hạ Tầm hai mắt sáng ngời, vừa định nhìn cho cẩn thận, Bành cô nương lại nghiêm mặt lại: "Ngươi tiếp tục, ta đi ra ngoài!"

Thân thể vèo một cái đã biến mất sau tấm bình phong, Hạ Tầm vừa mới trầm thân xuống, khuôn mặt kia lại từ sau tấm bình phong lò ra: "Ngươi đã lo lắng thích khách kia như vậy, không muốn tránh ở trong phòng làm rùa đen rút đầu. thì đi ra ngoài nhiều một chút, dẫn hắn ra tay, sớm đem hắn xử lý, ngươi chẳng phải an toàn sao?"

Hạ Tầm khen: "Ý kiến hay! Công tử nhất định sẽ ở bên cạnh bảo vệ ta chứ?"

"Đó là đương nhiên!" ^

"Nếu như thích khách thật xuất hiện, công tử nhất định có thể bắt được hắn chứ?"

"Đó là đương nhiên!"

"Nếu như... công tử nhất thời thất thủ. hại ta bị thích khách giết thì sao?"

Bành đại cô nương mày liễu dựng lên: "Vậy củng không quan hệ, ta sẽ không thay ngươi mà thương tâm. nhưng ta sẽ báo thù cho ngươi".

Cảm ơn".

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chỗ Rẽ

Chương 24: Chỗ rẽ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Dùng xong ăn sáng, Hạ Tầm quả nhiên dân theo ý nữ bảo tiêu mới nhận chức này ra khõi cửa, đảm lượng của hắn ngược lại làm Bành cô nương âm thầm bội phục, nàng còn tưởng rằng sa vào nữ sắc như Dương Văn Hiên vậy, hạng công tử này đều là hạng người ham sống sợ chết, căn bản không dám ra khõi cửa.

Hai người ở trên đường cái cửa nam phồn hoa nhất náo nhiệt du lịch cho tới trưa, tại "Phú Yên cư", Hạ Tầm tuyển một bộ thọ bình nạm vàng, lại ở tại "Thịnh Thế Khánh Bảo" ti mĩ chọn lựa một trái đào thọ điêu khắc bằng ngọc phi thúy, những cái này là lễ vật chuẩn bị vì Tề vương hạ thọ. Đến khi hoàn thành xong tất cả, đã tiếp cận giữa trưa. Hạ Tầm xoa xoa cái trán đã có chút ướt đẫm mồ hôi, Bành cô nương một mực ôm đao đi ở phía sau hắn vẫn là một bộ dáng ba lan bất khởi bất phong bất động.

Hai người đi ra khõi "Thịnh Thế Khánh Bảo", Bành cô nương nhàn nhạt hỏi thăm: "Bây giờ đi đâu nữa?"

"Hiệu cầm đồ Lâm Dương! Chúng ta đi chỗ đó dùng cơm trưa thế nào?" Hạ Tầm mỉm cười trả lời.

Đại chưởng quỹ Hiệu cầm đồ Lâm dương Lâm Bắc Hạ là hiềm nghi số một trong số người

hiềm nghi ở trong lòng Hạ Tầm, hắn sớm muốn đi tìm hiểu về phía đối tác này, hiện tại có một nữ bảo tiêu nhanh nhẹn dùng mãnh như vậy, càng không kiêng nể gì cả, nào có đạo lý không đi bái phòng.

Bành Tử Kỳ hừ một tiếng nói: "Tùy ngươi, đâu cùng được, Chỉ có ngoại trừ xóm thanh lâu. chớ trách ta đã nói trước, ngươi nếu như đi tới chỗ đó, lại muốn bổn công tử bảo tiêu hộ vệ cho ngươi, nghĩ cùng đừng nghĩ!"

Hạ Tầm cười xấu xa nói: "Hắc hắc hắc, nhìn không ra, Bành huynh được dạy dỗ tốt như vậy, nói ta có một bằng hữu, lúc trước có một lần mời hắn đi thanh lâu, đánh chết hắn cùng không chịu, chờ hắn hưởng qua một hồi ngon ngọt, mỗi lần đều là hắn lôi kéo ta, hay là ta mời ngươi một lần? Hắc hắc, mời một lần, đổi lại về sau ngươi mời lại nhiều lần, vụ mua bán

"Vô sĩ!" Bành cô nương lạnh lùng mắng một tiếng.

Hai người một đường vừa đi vừa đấu võ mồm, cùng là không tính là tịch mịch.

Hiệu cầm đồ Lâm Dương cách này không xa, Hạ Tầm hai ngày trước khi đẫn Tiểu Địch đi dạo thì đã nhận thức qua đường xá, lúc này hai người đi bộ, ở dưới bóng cây thoải mái đi về phía trước, vừa mới vượt qua một con phố, đi vào một ngã tư đường, đã thấy một đoàn xe nhanh chóng chạy đến...

Hơn mười cỗ xe ngựa đều là xe vận tải chạy đường dài. mỗi chiếc xe đều hai ngựa, trên xe chồng chất từng đống hòm xiếng, dùng dây thừng cột lại chắc chắn. Người đánh xe vung rơi ngựa, lớn tiếng thét to, thấy nhưng người này đi quá nhanh, thậm chí vung lên tro bụi, Hạ Tầm liền đứng lại ở ven đường, muốn đợi bọn họ đi trước, đúng tại lúc này, một thư sinh áo xanh cưỡi một con lừa từ trong hẻm nhỏ ven đường chui ra.

Thư sinh này trong tay cầm một món đồ gốm. đang thưởng thức, không đề phòng xe la đang chạy như bay, xông thẳng về phía hắn, Hạ Tầm thấy tình cảnh này, nhịn không được hét to một tiếng: "Cẩn thận!"

Thư sinh kia nghe tiếng ngẩng đầu, mắt thấy một cỗ xe ngựa đang xông thẳng về phía hắn, muốn né tránh đã trở tay không kịp. Ai da một tiếng, con lừa liền bị xe ngựa đụng trúng ngã lăn trên mặt đất, thư sinh ngã lăn cù cù trên đất. đồ gốm trong tay rơi nát bấy, cái mũ mềm ở trên đầu cùng rơi trên mặt đất.

Hạ Tầm lắc đầu, tiến lên nhặt mũ, lại dìu thư sinh kia lên, hỏa khí mà hỏi thăm: “Huynh đài không có sao chứ?”

Thư sinh đầu óc quay mòng mòng đứng lên, hướng về Hạ Tầm vái chào: “Đa tạ huynh đài, tiểu đệ không có việc gì”.

Hạ Tầm đem mủ trả lại, xem thanh niên này tựa như so với mình nhỏ hơn chừng hai tuổi, mi thanh mục tú, rất là dể xem.

Công tữ ngồi ở trên xe thấy thư sinh này té chật vật, nhịn không được ôm bụng cười ha hả, vừa nghe tiếng cười, thư sinh này không khõi giận tím mặt. mãnh liệt quay người lại. một bước xông tới trước xe, khẽ vươn tay liền kéo lấy cánh tay công tử đang cười to quát: “Đụng bị thương người, làm nát đồ cỗ của ta. lại còn vô lý như thế, xuống cho ta!”

Vị công từ kia trở tay không kịp, bị hắn một nhát lôi xuống xe, không khõi giận tím mặt, dương tay chính là một quyền, quát: “Hay cho tiểu tử, ăn ta một quyền!”

Thư sinh không ngờ người này đuối lý trước còn dám động thủ, vội vàng tung người nhảy ra hai bước, vén áo bào muốn hoàn thủ. công tử kia xem xét điệu bộ này, cùng vén áo bào, kéo tay áo cười lạnh nói: “Thế nào, muốn cho bỗn công tử giáo huấn ngươi một chút sao?”

Vừa thấy muốn đánh nhau, dân chúng đầu đường lập tức bu đến xem, nhất là hai thư sinh đánh nhau, dân chúng càng hào hứng bừng bừng, thoáng cái đã tập trung thành một vòng lớn, một lão tiên sinh chống quải trượng thấy hai sì tử trẻ tuổi lôi kéo nhau muốn động thủ. không khõi lông mày cau lại, lắc đầu liên tục, thở dài nói: “Trí thức quét rác, thật sự là trí thức quét rác mà”.

Lão tiên sinh trong khi còn đang cảm khái nhân tình thế sự, một hậu sinh tuổi còn trẻ vội vã tiến lên xem cuộc đánh nhau, nhất thời không nhìn thấy, bàn chân dẫm lên lưng bàn chân của lão tiên sinh. Hôm nay đúng là mùa hè, lão tiên sinh chi mang một đôi giày vải, mặt hài cực kỳ mỏng, bị hắn giẫm lên, ngón chân đau nhức không thể chịu được, hậu sinh vẫn còn không có cảm giác, còn đang nhón chân lên xem cuộc chiến, lão tiên sinh không khỏi giận tím mặt. vung quải côn nhằm đầu nện xuống, giọng nói như chuông đồng quát: “Tiểu súc sinh, rất không có gia giáo!”

Cử động như thế nhất thời đem một người ở bên cạnh cả kinh trợn mắt há hốc mồm, bằng Hữu bản địa của hắn đành phải cười giải thích: “À... Sơn Đông ta dân phong, từ trước đến

nay hào phóng không cố kỵ, khí phách can vân...”

Hạ Tầm nhíu nhíu mày nói: “Trên con đường này người đi đường rất nhiều, xe ngựa vốn nên chậm rãi mà đi, nhưng đội xe này rất không quy củ. phố xá sầm uất phóng ngựa, không còn gì để nói, là xe của nhà ai vậy?”

Bành Tử Kỳ âm u nói: “Xe là nhà chúng ta..

“A...” Hạ Tầm nghe xong, lập tức sửa lời nói: “Sơn Đông ta dân phong, từ trước đến nay hào phóng không cố kỵ, khí phách can vân.

Bành Tử Kỳ trợn mắt nhìn, khẽ nói: “Bớt vuốt mông ngựa đi, xe là của nhà chúng ta, người lại không phải nhà của chúng ta”.

Thì ra, đoàn xe này là đội ngũ dọn nhà của Hộ bộ Viên Ngoại Lang Chu Văn Hạo Chu đại nhân cáo lão hồi hương, Chu đại nhân cùng phu nhân, nữ nhi, đã đi xe nhẹ sớm sáu bảy ngày trước tới Thanh châu, hành lý còn lại từ Nam Kinh đến Thanh châu, trước mướn thuyền lại mướn xe, cho tới hôm nay vừa mới vận đến, xe mướn là của Bành gia, nhân viên áp xe ngoại trừ hỏa kế theo xe của Bành gia, còn có hai vị công tử cùng vài gia đinh của Chu đại nhân.

Nghe nói nhanh đến nhà cũ của nhà mình, hai vị công tử Chu gia hưng phấn không thôi, không ngừng thúc giục xe tiến độ nhanh hơn, về sau Đại công tử dứt khoát đoạt lấy lập tức thúc giục ngựa chạy như bay, lúc này mới cùng thư sinh áo xanh đụng vào nhau, hai bên đều là tuổi trẻ khí thịnh, một lời không hợp, liền tại đầu đường động thủ.

Muốn nói thư sinh đánh nhau, thật ra vẫn rất có cái để xem, bởi vì Minh triều phủ học lục nghệ có xa cùng ngự, cái xa ngự này chính là bản lĩnh bắn tên cùng cưỡi ngựa. Lúc ấy trong phủ học hai môn học vấn này đã rất có hình dáng, các Tú tài nhập phủ học đọc sách có giáo viên võ thuật chuyên môn, hơn mười cân đá cùng có thê vung lên cao mười cái, cung cứng hai thạch lực cùng có thể kéo tròn như trăng rằm, cho nên tuy nói các thư sinh cùng không tinh quyền cước, nhưng cùng có chút ít quyền cước phổ thông.

Chu nhị công tử Chu Trì Thuần thấy ca ca cùng người động thủ, lập tức tiến lên giúp đở, hai huynh đệ cùng đánh một, vị thư sinh áo xanh kia đã có thể ăn phải lỗ vốn, Hạ Tầm thấy tình huống như vậy, vội vàng tiến lên khuyên giải, vươn tay tách hai bên ra, khuyên giải nói: “Vị huynh đài này, chuyện gì cũng từ từ, không nên động thủ”.

Thư sinh áo xanh thở hồn hển nói: “Huynh đài, cũng không phải tiểu đệ khiêu khích hắn, xe của hắn đụng ta bị thương, còn làm vở đồ của ta. chẳng những không xuống ngựa bồi tội, lại còn ầm ĩ cười to, ta mà bỏ qua, người bên ngoài sẻ nói Thôi Nguyên Liệt ta sợ hắn, không được, ta muốn cùng bọn họ đi quan phủ lý luận một phen”.

Chu Trì Hậu khinh thường nói: “Đi quan phủ? Đừng nói lão tử chỉ là đụng phải ngươi một cái, cho dù đụng ngươi đứt gân gãy xương, cha ta một cái thiếp đưa vào Tri Phủ nha môn, cùng có thể bảo vệ hai huynh đệ ta nghênh ngang đi tới”.

Thôi Nguyên Liệt giận đến toàn thân phát run: “Tốt. vậy chúng ta đi Tri Phủ nha môn nói chuyện, Thôi mỗ cùng muốn nhìn xem, lão đại nhân nhà của ngươi là hạng uy phong gì, Tri phủ đại nhân có dám bằng một cái thiếp của lệnh tôn ngươi mà đem cuồng đồ ngươi bỏ qua hay không!”

Nghe giọng điệu của hắn. tựa như cùng rất có bối cảnh, nhưng khi nhìn phục sức hắn, tuy nói không đến nổi keo kiệt, thực sự không giống như là nhân vật nhà giàu có gì, hai vị công tử Chu gia là nhân vật từ trong kinh đi ra, trong kinh công khanh tụ tập, quen mặt nhìn lớn. nhà bọn họ mặc dù không tính là hào môn thế gia gì, nhưng khi đến địa phương thì lại không khỏi có một loại cảm giác cao hơn người.

Nhưng mà ngẫm lại cùng xác thực, cha hắn chính là đại quan ngũ phẩm triều đình, cùng Thanh châu Tri Phủ đồng nhất phẩm cấp, hơn nữa còn là quan ở kinh thành, hôm nay tuy nói trí sĩ về quê, quan viên địa phương Thanh châu cùng không thể không kính trọng, tiểu tử họ Thôi này có thể cùng bọn họ so thế lực sao?

Chu Trì Hậu búng móng tay, lười biếng nói: “Không cần phải nói nhiều, ngươi muốn đi phủ nha, vậy thống khoái một chút, không cần phải chậm trễ bổn thiếu gia”.

Đúng lúc này, một thiếu nữ kêu lên: “Đại ca Nhị ca, hai người lại ở trên đường sinh sự!”

Hạ Tầm cùng Thôi Nguyên Liệt nhất tề quay đầu, thì thấy một thiếu nữ áo xanh đang khoan thai hướng về phía bọn họ đi tới. Vị cô nương này chừng mười sáu, mặt một bộ áo quần liền thân màu xanh nhạt, ngoài khoác một cái áo ngắn bằng tơ tằm Hồ Châu, trên đầu chải tam nha kế đại biểu thiếu nữ chưa lấy chồng, mặc dù không chút phấn son mà lại như thiên hương, có vẻ cao quý mà ưu nhã. Ở sau lưng nàng còn đi theo một lão gia nhân tóc trắng xoá, lão gia nhân một thân áo xanh, thân thể có chút còng xuống, nhưng mà khuôn mặt lại rất hồng nhuận,

đặc biệt tinh thần.

Cô nương hướng về phía Thôi Nguyên Liệt yêu kiều hơi cúi người, áy náy nói: "Vị công tử này, gia huynh lỗ mãng, xa giá xông tới công tử, còn đánh nát đồ của công tử, tiểu nữ tử ở đây thay mặt gia huynh hướng về phía công tử bồi tội, không biết có từng đụng bị thương thân thể công tử, có cần cầu y hối thuốc hay không, đồ bị dơ đó giá trị bao nhiêu, nếu là nguyên vật không chỗ mua, Chu gia ta sẽ định giá bồi thường..

Chu Trì Hậu vừa nghe vội hỏi: "Muội muội cần gì nể hắn. là hắn tự mình không tốt, đột nhiên từ bên cạnh xông ra, quá mức vội vàng, còn đồ bị vở trên mặt đất rốt cuộc là vật gì đó có ai chứng minh, hắn nói là đồ cỗ chính là..."

Lời còn chưa dứt. cô nương trán hơi cau lại. hung hăng trừng mắt nhìn hắn. lại hướng về phía bên cạnh nhanh chóng bĩu môi một cái, Chu Trì Hậu có chỗ cảm giác, theo ánh mắt của muội muội xem xét, chi thấy bên đường chẳng biết từ lúc nào sớm đã ngừng mấy chiếc xe, chiếc xe ngựa chính giữa rèm nhấc lên, một vị lão giả cỡ lục tuần công phục ngồi ngay ngắn trên xe, có chút nghiêng đầu nhìn về phía bên này, mang trên mặt một cỗ tức giận không che dấu được.

Vừa thấy Chu Trì Hậu trông lại về phía hắn, lão giả mặt âm trầm thả màn trúc xuống. Chu Trì Hậu lập tức đổ một thân mồ hôi: "Hỏng rồi. tại sao phụ thân cùng ở trong này".

Lão giả kia đúng là phụ thân hắn. nguyên Hộ bộ Viên Ngoại Lang Chu Văn Hạo, Chu đại nhân hôm qua mang theo gia quyến hướng Vân Môn sơn du lịch, tại thủ tọa Đại Vân tự Không Tác thiền sư cùng đi du lãm một phen sơn gian mỹ cảnh, quyên tặng một số tiền lớn. Hôm nay lại mời Không Tác đại sư cùng hắn tế bái phần mộ tổ tiên, giờ phút này vừa mới trở về thành. đã gặp được con mình cùng người bên đường khắc khẩu.

Chu đại nhân bảo lão quản gia Chu Động tiến lên hỏi thăm thoáng cái người qua đường, sau khi biết được sự tình trải qua rất là phẫn nộ, hắn rất không nguyện ý vừa trở lại cố hương, đã lưu lại cho phụ lão quê quán một ấn tượng ác bá ỷ thế hiếp người. Chu đại nhân chính mình không tiện ra mặt, lại sợ lào quản gia ước thúc không được hai đứa con trai, liền bảo ái nữ tiến lên giải vây. Con gái của Chu đại nhân gọi là Chu Thiện Bích, tuổi tuy nhỏ, so với hai ca ca lại thông hiếu lí lẽ, nói chuyện cử chĩ cùng hết sức khéo léo.

Thôi Nguyên Liệt đúng là thiếu niên tuổi trẻ, vừa thấy vị cô nương này

tuổi trẻ mỹ lệ, cử chĩ ưu nhã, nói chuyện lại là loại khách khí này, một lời tức giận nhất thời theo nụ cười mà tản mác, vội hoàn lễ nói: "Cô nương khách khí rồi. lại nói tại hạ cùng có không lỗi, nếu không có tại hạ lỗ mãng lao tới, thì cùng sẽ không cùng lệnh huynh va chạm, một chút vết thương nhỏ, không đáng nhắc đến".

Chu cô nương đôi mắt có thể nói là to lại thoáng nhìn qua những mảnh vờ đồ gốm ở trên mặt đất. Thôi Nguyên Liệt vội nói: "À, cái đó... Chỉ là một món đồ gốm tầm thường, có bị vở cùng không sao..

"Ha ha ha ha.. Dân chúng bàng quan vừa rồi đều đã nghe nói đây là một món đồ cổ, hiện nay thấy hắn ở trước mặt cô nương xinh đẹp nho nhã rộng lượng như thế, không khỏi phát ra tiếng cười thiện ý, tiểu thư Chu gia cùng hiểu được vị công tử này là vì đối với mình có hảo cảm, cho nên mới không muốn truy cứu. bị mọi người cười, gương mặt cùng đã nóng lên. hơi mím môi nói: "Công tử thân thể không việc gì là tốt rồi, nhưng mà làm hõng đồ luôn phải bồi thường. Quản gia.

Lão gia nhân Chu Động hiểu ý, vội vàng tiến lên trước một bước, khom người nói: "Không biết đồ gốm của công tử định giá bao nhiêu?"

Thôi Nguyên Liệt xua tay lắc đầu nói: "Chỉ là một cái bình tầm thường thôi, giá trị không được vài văn tiền, không cần bồi thường, không cần bồi thường..."

Hạ Tầm cười nói: "Được rồi, Thôi công tử đã vô tình ý truy cứu, ta xem vị cô nương này cùng không cần khách khí rồi, ở đây con đường hẹp, mọi người tụ ở chỗ này nói chuyện, phần đông người qua đường vây xem. thật sự không quá lịch sự, hay là thôi đi".

Thôi Nguyên Liệt thở phào nhẹ nhõm, liên thanh nói: "Huynh đài nói rất đúng, nói rất đúng".

Cô nương liếc nhìn Hạ Tầm, mỉm cười nói: "Vị công tử này là..

Hạ Tầm úii lễ đáp: "Tại hạ Dương Húc, tự Văn Hiên, cùng là người Thanh châu".

Cô nương hướng vê phía hăn hạ người thi lễ nói: "Ra mắt Dương công tử".

Lão quản gia Chu Động liếc mắt nhìn Hạ Tầm. đối với Chu Thiện Bích nói: "Tiểu thư, hai vị công tử nếu đã không muốn truy cứu, dựa vào lão nô thấy, tiểu thư cùng không cần phải

kiên trì".

Vị cô nương kia trầm ngâm một chút, mặt giãn ra cười nói: "Đã như vậy, tiểu nữ tử tạ ơn Thôi công tử cùng Dương công tử".

Nhìn đoàn xe Chu gia đi ra thật xa, Thôi Nguyên Liệt còn đang ngẩn người ra, ngắm nhìn bóng lưng cô nương, trong đầu hắn vẫn đang thoáng hiện gương mặt động lòng người của tiểu thư Chu gia, nhất thời còn đang ngây dại.

Hạ Tầm ở trước mắt hắn khoát tay áo, đùa giỡn cười nói: "Vị cô nương kia đi rồi, dường như đã đem linh hồn nhỏ bé của Thôi lão đệ cùng mang theo luôn rồi".

Thôi Nguyên Liệt đỏ mặt lên, ngượng ngùng nói: "Văn Hiên huynh cứ nói đùa. tiểu đệ Thôi Nguyên Liệt, người Thanh châu phủ Tây Hạch thôn Đào Viên, vừa rồi nhờ có huynh trưởng tương trợ, tiểu đệ mới không có thiệt thòi lớn".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Mọi người là cùng quê, nói một lời công đạo mà thôi. Thôi lão đệ không cần phải khách khí".

Hai người bắt chuyện vài câu. tính tình có chút hợp nhau, lẫn nhau đều có hảo cảm, chỉ là Thôi Nguyên Liệt trên mặt quần áo đều là bụi, đứng ở đầu đường có chút không có tiện, cho nên Thôi Nguyên Liệt sau khi cùng hắn liên hệ tên họ, ước định ngày khác qua phủ bái phòng, liền chắp tay từ biệt. Bành cô nương thở ơ lạnh nhạt, khóe miệng có chút vênh lên: "Người này, cùng là nhân vật chân thực nhiệt tình, chỉ là... phương diện nữ sắc thật sự không chịu nổi.

Còn đang suy nghĩ, thì bên kia đường lại có một hàng xe đi tới, trên chiếc xe đầu tiên đang ngồi một viên ngoại, đưa mắt nhìn chung quanh, đột nhiên nhìn thấy Hạ Tầm, nhất thời biến sắc, vội vàng nghiêng đầu đi. đưa tay áo che mặt làm bộ ho khan, để lảng tránh ánh mắt Hạ Tầm.

Cử động chột dạ này của hắn lập tức khiến cho Hạ Tầm chú ý, tập trung xem xét, Hạ Tầm lập tức nhớ lại thân phận người này, nhân vật số hai trên đanh sách hiềm nghi hung thủ: Canh Tân, Canh viên ngoại!

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Có Cổ Quái!

Chương 25: Có cổ quái!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Xa xa một loạt cỗ xe còn chưa tới, gió nhẹ liền đem một cỗ mùi vị dược liệu nồng đậm truyền ra, trong chiếc xe phía trước, một vị viên ngoại ngồi ngay ngắn, vị viên ngoại này đầu đội mũ viên ngoại, mặc trường sam màu vàng, chân mang vớ trắng, đạp một đôi hoa phu tử lý thiêu chữ thọ tròn. Nhìn hắn tuổi chừng bốn mươi, lông mi nhạt mà dài nhỏ, hai mắt lại vô cùng có thần, một cái miệng rộng ăn tứ phương phía dưới là cái cằm lộ ra vài phần phúc thái, hai chòm râu cá trê lại làm cho hắn tăng thêm vài phần uy nghiêm, trung niên thì sẽ có phát tướng nhưng người này dáng người cùng không tính là mập.

Hắn đang nhìn chung quanh, đột nhiên nhìn thấy Hạ Tầm. nhất thời thầm cả kinh, liên tục không ngừng nghiêng đầu đi, đưa tay áo che mặt, làm bộ ho khan, hy vọng có thể né qua ánh mắt của Hạ Tầm. Nhưng bởi vì ngửi được mùi vị dược liệu. Hạ Tầm đã nhìn về phía bên này một cái, người này nếu thản nhiên an vị, Hạ Tầm chưa hẳn có thể nhận ra hắn, bởi vì Hạ Tầm tuy đã xem qua bức họa của hắn, nhưng mà dù sao không thể so với chân chính cùng người này kết giao qua, những tài liệu kia là cường chế ghi tạc trong đầu, như không phải tận lực suy nghi, rất khó thuyên chuyển tự nhiên.

Nhưng mà người này một bộ dáng chột dạ, khiến cho Hạ Tầm chú ý, trong tích tắc hắn đưa tay áo vội vàng che mặt, bộ dáng đã bị Hạ Tầm nhìn ở trong mắt, đem những nhân vật mà Trương Thập Tam đã vẻ ra đối chiếu một chút, Hạ Tầm liền đã nhớ ra thân phận của hắn: Ông

chủ dược phô Sinh Xuân đường Canh Tân Canh viên ngoại!

"Có cổ quái!"

Hạ Tầm trong lòng khẽ động, lập tức cười mỉm nghênh đón: "Canh viên ngoại, đã lâu không gặp".

Vừa thấy Hạ Tầm nghênh đón tiến đến, người đánh xe lập tức ghìm ngựa lại. vị viên ngoại kia tránh cùng không thể tránh, đành phải làm bộ như mới trông thấy Hạ Tầm, buông tay áo, kinh ngạc kêu lên: "Dương công từ! Ai dà, trùng hợp như vậy, ha ha ha, ta và người thật đúng là đã có một đoạn thời gian không gặp, Dương công tử muốn đi đâu vậy?" Nói xong nhảy xuống xe, làm ra vẻ vui mừng đi đến nghênh đón.

Hạ Tầm lòng nghi ngờ nhất thời lại tăng thêm vài phần: "Sẽ không may mắn như vậy chứ? Ta vừa định tra chủ sử sau màn của thích khách, bỗng chốc thủ phạm đã tự tìm đến? Nhưng mà... người này thần sắc cử chi khác thường như thế, quả thực là ở trên mặt viết rõ 'Trong lòng của ta có quỷ'. Hắn là đối tượng hoài nghi số hai của ta, đã ở nơi này gặp được, không ngại trước dò la hư thực của hắn".

Nghĩ tới đây, Hạ Tầm liền ha hả cười nói: "Nói thế nào thì cùng thật là vừa lúc, huynh đệ đang muốn đi quý phủ bái phỏng Canh viên ngoại, Canh viên ngoại phong trần mệt mỏi, đây là từ nơi nào mới về vậy?"

Lời này không có chút nào vấn đề, nhưng Canh viên ngoại không biết tại sao, vừa nghe lời này sắc mặt chợt thoáng cái đỏ bừng, tựa như giận không kềm được, Hạ Tầm không khỏi thấp thỏm. đã thấy Canh viên ngoại lưởng lự một lát, tức giận dần dần áp xuống, nặng nề đáp: "À, ta... ta đi phủ Tế Nam lấy một đám dược liệu, bận việc hơn mười ngày, lúc này mới vừa trơ về thành, không nghĩ đúng lúc cùng công tử gặp mặt ở đây, thật sự là trùng hợp..."

"Đi Tế Nam phủ hơn mười ngày?"

Hạ Tầm trong mắt hiện lên một tầng sắc thái kỳ dị, khẽ cười nói: "Vậy kì quái, vài ngày trước tiểu đệ không ở tại phủ, sau khi trở về thấy được bái thiếp của Canh huynh, cho nên muốn đi tôn phủ gặp gỡ, thiếp mời ngày... ta nhớ là... Ồ, là chín ngày trước, không sai, chính là chín ngày trước, chín ngày trước Canh huynh mời ta qua phủ dự tiệc, tại sao hơn mười ngày trước đã đi Tế Nam?"

Canh viên ngoại sắc mặt vốn vừa mới khôi phục bình thường, đến lúc này lập tức lại trớ nên đỏ như máu gà, may mà sắc mặt của hắn màu đỏ chứ không phải màu tím, bằng không hắn biến ảo sắc mặt đổi tới đổi lui như vậy, Hạ Tầm quả thực muốn hoài nghi Canh viên ngoại đã luyện qua tuyệt học của phái Hoa Sơn: Tử hà thần công.

Hạ Tầm trong long càng cảm thấy kì quái: Vị Canh viên ngoại này rốt cuộc làm sao vậy? Nếu như là nói dối bị ta chọc thủng, hắn nên thất kinh mới đúng, hoặc là nên cố gắng trấn định, tại sao hắn hai lần trở mặt, đều là thần sắc xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Hạ Tầm nhịn không được lại truy hỏi một câu: "Canh huynh, làm sao vậy?"

"Thật sao?"

"A..."

Canh viên ngoại cúi đầu xuống, hít vào một hơi thật sâu. lại chậm rãi ngẩng lên, thần sắc nổi giận đến cực điểm trong mắt đã biến mất, gượng cười ha hả nói: "Đúng đúng đúng, là chín ngày trước, người xem trí nhớ cùa ta kìa. ta là hơn mười ngày trước đã có ý định đi Tế Nam lấy dược liệu, cùng chưa có kế hoạch trước phải đi vội vã như vậy, cho nên hạ thiệp cho công tử, mời công tử qua phủ uống rượu, ai ngờ thiệp mời vừa mới đưa đi, đã nhận được thư nói Tế Nam có một người buôn bán thuốc lớn, có dược liệu cần bán gấp, vi huynh vì tiện nghi, đã vội vàng rời đi, ha ha, ha ha..."

Trong miệng hắn đang cười, nhưng trong cười lại lộ ra một loại bi phẫn không thể nhẫn nại được, hắn tuy gắng tự áp lực, nhưng vẫn nhìn ra được thân thể hắn đang không ngừng run rẩy, nhìn thấy nụ cười cùng động tác có chút ít tố chất thần kinh của hắn. Hạ Tầm trong lòng hoang mang càng sâu, hắn đột nhiên mỉm cười, kéo lấy cánh tay của Canh viên ngoại, vui vẻ nói: "Thì ra là thế, đã như vậy, tiểu đệ hôm nay cùng vô sự, ta sẽ đi tới quý phủ làm phiền một phen có được không?"

"Cái này... cái này..."

"Thế nào, Canh viên ngoại không chào đón?"

"Sao lại như vậy" Canh viên ngoại gương mặt run rẩy, gượng làm khuôn mặt tươi cười nói: "Công tử mời, mời.

Hạ Tầm quay đầu lại đưa mắt nhìn Bành Tử Kỳ, cười nói: "Đi thôi".

Bành Tử Kỳ không nói một lời. chỉ là nghiêng đầu đi. Hạ Tầm phát hiện nàng thái độ trong tích tắc này, lại trở nên ác liệt như khi mới gặp mình, trong mắt nàng rõ ràng mang theo một tầng chán ghét cùng khinh bĩ khó có thể che dấu. Kỳ quái, nha đầu kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Còn chưa tới tuổi mản kinh, đã hí nộ vô thường đến như vậy sao.

***

Tôn Phủ ở tại ngõ Liễu Nhị đường nam, phủ đệ không nhỏ, phía trước là dược phô, phía sau là chổ ở.

Đến Tôn phủ, Canh viên ngoại phân phó quản sự hạ nhân dở hàng, đem các loại dược liệu chuyển vào trong tiệm, chưởng quầy cùng hỏa kế trong tiệm cùng đều nghe hô chạy ra hỗ trợ, Canh viên ngoại thì cùng Hạ Tầm đi vào bên trong, tiến đến đại đường, bên tường trái phải trên ghế đều ngồi đợi một lão nhân, một lão giả tóc hoa râm bên trái vừa thấy Canh viên ngoại liền đứng đậy, mỉm cười vái thật dài chào: "Viên ngoại đã trở lại".

Hắn lại nhìn thoáng qua Hạ Tầm. trong mắt lóe lên một tầng cổ quái, nhưng cùng úii lễ: "AI dà, Dương công tử cùng tới".

Lão giả bên phải kia hình dung có chút cổ quái, hắn tóc tai bù xù ngồi ỡ vị trí gần mái hiên, ánh dương chiếu nghiêng, vừa vặn chiếu vào trên người hắn. mắt thấy ông chủ tiệm vào cửa, hắn điềm nhiên ngồi ở đó, trong tay bưng lấy một ấm trà nhỏ lớn bằng lòng bàn tay, chậm rãi uống một ngụm nước trà, liếc mắt nhìn qua Hạ Tầm, trong mắt mang theo một tầng địch ý lạnh lùng.

Canh viên ngoại bước nhanh tiến lên. hướng về phía lão nhân kia cung kính thi lễ thật sâu nói: "Phụ thân, hài nhi đã trở lại".

Thì ra người này là phụ thân Canh viên ngoại, Hạ Tầm chăm chú nhìn lại. thấy lảo nhân kia cùng Canh viên ngoại lờ mờ có bảy phần giống nhau, chỉ là già nua rất nhiều, người cùng gầy hơn nhiều. Hắn không có dùng trâm cài tóc, tóc để xõa che ở hai má, để như vậy khi đó có thể nói thuộc về y quan không chỉnh tề, đối với người trước mặt thật là hành vi không lễ phép, phụ thân của ông chủ tiệm thuốc, lại để như vậy, không khỏi có chút kỳ quái, nhưng khi nhìn phản ứng những người khác trong tiệm, lại giống như đã thành thói quen rồi.

Lão nhân lạnh lùng liếc nhìn Canh viên ngoại nói: "Ngươi giờ đây dù gì cùng là một viên ngoại, không phải hỏa kế làm công ỡ Sinh Xuân đường, Sinh Xuân đường kinh doanh dược

liệu nhiều năm như vậy, chỉ cần chọn khách hàng củ giao dịch, phái chưởng quầy có nhẫn lực tốt đi, còn có thể trúng thuốc giả sao? Đương gia như ngươi gặp chuyện đều phải đích thân đi. vừa đi chính là hơn mười ngày..

Canh viên ngoại vừa nghe hơn mười ngày, thịt trên gò má khẽ run lên. hắn nhìn sang Hạ Tầm, thấy Hạ Tầm tựa như không có chú ý, vội vàng cười bồi nói: "Vâng vâng, thật ra cùng chi vài ngày, hài nhi còn trẻ, làm việc nên chịu khó chút ít".

Lão nhân hai tay vỗ mạnh lên tay vịn. tức giận hừ giọng nói: "Chịu khó? Chủ của một nhà đi làm chuyện của người làm, cái này gọi là chịu khó sao? Không có việc gì làm thì ở cùng với vợ nhiều một chút, thành thân nhiều năm như vậy, ngay cả cái rắm cùng không thấy các ngươi sinh ra. Cả ngày chi biết cùng một đám hồ bằng cẩu hữu lẫn lộn! Kẻ dùng lợi mà kết giao, lợi hết thì giao hết, kẻ dùng thế mà kết giao, thế đổ thì giao tuyệt, kẻ dùng sắc mà kết giao, hoa rơi thì tình cùng đi, kẻ dùng đạo mà kết giao, thiên hoang mà địa lão. Kết giao bằng hữu phải xem tâm, đừng đem những bằng hữu chó má dẫn vào trong nhà.

Ổ? Cái lão già này nói chuyện cùng rất có bài bản. xem ra trong bụng cùng có điểm mực nước.

Hắn xúc động phẫn nộ vỗ tay vịn động tác hơi mạnh, tóc hơi hất về phía sau, mơ hồ lộ ra trên má hình như có xâm chữ, mơ mơ hồ hồ lại thấy không rõ xâm là cái gì. Hạ Tầm trong lòng khẽ động, Canh phụ... chẳng lẻ là một tội tù? Nếu là như vậy, bộ dáng kỳ quái thả xõa tóc của hắn cùng có giải thích hợp lý. Bành Tử Kỳ ở bên cạnh nghe lão nhân kia chi cây dâu mắng hòe, không khôi nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, trong tiếng ho mang theo vẻ vui vẻ nhìn có chút hả hê, Hạ Tầm liếc qua nhìn nàng, Bành Tử Kỳ lập tức giương cái cằm lên.

Canh viên ngoại bị cha nói trên mặt lúc đỏ lúc trắng, vội vàng đáp: "Vâng vâng vâng, phụ thân giáo huấn đúng, hài nhi thụ giáo. Hài nhi cùng Dương công từ ra sau ngồi một chút, khi quay lại sẽ cùng phụ thân nói chuyện" Nói xong như lửa dưới mông, kéo Hạ Tầm bước đi, Canh phụ ở phía sau nặng nề hừ một tiếng, trầm thấp chửi một tiếng: "Thứ không nên thân! Thứ không nên thân. làm nhục tổ tông nề nếp gia đình!"

Bành Tử Kỳ đứng ở một bên. trầm mặc một lát. lại cùng nhẹ nhàng mà thỡ dài.

Thư phòng nhỏ ở bên cạnh phòng khách, là một gian phòng nhỏ. Bình thường các đại hộ ở bên trong chỗ tiếp khách, đều kiến trúc bố cục như vậy, trong ăn uống cùng có thể để cho

người có chỗ nghĩ tạm. cùng có thể để chủ nhân ghi phong thư, xử lý số sách, hoặc là hứng trí thì cùng khách ngâm thơ làm phú, cùng có thể ở đây bàn công việc. Bởi vậy trong thư phòng có bàn cùng văn phòng tứ bảo, bên cạnh còn có một cái giường không cần bình phong ngăn cách.

Hai người trong thư phòng sau khi ngồi xuống, hạ nhân lập tức bưng nước trà tiến đến. nô bộc nhà này xem ra tuổi đã không nhỏ, chừng hơn bốn mươi tuổi, dưới hàm râu tua tủa, khuôn mặt thon gầy tinh anh, chỉ là khi đi hơi khập khiễng, dường như là bị thọt một chân.

"Viên ngoại này là mỡ thiện đường sao? Người như vậy cùng lưu lại ỡ phủ. còn ở lại hậu trach bưng trà dâng nước?"

Hạ Tầm hiếu kỳ liếc nhìn người hầu kia, chi nghe Canh viên ngoại nói: "Đại Ân, đi phân phó dưới bếp, chuẩn bị một bàn tiệc rượu, lão gia muốn cùng Dương công tử đối ẩm một phen".

"Vâng, lão gia!" Người hầu được kêu là Đại Ẩn lại liếc mắt nhìn Hạ Tầm. rồi từng bước một cà nhắc đi ra ngoài.

"Có cổ quái!" Hạ Tầm đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy mình cảm thấy có cố quái, từ khi trên đường gặp phải Canh viên ngoại, đã khắp nơi lộ ra quỷ dị, Canh viên ngoại, tọa đường y, Canh ông, người hầu Đại Ẩn, cả gia đình này người người đều mang theo vài phần cổ quái, cái này đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Hạ Tầm không hiểu ra sao, lại đoán không ra mấu chốt trong đó, dùng trà nắp gạt bọt nước trong chén trà, hắn đột nhiên ngẩng đầu, thình lình nói với Canh viên ngoại: "Canh huynh những ngày này không ở tại Thanh châu, chắc hẳn còn không biết chuyện tiểu đệ bị người hành thích chứ?"

Canh viên ngoại ngẩn người, mới kinh hãi nói: "Cái gì? Ngươi bị người hành thích? Ai to gan lớn mật, dám nhập phủ đệ hành thích chủ nhân?"

Hạ Tầm một câu nói xong, liền chăm chú nhìn thần sắc của hắn. thấy hắn biểu hiện như thế, không khói cùng khẽ giật mình.

Từ lúc đến Tôn phủ (trước đó đã nói qua. Canh Tân ở rể Tôn phủ. sửa họ Tôn thị, cho nên cửa hàng, phủ đệ Tôn gia vẫn là họ Tôn, mà Canh

viên ngoại chính thức xưng hô cùng có thể là Tôn Canh Tân Tôn viên ngoại), tất cả mọi người lộ ra vẻ cố quái, Hạ Tầm trong lòng sự ngờ vực vô căn cứ càng ngày càng sâu. trực giác cảm thấy, Canh Tân này có hiềm nghi trọng đại, bởi vậy hắn nói thẳng để tiến hành thử. Hai ngày trước hắn gặp chuyện là hắn tự tay đạo diễn bày trò, nếu như Canh viên ngoại thật sự là chủ sử phía sau màn giết hắn. hẳn sẽ không đem chuyện Trương Thập Tam kéo lên trên người mình, đối với cái án này hắn cùng chi cảm thấy hoang mang.

Mà vẻ mặt của hắn. nên chỉ có kinh mà không có hoảng, cái kinh này lại là sớm đã trong lòng hiểu rõ, dù là hắn lòng dạ sâu hơn. kinh hãi trên mặt có giả ra được, con ngươi cùng sẽ không bởi vì chấn kinh mà thoáng co rút lại. cái loại sinh lý biến hóa rất nhỏ do tâm lý này mặc dù không đủ để phán định Canh viên ngoại có phải là hung phạm phía sau màn hay không, nhưng có thể trợ giúp cho Hạ Tầm phán đoán ra đối tượng lớn nhất.

Nhưng mà Hạ Tầm đã thất vọng. Canh viên ngoại vẻ mặt thật là biểu hiện của một người mới biết việc nên có. Chẳng lẽ việc hành thích thật cùng hắn không quan hệ? Không đúng, cùng không nhất định, giả thiết hắn thật là hung phạm phía sau màn, làm việc trước vì tránh hiềm nghi, công khai đường hoàng đi Tế Nam, trên đường bày ra án mưu sát tại trấn Vân Hà, sau đó tiếp tục đi, tại Tế Nam ở nhiều ngày, hôm nay vừa mới chạy về Thanh châu, hơn nữa trong lúc này, người này hết sức cẩn thận, vì tránh hiềm nghi, hoàn toàn chưa từng nghe qua động tình ở Thanh châu sau khi Dương Văn Hiên gặp chuyện, như vậy hắn thật là "không biết chút nào", hắn hiềm nghi vẫn không thể thoát khỏi.

Trong đầu suy nghĩ cấp tốc xoay chuyển, Hạ Tầm lại nói: "Đúng vậy, cùng không biết tiểu đệ đắc tội người nào, lại ở ban ngày ban mặt nhập phủ hành thích, may mắn người hầu Trương Thập Tam của ta trung tâm cứu chủ. thích khách kia giết chết Thập Tam Lang, thấy đã kinh động người trong phủ ta, liền bỏ trốn mất dạng".

Canh viên ngoại cả kinh nói: "Lại có việc này? Ban ngày ban mặt. lại đột nhập phủ hành thích, hung thủ kia... hung thủ kia thật sự là thật lớn mật. hiền đệ không có bị thương chứ? Quý phủ tài vật có tổn thất gì không?"

Hạ Tầm theo thần sắc cũa hắn nhìn không ra sơ hở gì. liền lắc lắc đầu nói: "Tiểu đệ cùng không có bị thương, hộ viện, hạ nhân trong phủ rất cảnh giác, thích khách thoát đi vội vàng, cùng không tạo thành tổn thất tài vật gì. Mà bỏ đi, không nói chuyện này thành mất hứng, ngày mai chính là Tề vương đại ứio, thân sì Thanh châu chúng ta đều phải tiến đến mừng thọ. Không biết Canh huynh đã chuẩn bị gì chưa?"

Canh viên ngoại nói: “Đúng là vì Tề vương đại thọ, ngu huynh mới vội vàng chạy về, lễ vật vì Tề vương gia hạ thọ ta đã chuẩn bị thỏa đáng, hiền đệ chắc hẳn cùng đã chuẩn bị thõa đáng?”

Hạ Tầm nói: “Tiểu đệ...”

“Lão gia đã trở về?”

Hạ Tầm vừa mới mỡ miệng, chợt nghe bên ngoài truyền đến một thanh âm phụ nữ thanh thúy dễ nghe, ngay sau đó cửa phòng mở ra, mùi thơm xông vào mũi, cùng với váy áo chập chờn, hoàn bội đinh đang, đi tới là một phụ nhân xinh đẹp rực rờ động lòng người, phụ nhân này một thân y phục xanh ngọc, một cái quần lụa mỏng đỏ tươi, tay cầm quạt, dáng người thướt tha, phảng phất giống như tiểu mỹ nhân trong cung nữ đồ khoan thai xuất hiện.

“A, phu nhân” Canh viên ngoại lập tức đứng người lên. trên mặt hiện lên một tàng thần sắc cực kỳ cổ quái.

Hạ Tầm nghe ngôn ngữ bọn hắn. hiểu rằng vị phụ nhân này chính là Tôn tiểu nương tử phu nhân Canh viên ngoại Tôn Tuyết Liên, vội vàng cùng đứng dậy thi lễ: “Văn Hiên ra mắt tẩu phu nhân”.

“A, Dương công tử ở đây, công tử giảm bớt lễ tiết” Mỹ phụ kia xinh đẹp cười, đưa quạt đở lên. tay áo tuột xuống, vòng ngọc trên cố tay chiếu lên cổ tay trắng như tuyết, trông hết sức xinh đẹp.

Hạ Tầm nương theo cây quạt ngửa người đứng lên, nhìn thấy ánh mắt Tôn phu nhân đang nhìn về phía mình, sóng mắt lưu chuyển, muốn nói mà xấu hổ, tim chợt trầm xuống: “Có cổ quái..

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Canh Viên Ngoại Bi Thương

Chương 26: Canh viên ngoại bi thương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Nhìn thấy ánh mắt kia. Hạ Tầm trong lòng lập tức dâng lên một loại cảm giác bất tường, nhưng hắn chăm chú nhìn lại, đã thấy Tôn phu nhân nhàn nhã nhận lịch sự yên tỉnh đứng ở đàng kia, vẻ mặt đoan trang thục nhã, nào có nửa điểm ánh mắt phong tình vừa rồi, chẳng lẽ mình nhìn lầm sao?

Tôn phu nhân nhẹ nhàng cười nói: “Thiếp thân nghe nói lão gia đã trở lại. ở tại nhà sau một hồi vẫn không thấy lão gia, còn tưởng là có việc gì gấp, bởi vậy chạy đến xem thử, lại không biết lão gia cùng Dương công tử đang nói chuyện”.

Canh viên ngoại cười cười không tự nhiên nói: “A, cái này... vi phu vừa mới trở về thành. trên đường vừa gặp phải Dương lão đệ, hai bên nhiều ngày không gặp, cho nên mời hắn qua phủ một chuyến, ta đã phân phó dưới bếp chuẩn bị tiệc rượu, trong chốc lát cùng Dương lão đệ uống hai chén”.

“Ổ!” Tôn phu nhân liếc nhìn Hạ Tầm thật sâu nói: “Đã như vậy, lão gia cứ cùng công tử nói chuyện, ta trở lại nhà sau”.

“Tẩu phu nhân đi thong thả”.

Hạ Tầm cúi đầu chào, ngẩng đầu nhìn thì Tôn phu nhân đã xoay người rời đi, xem nàng

tuổi đã chừng ba mươi, dáng người được bảo dưỡng thoả đáng, có lồi có lõm, trong khi xoay người, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, chập chờn uốn lượn mà đi.

Hạ Tầm cùng Canh viên ngoại một lần nữa ngồi xuống, các điểm khả nghi quá nhiều, nhất thời không cách nào làm rõ, đành phải tạm thời vứt bỏ, lại nghi tới khoản nợ lớn kia của Canh viên ngoại, số tiền kia đúng là động cơ giết người của Canh viên ngoại mà Hạ Tầm suy luận: "Canh huynh à, ta và người tương giao tâm đầu ý hợp, vốn cho Canh huynh mượn một khoản như vậy, nếu là Canh huynh nhất thời còn kẹt. tiểu đệ cùng không nên thúc, chỉ là... tiểu đệ cùng khó khăn. Huynh cùng biết, tiền vay cùng không phải đều là tiền vốn của tiểu đệ, chùa miếu tăng xá. quan lại thân sỉ, trong tay có chút tiền nhàn rỗi, tín nhiệm tiểu đệ, liền đều giao cho tiểu đệ kinh doanh sinh lợi, cái này nếu kéo lâu không trả, tiểu đệ dung được huynh trưởng, nhưng... tiêu đệ cùng chỉ là thần tài qua cửa. trên mặt phong quang, thân bất do kỷ..

Canh Tân vừa nghe, sắc mặt nhất thời chợt đổi, lúng túng nói: "Cái này... hiền đệ không phải... không phải đã nói có thể thư thả chút ít thời gian sao, ngươi cùng biết, từ khi... từ khi lần nhận trúng thuốc giả kia, bồi thường rất nhiều tiền tài, hiện nay mới lại hoạt động được, nếu hiện tại còn tiền, vi huynh miễn cưởng cùng lấy ra được, nhưng nếu như vậy, các cửa hàng của vi huynh sẻ không còn tiền lấy thuốc, chẳng phải ngồi đợi đóng cửa sao? Hiền đệ sao lại nhẫn tâm, lần trước hiền đệ không phải đáp ứng thư thả cho vi huynh đến tháng tám, thời hạn vẫn còn ba tháng, tại sao lại..."

Hạ Tầm trong lòng nhanh chóng xoay chuyển: "Thì ra Dương Văn Hiên đã đáp ứng thư thả thời gian trả nợ? Như vậy mà nói. hắn là một thương nhân đứng đắn, tựa như không cần phải bí quá hoá liều".

Hạ Tầm một mặt nghĩ, một mặt cười khổ nói: "Tiểu đệ cái này chẳng phải là tự làm khó sao? Thôi được rồi... cứ như vậy đi, chờ đến tháng tám, ba thành lãi này, Canh huynh cùng không thể kéo đài!"

Canh Tân thần sắc buông lỏng, liên tục nói: "Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên..."

Lúc này hạ nhân dưới chân cà thọt tiến đến bẩm báo, tiệc rượu đã chuẩn bị xong, Canh Tân vội vàng cố gắng gượng cười nói: "Hiền đệ, ta và ngươi đã lâu mới gặp lại, hôm nay nhất định phải không say không về, mời".

Ra khỏi thư phòng nhỏ, chính là phòng khách.

Tiệc rượu đã bày ra. Hạ Tầm liền kinh ngạc. Cái lão Canh này thật có thể uống, nhìn hắn như vậy không thể tưởng được thấy rượu quả thực như trâu uống nước vậy, rượu đến chén nâng, hào khí vạn phần. Hạ Tầm là khách, nhưng hắn khuyên Hạ Tầm uống rượu, Hạ Tầm chỉ là nhấp đến là dừng lại, cùng không uống mấy ngụm, hắn là chủ nhân ngược lại không cần người khuyên, cứ thế mà uống xuống, nhưng mà hơn nửa canh giờ, Hạ Tầm hai mắt vẫn đang tĩnh táo như cù, Canh viên ngoại đã say mèm, gục lên trên bàn không đứng dậy được.

Nếu là Canh viên ngoại này uống rượu quá nhiều thích nói chuyện. Hạ Tầm cùng vui mừng mà uống cùng hắn, vấn đề là Canh viên ngoại này tửu

phẩm rất tốt, rượu uống nhiều mà hai mắt vẫn đăm đăm, một câu không nói, gục lên trên bàn là tiếng khò khò vang lớn, ngay cả khách cùng đều mặc kệ. Gặp tình hình này, Hạ Tầm không khỏi dở khóc dở cười, vội vàng đi đến hành lang, đúng lúc gặp người làm cà thọt đang tu bố cành hoa, Hạ Tầm vội vàng ngoắc lại nói: "Ngươi tới đây, lão gia quý phủ uống rượu say rồi. mau mau dìu hắn đi nghi đi".

Người cà thọt động tác trên tay dừng lại, ngay sau đó tựa như thu tay lại không kịp, rắc một tiếng, đem một cây hoa cắt thành hai nửa, lúc này mới quay đầu. khúm núm cười đáp: "Vâng!"

Một lát sau mấy hạ nhân liền đuổi tới, Tôn phu nhân cùng nghe nói từ hậu viện chạy đến. vừa thấy bộ dáng say như chết của trượng phu, liền tức giận sẵng giọng nói: "Đồ không tiền đồ này, vừa thấy rượu, sâu rượu đã câu dẫn ra, khách còn không say, bản thân lại đã bất tỉnh nhân sự, nhanh lên. đem lão gia dìu vào".

Nói xong. Tôn phu nhân liền đích thân tiến lên đở Canh viên ngoại, Hạ Tầm cùng Canh viên ngoại dựa vai mà ngồi, nàng vừa tới gần, vừa đúng thấy được eo lưng tinh tế của Tôn phu nhân, đại khái là bên trong không có mặc nội y, cho nên thân thể xinh đẹp hiến thị rõ, cặp ngực nổi cao, trong khi cúi người thật muốn xé quần áo ra, nhất là mùi thơm nhập vào cơ thể, Hạ Tầm tuy có chút ngửa người né tránh, vẫn tránh không được mùi thơm mê người xông vào mủi.

Tinh tế đánh giá, đây quả thật là một mỹ nhân mười phần, mái tóc mềm mại, mày ngài nhàn nhạt, cặp môi đỏ mọng, trên búi tóc cắm một cành trâm ngọc, da thịt nhẵn nhụi lộ ra ngủ quan đoan trang tinh xảo, dung nhan vủ mị, dáng người thướt tha, tuy là vợ một kẻ thương nhân, phong tư ý nhị lại cực kỳ bất phàm, Canh viên ngoại thật đúng là có diễm phúc.

Tôn phu nhân dìu lên Canh viên ngoại say như chết, giao cho hai gia nhân, dặn dò: “Để trở về phục thị cho tốt, cho uống chút canh tĩnh tượu”.

Hai gia đinh đáp ứng, đở viên ngoại đi ra nhà sau. nam chủ nhân rời đi, trong sảnh chỉ còn lại có Hạ Tầm cùng nữ chủ nhân, thấy tình huống như vậy, Hạ Tầm vội vàng cùng đứng dậy cáo từ: “Tẩu phu nhân, đều là lỗi cũa tiểu đệ, Canh huynh vừa mới về phủ, đã uống cùng tiểu đệ đến say mèm. thật sự là thật có lỗi, kính xin tẩu tẩu thứ lỗi, sắc trời đã muộn, tiểu đệ cùng nên trở về, tấu tẩu, cáo từ”.

“Chậm đã!”

Tôn phu nhân nghiêng người bước tới một bước, ngăn ở trước người hắn, cặp ngực no đủ hầu như áp lên trên người Hạ Tầm, khiến cho hắn không thể không lui một bước dài, mới tránh đi hung khí này được.

Tôn phu nhàn hướng về phía hắn thoáng nhìn, sóng mắt chớp động, hàm răng nhẹ nhàng cấn lên cặp môi đỏ mọng, giống như cười mà không phải cười nói: “Tên chết tiệt đó đã say, còn không phải là thõa mãn tâm ý cùa chàng sao, ở đây lại không có người ngoài, chàng còn giả bộ cái gì với người ta?”

“A? Tẩu tẩu người...”

Tôn phu nhàn hừ nhẹ, mị nhãn liếc qua, ngọt ngào nói: “Oan gia này, thật xấu, người ta giả giả tên đưa thiếp mời chàng đến. chàng không biết chạy đến đến nơi đâu phong lưu khoái hoạt, càng muốn lựa lúc hắn ở nhà thì mới đến. chàng thích để cho hắn làm kiếp rùa sao?”

Hạ Tầm mồ hôi lạnh túa ra. gượng cười nói: “Tẩu tẩu... người... người...”

“Còn gọi người ta là tẩu tẩu!”

Tôn phu nhân mềm nhủn tiến vào trong lồng ngực của hắn. một đôi tay ngọc ngà thon thả hết sức mềm mại nhẹ nhàng kéo tay hắn khoát lên trên ngực mình, xấu hổ nói: “Ngươi thích gọi người ta là tẩu tẩu, nhưng mà người ta thích chàng gọi kkhuê danh của người ta hơn”.

Nàng ngẩng khuôn mặt xuân ý mê ly lên. ôn nhu nỉ non nói: “Khi chàng gọi người ta là Liên nhi, người ta sẽ đã quên thân phận của mình, phảng phất thân thế, con tim của người ta, tất cả đều cho chàng, tất cả đều thuộc về chàng...”

Hạ Tầm tay khoát lên cặp ngọc phong no đủ kia. chỉ sợ tới mức nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên: “Tiêu rồi tiêu rồi, tai họa đã đến!”

Hừ...

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Canh Viên Ngoại Bị Thương (2)

Chương 26: Canh viên ngoại bị thương (2)

Người hầu cà thọt đi phía trước dẫn đường, hai gia đinh lom khom đỡ Canh viên ngoại xụi lơ như bùn, đưa lên trên giường ở nhà sau đặt xuống, một gia đinh lau mồ hôi cười nói: "Lê thúc, có cần cho viên ngoại chút ít canh tinh rượu không?"

"Cút con mẹ ngươi đi!"

Người cà thọt gọi là Đại Ẩn tức giận mắng hắn một câu. Lê Đại Ẩn hiểu rõ gia đinh này cùng chỉ là đang trêu chọc mà thôi, tình hình giữa Dương công tử cùng Tôn phu nhân, người bên ngoài không biết, người trong Tôn gia không biết cùng không có mấy, mọi người chỉ gạt viên ngoại, Canh ông cùng mấy tiểu thư mà thôi. Phu nhân phân phó canh tĩnh rượu cùng chỉ là một câu đối phó mà thôi, ai sẽ tin là thật?

Lạnh nhạt nhìn Canh viên ngoại, Lê Đại Ẩn lạnh lùng nói: "Để cho phế vật này ngủ đi, không cần phải động vào hắn".

Tôn phủ trên dưới hạ nhân nghe lời Canh viên ngoại cùng không nhiều, cho dù trên mặt cung thuần, trong lòng cùng tràn đầy khinh miệt, Lê Đại Ân là tâm phúc của Tôn phu nhân, nếu như không phải ở trước mặt người ngoài, Canh viên ngoại thậm chí không dám sai sử hắn, đương nhiên không đem Canh viên ngoại để vào mắt.

Mấy người rời phòng, Canh viên ngoại vốn đang ngủ say lại đột nhiên mở mắt ra, tức giận nhìn lên trên nóc hồi lâu. hai hàng lệ đột nhiên dọc theo khóe mắt chậm rãi trôi xuống...

Hắn vốn là con nhà quan, phụ thân hắn là Long Giang Vệ thương đại sứ ứng Thiên phủ, là quan viên cửu phẩm, chủ quản cất giữ quân lương, quan mặc dù không lớn, nhưng chấm mút cùng không ít. gia cảnh vốn ấm no giàu có. Khi đó, hắn phong nhã hào hoa, còn khảo trúng chư sinh, tiền đồ bừng sáng.

Nhưng bởi vì trắng trợn tham ô bán trộm quân lương, cha hắn án tử phát, bị triều đình nghiêm hình trọng xử, đánh đứt gân chân, phải đi đầu gối, trên mặt còn in ấn ký tù tội. Bởi vì đây là quân dân tượng táo thừa kế chức nghiệp, cha hắn mặc dù bị nghiêm trị, nhưng lại vẫn là quân tịch, Chỉ có điều từ Vệ thương đại sứ giáng chức thành người trong coi kho lương. Nhưng cha hắn chịu nghiêm trị này, lại vẫn mang thân thể bất tiện này mà tiếp tục trộm lương, kết quả bị một vị thương quan vừa mới nhận chức phát hiện.

Lúc này Canh phụ đã là một gã sai vặt trong nhà kho, bởi vì quyền hạn có hạn, cho nên số lượng trộm lương cực nhỏ, vốn không cần báo lên trên, chỉ cần đánh cho một trận là xong việc, nhưng mà bởi vì hắn đã có tội trên người, cho nên một Cẩm Y vệ đã đem án này bẩm báo thiên tử. Chu Nguyên Chương nghe xong quả thực không thể tin được vào tai mình.

Hắn đối với các đại thần giận không kềm được nói: "Trẫm biết, các ngươi sau lưng đều khiển trách trẫm dụng hình tàn khốc, trẫm dùng cực hình, vốn là để cảnh cáo thế nhân, cấm tiệt tham quan, làm hại dân chúng. Nhưng các ngươi xem, trẫm dùng cực hình như thế, người này tứ chi tàn phế, hình bỏ mạng tồn, ác vẫn không thôi, vẫn bán quan lương. Nhân tâm không đủ. hung ngoan như thế, trẫm còn có biện pháp gì tốt mới có thể trị tận gốc?"

Nếu như không tham ô, quan viên sống không nổi nữa sao? Không, bọn họ chỉ là không thể cẩm y bảo mã, lãng phí mà thôi, cùng không đến mức nghèo rớt mùng tơi, đi làm ăn xin. quan viên đều có thể diện của quan viên, Chu Nguyên Chương bổng lộc mặc dù không hậu đãi, nhưng cùng không phải là keo kiệt, hắn chỉ là đối với "làm quan chính là vì phát tài" căm thù đến tận xương tủy mà thôi.

Ngàn dặm làm quan chỉ vì tài? Hắn chính là bị bức không có cơm ăn. mới bạo gan tạo phản, hắn hy vọng con dân của hắn sẻ không trôi giạt khắp nơi. cho nên định ra chế độ quân dân tượng táo hộ tịch làm cho bọn

họ đời đời con cháu đời đời truyền thừa. Hắn hy vọng con dân của hắn đều có cơm ăn, cho nên định ra thuế phú so với Tần Hán Đường Tống đều muốn thấp hơn. hơn nữa cùng dân ước định vĩnh viễn không tăng thuế. Hắn thống hận tham quan ô lại, cho nên chế định pháp luật nghiêm khắc nhất. Hắn hy vọng bởi vậy có thể giang sơn vĩnh cố, muôn đời truyền thừa.

Hắn dùng biện pháp chưa hẳn đều là chính xác, nhưng mà hiệu quả vẫn rất lớn, Hồng Vũ một triều ba mươi năm, chĩ chiếm một phần mười ba trăm năm giang sơn vương triều Đại Minh, nhưng mà Hồng Vũ triều thanh quan số lượng chiếm cả hai phần ba trong tổng số thanh

quan Minh vương triều. Hắn cực hình đối với dân chúng là giáo lý phúc ấm, đối với tham quan ô lại mới là ác mộng. Đối với Canh Tân mà nói, chính là một ác mộng, phụ thân hắn bị lột bỏ quân tịch, hắn cùng bị lột bỏ công danh vinh viễn không sử dụng, hai cha con bị đuổi ra khỏi ứng Thiên phủ, mặc kệ tự sinh tự diệt.

Tôn lão chưởng quầy dược phô Sinh Xuân đường Chỉ có một đứa con gái, vốn đã kén rể con rể lại bệnh chết, lại muốn tuyển một con rể khác. Nhưng Tôn gia tuy có tiền, nhưng Tôn gia dù sao chỉ là thương nhân địa vị đê tiện, Tôn Tuyết Liên lại là một phụ nhân ỡ goá, chịu ở rể phần lớn là chút ít du thủ du thực khó coi, kết quả tuyển tới chọn lui cao không tới, thấp không xong, một mực tìm không thấy đúng ý, thẳng đến Canh Tân xuất hiện.

Canh Tân tuấn tú lịch sự, lại từng được công danh, tuy nói giờ đây gia cảnh suy tàn. nhưng mà ít nhất từng là gia đình nhà quan, lại được công danh không giả, học thức vẫn hơn người, bởi vậy Tôn lão chưởng quầy liền muốn chiêu hắn làm con rể, hai cha con Canh gia đang trong lúc không biết đi đâu về đâu. rất sung sướng mà đáp ứng, hai cha con từ đó về sau có chốn nương thân.

Nhưng mà ở tại Tôn gia, hắn cùng không có địa vị gì, Tôn phu nhân đối với hắn vênh mặt hất hàm sai khiến, kế nữ cùng chướng mắt mà khinh khinh với hắn. nhiều năm như vậy. hắn nén giận, khí khái đàn ông từng chút biến mất, ngay cả chính hắn cũng cảm giác mình không giống một nam nhân. Không phải sao? Cho đù là biết rõ nương tử của mình cấu kết với Dương Văn Hiên, hắn lựa chọn là cái gì? Giả câm vờ điếc mà thôi.

“Hôm nay, trên đường ngẫu nhiên gặp, Dương Văn Hiên lại ở trước mặt ta nói muốn tới phủ ta “bái phòng”, hắn muốn “bái phòng” ai? Khinh người quá mức cùng lắm cùng chỉ như thế này mà thôi! Thậm chí. khi ta nói đã rời Thanh châu đi hơn mười ngày, Dương Văn Hiên lại có thể cố ý nói ra chín ngày trước đã nhận được thiếp mời từ nương tử ta để nhục nhã ta, ta còn phải... ta còn phải nén giận vì Dương Húc che lấp, làm kiếp rùa đen tới mức như ta, cùng coi như là cổ kim đệ nhất thiên hạ?

“Ha ha ha ha...”

Canh viên ngoại phát ra một hồi nức nỡ nghẹn ngào giống như khóc giống như cười: “Tên khốn kiếp kia. hắn ngay mặt nhục nhã ta! Ta muốn giết hắn. ta thật muốn giết hắn, đem hắn chém làm ngàn khúc!” Canh viên ngoại tay cấu vào giường, ở trong đáy lòng rít gào, hắn cùng chi dám ở trong đáy lòng rít gào: “Có người muốn ám sát hắn? Người nọ là ai, làm sao lại

không đem hắn giết đi, trời xanh ơi, người đui mù sao?”

Canh viên ngoại khóc rống nước mắt chảy ròng ròng rap người ở trên giường, như dả thú bị thương thở dốc: “Đôi cẩu nam nữ kia, hiện tại hẳn là đã lăn lộn với nhau rồi? Gian phu dâm phụ. chết không yên lành! Chết không yên lành...”

Trong phòng khách, Tôn phu nhân chui vào trong lòng Hạ Tầm ôi, nhất thời liền giống bị người rút đi xương cốt toàn thân, từng phần từng phần mềm yếu xuống, thân thể mềm mại không xương như rắn dựa vào trên người Hạ Tầm, một đôi cánh tay ngọc mềm nhủn quàng ở trên cổ Hạ Tầm, khép hờ hai mắt vủ mị, mở cặp môi đỗ mọng kiều diễm, hơi thở hổn hển nói: “Người tốt, còn không ôm người ta vào phòng đi.

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Ai Cũng Khó Chơi

Chương 27: Ai cũng khó chơi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Hạ Tầm âm thầm kêu khổ, hắn không ngờ khoản nợ phong lưu của Dương Húc lại có thể ứng ở chỗ này. Hắn càng không nghĩ tới vị Tôn phu nhân này thật lớn mật như vậy, trong phòng khách liền dám hướng về phía hắn mời hoan cầu ái.

Nhưng mà có lẽ cùng là bình thường, Canh Tân là nam nhân ở rể Tôn gia, đã ở rể, quyền chi phối tài sản Tôn gia trên thực tế tựu vẫn nắm giữ ở trên tay Tôn phu nhân, nô bộc hạ nhân Tôn phủ trên thực tế đều là dựa hơi phu nhân mà sống, phu nhân muốn trộm người, bọn họ một mắt nhắm một mắt mở đều không ai đến, thông minh chút ít còn phải khi Canh viên ngoại xuất hiện thì mật báo đánh đánh yểm trợ cho phu nhân cùng tình nhân của nàng, đó mới là gia đinh có tiền đồ tốt.

Đương nhiên, việc này là tuyệt đối không thể đặt ở trên mặt bàn mà nói, thật đụng phải trường hợp kia thì chỉ cần ho khan một tiếng, cao giọng nói vài lời, hoặc là tìm lý do ngăn chặn viên ngoại đến là được, phu nhân trong lòng biết rõ, sẻ cho ngươi chỗ tốt, nếu mà trực tiếp ở trước mặt phu nhân bày ra một bộ dáng chuyện của ngươi ta toàn bộ hiểu rõ, vậy thì bi kịch rồi.

Trong nháy mắt này, Hạ Tầm liền nghi thông Canh viên ngoại thần khí vì sao cổ quái như vậy, tọa đường lang trung ánh mất vì sao quỷ dị như vậy, Canh phụ vì sao chửi xéo như vậy,

gia đinh cà thọt ánh mắt nhìn mình vì sao như có thâm ý... Tất cả mọi chuyện, đáp án chỉ có một: Dương Húc cùng Tôn phu nhân có tư tình.

Việc này có thể lừa gạt được người ngoài, nhưng không dấu diếm qua người của Tôn phủ. chỉ là bởi vì Tôn phu nhân nắm hết quyền hành, không chỉ Tôn phủ cao thấp phải dựa hơi nàng mà sống, coi như là cha con Canh thị cùng không ngoại lệ, cho nên chỉ có thể nhịn khí im hơi lặng tiếng. Khó trách Trương Thập Tam không rõ tình hình cụ thể, hắn là người hầu thiếp thân của Dương Húc, trên trán dán con mắt của Dương Húc, ai đui mù mà đi tới trước mặt hắn mà gièm pha chủ nhân hắn?

Bị tiểu mỹ nhân phong tình vạn chủng này quấn lấy, Hạ Tầm trong lòng cùng không thoát tâm viên ý mãn, rục rịch muốn động, hắn là nam nhân rất cường tráng, phương diện này ước thúc cùng không phải cực kỳ hà khắc. Hắn cùng không ngại cùng nữ nhân mỹ lệ phát sinh một đoạn nhân duyên, trên thực tế khi hắn làm nằm vùng, cùng những kẻ buôn bán ma túy kia qua lại những chốn ăn chơi, cùng đã từng giả diễn mà làm thật qua, nhưng hắn cùng không phải là một nam nhân thấy sắc là hôn mê đầu óc.

Vì đầu nhỏ mà mất đầu to, cái vụ mua bán này tính không ra, nói đến mấy trò du hí phong trần này mặc dù không ảnh hưởng toàn cuộc, Tôn phu nhân lại là gái có chồng, như cùng nàng phát sinh cấu thả, vậy vi phạm lương tri của hắn. Nhưng hắn giờ đây giả trang là Dương Văn Hiên đã sớm cùng Tôn phu nhân cấu kết, phải làm thế nào mới thoát khỏi nàng đây dưa?

Còn đang do dự, Tôn phu nhàn đã xuân tình khó chịu mà đem hắn kéo về phía thư phòng nhỏ, nủng nịu nói: “Oan gia. còn chưa khoái hoạt một phen, đợi người ta thay chàng cởi áo nới dây lưng sao?”

Hạ Tầm đem răng cắn một cái, đang muốn đẩy nàng ra, tìm chút ít lý do nghĩa chính từ nghiêm vi “chính mình” mà chấm dứt đoạn hoang đường luyến ái này cùng nàng, bên ngoài phòng đột nhiên truyền đến một thanh âm gia nhân Tôn phủ: “Dương công tử, gia nhân quý phủ đến phủ ta thông báo, nói quý phủ có chuyện quan trọng, mời công tử lập tức trở lại”.

Hạ Tầm mừng rở, vội vàng từ bên cạnh Tôn phu nhân trượt ra. cao giọng đáp: “Biết rồi, ta lập tức trở về”.

Rồi hướng về phía Tôn phu nhàn như trút được gánh nặng nói: “Tiểu đệ trong nhà vốn hẹn người có chuyện thương lượng, không nghĩ... ta phải cáo từ”.

Tôn phu nhân tuy không được như ý, thần thái cử chĩ lại nhanh chóng khôi phục ung dung trang nhả, nàng buông Hạ Tầm ra, trấn tĩnh vuốt những sợi tóc mất trật tự, theo hắn đi ra ngoài phòng, vừa đến cửa sảnh liền đứng lại, thần sắc điềm đạm, hơi chút cúi người nói: "Công tử đi thong thả, thiếp thân không tiễn xa. Tiểu Lan. tiễn Dương công tử".

Xem nàng giờ phút nay cử chi thần sắc, ai sẽ tin tưởng vẻ vũ mị của nàng vừa rồi?

Nha hoàn ở ngoài hành lang, chính là Tiểu Lan nha đầu thiếp thân của Tôn phu nhân, vốn quy củ đứng ở góc tường, vừa nghe vội vàng đáp ứng

một tiếng, tiến lên dẫn Hạ Tầm đi ra ngoài, hai người vừa mới ra ngoài, Tôn phu nhân sắc mặt liền âm trầm xuống, Lê Đại Ẩn không biết từ chỗ nào đột nhiên chui ra, buông lỏng chân thọt chậm rãi chuyển đến bên người nàng, thấp giọng hỏi: "Tiểu thư, có nhìn ra manh mối gì không?"

Tôn phu nhân trên mặt âm tình bất định, thật lâu không nói gì, Lê Đại Ẩn không dám thúc giục, chi ỡ một bên khoanh tay mà đứng, ngẫu nhiên đưa mắt nhìn về phía Hạ Tầm rời đi bên ngoài, trong mắt sát khí mơ hồ...

Một mỹ nhân vủ mị như hoa xuân sáng lạn, thành thục như nước mật đào hướng như về phía ngươi quyến rũ, đối với nam nhân mà nói là một chuyện vô cùng thích ý? Hạ Tầm vốn là nghĩ như vậy, làm không nghĩ tới có một ngày được diễm ngộ như vậy lại làm cho hắn trong lòng run sợ. Hắn lòng còn sợ hãi đi theo nha hoàn Tiêu Lan bước nhanh ra ngoài, mới đi ngang qua hoa viên, chợt nghe một thanh âm thiếu nữ xa xa kêu lên: "Dương công tử".

Hạ Tầm nghe tiếng quay đầu nhìn lại. chi thấy một thiếu nữ thướt tha đứng đó, đang mặc một bộ váy xanh, thanh tà động lòng người đứng ở bên cửa hông, trong tay cầm một quyên sách, hướng về phía hắn vui sướng ngoắc tay, lúm đồng tiền như hoa, mười phần động lòng người.

Hạ Tầm kinh hồn chưa định nghĩ: "Đây là người nào?"

Còn đang chần chờ, nha hoàn Tiểu Lan đã hạ thấp người thi lễ nói: "Tiểu thư".

Hạ Tầm bừng tĩnh đại ngộ: "Thì ra nàng chính là Tôn Diệu Dặc, đại tiểu thư Sinh Xuân đường".

Thiếu nữ sôi nổi đi tới, hướng về phía Tiểu Lan khoát khoát tay, Tiểu Lan liền thối lui sang một bên. Thiếu nữ đi đến trước mặt Hạ Tầm, bàn tay trắng như ngọc hướng về phía trước mặt hắn duỗi ra, yêu kiều cười nói: "Dương công tử đã lâu không đến nhà của ta, hôm nay cuối cùng bị ta bắt được, công tử đáp ứng cho ta mượn chưa?"

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: Mượn cái gì?"

Diệu Dặc sẵng giọng nói: "Dương công tử đáp ứng sẽ đem Đỗ nhị Nương Trí Thưởng Kim Tuyến Trì của Quan Hán Khanh cho ta mượn xem, tại sao chính mình lại quên sạch sẻ? Có câu nói phải giữ lời, nói mà thất tín. thì nói làm gì? Dù sao Dương công tử cùng là một thư nhân có công danh, thật là người không đáng tin sao".

Hạ Tầm âm thầm thở phào một hơi. gượng cười nói: "À, thật có lỗi, hôm nay ta vốn là muốn đi nơi khác, trên đường xảo ngộ gặp lệnh tôn, lúc này mới qua phủ một chuyến, bên người làm sao có thể đem đi được. Ha ha, như vậy đi, lần sau khi đăng môn bái phòng, ta nhất định đem đến, để cho tiểu thư xem một lần".

Tôn Diệu Dặc nói: "Vậy được rồi, người ta liền tin ngươi một lần, như lại thất hứa. Cẩn thận kẻo nhở nuốt lời. Này, nhận lấy".

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Đây là cái gì?"

Tôn Diệu Dặc nói: "Ngươi hướng về phía ta mượn Thôi Oanh Oanh Đãi Nguyệt Tây Sương Kí mà, người ta cùng không giống như ngươi, nghe nói ngươi tới, lập tức liền lấy ra đưa tới cho ngươi, đó chính là cuốn mà ta tự tay sao ra, rất quý trọng, ngươi chớ có làm bẩn nó".

"Con mẹ nó, Dương Văn Hiên này thật là một tên ăn chơi!"

Hạ Tầm sờ sờ cái mùi, cười khổ cầm lấy sách, ai ngờ vừa mới chạm đến thì cảm thấy ngón tay tinh tế gãi nhẹ lên trên lòng bàn tay mình, Hạ Tầm khẻ giật mình ngẩng đầu, thì thấy thần thái giảo hoạt lóe lên trong mắt Tôn đại tiểu thư, dùng thanh âm rất nhỏ Chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy vội vàng nói: "Hậu thiên giờ Mùi hai khắc, miếu ngọc hoàng Tâm thần nương nương điện gặp mặt".

"A!?!" Hạ Tầm đứng ngây ra tại chỗ như hóa đá.

Tôn Diệu Dặc xấu hổ thoáng nhìn về phía hắn, rút tay về, lớn giọng nói: "Công tử cùng không nên quên chuyện đã đáp ứng với người ta đó".

"Dương Húc à, ngươi rốt cuộc tạo nghiệt gì vậy!" Hạ Tầm khóc không ra nước mất nhìn sang bóng lưng cô nương rời đi!

Hạ Tầm như chạy trốn rời khỏi Tôn phủ. mãi cho đến khi ra tới đường cái, mới thở phào nhẹ nhõm, định thần nhìn về phía Bành Tử Kỳ hỏi: "Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?"

Bành Tử Kỳ mùi không mùi mắt không phải mắt nói: "Ta làm sao biết trong nhà của ngươi xảy ra cái chuyện rắm chó gì!"

Hạ Tầm ngẩn ngơ: "Ngươi không phải nói.

Bành cô nương hừ lạnh nói: "Ta chỉ là nghe nói Canh viên ngoại say mèm. đánh giá ngươi vừa muốn làm chuyện táng tận lương tâm gì đó, tùy tiện tìm cớ bảo ngươi đi ra! Dương Húc, ngươi dù gì cùng là một người đọc qua sách thánh hiền, có thế bớt làm chuyện thất đức hay không?"

Hạ Tầm lường lự nói: "Ta làm cái gì?"

"Làm cái gì? Làm cái gì ở trong lòng người tự biết! Ngẩng đầu ba thước có trời xanh, người có thể khinh, trời không thể khinh! Ngươi có tài có thế, có danh có mạo, ngươi muốn cái gì mà không được? cần gì phải làm chuyện vi phạm thiên lý nhân luân".

Hạ Tầm có chút giật mình: "Chẳng lẽ chuyện của Dương Húc nàng hiểu rõ?"

Hắn lường lự hỏi thăm: "Ngươi là nói.

Bành Tử Kỳ nghiêm mặt nói: "Ta không muốn nói, ô uế miệng ta!"

Hạ Tầm đột nhiên nỡ nụ cười, về phía nàng vái thật dài, cảm kích nói: "Tại hạ biết hôm qua không phải, nhưng hôm nay chưa chắc đã không sửa đổi".

Bành Tử Kỳ cười lạnh nói: "Ồ? Chó cùng sửa được ăn cứt sao!"

Hạ Tầm buông tay, bất đắc dì nói: "Lãng tử hồi đầu quý hơn vàng sao, ngươi nói có đúng hay không?"

“Phì!” Bành cô nương quay đầu bước đi.

Hạ Tầm vuốt vuốt mặt. buồn bực theo sát sau.

Một chuyến đi Tôn phủ, Hạ Tầm cùng không có điều tra rõ chi tiết Canh viên ngoại, ngược lại phát hiện quan hệ rắc rối phức tạp giữa Dương Húc cùng Tôn phủ. Đến lúc này Canh viên ngoại hiềm nghi càng tăng thêm một bước, còn có mối hận nào lớn hơn so với thù giết cha, đoạt vợ? Đây không thể nghi ngờ là một lý do cường đại có thể bức bách lương dân làm ra hành động giết người. Mặc dù trong lòng tìm mọi cách không muốn lại cùng người Tôn phủ có bất kỳ liên quan gì, nhưng vì tìm kiếm chân tướng, hắn tất phải tiếp tục lá mặt lá trái.

Chỉ là lui tới như vậy, tựa như so với cùng Trương Thập Tam, Phùng Tồng kỳ lui tới càng thêm đau đầu. nhớ tới Diệu Dặc cô nương cùng với hắn ước định gặp tại miếu Ngọc Hoàng, Hạ Tầm một thân không được tự nhiên. Nhưng hắn giờ đây không có thời gian tiếp tục lo lắng những chuyện này, bởi vì đại thọ Tề vương đã đến, hắn phải ứng phó với nhân vật khó chơi này trước.

Tề vương đại thọ, Hạ Tầm chuẩn bị một phần hậu lễ. Làm ăn lớn cùng phải có chỗ dựa cường ngạnh, đừng nói Dương gia thay Tề vương làm việc, từ đó nhận được không ít chỗ tốt, coi như là chi vì gắn bó cùng tầng quan hệ Tề vương này, cùng đáng được hắn dâng tặng hậu lễ.

Bốn người làm nâng tấm bình phong mua được từ Phú An cư về, tấm bình phong này làm bằng gỗ lim, trên có chạm khắc, dùng lụa tốt vẽ “Miêu nhân phác điệp đồ” lên trên. “Miêu” cùng “Mạo” (lão nhàn bảy mươi tuổi) cùng âm, “Điệp” cùng “Điệt” (lão nhân tám mươi tuổi) cùng âm. ngụ ý bất phàm, cùng không mất đi vẻ đẹp đè quý giá, lại không hiện ra xa xi, dùng chất liệu quý báu, họa ý cát tường, chính để cho trưởng bối tôn giả hạ thọ sử dụng.

Còn có gia đinh bưng lấy theo bích ngọc thọ đào mới mua về Thịnh Thế Khánh Bảo, đào kia trên hồng dưới trắng, xuống chút nữa là lá bằng phi thúy trong suốt, xem ra trông rất sống động. Nếu ba bộ phận cái hồng, trắng, lục này của đào là một khối ngọc chinh thể mài ra, đó chính là bảo vật có một không hai, không nói đến Chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu, cho dù trên đời thực sự có bảo vật này, dốc hết gia sản bạc triệu của hắn cùng mua không nổi.

Cái ngọc thọ đào này ba bộ phận màu sắc là tất cả lấy mỹ ngọc một phương, sử người giỏi tay nghề điêu khắc sau khi hoàn thành dùng keo bong bóng cá thượng đẳng dán lại mà thành,

bởi vì kỳ xảo chế tác đánh bóng cực kỳ cao minh, có chút dấu vết cùng không dễ dàng phát giác, dùng một món đồ như vậy dâng lên cho Tề vương, coi như là đã xuất ra một món đồ tốt.

Ngoài ra chính là vàng thật bạc thật, thô sơ giản lược tính xuống, phần thọ lễ này của hắn tổng giá trị ước chừng một ngàn năm trăm xâu tiền, đây chính là một phần lễ vật tương đương trầm trọng, đổi lại các thân sĩ thương nhân khác, tuy nói là vì quý nhân như Tề vương gia chúc thọ, cùng sẽ không hào phóng đến mức xuất ra một phần thọ lễ giá trị đến một ngàn năm trăm xâu tiền.

Hôm nay Tề vương đại thọ, trong kinh phái tới Hạ sứ, các lộ phiên vương phái tới Hạ sứ, nhân vật có uy tín trong thành Thanh châu tất cả đều đến đây, Bố Chính Sứ đại nhân cùng Đô Chí Huy Sứ đại nhân ngày hôm qua đã dẫn theo các quan còn lại lại từ Tế Nam phủ chạy đến. ở tạm tại nha môn Tri Phủ. đều vì hôm nay Tề vương thọ yến. Lúc này tất cả lối hạ khách đều di chuyển, càng đến tây thành càng chen chúc.

Tề vương phủ xây tại Long Hứng tự tây thành Thanh châu, quy mô của nó so với Long Hưng tự lớn hơn không bao nhiêu, cùng tòa lâu đài của Yến vương Chu Lệ cùng hoàng cung triều Nguyên làm cơ sở kiến tạo vương phủ so với thực có cách biệt một trời một vực, khó trách hắn từ lúc chứng kiến khí phái phủ Yến vương, vậy tại sao cùng chướng mắt vương phủ của chính mình, muốn hết tâm tư thì phải lại xây một tòa.

Khi Hạ Tầm mang theo lễ vật đuổi tới Tề vương phủ, chi thấy trước cửa ngựa xe như nước, người chúc thọ chen vai thích cánh, ra ra vào vào phi thường náo nhiệt. Tiến vào tự nhiên là hạ thọ, có các quan lớn tại nhiệm cùng từ nhiệm, nhân vật nổi tiếng có địa phương, thân hào cự cổ, còn có sứ giả phiên vương các nơi, triều đình cùmg phái sứ thần... ra. Chính có tư cách tặng lễ, nhưng mà không có tư cách lưu lại quan viên cùng thân sỉ uống chén rượu nhạt.

Hạ Tầm đến vương phủ, cửa ra vào đều có lễ quan nghinh đón, Hạ Tầm đem danh mục quà tặng đưa lên. lễ quan liền lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn xem cái khay còn đắp lụa đỏ ở phía sau. còn có một cái bình phong bọc lụa đỏ, hơn nữa còn có một hộp tiền, lễ quan đặt bút xuống, đối với một Tiểu Hoàng Môn chạy việc gọi tới trầm thấp thì thầm vài câu, Tiêu Hoàng lập tức chạy vội mà đi.

Một lát sau, một vị ăn mặc y phục thái giám mới tinh, Chừng trung niên liền cười mỉm đi đón tới. trung niêm mặt trắng không râu, chính thất phẩm hoạn quan, tiếp đãi một một số nhân

viên Tri Phủ nha môn bằng vào thân phận này của hắn cùng là đủ rồi, lại tới đón tiếp một thân sĩ chỉ có chư sinh công danh. Bành Tử Kỳ không khỏi có chút kinh ngạc liếc nhìn Hạ Tầm, thực không ngờ tiểu tử háo sắc không có đức hạnh kia ở trong vương phủ lại có thể có mặt mũi như vậy.

Minh sơ hoạn quan tuy có phẩm trật, có lương bổng, nhưng không có địa vị gì, những hoạn quan này đều rất an phận, cùng không dám ngang ngược không coi ai ra gì, vừa thấy Hạ Tầm, Thư công công liền đi về phía hắn lên tiếng kêu gọi. hỏa khí cười nói: "Dương công tử tới rồi. trong tiền điện này lộn xộn rất, công tử là khách quý, mời theo chúng ta đi vào trong điện an vị".

Bành Tử Kỳ cất bước muốn theo vào, vừa vặn nhìn thấy bộ dáng vương phủ. không nghĩ tới Thư công công lại vươn tay ngăn lại, cười mỉm địa nói: "Thứ lỗi hạ nhân của công tử, cùng không thể tiến đến".

Bành Tử Kỳ mày nhướng lên, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hạ Tầm. Hạ Tầm cả ngày bị nàng đi theo, khó được có điểm không gian cá nhân, nghe Thư công công vừa nói, Hạ Tầm cầu còn không được, vội vàng đáp ứng một tiếng, đối với Bành Tử Kỳ nói: "Tiêu Kỳ nè, ngươi dẫn hạ nhân gia đinh trong phủ, tìm chỗ bóng mát ngồi đợi, bốn công tử uống rượu xong sẻ tự tới tìm các ngươi" Nói xong cùng không nhìn sắc mặt các nàng, liền theo Thư công công đi vào trong.

Chư vương thể chế, ở dưới thiên tử một cấp.

Nói cách khác, Vương gia nghi thức phô trương, chỉ so với hoàng đế kém một chút. Tề vương gia thọ yến thanh thế to lớn. khí thế rộng rãi có thể thấy được. Vương phủ Điển Thiện phụ trách ẩm thực thọ yến, Điển Nghi phụ trách trình tự lễ chế, cả chúc hội thọ Yến Công Chính đang phụ trách cả vương phủ khoác áo lụa hồng lất phất, ngay cả các chuyện ăn mặc của vương phủ, Nghi Vệ thì phụ trách công tác cảnh vệ an toàn trong ngoài ýương phủ.

Ngoài ra còn có Tư quan. Tư y, Tư bội, Tư lý, dẫn đến đám người cùng với các tiểu thái giám, cung nữ qua lại vảng lai, cả thọ yến cùng náo nhiệt hẳn lên. Dương Văn Hiên bị dẫn đến một gian điện ở phía sau, ở đây cùng an bài hơn mười bàn tiệc rượu, cùng chỉ có những người cùng vương phủ quan hệ mật thiết mới có tư cách được mời tới nơi này.

Nhưng người này tất nhiên có không ít người nhận ra Dương Văn Hiên, cho nên Hạ Tầm

hết sức cần thận. dưới sự cẩn thận ứng phó của hắn, rượu uống vài ly củng không làm nhiễu loạn. Hạ Tầm tùy ý ứng giao phó cho người quen, món ăn ăn nhiều, rượu uống ít, chi lo điền đầy bụng, trong khi ăn, hắn chợt phát hiện người ăn thọ yến trong điện càng đến càng ít, để đưa xuống xem xét, chi thấy còn lại không nhiều lắm người đang châu đầu ghé tai, thần sắc quỷ bí, ngay sau đó liền đều đứng dậy cáo từ.

Hạ Tầm không khỏi sinh lòng nghi hoặc: “Lại có con mẹ nó chuyện gì xảy ra vậy?”

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tề Vương Thọ

Chương 28: Tề vương thọ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Hạ Tầm nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ nghe thấy cái gì "Đưa cái bàn đi", "Đi mau đi mau...", "Bố Chính Sứ đại nhân một thân đầy rượu và thức ăn", "Nói thừa... còn bị cho ăn tát.. "Đi đi đi.

Hạ Tầm hồ nghi nhìn trái nhìn phải, một thân sĩ Thanh châu cùng hắn vừa rồi bắt chuyện vội vàng đi lướt qua bên cạnh hắn, nhỏ giọng vứt lại một câu: "Vương gia giận, phá thọ yến, đi mau..

"A. Đỗ huynh..."

Hạ Tầm vừa định hỏi thăm rõ ràng, vị Đỗ huynh kia đã vội vàng đi ra ngoài, Hạ Tầm nghi lại một chút, đột nhiên nhớ tới lời Phùng Tổng kỳ nói, không khỏi thầm nghỉ: "Không thể nào? Tề vương này tính tình nóng nảy như thế sao? Chẳng lẽ hắn vừa nghe nói Hộ bộ ngừng tiền xây phủ của hắn, lại ở trước mặt khâm sai hạ sứ đại náo thọ yến?"

Hạ Tầm thật đúng là đã đoán đúng, chỉ bất quá hắn không ngờ Tề vương không chỉ là ở trước mặt khâm sai sứ đại náo thọ yến, mà còn lại thành thật không khách khí cho vị khâm sai kia một cái tát.

Minh sơ những vị Vương gia này, phần lớn là khi Chu Nguyên Chương còn chưa có đăng

cơ xưng đế đã trưởng thành, cha bọn họ lúc ấy còn đang nam chinh bắc chiến giành thiên hạ, còn không có dám xem mình chính là chân mệnh thiên tử, cho nên cùng không có Thái Phó gì ân cần dạy bảo bọn họ về lễ quân thần. thế chế triều đình, nhiều lắm là mời giao thư tiên sinh dạy bọn họ đọc sách, viết chữ. Cho nên trong những hoàng tử này những người chăm chú đọc sách, thành thật theo khuôn phép củ đương nhiên là có, nhưng mà đại bộ phận đều là lỗ mãng.

Đến khi Chu Nguyên Chương vừa đăng cơ, bọn họ lập tức đã thành thân vương, đối với một số thân vương trong đó mà nói, cha hắn chính là cha hắn, hoàng đế đó là xưng hô đối với bên ngoài, nhà chính là nước, nước chính là nhà, khởi phát tính tình thì đâu thèm ngươi có phải khâm sai chó má gì hoàng đế phái tới hay không, còn không phải là hỏa kế do cha ta phái tới tặng quà sinh nhật cho ta sao? Đánh thì đánh, tính là chuyện gì.

Tề vương đại náo thọ yến một phát, các lộ quan viên thân sĩ nguyên một đám bị dọa cho hết hồn, hoảng sợ chạy trốn, vị Bình Nhạc Dương Bình công công đến từ trong kinh kia, trên mặt nhận lấy phần thưởng của Tề vương đủ năm ngón tay xẩu hố và giận dữ không chịu nổi, nhưng lại không dám tranh luận, đành phải cáo từ, thọ yến tan rã trong không khí không vui. hạ sử các lộ phiên vương lại phần lớn nhìn có chút hả hê, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, xem Tề vương gia hắn làm như thế nào mà thôi.

Hạ Tầm vừa mới cân nhắc đến nguyên do xuất phát ra điều này, tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, thoáng cái trong điện đã đi sạch sẻ, cùng chỉ còn lại có một mình hắn, thấy tình hình này, Hạ Tầm thầm nghỉ: "Được, đến mức này, ta cùng đừng ăn cái gì thọ yến, đi nhanh lên, kẻ lại đụng trúng vị Tề vương gia kia" Rồi vội vàng cùng đứng lên bước đi ra bên ngoài.

Nhưng hắn vừa mới đi xuống thềm son. trước mặt đã đi đến vị thừa phụng hoạn quan Thư công công kia, Thư công công vẻ mặt ôn hoà hướng về phía hắn hỏi: "Công tử đây là muốn đi đâu?"

Hạ Tầm nói: "Ồ, ta thấy tiệc rượu đã tan, đang muốn cáo từ rời đi".

Thư công công cười khổ một tiếng nói: "Công tử đừng vội đi, Vương gia muốn gặp người, mời công tử đi theo chúng ta".

Hạ Tầm âm thầm kêu khổ: "Nhanh như vậy? Vị Vương gia này thật đúng là cá tính nóng nảy".

Rơi vào đường cùng, Hạ Tầm đành phải kiên trì đi theo đằng sau Thư công công, hai người đi vào qua lầu các một hồi, chốc lát sau, đi vào một tòa nhà nghĩ hai tầng. Nơi này có núi có nước có hoa có cây. Phía trước cửa điện chính là một khối đá núi cao ngất, trái phải có nước vờn quanh, xuyên qua một cây cầu nhỏ, giống như nhị long hí châu, Hạ Tầm đi theo Thư công công bước lên cầu nhỏ, qua cầu nhỏ là một cánh cửa, qua cánh cửa này, chính là An Thiện đường.

Thư công công dẫn Hạ Tầm vào An Thiện đường, trong điện này cực kỳ rộng rải, bên trong lợi dụng vách gỗ, bản gỗ, màn trướng cùng các loại khung giá chạm trỗ không gian lớn nhỏ không đều, cũng không để có cảm giác trống trải, lại không mất ung dung. Đèn, tranh, tranh chữ, lô đinh... các hình thức bày biện làm đẹp đều có, khí phái tự nhiên sinh ra.

Thư công công thấp giọng nói: "Công tử chờ một lát, chúng ta đi bẩm báo Vương gia".

Một lát sau, chợt nghe bên trong một thanh âm nam nhân thô lỗ quát lớn: "Lăn ra cho ta. bà bà mẹ mẹ có phải nam nhân không! Đến đây thì đưa vào, còn quy củ cái con mẹ gì nữa?"

Thư công công cấm đầu chạy ra, cao giọng nói: "Vương gia truyền kiến!" Tiếp đó tiến đến trước mặt, áp thấp giọng dặn dò: "Vương gia đang nổi nóng, đầu lại bắt đầu đau. ngươi cẩn thận nói chuyện".

Hạ Tầm gật gật đầu. hướng về phía Thư công công nói tạ ơn. cất bước đi vào trong nội điện, tiến đến cửa điện, chưa kịp nhìn kỷ, Hạ Tầm đi tới trước hai bước, quỳ gối trên mặt đất, cao giọng nói: "Môn hạ Dương Húc, ra mắt Vương gia".

Chư vương thể chế dưới thiên tử một cấp, đối với các thần tử vẫn thuộc về lễ quân thần, coi như là đương triều nhất phẩm, thấy Vương gia cùng phải quỳ bái lễ, Hạ Tầm sao có thể ngoại lệ. Bộ lễ tiết này của hắn là từ Trương Thập Tam rèn luyện, hành lễ như thế nào, nói năng như thế nào, sớm đã nhớ kỷ trong lòng, động tác triển khai, hành vân lưu thủy, nam tử kia thanh âm lại không kiên nhẫn nói: "Bỏ qua bỏ qua. đứng lên mà nói".

"Tạ vương gia".

Hạ Tầm động thân đứng lên, lúc này mới thấy rõ trên giường La Hán nằm nghiêng một người, bên cạnh là một lão đầu râu bạc ngồi nửa mông trên mép giường, đang châm cho Tề vương. Tề vương trên đầu cắm đầy những cây châm nhỏ sáng loáng, xem có chút dọa người.

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Vị này chính là Tề vương gia? Khó trách hắn dữ dội táo ngang ngược, ngoại trừ thân là hoàng tử hậu duệ quý tộc, ngoài không kiêng nể gì cả ra, chỉ sợ bệnh đau đầu của hắn cùng là một nguyên nhân".

Bởi vì Trương Thập Tam vô duyên được tiến vương phủ. chưa từng gặp qua bộ dáng của Tề vương, cho nên chưa từng vẻ qua bức họa cho hắn, đây là lần đầu tiên Hạ Tầm nhìn thấy Tề vương. Chĩ thấy vị Tề vương này chừng ba mươi tuổi, mày rậm mũi thẳng miệng lớn, thân hình cao lớn, nghi biểu đường đường. Con của Chu Nguyên Chương phần lớn tướng mạo đường đường, có rất ít lệch ra dưa nứt ra táo, vốn cha mặc dù xưng không được mỷ nam tử, nhưng cùng anh bằng bất phàm, mẹ của bọn họ mỗi người đều là mỹ nữ, những cái này họp thành thân vương thì sao có thể có bộ dáng khó coi được.

về phần đời sau dân gian thịnh truyền Chu Nguyên Chương như, trán dồ, cằm lồi, mặt đầy rỗ vô cùng xấu, quả thực như không phải người sinh vậy, chỉ là người Thanh cố ý nói xấu hoàng đế khai quốc Minh triều mà thôi. Những bức họa kia căn bản không phải Minh triều truyền thừa, vào Minh triều dám đến trước Chu Nguyên Chương hiếu lăng lớn tiếng cùng bị bắt bớ, thử nghĩ nhà ai sẽ ăn no không có chuyện gì, mạo hiểm tuyệt đại phong hiểm, giấu một bức họa hoàn toàn khác với hình tượng tiêu chuẩn của quan phương về Chu Nguyên Chương, một cái giấu đến ba trăm năm, tính chuẩn đến Đại Thanh mà lấy ra hiến vật quý?

Nói đến triều đại nhà Thanh đột nhiên xuất hiện những bức họa Chu Nguyên Chương kia, họa lên Chu Nguyên Chương mặc long bào mang long quan lại là hình thức thời Tần Hán, mức độ tin tưởng có thế nghĩ. Nghĩ đến Chu Nguyên Chương nếu thật là xấu như vậy, từ Hào châu khởi sự lành tụ nghỉa quân Quách Tử Hưng cùng sẽ không đem ái nữ gả cho một kẻ tiền không có mà tướng mạo cùng không như hắn, thiên hạ này về sau cùng chưa hẳn đến phiên hắn làm hoàng đế.

Còn nữa nói Chu Nguyên Chương có hai mươi bốn con trai, nhiều "long chủng" như vậy cùng không một ai phù hợp với bức họa người ngoài hành tinh kia, chăng lẽ hắn có nhiều con như vậy mà không có một ai kế thừa gien của cha hắn sao? Bởi vậy càng chứng minh những bức họa kia là hoang đường hư giả, ngược lại những bức họa Thái tổ do quan phương triều đình Đại Minh truyền thừa kia, hẳn là thật. đó là dùng để cho Chu gia hậu thế quỳ bái, còn có thể có bức họa không giống tổ tông của mình sao?

Nhưng mà vị Tề vương gia này tuy tướng mạo đường đường, ăn mặc lại không quá chú ý, hắn đại khái là thay đối y phục, mặc trên người một thường phục mềm màu trắng bình thường,

dây lưng lỏng lẻo, lộ ra ngực bụng đầy lông rắn chắc, chân mày cau lại, rất có vài phần khí phái giang hồ hào kiệt, nhưng lại không có một điểm ung dung hậu duệ quý tộc hoàng thất.

Thái y châm cứu xong châm, tới lui sang một bên cung kính cúi người, Tề vương phất phất tay, Thái y liền vội chuồn mất. lui ra bên ngoài điện. Tề vương Chu Phù hỏi: "Dương Húc, bốn vương gọi ngươi, là muốn hỏi ngươi một chút, dùng biện pháp gì, có thể vì bốn vương nhanh chóng kiếm được một số tiền tài lớn?"

Hạ Tầm cẩn thận đáp: "Vương gia, những cửa hàng kia của ngài, buôn bán đều rất tốt, nhất là đường hàng ra hải ngoại do Vương gia chiếu cố mở ra, hàng năm thuyền đi về lợi nhuận kiếm được..

Hạ Tầm còn chưa nói xong, Tề vương Chu Phù đã nói: "Những cái này không được, quá chậm, ta muốn lập tức gom góp một khoản tiền, đủ đế chèo chống tu kiến vương phủ".

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Vương gia, tiền chúng ta xây phủ cùng đủ mà, bổng lộc hàng năm của Vương gia, cộng thêm cửa hàng thu vào, lại thêm triều đình cấp, đủ để chèo chống..

"Đủ cái rắm!"

Tề vương giận không kềm được nhảy dựng lên. ngân châm trên đâu rối loạn, Tề vương đau đến ái ui một tiếng ôm đầu, Thư công công vội tiến lên đở, kinh sợ nói: "Vương gia bớt giận, Vương gia bớt giận, Vương gia chú ý thân thể..."

Tề vương đẩy hắn ra, đùng đùng nối giận nói: "Ngươi biết bổn vương cần bao nhiêu tiền? Là tiền đủ trả cả phí tổn tu kiến vương phủ! Tiền Hộ bộ lại không đưa xuống, vương phủ của ta vừa mới khởi công, chẳng lẻ cứ như vậy giẫm chân tại chỗ? Ta còn mặt mũi nào!"

Hạ Tầm không thể biểu hiện ra bộ dáng mình đã hiểu rõ chân tướng, chỉ là làm ra vẻ kinh ngạc, thừa phụng thái giám Thư công công tiến sát chút ít. nhỏ giọng giải thích cho hắn: "Là như thế này, Vương gia vốn hướng Hoàng thượng thĩnh chĩ, xây vương phủ mới do triều đình gánh chịu hai phần ba, kết quả.

Chu Phù rít gào nói: "Kết quả, vương phủ vừa mới xây, Hộ bộ đã con mẹ nó nói không có tiền, đây không phải hãm hại người sao? Làm sao lại không có tiền! Làm sao lại không có tiền! Người khác đều cấp, đến bổn vương lại không cấp?"

Hắn giận không kềm mà đi vòng vòng, ngân chàm trên đầu lung la lung lay: "Tháng hai năm nay, thập thất đệ Ninh vương Chu Quyền thượng tấu phụ hoàng, nói kỵ binh tuần tra thì phát hiện có dấu hiệu của người Hồ ở trên đường, lo lắng có giặc. Phụ hoàng sắc lệnh Tứ ca Yến vương Chu Lệ chọn lựa tinh tốt tráng mã một đường đến Đại Ninh, Toàn Ninh, dọc theo sông dò xét kỵ binh Hồ, sẵn sàng xuất kích.

Lại lệnh Ngũ Ca Chu vương Chu Thu phái Hà Nam Đô Ti binh tinh nhuệ hướng vùng Bắc Bình tuần tra phòng ngự. Mà bốn vương thì phụng dụ tập kết Sơn Đông Đô Ti cùng với Từ châu, Bi châu binh mã các nơi, để phối hợp tác chiến. Đại đội binh mã của bổn vương tập kết ở đó, tiền xuất ra như nước chảy, nhưng đại quân bổn vương lại chậm chạp không nhận được điều lệnh.

Kết quả như thế nào? Thì ra Tứ ca xua quân Bắc thượng, tại Triết Triệt Nhi một hồi đại chiến, bắt giữ thủ lĩnh Hồ Bột Lâm Thiếp Mộc Nhi, lại đuổi theo không bỏ, đánh lén đến thành Ngột Lương Cáp, đại bại Cáp Lạt

Ngột đã đắc thắng khải hoàn. Tốt rồi, Tứ ca một người tựu đánh cho người Hồ quăng mù cởi giáp, đại xuất danh tiếng. Ta thì sao? Bốn vương ngược lại muốn hỏi một chút, rõ ràng không cần điều động nhiều binh mã như vậy, Binh bộ cùng đám ngu ngốc Ngũ quân đô đốc phủ kia rốt cuộc nghĩ như thế nào, vì sao đại động can qua như thế?

Binh của bỗn vương tuy không đi đánh giặc, nhưng tập kết, điều động, chuẩn bị chiến tranh, cái đó chỗ nào không tốn tiền? Tứ ca đánh thắng trận, khao thưởng tam quân, khích lệ tướng sĩ, vẫn được dùng tiền, đến lúc này tiền triều đình vốn nên cấp cho bổn vương xây Vương phủ lại phải áp lại sau, lảo tử chiêu ai chọc ai..."

Vị Vương gia này miệng đầy lời thô tục, mười phần giang hồ phi khí. không có nửa điểm Vương gia khí phái, nhưng cử chĩ tức giận trông rất dọa người, Hạ Tầm thừa dịp hắn thở phì phò thở, cẫn thận chen miệng nói: "Vương gia, cái này... là phía triều đình trễ tiền cấp xuống, cho dù thi công chậm một ít, vốn cùng không có gì, Vương gia xây cùng không ít năm. cùng không vội vã..."

"Thúi lắm!"

Chu Phù tức giận nói: "Lúc trước chư vương gặp gỡ, bởi vì Tứ ca vương phủ là kế thừa hoàng thành triều Nguyên, quy mô, thể chế so sánh chư vương đều cao hơn một bậc, phụ

hoàng cố ý hạ qua một đạo ý chỉ, hướng về phía các hoàng tử nói rõ chuyện Yến vương phủ không giống người cùng có nguyên nhân, bảo huynh đệ chúng ta không cần phải đi ganh đua so sánh Yến vương, bỗn vương tử phải năn nĩ một phen, phụ hoàng mới chuẫn cho ta xây dựng lại vương phủ!"

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Vì một chuyện như vậy, Chu Nguyên Chương còn phải chuyên môn viết thư cho các con nói rõ một chút, vị hoàng đế dùng tàn nhẫn trứ danh này đối với con mình thật đúng là một vị từ phụ kiên nhẫn quan tâm hơn nữa tâm tư tinh tế, phi thường lo lắng cảm thụ của bọn họ".

Chu Phù nói: "Ngày đó ta hướng về phía phụ hoàng thĩnh chĩ xây dựng lại Tề vương phủ. tuy nói đánh trúng vương phủ nhân khẩu đông, mà phủ đệ nhỏ hẹp, khó mà ở đủ làm cớ, thật ra không chỉ là phụ hoàng, chính những huynh đệ kia của ta, có ai mà không biết ta là ngại vương phủ quá mức keo kiệt. Hôm nay triều đình ngừng cấp tiền, cứ như vậy mà trợn mắt nhìn đình công sao? Bổn vương còn mặt mủi nào!"

Hạ Tầm trong lòng thầm căng thẳng: "Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật đem những kế hãm hại người của Phùng Tống kỳ dạy cho Vương gia sao?"

Nếu như có khả năng, hắn tuyệt không nguyện ý đem ba biện pháp của Phùng Tổng kỳ nói cho Vương gia. Hắn cùng chưa quen thuộc Tề vương làm người, tuy nói Phùng Tống kỳ luôn cam đoan, ba kế này nghe thì hoang đường, xem ra lớn mật, nhưng mà với tính tình của Tề vương thì tuyệt đối sẽ chọn dùng, Hạ Tầm lại cảm thấy, chỉ cần cân não chẳng phải kẻ ngu dốt. thì tuyệt sê không tiếp nhận cách làm như vậy, nói không chừng Tề vương nghe xong, lập tức sẻ đem hắn đá ra chém đầu.

Cho dù Tề vương đầu bị lừa đá, thật tiếp nhận một chủ ý như vậy, Hạ Tầm hắn xâm nhập vào sâu như thế, sau muốn rút lui nói dễ vậy sao? Cẩm Y vệ đệ nhất nhiệm Chi Huy Sứ Mao Tương, thứ nhị nhiệm Chi Huy Sứ Tưởng Hiến là chết như thế nào? Là ở trong án Hồ Duy Dung, án Lam Ngọc bị lực lượng quan văn phản công mà chết, đường đường Chi Huy Sứ còn kết cuộc như thế, cho dù đám người Phùng Tống kỳ đối với hắn không có rắp tâm hại người, hắn cùng không có kết cuộc tốt.

Một đạo máu tươi từ trong đầu tóc Tề vương chảy ra. dọc theo trán chảy xuống sống mùi. Tề vương lại có thể không có phát giác, Thư công công bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng móc ra khăn tay, đưa lên nói: "Vương gia, Vương gia, ngài chảy máu.

Chu Phù vươn tay một vòng, một tay máu tươi, nhất thời mặt như nỡ hoa, hắn chẳng hề đế ý từ trong tay phụng thừa úiái giám tóm lấy khăn tay, ở trên mặt lung tung lau hai cái, chi ngón tay vào Hạ Tầm, lạnh lùng nói: "Vương phủ của ta tuyệt không đình công, ngươi nghi biện pháp cho bổn vương!"

"Hử?"

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 1- Sát Thanh Châu

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Sát Tâm Lại Khởi

Chương 29: Sát tâm lại khởi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

Tề vương Chu Phù nói ra, hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh, căn bản không để cho Hạ Tầm từ chối, Hạ Tầm không thể không chăm chú nghĩ đến biện pháp.

Dùng biện pháp gì có thể nhanh chóng kiếm tiền, kiếm nhiều tiền? Phải nhiều đủ để đền bù tài chính thiếu hụt do triều đình tạm dừng cấp tiền, đây là con số khổng lồ tới mức nào? Ngoại trừ đi ăn cướp, còn có thể có biện pháp gì tốt hơn?

Phát minh ra cái gì sao? Không có niên đại bảo hộ độc quyền, muốn dựa vào phát minh kiếm tiền duy nhất bảo đảm Chỉ có khoa học kỳ thuật cao đến mức làm cho người khác không cách nào bắt chước, nếu không trừ khi ngươi làm cho một cái xưởng nhỏ, mướn hai ba người tri tâm, tự mình mà trông coi ra, một khi sản xuất quy mô lớn thì đừng mơ tưởng giữ bí mật. mà dùng điều kiện cơ sỡ của thời đại này thì có thể phát minh ra cái gì. hơn nữa còn có thể làm cho người ta đánh nhau tranh cướp mà mua? Trong lịch sử tại thời kì này làm cái gì thì mới có thể phát đại tài? Ta suy nghi, ta suy nghi...

Hạ Tầm gấp đến độ trên ót thấm đẫm mồ hôi, nghĩ nửa ngày, mới nhớ lờ mờ thời đại này phát đại tài phú tựa như cùng là căn cứ địa lợi cùng chính sách triều đình đến buôn bán muối, vận tải, tiền trang, nói cho cùng chính là khứu giác linh mẫn. chiếm tiện nghi của chính sách. Nhưng mà ta nếu có bản lĩnh khiến cho Chu Nguyên Chương điều chỉnh chính sách quốc gia

cho ta, thì ta còn đứng ở chỗ này làm gì? Nói đến. coi như là những kia thương nhân phú khả địch quốc kia, cùng là trải qua mấy thế hệ cố gắng mới tích lũy nhiều tài phú như vậy, một đêm phất nhanh? Trừ phi lảo tử trúng số...

Chờ một chút!

Hạ Tầm mắt sáng rực lên, xổ số! Đúng vậy, còn có cái gì so với cái này kiếm tiền nhanh hơn? Đây chính là không vốn vạn lời, một công việc làm ăn rất ổn!

"Ngươi có biện pháp gì?" Tề vương gia xem xét thần sắc của hắn, lập tức truy hỏi.

Hạ Tầm hưng phấn trùng trùng nói: "Vâng, Vương gia, môn hạ suy nghi một biện pháp, chúng ta có thể làm xổ số".

Tề vương gia cau mày nói: "Xổ số? Xổ số là cái gì. ngươi từ từ nói".

Tề vương trở lại trên giường La Hán nằm nghiêng người xuống, Thư công công bước tới hai bước, kê người cho hắn, Hạ Tầm đem nguyên lý cùng phương thức kinh doanh của xổ số hướng về phía Tề vương tĩ mĩ nói một lần, Tề vương nghe xong hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm ngó tới nói: "Bốn vương còn cho là chủ ý tuyệt diệu gì, không phải là 'Niêm cưu xạ lợi' sao? Không được, cái biện pháp này tuyệt đối không được".

Hạ Tầm mờ mịt nói: "Cái gì là Niêm cưu xạ lợi?"

Thư công công ngạc nhiên nói: "Không thể nào? Công tử chưa nghe nói qua 'Niêm cưu xạ lợi' sao? Biện pháp như vậy này thật sự là công tử tự mình nghĩ ra được? Nếu như vậy, công tử ngược lại thật sự là có tài trí".

Hắn quay đầu lại nhìn Tề vương, thấy Tề vương không có phản đối, liền đối với Hạ Tầm cẩn thận giới thiệu một phen, Hạ Tầm nghe xong không khỏi đổ mồ hôi. hắn còn tưởng rằng chính mình linh cơ vừa động sao lại một phương pháp kiếm tiền thịnh hành ở đời sau, từ nay về sau có thể trở thành cha đẻ của xổ số thế giới, không ngờ cố nhân cùng không ngốc, ngay từ triều Nguyên cùng đã có người chơi xổ số.

Vào triều Nguyên, các tăng ni đạo sĩ có làm cho qua xổ số, nhưng mà khi đó cái tên không gọi là xố số, mà gọi Niêm cưu xạ lợi. Chùa chiền muốn kiến tạo điện phủ tháp viện các kiến trúc to lớn thì cần lượng lớn tài chính, khi đó có người xuất gia thông minh phát minh ra "xỗ

số", bọn họ trước đó chuẩn bị hơn mười vật phẩm cực kỳ quý trọng có sức hấp dẫn làm tiền thưởng, ủy thác người có quyền thế hộ pháp rút số, sau đó công khai rút thưởng, cái loại biện pháp này đã từng thịnh hành một thời.

Nhưng loại vật này nói thế nào thì vẫn là đánh cuộc, coi như là đối với người Hán truyền thống, chính phủ Mông Nguyên kế thừa nho gia văn hóa cùng không triệt để cùng thừa nhận không được sự khiển trách mãnh liệt từ các giai tầng xã hội, cuối cùng dùng danh nghĩa lo ngại đánh bạc ngưng hẳn hoạt động này. Chu Nguyên Chương này là vị kiên định ủng hộ chế độ tông pháp, chế độ lễ pháp thượng cổ, thống hận nhất chính là không làm mà hưởng, mà ngay cả hoạt động đánh bạc bình thường đều ở trong phạm vi kiên quyết đả kích của hắn, ngươi ở tại Đại Minh triều làm "xổ số"? Thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào.

Hơn nữa phát hành xổ số bị giai tầng thống trị kiên quyết ngăn lại nguyên nhân chủ yếu nhất là: Một khi làm xổ số, ngươi sẽ khó có thế cấm ngàn vạn người tập hợp với số lượng lớn. Mà quy mô quần chúng tập hợp khổng lồ như thế quá nguy hiểm, đây là bất luận xã hội phong kiến nào cùng không cho phép, Tề vương phủ quyết biện pháp này, nguyên nhân chủ yếu cùng là ở chỗ này. Chuyện triều đã khiển trách, hắn có thể không

quan tâm, thật nếu có việc cùng có vương phủ Trưởng Sứ đẩy ra đở đạn. chức Vương phủ Trưởng sứ Đồng vương tướng, trên thực tế chính là người chịu tội thay cho Vương gia phạm tội, chuyên nghiệp chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Ngoại trừ tội danh mưu phản! Vương gia tự mình mưu phản, hoặc là bởi vì hắn sai lầm thúc đẩy người khác mưu phản, đó chính là tội không thể tha thứ, cho dù hắn là hoàng tử, cùng phải gánh chịu trách nhiệm chủ yếu.

Tề vương sắc mặt thoáng cái trầm xuống, không vui nói: "Hạ Tầm. cô vương nhìn ngươi khôn khéo, mới đưa đại sự đem nhờ, hôm nay ngươi cùng chỉ có thể nghĩ ra một cái biện pháp bắt chước người khác như vậy thôi sao?"

Hạ Tầm thở dài, đành phải kiên trì đem biện pháp thứ hai của Phùng Tống kỳ nói ra, theo suy nghỉ của hắn, trong ba biện pháp, biện pháp này là nguy hại nhỏ nhất, hơn nữa Tề vương nếu như không chọn dùng, nhiều lấm là bị hắn mắng chửi một tiếng hoang đường, còn không khiến cho Tề vương giận dữ, một cước đem hắn đá ra khỏi điện.

Tề vương Chu Phù sau khi nghe xong thì hơi nhướng người lên, vỗ nhè nhẹ đầu gối, bắt

đầu rơi vào trầm tư.

Hạ Tầm âm thầm kinh ngạc: "Kỳ quái, hắn tại sao một điểm cùng không tức giận?"

Chu Phù trầm ngâm một lát, bàn tay chợt dừng lại. đột nhiên hướng lên không trung vung lên, quả quyết nói: "Biện pháp tốt, cứ như vậy mà làm!"

•

Hạ Tầm ngẩn ra. Chu Phù ngược lại ngạc nhiên nói: "Thế nào? Có vấn đề gì?"

Hạ Tầm vội hỏi: "A, không... không có vấn đề gì".

Tề vương mỉm cười nói: "Biện pháp này cùng có thể thực hiện".

Hắn bước xuống giường, chậm rãi bước đi. vuốt râu nói: "Buôn bán gân thú. da trâu, sắt thép, hẳn là sẽ thu lợi có phần không nhỏ, nhưng mà... vẫn chậm, ít nhất trong hai tháng khó có lợi nhuận ngay, không thể giải cơ khát trước mắt của bốn vương, cái biện pháp này có thể dùng, nhưng mà còn phải nghi ra biện pháp giải quyết cái khó trước mất, vẫn biện pháp có tiền nhanh hơn. ngươi còn có biện pháp gì tốt hay không?"

Hắn nếu chỉ là cố vấn, Hạ Tầm liền muốn lắc đầu nói không, vấn đề là ánh mắt Tề vương sáng quắc, lời tuy giống như đang hỏi, nhưng vẻ mặt cùng đã nói rõ "không có biện pháp ngươi cùng phải nghĩ, tóm lại, một khách không phiền hai chủ, ngươi phải giải quyết cho ta". Tính tình vô lại, Hạ Tầm cắn răng một cái, đành phải đem biện pháp Phùng Tống kỳ dạy mở rộng thêm vương phủ để vơ vét của cải nói ra, thầm nghĩ: "Nhiễu dân tìm kế gõ địa phương như thế, bại hoại danh dự vương phủ, lúc này Vương gia cùng nên giận tím mặt?"

Không nghĩ tới Tề vương sau khi nghe lại lập tức cất tiếng cười to, không kìm được vui mừng khích lệ nói: "Hay đó! Ý kiến hay, thật sự là ý kiến hay, ha ha, thật không nghĩ tới ngươi lại có thể nghĩ ra được một biện pháp hay đến như vậy!"

Hạ Tầm nghe được trợn mắt há hốc mồm, thật lâu mới định thần, cẩn thận nhắc nhở: "Vương gia. cái biện pháp này, tuy có thể làm đầy kho tiền của vương phủ, lại có thể giải quyết nhu cầu cấp bách trước mắt, nhưng mà... mở rộng thêm vương phủ, khoanh vùng dân cư, tất nhiên dân oán sôi trào, tại hiền danh của Vương gia rất là bất lợi".

Hắn nhìn sắc mặt của Tề vương, lại nói: "Mà buôn bán da trâu, gân thú cùng gang thép,

càng thêm quốc pháp có chỗ không dung, môt khi bị phát hiện, chỉ sợ đối với Vương gia bất lợi rất lớn. Những biện pháp này mặc dù có thể sinh lợi, nhưng có thể thực hiện được hay không, môn hạ cảm thấy cùng phải nên thương thảo lại.

"Oài, có cái gì không thể được".

Tề vương Chu Phù không cho là đúng nói: "Thiên hạ này là Chu gia ta, Thanh châu phủ này là phiên quốc phụ hoàng ban cho ta, núi non sông ngòi, ngàn vạn bá tánh ở đây, đều thuộc về ta, cô vương muốn bọn họ biểu hiện hiếu tâm, có cái gì không thể? Những quan lại phú thân kia đều cùng có gia có nghiệp có tài sản, ta muốn bọn họ hiếu kính một hai, bọn họ còn đám tạo phản?"

Tề vương phấn chấn nói: "Nói đến buôn da trâu gân thú, gang thép, triều đình có quản chế, là sợ có người thu mua vật ấy đúc binh khí tạo phản, ta sẻ làm việc đại nghịch bất đạo này sao? Ta kiếm tiền, còn không phải muốn dùng ở tại địa phương? Ta mua vật liệu đá, gỗ, sơn, ngói không tốn tiền sao? Cô thuê thợ thủ công công nhân chẳng lẽ không dùng tiền sao? Lấy của địa phương, dùng tại địa phương, có cái gì không đúng. Ngươi nghi cách rất tốt. cứ làm như thế".

Hạ Tầm nghe xong dở khóc dở cười, hắn còn tưởng rằng Vương gia không biết lợi hại trong đó, bởi vậy chi điểm xuống, ai ngờ Tề vương cùng kliôna phải không biết lợi hại trong đó, mà là kiêu căng xem úiường pháp luật, căn bản không quan tâm lợi hại trong đó. Ờ trong mắt Tề vương, nước chính là nhà, nhà chính là nước, thiên hạ nếu là nhà bọn họ, hắn muốn dùng cái gì. thì dùng cái đó, tự nhiên là thiên kinh địa nghía. Luật pháp gì, đó là úiiết lập cho thần dân, quản hắn đánh rắm.

Cùng là Hạ Tầm không biết hành vi của các phiên vương khác, mới có thể đánh giá sai suy nghi của Tề vương. Cốc vương Chu Huệ đoạt mộng dân. xâm công úiuế, giết người vô tội, Trưởng Sứ Ngu Đình khuyên can. lập tức bị hắn tìm tội danh giết đi, cực kỳ ngang ngược kiêu ngạo, Tấn Vương Chu Cương có một ngày rảnh rỗi, lại dùng quân mà vây quanh một úiôn xóm, tàn sát hơn hai trăm nhà dân chúng vô tội, còn mang úieo chó dữ đuổi người cho vui, căn bản chính là một tên biến thái, Dân vương Chu Tiện giết quan địa phương, tự ý úiu lấy ấn tín. Hiển nhiên so với những hành vi của mấy vị huynh đệ này, Tề vương Chu Phù vẫn coi như là tốt.

Thật ra cha mẹ sinh con trời sinh tính, tất cả đều không giống nhau, cùng không thể nói

những người con của Chu Nguyên Chương ai cùng khốn kiếp. Ví dụ như Yến vương, Trữ vương, úiủ ở biến thùy, đối với dân chúng lại không mảy may tơ hào, tại phiên quốc rất được dân chúng kính yêu, Thục vương Chu Xuân, giống như tà tài, làm người hiền lành, khiêm tốn, chẳng những chưa từng nhiễu dân, biết được trong phiên quốc có học sinh gia cảnh nghèo khó, hắn còn có thể xuất ra bổng lộc của mình cứu tế bọn họ, Lại ví như Khánh vương Chu Chiên thiên tính anh mẫn, chăm chi hiếu học, chẳng những một tay thư pháp rất giỏi, còn cực lực phát huy văn hóa, ở trong phiên quốc sưu tập chinh lý, xuất bản nhiều bộ điển chí văn chương, Mà Chu vương Chu Thu cùng là một vị hiền vương, đối với dân chúng mười phần bảo vệ, giở đây hắn đang triệu tập nhân úiủ. úiử nếm bách úiảo, chuẩn bị đem tất cả úiực vật hoang dại có thể dùng để ăn được chinh lý úiành sách, để cho thế nhân sử dụng, một khi thành sách, một quyển sách này sè trớ úiành tác phẩm lớn trong lịch sử phát triển úiực vật học của Trung Quốc.

Đáng tiếc, Tề vương Chu Phù mặc dù không ương ngạnh như mấy vị Vương gia khốn kiếp kia. nhưng tuyệt đối không phải một vị hiền vương, đạo đức, luật pháp cùng không thể ước thúc hắn, hắn sở dì không có đại ác, chỉ là đã không có ýô cớ giết người. Huynh đệ Vương gia tâm lý biến úiái, cùng không nhất úiiết là hắn phải đi làm ác, hôm nay phiên vương như hắn bị tiền làm khó, vui vẻ tiếp nhận Hạ Tầm hiến kế, tất nhiên là chuyện hợp lý.

Cẩm y vệ đối với vị Vương gia này, có thể nói hiếu tới mười phần rõ ràng, mỗi một bước trong kế hoạch Tề vương Chu Phù sẽ phản ứng ra sao, đều bằm trong suy tính phán đoán của bọn họ, Hạ Tầm sấm vai, cùng chỉ là một nhân vật dẫn hắn đi lên đoạn đầu đài mà thôi.

Hạ Tầm thấy Tề vương hứng chí như thế, chuyện mở mò vàng vô luận như thế nào cùng không đám nói ra, khai úiác mò vàng, cần phải xây đội ngù hộ quáng, việc này có thể lớn mà có thể ngô, nếu như Chu Nguyên Chương tiếp tục tại vị còn không có gì, như úiay đối Kiến Văn lên nắm quyền, đây là tội danh tạo phản đưa tới cửa. May mắn Tề vương đang đắm chìm trong vui mừng vấn đề khó đã có thể giải quyết, cùng không tiếp tục mở miệng trưng cầu nliững chiểu úiức kiếm tiền như thế.

Tề vương kích động đối với Thư công công phân phó nói: “Tiểu thư tử, nói cho Công chính sở, lập tức mở rộng thêm vương phủ, dân chúng nằm trong đó, tất cả đều phải đi nơi khác xây nhà mới. Nhưng để cho Công chính sờ lén để lộ ra, nếu như muốn không bị phá nhà, hắc hắc..

Thư công công ngầm hiểu, mỉm cười nói: “Nô tài rõ ràng, nô tài rõ ràng...”

Hạ Tầm thấy đã xong việc, vội vàng hướng về phía Tề vương cáo từ, Tề vương quay đầu nói: "Ngươi đi đi, a, đúng rồi! về chuyện mua bán da trâu gân úiú, gang úiép, ngươi phải lập tức bắt tay vào làm, mua ở đâu và tiêu úiụ ở đâu, nhanh chóng xuất ra một chương trình, chỗ nào cần bốn vương ra mặt, ngươi nói một tiếng là được".

"Vâng, môn hạ cáo lui".

Hạ Tầm vội vàng rời khỏi vương phủ. đi ra tụ họp với nữ bảo tiêu Bành cô nương ở bên ngoài cùng vài gia nhân, lập tức chạy về trong phủ. tiếp đó liền triệu Tiếu Quản sự mang đống lớn sổ sách đến úiư phòng của hắn, hai người nói nhỏ thương lượng một hồi, Tiếu Quản sự liền úiản nhiên rời đi, lại đem một đống lớn số sách đều nhét vào trong úiư phòng Hạ Tầm.

Đêm hôm đó, Phùng Kiếm Giáo một lần nữa đăng môn, Hạ Tầm vội vàng ra nghênh đón, hai người hỏa hỏa khí khí bước vào thư phòng, cửa phòng vừa đóng, Phùng Tây Huy mặt lập tức trầm xuống, đi úiẳng vào vấn đề quát hỏi: "Bốn quan đối với ngươi đưa ra ba kể, vì sao không ỡ trước mặt Tề vương đưa hết ra?"

Hạ Tầm ngẩn ra nói: "Đại nhân là nói cái gì?"

Phùng Tây Huy mắt hiện hung quang, lạnh lùng nói: "Ngươi vì sao tự cho là úiông minh, hiến kế cái gì Niêm cưu xạ lợi? Cùng không nói ra hết ba biện pháp ta dạy cho ngươi?"

Hạ Tầm âm thầm cả kinh: "Bọn họ ở trong vương phủ quả nhiên có tai mắt, may mắn ta phòng ngừa chu đáo".

Cận thận ngẫm lại, lúc ấy hầu hạ trong điện ngoại trừ Thư công công ra còn có bảy tám Tiểu Hoàng môn, Thư công công là người úiay Tề vương quản lý tài sản, nếu như hắn là một đảng với Phùng Tây Huy, vậy không cần phải Hạ Tầm hiến kế, hoàn toàn có thể từ miệng của hắn nói ra những biện pháp này, cho nên người này có thể bài trừ bên ngoài, như vậy tai mắt này nhất định là ở chỗ bảy tám Tiếu Hoàng môn kia, những người này địa vị có hạn, sau khi chịu Phùng Tây Huy úiu mua. Chỉ có thể có chút ít tác dụng mật báo".

Trong lòng âm thầm phân tích, Hạ Tầm nói với Phùng Tây Huy: "Đại nhân úiứ tội, tiếu nhân cùng không phải là muốn tự chủ trương. Chỉ là lo lắng trực tiếp dâng lên biện pháp của đại nhân, sê khiến Vương gia hoài nghi, 'Niêm cưu xạ lợi' một khi cử hành, người úiam dự ngàn vạn, thanh thế to lớn, muốn che dấu cùng không được, Tề vương gia không có khả năng tiếp nhận đề nghị này".

Phùng Tây Huy thần sắc hơi trì hoãn, nói: “Hừ, ngươi cùng hiểu được dùng kế? Sau này không thể lại tự khoe khoang chút tiếu thông minh của mình... câu cá cùng không phải như vậy. Cho dù ngươi là vì cần úiận mà làm. vì sao kế khai úiác mò vàng ngươi lại không dâng lên, cái này là vì lý

Hạ Tầm hơi chút do dự, Phùng Tây Huy hai mất đã lạnh lùng nheo lại, hai đạo mùi nhọn lạnh lùng ngưng tụ như tuyến, lành lạnh trừng về phía hắn. Hạ Tầm co rúm lại, khiếp đảm nói: “Đại nhân úiứ tội, tiểu nhân... tiếu nhân chỉ là...”

Phùng Tây Huy chắp tay tơi gần một bước, Hạ Tầm liền hoảng sợ lui hai bước, sau lưng đụng vào trên thư án, trên úiư án chồng chất một đống số sách bị hắn va chạm, rầm một cái ngã xuống, Hạ Tầm lắp bắp cất lời giải úiích: “Tiều nhân... tiếu nhân là muốn, buôn bán sắt úiép da trâu gân úiú úiu lợi mặc dù cao, nhưng... nhưng vẫn không bằng khai úiác mò vàng.

Hai kế như cùng một chỗ dâng lên. tiếu nhân tất sẽ được an bài buôn bán sắt thép da thú, chúng ta không ở tại Thanh châu, tiền cùng phải chi dụng hơn phân nửa, như vậy... như vậy khai úiác mò vàng chúng ta có thể nhập vào cố phần sè ít đi, chỗ tốt... chỗ tốt không khôi cùng sè bị người ta chiếm đi. cho nên... cho nên ta không có dâng lên kế này. Sau khi trớ về đã bảo Tiếu Quản sự đem số sách đế xem có thể chuyến ra bao nhiêu tiền mặt, nghĩ trước sẽ xuất ra được bao nhiêu tiền vốn, lại... lại.

Phùng Tây Huy nhìn thấy sồ sách chồng chất rơi xuống, sát khí trong mắt lập tức biến mất. thì ra là thế, cái này nói cùng úiông. Nghi lại còn phải, nếu như Hạ Tầm thật có thể tại khai thác mò vàng chiếm được phần lớn, kiếm được càng nhiều tiền, cuối cùng còn không phải cấp cho mình sao? Phùng Tây Huy lập tức đối giận úiành vui, mặt mày hớn hở nói: “ừm, ngươi cùng hiếu được đạo lý bắt lấy cơ hội, được rồi, ngươi muốn lấy được chỗ tốt nhiều hơn cùng không phải không được, nhưng mà ngươi phải kiếm tài chính nhanh một chút, thời gian không thể quá dài, chủ ý khai úiác mò vàng cần phải nhanh chóng được dâng lên. Nếu không, bốn quan cùng khó mà giao phó lên trên”.

Hạ Tầm liên tục không ngừng đáp ứng, tiếp đó đem chuyện Tề vương muốn hắn nhanh chóng liên lạc nguồn cung cấp cùng người mua hướng về phía Phùng Tống kỳ nói một lần, những cái này Phùng Tống kỳ đương nhiên đã biết, bởi vì kế sách cùng không phải là xuất từ trong tay Phùng Tổng kỳ, hắn cùng không biết những phương pháp cụ thể này, còn phải hướng về phía người thần bí trong động kia thinh giáo một phen, bởi vậy nghe hắn nói hết cùng không hỏi nhiều, chi gật đầu nói: “Ta biết rồi, những chuyện này ta sẽ nhanh chóng an bài, một khi có

manh mối sẽ úiông báo cho ngươi”.

Hạ Tầm khi tiễn hắn rời đi, thì đèn đã sáng rực rờ.

Nhìn úieo bóng lưng Phùng Tồng kỳ đi xa, lại nhìn mặt trăng như một cái móc ở chân trời, Hạ Tầm trong lòng sát khí âm thầm bốc lên: “Phùng Tống kỳ ở trong vương phủ có tai mất khác, ta muốn hai bên qua loa tắc trách cùng không được. Hắn từng bước ép sát. bức ta vào tròng, ta nếu như không tự cứu, hối hận thì đã muộn, Phùng Tống kỳ, phải nhanh chóng trừ đi!”

do gì?”

‘Cái này...

“Chỉ là cái gì? ’

“Dạ dạ!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Diệu Tường Hạ Bút Thành Văn

Chương 30: Diệu tường hạ bút thành văn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Biên: conem_bendoianh

“Đó là đương nhiên, đao thương kiếm kích búa rìu móc xiên, mười tám món binh khí, đao là xếp hạng đệ nhất, muội nói nó có lợi hại hay không”.

Rất kỳ quái, Bành Tử Kỳ cùng Hạ Tầm phảng phất như là cừu gia đời trước, thì lại cùng tiểu nha hoàn thiếp thân Hạ Tầm là Tiểu Địch phi thường tốt, mới hai ngày ở chung hai người đã mười phần thân cận. Sáng sớm. Bành Tử Kỳ ở trong sân đứng mã bộ, cùng Tiểu Địch ở một bên cười cười nói nói trò chuyện.

“ừm. ta thấy Bành ca ca ngày đó một đao tựu chém đứt trường thương của vị sư phụ nọ, đao thật nhanh, ta cùng thấy không rõ lắm, mấy vị sư phụ kia bộ dáng thoạt nhìn đều rất lợi hại, tại sao không nên việc như vậy?”

“Ha ha, quyền thuật chi đạo, nếu chỉ là thân cao lực lớn là cao thủ. vậy cần gì phải bái sư học nghệ? Sư phụ dạy đồ đệ, không phải là cái gì cùng đều muốn dốc tới dạy cho, cái dạng gì người có thể giáo, dạng người gì không thể dạy, dạng bản lãnh gì có thể dạy, dạng bản lành gì không thể dạy, những điều này đều có đạo lý của nó. Thu đệ tử, đồ đệ nhất đẳng là phải thu đảm đương truyền nhân, đệ tử như vậy ngoại trừ tuyệt chiểu cứu mạng không đến lúc đại nạn thì sư phụ không chịu truyền thụ, những bản lành khác nhất định phải chăm chú dạy dỗ, đồ đệ nhị đẳng, là thu để lấy học phí kiếm tiền, đồ đệ như vậy cùng phải truyền chút ít công phu

chân thật, nhưng mà phải giảm bớt đi nhiều.

Người luyện võ, phần lớn là người nghèo, nhưng nếu có thể đem võ nghệ luyện đến đại thành. trong nhà phần lớn đều phải rất giàu có mới được. Bởi vì luyện võ hao tổn tiền của, tốn thời gian, còn phải có đầu óc, một cuốn sách cùng không có đọc qua, một ngày ba bữa không xong thì người nào có khả năng luyện được công phu thượng thừa. Người như vậy, cho dù thật đem công phu thượng thừa truyền cho hắn, ngược lại là hại hắn. bất quá chi dạy cho hắn chút ít công phu cơ bản, để cho hắn luyện cho tốt, kiếm miếng cơm ăn là được rồi.

Đồ đệ như vậy, phần lớn chi truyền chiêu thức, không truyền tâm pháp, tựa như mấy người muội ngày đó nhìn thấy, đụng phải cao thủ chân chính, đương nhiên không nên việc. Muội phải biết rằng, công phu cùng có cái giá của công phu, mỗi một chiêu mỗi một thức đều có tâm pháp khẩu quyết, chi luyện chiêu thức mà không hiểu tâm pháp khẩu quyết, lại không được huấn luyện thực tế, thật ra căn bản không hiểu được phương pháp vận dụng, bọn họ thân thể là luyện rất tuyệt, nhưng công phu nhìn thì vù vù sinh gió, nhưng Chỉ có thể hù được người thường".

Tiểu Địch chợt nói: "Thì ra là thế, ta nghe nói Bành ca ca trong nhà có rất nhiều người luyện võ, các người luyện võ nghệ, là giống như người ta nói. đi khắp thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa sao?"

Bành Tử Kỳ cười nói: "Tin đồn ngoài đường, muội không nên tưởng thật. Những huynh đệ kia nhà của ta, đều học một thân võ nghệ, nhưng bọn họ không làm loạn trên đường phố là đã không tệ rồi, muội còn trông cậy vào bọn họ đi hành hiệp trượng nghĩa? Hừ! Nói đại đường ca ta kìa, đại đường huynh luyện một tay phi châm tuyệt kỷ, muội đoán hắn dùng làm gì?"

Tiểu Địch hiếu kỳ mà hỏi thăm: "Dùng làm gì?"

Bành Tử Kỳ bìu môi nói: "Có một hồi, hắn ở bên ngoài gây chuyện, đại bá giận dữ, muốn tìm hắn trở về cho ăn gia pháp, lúc ấy hắn không ở đó, các đường huynh đệ đều phải quỳ trong nhà, không có người đưa tin cho hắn. Đại đường huynh ta gọi Bành Hãn Ba, thật ra làm người cùng không xấu. đối với ta cùng rất tốt. lúc ấy ta vừa lúc ở bên ngoài, đã muốn đi báo tin cho hắn. Ta nghe được đại đường huynh đang ở trong Di Hương viện uống rượu, đã vội vã Đuổi tới, kết quả vừa vào nhà ta đã nhìn thấy... hừ hừ! Hừ hừ!"

Tiểu Địch tâm ngứa khó gãi nói: "Thấy cái gì, Bành ca ca, nói mau đi".

Bành Tử Kỳ mặt đỏ hồng lên nói: “Ta nhìn thấy hắn, đem tờ một trăm văn ném ở không trung, sau đó sử tuyệt kỷ phi châm đem tờ tiền đính ở trên tường thậm chí trên xà nhà, sau đó bảo các cô nương trong sân đi nhặt, ai nhặt được thì đem châm nhổ xuống trả lại cho hắn. tiền thuộc về người đó. Nhưng mà không cho phép giẫm ghế chuyên cái bàn, những cô nương kia đã hỗ trợ lẫn nhau, leo tường chồng người.

Tiểu Địch kinh ngạc nói: “Tờ tiền một trăm văn, thật hào phóng, biện pháp này cùng thú vị, còn có thể kiếm tiền hoa, nghe được ta thậm chí muốn đi chơi”.

Bành Tử Kỳ hắc hắc cười nói: “Muội đi đi. nghe cho rõ ràng, trên người không được phép mặc quần áo, phải cỡi hết đi nhặt mới được”.

“A!” Tiểu Địch khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ lên, xấu hổ nói: “Đại đường huynh của huynh tại sao lại như vậy, thật quá đáng”.

“Quá đáng? Còn có càng kỳ quái hơn. Nhưng mà..

Bành Tử Kỳ liếc nhìn Tiểu Địch, đột nhiên hạ thấp thanh âm nói: “Ta nghe nói thiếu gia nhà của muội cùng không vừa gì, hắn trong nhà không có trưởng bối trông nom, còn không phải muốn làm gì thì làm sao?”

“Muốn làm gì thì làm?” Tiểu Địch kỳ quái nói: “Cái gì mà muốn làm gì thì làm. thiếu gia nhà ta chưa bao giờ làm những chuyện hoang đường quá đáng như vậy”.

“Thật không có?” Bành Tử Kỳ hồ nghi liếc nhìn trên dưới Tiểu Địch: “Hắn có... động tay động chân với muội hay không!?”

Tiểu Địch đỏ mặt nói: “Làm sao có thể, Bành ca ca người không được nói loạn, thiếu gia... đối với ta như là thân muội muội vậy”.

Bành Tử Kỳ nheo con mắt lại. không tin nói: “Thật sao? Tiểu tử háo sắc kia có một tiểu nha đầu đáng yêu như thế ở bên người, lại có thể không ăn vụng? Mèo mà không ăn vụng, ta không tin”.

Tiểu Địch đỏ mặt nói: “Thật mà, ta không lừa huynh. Thiếu gia nhà ta đâu có như huynh nói vậy, nhất định là có người đặt điều rồi, Bành ca ca vừa rồi chẳng phải nói, tin đồn thất thiệt sao có thể tin là thật? Huynh đã bao giờ gặp qua thiếu gia nhà ta làm chuyện phóng đăng

chưa?”

Bành Tử Kỳ ngẩn người, thật đúng là bị Tiểu Địch hỏi mà nói không được.

*

Lúc này Tiểu Địch đã chuyển chủ đề, vui vẻ nói: “Bành ca ca. huynh phải chiếu cố thiếu gia nhà ta ba tháng, trong khoảng thời gian này, huynh dạy ta công phu có được không?”

Bành Tử Kỳ ngạc nhiên nói: “Muội học công phu làm gì?”

“Bảo vệ thiếu gia!”

Tiểu Địch lý trực khí trang nơi: "Hơn nữa. còn có thể bảo vệ mình. Phụ thân thường nói với ta, nhà của chúng ta xuất thân thấp hèn, gả không được nhà nào tốt, nam nhân sẽ khi dễ con. bà bà cùng sè khi dễ con, tiểu cô tử cùng sè khi dễ con, nếu ta học một thân bản lành cho tốt, tương lai gả cho người thô lỗ, hắn nếu dám khi dễ ta, ta sẽ hung hăng đánh hắn”.

Bành Tử Kỳ bật cười nói: “Còn chưa có lập gia đình, đã tính đến chuyện đánh chồng? Như vậy mà nói, ta cùng không dám dạy cho muội. Đừng nói là muội, Bành gia ta tại Thanh châu xem như là gia đình nối danh? Vậy thì thế nào, cô nương một khi gả đi ra ngoài, chính là người của người ta, phải ngoan ngoãn nghe lời, bằng không mới thật sè rước họa vào thân. Nhị cô cô ta cùng học một thân võ công, lại bị người ta trả về nhà, thiếu chút nữa thắt cô tự sát”.

Tiểu Địch cả kinh nói: “A? Nhị cô cô của huynh làm sao vậy?”

Bành Tử Kỳ thu mã bộ, lại bắt đầu áp chân, một bên áp chân một bên thở dài nói: “Nhị cô cô ta gả là một gia đình hương thân bản địa, bà bà nàng rất lợi hại, thường thường gây hắn gây chuyện, tìm biện pháp sửa trị nàng. Nhị cô cô ngay mới đầu nhịn, về sau thật sự tức chịu không nổi, cãi lại vài câu, nam nhân nàng muốn đánh nàng, Nhị cô cô là người luyện qua công phu. sao có thể bị hắn đánh trúng, ngược lại đem hắn quật ngã.

Lần này lại động trúng tổ ong vò vẽ, thất đại cô, bát đại di. tiếu thúc tử, tiêu cô từ nhà chồng nàng cả nhà ra trận, cái gì quơ được thì quơ lấy mà đem đánh nàng, Nhị cô cô giận, kết quả không cần phải nói, bọn họ toàn bộ bị nhị cô ta đánh gục, lần này vì hòng rồi, nam nhân của nàng một tờ từ thư đã đem nàng đuổi về nhà.

Người trong thành nghe nói việc này, không có một người nào giúp nàng nói chuyện, mặc kệ bà bà nàng xảo trá như thế nào, mặc kệ nàng động thủ có chừng mực như thế nào. Tóm lại, muội làm vợ mà dám đấu khẩu với bà bà, dám đánh chồng, muội đã vạn lần không đúng. Gia gia ta cùng hối hận, chi hận lúc trước không nên dạy nàng công phu, bằng không để cho nam nhân nàng đánh cùng tốt, cùng sè không trớ nên ồn ào lớn chuyện như vậy.

Gia gia mang theo hậu lễ tới nhà chồng nàng bồi tội, nhưng mà nói gì cùng đã vô tác dụng, người vợ như vậy người ta nói thế nào cùng không cần, nhị cô ta xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, trong nhà thất cổ tự sát, may mắn phát hiện được sớm. đem nàng cứu được, nhưng mặc kệ nàng ăn năn như thế nào cùng không có tác dụng, về sau, nàng xuất gia làm ni cô. Mùa xuân năm nay, ta đi tới am thăm nàng, nhị cô trước kia là đại mỹ nhân nối tiếng, nhưng hiện tại thoạt nhìn tựa như người năm mươi, mặt đầy nếp nhăn..."

Hai người đều trầm mặc xuống. Tiểu Địch trong lòng hoang mang nghi: "Bành gia thế lực lớn như vậy, cô nương gả cho người, cùng phải chịu người khi dễ, phụ thân thật đúng là không có nói sai. Ta... ta sau này củng sẻ như thế sao"

Đang nghĩ ngợi, Hạ Tầm quần áo ngăn nắp đi ra: "Khụ! Bành công tử, chúng ta hôm nay ra lại ngoài đi một chút?"

Tiểu Địch nhìn thấy Hạ Tầm. đột nhiên hai mắt tỏa ánh sáng: "Hắc! Cả đời đi theo thiếu gia, ta cứ một mực làm tiểu nha hoàn của thiếu gia là được rồi. không lấy chồng thì không được sao!"

Hạ Tầm bị nàng nhìn mà không hiểu ra sao, nhịn không được hỏi: "Tiêu Địch, muội làm sao vậy?"

Tiểu Địch liếm liếm môi. thâm tình nhìn "phiếu cơm thời gian dài" trong dự định của mình, chột dạ cười nói: "Không sao, thiếu gia buổi sáng tốt lành".

Hạ Tầm hồ nghi nhìn nàng một chút, cảm giác động tác nàng đưa ra cái đầu lưỡi phấn hồng, nhẹ nhàng liếm qua đôi môi anh đào, cực kỳ giống như một con cá nhỏ đang chuẩn bị đưa lên làm bữa ăn cho mèo...

Bành đại cô nương ở một bên lại xuất hiện gương mặt lạnh như băng hỏi: "Hôm nay chuẩn bị đi trêu hoa ghẹo nguyệt chỗ nào?"

Hạ Tầm hôm nay không đi chiêu phỏng, cũng không còn dẫn điệp, mà là đi thăm cửa hàng nhà mình.

Nhà đầu tiên hắn đi là Hiệu cầm đồ Lâm Dương, gặp được Lâm Bắc Hạ Lâm đại chưởng quỷ hắn "ngưỡng mộ đã lâu", sau khi Lâm đại chưởng quỷ hiệp thương đại bổng, minh phương ám tổn một phen tiếp đãi, Hạ Tầm xem sổ sách, nghe xong tình huống kinh doanh gần đây, liền rời đi

Sau khi rời khỏi Hiệu cầm đồ Lâm Dương, Lâm Bắc Hạ ở trong suy nghĩ của Hạ Tầm độ hiềm nghi giảm bớt thật lớn. Bởi vì Lâm Bắc Hạ biểu hiện, căn bản không giống như đối với hắn có mang sát khí, hơn nữa hành động vẫn đúng chức trách.

Lâm Bắc Hạ xác thực đối với hắn tràn đầy oán hận, nhưng nếu như Lâm Bắc Hạ là hung thủ phía sau màn, hắn khi trông thấy Hạ Tầm, tuyệt sẻ không đem bất mãn cùng oán hận của hắn biểu hiện ra vô cùng tinh tế như thế. Theo góc độ tâm lý của tội phạm mà phân tích, mặc kệ Lâm chưởng quỹ là người lòng dạ rất sâu. giỏi về ngụy trang, thì vẫn là một người vui buồn thể hiện ra mặt, chỉ cần là hắn lập mưu hành thích Dương Văn Hiên, thì tuyệt sẻ không đối với Dương Văn Hiên bộc lộ ra địch ý mảnh liệt như vậy.

Nếu như hắn giỏi về ngụy trang, hắn sẽ che dấu cừu hận của mình để đạt được mục đích, tránh để bộc lộ bản thân, Nếu như hắn không giỏi ngụy trang, hắn vì cừu hận mà tìm người giết mình. Lúc này sự chú ý của hắn sẻ đặt ở trên mưu đồ của hắn, do đó tâm tình đối với mình sẻ sinh ra tác dụng trấn an, địch ý sẻ không biểu hiện ra rõ ràng như thế. Chí có thống hận một người, nhưng lại không có bất kỳ hành động thực chất nào đối với người này, thì hắn mới có thể sính miệng lưỡi, phát tiết oán khí của mình. Cho nên. Canh viên ngoại đã thăng lên làm đối tượng hoài nghi đệ nhất trong lòng Hạ Tầm.

Sau khi rời Hiệu cầm đồ Lâm Dương, Hạ Tầm lại đi mấy cửa hàng, xưởng ép dầu, thực phẩm, cuối cùng đi tới tác phường Dương gia, tác phường này ở ngoại ô, chủ yếu sản xuất dụng cụ hàng ngày, ví dụ như bếp sắt, cưa, chùy, dao chặt thịt, kim tiêu, móng ngựa... Chớ có xem thường những cái này, tiệm rèn tầm thường chỉ có thể sản xuất chút ít công cụ đơn giản như dao rựa, một ngày chế tạo chỉ hai ba cái, Chỉ có thể thỏa mãn đi. nhu cầu của một bộ phận nhỏ trong cuộc sống hàng ngày mà thôi, còn những thứ tinh xảo như kim thêu thì bọn họ hoàn toàn sản xuất không được.

Mà tác phường Dương gia sản xuất không những cung ứng tiệm tạp hóa các nơi ở Sơn

Đông, còn xa tới Triều Tiên, Lưu cầu. Dùng một cây châm mà nói, tiền vốn rất nhỏ, nhưng kỳ thật lại không nhỏ, không có kỳ thuật rèn sắt tương ứng, thì ngươi đi mà làm chảy sắt đi. Cho nên một cây châm bán tới những nơi như Triều Tiên Lưu cầu, chí ít cùng có năm phần lợi nhuận, châm vốn vô cùng nhẹ vô cùng nhỏ, dễ dàng mang theo, cho dù là một tiểu thương giắt một tài đi, đổi về cùng là bạc nặng gấp mười, đây chính là nơi phát ra tài phú ổn định trong thời gian dài, cho nên cùng coi là sản nghiệp quan trọng hạng nhất của Dương gia, hắn ở tại thành Thanh châu, không tới một lần nào thì đúng là không thể nói nổi.

Đến tác phường Dương gia, Hạ Tầm chăm chú nghe Vương chưởng quỹ báo cáo, một bên xem các hạng mục thu chi, một bên thuận miệng hỏi vài thứ, hắn không phải ứng phó cho có, mà là thật đang chăm chú hiểu rõ công việc làm ăn của mình, bởi vì nếu như hắn thật có thể thực hiện kế hoạch của mình, thì những sản nghiệp này đều sẽ chân chính thuộc về hắn.

Đến khi đối với cả tác phường đã có một cái nhìn toàn diện, hắn lại đi Vương chưởng quỹ, đích thân đi xuống tận nơi, thị sát tình huống sản xuất. Trong này, Hạ Tầm lần đầu tiên thấy được quá trình chế tác châm.

Lúc này châm sử dụng là kỷ thuật kéo cùng xử lý nhiệt tôi than, tượng nhân (thợ thủ công) đem thép tốt nhất tôi rèn thành từng cây, sau khi gia nhiệt thì xuyên qua khuôn kéo thành sợi, lại đem những sợi sắt tình tế này cắt thành đoạn, sau khi chà xát bóng loáng xỏ lỗ thì trở thành hình châm, lại bỏ vào lò khẽ đảo đế giảm độ cứng, cuối cùng dùng bùn than làm từ gỗ thông, than củi, đem chàm bao lại rồi tiến hành gia nhiệt, cuối cùng đem châm tôi trong nước cho cứng rắn.

Châm là vật Hạ Tâm trước kia ở trong sinh hoạt nhìn đã quen, hắn lại không biết phải chế tác những vật này như thế nào, không thể tưởng được những cây châm này lại là trước kéo thành những sợi dây thép mềm dẻo, lại thông qua tôi luyện trở thành cứng rắn. Tự mắt xem cả quá trình thao tác, Hạ Tầm không khỏi tặc lưỡi xưng kỳ, nhìn thấy thép nung đỏ hồng bị kéo thành những dây sắt tinh tế mềm dẻo tỏa sáng, Hạ Tầm trong đầu chợt lóe lên một ý niệm, hắn kịp thời bắt lấy ý nghỉ này, nghiền ngẫm thật lâu, khóe miệng dần dần xuất hiện nụ cười.

Lại như có điều suy nghĩ nhìn một hồi, Hạ Tầm hỏi Khương sư phụ đang kéo sợi: "Khương sư phụ, dây sắt này Chỉ có thể kéo dài hai thước sao?"

Khương sư phụ vừa thấy ông chủ hỏi, vội vàng buông dụng cụ. đứng đậy đáp: "Ông chủ, dây sắt này không chỉ có thể kéo hai thước, Chỉ có điều làm châm mà nói. mỗi lần rèn sắt kéo

dài hai thước rồi cắt đứt đục lỗ là được, không cần kéo quá dài".

Hạ Tầm sờ sờ cằm. trầm ngâm nói: "Ân. dây sắt cỡ một trượng, cùng có thể kéo ra sao?"

Khương sư phụ gật đầu nói: "Một trượng hay dài hơn cùng có thể kéo, nhưng mà vậy phải dùng đến thép thượng đẳng, làm châm cùng không cần phải dùng tới thép tốt như vậy, cùng không cần kéo dài như vậy".

Hạ Tầm gật đầu nói: "Tốt, có thể làm được là tốt rồi, Khương sư phụ. mời ngươi dùng thép tốt nhất, rồi dùng bí pháp Khương gia, đánh cho ta năm sợi dây thép, càng mềm dẻo càng tốt, chậm nhất ngày mai chế tạo xong. Vương chưởng quỷ, Khương sư phụ sau khi chế xong, ngươi lập tức đích thân đem chúng đưa đến phủ ta, ta có chỗ sử dụng. Tháng này... thêm cho Khương sư phụ hai xâu tiền công".

"Kỳ quái, người này lại muốn muốn làm gì?" Bành Tử Kỳ tò mò nhìn Hạ Tầm, thấy trong mắt hắn lập lòe hào quang biến hóa kỳ lạ, làm cho người ta nhìn thấy mà chột dạ.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Làm Hay Không Làm?

Chương 31: Làm hay không làm?

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Sau khi ở tại tác phường Dương gia dùng bữa trưa. Vương chưởng quỹ đích thân đưa ông chủ ra khôi cửa. Rời tác phường, đứng ở ngã tư phố, Hạ Tầm trong lòng một hồi do dự: "Lúc này... đã đến thời gian Diệu Dặc cô nương hẹn ta gặp mặt. ta nên đi, hay là không đi?"

Từ trong lòng mà nói. Hạ Tầm không muốn gặp nàng, ngày ấy trong khi tiếp xúc ngắn ngủn, Hạ Tầm đã phát giác được, đây là mẹ con Canh gia cùng Dương Văn Hiên đều có quan hệ thật không rõ ràng, hiện tại hắn duy nhất còn chưa có rõ ràng chỉ là hai mẹ con này có biết rõ chuyện này hay không, cùng với... tiểu thư Tôn gia cùng Dương Văn Hiên đã phát triển đến trình độ nào.

về phần vị Tôn phu nhân kia... không cần phải nói. nhớ tới bộ dáng đói khát khó chịu của nàng, Hạ Tầm liền âm thầm rùng mình một cái, người mù cùng có thể cảm giác được quan hệ giữa hai người bọn họ đã thân mật đến loại tình trạng nào, Dương Văn Hiên này, thật đúng là...

Nếu có thể, Hạ Tầm hy vọng cả đời mình cùng không có cùng hai mẹ con này có bất kỳ liên quan gì, nhưng trước mất Canh viên ngoại hiềm nghi càng ngày càng nặng, muốn tìm ra uy hiếp đang ân dấu kia, trước phải điều tra rõ căn cơ của người này, chính diện bắt tay vào là không dễ đột phá, từ chỗ Tôn phu nhàn bắt tay vào, trăm phần trăm sẽ cùng phụ nhân kia phát sinh quan hệ, có lẽ từ chỗ Tôn tiểu thư ra tay sẽ có kỳ hiệu...

Gặp, hay không gặp? Rất khó quyết định.

Bành Tử Kỳ có chút hồ nghi hỏi thăm: "Ngươi sẽ không phải ngay cả đi đâu cùng nghi không ra đó chứ?"

"ứng phó không được loại phụ nhàn vũ mị thành thục như Tôn phu nhân, còn ứng phó không được một thiếu nữ trẻ tuổi sao? Duỗi đầu hay co cổ gì thì cùng là một đao, liều mạng thôi!"

Hạ Tầm hít vào một hơi. ườn ngực nói: "Đi. đi miếu Ngọc Hoàng".

Bành Tử Kỳ ung dung nói: "Người đọc sách các ngươi không đi bái Khổng miếu, bái Ngọc đế làm chuyện gì?"

Hạ Tầm thở dài nói: "Chỉ là có một người không muốn gặp, nhưng lại không thể không gặp đang ở đó chờ ta mà thôi".

Bành Tử Kỳ đang muốn hỏi lại cho rõ, thì Hạ Tầm đã cất bước đi thẳng về phía trước.

Miếu Ngọc Hoàng thành nam, hương khói cùng không mười phần thịnh vượng, sơn môn tín đồ đu khách ra vào thưa thớt. Hạ Tầm dẫn theo Bành Tử Kỳ đi tới trước miếu Ngọc Hoàng, ngẩng đầu nhìn sơn môn biến hiệu cao lớn. đang muốn đi vào, ở một bên chợt có người kêu lên: "A, thì ra Dương công từ ở đây".

Hạ Tầm quay đầu nhìn lại. thì thấy ở phía hành lang đẳng sau bên phải xuất hiện một lão giả áo xanh, nụ cười chân thành đi tới, hướng về phía hắn thi lễ nói: "Tiểu lão nhân Chu Động, ra mắt Dương công tử".

Hạ Tầm nhìn người này ăn mặc một thân gia phó, dung mạo có chút quen mặt, có chút kinh ngạc nói: "Ngươi là.

Lão nhân cười nói: "Tiểu lão nhân là Quản gia Chu phủ. Hai ngày trước tại ngã tư phố, công tử nhà ta cùng người nổi lên xung đột, công tử đã từng ở trong đó khuyên giải..

"A!" Hắn vừa nói ra, Hạ Tầm liền nhớ tới, vỗ vỗ trán nói: "Đúng đúng đúng, ta nhớ rồi. lão quản gia hôm nay tại sao cùng đến nơi này?"

Chu Động nói: "À. tiểu thư nhà ta đến miếu dàng hương, tiểu lão nhân cùng đi đến, lớn

tuổi rồi, không còn dùng được, đường đi nhiều chút đã thở hổn hển, cho nên ở lại bên ngoài miếu, tiêu lão nhân đang ở hành lang hóng mát, vừa mới trông thấy công tử, liền tới chào hỏi, lại thế hiện lòng biến ơn".

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn qua đứng ở người hầu bên cạnh Hạ Tầm so với đại cô nương còn tuấn tú hơn vài phần, cười nói: "Công tử cùng tới trong miếu dâng hương?"

"À... đúng vậy, vừa vặn đi đến chỗ này, tiện đường vào miếu bái một chút, lão quản gia hẹn gặp lại".

Trả lời Quản gia Chu phủ xong, Hạ Tầm hướng về phía Bành Tử Kỳ hơi vuốt cằm, cất bước vào sơn môn, sau đó lại vào Nghị môn, qua Thành Thang điện, vượt qua Hiến đình, Ngọc Hoàng điện, chợt thấy trong Nhị

thập bát tà điện bên trái có hai bóng người có chút quen thuộc, Hạ Tầm tập trung nhìn lại, chỉ thấy ở phía dưới tượng Hư Mục Thử thần, đứng một đôi nam nữ. Nam mi thanh mục tà, nữ quyên lệ tuấn tà, lại là tiểu thư Chu gia Chu Thiện Bích cùng Thôi Nguyên Liệt hai ngày trước vừa mới kết bạn.

Mắt thấy hai người đàm tiếu thật vui, một chuyện trò vui vẻ, thần thái bay bổng, một mi mắt đưa tình, khẽ che cái miệng xinh đẹp, dường như lẫn nhau có vài phần tình ý, Hạ Tầm bất giác mỉm cười: "Mới ngắn ngủn mấy ngày, bọn họ lại... cái này thật đúng là duyên đến tự nhiên sẽ đến".

Bành Tử Kỳ ở một bên nhìn thấy nói: "Ngươi không có đi tới chào hỏi sao?"

Hạ Tầm mỉm cười lắc đầu: "Bỏ đi. lúc này không nên quấy rầy là tốt nhất".

Đang nói thì thấy Thôi Nguyên Liệt cùng Chu cô nương nói vài câu gì đó, thuận tay móc ra một tấm tiền giấy, đưa cho tiểu tỳ thiếp thân của Chu cô nương, tựa hồ muốn nàng đi mua vật gì đó. Tiếu nha hoàn tiếp tiền giấy vui vẻ rời đi, Thôi Nguyên Liệt lại hướng về phía Chu cô nương chắp tay thi lễ, Chu cô nương xấu hổ gật đầu, hai người cùng chuyến hướng về phía ở chỗ sâu trong điện, vừa đi Thôi Nguyên Liệt vừa chỉ tro, tựa như giới thiệu cho nàng chuyện xưa truyền thuyết thần tiên trong miếu.

Hạ Tầm mỉm cười, chuyển hướng về phía khác: "Đi thôi, chúng ta đi bên này, chớ có quấy nhiễu người ta hữu tình".

Bành Tử Kỳ đi theo hắn bước đi, quay đầu lại nhìn thoáng qua, cố ý nói: "Vị Chu cô nương kia rất đẹp, nếu là ngày đó ngươi có ý tiếp cận nàng, bằng gia thế cùng tướng mạo của ngươi, nói không chừng trái tim của nàng sẽ thuộc về ngươi".

Hạ Tầm nói: "Thiên hạ mỹ nhàn đâu chỉ ngàn vạn, chẳng lẽ chỉ cần mỹ lệ, ta sê tìm cách đem tới tay sao?"

"Chẳng lẽ ngươi không phải là người như vậy sao?"

Hạ Tầm ý vị thâm trường cười: "Duyên như gió, gió bất định. Mây tụ là duyên, mây tán là duyên. Duyên là không thể cầu. chỉ có thể tự đến. tới cùng là duyên, đi cùng là duyên. Được là duyên, không được cùng duyên, người ta muốn, nhất định phải cùng ta có duyên mới được. Ta là dạng người gì, ngươi thật hiểu rõ sao?"

Bành Tử Kỳ hừ lạnh một tiếng nói: "Giả thần giả quỷ, nói lời tào lao!"

Hạ Tầm cười nói: "Từ khi cùng công tử quen biết, nghe ngươi nói nhiều nhất chính là một chữ 'hừ', ngươi nói chúng ta đây là duyên gì?"

Bành Tử Kỳ bật thốt lên nói: "Nghiệt duyên!"

Hạ Tầm vỗ tay cười nói: "Có đạo lý! Rất có đạo lý, ha ha ha..

Hạ Tầm cười to mà đi. Bành Tử Kỳ lúc này mới cảm giác trong lời nói rất có sơ hờ, đang muốn nói lại, thì Hạ Tầm đã đi vào Thập nhị thần điện, chỉ phải oán hận đậm chân một cái, đỏ mặt đuổi theo.

"A, Bành công tử, làm phiền người ở đây đợi, ta đi gặp một người".

Đi qua Quan Đế điện, sau khi nhìn thấy tấm biển Tâm Thần điện không quá bắt mắt, Hạ Tầm đột nhiên dừng lại, nói với Bành Tử Kỳ.

Bành Tử Kỳ hồ nghi nói: "Ngươi muốn gặp người nào?"

Hạ Tầm nói: "Người này cùng với bàn bạc một vụ làm ăn rất lớn, cho nên thật sự không có tiên có người ở bên canh".

Bành Tử Kỳ chớp mắt mây cái nói: "Không cân ta hộ ở bên cạnh? Ngươi không sợ thích

khách kia xuất hiện hại ngươi sao?"

Hạ Tầm nói: "Sợ, đương nhiên sợ, bất quá ta ngày hôm nay hành tung bất định, thích khách kia có bản lành biết trước sao? Nói đến, ta là đi Tâm Thần điện cùng chỉ có một lối vào, ha ha, mời công tử ở đây chở một chút".

"Lén lén lút lút. gặp nhất định là nữ nhân! Ngươi nếu thật là cùng nữ nhàn ở này hẹn hò, lại muốn bổn cô nương trông cửa chăn gió cho ngươi, ta tuyệt không tha cho ngươi, một nén hương, ta sẽ chờ ngươi thời gian một nén hương, đến lúc đó ngươi không ra... hừ! Hừ hừ!"

Bành Tử Kỳ thầm suy nghĩ, hướng trên thềm đá ngồi xuống, hoành đao trên đầu gối, cười lạnh chờ.

Hạ Tầm đi đến trước Tâm Thần điện, lén lén lút lút nhìn trái nhìn phải, người nhẹ nhàng lẻn vào trong điện.

Tâm Thần điện cùng không lớn. một mình thờ phụng Tâm Thần nương nương, miếu Ngọc Hoàng hương khói vốn đã không tràn đầy, tại Thanh châu nghê trồng dâu nuôi tằm cùng không thịnh vượng, bái Tâm thần càng rải rác không có mấy, lúc này trong tiếu điện chỉ có hai nữ nhân, một cái là tiểu thị tỳ búi hai búi tóc, tuổi chừng mười hai mười ba, tướng mạo thanh tú. một người khác đúng là tiêu thư Tôn gia Diệu Dặc.

"Khụ! Tôn cô nương, tiểu sinh.

"Văn hiên ca ca. chàng đã tới!"

Vừa thấy Hạ Tầm, Tôn Diệu Dặc mừng rờ, thả người bổ nhào vào trong lòng của hắn, thân thế mềm mại của thiếu nữ, lại là ngày mùa hè ăn mặc đơn bạc, Hạ Tầm có thể cảm giác được cơ thể nàng co dãn cùng mềm mại, thậm chí căng tràn sức sống từ trong ra ngoài, hù cho hắn vội vàng hai tay giơ lên cao nói: "Tôn cô nương, xin dừng tay, ở đây... ở đây..

Tôn Diệu Dặc lúc này mới cảm thấy mình mừng quá mà quên cả bộ đáng, vội vàng mặt đỏ hồng rời khôi ngực hắn, yêu kiều trợn mắt nhìn, rồi hướng về tiếu nha hoàn nói: "Tiểu Ngọc, đi ngoài trông, chừng nào ta gọi thì mới trở về".

"Vâng, tiểu thư".

Tiểu nha đầu đáp ứng một tiếng, liếc nhìn Hạ Tầm. chỉ thấy vi này đang đứng ngẩn ra ở đó,

biểu hiện gì cùng đều không có, nhất thời chu cái miệng nhỏ nhắn, không cao hứng đi về phía ngoài điện, ngược lại Tôn tiêu thư phản ứng nhanh nhẹ, hé miệng cười, trong tay áo lấy ra một tờ tiền hai trăm văn kín đáo đưa cho nàng, tiểu cô nương lúc này mới vui mừng phấn khởi mà đi.

Hạ Tầm nhìn đến đây, đột nhiên rõ ràng dụng ý vừa rồi Thôi Nguyên Liệt đưa tiền cho tiêu tỳ bên người Chu tiêu thư đi mua cái gì đó, Thôi Nguyên Liệt mua đồ là giả, mười phần là mượn cơ hội này để cho bóng đèn bên cạnh mình biến mất.

Thì ra khi đó công tử quý giới cùng tiểu thư đại gia cùng không phải toàn bộ không được kết giao, lén kết giao cùng có không thiếu, rất nhiều câu chuyện vẫn thường nói tới tiêu thư khuê các hẹn hò tình lang ở hậu hoa viên, hoặc thiếu phụ khuê trung cùng nam tử lén tương giao làm chuyện phong lưu, cùng có thể thấy được không khí. Chỉ là nếu muốn làm thành những chuyện này, nha đầu thiếp thân bên người tiểu thư là nhất định phải có được chút chỗ tốt.

Bởi vì nha đầu thiếp thân cùng tiểu thư hầu như là một tấc cùng không rời, không đem các nàng chuẩn bị tốt, cho đủ ngon ngọt, ngươi làm sao có cơ hội cùng tiểu thư nhà nàng thân mật tiếp xúc? Cho nên ngươi có tiền phải tiêu tiền, không có tiền cùng chỉ phải sử mỹ nam kế, như Trương sinh đối với Hồng nương một phen lói nói dỗ ngon dỗ ngọt kia: "Như cùng Tiểu thư đa tình của nàng cùng uyên trướng, sao cam lòng để cho nàng xếp chăn trải giường chiếu?" Càng có những người là trước trộm nha hoàn, mới có cơ hội lấn tới tiểu thư.

Đáng tiếc "Dương Văn Hiên" này không phải là Dương Văn Hiên kia. đối với các loại quy tấc cua gái cổ đại này hoàn toàn không hiếu, nha đầu Tiểu Ngọc vốn quen thu chỗ tốt của hắn, thấy hắn hôm nay keo kiệt như thế, trong lòng đương nhiên bất mãn, như nàng trong lòng tồn chuyện xấu. cùng không cần bọn họ làm chuyện đường hoàng, chỉ chờ hai người bọn họ trong lúc tình chàng ý thiếp, thì tìm cớ chạy tới mòi tiểu thư hồi phủ. vậy không phải thú vị hơn sao.

May mắn Tôn gia tiểu thư cơ linh, còn nghĩ tình lang đã quên mang tiền, mình thay hắn rút hầu bao, lại dâng thân thể lại chỉ tiền, còn là cam tâm tình nguyện vui vẻ, Dương Văn Hiên này thủ đoạn thông đồng cùng

Tiểu Ngọc nha đầu ngoan ngoãn đi ra ngoài, cửa điện còn chưa đóng, Tôn gia tiểu thư lại lần nữa bố nhào vào trong lòng ngực của hắn, Hạ Tầm lại gọi: "Tôn cô nương, ban ngày ban mặt. trước mặt thần phật, nhiều người mất tạp, ngàn vạn Cận thận".

Tôn Diệu Dặc phì cười, còn tưởng rằng hắn là cố ý trêu mình, xấu hổ mang cười sẵng giọng: "Chán ghét, đã lâu không gặp người ta, vừa thấy đã giả vờ, chàng nhát gan à? Vậy chàng lúc trước sao lại dám... lại dám... Hừ!"

Nói xong nàng đỏ mặt, tức giận ở trong ngực Hạ Tầm đấm mấy cái, rồi kéo tay hắn nói: "Đến đây!"

Tâm Thần điện phía trước có cửa sổ, đằng sau là đầu hồi. mặt phải cùng là vách tường kín. mặt phải có một cái cửa. đi vào, là một gian điện thờ phụ nhỏ, điện thờ phụ trống trơn không có gì, góc tường lại có một cánh cửa, nhưng lại khóa, Tôn Diệu Dặc từ trong ngực lấy ra một cái chìa khóa, mở khóa cửa kéo cửa nhỏ ra, bên ngoài lập tức có ánh sáng xuyên vào.

Tôn Diệu Dặc như một con mèo chui ra ngoài, hướng về phía Hạ Tầm ngoắc nói: "Đến đây!"

Hạ Tầm không hiểu chuyện gì, kiên trì theo sau, vừa đi qua cửa nhỏ, thì thấy đây là một cái giếng trời do tường bốn phía hình thành. cùng không tính là lớn. chỉ chừng năm thước vuông, bên trong cò dại mọc khắp, trên cao có thân cây xiên qua, che hoen nửa bầu trời. Hai bên trái phải có mái nghiêng ra, bởi vậy có hai đạo tường gạch chống nghiêng lên, giếng trời liền càng có vẻ nhỏ hẹp.

Tôn tiểu thư làm sao mà biết được chỗ này? Hơn nữa lại có chìa khóa nơi này, trong đó chắc chắn cùng có duyên cớ, nhưng mà Hạ Tầm rất thông minh không có hỏi tới, ở đây nếu như là chỗ "hắn" cùng nàng hẹn hò, "hắn" vốn hẳn nên hiếu hiếu rõ nguyên do trong đó, nói không chừng chính là hắn Bỏ tiền cho tăng nhân trong miếu chuẩn bị, mới có được một nơi bí ẩn như vậy.

Trong khi hắn còn đang dò xét mọi nơi. Tôn cô nương đã tự khóa cửa lại, sau đó ôm lấy hắn, gò má dán vào sau lưng rộng lớn rắn chắc của hắn, thanh âm quyến rù nói: "Tiểu oan gia không lương tâm, chàng nói, ngươi đã bao lâu không gặp người ta? Người ta là một khuê nữ, lại không thể chạy đi tìm chàng, không lương tâm, chàng thật không có lương tâm.

Hạ Tầm âm thầm kêu khổ, chỉ có thể kiên trì nói: "Tiểu thư.

"Gọi thiếp Diệu Diệu!"

Tôn cô nương không vui đánh hắn một cái, Hạ Tầm cười khổ đối giọng: "Diệu Diệu,

chúng ta... chúng ta dường như cùng không giống đã lâu không gặp, hôm trước chúng ta không phải đã gặp qua một lần sao".

"Đừng có giả bộ, vậy cùng tính sao!"

Tôn Diệu Dặc gắt giọng: Thiếp nghe nói chàng từ Thái châu mua về một thiếp, từ ngày đó chàng cùng không trèo tới cửa nhà thiếp nữa? Hừ! Lúc trước hoa ngôn xảo ngữ, một mực lừa đi thân thể của người ta, chàng liền thay đối. chàng nói đi. trong đầu rốt cuộc có người ta hay là không?"

"Không xong. Dương Văn Hiên đã đem nàng ta ăn tươi rồi?"

Hạ Tầm lập tức vô cùng nhức đầu, mạnh nhớ tới những lời mà Trương Thập Tam dặn dò hắn: "Nếu là cô nương tiểu thư chưa từng lập gia đình, ngươi vẫn lá mặt lá trái là tốt nhất. Bằng không, một khi nàng quyết tâm, thà rằng thân bại danh liệt, cùng phải đem gian tình đường hoàng ra, mười phần hết tám quan phủ sẽ phán các ngươi thành thân, nếu không chịu thành thân. liền một đời một thế không được kết hôn với người khác".

Dương Văn Hiên lưu lại phiền toái cho mình, thật đúng là không nhỏ...

Thật ra "phiền toái nhỏ" trước mắt này, trông thật đúng là đáng yêu, một thân y phục xanh nhạt, tóc đen nhánh tỏa sáng, ngũ quan tinh sảo, phảng phất như một đóa hoa lan tươi mát thanh nhã, chỉ cần hắn nguyện ý, đóa hoa mỹ lệ này sẽ tùy ý cho hắn hái, tại địa phương bí mật này, phát sinh một hồi dã họp lãng mạn. Nhưng Hạ Tầm tuy không phải quân tử đạo đức, nhưng Thực sự có nguyên tắc làm người của mình.

Vị cô nương này coi như là yêu, yêu cùng là Dương Văn Hiên, mà không phải hắn hình dáng tướng mạo giống nhau, hai bên tình nguyện hoan hảo, cùng lợi dụng người khác hiểu lầm lừa gạt thân thể đối phương, đó là hai chuyện khác nhau. Nhất là mình giả mạo Dương Văn Hiên kia, lại có thể cùng mẫu thân vị cô nương này cùng... Cái này đã chạm đến giới hạn đạo đức thấp nhất của Hạ Tầm, hắn tuyệt không có thể cùng cô bé này phát sinh quan hệ.

Chỉ có điều, đây chỉ là hắn một bên tình nguyện nghĩ mà thôi, không nghe thấy hắn trả lời. Diệu Dặc dán sát ôm sau lưng hắn đã buồn buồn nói: "Oan gia, mẹ ta nói, chậm nhất sang năm, sẽ đem ta gả đi, người ta thật không nờ rời chàng, chúng ta cùng một chỗ thời gian cùng không có bao nhiêu, chàng sẽ không có thể cùng người ta nhiều hơn vài lần sao?"

“Cái gì? Vị Tôn cô nương này còn có nhà chồng sao?”

Hạ Tầm lập tức cái đầu lớn lên gấp đôi, ngay sau đó, bàn tay nhỏ bé của Diệu Dặc cô nương vốn đang ở trước ngực hắn đã mạnh mẽ dò xét về phía dưới, lại một phát bắt được chỗ quan trọng của hắn.

“Hức.. Hạ Tầm hít vào một ngụm khó lạnh, bị bàn tay trắng nõn của nàng tìm tòi. nhất thời một hồi tâm viên ý mã, vừa mới quyết tâm xong, bị tiểu mỹ nhân trêu chọc một cái, lại đã có chút ít dao động.

Làm, hay không làm, cái này thật là một vấn đề...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Dùng Tính Mạng Thủ Hộ

Chương 32: Dùng tính mạng thủ hộ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lê Đại Ẩn kéo cái chân thọt, chậm rãi đi đến trước giường Tôn Tuyết Liên, tất cung tất kính kêu: "Tiểu thư.

Hiện là sau giờ ngọ, mùa hè đã qua thời gian nóng bức nhất, đã hơi mát mẻ, Tôn phu nhân chỉ mặc một bộ áo hoa nhỏ, dưới mặc một cái quần lụa hồng, một tay làm gối đỡ lấy má nằm nghiêng tựa ở trên giường, thân thế thành thục uyền chuyển có lồi có lõm, đường cong lả lướt, giống như một bức sơn thủy mỳ lệ trập trùng. Lê Đại Ẩn ánh mắt rơi vào hai mép áo trước ngực Tôn Tuyết Liên, ngắm nhìn cặp ngực cao ngất tròn lẳn kia. lặng lè nuốt nước miếng, lại cúi đầu xuống.

Tôn phu nhàn nghiêng người, thản nhiên hỏi: "Diệu Dặc lại đi miếu Ngọc Hoàng?"

"Vâng!" Lê Đại Ẩn đáp ứng một tiếng, Tôn phu nhân hai chân đột nhiên thẳng băng, gót sen tình xảo thẳng tắp, mang theo một tia run rẩy không dễ dàng phát giác, Lê Đại Ẩn rất quen thuộc úiói quen động tác của tiểu thư, hiểu rõ tiểu thư đang nhẫn nại, bất kể là thống khổ hay phẫn nộ, nàng đang nhẫn nại. Rất lâu trước kia, hắn đã biết thói quen động tác nhẫn nại thống khổ của Tiểu thư. Khi đó Tiểu thư còn rất nhỏ, không chỉ hắn gọi nàng là tiểu thư, gia đinh hòa kế trong Tôn phủ. cùng còn gọi nàng là Tiểu thư.

Tập tục quấn chân trong niên đại này còn không phải mười phần lưu hành, nữ tử trong gia đình quan lại quý tộc ít có quấn chân, chính là phi tần tuyên vào trong nội cung cùng rất ít lựa

chọn nữ tử quấn chân, nếu là cung nữ bình thường, mặc dù vào cung trước quấn chân, cùng phải lệnh cho khôi phục lại để đi lại trong nội cung.

Trong gia đình dân chúng bình thường, nữ nhàn phải duy trì gia kế, cùng ít có quấn chân, chỉ có giai tầng trung gian, gia cảnh giàu có, lại không phải gia đình quý tộc quan lại, khuê nữ lựa chọn quấn chân khá nhiều.

Lê Đại Ẩn tình tường nhớ rõ, đó là lần đầu tiên Tiểu thư quấn chân, hắn đã ở trong chỗ tối nhìn, Tiểu thư ngồi ở trên giường, đôi chân thanh tà trắng như tuyết, úrion dài nhỏ nhắn tinh sảo, làn da giống trắng nõn như chuột bạch mới ra sinh vậy, mười ngón như tằm, nhìn qua sinh hương, đẹp đến kinh tâm động phách.

Mỹ lệ như vậy, chỉ nên ở trên trời, mà không nên tồn tại nhàn gian.

Thế là, cặp chân kia bị vải bố thật dài bó lại, vải bố từng tầng quấn lên, tiểu thư cau đôi mi thanh tú thật sâu. trong mắt tràn nước mắt. hắn thấy mà trong lòng cùng đau đớn. Đêm hôm đó, ở trong mộng, hắn một mực phủ phục ớ dưới chân tiêu thư, một mực liếm láp cặp chân mỹ diệu tuyệt luân kia cùa nàng, để làm giảm sự thống khổ của nàng, nghe nàng cười khanh khách.

Rất nhiều năm qua đi, tiểu thư đã từ thiếu nữ trẻ con tình khiết đáng yêu lúc trước, biến thành một phụ nhân phong tình vạn chủng, đã gả qua hai trượng phu. từng có ba nam nhân, nhưng mà trong mắt hắn. tiêu thư vẫn là Tiểu thư, thủy chung là Tiểu thư cau mày thật sâu, trong mất tràn đầy nước mắt trông hết sức đáng yêu mà hắn lúc trước nhìn thấy, khiến cho hắn nguyện ý dùng một đời để che chờ.

Tôn Tuyết Liên không có chú ý hắn đang si mê nhìn chằm chằm vào hai chân của mình, lòng nàng đang bị sự ghen ghét cùng phẫn nộ gậm nhấm: “Hắn... còn đang cùng Dặc nhi lui tới.

“Tiểu thư, ta thấy hắn chưa chắc là Dương Húc thật, đêm hôm đó tại trấn Vân Hà, tiểu nhàn tuyệt chưa từng thất bại, Dương Húc, nhất định đã chết”.

“Câm miệng!”

Tôn phu nhàn đột nhiên hét rầm lêm, nàng nhảy xuống, một bạt tai táng lên trên mặt Lê Đại Ẩn. năm đạo dấu tay in rõ, Lê Đại Ẩn động cùng không động. Tuy hắn chỉ cần duỗi ra một đầu ngón tay, cùng có thể đơn giản đem Tôn Tuyết Liên đưa vào chỗ chết, nhưng hắn căn bản

không đám phản kháng, thậm chí không dám né tránh mà đón nhắn cái tát đó, lưng hắn khom được sâu, nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư bớt giận, đều là tiểu nhân sai".

Thật lâu trước kia. hắn là nhân vật được xưng đương gia trên giang hồ. Khi đó, hắn là một giang dương đại đạo, là nhị đầu mục của một đám sơn tặc, danh hiệu của hắn gọi là "Nhị bả đao", cùng không phải nói hắn bản lành thấp kém. mà là bởi vì hắn thiện sử một thanh đao dài, một thanh dao ngắn, công thủ gồm tliâu, sát chiêu sắc bén, mới được các huynh đệ đặt cho cái danh hiệu như trêu tức vậy. Có một lần, trong sơn trại nội loạn, hắn thuộc về phe thất bại, tìm được đường sống trong chỗ chết, trốn ra khỏi núi.

Nhưng ở trong lần sống mái đó, một chân của hắn bị thương, từ đó về sau biến thành người ứiọt, hắn được lão chường quầy Tôn gia buôn bán thuốc đi qua cấp cứu, khi đó Đại Minh vừa mới lập quốc, giang sơn còn chưa trị vững, còn chưa hoàn chỉnh nghiêm mật. Hắn nói mình là lương dân bị sơn tặc đánh cướp, gạt được Tôn lão chường quầy tín nhiệm, từ đó lưu ở tại Tôn gia, thẳng cho đến hôm nay.

Tôn lão chưởng quầy ân nhân của hắn đã qua đời, nhưng tiểu thư của hắn vẫn còn đó, bất kể là khi mới gặp nàng, nàng chỉ là một tiểu nha đầu trong trắng đáng yêu, hay hôm nay đã thành phụ nhân thành thục phong tình vạn chủng, nàng vinh viễn là Tiểu thư của hắn, là thần trong lòng của hắn, hắn nguyện ý vì nàng mà trả giá tất cả. Ai dám đối với hắn có chỗ ô nhục, hắn đều rút đao mà liều mạng. Nhưng mà ở trước mặt tiểu thư, hắn lại cam nguyện làm một con chó vây đuôi mừng chủ, vô luận đánh chửi vù nhục, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, ở cả đời, hắn cùng cam tâm tình nguyện.

Hắn cùng không dám đối với Tiểu thư nói ra cảm tình của hắn. Tiểu thư kén rề, hắn chỉ có thể yên lặng mà nhìn; Cô gia bệnh chết, Tiểu thư tái giá Canli Tân, hắn vẫn yên lặng mà nhìn; Tiêu thư yêu mến Dương Văn Hiên, hai người thông đồng thành gian, hắn vẫn chỉ có thể yên lặng mà nhìn, thậm chí còn giúp đỡ Tiểu thư che giấu hành tung, chỉ cần Tiểu thư vui vẻ, khoái hoạt, hắn đã cảm thấy mỳ mãn.

Nhưng Dương Văn Hiên ngàn không nên vạn không nên. không nên đánh chủ ý tới sản nghiệp tô tiên Tôn gia, Lại càng không nên được tiêu thư ưu ái mà không biết dừng, lại có thể đem con gái của Tiểu thư cùng thông đồng tới tay, làm hại Tiểu thư thương tâm như thế. Tiểu thư rốt cuộc nhận rõ gương mặt thật của kẻ phụ lòng kia, Lê Đại Ẩn rất vui vẻ, hắn xung phong nhận việc, tiến đến vì tiểu thư diệt trừ tên khổn táng tận thiên lương kia.

Hắn thành công! Hắn vốn là thành công! Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, tên khổn kiếp kia lại có thể vẫn vui vẻ một lần nữa xuất hiện.

Tôn Tuyết Liên cho hắn một cái tát, tựa như tức giận có chút tiêu tan, nàng nhíu chân mày, bước đi thong thả trong phòng: "Bộ dáng của hắn. cùng Dương Văn Hiên giống như đúc, thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như vậy, Dương Văn Hiên vừa mới chết, đã tìm được một người cùng hắn giống như đúc đến giả mạo? Ai có bản lãnh như vậy, là ai xuất phát từ loại mục đích nào? Ta ngày đó cố ý đối với hắn, vốn định dụ hắn cời quần áo, xem hắn trước ngực có vết đao hay không, hay ở dùi hắn có nốt mồi xanh như Dương Văn Hiên hay không, đáng tiếc..

Lê Đại Ẩn tiến lên trước một bước nói: "Tiểu thư, cần gì khó khăn như vậy, tiểu nhân lại ra tay một lần nữa, quản chỉ hắn thật giả, chỉ là một đao giết, chẳng phải xong hết mọi chuyện sao?"

Tôn Tuyết Liên ngẩng đầu lên. thần sắc biến ảo, thật lâu không nói tiếng nào.

Nhìn thấy trước ngực nàng lộ ra một phần ngực trắng như tuyết, hết sức no đủ, clio dù cách một lần áo hơi mòng, cùng có thể tính tường cảm giác được hai đạo hấp dẫn cường đại, Lê Đại Ẩn khó át khát dục trong lòng, lại vừa đố kị vừa hận nói: "Chẳng lẽ Tiểu thư lại không đành lòng ra tay sao? Tiêu thư đừng quên, hắn không chỉ mưu đồ tài sản của Tôn gia ta, còn đem con gái của tiểu thư cùng lừa gạt đến tay..

"Câm miệng!"

Tôn Tuyết Liên bỗng nhiên xoay người, dương tay lại muốn cho hắn một cái tát. Lê Đại Ân quật cường giương đầu lên. Tôn Tuyết Liên tay không lực rủ xuống, thở dài một tiếng nằm vật ra ở trên giường, lẩm bẩm: "Ngươi đi ra ngoài, để cho ta suy nghi lại một chút..

Lê Đại An căn răng, giống một một con chó bị thương, từng bước một đi ra ngoài.

Tôn phu nhân hai mắt vô thần, si ngốc nhìn lên. trong lòng một mảng mê loạn.

Trượng phu thứ nhất của nàng, là lệnh của cha mẹ, mai mối mà thành vợ chồng, hai người tuy nói không có cảm tình thâm hậu. Thực sự tương kính như mới. còn sinh ra một cô con gái đáng yêu. Ai ngờ trời không theo người nguyện, Dặc nhi còn nhỏ, trượng phu đã bệnh nặng qua đời, Tôn gia là mở dược phô, không biết cứu sống tính mạng bao nhiêu người, lại cứu không được trượng phu của mình.

Ngay sau đó, phụ thân lựa chọn cho nàng trượng phu thứ hai, Canh Tân.

Hắn vốn là con nhà quan, còn là người đọc sắch có công danh, tuy nói bởi vì phụ thân phạm án bị tước công danh, nhưng so với một con gái thương nhân như nàng, hơn nữa là chồng thứ hai, thì cùng là xứng. Nhưng Canh Tân này phụ thân chức quan bị tước, bản thân công danh bị tước, tựa như khí dương cương của hắn cùng bị tước đi vậy.

Hắn, không phải phu quân của nàng...

Thành thân qua nhiều năm như vậy, hai người thủy chung không có sinh thêm một người còn nào, bất kể là ở bên ngoài hay là ở trong nhà, hắn cho tới hiện tại cùng không có cho nàng cảm giác là một nam nhân chân chính, nàng vốn tưởng rằng mình cả đời cùng chỉ có trông coi nữ nhi, cứ nhàm chán như vậy mà vượt qua, cho đến khi gặp hắn... Dương Văn Hiên phong độ nhẹ nhàng, ăn nói ưu nhã, lại ôn nhu săn sóc, hiếu rõ chuyện giường chiếu.

Tựa như một người sắp chết đuổi đột nhiên bắt được một cọng rơm cứu mạng, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa vậy, nàng không quan tâm tới tất cả mà yêu người nam nhân này. Thân tâm đều bị chỉnh phục, làm cho nàng đã đem con tim giao ở trên thân nam nhân gọi là Dương Húc này, nàng vốn tưởng rằng khổ tận cam lai, lại không nghĩ đến là dẫn sói vào nhà.

Hắn không chỉ mưu đồ tài sản Tôn gia, còn vô sỉ câu

dẫn nữ nhi trẻ người non dạ của nàng, nàng cực kỳ hận. hận không thể giết chết tên khổn kiếp táng tận thiên lương này, thế là nàng bày mưu đặt kế cho Lê Đại Ẩn ra tay diệt trừ hắn. Kết quả, Lê Đại Ẩn lại thất thủ, mà thật là thất thủ sao? Không biết tại sao, trong lòng của nàng không ngờ lại ngóng trông thật sự là Lê Đại Ân không dám ra tay, hoặc là không có đắc thủ...

Nàng hy vọng Dương Húc lương tâm phát hiện, không hề lợi dụng cho Tôn gia mượn tiền để bức hiếp Tôn gia nhượng lại cổ phần, không hề câu dẫn nữ nhi bảo bối sớm đã đinh ngày về nhà chồng của nàng, chỉ cần... chỉ cần hắn chịu ăn năn. nàng nguyện ý tha thứ tất cả những chuyện hắn trước kia đã làm. nhưng nàng hiện tại thậm chí còn không rõ người nam nhân này rốt cuộc có phải là oan gia kia hay không.

Là hắn... hắn là hắn, bằng không, hắn làm sao có thể biết Dặc nhi cùng hắn có tư tình, nếu như không phải hắn. hắn làm sao biết chỗ cùng Dặc nhi hẹn hò?

Bấm móng tay thật sâu vào lòng bàn tay, hắn rốt cuộc vẫn làm cho mình thất vọng, có nên bảo Lê Đại Ẩn lại tiếp tục ra tay đối với hắn không?

Giết, hay không giết?

Lòng giống như một màng lưới, trong có ngàn ngàn gút mắc.

Tôn Tuyết Liên trong lòng thật sự hết sức rối rắm...

***

Hạ Tầm khắc chế bản năng của mình, đem bàn tay của hắn từ trên bộ ngực tròn trịa đàn hồi, vô cùng hấp dẫn kéo ra, đè hai tay của nàng đang lần mò trên người của hắn xuống, nghiêm mặt nói: "Diệu Diệu, ta có lời muốn nói với nàng".

"Chuyện gì?"

Diệu Diệu kinh ngạc mở ra hai mắt, thần sắc mê mẩn dần dần trở nên tỉnh táo.

"Diệu Diệu, những ngày này ta sỡ dì tránh mà không gặp, là vì... ta cảm thấy lệnh tôn đối với quan hệ của chúng ta tựa như đã nối lên lòng nghi ngờ..."

"Hắn?"

Diệu Dặc thần sắc lộ vẻ khinh thường: "Hắn có tư cách gì mà quản thiếp?"

"Ta không phải lo lắng hắn. ta là lo lắng, nêu như hắn nói cho mẹ nàng biết..."

Diệu Dặc biến sắc, quả nhiên có chút lo lắng: "Không thể nào... chúng ta làm việc cận thận như thế, mẹ làm sao mà phát giác?"

"Ta mấy ngày không đi tới nhà của nàng, chỉnh là muốn xem thử cha của nàng có Thực sự phát hiện ra hay không, nàng có phát giác hắn thời gian gần đây có gì khác thường hay không?"

"Không có, thiếp thật không có chú ý qua hắn. nhưng mà hắn lại có thể có cái gì khác thường, còn không phải làm ra bộ dáng, ở trước mặt hạ nhân thì diễu võ dương oai, vừa về tới nhà sau đã như chuột thấy mèo vậy, không có việc gì thì đem mình uống cho say mèm, trừ cái

đó ra thì còn có thể làm gì".

Hạ Tầm hỏi dò: "Hắn có biết võ công không, hoặc là nói kết giao qua nhân vật giang hồ gì không?"

Diệu Dặc nói: "Người họ Canh xuất thân đọc sắch, công phu quyền cước còn không bằng chàng, về phần người giang hồ? Hắn sao có thể quen biết người giang hồ gì, từ trên xuống dưới ai thật xem hắn trở thành chủ nhân Tôn gia? Hắn ở tại Tôn gia chỉ là một phế vật chỉ biết ăn uống mà

thôi. Muốn nói võ công, nhà của chúng ta cùng chỉ có Lê thúc là có một thân võ công tốt".

Hạ Tầm mờ mịt nói: "Lê thúc?"

Diệu Dặc nói: "Đúng vậy, chính là người cà thọt của nhà thiếp đó, chàng đã gặp qua. Hừ, chàng nếu bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa, ta sẽ nói cho Lê thúc, bảo hắn thiến tên vô lại chàng, Lê thúc rất thương thiếp, võ công của hắn rất lợi hại.

Hạ Tầm trong lòng chợt động: "Lê thúc rất lợi hại sao, hắn am hiểu võ công gì?"

"Thiếp làm sao mà biết được, luyện võ cùng không phải chuyện gì hay ho, một võ sư, ở trước mặt thư sinh lão gia còn không phải cúi đầu khom lưng, còn dám mạo phạm sao, thiếp đã thấy hắn luyện võ, nhưng mà chẳng muốn xem".

"Không, nàng không rõ, nàng không có nghe nói mấy ngày nay phủ ta phát sinh qua chuyện gì sao?"

Diệu Dặc ngạc nhiên nói: "Chuyện? Có chuyện gì? A, thiếp nhớ ra rồi, nghe nói nhà của chàng gặp trộm, sau khi bị phát hiện nóng lòng chạy trốn, còn giết một hạ nhân ở trong nhà của chàng?"

Hạ Tầm khẽ giật mình, thầm nghĩ: "Tại sao truyền thành như vậy sao? Chẳng lẽ quan phủ vì tránh ảnh hưởng, cố ý thả ra tiếng gió?"

Nhất thời cùng không thể nghĩ nhiều, Hạ Tầm nhân tiện nói: "Cùng không phải là như thế, cùng không phải nhập phủ đi ùộm, mà là vì giết ta, chết là người hầu thiếp thân của ta, hắn là vì cứu ta mà chết".

Diệu Dặc kinh hô một tiếng, hoa dung thất sắc, ân cần nói: “Vậy người nọ là vì chàng mà tới, chàng chọc phải cừu gia gì mà lại muốn giết chàng?” ^

Hạ Tầm chậm rãi nói: “Ta từng hoài nghi qua một số người, trong đó khả nghi nhất, là ỡ tại nhà của nàng”.

Diệu Dặc kêu lên: “Nhà của thiếp đều là người lương thiện, sao có thể...”

Nàng thanh âm đột nhiên dừng lại, lường lự nói: “Chàng hoài nghi... Lê thúc?”

Hạ Tầm thầm khen một tiếng, gật đầu nói: “Rất có thể là hắn”.

Diệu Dặc mờ mịt nói: “Lê thúc... Tại sao phải giết chàng?”

Hạ Tầm chậm rãi nói: “Ta mới vừa rồi không phải đã nói sao, hoài nghi Canh viên ngoại phát hiện chuyện của chúng ta. Nếu như Canh viên ngoại phát hiện chuyện của chúng ta, lại nói cho mẹ của nàng, vì tránh cho việc này bại lộ làm xấu thanh danh nhà của nàng, bọn họ... có thể bảo Lê thúc một lòng trung thành với Tôn gia của nàng tới giết ta hay không?”

Diệu Dặc sắc mặt tái nhợt. Hạ Tầm ôn nhu nói: “Nàng yên tâm. coi như là bọn họ có làm, xem tại mặt mùi của nàng, ta cùng sẽ không làm gì bọn họ, ta chỉ muốn biết rõ ràng chân tướng thì mới có thể tự bảo vệ mình”.

“Không đâu. không đâu. bọn họ sao có thể..

Diệu Dặc lo lắng bắt lấy hai tay của hắn: “Văn Hiên ca ca, thiếp nên làm như thế nào?”

Hạ Tầm nói: “Ta nghi cần nàng giúp ta chú ý nhất cử nhất động của Lê Đại Ẩn cùng Canh viên ngoại, một người phàm có mưu đồ mưu, thì không khả năng không lộ ra nửa điểm tung tích, nàng lại là người mà bọn họ tuyệt sẽ không hoài nghi, ta muốn nàng giúp ta theo dõi, nếu như phát hiện bất luận cái gì khác thường, nhất định phải kịp thời nói cho ta biết”.

“ừm, cái này thì dễ dàng” Diệu Dặc liên tục không ngừng đáp ứng.

Hạ Tầm khen ngợi cười: “Tốt, chúng ta hiện tại trở về đi thôi, người hầu kia của ta là cao thủ sai người mời đến. không phải hộ viện trong phủ cùa ta. không tiện để cho hắn chờ chực”.

“A...” Diệu Dặc tuy lưu luyến không rời. nhưng chuyện liên quan tới sinh tử của người

yêu, Thực sự không dám giữ lại, chỉ phải lưu luyến không rời theo hắn đi ra ngoài.

Lợi dụng cảm tình của thiếu nữ này đối với Dương Văn Hiên, Hạ Tầm trong lòng cùng có chút không đành lòng. Nhưng không đành lòng thì không đành lòng, nên làm như thế nào, hắn vẫn tuân theo lý trí mà đi làm.

Hạng Võ trọng tình nghĩa, Lưu Bang được dân tâm. Có lòng dạ đàn bà, mà không có quyết đoán của trượng phu. thì không phải đại trượng phu!

Thiếu Tôn gia, là Dương Văn Hiên, mà tính mạng bị uy hiếp, là Hạ Tầm hắn. Dương Húc làm chuyện xấu, hắn nguyện tận khả năng hắn có đi thu thập, Dương Húc thiếu người, hắn nguyện ý tận khả năng đi giúp. Nhưng mà. bảo hắn dùng mệnh đi trả, thì không được!

Trên đời này, còn không có người đáng giá hắn dùng mạng để báo đáp, sau này có thế hay không thì hắn không biết, hắn hy vọng sẽ có, nếu như một người thứ quý giá nhất chỉ có tính mạng của mình, như vậy đó cùng là chuyện chuyện rất đáng buồn...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Dự Mưu Giết Người

Chương 33: Dự mưu giết người

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm đi ra Tàm Thần điện, đi đến trước Quan Đế điện, chỉ thấy Bành Tử Kỳ đang ngồi ỡ dưới một gốc tùng, đang nhắm mắt dường thần.

Hạ Tầm cười nói: "Đã phiền công tử chờ đợi, chúng ta đi thôi".

Bành Tử Kỳ mở hai mắt ra, có chút kinh ngạc: "Nói xong rồi sao?"

Hạ Tầm nói: "Không sai. chúng ta trở về. Công tử theo ta đi nhiều nơi. một ngày cùng mệt nhọc, sau khi trở về Dương mỗ sẽ thiết yến tạ ơn có được không? Công tử là người tập võ, tửu lượng nhất định không tệ".

"Không cần!"

Bành Tử Kỳ nhàn nhạt nói: "Ngươi nếu như thích ăn uống, thì cứ ăn uống là được, ta cùng không thích rượu, khẩu vị cùng Tiểu Địch cô nương có bảy tám phần tương tự, chỉ thích một số món ăn nhẹ".

Hạ Tầm cười rộ lên: "Nói đến Tiểu Địch, công tử đối với nàng tựa như rất có hảo cảm. Tiểu Địch là nha đầu thiếp thân của ta, nhưng ta vẫn đối đãi với nàng giống như muội tử. Công tử nếu thật sự đối với Tiểu Địch có hảo cảm mà nói. Dương mỗ cùng nguyện tác thành".

Bành Tử Kỳ trên mặt lộ ra chút ý tứ hàm xúc buồn cười, giảo hoạt nói: "Ta xác Thực rất

yêu mến Tiêu Địch cô nương, công tử cam lòng cho Bỏ ra thứ yêu thích sao?"

Hạ Tầm nói: "Ngươi nếu muốn ta đem nàng trở thành mỹ tỳ mà tặng, đó là tuyệt đối không thể, ta nói là cưới hỏi đàng hoàng. Ngươi nếu có thế lấy được trái tim của Tiểu Địch nhà ta, ta sẽ nhận làm nàng làm nghĩa muội, tặng một phần đồ cưới trọng hậu, đem nàng phong quang gả tới nhà cùa ngươi".

Bành Tử Kỳ trong mắt vẻ cười càng đậm: "Thật sao?"

"Quân tử nhất ngôn". '

"Khoái mã nan truy!"

"Ha ha ha ha.. Hai người đồng thanh cười ha hả.

Hai người mỗi người đều có mục đích riêng đạt được, lại là vài tiếng cười gian...

Hạ Tầm thật ra cùng không thích rượu, không có người cùng hắn uống, đêm nay tất nhiên vẫn ăn cơm. có cơm có canh, ăn no là xong việc.

Sáng sớm hôm sau, Vương chường quỹ tác phường Dương gia đã đích thân đăng môn. Ông chủ đã giao phó ai mà không quan tâm? Hạ Tầm vừa đi, tác phường lập tức điều thép tốt nhất, đun nóng kéo tơ, dựa theo yêu cầu của Hạ Tầm mà chế tác ra dây úiép, đến buổi chiều, năm sợi dây úiép đài hơn trượng đã chế tác lioàn thành, chỉ là sắc trời đã tối, không tiện đăng môn quấy rầy ông chủ, cho nên trời vừa sáng, Vương chưởng quỹ đã đến giao đồ.

Năm sợi đây thép tinh tế sáng long lanh quấn ở trên một cái trục, Hạ Tầm từ trong tay Vương chường quỳ tiếp nhận, kéo ra một đoạn dây úiép, thư thư độ mềm và dai, nhất thời khen ngợi không thôi. Vương chưởng quỳ được ông chủ khen, xương cốt đều nhẹ hơn vài phần, lúc đi bước chân nhẹ nhàng, lâng lâng dường như mới từ trong động phòng chui ra vậy.

Tiễn Vương chường quỹ đi, Hạ Tầm trở lại thư phòng, kéo ra một đoạn đây úiép, quấn ở trên một món đồ nhỏ, ước lượng rồi đưa vào trong tay áo, bốn sợi còn lại thì Bỏ vào trong hộc dưới bàn khóa lại, sau đó ngồi ở trên ghế, hơi khép hai mất, giống như dường thần, âm thầm tự suy nghĩ: "Thời gian, địa điểm, công cụ, còn thiếu cái gì?"

Ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ lên bàn, phát ra tiếng vang trầm thấp như tiếng trống, chợt ngón tay dừng lại, động tác gõ trở nên úiong thả: "À... còn khuyết điểm, chưa thể hoàn mỳ, vân còn

sơ hở đề người bắt lấy khuyết điểm...”

Hắn đứng lên, đi ra ngoài.

Trong sân. Tiểu Địch đang hào hứng bừng bừng theo Bành Tử Kỳ học võ, Hạ Tầm đứng ở hành lang nhìn xuống trong chốc lát, dùng bản lãnh “tùy theo tài năng tới đâu mà dạy” của Bành Tử Kỳ cùng nhăn lực của Hạ Tầm. hắn cho rằng Tiểu Địch nếu như chịu được khổ, kiên trì không ngừng luyện mấy năm mà nói, nàng có tiềm lực trở thành một “cao thủ võ thuật”.

Bành Tử Kỳ thấy được Hạ Tầm, chỉnh sửa lại một động tác Tiếu Địch, rồi xoay người đi đến hành lang: “Muốn đi ra ngoài sao?”

“Không, hôm nay không đi đâu cả, ngươi cùng Tiểu Địch luyện võ đi. ta ở trong sân bốn phía đi một chút”.

Hạ Tầm đi tới hậu hoa viên, phân phó tất cả mọi người không được tiến vào hoa viên, một mình ở đó không biết làm chuyện gì. Bành Tử Kỳ cùng Tiêu Địch khi chạy đến, bị gia đinh ngăn trở, hai người từ xa nhìn lại, thì thấy Hạ Tầm một mình bước chậm ở trong hoa và cây cảnh, hết nhìn trời lại nhìn đất. đi chợt nhanh chợt chậm, đi lại hơn nữa ngày, mới thản nhiên trơ về.

Tiểu Địch hiếu kỳ hỏi thăm: “Thiếu gia, người đang làm cái gì vậy?”

Bành Tử Kỳ cùng rất tò mò, chẳng qua là ngại mở miệng tìm hỏi, thế nhưng vẫn nhướng tai cấn thận nghe, Hạ Tầm thản nhiên đáp: “Thiếu gia đang làm thơ”.

“Oa! Thiếu gia cùng đã lâu không làm thơ, vậy người làm đến đâu rồi?”

Hạ Tầm sờ sờ mùi nói: “Ổ, làm ra ba câu nửa.

Tiểu Địch hứng trí trùng trùng nói: “Đọc nghe một chút đi” Tiểu Địch cùng không phải mắt nù. tuy đọc sắch không nhiều lắm. nhưng mà từ nhỏ đi theo thiếu gia cùng nhau đi học, chữ vẫn nhận biết.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Lão viễn hoàn bội hường đinh đương, nhất song giai nhân đáo hậu đường, kì tại kim liên tam thốn tiếu.

Hạ Tầm cười ha hả từ các bên người nàng đi ra, Bành Tử Kỳ không hiểu chuyện gì nói:

“Hắn đang nói cái gì vậy?”

Tiểu Địch cúi đầu nhìn hai chân của mình nói: “Thiếu gia hình như là nói chúng ta chân lớn, kỳ quái, một đôi giai nhân, huynh cùng không phải nữ nhân...”

Sáng sớm hôm sau, Dương gia lại có khách tới úiăm, người tới là Phùng Kiêm Giáo. Hạ Tầm đưa Phùng Kiêm Giáo đón vào thư phòng nhỏ, hai người ở trong phòng hàn huyên hơn một canh giờ, Hạ Tầm mới đứng đậy tiễn khách. Vừa tiễn Phùng Kiếm Giáo đi, liền lập tức thu xếp đi đến Tề vương phủ.

Bành Tử Kỳ phát hiện vị Dương đại thiếu gia này cùng Tề vương phủ quả thật có quan hệ không giống bình thường, lúc này đây Hạ Tầm đi là cửa hông vương phủ, gõ cửa hông, Hạ Tầm cùng thị vệ vương phủ mỡ cửa nói nhỏ vài câu. chỉ một lúc sau đã thấy thừa phụng thái giám đã gặp qua vào ngày úiọ yến đích thân ra đón. Cửa phủ mở ra, lại cho xe của bọn họ đi vào vương phủ.

Bành Tử Kỳ đây là lần đầu đến tới nơi như vương phủ, trước kia nàng ngay cả Tri Phủ nha môn cùng chưa từng đi qua. chỉ là mặc dù vào vương phủ, nàng cùng chỉ có thể đợi ỡ tại hành lang thật dài, chỉ có thể nhìn thấy thành cung cao cao cùng một đường lên hẹp dài mà thôi.

Hạ Tầm cùng Thư công công đi đến gặp Vương gia. Nơi Tề vương triệu kiến hắn vẫn là An Thiện đường. Vào đại điện, Thư công công hướng về phía hắn khoát tay áo ra hiệu, Hạ Tầm gật gật đầu, hiếu ý đứng tại chỗ, Thư công công liền rón ra rón rén đi về phía sau tấm bình phong.

Hạ Tầm nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe một thanh âm trong sáng nói: “Chí đạo chỉ tinh, yểu yếu minh minh, chí đạo chỉ cực, hôn hôn mặc mặc. Vô úiị vô thính, bão thần dì tình, hình tương tự chính. Tất tình tất thanh, vô lao nhữ hình, vô diêu nhữ tinh, nãi khả dĩ trường sinh. Mục vô sở kiến, nhì vô sở văn, tâm vô sở tri, nhữ thần tương thủ hình, hình nài trường sinh”.

Ngay sau đó chợt nghe Tề vương nói: “Ta thống trị phiên quốc, sự vụ phức tạp, lại thường cần lình quân tình quân, giết chóc không tính, chính là ở trong cung đình này, cùng là phi tần đông đảo, thanh tình vô vi mà đạt trường sinh sợ là làm không được, đạo trưởng còn có tiên gia pháp môn nào kliác không?”

Thanh âm trong sáng kia nói: “Như thế, thì chỉ có luyện đan một đường. Đan đạo có thượng trung hạ tam thừa, khó dễ khác nhau, tất cả đều có điệu dụng, không biết quốc chủ

muốn học môn nào?”

Bành Tử Kỳ mặt cau lại không nói gì.

Tề vương vội hỏi nói: “Không biết luyện đan này thượng trung hạ ba đường, lại có môn đạo gì?”

Đạo nhân nói: “Người hạ thừa, lấy thân tâm làm đinh lô, tình khí làm dược vật... đây là phương pháp an lành lâu dài. Người trung thừa dùng càn khôn làm đinh khí. khảm ly làm thủy hòa... phương pháp này là để dưỡng mệnh. Thượng thừa là dùng thiên địa làm đinh lô, nhật nguyệt làm thủy hòa, âm dương làm hóa cơ, duyên hống ngân sa thố (chì thủy ngân bạc cát đất) làm ngũ hành... đây là đạo thượng thừa kéo dài sinh cơ, có thể chứng tiên quả.

Trong ba cái, trung thừa hạ thừa đều cần tĩnh tọa dưỡng khí, thu nạp tình hoa thiên địa, đối với người thường mà nói đây là dễ dàng làm được nhất, chỉ cần nhiều năm tu luyện, dốc lòng thiên đạo, đều có ngày thành công. Còn thượng thừa đan đạo cần có ngũ hành chỉ bảo, luyện chế tiên đan sử dụng, cái này hiệu quả lớn nhất, một khi thành công có thể có tác dụng ngay, tự nhiên có mệnh, hình thần đều diệu, cùng đạo hợp chân. Không cần năm này úiáng nọ, ngày ngày tiềm tu, nhưng mà đối với người bình thường mà nói, ngược lại là khó khăn nhất”.

Tề vương nín hơi nghe, gấp rút hỏi: “Phương pháp này nghe ra thì dễ đàng nhất, vì sao ngược lại là khó khăn nhất?”

Đạo nhân ha hả cười nói: “Bởi vì phương pháp này cần người phục đan căn cốt thượng thừa, có tiềm chất tiên gia; Mà vật luyện đan sử dụng càng cần thiên tài địa bảo, nhân gian hãn hữu, người thường nào có bực tài lực này để cung cấp luyện đan”.

Hạ Tầm nghe được trong lòng cười thầm: “Nói đi nói lại, cuối cùng cùng chỉ là rơi vào một chữ tiền mà thôi, buồn cười những hậu duệ quý tộc hoàng gia này, phượng tử long tôn, không cái gì không có, không gì làm không được, chỉ có duy nhất sinh tử là cùng bá tánh bình dân chung một kết cuộc, cùng muốn bị những thần côn này lừa dối. Đến lúc đó lấy chút ít chì thủy ngân độc vật cho ngươi ăn vào, khiến cho ngươi phiêu phiêu như lên tiên, thần kinh tê dại. cuối cùng đi đời nhà ma là xong việc”.

Tề vương nghe xong quả nhiên mừng rờ: “Cái gì thiên tài địa bảo, chỉ cần trên đời có vật ấy, ta cùng có thể tìm được, đây không phải vấn đề, chỉ là không biết, ta có căn cốt tu tiên trường sinh không?”

Đạo nhân nói: "Quốc chủ điện hạ chỉnh là con trai chân long, căn cốt tự nhiên là thượng thừa, nếu có thể không tiếc tiền tài, gom góp thiên tài địa bảo, để cho bần đạo luyện chế thành đan, ngày uống một hoàn, đợi chuyến hóa phàm chất, tất nhiên vù hóa thành tiên, trường sinh bất lão".

Tề vương cười to: "Như thế rất tốt, rất tốt, ha ha ha ha, vậy dựa vào đạo trưởng, đạo trưởng cần những thứ gì, chỉ cần nói ra, ta đều đáp ứng, chỉ mong tiên đan sớm luyện thành".

Hai người trong phòng lại nói chuyện một phen, đạo nhân kia cáo từ đi ra, Hạ Tầm hậu ở bên ngoài, vừa đúng chạm mặt đạo nhân kia, chỉ thấy đạo này người tuổi chừng năm mươi, dung mạo thanh tud. hai mắt sáng ngời, khí độ nhã nhặn. Đầu đội đạo cân vải xanh, mặc một đạo bào mộc mạc, chân mang giày cò, eo buộc đai vàng, tay cầm quạt lông, phiêu nhiên mà ra.

Trông thấy Hạ Tầm. đạo nhân này mắt cùng không liếc ngang, thẳng đi ra ngoài, quả nhiên là có khí phái con nhà đạo.

Hạ Tầm khẽ lắc đầu, tiếp đó nhập điện, thì thấy Tề vương đang hưng phấn đứng ở đó, Hạ Tầm vội vàng quỳ xuống bái kiến. Tề vương hôm nay tính tình vô cùng tốt, cười cở mở ngăn hắn lại hỏi: "Bôn vương muốn ngươi làm việc, đã có kết quả gì chưa?"

Hạ Tầm kính cần nói: "Vâng, môn hạ đã tìm được rồi một vị buôn bán rất có môn lộ, hiện tại đang ở huyện Dương Cốc, môn hạ mấy ngày nay đã đến cùng hắn gặp gỡ" t ý

"Tốt. càng nhanh càng tốt".

Hạ Tầm nói: "Vâng, nhưng mà môn hạ tuy thông qua vài bằng hữu cùng người này nối quan hệ, nhưng mà lập tức làm ăn một mối hàng lớn như vậy, chỉ sợ đối phương đối với thành ý cùng năng lực của môn họ sẽ có chỗ hoài nghi. Vương gia nóng lòng có tiền, môn hạ nếu như tiến hành theo trình tự, đó là kéo dài không nối, bởi vậy... môn hạ cần Vương gia ban cho một tín vật, để cho người nọ tin tưởng môn hộ có đầy đủ tiền vốn làm ăn với hắn, tin tưởng môn hạ có thể trở thành khách hàng mà hắn tin cậy..."

Tề vương ngẩn ra cười nói: "Thì ra là thế, cần gì phải rắc rối như vậy, Tiểu Thư tử, lấy một tấm cung bài của vương phủ ta cho hắn. lấy loại tượng nha (ngà voi)".

"Vâng, Vương gia" Thư công công vội vàng lình mệnh lui ra, chỉ chốc lát sau liền đem

một cái yêu trở về. Trên tấm tượng nha yêu bài này điêu khắc ngọa hổ vân văn, chính giữa đục lỗ xò dây lụa, phía dưới là năm chữ "Tề vương phủ cung vệ" lớn, mặt sau thì khắc: "Phàm quan quân thủ vệ mang theo bài này, người không bài theo luật luận tội. người mượn cùng cho mượn đều bị tội".

Yêu bài nặng trịch vừa vào tay, Hạ Tầm trong lòng đã nhẹ hẳn đi: "Đại sự thành rồi!"

Rời Tề vương phủ. đi đến nửa đường, chợt nghe ven đường tiếng người ầm ì, Hạ Tầm từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài xem xét, chỉ thấy một đám thị vệ vương phủ cùng phục sức hoạn quan, đang mang theo một thùng nước sơn. trong tay cần chối quét, nơi đi qua trên tường liền lưu lại một đạo màu đỏ chói mất, mấy vị phú thân viên ngoại quần áo ngăn nắp dẫn theo sự tức giận theo sát ở phía sau. lớn tiếng hét lên: "Nhà của ta ở đây đã mấy chục năm, nói lấy là lấy sao?"

"ít nói nhảm đi. Hoàng Thượng ý chỉ đã ân chuẩn Vương gia chọn nơi xây dựng lại vương phủ, Vương gia đã chọn trúng mảnh đất này, phàm là nơi bị chúng ta khoanh vùng, đều phải phá Bỏ và dời đi nơi khác, không được chậm trễ".

"Công công, công công dừng bước, quân gia, vị quân gia này... xin ngài thương xót..."

"Đừng đuổi theo, nói với chúng ta cùng vô dụng, đi tới chỗ Công Chính đại nhân của chúng ta mà nói. có lẽ đại nhân còn có thể lười mở một mặt..."

Người phía trước đi, người phía sau đuổi, náo nhiệt ồn ào, Hạ Tầm xe một đường đi qua, Bành Tử Kỳ nghe rõ đại khái, không khỏi tức giận nói: "Biện pháp này chẳng phải là biến tướng của đổi tiền sao? Đường đường Tề vương, tại sao lại... tại sao lại... Không đúng, một vị Vương gia suốt ngày ở trong nhà, làm sao có thế nghi ra biện pháp như vậy, đây nhất định là một kẻ thiếu đạo đức nào đó cấp cho Vương gia chủ ý tốn hại này, cùng kliôna sợ sinh con không... hừ!"

Tuy nói xuất thân gia đình hào bá, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhi, có mấy lời nàng mặc dù nghe được, cùng không thể không biết xấu hổ nói ra miệng.

Hạ Tầm một hồi chột dạ, vội giả trang làm ra một bộ dáng lòng đầy căm phẫn, phụ họa nàng công khai lên án một phen kẻ nào đó thiếu đạo đức, sinh con không...

Tiểu tử này sau đó rụt đầu lại. ngầm thở dài: "Trên có Vương gia như vậy, huynh đệ cùng

không có biện pháp, gài các người là Phùng Tống kỳ, không phải là ta, huynh đệ ta cùng chỉ là kẻ đưa lời mà thôi, a di đà Phật, tội quá tội quá...”

Trở lại trong phủ. Hạ Tầm lập tức đem chính mình nhốt vào thư phòng, lấy ra cuộn dây ứiép, năm sợi dây thép cuốn lại chỉnh tề, Hạ Tầm đem tượng nha yêu cùng đặt ở cùng một chỗ, dùng một tấm khăn lớn gói kỳ, một lần nữa Bỏ vào ngăn kéo khóa lại, rồi hướng về phía ngoài cửa kêu lên: “Người đâu, mời Tiếu thúc tới một chuyến”.

Tiếu Quản sự đến, khi Tiếu Quản sự đi ra thì người trong phủ đều biết một tin tức: Thiếu gia lại muốn rời đi. lúc này đây thiếu gia muốn đi huyện Dương Cốc, gặp một bạn làm ăn, qua lại ước chừng thời gian một ứiáng.

“Ngươi phải rời Thanh châu?” Bành Tử Kỳ đuổi tới thư phòng, nói với Hạ Tầm.

“Đúng, là đi huyện Dương Cốc một chuyến”.

Bành Tử Kỳ nhíu nhíu mày, nàng vốn tưởng rằng ở tại trong thành Thanh châu bảo vệ hắn ba ứiáng là được rồi, không ngỡ còn phải cùng hắn vào Nam ra Bắc, cô nam quả nữ, thật sự không quá thuận tiện.

“Đi nơi nào?”.

“Huyện Dương Cốc”.

“Chừng một ứiáng”.

Bành Tử Kỳ chân mày cau lại: “Khi nào thì xuất phát?”

Hạ Tầm nói: “Hôm nay là đầu tháng? Sáng sớm ngày mai. chúng ta lên đường, thế nào, có vấn đề gì sao?”

Bành Tử Kỳ rất muốn hỏi một chút hắn ngày hôm qua làm bài thơ là có ý gì, có phải là đã nhìn phá thân phận của mình, nếu như đúng, nàng sẽ dùng chân to theo như lời tiểu tử muốn ăn đòn kia mà lưu lại trên người hắn vài cái dấu giày. Nhưng mà vừa nhìn thấy nụ cười ý vị sâu xa ở trên mặt Hạ Tầm, nàng có tức cùng không có chỗ đánh. Thế là, nàng dứt khoát, kiên quyết, quả quyết quay người lại, ườn ngực, ngẩng đầu, như một con khổng tước kiêu ngạo đi ra ngoài.

Sau lưng, truyền đến tiếng cười nhẹ đáng giận của hắn...

“Chừng bao lâu? ’

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Mập Mờ Trong Mưa

Chương 34: Mập mờ trong mưa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Chủ nhân Dương gia thường xuyên đi ra bên ngoài, hạ nhản trong phủ đã sớm thành thói quen. Tiêu Địch sáng sớm đã dậy. rửa mặt chuản bị đồ cho thiếu gia. chuản bị quần áo cùng các loại dụng cụ đường đi. chứa tràn đầy một cái bao lớn. cuối cùng ở trong túi áo hắn nhét một xấp tiền, cận thận săn sóc. như một tiêu thê tử ôn nhu. bộ dáng lách chách thường ngày hoàn toàn không thấy.

Bành Tử KỲ cũng chuẩn bị cho mình, nàng là nữ giả nam trang, vật dụng có chút nữ tính không nên đê người khác trông thấv. cho nên chỉ có thể tự mình ra tay. tự lực cánh sinh, cũng chứa đầv một bao lớn. gọi người đưa ra cột lên trên lưng ngựa, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng. Hạ Tầm cùng Bành Tử KỲ liền cáo biệt người nhà, ra khỏi cửa phủ.

Xưa nay Dương Văn Hiên đi ra ngoài, đều chỉ dẫn một người hầu. lúc này đây cũng không ngoại lệ. chỉ có điều Dương Văn Hiên trước kia dẫn theo là Trương Thặp Tam. lúc nàv đây là Hạ Tằm dẫn theo Bành Tử Kỳ. Hai người rời phủ đệ. đi một chuyến tới Tri Phủ nha môn trước. Hạ Tâm sau khi gặp Phùng Tông kỳ. chỉ nói Vương gia nóng lòng thu gom của cải. muốn hắn lập tức liên lạc với nguồn cung cấp hàng, về phần kế khai thác mò vàng thì chờ hắn trở về sẽ dâng lên.

Phùng Tổng kỳ tính toán hành trình, qua lại nhiều nhất thời gian một tháng, liền gặt đầu. lại dặn dò: ‘‘Ngươi cứ đi. người mà ta cho ngươi biết, bồn quan cũng không có cùng hắn có quan hệ. nhưng mà nơi phát ra tin tức tuyệt đối chuân xác. ngươi sau khi tìm được hắiỊ chỉ cần theo

như phương pháp ta nói cùng hắn bắt liên lạc. hắn sẽ bắt tay giúp ngươi liên lạc nguồn cung cấp hàng".

VỊ thương nhân ờ huyện Dương Cốc kia, Hạ Tầm đã nhận định tất nhiên cũng là người trong cẩm V vệ. một tổ chức gián điệp khổng lồ mà nghiêm mật như vậy. các bí điệp cũng không có liên lạc ngang hàng, đối với nhau không biết chút nào. đó là chuyện đương nhiên, cho nên hắn cũng không cho rằng Phùng Tồng kỳ đối với hắn có chỗ giấu diếm. Lặp tức thuận miệng đáp ứng một tiếng nói: "Vâng, tiêu nhân rồ ràng. Bành công tử còn đang ờ bên ngoài, tiêu nhân không tiện ờ lâu. lúc này cáo từ".

Phùng Tây Huy trên mặt có chút lộ ra vẻ cổ quái: "Tiểu tử này cùng vị Bành cô nương kia sớm chiều ờ chung, lại còn không thấy ra đối phương là nữ giả nam trang sao?" Trong miệng lại nói: "Tốt, tuy nói Bành công tử võ nghệ rất cao. nhưng mà một đường vẫn cận thận là trên hết Ngươi yên tâm. phía quan phủ cũng không có buông lòng, bộ đầu ba ban sáu phòng, đều đang truy bắt hung thủ".

Hạ Tầm đáp ứng. do Phùng Tây Huy đích thân tiễn ra phủ nha. cùng Bành Tử KỲ lên ngựa ra roi mà đi.

"Người mà ngươi muốn gặp tên gọi là gì. là làm ăn cái gì. có thể để cho Dương công tử ngươi không chối từ đường xa mà đến. xem ra cuộc làm ăn này lợi nhận rất lớn".

Hai người rời Thanh châu một đường đi về phía tây; đi được vài ngày. Mấy ngày qua. hai người cùng chỗ lảu ngày, cảm giác chán ghét dần dần qua đi. đường đi buồn chán. Bành Tử KỲ cũng chủ động cùng hắn nói chuyện phiếm.

"Người kia..."

Hạ Tầm trên mặt lộ ra vẻ cổ quái: "Người kia làm ăn rất tạp. ờ tại huyện Dương Cốc rất có năng lực. hắn gọi là... Tây Môn Khánh..

Lần đầu tiên nghe Phùng Tây Huy nói ra người muốn hắn liên lạc. Hạ Tầm đã bị dọa cho nhảv dựng, lúc ấy gắng gượng bảo trì trển định, mới không có ở trước mặt Phùng Tây Huy lộ ra vẻ khác thường. Tây Môn KháĩứỊ hơn nữa là thương nhản huyện Dương Cốc. cái này trùng hợp cũng quá lớn? vẫn nói Thi Nại Am Thi đại gia lười biếng, viết "Thủy Hử truyện" cũng tiện tav đem một số nhân vật tạp nhạp nhét vào trong truyện? Nói không chừng thật đúng là có người như ở trong truyện, dường như Thi Nại Am cũng là người Nguyên mạt Minh sơ.

Đã có Tây Môn khánh không biết có thể có Phan Kim Liên. Vũ đại lang cùng LÝ Bình Nhi hay không... ha ha, lân này xuất hành thật làm cho người ta rất chờ mong.

Bành Tử Kỳ thấy hắn không nói cùng với Tây Môn khánh họp tác làm ăn cái gì. cũng không có hỏi tới nữa, người làm ăn lớn rất ít mọi chuyện đều theo khuôn phép cũ. Ịàm việc lộ ra chút bí ân cũng là bình thường, nàng nhưng không có phát giác, dĩ văng chỉ cân Hạ Tâm hơi lộ cổ quái, hơi có vẻ do dự. nàng sẽ lập tức nậhĩ đến phương diện nữ nhân, nhưng từ khi nàng đi theo bên người Hạ Tầm, cũng không thây qua hãn ở phương diện này từng có bât luận hành vi gì không thể chấp nhận nổi. cảm giác đối vói hắn trong bất tri bất giác đã có chuyển biến.

Nàng ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, lúc này đã là tối. sắc trời âm trầm, mây đen nhưmực, không khí cũng ẩm ướt nặng nề, xem ra sẽ có mưa to, nhận tiện nói: “Đi nhanh một chút, không cần phải chừa mã lực. xem bộ dạng như vậy. trời muôn mưa lớn đó”.

Hạ Tầm nhìn sắc trời một cái, liền cũng vung roi đẩy nhanh tốc độ. hai người đuổi theo nhau, vừa mói vào huyện thành Bồ Đài, thì mưa to đã tầm tã roi xuống. hai người bất đắc dĩ chỉ có thể ỡ dưới mái hiên nhà dân tránh mưa.

Mỡ ra túi đồ ra xem, trong túi của Hạ Tầm có một cái ộ. mà Bành Tử Kỳ kinh nghiệm ra khỏi nhà ít đến thương cảm. căn bán không có chuân bị đô che mưa. Gió thôi mưa bụi, tà tà thổi vào. nếu bung dù, ở trong dạng mưa to này nhắm chừng không bao xa là đã ướt hết người, Hạ Tầm vẻ mặt đau kho nói: “Xem tình hình này, thì không dừng một chút thì không được rồi”.

Bành Tử Kỳ tức giận nói: “Còn phái nói nữa, làm sao bây giờ?”

“ ‘ 1 * ‘ã " ' “ _" _"

Hạ Tâm cười khổ nội: “Còn có thể làm gì bây giờ, ngươi trông ngựa, ta đi tìm khách

điếm, tìm được khách điếm thì mượn áo tơi đến đón ngươi”.

Bành Tử Kỳ nói: “Mưa to mênh mông, không người hỏi đường, sắc trời đã trễ như vậy. ngươi muốn đi tói đâu để tìm khách điếm”.

Hạ Tầm mỡ hai tay ra, bất đắc đĩ nói: “Vậy ngươi có cao kiến gì. ngựa có thể đứng ngủ, không lẽ hai chúng ta ờ dưới mái hiên cùng qua đêm sao?”

Bành Tử Kỳ trợn mắt nhìn, lầm bầm nói: “Ai mà ở cùng với ngươi?”

Nàng quay người lại. liền gõ cửa phòng, mỡ cửa là một lão đầu tù. tai có chút lãng, bèn ngoài mưa to mưa tầm tã. lão đầu tử che vành tai nghe Bành Tử Kỳ lớn tiếng nói hồi lâu, mói toét ra cái miệng đã rụng gần hết răng cười, lớn tiếng nói: “À à à. có chỗ; có chỗ; con ta cùng vợ về nhà mẹ ròi. trong nhà chỉ còn có một minh lão thôi”.

Bành Tử Kỳ đắc V liếc mắt nhìn Hạ Tầm. đối với lão đầu nhi lớn tiếng nói: “Lão nhân gia. hai người chúng ta muốn ỡ tại nhà của lão tá túc một đêm. có thể không? ’’

Lão đầu nhi nin rẩv nói: “À à. mưa lớn như vậv, ta thấv hai người cũng không còn chỗ để đi. Muốn ớ tại nhà của ta tá túc một đêm. được, được! Nhưng mà chỉ có một gian phòng, có được không?”

“Cái này.. ."Bành TửKỳ có chút đo dự. Hạ Tầm lập tức tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Được! Được, đa tạ lão nhân gia”.

Bành Tử Kỳ hung hãng trừng mắt nhìn hẳn, rồi lại tìm không thấv lý đo phù họp để từ chối, chỉ có thể tóc giận đứng ở một bên.

“À. tốt tốt tốt, hai vị tiểu ca vào đi” Lão hán nói lời khách khí nhưng lại đứng ớ cửa ra vào. trên mặt mang theo nụ cười thần bí khó lường, giống nhau nụ cười của Mona Lisa vậy. Hạ Tâm có chút không hiêu, Bành Tử Kỳ ở một bên hung dữ nói: “Đưa tiên!”

Hạ Tầm bừng tinh đại ngộ. vội vàng từ trong túi áo rút ra một tờ tiền, đang muốn phân biệt con số. Bảnh Tử K. V đã một nhát đoạt lâv. nhét vào trong tav lão hán. sau đó giống như trả thù mà liếc nhìn hắn. khiến cho Hạ Tầm dờ khóc dờ cười. Lão hán mừng rỡ. vội vàng lách mình đưa bọn họ vào trong nhà, lão hán tiến đến ngọn đèn trên bàn mà nhìn cho rõ tờ tiên giấy, khi xoay người lại. khuôn mặt đã từ nụ cười Mona Lisa của Leonardo da vinci biến thảnh Hoa hướng dương của Van Gogh. cười đên vô cùng sáng lạn.

“Ha ha. ha ha. hai vị tiểu ca. trong chốc lát lão hán sẽ dọn đẹp gian phòng cho các người, trong nhà hiện có chút đồ ăĩỊ cũng hâm nóng cho các vị. Nhưng mà... lão hán ta là người có bổn phậĩỊ cũng không dám thu nhản vật có lai lịch không rõ ràng, các người iấy ra tịch chứng đê xem qua một chút..

Bành Tử KỲ móc ra giấy đi đường do tuần kiểm cấp cho nàng. Hạ Tằm thì lấy ra chứng

minh thân phặn tú tài do học chính ban phát, tú tài công danh không phải vĩnh cừu không thav đôi. người khảo trúng tú tài mỗi ba năm lại khảo một lằn. người khảo không tốt nhất sẽ mất đi tú tài công daiứụ mà Dương Văn Hiên vừa mới khảo trúng tú tài một năm. giấy chứng nhận nàv tự nhiên là có hiệu lực. Có thân phận tú tài này. theo như luật pháp Đại Minh, có thể tự do tự tại dạo quanh thiên hạ, cũng không cằn tuần kiểm các nơi kiểm tra.

Lão hán tại dưới đèn nghiệm qua giấy chứng nhận giấy thông hành có quan ắạ rồi trả lại cho bọn họ. nhiệt tình nói: “Ái dà. vị này là thư sinh lão gia. thất kính thất kính, thư sinh lão gia có thể tá túc nhà của ta. đó là đại phúc khí của tiêu lão nhân".

Lão nhân dùng tay áo lau cái ghế. ân cằn nói: “Thư sinh lão gia. ngài ngồi, vị tiểu ca kia, tường góc có một ghế. nghỉ ngơi một chút đi” Nói xong lại chuyển sang Hạ Tầm* ân cần nói: “Tiêu lão nhân gia vừa rôi có chuyện vui. con của ta mới thành thân ba ngày, hôm nay cùng vợ hồi môn, vừa vặn gian phòng trống. Lão hán đi đem phòng của vợ chồng bọn họ dọn dẹp một chút, đôi chăn nệm mới cho các người...”

Lão hán vẻn màn cửa đi vào phòng bên phảỊ Hạ Tằm chà xát bản tay. ngồi xuống ờ bên bàn. nhìn thấv Bành Tử Kỳ ngồi ờ góc tường, cười mỉm nói: “Ai dà. gian phòng chú rể tân nương, cái này vừa vặn rất tốt. cũng có thể dính một chút hi khí”.

Bành Tử KỲ liếc mắt nhìn hắn. khinh thường hừ một tiếng, thầm nghĩ: “Muốn cùng bổn cô nương cùng phòng, cứ mơ đi. chúng ta chờ xem. hừ!”

Hạ Tầm cũng không nhìn nữa. tự mình châm chén trà nguộỊ chậm rãi uống. Bành Tử KỲ tức giận đứng dậv. lại đi ra cửa. đem ngựa buộc lại ờ tại hành lang, lại đi cời bao đồ cùng vên ngựa. Hạ Tằm thấy vậy vỗ trán một cái. vội vàng cũng đi ra ngoài cùng nàng buộc ngựa. Bành Tử Kỳ có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn không ngỡ vị đại thiếu gia này lại còn chịu ra tav làm loại việc vặt này. Những người đọc sắch có công đanh kia nàng đã được chứng kiến, nguyên một đám chỉ điểm giang sơn cao đàm khoát luận, dùng thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, thật là muốn bọn họ động tay làm một chút chuyện, thì giống như vô cùng nhục nhà vậy, Dương Húc này ngược lại là một ngoại tộc.

Hai người cời bao đồ xuống ôm vào trong phòng, rồi đem hai cỗ yên ngựa xuống, đưa vào phía sau cửa chính. Bàĩih Tử KỲ lại từ trong bọc đồ iấy ra chút ít đậu đã được chà nát để cho ngựa ăĩỊ bên này vừa xong việc, lão hán cũng đem phòng của con thu thập xong, đi tới cười tủm tim nói: “Lão hán đi hâm nóng đồ ăn cho cho các người, trong nhà có sẵn. hai vị cứ cùng

ăn một miếng... ”

Đêm đã khuya, mưa vẫn rơi.

Lão hán trở về phòng. Hạ Tầm cùng Bành Từ KỲ bưng đèn. vai kể vai. thần khí cổ quái rảo bước tiến vào tân phòng.

Tuy nói lão hán đã thu thập qua. trong phòng vẫn tràn ngập hi khí. chữ song hi màu đỏ. nén hồng, chăn mền màu hồng, đem gian phòng nhỏ ánh lên đỏ rực. hai người sắc mặt liền cũng bởi vậy mà ánh lên một tầng ửng đỏ.

Bành Tử KỲ không nói gì. chỉ lẳng lặng đánh giá gian tân phòng này.

Hạ Tầm nhìn thấy trên giường đặt song song hai cái gối. vỗ tay cười nói: “May mắn Bành công tử thông minh, ha ha ha. bằng không ta hiện tại còn đang đi ờ ngoài đường cái đón mưa gió”.

Bành Tử KỲ cắn cắn đôi môi anh đào. môi anh đào mặc dù không cắn hồng, nhưng cũng hiện lên vẻ mềm mại non tơ. ờ dưới ánh đèn có chút lập lòe động lòng người: “Ta không

quen cùng người khác ngủ cùng một chỗ”.

Hạ Tầm nói: “Chỉ là một đêm thôi mà”.

Bành Tử Kỳ lạnh lùng nhìn hắn, lạnh lùng không nói. gương mặt như sương.

Hạ Tầm chà xát tay, lại cố ý hỏi: “Ngươi ngũ bên trong, hay bên ngoài?”

Bành Tử Kỳ khuôn mặt tựa như đóa hoa đào sau cơn mưa. tách ra hai cánh đỏ bừng, có chút xấu hô. có chút tức giận, còn có chút... không được tự nhiên.

Hạ Tầm vội ho một tiếng, sửa lời nói: “Vậy ngươi ngủ trên giường, hay trên mặt đất?”

Bành Tử Kỳ liếc nhìn hắn, giữa chân mày có chút vẻ hờn đồi, làm cho người ta rất thích nhìn. Chỉ có điều... chỉ có điểu năm ngón tay thon dài của nàng, từng ngón một đặt lên chuôi đao. sau đó chậm rãi nắm chặt lại. một cô sát khí lẫm lẫm chậm rãi thăng lên.

Hạ Tầm lập tức sờ sờ mũi, cười khan nói: “Ta thấy, ta đi lên nhà chính ngủ một đem là tốt

nhất".

Bành Tử Kỳ cẳm khẽ nhếch lên. nhìn lên nóc nhà, làm ra bộ đáng khinh thường không thèm nói.

Hạ Đại thiếu gia ôm một bộ chăn đệm gối đị ra ngoài, đi tới cừa. đột nhiên quay đầu lại nói: "Hôm nay trời mưa, trời có chút lạnh, buôi tối nhớ nắp mên". ^

#

Bành Tử Kỳ bị giọng điệu dị thường ôn nhu của hắn mà sừng sốt. có chút mờ mịt nhìn hắn. (j

Hạ Tầm lại nói: "Ngũ không được đạp mền. còn nữa, không nên mỡ cửa sổ. hôm nay có gió. sẽ hắt mưa vào bên trong".

Bành Tử Kỳ bị hắn săn sóc quan tâm đến tóc gáy đều dựng thẳng lẻn. nhịn không được rùng mìtih nói: "Ta cũng không phái trẻ nhỏ. còn cần ngươi chỉêu cố sao? Đi ra ngoài đi".

Hạ Tầm nghiêm trang gật đầu: "ừm. còn nữa, buổi tối muốn đi tiểu đêm mà nói. thanh âm nhỏ một chút, người ta có chút động tĩnh là nằm ngủ không được..

Hắn còn chưa nói xong, một cái gối liền bav tới trước mặt. Hạ Tầm nhanh chóng chạy đi. cười trộm mà trái chăn đệm lên trên mặt đất.

Trong lúc rãnh rỗi trêu chọc nha đầu ngạo khí xinh xắn kia, cũng là một chuyện rất vui vẻ. Từ bán chất mà nói. hắn là một người theo trường phái vui vẻ. tuy nói gian nan hiêm trở. sát khí trùng trùng, nhưng hắn cũng không buông tha tim kiêm sự vui vẻ ở trong sinh hoạt, chính như hắn nghe qua ngụ ngôn "một giọt mật đường" kia: Một người ở trên một cành cây bên vực, trên có bầv SÓỊ dưới có độc xả. mà cành câv cửu mạng của hắn. lại đang bị một bầy chuột gặm nhấm, tử vong chỉ trong nháv mắt. lúc nàv hắn muốn làm. chỉ là liếm nếm mỹ vị một gọt mật ở trên nhánh câv. đây là V nghĩa của tính mạng.

ở trong phòng, Bành Tử Kỳ nhìn chữ hỷ trên đầu giường, lại nhìn cái gối vứt trện mặt đất. cau màv đi qua nhặt lên. nghiêng tai nghe một chút động tĩnh bên ngoài, chợt thây một cỗ mập mờ khó tả bao vâv toàn thân, nhịn không được nóng hai má lên...

Trên đường, vài bóng người quv dị khoác áo tơi. trong tay mang theo đèn lồng phòng mưa,

một cỗ xe lừa nhẹ nhàng đi qua, người đi đâu tới trước một ngõ hẻm. cảnh giác nhìn bốn phía, nhẹ nhàng khoát tav chặn lại. dẫn theo mấv người kia, né qua cỗ xe biến mất ở trong hẻm nhỏ. Xe lừa đi qua. con ngựa dưới mái hiên phi phò hơi thở. bât an dậm chân vài cái. Bảnh Tử KỲ ngẩng đầu. nghiêng tai lắng nghe một lát. thấy không có động tĩnh gì. lúc nàv mới một lân nữa nằm lại trên gối.

Tiếng nước chảv tí tách tù bên ngoài cửa sổ truyền đến. đêm mưa này. quá thực phiền lòng.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Đêm Cứu

Chương 35: Đêm cứu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Đêm dài, mưa nhỏ rã rích, nằm trên mặt đất, nghe thanh âm tí tách róc rách, Hạ Tầm cám thấv toàn thân ẩm ướt dirih dính khó chịu. Hắn lật qua lật lại hồi lâu. chợt lại nghĩ tới đoạn thời gian khổ cực ờ tại thôn Tiểu Diệp, nhớ tới đoạn thời gian ở trong miếu đổ nát nằm ở trên rơm rạ cũng ngủ đây hương vị ngọt ngào, không khỏi nhịn không được cười lên: Lúc nàv trở thành đại thiếu gia mói mấv ngàv? Quà nhiên là từ nghèo sang giàu thì dể. từ giàu sang nghèo thì khó.

Tâm tính bình thản, thì không biết là dưới đất là khổ sỡ như thế nào, lẳng lặng nằm một hồi. Hạ Tầm dần dần phát ra thanh âm ngủ say.

ở tường thành phía đông có một tiểu viện, nhậ tranh tường tháp. Bóng đêm càng sâu. trong phòng ngọn đèn đã tắt. đột nhiên, một hồi tiếng đập cửa đôn dập vang lên. có người đập cửa lớn tiếng kêu gọi vào bên trong.

Sau một lúc lâu, một lão bà giơ ngọn đèn đi tới cửa, đi đứng vẫn còn lưu loát, bên cạnh là một thiếu phụ, cầm cái ô giấy dầu. Ngọn đèn hơi sáng, chiếu lên dung nhan thiếu phụ kia, tóc đen như mực. gương mặt dê coi. eo lưng nhỏ nhắn, trong khi giơ tay nhâc chân có một loại vũ mị nữ nhi. người nhà nghèo cộ thể có một người vợ thì cũng dễ. nhưng phong tình ý nhị xuất sắc như thế quả thực hiếm thấy.

Hai người đi tới cửa, bà bà cách cửa hỏi: “Là ai mà nửa đêm gõ cửa?”

Ngoài cửa có người gấp giọng nói: “Là Đường bà bà? Ta họ Nghiêm, gọi Nghiêm Vọng, là người sai sử trong nhà Lục lão gia. Đường bà bà, thất phu nhân lẫo gia nhà ta tôi nay sinh sản, giẳng co cả đêm. kết quá đến hiện tại đứa nhỏ vẫn sinh không ra. nhân mạng quan thiên, Đường bà bà. cầu lão cùng tiểu nương tử cùng tới xem”.

Đường bà bà nghe xong nói: “Ai da, sinh con đó là đại sự, tại sao đến giờ mới nhớ tới mòi sán bà?”

Nghiêm Vọng đậm chân nói: “Sản bà đã mòi rồỊ từ sớm đã tuc trực chọ đến giờ. đứa nhỏ đã lộ ra một chân, sản bà hoạt động lâu, bán thân mệt mòi đến hôn mê bất tinh, thật vất vả mới ấn huyệt nhàn trung cứu tinh tới. bằng không lại là một nhân mạng”.

Đường bà bà nghe xong kinh hãi nói: “Chân ra trước? Cái này không xong rồi. lão bà ta cũng không dám cam đoan đi sẽ thành”.

Nghiêm Vọng tay cầm đèn lồng loạn chuyển, mang theo thanh âm nhu khóc cầu khẩn: “Có được hay khồng, dù sao cũng phải thử qua mói biết được, có lẽ không giữ được nhỏ. cũng phải tìm biện phép bảo trụ lớn. Đường bà bà. cứu một mạng người hon xây bảy ngôi chùa, hiện giờ trời tối mua gió liên miên, ta lậ thật sự tìm không ra sán bà nào cao minh hơn, cầu bà hỗ trợ. ngàn vạn hỗ trợ. mặc kệ cứu sống được người nào. lão gia nhà ta đêu dùng sô tiền lớn tạ ơn”.

“Có tiền hay không cũng không có gì. một thân hai mạng đó” Đường bà bà niệm phật một tiếng, quay đầu nhỏ giọng nói với thiếu phụ kia: “Tức phụ nhân, con hai ngày này thân thê khó chịu, cứ nghỉ ngơi đi. lão thân đi một chuyên”.

Tiểu phụ nhân nói: “Bà bà tuổi tác đã cao. đã muộn như vậy. hay là để tức phụ nhân đi”.

Đường bà bà lắc đầu nói: “Không được đâu. đây là sinh khó. con sợ ứng phó không được".

“Vậy tức phụ nhân cùng bà bà đi” Tiểu phụ nhân nóỊ từ khe cửa nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy hai gia đinh đang cầm đèn. trên bậc thang đang đứng một lão gia nhân áo xanh mũ quá dưa cầm đèn lồng; dưới hàm để một chòm râu đệ. Dưới bậc thang còn có một chiệc xe đang đợi sẵn. thật là kiêu dáng của người nhà giậu, liên hướng vẽ phía bà bà gật nhẹ đâu nói: “Bà bà chờ chút, tức phụ nhân lấy chút đồ. sẵn lấy áo khoác cho bà bà luôn”.

Đường bà bà đáp ứng một tiếng, tiểu phụ nhân liền quay lại phòng, trong chốc lát cầm một bọc đồ đi ra, khoác thêm áo cho Đường bà bà, hai người mở cựa ra, lão gia đinh được kêu là Nghiêm Vọng liền vội vàng nói: "Ai dà. Đường bà bà. bà cuôi cùng cũng đi ra. mau lên. nhưng đưa Đường bà bà lên xe".

Hai gia đinh cầm đèn lồng ba chân bốn cẳng đưa Đường bà bà lên xe. tiểu nương tử đang muốn trèo lẻn xe. Nghiêm Vọng nói: "Tiểu nương tử. chúng ta đi ra vội vàng, trên xe còn chứa mấy thứ chua có chuyển ra đi. ngồi khồng được hai người, làm phiền nương tử đi theo một đường, nhà của chúng ta không xa, đến đường cái trước cửa rẽ phải tới ngõ nhỏ thử ba

là tới".

Xe lừa vốn không lớn, lại chứa thận một số thứ xác thực ngồi không được hai người, tiêu phụ nhân cũng không nghĩ nhiều, liền đáp ứng một tiếng đi theo sau xe. Xe từ trong ngõ hẻm đi ra, đến đường cái phía trước, hướng về phía trong thành rẽ quạ vừa mới chạy được không xa, Nghiêm Vọng đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay. đuổi theo tiêu phụ nhân đang cắm đầu đi. bịt lên miệng nàng, rồi kéo về phía ngõ nhỏ bên cạnh.

"Ô! ô ô.. Tiểu phụ nhân kinh hãi không thôi, kiệt lực giãy đụa, tay chụp lấy râu của Nghiêm Vọng mà kéo. thì ra râu của hắn cũng là đính lên. nhìn thân thủ cùng khí lực của hắn, rõ ràng là một nam người tuổi trẻ lực tráng, tiểu phụ nhân nào đâu là đối thủ của nam nhân này, bị hắn một tay bịt miệng, một tay ôm lấy vòng eo. cưỡng chế lôi vào ngõ nhỏ.

Đường bà bà nhớ tói tức phụ nhân, thinh thoảng quav đầu lại nhìn, vừa mói quav đầu lại. thấy trên đường đã trống trơn, tức phụ nhân cùng lão quản gia bóng dáng đêu không có. không khỏi cả kinh nói: "Tức phụ nhàn? Dừng xe. dừng xe. tức phụ nhân nhà ta đi đâu rồi?"

Hán tử đánh xe vốn đang im lặng đánh xe. vừa thấy đã bị bà ta phát hiện, cấp tốc quất roi. xe lừa chạy nhanh về phía trước. Đường bà bà thường làm người đỡ đẻ đi lại trong Hôi Hương phường, cả đời kiến thức rộng rãi. vừa thấy tình hình như vậy làm sao còn không biết đã gặp cướp người, lập tức giật mình hô lớn: "Cứu người, cứu người, cường đoạt dân nữ!"

"Bịt miệng mụ lại!" Một người đi theo dưới xe trầm thấp chừi một tiếng, người đánh xe lập tức quay người tiến vào thùng xe. Đường bà bà chỉ hô một tiếng đã bị hắn bịt miệng, người nọ dưới xe nhảv lên xe. tiệp nhận roi hung hăng quất tới, con lừa buông ra bôn vó phi nước đại về phía trước, bốn vó đạp lên trên mặt đất vang lên những tiếng lọc cọc.

Đường bà bà khi kinh hô. xe lừa vừa mới đi qua chỗ mà Hạ Tầm tá túc. tiếng kinh hô của Đường bà bà thanh âm không tính là lớn, hơn nữa chỉ có một tiếng, rất khó bừng tinh người đang ngủ say. Hạ Tám lúc này đang ngủ ở trên mặt đất nhà chính, hãn... ngủ rất ngon.

Trên thực tế. không có ai yêu cầu làm nằm vùng công tác thì ngay cả ngủ cũng phải bảo trì cảnh giác cao độ. hoàn toàn không cần phải như vậy. Trong thân phận của những tên xa hội đen một khi bại lộ. người ta sẽ không kiên nhẫn đợi đên buôi tôi mới động thủ. Ngủ luôn bảo trì giấc ngủ cường độ thấp mà nói. chẳng những sẽ ảnh hường cảnh giác cùng phản ứng ban ngày, còn dễ dàng nằm mạ làm cho người năm vùng trong lúc ngủ mơ tiêt lộ lai lịch của mình, bởi vậy nhân viên lựa chọn nằm vùng điều kiện tiên quyết là kê cả chất lượng giấc ngủ phải tốt. không thường nằm mơ. không nói nói mớ.

Hôm nay tá túc nhà dân, nhất thời đi nhanh, cho dù thích khách kia từ Thanh châu một mực theo xuống, cũng không khả năng theo dõi tói đây. cho nên Hạ Tâm ngủ phi thường an tâm. căn bản không có nghe thanh âm kinh hô như thế. Nhưng Bành cô nương cảm giác rât nhạy lại bị âm thanh hô lẻn này làm cho thức giấc. Nàng là con gái. hôm nay cùng nam nhân gian trong gian ngoài ngủ. ngủ cũng mặc một thân đồ mềm. lúc này nghe thây cành giác mà dậv. nghiêng tai vừa nghe, liên lập tức nắm lên Quv nhẫn đao xôn ra khỏi phòng ngủ.

“Khò... khò...” Hạ Tầm truyền ra tiếng ngáy đều đều.

“Đầu heo này!” Bành Tử Kỳ tức giận mắng một tiếng, tung người lao đi về phía trước.

“Súc địa thành thổn!” Khinh công thạt tốt! Tuy ban đêm tắt đèn. nhưng dáng người phiêu đật kia, động tác linh hoạt, hành động nhanh nhẹn, người khi trong tình thê cập bách, quả nhiên có thể phát huy ra thực lực vượt xa bình thường, Bàiứi Tử Kỳ rât hài lòng với động tác như thò của mình.

Tốt. mũi chân hạ xuống đất. phiêu nhiên không tiếng động. Ổ? Tại sao lại có chút mềm?

Phía dưới thân truyền ra một tiếng hét thảm nhu heo chọc tiết của Hạ Tầm: “A! Ai giẫm ta7’

Bành Tử Kỵ trên mặt nóng lên. âm thầm le đầu lưỡi, vội mờ chốt cửa. thân ảnh nhoáng một cái liền đuổi theo.

Hạ Tầm ngủ được mặc dù say. nhưng mỗi lần bừng tinh, lại nhanh chóng khôi phục trạng

thái, hăn vừa mờ mắt, liên thây bóng dáng của Bành Tử Kỳ lóe lên tại cửa ra vào rồi biến mất. vội vàng cũng xoay người Bỏ lên đuổi theo. Lão hán trong phòng nghe được động tĩnh, cầm ngọn đèn đi ra xem xét. chỉ thấy trong phòng trống trơn, lúc này cả kinh không phải chuyện dùa, còn tường hai người kia là trộm, nhưng Cận thận nhìn một cái. chẳng những hành lý đêu ở đây. mà ngay cả hai con ngựa ỡ hành lang cửa ra vào cũng còn đó. không khỏi nhìn sang cửa phòng mờ rộng mà ngần ra.

"Đứng lại! Các ngươi là người nào?".

Bành Tử Kỳ bước nhanh đuổi theo xe ngựa, ngăn ở trước xe lạnh lùng hỏi.

Ngựời đánh xe cà kinh, ghìm chặt dây cương, sắc bén quát lên: "Huynh đệ. đại đạo thông thiên, đều có đường đi. ta khuyên ngươi tạm thời đừng chõ mõm vào. đối với ngươi còn có chỗ tốt".

Bành Tử Kỳ cười khanh khách, nắm chặt chuôi đao. cười lạnh nói: "Nói như vậy ta không cần phải hỏi rồi. quá nhiên là hạng người trộm gà bắt chó. mà không phái là người lương thiện".

Người ở trong xe chế trụ Đường bà bà gầm nhẹ một tiếng: "Đánh đuổi hắn mà lấy đường

đi!"

Người giã trang gia đinh ỡ bên cạnh quẳng đèn lồng, gấp ô thành thương, hướng về phía Bành Tử Kỳ đâm mạnh tới. cùng lúc đó, người đánh xe cũng tung người xuông xe. vung lên lên trường tiên. Bành Tử KỲ thân hình xê dịch, cái eo uốn éo một cách kỳ dị. xoav chuyển một cái, né qua mùi ô đên trước mặt, đao trong tay qưv dị huy động, người cử ô đâm tới á một tiếng, dưới xương sườn đã bị đâm trúng một cái. cắm đầu ngã vào trong mưa, nhu con tôm cuộn thành một đoàn không đứng dậv được, người còn lại trong tav trông không, trường tiên rời tay bay đi, ngay sau đó cô họng tê rần. té lăn ra trên đất. thở cũng khó khăn, đau đên nước mắt đều cháv xuống.

Người ở trong xe bóp chăt yết hầu Đường bà bà kẻ thấy tình hình nàỵ. từ bên hông rút ra một thanh chủy thủ. vừa muôn tung xuống xe. nhung hắn vừa mói thò đâu ra. bên cạnh liên duỗi ra một cánh tay sắt. thình lình bóp chặt cổ của hắn. đem hắn kéo ra bên ngoài, một chường đao ở trên phân gáy của hắn hung hăng chặt một cái. người nọ lập tức ngât đi.

“Ha ha, cái gối thêu hoa này cũng có chút bản lãnh" Bành Tử Kỳ hướng về phía Hạ Tầm kịp thời xuất hiện mỉm cười khen.

Đường bà bà thoát khỏi khổng chế. vội kêu lên: “Hai vị tráng sĩ cứu mạng, tức phụ nhân của lão bà bị người bắt đi. cầu hai vị tráng sĩ cứu giúp”.

Bành Tử Kỳ kinh hãi vội vàng hỏi: “Tức phụ nhân của người bị kẻ xấu bắt đi?”

Đường bà bà vội la lên: “Đúng vậy. ngay ở phía trước không xa. lão thân chích vừa quay đầu lại. đã không thấy tăm hơi tức phụ nhân, nhất định là bị kẻ xấu lôi vào ngõ nhỏ. trời xanh ơi, tức phụ nhân của ta nếu bị người vũ nhục…

“Ta đi cứu người, ngươi đưa bà bà trở về!” Bành Tử Kỳ thân hình lóe lên, còn nhanh hon tuấn mã.

Xe lừa chạy về chỗ của lão hán. Bành Tử Kỳ không phải quan sai. không dám hạ sát thủ, chỉ dùng vỏ đao đánh xỉu hai người, cộng thêm bị người nọ Hạ Tâm dùng chướng đao chém ngất, cả ba đều bị Hạ Tầm dùng dây thừng trói chặt lại cùng một chỗ.

Lão hán cùng Đường bà bà ớ tuy không xa, nhung cũng không có quen biết nhau, chờ hắn cầm đèn đi đến trước mặt ba kẻ xấu xem xét. nhận ra ba người này là lưu manh vô lại nổi danh của bổn thành, không khỏi âm thẳm kêu khổ. chỉ sợ rước họa vào thân nhưng việc đã đến nước này. hắn cũng không dám nói nhiêu, chỉ ở xa xa lánh đi, để cho Hạ Tâm đào khách thành chủ, tạm thời lợi dụng nhà chính.

Hạ Tầm hướng về phía Đường bà bà Cận thận hỏi thăm một phen, thì ra Đường bà bà này cũng không phải là người địa phương thị. mà là người Hoài Tây. lần này là di dời dân chúng về phía bắc. nhà nàng vừa mới ngụ lại ở huyện Bồ Đài chỉ chừng tháng. Đường bà bà có một con một dâu. một nhà ba người. Đứa con gọi Đường Diêu Cử. cũng có học hành qua nhưng không có thành tựu gì. hiện nay là một tượng nhân mài đao gò nồi. được tuần kiêm phê chuẩn, có thể ở tại tất cả hương trấn thôn của huyện đi lại làm ăn hai ngày này vừa vặn không ở nhà.

Đường bà bà vốn dùng đỡ đẻ làm nghiệp, tức phụ sau khi gả tới. cũng cùng bà học được nghề này. hai người tối nay là bởi vì có người đội mưa tói cửa. mời đỡ đẻ cho thị thiếp chủ nhân, bởi vì thấy gia đình quá phô trương, không giống như người làm chuyện xấu. hơn nữa đây là đang ở trong thành, hai người cũng không có nghĩ nhiều, rất yên tâm đi theo ra cửa, ai ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Hạ Tầm vừa mới hỏi tới đây. Bành Tử KỲ đã lách mình xuất hiện ở cửa ra vào. một đường chạy nhanh, quân áo ướt đẫm. hai má nổi lên đỏ rực. phảng phất như hai đóa hoa đào. Hạ Tầm dùng mắt ý hỏi. Bành Tử Kỳ khẽ lắc đầu, Đường bà bà thấy không tìm được con dâu. không khỏi lên tiếng khóc lớn. Hạ Tâm cũng chỉ có thể im lặng không nói.

Hắn sớm phòng chừng Bành Tử Kỳ có khả năng không lớn tìm được phụ nhân kia ở đâu. giờ phút này trời đang mưa. ké xấu tuy là không có mưu đồ gì nhiều, cũng không khả năng đem phụ nhân kia quẹo vào ngõ nhỏ rồi không thể chờ đợi được mà "xử lý ngay tại chỗ", đồng thời xem bọn hắn vì lừa gạt một vị phụ nhân mà lại dùng rất nhiều thủ đoạn như vậy. hiển nhiên cũng không phải là dâm tặc bình thường, nếu không chỉ cần phá cửa mà vào... cần gì phiền toái như vậy.

Bành Tử KỲ hầm hầm nói: "Cái huyện Bồ Đài này là trị như thế nào. trong thành lại có thể phát sinh, chuyện cường đạo bắt dân nữ" Đảo mắt nhìn thấy ba người hôn mê bất tinh kia, Bành Tử Kỳ lại hỏi: "Đã hỏi qua bọn họ chưa?"

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Còn chưa có. ta vừa hướng về phía lão nhân gia hỏi thăm qua".

Bành Tử Kỳ lấy nước, tạt cho ba tên lưu manh tỉnh lại. đại mã kim đao ngồi ở trên già trang đại lão gia thăng đường thẩm vấn. một phen hỏi thăm xuống, ba người cũng không nói thân phận của mình, chỉ cười lạnh mà đối phó. nếu muốn tra tấn. bọn họ chỉ nói: "Ngươi dám tư động đại hình, vào quan phủ, lão tử cáo ngươi một trạng trước".

Bành Tử Kỳ giận không kềm được, nhưng nàng có gia có nghiệp, cũng không phải giang hồ vong mệnh, thật đúng là không dám đem ba lưu manh làm gì. Hạ Tầm thờ ơ lạnh nhạt, cảm thấv ba người nàv hình như có chỗ dựa. trong lòng không khỏi khẽ động nói: "Tính gì. ngươi đỡ lão thái thái trở về phòng nghỉ ngơi một chút, sáng mai. chúng ta đem bọn họ đưa tới quan cứu xét!"

Lão đại lưu manh cười âm âm nói: "Người qua đường, cường long bất áp địa đầu xà. thức thời mà nói các ngươi vẫn sớm thả chúng ta rời đi. lão tử khai ân tha các ngươi một đường, còn bằng không... chỉ sợ các ngươi là không rời khỏi huyện Bồ Đài này được... "

Hạ Tầm chân mày nhíu lại, cười lạnh nói: "ổ? Bổn thiếu gia có thân phận, có địa vị, hành tẩu thiên hạ. đó là triều đình đặc quyền, phàm là lãnh thổ Đại Minh ta, sẽ không chỗ nào mà ta đi không được, nho nhỏ một tòa huyện Bồ Đài. ta muốn đến là đến. muốn đi là đi, chỉ sợ... các

ngươi còn không có bán lãnh lưu lại ta!”

Những lòi này Bành Tử Kỳ nghe được rất họp khẩu vị. bật thốt lên khen: “Tốt. họ Dương, ngươi cuối cùng cũng nói một câu tiếng người, ngươi yên tâm. vào nước vào lửa, lên trời xuống đất. ta đều cùng ngươi, cùng sinh cùng tử!”

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Nếu là sinh cùng lúc, chết chung huyệt, vậy càng cám động”.

Bành Tử KỲ hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn sẵng giọng nói: “Miệng chó không phun ra ngà voi!” Nhưng trong lòng lại nói: “Tên khổn kiếp này. chẳng lẽ nhìn thấy thân nữ nhi của ta sao”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Bỏ Trốn

Chương 36: Bỏ trốn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Đường gia nương tử bị bắt vào ngõ nhỏ; thì ra trong ngõ sớm đà có người chờ; hai ba đại hán nhanh chóng bịt miệng nàng, nâng nàng lên bước nhanh như bay Bỏ chạy. Đường gia nương tử chỉ cảm thấv quẹo trái quẹo phải đầu cũng nhanh bị váng lẻn. sau đó tiếng mưa rơi thưa dân. tựa hô như vào một cái sản. lại qua một lát. chỉ nghe một hồi ken kén vang lên. tựa như lại dọc theo bậc thang đi xuống phía dưới.

Tiếp đó cái khăn đen che mặt bị vạch trần. Đường gia nương từ phát hiện ra mình đã được đặt ở trong một chỗ hoàn toàn vẻn tĩnh, hoàn toàn nghe không được tiêng sâm. tiêng mưa rơi. trước mặt là một thông đạo. trái phải đều có phòng, gian phòng đều không có cửa. chỉ treo rèm. cái loại phòng ốc bố trí kiêu nàv phi thường hiếm thấv. có vẻ có chút cô quái.

Nàng bị hai đại hán đưa tới phía trước. trong khi đi qua phát hiện có gian phòng rèm nhấc lên. bên trong trướng gấm màn hoa. được bố trí mười phần hoa lệ, trong mỗi gian phòng đều có một nữ tử xinh đẹp mặc áo mòng khó có thể che đậv thản thả hoặc ngồi hoặc đứng, đều đang ngơ ngác nhìn mình, các nàng màu da đều có chút tái nhợt, trên mặt một chút cũng không có sinh khi phảng phất như u u quv hồn. thấv Đường tiểu nương tử càng thêm sợ hãi: “Đây là địa phương nào vậy?”

Nàng bị đưa vào một gian phòng đặt lên trên giường. Đường tiểu nương tử hai tav bị trói sau lưng, đang cố găng khởi eo lên. cặp mông rất tròn nhếch iên. còn chưa hoàn toàn xoav người lại. đã cảm giác được một bàn tav đặt lên trên mông mình dùng sức miết một cái.

Đường gia nương tử bị dọa cho nhảv dựng, vội nghiêng người lăn ra. tập trung nhìn lại. chỉ thấv một nam nhản người mặc áo bào viên ngoại thêu ván đang cười mỉm đứng ờ đăng đó; người nàv chừng năm mươi tuổi, dáng người khôi ngô; ngũ quan tướng mạo đoan chính uv nghiêm, dưới hàm râu ba chòm, có vẻ rất có khí độ.

Đường gia nương tử hoảng sợ trợn to đôi mắt vũ mị. hoang mang nhìn hẳn. người nọ mỉm cười, cúi người iấv ra miếng vải nhét ở trong miệng nàng, Đường gia nương tử lập tức hoảng sợ kêu lên: CÍNgươi là người nào. vì sao băt ta đẻn đây?"

"Hắc hắc. Đường Tiểu nương tử. nàng nói lào phu bắt nàng tới đây. còn có thề làm cái gì?"

Vị viên ngoại kia cười đầy tà khí. lập tức phá hủy khí độ của hắn: "Hắc hắc hắc. nhìn tư thế xinh đẹp kia, nhìn bộ dáng mê người kia. lão gia ta là thích loại nữ tử đặng hoàng như nàng, loại nữ tử khí chắt phong tình* gió trăng trong tràng là vô luận như thế nào cùng học không được. Hắc hắc. Đường tiểu nương tử. nàng không phải sợf nam nhân của nàng chỉ là một tượng nhân rách nát. làm sao xứng có được một đóa hoa tươi đẹp như nàng, từ nay về sau nàng sẽ theo lão gia ta. lão gia sẽ làm cho nàng sung sướng, vinh hoa phú quý hường dụng vô cùng".

Viên ngoại nụ cười đâm đãng liền bổ nhào về phía nàng. "Ngươi cút ngay!" Đường tiểu nương tử tức đỏ mặt. nhấc chân đá ra, lại bị viên ngoại một nhát bắt vào trong tay; bàn tay dán theo dùi nàng dâm tà mà vuốt ve cái dùi mềm mại bóng loáng động lòng người, say mêm nói: "Một cặp dùi thật có lực. quấn ờ bên hông ta mà liêu chết triền miên, nhất định rât đã. tiểu nương tử. nàng cũng không cần uổng phí khí lực. nữ nhân nào bị lão gia ta bắt trở về. người nào lúc đâu mà chăng tìm sống tìm chết, hiện tại còn không phải mỗi người đêu tùy ý để lão gia ra bài bố".

Nói xong liền nhe một con chó đói chụp mồi. áp lên trẽn người Đường tiểu nương tử. xé rách áo nàng. Đường tiêu nương tử mặc dù hai tay không có bị trói, nhưng cũng không phải đối thủ của hắn chỉ một lát. quần áo đã bị xẻ nát. quần áo vừa đi. Đường tiêu nương tử nào dám lại động thân giãv dụa. chỉ có thể cuộn mình ở trên giường, tận lực che lâp chỗ hiêm của mình, nhưng bộ ngực óng ánh. dùi ngọc mềm mại như phần, nửa kín nửa hờ. càng thêm mê người.

Viên ngoại xem đã mắt. vội vàng vung tay lên. mấy gia đinh hộ viện ở một bên đang nước

miếng chảy ròng ròng lặp tức lui ra ngoài, buông xuống màn cửa cho hãĩỊ viên ngoại cười dâm nói: "Tiểu nương từ. cùng lão gia ta khoái hoạt một phen đi".

Mấv hộ viện đứng ờ ngoài màn liếc nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười tục tĩu đầy hiểu ý; nhưng nụ cười còn chưa thu lại. chợt nghe bên trong viên ngoại phi một tiếng, liên thanh nói: "Xui. thật con mẹ nó xuỉ!" Ngay sau đó màn cửa vén lên. viên ngoại mặt đầy ảo não đi ra.

Mấv hộ viện vội vàng thu lại nụ cười, khom người nói: "Lão gia".

Viên ngoại phin nộ nói: "Mẹ nó. không ngở lại đến kỳ. thật con mẹ nó xui xẻo. gọi một nha hoàn đến. cho nàng mặc chỉnh tề. hầu hạ ẩm thực, đợi nàng nguyệt sự hết. lão gia ta mới hưởng thụ một phen".

"Vâng vâng vâng.. Mấv hộ viện vội vàng đáp ứng. viên ngoại dục hỏa đã sinh, lại không được phát tiết, quav đầu trông thấv một nữ tử trẻ tuổi đang mặc đồ ngủ ngồi ở trong một cân phòng khác, áo ngực đỏ tươi thêu uvên bó chặt lâv bộ ngực cao vút no đủ, làm cho người ta suv nghĩ lung tung, không khỏi cười dâm một tiếng, kích động xông vào...

***

Trời đã sáng, Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ đem ba lưu manh lôi lễn trên xe. đìu Đường bà bà chạy tới huyện nha. trên đường đi rất nhiêu dân chúng nhìn thấy kỳ quái, không khỏi có chút người hiêu chuyện đi theo, đên nha môn huyện thì đã tụ tập hon mười người, nha dịch nha môn huyện thấv tình huống như vậv vội vàng hoành thủv hòa côn đến ngăn đón. Hạ Tầm buông Đường bà bà ra. cất bước tiến lên. cầm lấv dùi trống gõ dùng dùng dùng một hồi trống kêu oan.

Một lát sau, ba ban nha địch đều lên đường, chánh đường huyện Bồ Đài Đan Sinh Long Đan lão gia bước chân vội vàng từ hậu đường đi ra. uv phong lẫm lẫm đứng dưới "Bích hải hồng nhật đồ", tay nắm Kinh đường mộc. hung hãng vỗ. quát to: "Người phương nào kích trống kêu oan, nhanh chóng đưa lên đường!"

Đoàn người đều bị đưa lên công đường, Hạ Tầm là tủ tài công danh, không cần quv xuống, hắn biểu lộ thân phận đứng một bên. Đường bà bà khóc lóc ni non nói: "Đại lão gia phải thay dân phụ giải oan, tức phụ nhân của ta họ Hoàng đanh Ngâm Hà, năm hai mươi sáu Hồng Vù gà vào nhà của ta...

Đường bà bà mặc dù không biết chữ, khẩu tài lại cực kỳ được, một lát sau đã đem án này nói rõ ràng tinh tường, Đan đại nhân sắc mặt trầm xuống, lập tức quát hỏi ba lưu manh: "Ba người bọn ngươi, đều tự báo ra danh tính, thân phận, nói rõ quá trình phạm án. làm thế nào bắt đi phụ nhân Hoàng thị Đường gia. nếu khồng, đừng trách Bổn quan đại hình trùng phạt".

"Oan uông quá lão gia!"

Ba lưu manh trăm miệng một lời kêu oan. bọn họ tự báo tên họ. phân biệt gọi là Từ Lượng. Trân Thành. Liêu Lương Tài. Đâu lĩnh kia chính là Liêu Lương Tài. Liêu Lương Tài kêu khổ thấu trời nói: "Buổi tối hôm qua, có người tìm ba người chúng ta. đáp ứng giao một khoán tiền, bào chúng ta hỗ trợ đi đón người, ba người chúng ta đều đói khô; chỉ cần có tiền là làm. đâu thèm hắn là người nào. đón một người mà thôi, cũng không phải chuyện thương thiên hại lí gì. chúng ta đáp ứng..

Ba người ngươi một câu ta một câu. nói ra một bộ lí đo cùng Đường bà bà hoàn toàn khác biệt; theo như cách nói của bọn họ. bọn họ cũng không nhận ra người thuê bọn họ. bọn họ chỉ là cầm tiền làm việc, xe lừa cũng là người nọ dùng danh nghĩa của bọn họ từ trong bổn huyện mà thuê ra. vốn dựa theo phân phó của người nọ. là phải đem người đưa đến thảnh tây đỡ đẻ cho thiếp thất chủ nhân, ai ngỡ vừa mới quẹo vào đường cái. người nọ cùng thiểu phụ liền không thay bóng dáng, Đường bà bà thấv la hoảng lên. ba người bọn họ cũng không biết nguyên do. trong lúc không hiểu chuyện gì xảv ra, đã bị Bành Tử Ký chạy đến hỗ trợ đánh cho ngất xiu.

"ổ?" Đan đại nhân tay vuốt chòm râu trầm ngâm nói: "Người nọ các ngươi cũng không nhận biết sao?"

Bành Tử Kỳ nghe xong nhịn không được nói: "Đại nhân, thảo dân biết cũng không phải là..."

Đan đại nhân vỗ Kinh đường mộc quát: "Lớn mật. Bổn quan chua hòỊ sao cho ngươi lung tung xen vào. Còn dám rối loạn quy củ. sẽ vả miệng của ngươi!"

Bành Tử Kỳ giận dữ. đầu vai muốn đứng thẳng đậy. Hạ Tầm vươn tay nhắn một cái. nhẹ nhàng đè đầu vai nàng lại.

Đan đại nhân lại chuyển sang lưu manh lão đại hỏi: "Bọn ngươi đem hình đáng tướng mạo người nọ. tìrih hình trước sau cán thận nói ra".

Liêu Lương Tài nói: “Hồi đại lão gia. người nọ không đến ba mươi tuổi, trông tuấn tú lịch sự. ăn mặc như là một người có tiền, tiểu môn tại bồn huyện chưa từng gặp qua người nàv. nghe lời nói của hắn. giọng điệu có chút quái, cũng không giống khâu âm bán địa”.

Từ Lượng chen miệng nói: “Đúng đúng đúng, cùng khẩu âm vị Đường bà bà nàv ngược lại có chút giống nhau”.

Trần Thành nói: “Thế nhưng quái, khi kêu cửa Đường bà bà gia. hắn nói lại là khẩu âm bản địa”.

Đan đại nhân trầm ngâm hồi lâu thì nói: “Bắt người? Không khỏi không hợp sự tình lv. Ngươi Đường gia chỉ có một già một trẻ hai phụ nhân, người nọ nếu muốn bắt người, cần gì phải lòng vòng như thế. chỉ cần xông vào cửa. chế trụ lão ẩu nàv. tức phụ nhân nọ còn không ngoan ngoãn mặc hắn bài bố? Nói đến tức phụ nhân vốn đi theo sau xe. làm thế nào vô thanh vô tức đã không thấv?

Dựa theo bồn quan thấv. người nọ đã cùng Đường bà khẩu âm tương tự. đương là người Hoài Tây. Nếu như bôn quan phỏng đoán không sai. bắt đoạt dân nữ chưa chắc là thật, mười phần là tức phụ nhà ngươi không tuân thủ nữ tắạ tạiHoàiTâyđã cùng người nọ thông đồng thành gian, hôm nav nhà của ngươi dời đi Bồ Đài. người nọ luvến gian tình nhiệt, truv tìm mà đến. cùng tức phụ của ngươi hợp mưu, thi kế đưa ngươi đi. cùng người nọ bỏ trốn”.

Ba lưu manh tĩăm miệng một lời nói: “Đại nhân anh minh!”

Đường bà bà kêu oan nói: “Đại lão gia. không phải như vậv, tức phụ nhà của ta đoan trang bôn phận, làm sao lại làm ra chuyện không tuân thủ nữ tắc như vậv? Nói đến. tối hôm qua người nọ lão bà tử chưa bao giờ thấv qua, nói chuyện khâu âm cũng không phải là kháu âm Hoải Tây”.

Đan đại nhân nói: “Người nàv đã có thể một mình đuổi tới Bồ Đài. chắc là thương hành vào Nam ra Bắc, một loại nhân vật chân trân lang trang, người này hiểu chút ít phươtng ngôn các noi thì cũng không có gì kỳ lạ. vi dấu tai mắt của ngươi, lừa ngươi ra khỏi cửa. tự nhiên phải làm ra chút ít che đậv”. i.

Hạ Tầm nghe đến đó. trong lòng âm thẩm sinh ra một cỗ hàn ý: “Nếu như Huyện thái gia bản địa cùng lũ ác bá bản địa thông đồng làm bậv. ta là một người bên ngoải sẽ như thế nào? Khó trách ba lưu manh chắc chắc như thấ đêm qua lại mỡ miệng uv hiệp. chớ có quản việc

nàv, chỉ sợ ta sẽ vô tharih vô tức Bỏ mạng tại đây" Nghĩ đến. Hạ Tầm vì làm tốt Dương Văn Hiên, trên thê giới sộng sót cho tốt. giữ tại trong ý thức chính là đem tât cả mọi người trở thành nhân vật uy hiệp đối với hắiỊ trong lòng vừa nghĩ tói. lập tức nổi lên ý niệm giữ mình

Bành Tử Kỳ lại tức giận khó bịnh, chen miệng nói: "Đại nhận xử án nhu thệ. tiểu dân không phục, ba người này nói chỉ là bị người thuê, cùng không biết tình hình cụ thê trong đó. nhưng đêm qua tiểu dân ngăn đường đi của bọn họ. ba người này đã từng cùng ta động thủ. nếu nói là bọn họ không phải đồng đảng ác nhân, chăng lẽ không phải là chuyện không hợp lý sao?" /

Liêu Lương Tài kêu lên: "Vị tiểu ca nhi này. ban đêm không đèn. ngươi đột nhiên xuất hiện, trong tav còn cầm một cây đao. chúng ta sao hiêu được ngươi là người thê nào? Còn nghĩ là cướp đường, có thể không phản kháng sao?"

Đan đại nhân vuốt râu nói: "ổ. lý đo này nói cũng đúng".

Đường bà bà kêu to: "Đại nhân, bọn họ cùng kẻ xấu rõ ràng là đồng lõa. trên xe. lão bà tử trông thấv tức phụ bị người bắt đi. từng lớn tiếng kinh hô cứu mạng, bọn họ chăng những không nghe, còn bịt miệng của lão bà tử. thúc xe đi nharih..

Liêu Lương Tài kêu lên: "Đường bà bà. bà chớ vì truy hồi tức phụ nhân mà nói đổi vu cáo, chúng ta đều là người có bổn phận trên có già dưới có trẻ, chỉ vì chút tiền mà vất và, tự nhiên bị gian phu của tức phụ nhân nhà bà lợi dụng mà thôi, bà bà cũng không nên hãm hại chúng ta. Chúng ta vừa nghe bà hô. đã cả kinh không biết làm sao. từ đầu đến cuối, chưa từng động thủ?"

Đường bà bà khóc lớn kêu oan. Đan Huyện lệnh lại hỏi Bành Tử Kỳ: "Bành tráng sĩ. ngươi tiến vào trong ngõ. có rừng gặp qua tức phụ nhân của Đường bà, trên mặt đất có từng lưu lại dấu vết gì không?"

Bành TửKỳ nói: "Thảo dân tiến đến, trong ngõ không không thấy bóng đáng người nào. sắc trời tối. lại có mưa. cũng không phát hiện ra dấu vết gì".

Đan Huyện lệnh lại hỏi: "Cái ngõ nhỏ kia đài không?"

Bành Tử KỲ đánh giá một chút rồi nói: "Trên dưới một trăm bước".

Đan Huyện lệnh nói: “Như vậy. trên mặt đất đêm mưa, ngõ chỉ đài mấy trăm xích, nếu như phụ nhân kia không phải cùng người khác sớm có tằng tiu qua, thông đồng lẫn nhau, kẻ xấu có thể nào nhanh như vậy đã đem nàng bắt đi”.

Bành Tử Kỳ vội la lên: “Đại nhân..

trong đầu.

Đan Huyện lệnh_khoát tay chặn lại. cơ trí anh minh nói: “Án này điểm đáng ngỡ trùng trùng. Đường bà tử tố cáo chính là cường bắt dân nữ, theo ba người Liêu Lương Tài cung cấp cho thấy, ngược lại là cùng ngựời bỏ trốn, trước khi chân tướng chưa được tra ra. bổn quan cũng không nên tự đưa ra quyêt đoán. Như vậy đi, Liêu Lương Tài. Từ Lượng. Trân Thành ba người bất kể là bị người lợi dụng, không biết mà gây tai hoạ, hay cùng kẻ gian đồng mưu. bắt đoạt dân nữ, trước khi vụ án chưa tra ra, tạm thời băt giữ. không để cho đi lại”.

Ba người vừa nghe, liên tục dập đầu kêu oan. Ban đầu trên đường vung tay lên. lập tức xông lên một đám nha dịch, đem bọn họ áp xuống dưới. Đan Huyện lệnh hướng về phía Đường bà bà vẻ mặt ôn hòa nói: “Đường bà tử, ngươi cũng không nên sốt ruột, vụ án này còn chưa rõ. bổn quan không thể nghe một mặt ngươi nói mà tùy tiện đinh là cường bắt dân nữ, bôn quan sẽ phân phó tuân kiêm nha sai. hương quan trong chính môn bốn phía điều tra nghe ngóng, tìm kiếm tức phụ nhà của ngươi ở đâu. ngươi cũng có thể cầu trợ hàng xóm láng giềng thân hữu, một khi xác định là cường bắt dân nữ. bôn quan mói có thể bâm báo châu phù, dán hình cáo thị, đưa văn bảng khắp noi. truy nã thiên hạ. Đến đây thôi, thối đường”.

“Cẩu quan này. thật không ngỡ phá án hồ đồ”.

Đem Đường bà bà khóc lóc ni non đưa về nhà, sau một phen nói lòi trán an, hai người rời Đường gia, Bành Tử Kỳ tức giận nói.

“Hồ đồ sao?” Hạ Tầm thản nhiên nói: “Vị huyện thái gia này tựa như cũng không có làm sai, ba vô lại đã bắt giam, Đường bà bà nói tức phụ là bị người bắt đi. Huyện thái gia cũng phân phó ba ban sáu phòng nha dịch cùng hương quan trong chính môn tìm kiếm, còn muốn làm gì nữa?”

“Mấy lưu marih vô lại này rõ ràng cùng kẻ gian bắt người là cùng một bọn người, hắn nếu dùng đại hình, sợ chúng không nhận tội sao”.

“Dụng hình? Sẽ không sợ vu oan giá họa chứ?"

“Hừ! Khó nói cẩu quan cùng kẻ cướp này không phải cấu kết với nhau làm việc xấu”.

Hạ Tâm nói: “Có lẽ đúng, có lẽ chỉ là quan huyện làm việc thận trọng, đứng ỡ góc độ của ngươi, đương nhiên hận khồng thể đánh mấy vô lại này một trận, bảo chúng ngoan ngoãn khai ra, nhưng quan chủ thâm không thể xử trí theo cảm tính, mặc kệ ngươi nói đáng thương cỡ nào. hắn hẳn là chỉ nhìn chứng cớ. Huống chỉ. trong khu vực quản lý xuất hiện một án bỏ trốn, chỉ là chuyện nhỏ thương tích phong hóa, nhưng nếu như xảy ra án bắt người, đó chính là chuyện lớn, hắn vì cái ô sa trên đầu mà lo lắng, muốn chuyện lợn hóa nhỏ. chuyện nhỏ hóa khồng, cũng là thường tình của con người, không thể đột nhiên kêt luận”.

Bành Tử Kỳ đột nhiên nói: “Những gì trải qua tối hôm qua, ngươi tận mắt nhìn thấy, chăng lẽ ngươi không biết rõ ràng chírih là cường bắt dân nữ?”

Hạ Tầm trầm mặc một lát. nhẹ nhàng nòi: “Việc này đã trải qua quan, không phải hai tiểu dân chúng tacóthểlàmgì được, rời khỏi chỗ nàv rời đi thôi!”

“Ta không đi!” Bành Tử Kỳ mắt muốn phóng hỏa: “Ngươi nếu như sợ chết, ngươi cứ đi. Đường bà bà rất đáng thương, ta đã thấv được, thì nhất định phải giúp bà!”

“Ngươi cũng là người nhiệt tình” Hạ Tầm thản nhiên nói: “Thiên hạ này có thật nhiều chuyện bất bình, chúng ta quản không hết được. Thiên hạ này chuyện bất bình, trước kia có. giở đây có, sau này còn sẽ có. chúng ta có liêu mạng thì có thể giúp đỡ được mấy người? Ngươi không đi. ta đi!”

Bành Tử Kỳ cười lạnh: “Ta không phái người đọc sắch thánh hiền, để ý chuyện thiên hạ, không có ngươi thông minh như vậy. Ta cũng không biết quá khứ tương lai. không biết chuyện thiên hạ, ta chỉ hiêu rằng, chuyện này đã phát sinh ở trước mắt ta. ta chỉ hiêu rằng, nếu như ta chịu đi quàiỊ thì có hy vọng cứu trở về nữ nhân đáng thương này! Chuyện thiên hạ ta quản không được, đủ khả năng, quản được việc mà cũng không đi làm. vậy uống xưng làm người!”

Hạ Tầm đừng bước, chậm rãi xoay người, có chút ngoài ý muốn nhìn cô nương ở trong ấn tượng của hắn gần đây chỉ có lạnh lùng cùng bá đạo, trầm giọng nói: “Người nọ dám cường bắt dân nữ, thế lực nhất định không nhỏ. quan phủ như phá án thế, mười phần là cùng chúng cấu kết. quan phi hai bên. ngoài sáng trong tối hung hiêm trùng trùng, một khi vô ý. chẳng những cứu không được người, bản thân cũng sẽ rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục, ngươi thật

nguyện V trợ giúp bọn họ?”

“Ta nguyện ý!”

Hạ Tầm gật gật đầu, hướng về phía nàng đi tới: “Đi thôi”.

“Đi đâu?”

“Nhìn xem nơi Đường gia nương tử bị bắt, nghĩ biện phép đem lũ giặc lôi ra”.

Bành Tử Kỳ có chút ngoài V muổĩỊ có chút vui mừng, lưỡng lự nói: “Ngươi... ngươi không sợ hung hiêm trong đó sao?”

Hạ Tầm mỉm cười, ôn nhu nói: “Tốt xấu gì thì ta cũng là một người đọc qua sắch thánh hiền, ngươi nguyện lấy thân mạo hiểm, Dương mỗ ta tiếc gì bản thân. Ngươi nguyện ý. ta cũng nguyện ý!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Hạ Tầm Điều Tra Án

Chương 37: Hạ Tầm điều tra án

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Đây là một ngõ hẻm tối tăm dài hẹp, mặc dù không rộng lắm. nhưng cùng đi lọt một chiếc xe. Trong hẻm nhỏ không có trải đá, bởi vì đêm qua mưa xuống, mặt đất mười phần lầy lội, dấu chân người đi đường lộn xộn vẫn rõ ràng khắc ở trên mặt đất. Hạ Tầm nhìn xem mặt tường rêu xanh ở hai bên, lại nhìn ngõ hẻm hẹp dài nói: "Mặt đất đã bị người đi đường phá hủy, nhưng nếu như kẻ xấu ở trong ngõ chuẩn bị xe, vết bánh xe sẽ không hoàn toàn không thấy, cho nên phụ nhân kia hẳn là bị đe dọa đi tới đây hoặc là bị khiêng đi".

"Nhìn ra những cái này, có tác dụng gì sao?"

Người hiện đại có lẽ không biết là cái gì, nhưng người thời này rõ ràng ở tại một địa phương lạ lẫm, cùng hào bá địa phương đối nghịch, đối phương rất có thể còn có quan phủ che chở cùng ủng hôh là một chuyện đáng sợ cờ nào, bởi vậy Hạ Tầm đáp ứng lưu lại, làm ác cảm của Bành Tử Kỳ đối với hắn giảm bớt thêm một bước, thậm chí có chút vui mừng nhè nhẹ. Nhưng nghe hắn nói những lời vô dụng này, vẫn nhịn không được tính tình bản thân.

Hạ Tầm mỉm cười, kiên nhẫn nói: "Cái này nói rõ một việc, kẻ xấu bắt Đường gia nương từ đi, chỗ ở của hắn thật ra cùng không xa".

"Thứ nhất, nếu như chỗ ở khá xa, như vậy bọn họ hoàn toàn có thể ỷ vào hai người Đường gia bà đối với huyện thành Bồ Đài còn chưa quen thuộc, bọn họ cách nhà một chút thì bất phụ nhân đi, sau đó đưa bà bà đông quẹo tây chuyển, đợi cho bình minh, bà bà ngay cả tức phụ là

bị bắt từ nơi nào cùng nói không rõ, chẳng phải càng diệu sao? Thứ hai, trong ngõ nhỏ này có thể đỗ xe, trên đường cái lại được lát đá, trong ngõ dù có vết bánh xe, lên đến trên đường lớn cùng sẽ toàn bộ bị xóa, có vết bùn gì thì cùng sẽ bị mưa cọ rửa sạch, bởi vậy nếu như đường xa, người đánh xe hoàn toàn có thể đợi ở trong ngõ, chỉ có kẻ xấu ở cách cùng không xa, ở khu đông thành này, mới không cần phải vận dụng xe, như vậy một khi bị người trông thấy ngược lại không ổn".

"Đúng, tựa như có đạo lý" Bành Tử Kỳ sắc mặt bắt đầu biến hóa.

Hạ Tầm lại nói: "Đường gia nghèo khó, mà đưa người giả mướn xe ngựa, sử lưu manh, dùng tiền chuẩn bị, xa xi hơn mức cần thiết, cho nên bắt người tuyệt sẽ không là vì tiền tài; Đường gia vừa tới Bồ Đài, con trai bà ta dùng sửa nồi mài đao làm vi nghiệp, thường xuyên chạy bốn phương, hai người bà bà lại ở nơi khuất, thời gian ngắn ngủn cùng không thể cùng người kết úiù kết oán, cho nên cùng không có thể là vì úiù, như vậy, cùng chỉ có mưu sắc. Kẻ háo sắc cho dù vì thanh danh nên có chỗ che đấu, nhưng hằng ngày vẫn sẽ truyền ra chút chuyện phong lưu, muốn tìm người hiềm nghi, cái này có thể lần ra manh mối".

Bành Tử Kỳ ánh mắt bắt đầu có chút kinh ngạc, tuy nàng cùng mơ hồ đoán được chút ít nguyên do, nhưng không cách nào nói được có trật tự như vậy, "Dương Văn Hiên" đang đứng trước mặt cùng lãng tử không có phẩm đức ở trong nhận thức mà nàng biết tựa như có cách biệt một trời một đất vậy, vẻ chăm chú, tự tin ở trên mặt hắn... rất mê người.

Hạ Tầm cùng không phát giác tâm tư của nàng, tiếp tục suy tư nói: "Hai người Đường gia bà bà tuy làm nghề bà đờ, bởi vì vừa tới, người biết được cùng không nhiều lắm, chỉ có thể thông qua hàng xóm láng giềng mà truyền bá ra, người biết được nghề nghiệp của bọn họ cùng không nhiều lấm người, gặp qua Đường gia tiểu nương từ cùng càng ít. Cho nên. kẻ gặp sắc nảy lòng tham, hẳn là hộ gia đình lân cận, thậm chí tại nhà những người mà Đường gia bà bà đã từng đờ đẻ đã thấy quá Đường gia Tiêu nương từ.

Đây là một thị trấn nhỏ, ba tên lưu manh đều là người địa phương, hung phạm nên ở tại huyện Bồ Đài, ba lưu manh đã được sử dụng, tất không lý nào mà không nhận ra. nhưng bọn họ lại không có sợ hãi, có thế thấy được tất có chỗ dưa, hoặc là hung phạm sau màn này là hào cường nơi đây, bọn họ không dám đắc tội, tình nguyện gánh trách nhiệm đi tù. Hoặc là đúng như lời ngươi nói. người sau màn này có chỗ dựa mạnh mè, có thể giao thông quan phủ, chỉ chờ điều tiếng lắng xuống sẽ thả bọn họ ra. Mặc kệ bên nào, cùng có thể chứng minh, gia đình này rất có thế lực".

Hạ Tầm tổng kết lại nói: “Bởi vậy, kẻ xấu mà chúng ta muốn tìm. địa điểm CÓ thể tập trang tại vùng đông thành, người này nhất định rất có địa vị, không phú tức quý, hơn nữa tại bốn huyện có chút thanh danh phong lưu. như vậy mà nói. muốn tìm hung thủ có phải là dễ dàng hơn nhiều không?”

Bành Tử Kỳ cười duyên nói: “Thì ra người đọc qua sắch, quả nhiên rõ ràng rất nhiều đạo lý, ta còn tường rằng ngươi... ngươi... ừm, như vậy ngươi nói. chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Hạ Tầm chớp mắt mấy cái nói: “Là ngươi cố ý muốn lưu lại. chắc hẳn ngươi sớm đã có biện pháp, ta đang muốn hỏi một chút, ngươi có biện pháp nào?”

Bành Tử Kỳ ườn ngực nói: “Trong bụng ta cùng không có cong cong quẹo quẹo nhiều như vậy, ta nghi rất đơn giản, đêm nay ta bịt mặt lẻn vào huyện ngục, tìm ba lưu manh kia. một phen nghiêm hình tra tấn, không sợ bọn họ không nhận tội!”

Hạ Tầm mờ mịt nói: “Sau đó thì sao?”

Bành Tử Kỳ bị vẻ mặt của hán cùng làm cho mờ mịt theo: “Sau đó chưa nghĩ tới”.

Hạ Tầm sờ sờ cái mùi, cười khổ nói: “Quả nhiên quá đơn giản”.

Bành Tử Kỳ dương dương đắc ý nói: “Đó là đương nhiên”.

Hạ Tầm hỏi: “Lẻn vào huyện ngục rất dễ dàng sao?”

Bành Tử Kỳ nói: “Lao ngục nha môn châu huyện đều khá đơn sơ, ngoại trừ chỗ tử tù cùng trọng hình phạm, thì giam giữ phi thường lòng lẻo, mật báo cùng với người trong ngục, thậm chí lẻn vào cùng không khó khăn, khi ỡ tại Thanh châu nhà của ta..

Nàng đột nhiên ý thức được nói lộ miệng, vội vàng lè lưỡi, sửa lời nói: “Bằng thân thủ của ta, lẻn vào nơi lơi lỏng như thế thì rất dễ dàng”.

Hạ Tầm nói: “Rất tốt, ngươi một phen nghiêm hình tra tấn, lù giặc ngoan ngoãn cung khai, thú nhận ra một Trương đại gia hoặc là Lý lão gia nào đó. Tiếp đó, ngươi làm cái gì?”

“Tiếp đó... tiếp đó.. Bành Tử Kỳ khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên. lắp bắp nói không ra lời.

Hạ Tầm nói: “Cho dù khi ngươi dụng hình thì một ngục tốt cùng nhìn không thấy, ba lưu manh đều thành thành thật thật cung khai, không có đánh động tới người khác, sau đó ngươi sẽ xuất ra Quỷ nhãn thần đao, xông vào vị Trương đại gia hoặc là Lý lão gia gia kia, người cản giết người, phật cản giết phật, đối mặt một đám gà đất chó kiếng, giết cho thất điên bát đảo, sau đó đem Đường gia Tiếu nương tử chiến thắng trở về sao?”

Hạ Tầm gọng điệu chuyển sang cười nhạo có thể thấy rất rõ ràng, Bành Tử Kỳ khuôn mặt nóng đến có thể luộc trứng gà, cặp mắt xinh đẹp kia càng trừng càng lớn, hận không thể đem Hạ Tầm trừng cho chết.

Hạ Tầm vẫn tiếp tục nói: “Dùng võ phạm cấm, bản thân chỉnh là đang phá hòng trật tự, cho dù là người khi chưa có được thiên hạ thì cô vù ngươi dùng võ phạm cấm. nhưng một khi nắm giữ quyền lực thiên hạ, cùng tuyệt không cho phép có người đi phá hư trật tự hắn lập ra. Huống chỉ. người dùng võ phạm cấm có thể cam đoan suy nghi của mình là tốt. làm việc nhất định là sẽ có ích không?

Nếu như ngươi tìm được kẻ xấu, xông vào trong nhà hắn thì ngộ thương người vô tội làm sao bây giờ? Nếu như ngươi đơn thương độc mã, không có tìm được Đường gia nương tử, ngược lại đả thảo kinh xà, khiến cho kẻ xấu đem nàng dời đi, cũng tìm không được nliân chứng thì làm sao bây giờ? Nếu như quan không phải là Thực sự cấu kết, ngược lại đem ngươi đưa vào nhà tù, xem ngươi là một giang dương đại đạo, chém đầu ngươi, thì làm sao bây giờ? Nếu như ngươi phi thường phi thường may mắn. những vấn đề này tất cả đều không có phát sinh, ngươi thuận thuận lợi lợi mà đem người cứu ra, chẳng lề quan phủ sẽ không trị ngươi tội không làm sao luật pháp sao? Đến lúc đó ta không lẽ phải tới đại lao đi thăm Bành anh hùng sao?”

Bành Tử Kỳ bị hắn nói đến đỏ như là một nồi trứng tôm. ngay cả lỗ tai cùng đỏ lên, nàng hung hăng hỏi: “Nói nhảm nhiều như vậy, miệng ngươi klioog mòi sao?”

“Cảm ơn, miệng ta không mòi”.

Bành Tử Kỳ mùi chân giật giật, rất muốn đạp hắn một cước, lại gắng tự nhịn xuống, tức giận mà hỏi: “Vậy ngươi nói, làm sao bây giờ?”

Hạ Tầm chân mày có chút cau lại: “Ta biện pháp... rất nguy hiểm.

Bành Tử Kỳ lập tức tìm lại được cảm giác chiếm cứ thượng phong, cười lạnh nói: “Thế

nào, ngươi sợ sao?”

Hạ Tầm khẽ lắc đầu, chỉ vào chóp mùi của mình nói: “Ta không nguy hiểm” Rồi lại chỉ tay vào Bành Tử Kỳ nói: “Là ngươi nguy hiểm..

***

Đường Diêu Cử lòng nóng như lửa đốt, kích động chạy về úiị trấn Bồ Đài.

Một chuyến đi ra ngoài này có thu hoạch lớn. khiến cho các nơi có rất nhiều giáo hữu tìm đến, Mã lão tứ còn xa từ Tá Thạch Bằng trại chạy đến, cùng hắn lấy được liên lạc, hắn sau này muốn tại Sơn Đông phủ an cư lạc nghiệp, có nhiều như vậy giáo hữu phân bố các nơi, sau khi nối lại liên lạc, đợi một thời gian hắn có thể tại Sơn Đông mở lại giáo đàn, đem nhất mạch Bạch Liên hương khói phụ tố hắn truyền xuống.

Không ngỡ hắn vô cùng cao hứng vừa về đến nhà, đã như sét đánh giữa trời quang vậy, nghe được tin tức vợ bị người bắt đi, Đường Diêu Cử biết nương tử đoan trang nhàn thục, cân thủ nữ tắc, không có khả năng cùng người Bỏ trốn, quẳng quang gánh xuống mà tức giận đuổi tới tri huyện nha môn, gõ lên trống kêu oan.

Hắn là một người không gốc không gác, Đan Huyện lệnh đối với hắn cùng không khách khí giống như đối với Hạ Tầm, tùy ý qua loa tắc trách vài câu liền đuôi hắn rời đi, Đường Diêu Cử đâu chịu Bỏ qua. tức giận nói vài câu, Đan đại lão gia giận tím mặt, chuoj cho cái tội la hét tại công đường, đánh cho hắn bốn mươi đại bản. đánh cho mông của Đường Diêu Cử nở hoa, đứng đi vào, nằm đi ra.

Người Hoài Tây đưa đến huyện thành Bồ Đài có gần trăm mười khẩu, trong đó có mười hộ đều là tín đồ đệ tử của Đường Diêu Cử, nghe nói Đường gia gặp chuyện không may, bọn họ đều tới Đường gia hỏi ứiăm. những ngừng người này cùng đi cùng hắn tới công đường huyện nha, mất thấy Đân đại lão gia dâm uy quá đáng, bọn họ tức mà không dám nói ra. chờ khi Đường Chưởng giáo chịu xong hình, lúc này mới nhịn cơn tức giận dìu hắn về nhà.

Có người đi lấy kim sang dược, Cận thận đắp lên cho hắn. Một đám người vây quanh hắn, ồn ào nghị luận, có lo lắng cho an nguy Đường gia nương tử, có chửi bới Tri huyện lão gia khổn nạn, nhưng thủy chung cùng thảo luận không ra điểm mấu chốt nào. Đường Diêu Cử dựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi, nghĩ tới tức phụ Hoàng thị đã bị bắt đi một đêm, trong sạch sợ đã khó bảo toàn, không khôi lòng như đao cắt, lại nghĩ tới nương từ từ trước đến nay trinh

liệt, một khi chịu nhục, chỉ sợ là muốn tự sát, càng xúc động phẫn nộ như điên.

Nhưna hắn hiện tại nghi nát óc cùng không ra đầu mối. Dựa ở trên giường sắc mặt tái nhợt trầm ngâm hồi lâu. Đường Diêu Cử cắn răng, hung hăng nói: "Vương Hồng Quang, Dương Thái, úiáo ván cửa, đưa ta đi ra ngoài. La Lịch, đi trước dẫn đường, chúng ta đi gặp Lâm lão chưởng quầy".

Hắn điểm danh ba người này cùng là người Hoài Tây cùng bị chuyển đến huyện Bồ Đài, đều ở trong hương đường của hắn đảm nhiệm chức vụ nhất định, chính là tâm phúc của hắn, vừa nghe hắn phân phó như vậy, La Lịch lập tức khẩn trương lên: "Chưởng giáo, người muốn... Mượn nhờ thế lực củ Lâm lão chưởng quầy?"

Đường Diêu Cử nói: "Bằng không... thì làm sao bây giờ?"

La Lịch nói: "Chưởng giáo, Lâm lão chưởng quầy đối với chúng ta cùng không có lòng tốt gì, lần trước hắn đăng môn bái phòng..

Đường Diêu Cử ảm đạm nói: "Long hãm nước cạn bị tôm dùa, hố lạc bình dương chịu khuyến khi... lúc này không giống ngày xưa, chúng ta là người đến từ bên ngoài, còn chưa có nơi dừng bước, tẩu tử của ngươi hôm nay lành dữ chưa biết, ta không nghĩ được nhiều như vậy, đưa ta đi!"

La Lịch bất đắc dĩ, chỉ phải oán hận dậm chân một cái. gầm nhẹ nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi úiáo ván cửa!"

***

Hạ Tầm dẫn theo Bành Tử Kỳ rời gia đình tá tóc, tìm một khách sạn vào ở, cất kỳ hành lý đi vào phòng trước khách sạn, tại một chỗ ở góc tường ngồi xuống, gọi rượu cùng thức ăn. Vừa mới ngồi xuống, Bành Tử Kỳ đã không thể chờ đợi được mà hỏi thăm: "Ngươi có tính toán gì không, nói mau nghe một chút, cứu người như cứu hòa đó".

Hạ Tầm úiỡ dài nói: "Người là đêm qua bị bắt đi, giở đây đã là buổi trưa, nếu là có hòa, sớm đã đốt rụi rồi.

"Ngươi.. Bành Tử Kỳ có loại xúc động cầm lấy bầu rượu gõ đầu hắn. lại nghe Hạ Tầm nói: "Hiện tại tới lúc này, nên phát sinh đều đã phát sinh, chúng ta có thể làm, cùng không kém

tại nhất thời nửa khắc. Bình tình đi, ăn trước chút gì đó rồi nói sau. Nhưng mà, ta muốn lập lại lần nữa, chủ ý cùa ta, ngươi rất nguy hiểm".

Bành Tử Kỳ mày liễu dựng lên, dứt khoát nói: "Ngươi nói đi, muốn ta làm như thế nào? Lên núi đao xuống biển lửa. có chút nhăn mày, ta cùng không phải là hảo hán".

Hạ Tầm nói: "Lên núi đao xuống biến lửa. ngược lại không cần. chỉ có điều... cần ngươi mạo hiểm dẫn kẻ xấu tự lòi đuôi".

Bành Tử Kỳ ngạc nhiên nói: "Ta? Ta làm thế nào dẫn kẻ xấu đi ra?".

Hạ Tầm nói: "Kẻ xấu này chỉ vì Đường gia nương tử có vài phần tư sắc, liền không tiếc một cái giá lớn, đã làm ra hành vi như thế, cho thấy là người hảo sắc như mệnh, nếu như trong huyện Bồ Đài đột nhiên xuất hiện một đại cô nương xinh đẹp đáng yêu, lại là từ vùng bên ngoài chạy đến nương nhờ họ hàng bằng hữu, nhưng không may mắn không có tìm được thân úiích. một khi mất tích cùng không có người đê ý tới, ngươi nói hắn có thể lại ra tay nữa hay không".

"Vậy thì không cần phải nói, cò ngay bên cạnh ố hắn cùng ăn, sẽ Bỏ qua một cô nương từ bên ngoài tới sao? Nhưng mà, chúng ta ở đâu mà tìm cho ra một cô nương gia xinh đẹp đáng yêu? Cho dù tìm ra, một nữ nhi tầm thường, một khi đi vào ố soi động dâm, nếu... nếu... chăng phải hại người ta sao?"

Nhìn thấy ánh mắt Hạ Tầm đang nhìn mình có chút cố quái. Bành Tử Kỳ dần dần hiếu được, chậm chạp nghi hoặc chỉ vào chóp mùi mình, lắp bắp nói: "Ngươi... ngươi không phải... không phải nói ta đi?"

Hạ Tầm vội nói: "Ta là nói nữ giả nam trang, nữ giả nam trang, không đúng không đúng, ta là nói nam giả trang nữ trang, nam giả trang nữ trang..."

Bành Tử Kỳ vừa muốn phát tác, chợt nghe có người phành một tiếng vỗ bàn nói lớn: "Ban ngày ban mặt, lang lảnh càn khôn, trong huyện Bồ Đài lại phát sinh chuyện cường bắt dân nữ, thật khiến cho người ta khó có thể tin!"

Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ỡ gần cửa sổ vừa mớ] ngồi xuống hai người, người lên tiếng chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, một thân nho sam. gương mặt đoan chính, mày rậm như mực, hai mất có thần, tuy là ăn mặc một thân nho sinh, nhưng bộ

dáng tức giận này lại rất có vài phần khí khái cương nghị quả cảm.

Người ngồi đối diện hắn cùng là một thân nho sam. tuổi cùng hắn tương tự, mặt chữ quốc, mi chữ nhất, khuôn mặt thanh tú, khí chất nho nhà, mở miệng nói: "Kỷ huynh, trước mất vụ án không rõ, cùng chưa chắc đã là cường bắt dân nữ, từ tình huống trên đường mà thấy, cùng khó nói không phải phụ nhân kia không tuân thủ nữ tấc, tại Hoài Tây có thân mật, hôm nay tìm tới cữa. làm cho nàng vứt bỏ tất cả mà chạy theo".

Thư sinh họ Kỷ ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha, Hiền Ninh à hiền ninh, ngươi làm người quá ngây thơ rồi.

Huyện thái gia nói chuyện quỷ, có thể gạt được ngươi, lại lừa gạt không được Kỷ Cương ta!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Nữ Giả Trang Nữ Trang Đi Câu Cá

Chương 38: Nữ giả trang nữ trang đi câu cá

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Thư sinh ngồi đối diện không cho là đúng nói: “Kỷ huynh, ngươi cứ như vậy, chính là tính thích đa nghi. Người làm quan, trong lòng đương nhiên quan tâm một chữ công, vốn là không thể chỉ xem lời một phía, hình đáng tướng mạo đáng thương, liền xử trí theo cảm tính, nếu xử án đơn giản như thế, chẳng lẽ không phải trên công đường ai nói đáng thương, ai khóc lợi hại, thì người đó sẽ thắng kiện sao? Ngươi xem huyện tôn lão gia, đã đem ba lưu manh giam giữ, lại lệnh nha dịch ba ban sáu phòng toàn thành tìm kiến, chỗ nào cùng không thể nói là bất công. Họa hình cáo thị. truy bắt thiên hạ, cùng không phải là một chuyện nhỏ, trước khi không có bằng chứng, chỉ dựa vào một phía Đường bà bà nói như vậy, sao có thể tự ý động quốc khí”.

Thư sinh họ Kỷ ung dung nói: “Nhảm nhí! Đường gia phụ nhân nếu quả có gian phu. chồng của nàng không ở nhà, bà bà tuổi già hành động không tiện, hằng ngày làm việc đều là nàng xuất đầu, nếu như nàng cùng gian phu Bỏ trốn, chọn lúc nào lại không chọn, lại phải chọn lúc đêm mưa, còn phải bày ra nhiều chuyện như vậy, nào là mướn người mướn xe đưa bà bà của nàng cùng dẫn đi? Ban đêm cấm đi lại, bốn cửa thành đóng chặt, nàng lại trốn ở nơi nào? Nhiều chuyện không hợp tình lý như vậy ở cùng một chỗ, ngươi còn tin tưởng có thể là Bỏ trốn sao?”

Thư sinh họ Cao ngẩn ra nói: “Ai dà, ta tại sao không có nghĩ đến? Kỷ huynh nói lời này rất có đạo lý, không bằng chúng ta đi bái kiến huyện tôn, đem những lời này của Kỷ huynh giải thích bẩm báo, để hỗ trợ huyện tôn đại nhân phá án”.

“Không cần!”

Thư sinh họ Kỷ ngăn hắn lại nói: “Hiền ninh à, ngươi cùng quá mức ngay thẳng, không lẽ không biết nhân tâm hiểm ác. Vị thư sinh họ Dương trên đường kia, so với ngươi cao minh hơn nhiều, vi huynh ở ngoài quan sát, những lời của Huyện thái gia, vị thư sinh họ Dương kia cùng tuyệt đối là không tin, nhưng hắn ở trên đường cùng chưa từng nói thêm một lời nào. Có thể khảo trúng tiến sì, nhàn vật như vậy đặt ở trong huyện, sẽ như Cao hiền đệ không rành thế sự nhân tình sao? Những người làm quan kia ai mà không phải nhân tinh?”

Hắn bưng rượu lên. cười lạnh nói: “Chỉ sợ hắn không phải không hiểu rõ, mà là rõ ràng giả bộ hồ đồ. Cao hiền đệ, huyện Phổ Đài này nước sâu rất. người chân thật như ngươi, vẫn không cần phải tranh loạn, một khi vô ý, huynh đệ chúng ta đều được rơi vào trong đó”.

Thư sinh họ Cao mặt đỏ lên nói: “Ngươi nói... Huyện tôn đại nhàn cố ý không tìm bất hung thủ? Điều này sao có thể? Huyện tôn lão gia mười năm gian khổ học tập, nhận được là giáo hóa Khổng Mạnh, học được là đạo đức văn chương, hôm nay vì nước làm việc, ăn bống lộc triều đình, làm sao có thể làm chuyện che dấu kẻ bắt cóc?”

Thư sinh họ Kỷ ngửa cố uống cạn rượu trong chén, khinh thường nói: “Nếu người học qua đạo đức văn chương, thì nhất định thông thư đạt lễ, đương kim hoàng thượng cùng không cần phải đặt ra luật pháp trừng trị tham quan. Hồ Duy Dung nghi ra một hình phạt ‘Lột da nhét cỏ’, các cấp quan lại tham ô vượt qua sáu mươi xâu, thì lột da hắn, dùng cồ độn vô giữ nguyên hình dáng, quan mới nhận chức, phải đi xem người rơm tiền nhiệm để làm gương, bực giáo huấn làm cho người kinh hãi này, là để trấn ắp tham quan. Nhưng ngươi xem tham quan như tre già măng mọc, có thể cấm tiệt được sao?

Người ta khi mới sinh, thì đã biết bú mẹ, huynh đệ sinh đôi bị đoạt, tất sẽ khóc đỏi lại, nhân tính bản ác, duy chí biết có ta, mà không biết có người. Đạo đức văn chương, thi lễ giáo hóa, mặc dù có thể dạy người, cùng không khả năng khiến cho người người hướng thiện, càng có kẻ nhịn không được tửu sắc tài khí dụ hoặc, hôm nay hướng thiện, ngày mai hướng ác, muốn trị thiên hạ, chỉ có luật pháp”.

Lần này là nói đến “nhân tính bản thiện” hay là “nhân tính bản ác” cùng với “dùng pháp trị quốc” hay là “dùng nho giáo hóa”. Hai mệnh đề tranh luận này rất lớn, thư sinh họ Cao không khôi đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói: “Ta thấy Đan đại nhân một thân chính khí, tuyệt không

như một tham quan tham ô nhận hối lộ, làm trái pháp luật. Kỷ huynh à, ngươi chính là bởi vì hận đời, thường nói ra lời kinh người như vậy, mới bị huyện học khai trừ xuất cách, sao lại không biết hối cải?"

Những lời này đã chọc giận thư sinh họ Kỷ, hắn thật vất vả khảo trúng thư sinh, lại bởi vì ngôn ngữ thường làm kinh người, thậm chí đối với chí tránh tiên sư huấn đạo cùng thường không có cùng giải thích, bị nói là nói lời tà đạo, khai trừ tư cách. Chuyện này một mực là hắn ở trong lòng đau nhức, hôm nay bị hảo hữu vạch trần vết sẹo, không khôi giận tím mặt, hai mắt đều đỏ lên. hắn trừng mắt nhìn thư sinh họ Cao, hung dữ nói: "Hiền Ninh đã nói như vậy, có dám cùng vi huynh đánh cuộc một lần không?"

Thư sinh họ Cao ngạc nhiên nói: "Đánh cuộc cái gì?"

Thư sinh họ Kỷ nói: "Ta nghĩ biện pháp, bắt ra kẻ gian cường bắt dân nữ, nếu quả chứng Thực hắn cùng với Huyện thái gia có chỗ cấu kết.

Thư sinh họ Cao truy hỏi: "Vậy thì thế nào?"

Thư sinh họ Kỷ nói: "Ngươi liền đứng ở đầu đường, hô to ba tiếng: 'Nhân tính bản thiện, rắm chó không thông?"

Thư sinh họ Cao đột nhiên biến sắc, 'Nhân tính bản thiện' là do á thánh Mạnh Tử nói, thân là đệ tử nho gia, lại là huyện học thư sinh, hắn không đám đi làm chuyện đại nghịch bất đạo này.

Thư sinh họ Kỷ thấy hắn lường lự, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha, ngươi không cần phải nói, ngươi lường lự. đã chứng minh 'Nhân tính bản thiện, rắm chó không kêu', ha ha ha..

Thư sinh họ Cao tức đỏ mặt, cắn cắn răng một cái, đang muốn tiếp nhận đánh cuộc cùng hắn. Bành Tử Kỳ ngồi ở góc tường nhịn không được hỏi: "Nhìn ngươi chắc chắc như thế, chẳng lẽ ngươi có biện pháp?"

Kỷ, Cao hai người trò chuyện đang cao hứng, lúc này không phải giờ cơm, mà Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ lại là trước ở cửa hàng, lại từ cửa sau tiến đến. vừa vào cửa an vị ở góc tường, hai người lại không chú ý, lúc này nghe được có người nói chuyện, vừa rồi nghĩ lại hai người bọn họ nói chuyện không kiêng nể gì cả, đợi nhìn kỳ lại, bọn họ lập tức nhận ra hai

người này chính là hai người chế trụ ba lưu manh, cứu Đường bà bà Dương, Bành hai người, không khôi vừa mừng vừa sợ.

Vừa rồi rất nhiều người đến cửa nha môn vây xem, hai vị thư sinh này đã đi theo, lúc này đây nhận ra bộ dáng của bọn họ, hai người vội vàng rời khôi chỗ ngồi, thư sinh họ Cao xa xa vái chào nói: "Thì ra là Dương công tử trượng nghĩa cứu người, Bành công tử, thất lễ thất lễ".

Thư sinh họ Kỷ thì hào hứng hơn nhiều, cười to đứng lên nói: "Gặp lại tức là có duyên, hai vị huynh đài kính xin dời chỗ ngồi, chúng ta đồng mưu say một chuyến có được không?"

Hắn vừa nói ra, thư sinh họ Cao đã vội vàng mở lời mời. Hạ Tầm thịnh tình không thể chối từ, Bành Tử Kỳ càng muốn biết thư sinh họ Kỷ có ý kiến gì hay hơn cao minh hơn so với Hạ Tầm hay không, hai người liền dời rượu và thức ăn qua, người hai bàn cùng ngồi một bàn, thi lễ lẫn nhau, thông báo thân phận.

Thì ra thư sinh họ Kỷ này gọi là Kỷ Cương, thư sinh họ Cao gọi Cao Hiền Ninh, đều là người Lâm Ấp, hai người từng cùng là thư sinh huyện học, giao tình thâm hậu. sau khi Kỷ Cương bị huyện lị khai trừ, hai người giao tình cùng không có bởi vậy cắt đứt, về sau Cao Hiền Ninh muốn rời quê quán đi du học một phen, thứ nhất hảo hữu tình thâm, không đành lòng chia cách, thứ hai Kỷ Cương này thuở nhỏ tập võ, một thân công phu quyền cước vô cùng được, có hắn làm bạn. trên đường cùng an toàn, thế là liền hẹn hắn đồng hành.

Hai người tại tất cả châu phủ huyện Sơn Đông du lịch một phen, hôm qua đi đến huyện Bồ Đài, bị mưa to lưu khách, sáng nay vừa mới trông thấy Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ che chở Đường bà bà đi huyện nha, hai người trong lúc rảnh rỗi, đi theo đem cả quá trình đều nhìn ở trong mắt.

Hạ Tầm mơ hồ nhớ tới trước kia xem tiểu thuyết võ hiệp, tựa như Minh triều những năm đầu có một cẩm Y vệ Chỉ Huy Sứ gọi là Kỷ Cương, nhưng cái tên này thật sự bình thường, thiên hạ người trùng tên trùng họ chỗ nào cùng có, Hạ Tầm chỉ biết vị Kỷ Chỉ Huy Sứ kia mười phần bá đạo uy phong, nhưng lại không biết hắn cuộc đời, cùng không biết hắn là người ở nơi nào, làm sao cùng không có nghi đến tó tài trước mắt này có thể cùng Kỷ Cương quyền khuynh thiên hạ kia có gì liên quan, bởi vậy mặc dù cảm giác tính danh quen thuộc, Thực sự cùng không nghi nhiều.

Sau khi thông báo tính danh lẫn nhau, mọi người ngồi xuống, Bành Tử Kỳ liền không thể

chờ đợi được mà hỏi thăm: "Kỷ huynh, người có biện pháp gì, có thể bắt được kẻ xấu?"

"Cái này.. Kỷ Cương có chút do dự.

Bành Tử Kỳ nói: "Không dối gạt Kỷ huynh, chúng ta cùng hận kẻ xấu thật sự càn rờ, vừa rồi đang thương nghị biện pháp, nếu như Kỷ huynh có biện pháp tốt. nói không chừng chúng ta có thể liên thức khởi thủ, vì địa phương trừ đi họa hại này".

Nàng nhẹ nhàng vỗ vào thanh đao trong tay, ngạo nghễ nói: "Luận học thức, tiểu đệ không kịp các vị, nhưng nếu bàn về võ công, tiểu đệ tự tin có thể trợ giúp một tay".

Kỷ Cương một chút trầm ngâm, sảng khoái nói: "Vừa rồi ta xác thực suy nghĩ một biện pháp, chỉ là muốn làm, thì còn có rất nhiều khó xử".

Bành Tử Kỳ vội hỏi: "Kỷ huynh mời nói, chúng ta cùng một chỗ thương lượng một chút".

Kỷ Cương nhìn xung quanh, hạ giọng nói: "Kẻ xấu cường bắt dân nữ, mười phần là vì sắc. Đã như vậy, muốn dẫn hắn vào tròng, thì phải hợp ý, công kích khuyết điểm. Ý tứ của ta, là hướng tới phủ huyện khác, dùng số tiền lớn mời một vị cô nương trong thanh lâu tài mạo song toàn, giả trang làm thôn cô nương nhờ họ hàng, đến trong huyện bồ đài này rêu rao khắp nơi, kẻ xấu chỉ cần thấy, tất nhiên sinh tà niệm, chỉ cần hắn vừa ra tay..

Bành Tử Kỳ lắp bắp kinh hãi: "Tại sao phương pháp này cùng Dương Văn Hiên giống nhau như vậy?"

Bành Tử Kỳ lấy lại bình tình, nói: "Việc này mười phần hung hiểm, cô nương kia sao chịu đáp ứng?"

Kỷ Cương nói: "Có tiền có thể ma sui quỷ khiến! Huống hồ, việc này trọng đại như thế, sao có thế đem lời thật đi nói?"

Bành Tử Kỳ có chút không vui nói: "Như vậy mà nói. không phải là lợi dụng nàng? Vạn nhất có sơ xuất.

Kỷ Cương không cho là đúng nói: "Bành huynh đệ, bụng dạ đàn bà như thế sao làm được đại sự? Nữ tử như vậy, vốn làm chuyện kinh doanh thân xác, có sơ xuất... Ha ha, nàng có thế mất cái gì sao?"

Hạ Tầm chậm rãi mở miệng nói: "Dần xà xuất động thì dễ, nhưng làm thế nào mới một mẻ hốt gọn?"

Kỷ Cương mỉm cười nói: "Dương huynh lo lắng thật đúng, cho nên dùng kế này, chỗ khấn yếu nhất không phải dẫn xà xuất động, mà là làm thế nào bắt được giặc. Cho nên, nếu như sử dụng kế này mà nói, ta trước tiến đến Hạch đào viên Thanh châu gặp một người, được người này tương trợ, kế vừa rồi có thể tiến hành".

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Thanh châu Hạch đào viên? Nơi đó có nhàn vật gì?"

Kỷ Cương cười nói: "À, ta lại quên. Hạ huynh cùng Bành huynh chính là người Thanh châu. Ha ha, các người có từng nghe nói qua Thôi gia Hạch đào viên không?"

Hạ Tầm mơ hồ cảm thấy tên có điểm quen tai, không đợi hắn nhớ tới, Bành Tử Kỳ đã a một tiếng, thất thanh nói: "Thôi gia Thanh châu Hạch đào viên, ta biết rồi, Kỷ huynh nói muốn hắn là Thôi Địch Thôi lão Thái Công gia sao?"

Kỷ Cương nói: "Đúng vậy, thì ra Bành huynh đệ cùng đã nghe nói về Thôi gia. Kỷ mỗ cùng Thôi gia có chút quan hệ thân thích, người đồng lứa trong Thôi gia có trưởng tử Thôi Nguyên Liệt, đó là biếu đệ bà con xa của Kỷ mỗ".

"Thôi Nguyên Liệt?"

Lần này Hạ Tầm đã nhớ ra, Thôi Nguyên Liệt chẳng phải chỉnh là thiếu niên thư sinh ngày ấy cười lừa ở góc đường, cùng Chu gia thiếu gia tông xe, về sau lại cùng Chu gia Tiểu thư tình đầu ý hợp, mắt đi mày lại sao, hắn

còn từng mời Thôi Nguyên Liệt qua phủ bái phòng, nhưng mới có mấy ngày hắn đã rời khôi Thanh châu, cùng không biết Thôi Nguyên Liệt có qua hay không.

Kỷ Cương nói: "Trên đất Sơn Đông này, ba nhà quyền thế lớn nhất, là Tề vương, Lỗ vương cùng người nhà Khổng Thánh, lại kế tiếp, chính là Thôi gia Hạch đào viên".

Hạ Tầm thầm cả kinh, có chút không dám tín. Nhớ rõ Thôi Nguyên Liệt từng hướng về phía hắn giới thiệu qua thân thế nhà mình, tựa như cha hắn chỉ là hương thân địa chủ không có công danh, gia gia cùng chỉ là Phủ học giáo dụ tám phẩm, nào có quyền thế gì?

Kỷ Cương nói: "Thôi Thái Công đời này cao nhất chỉ làm qua phủ học giáo dụ tám phẩm,

quan nhân xác Thực không lớn, nhưng Thôi Thái công cho dù gặp Tam Công Lục Khanh nhất phẩm đương triều, đó cùng là nhân vật ngồi ngang hàng, vị lão thái công này, trong tay có quải trượng khắc đầu rồng bạch kim do đương kim hoàng thượng tự tay ban tặng. Hoàng Thượng đặc biệt hạ chỉ qua, Thôi lão thái ra vào được mặc phục sức nhất phẩm, hưởng nghi thức nhất phẩm, chỉ là vị lão thái công này luôn cẩn thận tự xét mình, cùng không cậy thế khoe khoang, cho nên người biết được không nhiều lắm".

Hạ Tầm đối sắc nói: "Vị Thôi lão thái gia này rốt cuộc là thân phận gì, lại được Hoàng Thượng ân sủng như thế?"

Kỷ Cương cười nói: "Thật cùng không có chuyện gì. chỉ là đương kim hoàng thượng năm đó khi còn làm đứa nhỏ chăn trâu, đã từng lưu lạc đến vùng Sơn Đông, lúc ấy đã ở tại Hạch đào viên phủ Thanh châu chăn trâu cho Thôi gia. khi đó Thôi lão thái công còn là tiểu thiếu gia Thôi gia, hắn đối với Hoàng Thượng phi thường hữu hảo, chưa từng đánh chửi, còn thường xuyên đem chút ít đồ ăn giúp đỡ Hoàng Thượng, về sau Hoàng Thượng ngồi thiên hạ, tri ân đồ báo, đối với Thôi gia phong thưởng tất nhiên rất nặng".

Kỷ Cương có chút ít cực kỳ hâm mộ nói xong, lại nói: "Kỷ mỗ cùng vị biểu đệ bà con xa này chỉ mới gặp qua một hai lần, lại biết hắn làm người xưa nay ngay thẳng, nếu như hắn biết được chuyện phát sinh ở nơi đây, tất sẽ tương trợ. Biểu đệ của ta là mệnh căn của Thôi lão thái công, chỉ cần hắn chịu tương trợ, nhất định có thể mời được lão thái công quải trượng đầu rồng, có vật ấy trong người, Tri huyện Bồ Đài mặc dù bị kẻ xấu cho nhiều chỗ tốt hơn nữa, cùng không dám công nhiên thiên vị, sự tình một khi đường hoàng ra, hắn cùng bảo vệ không được người kia".

Bành Tử Kỳ cau mày lại nói: "Biện pháp này tự nhiên là thỏa đáng, nhưng trước ở những châu khác phủ cùng một người con gái, xa hơn đi Thanh châu mời Thôi công tử, tới tới lui lui. cùng không biết cần mấy ngày, đợi kẻ xấu bị bắt, chỉ sợ Đường gia tiểu nương tử đã sớm.

Kỷ Cương thản nhiên nói: "Thân ở hiểm cảnh, mưu đồ đại sự, tự nhiên phải mưu rồi sau mới động, phải một kích tất trúng, chúng ta có thể trừ một hại, tránh cho những người khác bởi vì hắn làm hại, đã là công đức vô lượng, về phần vị Đường gia nương tử kia, biết rồ cứu không được, sao cầu tận thiện tận mỹ?"

Hạ Tầm liếc mắt nhìn hắn. thầm nghĩ: "Mưu giả vô tâm. là nhân vật hung ác!"

Bành Tử Kỳ không cam lòng nói: “Nữ nhi gia danh tiết là dạng đại sự bực nào? Sao có thể hời hợt như vậy, nếu như có một đường hy vọng, chúng ta cùng không nên khoanh tay đứng nhìn. Nói đến, nếu cho một nữ tử không rõ chân tướng liên quan tiến đến, mặc dù là nữ tử thanh lâu, thủ đoạn cùng không rõ ràng. Như vậy đi. người dụ dỗ kẻ xấu hiện thân, ta đã nghi biện pháp. Phía Thanh châu nhờ Kỷ huynh lập tức bắt tay vào làm. chúng ta có thể bớt được ngày nào thì hay ngày đó”.

Kỷ Cương kinh ngạc nói: “Bành huynh đệ có nhân tuyển gì phù họp?”

Bành Tử Kỳ đỏ mặt làm gan nói: “Ta... ta nam giả trang nữ trang, không được sao?”

Kỷ Cương cùng Cao Hiền Ninh đồng loạt nhìn về phía Bành Tử Kỳ, lông mày cong cong, mắt thật to, mùi thẳng tắp, miệng tinh xảo, làn đa trắng nõn, so với nữ tử còn muốn tinh xảo hơn, còn muốn động lòng người hơn. lúc này xấu hổ đỏ mặt. như hai đóa hoa đào, thiếu niên đẹp như vậy nếu thay nữ trang...

“Được! Đương nhiên là được!” Kỷ Cương cùng Cao Hiền Ninh lập tức gật đầu như giã tỏi.

Hạ Tầm sờ lên mùi, chậm quá nói: “Thanh châu Hạch đào viên, cùng không cần đi, Cao huynh Kỷ huynh nếu chịu tương trợ, ở trong huyện Bồ Đài, chúng ta có thể mượn được cùng đã đủ lực lượng để kháng Tri huyện, như thế... chúng ta có phải là có thể lập tức thi hành đại kế câu cá không?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Bát Tiên Quá Hải

Chương 39: Bát tiên quá hải

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tiệm rượu Thái Bạch cư là tửu lâu lớn nhất huyện Bồ Đài, đặt ở trên phố phồn hoa nhất đông thành huyện Bồ Đài, cao tới ba tầng, khí phái hoành tráng. Huyện Bồ Đài tường thành cao ba trượng ba, đứng ỡ tầng cao nhất trên Thái Bạch cư có thể đem cảnh sắc sơn thủy ngoài thành nhìn không sót gì, có thể thấy được tòa nhà này cao lớn như thế nào.

Tửu lâu Thái Bạch cư tràng diện lớn. khí phái lớn. thức ăn khẩu vị tốt, giá tiền lại vừa phải, trong ngày Thực khách lui tới như nước, không còn chỗ ngồi, làm ăn rất náo nhiệt. Ông chủ tửu lâu Thái Bạch cư đông gọi là Lâm Vũ Thất, năm nay vừa ba mươi tuổi, đúng là lúc trẻ trung khoẻ mạnh.

Mùa đông năm trước, cha của ông chủ Thái Bạch cư Lâm lão gia tử bệnh suyễn phát tác, một ngụm đàm hòa ngăn chặn yết hầu. chậm chễ cứu chữa không kịp, do đó giá hạc về tây, Lâm Vũ Thất liền tiếp chưởng gia nghiệp, Lâm lão gia tử là người làm việc hạ thấp, mà Lâm Vũ Thất thì khác, tuổi còn trẻ, mà người trẻ tuổi luôn chí hướng rất cao, cùng càng có suy nghĩ, từ khi hắn tiếp chưởng tửu lâu Thái Bạch cư, dưới sự kinh doanh cùa hắn. Thái Bạch cư làm ăn càng thêm náo nhiệt. Lâm gia thanh danh địa vị tại huyện Bồ Đài cùng càng ngày càng cao, được xưng tụng đại gia có số má.

Nhà của Lâm gia ỡ phía sau tửu lâu Thái Bạch cư, nhưng mà có cửa mở ở hướng khác. Cả kiến trúc kéo dài qua hai đường cái, đường cái bên trái chính là cửa vào tửu lâu Thái Bạch cư, đường cái bên phải cửa son tường trắng, song sư ngồi hai bên, chính là lối ra vào của

người Lâm gia.

Hạ Tầm trong khi đang cùng đám người Kỷ Cương đang ở trong tửu điếm nhỏ của khách sạn thương nghị đại sự, Đường Diêu Cử để cho Vương Hồng Quang cùng Dương Thải nâng lên, La Lịch đi trước dẫn đường, đã đi tới trước cửa Lâm phủ. La Lịch quay đầu lại nhìn úioáng qua. Đường Diêu Cử hướng về phía hắn gật gật đầu, cắn răng từ ván cửa ngồi lên, La Lịch thở dài một hơi, cất bước đi tới gõ vòng đồng ở trên cửa.

"Ai đó?" Cửa chỉnh kẹt một tiếng mở một khe hờ nhỏ, một gia nhân nhô đầu ra nhìn bọn họ, lười biếng hỏi: "Các ngươi là người nào?"

La Lịch trầm giọng nói Chúng ta muốn gặp lão chưởng quầy của các ngươi".

Gia đinh kia không đếm xĩa tới liếc mắt nhìn hắn nói: "Tìm lộn người rồi, ở đây không có gì lão chưởng quầy" Nói xong đưa tay muốn đóng cửa.

"Chậm đã!" La Lịch đưa tay giữ lại cánh cửa, cánh tay như đúc bằng sắt. gia đinh không thể lay động được, không khỏi biến sắc nói: "Muốn gì. đến chỗ Lâm gia chúng ta tìm thị phi sao? Lão tử chỉ cần hô một tiếng, có thể gọi ra hơn mười tráng hán, cộng thêm bảy tám con chó dữ, chỉ bằng ba người các ngươi không đủ giắt kẻ răng. Hừ!"

Đường Diêu Cử nhịn đau nói: "La Lịch, không cần phải nhiều lời. báo đường khẩu".

La Lịch nhịn nhẫn tức giận, chậm rãi nói: "ứ nê nguyên tự hỗn độn khải".

Gia đinh kia khẽ giật mình, vô ý thức đáp: "Bạch liên nhất hiện thịnh thế cử".

La Lịch đưa ra thủ thế, gia đinh kia thần sắc hòa hoãn lại hỏi: "Huynh đệ từ nơi nào đến?"

"Hoài Tây".

Gia đinh sắc mặt hơi đổi nói: "Bạch Liên mở ra ngàn vạn đóa, không biết sinh ra từ cành nào?"

Hai người vừa nói, trên tay cùng không ngừng biến ảo các loại thủ thế, phảng phất tăng nhân mật tông đang luyện đại thủ ấn vậy, La Lịch tay kết hoa sen, trầm giọng nói: "Ở nhà không dám nói phụ danh, ra ngoài không đám nói sư tính, huynh đệ đã hỏi, không dám có chỗ mịt mờ, tệ chưởng giáo họ Đường".

Gia đinh kia lại nhìn bọn hắn. đem cửa chính mở ra. hướng vào bên trong cấp tốc vẫy tay một cái, Vương Hồng Quang cùng Dương Thải liền đưa Đường Diêu Cử tiến vào bên trong, đợi La Lịch cùng vào trong cửa chính, gia đinh kia lại cảnh giác nhìn ra bên ngoài, rồi vội vàng đóng cửa lại.

"Đường mỗ ra mắt Lâm lão chưởng quầy!"

Vừa thấy Lâm Vũ Thất từ sau đường đi tới. Đường Diêu Cử liền miễn cường đứng lên, run rẩy chấp tay chào.

Lâm Vũ Thất cùng không già, nhưng "lão chưởng quầy" cùng không phải chỉ niên kỷ, mà là xưng hô trong Minh giáo bắc phái đối với đường khẩu lão đại, Minh giáo nam phái lại xưng đường khẩu lão đại là chưởng

giáo. Bạch Liên giáo chỉ nhánh rất đông, cùng có chút giáo phái xưng thủ lĩnh là sư", "Sư phụ", "Đại sư huynh", "Chường giáo Nguyên soái"... không phải trường hợp cá biệt, mà nam bắc Minh giáo là hai chỉ lớn nhất trong Bạch Liên giáo.

Lâm Vũ Thất vội vàng đoạt bước lên trước đem hắn nâng dậy, kinh nghi bất định nói: "Đường chưởng giáo chớ có đa lễ, ngươi đây là... đây là có chuyện gì?"

Đường Diêu Cử nặng nề thở dài. ảm đạm nói: "Một lời khó nói hết, huynh đệ đến đây, là hướng về phía lão chưởng quầy xin giúp đỡ".

Lâm Vũ Thất vội vàng dìu hắn đến ghế dựa bên cạnh, kéo một tấm nệm lót lên trên ghế, rồi ngồi xuống bên cạnh hắn nói: "Đường huynh đừng nóng vội, mọi người nhất mạch truyền lại, đồng khí liên chỉ, nếu như có gì cần đến huynh đệ địa phương, Đường huynh cứ việc mở miệng".

Đường Diêu Cử liền đem chuyện mình ra ngoài buôn bán. đêm mưa có người đăng môn, mượn cớ trong nhà có người sinh sản, dụ đi nương tử hắn. Huyện thái gia xử lý bất công, hắn kích trống kêu oan bị ra sức đánh bốn mươi đại côn nói ra một lần, cuối cùng nói: "Lão chường quầy, kẻ xấu này rõ ràng chính là người trong huyện Bồ Đài, nhưng huynh đệ hai mắt mờ mịt. không thể tìm hắn, chuyết kinh từ đêm qua bị bắt đi, cho tới nay cùng không có tin tức, huynh đệ ngũ tạng đều nóng như lửa đốt".

Lâm Vũ Thất chỉ trầm ngâm, Đường Diêu Cử nhịn không được hỏi: "Lão chưởng quầy,

việc này... thật khó khăn sao?"

Lâm Vũ Thất trên mặt âm tình bất định, sau hồi lâu mới nói: "Không dối gạt Đường huynh, thật ra mấy năm này, huyện Bồ Đài ta cùng với phủ huyện lân cận, trước sau phát sinh qua mấy lần chuyện nữ tử đàng hoàng bị người bắt đi. cuối cùng tất cả đều thành án không đâu vô đâu, gia đình mất người hoặc là nghèo khó không chịu nổi cáo trạng, hoặc là người trong nhà không làm gì được nhà quan, sự tình cuối cùng cùng không được làm rõ.

Huynh đệ lúc trước đã cảm thấy chuyện có kỳ quặc, nhưng mà việc không liên quan đến mình, ta cùng ngỡ tới người sau màn này nhất định là có nhân vật rất có quyền thế, để tránh xung đột nên một mực phân phó môn hạ đệ tử cố ý né tránh. Không ngỡ, hôm nay chuyện lại rơi lên trên đầu ngươi, người này chỉ sợ không tiện đắc tội, nhất là hắn ỡ phía quan phủ nhất định rất có bối cảnh. Huynh đệ có gia có nghiệp, lại có nhiều đệ tử dưới đàn như vậy ở đây kiếm ăn, nhất cử nhất động, không thể không Cẩn thận..."

Đường Diêu Cử sớm nhắm chừng hung phạm phía sau màn thế lực sẽ không nhỏ, Minh giáo nam bắc hai chỉ nói là đồng nguyên, thật ra cùng bất quá là có chút ít đồng bệnh tương liên dưới sự đả kích của triều đình mà thôi. nói tới mấy chục năm trước, nam bắc Minh giáo vẫn sinh tử cừu địch, muốn Lâm Vũ Thất vì nam tông đệ tử như hắn không chút liên quan mà bỏ qua gia nghiệp, hắn đương nhiên không chịu đáp ứng.

Nhưng mà Đường Diêu Cử trong lòng cùng sớm có quyết định, vừa nghe hắn nói như vậy, Đường Diêu Cử hai tay khẻ chống lên. hai chân khụy xuống, liền quỳ lên trên mặt đất nói: "Lão chưởng quầy..

Lâm Vũ Thất bị dọa cho nhảy dựng, vội lách mình tránh đi, vội la lên: "Đường chưởng giáo, ngươi đây là làm gì vậy?"

Đường Diêu Cử sầu thảm nói: "Ta cùng biết, việc này làm khó lão chưởng quầy, lão chưởng quầy vì một người ngoài như ta gánh vác phong hiểm lớn như vậy, cho dù các huynh đệ quý đàn cùng sê không đáp ứng. Ta..."

Hắn khẽ cắn răng, cúi người xuống, trầm giọng nói: "Ta nguyện ý đáp ứng chuyện lão chưởng quầy lần trước đề cập qua. dẫn tất cả đệ tử bản đàn... đầu nhập môn hạ lão chưởng quầy".

Lâm Vũ Thất chân tay luống cuống địa nói: "Cái này... Cái này... Đường chưởng giáo,

ngươi đây không phải làm cho Lâm mỗ thành tiểu nhân sao, Lâm mỗ không phải loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chỉ là..."

Đường Diêu Cử dứt khoát nói: "Ta hiểu rõ, lão chưởng quầy cầm giữ một phần gia nghiệp lớn như vậy, mỗi tiếng nói cử động, nhất cử nhất động, đều nên dùng quý đường khâu làm trọng, không thể hành động theo cảm tình, phá đi quy củ. Đường mỗ cùng là một hán tử, nếu ngay cả nương từ của mình cũng bảo vệ không được, còn có thể diện gì mà mở đàn nhận đồ? Đường mỗ tự nguyện dẫn tất cả huynh đệ bản đàn đầu nhập môn hạ lão chưởng quầy, mọi người thành người một nhà, lão chưởng quầy giúp ta là đương nhiên".

Lâm Vũ Thất bả cắn răng một cái, tiến lên nâng Đường Diêu Cử dậy, chân thành nói: "Đường huynh, huynh đệ cùng nên đáp ứng ngươi, mặc kệ người này có bối cảnh gì, có thế lực bao nhiêu. Lâm Vũ Thất ta sẽ cùng hắn va chạm một lần, huynh đệ của mình, tự nhiên là phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!"

"Được!

Bên cạnh bờ bắc Hoàng Hà huyện Bồ Đài, có một nhánh quan quân vệ sở đóng quân, đây là một Thiên hộ sở, chủ tướng Thiên hộ sở họ Đỗ tên Long. Đỗ Thiên hộ tuổi hơn bốn mươi, đang lúc tráng niên. Vị Thiên hộ đại nhân này chiến đấu nửa đời người, dựa vào dùng mãnh thiện chiến, hung hãn không sợ chết, tích lùy quân công mà thăng làm Thiên hộ, trở thành tướng lĩnh tại Thiên hộ sở trú doanh.

Đỗ Thiên hộ làm chức quan này cùng thoải mái. hướng bắc có Trừ vương cùng Yến vương hai mãnh hô gác cửa chính bắc Đại Minh, người Mông Cổ chỉ cần ló đầu, thì đã bị đánh phủ đầu rồi, Sơn Đông cách quan ngoại mặc dù gần. nhưng người Mông cổ căn bản không có can đảm đi tới, cho nên hắn ở chỗ này ngoại trừ để ý những việc vặt hằng ngày ở trên Hoàng Hà, thì trên căn bản cùng không có đại sự gì có thể làm.

Đỗ Thiên hộ mỗi ngày ngoại trừ luyện binh, thì cùng không còn có việc gì khác, đối với loại người cả đời đánh trận như hắn. thật sự là rảnh rỗi đến hai chân khó chịu, nhưng hắn lại không dám tự ý rời quân doanh đi vui chơi, đành phải mỗi ngày cùng cao thủ trong quân tranh tài thi đấu làm vui, Đỗ Thiên hộ này là nhàn vật rất thích tàn nhẫn tranh đấu, lại kiêm một thân võ công, mỗi ngày luận võ tranh tài, liền dần dần thành hoạt động giải trí duy nhất của hắn. một số cao thủ tranh tài thi đấu dần dần được hắn đề bạt, kéo đến bên cạnh mình làm thân binh, để cùng hắn tiêu khiển giết thời gian.

Ngày này, Đỗ Thiên hộ liên tiếp đánh bại sáu cao thủ quyền thuật, trong lòng thoải mái, hắn dương dương đắc ý trở lại chỗ ở của mình, cởi bỏ để tay chân trần mà ngồi xuống, lấy ra nửa vò rượu ngon mà mình giữ riêng, đang muốn uống một chén cho thoải mái, đột nhiên có người báo lại, nói là có vị thư sinh lão gia họ Dương cầu kiến Thiên hộ đại nhân.

Vào Minh sơ, võ tướng tại triều có lực lượng thực tế nếu so với văn thần lớn hơn, nhưng Chu Nguyên Chương mặc dù trọng võ, nhưng cùng tuyệt không xem nhẹ văn, Minh sơ thành tựu về văn hoá giáo dục ba mươi năm, vi cả giang sơn Đại Minh đặt căn cơ rất dày, đúng là kết quả hắn văn võ cùng sử dụng, cho nên văn thần võ tướng, cùng không có không khí trọng bên này nhẹ bên kia.

Hạ Tầm có chút công danh trong người, một quan binh cùng không đám xem nhẹ, hắn cho tiến vào quân doanh, đưa trà lên giải khát, lúc này mới cấp tốc chạy đến bẩm báo Thiên hộ.

“Ổ? Một vị thư sinh.

Đỗ Long gãi gãi đầu, có chút phiền muộn: “Lão tử chữ cùng không biết mấy, sao lại biết tà tài nào, người đọc sách này gặp một người thô lỗ như ta có chuyện gì?”

Đỗ long nghĩ hồi lâu cùng không ra chuyện gì, liền khoát tay nói: “Gọi hắn tiến đến” Nói xong như mèo tham ăn, lập tức uống một ngụm rượu ngom, hai con mắt híp lại.

“Thiên hộ đại nhân, thư sinh Dương Húc đã đến”.

“Ổ, mời tiến vào”.

Đỗ Long vội vàng đem chén lớn uống cạn, rồi đem bình rượu đậy kín lại nhét vào trong chăn đệm, khoanh chân ngồi xuống, một bên hăng say bóp bóp chân mình, một bên bày ra một bộ dáng uy phong lẫm lẫm.

Hạ Tầm vừa vào phòng, đã nghe thấy một cỗ mùi mồ hôi, mùi rượu trộn lẫn mùi chân thối. đem hắn hun xém té ngã, Hạ Tầm hơi khẽ cau mày, vội ngừng lại hô hấp, hạ thấp người thi lễ nói: “Học sinh Dương Húc, ra mất Thiên hộ đại nhân”.

“ừm, a, Dương sinh đồ, ngươi... tìm bổn quan có chuyện gì?” Đỗ Long Nhất vừa nhe răng nhếch miệng bóp chân, vừa hỏi.

Hạ Tầm nói: “Kính xin đại nhân cho tả hữu lui ra ngoài, học sinh có chuyện quan trọng

bẩm báo".

"Tả hữu. nào có tả hữu gì, trước sau cùng kém không nhiều".

Đỗ Long bóp bóp chân, biểu hiện trên mặt giống như thống khổ, lai như thoải mái, hắn không quan tâm hướng về phía thân binh sau lưng Hạ Tầm phất phất tay: "Các ngươi đi ra ngoài, Dương sinh đồ, hiện tại có thể nói rồi".

"Vâng!" Hạ Tầm từ trong ngực lấy ra một cái bài bằng ngà đưa tới. trầm giọng nói: "Học sinh kính xin Thiên hộ đại nhân xem trước tấm bài này một chút".

"Hử?" Đỗ Thiên hộ một phát bắt lấy tấm bài bằng ngà, vừa mới tiếp vào trong tay thần sắc đã khè động, vẻ không chút quan tâm trên mặt lập tức biến mất, lại nhìn rõ tấm bài, Đỗ Long thoáng cái liền vọt từ trên giường xuống, kinh nghi bất định nói: "Dương sinh đồ, ngươi... ngươi là..."

Văn võ quan viên, đều có yêu bài, tính chất công tác khác nhau. Đỗ Thiên hộ mặc dù không biết chữ, cùng không có nghĩa là hắn không nhận biết yêu bài, cho nên bài vừa vào tay, hắn lập tức đã biết người tới không giống bình thường, bởi vì võ quan dùng kim bài, kim bài là chỉ ngù kim tạo thành. ngược lại không nhất định là vàng đúc ra. Mà quan văn sử dụng yêu bài, thì tính chất khác nhau càng lớn, có thể xử dụng yêu bài bằng ngà chỉ có ba loại người: Một là quan văn cao cấp; hai là hoàng cung, yếu nhân tâm phúc vương phủ; ba chính là võ quan cao cấp cẩm Y vệ trong các loại võ quan.

Mà Đỗ Thiên hộ tại quân doanh là Đô Chỉ Huy Sứ bảo vệ khu vực Thanh châu, hắn sao có không biết yêu bài của Tề vương phủ, cho nên vừa thấy cái yêu bài này, đã hiểu được là hạ nhân của Tề vương phủ. Người của Tề vương cùng không phải một Thiên hộ nho nhỏ hắn có thể ngồi ở đó mà tiếp kiến. Đỗ Thiên hộ người mặc dù thô, tâm rất không thô, lập tức nhảy xuống đất.

Hạ Tầm thản nhiên nói: "Thiên hộ đại nhân, học sinh là thay Tề vương gia lo liệu một việc, trên đường đi qua nơi đây thì gặp một chuyện bất bình, muốn mời Thiên hộ đại nhân giúp một việc".

Đỗ Thiên hộ động dung nói: "Đã là quý nhân của Tề vương phủ. nếu có chuyện gì, bôn quan đương nhiên nên dốc sức tương trợ, chỉ là không biết Dương sinh đồ... Dương công tử có chuyện gì cần bổn quan tương trợ?"

Hạ Tầm đem chuyện phát sinh ở huyện Bồ Đài cường bắt dân nữ nói một lần, lại nói: "Học sinh lo lắng Tri huyện Bồ Đài cùng kẻ bất cóc âm thầm có chỗ cấu kết, ở đây còn thuộc Thanh châu trị cảnh, chính là phiên quốc Tề vương gia, ở đó lại phát sinh sự tình như vậy, đối với danh dự của Vương gia đã có sự tổn hại. Bởi vì sự tình khẩn cấp, lại không kịp trở lại Thanh châu xin chỉ thị Vương gia, cho nên học sinh liền đến chỗ Thiên hộ đại nhân, học sinh cùng biết quân doanh đều có quy củ của quân doanh, không dám muốn Thiên hộ đại nhân điều động đại quân, nhưng... phái ra vài chục tráng hán, mặc y phục hàng ngày đi ra ngoài hiệp trợ bắt giặc, chắc hẳn sẽ không làm Thiên hộ đại nhân vô cùng khó xử".

"Không khó, đương nhiên là không khó".

Đỗ Thiên hộ phi thường sảng khoái, một bên thình thịch vỗ ngực cam đoan, một bên đem yêu bài trả trở lại: "Đỗ công tử xin yên tâm, bổn quan lập tức sẽ đi chọn người, đích thân theo công tử tới huyện Bồ Đài một chuyến".

"Như thế, đa tạ Thiên hộ đại nhân".

Hạ Tầm mỉm cười tạ ơn. sau đó ung dung thản nhiên duỗi hai ngón tay ra, như Phật tố nhặt hoa, đem yêu bài bằng ngà nhẹ nhàng nhặt lên, ưu nhã địa ném vào trong tay áo, nhân cơ hội giấu tay ở trong tay áo, dùng sức cọ xát ngón tay.

Đỗ Thiên hộ nhìn vẻ mặt động tác của Hạ Tầm, trong lòng không khôi thầm khen: "Rốt cuộc là người đọc sách, nhìn tác phong so với đàn bà còn đàn bà hơn. lão Đỗ ta đánh chết cùng không học được..

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cá Mắc Câu

Chương 40: Cá mắc câu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Từ Lượng, Trần Thành. Liêu Lương Tài ba tên lưu manh ở trong đại lao một đêm, ngày hôm sau liền được người lặng lẽ đưa ra khỏi ngục, tại cửa ngục có người tiếp ứng, người nọ đưa bọn họ tới một ngõ nhỏ bí ẩn, đưa ra ba tài đồ, thấp giọng nói: "Trong bao đồ có quần áo, thay đi. tiền thưởng lảo gia đáp ứng cho các ngươi cùng đều ở bên trong, cầm tiền nhanh cút đi. đi nơi khác phong lưu khoái hoạt một thời gian, đợi gió êm sóng lặng rồi trở về. Quy củ như trước, nếu vô ý hiện tung tích.

"Thì tự nhiên là vượt ngục chạy trốn, còn không thì trở về ăn cơm tù vài ngày, tạ ơn Hoa quản gia đã thường, tạ ơn Đại lão gia đã thưởng".

Ba tên lưu manh mặt mày hớn hở, vội vàng thay đổi quần áo, lại đem tiền ở trong túi đồ cất vào trong người, cúi đầu khom lưng hướng về phía Hoa quản gia nói lời cảm tạ một phen, liền đầu đội nón trúc lén lén lút lút rời khôi huyện thành Bồ Đài. Người được gọi là Hoa quản gia ngẩng đầu nhìn bốn phía, cùng nhanh chóng rời đi.

Ba người Liêu Lương Tài là địa đầu xà huyện Bồ Đài, đi ngỏ nhõ xuyên qua phố, vô cùng quen thuộc, chỗ này xuyên qua một cửa hàng, nơi kia bỏ qua một lỗ chó, cho dù ngươi thân thủ có cao minh, cùng không theo dõi được ba tiểu tử trơn như rắn này, nhưng vò quýt dày có móng tay nhọn, bởi vì Lâm Vũ Thất cùng là đại đầu xà, hơn nữa là long đầu lão đại cùa địa đầu xà.

Lâm Vũ Thất hắc bạch hai đạo đều qua lại. người bên ngoài không biết quy củ môn lộ hắn thì hiêu rõ, trong tay lại có đủ nhân thủ, luôn theo dõi ba lưu manh này, thủy chung không để cho bọn họ chạy thoát. Ba lưu manh ra kliòi huyện thành Bồ Đài, lập tức nhanh chân hướng về phía xa xa mà đi, nhưng đi được chưa xa, chừng bảy tám dặm đường, ba người vượt qua đường lớn, quẹo vào một rừng cây, đang muốn đi đường nhỏ tới huyện lân cận, thì bảy tám đại hán che mặt cầm trong tay đoản côn đột nhiên như quỷ mị xuất hiện, đem bọn họ vây lại vào giữa.

Liêu Lương Tài biến sắc, ánh mắt xảo trá nhìn quanh, thử thăm dò cầu khẩn nói: "Hảo hán gia, các vị hảo hán gia, ba người chúng ta đều là người cùng khổ, người không có đồng nào, các vị hảo hán muốn thay trời hành đạo, giết phú tế bần, cùng không nên tìm tới ba người chúng ta".

Đầu lỉnh đại hán lạnh lùng nói: "Bớt nói nhảm! Liêu vô lại, thức thời chút, thành thật nhận tội, Đường gia tiểu nương tử là bị nhà ai bắt đi?"

Liêu Lương Tài sắc mặt đại biến, quát lên: "Chạy!" rồi lăn người vào trong bụi cỏ mà chạy trốn, hai lưu manh khác kinh nghiệm đánh nhau cùng vô cùng phong phú, nhất thời lăn người theo các hướng mà chạy trốn, nhưng bọn chúng có nhanh, cùng nhanh không lại bảy tám thanh mộc côn. Chỉ nghe tiếng gió mộc côn huy vù, vù vù rung động, giống như đánh rắn giập đầu, chuyên nhằm mắt cá chân ba người quét tới, bị mộc côn quất trúng, đau nhức tận xương, chỉ chốc lát ba người đã chồng chất ngã xuống đất. ôm chân quay cuồng rú thảm, kêu không ra tiếng người.

Đầu lình đại hán cười lạnh: "Không cho các ngươi chút lợi hại, không biết Mã vương gia có ba con mắt! Giờ chịu khai chưa?"

Liêu Lương Tài kêu thảm thiết nói: "Hảo hán gia, chúng ta không biết ngươi đang nói cái gì, chúng ta chỉ là bị người lợi dụng, chúng ta..

Một mộc côn hung hăng đập lên trên miệng hắn. mấy cái răng cửa nhất thời bay ra, Liêu Lương Tài miệng đầy máu tươi, môi rách nát, kêu thảm mà thanh âm cùng không ra được, thấy hai lưu manh khác mặt không còn chút máu. đại hán che mặt đi đến trước mặt Từ Lượng, trong mắt mang theo nét cười lanh quát: "Ngươi nói!"

"Phốc!" Mộc côn dính máu lại hung hăng đập lên trên ống quyến của hắn, Từ Lượng hét

thảm một tiếng, đau đến toàn thân đều run rẩy.

“Phốc!

“Hảo hán, ta không biêt ngươi nói...

“Phốc!”.

Chân kia cùng bị mộc côn đập lên, Từ Lượng cuộn thân thể, nước mắt nước mùi đồng loạt tràn ra, kêu thảm nói: “Ta thật không biết, ta thật không biế!”

“Có cốt khí. thật con mẹ nó có cốt khí!” Đại hán kia âm hiểm cười: “Đem chúng kéo qua, chôn sống!”

Mấy người đại hán nhào lên. kéo như chó chết lôi bọn họ đi. trong rừng cây đã đào một cái hố cùng không lớn, ba người bị trói nhét vào, cảm giác có điểm chen chúc, bọn đại hán dùng chân đạp loạn một trận, sau đó lấp đất vào bên trong, ba người há mồm kêu to cứu mạng, nhưng há miệng liền ăn một ngụm đất vàng, chỉ phải ngậm miệng không nói.

Bảy tám người đồng loạt động thủ, rất nhanh đã đem ba người chôn sống, chỉ là hố hơi nông, ba người mành liệt quằn quại, còn có thế từ trong đất ngẩng đầu lên, nhưng mà bọn họ chỉ cần vừa lộ đầu, liền bị một gậy vào đầu. đánh cho bọn họ đầu rơi máu chảy, cứ như thế mấy lần. ba người thỡ củng không nổi, đầu đầy máu, mắt thấy những hán tử che mặt này ra tay độc ác, mắt không vương pháp, nếu còn cứng rắn không nhận tội, bọn họ Thực có can đảm làm thịt mình, ba người rốt cuộc sụp đố, Liêu Lương Tài mành liệt nhướng cổ, máu cùng bùn đầy mặt, giống như một tiếu quỷ mới bỏ ra vậy, rú thảm nói: “Chúng ta khai, chúng ta khai..

Cùng lúc đó, có vị thư sinh đi huyện học bản địa bái kiến giáo dụ, huấn đạo cùng các vị phu tử, vị tú tài này là thư sinh huyện khác du học đến đây, tên là Cao Hiền Ninh, Cao tú tài trong nhà rất giàu có, du học đến đây, đến huyện học bái phòng, mang đến vài nghiên mực tốt. còn có một chút đặc sản địa phương làm lễ vật, lễ nhiều người không trách, Cao tú tài lại là người nhà nhặn biết lễ, rất nhanh cùng với bọn họ rất quen, càng cùng học sinh viên môn trong huyện xưng huynh gọi đệ, thành hảo hữu.

Buổi sáng cùng ngày, có một tiểu thôn cô xinh đẹp cùng đến huyện Bồ Đài, lời xưa nói: “Thâm sơn dục tuấn điếu, sài ốc xuất giai lệ” dùng ở trên người vị tiểu cô nương này thật sự là chính xác, tuy nói là áo vải váy thô, nhưng bộ dáng quả Thực hết sức xinh đẹp.

Cô nương búi tóc tam nha rất hoạt bát đáng yêu. sắc mặt hơi vàng, ngũ quan thanh tú, một đôi mắt to trong sáng say lòng người. Chỉ xem bộ dáng kia chính là dấu hiệu tiểu nữ nhân cực kỳ mỷ lệ, càng khó được là nàng đáng người thon dài thướt tha, linh lung bay bổng. Tiểu cô nương mặc thường phục thôn có hai đoạn đầy miếng vá, bộ đồ hai đoạn thể hiện rỏ đường cong của cô gái, nhìn dáng người, nên to thì to, nên tinh tế thì tình tế, bởi vì nhà nghèo nên không có được y phục cho đàng hoàng, đôi chân thon dài kéo căng cái quần đầy mảnh vá, dường như có thể làm cho cái quần rách toạc ra vậy.

Nàng ở trong huyện thành vừa lộ mặt. người qua đường ai cùng nhìn lại, đợi nàng trong phố lớn ngõ nhỏ đi dạo nửa ngày, người biết được cùng càng nhiều. Qua buổi trưa, vị tiểu thôn cô xinh đẹp này đứng ở một trước một ngõ nhỏ, che mặt khóc ni non, lần này lại càng làm cho người ta chú ý, rầm rập liền vây thành một vòng người lớn, nhiệt tâm rối rít hỏi, không khõi cùng thay nàng thổn thức.

Tiểu thôn cô này gọi là Xuân Thôn Nhi. là một cô gái số khổ. Cha mẹ sớm tang, một thân một mình dựa vào thêu thùa nữ công làm cho người ta mà sống qua ngày, không khéo trong nhà lại bị một hồi lữa lớn đốt sạch, rơi vào đường cùng, lúc này mới trải qua vất vả từ Duyệt châu phủ chạy đến huyện Bồ Đài tìm nơi nương tựa bà con xa của nàng, ai ngỡ hỏi thăm nửa ngày, thật vất vả tìm được nhà cữu cữu, nhưng lại khóa cửa.

Thì ra củu củu bà con xa của nàng năm trước đã đi Kim Lăng, bởi vì cửu cửu bà con xa của nàng là thợ xây, bị triều đình triệu đến Kim Lăng kiến tạo cung điện, cùng không biết lúc nào mới có thể trở về. Tiểu cô nương tiền bạc đã dùng hết, cùng đường, chỉ có thể ở trước cửa nhà cữu cửu ôm mặt khóc rống lên. Láng giềng nhìn thấy không khỏi phát lòng trắc ẩn. nhưng bọn họ cùng không phải là nhà giàu có gì, ai cam lòng giúp đỡ quá nhiều? Nhiều lắm là hảo tâm tặng vài cái bánh, không để cho tiểu thôn cô này chết đói đầu đường mà thôi.

Người lương thiện vẫn có, nhưng lúc này Cừu Thu Cừu đại lão gia đầy hào hứng, lắc nhẹ quạt xếp, vừa vặn trải qua ngõ nhỏ phần lớn là người nghèo này, thấy một đám người vây quanh một thiếu nữ trẻ tuổi, Cừu đại lảo dưới sự kinh ngạc vội vàng tiến lên hỏi, sau khi biết được tình hình. Cừu đại lão gia thiện tâm không khỏi nhỏ nước mắt đồng tình.

Cừu đại thiện nhân đã đến tuổi tri thiên mệnh, mềm lòng, không chịu được nhất chính là cái này, sau khi nhỏ nước mắt. lại nhìn bộ dáng của cô nương này, Cừu đại lão gia nhân tiện nói: “Đáng thương, cô nương nếu không chỗ có thể đi, phủ của bổn lão gia còn thiếu vài nha đầu sai sử, ngươi có muốn đến phủ của ta làm việc không? Một là có cơm ăn, hai là cùng có

thể đợi cữu cửu của ngươi, hắn sớm muộn gì cùng sẽ trở về".

Xuân Thôn Nhi khiếp đảm nói: "Cảm ơn đại lão gia, tiểu nữ tử... còn có một thân di, hiện ở tại Bá châu Hà Bắc, tiểu nữ tử muốn đi... muốn đi đến đó tìm nơi nương tựa".

"Ồ..." Cừu Thu dùng quạt xếp gõ nhẹ vào lòng bàn tay, lại hỏi: "Vậy ngươi có còn lộ phí không?"

Xuân Thôn Nhi lắc đầu, nhịn không được dùng tay áo che mặt, lại hu hu khóc lên.

"Được rồi được rồi, Tiểu nương tử đừng khóc" Cừu Viên ngoại từ trong ngực móc ra một xấp tiền, đưa tới. vẻ mặt ôn hòa nói: "Đã như vậy, lào phu sẽ giúp đỡ ngươi một lần, này, cầm lấy, không cần phải thẹn thùng".

Đem tiền nhét vào trong tay tiểu cô nương, Cừu Viên ngoại lại quay đầu phân phó nói: "Tiểu Ngư Nhi, Tiểu Ngư Nhi".

Hoa Tiểu Ngư Nhi Quản gia Cừu phủ vội vàng tiến đến: "Lão gia".

Cừu Viên ngoại chỉ ngón tay, phân phó nói: "An bài vị cô nương này ở trọ nghi tạm. sáng sớm mai đón xe ngựa đi đường dài. ừm... nữ tử một thân một mình, tại bản địa lại không có người chiếu ứng, đem nàng an bài đến ở tại Thái Bạch cư Lâm gia, tiền trọ lão gia thay nàng trả, Thái Bạch cư là khách điếm lớn nhất quy củ nhất ở huyện chúng ta, có thể bảo đảm an toàn".

Nhưng người xung quanh đều tán thường, ở quê hương mình lại có một thân sì thích làm việc thiện như vậy, có thế cứu trợ hương nhân số khổ, mọi người chẳng phải trên mặt cùng có ánh sáng? Xuân Thôn Nhi chớp đôi mắt to, nước mắt lưng tròng nhìn Cừu Viên ngoại, có điểm không biết làm sao, bên cạnh có người vội vàng hô: "Tiểu nương tử, còn không tạ ơn Cừu Viên ngoại, đó là đại thiện nhân đó".

"A, tiểu nữ tử tạ ơn viên ngoại, tạ ơn Cừu lão gia".

"Ài. không cần khách khí. không cần khách khí. lão phu đây là làm việc thiện, kết thiện quả, ha ha..." Cừu Thu đôi mắt ngưng đọng thật sâu liếc nhìn cô nương, mở ra cây quạt, rồi đi về phía trước.

Cừu đại lão gia muốn đi huyện nha bái phỏng Tri huyện Đan lão gia. Đường huynh trong

nhà Cừu đại lão gia, tại phủ Tế Nam làm Tham Tán, bản thân hắn là huyện Bồ Đài lại là thân hào hương thân địa chủ cực kỳ giàu có, cùng Tri huyện Đan đại lão gia đi lại mười phần thân mật, hai người đều thích rượu, cùng đều thích cờ, thinh thoảng lại tại hậu viện huyện nha bày cờ làm mấy ván, lúc này hắn đang muốn tới huyện nha đi gặp lào hữu.

Mới rạng sáng hôm sau. Hoa Tổng quản liền chạy tới Thái Bạch cư, Lâm gia chường quầy, các tiểu nhị khách khí đưa vị tiếu cô nương số khổ kia ra cửa. Hoa tổng quản dẫn nàng, lại đi xe ngựa Triệu gia. Xe ngựa Triệu gia có một tuyến đường dài, vừa vặn đi qua độ khẩu (điếm qua sông)

phía tây, mỗi ngày một chuyến xe, sáng sớm khởi hành. Hoa tổng quản thanh toán tiền, dặn dò hỏa kế xe ngựa Triệu gia, đem cô nương này đưa đến độ khẩu, thuận tiện để nàng lên thuyền đi về Hà Bắc, lúc này mới cáo từ rời đi.

Tiểu cô nương thiên ân vạn tạ, cầm lấy bao y phục, leo lên xe ngựa đường xa, đi lên con đường hướng về Bá châu. Sáng sớm rất nhiều dân chúng trong thành, đều mắt thấy nàng rời đi, có người hôm qua đã gặp qua, ở thật xa còn muốn lên tiếng gọi, nói lên lời chúc phúc của mình, chúc nàng lên đường bình an.

Bồ Đài là huyện nhỏ, đây cùng là buổi sáng, trên con đường hướng tới độ khẩu xe ngựa không thấy, lữ hành rất thưa thớt. chỉ có cỗ xe ngựa của Triệu gia. Xe ngựa khi đến tây độ khẩu, xuất hiện ngã ba đường, đi về phía trước qua ngọn núi nhỏ chính là chỗ qua sông, trái phải là con đường phân biệt thông nam bắc, trong đó hướng nam là quan đạo, rộng mở bằng phẳng, cỗ xe này chính là nhằm hướng nam mà đi, hướng bắc là một lối nhỏ, đi thông tới một thôn nhỏ, cách hơn mười dặm.

Trên đường có mấy người, là người từ độ khẩu cùng thôn trang nhỏ chạy đến chuẩn bị đón xe khách, mấy người ngồi xổm dưới bóng cây hóng mát nói chuyện phiếm, chờ xe ngựa tới, xe ngựa dừng lại, xa phu trước đưa Xuân Thôn Nhi xuống xe, chỉ về phía núi nhỏ cười nói: "Này, đi theo con đường này thẳng tới, chính là chỗ qua sông, nơi đó có hai chiếc đò ngang, cái lớn là xe ngựa cùng hàng hóa, cái nhỏ là đưa khách đi bộ, cô nương lên thuyền nhỏ là được, bằng không thuyền lớn thu đỏ ngang phí so với thuyền nhỏ cao hơn ba văn".

"Cảm ơn vị đại ca".

Xuân Thôn Nhi chỉnh đốn trang phục thi lễ. nắm thật chặt bọc nhỏ trên người, sau khi

khách ở đây theo thứ tự lên xe, thì xa phu về phía nàng chào rồi ra roi đi về phía nam.

"Kỳ quái, tại sao đều không có động tỉnh, là không khiến cho kẻ xấu chú ý, hay là sắc quỷ này chướng mắt bộ dáng của bổn cô nương?".

Bành Tử Kỳ giả danh Xuân Thôn Nhi con mắt xoay chuyển, bốn bề vắng lặng, không khỏi âm thầm do dự. Nàng tại huyện Bồ Đài từ buổi sáng lăn qua lăn lại đến sau giờ ngọ, vừa là nghe ngóng vừa hỏi đường, lại ỡ bên đường khóc rống, nếu quả thật có kẻ ngấp nghé sắc đẹp, không có ý tốt. nhất định có thể nghe được tiếng gió, nhưng từ đêm qua đến giờ, cùng không có gặp người động thủ, với sự tham lam chưa từng có của người nọ ngay cả phụ nhân định cư bốn huyện cùng không tha, thì làm sao có khả năng bỏ qua? Chẳng lẽ đúng như Huyện thái gia chỗ suy đoán, Đường gia tiêu phụ nhân là cùng tình nhân bỏ trốn?

Trầm ngâm một lát, Bành Tử Kỳ thầm hạ quyết tâm: "Cứ mặc kệ hắn, bình tĩnh đã, đến độ khấu quan sát rồi hãy nói, nếu vẫn không có gì thì ta sẽ thay đổi nam trang trở lại huyện Bồ Đài cùng bọn họ tụ hợp".

Nghĩ tới đây, Bành Tử Kỳ cất bước đi về phía núi. đi đường bằng thì không sao, lúc này đi lên cao, đã có thể cảm giác được này quần có chút căng chật. Bành Tử Kỳ trên mặt ửng đỏ, trong lòng thầm mắng: "Tên khổn Dương Văn Hiên kia, là thật tìm không thấy áo quần phù hợp, hay... hay cố ý chỉnh ta? Chờ xong việc này, ta nhất định sẽ không bỏ qua, hừ!"

Thật vất vả đi được nửa đường, ỡ dưới một thân cây đứng lại, đang muốn nghỉ ngơi một chút cho ráo mồ hôi, thì trong rừng cây vang lên một hồi rầm rập, đi ra hai đại hán tay cầm dây thừng, chính giữa đứng một người, đúng là Tống quản Cừu phủ Hoa Tiểu Ngư.

"A!" Bành Tử Kỳ nghẹn ngào kinh hô, che cái miệng nhỏ anh đào lại nói: "Hoa Quản gia, người... ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Hoa Tiểu Ngư mặt đầy vẻ khó dò cười âm hiểm: "Hắc hắc, tiểu nương tử, Tiểu Ngư nhi ta đợi cô đã lâu rồi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hoa Hồng Có Gai

Chương 41: Hoa hồng có gai

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Từ Lượng, Trần Thành. Liêu Lương Tài ba tên lưu manh bị những đại hán che mặt từ trong hố đất ném ra, tách ra tiến hành thẩm tra nghi vấn, sau khi tìm được khẩu cung nhất trí, ba người bị bịt kín mắt, dẫn tới một chỗ nhốt lại. Từ đầu đến cuối, bọn họ cùng không biết những tiểu tử tâm ngoan thủ lạt này đến từ nơi nào, bọn họ hiện đang ỡ phương nào, sau này sống hay chết...

Tin tức vào lúc chạng vạng tối đưa đến người trong đại viện Lâm gia, Lâm Vũ Thất nghe nói hung phạm phía sau màn bắt đoạt nữ tử con nhà đàng hoàng chính là Cừu Thu Cừu Viên ngoại, không khôi biến sắc.

Đường Diêu Cử nghiên răng ken két, giận không kềm được nói: "Cừu Thu? Ta nghe nói qua người này, hắn là hương thân nổi danh trong huyện, cây cầu làm đường, quyên học trợ tàn, có tiếng là thiện nhân. Không thể tưởng được sau lưng lại là kẻ bắt gái nhà lành, không có điều ác nào không làm! Lão chưởng quầy, ta muốn lập tức giết vào Cừu phủ. cứu nương tử ta!"

"Chậm đã!"

Lâm Vũ Thất kéo hắn lại nói: "Đường huynh đừng vội. nương tử nhà của ngươi trước mắt còn giấu ở Cừu phủ hay không cùng chưa biết, họ Cừu tài hùng thế lớn. cùng Huyện thái gia Đan Sinh Long cùng một giuộc, cấu kết với nhau làm việc xấu, ca ca trong nhà của hắn lại

đang ở phủ Tế Nam làm Tham Tán. bối cảnh bất phàm. Nếu như chúng ta cường chế xâm nhập Cừu phủ, lại không thể kiếm được người, khi đó làm thế nào cho phải?"

Đường Diêu Cử tròng mất muốn nứt ra: "Lão chưởng quầy, người bị bắt không phải nương tử nhà của người, người đương nhiên có thể nói như vậy, nương tử của ta bị họ ác tặc Cừu bắt đi đến nay đã một ngày một đêm, trong sạch sợ đã khó giữ được. Nương tử của ta trinh tiết can trường, ta nếu như cứu chậm, chỉ sợ tính mạng của nàng cùng bảo toàn không được. Đại trượng phu đinh thiên lập địa, nếu như ngay cả nữ nhân của mình cùng bảo hộ không được, ngay cả dâm tặc khi nhục nàng cùng giết không được, còn có mặt mùi nào sống ở trên đời? Lão chưởng quầy, ta biết người có chỗ khó của người, có thể giúp đỡ Đường mỗ tìm ra hung phạm, Đường mỗ đã vô cùng cảm kích, việc này không cần mượn tay người khác, tự ta đi làm được".

Nói xong hắn khó nhọc đứng lên, hướng về phía Lâm Vũ Thất nặng nề ôm quyền nói: "Lão chưởng quầy, huynh đệ sau khi chết, một đám huynh đệ của ta, đều phải phó thác cho lão chưởng quầy, xin lão chưởng quầy đem bọn họ trở thành huynh đệ trong nhà, đối xử bọn họ tử tế. Còn có lão nương của ta..." Nói đến đây, hắn hơi có chút nghẹn ngào nói: "Cùng xin... cùng xin lảo chưởng quầy trông nom cho, cáo từ!"

"Chưởng giáo, chúng ta đi theo người!" La Lịch, Vương Hồng Quang, Dương Thải trợn mắt tròn xoe, trăm miệng một lời nói.

"Đường huynh!"

Lâm Vũ Thất lại lần nữa ngăn cản hắn: "Hành tẩu giang hồ, nghĩa khí làm đầu. chỉ cần có thể bắt lấy chứng cứ rõ ràng, Lâm mỗ ta bởi vì huynh đệ trong nhà, làm sao mà sợ Cừu Viên ngoại? Đường huynh lòng lo ái thê, Lâm mỗ cùng cảm động. Nhưng người lỗ mảng mà đi như vậy, có thể cứu tẩu từ ra hay không vẫn rất khó nói. Cừu Thu hạ trang biệt thự rất nhiều, có trời mới biết hắn bắt người có giấu ở trong huyện thành hay không, ngươi lỗ mãng xông vào, uống công đưa tính mạng của mình không nói, họ Cừu nếu như phát ra cảnh giác, tiêu hủy tất cả nhân chứng vật chứng, đây không phải là hại tính mạng của tẩu tử sao?"

Đường Diêu Cử con ngươi đỏ lên đã có chút thanh minh, hỏi ngược lại: "Vậy dựa theo lão chưởng quầy, nên làm cái gì bây giờ?"

Lâm Vũ Thất nói: "Đường huynh không nên gấp gáp, để ta phát động tất cả nhân thủ, điều

tra Cừu gia hai ngày này có cỗ xe nào rời thị trấn đi tới các hạ trang biệt thự các nơi hay không, nắm giữ tin tức Cừu phủ chuẩn xác, một kích là trúng, chỉ cần tìm ra tẩu tử tại chỗ, thì việc xông vào phủ thân sĩ cùng không xem như là có tội".

Đường Diêu Cử âm tình bất định cân nhắc hồi lâu, mới miễn cường gật đầu nói: "Được rồi. vậy phiền toái lão chưởng quầy, huynh đệ... về nhà chờ tin tức".

Lâm Vũ Thất vui vẻ nói: "Huynh đệ trong nhà, còn khách khí làm gì. có ai không, lập tức đem huynh đệ chưởng hương khói bản đường đều gọi tới cho ta. ta có chuyện muốn nói".

Một đám rời khỏi Lâm phủ. La Lịch lập tức không thể chờ đợi được nói: "Chưởng giáo, chúng ta thật phải chờ đợi sao? Trời đã tối rồi, lại là một ngày nữa trôi qua, tẩu tử..

Đường Diêu Cử gò má run rẩy giật giật, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u. sắc mặt so với sắc trời càng thêm âm trầm, hắn cắn chặt răng nói: "Lâm lão chưởng quầy có gia có nghiệp, cố kỵ trùng trùng, nhưng lão tử không có cố kỵ, vợ trong nhà bị người bắt đi, lão tử còn cố kỵ cái gì, ta một khắc cùng nhẫn không được!"

La Lịch xoa tay nói: "Có những lời này của chưởng giáo là được rồi. ta đi gọi người!"

"Chậm!"

Đường Diêu Cử mặt âm trầm nói: "Ở đây dù sao cùng là địa bàn của người ta, chúng ta mới đến, cái gì cùng lạ lẫm, không thể làm bừa. Ngươi chọn ra vài huynh đệ thân thủ tốt. thừa dịp đêm lẻn vào Lâm phủ. trước tìm được vị trí của tâu tử rồi mới hành động. Còn nữa, đừng nói cho mẹ ta. miễn cho lảo nhân gia lo lắng".

"Vâng, ta hiểu rồi!" La Lịch đáp ứng, vội vàng chạy đi.

Khi Hoa tổng quản áp một cỗ xe ngựa trở về thành, thì đã đến giờ đóng cửa thành, hắn vừa mới tiến vào thành chừng một khắc, cửa thành đã ầm ầm đóng lại.

Trên xe ngựa chồng chất các loại rau dưa trái cây, còn có một con heo mập đã mổ, đây đều là từ trong gia trang của Cừu Thu vận đến.

Xe đến Cừu phủ. từ cửa hông đi vào, Hoa tổng quản lập tức phát giác trong phủ đề phòng nghiêm ngặt, các gia đinh đều cầm đao thương côn bổng, ngoài sáng trong tối đều có rất nhiều bóng người hoạt động, xe ngựa hắn mới vừa vào sân nhỏ, cửa chính cùng ầm vang một tiếng

đóng lại, dường như đã xảy ra chuyện gì.

Hoa Tiểu Ngư gọi qua một cái gia đinh, kỳ quái hỏi thăm: "Quý phủ xảy ra chuyện gì, tại sao lại có bộ dáng như vậy?"

Gia đinh kia nói: "Quản gia, đêm nay có một đám trộm lẻn vào trong phủ chúng ta, lén lén lút lút không biết muốn làm gì, may mắn bị chó nuôi trong phủ chúng ta phát giác, tên trộm đã chạy thoát, chỉ bị chúng ta bắt được một tên, lão gia rất là nổi giận, đang ở trong thủy lao thẩm vấn".

"Ồ?" Hoa Tiểu Ngư vội nói: "Nhanh lên. đem người trên xe đưa xuống, áp mỹ nhân vào trong ổ, ta đi tìm lão gia báo tin".

Gia đinh kia vui vẻ nói: "Quản gia đã đắc thủ?"

Hoa Tiểu Ngư ngạo nghễ nói: "Lão Hoa ta xuất mã. còn có thể thất thủ sao? Đem nàng mang vào đi, lão gia nghe được tin này nhất định phi thường vui vẻ".

Mấy gia đinh tụ lại ở trước xe ngựa, chuyển các loại rau dưa trái cây đi, ở bên trong đang cột một vị cô nương, trong miệng nhét giẻ, mở to một đôi mắt trong hoảng sợ cùng không mất động lòng nhìn bọn họ. Đây là nữ nhân mà lảo gia muốn, mấy gia đinh trong lòng ngứa ngáy, cùng không dám chiếm một điểm tiện nghi của nàng, vội vàng cởi bỏ dây thừng trên người nàng, đem nàng kéo xuống xe, vội vàng đưa vào hậu viện.

Bên ngoài Cừu phủ. Kỷ Cương lén lén lút lút theo dõi đến tận đây tận mắt nhìn thấy chiếc xe kia đi vào Cừu phủ, lập tức nhanh chân chạy vội tới tiệm rượu Thái Bạch cư. Hắn đoạn đường này cùng cực kỳ vất vả, dựa vào một đôi chân, đi theo xe ngựa qua lại hơn mười dặm đường. May mà hắn từ nhỏ tập võ, thân thể cường kiện, lúc này mới chống đỡ được, nhưng đến giờ phút này, cùng đã thấy hai chân nặng nề như rót chì vậy.

Nhưng trong lòng của hắn lại vô cùng hưng phấn, sự tình không ngoài dự liệu của hắn, hôm nay cá đã mắc câu, nhân vật đệ nhất huyện Bồ Đài Cừu đại lão gia sẽ bị hắn vặt ngã, đại trượng phu dương danh lập vạn, chính là hôm nay.

Kỷ Cương thở hồng hộc đuổi tới tửu điếm Thái Bạch cư, tửu điếm này tại đông thành huyện Bồ Đài là nơi náo nhiệt nhất, phồn hoa nhất, thân hào địa chủ đông thành phần lớn ở phụ cận. Đám người Hạ Tầm trước đó không cách nào xác định mục tiêu hoài nghi, mà Bành

Tử Kỳ xung phong nhận làm mồi câu xâm nhập hang hổ lại không khỏi quá mức nguy hiểm, tiếp ứng trễ mà nói hậu quả không thể tưởng tượng, bởi vậy bọn họ lựa chọn tửu lâu Thái Bạch cư làm điểm liên lạc, ở đây là hạch tâm đông thành, vô luận chạy tới nhà ai cùng đều là nhanh nhất.

Thái Bạch cư là tửu lâu lớn nhất Bồ Đài, tửu khách như mây, cho dù là suốt ngày đêm. tửu khách uống đến canh hai canh ba đêm mới tận hứng mà đi cùng vẫn còn không ít người. Dù sao cùng đang là thế giới thái bình, tuy có thành cấm những cùng không cấm đi lại ban đêm, nên tự nhiên tận hưởng lạc thú trước mắt.

Đỗ Thiên hộ dẫn đến hơn ba mươi đại hán đều mặc y phục hàng ngày, dấu diếm binh khí ngắn, tốp năm tốp ba vào tửu lâu Thái Bạch cư phân tán ra các bàn uống rượu chờ. Tuy nói những gương mặt lạ so với ngày xưa nhiều hơn chút ít, nhưng ngay cả trong đám tiểu nhị của Thái Bạch cư cùng có vài người là túi đồ Bạch Liên giáo, bọn họ cùng chỉ là lén liên hợp, bí mật gặp mặt mà thôi, Lâm Vũ Thất lại không nghi tạo phản, đâu có thể thời khắc nào cùng căng thẳng, thấy khách lạ liền cấn thận đề phòng? Bởi vậy cùng không phát giác có gì khác thường.

Lúc này Hạ Tầm cùng Đỗ Long với hai thân binh của hắn một bàn. đang dùng thịt nhạt uống rượu. Đỗ Long là Thiên hộ Thiên hộ sở, theo đạo lý mà nói hắn không thể tự ý tạm rời khôi vị trí công tác, nhưng hắn tại trong quân doanh đã sớm buồn chán, lần này là thấy thân tín Tề vương gia làm việc, tuy là tự ý tạm rời vị trí công tác, cấp trên có biết cùng phải giả câm vờ điếc, bằng không cùng chỉ có đánh vào mặt Tề vương gia, như vậy một cơ hội có thể công khai rời đi quân doanh giải sầu, lại có thể nịnh nọt Tề vương. Cho dù hắn là người thô lỗ, cùng rõ ràng đạo lý trong đó, bởi vậy hắn tự mình mà đến.

Đỗ Long ngại chén rượu quá nhỏ, thay đổi chén lớn. đang uống đến sảng khoái, Hạ Tầm thì không uống rượu, chỉ ở một bên ân cần dặn dò: “Thiên hộ đại nhân, nếu đêm nay không có tin tức, chúng ta cứ theo như kế hoạch sớm đã định ra, phân tán vào các khách điếm, nếu có tin tức, ngàn vạn phải dựa theo huynh đệ dặn dò, cần người động thủ thì mới động thủ. nhất định không được nhất thời lỗ mãng làm hỏng việc lớn.

Đỗ Long uống cá voi hút nước, một chén rượu ực một cái trôi hết vào bụng, liếm môi một vòng, đĩnh đạc vỗ vai Hạ Tầm nói: “Dương công tử, ngươi cứ yên tâm đi, ngươi là người đọc sách, lão Đỗ ta là người thô kệch, việc tốn sức thì ta tới. chuyện động cân não thì ngươi làm, đến lúc đó huynh đệ nhất định sẽ làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó, ngươi bảo ta hướng đông, ta

không hướng tây, ngươi bảo ta câm miệng, ta không nói lời nào...”

Đang nói. Kỷ Cương chạy vào khách sạn. nhìn xung quanh một vòng, thấy được Hạ Tầm, vội vàng chạy tới nói: “Dương huynh đệ”.

Hạ Tầm vừa thấy là hắn, vội vàng nhảy dựng lên hỏi: “Kỷ huynh đến, vị này chính là Đỗ Thiên hộ, Kỷ huynh, thế nào?”

Kỷ Cương hướng về phía Đỗ Thiên hộ chắp tay, gấp gáp đáp: “Kẻ gian chính là Cừu Thu thân sỉ nối danh bốn huyện, ta vừa mới tận mắt nhìn thấy áp xe ngựa áp Bành huynh đệ vào cửa phủ hắn, chúng ta lập tức hành động, chậm sợ sinh biến”.

Hạ Tầm sắc mặt căng thẳng, xoay người nói: “Thiên Hộ đại nhân, nhanh chóng tập hợp người của ngài lại, chúng ta lặng yên không một tiếng động kín đáo đi tới, giết cho hắn ứng phó..

Hạ Tầm còn chưa nói xong, Đỗ Thiên hộ đã nhảy bật lên mà dậy, đem cái chén rượu hung hăng ném lên trên mặt đất nghe bốp một tiếng, mảnh

Vở văng khắp nơi, hắn lại một cước đá văng ghế, vung tay hô to: “Các huynh đệ, xét nhà, động thủ”

“Ty chức tuân mệnh!”

Xung ầm ầm ứng tiếng, đám lính tình tráng giả trang thành thân sĩ thương nhân, giang hồ hào khách chợt ầm ầm đứng lên, đều đem bát rượu trong tay quẳng xuống đất, lấy đoản đao từ phía dưới áo bào rút ra, sáng loáng quơ lên mà vọt đi.

Tửu khách cả Thái Bạch cư đều sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm. Hạ Tầm cùng Kỷ Cương cùng như bị trúng phong lên tiếng không được...

Nhà của Cừu lão gia rất lớn. địa chủ Giang Bắc khác với địa chủ Giang Nam, hương thân địa chủ Giang Nam phủ trạch cùng không lớn, ở trong không gian có hạn. phòng xá đình trì chằng chịt hấp dẫn, thay đổi đặc sắc. Mà địa chủ Giang Bắc, phòng ốc kiến trúc phần lớn trong quy trong củ, nhìn không ra thiết kế đường nét độc đáo gì, duy chỉ có chữ to lớn là khu nhà ỡ phương nam không thể so sánh được. Vừa tiến vào là khắp nơi đều làm cho người ta có một loại cảm giác rộng rải hùng vỉ.

Cừu Thu tại bản địa có danh xưng là thiện nhân, nhưng ở trong nhà của Cừu gia. lại sắp đặt hai nơi bí mật, một là thủy lao, một là mỹ nhân quật. Thủy lao là nơi Cừu gia sử dụng hình phạt, giam giữ xử trí những người đám xúc phạm đến quyền uy của Cừu gia, mà mỹ nhân quật xây sâu trong lòng đất, trong quật có hơn mười phòng, màn giăng tơ lụa, bố trí hoa lệ, nhưng lại là nơi Cừu Thu giấu kín nhưng cô gái xinh đẹp bị hắn lừa bất đến đây.

Người bị Cừu Thu bắt đúng là La Lịch, bởi vì Đường Diêu Cử bị đánh bốn mươi đại côn, thân thể bị thương, hành động bất tiện, cho nên La Lịch xung phong nhận việc, chọn lựa chút ít hán tử có võ nghệ trong người, tổng cộng sáu người, do hắn dẫn đầu bí mật tiềm nhập Cừu phủ. Bọn họ thành công tránh khôi hai đạo trạm gác, còn đánh hôn mê một gia đinh qua đường, kéo tới chỗ tối đang muốn hỏi thăm tin tức thì bị chó dữ nuôi dưỡng trong Cừu phủ phát hiện, đến nỗi sắp thành lại bại.

Tung tích sau khi tiết: gia đinh Cừu phủ chen chúc ùa tới. mấy người vừa đánh vừa lui, vì yểm hộ các huynh đệ đào tẩu, La Lịch độc thân tử chiến, bị gia đinh hộ viện Cừu phủ bắt sống, La Lịch là một hán tử rắn rỏi. mặc ngươi dụng hình như thế nào cùng khôn mở miệng. Hắn vừa mới dời tới bản địa không lâu. lại là dân chúng dung mạo không bắt mắt, ít người để ý tới, gia đinh trong Cừu phủ cùng không ai nhận ra được hắn.

Cừu Thu đang nghiêm hình khảo vấn lai lịch La Lịch cùng dụng ý lẻn vào phủ đệ của mình, chợt nghe Hoa Tiểu Ngư báo lại, nói đã đem tiếu nương từ nủng nịu kia bắt trở về trong phủ. nhất thời dâm tâm đại động, cùng không quan tâm tới La Lịch nữa, cấp tốc rời khôi thủy lao, liền hướng về phía mỹ nhân quật đi đến.

Ngày hôm qua nghe gia nhân trong phủ hồi báo, trên đường trông thấy một thôn cô xinh đẹp, lúc ấy hắn còn không tin tưởng ánh mắt của thủ hạ, nhưng vừa lúc hắn đang muốn đi huyện nha gặp Đan Huyện lệnh, lúc này mới đi qua nhìn xem, vừa thấy cô gái gọi là Xuân Thôn Nhi kia, Cừu Thu lập tức nối lên lòng muốn chiếm vào tay, trong thê thiếp của hắn, cùng với những cô gái bị bắt về phủ, không có một người nào xinh đẹp bằng cô gái này, chỉ vừa nhìn thấy đã làm cho người ta điên đảo.

Đáng tiếc trước công chúng cùng không tiện động thủ. nhất là đêm trước hắn vừa mới dùng kế bất đi tiếu nương tử Đường gia, làm cho trong huyện cùng nổi lên một hồi phong ba không nhỏ, tuy nói có Huyện lệnh Đan đại lão gia che chở, dâm côn đã từng hưởng dụng qua nữ nhân hắn tiến hiến, cùng hắn có thể nói cá mè một lứa, nhưng nếu như tại nơi Đan Sinh Long quản lý liên tiếp mất mát dân cư, lão Đan nhất định không vui, khi đó khó tránh khỏi lại phải xuất

ra nhiều chỗ tốt để đi trấn an.

Bởi vậy Cừu Thu nhẫn nại sắc tâm, buông dây câu dài câu cá lớn, trước giả mạo người lương thiện, ra mặt dàn xếp chỗ ở của Xuân Thôn Nhi, sáng sớm hôm sau lại để cho nàng dưới sự chứng kiến của dân chúng toàn thành đi xe ngựa của Triệu gia rời khỏi huyện Bồ Đài.

Hôm nay cô nương như hoa như ngọc kia đã trở lại, không thể không vui mừng.

Cừu Viên trong lòng như nỡ hoa, hai chân nhẹ như yến, kích động đi vào mỹ nhân quật.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Võ Công Cao Tới Đâu, Cũng Sợ Thái Đao.

Chương 42: Võ công cao tới đâu, cũng sợ thái đao.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Cừu Thu thích nữ nhân, nhưng lại không thích nữ tử phong trần. Hắn có tiền, lại chỉ có thể mua được đến nữ tử phong trần, thế là vào một ngày nọ, hắn lần đầu tiên lớn gan bắt một nữ tử con nhà đàng hoàng về phủ đại thi dâm uy, sau khi qua mấy ngày lại vẫn bình yên vô sự, dâm tâm của hắn bắt đầu bành trướng lên. Được nếm qua ngon ngọt, hắn rốt cuộc không cách nào thu tay lại.

Nhiều năm qua như vậy, nữ nhân trong sạch bị hủy bởi tay hắn có rất nhiều, nhưng mà Cừu Thu làm việc rất Cẩn thận, hắn thích lựa chọn những nhân khẩu mới tới, sẽ không dấy lên được sóng gió gì đối với quan trên, như lần này bắt đi tiểu nương tử Đường gia, chính là đã suy xét tới lui, cảm thấy một hộ vừa mới từ bên ngoài dời đến bồn huyện không căn cơ không gốc gác, kích không nổi sóng gió gì, nếu như hắn sớm biết Đường Diêu Cử có một tầng thân phận khác mà nói, hắn cùng sẽ không làm ra chuyện bắt người này.

Giờ đây tiểu mỹ nhân gọi là Xuân Thôn Nhi này quả thực là càng thêm là mục tiêu lý tưởng, nàng thân thế cơ khổ, gia đình lại không ỡ tại châu phủ, cho dù có mất tích cùng sẽ không có người thay nàng ra mặt báo quan, quả thực là thịt béo đưa đến bên miệng, sao có đạo lý nào mà buông tha. Hôm nay mỹ nhân đã vào ổ mỹ nhân của hắn, có thể mặc hắn hưởng dụng, Cừu Thu dục hỏa công tâm, lập tức đem chuyện không vui bị cướp đêm vứt ra ngoài chín tầng mây, kích động chạy xuống dưới dâm quật của hắn.

Bành Tử Kỳ cùng không bị hành hạ gì, Hoa Tiểu Ngư cùng biết bằng vào xinh đẹp của cô

nương này, rất nhanh có thể trở thành ái sủng của lão gia, tuy nói nàng đến đây phải ỡ dưới lòng đất, vinh viễn không có cơ hội gặp lại mặt trời, nhưng đầu ấp tay gối cùng với trên mặt đất hay dưới mặt đất cùng không quan hệ, trên giường đều có thể làm, bởi vậy dây thừng buộc chặt tay chân nàng đều là vải mềm, sợ xiết bị thương da thịt mềm mại của nàng, ảnh hưởng tới lão gia hái hoa mất hứng không nói, còn có thêm phần đắc tội với nàng.

Mỹ nhân ổ của Cừu Thu xây ở dưới mặt đất, cửa vào trong thư phòng. Đẩy ra giá sách xếp đầy sách, chính là một thông đạo bí mật. Bành Tử Kỳ sau khi bị trói, thử dây thừng trói tây chân thì nắm chắc vận lực mỡ ra, liền yên tâm mà tùy ý bọn họ bài bố.

Ờ trong kế hoạch, cũng không có yêu cầu nàng nhất định xâm nhập hang hổ, nhưng rất nhiều chuyện cùng không cách nào phán đoán trước, chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Nếu như nàng cảm thấy không ổn, thì sau khi xác định thân phận kẻ xấu bắt con gái nhà đàng hoàng thì có thể dử dội làm khó dề, nhưng mà làm như vậy mà nói cùng có thể đả thảo kinh xà. Bành Tử Kỳ phát giác dây thừng trói không làm khó được nàng, lại nghĩ võ sư hộ viện trong nhà một thồ hào chỉ là chút ít gà đất chó kiểng, căn bản không thể làm gì được mình, liền một mực nhẫn nại xuống, hào môn đại hộ luôn có chút ít chỗ bí ẩn, nàng muốn xâm nhập hang hổ, thăm dò tận gốc rể.

Từ giá sách đi vào cửa quật, theo thông đạo đi xuống là một lối vào thật dài, trái phải có hơn mười gian phòng, mỗi gian phòng đều có màn cửa, có cái màn nhấc lên Bành Tử Kỳ, bị trói tay hai tay ra sau lưng phát hiện trong những phòng kia phần lớn đều có một cô gái tuổi còn trẻ tướng mạo xinh đẹp, ăn mặc quần áo mong mảnh, xuân sắc như ẩn như hiện, không chút nào che dấu, chỉ là thần sắc thẫn thờ mà nhìn nàng đi qua.

Bành Tử Kỳ bị áp tiến một gian phòng, tuy miệng không còn bị nhét khăn, nhưng mà tay vẫn đang bị trói chặt. Tiếp đó, Cừu Viên ngoại hứng thú hừng hực xông vào: “Tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân của ta ở đâu?”

“Ha ha ha ha...” Vừa nhìn thấy bành Tử Kỳ, Cừu Viên ngoại trong lòng nỡ hoa nói: “Tiểu mỹ nhân, chúng ta lại gặp mặt” Nói xong đã cấp tốc nhằm ngực nàng mà chộp tới.

Bành Tử Kỳ vốn đang muốn kéo dài chút thời gian, đợi viện binh chạy đến, không ngỡ Cừu Viên ngoại vừa vào phòng liền vươn trảo, bành Tử Kỳ là cô nương băng thanh ngọc khiết, đâu chịu để cho hắn động chạm vào thân thể mình, một Thò Tử Đặng Ưng cấp tốc xuất ra, hai chân hung hăng đá vào ngực Cừu Viên ngoại, đem thân thể to lớn của hắn bị đá bay ngược ra, hai tay một vung ra lập tức thanh âm dây đứt vang lên, dây trói tay chân nàng đã

từng khúc đứt gãy.

Cừu Viên ngoại ngực chấn động kịch liệt, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, ngã vào trong ngực hai gia phó, hai đại hán dáng người to lớn sắc mặt âm trầm, hơn nữa giống nhau như đúc ỡ bên cạnh hắn lập tức tung người lướt qua Cừu Viên ngoại, hướng về phía Rành Tử Kỳ bổ nhào tới.

Hai người kia vốn gọi là Hiệp Vô Ưu, Hiệp Vô Lự, là một đôi huynh đệ sính đôi. Người Sơn Đông thượng võ, đại đa số mọi người đều có vài ngón công phu, có thể được Cừu Thu mời làm giáo đầu, võ nghệ tất nhiên càng thêm xuất sắc. Thật ra bọn họ võ công mặc dù cao, so với đệ tử thế gia võ thuật như Bành Tử Kỳ thì còn kém rất nhiều, nhưng mà đây là huynh đệ sinh đôi tâm ý tương thông, giỏi về hợp tung liên kích phối hợp lẫn nhau, hơn nữa bọn họ thân cao lực trầm, điểm này đã hơn xa Bành Tử Kỳ

Mà võ công lợi hại nhất của Bành Tử Kỳ là đao pháp, một đại cô nương đôi bàn tay trắng như phấn thêu, cùng nam nhân so sánh khí thực là chịu thiệt, ở trong không gian nhỏ hẹp này, công phu khinh công tính vi xảo khéo léo của nàng cùng không có bao nhiêu đất dụng võ, cho nên cùng hai người quyền cước một phen, lại vẫn rơi vào thế hạ phong.

Quyền cước đối chiến, hơn mười chiêu Bành Tử Kỳ đã cảm thấy hai tay run lên, không khỏi thầm sinh sầu lo. Cừu Thu được người che chở chạy đến một gian phòng khác, rít gào nói: “Bắt lấy nàng, bắt nàng cho ta!”

“Không được, đánh lâu nữa đối với ta sẻ có hại, dù sao cùng đã dò xét rõ chỗ này, tốt nhất là chuồn đi”.

Thấy tình hình này, Bành Tử Kỳ đã có ý rút lui, cái này nhờ có Bành Oánh Ngọc đối với chắt gái ân cần dạy bảo. Vị giang hồ này càng già, lá gan càng nhỏ, thật ra cái này cùng nhát gan cùng không phải là thật khiếp đảm, mà là đã trải qua quá nhiều hung hiểm mới dường thành một loại Cẩn thận, một người từng trải tuyệt sẽ không nhất thời xúc động bất kể lợi hại mà cùng người liều mạng. Bành Tử Kỳ không có hành tẩu giang hồ,

những kinh nghiệm giang hồ này đều là lão Thái Công dạy cho nàng, lúc này nhớ tới Thái Công dặn dò, Bành Tử Kỳ một thức liên hoàn cước bức lùi Diệp thị huynh đệ, rồi hướng ra mặt ngoài bỏ chạy.

Trong Mỹ nhân quật có chuông báo động liên thông với bên ngoài, tiếng chuông vang lên,

đã có gia nhân tâm phúc trong Cừu phủ vọt vào bên trong, nhưng công phu của bọn chúng so với Diệp thị huynh đệ thua kém rất nhiều, chẳng những không có ngăn chặn được Bành Tử Kỳ, mà còn bị nàng sau khi chạy ra thư phòng, còn để cho nàng chiếm được một thanh đơn đao nơi tay. Tuy nói đao này không phải vủ khí nàng quen dùng, nhưng một đao nơi tay, Bành cô nương vẫn như hổ thêm cánh, ngoại trừ Diệp thị huynh đệ truy ỡ phía sau mông nàng ra, thì không một người nào có thể đối địch với nàng được quá ba hiệp.

Mắt thấy người chặn đường vây đuổi càng đến càng nhiều, Bành Tử Kỳ thầm nghĩ: "Không thể bát giặc bắt vua, thì trước phải cùng đám người Dương Húc tụ hợp đã. Có mình chỉ điểm, có thể tiến thẳng vào dâm quật, bắt được chứng cớ, cho dù cẩu quan kia cùng hắn có cấu kết, cùng bao che không được".

Nghĩ tới đây, Rành Tử Kỳ liền từng bước một hướng ra phía ngoài phóng đi, đợi nàng giết đến một ngõ nhỏ ỡ giữa hai căn nhà cao, đột nhiên nghe thấy một tiếng thanh la vang lên, gia đình Cừu phủ theo sát trước sau lại hướng ra phía ngoài tránh đi, Diệp thị huynh đệ trong tay mang theo thiết côn nặng nề, cùng chỉ ỡ tại ngoài ngõ nhìn chằm chằm, nhưng lại không xông lên chém giết, Bành Tử Kỳ trong lòng khè giật mình, nhất thời có loại cảm giác bất an.

Nàng lập tức hoành đao ngang ngực, Cẩn thận đề phòng, chỉ nghe không trung vang lên một tiếng bùng, Rành cô nương vô ỷ thức ngẩng đầu lên nhìn lại, thì thấy trong không trung sương trắng mênh mông, nhanh chóng tràn ngập cả ngoe nhó, sương trắng vừa vào miệng mùi hai mát, lập tức sinh ra cảm giác nóng bổng ho khan.

"Không ốn, là vôi sống".

Bành cô nương thầm cả kinh, lập tức ngừng hô hấp, hai mắt nhắm lại, đao trong tay múa lên chiêu Dạ Chiến Bát Phương, bảo vệ chỗ hiểm trên dưới quanh thân, hướng về phía trước vọt mạnh qua. May mà nàng xem thời cơ sớm, trong tích tác đoạt được tiên cơ, đao trong tay múa đến mưa gió không thấu, lại giết đi ra ngoài. Vị truyền nhân Ngủ Hồ Đoạn Môn đao Bành gia này, không có đụng trúng một nhân vật nào có thể tại đao pháp cùng nàng ganh đua cao thấp, nhưng lại không có biện pháp gì đối phó với vôi sống đầy trời, vôi sống không đâu không vào, mặc ngươi bản lỉnh rất cao, cùng phải bị bám đầy cả người.

Bành Tử Kỳ còn chưa từng có chật vật qua như vậy, nàng nhắm chặt hai mắt vung đơn đao lên, hai mắt chảy nước mắt có chút nhìn thấy một chút phương hướng, nhanh chóng xông về trước đi, đợi nàng xông ra khoĩ vòng vây, nhảy ra tường cao Cừu phủ, bởi vì một đường này

thủy chung thi triển một chiêu Dạ Chiến Bát Phương cực kỳ hao tốn thể lực, cho nên mồ hôi đã thấm ướt áo.

Hai chân vừa mới chạm đất, nàng liền phát lực chạy như điên, lao ra được nửa con phố, chợt nghe thanh âm chạy bộ chỉnh tề truyền đến, hai mắt đẫm lệ hơi mỡ ra, liền thấy lờ mờ hơn mười bóng người, Bành Tử Kỳ bị dọa cho nhảy dựng, nàng giờ đây đã là trộm đi nhà trống, thể lực hao hết, đao trong tay cùng muốn cầm không nổi, sao có thể cùng hơn mười đại hán này tái chiến, dưới chân hơi chần chờ, những người kia cùng đã phát hiện ra nàng, lập tức có người hét to một tiếng: "Chuẩn bị chiến!"

Bảy đại hán đồng loạt dừng thân hình lại, ngay sau đó hướng về phía cánh mỡ ra, triển khai thế hợp vậy, bọn họ thân thủ tuy kiện tráng, thật ra đều không coi là cao thủ quyền thuật gì, nhưng bảy tám người này ăn ý giống như một người, vừa mỡ ra thế bao vây, đã phong bế tất cả đường ra trên dưới của Bành Tử Kỳ, một khi đồng thời công kích tới, đã như một người đồng thời từ bảy tám góc độ phát động công kích, người chân chính luyện quyền thuật cả đời cùng không có thân thủ cao minh như vậy, đây ià chỗ đáng sợ của quân nhân được nghiêm huấn luyện chỉnh.

"Dừng tay! Bành công tứ!" Có người phát ra một tiếng kêu, Bành Tử Kỳ nghe xong vui mừng nói: "Dương công tử." Ngay sau đó đã cảm giác cánh tay được người đỡ lấy, Bành Tử Kỳ trong tay lỏng ra, đơn đao đã rơi xuống đất, liền yếu đuối dựa vào trong lòng ngực của hắn...

"Không đúng, không đúng!" Cừu Thu ôm ngực ngã ngồi trên giường, trầm ngâm nói: "Cô gái này một thân võ công cao như thể, vì sao cam chịu bị trói, thẳng đến lúc này mới làm khó đề bỏ chạy?"

Nghĩ tới nghĩ lui, thần sắc nổi giận của Cừu Viên ngoại biến mất, khóe mắt hắn không tự chủ được run rẩy vài cái, đột nhiên lộ ra thần sắc sợ hãi: "Đây là một cái bẫy rập... con mẹ nó!"

Hoa Tiểu Ngư cuống quít hôi: "Lão gia, ngài nói cái gì bẫy rập?"

Cừu Thu đưa tay giáng mạnh một cái tát tai, rít gào nói: "Đồ khốn kiếp đui mù, ngươi đã rước tai họa đến nhà chúng ta rồi đó".

"A? A..."

“Ngu ngốc, còn đứng ngây ra đó làm gì?” Cừu Thu giơ chân nói: “Nhanh, lập tức chuẩn bị xe, đem những người không nên ở lại trong phủ toàn bộ đưa đi”.

Hoa Tiểu Ngư mờ mịt nói: “Đưa đi? Lão gia, hiện nay cửa thành đã đóng, tiểu... tiểu nhân đem người đưa đi chỗ nào?”

“Đưa đi chỗ nào?”

Cừu Thu sắc mặt biến đổi mấy lần, đột nhiên nhe răng cười một tiếng: “Đưa đi hậu nha huyện phủ, gọi Đan Sinh Long ra cho lão tử xem! Hắn ăn của ta, uống của ta, tai vạ đến nơi, hắn sao có thể không liên quan tới? Nhanh, ngay lập tức đi lo liệu, đem tất cả nữ nhân ở đây đều đưa đi, còn có người trong thủy lao kia, tất cả đưa đi, đem ở đây thanh lý sạch sẽ, không thể lưu lại một thứ nào có thể để cho người ta cầm lấy được!”

Trên mặt hắn mang theo nụ cười làm cho người ta tim đập nhanh, hung dữ nói: “Kẻ nào muốn hại ta, cho dù phóng ngựa tới, hươu chết về tay ai, thì vẫn còn chưa biết! ”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Quần Anh Hội

Chương 43: Quần anh hội

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm đỡ lấy Bành Tử Kỳ, thất kinh hỏi: “Bành công tử, ngươi làm sao vậy?”

Bành Tử Kỳ hai mắt khó có thể nhìn thấy gì. miễn cường nói: “Ta bị vôi vào mất, con mắt khó chịu, Cừu phủ có xây bí quật, cửa vào tại thư phòng, đẩy giá sách ra là có thể đi vào”.

“Vôi vào mắt?”

Hạ Tầm sắc mặt đại biến, xoay người nói: “Đỗ đại nhân.

Đỗ Thiên hộ nói: “Ta nghe rồi, các huynh đệ, xông lên!” Rồi dẫn hơn ba mươi đại hán. tay cầm các loại binh khí, giống như xã hội đen nửa đêm đầu đường hỗn chiến, đằng đằng sát khí phóng tới Cừu phủ, Hạ Tầm xoay người luồn tay dưới chân Bành Tử Kỳ, rồi đem nàng bế lên.

Bành Tử Kỳ kêu sợ hãi một tiếng, vô ý thức ôm lấy cổ của hắn, kêu lên: “Ngươi làm gì?”

Hạ Tầm cùng không trả lời, nhìn hai bên một chút, thấy trong một căn nhà giường như có bóng người, liền xông lên phía trước giơ chân đá cửa: “Mỡ cửa, mở cửa nhanh!”

Hô hai tiếng chờ không được bên trong đáp ứng, Hạ Tầm dùng sức hung ác đạp tới, liên tiếp ba cước, đã đá văng cánh cửa ra, bên trong ngọn đèn sáng lên, một cái nam tử cởi trần mang theo cây lăn bột lao ra, nơm nớp lo sợ hỏi: “Ngươi... ngươi làm cái gì?”

“Dầu cải, nhanh lấy ra dầu cải!” Hạ Tầm ôm Bành Tử Kỳ vọt vào trong nhà, như vào chỗ không người, chỉ kêu to lên.

Trong nhà già trẻ đều quần áo không chỉnh tề chạy ra, thấy là một công từ ăn mặc kiểu nho sinh, đang dìu một cô nương, không hề giống như là cướp tới trước cửa, lúc này mới kịp phản ứng, hán tử kia vội vàng phân phó vợ của mình: “Nhanh một chút, đem dầu cải tới đây”.

Hạ Tầm đem Bành Tử Kỳ đặt ở trên ghế, từ trong tay người vợ đoạt lấy đầu cải. đem rửa mắt cho Bành Tử Kỳ, dầu cải lại dùng như nước, thấy vậy người trong nhà cùng rất đau lòng. Đợi cho con mắt hơi có thể thấy được mọi vật. Bành Tử Kỳ trong lòng đã cảm thấy nhẹ nhàng, lúc này mới tinh ra cảm giác được mình tóc tai bù xù, mặt đầy dầu cải, bộ dáng xấu xí đều bị mọi người nhìn vào trong mắt, bất giác xấu hổ quẫn bách không chịu nổi, vội vàng hướng về phía nam nhân trong gia đình hỏi: “Đại thúc, trong nhà người có nước trong không?”

“À... bên kia, trong hậu viện có một chậu.

Người nọ đến hiện tại còn không rõ ràng là chuyện gì xảy ra, mờ mịt trả lời. Bành Tử Kỳ đã phi thân nhảy lên. xuyên qua nhà chính thẳng vào hậu viện, Hạ Tầm không tiện đi theo, chỉ có thể chờ ở trong sảnh, hắn hướng về phía già trẻ trong gia đình giải thích vài câu, lại nhướng người nhìn về phía Cừu phủ, không biết tình huống phía bên Đỗ Thiên hộ như thế nào, thật sự là hai mặt sốt ruột.

Đỗ Thiên hộ dọc theo đường chạy như điên, chạy được hơn trăm bước thì thấy bên đường có một tòa phủ đệ rất lớn, cửa ra vào có treo đèn, chiếu lên trên cửa hai chữ “Cừu phủ” lớn, có người kêu lên: “Đại nhân, chỗ này, chính là chỗ này nhân, đây là Cừu phủ”.

Đỗ Thiên hộ cùng là người sảng khoái, vung tay lên, liền ra lệnh: “Phá cửa!”

Vừa dứt lời, đã thấy từ một ngõ trên đường cùng xông ra một đám người, phía trước một người khập khiễng, đám người kia trong tay cầm gậy gộc chìa ba đủ các loại vù khí, trong miệng hô đánh hô giết so với bọn hắn còn hung hơn. Đỗ Thiên hộ không khỏi khẽ giật mình.

Hắn còn chưa có hỏi, những người kia nhìn thấy bọn họ đang cường công Cừu phủ, hán tử khập khiễng kia chính là Đường Diêu Cử, hắn nghe nói vợ không tìm được, ngược lại còn có một huynh đệ đi bắt, thật sắp phát điên lên, nên đã đích thân dẫn người chạy tới liều mạng, không nghĩ vừa đến nơi đây, đã nhìn thấy đám người Đỗ Thiên hộ cường công Cừu phủ. Đường Diêu Cử vui mừng quá đỗi, trên đường cái không tiện gọi phá thân phận chân thật của

đối phương, hắn liền hô: “Các ngươi là huynh đệ đến từ Thái Bạch cư sao?”

Đổ Thiên hộ khẽ giật mình: “Bọn họ làm sao biết ta từ Thái Bạch cư đến?” Trong miệng lên tiếng: “Đúng vậy, thì thế nào?”

Đường Diêu Cử vui vẻ nói: “Huynh đệ trách oan các ngươi, quả thật là hảo hán nghía khí!” Hắn hướng về phía người mà mình mang đến vung tay hô to: “Giúp đỡ đã đến, chúng ta sóng vai liều mạng” Nói xong liền dẫn nhừna người kia phóng tới Cừu phủ, Đỗ Thiên hộ bừng tinh đại ngộ: “Đây là viện binh mà Dương công tử nói sao? Hắc hắc hắc, một đám đám ô hợp, thật không hiếu Dương công tử từ chỗ nào tìm đến”.

Tình thế khẩn cấp, Đỗ Thiên hộ cùng không nhiều lời nói. hai bên hợp binh một chỗ, liền hợp lực đánh Cừu phủ. Cừu phủ mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng nào đâu là đối thủ của những quân nhân được huấn luyện nghiêm chính của Đỗ Thiên hộ, hơn nữa Đường Diêu Cử dẫn đám giang hồ kia liều mạng toàn lực phối hợp, bị bọn họ đột nhập Cừu phủ. thọc sâu vào trong mà giết tới, trong lúc nhất thời Cừu phủ huyên náo gà bay chó chạy, già trẻ gào khóc.

Thanh thế lớn như vậy sớm đem láng giềng láng giềng đều kinh động, rất nhiều gia đình xung quanh đều đã bừng tinh, chỉ là không biết chuyện gì, không dám hiện thân quan sát, đều núp trong bóng tối quan sát động tình. Có tuần tra ban đêm, gõ mõ cầm canh từ xa phát hiện động tình, vừa chạy tới nhìn đã quay đầu chạy trốn, một đường hô lớn: “Thố phi vào thành, thổ phi đánh cướp Cừu gia đại viện..

***

Hạ Tầm mơ hồ nghe được tiếng kêu từ Cừu phủ truyền đến. chỉ hận không thể lập tức tiến lên, đúng lúc này, Bành Tử Kỳ chậm rãi đi ra, quần áo ướt đẫm. dán lên trên người, ở dưới ánh đèn yếu ớt thân thể uyển chuyến linh lung như ẩn như hiện, nàng đi đến bên người Hạ Tầm, có chút thẹn thùng nói: “Ta... ta không sao..

Hạ Tầm vội vàng hỏi: “Con mắt thế nào rồi?”

Bành Tử Kỳ hai mắt sưng đỏ như đào, không muốn để hắn trông thấy, cho nên một mực vẫn cúi đầu, lúc này nghe ra hắn ân cần, trong lòng bất giác ấm áp, nhẹ nhàng nói: “Khá tốt, cứu chữa kịp thời cho nên chỉ vi sưng, cùng không đáng ngại”.

Hạ Tầm trong lòng đã an, lúc này mới có tâm tình nhìn bộ dáng của nàng, làn da trắng nõn

giống như đồ sứ tinh mỹ, từng giọt nước sáng lóng lánh, dọc theo má phấn vẫn đang mang theo ửng hồng nhẹ nhàng chảy xuống, ở dưới ánh đèn hết sức mê ly liễm diễm. Không biết làm sao, lại làm cho hắn nhớ tới câu thơ "Vị tằng cấm trướng phong vân hội, tiên mộc kim bồn ngọc lộ ân" kia.

"Ngươi xem cái gì? Ờ đâu không ổn?"

Bành Tử Kỳ mặc dù không ngẩng đầu lên, cùng chú ý tới ánh mắt sáng quắc của hắn, có chút bất an vuốt vuốt mái tóc.

"A, không sao" Hạ Tầm thu thập tâm tình nói: "Ngươi không có việc gì là tốt rồi. phía Cừu phủ không biết như thế nào, ta phải nhanh đi xem".

"Ta cùng đi!"

Bành Tử Kỳ nghiến răng nghiến lợi nói: "Bọn họ lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy đối phó ta, ta nhất định phải đem bọn họ bầm thây vạn đoạn..." Lời còn chưa dứt nàng đã liền xông ra ngoài. Hạ Tầm vội vàng móc ra một xấp tiền giấy đặt lên bàn, xin lỗi nói: "Dưới tình thế cấp bách, có nhiều đắc tội, hơi chút bồi thường, kính xin vui lòng nhận cho", nói xong đã như một trận gió liền xông ra ngoài, lưu lại người một nhà hai mặt nhìn nhau, không biết nói gì.

Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ khi đuổi tới. Đỗ Thiên hộ cùng Đường Diêu Cử đã vọt tới chủ trạch Cừu phủ, Cừu Viên ngoại dẫn chút ít gia nhân tình anh trung tâm canh giữ ở cửa thư phòng, hai bên đều đã thắp lên đèn đuốc, chiếu lên sáng như ban ngày.

Cừu nhân vừa gặp thì đã đỏ mắt. Bành Tử Kỳ đoạt lấy một cây đao liền vọt lên, nhưng nàng không ngỡ vị thiếu gia Hạ Tầm này lại có lá gan xông lên trước, Hạ Tầm cùng ra vẻ huy quyền động cước đánh vài cái, tựu ui da một tiếng ngã xuống, tựa như bị người đánh trúng. Bành Tử Kỳ vừa thấy hắn xông vào, liền chú ý hành tung của hắn. thấy tình hình này vội vàng bay xẹt tới, Đỗ Thiên hộ sợ quý nhân của Tề vương phủ gặp chuyện không may cùng xông lại, đỡ lấy một cánh tay kia của Hạ Tầm.

Hai người nâng Hạ Tầm dậy, trăm miệng một lời hỏi: "Dương công tử, ngươi không sao chứ?"

Hạ Tầm nói: "Những gia đinh Cừu phủ này thật hung hãn. ta không sao, chỉ là... chỉ là..."

Hắn ở trong tay áo sờ soạng một hồi, lấy ra một nắm mảnh nhỏ, ảo não nói: "Đáng tiếc, Xuyên Cung bài của ta đã bị đánh nát".

Bành Tử Kỳ không biết hắn nói là vật gì, kinh ngạc hỏi: "Cái gì Xuyên Cung bài?"

Đỗ Thiên hộ cùng không để ý cười nói: "Mất đi cái bài này thì có đáng gì. công từ không việc gì là tốt rồi, một khối bài thôi mà, sau khi trở lại Thanh châu công tử lại xin một khối khác không phải được sao".

Hạ Tầm chuyển giận làm vui nói: "Đỗ huynh nói thật đúng!" Nói cầm mảnh nhỏ bằng ngà trong tay thuận tay vứt lên trên mặt đất. lúc này Đường Diêu Cử nghe hỏi khập khiễng đi tới, mới đầu hắn còn tường rằng là Đỗ Vù Thất phái người tương trợ, đợi vây quanh thư phòng Cừu Thu, hai bên có thời gian tiếp xúc, mới biết được đây là do vị Dương công tử mời đến giúp đỡ.

Hạ Tầm trợ giúp mẹ của hắn lên huyện nha báo quan, trong thủ hạ của hắn có người gặp qua Hạ Tầm, lúc này gấp rút hướng về phía hắn nói rõ thân phận của Hạ Tầm, Đường Diêu Cử cảm động đến rơi nước mắt, đến trước mặt Hạ Tầm cúi đầu bái: "Ân công đại tình đại nghĩa, Đường Diêu Cử không biết làm sao báo, xin nhận Đường mỗ một bái".

Hạ Tầm lúc này mới biết Đường Diêu Cử bị mất vợ kia cùng tới. vội vàng tiến lên nâng hắn dậy, đang muốn trấn an vài câu, thì từng đội cung thủ bộ khoái đã đánh trống reo hò mà đến, nhanh chóng ở bên ngoài bọn họ bố trí một vòng vây, Huyện thừa Sở Mại Khấu mặc một thân quan phục, mặt lạnh như nước, đi đến cao giọng quát: "Người nào giơ đuốc cầm gậy, đêm nhập nhà người ta, nhanh chóng tước vù khí đầu hàng, bốn quan có thể y luật hỏi tội, nếu khồng sẽ lấy cường đạo mà luận, giết không cần

Ờ trái phải hắn, có một gã bội đao tuần kiếm, phía trước lại có hai gã đẳng bài thủ. sau lưng là một hàng cung thủ, đang giương cung lắp tên đợi, đẳng đẳng sát khí, dưới những mùi tên nhọn này, thật đúng là không người nào dám vọng động, nếu một khi hiểu lầm, sẽ dẫn tới loạn tiễn bắn tới, thân thủ dù cao cùng sợ khó có thể tránh được tên nhọn trên dây.

Đường Diêu Cử không thể để cho ân nhân vì hắn bị thương, vội giãy giụa tiến lên, giang hai tay ra, hô to nói: "Đại nhân, tiểu dân oan uống, nương từ tiểu dân bị người cường chế bắt đi, tiếu dân đã nghe tinh tường, bất đi nương tử của ta đúng là Cừu Thu chủ nhân nơi này, tiếu dân xin lão

“Điêu dân lớn mật, mắt không vương pháp!”

Sỡ Mại Khấu âm thanh như lôi đình, chỉ tay quát to: “Nếu có oan tình, ngươi phải bẩm báo quan phủ.

“Tiểu dân xác Thực từng đánh trống kêu oan, nhưng Tri huyện đại nhân...”

“Câm mồm! Chứng cớ không đủ. Tri huyện đại nhân sao có thể nghe theo lời nói một bên của ngươi, ngươi nay đã có tin tức, vì sao không bấm báo lên huyện nha, lại cấu kết một đám đồ đệ liều mạng, giơ đuốc cầm gậy, đánh vào Cừu phủ? Thiên hạ không có vương pháp sao?”

“Tiểu dân lo lắng nhiều người nhiều miệng, một khi túi tức tiết lộ, lại khó bất tận tay của hắn, lúc này đây..

Sỡ Huyện thừa nghiêm nghị quát: “Lúc này đây ngươi mắt không vương pháp, đi làm theo kiêu giặc cướp sao? Hành động như thế chẳng khác nào tạo phản, ngươi có biết không? Bỏ binh khí xuống, bó tay chịu trói, nếu không bổn quan loạn tiễn bắn ra lập tức kết quả tính mạng các ngươi!”

•

“Đại nhân...” •" -

Sỡ Huyện thừa vung viíc; chém đinh chặt sắt nói: “Chuẩn bị bắn tên!”

“Mẹ nó, góc áo quét người chết, ngươi thật uy phong, lão tử ngược lại muốn xem một chút, kẻ nào dám bấn tên giết người!”

Trong đám người cười mắng một tiếng, Đỗ Thiên hộ lười biếng bước đi ra, nghiêng mất ngạo nghễ nhìn Sở Huyện thừa.

Sỡ Huyện thừa giận mắt trợn tròn xoe, trừng mắt nhìn hắn nói: “Ngươi là người phương nào, hãy xưng tên ra!”

Đỗ Thiên hộ thuận tay ném ra, một tấm yêu bài sơn vàng xoảng một tiếng vứt đến dưới chân Sở Huyện thừa: “Ta là ai, tự ngươi xem cho rõ ràng”.

Một đằng bài thủ lui hai bước, nhặt yêu bài lên đưa tới trong tay Sở Huyện thừa, Sỡ Huyện

thừa nương theo ánh đuốc nhìn qua, không khôi biến sắc, vội vàng vung một tay lên, ngăn lại cung tiến thủ, nhìn sang Đỗ Thiên hộ, kinh ngạc nói: "Ngươi... rốt cuộc là người nào?"

Đỗ Thiên hộ nghênh ngang tiến đến. đấy hai đẳng bài thủ ra, một mực đi đến trước mặt Sở Huyện thừa, ngạo nghễ nói: "Ta là Đỗ Thiên hộ Bồ Đài vệ, lần này là được quý nhân Tề vương phủ nhờ vả, tới đây bắt giặc, kẻ nào dám giết quan binh?"

Sở Huyện thừa sắc mặt khẽ biến, trầm giọng nói: "Đỗ đại nhân đây không phải là làm khó lẫn nhau sao?"

Mới nói tới đây, đã có người giọng khó nghe kêu lên: "Là ai lớn gan đám dẫn người đánh Cừu phủ, Sở Huyện thừa ở đâu. vì sao còn không đem cả đám phạm nhân tập nã quy án?"

Đám người tránh ra. thì thấy Tri huyện Bồ Đài Đan Sinh Long thở hồn hển đã chạy tới, vừa thấy Sở Mại Khấu, thần sắc hắn nhất thời hòa hoãn lại. Sở Mại Khấu là chủ quan phụ trách truy bắt trộm cướp bốn huyện, có hắn ở đây, nói rõ đại đội cung thủ bộ khoái đã vào chỗ, đại sự đã định.

Đan Huyện lệnh hổn hển thở mạnh mấy hơi rồi nói: "Sở đại nhân thì ra đã đến, bốn huyện vừa mới nhận được tin tức, rốt cuộc là ai mắt không vương pháp, đêm công Cừu phủ, tại sao còn không đem bọn họ tập nã quy án?"

Sở Huyện thừa ánh mắt có chút lóe lên. tiến lên thi lễ nói: "Đại nhân, việc này chỉ sợ có chút khó giải quyết".

Đan Huyện lệnh khẽ giật mình, cả giận nói: "Khó giải quyết? Có chuyện gì khó giải quyết?"

Sỡ Huyện lệnh đi qua, đối với hắn nói nhỏ vài câu, Sỡ Huyện lệnh sắc mặt thoáng cái trở nên tái nhợt, hắn nhìn Đỗ Thiên hộ, dần dần lộ ra thần sắc lưởng lự.

Lúc này, người canh giữ ở trong thư phòng cùng biết bên ngoài cứu binh đã đến. Cừu Viên ngoại cho người vịn từ cửa sổ nhô đầu ra, hô lớn: "Đan đại nhân. Đan huynh, cứu mạng, những bạo dân này là cường đạo, là thổ phi, Đan huynh ngàn vạn cứu ta, ngàn vạn cứu ta..

Nghe được tiếng hô, Đan Huyện lệnh thần sắc do dự đã không còn, hắn sắc mặt trầm xuống nói: "Triều đình đều có thế chế của triều đình, chuyện cùa địa phương, khi nào thì đến phiên

quan binh vệ sở ra mặt? Niệm tại ta và ngươi cùng làm quan trên một mảnh đất, một văn một võ, mục thủ địa phương, bốn quan không vì mình quá mức, chuyện hôm nay bốn quan xem như không có phát sinh qua, mời Thiên hộ đại nhân dẫn theo người, lập tức rời khỏi nơi đây, những người khác một mực không cho phép đi, tất cả mang về huyện nha thẩm vấn".

Hạ Tầm rẻ mọi người ra. cất cao giọng nói: "Đại nhân, chúng ta nắm giử chứng cứ xác thực, chủ nhân Cừu gia này, âm thầm bắt đoạt dân nữ có tư sắc, giấu vào dâm quật để thỏa mãn thú dục, chúng ta kích động lòng căm phẫn, vì dân trừ bạo, chính là nên được khen ngợi nghĩa cử. Dù có xúc phạm chỗ hình luật, chuyện có nặng nhẹ, đại nhân có nên trước phái người đến trong thư phòng lục soát một chuyến hay không?"

"Dương công tử, lại là ngươi!"

Đan Huyện lệnh trầm mặt nói: "Dương công tử, Cừu Viên ngoại là thân sì nối danh huyện Bồ Đài ta, nếu không bằng chứng, bổn quan cùng không thể làm khó dễ, hiện tại bốn quan chỉ thấy ngươi kết bè kết đảng, cường nhập Cừu phủ, như lời ngươi nói chứng cứ xác thực ở nơi nào?"

Hạ Tầm chỉ ngón tay vào Bành Tử Kỳ nói: "Vị này chính là nhân chứng, nàng bị Tổng quản Hoa Tiếu Ngư Cừu phủ bắt vào trong phủ, ở trong thư phòng có dấu một cửa động, nối thẳng động quật dưới lòng đất. bên trong giam giữ rất nhiều phụ nhân, vị cô nương này chạy ra khỏi ma quật, chúng ta mới tìm được tin tức xác thực, vi sợ Cừu lão tặc phát ra cảnh giác, tiêu hủy chứng cứ, lúc này mới cường chế đánh vào Cừu phủ. đại nhân nếu không tin, đi vào tra là liền ngay".

"Ồ?" Đan Huyện lệnh thầm cả kinh, kiên trì nói: "Được, đã như vậy, các ngươi có thể làm nhân chứng, đi trước huyện nha chờ đợi. bốn quan sẽ đích thân điều tra Cừu phủ đợi khi bắt được bằng chứng, sẽ công khai thẩm tra xử lí án này".

Đúng lúc này, trong đám người lại xông ra một người, người này thờ hồng hộc, chạy đến đầu đầy mồ hôi, liếc trông thấy Dương Hiên, lập tức hướng về phía hắn vẫy tay, đưa lên ngón cái, đúng là Kỷ Cương lâu không lộ diện.

Hạ Tầm vừa thấy hắn ra dấu, trong lòng lập tức đại định, cùng không muốn cùng Đan Huyện lệnh qua loa nữa, liền giống như cười mà không phải cười nói: "Học sinh chỉ sợ chúng ta vừa đi, Tri huyện đại nhân ngươi chứng cớ gì cùng lục soát không ra được!"

Đan Huyện lệnh trong mắt hung quang lóe lên, nhất thời nổi lên sát khí. hắn tiến lên một bước, cười u ám nói: “Dương công tử lời ấy có ý gì?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Thu Lưới

Chương 44: Thu lưới

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Đối với Đan Huyện lệnh giọng điệu bao hàm uy hiếp, Hạ Tầm không chút lo lắng nói: "Cừu Viên ngoại tại huyện Bồ Đài làm xằng làm bậy nhiều năm như vậy, lại có thể bình an vô sự, Dương mỗ lo lắng là trong quan phủ có người thu chỗ tốt của hắn. vẽ đường cho hươu chạy, cố ý bao che. Hôm nay đã đến tình trạng như thế, Tri huyện đại nhân sao không hạ lệnh, chúng ta cùng nhau đánh vào, đem những cô gái đáng thương kia cứu úioát ra, chẳng lẽ không phải một công đức lớn lao? Bởi vậy cùng có thể chứng Thực huyện nha trong sạch".

Lúc này bởi vì quan phủ đã xuất động rất nhiều cung thủ bộ khoái, các hàng xóm xung quanh đã lớn gan hơn, đều đi ra khỏi nhà, chạy đến vây xem. Trước mất bao nhiêu người, Đan Huyện lệnh càng khẩn trương, sắc bén quát lên: "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, triều đình đều có pháp luật của triều đình, vận dụng dân tráng, đều do chủ quản chuyện bắt giặc Sở Huyện thừa ban xuống, muốn điều tra Cừu phủ, cùng phải có bổn quan hoặc Sở Huyện thừa đồng ý, đây là pháp chế, sao có thể cho phép các ngươi tự chủ trương? Dương công tử là người đọc sách, chẳng lẽ ngay cả đạo lý như vậy cùng không hiểu sao? Nhanh chóng theo lệnh thối lui!"

Hạ Tầm cười lạnh nói: "Nếu như ta không chịu?"

Đan Huyện lệnh sắc mặt độc ác, nhe răng cười nói: " Bốn quan sẽ đưa công văn tới Thanh châu phủ. tước công danh của ngươi! Sở đại nhân, đem bọn họ bắt lại!"

“Chậm đã, chậm đã..

Có người thở hồng hộc quát lên. mọi người theo tiếng nhìn lại. thì thấy hơn mười cây đuốc sắp thành một hàng dài ùa vào Cừu phủ, phía trước là hai lão phu tử râu tóc hoa râm, bước chân lảo đảo. nếu không có trái phải có học sinh đờ, hầu như đã cất bước chân không nổi.

Đan Huyện lệnh thất thanh nói: ‘Thường Giáo dụ. Vương Huấn đạo, ngài... hai vị sao lại đến đây?”

Huyện học Thường giáo thở hỗn hển nói: “Đan đại nhân, lão phu nghe nói thân sì bốn huyện Cừu Thu tham dâm háo sắc, cường bắt dân nữ, bị người tố giác vẫn còn dựa vào nơi hiêm yếu chống lại, lúc này đây dẫn sinh đồ bổn huyện chạy đến, hiệp trợ đại nhàn tập nã hung ngoan!”

Đan Huyện lệnh kinh hãi thất sắc, Hạ Tầm là sinh đồ bên ngoài, Đỗ Thiên hộ là vượt qua bản chức bắt chó đi cày, nếu là hắn cứ cố tình làm. đắc tội thì đắc tội, việc này kiên trì cùng có thể giấu diếm được, chỉ cần kịp thời tiêu hủy chứng cớ, bọn họ nói mình thông đồng với giặc là thông đồng sao? Chỉ là một chuyện võ quan can thiệp chính sự này, cùng đủ để các vị văn võ cao quan thượng cấp cãi nhau rồi.

Cho dù chọc phải Tề vương không vui, Tề vương cùng không có bản lãnh quyết định Lại bộ, Đan Sinh Long hắn tại huyện Bồ Đài nếu có ngồi không được nữa. đôi địa phương khác thì cùng làm quan, sợ hắn sao? Nhưng Giáo dụ, Huấn đạo bổn huyện cùng đến, đối với hai lão này thì nên làm thế nào cho phải?

Đan Huyện lệnh lúc này cùng đã phải bất chấp mọi thứ chu toàn làm việc, kiên trì nói: “Bốn quan đang muốn vây bắt Cừu phủ, để thu chứng cứ. Nhưng đao thương không có mắt, nếu vô ý làm bị thương hai vị phu từ, bốn huyện cùng không thể chịu trách nhiệm được. Người đâu, mau đưa hai vị phu tử đến nơi an toàn. Cung thủ bọn bộ khoái, đem những loạn dân nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của này bắt lại. kẻ nào cầm khi giới phản kháng, dùng trộm cướp mà luận, giết chết ngay tại chỗ!”

“Chậm đã!” Sở Huyện thừa ở ngoài nhìn vào, đã biết Đan Huyện lệnh đại thế đã mất, lập tức giang hai tay ra hét lớn một tiếng, ngăn lại bộ hạ, chậm rãi thối lui vài bước.

Đan Huyện lệnh vừa sợ vừa giận: “Sở Huyện thừa, ngươi đây là ý gì?”

Sỡ Mại Khấu nói: "Đại nhân, các thư sinh nghị chỉnh luận chính, là đặc quyền Hoàng Thượng cho phép. Lương dân bách tính hiệp trợ quan phủ bất giặc, đây là công giáo hóa của triều đình, là chuyện địa phương nên đề xướng cùng khen ngợi, những dân chúng này chịu hiệp trợ quan sai bắt giặc mà nói, đúng là nơi đây dân phong chất phác, người người hướng thiện mới có được. Đại nhân cần gì phải cự người ngoài ngàn dặm, lại muốn dùng trộm cướp đê luận xử?

Đan Huyện lệnh tức giận đến toàn thân phát run. chỉ vào Sở Huyện thừa nói: "Ngươi... ngươi giỏi! Ngươi giỏi!"

Sỡ Huyện thừa là chuyên quản lý việc bắt giặc, hiện quản lý việc bắt người, huyện quan như hắn thật đúng là không thể điều động những cung thủ bộ khoái kia, cùng làm cho Đan Huyện lệnh tức giận đến nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên.

Sỡ Huyện thừa cười nhẹ một tiếng, chỉ tay vào đám người Đỗ Thiên hộ cùng Đường Diêu Cử, lớn giọng quát: "Bốn quan Sở Mại Khấu Huyện thừa Bồ Đài, chuyên phụ trách việc bất giặc ở bổn huyện, hiện tại bổn quan điều động các ngươi, hiệp trợ quan sai đuổi bắt trên dưới Cừu phủ. tìm kiếm chứng cứ trong Cừu phủ. nếu có người phản kháng, giết không cần hỏi!"

Đỗ Thiên hộ cười ha hả, vung thanh đao trong tay lên, lớn tiếng nói: "Đều nghe rõ ràng chưa, giết vào, có kẻ nào dám phản kháng, đánh chết cho lão tử!" Mọi người ầm ầm đáp ứng, đao thương đều vung lên. phóng tới thư phòng...

***

"Khởi bẩm đại nhân, đằng sau giá sắch trong thư phòng Cừu phủ có thiết kế một thông đạo bí mật, dưới lòng đất có hơn mười căn phòng, mỗi gian phòng đều là trang trí theo kiểu khuê phòng, trong đó cùng không có người, chỉ có giường gấm nệm thêu, y phục nữ tử, son phấn các loại".

Tuần kiểm dứt lời, Đỗ Thiên hộ cùng Đường Diêu Cử nhất tề biến sắc, Cừu Viên ngoại bị trói gô cười lạnh không nói, Đan Huyện lệnh vốn ngồi ở trên mặt ghế như tù đợi chết đột nhiên lấy lại tinh thần, tung người nhảy dựng lên, kiêu ngạo kêu lên: "Các ngươi ô hằm lương thân, cường chế đánh vào Cừu phủ, đả thương dân chúng thiện lương vô số, bốn quan muốn trị tội các ngươi! Dương thư sinh, bổn quan sẽ hành văn Thanh châu phủ. tước công danh của ngươi! Thường Giáo dụ, Vương Huấn đạo, các ngươi không dạy học sinh cho tốt, lại nghe lời

đồn đãi, tự ý tham chính sự, bốn quan sẽ hành văn Tế Nam học chính, buộc tội các ngươi! Sở Huyện thừa, ngươi.

Sở Mại Khấu trong lòng cũng thất kinh, nhưng hắn như là đã lựa chọn cùng thượng cấp trực tiếp vạch mặt, vậy cùng không có đường sống quay về, hắn nghiêm mặt nhìn về phía Cừu Thu hỏi: "Dưới lòng đất tại sao lại xây bí quật, trong có giường gấm nệm thêu. son phấn, đều là vật của phụ nhân, đây là đạo lý gì?"

Cừu Thu ngửa mặt lên trời cười to: "Ta thích thì ta làm! Trong địa quật đông ấm hè mát, Cừu Thu ta thích đem theo kiều thể mỳ thiếp đi ở dưới đó để được thanh tình tự tại, phạm vào vương pháp gì? Sở đại nhân, ngươi là quan nhân phụ trách bất giặc, ngươi tới nói xem, Cừu ta phạm vào tội gì trong vương pháp?"

Hạ Tầm lại liếc nhìn Kỷ Cương, Kỷ Cương khẳng định gật gật đầu, thế là Hạ Tầm khê mỉm cười nói: "Nếu Cừu Viên ngoại là mang theo thê thiếp nhà mình ở dưới huyệt động, tự nhiên là chuyện Cừu Viên ngoại ngươi cá nhân yêu thích, không coi là chịu tội. nhưng những cô gái kia nếu không phải thê thiếp của ngươi, thì nên nói ra sao?"

Cừu Thu oán độc nhìn về phía Hạ Tầm, cười lạnh nói: "Dương tà tài, Cừu mỗ cùng ngươi không oán không úiù. ngươi lại đi làm khó chúng ta. công danh này của ngươi, lập tức sẽ giữ không được, còn ở đó mà bảo người như thế nào? Ha ha, ha ha ha..

Tiếng cười chưa dứt, một thanh âm nhã nhặn đã vang lên: "Ờ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy, Cừu Viên ngoại cười đến vui vẻ như vậy. Ái ui, các vị đại nhân đều ở đây".

Theo thanh âm. một nam tử rè người đi ra. chắp tay mỉm cười đứng ở

đó.

Cừu Thu nụ cười dừng lại, ngạc nhiên nói: "Lâm viên ngoại, ngươi... ngươi đến nhà của ta tới làm cái gì?"

Lâm Vũ Thất nụ cười chân thành nói: "Cừu Viên ngoại, người hỏi như vậy, thật ra cùng có chuyện như thế này. Khuya hôm nay tiếu nhị trong tiệm Lâm mỗ báo lại cho ta, nói có mấy bàn khách ăn cơm bá vương, đồ ăn không trả tiền không nói. còn đập bể chén đìa nghênh ngang rời đi. tiếu nhị trong tiệm xem bọn hắn người đông thế mạnh, cùng không dám ngăn đón, người nói như vậy có phải là quá đáng không?"

Hạ Tầm cùng Đỗ Thiên hộ nghe xong, nhất tề cùng xấu hổ.

Lâm Vũ Thất lại nói: " Huyện Bồ Đài chúng ta, được đại nhân trong huyện quản lý, luôn luôn là đêm không cần đóng cửa, không nhặt của rơi trên đường, hôm nay lại có cuồng đồ như vậy, Lâm mỗ thật sự là giận không kềm được, đã tập họp gia đinh hộ viện, tiểu nhị trong tiệm mà đuổi theo đám người này. Nhưng vừa trùng hợp, đuổi tới phụ cận nhà của người, đã thấy các sinh đồ bốn huyện ngăn chận sáu bảy cỗ xe ngựa, đang ở đó đánh nhau.

Lâm mỗ vừa hỏi, liền nghe những sinh đồ kia nói. trên xe này có rất nhiều phụ nhân bị trói chặt tay chân, còn đây là một đám cường đạo bất người. Lâm mỗ đã thấy, nào có đạo lý khoanh tay đứng nhìn, liền giúp đỡ các sinh đồ bất lấy đám tặc đồ này. Vừa hỏi xuống, những tặc đồ này trăm miệng một lời đều nói là hộ viện nhà của người, còn các phụ nhân kia cùng nói là bị người bắt.

Ai đa da. Lâm mỗ cảm thấy rất là kỳ quặc, ta thấy mười phần thì hết tám chín đây là có người bố cục hằm hại Cừu Đại viên ngoại, nhưng bọn họ nói những lời này chẳng những ta nghe được, mà những hộ viện nhà ta cùng nghe được, các học sinh huyện ta cùng nghe được, mà ngay cả các láng giềng đã chạy tới xem náo nhiệt cùng nghe được. Lâm mồ thật sự là ép không được, cho nên tiểu đệ đem tất cả bọn họ đều mang đến đây, đế cho bọn họ cùng Cừu huynh đối chất tại chỗ, trả lại sự trong sạch cho Cừu huynh. Cừu huynh, huynh đệ làm như vậy thì thấy thế nào?"

Cừu Thu vừa nghe, hơi thở đã muốn không thông, Sở Huyện thừa mừng rờ như điên, một bước xông lên. cầm lấy cánh tay của Lâm Vũ Thất, hét lớn: "Những người kia giờ đây ở nơi nào?"

Lâm Vũ Thất quay đầu hô: "Đại nhân có lệnh, các vị sinh đồ lão gia, mời đưa nhân chứng liên quan dẫn tới".

"Đại lão gia, ta oan uống..."

"Nương tử!"

"Tướng công!"

"Đường đại ca!"

“Cừu Thu cẩu tặc, tội không thể tha!”

Rầm rập xông lên một đám người, ồn ào loạn hết cả lên. đám người Hạ Tầm cùng Sở Huyện thừa, Thường Giáo dụ chợt nghe bên cạnh nức nỡ nghẹn ngào một tiếng, vội vàng quay đầu xem xét, thì thấy Đan Huyện lệnh nằm trên mặt đất. hai mắt trắng đã, dưới háng một bãi ướt át...

Thì ra. Hạ Tầm sớm đoán được khả năng dời đi chứng cứ phạm tội. hắn còn biết các địa chủ phương bắc, nhất là địa chủ thân hào ở các huyện thành nhỏ, một khi chiến loạn hoặc trộm cướp náo loạn, là dễ dàng bị đánh vào nhất, cho nên phủ trạch kiến trúc phần lớn có một bộ phận công năng phòng ngự quản sự, lo lắng đánh vào không có kết quả, không thể đánh thẳng vào tim gan, cùng có ý gõ sơn chấn hổ, khiến cho kẻ xấu dời đi chứng cứ phạm tội, sẽ dưới điều kiện dễ dàng hơn một nhát bắt được.

Hắn đối với người địa phương cùng không quen, quan phủ lại không đáng tin cậy, lúc này nhân thủ canh giữ ở bên ngoài, tất nhiên phải nhờ vào đám sinh đồ huyện học kia. Những sinh đồ này đều là những người trai tráng, hơn nữa đều luyện qua quyền cước công phu cưỡi ngựa bắn tên, lúc khẩn yếu cùng có thể phát hay ra công dụng. Cao Hiền Ninh hướng huyện học bái phỏng, cùng bọn họ kết giao, đúng là đã chôn trước một quân cờ.

Đến khi bên này xác định hung thủ, Hạ Tầm cùng Đỗ Thiên hộ dẫn người chạy đến. Kỷ Cương lại lập tức ngựa không dừng vó chạy tới huyện học. Những người đọc sách kia đều là chút ít thanh niên nhiệt huyết, cho dù trong đó có chút khoa trương không đúng sự thật, nhưng cùng đều là một bộ dáng xem thiên hạ là nhiệm vụ của mình, Kỷ Cương khẩu tài lại tốt, hắn và Cao Hiền Ninh kẻ xướng người hoạ lừa dối một hồi, “Vi thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, vi văng úiánh kế tuyệt học, vì mở thái bình muôn đời” Khẩu hiệu hô lên, các sinh đồ lão gia nhất thời nhiệt huyết sôi trào, lập tức đánh trống reo hò, ma quyền sát chưởng muốn theo hai người bon họ chạy đến trừ giặc.

Hai vị lão phu tử vốn đã nằm ngủ không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng mặc chính tề đuổi tới chỗ nghi chân của các liọc sinh, bị các sinh đồ mồm năm miệng mười giải thích một phen, cùng không đợi bọn họ tỏ thái độ, liền kéo hai vị lão sư chân không chạm đất chạy đến. Trên đường đi Kỷ Cương mới hướng về phía hai vị Giáo dụ lão gia hiến kế nói, đã có người đánh vào Cừu phủ, sợ Cừu phủ lặng lẽ dời đi chứng cứ phạm tội, cùng với để cho các vị sinh đồ nhập phủ cùng trang đinh hộ viện đánh nhau, không bằng canh giữ ở bên ngoài, nói không chừng có thể có kỳ hiệu.

Hai vị lão phu tử đều là người có tinh thần trọng nghía siêu cường, nhưns mà bọn họ cùng lo lắng học sinh của mình có chuyện gì, cùng không tiện giao phó với người nhà của các sinh đồ đã dốc lòng cầu học, để

cho sinh đồ canh giữ các lọt lưới ở bên ngoài, nguy hiểm so với xông vào Cừu phủ hiển nhiên nhỏ hơn nhiều, đương nhiên biết nghe lời phải, lập tức đáp ứng. Không ngỡ đã bị Kỷ Cương một lời trúng mục tiêu, cửa hông Cừu phủ quả nhiên trốn ra mấy cỗ xe ngựa.

Đường Diêu Cử lần đầu tiên phái La Lịch lẻn vào Cừu phủ. Lâm Vũ Thất cùng không biết, nhưng mà đến khi La Lịch bị bắt, đám người còn lại không công mà về, Đường Diêu Cử được ăn cả ngã về không giết đến tận cửa, Lâm Vũ Thất cùng đã biết, nhưng hắn chỉ là phái người âm thầm nhìn xem động tình, cùng không muốn phái người tương trợ. Theo hắn thấy, Đường Diêu Cử khinh xuất như thế, căn bản không có khả năng thành công, không cần phải đem mình cùng góp vào.

Nhưns sau đó hắn chợt nghe tin tức nói Thái Bạch cư có mấy chục tráng hán giơ đuốc cầm gậy giết về phía Cừu phủ. lúc này mới cảm thấy chuyện có kỳ quái, vội vàng phân phó người tìm hiêu tin tức Cừu phủ. bản thân cùng dẫn theo chút ít tâm phúc tiềm phục ở gần đó rình xem động tình. Đám người Hạ Tầm, Đỗ Thiên hộ giết vào Cừu phủ. cùng Cừu Thu cách cửa số giằng co, cung thủ bộ khoái huyện nha đều đuổi tới, hai bên giằng co thì những tin tức này hắn đều rõ ràng.

Đúng lúc này, các học sinh trong huyện ngăn chặn mấy cỗ xe ngựa từ Cừu phủ trốn ra. hai bên đều ra tay, Lâm Vũ Thất hiểu rõ hướng gió rốt cuộc thay đổi, liôm nay Cừu Viên ngoại mười phần sẽ phải té ngã, thế là quyết định thật nhanh, xuất thủ tương trợ. Thật ra hắn không ra tay, những các sinh đồ lão gia giống như tiểu lão hố kia cùng đủ để đối phó hộ viện trên mấy cái xe này, chỉ có điều có hắn tương trợ, các sinh đồ Thực lực tăng nhiều, không người nào bởi vậy mà bị thương nặng, cùng coi như một chuyện công đức.

Sau khi bắt được những người này, Kỷ Cương lo lắng bằng quan thân của Đỗ Thiên hộ áp không được Đan Huyện lệnh, lại muốn nhanh chút ít đem tin tức nói cho Hạ Tầm, liền vội vàng đem Thường Giáo dụ, Vương Huấn đạo hai vị lão phu tử mời tới, Lâm Vũ Thất thì hiệp trợ các sinh đồ trói chặt những kẻ áp giải, cởi trói cho các nữ tử, trì hoãn trong chốc lát. lúc này mới vừa vặn đuổi tới.

La Lịch mình đầy thương tích, đúng là chứng cứ phạm tội bằng thép đối với Cừu phủ;

Đường gia tiểu nương tử cùng trượng phu ôm nhau khóc lớn. nghe nói thể tử bởi vì nguyệt sự mà may mắn bảo vệ trong sạch. Đường Diêu Cử vừa thấy may mắn vừa nghi lại mà sợ. Những dân nữ bị bắt kia có mấy người chính là nhân khẩu bị mất tích mấy năm nay ở huyện Bồ Đài, có thể nói chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực.

Những cô nương này khóc lăn ra đất, về phía ân nhân cùng quan lão gia môn liên tục dập đầu, gào khóc kể lại những chuyện đã trải qua. Nghe được dân oán sôi trào, nhất là khi trong những người chạy đến xem náo nhiệt kia có một lão đầu nhi, lại từ trong các phụ nhân được giải cứu nhận ra một người là người cháu đã mất tích cua mình, hiện trường tâm tình càng tăng vọt tới cực điểm.

Các dân chúng phẫn nộ tiện tay cầm lên gạch nhói đất đá, đánh cho Cừu Thu cùng những thủ hạ kia bị trói tay chân kia nguyên một đám mặt mùi bầm dập, đầu rơi máu chảy. Những khổ chủ ở tại chỗ vạch trần hành vi phạm tội càng ngày càng nhiều, nghe nói có vài vị cô nương bởi vì không chịu nối chịu nhục mà tự sát hoặc bởi vì bị Cừu Thu dâm nhục dùa bờn mà chết, ngay cả tên họ thân phận lai lịch cùng không biết, những sinh đồ kia cùng giận không kềm được, xông lên đánh cho một trận, thăng đánh cho Cừu Thu cùng một đám thủ hạ đứt gân gãy xương, đám bộ khoái sợ xảy ra nhân mạng lúc này mới hô dừng tay.

Mặc dù lúc này người người đều đã hiểu rằng Đan Huyện lệnh cùng Cừu Thu là cá mè một lứa, nhưng mà Cừu Thu bị đánh ngất xiu. còn không có chỉ chứng nhận tội, còn Đan Huyện lệnh là quan nhân lớn nhất bốn huyện, cùng không có người nào có thể bắt hắn, hắn là dưới ánh mất cừu thị lạnh lùng của mọi người mà một mình trở lại huyện nha. Hắn chân trước vừa mới vào huyện nha, dân chúng nhiệt tâm cùng người của Lâm Vũ Thất đã coi chừng tất cả lối ra vào của huyện nha, tuần kiểm bộ khoái cùng phụng lệnh Sở Huyện thừa, "Tăng mạnh tuần tra huyện nha".

Đan Huyện lệnh cùng tự hiểu rõ tình huống, hắn không đợi Sở Huyện thừa cùng hai vị lào phu tử huyện học về phía Chính Sứ tư Tế Nam Bố hạch tội hắn, cùng không đợi các thân sĩ huyện Bồ Đài hướng về phía Tế Nam phủ đưa lên vạn dân thư lên án hành vi phạm tội của hắn, sau khi trở lại huyện nha qua loa giao nhó hậu sự thoáng cái, thì cởi dây lưng xuống thất cố tự vận.

Đan viên ngoại đã chét, Cừu Thu thì vẫn còn sống.

Hắn bị dân chúng hành hung một trận, lại bị các sinh đồ học sinh hành hung một chuyến,

ném vào ngục giam thì đã hấp hối, sau khi nghe nói những hành vị phạm tội vô si của hắn, Cừu đại lão gia lại bị các phạm nhân hung hăng hành hung một chuyến nữa, nhưng hắn lại vẫn ương ngạnh còn sống, hy vọng ca ca làm quan tại tinh thành có thể cứu hắn một mạng.

Cừu Viên ngoại cùng hết sức kiên cường, tuy hy vọng sống sót là hết sức xa vời...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Ngựa Đến Dương Cốc

Chương 45: Ngựa đến Dương Cốc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Cừu Viên ngoại cả nhà bị giam giữ, cửa chính Cừu phủ cùng các nơi trong phủ đều dán giấy niêm phong, tuần kiếm trông giữ, bởi vì vụ án trọng đại, mà Đan Huyện lệnh lại thắt cô tự vẫn, phải đợi Tri huyện mới nhậm chức hoặc là chuyên viên ở trên phái xuống tiến hành ứiấm tra xử lí. Hiện tại là Sở Huyện thừa huyện Bồ Đài tạm thời quản lý chính vụ.

Đường Diêu Cử nương tử Hoàng Ngâm Hà đã bình yên cứu ra, tạm thời trở về Đường gia, nhưng mà chính thức thẩm tra xử lí án này thì còn cần nàng ra đường làm chứng, những kia cô nương bị bắt khác cùng đều hỏi rõ quê quán thân phận, nhất nhất đăng ký, tạm thời an trí tại Dưởng tế viện, trước khi vụ án thẩm tra xử lí hoàn tất, không được tẩu tán. Những cô nương này trong sạch đã mất, hôm nay mặc dù đã được tự do, nhưng dùng tấm thân tàn bại hồi hương, những lời đồn đại ở quê nhà tự nhiên không cần phải nói.

Sau khi xét thấy những cái này, Sở Huyện thừa đã hướng về phía các nàng thừa nhận, sau khi vụ án thẩm tra xử lí xong, nếu có ai không muốn về quê nhà, không có gia đình, không muốn kết hôn. có thể an trí tại Dường tế viện coi đây là nhà Đại Minh Dường tế viện là từ Hồng Vù năm thứ bảy bất đầu mở ra, người goá bụa cô đơn bệnh tất nghèo khổ không nơi nương tựa, thậm chí công tượng, quân nhân tàn phế hoặc già yếu, đều là đối tượng thu dường, viện còn có y quan phụ trách chắn bệnh. Nhưng mà cùng có người có ý muốn xuất gia làm ni. thì những quan viên liên quan đến quản lý tăng đạo, sau khi án chấm dứt cùng sẽ liên hệ.

Án này đã thành sự gièm pha lớn nhất của phủ Sơn Đông phủ những năm gần đây, lại thành

thanh danh của Hạ Tầm, Kỷ Cương cùng Cao Hiền Ninh, chuyện ba sinh đồ trí cứu dân nữ đã thông qua các vị phu tử huyện học Bồ Đài, miệng các tó tài, thông qua miệng các dân chúng phố thông cùa Bồ Đài nhanh chóng truyền bá ra. Còn về chuyện Bành Tử Kỳ mạo hiếm lớn nhất lại chỉ dùng một nghía sĩ thay mặt, ngay cả cái tên cùng không có lan truyền ra.

Cái này dĩ nhiên là Bành Tử Kỳ không muốn dương danh, cùng là bởi vì ngoại trừ mới đầu coi hắn là mồi nhử để câu Cừu Viên ngoại ra, những sĩ tử cùng dân chúng bình thường kia tận mắt nhìn thấy trận oanh oanh liệt liệt kia cùng hoàn toàn không có biểu hiện của nàng.

Chuyện đến đây, Hạ Tầm đã muốn ra đi, nhưng hắn thật ra cùng coi như là một trong nhân chứng, cùng may hắn là sinh đồ, lại hướng về phía Sở Huyện thừa lén nói rỏ là vì Tề vương làm việc, trì hoản không được, thế là dùng nửa ngày kỳ càng ghi chép lại, sau khi ký tên đồng ý, lúc này mới cáo từ rời đi.

Sở Huyện thừa cùng thân sĩ, huyện học sinh Bồ Đài đem bốn vị nghía sĩ tiễn ra khỏi huyện thành năm dặm, dâng lên tiệc rượu tiễn biệt, lại chuyện trò một phen, lúc này mới trở về thành. Mà Đường Diêu Cử cùng Lâm Vũ Thất thì bốn người cùng đi, một mực đưa đến độ khẩu.

Vừa đến độ khẩu, đám người Hạ Tầm liền dừng chân, hướng về phía Đường Diêu Cử cùng Lâm Vũ Thất chối khéo: “Đường huynh, Lâm huynh, tiễn quân ngàn dặm. cuối cùng cùng từ biệt, xin dừng lại đây, Thanh châu cách đây cùng không phải quá xa, chúng ta cùng sẽ có lúc gặp lại”.

“Như thế, Lâm mỗ sẽ không tiễn xa, các vị nghĩa sĩ thuận buồm xuôi gió” Lâm Vũ Thất chắp tay, Đường Diêu Cử thì đại lễ tham bái, quỳ rạp xuống đất nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, chư vị ân công đi mạnh khỏe, chuyện hôm nay, Đường mỗ ghi nhớ trong lòng”.

Đường Diêu Cử lòng cảm kích không thể biểu hiện bằng lời. trước đây hắn đã dẫn theo lão mẫu. ái thê hướng về phía Hạ Tầm bốn người cảm ơn. Dựa theo tính tình của người giang hồ như hắn, thật hận không thể cùng đám người Hạ Tầm kết thành huynh đệ, từ nay về sau cùng sinh cùng tử, họa phúc cùng hưởng, chỉ là sau khi biết được thân phận của mọi người thì xấu hổ thận phận thấp kém, không dám cùng tú tài lão gia người ta kéo quan hệ.

Lâm Vũ Thất mặc dù không có kịp thời phái người trợ chiến, nhưng thời khắc mấu chốt, thì

cùng là Lâm Vũ Thất ra tay, mới bắt được điểm yếu của Cừu Viên, cứu trở về nương tử của hắn. mặc kệ Lâm viên ngoại có phải là chuột hai đầu, lắc lư bất định, phần ân tình này cùng nằm ở đó.

Mặt khác, Sở Huyện thừa là người chấp pháp, tuy lúc này đây đứng cùng một trận tuyến với bọn họ, cùng là tránh không thoát.

Đem thế lực của mình bạo lộ ở trước mặt quan phủ, đối với một người vừa mới dời đến đây, có năng lực ở trước mặt mọi người cường công phủ đệ nhân vật thân sì, Sở Huyện thừa không có khả năng không chú ý tới, hắn nếu như vẫn là đơn thương độc mã, thời gian sau này chỉ sợ sẽ rất khó qua, cho nên hắn biết thời biết thế, vẫn hướng về phía Lâm Vũ Thất biểu lộ ý nguyện mang theo người một nhà nhập vào hương đường Lâm gia, chỉ là tâm tư hiểm khích, vẫn lặng yên sinh sôi ra.

***

Bốn người Hạ Tầm cùng Đường Diêu Cử lại đàm đạo thật lâu, khi thuyền lớn tới, bốn người cáo từ, dẫn ngựa lên đò ngang.

Thoáng qua đã qua sông, lên bờ, Hạ Tầm nhân tiện nói: "Huynh đệ muốn đi huyện Dương Cốc làm việc, không biết Cao huynh cùng Kỷ huynh muốn hướng nào?"

Kỷ Cương cười nói: "Ta cùng Cao huynh đang muốn đi phủ Tế Nam một chuyến, xem hồ Đại Minh 'rắn không thấy, ếch không rõ; mưa lâu không tràn, hạn lâu không khô' một cái. Chúng ta tại phủ Tế Nam có một vị hảo hữu gọi là Lưu Ngọc Quyết, Lưu hiền đệ là thế gia đệ tử quan phủ Tế Nam, cùng hai người chúng ta có giao hảo, đã lâu không gặp, lần đi bái phòng sẽ ở nhà hắn nhiều chút ít thời gian, vừa vặn gởi thư lên phủ học Tế Nam, kéo quan hệ, dự thính học vấn, chuẩn bị sang năm thi hương.

Đáng tiếc Dương huynh có chuyện quan trọng khác, bằng không chúng ta cùng có thể kết bạn đồng hành, hướng về Tế Nam cầu học, du ngoạn một chuyến. Hai người chúng ta cùng Dương huynh mới quen đã thân, thật sự là không đành lòng chỉa tay, chúng ta ý định tại Tế Nam đợi sang năm thi hương chấm dứt, nếu như Dương huynh sắp tới có cơ hội đi tới Tế Nam, chúng ta còn có thể gặp lại. Ngày sau Dương huynh cùng Bành huynh đệ có cơ hội đi Lâm Ấp, nhất định phải đến nhà của ta chơi một chuyến, để ta cùng Hiền Ninh huynh trọn đạo làm chủ".

Hạ Tầm mỉm cười, tất nhiên cùng phải mời hai người tới Thanh châu làm khách, hai bên khách sáo một phen, rồi chắp tay từ biệt, trở người lên ngựa, đều có phương hướng riêng.

"Bành công tử, làm sao vậy? Chúng ta thuận lợi đem người cứu về rồi, ngươi nên cao hứng mới đúng, tại sao lại bộ dáng có vẻ không vui vậy?"

Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ giục ngựa đi về phía tây, đi được một đoạn đường, thấy Bành Tử Kỳ lời nói không nhiều lắm, tình thần không phấn chấn, một bộ dáng tự nhiên không vui, Hạ Tầm nhịn không được hỏi.

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta thực vô dụng".

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Lời này nói như thế nào? Nếu không phải là ngươi, chúng ta làm sao có thể đem Đan câu quan. Cừu ác bá ra công lý? Lúc này đây hành trình đi Bồ Đài, Bành công tử công đức vô lượng, sao có thể nói vô dụng?"

Bành Tử Kỳ không chút vui vẻ nói: "Chính là vô dụng, những chuyện mà ta làm, như dựa vào chủ ý của Kỷ Cương, tùy tiện tìm một cô gái giả dạng là được. Đánh vào Cừu phủ tường cao viện sâu như vậy, nếu không có ngươi mượn quan binh Vệ sở tới, tuyệt đối làm không được. Nếu không phải ngươi trước đó bày mưu, cổ động huyện học thư sinh vây quanh bốn phía Cừu phủ, làm cho hắn không thế lặng yên dời đi nhân chứng, còn có Thường Giáo dụ cùng Vương Huấn đạo hai vị phu tử, nếu không có bọn họ cùng dân chúng bốn huyện đều chạy đến, Đan cẩu quan nói không chừng sẽ ăn cả ngã về không, liều một cái lưởng bại câu thương, thì về sau nói không chừng, tất cả mọi người phải ăn cơm tù vài ngày.

Ta nhiều lần tự đánh giá, tựa như ngay cả phản ứng của quan phủ, thậm chí hành động của dân chúng ngươi cùng đều sớm đã nghĩ tới, hơn nữa đúng là tầng tầng dựa thế, lúc này mới làm cho Đan cẩu quan không kỳ khả thi, so ra, ta còn kém quá xa, chỉ là một thân cậy mạnh, tự phụ một thân võ công, thật ra nếu như dựa vào chủ ý của ta, chỉ biết gây chuyện, làm hỏng chuyện..."

Nàng vuốt vuốt cái mủi, ngượng ngùng nói: "Cùng là ta từ lúc đầu mắt trông thấy ngươi, đã mất đen mắt trắng xem thường ngươi, đến bây giờ ta mới biết được, cho dù ngươi là hoa hoa công tử, so với ta cùng mạnh hơn nhiều, ta... thật sự là vô dụng..

Hạ Tầm nghe xong dở khóc dở cười: "Thế nào? Ngươi cảm thấy so với một hoa hoa công tử như ta thua kém, cho nên có vẻ không vui sao? Lời này từ người nào nói vậy, sao ta mỗi lần

nghe nói về ta, thì cứ như là châm biếm ta vậy".

Hắn thúc vào bụng ngựa, đuổi theo Bành Tử Kỳ, nghiêm túc nói: "Bành công tử, cùng không thể tự xem nhẹ mình. Nếu như không phải ngươi, ta dám nói. những cô nương số khổ này nhất định cứu không được. Đặc biệt khó được là, chuyện lần này, có người vì danh, có người vì lợi, có người vì quyền, duy chí có ngươi, Bành công tử, duy chỉ có ngươi mới là chân chính toàn tâm toàn ý vì cứu người, lại nói tiếp, ở trước mặt ngươi, chúng ta đều nên cảm thấy hổ thẹn mới đúng".

Bành Tử Kỳ hiếu kỳ quay đầu lại hỏi: "Ồ, sao lại nói như thế?"

Hạ Tầm nói: "Cao Hiền Ninh. Kỷ Cương, nóng lòng thanh danh, được xưng là nghĩa sĩ, ta không phủ nhận bọn họ là làm một chuyện tốt, nhưng động cơ của bọn họ thật ra cùng không chính, có điểm chưa hẳn là vì cứu người. Kỷ Cương phát lên tâm cứu người, là vì cùng Cao Hiền Ninh nổi lên tranh chấp, hắn muốn chứng minh mình cao minh. Sau khi cứu người, chỉ xem lời nói và việc làm của hắn ở trước mặt thân sĩ. sinh đồ Bồ Đài. cùng có chút ít lòng hảo danh, hắn cuối cùng hữu ý vô ý mà đề cao chính mình, người này tâm hảo danh rất nặng.

So với hắn. vị hảo hữu của hắn Cao Hiền Ninh kia ngược lại ít hơn rất nhiều xảo trá, Thực sự chỉ là một anh đồ gàn đọc sách mà thôi. Tại tửu điếm, ngươi có thể thấy hắn đối với Đường gia tẫu tử bị bắt có lòng trắc ẫn gì đâu. hắn sở dĩ chịu phối hợp chúng ta, mạo hiểm nguy hiểm mất đi công danh sinh đồ, chỉ là vì chứng minh sự kiên trì đạo nghĩa cùng lý tưởng trong lòng của hắn, chỉ là vì chứng minh người nhận thi lễ giáo hóa cần phải là chính nhân quân tử, người hưởng bổng lộc triều đình cần phải một lòng vì công. Ngươi không thấy sau khi chuyện thành công, hắn cùng ít nói ít lời? Thật ra hắn cùng rất uể oải.

Còn có Sở Huyện thừa, ngươi xem hắn khi vừa mới dẫn người đuổi tới, là hung hoành bá đạo bực nào, nhưng sự tình về sau khi nhanh chóng quay ngược trở lại, hắn lại đột nhiên kháng lệnh, cự tuyệt không phục theo mệnh lệnh của Đan Sinh Long, vì sao như vậy? Hắn cùng với Cừu Thu, nhất định là không có liên quan, nhưng đối với những gì mà giả thiện nhân Cừu Thu này làm. hắn chưa hẳn cùng không biết, trước kia chỉ là bo bo giữ mình mà thôi. Nguyên nhân chính là như thế, chúng ta khi còn chưa có xuất ra chứng cớ, hắn cùng đã hiểu rõ chứng cớ nhất định ở trong đó, đến khi hướng gió đại biến, Đan Huyện lệnh đã không có khả năng một tay che trời, hắn mới quyết định thật nhanh, lập tức phản lại.

Ngươi xem, đến lúc này, hắn chẳng những làm rõ chỉnh mình, cùng không bị án này làm

cho liên quan đến, còn có đại công, cho dù không thể lập tức từ Huyện thừa đề bạt làm Huyện lệnh, thì trên số sách ghi chép cùng nhiều hơn một cái công tích, chỉ đợi đến đầu năm. tất nhiên cùng sẽ được thăng quan, đây là một kẻ đầu cơ rất lợi hại. Đường Diêu Cử là vì cứu ra thê tử của mình, Lâm Vũ Thất người này ánh mắt phiêu hốt, nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ sợ cùng là có toan tính khác.

Nói cho cùng, chân chính người đại nghĩa việc không liên quan đến mình, cùng không kể lợi hại, bất kể an nguy bản thân, chỉ có ngươi cùng những sinh đồ huyện học kia mà thôi. Xong việc phất tà áo mà đi, ẩn sâu thân cùng danh. Bành công tử rất có cỗ phong phạm hào hiệp, so về ngươi, nên hổ thẹn là chúng ta mới đúng".

Bị Hạ Tầm khoa trương một hồi như vậy, Bành Tử Kỳ da mặt non đỏ bừng, dường như đồ thêm một tầng son nhàn nhạt, trông rất đẹp mắt, nàng xấu hổ thấp giọng hỏi: "Vậy còn ngươi?"

"Không có gì, ta là nói, chịu ngươi tác động, lúc này mới cam chịu phong hiểm, bày mưu cứu người mà thôi".

"Ta?"

Hạ Tầm cười khổ một cái: "Ta sao ta chỉ là bị buộc... "Cái gì?"

Bành Tử Kỳ vuốt vuốt một bên tóc mai, cúi đầu sẵng giọng: "Miệng lưỡi trơn tra, ăn ngon nói ngọt, chỉ muốn lừa người".

Nàng toàn bộ không chú ý, hành động của mình đã mười phần có tự vị nữ nhân, chỉ cần không phải người mù, thì ai thấy cùng đều hiêu được nàng là nữ nhân.

Hạ Tầm thấy nàng đột nhiên lộ ra vẻ nữ nhi phong tình, cùng không khôi ngẩn ngơ, Bành Tử Kỳ liếc nhìn hắn, vẫn chưa phát hiện nói: "Ngươi nhìn cái gì?"

Hạ Tầm vội vàng dời ánh mắt nói: "Không có chuyện gì, đúng rồi, một mực còn chưa hỏi qua tình hình nhà của ngươi, nghe nói Bành gia gia lớn nghiệp lớn, nhân khẩu rất đông, nói chút tình hình của ngươi được chứ?".

Bành Tử Kỳ kéo cương ngựa, ôn nhu nói: "Cùng không có chuyện gì. thật ra chỉ là nhân khẩu nhiều chút ít, chỉ là đường huynh đệ, ta đã có hơn hai mươi người, huynh đệ tỷ muội theo thứ tự mà nói, ta hẳn là xếp hạng... ừm, tính đến phòng của chúng ta, mẹ ta thân sinh cùng chỉ

có hai người".

"A? Ngươi là ca ca, hay..

"Ta là..." Bành Tử Kỳ đột nhiên bừng tỉnh ra thân phận hiện tại, vội nói: "Ta đương nhiên là ca ca, ta còn có một muội muội sinh đôi".

"A? Ngươi... cùng muội muội là long phượng thai? Muội muội của ngươi bộ dáng ra sao, tính tình như thế nào?"

Bành Tử Kỳ lập tức cảnh giác nhìn về phía hắn: "Hỏi để làm gì?"

"Trên đường nhàm chán, tùy tiện hỏi thôi".

"A, nàng à, nàng.. Bành Tử Kỳ ánh mắt lập lòe vài cái, chậm rãi nói: "Long phượng thai không nhất định lớn lên giống nhau, nhưng mà... bất quá muội muội ta cùng ta lớn lên phi thường... giống..

"Nàng cùng thích múa đao đánh bồng chứ?"

"Cũng không có, nàng. ừm. thêu thùa nấu nướng chuyện nhà, mọi thứ tinh thông. Tính tình... cùng rất ôn nhu, cửa chính không ra, cửa phụ không bước, đừng xem nhà của ta so không được quy củ như phủ đệ nhà cùa ngươi, nhưng nữ hài nhi nhà của ta cùng đều là tri thư đạt lễ, tính tình hiền thục..."

Nàng một mặt dõng dạc khoa trương chính mình, một mặt có chút chột dạ liếc mắt nhìn Hạ Tầm vài lần. Hạ Tầm cố nén xúc động cười thành tiếng, nghiêm trang nói: "Ồ, cô nương tốt như vậy, bà mối nhất định đem cửa nhà của ngươi đạp phá, đã hứa với người nào chưa?"

Bành Tử Kỳ lúng tàng nói: "Còn... còn chưa có..

Hạ Tầm cố ý hỏi: "Tại sao vậy? Không lẽ nhà của ngươi có một đại cô nương tuổi trẻ tướng mạo đẹp, ôn nhu nhàn thục, cả ngày cửa chính không ra, cửa phụ không bước như vậy, lại để cho người khác căn bản không biết nhà của ngươi còn có một khuê nữ đang đợi gả sao?"

"Đương nhiên không phải!" Bành Tử Kỳ tức quá nói: "Bởi vì... bởi vì ta làm ca ca còn chưa lấy vợ, nàng... nàng làm muội muội đương nhiên không thể nói đến kết hôn. Đi thôi đi

thôi, đi đường quan trọng hơn!" Nói xong hung hăng thúc ngựa đi gấp trước hết.

Hạ Tầm là tính chuẩn thời gian đi tới đi lui Dương Cốc cùng Thanh châu, thời gian đi về đối với hắn hắn mà nói rất quan trọng, cho nên Bành Tử Kỳ đã gấp rút đi, Hạ Tầm cùng không nhiều lời nữa, hai người đánh ngựa như bay, một ngày này đã đến bên cạnh bờ Hoàng Hà, đứng ở trên đê nhìn qua, tòa thành nhỏ ở đối diện bên kia sống chính là huyện Dương Cốc.

Hạ Tầm giục ngựa lên trước, đề cương lên đê, phóng tầm mắt trông về phía xa, trong lòng thầm nghi: "Qua cái độ khẩu này, có thể nhìn thấy vị Tây Môn đại quan nhân kia, người này là dạng người gì?"

Hắn cùng không chú ý tới, Bành Tử Kỳ đi ỡ phía sau hắn eo lưng luôn thẳng tấp lúc này đột nhiên mềm nhùn xuống, Bành Tử Kỳ tay ôm bụng, mặt lộ vẻ thống khổ, muốn phóng ngựa lên đê, liên tiếp hai lần thúc vào bụng ngựa, lại bởi vì hai chân vô lực, con ngựa vẫn không nhúc nhích chút nào.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tây Môn Đại Quan Nhân

Chương 46: Tây Môn đại quan nhân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Gìm ngựa đứng trên đê dài, chỉ nghe tiếng rít gào cuồn cuộn như sấm sét, chỉ thấy sóng đào mành liệt đi về hướng đông, sóng lớn vỗ bờ, khí thế hào hùng.

Nước sông tựa như một giao long nổi cơn điên, lại bị đê dài dày rộng hùng tráng hai bờ sông một mực vây khổn, chỉ có thể dọc theo đương sông mà đổ thẳng xuống dưới. Đê này xây dựng phi thường tốt, vừa rộng lại cao, rắn chắc vô cùng, dựng nên một con đê kiên cố, chỉ cần có thể duy tu kịp thời một ít. trong trăm năm gặp hồng thủy, ít nhất tại khúc sông này sẽ không có vấn đề, không quá dễ dàng xuất hiện tình hình vở đê bao phủ thôn trang, thành thị cùng đồng ruộng hai bờ sông.

Một đoạn công trình thủy lợi này là ở triều Nguyên Tể tướng dưới sự chủ trì của Thoát Thoát mà tu sửa hoàn thành. Nói đến Thoát Thoát này, cùng là một nhân vật, những năm cuối triều Nguyên, chính trị hỗn loạn, kinh tế khổn đốn, đế quốc khổng lồ như mặt trời sắp lặn, lung lay sắp đổ. Thoát Thoát sau khi nhận chức chăm lo việc nước, hủy Bỏ chế độ cù thời kì Bá Nhan, khôi phục khoa cử thủ sì, giảm bớt thuế muối, bãi Bỏ lao dịch, mở ma cấm, khôi phục dạy học, trị thủy lợi, phát triển đồn điền, có thể nói là một đời hiền tướng.

Hoàng Hà cố đạo lúc ấy đã phi thường cũ nát, thường xuyên xuất hiện sự tình đê vở, triều đình không thể không tu, nhưng mà tu thế nào thì ý kiến lại không đồng nhất, Thoát Thoát cùng không muốn phân đoạn ra mà chắp vá, vị quan nhân này chỉ muốn oanh oanh liệt liệt một hồi, một bước đúng chỗ, tu ra một con đê ít nhất có một trăm năm kiên cố lưu lại cho hậu thế.

Nhưng làm chuyện tốt cùng phải lượng sức mà làm, với tình hình trong nước lúc ấy, triều chính vừa mới khởi sắc, dân sinh chưa khôi phục, công trình to lớn như vậy đối với dân chúng mà nói là cờ nào gánh nặng trầm trọng có thể nghĩ, lúc này là không nên đại động can qua, ngươi muốn lưu lại cho hậu thế, cùng không thể khiến cho người đương đại người không thể sống nổi. Kết quả là, Minh giáo bắc tông Hàn Sơn Đồng ở trong bùn đất của sông vùi một người đá, trên có khắc "Mạc đạo thạch nhân nhất chích nhân, thiêu động hoàng hà thiên hạ phản", hơn mười vạn dân chúng bởi vì đắp đê mà hội tụ lại đả đồng loạt phản.

Nhìn sang nước Hoàng Hà trước mắt cuồn cuộn đi về hướng đông, nghi tới chuyện xưa mấy chục năm qua cùng bởi vì nó mà dậy phong vân. Hạ Tầm đột nhiên cảm giác được, vị Tể tướng Thoát Thoát này rất như một số kẻ xuyên việt trong tiểu thuyết xuyên việt, không để ý thực tế trước mắt, một mặt suy nghĩ ngàn năm, hận không thể đem vấn đề của con cháu cùa con cháu hắn đều ở trong tay hắn hoàn toàn giải quyết hết, lưu lại một thái bình muôn đời.

Nhưng không biết kế hoạch đại nhảy vọt là không thể thực hiện được, thiên cơ khó dò, không người nào có thể đoán trước được. Ngươi đoán được tai nạn này, bắt nó tiêu đi. nhưng chưa hẳn đã không tạo nên một tai nạn khác, hơn nữa là tại nguyên bản phát triên vốn có những cái không nên xuất hiện, hoàn toàn bởi vì ngươi cường lực can thiệp mà diễn sinh. Thoát Thoát đắp đê, muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, "công tại thiên thu. hoạn tại đương đại", đem giang sơn đều đưa ra chơi.

Người đương thời nên tự mình cố gắng, tổ tông khó dựa vào. Hạ Tầm hoài cổ thương nay một hồi, nghe được tiếng vó ngựa vang lên, quay đầu nhìn lại. đúng lúc thấy Bành Tử Kỳ vừa mới thúc ngựa lên đê, Hạ Tầm cười nói: "Đoạn đường này bôn ba, cuối cùng đã đến, chờ thêm độ

Hắn nói đến đây, đột nhiên giật mình ngậm miệng, chỉ thấy Bành Tử Kỳ có chút suy yếu ngồi ở trên ngựa, hai mắt vô thần, trán đều là mồ hôi, sắc mặt xám như tro hết sức khó coi, không khôi cả kinh nói: "Ngươi làm sao vậy?"

Bành Tử Kỳ mấy ngày nay một mực có điểm không khỏe, nhưng ỷ vào thân thể rắn chắc, nàng một mực gắng tự chèo chống, không muốn ở trước mặt Hạ Tầm yếu thế. Một lần trước đó nàng đi cứu người, lại đầy người vôi chạy đến. Hạ Tầm phải ôm nàng đi đổ dầu cải rửa mắt. chỉ cảm thấy đã mất hết mặt mũi, cho nên nàng tự nhiên không muốn ở trước mặt Hạ Tầm lại lộ ra tư thế mềm yếu.

Nhưng mấy ngày chống đở, cùng không uống thuốc, cùng không được nghỉ ngơi cho tốt, bệnh tình của nàng càng ngày càng nặng, đến lúc này rốt cuộc đã chống đỡ không nổi, nàng miễn cưỡng leo lên đê, bị gió thổi, lại hìn thấy nước Hoàng Hà cuồn cuộn đi về hướng đông, lập tức thấy trời đất xoay chuyển, trong lòng muốn ói, nếu không có đại nghị lực kẹp chặt hai chân, chèo chống thân thể không ngã, giờ phút này nàng đã từ trên lưng ngựa ngã xuống rồi.

Hạ Tầm cuống quít xoay người xuống ngựa, xông qua đỡ lấy nàng nói: "Bành công từ, ngươi thế nào?"

"Ta... ta không..."

Bành Tử Kỳ hai mắt biến thành màu đen. trên người từng hồi rét run. vốn đang gắng tự chèo chống, đột nhiên một bàn tay có lực đỡ lấy, một tia khí lực cuối cùng của nàng cùng đã biến mất, một câu chưa nói xong, thì thân hình nhoáng một cái, từ trên ngựa đã ngã xuống, hôn mê ngất đi.

Trận bệnh này của Bành Tử Kỳ thế tới hung hãn, cùng không phải tật bệnh thông thường. Nàng là người luyện võ, người luyện võ bất kể là chủ tu nội công hay chủ tu ngoại công người, thật ra cuộc sống hằng ngày ấm Thực đều so với người thường có kiêng kị hơn rất nhiều, cùng không phải nói bọn họ quyền thuật thuật cao minh, hoặc thân nhẹ như yến, hoặc lực lớn như trâu, liền bách bệnh bất xâm.

Nói thí dụ như, người dùng đao đối với lực eo yêu cầu rất cao, mà luyện tập lực eo, cần đối với cố, ngực, eo, xương chậu, xương sống các bộ vị tiến hành không ngừng duỗi kéo, áp súc, rèn luyện những cơ bắp, dây chằng cùng dây thần kinh mà người thường không vận động đến, lâu ngày tất nhiên cảm ứng dị thường linh mẫn, mà làm cho cơ bấp, xương cốt đạt tới độ cứng cỏi cùng co dãn, ở trong thực chiến không sợ lực mạnh nện trúng, động tác nhanh nhẹn như báo.

Nhưng trong quá trình rèn luyện này, sức bật, độ nhạy của thân thể tuy đề cao, nhưng mà xương sống, các đốt ngón tay trải qua ngàn vạn lần thay đối cắt gọt tiến hành phát lực, không thể tránh kliòi cùng sẽ phát sinh những thương tôn nhất định, do đó sẽ phát ra nhiều loại tật bệnh. Bởi vậy người luyện võ so với người thường càng cần tình dường, bố dường nhiều hơn. thậm chí thông qua đả tọa, đứng tấn các loại phương thức để chỉnh lý thân thể trở về vị trí cù.

Một đêm kia Bành Tử Kỳ hai mắt bị vôi làm cho không mỡ ra được, lại sợ rơi vào trong

tay gia nhân Cừu phủ, nàng đã sử ra một thức Dạ Chiến Bát Phương hao thể lực nhất để bảo vệ chỗ hiểm quanh thân, cường chế giết ra vòng vây, đang lâm vào tình trạng mệt mỏi kiệt sức mồ hôi đầm đìa. dưới loại tình huống này vốn là tối kỵ rửa tắm nước lạnh nhất, hơn nữa nàng lúc ấy đang sắp có nguyệt sự, hai bên tụ cùng một chỗ, lại dùng nước lạnh tắm rửa qua. bệnh căn này không dứt. Hơn nữa một đường bôn ba thủy chung không được nghỉ ngơi, lúc này rốt cuộc đã phát tác.

Bành Tử Kỳ khi mơ màng tinh lại thì- vừa mở mắt. liền trông thấy trời xanh lam, mây trắng lửng lờ, gió mát thổi vào mặt, làm tinh thần của nàng khẻ rung lên. Tiếp đó nàng liền phát giác, cả thân thể mình đều dựa vào trong ngực Hạ Tầm, mà dưới thân thể đang nhẹ nhàng xóc nảy, bên cạnh truyền đến từng đợt thanh âm chèo thuyền ào ào.

Bôn ba một ngày, trên người Hạ Tầm có mùi mồ hôi rất dày đặc, vốn Bành đại tiểu thư phiền nhất là mùi mồ hôi trên thân nam nhân, nhưng nàng giờ phút này thân thể mềm yếu vô lực tựa ở trong lồng ngực rắn chắc kia. mùi mồ hôi bọc một cỗ khí dương cương đặc biệt của nam nhân, bay thẳng miệng mũi nàng, làm cho nàng muốn ngất đi, lại có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Bành Tử Kỳ cho tới hiện tại còn chưa cùng một nam nhân nào tiếp cận như vậy, ý thức được tình huống của mình, không khỏi hơi bị xấu hổ, vội nhắm mắt lại, sợ bị hắn phát giác mình tĩnh lại. Hạ Tầm căn bản không có phát giác nàng mở mắt, hắn ngẩng đầu cùng người cầm lái nói chuyện: "Đại gia, xin hỏi ở trong huyện Dương Cốc này là ai y thuật tốt nhất?"

Một lão giả vừa chèo thuyền vừa chậm rãi nói: "Vị khách quan kia. lời mà người nói chính là người thường hay nói, nào có thần y gì chữa khỏi trăm bệnh, phụ khoa, đau nhức, châm cứu, nối xương... mười ba khoa, hao tổn một đời công phu. phàm là tinh thông một khoa, đó đã là bản lãnh khó lường, đủ ăn cả đời rồi".

"Cái gì? Còn có phụ nhân khoa sao? Ta muốn xem chính là phụ nhân khoa, ở trong huyện Dương Cốc này là ai y thuật phụ nhân khoa tốt nhất?"

"Ha ha, vị tiểu ca này, hai người đại nam nhân các ngươi đi xem phụ nhân khoa sao?"

"Ai nói chúng ta là hai nam nhân, người xem cho tình tường, nàng là nữ, chỉ là ra ngoài hành tâu. giả làm nam trang cho thuận tiện một ít thôi".

"A! Hắn quả nhiên nhận ra ta là thân nữ nhi".

Bành Tử Kỳ vừa thẹn vừa hận. hàm răng ngứa ngáy, đáng tiếc bệnh tới như núi sập, lúc này trán nóng hổi, toàn thân mềm yếu, mơ mơ màng màng ngay cả khí lực nghiến răng nghiến lợi cùng không có.

“Nữ nhân? Ta nói vị tiểu ca này trông tuấn tú tới kỳ cục, nàng là..

“Nàng... khụ! Nàng là vợ ta

Bành Tử Kỳ trong đầu oành một tiếng, dường như rót mở vào lửa. trên mặt nóng bỏng, trong lòng chỉ là chửi loạn: “Khốn kiếp! Đại khốn kiếp! Ngươi không tìm cớ gì, nói ta... nói ta là muội tử ngươi cùng được mà. làm gì cần phải nói ta là vợ của ngươi, ai mà tám đời xúi quẩy, mới đi làm vợ một hoa hoa công tử như ngươi”.

Người chèo thuyền quả nhiên không tiếp tục hoài nghi, ha ha cười nói: “Ta nói. nhìn ngươi thương nàng như vậy, sợ nàng xóc nảy, hai cánh tay một mực nâng nàng lên để hóa đi kình đạo, lại sợ nàng bị ánh nắng chiếu, một mực thay nàng che ánh dương, tiểu ca nhi. ngươi so với lão hán ta mạnh hơn nhiều, lão hán ta chờ đứa con cưới vợ, lại sinh cho ta một đứa cháu nội, mới đột nhiên khai khiếu, bắt đầu thương lão bà”.

Đuôi thuyền truyền đến một thanh âm của một người tuổi còn trẻ: “Cha, người cùng người ta nói những cái này làm gì”.

Bành Tử Kỳ lúc này mới cảm giác được hai tay Hạ Tầm quả nhiên là đang nâng lên không, cùng không đặt ở trên dùi hắn, thuyền đi ở trên Hoàng Hà, phi thường xóc nảy, hai tay hắn nâng lên như vậy, mới có thể giảm đi được lực đạo xóc nảy lớn nhất, mà mặt trời là từ sau lưng của hắn chiếu tới, khó trách vừa rồi vừa mở mắt không thấy được ánh nắng chói mắt. thì ra là...

Bành Tử Kỳ lặng lẽ mở ra một mắt. vụng trộm liếc mắt nhìn Hạ Tầm. chỉ thấy hắn ngồi ở đó, đón lấy ánh nắng nóng bỏng, hai tay đưa ra, tận khả năng đở cho mình thoải mái một ít, trên trán hắn đã có mồ hôi như hạt đậu nành từng gọt chảy xuống, Bành Tử Kỳ vội nhắm mắt lại, trong đáy lòng đột nhiên dâng lên một hồi cảm giác ngọt ngào hạnh phúc: “Nếu như... nếu như hắn không phải là người xấu vô sĩ phá hoại danh tiết của cả hai mẹ con, thì thật là tốt biết bao..

Hạ Tầm cười khổ nói: “Đại gia, lão bà có đau hay không, có bệnh cùng phải trị, người còn chưa có nói cho ta biết, ở trong huyện Dương Cốc này là ai xem phụ khoa tốt nhất?”

Lão hán chèo thuyền nói: "Xem phụ khoa, tự nhiên là Tây Môn Đại lão gia dược phô 'Duy Sinh Đường' rồi".

Ha Tầm ngẩn ngơ, nghen ngào kêu lên: "Tây Môn Khánh?"

Tây Môn Khánh tại huyện Dương Cốc rất có danh, nếu như một người mở ra tiệm dược liệu, tiêm thuốc, hiệu cầm đồ, tiệm tơ lụa, sản nghiệp nhà mình có thể xưng là đại phú ông tại huyện Dương Cốc còn không tính là danh nhân mà nói. như vậy thay người khác tố tụng lên quan, thân là Kim bài luật sư đệ nhất huyện Dương Cốc, mỗi lên quan đều là một lần hắn

dương danh, thì không biết người khác có thể tính hay không.

Tây Môn đại quan nhân làm việc khéo léo, thủ đoạn linh hoạt làm việc lảo luyện, bản thân lại là một danh y phụ khoa, ở trong huyện Dương Cốc thanh danh cùng khá tốt, ít nhất không có ai nghe nói qua hắn làm ra cái gì khi nam bá nữ, chuyện xấu vi phạm pháp lệnh.

Bởi vì Tây Môn Khánh danh khí lớn. cho nên Hạ Tầm sau khi vào thành nghe ngóng, lập tức đã có người chỉ rõ cho hắn con đường, Bành Tử Kỳ nằm ở trên ngựa, vẫn là suy yếu vô lực, đau bụng như xoắn. Nàng qua sông không lâu đã "tĩnh" lại, nhất định không chịu để cho Hạ Tầm ôm, Hạ Tầm đành phải đem nàng nâng lên lưng ngựa, dắt ngựa chậm rãi mà đi. Hạ Tầm hỏi đường, đi qua ngã tư đường, đi vào một cái ngõ, thì thấy một tiệm dược liệu đứng ở đó, ngói đen tường trắng, đường đường hoàng hoàng, ở trên cửa có một tấm bảng ghi ba chữ lớn "Duy Sinh Đường".

Hạ Tầm đem ngựa buộc lên cọc buộc ngựa ở cửa ra vào, lại đem Bành Tử Kỳ đở xuống, đưa nàng đi vào cửa hàng. Vừa tiến vào đại sảnh, chỉ thấy trước mặt một loạt hộp tủ thuốc, thẳng áp tới tận nóc nhà, nguyên một đám tủ nhỏ đều dán tên thuốc, đằng sau quầy hàng nước sơn đen bóng có một chưởng quầy đang cân đong dược liệu, trước quầy sát góc tường đang ngồi một tiểu hòa kế, hai chân đang ra sức lăn nghiền dược liệu.

Trên vách tường trái phải treo rất nhiều bảng hiệu, vội vàng xem xét, chỉ thấy cái gì "Diệu thủ hồi xuân", "Hạnh lâm quốc thủ", "Đức y song hinh", "Hoa Đà tái thế", "Nhân tâm nhân thuật" một loạt cờ gấp bài biển khen thưởng rực rờ muôn màu. còn kém một tấm "Phụ nữ chỉ hữu" nữa mà thôi.

Lại nhìn sang bên trái, ở trong căn phòng bày biện hai ghế dựa một bàn. bên phải bàn đang ngồi một phụ nữ trung niên, bên trái bàn ngồi một nam tử chừng hai mươi bảy hai mươi tám

tuổi, mặc một bộ áo cổ tròn tay áo lớn màu xanh, tay áo lớn rủ xuống cùng thắt dây lưng mềm, dáng người thon dài. thần thái thanh nhã, mặt như quan ngọc, ngủ quan tuấn lãng, một đôi mắt hẹp dài xếch lưu quang tràn ngập. Hạ Tầm thầm nghĩ: "Người này chẳng lẽ chính là Tây Môn Khánh sao?"

Chỉ thấy vị công tử này dùng ba ngón tay đặt lên trên cỗ tay trung niên phụ nhân, rung dùi đắc ý nói: "Ồ, bệnh trên cô đại tỷ này là bởi vì phong thấp cản trở da thịt, bệnh lâu hao tốn thương âm dịch, doanh huyết không đủ. huyết hư sinh nóng nảy, da thịt không dưỡng mà thành. Không sao, không sao, ta cho một phương thuốc, đại tỷ uống vài thang là khỏi, đến lúc đó đại tỷ vẫn là da nhuận như ngọc, mềm mại như mở, hắc hắc hắc, trắng trẻo vô cùng nha".

Phụ nhân kia bị hắn khen đến mặt mày hớn hở, lại giơ tay lên vỗ hắn một cái, cười mắng: "Con thò nhỏ chết tiệt kia, ít vỗ mông ngựa lão nương đi. cái gì đại tỷ đại tỷ, ngay cả Lưu gia tẩẩm tử cùng không nhận ra sao? Ta và mẹ ngươi khi mới gặp nhau, tiểu tử ngươi còn đang mặc quần yếm".

Thanh niên lang trung làm ra vẻ chấn động, thất thanh nói: "Ai da, đúng là Lưu gia thẩm tử sao, ta nói nhìn sao quen mặt như vậy, còn tường rằng là khuê nữ con nhà Lưu thẩm, người nếu bản thân không nói, ta còn thật sự không dám nhận thức".

Người này trong miệng nói, đinh đầu cùng không nhàn rỗi, cầm lấy bút xoạt xoạt xoạt viết xuống phương thuốc: " Hương du 1 lượng, Toàn hạt 7 cái. Ba đô 20 miếng, Ban mâu 10 cái, Đồng ngao chí màu đen. Lự khứ tra, Nhập hoàng chá 1 tiền, hòa ra nước chà sát lên là được".

Viết xong phương thuốc thì cầm lấy thỗi thỗi nét mực, đưa cho phụ nhân kia. cười nói: "Đại tỷ... ai ui, người nhìn ta đây mở mồm, hẳn là gọi Thẩm nhân. Thẩm từ, đi lấy thuốc đi, láng giềng trong phố, chuẩn bệnh là được, tiền thuốc ta cùng bớt tám chín phần".

Phụ nhàn kia bị hắn khen đến trong lòng nỡ hoa, cầm lên phương thuốc như tiểu cô nương xoay người thẳng đến quầy hàng, Hạ Tầm lập tức đờ Bành Tử Kỳ ngồi vào trên ghế, người nọ liếc nhìn Bành Tử Kỳ, lập tức hai mất tòa ánh sáng, mở ra cái miệng trơn tuột liền khen: "Ai da da, tiêu sinh duyệt nhiều người như vậy, còn không có gặp qua cô nương xinh đẹp như vậy, mày liễu mắt hạnh, mặt phấn má đào, quả nhiên là mạo so với Tây Tử, diễm đua với Điêu Thuyền.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Ám Dạ Chi Vương

Chương 47: Ám dạ chi vương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Ai nói ta là cô nương, khụ! Khụ khụ...” Bành Tử Kỳ nối giận dùng dùng, nhưng vừa mới nói nửa câu, thì đã ho khan.

Lang trung ngạc nhiên nói: “Cái này kỳ quái, không phải cô nương, chẳng lẽ cô là phụ nhân hay sao? Ta xem cô chân mày cong eo thẳng, cổ mảnh vai đều. rõ ràng là xử nữ thủ thân như ngọc, chẳng lẽ cô nương người... a...”

Hắn đột nhiên chú ý tới Hạ Tầm đứng ở bên cạnh Bành Tử Kỳ, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười có chút mập mờ, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào Hạ Tầm, một bộ dáng ta đây hiểu rõ nói: “Ta hiểu rồi, lão đệ, ngươi rất thông minh, thừa dịp nương tử sinh bệnh, vừa vặn dùng để che dấu, ha ha a, đừng lo, đến nơi này sẽ không pliải có gì kiêng kị, bệnh không sợ y mà, thật ra người bệnh giống như người ta đã thấy nhiều rồi, dáng người khôi ngô khoẻ mạnh có lực, trong nam nhân so với ai khác đều nam nhân hơn, nhưng một khi lên trên giường, vậy hùng phong cùng không được lâu.

Hạ Tầm dở khóc dở cười nói: “Vị lang trung này, ta là xem bệnh cho nàng, ta không...”

Người nọ liên tục lắc đầu. nghiêm mặt nói: “Không sao không sao, bản thân làm nghề y nhiều năm, theo ta được biết, khó khăn trị nhất, chính là loại người có lời khó nói như ngươi, đến đây, đưa tay qua đây, ta trước xem mạch cho ngươi, nương tử nhà của ngươi bệnh không nóng nảy, nếu ta trị hết cho ngươi, nương tử của ngươi một vui vẻ, nói không chừng bệnh gì

cùng hết".

Hạ Tầm tức giận, một nhát chụp lấy cổ tay của hắn. tức giận nói: "Ngươi sao cứ dông dài như thế, nghe ta nói cho xong không được sao! Ta không xem bệnh, là nàng xem bệnh".

Người nọ đau đến ai ai kêu lên: "Được được được, ngươi không xem thì thôi. bảo ta xem bệnh cho nàng, thì cùng nên để cho ta xem mạch cho nàng, ngươi giử cổ tay ta như vậy thì sao mà xem được?"

Hạ Tầm hừ một tiếng, bỏ tay hắn ra, người nọ bắt mãn trừng mắt nhìn Hạ Tầm liếc, quay đầu trông thấy Bành Tử Kỳ, nhất thời lại thay đối vẻ mặt nịnh nọt. đưa tay qua cầm lấy cổ tay của Bành cô nương, cười lấy lòng nói: "Tiểu nương tử, không nên gấp gáp, trong chốc lát đem bệnh tình tướng công của cô nói rõ cho ta, trong khuê phòng hắn có chút phản ứng gì, ta thích nhất nghe... không đúng không đúng, những tình huống này có kỳ càng hay không, là căn cứ quan trọng liên quan đến chẩn đoán bệnh tình có chuẩn xác hay không".

Bành Tử Kỳ nghe hắn nói loạn cả lên. tức giận đến khuôn mặt ừng hồng, trở ngược tay liền bóp chăt cổ tay hắn, cả giận nói: "Ngươi nói hưu nói vượn cái gì đó, ai nói... khụ khụ... ta là nữ nhân?"

Người nọ ngạc nhiên nói: "Cô không phải nữ nhân chẳng lẽ là nam nhân hay sao? Điều đó không có khả năng! Ta đã thấy nữ nhân, từ tám tháng cho tới tám mươi tuổi, cùng không biết xem qua bao nhiêu, đừng xem cô mặc một thân y phục nam nhân, ta cùng không cần xem, cái mùi khè ngửi cùng biết là nam hay nữ, cô nếu không phải là nữ nhân, ba chữ ta Tây Môn Khánh cùng không cần phải viết ra nữa!"

Hạ Tầm đỗi sắc nói: "Ngươi quả nhiên là Tây Môn Khánh?"

Bành Tử Kỳ bị hắn vạch trần tại chỗ, tức giận đến nhảy lên mà dậy, chỉ là trước mắt tối sầm. hai đầu gối mềm nhùn, không khỏi lại ngồi trở về. Tây Môn Khánh lắc đầu thở dài nói: "Nhìn xem, nhìn xem, ta đã nói rồi, ẩm thực nam nữ, nhân chỉ đại dục tồn yên. dục không thể cấm, cấm thì âm dương mất cân đối, âm dương mất cân đối thì nóng tính tràn đầy, nóng tính tràn đầy thì khó trách sẽ có tính tình lớn như vậy..

Bành Tử Kỳ tức giận đến đầu choáng váng, đưa tay muốn tặng cho hắn một bạt tai, lại bị Hạ Tầm ngăn lại, Hạ Tầm nhìn sang Tây Môn Khánh, trầm giọng nói: "Thinh giáo, nghe nói các hạ là người Kim Lăng?"

Tây Môn Khánh lắc đầu nói: "Làm sao có thể, ta từ khi ra đời.

Nói đến đây nhân, hắn đột nhiên linh ra cái gì, thanh âm chợt dừng gấp lại, cao thấp nhìn Hạ Tầm, chậm rãi lộ ra thần sắc kinh nghi, lường lự nói: "Tố tiên nhà của ta... tố tiên ở tại Tê Hà sơn Kim Lăng".

Hạ Tầm ánh mắt sáng quắc nói: "Ổ, chính là trạm thứ nhất bắc thượng đi Kim Lăng, là Tê Hà sơn trạm sau cùng xuôi nam Kim Lăng sao?"

Tây Môn Khánh da mặt run rẩy vài cái, con mắt từ từ khép nhỏ lại: "Không sai, huynh đài cùng đã từng nghe nói Tê Hà sơn? Như vậy người có biết nó vì sao tên là Tê Hà sơn?"

Hạ Tầm nói: "Núi này vốn tên là Nhiếp Sơn, sau có danh sĩ Minh Tăng Thiệu Sơn Đông ẩn cư ở đây, tự hiệu Tê Hà cư sĩ, lại xây Tê Hà tinh xá, Tê Hà tự, Tê Hà sơn là vì thế mà được gọi, tiêu ân ân tại dã, đại ân ân tại thị, Tê Hà sơn tuy náo nhiệt phồn hoa, nhưng lại là nơi ẩn cư rất tốt".

Bành Tử Kỳ nghe hai người bọn hắn đối thoại, nghe thế nào cùng giống như là có bài bản, không kliòi có chút cảnh giác. Tây Môn Khánh thất hồn lạc phách đứng lên, hướng về phía Hạ Tầm chắp tay nói: "Vị huynh đài này, mời vào bên trong nói chuyện".

Hạ Tầm đè hắn lại nói: "Chậm đã, trước xem bệnh đã".

Tây Môn Khánh giật mình nói: "Ngươi thật sự là đến xem bệnh?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Vốn chỉ là tới tìm ngươi, nhưng mà giờ đây kính xin các hạ xem... xem.

Hắn nhìn Bành Tử Kỳ, Bành Tử Kỳ trừng mắt nhìn lại, Hạ Tầm lập tức nói: "Xem bệnh cho người bạn thân này của ta".

"À à, được được".

Tây Môn Khánh vội vàng vén áo bào ngồi xuống, quy củ vươn tay, dùng ba ngón tay đặt lên trên cổ tay của Bành Tử Kỳ, lúc này hắn cùng không ba hoa, mắt nhìn mủi mủi nhìn tâm, rất nghiêm túc. Nhận thức chăm chú mà xem mạch, sau đó vội vàng cầm lấy bút, nhanh chóng viết xuống một phương thuốc, đối với tiểu hòa kế đang ở góc tường nghiền dược hô lên: "Tiểu Lâm, đem phương thuốc này cầm đi, chiếu theo phương mà bốc thuốc, ba chén thành một

chén, đưa đến nhà ngang phía tây".

Nói xong đứng dậy, lại nướng về phía Hạ Tầm đưa tay nói: "Mời theo ta đến đây, hảo hữu của các hạ hãy an bài đến trong nội viện phía tây để nghĩ tạm".

Hạ Tầm đỡ Bành Tử Kỳ vào nhà ngang phía tây, Tây Môn Khánh chọn lấy một gian phòng cửa sổ sáng rõ, bên trong giường chiếu đầy đủ mọi thứ, Hạ Tầm đưa Bành Tử Kỳ dìu vào, cởi giày nằm lên trên giường xong, lại đắp chăn cho nàng, nhẹ giọng dặn dò hai câu, lúc này mới quay người đi ra cửa.

Bành Tử Kỳ một mực là một bộ dáng mệt mỏi không chịu nỗi, thẳng chờ Hạ Tầm vén rèm ra khỏi cửa phòng, lồng ngực mới kịch liệt phập phồng vài cái, thở mạnh ra mấy hơi.

"Hắn... hắn lại cởi giày cho ta".

Bành Tử Kỳ trong lòng bốc lên một cỗ tư vị khó tả, tuy nàng còn mang tất, không có bị hắn trực tiếp đụng chạm vào da thịt của mình, nhưng chân của nữ nhân, sao có thể để nam nhân tùy tiện sờ. Từ khi bắt đầu biết chuyện, chân nàng đã chưa từng bị nam nhân sờ qua. khi ngón tay Hạ Tầm đụng vào chân nàng, tim của Bành Tử Kỳ đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, nàng cố nén làm ra vẻ bình tĩnh, mới không khiến cho Hạ Tầm phát giác ra nàng hô hấp nặng nề.

Nàng vốn có thể tránh Hạ Tầm cởi giày cho nàng, chỉ cần nàng thừa nhận mình là một nữ nhân. Thật ra trong lòng nàng rất rõ ràng, Hạ Tầm đã biết nàng là nữ nhân, nhưng không biết xuất phát từ loại tâm lý gì, nàng tựa như một con đà điểu chúi đầu vào cát, càng muốn cố chấp tự lừa dối chính mình.

Ngoài cửa sổ ánh dương được chiếu vào phòng sáng bừng, chỗ trên chân bị hắn đụng chạm qua kia, vẫn y nguyên một loại cảm giác tê tê, một cỗ nhiệt lực từ lòng bàn chân một mực truyền thẳng vào trong lòng nàng, làm cho cả thân thể nàng đều ấm áp, càng vô lực đứng dậy...

Tây Môn Khánh vẻ mặt khẩn trương chờ ở trong nội viện, vừa thấy Hạ Tầm đi ra, lập tức khoát tay nói: "Mời tới thư phòng nói chuyện".

Vừa mới xoay người, đã gặp một nữ tử chừng hai mươi cầm theo một cây chổi lông gà, hung hăng từ trong cửa tròn đi tới, cô gái này mặc một bộ áo gấm màu lục, áo khoác thêu hoa mẫu đơn, dưới eo là một cái váy hoa, một đầu tóc đen nhánh búi lên, khuôn mặt trắng nõn tú

lệ, rất có vũ mị, chỉ là một đôi chân mày nhỏ nhắn có chút xếch lên, lộ ra vài phần tư vị tình minh cùng lợi hại.

“Tây Môn Khánh, chàng lại miệng lưỡi trơn tru đi trêu chọc người nào vậy? Tại sao chẩn phí không thu, dược phí không thu, còn đem người dàn xếp đến trong nhà chúng ta? chàng là mở thiện đường hay sao!” Nữ nhân kia một tay chống eo, một tay giơ chổi lông gà hung dữ nói.

Tây Môn Khánh cố co rụt lại. khiếp đảm nói: “Nương tử không nên hiểu lầm, vị này... vị này chính là hảo hữu nhiều năm của ta, lâu ngày gặp lại. cho nên mời nhập trong phủ một chuyến”.

Nữ nhân kia khẽ vươn tay liền nắm chặt lỗ tai Tây Môn Khánh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thúi lắm! Còn dám gạt ta. những hồ bằng cẩu hữu khai cũa chàng, có cái nào mà ta không biết, đây là bạn bè rượu thịt từ nơi nào xuất hiện? Ta chỉ hỏi chàng, nữ nhân đưa vào sương phòng kia. là chuyện gì xảy ra?”

“Ai ai ai. nương tử buông tay, buông tay, đang có người ngoài, giữ ý tứ chút. Tiểu Đông, nàng chừa cho vi phu chút ít mặt mũi” Tây Môn Khánh cúi đầu nói: “Nữ tử kia. nữ tử kia chính là nương tử của vị nhân huynh này, a?”

Tây Môn Khánh đáng thương hướng về phía Hạ Tầm đưa mắt cầu cứu, Hạ Tầm bất đắc dì, kiên trì gật gật đầu, thở dài nói: “Tại hạ Dương Húc, người Thanh châu, ra mắt Tây Môn đại tẩu. Nữ tử trong phòng kia, thật là... thật là chuyết kinh, tại hạ đến đây vốn là có một vụ làm ăn lớn muốn cùng Tây Môn huynh thương nghị, không nghĩ chuyết kinh trên đường sinh bệnh, cho nên mời Tây Môn huynh khám và chữa bệnh, tạm thời ở đây dưỡng bệnh”.

Tây Môn phu nhân hai mắt sáng ngời, vội vàng hỏi: “Làm ăn lớn? Kiếm nhiều tiền sao?”

Hạ Tầm nói: “Đó là tất nhiên, phi thường nhiều tiền”.

Tây Môn phu nhân mặt mày hớn hở, lập tức buông lỗ tai trượng phu ra, thay hắn sửa sang lại vạt áo, ôn nhu săn sóc nói: “Tướng công, chàng còn đứng ngốc ra đó làm gì, còn không mời Dương huynh đệ đi thư phòng... nói chuyện làm ăn. Ta lập tức gọi người đưa tới cho các người hai chén trà ngon, lại gọi dưới bếp chuẩn bị rượu và thức ăn ngon miệng vì Dương huynh đệ đón gió tẩy trần. Đúng rồi, còn phải giết một con gà mái, hầm cho đệ muội một chén canh gà để bồi bổ thân thể”.

Tây Môn phu nhân lại hướng về phía Hạ Tầm ôn nhu hiền thục cười, xuyên hoa phất liễu mà đi, Tây Môn Khánh xoa lỗ tai đi đến bên người Hạ Tầm. ngượng ngùng nói: "Tiểu Đông cùng ta thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã ở cùng một chỗ, cho nên... chê cười, chê cười".

Hạ Tầm ráng nhịn cười nói: "Cái này có gì buồn cười, hiền khang lệ vợ chồng tình thâm, làm cho người ta hâm mộ, không cười, không cười, ha ha, ha ha..."

***

Trong thư phòng Tây Môn Khánh tràn đầy đều là sách thuốc đóng chỉ, rất nhiều trang sách đang lật lên ở bên cạnh, nhìn ra được Tây Môn Khánh đối với y thuật thật đúng là hạ qua một phen khổ công.

"Không ngờ Tây Môn huynh vậy mà lại là người trong cẩm y vệ ta" Hạ Tầm có nhiều hào hứng nhìn vị lang trung trước mắt này rất có thể chính là nguyên hình Tây Môn Khánh huyện Dương Cốc trong "Thủy Hử truyện", mỉm cười nói.

Tây Môn Khánh lắc đầu, nghiêm nghị nói: "Ta cùng với các hạ khác nhau, ngươi là cẩm Y vệ chân chính, mà ta... có lẽ xem như vậy. Thật ra ta cùng không biết mình rốt cuộc xem như người nào".

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Xin chỉ giáo cho?"

Tây Môn Khánh kỳ quái nói: "Ngươi lại không biết? A. đúng rồi. đây là chuyện thật lâu trước kia, Dương huynh chỉ là phụng mệnh tới đây, những sự tình này ngươi chưa hãn đã biết".

Tây Môn Khánh chậm rãi ngồi xuống trên ghế nói: "Gia phụ mới là Cẩm Y vệ chân chính, khi đó... cẩm Y vệ hẳn còn gọi là Ngự tiền củng

vệ ti. Gia phụ được phái đến địa phương sưu tập tình báo, từ đó trở đi vẫn một mực dùng thân phận lang trung, rốt cuộc chưa từng thay đổi qua. Theo như luật lệ Đại Minh ta, quân dân tượng táo, đời đời tương truyền, không được thay đổi, tính như vậy mà nói, ta cùng nên là cấm Y vệ, nhưng mà... ta cho tới bây giờ lại chưa từng đi qua nha môn Cẩm Y vệ, cùng không có gặp qua thượng quan cẩm Y vệ, coi như là quan bào, yêu đao cùng yêu bài, cùng đều là từ chỗ gia phụ mà kế thừa được.

Ta chưa từng nhận được mệnh lệnh của nha môn cẩm Y vệ hạ đạt, mà ngay cả vừa rồi ám hiệu gặp mặt. cùng là gia phụ giao cho cho ta, gia phụ nói. hắn là người của Cẩm Y vệ, nhà của ta đời đời trưởng tử trưởng tôn đều được kế thừa cái thân phận này. Gia phụ còn nói, năm đó có rất nhiều đồng liêu, huynh đệ chiến hữu cùng hắn từng sóng vai sa trường, đối với triều đình một lòng trung thành, đều cùng hắn, mai danh ẩn tích, ẩn núp tại địa phương.

Gia phụ nói, có lẽ có một ngày, sẽ có một người dùng ám ngữ mà ngươi vừa rồi nói ra cùng ta liên lạc, khi đó ta phải toàn lực phối hợp, phụng mênh mà làm việc. Ta vốn tường rằng, cả đời này ta cùng đợi không được người nọ, nói không chừng đến khi có một ngày ta già đi, lại đem sứ mạng này giao lại cho con của ta... Không ngỡ, vậy mà thật để ta đợi được..."

Trong nháy mắt này, Hạ Tầm đột nhiên nghĩ tới rất nhiều chuyện, hắn nhớ tới một số tư liệu lịch sử ghi lại đã đọc qua. trên đó nói rõ những năm đầu Minh triều, từng có rất nhiều cẩm Y vệ phụng mệnh phân về địa phương hoặc là ẩn núp đến trong phủ văn võ đại thần làm đặc vụ. bọn họ không hề giống rất nhiều gián điệp đặc vụ trong tiêu thuyết miêu tả như cấm y ngọc Thực hương xa mỹ nữ, bọn họ cái gì cùng đều không có, bọn họ giả trang chỉ là tiểu dân bình thường nhất thậm chí là nô bộc, hơn nữa một khi giả trang chính là cả đời, chỉ cần không có được mệnh lệnh triệu hồi. bọn họ cuối cùng cả đời cùng sẽ không một lần nữa mặc lại phi ngư bào, cho đến chết cùng sẽ không có người biết được thân phận chân chính cũa bọn họ.

Không thể tường được cái này vậy mà lại thật, cấm Y vệ vốn chỉnh là một chỉ trong hai mươi bốn vệ Đại Minh thân quân, hơn nữa là một chỉ quân đội trung thành nhất, chiến công hiển hách nhất, nguyên nhân chính là như thế, bọn họ trở thành Củng vệ ti, trở thành đoàn cảnh vệ thiếp thân hoàng đế, cuối cùng lại thành cẩm Y vệ. Những chiến sì một lòng trung thành này, trải qua nhiều năm như vậy, đã hoàn toàn sáp nhập vào địa phương, trở thành nhân vật trong tam giáo cửu lưu. đồng thời, bởi vì trước kia quyền thế cẩm Y vệ quá lớn lao, chỉ cần bọn họ không phải quá ngu xuẩn, thích hợp mượn nhờ lực lượng cẩm Y vệ, tại địa phương đều có thể trở thành nhân vật hàng đầu nơi đó, có được năng lượng rất lớn.

Căn cứ quy định "Quân dân tượng táo thế đại bất dịch" của Đại Minh vương triều, chỉ cần trong cấm y vệ còn có người nắm giữ những chứng cứ người này được cẩm Y vệ phái ra, như vậy bất kể là bọn họ hay là con cháu của họ, thân phận hợp pháp chính thức duy nhất chỉ có một cái cẩm y bí mật này, cái này chú định bọn họ mặc dù mất đi trung tâm, cùng phải ngoan ngoãn mặc cho câm Y vệ chỉ huy, bởi vì một khi thân phận chân chính công khai, triều đình có quyền lấy đi tất cả những gì mà bọn họ có được. Từ loại ý nghĩa nào đó mà nói, những gì bọn

họ hiện giờ có, cùng có thể xem như vì chấp hành nhiệm vụ, do triều đình ban cho bọn họ.

Hôm nay ở khắp nơi trong thiên hạ, cẩm Y vệ bí điệp như Tây Môn Khánh này còn có bao nhiêu? Bọn họ có một số chính là câm Y vệ năm đó phái ra, có một số đã qua đời, đem cái sứ mạng này truyền lại cho con cháu cùa bọn họ, khai chỉ tán diệp, càng lúc càng rộng. Nếu như cỗ lực lượng này có thể chỉnh hợp, tương đương là một cỗ năng lượng khổng lồ cờ nào? Người nấm giữ danh sắch các gián điệp bí mật này, nếu có cơ hội vận dụng cỗ lực lượng này, hắn quả Thực chính là hoàng đế trong đêm tối!

Hạ Tầm bị phát hiện của chỉnh mình làm cho chắn kinh, Tây Môn Khánh cùng bị yêu cầu hắn đưa ra làm cho chắn kinh: “Da lông, gân thú. sắt thép? Những cái này đều là vật phẩm được triều đình hạn chế giao dịch mà”.

Hạ Tầm nói: “Ta biết, ta chỉ là y mệnh làm việc mà thôi, ta không muốn hỏi vì sao, ngươi cùng không cần hỏi. ngươi hẳn là có biện pháp, đúng hay không?”

Tây Môn Khánh do dự một chút, gật đầu nói: “Không sai, trước kia... gia phụ lợi dụng quyền thế cấm Y vệ, đã âm thầm làm ăn về phương diện này, đã buôn bán lời chút ít tiền. Dần dần. nhà của ta liền có phương pháp cũa mình, cùng kết bạn không ít nhân mạch quan hệ tới phương diện này. Nhưng mà những năm này cẩm Y vệ đã rất khó giúp đỡ, gia phụ khi còn khỏe mạnh cùng đã rất ít làm ăn về pliương diện này, cho nên ta phải tìm những người này, mới có thể xác định nguồn cung cấp, số lượng hàng hóa thậm chí thời gian giao dịch, địa điếm giao dịch”.

Hạ Tầm vuốt cằm nói: “Được rồi, nhưng mà phải nhanh, càng nhanh càng tốt, bởi vì ta rất gấp!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Trong Khổ Tìm Vui

Chương 48: Trong khổ tìm vui

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tây Môn Khánh cùng Hạ Tầm mặc nho sam. bước từ Sư Tử lầu đi xuống, chậm rãi đi ở trên đường cái.

Tây Môn Khánh dùng quạt che miệng, xia răng nói: "Dương lão đệ quả Thực vận khí tốt, khó được trong tay bọn họ đã có sẵn thiết liệu, chúng ta giao tiền đặt cọc, rất nhanh có thể bắt đầu vận chuyển, ngươi là muốn làm ăn lâu đài, cho nên người ta cho giá tiền cùng rất hợp lý, ta hiểu được giá thị trường, cái giá tiền này không có lừa ngươi. Nhưng mà sắt thép thì còn được, nhưng da lông, gân thú thì lại tương đối phiền toái.

Tây Môn Khánh đem cây tăm bắn lên trên mặt đất. thu quạt nói: "Thứ này muốn lượng lớn cùng chỉ có thể từ quan ngoại mà lấy hàng, muốn hàng tốt thượng đẳng, thì càng phải nghi biện pháp lấy từ quan ngoại, vốn muốn liên lạc bọn họ cùng không dễ dàng, nhưng mà năm nay người Mông Cổ ở trong tay Yến vương bị tổn thất nặng, một cái đả trốn mấy trăm dặm. vứt lại rất nhiều lão nhược bần quả thiếu quần áo thiếu lương, lương thực cùng lao động trai tráng đều bị đưa đi, bọn họ lo lắng đông nay không qua được, nên đã chủ động phái người tới tìm kiếm người mua, cái này đã thành toàn cho ngươi, chúng ta chẳng những giảm đi thời gian, còn có thể tiết kiệm một số tiền lớn".

Hạ Tầm cười nói: "Cái này, vẫn nhờ có Tây Môn huynh quen biết rộng, nhân mạch nhiều, bằng không huynh đệ một mình hai mắt mênh mông, có muốn cùng không thể nào bắt tay vào làm, Tây Môn huynh đã phí tâm nhiều rồi".

Tây Môn Khánh cười nói: “Hao tâm tốn trí ngược lại không sao, dù sao ta cùng không xuất lực khí không không, tay trái vào, tay phải ra, từ đó còn có thể thu được một số, nương tử ta quản nhà dạy con, đoan trang hiền thục, nhưng thật ra là một nữ nhân vô cùng tốt, chỉ là thích ăn dấm chua, nhất là thấy tiền sáng mắt. Cái khoản tiền này lấy về đập lên trên giường, nàng còn không phục thị ta thôa đáng sao?”

Tây Môn Khánh cùng không biết nghĩ tới điều gì, hắc hắc dâm tiện nỡ nụ cười vài tiếng.

Hạ Tầm nhắc nhờ: “Không biết đại khái khi nào thì có thể liên lạc với nguồn cung cấp? Nếu không chắc chắn, ta cùng không tiện giao phó. Nói đến, ta xác thực vội vã trở về, chuyện này nên nhanh một ít”.

Tây Môn Khánh nói: “Ngươi đây là không gấp được, người là tìm gặp, nhưng mà giao hàng nhanh nhất cùng phải tại tháng mười, tháng mười một, ta tới chờ tin tức, một khi bên này có tin tức, ta lập tức phái người đi đưa tin cho ngươi, đến lúc đó hai người chúng ta cùng đi Bắc Bình. Ta sẽ nghĩ biện pháp vận xe ngựa, thông qua trạm kiểm soát tuần kiểm nha môn thủy bộ các nơi ta cùng có thể giúp ngươi đả thông, nhưng mà cái chi phí để thông quan này..

Hạ Tầm hiểu ý cười nói: “Cái này tự nhiên là ta xuất ra rồi”.

Tây Môn Khánh cười khan nói: “Ài, dù sao cùng là tiền của Tề vương mà. cũa người phúc ta, lão đệ không cần đau lòng. Đúng rồi, lúc này đây không thể so với thường ngày, hàng hóa so về ta trước kia lén vận chuyển nhiều hơn không chỉ mười lần. một số hàng hóa khổng lồ như vậy, vận chuyển cùng rất khó che tai mắt người ta, nói không chừng thật xảy ra rắc rối gì đó ở trên đường, khi đó phải vận dụng quan hệ Tề vương phủ của ngươi”.

Hạ Tầm gật đầu nói: “Cái này không có vấn đề. Đi Bắc Bình mà nói, ta mang cái gì giao dịch? Vàng bạc hay cái gì?”

Tây Môn Khánh cười nói: “Thật ra bọn họ đối với lương thực, lá trà. vải vóc các loại càng cảm thấy hứng thú, thích lấy vật đối vật. Bất quá chúng ta gióng trống khua chiên hướng tới Bắc Bình vận chuyển có chút quá bắt mắt, vẫn là dùng tiền đi, vàng cùng có thể. bạc cùng có thể, tiền giấy Đại Minh ta thông hành cùng được, bọn họ đều nhận hết”.

Hạ Tầm vui vẻ nói: “Vậy là tốt rồi”.

Tây Môn Khánh liếc nhìn hắn, cảm khái nói: “Mới gặp gỡ ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi

là từ ứng Thiên phủ, không thể tưởng được ngươi lại là người Thanh châu, ngươi tuổi so với ta còn nhỏ hơn vài tuổi, chẳng lẽ cùng giống như ta, là con kế nghiệp cha, kế tục cấm y?"

Hạ Tầm lắc đầu, cười khổ nói: "Tiểu đệ tình huống so về ngươi còn phức tạp hơn nhiều, một lời khó nói hết. Cẩm y cẩm y, cẩm ở nơi nào? Nếu sớm vài năm. mọi người đánh vở đầu cùng chưa chắc có thể gia nhập Cấm Y vệ? Nhưng hiện tại... cấm Y vệ đã không phải oai phong lẫm liệt như lúc trước, từ khi nhập cẩm y, ta làm việc Cẩn thận, như lâm vào vực sâu vậy".

Tây Môn Khánh tràn đầy đồng cảm nói: "Đúng vậy. Ai có thể nghi đến Hoàng Thượng ra lệnh một tiếng, cấm Y vệ bễ nghễ thiên hạ không ai bì nổi thoáng cái đã hành quân lặng lẽ, thành lão hổ không răng, thiên uy khó dò. Nhưng mà..."

Hắn thâm trầm nói: "Ta cuối cùng vẫn cảm thấy, cấm Y vệ sẽ không cứ như vậy mà xong hết. Nhân sinh lên xuống, vận mệnh vô thường, một khi phong vân tế hội, ai có thể cam đoan cấm Y vệ sẽ không thể Đông Sơn tái..."

Hắn nói vô ý thức ngẩng lên hướng về phía bầu trời xem xét, không khôi khê giật mình, thất thanh nói: "A! Quả nhiên phong vân tế hội!"

"Cái gì?".

Hạ Tầm cùng ngẩng đầu hướng lên bầu trời nhìn lại, thì thấy trên đinh đầu nghìn nghịt từng khối mây đen dày đặc, che nửa bầu trời, mà một nửa bầu trời khác lại không có một áng mây màu. bầu trời màu xanh đậm trong xanh phẳng lặng sâu xa, trong vất ngàn dặm, không thấy một mảng mây. Hai nửa bầu trời bộ phận trong đó giao vào nhau bị ánh dương chiếu sáng phảng phất như phủ lên một tầng viền bạc, không khôi kinh ngạc nói: "Thiên tượng thật khó được, mỳ lệ hùng vì..."

Tây Môn Khánh chậm rãi cúi đầu xuống, trên sống mùi hắn có một giọt nước đang chậm rãi chảy xuống đến chóp mùi. Tây Môn Khánh phảng phất như đột nhiên hóa thân thành một trí giả, dùng thanh âm hùng hậu. trầm ồn nói: "Ngươi không phát hiện, trời muốn mưa sao?"

Hạ Tầm kinh ngạc nói trời mưa? Ánh dương còn đủ. muốn mưa giữa trời nắng sao?"

Thanh âm chưa dứt, trên bầu trời oành đùng một tiếng sét đánh, mưa to tầm tả từ trên trời giáng xuống, mưa to bằng hạt đậu rào rào nện ở trên mặt đất. dân chúng đầu đường hô lên một

tiếng, đều ùa nhau tẩu tán. Trong tích tắc, mưa to kéo khắp trời, phóng tầm mắt một mảng mê mang, trận mưa này thật sự là vừa đột nhiên vừa gấp gáp.

Hai người liếc nhau, đồng thời quát to một tiếng, kéo áo bào nhằm phía trước chạy tới. Cơn mưa này tới gấp, hạ cùng lớn. chân tướng như là có một thần linh đứng ở trên bầu trời cầm bồn lớn mà tưới nước xuống vậy. Khó được là. nửa bầu trời khác thoạt nhìn vẫn trong vắt một màu xanh, lộ ra ánh dương sáng ngời.

Hai người mới chạy hơn mười bước, trên người đã bị mưa giội thấu, híp mắt nhìn tới phía trước, thì thấy trong mưa to có thật nhiều dân chúng im ắng đứng ở đằng kia, đang nhìn về phía họ, phía trước có thật nhiều người đang đi đường, gánh đồ, ôm con, đẩy xe đẩy, chen vai thích cánh, ồn ào xôn xao, như vậy tràng diện vốn không có gì, nhưng đang mưa to xuống, bọn họ lại có thể không né không tránh, cho nên mới có vẻ đặc biệt quỷ dị.

Hai người trong lòng có điểm sợ hãi, quay đầu nhìn xem, chỉ thấy trên đường cái đằng sau cùng là mưa trắng xoá một mảng, hạt mưa có lực nện ở trên mặt đất. tóe lên từng mảng bọt nước, trừ cái đó ra cùng không có bất luận cái gì kỳ quặc, những người kia rốt cuộc đang nhìn cái gì?

Trong lúc nhất thời hai người cùng bất chấp nghĩ nhiều, chỉ là phát lực chạy như điên, chờ bọn hắn chạy đến chỗ đó, lúc này mới phát hiện mưa lại dùng con phố kia làm giới hạn, bên này mưa to, bên kia giọt nước không dính, dân chúng huyện Dương Cốc đang đứng ở bên ngoài phạm vi mưa hiếu kỳ thưởng thức một màn kỳ cảnh khó gặp này, mà hai người bọn họ, chính là hai kẻ không may bị mưa giội...

Hai người rất chật vật đi ở trên đường cái, Tây Môn Khánh kéo y phục, cười khổ nói: "Ta lớn như vậy, vẫn là lần đầu thấy một hồi mưa thiếu đạo đức như vậy".

Hạ Tầm ướt át bẩn thỉu đi ỡ phía trước, lười biếng nói: "Thái dương mưa ta đã thấy, âm dương mưa ta cùng đã được nghe nói, nhưng mà cách một cái phố, một bên trời mưa lớn như vậy, bên kia giọt mưa không rơi, như vậy tính là tà mưa. ta cùng là lần đầu trông thấy".

Hai người đồng thời liếc nhìn người ướt sùng bên cạnh, trăm miệng một lời nói: "Nhất định là do ngươi!"

Tây Môn Khánh hừ giọng nói: "Không cần phải đáng rắm rồi nhìn người khác, ta và ngươi bát tự xung đột, từ lúc gặp phải ngươi, ta gặp chuyện không may cùng không ngừng qua, trước

thì dùa giờn đại cô nương tiểu tức phụ nhân, nương tử nhà ta cho tới bây giờ đều hiểu rõ, nhưng ngươi vừa tới, ta đã bị nương tử giáo huấn một trận. Bởi vì vị Bành cô nương kia của ngươi, ta đã bị hai ngày chăn đệm nằm dưới đất, còn nói không phải do ngươi?"

Hạ Tầm lau nước mưa trên mặt. kỳ quái hỏi thăm: "Ngươi nằm trên đất, cùng ta có quan hệ gì?"

Tây Môn Khánh nói: "Sao lại không quan hệ? Khuya ngày hôm trước, nương từ nhà ta đã lên giường, ta cởi áo nới dây lưng đang muốn cùng nương từ thân mật một phen, nhưng ta vừa mới động tới nàng, nàng đột nhiên hỏi ta, nàng cùng nương tử nhà của ngươi người nào xinh đẹp hơn".

Hạ Tầm hỏi: "Ngươi nói như thế nào?"

Tây Môn Khánh nói: "Ta đương nhiên nói, nương tử nhà của ngươi đẹp hơn chút ít".

Hạ Tầm cười nói: "Vậy ngươi chính là xứng đáng, việc này cùng không oán ta được".

Tây Môn Khánh lẽ thẳng khí hùng nói: "Ta đây gọi là thành thực! Hừ hừ, đêm qua. tốt xấu nói được nương tử lòng dạ nhân thuận, ta lại lần nữa cời áo nới dây lưng, đang muốn lên trên giường thân mật, ai ngờ ta vừa mới ôm nàng, nàng lại có thể lại hỏi chủ đề đêm hôm trước, hỏi ta nàng cùng nương tử nhà của ngươi ai đẹp hơn một ít".

Hạ Tầm nói: "Sẽ không vẫn nói lời nói thật chứ?"

Tây Môn Khánh trợn mắt nhìn nói: "Ngươi cho ta ngốc sao, ta đương nhiên nói nương tử nhà của ta xinh đẹp nhất, Tiểu Đông nhà của ta thiên kiều bá mị, như ngọc như hoa, trên trời dưới đất, độc nhất vô nhị".

Hạ Tầm vỗ tay cười nói: "Cái này đúng rồi. nữ nhân đều yêu mến nghe lời khen tặng, dù là biết rõ ngươi nói là giả, nàng cùng thà rằng ngươi lừa gạt nàng. Lần này tẩu phu nhân trong lòng nở hoa, Tây Môn huynh chắc có thể đạt được ước nguyện?"

Tây Môn Khánh ủ rũ nói: "Đừng nói nữa. lần này ta chẳng những lại ôm chăn đệm nằm dưới đất, hơn nữa còn là bị nương tử một cước đạp xuống giường".

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Đây là vì sao?"

Tây Môn Khánh khán ngẩm nói: “Nàng nói ta hiện tại không được, đã học được nói dối...”

Hạ Tầm im lặng hồi lâu, đồng tình thờ dài nói: “Thật ra, ta cảm thấy... Tẩu phu nhân rất hưởng thụ quá trình ngược đãi ngươi”.

Tây Môn Khánh vẻ mặt bi phẫn nói: “Ta cùng nghi như vậy”.

Hạ Tầm cố nhịn cười vỗ vỗ vai hắn nói: “Nén sầu xuôi thuận!”

Tây Môn Khánh rất nghe lời, bộ mặt của hắn vốn đã suy sụp xuống đột nhiên tựa như có một sợi tơ vô hình tác động, đồng loạt hướng lên trên, trong nháy mắt liền hoàn thành quá trình từ bi thống chuyển sang mặt mày hớn hở, cặp mắt cùng nhướng lên, trong miệng hắc hắc phát ra vài tiếng cười gian, Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng, lui ra phía sau một bước, đề phòng nói: “Tây Môn huynh, ngươi làm sao vậy?”

Tây Môn Khánh cùng không thèm nhìn hắn, rất là vui vẻ liền hướng tới ven đường chạy tới, trong miệng kêu lên: “A ha! Tiểu Tửu Nhi, mấy ngày không thấy đã lớn lên mặn mà như vậy, hắc hắc hắc, đến đây, để cho ta xem, cái tư thái này, hai má này, nếu ai cưới Tửu Nhi nhà chúng ta, vậy thì thật là phúc khí đã tu luyện mấy đời”.

Tửu Nhi là một tiểu cô nương bày quầy bán lẻ bán táo dưới cây liễu, tiểu cô nương tuổi không lớn lắm, chừng mười ba mười bốn tuổi, đang tuổi dậy thì, trông cùng xinh xắn lanh lợi, nhưng trước ngực một đôi nụ hoa đã có chút nhô lên thành một đường cong mê người, khuôn mặt nàng tròn trịa, mang theo khỏe mạnh hồng nhuận, tựa như một trái táo đỏ mê người táo đỏ, con mắt thật to, cái miệng nho nhỏ, cười còn có hai cái lúm đồng tiền nhẹ nhàng, bộ dáng ngọt ngào tựa như quả lê mọng nước bày bán ở trên quầy hàng của nàng.

Tây Môn Khánh cười hì hì đi tới. Từ quầy của tiểu cô nương cầm một quả lê lớn nhất, không có hảo ý nghiêng mắt nhìn khuôn mặt bắt đầu đỏ bừng của tiểu cô nương, ở trên quả lê hung hăng cắn một cái, cắn đến nước chảy ròng ròng, phảng phất gặm thật ra là đôi môi của tiểu cô nương người ta vậy, liên thanh khen: “Ngọt, thật ngọt.

Tiểu cô nương xấu hổ cúi thấp đầu xuống, vân vê góc áo xấu hổ nói:

“Tây Môn đại thúc lại chê cười người ta”.

Tây Môn Khánh vội thanh minh: “Đừng đừng đừng, ta chỉ mới lớn hơn nàng có vài tuổi,

nên gọi Tây Môn đại ca, đừng kêu đại thúc, cha ta mới là đại thúc của nàng. Tửu Nhi muội tử, đã tìm được nhà chồng phù hợp chưa, nếu thật sự không có phù hợp, không bằng nói cho cha nàng, dứt khoát gả đến nhà của ta làm thiếp đi, ta tuổi tuy so với nàng hơi lớn, nhưng lại rất thương lão bà..

"Tây Môn đại thúc lại tới khi dễ người ta, không thèm nghe người nói nữa".

Tiểu cô nương thẹn thùng chạy đến đằng sau cây liễu, lại lặng lẽ thăm dò nhìn hắn đi hay chưa, Tây Môn Khánh vừa nói mấy câu, dường như chiếm tiện nghi lớn lao của người ta. cười đến mặt tươi như hoa, hắn gọi vài tiếng, không thấy Tửu Nhi đi ra, lúc này vừa ý hướng lên trên quầy ném vài văn tiền, cao hứng bừng bừng đi trở về.

Hạ Tầm không biết nên khóc hay cười mà nhìn Tây Môn đại thiếu, thật sự là không lời nào để nói. Trải qua hai ngày này ở chung, hắn đã hiểu rõ tình hình cùng làm người của Tây Môn Khánh này. Vị Tây Môn đại quan nhân này cùng vị nổi tiếng cùng tên Tây Môn Khánh trong sử sách này nhà có vợ hung hăn, lại có một trai một gái. Bình thường bất kể là phụ nhân đến xem bệnh, hay nha đầu sai sử trong nhà, hoặc là đầu đường ngẫu nhiên gặp thiếu nữ xinh đẹp, Tây Môn đại thiếu rất thích miệng lưỡi ba hoa chiếm một điểm tiện nghi của người ta.

Thật ra hắn chỉ động khẩu là nhiều, động thủ cùng rất có chừng mực, Tây Môn Khánh trông nho nhả, lại kiêm trong túi tiền nhiều, miệng mặc dù ba hoa nhưng lại khen tặng trêu ghẹo chiếm đa số, Hạ Tầm phát giác bất kể là nha đầu trong phủ hắn hay nữ nhàn chẩn bệnh, hoặc là nữ tử gặp ở đầu đường, cùng không thể nào chán ghét hắn đến gần, chỉ là nếu bị nương tử hắn phát hiện, không thiếu được sẻ lắc lắc lỗ tai hắn, dùng chổi lông gà giáo huấn hắn một phen.

Nhưng Tây Môn Khánh này lại là thấy vui trong khổ, cùng coi như là một dị loại, không thể tưởng được chính là một người như vậy, lại chính là nguyên hình của một nhân vật du côn, ác bá, gian thương, dâm côn trong Thủy Hử truyện, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Đối với hành vi chính mình, Tây Môn Khánh không cho rằng si nhục mà ngược lại cho là vinh, hắn dương dương đắc ý gặm quả lê, uể oải bởi vì mưa to cùng nương tử mà mang đến hễ quét là sạch, gặm một miếng lê, rồi hướng tới Hạ Tầm nói: "Đúng rồi. nói đến vị nương tử kia của ngươi, ngươi nói nàng chỉ là bảo tiêu của ngươi? Vị cô nương này rất cổ quái, rõ ràng người người đều biết nàng là nữ nhân, hàng ngày không chịu thừa nhận, ăn mặc một thân nam trang, cả ngày ở trong hậu hoa viên nhà của ta lúc ẩn lúc hiện, nếu cứ như vậy, người khác sẽ

nghĩ nương tử nhà ta là hồng hạnh xuất tường (ý chỉ ngoại tình). Ngươi tại sao cùng theo nàng hồ đồ, mỗi lần thấy nàng còn làm như thật, mỡ miêng là một tiếng Bành công tử?"

Hạ Tầm trên mặt chậm rãi nỡ ra một nụ cười thần bí, chân mày có chút nhướng lên. nhẹ nhàng cười nói: "Ngươi không biết là đùa với nàng như vậy mới có ý tứ sao?"

Tây Môn Khánh nhìn hắn, bìu môi nói: "Ngươi, rất hèn mọn bi ổi!"

Hạ Tầm:

Hai người trở lại Dược phô Duy Sinh đường, sau khi thay đổi quần áo thì đi tới nhà ngang phía tây, lại không nhìn thấy Bành Tử Kỳ, lại đến hậu hoa viên, thoáng qua một cái Nguyệt lượng môn. thật xa đã nhìn thấy Tây Môn đại tâu đang cùng Bành Tử Kỳ ngồi ở trong tiểu đình nói chuyện phiếm, Bành Tử Kỳ vẫn một thân nam trang, mặc dù tất cả mọi người đều đã biết nàng là nữ tử.

Tây Môn Khánh mỉm cười nói: "Vị Bành cô nương này rất không tồi. ta xem ra được, nàng đối với ngươi thật ra là có một điểm ý tứ, chỉ là không muốn để ngươi nhìn ra, con gái nhà người ta da mặt rất sao, Dương huynh nếu đối với nàng cùng có tình ý, nên chủ động chút ít mới đúng. Tục ngử nói, liệt nữ phạ lang triền, đừng xem nàng hiện tại đối với ngươi như gần như xa không mặn không nhạt, tầng cửa số này một khi chọc mở, nàng chính là sất bách luyện cùng hóa chỉ mềm quấn quanh, thời gian khoái hoạt của ngươi đã đến, hắc hắc..

Hạ Tầm ho khan một tiếng nói: "Thoạt nhìn Bành cô nương thân thể đã tốt. mặc dù vẫn không thể cười ngựa đi đường dài, chúng ta đi đường thủy trở về là được, ta nghĩ sáng sớm ngày mai liền lên đường trở về Thanh châu".

Tây Môn Khánh ngoài ý muốn nói: "Nhanh như vậy?"

Hạ Tầm nói: "ừm, bên kia còn có rất nhiều chuyện cần xử lý. Đúng rồi. Tây Môn huynh, y thuật của ngươi cao minh, trong nhà lại mở dược phô, ta muốn hỏi ngươi, có loại thuốc nào là sau khi uống xong có thể làm người ta ngu mê không tỉnh mà chính mình lại rất khó phát hiện dị trạng?"

Tây Môn Khánh nói: " Dược vật như vậy tự nhiên là có, nhưng mà... ngươi hỏi cái này làm cái gì?"

Hạ Tầm vui vẻ nói: “Thực sự có dược vật như vậy? Ha ha, thật tốt, một khách không phiền hai chủ. vậy làm phiền huynh đài tặng ta một ít, tiêu đệ có chỗ sử dụng”.

Tây Môn Khánh biến sắc, thất thanh nói: “Ngươi... ngươi muốn dùng thuốc đối với Bành cô nương?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Mộng Xuân Vô Ngân

Chương 49: Mộng xuân vô ngân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm không ngờ mình yêu cầu một bao mê dược, lại bị hắn nghĩ ra mục đích không thể chấp nhận được như thế, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra lý do phù hợp, chỉ có thể tùy ý tìm lấy cớ qua loa thoáng cái. Tây Môn Khánh nào đâu chịu tin, Hạ Tầm càng là che dấu, Tây Môn Khánh càng cho là mình suy nghĩ không sai. Tây Môn Khánh còn tưởng rằng hắn là không có cách nào nắm được tiểu mỹ nhân lạnh lùng này, lại quả thực hâm mộ người ta, cho nên mới muốn dùng thủ đoạn đem gạo nấu thành cơm như vậy.

Tây Môn Khánh dồn cảm giác trách nhiệm trên vai, có trách nhiệm đem tiểu huynh đệ ngộ nhập kỳ đồ này dẫn vào chính đạo, thế là tận tình khuyên bảo: “Dương lão đệ, xin thứ cho vi huynh nói thẳng, phương pháp này của ngươi này rất ngu. Nếu không biết làm sao theo đuổi Bành cô nương, ngươi có thể thỉnh giáo vi huynh”.

“A?”

“Lão đệ, vi huynh đi qua trong muôn hoa, phiến lá không dính thân, phương diện ứng phó nữ nhân này, ở trong huyện Dương Cốc có thể nói tiền vô cô nhân, hậu vô lai giả. Thật ra theo đuổi nữ nhân thôi mà, rất đơn giản, không ngoài dung mại tiếu, tiên phục khoa hào, Viễn thứ cận quan, song mâu truyện đệ; bám sát không thôi... giả làm cho tâm như sắt, miệng lưỡi ngọt ngào... Rõ ràng đạo lý này, bảo đảm nữ nhân sẽ tới không dứt”.

Nghe xong Tây Môn Khánh thao thao bất tuyệt một phen nói chữ, Hạ Tầm ngạc nhiên nói:

“Xin chỉ giáo cho?”

Tây Môn Khánh bả quạt xếp hướng lòng bàn tay vỗ, kiên nhẫn cất lời giải thích: “Nhã dung mại tiếu, tiên phục khoa hào này, là nói ăn mặc tướng mạo. Cái gọi là phật dựa kim trang, người dựa y phục. Nếu nhan như Tống Ngọc, mạo so Phan An, còn không dễ dàng làm cho nữ nhân thích sao? Nói đến viễn thứ cận quan, chỉ ở song mâu truyện đệ, nhai kiên sát bối. toàn bộ bằng kiện tóc cân tùy. đây là phải học được quan sát nét mặt, có điểm hy vọng, phải mày dạn mặt dày, cùng chú ý dỗ ngon dỗ ngọt, quấn chặt lấy.

Cố nhân nói rất đúng: 'Muốn hưởng thì phải bỏ công làm. Còn có ngạn ngữ, miệng lưỡi quan trọng; tốn nước miếng, da mặt daỳ, cùng là một đạo lý, quyền, tiền, tài, khí, được một loại nào đều là có thể trái ôm phải ấp, nếu như có thể thu thập bốn làm một, vậy chúc mừng các hạ, đó thật là thiên phú dị bẩm...”

Hạ Tầm nghe xong bật cười nói: “Nói ngắn gọn năm chữ, chỉnh là Phan Lư Đặng Tiêu Nhàn phải không?”

(Phan: cần có dung mạo anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như Phan An. đó là điều kiện cơ bản để tán gái.

Lư: Cần có cái đó to như của lừa, có thể bách chiến bách thắng, khiến đối phương không rời khỏi ngươi được.

Đặng: Cần có tiền như phú hào Đặng Thông, có thực lực để khiến nữ nhân vui vẻ.

Tiểu: Cần phải biết nhẫn nại trong nhu có cương, chịu đựng tình phụ làm nủng hay giận hờn.

Nhàn: cần có thời gian rảnh rỗi. hàng ngày chạy theo nữ nhân mình thích).

Tây Môn Khánh khẽ giật mình: “Xin chỉ giáo cho?”

Hạ Tầm đem hàm ý tinh tế của năm chữ này giải thích một lần. Tây Môn Khánh nghe chỉ vò đầu bứt tai, vô cùng vui mừng nói: “Diệu! Diệu, năm chữ này, có thể so với cách nói của ta càng thêm ngắn gọn chuẩn xác, vừa nghe đã thông, không thể tưởng được hiền đệ cùng là người trong đạo, hiền đệ đã biết đạo lý này, vì sao còn muốn dùng thủ đoạn hạ lưu mê dược?”

Hạ Tầm lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Tây Môn huynh thật hiểu lầm, ta đòi thuốc này xác Thực

có dụng ý khác, Tây Môn huynh chỉ cần đưa tới là được".

Tây Môn Khánh thấy hắn khăng khăng một mực, lại ngữ trọng tâm trường nói: "Hiền đệ, vi huynh lớn tuổi ngươi vài tuổi, có chút đạo lý nói cùng ngươi nghe, ngươi không cần phải để ý. Nên biết nữ nhân như hoa, hoa vì quân mà nở, nam nhân yêu hoa, thì phải thương tiếc. Muôn ôm được mỹ nhân về không có sai, nhưng loại sự tình nam nữ hoan ái này, cùng phải lường tình tương duyệt mới tốt. Như ngươi dùng thủ đoạn bi ổi như vậy cường chế chiếm thân thể người ta, đây không phải là đốt đàn nấu hạc, đại sát phong cảnh sao? Một khi Bành cô nương bởi vậy hận ngươi, hoặc lại tìm chết thỏa sống... Dương lão đệ, ngươi đây là thương thiên hại lí, không được!"

Hạ Tầm nghe chỉ lệ rơi đầy mặt: "Tận tình khuyên bảo khuyên ta làm nam nhân tốt lại là Tây Môn Khánh, cái gọi là nhân tình này làm sao chịu nổi..."

***

Tây Môn Khánh than thở kéo ra hộc thuốc, hắn khổ khuyến nửa ngày, Hạ Tầm lại khư khư cố chấp, hắn cùng không có biện pháp.

Nhớ tới vị cô nương thanh thuần đáng yêu lại dưới sự trợ giúp của hắn bị Dương Văn Hiên lạt thủ tồi hoa, Tây Môn đại quan nhân vốn thương hoa yêu hoa lại nhịn không được khổ sở. Nhưng, Dương Văn Hiên một mực cùng Cẩm Y vệ bảo trì quan hệ mật thiết, lại còn quan hệ với Tề vương, hiển nhiên so với hắn quyền thế lớn hơn nhiều, hắn thật sự không đám đắc tội.

Tây Môn Khánh áy náy cầm ra mấy vị dược liệu, theo tĩ lệ hợp cùng một chỗ, đem chúng đưa vào trong đồ trộn thuốc, cẩn thận ngẫm lại, lại quay người trở lại trước tủ thuốc, dời qua thang nhỏ leo đến chỗ cao, lấy mấy vị dược vật có thể gia tăng tình dục mà hắn bí mật cất giấu, hạ thang xuống đồng loạt bỏ vào trong đồ trộn thuốc.

Tây Môn Khánh một bên ra sức đảo thuốc, một bên lẩm bẩm nói: "Bành cô nương, xin lỗi, ta có thể làm vì cô, cùng chỉ có những cái này. Hy vọng mấy vị thuốc mà ta thêm vào này, có thể làm cho cô bớt đi một ít thống khổ, nhiều hơn một ít sung sướng, như cô có thể vì vậy mà hồi tâm chuyên ý, buông tha ý niệm tự vẫn trong đầu mà đem thân gả cho hắn. coi như là Tây Môn Khánh ta lấy công chuộc tội. Hắn... nhân phẩm tuy không được tốt. nhưng luận gia thế luận tướng mạo vẫn xứng với cô".

Trong sân. xe ngựa đã chuẩn bị xong, trong xe có đệm giường mềm mại, Bành Tử Kỳ cùng Tây Môn đại tấu lả lướt sau khi nói lời từ biệt, đã ngồi vào trong xe, Hạ Tầm dắt ngựa chờ ở một bên, Tây Môn Khánh vội vàng đi tới, trong tay mang theo cái hộp, ha ha cười nói: "Chuẩn bị mấy thứ lễ vật nhỏ cho Dương lão đệ, trì hoãn một hồi" Nói xong nhân cơ hội đen hộp lễ vật qua. tự đáy tay áo đem bao thuốc đưa tới, Hạ Tầm hiểu ý gật đầu, ung dung thản nhiên mà đem bao thuốc cất vào trong lòng ngực.

Tây Môn Khánh còn muốn khuyên nữa, nhưng trường hợp này đã không cách nào mở miệng, chờ hắn đưa Hạ Tầm tiễn ra khôi cửa, chỉ có thể đứng ở dưới bậc cửa nhìn sang xe ngựa đang đi xa mà buồn buồn thở đài, buồn vô cớ hồi phủ. Tiếu nha đầu Xuân Hương đang đứng ở trước viện, liếc trông thấy lão gia nhà mình, sợ hắn lại nói lời điên khùng, vội vàng bước nhanh rời đi, mới đi được vài bước, lại không thấy lão gia nghiêm mặt đuổi theo, quay đầu lại nhìn thì thấy Tây Môn lão gia vẻ mặt không vui, Xuân Hương không khỏi kinh ngạc không thôi.

Xe ngựa ra khỏi Dược phô Duy Sinh đường, rời huyện thành Dương Cốc, liền về phía Hoàng Hà độ khẩu tiến đến. Lúc trước bọn họ đi ngược dòng, đi thuyền không tiện, giở đây thuận Hà Đông mà đi, đi thuyền tuy sẽ là đường vòng, nhưng thật ra lại nhanh hơn một ít, hơn nữa Bành Tử Kỳ bệnh tình mặc dù đã tốt hơn, nhưng thân thể lại vẫn còn suy yếu, đi thuyền cùng lợi cho thân thể nàng khôi phục.

Vừa lúc, thuyền khách đi đường xa tại độ khẩu lại chính là thuyền của Bành gia, Bành Tử Kỳ sau khi lên thuyền cùng thuyền lão đại gọi tới, nói rõ thân phận của mình, lập tức nhận được tiếp đãi long trọng nhất, đi thuyền khách ít người nhất, Bành Tử Kỳ lại tiến vào một gian phòng duy nhất trên thuyền, một ngày ba bữa có người chuyên môn đưa vào phòng cho nàng, trên danh nghía nàng vẫn là bảo tiêu của Hạ Tầm, nhưng ở trên thuyền này, nàng lại thành đại tiểu thư chân chính.

Hạ Tầm đối với cái này thật không có gì bất mãn. nàng chính đang có bệnh, được chiếu cố chút ít thì càng nhanh khỏi, về phần trách nhiệm bảo tiêu. Hạ Tầm hiện tại là ở trên thuyền, thích khách kia đột nhiên từ trong lử khách xuất hiện thì tình tiết này cùng chỉ có trong phim cùng tiểu thuyết mới có thể có tràng hiện như vậy, hắn cùng không lo lắng. Trên thuyền khách nhân muôn hình muôn vẻ, Hạ Tầm có khi cùng những khách nhân trong khoang thuyền chuyện trò, có khi đứng ở đầu thuyền ngắm phong cảnh, nhưng đa phần là ở trong khoang thuyền. cùng Bành Tử Kỳ đánh cờ, nói chuyện phiếm.

Hạ Tầm một mực không có ngay mặt vạch trần thân phận nữ nhân của nàng, Bành Tử Kỳ cùng thích được như thế, có thể ở trước mặt hắn thoải mái tự nhiên, chỉ là quan hệ giữa hai người, ở trong quá trình này, dần dần trơ nên hòa thuận hẳn lên. Bành Tử Kỳ trong lòng tuy vẫn đang đè nặng một khối tâm bệnh, nhưng mà đối với hắn đã không có thần sắc khinh miệt khinh bỉ lạnh lùng.

Khi thuyền đến địa cảnh Thanh châu, thân thể Bành Tử Kỳ đã hoàn toàn khỏi hẳn, sáng sớm nàng ở đầu thuyền múa đao, thân thủ kiện tráng lợi lạc, đã hoàn toàn khôi phục sức khỏe.

Thuyền sau khi cập vào bến tàu, hai người dẫn ngựa lên bờ, bởi vì đường thủy này là không thông Thanh châu, kế tiếp hai người còn phải đi đường bộ.

Từ nơi này đi tới Thanh châu cùng không xa, Hạ Tầm cởi ngựa, lúc nhanh lúc chậm, có khi còn có thể dừng lại tại bờ sông nhỏ rửa mặt, ở dưới bóng cây nghĩ mát một lát. Bành Tử Kỳ chỉ cho là hắn lo lắng cho mình thân thể vẫn còn suy yếu, ngoài miệng không nói, trong lòng lại rất vui vẻ. Nhưng mà bởi như vậy thời gian đi tính toán cùng đã thay đổi, nếu là hai người một mực giục ngựa chạy nhanh đi mà nói, thì vào chạng vạng tối đã tới được thành Thanh Châu, nay kết quả đến khi bầu trời tối đen, hai người cách Thanh châu còn kém gần nửa ngày lộ trình.

Nếu như lúc này tiếp tục đi. nói không chừng khi tới thành Thanh châu thì đã đóng cửa thành, khi đó cùng không có chỗ đặt chân, cùng may ở đây cách

Thanh châu đã gần. dọc theo đường cùng có không ít thôn trấn lớn nhỏ, Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ thương lượng một hồi, được nàng đồng ý, liền tại một khách sạn trên trấn dừng chân.

“Cộc cộc”.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Bành Tử Kỳ vội vàng đem những vật dụng của nữ nhân mới từ trong bọc đồ lấy ra giấu đi, đi ra mở cửa, thì thấy Hạ Tầm cười mỉm đứng ở cửa ra vào, trong ngực ôm bình rượu, tay kia cầm chén nói: “Đoạn đường này bôn ba, quả thực khổ cực, mắt thấy đã tới Thanh châu, đêm nay chúng ta uống vài chén có được không? Ha ha, ta mời ngươi mấy lần, lúc này đây ngươi nhất định phải nể mặt mới được”.

Bành Tử Kỳ trong lòng nóng lên, mở cửa phòng ra, Hạ Tầm đi vào cửa. phía sau còn đi theo một tiểu hòa kế, tiểu hòa kế bên cánh tay phải, từ đầu ngón tay đến bả vai, một hàng bày ra bốn chén dỉa, đều là chút ít lỗ tai heo, tương thịt lừa một loại món ăn nhắm rượu, tay kia

còn có một cái thùng gỗ nhỏ, bên trong là cơm thơm ngào ngạt. Tiểu hòa kế nhanh nhẹn đem thức ăn bày lên trên bàn, hướng về phía hai người cười nói: "Hai vị khách quan, mời từ từ dùng".

Tiểu hòa kế đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại. Hạ Tầm nói: "Ờ đây không có món ngon mỹ vị gì, có mấy món nhắm rượu này khấu vị cùng không tệ, mời".

Bành Tử Kỳ liếc nhìn hắn, khẽ cúi người cầm lấy bình rượu, chắn cố tay hất lên, vò rượu bay lên, vững vàng rơi vào lòng bàn tay nàng, Hạ Tầm không khỏi khen một tiếng: "Công phu tốt!"

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng cười, lòng bàn tay có chút ít khẽ rang lên, vò rượu trong tay liền chuyển qua một vòng, nàng đẩy ra bùn phong, năm ngón tay nắm chặt dưới đáy, vững vàng châm cho Hạ Tầm một chén, lại châm cho mình một chén.

"Rượu ngon!" Hạ Tầm ngửi mùi rượu, bưng chén lên uống một ngụm lớn. lại đem một miếng tương thịt lửa ném vào trong miệng...

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Hạ Tầm khóc không ra nước mắt.

Hắn không ngỡ Bành Tử Kỳ tửu lượng lại tốt như vậy, hắn lại là mời rượu, lại là đi tửu lệnh, biến đổi biện pháp khiến cho Bành Tử Kỳ uống, Bành Tử Kỳ cùng là sảng khoái, rượu đến chén cạn. tuyệt không nhăn nhó, nhưng là hiện tại cùng không biết nàng uống bao nhiêu rượu, mà ánh mắt cũa nàng lại càng ngày càng sáng, con ngươi càng ngày càng thanh tịnh, căn bản nhìn không ra một điểm muốn uống say.

"Xem ra. chỉ có thể xuất tuyệt chiêu!"

Hạ Tầm vạn bất đắc dĩ, trong tay áo lặng lẽ lấy ra cái bọc giấy đã chuẩn bị trước kia nhẹ nhàng vê phá, nói khát nước muốn uống nước trà làm cớ dời Bành Tử Kỳ đi, nhanh chóng đem thuốc bột đổ vào trong chén của nàng. Khi Bành Tử Kỳ trở lại chỗ ngồi, Hạ Tầm làm ra bộ dáng không thắng nổi tửu lực cười nói: "Bành công tử tửu lượng giỏi, lại uống nữa mà nói. ta chỉ sợ sẽ xấu mặt, chúng ta uống xong rượu trong chén này, chúng ta cùng đi ngủ là vừa".

Bành Tử Kỳ nghe xong có chút sinh ra chút ít cảm giác không nở, nàng nhẹ nhàng giơ chén rượu lên, một ít tơ ngọc như có như không từ trong ánh mắt ở trên người Hạ Tầm nhẹ nhàng khè quấn lấy, thấp giọng nói: "Cạn!"

“Cộc cộc”.

Đêm đài người tình. Hạ Tầm lén lén lút lút đứng ở ngoài cửa số phòng Bành Tử Kỳ, nhẹ nhàng gõ gõ cửa sồ: “Bành công tử?”

Trong phòng không người trả lời, Hạ Tầm lại nhẹ nhàng gõ vài cái, vẫn vẫn không có nghe được trả lời, hắn đắc ý cười, lập tức vòng về phía hậu viện khách điếm.

Đây là một trấn nhỏ cách Thanh châu khá gần. chỗ giao thông yếu đạo, dân cư trong trấn lại không nhiều, hộ gia đình ở đây chủ yếu là dựa vào cung cấp ẩm Thực rượu nước phòng trọ cho khách thương, phục vụ dừng chân nghĩ trọ, ngoài trấn có đặt một trạm tuần kiểm, nơi đó có hai vị tuần kiểm lảo gia cùng sáu bảy hòa kế, bởi vì có bọn họ ở đó, cho nên trấn trị an rất tốt. mặc dù không nói không nhặt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, Thực sự rất ít phát sinh ra án gì.

Hậu viện khách điếm rất lớn. chừng hơn mẫu. trong sân rất nhiều rau dưa, sát đầu tường là một loạt hành lang buộc ngựa, ngựa của Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ cùng buộc ở đây. Hạ Tầm sau khi vào trọ đã Cẩn thận quan sát qua tình hình ở đây, hắn nhìn ngó mọi nơi, lặng lè lẻn tới chỗ buộc ngựa, ở đây đang buộc hai con ngựa, ba con la, còn có một con lừa, đều là của khách ở trọ, hai con ngựa đúng là tọa kỵ của hắn và Bành Tử Kỳ.

Hạ Tầm vuốt vuốt bờm thớt hắc mã của mình, trấn an tâm tình tọa kỵ, sau đó cởi bỏ dây cương, nắm hắn rón ra rón rén đi ra ngoài, đến bên tường hậu viện, nơi đó có một cửa hông, khóa từ bên trong. Hạ Tầm nhẹ nhàng mở cửa ra, lại khép hở lại, dắt ngựa đi ra trấn nhỏ, lúc này mới trở người lên ngựa, giục ngựa dốc hết tốc lực đi về phía Thanh châu.

Một đêm này, Bành Tử Kỳ gặp giấc mộng rất cổ quái, rất hoang đường.

Nàng đã từng mấy lần gặp xuân mộng như vậy, một xuân mộng hết sức xấu hổ, thiếu nữ nào không có hoài xuân?

Trong mộng, nàng làm tân nương tử, e lệ mà thấp thỏm ngồi ỡ bên giường, nghe thanh âm ồn ào làm cho người không được sống yên ồn ở ngoài cửa sổ khóa, sau đó đột nhiên yên tỉnh, nàng từ khe hở phía dưới khăn nhìn thấy một đôi chân nam nhân, cái khăn có thêu như ý tình xảo dán lên trên khuôn mặt nóng bỏng của nàng nhẹ nhàng giở lên, sau đó trước mắt sáng ngỡi, nàng đã thấy được một tân lang quan nhân đang mặc trạng nguyên bào.

Nhưng nàng xem không rõ bộ dáng của người nam nhàn này, tựa như hắn từ ngực trở lên. đều bao phủ trong một lớp sương mù. vô luận nàng mở to hai mắt cố gắng nhìn như thế nào, cùng thấy không rõ bộ dáng của hắn. sau đó... sau đó sẽ không có sau đó, nàng mộng liền đến nơi đây. Nàng rất thẹn thùng, đối với ai cùng không dám nói, sợ mẹ nàng hoặc là đám tỷ muội chê cười nàng đã muốn lập gia đình.

Nhưng tối nay, nàng lại mơ giấc mộng đó, đáng sợ là, lúc này đây người nam nhân kia đi đến trước mặt nàng, nàng tựu như đã biết hắn là ai, khi cái khăn hồng lại một lần nữa giở lên, nàng không có giống trước kia mở to hai mắt mà nhìn, mà chỉ nhìn qua, đã vội cúi đầu. trong lòng như nai con nhảy loạn.

Quả nhiên là hắn! Quả nhiên là hắn! Trước kia sao lại thấy không rõ bộ đáng của hắn? Thì ra hắn chính là Dương Văn Hiên!

Thật là đáng sợ!

Cùng không phải Dương Văn Hiên đáng sợ, hắn có cái gì đáng sợ cơ chứ, lúc đó chẳng phải có một cái mũi hai con mắt sao, cùng không phải là đà thú hình thù kỳ quái gì. Đáng sợ là việc hắn làm, hắn lại đang cởi quần áo của mình, sau đó... sau đó lại làm chuyện càng đáng sợ hơn. Mà nàng lại không có phản kháng, thật sự là rất đáng sợ!

Cái giấcc mộng này, so với tất cả giấc mộng mà nàng đã mơ trước kia đều càng hoang đường, càng cổ quái hơn. Tình dục như nước thủy triều, một luồng sóng có lực đánh sâu vào thân thể nàng, Tử Kỳ rất xấu hổ, khuôn mặt bị phòng, hai cái chân thon dài mềm mại có lực của nàng xoắn cùng một chỗ, trong lỗ mũi phát ra tiếng rên rỉ làm người ta khó mà chịu được...

Sao đầy trời, trăng như cung đọng ở trên ngọn cây.

Một người một ngựa nhanh như điện chớp, vó ngựa lướt qua, đập nát màn đêm yên tĩnh.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Đêm Thanh Châu

Chương 50: Đêm Thanh châu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Đầu thành Thanh châu, Khương Triết cùng Cát Thu Văn hai lão binh dày dạn ôm thương qua lại, bước đi thong thả đến vị trí thành lâu, thấy Tiêu kỳ quan không ở đó, liền áp sát tường ngồi xuống, bắt đầu hưởng dụng bữa ăn khuya. Khương Triết từ trong lòng ngực móc ra đường bánh do vợ làm cho hắn, bẻ ra một nửa phân cho Cát Thu Văn, Cát Thu Văn cùng từ trong lòng ngực móc ra một bao giấy dầu, bên trong là hai cái bánh bao, còn có chút dưa muối cùng với thịt nghiền, hai người dùng vạt áo lau tay, một miếng bánh một một miếng rau mà thưởng thức.

Khương Triết nhai một miếng bánh lớn, nhìn có chút hả hê nói: "Ài, ta nghe nói Tề vương gia hôm trước đem Đô Chỉ Huy phân tư, Bố Chính Sứ phân tư cùng vài vị Đại lão gia nha môn phủ Thanh châu chúng ta tới mắng chửi một hồi, nghe nói là vì mấy ngày trước tú tài Dương Húc bổn thành trong nhà gặp chuyện bị Vương gia biết được. Vương gia giận dữ, răn dạy các vị đại nhàn nói Thanh châu phủ cảnh chính là phiên quốc của hắn. nếu là các nha môn thống trị bất lực, ngay cả bên trong thành phủ Thanh châu cùng có phi loạn hoành hành, Vương gia sẽ điều ba đạo binh mả hộ vệ đến phụ trách trị an Thanh châu. Hắc, cái này cùng vừa tốt. nếu Vương gia thật sự đến, chúng ta cùng không cần cả đêm đứng ở chỗ này đón gió, cùng có thể về nhà ôm lão bà khoái hoạt mà ngủ ngon".

Cát Thu Văn bìu môi nói: "Cái rắm! Đây là Tề vương gia mượn cơ hội phát tác mà thôi, nếu thật là do Vương gia phái binh phụ trách trị an Thanh châu, động não mà ngẫm lại đi, sẽ có chỗ tốt cho ngươi sao?"

Khương Triết kinh ngạc nói: “Cái này làm sao không phải chuyện tốt? Có ba đạo binh mã hộ vệ tuần thành thủ thành, chúng ta chẳng phải là thoải mái mà lành tiền, còn không phải chuyện tốt sao?”

“Ngươi ngốc sao!”

Khương Triết gặm miếng bánh lớn, trợn mắt dạy bảo lão đồng bọn của mình: “Cái khác thì ta không biết, chỉ nói thuế cửa thành này, nếu ba đạo hộ vệ trông thành, còn có chuyện của ngươi sao? Người ta muốn thu nhiều thì thu nhiều, thu ít thì thu ít. còn có thể phân cho ngươi sao? Huynh đệ chúng ta trực đêm tuy là vất vả, nhưng thủ cửa thành thì cùng có phần, thật muốn đối binh mà hộ vệ của vương phủ, ngươi uống gió Tây Bắc sao? Chỉ dựa vào quân lương, vợ của ngươi có thể cho ngươi ăn bánh cùng thịt sao?”

Cát Thu Văn gãi gãi đầu, lầm bầm nói: “Cảm tình ngươi có hai đứa con. hán tử no bụng không ăn của kẻ đói. Nhà của ta đã có ba tiểu nha đầu, ta thà rằng thừa dịp tuổi trẻ lực tráng ỡ cùng lão bà nhiều một chút, dù thế nào cùng phải sinh ra một đứa con trai, bằng không kiếm tiền cho ai dùng đây?”

Vừa nói đến đứa con. Khương Triết mặt mày hớn hở hẳn lên: “Muốn nói tới con, hai đứa con trai nhà ta đều có tiền đồ. Ài, lão Khương à, tiếp qua một năm nữa, lão đại nhà ta cùng nhị nha đầu nhà của ngươi cùng đã đến tuổi kết hôn. chúng ta kết thân gia thế nào? Lão bà nhà ta ngươi cùng biết, đều là người thành thật, nhị nha đầu nhà của ngươi nếu đến nhà của chúng ta, tuyệt sẽ không chịu bà bà khi dễ”.

Cát Thu Văn hầm hừ nói: “Gả nhà các ngươi? Được đó, vậy lễ hỏi thì sao? Ngươi có thể xuất bao nhiêu, đại nha đầu nhà của ta gả cho con trai lảo chưởng quầy Tiệm mờ Uông gia thành bắc, sính lễ là.

Khương Triết cả giận nói: “Ngươi sao lại chỉ biết có tiền, chúng ta hai bên nói chuyện là tình cảm trên hết, ngươi nói Uông gia cho lễ hỏi nhiều, sao ngươi không nói luôn đại nha đầu nhà ngươi tại Uông gia chịu nhiều tũi nhục? Bà bà lợi hại, vô lý ép uống..

Cát Thu Văn khẽ nói: “Nhưng so với nghèo bị khinh bỉ vẫn tốt hơn”.

Đang nói, dưới thành có người kêu lên: “Mỡ cửa! Mở cửa!”

Hai người từ đầu không phản ứng, nhưng người nọ dưới thành vẫn đang hô, Khương Triết

đứng lên, ở trên đầu thành tức giận hô về phía dưới: "Ban đêm bế thành. không hiểu quy cù sao? Ngồi đó đi, sáng mai lại mở thành".

Người nọ dưới thành quát lên: "Lập tức mở thành, để ta đi vào, ta là người của Tề vương phủ, có chuyện quan trọng báo cùng Vương gia, trì hoãn chuyện của Vương gia, ngươi có mấy cái đầu đủ chém!"

"Người của Tề vương phủ?"

Cát Thu Văn lắp bắp kinh hãi, vội vàng thu hồi đồ ăn đứng lên, hướng dưới thành nhìn xem. mơ hồ có thể thấy được một bóng người, hình dáng tướng mạo ngù quan đều xem không rõ ràng lắm, nhân tiện nói: "Ngươi có cái bằng chứng gì nói là người của Tề vương phủ?"

Người nọ dưới thành nói: "Trên người của ta có xuyên cung bài của Tề vương phủ làm chứng!"

Khương Triết cùng Cát Thu Văn liếc nhau, vội vàng lấy ra một cái sọt. dùng dây thừng thả xuống dưới, Cát Thu Văn hướng xuống dưới hô: "Nhọc công ngài, đem bài đặt ở trong giỏ, chúng ta nghiệm qua thân phận của ngươi trước mới được".

Người nọ theo lời đem yêu bài bỏ vào trong giỏ, hai người đem giỏ kéo trở về, đưa dưới ngọn đèn nhìn yêu bài, quả nhiên là xuyên cung bài của Tề vương phủ, chế bằng ngà voi, nặng trịch mười phần bóng loáng tinh tế, xem dạng như vậy, người dưới thành này ở trong Tề vương phủ chức tư quan cấp không thấp.

Tuy nói ban đêm bế thành, cấm tiệt xuất nhập, nhưng quy củ là người định, coi như là thành Kim Lăng dưới chân thiên tử, cùng không phải quy củ làm bằng sắt không chút nào có thể dàn xếp, huống chỉ là Thanh châu phủ ở tại mảnh đất Sơn Đông này. Trước kia cùng không phải chưa từng có chuyện đại quan quyền quý ban đêm ra vào, giờ phút này nghiệm qua yêu bài, Cát Thu Văn vội vàng đem sọt lại buông xuống nói: "Vị lão gia này, muốn mở cửa thành. thì phải mời Tống kỳ đại nhân mới được, tiểu nhân không dám tự tác làm chủ, lão gia mời ngồi vào trong giỏ, chúng ta kéo ngài lên".

Nói xong vội hướng về phía Khương Triết gọi đến: "Nhanh lên, nhanh lên. tới giúp một tay, chậm trễ quý nhân, không thế thiếu đến đầu của ngươi đâu".

Người nọ theo lời ngồi vào trong giỏ, để cho hai người dùng ròng rọc bánh xe kéo lên,

chậm rãi thăng lên đầu tường.

Thành Thanh châu này trước đây hơn nghìn năm vẫn một mực là trung tâm chính trị. kinh tế, quân sự tại vùng Sơn Đông, mỗi lần Trung Nguyên đại chiến, Thanh châu đều là khu vực chiến sự nhiều nhất, cho nên trải qua trăm ngàn năm kinh doanh kiến thiết, thành trì Thanh châu cao lớn chắc chắn, dễ thủ khó công. Tường thành chiều cao năm trượng sáu, nửa bộ phận trên hơi nghiêng hướng ra phía ngoài, rất khó leo lên, giỏ lên cao một nửa, đã không thế dán vào tường thành. gió nhẹ thổi tới, hơi có chút rung chuyển.

Giỏ nâng lên đầu tường, không chờ Khương Triết cùng Cát Thu Văn vươn tay cùng kéo, người nọ đã trèo tường thành, gọn gàn nhảy vào. Hai người trên đầu tường nhìn qua. người đang đêm vào Thanh châu này đầu đội mũ che thẳng đến chân mày tế, dưới hàm một chòm râu, xem bộ dáng nên chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, trên người mặc một bộ áo ngắn vải thô, dưới chân là một đôi giày vải, đúng là bộ dáng ăn mặc để đi đường dài.

Người này lên đầu tường đưa tay ra, Cát Thu Văn vội vàng tất cung tất kính mà đem yêu bài bằng ngà đưa tới, người nọ đưa vào trong ngực, không nói một lời liền nghênh ngang đi ra. Khương Triết hướng về phía bóng lưng của hắn nhẹ nhàng phì một tiếng, thấp giọng mắng: "Thần khí cái gì, chỉ là đồ bỏ, không ỷ vào thế Tề vương phủ, ông đây cùng không để mắt nhìn ngươi".

Hai người cất kỷ sọt, lại dựa vào chân tường ngồi xuống, tiếp tục ăn khuya, nói chuyện về việc hôn nhân của con cái bọn họ. về phần khách đến tối nay ở đầu tường, chỉ là một chuyện nhỏ xem giữa sinh mệnh một cái cùng không có ý nghĩa của bọn họ, bọn họ cầm thương gác đêm chí là vì kiếm miếng cơm ăn mà thôi, chẳng muốn để ý nhiều như vậy.

Đêm đã khuya, Phùng Tây Huy đã nằm ngủ.

Phùng Tây Huy không thích rượu, không háo sắc, một mực bảo trì sinh hoạt tập quán tốt. Bởi vì kiên trì không ngừng chuyên cần luyện võ công, mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi, thể năng của hắn vẫn đạt tới trạng thái đỉnh phong của một nam nhân.

"Cộc cộc cộc!" Trên cửa truyền đến một hồi thanh âm gõ cửa, Phùng Tây Huy sực tinh lại, vừa tỉnh lại lập tức phát giác có chút không đúng. Lưu Húc cùng An viên ngoại không có tư cách chủ động cùng hắn bắt được liên lạc, chỉ có Trương Thập Tam... mà Trương Thập Tam sớm đã hóa thành một khối đất vàng. Đêm hôm khuya khoắt, ai lại tới gõ cửa số?

Phùng Tây Huy bỗng nhiên ngồi dậy, thấp giọng quát nói: "Người nào?"

"Phùng huynh đi ra gặp, chẳng phải sẽ biết sao?"

Người nọ ngoài cửa sổ nói chuyện khẩu âm rất quái lạ, Phùng Tây Huy coi như là kiến thức rộng rải, nhưng lại chưa bao giờ nghe qua khẩu âm như vậy. Hắn đương nhiên chưa từng nghe qua. bởi vì khẩu âm này là tiếng phổ thông hơn sáu trăm năm sau, cùng với cách đọc phát âm nhấn rõ từng chữ thời này tất nhiên có khác nhau nhất định. Phùng Tây Huy còn đợi hỏi lại, đã nghe tiếng bước chân vang lên, người nọ đã đi ra ngoài, Phùng Tây Huy không thể nghi nhiều, cấp tốc đứng dậy mặc xiêm y, liền hướng ra phía ngoài đuổi theo.

Phùng Tây Huy không có mang theo binh khí. Tú Xuân đao của hắn giấu cực kỳ bí mật, lấy dùng cũng không có thuận tiện, hơn nữa hắn không phải Quan tuần kiểm, không có bội đao tùy thân, nhưng mà Phùng Tây Huy tài cao mật lớn, chỉ bằng một đôi tay không, tự tin cùng không có mấy người có thể làm gì hắn, cho nên hắn cùng không sợ.

Phùng Tây Huy tháo then cài, mở cửa phòng lập tức hướng về phía bên cạnh né qua, nhìn xem không có khác thường, lúc này mới lách mình đi ra ngoài, thì thấy một bóng người đang đứng thẳng tắp ở trên đầu tường thấp trước nhà hắn. thấy hắn đi ra, hướng về phía hắn vẫy tay một cái, rồi thả người nhảy xuống.

Phùng Tây Huy không có mở cửa sân. lập tức tung người qua. vươn tay nhắn một cái lên đầu tường, vọt người bay vút đi ra ngoài, giờ khắc này hai chân hắn súc lực, dì nhiên đã phòng bị, chỉ sợ người nọ trốn ở dưới tường đánh lén, không ngỡ vẫn an an ổn ổn rơi xuống đất, hơi chút định thần, ánh mắt lợi hại quét qua, thì thấy người nọ đã ở dưới ánh trăng nhàn nhạt hướng về phía xa xa chạy đi. Phùng Tây Huy buồn bực không thôi. lập tức tung chân đuổi theo.

Phùng Tây Huy buồn bực, là vì có loại cảm giác bị người nắm mũi dẫn đi. hắn không thích loại cảm giác này. Nhưng hắn lại không thể không đuổi theo, trong lòng của hắn cất giấu quá nhiều bí mật, không làm rõ thân phận lai lịch cùng mục đích của người này, hắn thật cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an.

Chỗ ở của Phùng Tây Huy vốn vắng vẻ, hướng mà người nọ sải chân chạy tới càng thêm vắng vẻ, cái này cùng chính hợp tâm ý của Phùng Tây Huy, bởi vì hắn cùng không muốn bị phu canh tuần tra ban đêm nhìn thấy hắn ban đêm hành động. Chỉ là từ đó, Phùng Tây Huy

cùng càng thêm cảnh giác. Hai người một chạy một đuổi, rất nhanh đã đến một nơi cực kỳ trống trải ở tây thành, ở đây vốn là một rừng cây, vì Tề vương xây vương phủ mới, thời gian gần đây ở trong này móc đất, dời cây, đào cho đất mặt gồ ghề.

Người nọ đứng lại ỡ bên rừng, chắp tay chờ Phùng Tây Huy, Phùng Tây Huy đuổi tới gần đó, trước thả chậm bước chân, cơ cảnh nhìn hai bên một chút. Bởi vì đào móc cùng chặt cây nên cây rừng ở đây đã trở nên cực kỳ thưa thớt. hơn nữa những thân cây một vòng tay không ôm hết. nếu như ẩn dấu người, là khó có thể đào thoát tai mắt của hắn. Phùng Tây Huy tinh tế xem xét một phen, xác định chỉ có một người trước mắt, nhất thời trong lòng đại định.

Phùng Tây Huy cách xa hai trượng đứng lại. trầm giọng nói: "Các hạ rốt cuộc là người nào, vì sao đêm khuya dẫn bổn quan đến tận đây?"

Người nọ nhẹ nhàng cười, chậm rãi nói: "Không biết ngươi là quan, rốt cuộc là Kiểm Giáo quan Thanh châu phủ, hay là Tống kỳ quan cấm Y vệ?"

Phùng Tây Huy vừa nghe đã biến sắc, hắn tại Thanh châu đã ẩn núp hơn bốn năm. cho đến hôm nay, lại đột nhiên bị người một nhát gọi ra thân phận, mỡ ra bí mật lớn nhất giấu ở trong lòng của hắn, cái cả kinh này hầu như làm cho Phùng Tây Huy sợ đến nhảy dựng lên. hắn thiết quyền xiết chặt, run giọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Bổn quan?"

Người nọ nói: "Muốn biết ta là người như thế nào? Tiếp lấy!" Vung một tay lên. một món đồ vật liền hướng về phía Phùng Tây Huy vứt đến.

Vật kia là theo góc độ vòng cung mà bay đến, có là ám khí cùng khó đả thương người, nhưng Phùng Tây Huy vẫn mười phần cẩn thận, hắn hất lên tay áo quấn ở trên tay, cách áo bào đem vật kia tiếp lấy. Lúc này đúng là đầu tháng, bầu trời sáng sủa, cùng chỉ có vẫng trăng non. Phùng Tây Huy đem vật kia tiếp ở trong tay nhìn kỳ xem ở dưới ánh trăng mòng manh, vừa nhẹ nhàng sờ chữ viết trên mặt. không khỏi hoảng sợ kêu lên: "Tề vương phủ?"

Người nọ chậm rãi địa nói: "Ta đã qua nha môn Tri Phủ. Cẩn thận điều tra qua gian phòng của ngươi.

Nói đến đây, hắn cố ý dừng một chút, lại không phát hiện Phùng Tây Huy lộ ra thần thái kinh hoảng khác thường gì, trong lòng lập tức đại định: "Quả nhiên, tất cả cơ mật yếu hại gì

đó, đều được giấu ở nơi đó".

Đã xuất ra thứ mà mình muốn biết, người này liền ha hả cười nói: "Phùng Tổng kỳ, ngươi rất cẩn thận, tại phòng ký tên của ngươi lại có thể tìm không thấy bất luận cái gì có thể bất điểm yếu của ngươi".

Phùng Tây Huy trong lòng âm thầm nối lên sát khí, nhe răng cười nói: "Ngươi tại sao tra được thân phận ta? Là Tề vương cho ngươi tiến đến sao? Ngươi đã là người Tề vương phủ, đã biết thân phận ta, vì sao không dẫn đại đội nhân mã tiến đến, lại đem ta gọi là đến nơi đây hỏi những cái này?"

"Ồ? Ta gọi người đến đây là bắt ngươi sao..

Người nọ tựa như có chút ngoài ý muốn, tiếp đó nhẹ a một tiếng, dường như đột nhiên nghĩthông suốt cái gì đó, lường lự nói: "Phùng Tổng kỳ, ngươi thật lớn mật! Hoàng Thượng sớm có minh dụ ban xuống: câm Y vệ trừ nghi trượng, canh phòng ra, những chức vụ khác toàn bộ ngưng hẳn, ngươi lại thay hình đổi dạng, tiềm nhập Thanh châu, mưu đồ làm loạn, là bị tội gì đây?"

Phùng Tây Huy là hạng người lão luyện, thấy thần thái của hắn. nghe lời nói của hắn. không khỏi trong lòng đại hận: "Con mẹ nó! Thì ra đồ khốn này chỉ biết ta là cấm Y vệ, cùng không biết mục đích chân chính cùa ta tới Thanh châu. Đáng hận! Ta vẫn là tự nói lở miệng".

Theo phản ứng của người khẩu âm cố quái trước mắt này biểu hiện ra cùng với câu hỏi mang tính thử, Phùng Tây Huy đã đoán được người này nhất định là không biết từ cửa nào đó tra được thân phận của hắn, thậm chí có thế là người ban đầu ở phủ ứng Thiên biết được hắn, bởi vì biết được thân phận của hắn, cho nên đối với chuyện hắn nhậm chức Kiểm Giáo Thanh châu cảm thấy chuyện có kỳ quặc, lúc này mới dẫn hắn đi ra ngoài gặp gỡ.

Người này chắc hẳn đã đánh chủ ý, moi ra mục đích của hắn dùng để dâng lên Tề vương, thậm chí từ trên người hắn lấy được chỗ tốt, đáng hận chính mình nhất thời không bắt bẻ nói lộ ra miệng, quả thực là nói rõ nói cho đối phương biết, chính mình đến Thanh châu là có hoạt động không muốn cho người ta biết, đối phương chịu từ bỏ ý đồ mới là lạ.

"Chậm đã!" Phùng Tây Huy trong lòng khẽ động, đột nhiên nghĩ: "Người này đã không biết mục đích chính thức ta tới Thanh châu, nửa đêm dẫn ta đi ra tra hỏi tin tức, như vậy giờ phút này nên chỉ có hắn mới biết được thân phận ta, dĩ nhiên sẽ chưa bẩm báo cho Tề vương,

theo hắn không có giúp đỡ chỉ có một mình tới thì hẳn cùng là như thế, hắn không phải là chưa có chủ ý cụ thể đối với ta, thì cùng là muốn nuốt một mình phần chỗ tốt này, nếu như ta giết hắn.

Tâm niệm vừa động, Phùng Tây Huy hai chân lập tức bắt đầu ngưng lực, một mặt hữu ý vô ý tiếp cận về phía trước, một mặt nói: "Phùng mỗ tại Thanh châu chờ đợi suốt bốn năm. không nghĩ tới hôm nay lại bị vị bằng hữu này khám phá thân phận, thật sự là thiên ý. Nhưng mà, xuyên phá thân phận ta, đối với các hạ thực không một chút chỗ tốt nào, ngươi phải biết rằng, ta tới Thanh châu, chính là một bí mật lớn của triều đình

Người nọ vội nói: "Bí mật gì?"

Phùng Tây Huy âm hiểm cười nói: "Nếu như là bí mật, tất nhiên sẽ không thể để cho người khác biết được. Bằng không, thì sao gọi là bí mật được?"

Người nọ chợt có phát giác, cả kinh kêu lên: "Đứng lại nói chuyện, không cần phải qua.

Hắn còn chưa nói xong, Phùng Tây Huy đã tung người nhảy lên. năm ngón tay xòe ra như trảo, liền hướng về phía hắn hung hăng chộp tới...

đình..."

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Giết Người Không Cần Đao

Chương 51: Giết người không cần đao

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Người nọ vừa thấy Phùng Tây Huy tung người đánh tới, dưới sự kinh hãi liền né người chạy trốn, mặc dù hắn thoát được mười phần nhanh chóng, nhưng Phùng Tây Huy tay vẫn chạm được vào đầu vai của hắn, người nọ về phía trước lảo đảo một cái, chỉ cảm thấy đầu vai thật giống như bị bàn ủi nóng đụng trúng, vừa nóng vừa đau, bên cánh tay cùng bị mất khí lực, không khỏi hơi bị hoảng hốt.

Hắn sớm biết Phùng Tây Huy võ công rất cao, nhưng thẳng đến chính thức giao thủ, mới biết được võ công của Phùng Tây Huy không ngờ cao minh đến tình trạng như thế, căn bản không phải hắn có thể chính diện đối kháng, bởi vậy lập tức buông tha ý nghĩ tiếp tục trêu chọc sát khí của Phùng Tây Huy, hắn ái ui một tiếng, tung chân chạy vội, thân thể ở giữa hố đất cây rừng mà nhảy nhót, tốc độ lại cùng mau kinh người.

Phùng Tây Huy cán chặt răng, đuổi theo sau không bỏ, người nọ tựa như tương đối quen thuộc địa lý ở đây, ý vào những hố đất trên mặt đất, thinh thoảng lại có các loại rễ cây lộ ra trên mặt đất có thể trở ngại truy binh, đông chạy tây né chạy loạn như thỏ, Phùng Tây Huy hận đến hàm răng ngứa ngáy, lại thủy chung bắt không được hắn. Hai người ở trong rừng xuyên qua xuyên lại, Phùng Tây Huy dần dần đã động đến chân hỏa, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào bóng người phía trước, chỉ muốn đem hắn đánh chết dưới lòng bàn tay, trừ lần cái đó ra cùng không có ý nghĩ gì khác.

Người nọ chạy trốn dần dần cảm thấy sức không đủ, không dám lại quanh quẩn ở trong

rừng nữa, bát đầu về phía ngoài rừng bỏ chạy, mắt thấy phía trước xuất hiện một khu bình địa trống trải, chỉ mọc lên mấy thân cây, nếu đi xuyên qua đây, xuống dưới sườn dốc chính ià một số nhà dân rách nát, nếu như để hắn chạy đến nơi đó, chỗ ẩn thân rất nhiều, còn muốn bắt hắn thì khó như lên trời, Phùng Tây Huy không khỏi khẩn trương.

Người nọ tựa như cùng phát hiện có hi vọng chạy trốn, toàn thân xuống chạy nhanh hơn, đồng thời đắc ý cười nói: "Phùng Tống kỳ, chỉ cần bị ta đào tẩu, đem thân phận ngươi đường hoàng mỡ ra, ha ha..."

Phùng Tống kỳ nghe hán giọng chứa uy hiếp, lại thấy phía trước xuất hiện một mảng đất trống trải, cơ hội khó được, mãnh liệt đề khí, quát nhanh một tiếng, đã sử ra công phu khinh thân "Bát Bộ Cản Thiền", thân ảnh nhanh như gió lẹ như chim, một đôi thiết chưởng hướng về phía lưng hắn hung hăng đập tới.

"Bát Bộ Cản Thiền" muốn trong thời gian ngắn nhanh hơn tuấn mã, xác thực là có thể. Nhưng mà chủ yếu là dựa vào kỳ xảo chạy của người luyện võ cùng sức bật trong tích tắc, trong tám bước tốc độ của hắn lẹ thật có thể đuổi theo ve sầu bay, nhưng ngươi nếu muốn hắn dùng tốc độ như vậy chạy tới tám mươi bước, hắn sẽ mệt đến thở cùng không nổi. Cái này chính như một lực sĩ bỗng nhiên phát lực, có thể cử động được tảng đá ngàn cân, nhưng ngươi nếu khiến hắn cầm một thanh thiết kiếm nặng ba cân, cử động hai canh giờ, đánh chết hắn cùng làm không được. Nhưng mà loại sức bật trong thời gian ngắn này quả thực kinh người, dưới nhàn nhạt ánh trăng, thân thể Phùng Tây Huy hầu như biến thành một đạo hư ãnh, giống như mũi tên, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng gần hơn, trong thời điểm quyết định này, chợt nghe một tiếng phốc trầm muộn, Phùng Tây Huy đang tại chạy như điên đầu thân chỉa lìa, một cái đầu lâu ỡ giữa không trung ngừng lại một cái, rồi thịch một tiếng rơi trên mặt đất, thân thể của hắn chỉ còn lại có đầu vai, trong lồng ngực một đạo huyết vụ phun ra, nhưng thân thể của hắn dưới loại tình huống này lại vẫn xông về trước hơn hai trượng, song chưởng đánh lên trên lưng người nọ, lúc này mới thịch một tiếng ngã lăn ra trên mặt đất.

Tuy bởi vì Phùng Tây Huy đầu thân chia lìa, chưởng kình đã giải, nhưng bỗng nhiên thụ một kích của hắn, sau lưng người nọ vẫn giống như trúng hai thanh thiết chùy, kêu lên một tiếng đau đớn văng về phía trước. Hắn lăn trên mặt đất vài vòng, tan hết chưởng kình mới quỳ một gối xuống gượng thân thể dậy, chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, hai mắt đầy sao bay lượn, một ngụm máu tươi vọt tới bên miệng, bị hắn cố gượng nuốt trở lại.

Gió nổi, bóng cây lắc lư, tất cả quay về yên tĩnh

Người nọ ngậm chặt miệng lại, dồn dập hô hấp vài cái, cố nuốt xuống máu tươi trong miệng, lúc này mới từ từ đứng lên, nhẹ nhàng tháo cái nón xuống. Ánh trăng nhàn nhạt tà tà chiếu lên trên mặt hắn, tuy dưới hàm có râu, nhưng khi ngũ quan của hẳn rõ hình, thì rõ ràng chính là Hạ Tầm.

Người này đúng là Hạ Tầm, chuyện này hán trước đó đã khảo sát tốt địa điểm, tính toán chuẩn thời gian, từ một tháng trước đã bày ra trận mưu sát tối nay.

Hạ Tầm chậm rãi đi đến bên người Phùng Tây Huy, từ trong lòng ngực của hắn tìm ra yêu bài, ước lượng kiểm tra một phen rồi bỏ vào trong hầu bao của mình. Cái miếng ngọc bài này tác dụng không chỉ là dùng để vào thành, hắn trước đó đem yêu bài vứt cho Phùng Tây Huy, chính là dự phòng hành thích thất bại, một khi thất bại, tác dụng của miếng yêu bài này chính là rửa sạch hiềm nghi của hắn, đồng thời khiến cho Phùng Tây Huy nghi thần nghi quỷ không dám lộ ra, thậm chí do đó mỗi ngày trốn tránh, giờ đây hiển nhiên là không cần nữa.

Hắn không có nhìn thi thể Phùng Tây Huy, đầu thân đã ở riêng, còn quản hắn chết sống sao? Hạ Tầm thời gian rất gấp.

Hắn ở trong rừng nhanh chóng bận rộn, bởi vì lo lắng Phùng Tây Huy võ công rất cao, trong lộ tuyến hành động truy đuổi rất khó dựa theo lộ tuyến duy nhất trước đó xác định mà chạy, cho nên hắn chuẩn bị năm dây thép, tại năm địa điểm khác nhau cài đặt mai phục, vô luận hắn đem Phùng Tây Huy dẫn về phía nào, hoặc là bị Phùng Tây Huy truy về phía nào, đều có thể bảo đảm Phùng Tây Huy đầu người dọn nhà.

Tìm về năm dây thép này làm hắn mất một phen công phu, chờ hắn xong xuôi tất cả cái này, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại bước nhanh đi đến một hố đất bên cạnh tảng đá ới, một lát sau hắn lại chui đi ra, trong ngực ôm một đồ vật, cầm lấy đầu của Phùng Tây Huy, vác thi thể của hẳn, rất nhanh biến mất dưới ánh trăng...

Đêm khuya, đúng là lính tuần trên thành thư giãn nhất, một bóng người

lén lút xuất hiện ỡ đầu tường, một sợi dây thừng được móc một cách xảo diệu ở trên tường thành, người nọ phi thân nhảy ra đầu tường, xuôi theo dây leo nhanh xuống.

Tường thành cao năm trượng, chỗ cao lại có chút nghiêng hướng ra phía ngoài, cho dù có phi trảo nơi tay, người không có quá huấn luyện chuyên môn cùng đủ thể lực, đứng ỡ dưới thành cùng khó mà leo lên đầu thành được, hơn nữa sau một lúc rất dể bị người đi tuần ở trên

đầu tường phát hiện, nhưng mà muốn xuống dưới thì dể dàng hơn nhiều. Hắn nhanh chóng trượt về phía dưới, mỗi lần trượt xuống chừng một trượng liền có chút dừng lại thân thể, chờ hắn đến dưới thành, lập tức hướng về phía bụi cỏ phục xuống.

Hai binh lính tuần thành ôm thương ngáp dài đi tới, hán lặng lẻ đứng lên, nhẹ nhàng rung dây thừng, dây thừng phiêu nhiên rơi xuống, người này đem dây cấp tốc thu hồi, Cận thận quan sát thoáng cái động tỉnh chung quanh, tiếp đó dùng một loại động tác cổ quái như rắn trườn chuột chui, rất bí mật rời khỏi phạm vi giám thị của thành trì, lặng lẻ tiến vào một rừng cây nhỏ cách đó hai dặm. Trong rừng cây đang buộc một thớt hắc mã, ngựa cùng được buộc miệng, Hạ Tầm cỡi bỏ dây thừng, kéo chòm râu xuống, quay đầu nhìn về phía thành Thanh châu. Lúc này, trong thành đang có một căn nhà đang bốc lửa lên, ánh lửa hừng hực ánh đô nứa bầu trời, hắn ỡ ngoài thành cùng thấy rõ tinh tường, Hạ Tầm không khỏi mỉm cười.

Hắn sau khi lẻn lại chỗ ỡ của Phùng Tây Huy cùng không có tiến hành Cẩn thận tìm tòi, chuyện duy nhất hắn làm, chính là đào lên một vò dầu trước đó chôn ỡ chỗ đất hoang, đêm tới trong nhà Phùng Tây Huy, rồi an bài một phen phóng hỏa. Hắn mặc dù đã xác định phần trạng chỉ mình đã ký tên kia là ở trong nhà Phùng Tây Huy, nhưng một người giấu vật, ngàn người khó tìm, đêm hôm khuya khoắt nếu muốn tìm kiếm mà nói cùng không biết phải làm đến khi nào mới xong.

Phóng một mồi lửa vậy là đủ rồi, cho dù tờ giấy kia giấu ở trong hộp sát, chôn dấu ở đâu, không thể trực tiếp bị thiêu hủy, cùng sẻ bị lửa lớn hừng hực nhiệt độ hun thành tro tàn, chỉ cần có thể đem nó hủy diệt là tốt rồi.

Hạ Tầm thúc ngựa chạy như bay, nhanh như sao băng chạy về trấn nhỏ hắn dừng chân. Gió mát đập vào mặt mà đến, làm cho lòng người thoải mái. Khi hắn chạy về khách điếm, chân trời vừa mới lộ ra một đường trắng, vào thời đại này cùng không có người dậy sớm như thế. Hạ Tầm đưa ngựa lẻn vào thôn trấn, hán đem ngựa buộc vào hành lang buộc ngựa, một lần nữa đi vào cửa sau, rón ra rón rén chạy về chỗ ỡ của mình.

Phòng của hán cùng gian phòng Rành Tử Kỳ là liên tiếp, Hạ Tằm rón ra rón rén đi đến ngoài cửa số Bành Tử Kỳ, nghiêng tai lắng nghe một hồi, bên trong chỉ có mơ hồ tiếng hít thở, ngoài ra cùng không có động tĩnh gì. Hạ Tầm mỉm cười, quay người trở lại phòng của mình. Những thứ cần xử lý hắn trên đường đã toàn bộ xứ lý xong, khối yêu bài cùng bị hắn tạm thời chôn ở một địa phương bí ẩn, hiện tại ở trên người hắn không có bất kỳ thứ gì khả nghi.

Hạ Tầm thở ra một hơi dài, ngửa mặt ngã xuống giường. Một đêm bôn ba, hắn đã mồ hôi thấm đầy áo, lúc này lại cảm giác không còn chút sức lực nào, cùng không có tâm trạng đi thay đổi. Lúc này vừa nằm xuống, hắn mới cảm thấy từ phế phủ truyền đến từng trận đau đớn. Hạ Tầm không khỏi âm thầm nghĩ mà sợ: "Thật lợi hại, xem ra ta còn đánh giá thấp cao thủ quyền thuật thời đại này, hai chưởng này nếu bị hắn đánh trúng, cho dù không chết ta cùng bị mất nửa cái mạng, dưới loại tình huống này sợ là không thể bình yên trở lại.

May mắn... tất cả đều không có gì ngoài ý muốn xảy ra. Dây thép đã thu hồi, dầu là lợi dụng cơ hội trong phủ tu sửa, vụng trộm từ trong vật liệu ăn trộm ra, miếng yêu bài bằng ngà cùng bị hắn lấy trở về. Người của Tề vương phủ nửa đêm vào thành, theo như lẻ thường, binh lính đi tuần tra cùng không dám nói ra, càng không khả năng sau khi tin Phùng Tống kỳ chết truyền ra, nghĩ đến việc này cùng Phùng Tây Huy chết có quan hệ, mà có nghĩ tới cùng sẽ không nhiều chuyên đi phủ nha cung cấp manh mối, tìm phiền toái cho mình. Cho dù hai binh sĩ kia thật đi, phủ nha cùng sẽ không đem việc này cùng Tề vương phủ liên hệ tới, hướng về phía Tề vương phủ chứng thực...

Tóm lại, tuy mạo hiểm, những mà không chút sơ hỡ. Chỉ có An Lập Đồng cùng Lưu Húc, hai người kia có thể bởi vì Trương Thập Tam cùng Phùng Tây Huy trước sau khi kỳ tử vong đối với hắn sinh ra hoài nghi hay không, trước mắt vẫn chưa thể đánh giá được. Nhưng hai tên tiểu tốt này, có nổi lên lòng nghi ngờ thì có thể thế nào?

Hạ Tầm càng nghĩ, đối với hành động đêm nay từ đầu tới đuôi cẩn thận hồi tưởng một lần, xác nhận không có để lại sơ hỡ gì, lúc này mới yên tâm mà thiếp đi.

Hạ Tầm có thương tích trong người, lại bôn ba mệt nhọc một đêm, giấc ngủ này cùng thật sâu, hắn cùng không biết ngủ bao lâu, đột nhiên cảm giác được bên người tựa như có người. Đúng, nhất định là có người, trên cổ ngứa, dường như có một đám tóc đang nhẹ nhàng mà lướt qua, trên mặt thậm chí cảm giác được hô hấp nhẹ nhàng..

Hạ Tầm bỗng nhiên mỡ mát, vừa mỡ mắt đã nhìn thấy một gương mặt gương mặt tự nhiên không trang sức mà cực kỳ mỳ lệ, Hạ Tầm đột nhiên mỡ mắt, tựa như đem người nọ dọa cho nhảy dựng, vội vàng nhướng eo, kéo dãn khoảng cách, hai má như bạch ngọc không khỏi hơi có chút đỏ bừng.

Ổ? Nữu nhi thật xinh đẹp!

Mày liễu mắt hạnh, má phấn như đào, gò má xinh đẹp tuyệt trần, mũi thẳng tắp, một đôi mắt thu thủy trong suốt, ngù quan phảng phất như một tác phẩm nghệ thuật tì mi tạo hình, không có chỗ nào ià không khéo đến cực điểm, đẹp đến cực điểm. Mái tóc tòa sáng thả lên trên vai nàng, càng thêm tư vị mềm mại đáng yêu động lòng người, vị cô nương này thanh lệ tựa như một quả hương thủy lê vừa mới rửa sạch.

Hạ Tầm trừng to mắt, đang muốn lại nhìn tinh tường, lại cảm thấy tiểu mỹ nhân này có điểm quen mặt, nhìn kỷ, không khỏi thân thể co rụt lại, nghẹn ngào kêu lên: “A!! Bành cô... công tử, ngươi muốn làm gì?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Bành Đại Tỷ Suy Luận.

Chương 52: Bành đại tỷ suy luận.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Nhìn thấy động tác của Hạ Tầm, Bành Tử Kỳ tức giận trừng mắt nhìn hắn, nghiêm mặt sẵng giọng nói: “Sợ cái quỷ á, ta có thể ăn ngươi sao?”

Hạ Tầm ngượng ngủng nói: “Ha ha... ta ngủ mộng, mới tỉnh hồn lại”.

Đêm qua trận mộng xuân kia, thật là đem Bành cô nương tra tấn đến khổ, đến khi sắc trời sáng rõ sức thuốc đã qua, nàng ung dung tĩnh lại, chỉ cảm thấy trên người mồ hôi ra như tắm, bủn rủn không còn chút sức lực nào, nhất thời nổi lên lòng nghi ngờ. Thật ra nếu chỉ là thuốc làm cho nàng uống vào sẽ ngủ say mà nói, ngủ một giấc đến sảng khoái tinh thần, nàng cùng sẽ không phát hiện cái gì khác thường, ai ngỡ Tây Môn Khánh tự cho là thông minh bỏ thêm vào dược liệu khác, ngược lại khiến cho Bành Tử Kỳ Cận thận phát giác khác thường.

Một khi phát hiện không đúng, Bành cô nương nhanh chóng kiểm tra quần áo cùng thân thể của mình, cùng không phát giác dấu hiệu bị người lăng nhục, đã không phải cướp sắc, chắc hẳn chính là cầu tài, thế là nàng lại vội đứng dậy kiểm tra túi của mình, kết quả túi một sợi tơ cùng không nhúc nhích, đến lúc này Bành cô nương còn có điểm ý nghĩ sờ không ra được, nàng mơ hồ cảm giác được tựa như là bị người hạ độc, nhưng người không có việc gì, tài cùng không có chuyện, cái này không khỏi...

Đột nhiên nhớ tới Hạ Tầm, nàng lại vội chạy đến phòng của Hạ Tầm, Hạ Tầm khóa cửa, nhưng với thủ đoạn của nàng, muốn lặng yên không một tiếng động mở cửa thật sự là dễ dàng,

nàng vào phòng của Hạ Tầm, phát hiện Hạ Tầm còn đang 0 0 ngủ say, lúc này mới yên lòng, nghĩ lại, lại đi kiểm tra túi của hắn, tất cả tài vật mọi thứ cùng không thiếu.

Trăm mối vẫn không có cách giải Bành Tử Kỳ liền trở về gian phòng của mình, lấy nước sạch tắm rửa, đợi nàng đã tinh táo thoải mái, thay đối một bộ đồ lót khác, một lần nữa yên lặng nữa đi vào phòng của Hạ Tầm, phát hiện hắn vẫn đang 0 0 ngủ say, trong lòng lại xuất hiện sự khả nghi.

Nữ nhi gia tắm rửa luôn rất phiền toái, nàng vốn là người sạch sẽ, tắm rửa một phen cùng không biết hao phí bao nhiêu thời gian, nhìn xem sắc trời, bất quá một canh giờ nữa là đến giữa trưa, nhưng Hạ Tầm còn đang ngủ say, cái này không bình thường. Hai người cùng đi tới Dương Cốc đi chuyến, nàng đã biết Hạ Tầm quen dậy sớm, mỗi lần nàng rời giường, Hạ Tầm đều sớm đã thu thập sẵn sàng, hôm nay là làm sao vậy?

Có nghi ngờ này, nàng mới tiến đến bên người Hạ Tầm, Cận thận dò xét hắn. Nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống, nhìn một hồi nàng lại không kìm lòng được nhớ tới cảnh tượng hương diễm trong mơ đêm qua kia, tình cãnh trong giấc mộng làm cho người ta tai nóng tim đập mạnh. cùng nam nhân ngủ say trước mắt này không ngừng đen xen dung hợp, trong lúc nhất thời tinh thần hoảng hốt, miên man bất định, Bành cô nương trong lòng như nai con đi loạn lại không phát hiện ra tóc của mình cạ lên trên cổ của Hạ Tầm, làm cho hắn bừng tinh

Hạ Tầm ngồi xuống, đã lấy áo choàng choàng lên trên vai, chột dạ nói với Bành Tử Kỳ: “Sớm vậy!”

Bành Tử Kỳ nói: “Sớm”.

Nàng đáp ứng, một đôi mắt sáng ngời vẫn đang nhìn thẳng vào Hạ Tầm, Hạ Tầm thấy được trong lòng chột dạ, nhịn không được hỏi: “Ngươi... nhìn ta như vậy để làm cái gì?”

“Xuỵt...” Bành Tử Kỳ đặt tay lên môi, ý bảo hắn chớ có lên tiếng, Rành Tử Kỳ rón ra rón rén đi tới cữa, nhìn xem trong nội viện không người, lại đi vòng trở về, tiến đến bên người Hạ Tầm, trịnh trọng hỏi: “Ngươi có phát giác có cái gì không đúng hay không?”

Hạ Tầm mờ mịt nói: “Không...”

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng hít hít mũi, khẳng định nói: “Ngươi ra rất nhiều mồ hôi!”

“ừm... đúngvậy...”

“

Ta đêm qua cùng ra rất nhiều mồ hôi!”

Bành Tử Kỳ sắc mặt càng thêm nghiêm túc: “Ngươi có cảm giác tĩnh dậy mệt chết đi được hay không?”

“A... ừm...”

“Ta từ trên sắc mặt của ngươi nhìn ra được, ngươi phi thường mệt mói. Ta tĩnh dậy, cùng cảm thấy phi thường mệt mõi, ừm... Eo còn có chút mỏi nhừ”.

Hạ Tầm thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “A, đúng vậy, đúng vậy, ta cùng... ta cùng cảm thấy mệt chết đi được”.

Bành Tử Kỳ thần sắc căng thẳng, vội vàng lại hôi: “Vậy ngươi có nằm mơ hay không?”

Bành Tử Kỳ khuôn mặt hồng lên, vội khoát tay nói: “Quên đi quên đi, xem như ta chưa từng hỏi”.

Hạ Tầm vẻ mặt mờ mịt cười khổ nói: “Bành công tử, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Bành Tử Kỳ thẳng người lên, bắt đầu ở trong phòng dạo bước, vừa dạo bước vừa nói: “Có vấn đề, trong đó nhất định có vấn đề”.

Hạ Tầm bị nàng khiến cho thấp thõm không yên, liền vội vàng hôi: “Có... có vấn đề gì?”

Bành Tử Kỳ dừng bước lại, rất chăm chú nói: “Rượu chúng ta uống có vấn đề!”

Hạ Tầm trong lòng nhảy dựng, sắc mặt đã có chút ít thay đổi, hắn miễn cường cười nói: “Rượu... mùi rượu đạo rất tốt mà, có thể có vấn đề gì?”

Bành Tử Kỳ theo dõi ánh mắt của hắn, đột nhiên tiến gần lại, hạ giọng nói: “Ta hoài nghi... Chúng ta uống là rượu giả!”

“A? Rượu giã!” .

“Đúng, rượu giả!”

Bành Tử Kỳ bình tình phân tích nói: “Ta bình thường uống rượu, tuyệt sẽ không ngủ như chết vậy, càng sẽ không sau khi tỉnh lại mệt mõi như vậy, nhưng ta đêm qua lại có thể ngủ say như chết, đến bây giờ quanh thân không còn chút sức lực nào, phi thường buồn ngủ, còn có ngươi, bình thường so với ta dậy còn sớm hơn, hôm nay lại ngủ một giấc ngủ đến giờ, ngươi không thấy là có vấn đề sao?”

“Cái này... ừm, thật có vấn đề”.

“Cái này đúng rồi! ”

Bành Tử Kỳ vỗ tay phát ra tiếng, làm ra kết luận phân tích: “Vốn ta trong lòng nghi ngờ ở đây mỡ ra là một hắc điếm, nhưng ta đã Cẩn thận kiểm tra, chúng ta không có bất kỳ tổn thất nào, như vậy cùng chỉ còn lại có một lời giải thích, cái cửa hàng này không phải hắc điếm, nhưng điếm chủ này lại là gian thương, bọn họ bán là rượu giả!”

Hạ Tầm lúng ta lúng túng nói: “Cái này... Bành công tử phân tích... rất có đạo lý. Vậy ngươi định làm như thế nào?”

Bành Tử Kỳ khoanh tay chống cằm trầm ngâm nói: “Ta còn chưa nghĩ ra, ngươi nói chúng ta là đem chưởng quầy gọi tới mắng cho một trận, sau đó bảo hắn miễn tiền trọ cùng tiền cơm chúng ta? Hay dứt khoát hủy đi cửa này của hắn?”

Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng, vội nói: “Theo ta thấy, hay là thôi đi”.

“Tại sao?”

“Tốt xấu ta cùng là nhân vật có uy tín trong thành Thanh châu, tục ngử nói giúp thân không giúp lý, dù sao chúng ta cùng không có tổn thất gì, nếu trong này gây lộn mà nói, người trong trấn này còn có thể nói lời tốt cho chúng ta hay sao? Có tổn hại thanh danh"

Bành Tử Kỳ lắc đầu thở dài nói: “Chết vì sĩ diện, nói chính là loại người như ngươi vậy”.

Hạ Tầm cười khan nói: “Người trong giang hồ, thân bất do kỹ...”

Bành Tử Kỳ trợn mắt nhìn nói: “Ngươi thì tính là người giang hồ gì, luôn mồm nói cái gì giang hồ. Ngươi vẫn chưa chịu dậy sao?”

Hạ Tầm lấy nhìn sắc trời nói: “Cùng nhanh tới buổi trưa, chúng ta cùng không cần lúc nắng, hay là nghỉ ngơi đợi buổi chiều hãy trở về thành”

Bành Tử Kỳ phẩy tay nói: “Cùng tốt, ta cùng cảm thấy có chút thiếu ngủ, ta trở về lại nghĩ một lát”.

“Được...” ^

Bành Tử Kỳ đi tới cửa, chần chờ một chút, lại quay đầu hỏi: “Ngươi tối hôm qua... Thật không có nằm mơ à?”

“Hử? Ta tại sao phải nằm mơ?”

“Bỏ đi, xem như ta chưa nói”.

Bành Tử Kỳ vội chuồn ra khôi cửa, vọt đến hành lang vừa thẹn vừa giận dậm chân nói: “Nha đầu ngốc, ngươi nằm mơ, người ta tựu cùng phải nằm mơ theo ngươi sao? Nằm mơ có thể nằm mơ giống như ngươi sao? Còn một mực hỏi đi hỏi lại, thật sự là không biết xấu hổ mà! ”

BànhTữ Kỳ hối hận nói, một tiểu nhị trong quán đi ngang qua, thấy vị khách quan kia một thân nam trang, nhưng lại một bộ dáng mười phần nữ nhi, không khỏi nhìn không chóp mắt, Bành Tử Kỳ liếc nhìn thấy hắn, lập tức ác thanh ác khí quát: “Nhìn, nhìn cái gì, gian thương! Hừ!”

Bành đại tiểu thư hất lên tóc dài, rất ngạo nghễ trở về phòng, vứt xuống tên tiểu nhị vẻ mặt mờ mịt.

Phùng Tây Huy đã chết, tham gia tang lễ cùng không có nhiều người. Hắn không phải người địa phương, tang lể là do hảo hữu kiêm cấp trên của hắn Triệu Khê Mạt Triệu Thôi quan cùng mấy vị đồng tri trong nha môn cùng Phùng Tây Huy nói chuyện rất là hợp ý bỏ tiền ra. Bảy ngày sau, quan tài của Phùng Tây Huy được chôn ỡ Linh Lung sơn tây thành Thanh châu.

Bởi vì nhà hán bị đốt thành một mảng phế tích, nhiều năm tích súc hủy hoại chỉ trong chốc lát, vài vị đồng liêu góp tiền lo liệu tang sự tiền có hạn, cho nên chỉ mời một hòa thượng già mờ ở miếu nhỏ địa phương lo liệu tang lể cho hắn, người tham gia tang lễ ngoại trừ vài đồng

liêu trong phủ nha, cùng chỉ có Hạ Tầm cùng vài thương nhân phú thân tự nhận là cùng Phùng Kiểm Giáo quan hệ khá thân mật.

Lưu chưởng quỳ bờ sông Nam Dương cùng ỡ đó, hắn hôm nay giả trang là hạ nhân của An viên ngoại, hai người ỡ bên cạnh Hạ Tầm, cách bốn năm người, Hạ Tầm một tay bưng dù, nhìn không chớp mắt, nhưng khóe mắt dư quang của hắn đã chú ý tới, có một đôi mắt âm lãnh một mực theo dõi hắn.

Trời u u ám ám, mưa bụi thê lương như mây mù, làm ướt bộ đồ mới duy nhất mới lấy ra của Tình Dạ hòa thượng, trong tay hắn đong đưa pháp linh, đang vì Phùng Tây Huy tụng niệm "Đại bi văng sinh chú": "Nam vô a di đa bà dạ, sỉ tha già sỉ dạ, sỉ địa dạ sỉ, a di lợi đô, bà bì, a di lợi sỉ, tất đam bà bì, a di lợi sỉ uy ca lan đế, a di lợi sỉ uy ca lan ni..."

Từng tràng tụng niệm, trầm thấp trang nghiêm, lại thêm mưa bụi cùng sắc trời âm trầm này, cấu thành một khúc đau thương cảm động tiền đưa. Hạ Tầm đứng ở trong đám người, không nói không động, tại trên mặt hắn nhìn không ra một tía tình cảm dao động.

"Hòa thượng, niệm sai rồi!"

Nghe trong tiếng tụng niệm của Tình Dạ hòa thượng, hàm hàm hồ hồ thủy chung đang tụng niệm câu "A di đáo sỉ uy ca lan đế" kia, hơn nữa trong đó có hai chừ âm đọc ià sai, chiếu ma quan phủ Thanh châu Ngô Huy Quang ăn mặc một thân trường bào màu xanh thật sự nhịn không được.

Tình Dạ hòa thượng nét mặt già nua đỏ lên, làm bộ dáng không có nghe thấy, tiếp tục mực tụng câu "A di lợi sỉ uy ca nan đế" của hắn, Ngô Huy Quang ho khan một tiếng, không kiềm chế được đề cao giọng nói: "Hòa thượng, ngươi niệm sai rồi, không phải Uy ca, là Bì già, một câu này hẳn phải đọc là A di lợi sỉ bì già lan đế".

Ờ trước mặt đồ đệ mình cùng phần đông khách nhân, bị một người thế tục vạch mình niệm kinh chú là sai, Tình Dạ hòa thượng nhất thời xuống đài không được, hắn đỏ mặt giải thích: "Vị thí chủ này, bần tăng một mực niệm chính là a di lợi sỉ uy ca lan đế, chính ià Uy ca, không sai, bần tăng được dạy chính là như vậy".

Ngô Huy Quang là quan nhân tám phẩm, xuất thân tiến sĩ chính đồ, tại châu phủ nha môn làm là những việc tra xét lại tinh đúng đắn, đại khái là bởi vì bệnh nghề nghiệp, làm người ngay thẳng, tính tình lại có chút cứng nhắc, là người câu nệ không thay đổi, hắn nào đâu nhìn

ra được vị đại sư này là hòa thượng gà mờ, không muốn cho hàm hồ mà qua, lập tức phản bác nói: "Không đúng, ngươi niệm chính là không đúng, hoặc là sư phụ ngươi dạy không đúng, ở đây niệm hẳn phải là A di lợi sỉ bì già lan đế, là Bì già, không phải Uy ca".

"Là Uy ca, không phải Bì già!"

"Là Bì già, không phải Uy ca!"

Nhìn một màn khôi hài trước mắt này, Hạ Tầm trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác hoang đường tuyệt luân: Ngẩng đầu nhìn lên ngôi mộ mới trước mặt này, nguyên bản cảm giác như lúc nào cùng có mủi nhọn sau lưng, lúc này đây bất tri bất giác đã biến mất.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Chương53: cần kéo! cần thoát!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tình Dạ hòa thượng cùng Ngô Huy Quang ngươi một lời ta một câu, ở trước mộ phần của Phùng Tây Huy mà khoa tay múa chân lý luận, đám người tống biệt mặc dù thực sự chút ít thương cảm nhè nhẹ, cùng bị hai tên dở người khắc khẩu này làm cho không còn, rất nhiều người đều ráng nhịn cười, nhìn hai người tranh cãi, không khí buồn bã bi tráng đã bị quét sạch.

"Được rồi, không cần phải tranh cãi nữa. Mời đại sư đọc tiếp đi" Mắt thấy hai người huyên náo thật sự ià không dể coi, Triệu Thôi quan nhíu nhíu mày, lên tiếng chặn lại nói.

Con mọt sách Ngô Huy Quang đô mặt tia tai nói: "Đại nhân, hòa thượng này niệm rõ ràng chính ià sai".

Triệu Thôi quan thản nhiên nói: "Phật viết: Như dùng sắc gặp ta, dùng âm thanh cầu ta, ià người đi tà đạo, không thể gặp Như Lai. Tâm thành thì linh!"

Ngô Huy Quang nghe xong như có điều suy nghĩ, ngẫm lại cùng có đạo lý, mình cùng không thể thay hòa thượng kia niệm kinh, dứt khoát dựa theo ý của đại nhân 'Tâm thành thì linh" thôi, thế ià nhịn tức giận gật gật đầu, lui về đám người.

Tình Dạ hòa thượng rất là vui mừng, chỉ cảm thấy Triệu Thôi quan những lời này nói cực diệu, sau này nếu đụng phải trải qua chú niệm không thông không rõ lại bị người ta tại chỗ xuyên phá, đại khái có thể dùng những iời này để qua loa tắc trách một phen, hẳn sợ quay đầu lại liền đem những lời này quên đi, cho nên trong lòng không ngừng tiến hành ghi nhớ, mà trong miệng hắn lại đang niệm "Đại bi văng sinh chú"...

Kết quả hán lại sơ sót, vốn niệm là câu "Tất đam bà bì, a di lợi sỉ uy ca lan đế, a di lợi sỉ uy ca lan ni..." kia. Kết quả là do ghi nhớ nên lại niệm thành: "Như dùng sắc gặp ta, dùng âm thanh cầu ta, ià người đi tà đạo, không thể gặp Như Lai. Tâm Thành thì linh!"

Ngô Huy Quang nghe xong thì tức giận không chịu được, tiến lên một bước, vừa muốn đi ra chỉ sai, may mán có một đồng liêu tháy vậy lôi kéo đai lưng của hắn đem hắn giật lại trở về, Ngô Huy Quang lúc này mới tĩnVi ngộ lại, dành phải ngậm miệng không nói. Chỉ là với tính tình ghét cái xấu cái sai của hán, muốn hắn ẩn nhẫn như thế, cùng cực kỳ khó chịu.

Một hồi tang lễ gần như hài kịch dưới sự chủ trì của hòa thượng gà mờ thật vất vả kết thúc, mọi người đều giản tán, Hạ Tầm cố ý chậm một bước, phía sau Lưu Húc cùng An Lập Đồng đến trước mặt, lập tức thấp giọng nói: "Hai vị đại nhân, người nói Phùng Tống kỳ làm sao lại bạo bệnh mà chết? Ta bây giờ nên làm gì mới tốt?"

Nói đến tin Phùng Tây Huy bị chết, Hạ Tầm thì ra tưởng rằng nhất định sẽ tại Thanh châu phủ dấy cho một hồi sóng to gió ión, nhưng hắn vạn lần không ngỡ, Phùng Tống kỳ chết lại không chút gợn sóng, thẳng đến ngày thứ ba mới có tin truyền đến: Thanh châu phủ Kiểm Giáo quan Phùng Tây Huy bị bệnh đau bụng, bạo bệnh Bỏ mình.

BỊ bệnh đau bụng là tuyệt đối không thể đầu thân chỉa lìa, thi thể Phùng Tồng kỳ mặc dù ở trong iửa cháy sạch không thành bộ dáng, nhưng ngỗ tác chẳng lẽ ngay cả thi thể không còn nguyên vẹn cùng không nhìn ra hay sao?

Hạ Tầm không biết quan phủ tại sao phải giấu diếm nguyên nhân chết chân chính của Phùng Tây Huy, chẳng lẽ là bởi vì yêu bài cẩm Y vệ của Phùng Tống kỳ không có đốt sạch? Hoặc ià có người nhận ra Tú Xuân đao bị lửa ión cháy sạch biến hình? Quan phủ phát hiện

trong đó có kỳ quặc, bởi vì có chỗ cố kỵ mới không dám lộ ra?

Hạ Tầm thủy chung không rõ ràng nguyên do chính thức, nhưng mà quan phủ càng không dám giống trổng khua chiên điều tra, đối với hắn càng có lợi, hán mừng rờ suy đoán rõ ràng giả bộ hồ đồ. Nhưng hắn không tin An Lập Đồng cùng Lưu Húc cùng tin tưởng Phùng Tồng kỳ là bạo bệnh bô mình, bọn họ tại Thanh châu đã bốn năm, nhất định còn có chút nhân mạch quan hệ, có thể trợ giúp bọn họ tra được Phùng Tây Huy chân chính ià vì sao mà chết.

Vừa nghe Hạ Tầm hỏi, An mập lập tức vẻ mặt như đưa ma nói: "Ngươi hôi ta, ta hỏi ai? Ta giở đây cùng đang hoang mang lo sợ..."

LưuHúc quát: "Immiệng!"

Quát đồng liêu không tiền đồ này xong, Lưu Húc hướng về phía Hạ Tầm âm u cười nói: "Ngươi không cần phải lo láng, thượng cấp sẽ phái người tới, Phùng Tống kỳ khi còn sống phân phó ngươi làm chuyện gì, ngươi tựu toàn tâm toàn ý đi làm chuyện của ngươi, cái khác không cần ngươi quan tâm".

Hạ Tầm cung thuần cúi đầu: "Vâng, ta hiểu rõ nên làm như thế nào".

Lưu Húc nói: "Ngươi đi trước đi, hậu sự có quan hệ Phùng Tống kỳ, ta cùng với An huynh còn có chuyện cần nói".

"Tốt, như vậy, ta cáo từ".

Hạ Tầm về phía bọn họ gật gật đầu, quay người hướng về phía xe ngựa nhà mình ngừng ở xa xa đi đển, ánh mắt âm trầm của Lưu Húc từ trên vai hắn chậm rãi rơi xuống dưới chân hắn, Hạ Tầm bước chân rất trầm ồn, ở trên đường đất lầy lội một bước một dấu chân, khoảng cách mỗi một bước hầu như đều như nhau.

Hạ Tầm bình tình đi đến trước xe ngựa nhà mình, trước dậm chân, lúc này mới cất bước trèo lên xe, Hạ Tầm lên xe xong, quay đầu lại nhìn về phía Lưu Húc cùng An Lập Đồng, thấy bọn họ đang ở xa xa nhìn hẳn, liền đưa tay có ý chào, tiếp đó khép lại ô che, nhẹ nhàng hất lên. Giọt mưa rơi ở trên lá cỏ xanh, cây cỏ bị ép tới có chút khè cong xuống, tiếp đó liền ra sức vùng thoát khôi những giọt nước này, lại bật iên trở lại.

Hạ Tầm đã đi vào thùng xe...

Rành Tử Kỳ đang ngồi ở trong xe, Hạ Tầm lên xe liền hướng về chỗ ngồi mà ngồi xuống, nhắm mắt lại. Bành Tử Kỳ thấy hắn từ khu mộ đi ra, tâm tình có chút nặng nề, cho nên lẳng lặng ngồi ỡ đó, cùng không có quấy rầy hắn. f

Hạ Tầm khẩn trương suy tư, vừa rồi khi Lưu Húc quan sát hẳn, hán trong lúc ung dung thản nhiên cùng quan sát phản ứng của Lưu Húc cùng An Lập Đồng. Hiện tại xem ra, An Lập Đồng không hề có tố chất cùng giác ngộ nên có một nhân viên tìnVi báo, hắn căn bản chính là một thương nhân từ đầu đến chân, mà Lưu Húc...

Hạ Tầm có chút cau mày lại, Lưu Húc hiển nhiên là đối với hắn sinh ra hoài nghi, dù sao Trương Thập Tam cùng Phùng Tống kỳ đều là sau khi hắn xuất hiện mà iy kỳ tử vong, nếu như hắn ià Dương Văn Hiên chân chính, Lưu Húc chưa chắc sẽ có lòng nghi ngờ hán, mà hắn hết lần này tới lần khác lại là đồ giả mạo, hắn có động cơ.

“

Làm sao bây giờ?” Hạ Tầm khẩn trương suy tư. Rất lâu sau đó, chân mày đang cau lại dần dần giãn ra, Lưu Húc dù có lòng nghi ngờ, cùng chỉ ià một tiểu nhân vật không có ý nghĩa. Trương Thập Tam cùng Phùng Tây Huy như vậy nhân vật, đều thần không biết quý không hay mà mất mạng trong tay ta, chỉ ià một Lưu Húc, có thể làm gì được ta?

Nhanh, phải rLhatửL lên!

Hắn từ huyện Dương Cốc trở về, tại Hoàng Hà trên đỏ ngang đã nghe người ta nói qua, đương kim hoàng thượng long thể bất an, đã cho Hoàng thái tôn thay quyền chính vụ. Hạ Tầm không nhớ rõ tử kỳ chính xác của Chu Nguyên Chương, nhưng lại biết Hoàng thái tôn Chu Duần Văn nhiếp chính, thì có ý nghĩa Chu Nguyên Chương tử kỳ đã không xa. Mà Chu Nguyên Chương một khi băng hà, ý vị như thế nào?

Ý nghĩa tước phiên lập tức bắt đầu.

Chu Duần Văn đối với các thúc phụ của hán một mực lòng mang kiêng kị, khi hắn còn chưa có kế vị, đã io lắng làm sao thu thập những thúc phụ này, hắn thậm chí cùng hoàng gia gia của mình tham thảo qua vấn đề này, đáng tiếc Chu Nguyên Chương cùng không có cho hắn một đáp án, cần thiết nào, ngược lại hỏi hắn nếu như các thúc thúc nổi iên dã tâm, hắn sẽ làm thế nào. Chu Duần Văn trả lời phi thường cơ cảnh, phù hợp với ấn tượng hiếu thê nhân hậu của người ta đối với hán, hắn nói: “Dùng đức để xử lý, dùng lề để làm việc. Như không thể,

thì tước đất phong, còn không thề, thì phế đi, nếu quá mức thì cử bính chỉnh phạt".

Chu Nguyên Chương rất hài lòng, đáng tiếc, nói lời này chỉ là Chu Duần Văn ở trước mặt gia gia giả trang ngoan hiền mà thôi, sự thực ià: Chu Nguyên Chương vừa mới chết một tháng, thi cốt chưa lạnh, không thấy chư vương có chút phản ứng, Chu Duần Văn đã không thể chờ đợi được đối với các thúc phụ động thủ. Hẳn đã không có biểu hiện ra đức hạnh của hán, thi triển lề chế của hẳn, cùng không có áp dụng thủ đoạn ôn nhu "tước giảm phiên, xoá hộ vệ, lưu vương tước", mà ià trực tiếp ra tay bắt người.

Một đạo chiếu thư, Hiền Lương Chu vương Chu Thu nhập lao ngục, Lại một đạo chiếu thư, Đại vương Chu Quế bị giáng chức thành thứ dân.

Ngay sau đó Tề vương, Dân vương cùng đều toàn bộ bị giáng thành thứ dân, Tương vương tinVi tìnVi bướng binh, không chịu tiếp nhận bị lưu đày đến nơi hoang vu, cả nhà châm lửa tự thiểu. Chu Duần Văn nói rõ trừ hắn ra, các gia đình hoàng gia khác toàn bộ đều bị cách chức thành thứ dân.

Thu thập năm thúc thúc, Kiến Văn đế tin tưởng tăng nhiều, ma đao soàn soạt, bắt đầu kiếm chỉ Bắc Bình. Yến vương thấy tình thế không ổn, đem tất cả đứa con của mình toàn bộ đưa vào kinh làm con tin để thể hiện trung tâm, Chu Duần Văn lại vẫn không bỏ qua, dựa theo kế hoạch vài vị đại thần tâm phúc, từng bước bức ép. Rốt cuộc, không cam lòng "quân xử thần tử thần không thề không tử" Chu ião tứ bạo phát, dẫn tám trăm thân binh cùng những người thu thập từ bốn biển, cùng hơn mười vạn binh mã của hoàng đế bắt đầu một hồi chiến tranh mặc cho ai nhìn cùng đều thấy tuyệt không cóphần thắng, chiến dịch Tình Nan từ đó mà khai hòa.

Trong chiến tranh, thanh đao vô cùng sắc bén cẩm Y vệ này vốn nên rất có tác dụng, nhưng mà Hạ Tầm hiểu rằng, một khi Kiến Văn đế đăng cơ, Cẩm Y vệ càng không khả năng Đông Sơn tái khởi, bởi vì Kiến Văn đế từ nhỏ tiếp nhận là giáo dục nho giạ, hán yêu mến trọng dụng là văn thần.

Nếu như hắn trọng dụng là Dương Đào, Dương Sĩ Kì, Dương Vinh, Hạ Nguyên Cát, Kim ấu Tư, Vương Ngầu, Giải Liệp những người có tài thao lược này, như vậy khi Yến vương Chu Lệ từng bước một đi về phía cường đại, thì những chính trị gia coi trọng kết quả còn hơn coi trọng thủ đoạn này có lẽ sẽ khuyên hán bắt đầu dùng cẩm Y vệ. Đáng tiếc là, hắn trọng dụng ià Hoàng Trừng, Tề Thái, Phương Hiếu Nliụ một ioại văn không thể an bang, võ không thể định quốc này, chỉ biết ôm đạo đức đại nghĩa nói bốc nói phét, bọn họ tuy trung tâm, nhưng bọn họ

chỉ có trung tâm, mà không năng iực.

Bởi vậy, Hạ Tầm tinVi tường hiểu rõ, chỉ cần kéo dài tới Chu Nguyên Chương quy thiên, Kiến Văn đế lập tức sê đối với chư vương ra tay, hơn nữa căn bản không cần cẩm Y vệ chế tạo lý do phạm tội gì, hắn tùy ý bố trí một số tội danh, hạ một đạo chiếu thư, sẽ đem Tề vương cách chức làm thứ dân, Cẩm Y vệ kế hoạch đến lúc đó mất đi mục tiêu chấp hành. Tiếp đó đến đại chiến Tình Nan, thế lực triều đình đem không ngừng trùng tân tố hợp, Cẩm Y vệ cùng sẽ không quan tâm đến những quân cờ ném đến Thanh châu này.

Khi đó, mình có lẽ sê như là Tây Môn Khánh vậy, ở trong này ẩn núp xuống cả đời.

Kết quả này rất không tồi, có thể ẩn mãi cùng là một loại hạnh phúc.

Bởi vậy, hán hiện tại có hai việc muốn làm, một là kéo, kéo dài tới Chu Nguyên Chương quy thiên, Chu Duần Văn làm khó dề, Hai là thoát, nhanh chóng thoát ly, cùng Tề vương phân ra giới hạn, miền cho Kiến Văn đế tước phiên, đem hắn xem như là tâm phúc của Tề vương một mè bát vào. Lưu Húc này không đáng để lo, như vậy tínVi lực chủ yếu của hắn kế tiếp phải đặt ỡ:

Đem thời gian bốn năm cẩm Y vệ dùng, mới làm cho Dương Văn Hiên tranh thủ làm người bên cạnh Tề vương, dùng thời gian nửa năm chuyển nhượng ra ngoài. Như vậy mà nói, hắn phải tìm một sự giúp đỡ, một người chịu nhận tiếng xấu thay hắn.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Mê Trong Mưa.

Chương 54: Mê trong mưa.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Lão An, cái chết của Phùng Tống kỳ, rất kỳ quặc”.

Lưu Húc thấp giọng nói, An Lập Đồng thở hổn hển, ra sức từ trong lầy lội nhấc cái chân nặng nề của mình lên, iau mồ hôi, tức giận nói: “Ngươi cái này chẳng phải nói nhảm sao? Phùng Tống kỳ đầu đều cùng thân thể ỡ riêng, cái này gọi ià kỳ quặc? Cái này gọi ià mưu sát. Ngươi thấy qua ai bệnh đau bụng mà sê rơi đầu chưa? Ta giở đây ngủ cùng không an tâm, đi đến đâu đều cảm thấy sau lưng có đôi mát đang chằm chằm vào ta”.

Hắn dừng bước, khẩn trương nói: “Lão Lưu à, ngỗ tác bán tin tức cho chúng ta kia nói, mẩy vị đại nhân phủ nha đều rất khẩn trương, dường như còn có chuyện gi mà hắn cùng không biết, ngươi nói có thể là... người của phủ nha ỡ chỗ của Phùng Tống kỳ tìm được cái gì đại biểu cho thân phận Cẩm Y vệ của Phùng Tống kỳ hay không?”

Lưu Húc trầm mặt nói: “Phát hiện thì có thể thế nào? Trên bản danh sách công khai cẩm Y vệ, căn bản không có tên của chúng ta, quan ti đánh tới ứng Thiên phủ, cùng tra không ra cái gì. Ta ià ý nói, Hạ Tầm này phi thường khả nghi1'.

“Hạ Tầm? Cái tên nhà quê kia à?”

An Lập Đồng lập tức cười nhạt: “Phùng Tống kỳ một thân công phu hạng rất cao ngươi không biết sao? Chỉ bằng tiểu tử Hạ Tầm kia, hắn có bản lùửi đánh rơi được một cọng lông

của Phùng Tống kỳ, ta đã tinVi là hắn không tệ rồi".

Lưu Húc trầm giọng nói: "Vậy ngươi nói, chúng ta ẩn nấp tại Thanh châu bốn năm, một mực bình yên vô sự, tại sao Hạ Tầm vừa xuất hiện, Trương Thập Tam, Phùng Tống kỳ đã trước sau chết? Cái này cùng không khôi thật trùng hợp. Còn nữa, Phùng Tồng kỳ chết thì chết, chỗ ở của hắn vì sao bị đốt thành một mảng phế tích? Ngươi không biết là, hắn là người duy nhất có lý do giết chết Phùng Tống kỳ sao?"

An viên ngoại nói: "Phùng Tồng kỳ khi chết, hắn cùng không có ở trong thành"

Lưu Húc lập tức nói: "Nhưng mà ngày hôm sau Phùng Tống kỳ chết, hán đã trở lại, cái trùng hợp này, không làm cho người ta nghi ngờ sao".

An viên ngoại lại nói: "Vậy Thập Tam Lang? Cả vụ án, Phùng Tống kỳ đã tra xét rõ ràng rành mạch, Thập Tam Lang khi chết bên người cùng không có hung khí, Hạ Tầm căn bản không có cơ hội dấu đi hung khí" Ể

"Cái này..."

An viên ngoại đem cái đầu tròn mập mạp dao động giống như gõ trống nói: "Cho nên nói, Hạ Tầm là tuyệt đối không có khả năng".

Hắn nhìn quanh mọi nơi, khẩn trương nói: "Lão Lưu à, ta vẫn cảm thấy, chuyên chúng ta ẩn nấp tại Thanh châu, hẳn là đã bị người phát giác. Lúc trước Dương Hiên gặp chuyện, chúng ta vẫn cho ià cùng đại sự của chúng ta không quan hệ, hiện tại xem ra, chưa hẳn là như thế, Dương Hiên, Trương Thập Tam, Phùng Tống kỳ, nếu như ià bị cùng một nhóm người xứ lý thì sao?"

Hắn nhìn quanh bốn phía, phảng phất như hung thủ kia đang ở một bên rình rập vậy, có chút khiếp đảm rụt rụt cồ: "Phùng Tống kỳ đã chết, Trương Thập Tam đã chết, Dương Hiên chính thức cùng đã chết, hiện tại ngay cả một người chủ sự cùng không có, ta xem chúng ta cùng không thể làm gì được nữa, Phùng Tống kỳ cùng Trương Thập Tam đều đã hi sinh vì nhiệm vụ, hai người chúng ta chỉ ià tiểu nhân vật chân chạy, đợi ỡ chỗ này còn có tác dụng gì. Theo ta thấy, chúng ta trở lại Kim Lăng, Thiêm Sự đại nhân cùng không lý do làm khó chúng ta".

Lưu Húc tuyệt vọng lắc đầu, cái tiểu tử ngồi không mà hưởng này, căn bản không thể cùng

mưu.

Thật ra An Lập Đồng tuy nhát gan sợ phiền, cùng không nghĩ được chuyện gì, nhưng hán cùng không phải là. Hắn cùng có suy nghĩ của bản thân hắn, hắn cùng ba người kia khác biệt, ba người kia đều ià chức nghiệp quân hộ, từ nhỏ đã ở trong cẩm y vệ, chức nghiệp duy nhất chính là Cẩm Y vệ, muốn trở nên nối bật chỉ có thể mong đợi tại cẩm Y vệ. Còn hắn? Hắn có gia sản bạc triệu, hán có kiều thê mỹ thiếp, hắn dựa vào cái gì phải đi theo bọn họ ra sinh vào tử?

Dương Hiên, Trương Thập Tam, Phùng Tây Huy, liên tiếp ly kỳ tử vong, tuy làm hắn kinh hồn táng đảm, nhưng mà đồng thời trong lòng lại có một loại nhẹ nhàng giải thoát cùng vui sướng, hán hy vọng bởi vì Phùng Tây Huy cùng Trương Thập Tam chết, có thể làm cho Thiêm Sự đại nhân thay đối chủ ý, buông kế hoạch tha cho Thanh châu, như vậy hắn có thể ở lại Thiên phủ làm ông chủ nhà giàu.

Cho nên thái độ của hán phi thường tiêu cực, hán chỉ ngóng trông phía ứng Thiên phủ rLhatửL chóng nhận được tin tức, rLhatửL chóng làm ra "quyết sách anh minh": Để hắn rửt ỉui khôi. Đương nhiên, hắn cùng xác thực không tin Phùng Tống kỳ chết cùng Hạ Tầm có quan hệ gì, Phùng Tây Huy, Trương Thập Tam xem thường hán, thậm chí ngay cả Lưu Húc cùng xem thường hán, hắn làm sao không phải căn bản xem thường tên ăn xin nghèo khổ Hạ Tầm kia.

An viên ngoại thấy người ỡ nghĩa địa đã không nhiều lám, có chút lo láng, vội hôi: "Lão Lưu à, ta phải đi rồi, ngươi cùng mau trở về đi. Thích khách kia xuất quý nhập thần, trong lòng của ta rất bất an".

Hắn vừa nói, liền quay người, lẩm bẩm thở dài nói: "Ài, mưa gió giăng giăng, lại như băng đao tuyết kiếm, cái này loại thời gian io lẳng hãi hùng này khi nào thì mới ià chấm dứt đây".

Lưu Húc nhìn cái thứ không có tiền đồ này, tức giận đến bốc lửa, hắn không lựa lời mà thấp giọng máng: " Thật sự là khối cặn bã đầu tường, băng cái gì đao tuyết cái gì kiếm, một kẻ buon bán thối tha đúng ià không thể làm được gì, thật con mẹ nó".

Lưu Húc xoay người muốn đi gấp, bỗng đứng lại, con mắt chậm rãi chuyển động hai vòng, chậm rãi tòa ra áiửi sáng: "Băng đao? Băng đao. Nếu như ià băng đao mà nói, vậy không cần ẩn dấu, nó sẽ tự động biến mất..."

***

Xe ngựa vào thành, đến ngã tư đường đột nhiên ngừng lại, bên tai truyền đến một hồi âm thanh ồn ào.

Hạ Tầm đã định xong kế xốc màn kiệu lên thăm dò xem xét, chỉ thấy một đội ngũ đón dâu chán qua ỡ đầu phố. Bầu trời tuy mưa rơi lác đác, nhưng ngày cưới đã định, đón dâu cùng đội ngù tống hôn vẫn đúng hạn

mà đi, có lẽ trận mưa phùn này có chút phiền lòng, nhưng mà vẫn đang có thể nhìn ra được thần sắc vui mừng phấn khởi trên mặt bọn họ.

Hạ Tầm nhìn đội ngũ tống hôn vô cùng náo nhiệt ở trước mặt đi qua, trên mặt đột nhiên lộ ra một loại nụ cười ý vị sâu xa, hướng về phía Bành Tử Kỳ hỏi: "Bành công tử, ngươi có biết hôn lề cùng tang lề có chỗ tương đồng gi không?"

"Hôn lễ cùng tang lễ có chỗ tương đồng gì?"

Bành Tử Kỳ chăm chú ngẫm nghĩ rồi đáp: "Ta hiểu rồi, chỗ tương đồng là có người vui mừng có người bi thương".

"A, lời này nói như thế nào?"

Bành Tử Kỳ như đã tinVi trước nói: "Gả nữ nhi, cha mẹ mặc dù là vui mừng cho nàng, nhưng cùng sẽ có chút không nờ, khó tránh khôi vừa vui mừng vừa thương tâm. Còn nữa, nếu như tân hôn nam nữ, có người khác bên ngoài yêu mến, ở trong ngày vui tất nhiên cùng là có người vui mừng, có người thương tâm. Mà không quản ià ai, cùng sẽ có người yêu mến hắn, có người không thích hán, cho nên khi hắn chết đi, cùng là sẽ có người vui mừng có người bi thương..."

Hạ Tầm mỉm cười nói: "ừm, tựa như có chút đạo lý".

Bành Tử Kỳ không phục nói: "Tựa như? Vậy ngươi nói, hôn lễ cùng tang lề có chỗ tương đồng gì?"

Hạ Tầm chậm rãi nói: "Chỗ tương đồng chính là: Đều có người nằm xuống".

Bành Tử Kỳ thoáng cái đô mặt, phì một cái nói: "Lưu manh"

Hạ Tầm thở dài nói: “Ta bất quá chỉ là nói lời thật mà thôi”.

Đội ngũ đón dâu đi qua, Hạ Tầm từ xa nhìn đội ngũ đón dâu, trên mặt nụ cười chậm rãi thu lại, như có điều suy nghĩ nói: “Thành thân... Dương mỗ cùng đã tới tuổi, tựa như cũng nên thành thân”.

Bành Tử Kỳ tím đột nhiên không chịu thua kém đập loạn lên: “Ngươi có... có nữ tử yêu mến sao?”

Hạ Tầm lẩm bẩm nói: “Ta cùng không biết ta sê thích nàng hay không. Đây là lệnh của cha mẹ, từ nhỏ đã định ra việc hôn nhân. Có lẽ, mùa xuân sang năm, ta nên trở về nhà cù Giang Nam thành hôn mới phải...”

Đây là Hạ Tầm muốn nghĩ ra biện pháp phân rõ quan hệ cùng Tề vương. Đông này hán muốn đi Bắc Bình, chuyến đi này một hồi nhanh nhất cùng phải hơn hai tháng, sau khi trở về lại phải đi Giang Nam thành hôn, cộng lại nửa năm cùng không chừng, Tề vương nhiều mối làm ăn như vặy, cùng có người cai quản. Đây là một chức quan béo bỡ, chỉ cần hắn thoáng thả ra tiếng gió, nhất định có người đánh vờ đầu mà giành nhau đón lấy, thay hắn gánh cái này, khi đó hắn ở lại Giang Nam, Tề vương cùng sẽ không thúc hắn.

Đến khi Chu Duần Văn ra tay đôi với Tề vương, hán có thể triệt để thoát khỏi khống chế, cá chép thoát khôi kim câu, rung đầu vẫy đuôi mà đi! Đương nhiên, trong lúc này có một biến số, đó chính là về phía cẩm Y vệ sẽ áp dụng biện pháp gì hay không, lý do trai lớn lấy vợ này, đối với vị cẩm y phía sau màn kia sợ là không có sức thuyết phục, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.

Rành Tử Kỳ tâm tĩnh đột nhiên trở nên thật không tốt, dựa vào lý trí, nàng biết mình không nên có cái khó chịu gì, nàng tuyệt sê không gả cho tiểu tử vô sỉ thông đồng cả hai mẹ con này, hẳn có cưới hay không, thì ảnh hưởng gì đến àtmg? Nhưng không biết vì sao, trong lòng lại loạn như tơ, rối rắm khó giải...

Hạ Tầm nhìn mưa bụi phiểu diêu trên phố dài, lại hào hứng nói: “Thế nào? Chúng ta xuống xe đi một chút, chủng ta đi trong mưa trở về phủ đi?”

“Ta không... được rồi”.

Bành Tử Kỳ muốn cự tuyệt, rồi lại ma xui quý khiến đáp ứng rồi, hai người lấy ô đi xuống

xe.

Xe ngựa đi trước, hai người đi bộ chậm rãi đi ỡ sau.

“Ai da” Rành Tử Kỳ đột nhiên thân thể hơi ảo đảo, xém chút té ngã.

Hạ Tầm quay đầu nhìn, nhịn không được cười nói: “Hài còn chưa cột? May mắn chỉ ià đi đường, bằng không... cầm lấy”.

Tay hắn đưa qua, Rành Tử Kỳ vô ý thức tiếp nhận cái ô trong tay hẳn, sau đó Hạ Tầm liền rất tự nhiên ngồi xổm xuống, bát đầu vì nàng mà cột giày. Bành Tử Kỳ ngây dại, dù là cha của nàng cùng tuyệt đối không thể ngồi xổm xuống vì nàng cột giày, đơn giản hắn ià nam nhân, nàng ià nữ nhân, thế giới này một mực là như thế.

Nhưng hắn... hắn rất tự nhiên cúi xuống, làm tự nhiên như vậy. Bành Tử Kỳ con mắt có chút ướt át, tay miền cường bất tri bất giác có chút sai lệch, mưa bụi bắt đầu bay xuống quần áo của Hạ Tầm, Rành Tử Kỳ chú ý tới, vội vàng đưa ô lên che, lặng lè, lặng lê di động về phía trước, đem Hạ Tầm hoàn toàn che vào dưới ô.

Mưa bụi triền miên rơi rơi lên đầu, làm ướt đầu vai nàng.

Gió nhẹ mưa phùn, một tửu điếm nhỏ ở trong ngõ. Một bình rượu đục, hai đìa ăn sáng, ião bộc Lê Đại Ẩn Lưu phủ ngồi một mình một bàn, đang tự rót tự uống một mình. Khi hắn nhìn thấy Hạ Tầm cùng Rành Tử Kỳ cùng cầm một cái ô glấy dầu, chậm rãi bước trong mưa, đầu tiên ià kinh ngạc, tiếp đó mắt liền tóe ra sát khí sắc bén, ngón tay cầm chén rượu cùng có chút xiết chặt.

Vào hôm trước, tiểu thư đã gặp thân gia nữ nhân để định ra hôn kỳ. Tiểu thư đã quyết định, quyết không để cho Dương Hiên hủy Lưu gia, nàng sẽ ra tay đối với Dương Hiên. Lê Đại Ẩn mười phần vui mừng, lúc này mới chạy đến đầu đường, tự uống rượu một mình, không thể tưởng được đúng tại nơi này lại nhìn thấy người nọ.

Lê Đại Ẩn hận không thể lập tức nhào tới, đem hắn một đao giết chết. Nhưng tiếc, hiện tại còn không phải lúc, Dương Hiên nhất định phải chết, nhưng mà Dương Hiên chết phải cùng Lưu gia không có mảy may quan hệ, cho nên hán chỉ có thể chờ đợi, chở một cơ hội không chút sơ sót.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Hứa Hôn Từ Bé.

Chương 55: Hứa hôn từ bé.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Trời mưa, Dược phô Sinh Xuân đường sinh ý khách không nhiều lắm. Hôm nay vị thầy thuốc tọa đường kia đã đi dự hôn lề vãn bối, Canh viên ngoại vén tay áo đích thân ra ngoài bắt mạch cho bệnh nhân. Y thuật của hắn là từ sau khi ỡ rể Tôn phủ mới học, tuy không tinVi là cao minh nhưng cùng tạm được.

Đến xem bệnh bốc thuốc chính là Thanh châu phủ nha Chiếu ma quan Ngô Huy Quang Ngô đại nhân. Ngô đại nhân đặt tay trên chiếc gối kê, một bên để Canh viên ngoại xem mạch, một bên bực tức nói: “Từ lề tang Phùng Kiểm giáo đến giờ, hai ngày này lòng ta có chút buồn bực, ngươi xem cho ta một chút”.

“Đại nhân xin đừng lo nghĩ nhiều, vẫn là bệnh cù đã nhiều năm, muốn thoáng cái chừa khỏi khả năng cùng không lớn, bất quá làm cho bệnh từ từ khỏi thì dề dàng. Đại nhân gặp chuyện gì cùng xin hãy buông lòng tâm tư, thì bệnh này cùng đã khỏi một nửa rồi.”

“Biết rồi biết rồi! Đạo lý này ta đương nhiên rõ ràng”.

Ngô đại nhân nói: “Nhưng ta là người yêu thích sự chân thật, một khi gặp chuyện thì không thể nhịn được. Hôm nay tại tang lễ Phùng kiểm giáo, gặp phải tên hòa thượng căn bản không biết niệm kinh kia, ta thật sự tức khí, còn cùng hắn lý luận một phen. Nghĩ tới mà lòng lại thấy chua xót. Phùng kiểm giáo làm việc trầm ổn cả đời, tại nhiệm vụ luôn cùng người giữ hòa khí, ià người tốt mà nói chết ià chết, mà chết thì chết rồi, tang lề lại keo kiệt vậy. Hòa thượng đến

niệm Văng sinh chú cùng niệm sai, vậy làm thế nào mà đầu thai chuyển thế được".

Canh Tân rút tay về, bát đầu kê toacầm bút viết chừ, một bên kê phương thuốc, một bên vẫn không ngẩng đầu lên nói: "Nghe nói Phùng kiểm giáo là bất ngỡ nửa đêm bị đau bụng, cố gáng giãy dụa thế nào, vô ý làm đồ ngọn đèn thành ra hòa hoạn lớn? Ài, nhiều năm tích súc vậy mà toàn bộ bị thiểu sạch. Nếu không được đại nhân cùng với vài vị đồng liêu giúp đỡ, bằng không mua quan tài cũng là khó khăn. Đại nhân cùng không dề dàng gì, như vậy đã là hết lòng rồi. Chính là sính tử do mệnh, phú quý tại lão thiên".

Ngô Huy Quang bĩu môi nói: "Nói đua bụng là đau bụng à".

Hắn nhìn trái nhìn phải, thăm dò qua lại, thấp giọng nói: "Lão Canh à, ngươi là người chân thật, ta tiết lộ cho ngươi biết nhưng đừng có tiết iộ ra bên ngoài, Phùng Kiểm giáo là bị người ta..."

Hắn hung hăng vung chưởng như đao chém xuống một nhát, hắc hắc nói: "Rắc một cái là người chỉa làm hai đoạn, một người sống sờ sờ cứ như vậy mà chết".

Canh Tân ngòi bút nhất thời run lên, vội ngừng bút, kinh ngạc nói: "Phùng Kiểm giáo là bị giết? Trời ơi, đây là án mạng đấy. Phùng Kiểm giáo là quan, giết quan chính là tạo phản. Sao có kẻ còn dám làm ra chuyện như vậy? Nếu ià bị giết, sao còn thông cáo ra ngoài chết do bệnh chứ?"

"Còn không phải là làm cho Tề vương gia làm náo loạn lên sao".

Ngô Chiếu ma ghé đầu qua thần bí nói: "Bởi vì chuyện lần trước Dương Hiên gặp phải ám sát, Vương gia đem mấy vị phủ nha đại nhân gọi đến nghiêm khắc răn dạy một phen, còn nói xuống dưới, Vương gia muốn thay châu phủ nha môn chúng ta quản chuyện Thanh châu iần này. Hay, trước đó là ám sát, lần này cả quan viên nha môn châu phủ cùng bị giết. Nếu để chuyện này truyền ra ngoài thì thế nào? Các đại nhân ăn nói ra sao? Chuyên này ta nói cho ngươi, nhưng ngàn vạn iần đừng có mà nói cho người ngoài biết".

"Vang vâng vâng, đại nhân ngài yên tâm, lão Canh ta luôn giữ miệng. Chuyện đại sự trong lòng ta đều giấu được, tuyệt đối không nói lung tung ra ngoài".

Canh Tân luôn miệng đáp ứng, lấy phương thuốc giao cho tiểu hỏa kế, Tiểu hỏa kế đi bốc thuốc, chỉa làm ba bao gói lại Cận thận mang đến. Canh Lương hai tay dâng lên cho Ngô Huy

Quang, tiễn hắn ra đến tận ngoài mái hiên, vừa cười vừa nói: “Ngô đại nhân đi mạnh khỏe, gặp chuyện cứ thoải mái”.

Ngô Huy Quang mỡ ô nói: “ừm. Hôm nay đến Linh Lung sơn một chuyến, ta cùng thật cảm khái. Người chết như đèn tắt, là xong hết mọi việc. Còn sống thì vẫn phải sống cho tốt... ”

Canh viên ngoại khép tay áo đứng dưới mái hiên, nhìn theo bóng lưng của Ngô Chiếu ma, tâm khè động: “Giết người? Giết người sao... Kẻ khác có thể giết người, ta vì sao lại không thể giết? Người chết như đèn tắt, là xong hết mọi việc”.

Canh viên ngoại hai tay khép trong tay áo đột nhiên nám chặt, bị chính ý nghĩ chưa bao giờ có của mình kích thích khuôn mặt đỏ lên, hơi thở gấp gáp: “Phùng kiểm giáo là quan. Vì trốn tránh Tề vương trách cứ, phủ nha ngay cả cái chết của Phùng kiểm giáo cùng giấu diếm, huống chỉ Dương Húc vốn ià một sinh đồ. Không riêng gì hắn, còn có tiện nhân kia, còn cả tiểu tiện nhân nữa. Nếu ta có thể đem tất cả bọn chúng giết chết... ”

Canh viên ngoại kích động đến run rẩy: “Ta chẳng những có thể trả thù nỗi nhục kia, từ nay về sau cùng có thể nếm thử mùi vị đương gia chân chính rồi. Giở đây Thanh châu có một thích khách vô tung vô ảnh, quan phủ lại kiêng kị không đưa ra tin tức làm lòng người bất an. Cái này... chính ià cơ hội trời cho...”

Canh viên ngoại càng nghĩ càng kích động, khóe miệng mơ hồ xuất hiện nụ cười có chút dữ tợn. Lúc này Lê Đại Án khập khiễng quay trở lại, vừa thấy bóng dáng của hán, Canh viên ngoại lập tức nhám mắt lại, một lần nữa khôi phục lại bộ dáng tê liệt, chậm chạp quay trở lại dược đường.

Đối với Hạ Tầm mà nói, thời gian tiếp theo vô cùng bình tình. Hắn

“Cái gi?”

ngoại trừ quản lý việc làm ăn của mình, thì bắt tay vào xem xét tiếp nhận người thay mình, đồng thời tận khả năng chuyển nhượng, bán sản nghiệp của mình. Mà tất cả cái này đối với bên ngoài ià nói muốn về Giang Nam thành hôn, đối với Tề vương đại biểu trung tâm, nói là đi Bắc Bình vì Tề vương chọn mua da lông gân thú.

Hạ Tầm đã đem chuyến đi Dương Cốc bẩm báo lại kỳ càng với Tề vương. Việc tại huyện Bồ Đài xuất thủ cứu người cùng không giấu diếm, còn thuận miệng nhắc đến việc đánh nát tấm

yêu bài. Một khổi bài Tề vương tự nhiên ià sẽ không để trong lòng, chỉ ià nghe nói đến việc phải chờ tới trời đông giá rét mới có thể giải quyết vấn đề da lông, gân thú thì không khỏi có chút thất vọng.

Mà việc của hán cùng đang vận động gấp gáp, tại phương diện này cùng đã xuất ra một số tiền lớn, tạm thời không có tiền chỉ cho vấn đề này. Hắn không ngỡ tiền vốn thu mua da lông, gân thú... Hạ Tầm đã chủ động thay hắn ra mặt. Dưới sự cảm động, đối với chuyện Hạ Tầm phải về Giang Nam thành hôn, Tề vương khẳng khái đáp ứng.

Bởi như vậy, khi Hạ Tầm đề cập muốn tuyển chọn một người khi hắn không có mặt vì Tề vương quản lý chuyện làm ăn thì cùng thuận lợi được thông qua. ứng phó Tề vương hài lòng, vài ngày kế tiếp Hạ Tầm bắt đầu thu xếp nguồn tiêu thụ sát thép. Cùng may hẳn trước kia dù chưa trải qua buôn bán, nhưng cùng không phải là đối với làm ăn hoàn toàn không biết gì. Bất quá có cao thủ quản lý như Tiếu Kính Đường theo bên cạnh hỗ trợ, trải qua vài ngày bận rộn, chuyện rốt cuộc cùng đã ổn. Chuyện làm ăn của Dương Hiên đã đi vào quỳ đạo. Vài đại chưởng quỳ dưới tay đều là nhân tinh, căn bản không có việc mà hắn phải tự mình làm. Có chương trình, có phương pháp, tất nhiên sẽ có người đem việc làm ăn của hắn quản lý thỏa đáng.

Tiếp đó, Hạ Tầm khi cùng bằng hữu uống rượu bàn chuyện làm ăn thì iộ ra tin tức mình muốn mùa xuân sang năm hồi hương một chuyến. Tiếu Kính Đường từ miệng người ngoài nghe được tin tức này, nhất thời vui mừng như điên, iập tức vội vã đi tìm đại thiểu gia. Vừa thấy hắn liền ião lệ tung hoành nói: “Thiếu gia rốt cuộc chịu trở lại cố hương, thiểu gia chịu thành gia iập nghiệp, ião Tiếu cũng yên lòng. Bao nhiểu năm, bao nhiểu năm chưa có trở về...”

Trước đó thông qua Trương Thập Tam miêu tả, Hạ Tầm cảm giác được, tựa như cha con Dương Đinh Khôn, Dương Húc cùng gia tộc bọn họ có một số ân oán mà người ngoài không biết. Hắn lại nhớ rất rõ, khi hắn chính thức thế thân Dương Hiên đi vào Dương phủ, Tiếu Quản sự từng nói qua với hán, muốn hắn rLhatửL chóng giải quyết chuyện chung thân đại sự, áo gấm về nhà, cưới một nương tử. Thoạt nhìn Dương Húc cùng phía cố hương quan hệ phi thường phức tạp.

Mà tất cả chân tướng mọi việc, trước mắt chỉ có Tiếu Quản sự mới có thể hiểu rõ ràng. Hạ Tầm đã muốn đi Giang Nam, đối với ân oán của Dương Gia trước hết phải rõ ràng mới được. Đối với vị hôn thể cho đến hiện tại hoàn toàn không biết gì cả kia, trong lòng hắn cùng tràn ngập tò mò, thế ià hắn lập tức nhẹ lời khuyên giải: “Tiếu thúc đừng khóc, đây là chuyên tốt.

Người cần gì phải thương tâm".

Tiếu Kính Đường lau nước mắt nói: "Đúng vậy. Đúng vậy. Lão Tiếu đây ià cao hứng, cao hứng".

Hạ Tầm kéo hán ngồi xuống nói: "Tiếu thúc. Phụ thân trước kia khi nói về chuyện cù ỡ gia hương thì đều ià không nói rõ. Khi đó Hiên tuổi nhó, cùng không nhớ được nhiều, hôm nay đã có ý định trở về, Hiên muốn nghe Tiếu thúc Cận thận nói lại chuyện về nhà chúng ta. Chúng ta trở về gia hương, thì cùng phải gặp phụ lão trong tộc, đến lúc đó, cùng phải biết đối đãi như thế nào cho đúng mực. Còn có vị hôn thê của ta, trước kia cùng..."

Hạ Tầm nói như vậy, cùng đã sớm định sẵn ý nghĩ trong đầu. Phụ thân Dương Hiên qua đời từ năm năm trước, cho dù là trước khi chết một năm mới giao cho đứa con ân oán cùng gia tộc, iúc đấy Dương Hiên bất quá mới mười sáu tuổi, nói một câu tuổi nhỏ không rành thế sự miền cưỡng cùng có thể qua loa tắc trách. Tiếu quản sự giờ đã nhận định hắn đúng là thiếu gia nhà mình, nơi này nói chuyện mặc dù có chỗ sơ xuất, cùng không bởi vậy khiến cho lão nổi lên lòng nghi ngờ.

Tiếu Kính Đường quả nhiên không có hoài nghi, trên thực tế Dương Húc ià còn nhó nghe phụ thân nói về ân oán cùng gia tộc, về sau dần dần lớn iên, phụ thân ngược lại không hề nhắc tới việc này, chỉ có điều tuy hắn không rõ tình hình kỳ càng, Dương Hiên thực sự rõ ràng cha con mình cùng phía gia tộc có khúc mắc rất lớn, bởi vậy không thích nhắc tới chuyện quê quán.

Vừa nghe Hạ Tầm nói, Tiếu Kính Đường vừa kích động vừa chua xót nói: "Đúng vậy. Khi thiếu gia vẫn còn bé nghe lão gia ngồi uống rượu, ngẫu nhiên nhắc lại một số chuyện cố hương. Thiếu gia từ nhó hẳn đã biết lão gia chịu ủy khuất lớn từ tộc nhân, từ đó trở đi cùng không đề cập đến chuyện gia hương nữa, ngay cả hồi hương đón dâu cùng trì hoãn. Thiếu gia làm vậy rất không nên a! Sau này nên đối đãi cho tốt với thiểu phu nhân mới đúng".

Nói đến người này, hán thở dài: "Thiếu gia từ nhô đã rời xa cố hương, nhiều năm rồi cùng không cùng bên kia có liên iạc gì. Thiếu phu nhân trong nhà cùng không biết thiếu gia ngài là sống hay chết, giờ ỡ nơi nào. Cùng may, ião nhớ rõ thiếu gia năm tuổi định hôn sự, sáu tuổi rời gia hương. Khi đó thiểu phu nhân cùng vừa vặn mới ra đời, năm nay cùng vừa đến tuổi cập kê. Có hôn thư ở đây, trong nhà thiểu phu nhân cùng sẽ không sớm chọn vị hôn phu khác cho nàng".

Hạ Tầm nhịn không được hôi: “Tiểu thúc. Vị thê tử chưa qua cửa kia của ta, người hiểu được bao nhiểu?”

Tiếu Kính Đường mỉm cười nói: “Lão Tiếu theo lão gia đến Thanh châu, thiếu phu nhân vẫn còn là một tiểu oa nhi đang bú mẹ, sao lão Tiếu có thể rõ ràng về chuyện thiếu phu nhân. Nhưng về gia đình của thiếu phu nhân, lão Tiểu cùng biết, thiếu phu nhân nhà chúng ta, là chân chân chính chính khuê nữ gia đình thế gia vọng tộc”.

Tiếu Kính Đường khê nhếch miệng, vẻ mặt vinh quang nói: “Đây chính ià người của Trần Quận Dương Hạ Tạ thị!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Ân Oán Gia Tộc

Chương 56: Ân oán gia tộc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Trần quận dương hạ Tạ thị!”.

Hạ Tầm vội vàng làm ra bộ dáng cả kinh, trên thực tế hắn căn bản không biết cái Trần quận dương hạ Tạ úiị này rốt cuộc là có ý tứ gì, chỉ có điều Tiếu Kính Đường làm ra bộ dáng như vậy, hồng quang đầy mặt, chỉ cần không phải người mù. cùng nhìn ra được gia đình này nhất định là có lai lịch lớn, hắn không thể không phối liợp một chút.

Tiếu Kính Đường đầy mặt sùng kính nói: “Không sai, Trần quận dương hạ Tạ thị! Tạ thị đệ nhất gia trong ộ y hạng, Tạ An, Tạ Thạch, Tạ Huyền, Tạ Diễm, Tạ Linh Vận, Tạ Đạo uấn... danh sì Trần quận dương hạ Tạ thị xuất hiện lớp lớp, tuy nói rừ Tùy mạt đến nay, gia tộc Tạ thị dì nhiên suy tàn, nhưng thân phận người ta đây chính là danh môn thế gia truyền thừa ngàn năm, xuất thân cao quý, đây là có tiền cùng mua không được.

“Từ Tùy mạt đến nay đã suy tàn?”

Hạ Tầm thật sự không nghĩ ra một khi đã như vậy, Tiếu Quản sự còn thối phồng làm cái gì, hắn lại không biết người xưa đối với lịch sử kế thừa cùng tiếp diễn hầu như không có khái niệm thời gian gì, mấy ngàn năm truyền thừa, phảng phất chỉ là chuyện của ngày hôm qua.

Chẳng hạn như tại hiện đại, những năm 80, một vị giáo sư ngoại quốc viết bản Trung Quốc du ký, trong đó đề cập tới, hắn đến một thôn miền núi hẻo lánh, dân bản xứ bởi vì tò mò, đều

chạy đến nhìn quái nhân tóc vàng mắt lam là hắn, hắn cười hỏi người trong thôn: "Các người là lần đầu nhìn thấy người như tôi sao?" Ai ngờ lão nhân trong thôn lại đáp: "Không, trước kia đã từng có người tóc vàng mắt lam đến qua thôn chúng ta rồi" Giáo sư hiếu kỳ hỏi tới. lão nhân rất tự nhiên trả lời: "Vào triều Nguyên, từng có ngươi như vậy đến chỗ chúng ta" Giáo sư lập tức tức cười, lào nhân đáp là đương nhiên như vậy, chuyện hơn ngàn năm trước của một quốc gia cố, đối với một thôn trang nhỏ đời đời tương truyền này mà nói tựa như chính là chuyện của ngày hôm qua vậy.

Ngoại trừ nguyên nhân này, một nguyên nhân chủ yếu khác là người lúc ấy trải qua dị tộc hơn trăm năm thống trị vừa mới khôi phục giang sơn người Hán. theo trên tâm lý có một loại nguyện vọng rất bức thiết cùng tổ tiên một lần nữa liên hệ, mà ngay cả đương kim hoàng đế chỉnh gia phố, đều có một đám đại thần khiên cường gán ghép khảo chứng một phen, làm ra một cái kết luận Chu Nguyên Chương là hậu nhân Chu Hi, ngoại trừ là vì hoàng đế trên mặt thiếp vàng, thì cùng là do loại tâm lý này tác quái.

Nếu không phải Chu Nguyên Chương một mực phủ nhận, tộc phố Chu gia phải từ Đại Tống Chu Hi bắt đầu ghi lên. Những đại thần vỗ mông ngựa kia đánh giá thấp khí phách cùng trí tuệ của Chu Nguyên Chương, Chu Nguyên Chương căn bản không quan tâm đến tố tông như thế nào, Chu Nguyên Chương hắn chính là một kẻ chăn trâu nghèo, chính là một kẻ áo vải, đã không có huyết mạch cao quý, cùng không có truyền kỳ chém bạch xà, hắn cùng không cho rằng muốn được người khác tôn kính là phải dựa vào huyết mạch hắn, mà là dựa vào hành vi cùng thành tựu của hắn.

Nhưng khắp thiên hạ lại có mấy người có tự tin cùng đảm phách như Chu Nguyên Chương? Hạ Tầm mặc dù không cho là đúng, nhưng khi nhắc tới Trần quận dương hạ Tạ thị, hào môn quyền quý lúc ấy vẫn là phần lớn sinh lòng hâm mộ, nhất là tại vùng phủ ứng Thiên, ảnh hưởng của Tạ gia càng lớn. Người thời nay nếu như đến Kim Lăng, lại có mấy người không tới xem Ô Y hạng? Chỉ cần đi Ô Y hạng, ai không ngâm một câu "Tích nhật vương tạ đình tiền yến, kim phi tầm thường bách tính gia" để tưởng nhớ sì tộc đệ nhất gia ngày xưa này?

Tiếu Quản sự đắc chí nói: "Lại nói tiếp, vẫn bởi vì lão gia năm đó trên đường buôn bán, cứu phụ thân vị cô nương này, vì báo ân cứu mạng, người ta mới đáp ứng cùng chúng ta kết thân, bằng không với bộ dáng của chúng ta lúc ấy, có trèo cao cùng không nối. Người ta chỉ cần lộ ra danh hiệu Tạ gia, không biết bao nhiểu công khanh hào môn nguyện ý cùng Tạ gia kết thân".

Hạ Tầm vốn tưởng rằng nương tử tiện nghi kia của mình cùng lắm là nữ nhi con nhà giàu nào đó, bởi vì hơn mười năm trước Dương gia cùng coi như không phải là cao gì, lúc này đại đa số người ta đều nói đến môn đăng hộ đối, đối phương gia thế tất nhiên cùng nên không sai biệt lắm mới đúng, không thể tưởng được lại là hậu nhân của danh môn, không kliòi khởi lên vài phần hiếu kỳ.

Hắn đã muốn lấy thân phận của Dương Văn Hiên, lại muốn coi đây là cớ quay lại Giang Nam, vị Tạ cô nương này đã nhất định phải lấy. Bỏ vợ rất phiền toái, không có lý do chính đáng, muốn Bỏ người ta là không có khả năng, trừ khi nàng phạm vào bảy lệ, hoặc là nàng cùng không nguyện gả cho chính mình, hai người hiệp thương giải quyết. Trong suy nghĩ của hắn, nếu như thê tử này mặt mùi tính tình không tệ lắm, vẫn có thể cưới vào cửa. nhưng hắn không ngỡ vị hôn thể của hắn lại có lai lịch lớn, nhất thời có điếm phát mộng.

Tiếu Kính Đường chỉ nói thiếu gia nhà mình là vui mừng mà quên mất cả bản thân, lại vui sướng giảng thuật một phen những tin đồn có quan hệ tới Tạ tình huống gia, lúc này mới nói về ân oán của lão gia nhà mình cùng Dương úiị gia tộc, vừa nhắc tới Dương úiị gia tộc, Tiếu Quản sự tâm tình lập tức thấp xuống.

Thì ra, lão gia Dương Húc tại phủ ứng Thiên trấn Mạt Lăng, cùng trấn Giang Ninh, trấn Kim Lăng, hợp xưng Kim Lăng tam trấn, là chỗ xung yếu qua lại, buôn bán phồn vinh. Dương gia là đại gia tộc đệ nhất trấn Mạt Lăng, gia tộc dùng nghề nông làm nghiệp.

Phụ thân Dương Húc là Dương Đinh Khôn trong gia tộc chỉ là tiểu nhân vật, bởi vì tổ tông cha hắn là xuất từ chỉ thứ của Dương gia, cho nên địa vị trong gia tộc cùng không cao, hơn nữa tổ tiên phân hạ mộng đồng không nhiều lắm. cho nên ở đó chỉ có thể xem như là thường thường bậc trang.

Nhưng mà trấn Mạt Lăng là chỗ giao thông xung yếu. thường có lữ khách nam lai bắc văng đi qua, cho nên Dương Đinh Khôn từ nhỏ đã kiến thức rộng rãi, hắn đọc qua sách, đầu óc linh hoạt, dần dần không an phận tại vài mẫu đất cằn cỗi này. Hắn phát giác trông coi vài mẫu đất này, tuy không đói chết, Thực sự khó cầu phú quý, mà điều kiện ở địa phương, nếu như có thể mở lữ quán khách sạn, hoặc là ở vùng ven sông làm chút ít chuyện làm ăn vận chuyên buôn bán, nhất định tiền thu không thiếu, liền muốn vứt Bỏ nông mà buôn bán.

Hành động của hắn lập tức khiến cho Tộc trưởng Dương thị Dương Vanh mành liệt bất mằn, phải biết rằng buôn bán là tiện nghiệp, mà Dương gia là đại gia tộc đên nhất trấn Mạt

Lăng, là đại địa chủ địa phương, một mực theo nghề nông cùng đọc sách, đọc sách mà thành thì có thể giành công danh, đọc sách không thành thì cùng không làm mất thể hiện người trong nhà. Tộc trưởng Dương Vanh nắm giữ ruộng đồng nhiều nhất Dương gia, hắn không thiếu tiền, Dương Đinh Khôn nếu như đi buôn bán. không thể nghi ngờ là bôi đen trên mặt hắn, hắn càng lo lắng những người khác sẽ học theo, cuối cùng làm cho tộc trướng là mình mất đi lực khống chế đối với người trong gia tộc.

Bởi vậy Dương Vanh kiên quyết phản đối, lợi dụng thế lực gia tộc đối với hắn gây áp lực rất lớn, nhưng Dương Đinh Khôn là người ý chí rất kiên định, hắn không để ý gia tộc ngăn trở, cố ý đi làm ăn buôn bán. Đến lúc này trong gia tộc vốn đã xa lánh hắn. tình cảnh càng khó chịu. Tộc trưởng không muốn gặp người, tộc nhân nào có không đi khi dễ?

Những chuyên nhỏ vụn vặt trong sinh hoạt khó có thể nói rõ ra. mà ngay cả Tiếu Quản sự cùng không có biện pháp giải nghía rõ ràng, nhưng khi dễ cùng thương tốn tích lùy lên, đối với một gia đình lại là một loại tra tấn không ngừng dừng lại, cái này loại tra tấn không dứt trên tình thần này, rất đả thương người.

Từ đó quan hệ giữa Dương Đinh Khôn cùng toàn gia tộc càng ngày càng khẩn trương, đám nhỏ trong tộc cùng bắt đầu học người lớn ăn hiếp Dương Húc còn nhỏ tuổi, Dương Húc mỗi lần rời nhà luôn bị các đường huynh đệ đánh khóc trở về, mà mẫu thân hắn đi tìm tới nhà phân rõ phải trái, cùng thường thường bị người làm cho tức giận đến sắc mặt trắng bệch trở về.

Lại về sau, Dương Đinh Khôn bởi vì đúng là giai đoạn gây dựng sự nghiệp, thường thường rời nhà ra ngoài, người trong thôn ưa thích dùng nhất cùng là thủ đoạn công kích ác độc nhất cùng xuất ra, trong trấn dần đần truyền nổi lên tin đồn có quan hệ tới nương tử Dương gia. Bại hoại danh tiết, đây là cách nói mà người không cách nào dễ dàng tha thứ, mà lại không cách nào có thể biện bạch. Nữ tử nhu nhược này, dùng lực lượng bản thân chống đờ với cả gia tộc đối với nàng lăng nhục cùng ăn hiếp, nhẫn nhịn chịu bọn họ châm chọc khiểu khích, ô ngôn uế ngữ, rốt cục có một ngày, nàng nhịn không nổi nữa. nàng đã bệnh mà qua đời.

Dương Đinh Khôn cực kỳ bi thương, mấy năm này làm ăn vì tu bổ vết rách cùng gia tộc, các huynh đệ xa lánh hắn, hắn nhẫn cùng im hơi lặng tiếng, gia tộc muốn tu từ đường, hắn quyên tiền nhiều nhất, gia tộc có người đọc sách, hắn gánh chịu toàn bộ phí tốn. hắn đã cố gắng tới mức lớn nhất. Nhưng tất cả cố gắng, đều không đối được thiện ý của bọn họ, ngay cả vợ cùng bị bọn họ nhố nước bọt mà bức chết.

Dương Đinh Khôn khóc lớn một hồi, sau khi mai táng thê tử, liền dẫn con nhỏ cùng trung bộc Tiếu Kính Đường duy nhất một nhà rời cố hương. Hắn bán sạch những cửa hàng mà mình vừa mới dựng nên, chỉ để lại tòa nhà tổ tiên truyền thừa này. Hắn một lần cuối cùng úiắp hương cho bài vị cha mẹ, lần đầu tiên thắp hương cho phu nhân mình, tự tay khóa lại cửa chính, úiề một ngày nào đó, sẽ dùng quyền thế địa vị bao trùm trên toàn bộ tất cả mọi người trong gia tộc, phong quang mà quay lại cố hương...

Tiếu Kính Đường hàm chứa nước mắt đem đoạn kinh nghiệm này kể lại một lần, Hạ Tầm nghe được xúc động phẫn nộ không thôi, tuy hắn không phải Dương Văn Hiên nhưng hắn cùng cảm động lây, hắn có thể tưởng tượng ra được, những người kia ti tiện như thế nào, những bộ mặt kia ghê tởm đến thế nào, ăn hiếp người một nhà thiện lương mềm yếu.

“Phần trách nhiệm này của Dương Húc ta thay hắn gánh vác!”

Hạ Tầm hai hàng chân mày dần dần dựng lên, thần sắc trịnh trọng đối với Tiếu Kính Đường nói: “Tiếu thúc, không cần phải thương tâm. chúng ta sẽ trở về, chúng ta sẽ áo gấm về làng, chúng ta sẽ trùng tu nhà cù. chúng ta sẽ nói cho những tiểu nhân lòng dạ hạn hẹp, tầm nhìn hạn hẹp kia biết, từ nay về sau chỉ có thể ngẩng đầu nhìn chúng ta, ngay cả tư cách nói chuyện cùng không có!” ~ •

Tiếu Kỉnh Đường vui vẻ gật đầu: “Lão Tiếu tin tường, thiếu gia nhất định sẽ làm cho lão gia cùng phu nhân mỉm cười nơi cửu tuyền”.

“Còn có Dương Húc nữa!” Hạ Tầm trong lòng lại lặng lẽ bố sung một câu.

Ngoài cửa số, Tiếu Địch cùng Bành Tử Kỳ lẳng lặng ngồi ở dưới gốc bồ đào, hai người vốn là đối với vị kia thiếu phu nhân tương lai của Dương gia có chút tò mò mới chạy tới nghe lén, không thể tưởng được lại nghe được một đoạn chuyện xưa như vậy. Tiểu Địch được hai tay nâng cằm lên, đôi mắt sáng lóng lánh, trong nháy mắt, cùng không biết suy nghĩ cái gì. Bành Tử Kỳ trên mặt thì mang theo một loại thần khí cổ quái, qua hồi lâu, nàng mới hướng về phía Tiếu Địch ra dấu, hai người rón ra rón rén đi ra.

Đêm đã khuya, tối nay là đêm trăng tròn.

Trăng sáng nhô lên cao, sương xanh đầy đất, trong bụi cò côn trùng kêu vang.

Hạ Tầm chậm rãi bước đi thong thả qua giàn bồ đào, ở bên cạnh đình nghi mát dựa vào

lan can đứng lại, cúi đầu nhìn sang nước ao sáng lóng lánh, trong nước có hình ảnh ngược của hắn, lại thấy không rõ bộ dáng của hắn.

Một bóng người chậm rãi từ bên cạnh giàn bồ đào xuất hiện, ỡ cách hắn không xa nhẹ nhàng đứng lại, lẳng lặng ngưng mắt nhìn hắn hồi lâu. đột nhiên nói: "Trong cuộc sống, khó lường nhất chính là nhân tâm. Vật không hề đủ. người có hiền ngu. có một số người, dùng cảm tình đạo nghía là đả động hắn không được, cho nên, cha ngươi dùng sai biện pháp rồi. Đối với hạng người tiểu nhân như vậy, ngươi dùng tiền tài quyền thế, chỉ có thể khiến cho hắn hâm mộ, mà ngoài hâm mộ ra càng nhiều lại là ghen ghét cùng gièm pha, muốn cho bọn chúng ngoan ngoãn cúi đầu, phải bày ra một bộ sắc mặt bá vương, những lù tiểu nhân kia chỉ kính sợ nắm tay!"

Hạ Tầm không quay đầu lại, chỉ là cười cười, nhìn hình ảnh của mình nhẹ nhàng chập chờn trong nước nói: "Có thể như vậy sao? Ngươi cùng là xuất thân từ một gia tộc cự phách, ngươi phải biết, một gia tộc mặc kệ làm cái gì, đệ tử gia tộc đều rất khó phản kháng, bởi vì một khi hắn muốn phản kháng, hắn sẽ đối kháng không chỉ là thế lực một gia tộc, mà là toàn bộ lực lượng thế tục mà người xem trọng trung hiếu không thể xúc phạm".

Hạ Tầm buồn buồn thở dài nói: "Thân thân phụ vi thủ. tôn tôn quân vi thủ, quân phụ nhất thể, cố trung hiếu hợp nhất, thành tiêu chuẩn đánh giá một cá nhân của cả thiên hạ hôm nay. Dòng họ khuếch trương cùng chính là quốc gia, cho nên kẻ mạo phạm gia tộc, không đếm xia trướng ấu tôn ti, cùng nghịch thần quốc gia cùng không có gì khác nhau, nghìn người chỉ vào, không nhanh mà chết.

Bành Tử Kỳ cười lạnh nói: "Chỉ cần có đủ lực lượng, chuyện gì không thể làm? Quốc gia nếu không chuyến dời, vậy hiện tại vẫn triều Đại Hạ, không phải là giang sơn Đại Minh? Quốc gia còn có thể đối dời, một gia tộc rất giòi sao? Ta nghe nói cả thiên hạ, không ai có thể khiến cho tất cả mọi người đều khen ngươi, có người khen ngươi, tất nhiên có người chống ngươi, kẻ mà không khen không chống, nhất định là bình thường tới cực điếm, người bên ngoài chẳng muốn đánh giá ngươi".

"Ồ?" Hạ Tầm có chút ngoài ý muốn cười nói: "Bành công tử một gới vũ nhân, không thể tưởng được có thể nói ra đạo lý như vậy".

Bành Tử Kỳ tức giận nói: "Ngươi nghĩ rằng ta là người thô kệch sao? Ai nói cho ngươi biết người luyện võ sẽ không tập văn? Người tập văn sẽ không thể luyện được võ công thượng

thừa? Ta chỉ là không có nhàn rỗi nghiên cứu kỳ những thứ như tứ thư ngũ kinh kia. thi từ ca phú kia mà thôi!"

Hạ Tầm nở nụ cười: "Nói cùng đúng, chỉ là một khi thấy ngươi không rời chuôi đao kia, ta cùng quên mất ngươi cùng là người hiếu biết chữ nghía. Ha ha, gặp được chuyện, bản năng phản ứng của ngươi chính là rút đao ra. Nhưng mà... ngươi nói tựa như rất có đạo lý, khi nên rút đao, thì phải rút đao, khi nên cường thế, thì tuyệt không nên yếu thế!"

"Vậy mới đúng!" Bành Tử Kỳ mỉm cười đứng dậy: "Trẻ con dễ dạy!"

Nàng dưới chân cọ xát, thanh âm đột nhiên phóng thấp: "Ta... ừm... thời hạn ba ứiáng sắp đến rồi".

Hạ Tầm bị nàng nhắc nhỡ, lúc này mới nhớ tới ước định ba ứiáng của Phùng Tây Huy cùng nàng lúc trước, trong lòng chợt cùng nối lên chút ít cảm giác không nờ, nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Hắn không chịu nói, Bành Tử Kỳ liền cố lấy dùng khí nói: "Cái hung thủ hành thích ngươi kia vẫn ở đâu không rõ".

Hạ Tầm vội nói: "Đúng vậy, người này quá giảo hoạt chút ít, hắn không ra tay, muốn đào ra gốc rễ của hắn, thực là khó như lên trời".

Bành Tử Kỳ do dự một chút, đột nhiên mặt giãn ra cười nói: "Đã như vậy, ngươi sao không ra số tiền lớn cùng trong nhà của ta thương lượng một chút, mướn ta đưa ngươi về quê có được không?"

Hạ Tầm có chút ngoài ý muốn nói: "Ngươi theo ta về quê?"

Bành Tử Kỳ có chút không được tự nhiên, nàng cùng không hy vọng phu quân mình là anh hùng cái thế, nhưng mà tuyệt đối không thể là loại người có tỳ vết đạo đức nghiêm trọng như Dương Văn Hiên này, nàng biết rõ mình không có khả năng cùng người nam nhân trước mắt này có kết quả gì, nhưng nàng lại nhịn không được, nàng không phục, nàng muốn biết Tạ gia cô nương gì đó kia, rốt cuộc có gì đặc biệt hơn người.

Bút của Tạ gia nàng, có phải là thật mạnh hơn đao Bành gia của mình hay không!

Nàng có một loại xúc động, nàng muốn nhìn một chút nữ nhân từ khi vừa mới ra đời đã

chú định sẽ phải trở thành thê tử của Dương Văn Hiên kia.

Nhưns Hạ Tầm vừa hỏi, nàng lại hoảng hốt, dưới bóng đêm che dấu, ũên mặt nàng có một tia quẫn bách, một tia chật vật, nàng cố gắng làm ra vẻ thoải mái mà nói: "Đúng vậy, tốt xấu gì cùng đã bảo vệ ngươi ba tháng, ta cùng không hy vọng ngươi cuối cùng lại vẫn bị người giết. Mặt khác, ta chưa từng đi qua Kim Lăng, nơi phồn hoa như vậy, ta rất muốn đi kiến thức một phen".

"Nàng là một cô nương, thật ra nàng đã sớm hiểu rõ ta biêt rõ thân phận của nàng, nàng vì sao nguyện ý.

Nguyệt trắng gió thanh, Hạ Tầm nhìn người ngọc ở dưới ánh trăng này, trong mắt dần dần lộ ra một tia hiểu rõ cùng cảm động. Bành Tử Kỳ bị hắn nhìn đến không chịu nổi, nàng một đao nơi tay, vốn là cái gì cùng không sợ, hiện tại đối với một thư sinh văn nhược của Dương gia lại có một loại cảm giác chống đờ không được, nàng đột nhiên ngáp một cái, ra vẻ thoải mái mà nói: " Ta nói dùa. ngươi còn tưởng thật sao? sắc trời không còn sớm. ngủ thôi".

Bành Tử Kỳ nói, trái tránh phải né, đã nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Hạ Tầm. Hạ Tầm nhìn về phía chỗ hoa cành chập chờn nàng biến mất. lẩm bẩm: "Nữ nhân, thật sự là một loại sinh vật kỳ quái.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Kim Thiền Muốn Thoát Xác.

Chương 57: Kim thiền muốn thoát xác.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

"Trần quận dương hạ Tạ thị!".

Ngày hôm sau, Hạ Tầm cùng Tiếu Kính Đường lại tiến hành rồi một phen nói chuyện dài, sau khi biết được ân oán của cha con Dương Húc, Hạ Tầm càng thêm như đã tínVi trước, bắt đầu đem ý định của mình ra bàn với Tiếu Quản sự: "Tiếu thúc, chúng ta mấy năm năm ỡ tại Thanh châu, làm ăn cùng rất được, một mặt là Tiếu thúc người kinh doanh có phương pháo, về phương diện khác, cùng là bởi vì chúng ta dựa được vào cái bóng lớn Tề vương này.

Nhưng mà dựa vào nhân vật cường quyền, có lợi, cùng có hai, Tề vương gia vì kiếm tài chính kiến tạo vương phủ, giở đây bắt đầu bí quá hoá liều, người ta là Vương gia, thật xảy ra chuyện gì ai cùng không thể làm gì được hán, đến lúc đó tám chín phần mười chúng ta sẽ thành người chịu tội thay. Chúng ta giở đây nhà ión nghiệp ión, không đáng mạo hiểm như vậy. Nói đến, ta có ý định sau khi thành thân ở lại nhà cù, nhà cù của chúng ta cùng không thể vùửi viền Bỏ hoang ỡ đó.

Chúng ta phải đi về, chỗ Tề vương thì làm sao bây giờ? Nghĩ tới trèo lên được cái cây to này cùng không dề dàng, muốn rời khỏi hán, cùng không dề dàng. Ta đã sắp xếp nói qua với Vương gia, đi Bắc Bình, qua lại cùng mẩy tháng trời, rồi quay lại nhà cù thành thân, lại phải mấy tháng, được Vương gia cho phép, có thể tìm một người tới giúp ta quản lý chuyện làm ăn của hắn. Ta muốn thừa cơ hội này, đem sản nghiệp cùng tài chính chủ yếu của chúng ta, toàn bộ dời về Giang Nam, chậm rãi cùng Tề vương kéo ra khoảng cách".

Tiếu Kính Đường là một thương nhân chân chính, lúc trước Dương Văn Hiên chỉ vì cái trước mắt đi con đường Tề vương, hắn đã cảm thấy không ổn, đã từng khuyên can qua Dương Húc, giờ đây vừa nghe Hạ Tầm nói như vậy, Tiếu Kính Đường không khỏi mừng rờ: "Khó trách người ta nói, nam nhân muốn thành hôn mới trở thành nam nhân, nhìn xem thiểu gia nhà ta, lúc này vừa mới có ý định thành thân, làm việc suy nghĩ so với trước kia vừng chắc ổn trọng hơn nhiều".

Tiếu Kính Đường liên thanh khen ngợi, chủ tớ hai người lên kế hoạch một phen, liền bát đầu động tác, Dương gia bát đầu tiến hành thanh lý một một số trương mục văng lai, một số sản nghiệp không có bao nhiểu lợi nhuận cùng bát đầu công khai bán đi.

Lâm Bắc Hạ lâm đại chưởng quỳ Hiệu cầm đồ Lâm Dương rất vui vẻ, bởi vì Dương Văn Hiên kia lại] thiện tâm quá đáng, nguyện ý để cho hắn mua trở lại cồ phần mà Dương Văn Hiên nắm giừ, rời khôi kinh doanh của Hiệu cầm đồ Lâm Dương. Lâm chưởng quỳ dưới sự hưng phấn uống nửa vò rượu ngon chạy đến từ đường tồ tông vừa khóc vừa cười quỳ nửa đêm, ngày hôm sau tràn đầy hưng phấn thu xếp mang tiền tài đến.

Trong mấy cửa hàng nguyên thuộc về sản nghiệp của Dương Văn Hiên kiếm tiền nhiều nhất, cùng không thể dùng thủ pháp bình thường mà sản xuất, Dương Văn Hiên có trung tâm, cùng không còn đạo lý nào đem tất cả sản nghiệp của mình đều bán đi, vì Tề vương gom góp tiền đi Bắc Bình giao dịch. Nói sau khoản tiền này tuy lớn, cùng không thể khiến cho Dương Văn Hiên táng gia bại sản. Nếu như trương cờ trống lớn như vậy tất nhiên làm cho người ta hoài nghi, phải dùng biện pháp thòa đáng, mới có thể đem mấy củ khoai phỏng tay này đưa ra ngoài, hai người thương nghị hồi iâu, cùng không có nghĩ ra biện pháp. Một buổi chiều ngày nọ, Hạ Tầm đang ngồi ở trong thư phòng vắt hết óc nghĩ làm sao đem sản nghiệp chủ yếu của mình dùng một lý do hợp lý nhường cho người khác, đột nhiên có người báo lại, rất nhiều vật liệu đá từ Tá Thạch Bằng vận đến đây, mời ông chủ cùng vương phủ giao tiếp, Hạ Tầm dành phải tạm thời Bỏ xuống tâm sự dần theo Bành Tử Kỳ cùng Tiểu Địch chạy tới Tề vương phủ.

Thời gian gần đây trong thành Thanh châu chuyện gì làm cho người ta chú ý nhất? Không phải châu phủ nha môn Phùng Kiểm Giáo bị bệnh đau bụng Bỏ mình, cùng không phải hoàng kim vương ião ngù Dương Văn Hiên Dương đại thiếu gia quyết định mùa xuân sang năm trở lại nguyên quán thành hôn, lại càng không ià bà chủ Dược phô Sinh Xuân đường Diệu Thương tiểu thư chuẩn bị kén rể.

Phùng Kiểm Giáo bệnh chết, thương cảm chỉ là chủ cho hắn thuê nhà khóc không ra nước

mắt cùng với vài châu phủ đồng liêu, Dương Văn Hiên muốn thành thân, mất mát chỉ có Diệu Thương tiểu thư còn có chút tình cảm gút mắc cùng hắn, lại bởi vì một mực không dám chủ động cùng hắn liên iạc cho nên cho tới bây giờ còn chưa có trồi lên mặt nước, Mà Tôn Diệu Thương tiểu thư kén rể, để ý nhất chỉ có Tôn gia chưởng quầy cùng bọn hỏa kế.

Tôn gia chưởng quầy cùng bọn hỏa kế đã âm thầm đánh cuộc, đánh cuộc sau khi tiểu thư thành thân có thể sinh con trai hay không, thay đổi vận mệnh Tôn gia liên tục hai đời gà mái, phải đi tuyển rể. Ở trong trận đánh cuộc này, không thể tránh được đề cập đến Canh viên ngoại, nói Tuyết Liên phu nhân có thể sinh hạ Diệu Thương tiểu thư, nói rõ phu nhân là có thể sinh, nhưng phu nhân sau khi kén rể Canh Tân lại hoàn toàn không có nữa, cái này rõ ràng chính ià Canh Tân có vấn đề.

Thế là, Canh viên ngoại lại bị bọn hạ nhân trong phủ âm thầm cười nhạo một hồi, Canh Tân đối với những sự tìnVi này cùng không phải ià hoàn toàn không biết gì cả, trong lòng của hắn đột nhiên bắt đầu sinh sát ý càng đậm. Hắn muốn trả thù nhiều năm qua Tôn gia cho hắn nhục nhã, hắn muốn hãnh diện làm nam nhân một lần!

Ý niệm phạm tội trong đầu một khi bắt đầu sinh, tựa như một hạt giống giàu sinh mệnh lực, rất nhanh mọc rể nẩy mầm lớn lên.

Đối với cả Thanh châu mà nói giở đây làm cho người ta để ý nhất, lại là Tề vương gia làm nhà.

Te vương làm nhà khiến cho rất nhiều người muốn bị phá nhà. Nhà đương nhiên không thể bị phá được, những hào thân phú hộ kia vì nhà của mình không biết đã hao phí bao nhiểu tâm huyết, một khi tòa nhà bị san thành bình địa, tổn thất to ión có thể nghĩ, nên phải giao cho Tề vương gia một khoản tiền, cầu Vương gia nghĩ biện pháp, chuyện này cùng là phù hợp.

Thế là Te vương phủ tiếp tục oanh oanh liệt liệt cao lên, hộ gia đình chung quanh mắt thấy cao iầu lên, Bỏ ra đều là tiền của bọn họ, trong lòng đều nhỏ máu. Nhưng mà dân chúng bình thường ỡ thành Thanh châu lại cao hứng bừng bừng, xây dựng Tề vương phủ chẳng những trực tiếp cung cấp cho bọn hán lượng ión cơ hội nghề nghiệp, cấp cho rất nhiều ngành

nghề của Thanh châu một con số thu nhập lớn, mà ngay cả mua bán nhó cùng có thể ăn theo, khắp nơi chung quanh vương phủ mới đều là các gánh quà vặt cùng các vật dụng hàng ngày.

Hạ Tầm đi vào trước vương phủ mới, trước tiên thấy quản sự nhà mình. sau đó vội vàng cùng vương phủ kiểm nhận hàng, giao tiếp, chờ xong nhùng chuyện này, mới nhìn xem quy mô ban đàu của vương phủ, đơn giản dần theo Rành Tử Kỳ cùng Tiểu Địch, ỡ tại phụ cận du lịch.

Vương phủ tại phong cách kiến trúc, trang trí bên trong cùng với nhân viên phân phối cực kỳ tương tự trong hoàng cung thành Bắc Kinh, chỉ ià quy mô nhô chút ít, số người quy định ít hơn chút ít. Trong vương phủ có Trưởng Sử tí, Thẩm ií sỡ, Điển thiện sỡ, Phụng tự sỡ, Điển bảo sỡ, Ký thiện sỡ, Lương y sỡ, Điển đại sỡ, Công chính sỡ, còn có thu đồng, giáo đầu, dần lề, điển phục, thừa phụng, cung nữ, nội giám... đầy đủ mọi thứ, cho nên chiếm diện tích rộng có thể nghĩ.

Nhưng mà Tề vương vốn tiên thiên không đủ, dù kiến tạo thế nào, quy cách khí thế của vương phủ này cùng không thể cùng nguyên hoàng cung của Yến vương ganh đua cao thấp, cho nên tận lực cao thấp tại tráng lệ. Cả Tề vương phủ mới chiếm diện tích mười lăm công khoảnh, kiến trúc điện vù lâu đài ngàn chỗ, quy mô hùng vì.

Hôm nay vương phủ đã có hình thức ban đầu đơn giản, trước cửa vương phủ có thạch phường đang làm bài lâu tức trụ tam môn, đó ià dân chúng tục xưng "Ngọ Triêu môn". Vật liệu sứ dụng là đến từ Tá Thạch Bằng trại của Dương gia, những cột đá, bệ đá điêu khắc kia, thạch phường vừa mới vận đến, đang được người của Công chính sỡ chỉ huy người dựng lên.

Cái tòa này là do hai mươi tám khổi đá ión tố kiến mà thành, chỉa làm thượng trung hạ ba tằng, hạ tằng khắc để văn cùng liên văn, trung tằng khắc đồ án mẫu đơn, hoa sen, thượng tầng khác hoa văn là sư tử, kỳ lân, mẫu đơn, hoa sen quấn quanh, ỡ góc khắc đồ án sứ tử. Bệ của cột đá cao hai trượng, điêu khắc lâu long, đinh trụ hoành phi là phù điêu đồ án nhị long hí châu.

Trên hoành phi là các câu cát tường như "Nhạc thiện di phong", "Tượng hiền vùửi dự", "Hiếu hữu khoan nhân", "Đại nhã bất quần", nghe nói là cố ý đi Thiểm Tây phủ Hán Trung mời phủ học giáo sư Phương Hiếu Nhụ viết cho, rồi mới đem đến đây khắc lên biển đá. Chỉ một chỗ đã như thế này, công trình kiến trúc các nơi cả vương phủ là to lớn như thế nào có thể nghĩra được.

Hạ Tầm đứng ỡ ngoài "Ngọ Triêu môn", thấy cống đá khí thế hoành tráng, tiníi mỹ hào phóng đang được dựng lên, đúng lúc có tiểu lại Thanh châu phủ Lý Củng, Tằng Danh Thâm cùng đứng ỡ nơi đó xem náo nhiệt, Lý Củng tức giận nói: "Tề vương phủ kiến tạo không đến

hai mươi năm, cái hao phí này ià mồ hôi nước mắt nhân dân mà tạo nên, Đại Minh ta iập quốc không lâu, có bao nhiểu của cải có thể cung cho các hoàng tử tiêu xài như thế?"

Tằng Danh Thâm thở dài nói: "Cùng chỉ như thế mà thôi, vương gia còn tìm kế, thu liềm dân tài, khiến cho kêu ca sôi trào, đáng tiếc ta và ngươi người nhỏ lời nhẹ, không thể làm cho ở trên nghe, những kia quan nhân có tư cách iên triều đình kia mỗi người lại chỉ biết bo bo giừ mìníi. nếu không, nhất định phải cho hắn một quyển!"

Lý Củng hừ lạnh nói: "Làm sao mà được? Nếu không phải Hoàng Thượng ân chuẩn, Tề vương dám trùng tạo vương phủ sao?".

Tằng Danh Thâm cười khổ nói: "Nói cùng đúng, Hoàng Thượng cần kiệm tiết kiệm, gần đây không có tiến hành xa xi, dùng thiên tử chí tôn, Hoàng Thượng một ngày ba bừa lại chỉ là một chén cơm, thêm chút rau, chưa từng sơn trân hải vị. Ta nghe hảo hữu phủ Kim Hoa nói, năm trước chỗ bọn họ hướng lên Hoàng thượng tiến cống một tủi gạo thơm, Hoàng Thượng ăn phi thường yêu thích, nhưng Hoàng Thượng lo lắng vì tiến cống gạo thơm này quấy rầy dân chúng địa phương, bởi vậy chỉ ăn một lần, rồi đem túi gạo còn dư trả về Kim Hoa, chỉ gọi quan địa phương Kim Hoa cho chuẩn bị chút ít hạt giống, Hoàng Thượng đem vào trong vườn của hoàng gia trồng trong ruộng của mình, để mà ăn. Hoàng Thượng kiềm chế bản thân đến như thế, đều là vì thiên hạ. Chỉ là đối với các hoàng tử... sao lại sủng nịch như vậy".

Hai cái Tiểu Lại thở dài không thôi, Hạ Tầm ở một bên nghe có chút chột dạ, tuy nói hán không hiến kế mà nói, Tề vương còn không chừng làm ra những chuyện còn hoang đường thái quá hơn, lần này lợi dụng quyền di dời vơ vét tài sản cùng đều ià người giàu có, đối với địa phương dân chúng bình thường cùng không có ảnh hưởng, nhưng nghe được hai quan nhân ngay mật nghị luận, hắn vẫn có loại cảm giác người khởi xướng chịu tội.

Đến lúc này hắn cùng không còn tâm tìnVi tiếp tục xem nữa, hướng về Rành Tử Kỳ cùng Tiểu Địch lên tiếng kêu gọi, rời khỏi công trường vương phủ. Ra khỏi cửa rê phải, cách đó không xa sát đường chính ià một hàng sạp đồ, bán quà vặt, bán quần áo, bán các loại đồ trang sức thứ gi cần có đều có.

"Ồ? Thật xinh đẹp!"

Vừa mới đi đến trước một quầy hàng trước, Tiểu Địch hai mắt sáng ngời, đột nhiên nhào tới. Cái quầy hàng bán này đều ià đồ trang sức nữ nhi, buôn bán nhó tất nhiên không có chất

liệu quý giá gì, bởi vậy tại hoa thức nhan sắc xảo dụng tâm tư, những đồ trang sức kia xem ra đều phi thường xinh đẹp tươi sáng.

Tiểu Địch rất thích một cái lược giừ tóc trong đó, tỳ tử mặc kệ là nam nữ đều muốn sứ dụng công cụ vấn tóc, nhưng mà đối với nữ tử mà nói, nó còn có công dụng khác, đó chính là có thể làm đồ trang sức tóc, bởi vậy nữ tínVi sử dụng lược khá đa dạng, kiểu dáng phong phú.

Tiểu Địch nhìn thấy cái lược này, chế tác thành hình hồ điệp, mười phần tinh diệu, liếc nhìn qua trông rất sống động, bên trên lược dựa vào bộ dáng hồ điệp vê hoa văn sắc thái, mà hồ điệp triền khai hai cánh chính là dùng để chải tóc, xảo tư diệu thủ, làm cho người ta đặc biệt tán dương.

Nhưng Tiểu Địch vừa mới vươn tay ra, thì cùng có một bàn tay trắng như ngọc mài, mềm mại nhỏ nhắn như hoa lan đưa qua, hai cánh tay đồng thời đưa tới cái lược này.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Một Cái Lược Dẫn Khởi Chiến Tranh

Chương 58: Một cái lược dẫn khởi chiến tranh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Trần quận dương hạ Tạ thị!”.

Hai vị cô nương cầm một bên canh của lược hồ điệp, dò xét đối phương, Tiểu Địch một thân trang phục nha hoàn, đầu búi tóc ba lọn, gương mặt còn mang theo vài phần thiếu nữ ngây thơ. Mà nữ tử kia ước chừng so với nàng lớn hơn hai tuổi, đầu đội đính giác quan, mặc một bộ váy màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo mòng màu đỏ nâu, tay cầm một cái quạt tròn.

Tuy nói chỉ lớn hơn hai tuổi, nhưng vị cô nương này mặt phấn má đào, đã tỏ vẻ mười phần vũ mị phong tình, nếu như nói Tiêu Địch vẫn chỉ là một trái cây chưa thành thục, thì vị cô nương này chính là một quả mật đào vừa mới thành thục tản mát ra mùi thơm.

Thấy rõ bộ dáng cùng trang điểm của đối phương, hai cô gái trong mắt đồng thời lóe lên một tầng xem thường, trên tay bắt đầu so sánh lực.

“Cái này, là ta nhìn thấy trước” So sánh lực một phen không phân úiấng bại, Tiểu Địch nhịn không được nói.

Vị cô nương kia khẽ cười nói: “Nữ tử thật bá đạo, ngươi nhìn thấy trước, thì là của ngươi sao”.

Ông chủ bán đồ trang sức vội vàng hòa giải nói: “Hai vị cô nương, cần gì tranh chấp, tiểu lão nhân ở đây còn có rất nhiều loại kiểu dáng, hai vị cô nương có thể chọn lựa mà, bộ dáng

đều rất đẹp".

Tiểu Địch khuôn mặt rất chăm chú nói: "Ta muốn cái này nhất!"

Vị cô nương kia cười một tiếng, cười lại có vẻ giấu châm: "Cùng vừa khéo rất, ta cùng vậy!"

Hai cánh tay lại lần nữa đồng thời dùng lực, kéo căng hai cánh hồ điệp này, hai ánh mất hung hăng va chạm cùng một chỗ, nhất thời tóe lên một chuỗi hoa lửa.

Hạ Tầm có chút buồn cười, chỉ là một cái lược mà thôi.

Hạ Tầm tuy đến thời đại này đã một năm có thừa, nhưng mà có rất nhiều thứ hắn vẫn không có hiểu rõ lắm. ví dụ như trang phục của vị cô nương này, hắn chỉ cảm thấy cô gái này dung nhan vũ mị, quần áo lại hơi mộc mạc, nhưng không biết loại trang phục này lại là một loại chế phục, là y phục mà người trong thanh lâu ra ngoài phải mặc.

Dựa theo luật Đại Minh, linh nhân (dạng như những người biểu diễn nghệ thuật) tu đái đội mù xanh, eo buộc hồng đáp bạc không cho phép đi lại ở giữa phố, chỉ có thể đi ở hai bên đường. Nữ tử thanh lâu ra ngoài thì không cho phép mang đồ trang sức, chỉ có thể đội đính giác quan, trên người phải khoác áo màu nâu đỏ, dùng cái này để phân biệt với người thường, quy định này cùng có chút nhục nhã, cho nên nữ tử trong thanh lâu rất ít khi ra ngoài. Nhưng cái này lại Thực sự khiến cho Đại thiếu gia là Hạ Tầm căn bản không từ các ăn mặc của vị cô nương này nhìn ra thân phận của nàng.

Hạ Tầm không cho là đúng lắc đầu khuyên nhủ: "Tiểu Địch, chỉ là một cái lược mà thôi. chớ cùng người ta tranh chấp, ngươi chọn cái khác là được, chọn vài cái cùng không sao, ta mua cho ngươi, ngươi nhìn xem, cái giống như tỳ bà này trông cùng không tệ".

Tiểu Địch cùng không có lý do không thích nữ nhàn trước mắt này, chỉ là một loại cảm giác bản năng, nàng không muốn nhượng bộ với nữ nhân phía trước mất này nên ngoan cường nói: "Ta không! Ta chỉ thích cái này, muốn cái này nhất!"

Bành Tử Kỳ cùng là nữ nhân, nữ nhàn là giúp thân không giúp lý, nàng không chút nghi ngợi, lập tức đi đến giữa hai người, duỗi ra hai ngón tay điếm một cái. Nàng kia cùng Tiểu Địch đều cảm giác cố tay chấn động, ngón tay không nắm chặt được, lược hồ điệp liền lọt vào trong tay Bành Tư Kỳ.

Bành Tử Kỳ mỉm cười nói: “Thanh ti anh lạc kết tề mi. khả khả niên hoa thập ngù thì khuy diện dì tri y vị giá, tấn biên do kiến phát song úiùy. Ta thấy cái lược hồ điệp này tiên diễm hoạt bát chính thích họp Tiểu Địch, này, cầm lấy đi”.

Tiểu Địch vui mừng tiếp nhận cái lược, hướng về phía Bành Tử Kỳ ngọt ngào cười nói: “Cảm ơn Bành gia ca ca” Sau đó hướng về phía nàng kia nhíu mùi một cái thị uy.

Nàng kia hừ lạnh một tiếng, lập tức có phần hờn ý, nhưng nàng liếc mất thấy Hạ Tầm, thấy rõ bộ dáng anh tuấn của hắn. hai mắt sáng ngời, thần sắc giận dỗi lập tức tán đi, cặp mắt hạnh như chứa mấy khói kia cấn thận nhìn qua. tại miếng ngọc thượng đẳng cực kỳ sang quý ở bên hông hắn dừng lại, thần sắc liền trở nên càng thêm ôn nhu nói: “Vị công tử này, người nói như thế nào?”

Hạ Tầm buông tay cười khổ nói: “Thật rất có lỗi, nha đầu trong nhà tại hạ quản được, nhưng vị bằng hữu này, ta lại quản không được, chỉ là một món đồ chơi nhỏ, cô nương sẽ không cùng nàng so đo chứ, bằng không cô nương chọn một cái khác, xem như là tại hạ tặng cho cô nương vậy”.

Nàng kia sóng mắt lưu chuyển nói: “Công tử thật hào phóng, dùng vài văn tiền gì đó, liền muốn đuổi người ta rồi. Được rồi, ta cùng không muốn chiếm tiện nghi của công tử. Đã như vậy, xin mời công tử giúp người ta tuyển một cái lược hợp ý là được”.

Nàng vừa nói, liền nhẹ nhàng bước về phía Hạ Tầm. Tiếu Địch dưới chân lóe lên. lập tức xen vào giữa hai người, hai tay chống eo, cố gắng nhô lên bộ ngực nhỏ nhắn xinh xắn, hung hăng nói: “Cách thiếu gia nhà ta xa một chút”.

Nàng kia ha hả cười nói: “Ô, ta sao lại nghe thấy được một cỗ vị chua chua, tiểu cô nương mấy tuổi? Bộ ngực vẫn là ruộng hoang chưa khia khẩn, cái này vội vã tìm trâu đến cày sao?”

Tiểu Địch bị nàng lần này lớn mật nói lời mắc cờ, gương mặt liền đỏ bừng, loại lời này, nàng vô luận thế nào cùng không dám nói ra, cố tình cách mia mai một phen, nhưng liếc nhìn bộ ngực của người ta cao ngất đồ sộ, lại vụng trộm nhìn cái bánh nhỏ trước ngực của mình, Tiêu Địch lập tức có phần nhụt chí. Bành Tử Kỳ đem nàng kéo đến bên người, trầm mặt nói: “Cùng loại người này khắc khẩu, chỉ mất thân phận của chúng ta, đi!”

Hạ Tầm nhìn nữ tử dáng đi ẻo lả, nói chuyện lại là loại lời này, cùng thấy ra không giống nữ tử đàng hoàng, liền chắp chắp tay, xoay người muốn đi gấp, nàng kia cũng không buông tha

nói: “Công tử vừa nói muốn tặng cho người ta một cấy lược, nhanh như vậy đã quên rồi sao?”

Hạ Tầm bất đắc dì, đành phải dừng bước lại, hướng trên quán nhìn một cái. tùy ý cầm lấy một cây lược đưa tới nói: “Cái này như thế nào?”

Hạ Tầm tiện tay cầm lấy cái lược này, là lược “ma cô hiến thọ” sừng trâu chế thành. Cái lược này là đem sừng trâu điêu khắc thành đồ án ma cô hiến ứịo, ma cô một tay chấp tiên trượng, đầu trượng buộc bảo hồ lô, tay kia chấp khay ngọc, quần áo hoa văn tinh xảo đều đặn ngay ngắn, thanh lịch hoa lệ, váy áo bộ phận điêu khắc so với lược hồ điệp kia thiếu vài phần hoạt bát, lại nhiều hơn vài phần ưu nhã, tuy là tùy ý cầm lấy, lại rất thích hợp với tuổi tác cùng hình dáng tướng mạo thân thể của nàng kia.

Nàng kia cùng không ngại thái độ của hắn có chút qua loa, hướng về phía hắn thi lễ, lúm đồng tiền như hoa nói: “Đa tạ công tử tặng cho, ta họ Tử, Tử Y Đằng, không dám thinh giáo cao tính đại danh của công tử”.

“Họ Tử? Cái họ này cùng hiếm thấy” Hạ Tầm trong lòng ngẫm nghĩ, thuận miệng đáp: “Tại hạ Dương Húc, Tử cô nương, Dương mỗ còn có chuyện quan trọng trong người, cáo từ”.

Vừa nghe Hạ Tầm tự báo tính danh, nàng kia kinh ngạc nói: “A!! Dương Húc, công tử là Dương Văn Hiên Dương công tử?”

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: “Cô nhận ra ta?”

Tử Y Đằng vui vẻ nói: “Ta mặc dù không quen biết với công tử, nhưng lại cừu ngường đại danh, không thể tưởng được đúng là Dương công tử ngay mặt, ta có mắt như mù, kínli xin công tử thứ tội. Nhận được Dương công tử ban thưởng, tiêu nữ tử cùng..

Nàng vẫn chưa nói xong, chợt nghe một thanh âm kỳ quái nói: “Ồ đây chẳng phải là Dương Văn Hiên Dương công tử sao?”

Thanh âm là từ sau lưng Tử cô nương truyền đến. Hạ Tầm ngẩng đầu xem xét, thì thấy hai công tử cậu ấm như con vịt đang lắc qua lắc lại đi tới. Hai người kia một sắc giao lình công tử bào thêu vân, dưới chân mang giày, cầm trong tay một thanh mãn đình hà hoa bạch ngọc phiến, đầu đội đạo kế, chặn ngang ngọc trâm.

Xem tuổi vị nói chuyện kia là chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, mặt đài. lông mày rậm,

má phải trên có một nốt mồi. Còn người kia so với hắn tựa như còn lớn hơn vài tuổi, tướng mạo so với hắn kém rất nhiều, mặt chữ quốc, chân mày dày con mất hẹp dài, miệng lớn, tuy nói một thân trang phục thư sinh nhưng khuôn mặt lại có mấy phần dữ tợn. ứioạt nhìn có phần thô bi, trên vẻ mặt mang theo mười phần kiêu căng cùng cao ngạo.

"Tử cô nương!"

Người nói chuyện thu cây quạt, hướng về phía Tử Y Đằng chắp chắp tay: "Nhọc cô nương đợi lâu, vị này chính là biểu huynh của ta".

Biểu huynh hắn gật đầu, ngạo nghễ nói: "Bỉ họ Tào Tào Ngọc Khang".

Thư sinh mặt dài lại về phía hắn nịnh nọt nói: "Biểu huynh, vị này chính là. Kính Hoa thủy tạ, Tử Y Đằng Tử cô nương".

Người nọ vừa thấy rõ bộ dáng Tử Y Đẳng, hai mắt đã tỏa sáng, lúc này mỉm cười gật đầu nói: "Không tệ, quả nhiên không tệ.

Đặt tại phủ Tế Nam, vậy cùng là hồng cô nương số một số hai".

"Ha ha, biểu đệ không có nói sai đâu, biểu huynli yêu thích là tốt rồi".

Nói đến đây, thư sinh mặt dài khinh thường trừng mắt nhìn Hạ Tầm liếc, kỳ quái nói: "Dương công tử tin tức rất linli thông sao, thì ra ngươi cùng nghe nói đến chuyện Tử Y cô nương ngày gần đây sơ long treo biển hành nghề sao, thế nào? Cái này bất đầu tiếp xúc riêng, muốn tiếp cận nhanh chân đến trước sao? Ngại quá, biểu huynh của ta cùng rất yêu mến Tử cô nương, Dương công tử lần này sợ là phải thất vọng mà về".

Hạ Tầm từ khi hắn xuất hiện, đang híp mắt nhìn hắn. mơ hồ cảm thấy người này hình như đã từng quen biết, lập tức cảnh giác đến người này hẳn là nhân vật Trương Thập Tam từng vẻ qua cho mình, nhưng hắn làm Dương Văn Hiên đà một đoạn thời gian, đoạn trí nhớ lúc trước đã có chút ít nhược hóa, lúc này mới mơ hồ nhớ tới thân phận người trước mắt này, không khôi chợt nói: "Ngươi là Giang Chỉ Khanh?"

"Cái này thật đúng là quý nhân hay quên chuyện, ngươi giở đây mới nhận ra Giang mỗ sao?"

Giang Chỉ Khanh chỉ nghi là hắn cố bày ra khinh miệt, có chút xấu hổ và giận dữ nói:

“Một lần trước đó tại Tiêu Tương quán, Y Y cô nương sơ long treo biên hành nghề, bốn công tử bởi vì là tạm thời xã giao bị bằng hữu kéo đi, cho nên tiền không có mang đủ, mới bị Dương Văn Hiên ngươi lấy được một lần. Lần này cùng không thể như ý ngươi, biểu ca ta coi trọng Tử Y cô nương, ngươi nên sớm rời đi”.

Hạ Tầm nghe hắn nói mới treo biển hành nghề, đã hiểu được thân phận vị Tử cô nương trước mắt này, cái gọi là sơ long treo biên hành nghề, chính là nghi thức người trong thanh lâu trưởng thành, chính thức treo biển hành nghề tiếp khách. Bởi vì là lần đầu tiên, khách tầm hoan cạnh tranh, đều tự đấu giá, người úiắng có thế trở thành người đầu tiên nhập màn của cô gái.

Hạ Tầm từng nghe Trương Thập Tam nói qua Dương Văn Hiên tại Tiêu Tương quán cùng viên ngoại quầy tơ lụa Giang Chỉ Khanli tranh đoạt đêm đầu tiên của Y Y cô nương, đều tự vung kim đấu phú. cuối cùng Dương Văn Hiên thắng được, còn lớn tiếng chế nhạo Giang Chỉ Khanh một phen, hai người từ đó về sau kết xuống úiù oán, người này cùng bởi vậy từng bị Hạ Tầm liệt vào một trong những người hoài nghi thích khách, không thể tưởng được đến ngày nay, hai người mới lần đầu gặp mặt.

Rõ ràng thân phận vị Tử cô nương này, lại nghe Giang Chỉ Khanh nói chuyện. Hạ Tầm đã nghi ra vài phần chân tướng: Chắc là vị Tử cô nương này sắp ra tiếp khách, mà biểu ca Giang Chỉ Khanh từ Tế Nam đến làm khách, nghe được tin tức, muốn xem trước một chút mặt hàng, để quyết định có tranh đoạt đêm đầu tiên của nàng hay không. Ngày thanh lâu sơ long, sê không chỉ có một cô nương, mà là một đám tiều mỹ nhân mới trướng thành đồng thời được đưa ra, nam nhân tham gia cạnh tranh cùng là muốn hình muốn vẻ, bối cảnh phức tạp, cho nên trong đó có chút màn đen cùng là tầm thường.

Hạ Tầm một khi đã rõ ràng nguyên do sự việc, liền muốn bứt ra rời đi, nhưng hắn còn chưa nói lời nào, vị Tào công tử kia đã đem quạt thu lại, điểm về phía trước, đã chỉ đến chóp mùi hắn: “Nữ nhân này, ta muốn, ngươi đi đi. Ngươi nếu cùng coi trọng nàng, hắc hắc! Chờ bổn công tử chơi chán, ngươi lại đến uống nước thừa của bốn công tử cùng không muộn”.

Tử cô nương khuôn mặt lập tức đỏ lên. tuy nàng là cô nương lớn lên trong thanh lâu, chú định đã là dùng thân mua vui cho người, vốn không cảm thấy có gì thẹn thùng đáng nói, nhưng mà bị nam nhân trước mắt xem trơ thành hàng hóa mà đến tranh đoạt, thì cùng cảm thấy có loại không chịu nối. tình trạng này so với cái lược bị người đem tranh đoạt đi. thì càng khó chịu hơn nhiều, nhưng nhục nhã này nàng cùng chỉ có thể dấu ở trong lòng.

Hạ Tầm nhíu nhíu mày, nói: "Tào công tử, tại hạ cùng không nghĩ.

Tào Ngọc Khang rất không nhẫn nại ngắt lời hắn, thản nhiên nói: "Ta không muốn biết ngươi nghĩ cái gì, ngươi chỉ cần biết rằng, luận tài, ta so với ngươi nhiều hơn, Luận thế, ta so với ngươi lớn hơn. Cùng ta đoạt nữ nhân, ngươi sẽ chết cực kỳ khó coi! Thức thời thì cút nhanh một chút!"

Hạ Tầm vốn muốn đi, nghe hắn lời này nhưng không khỏi thầm sinh tức giận, hắn dừng bước lại, lạnh lùng nhìn về phía Tào Ngọc Khang, Tử Y Đằng một bên thờ ơ lạnh nhạt, thấy tình cảnh này đột nhiên trong lòng khè động, nam nhân trước mắt này đối với nàng tuy không để ở trong lòng đột nhiên lại khè động, nhất thời mừng rờ, tràng diện trước mắt đối với nàng mà nói tuy tràn đầy nhục nhã, nhưng tựa như lại là một cơ hội cực tốt.

"Dương công tử..." Tử cô nương đưa lưng về phía hai người Giang Chỉ Khanh, gọi Hạ Tầm một tiếng, nàng không có nói gì khác nữa, nhưng cặp mắt có thể nói kia đã đem những lời nàng muốn nói đều nói ra, trong ánh mắt của nàng tràn đầy cầu khẩn, không muốn xa rời, cầu xin, hâm mộ, cái ánh mắt này đủ để kích khởi hào khí của một nam nhân, đủ để kích khởi tâm hộ hoa của một nam nhân.

Giờ khắc này, Tử cô nương quả thực chỉnh là một diễn viên xuất sắc nhất, dùng ngôn ngữ thân thể sinh động nhất, diễn dịch ra một nhân vật nữ tử bất lực thân bất do kỷ, bị người bắt buộc, cần người đi thương tiếc, đi bảo vệ. Hạ Tầm xem phim rất ít cảm động, hắn đối với biểu diễn cùng không ưa, Tử cô nương biểu diễn xuất sắc không có đánh động đến hắn, ngược lại bộ dáng Tào Ngọc Khang hai mắt nhìn trời, cằm giơ lên, tựa như khiến cho hắn rất có hứng thú.

Hắn nhìn thấy rõ lông mùi cuộn lại trong hai cái lỗ mùi của Tào Ngọc Quảng, đột nhiên không muốn đi.

Tào Ngọc Khang mở ra đôi mắt hẹp dài kia quát: "Còn không đi?"

Hạ Tầm cười cười, rất vui sướng nói: "Tào công tử cùng yêu mến Tử cô nương? A ha, thật sự là anh hùng cái nhìn cùng giống nhau, vốn ở xa tới là khách, huynh đệ vốn nên lễ nhượng Tào công tử mới đúng, nhưng mà thật không ý tứ, tại hạ đối với Tử cô nương cùng là vừa thấy đã yêu. Cho dù ngươi là cường long, ép được địa đầu xà ta ở đây sao? Cho nên... nên đi là ngươi!"

Hạ Tầm một câu nói ra. bên cạnh lập tức "xèo xèo" phóng tới hai đạo ánh mắt giết người, mặc dù hai vị cô nương tựa như căn bản không tư cách quản việc của hắn.

Tào Ngọc Quảng giống như nghe được chuyện cười cực kỳ hoang đường, chỉ vào Hạ Tầm ôm bụng cười cười ha hả: "Ha ha, Chỉ Khanh, ngươi nghe được sao, hắn muốn tranh với ta! Hắn bảo ta đi, ha ha, ha ha, chết cười ta..."

Giang Chỉ Khanh cười bồi hai tiếng, Tào Ngọc Khang đột nhiên khuôn mặt tươi cười vừa thu lại. âm thanh lạnh lùng nói: "Cuồng vọng! Không biết trời cao đất rộng, muốn từ Tào mỗ ta đoạt nữ nhàn? cẩn thận ngươi thua cả nhà cùng không chừng!"

Một tia quỷ dị nhanh chóng xẹt qua đáy mắt Hạ Tầm. hắn mỉm cười, rất thân thiết nói: "Tào công tử đã tự tin như thế, chúng ta đánh cuộc một cái thế nào?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Bắt Người

Chương 59: Bắt người

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Trần quận dương hạ Tạ thị!”.

Một tiểu nha đầu đầu để tóc ba lọn khẩn trương trừng đôi mắt to, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy mồ hôi tinh tế, một mảng ửng hồng, phảng phất một đóa hồng nhô đáng yêu. Trong tay nàng nắm chặt một cái khăn tay nhó, hai mắt khẩn trương tràn đầy vẻ hưng phấn, vui vẻ hô: “Chuẩn bị chuẩn bị, ta muốn hô bắt đầu”.

Tiểu Địch cùng một tiểu nha hoàn áo xanh đều khẩn trương ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai người đều hai tay khép lại, giữ một con chó nhó lông loăn xoăn, con mắt không nháy mà nhìn chằm chằm về phía trước.

“Bắt đầu!”

Tiểu nha hoàn làm trọng tài dùng sức vung lên khăn tay nhô, Tiểu Địch cùng tiểu nha đầu áo xanh kia đồng thời buông tay, hai con chó nhó iập tức liều mạng chạy về phía trước.

“Tiểu hắc, thêm chút sức!”

“Tiểu hoa, phải tranh đệ nhất!”

Con chó còn nhô, mập tròn như một viên thịt nhô, chúng nó liều mạng di chuyển trên một đôi chân ngắn nhỏ, chạy cùng khá nhanh, mấy tiểu nha đầu từ đầu còn cao hứng bừng bừng

đuổi theo ỡ phía sau, về sau thật sự theo không kịp, dứt khoát đi bộ. Dù sao các nàng chỉ việc ôm con chó nhỏ đi ra bên ngoài, một khi thả chúng ra, lộ tuyến duy nhất mà chúng nó lựa chọn chính ià chạy về nhà, cùng không sợ chạy mất.

Suốt một buổi chiều, mấy tiểu nha đầu chính là lặp đi lặp lại các loại trò chơi này, vây mà lại có thể làm không biết mệt.

Tiểu nha đầu áo xanh nói: "Tiểu Địch à, chơi hai lượt nữa chúng ta trở về phủ đi, sắc trời muộn rồi".

Tiểu Địch nói: "Chơi chút nữa đi, không muốn trở về nhà, không có ý nghĩa".

Tiểu nha đầu áo xanh cười khanh khách: "Tại sao lại không có ý nghĩa? Ngươi cả ngày thiếu gia dài thiểu gia ngắn, thiếu gia nhà của ngươi vừa về đến, ngươi đã không cùng chúng ta chơi nữa, suốt ngày ở trong nhà, giở đây không thích về sao?"

Tiểu Địch tức giận nói: "Không thích, sau này không muốn ở nhà cùng hán". Nàng bìu cái miệng nhô nhắn một hồi, một cước đá bay một hòn đá nhỏ, đối với tiểu nha đầu kia nói: "Ngươi nói thiếu gia nhà ta có xấu không, trước còn gạt người ta nói căn bản không thích cái gì cô nương trong viện kia, kết quả khuya hôm nay lại vụng trộm chạy tới cho người ta sơ long, hừ, đồ xấu gạt người".

"Sơ long?"

"Đúng vậy!" Vừa nói tới cái này Tiểu Địch đã tức không chỗ đánh: "Vị đại thiểu gia này, buối sáng mỗi ngày đều muốn người ta sơ long cho hán, hắn lại chạy tới cho người khác sơ long, cần lắm sao? Sơ sơ cái gi, từ sáng ngày mai, người ta sẽ không sơ long đầu tóc cho hắn nữa, để hán tự đi sơ long đi".

Tiểu nha đầu kia nghe đố mồ hôi, cùng một số cô nương thành thục khác nhìn nhau chớp chớp con mắt, phì cười.

Trong hậu viện Dương gia, Bành Tử Kỳ một mình ngồi ỡ tiểu đình, đối mặt tu trúc, hai tay ôm đầu gối, phảng phất nàng cùng ià một bộ phận của cảnh quan này, vẫn không nhúc nhích.

Vừa nghĩ tới tiểu tử háo sắc kia, nàng đã nhịn không được tức giận.

"Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì rất giới sao? Đại đường ca là như thế này, hắn cùng như vậy,

nam nhân trong thiên hạ, cùng không một ai là tốt

Bành Tử Kỳ cán môi oán hận nghi: “Đi thôi đi thôi, tốt nhất thích khách kia giờ đây nhảy ra, hù chết đại sắc quý ngươi! ”

“Nếu như thích khách kia thật lúc này xuất hiện thì làm sao bây giờ?”

Bành Tử Kỳ trong lòng khẩn trương, đứng lên, đi về phía trước hai bước, nàng lại kiên quyết quay lại: “Ta nói rồi, nếu như hắn đi thanh lâu kỳ viện, tuyệt không đi trông chừng giừ cửa cho hán, hắn sắc đảm ngập trời, bản thân cũng không sợ chết, ta thay hắn lo lắng làm cái gì! ”

Bành Tử Kỳ đặt mông ngồi ở trên mặt ghế đá, nghĩ đi nghĩ lại: “Nếu như hắn chết thật thì làm sao bây giờ? Nếu như hắn bị thích khách làm th. it, Triệu Thôi quan sẽ tìm nhà của ta gây phiền toái, ta âm thầm đi theo, không để hắn thấy chẳng phải được sao?”

Vừa nghĩ, nàng đã đứng lên, hai chân bất tri bất giác đi về phía tiền viện...

Tiểu Địch không muốn về nhà, nàng chơi đến khuya, đem mấy tiểu nha hoàn trong nhà Vương viên ngoại, Triệu lang trung đều mệt mới, lúc này mới không vui ôm con chó nhó đi về phía nhà mình.

Đi ra ngõ tắt nhỏ, vừa mới quẹo qua trước mặt đã xuất hiện một người áo xám đội nón trúc, Tiểu Địch bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng lui về phía sau một bước, vỗ bộ ngực sẵng giọng: “Ngươi thật sự là, tại sao thình lình chui ra như vậy, dọa chết người”.

Người nọ tay vịn nón trúc hơi ngẩng đầu, hướng về phía nàng mỡ miệng cười: “Xin lỗi!”. Nói xong mội cánh tay liền xuất ra, nTianíi chóng bịt kín miệng nàng.

“Ô!” Trong bóng đêm truyền ra một tiếng kinh hô ngán ngủi, đầu đường không có người đi đường, chỉ có một chú chó nhó vô chủ đứng ỡ đầu ngõ nhìn trái nhìn phải. Một lát sau, nó đột nhiên vẫy vẫy cái đuôi, hướng về phía Dương phủ mà hào hứng chạy tới.

“Kính Hoa thủy tạ” hôm nay giăng đèn kết hoa, tân khách như mây.

Thời tiết dần dần mát mè! Các nam nhân bắt đầu có tâm tư tầm hoa vấn

liễu, nhưng mà đêm nay tân khách nhiều như thế, tám chín phần mười cùng là vì mấy vị cô

nương đêm nay treo biển hành nghề sơ long mà đến.

“

Kính hoa thủy tạ” là một kỳ viện lệ thuộc giáo phường ti quan, hôm nay muốn treo biển hành nghề sơ long tổng cộng có sáu vị cô nương, mỗi người đều có một phen thân thế iai lịch, luận tư sắc tài văn chương cùng ià mỗi người mỗi vẻ.

Trong đó Tử Y Đằng Tử cô nương là quý tộc Bắc Nguyên, tố phụ nàng từng quan tận Đạt Lỗ Hoa Xích Đại Nguyên phủ Lâm Châu. Chu Nguyên Chương sau khi làm hoàng đế, đem thiên hạ phân làm bốn hạng người, quý tộc Bắc Nguyên ngày thường cao cao tại thượng tác uy tác phúc, phàm ià không kịp đào tẩu tất cả đều giáng thành tiện dân, hơn nữa ra lệnh cho bọn họ cải lại dòng họ, vứt bỏ dòng họ Mông Nguyên, tất cả chọn lấy Hán danh.

Những quý tộc Bắc Nguyên này bị ép cải họ, nhưng lại không muốn nhận tố tông người Hán, thế ià chọn những từ kỳ quái làm họ, đến nỗi những dòng họ cố quái nào cùng đều có, tồ phụ Tử cô nương lấy dòng họ chính là Tử. Chỉ bất quá hắn đánh bậy đánh bạ, vô tìnVi là xác thực tồn tại dòng họ này, chỉ có điều cái dòng họ này tương đối ít thấy, hắn còn tưởng rằng là tự mình sáng chế.

Bởi vì khi bại lui không có cam lòng, từng hạ lệnh thủ hạ sĩ tốt đốt giết đánh cướp, tận tìnVi phá hoại, tố phụ Tử Y Đằng nhận lấy chế tài càng nghiêm khắc, thê tử nữ nhi của hắn cùng đều sung vào giáo phường tí, thừa kế tiện tịch, vùửi không thay đối. Tử cô nương ià sinh ra ỡ giáo phường tí, bởi vì nàng mi thanh mục tú, căn cốt rất tốt, cho nên bị má má trong viện tuệ nhãn biết châu, tí mi bồi dường, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú không chỗ nào không thông, cho đến hôm nay để cho nàng lộ ra treo biển ra giá.

Hôm nay trong sáu vị cô nương treo biển hành nghề, có tư cách cùng Tử cô nương một tranh cao thấp cùng chỉ có năm người này. Đây là đương nhiên, cùng không phải mỗi một cô nương trưởng thành chính thức làm việc, trong viện đều phải vì nàng tố chức nghi thức sơ long, có tư cách này tướng mạo tài hoa đương nhiên đều là thượng phẩm.

Tuy nói treo biển hành nghề sơ long là có ý nghĩa từ nay về sau phải hành nghề xác th. it, ià chuyên ai cùng không nguyện, nhưng các nàng đều là cô nương của giáo phường tí, là từ nhô đã lớn lên ở trong thanh lâu, từ nhó đã biết mình sau khi lớn iên thì phải đi con đường nào. Đã căn bản không thể nào lựa chọn, như vậy các nàng duy nhất có thể tranh thủ, chính ià

danh khí.

Hồng cô nương đệ nhất đẳng trong viện, ngay cả các má má, quản sự cùng không dám đơn giản đác tội, các nàng chẳng những có thể hưởng thụ gian phòng, ăn mặc, thực vật tốt nhất, có địa vị nhất định, có sự tự do khá lớn, tại đại bộ phận thậm chí có thể y theo ý nguyện chính mình iựa chọn có tiếp nhận khách hay không. Nhất là cô nương tên đứng đầu bảng giá trị con người cao, có thể so với người khác có càng nhiều tích súc, như vậy mà nói đến khi tuổi già sắc suy, thì sẽ sống khá giả hơn nhiều.

Bởi vì nguyên nhân này, các nàng tự nhiên phải toàn lực ứng phó. Giờ phút này, các vị cô nương đều ở trong gian phòng của mình tì mi trang điểm, cần phải bằng tư thế mỹ lệ động lòng người nhất mà mình có thể xuất hiện. Nếu như tại sơ long, có thể trở thành cô nương có giá trị cao nhất, thì có ý nghĩa nàng thắng ỡ điểm bắt đầu, sau này muốn lực áp quần thư, trở thành tên đứng đầu bảng của "Kính hoa nhà thủy tạ", vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng trong khuê phòng của Tử cô nương lại có chút không giống người thường, Tử cô nương không có trang điểm trang điểm, lại đang cùng một nam nhân uống rượu.

Tào Ngọc Quảng mặt mày hớn hỡ, toàn thân thư thái. Hắn được chứng kiến rất nhiều hồng cô nương nổi danh trong thanh iâu, còn chưa có gặp qua người nào vừa ý như Tử Y cô nương này, ngươi muốn ăn món ăn gì, không đợi ngươi nói, nàng đã yêu kiều thay ngươi đưa đến bên miệng,

Ngươi muốn uống rượu, không chờ nâng chén, nàng đã châm tràn đầy, hai tay nâng đến bên môi ngươi. Ngươi nếu không có chủ đề, căn bản không cần lo lắng tè ngắt, nàng lập tức có thể tìm được một cái câu chuyện cùng ngươi liếc mắt đưa tìnVi mà triền miên xuống. Ngươi có chuyện không muốn nói, trong lòng vừa mới có điểm không thoải mái hoặc phiền chán, nàng sớm đã nhu thuận thay đối câu chuyện, cho đến khi đem ngươi hầu hạ như tắm gió xuân, quanh thân thư thái. Ngày thường đi tìm những cô nương kia, cùng Tử Y cô nương nhu thuận đáng yêu mà so sánh, quả thực chính là một bãi phân chó.

Nhưng đầy bàn món ngon mỹ vị, cuối cùng không bì kịp sắc đẹp bên cạnh, mấy chén rượu ngon xuống, cặp tay kia của hán từ đầu chỉ là rụt rè cầm chén rượu đã trượt iên trên thân thể mềm mại đàn hồi của Tử cô nương. Tử cô nương dựa ở trên người hắn, tựa như thiếu nữ hoài xuân thấy tìnVi lang xa cách đã lâu, một mặt quấn quýt si mê khiểu khích, nghênh hợp với vuốt ve của hán, một tiểu tỳ áo xanh tựu tại cửa ra vào nhìn, nàng cùng không thèm để ý.

“Tào công tử, cái họ Dương kia thật đáng ghét, người ta đang ỡ đó đợi ngài, hắn lại đi lên động tay động chân, còn muốn tặng iề vật cho người ta” Nàng cầm qua lược sừng trâu khắc loan cô hiến loan thọ kia, khinh miệt nói: “ừm, ngài nhìn xem, hắn cùng là danh sì nổi tiếng trong thành Thanh châu, mà lại keo kiệt như vậy”.

“Hắc hắc hắc...” Tào Ngọc Quảng buông lông bàn tay đang xiệt chặt bờ mông mười phần co giãn, cười tủm tim nói: “Có phải là hắn nếu như tặng nàng một cành trâm quý báu, nàng sẽ chịu hắn không?”

“

Không có đâu, oan uống cho người ta!” Tử Y Đằng uốn éo nói, nàng đem cái lược tiện tay ném đi, dán ở trong ngực Tào Ngọc Quảng, sóng mắt đưa tình, thanh âm ngọt ngào nói: “Họ Dương kia phong thái sao có thể bằng được một phần vạn của Tào công tử. Người ta tuy là nữ tử thanh lâu, nhưng cùng ià giừ tấm thân trong sạch mười bảy năm. Tối nay thầm nghĩ... thầm nghĩ đem nó giao cho một... nam nhân mà trong lòng ngường mộ, ta chỉ hy vọng nam nhân kia... là Tào công tử...” Tào Ngọc Quảng bị tiểu yêu tinVi thân thể mềm mại thơm tho, phong tao vũ mị này trêu chọc đến dục hòa như lửa đốt, hai tay bát lấy cái mông tròn trịa ngạo nghề ườn iên của Tử cô nương xiết chặt lấy, hơi thở hổn hển nói: “Tử Y, cho ta đi”.

“Không thẻ!” Tử Y Đằng lắp báp kinh hãi, vội rời khôi ngực hán. Tào Ngọc Quảng nhất thời không vui, dài mặt nói: “Tại sao?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Dương Thiếu Gia, Tứ Y Đẳng, Tính Kế Tính Kế

Chương 60: Dương thiếu gia, Tứ Y Đẳng, tính kế tính kế

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Trần quận dương hạ Tạ thị!”.

Cặp mắt điên đảo chúng sinh của Tử Y Đằng ióe lên ánh lệ quang, nàng dừng ở trên mặt Tào Ngọc Quảng buồn buồn nói: “Sơ long lề cùng như kết hôn, cùng phải bái đường, cùng phải đãi khách, cùng phải đưa vào động phòng. Nô gia tịch tại giáo phường tí, với năng lực của công tử cùng không cách nào vì Tử Y thoát tịch, nô không thể cho công tử cái gì, chỉ mong đem iề so long này thành đêm động phòng hoa chúc của chính mìnii. mang tấm thân thanh bạch giao cho chàng!”

Nói đến đây, trên khuôn mặt thanh tú, hai hàng nước mắt rơi xuống, dùng giọng nói thâm tìnVi lên tiếng: “Từ nay về sau, mặc kệ sinh tử hiểm nguy, Tử Y trong lòng nhớ kỳ, nam nhân duy nhất của ta, phu quân duy nhất của ta, không ai khác ngoài Tào lang...”

Tử Y Đằng một lần giải bày tâm sự làm Tào Ngọc Quảng cảm động không thôi, một bụng tràn ngập tức giận biến mất sạch, hắn cao giọng nói: “Tào mỗ có tài đức gì, có thể được Tử Y cô nương tìnVi thâm ý trọng, nhất định sẽ giành được!”

Tào Ngọc Quảng dục niệm biến mất, hào khí bừng bừng cầm tay Tử Y cô nương trầm giọng nói: “Ta hôm nay đi khỏi, mặc kệ bao nhiều người có ý với nàng, người duy nhất vén khăn hồng cho nàng, nhất định ià Tào Ngọc Quảng ta!”

Tào Ngọc Quảng nói năng một phen khí phách, liền ườn ngực ngẩng cao đầu hiên ngang đi ra ngoài, trông hắn bây giờ không khác gi một tướng quân oai phong người người ngường mộ.

Bóng dáng của Tào Ngọc Quảng vừa mới biến mất ngoài cứa, Tử Y Đằng trong mắt còn vương mấy giọt lệ nhưng trên bờ môi đã lộ ra nét cười hồ mị. Nàng từ từ đứng dậy đi đến bàn trang điểm ngồi xuống, tiểu nha hoàn kia biết ý liền đi vào trong thu dọn tiệc rượu.

Cánh tay nàng đưa lên đầu áhố thanh ngọc trâm xuống, mái tóc đen nhánh ngay iập tức tuột xuống phấp phới bay bống trên khuôn mặt kiều my, nhìn nàng càng lúc càng xinh đẹp. Tử Y Đằng cầm lấy cái lược bằng sừng trâu khắc loan cô hiến thọ vừa rồi ném lên trên bàn, nhẹ nhàng cài lên mái tóc.

“Tề Ngọc Quảng từ phủ Tế Nam tới đây, luôn không coi ai ra gì, tính tìnVi kiêu ngạo. Ta những tưởng hắn iăn iộn trong trường gió trăng, đạo hạnh cao tới mức nào, hóa ra cùng chỉ như vậy. Bản cô nương vừa thi triền chút thủ đoạn đã khiến cho hắn cui đầu áp tai, cho ta tất cả! ”

Tử Y Đằng đác ý mỉm cười, nhưng khi nghĩ đến Dương Văn Hiên, đôi mày liễu tự nhiên dựng đứng lên: “Dương Văn Hiên này lại rất khác, hắn ỡ Thanh Châu nổi danh là hoa hoa công tử, tại sao đến một lời ta nói hắn cùng không thèm để trong tai? Mèo mà lại đi chê mờ, thật quá cố quái!”

Tử Y Đằng nhìn chăm chăm vào chiếc gương đồng, một dung mạo tuyệt sắc chỉm sa cá lặn hiện lên, lông mày như iá liễu, cái mùi thanh tú, cánh môi như hoa, đôi mắt sáng lánh sáng như bảo thạch, da th. it nõn nà đầy sức sống tuổi thanh xuân...

“Tứ Y Đằng ta thật so ra kém nữ nhân gọi là Thính Hương kia sao?” Tử Y Đằng oán hận nghĩ: “Dương Văn Hiên đã không bị ta mê hoặc, nếu muốn kích thích hắn cùng với Tào Ngọc Quảng đầu đá vung tiền như rác không thể dùng đến sắc đẹp! Hắn đối với một nha đầu còn dung túng như vậy, ngoài ra còn bị Thính Hương làm cho vui vẻ chuộc thân, hai điều này cho thấy hắn ià một kẻ thương hoa tiếc ngọc. Hắn không để ý đến ta, lại vì Tào Ngọc Quảng khích đã quyết đính tối nay đến đây, nói rõ hắn là nam nhân thích tranh đầu, không chịu thua kém!

Như vậy mà nói, ta có thể lấy làm ra vẻ yếu nhược, đánh động về tình cảm, lại hướng về hắn để lộ ra Tào Ngọc Canh và Dương Chỉ Khanh xem thường hắn như thế nào, hán đã đánh cuộc, vốn phải quyết tâm chiến thắng! Nếu như ta thổi gió vào lửa... ha ha”

Tiểu nha hoàn vừa thu dọn bàn xong, trở vào thấy nàng đang ngẩn ra trước gương, vội vàng tiến đến bên người nàng nói: "Cô nương, nTianíi trang điểm, mấy vị cô nương khác đều đã trang điểm..."

Tử Y Đằng trừng mắt nhìn nàng, nhìn về phía mình trong kính nhướng mày đắc ý nói: "Đều ià những thứ không có tiền đồ, chỉ biết ăn chơi trác táng, bốn cô nương dùng một kế nhó, chẳng những nhất định ià cô nương đứng đầu bảng "Kính Hoa thủy tạ", mà nói không chừng còn có thể dụ bọn họ liều mạng ra cái giá cao nhất. Như vậy mà nói, thanh của bồn cô nương có thể vang danh khắp thiên hạ, không khéo còn có thể được giáo phường ti điều đến phủ ứng Thiên".

Tử Y Đằng nước mắt trên mặt không lau, đem đầu tóc có chút hỗn loạn cài lên cái lược có khác ma cô hiến thọ, nhìn qua gương hài lòng cười rồi mới phân phó nha hoàn: "Ra ngoài nhìn xem Dương Vân Hiên công tử đã tới chưa, nếu thấy hãy đưa hắn lặng lè đến gặp ta, ta có chuyện muốn nói".

"Vâng!" Tiểu nha hoàn ứng tiếng rồi nhanh chóng lui xuống.

Tử Y Đằng vuốt vuốt gò má, ngón tay nhẹ nhàng trượt từ bên cạnh má xuống cằm, đột nhiên nghĩ: "Nếu bàn về nhân phẩm tướng mạo, Dương Văn Hiên so với họ Tào kia thật sự cao hơn rất nhiều, tuổi trẻ tuấn tú, anh khí bừng bừng, tối nay như hắn thắng được, nữ nhi hồng 17 năm trân quý của người ta cho hắn nếm cùng không uống!"

Nghĩ đến đây cười đến hai gò má tươi sáng, tựa như hai trái đào...

Một vị quản sự của "Kính Hoa thủy tạ" đi lên đài nhìn quanh một vòng hắng giọng nói: "Các vị ião gia xin mời, sáu vị nương tử trong viện chúng ta hôm nay so long đang tí mi trang điểm, một lúc sau sẽ xuất hiện trên sân khấu. Đêm nay ià ngày lành, bất kể vị ião gia nào có phúc khí trở thành tân lang cùng đều là chuyện vui.

Cô nương chúng ta sơ long các vị lão gia tự nhiên là giá cao mới được. Các ngài muốn khoái hoạt ra sao, một đêm này đều do các ngài. Còn nữa, các cô nương đều ià tân nương tử nùng nịu, sợ hãi, iần đầu phá qua, các tân lang cùng phải thương hương tiếc ngọc một chút, các cô nương nhận tình, tự nhiên là theo ý mà dâng tặn, các vị lão gia mong thành toàn cho

"Vội cái gì?"

các nàng".

Khách tầm hoan ở dưới kêu loạn lên: "Đừng nói nhiều nữa, lão tử đã đợi cả đêm, mau mời tân nương tử ra đây, nếu phải chờ thêm lão tử chắc thành vịt chết quá..."

Hạ Tầm khi đi vào "Kính Hoa thủy tạ", nhìn cục diện như vậy, không khí còn có mùi rượu, Hạ Tầm khè nhíu mày.

Một quy công ân cần chào đón: "Xin hôi công tử gia họ gi? Có hẹn bằng hữu cùng đến?"

Hạ Tầm lắc đầu tiện tay vứt cho hắn mấy văn tiền rồi nói: "Cho ta một gian phòng riêng, bản công tử thích yên tình Ị"

"Có ngay có ngay!"

Quy công hiểu được đây là nhân vật có thân phận, liền cúi đầu khom lưng dẫn Hạ Tâm lên lầu, hẳn đi phía trước cười nói: "Nhìn dáng vẻ khí độ công tử hoàn toàn khác với những người đang ngồi kia, chắc chắn là người quyền quý, xin công tử cho biết tên họ. Tối hôm nay các vị lão gia đều vì Tử Y cô nương mà tới, trong chốc lát đấu giá đoạt sơ long, công tử gia đem tên cho biết, ta sẽ đem chỗ ngồi của ngài ghi tạc lại..."

Hạ Tầm nhàn nhạt nói: "Dương Húc, Dương Văn Hiên!"

"Ôi, ngài chính là Dương công tứ? Mau mời, mau mời, tiểu nhân sớm lưu chỗ ngồi tốt cho ngài, công tử gia, mời sang bên này! "

Vừa nghe thấy Hạ Tầm báo thân phạn, qiu công tươi cười càng lúc càng đậm, ai cùng biết Dương Vân Hiên cùng một vị Tào công tử đến từ Tế Nam đêm nay muốn vung kim khoa phú, tranh đoạt đêm đầu tiên sơ long của Tử Y cô nương, trải qua người có tâm tuyên truyền, giở đây đã truyền đến khắp phủ Thanh Châu, trên đài dưới đài khách tầm hoan đều nghe nói, hôm nay có hai bại gia tử đááh cuộc tranh nữ nhân, đã tự động đem vị Tử cô nương này gạch khỏi danh sách hái hoa của mình. Hai trâu muốn liều mạng, ai lại đi theo bọn họ mà tiêu tiền.

Hạ Tầm dưới sự xì xào bàn tán của mọi người được đưa tới một căn phòng thanh nhã ỡ lầu hai, vừa mới ngồi xuống, chén trà chưa tới môi thì một tiểu nha hoàn mặc áo xanh lặng lè đi đến chỗ hắn thi lề, nói nhỏ mấy câu.

"Tứ cô nương muốn gặp ta?"

Hạ Tầm vừa nghe thấy liền nhíu mày lại, nhìn tiểu nha đầu trước mắt nhẹ nhàng hôi: "Cô nương nhà ngươi chưa sơ long, cùng ta hẹn riêng, ViinVi như cái này... có chút không hợp quy củ?"

Tiểu nha hoàn nói: "Tiểu thư nhà ta hâm mộ công tử đã iâu, nay nghe công tử tiến đến không khỏi vui mừng, cho nên muốn mời công tử gặp mặt, mời công tử đi theo tiểu tì, sẽ không để ai chú ý..."

Hạ Tầm nhàn nhạt nói: "Không cần, ta ngồi ở đây chút nữa còn sợ không nhìn thấy nàng?"

"Nhưng... nhưng... tiểu thư nhà ta nói..."

"Nàng nói cái gì cùng không quan trọng!"

Hạ Tâm không khách khí ra lệnh trục khách: "Quan trọng là, ỡ nơi đây, chủ nhân nói không tính, khách mới có thể làm chúi!"

"Tiểu tì... tiểu tì..."

Tiểu nha đầu tay chân luống cuống không biết làm thế nào cho phải. Hạ Tầm nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà đầu không ngẩng mắt không trợn nói: "Đi đi!"

Tiểu nha hoàn thấy vị Dương công tử này vẻ mặt lạnh lùng, liền không dám nói nữa, vội vàng đáp ứng một tiếng, thị íề lui ra.

Bành Tử Kỳ đang ỡ ngoài cứa nghe lén lập tức lách mình tránh đi, trong lòng âm thầm kinh ngạc: "Quái lạ, có mỹ nhân mời, lén hẹn hò, cơ hội tốt trộm hương, với tính cách cúa hắn sao lại cự tuyệt?"

Rành Tử Kỳ nghĩ mãi mà không thể hiểu được tại sao, đây chính là kết quả nàng muốn nhìn thấy, thật thấy được, lại có loại cảm giác không chân thực.

Gian giữa căn lầu đối diện đẩy cửa sổ ra, hai người ngồi ỡ cửa sổ không ngở lại đúng Tào Ngọc Quảng cùng Giang Chỉ Khanh, vừa nhìn thấy Hạ Tầm trên mặt liền lộ ra nụ cười khinh miệt. Giang Chỉ Khanh cao giọng nói: "Dương công tử đến thật sớm! Có phải trong lòng cảm thấy bất an?"

Hạ Tầm vát chéo chân, thổi lá trà thản nhiên nói: “Bốn công tử mới tới, vừa ngồi xuống nhị vị liền đẩy cửa số ân cần hỏi thăm, có phải đã sớm ngồi ỡ cửa sổ chờ ta xuất hiện?”

Dưới lầu lập tức truyền đến tiếng cười lớn, trong gian phòng trang nhã một số người thân phận cao cùng cười trộm không thôi. Nghe Hạ Tầm nói, Gianh Chỉ Khanh mặt mùi đỏ bừng thẹn quá hóa giận quát: “Dương Húc! Ngươi chớ mạnh miệng! Tính toán của ngươi hôm nay nhất định không thể thành công, chúng ta hôm nay quyết tâm phải được”.

Hạ Tầm khê cười nói: “Cùng vậy cùng vậy! Dương mỗ hôm nay cùng muốn quyết tâm phải được!”

Đúng, hắn là quyết tâm phải được, hắn hôm nay căn bản là không muốn tháng, mà ià muốn thua. Hai người đối với đánh cuộc, một bên một lòng muốn thắng, một bên một lòng muốn thua, còn có thể không thành hay sao?

Nhưng người ngoài nào biết được ý tưởng, chỉ cảm thấy mỗi cỗ thuốc súng tràn ngập “Kính Hoa thủy tạ”, mấy quản sự lại là trong lòng nỡ hoa, làm khách đánh trống reo hò cố cù cho đám phá sản này mà thôi.

Trong tiếng huyên náo, tiếng nhạc vang lên, sáu tiểu mỹ nhân như cành liễu trước gió đi ra, một màn kịch hãy đã muốn bắt đầu!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Giá Trị Kinh Người.

Chương 61: Giá trị kinh người.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Sáu mỹ nhân bộ dáng thon thả mỗi người một vẻ, có phong tao, có đáng yêu, có thanh thuần, mỗi người một vẻ, vừa xuất hiện liền làm người xem bên dưới hoa cả mắt, nguyên bản đại sảnh đang vô cùng huyên náo tự nhiên chuyển sang yên tình ịa thường, tiếng hít thở nhẹ nhàng nghe rõ mồn một, ánh mắt người nào người nấy tham lam thưởng thức tất cả đặc sắc mỹ iệ của các nàng.

Tử Y Đằng và các nữ nhân trẻ tuổi khác cùng nhau thể hiện tư thế xinh đẹp nhất, ôn nhu nhất, ánh mắt Tử Y Đằng hơi đảo qua đám người trước mặt, đến người nào y như rằng người đó liền hớn hỡ chào đón, nhưng khi nàng nhìn về phía Hạ Tậm, đôi mắt đẹp lại lộ vẻ u oán, tuy thời gian rất ngắn nhưng vẫn đủ để Hạ Tầm thấy rõ ràng.

Hạ Tầm mỉm cười, biểu tử vô tinh, diễn tử vô nghĩa, tuy rằng không thể quơ dùa cả nám nhưng cùng là chuyện đại đa số người đều tin. Hắn không bao giờ tin mình chỉ nói mấy câu đã làm người con gái trước mặt đem tâm hồn thiểu nữ gửi gắm trên người hắn, nàng càng diền vẻ thâm tìnVi càng làm Hạ Tầm cảm thấy buồn cười.

Tuy nhiên cho dù nàng định làm việc gì thì mọi người đều là theo như nhu cầu mà thôi.

Hạ Tầm và Tào Ngọc Quảng đánh cuộc, dùng Dương gia tác phường là cửa hàng thu lợi nhuận tốt nhất đem làm tiền cược, cùng Tào Ngọc Quảng liều mạng tranh giành một đêm đầu tiên của Tử Y cô nương, một hồi đánh cuộc nghe có vẻ rất ión, nhưng hắn căn bản không nghĩ

đến chuyện chiến thắng.

Tuy nói người thua trận phải đem sản nghiệp chắp hai tay dâng lên, nhưng ai nguyện ý mang con gà đè trứng vàng của mình tặng cho người ngoài? Nhớ lúc đó vừa nghe thấy khoản tiền cược này, Tào công tử vốn không coi ai ra gi cùng bị dọa nhảy dựng lên, hắn rất có tiền, cùng xác thực rất có thể, nhưng nếu hắn dám đánh cuộc như vậy, đem sản nghiệp của mình thua cuộc mà nói, cha của hắn chắc chắn sê đánh gãy hai chân hắn.

Cha hắn là Án sát sứ Sơn Đông Đề hình án sát sứ ti. Sơn Đông thừa tuyèn bố chính sứ ti phụ trách chỉa cho hai người, một Sơn Đông chỉ huy sứ tí phụ trách về quân sự, một Sơn Đông Đề hình án sát sứ tí phụ trách toàn bộ việc tố tụng, xét xử, ngục giam, tại Sơn Đông có thể gọi ià nhân vật dậm chân một cái liền rung chuyển bốn phía. Nếu nói về tài sản, Tào gia cùng có mấy sản nghiệp ión, hắn vì một nữ nhân mà lại đánh cuộc nhiều như vậy, thật sự hắn làm không được.

Nhưng hắn vừa mới xuất hiện liền thể hiện một bộ mặt hung hăng vênh váo, không coi ai ra gì, lúc này nếu kinh sợ, thì so với giết hắn còn khó chịu hơn. Tào công tử Bỏ đi thì không thể, đặt cược lại không dám, hắn không biết làm thế nào cho phải. Đúng lúc này Giang Chỉ Khanh liền chấp nhận giúp đỡ hắn. Giang Chỉ Khanh rất muốn làm Dương Húc mất hết mặt mũi, quan trọng hơn là, hắn iần này đưa biểu ca bà con xa này từ Tế Nam mời đến, là có việc cầu hắn.

Dương Húc tài phú tăng trưởng cực nhanh, tuy hán tận lực che dấu nhưng cây kim trong bọc iâu ngày cùng lòi ra, rất nhiều dấu hiệu cho thấy, hắn có một chỗ dựa vô cùng vừng chắc, rất nhiều đầu mối đều chỉ về một phía... Tề Vương phủ, chỉ có điều tầng cửa sổ này không ai dám đi xuyên phá mà thôi.

Giang Chỉ Khanh cùng muốn móc nối với Tề Vương để thăng quan tiến chức, khổ nỗi hẳn không thể tìm ra phương pháp, nhưng khi đi hôi thăm bất ngở lại nghe ra một việc, sủng phi của Tề Vương đúng ià bà con xa của Tào án sát sứ, là biểu muội của Tào công tử.

Tuy nói quan hệ thân thích rất xa, nhưng hắn dùng đủ mọi biện pháp tiếp cận, rất rLhatửL sau đó liền thân thiết với vị biểu ca này, cuối cùng còn mời hắn đến Thanh Châu làm khách, mục đích cuối cùng đến nhà mìníi. đương nhiên là làm thuyết khách cho hắn. Vì mục đích này, Dương Chỉ Khanh liền toàn lực nịnh bợ Tào công tử, chỉ nên hắn cắn răng một cái, lấy ra hai cửa hàng tơ iụa của nhà mình làm tiền đặt cược.

Tào Ngọc Quảng vốn tưởng mình đâm lao phải theo lao ai ngỡ biểu đệ lại nghĩa khí đến như vậy, hắn liền dứt ruột xuất ra một cửa hàng da sản nghiệp để đặt cược, hai bên ký khế ước, vỗ tay thề cùng đánh cuộc.

Một lão bảo đi lên đài mỡ miệng giới thiệu tài nghệ của từng vị cô nương, sau đó chuyển sang tán dương dung mạo, cuối cùng bát đầu đấu giá từ cô nương ngoài cùng bên phải. Trên đài có sáu vị cô nương, Tử cô nương đứng đầu tiên bên trái, ião bảo thừa biết nàng bây giờ đã thành vật Dương Văn Hiên và Tề Nam Tào công tử quyết tâm nắm trong tay, người khác không có khả năng cùng bọn họ cạnh tranh, người giá trị cao nhất chắc chắn ià nàng, chính vì vậy nên mới đặt nàng ỡ vị trí cuối cùng, để cho nghi thức sơ long hôm nay tạo thành một cao triều huy hoàng.

Lão bảo nói: "Ta xin giới thiệu cho các vị lão gia một người, Liễu Hâm cô nương, Liều cô nương ià nữ tử xuất thân từ vùng sông nước Giang Nam, có dung nhân Phi Yến, tướng mạo Tắc Thiên, tài năng Chiêu Quân, cộng thêm đôi gót sen ba tấc vô cùng mê người, biệt hiệu là 'Tiểu cước'".

Liễu cô nương bình thường gọi là Tiểu Linh Lung, trông rất non nớt đáng yêu, nàng mặc bộ quần iót màu lục, áo ngoài màu trắng, tóc nàng búi lên trên, chải chuốt tì mi tạo thành hình dáng nhí nhảnh, không những thế nàng còn sỡ hữu khuôn mặt trái xoan, khóe miệng còn có nốt ruồi mỹ nhân nhiếp hồn iạc phách. Ngoài ra nàng còn sỡ hữu một điểm đặc biệt, đó chính là đôi chân nhỏ lộ ra dưới váy, đôi chân tinh tế đi vừa một tấc giày, gợi cho người ta cảm giác dục vọng trào dâng, phong tìnVi tướng mạo ià một trong ba cô nương có tư cách ganh đua cao thấp cùng Tử Y Đẳng.

Lão bảo cầm cái quạt hương bồ trên tay đi đi lại lại, cái eo vểnh lên, mông xoay một vòng cao giọng nói: "Các cô nương sơ long, giá thấp nhất hai mươi xâu, vị nào muốn trở thành tân lang xin hãy ra giá". Giá này ià giá chung cho tất cả các thành thị thuộc Đại Minh, nhưng phóng mắt khắp Đại Minh, khi đấu giá kết thúc không một cô nương nào giá trị thấp hơn một trăm xâu.

"Tứ Y Đằng, hai mươi lãm xâu"

Mọi người đang muốn ra giá thì lầu hai tự nhiên truyền đến một âm thanh trong trèo, nhìn điệu bộ của ião bảo rõ ràng muốn chào hàng cô

nương chân nhó tư sắc tư thái đều thượng thừa này trước, ganh đua một hồi để có một kliỡi đều tốt đẹp, không ngở người này lại không thể chờ đợi được mà hô luôn giá trị của Tử cô nương.

Nầừng người có mặt đều tò mò ngửng đầu nhìn lên, người ngồi trên lầu hai không ai khác ngoài Dương Vân Hiên.

Dương Văn Hiên coi cái nhìn của những người dưới đại sảnh như không, hán rất căm ghét loại người ý vào chút tiền dơ bẩn đi mua nữ nhân làm trò vui, việc đưa ra giá Tử Y Đằng đầu tiên là do hắn muốn kết thúc nTianíi công việc, đem mấy sản nghiệp thua hết rồi rảnh tay rời đi, chẳng muốn xem mấy trò vô nghĩa trong này.

Thua như vậy cùng là một kỳ xảo, hán không thể trực tiếp hô giá thấp hơn sau đó nhận thua rời đi, bởi vì nếu làm như vậy Tề Vương cho dù ngu xuẩn cùng biết bên trong có vấn đề. Hắn chỉ có thể dừng lại đúng lúc, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, từ khi Đại Minh khai quốc đến nay chắc chắn cuộc đấu giá này sẽ phá ký lục về giá trị con người, một iần mất máu nhất định phải làm, nhưng so với mục đích mà hắn muốn đạt tới vẫn là vượt xa giá trị.

Dưới đại sảnh, mục đích rất nhiều khách đến đây hôm nay là vì muốn xem náo nhiệt, họ nghe nói Tào công tử đánh cược với Dương công tử xem ai có được Tử cô nương, không có người nguyên ý cùng bọn họ làm tranh đấu vô vị, sớm đem Tử cô nương buông tha, cho nên ước gì xem bọn hán hai người đấu ngươi chết ta sống, vừa nghe Dương Húc trực tiếp kêu giá, những người này iập tức hứng khởi hẳn lên.

Thanh Châu mấy năm trước đây từng có một đánh cuộc giống như vậy, hai bên chỉ vì một chuyện nhó liền mang hết gia sản ra đánh cược, cuối cùng Chưởng quầy "Tề Vân Lâu" Đống Trạch Phong thua cuộc, phải đem ba năm quyền kinh doanh đại tửu lâu đưa cho Vương Nhan Hi, đợi đến khi hết thời hạn mới thu hồi lại được.

Chỉ trong ba năm, Vương Nhan Hi kinh doanh vô cùng phát đạt, buôn bán lời đến bốn ngàn năm trăm xâu tiền. Không thể tưởng tượng hôm nay lại có thể một iần nữa chứng kiến trận đánh cuộc so với "Đống Vương chỉ tranh" năm đó còn kinh người hơn. Khách xem bắt đầu điên cuồng hô: "Tào công tử, người ta đã ra giá, nếu ià đàn ông hãy cùng hắn liều mạng đi".

"Bây giờ nểu ai làm con rùa đen rủt đầu, sau này ra phố hãy giấu mặt vào trong dùng quần!"

“Giang công tử, Tào công tử, Dương thiểu gia đang phô trương thanh thế thôi! Đừng để hán hù dọa! cố lên! cố lên!”

“Kinh sợ phải không? Kinh sợ phải không? Ta chỉ biết, họ Tào Tế Nam cùng không là gì, nhìn xem Dương công tử Thanh châu chúng ta ià hạng khí khái gì! Họ Tào, ngươi cùng coi như một hán tử mang khăn trùm đầu!”

Khách xem bên dưới chế nhạo, cồ vù, khích bác... dùng đủ mọi loại phương thức kích thích Tào Ngọc Quảng và Dương Văn Hiên đánh cuộc, Rành cô nương một thân nam trang tức giận đến sôi người, nàng đang rất muốn Bỏ đi nhưng đôi chân cứ một mực đứng yên tại chỗ, nàng muốn biết kết quả xem thử nếu Dương Văn Hiên thắng, hẳn liệu có ngủ lại “Kinh Hoa thủy tạ” không. Nếu hắn thật sự làm vậy, nàng sẽ trở về thu dọn hết hành lý bô đi mặc kệ tên bại hoại, sống chết của hán không liên quan gì đến nàng nữa.

Tào Ngọc Quảng trong lòng đang lo láng nhưng vừa thấy đối phương thiếu kiên nhẫn đến như vậy, tự nhiên lại hô giá trước, hắn không những không tức giận ngược lại mỉm cười nói: “Hóa ra hắn còn khẩn trương hơn cả ta...”

Nghi đến đây Tào Ngọc Quảng liền cảm thấy bình tĩnh, hán ngồi yên tại chỗ nhấc chén trà nhó lên khè thổi bọt nước, bình ữtứi hô: “Ba mươi xâu!”

Mọi người vừa nghe thấy Tào Ngọc Quảng ra giá xong liền đồng loạt nhìn về phía lâu đối diện chờ Dương Húc phản kích. Hạ Tầm vừa muốn lên tiếng tự nhiên lại thấy một đại hán vóc dáng cao lớn, mặt vuông ván mặc áo ngắn vải thô màu xanh chạy vào phòng Hạ Tầm, Rành Tử Kỳ đứng dưới nhìn thấy tự nhiên giật mình tự hỏi: “Nhị lãng tử! Hắn tới đây làm gì?”

Nhị lãng tử đầu đầy mồ hôi khê nói với Hạ Tầm vài câu, Hạ Tầm nghe xong sắc mặt đại biến đứng bật dậy hỏi: “Ngươi vừa nói cái gì?”

“Thiếu gia, Tiểu Địch... Tiểu Địch không thấy đâu, nha đầu nhà Vương viên ngoại, Triệu lang trung đều nói nàng sớm đã trở về, con chó nhó cùng đã về nhưng Tiểu Địch vẫn chưa thấy về”.

Hạ Tầm sắc mặt tái nhợt vội vàng xoay người đi ra ngoài, khách nhân lầu trên lầu dưới nhất thời xôn xao bàn tán không biết chuyện gi đã xảy ra. Hạ Tầm chạy rầm rầm xuống cầu thang, một quản sự thanh lâu xuất hiện, hắn tuy không hiểu nhưng vẫn đứng ra hỏi: “Dương công tử, người đây là... muốn đi chỗ nào?”

Hạ Tầm mặt mũi vô cùng lo láng, chân không ngừng di chuyển, vừa đi vừa nói: “Bản công tử trong nhà có việc, cáo từ!”

“Dương Hức!”

Giang Chỉ Khanh và Tào Ngọc Quảng cùng đứng lên chạy ra lan can nhìn, Tào Ngọc Quảng lớn tiếng nói: “Chưa phân thắng bại ngươi đã định đi đâu?”

Hạ Tầm bỗng nhiên dừng chân quay người lại ôm quyền quát: “Ta thua!” Nói xong liền rời đi ngay lập tức, như một trận gió Titianíi chóng biến mất tại cửa lớn, cả sảnh đường im lặng ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi không biết nói gi.

Bởi vì Dương Húc chịu thua, các khách nhân khác bỏ qua từ đầu, Tào Ngọc Quảng nghiễm nhiên chiếm được Tử Y Đẳng, hôm nay Thanh Châu sơ long hội diễn ra tại “Kính Hoa thủy tạ” đã xuất hiện hồng y cô nương giá trị thấp nhất Đại Minh quốc: “Ba mươi xâu tiền”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Chỉ Cần Gật Đầu

Chương 62: Chỉ cần gật đầu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Thiếu gia...”

Vừa nhìn thấy Hạ Tầm, Tiểu Kính Đường và nương tử vội vàng lau nước mắt chào đón.

Trán Hạ Tầm đã thấm đẫm mồ hôi, nhưng vẫn cố gắng trấn định, nếu như hắn cùng luống cuống, thì mọi người sẽ iục thần vô chủ: “Tiểu thúc đừng nóng vội, Tiểu Địch không việc gì đâu, mau nói cho ta biết vì sao mất tích?”

Tiểu Quản sự ngăn nước mắt nói: “Ta vừa mới nghe qua, tối hôm qua, Tiểu Địch cùng nha đầu Hạ Hà Vương viên ngoại còn có khuê nữ nhà Triệu lang trung, ôm chó nhỏ chơi trong ngõ. Đến khi trời tối, mấy người Hạ Hà mới chỉa tay nhau, đúng iúc mẹ Tiểu Địch đi ra ngoài gặp được Hạ Hà, đi tới đó tìm thì đà không thấy bóng dáng!”

Tiểu gia nương tử vốn khóc không thành tiếng, quỳ rạp xuống dưới chân Hạ Tầm cầu xin: “Thiếu gia! Thiếu gia! cầu xin ngài nghĩ biện pháp cứu Tiểu Địch về, nha đầu của ta nếu rơi vào tay bọn xấu, cả đời này sẽ không xong rồi, nữ nhi đáng thương của ta...”

Tiểu Kính Đường kéo vợ lại quát: “Đừng khóc nữa, để thiểu gia yên lặng suy nghĩ!”

Hạ Tầm suy nghĩ một lúc thật lâu vẫn không tìm ra cách, vừa đưa mắt lên đã thấy hai vợ chồng họ Tiểu nhìn mình với ánh mắt hy vọng cầu xin liền hỏi: “Các ngươi đã phái người đi tìm chưa?”

Tiếu quản sự không ngừng gật đầu nói: "Ta sai tất cả nha đinh trong phủ đi tìm, Tri phủ nha môn cùng đã báo, nhưng... một tin tức nhó cùng không có!"

Lúc này Rành Tử Kỳ hấp tấp từ cửa chạy vào, vừa vào cứa đã từ chỗ hạ nhân nghe qua chuyện, Hạ Tầm biết đêm nay hắn đi "Kính Hoa thủy tạ" làm nàng rất bất mãn, do hán đi ra ngoài trước Rành cô nương liền bám theo cho nên không hỏi nàng từ chỗ nào xuất hiện mà chỉ nói: "Bành công tử, Tiểu Địch vừa mất tích, không biết có phải bọn buôn người làm việc này, ngươi có biện pháp nào không?"

Bành Tử Kỳ đổi với nha đầu Tiểu Địch không xảo trá này rất hợp ý, vừa nghe thấy nàng mất tích Rành Tử Kỳ vô cùng suốt ruột vội vàng nói: "Các ngươi cứ tiếp tục tìm, ta về nhà một chuyến thinh người trong nhà hỗ trợ!"

Hạ Tầm nói: "Bây giờ trời đã tối, ngươi có kịp ra khôi thành không?"

Bành Tử Kỳ nói: "Thời gian cứa thành đóng vẫn chưa tới, ta dùng kỵ mã phóng đi có lê sẽ kịp!"

Hạ Tầm vừa nghe xong liền vội vàng cho Nhị Lăng Tử chuẩn bị ngựa cho Rành Tử Kỳ, một lúc sau, Rành Tử Kỳ trở người lên thân ngựa nhanh như chớp rời khôi Tiếu gia.

Hạ Tầm an ủi vợ chồng Tiếu Quản sự: "Nhà Rành công tử thế lực mười phần khổng lồ, cho dù nha sai tuần bộ trong Thanh Châu thành bó tay nhưng chắc chán Rành gia có biện pháp. Nếu như Bành gia không thể tìm được thì cả đất Thanh Châu đừng mơ người thứ hai tìm ra, Rành công tử đã chịu hỗ trợ vậy sẽ không có vấn đề".

Tiếu gia nương tử bán tín bán nghi hôi: "Thật không? Rành gia thật sự có bản lãnh lớn như vậy sao?"

"Đương nhiên! Lời ta nói Tiếu thẩm còn không tin? Người cứ về nghỉ ngơi trước, việc này muốn gấp cùng không được. Thúy Vân, ngươi cùng Tiếu thẩm về phòng đi..."

Tiếu gia nương tử muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng cùng thuận theo ý của thiếu gia, hướng về Hạ Tầm thi lề sau đó được Thúy Vân dìu đi, nhưng vừa tới cửa lại quay đầu nước mát lưng trong dùng ngừ khí cầu khẩn đối với nam nhân của mình: "Đương gia..."

"Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi... Tiểu Địch cùng là con gái ta, ta sao có thể không lo lắng cho

nó? Đừng làm cho thêm rối việc!"

Tiểu quản sự ra vẻ tinh táo rồi đuổi bà nương ra ngoài, lại lập tức mặt mày suy sụp nói với Hạ Tầm: "Thiếu gia, chúng ta làm sao bây giờ..."

"Chuẩn bị đèn lồng cho ta, ta muốn ra ngoài tìm nàng!"

Hạ Tầm vừa nói câu đó xong, cổ họng có chút phát nghẹn.

♦♦♦

Tiểu Địch bị trói trong phòng, có chút kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt này, trông hắn không hề giống bọn cướp trái lại còn mang bộ dáng trung thực. Vải bịt miệng nàng đã được lấy xuống, nhưng khi nhìn thấy đao nhọn bên hông người trước mặt nàng liền lựa chọn sáng suốt khôn hô cứu mạng một cách vô ích.

Nàng bị đưa vào trong xe mang đến đây, hiện tại không biết đang ở nơi nào, chỉ từ thời gian phán đoán, chắc hẳn rời nhà không xa, ngày mai thiểu gia sẽ đến đưa tiền chuộc nàng về, nghĩ đến đây nàng liền yên tâm hơn nhiều.

Trước mặt nàng là một người trung niên mang bộ dáng trung thực, tướng mạo phi thường hàm hậu, trên người mặc một bộ quần áo làm bằng vải thô, khuôn mặt hán có những nếp nhăn hẳn sâu xuống như bị dao cắt. Dưới ánh đèn phản chiểu, những nếp nhăn càng hằn sâu khiến khuôn mặt trông có vẻ như đang rất khổ sỡ.

Lưu Húc đem đèn đặt lên bàn, lật giường chiếu lên, ấy từ bên dưới ra một cái thùng sau đó nhẹ nhàng để trên bàn, sờ vài cái Mở ra, dưới ánh sáng ngọn đèn phản chiếu, bên trong thùng phát ra ngân quang iấp lánh, không biết chứa thứ gi.

Sau đó hán xoay người lại nói với Tiểu Địch: "Ta có một vài việc muốn hỏi ngươi, ngươi hãy ngoan ngoãn thành thật trả lời ta, không nên dấu diếm!"

Tiểu Địch nhu thuận đáp: "Đại thúc muốn hôi ta chuyện gì?"

Nàng rất thông minh, kêu tiếng đại thúc, giả trang tiểu cô nương ngoan ngoăn, có lê sẽ làm hán phát lên chút ít lòng trắc ẩn, như vậy trước khi thiểu gia cứu mình trở về, có thể bớt một ít khổ sỡ, Tiểu Địch nghĩ như thế.

Lưu Húc mặt mũi âm trầm nói: “Ngươi hãy kể cho ta nghe thiếu gia ngươi từ khi ở Tá Thạch Bằng trại trở về đã làm những gi, tất cả hành động cử chỉ lời nói cho dù ià nhó nhất, không được Bỏ sót một chuyện nào!”

Tiểu Địch kinh ngạc hôi: “Ngươi hôi việc đó làm gi? Chẳng lê ngươi

không phải là cướp?”

Lưu Húc tức giận đến đen cả mặt nói: “Ta nTiìn rất giống cướp sao?”

Tiểu Địch đột nhiên sợ hãi nói: “A... Ta hiểu rồi! Ngươi chính là tên thích khách muốn giết thiếu gia nhà ta! Tên ác nhân kia có phải ià ngươi?”

Lưu Húc không trả lời, nửa ngày sau hắn mới thở dài một hơi sau đó trầm giọng quát: “Ngươi bắt đầu kể đi! ”

Tiểu Địch nói: “Ta chỉ là một tiểu nha hoàn, làm sao có thể biết rõ những việc thiểu gia làm?”

“Tiểu cô nương da trắng thịt mềm, không cần phải ăn đau khổ rồi mới ngoan ngoãn cầu xin tha thứ, ngươi nói hay không?”

Lưu Hức cười âm hiểm xoay người, từ trong rương lấy ra một cây ngâm châm sáng loáng, chừng nửa tấc khúc dưới mỡ rộng ra, phần đuôi thô có thể nhẹ nhàng cầm trong tay. Lưu Húc nắm cánh tay Tiểu Địch đưa lên, cây ngâm châm trên tay hán đưa qua đưa lại lên iàn da mịn màng, ánh mắt lộ ra vẻ lãnh khốc vô tình

Mùi kim sắc bén đâm xuống da, Tiểu Địch lập tức kêu lên: “Ta nói, ta nói, thiểu gia... thiểu gia ngày đó từ Tá Thạch Bằng trại trở về liền lập tức chạy đi tắm rửa, sau đó ăn cơm, đi dạo trong sân một lúc rồi lên giường ngủ”.

“Ngày hôm sau?”

“Ngày hôm sau, thiếu gia rời giường rửa mặt súc miệng sau đó cùng ta đi dạo trên đường phố, khi về phủ thì người đầy mồ hôi phải đi tắm rửa, lúc đó ngươi liền xuất hiện ám sát thiểu gia nhà ta nhưng chỉ giết được Trương Thập Tam, ngươi vừa đi thì thiểu gia và ta liền đến tri phủ báo án...”

Lưu Húc nghe xong trên mặt nổi đầy gân xanh gằn giọng nói: “Ta không phải muốn ngươi nói những điều này! ”

Tiểu Địch đáng thương nói: ‘Ta... ta chỉ biết những cái này...”

Lưu Húc thở hổn hển vài cái, hừ lạnh nói: “Ngươi là nha hoàn thiếp thân của hán, kể cả hán cố ý dấu diếm cùng không có khả năng nửa điểm dấu vết cùng không có để lại. Ngươi đã không biết nói cái gì, vậy ta sẽ hỏi, ngươi trả lời! ”

“Hay quá, nếu không người ta thật không biết nên nói cái gì... đại thúc...”

Nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Lưu Húc, giọng nói Tiểu Địch càng lúc càng nhỏ cuối cùng cùng im lặng.

Lưu Húc khê hôi: “Trong phủ các ngươi có một hầm băng?”

“Đúng vậy, sao ngươi lại biết? Ngươi hôi hầm băng làm gi? Ngươi không phải không có tiền đồ như vậy chứ, đến hầm băng cùng muốn đoạt, ta nghe nói...”

“Câm miệng!”

Lưu Húc bị Tiểu Địch nói đến đau hết cả đầu: “Là ta hôi ngươi hay ngươi hôi ta?”

Tiểu Địch rụt rè nhô giọng trả lời: “Ngươi...”

“Biết thế là tốt! Thiếu gia nhà ngươi có biết đến sự tồn tại của hầm băng?”

Tiểu Địch nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc, đồng tình giãi thích: “Thứ trong phủ của thiểu gia, ngươi nói thiếu gia chúng ta có biết hay không?”

Lưu Húc cứng họng không biết nói gi, hắn thẹn quá hóa giận gầm lên: “Ngươi chỉ cần trả lời phải hay không phải, biết hay không biết! ”

“Vâng... đúng vậy, thiếu gia biết rõ”.

Lưu Húc vỗ trán một cái, cảm giác có điểm choáng váng, năm đó hắn ở trong ngục, bao nhiểu vương công đại thần đều đã thẩm vấn qua, không ngỡ hôm nay lại bị một tiểu cô nương làm cho choáng váng mặt mày, làm hăn có một loại cám giác vô iực, hắn tự hỏi mình nhiều

năm không dùng ViìnVi phạt, chẳng lẽ công phu thẩm vấn bị thụt lùi?

Hắn cố gắng bình tâm lại, suy nghĩ một lúc rồi mới hôi: “Thiếu gia nhà ngươi từ Tá Thạch Bằng trở về, sau khi tắm rửa ăn cơm có đi qua chỗ nào không? Hầm băng có đi qua không? Ta nghe nói hầm băng ỡ Dương phủ ià do ngươi chưởng quản, chìa khóa một tay ngươi giừ. Ngày hôm sau ngươi cùng thiểu gia trở về có trực tiếp đi đến phòng tắm hay không? Giừa iúc ngươi rời khỏi hán, đại khái khoảng bao iâu?”

Lưu Húc khi ở trong cẩm Y Vệ mặc dù chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng, nhưng mấy câu hỏi vừa xong cho thấy hắn so với tuần kiểm nha môn cao minh hơn rất nhiều. Tiểu Địch không biết hắn hỏi những thứ này làm gì, tuy nhiên từ trực giác nàng cảm thấy những thứ này vô cùng bất lợi với thiếu gia, bất giác nàng nhớ tới đêm đó thiểu gia lặng lè tiến vào hầm băng.

“Thiếu gia lúc đó tại sao phải tiến vào hầm băng? Hơn nữa lại lén lút không để ai biết! Người này lại một mực luôn chú ý tới một ít sự tìnVi khi đó, chẳng lẽ hắn có chủ ý xấu với thiểu gia? Không được! Ta không thể nói!!”

Lưu Húc thấy nàng thất thần một lúc liền nâng cao giọng quát: “Ngươi nghe rõ không? Mau nói cho ta biết! ”

“A! Thiếu gia nhà ta chỗ nào cùng không đi, hán chỉ đi lại trong hậu viên. Chìa khóa hầm băng kia một mực ở trên người ta chưa bao giờ đưa cho ai, thiểu gia ngày hôm sau trở về mồ hôi đầy người, hắn... hắn cùng ta vào trong phòng tắm, từ đầu đến cuối chưa Từng rời đi”.

Tiểu Địch bối rối bịa chuyên, Lưu Húc nhìn vào mắt nàng thấy ánh mắt trốn tránh sợ sệt liền cười lạnh nói: “Ngươi nói láo! ”

“Ta không có!”

“Tiểu cô nương, ngươi muốn cùng ta đấu trí thực sự còn quá sớm, nói cho ta chân tữớng, sau khi rõ ràng liền thả ngươi đi, bằng không ngươi sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ!”

“Đại thúc, người ta nói đều là lời thật... ô... ”

Tiểu Địch còn chưa nói xong thì trog miệng đã bị nhét vải, Lưu Húc đưa thanh ngâm châm cố quái lên trước mặt Tiểu Địch âm trầm nói: “Xem ra không để cho ngươi chịu chút đau khổ

ngươi sẽ không nói thật! Khi nào chịu khai thì ngươi gật đầu một cái".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Thề Không Cúi Đầu

Chương 63: Thề không cúi đầu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Ngân châm đâm mạnh vào tay Tiểu Địch, thân thể nàng run lên. đôi mắt hạn mở to, nàng không ngở một cây ngân trâm tính tế khi đâm vào cơ thể lại đau đến thế.

Lưu Húc nắm chặt đuôi châm, khóe miệng cười lạnh nhìn biểu hiện trên mặt Tiểu Địch, ngón tay dùng sức huy động ngâm châm.

"Ô..."

Máu tươi chảy ra ứiấm đẫm cánh tay áo, từng giọt từng giọt rơi xuống dưới đất. phần xòa re của cây ngâm châm đem những lớp thịt dưới da nàng nghiền nát. Ngâm châm chuyền động, dao động, chà sát... ra vào phá hủy từng tấc cơ nhục một, Tiểu Địch toàn thân run rẩy kịch liệt, cơ nhục trên mặt cùng vặn vẹo vì đau đớn.

"Đau! Thật đau!"

Máu tươi không ngừng chảy ra. đau đớn khó chịu liên tục đánh sâu vào trong tâm hồn nàng, loại đau khổ này đến chiến sì ý chí kiên cường cùng không thể chịu đựng được huống chỉ là một tiêu cô nương.

"Có khai hay không? Chỉ cần ngươi gật đầu ta sẽ tha cho ngươi! Đem những gì biết được nói hết ra, ngươi là một hạ nhân trong Dương phủ. ngươi chết có ai quan tâm? Ai thèm nhớ đến ngươi? Dương Văn Hiên sẽ quan tâm ngươi chết sống sao? Đừng ngất, chỉ cần gật đầu.

Tiểu Địch hai con ngươi trợn trừng lên, trước mắt nàng tất cả đều biến thành một màu đen, từng đợt màu sắc bay múa ở trước mặt nàng, đau đớn làm nàng gần như ngất đi, nhưng sự thống khổ như những cơn sóng liên tục ập đến làm nàng luôn duy trì trạng thái tinh táo.

Nàng dùng hàm rắng trắng bóng cắn chặt cái khăn bịt miệng, hầu như đã cắn xuyên qua nó, đau đớn cùng cực nhưng trong lòng nàng chỉ vang vọng một âm thanh: "Hắn là người xấu, hắn hỏi chuyện về thiếu gia, nhất định là đối với thiếu gia có chủ ý ác độc, không thể nói, ta cái gì cùng không thể nói, nếu nói ra là hại thiếu gia!"

Thân thể nàng run rẩy dữ dội. cả người vặn vẹo liên hồi nhưng cái cố vẫn ngang ngạnh thẳng tấp, dường như cho dù một khối đá nặng ngàn cân rơi xuống, thân thể non nớt của nàng luôn ngẩng cao, tuyệt không cúi đầu trước tên đại ác nhân muốn hại thiếu gia.

"Không nói? Thật không thể nhìn ra, tiếu nha đầu ngươi lại có thể chịu được!"

Lưu Húc nhe răng cười rút cây trâm ra, Tiểu Địch thân thể mềm nhùn vừa mới thở ra một hơi, lại đã căng thẳng, đôi chân nhỏ cùng liều mạng gồng lên, dẫm mạnh xuống mặt đất, bởi vì dùng sức, dây trói nghiến thật sâu vào nàng da thịt. Ngân trâm trong tay Lưu Húc đã đâm vào cánh tay bên kia của nàng, thống khô lại lần nữa vọt tới.

Lưu Húc ở trong ngục dùng qua hình phạt này rất nhiều năm. hắn hiểu sự thống khổ phải trải qua khủng khiếp đến mức nào, thinh thoảng cùng xuất hiện người ý chí kiên cường chống đờ được, nhưng hắn cùng hiểu rõ, người có ý chí kiên cường cùng chống đờ không được thống khổ liên tục không ngừng. Con người ý chí dù kiên cường đến đâu cùng có hạn, chỉ cần để mặc Lưu Húc hắn buông tay làm. thống khổ sẽ phá hủy cực hạn kia, khiến cho người chịu hình sẽ triệt để sụp đổ.

Khi đó, hắn hội ngoan ngoãn nghe theo ngươi phân phó, đem tất cả bí mật của hắn đều giao ra. Cho dù là bịa đặt chứng cớ, vu cáo đồng liêu, vu tội hảo hữu. kéo thân thích xuống nước, mỗi một đại án đều liên quan đến

rất rộng, những người này nếu không chịu "cung khai", không phải ngàn vạn người sẽ bị liên luỵ? Bọn họ có lẽ không sợ chết, nhưng mà khi muốn chết cùng chết không được, vì tránh thống khổ so với chết còn đáng sợ hơn, bọn họ sẽ khuất phục.

Ờ trong tay Lưu Húc, đã từng có vô số người rắn rỏi cuối cùng trở nên so với một con sên còn mềm yếu hơn, nghe lời tựa như một con chó, có thể sống qua cực hình thảm nhất mà không

chịu khai chỉ có hai loại người, một loại là bọn họ căn bản không cần ép hỏi lời khai gì, cùng không cần lời khai người này, bọn họ bày mưu đặt kế chính là dùng cực hình như địa ngục tra tấn người này, vô luận người này có chịu được hay không, hắn chỉ có thể nhịn xuống, giống như đang ở địa ngục vậy. Một loại khác, là không chờ hình xong, đã khí tuyệt Bỏ mình.

Có thể chịu hết tất cả cực hình, không bao giờ khom lưng quỳ gối, Lưu Húc cùng chưa từng thấy qua. Bao nhiểu quan thần võ tướng tự xưng cứng rắn hơn người vậy mà đều phải khuất phục, hắn không tin một tiếu cô nương nhỏ bé yếu ớt lại chịu được.

Máu tơi đỏ thẫm từng giọt từng giọt rơi trên mùi giầy hắn. đẹp như hoa đào. Tiểu Địch hai mất đẫm lệ mơ hồ, khuôn mặt xinh đẹp thống khổ vặn vẹo, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn kiên cường chịu đựng không hề cúi đầu.

Đêm còn rất lâu. Lưu Húc đủ kiên nhẫn chờ đợi...

Một đêm dài dằng dặc qua đi, Hạ Tầm và Tiếu quản sự trong tình trạng kiệt sức đi về nhà. Vừa mới vào trong, Tiếu gia nương tử thức trắng một đêm vội vàng chạy ra chào đón, nghe nói nữ nhi một điếm túi tức cùng không có, nhịn không được lại rơi lệ đầy mặt.

Triệu Thôi quan cùng dẫn người đến, hắn đang vô cùng tức giận, năm lần bảy lượt có người nhắm vào Dương gia. Hành thích, bắt người, các loại án cứ tầng tầng lớp lớp xếp thành đống tự nhiên rơi xuống đầu hắn. Cái mù cánh chuồn không hề ổn một chút nào, người hãm hại Dương Văn Hiên đối với hắn mà nói không phải là đối tượng phạm tội, mà là kẻ muốn hủy hoại tiền đồ của hắn, đây là loại cừu nhân sinh tử không đội chung trời.

Hắn nghiến răng nghiến lợi hỏi tình huống xảy ra. khi không có được thứ gì hữu dụng chỉ như thú dữ bị vây hãm chạy về phủ nha, tất cả lửa giận dồn hết lên nhóm bộ đầu tuần kiếm, không ngừng về phía bọn họ gây áp lực, bức bách bọn họ không quản dùng biện pháp gì, nhất định phải đem người tìm trở về, trong lúc nhất thời huyên náo cả phủ nha Thanh châu gà bay chó chạy.

Hạ Tầm vô cùng mệt mỏi. một nửa chén cháo cùng không nuốt xuống được, đẩy bát cháo ra chỗ khác, hắn không ngừng tự thuyết phục chính mình: “Không thể hoảng loạn, không thế hoảng loạn, người bị bắt đi, tối kỵ là chân tay luống cuống, đi tìm linh tinh chắc chắn vừa mất công lại không tìm thấy, phải bình tình, nhất định phải bình tình!”

Tuy an ủi chỉnh mình như vậy nhưng trong đầu hán đang loạn hết cả lên. Hắn đã hình thành

thói quen vừa về phủ liền có một con chỉm nhỏ ở bên tai líu lo, thói quen mỗi ngày còn ở trên giường, nàng đã mở to mất lim dim ngủ, lười biếng ngáp dài, trong lúc nửa mê nửa tỉnh chải đầu cho hắn. Nàng tồn tại, tự nhiên tựa như không khí vậy, cho tới bây giờ không cảm thấy nàng trân quý cùng không thể thiếu, nhưng đợi nàng thật không ở đây, trong lòng lại trống rỗng, một loại cảm giác hít thở không thông, ép tới hắn thở không nổi.

"Làm sao có thể cứ như vậy mất tích? Chẳng lẽ lại giống như huyện Bồ Đài, có ác quỷ thèm sắc đem nàng bắt đi? Không thể, đây là Thanh Châu, không phải là huyện Bồ Đài nho nhỏ, ngay dưới chân vương hầu, nha môn đông đúc, không người nào dám mạo hiểm hành động như vậy, ít nhất trước kia chưa từng có.

Cường đạo bắt người bán đến nơi bướm hoa? Càng không có khả năng, đến thời đại này hắn mới biết được, bắt con gái đàng hoàng nhảy vào hố lửa là chuyện vớ vẩn, thanh lâu kỳ viện đều là những cô gái tự nguyện hành nghề, căn bản không dám mạo hiểm mua bán nữ tử lai lịch bất minh. Một khi bị người tố giác, chắc chắn sẽ bị niêm phong cửa hàng bắt hết vào nha môn, ít nhất là tại thời đại này, quan phủ giữ gìn trật tự tương đối tốt, thanh lâu không dám mạo hiểm làm việc đó.

Nhưng Tiểu Địch ngoại trừ một nữ nhi có chút tư sắc, còn có thể có cái gì bị người ứiềm thuồng, tại sao phải bắt nàng đi? Nếu như là vì buôn bán người, người bắt nàng đi vì sao không đem mấy tiếu nha đầu kia cùng một chỗ bắt đi? Lúc ấy sắc trời đã tối, các nàng cùng không ít người đi ngõ tắt nhỏ, chẳng lẽ bất người chính là chuyên môn nhằm vào Dương gia sao?

Hạ Tầm tình nguyện người nọ là có chỗ nhằm vào, bởi vì nếu như Tiếu Địch chỉ là bị người bắt ra ngoài bán. như vậy hy vọng có thể tìm nàng về trên cơ bản chính làtriệt để không có khả năng, coi như là vào thời hiện đại, tìm kiếm cứu một thiếu nữ bị lừa bán cùng là chuyện cực kỳ khó khăn, huống chỉ là ở thời đại này. Nhưng mà nếu như không phải như vậy mà nói...

Hạ Tưởng nghi đến đây tự nhiên đứng lên, Tiếu Quản sự vội vàng nói: "Thiếu gia! Người..."

Hạ Tầm khoát klioát tay nói: "Tiếu thúc, người hãy ở trong phủ canh chừng, phòng khi xuất hiện tin tức truyền về không có người kịp ứng đối".

“Thiếu gia, người định đi đâu vậy?”

“Ta đến Sinh Xuân Đường gặp mấy vị bằng hữu mời họ tương trợ”.

Hạ Tầm đi đến đại sảnh bỗng quay đầu lại nói: “Đúng rồi! Hãy dán cáo thị toàn thành truy tìm tin tức Tiểu Địch, người cung cấp manh mối chính xác thưởng một nghìn xâu, nếu manh mối đó có thể giúp cứu Tiểu Địch thưởng thêm một nghìn xâu! Ai cứu Tiểu Địch về, thưởng năm nghìn xâu!”

Tiểu Quản sự trợn mắt há mồm ngạc nhiên hỏi: “Năm nghìn xâu?”

Lúc trước thiếu gia từ Thái Châu Trích Phàm Uyển chuộc Thính Hương cô nương về bất quá mất hai trăm xâu, tặng lễ cho Tề Vương cùng chỉ đến một ngàn năm trăm xâu, năm nghìn xâu! Tiểu quản sự không dám nghi đến. chỗ tiền đó bằng mới một phần mười tổng tài sản của Hạ Tầm.

Cho dù thiếu gia vô cùng giàu có, nhưng số tiền kia cùng thuộc dạng kinh thế hãi tục, đã thế lại còn là tiền mặt, bình thường không đủ khả năng gom góp trong khoảng thời gian ngắn. Hiện tại, bởi vì muốn trở về Giang Nam, lại đi Bắc Bình vì Tề Vương mua bán hàng da cho nên phải bán đi

một ít sản nghiệp. Nếu hiện tại chỉ một khoản tiền lớn như vậy trên người con gái mình, thiếu gia làm sao ăn nói với Tề Vương?

Tiểu gia nương tử phía sau nghe thấy vậy liền chạy đến nói: “Đương gia, nhanh theo lời thiếu gia phân phó, dán cáo thị bên ngoài, nữ nhi của chúng ta nhất định sẽ trở về”.

“Câm mồm”.

Tiểu quản sự bỏ qua nương tử, gò má run rẩy vài cái cố nén bi thương nói: “Ta... ta hướng về phía thiếu gia mượn hai trăm xâu. đem toàn bộ tiền tích góp của nhà ta, một trăm năm mươi xâu tiền đều lấy ra hết, cung cấp tin tức thưởng năm mươi xâu, manh mối giúp đem Tiểu Địch về thưởng một trăm năm mươi xâu, nếu có người trực tiếp cứu Tiểu Địch, xin mượn thiếu gia hai trăm xâu, thưởng cho hắn ba trăm năm mươi xâu!”

Hắn nói xong liền đi qua người nương tử, muốn vào trong viết bảng treo thưởng, ba trăm năm mươi xâu, số tiền tương đương với tám năm bổng lộc của một Huyện thái gia, chừng đó

thừa đủ đả động nhân tâm cứu Tiểu Địch về. Lúc này Bành Tử Kỳ phong trần mệt mời xông vào cửa. nàng tối hôm qua đi tìm mấy vị sư phụ võ quán, đem các đệ tử võ quán đều tung ra ngoài, sau đó lại chạy về Bành gia trang.

Bành Nhị gia nghe chất nữ nói muốn tìm kiếm một nô tỳ của Dương gia, tuy không cho rằng nô tỳ kia quan trọng đến mức Bành gia phải ra tay nhưng vẫn đáp ứng với nàng. Khi Bành Tử Kỳ gấp gáp quay trở về, cửa thành đã đóng, không còn cách nào khác phải ở nhà một đêm sáng hôm sau mới gấp gáp trở về.

“Bành công tử! vẫn chưa có tin tức của Tiểu Đình, ta đang muốn ghi bảng treo thưởng tìm người, tranh thủ thêm nhiều người nữa giúp đỡ tìm kiếm”.

“Nhị thúc ta đã truyền ra tin tức, lấy danh nghĩa Bành gia, tất cả thuyền. cửa hàng, lưu manh vô công rồi nghề trong phủ Thanh Châu.. . đều phát động tìm kiếm. Người yên tâm đi, bọn họ đều là những người tin tức linh thông nhất, không ai so được với họ, nếu quả thật có người bắt Tiểu Địch bán ra bên ngoài, không thể úioát khôi tai mắt của họ”.

Tiểu Quản sự cảm kích cúi đầu nói: “Đa tạ Bành công tử”.

“Không cần khách khí. Tiểu Địch đáng yêu dễ thương đến vậy, ta cùng không muốn nàng gặp nạn, Dương Vân Hiên đi đâu rồi?

“Công tử nhà ta đi Sinh Xuân Đường, ý muốn mời Canh viên ngoại hỗ trợ, huy động đám hỏa kế hỏi thăm tin tức Tiêu Định!”

“Sinh Xuân Đường?”

Bành Tử Kỳ giận tím mặt: “Sinh xuân đường có thể tra tin tức cái rắm, cái này cùng không phải tìm kiếm người bị thương, cần chú ý khách mua thuốc xem bệnh. Cái đồ khốn vô tình vô nghi này, lúc này hắn còn muốn đi cùng tình nhân hẹn hò sao?”

Bành Tử Kỳ nói xong liền nắm chặt bả đao bên hông quay đầu rời đi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Ngày Tốt

Chương 64: Ngày tốt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Bành Tử Kỳ vừa mới ra kliòi đại môn Dương phủ liền gặp Tào Ngọc Quảng cùng Giang Chỉ Khanh một trước một sau vẻ mặt vui mừng phấn khởi đi tới, hai người này ăn mặc như một đôi tình lữ, Tào đại thiếu gia đáng đi phiểu dật nhẹ nhàng như đang đi trên mây. Vừa thấy Bành Tử Kỳ đi ra, Giang Chỉ Khanh lập tức diễu võ dương oai: "Ngươi là người Dương phủ? Gọi Dương húc ra đây, bản công tử muốn thu nợ".

"Bốp".

Một cây quạt đánh vào gáy Dương Chỉ Khanh, Tào Ngọc Quảng cười mắng: "Thu số sách cái gì? Biểu ca không phải người cho vay nặng lãi, chúng ta đến đây là để thu cửa hàng của hắn!"

Giang Chỉ Khanh lập tức sửa lời nói: "Đúng, đúng, là thu cửa hàng!"

Hắn vừa nói xong liền móc từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu: "Tiền chúng ta đã mang đến, các ngươi bao giờ giao cửa hàng?"

Bành Tử Kỳ tức giận quát: "Cút! Nếu không muốn chết thì cút thật xa cho ta!"

"Ái đa! Rất có khí phách!"

Giang Chỉ Khanh nhe răng cười nói: "Mấy cửa hàng này một khi chuyển sang cho ta, bốn

công tử nhất định có thế thay thế Dương Húc trở

thành" cv

Í7yv

LJ

Nói đến đây hắn liền dừng lại. bí mật kia không phải thứ công khai cho mọi người biết, Giang Chỉ Khanh cười cười nói: "Tiểu tử, ngươi còn đi theo Dương Húc làm gì? Không có tiền đồ đâu! Biết điều thì đi theo Giang Chỉ Khanh ta làm môn hạ, đảm bảo tốt hơn làm người hầu của tên Dương Húc nhiều!"

Hắn nhìn qua đánh giá Bành Tử Kỳ, trên miệng nỡ nụ cười dâm nói: "Bản công tử nhìn ngươi da mịn thịt mềm, mi thanh mục tú. rất thích hợp làm con thô, bản công tử nam nữ đối xử như nhau, ngươi nếu phục vụ tốt cho bản công từ, nhất định so với với thể thiếp còn được sủng ái hơn, đến lúc đó..."

Hắn nói những lời thô tục, nếu là nữ nhân bình thường chưa chắc đã hiểu, nhưng Bành Tử Kỳ mặc dù chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng đừng quên hoàn cảnh nàng lớn lên. Những lời nói này làm sao nàng nghe không hiếu, Bành đại cô nương nhất thời mặt đầy tức giận, nàng vừa đậm chân một cái liền bay đến trước mặt Giang Chỉ Khanh, một cánh tay nhanh như điện đánh vào cái miệng rộng của hắn.

Bốp một tiếng, âm thanh va chạm vang lên, Giang Chỉ Khanh dính một chưởng này của nàng lập tức đánh rơi hết xấp ngân phiếu trên tay, mấy tờ glấy bay đến khe tường úioát nước trôi đi gần hết.

"Ôi. ôi, các ngươi... các ngươi không muốn giao ra. A! răng cửa của ta, ngươi không được đi..

Giang Chỉ Khanh miệng đầy máu, hàm răng cái còn cái mất, Bành Tử Kỳ không để hắn vào trong mắt đánh xong liền rời đi chẳng úièm để ý.

Tào Ngọc Quảng bị thân thủ của công tử tuấn tíi mặc áo bào trắng dọa cho sợ tới mức phải tránh ra thật xa, khi chạy trốn hắn còn không quên nhặt từ dưới đất lên một ít ngân phiếu. Nhìn thấy Bành Tử Kỳ rời đi hắn mới có gan trở về, tuyệt nhiên không chạy đến đờ biếu đệ mà đến

tận cửa lớn hô: "Họ Dương, người mau ra đây, thiếu nợ mà không trả, bản công tử muốn cáo trạng ngươi. Ngươi hiếu được bản công tử mang thân phận gì. nếu muốn ta có thể cho ngươi thưởng thức hương vị ở trong nhà tù mấy

ngày".

Vừa hô xong, từ cửa tự nhiên xuất hiện một người thân hình cao lớn. khuôn mặt cương nghị của một tráng hán, tay phải kẹp một cái thùng, tay trái mang theo một đống glấy cuốn. Tào Ngọc Quảng vội vàng nhảy tránh sang một bên, trốn sau lưng biểu đệ, tráng hán không úriềm để ý đến hắn. đi thẳng đến cửa bên cạnh, xoạt xoạt xoạt, cáo thị nhanh chóng dán lên tường, sau đó tráng hán nhấc thùng lên đi đến bên cạnh hai người dùng một thứ âm thanh cực lớn nói: "Đừng kêu nữa, thiếu gia nhà ta không có ở nhà".

Tào Ngọc Quảng nhô lên từ phía sau bả vai Giang Chỉ Khanh hỏi: "Dương Húc đi đâu rồi?"

Nhị Lăng Tử trả lời: "Thiếp thân nha hoàn Tiểu Địch của thiếu gia lạc đường, thiếu gia bảo ta dán thông báo tìm người, thiếu gia cùng tự mình ra ngoài tìm bằng hữu hỗ trợ".

Giang Chỉ Khanh trong tay đầy máu, con mắt vừa chuyển động liền rõ hỏi: "Tối hôm qua thiếu gia nhà ngươi vội vàng trở về là vì chuyện này?"

"Đúng vậy"

Giang Chỉ Khanh quay đầu nhìn Tào Ngọc Quảng, vẻ khó tin hiện lên trong mắt hai người, Tào Ngọc Quảng không nhịn được liền hỏi: "Ngươi nói là thiếp thân nha hoàn của thiếu gia ngươi mất tích, hắn liền lập tức chạy về đi tìm người? Ngay đến đố ước với bản công tử cùng không úriềm để ý?"

Nhị Lăng Tử đương nhiên gật đầu nói: "Đúng vậy, thiếu gia nhà ta coi Tiểu Địch như thân muội tử, Thanh Châu trong thành người nào không biết? Tiểu Địch mất tích, thiếu gia nhà ta đương nhiên sốt ruột đi tìm" Nói xong hắn liền mang theo cái thùng rời đi.

Tào Ngọc Quảng hai mắt trân trần nhìn đống ngân phiếu thốn thức cả nửa ngày, sau đó hắn mới cảm động nói: "Làm sao có thể? Người này... người... chuyện này con mẹ nó chứ thật quá cảm động!"

Giang Chỉ Khanh khẩn trương nói: “Biểu ca!”

Tào Ngọc Quảng khoát tay nói: “Cảm động thì cảm động, thu cửa hàng là thu cửa hàng, đây là hai chuyện khác nhau. Chúng ta đi về trước, gọi người bảo lành, người giám hộ đến cùng, khi đó thu lại cửa hàng cùng không muộn”.

Giang Chỉ Khanh vẻ mặt đau khổ nói: “Sớm biết không vội, ta cần gì phải đi vay tiền lợi tức cao hả biểu ca?”

Tào Ngọc Quảng trừng mắt lên nhìn Giang Chỉ Khanh: “Ngươi quả là người không có tiền đồ, chờ cửa hàng tới tay chúng ta, hai ba ngày chẳng phải sinh ra bao nhiều lợi tức? Ngươi không thấy bây giờ mỗi người trong Dương gia đều như ngồi trên đống lửa? Chỉ còn kém lỗ mùi bốc khói, nếu xông vào ép họ giao cửa hàng không phải là muốn chết sao?”

Hắn đem tiền nhét vào ngực Giang Chỉ Khanh, ngáp một cái rồi lười biếng nói: “Quả là mệt mời, hôm qua phải lăn qua lăn lại một đêm, hắc hắc... nhưng mà mùi vị phiếu diêu như tiên... Thật con mẹ nó khoái hoạt!!”

Tào Ngọc Quảng liếm liếm môi dường như vẫn chưa thòa mãn nói: “Đi. trở về ngủ một giác, đêm nay ta lại đến “Kính Hoa Thủy Tạ”, ta bây giờ là ăn cho tận mùi vị, ha ha..

Giang Chỉ Khanh một tay nâng đôi răng cửa đầy máu. trong ngực kẹp một đống ngân phiếu, khuôn mặt đau khổ cùng biếu ca đi về, hai người vừa đi lại xuất hiện một đôi nam nữ vội vã chạy tới, nam khoảng mười tám mười chín tuổi, trên mặt vẫn còn một tia ngây thơ, nữ mắt ngọc mày ngài, má lúm đồng tiền đẹp như hoa.

Hai người chạy đến cửa lớn, không thèm xem bên cạnh tường dán cái gì liền dùng sức đập cửa, người hầu bên trong chạy ra mở cửa, người trẻ tuổi kia liền vội vàng hỏi ứiăm: “Dương Húc công tử có ở nhà không?”

Lão người hầu đáp: “Thiếu gia vừa đi ra ngoài, công tử có chuyện gì không?”

“Đi ra ngoài?”

Công từ kia dậm chân nói: “Ta có việc quan trọng cần nói. cái này... Tiếu Quản sự ở đâu, gặp hắn cùng được, hắn nhận ra ta”.

Người sai vặt nhìn đôi nam nữ dung mạo cao quý biết ngay không phải người thường, hắn

nghe lời liền vào thông báo, chỉ trong chốc lát Tiếu Quản sự đã vội vã chạy đến, hắn tưởng có tin tức về Tiếu Địch, nhưng khi nghe chuyện của hai người liền không khỏi thất vọng.

Thì ra đây là Thôi Nguyên Liệt và Chu Thiện Bích. -Hai người vừa gặp đã có tình ý với nhau, nhưng lại bị Chu đại nhân nghe được phong phanh liền gọi nữ nhi đến hỏi, khi biết đối tượng con gái mình chỉ là con trai một tên sinh đồ nho nhỏ con của hương thân thì nhất thời không vui. Người như vậy sao xứng với Chu đại nhân hắn?

Thôi gia và hoàng đế có một tầng liên hệ sâu xa, Thôi Nguyên Liệt cùng không nói cho Chu Tiểu thư biết, tại bởi vì hoàng đế ban ân là chuyện của hoàng đế, ngươi nếu bản thân không thức thời, đi đến chỗ nào cùng nói đến ân huệ hoàng đế, kể rằng lúc trước hoàng đế nghèo túng từng được nhà ngươi giúp đỡ, vậy không nói còn hơn, đây là nguyên nhàn mà Thôi gia luôn hạ thấp.

Nói đến loại ân tình này, chỉ giới hạn trong lòng cảm kích của hoàng đế đối với Thôi gia lão gia tử Thôi Địch, một khi lão nhân qua đời, vinh hạnh của hoàng đế cho Thôi gia cùng bất quá chỉ là một đoạn lịch sử quang vinh mà thôi, không có khả năng bền bi, phần ân sủng này của hoàng đế, cùng không thể vì thế hệ con cháu Thôi gia mang đến cái gì, Chu Nguyên Chương cùng sẽ không bởi vì cảm động và nhớ nhưng ân đức Thôi lão gia tử, mà lạm thi quyền lực cho hắn

đến gà chó lên trời.

Cho nên Thôi Nguyên Liệt không nghi sẽ khoe khoang chuyện này trước mặt người yêu.

Chu đại nhàn vừa ra mặt can thiệp, Chu đại tiểu thư đang cùng Thôi Nguyên Liệt tình thâm ý trọng, làm thế nào nhịn được, nàng vụng trộm chuồn ra phủ đến cùng người trong lòng thương nghị đối sách, không nghĩ lại bị người phụ thân phái tới giám thị nàng phát hiện, trở về nói cho Chu đại nhân, hai ca ca Chu Thiện Bích lập tức dẫn theo một đám gia đinh hộ viện chạy tới bắt người, hai người thấy tình thế không ổn lập tức đào tẩu, nhưng khi đi đến cửa thành lại phát hiện sớm có người Chu gia canh giữ ở nơi đó, rơi vào đường cùng, Thôi Nguyên Liệt nhớ tới hảo hữu Dương Húc, liền tới về phía hắn xin giúp đỡ.

Tiếu Quản sự đang lo lắng chuyện nữ nhi, không để tâm nghe xem rốt cuộc hắn xảy chuyện gì mà lại chạy đến xin giúp đỡ, do Thôi Nguyên Liệt từng tới đây trong khi thiếu gia không ở nhà, cộng thêm việc thiếu gia khi

trước nói vị Thôi công tử chính là một bằng hữu giao tình rất tốt, thấy hắn đến là phải khoản đãi cẩn thận, hôm nay nghe thấy hắn chỉ nói muốn ở trong phủ hai ngày Tiếu Quản sự liền đáp ứng ngay lập tức, Tiếu Quản sự phân phó Thúy Vân dẫn hai người đến một sương phòng chờ đợi, những chuyện khác chờ thiếu gia trở về rồi bàn.

Ngoài cửa Dương phủ, một tiểu nha hoàn đứng lấp ló nhìn vào trong, hai người Thôi Nguyên Liệt và Chu Thiện Bích mãi không thấy đi ra. ngẫm nghi một lúc tiếu nha hoàn liền xoay người chạy đi.

Hạ Tầm vội vã đi tới Tôn phủ gặp đúng lúc Tôn phủ đang đang giăng đèn kết hoa vô cùng vui vẻ, người nhà Lưu phủ ra ra vào vào liên tục, Hạ Tầm nhìn thấy liền kinh ngạc không thôi, hắn đi vào dược đường hướng tới chưởng quỹ nói: "Chưởng quầy, Dương mỗ muốn gặp Canh viên ngoại, mời ngài thay ta truyền báo!"

"Ôi, Dương công tử đến đây".

Lão chưởng quầy vừa thấy Dương Húc liền vội vàng Bỏ quầy hàng đi tới chỗ hắn cười cười nói: "Thật thất lễ, hôm nay sợ không thuận tiện, Lưu gia của chúng ta hôm nay làm cưới vợ, thân gia bằng hữu đều đến dự lễ thành hôn".

Hạ Tầm vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Cưới vợ? Tôn gia cùng chỉ có một nữ nhi, lấy đâu ra người cưới vợ?"

Thì ra hôm nay đúng là lễ thành hôn của Diệu Thương, con gái Tôn Tuyết Nhi. Bởi vì Tôn gia theo tục ở rê nên làm luôn lễ thành hôn ở đây, nếu là gia đình bình thường không vì thế mà phô trương tổ chức, chú rế cứ đến đăng môn thành thân là được. Nhưng mà những nhà gia cảnh giàu có lại không muốn thiếu lễ nghi, bởi vậy sê cho con rề đến phủ ở lại, giống như con mình, lại đem nữ nhi thân sinh của mình đưa đến thân thích gia ở, đương thành tức phụ nhân.

Sau đó là đến nạp cát đủ màu. sáu lễ nghi không thể thiếu, hết thảy đều đối chiếu như con trai cưới vợ, đến đón dâu trong ngày cưới, mang theo họ hàng thân thích đi đón dâu. đồ sính lễ, cổ nhạc, trong nhà sẽ an bài người đi theo đội ngũ, chiếu theo lệ cố đá cửa kiệu, mời cô dâu ra kiệu, cõng người vào trong phòng bái lễ, cố nhạc và pháo cùng lúc cất tiếng vang trời, đại yến tiệc với bằng hữu và tân cách, dùng một tràng diện náo nhiệt che dấu chuyện ở rế, con trai công khai đi đón dâu, nữ nhi ngồi trên kiệu hoa xuất giá làm tân nương.

Chỉ có điều chuyện này cùng là hình thức, cùng không thể thay đổi địa vị của nhà trai, sau

khi thành thân, tên nhà trai phải ghi vào gia phả nhà gái, hơn nữa cải thành dòng họ nhà gái. Bình thường cô gia tử đến nhà mẹ đẻ, đó là khách, phải long trọng tiếp đãi, con rể ở rể sẽ không có địa vị, nương tử hắn nếu là yêu hắn thì thôi, nếu bằng không, bảo hắn lăn đi ngủ ở phòng gác cổng, hắn cùng phải chịu, nương tử nếu có huynh đệ tỷ muội, đại để giống như đại cô tử tiểu cô tử của chồng ăn hiếp vợ vậy, xa lánh cùng là tầm thường.

Tôn gia là nhà có tiền, tất nhiên không muốn đại sự thành thân của con gái diễn ra bình thường. Đồng thời cùng muốn tránh việc nữ nhi Tôn Tuyết Liên gần gùi với Dương Húc gây tổn hại thanh danh, chính vì thế nên lần trước Tôn Diệu Thương từ Ngọc Hoàng Miếu trở về không lâu. liền lấy cớ Tôn Tuyết Liên thành thân, đưa nàng đến nhà cô gia ở sau đó mang con rê về nhà, cho tới hôm nay mới đưa nữ nhi trở về.

Hôm nay, đúng là ngày tốt Tôn Diệu Thương cùng con rể Đỗ Thiên Vì hoán hôn.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Vấn Tâm

Chương 65: Vấn tâm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Nếu Tôn gia không lo toan mọi thứ, hôm nay bên cha mẹ nhà trai cùng chẳng cần xuất hiện, cấp cho nhà bên đó một khoản tiền, trực tiếp viết khế thư, giống như mua một nam nhân trở về cùng được.

"Tiểu tử vô năng, thay họ đổi tên", nam tử ở rể trong xã hội địa vị vô cùng thấp, nhất là bị người nhà phú quý coi rẻ nhất, địa vị cha mẹ nhà trai không cần phải nói, căn bản không giống như thông gia, từ nay về sau chẳng bao giờ quan hệ.

Nhưng bởi vì Tôn Tuyết Nlii muốn làm rạng rỡ lễ cưới hỏi của nữ nhi, các loại nghi lễ thành thân không thể Bỏ qua, hai bên cha mẹ, bà mối làm chứng, tất cả đều không thiếu một chỉ tiết, bởi vậy nên cha mẹ nhà trai cùng được phá lệ cùng Tôn phủ ký kết hôn ước.

Con rể Tôn gia tên là Đỗ Thiên Vĩ, tên nghe thì rất oai phong nhưng lại xuất thân từ nhà nghèo, trong nhà có bốn huynh đệ, hắn là nhỏ nhất, một hài tử tính tình thật thà, lớn hơn Tôn Diệu Thương một tuổi, nhìn hắn đứng trước mặt trưởng bối đầy vẻ ngại ngùng chất phát, chỉ sợ sau hôn lễ tình cảnh của hắn không thể khá hơn.

Công văn kén rể đã có sẵn mẫu. bà mối ghi thoăn thoắt lên trên: "Lập công văn ở rể khế ước thuộc Đỗ gia, Thanh Châu phủ, huyện Bác Sơn, thôn Mã Thạch, đứng thứ tư trong nhà, tự Thiên Vì, năm nay vừa tròn hai mươi bảy, chưa thành hôn, hôm nay bởi vì muốn ở rề tại Tôn gia Thanh Châu, hôn phối đã thành, nhận lễ tiền ba mươi xâu.

Đỗ gia Thiên Vì từ ngày ở rể, nhập gia tùy tục, chỉnh là con trai Tôn úiị. Từ nay về sau trông nom gia nghiệp, thay họ đối tên. sinh không về tông, tử không về tố, nhập vào gia phả Tôn gia.

Phải hiếu với phụ mẫu^ hòa hảo với thể tử, nếu như như không tuân theo, đi khắp nơi uống rượu gây chuyện đánh bạc chơi gái, sẽ bị Tôn gia trừng trị.

Nếu có người thân tộc không đồng ý hoặc nuốt lời, phụ mẫu Đỗ gia sẽ gánh chịu, phạt tiền theo chế tài. Nếu người kia tình nguyện thì hãy ký tên, sợ sau này không có ằng chứng, lấy họp đồng văn thư này làm theo".

Tờ hôn thư giống như văn khế bán người này, bà mối ký tên xong liền mỉm cười đưa cho Tiêu Mộ Vù, Tiêu Mộ Vù cầm bút lên ghi: "Ngày úiáng năm, người chủ hôn Tiêu Mộ Vù", sau đó tiếp tục đưa cho vợ chồng họ Đỗ và Tôn Tuyết Liên, vợ chồng họ Đỗ ký xong là đến hai người đương sự ký tên đồng ý.

Theo lý thuyết, tân nương và chú rể không được nhìn hôn thư, đợi đến khi vào phòng hoa chúc hai người với phải ký tên đồng ý, nhưng nơi này là Tôn gia. Tôn Tuyết Liên nuông chiều Tôn Diệu Thương từ nhỏ, nàng chịu lập gia đình Tôn Tuyết Liên đã phải cảm tạ trời đất, mấy cái tiếu tiết không cần quan tâm, vì vậy Tôn Diệu Thương hiện đã có mặt.

Chú rể Đỗ Thiên Vì chất phác rụt rè chẳng có vẻ gì là Thiên với Vĩ, so sánh với Dương đại thiếu gia anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng thật không khác gì một trời một vực, Tôn Diệu Thương càng so sánh càng cảm thấy nhụt chí. thẳng đem hắn làm cặn bã, nào đâu để cho hắn sắc mặt

dể coi.

Tôn Diệu Thương mặt mùi trầm tình, vung bút ký tên xong liền phất áo đứng lên chẳng thèm đưa cho trượng phu tương lai, mở miệng nói: "Biếu cô, chúng ta đi!"

Hạ Tầm hướng về phía lão chưởng quầy Sinh Xuân Đường cáo từ, đứng ở đầu đường trong lòng mờ mịt, nhất thời không biết làm gì.

Bên cạnh hắn là hai người nhàn rỗi đứng nói chuyện, một người trong đó nói: "Hắc, con mẹ hắn bán đại đèn, người kia ở đâu, ta nghe nói hắn là người huyện Bác Sơn?"

Bán đại đèn là một kiểu gọi chê bai người ở rể, bởi vì cố nhân trong ngày lễ ngày tết. ngày cưới hỏi sẽ treo ở trước cửa đèn lồng trên đó ghi tổ tông dòng họ nhà mình, nhưng con rê ở rê phải theo nhà gái, không có tư cách treo đèn ghi tổ tông dòng họ mình lên trên, đèn lồng chỉ dành cho nhà gái ghi dòng họ, chính vì vậy cho dù nghèo rớt mùng tơi khi so với loại nam nhân ở rế vẫn có cốt khí hơn nhiều, từ đó mia mai "bán đại đèn" nghía là bán tổ tông.

Người kia lười biếng nói: "Vẫn tốt chán, Tôn gia vừa có tiền, Tôn Tiểu thư vừa xinh đẹp, nếu không dính vào chuyện ở rể làm mất mặt tổ tông ta sẽ chạy đến làm rể ngay lập tức. Nàng kia dù sao cùng là hoàng hoa kliuê nữ, so với lão Canh là tục huyền phu chẳng phải tốt hơn nhiều sao?"

Người kia liền cười khanh khách nói: "Nói đúng, tục huyền phu kiêm bán đại đèn. con mẹ hắn trước mặt lão tử xưng hô viên ngoại, ta nhô vào, ngươi không biết chứ, trước đây hắn đi ngang qua ta trước mặt năm sáu người khác, ta tâm tình đang không tốt lại thấy hắn không vừa mắt liền hô một câu: "Tôn viên ngoại, đã lâu không gặp!" Ờ trước mặt hắn gọi lên, hắn liền đỏ bừng mặt lên đến cái rắm cùng không phóng được, lão tử nói không sai đâu, Ha ha..

Hai người dương dương tự đắc cười nói với nhau. Hạ Tầm nghe thấy chỉ biết âm thầm lắc đầu, đúng lúc này Tôn Diệu Thương dùng dùng nổi giận từ trong phủ đi ra, đang muốn đi về phía xe ngựa, đột nhiên trông thấy Hạ Tầm đứng đó, nhất thời cơn giận tiêu tan hết sạch, kêu lớn: "Dương công từ".

Hạ Tầm quay người lại tự nhiên nhìn thấy Tôn Diệu Thương mang theo váy áo kích động chạy tới. khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cặp mắt to đầy tình ý nhìn hắn, thấp giọng nói: "Chàng... chàng tới đây tìm ta sao?"

Hạ Tầm nhìn con mắt đầy tình ý đối diện chỉ có thể thuận theo nói: "Ồ, đúng vậy, nàng..."

"Tất cả là tại mẹ ta, không hiểu vì sao lại phát điên, tự nhiên bắt ta phải thành thân".

Tôn Diệu Thương nói xong, đôi mắt đang tức giận lại chuyển sang ôn nhu nhìn Hạ Tầm nói: "Bất quá không quan hệ, nam nhân có tiền đồ ai lại chịu ở rế? Tên kia là dạng phế vật, hắn dám quản ta mới là lạ! Người ta sau này vẫn có thế cùng Văn Hiên ca ca thường xuyên gặp gỡ, chỉ là gần đây ta luôn ở trong nhà biếu cô, không quá thuận tiện".

Hạ Tầm nghe xong da đầu run lên. hắn thuận miệng đáp: "Nàng hiện tại ở nhà biểu cô?"

“Đúng vậy”

Tôn Diệu Thương có chút bất an cúi đầu xuống nói: “Thực xin lỗi. Văn Hiên ca ca, chàng dặn ta trông chừng Lê Thúc và Canh Tân, nhưng ta vừa về phủ liền bị mẫu thân đuổi sang nhà biếu cô, cho nên không hoàn thành công việc. Giờ đây tên phế vật kia ở rê nhà ta, mẫu thân nói là vì nghi cho ta nên mới chủ trì hôn sự, liền một hồi gả đi. Người ta tình nguyện cùng Văn Hiên ca ca trong sân vườn chùa miếu bốn bề vắng lặng ở đằng kia hẹn hò, cùng không nguyện ý cùng tên ngốc kia một chỗ”.

“Diệu Thương...”

Hạ Tầm đối với cô nương si tình này thật không biết nói sao mới tốt, nếu nói thật nàng sê khó tránli khôi thương tâm, nếu nói dối chẳng phải càng làm cho nàng lún sâu hơn. hắn còn chưa nghi ra lý do úrioái úiác thì biếu cô của Tôn Diệu Thương đã đi đến, thấy nàng cùng một vị công tử hàn huyên nửa ngày, người qua đường ai nấy đều nhìn thấy, biêu cô không nhịn được liền cao giọng gọi: “Diệu Thương, nên đi thôi”:

Diệu Thương đáp ứng một tiếng đôi mắt lại nhìn về phía Hạ Tầm. một câu hai nghía: “Văn Hiên ca ca, ta đi rồi, ngươi hãy chú ý đến bản thân. Diệu Thương... chờ ngày nào đó ca ca đưa “Thôi Oanh Oanh Đãi Nguyệt Tây Sương Kí”, khi đó... ta và chàng... ta và chàng..

Nàng đỏ mặt liếc nhìn Hạ l ẩm một cái rồi quay người chạy đi.

Hạ Tầm nhìn theo bóng lưng của nàng, trong đầu hắn nghĩ: “Chuyện này cùng với Canh Tân sợ không có quan hệ, Tôn phủ đang chuẩn bị hôn sự, hắn muốn đối phó ta cùng không thể đi được, không những thế, Tôn phủ trên dưới khắp nơi dọn dẹp trang trí, bọn hạ nhân đi tới đi lui, không có khả năng giấu người, Canh Tân nếu như muốn đối phó ta cùng sẽ không chọn ra tay lúc này! Nhưng không phải Canh Tân vậy còn ai muốn gây bất lợi cho ta? Nhất là hắn lại ra tay với thiếp thân nha hoàn của ta, không biết là vì mục đích gì?”

Hạ Tầm nghi ngờ phán đoán của chính mình. Hắn nhảy lên yên ngựa phi nước đại, một trận gió thổi tới kéo theo một tờ tiền glấy không biết là tang sự nhà ai. Hạ Tầm nghiêng người né, tờ glấy liền lập tức bay qua người hắn. nhìn tờ glấy bay ra xa, bàn chân Hạ Tầm đạp vào hông thúc ngựa chạy nhanh tới phủ nha định hỏi úiăm chút tin tức, nhưng khi vừa đi được hơn một trượng, thân thể hắn đột nhiên chấn động vội vàng ghìm chặt dây cương lại.

Trước mất hắn đột nhiên hiện ra một đôi mắt phiểu hốt bất định, sau đó một gương mặt

hàm hậu dần dần hiện lên trong đầu "Lưu Húc, Lưu Húc! Chẳng lẽ lại là hắn sao?"

'ừm!"

Tiểu Địch bị trói vào cột trụ, quần áo mất trật tự, cả người toàn máu đen, máu tươi đã ở trên người nàng khô cạn thành màu đen nhạt.

Đầu nàng rốt cuộc gục xuống, từ đầu đến cuối nàng không chịu khuất phục, cố gắng cắn chắn răng vượt qua sự tra tấn thảm thiết, cuối cùng nàng đã hôn mê đi.

Lưu Húc nghiêm hình tra khảo nàng từ lúc nửa đêm. không biết đã đem bao nhiểu thủ đoạn ra dùng, hiện giờ hắn đang trong tình trạng mệt mời kiệt sức nằm ngủ luôn ở cạnh bên. Tiểu Địch nhờ vậy mới có được cơ hội để thở. Nàng vẫn đang trong cơn mê, nhìn từ ngoài không khác gì một thi thể người chết, ngẫu nhiên cơ thể nàng run lên vài cái, cổ họng hô hấp dồn đập, biểu hiện ra nàng từng chịu qua tra tấn thế nào, tới mức ở trong hôn mê, thân thể cùng sẽ không tự giác làm ra phản ứng.

***

Hạ Tầm lòng như có lửa đốt. vừa ra kliòi cửa thành liền phóng ngựa như bay, sử ra tốc độ cười ngựa nhanh nhất mà hắn có thể.

Hắn không phải thần thiện ác chúa tể nhân gian, cùng không phải quân tử đạo đức, hắn vốn cùng tiêu cô nương này không có trách nhiệm, theo cách làm lý trí. hắn hẳn là đối với Tiểu Địch mất tích thờ ơ, nhiều lắm là làm ra tư thái, trấn an úioáng cái tâm tình trung bộc Tiểu Kính Đường. Tiểu Địch không có khả năng biết được bất luận bí mật gì của hắn. cho dù nàng chịu cung khai, cùng không khả năng đối với người khác cung cấp bất luận cái gì có giá trị, cho nên hắn không cần lo lắng, nếu như người bất nàng đi thật sự là Lưu Húc, hắn càng thờ ơ, càng có thể chứng minh hắn vô tội cùng trong sạch.

Nhưng hắn vẫn đến đây, hắn vừa không biết Lưu Húc có người người giúp đỡ hay không, vừa không biết làm như vậy có thể làm cho bao nhiểu cố gắng từ trước đến nay trôi theo dòng nước hay không.

Hắn đến đây không vì bất cứ lý do nào, không nghi đến bất cứ hậu hoạn nào về sau. không so đo được mất, tất cả hoàn toàn là bản năng, một loại bản năng muốn bảo vệ người mình quan tâm.

Tại thời không này, loại tâm tình lo lắng sầu lo, trước chỉ có khi Hồ đại thúc bệnh nặng hắn mới có qua. Hồ đại thúc sau khi qua đời, hắn trằn trọc đi vào Thanh châu, bởi vì hắn giả mạo Dương Húc, cho nên tất cả mọi người ở đây đều là kẻ địch của hắn, hắn phải thời khắc bảo trì cảnh giác, không dám đi vào trong lòng bất luận kẻ nào, cùng không dám để cho bất luận kẻ nào đi vào trong lòng mình.

Nhưng tới giờ khắc này hắn mới biết, có một người bất tri bất giác tiến vào tâm hồn hắn. Một tiểu thị nữ đáng yêu như một muội tử, nàng thường xuyên ghé vào tai hắn lải nhải. Nha đầu kia đã chăm sóc hắn cẩn thận từng chút trong cuộc sống hàng ngày.

Bất tri bất giác, hắn đã hình thành thói quen có Tiểu Địch tồn tại bên mình, thói quen khi vừa về phủ là nhìn thấy khuôn mặt vui mừng với má lúm đồng tiền.

Giờ đây, hắn đang mong Tiểu Địch còn sống, nàng phải còn sống!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Ta Đến Đây

Chương 66: Ta đến đây

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lưu Húc không ở tửu quán.

Trông thấy trên cột cờ không có trà kì tửu phiên, Hạ Tầm không suy nghĩ nhiều ngược lại tự nhiên sinh ra một chút hy vọng. Nếu thật Lưu Húc bắt Tiếu Địch, hôm nay hắn không thể trở lại đây.

Nhưng khi Hạ Tầm đến tửu quán liền thấy cửa đã khóa, hắn xuống ngựa xem xét trước sau. cuối cùng quyết định cạy cửa số chui vào trong phòng lục soát, nhưng căn bản không thấy một bóng người hay một dấu hiệu nào cho thấy tồn tại hầm bí mật.

Phùng Tây Huy đã chết, Trương Thập Tam cùng ngã xuống, trong nhóm bốn người chỉ còn Lưu Húc, hắn lại có địa vị thấp nhất, không có khả năng quay về phủ ứng Thiên, nếu như hắn muốn về chắc chắn khi Phùng Tây Huy chết hắn đã rời khôi đây.

Nếu như vậy hắn có thể đi đâu? Tiếu Địch mất tích cùng hắn có quan hệ hay không?

Hạ Tầm đi vòng quanh tửu điếm nhỏ một hồi.

“Mẹ nó, rốt cuộc đi đâu?”

Hạ Tầm hung hăng nện một quyền vào tường, đau đớn từ trên tay truyền đến làm đầu óc trở nên thanh tinh. Hắn đứng nguyên tại chỗ xoay mấy vòng sau đó với tới bậc thang ngồi xuống,

bàn tay nhẹ nhàng xoa mặt lẩm bẩm nói:

"Không thể vội, từ từ suy nghĩ một chút, Lưu Húc có thể đi đâu. hắn vì sao không rời đi? Việc này liệu có thực sự liên quan đến hắn?"

Nghi đến nửa ngày trời mà vẫn không có chút manh mối, Hạ Tầm trong lòng khê động, một ý nghĩ lóe lên: "Lưu Húc được an bài ân nấp tại đây, chỗ này nhất định có tác dụng gì đó!"

Hắn theo ý nghĩ này phân tích tiếp: "Trương Thập Tam là người hầu của Dương Văn Hiên, mục đích là để giám thị hắn và cùng là để tiện làm việc, Phùng Tây Hủy lợi dụng thân phận quan lại cung cấp tiện lợi và bảo vệ, An Lập Đông mập mạp vốn là người được chọn đê chắp nối với Tề Vương, đáng tiếc người này không có triển vọng, tự nhiên biến thành đồng bọn Dương Văn Hiên cùng phối hợp kiếm tiền. Còn Lưu Húc? Lưu Húc mở một tửu điếm nhỏ ở bờ sông Nam Dương, việc này đối với nhiệm vụ có thể trợ giúp cái gì?"

Hạ Tầm đau đầu suy ngẫm, xa xa trong bụi cò, Bành Tử Kỳ khom lưng cúi người như một con báo, đôi mắt chăm chú theo dõi từng hành động của hắn.

Suy nghĩ một hồi, đôi mắt Hạ Tầm vốn đỏ bừng vì thức đêm tự nhiên đần đần sáng lên. dường như hắn đã nghi ra một điều gì đó, thân thể đang ngồi tự nhiên đứng bật đậy.

Tửu điếm nhỏ xung quanh toàn gạch ngói, từng cọng cây ngọn cỏ đều bị hắn kiếm tra một lần, tất cả đều không có giá trị. Hắn lùi về phía sau nhìn đến bến tàu cách đó không xa, bến tàu có một hàng liễu rù xuống, những con thuyền nhỏ dừng lại ngay dưới hàng liễu. Cách tửu điếm hơn hai dặm là một thôn trang nhỏ. Từ bờ sông đi xuống dưới, ước chừng năm dặm là một cây cầu. vượt qua cây cầu là một quan đạo xuôi nam.

Hạ Tầm muốn đi về phía thôn nhỏ nhưng hắn phát hiện bên bến tàu dưới hàng liễu có một người câu cá, ngẫm nghĩ một lát hắn liền hướng tới nơi đó đi tới.

Liễu rủ xuống bay phất phơ trên mặt nước, một lão hắn ngồi trên một

chỗ khô cạn thả cần, sóng nước vỗ nhè nhẹ đánh vào bờ, bọt nước rất khó chạm đến đế giày hắn. Hạ Tầm đi đến gần lão hán rồi ngồi xồm xuống, nhặt lên một cục đá ném xuống nước, trông hắn như một người nhàm chán không có việc gì làm, một lát sau mới hỏi: "Lão trượng là người sống trong thôn?"

Lão hán vừa thả cần câu vừa liếc nhìn hắn nói: "Đúng vậy, công tử là người từ đâu đến?"

Hạ Tầm nói: "À, ta ở bên trong thành, hôm nay chạy ra ngoài chơi một

Lão hán cười cười nói: "Thôn chúng ta không nằm ở quan đạo bên cạnh, do khách lữ đi bằng đường thủy lập tức có thể tiến vào thành Thanh Châu nên cùng ít người đến đây nghỉ trọ, chính vì thế mà hơi vắng vẻ khó có chỗ cho công tử giải sầu".

Hạ Tầm đáp: "Ta là người thích yên tình, đến nơi này không phải là để tìm thú vui, ở đây vừa có sông nước vừa có cây cối làm cho tâm hồn người ta thư thái".

Hắn nhìn vào sọt cá của lão hán nói: "Lão trượng đã câu bao lâu, ta xem trong sọt mới chỉ có hai con cá nhỏ, chắc lão mới đến phải không?"

Lão hán mở miệng cười rộ lên: "Hahaahah..., ta đến đây cùng là để hưởng thụ thú thanh nhàn, câu được cá lớn cá nhỏ đều phụ vào vận khí, mấy con cá nhỏ này vẫn có thể mang về cho lão bà hầm canh, mùi vị không tồi chút nào".

"Lão trượng thật phóng khoáng"

Hạ Tầm khen một tiếng sau đó mới chuyển sang đề tài chính: "Thôn này xem ra không lớn, các người đều sống dựa vào trồng trọt sao?"

Lão hán cảm thấy tính cách vị công tử rất hợp với mình liền đứng lên cùng hắn tán gẫu: "Nói vậy cùng không phải, ngươi thấy thành lớn ở ngay gần kia, chúng ta ở thôn cứ hơn mười hộ thì lại có một hộ chuyên môn đánh bắt cá, các hộ khác hầu như đều vào thành đánh xe, khuân vác, theo thuyền chạy hàng, còn lại một vài hộ trong nhà không có con, gần như đến ở chỗ này, non xanh nước biếc vừa đẹp vừa thanh nhàn."

"Ta xem lão trượng thân thể còn khá tốt. ông không muốn làm thêm một chút việc gì đó sao?

"Ha ha, không làm gì lấy cái gì ăn? Ta thay nha môn chăm sóc gia súc, thay quan phủ nuôi ngựa, mấy việc này không dễ dàng đâu, may mắn là khi ta còn trẻ từng chuyên môn chăm sóc gia súc, hiểu được chút môn đạo, không phải nói ngoa chứ ta nuôi ngựa con nào con nấy mập mạp tráng kiệt, vô cùng khỏe mạnh đó!"

Hạ Tầm tinh thần chấn động: "Nuôi ngựa? Lão trượng bản lãnh thật lớn. ngựa nuôi tốt có

thể kiếm không ít lợi nhuận, xin hỏi lão trượng nuôi mấy thớt ngựa?"

Lão hán cười nói: "Chỉ một thớt ngựa mẹ, một thớt ngựa câu, ta đây cửa nhỏ nhà nghèo chỉ nuôi ngựa để kiếm chút đinh, chăm sóc đơn giản, một ít cỏ khô là đủ, nhưng có lúc thinh thoảng phải thêm chút bã đậu mới được, chỉ tiêu cùng tăng lên. Nhưng ngươi khoan hãy nói, trong thôn chúng ta có một người tài ba, một mình hắn nuôi bốn thớt ngựa mà con nào con nấy đều mập mạp khỏe mạnh".

Hạ Tầm hai mắt sáng ngời vội vàng hỏi: "Ồ, đó là ai mà bản lãnh lớn đến vậy?"

chút".

Lão hán nói: "Đó chính là Lý lão đầu ở phía tây thôn, vừa câm vừa điếc, tính tình cổ quái, không thích cùng người khác trò chuyện, hàng xóm đều ở xa, một mình hắn sở hữu cái sân rất lớn. Ta thấy hắn nuôi ngựa tốt, định sang học hỏi ít môn đạo, ai ngờ vừa sang liền nhìn một dãy mười ba bao lương thực, nào thấy môn đạo gì? Người ta có tiền, mỗi ngày đều cho ăn có khô cộng thêm bã đậu. mỗi ngày đều dắt ngựa đi ra ngoài, làm sao có thể không tốt được?"

"Ồ, nhưng thật ra lão trượng rất có bản lãnh nuôi ngựa, nhưng bản lãnh có lớn cùng không bằng người ta dùng tiền đập vào!"

Lão nhàn tự nhiên sinh ra một cảm giác tri âm, hướng tới Hạ Tầm nói: "Đúng! Công tử nói rất đúng!"

Hạ Tầm khóe miệng hơi nhếch lên lộ ra một vẻ cao thâm khó dò: "Ta đi ra đây một chút, lão trượng đừng nóng vội, ta tin ông nhất định có thế câu được cá lớn!"

Lão hán cười rộ lên: "Thập tam úiánh mẫu ở trên, ha ha, ban phước cho

Hạ Tầm xoay người đi về phía thôn trang nhỏ, lão hán tiếp tục vung cần. cái phao dập dềnh chìm nổi trên mặt nước.

Một móng tay bị rút xuống, đầu ngón tay lập tức phun đầy máu. ngón tay Tiêu Địch đau đớn co quắp lại, máu tươi đỏ úiắm khô lại biến thành màu đen làm ngón tay nhỏ bé xinh xắn của nàng biến đổi hình dạng trông như rễ cây. '

Mái tóc trên trán toá loạn. từng giọt mồ hôi như hạt đậu chảy ra. chúng hòa lẫn với vết máu trên má nàng rồi chuyển thành màu đỏ tươi, mắt nàng đã mất đi sự tỉnh táo, trong đôi con

ngươi đen nhánh chỉ còn lại sự quật cường và cừu hận.

Lưu Húc cực kỳ khó tin nhìn cô nương yếu đuối trước mắt, thân hình nhỏ bé yếu ớt một cơn gió cùng có thể thổi ngã, vậy mà nàng đã vượt qua hết các cực hình, không chịu cúi đầu một lần nào.

Lưu Húc giống như con thú bị chọc tức cứ đi đi đi lại trong phòng, đột nhiên hắn quay người lao đến chỗ Tiểu Địch, hai tay cầm chặt lấy đôi vai nàng quát: "Ngươi vẫn không chịu nói? Ngươi là một nữ nhân ngu ngốc, ngươi cho rằng ngươi đang bảo vệ ai? Hắc... hắc... Ngươi thật sự cho rằng hắn là thiếu gia của ngươi?"

Tiểu Địch lạnh lùng nhìn Lưu Húc, trong mắt nàng hắn là một người điên không hơn không kém.

Lưu Húc nói đến nước bọt tung tóe: "Nlia đầu ngu xuẩn, thiếu gia nhà ngươi lần trước mang Thính Hương đi tới trấn Vân Hà nghỉ ngơi đã chết dưới đao của thích khách. Dương Vân Hiên kia là đồ giả mạo, đồ giả mạo, ngươi hiểu không? Bởi vì hắn giống Dương Văn Hiên như đúc nên Trương Thập Tam, Phùng Kiểm Giáo cùng ta mới đem hắn ra giả mạo thiếu gia của ngươi".

công tử".

Tiểu Địch hai mắt tự dưng mỡ to, đầy vẻ kinh hâi cùng không tin nhìn hắn.

Lưu Húc cười cạnh nói: "Ta nói cho ngươi biết, ta là cẩm Y Vệ! cẩm Y Vệ chắc ngươi đã nghe nói qua? Trương Thập Tam. Phùng Kiểm Giáo và ta đều là Cấm Y Vệ, chúng ta bí mật đến Thanh Châu làm nhiệm vụ, cần một người địa phương hỗ trợ vì thế nên mới chọn nhà của thiếu gia ngươi làm căn cứ, nhờ có chúng ta nên thiếu gia nhà ngươi chỉ trong vài năm đã phát triển cực thịnh, toàn một đống tiền phi nghía. Nhưng hắn đã chết, ù ù cạc cạc đê người khác giết chết, không còn cách nào chúng ta đành phải kiếm một người giả dạng!"

Tiểu Địch hai mắt càng lúc càng mỡ lớn, thân thể không nhịn được run rẩy liên tục, nàng rất muốn hỏi đến cùng hoặc phản bác lời nói hoang đường của Lưu Húc, nhưng miệng nàng bây giờ không thể phát âm rõ ràng, chỉ có thể kêu lên mấy tiếng ngô ngô vô nghĩa.

Lưu Húc nhe răng cười nói: "Ngươi cho rằng Dương Vân Hiên vội vàng rời trần Vân Hà đến Tá Thạch Bằng? Bởi vì Trương Thập tam cần thời gian này hoán đổi Dương Vân Hiên!

Ngươi cho rằng vì sao Thính Hương rơi xuống nước chết đuổi? Bởi vì nàng biết Dương Vân Hiên thật đã chết, cho nên nàng phải chết, nếu không chúng ta không thể dùng tên người giả đi gạt người khác!"

Tiểu Địch vốn sắc mặt đã tái nhợt nay lại càng tái đến cực điểm, nàng nhớ khi thiếu gia từ Tá Thạch Bằng trở về, nàng đã cảm thấy hơi xa lạ, Nàng nhớ ngày hôm sau đi cùng tìiiếu gia dạo phố, thái độ thiếu gia vô cùng khác thường, không những không đi trước nàng lại còn thinh thoảng rơi về phía sau, đến đường phố thiếu gia cùng không nhớ tên, giống như hắn không hề biết, Nàng nhớ từ hôm đó, khi ỡ chung với thiếu gia, ngài thinh úioảng lại lộ ra một ít cử chỉ gượng gạo, Còn có... còn có món ăn hắn ưa thích, cùng thay đổi từ lúc đó, khẩu vị so với trước kia hoàn toàn khác nhau...

Nhìn khuôn mặt kinh hãi của Tiểu Địch, Lưu Húc cười lạnh nói: "Ngươi có tin không? Ngươi biết tên thật của Dương Văn Hiên giả là gì không? Hắn gọi là Hạ Tầm, con trai một thôn dân bình thường tại Hồ Châu. Chúng ta muốn lợi dụng hắn làm việc cho chúng ta, nhưng kỳ quặc là khi vừa trở về Thanh Châu, ngay ngày hôm sau Trương Thập Tam liền chết..."

Tiểu Địch trong đầu lóe lên hình ảnh Hạ Tầm lén lút đến hầm băng, mặc dù nàng vẫn không tin cái chết Trương Thập Tam có liên quan gì đến việc này, nhưng hành vi thiếu gia lại vô cùng khác thường, hơn nữa những lời Lưu Húcnói...

Lưu Húc hung tợn nói: "Trương Thập Tam đã chết, hắn phải nghe lời Phùng Kiểm Giáo, Phùng Kiểm Giáo là Tống Kỳ quan của cẩm Y Vệ, là người lành đạo trực tiếp của chúng ta, trong tay hắn nắm giữ chứng cớ Hạ Tầm mạo danh Dương Văn Hiên, kết quả... Phùng Tống Kỳ cùng đã chết, người chết không biết nói chuyện, nhà hắn còn bị đốt thành tro, chứng cứ cho dù đúc bằng sắt cùng bị nung chảy huống chỉ là một trang giấy. Ai có lý do làm những việc này? Chỉ có một mình Hạ Tầm!!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Ca. Người Là Thiếu Gia?

Chương 67: Ca. người là thiếu gia?

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lưu Húc thanh âm chuyển sang nhẹ nhàng đầy dụ dỗ nói: “Tiểu nha đầu, ngươi cần gì phải che dấu cho một kẻ giả mạo? Nếu như người giết Thập Tam Lang và Phùng Tống Kỳ thật sự là hắn, hắn sẽ dẹp Bỏ hết tất cả chướng ngại để biến mình thành Dương Văn Hiên thật sự, mới yên tâm hưởng vinh hoa phú quý thật sự, ngươi hiểu điều đó nghĩa là gì không? Nghía là ngươi, cha ngươi, mẹ ngươi, tất cả các ngươi sớm muộn gì cùng chết dưới tay hắn!”

Tiểu Địch liều mạng lắc đầu. nàng không muốn tin thiếu gia đã chết, không muốn tin thiếu gia hiền hậu ở nhà là giả, không tin hắn đối xử với nàng tất cả chỉ là giả vờ, rằng hắn là một người lòng dạ lang sói.

Bất tri bất giác, nước mắt trên mặt nàng trào ra, Tiểu Địch không biết vì sao mình phải khóc, có lẽ nàng khóc vì đau khô, hoặc có lẽ là vì sợ hãi.

Hai mất đẫm lệ làm cảnh tượng trước mắt nàng trở nên mờ ảo. Nàng không hề biết có một thân ảnh đã lặng lẽ tiến vào phòng đứng ngay sau lưng Lưu Húc.

Trong lúc mơ hồ, nàng chợt phát hiện đầu Lưu Húc tự nhiên biến thành hai cái. sau đó liền nghe thấy một tiếng động mạnh. Lưu Húc vung hai tay lên như muốn đuổi cái gì đó đi. Tiểu Địch nhấp nháy mắt mấy cái, nàng tựa hồ như đang nhìn thấy thiếu gia đứng sau lưng ác nhân, cánh tay thiếu gia bóp chặt cổ tên ác nhân làm mặt hắn thâm tím.

Tiểu Địch không nhịn được kinh hi kêu lên: “Thiếu gia”.

Vừa mới lên tiếng, nàng tự nhiên nhớ tới lời Lưu Húc vừa nói. trong lòng liền phát lạnh, ánh mất nàng đầy vẻ

kỳ lạ nhìn nam nhân trước mặt, vốn là người được nàng gọi là thiếu gia.

“Lưu chưởng quỹ, ngươi nói xong chưa?”

Hạ Tầm đứng sau lưng Lưu chưởng quỹ lạnh lùng hỏi, ánh mắt hắn nhìn sang Tiểu Địch, vừa thấy trên người Tiểu Địch toàn máu đen. Hạ Tầm liền cảm thấy vô cùng đau đớn trong tim. Mất hắn hiện lên vẻ phẫn nộ không hề che dấu. cánh tay đang bóp cố tự nhiên tăng thêm lực, cánh tay khác đưa về phía hông Lưu chưởng quỹ tìm con dao nhọn.

Lưu Húc bị cánh tay cứng như thép bóp chặt cố đến không thể thở, hai mắt hắn tự nhiên trợn trừng lên, khàn giọng nói: “Ngươi... là ngươi? Ngươi làm sao có thể... hoài nghi ta? Làm sao có thế... tìm được chỗ này...”

“Ta hoài nghi ngươi là vì ngươi không hiểu cách che dấu tung tích, hoặc có thể nói, ngươi quá coi thường, không úriềm để ta vào trong mắt, tìm được chỗ này, là vì ngươi so với con lợn còn ngu xuấn hơn”.

Hạ Tâm vừa nói vừa rút từ bên hông Lưu Húc một thanh đao nhọn, không nói một lời liền đâm một cái thật mạnh vào bên hông Lưu Húc.

Lưu Húc hai mắt lồi ra. ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi tuyệt vọng.

Phùng Tây Huy mở cửa tiệm sau đó an bài Lưu Húc ở chỗ này, rốt cuộc có tác dụng gì?

Hạ Tầm đứng ở góc độ Phùng Tây Huy suy nghĩ hồi lâu. bỗng nhiên

nghi đến một loại khả năng: “Chuẩn bị đường lui.”

Nếu bọn họ là người duy trì hoạt động, nhất định lo lắng có người phát hiện, lấy tính cách trầm ổn cấn thận của Phùng Tây Huy, chắc chắn hắn sẽ an bài một đường lui. Đã an bài đường lui, bọn họ cần một thân phận và công cụ chạy trốn thật nhanh. Phía nam nhiều thuyền, phía bắc nhiều ngựa, muốn chạy úioát nhanh, họ chắc chắn sẽ chọn ngựa.

Đi theo kết quả phân tích, Hạ Tậm lại tự hỏi một chút trong thôn có hay không người nuôi ngựa, khi hắn nghe lão hán câu cá bên bờ sông kế chuyện liền lập tức chạy tới thôn, vượt qua chỗ nuôi ngựa cù của Phùng Tổng Kỳ chạy thẳng đến tiền viện của Lý lão đầu câm điếc, lại chạy tới chuồng ngựa ở hậu viện, quả nhiên không ngoài dự đoán liền tìm được.

Một đao thọc sâu đến tận chuôi, sau đó Hạ Tầm mới chậm rãi buông chuôi đao ra, hắn lấy vạt áo trên người Lưu Húc quấn lấy chuôi đao rồi nắm chặt lấy chuôi đao xoay chuyến, Lưu Húc như khôi lỗi bị lên giây cót, hai mắt trợn trừng, hai tay hai chân, phần eo... đều dùng một loại tư thế quỷ dị mà run rẩy lên.

Vì yết hầu đã bị Hạ Tầm nắm chặt, cố họng hắn không thể phát ra tiếng nói rõ ràng, chỉ có thể kêu lên mấy tiếng ách ách như đang nuốt từng ngụm không khí. máu tươi từ miệng trào ra òng ọc, bụng hắn bị cây dao trong tay Hạ Tầm liên tục quấy đảo, lục phủ ngũ tạng biến thành một đống bầy nhầy nát bấy.

Lưu Húc rốt cuộc cùng biết một thanh dao nhỏ khi tiến vào trong thân thể co mùi vị gì, hắn thi hình trên người Tiêu Địch chỉ thấy nàng thống khổ không chịu nổi, khi cực hình chuyển sang người hắn, hắn mới biết rốt cuộc thống khổ kiểu này khó chịu đến mức nào, hắn thà rằng chết ngay lập tức chứ cùng không muốn chịu tội như thế này, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại không có nhanh chóng tắt thở được.

Tiểu Địch hoảng sợ mở to mắt ra nhìn, nàng đang bị thủ đoạn tàn khốc của Hạ Tầm hù dọa.

Con dao nhỏ xoay tròn, một vòng rồi lại một vòng, ố bụng Lưu Húc đã biến thành bùn thịt, ngay cả phía sau lưng cùng xuất hiện một lỗ thủng lớn. máu ứiấm ra ướt sùng áo ngoài rồi từ giữa hai chân hắn tý tách rơi xuống đất. một lúc sau Lưu Húc run rẩy vài cái nghẹo cô sang một bên trút hơi ứiỡ cuối cùng.

Hạ Tầm ném thi thể Lưu Húc sang một bên giống như ném bao tải, sau đó mới chạy đến bên Tiểu Địch đau lòng nói: “Tiểu Địch!”.

Hắn một tay giật miếng vải đã bị cắn nát trong miệng Tiểu Địch xuống, một tay cửi dây ứiừng đang trói nàng, vì đau đớn giãy dụa nên dây trói đã ăn sâu vào trong da thịt, Hạ Tầm nhìn thấy lại không nờ tháo, hắn quay đầu rút thanh đao đang cắm bên hông Lưu Húc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chuôi đao đầy máu, Tiểu Địch đột nhiên lên tiếng: “Thiếu gia... có phải người... tới cứu ta?”

Hạ Tầm ngạc nhiên dừng lại nói: “Đương nhiên!”.

Ánh mắt Tiểu Địch chậm rãi di chuyển lên mặt hắn nói: “Vậy bây giờ người có phải định giết ta hay không?”

Hạ Tầm sắc mặt thoáng chuyển sang buồn rầu. im lặng một hồi lâu hắn mới lên tiếng: “Ngươi túi tưởng những chuyện hắn nói?”

Tiểu Địch trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết nói từng chữ một:

“Ta không tín, nhưng ta muốn chính miệng người nói cho ta biết, người có phải hay không là người giả mạo? Chỉ cần ngươi phủ nhận, ta... liền... tin”

Hạ Tầm chậm rãi đưa mắt cùng Tiểu Địch đối mặt, dần dần, ánh mắt của hắn dao động, sau đó liền đứng bật dậy.

Hắn không thể nói một lời. những tưởng từ “đúng” rất dễ dàng, nhưng quả thật hắn không thể phát ra được.

Vì bảo đảm thân phận, hắn có thể mạo hiếm giết hai cấm Y Vệ, nhưng khi đối mặt với đôi mắt tràn ngập tia máu và nước mất của Tiểu Địch, hắn căn bản không đủ dùng khí nói dối.

“Muốn giả mạo một người, thì ra là một việc rất khó, rốt cuộc cùng đến ngày ta rời khỏi Thanh Châu”.

Hạ Tầm ảm đạm nghi, cánh tay cầm đao đưa lên. nhìn thấy động tác này của hắn, Tiểu Địch tuyệt vọng nhấm mắt chờ đợi cái chết.

Đao vung xuống nhưng không hề đâm vào thân thể nàng, mà toàn bộ đây ứiừng trên người nàng rơi hết xuống đất.

Dây ứiừng vừa đứt, đầu gối Tiểu Địch mềm nhùn, cả người chực ngã gục xuống đất. Hạ Tầm vội vàng đỡ lấy, nhìn những vết thương trên người nàng, hắn cảm thấy vô cùng thương tiếc nói: Q‘Để ta cõng ngươi trở về”.

Bành Tử Kỳ đứng ngoài cửa sổ thấp ứioáng thăm dò động tình trong phòng, bàn tay nàng nắm chuôi đao buông lòng nhìn Hạ Tầm với ánh mắt kỳ lạ.

Tiểu Địch nhìn chằm chằm Hạ Tầm hỏi: “Thiếu gia nhà ta đã chết có phải không?”

“Đúng”.

■_-y

“CÓ phải là ngươi giết?”

“Không phải!”

Nước mất trên mặt rơi xuống, Tiểu Địch nức nỡ hỏi: “Ngươi kia nói bọn hắn là cẩm Y Vệ có đúng hay không?”

“Đúng!”

“Vậy ngươi... ngươi thật sự là do bọn hắn tìm đến.

“Đúng!”

Hạ Tầm thờ dài nghiêm nghị nói: “Thương thế của ngươi rất nặng, không nên hỏi nhiều chuyện như vậy, để ta cõng ngươi về, phụ mẫu của ngươi đang vô cùng lo lắng cho ngươi”.

Tiểu Địch cúi đầu xuống rồi lại ngẩng lên. đôi mắt nhìn vào mứt hắn hỏi: “về sau thì sao? Ngươi định thế nào?”

“Ta?”

Hạ Tầm trầm mặc một lát rồi cười khổ nói: “Cấm Y Vệ sẽ truy sát ta. quan phủ cùng ban hành công văn truy nã ta. Ta tự nhiên phải chạy trốn, thay đối hình dạng, chạy đến một nơi thật xa thật xa không ai có thể tìm thấy!”

Tiểu Địch ương nghạnh hỏi: “Vậy sao ngươi không giết ta? Giở đây chỉ có ta biết rõ thân phận của ngươi, ngươi giết ta sau đó đố liết lên đầu tên ác nhân kia. ngươi vẫn là Dương thiếu gia. tên ác nhân không phải đã

nói toàn bộ chứng cớ chứng minh thân phận ngươi đều bị thiểu hủy hay sao?”

Hạ Tầm không trả lời, Tiểu Địch lại hỏi: “Ngươi không giết ta, ngươi biết chỉ cần ta ra mặt làm chứng, ngươi sê bị quan phủ đem đi chém đầu?”

Hạ Tầm cười khổ vươn tay tới, Tiểu Địch khẽ nhúc nhích định tránh né nhưng cuối cùng vẫn đứng yên. Hạ Tầm nhẹ nhàng vuốt ve bờ má nàng, cánh tay đưa lên vén ưim tóc bị máu và mồ hôi làm bết lại, động tác vô cùng ôn nhu, miệng nói: "Thật là một tiểu nha đầu ngốc, ngươi rốt cuộc đang nghi gì?"

Tiểu Địch không nói lời nào, nước mắt chảy xuống.

Hạ Tầm buồn rầu nói: "Được rồi. ngươi đã không thích ta đụng vào người... hay là... ngươi cứ nghỉ ngơi ở chỗ này, ta đi báo tin, sẽ có người đến đón ngươi".

Hắn nhìn một cái thật sâu vào mắt Tiểu Địch rồi chậm rãi buông tay thấp giọng nói: "Ta rất thích những ngày cùng ngươi ở cùng một chỗ, khi ta đi... ngươi nhớ phải bảo trọng".

Tiểu Địch nước mắt chảy càng nhanh hơn. đôi mắt nàng ướt đẫm lệ mơ hồ nhìn Hạ Tầm, nhìn thấy hắn từng bước từng bước đi đến cửa, nàng đột nhiên hét lên một tiếng: "Ngươi không cần phải đi".

Nàng muốn đuổi theo ngăn hắn nhưng lại lảo đảo muốn ngã, khi thân thể Tiểu Địch còn cách mắt đất nửa mét thì cánh tay Hạ Tầm đã ôm chầm lấy, cú ngã đụng đến những vết thương trên người làm nàng đau đớn rên ri một tiếng.

Hạ Tầm vội vàng hô: "Tiểu Địch, ngươi có làm sao không?"

Tiểu Địch lắc đầu, cánh tay đầy máu đen nắm chặt lấy quần áo hắn, hai tay nàng đầy vết thương, từng phần cơ nhục dưới da hầu như đều bị hình khí cố quái kia làm tổn thương, hơi dùng lực một chút đã đau đớn không chịu nổi. nhưng nàng vẫn dùng hết sức mạnh nắm chặt lấy vạt áo Hạ Tầm như thể sợ khi buông ra hắn sẽ chạy mất.

Tiểu Địch khóc nói: "Ngươi không thể đi! Ta không cho ngươi đi! Ngươi đi rồi ai sẽ tìm hung thủ báo thù cho thiếu gia? Ngươi đi rồi, ai sê là người hoàn thành tâm nguyện cả đời của lão gia và thiếu gia? Ngươi đi rồi, ta làm sao bây giờ? Ngươi không thể đi!"

Hạ Tầm ngây người rất lâu, sau đó khuôn mặt chuyển sang vẻ vui mừng không thể tin hỏi: "Tiêu Địch, ngươi... ý ngươi là..

Nhìn Hạ Tầm cõng Tiểu Địch đi xa, Bành Tử Kỳ từ trên tường nhà chậm rãi xuất hiện: "Hắn không phải Dương Văn Hiên! Hóa ra là một kẻ giả mạo!"

Tin tức này làm nàng rung động không thôi, bây giờ nghi lại. từ khi quen biết Hạ Tầm đến nay, nàng có cảm giác như đang nằm mơ. Nhưng... không hiểu vì sao, nàng tự nhiên cảm thấy rất nhẹ nhàng vui sướng.

"Ta nên làm gì bây giờ?"

Nghi chưa đến một giây đồng hồ nàng đã có đáp án, Bành Tử Kỳ đưa tay lên cọ cọ cái mùi, dùng lý lè hợp tình hợp lý quyết định: "Chỉ cần hắn không phải Dương Húc, ta cứ mặc kệ hắn làm chuyện thương thiên hại lý, giết người phóng hòa, nhà ta không phải thế gia chuyên giết người phóng hòa sao?"

Bành Tử Kỳ vừa bước được vài bước lại quay đàu nhìn hiện trường Hạ Tầm vừa bố trí qua loa, nhớ tới việc hai người thương nghị lý do úioái úiác ở trong phòng, nàng không kliòi lắc đầu nói: "Rốt cuộc cùng là người ngoài nghề, vẫn còn non chút ít, bố trí lừa được đám nha sai điều tra còn phải cần đến bản cô nương hỗ trợ".

Bành đại cô nương chậm rãi đi vào, vui vé giúp Hạ Tầm lau sạch cái

mông.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Nhu Tình Mật Ý

Chương 68: Nhu tình mật ý

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Thiếu gia, không cần đâu.

Tiểu Địch thẹn thùng nói, nàng vẫn xưng hô theo thói quen, nhưng không hiểu sao trước kia trong lòng nàng coi hắn là ca ca, bây giờ lại trở thành... thiếu gia, đúng là thiếu gia.

“Ngươi hiện giờ di chuyển không tiện, ta tới sơ long cho ngươi, đợi ngươi dường thương tốt. mỗi ngày lại sơ long cho ta”.

Hạ Tầm cầm lược nhẹ nhàng chải tóc cho nàng, vừa nói xong câu đó môi hắn đã lộ ra một tia cười ranh mành. Tiểu Địch giờ đã biết sơ long còn một tầng ý nghía khác, vừa nghe Hạ Tầm nói nàng liền muốn trốn vào trong chăn. Chỉ là nàng vẫn đang bị thương, muốn cử động thân thể thật sự rất khó khăn.

Hai tay nàng bị miếng vải trắng bao quanh kín mít. mỗi ngày thay băng cùng đều là do Hạ Tầm tự tay thực hiện. Trên người nàng khắp nơi đều có vết thương, riêng hai tay thương thế đặc biệt nghiêm trọng, loại ô cốt ngâm châm đã đem phần cơ nhuc dưới da nàng triệt để phá hủy, chỉ có thể chữa trị bằng cách khoét ra thịt nhão, đắp thuốc mờ lên, chở một lần nữa úiịt bên trong hồi phục, nếu để nguyên không khoét, thịt nát bên trong sẽ ngưng kết dùn đẩy làm ngón tay trở nên xấu xí, thậm chí là ảnh hưởng đến hoạt động sau này.

Thống khổ như vậy nàng còn chịu đựng được, nhưng đối với việc Hạ Tầm hầu hạ nàng đã

qua bảy tám ngày nàng vẫn chưa thể thích ứng, nàng xấu hổ nói: “Sơ cái gì long, là... là chải đầu”.

Hạ Tầm nháy mắt mấy cái đầy vẻ trêu trọc nói: “Ngươi nói đúng rồi, sơ long chính là chải đầu”.

Tiểu Địch đỏ mặt cãi: “Lời... lời cửa miệng bình thường, đều chỉ nói là chải đầu”.

Hạ Tầm cười nói: “Được rồi, khi chúng ta nói chính là chải đầu. viết trên glấy thì lại gọi là sơ long”.

Tiểu Địch khẽ gắt một cái: “Xấu xa, người ta không thèm nghe người nói nữa”.

Vì mất quá nhiều máu nên mặt nàng có vẻ tái nhợt, phấn bôi trên mặt cùng chỉ phơn phớt nhưng bị Hạ Tầm trêu dùa nên gương mặt nối lên một chút màu hồng. Mái tóc dài phiểu phốt trên vai, hai hàng lông mày nhỏ nhắn, trên người bận một bộ quần áo rộng màu trắng, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Tiếu gia nương tử đứng ngoài cửa số ghé đầu nhìn vào bên trong, vừa thấy cảnh tượng bên trong liền mừng rờ mỉm cười một cái rồi nhẹ nhàng đi ra.

“Được rồi, tóc đã chải xong, nhìn càng lúc càng đáng yêu!”

Hạ Tầm khen một câu Tiểu Địch liền cười một cái thật ngọt ngào, nhưng khi nhìn thấy Hạ Tầm bưng tới một bát thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xị xuống, ánh mắt long long mỡ to ra nhìn Hạ Tầm đầy vẻ cầu xin, Hạ Tầm bất động thanh sắc nghiêm mặt nói: “Ngươi muốn uống đường, ta đã Bỏ đường, ngươi muốn uống lạnh bây giờ đã lạnh, đừng tìm cớ nữa. mỡ miệng ra!”

“Thiếu gia...”

“Mờ miệng!”

Cái miệng xinh xắn của Tiểu Địch mếu máo mở ra. hắn bưng bát thuốc nhẹ nhàng tiếp cho nàng uống.

“Thật khổ...”

Tiểu Địch vừa uống vừa kêu. Hạ Tầm thì vừa dỗ dành vừa đe dọa, một bát thuốc nho nhỏ mà phải mất nửa canh giờ mới liết.

“Được rồi, ngươi hãy nằm xuống nghỉ ngơi một chút” Hạ Tầm để bát thuốc xuống, kéo chăn đắp cho nàng rồi đứng dậy định đi.

Tiểu Địch mắt sáng ngời nhìn hắn gọi: “Thiếu gia.

“Hử?”

“Ta nghe cha nói...”

Tiểu Địch rúc cằm vào trong chăn, thân thể bên dưới co lại chỉ lộ ra đôi mắt trong sáng hỏi: “Ta nghe cha kể, khi ta mất tích, thiếu gia định treo giải thưởng năm nghìn xâu tiền để tìm ta?”

Hạ Tầm nhíu mày hỏi: “Như vậy thì sao?”

“Không... không sao...”

Tiểu Địch nhẹ nhàng chớp chớp mắt, ôn nhu nói: “Năm nghìn xâu... người ta... người ta làm sao giá trị nhiều tiền như vậy, chừng đó đủ để mua vài trăm Tiêu Địch.

Hạ Tầm buồn cười liền nói: “Vậy ngươi định giá ngươi bao nhiêu tiền?”

Tiểu Địch chăm chú tính toán một lúc rồi đáp: “Mười... mười lăm xâu... bán ra chắc là được chừng đó?”

Hạ Tầm đứng nhìn nàng mà không nói gì, Tiểu Địch chột dạ vội vàng nói: “Mặc... mặc dù... ta không nấu cơm. không làm nữ công, nhưng ta... ta làm việc rất chịu khó. Chẳng lẽ đến mười lăm xâu tiền cùng không thể tới? Vậy thì mười ba xâu. không thể thấp hơn.

Hạ Tầm buột miệng cười, hắn cúi xuống hôn nhẹ lên mũi nàng, ôn nhu nói: “Ngươi là báu vật vô giá, người khác trả ta bao nhiêu tiền ta cùng không bán”.

Tiểu Địch mặt mùi đỏ bừng, trong lòng ngọt ngào không bút nào kể xiết.

Hạ Tầm vừa xoay người đi tới cửa, Tiểu Địch lại gọi: “Thiếu gia!”

Tiểu Địch lo lắng nhìn ùãn ùoi: "Người kia... liệu còn ai tới tìm người gây phiền toái không?"

Hạ Tầm sắc mặt chuyển sang âm trầm, nhưng rất nhanh liền biến thành thoải mái mỉm cười nói: "Những ngày này ta một mực ở vừa bên cạnh ngươi đọc sách. Ta thấy trong sách có một câu rất hay, rất có đạo lý".

"Câu gì vậy?"

"Vi nhân khu sử giả vi nô, vi nhân tôn xử giả vi khách, bất năng lập tóc giả vi tạm khách, năng lập túc giả vi cừu khách, khách cửu nhi bất năng chủ sự giả vi tiện khách, năng chủ sự tắc khả tiệm ác ky yếu. nhi vi chủ hì. Cố phản khách vi chủ chỉ cục: Đệ - bộ tu tranh khách vị, Đệ nhị bộ tu thừa khích, Đệ tam bộ tu sáp tóc, Đệ tứ bộ tu ác ky, Đệ ngù bộ nãi vi chủ. Vi chủ. tắc tịnh nhân chỉ quân hì, Thử tiệm tiến chỉ mưu dã". (Tạm dịch: người có thể điều khiến là nô, người là tôn trọng là khách, người không thế ở lại là khách tạm. người có thể ở lại là khách lâu dài. khách lâu dài mà không thể làm chủ sự thì là khách thấp kém, có thể làm chủ sự những chuyện cơ yếu, đó chính là có thể làm chủ. Để từ khách đảo thành chủ: Bước thứ nhất tranh khách vị. bước thứ hai tìm cơ hội, bước thứ ba chen chân, bước thứ tư nắm lấy cơ hội, bước thứ năm bước lên làm chủ. Muốn làm chủ thì phải mưu đồ theo từng bước như vậy).

Tiểu Địch mờ mịt hỏi: "Có ý tứ gì?"

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Ý tứ là làm khách làm cho tốt, có thể áp đảo cả chủ nhân".

Hạ Tầm bước ra khỏi cửa. vừa được nửa bước Tiểu Địch lại gọi:

Tiểu Địch hàm răng trắng, ngọt ngào nói: "Không có viêc gì, thiếu gia!"

Hạ Tầm nhìn thấy liền- mỉm cười rời đi.

Hạ Tầm giết chết Lưu Húc cứu Tiểu Địch trở về.

Tin tức Tiểu Địch mất tích trước đó đã truyền khắp Thanh châu, nàng đã được cứu trở lại. đối với cái chết của Lưu Húc phải có giao phó, mặc kệ hắn giao cái gì, quan phủ nhất định là phải đi kiểm chứng, trong lúc vội vàng nghi làm sao có thể gạt được người, lần này là có chuyện xảy ra, cứu người quan trọng hơn, không thể nghĩ trước sau, cho nên chú định là không thế che lấp như cái chết của Trương Thập Tam, Phùng Tây Huy.

Đã như vậy, Hạ Tầm dứt khoát làm lớn chuyện, Tiểu Địch sau khi trở về một mực chắc chắn bị Lưu chưởng quỳ bắt cóc, muốn lợi dụng để cướp tài sản, Hạ Tầm mang tiền đến cứu người nhưng Lưu Húc lòng dạ tham lam muốn bắt luôn cả hắn. hai người giằng co nhau, trong lúc vô tình tranh đấu liền giết chết Lưu Húc.

Tri phủ lão gia, Phán quan lão gia rất thoải mái chấp nhận kết quả này, bởi vì hai vị lão gia đang vội đi Tế Nam.

Thanh Châu gần đây liên tiếp phát sinh trọng án, hai vị Tế Nam Bố chính sứ và Tế Nam Đề hình Án sát sứ đều bị chọc giận, hai vị đại nhân liên hợp lại với nhau cùng ra mệnh lệnh cưỡng chế Tri Phủ và Châu Phán, hai người đi tới Tế Tam pliủ chờ xử lý, án vừa mới bắt đầu liôm nay hôm sau liền được phá, ít nhiều cùng coi là có một chút công lao.

Quan phủ ở đây làm ăn tắc trách qua loa đại khái, Hạ Tầm ngay lập tức đi tìm An Lập Đồng. Hắn đã suy nghĩ sẵn trong đầu quyết định nói nửa thật nửa giả với An Lập Đồng. Trong giả có thật, trong thật có giả mới dễ đàng mê hoặc con người. Hắn chuẩn bị nói cho An Lập Đồng biết Lưu Húc hoài nghi hắn liên quan đến việc Thập Tam Lang, Phùng Tống Kỳ chết, chính vì vậy nên mới bắt cóc Tiểu Địch, muốn tìm ra chứng cớ. Hắn cố gắng giải cứu Tiếu Địch nhưng Lưu Húc không nghe giải thích, trái lại còn muốn giết hắn, trong lúc tranh đầu vô tình giết chết Lưu Húc.

về phần An Lập Đông tin hay không tin chuyện này hắn không quan tâm. dù sao Trương Thập Tam. Phùng Tập Huy đều đã chết,

An Lập Đồng tuyệt đối không tìm thấy chứng cớ hắn đã làm, mà Lưu Húc lại vô tình chết trong lúc xung đột, cẩm Y Vệ điều tra chắc chắn không thế bắt tội hắn. Hắn giở đây cùng không sợ cẩm Y Vệ đến bắt người. Hắn đã nắm trong tay rất nhiều thứ: Đầu tiên, hắn là Dương Văn Hiên, một thân phận vô cùng chắc chắn, Thanh Châu phủ trên dưới đều công nhận, ngay cả thiếp thân nha hoàn Tiếu Địch cùng thừa nhận sự tồn tại của hắn,

Thứ hai, thanh danh của hắn tại Sơn Đông phủ lan truyền khắp nơi, từ sự kiện huyện Bồ Đài, giở đây ngay cả Giang Nam ứng Thiên Phủ cùng có người truyền bá câu chuyện về hắn, phải nói thanh danh của hắn lúc này không khác gì mặt trời giữa trưa.

Có đôi khi thân phận, danh vọng, địa vị chính là một lá bùa bảo hộ vô cùng chắc chắn, cẩm Y Vệ tuyệt đối không bao giờ công khai úiấm tra hắn. huống chỉ phía sau hắn còn có Tề

Vương làm chỗ dựa. Nhưng tấm da hô Tề Vương này sẽ không kéo dài được bao lâu. chuyện hắn đánh cược thua rất nhiều sản nghiệp đã truyền ra ngoài, chuyện về bại gia tử Dương gia trở thành chuyện để cho bậc phụ mẫu giáo dục con cái.

Thời gian gần đây trong thành Thanh Châu có hai vị cô nương danh

tiếng vang xa, một là Tử Y cô nương của "Kính Hoa thủy tạ" được mua so long với giá ba mươi xâu, nàng tự nhiên trở thành trò cười khắp đầu đường xó chợ, ngay cả khi vào trong nơi hoan lạc, những khách nhân cùng lôi ra kể với nhau, Tử Y Đằng cô nương năm ấy mười bảy tuổi trẻ đẹp như hoa, khuôn mặt lúc nào cùng đỏ bừng lên vì xấu hổ, nàng giờ đây hận Dương Húc muốn chết.

Một người khác chính là người được treo giải thưởng năm nghìn xâu. Tiểu Địch cô nương, tuy nói Tiếu quản sự cuối cùng chỉ dán cáo thị giải thưởng ba trăm năm mươi xâu, nhưng việc Dương đại thiếu gia dùng năm nghìn xâu tiền truy tìm nha hoàn thiếp thân đã được hạ nhân trong Dương phủ truyền khắp Thanh Châu.

Lúc đầu mọi người đều bán tin bán nghi với tin tức này, nhưng khi biết một mình Dương Húc cưỡi ngựa ra ngoại thành, chiến đấu cùng kẻ xấu, cứu Tiếu Địch về sau một hồi huyết chiến, tất cả không ai dám hoài nghi nữa.

Từ khi biết tin đó, những cô nương trong thành Thanh Châu, nhất là những cô nương làm vợ bé, nha hoàn trong phủ đều mơ ước có một nam tử si tình như vậy xuất hiện trước mặt, nếu được như vậy chắc chắn bọn họ sẽ cùng người đó sống trọn một kiếp mãi mãi không xa rời.

Hạ Tầm đến gặp An viên ngoại đúng thời điểm An viên ngoại bị bệnh sốt rét. không muốn lây cho bằng hữu nên nhất quyết không chịu gặp mặt. Dương Húc và An viên ngoại là hảo hữu, An phủ từ trên xuống dưới đều nhận ra hắn. khi hắn kiên quyết đòi gặp mặt bất đắc dì quản gia An phủ phải vào truyền lại cho An viên ngoại, An viên ngoại rốt cục cùng mời hắn đi vào nhưng phải nói chuyện cách một tầm rèm.

An viên ngoại đắp ba lớp chăn, đầu đầy mồ hôi, mặt mùi xanh xao, bên cạnh có ít nhất mười hạ nhân đứng xung quanh mắt mùi người nào cùng mở thao láo, Hạ Tầm dưới tình huống này thật sự không có biện pháp nào nói chuyện với An viên ngoại, chỉ có thể ân cần hỏi ứiăm bệnh tình sau đó chấp tay cáo lui. Sau khi về Hạ Tầm liền viết thành một bức thư gửi đến An phủ nhưng An Lập Đồng tuyệt nhiên không chút phản ứng, Hạ Tầm không biết hắn rốt cuộc có

thái độ gì, đành phải lấy bất biến ứng vạn biến chờ An Lập Đồng ra chiêu.

Hạ Tầm tới tiền viện chợt nghe thấy âm thanh huyên náo truyền tới, đầu hắn tự nhiên ong ong cả lên. mấy ngày nay trong phủ hắn lúc nào cùng như vậy. Hạ Tầm bước nhanh về phía trước núp sau tấm bình phong nhìn trộm, quả nhiên đã trông thấy vài tên gia đinh cầm côn bống đứng trước cửa. bên ngoài có rất nhiều phu nhân đánh phấn dầy cộp trên mặt, cô nương trẻ trung cùng không hề ít, Tiếu Quản sự đầu đầy mồ hôi đang quơ quơ cánh tay lớn giọng giải thích.

Hạ Tầm không dám đi ra ngoài, đứng ỡ mặt sau tấm bình phong úiăm dò nhìn ra, đang muốn gọi Tiếu Quản sự tới, bên ngoài những phụ nhân cùng ửúếu nữ kia đột nhiên thét chói tai ngã trái ngã phải, trong lúc nhất thời làn sóng nứt ra, trong đống son phấn xông ra hai công tử quăng mù cời giáp, mù cùng sai lệch, dây thắt lưng cùng bung ra, hai người thật vất vả xông tới, đẩy ra gia đinh ngăn cản cửa, đứng ở đại sảnh thở phì phò.

Hạ Tầm nhìn thấy không khỏi mỉm cười: “Chu Trì Hậu, Chu Trì Thuần, xem ra bọn họ cùng nên đến đây..

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Hanh Cáp Nhị Tướng

Chương 69: Hanh cáp nhị tướng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm lén lén men theo đường bên tránh xa cửa ra vào, tay hắn vẫy vẫy về phía Chu gia huynh đệ, hai người vừa trông thấy hắn liền vội vàng sửa sang lại quần áo, buộc chặt đai lưng, xong xuôi rồi mới đi qua chỗ hắn.

Chu Trì Hậu chính chính mù. lời nói cực kỳ tục tìu hỏi: "Dương công tử, nhà của ngươi đang có chuyện gì mà trước cửa mà so với chợ rau còn náo nhiệt hơn vậy?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Ta đâu muốn thế, trước cửa là một đống người làm mai, có người giới thiệu hoàng hoa khuê nữ cho ta làm thiếp, còn có người đưa hẳn nha hoàn đến đây bán. Ta không hiểu sao nhà ta lại trở thành nơi đào tạo nha hoàn tại Thanh Châu.

Chu Trì Thuần tức giận phì một tiếng nói: "Ngươi mang tất cả cửa hàng đi đặt cược đến nỗi phá sản, vậy mà còn đổi được một thanh danh tốt, trên đời liệu còn lý lè không đây?"

"Nhị đệ!"

Chu Trì Hậu quát một tiếng, mắt hướng về phía nhị đệ nhấp nháy, Chu Trì Thuần thấy vậy mới chịu dằn sự tức giận trong lòng lại.

Chu Trì Hậu thay đối bộ dáng chuyến sang tươi cười nói với Hạ Tầm: "Dương công từ, huynh đệ chúng ta đến đây hôm nay là do phụng mệnh gia phụ".

. . . ,

Hạ Tâm bât động thanh săc gật đâu. “Uhm!”

Chu Trì Hậu có phần khó mở miệng ngập ngùng nói: “Cái này... lần

trước khụ khụ, huynh đệ chúng ta cùng đã rơi vào tình thế cấp bách,

có chút việc”

Hạ Tầm cười mà như không cười nói: “Ngươi có chuyện gì xảy ra đối với ta không quan trọng, vấn đề ở đây là ý kiến của Tề Vương gia, nếu Tề Vương gia không có ý kiến, ta tự nhiên sẽ không quá mức vì bản thân”

Chu Trì Hậu lóe lên một tia tức giận, hắn cố nhẫn nhịn nói: “Dựa vào lời Dương công tử nói, việc này nên giải quyết như thế nào mới tốt?”.

Thì ra ngày đó Hạ Tầm cõng Tiểu Địch về nhà, vừa vào trong đã thấy Chu Trì Hậu. Chu Trì Thuần hai huynh đệ mang theo gia định đánh đến tận cửa, hai người được tiếu nha hoàn báo tin liền tìm đến đỏi Chu Thiện Bích và Thôn Nguyên Liệt câu dẫn nàng chạy trốn, bởi vì Tiếu Quản sự dẫn người ngăn cản, những người này liền ra tay tấn công, thấy gì đập đó. Nhưng chỉ trong một lúc ngăn cản, Tiếu quản sự đã thông báo cho Thôi Nguyên Liệt và Chu Thiện Bích dẫn nhau kịp thời chạy trốn, không có bị Chu thị huynh đệ bắt lấy.

Hạ Tầm khi trở về thấy Tiếu Quản sự đang muốn đi đến phủ nha cáo trạng hai người xông vào nhà dân bất hợp pháp, Hạ Tầm đang lo lắng thương thế Tiểu Địch thấy cảnh này liền giận tím mặt. trước tiên đưa Tiểu Địch vào phòng, sai người nhanh chóng gọi lang trung tới chữa bệnh, sau đó đích thân ra ngoài xử lý việc này. Hạ Tầm không khắc khẩu cùng không đánh nhau với bọn họ, hắn tự mình đi dạo trong phủ một vòng nhìn xem những thứ nào bị đánh nát rồi quay người vào thư phòng.

Sau nửa canh giờ, một bản danh sách những vật vừa bị phá hủy xuất hiện bao gồm: Bút Tần cối từng dùng qua. cây đao của Địch Thanh, chậu rửa mặt Dương Quý phi dùng qua, ghế An Lộc Sơn từng ngồi, gạch xanh đầu tường của nhà Hoắc Khứ Bệnh...

Tất cả đều là đồ cổ.

Ngươi không tin?

Không tin không sao, đây đều là đồ cổ ta thay mặt Tề vương gia đi thu mua, còn chưa kịp mang đến phủ vương gia, không tin cứ đến hỏi Tề vương gia.

Tờ giấy đưa đến Chu phủ. Chu đại nhân thiếu chút nữa ngất ngay tại chỗ.

Không thể đắc tội với Tề Vương! Hắn biết rõ chuyện này là do Dương Húc hoạnh họe, nhưng hết lần này đến lần khác không có biện pháp giải quyết. Vài ngày trước Tề Vương vừa mới giở trò vô lại, hướng về Thanh Châu phú hào vơ vét một khối tài sản lớn, Chu đại nhàn làm sao dám tin tưởng vào nhân phâm Tề Vương? Việc này nếu đem đi kiện chắc chắn sẽ thua, Tề Vương xác định tất cả đồ vật bị đập nát kia đầu là đồ cố, hơn nữa chính là đồ cổ mà hắn đã Bỏ tiền ra mua về, thì không khác gì bất họ Chu hắn phải táng gia bại sản.

Khuê nữ nuôi hơn mười năm chạy theo người ta. lại còn bị người ta hạch sách một đống tiền, Chu đại nhân cố gắng nén sự tức giận trong lòng lại, hắn hết lần này đến lần khác hắn bị Hạ Tầm lừa bịp tống tiền không có biện pháp chống đờ. Cực chẳng đã, Chu đại nhân đành sai hai đứa con trai dừng lại, sau đó đến thôn Hạch Đào Viên Thanh châu, tìm Thôi gia trướng bối tính sổ.

Không nghĩ đến Thôi Nguyên Liệt mấy ngày nay mang theo Chu gia tiểu thư tránh ở Dương gia. đến cửa cùng không dám ra, Thôi lão gia đang lo không biết đi đâu tìm cháu nội bảo bối. Vừa nghe Chu đại nhàn nói vài câu. Thôi lão thái gia chạy luôn về phòng lấy cây gậy đầu rồng trừng mắt nhấm hướng Chu đại nhân đánh tới, nói là Chu gia dạy dỗ con gái không tốt. dụ dỗ cháu nội bảo bối của Thôi gia Bỏ trốn, bắt Chu gia phải tìm lại cháu nội nếu không sẽ cáo trạng lên tận Kim Loan điện.

Chu đại nhân lúc này mới hiểu mình đã đụng phải thiết bản. không ngỡ Thôi lão gia tử lại có lai lịch lớn đến vậy, Thôi lão đầu vung quải trượng đánh xuống, hắn nào dám đánh lại. chỉ biết chạy trối chết. Chu đại nhân mình mấy đầy bụi bặm trở về nhà, cẩn thận tính toán vài ngày rốt cuộc cùng nhận ra hai điều: Thứ nhất, nếu Dương Húc không chịu buông tay, số tiền hắn thiếu nợ nhất định sẽ làm hắn táng gia bại sản, Thứ hai, cho dù tên tiêng vương bát Thôi gia kia bắt cóc con gái bảo bối của hắn, tương lai sinh ra một đứa nhỏ mập mạp mang về, chỉ cần lão già bất tử Thôi gia kia chưa chết, hắn cùng không thể đem người bắt Thôi Nguyên Liệt.

Chu đại nhân rốt cuộc cùng quyết định: Phải nhẫn nhịn, chỉ cần Dương Húc giơ cao đánh khè, đem chuyện bắt đền hoang đường kia Bỏ qua, chỉ cần đem nha đầu ăn cây táo rào cây

sung nguyên vẹn trở về, tất cả mọi chuyện sẽ được xóa Bỏ, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không, thế là hai huynh đệ Chu Trì Hậu lại một lần nữa đi đến Dương gia.

Hai người trước mặt này căn bản không có chút dáng dấp nào của thuyết khách, Hạ Tầm nhếch mép cười nói: "Hai vị, những đồ cổ kia thật sự là tại hạ mua thay Tề Vương. Bất quá Tề Vương chí nói Tề Vương phủ đang xây dựng, một khi hoàn thành nếu không có những đồ cố này làm vật trang trí, cho dù là ta giao tình rất tốt với ngài cùng khó mà tránh bị trách mắng. Tục ngữ có câu, huynh đệ như tay chân, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, nếu như Chu gia và Thôi gia thành thân, ta tất nhiên sẽ vì tình hảo hữu Bỏ qua mấy việc nhỏ để nhạc phụ và cữu huynh không phải khó xử, các ngươi thấy ta nói đúng không?"

Chu Trì Thuần tức giận trừng mắt nói: "Ngươi.

Chu Trì Hậu giừ chặt hắn lại. miệng nở nụ cười hắc hắc nói: "Ta hiểu rồi, ý Dương công tử chính là ý của Thôi Nguyên Liệt?"

Hạ Tầm chỉ cười mà không đáp, Chu Trì Hậu vuốt cằm nói: "Được, ta sẽ trơ về báo với gia phụ để người quyết định".

Hạ Tầm lại cười nói: "Tại hạ đợi tin tốt lành từ hai vị, xin thứ lỗi không thể tiễn".

Hai huynh đệ Chu Trì Hậu vừa đi, Hạ Tầm liền vồi vàng rời khôi đại sảnh, mặc kệ Tiếu quản sự đang chống đờ những nữ nhân nhiệt tình thái quá kia, hắn từ cửa hông của Dương phủ chạy ra ngoài. Trong chỗ tối, hai liuynh đệ Chu Trì Hậu vừa vặn nhìn thấy Hạ Tầm lén lén lút lút đi ra cửa, Chu Trì Thuần nấm chặt bàn tay căm hận nói: "Ta biết ngay mà, tiêu muội cùng với tên tiếu tử họ Thôi nhất định bị hắn dấu đi, hắn ra ngoài chắc chắn là đi báo tin cho Thôi Nguyên Liệt".

Chu Trì Hậu nói: "Đừng nóng vội. lời phụ thân giáo huấn ngươi đã quên rồi sao? Lúc trước nếu như ngươi không quá mức xúc động, chúng ta sao có thể bị họ Dương hãm hại, nhiệm vụ chúng ta bây giờ chỉ là thăm dò xem chỗ tiểu muội ẩn thân là ở đâu. sau đó trở về báo với phụ thân để phụ thân quyết định".

Hai huynh đệ nói xong liền lén lén lút lút đi theo, Hạ Tầm không chú ý có người bám sau lưng, hắn rè bảy tám chỗ đến một cái ngõ nhỏ yên tình, tường bên cạnh có một hộ gia đình. Hạ Tầm nhìn hai bên một chút rồi đi vào trong, ở góc tường hai huynh đệ Chu gia vội vàng đi theo.

Trong phòng, Thôi Nguyên Liệt và Hạ Tầm đứng dưới nhà chỉnh thảo luận. Thôi Nguyên Liệt nói: "Đa tạ Văn Hiên huynh, nếu không có Văn Hiên huynh hỗ trợ, ta thật không biết làm thế nào cho phải".

Hạ Tầm cười nói: "Câu cửa miệng người ta thường nói: Xây mười tòa miếu không bằng một tác thành một cuộc hôn nhân. Nếu có thể hoàn thành chuyện tốt của hiền đệ ta cùng đã làm làm được cái công đức lớn sao. Ha ha... ta nghe ý bọn nói thì Chu gia dường như đã buông lòng, không biết chừng Chu đại nhân còn hồi tâm chuyển ý, nói đi nói lại Thôi gia mặc dù không thể so với Chu gia, nhưng cùng không kém quá nhiều.

Ngươi thân là một sinh đồ trong sạch, tiền đồ không thể lường trước. Tố phụ lại có công với đương kim Thánh Thượng, nếu so về dòng dõi cùng coi như tương xứng, huống chỉ ngươi và Chu gia Tiểu thư tâm đầu ý hợp".

Ngoài cửa, Chu gia huynh đệ dí tai vào khe cửa nghe thấy liền nghiến răng nghiến lợi, nếu không có Chu Trì Hậu mấy lần nháy mắt ngăn cản thì Chu Trì Thuần đã sớm đá tung cửa xông vào.

Thôi Nguyên Liệt hỏi: . . Ta có nên nói cho tố phụ một tiếng, cầu xin tố phụ đến cầu thân hay không?"

Hạ Tầm trầm ngâm một chút rồi nói: "Cùng tốt, như vậy nhạc phụ đại nhân của ngươi mới có thể xuống thang".

Thôi Nguyên Liệt vẫn còn lo được lo mất nói: "Văn Hiên huynh, ngươi nói Chu gia sẽ đồng ý? Nếu Chu gia không đáp ứng..

Hạ Tầm trầm giọng nói: "Nguyên Liệt, quyến rũ hoàng hoa kliuê nữ Bỏ trốn là một tội, nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến con đường công danh của ngươi. Nếu như hắn không đáp ứng, Chu gia Tiểu thư nhất định phải đưa trở về".

Ngoài cửa hai người nghe xong liền cười vui vẻ, Hạ Tầm cười lạnh một tiếng lại nói: "Vốn tương lai muốn thành người một nhà, ngươi phải cho Chu đại nhân ít mặt mùi, nhưng nếu hắn không đáp ứng, ta nghĩ ngươi cùng không cần cầu xin hắn. Dù sao Chu cô nương đã thành người của ngươi, gạo nấu thành cơm, trải qua ân ái, nói không chừng đã châu thai ám kết. Ngươi dứt khoát mang Chu gia tiểu thư trở về, đến lúc đó hắn nhìn thấy chắc chắn sẽ phải cầu xin ngươi cưới nữ nhi của hắn, cùng là lúc ngươi đến nhà hắn cầu thân".

Ngoài của Chu úiị huynh đệ vừa nghe thấy liền choáng váng lảo đảo một cái, hai cái đầu đụng cộp một cái vào nhau. Hai người đau đến đen cả mặt nhưng không dám kêu một tiếng, chỉ biết đưa tay lên xoa đầu rồi tiếp tục lắng nghe, chợt nghe thấy Thôi Nguyên Liệt nói: "Như vậy... như vậy không tốt lắm đâu! Một khi truyền ra, nhạc phụ sẽ mất hết thể diện".

Hạ Tầm không cho là đúng kiến quyết nói: "Hắn bất nhân thì ngươi bất nghía".

Chu Trì Hậu nghe đến đây rốt cuộc không chịu nối nữa, hắn vội vàng kéo đệ đệ quay đầu bước đi. Trong phòng Hạ Tầm và Thôi Nguyên Liệt còn đang ngươi một lời ta một lời thuyết phục nhau thì ở ngoài cửa đột nhiên có một tiếng ho nhẹ, Bành Tử Kỳ đẩy cửa đi vào, trên mắt đầy tia nhìn vui vẻ quét qua quét lại trên người hai người rồi nói: "Được rồi, không cần diễn trò nữa, mấy tên kia đã đi rồi".

Thôi Nguyên Liệt nghe thấy liền thờ ra một hơi đặt mông ngồi trên ghế, Hạ Tầm thì nâng ly trà lạnh lên hớp một ngụm, Bành Tử Kỳ buột miệng cười, ánh mất mì lệ nhẹ nhàng rung động nhìn về phía Hạ Tầm sẵng giọng nói: "Ngươi cùng thật quá thiếu đạo đức, biện pháp đó nếu không thành công, vậy ngươi bảo tiểu thư Chu gia phải làm thế nào?"

Ài! Cô gái nhỏ này, rõ ràng vẫn đang ở trong lốt nam nhân, vậy mà thần sắc ngừ khí càng ngày càng không che dấu sự thật nàng là thân nữ nhi, nếu cứ như vậy cùng không biết Hạ Tầm sớm đã có tai tiếng ỡ Thanh châu có thể lại thêm thanh danh xấu hay không...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Dạ Hành Nhân

Chương 70: Dạ hành nhân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm đối với Thôi Nguyên Liệt tùy cơ hành động, lại truyền thụ một ít quan điểm tán gái, những biện pháp vừa đấm vừa xoa kia, hết sức có khả năng, trong đó phần lớn là tuyệt chiêu sát thủ mấy ngàn năm nay các nam nhân nghiên cứu ra để chuyên môn đối phó với tình nhân của mình. Bành Tử Kỳ ở một bên hiếu kỳ nghe, khuôn mặt đỏ bừng, muốn cười lại không thể cười, chờ Hạ Tầm nhìn nàng, lại biến thành một bộ dáng cười lạnh.

Trong lòng Hạ Tầm thinh thoảng lại xuất hiện một cảm giác kỳ quái, rõ ràng trước mặt hắn vẫn là Bành Tử Kỳ trước kia, nhưng cảm giác khi đối mặt với nàng lại biến hóa nghiêng trời lệch đất, loại biến hóa này bắt đầu khi hắn cứu Tiếu Địch trở về.

Trước kia hắn và Bành cô nương luôn luôn có một tầng ngăn cách, ngay cả khi hai người cùng chung chí hướng, liên thủ đối phó với ác nhân Cừu Thu huyện Bồ Đài, lúc Bành Tử Kỳ sinh bệnh, hắn ôm nàng đến tận huyện Dương Cốc cầu y, rồ ràng lúc đó tình cảm thân thiết hơn một chút, kết quả vẫn luôn bất hòa, giống như đun nước ở trên cao nguyên, mãi không đạt đến nhiệt độ cần thiết để nước sôi.

Mà hiện tại. sự tình tựa hồ trở nên điên đảo, quan hệ hai người luôn luôn có một loại muốn phá vờ glấy bọc cửa số. tựa hồ như có một bên chủ động, quan hệ hai người sẽ phát sinh biến hóa về chất. Hạ Tầm đã từng trải qua cảm giác này, khi hắn và một nữ hài tử dần dần bắt đầu sinh ra ý nghi yêu thương, hai bên còn không rõ tâm ý đối phương thế nào, chỉ có thể thông qua tiếp xúc như có như không ngôn ngữ cùng động tác để ứiử lẫn nhau.

Đó là một loại mập mờ, mập mờ rất ngọt ngào.

Nhưng mà đối với giờ phút này hắn mà nói, loại mập mờ này là có độc. Bởi vì lão gia của Hạ Tầm tại Giang Nam đã định ra một nữ nhân hứa hôn sắp thành lào bà của hắn. Còn có Tiểu Địch, thái độ Tiếu Quản sự cùng Tiếu gia nương tử cho dù là người mù cùng nhìn ra được, hắn chỉ là vẫn không rõ cảm tình Tiếu Địch tiểu nha đầu kia đối với hắn là ngường mộ đối với huynh trướng, hay đã trở thành tình cảm ái mộ của một thiếu nữ đối với một nam tử.

Hạ Tầm trước kia từng cố gắng cải thiện quan hệ với Bành cô nương, mặc dù khi rảnh rỗi thường trêu dùa vài câu. nhưng bởi vì bộ dáng lạnh lùng của Bành Tử Kỳ, cùng không nghĩ tới bước cuối cùng, giờ đây thái độ Bành Tử Kỳ thay đối rất vi diệu, tầng cửa số kia tựa hồ đâm một cái liền bị phá vờ, hắn ngược lại bắt đầu ước thúc chính mình, khiến cho nước sôi hạ nhiệt độ. Điều này làm đôi mất Bành cô nương mang theo vài phần u oán trách cứ, khi nàng nhìn thấy bộ dáng lơ đãng của hắn.

Sắp xếp cho Thôi Nguyên Liệt ở đây, Thôi Nguyên Liệt và Chu Thiện Bích một đôi tiểu tình nhân thiên ân vạn tạ cảm kích trong lòng, Hạ Tầm và Bành Tử Kỳ lại cùng nhau trở về Dương phủ. Đám nữ nhân muốn tự mình đề cử mình bị Tiếu Quản sự đuổi đi, đang lúc miệng đắng lưỡi khô định uống chút nước chợt thấy Hạ Tầm trở về liền vội vàng đứng lên chào đón: "Thiếu gia!".

Hạ Tầm ngó ra ngoài nhìn, trong lòng vẫn còn hơi sợ hãi hỏi: "Những người kia đã đi hết chưa?"

Tiếu Quản sự cười khổ nói: "Đi rồi, mỗi ngày đến một đàn, cả ngày bị các nàng lớn tiếng huyên náo, chuyện đứng đắn chăng quan tâm làm. Thật vất vả mới được thanh nhàn một hồi, thiếu gia, ta có vài việc, muốn cùng thiếu gia ngài".

Tiếu Quản sự vừa nói có chỉnh sự, Bành Tử Kỳ lập tức tự giác tránh đi, nàng đến hành lang bên dưới, khoanh tay đứng thẳng, giống như đang ngấm nhìn phong cảnh, không ngỡ nàng cùng rất hiểu chuyện, thật là người biết điều.

Vấn đề là... Bành cô nương có thính nghĩ siêu cấp, cùng không phải hình thành do luyện võ mà là một loại thiên phú. võ công cha nàng cao minh hơn nàng rất nhiều nhưng nếu so sánh úiính lực thì còn thua kém nàng rất nhiều, cả Bành gia không ai có đôi tai sánh được với nàng. Bành cô nương sao, người ta là một nữ nhân, đừng bao giờ mong nàng trở thành quân tử.

Tiếu Quản sự nói: "Việc thứ nhất, là Lâm Bắc Hạ Lâm chưởng quỹ đã kiếm đủ tiền muốn chuộc cổ phần tiệm cầm đồ, phái người đưa thư, hỏi thiếu gia ngài khi nào thì qua đấy một chuyến, thanh toán xong tiền khế. Thứ hai, là các vật liệu sắt thép kia liên lạc với thiếu gia sấp vận chuyển đến. đến lúc đó muốn thông qua Thanh châu phủ vận chuyển đi ra ngoài, rất nhiều vật liệu sắt thép vào thành, cần được Tề vương phủ phái người trông nom, tránh việc bị người Thanh châu phủ nha điều tra ra, gây nên phiền toái, điêm này, mời thiếu gia báo qua với Tề vương phủ.

Việc thứ ba, mấy tác phường chúng ta 'thua cuộc' đã chuyển cho Tào Ngọc Quảng, Giang Chỉ Khanh, thu hồi lại số tiền kia, là khoản tiền ngắn hạn cho vay đi ra ngoài, hướng đầu tư hiện nay đã chuyển về hướng ứng Thiên, lại lưu một bộ phận cho thiếu gia khi đến Bắc Bình chỉ dùng, chuyện này mong thiếu gia cho biết tin tức chính xác. Còn chuyện cuối cùng... tiệm thuốc Tôn gia ngày mai sẽ tổ chức hôn nhân, Canh viên ngoại gửi thiếp mời, không biết thiếu gia người có đi hay không, muốn chuẩn bị những thứ gì lễ vật. phân phó xuống để lão Tiếu đi xử lý".

Hạ Tầm thân thể chấn động hỏi: "Tôn gia muốn tổ chức hôn nhân? Nhanh như vậy đã..

"A?"

Tiếu Quản sự có chút ngạc nhiên nhìn về phía hắn. Hạ Tầm khôi phục bình tình, phất phất tay nói: "Không sao, chỗ Lâm viên ngoại không cần đưa túi, buổi chiều ta sẽ qua. về chuyện nguyên liệu sắt thépS vào thành, sau khi qua hiệu cầm đồ Lâm gia, ta sẽ đi vương phủ tìm Thư công công, mời hắn lưu ý là được.

Chúng ta giở đây phải chỉ rất nhiều khoản tiền, hành trình đến Bắc Bình không dùng được, người giở đây từng bước chuyển hướng về phía ứng Thiên, tìm mấy nhà thanh danh tốt, ngân hàng tư nhân có trụ cột chắc, tạm thời đem khoản tiền này cho vay ra ngoài".

Tiếu Quản sự liên tục gật đầu ghi nhở trong lòng.

Hạ Tầm trầm ngâm một chút rồi tiếp tục nói: "về phần hôn nhân ở Tôn phủ..."

Bành đại tiểu thư đứng ở hành lang dưới nhà giả bộ xem mây xem cây cối ngấm phong cảnh lỗ tai có chút giật giật, nghe càng thêm cấn thận, nàng giở đây đã biết Hạ Tầm chính là Hạ Tầm, không phải tên lãng tử

Dương Văn Hiên thông đồng với mẹ con Tôn thị không có đức hạnh, nàng rất ngạc nhiên, không biết Hạ Tầm định đối mặt như thế nào với cái số nợ rối mù Dương Văn Hiên lưu cho hắn.

Hạ Tầm trầm ngâm một lúc, trong lòng đột nhiên khẽ động, vội hỏi: "Họ mời những ai? An viên ngoại cùng sẽ đi?"

Tiếu Quản sự nói: "Lão Tiếu ta chỉ nghe phong phanh. Tôn phủ bây giờ đang chuẩn bị lễ cưới, mời rất nhiều họ hàng thân thích, bằng hữu, vằng lai thân sì. An viên ngoại và Canh viên ngoại là người quen, chắc cùng sẽ đi thôi".

Hạ Tầm trong lòng mừng thầm: "An mập mạp bây giờ như chỉm sợ cành cong, căn bản không dám cùng ta tiếp xúc, ta định lấy mấy chuyện ma quỷ lừa gạt hắn nhưng không có cơ hội. Tuy nhiên người này tham tiền, Tôn gia là khách hàng lớn của hắn, lần này tổ chức hôn sự, nhất định mua rất nhiều lụa từ phía hắn, càng như vậy hắn càng không có lý do không đi, như vậy mà nói, ta và hắn sê có cơ hội thành thật cùng nhau nói chuyện".

Nghi đến đây, Hạ Tầm nói: "Tốt, ngươi chuẩn bị ít tơ lụa, bánh hi và hai mươi xâu tiền, ngoài ra chuẩn bị thêm một bộ trang sức ngọc phi thúy, ta muốn tới Tôn phủ chúc mừng hôn lễ".

Tiếu Quản sự cùng không hỏi nhiều, vuốt cằm nói: "Vâng, lão Tiếu đã nhớ kỳ, thiếu gia nếu không có việc gì nữa... lão Tiếu phải đi làm việc."

Hạ Tầm gật gật đầu, đợi Tiếu Quản sự đi khỏi hắn mới chậm rãi đi kliòi thư phòng, tới bên ngoài hành lang chắp tay đứng bên hiên, đối diện với Bành Tử Kỳ

Thu ý dần dần dày đặc, bóng cây dần dần chìm sâu. phóng tầm mắt nhìn lại, trời cao vân bay, mây xanh, tuyết trắng, cấu ghìm ra một thiên địa rộng lớn mà thâm thúy.

Hạ Tầm đưa mắt lên nhìn mây trời, trong đầu nghĩ: "Chỉ cần nàng thành hôn, ta sẽ hết vướng mắc với nàng. Diệu Dặc đã không còn là một cô nương mới lớn, nàng có quan điêm suy nghĩ riêng, thành thân xong sẽ cùng với trượng phu chung sống hạnh phúc. Đoạn nghiệt duyên do Dương Văn Hiên gây ra đã đến hồi kết thúc".

Bóng đêm tăm tối.

Bành Tử Kỳ một mình ngồi trên mái hiên, mang theo một bầu rượu trongtay, trăng rằm tròn trịa lơ lửng treo trên đầu nàng.

Đối với Dương Húc trước kia, nàng chưa bao giờ thấy có cảm tình với hắn. Khi đó nàng đã biết bản chất con người Dương Húc, nên thủy chung không để bản thân rơi vào lưới tình, cho dù thinh thoảng vẫn xuất hiện chút tình cảm mập mờ nhưng không lún vào quá sâu. Tuy nhiên từ khi nàng biết Dương Húc không phải là

Dương Húc, xiềng xích trói chặt linh hồn đã bị mở tung, tình cảm cứ thế phát triển không thể kìm nén.

Hạ Tầm... hắn là người thay thế Dương Húc, Dương Húc sinh ra đã là quan, nàng và hắn thân phận khác biệt quá lớn. Huống chỉ, hắn còn có một vị hôn thê. Nếu hắn cứ thế là một tên vô si, nàng sẽ đủ sức ước thúc tình cảm của mình, nhưng bây giở lại khác, yêu mà không thể thố lộ.

“Ta nên làm gì bây giờ?”

Bành Tử Kỳ thờ dài một hơi rồi nằm xuống mái hiên, đầu nàng gối lên hai tay, đưa mắt nhìn trời.

Trên bầu trời đầy những vì sao, hai con ngươi nàng nhìn thấy tự nhiên lóe sáng.

“Thái Công của ta làm sao lại lấy Thái Nãi? Ồ, nghi tới. chỉ là chút đồ ăn, Thái Nài đói bụng đến sấp phải chết đã gả về nhà của mình. Nhưng hắn còn không có thảm đến tình trạng đó. Ồ... Tam cô nãi nãi, tam cô nãi nãi là đoạt một thư sinh nghèo..

Nàng vuốt vuốt mùi. mỉm cười nghi: “Lúc đó là thời loạn thế, giở đây... không được”.

“Ôi chao, phiền chết đi được! Trước kia hán trêu chọc ta, ta không để ý đến hắn. Giở đây muốn hắn trêu trọc, hắn lại không dám, đúng là nam nhân xấu mà”.

Bành Tử Kỳ oán hận vung tay lên như muốn đánh Hạ Tầm, trong lòng nàng phiền nào nhìn lên bầu trời đầy sao lấm bấm: “Kỳ hạn ba tháng đến rất nhanh, tên hỗn đản kia hình như không có ý định giữ ta lại.

Bành Tử Kỳ u oán thờ dài, bỗng nhiên tai nàng nghe thấy một tiếng động rất nhỏ.

Bành Tử Kỳ liền bật người ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, trong nội viện vắng vẻ không một tiếng động, tiếng động vừa xong cùng không thấy đâu nữa.

Bành Tử Kỳ không bỏ cuộc, nàng rất tự tin vào thính lực của mình, âm thanh là từ thư phòng Hạ Tầm truyền đến. chỗ đó ban đêm căn bản không ai lui tới. Nàng biết rất rõ tình trạng canh gác hậu viện của Dương gia, ai ra ai vào đều nắm trong lòng bàn tay.

Bành Tử Kỳ nhún người một cái, cả người giống như lông chỉm nhẹ nhàng rơi xuống đất. tay cầm chặt chuôi đao đi về phía thư phòng.

“Con mẹ nó! Đây là chỗ nào? Sao nhiều phòng quá vậy?”

Lê Đại Ẩn đã phá khóa cửa, hắn chỉ có thể nhẹ nhàng che dấu hành tung, dùng ánh lửa lập lòe nhìn khắp nơi trong phòng, vừa nhìn vừa than: “Mẹ nó chứ, nhìn qua cứ tưởng là thư phòng! Dương Húc tiếu tử sao có thể ngủ ở đây?”

Lê Đại Ẩn thổi tắt ngọn lửa bỏ vào trong ngực, đang muốn rón rén đi ra ngoài thì trong lòng khẽ động: “Khoan khoan, thư phòng, bình thường trong thư phòng đều đặt những thứ trọng yếu, khế ước mượn tiền của Tiểu thư nhà ta rất có thể được Dương Húc cất dấu ở đây? Nếu như ta tìm thấy rồi hủy đi, sau đó tìm

Dương Húc xử lý, chẳng phải món nợ đó không cần phải trả?”

Lê Đại Ẩn nghĩ đến đây liền một lần nữa kéo tấm màn lại, kích động bật lửa lên. một lần nữa tìm kiếm lục tung căn phòng lên.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Kế Hoạch A - Canh Viên Ngoại

Chương 71: Kế hoạch A - Canh viên ngoại

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Phía dưới chiếc bàn có một ngăn tủ nhỏ, ngăn tủ đó đã bị khóa kĩ, với loại khóa bình thường, Lê Đại Ẩn sẽ có biện pháp dễ dàng mở ra, nhưng bây giờ hắn không có thời gian dùng tiểu xảo, trực tiếp dùng sức chặt đứt khóa kéo ngăn bên trong ra, hắn dùng tay với vào tìm kiếm, tự nhiên cầm phải một vật giống như con thoi, vội vàng lôi ra ngoài xem, quả nhiên là một sợi dây thép ngũ sắc lóng lánh.

Lê Đại Ẩn nhíu mày nói: "Đây là đồ hiếm gì? Sao lại được cất dấu trong này như vật quý hiếm?"

Lê Đại Ẩn nghi một lúc mà không hiểu liền vứt cái đó sang một bên rồi tiếp tục tìm kiếm, lại lôi thêm ra một lệnh bài làm bằng ngà voi, Lê Đại Ẩn không biết chữ, lật qua lật lại nhìn chỉ biết cái này làm bằng vật liệu quý, hắn vừa định vứt lệnh bài sang một bên tự nhiên lại nghi: "Cái lệnh bài này được khóa kín trong tủ, lại làm bằng chất liệu quý giá, không chừng nó có tác dụng quan trọng".

Liền đem lệnh bài Bỏ vào trong ngực, hắn đang muốn lục lọi xa hơn trong ngăn kéo, đột nhiên đứng vọt lên, một ngụm thối tắt mồi lửa, nhấc đao vọt đến bên tường, cửa ngoài kẹt một tiếng liền mở ra, một đạo bóng đen lóe lên mà vào, dây thắt lưng bay trong gió, tiếng vang phần phật, mắt Lê Đại Ẩn hiện lên hung quang, đao trong tay hung hăng bổ xuống.

Lê Đại Ẩn cả kinh: "Cảm giác này không giống cảm giác chém trúng người".

Lê Đại Ẩn mười phần tỉnh tảo, cả người lập tức lùi về phía sau, vừa mới lùi lại thì một đạo ánh sáng lóe lên chém tới chỗ hắn đứng, nếu như hắn phản ứng chậm một chút chắc chắn nhát đao đã chỉa hắn thành hai nửa.

Thì ra trước khi Bành Tử Kỳ đẩy cửa phòng bước vào đã cỡi áo choàng ũên người xuống, cửa phòng vừa mở liền ném cái áo tới trước. Một đao vừa chém trượt Bành Tử Kỳ lập tức tránh sang bên cạnh, ánh đao bên cạnh lướt sát qua vạt áo nàng, chỉ trong một lúc hai người đã giao thủ vài hiệp, một khi vô ý, chính là kết cuộc máu tươi tại chỗ, có thể nói vô cùng hung hiểm, tuy nhiên cho tới lúc này đao của hai người vẫn chưa trực tiếp va chạm với nhau.

Một đao của Lê Đại Ẩn chém vào không khí. Bành Tử Kỳ liền xác định chính xác vị trí của hắn, nàng lập tức cầm đao xông tới, đồng thời lên tiếng hỏi: "Ngươi là ai?"

Lê Đại Ẩn cười lạnh, hắn không thèm trả lời, chỉ sử đao chém tới, hai người trong một không gian nho nhỏ đi chuyển rất khó khăn nhưng vẫn liên tục chiến đấu, chỉ thinh thoảng binh khí va chạm nhau đến tóe lửa, ánh lên con ngươi lạnh lèo như đao của Bành Tử Kỳ và Lê Đại Ẩn.

Lê Đại Ẩn che mặt, không sợ bị nàng xem ra tướng mạo của mình. Ờ trong dạng đánh nhau này cùng không cần lo lắng bị nàng phát hiện ra

"Bộp".

Mình đi đứng không tiện, nhưng giao thủ vài hiệp, hắn liền có ý rút lui, đao pháp của hắn tuy sắc bén ngoan độc, nhưng chiêu số học được đều là hắn dùng kinh nghiệm bằng máu đối lấy, mang tính Thực dụng, nhưng cùng không mười phần cao minh, nếu so sánh với Bành Tử Kỳ, hắn thắng tại kinh nghiệm phong phú.

Kinh nghiệm chiến đấu, có thể đề cao sức chiến đấu một người ít nhất bốn thành, đồng dạng cùng có thể giảm xuống bốn thành sức chiến đấu của một người. Bành Tử Kỳ đao pháp là thượng thừa đao pháp, đó là một môn quyền thuật võ học tông sư thiên chuy bách luyện nhiều lần hoàn thiện. lại kém vì không có bao nhiêu kinh nghiệm Thực chiến, một khi đụng với Lê Đại Ẩn loại nhân vật thân kinh bách chiến, rất nhiều cơ hội có thể khắc chế địch thắng lợi vậy mà trong tay nàng lại thành ra không công mà để cho chạy trốn mất.

"Dạ dạ dạ, do tiểu nhân không biết chữ, cho nên.

Lê Đại Ẩn vội vàng đem lệnh bài thu về, miễn cho Tiểu thư nhìn thấy lại tức giận, trong lòng thầm nghĩ: "Xuyên cung bài là cái gì?"

Tôn Tuyết Liên quay người sang chỗ khác, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dặc Nhi muốn thành thân, nếu hắn còn một chút lương tâm sẽ không đến quấn lấy nàng. Nhưng hắn... hắn vừa mới nghe thấy Diệu Dặc trở về liền chạy tới lễ thành hôn gọi nàng ra nói chuyện. Nếu cứ như thế này, Tôn gia ta sớm muộn cùng sẽ thanh bại danh liệt!".

Lê Đại Ẩn làm bộ giống người trung thành tận tâm yên lặng đứng trước mặt nàng, eo hơi cong xuống, hai lỗ tai dựng thẳng lên nghe.

Tôn Tuyết Liên bỗng nhiên xoay người, trên mặt hiện lên một tầng sát khí: "Đại Ẩn, lần này không thành công, vậy giết thêm lần nữa, bất luận như thế nào hắn cũng phải chết!"

Lê Đại Ẩn gật đầu một cái thật mạnh rồi trầm giọng nói: "Tiểu thư yên tâm, ta sinh ra là người Tôn gia, chết đi là quỷ Tôn gia, tiểu thư chỉ cần ra lệnh một tiếng, cho dù là nơi dầu sôi lửa Bỏng, Đại Ẩn quyết không nhăn mặt mà nhảy vào, buổi tối ngày mai ta sẽ đi một lần nữa!"

Tuyết Liên cắn răng nói: "Không nên! Qua hôm nay bọn chúng nhất định sẽ phòng bị chặt chê, ngươi làm sao có cơ hội giết hắn? Ngày thành thân Dặc nhi sắp đến, hắn đã đồng ý tới đây, đến lúc đó hãy giết hắn!"

Lê Đại Ẩn lắp bắp kinh hãi nói: "Động thủ ngay trong ngày vui của tiểu thư?"

Tôn Tuyết Liên lạnh lùng hỏi: "Chẳng lẽ ngươi sợ?"

Lê Đại Ẩn ườn ngực nói: "Không sợ, sinh tử cần gì phải tiếc nuối, tiểu nhân chỉ lo lắng làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến chuyện vui của tiểu thư, ngoài ra còn gây thêm phiền hà cho Tôn gia, dù sao việc ta là người Tôn gia rất nhiều người đã biết".

Tôn Tuyết Liên nói: "Ai bảo ngươi công khai ám sát hắn?"

Mắt nàng nheo lại, trong mắt đầy tia cừu hận lạnh lùng nói: "Ngày hôm đó, Tôn gia mời rất nhiều khách, ngươi hãy thay đối quần áo, đợi khi đại lễ hoàn thành, khách nhân trở về mới động thủ, một đao giết chết Dương Húc, lúc đó toàn trường sẽ loạn thành một tràng, ngươi nhân cơ hội Bỏ chạy sau đó thay đối quần áo trở về đại sảnh đứng".

Tôn Tuyết Liên đắc ý cười nói: "Tôn phủ chỉ có mấy người biết chuyện ngươi có võ, cho

dù quan phủ hoài nghi chúng ta, vô số ánh mắt sẽ chứng minh ngươi đứng trong sảnh, bọn họ làm sao dám nghi ngờ hung thủ là ngươi? Huống chỉ đây lại là ngày vui của Tôn gia, ai muốn trong ngày vui xảy ra chuyện chết người. Dương Húc sớm đã có tiền lệ bị người ám sát, mọi người chắc chắn không bao giờ nghi là do chúng ta làm, ta chỉ lo lắng một chuyện...

Nàng chuyển ánh mắt qua vết thương trên dùi Lê Đại Ẩn, Lê Đại Ẩn lập tức nói: "Tiểu thư không cần lo lắng, tiểu nhân tuy đi đứng không tiện nhưng khi động thủ vẫn rất nhanh, ngoài ra lúc đó thân hình chiều cao biến ảo, trong thời gian ngắn không dễ bị người khác nhìn ra mánh khóe, hơn nữa lại thêm tràng diện hỗn loạn, tiểu nhân chỉ cần che dấu một chút là tuyệt đối không có vấn đề."

Tôn Tuyết Liên nặng nề gật đầu một cái nói: "Tốt, cứ làm như thế đi. Ngươi đối với Tôn gia ta trung thành tận tâm thế nào, ta hiểu rất rõ, sau chuyện này nhất định sẽ ban thưởng, thăng cho ngươi làm quản gia Tôn phủ, tóm lại là tuyệt đối không bạc đãi ngươi".

"Đại Ẩn.., đa tạ Tiểu thư!"

Lê Đại Ẩn khom lưng cúi người thật sâu rồi từ từ lui xuống, ánh mắt hắn không khôi nhìn thấy dưới váy Tôn Tuyết Liên lộ ra một đôi gót sen.

"Tiểu thư, Đại An ta thật ra không muốn vinh hoa phú quý, không muốn danh lợi, ta chỉ cần được trông thấy ngươi, chỉ cần ngươi cho ta hôn nhẹ vào gót chân, ta đã cảm thấy cuộc sống của mình không còn gì để hối tiếc".

Lê Đại Ẩn chôn sâu ý nghĩ này trong lòng, rốt cuộc không dám nói ra một câu.

"Lão gia! Lễ nhạc, kiệu hoa, kim bài đều sắp xếp xong xuôi, tiền kẹo, ngù cốc cùng đều chuẩn bị tốt, bên ngoài phủ bất đầu dựng rạp, ước chừng buổi trưa là xong, đồ mới của hạ nhân trong phủ tối nay sê đưa đến. Mặt khác đã hẹn mời đến các vị sư phụ ở các tiệm ăn lớn, một trăm vò rượu ngon bất cứ lúc nào cùng sẵn sàng!"

"Ùm!"

Canh Tân gật gật đầu. mặt đầy uy nghiêm hỏi: "Các bàn tiệc cùng đều đã chuẩn bị thỏa đáng?"

"Vâng".

Canh Tân phất phất tay nói: "Tốt lắm, trời tối rồi, đi xuống nghi đi, sáng sớm mai nhớ kiêm tra lại vài vòng xem có chỗ nào còn sơ sót, đây là chuyện vui của nhà chúng ta, ngàn vạn lần không thể đế xảy ra chuyện".

"Tuân lệnh lão gia".

Lão quản gia khom người rời khỏi phòng.

Canh Tân lập tức đuổi theo, nhìn quanh cửa xem xét một chút rồi mới đóng then cài chốt quay về chỗ cù ngồi xuống thở phào một hơi.

"Ngày vui? Vui cái rắm gì!"

Canh Tân nghiến răng nghiến lợi nhếch mép cười: "Lão tử muốn cho các ngươi chuyển từ vui sang buồn, xuất giá biến thành đưa tang".

Trong lòng hắn chỉ có toàn cừu hận, khuất nhục. Hắn đã mệt mỏi vì cừu hận, mệt mỏi vì khuất nhục.

Thù hận khuất nhục dồn nén quá lâu, đến chính bản thân hắn cùng không biết trong lòng mình chứa bao nhiều cừu hận khuất nhục, đến khi sát tâm nảy mầm phát triển, hắn mới biết lòng mình đã bị tê liệt, đã bị cừu hận khuất nhục ăn mòn không còn bộ dáng gì.

Hắn run rẩy móc từ trong ngực ra một lọ thuốc, hắn vốn là người buôn thuốc, làm ăn lâu năm nên dược tính dược lý nắm rất rõ, một điều quan trọng hơn là, không ai biết hắn sờ hữu loại kịch độc: Khiên Cơ!

Độc Khiên Cơ, mấy năm trước tại Từ Châu khi tiến hành mua bán thuốc, một người mua thuốc đến từ Vân Nam đã đưa cho hắn.

Độc dùng tốt thì sẽ thành thuốc, khi đó một bên bụng của hắn bị ung độc, đang dùng thuốc trị liệu, lúc ấy chọn dùng phương pháp trị liệu là dùng châm cứu cùng với uống thuốc, đem cây bồ công anh, cây hoa cúc, rau đắng cào nát trộn với nhau thoa ở ngoài da, Nếu thấy hiệu quả thấp, thì lấy hoàng kì, sừng hươu, xuyên sơn giáp làm dược liệu, dùng châm cứu dẫn thuốc. Người mua thuốc đến từ Vân Nam sau khi nghe thấy hắn kể chuyện liền đưa cho hắn một bao đặc sản Vân Nam: Khiên Cơ.

Khiên Cơ mặc dù độc tính quá mức mạnh mẽ nhưng hắn chỉ dùng một ít liền thấy hiệu quả,

sau đó liền dùng dược vật sinh cơ lưu thông máu, khiên Cơ còn lại hắn cất vào trong kho, lúc ấy hắn cùng không có nghi gì, cùng bởi vì thuốc này là vật hiếm có, cho nên mới cất chứa, không thể tưởng được lại có một ngày dùng tới nó.

Khiên Cơ đương nhiên có thể giết người, nhưng vừa muốn giết người vừa muốn bảo toàn bản thân phải dùng đến một chút biện pháp xảo diệu.

“Biện pháp xảo diệu sao..

Canh Tân lộ vẻ suy tư, trong mắt hắn hiện lên sự điên cuồng.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Kế Hoạch B - Hạ Tầm

Chương 72: Kế hoạch B - Hạ Tầm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Giết người, còn muốn bảo toàn trực tiếp, phải tránh cho chính mình bị hiềm nghi.

Làm thế nào mới có thể để người khác không hoài nghi mình?

Canh Tân dùng phương pháp tương đối mạo hiểm: Tự mình cùng trúng độc.

Khiên Cơ độc không phải thứ độc lập tức phát tác, theo liều lượng sử dụng, thời gian phát tác có thể kéo dài một canh giờ sau khi trúng độc.

Năm đó Tống Thái Tông Triệu Quang Nghĩa giết chết quốc chủ Nam Đường Lý Dục chính là bằng Khiên Cơ độc, lợi dụng sinh nhật Lý Dục, Triệu Quang Nghĩa phái người ban cho hắn một chén rượu, hoàng đế ban rượu ai dám không uống? Lý Dục chỉ có thể ở trước mặt khâm sứ đem rượu uống một hơi cạn sạch, độc này đương nhiên không thể lập tức phát tác, tối thiểu về mặt mũi, Triệu lão nhị vẫn phải kể tới.

Đợi đến khi yến tiệc kết thúc, Khiên Cơ độc trong người Lý Dục mới bắt đầu phát tác, loại độc này khi mới phát tác nếu chữa ngay lập tức là có thể cứu sống, nhưng nếu như phát tác sau tiệc rượu, người bị trúng độc không bao giờ nghi mình đang trúng độc. Bởi vì Khiên Cơ độc biểu hiện phát tác là đau đầu, choáng váng, hô hấp dồn dập, cơ thể run rẩy, đồng tử thu nhỏ, tức ngực, những triệu chứng này rất dễ làm người ngoài lầm tưởng là do uống quá nhiều rượu, cùng lắm cho hắn uống một chén canh giải rượu, mà cùng không có nghi gì nhiều.

Đến khi người trúng độc tứ chỉ không ngừng co duỗi, xuất hiện ảo giác, chìm vào hôn mê, lúc này gọi lang trang đã không còn kịp, người trúng độc cuối cùng sẽ co quắp thành một khối, đầu chân tay đụng vào nhau giống như khiên cơ (trục quay), ở trong thống khổ không chịu nổi hít thở không thông mà chết.

Chính vì vậy, lúc Tôn Diệu Thương thành thân, hắn có thể đem thuốc độc cho vào trong rượu, để chú rể, tân nương, Tôn Tuyết Liên, cùng với mấy người Dương Húc uống vào, sau khi tiệc rượu tan Dương Húc về nhà ũong, Dương phủ không có khả năng có một vị lang trung kinh nghiệm phong phú, bệnh trạng độc phát sơ kỳ của hắn sẽ bị xem trở thành uống rượu quá độ, sau đó.., không có sau đó, bởi vì đến trễ chậm chễ cứu chữa, Dương Húc hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

về phần chú rể và tân nương, khi đi mời rượu cho khách có thể nhân cơ hội hạ độc, tân nương mà nói thì đợi đến đêm động phòng hoa chúc Bỏ độc vào rượu giao bôi, đê cam đoan Tôn Diệu Thương phải chết không thể nghi ngờ, có thể Bỏ gấp đôi lượng bình thường, như vậy mà nói, đợi đến khi chú rề phát độc, tân nương cùng không thể cứu nữa rồi.

Khi đó bọn họ đã cỡi áo nới dây lưng lên giường hoan hảo, cảm thấy không khỏe cùng không dám gọi người giúp, đến lúc đau đến mức không thể nhịn thì đã trễ, chỉ có Tôn Tuyết Liên, trong ngày thành thân phải đi ứng phó khách khứa, nàng bận rộn đi lại trong phủ, đến khi độc phát chắc chắn chính cô ta không nghi mình trúng độc, nhưng dù sao cô ta cùng có mấy vị lang trung kinh nghiệm phong phú, nếu bọn hắn nhìn ra vấn đế, kịp thời cứu chữa thì...

Xem ra đến lúc đó phải ép nàng uống vài chén rượu độc, sau đó ta sẽ mang nàng về phòng nghỉ ngơi, ngoài cửa sắp xép một nha đầu đứng canh, đến khi xuất hiện người chết, người trong nhà mới mời nàng ra chủ trì, lúc đó phát hiện thì đã muộn, đại khái kế hoạch là như vậy, tình huống cụ thể còn phải tùy cơ ứng biến. Nhưng mặc kệ dùng phương pháp gì, nhất định phải bắt nàng chịu đựng hành hạ đau khổ đến mức không có thuốc

chữa, nàng và Dương Húc cùng chết, hai người này là dạng đáng chết nhất.

Nhất dạ phu thể bách dạ ân?

Vô nghĩa!

Canh Tân cười lạnh, hắn hận đến mức không thể làm cho Tôn Tuyết Liên vinh viễn không được siêu sinh!

Thuốc giải độc hắn cùng chuẩn bị xong, hắn đương nhiên sẽ không chuẩn bị thuốc pha chế sẵn, nếu như hắn tại Sinh Xuân Đường dược phố chuyên chuẩn bị thuốc giải loại Khiên Cơ độc phương bắc hiếm thấy, quả Thực không khác gì dán trên ót chính mình hai chữ "hung thủ". Nhưng mà dược vật tương ứng hắn cùng đã kiểm tra có đủ hay không, bảo đảm trong tú Sinh Xuân Đường đã chuân bị đầy đủ tất cả số thuốc chữa bệnh này.

Phương thuốc rửa một cần cam thảo, lục đậu. phòng phong, câu đẳng, thanh đại, sinh khương, ngô công, toàn hạt các loại thuốc giải độc... Ai sẽ nghi ngờ Canh viên ngoại cùng trúng độc gần chết may mắn sống được lại là hung phạm? Đến ngày đó, trong phủ khách quý như mây, bên ngoài phủ người như nước chảy. Nhiều người mất tạp, quan phủ chắc chắn sẽ hoài nghi tên thích khách thần long thấy đầu không thấy đuôi kia, lại còn Tề Vương gây áp lực xuống, bọn họ thậm chí không dám trắng trợn lộ ra, xem xét độ mạnh yếu nhất định sẽ là chuyện to hóa nhỏ.

Họ Canh ta từ nay về sau có thể ưỡn ngực làm người!

Làm người, sống phải sống như một con người! Sau khi chết, cùng phải nhớ kỹ, mình khi sống là người, mà không phải là một con rùa rút đầu!

Bất tri bất giác, Canh viên ngoại đã rơi lệ đầy mặt...

Diệu Thương ngồi ở phía nam nhìn qua phía bắc, một trung niên phụ nhàn cha mẹ con trai con gái đầy đủ ngồi ở trước mặt nàng, đem sợi tơ màu hồng théo thành hai hình chữ thập, trên khuôn mặt của nàng nhẹ nhàng bắn qua, xoắn lên trên tóc của nàng.

Phu nhân vừa làm vừa cất tiếng hát: "Tả đạn nhất tuyến sinh quý tử, hữu đạn nhất tuyến sản kiều nam, nhất biên tam tuyến đạn đắc ổn, tiểu tỷ thai thai sản kì lân. Mi mao xả đắc loan nguyệt dạng, trạng nguyên bảng nhàn tham hoa lang..

Nàng đang chải tóc, vẽ mặt, lúc này cô nhóc đã không còn là cô nhóc, mà là một phụ nhân thành thục.

Tóc bị đánh tán ra, kết thành một thiếu phụ ung dung vũ mị búi tóc cao, thoa phấn vẽ lông mày, trang điểm ti mi một chút. Diệu Thương khoác cái áo đỏ thẫm lên, ánh mắt nàng nhìn vào gương không khôi ngạc nhiên, cô gái xinh xấn môi hồng răng trắng, tân nương mỹ lệ kia, chính là mình sao?

Nhìn vẻ đẹp của chính mình qua gương, Diệu Thương nhất thời cùng ngẩn người ra.

Trong cuộc đời một thiếu nữ, giây phút xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất chỉnh là lúc làm tân nương?

Dù nàng không thích nam nhân kia nhưng thành thân vẫn là thành thân, một thiếu nữ chính thức trở thành một nữ nhân...

Âm thanh vui mừng phấn khởi từ bên ngoài Tôn phủ truyền vào.

Khách khứa nườm nượp đi vào Tôn phủ, bên ngoài hàng xóm láng giềng đến xem chật ních, cả Tôn Phủ toàn một màu hồng của lụa, không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi, ngay cả gia đinh người hầu cùng đã thay quần áo mới.

"Nhất bái thiên địa.

"Nhị bái cao đường..

Tôn Tuyết Liên và Canh Tân vận trang phục lộng lẫy, ngồi trên ghế chủ nhân, bên dưới là nữ nhi và con rể cùng bái lạy, nhìn nữ nhi trong trang phục cô dâu, Tôn Tuyết Liên tự nhiên thấy mắt mình mờ đi, nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu lau nước mất trên khóe mi, đây là nước mắt vui mừng hạnh phúc, ánh mắt nàng bất giác rơi lên trên người trượng phu, canh Tân hôm nay mặc áo viên ngoại mới tình, dưới mù viên ngoại lộ ra tóc ở thái dương đã hoa râm, Tôn Tuyết Liên chợt nhớ tới ngày đó khi nàng và hắn bái đường thành thân, ngày nào đó phảng phất đã qua lâu rồi, lại phảng phất chỉ mới ngày hôm qua, có chút bất tri bất giác, thư sinh hào hoa phong nhã kia, đã là người trung niên tuổi trên năm mươi.

Tôn Tuyết Liên cố nén nỗi bi thương trong lòng, nhẹ nhàng nghĩ: "Ài! Mặc dù hắn không phải là một phu quân ưng ý, nhưng đã qua nhiều năm như vậy ở nhà ta, coi như không góp công cùng góp sức, ta bạc đãi hắn, đem một mối chân tình phó thác lên trê người một lãng tử không có đức hạnh, đối lại được cái gì? Hôm nay đã làm nhạc mẫu, ta cùng nên hồi tâm chuyển ý, sau này.., cùng hắn sống cho tốt, toàn tâm toàn ý trông coi gia đình..."

Canh viên ngoại cảm giác được thể tử đang chăm chú nhìn mình, không khôi thấy chột dạ vội vàng quay đầu ra chỗ khác, Tôn Tuyết Liên thấy hắn làm như vậy liền nở nụ cười ôn nhu. nhưng điệu cười này lại làm Canh Tân hoảng sợ, hắn vội vàng quay hẳn người đi sợ nàng nhìn thấy manh mối.

“Phu thê giao bái, đưa vào động phòng..

Bành Tử Kỳ khoanh tay đừng ỡ góc tường nhìn hai vợ chồng làm lễ giao bái, vẻ mặt nàng đăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì đó, Hạ Tầm thì đang lo đi tìm kiếm An Lập Đồng. Hôm trước có người lẻn vào trong phủ ăn cắp yêu bài, Hạ Tầm thật sự kinh hãi, miếng yêu bài đó hắn đã từng muốn phá hủy, nhưng vật này vẫn còn chút tác dụng nên giữ lại, thanh Châu nằm trong phạm vi thế lực của Tề Vương, một cái yêu bài của Tề Vương phủ sẽ có rất nhiều hiệu quả không thể tưởng được, chính là phóng tầm mất khắp thiên hạ, quan phủ các nơi, phiên vương các nơi, cùng sẽ không đơn giản đắc tội một vị Vương gia

Giờ đây uy hiếp từ cẩm Y Vệ mặc dù không lớn. nhưng không thể nói là không có, cuộc đời ai biết tương lai thế nào, đây vấn đề sống còn, nhất định phải chuẩn bị một đường lui, miếng yêu bài đó không chừng hắn lại sử dụng trên đường chạy trốn như một pháp bảo cứu mạng, cho nên hắn mới cất kỳ yêu bài. May mắn người đêm đó cùng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, càng không biết tác dụng của yêu bài, tạm thời còn không đối với hắn tạo thành ảnh hưởng gì, so ra mà nói, trước mắt vẫn là trấn an đối với vị Cẩm y Giáo úy An Lập Đồng này mới là cần thiết nhất.

An Lập Đông ăn mặc hoàn toàn khác, trốn trong đám đông, ánh mắt mơ hồ phiếu phốt, hắn như con thô bị kinh sợ, thinh thoảng sợ hãi nghiêng mắt liếc nhìn hắn. Hạ Tầm vừa nhìn thấy An Lập Đông vội vàng nói nhỏ với Bành Tử Kỳ vài câu, sau đó liền chạy qua, vừa thấy hắn, An mập lập tức vặn vẹo cái thân hình to dùng, tìm cách kéo dãn hoảng cách với hắn. nếu không phải Bỏ chạy thì kéo vài người quen nói nhăng nói cuội, chính là không muốn đối mặt cùng Hạ Tầm, khiến cho Hạ Tầm dở khóc dở cười

“Thôi vậy, ở đây lắm tai nhiều mắt, cho dù hán chịu nói chuyện với ta cùng không thể nói chuyện gì quan trọng, huống chỉ An mập hiện tại sợ ta như rắn rết, xem ra muốn tìm hắn nói chuyện trực tiếp là chuyện không thế”.

Hạ Tầm sờ vào túi tiền, mặt lộ ra vẻ đắc ý: “May mắn là ta đã sớm chuẩn bị, bảo Tây Môn Khánh đưa cho ít thuốc mê, chờ tiệc vui bắt đầu kính hắn một ly rượu, người ngoài biết hắn và ta là hảo hữu sẽ không nghi ngờ, chờ hắn ngủ say ta liền giả ý đưa hắn về phủ, sẽ tìm một nơi cứu tinh hắn rồi tâm sự cùng không muộn”.

Lê Đại Ân cùng mặc một bộ đồ mới, ở trong sảnh thu xếp chỗ ngồi cho khách, tuy nhiên cặp mất âm u của hắn lúc nào cùng nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm, ánh mắt cứ như nhìn một

người đã chết.

“Các vị xin mời ngồi, mời ngồi, hôm nay là ngày thành hôn của tiểu nữ, các vị thân bằng hảo hữu chịu đến đây chúc mừng, hai vợ chồng ta mười phần cảm ơn! Các vị nhất định phải uống thật thống khoái, không say không về!”

Canh Tân đứng lên đi đến chào hỏi khách khứa nhiệt tình, mọi người ai nấy đều yên vị tại chỗ, Hạ Tầm vốn định chen đến ngồi cùng bàn với An mập, không ngờ An mập đã chạy đến kéo thêm cái ghế ngồi vào một bàn đầy người. Hạ Tầm đành phải ngừng lại chờ cơ hội khác.

Vợ chồng Canh Tân mang theo con rể đi đến từng bàn nói lời cảm tạ. rượu mời liên tiếp, nhất thời không khí yến tiệc trở nên nhộn nhịp, tiệc rượu giờ mới mở, nhất định phải ăn đến đêm, Canh Tân đánh giá.

Thời cơ chín muồi, hắn liền lấy cớ quá mót, lén lút rời khỏi phòng khách, đi xuống dưới bếp phân phó một tiếng, chỉ trong chốc lát thức ăn và rượu ngon mang tới tân phòng đã chuẩn bị xong, canh Tân tận mắt nhìn bà mối đem rượu độc và thức ăn vào tân phòng, lúc này mới lấy ra bầu rượu, yên tâm mà chạy về phòng trước.

Hắn cùng phu nhân và con rể mời rượu từng bàn. rượu tự nhiên phải rót liên tục, khách nào mà không cạn... mặc kệ nó, nhiều người chết, chẳng phải là càng thêm tự nhiên sao, càng làm cho người ta nghi không ra sao?

Canh Tân nở một nụ cười ma quỷ trên mặt: “Ngoại trừ cha, ta không có thân nhân, không bằng hữu, quản chỉ bọn họ đi tìm chết!”

“Được, mời.”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Trong Rượu Có Càn Khôn

Chương 73: Trong rượu có càn khôn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

An viên ngoại như ngồi trên đống lửa, Lưu phủ lo liệu việc vui hắn không thể không đến, nhưng hắn lại lo lắng sẽ gặp phải Hạ Tầm. Hắn vốn tuyệt đối không tin Hạ Tầm là hung thủ giết chết Thập Tam Lang và Phùng Tống kỳ, nhưng Lưu Húc chết là chuyện gì xảy ra? Lưu Húc nguyên nhân bắt cóc Tiểu Địch hắn có thể đoán được, nhưng mà Hạ Tầm nếu có thể vì thế mà không hề cố kỵ đem Lưu Húc xử lý, vậy hắn có khả năng làm giống như thế với Thập Tam Lang cùng Phùng Tống kỳ hay không? Nếu như ba người này thật sự là Hạ Tầm xử lý, còn lại hắn... Hạ Tầm sẽ Bỏ qua hắn sao?

Mấy hôm nay, An viên ngoại không dám ra kliòi cửa, vốn Hạ Tưởng trong mắt hắn chẳng là cái gì, nhưng bây giờ lại biến thành một tên đại yêu quái thần thông quảng đại, hắn không biết Hạ Tầm bao giờ sẽ xuất hiện, trong tay mang theo một cây đao, hắn ngay cả buổi tối ngủ cùng một đêm đối mấy nơi.

Vừa trông thấy Hạ Tầm, Hạ Tầm lại một mực muốn tiến về phía hắn, tuy hắn không tin Hạ Tầm dám công khai hại hắn trước mặt bao người, nhưng hắn vẫn sợ hài, có loại cảm giác sợ tới nổi da gà, tân khách đầy bàn chén chén giao thoa, cười cười nói nói vui vẻ, duy chỉ có An viên ngoại ăn không biết vị.

“Nơi đây không thể ở lâu, ta phải rời đi thật nhanh!”

Vừa nghi đến đây An viên ngoại liền nhìn thấy có người đi nhà xí. An viên ngoại lập tức

đứng lên theo, muốn mượn nước tiêu trốn chạy, hắn đứng lên, vừa nghiêng đầu, không khôi cả kinh nhảy dựng, đã thấy Hạ Tầm tay trái chén, tay phải hồ, cười mỉm mà hỏi thăm: "Lão An, muốn đi đâu vậy?"

An viên ngoại cả kinh, mặt mũi biến sắc nói: "Ta.. ta..

Hắn vừa định nói mình muốn tiếu tiện. Hạ Tầm đã chen vào chỗ ngồi, lựa chỗ mà khách bên cạnh mới đi mà ngồi xuống, không cho cơ hội chen chúc ra ngoài, khiến cho An viên ngoại phải trở về chỗ ngồi.

Hạ Tầm cười ha hả nói: "Hai huynh đệ chúng ta mấy ngày không gặp nhau, hôm trước biết tin An lão ca sinh bệnh, ta tự nhiên cảm thấy lo lắng không thôi. Hôm nay nhìn thấy An lão ca vẫn khỏe mạnh như trước, thật đáng mừng, đáng mừng, hai huynh đệ chúng ta phải uống cạn một chén".

"A! Trong chén rượu của ngươi chỉ còn một chút, đây đây, trong tay ra là rượu Trúc Diệp Thanh tốt nhất!" Hạ Tầm phân trần một câu, liền đem chén rượu còn đầy tám phần của An viên ngoại lưu manh đổ ra trên mặt đất, sau đó dùng bầu rượu mình mang theo rót cho hắn một chén rồi nói: "An huynh, mời!"

An viên ngoại trán đầy mồ hôi trong lòng thầm lo lắng: "Rượu... rượu này có vấn đề gì không đây?"

Hạ Tầm kinh ngạc nhìn An Lập Đồng hỏi: "An huynh, ngươi làm sao vậy?"

Ngồi cùng bàn cùng có hai người biết hắn liền cười nói: "An viên ngoại, đã ngồi xuống đây là phải uống, Dương công tử là bằng hữu tri giao của người, chén rượu này chẳng lẽ người lại không uống?"

Mấy người xung quanh thúc dục làm An viên ngoại bất đắc dì cầm chén rượu đưa lên, chậm chạp từ từ nhấp môi, Hạ Tầm cười ha hả uống cạn chén rượu trên tay, sau đó liền dốc ngược chén rượu nói: "Huynh đệ đã uống xong, An huynh còn không nhanh kết thúc?"

An viên ngoại mặt hiện lên vẻ cầu xin, chén rượu nhỏ trên tay như nặng đến ngàn cân, khi hắn đang do dự khó quyết, canh viên ngoại một tay cầm chén, một tay nhấc bầu rượu đi tới, oán trách nói: "Dương lão đệ, thì ra là ngươi ở đây, vi huynh đi tìm một vòng không thấy ngươi, vậy mà nói chúng ta giao tình thâm sâu, đến mà không chịu chào ta một câu. Nào, chén

rượu này chúc mừng tiểu nữ thành thân, vi huynh mời ngươi, người nhất định phải uống".

Hắn một mực nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm, hiện tại chỉnh là thời khắc quan trọng nhất. Hạ Tầm nhìn thấy hắn muốn rót rượu liền vội vàng đoạt lấy bình rượu cười ha hả nói: "Hôm nay Canh huynh vừa là lão Thái Sơn lại là lào Công Công, đúng là song hỷ lâm môn, đáng lẽ phải để tiểu đệ rót rượu mới đúng".

Hạ Tầm nghi cho dù Canh Tân có địch ý với hắn cùng tuyệt không dám hạ độc lúc này, nhưng hắn từng nghe nói thời cổ đại có một loại bình rượu uyên ương, bên trong chứa hai loại rượu, chỉ cần hơi điều khiển cơ quan một chút là đổi được rượu, để đề phòng vạn nhất, hắn đoạt lấy bình rượu rót cho Canh Tân trước rồi mới rót cho chính mình.

Canh Tân không hề có gì khác lạ, cười ha hả nói: "Cùng uống, cùng uống, vi huynh xin kính trước!"

Canh Tân nâng chén uống hết không để lại một giọt nhỏ, Hạ Tầm lúc này mới yên lòng, hắn nghiêng đầu nhìn sang tự nhiên thấy An viên ngoại nhân cơ hội Bỏ chén rượu trên tay xuống liền nói: "An huynh thật vô lại, chén rượu này sao có thể Bỏ qua? Nào, huynh đệ ta cùng uống hết chén rượu này chúc mừng cho Canh viên ngoại".

An viên ngoại âm thầm kêu khổ, không biết rượu này rốt cuộc có vấn đề hay không, cố gắng giơ chén lên. người khác đã dục uống mà không uống là thất lễ, đúng lúc này, có người cao giọng nói: "Thanh châu phủ Thôi quan Triệu Khê Bột Triệu đại nhân chúc..." Cả phòng khách lập tức một hồi xao động, Thôi quan là quan thất phẩm, quan cấp không thấp, tay cầm thực quyền, tôn gia người ta là thương nhân, cho dù một cửu phẩm chính đồ quan nhân đến chúc mừng Tôn gia hắn cùng là trèo cao không nổi rồi, giở đây lại có một vị Thôi quan đại nhàn đến thăm chúc, thực là vinh hạnh đặc biệt.

Triệu Thôi quan đến chúc mừng là có nguyên nhân, mẫu thân hắn lúc trước sinh bệnh cấp tính, may mắn lại có Sinh Xuân Đường chuẩn đoán đúng bệnh, dùng thuốc cứu chữa kịp thời giúp mẫu thân hắn lấy về một mạng, trăm cái thiện lấy hiếu làm đầu, Sinh Xuân Đường chính là đại ân nhân của Triệu gia, Tiệu Thôi vì tận hiếu mà đến đây chúc mừng, kết giao với thương nhân thấp hèn, thanh danh không bị ô uế ngược lại càng tăng lên cao.

Tôn Tuyết Liên nghe xong vừa mừng vừa sợ, vội vàng gọi trượng phu cùng chạy ra nghênh đón. Hạ Tầm và Triệu Thôi quan cùng đã quen biết, hắn vì chuyện của Dương gia liên tục

chạy đôn chạy đáo. Nghe nói hắn đến. Hạ Tầm không dám chậm trễ, liền bỏ chén rượu xuống chạy ra nghênh đón.

An viên ngoại mừng rờ không thôi, hán thừa dịp mọi người chạy đến cửa ra vào liền đối chén rượu của mình và Hạ Tầm với nhau, sau đó chỉnh lại thân thể mập mạp chắp tay ung dung ngồi yên tại chỗ.

Triệu Thôi quan gần đây tâm tình không tốt. Hắn là quan viên trực tiếp phụ trách trị an Thanh Châu, thời gian gần đây liên tiếp phát sinh nhiều vụ trọng án làm hắn sứt đầu mẻ trán, Tri phủ đại nhân từ Tế Nam về liền mắng cho hắn một trận, giờ đây hắn ngay cả nhà cùng không dám về, cả ngày tọa trấn ở phủ nha Thanh Châu, nếu lại xảy ra án mạng lớn thì cái mù trên đầu vứt luôn đi cho xong.

Hôm nay vì việc vui của Tôn phủ. phu nhân hắn nghe nói liền chuyển lời đến mẫu thân hắn, mẫu thân hắn gọi người chạy đến phủ nha đưa tin cho hắn, hắn vội vàng chuẩn bị một ít lễ rồi đến đây luôn, vừa nhìn thấy mọi người đi ra nghênh đón, Triệu Thôi quan cố gắng nở nụ cười đưa hai hộp bánh hi vừa thuận tay mua ven đường cho Tôn quản gia, sau đó hướng về phía vợ chồng Tôn Tuyết Liên chắp tay nói: “Chúc mừng, chúc mừng, Triệu mỗ đến chúc mừng chậm, thứ tội, thứ tội”.

Vợ chồng Tôn Tuyết Liên vui mừng phấn khởi đáp lễ, Hạ Tầm biết Triệu Thôi quan đang bề bộn công việc nên cùng chỉ chắp tay nói vài câu rồi hẹn sẽ hàn huyên sau, vợ chồng Tôn Tuyết Liên một trái một phải đưa Triệu Thôi quan lên ghế chủ vị.

Hạ Tầm lúc này mới ừở về bàn, bưng chén rượu lên nói: “An huynh, ta và huynh uống một chén rượu mà thật quá gian nan, tiêu đệ chỉ mời huynh một chén. An huynh chẳng lẽ không chịu cấp cho ta chút mặt mũi sao?”

An Lập Đồng làm ra vẻ do dự, một lúc sau mới giơ chén lên nói: “Được, vi huynh tửu lượng không tốt. uống với lão đệ chén này xong thật sự không thể uống tiếp”.

Hạ Tầm mừng rờ liền nói: “Không sao, không sao, xin mời An huynh”.

Hai người cùng nhau ngửa cố uống hết chén rượu, canh Tân đang mời rượu Triệu Thôi quan nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng âm thầm vui mừng: “Đại kế đã thành, tất cả mọi việc đều diễn ra theo kế hoạch, tiếp nữa, không thể để xảy ra sai sót!”.

Một chén rượu uống xong, Hạ Tầm thần thái thong dong không hề có biểu hiện gì khác thường, An mập mạp trong lòng thả lòng: "Hoàn hảo, hoàn hảo, ta đã nói rồi, hắn gan lớn đến đâu cùng không dám trước mặt mọi người dùng độc giết ta, cùng chỉ tại ta lo lắng quá nhiều".

Triệu Thôi quan khi đến tiệc rượu đã trôi qua hơn một nửa thời gian, triệu Thôi quan ngồi ăn vài món, uống ba chén rượu, nhìn sắc trời đã tối liền lo lắng đêm nay xảy ra chuyện, hắn liền đứng dậy hướng về phía chủ nhân cáo từ, hắn vừa đứng dậy liền có rất nhiều người đứng dậy theo, Hạ Tầm đang lảo đảo cùng cố gắng đứng lên.

Hắn chờ An viên ngoại té xỉu, nhưng kỳ quái là, An viên ngoại tình thân rất tốt trong khi hắn lại có vẻ buồn ngủm, ngáp liền mấy cái, hắn lúc đầu còn tưởng là vì mệt mời mấy hôm không ngủ ngon giấc, sau lại bị rượu thấm vào người gây buồn ngủ, nhưng càng về sau cơn buồn ngủ càng klió chịu đựng, hắn ngay lập tức biết chuyện không đúng, với tuổi của hắn hiện nay, thân thể vô cùng khỏe mạnh, cho dù ba ngày ba đêm không ngủ cùng không thể trở thành như vậy, chẳng lẽ...

Hạ Tầm lập tức nghi đến việc hắn từng đứng dậy nghênh đón Triệu Thôi quan, chẳng lẽ lúc đó An bàn tử lợi dụng cơ hội đổi hai chén rượu với nhau? Hạ Tầm càng nghi càng thấy mình phán đoán không sai, trong lòng âm thầm kêu khổ: "Thật vất vả mới tìm được cơ hội nói chuyện với hắn, không ngỡ không bắt được nhạn lại còn để nhạn mổ vào mắt, chính mình uống thuốc ngủ của mình, cùng tại tên mập chết bầm này quá cận thận, không được, ta phải đi nhanh, nếu không dược tính phát tác ngủ luôn ở đây chẳng phải làm cho người khác chê cười sao?"

Vừa vặn lúc này Triệu Thôi quan phải đứng dậy đi. Hạ Tầm và một ít thân sì cọ thân phận cùng đều đứng lên, hướng về phía chủ nhàn cáo từ.

Lê Đại Ân vừa thấy lập tức rời khôi đại sảnh, nhanh chóng đi vào bên trong sớm đã chuẩn bị tốt khăn che mặt cùng đồ chứa y phục, bắt đầu thay đối quần áo, thời gian vẫn còn kịp, khi khách nhàn phải đi, chủ nhàn cùng phải khách sáo giữ lại một phen, hai bên nói lời tạ ơn qua lại, bất quá cùng phải một hồi công phu, đủ để hắn chuẩn bị sẵn sàng, không lưu lại chút sơ hở nào.

Bành Tử Kỳ ngồi ở một bàn khác, vừa nhìn sang đã thấy tính thần Hạ Tầm uể oải gật gù, nàng cho rằng Hạ Tầm ngủ không đủ, lại thêm rượu vào nên mới uể oải không phấn chấn, bởi vậy nên nàng cùng không để trong lòng, đợi Triệu Thôi quan và bọn Hạ Tầm mấy người xin

miễn giữ lại, cùng chủ nhân đi ra ngoài, nàng cùng đứng lên đi ra ngoài theo.

Khi mọi người đi tới cửa. Hạ Tầm, triệu Thôi quan và mấy người không hẹn mà cùng nhau dừng lại, nụ cười chân thành mời chủ nhân lưu lại, đúng lúc này, trong nội viện một bóng người lóe lên, thế như mãnh hổ, bàn trên tay là một thanh đơn đao sáng loáng, xuyên qua đám người thẳng đến Hạ Tầm.

"Vù!"

Lưỡi đao xé gió, người áo đen vung đao đâm thẳng vào hậu tâm của Hạ Tầm. Hạ Tầm lại đang chối khéo mời chủ nhân dừng bước đúng là không chút nào phát giác.

Lê Đại Ẩn đã thất thủ hai lần. lúc này hắn không muốn mình lại thất thủ, chính vì vậy mà một đao kia không lưu lại chút lực nào, hắn dùng toàn bộ sức lực đâm tới, khí thế một đi không trở về.

Bành Tử Kỳ vừa nhìn thấy tình huống trước mắt, không khỏi hồn bay phách lạc, vội vàng lao đến giải cứu, trước mặt là Tôn Tuyết Liên, Canh Tân và mấy vị Tôn gia trướng bối, nàng đều đẩy hết ra, nhưng căn bản không kịp cản lại một đao kia. Bành Tử Kỳ cả kinh ba hồn bảy vía bay sạch, vừa tung chân phóng về phía trước vừa tuyệt vọng kêu lên: "Dương Húc! Cận thận phía sau".

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Mộng Trung Nhật Nguyệt Trường (1)

Chương 74: Mộng trung nhật nguyệt trường (1)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Bành Tử Kỳ còn chưa nói xong, Hạ Tầm cả người đã không thấy.

Người áo đen một đao đâm vào không khí, đao phong vẫn tiến về phía trước đâm thẳng đến mùi Canh Tân, Canh Tân sợ tới mức lùi về phía sau hai bước rồi ngã ngồi xuống đất.

Hóa ra đúng lúc này dược tính của thuốc mê phát tác, hai đầu gối Hạ Tầm mềm nhũn cả người ngã xuống đất. Lập tức ngủ say ngáy o o, kết quả vô tình tránh được một đao hung hiểm kia của Lê Đại Ẩn.

Cùng lúc đó, Bành Tử Kỳ một bên đẩy Tôn Tuyết Liên, một bên rút đao, một tiếng xoảng vang lên, Bành Tử Kỳ vung đao đỡ lấy đao của Lê Đại Ẩn đang định bổ xuống người Hạ Tầm, đao pháp nhanh như gió từng bước tiến tới. xoảng xoảng xoảng liên tiếp ba đao sử ra ép Lê Đại Ẩn lùi về phía sau ba bước.

“Giết người rồi! Có thích khách! Có thích khách!”

Cả đại sảnh lập tức hỗn loạn, khách nhân quần áo chỉnh tề chui hết xuống gầm bàn, có người quơ lấy cái ghế, có người trốn đến sau cột, có người gào thét, Tôn Tuyết Liên đỡ lấy Canh Tân cùng làm ra bộ dáng kinh hài thét lên nhưng trong tâm đang chửi rủa liên tục: “Đại Ẩn thật là một tên phế vật! Đến như vậy mà không thể giết được hắn, chăng lẽ hắn lại có thiên thần hộ mệnh?”

Triệu Thôi quan muốn nối khùng, tuy hắn không có cao minh cho lắm. Nhưng thời gian gần đây Thanh Châu phủ liên tiếp có án mạng, đã quấy cho hắn sứt đầu mẻ trán, cái mũ cánh chuồn trên đầu đã muốn giữ không được. Hôm nay trước mặt bao người, lại có người dám ở trước mất hắn hành hung giết người, thật đem Triệu Thôi quan tác phong quan liêu đến một phật xuất thế, hai phật thăng thiên, hắn nhìn hai bên một chút, vừa thấy có một cái giàn trồng hoa, lập tức bước tới, vươn tay phất một cái, đem chậu hoa hất hết xuống mặt đất, quơ lấy giàn trồng hoa vọt tới.

"Là hắn!"

Bành Tử Ký và Lê Đại Ẩn đã giao thủ một lần. Hai người trong lòng đều thầm hô một tiếng, rõ ràng đối phương chính là người vừa giao thủ với mình đêm qua, Lê Đại Ẩn lập tức hiểu rõ một kích trí mạng đã thất bại, có người này tại đây muốn đắc thủ là chuyện vô cùng khó khăn, tuy ngàn vạn lần không cam lòng nhưng hắn cùng đành phải bỏ qua, sau khi chém ra ba đao liền chuẩn bị đào tẩu.

Hắn dùng hết sức mạnh chém ra ba đao bức lui Bành Tử Kỳ, sau đó muốn quay người bỏ đi, không ngờ hai chân xuất lực, tung người nhảy lên, bay vút ra xa hơn một trượng, hai chân rơi xuống đất đang muốn một lần nữa tung người mà dậy, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, dưới chân lảo đảo một cái, hầu như trượt chân té ngã xuống.

Hắn chỉ thấy đầu gối như bị một cây châm đâm vào, khi không chuyển động thì không sao nhưng khi dùng sức liền đau thấu xương, căn bản không vận được khí lực, Bành Tử Kỳ ánh mắt sắc bén, Quỷ nhãn đao mang theo tiếng gió rít như tiếng quỷ gào thét khóc lóc đâm vào mạng sườn Lê Đại Ẩn.

Lê Đại Ẩn hơi trì hoãn một chút Bành Tử Kỳ đã vọt tới bên cạnh, một chiểu "Hiệp Để Tàng Hoa" sử ra, chọc vào sườn bên trái của hắn, Lê Đại Ẩn định tránh sang một bên, chân vừa dùng sức tự nhiên đầu gối đau đớn kịch liệt, khí lực lập tức tiêu tán, mạng sườn lập tức trúng một đao của Bành Tử Kỳ, máu tươi nhất thời phun ra nhuộm đỏ cả áo.

Triệu Thôi quan ở phía sau nâng cái giàn hoa bằng gỗ lê trầm trọng rắn chắc lên cao đập mạnh xuống, phành một tiếng nện vào đầu của Lê Đại Ẩn, đầu Lê Đại Ẩn ngay lập tức nở hoa.

Hắn tuyệt đối không ngờ mình lại bị đánh lén sau lưng, mà cái giàn hoa làm vũ khí kia cùng thật quá hung hãn, đầu Lê Đại Ẩn lập tức đầy máu, trước mặt hắn tối sầm lại, thân thể

ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Triệu Thôi quan không những không tức giận mà còn cảm thấy vui mừng, cả người tràn ngập nhiệt huyết sôi trào: "Tên này là thích khách ám sát Dương Húc! Mục tiêu của hắn là Dương Húc! Cái chuyến này thật là con mẹ hắn tới, tặc đồ hung ngoan quấy đến Thanh châu phủ ta không được an bình, đúng là bị ta tự tay bắt được, ha ha ha ha, ha ha ha ha.

Bành Tử Kỳ nhìn thấy thích khách đã mất đi sức phản kháng liền mặc kệ hắn sống hay chết, lập tức quay sang xem Hạ Tầm có làm sao không, đường huynh nàng am hiểu phi châm, nàng làm sao mà không am hiểu, loại ám khí này nhẹ nhàng linh hoạt rất thích hợp cho nữ tử tu luyện, tính khí nàng rất tự cao, ít khi dùng tới vật này, nhưng tối hôm qua để tên thích khách chạy mất. Bành Tử Kỳ rốt cuộc cùng tiêu tan hết ngạo khí trong người, hôm nay trong lúc nguy cấp liền dùng cương châm bắn vào đầu gối Lê Đại Ẩn, lưu lại vị khách không mời mà đến này.

Bành Tử Kỳ ôm lấy Hạ Tầm đặt lên đùi lo lắng kêu: "Dương Húc, Dương Húc, ngươi làm sao rồi?"

"Hô... Hô..."

Hạ Tầm vừa thở vừa ngáy, thần thái an tường.

Bành Tử Kỳ không biết nên khóc hay cười: "Thời điểm này mà hắn cũng có thể ngủ? Hình như là quá quỷ dị?"

Tuy Bành Tử Kỳ cảm thấy việc Hạ Tầm ngủ không phải chuyện bình thường, trong đó nhất định có nguyên nhân nàng chưa biết, nhưng tính mạng hắn mới là quan trọng, nhìn thấy hắn yên bình sự lo lắng trong lòng nàng đã giải tỏa rất nhiều. Bên kia Canh Tân kinh hồn chưa định cùng nhảy bật lên giả vờ ra oai nói: "Người đâu, không có nghe đại nhân phân phó sao? Cầm dây thừng, đem kẻ xấu trói lại", canh Tân một mặt hô, trong lòng thầm đắc ý: "Trời cùng giúp ta, tên thích khách đến thật đúng lúc, hắn quả thực là người chuyên chịu tiếng xấu thay cho người khác, có hắn làm náo loạn thế này, đến khi độc phát tác còn ai nghi ngờ ta là hung thủ? Ha ha ha..."

Canh Tân đắc ý quên hình, hoàn toàn không phát giác nương tử bên cạnh mình mặt mũi trắng bệch như tờ giấy, người bên ngoài mặc dù nhìn thấy cùng không cho là kỳ, còn tưởng rằng phụ nữ người ta nhát gan, không thể gặp huyết tính.

Triệu Thôi quan quát một tiếng chói tai: "Người đâu, đi gọi tuần kiểm đến đây, thông báo phủ nha phái thêm người đến".

Triệu Thôi quan sốt ruột lập công tiến lên lột khăn che trên mặt Lê Đại Ẩn xuống, rồi sau đó lục soát khắp người hắn nhằm tìm ra thứ gì đó chứng minh thân phận.

"A!"

Vừa nhìn thấy mặt Lê Đại Ẩn, vài gia đinh của Tôn gia liền hoảng sợ, Triệu Thôi quan sở trong ngực Lê Đại Ẩn phát hiện có một lệnh bài, nhất thời sợ hãi kêu lên một tiếng: "A!".

Đám người đang xem mặc dù đứng ở xa nhưng vẫn có người nhận ra vật đó, An viên ngoại là người thứ nhất biến sắc, lúc này một gia đinh rốt cuộc không nhịn được chỉ vào Lê Đại Ẩn kêu lên: "Hắn! Hắn chính là Lê thúc!".

Triệu Thôi quan quay đầu nhìn thăng vào mặt người vừa kêu lên quát: "Ngươi nhận ra hắn? Lê thúc là ai? Nói!"

Gia đinh kia bị hắn quát một tiếng liền sợ đến mức hai chân mềm nhũn, vội vàng run run nói: "Hồi... Hồi đại lão gia, người này... Người này là gia đinh của Tôn phủ. Hắn tên là... Lê Đại Ẩn".

Triệu Thôi quan khẽ giật mình nghĩ: "Gia đinh Tôn phủ? Trên người hắn lại có Xuyên cung bài của Tề Vương phủ, vì sao lại biến thành gia đinh Tôn phủ?"

"Tề Vương..."

Vừa nghĩ đến người đứng sau giật dây hung phạm là đương kim Tề Vương, Triệu Thôi quan trong lòng giật thót, một luồng hàn khí lan ra khắp người hắn, hắn không biết trong này có ẩn tình gì nhưng một khi vạch trần ra, công lao thì ít mà không khéo lại rước lấy họa sát thân. Nhất thời trong lòng hắn bất ổn, bắt đầu lo được lo mất.

Đúng lúc này Lê Đại Ấn ừ từ tỉnh lại, cổ họng phát ra một tiếng thống khổ đau đớn, Triệu Thôi quan vừa nghe thấy liền nắm chặt lấy cổ áo hắn, cúi sát người xuống gần lỗ tai. Nói nhỏ: "Ngươi là người Tề Vương phủ?"

Lê Đại Ẩn vừa tỉnh nhưng hắn lập tức biết đại sự đã hỏng, hắn không sợ chết nhưng nếu thân phận hắn bại lộ, tiểu thư sẽ... Lê Đại Hận lúc này chỉ mong mình lập tức chết đi hoặc rơi

vào lò lửa thiếu cháy hết thi cốt, tốt nhất là không để kể nào nhận ra thân phận của hắn, vừa nghe câu hỏi của Triệu Thôi quan rất kỳ quặc, lão bộc Tôn gia từng ở trong sơn tặc lăn lộn nhiều năm lập tức phát giác khác thường, lập tức cơ cảnh ngậm chặt miệng.

Triệu Thôi quan trong lòng cực kỳ sốt ruột, may mắn hắn là quan nên những người xung quanh dám lại gần, nhưng hắn đã lờ sai người đi gọi tuần kiểm đến. Nha môn Tri phủ cùng sẽ lập tức tới, nếu bây giờ không hỏi rõ thân phận thích khách đê chuẩn bị phương án ứng phó, thì chỉ một lúc nữa thôi, không chừng hắn sẽ biến thành hy sinh cho giao dịch ngầm nào đó.

Hắn lập tức hỏi lại: "Ngươi là người Tề vương phủ?"

Lê Đại Ẩn nháy mắt mấy cái để con mắt nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh, hắn thở hổn hển hàm hồ hỏi:

"Vì.., vì.., sao... Lại hỏi như vậy?"

Triệu Thôi quan đem Xuyên Cung bài hoa qua trước mặt hắn sau đó lập tức thu vào trong tay áo, thấp giọng hỏi: "Bằng không, cái lệnh bài này ngươi từ nơi nào mà có được?"

"Lệnh bài?"

Lê Đại Ẩn đầu tiên hơi giật mình, sau đó lập tức nghĩ đến những chuyện đêm qua tiểu thư nói với hắn, nghĩ đến đây liền hiểu rõ vì sao vị Triệu Thôi quan trước mặt lại hiểu lầm.

Lê Đại Ẩn trong lòng lập tức mừng như điên, có lẽ tiểu thư có thể vượt qua chuyện này một cách yên bình, đúng là trời xanh có mắt!

Triệu Thôi quan đánh mất hết tác phong bình tình thường ngày quát hỏi: "Nói mau, có phải hay không?"

Lê Đại Ẩn cười hắc hắc nói: "Không sai, ngươi đoán không hề sai, Triệu đại nhân thật là một người thông minh".

Triệu Thôi quan trong lòng chợt phát lạnh, năm ngón tay mềm nhũn buông vạt áo Lê Đại Ẩn ra, suy nghĩ nữa ngày trời liền tỉnh táo lại một chút, run giọng hỏi: "Ngươi... Ngươi... Ba lần bốn lượt ám sát Dương Húc đều là ngươi làm? Trương Thập Tam.., cùng bị ngươi giết? Vì sao? Vì sao lại làm như vậy?"

Lê Đại Ẩn vừa định phủ nhận tự nhiên dừng lại nghĩ: "Nếu ta đem tất cả những chuyện phát sinh trong Thanh Châu phủ gần đây nhận hết vào mình, chăng phải sẽ làm bọn họ càng thêm loạn, không hiểu vì sao ta giết người? Nếu như ta thừa nhận mình là hung thủ giết người, ta sẽ bị chém đầu, Dương Húc nhất định không còn lo lắng, đến lúc đó.., tên nhát gan vô năng đồng đạo kia không biết chừng có thế có cơ hội đắc thủ, thay ta giết chết tên vương bát đản Dương Húc này!"

Nghĩ đến đây, Lê Đại Ẩn đột nhiên cười ha hả, Triệu Thôi quan trong đầu đang loạn hết cả lên, nhìn thấy hán cười điên cuồng vội vàng lui về phía sau hai bước, tinh thần tập trung đề phòng.

Lê Đại Ẩn cười lớn, cả người xiêu vẹo đứng lên. ánh mắt khinh miệt nhìn sang những người xung quanh, đến khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệnh của Tôn Tuyết Liên, trong đôi mất đầy máu hiện lên vẻ đau lòng, sau đó hắn ngạo nghễ ngẩng đầu lên nói: "Lê mỗ đã ấn thân trong Tôn phủ nhiều năm, tính toán rất nhiều nhưng.., đáng tiếc, đáng tiếc, nhất thời chủ quan khinh địch, toàn bộ tâm huyết đều đổ xuống sông xuống biển".

Hắn lau qua mặt một chút để xóa đi vết máu tươi, kết quả mặt hắn càng lúc càng dữ tợn trông giống như lệ quỷ, mấy người đứng xung quanh bị hù dọa vội vàng lùi ra xa.

Lê Đại Ẩn nhe răng cười nói: "Trương Thập Tam là ta giết! Phùng Tây Huy cùng là ta giết! Còn Dương Húc, lúc ở Vân Hà trấn ta đã định giết hắn một lần, đáng tiếc, đáng tiếc, vì sao ngươi không chết.

Lê Đại Ẩn gào lên, đột nhiên tay hắn nhổ cây trâm cài đầu ra, mái tóc vốn bị nhuốm máu tươi ướt sùng liền bật tung ra, mọi người lập tức phát ra tiếng hô hào lùi nhanh về phía sau, triệu Thôi quan cùng vội vàng thối lui mấy bước, tập trung toàn bộ tính thần đề phòng, Lê Đại Ẩn nhìn Tôn Tuyết Liên đứng giữa đám người lần cuối cùng, hắn có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, chỉ tiếc rằng hết lần này đến lần khác một câu cùng không thể thốt ra.

Lê Đại Ẩn mở miệng thở dốc, đột nhiên rống to: "A!... A!..."

Tiếng hét chứa đầy bi thương phẫn uất, không biết bên trong ấn chứa bao nhiêu tình cảm làm rung động lòng người, âm thanh hú dài còn chưa kết thúc, hắn liền dùng cây trâm trên tay hung hăng đâm vào cổ họng, tiếng hét lập tức đình chỉ.

Lê Đại Ẩn cả đầu đầy máu, miệng vẫn duy trì động tác há to, hai con mất lẫm lẫm trừng

mắt nhìn mọi người, trong mắt vẫn còn thần quang lưu chuyên, thân thể đứng thăng tắp, mặc dù đã khí tuyệt, những vẫn không ngã, uy mãnh như thiên thần!

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Mộng Trung Nhật Nguyệt Trường (2)

Chương 75: Mộng trung nhật nguyệt trường (2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

"Bắt được hung thủ rồi sao? Bắt được hung thủ rồi sao?"

Tri phủ kích động xông vào cửa, trong lúc vội vàng liền phun ra một hơi giọng phố thông Phượng Dương.

Đồng Tri. Phán quan, các vị đại nhân cùng tiến vào, theo sau là đại đội nhân mã. Bọn họ vừa nghe thấy người báo Triệu Thôi quan bắt được hung thủ ám sát Dương Húc ở Tôn gia liền vui mừng muốn phát điên, người nào người nấy bất chấp mặt mũi chạy như ong vỡ tổ đến Tôn phủ.

Triệu Thôi quan vội vàng nghênh đón. Rồi đem tình hình xảy ra tại đây kể qua một lần, Tri phủ đại nhân nghe xong liền biến sắc hỏi: "Việc này dân chúng đều đã biết?"

Triệu Thôi quan vội nói: "Không, may mắn trước khi chết hắn không kêu thân phận mình ra, dân chúng không ai dám tới gần, từ đầu đến cuối bọn họ căn bản chưa từng nhìn thấy lệnh bài vương phủ, kể cả nếu nhìn thấy cùng không biết trên đó viết gì".

Phán quan Đống Hạo Thiên nghe Triệu Thôi quan kể chuyện xong, con mắt hơi chuyển liền ghé vào tai Tri phủ đại nhân nói vài câu, Tri phủ đại nhân mặt mũi đang nghiêm nghị liền hòa hoãn xuống một chút, cánh tay chỉ vào thi thể Lê Đại Ẩn cao giọng nói: "Thích khách làm nhiều việc ác, liên tiếp ám sát nhiều người, hôm nay thất bại bị bắt, nhưng lại sợ tội tự sát.

Người đâu, đem thích khách về phủ nha cho ta, canh viên ngoại, ngươi là chủ nhân nơi đây, nhanh theo bản phủ về tri phủ đê điều tra rõ ràng".

Canh Tân sắc mặt đại biến, cả người quỳ rạp xuống đất dập đầu liên tục nói: "Tri phủ lão gia, tiểu dân luôn an phận thủ thường, là một lương dân! Tiểu dân cùng không biết vì sao lão bộc lại làm những việc này, tiểu dân..."

Tiêu Nhất Nặc vừa nghe Đống Phán quan nói thầm một câu: "Sự việc liên quan đến Tề Vương, không nên lộ ra ngoài, thích khách đã chết, cứ thế kết án". Ý định là đem tất cả các tội danh gán hết lên đầu thích khách, ngàn vạn lần không mở rộng điều tra, bằng không một khi thật liên lụy tới người trong hoàng thất, chỉ bằng mấy người bọn họ cùng không thể che chắn được.

Tiêu Tri phủ lập tức hiểu rõ, hắn muốn dẫn Canh Tân trở về cùng chỉ là hô ứng theo, chắn chắn khóa mồm miệng các khách đến xem, sau khi mang hắn về phủ nha, sẽ đem kết quả xử lý của quan phủ lộ ra cho hắn biết, chính vì chuyện này liên quan đến Tề vương nên đại án kinh thiên sẽ phải biến thành một vụ án mạng giết người bình thường.

Vừa thấy Canh Tân sợ hãi ran rẩy, Tri phủ đại nhân khoát tay ra hiệu cho hắn dừng lại, mặt mũi không vui nói: "Hung thủ kia có lẽ chỉ là mượn thân phận Tôn phủ che dấu.

Canh Tân vội nói: "Đại nhân anh minh, đại nhân anh minh, tiểu dân thực sự không biết hắn rắp tâm hại người, giả làm lương bộc, lại là sát thủ, tiểu dân..."

Tri phủ đại nhân sắc mặt trầm xuống quát: "Kể cả như thế, giết người là một đại án, phát sinh từ nhà của ngươi, thích khách lại là quản gia Tôn phủ, bản phủ không thể mang ngươi về tra hỏi sao?"

"Cái này..."

Canh Tân sắc mặt xám ngoét, rốt cuộc cùng không biết trả lời thế nào.

Đống Phán quan sắc mặt trầm xuống, chỉ vào mặt Canh Tân nói: "Ngươi ngoan cố không đi, chăng lẽ ngươi là đồng đảng của thích khách?"

Canh Tân giật nảy mình, liên tục lắc đầu nói: "Không phải không phải, tiểu dân tuyệt đối không phải đồng đảng".

Đống Phán quan lạnh lùng nói: "Đã như vậy ngươi còn ở đấy làm gì? Người đâu, đem hắn mang đi, đợi Tri phủ đại nhân hỏi rõ ràng rồi mới cho hắn về nhà".

"Tuân lệnh!"

Hai nha sai như sói như hổ nhào lên kẹp chặt Canh viên ngoại vào giữa mang đi.

"Ông trời ơi!"

Canh Tân trong lòng vô cùng lo lắng: "Bao lâu ta mới được trở về? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Ta đã uống Khiên Cơ độc rồi!!! Tại sao có thể như vậy, tất cả tính toán đều hoàn hảo, tại sao lại như vậy?"

Từng màn đặc sắc, từng màn truyền kỳ, đã diễn ra trước mắt Hạ Tầm, nhưng đáng tiếc hắn không thể chứng kiến vì hắn vẫn đang ngủ ngon lành.

Một giấc ngủ này có lẽ sẽ ngủ thật lâu, nhưng mê dược làm cho người ta nhiệt tình, đã bắt đầu ở trong thân thể của hắn rục rịch...

"Ngươi này tên họ là gì? Đến nhà của ngươi làm việc từ bao giờ?"

Tri Phủ lão gia đích thân thẩm vấn, Đống Tri, Phán quan, Thôi quan đại nhân đều có mặt như thể đang lâm đại địch, địa điểm thẩm vấn là ở tam đường phủ nha, nơi này bình thường chỉ dành cho việc thẩm tra xử lý những vụ án cơ mật. Hai bên không có mấy nha dịch, tất cả đều là tâm phúc của Tri phủ đại nhân hoặc Phán quan đại nhân.

"Bẩm đại lão gia, thích khách này tên gọi Lê Đại Ẩn. Hắn ở nhà của ta đã lâu năm rồi, tiểu dân khi vừa về ở rể Tôn gia đã thấy hắn, theo tiểu dân biết, người này là do nhạc phụ đại nhân của tiểu dân trên đường mua sắm dược liệu cứu về..."

Canh Tâm biết gì nói đấy, không dám dấu diếm, vừa nói vừa nhìn sắc trời, cái này gọi là tự mua dây buộc mình, hắn đã uống rượu độc, đang đợi độc tính phát tác, thì kịp thời dùng thuốc rửa một thanh độc, sao biết nửa đường toát ra tên đáng chết Lê Đại Ẩn này! Đáng chết thì không chết! Đã chết lại còn muốn hại người!

Thời điểm thích khách vừa mới xuất hiện, canh Tân còn mừng thầm trong lòng, hắn cảm thấy có thích khách thì việc hạ độc càng hoàn hảo không chê vào đâu được, nhưng ai ngờ thích khách chăng những bị bắt, lại còn là người trong phủ của hắn, đã không trộm được gà lại còn

mất thêm nấm thóc, nếu như Tri phủ đại nhân kéo dài thời gian...

Canh Tân nghĩ đến đây liền không lạnh mà ran. Nhưng hắn căn bản không có biện pháp giải quyết, chí có thể quỳ xuống đất ngoan ngoãn trả lời. Mồ hôi lạnh từ trên trán cứ cuồn cuộn mà rơi...

Hạ Tầm được Bành Tử Kỳ mang về nhà, Bành Tử Kỳ phát giác tình huống của hắn khác thường, xét thấy thân phận của hắn đặc thù, trước khi chưa sáng tỏ nguyên nhân Bành Tử Kỳ không nghĩ lung tung, liền nói là hắn bị Lê Đại Ẩn đánh cho ngã ra, đụng trúng trán chóng mặt hôn mê đi, cần về phủ tình dưỡng. Lúc ấy Lê Đại Ẩn bỗng nhiên làm khó dễ, ra sức đâm về phía sau lưng, người có thể thấy rõ ràng cùng không nhiều lắm, cho nên bị nàng lừa gạt qua.

Tôn Tuyết Liên mang theo con rể tiễn khách bị kinh hãi rời đi, vừa cảm ơn lại vừa xin lỗi, vất vả mãi mới xong, loay hoay đến đau cả lưng, tôn Tuyết Liên đi vào trong phòng ngồi xuống, nhẹ nhàng xoay người hướng về lão quản gia phân phó: "Hôm nay tất cả mọi người đều phải chịu khổ cực, thưởng mỗi người mười văn tiền, thu dọn tiệc rượu rồi đi nghĩ đi, nhắc nhở bọn chúng đừng có mà nói bậy, nếu để ta nghe thấy lập tức đuổi khỏi phủ".

Tôn Tuyết Liên nói đến đây thanh sắc đều bén, lão quản gia nghiêm túc lắng nghe, hắn vừa mới tuân lệnh định rời đi thì Tôn Tuyết Liên liền gọi hắn trơ lại, trầm ngâm một chút rồi nói: "Sáng mai, tiệc vẫn diễn ra như bình thường, đối đãi với khách nhân không được có chút nào dị thường. Nếu khách từ xa đến phải nghênh đón, thịnh tình khoản đãi, rõ chưa?"

"Rõ!"

Lão quản gia đáp ứng một tiếng rồi lùi ra ngoài, đỗ Thiên Vĩ vội vàng nâng chén trà đưa qua nói: "Mầu thân, người đã bận rộn nửa ngày, xin người uống chén trà giải khát".

Tôn Tuyết Liên ánh mắt khen ngợi nhìn người trẻ tuổi chỉnh thức trở thành cô gia của mình này, cánh tay đưa lên tiếp nhận chén trà uống một ngụm rồi đặt trên bàn, sau đó đứng lên thi lễ với chưởng quầy và mấy vị lang trung: "Ài, không ngờ vào ngày vui, trong nhà lại xảy ra sự tình như vậy. Nhọc công các vị, không cần đi vội.

Mấy vị chưởng quỹ cùng lang trung tọa đường, có người là lão nhân ở tại Tôn gia cả đời, có người từ chỉ nhánh bên ngoài nhanh chóng chạy về tham gia hôn lễ, quý phủ ông chủ xảy ra chuyện, bọn họ cùng không bỏ đi. ở lại đây giúp đỡ Tôn Tuyết Liên xử lý công việc, giờ đây cùng ngồi trong này.

Vừa thấy chủ nhàn khách khí cảm tạ, mấy vị chưởng quỹ và lang trung tọa đường vội vàng đứng dậy nói: "Bà chủ quá khách khí, chúng ta đều là những lão già ở đây từ khi còn làm hỏa kế, học đồ tọa đường, nhiều năm như vậy vẫn ở Tôn gia làm việc, sớm đã coi Tôn gia như nhà mình, đại sự Tôn gia không khác gì đại sự của chúng ta, có thể giúp đỡ việc gì, bà chủ cứ phân phó cho chúng ta làm, không cần phải khách khí".

Tôn Tuyết Liên cố gắng nỡ nụ cười nói: "Cũng không còn chuyện gì, Lê Đại Ẩn may mắn vẫn còn một chút lương tâm, chưa kéo nhà chúng ta vào cuộc, lão gia đến phủ nha, tri phủ đại nhân hỏi rõ tình huống xong chắc là sẽ về thôi".

Nói như vậy nhưng khi nhớ tới Lê Đại Ẩn, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy đau xót. Nàng đến bây giờ vẫn không biết tâm sự của Lê Đại Ẩn, nàng chỉ biết Lê Đại Ẩn đối với mình rất trung thành, khi nàng còn nhỏ, hắn quan tâm che chở cẩn thận cho nàng còn hơn cả phụ thân. Hôm nay Lê Đại Ẩn đã chết, hắn chết vì toàn tâm toàn ý làm theo lệnh nàng, vì sợ liên lụy đến Tôn gia, con người ai có thể vô tình? Tôn Tuyết Liên thật sự vô cùng cảm động nhưng giờ phút này lại phải dùng ngôn ngữ thù ghét khi nhắc đến hắn, trong tâm nàng thực sự không biết là tư vị gì.

Hai bên nói chuyện, Đỗ Thiên Vĩ đang đứng tự nhiên cảm thấy váng đầu hoa mắt, thân thể thoáng run rẩy chực ngã xuống, bàn tay hắn bám vào cái bàn nhưng chạm ngay phải chén trà vừa dâng lên cho Tôn Tuyết Liên, chén trà liền rơi xuống đất vỡ "choang" một cái nát bấy.

Đỗ Thiên Vĩ vội vàng ổn định thân thể, sợ hãi nói: "A! Mẫu thân, hài nhi... Hài nhi..."

Tôn Tuyết Liên nhíu mày nghĩ: "Rốt cuộc cùng chỉ là con nhà nghèo, thiếu đi sự trầm ổn." Trong lòng cảm thấy không vui nhưng thấy mặt hắn đỏ bừng, chợt nhớ hắn là chú rể, hôm nay uống nhiều rượu nhất, nên cùng mỉm cười thoải mái nói: "Hôm nay là ngày vui của ngươi, mau trở về phòng nghĩ đi, ta gọi người chuẩn bị cho ngươi một chén thuốc giải rượu".

Hôm nay Đỗ Thiên Vĩ đi theo Tôn Tuyết Liên và Canh Tân uống rượu liên tục, hắn là chú rể, Canh Tân cầm bình rượu cho hắn uống nhiều nhất, chính vì thế nên người phát tác đầu tiên là hắn, vừa xong là triệu chứng phát tác độc tính, đầu choáng váng, tức ngực, da căng lên, hắn còn tưởng là do uống rượu quá nhiều, những bệnh trạng này cùng giống việc say rượu, chỉ là đang đứng trước mặt nhạc mẫu và các vị nguyên lão Tôn gia nên không thế thất lễ, phải kiên cường chịu đựng.

Lúc này được Tôn Tuyết Liên cho lui xuống, Đỗ Thiên Vĩ vội vàng đáp ứng một tiếng đi ra ngoài, nhưng vừa đi đến cửa, hai đầu gối tự nhiên cứng đơ, đôi chân không thể cử động, hắn uống quá nhiều rượu nên vốn đã say, hơi xê dịch một bước liền đâm đầu vào khung cửa ngã vật xuống đất.

Tôn Tuyết Liên nhướng mày tức giận, hai lang trung vội vàng chạy đến nàng hắn lên, một người trong đó gọi là Phương Tử Nhạc, nhìn thấy ánh mất không vui của Tôn Tuyết Liên liền nói đỡ: "Cô gia hôm nay vui mừng, khó tránh việc uống nhiều rượu, đã vậy lại còn là người trẻ tuổi, không nên trách, không nên trách, lão Văn. Hai chúng ta đưa chú rể trở về".

Lúc này Đỗ Thiên Vĩ cảm thấy tim đập dữ dội. Bụng đau cồn cào, nhưng hắn nghĩ chắc chỉ do bụng mình yếu, ở rể nhà người ta phải cúi thấp đầu xuống, không đến mức bất đắc dĩ không nên phiền đến người khác, chính vì vậy nên hắn không dám nói ra, chỉ cắn răng nhẫn nại, hai vị lang trung dìu hắn hướng đến tân phòng trong hậu viện, khi hắn vào đến tân phòng, khuôn mặt đã trắng bệch như tờ giấy, những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy đầy trán, hắn đau đến nỗi môi run rẩy nhưng một câu cùng không dám nói.

Trong phòng chỉ có một mình tân nương, Tôn Diệu Thương ngồi trước giường hai tay đặt lên gối, đầu đội khăn hồng lăng lặng một chỗ. Lang trung Văn Uyên cùng tân nương tươi cười nói: "Chú rể uống nhiều rượu quá, chúng ta đưa hắn về đây, đợi uống một chén canh giải rượu rồi cho hắn nghĩ ngơi sớm, chúng ta phải đi đây".

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Mộng Trung Nhật Nguyệt Trường (3)

Chương 76: Mộng trung nhật nguyệt trường (3)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Phương Tử Nhạc nhìn bộ dáng chú rể, bất giác kinh ngạc, vội vàng cầm lấy tay hắn bắt mạch, một tay khác mở mắt hắn ra xem đồng tử dưới ánh đèn, thấy đồng tử hắn co rút kịch liệt, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, tâm trạng hắn trở nên lo lắng nói: "Lão Văn, lão Văn, ngươi mau tới nhìn xem, chú rể có điểm gì đó rất lạ".

"Hả? Có cái gì không thích hợp?"

Văn Uyên xoay người lại xem xét, vừa nhìn thấy cùng lắp bắp kinh hãi, vội vàng cầm tay chú rể bắt mạch một phen, hỏi vài câu, mắt chú rể nhìn thấy nhưng nói không ra lời, chờ hắn kiểm tra xong, sắc mặt nhất thời ngưng trọng hẳn lên, hai lão lang trung ở tại tân phòng liền thương lượng phương án trị bệnh.

"Phương huynh, ngươi thấy thế nào?"

"Ta xem mạch tượng của hắn, dường như là bị đau bụng".

Văn Uyên lắc đầu liên tục, vân vê chòm râu nói: "Nếu chỉ là bệnh đau bụng, làm sao đồng tử lại co rút nhanh đến vậy?"

"Vậy ý Văn huynh là..

Văn Uyên còn chưa kịp đưa ra ý kiến, chú rể đang ngồi trên ghế tự nhiên trượt xuống dưới

đất, cả thân thân co quắp thành một khối, không ngừng run rây kêu la: "Đau quá, đau quá, ta.., ta thở không ra hơi, không được, ta không được, đau chết ta…

Tôn Diệu Thương vốn nhã nhặn ngồi trên giường, nghe thấy chú rể vào trong, tuy không chào đón nhưng cùng chẳng cảm thấy khẩn trương, về sau nghe hai vị lang trung nói thân thể hắn không ổn vẫn nghĩ chuyện không nghiêm trọng, ngoài ra là vì tân nương phải ngồi yên đợi chú rể vạch khăn che mặt, đành phải ở xa nghiêng tai lắng nghe, tự nhiên lúc này thấy hắn thống khổ kêu la thảm thiết, Tôn Diệu Thương bị dọa nhảy dựng lên. Rốt cuộc cùng không kiềm chế nối giật luôn khăn trên mặt xuống, vội vàng chạy tới chỗ ba người, vừa nhìn thấy hình dáng chú rể, liền bị dọa cho sợ hãi, vội vàng hướng sang hai lang trung hỏi: "Hắn làm sao vậy?"

Văn Uyên và Phương Tử Nhạc nhìn nhau, không hẹn mà cùng thốt lên: "Trúng độc!"

"Trúng độc? Tại sao lại bị trúng độc?"

Diệu Thương tuy rằng chán ghét trượng phu nhưng cùng không hy vọng hắn chết, nhất thời nàng nóng nảy nói: "Trúng độc gì? Nhanh tìm thuốc giải đến đây! Nhà chúng ta mở hiệu thuốc chẳng lẽ hai người không biết điều chế thuốc giải?"

Canh viên ngoại cuối cùng cùng được rời khỏi nha môn Tri Phủ.

Phủ Thanh châu dùng tốc độ vô cùng nhanh, hiệu suất phá án cao nhất Đại Minh, chấm dứt một án giết người:

Lê Đại Ẩn. Người Thanh Châu, tập võ từ nhỏ, tình thông quyền thuật, bởi vì tật cà thọt mà vào Tôn thị dược phô là bộc, thanh Châu sinh đồ Dương Húc, cùng với chủ nhân Tôn thị giao hảo, đến đây làm khách từng xi nhục Lê thị, Lê thị lòng dạ hẹp hỏi, có thù tất báo, chính vì vậy nên đã nối sát tâm. Hắn cậy võ công của mình cao thâm, lẻn vào Dương phủ trả thù. giết nhầm người hầu của Dương Húc là Trương Thập Tam.

Kiểm Giáo quan Phùng Tây Huy phủ Thanh Châu phát hiện dấu vết Lê thị để lại, Lê thị trong lòng bất an, liền giết chết Kiểm Giáo Phùng Tây Huy. Mấy ngày sau, lợi dụng hôn sự Tôn phủ xảy ra, y tiếp tục hành thích Dương Húc, nhưng bị bảo tiêu của Dương Húc và Thanh Châu Triệu Thôi quan hợp lực bắt giết, Lê thị lúc sắp chết liền nói hết tất cả sự thực, vụ án đến đây công bố rõ ràng khắp thiên hạ.

Bởi vậy, các vụ án gần đây liên tiếp phát sinh ở Thanh châu tất cả đều có kết quả, tuy nói phát sinh án mạng chính là chuyện xấu, nhưng phá án nhanh như vậy, cùng không phải là không có danh tiếng, tri Phủ, Đồng Tri các vị đại nhân đều có liên quan tới, vui mừng khôn xiết, đương nhiên, bọn họ ngày hôm sau còn phải phái người đi đem Dương Húc mời đến, cùng nhau thông cung, tin tưởng có mặt mũi của Tri Phủ, Đồng Tri, phán quan ba vị đại nhân, Dương Húc nhất định sẽ kiệt lực phối hợp.

Bọn họ rất hài lòng với biểu hiện của Canh Tân, tên thảo dân này cực kỳ phối hợp, chỉ cần hơi chỉ điểm một chút là Canh Tân sẽ làm theo ý bọn họ, chính vì vậy nên bọn họ không làm khó Canh Tân, chỉ bảo Canh Tân khai "chính mình từng nhìn thấy" Dương Húc từng làm nhục Lê Đại Ẩn, Lê Đại Ẩn khi ở trong phủ từng nhiều lần biểu hiện oán hận, thậm chí khi say rượu đã nói ra ý muốn giết người, một bên hỏi một bên ghi chép rồi ký tên điểm chỉ, sau đó rất thoải mái cho hắn hồi phủ.

Canh Tân vừa ra khỏi phủ nha Thanh Châu, lập tức chạy như điên về phủ. Hắn đã cảm thấy đau đầu, choáng váng, ngực đau nhói, tứ chỉ không còn chút sức lực nào, nếu không chạy nhanh về phủ kịp thời cứu chữa, chậm trễ để Khiên Cơ độc phát tác chắc chắn sẽ bị chết vô cùng khổ sở.

Canh Tân hồn phi phách tán chạy như điên, những năm gần đây trước mặt Tôn Tuyết Liên hắn không có địa vị gì cả, nhưng trong sinh hoạt nàng chưa từng bạc đãi hắn, sống an nhàn sung sướng bao lâu bây giờ tự nhiên hoạt động kịch liệt làm độc phát tác cực nhanh, chỉ chạy một lúc mồ hôi đã vã ra như tắm, chân không còn chút sức lực, Canh Tân trong lòng thầm kêu khổ: "Không được rồi! Nếu cứ chạy như vậy độc tính phát tác càng nhanh, chưa cần về đến phủ ta đã chết bất đắc kỳ tử". Lúc này trời đã tối mịt, Canh Tân sợ hãi nhìn xung quanh, căn bản chăng còn cái gì có thể chở hắn đi, tìm kiếm mãi mới thấy một con lừa trong ngõ, ngồi bên cạnh con lừa là một vị đại thẩm trùm khăn kín đầu, Canh Tân chạy tới thở hồng hộc nói: "Con lừa.., con lừa.., cho ta con lừa".

thương lượng đối sách, sau này làm gì mới được?

An mập gấp đến độ đi đi lại lại quanh một chỗ.

"Không! Không đúng! Còn có một người, còn có một Hạ Tầm".

Nhớ tới lá thư Hạ Tầm gửi tới, An viên ngoại trước đây không hề để ý lời giải thích trong

đó, nhưng giờ đây lực lượng cẩm y vệ tại Thanh Châu chỉ còn lại hai người bọn họ, những người khôn khéo đều đã bị giết chết, hai người bọn họ hình như may mắn hơn, trước mắt có nên thương lượng với hắn một chút?

"Không được, ta phải đi tìm hắn. Bỏ qua hết ân oán trước kia, cùng nhau thương lượng đối sách sau này, Thanh Châu này thật quá nguy hiểm, nếu ta có thể kéo hắn đi chung một con đường, đại sự xảy ra không chừng những người kia sẽ tha cho ta. Nói như thế nào thì nói. Dương Văn Hiển hôm nay danh vọng địa vị hơn người, cho dù làm chuyện gì đi nữa người khác cùng không thể biết hắn là giả, ta và hắn thương lượng, cùng nhau nghiên cứu thảo luận, phát giác tình huống không ổn đề phòng bạo lộ mới rút lui. Mà không phải An Lập Đồng ta rất sợ chết".

An Lập Đồng tính toán một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy Thanh Châu nguy cơ trùng trùng, vì an toàn của bản thân, phải nhanh chóng rời đi. Nhưng lúc này tự nhiên hắn cảm thấy khó thở, đầu hơi đau đau, mí mắt giật giật vài cái, giống hệt như đang báo hiệu điềm hung, rốt cuộc hắn không thể nhịn được nữa, lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa, ngay trong đêm đến bái phòng Hạ Tầm, cùng nhau thương nghị biện pháp ứng phó nguy cơ sắp đến.

An Lập Đồng bước lên xe ngựa, dặn dò phu xe nhanh chóng đi đến Dương phủ, hai con ngựa kéo một cỗ xe nhẹ phóng như bay trên đường phố, nhưng mới được nửa đường An Lập Đồng bắt đầu cảm thấy bụng đau như cắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúc đầu hắn còn muốn nhẫn nhịn nhưng càng về sau càng đau, rốt cuộc hắn không thể không kêu xa phu: "Dừng, mau dừng lại, nhanh đến dược phô Sinh Xuân Đường, lão gia ta... Ôi, đau bụng quá..."

Phu xe vừa nghe thấy liền không dám chậm trễ, vội vàng lôi kéo dây cương chạy nhanh về hướng dược phô Sinh Xuân Đường.

Mới đi được mấy chục bước, bên đường đột nhiên xuất hiện một người đầu tóc bù xù. Bước đi tập tễnh, không biết là vừa uống rượu về hay gặp phải cướp, nhìn thấy xe ngựa hắn liền dùng âm thanh đứt quàng kêu lên: "Xin dừng... xe, ta.., ta muốn đi đến Sinh Xuân.., đường.., tất có..

Xa phu kia nhìn bộ dáng của hắn nào đâu chịu nhiều chuyện, vung mạnh roi ngựa lên. xe ngựa vô cùng nhanh ầm ầm chạy qua, Canh Tân khó nhọc nói ra hai chữ "thâm tạ", tuyệt vọng nhìn xe ngựa cuốn theo bụi mù mà đi.

Trong bụng đau đớn. Hai chân co rút kịch liệt, Canh Tân lại ngã xuống đất, trong lòng điên cuồng gào thét: "Ta không thể chết! Ta không thể chết một cách hồ đồ như thế này! Cho dù... phải chết, ta cũng phải nhìn thấy tiện nhân kia chết trước ta, ta muốn... Muốn nhìn thấy cả nhà của nàng chết sạch, nếu không.., ta chết không nhắm mắt!"

Hắn cắn răng, gồng xương cốt, còng thân thể xuống, giống như một con sâu đo, chậm rãi nhúc nhích bỏ đi về phía trước...

"Á! Ăn Cướp!"

Vị đại thẩm không hề sợ hãi, kêu lên một tiếng rồi chạy đến trước mặt Canh Tân đánh tới tấp, Canh Tân hoa đầu chóng mặt tứ chỉ vốn không còn chút sức lực làm sao chống đỡ được, hắn vội đưa tay lên quơ bừa vài cái đỡ đòn nhằm có thêm thời gian giải thích, không ngờ tay phải bắt trúng một chỗ thịt mềm mềm: "Hả? Đây là..

Canh Tân còn chưa biết là cái gì, thì vị đại thẩm kia đã hét thêm một tiêng: "Phi lễ! Lưu manh đùa giờn, người đâu mau tới".

Bên đường lập tức chạy tới một Sơn Đông đại hán thấy việc nghĩa hăng hái mà làm, người này không cần phân trần, một cái Sơn Đông đại lôi, đem Canh Tân đánh ngã chòng vó, Canh Tân trước mắt sao trời bay loạn, nào còn phân được trời xanh với nhân gian.

Ngay sau đó một đám người vây quanh, do trời tối nên cùng không nhìn thấy bộ dạng của hắn, cứ thế quyền cước hạ xuống liên tục...

An viên ngoại trở về phủ, trong người cảm thấy lo lắng đứng ngồi không yên.

Hắn vốn không tin Hạ Tầm giết chết Thập Tam Lang và Phùng Tây Huy, nhưng sau khi Lưu Húc chết, An viên ngoại rốt cuộc không thể không nhìn Hạ Tầm bằng ánh mắt bình thường, trong lòng hắn vốn cực kỳ khinh bi Hạ Tầm, từ đó suy nghĩ miên man, tự nhiên biến Hạ Tầm thành một hung thủ giết người bí hiểm. Nhưng tới hôm nay ý nghĩ đó hoàn toàn biến mất. Hung thủ ám sát Dương Văn Hiển một lần nữa xuất hiện, trước khi chết hắn đã thừa nhận mình giết Thập Tam Lang và Phùng Tống Kỳ.

Nói như vậy, chăng phải ta hiểu lầm Hạ Tầm sao?

Cùng khó khách vì sao An viên ngoại lại tin tưởng tuyệt đối vào lời Lê Đại Ẩn. Lúc hắn

mới nhìn thấy Hạ Tầm, Hạ Tầm chỉ là một tên khổ rách áo ôn, cho dù hắn giết Thập Tam Lang và Phùng Tây Huy cùng làm sao có đủ năng lực thoát khỏi bàn tay cấm y vệ? Ngoài ra, tên hung thủ kia đã nhắc qua trấn Vân Hà, bí mật trấn Vân Hà chỉ Phùng Tống Kỳ, Trương Thập Tam, Lưu Húc, hắn và Hạ Tầm, tổng cộng năm người hiểu rõ, người kia nếu không phải hung thủ giết Dương Văn Hiển làm sao có thể biết bí mật về trấn Vân Hà?

Xem xét tất cả những lý do này, có thể quy thành một kết quả không sai biệt lắm, nhưng An Lập Đồng trong lòng vẫn không thoải mái, nhớ đến lệnh bài trong người thích khách là hắn lại bất an. An Lập Đồng không nhìn thấy trên lệnh bài ghi chữ gì nhưng hắn biết người có thân phận gì mới sở hữu lệnh bài đó. Hắn rốt cuộc là người thuộc thế lực nào? Triều đình? Câm y vệ? Hay Vương phủ nào đó?

Bất kỳ thân phận nào cùng đều cực kỳ đáng sợ, ý nghĩa của việc này nghĩa là cẩm y vệ hoặc thế lực nào đó ở trên cấm y vệ muốn diệt trừ bọn họ, không phải ân oán cá nhân bình thường. Như vậy cho dù Lê Đại Ẩn đã chết nhưng uy hiếp tính mạng không hề bị tiêu trừ triệt để, ai biết đám người kia còn giở thủ đoạn âm độc gì đối phó với hắn.

Bây giờ ở Thanh Châu hắn không còn một tên đồng bọn nào có thể

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Mộng Trung Nhật Nguyệt Trường (4)

Chương 77: Mộng trung nhật nguyệt trường (4)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm lúc trở về Dương phủ vẫn còn đang ngáy o o, đêm nay xảy ra rất nhiều đại sự kinh tâm động phách, vậy mà người khởi xướng tất cả mọi chuyện dường như chăng hề liên quan, thật là một người hạnh phúc.

Bành Tử Kỳ không còn cảm thấy buồn cười, Hạ Tầm giờ phút này phản ứng quá khác thường, sắc mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập, ngủ đến mức bất tỉnh, nếu như hắn uống rượu say, chắc chắn không thể có kiểu ngủ như thế này. Bành Tử Kỳ cảm thấy lo lắng, không đợi Thúy Vân nha đầu gọi Nhị Lăng Tử đến lập tức nhảy xuống xe ngựa đem Hạ Tầm cõng lên trên lưng mình.

Bành Tử Kỳ vẫn là một người luyện võ, lực lượng rất lớn, cùng không cảm thấy Hạ Tầm trên lưng nặng đến thế nào, chỉ là.., chỉ là.., trên người có một vật gì đó, mất thăng bằng chọc vào bên hông mình, rất không được tự nhiên.

Bành Tử Kỳ không được tự nhiên vặn vẹo uốn éo eo thon nhỏ, lại không tránh được, nghĩ thầm: "Nam nhân này, đúng là lôi thôi, trên người lại mang theo thứ gì đó, cùng không ngại vướng víu".

Cây gậy đang nhô lên vừa cứng vừa nóng, nó xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh chạm vào phần eo của Bành Tử Kỳ, nàng đột nhiên nghĩ ra đấy là cái gì, khuôn mặt đỏ tới tận mang tai, hai bàn tay mềm nhún suýt chút nữa thả Hạ Tầm rơi xuống đất.

“Thật sự là.., thật sự là.., tác quái như vậy, hôn mê bất tỉnh còn có thể.., ta.., ta...”

Bành Tử Kỳ trong lòng xấu hổ muốn chết, nàng chỉ cảm thấy chỗ đó của Hạ Tầm ở sau lưng nóng hừng hực, nàng nghĩ dời đi chú ý, nhưng làm sao lảng tránh được? Hắn dài ngắn, phẩm chất...

Mắc cờ chết người! Bành Tử Kỳ hai chân run rẩy, miễn cường gắng gượng mới đưa tới Hạ Tầm cửa ra vào.

Nha đầu Thúy Vân đi trước đốt nến, dẫn Bành Tử Kỳ vào phòng ngủ thiếu gia, nàng đặt Hạ Tầm lên giường, tuy trường bào chưa cởi ra nhưng chỗ xấu hổ kia vô cùng hùng vì, ngửa mặt mà nằm, cùng không thể che đấu được, Bành Tử Kỳ mặt mũi đỏ hồng vội vàng kéo chăn đắp cho hắn.

Thúy Vân châm nến xong liền quay sang Bành Tử Kỳ nói: “Nhà người ta có việc vui, sao thiếu gia lại uống đến mức này? Có cần tiểu tỳ mời quản sự đến đây không?”

Tiểu Địch đang dưỡng thương nên ban đêm cha mẹ nàng luôn ở cạnh chăm sóc, Tiếu quản sự hiện tại không ở gần đây, Bành Tử Kỳ vội nói: “Không cần đâu. Hắn chỉ uống rượu say, nghĩ ngơi một chút là khỏe thôi. Ngươi đi ngủ đi”.

Đuổi Thúy Vân đi xong, Bành Tử Kỳ mặt mũi vẫn đỏ hồng quay lại nhìn Hạ Tầm: “Không đạo lý, nam nhân... Nam nhân khi ngủ có thể như vậy sao?”

“Uống rươu... uống rượu.., chắc là do uống rượu! Ta hiểu rồi!”

‘Không đúng!

Bành Tử Kỳ nhớ tới kinh nghiệm mình từng trải qua liền bừng tinh: “Hắn nhất định uống phải rượu giả! Ta đã khuyên hắn ngày đó nên đập nát cửa hàng gian thương đó đi, vậy mà hắn không đồng ý, bây giờ thì tốt rồi, uống ngay phải rượu giả, tôn gia cùng thật là, nhà có tiền có thế, vậy mà còn mua rượu giả về hại người”.

Bành Tử Kỳ mang ngọn nến tới giần, chăm chú nhìn thần sắc Hạ Tầm, Hạ Tầm sắc mặt đỏ hồng, hô hấp dồn dập, miệng khô không khốc, thỉnh thoảng lại liếm liếm môi. Bành Tử Kỳ vô ý thức lại liếc mắt nhìn hạ thân của hắn, sau đó lập tức thu về nhanh như chớp, chẳng lẽ rượu giả lại có hiệu quả như vậy? Mặt nàng đỏ bừng lên chỉ vì nhịn cười.

Đúng lúc này Hạ Tầm lẩm bẩm: "Nước, nước, ta khát..

"A!" Bành Tử Kỳ giật mình vội vàng chạy đi lấy một tách trà lạnh tới. Một tay cầm tách trà, một tay nâng đầu Hạ Tầm lên muốn rót vào miệng hắn, không biết Hạ Tầm đang mơ tới cái gì, vừa bị làn da mịn màng của nàng đụng vào liền giang hai tay ra ôm chầm lấy Bành Tử Kỳ, tách trà rơi xuống đất nát bấy. Bành Tử Kỳ vừa mới ai da một tiếng, Hạ Tầm đã duỗi cánh tay ôm chặt lấy, đem nàng kéo xuống, áp lên trên người mình.

Bành Tử Kỳ vừa sợ vừa loạn, cùng không biết có nên cự tuyệt hay không, cùng không nghĩ tới cự tuyệt, ý niệm mê loạn trong đầu trong tích tắc ở trong lòng xoay chuyển trăm ngàn làn, đợi đôi môi anh đào bị Hạ Tầm hôn. Nàng cả kinh cả thân thể đều cứng lại. Hai đôi mắt càng trừng càng lớn, vừa muốn kinh hô, một cái đầu lưỡi nóng như lửa đã thừa dịp khe hở rất bá đạo xâm nhập tiến đến, chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng...

Bành Tử Kỳ tâm tình hoảng loạn, trong lòng chỉ nghĩ muốn đẩy Hạ Tầm ra, nhưng không hiểu sao, miệng nàng vừa bị hắn hôn một cái, đầu nàng như bị sét đánh trúng, toàn bộ thân thể mềm nhũn vô lực, động tác kháng cự mềm yếu vô lực, nào đâu còn đẩy ra được Hạ Tầm mặc dù đang ở trong mộng, lại nhiệt tình như lửa.

"Không được.., không được…"

Bành Tử Kỳ liều mạng chống cự nhưng không hiểu nam nhân trên người nàng làm chuyện gì, nàng chỉ cảm thấy thân thể nóng bừng, hơi thở hôn hên đầu lưỡi bị hắn nút chặt, rốt cuộc cùng không nghĩ ra điều gì, đúng lúc này, bàn tay Hạ Tầm đột nhiên từ bên hông nàng hướng xuống dưới tìm kiếm, chỗ kín bị hắn chạm vào một cái, phảng phất như đột nhiên bị một cái bàn ủi nóng chạm trúng, Bành Tử Kỳ triệt để thức tỉnh, nàng hét lên một tiếng, ra sức đẩy, nhân cơ hội lật nghiêng người lăn ra, chạy trốn ra trên mặt đất.

"Ông trời ơi! Hắn lại... Hắn lại..." Bành Tử Kỳ thẹn đến nỗi muốn chui xuống đất, bưng kín khuôn mặt nóng hổi, hầu như muốn tìm kẽ đất để chui vào, nhưng sau nửa ngày lo lắng suy nghĩ, lại phát giác Hạ Tầm không hành động thêm gì nữa, Bành Tử Kỳ lặng lẽ mở khe hở ra, nhìn về phía trên giường, thấy Hạ Tầm đang ứ ứ vài tiếng, hai tay bắt lung tung vài cái, không đụng phải người nào, lại nằm yên ngủ thật say, chỉ là hơi thở vẫn ồ ồ, khuôn mặt đỏ hồng như lửa. Bành Tử Kỳ muốn nhìn lại không dám nhìn, chỉ vụng trộm nghiêng mắt liếc nhìn hắn, thỉnh thoảng ngắm nấp chén trà đang còn ở trên mặt đất nhẹ nhàng lung lay, hai tay chậm rãi thả lòng.

“Hắn... Hắn làm vậy là do uống phải rượu giả, là do vô tâm, sau này.., sau này chắc hắn cùng không biết, ta.., ta không nên trách hắn”.

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má nóng bừng của mình nghĩ, nàng vẫn nhớ tới cảm giác kinh tâm động phách khi đầu lưỡi hắn tiến vào miệng, trong lúc nhất thời mắt mơ xương mềm, ý mã tâm viên, đôi tay thon da rắn chắc kia, cái đùi tròn thẳng êm ấm mềm nhũn, cảm giác so với lúc cột bao cát, chạy vòng quanh Bành gia trang hai mươi vòng còn vất vả hơn nhiều, nàng thầm nghĩ nên nằm xuống, thế là nàng vịn tay bên giường chậm rãi ngồi xổm xuống.

Bành Tử Kỳ đầu óc miên man suy nghĩ nửa ngày, đang muốn đứng dậy đi ra ngoài đột nhiên thân thể đứng sững lại: “Không đúng! Yến tiệc tại Tôn gia, không mấy người uống đến say mèm, ta lúc nào cùng nhìn đến Hạ Tầm, hắn rõ ràng uống không nhiều, tại sao người khác không ngủ, hết lần này đến lần khác hắn lại ngủ đến mức mê man.

Liên tưởng đến phản ứng của mình đêm đó, Bành Tử Kỳ trong lòng thăng lên một điếm khả nghĩ khó giải, nàng vô ý thức vươn tay về phía Hạ Tầm, sợ kinh động hắn lại đối với mình ôm ấp, Bành Tử Kỳ cân thận nhấc ống tay áo Hạ Tầm lên, đưa tay dò xét vào. Bên trong có một gói thuốc, vô duyên vô cớ, trên người mang theo một gói thuốc làm cái gì?

Bành Tử Kỳ mang gói thuốc đến trước ngọn nến xem xét, rất tốt! Tây Môn nhân huynh quả là rất cẩn thận, trên gói thuốc còn ghi tên: “Thúc mộng hương”.

Tuy còn rất nhiều chuyện bí ẩn không thể giải thích, ví dụ như Hạ Tầm tại sao lại cho mình uống thuốc, nhưng từ đây Bành Tử Kỳ có thể suy ra một điều: Nàng đêm đó chịu đủ mọi khổ cực, hôm sau vì chuyện mình không còn thuần khiết mà mơ một giấc mộng xấu hổ đến như vậy, nhất định là chuyện tốt do người này làm ra.

Bành Tử Kỳ bàn tay nắm chặt gói thuốc, ánh mắt đầy sát khí nhìn về phía Hạ Tầm đang ngáy o o...

Chú rể Tôn gia Đỗ Thiên Vĩ được mang đến tiệm thuốc, tân nương Diệu Thương không màng đến lễ nghĩ, ăn mặc toàn quần áo hồng cùng mẫu thân vội vàng hấp tấp đi theo sau.

Mặc kệ hắn trúng độc gì đi nữa, thuốc rửa ruột là quan trọng nhất, trong tiệm đã có sẵn dược liệu, chỉ cần mang ra sắc là xong, ở bên này các vị lão lang trung liền bắt đầu tiến hành hội chẩn.

Bệnh trạng trúng độc của Đỗ Thiên Vĩ cùng không có chỗ đặc biệt tạo liên tưởng đến Khiên Cơ độc, ít nhất tuyệt đại bộ phận bệnh trạng không phải bệnh trạng đặc biệt khi trúng độc Khiên cơ, mà Khiên cơ là một loại kịch độc đặc biệt ở Vân Nam, tại phương bắc cực kỳ hiếm thấy, mấy vị lang trung tuy kiến thức rộng rãi, nhưng ngay từ đầu không nghĩ tới loại kỳ độc này, bởi vậy viết ra vài phương thuốc cùng không đúng bệnh.

Một phương thuốc đưa ra. Dược liệu lập tức được đưa tới. Hạ nhân trong phủ chạy đi chạy lại như đèn kéo quân, một chén thuốc đã uống hết nhưng vẫn không đúng, Đỗ Thiên Vĩ tình huống càng lúc càng nguy ngập, hắn lúc đầu còn đau đến lăn cả ra đất. Mấy gia đinh khỏe mạnh liền hợp sức mới giữ hắn lại được, nhưng càng về sau hắn lăn qua lăn lại sức cùng lực kiệt, cả thân thể cuộn mình thành một khối, giống như một cái trục quay, ngay cả khí lực giãy dụa cùng không có.

Một lang trung nhìn thấy liền sợ hãi hô lên: "Các vị mau nhìn xem. Bộ dáng cô gia hiện tại, hắn trúng chẳng lẽ là Khiên Cơ độc?"

Các lang trung đều nhìn lại, càng xem càng thấy giống, mặt mũi ai nấy đều biến sắc. Lúc này bọn họ chỉ còn cách cố gắng hết mình, tập trung toàn bộ dược liệu chuyên giải Khiên Cơ độc mang xuống bếp sắc, tiểu nhị vừa mới lấy thuốc lui ra, Tôn Tuyết Liên liền rên rỉ một tiếng rồi loạng choạng ngã xuống đất.

Vừa rồi nàng cùng cảm thấy đầu choáng váng, thở không ra hơi, nàng còn tưởng tối nay gặp quá nhiều biến cố nên thân thể không khỏe, không ngờ chịu đựng một hồi liền gục xuống đất, nàng muốn cố gắng đứng dậy nói chuyện thì hai chân mềm nhũn, cả người một lần nữa ngã trên mặt đất.

Văn Uyên và Phương Nhạc Tử nhìn thấy bộ dáng chủ nhân liền biến sắc nói: "Không ổn! Chủ nhân bệnh trạng giống hệt cô gia!"

Diệu Thương hoang mang lo sợ kích động đến phát khóc nói: "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Các ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi".

Văn Uyên vội la lên: "Nhanh, lập tức chuẩn bị thuốc rửa một cho chủ nhân uống, vừa rồi những thuốc kia toàn bộ không đúng, hôm nay chủ chỉ có một phương thuốc chữa trị Khiên Cơ độc, lập tức đi sắc thuốc nhanh lên".

Một đám người mang mang tươi sống, cho Tôn Tuyết Liên ói ra. Lại rửa một, thật vất vả

xong những cái này? phòng bếp đã đem chén thuốc giải Khiên Cơ độc đưa đến. '

“Nhanh cho chủ nhân uống!”

“Nhanh cho cô gia uống!”

Hai lang trung cùng hô một tiếng sau đó ngơ ngẩn nhìn nhau, Khiên Cơ độc đáng sợ vô cùng, nếu sớm uống thuốc thì còn một vài phần hy vọng, nhưng hai người trúng độc, một là chủ nhân, một là cô gia, chén thuốc này nên đưa cho ai uống trước? Theo lý thuyết thì nên đưa cho Đỗ Thiên Vĩ bệnh tình đang trong tình trạng nguy kịch, nhưng...

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tôn Diệu Thương, hai người trúng độc một là mẫu thân một là chồng của nàng, chỉ nàng mới có tư cách quyết định ai là người uống trước. Diệu Thương trong lòng hoảng hốt. Nàng vốn yêu Dương Húc, đối với trượng phu do mẫu thân an bài nàng không hài lòng, rất không hài lòng, chăng có một chút tình cảm nào. Nhưng lúc này liên quan đến sinh tử của hắn, nàng không thể coi như không biết, rốt cuộc nàng vẫn là một cô gái thiện lương.

Diệu Thương khó xử nhìn qua mẫu thân đang đau đớn run run, rồi lại nhìn đến trượng phu tay chân co thành một khối cứng ngắt, thật sự khó có thể lựa chọn người nào, nhưng đúng lúc này Phương Tử Nhạc ngồi gần Đỗ Thiên Vĩ đứng lên trầm giọng nói: “Cho chủ nhân uống thuốc đi!”

Văn Uyên vội kêu lên: “Phương huynh, bà chủ vừa mới phát tác, vẫn còn chịu đựng được, cô gia hắn.

Phương Tử Nhạc lắc đầu chán nản nói: “Cô gia hắn.., đã không cần cứu...”

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Chương*78: Mông Trung Nhật Nguyệt Trường (5)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

.

“Cái gì?”

Văn Uyên bước một bước thật xa đến trước mặt Đỗ Thiên Vĩ, vừa định đưa tay bắt mạch hắn, nhưng chỉ liếc nhìn sắc mặt hắn. Bàn tay liền cứng luôn ở tại nơi đó.

Đỗ Thiên Vĩ đã chết, với kinh nghiệm làm nghề y nhiều năm của Văn Uyên, liếc một cái là nhìn ra được, cô gia đã một mạng quy thiên, sắc mặt hắn xám xịt, khuôn mặt bởi vì thống khô mà bảo trì một vẻ mặt dữ tợn, càng đáng sợ hơn là, hắn thi thể vẫn đang run rẩy từng cái, người mặc dù đã chết, cơ năng trong thân thể chưa hoàn toàn tử vong, bị độc dược kích thích tiếp tục sinh ra phản ứng.

Văn Uyên lùi về hai bước trầm giọng nói: “Khiên Cơ! Tuyệt đối là Khiên Cơ độc! Nhanh! Lập tức cho chủ nhàn uống thuốc!”

Hai lang trung vội vàng lấy chén thuốc trong tay tiểu nhị, tận tình cho Tôn Tuyết Liên uống thuốc, Diệu Thương ngơ ngác nhìn thi thể Đỗ Thiên Vĩ, có một loại cảm giác nói không rõ, tuy chưa nói tới bi thương, bởi vì nàng đối với người nam nhân này không tình cảm chút nào. Nhưng bất kể nói thế nào, người nam nhân này vốn nên từ nay về sau làm bạn với nàng cả đời, nàng thậm chí còn không thấy rõ bộ dáng người này, những hắn lại đã chết...

Tiếng đập cửa vàng lên ầm ầm, gia đinh vừa mới ra mở cửa chỉnh thì một người mập mạp vịn cửa xông vào, do vội vàng nên chân sau vấp vào gờ cống ngã xuống đất, khàn giọng kêu: “Cứu.., cứu mạng.., đau chết ta rồi...”

Bọn hạ nhân ba chân bốn cẳng đem người nọ dìu vào trong, một người nhận ra mặt hắn kêu lên: “An viên ngoại?”

An Lập Đông đau đến mức run rẩy nói: “Mau... Mau chữa bệnh cho ta.., ta đau nhức.., không thể thở.

Hắn một mặt nói, tay chân một mặt run rẩy, thấy tình cảnh này những lang trung kia làm sao không biết trên người hắn đang xảy ra chuyện gì, ngay lập tức đem hắn dìu vào trong sảnh đặt

nằm xuống, cũng may lang trung đã xác định nguyên nhàn trúng độc, đúng bệnh hốt thuốc, lập tức thi cứu. Hắn liền hoàn toàn không giống Đỗ Thiên Vĩ đang nằm ngay đơ gần nơi đó, từ đầu gặp những thứ không cần thiết.

"Lão Văn! Lão Văn, ta cảm thấy có chuyện không đúng!"

Phương Tử Nhạc dùng cùi chõ khẽ đẩy người Văn Uyên thấp giọng nói: "Cô gia, chủ nhân, An viên ngoại, liên tiếp ba người trúng độc, ngươi nói xem.., chẳng lẽ chỉ có ba người?"

Văn Uyên hỏi: "Ý ngươi là..

"Ta lo lắng.., có thể rất nhiều người đã trúng độc! Kể cả chúng ta..

Văn Uyên vừa nghe xong liền biến sắc, lập tức quay đầu phân phó đồ đệ: "Nhanh, chuẩn bị mười phần thuốc giải độc! Không! Càng nhiều càng tốt! Nhanh..."

Tôn Tuyết Liên đã uống cả thuốc rửa một lẫn thuốc giải độc, mặc dù chưa thể khỏi hẳn, nhưng độc tố đã đình chỉ ăn vào cơ thể, khí sắc tốt hơn rất nhiều, suy nghĩ của nàng vẫn đang tỉnh táo, vừa nghe đến những lời này, cùng tinh ngộ chỉ sợ sẽ có càng nhiều người bị trúng độc, vội vàng cố hết sức nói: "Thương nhi, Thương nhi.

"Mẹ..."

Tôn Diệu Thương vội vàng nhào vào lòng Tôn Tuyết Liên, không chờ nói chuyện, nước mắt cứ tuôn xuống như mưa, nàng một mực sống qua thời gian hạnh phúc vô lo, bao giờ gặp được cục diện như vậy? Chỉ một lát, trong nhà có thể mọi người đều ngã xuống, còn lại một mình nàng thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Tôn Tuyết Liên cố hết sức nói: "Thương nhi, con nghe mẹ... Nếu như mẹ chết, Tôn gia.., tôn gia phải giao lên trên tay con, làm chủ một gia đình, không phải... dễ dàng như vậy, con phải.., con phải.

"Không! Không! Mẹ sẽ không chết! Mẹ sẽ không chết!" Diệu Thương vừa khóc vừa lắc đầu liên tục.

"Câm miệng!"

Tôn Tuyết Liên đem toàn bộ khí lực quát một tiếng, vẻ uy nghiêm làm Diệu Thương không

dám khóc thành tiếng, chỉ biết cắn môi không cho tiếng khóc phát ra, chảy nước mắt nghe nàng nói.

Tôn Tuyết Liên nói: "Con nghe đây, lập tức.., tập trung tất cả mọi người trong phủ, một khi... Một khi xuất hiện có người biểu hiện trúng độc, lập tức.., cho uống thuốc, tất cả dược vật trong phủ.., toàn bộ.., toàn bộ tập trung lại, không cho phép cất... dấu, kiểm tra danh mục quà tặng, thông báo cho tất cả khách... Nếu như... Nếu như có người phát sinh..."

Tôn Diệu Thương liên tục gật đầu nói: "Mẹ, hài nhi biết, hài nhi biết mình nên làm thế nào, mẹ không cần nói nữa".

Nói xong nàng liền đứng dậy, dựa theo lời mẫu thân nhanh chóng phân phó mọi người làm theo.

An Lập Đồng chỉ uống một chén rượu độc, lại thêm thân thể to béo, số lượng độc đi vào cơ thể so với Tôn Tuyết Liên ít hơn rất nhiều, hắn may mắn được cứu kịp thời, cho dù phải chen chúc ngồi trên ghế mặt mũi héo hắt nhưng cùng coi như nhặt được một mạng trở về.

Hắn nghiến răng nghiến lợi quát: "Có người hạ độc, đây là một âm mưu! Con mẹ nó, ai muốn hạ độc?"

Đang nói thì ngoài cửa lớn xuất hiện hai tên lưu manh, đúng là hai ngươi ngày đó cười nhạo Canh viên ngoại bán đại đèn kiểm tục huyền, hai tên vô lại vừa mở miệng, mùi rượu lan ra khắp phòng, trên cánh tay mang theo một người quần áo không chỉnh tề tóc tai chỉnh tề tóc tai bù xù, một trong hai người cười hì hì nói: "Ơ, sao lại náo nhiệt thế này, hôm nay không phải Tôn gia đang lo việc vui sao? Đây là làm sao vậy?"

Một tên vô lại khác kêu lớn: "Trả thù lao trả thù lao, Canh viên ngoại đã đáp ứng, chỉ cần chúng ta mang hắn về liền cho mỗi người mười xâu tiền, tôn nương tử, chuyện tướng công nhà người chính miệng đáp ứng rồi, người không được nuốt lời nha".

Hắn vừa nói xong mọi người liền nhận ra người bị bọn họ xách vào chính là Canh Tân, mặt mũi hắn bầm dập, hô hấp khó khăn, Văn Uyên, Phương Tử Nhạc và mấy lang trung âm thầm kêu khổ, vội vàng chạy đến đỡ lấy hắn rồi quát: "Mau mau, nhanh mang giải dược tới".

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Mộng Trung Nhật Nguyệt Trường (5b)

Chương 78: Mộng trung nhật nguyệt trường (5b)

Canh Tân đầu đau như muốn vỡ tung, cơ nhục bộ mặt bởi vì mất đi khống chế, luôn không tự chủ được run rẩy, cho nên thần sắc có vẻ đặc biệt dữ tợn, khóe miệng đã có nước dãi chảy ra, tuy nhiên hắn vẫn rất tỉnh táo, hắn đã từng hướng về phía người mua thuốc Vân Nam kia cận thận hỏi thăm qua dược tính cùng tình hình phát tác của Khiên Cơ độc này, biết mình đã không kịp, hiện giờ uống thuốc giải chỉ cầm cự thêm chút thời gian, nhận càng nhiều đau đớn.

Hắn vừa muốn khóc vừa muốn cười: "Tại sao tất cả lại biến thành thế này? Vốn kế hoạch đã không có kẽ hở, hết lần này đến lần khác lại xuất hiện thích khách, thích khách ở đâu không đến lại là người trong phủ, kết quả biến thành kết cục tự mua dây buộc mình".

"Ta không cam lòng! Không cam lòng! Cho dù phải chết, ta cùng muốn... Nhìn bọn họ chết trước!"

Không biết lấy đâu ra sức lực, Canh Tân đột nhiên đứng dậy, ra sức giãy khỏi tay hai lang trung, ánh mắt trừng trừng nhìn xung quanh, khàn giọng hỏi: "Mới chết một ngươi? Mới chỉ chết một người?"

Hắn lảo đảo bước hai bước về phía trước, nhìn thi thể Đỗ Thiên Vĩ rồi lại nhìn Tôn Tuyết Liên đang uể oải ngồi trên ghế quát: "Ngươi không chết? Ngươi vì sao không chết?"

Tôn Tuyết Liên trợn to hai mắt, nhìn nam nhân cùng giường chung gối cùng mình hơn mười năm lại như một người xa lạ này, nàng đột nhiên rõ ràng tất cả mọi điều: "Ta không chết, ta đã uống giải dược! Ta sẽ không chết, chính là ngươi, ngươi vì sao..

Canh Tân giận tím mặt, hai tay đưa lên muốn bóp cổ nàng, nhưng gân mạch hắn tự nhiên co rút làm cơ thể cuộn tròn lại, cả người mất cân bằng ngã rầm một cái xuống đất, hắn cứ quái dị như vậy nằm ở trên mặt đất, hai tay vẫn đang không ngừng co duỗi, ý chí và độc tố tranh giành

quyền khống chế thân thể, gầm lên: "Tại sao có thể? Ngươi tại sao lại không chết? Ta đã hao tổn tâm cơ, tính toán rất nhiều, ta muốn giết sạch tất cả các ngươi, ngươi tại sao lại không chết?"

Mặt hắn vặn vẹo, mỗi câu nói phát ra khóe miệng cùng run rẩy méo mó, người trong phòng nhìn thấy mà kinh hãi không thôi.

Canh Tân gắng gượng đứng dậy: "Ngươi tại sao lại không chết? Ông trời thật không có mắt, ta muốn độc chết tất cả các ngươi, kết quả.., kết quả chỉ độc chết một tên phế vật!"

Hắn hít thở dồn dập, đầu hắn từ từ ngẩng lên ánh mắt nhìn xung quanh vài vòng, sau đó đột nhiên cười ha hả điên cuồng nói: "Không đúng, không đúng, hắn đã chết, nhất định hắn đã chết, Dương Húc cấu tặc đã chết, ha ha ha ha... Dương Húc nhất định đã chết. ít nhất ta giết được gian phu của ngươi, ha ha ha.

Diệu Thương vừa mới tập trung người trong phủ chạy về vừa kịp nghe thấy những lời này, mặt nàng lập tức trắng bệch không còn chút máu: "Văn Hiển ca ca... Hắn làm sao biết ta và Văn Hiển ca ca.., không đúng, chuyện này có liên quan gì đến việc hắn muốn hạ độc giết người?"

Diệu Thương nhìn Canh Tân đang điên cuồng, rồi nhìn sang mẫu thân mặt mũi xanh xao, trong lòng tự nhiên xuất hiện một dự cảm xấu, nhưng nàng không muốn tin, phải nói là không dám tin, sự thật so với tràng diện trước mắt càng làm cho nàng khó có thể tiếp nhận.

Canh Tân lại hét thảm một tiếng, cả thân thể còng xuống, dần cuộn lại thành một khối tròn, hắn không nhìn thấy trước mặt mình là ai, trong lúc đang đau đớn vẫn có thể nghĩ đến điều làm hắn cảm thấy thống khoái nhất: "Ta đã giết được Dương Húc, ha ha ha.., ta không phải phế vật... ít nhất ta.., ta đã giết một tên.., ta không... Là phế vật.

Hắn tay chân co lại, hai mắt trợn trừng lên, khóe miệng vẫn mang theo một tia nhe răng cười, chậm rãi hộc ra một hơi cuối cùng.

Trong phòng ngoài phòng ai nấy đêu choáng váng, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng, một người trong số những người vừa được Tôn Diệu Thương gọi đến tự nhiên khóc lớn, đó là phụ thân của Canh Tân: "Con ơi! Con ta! Vi phụ còn chưa chết, sao con có thể bỏ phụ thân đi trước! Con ta!"

Hắn giãy dụa muốn nhào tới nhưng không ai đẩy xe lăn giúp, Canh phụ tự dùng sức mình đẩy xe, thân thể ngã rầm xuống đất, dùng hai tay bỏ vào trong phòng khóc lóc: “Con ơi! Con tại sao có thể ngu ngốc như vậy, nghĩ ra biện pháp này? Con ơi, đều do cha không tốt, đều do ta không tốt, ta không nên nói với ngươi những lời kia.

Hắn ôm lấy thi thể Canh Tân khóc lớn, đột nhiên hắn lại dùng tay hung hăng cào lên mặt mình, tựa như người điên vậy, tất cả mọi người nhìn thấy lão điên tóc tai bù xù này, bọn họ bị liên tiếp ngoài ý muốn này khiến cho cùng muốn nổi điên.

Lúc này An mập vỗ tay xuống ghế đứng dậy quát: “Dương Húc! Dương Húc! Các ngươi có nghe hắn nhắc đến Dương Húc không? Nhanh đi cứu Dương Húc! Nếu trễ thì hắn chết mất, Tôn gia đây là làm cái gì, tạo nghiệt gì... ôi... Bụng ta đau quá.

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Người Là Anh Hùng (1 2)

Chương 79: Người Là Anh Hùng (1 2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

.

Bành Tử Kỳ đối "Thúc Mộng hương" trong người Hạ Tầm lấy kim sáng dược của nàng, sau đó cận thận nhẹ nhàng để lại chỗ cũ, trên mặt lộ ra một nét cười vui vẻ.

Đây chỉnh là hình phạt nghiêm khắc nhất của Bành đại cô nương đối với Hạ Tầm - trả thù.

Nàng cẩn thận suy nghĩ hồi lâu. Nghĩ đến chuyện Lưu Húc trước khi chết nghi ngờ Hạ Tầm giết Phùng Tây Huy, lại liên tưởng đến đêm đó mình trúng thuốc Phùng Tây Huy chết, tự nhiên nghĩ tới nguyên nhân Hạ Tầm hạ thuốc cho nàng.

Hắn đi giết người phóng hỏa, thời khắc sống còn, đương nhiên không nên khách khí đối với nàng, chỉ là lúc đó hắn không biết tâm ý của nàng. Là nam nhân, sát phạt phải quyết đoán bằng không sao có thể làm đại sự? Nói đến giết người phóng hỏa cùng là một loại sự nghiệp vì đại, muốn làm đế vương cùng không thể thiếu, cho nên Bành đại cô nương rất vui vẻ tha thứ cho nam nhân đã động tay chân với nàng này.

Nàng có một điều không hiểu là Hạ Tầm tại sao lại cho chỉnh mình uống thuốc này, ngoài mê dược còn trộn ít mị dược vào?

Thông minh như Bành đại cô nương lập tức rất nhanh nghĩ ra vấn đề: Hắn không biết cách làm mê dược, mê dược này không chừng là mua từ đám thâu hương trộm sắc nào đó, tự nhiên

phải có thêm hiệu quả của mị dược, thật quá thiếu đạo đức, chính vì vậy nàng đôi luôn kim sang dược lấy "Thúc Mộng hương". Nhưng kim sáng dược của nàng là loại trong uống ngoài xoa vô cùng hiệu quả.

Làm xong mọi chuyện, Bành Tử Kỳ lại đỏ mặt nhìn trộm chỗ nhô cao như cái lều trên người Hạ Tầm, nhẹ giọng trách cứ: "Đáng đời! Ai bảo dùng thuốc hại người, cho ngươi nhịn đến chết đi!"

Nàng thổi tắt nến rồi nhẹ nhàng đi ra cửa, vừa mới đóng cửa lại thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến liền ngước đầu nhìn, một người cao lớn cầm đèn lồng chạy đến trước, nhìn ra đúng là Nhị Lăng Tử. Hắn rống lên chỉ về phía cửa nói: "Thiếu gia nhà ta ở đây".

Hai lão già đầu bạc và mấy người nữa cầm ấm thuốc cầm chén như ong vỡ tổ chạy vào trong. Bành Tử Kỳ vì thấy đây là người nhà Dương phủ đẫn tới nên không ngăn cản, chỉ là kinh ngạc hỏi Nhị Lăng Tử: "Bọn họ là ai?"

Hai lão đầu bên trong đỡ Hạ Tầm dậy, quen việc dễ làm, một chén thuốc cứ thế mà đổ vào...

Sáng sớm, tiêu đại nhân Tiêu Tri Phủ chậm rãi rời giường.

Tiêu đại nhân hôm nay cảm thấy tâm tình rất tốt, một án đã giải quyết xong, hắn đã chuẩn bị sẵn công văn bẩm tấu với Tề Vương phủ và Sơn Đông Bố Chính Sứ Ti.

Tiêu đại nhân tinh thần sáng lạng luyện một bài quyền sau đó chuyển sang luyện kiếm, xong xuôi mới rửa mặt chuẩn bị dùng cơm.

Tri phủ đại nhân là người Thiểm Tây, lúc nào cùng giữ thói quen ăn uống của người Thiểm Tây, bữa là là bánh chưng, bánh da, trứng gà nấu rượu, tri phủ đại nhân khẩu vị rất tốt, ăn rất sảng khoái.

Cắn một miếng bánh chưng, lại ăn một ngụm trứng gà nấu rượu, nhai từ từ chậm rãi nuốt xuống, tự nhiên một nha đầu hấp tấp chạy đến thưa: "Lão gia, lão gia, có đại sự xảy ra!".

Tri phủ đại nhân chậm rãi hỏi: "Bình tĩnh lại đi, gào thét cái gì? Có chuyện gì xảy ra?".

"Lão gia, đại họa, buổi tối hôm qua chết bảy tám người, đều là bị trúng độc ở Tôn gia, giờ

đây thân nhân người chết đều chạy đến Tôn gia đập phá, ngàn vạn người vây xem, Thanh Châu đại loạn, Thanh Châu đại loạn rồi!"

"Phụt!"

Tri phủ đại nhân vừa uống một ngụm nước canh lập tức phun hết ra, Tiêu đại nhân vội vàng đứng bật dậy, tiếng địa phương Thiểm Tây phun ra như mưa: "Thật là con mẹ nó!"

Tiệm thuốc Sinh Xuân Đường của Tôn gia lúc này bị thân nhân người chết bao vây, tiền giấy bay khắp nơi, rất nhiều người mặc áo trắng khóc lóc om xòm. Nhìn hoa đèn đỏ chói bên trong Tôn gia thật khác biệt một trời một vực, khi quan lí chính địa phương mang theo rất nhiều tráng đinh đến duy trì trật tự, tuần kiểm, bộ khoái đã gia nhập vào đội ngũ, đứng thành một bức tường xung quanh Tôn gia để ngăn ngừa người quá khích xông vào Tôn gia cướp bóc đập phá.

Trong Tôn phủ. Lòng người hoảng sợ, mấy quản sự, chưởng quầy chỉ huy mọi người tìm vật dụng thủ hộ cửa lớn, tiếng khóc lóc chửi mắng bên ngoài vọng vào nghe rô mồn một.

Trong đại sảnh, thi thể chú rể Đỗ Thiên Vĩ nằm thăng tắp, cách đó không xa là thi thể Canh Tân, canh phụ ngơ ngác ngồi ôm thi thế con trai, mặt mũi bơ phờ đầy nước mắt nước mùi, suốt một đêm không nhúc nhích giống như một khúc cây, tuy Canh Tân là người gây ra thảm kịch nhưng không ai dám động đến họ. Nếu như có ai dám đến trước mặt hai người, Canh phụ liền điên lên muốn xé xác người đó.

Trong đại sảnh không còn người nào khác, Tôn Tuyết Liên đã cũng nữ nhi thấp giọng nói rồ chân tướng, hai mẹ con sắc mặt tái nhợt ngồi đối điện với nhau.

Ngoài cửa truyền đến tiếng la hét ầm ĩ, âm thanh kêu khóc như đến từ thế giới khác, các nàng cứ ngơ ngác ngồi một chỗ, không biết làm sao để ứng phó cục diện trước mắt này, sau này làm thế nào đối mặt với thân nhân duy nhất của mình... Giờ phút này, các nàng hy vọng chính mình bị độc chết, như vậy sẽ không cần phải sống trong cảnh sống khổ như thế này...

Văn Uyên tiến đến cứu giúp Hạ Tầm đã cho uống hết một chén thuốc giải, thuốc rửa một mới uống một nửa, Hạ Tầm đã tỉnh.

Hắn căn bản không uống rượu độc, bị người lăn qua lăn lại như vậy nào có đạo lý nào không tỉnh, tiểu quản sự và mọi người trong phủ nghe được chuyện liền vội vàng chạy đến,

một đống người chộn rộn sau nửa ngày Hạ Tầm mới khôi phục thần trí.

Nghe lang trung kể về sự tình xảy ra, Hạ Tầm không khỏi bị dọa nhảy dựng lên, hắn không ngờ mình chỉ ngủ một giấc mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách như vậy, tôn Tuyết Liên và Tôn Diệu Thương hiện tại chính thừa nhận áp lực trầm trọng cỡ nào, loại khó chịu, loại đau đớn thể thảm. Loại khổn cục này, không thua gì trời sập.

Tuy hiện tại hai mẹ con Tôn gia và Hạ Tầm không có chút quan hệ nào, nhưng hắn đang trong thân phận Dương Húc, chuyện này xảy ra cùng chỉ vì Dương Húc gây nên, Hạ Tầm cảm thấy mình phải có trách nhiệm giải quyết, nghĩ đến đây liền định chạy đến Tôn phủ, đáng tiếc là cửa đã đóng chặt.

Tôn Diệu Thương vừa mới từ trong miệng mẫu thân biết được mẹ con các nàng lại thất thân cùng một nam nhân, hôm nay thảm kịch trong nhà lần này cùng là bởi vì này mà nên, trong lòng hận chết Dương Húc, nếu không phải nàng xấu hổ quẫn không chịu nổi, không mặt mũi gặp lại tình lang trời đánh này, nàng sớm đã muốn đem đao đi ra cùng hắn liều mạng.

Hạ Tầm bất đắc dĩ đành quay về Dương phủ sai người không ngừng nghe ngóng động tình tại Tôn gia, cho đến sáng sớm, hắn nghe nói những người có người nhà bị độc chết đều đưa tới vây quanh Tôn gia, rốt cuộc nhịn không được. Mẹ con Tôn gia đột nhiên gặp đại sự như vậy, trong nhà không một nam nhân chủ sự sao có thể ứng phó? Hạ Tầm không chút nghĩ ngợi chạy đi.

Tiếu quản sự nghe lang trung kể qua sự tình đã mơ hồ hiểu được nguyên nhân, hóa ra tất cả là vì thiếu gia và Tôn phu nhân thông dâm, chọc Canh viên ngoại tức giận hạ độc giết vợ, trong lòng đang trách thiếu gia nhà mình quá phong lưu, dụ dỗ ai không dụ dỗ lại đi câu dẫn người đã có chồng, nhưng hắn không dám mở miệng trách móc, vừa nhìn thấy thiếu gia định ra ngoài liền chạy đến ngăn cản: “Thiếu gia, chuyện này người thật sự không nên can thiệp”.

Hạ Tầm nói: “Ta hiểu, nhưng ta không ra mặt, ai chịu ra mặt thay các nàng? Hai nữ tử yếu đuối, trong một ngày trượng phu đều chết, giờ đây rất nhiều người thân của những người vô tội bỏ mình đều phóng tới Tôn gia, những người này dưới sự tức giận mạnh mẽ xông vào, rất khó đoán trước sẽ tạo thành dạng hậu quả gì”.

Tiếu quản sự tận tình khuyên nhủ: “Thiếu gia, chuyện này sẽ có quan phủ ra mặt giải quyết, thiếu gia nếu đến đấy chỉ sợ những người kia không nói đạo lý sẽ gây nguy hiểm cho người,

thiếu gia là sinh đồ của phủ, tiền đồ rộng lớn, không nên vì người ngoài mà ảnh hưởng đến tiền đồ của chính mình. Lại nói, thiếu gia có thể làm chủ thay Tôn gia sao? Người Tôn gia nếu chịu gặp thiếu gia, vừa rồi cùng sẽ không đóng cửa để thiếu gia ở ngoài".

Bành Tử Kỳ đứng cạnh lẳng lặng nhìn Hạ Tầm, nếu như Hạ Tầm chính là Dương Húc, chắc chắn khi nghe thấy Tôn gia đại nạn lâm đầu sẽ không chịu ra mặt, nàng nhất định khinh bỉ hắn, nhưng nàng hiểu rõ một điều, Hạ Tầm và hai mẹ con Tôn gia không hề có chút quan hệ nào, hắn có thể thản nhiên đứng ngoài nhìn mà không mảy may áy náy.

Quan điểm bất đồng, lập trường bất đồng, mắt thấy Hạ Tầm do dự không tiến, nàng liền nói: "Việc này không liên quan đến Hạ Tầm, mẹ con Tôn gia làm sao so được với Tiểu Địch, nàng và hắn sớm chiều cùng ở một chỗ, vốn đã có tình ý, tự nhiên sẽ xả thân cứu giúp, còn về phần mẹ con Tôn gia, nếu các nàng sống an phận thủ thường, giữ thân như vàng, làm gì có chuyện khó khăn như hôm nay? Các nàng.., tự làm phải tự chịu thôi".

Ai ngờ Hạ Tầm nhíu mày nghĩ nửa ngày, đột nhiên xoay người một cái, bước nhanh đi ra ngoài.

Bành Tử Kỳ có chút kinh ngạc gọi: "Dương Húc".

Hạ Tầm dừng lại quay đầu hỏi: "Chuyện gì?"

Bành Tử Kỳ nói: "Thân nhân người chết đến làm loạn, có rất nhiều người, thanh thế to lớn, kể cả quan phủ cùng khó áp xuống, ngươi đi đến Tôn gia không chỉ không giúp được, còn có thể đem mình kéo xuống nước!".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Không cần biết người khác nói gì, chỉ cần cầu an tâm mà thôi!".

. .. .

Bành Tử Kỳ kinh ngạc nhìn bóng lưng Hạ Tâm rời đi, trong măt nàng lấp lóe ánh sáng rạng ngời, nàng hít một ngụm không khí rồi quay đầu nói với Tiếu quản sự: "Tiếu quản sự, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ đi cùng hắn, thiếu gia nhà ngươi nhất định không xảy ra việc gì đâu!"

Trước của Tôn phủ, một đống người đốt giấy tang, tay cầm gậy tang đứng chặn ngay trước cửa lớn Tôn phủ, trên mặt đất là tám thi thể che vải trắng, rất nhiều trai gái quỳ gối gào khóc thảm thiết. Phía sau là dân chúng đến xem náo nhiệt, người đông nghìn nghịt chen chúc nhau

giống như đang đi xem hội.

Hạ Tầm liều mạng chen về phía trước, Bành Tử Kỳ theo sát phía sau. Nhìn cảnh tượng này chợt nhíu mày khó chịu. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, chợt thấy một tên lưu manh, đúng là tên lưu manh hôm qua vừa đưa Canh viên ngoại về, giờ phút này hắn đang hào hứng khoe với người khác những gì hắn chứng kiến tại Tôn gia, bên cạnh hắn là một đống người say sưa chăm chú nghe.

Người này đang kể đến khúc gay cấn tự nhiên cảm thấy bả vai bị vỗ mạnh một cái, hắn giận tím mặt, cánh tay áo xắn lên định trừng trị kẻ không biết điều, nhưng khi quay đầu lại tự nhiên nhìn thấy điệu cười mà như không cười của Bành Tử Kỳ: "Ta là Đại thiếu gia Bành gia đông thành Bành Tử Kỳ, có chút việc, muốn mời vị bằng hữu này giúp đỡ chút".

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Nhân Sinh Trường Hận Thủy Đông (1 2)

Chương 80: Nhân Sinh Trường Hận Thủy Đông (1 2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ- 4vn. eu

.

“Các vị, các vị, xin yên lặng một chút, xin mọi người bình tình một chút!”

Hạ Tầm đứng ở trước cửa lớn Tôn phủ. giang ra hai tay, ngăn trở thân nhân người chết muốn đánh sâu vào cửa phủ, lớn giọng hô: “Nhà các người có người chết thảm, các người bi thống thương tâm không thể tránh được, nhưng tục ngữ nói oan có đầu, nợ có chủ, các người vây quanh Tôn gia như vậy, khi dễ một đôi nữ tử yếu đuối, có thể giải quyết vấn đề sao? Mọi người không nên vọng động, có chuyện gì, chờ người châu phủ nha môn đến đây, nhất định sẽ giải quyết cho mọi người”.

Một người lớn giọng nói: “Chính bởi vì oan có đầu, nợ có chủ, chúng ta mới tìm đến Tôn gia, nếu không phải tại Tôn gia, thúc thúc của ta làm sao phải chết?”

Hạ Tầm nói: “Nhưng ngươi phải biết, tôn gia cùng là người bị hại, chú rể Tôn gia vừa mới trúng độc chết, Tôn phu nhân trúng độc suýt nữa vong mạng, tối qua nếu không nhờ Tôn phu nhân kịp thời phái người tìm đến nhà các vị đưa túi, hôm nay nằm ở đây không chỉ bảy tám người, mà sẽ là mười bảy mười tám người. Người hạ độc là Canh Tân, hắn muốn độc chết toàn bộ người trong Tôn gia, các vị là người ngoài cuộc vô tình hứng chịu tai bay vạ gió, từ đó suy ra, tất cả mọi người đều là người bị hại, mọi người tàn sát lẫn nhau chăng phải sẽ để hung thủ dưới cửu tuyền cười ra tiếng sao? Các vị, kính xin lý trí một ít, tỉnh táo một ít”.

Đám người bắt đầu xì xào bàn tán:

“Hắn là ai vậy?”

“Hắn là sinh đồ Dương Húc, nghe Tam nhi nhà ta nói, chỉnh vì hắn và Tôn phu nhân cấu kết với nhau, canh Tân bị cắm sừng nên mới tức giận đầu độc...”

“Ta tại sao nghe nói là cùng tiểu thư Diệu Thương Tôn gia?”

“Loạn hết cả lên. Ai mà biết được”.

Lại có người hô: “Cữu cữu ta chết chăng lẽ lại bỏ qua? Đang yên đang lành đến uống rượu mừng tự nhiên mất mạng, nghe nói tên họ Canh cùng uống thuốc độc tự sát? Hung thủ đã chết, việc này cứ như vậy bỏ qua sao?”

“Không thể bỏ, không thể bỏ qua được”.

Hạ Tầm đánh trúng tâm trạng mọi người liền nói tiếp: “Hung thủ đã chết, người cùng đã chết, Tôn gia có liên quan nhưng, không thể kéo thêm người vô tội đền mạng! Những người chết oan, Tôn gia sẽ bồi thường thỏa đáng.

Dương Húc ta cam đoan với mọi người, đợi quan phủ điều tra xong vụ án này, các vị gia quyến thân thuộc của người chết nhất định được bồi thường rất dày, mọi người nếu ý nghĩ nóng lên làm ra chút ít chuyện quá kích, bồi thường được hay không còn chưa nói, còn phạm vào chuyện này, đó là không cần tự chuốc khổ vào người?”

Lại có người hỏi: “Ngươi dựa vào cái gì quyết định thay Tôn gia? Chuyện của Tôn gia ngươi có thể làm chủ?”

Hạ Tầm vỗ ngực cao giọng nói: “Làm chủ được! Tôn gia từng mượn Dương mỗ một khoản tiền, Dương mỗ sẽ dùng khoản tiền này cam đoan, những người có gia quyến chết sẽ được đền bù thỏa đáng! Tôn gia nếu không trả tiền. Dương mỗ sẽ trả!”

Diệu Dặc ở sau bức tường nghe Hạ Tầm nói chuyện, đột nhiên tức giận nghiến răng nghiến lợi định xông ra ngoài, mấy người trong nhà lập tức ngăn cản, họ sợ cánh cửa mở ra gia quyến người chết sẽ ùa vào bên trong, hậu quả khó có thể tường tượng.

Nhưng khi nghe thấy Hạ Tầm nói những câu sau. Nàng lại cảm thấy mình chăng còn sức

lực, nàng hận Dương Húc nhưng nàng hiểu rằng tình cảnh Tôn gia lúc này không cho phép nàng làm theo cảm tính, nghĩ đến đây hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Một tiểu nha đầu khờ khạo không am hiểu thế sự, qua một đêm tựa như đã trưởng thành...

"Ta không cần những đồng tiền dơ bẩn của ngươi, ta cần mạng cha ta!"

"Trả tướng công cho ta!"

Thân nhân người chết có nhiều loại, có người quan tâm đến tiền bồi thường để lo cho cuộc sống sau này, Hạ Tầm vừa nói bồi thường liền đả động đến nhiều người, nhưng lại có những người không chịu chấp nhận tiền bồi thường, nhìn thấy Hạ Tâm ngăn chặn trước cửa, lại nghe nói Canh Tân hạ độc hại người là vì hắn, những người kia nhất thời chuyển cừu hận sang người Hạ Tầm định xông lên đánh, nhưng mà Hạ Tầm phân hoá đã có hiệu quả, bọn họ ngược lại nhận lấy rất nhiều người một nhà cản trở cùng khuyên giải, hiện trường loạn thành một đoàn.

Mắt thấy không thể vọt tới trước mặt Hạ Tầm, những người buôn bán nhỏ vác rổ đến xem náo nhiệt, bị những người này cướp đi, cái gì trứng gà, cải trắng gì gì đó, đố ập xuống hướng về phía Hạ Tầm mà ném tới.

Đúng lúc này, chỉ nghe như một tiếng hét lớn sét đánh: "Con mẹ nó tự nhiên gây chuyện! Đã chết người sao? Đã chết người thì làm sao? Con mẹ nó ai mà trường sanh bất lão, đứng ra cho lão tử nhìn xem! Bị người giết? Ai giết tìm người đó, khi dễ lão nương nhà người ta cùng là bị hại, đi khắp thiên hạ cùng không có cái lý này! Ai dám lại gây chuyện, thì phải xông qua lão tử!"

Theo một tiếng hét lớn này, một tráng hán như tháp sắt quơ cánh tay vọt đến, đám người dày đặc bị hắn chen chúc đến nghiêng trái ngả phải, khí thế này thật làm cho người ta sợ hãi.

Chu Bằng! Người này đúng là Giáo đầu võ quán Chu Bằng lúc trước nhận lời mời võ sư đến Dương gia, am hiểu ngạnh khí công.

Một hiếu tử tức giận không chịu nỗi, tay cầm cây cậy tang vung lên đánh vào đầu hắn, Chu sư phụ không thèm né tránh, cây gậy đập vào đầu hắn kêu lên một tiếng rắc liền gãy làm đôi, hiếu tử kia bị dọa cho giật nảy mình, chu sư phụ khinh miệt trừng mắt nhìn hắn, một nhát đoạt lấy nửa thanh gậy tang trong tay hắn quát: "Tiểu tử, ăn không đủ sao, chỉ có chút nhiệt tình như vậy sao?"

Nói xong mở ra cái miệng như bồn máu. Nghe rắc một tiếng, đem cây gậy trở thành như cây mía mà cắn cho nát bấy, vị hiếu tử kia thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Ngay sau đó giữa không trung một tiếng người như ưng vang lên, một người như đại bàng từ đỉnh đầu đám người tiến đến, chân vừa đạp đất. Hai tay duỗi ra, giống như một con diều hâu nhắm người mà phệ, quát lớn: "Kẻ nào không phục, cùng Vân Vạn Lý ta thử một chút".

Một đám người tự nhiên xuất hiện, rất nhiều người mặc trang phục võ quán, càng nhiều hơn nữa là đám lưu manh vô lại, nguyên một đám đội lệch mũ, cười toe toét, thái độ hung dữ, không ai bì nổi, trên tay lại càng không nhàn rỗi, vỗ vỗ vai hán tử này, sờ sờ đầu lão giả kia. Hễ xem thấy là mỹ nhân tuổi trẻ tuấn tú, cả thân thể đều dán tới.

Nhất thời dân chúng như thấy ôn dịch vội vàng chạy hết, bọn họ không để ý đến lý lẽ của Hạ Tầm, không sợ uy quyền quan sai, nhưng lại sợ nhất đám lưu manh vô lại coi trời bằng vung này, rốt cuộc Tôn phủ cùng được giải vây.

Hạ Tầm âm thầm thờ phào một hơi, trước mặt lại là một đôi mắt vui vẻ.

Bành Tử Kỳ khoanh tròn trước ngực, má lúm đồng tiền, thanh thi động lòng người đứng ở phía xa, vài sợi tóc tán lạc ở trên vầng trán tòa sáng của nàng, tăng thêm vài phần vũ mị.

Lúc này, Tri Phủ Tiêu đại nhân đội mũ quan nhanh như chớp chạy đến: "Không cần sinh sự, không cần phải đánh nhau, mọi việc có bôn quan làm chủ. Bản quan nhất định theo lẽ công bằng mà định đoạt, không nên động thủ!..."

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Nhân Sinh Trường Hận Thủy Trường Đông (2)

Chương 80: Nhân sinh trường hận thủy trường đông (2)

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng mỉm cười, bước đến gần Hạ Tầm, cánh tay hất rau rác trên vai Hạ Tầm xuống, ôn nhu nói: "Tốt rồi, Tri phủ đại nhân đã đến, việc ở đây có thể giao cho quan phủ xử lý, chúng ta đi thôi".

Lúc này một người đeo khăn tang giận quá chạy đến chỉ vào mặt Hạ Tầm nói: "Ngươi không được đi! Chuyện này liên quan đến ngươi.

"Tiểu huynh đệ, hai chúng ta ra đây tâm sự!"

Giáo đầu võ quán Bành gia Lãnh Vô Kỳ dùng tay chộp vào vai người vừa nói, khuôn mặt lộ nét cười âm hiểm đem hắn mang đi luôn.

Hạ Tầm cười khổ thở dài nói: "Tôn gia.

Bành Tử Kỳ ôn nhu nói: "Có một số việc cần phải chính mình tự gánh chịu, người bên ngoài không thế thay thế!"

Hạ Tầm trầm ngâm gật đầu. Hắn nhìn qua cửa chính vẫn đang đóng chặt của Tôn gia rồi cùng Bành Tử Kỳ sóng vai rời đi.

"Bích vân thiên, hoàng hoa địa, tây phong khẩn, bắc nhạn nam phi. Hiểu lai thùy nhiễm sương lâm tày? Tồng thị li nhàn lệ. Hận tương kiến trì. oán phụ khứ tật. Liễu ti trường ngọc thông nan hệ, hận bất thiến sơ lâm quải trụ tà huy. Mã nhân truân truân hành, xa nhân khoái khoái tùy, khước cáo liễu tương tư hồi tị, phá đề nhân hựu tảo biệt li, thính đắc nhất thanh khứ dà tùng liễu kim xuyến, diêu vọng kiến thập lí trường đình giảm liễu ngọc cơ: Thử hận thùy tri?".

Hí lầu lý chỉnh xướng lên "Thôi Oanh Oanh Đợi Nguyệt Tây Sương Ký", Hạ Tầm trong tay nắm cuốn sách cuối cùng cùng không có trả lại, buồn buồn thở dài.

Tôn Tuyết Liên, tôn Diệu Thương hai mẹ con xe ngựa đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, dược phô Sinh Xuân đường bị Tào Ngọc Quảng dã tâm bừng bừng chuẩn bị tại địa bàn Thanh châu đại triển quyền cước thu lấy, Tôn gia nhanh chóng bán sạch toàn bộ gia sản. Bồi thường cho gia quyến người chết, phân phát tất cả nô bộc trong phủ, sau đó lặng yên đi xa, trước khi đi, lại đen khoản tiền thiếu nợ Dương Húc cả vốn lẫn lãi cho lão quản gia đưa đến phủ hắn, chờ hắn nhận được tin tức, thì người sớm đã không biết tung tích, thậm chí không biết là đi về phương hướng nào.

Đau thương đến từ trong lòng. Rời khỏi Thanh Châu đầy đau thương, kết thúc ân oán với Dương Húc, đây cùng là lựa chọn tốt nhất của các nàng.

Trên đường có mấy xe ngựa đi qua, đến gần hắn liền dừng lại.

Một cỗ xa phía trước vén màn lên, An viên ngoại béo ục ịch như một pho tượng phật di lặc ngồi sẵn bên trong, An viên ngoại trên mặt nở nụ cười, nhìn có vẻ hơi ngốc nghếch lớn tiếng nói: "Dương... Dương huynh, ta muốn rời khỏi đây, ngươi... Hãy bảo trọng! Ha ha.

Hạ Tầm không nói gì chỉ nhẹ nhàng gật đầu, An mập nói xong liền chảy cả nước miếng vội lấy tay lau đi, cánh tay còn lại phất phất, mồm lắp bắp nói: "Đi... xe đi..."

Đoàn xe An gia lộc cộc rời khỏi thành, Hạ Tầm chỉ có thể nhìn bóng lưng hắn mà cười khổ trong lòng.

Từ lúc An viên ngoại nghe từ chỗ lang trung Phương Tử Nhạc nói người trúng Khiên Cơ độc mặc đù được cứu sống, cùng sẽ lưu lại một ít di chứng như đau đầu, choáng váng, ù tai, mặt tê dại. Người run rẩy, thậm chí thần trí ngơ ngác, An mập lập tức như đã chuẩn bị sẵn dính tất cả các đi chứng đặc thù này.

Hắn đau đầu, choáng váng, tai bị ù. Mặt hắn tê dại, thỉnh thoảng hắn run rẩy vài cái, nghe nói mấy ngày hôm trước còn thần kinh thất thường, đem cửa của Tri Phủ nha môn nhân trở thành nhà xí. Ở trước mặt mọi người cởi áo nới dây lưng thuận tiện một phen...

Tóm lại hắn hiện tại đã bị phế, triệt để bị phế!

Cho nên. An mập có thể chảy nước miếng, bù đầu. Phát ra thần kinh, hợp tình hợp lý trở lại Kim Lăng...

Ai nói hắn ngốc? Đây mới đúng là người thông minh nhất!

Đối với An viên ngoại di chứng Khiên Cơ, Hạ Tầm lòng dạ biết rõ, đối với ý định của An viên ngoại, hắn cùng vừa xem là hiểu ngay, nhưng mà hắn không muốn lại đánh chủ ý tới An viên ngoại, từ khi hắn biết được An viên ngoại là chính miệng nghe Lê Đại Ẩn nhận tội toàn bộ tội danh giết chết Trương Thập Tam cùng Phùng Tây Huy, người này còn sống ý nghĩa đã vượt xa chết đi.

Huống chi Thanh Châu giờ đây đã trải qua vô vàn sóng gió, Thanh châu phủ nha, Bố Chính Sứ Ti, đề Hình Án Sát Sứ Ti, tất cả mọi người đều muốn nổi điên, cả Thanh Châu nổi điên, nói không trừng trị Kim Lăng Cấm Y Vệ cùng sẽ nổi điên, cố quá thành quá cố, đạo lý này hắn đương nhiên hiểu rõ.

Hạ Tầm chỉ nghĩ đến tâm sự của hắn, không hề để ý đến ánh mắt u oán của Bành Tử Kỳ, kỳ hạn ba tháng lập tức tới ngay, cho dù chưa đến kỳ hạn thì hung thủ hành thích hắn đã đền tội, nàng không còn lý do nào để tiếp tục ở lại bên cạnh hắn, trong nhà đã phái người đến hỏi nàng bao giờ trở về, nhưng tên tiểu tử trước mặt một câu giữ nàng lại cùng không chịu nói, đúng là một tên đầu gỗ mà!

Hạ Tầm ngẩng mặt lên, điều chỉnh tính thần, thúc ngựa nói: "Đi thôi, chúng ta trở về".

Bành Tử Kỳ âm thầm cắn răng một cái. Rồi thúc mạnh ngựa chạy theo.

Ngựa đến trước cửa Dương phủ đúng lúc nhìn thấy hai bóng người đi tới. Nhìn thấy mặt hai người. Hạ Tầm liền xoay người xuống ngựa bước nhanh đến đón, trước mặt hắn là Thôi Nguyên Liệt, theo sau là quản gia Chu phủ Chu Động, thôi Nguyên Liệt cao hứng chạy đến cúi người chào một cái rồi phi thường kích động nói: "Văn Hiển huynh, đại ân đại đức của huynh, suốt đời đệ không thể quên, xin nhận một lễ của tiểu đệ".

Hạ Tầm vội vàng đỡ hắn dậy, liếc mắt nhìn qua Chu quan gia Chu Động một cái rồi cười nói: "Chuyện gì mà làm người vui mừng đến vậy?"

Thôi Nguyên Liệt khoa chân múa tay vui mừng nói: "Nhạc phụ đại nhân đã đáp ứng lời cầu thân của nhà ta, ha ha.., tiểu đệ có thể cùng Thiện Bích kết làm phu thê là nhờ huynh

trưởng hết lòng trợ giúp, Nguyên Liệt được hạnh phúc này đều là do huynh trưởng ban tặng, phần đại ân đại đức này, Nguyên Liệt cả đời không dám quên".

"A? Chúc mừng, chúc mừng!" Hạ Tầm vừa nghe thấy liền vui vẻ nói, Thôi Nguyên Liệt ghé đầu lại gần tai hắn, tươi cười như hoa nói: "Nhạc phụ đại nhân chăng những đáp ứng việc cầu thân của nha ta, lại còn... Muốn ta nhanh chóng thành thân, ha ha ha.., tiêu đệ rất nhanh sẽ trở thành tân lang".

Hạ Tầm khẽ giật mình, sau đó liền lập tức hiểu ra, chuyện hai người bịa đặt đã có tác dụng không ngờ, Chu đại nhân lo lắng thai nhi trong bụng nữ nhi to lên, không thể che dấu làm Chu gia mất mặt, nhịn không được cùng cười khanh khách lên.

Bành Tử Kỳ ở một bên oán hận nghĩ: "Nếu thích làm mai cho người khác như vậy, tại sao không giúp ta..

Đau khổ, mặc dù là một bộ phận không thể thiếu trong cuộc sống, nhưng mà vẫn còn có vui vẻ cùng tương lai, cuộc sống kia chính là vinh viễn làm cho người ta mong đợi. Hạ Tầm thay Thôi Nguyên Liệt cảm thấy cao hứng, vốn lòng có chút tinh thần sa sút lại một lần nữa phấn chắn lên.

Chu quản gia Chu Động ở một bên một mực mỉm cười nhìn hai người nói chuyện, cặp mắt lão đảo đi đảo lại trên người Hạ Tầm giống như băn khoăn một hồi, rồi mới lấy trong tay áo ra một tờ giấy, chậm rãi đưa tới nói: "Dương công tử, ngươi xem vật này..

"Đây là cái gì?"

Hạ Tầm mở tờ giấy ra nhìn, hóa ra lại là danh sách bắt đền, trong lòng không khỏi cảm thấy tức cười, gật đầu nói: "Ha ha, ta hiểu, ta hiểu". Nói xong liền xé vụn tờ giấy ngay trước mặt Chu quản gia.

Chu Động một đôi mắt lão ngóng nhìn Hạ Tầm thật sâu, khóe môi chậm rài nâng lên một nét cười ý vị thâm trường, hắn có chút cúi người xuống, nếp nhăn như cây khô trên mặt, liền bởi vậy mà có vẻ càng sâu.

Một trận gió thổi qua kéo theo vài chiếc lá héo úa.

Thu ý đã sâu, gió tây lên, cái lạnh đã tràn tới Thanh châu.

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 2: Sấm Bắc Bình

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Đi Tế Nam (1 2)

Chương 81: Đi Tế Nam (1 2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Thu phong sắt sắt. Hoàng hiệp phiêu linh, khô thảo thê thê, nhân tại cao cương. (Gió thu hiu hất, lá vàng phiêu linh, cỏ khô héo úa, người ở trên đồi).

Một thiếu nữ vận bộ đồ đỏ thắm xinh đẹp đi phía trước, sau lưng nàng là một ni cô sắc mặt có phần tiều tụy mặc áo trắng, trước mặt hai người là một tòa miếu thờ thần linh, miếu rất nhỏ nhìn có vẻ thê lương.

Thiếu nữ vẻ mặt cô đơn, còn nữ ni bên cạnh nhẹ nhàng vân vê tràng hạt trên tay, trên môi nở một nụ cười không màng danh lợi.

“Kỳ Kỳ, con thật sự yêu mến nam nhân kia?” Nữ ni mỉm cười hỏi. Mặt nàng đã có vài nếp nhăn, nhưng mà lờ mờ vẫn nhìn ra bộ dáng thanh tà động lòng người lúc tuổi còn trẻ.

Thiếu nữ đúng là Bành Tử Kỳ đã đổi về nữ trang, nàng hơi lên tiếng:

“Con nói... Hắn ở quê đã có hôn ước, hơn nữa còn là Ô Y Tạ gia đã từng nối danh hiến hách mấy triều?”

Bành Tử Kỷ bĩu môi không nói gì.

Nữ ni quay người nhìn vào mặt nàng nói: “Như vậy mà nói, con làm sao tranh giành cùng người ta? Cho dù hắn thích con, con cùng không thể làm thể tử của hắn, con hiểu không? Kể

cả hắn ở quê chưa từng đính hôn. Luận gia thế, hắn có gia cảnh giàu sang thân thế trong sạch lại là tú tài lão gia, con thì hoàn toàn khác, cả ngày múa đao múa thương, xuất thân thấp kém, hai người không thể kết thành phu thê, con hiểu không?"

"Ta biết hắn không phải là Dương Húc, hắn tên là Hạ Tầm. Hắn xuất thân thật ra so với con còn thấp hơn, đúng không? Ý nghĩ này con phải bỏ đi. Hắn chính là Dương Húc, mặc kệ trước kia hắn xuất thân như thế nào, con nếu không nhìn thấu điểm này, đó chính là tự mình tìm lấy phiền nào!"

Bành Tử Kỳ cúi đầu xuống, mùi chân nhẹ nhàng vạch xuống đất mấy đường không nói gì.

Nữ ni lại dùng giọng điệu chậm rãi nhẹ nhàng nói: "Ài! Đều là do gia gia của con, còn cả đám thúc thúc kia đều không tốt, con là nữ hài tử nhưng từ nhỏ bọn họ đã dạy con những chuyện gì? Đều là anh hùng hào kiệt chém chém giết giết, anh hùng hay đến như vậy sao? Hạ Tầm kia có tính là một anh hùng không?"

Bành Tử Kỳ đỏ mặt cãi: "Tại sao không phải? Anh hùng bất kể xuất thân thấp hèn. Ai nói đại anh hùng nhất định phải có võ công cái thế? Hắn có đảm đương, nói nghĩa khí. Hiệp can nghĩa đảm, chân thực nhiệt tình, vì một tiểu nha đầu Tiểu Địch mà có thể vứt bỏ hết công danh danh lợi, vinh hoa phú quý, vì giúp đỡ mẹ con Tôn Tuyết Liên, hai người chăng liên quan đến hắn, mà không sợ bị thân bại danh liệt xuất đầu hỗ trợ.

"Tốt! Tốt!", nữ ni bật cười nói: "Nhìn con kìa, cô cô chỉ nói hắn một câu không phải, con đã chu cái miệng nhỏ lên mà cãi rồi, lần đầu tiên cô cô thấy con bảo vệ cho một người nhiệt tình như vậy".

Bành Tử Kỳ mặt đỏ bừng, có phần xấu hổ nói: "Cô cô..

"Dạ

"Con...

Nữ ni xoay người nhìn sang phía tây con đường, nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi lẫm bẩm: "Nhưng.., kỳ Kỳ à, con dù sao cùng chỉ làm thiếp, đây là đại sự liên quan đến cả đời người, con hiểu không? Con nghĩ việc này sẽ khó khăn đến đâu? Lập gia đình mà lại làm thiếp, cha mẹ con sẽ đồng ý sao? Gia gia con sẽ đồng ý sao? Lão thái công sẽ đồng ý sao?"

Bành Tử Kỳ đảo đảo con mắt, nhớ tới tuyệt chiểu Hạ Tầm truyền cho Thôi Nguyên Liệt làm nhạc phụ hắn lo lắng khổ sở, tự tin trong người lập tức dâng trào, ườn ngực lên nói: "Con không có biện pháp, nhưng hắn nhất định có biện pháp, chỉ cần mắt hắn chuyển động là sẽ có một biện pháp".

Nữ ni dở khóc dờ cười sẵng giọng nói: "Nha đầu ngươi! Cho dù hắn có biện pháp làm Bành gia gật đầu, nhưng con đừng quên chính thể của hắn là con nhà hào môn thế gia hiển hách hơn mười đời trải qua nhiều triều, tuy nói giờ đây đã suy tàn nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nhất định là một nữ tử rất phép tắc, con đó, một người không câu nệ tiểu tiết, bồng bột nóng nảy, đến lúc đó liệu có thể chịu đựng được sự ước thúc của nàng không?"

Bành Tử Kỳ suy nghĩ một lúc rồi lắp bắp nói: "Hắn... Hắn sẽ không bắt nạt con..."

Bành Tử Kỳ ườn ngực tự tin mười phần nói: "Con tin tưởng, chỉ cần hắn yêu mến con. Hắn sẽ không khi dễ con, và không để bất kỳ ai khi dễ. "

Nữ ni lắc đầu, động tác như nước chảy mây trôi: "Con tại sao lúc nào cùng nghĩ đến mặt tốt? Con đường này không dễ đi, nhất định không dễ. "

Bành Tử Kỳ không phục nói: "Cô cô, người nói chọn một nam nhân mình yêu mến là quan trọng nhất, hay hướng tới vị trí là quan trọng nhất? Người là thê tử người ta cưới hỏi đàng hoàng, người hạnh phúc sao?"

Nữ ni hai má vốn màu trắng tự nhiên chuyển sang màu đỏ, sau đó trắng bệch như tờ giấy, rồi gân xanh xuất hiện làm da mặt căng lên, Bành Tử Kỳ biết mình chạm vào nỗi đau lớn nhất trong lòng cô cô thì không khỏi cảm thấy hối hận, nàng vội vàng nói: " Cô cô, xin lỗi người, con… »

Nữ ni bỗng nhiên khoát tay chặn lời Bành Tử Kỳ, quay mặt sang chỗ khác, hai bàn tay nàng nắm chặt, lồng ngực phập phồng thở, rất lâu sau đó mới trầm giọng nói: "Con quyết tâm, nguyện ý đi theo hắn?"

Bành Tử Kỳ khiếp vía thốt lên: "Người ta... Người ta lớn như vậy, mới vừa ý một nam nhân hợp ý như vậy..

Nữ ni quay người lại, đôi chân mày nhíu lại lớn tiếng nói: "Đã như vậy, con còn chờ cái gì?"

Thay đổi nhanh như vậy làm cho Bành Tử Kỳ ngạc nhiên, lường lự hỏi: “Cô cô đang nói chuyện gì?”

Nữ ni nói: “Nam nhân thấy nữ nhân mình thích liền quấn chặt lấy không từ thủ đoạn, cho đến khi đem nàng vào tay. Nữ nhi chúng ta tiên thiên đã chịu nam nhân khi dễ, thật vất vả mới gặp được một nam nhân mà mình vừa ý, chăng lẽ không thể đi cố gắng tranh thủ sao!”

"Hả? con đi...

Bành Tử Kỳ xấu hổ nói: “Hắn... Hắn cùng không có nói là thích con hay không, con nói với hắn thích khách đã chết, con phải trở về nhà, hắn cùng không.., không một lời giữ con lại, con là nữ nhi mà, làm sao có thể nói thăng ra?”

Nữ ni kích động giơ nắm tay lên. giống như không thể khống chế tâm tình, lớn tiếng xúi dục cháu gái mình: “Vậy con hãy thố lộ, nói cho hắn biết con yêu hắn. Nếu có nữ nhân dám cùng con tranh đoạt, ngươi học võ công để làm gì? Dùng chân đá hết các nàng đi! Nếu như tên họ Hạ dám không thích con, con hãy cướp hắn về, cho gạo nấu thành cơm, xem hắn có thích hay không, nếu hắn còn dám không yêu thương con, con cứ kêu hơn ba mươi đường huynh đường đệ trong nhà ra, ta thấy hắn là cần ăn đòn!”

Bành Tử Kỳ đỏ mặt, giật mình nói: “Cái này... Như vậy cùng được sao?”

“Tại sao không được?”

Nữ ni đỏ mặt tía tai nói: “Trước cha ta đọc một vài cuốn sách cũ nát đã cảm thấy bản thân đã rất tốt, cái thứ đó liệu thay thế được cơm ăn áo mặc? Đến khi thành một kẻ ăn xin còn làm ra bộ dáng mắt cao hơn đầu, mẹ ta đem hắn về bái đường thành thân, hắn lúc đó không tình nguyện, bây giờ không phải con cháu đầy đàn sao? Vợ chồng ân ái là thứ không nam nhân nào không thích! Kỳ Kỳ, nam nhân dưới gầm trời này đều là thứ không tốt, con càng nhân nhượng, càng khách khí. Hắn càng khi dễ con!”

Xem thái độ hung dữ của nàng, một bộ dáng uy phong, năm đó tân nương kia đánh cho trượng phu, nãi nãi, đại bá tử, tiểu cô tử một nhà già trẻ tựa như có điểm hiện ra nguyên hình bá vương long.

Bành Tử Kỳ lại cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn như đóa hoa hồng nói: “Cô, cái này.., cái này là thật sao?”

Nữ ni trừng mắt nói: “Con không phải yêu mến hắn sao? Đã yêu thì phải làm! Nếu không thích, về nhà luyện đao, đừng có khóc lóc với cô cô, phiền phức! Ta cho con biết, nam nhân nếu yêu mến con, cho dù đồ máu mất mạng vì con cùng sẽ không nhíu mày một cái, nhưng con đừng trông chờ hắn đợi con, nam nhân có tính nhẫn nại không bằng một con lừa! Ngươi một khi lường lự, hắn sẽ đến với người khác”.

Bành Tử Kỳ liên tục gật đầu không ngừng: “A, con nên làm gì bây giờ?”

Giống như một vị vĩ nhân vì đại chúng chỉ rõ con đường cách mạng, nữ nhi oai phong lẫm lẫm vung tay nói: “Đuổi theo! Đuổi đến huyện Dương Cốc, cô nam quả nữ, sớm chiều ở chung với nhau, đến củi khô còn bốc được lửa, ta không tin hắn là Liễu Hạ Huệ!”

Bành Tử Kỳ lo lắng hỏi: “Nếu con đuổi theo, hắn vẫn không thích con, vậy thì phải làm sao?”

Nữ nhi tức giận quát: “Cái gì cùng hỏi, cái gì cùng hỏi, là con cầu nam nhân hay tuyệt tình sư thái cô cô cầu nam nhân?”

“Con hiểu rồi! Con hiểu rồi!”

Bành Tử Kỳ liên tục gật đầu rồi chạy biến đi mất...

Hạ Tầm trạm thứ nhất là đi Tế Nam, không phải huyện Dương Cốc.

Tây Môn Khánh chuyển thư hẹn hắn gặp nhau tại phủ Tế Nam, Hạ Tầm lập tức thu xếp chuyện trong nhà, sau đó báo với Tề Vương rồi mới lên đường.

Trong nhà cần Tiếu quản sự tọa trấn, tiếu quản sự là người hắn tín nhiệm nhất, có việc liên quan đến tài sản, giao cho hắn quản lý Hạ Tầm rất yên tâm, tiểu Địch vẫn còn trẻ, thân thể đang trong thời kỳ phát triển, lại mời thêm danh y ở Thanh Châu tận tình châm sóc, rốt cuộc cũng có thể xuống đất làm chút ít hoạt động nhẹ nhàng.

Xem tình hình này, khoảng hai tháng sau là Tiểu Địch có thể hoàn toàn hồi phục, cho nên Hạ Tâm mới yên tâm rời đi, tin rằng khi hắn trở về, Tiêu Địch sẽ khôi phục bộ dáng tinh linh cổ quái, vui vẻ đáng yêu.

Hạ Tầm lúc này đi đến Tế Nam hội hợp với Tây Môn Khánh, sau đó trực tiếp đến Bắc Bình, trong thư Tây Môn Khánh dặn dò hắn tận lực che dấu hành tung, chính vì vậy trong phủ

ngoài Tiểu quản sự ra không ai biết hành động lần này của Hạ Tầm, hắn cùng không mang theo tùy tùng nào.

Một đường không nói chuyện, khi đến Tế Nam, tìm được Tứ Hải khách điếm nơi Tây Môn Khánh trọ, Hạ Tầm vừa vào cửa đã thấy Tây Môn Khánh đứng ở quấy tính tiền, cùng với lão bản nương trò chuyện đến mặt tươi như hoa, ngay cả khi hắn đi đến bên người cùng không có chú ý.

Hạ Tầm vừa bực mình vừa buồn cười, vươn tay vỗ vai hắn muốn nói chuyện, Tây Môn Khánh vừa nghiêng đầu nhìn thấy là hắn liền kêu lên: "Ai daa. Dương lão đệ mới đến, vi huynh chờ ngươi đã nhiều ngày rồi, mau tới đăng ký điếm lịch, rồi chúng ta ra ngoài uống rượu trò chuyện".

Hạ Tầm lấy ra lệnh bài chứng minh thân phận tú tài, để lão bản nương làm đăng ký, mang hành lý đến chỗ Tây Môn Khánh thuê, nói qua vài câu liền đi khỏi khách điếm, tìm một tửu điếm lớn, thuê một gian.

Rượu và thức ăn đặt lên bàn, cửa phòng đóng lại, lúc này Tây Môn Khánh mới nói: "Dương lão đệ, Bắc Bình đã có liên lạc, ta đã an bài mấy cỗ xe Bắc thượng, việc này không phải chuyện đùa, không thể lộ ra thân phận chính thức của chúng ta, đê che dấu tai mắt người khác ta đã tìm người, lo liệu cho chúng ta hai thân phận giả, đến lúc đó hai người chúng ta lên xe đường dài từ Tế Nam đi đến Bắc Bình".

Hạ Tầm vuốt cằm nói: "Được, tiểu đệ là thường dân, tất cả đều nghe theo quyết định của Tây Môn huynh là được".

Tây Môn Khánh cười nói: "Chờ hai cái hộ tịch của chúng ta làm xong, không nên gọi ta là Tây Môn huynh, tên giả của ta nghe hay lắm, gọi là Cao Thăng.

"Cao Thăng?"

"Đúng, ngươi cũng phải dùng tên giả, để sử dụng khi đi đường, lát nữa dùng cơm xong ta đưa lão đệ đi khai tên, lão đệ thích tên là gì?"

"Tên sao?"

Hạ Tầm con ngươi chợt lóe sáng, Tây Môn Khánh ngồi cạnh không nhìn thấy rõ, một lúc

sau hắn mỉm cười trịnh trọng nói: “Hạ Tầm! Ta gọi là Hạ Tầm, Hạ trong mùa hè, Tầm trong Tầm dương giang đầu dạ tống khách!”

Như Nguyệt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 82: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ --- 4vn. eu

.

Giấy thông hành, người rời khỏi chỗ ở ngoài trăm dặm, khi đi đường phải có giấy thông hành. Giấy thông hành ghi rõ danh tính, quê quán, hướng đi, ngày về, với hình dáng đặc thù, để trạm kiểm soát ven đường và lữ điếm kiểm tra xem có đúng hay không. Nếu không có giấy thông hành hoặc không phù hợp, giấy thông hành là giả, quan phủ ngay lập tức đến bắt.

Giấy thông hành xuất phát từ triều Đường, đến thời Minh Thanh yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, chuyện làm giấy thông hành nghiễm nhiên biến thành công cụ phát tài. Làm giả giấy thông hành cùng không dễ, người dân bình thường rất khó có kỳ thuật làm giả, hơn nữa những người dân bình thường rất khó biết đến các loại con dấu quan ải, hình thức, cùng với đấu ẩn bên trong, cho nên rất dễ nhận ra là làm giả, nhưng thật ra phần lớn đều là thật, chỉ là trên mặt ghi chú thân phận là giả, người làm giả chính là người trong quản phủ.

Hạ Tầm tới Tế Nam phủ hai ngày, cùng Tây Môn Khánh đến một tửu lâu cách cách nha môn Đề Hình Án Sát Sứ không xa, mượn một gian phòng, gọi vài món rượu và thức ăn, hai người vừa ngồi xuống thì có một tên lưu manh lén lén lút lút chạy vào tửu lâu.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tây Môn Khánh lập tức ra mở cửa, người nọ lách mình vào trong, nhìn thấy mặt hai người liền nhếch mép cười, hắn móc từ trong ngực ra hai phần giấy thông hành đưa tới.

Người này là một địa đầu xà mà Tây Môn Khánh liên lạc, tên Trình Phàm, dân bản xứ không gọi tên thật của hắn mà hay gọi hắn là Lị cấu, trình Phàm rút từ trong ngực ra hai phần giấy thông hành đưa cho Tây Môn Khánh rồi nói: "Xem kỳ, còn có sơ hở sai lầm gì, hàng hóa rời tay là không thể đổi được".

Tây Môn Khánh mở ra xem xét, hai phần giấy thông hành trên mặt đã đóng một đống con dấu, hình chữ nhật là quan phòng, hình vuông là châu huyện nha môn quan phòng, hình tròn là con dấu trạm kiểm soát, chỉ là trong hai phần giấy thông hành này có rất nhiều hình con dấu châu huyện khác nhau.

Hai cái tên cùng đều rõ ràng: Cao Thăng, Hạ Tầm. Hai người đều là người Từ Châu, là tiểu nhị thay mặt chủ nhân cửa hàng da đi Bắc Bình đỏi tiền nợ, trên đó chỗ thuật hình dáng đặc thù cùng cùng hai người hoàn toàn nhất trí.

Tây Môn Khánh vội vàng xem rồi cất vào trong ngực, sau đó liên tục nói lời cảm tạ, Trình Phàm bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hắn nói nói: "Không cần phải khách khí, thu tiền tài của người, cùng người giao dịch, các ngươi làm chuyện gì, ta không xen vào, nhưng một khi có việc, trước tiên nên hủy giấy thông hành này đi, nếu không, khi xảy ra chuyện, chúng ta sẽ không thừa nhận. Giả tạo giấy thông hành, tội đó so với không có giấy thông hành lưu lạc tứ phía càng nặng hơn một cấp, chuyện đó cân nhắc thế nào, chắc hẳn các ngươi cùng rõ ràng".

Tây Môn Khánh cười nói: "Rõ ràng, đương nhiên rõ ràng, Trình lão đệ xin hãy yên tâm, với thân phận chúng ta làm sao có thể gây chuyện bậy bạ, chỉ là có chút việc, thật sự không nên công khai thân phận xuất hành mà thôi".

Tây Môn Khánh nói xong liền móc từ trong ngực ra hai mươi lăm xâu tiền đặt vào tay Trình Phàm, Trình Phàm sáng mắt lên cười hì hì nhét vào trong áo rồi chắp tay nói: "Được rồi, chúc hai vị chưởng quầy một đường phát tài, Trình mỗ xin cáo từ".

Đợi hắn đi ra ngoài, Hạ Tầm khẽ nhíu mày nói: "Người này nhìn qua chỉ là một tên lưu manh bình thường, hắn lấy đâu ra giấy thông hành? Nếu giấy thông hành không thông, trên đường bị quan phủ nhận ra, đại sự chưa làm thì đã bại lộ".

Tây Môn Khánh cười nói: "Không cần phải lo lắng, hắn là một tên lưu manh vô lại. Làn sao có được giấy thông hành? Hắc... Hắc, đây là kiệt tác của người trong nha môn, chỉ là hắn

ẩn sau màn, không trực tiếp cùng khách hàng giao dịch, yên tâm đi. Ngoại trừ thân phận hai chúng ta là giả, hai phần giấy thông hành này đi đến đâu kiểm tra, cùng đều là thật!"

Trình Phàm thu tiền xong liền dương dương đắc ý đi khỏi tửu lâu. Mới đi không xa liền có một công tử mặc áo trắng phe phẩy cái quạt, liếc trông thấy hắn, liền vẫy tay gọi hắn: "Lại Lị cẩu, qua đây".

Trình Phàm vừa nghe thấy có người gọi biệt hiệu của mình, nhất thời cảm thấy không vui, nhưng khi thấy rồ hình dáng người gọi liền cúi đầu khom lưng mặt tươi cười, hấp tấp chạy đến chỗ người kia nói: "Ôi, Tào công tử, mấy ngày không gặp, nhìn khí sắc của ngài, hồng quang chiếu cả người, mặt đầy màu hồng, không phải phát tài thì cùng là diễm ngộ liên tục".

Tào công tử cười ha ha, gấp quạt lại vỗ một cái lên đầu hắn rồi nói: "Chỉ giỏi bẻm mép, nói xem ngươi vừa đi đâu?"

Thì ra người này đúng là công tử của Tế Nam Đề hình án sát sử ti Tào đại nhân, Tào Ngọc Quảng, Trình Phàm bước tới gần, hạ giọng cười nói: "Không dối gạt công tử gia, tiểu nhân hôm nay đã bán được hai giấy thông hành, tổng cộng được khoảng tám mươi xâu, công tử gia, trong tay chúng ta các quan châu phủ khác chịu cấp giấy thông hành cùng không nhiều, công tử ngài ngẫm lại biện pháp có được một số, mua bán cái này, thịnh vượng rất nhanh".

Tào Ngọc Quảng giờ đây đã thay Dương Húc trở thành người đại diện điều hành sinh ý của Tề Vương, tại Thanh Châu làm rất phong sinh thủy khởi, đối với loại làm ăn nhỏ bán giấy thông hành kiểu này đã không thèm để vào mắt, hắn cười ha ha nói: "Cũng phải, cũng phải, chờ ta làm xong mấy chuyện lớn rồi sẽ suy nghĩ biện pháp. Mà hôm nay bán cho ai vậy? Cũng chịu chi thật đó, bình thường chỉ hai mươi xâu một giấy, người này ra giá gấp đôi, cùng không nên là giang dương đại đạo, tù phạm triều đình truy nã gì, chúng ta kiếm tiền cũng phải cận thận chút, không thể để bại lộ ra".

Trình Phàm cười nói: "Công tử gia yên tâm, người như vậy ta làm sao đám lôi kéo? Tuân ngài phân phó, mỗi lần bán một phần giấy thông hành, ta đều kiểm nghiệm qua giấy thông hành thật của hắn, biết rõ thân phận bọn họ mới dám hỗ trợ. Hai người kia vì không phải là người làm việc bậy, hai người bọn họ, một người là thương nhân Dương Cốc huyện, gọi là Tây Môn Khánh. Một người là Thanh châu sinh đồ, gọi là Dương Húc, không hiểu bọn họ định mua bán cái gì, còn muốn dấu đi thân phận chính thức của mình, nhưng hoạt động giết người cướp của, với đảm lượng bọn họ chắc chắn không dám làm".

Tào Ngọc Quảng ngẩn ngơ kinh ngạc hỏi: "Đúng là hắn? À... à.., ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, ừm, người này, có thể yên tâm, được rồi, ngươi nói cho lão đại của ngươi một tiếng, đem một nửa tiền kết toán xuống, buổi tối mang đến phủ, bản công tử còn có việc, lúc này phải đi".

Trình Phàm đuổi theo nói: "Công tử, người chớ quên chúng ta không còn nhiều hàng tồn lắm đâu".

Tào Ngọc Quảng vừa đi vừa phất tay nói: "Nhớ rồi, nhớ rồi".

"Chàng nói Dương Húc đã đến Tề Nam. Lại còn tìm mua giấy thông hành với giá cao?"

Tử Y Đằng châm rượu cho Tào Ngọc Quảng chậm rãi hỏi. Nghĩ tới việc Dương Húc chỉ bốn mươi xâu tiền để mua giấy thông hành giả, trong khi tấm thân trong sạch gìn giữ mười bảy năm, đêm sơ long của mình chỉ có ba mươi xâu, trong lòng nàng không khỏi nhỏ máu.

Tào Ngọc Quảng ôm nàng đặt lên đùi, trên sờ ngực dưới sờ mông, vừa hưởng thụ xúc cảm mỹ diệu vừa mềm mại vừa đàn hồi, vừa cười nói: "Không sai, ta vừa đúng lúc bắt gặp, nếu không cùng không biết hắn cũng tới Tế Nam".

Tử Y Đằng trong mắt lóe lên tia oán hận hỏi: "Hắn không phải mang thân phận sinh đồ sao? Theo lý thuyết hắn có thể đi đến bất cứ chỗ nào trong thiên hạ Đại Minh, tại sao lại còn dùng tiền mua giấy thông hành giả?"

Tào Ngọc Quảng cầm chén rượu trên tay nàng nâng lên uống một ngụm, thản nhiên nói: "Nàng không hiểu đâu. Rất nhiều người muốn xuất môn làm việc mà không muốn dùng thân phận chân chính của mình, lúc này bọn họ cần đến một thân phận giả, nhưng giấy thông hành nếu như không đúng, thì làm sao qua mắt được người khác? Vậy nên mới phải mua giấy thông hành giả".

Tử Y Đằng ánh mắt chợt lóe lên, khéo léo hỏi thăm: "Nói cách khác, hắn đi đến Bắc Bình là muốn làm mấy chuyện vi phạm pháp lệnh?"

Tào Ngọc Quảng cười hắc hắc nói: "Dù sao cùng là hoạt động không muốn để cho người khác biết".

Tử Y Đằng mừng rỡ thốt lên: "Công tử nên phái người đi theo hắn. xem hắn đang muốn làm thứ gì mới được".

Tào Ngọc Quảng ngẩn ra hỏi ngược lại: "Ta xem hắn làm gì... Mà để làm gì?"

Tử Y Đằng giật mình, ấp úng đáp: "À.., cái này.., công tử không phải nói Tề Vương rất ưu ái hắn sao, chúng ta xô ngã hắn, tề vương gia chăng phải sẽ chuyên hết ưu ái sang người công tử?"

Tào Ngọc Quảng cười cười lắc đầu nói: "Ài, cửa hàng của hắn hiện tại đã có bảy phần nằm trong tay ta, ta lại tiếp nhận tiệm thuốc Sinh Xuân Đường, Tề Vương gia không dựa vào ta thì còn có thể dựa vào ai? Dương Húc sao, chỉ là hoa cúc đã héo, bốn công tử đối với hắn trong lòng còn có kiêng kị gì nữa. Nói đến, mục đích hắn đi Bắc Bình lần này, ta ít nhiều cùng đoán được vài phần, hắc hắc, đừng để ý đến, không cần quản, cùng không quản..."

Tử Y Đằng thầm cấn chặt răng nhưng không dám biểu hiện hận ý của mình ra ngoài, tào Ngọc Quảng mặc dù là kẻ ngu ngốc tự cho rằng mình lúc nào cùng đúng, thực sự tự cho mình rất cao, không phải một tên cam tâm tình nguyện ở dưới váy nàng sai khiến sao, nếu để cho hắn biết nàng vì trận đánh cuộc ngày đó ôm hận Dương Húc, muốn lợi dụng hắn để trả thù. Mình vừa mới đến Tế Nam, còn phải nhờ cậy mình, tuyệt đối không thể làm hắn không vui.

Tào Ngọc Quảng đắc ý cười cười, thuận tay vỗ vỗ vào mông Tử Y Đằng nói: "Nàng mới tới Tế Nam, nhận thức thêm một ít danh sĩ quý nhân, đối với nàng rất có lợi. Hôm nay ta mời vài vị đại nhân đến uống rượu để ngươi có cơ hội thể hiện, đám người này văn chương rỗng tuếch vô cùng kém cỏi, Lý Hạo, Cừu Hạ... Những người này đều là nhân vật trên quan trường Tế Nam phải tính đến, nếu không phải cha ta mặt mũi lớn, ta còn mời không đến được, trong chốc lát nàng giữ vững tinh thần mà ứng đối, ta ở trước mặt bọn họ đã đem nàng ca đến như tiên tử trên trời vậy, nàng cho dù lung lạc không được người ta thần tử dưới váy nàng, cùng chớ để cho Tào công tử ta mất thể diện tài.

Thì ra, Tử Y Đằng tự phụ tài sắc song toàn, bởi vì ngày đó sơ long được Tào Dương đem ra đánh cuộc, ngược lại trở thành một sơ long giá trị thấp nhất, làm trò cười cho cả Thanh Châu, thành ra không thể ở nối Thanh Châu nữa. Liền năn nỉ Tào Ngọc Quảng nghĩ biện pháp giúp đỡ.

Nàng là người thuộc Giáo phường ti, Tào nha nội cùng không có biện pháp chuộc thân thay nàng, nhưng mang nàng đến địa phương khác là chuyện có thể, hắn liền vận dụng vài mối quan hệ, mang nàng điều đến phủ Tế Nam, không ngờ oan gia ngõ hẹp lại gặp phải Hạ Tầm.

Tử Y Đằng trong lòng đầy hận ý, chợt nghe Tào Ngọc Quảng nhắc đến mấy người kia, một người trong đó gọi là Cừu Hạ, trong lòng tự nhiên vui vẻ: "Cừu Hạ, không phải là đường huynh của tên thổ tài chủ Cừu Thu bị Dương Húc đánh đố ở huyện Bồ Đài sao, nếu như ta đem tin tức kia lén lút tiết lộ với hắn..."

Án tử hình, quan lại địa phương không có quyền phán quyết, phải trình báo lên kinh sư, do Hình bộ phúc thẩm rồi mới quyết định. Án của Cừu Thu báo lên kinh thành, phán quyết chém đầu, hôm nay đúng vào mùa thu, hai ngày trước Cừu Thu đã bị chém đầu. Nghe nói vì việc đường huynh, cừu Hạ cùng nhận lấy nghiêm khắc trách mắng, suýt chút nữa thì mất chức, hắn chẳng lẽ không hận Dương Húc?

Tử Y Đằng nhướng mày, khóe môi hiện lên nụ cười đắc ý...

Có chút nữ nhân là đắc tội không được, dù là ngươi là vô tâm, hoặc là từ đầu tới đuôi, căn bản chỉ là đối tượng bị nàng lợi dụng, một khi không thể như nàng mong muốn, nàng cùng sẽ một bên tình nguyện cho rằng là ngươi phụ bạc nàng, là ngươi có lỗi với nàng. Hạ Tầm coi như là Gia Cát Khổng Minh tại thế, cùng tuyệt đối tính không đến lại nơi này có một cừu gia trên trời rơi xuống đang chờ hắn

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Trăm Năm Khó Được Cùng Xe

Chương 83: Trăm năm khó được cùng xe

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh dùng bữa xong liền rời khỏi tửu lâu, tửu lâu nằm đối diện với nha môn Đề Hình Án Sát Sứ, nha môn lại nằm ngay bên hồ Đại Minh, hôm nay hồ Đại Minh tiếng tăm lừng lẫy chỉ cách một chút, lý nào không có tới xem một chút, hai người liền đi tới dạo chơi.

Hai người sóng vai đi tới, tây Môn Khánh dùng giọng điệu lão ca dặn dò: "Dương lão đệ, từ ngày mai trở đi, hai chúng ta phải dùng thân phận mới, trước sau không thể gọi ra tên thật, để phòng tai vách mạch rừng".

Hạ Tầm mỉm cười, trò này là trò sở trường của hắn, hôm nay dùng lại còn có vấn đề gì? Hắn nhẹ nhàng gật đầu nói: "Cao Thăng huynh không cần đặn dò, tiểu đệ trong lòng hiểu rất rõ".

Tây Môn Khánh cười ha ha nói: "Sáng mai, chúng ta thanh toán tiền khách điếm, ta đến đại lý xe thuê một chiếc, chúng ta giả trang làm hỏa kế đi đỏi nợ thay ông chủ, trên đường đi chú ý thân phận một chút, đừng để lộ dấu vết".

Hạ Tầm cười nói: "Tiểu đệ không dám nói mình giả rồng như rồng, giả hổ như hổ, nhưng cũng là…"

Hắn mới nói được đến đây thì Tây Môn Khánh đột nhiên chỉ chò hô: "Ai ai ai, mau nhìn

phía trước, tiểu nương từ kìa, ôi ôi, cái eo yểu điệu, cái mông uốn éo.., thèm chết người mất. Nguy rồi nguy rồi, vượt qua đi, nhanh nhanh nhanh, nhanh vượt lên!"

Nói xong liền kích động đuổi theo.

Hạ Tầm cười khổ một tiếng, đành phải cất bước đuổi theo.

Lần này hắn đến Tế Nam, vốn nghĩ nếu có nhiều thời gian rảnh rỗi, liền nhân tiện đến bái phòng Kỷ Cương và Cao Hiền Ninh, nhưng Tây Môn Khánh nói ngày mai đi, Hạ Tầm đành phải gác mấy kế hoạch kia lại, đang tính toán, vượt qua mấy cây phía trước liễu, đột nhiên có người gọi: "Dương Húc? Dương huynh? Ai da, đúng là Dương huynh rồi, ha ha ha ha..."

Hạ Tầm quay đầu sang liền thấy Kỷ Cương và Cao Hiền Ninh tươi cười chạy đến, bên cạnh bọn họ còn có một vị công tử mặc áo màu xanh, dáng người hơi gầy, khoảng mười bảy mười tám, mi thanh mục tà, môi hồng răng trắng, ánh mắt long lanh, thoạt nhìn khuôn mặt giống như ngọc, anh tuấn bất phàm.

Hạ Tầm vừa mừng vừa sợ, vội vàng chắp tay nói: "Kỷ huynh, Cao huynh! Tiểu đệ vừa rồi còn muốn tìm đến chỗ hai người, ha ha, quả là có duyên, à, còn vị công tử này là..

Kỷ Cương cười nói: "Hắn sao, chỉnh là vị bằng hữu ở phủ Tế Nam mà ta đã nói qua với ngươi đó, hai người chúng ta hiện tại đang ở trong nhà hắn ăn chùa ở không".

Công tử mặc áo xanh ngượng ngùng mỉm cười, ôm quyền đưa ra trước ngực, dùng âm thanh mềm mại mượt mà nói: "Tiêu đệ Lưu Ngọc Khối, sớm nghe Kỷ huynh, Cao huynh nhắc đến phong thái của Dương huynh, hôm nay được biết mặt, thật là vinh hạnh".

Kỷ Cương cười nói: "Không cần phải đứng đây nói, chúng ta đi tìm quán rượu, từ từ vừa uống vừa nói chuyện".

Hạ Tầm vội nói: "Chậm đã, tại hạ còn một vị bằng hữu.

Cao Hiền Ninh hỏi: "Ồ, Dương huynh còn đi cùng bằng hữu? Bằng hữu của ngươi đang ở chỗ nào?"

Hạ Tầm còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng người chửi ầm lên: "Ngươi là thằng lưu manh đê tiện, không khác gì con chó ăn mặc như người, hết lần này đến lần khác đuổi theo nương tử của ta, ngươi định làm cái gì đây?"

Mấy người nghe tiếng cùng nhau nhìn sang, một nam tử mặc áo bào đội mũ trắng chạy như điên về phía trước, sau lưng là một đại hán và bảy tám bằng hữu đuổi theo không bỏ.

Cao Hiền Ninh nhíu mày nói: "Người này nhìn bộ dạng quần áo chỉnh tề, không ngờ hắn lại là một tên bại hoại!"

Hạ Tầm ngượng ngùng cười, chỉ vào tên đang chạy như điên nói: "Hắn.., khụ khụ, hắn là vị bằng hữu kia của tại hạ..

Phủ Tế Nam không thể so với huyện Dương Cốc, Tây Môn Khánh tại Dương Cốc rất có danh khí. Hơn nữa từ nhỏ miệng hắn đã quen thói ba hoa, thực tế chưa từng chân chính chiếm tiện nghĩ của ai, chính vì thế nên người ta không để ý đến hắn, nhưng ở chỗ này thì khác, hắn bị người ta đuổi theo, sắp bị đánh một trận, đám người Hạ Tầm liền chạy đến cứu hắn

Tây Môn Khánh bị đánh cho mặt mũi bầm dập rất chật vật, bộ dáng cùng không tiện vào tửu quán, Hạ Tầm cùng không bỏ rơi bạn bè đi dự tiệc một mình, chuyện uống rượu tự nhiên gác lại, vừa nghe thấy sáng mai Hạ Tầm phải rời khỏi Tế Nam, Kỷ Cương và Cao Hiền Minh liền than đáng tiếc, Lưu công tử tính tình ôn hòa giống như đại cô nương càng nhiệt tình giữ lại, phải đến lúc Hạ Tầm nói chuyến đi liên quan đến vụ làm ăn lớn. Ba người mới chịu bỏ qua cho hắn.

Ba người và Hạ Tầm ước định lần tới đến đây nhất định phải đến phủ bái phòng, lúc này mới chấp tay từ biệt, ba người trở về khách sạn còn Hạ Tầm dẫn Tây Môn Khánh đen đủi đi tìm thầy thuốc, tây Môn Khánh trong uống ngoài thoa vài vị thuốc liền khá hơn nhiều, khi về đến khách điếm còn cười cười nói nói.

Lão bản nương tính tình thiện lương, thấy hắn cơm cùng không thể ăn liền đích thân xuống bếp nấu cho hắn một bát cháo, cho hai quả trứng chần nước sôi, thêm ít hạt vừng và hành lá ở trên, Hạ Tầm nhìn thấy liền giơ ngón tay cái lên, tây Môn Khánh miệng không biết ngừng, bưng chén lên đến liền bắt đầu nói. Lão bản nương kia nghe hắn nói nguyên nhân bị đánh, kết quả bát cháo kia.., cuối cùng vào bụng Hạ Tầm.

Hạ Tầm lo lắng thương thế Tây Môn Khánh nên định hoãn lại hành trình ngày mai, không ngờ thằng ranh này sinh mệnh lực ương ngạnh như Tiểu Cường, sáng ngày hôm sau còn dậy sớm hơn cả Hạ Tầm, hai người vội vàng làm thủ tục trả phòng, nhanh chóng chạy đi thuê xe ngựa.

Có rất nhiều khách từ Tế Nam muốn đi Bắc Bình, xe ngựa từ Tế Nam mỗi ngày xuất phát từ giờ Mẹo đến giờ Mùi, nửa canh giờ có một xe, vậy mà vẫn chật kín người.

Phải biết rằng chạy đường dài cho dù là người nhà phú quý cùng ít sử dụng mình xe ngựa nhà, một đường người ngựa ăn ở nghĩ trọ tiêu phí quá nhiều không nói, người nhà phú quý dùng xe đa phần là xe ngựa xa hoa sử dụng ở trên đường lớn bằng phăng trong thành, chịu không được đường đài xóc nảy, dễ đàng hòng hóc. May mắn Tây Môn Khánh là người thường đi ra ngoài, sớm đã đặt tiền cọc cho xe ngựa, chọn sẵn chỗ ngồi tốt.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh chạy đến từ rất sớm nhưng lại là xe thứ hai. xe thứ nhất còn chưa lên đường. Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đã đổi sang mặc quần áo vải thô, đây là cách ăn mặc dùng cho đa số dân chúng bình thường, Tây Môn khánh còn đắp thêm vài vết vá trên vai, làm thành vẻ nghèo túng.

Lên xe, hắn liền đến trong góc thùng xe ngồi co rút lại, không hề nhúc nhích, nhìn bộ dáng giống như người làm ăn nhỏ, cẩn thận chặt chẽ. Hạ Tầm thầm khen một tiếng, cùng núp trong một góc không để người khác chú ý, nhưng do thói quen nghề nghiệp, hắn vô thức đánh giá những người khách cùng xe.

Ở trên ghế đối diện dãy hắn ngồi ở trong tối là Tây Môn Khánh, hắn hai chân giao nhau, dùng một tư thế rất thoải mái tựa ở trên vách thùng xe, đầu hơi nghiêng, hai mất hơi nhắm, tựa như đang ngủ gà ngủ gật. Bên cạnh hắn là một lão đầu tử mặt đầy nếp nhăn, trên đầu gối đặt một bọc đồ nhỏ, bên cạnh còn có một cô nhóc bảy tám tuổi, nhút nhát e lệ nắm cánh tay của lão, thoạt nhìn là hai ông cháu.

Ông cháu hai người một già một trẻ, lại chẳng mang theo chút hành lý nặng nề nào, chắc hẳn không phải rời nhà đi xa.

Cái xe này một đường đi qua vài cái châu huyện, bọn họ chưa chắc là đến Bắc Bình. Gần đó là một đôi trai gái ăn mặc mộc mạc, khuôn mặt đầy vẻ vui mừng, xem ra là vợ chồng mới cưới muốn về nhà mẹ đẻ.

Hạ Tầm nhìn qua một lượt, ánh mắt nhìn đến hai tráng hán, hai người thân hình tráng kiện, làn da ngâm đen, dường như thường xuyên phong trần ra bên ngoài đi lại, người gần Hạ Tầm chừng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt có chút chút ít dữ tợn, ánh mắt sắc bén, lại lộ ra chút ít xảo trá, có chút giang hồ phi khí.

Người bên cạnh hắn so với hắn ít hơn vài tuổi, ăn mặc tương tự, thỉnh thoảng còn cùng hắn thấp giọng thì thầm vài câu, có lẽ là người cùng một đường, theo thần sắc ngữ khí mà thấy, hiển nhiên là dùng hắn là chính. Hạ Tầm còn chú ý tới hai người này tay rất thô ráp, ăn mặc mặc dù có vẻ giàu có, nhưng đôi tay này cùng không giống như là kẻ có tiền lớn lên trong an nhàn sung sướng.

Hạ Tầm giả ý giãn thân thể ra, lại chuyến người hướng ra phía ngoài nhìn lại. phía ngoài cùng lại là hai cô gái, sau đó là một tráng hán. Bên cạnh hắn là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, nàng đặt bao hành lý nhỏ bên người làm thành vách ngăn với tráng hán. Nhìn mấy miếng vá trên áo nàng, chắc hẳn gia cảnh nghèo túng. Nhưng xem bộ dáng cô nương này lại rất thanh tú. Một đôi mắt to linh động nhấp nháy, lộ ra cơ linh kinh người. Hạ Tầm đưa mắt nhìn qua còn bị nàng liếc một cái, xem ra là một nha đầu quen hành tẩu bên ngoài, kiến thức rộng rãi, cùng không sợ hãi.

Ờ ngoài cùng là một thiếu nữ so với tiểu nha đầu này lớn hơn vài tuổi, chỉ nhìn lướt qua đã làm cho đôi mắt người ta sáng ngời, vị cô nương này ngũ quan tinh xảo, tuy áo trên người đã cũ, váy còn một vài miếng vá, trên mặt không chút phấn son, không đồ trang sức, nhưng mày liễu cong cong, hai mắt thông minh thanh tà, cái mũi tinh tế như mờ dê, cánh môi đỏ tươi như củ ấu, còn có cái cằm đầy trắng nuột...

Hạ Tầm cảm thấy người này năm sáu phần là người vũng sông nước Giang Nam, nếu không nhờ khí hậu nơi đó nuôi dưỡng, làm sao có thể sinh ra một nữ nhân yêu kiều như vậy. Như nàng thật sự là người phương nam cùng chưa chắc không thể, xe này tuy là từ Tế Nam khởi hành, nhưng nếu thật có người từ Giang Nam đi Bắc Bình, đến nơi đây tự nhiên là phải thay đổi xe ngựa đường dài của bản địa, chỉ là như suy đoán là thật, tại niên đại này một nữ tử yếu đuối lại đi xa như vậy, có thể thực không dễ

Nữ hài nhi dù chưa nhìn sang nhưng cùng cảm thấy ánh mắt chăm chú của hắn, lúc đầu còn làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng dần dần mất tự nhiên, một tia màu hồng lặng lẽ xuất hiện trên mặt nàng, cánh tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc rồi quay đầu ra chỗ khác, bàn tay nấm chặt hành lý trên đùi.

“Khụ! Khụ! Khụ!”

Lão đại gia ngồi đối diện ho khan vài tiếng, Hạ Tầm cười cười thu hồi ánh mất có phần càn rỡ của mình, thân thể hắn hơi giãn ra dựa vào thùng xe, bây giờ hắn mới chú ý, mặc kệ xe

xóc nảy nghiêng ngả thế nào, Tây Môn Khánh thủy chung vẫn bảo trì một tư thế, đầu ngả sang một bên lắc lư liên tục như vậy chắc cũng không thoải mái lắm.

Hạ Tầm chợt phát hiện trong con mắt nửa nhắm của hắn ngẫu nhiên sẽ có một tia sáng bật ra, nhìn kỳ, lúc này mới chú ý thì biết tật xấu của Tây Môn Khánh cùng không bỏ, hắn một mực nghiêng đầu, đang nhìn chằm chằm vào vị nữ tử cực kỳ thanh tó ở cuối xe kia, Hạ Tầm không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, tên này.., thật sự là bó tay.

Lúc này, hai tai mắt của Cừu Hạ Cừu đại nhân an bài, vừa mới cùng ông chủ xe ngựa Tứ Quý trải qua một phen cứng rắn can thiệp, đã đem hai vị lữ khách đã sớm lên xe chen chúc xuống dưới, mà đi lên xe ngựa này.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Một Nhành Cây Mắc Cỡ

Chương 84: Một nhành cây mắc cỡ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Qua Tề Hà, vượt Vũ Thành, hôm nay đoàn người đến huyện Bình Nguyên.

Trên đường đi. Hành khách từ trên xuống dưới nhiều lần thay đổi. Hạ Tầm phát hiện khách đường dài có tổng cộng sáu người, gồm hắn và Tây Môn Khánh, hai vị đại hán khôi ngô cộng thêm hai nữ tử trẻ tuổi, vài ngày sau, mọi người lẫn nhau đã có nhiều ít quen thuộc chút ít, Hạ Tầm đã biết hai đại hán là sâm khách thường qua lại quan ngoại, người lớn tuổi gọi là Cô Chu. Nhỏ tuổi gọi là Kha Sóc.

Nhân sâm trăm năm Trường Bạch sơn ở đó bán không được tiền, nhưng chỉ cần mang một cây về quan nội, giá trị liền gấp mấy trăm lần, chính vì thế nên hai người sâm khách này trông thô tục nhưng ra tay lại cực kỳ giàu có, trên đường đi, hai người đều ở phòng thượng đẳng, ăn đồ ăn đắt nhất.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh trên giấy thông hành ghi là người bán hàng da ở Từ Châu, cuộc sống hằng ngày không thể quá khoa trương, nhưng mà hai người ăn ở cùng không tính là quá kém, có khi thức ăn không tốt, hai người sẽ tùy tiện lấy cớ không ăn, sau đó chạy ra đi tìm nơi khác ăn ngon hơn.

Về phần hai nữ tử, không ai biết tên họ, các nàng xưng hô tỷ muội với nhau, tên hai nàng chỉ có trong tay nhà xe mới có được, cùng chỉ có tuần kiểm ven đường đi mới có quyền kiểm nghiệm, các nàng tự mình không nói. Người ngoài tất nhiên không tùy tiện hỏi khuê danh của

một cô nương.

Thoạt nhìn qua các nàng rất không phải nhà giàu có, trên đường đi toàn chọn phòng giá thấp nhất, có khi còn ờ chung với nữ tử khác, ăn thì càng đơn giản, một chén cháo với đĩa dưa muối làm điểm tâm, một cái bánh nướng và một đĩa dưa muối làm cơm trưa, cơm tối lại là một đĩa dưa muối và một cái bánh nướng, thấy vậy Hạ Tầm và Tây Môn Khánh lén nói hai nàng là cô nương bánh nướng.

Tây Môn Khánh thấy nữ nhân xinh đẹp là lại xấn đến gần làm quen, không biết đã qua bao nhiều lần cố gắng, nhưng vị cô nương tỷ tỷ như một cành cây mắc cỡ, cứ hơi nhìn vào mặt nàng là nàng lại xấu hổ cúi đầu, ngươi cố ý đến gần chưa kịp nói với nàng câu nào thì nàng đã đỏ bừng mặt cúi gằm đầu xuống, ngươi cùng xe ngồi duỗi chân ra không cận thận đụng phải váy áo nàng, nàng cùng đỏ mặt xấu hổ cúi đầu.

Tây Môn Khánh chưa bao giờ gặp qua cô nương nào hay xấu hổ thẹn thùng đến như vậy, dù là hắn ở trước mặt mỹ nữ luôn luôn là xáp tới, da mặt thật dày, mấy lần thử xuống cùng không sao, vài chục lần thử xuống cùng đã cảm thấy chán nản, từ đó về sau cùng không đến gần.

Xe ngựa thường đi con đường này đến Bắc Bình, nên đối với thời gian dừng chân nghỉ trọ rất chuẩn, lúc chạng vạng tối vừa mới vào đến trấn Bình Nguyên. Xe ngựa ngoặt đông ngoặt tây một hồi, tới một khách sạn nhỏ thì dừng lại, chỗ này so ra vắng vẻ, chung quanh khách điếm rộng rãi, dễ dàng dừng xe ngựa, cửa ra vào đã ngừng vài cỗ xe ngựa, có xe của hãng xe Tứ Quý Tế Nam, cũng có khách thương lữ hành từ các nơi khác.

Bình Nguyên là huyện nhỏ, ngày xưa lúc Lưu Bị chưa nổi danh từng đến đây làm huyện lệnh, nói chung vẫn là một địa phương được ghi trong sử sách, khách điếm mà bọn họ ở không lớn, Hạ Tầm đã sớm chú ý, các hàng xe tự chọn khách điếm, bọn họ vô cùng quen thuộc với nhau, làm như vậy mới có thể bảo vệ khách nhân an toàn, nhưng về khoản chỗ ở, ăn uống, vệ sinh thì hơi kém, dù sao ở hay không cùng là quyền của khách.

Đồ ăn trong quán không mặn không nhạt, hai người ăn mấy miếng liền nhìn nhau ra hiệu, lấy cớ có việc liền đi ra ngoài tìm tiệm cơm khác, đi tới bên cạnh cửa. Nhìn thấy bánh nướng tỷ tỷ cùng bánh nướng muội muội ngồi ở một bàn phía trước, hướng về phía tiểu nhị xin hai chén nước sôi, đang gặm bánh nướng đã cứng.

Hạ Tầm cùng Tây Môn Khánh ra khỏi khách điếm, tại đầu đường chẳng có mục đích đi dạo một hồi, nhìn thấy một quán thịt lừa phong vị, liền đi vào mua một ít thịt lừa phong vị của địa phương, lại thêm ít thịt lừa nướng làm điểm tâm, lúc này mới chuẩn bị quay về khách điếm.

Lúc này sắc trời đã tối, người đi lại trên đường không nhiều lắm, nhất là vào lúc cuối thu đầu đông, gió lạnh thổi, cũng có cảm giác rét lạnh, vốn đây là một huyện nhỏ, trên đường rất khó nhìn thấy người, chỉ thấy mấy đứa nhỏ ham chơi chưa về nhà, mấy con mèo trên đầu"tường, cùng đã cảm thấy cao hứng.

Trong khi đang đi. Một vị đại tẩu chợt chui từ trong phòng ra, đứng ngay trước cửa, hai tay chống nạnh, vận hết khí lực hét lớn: "Nhị cẩu tử! Đứa nhỏ chết tiệt kia. Mặt trời đã xuống núi, còn chưa chịu về hay sao?"

Hạ Tầm vừa đi tới, bị tiếng rống làm cho giật nảy mình, không khỏi bật cười nói: "Đại tẩu Sơn Đông quả thực là bưu hãn hơn người".

Tây Môn Khánh bất giác nhớ tới nương tử Tiểu Đông ở nhà mình, trong lòng có chút ưu tư gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy, ài! Nữ nhân, tính tình ôn nhu vẫn tốt hơn, ngươi nhìn bánh nướng cô nương và Tiểu Đông nhà ta xem, nếu Tiểu Đông có thể có một nửa ôn nhu ngại ngùng của bánh nướng cô nương thì ta sẵn sàng chấp nhận ăn chay ba năm... Hả?"

Tây Môn Khánh vừa nói đến đây liền kéo Hạ Tầm vào góc tường, Hạ Tầm cùng là người cơ cảnh, mặc dù không hiểu nguyên nhân nhưng cùng lập tức ấn thân vào tường, thấy Tây Môn Khánh ngoái đầu nhìn ra ngoài hắn liền vội vàng nhìn theo.

Khoảng hơn mười bước trong ngõ hẻm có một tiệm cầm đồ, cửa ra vào treo hai ngọn lồng đèn làm bằng giấy Cao Ly màu đỏ, phía trên viết chữ "Phúc". Dưới bậc thang bên cạnh đường, một vị cô nương nhỏ bé yếu ớt xinh đẹp nho nhã, trước mặt nàng là một đại hán dáng người khôi ngô, cánh tay hắn vịn trên tường vừa vặn chắn hết lối đi của nàng.

Hạ Tầm ánh mắt từ bên cạnh vai đại hán này lướt qua, vị cô nương kia chăng phải là bánh nướng cô nương sao, đại hán cùng nàng đứng đối diện kia, tuy chỉ xem được bóng lưng cùng non nửa gò má bên mặt, Hạ Tầm liếc qua đã nhận ra chính là sâm khách Quan Đông Cổ Chu, mấy người cùng xe đi vài ngày, Hạ Tầm tuyệt sẽ không nhận lầm.

Chỉ nghe Cổ Chu hắc hắc cười nói: "Tiểu nương tử không cần phải sợ, Cố mỗ không phải

người xấu, tục ngữ nói, trăm năm có duyên thì cùng xe, ngàn năm có duyên thì cùng giường, ta và cô cùng đường cùng xe, đồng hành cùng dừng lại, xem ra chúng ta đã có trăm năm duyên phận từ kiếp trước có đúng không? Ta đây chỉ muốn giúp cô mà thôi".

Cô nương bánh nướng đỏ mặt, vân vê góc áo, rụt rè e lệ nói: "Cố đại thúc muốn trợ giúp ta?"

Cổ Chu nhìn từ trên xuống dưới thân hình thon thả, khí chất diệu như u lan của cô gái, hắn tấm tắc khen: "Cô nhìn cô đi, dung mạo như hoa xuân, lại phải chịu nhiều khổ cực đến vậy, thật ra trên đường ta đã chú ý, trong bọc hành lý tiểu nương tử không có thứ gì, cô xem, hôm nay trời càng lúc càng lạnh, nói không chừng mấy ngày nữa tuyết sẽ rơi, lúc đó cô mặc quần áo mỏng manh, trên đường vạn nhất sinh bệnh, chăng phải sẽ kêu trời trời không thưa, kêu đất đất không thấu. Lão cố ta là người thiện tâm. Nhất thời không đành lòng liền đi theo cô đến đây".

Cô nương bánh nướng chớp mắt mấy cái, kinh ngạc nói: "Mấy bộ y phục đều là một tay ta làm, kiểu dáng chất lượng rất bình thường, đại thúc muốn mua chúng? Nhưng ta đều là làm cho người ta".

Cổ Chu nói: "Ài, ta là đại nam nhân, mua mấy thứ đó làm gì, chỉ là mắt thấy tiểu nương từ kham khổ như thế, bộ dáng lại làm cho người ta đau lòng, lão Cổ ta mềm lòng, nhìn không được, muốn giúp đỡ cô".

"Ô!"

Cô nương bánh nướng ngượng ngùng cười, nhẹ nhàng nói: "Hành trình tuy vất vả nhưng ta có thể chịu đựng, đa tạ ý tốt của cổ đại thúc, ta và thúc bình thủy tương phùng, không thể nhận tài vật của thúc".

Cổ Chu hắc hắc cười rộ lên: "Tiểu nương tử không phải không công mà hưởng lộc, vậy chăng phải đơn giản sao, chỉ cần tiểu nương tử ngươi hầu hạ ta, nói với ta một ít lời ngon ngọt là được rồi!"

Bánh nướng cô nương sắc mặt hơi đối, nhẹ nhàng lùi về phía sau nửa bước, giọng nói mang chút khẩn trương: "Đại thúc đây là.., có ý tứ gì?"

Cổ Chu cười nói: "Tiểu nương tử, cô cùng thấy rồi đấy, cố mỗ đi trên con đường này, ăn

cơm phải ăn tám chén lớn, dừng chân phải là phòng chữ Thiên hạng nhất, tiền sao, với ta mà nói chỉ là một chút lòng thành, tiểu nương tử chỉ cần đồng ý làm bạn với cố mỗ, giường ấm chiểu êm, cùng nhau đồng hành.

Hắc hắc, đảm bảo toàn bộ lộ trình, cô dùng bao nhiêu Cổ mỗ đều chỉ trả. Lúc chia tay cố mỗ còn tặng thêm cho người một trăm xâu tiền, một trăm xâu đó! Từng đó tiền ta có thể mua sáu tiểu nha đầu về hầu hạ, thế nào? Như vậy các cô sẽ không cần phải ăn dưa muối bánh nướng, bánh nướng dưa muối, cùng không phải khi nhiều khách ít phòng, còn phải bị người ta đưa đến phòng củi, thế nào?"

Cô bé kia vừa kinh vừa sợ lắc đầu liên tục nói: "Cố đại thúc, người ta nói người là người tốt, sao lại nói ra những lời hoang đường vô lễ như vậy, người ta không thích nghe, xin cho ta đi qua".

Cổ Chu thấy nàng khiếp đảm, sắc tâm càng nổi lên nhiều hơn, cười lạnh nói: "Nãi nãi, lão tử ở Trường Bạch sơn, một cây sâm đủ để chơi một hoàng hoa khuê nữ, vì một cây nhân sâm mười năm mà dám giết người, hôm nay tự nhiên nảy thiện tâm, tận tình khuyên giải cô, cô không nên rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt".

Bánh nướng cô nương thấy bộ dáng hung ác của hắn không khỏi sợ đến hoa dung thất sắc, cả người lùi về phía sau mấy bước, run giọng nói: "Ngươi... Ngươi muốn gì?"

Cổ Chu nhe răng cười nói: "Nói thật cho ngươi biết, tại Trường Bạch sơn, cố gia cùng tính là sâm khách lão đại, mặc dù ở tại đây phạm vào chuyện này, Cổ gia chỉ cần chạy ra quan ngoại trốn, qua một hai năm sóng êm biển lặng, một lần nữa lại nghênh ngang hành tẩu tại Đại Minh, Cố gia đã muốn, chưa bao giờ không chiếm được. Hôm nay nhìn thấy cô gia cảnh bần hàn, nhất thời nổi thiện tâm mới cho cô cơ hội, cô đã không muốn, ta chẳng lẽ không thể dùng sức mạnh sao?"

Cô bé kia không ngờ hắn bị cự tuyệt liền trở mặt ngay, cho dù là tên lưu manh đi nữa. Nào có thể dám không kiêng nể làm bậy như thế? Nàng không biết Cổ Chu chính là người hành tẩu bao năm ngoài quan ngoại, nơi nào biết cái gì vương pháp quy củ, ai nắm tay lớn chính là lão đại, trên Trường Bạch sơn cá lớn nuốt cá bé, đen ăn đen, trên núi liều mạng, liều mạng mà làm ăn, đó là giang hồ liều mạng chân chính.

Cô gái hoảng sợ lùi đến mấy bước, sợ đến nỗi nước mắt rơi xuống lã chã, Tây Môn Khánh

nhìn thấy liền xắn tay áo lên, Hạ Tầm nhỏ giọng hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Tây Môn Khánh trừng mắt nói: "Cứu người, cái loại cơ hội tốt anh hùng cứu mỹ nhân này, ta làm sao có thể buông tha?"

Hạ Tầm nói: "Có thể ở Trường Bạch sơn khai sơn lập địa tự xưng sâm khách lão đại, võ công chắc hẳn không kém, ngươi xác định mình là đối thủ của hắn?"

Tây Môn Khánh nói: "Chưa so qua lần nào, ta làm sao biết được?"

Lúc này Cổ Chu bước từng bước tới gần, áo bào lệch sang một bên lộ ra thanh đoản đao, hắn nhe răng cười nói: "Cô muốn kêu cứu? Cô cứ thử hô xem giọng cô nhanh hay đao của bốn đại gia nhanh? Gấu chó trên Trượng Bạch sơn nặng hơn ngàn cân, ta còn có thể cho nó một đao chọc lấy mật ra!"

Tây Môn Khánh vừa nghe thấy liền rút đầu về, giọng nói đầy hoảng sợ: "Ngươi nghĩ hắn có biết mật người nằm ở chỗ nào không?"

Hạ Tầm tức giận đẩy hắn dịch ra, thuận tay nhặt một cục gạch cười lạnh: "Võ công dù cao đến mấy cùng không thể đánh lại ám khí, ngươi xem ta đây".

Cô bé kia cực kỳ sợ hãi, nàng từng bước từng bước lùi về phía sau, đến khi vai chạm vào vách tường không còn đường lùi, không khỏi cảm thấy toàn thân phát run, vừa nhìn thấy Cổ Chu rút thanh đao sáng loáng ra, Hạ Tầm cầm cục gạch ngay lập tức lao lên.

Đúng lúc này, lồng ngực cô gái tự nhiên phập phồng kịch liệt vài cái, đột nhiên kêu lên: "Hai trăm xâu!".

Hạ Tầm khẽ giật mình, Cổ Chu đang rút đao ra cùng dừng lại hỏi: "Cô nói cái gì?"

Cô bé kia khuôn mặt hồng đến như miếng vải đỏ, hai chân khẩn trương thăng run lên, thanh âm lại dần dần ổn định lại, nàng nhìn thăng vào Cổ Chu. dùng thanh âm rõ ràng mà ổn định nói: "Ta nói, cho ta hai trăm xâu, chúng ta sẽ thuộc về ngươi!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Rung Thân Bá Vương Hoa

Chương 85: Rung thân bá vương hoa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Cổ Chu nghe xong không khỏi khẽ giật mình, hai trăm xâu hắn có thể chi, cùng cam lòng chi, so với việc dùng bạo lực khuất phục một nữ nhân, hắn thích nữ nhân tự nguyện phục vụ hơn, nếu như dùng sức mạnh ngay bây giờ, hắn chắc chắn phải chạy trốn, nếu cùng nàng giao dịch, từ nơi này thăng đến Bắc Bình xuất quan, cái cô gái nhỏ nùng nịu này chăng phải sẽ do mình hưởng dụng sao?

Hai trăm xâu tiền tính là cái gì, chỉ bằng một cây nhân sâm trăm năm, đi một hai đỉnh núi đào là thấy, vấn đề lúc này là, nàng ta vì bị bức bách thi hành kế hoãn binh hay thật sự nguyện ý đổi thân thể lấy hai trăm sâu tiền? Nếu như mang nàng về khách điếm, nàng lại đối ý tìm cách thoát thân thì sao?

Bánh nướng cô nương khẩn trương đến nỗi nắm chặt tay, ngực ườn cao lên nói: “Hai trăm xâu, đủ để ta mua một căn nhà, vài mẫu đất, lại thêm một con trâu, cùng muội muội yên ổn mà sống, cho dù thân thể ô uế, không thể gả cho ai, ta.., ta cùng nguyện ý!”

Tây Môn Khánh dùng tay vỗ trán một cái, đột nhiên rất ảo não ngồi bệt xuống đất, Hạ Tầm không biết hắn phát hiện ra cái gì, liền ngồi xuống hỏi nhỏ: “Ngươi nghĩ ra chuyện gì?”

Tây Môn Khánh chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt đầy tiếc nuối than: “Hai trăm xâu! Hai trăm xâu tiền thôi! Sớm biết hai trăm xâu có thể.., ta cho luôn! Người ta chỉ thích tiền thôi.

Hạ Tầm nhất thời không biết nói gì.

Trong ngõ nhỏ, cô nương bánh nướng thấy Cổ Chu bán tin bán nghĩ liền cắn răng nhẹ nháng nhấc váy lên: "Ta.., ta chưa từng cho nam nhân nào chạm qua, thân thể ta sạch sẽ, ta.., trị giá đủ..

Váy vén lên lộ ra một đôi chân thanh tủ, nàng đi một đôi giày vải cũ nát nhưng mang lên một đôi chân đẹp thì lại thấy khác biệt, nhìn qua thôi cùng đủ làm người khác liên tưởng đến ý nhị "Lí thượng túc như sương, bất trứ nha đầu miệt". (Câu thở trong bài Việt nữ tử của Lý Bạch: Trường Can Ngô nhi nữ, Mi mục diễm tinh nguyệt, Kỷ thượng tóc như sương, Bất trứ nha đầu miệt... - Trường Can gái đất Ngô, Mắt như sao trăng sáng, Chân đẫm sương, trên guốc, tất lệch chẳng sửa sang...)

Nếu nàng cởi giày ra, bỏ tất ra, bàn chân tình xảo hiện rõ trước mặt mọi người, không hiểu cảnh tượng đó sẽ như thế nào?

Đây là một trong những chỗ gợi cảm nhất của thiếu nữ.

Cổ Chu liếm liếm môi, ánh mắt bắt đầu nóng rực.

Váy áo tiếp tục kéo lên trên, một bắp chân thanh tú hiện ra, dưới váy là một cái quần trong màu trắng, nhìn đã nhạt màu nhưng rất sạch sẽ. Ống quần căng lên do bó chặt lấy bắp chân, nhìn phía trước thăng tắp, mặt sau là một đường vòng cung hoàn hảo.

Bắp chân hiện lên vẻ gợi cảm tình xảo, người bình thường rất khó có được nhưng nàng lại sở hữu thứ đó, một thứ đường cong hoàn mỹ, tăng thêm hay giảm xuống một chút đều sẽ làm vẻ hoàn mỹ biến mất, nam nhân nào cũng phải mê đắm nhìn vào bắp chân không chút tỳ vết kia.

Ngươi có thể tưởng tượng, nếu như tầng vải mỏng kia không còn nữa, nếu như là ở trên chăn ấm nệm êm, dưới ánh nến đỏ, một đôi chân đẹp động lòng người nhu hòa quấn giao cùng một chỗ, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, thì là khung cảnh kiều diễm đến cỡ nào.

Cổ Chu hai mắt mờ lớn, trong đầu chỉ nghĩ đến việc vén nốt cái váy kia lên cao, để nhìn thấy phong cảnh càng đẹp hơn, không ngờ đến đây cô gái liền thả váy áo xuống.

Cổ Chu nhìn đến nơi mấu chốt, tự nhiên cô gái lại không tiếp tục nữa, tâm trạng hắn liền

cảm thấy hụt hẫng, vừa ngẩng đầu lên thì cô gái đã nghiêm mặt hỏi: "Ta.., ta có đáng giá đến hai trăm xâu hay không?"

Khuôn mặt tính xảo như đồ sứ, da mặt trắng nõn điểm thêm chút hồng, lại bị ánh đèn của cửa tiệm cầm đồ mông lung phản chiếu, gương mặt nàng thật sự kiều diễm không gì sánh được, vưu vật tuyệt sắc thẹn thùng, âm thanh mềm mại yếu điệu phát ra, Cổ Chu nuốt nước miếng ừng ực, liên tục gật đầu nói: "Đáng giá! Đáng giá! Con mẹ nó thật đáng giá!"

Sau đó mắt hắn chợt trợn lên. Bởi vì hắn nhìn thấy cô gái kia hai tay không ngờ chuyển qua cái eo thon nhỏ không chịu nổi của nàng, ngón tay thon dài xấu hổ rung động, đang tại nhẹ nhàng kéo đai lưng của nàng: "Oa! Chịu không được, chịu không được, hấp dẫn như vậy.

Tây Môn Khánh hai măt nhìn thăng vê phía cô gái, ngay cả Hạ Tâm cùng...

"Thực xin lỗi, ta cùng là một nam nhân, ta chỉ phạm vào tội tất cả nam nhân trong thiên hạ đều phạm phải!"

Ba nam nhân đang không hẹn cùng mở to mắt nhìn chằm chằm vào hông cô nương kia, kỳ biến đột nhiên phát sinh, chỉ thấy đôi mắt đẹp của cô nương bắn ra tia sát khí, váy áo hơi nhúc nhích, một cái chân trắng thăng tấp từ dưới váy đá ra.

"Phốc!"

Một thanh âm rất là nặng nề vang lên, bất quá Hạ Tầm nghe được lập tức hàm răng đau xót, vô ý thức khom eo, mà Tây Môn Khánh thì trực tiếp làm ra động tác che lấy đùng quần, hai con mắt hoảng sợ nhìn vị bánh nướng cô nương một mực thích đỏ mặt, một mực thích thẹn thùng khiếp sợ xem ra hoàn toàn vô hại kia.

Cổ Chu trợn trừng hai mất nhìn cô nương bánh nướng, thân thể hắn cứng ngắc chậm rãi đổ sang một bên như thể một pho tượng nghiêng nghiêng, trên không trung cứng đờ một lát, rồi đùng một tiếng ngã đùng ra mặt đất. Miệng hắn phát ra những tiếng ọc ọc như tín hiệu radio, âm thanh khàn khàn nức nở nghẹn buốt như con chó nhỏ xa mẹ, giọng hắn phát ra không cao được, chỗ kia bị đánh một đòn nặng như vậy, cho dù người hắn làm bằng kim cương đi chăng nữa cùng không thể còn sức nói chuyện.

"Đồ con lợn! Dám đánh chủ ý với bốn cô nương! Ngươi một đao chọc chết gấu sao? Ngươi là con gấu chó ngu ngốc nhất Trường Bạch sơn!"

Hạ Tầm cứng họng nhìn cô nương bánh nướng, vừa mới đây còn nhẹ nhàng yểu điệu, đến một con kiến cùng không dám giết, vậy mà bây giờ nghiến răng nghiến lợi vừa đánh vừa mắng người, cái chân nhỏ đang ra sức đạp liên tục lên đầu Cổ Chu.

Hạ Tầm trợn mắt há hốc mồm. Nửa viên gạch trong tay tự nhiên rơi xuống, vừa vặn nện trúng đầu Tây Môn Khánh.

Cô nương kia đánh mắng một lúc đến khi mệt mới chịu bước đi. Hạ Tầm vội hạ đầu xuống, không ngờ cô nương kia vừa đi vài bước liền dừng lại, tự nhiên quay trở về lục lọi trong ngực Cổ Chu, lúc sau liền móc ra một tói tiền, ước lượng một chút rồi hung hăng nói: "Đây là lợi tức vì tội đám đùa dờn với bản cô nương, hừ!"

Nói xong nàng đá thêm một cước vào đầu Cổ Chu rồi mới nghênh ngang rời đi.

Đáng thương cho Cổ Chu, cuộn mình dưới mặt đất như con sâu đo, nức nở nghẹn ngào thở không ra hơi.

Tây Môn Khánh trong lòng còn sợ hãi, bám vào tường đứng lên nói với Hạ Tầm: "Lão đệ, ta cảm thấy Tiểu Đông nhà ta.., thật ra rất ôn nhu.

Đêm hôm đó, đến tận khuya Cổ Chu mới về, chân hắn bước theo hình chữ bát, như nước chảy mây trôi, vai không động, tay không đánh, chật vật một hồi mới có thể đi tới gian phòng của mình. Lữ khách trong quán nhìn thấy đều cảm thấy lạ, nhưng vừa thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hai mắt đằng đằng sát khí, không ai dám lên tiếng hỏi.

Hạ Tầm nhìn thấy bộ dáng đầy mắt oán độc của hắn. Nhẹ nhàng hạ cửa sô, hướng đến Tây Môn Khánh nói: "Vị cô nương bánh nướng tuy dùng kế thoát thân nhưng đã triệt để đắc tội với tên quan ngoại sâm khách này, ta xem tên Cổ Chu tuyệt đối không buông tha nàng, cùng đồng hành với nhau, chúng ta nên quan tâm đến họ một chút".

Tây Môn Khánh là dạng thương hoa tiếc ngọc, vừa nghe thấy liền gật đầu lia lịa.

Hôm sau, xe ngựa tiếp tục khởi hành, tòa đại thành tiếp theo chỉnh là Đức Châu, từ Tế Nam phủ đến Bắc Bình, hành khách thủy chung vẫn chỉ có sáu người bọn họ.

Cô nương bánh nướng và muội muội rõ ràng đã đề cao cảnh giác, hai người không đi riêng lẻ một mình, đến khách điếm cùng ngủ gian phòng chính giữa, Cổ Chu tuy hung ác nhưng cùng

biết ở đây khác với quan ngoại, không dám tùy tiện hành động lỗ mãng.

Một ngày nọ, xe tới Đức Châu, đức Châu ở Sơn Đông là một tòa thành lớn phồn vinh, dân chúng an cư lập nghiệp, cuộc sống no đủ. Lữ khách ngủ một đêm ở đây, ngày hôm sau còn phải đợi thêm nửa ngày. Bởi vì nhà xe lặn lội đường xa cần sửa chữa bảo dưỡng, đồng thời những khách nhân phần lớn cùng đều có nhu cầu dừng lại ngắm cảnh, mua sắm.

Nghe xa phu giới thiệu lịch trình, Hạ Tầm liền thấy trong mắt Cổ Chu lóe lên một tia dữ tợn, trong lòng khè động, nhẹ nhàng ghé vào tai Tây Môn Khánh thì thầm: "Sắp có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân rồi!"

Tây Môn Khánh đang ngủ gà ngủ gật. Nghe thấy một chữ mỹ nhân, tình thần lập tức đại chắn, vội vàng hỏi: "Ở đâu? Ở đâu?"

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Ngay tại Đức Châu!"

Xe đến Đức Châu khi trời tối, đến một khách điếm ăn cơm, ngủ nghỉ, một đêm không có chuyện gì xảy ra, vị cô nương kia từ ngày cướp được túi tiền của Cổ Chu, tuy nói ăn uống ngủ nghĩ cùng không keo kiệt lắm nhưng hai tỷ muội vẫn tiết kiệm hết mức, không biết có phải là dạng người trời sinh keo kiệt hay không.

Buổi sáng hôm sau, đại bộ phận người trong đoàn đi ra ngoài thưởng thức phong cảnh Đức Châu, chọn mua đặc sản địa phương, muội muội bánh nướng một mực ở trong tiệm, đợi đến khi hai người Cổ Chu ra khỏi khách điếm nàng với chạy về phòng mình. Hạ Tầm âm thầm lắc đầu nghĩ: "Rốt cuộc cùng chỉ là một tiểu cô nương, kiến thức còn nông cạn, vẫn muốn đi ra khỏi khách điếm".

Quả nhiên, cô nương bánh nướng vừa nghe thấy hai người Cổ Chu rời đi. Liền cùng muội muội mang theo bọc nhỏ rời khỏi khách điếm, Hạ Tầm và Tây Môn Khách lập tức giả bộ đi dạo phố, đi ngay sau lưng hai nàng, một mặt theo dõi các nàng, một mặt tìm kiếm hai người Cổ Chu. Rất nhanh sau đó, Hạ Tầm nhìn thấy Cổ Chu đã thay đổi quần áo, trên đầu đội mũ trùm cùng Kha Sóc, được đám đông yểm hộ, đang như lang sói âm thầm theo sau lưng các nàng.

Hạ Tầm nhẹ nhàng đi theo, lại phát hiện hai tỷ muội không đi phường thị phồn hoa, các nàng hỏi thăm người địa phương xong liền đi vào trong một ngõ nhỏ, hai người Hạ Tầm bám theo mới biết thì ra trong ngõ có một gian "Hỗn đường". "Hỗn đường" chính là nhà tắm. Nhà

tắm công cộng xuất hiện từ thời nhà Tống, đến thời nhà Minh, tại thành thị lớn đã có phòng tắm chuyên dành cho nữ tử, các nàng đi đường mệt mỏi, nữ nhi ai chăng thích sạch sẽ, tắm rửa là chuyện đương nhiên, nhưng lúc này thời tiết vào lúc cuối thu đầu đông, khách sạn thiết bị đơn sơ, nếu chỉ dùng một chậu nước ấm tắm rửa rất dễ bị cảm lạnh, hôm nay có cơ hội, tự nhiên muốn tắm rửa vệ sinh một phen.

Hạ Tầm vừa thấy hai người đi tắm rửa, trong lòng không khỏi kêu khổ, nữ nhân tắm rửa làm sao hắn dám đi vào, không biết hai canh giờ có thể đi ra hay chưa nữa, hắn nhìn thấy hai người Cổ Chu và Kha Sóc ở xa xa, quay sang nói với Tây Môn Khánh: "Cao huynh, chúng ta đi uống rượu, nếm vài món ăn địa phương đã!"

Tây Môn Khánh nói: "Được, nhà này là cửa hàng gà quay, xem bộ đáng có phần lâu lắm rồi, có thể giữ được hơn vài chục năm không ngã, tư vị nhất định không kém".

Hai người đi vào cửa hàng, gọi một con gà quay, mấy món ăn, một bình rượu lâu năm, vừa uống rượu vừa thưởng thức hương vị thức ăn, cổ Chu sợ mất dấu hai cô gái liền đứng ngay dưới gốc cây liễu, hai mắt hắn như đang phóng hỏa, hàm răng nghiến chặt vào nhau, trừng mắt nhìn về phía phòng tắm công cộng mà chờ đợi.

Khi con gà quay thơm nức bị đám người Hạ Tầm gặm được bảy tám phần, Tây Môn Khánh đột nhiên quay qua Hạ Tầm còn đang vật lộn với con gà, hướng ra phía ngoài nói: "Này, đã ra rồi!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Giảo Hồ Thoát Thỏ

Chương 86: Giảo hồ thoát thỏ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Tạ gia tỷ muội tắm rửa xong liền đi ra ngoài, muội muội tuổi nhỏ nên không có nhiều ước thúc, một đầu tóc đen dài để xõa ngang eo, chỉ dùng một đây đỏ buộc lên, sau khi tắm rửa song da thịt hồng hào ngon miệng như một miếng táo đỏ.

Tỷ tỷ búi tóc cao lên, lộ hẳn ra cái cổ cao ưu nhã, trên mặt không chút phấn son, thanh thanh đạm đạm, lại thành một ý tranh cô gái nhà bên thanh thuần thanh tà.

Cổ Chu và Kha Sóc sớm chờ từ lâu, vừa thấy hai người đi ra liền cười lạnh một tiếng lập tức tiến tới, bốn mắt nhìn nhau, Tạ gia tỷ muội vừa nhìn thấy hai người liền bị dọa cho nhảy dựng, tỷ tỷ lập tức đẩy muội muội: "Muội muội, đi mau!"

Nàng nói xong liền bước sang một bên giống như muốn dẫn hai người đi chỗ khác, muội muội xưa nay miệng lưỡi luôn sắc bén nhưng nhìn thấy khuôn mặt Cổ Chu đầy tức giận liền sợ hãi không dám kêu một tiếng, vội vàng chạy trở về Hỗn đường, Cổ Chu không thèm để ý đến nàng, hai mắt chỉ chằm chằm chuẩn vào đại tỷ Tạ gia, đang hướng về phía một hẻm nhỏ cách vách hỗn đường mà chạy tới.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo. Ngõ nhỏ uốn lượn lung tung, hình như hình thành một nửa vòng cung, Cổ Chu cực kỳ căm hận cô gái bề ngoài thanh thuần bên trong xảo trá như một con hồ ly nhỏ kia. Hắn nghiến răng nghiến lợi chạy đuổi theo, chỉ một lúc sau liền nhìn thấy cô nương bánh nướng đang đứng phía trước, hắn lập tức

nhe răng cười hung ác nhào tới.

Cổ Chu nhe răng cười nói: "Tiểu mỹ nhân, hôm nay lão tử xem ngươi còn có biện pháp nào chạy thoát? Con mẹ nó, lão cổ ta từ nhỏ đến lớn chưa từng nếm mùi thiệt thòi lớn như vậy, lại bị ngươi... Ngươi muốn trốn sao? Hôm nay lão tử muốn phế ngươi. Một đao xuống, hủy hoa dung nguyệt mạo này của ngươi, ta xem tiểu hồ ly tinh ngươi sau này còn lấy cái gì gạt người!"

Bánh nướng cô nương vừa muốn nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy Hạ Tầm và Tây Môn Khánh xuất hiện phía sau, nàng lập tức ngậm miệng lại, Cổ Chu nhìn theo mắt nàng, quay đầu về phía sau liền thấy hai tên hỏa kế đi đỏi nợ trong đoàn, sắc mặt nhất thời trầm xuống hỏi: "Các ngươi đi theo ta làm chuyện gì?"

Tây Môn Khánh cười hì hì nói: "Chúng ta đi theo để xem cố huynh định làm gì thôi".

Cổ Chu trầm mặt nói: "Đã cũng lão tử xưng huynh gọi đệ, ta nhắc các ngươi một điều, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân trước tiên phải xem lại phân lượng của bản thân".

Hạ Tầm cười nói: "Cố huynh nói phải... Hạ mỗ đang muốn ước lượng phân lượng của các hạ!"

Đã là địch tức không phải bạn. Hạ Tầm quyết tâm giúp đỡ cô nương nên không nhiều lời, lập tức đánh về phía cổ Chu, Cổ Chu nhanh chóng vung quyền đỡ đòn, qua một lần giao thủ. Hạ Tầm phát hiện họ cổ cũng có một chút võ nghệ, nhưng chưa đến mức cao minh, chỉ là khí lực hơi lớn một chút, tốc độ nhanh hơn một chút, khi động thủ chỉ dám liều mạng mà thôi.

Kiểm tra một lần là biết hắn lợi hại đến đâu. Hạ Tầm nhất thời trong lòng đại định, sau khi cùng hắn giao thủ vài hiệp thì dùng một chiêu cổ kìm kết hợp đạp vào đầu gối, đem Cổ Chu đạp cho té ngã, tên Kha Sóc đang giao thủ với Tây Môn Khánh thấy vậy liền phân tâm, Tây Môn Khánh thừa dịp khe hở một quyền trúng mũi, nhất thời nước mắt cùng máu mùi chảy dài. Hai mắt đã không thể thấy gì.

Đúng lúc này, đầu ngõ tự nhiên hỗn loạn, rất nhiều phu nhân chen chúc chạy đến, trong tay là đủ các loại dụng cụ, bọn họ hô lớn: "Vô si! Vô lại! Giáo huấn chúng!"

Nhìn bộ dáng các nàng hình như là vừa mới từ nhà tắm chạy ra.

Bánh nướng cô nương khóe miệng nhanh chóng lóe lên một nụ cười giảo hoạt gian kế đã thực hiện được. Hạ Tầm lúc đầu hơi giật mình, hắn ngẩng đầu nhìn xem, chỉ thấy trên đỉnh đầu chừng một trượng có một cửa thông gió nho nhỏ, nhiệt khí bốc hơi, Hạ Tầm lập tức bừng tinh đại ngộ, vội vàng kéo Tây Môn Khánh nói: "Đi mau!"

Tây Môn Khánh mặc đù còn chưa biết chuyện gì xảy ra nhưng thấy những phu nhân trước mặt dữ như cọp mẹ, người nào người nấy dùng mãnh nhanh nhẹn, lập tức phản xạ theo điều kiện quay đầu chạy trốn, chỉ khổ cho Cổ Chu và Kha Sóc, hai hai sâm khách này vừa mới đứng dậy lập tức bị một đám phụ nhân điên cuồng bao vây lấy.

Mắt thấy cô nương kia vén váy chạy trốn như bay, Hạ Tầm không nhịn được liền gọi: "Bánh nướng cô nương, không cần chạy chúng ta chỉ đến giúp cô thôi!"

Lúc này đã chạy đến đầu ngõ, trước mặt đều là người đi đường, cô nương kia cảm thấy yên tâm liền dừng bước, khi nàng quay người lại bộ đáng liền biến thành nữ tử ôn nhu vô hạn, đôi mắt to mang theo vài phần hoảng loạn, bả vai run rẩy như một con thô nhỏ, lấp bắp nói: "Hạ... Hạ đại ca, người... Người đang gọi ta?"

Tây Môn Khánh chạy đến nói: "Cô nương một mực không chịu xưng tên báo họ, chúng ta không biết xưng hô thế nào, lần nào nghĩ ngơi ăn uống các cô cùng đều gặm bánh nướng, cho nên chúng ta gọi cô là bánh nướng cô nương cho tiện".

Khóe miệng bánh nướng cô nương tự nhiên hơi nhúc nhích, nhưng lập tức khôi phục nguyên trạng, người không nhìn kỳ chắc còn tưởng mình bị hoa mắt, nàng có phần ngại ngùng đáp lễ: "Đạ tạ hai vị đại ca tương trợ, ta hơi nhát gan, khi hoảng sợ chỉ lo chạy trốn, ngược lại vứt lại hai vị ân nhân, thật sự băn khoăn".

Tây Môn Khánh lần đầu tiên nghe thấy nàng nói nhiều như vậy, lại toàn là những lời khách khí, mặt mũi liền hớn hở vui mừng nói: "Đâu có đâu có, ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào huynh đệ, tục ngữ nói trăm năm mới có duyên cùng xe, chúng ta đây cùng là một đoạn duyên phận..."

Hạ Tầm và bánh nướng cô nương cùng trợn tròn mắt nhìn Tây Môn Khánh, tây Môn Khánh lập tức phát giác những lời này cùng với cổ Chu cùng bánh nướng cô nương lôi kéo làm quen có chút tương tự, hắn hận không thể tát vào miệng mình một cái, Hạ Tầm tức giận trừng mắt liếc qua Tây Môn Khánh, xoay đầu lại, đối với bánh nướng cô nương mỉm cười nói: "Cô

nương thủ đoạn thật tốt!”

Bánh nướng cô nương nhấp nháy mắt mấy cái, vẻ mặt ngây ngô hỏi: “Hạ đại ca nói về chuyện gì? Ta nghe không hiểu?”.

Hạ Tầm vừa muốn nói thì bánh nướng muội muội như chim sẻ chạy đến, vừa chạy vừa cười nói: “Ha ha, hai con gấu ngốc đến từ quan ngoại, tỷ, ta đã...”

Nàng liếc trông thấy Hạ Tầm cùng Tây Môn Khánh, lập tức ngậm miệng, cảnh giác nhìn bọn họ, bốn ánh mắt nhìn nhau, tình lại trong tích tắc, sau đó thì thấy trên đường có một đám người chạy đến, một quan tuần kiểm đi ở phía trước, phía sau đi theo hai bộ khoái, xa hơn nữa là bốn năm trợ thủ mang theo xiềng xích, thét to nói: “Ờ nơi nào ở nơi nào? Nhìn lén các lão nương tắm rửa, thật là lù không có tiền đồ, chờ vào đại lao xem ông đây làm sao sửa chữa ngươi!”

Bánh nướng cô nương vội vàng hướng tới hai người thi lễ sau đó nhỏ giọng nói: “Ở đây không phải nơi nói chuyện... Hai vị đại ca, chúng ta mau trở về khách điếm thôi!”.

Bốn người đi trên phố, hai đôi sải bước song song, bánh nướng muội muội thấp giọng nói: “Tỷ, hai người bọn họ tại sao cùng xuất hiện ở đây?”

Tỷ tỷ liếc mắt Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đang đi trước, trong mắt lóe lên một tia khinh bỉ: “Ta nói bọn họ trượng nghĩa đến đây giúp đỡ chúng ta, muội có tin không?”

“Có người tốt như vậy sao?”

Muội muội đương nhiên không tin, cười lạnh nói: “Nếu là trùng hợp, bọn họ chỗ nào không đi lại chạy đến phòng tắm nữ ngắm phong cảnh. Nếu không có ý đuổi theo chúng ta, bọn họ làm sao biết tên gấu chó Cổ Chu kia muốn làm hại chúng ta, hừ! Chỉ là cá mè một lứa muốn đánh chủ ý lên chúng ta mà thôi. Nhưng mà, muội thấy hai người bọn họ cho dù có tà tâm cùng không dám có tặc đảm lộ ra, không giống như loại người họ Cố kia, bọn họ không dám làm cái gì đâu”.

Tỷ tỷ nhắc nhỡ: “Cái tên gọi là Cao Thăng thì giống như lời muội nói, có sắc tâm nhưng không đủ sắc đảm, một tiểu tử phế vật chỉ biết ba hoa. Nhưng tên họ Hạ kia không phải như vậy, đôi mắt hắn rất sáng, mỗi lần nhìn vào mắt ta đều làm ta trong lòng hoảng hốt, dường như là bị hắn nhìn thấu vậy. Ngươi nhìn hắn rất ít nói chuyện, bình thường chỉ ngồi yên một chỗ,

không giống tên Cao Thăng kia chỉ biết chiếm chút tiện nghĩ, người như vậy hoặc là không động, động thì khó nói sẽ dám làm ra những thứ gì. Nếu hắn thật đánh chủ ý tới chúng ta, phải cận thận, phi thường cận thận".

Muội muội hình như tỷ tỷ bảo gì nghe nấy, vừa nghe tỷ tỷ nói liền khẩn trương hỏi: "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Tỷ tỷ như đã dự tính trước mỉm cười nói: "Rất đơn giản, dùng kế hoãn binh".

Nàng hạ giọng nói: "Trên đường đi, ta và muội cẩn thận một chút, không bao giờ đến nơi ít người, hắn dù muốn cùng khó ra tay, còn nữa, lúc về muội nhớ tiết lộ một ít tin tức, nói chúng ta đến nhà họ hàng ở xa nương nhờ, đến Bắc Bình liền đổi xe khách, bọn nó nếu thật có ác ý sẽ không vội vã ra tay."

Muội muội nghĩ ngợi một lúc liền cười nói: "Đúng, bọn họ sẽ tưởng chúng ta đến tận Bắc Bình, trong khi điểm dừng của chúng ta là Thông Châu, bọn họ nếu là người tốt thì không sao, nếu là người xấu chắc chắn sẽ phải nuốt chủ ý xấu vào trong bụng".

Hai tỷ muội cười khanh khách.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh sóng vai đi ở phía trước, Hạ Tầm hạ giọng nói: "Tỷ muội bánh nướng không hề đơn giản, chúng ta đang làm đại sự, không nên dây vào rắc rối, ngươi đừng trêu chọc các nàng".

Tây Môn Khánh mỉm cười nói: "Ta biết, hai đóa hoa đẹp kia có gai, dính vào không được".

"A?" Hạ Tầm có phần bất ngờ nhìn hắn.

Tây Môn Khánh nhìn xung quanh rồi bình tình nói: "Ngày ấy chứng kiến nàng cơ trí thoát khỏi Cổ Chu, ta đã cảm thấy cô nương này không đơn giản. Ngày đó những gì nàng làm, có lẽ đều là mưu đồ, trong tay thiếu tiền đi đường, điểm này nên không giả, cổ Chu có thể thấy được sắc nảy lòng tham theo đuôi mà đi, đem nàng ngăn ở trong ngõ, nàng là một cô gái yếu đuối hô thiên không nên gọi địa mất linh, trong lúc vội vàng có thể nghĩ ra biện pháp tự bảo vệ mình như vậy, cái này rất không dễ dàng. Mà nghĩ ra được không có nghĩa là làm được, vị bánh nướng cô nương này lại làm được, nàng có thể giả bộ được giống như vậy, khiến cho Cổ Chu hoàn toàn buông đề phòng, cuối cùng trước mắt lại không chút nào nương tay một cước đá

trúng chỗ hiểm của hắn. Nghĩ được, làm đến, cái này sao có thể là một cô gái tầm thường có thể làm được? Hôm nay xem ra, chúng ta anh hùng cứu mỹ nhân cùng là dư thừa, nàng đi Hỗn đường tắm rửa, chỉ sợ cùng là đã sớm xếp đặt cái bẫy?"

Hạ Tầm ngạc nhiên nhìn hắn, khuôn mặt giãn ra cười nói: "Không sai, nàng đã đắc tội Cổ Chu, cùng biết Cổ Chu tuyệt đối không từ bỏ ý đồ, từ đây nàng liền bắt tay sắp xếp mọi chuyện để triệt để thoát khôi uy hiếp đến từ Cổ Chu. Hiện tại nghĩ lại. Muội muội nàng khi rời khỏi huyện Bình Nguyên bắt đầu cùng xa phủ nói chuyện phiếm, thường xuyên hỏi tình hình các huyện thành trấn dọc đường, chắc hẳn lúc đó đã tìm ra biện pháp thoát khỏi Cô Chu.

Nàng nghe nói ở Đức Châu có nữ hỗn đường, hơn nữa xe ngựa dừng tại Đức Châu hơn nửa ngày, nàng liền bày ra một biện pháp triệt để.

Nàng bảo muội muội đi vào trong phòng tắm gọi người, còn chỉnh mình dẫn dụ Cổ Chu và Kha Sóc đến phía sau phòng tắm, tạo ra hình tượng hai tên nhìn trộm phu nhân tắm rửa, cuối cùng làm bọn chúng bị tội phóng hỏa mà bỏ tù. Ha ha, thoạt nhìn biện pháp rất đơn giản, hiện tại nghĩ lại. Nàng chạy đến phía sau phòng tắm nhất định sẽ có biện pháp tự bảo vệ mình, chỉ là bởi vì chúng ta nhúng tay nên nàng không có cơ hội thi triển ra mà thôi".

Tây Môn Khánh gật gật đầu, tò mò hỏi: "Trong tài hành lý các nàng chẳng có gì mấy, chuyện nghèo khó chắc chắn không phải giả, các nàng cùng không biết võ công, nếu không cũng chẳng cần sắp xếp thủ đoạn phiền toái như vậy để thoát khỏi Cổ Chu. Một người gia cảnh nghèo khó, thân thể yếu đuối, lại đa mưu túc trí, giỏi ngụy trang, đây là loại người gì? Các nàng ngàn dặm xa xôi đến Bắc Bình làm gì?"

Ha Tầm trừng mắt nhìn hắn một cái rồi nói: "Ta chỉ biết, ngươi không phải người không đủ khôn khéo, mà là loại người vừa thấy nữ nhân xinh đẹp liền không thể khống chế chính mình, ta đã nói không nên trêu chọc các nàng, từ đây trở đi chúng ta chỉ để ý chuyện đi Bắc Bình, làm tốt đại sinh ý của chúng ta, một lượng hàng da lớn như vậy, người trước kia chưa từng làm, cùng không thể bại lộ".

Tây Môn Khánh nói: "Chăng lẽ ngươi không hiếu kỳ? Không một chút hứng thú? Dù sao trên con đường dài nhàm chán có các nàng làm bạn cùng không tệ".

Hạ Tầm giọng như chém đinh chặt sắt nói: "Không thể! Ta cũng có lòng hiểu kỳ, nhưng ta hiện tại chỉ muốn đem những hàng hóa kia toàn bộ an toàn vận chuyển về, không ra nửa điểm

chậm trễ, hướng về phía Tề vương gia giao xong, liền trở lại nhà cũ ở phủ ứng Thiên đi cưới vợ".

Tây Môn Khánh không thể nói gì liền thở dài một hơi, ánh mắt lưu luyến nhìn thoáng qua đôi tỷ muội như hoa như ngọc phía sau, lẫm bẩm nói: "Huynh đệ, lão ca ngươi là người từng trải, ta nói cho ngươi biết, chờ ngươi thật sự cưới vợ, ngươi sẽ hiểu rằng nữ nhân không thể cưới mới là nữ nhân đáng yêu nhất".

Hạ Tầm không thèm để ý đến hắn, nhớ tới hành trình kế tiếp hắn xác thực cùng cảm thấy khô khan chán nản.

Ngồi trong xe là hai tiểu mỹ nữ đầy hương sắc, nhưng Hạ Tầm phát hiện, chỉ có mỹ nữ còn chưa đủ, thiếu lưu manh đùa giờn mỹ nữ, thì ngày hôm đó thật sự là nhàm chán.

Nhàm chán theo chân bọn họ tới Thông Châu, không ngờ bánh nướng tỷ muội lại xuống xe ở Thông Châu, chờ Hạ Tầm theo xe rời đi, cô nương bánh nướng nhìn hắn với ánh mắt đắc ý đầy khiêu khích, Hạ Tầm cười cười nói: "Tiêu hồ ly này hóa ra một mực phòng bị chúng ta".

Hạ Tầm rất nhanh đem hai tỷ muội đi cùng xe nhiều ngày vứt ra khỏi chín tầng mây, bởi vì hắn đã đến Bắc Bình.

Lúc này Bắc Bình trên cơ bản vẫn là bộ dáng như thời Nguyên, cung điện nguy nga, chùa miếu hùng vĩ, những khu vườn mỹ lệ, ngã tư đường rộng mở...

Những kiến trúc quy mô to lớn đều giữ lại vẻ cố kính, Yến Vương cùng không cho xây dựng rầm rộ công trình mới ở trong này.

Bắc Bình là một tòa thành lớn, do khai quốc đại công thần triều Nguyên Lưu Bình Trung thiết kế quy hoạch, ngay cả quốc hiệu Đại Nguyên, cùng là do Lưu Binh Trung dùng "Đại Tai Kiền Nguyên" trong Dịch Kinh đặt ra, hiển cho Hốt Tất Liệt, được hắn tiếp thu mà định.

Ờ trong lòng đất nhìn không thấy, phương tiện cung cấp nước cùng thoát nước đều do đều do Thủy giám Quách Thủ Kính Đại Nguyên thiết kế, đường thủy chủ yếu trong thành có hai cái, một cái là do Cao Xà Hà, Thông Huệ Hà cấu thành hệ thống đường thủy, một cái là do Kim Thủy hà, Thái Dịch Trì cấu thành hệ thống cấp nước cho vườn ngự uyển, cư dân dùng nước thì chủ yếu là dùng nước giếng, trong thành còn có đầy đủ phương tiện thoát nước, khiến cho cả tòa thành lớn sạch sẽ, khí phái.

Bộ câu đối trên cửa thành, do Trực học sĩ Đại Nguyên, nhà thư pháp nối tiếng Triệu Mạnh Thuận viết, Triệu Mạnh Thuận là thế tôn đời thứ mười một của Tống thái tổ Triệu Khuông Dận. Người Nguyên khi tới tòa đô thành này, đã tụ tập tất cả người giỏi tay nghề, người trí tuệ tinh hoa văn hóa các dân tộc lúc ấy.

Mặt trời đần ngã về tây, gió lạnh thối vi vu, xe ngựa lăn bánh lộc cộc trên nền đá xanh, mang theo thanh âm réo rắt đầy nhu hòa, chậm rãi chạy vào tòa thành cố, ánh nắng chiều chiều lên xe ngựa hình thành một cái bóng ngả dài trên mặt đất rồi biến mất trong cửa thành rộng lớn, chỉ còn lại có ánh dương màu vàng, chiểu lên trên hai câu đối màu sắc củ kỳ lại khí thế đoạt người ở hai bên cửa thành: “ Nhật nguyệt quang thiên đức, sơn hà tráng đế cư”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Chi Tiết Đột Nhiên Phát Sinh

Chương 87: Chi tiết đột nhiên phát sinh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh vào ở khách điếm có tên "Duyệt Lai khách sạn", tên nghe rất thông thường, hầu như mỗi tòa đại thành đều thấy khách điếm có tên tương tự, nhưng chúng không thuộc về cùng một ông chủ. Duyệt Lai là tên lấy từ câu nói của Khổng Phu Tử: "Có bằng hữu từ phương xa tới, không vui cùng mừng", thế là nó đã trở thành cái tên mà người mở khách điếm thích dùng nhất.

Nhưng một tòa thành, đương nhiên chỉ có một cái khách sạn gọi tên như vậy, ai là người đặt trước thì người đó được dùng, cùng bởi vì thế, khách thường hành tẩu bên ngoài biết khách sạn có thể gọi tên Duyệt Lai, nghĩa là khách điếm có tư cách lâu nhất trong thành, khách điếm lâu nhất chưa chắc đã là khách điếm tốt nhất, nhưng vẫn là khách điếm quy củ nhất địa phương.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh vào khách điếm khi trời đã tối, thời đại này ban đêm vừa buông xuống, lửa tắt đèn chụp, không ai lại đi dạo phố, hai người vào trong khách sạn ăn một vài món đơn giản, sau đó hưởng thụ việc ngâm mình tắm rửa trong chậu lớn đầy nước ấm.

Hai người đang ngâm mình trong nước ấm, nhắm mắt dưỡng thần, chuyến xe cuối cùng trong ngày của hãng xe Tứ Quý đã đuổi tới trước khi cửa hàng đóng lại, tất cả khách ở trên xe đều đi xuống kiếm chỗ ở, trong đó có hai hành khách cùng không chọn khách sạn gần nhất đi vào, mà là ở từng khách sạn hỏi thăm một người tên là Cao Thăng, một người tên Hạ Tầm.

Khách sạn vốn không tùy tiện đem tin tức của khánh nói cho người khác biết, nhưng hai người khách này trên người lại có yêu bài của quan sai phủ Tế Nam, có yêu bài này, họ có quyền yêu cầu khách điếm cung cấp toàn bộ tư liệu khách hàng. Rốt cuộc, họ đã tìm thấy thứ mình muốn ở khách sạn Duyệt Lai, hai người nhanh chóng đăng ký ở trong khách điếm, trước khi nhận phòng còn dặn dò chưởng quầy khách sạn Duyệt Lai và hai hỏa kế cấm không được tiết lộ thân phận chân thật bọn họ ra ngoài.

Bọn họ công khai thân phận là: Vương Minh, vương Tư Xa, hai người là chú cháu, thương nhân Tế Nam.

Sáng sớm hôm sau, tây Môn Khánh đi ra ngoài, hắn muốn liên hệ với các lộ xe, ngoài ra còn muốn cùng người quan ngoại gặp mặt, những quan hệ bí mật này đều là do phụ tử hai người khổ tâm kinh doanh nhiều năm thiết lập, tự nhiên là không tiện cho Hạ Tầm biết, Hạ Tầm dù chưa làm ăn buôn bán bao giờ nhưng vẫn hiểu mấy quy củ này, huống chỉ hắn vốn nghĩ mình chỉ làm một lần, từ nay về sau giao dịch đều chuyến sang cho tên họ Tào kia, nên cũng chẳng cần hiểu nhiều nhiều làm gì.

Hạ Tầm ở trong khách sạn thoải mái nhàn nhã đến trưa, Tây Môn Khánh kích động trở về vừa nhìn thấy hắn liền nói: “Bên Đông Lương báo gấp, đang nóng lòng muốn giao dịch, bọ họ sớm đã phái người đưa tin tức tới, ta đã hẹn hắn chờ ở một nơi, đi, chúng ta đi thôi!” Hạ Tầm vừa nghe, vội vàng cùng Tây Môn Khánh dắt tay nhau ra khỏi khách điếm.

Bắc Bình lúc này so với ấn tượng về Bắc Kinh hơn sáu trăm năm sau khác nhau rất nhiều, cho dù Vĩnh Lạc dời đô, mất công kiến thiết Bắc Bình, sau đó bộ dáng cũng có những khác biệt rất lớn, mặc dù vậy, mỗi lần cất bước, mỗi lần đưa mắt nhìn, tai nghe mất thấy, tự nhiên mang lại cho người ta một cảm giác đây chính là thiên hạ hùng thành.

Phố xá muôn hình muôn vẻ, người đủ loại màu da, từ đây có thể biết tòa thành liên kết chặt chẽ với thế giới bên ngoài, thỉnh thoảng xuất hiện vài con voi vung cái vòi dài ngửi ngửi người đi đường, chúng đều do người theo phật giáo nuôi dưỡng, năm đó chạy đi phần lớn sẽ vứt bỏ ở chỗ này, khi thì một đội quan binh mặc giáp trụ leng keng đi qua, đội ngũ chỉnh tề, sát khí xông lên, nhưng cư dân trong thành nhìn mãi cùng thành quen, rao hàng tiếp tục rao hàng, dạo phố tiếp tục dạo phố, không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Đây là quốc môn không cắt đất, không nạp cung, không xưng thần, không hòa thân của thiên tử, đô thành quân vương xã tắc vương triều Đại Minh tương lai hơn hai trăm năm đây sao?

Đi trên phố, trước mắt Hạ Tầm đều là những thứ mới mẻ, lòng tràn đầy cảm khái.

Tây Môn Khánh không phải lần đầu tiên đến đây, hắn không có tâm trạng ngắm phong cảnh, chỉ lo dẫn Hạ Tầm đi về phía trước, hai bên hẹn gặp mặt ở trong phòng khách hậu viện một cửa hàng da, cửa ra vào treo một bảng hiệu, Hạ Tầm nhìn thoáng qua thấy ghi "Hàng da Tạ thị", tây Môn Khánh dẫn theo Hạ Tầm vào cửa tiệm, cùng chưởng quỹ thì thầm vài câu, lập tức đi vào hậu viện, trong phòng khách ở hậu viện đang có một đại hán ngồi đợi tại đó.

Người này tuy mặc trang phục người Hán, trang sức, kiểu tóc, trang điểm đều theo tập quán người Hán. Nhưng lông mày rậm. Râu quai nón. Mũi cao, mắt sâu, mơ hồ tỏa ra khí tức nam tử thảo nguyên. Hắn cùng với Tây Môn Khánh hiển nhiên là đã có quen biết, vừa nhìn thấy Tây Môn Khánh liền đứng dậy ôm quyền dùng ngôn ngữ Hán cứng ngắc nói: "Cao huynh đến thật nhanh, vị này theo lời Cao huynh giới thiệu chắc hẳn là Hạ Tầm huynh đệ".

Hạ Tầm hoàn lễ nói: "Đúng là tại hạ, không biết các hạ xưng hô thế nào?"

Tây Môn Khánh mỉm cười nói: "Hạ lão đệ, vị hảo hán này gọi là Lạp Khắc Thân, là người bộ tộc Cát Lạp Mãng, thân tín của Bột Nhật Thiếp Xích Na đại nhân. Lạp Khắc Thân, vị này chính là ông chủ Hạ muốn mua một lượng lớn da gân lông. Ông chủ Hạ ở tại Sơn đông tiền nhiều thế lớn, sau lưng còn có một chỗ dựa vững chắc, hắn không chỉ cần lượng lớn hàng hóa, sau này còn có thể không ngừng mua bán ở chỗ ngươi, ngươi có thể leo lên được tuyến này, đối với quý bộ sau này sẽ có nhiều chỗ tốt".

Trên mặt Lạp Khắc Thân lộ ra vẻ vui mừng nói: "Ồ, được được, ta.., ta muốn nghe ngươi nó qua".

Lạp Khắc Thân mời hai người ngồi xuống, bản thân lại đứng yên tại chỗ, một lời khách sáo cùng không thèm nói, trực tiếp đi thăng vào vấn đề: "Ni Cố Tô Khắc Tề Hãn vẫn hy vọng một ngày đánh vào Trung Nguyên, đoạt lấy đất đai. Mà Yến vương điện hạ Minh quốc các người rất lợi hại, hắn mấy lần đều đem quân đội Đại hãn chúng ta đánh bại, đuổi tít về phía xa. Bọn họ đánh tới đánh lui, chỉ có những bộ lạc nhỏ chúng ta ở trên thảo nguyên không có lực lượng di chuyển là gặp tai ương.

Chúng ta không có muối, không có gạo, không có vải vóc, không có nồi sắt, không có dược liệu, thời gian lại không chờ đợi, tráng niên trong bộ lạc không còn nhiều lắm, đa phần đều là lão nhân, nữ nhân và hài tử, bọn họ thân thế yếu, nếu như không có cơm ăn sẽ chết đói, không

có quần áo sẽ chết lạnh, không có dược liệu cùng rất dễ dàng chết bệnh".

Hắn một mặt nói, một mặt dùng động tác miêu tả làm tăng thêm sinh động: "Đại nhân Bột Nhật Thiếp Xích Na của chúng ta không quan tâm đến chiến tranh quỷ quái kia, hắn chỉ hy vọng tộc nhân chúng ta có thể sống tốt, hy vọng chúng ta mỗi ngày đều có thể vung roi hát, vui vẻ đi chăn thả gia súc, chúng ta có thể cung cấp toàn bộ số lượn da lông gân thú mà ngươi muốn, những thứ này là tài liệu tốt nhất để chế tạo giáp trụ, cung, nỏ, nhưng ta muốn biết ngươi có thế cho chúng ta bao nhiêu tiền? Còn nữa, ta phải nói rõ trước, ngươi một lần đã muốn nhiều hàng hóa như vậy, ta cùng không có biện pháp chuyển đến, ngươi phải tự mình nghĩ biện pháp".

Hạ Tầm nghe thấy liền muốn cười, đây cùng là người làm ăn sao? Ta còn chưa kịp nói, hắn đã đem toàn bộ chủ bài ra, cái này không phải là mặc ta áp đặt? Làm ăn buôn bán như hắn vậy chăng phải sẽ thiệt thòi lớn sao? Thế nhưng thấy hắn thật thà như vậy, Hạ Tầm ngược lại không đành lòng áp giá tiền xuống quá thấp, tiền là do Tề Vương chỉ ra, còn đối phương lại là một đám người người già yếu cần thực phẩm, Hạ Tầm thật sự không nhẫn tâm lấy từ trong miệng của họ ra một ngụm cháo, một mảnh vải vài văn tiền.

Hạ Tầm có vài phần nhàn từ, đối phương lại có việc cầu người, hai bên được Tây Môn Khánh ở giữa điều hòa giá cả, rất nhanh liền quyết định giá giao địch, Tây Môn Khánh cười nói: "Lạp Khắc Thân, giá này thật sự là hơi thấp, nhưng ngươi cùng biết, chúng ta phụ trách vận chuyển hàng hóa đi, lo lót trên dưới, khai thông trạm kiểm soát, tất cả đều phải tính đến tiền".

Lạp Khắc Nhân liên tục gật đầu: "Ta hiểu, ta hiểu, những người làm quan, so với lang sói còn tham lam hơn".

Tây Môn Khánh cười nói: "Ta hiểu rõ, các ngươi cần nhất là lá trà, vải vóc, lương thực và dược vật, nhưng để người khác không để ý tới, lần này chúng ta không mang theo thực vật, giao dịch chủ yếu là dùng ngân phiếu, cái này không có vấn đề gì chứ?"

Lạp Khắc Thân khẽ cau mày suy tư, lát sau liền vuốt cằm thống khoái nói: "Không vấn đề! Tiền giấy Đại Minh tại chỗ chúng ta cùng đã có tác dụng, chúng ta có thế dùng tiền giấy đến tộc Nữ Chân mua đồ, còn có phía tây, phía tây thương nhân người Hán rất nhiều, bọn họ cùng chúng ta giao địch, cùng không mấy nguyện ý thu những thứ mang theo khó khăn này, đối với bọn họ mà nói cùng không dễ gì sang tay được, chúng ta có tiền, có thể trực tiếp hướng về

phía bọn họ mua lương thực, mua thuốc. Nói đến, chúng ta có xe đi theo, cũng có thể dùng số tiền này, tại phụ cận Bắc Bình chọn mua những vật dụng thiết yếu hằng ngày, rồi lặng lẽ chờ về".

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Chi Tiết Đột Nhiên Phát Sinh (2)

Chương 87: Chi tiết đột nhiên phát sinh (2)

Hạ Tầm mĩm cười nói: “Tốt, ngươi có thể thông báo cho tộc trưởng của các ngươi chuẩn bị hàng hóa”.

Lạp Khắc Thân mở to mắt nói: “Chừng nào ngươi muốn? Ngươi vận chuyển thế nào?”.

Hạ Tầm nói: “Những chuyện này do chúng ta lo liệu, các ngươi chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, một khi có tin tức, lập tức bắt đầu vận chuyển hàng hóa!”

Lạp Khắc Nhân vỗ vỗ ngực nói: “Chuyện này không thành vấn đề, chúng ta đã chuẩn bị xong từ sớm, lúc nào cũng có thể vận chuyển tới”.

Nói đến đây hắn đột nhiên nhớ tới điều gì đó, bàn tay vỗ vào trán nói: “Đây, chỗ này ta có một món lễ vật, là tộc trưởng đại nhân muốn tặng cho bằng hữu tôn quý Hạ Tầm”.

Hắn quay người, bước đến cạnh tường, lôi từ dưới ghế ra một cái túi lớn, cái túi tuy trông rách nát, nhưng khi mở ra, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh vừa nhìn thấy hai mắt liền sáng ngời, đó là da lông hồ ly, ba bộ da hồ ly xinh đẹp, đều tòa ra ánh hồng sắc, tựa như một đám lửa, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên, lập tức cảm giác được sự mềm mại cùng ôn hòa của nó.

Lạp Khác Thân nâng ba tấm da hóa diễm hồ ly trong ngực, nhìn Hạ Tầm trầm giọng nói: “Đại nhân chúng ta nói, khách nhân tôn quý đã cứu bộ lạc chúng ta. Bằng không, trời đông giá rét, lão nhân chúng ta sẽ bị chết đói, phụ nhân cùng hài tử sẽ bị các bộ lạc khác bắt làm nô lệ, thanh niên tráng hán biến thành những mã phỉ chỉ biết giết người cướp của, một đám dã nhân đầy thú tính, Cáp Lạt Mãng chúng ta không còn tồn tại.

Đây là da hóa hồ tốt nhất, do những thợ sân giỏi nhất, tên bắn trúng hai mắt, vì vậy da lông không để lại một vết sẹo, cho dù tại thảo nguyên cùng là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, Bột Nhật

Thiếp Xích Na đại nhân muốn ta mang đến, tặng cho bằng hữu tôn quý nhất, ân nhân của chúng ta, mời người nhận lấy chúng".

Lạp Khắc Thân hai taý đưa về phía trước, cả người cúi xuống thật sâu.

Hạ Tầm mỉm cười, rất vui vè nhận lấy da hỏa hồ, hán bắt đầu cảm thấy, lần đến Bắc Bình này so với những gì hắn dự đoán còn thoải mái hơn nhiều, có lê rất nhanh sẽ hoàn thành sứ mạng, áo gấm về nhà, lấy tân nương tử...

Trên thảo nguyên Cát Lạp Mãng, bông tuyết rơi như mưa, chưa xuống đến mặt đất đã tan biến.

Đầu mùa đông, thảo nguyên nhìn như một cánh đồng hoang vu, rất nhiều căn lều lớn nhó tán loạn ở trên một vũng đất, cái chiến trướng màu trắng lớn nhất ở giữa, chính là đại trướng của Tộc trưởng bộ tộc Cáp Lạt Mãng.

Lúc này trong lều có rất nhiều trưởng lão cùng quyền quý trong tộc, trên cái ghế ở trên cùng, Áo Bột Nhật Thiếp Xích Na mặc một cái áo da báo, hai tay hắn đưa lên, đôi mắt mở lớn, đập bàn hét lớn: "Hi Nhật Ba Nhật, ngươi có thể cho ta bớt lo lắng không? Ngươi trong mắt còn có phụ thân này hay không? Có còn tộc trưởng ta hay không?

Ta vì sinh tồn của bộ tộc, thật vất vả mới liên lạc được với một người mua lớn tại Trung Nguyên, có thể đưa cho chúng ta đủ tiền, để cho già trẻ lớn bé trong tộc sống qua mùa đông giá rét, ngươi lại muốn phá hư chuyện tốt, ngươi muốn khuyến khích những người trẻ tuổi kia đi làm cái gì? Đừng tưởng Bột Nhật Thiếp Xích Na ta đã già, mắt đã hoa, lỗ tai đã điếc, ngươi làm những chuyện kia sau lưng ta, ngươi nghĩ rằng ta không biết sao?"

Đứng ở trước mặt hán là một người trẻ tuổi đầy ngạo khí, đối mặt với sự nổi giận của phụ thân, vè mặt hắn vẫn không cho là đúng cãi lại: "Phụ thân, ngươi bán cho người Minh quốc, những thứ đó đều có thể chế tạo ra quân giới hoàn mỹ, bọn họ dùng những vật này chế tạo ra vũ khí sắc bén, rồi lại sử dụng ở trên người chúng ta. Nếu như Đại hãn biết được, hắn sẽ bỏ qua cho người sao?"

Bột Nhật Thiếp Xích na nặng nề vung tay lên, giận dữ nói: "Không cần phải mang đại hãn ra đây, bộ lạc chúng ta khi sinh tử gần kề, lâm vào khổn cùng, hắn đang ở đâu? Trận bạch tai năm kia, bộ lạc chúng ta chết đói nhiều người như vậy, hắn đang ở đâu? Ta là Tộc trưởng bộ tộc Cáp Lạt Mãng, ta phải phụ trách nam nữ già trẻ trong tộc, ta chỉ muốn tộc nhân ta sống sót,

tiểu tử miệng còn hôi sữa ngươi thì hiểu được cái gì? Ngươi cũng như Lặc Bá Khắc, nhớ mãi không quên đi đánh Trung Nguyên sao? Đó là nằm mơ, chúng ta nếu có năng lực đó, lúc trước cùng không bị người ta đuổi ra ngoài!".

Người trẻ tuổi nghe xong cười càng thêm sáng lạn, cùng càng thêm ngạo mạn, tựa như một hùng sư trẻ tuổi, đứng ở trước mặt một sư vương đã già yếu, ánh mắt bề nghề, ẩn hàm khiêu khích cùng khinh miệt: "Phụ thân, người già rồi, người thật già rồi. Người cho con của người thân thể cường tráng, nhưng không có cho chúng ta một trái tim dùng cảm mà cường đại, bởi vì người thật sự là quá nhu nhược! Nhưng mà, ngươi không có cho chúng ta, Trường Sinh Thiên Tứ đã cho chúng ta, trường Sinh Thiên Tứ cho chúng ta trí tuệ, ban cho chúng ta dùng cảm, ban cho chúng ta lực lượng".

Hắn khinh miệt nhìn Bột Nhật Thiếp Xích Na, lạnh lùng nói: "Phụ thân, ta cảm thấy người đã không thích hợp làm tộc trưởng, Hi Nhật Ba Nhật ta so với người càng có tư cách lãnh đạo bộ lạc chúng ta hơn, bởi vì bộ tộc Cáp Lạt Mãng cần một hùng sư cầm đầu, chứ không phải con cừu non".

"Cái gì? Súc sinh kia, ngươi dám nói chuyện với ta như vậy? Ngươi.., ta muốn trục xuất ngươi, đuổi ngươi ra khỏi bộ tộc, ngươi... Ngươi..."

Bột Nhật Thiếp Xích tự nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, vội vàng lùi về phía sau vài bước, tay vịn ghế ngồi xuống, người trẻ tuổi vẫn ngạo nghề đứng bất động nói: "Phụ thân làm tộc trưởng chỉ biết dẫn chúng ta trốn tránh, trốn tránh sự điều động của đại hãn, trốn tránh quân Đại Minh đàn áp, chạy thoát nhiều năm như vậy, kết quả thế nào? Chúng ta vốn có tám vạn bộ chúng, là một bộ lạc cường đại trên thảo nguyên, giờ đây biến thành bộ dáng gì?"

Thanh âm hán càng lúc càng lớn, hung dữ trừng mắt nhìn phụ thân, từng bước tới gần: "Đại ca ta Cáp Nhật Ba Nhật giao chiến với quân Minh bị chết, người lúc ấy đang làm gì? Khi đó ta còn rất nhỏ, một mực đi bên cạnh người, ta biết cực kỳ rõ ràng, ngươi một mực thúc giục tộc nhân chạy trốn, ngươi luôn nói quân ta không thể chiến thắng, nếu như chúng ta có thể đánh, cùng sẽ không phải chạy về phía bắc, thủ đoạn duy nhất bảo vệ tộc nhân của người chính ià chạy trốn! Đó ià thủ đoạn cùng những con thú bị săn, chúng ta là ai? Chúng ta ià chiến sĩ của Thành Cát Tư Hãn, trong thiên hạ, ai không có thể địch!"

Hắn đột nhiên giơ tay trời, dùng ngôn ngữ Mông Cổ cao giọng ca lên, thanh âm hùng vĩ tráng lệ, xuất phát từ trái tim:

“Đưa ta làm Khả Hãn

Tay cầm tinh cùng kì

Dưới không thấy sông biển

Trên không thấy mây trời

Trời không có Tu La

Đất không có Linh Chỉ

Đến cùng trời cuối đất

Phủ phục chân xuống dưới

Là ngu ngốc cờ nào

Phải dám thúc vó ngựa.

Tiếng ca dõng dạc vang lên trong lều, nhất thời hai nhóm thủ lĩnh bộ lạc đang đứng thăng đều bị kinh sợ, tiếng hát làm họ nhớ tới quân đội Đại Nguyên năm đó vô cùng uy phong, trong lòng không chịu được liền hát theo. Bột Nhật Xích Nhật Na cực kỳ tức giận quát lên một tiếng: “Tất cả câm miệng cho ta!”

Tiếng ca im bặt, Hi Nhật Ba Nhật cười ha hả, hán cười to một hồi rồi đột nhiên im lặng xuống hỏi: “Phụ thân, người có biết nhị ca Ô Lan Ba Nhật đã đi đâu không?”

Bột Nhật Thiếp Xích Na thở hổn hển, cố họng phát ra thanh âm phì phò nặng nề nói: “Ngươi... Ngươi không phải nói hắn đến nương tựa đại hãn?”

Hi Nhật Ba Nhật cười một cách quỷ dị: “Bây giờ nói cho ngươi biết cùng không sao, Nhị ca phải đi nương tựa đại hãn là không sai, nhưng mà.., không phải Ni Cổ Tô Khắc Tề Hãn, mà là một vị đại Khả Hãn cường đại ở phía tây, vị Khả Hãn từng nói “Thiên hạ tuy lớn, nhưng không chứa nổi hai vị quân chủ”, hắn muốn làm vua của thế giới”.

Bột Nhật Thiếp Xích Na ngẫm nghĩ, đột nhiên hoảng sợ mở to mắt, vịn ghế đứng lên nói: “Ngươi nói cái gì? Ô Lan Ba Nhật đến nương tựa tên thọt Thiếp Mộc Nhân?”

Hi Nhật Ba Nhật nghiêm trang đáp: “Chính xác, là người thọt dẫn đông phương đến

Bột Nhật Thiếp Xích Na ngồi bịch xuống ghế, hô hấp dồn dập, khàn giọng nói: “Vậy còn ngươi, ngươi muốn làm chuyên gì? Muốn giống nhị ca ngươi, đem tiêu diệt tứ đại hãn quốc, tự xưng người thừa kế Thành Cát Tư Hãn, làm Khả Hãn của chúng ta?”

Hi Nhật Ba Nhật nói: “Không! Hắn không mang trong người huyết mạch hoàng gia, không xứng làm người trị vì Mông Cổ, ta cho rằng với lực lượng của đại hãn, chỉ cần chúng ta có thể đoàn kết với nhau, không phải nhát như chuột như người, chỉ giỏi trốn tránh, chúng ta nhất định có thể khôi phục vinh quang khi xưa, ta cho rằng, chỉ cần ta suất lực tộc nhân tìm đại hãn nương tựa, được đại hãn trọng dụng, tộc nhân chúng ta sẽ không giống như bây giờ, phải chịu đói chịu rét”.

Bột Nhật Thiếp Xích Na cười lạnh một tiếng rồi đứng dậy nói: “Ngây thơ! Tộc nhân chúng ta giờ đây toàn người già, phụ nữ, trẻ nhỏ, căn bản chỉ mang lại sự vướng víu, đại hãn cho dù chạy trốn cùng không nguyện ý mang theo bên người, ngươi muốn nương tựa hắn? Ha ha...”

Hi Nhật Ba Nhật lạnh lùng nói: “Đó là bởi vì chúng ta một mực trốn tránh, một mực làm người nhu nhược, cho nên chúng ta bị đại hãn từ bỏ, giờ đây ta muốn làm một sự kiện, một sự kiện kinh thiên động địa...”

Nói đến đây trên mặt hán lộ ra nụ cười quý quyệt: “Chỉ cần ta thành công, đại hãn sẽ trọng dụng ta, lưu ta lại, như vậy chúng ta sẽ không còn là người lang thang bị vứt bỏ”.

Bột Nhật Thiếp Xích Na phẫn nộ quát: “Ta mới là Tộc trưởng, ta sẽ không cho phép ngươi làm như vậy!”

Hi Nhật Ba Nhật cười lạnh nói: “Phụ thân, người đã làm tộc nhân thất vọng, người cho rằng bọn họ sẽ còn nghe theo mệnh lệnh của người sao?”

Bột Nhật Thiếp Xích nghe thấy lời này không khôi cả kinh hốt hoảng, hắn nhìn sang hai bên, chỉ thấy những con mắt lạnh lùng, Bột Nhật Thiếp Xích Na đầu gối mềm nhũn ra, vô lực ngồi bệt xuống đất.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Tình Cờ Gặp Gỡ

Chương 88: Tình cờ gặp gỡ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Bước chậm trên đường Bắc Bình, nhẹ nhàng vuốt ve bộ da lông mềm mại trên ngực, Hạ Tầm đột nhiên cảm thấy trên tay mát lạnh, cúi đầu xuống nhìn, một bông hoa tuyết rơi trên cổ tay rồi nhanh chóng hóa thành giọt nước.

Mùa đông bất tri bất giác đã đến. Hạ Tầm ngẩng đầu nhìn mưa tuyết bay bay, trong lòng nghĩ: "Hỏa hồ da này... ừm! Cho Tiểu Địch một cái, một cái khác..."

Khóe miệng hán chậm rãi xuất hiện một nụ cười, trong đầu hiện lên một hình ảnh nữ nhi giả nam nhân vụng trộm nhìn hắn đầy ôn nhu. Hắn dừng chân lại nói với Tây Môn Khánh: "Cao huynh, ta có ba tấm da hồ ly, hai cái đã có chủ, cái thứ ba đưa cho tẩu tử Tiểu Đông nhé. Mắt đã thấy mùa đông, chúng ta đi ra ngoài một chuyến, ngươi phải mang thứ gì đó về làm lễ vật cho tẩu tử mới được."

Tây Môn Khánh hơi ngẩn ra sau đó liên tục xua tay nói: "Không không không, cái này.., cái này rất quý, Lạp Khắc Thân tặng cho ngươi, sao có thể đưa cho người khác, không tốt, không tốt."

Hạ Tầm cười nói: "Hắn đã tặng cho ta chính là của ta, ta thích xử lý thế nào cùng được, ta và ngươi là huynh đệ, sao phải khách khí, cầm lấy đi".

"Không không không..

Tây Môn Khánh liên tục từ chối, Hạ Tầm cùng không nhượng, càng về sau Tây Môn Khánh không thể làm gì được, nhịn không được xấu hổ nói: "Cái này.., khụ khụ, lại nói tới vi huynh thật sự rất hổ thẹn, ta trong khi đắt mối, Lạp Khắc Thân nọ đã từng, khụ.., cho ta chỗ tốt, hôm nay cùng không làm gì, thu lễ trọng của ngươi, thật sự là không thể nào nói dối".

Hạ Tầm ngẩn ra, sau đó cười ha hả: "Ta cứ thắc mắc, thì ra là như thế, Cao huynh thu lễ vật gì vậy, cùng là da hồ ly như thế này sao?".

Tây Môn Khánh đã tiết lộ liền nói thật không dấu diếm: "Không phải, là xương hổ, mật gấu, nhung hươu, những thứ này ngươi biết đấy, ta mở tiệm thuốc nên rất hứng thú với chúng..

Hạ Tầm nói: "Đã không có da hồ ly, cái lễ vật này ta vẫn muốn đưa, cao huynh chớ có khách sáo, cầm lấy đi".

Tây Môn Khánh xấu hổ nhận lấy, khuôn mặt đầy ngượng ngùng nói: "Thật ra.., ta cảm thấy tẩu tử Tiểu Đông ngươi đối với xương hổ thì thích ưa thích hơn. A! Đúng rồi, chờ khi trở về ta lấy hai cái cho ngươi, ta dạy ngươi cách dùng dược liệu, có thể phát huy công hiệu, ngươi về uống thử xem, đảm bảo vô cùng công hiệu".

Hạ Tầm vuốt vuốt mùi nói: "Tiểu đệ còn trẻ, không cần dùng đến thứ này đâu".

"Ừm..."

Tây Môn Khánh dừng chân, nhìn Hạ Tầm với vẻ mặt nghiêm trang nói:

"Khó trách ngươi kiêu ngạo như thế, ta nhìn ngươi mũi thăng tắp, hơi thở uy long hùng tráng, chóp mũi vểnh lên lại nhiều thịt, cánh mũi bành sang hai bên mà hơi đỏ, có thể thấy hạ thân kiên quyết hùng tráng, hơn nữa dục vọng cực kỳ mãnh liệt.

Hạ Tầm tưởng hắn muốn nói đến chuyện gì, vừa nghe xong liền tức giận trừng mắt nói: "Cái gì chóp mũi vểnh lên lại nhiều thịt, cánh mũi bành ra mà hơi đỏ, hai chỗ đó đều bị gió thổi nên mới bị lạnh đến đỏ lên! Đổi lại là ngươi, ngươi cùng vểnh lên lại nhiều thịt, ngươi cùng bành ra mà hơi đỏ..."

Tây Môn Khánh là lang trung, hắn biết dân gian nhìn mũi lớn nhỏ có thể phân biệt thứ bên dưới hùng vì hay không là lời nói bịa đặt chăng có căn cứ, chính vì thế nên mới lôi ra trêu chọc, bị Hạ Tầm nói lại cảm thấy vô cùng buồn cười, hai người vừa cười vừa sánh vai cất

bước, bông tuyết như có như không phất phới, khoảng cách lẫn nhau lặng yên kéo gần lại rất nhiều

“Hạ lão đệ, tấm da này ngươi đã quyết định tặng cho người khác, không bằng chúng ta trực tiếp đến tiệm nhờ làm thành áo lông, nhân tiện nhìn xem có phối kiện nào phù hợp với quần áo lông, đem đính vào để các nàng lập tức có thể mặc vào, lúc này mới có thể làm cho nữ nhân vui vẻ, ngươi thấy ta nói đúng không?”

Hạ Tầm dừng chân hỏi: “Ngay tại Bắc Bình sao?”

Tây Môn Khánh nói: “Không sai, tay nghề cửa hàng da ở đây có thể so sánh với Dương Cốc, so với Thanh Châu thì tốt hơn nhiều. Ngoài ra, phối kiện quần áo lông ở đây so với chỗ chúng ta cùng tiện nghĩ hơn rất nhiều”.

Hạ Tầm bật cười nói: “Ngươi thật không hổ là người làm ăn, tính toán ti mi khắp nơi, chúng ta quay lại thôi, vừa rồi chúng ta đi không phải là cửa hàng da sao? Ta thấy ở đó treo không ít áo lông và da thú, tay nghề cùng không tệ”.

“Ai!”

Tây Môn Khánh giữ chặt tay hắn, nói một cách thần bí: “Cửa hàng này mặt tiền vẫn quá nhỏ, ta đưa ngươi đến cửa hàng da đệ nhất Bắc Bình, nơi đó hàng nhiều vô kể, tay nghề tốt nhất, người quyền quý ở Bắc Bình khi mua áo da lông đều đi đến chỗ đó, hai chúng ta đến đấy đi”.

Nói xong liền kéo Hạ Tầm chạy đến cuối đường, chỉ vào một xe kéo gọi: “Tới đây, tới đây...”

Tuyết rơi có phần nặng hạt, thật ra cùng không phải là nhiều, dọc đường bông tuyết bay bay bên người, tựa hồ vinh viễn chỉ có vài bông như vậy, nhưng khi phóng tầm mắt nhìn đến phía xa, mới xuất hiện cảm giác mênh mông. Loại cảm giác làm người ta nhận thấy tư vị yên tình, ngay cả khi đang đi qua phố rao âm thanh ầm ĩ cũng có vẻ mờ mịt tình lặng.

Trên mặt đất đã xuất hiện một tầng màu trắng nhàn nhạt, vẫn chưa đủ đầy, nhưng qua trận tuyết này, chắc chắn rất nhanh sẽ xuất hiện cảnh thiên địa trắng xóa, khoác lên một bộ cách màu trắng.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Tình Cờ Gặp Gỡ (2)

Chương 88: Tình cờ gặp gỡ (2)

"Đây, chính là chỗ này, ha ha, nơi này chính là cửa hàng da Tạ thị- áo da lông do sư phụ ở đây làm ra, mặc vào đi tới phủ ứng Thiên cùng rất khí phái, nhưng tất nhiên nơi đó căn bản không được dùng áo da lông thường xuyên, ha ha."

Tây Môn Khánh xuống xe trước, Hạ Tầm đi theo, một chân vừa bước xuống đất, đầu ngẩng lên, một tòa kiến trúc cao lớn ngay lập tức đập vào mắt hắn, thân thể Hạ Tầm trong phút chốc cứng đờ.

Bạch Tháp, đó là Bạch Tháp tự của Bắc Kinh, hắn trước kia đã từng đến đây, từng du lịch qua đây, còn từng ở dưới tòa phật tháp này chụp ảnh lưu niệm. Hiện ra trước mắt chính là tòa bạch tháp, tòa bạch tháp giống như đúc.

Hạ Tầm si ngốc đứng yên một chỗ, ánh mắt xuyên qua những bông tuyết bay bay, lưu luyến nhìn tòa bạch tháp trước mặt. Bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng thủ thi rất nhỏ như của trẻ con: "Bạch thạch tháp, bạch thạch đáp, bạch thạch đáp bạch tháp, bạch tháp bạch thạch đáp, đáp hảo bạch thạch tháp, bạch tháp bạch hựu đại nhất thì gian". Phảng phất như tâm hồn hắn bị bạch tháp hút vào, bay vọt đến nơi cách đây ngàn năm, mang hắn về nơi hắn đã từng sinh sống hai mươi năm trên đời, bất tri bất giác mắt đã ngấn lệ.

Tây Môn Khánh trả tiền xe, vừa quay đầu lại nhìn đã thấy Hạ Tầm đứng yên một chỗ si ngốc nhìn bạch tháp. Mắt chứa lệ quang, liền ngạc nhiên hỏi: "Lão đệ, ngươi làm sao vậy?".

Hạ Tầm giật mình tỉnh lại, lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, tại tự nhiên trông thấy bạch tháp, tức cảnh sinh tình thôi, làm cho Cao huynh chê cười rồi, chúng ta đi thôi".

Hắn nhìn một cái thật sâu về phía bạch tháp rồi mới đi qua cửa hàng tráng lệ bên kia đường, Tây Môn Khánh kinh ngạc nhìn bạch tháp nghĩ: "Nhìn xem! Dương Văn Hiển đúng là

một nam tử đa sầu đa cảm, một tòa tháp thôi. Nhìn trái nhìn phải cùng chỉ là một tòa tháp, không phải mỹ nhân tuyệt sắc, cái này mà có thể làm người ta thương tâm rơi lệ sao, chậc chậc...”

Tây Môn Khánh không cho là đúng cứ thế vừa đi vừa lắc đầu, hắn không chú ý bên đường đang có một cỗ xe chậm rãi đi tới, xe kiến tạo rất hoa mỹ, tráng sức lung linh, mỗi chiếc xe đều có hai ngựa kéo, một đống nam nữ tôi tớ tiền hô hậu ủng, nhìn khí thế này sợ rằng không phải vương hầu thì cũng là còn nhà khí phái.

Ờ trước một cỗ xe hoa văn trang sức tinh mỹ có một tiểu nha hoàn mặc quần áo màu xanh, đầu búi ba chòm, bộ dáng cực kỳ ngọt ngào. Nàng đáng đi ung dung, cử chỉ đoan trang, vốn đi không nhìn lung tung, đặc biệt quy củ, đột nhiên liếc trông thấy Tây Môn Khánh, không khôi lộ ra thần sắc giật mình, dưới chân vội vàng nhanh hơn một bước, nương một gia đinh thân thể tráng kiện ở phía ngoài đem mình che lại, thăng đến khi đi qua ánh mắt của Tây Môn Khánh, lúc này mới thở phào một hơi, lại khôi phục khí phái giơ tay nhấc chân cực kỳ ưu nhã của con nhà giàu.

Tây Môn Khánh không nhìn thấy nàng, nếu như hắn nhìn rõ bộ dáng

Tiểu cô nương, với kinh nghiệm ngắm mỹ nữ ba mươi năm không quên hình dáng, nhất định sẽ vui mừng phát hiện: “Hóa ra là bánh nướng muội muội cùng tới Bắc Bình, nhưng biến hóa cực lớn, từ một nha đầu nghèo túng biến thành tiểu nha hoàn áo xanh sạch sẽ gọn gàng của nhà giàu có.”

“Ngươi xem thế nào, mặt tiền cửa hàng này to chứ?”

Tây Môn Khánh dương dương đắc ý giống như cửa hàng này là do hắn mở vậy: “Ngươi xem, cửa hàng ba tầng mặt tiền, đây là tầng một, chỉ là tầng mặt tiền thứ nhất của cửa hàng, so với cái nhà chúng ta vừa đi lớn hơn gấp ba, nhìn xem, khắp nơi đều là áo da lông các màu, càng lên cao da lông càng trân quý, càng khó chế tạo, thợ khéo cùng càng tốt, tốt nhất phải nói đến áo da lông giá hơn nghìn xâu tiền, hắc, có khi còn xuất hiện loại vô giá”.

Hạ Tầm liên tục gật đầu. Bước đến mặt tiền cửa hàng, hắn lập tức nhìn ra nơi đây khác hẳn những chỗ khác, áo da lông trân quý, phối trí thỏa đáng, hỏa kế ăn mặc vừa vặn, không một cái nào không biểu hiện địa vị và đẳng cấp, nơi đây không ai lớn tiếng ồn ào, chỉ có tiếng xì xào giới thiệu hàng hóa, khách hàng đều là người tao nhã, cho dù là giả bộ mà ra.

Người có thể đi vào chỗ này, không người nào không phải loại vung tiền như rác, tiền bạc và địa vị đều hơn người, dám hô to gọi nhỏ ở đây không sợ người ngoài nhìn vào cười chê sao? Không phải thân sĩ cũng phải cố gắng giả bộ. Ngay cả Tây Môn Khánh chuyên gia nhìn thấy mỹ nữ liền hồ ngôn loạn ngữ, khi nhìn thấy mấy phu nhân dung mạo quyến rũ khoan thai đi qua cùng chỉ có thể dùng mắt nhìn, nho nhã lễ độ tránh sang một bên.

Hỏa kế trong tiệm không chờ đợi theo sau mông ngươi giới thiệu, bọn họ đứng nguyên một chỗ sáng sủa quan sát ngươi, đợi đến khi khách hàng dừng lại trước mặt một bộ áo lông thú nào đó, ánh mắt nhìn qua một chút, bọn họ liền xuất hiện trong tầm mắt ngươi, cúi đầu cung kính chờ ngươi sai bảo.

Lúc này trước cửa tiệm xuất hiện hai chiếc xe màu tím, hai cỗ xe mộc mạc mà không mất đi phong thái, trước sau có hơn mười đại hán áo xanh, tuy không bằng cỗ xe vừa rồi, nhưng loại khí thế mơ hồ kiểu này làm mọi người tự động tránh sang một bên nhường đường.

Mành trước xe vén lên, một mỹ phụ nhân uyển chuyển đi xuống xe, ngay sau đó một tiểu cô nương mặc đồ xanh tinh nghịch nhảy xuống dưới đất, mỹ phụ nhân vội vàng đưa tay đi đỡ, oán trách nàng vài câu gì đó, tiểu cô nương kia giơ mặt lên hướng về nàng cười hì hì, giả trang mặt quỷ, vậy mà lại là một khuôn mặt trắng ngần, người gặp người thích tiểu mỹ nhân, tuy chỉ chừng mười tuổi, phong thái khí độ đã làm cho người ta vừa thấy khó quên.

Ngay sau đó, đằng sau xe một người chậm rãi đi xuống, đây là một tăng nhân, người vận bộ quần áo màu đen, đỉnh đầu trọc lóc, cất bước đi tới. Nhìn có vẻ xuất trần, chỉ là hai gò má hắn cao vút, chóp mũi nhỏ, môi mỏng, một đôi mắt hình tam giác đầy tinh quang bắn ra bốn phía, phối hợp với khung xương lởm chởm làm hắn giống như một con hổ gầy, thiếu đi vài phần tường hòa.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Tiểu Loly, Tình Ý Không Thể Bán

Chương 89: Tiểu Loly, tình ý không thể bán

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Trong cửa hàng, Tây Môn Khánh dẫn Hạ Tầm đến thăng lầu hai, vừa đi vừa cười nói: "Cửa hàng này có thực lực rất khá phải không? Chủ nhân nơi này cùng là một truyền kỳ đất bắc, tuy không bằng nổi Thẩm Vạn Ba ở Giang Nam nhưng lịch sử hắn làm giầu rất ly kỳ. Ông chủ hàng da Tạ thị gọi là Tạ Truyền Trung, nghe nói trước kia là một hộ địa chủ chăn dê, khắp núi non đồi nương toàn là người chuyên nghề chăn dê, về sau không hiểu sao tự nhiên phát tài".

Tây Môn Khánh nhìn trái nhìn phải một chút rồi nhỏ giọng nói: "Có người nói, hắn phát hiện và khai quật được mộ phần của một tên mã tặc, chiếm được rất nhiều vàng bạc châu báu, có người nói. Hắn phát hiện kho báu của một tên đại quan năm đó chạy trốn đến bắc nguyên, nói chung rất nhiều giả thuyết, chưa kết luận được, nhưng bất kể nói thế nào, người ta chính là phát đạt.

-Đừng nhìn Tạ Truyền Trung một cái chữ cùng không biết, nhưng cho dù ngươi có bản lĩnh trong người, thì cũng phải có cơ hội cho ngươi khoe khoang bản lãnh kia ra, trước kia không nhìn ra hắn có năng lực ở phương diện này, nhưng từ lúc Tạ Truyền Trung có tiền, không phải loại miệng ăn núi lở, hắn có thể trải qua kinh doanh, hơn nữa vài chục năm gần đây, đã trở thành thương nhân kinh doanh áo da lông đệ nhất tại Bắc Bình.

-Hiện nay không riêng gì quý nhân trong thành Bắc Bình mua hàng da nhất định phải đến tiệm của hắn, khách thương các nơi nhập hàng về cùng toàn bộ từ chỗ này xuất ra, muốn nói

có tiền, vị Tạ gia so với Yến vương gia còn có tiền hơn nhiều, có trâu không? Đương nhiên rồi. Hắn xuất thân là người chuyên nghề chăn dê, trong thành Bắc Bình người nào cùng biết, nhà quyền quý không để hắn vào mắt, chỉ là những dân chúng bình thường đỏ mắt hâm mộ, chưa nói tới chuyện kính ngưỡng. Nhưng hiện tại là hiện tại, vậy thì có sao? Ngươi ta chính là thân hào số một số hai trong thành Bắc Bình, còn ai dám chế nhạo tổ tiên hắn nghèo túng..”

Hạ Tầm thầm nghĩ: “Chữ to không nhìn được nhưng tư tưởng linh hoạt đạt thành đại sự cũng có không ít người, nhưng trong thời gian ngắn ngủi vài chục năm trở thành đệ nhất phú thân trong tòa thành lớn như Bắc Bình, chỉ sợ.., chưa hẳn đã theo khuôn pháp kinh doanh hợp pháp, tây Môn Khánh vừa rồi dẫn ta đến một chỉ nhánh của Tạ gia, chẳng lẽ cửa hàng phụ trách luôn cả nam bắc Bắc Bình, buôn lậu lão đại chỗ này chính là Tạ Truyền Trung?”

Âm thầm cân nhắc, hai người tùy tiện đi dạo trên lầu hai, sau đó lên lầu ba, lầu ba là lầu phục sức đắt tiền nhất, người cùng ít nhất, Tây Môn Khánh đẫn theo Hạ Tầm không nhìn những áo da lông kia, trực tiếp đi đến trước quầy nói với tiểu nhị bên trong: “Làm phiền ngươi mời chưởng quầy của các ngươi ra đây, chúng ta có ba tấm da hồ ly tốt nhất, muốn làm áo đa, còn muốn phối hợp với một món áo lông da tốt nhất”.

Tiểu nhị nhìn quần áo hắn mộc mạc nhưng khẩu khí không nhỏ, thực sự không thể dùng quần áo đánh giá, liền đối với bọn họ gật đầu khách khí nói: “Hai vị khách quan xin chở một chút”, sau đó vén màn đi vào phòng trong.

Trong chốc lát, một vị lão giả đầu bạc cùng hắn đi ra, hai mắt quét qua trên người hai người Hạ Tầm, chắp tay nói: “Nhị vị, lão hủ là chưởng quầy nơi đây, không hiểu hai vị khách nhàn muốn làm áo da, còn có yêu cầu cụ thể gì?”

Hạ Tầm đem ba tấm da hỏa hồ ly đặt xuống bàn, lão giả nhất thời hai mắt sáng ngời: “Da tốt. quả nhiên là mặt hàng thượng hạng!”

Hắn cầm lấy một tấm da. Bàn tay cọ xát trên đó, lại cẩn thận kiểm tra đấu vết cắt mổ, xác định không có vết sẹo, liền khen không dứt miệng: “Tốt, thật sự vô cùng tốt, da lông tốt đến như vậy, lão hủ một năm qua cũng chỉ thấy dăm ba lần, màu sắc da hỏa hồng hồ bực này càng hiếm thấy, khó được một vị khách mang ra ba tấm, ba tấm da này đều muốn làm thành áo sao, khách quan có muốn bán không?”

Tây Môn Khánh vội hỏi: “Chưởng quầy có thể xuất ra bao nhiêu tiền?”

Hạ Tầm trừng mắt nhìn Tây Môn Khánh rồi gật đầu nói: “Không sai, ba tấm, đều làm thành áo da. Nhớ phối hợp với những da thú khác để tạo thành bộ áo lông kiểu dáng phù hợp. Ba cái áo này... ừm, một cái thích hợp với phu nhân khoảng ba mươi tuổi không cao không thấp mặc, sao cho phải ung dung đẹp đè quý phái, kiều mị phong tình, thích hợp mặc ở nhà. Một cái không được làm quá chật, đối ứng với quần áo da lông cùng giống như vậy, thích hợp với người hay hành tẩu hoạt động bên ngoài, có thể thử xem...”

Hắn nhìn quanh một vòng, chỉ vào một bộ áo da đã hoàn thành nói: “Cùng kiểu với bộ này, đi đứng thuận tiện, cưỡi ngựa cùng không ngại, cô bé kia mới chỉ mười sáu mười bảy, ăn mặc phải có chút anh khí”.

Tây Môn Khánh ở một bên chen vào, cười hắc hắc nói: “Đưa cho Bành cô nương? Ai da, đúng rồi, ta còn chưa hỏi, hai ngươi có thành chuyện tốt không, cái kia.., sau khi cái kia, không.., trở mặt sao?”

Hạ Tầm đang nói chuyện với chưởng quầy, thanh âm của hắn lại nhỏ, Ha Tầm không nghe thấy, Tây Môn Khánh chỉ nghĩ hắn xấu hổ không dám nói, lại thấy hắn mua đồ cho Bành cô nương, liền nghĩ hai người đã trở thành đôi oan gia vui vẻ, Tây Môn Khánh tự nhiên làm một việc tốt, trong lòng an tâm xuống, không tiếp tục hỏi nữa.

Chưởng quầy bên kia nghe Hạ Tầm nói xong liền vuốt râu cười nói: “Lão hủ đã rõ, dựa vào áo lông hồ ly sửa chữa một chút, là có thể làm ra thứ phù hợp với yêu cầu của khách quan”.

Hạ Tâm cười nói: “Tốt, tấm da thứ ba, làm cho một thiếu nữ trẻ trung, dáng người lanh lợi xinh xắn, chỉ cần làm cho phù hợp với dáng vẻ, đáng yêu một chút, kiểu dáng không cần quá già, phải hoạt bát một chút là được”.

Chưởng quầy gật đầu nói: “Được được được, làm phiền khách quan miêu tả thoáng qua thân hình ba vị nữ khách cao, béo, gầy như thế nào”.

Tiểu nhị ở một bên cầm bút liên tục ghi lại yêu cầu của khách. Hạ Tầm và Tây Môn Khánh lần lượt miêu tả hình dáng cao béo gầy của Tiểu Đông, Bành Tử Kỳ, Tiểu Địch cho tiểu nhị cẩn thận ghi vào, chưởng quầy nói: “Xong rồi, hai vị khách quan giao tiền cọc, lão hủ viết giấy cho các vị, hiện tại mới bắt đầu vào đông, rất nhiều người làm quần áo lông, chỉ sợ mất thêm của hai vị chút ít thời gian, mười ngày sau, hai vị khách quan lại đến nhìn xem, hẳn là

cùng kém không nhiều lắm".

Chưởng quầy đang nói, chợt nghe thấy một thiếu nữ ngạc nhiên kêu lên: "Oa! Thật xinh đẹp, tựa như một đoàn hỏa diễm vậy".

Thanh âm như tiếng chim hoàng anh, là một giọng Phượng Dương, ngay sau đó là một trận gió đầy mùi hương cỏ xanh, một tiểu loly khoảng mười tuổi chen qua hai ngươi bọn họ, cố gắng kiễng chân lên, cận thận dùng bàn tay trắng muốt như ngọc nhẹ nhàng mơn trớn da hồ ly, lông mi đài chớp chớp, trong mất đầy sự ngạc nhiên cùng ái mộ.

Lúc này nữ tử chưa có nước hoa hương phấn để dùng, quần áo hun hương cũng phải là phu nhân đã gả cho người mới có thể sử dụng, nữ hài từ quá nhỏ lại còn thích đẹp thì làm sao bây giờ? Hàm hương một cái khăn tay hoặc một cái túi thơm là có thể, tiểu Loly này cũng chỉ là có một túi hương, không thể tưởng được hương thơm xông lên tận mũi, xem ra hẳn là có hương loại tốt nhất.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh bị tiểu Loly vui mừng hớn hở chen đến hai bên, liền quay đầu lại nhìn nàng, chỉ thấy một mái tóc đen mượt sáng bóng, chải chuốt cân thận không một sợi loạn, hai bên là hai búi tóc đáng yêu, trên đầu không có đồ trang sức, chỉ dùng hai sợi tơ không biết dùng vật liệu gì buộc lên, một đôi tai xinh xắn đáng yêu, không có lỗ khuyên vòng tai, da thịt trắng nõn trơn bóng, bóng loáng như ngà voi lại có vẻ hồng hào, mũi như dọc dừa, thăng tắp khéo léo, đôi mắt to sáng như tròng mắt như điểm nước sơn.

Không cần Tây Môn Khánh duyệt qua, Hạ Tầm cùng nhìn ra được tiểu loly này tuyệt đối là mỹ nhân, chờ tiểu nha đầu này lớn lên, nhất định sẽ là đại mỹ nhân cấp họa thủy.

Tiểu Loly coi hai người như không khí, sau khi thưởng thức tấm da hồ ly, lập tức kích động hỏi: "Chường quầy, cái bộ da hồ này bao nhiêu tiền? Ba tấm ta đều muốn!"

Chường quầy cười khổ nói: "Tiểu cô nương, da hồ này không phải của tiệm chúng ta, là khách đưa đến nhờ làm áo lông".

"A..." Tiểu loly đang vui mừng nhảy nhót lập tức thần sắc suy sụp, phía sau tiếp đó truyền đến một thanh âm trung khí mười phần, thanh âm du dương trong sáng, không có chút bá đạo nào: "Nếu như vậy, khách nhân gửi áo lông này là ai? Có lẽ chúng ta có thể cùng hắn nói chuyện, thương lượng giá tiền phù hợp, mời hắn nhượng lại cho chúng ta".

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tiểu Loly gật đầu như gà mổ thóc, ngoái đầu nhìn lại cười ngọt ngào khen: “Đại sư, cùng là người thông minh, ta thật không nghĩ đến điều đó”.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện đi cùng tiểu loly có hai người, một người mặc bộ quần áo màu đen của tăng nhân, tướng mạo mặc dù hơi góc cạnh nhưng khí chất cực kỳ xuất trần, người kia là một mỹ phụ trung niên tướng mạo có vài phần tương tự với tiểu loly, chỉ là tiểu loly vẫn còn như trăng non. Mặc dù làm cho người khác kinh diễm, lại mang theo vài phần trẻ trung, nhưng phu nhân mới là trăng tròn nhô cao, trong suốt huyền ảo, so với trẻ con vừa sinh ra, càng thêm trong suốt tình thuần, rơi trên mặt đất đầy ánh xanh rực rỡ.

Nhìn mỹ phu nhân kia rõ ràng dáng người cao gầy thướt tha, dung nhân kiều diễm, lệ quang từ mất bắn ra bốn phía, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh lần đầu tiên gặp nàng, không phải như nam nhân vừa thấy mỹ nhân kiều diễm liền từ góc độ yêu mến thưởng thức, đập vào mặt mà đến lại là khí chất từ trong ra ngoài của nàng, cao cao tại thượng, lại không phải là vênh váo hung hăng.

“Hai người là người một nhà, tuyệt không phải tầm thường” Đây là cảm giác đầu tiên của Hạ Tầm.

“Hòa thượng? Gia đình còn có miếu thờ riêng, nhất định là nhà người không tầm thường” Đây là cảm giác đầu tiên của Tây Môn Khánh.

“Nếu như thiếp thân không đoán sai, hai vị tiểu ca này chỉnh là chủ nhân mấy tấm da hồ” Đôi mắt phu nhân giống như nhìn thấu thiên địa. Nàng nhìn bọn họ nói: “Ba tấm hồ da, xin hai vị nguyện nhượng lại cho chúng ta, phương diện giá tiền nhất định khiến các ngươi được hài lòng”.

“Khụ, vị phu nhân này, không biết ngươi định ra bao nhiêu.

Tây Môn Khánh còn chưa nói xong, đã bị Hạ Tầm kéo về phía sau, phu nhân này nói chuyện cực kỳ ôn nhu đầy hòa khí. Nhưng nụ cười trên mặt. Một ánh mắt, thậm chí một câu nói, đều có một loại khí độ tôn quý, làm cho người khác bất tri bất giác bị thuyết phục. May mắn kiến thức Hạ Tầm coi như rộng rãi, kiếp trước đã qua không nói, ngay đời này người hắn cùng đã giết qua, Tề Vương hoàng thân quốc thích cùng đã gặp, lịch duyệt lớn, tâm tình tất nhiên kiên định hơn chút ít, vậy mà suýt chống đỡ không nổi uy áp của thượng vị giả lâu ngày

của đối phương cùng không cố ý phóng ra.

“Thực xin lỗi, phu nhân, mấy tấm da hồ này là để đưa cho người ta yêu mến nhất, có lẽ phu nhân có thể trả giá tiền đủ khiến bất luận kẻ nào động tâm, nhưng tình ý thì không thể dùng tiền để mua được”.

Hòa thượng mỉm cười nói: “Không nghiêm trọng như vậy đâu, tiểu thư nhà ta xác thực rất yêu mến mấy tấm da, các hạ nếu như giúp người hoàn thành ước vọng, kết một đoạn thiện duyên, sau đó nhận được tiền, mua một tấm da khác làm áo cho người yêu mến, lợi cũng phải, chuyện cùng đến, chăng phải ba điều toàn bộ đều hoàn hảo.”

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Đại sư nói, nguyên cũng không phải là không thể”.

Tiểu loly vừa mới nhảy nhót lên, Hạ Tầm lại nói: “Nhưng ta nguyên không có ý niệm mưu lợi, đã muốn đem tặng mấy tấm da hồ ly, lại vì có chỗ lợi, bán trao tay cho người khác. Như vậy cho dù ta mua thêm mười tấm đa giá tiền độc nhất vô nhị khác, tình ý ở đây.., đã không đáng một văn tiền, đại sư nghĩ có đúng không?”

Hòa thượng trong mắt lóe lên tình quang, có chút ngoài ý muốn đánh giá người trẻ tuổi quần áo bình thường trước mặt, nhẹ nhàng gật đầu, chắp tay lại không nói.

Mỹ phụ kia cũng có chút ngoài ý muốn, nhìn nhìn Hạ Tầm, trên mặt lộ ra nụ cười khen ngợi, Tây Môn Khánh ở một bên nghe đối phượng chịu ra giá cao, quyết định muốn bán da hỏa hồ, mua một cái khác tặng cho nương tử, không ngờ Hạ Tầm nói ra những lời đó, hắn liền để tay lên ngực nghĩ lại, âm thầm xấu hổ, lời nói đến miệng liền lặng lẽ nuốt trở vào.

Tiểu loly đôi mắt trừng đôi mắt trong suốt như nước suối lên tiếng hỏi: “Ngươi thật không bán? Ta có thể ra rất nhiều tiền, mấy tấm da hồ giá trị bao nhiêu? Ta trả gấp mười lần tiền, ngươi bán hay không?”

Hạ Tầm mỉm cười lắc đầu. Mỹ phụ kia ôn nhu nói: “Minh Nhi, vật gì có giá, vật gì vô giá?”

Tiểu Loly nghĩ nghĩ, không cam lòng hỏi chưởng quầy: “Chủ quá, trong tiệm ngươi còn có da hồ ly như thế này không?”

Chưởng quầy cười nói: “Nếu tiểu cô nương muốn mua, cùng là có, chỉ là da hỏa hồ có tiền

cùng không mua được, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nếu như tiểu cô nương thật muốn mua, xin lưu lại địa chỉ, nửa năm một năm, tông hội xuất hiện một cái, đến lúc đó lão hủ sẽ phái người đưa đến tận tôn phủ".

"Lâu như vậy sao?"

Tiểu Loly có điểm tức giận, còn có chút khổ sở, đôi mắt to cứ lóe lên. Nàng nhẹ nhàng cắn vào đôi môi anh đào, bộ ngực nhỏ phập phồng phập phồng, dường như muốn hút hết không khí vào phổi của nàng vậy.

Hạ Tầm có điểm buồn cười, tiểu nha đầu này, rõ ràng là từ nhỏ đến lớn được người che chở quen, không có thứ gì nàng muốn mà lại không chiếm được, cho nên lần đầu tiên khi bị người khác cự tuyệt liền khó chịu tức tối, nhìn cặp mắt to của nàng ngập nước, rõ ràng là sắp khóc. May mắn, tuy nói là nuông chiều từ bé, nhưng dạy dỗ rất tốt. Nhìn mấy đại hán áo hạ nhân xanh đứng phía sau bọn hắn thân thủ vô cùng lợi hại, lại không thấy nàng hướng về phía mình phát giận, chỉ là tự mình hờn dỗi.

Tiểu cô nương hờn dỗi đi qua cầm lấy tay mỹ phụ. giọng nói có chút nghẹn lại: "Tỷ, chúng ta đi thôi".

"Tỷ?" Hạ Tầm và Tây Môn Khánh nhìn hai nàng dung mạo giống hệt nhau, còn tưởng các nàng là mẹ con, không thể tưởng được lại là một đôi tỷ muội.

Mỹ phu nhân buồn cười trêu chọc nàng: "Minh Nhi, không phải muội muốn mua áo lông da hồ sao, không cần nữa sao?"

"Không cần!"

Minh Nhi bĩu đôi môi anh đào trắng nõn nà, như một đứa nhỏ hờn dỗi kéo tay tỷ tỷ đi ra ngoài, đi đến đầu bậc thang tự nhiên quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn Hạ Tầm, lớn tiếng nói: "Ta muốn đi Yến Sơn săn hồ ly! Bảo tỷ tỷ, tỷ phu đi theo giúp ta, săn một cái hỏa hồ ly xinh đẹp nhất, hừ!".

Nói xong cái mũi ngọc hơi nhếch lên, chợt nghe tiếng ủng da hươu chạm xuống đất vang lên một trận lẹp xẹp, tiểu loly theo làn gió thơm mà đến, lẹp xẹp mà đi.

Hòa thượng áo đen nhìn thật sâu Hạ Tầm một cái, hơi chắp tay rồi cùng phiêu nhiên xuống

lầu.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh nhìn nhau cười, cất kỹ phiêu mà chưởng quầy đưa cho rồi xuống dưới lầu, ánh mắt vừa nhìn, tuyết rơi đã lớn, trời đất một mảng mênh mông...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Rốt Cuộc Ai Gạt Ai

Chương 90: Rốt cuộc ai gạt ai

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Trong đại sảnh xa hoa của Tạ gia tại Bắc Bình, một bình rượu lớn đặt giữa đại sảnh, trên cái bàn gỗ lim tơ vàng lớn, thủy bát trân, sơn bát trân, cầm bát trân, thảo bát trân, rực rỡ muôn màu, tổ yến tay gấu, bướu lạc đà, vây cá ô sâm, cái gì cần có đều có hết.

Đây chỉ là một lần gia yến (tiệc nhà) của Tạ gia.

Đương nhiên, so với gia yến thì long trọng hơn, không phải năm mới không phải lễ hội, đại lão gia Tạ Truyền Trung hôm nay trịnh trọng như vậy quả là chuyện lạ, mấy phu nhân được sủng ái nhất đều không thấy đến, chỉ thấy chính thất phu nhân và con trai trưởng, mở một bàn gia yến như vậy là có nguyên nhân.

Tạ Truyền Trung xuất thân từ kẻ chăn dê, không giống với Chu Nguyên Chương lãnh binh chiến tranh vài chục năm, trải qua chiến trận hun đúc, tuy là một tên lỗ mãng nhưng cùng biến thành kiêu hùng, hắn một đêm phất nhanh làm giàu, tuy nói đã qua vài năm phú quý tốt lành đến cực điểm, mặc kệ là ăn nói trang điểm, quần áo tướng mạo, vẫn luôn mang theo vài phần dáng vẻ quê mùa, đó là tư vị trong xương cốt lộ ra, không cách nào che dấu.

Phu nhân hắn Hoàng thị cùng giống như vậy, vốn chỉ là một thôn phụ tầm thường, nói đến đây phải công nhận Tạ Truyền Trung có một chỗ tốt. giàu không bỏ vợ, tuy hôm nay phát đạt, mỹ thiếp như mây, có thiếp so với con gái lớn của hắn còn nhỏ hơn vài tuổi, nhưng hắn đối với người thiếu phụ luống tuổi từng chung hoạn nạn vẫn tương kính như mới, tuy rất ít khi qua

đêm trong phòng thê tử, hai vợ chồng tình cảm vẫn rất dầy, sự vụ lớn nhỏ trong nhà đều giao cho thê tử quản lý.

Con của hắn và chính thê đều đã không nhỏ, nhỏ nhất so với vị cô nương ngồi ở trên nhất tuổi cùng không sai biệt lắm, bọn họ ngồi thăng tắp ở đằng kia, không dám động đùa, bởi vì cha nói, đây là quý nhân tới từ phủ ứng Thiên, rất nhiều quy củ, dặn bọn hắn không được lộ tướng ăn khó coi trước mặt người ta, sợ người ta chế giễu, thế là người một nhà cứ như vậy mà quây quần trước bàn, chỉ nhìn không ăn, chính xác là chỉ nhìn tiểu cô nương kia ăn.

Tiểu cô nương ăn thật cẩn thận, nhai từ từ nuốt chậm rãi, thần sắc thong dong, tạ Truyền Trung và phu nhân ngồi hai bên trái phải cạnh nàng, vị trí thủ tịch tặng cho nàng, hơn nữa nhìn hai vợ chồng đối với nữ tử này rất cẩn thận, khuôn mặt tươi cười, dường như sợ nàng có chút gì đó không hài lòng.

Nếu như Hạ Tầm và Tây Môn Khánh nhìn thấy vị cô nương này, sợ rằng cùng bị dọa nhảy dựng lên, vị cô nương ngồi ở ghế trên, bình đạm như một đóa u lan, thình lình đúng là đúng là bánh nướng cô nương đã từng đồng hành một đường với hai người bọn họ.

Bánh nướng cô nương ăn không nhiều lắm. Rất nhiều món ăn còn chưa liếc qua một lần. Nàng lấy một miếng nấm hương, nhai từ từ nuốt chậm rãi, đợi khi nấm hương xuống bụng, đặt đùa ngà xuống, cầm khăn tay lau miệng, lau tay, lúc này mới nhẹ nhàng nói: "Ừm, món này nướng không tệ".

Từ đầu đến cuối nhìn phản ứng của nàng, vợ chồng Tạ Truyền Trung nghe thấy vậy nhất thời mặt mày hớn hở, Tạ Truyền Trung vội vàng nói: "Ăn nhiều một chút đi, ăn nhiều một chút đi".

Phu nhân Hoàng thị ngồi bên kia vội đứng lên, đem khay đồ ăn đến trước mặt cô nương bánh nướng.

"Không cần, ta ăn không nhiều".

Tạ Truyền Trung ánh mắt nhìn qua bàn, một bàn lớn sơn hào hải vị, ăn hơn nửa canh giờ, một cô nương ăn tổng cộng không đến mười lần động đũa, trong lòng không khỏi cười khổ.

Bánh nướng cô nương thản nhiên nói: "Tạ viên ngoại."

Tạ Truyền Trung vội vàng đứng lên. Hai tay rũ thăng xuống, vừa cung vừa kính nói: "Cô nãi nãi xin phân phó, gọi ta Truyền Trung là được rồi, không cần coi là viên ngoại".

Bánh nướng cô nương khoát tay nói: "Ngươi ngồi xuống, cho dù là người một nhà, cùng không cần phải câu nệ như vậy, ta bối phận mặc dù so với ngươi lớn hơn, nhưng dù sao tuổi cùng nhỏ hơn ngươi rất nhiều, ngươi cứ khách khí như vậy làm ta cảm thấy không thoải mái".

Tạ Truyền Trung vội vàng ngồi xuống, cái lưng van dựng thăng tắp, cười nói: "Vâng vâng vâng, quy củ không thể bỏ, trưởng bối chính là trương bối, muôn đời thừa mưa móc, truyền lập nghĩ thủ đức, cô nãi nâi và tổ phụ Tuyền Trung là cùng một thế hệ, tuổi cho dù nhỏ, quy củ cùng không thế loạn được".

Bánh nướng cô nương cười nhẹ một tiếng rồi nói: "Tạ viên ngoại, mặc dù ngươi thịnh tình khoản đãi, nhưng trước khi chưa có tra rõ, ta sẽ đơn giản nhận người, chính vì thế nên ngươi không cần vội vã dùng lễ người nhà tương kiến".

Tạ Truyền Trung đỏ mặt, vội vàng nói: "Cô nãi nãi, cái này không sai, mỗi khi cha ta đánh ta đều nói như vậy, ta không biết chữ, nhưng ta nhớ rất rõ, cha ta từ nhỏ đã dặn dò ta, ta là hậu duệ Trần quận dương hạ Tạ thị, kêu tương lai ta nhất định phải nhận tổ quy tông, không thể quên tổ tông".

"Rồi rồi rồi. Ngươi đừng vội, từ từ nghe ta nói".

Bánh nướng cô nương đưa mắt quét qua mấy người Tạ gia, buồn buồn thở dài nói: "Ài, không nói gạt ngươi, Tạ viên ngoại, Trần quận dương hạ Tạ thị chúng ta truyền đến ngày hôm nay sớm đã không so được với năm tháng huy hoàng năm xưa, tạ gia chúng ta là chi thứ, khai chỉ tán diệp khắp thiên hạ, nhưng mà phần lớn đã tự lập đường hiệu, một chỉ chúng ta là vô cùng khó khăn, hôm nay ngay cả tổ tông từ đường cùng đã rách nát không chịu nổi, hương khói không thịnh. Nhân khẩu rất thưa thớt, đến thời của ta đây, con cháu Tạ gia đã càng ít, chỉ còn lại ta và hai người ca ca. Nếu quả thật có thể chứng minh ngươi là người Tạ gia, tử tôn thất lạc bên ngoài tạo ra thanh thế lớn mạnh, tổ tông hương khói cường thịnh, đó là một chuyện tốt, ta nào có không vui, nếu không coi trọng chuyện này, ta làm sao có thể ngàn dặm xa xôi tìm đến chỗ này. Nhưng bất kể nói thế nào, ta không thể mơ hồ nhận người khác họ thành thân thích, cần nghiệm chứng gì đó, ta nhất nhất xem qua thì mới có thể nói chuẩn được" .

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Rốt Cuộc Ai Gạt Ai (2)

Chương 90: Rốt cuộc ai gạt ai (2)

Tạ Truyền Trung vội vàng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, cô nãi nãi yên tâm, chân hỏa không sợ hỏa luyện, người cần kiếm chứng những thứ gì, cứ việc phân phó xuống dưới, Truyền Trung lập tức chuẩn bị".

Bánh nướng cô nương thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói: "Ta cảm thấy hơi mệt mỏi, tạm thời nghĩ ngơi một chút, có chuyện gì sáng mai hãy nói sau".

Tạ Truyền Trung nghe xong vội vàng đứng dậy, cung kính nói: "Vâng, mời cô nãi nãi sang bên này, phòng ngủ của người sớm đã chuẩn bị xong, vốn định chờ tiệc tẩy trần kết thúc, ta sẽ đưa người qua đó, bên này, mời người đi sang bên này".

Bánh nướng cô nương không nhấc váy, giống như nước chảy bình thường, nhẹ nhàng đi theo vợ chồng Tạ Truyền Trung, những mầm mống Tạ gia kia đang ngồi trên bàn đều đứng lên, không biết là nên hành lễ về phía cha hay cô nãi nãi.

Bánh nướng muội muội ngồi ngay bên ngoài, vừa thấy tiểu thư đi ra, vội vàng đi theo sau, bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng lớn, gió thổi vi vu, bông tuyết bay lượn khắp đại địa, nhuộm thành một mảng trắng xóa. Mấy người đi qua hành lang, tại hậu hoa viên đi một hồi, cuối cùng đi vào một phòng cực kỳ xa hoa, gian trong gian ngoài, họa bình trang đài, màn lụa thểu hoa, đầy đủ mọi thứ. Bốn lửa lớn cháy bập bùng, cả phòng đầy mùi thơm lạ xông vào mùi, thời tiết ôn hòa như mùa xuân.

Tạ Truyền Trung cười hàm hậu nói: "Cô nãi nãi, đây gian phòng có tường ấm, có địa long, cô nãi nãi ở Giang Nam đã lâu, khăng định không chịu được khí hậu phương bắc, Truyền Trung còn cho người xếp đặt bốn chậu lửa, người nhìn còn thiếu thứ gì không?"

Bánh nướng cô nương nhẹ nhàng cười nói: "Rất tốt, ngươi sắp xếp rất chu đáo, ta muốn

nghĩ ngơi một lát, ài, một đường trên xe ngựa, thân thế thật mệt mỏi".

Tạ Truyền Trung vội nói: "Truyền Trung xin ra ngoài, cô nãi nãi cần cái gì. Người cứ việc nói, cứ việc nói".

Nói xong liền cúi đầu khom lương lùi ra ngoài, cửa phòng mở ra, bánh nướng cô nương bộ dáng thanh tao lịch sự đoan trang lập tức biến mất. Nàng lẻn đến trước mặt bánh nướng muội muội hỏi: "Phi Phi, có gì ăn?"

Tiểu nha hoàn cười một tiếng, từ trong lồng ngực móc ra một bọc giấy đầu còn vương hơi ấm cơ thể đưa cho nàng: "Nè, vừa rồi lúc ăn cơm thừa dịp người khác không chú ý, ta liền trộm bánh thịt, thịt dê đó, thơm lắm, thế nào, Tạ lão tài chủ không hoài nghi ngươi sao?"

"Nói nhảm, bốn cô nương giả rồng chỉnh là rồng, giả hổ chỉnh là hổ, Tạ lão tài cho dù trời sinh một đôi tuệ nhãn cùng không thể khám phá pháp thân của bốn cô nương! Hừ hừ, ngươi xem xem, ta đem hắn đi bán. Hắn còn phải cười cười nói nói cho ta thêm bạc".

Bánh nướng cô nương dương dương đắc ý nói, nói xong liền không thể chờ đợi thêm xé luôn bao giấy dầu ra, vừa chạy ra mặt sau tấm bình phong, vừa ăn như sói như hổ, miệng nhồm nhoàm nói: "Trà, rót cho ta chén trà".

Tiểu nha hoàn ghé vào khe cửa hướng ra ngoài, xem xét một lúc rồi cài then cửa vào, lúc này mới đi đến trước bàn, nhấc hồ đến châm trà.

Tạ lão tài hai tay khép lại để trong tay áo, rầm rì hát một bài hát, cùng với lão bà đi đến một tòa nhà trong lương đình, nhìn tuyết bay lả tả bên ngoài, hớn hở nói: "Tuyết thật lớn! Tuyết rơi lớn hơn mấy năm trước, sang năm lại là một mùa bội thu".

"Ông đó, gia tài bạc triệu, núi vàng núi bạc, vẫn không quên được vài mẫu ruộng ở quê".

Hoàng thị vừa oán trách vừa phủi phủi vài bông tuyết trên đầu trượng phu: "Vừa rồi tôi sợ đến thở mạnh cùng không dám. Rốt cuộc là nhân vật trong đại thế gia, đừng nhìn người ta suy tàn, nhìn bộ dáng của người ta, khí chất. ài, ta học làm sao cùng không học được. Biện pháp của ông có thể được không? Tôi nhìn cô nương kia là một người cực kỳ khôn khéo".

"Hắc... Hắc..."

Tạ lão tài giảo hoạt cười, khuôn mặt hàm hậu tự nhiên xuất hiện một tầng thần sắc tình

minh: “Tại sao không được? Có tiền có thể ma xui quỷ khiến, có tiền có thể sử ma đẩy quỷ, ta cũng không tin..

Hắn đến trước bếp than duỗi hai tay ra, gằn giọng nói: “Ta đời này, nửa đời trước nghèo túng, các hương thân khinh thường. Giờ đây có tiền, quý nhân khinh thương, con mẹ nó, đến tiệc uống rượu, đối với ta đều hùa nhau châm chọc khiêu khích, ta sau khi trở về chăng phải ăn một bụng tức giận? Nhưng nếu ta nhận Trần quận dương hạ Tạ thị là tổ tông, ngươi dựa vào cái gì mà xem thường ta, chúng ta so sánh, ta so với ngươi có tiền hơn, ngươi cười ta xuất thân đê tiện? Ai đê tiện? Ai đê tiện! Tổ tông của ta so với ngươi năng lực lớn hơn. Hắc hắc... Hắc hắc…

“Nhìn ông kìa” Hoàng thị điểm một cái lên trán trượng phu. Lại lo lắng hỏi: “Thật có thể giấu diếm? Ông động cùng nên cân thận đừng để lọt tin tức ra ngoài, hiện nay mọi người đều nhìn chằm chằm vào chúng ta, nếu cô nương kia người ta không nhận, vậy thì mắc cờ chết, ta sau này cùng không có mặt mũi mà đi trên phố”.

“Được rồi, bà cứ yên tâm đi, đừng lo lắng nhiều, lỗ tai ta đều nghe thấy hết, ta từ lúc tiếp xúc với nàng ở Thanh Châu, bà không nhìn thấy sao, tuy nói mặc dù ăn ở hào phóng, cuối cùng vẫn không được bằng nhà chúng ta, tạ gia chỉ còn lại danh, lão Tạ ta cùng chỉ có lợi, hai bên trao đối. Nàng nối danh lại có lợi, ta có lợi lại có danh, có gì không tốt?”

Hoàng thị nói: “Nói cùng chưa hẳn là như vậy, ta nghe những thế gia này đặc biệt nói quy củ, dù là nghèo đến chết đói, cùng mang theo danh giá thế gia, không chịu cùng dân đen chúng ta làm thân, ông cùng đừng để người nhìn ra được cái gì không thỏa đáng”.

“Ừm...”

Tạ lão tài ngẫm lại, phân phó nói: “Bà là nữ nhân, ra vào thuận tiện, đi bồi tiếp các nàng trò chuyện, tìm cách dò hỏi, xem bọn họ nghĩ cách gì kiểm tra thực hư, ta cho Giang sư gia một số tiền lớn tìm không ít người đến, không phải người phụ trách văn thư trong quan phủ, thì cùng là đại nho văn sinh nổi danh vũng Bắc Bình, nàng muốn xem cái gì, ta đều cho nàng xem cái đó, nàng muốn nhìn phần mộ tổ tiên nhà chúng ta, ta cũng có thể trong một đêm tạo ra một cái lớn, cam đoan không thể nhìn ra sơ hở!”

Tạ lão tài chợt nhớ đến một chuyện, lại dặn dò: “Ta nhìn nàng tín nhiệm nhất là tiểu nha đầu thiếp thân kia. Bà hứa cho tiểu nha đầu kia nhiều chỗ tốt, nói không chừng sẽ có tác dụng

rất lớn, tối thiểu nhất nàng có thể nói tốt về chúng ta trước mặt Tạ tiểu thư".

Tạ Truyền Trung nói đến người này, trong lòng đắc ý nói: "Thông qua tiểu nha hoàn gọi là Nam Phi Phi kia, nói cho nàng vài lời, chỉ cần nàng giúp cho ta nhận tổ quy tông vào tộc phố Trần quận Tạ thị, ta sẽ quyên tiền tu tổ từ đường, Tạ lão tài ta gì cùng thiếu, chỉ là không thiếu tiền, ta muốn dùng tiền, ném ra một cái tổ tông hiển hách, ha ha ha.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Đều Dùng Tâm Cơ

Chương 91: Đều dùng tâm cơ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh ngày thứ hai lại đi một chuyến đến Bắc Hải, hai người mướn một gia phòng tại tửu quán rất lớn nằm gần Bắc Hải, kêu một bàn tiệc rượu phong phú, lại xếp đặt ba bộ chén đũa, lẳng lặng ngồi, tựa như đang chờ người nào đó.

Thời gian trôi qua một nén hương, trong tửu điếm xuất hiển một tráng hán, người này không phải dáng người phi thường khôi ngô, thân thủ lại mười phần nhanh nhẹn, trên mặt hơi gầy mang chút ít vẻ phong trần, hai mắt trong khi nhìn quanh đó có một sự cơ cảnh, trên đầu hắn đội mũ che, mặc trên người áo da dê cũ, hạ thân là một cái quần màu xanh, trên đùi đánh xà cạp da thú. Xem ra giống như người đi đường xa tới, nhưng trên người không thấy có hành lý.

Người này hai tay trống trơn đi vào khách sạn. Hướng về phía tiểu nhị thuận miệng hỏi một câu, sau đó đi thẳng lên lầu hai, đến gian phòng của Hạ Tầm và Tây Môn Khánh. Dưới một gốc cây khô đối diện khách sạn. dưới tán cây là hai nam nhân ăn đồ dài đang đứng khoanh tay, dường như đang nói chuyện phiếm, thời tiết bắt đầu lạnh, bọn họ lại mặc tương đối đơn giản, lạnh đến nỗi phải dậm chân liên tục.

“Ta nói lão đại, chúng ta cả ngày đi theo mông người ta hết đông lại sang tây, rốt cuộc muốn tìm hiểu chuyện gì? Nhân sinh ờ địa phương này chúng ta không quen, lại không thế mượn lực lượng quan phủ địa phương, cả ngày không khác gì ruồi bọ đi theo người ta, cái kiểu đi dạo này, có thể tra ra cái rắm! Đây không phải tự làm khổ mình sao?”

Một hán tử lớn tuổi hơn chút ít nặng nề cười: "Yên tâm, chúng ta chuyến này đi. Nếu không tra ra thứ gì đó, cùng coi như đi ra ngoài giải sầu, vạn nhất tra ra chút gì đó, hắc hắc, người đừng quên chỗ tốt Cừu đại nhân đã hứa cho chúng ta"

Người nọ ngẫm lại, liếm liếm môi không lên tiếng.

Trong gian phòng trang nhã, hai bên an vị ngồi trên ghế.

Người nọ hai tay để lên đầu gối, sảng khoái nói: "Huynh đệ họ Nhâm, Nhâm Nhật Thượng, Nhâm trong mặt trời đã cao, bởi vì sinh là lúc mặt trời lên cao ba sào, cho nên cha đặt cho cái tên như vậy, ha ha, còn chưa thinh giáo cao tính đại danh hai vị".

Hạ Tầm nói: "Tại hạ Hạ Tầm".

Tây Môn Khánh cười ha ha nói: "Tại hạ Cao Thăng" Nói xong liền trêu ghẹo nói: "Nhâm huynh đệ, tên ngươi kêu như vậy có phần hơi khó đọc, lệnh tôn nên đặt cho ngươi tên Nhâm Tam Can, nghe càng vang dội hơn một ít".

Nhâm Nhật Thượng mỉm cười nói: "Ta còn có đệ đệ sinh đôi, đã kêu là Tam Can".

"Ổ.. ," Tây Môn Khánh cứng đỡ, cười khan nói: "Huynh đài một đường phong trần vất vả, trước uống một ly để giữ ấm thân thể."

Nhâm Nhật Thượng ngồi ngay ngắn bất động nói: "Tại hạ thân đang ở trong binh nghiệp, lần này lại là phụng mệnh đến đây, không dám uống rượu, tất cả mọi người đều là người sảng khoái, không ngại nói chuyện sảng khoái. Mua bán như vậy, cùng không phải làm lần đầu, lần này chăng phải muốn bọn ta muốn phái người đến gặp mặt nói chuyện sao, không biết có yêu cầu đặc biệt gì, hai vị hãy nói thăng vào vấn đề luôn đi".

Tây Môn Khánh cười nói: "Nhâm huynh đệ thật là một người sảng khoái, được rồi, ngươi không uống rượu vậy lấy trà thay rượu, đây là mấy món ăn vừa gọi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, không cần câu thúc như vậy".

Nhâm Nhật Thượng tác phong quân nhân, nghe xong cùng không khách sáo, cầm lấy đùa lên ăn như rồng cuốn, vừa ăn vừa nói: "Thế nào, các ngươi muốn vận chuyển thứ gì có chút khó giải quyết sao?"

Tây Môn Khánh vừa muốn nói chuyện, hắn lại khoát tay nói tiếp: "Huynh đệ không thạo ăn

nói nên nói trước, hai nước giao chiến, khó cấm dân gian mua bán. Ngươi có chỗ cần, ta có chỗ bán, thuận tiện giúp nhau. Người trên thảo nguyên thiếu lương thiếu muối thiếu vải vóc, có nhiều thứ bọn ta muốn mà không thể chiếm được, các ngươi muốn làm ăn buôn bán, chỉ cần không quan hệ đến đại cuộc, bọn ta có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Nói thí dụ như, các ngươi xuất ra một ít muối ăn, lá trà, lương thực, vải vóc, mua về chút ít ngựa, dê bỏ, da lông, gân thú, có lợi mà vô hại, cớ sao không làm? Nhưng xét thấy hai nước lập trường đối địch, có nhiều thứ tuyệt đối không cho xuất ra, ví dụ như tiền đồng, sắt thép, tiêu thạch, lưu hoàng, dược liệu".

Tây Môn Khánh nói: "Lần này chúng ta vẻn vẹn chỉ mua không bán, vừa mua những thứ không trái quy củ, chỉ là số lượng hơi lớn, số lượng lớn như thế không khỏi.., cho nên muốn cùng các người thương lượng".

Nhàm Nhật Thượng hơi hơi nhíu mày nói: "Số lượng hơi nhiều, đó là bao nhiêu?"

Tây Môn Khánh nói: "ít nhất.., một trăm xe".

Nhàm Nhật Thương có phần giật mình: "Các ngươi mua những thứ gì?"

Tây Môn Khánh đem những thứ Hạ Tâm mua nói qua một lần. Nhâm Nhật Thượng giật mình nói: "Những thứ đó đều là vật tư quân dụng mấu chốt cho Minh quốc chúng ta, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, nhưng, các người là thương nhân, muốn mua nhiều da lông gân thú như vậy làm cái gì?"

Hạ Tầm giang tay nói: "Nhâm huynh đệ, ngươi nói chúng ta có thể làm gì? Chăng lẽ là dùng để chế tạo áo giáp cung nỏ, sau đó chọn thời cơ tạo phản hay sao? Những vật này có thể làm quân dụng, nhưng cũng có thể dân dụng, không phải mỗi người dân đều phải mặc quần áo lông, mùa đông chống lạnh, chăng lẽ áo da không thể so với áo vải? Nói đến gân thú, cùng không chỉ có tác dụng làm cung tiễn, chính vì như thế, những thứ vật tư này đối với triều đình là vật cần. dân gian có thể sử dụng càng ít, cho nên giá tiền cực cao, chúng ta là thương nhân, kiếm lời mà thôi".

Nhâm Nhật Thượng ánh mắt sáng ngời nói: "Dân gian cấm buôn vật ấy, các người có thể vận chuyển ra vào hay sao?"

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Cái này, chúng tôi có phương pháp của mình, hình như cùng không để Nhâm huynh lo lắng trong lòng".

Nhâm Nhật Thương lắc đầu nói: “Không ổn. Một trăm xe là mục tiêu quá lớn, có những việc cho dù là ai ai cùng biết, nhưng thực sự không thể vạch trần, người bắt nó khiến cho mọi người đều biết, đó chính là động đến mặt mũi của các vị đại nhân, bọn họ muốn không trừng phạt cùng không được, các ngươi vạn nhất lộ ra điểm sơ sót... quá mạo hiểm.

Hạ Tầm thấy hắn khó xử liền muốn nói ra Tề Vương để ổn định lòng tín, Tây Môn Khánh thấy hắn muốn nói lập tức cướp lời: “Nhâm huynh đã khó xử, vậy chúng ta hôm nay chỉ ăn uống thôi là được, việc này tạm thời để sau, ngày khác, mời Thiên hộ đại nhân phó thác người có thể chủ sự tới, chúng ta hẹn đến một chỗ luận đàm, cùng nhau thương lượng biện pháp thỏa đáng, giải nỗi ưu tư của các vị mới là tốt nhất”.

Nhâm Nhật Thượng vừa nghe thấy liền như trút được gánh nặng, vui vẻ nói: “Biện pháp này rất tốt, nào nào, ăn trước đã, huynh đệ không uống rượu, sẽ không uống cùng các người”.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh cầm đùa hướng lên bàn. Nhìn qua không khôi ngây người, Nhâm Nhật Thượng trong lúc nói chuyện lại có thể không trì hoãn ăn uống một chút nào, chỉ trong chốc lát, sáu món ăn tự nhiên bị hắn như gió cuốn mây tan, ăn đến tán loạn, hội không thành quân.

Tây Môn Khánh thấy vậy liền gọi tiểu nhị dọn bàn. Rồi mang tiếp sáu món khác, từng đó mới miễn cường lấp đầy cái dạ dày của người này, hai bên ước định thời gian gặp mặt xong Nhâm Nhật Thượng liền quay người rời đi. Hai người thì tự quay trở về khách điếm.

Hai người vừa đi. Hạ Tầm ở một bên nói ra nghĩ vấn trong lòng: “Hắn có chỗ nghĩ kị, chỉ sợ chúng ta ăn không hết chỗ hàng này, vận chuyển rất dễ lộ dấu vết, bị quan phủ địa phương bắt được, đến lúc đó bọn họ cùng ép không được sơ hở, chúng ta mang chỗ dựa Tề Vương ra, bọn họ tất nhiên trong lòng yên ổn, cái này chăng phải nhẹ nhàng sao, tại sao lại ngăn cản ta?”

Tây Môn Khánh nói: “Ta còn không phải vì ngươi mà suy nghĩ sao, bằng không ta ở giữa bắc cầu dắt mối, ngươi sớm hoàn thành buôn bán, trở lại Thanh Châu của ngươi, ta, buôn bán lời cho chính mình một ít, trở về huyện Dương Cốc đùa giờn đại cô nương tiểu tức phụ, cuộc sống tốt đẹp như vậy, ta lăn lộn ở đây để làm cái gì?”

Hắn hạ giọng nói: “Một lần vài cỗ xe, vài chục xe hàng tiến vào, bọn họ không sợ, nếu thực bị quan phủ địa phương bắt, cũng không động đến được bọn họ, cứ tận lực thề thốt phủ nhận, hàng hóa ít như vậy, ai biết bọn họ là người từ quan ải tiến vào, hay là vụng trộm vượt

núi mà đem vào. Quan lại cứ việc cài nhau, trong triều văn võ bá quan thế lực ngang nhau, ai cùng không thể lấn ai.

Cho dù điều tra rõ trắng đen, những quân nhàn ở biên giới cả ngày thủ quan liều mạng, mang vào chút hàng hóa không ảnh hưởng đến toàn cục, kiếm chút tiền vất vả, ai cùng sẽ không chuyện bé xé ra to.

Nhưng nếu trên dưới một trăm chiếc xe rầm rộ nhập quan, thanh thế quá lớn, chúng ta không có cách nói ồn thỏa, khăng định rằng bọn họ rất lo lắng".

"Nói ra những hàng hóa này là Tề Vương cần, tuy có thể đánh tan nghi ngờ trong lòng bọn họ, nhưng ngươi không lo lắng thủ quan tướng lãnh sinh tư tâm, cùng nhau đi về phía Tề Vương khoe công? Thân phận Tề Vương, vẫn nên tận lực đừng nói ra, có thể xử dụng tiền giải quyết mọi chuyện, thì không cần dùng đến quyền thế, nếu Tề Vương biết ngươi tùy tiện mang hắn ra làm lá chắn, tất nhiên không hài lòng, đối với ngươi chẳng lẽ không phải bất lợi sao?"

Hạ Tầm bây giờ mới biết Tây Môn Khánh có ý tốt, lo lắng cho tiền đồ của mình, trong lòng không khỏi cảm kích, hắn biết Tây Môn Khánh thật sự đã coi hắn là hảo hữu tri tâm. Hắn không thể nói với Tây Môn Khánh rằng hắn không muốn dựa vào cây đại thụ đã nghiêng Tề Vương này, đã sớm muốn bỏ trốn, đành phải tiếp nhận ý tốt của hắn, Hạ Tầm hỏi: "Vậy ngươi định làm thế nào?"

Tây Môn Khánh nói: "Mời người chủ sự chuyên vận hành tại Bắc Bình đến, thân phận Tề Vương, chúng ta không tiện nói bên quan quân, nói cho hắn biết cùng không sao, hắn biết điều đó liền không dám không lấn ép, không dám từ đó kiếm lợi quá nhiều, đem thân phận người đứng sau lưng ngươi nói cho hắn biết, nhờ hắn ra mặt vì chúng ta bảo đảm, hắn có gia có nghiệp, làm ăn lại lớn, hắn ra mặt đảm bảo, quan quân bên kia liền như uống thuốc an thần, chỗ tốt này mới dám thu, lúc này cửa quan mới dám mở ra!"

Hạ Tầm nghe xong gật đầu đồng ý rồi hỏi tiếp: "Người chủ sự nơi đây, chúng ta có thể gặp sao?"

Tây Môn Khánh nói: "Ha ha, vốn đây là nhân mạch của ta, còn muốn giữ bí mật về sau, nhưng mà hiện tại ta đã coi ngươi như thân huynh đệ, tất nhiên không thể dấu diếm. Người chủ sự chính là Tạ Truyền Trung, đệ nhất thương nhân kinh doanh áo lông tại Bắc Bình, hắn đó, chính là nhân vật đệ nhất phân chia lợi nhuận của những chuyến hàng vận chuyển ngầm ra vào

nam bắc!

Nhâm Nhật Thượng sau khi cùng hai người bọn họ chia tay, đi dọc theo hướng nam Bắc Hải đi qua hai con đường, tại một căn nhà dắt ra một thớt chiến mã. Hắn nhảy lên ngựa tiếp tục chạy về phía trước, lại qua ba con phố dài, mắt thấy sắp tới thành môn, nhìn xem phía sau xác thực không người theo dõi, đột nhiên thúc ngựa chuyển hướng đi về phía đông, tiện đà phi ngựa chạy như bay, cuối cùng đứng trước một tòa nha môn hùng sư ở trước cửa, hắn xoay người xuống ngựa, đem dây cương cột vào cọc, cứ thế bước vào cửa chính.

Hắn lấy ra từ trong ngực một cái yêu bài, thị vệ thủ nha trái phải nghênh đón nhìn thấy lập tức cầm thương lui về phía sau, người này nhanh chóng đem yêu bài thu lại, giống như quen đường nhắm thăng vào trong bước đi như bay.

Trên cửa lớn phủ nha, treo cao một tấm biển, ghi là: Đại Minh Bắc Bình Đô Chỉ Huy Sứ Ti.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 92: Oan gia ngõ hẹp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Thị vệ nhìn thấy hắn lập tức đi vào thông báo, Nhâm Nhật Thượng bước nhanh vào trong phòng, dùng quân lễ tham kiến Đô Chỉ huy đại nhân, lớn tiếng tự báo thân phận.

Trong phòng có một chậu lửa, hai người đang ngồi bên cạnh chậu lửa nói chuyện phiếm, hai người đều ăn mặc trang phục ở nhà, một người trên dưới năm mươi tuổi, mặt vuông tai lớn, lông mày rậm dài, hai đầu chân mày mang theo sát khí lầm lẫm, tóc mặc dù đã hoa râm, nhưng ngay trong lúc ngồi cùng tòa ra khí thế không giận mà tự uy, người vừa thấy liền quên mất tuổi tác của hắn, chỉ có cảm giác một mãnh hổ oai phong khí khái đang nhảy vào trong phủ.

Nhân Nhật Thượng vừa nhìn đã nhận ra hắn chính là Bắc Bình Đô Chỉ Huy Sứ Ti Hàn Miễn, Hàn đại nhân.

Ngồi bên cạnh là một người trẻ tuổi, khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu. Lại có thể thong dong cùng Hàn Đô Chỉ Huy ngồi đối diện, cùng không biết thân phận hắn là gì. Người này dáng vẻ dương cương có lực, đường cong trên mặt mười phầm tinh xảo, khóe môi hơn cong lên lộ vẻ kiên nghị, sống mùi cao ngất, da thịt màu cổ đồng, dưới hàm để râu khá đẹp. Hắn dùng gậy đẩy đẩy than, vẻ mặt không màng danh lợi, nhưng Nhâm Nhật Thượng lúc mới tiến vào, hắn nhẹ nhàng liếc một cái, cái nhìn lại cực kỳ lạnh lùng khiếp người.

Hàn Đô Chỉ Huy mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Nhâm Nhật Thượng nhìn trung niên nhân kia, muốn nói nhưng không đám nói. Hàn Chỉ Huy Sứ nở nụ cười, vừa cười vừa nói: "Không cần kiêng kị, việc công việc tư, cứ nói thăng ra".

Nhâm Nhật Thượng thầm nghĩ, thì ra người kia là tâm phúc của Hàn Chỉ huy sứ, hắn liền đem chuyện hắn đối thoại cùng với Hạ Tầm và Cao Thăng ti mi nói một lần, cuối cùng lại nói: "Hơn trăm chiếc xe hàng hóa, thiên Hộ đại nhân sợ cùng khó quyết định, việc này cùng xin chỉ huy đại nhân quyết định".

Hàn Dật sau khi nghe sắc mặt liên biên hóa phi thường khó coi. Hắn muốn tò vẻ thân cận với ngươi kia nên mới cho phép nói, nhưng tuyệt đối không ngờ Nhâm Nhật Thượng nói ra một việc khó xử đến như vậy.

Việc kia là không hợp pháp, đây là vấn đề quy tắc ngầm, là ước định mà thành, tuy sự tình này cùng quen thuộc, nhưng vẫn không nên đặt hẳn lên trên mặt bàn.

Người kia nhẹ nhàng nở nụ cười, mặc dù không nghe thấy tiếng cười. Nhâm Nhật Thượng lại cảm thấy rõ ràng người kia đang nở nụ cười, nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn, người nọ vẫn đang điềm nhiên như không, cánh tay gạt lửa bếp than, không để ai vào trong mắt.

"Được rồi, ta đã biết, ngươi.., cứ đi xuống trước đi... Một lát nữa ta sẽ cho ngươi trả lời".

Vừa mới choNhâm Nhật Thượng rời đi, Hàn Dật liền đứng lên, xoay người một cái, ở trước mặt người trung niên nhân kia quỳ xuống khấu đầu nói: "Vương gia, thần có tội".

Tại Bắc Bình này, ngoại từ Yến Vương, còn có vương gia thứ hai sao? Thì ra trung niên anh khí bừng bừng kia, lại có thể chính là Yến Vương Chu Lệ.

"Ha ha, Dật Chỉ à, đứng lên đi!"

Chu Lệ buông gậy, mỉm cười đỡ Hàn Chỉ huy sứ đứng dậy.

"Những sự tình kiểu này ta đã sớm nghe thấy, không sao cả, quản con mẹ gì nó, đại đạo thì để ý gì tới đạo lý, tất cả cứ theo đại đạo mà làm đi, con mẹ nó làm gì thì làm, chỉ cần là chuyện có lợi với đất nước, có lợi cho dân chúng, đụng một chút đại đạo hoành pháp cùng không có chuyện gì".

Chu Lệ vỗ vỗ vai Hàn Dật, trấn an sự bất an của hắn, Chu Lệ khoanh

tay đi tới chậm rãi nói: "Từ lúc Đại Minh quốc ta mới thành lập, phụ hoàng cùng từng nghĩ đến cử binh ra quan ngoại, đem đầu não của các bộ lạc trên thảo nguyên toàn bộ đều thu thập hết, đem đại thảo nguyên nắm trong lòng bàn tay, đây là biện pháp căn bản giải quyết đám tạp chủng nhiều lần xâm nhập phía nam. Nhưng không thể thực hiện được, với khả năng của Hán Vũ Đường Tông, cùng căn bản không làm được".

Hắn đưa tay chỉ về hướng Bắc, lớn tiếng nói: "Thảo nguyên quá lớn. Lãnh thổ quốc gia rộng không thua gì Trung Nguyên, ngoài thảo nguyên chính là đại mạc, hoang vắng, đã không có thành trì lại không có quan ải, những kẻ kia ngồi trên lưng ngựa rất là xảo trá, có thể chiến thì chiến, vạn, cần trăm vạn dân chúng hỗ trợ, ngươi xuất binh trăm vạn, cả quốc gia suy sụp. Mà trăm vạn đại quân bỏ trên thảo nguyên bao la không thể chiến thì tránh, ngươi xuất binh mười, bất quá chỉ là muối bỏ biển, chăng giải quyết được chuyện gì. Mười năm trước, Lam Ngọc tại Bộ Ngư Nhân Hải đánh một trận, triệt để đánh tan uy tín Bắc Nguyên triều, gia tộc hoàng kim đã đánh mất địa vị cao nhất trong Bắc Nguyên triều, rất nhiều bộ phận đã không thừa nhận quyền thống trị chí cao vô thượng của gia tộc hoàng kim Thành Cát Tư Hãn tại thảo nguyên, bọn họ lần lượt tụ tập, bất đầu nội chiến liên miên không ngừng, rất tốt, đây chính là điều mà chúng ta hy vọng nhìn thấy".

Chu Lệ bước trở về ngồi xuống gần chậu than, dùng cây gắp lửa gắp mấy khối than bày trên mặt đất nói: "Lão Hàn, ngươi xem, những năm này phụ hoàng ta một mực áp dụng những sách lược gì, biết không thể giữ lấy, phụ hoàng ta lập tức thay đổi biện pháp "Ước thúc".

Từ bên ngoài mà nói. phụ hoàng ta kiềm chế thế lực Nữ Chân đông bắc, tiến tới thu phục chiếm lấy địa bàn phía đông Mông Cổ, tại đó thiết lập tuyến phòng vệ, chặt đứt quan hệ liên lạc giữa Triều Tiên và tộc Nữ Chân, từ đông, tây, nam ba mặt tiến hành vây quanh, áp chế bọn họ.

Từ nội bộ triều đình Bắc Nguyên mà nói, phụ hoàng ta dùng phương pháp kéo được thì kéo, kéo một số người, đánh một số người, đối với những người có thể chiệu dụ. phụ hoàng ta sai người chiểu dụ, bảo bọn hắn quy phục, bọn họ chịu, phụ hoàng liền ban cho đất định cư, làm nơi sinh dưỡng, không có gì thay đổi.

Đối với những du mục cứng đầu, coi Đại Minh là địch, tiếp tục mê hoặc đê bọn họ nội chiến, chỉ khi bọn hắn đã có thể tụ tập thành một đoàn, phụ hoàng ta mới ra một trọng quyền, đem bọn chúng đánh cho tan tác, làm cho bọn chúng tiếp tục chia rẽ, cao minh! Chỉ có như thế mới nhất định là biện pháp khống chế".

Chu Lệ nói lời này, có thể miêu tả toàn bộ tình hình từ khi Chu Nguyên Chương kiến quốc đến diễn biến chiến lược quân sự đối với Bắc Nguyên mấy năm gần đây, giản lược mà rất rõ ràng từ quá trình phát triển đến thực trạng hiện giờ, thực tế đang cùng Bắc Nguyên trải qua chiến tranh đại chiến có thắng có bại, kể cả lần chiến thắng mười năm trước, từ sau lần Lam Ngọc tiến thăng vào Bộ Ngư Nhân Hải Bối Gia Nhì Hồ đại thắng, tầng lớp thống trị Đại Minh đã ý thức được, muốn hoàn toàn chiếm lĩnh và thống trị thảo nguyên là chuyện không thể, lực lượng Bắc Nguyên còn sót lại lúc đó vẫn phi thường cường đại như cũ.

Minh sơ thế lực còn sót lại của Bắc Nguyên cùng không yếu, bọn họ sỡ đì làm cho người ta ấn tượng rất yếu, là vì quân đội người Hán tại Minh sơ vũ lực quá cường đại, Bắc Nguyên bại nhiều thắng ít, đến khi chiến địch Tình Nan Trung Nguyên đại chiến, bọn họ lại bận tự giết lẫn nhau, tranh đoạt quyền thống trị trên thảo nguyên, căn bản không rảnh chú ý về phía nam, thế là lực lượng Bắc Nguyên tại Minh sơ đã vô lực xâm nhập phía nam, cảm giác một bước tăng mạnh trong mắt những người sau này, thật ra cùng không hẳn là như thế.

Sự thật là hai năm sau chiến dịch Tình Nan, thế lực Bắc Nguyên còn sót lại phân liệt thành hai quốc gia, một cái là Thát Bá, một cái là Ngõa Thứ. Người quen thuộc lịch sử hiểu rõ, trong chuyện này bất luận một quốc gia nào, đều từng cho rằng Đại Minh vương triều mang đến quá nhiều uy hiếp to lớn. Mà trong đó, bất luận cỗ thế lực nào, chỉ là một nửa từ thế lực bắc Nguyên còn sót mà phân liệt ra, một nửa lực lượng ngưng tụ lên không còn tự giết lẫn nhau, uy lực của nó đã kinh người như thế.

Nói đến đây, Chu Lệ mỉm cười, duỗi giày ra, đem mấy khối than trên mặt đất nghiền nát rồi nói: “Nhưng bộ lạc nhỏ dọc theo biên giới, không có năng lực cùng bọn ta đối địch, cùng không muốn xem bọn ta là địch, chớ đem bọn họ bức đến tử lộ, con thỏ cấp còn cắn người, cho bọn hắn một ít chỗ tốt thích hợp, bọn họ sẽ không chó cùng rứt giậu, cũng có thể khiến cho trong lòng những bộ lạc khác xuất hiện ảo tưởng.

Những chuyện giao dịch buôn lậu đó, có chỗ xấu, nhưng cùng không phải tất cả đều không có chỗ nào tốt, trên cao hơi thả lòng, cho bọn hắn một con đường đi, bọn họ cùng không bí quá hóa liều, hơn nữa cùng sẽ không mạo hiểm buôn lậu qua con đường khác, đến nỗi triều đình không thể khống chế.

Trong ngoài biên quan giao dịch cùng dân gian, cùng không bởi vì quốc gia hữu hảo trở mặt mà dừng qua lại, ta cảm thấy, cấm đoán không bằng quản lý, nếu triều đình Bắc Nguyên chịu hướng về phía phụ hoàng ta xưng thần, phụ hoàng sớm đã mở rộng buôn bán ở tại biên

giới, bọn họ không phục, phụ hoàng ta chăng phải cùng không thể hạ thấp mặt mũi sao?"

Chu Lệ lần này dùng lời thành thật để nói, khiến cho Hàn chỉ huy triệt để yên tâm, cùng cười nói: "Vương gia cao kiến, Vương gia cao kiến. Huống chỉ, chúng ta giờ đây không mở các chợ, làm cho bọn họ chỉ có thể lén lút giao dịch, từ đó tới nay, chúng ta tìm được chỗ tốt, so với "cho" bọn họ chỗ tốt, tựa như.., còn nhiều hơn!"

Chu Lệ trừng mắt nhìn hán một cái nói: "Ngươi tạm thời, đạp lên mặt mũi, vi pháp phạm cấm cùng là vi pháp phạm cấm, ngươi cùng giỏi đó, đều mang đến trước mặt ta, ngươi nói sao đây?"

Hàn Dật cười nói: "Đang muốn thinh giáo Vương gia, thần cảm thấy, hơn trăm chiếc xe hàng hóa, số lượng xác thực cũng hơi kinh người, người xem..."

Chu Lệ biết Hàn Dật rất khôn khéo, chuyện này nếu như mình đã biết, hắn sẽ không cam tâm để cho mình ở bên ngoài việc, nhưng cùng không vạch trần, trầm ngâm một chút, phất tay nói: "Không có gì quan trọng, ngươi gọi quan thương cẩn thận kiểm tra, chỉ cần xác thực là chút ít da lông, gân thú, đừng nói một trăm xe, một ngàn xe, một vạn xe cùng cho hắn tiến vào, hắn có bao nhiêu, đại Minh của ta đều nuốt trôi. Nhưng nếu bí mật mang theo những vật khác, chỉ cần không có những thứ không nên có, người đi theo không mang vũ khí, tới năm mười tráng hán thì sợ chuyện gì? Nếu như dựa vào mấy chục người liền nói là chuyện lớn. Ngươi không mở quan, bọn họ trèo đèo lội suối còn không phải vào được bên trong sao?"

"Dạ dạ dạ, thần đã rõ ràng".

Hàn Dật đi theo đằng sau mông Chu Lệ, như một cái đuôi nói.

Chu Lệ dừng chân lại nói: "Nhưng mà, một hơi ăn hơn trăm toa xe hàng gân thú, vụ này cùng thật lớn, người mua rốt cuộc có thân phận gì? Ngươi cùng cần phải tra ra, nếu dùng làm vật dân dụng tất nhiên không sao, vạn nhất là đám tà giáo, nếu tìm hiểu ra nguồn gốc, đem bọn chúng một mẻ hốt gọn!"

"Dạ dạ dạ, thần nhất định làm theo!"

Hôm nay, Tạ gia lại xếp đặt một bàn tiệc rượu, so với khi khoản đãi bánh nướng cô nương quy mô hơi kém hơn một chút, bất quá đối với người gặp mặt chưa được mấy lần như Tây Môn Khánh và Hạ Tầm mà nói, vẫn là cực kỳ phong phú.

Ngoại trừ Tạ Truyền Trung, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh, khách còn có biên quan Lô Long khâu thủ tướng Phó Thiên hộ Trầm gia, cùng với người từng gặp mặt Hạ Tầm và Tây Môn Khánh lúc trước là Nhâm Nhật Thượng. Mười cô gái hoặc đứng hoặc ngồi, ở trước sáu tấm bình phong cầm sất hợp minh, ti trúc tương phối, vừa ngâm vừa hát trợ hứng cho bọn họ uống rượu.

Rượu và thức ăn quá mức tình xảo, thật ra ngược lại không quá hợp khẩu vị hai biên quan tướng lãnh, nhưng mà tràng diện như vậy hai người lần đầu nhìn thấy, xa hoa và phô phương chính là một loại thế, một loại khí thế, biểu hiện lực lượng của chủ nhân, tuy là có việc cầu ở ngươi, hoặc là địa vị ngươi ở phía trên, nhưng khi ở trước mặt loại khung cảnh khí thế này, cùng sẽ không khỏi sản sinh ra một chút cảm giác kính sợ.

Tạ lão tài ngược lại không hiểu được cách lợi dụng khí thế để áp người, hắn chỉ là mang theo một tâm lý nhà giàu mới nổi tự ti nóng lòng muốn thể hiện mình, cố ý kiến tạo một loại không khí xa hoa, sợ người khác xem thường chính mình, không nghĩ ngược lại làm hai võ tướng chuyên giết người như ngóe cũng có chút câu thúc hẳn lên.

Tạ Truyền Trung đã biết Hạ Tầm làm việc vì ai, quả nhiên hắn không đám khinh thường như trước kia, mặc dù lần này hàng hóa Hạ Tầm mua rất nhiều, hắn cũng lười đích thân ra mặt. Nhưng lần này lại đích thân bày tiệc trong phủ, vì hai bên cùng bàn việc này.

Thật ra tướng thủ thành biên quan lén giao dịch mua bán hoặc dung túng mua bán, Cổ đã có tròng, chưa bao giờ đoạn tuyệt qua, theo tình hình mà nói, thời gian gần đây hai bên biên quan dân chúng định cư, tiếp xúc cùng rất nhiều, tục ngữ nói bà con xa không bằng láng giềng gần, bọn họ đã đời đời là láng giềng, bởi vì chính quyền thống trị tương ứng tạo thành phân cách, nhưng cùng không thể hoàn toàn ngăn cản bọn họ trao đối.

Không nói đến thời gian hai quốc gia chiến tranh, cùng không ở vào trạng thái khẩn trương, hai bên thường xuyên muốn mở chợ bên cạnh biên giới để tiến hành mậu dịch, coi như là thời kỳ chiến tranh, đa số nguyên nhân cùng bởi vì chính quyền Trung ương hai bên xuất phát từ chính trị mà phát động, mặc dù một phương nào có mã tặc giặc cướp tập kích biên giới, bọn chúng cũng không tìm đến những dân chúng trong thôn trang nhỏ, cho nên hai bên mặc dù đang chiến tranh thì cùng thường xuyên có vụng trộm giao dịch buôn bán. Ngươi chiến cũng tốt, không chiến cũng tốt. Mục đích cuối cùng không phải là vì sống sót sao.

Dần đần. xuất hiện vài binh linh có thể gặp việc có lợi, cùng sẽ gia nhập hàng ngũ giao

dịch lén lút, Tần Hán Đường Tống, từ trước tới nay, trong sử sách lính biên quan có quan hệ vụng trộm dùng dây thừng tụt xuống quan ải, ở dưới hàng quán quan khẩu cùng dân chúng đối phương giao dịch ghi lại liên tiếp không dứt.

Dần đần, một số tướng lãnh biên quan phát hiện trong đó có thể có lợi, hơn nữa cấm không bằng quản, so với việc bắt sĩ tốt lén lút tham dự giao địch, tản mạn quan kỷ, còn không bằng "cho qua quan rồi đánh thuế", trực tiếp có nhiều chỗ tốt từ các thương nhân, chỉ cần vật phẩm giao dịch không phải vật tư chiến lược là được rồi. Bởi vậy, dân gian giao dịch tại thời kỳ không có chiến tranh, hầu như tại mỗi một quan ải đều không phải công khai mà thực tế vẫn tồn tại hiện tượng này. Hơn nữa rất nhiều tướng lành thượng tầng cùng dần dần trở thành người giúp đỡ hoặc trực tiếp tham dự vào trong đó.

Trước đây khi Chu Nguyên Chương cùng Trương Sĩ Thành tranh thiên hạ, tướng lình dưới trướng Chu Nguyên Chương là dùng tướng Tạ Tái Hưng từng phái người đi mua bán tại địa bàn Trương Sĩ Thành, việc này bị người nơi đó mật báo cho Chu Nguyên Chương, sự tình vỡ lở, cách trừng phạt nghiêm khắc Chu Nguyên Chương cùng chỉ là dùng lý do để lộ việc quân cơ, xử tử hai bộ hạ buôn bán, giáng chức Tạ Tài Hưng là xong việc.

Đoạn đường làm giầu của người giống như giết cha mẹ người, chỉ cần không phải trái với tính nguyên tắc gì đó, thượng cấp đại nhân phần lớn là nhắm một mắt mở một mất, chỉ có điều Hạ Tầm một lần đã mua vào nhiều vật tư như vậy, thật sự là trước nay chưa từng có, cho nên thủ quan tướng sĩ không khỏi có phần thận trọng. Nhâm Nhật Thượng hiểu rằng Thiên hộ đại nhân đối với hàng nhiều như vậy cùng là không làm chủ được, dứt khoát trực tiếp tìm đến chỗ dựa sau lưng: Hàn Chỉ huy sứ hỏi đối sách, không thế tưởng được Yến Vương lại đang ở đó.

Hôm nay bọn họ đã được Hàn Dật Chỉ huy sứ chỉ thị, chắc chắn sẽ thành toàn cho Tạ Truyền Trung, Tạ Truyền Trung mở yến rượu này, lễ vật cùng tặng nhiều, chưa nói vài câu, Thẩm Phó Thiên hộ liền một lời đáp ứng, điều này giống như có vẻ cho Tạ lão tài mặt mũi rất lớn, tạ lão tài chỉ cảm thấy mặt mũi mình ở hai phương diện đều tăng lên rất nhiều, hắn vui mừng sai phía dưới mang thức ăn và rượu ngon lên, khách và chủ ba phương ăn uống cực kỳ thống khoái.

Dự tiệc xong, Tạ lão tài hào hứng không thôi, lại lôi kéo bọn họ tới hoa viên do chính mình dùng một số tiền lớn kiến tạo thưởng thức một hồi, lúc này mới tiễn bọn họ rời đi, đoàn người nói chuyện cười đùa hướng tới bên ngoài phủ, khó khăn lắm mới đi đến được cửa trước, trước mặt đúng lúc có mấy nữ quyến Tạ phủ từ bên ngoài tiến vào.

Vài nha hoàn hạ nhân vây quanh mây vị phu nhân tiểu thư, mấy vị phu nhân tiểu thư đều ăn mặc áo da lông cáo đen danh quý, bên ngoài áo choàng phi sóc, trên cố quấn quanh một cái khăn da tuyết hồ trắng nõn, nguyên một đám người đẹp đẽ ung dung quý phái, phú quý bức người.

Mặc cùng một thứ nhưng người khác nhau, cảm giác tự nhiên cùng khác nhau, trong đó có một nữ tử ăn mặc giống như vậy, liếc nhìn qua, chỉ thấy người thân như ngọc, lưng như trúc, một thân đạm mà vận, ưu mà nhã, mái tóc mềm rù xuống, không khác gì cô oanh đứng trong sương mù. Như hạc giữa bầy gà.

Hạ Tầm liếc mắt một cái, nhất thời ngấn ngơ: "Bánh nướng cô nương?"

Bánh nướng cô nương đang cùng mấy người đàm tiểu vui vẻ, đột nhiên nhìn thấy hắn, mặt mày vẫn tươi cười nhưng ánh mắt không ngừng biến đối.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Bí Mật Khó Nói

Chương 93: Bí mật khó nói

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Hai đoàn người gặp thoáng qua, các nữ quyến hơi nhường về một phía bên đường, Tạ Truyền Trung và Trầm Thiên hộ đi phía trước, không nói gì, chỉ là hướng về phía cô nương bánh nướng kính cẩn chấp tay hành lễ, giống hệt với lễ của vãn bối.

Bánh nướng cô nương không nhìn hắn, trên mặt còn đọng lại nụ cười yếu ớt, dáng người uyển chuyển đi qua, cặp mắt như nước mùa thu cùng ánh mắt Hạ Tầm đan xen vào nhau.

Bánh nướng cô nương đang mặc áo da lông cáo đen, chuyên giữ ấm ngực cổ, chân đi giày da hươu nhỏ, lông mi tinh tế thật dài, sóng mắt mị lệ như sóng nước, giống như một vị tiên tử. Hai bên gặp thoáng qua, cặp môi đỏ mọng của nàng không dễ dàng phát giác có chút hơi cong lên. Bông tuyết ở giữa hai người lượn lờ bay xuống, Hạ Tầm nhàn nhạt cười cười, không nói gì, hai người không nói lời nào cứ thế đi qua.

Bánh nướng cô nương trong lòng giật mình, nàng vừa đi lướt qua thì Hạ Tầm lộ ra một tia nhìn mia mai, một tia hiểu rõ tự nhiên hiện lên trong đầu nàng: “Quả nhiên, hắn mới là nam nhân uy hiếp lớn nhất đối với mình, hắn phát hiện cái gì? Hắn nhìn thấu cái gì?”

Hạ Tầm trong lòng khẩn trương tự hỏi: “Ta từ Tế Nam đi, nàng cùng từ Tế Nam đi, ta xuất hiện ở Tạ gia đại viện, nàng cùng xuất hiện ở Tạ gia đại viện, đây là trùng hợp, hay là... Nàng cùng việc ta làm có quan hệ hay không?”

“Vị cô nương kia là?”

Người hỏi là Trầm Thiên hộ, nữ tử xinh đẹp đều làm nam nhân chú ý tới.

“A, đó là trưởng bối trong tộc Tạ mỗ”.

Tạ Truyền Trung trên mặt lộ ra chút thần sắc rụt rè: “Tạ mỗ là hậu duệ Trần quận Tạ thị, vị cô nương kia tuổi tuy nhỏ nhưng ở Tạ gia đứng trong hàng chữ Vũ tử tôn y theo Tạ thị gia phả sắp xếp, muôn đời thừa mưa móc, truyền đứng nghĩ thủ đức, nàng mang trên người chữ Vũ, tổ phụ Tạ mỗ cùng là người có chữ Vũ, cùng nàng bối phận ngang nhau”.

Trần Thiên hộ đầu tiên lộ ra thần sắc kỳ lạ, sau đó nghiêm nghị thành kính nói: “Thì ra Tạ viên ngoại đúng là xuất thân từ Trần quận Tạ thị? Thất kính, thất kính”.

Tạ Truyền Trung chắp tay cảm ơn: “Không dám, không dám, Trầm đại nhân khách khí.., khách khí... Ha ha ha.

“Hai người bọn họ tại sao lại ở chỗ này..

Nam Phi Phi đuổi theo bánh nướng cô nương, thần sắc lộ ra một chút bối rối.

Bánh nướng cô nương ung dung thản nhiên, hơi cúi đầu nói: “Bọn họ không phải là người cửa hàng da ở Từ Châu đến Bắc Bình đòi tiền nợ sao?”

Nam Phi Phi nói: “Làm sao có thể? Tạ lão tài thiếu nợ một món tiền nhỏ như vậy? Kể cả thiếu tiền đi chăng nữa, sao lại coi họ như khách quý?”

Bánh nướng cô nương cười lạnh: “Điều đó nghĩa là, bọn họ có thân phận khác không cho chúng ta biết”.

Không chờ Nam Phi Phi nói tiếp, bánh nướng cô nương liền giống như vô ý hướng về phía Hoàng thị hỏi: “Mấy vị khách vừa rồi là ai?”

Hoàng thị nhe răng cười nói: “Ai mà biết được. Bằng hữu của lão gia chuyên bàn chuyện buôn bán, tôn tức phụ cùng không được nghe”.

Bánh nướng cô nương ánh mắt vừa chuyển, thân thể đột nhiên dừng lại nói: “À, ta nhớ ra rồi, vừa nãy đi qua đường trông thấy một ngôi chùa tên Quy Nguyên tự. Phi Phi, chúng ta đến

chùa đi dạo, thuận tiện đốt nén hương".

Hoàng thị vội vàng nói: cô nãi nãi.., tôn tức cùng người đi".

Bánh nướng cô nương nhẹ nhàng cười: "Không cần, ta vào trong chùa thắp hương.., cùng không cầu điều gì, chỉ là rời xa nhà, trong lòng có phần không yên, dâng hương một lát, nghe chút Phật âm, cầu cho lòng yên tình, chỉ đem Phi Phi theo là được rồi, vẫn ở trong thành Bắc Bình, còn sợ nguy hiểm sao?" Hoàng thị nghe xong không dám không tuân theo, vội vàng phân phó: "Nhanh một chút, chuẩn bị cho cô nãi nãi đàn hương lễ chúc loại tốt nhất, thêm một trăm xâu tiền nhang đèn".

"Hạ lão đệ, bánh nướng tỷ muội... Là Trần quận Tạ thị?"

"Ngươi tin sao?"

"Ồ.., trần quận Tạ thị lúc trước hiển hách hơn mười mấy đời, từng là đại gia tộc đứng thứ hai ở Giang Nam gần với Vương thị, cho tới nay không người nào không biết, nhưng từ Đường Tống đến nay, lại đã suy sụp, nàng nói mình là hậu duệ Tạ thị, cùng chưa hẳn không có khả năng".

Hạ Tầm nói: "Đạo lý đúng là như vậy, nhưng đã ở trong gia tộc có truyền thống cao quý, lại phải keo kiệt đến nỗi phải ăn bánh nướng dưa muối, vì gom góp tiền đi đường mà còn phải may vá quần áo?"

Tây Môn Khánh lường lự nói: "Cái này... xác thực làm cho người ta trăm mối vẫn không có cách giải".

Hạ Tầm cười nói: "Không cần giải, ta mới tung ra một cái mồi. Nếu như trong lòng nàng thực sự có quỷ, chắc chắn phải nhanh đuổi theo chúng ta".

Tây Môn Khánh hơi hơi quay đầu nhìn, khuôn mặt lập tức giãn ra cười nói: "Quả nhiên có vấn đề, nàng đến kìa, vừa rồi một câu đều không nói, ngươi tung cái mồi gì?"

Hạ Tầm nói: "Nếu trong lòng nàng quả nhiên có quỷ, sợ nhất chỉnh là chúng ta nói chuyện khi đi cùng nàng trên đường với Tạ Truyền Trung, nếu như thế, không bằng chủ động giải quyết, ta sao? Ha ha, chỉ là nhìn một lượt vào mắt nàng mà thôi".

Tây Môn Khánh hiểu ý, cười hề hề nói: "Vị cô nương này làm thế nào mà bổ cứu đây?

Chăng lẽ lại là hy sinh nhan sắc?"

Hắn không có ý tốt gì liếc mắt về phía hạ thể Hạ Tầm: "Huynh đệ, chăm sóc tốt cho tiểu huynh đệ của ngươi nhé".

Hạ Tầm trong lòng chợt động nói: "Chốc lát nữa. Ngươi tránh đi một lúc, ta đến dò xét ý định của nàng".

Tây Môn Khánh lập tức kêu lên: "Không được rồi, ngươi gặp sắc lập tức quên nghĩa nha".

Hạ Tầm nói: "Ngươi đứng ở gần, người ta có nhìn đến ngươi lần nào không? Ngươi dẫn dắt tiểu nha đầu kia đi, ta thuận tiện cùng nàng nói chuyện".

Tây Môn Khánh lập tức chuyển giận thành vui: "Ừm. Nhỏ không nhịn thì không thành chuyện lớn, tốt nhất là lừa gạt, ha ha, cứ làm như vậy".

Hai người một mặt nói, một mặt đi vào ngõ nhỏ yên lặng vắng người, bánh nướng cô nương dẫn theo tiểu nha hoàn Nam Phi Phi bước nhanh đuổi theo gọi: "Hai vị xin dừng bước".

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh dừng lại xoay người nhìn các nàng mỉm cười, bánh nướng cô nương đuổi theo, mặt phấn trầm xuống, uy nghiêm nói: "Vừa rồi ta nghe chất tôn Tạ Truyền Trung nói, hai người các ngươi tới đây cùng hắn bàn việc buôn bán? Hừ! Các ngươi không phải hảo kế ở cửa hàng da Từ Châu sao, rốt cuộc đối với Tạ gia có mưu đồ gì?"

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Không sai, ta dùng thân phận giả. Nhưng mà, thân phận chân chính của chúng ta, Tạ viên ngoại thừa biết, Tạ cô nãi nãi. Hắn chưa nói cho cô nghe sao?"

Bánh nướng cô nương vừa nghe xong trong lòng lập tức hoảng hốt. Nàng vốn tưởng mình biết thân phận đối phương, cùng là thân phận không thể lộ ra ngoài ánh sáng, có thể dùng cái này uy hiếp đối phương không nói lung tung, Nhưng không thể nghĩ ra được đối phương lại không sợ, đến lúc này chính mình ngược lại cảm thấy chột dạ.

Nàng cùng bởi vì chuẩn bị thật lâu. Mắt thấy thắng lợi trong tầm tay, vô cùng lo được lo mất, nếu không cùng không vội vàng đuổi theo, hôm nay Hạ Tầm một ngụm nói toạc ra chỗ sơ sót của nàng, làm nàng lâm vào thế bị động, không khỏi hối hận mình quá thất sách.

Hạ Tầm hướng đến Tây Môn Khánh nháy mắt, tây Môn Khánh ngầm hiểu, cười ha ha nói:

“Bánh nướng muội muội, đã lâu không gặp nha! Xin mời đi cùng ta nói chuyện, tỷ tỷ cô tựa như có chút lời tri âm muốn nói cùng với huynh đệ của ta”.

Nam Phi Phi trừng mắt liếc hắn, vừa muốn nói chuyện, bánh nướng cô nương đã nói: “Phi Phi, ta muốn cùng với vị Hạ huynh này một mình nói chuyện”.

Nam Phi Phi nghe xong, liền oán hận liếc đôi mắt về phía Tây Môn Khánh, sau đó xoay người về phía đường bên cạnh bước đi, Tây Môn Khánh chà chà đôi tay, lập tức kích động đuổi theo.

Hạ Tầm cùng bánh nướng cô nương đối diện mà đứng, đôi tay tiêu sái phủi phủi vài bông tuyết bám trên đầu vai, cười nói: “Ta vẫn không thể một mực gọi cô là bánh nướng cô nương, phương danh cô nương, hôm nay có thể cho ta biết được chưa?”

“Ta họ Tạ, Tạ Vũ Phi”.

“Ồ.., tạ Vũ Phi. Nam Phi Phi, không biết song phi cô nương bay tới Bắc Bình, muốn làm cái gì vậy?”

Tạ Vũ Phi nghe không hiểu lời vui đùa của hắn. Mặt mỉm cười nói: “Ta là tộc nhân Trần quận Tạ thị, tạ Truyền Trung tới tìm thân nhân, Tạ thị nhất môn ta hôm nay nhân khẩu đơn bạc, bốn cô nương liền thay mặt huynh trưởng Bắc thượng tìm tòi đến tột cùng, nếu như xác định thân phận của hắn. Mới cho hắn quy tông nhận tổ, ghi vào gia phả, cái này có vấn đề gì?”.

Hạ Tầm nguyên bản còn tưởng rằng nàng là mạo nhận dòng họ, đến gia đình Tạ lão tài tống tiền, không ngờ lại nghe thấy một đáp án như vậy, Hạ Tầm hơi suy tư, không khói bừng tinh đại ngộ, cười lên ha hả: “Ta hiểu rồi, cô căn bản không phải tộc nhân Tạ thị, chí là có thể nói Tạ viên ngoại có tiền muốn cầu thân thế xuất thân, cho nên muốn mạo nhận Trần quận Tạ thị, tới cửa nhận thức người thân để lừa gạt tiền tài, phải không? Ha ha ha...”

Hạ Tầm cười vài tiếng, tiếng cười đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy Tạ cô nương trong mắt đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là giật mình, cuối cùng là mia mai cười lạnh, ánh mắt kia biến hóa giống như đúc ánh mắt vừa rồi chính mình sóng vai đi qua cố ý làm cho nàng sinh nghĩ, hắn đột nhiên ý thức được dự đoán của chính mình xảy ra vấn đề, thần sắc biến hóa của Tạ cô nương đã nói cho hắn biết rất rõ ràng: Nàng thật sự xác thực, chính là hậu nhân đến từ Tạ thị Trần quận.

Tạ Vũ Phi nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi lừa ta! Ngươi cố ý thả câu ta!”

Lúc này ngạc nhiên đối lại là Hạ Tầm: “Ta lừa cô cái gì?”.

Tạ Vũ Phi oán hận nói: “Vừa rồi sóng vai đi qua. Ngươi cố ý lộ ra loại ánh mất, để cho ta nghĩ lầm ngươi biết một số thứ, ngươi cố ý dẫn ta đi ra đuổi theo ngươi, để cho ta tự lòi đuôi có phải không?”.

Hạ Tầm thong dong xuống, mỉm cười nói: “Không sai, thật ra ta căn bản không phải thần tiên sống biết hết ý định của cô, ta cố ý lộ cái kia ánh mắt, chính là muốn cho cô nghĩ lầm ta biết bí mật của cô, nếu như trong lòng cô không có quỷ, căn bản không cần để ý tới ta. Nhưng thật đáng tiếc, cô đuổi tới, cô nương, trong lòng cô có quỷ, là cái gì vậy?”

Tạ Vũ Phi hận không thể nhào lên cắn một miếng thịt trên người hắn xuống, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bốn cô nương trong lòng bằng phăng, sáng giữa nhật nguyệt, nào có cái quỷ gì!”

Hạ Tầm vung vung tay nói: “Vàng thật không sợ lửa, trong lòng cô không có quỷ, ta có thể làm gì cô? Nhưng cô nương đuổi theo, không phải trong lòng không có quỷ, chẳng lẽ là bởi vì một ánh mắt của ta khiến cho cô nương xuân tâm nhộn nhạo, cho nên đuổi theo muốn cùng ta chàng chàng thiếp thiếp, nhu tình mật ý một phen sao?”

Tạ Vũ Phi cắn môi không nói. Nàng đột nhiên phát hiện, không thể cãi lý với quỷ tiểu tử trước mặt này, mình rất dễ dàng bị hắn trêu chọc làm tâm tình bất ổn, kích động hi nộ vô thường, cùng rất dễ dàng lộ ra dấu vết. Một khi vô ý tự nhiên sẽ rơi vào cái bẫy hắn bày ra, cho nên cái gì cũng phải nghĩ rồi mới nói.

Hạ Tầm không chịu buông tha nàng, hắn hơi nhíu mày lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Kỳ quái, cô đã là Tạ thị tộc nhân hàng thật giá thật, tới khảo chứng một người chủ động nhận tô quy tông có phải thật sự là con cháu Tạ thị hay không, đây vốn là sự tình hiển nhiên, cô tại sao lại phải chột dạ cái gì?”

Tạ Vũ Phi sắc mặt có phần trắng bệch, cắn răng không nói lời nào, sợ nói thêm một câu nữa, bị hắn moi ra bí mật.

Hạ Tầm nhớ tới biểu hiện trên đường đi của các nàng, lại liên tưởng đến mấy tình cảnh diễn ra, trong lòng linh quang lóe, đột nhiên thất thanh nói: “A!! Ta hiểu rồi!”

Tạ Vũ Phi thân thể mềm mại chấn động, đột nhiên tiến lên trước một bước, kliân trương hỏi: "Ngươi rõ ràng cái gì? Nói!"

Hạ Tầm cười nói: "Đánh chết ta cùng không nói, cô còn chưa dùng mỹ nhân kế mà".

Tạ Vũ Phi thân thể lại là chấn động, có chút chột dạ hỏi: "Cái.., cái gì mà mỹ nhàn kế?"

Hạ Tầm nói: "Đương nhiên là ờ trước cửa hiệu cầm đồ nhỏ ở huyện Bình Nguyên, cô đã dùng qua mỹ nhân kế với Cổ Chu cố Nhị gia".

Tạ Vũ Phi kinh hãi hỏi: "Ngươi... Làm sao ngươi biết chuyện đó?"

Hạ Tầm nói: "Bởi vì, ta lúc ấy đang ở gần đó, nấp ở dưới chân tường, nghe được rành mạch, thấy rõ ràng tận mắt".

Mặt Tạ Vũ Phi đỏ một trận, rồi trắng một trận, vừa thẹn lại vừa tức, một lúc sau, đột nhiên nhấc váy lên, chân đá ra, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Ngươi là đồ vương bát đản! Bổn cô nương liều mạng với ngươi".

"Này này này..."

Hạ Tầm nắm chặt lấy cố tay nàng, chỉ cảm thấy cố tay thiếu nữ này tình tế, nấm chặt thật sự không chịu nối: "Không cần phải đá, là do cô tự mình chột dạ, không phải muốn đuôi theo tra rõ ràng sao, thật ra ta căn bản không quan tâm cô tới đây làm cái gì".

Tạ Vũ Phi lập tức tình táo lại, thân thể dừng lại hỏi: "Thật sao?"

Hạ Tầm nghiêm mặt nói: "Đương nhiên thật!"

Tạ Vũ Phi có chút hồ nghĩ nhìn vào mặt hắn, sau hồi lâu mới nói: "Ta phải làm như thế nào mới có thể tin tưởng ngươi?"

Hạ Tầm nháy mắt mấy cái nói: "Không bằng lấy thân báo đáp?"

Tạ Vũ Phi khuôn mặt đỏ hồng, ánh mắt lại trừng lên. Mi mắt nhấp nháy, khiêu khích nhìn hắn hỏi: "Ngươi dám muốn ta?"

Hạ Tầm nhìn là biết nàng trong bộ dáng kiều mỵ ẩn chứa dã tính, trong lòng không khỏi

rung động, lại thở dài nói: “Không dám, ta sợ cô đem ta đi bán...”

“Hừ! Còn không thả ta ra!”

Hạ Tầm lúc này mới biết mình còn nắm tay nàng, vội vàng buông ra, Tạ Vũ Phi xoay xoay cổ tay, liếc qua mặt hắn nói: “Tạ viên ngoại mặc dù biết thân phận của ngươi, nhưng ta hiểu rõ, thân phận của ngươi vẫn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, ngươi nếu nói ra một lời bất lợi với ta, ta sẽ đi quan phủ tố giác ngươi sử dụng giấy thông hành giả, ngươi nên nhớ ta không sợ người nào nghiệm chứng thân phận mình”.

Hạ Tầm vuốt cằm nói: “Cô nương yên tâm”.

Tạ Vũ Phi hừ lạnh một tiếng nói: “Tốt, ngươi phát tài của ngươi, ta kiếm tiền của ta, chúng ta nước sông không phạm nước giếng”.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Liếc mắt một cái là định!”

Tạ Vũ Phi xoay người muốn đi, thân thể bỗng đứng lại, có chút lường lự quay đầu nhìn về phía hắn hỏi: “Ngươi... Ngươi thật đoán ra ta lo lắng cái gì?”

Hạ Tầm dừng thật sâu trên mặt nàng nói: “Nếu như ta không đoán sai, cô chột dạ, sợ không phải là vì Tạ viên ngoại, cô lừa gạt.., cùng không phải Tạ viên ngoại, mà là..

Tạ Vũ Phi nhìn vào mắt hắn. Rõ ràng thấy được một chút đồng tình và giải thích, trong ánh mắt đầy sự thiện ý, đâm thật sâu vào nội tâm nàng, nàng đột nhiên quay đầu, thét to: “Ngươi không được nói!”

Nói xong liền bước nhanh đi ra.

Khoảnh khắc nàng xoay người, hai hàng nước mắt óng ánh phiêu nhiên chảy xuống, chui vào trong tuyết trắng, lặng lẽ không người nào nhìn thấy.

Hạ Tầm nhìn theo bóng lưng nàng nhẹ nhàng thở dài. xoay người đi về hướng ngõ nhỏ.

Trong hẻm nhỏ Nam Phi Phi không biết đang nói cái gì, vừa nói vừa rơi nước mắt, Tây Môn Khánh ở một bên gấp đến độ giống như con thoi, chạy quanh nàng liên tục an ủi, lại từ trong tay áo lấy ra khăn tay đưa lên. Lại từ trong ngực lấy ra một xếp tiền giấy nhét qua, Phi Phi cô nương không cần đẩy ra, Tây Môn Khánh cố ý đưa đến. Hai người đùn đẩy nhún

nhường, Hạ Tầm quẹo vào ngô nhỏ thì chứng kiến một màn tình cảnh này.

“Khụ, cao huynh!”

Hạ Tầm vừa gọi, tây Môn Khánh vội vàng đem tiền nhét vào trong tay Nam cô nương, rồi quay mặt sang Hạ Tầm, Hạ Tầm nói: “Không có việc gì, chúng ta cần phải đi”.

Nam Phi Phi lau lau nước mắt, vội vàng đi qua bên người Hạ Tầm, nhìn nàng đi qua. Lại nhìn Tây Môn Khánh đi tới, Hạ Tầm bất đắc dĩ thở đài nói: “Lão huynh! Ngươi cùng đã trưởng thành, người ta nói cái gì ngươi cùng tin sao? Nói đi, ngươi lại nghe chuyện xưa thể thảm gì đó, để cho người ta lừa gạt bao nhiêu tiền rồi?”

“Ngươi cho ta ngốc sao?”

Tây Môn Khánh mặt đầy chua xót đồng tình đột nhiên biến mất, cười hắc hắc, gian trá nói: “Trọng điểm không phải ở chỗ ngươi tin hay không tin, mà là ở tại nàng tin tưởng những gì ngươi tin, có đôi khi có hại chính là chiếm tiện nghĩ, thủ đoạn cầm nữ nhân vào tay, lão đệ, ngươi còn phải theo ta học nhiều một chút, hừ, hừ hừ!”

Tây Môn Khánh dương dương đắc ý, ngẩng đâu cất bước.

Nam Phi Phi đuổi theo Tạ Vũ Phi, ha ha cười nói: “Cao Thăng quả nhiên là tên ngu ngốc, nếu mỗi ngày gặp được hắn, bốn cô nương sẽ phát tài. A? Người làm sao vậy? Vừa rồi người khóc?”

Tạ Vũ Phi nghiêng đầu sang chỗ khác, mang theo giọng mùi nói: “Không có”.

Nam Phi Phi con mắt chuyển mấy vòng hỏi: “Họ Hạ không có khi dễ người chứ? Hắn rốt cuộc phát hiện ra cái gì?”

“Không có chuyện gì, người này không có ý xấu, sẽ không làm hỏng đại sự của chúng ta”.

Nam Phi Phi kinh ngạc nói: “Hắn nói người cùng tin?”

Tạ Vũ Phi nói: “Ta nhìn ra được, hắn có thể tin”.

Nam Phi Phi không nói, hai người trong đầu buồn bực bước đi một hồi,

Nam Phi Phi đột nhiên kéo kéo bả vai nàng: "Này, người không phải vừa ý tên kia chứ?"

Tạ Vũ Phi kinh ngạc nhìn sang nói: "Làm sao có thể, ta đã hứa với người khác rồi".

Nam Phi Phi nói: "Đúng vậy đúng vậy, đã hứa với người khác, gọi là Dương Húc phải không? Hì hì hì, ngươi mới sinh ra đã đem người ta dọa chạy, vừa chạy đã qua nhiều năm, tin tức đều không có, sống chết không biết, cái này gọi là đã hứa với người ta sao? Người thật muốn nghe theo lời nói của ca ca mọt sách của người, cứ vì hắn mà thủ tiết sống như vậy sao?"

Tạ Vũ Phi nghiến răng nghiến lợi nói: "Đừng nói tên hắn trước mặt ta! Tên vương bát đản kia, ngươi có một ngàn một vạn cái lý do, ngươi lăn lộn nếu không được như ý, cũng phải gửi phong thư trở về chứ? Muốn hay không muốn người ta, ngươi chỉ cần nói một câu, ngay cả cái rắm cùng không phóng một cái! Bảo ta bị người cười là không có một ai, đem nam nhân của mình đều dọa chạy, tên vương bát đản đáng giết ngàn vạn lần, đừng để cho ta gặp được hắn, vừa nhìn thấy hắn ta lập tức thiến hắn!"

Nam Phi Phi che cái miệng anh đào nhỏ, giật mình mở to mắt hỏi: "Vậy người chăng phải muốn thủ tiết sống sao?"

Tạ Vũ Phi oán hận nói: "Thủ cái rắm! Ta một ngày sẽ cho hắn cắm sừng!!"

Nam Phi Phi cười khanh khách, tạ Vũ Phi oán hận liếc mắt qua nói: "Cười cái gì cười, người đầu tiên ta câu dẫn chính là nam nhân của ngươi đó".

Nam Phi Phi nhún vai nói: "Không sao cả, cho người thì cho người, chúng ta chăng phải đã nói muốn làm tỷ muội cả đời sao, ta không ngại để cho người làm muội muội của ta".

Tạ Vũ Phi mỉm cười, đưa tay nói: "Nói hưu nói vượn, xem ta kéo miệng ngươi…"

Hai nữ nhi cười cười nói nói chạy đi...

Tây Môn Khánh và Hạ Tầm vừa đi vừa hỏi: "Tìm ra cái gì?"

Hạ Tầm nói: "Không sao, là việc cá nhân của nàng, cùng việc chúng ta đang làm không quan hệ".

"A? Nói như vậy, nàng thật sự là hậu nhân Trần quận Tạ thị?"

“Ừm. Hẳn là không sai, chu tước kiều biên dã thảo hoa, ô y hạng khấu tịch dương tà, trước đây cao sang quyền quý, nay rơi vào gia đình dân chúng tầm thường. Ài, nàng có nỗi khổ tâm của nàng, chúng ta không cần phải để ý tới”.

Tây Môn Khánh ngẫm nghĩ, kêu lên: “Đúng rồi, ta đã nghe ngươi nói, vị hôn thê của ngươi chính là người Trần quận Tạ thị? Cùng nàng tuổi tác tương đương? Chăng lẽ..

Hạ Tầm cười nói: “Không phải nàng, trần quận Tạ thị truyền đến nay, khai chỉ tán diệp, con cháu khắp thiên hạ, sao có thể đi ra một họ Tạ chính là nàng? Cô nương này gọi là Tạ Vũ Phi, không phải cô gái mà ta đã đính hôn”.

Tây Môn Khánh nói: “Nhưng ngươi giờ đây gọi là Hạ Tầm. Nàng không thể đổi tên sao?”

Hạ Tầm nói: “Nàng vốn chỉnh là hậu nhân Trần quận Tạ thị, còn đối tên làm cái gì? Tạ Truyền Trung muốn nhận tổ quy tông, sao có thể đối với dòng họ đều không có rõ ràng, mạo muội mời một cái hàng giả đến? Cô nương này bản lãnh gạt người rất cao minh, thật thật giả giả, vừa rồi khó phân biệt, nàng sẽ không dễ dàng để lộ ra điếm yếu để người ta động chân tay đâu”. '

Tây Môn Khánh nói: “Đúng, cùng đúng... ài, thật ra nàng nếu thật là vị hôn thê của ngươi mới tốt, trông cùng đã thanh tó động lòng người như vậy, ngươi thật có diễm phúc”.

Hạ Tầm tiếp lời nói: “Kể từ đó, ngươi sẽ có cơ hội tiếp cận Phi Phi cô nương?”

Tây Môn Khánh bị hắn nói trúng tâm sự, nét mặt già nhịn không được hơi đỏ hồng lên, nở nụ cười hắc hắc.

“A!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 94

Lên Kế Hoạch

Chương 94: Lên kế hoạch

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

“Huynh đệ, Trầm Thiên hộ truyền đến tin tức, đã thông báo đến các trạm gác ven đường, nói chúng ta chuẩn bị giao dịch”.

Đi ra ngoài bận rộn nửa ngày, Tây Môn Khánh vào phòng Hạ Tầm, không chút khách khí cầm chén trà lên, uống một hớp lớn, lau lau miệng nói: “Trên dưới một trăm cỗ xe ngựa, Tạ viên ngoại cùng cảm thấy khó giải quyết, hắn muốn chúng ta vào lúc nhập quan tìm kiếm một chỗ, đưa hàng hóa đến rồi ngừng lại ở đó, sau đó phân ra từng nhóm đưa tới đây, rồi mới thông qua đường bộ và đường thủy vận ra ngoài, như vậy mà nói, chúng ta phải tự mình đi Lô Long Khẩu một chuyến, trước tìm địa điểm an trí tốt, sau đó lại ước định cụ thể ngày giao dịch”.

Hạ Tầm từ trên giường nhảy xuống dưới đất: “Thông báo cho Lạp Khắc Thân chuẩn bị bắt đầu vận chuyển, từ Cáp Thứ Mãng đi vào Lô Long Khẩu, hai nơi cũng có một khoảng cách đủ để bọn họ đi vài ngày”.

Tây Môn Khánh nói: “Chúng ta trước đi thông báo cho Lạp Khắc Thân, sau đó lập tức ra khỏi thành”.

Hạ Tầm nói: “Cần trả phòng không?”

Tây Môn Khánh nói: “Không cần, chúng ta mang chút ít thịt khô, bánh gạo, nước uống và

rượu trắng, giao dịch xong còn phải về đây, chờ xe hàng hóa cuối cùng bình yên vận qua nơi này, rồi mới theo đó quay về".

Tiếng kèn thê lương vang lên, theo đó còn có thanh âm hò hét làm cho lòng người rung động, tiếng vó ngựa chấn động cánh đồng tuyết, phảng phất như một hồi tiếng trống dày đặc, dần dần tăng thêm, trở nên cao vút, bốn lộ kị binh nhẹ như một mạng lưới, ở trên cánh đồng tuyết chạy như bay, xua đuổi những động vật thất kinh hướng đến về chính giữa tụ lại.

Mùi tên giống như lưu tinh, bắt đầu đã có người đuổi bắn những dã thú đã bốn phía đều là địch, lưới săn thú bắt đầu khép lại.

Trên chỗ cao có rải rác vài cái lều Mông Cổ, vài hán tử mặc áo bào da dê dài rộng đứng ở đó, xa xa nhìn tộc nhân đi săn, đến khi hoàn thành việc vây kín, cuối cùng bắt đầu đuổi giết, mới một lần nữa ngồi xuống.

Mọi người xúm lại trung tâm là Hi Nhật Ba Nhật, hắn đã giam lỏng phụ thân mềm yếu của hắn, Tộc trưởng Bột Nhật Thiếp Xích Na giờ đây trên thực tế chính là một kẻ tù tội, bị giam lỏng một chỗ trong lều, do thân tín của Hi Nhật Ba Nhật trông giữ, vĩnh viễn không được đi ra, mỗi ngày chỉ là cho ít thực phẩm cam đoan sẽ không chết đói mà thôi. Hi Nhật Ba Nhật dã tâm bừng bừng đã thay thế địa vị phụ thân hắn, đối ngoại tuyên bố Bột Nhật Dán Xích đã ốm chết, dựa theo tập tục của bọn họ, tiếp thu địa vị, quyền lực, tài sản cùng với tất cả thể thiếp của phụ thân.

Ngồi ở bên trái hắn, là một lão nhân tuổi rất lớn, nếu như không nhìn kỹ, ngươi ta sẽ nghĩ hắn là một phụ nhân Mông cổ, tuy đã già nua, làn da so với lão nhân bình thường lại trắng sáng hơn rất nhiều, dưới hàm cùng không có chòm râu, trên mặt nếp nhăn xếp kín. phảng phất như một lão thái thái hiền lành.

'Được!"

"Được".

Hai người nói xong liên vội vàng đi ra ngoài. "Ô... Ô..."

Hắn gọi là Tịch Nhật Câu Lực Cách, năm nay đã bảy mươi hai tuổi, nguyên là một Quản sự thái giám nổi danh nhất trong hoàng cung Bắc Nguyên.

Ngồi ở bên trái Hi Nhật Ba Nhật, là một người tuổi còn trẻ, chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, dáng người và tướng mạo so với vài đại hán Mông Cổ bên cạnh có vẻ văn nhược hơn một ít, thật ra thuật cưỡi ngựa, đao pháp và tài bắn cung của hắn, ở trong bộ lạc đều là số một. Hắn là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên của Hi Nhật Ba Nhật, người nhiều mưu trí, đồng thời cùng là An Đáp anh em kết nghĩa.

Hắn gọi là Đái Dụ Bân. Là người Hán. Là con cháu của khai quốc công thần Đại Nguyên, tuy hắn là người Hán, nhưng mà làm quan tại thời đại triều Nguyên, đối với triều Nguyên một lòng trung thành, một mực mưu toan phản công Bắc Bình, rất muốn tiến vào Trung Nguyên, khôi phục thiên hạ đại Nguyên.

Hi Nhật Ba Nhật sau khi quyết tâm muốn làm một đại sự oanh oanh liệt liệt, phấn chấn quân tâm sĩ khí người Bắc Nguyên, hiệp công tìm nơi nương tựa Bôn Ni cố Tô Khắc Tề Hãn, cố gắng khôi phục uy vọng Thành Cát Tư Hằn ở trên cả thảo nguyên Mông cô, chỉnh hợp tất cả lộ quân đội giết trở lại Trung Nguyên, chính là do hắn bày ra và cổ động, hắn mơ ước trở thành một công thần phục quốc Đại Nguyên, giống như tổ tiên hắn, đời đời làm quan, vinh hưởng vinh hoa.

Mấy người khác là một ít trưởng lão cùng đầu lình có uy vọng trong bộ lạc, tuổi phổ biến tương đối thấp, phần lớn là chênh lệch không nhiều so với Hi Nhật Ba Nhật.

Hi Nhật Ba Nhật nói: “Mưu kế của ta là như thế này, lợi dụng cơ hội người Minh cùng chúng ta tiến hành giao dịch, chọn lựa một ít tinh anh trà trộn vào trong quan ải, bọn họ biết rõ, sau khi giao dịch chúng ta sẽ dừng lại mấy ngày, ở các vũng phụ cận xung quanh đây mua một ít lương thực, vải vóc, muối ăn, nồi sắt vận chuyển về, đây chính là cơ hội tốt của chúng ta.

-Phần lớn các vùng, đã có rất nhiều người Mông Cổ cam tâm làm người Minh, còn có một vài người thậm chí cam chịu làm tay sai cho người Minh, tham gia quân đội của bọn họ, cùng chúng ta đối địch, đám người nước Minh kia đã quá quen thuộc, bởi vậy tướng mạo bên ngoài, chúng ta không cần che dấu quá nhiều, nhưng mà, giấy thông hành nhất định phải có”.

Đái Dụ Bân nói: “Bất quá, cái này các ngươi không cần phải lo lắng, chúng ta đã mua được hơn mười tờ giấy thông hành trống, bất cứ lúc nào cũng có thể điền tin tức cần thiết”.

Hi Nhật Ba Nhật gật đầu nói: “Sau đó, chúng ta cần trà trộn vào đám đông. Lạp Khắc

Thân một mực dùng thân phận thương nhân phần lớn thời gian ở trong thành, hắn sẽ tiếp ứng chúng ta, cùng giúp chúng ta an trí chỗ ở, sự tình kế tiếp, An Đáp, ngươi nói cho bọn họ nghe".

Đái Dụ Bân gật gật đầu. Nói: "Nhà của ta lúc trước đều là quan viên triều đình Đại Nguyên. Ngày xưa kiến tạo đại đô, trông nom thoát nước là do Đô Thủy Giám phụ trách thiết kế, lúc ấy Thủy giám Giám chính là Quách Thủ Kính đại nhân, mà tổ tiên nhà ta, lúc ấy nhậm chức Thủy giám thừa, bản vẽ hệ thống thoát nước hoàng cung trong Thủy giám, đều là do vị tổ tiên nhà ta này tại Thủy giám phụ trách vẽ và bảo quản. Một bộ phận bản vè hệ thống thoát nước trong hoàng thành, hiện tại nhà ta còn giữ lại".

Hắn rút yêu đao ra, vẽ lên trên mặt đất: "Chúng ta trà trộn vào phần lớn đều là từ phía sau, phải thừa dịp ban đêm thông qua đường ống thoát nước tiến vào hoàng cung, trong hoàng cung có một đường nước vào, hai đường thoát nước ra, ba đường ống này không liên quan với nhau. Hai cái ống thoát nước ra, một cái là để bài trừ vật dơ bẩn, đường ống nhỏ hẹp lại bẩn không thích hợp thông hành. Mà một cái khác chủ yếu là bài trừ nước từ máng xối, rộng rãi, mà lại tương đối sạch sẽ, chúng ta muốn lợi dụng, chính là đường ống này".

"Mọi người nhìn xem!"

Hắn chăm chú nói: "Đường ống thoát nước này, ngoài cũng có cửa khống chế nước, khi mực nước ngoài thành cao hơn mực nước trong thành, sức nước bên ngoài nhiên tự đem cửa này đóng chặt, để phòng ngừa chảy ngược, hiện tại tự nhiên là không có vấn đề, chúng ta có thể dễ dàng ẩn đi vào. Ống thoát nước trong cao mà ngoài lại thấp, nhiều năm đất bồi, giờ phút này tuy là mùa đông, thoát nước không cần phải nhiều lắm cũng trơn ướt không chịu nổi, cho nên chúng ta cần chuẩn bị giầy đặc chế cùng một ít công cụ leo lên, những thứ này, do Lạp Khắc Thân phần lớn thời gian ở trong thành an bài, chúng ta không cần quan tâm, sau khi tiến vào ống thoát nước, sẽ có rất nhiều đường rẽ, dày đặc như mạng nhện, nếu như không có bản vẽ, đến chết cùng không tìm ra đường được, vấn đề là, chúng ta trong tay có bản vẽ".

Mọi người đôi mắt trông chờ lắng nghe, một người đầu lình gọi là Hồ Lặc Căn hỏi: "Sau đó thì sao? Chúng ta xông vào hoàng cung, giết chết Chu Lệ?"

Hi Nhật Ba Nhật ha ha cười nói: "Hồ Lặc Căn huynh đệ, ta đương nhiên hiểu rõ ngươi dũng mãnh giống như hùng sư, nhưng dựa vào mấy chục người xông vào hoàng cung làm thịt Yến vương, đây là chuyện không có khả năng, kế tiếp ra sao, Tịch Nhật Câu Lực Cách, ngươi

tới nói

Lão thái giám Bắc Nguyên ho khan một tiếng, chậm rãi nói: "Trong hoàng cung, xây bí đạo vốn là đều có, đây là quy củ xây cung điện từ xưa đến nay. Lão nô ban đầu ở trong nội cung, chính là người phụ trách định kỳ quét dọn giữ gìn bí đạo.

Vào năm hai mươi tám. Minh quốc Đại tướng quân Từ Đạt dẫn binh đánh, quân đội Đại Nguyên chúng ta còn đang tranh quyền đoạt lợi tự giết lẫn nhau, đâu thể là đối thủ của người ta. Mắt thấy tình hình như thế, hoàng đế Huệ Tông liền quyết định, thối lui đến quan ngoại, dời đô đi nơi khác.

Trước khi đi, hoàng đế bệ hạ hạ lệnh chôn dấu lượng lớn hỏa dược cùng dầu ở trong bí đạo dưới hoàng cung, muốn đợi Từ Đạt công vào thành, khi xông vào hoàng cung, cho Từ Đạt và cả hoàng cung cùng nô thành phế tích. Lão nô lúc ấy chính là người nghe lệnh hoàng đế Huệ Tông an bài làm chuyện này.

Nhưng hoàng thái tử điện hạ cùng vài vị đại thần đều cực lực phản đối. Hoàng đế Huệ Tông cùng thấy chúng ta chưa hẳn không có cơ hội lại đánh trở về, nếu như nổ hết hoàng cung, không còn mặt mũi nào nhìn mặt tổ tông, nên chuyện này đành bỏ qua.

Cửa bí đạo bị lão nô một lần nữa phong bế, chỗ đó rất bí ấn, người lúc trước hiểu rõ bí đạo không đến mấy người, người hiểu rõ phía dưới chôn rất nhiều dầu và hỏa dược, đã ít lại càng thêm ít, hiện cho tới hôm nay, chỉ còn lại một mình lão nô..."

Tịch Nhật Câu Lực Cách nói đến những người này, nhớ tới năm đó, không khỏi thốn thức lên.

Hi Nhật Ba Nhật vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Được rồi được rồi, đừng khóc, chờ làm thành cái đại sự này, người chính là đệ nhất công thần Đại Nguyên, đến lúc đó, Khả Hãn nhất định sẽ trọng dụng người, chờ chúng ta đánh về Trung Nguyên, người chính là nhân vật giống với Phác Bất Hoa, đệ nhất thái giám nội cung, uy phong hiển hách, dưới một người, trên vạn người".

Tịch Nhật Câu Lực Cách mỉm cười, lau nước mắt nói: "Chuyện tốt như vậy, lão nô cùng không dám nghĩ, lão nô chỉ mong chờ, đến lúc đó, cấp cho Hoàng Thượng một cơ hội để trở về".

Hi Nhật Ba Nhật đối với mọi người nói: "Kế hoạch này, do An Đáp cùng ta sau khi biết được thân phận bí mật của Tịch Nhật Câu Lực Cách đã nghĩ ra, đến lúc đó, chúng ta lợi dụng ống thoát nước lẻn vào hoàng cung, lại do Tịch Nhật Câu Lực Cách dẫn theo chúng ta mở bí đạo ra, sau đó...

Hắn nhe răng cười một tiếng, tiếng cười đầy sát khí.

Vài tên tâm phúc nhìn nhau, đạn hán tráng kiện bưu hãn người đầy lông hỏi: "Đại nhân, trong Yến vương phủ, chắc là ba bước một tốp, năm bước một trạm, chúng ta từ ống thoát nước lẻn vào cung, đi lên mặt đất, sau đó tìm kiếm cửa vào bí đạo, lộ trình một đoạn đường trong lúc này, tìm được cửa bí đạo, còn phải khai quật một phen, có thể bị người khác phát hiện ra hay không?"

Hi Nhật Ba Nhật nhịn không được cười rộ lên nói: "Ngươi yên tâm, ta còn có an bài khác, lúc trước Lạp Khắc Thân vì ở lại trong thành, đã từng đem muội tử của hắn đưa vào Yến vương phủ làm cung nữ, hôm nay vừa vặn được ở trên trọng dụng, ha ha, dùng lời người Hán mà nói, cái này gọi là cái gì vô vô..."

Đái Dụ Bân mỉm cười, tiếp lời nói: "Vô tâm trồng liễu liễu đã thành cây".

Hí Nhật Ba Nhật nói: "Đúng, vô tâm trồng liễu liễu đã thành cây. Ha ha..."

Đại hán đầy lông lại hỏi: "Đại nhân, vậy chúng ta trèo đèo lội suối, cũng có thể lẻn vào Minh quốc cảnh nội. Làm gì cần phải dùng thủ đoạn này, còn phải đem lượng lớn da lông gân thú những thứ có thể làm quân giới hoàn mỹ bán cho bọn họ?"

Hi Nhật Ba Nhật nói: "Vốn ta cùng muốn vượt qua sơn lĩnh là được. Nhưng mà, Tịch Nhật Câu Lực Cách đã lớn tuổi, người đi rất chậm, mà kế hoạch này của chúng ta lại không thể thiếu người, còn nữa, vẫn là An Đáp nhắc nhở ta, chờ chúng ta đại công cáo thành, phải lập tức nhổ trại khởi hành, đi tìm nơi nương tựa đại hãn, đến lúc đó tất cả những thứ vướng víu đều là xoong chảo chum vại, đi như thế nào được? Nếu như muốn từ bỏ những thứ đó, không bằng đổi những da lông gân thú lấy tài vật, đem đi tương lại có chỗ hữu dụng".

Mọi người nghe xong liên tục gật đầu, Đái Dụ Bân hưng phấn đứng lên, cố động nói: "Các vị ngẫm lại xem, chờ ngày chúng ta đại công cáo thành, một nửa đại đô bị hủy trong hòa diễm ngập trời, cái này phải chết bao nhiêu người? Đến lúc đó Yến vương, Yến vương phi, Yến vương tử, cả Yến vương nhất mạch tất cả đều hóa thành than, tin tức này truyền ra, đem lại

phấn chấn cỡ nào? Chuyện này nhất định có thể trọng chắn sĩ khí Đại Nguyên ta!"

Hắn quơ nắm tay, mặt mày đỏ bừng có phần dữ tợn nói: "Đến lúc đó, chúng ta tập hợp lại, giết trở về Trung Nguyên, đoạt lại sơn hà cấm tó!"

"Tập hợp lại, giết trở về Trung Nguyên, đoạt lại sơn hà cẩm tú!"

Trong tiếng hô hét thề thốt, đám người tộc nhân đã giục ngựa chạy tới mang theo con mồi còn máu.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Âm Soa Dương Thác

Chương 95: Âm soa dương thác

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

“Minh Nhi, Minh Nhi, mau đến xem xem, tỷ phu mang theo thứ gì tốt đến cho muội nè”.

Chu Lệ kích động tiến vào khuê phòng Minh Nhi, gọi nhũ danh của nàng cười nói.

“Tỷ phu mang thứ gì tốt đến đây?”

Đang nằm lỳ ở trên giường cùng tỷ tỷ nói chuyện phiếm. Minh Nhi từ trong nệm gấm thoáng cái liền ngồi dậy, một đôi mắt to giống như nho đen chớp chớp, có phần hưng phấn.

Chu Lệ đưa cánh tay một mực dấu ở sau lưng ra, dương dương đắc ý nói: “Này, muội xem xem, xinh đẹp không? Hắc hắc, một cái là da cáo đen, đen như mực nhuộm, một cái là da tuyết hồ, như tuyết trắng. Muội nhìn một cái, bộ quần áo da lông xinh đẹp lần trước muội tả, muốn làm một cái, tỷ phu vẫn để ở trong lòng, hai bộ da này là Hàn Đô Chỉ Huy đưa cho tỷ phu, tỷ phu tặng cho muội, một cái trắng, một cái đen, làm ra y phục nhất định rất đẹp”.

Nụ cười trên mặt Minh Nhi biến mất, chu miệng, một câu không nói, quay người lại úp sấp trên giường, đem bóng lưng ném cho tỷ phu, căn bản là lờ hắn đi.

“Này? Đây là hành động gì?”

Yến vương không hiểu vì sao nhìn qua phu nhân của hắn, Yến vương phi mím môi cười cười, lườm hắn một cái nói: “Chàng đó, đến hiến vật quý, lấy cái gì không lấy, lại đi lấy da

hồ".

Yến vương càng thêm buồn bực: "Da hồ thì làm sao, đây không phải thứ Minh Nhi muốn sao. Lão Hàn vừa đưa cho ta, ta đã lập tức nghĩ đến Minh Nhi".

Yến vương phi đi qua, tiếp nhận da hồ trong tay hắn, thấp giọng nói: "Nha đầu Minh Nhi kia vẫn cố chấp, yêu mến thứ gì đó, sẽ không thay đổi".

Nàng chỉ lên giường, nhỏ giọng nói: "Này, nhìn thấy không? Hai ngày trước đi hàng da Tạ thị, vật tiểu nha đầu nhìn trúng cùng là da hồ, là da hỏa hồ ly, đỏ tươi như lửa, xác thực xinh đẹp.

Đáng tiếc, đã có chủ nhân, chỉ bao nhiêu tiền người ta cùng không bán, tiểu nha đầu vừa quên cái không thoải mái này, chàng lại.

Chu Lệ ánh mắt choáng váng, nhỏ giọng than thờ nói: "Ta sao biết được, giờ đây điều chỉnh thế nào? Hay là nàng đi dỗ chút, tiểu tổ tông này ta cùng không thể trêu vào".

Vợ chồng Chu Lệ quan hệ phi thường tốt, lúc bọn họ thành thân, một người mười sáu, một người mười bốn, một người là hoàng tử đương triều, một người là tướng môn hổ nữ, hai người từ mối tình đầu kết làm vợ chồng, có thể nói là thanh mai trúc mã, tình cảm cực kỳ nồng ấm, Chu Lệ mặc dù cũng có phi tần bên cạnh, nhưng sự yêu mến chỉ dành cho một mình Từ phi, Chu Lệ giờ đây có ba trai năm gái, tất cả đều là một mình Từ phi sinh, bởi vậy có thể thấy được tình cảm của hai người.

Nghe xong lời trượng phu nói, Từ phi cười nói: "Đứa nhỏ này tính tình hay thay đổi, trừ khi nghĩ thông suốt, thiếp cùng không thể khuyến được. À.., không bằng chúng ta sắp xếp thời gian, cùng nó đi săn, nếu có thể săn được hỏa hồ ly đương nhiên tốt, cho dù săn không được, đi ra ngoài chạy nhảy, vui chơi một chút, nó chắc chắn sẽ vui vẻ, đứa nhỏ này..

Từ Minh Nhi một mực dựng thăng lỗ tai lặng lẽ nghe tỷ tỷ tỷ phu kề tai nói nhỏ, nghe đến chuyện muốn dẫn nàng đi săn, đã giả bộ không thể được nữa, nàng lập tức bỏ dậy, vỗ tay kêu lên: "Tốt, tốt, vậy chúng ta ngày mai đi ngay!"

Bành Tử Kỳ mặc một thân nam trang, đơn thương độc mã vào thành Bắc Bình.

Nàng chạy đến từ Tế Nam. Nàng trước đi huyện Dương Cốc, gặp được tẩu tử Tiểu Đông,

biết được Hạ Tầm cùng Tây Môn Khánh đi Tế Nam, sau khi hỏi rõ tên chỗ ở của bọn họ, nàng lại phi ngựa về Tế Nam, kết quả tốn công vô ích, rơi vào đường cùng lúc này mới trực tiếp hướng Bắc Bình mà đến, trên đường gặp tuyết lớn, trì hoãn hai ngày ở khách điếm, hôm nay khó khăn lắm mới vào được thành.

Bắc Bình đã từng là một đô thành của quốc gia, địa giới rất rộng, dân cư đông đúc, nàng vừa không có thân phận quan phương, vừa địa hải sinh người đường xa đến, làm thế nào tìm được người? Qua nửa ngày, Bành Tử Kỳ phát giác tiếp tục như vậy căn bản chính là tìm kim đáy biển, nói không chừng đến khi Hạ Tầm xong xuôi trở về Thanh châu, nàng còn đang đi dạo khắp nơi trong thành Bắc Bình hai mắt nhìn khắp nơi.

Rơi vào đường cùng, Bành Tử Kỳ đành phải vận dụng lực lượng mà nàng không muốn dễ dàng động tới. Nàng tìm một cửa hàng cấp bậc không tính cao, nhưng mà giá tiền khá tốt, cảm giác cùng không tệ, khách nhân đến dùng cơm rất nhiều, nàng ngồi ngay tại một cái bàn trước cửa chính, gọi ít rượu và thức ăn, hai cái chén, tự mình dùng một cái chén, cái chén khác bên trên để ngang một chiếc đùa, chiếc khác gác lên, bày ở phía trước đồ ăn, dường như một người đang ăn cơm, rãnh rỗi nhàm chán tùy ý bầy đặt.

Rất nhanh, có một đại hán rảnh rỗi chú ý tới, hắn đứng xa dò xét Bành Tử Kỳ một hồi, lại cùng một người bạn nói nhỏ vài câu, loanh quanh đi tới, đứng đối diện với Bành Tử Kỳ, kéo ghế qua ngồi lên, cười hắc hắc, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy thấp giọng khè nói: "ứ nê nguyên tự hỗn độn khải".

Bành Tử Kỳ cùng không ngẩng đầu lên. gắp món ăn, thấp giọng đáp: "Bạch liên nhất hiện thịnh thế cử".

Đại hán rảnh rỗi thần sắc hòa hoãn, lại hỏi: "Huynh đệ từ nơi nào đến?"

"Thanh châu".

"Bạch Liên mở ra ngàn vạn đóa, không biết sinh ra từ cành nào?"

Hai người một mặt nói, một mặt lặng lẽ làm ra thủ thế, hỏi thăm một phen, người nọ xác định thân phận nàng xong, thần sắc đầy hòa khí đứng đậy: "Không biết huynh đệ có chuyện gì, cần các huynh đệ Bắc Bình hỗ trợ?"

Bành Tử Kỳ nói: "Ta muốn tìm hai người, bọn họ hẳn là ở trong khách sạn tại Bắc Bình,

nhưng một mình huynh đệ, thật sự không tìm kiếm được".

"Ừm. Bọn họ tên họ là gì?"

"Một người tên là Dương Húc, một người tên là Tây Môn Khánh".

"Là địch là bạn?"

"Cái này..."

Bành đại cô nương chần chở một chút: "Nói là địch? Vạn nhất bọn họ cao hứng, giúp đỡ động thủ bắt người làm sao bây giờ? Nói là bạn? Bằng hữu của mình, lại có thể không biết nơi ở, ngươi từ ngàn dặm xa xôi đuôi theo làm cái gì? Cùng không thể nói là nam nhân Bành đại tiểu thư nghĩ đến?"

Bành Tử Kỳ do dự một chút, mới nói: "Chỉ cần có thể xác định bọn họ địa chỉ là tốt rồi, sự việc còn lại tiểu đệ một mình có thể lo liệu".

Đại hán rảnh rỗi cười nói: "Được rồi! Ta lập tức báo lên. Mời Hương chủ hạ lệnh, phân phó huynh đệ bản đàn giúp ngươi tìm người. Một khi có tin tức phải đưa đến nơi nào?"

Bành Tử Kỳ nói: "Ta sẽ ở tại khách sạn đối diện".

Nói xong bàn tay lật lại, đưa qua một xấp tiền giấy: "Các huynh đệ bản địa lao động vất vả, tiểu đệ băn khoăn, chút tiền này, cầm lấy đi uống một ngụm trà.".

Đại hán rảnh rỗi một tay đè lại, vẻ mặt cợt nhả thần sắc không đổi nói: "Mọi người đồng khí liên chỉ, huynh đệ một môn, theo lý nên hỗ trợ. Nếu làm như thế này, vậy quá khách khí".

Bành Tử Kỳ mở miệng cười: "Ta hiểu rõ, số tiền kia không phải tạ lễ, ta biết các huynh đệ cùng không dễ dàng, tất cả mọi người đều có chuyện riêng, giúp đỡ ta tìm người của mình, cái này sẽ làm trì hoãn sinh kế, còn nữa. Muốn tìm người, muốn nghe ngóng, nếu là tiểu đệ không có tiền, vậy mặt đày nhờ ơn, tiểu đệ dư dả, ngươi khiêm nhượng như vậy, có phải mới tính là khách khí không?"

Đại hán rảnh rỗi ngẫm nghĩ, mặt giãn ra cười nói: "Như thế ta sẽ không khách khí rồi. Bành huynh chỉ cần chờ tin tức của chúng ta, chỉ cần hai người kia còn ở tại Bắc Bình, chúng ta nhất định đào được ra, cáo từ!"

“Tạm biệt!”.

Bành Tử Kỳ hơi hơi vuốt cằm rồi cầm chén rượu lên, ngửa cổ lên trời dốc xuống, một đôi mắt tinh tường lập tức càng sáng thêm...

Trong Lô Long Khấu, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh cùng leo lên trên một ngọn núi.

Hai người đều mặc quần áo da dê già thích hợp với việc vận động, thanh giáp khổ, xà cạp da thú. ủng da hố, trong tay lại cầm mộc trượng gỗ xáo, dưới sườn dắt bội đao, đó là để đề phòng dã thú.

Tuyết lớn như vậy, một khi gặp được dã thú đi ra kiếm ăn, rất khó đi tiếp.

Lúc lên núi là thời điểm tuyết đang rơi xuống. Giờ phút này tuyết đã ngừng, khắp nơi một mảng trắng xoá, trên bầu trời ráng hồng phủ kín, đứng ở đỉnh núi, gió mạnh gào thét, cuồng phong lướt qua, quét đến vụn tuyết nhắm cổ áo người ta mà chui vào trong, tuy hai người đội mũ che tai, trên mặt dùng vải bông che lại, vẫn bị cuồng phong thổi làm cho nheo mắt lại.

Đứng ở chỗ này nhìn ra ngoài, ngọn núi trắng phau chạy dài không ngừng, hình thành một mảng dãy núi dài hẹp màu trắng, từng ngọn núi, cao thấp chằng chịt, hiểm trở khác nhau, xa xa nhìn lại, quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn. Dưới ngọn núi sừng sững vô tận, toàn bộ rừng cây biến thành màu trắng, người thú tuyệt tích, bên này, là Trung Nguyên đại địa, bên kia núi, là cánh đồng hoang vu rậm rạp, đó là thiên hạ của người Hồ.

“Ngươi xem. Nơi đó chính là Lô Long Quan”.

Theo phương hướng Tây Môn Khánh chỉ, Hạ Tầm nheo mắt lại, mới phát hiện trong sơn cốc trắng xoá có một chỗ mơ hồ lộ ra cờ xí Đại Minh, lại cận thận dò xét một hồi, mới mơ hồ nhìn ra một đạo quan ải do con người xây dựng đã bị tuyết trắng bao trùm cùng với địa phương khác không phân biệt rõ lắm.

“Người của bộ lạc Cáp Thứ Mãng đến sẽ đem hàng hóa từ nơi đó chở tới đây, xe chúng ta chia nhau ra khỏi thành, tập trung ở chỗ này tiếp nhận hàng hóa, nhưng mà trên dưới một trăm xe hàng tiến vào thành Bắc Bình, căn bản không thể gạt được tai mắt người khác, cho nên chúng ta tìm kiếm một chỗ, an trí những xe ngựa này, sau đó mỗi ngày cho một hai chục cỗ xe, từng nhóm qua về Bắc Bình, sau đó, Tạ Truyền Trung hiệp trợ chúng ta an bài thủy bộ hai đường mang thứ đó vận chuyển ra ngoài, chúng ta tọa trấn ở Bắc Bình, hộ tống đám hàng hóa

cuối cùng rời đi".

Nghe Tây Môn Khánh giới thiệu xong. Hạ Tầm gật gật đầu: "Bộ phận xe ngựa lớn như vậy nghỉ ngơi ở dã ngoại ba năm ngày, thực vật thì còn dễ, chứ chịu được khí trời như thế này không?"

Tây Môn Khánh nói: "Không có vấn đề, những xe ngựa kia đều quen chạy đường dài, trong hoang sơn dã địa hiểu rõ cách chiểu cố chính mình, vấn đề là tìm chỗ an toàn, có thể ẩn giấu được nhiều xe ngựa như vậy, phải cản gió, ra vào thuận tiện, buổi tối nếu nhóm lửa sưởi ấm, cùng không bị người khác phát giác".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Chỗ như vậy không dễ tìm, đi, chúng ta đi dạo bên kia thử".

Lại qua hồi lâu, hai người từ sườn núi đi qua một chỗ khác trên ngọn núi, vừa mới đứng lại, Hạ Tầm hai mắt sáng ngời, chỉ về phía trước nói: "Ngươi xem, nơi đó thế nào?"

Tây Môn Khánh chăm chú nhìn lại, thấy phía trước là một cái sơn cốc rộng lớn, dạng hồ lô, cửa cốc hẹp, trong cốc lại cực rộng lớn bằng phẳng, mặt đất sáng bóng, đoán chừng là một con sông bị đóng băng, ba mặt núi vây quanh, trên sườn núi cổ thụ che trời khắp nơi, đã thành bức tường băng điêu, trắng phau phau không hề có sinh khí.

Tây Môn Khánh mừng rỡ nói: "Sơn cốc này nhìn không tệ nha, rất phù hợp, đi, chúng ta qua đấy nhìn xem, tìm hiểu kỳ tuyến đường đi ra, đừng để đến khi giao dịch gặp cảnh tối lửa tất đèn lại đi lầm đường".

Hai người nói xong, bước thấp bước cao hướng về phía trong sơn cốc chạy đi.

Lúc này, trên một chỗ rất cao tại ngọn núi phía sau bọn họ, xuất hiện một đám người, trong đó một người ăn mặc áo lông bạch hồ, quần lông bạch hồ, tai mù che da bạch hồ, cả người võ trang đầy đủ thoạt nhìn tựa như tiểu cô nương thỏ nhỏ lông xù, sôi nối chạy đến núi non rồi hơi đứng lại, đột nhiên kinh hô một tiếng, chỉ về phía Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đang gian nan bôn ba trong tuyết lớn nói: "Tỷ tỷ, người xem, nơi đó có hai người, cùng là đến đi săn sao?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Đi Trong Tuyết

Chương 96: Đi trong tuyết

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Một nữ tử lên tiếng đi đến bên người nàng, cô gái này dáng người cao to, mặc một bộ áo giáp hồng, bên ngoài khoác một bì giáp nửa người, dưới sườn là bội kiếm, trên vai đeo cung, trong bộ dáng vũ mị lộ ra vẻ hiên ngang tư thế oai hùng, nàng đưa mắt trông về phía xa, xem ra hai người kia phương hướng đi lại, mày ngài có chút nhăn lại: "Kỳ quái, nếu nói là thợ săn trong núi, nhưng không thấy cung săn. Nếu là cài bẫy rập bắt thú. Nhìn hướng hai người bọn hắn đi, là sơn cốc trống trải, lại quả thực không giống".

Nàng trầm ngâm một chút, quay đầu phân phó nói: "Mấy người đi theo dõi bọn hắn, nhìn xem lai lịch thế nào, muốn làm gì. Nếu có chỗ nghĩ vấn. Lập tức bắt lấy!".

"Tuân mệnh!".

Bốn đại hán mặc một thân quần áo trắng, khoác áo choàng trắng, dưới sườn giắt một đơn đao mũi dài hẹp nhọn đáp ứng một tiếng, lập tức bước nhanh đuổi về phía Hạ Tầm và Tây Môn Khánh.

Cô gái trang điểm như một chú thỏ trắng nhỏ hưng phấn nhảy dựng lên: "Tỷ tỷ, bọn họ là gian tế Bắc Nguyên sao?"

Phụ nhân kia mỉm cười sờ sờ nàng đầu: "Còn chưa biết được, phải điều tra thêm mới biết được, theo lý thuyết, nếu là gian tế Bắc Nguyên, sẽ không lén lén lút lút tìm kiếm ở đây, ta lo

lắng đó là người phạm vào án mạng trốn tránh trong núi, như vậy mà nói, khó tránh khỏi có hộ gia đình trong núi bị xâm hại, chúng ta đã thấy được, kiếm chứng thoáng qua cùng tốt".

"Ừm!" Tiểu cô nương gật mạnh đầu. Nắm chặt một thanh đoản đao giống như món đồ chơi bên hông nàng: "Nếu thật là đào phạm bị án trong người, để cho muội đi bắt bọn họ, muội cùng học một thân công phu".

"Ha ha, tiểu quận chúa võ công đương nhiên là rất tốt, nhưng mà nếu thật có chuyện gì hại dân hại nước, thực sự không cần tiểu quận chúa phải ra tay".

Theo thanh âm. Một tăng nhân áo đen xuất hiện ở đỉnh núi. gió núi thổi qua chòm râu dưới hàm hắn, trời đang lạnh rất lạnh, hắn vẫn ăn mặc mười phần đơn sơ, nhưng hắn có thể đứng vững vàng ở đằng kia, cùng giống như cây già mọc rễ, bất động không di chuyển, cùng nhìn không ra chút ý lạnh nào.

Tiểu cô nương quay đầu nói: "Đạo Diễn đại sư sợ ta đánh không lại bọn hắn sao?"

Phụ nhân bên cạnh cười nói: "Đại sư ý muốn nói, giết gà sao lại dùng đao mổ trâu, nhiều thị vệ như vậy mà không dùng, phải cần muội ra tay bắt giặc, sau khi rời khỏi đây, tỷ phu muội nhất định sẽ mắng bọn họ".

Thì ra, những người này đúng là Từ phi và ấu muội nàng Từ Minh Nhi cùng với Đạo Diễn hòa thượng.

Đại Minh khai quốc phụ thuộc nhiều vào võ tướng, đặc biệt là Quang Lộc đại phu, Tả Trụ quốc, Thái Phó, Trung Thư Hữu Thừa tướng, Ngụy quốc công, Trung Sơn vương Từ Đạt sinh ra bốn nam bốn nữ, trưởng nữ chính là vị Yến vương phi trước mắt này, trưởng nam Từ Huy Tổ, giờ đây kế tục vị trí Quốc Công.

Đứa con thứ hai mất sớm, người thứ ba Tăng Thọ là Tả quân Đô Đốc Thiểm Sự, người thứ tư Ưng Tự thừa kế Chỉ Huy Toàn Sự, nhị nữ là Đại vương phi, tam nữ là An vương phi, tứ nữ nhi chính là Từ Minh Nhi trước mắt.

Vốn Yến vương Chu Lệ hôm nay cùng muốn đi săn cùng mấy người để giải sầu. Nhưng trước khi đi đột nhiên nhận được công báo triều đình, nói rằng long thể Hoàng Thượng không được tốt.

Yến vương Chu Lệ sớm biết phụ hoàng mấy năm thân thể ngày càng sa sút, nhưng mà những túi tức này cùng không thế nào đường hoàng truyền tới, hôm nay công báo đột nhiên tới, nói rõ tình huống càng thêm nghiêm trọng, Chu Lệ mười phần lo lắng, vội vàng ghi tấu chương dâng biểu thỉnh an, cùng tuân chỉ trở lại kinh, đến lúc này không có thời gian đi săn, liền bảo Vương phi và Minh Nhi cùng đi.

Thị vệ đi theo Chu Lệ đều là thiết vệ tính nhuệ bên người huấn luyện cực kỳ nghiêm chỉnh, nhưng chỉ phục vụ cho hai nữ nhi đi đến chỗ núi non trùng điệp, Chu Lệ vẫn không yên lòng, lại để cho trụ trì Khánh Thọ tự Đạo Diễn hòa thượng đi, Đạo Diễn là cao tăng lúc trước Chu Nguyên Chương lựa chọn tăng nhân làm thị giảng các hoàng tử thì bắt đầu đi theo Chu Lệ, hơn mười năm ở chung, hai người vừa là thầy vừa là bạn, cảm tình rất dày.

Vị này tăng nhân chăng những thông kim bác cổ, học thức uyên bác, lại có một thân võ nghệ tinh xảo, có hắn đi cùng, tất nhiên là so với Chu Lệ đích thân đến còn yên tâm hơn.

Bốn thị vệ truy theo Hạ Tầm và Tây Môn Khánh có thể trở thành thị vệ của Yến vương, đều là từ trong quân vạn người tuyển một, làm việc cẩn thận, là người cơ cảnh, một thân võ nghệ cực kỳ kinh người, vùng núi tùng lâm bọn họ càng phi thường quen thuộc hoàn cảnh tác chiến, chuyến đi này tốc độ cực kỳ nhanh, lại thêm bốn người một thân màu trắng, nhập vào trong tuyết tự nhiên trắng xoá một mảnh, căn bản không cách nào phát hiện tung tích bọn họ, cho đến khi bốn người tiến lại gần, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh vẫn không hề có cảm giác.

"Đường này thật là khó đi".

Hạ Tầm trượt xuống dưới núi, đứng thân lên nói.

Tây Môn Khánh phủi tuyết trên người nói: "ở đây nào có đường, tuyết đày chúng ta còn có thể trượt xuống, nếu là tiết hạ thu, những chỗ kia bụi có và cỏ dại um tùm, lại có rắn và các loại dã thú, căn bản đừng nghĩ đến chuyện đi xuống".

Hạ Tầm thở dài nói: "Đúng vậy, đứng ở trên núi thì còn chưa cảm thấy khó đi như thế nào, khi đi xuống, mới biết được muốn cất bước thật khó khăn, tại địa phương này xây một đạo quan ải dạng hiểm trở, lăn cây ném đá, dầu hòa tên nhọn, vậy thì thật là một người giữ quan ải, vạn người không thể qua, hùng quan như vậy, người Hồ vẫn có thể thường xuyên phá quan mà vào, có thế thấy được thiên nhiên hiểm yếu vẫn không đủ. Nói đi nói lại, mọi sự vẫn do người làm".

Hạ Tầm cảm khái nhưng thật ra là đang nghĩ đến chuyện từ thời Tần Hán đến nay dân tộc thảo nguyên nhiều lần xâm lấn Trung Nguyên, Tây Môn Khánh lại cho là hắn nói binh mã Bắc Nguyên, không khôi cười nói: "Hiểm quan không đủ chắc chắn, nhưng phải xem là người nào, những người Hồ kia cùng không còn lợi hại như vậy, bọn họ đã bị hoàng đế chúng ta làm cho sợ hãi, sát tận giang nam bách vạn binh, yêu gian bảo kiếm huyết quang đảm... Là loại cao tới cờ nào".

Hạ Tầm cười nói: "Tây Môn huynh lại văn vẻ lung tung rồi. Nơi này là quan ngoại, cùng không phải là Giang Nam".

Tây Môn Khánh cười ha hả nói: "Đây là ngươi cô lậu quả văn, không biết bài thơ này là đương kim hoàng thượng viết sao?".

Hạ Tầm lắp bắp kinh hãi: "Đương kim hoàng thượng?"

Tây Môn Khánh nói: "Không sai, sát tẫn giang nam bách vạn binh, yêu gian bảo kiếm huyết quang đảm, sơn tăng bất tri anh hùng hán, chích quản hiểu hiểu vấn tính danh.

Mặc dù không hợp thời thế, nhưng khí thế lại hào hùng, Hoàng Thượng năm đó chinh chiến Giang Nam, đi ngang qua một ngôi chùa tìm nơi nghỉ trọ, tăng tự cứ truy vấn tính danh của người, Hoàng Thượng thuận miệng đề một bài thơ. Nghe nói về sau Hoàng Thượng ngồi điện đăng cơ, nhớ tới việc này, lại đi đến chùa nhìn, phát hiện thơ đã bị vôi xóa đi, rất không vui.

Trong chùa liền có một vị tăng nhân cơ trí nói "Ngự bút đề thi bất cảm lưu, lưu thi thâm khủng quỷ thần sầu, cố tương pháp thủy khinh khinh tẩy, thượng hữu long quang xạ đấu ngưu (Ngự bút đề thơ không dám lưu, lưu thì sợ quỷ thần sầu, cố đem pháp thủy nhẹ nhàng rửa, còn có long quang bắn đẩu ngưu).

Câu này tự nhiên là vỗ mông ngựa rất tuyệt, Hoàng Thượng long nhan cực kỳ vui mừng, nhất thời chuyển giận thành vui".

Hạ Tầm nghe thấy thú vị, cười nói: "Người xuất gia quả nhiên ngọa hổ tàng long, hòa thượng này rất giỏi".

Tây Môn Khánh nói: "Nếu nói đệ nhất kỳ nhân trong tăng nhân, không còn ai ngoài đương kim Thánh Thượng, ngươi chớ quên, Hoàng Thượng cùng đã từng xuất gia".

Hai người một mặt nói một mặt đi lên phía trước, giẫm phải tuyết lớn sâu đến gối, đi tới trong sơn cốc bằng phăng, Tây Môn Khánh nói: "Không tệ, phía dưới quả nhiên là một con sông, đã hoàn toàn đóng băng, chịu được cỗ xe, thế nào, chọn chỗ này làm nơi dừng chân nhé?" Hạ Tầm mọi nơi nhìn quanh nói: "Không tệ, ở đây đủ rộng rãi, ba mặt là núi lại chắn gió tuyết, trên sườn núi đều là đại thụ, muốn nhóm lửa sưởi ấm cùng rất dễ dàng, trên dưới một trăm chiếc xe, mấy trăm người, giấu được ở đây, chỗ này lại không cách xa Lô Long Quan.

Tây Môn Khánh nói: "Vậy được, chúng ta nghĩ một lát, sau đó theo cốc khẩu đi ra ngoài, đến Lô Long Quan kiểm tra, nhớ kỳ mấy con đường nhỏ".

Hạ Tầm nói: "Được!"

Một câu chưa nói xong, hắn đột nhiên khẩn trương nắm chặt chuôi đao bên hông, hơi khom lưng xuống, bắt đầu cảnh giác đánh giá khắp nơi.

Tây Môn Khánh vừa thấy cùng không dám chậm trễ, vội vàng nắm chặt đao, cúi thấp người xuống hỏi: "Phát hiện cái gì?"

Hạ Tầm dò xét khắp nơi một hồi, trong sơn cốc một mảnh vắng vẻ, chỉ có gió thổi ngẫu nhiên xoáy lên một mảnh tuyết bay, bay bổng phiêu hốt. Hạ Tầm chậm rãi đứng thăng nói: "Có lẽ là ta nghĩ thần nghĩ quỷ, mới vừa rồi tự nhiên xuất hiện cảm giác bị người theo dõi".

Tây Môn Khánh nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Ta còn tưởng chuyện gì, đi. Bên kia có một cây đại thụ. qua đó ngồi một lát. Nghĩ ngơi phục hồi sức rồi ra khôi cốc, tục ngữ nói nhìn núi làm ngựa chết, đừng thấy nhìn gần, ít nhất cũng phải đi một hồi nữa thì mới đến Lô Long cốc".

Hai người vừa đi, Hạ Tầm một bên nói: "Không cần sốt ruột, dù sao chúng ta đi lần này, chưa giao dịch sẽ không trở về thành. Mắt thấy trời đã tối, nếu không tới kịp trước hết trở lại thôn tá túc, sáng sớm ngày mai lại đến điều tra địa hình, sau đó thông báo cho xe vận tải tới chỗ này tập trung, chúng ta ước định thời gian giao dịch là cuối ngày à? Tới kịp".

Hai người nói chuyện, đi đến bên cạnh cây đại thụ nằm ngang, quét tuyết đọng rồi ngồi ở chạc cây, từ trong lòng ngực lấy ra thịt khô, rượu trắng, một bên gặm thịt khô cho no bụng, một bên uống rượu trắng để ấm thân.

Tại chỗ bọn họ vừa đứng, rất lâu sau đó, có một đống tuyết nhẹ nhàng giật giật, sau đó một

cục tuyết giống như bóng người màu trắng lén lút đi vòng quanh về phía sau, tốc độ càng lúc càng nhanh, rất nhanh biến mất đằng sau một mảng nham thạch.

Đằng sau nham thạch có ba người, hắn vừa xuất hiện, một người trong đó liền hỏi nói: "Lão Diêm, thế nào, nghe được cái gì?"

Người nọ đứng lên trên mặt đất, vỗ vỗ tuyết, trên người gỡ khăn trắng che mặt xuống, thấp giọng nói: "Hình như là cái gì con đường tốt, ta mơ hồ nghe thấy bọn họ nói cái gì ở đây đã chắn gió tuyết địa thế lại rộng rãi, mấy trăm người ngựa giấu được ở đây, còn nhắc tới Lô Long Quan, rất khả nghĩ, ta vốn định đến gần chút nữa nghe cho cẩn thận, không ngờ một người trong đó thật cơ cảnh, ta sợ bị hắn phát hiện, đành phải ấn phục bất động, không có nghe được cái khác".

Mấy người nhỏ giọng nghị luận một hồi, một người trong đó nói: "Đã như vầy, dứt khoát đem bọn họ bắt lấy, mang đến trước mặt Vương phi xử

Tên còn lại nói: "Không thể, giờ đây thân phận, lai lịch, quê quán của bọn họ, chúng ta một mực không biết, chỉ có thể xác định không phải người miền núi hoặc hộ săn bắn bình thường, lại chưa hẳn là người làm trái pháp luật, vạn nhất bắt sai người" Một người bên cạnh cười lạnh nói: "Huynh đệ, trời đầy băng tuyết, lén lén lút lút ở chỗ này tìm kiếm cái gì nơi nào giấu người, còn có thể có cái gì tốt lành?"

Người lớn tuổi nhất trong đó tựa như là đầu lĩnh bốn thị vệ, hắn trầm ngâm một lát nói: "Xác thực khả nghĩ, nhưng vẫn không thể xác định, vương phi tới đây đi săn, nếu như làm sai việc gì đó, khiến Vương phi mất hào hứng thực sự không tốt, còn nữa, chính sự phủ Bắc Bình có Bố Chính Sứ ti xử lý, hình luật có Đề hình án sát sử ti xử lý, quân sự cũng có Đô Chỉ Huy Sứ ti xử lý, không phải thời gian chiến tranh, Vương gia không nên bao biện làm thay, nhúng tay vào công việc địa phương. Nếu quả thật bắt sai người, lan truyền ra ngoài đối với thanh danh Vương gia rất bất lợi, các ngươi coi chừng bọn họ, ta đi bẩm báo Vương phi, để Vương phi định đoạt".

Ba người vừa mới gật đầu đồng ý, nhưng người này sắc mặt lại bỗng nhiên biến đổi, nói: "Hỏng bét, bọn họ muốn đi!".

Ba người quay mặt nhìn lại. Liền thấy hai người kia đứng lên trước cây đại thụ nằm ngược, vừa cười vừa nói đi về phía ngoài, bốn người không khỏi đồng thời biến sắc: "Làm

sao bây giờ?”

Đầu lình kia hơi do dự một chút, quyết đoán nói: “Đem bọn họ bắt lấy!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 97

Thật Chật Vật

Chương 97: Thật chật vật

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh cùng đứng dậy đi ra ngoài cốc, Hạ Tầm nói: "Xem sắc trời này, đã hơi muộn, hôm nay chưa hẳn có thể biết rõ hết đường đi, sáng mai lại đến đây tìm hiểu".

Tây Môn Khánh vừa mới gật đầu, đột nhiên biến sắc, Hạ Tầm lập tức sinh báo động, ánh mắt hắn nhìn qua, thấy một tảng đá lớn phía trước nhảy ra bốn người, tuyết lớn đến gối vậy mà vẫn chạy cực nhanh, bốn người phân tán ra xung quanh, tư thế rõ ràng là hướng về phía hai người bọn họ, bốn người này đều mặc một bộ quần áo màu trắng, áo choàng sau vai cùng là màu trắng, trong tay có đao, đao đã lộ ra.

Bốn người kia rất ăn ý, không cần thương lượng, liền có hai người hướng về phía trước bọn họ, cắt đứt đường ra, hai người khác từ bên cánh mãnh liệt bổ nhào về phía bọn họ, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh liếc nhau, hai người ngầm hiểu, không hẹn mà cùng chạy về phía trên sườn núi bên trái.

Có người nghiêm nghị quát mắng: "Đứng lại! Chờ đợi chất vấn".

"Không cần phải đi, chúng ta là quan binh!"

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh mắt thấy tay bọn họ cầm rõ ràng là lưỡi đao sắc bén, đằng đằng sát khí. Như lang như hổ, làm sao ngu xuẩn đến nỗi dừng lại xem xét bọn họ có phải là

quan binh hay không, ý đồ đến đây là như thế nào, vừa nghe tiếng ngăn, dưới chân chạy càng nhanh hơn.

Vừa thấy hai người kia không nghe ngược lại chạy trốn, những người đang tới lòng nghi ngờ càng nặng, lập tức phát lực mau chóng đuổi theo, trong đó một thị vệ còn từ vai sau lấy cung xuống, trở tay rút ra một mùi tên. giương cung cài tên. Hướng lên trời ra sức bắn tới.

"U..." Tiếng mùi tên bén nhọn phá không bay lên, nhờ tác dụng vang âm của sơn cốc, quanh quẩn trên bầu trời, Tây Môn Khánh vừa nghe tiếng mũi tên, không khôi cả kinh nói: "Nguy rồi, phát tiểu tiễn, bọn họ còn có nhân thủ khác! Ổ? Đây là tiểu tiễn, chẳng lẽ thật sự là quan binh?"

Thời đó chỉ có ba loại người mới có cung tiễn trong tay, một là quan binh vệ sở, hai là dân tráng địa phương, ba là thợ săn trong núi.

Quan binh vệ sở sử dụng là quân cung, quân cung lại theo quân chủng khác nhau mà chia làm ba đẳng cấp, dân tráng địa phương sử dụng cung tầm bắn và chất lượng thấp hơn một chút, hơn nữa bình thường phải nhập kho bảo quản, chỉ có quan phủ địa phương Thôi quan, Tuần kiếm các loại ti pháp quan xem có phải là bắt giang hồ phi loại hay không, cần điều động lực lượng dân tráng mới mở kho vũ khí ra sử dụng, Loại thứ ba là thợ săn trong núi, bọn họ sử dụng là cung săn, cần đăng ký lập hồ sơ trong quan phủ. Mà tiểu tiễn, chỉ quân nhân mới có.

Hạ Tầm vừa chạy vừa nói: "Quản con mẹ gì có phải là quan binh hay không, ngươi xem bộ dáng bọn họ đằng đằng sát khí, có thể dễ nói chuyện sao, có trời mới biết rơi vào trong tay bọn họ sẽ như thế nào? Ngoài ra, bọn họ ăn mặc cố quái như thế, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, chưa hẳn là quan binh thủ quan bản địa, chúng ta cứ đứng yên để chịu chết sao?".

Tây Môn Khánh nghe cùng thấy có đạo lý, lập tức không nói thêm lời, hai người chỉ liều mạng bỏ lên trên sườn núi, đây là do triền núi sinh trưởng rất nhiều mảnh cây cối, bởi vì mặt trời chiều thăng triền núi, lại thêm nguyên nhân gió thổi mạnh, tuyết đọng cùng không quá nhiều, hai người hoảng sợ cứ hướng lên trên đỉnh núi mà chạy, thỉnh thoảng còn kéo một thân cây mượn lực, đụng đến cây cối là tuyết đọng rơi xuống, đổ vào đầu và mặt. Hai người cùng không để ý.

Truy binh không bắn tên, chỉ là ở phía sau đuổi nhanh theo, cây cối triền núi đã ít mà lại

nhỏ, cò cây điêu linh trong tuyết lớn, tìm không thấy địa phương có thể ẩn thân, hai người chỉ có thể cùng bốn người kia so sánh sức đôi bàn chân, đem hết toàn lực hướng lên trên núi mà chạy, hy vọng đối phương hết sức trước.

Nhưng những người trong quân ngũ kia, việc duy nhất làm mỗi ngày chính là huấn luyện vũ lực, so sánh với hai người bọn họ sáng sớm mỗi ngày chỉ luyện bộ quyền cước, thể lực kéo dài tất nhiên nhiều hơn. Bốn người kia một mực chăm chú đuôi ở phía sau, căn bản không thoát được.

Trên lưng núi, đám người Từ Phi cùng Đạo Diễn nghe được thanh âm của tiểu tiễn, Từ Phi nhảy sang bờ vách đá nhìn tình hình truy đuổi trong sơn cốc, kinh ngạc nói: "Phóng tiểu tiễn? Những người kia quả nhiên là có vấn đề, đại sư, chúng ta đuổi qua nhìn xem".

Nàng quay đầu nói: "Minh nhi. Muội ở đây nghĩ ngơi, tỷ tỷ đi điều tra tình huống thoáng sẽ lập tức trở về".

Tại một địa phương cản gió trên triền núi, đã nối lên ba đỉnh lều hành quân, đang có thị vệ bận rộn chuẩn bị dựng cái lều thứ tư, ở trước một cái lều đang có một cái nồi lớn, trong nồi tuyết đã hòa tan, nhiệt khí đang bốc hơi.

Đi ra ngoài đi săn, ít nhất cũng phải mất vài ngày thời gian, Từ Phi là tướng môn hổ nữ, cung mã thành thạo, kinh nghiệm săn bắn cùng phong phú dị thường, chuẩn bị mười phần sung túc đầy đủ, từ Minh Nhi là tiểu thư khuê các, các cô gái bình thường ở nhà chơi đùa, giống như Tiểu Địch ôm con chó nhỏ bày trò chơi chạy đua, nàng tuyệt đối không có cơ hội đi nếm thử. Nàng và mấy ca ca tỷ tỷ khi còn nhỏ cha Từ Đạt còn đang chinh chiến tứ phương, chăm sóc con cái cùng giống như kiểu chăn dê, tập quán lỗ màng, khi nàng sinh ra, Từ Đạt địa vị đã cực cao, quy củ trong nhà bắt đầu nổi lên, cố tình muốn đem tiểu nữ nhân mình sủng ái nhất bồi dưỡng thành một tiểu thục nữ, bởi vậy quy củ rất nhiều, cái gì biết không được nói, cười phải dấu răng, cử chỉ ngồi nằm, đều phải chú ý dáng vẻ phong độ. Hôm nay đến nhà tỷ tỷ, tỷ phu, không giống trong nhà đầy những quy củ, nhất là một chuyến săn bắn.

Tiểu cô nương càng chơi thỏa thích, quản gia trong nhà ước thúc học tập thiên tính lễ nghĩ phiền phức tất cả đều vứt đến chín tầng mây. Nàng rất ít khi trông thấy tràng diện nhóm lửa, nhất là không dùng quyền lực sai khiến người khác, càng làm cho người ta cảm giác một loại mộc mạc nguyên thủy, mắt thấy những đốm lửa kia bay lên.

Không khỏi hào hứng quá đáng, lập tức gạt một người thị vệ ra, chính mình ngồi bên cạnh đống lửa, bọn thị vệ nhặt được nhánh cây nào là vứt hết vào trong đống lửa, nhiệt lượng tỏa ra khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng, hào hứng trong lòng bừng bừng cháy y hệt đống lửa.

Vừa nghe thấy tỷ tỷ nói chuyện, nàng lập tức dời chú ý đi, tung người lên như con chim sẻ nói: "Tỷ tỷ muốn đi bắt giặc? Muội cùng muốn đi".

Từ Phi lắc đầu nói: "Đừng hồ đồ, con đường như vậy, thể lực của muội có thể vượt qua mới là lạ".

Từ Minh Nhi không sợ đại tỷ kiểu từ mẫu này, kích động chạy đến bên người nàng, cầm tay nàng, nhảy đi nhảy lại nói: "Muội cùng muốn đi, muội cùng muốn đi, chơi bắt người thật hay lắm, so với bắt hồ ly thú vị hơn nhiều, dẫn muội đi, nhất định phải dẫn muội theo".

Từ Phi bất đắc dĩ, đành phải dẫn Từ Minh Nhi theo, đi tắt dọc theo triền núi hướng về phía Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đang leo lên từ mặt này ngọn núi tiến đến.

Bầu trời tối đen.

Đêm tối mùa đông, trước một khoảng khắc tựa như vẫn sáng ngời, đột nhiên tất cả trở nên tối đen.

Mất đi mặt trời không gian đột nhiên tối sầm xuống. Hạ Tầm và Tây Môn Khánh bị một đám nhân mã đuổi theo lúc này mới có thể dọc theo sườn núi chạy trốn tới một đỉnh núi khác.

Hai người mệt muốn chết đi được, một trận leo lên tới đây, hai người đã hao tốn quá nhiều thế lực, mà người đuổi theo tựa như vẫn dùng không hết tinh lực.

Đi lên phía trước, là một mảng triền núi dốc đứng, trong suốt, do tuyết đọng phản chiếu ánh sáng, khi nhìn ra xa hơn, ba phương hướng đều có những cây đuốc đang đến, điều đáng nói là ngọn núi này không đủ lớn, cùng không có địa phương ẩn thân.

Tây Môn Khánh biến sắc nói: "Nguy rồi, không đường nào có thể đi, sớm biết như thế, còn không bằng ngoan ngoãn để mấy người kia trói ta lại. Là đất vàng trong đũng quần, không phải phân thì cùng là phân".

Hạ Tầm tức giận nói: "Nói nhảm, ngươi cho rằng chúng ta một thân trong sạch sao? Trừ khi những người này chính là quân coi giữ Lô Long Quan, bằng không bó tay chịu trói còn

không phải giống như xong đời sao?”.

Hắn một mặt nói. Một mặt cẩn thận quan sát động tình xung quanh, một chủ ý lớn mật âm thầm hình thành trong lòng.

“Các ngươi làm gì? Lén lén lút lút, vì sao thấy chúng ta liền bỏ chạy!”

Một đại hán trong truy binh vây quanh trung khí mười phần, giơ cây đuốc lên quát hỏi.

Tây Môn Khánh kiên trì nói: “Các vị rốt cuộc là người nào, vì sao lại vô duyên vô cớ đuổi theo chúng ta?”

Người nọ nói: “Ít nói nhảm đi, sớm nói cho các ngươi biết chúng ta là quan binh, ngươi còn dám kháng mệnh chạy trốn! Các ngươi rốt cuộc muốn làm những thứ gì?”

Tây Môn Khánh lập tức kêu khổ nói: “Oan uổng quá quân gia, trong tay các ngươi cầm đao cương sáng loáng trên thân lại không có mặc quân phục, chúng ta nào dám đứng lại đi tìm hiểu thân phận các ngươi? Hai người chúng ta... ừm... Hai người chúng ta thật ra là sâm khách.

Tây Môn Khánh tình thế cấp bách liền đem thân phận của Cổ Chu cùng Kha Sóc nói ra. Người nọ cười lạnh một tiếng: “Lấy cớ rất tốt, tuyết lớn như vậy, các ngươi lên núi đào sâm? Nãi nãi, ngươi tại sao không nói là lên núi chặt cây đi?”

Tây Môn Khánh vội vàng thuận theo chiều gió, nói: “Đúng đúng đúng, chúng ta.., khụ khụ, chúng ta thật ra chính là lên núi chặt cây... ừm.., để xây nhà.., cưới vợ”.

“Câm mồm! Không cần phải hoa ngôn xảo ngữ tiếp tục nói xạo, lấy giấy thông hành của các ngươi đưa tới đây!”

Theo tiếng đại hán kia hét lớn, vũ vũ bốn cây đuốc ném mạnh ra, trong bầu trời đêm sáng bừng lên, phốc phốc phốc phốc bốn cây đuốc rung rung cắm ở chỗ Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đang đứng, ánh sáng tòa ra chiếu rõ bộ dáng bọn họ.

“Ồ? Thì ra là các ngươi nha!”

Từ Minh Nhi chạy mấy bước là mỏi chân nên được thị vệ cõng, nàng nằm ở trên vai một người thị vệ, trông thấy bộ dáng hai người, không khỏi ngạc nhiên, vội vàng giãy một cái thân

thể trượt xuống, bị kích động đi lên phía trước.

Tiểu nha đầu này từ nhỏ sinh trưởng trong hoàn cảnh nào? Nàng tuy thông minh tuyệt đỉnh, nhưng khuyết thiếu rất nhiều nhận thức cơ bản nhất về cuộc sống, đối với người thường mà nói là tri thức cơ bản nên biết, đối với nàng mà nói như thể mộng mơ không hề biết đến, tựa như trong lịch sử có một chuyện xưa ghi lại như vậy: Có một hoàng đế, ngẫu nhiên hỏi một vị đại thần bữa sáng ăn những thứ gì, vị kia đại thần trả lời nói trong nhà hắn so với hoàng đế rất nghèo khó, bữa sáng chỉ ăn bốn miếng trứng gà, hoàng đế kinh hãi nói: "Một quả trứng gà mười lượng bạc, bốn miếng trứng gà chính là bốn mươi lượng bạc, trẫm còn không dám ăn như vậy, khanh tại sao còn nói trong nhà nghèo khó?"

Không phải vị hoàng đế này chỉ số thông minh có vấn đề, thật sự là hắn từ nhỏ đến lớn hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc những vật này, bọn thái giám vì tham ô, nói xạo với hắn một quả trứng gà giá trị mười lượng bạc, hắn tất nhiên là tin.

Chuyện xưa thật giả không thể nào khảo cứu, nhưng nó làm sáng tỏ một vấn đề, có đôi khi tầm nhận thức mọi người đều biết, hết lần này tới lần khác hắn không biết, thực sự không phải là bởi vì hắn ngu ngốc, mà là bởi vì hắn sinh trưởng trong một nơi hoàn cảnh hoàn toàn khác với đại chúng bình thường, căn bản không có cơ hội tiếp xúc những thường thức này, từ Minh Nhi là một loại thuộc về kiều người này, trong phủ của nàng, hạ nhân nếu làm công việc không hợp pháp hoặc sai phạm, một khi bị quản sự, chủ nhân phát giác, đâu còn dám phản kháng, đã sớm dập đầu như băm tỏi cầu xin tha thứ. Nàng nghĩ quan binh bắt giặc cùng như thế, giặc thấy quan binh tự nhiên ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, bởi vậy không chút nào kiêng kị, vừa thấy hai người này đúng là người lúc trước kiên quyết không chịu bán đa hồ cho nàng, lập tức kích động chạy tới.

Từ Phi tuyệt đối không ngờ rằng muội muội chăng thèm quan tâm đến lòng người hiểm ác, không hề đề phòng chạy ra ngoài, không khỏi biến sắc kêu lên: "Minh Nhi, trở về!"

Mấy tên thị vệ chỉ chú ý phía trước, thình lình tiểu quận chúa từ phía sau bọn họ chui ra, dưới sự cả kinh cùng quên mất phải giữ lấy nàng, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đang bị một đám đại hán hung hằn như sói vây quanh, đột nhiên nghe thấy thanh âm một cô gái nhỏ giòn tan, không khỏi ngẩn ngơ nhìn, lúc này Từ Minh Nhi đã chạy tới.

Bốn cây đuốc cắm trên mặt đất hỏa diễm đón gió, phương hướng chính thối về phía nàng đến, vầng sáng mông lung ửng đỏ biến ảo lập lòe, tiểu nha đầu da trắng ngần, mặt mày như vẽ

vừa chạy đến, cười duyên xinh đẹp, người khác phái nhất thời khờ dại, phảng phất như một vị tiểu hồ tiên trong truyền thuyết, Tây Môn Khánh nhất thời thấy hai mắt sáng như sao.

Hạ Tầm lại không có thời gian kinh ngạc khi tiểu cô nương này xuất hiện, cùng không còn lòng dạ thưởng thức dung mạo mỹ lệ của nàng, "Cơ hội tốt!"

Hạ Tầm thầm kêu một tiếng, hai chân đạp mạnh một cái xuống mặt đất. Hai tay triển khai, mười ngón đưa ra, một chiêu Mãnh Hổ vồ Mồi về phía tiểu nha đầu trắng nõn nà kia xông tới!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Hồi Mã Thương

Chương 98: Hồi mã thương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

“Tặc tử lớn mật!”

Đột nhiên một tiếng hét lớn như sét đánh, một bóng người đen kịt tự thiên rơi xuống, oành một tiếng xuất hiện trước người tiểu quận chúa, phảng phất một tòa Thác Thiên Bảo tháp ầm ầm nện ở trên mặt đất, kích cho tuyết đọng bay lên, Đạo Diễn hòa thượng!

Hòa thượng này thân hình tuy gầy, một tiếng này hét lớn đã có uy khí nuốt sông núi, hắn đột nhiên nhảy đến trước người Minh Nhi, tuyết đọng bay lên, tăng y phồng lên, bộ dáng uy nghiêm như thiên thần, từ góc độ Hạ Tầm nhìn sang, trong tầm mắt vốn đang là một tiểu cô nương trắng trẻo đáng yêu, tựa như thực phẩm mỹ vị ngon miệng, lập tức muốn thu vào tay, đột nhiên đối thành một tòa thần phật, bảo tướng ứng nghiêm, sừng sừng như núi, tăng bào căng phồng bất định, bông tuyết bay múa, dưới người hắn hình thành dòng nước xoáy quái dị vặn vẹo.

Hạ Tầm giật nảy mình, vội vàng dồn trọng tâm xuống phía dưới, ngừng thể xông, hai tay nhắn một cái mặt đất, thân thể vô cùng linh hoạt bắn trở về.

Đạo Diễn hòa thượng thật sự nổi giận, tiểu quận chúa nếu ở trước mặt hắn có một cái gì đó sơ xuất, hắn còn có thể diện gặp người? vốn hắn một mực tự giác thân phận, mọi việc do Từ phi làm chủ, lúc này tức giận cực độ, chưa kịp xin chỉ thị, liền chỉ tay về phía Hạ Tầm, hét lớn một tiếng: “Chém nát hắn cho ta!”.

Ánh đao điện, đánh bại lực gió, giống như rồng gầm, bốn đạo ánh đao bay vọt tới, đao khí sắc bén liên tiếp giao nhau đánh xuống, bốn thị vệ Yến vương thật sự hạ sát thủ, quần áo giống nhau, đơn đao hẹp mùi nhọn giống nhau, chiêu thức bổ chém giống nhau, có cảm giác như vô địch, long trời lở đất, một kích từ góc độ này, vị ừi, lực lượng vận dụng không chê vào đâu được, chỉ có tránh, không thể đỡ.

Hướng ở đâu tránh?

"Đi!"

Trong ánh đao truyền ra mọt tiếng gọi của Hạ Tầm. Bốn đạo ánh đao sáng như tuyết giao nhau chém xuống, như muốn đem hắn chém thành mảnh nhỏ, Minh Nhi tiểu quận chúa chưa bao giờ gặp qua tràng diện giết người chính thức, thét lên một tiếng liền bưng kín con mắt. Hai mắt che, lại không nghe được tiếng kêu thảm thiết, nàng lặng lẽ mở năm ngón tay ra, theo khe hở trông về phía trước, nhìn thấy tất cả trống trơn, hai người kia đã không thấy.

"A a a, muốn chết, muốn chết.

Tây Môn Khánh bị Hạ Tầm kéo lấy, một phen nhảy xuống sườn núi, dọc theo vách tuyết bóng loáng nhanh chóng trượt xuống, khi thì nằm ngửa, khi thì nằm sấp, khi thì chuyên như con quay, khi thì bị xóc nảy mà nhảy bật ra, hù cho hắn kinh tâm, một đường rú thảm không thôi: "Xong đời, xong đời, a a a.., ta muốn chết rồi, nói cho nương tử ta biết, tiền riêng của ta giấu ở ờ ơ... A Á!"

Tây Môn Khánh đang vội vàng chuẩn bị hậu sự cho mình, đã đụng thăng vào một gốc cây cây nhỏ mọc nhô ra ở giữ sườn núi, cây nhỏ ngăn ở chính giữa hai chân hắn, hạ thân kịch liệt đau nhức một hồi, thân thể bật ngồi dậy, thế là cái trán lại đập vào cành cây nhỏ, tuyết bám dày đặc ầm một cái đổ hết lên đầu và mặt hắn, Tây Môn Khánh hai mắt nối đầy hoa, ngã vật trở về phía sau, té xỉu.

Hạ Tầm từ khi nhảy xuống triền núi. Một mực cận thận, cố gắng né tránh đá núi, cây nhỏ, hắn trượt xuống bốn năm trượng, lúc này mới ngừng thân thể lại. Ngẩng đầu nhìn về phía trên núi, mơ hồ có thể thấy được từng điểm bóng đen đang đuổi xuống. Hắn không biết, ý đồ của hắn muốn bắt tiểu quận chúa làm con tin, đã triệt để chọc giận Đạo Diễn cùng những thị vệ Yến vương, bọn họ đã đuổi tới, chỉ bất quá không dám liều mạng như Hạ Tầm, bọn thị vệ dùng binh khí ổn thân hình, Đạo Diễn đại sư dưới chân dùng sức, thi triển thiên cân trụy ổn

định trượt xuống, dùng tốc độ nhanh nhất truy tới gần.

Hạ Tầm không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng leo đến bên người Tây Môn Khánh, phủi tuyết đọng trên mặt hắn, chỉ thấy hai mắt hắn trắng dã, vẫn còn chưa tỉnh táo, liền kéo lấy cố áo hắn. giống như kéo chó chết tóm đi, cùng may mặt đất cực trơn, không cần dùng nhiều sức, chạy còn rất nhanh.

"Không thể chạy thoát!"

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đã tình đang ở trong một lỗ tuyết, tình táo quan sát động tình đến bốn phía, cách không xa bên người bọn họ, cắm một trận mưa tên, tuyết phủ trên mặt nên chỉ còn lại đuôi tên, nhìn thật sự kinh tâm.

Yến vương vệ tức giận đã quyết tâm giết người, mặc dù hai người Hạ Tầm vốn vô tội. Hôm nay ý đồ mạo phạm quận chúa, cùng đủ để chém đầu bọn họ.

Đêm đông trong núi tuy tối nhanh, nhưng cả đêm. Ngươi đều đừng nghĩ đến tràng diện đưa tay không thấy được năm ngón, bởi vì khắp nơi đều là tuyết, tuyết này có thể đem bầu trời đen tối phản chiểu một chút ánh sáng chiết xạ, phóng đại, hình thành chút ánh sáng, dù là không có ánh trăng, mặt đất vẫn thủy chung bảo trì độ sáng nhất định, có lẽ con báo có thể tránh ánh mắt người, nhưng hai người bọn họ là người sống, tuyệt đối không thể trốn.

Cách đó không xa, truyền đến thanh âm tuyết đọng rơi rụng hoặc là tảng băng bị bẻ gẫy, một người thị vệ đang tìm tòi dấu vết.

Tây Môn Khánh vẻ mặt đau khổ nói: "Làm sao bây giờ? Xem ra bọn họ không cam lòng bỏ qua, hiện tại không trốn, đến khi hừng đông là chúng ta xong đời!"

Hạ Tầm mắt nhìn chằm chằm mùi tên ở một bên, trầm giọng nói: "Thoát được đi đâu? Nếu chạy xa hơn, lúc hừng đông thi thể chúng ta đều đã đông cứng rồi".

Ánh mắt của hắn dần dần dời về phía đỉnh núi vừa rồi trượt xuống, đỉnh núi đang có những cây đuốc chớp động, Hạ Tầm hung hăng nói: "Không đi, nếu muốn tìm sống trong chết, chúng ta phải giết một đòn hồi Mã thương!"

Tây Môn Khánh xem xét nhìn theo ánh mắt của hắn, khẽ nói: "Ngươi điên rồi! Còn muốn chui đầu vào lưới?".

Hạ Tầm hắc hắc cười nói: “Có phải là ngươi cùng không nghĩ ra? Như vậy ai sẽ nghĩ tới chúng ta dám trở về? Bắt lấy tiểu nha đầu kia, dùng làm con tin, trước qua cửa ải này rồi nói sau, đi!”

Hạ Tầm nhìn quanh khắp nơi, lặng lẽ quay về đường cũ, Tây Môn Khánh cắn răng một cái, đành kiên trì đi theo.

Đạo Diễn dẫn theo những thị vệ kia lục soát hướng ra phía ngoài vòng vây, tuyệt đối không ngờ Hạ Tầm còn dám trở về, hai người hơi nghiêng người để che bóng, dụng cả tay chân, bắt đầu hướng về phía đỉnh núi leo lên, đến khi hai người leo lên đỉnh núi, tay như là muốn đông cứng lại.

Hai người co lại thành một đoàn, lặng lẽ giữ ấm thân thể, cận thận quan sát động tình của những người kia, phát hiện sáu bảy thị vệ lưu động tuần tra, thỉnh thoảng có người đi đến sườn núi bên cạnh, nhìn quanh xuống phía dưới vài lần, trên đỉnh núi mọc lên một đống lửa, một phu nhân mặc giáp ngồi ở bên cạnh đống lửa, đang cùng tiểu cô nương gọi là Minh Nhi nói chuyện, xem bộ dáng như đang giáo huấn nàng cái gì đó, tiểu nha đầu bĩu môi cúi đầu, dường như đang rất chịu khó nghe giáo huấn.

Một lát sau, mỹ phụ mặc giáp cùng đứng lên, đi đến núi bên cạnh nhìn nhìn, còn nói vài câu gì đó với một người thị vệ bên cạnh, tiểu cô nương tên Minh Nhi lại khôi phục sinh động, thêm hai cành củi, gẩy một chút lửa, đứng dậy đi đi lại lại mấy vòng khắp nơi, nhưng mà hình như sau khi nghe xong phụ nhân kia dặn dò, không dám rời khỏi phạm vi cảnh giới của thị vệ.

Hạ Tầm cẩn thận quan sát tình hình hiện trường, nói với Tây Môn Khánh: “Hai người chúng ta đến gần, sau đó, ta phụ trách dẫn dắt sự chú ý những thị vệ kia rời đi chỗ khác, ngươi phụ trách bắt tiểu cô nương kia. Nhớ kỳ, ngươi chỉ có một lần cơ hội, chỉ có cơ hội một chút thời gian, nếu như không thành công, hai người chúng ta nhất định phải chết!”

Tây Môn Khánh sắc mặt trắng bệch, chỉ gật gật đầu.

Hạ Tầm vỗ vỗ hắn vai, ý bảo cận thận, hai người dùng tốc độ thật chậm, vô cùng chậm, lén lút bỏ về phía trước.

“Hồi mã thương?”

“Phốc!”.

Một cây thấp dưới đất đột nhiên truyền ra âm thanh trầm muộn, xoảng một tiếng cương đao ra khỏi vò, một hộ vệ Yến vương như mãnh hổ lướt đến, tám bước cực nhanh, động như lôi đình, đao trong tay bổ nhanh xuống dưới, cây thấp vừa lên tiếng lập tức đứt thành hai, không sai đến một giây, phương hướng khác liên tiếp có hai cây thấp phát ra tiếng động, hai thị vệ mười phần cơ cảnh, tìm theo tiếng đánh tới, ánh đao sáng loáng, nhanh như điện chớp, người xem phải kinh tâm động phách.

Đao động người cùng động. Hạ Tầm nhảy dựng lên. Hắn không đi về phía trước, mà trốn ngược về phía sau, vừa thấy bóng người nhảy lên, lại có hai thị vệ chạy theo sau, đúng lúc này, Tây Môn Khánh cả người đều đã vùi vào đáy tuyết dữ dội nhảy lên, như một con chó đói chụp mồi, giương nanh múa vuốt về phía Minh Nhi đang đứng bên cạnh đống lửa mở to mắt xem náo nhiệt.

Xoảng một tiếng rồng gầm. Bảo kiếm của Yến vương phi ra khỏi vò, tung người nhảy lên cực nhanh đâm về hướng Tây Môn Khánh. Một cơ hội duy nhất, Tây Môn Khánh bắt được một cơ hội duy nhất, cả người đều nhào tới tiểu quận chúa đứng ở nơi bên cạnh đó, lúc rơi xuống tuy hơi chật vật, nhưng tay hắn cùng đã bóp chặt cổ Minh Nhi, hét lớn: "Tất cả dừng tay!"

Lợi kiếm cách hắn nửa thước, dừng lại ngay lập tức, Từ Phi mặt phấn tái nhợt, trong mắt như phóng hòa, quát lên: "Điêu dân lớn mật, buông Minh Nhi ra!"

Tây Môn Khánh bắt được Minh Nhi, nhất thời dùng khí đại tăng, thân thể hắn nửa ngồi, khống chế được Minh Nhi, đắc ý dào dạt nhìn xung quanh uy hiếp nói: "Đừng nhúc nhích, ai cũng đừng nhúc nhích, người nào đám hành động, ta sẽ lấy mạng nàng!"

Minh Nhi ủy khuất nói: "Tỷ tỷ, lúc này muội nghe người, muội không đi lộn xộn à!".

Tây Môn Khánh trong lúc cấp bách vẫn không quên thương hoa tiếc ngọc, cúi đầu xuống nói: "Tiêu nương tử ngoan, không được đi đứng im đó là đúng rồi".

Biến cố lập tức hấp dẫn tất cả mọi người, Hạ Tầm một mặt nhắc tay ý bảo bọn họ không cần phải hành động thiếu suy nghĩ, một mặt đi tới, nói với Từ phi: "Vị phu nhân này, chúng ta không biết các ngươi là thân phận gì, cùng không muốn hiểu rõ, chúng ta không có nhiều yêu cầu, chỉ cầu phu nhân đưa cho chúng ta một con ngựa, chỉ cần để cho ta bình yên ra khỏi sơn khẩu, chúng ta nhất định thả người, tuyệt sẽ không làm tổn thương tiểu cô nương này".

Từ phi xanh mặt nói: “Các ngươi thật lớn mật, dám áp chế bản.., ta!”

Hạ Tầm chỉ vào chóp mũi mình hỏi: “Phu nhân biết ta là ai không?”

Từ phi hừ lạnh một tiếng nói: “Chăng lẽ ngươi rất có lai lịch sao?”

Hạ Tầm cười nói: “Người không nhận biết ta? Vậy là tốt rồi, cam lòng bỏ ra một thân này, dám kéo hoàng đế xuống ngựa, chúng ta thật sự bị phu nhân làm cho cùng đường, thầm nghĩ chỉ cầu đường sống mà thôi. Phu nhân nếu để chúng ta đi, chúng ta tuyệt không nuốt lời, các người đứng ở chỗ này đừng nhúc nhích, chúng ta vừa ra cửa núi, nhất định thả tiểu cô nương này, còn như bằng không..

Hạ Tầm cười lạnh một tiếng, giả trang làm ra một bộ dáng liều mạng, cực kỳ hung ác nói: “Chúng ta liền bẻ gãy cổ nàng, bẻ gẫy tay chân nàng, đem nàng vứt vào trong khe suối này cho chó sói ăn! Cùng lắm thì đồng quy vu tận!”

Minh Nhi nghe đại ác nhàn nói khủng bố như thế, sợ tới mức thân thể co rụt lại, tội nghiệp nức nở nói: “Các người... Là đồ xấu xa?”

Tây Môn Khánh vừa thấy tiểu mỹ nhân hai mắt rơi lệ, đáng thương, tình cảm thương hoa tiếc ngọc nhịn không được lại lần nữa nối lên, vội vàng buông tay nới lòng, thấp giọng an ủi: “Tiểu nương tử không cần phải sợ hãi, thúc thúc kia chỉ là dọa cho bọn họ sợ, chúng ta còn không sống đủ, tại sao lại giết người, nhất là tiểu mỹ nhân đáng yêu như muội, không thể sai, khi muội lớn lên nhất định sẽ rất là đẹp, đại thúc làm sao cam lòng giết muội”.

Minh Nhi nước mắt lưng tròng gật đầu, lưng khom lại mông hơi vểnh lên ánh mắt đen nháy nhấp nháy vài cái. Nước mắt không nghe lời chảy xuống hai gò má, Tây Môn Khánh thấy liền đầy thương tâm. Ngay sau đó, chiếc ủng thô nhỏ của nàng giơ lên. Hung hăng một cước.., đạp thăng vào hạ âm của Tây Môn Khánh.

Nàng là người luyện võ, đương nhiên hiểu rõ chỗ hiểm nào là có thể một kích chế địch, Tây Môn Khánh tuyệt đối không ngờ rằng cô nương nhìn thiên chân vô tà. Hoàn toàn là một tiểu cô nương vô hại lại có thể sẽ ra tay nặng đến như vậy, tuy nói nàng tuổi còn nhỏ, khí lực hơi yếu, nhưng một cước đá vào địa phương này, nhất là chỗ của hắn vừa mới thụ thương qua, một cước này đá trúng, Tây Môn Khánh nụ cười trên mặt nhất thời cứng đỡ.

Hạ Tầm đang cùng Từ phi cò kè mặc cả nói điều kiện, đột nhiên phát giác ánh mất mấy

người trước mặt không thích hợp, sau lưng còn truyền đến một hồi ô ô nức nở nghẹn ngào như tiếng con chó nhỏ tru lên, hắn vội vàng quay đầu xem xét, nhất thời đầu óc choáng váng...

Trời đã sáng, một cỗ xe lộc cộc đi trên tuyết đọng ở cánh đồng hoang vu, chính giữa có một chiếc xe phảng phất như một cỗ xe chở tù, thật ra vốn là xe chuẩn bị dùng để bắt sống dã thú. Bởi vậy thanh sắt vừa thô vừa đày, lồng sắt cùng không quá lớn.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh chen chúc trong lồng, cả người theo xe hơi xóc nảy nhấp nhổm liên tục, tội nghiệp nhìn ra bên ngoài.

“Thực xin lỗi, ta.., ta..

Tây Môn Khánh xấu hổ định nói với Hạ Tầm một câu. Nhưng cứ nói ra đến miệng là nói không được nữa.

Hạ Tầm mặt vẫn không biến đối, hồi lâu mới khe khẽ thở dài: “Ta chợt nhớ tới người hành tẩu giang hồ thường nói một câu.

Tây Môn Khánh nói: “Nói cái gì?”.

“Hành tẩu giang hồ, có ba loại người đắc tội không được. Một loại là người xuất gia”.

Tây Môn Khánh lập tức nhìn nhìn tăng nhân đồ đen, nặng nề gật đầu một cái: “Đúng!”

“Loại thứ hai. Là nữ nhân!”

Tây Môn Khánh lại nhìn bóng lưng Từ phi. Nặng nề gật đầu một cái: “Đúng!”

Hạ Tầm hít một hơi thật sâu. Nói: “Loại thứ ba, chính là tiểu hài tử”.

Tây Môn Khánh than thở khóc lóc nói: “Quá con mẹ nó đúng rồi.

Hạ Tầm quay đầu nhìn hắn, lại nói: “Ta còn nghe nói qua một câu, đặc biệt có đạo lý, cực kỳ có đạo lý”.

Tây Môn Khánh lau lau nước mắt hỏi: “Lời nói gì?”

Hạ Tầm dừng lại một chút rồi nói: “Không sợ kẻ địch như là thần! Chỉ sợ chiến hữu ngu như lợn!”

Tây Môn Khánh sắc mặt cứng đỡ: “Ách.

Ngượng ngùng hồi lâu, tây Môn Khánh nói sang chuyện khác: “Lúc này, là lúc mang bùa hộ mệnh của chúng ta ra, ngươi tại sao không nói với bọn họ thân phận Tề vương? Lần này bị tóm trở về, không thiếu được đau khổ, còn không biết mạng chúng ta có thể giữ được hay không..

“Không thể nói, không thể nói ở chỗ này..

Hạ Tầm tỉnh táo đánh giá bốn phía, trầm giọng nói: “Bọn họ chỉ nói mình là quan binh, lại từ đầu đến cuối không thô lộ thân phận bọn họ. Một cái tăng nhân, một nữ nhân, một đứa nhỏ, mang theo mười mấy tên thị vệ cầm đao mang cung dùng mãnh, thân phận cực kỳ khả nghi, có trời mới biết bọn họ rốt cuộc là thần hay phật? Lại sẽ có suy nghĩ gì? Nếu như ở chỗ này nói ra, núi hoang tình mịch, vạn nhất bọn họ giết người diệt khẩu, đem chúng ta làm thịt ném vào trong một hầm tuyết, Tề vương có thể hiểu rõ cái gì?”

Tây Môn Khánh thần sắc căng thăng, vội hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Hạ Tầm nói: “Không cần phải lo lắng, chờ bọn hắn đưa chúng ta trở về thành, nhiều người như vậy nhìn thấy hai người phạm nhân chúng ta vào thành. Bọn họ cùng không dám tùy ý xử trí chúng ta, khi đó đối với quan viên chủ thẩm đưa ra giấy thông hành thân phận chân thật chúng ta, mới đảm bảo an toàn”.

Tây Môn Khánh im lặng một lát, thở dài nói: “Thời khắc mấu chốt, cùng là ngươi bảo trì bình thản, ta không bằng ngươi”.

Hạ Tầm không nghe Tây Môn Khánh thở dài. ánh mắt của hắn nhìn từ trên người tăng nhân rồi chuyển tới trên người mỹ phụ nhàn mặc giáp, lại nhìn Từ Minh Nhi trong xe phía trước đang trừng mắt một đôi mắt to về phía hắn làm ngoáo ộp, một ý niệm trong đầu đột nhiên nối lên: “Ông trời, bọn họ không phải là.., không phải là.., sẽ không trùng hợp như vậy chứ?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Trong Lồng Luận Đạo

Chương 99: Trong lồng luận đạo

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Sáng sớm ngày thứ ba, hai huynh đệ khó được co ro ở cùng một chỗ trong lồng ôm nhau sưởi ấm tiến vào thành Bắc Bình, Hạ Tầm nghe được thị vệ đứng trước quan binh thủ thành kiểm tra liền lộ ra thân phận của mình, hắn rốt cục xác nhận phán đoán của chính mình: "Bọn họ quả nhiên là người Yến vương phủ! Thân phận hai nữ nhân tôn quý hẳn là Yến vương gia quyến không thế nghi ngờ, mỹ phụ kia tám chín phần mười chính là Yến vương phi, tiểu cô nương là muội muội nàng.., chăng lẽ nàng là ấu nữ Từ quốc công?"

Như vậy mà nói, người thân hình khô gầy, tức giận thì lại uy giống như thiên thần hắc y tăng nhân thân phận cùng liền miêu tả sinh động, có thể cùng gia quyến Yến vương thân mật ở chung như thế, chỉ có Đạo Diễn hòa thượng, tăng nhân áo đen chính là Diêu Quảng Hiểu, chính là vị Tể tướng áo đen kia của Vĩnh Lạc triều!

Yến vương Chu Lệ, vốn là người hắn quyết tâm đầu nhập vào, không thể tưởng được hôm nay hai người trong một loại tình huống kỳ diệu lập lên quan hệ. Biết mình mạo phạm đúng người, Hạ Tầm ngược lại không hề lo lắng, chỉ cần mình lộ ra thân phận Tề vương, tại Yến vương phủ tuyệt đối có thể bình an vô sự, Yến vương là nhân vật bậc nào, sao lại bởi vì việc nhỏ cùng với Tề vương trở mặt.

Vừa nghĩ tới việc lập tức có cơ hội trông thấy vị Vĩnh Lạc đại để trong lịch sử này, Hạ Tầm tim cùng nhịn không được đập nhanh lên.

Đối với Kiến Văn đế và Chu Lệ, Hạ Tầm cùng không có bất kỳ thành kiến nào, cùng không vì rất nhiều ý kiến khác nhau xuất phát từ đời sau mà sinh ra yêu ghét. Hắn là người rất lý trí, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, hắn nắm tư liệu trong lòng bàn tay, nghĩ đến chuyện xưa, đều tiến hành một phen phân tích hợp lý, căn cứ vào phân tích của hắn, hắn căn bản là không ủng hộ Chu Lệ sớm trong lòng đã có ý phản, âm mưu đoạt vị.

Đối với Kiến Văn và Yến vương, hắn không có bất luận cảm tình gì theo kiểu chỉ nghiêng về một phương, cùng không khả năng tồn tại cảm tình cá nhân. Nếu như từ góc độ quốc gia, đối với dân tộc phát triển mà nói, chu Lệ hùng tài đại lược, hơn xa Kiến Văn. Nếu như từ nhân phẩm đạo đức mà nói, Chu Lệ đương nhiên không phải quân tử hoàn mỹ, Kiến Văn để cùng không phải người tốt.

Một bên muốn tước phiên, vì là giang sơn Đại Minh nhiều nhiều đời do hắn và con cháu đích hệ của hắn đến kế thừa cần phải tự bảo vệ mình, là không cam lòng bị giáng chức thành thứ dân, bị cháu hắn đầy tới đảo Hải Nam uống gió, đến lúc đó hoàng đế lão nhân vẫn chưa yên tâm, lại cho một lần "bạo bệnh mà tốt" cùng rất dễ dàng.

Tất cả mọi người đều là cốt nhục của thái tổ, ngươi có thể làm hoàng đế, chỉ bởi vì ngươi gần gùi với cha nhiều hơn một phần mà thôi, đã sớm khó chịu, ngươi còn muốn mưu đoạt tài sản cha phân cho ta là dựa vào cái gì?

Từ "động cơ phạm tội" mà nói. Hai người không có lý do gì cao thượng hay vì đại, tất cả là vì chính mình, lý do đều không nói được ý nghĩa công tư hơn nhau thế nào, tất nhiên sẽ không thể nói ai đúng ai sai.

Hơn nữa cùng chưa nói tới ai đúng ai sai, Yến vương xưng để sau khi có cử động tước phiên, bất quá hắn tước phiên nếu chỉ làm suy yếu quân quyền phiên vương những quyền lợi khác một mực không thay đổi, thì các phiên vương cùng sẽ không đến nỗi liều cá chết lưới rách.

Hoàng đế Kiến Văn được các quan văn thổi phồng là con người chí hiểu nhưng lại chăng phân biệt được bề tôi hiền ngu, đem toàn bộ gia tộc thúc thúc mình giáng chức thành thứ dân sung quân đến nơi hoang vắng ăn sương uống gió tu thần tiên, thúc thúc kia bị khi đày đi đảo Hải Nam thì vợ sinh con không thể trông nom, ngay cả vú em cùng không mời nổi, muốn ăn cơm cùng không có mà ăn, phải đem quần áo đến chỗ người chăn dê đổi lấy sữa dê về cho đứa con, còn có thúc thúc bị bức phải phóng hòa tự sát cả nhà, nếu như hắn không đoạt quân

quyền, thúc phụ tuyệt sẽ không thể bị dồn ép đến nỗi cực đoan như thế, những điều Chu Duẫn Văn làm được quả thực nói không nối.

Nói đến tạo phản, đời sau một số tiểu thuyết Bình thư bên trong tả Chu Lệ ghi là ngầm có đại chí, sớm có ý phản, nhưng khi đến thời đại nhìn một loạt phản ứng của Chu Lệ, Hạ Tầm căn bản không tin tưởng cách nói này, chu Duẫn Văn ra tay với nguyên một đám hoàng thúc, Yến vương Chu Lệ sẽ làm như thế nào? Hắn đem tất cả những đứa con của mình đến kinh thành làm con tin, dùng việc này để thổ lộ sự trung tâm, những đưa con này nếu không phải vì Chu Duẫn Văn ngu ngốc, vì che dấu dục vọng ra tay với Yến vương đành phải chủ động thả về, căn bản không có khả năng trở về, Yến vương nếu sớm cố tình tạo phản, tuyệt đối sẽ không dùng hạ sách này.

Lại nhìn khi hắn khởi binh vội vàng đến mức nào, Chu Duẫn Văn tới Bắc Bình đóng quân, thủ tướng, nguyên một đám toàn bộ đuổi đi, ba tuyến binh mã của Yến vương cùng bị điều đi, cùng đường đến như vậy, Yến vương vẫn không phản, hắn áp dụng thủ đoạn duy nhất tự bảo vệ mình là giả điên, hy vọng cháu có thể vì thế tha hắn một lần, dưới loại tình huống này, Chu Duẫn Văn vẫn hạ lệnh bắt người, Chu Lệ là dựa vào một Chỉ huy sứ lâm trận phản bội mật báo, trong lúc nhanh trí lừa hai tướng quân dẫn đại quân vây khốn vào vương phủ để chế ngự, lúc này mới triệu tập tám trăm thân binh của mình kéo cờ tạo phản.

Vị thân vương này bị ép buộc đến mức này mới phản, không có binh lính, cuối cùng mạo hiểm một mình đến gặp Ninh vương, dùng trí đoạt quân quyền, hoàn toàn là một kết cục may mắn không cách nào đoán trước, nếu như Ninh vương có tâm đề phòng, thậm chí đem hắn trói lại giao cho hoàng đế, hắn đã sớm xong đời chứ đừng nói cướp lấy binh quyền, mà nếu không phải vương phủ tam vệ đã bị tước đến bảy tám phần thì Ninh vương tạo phản có thể kéo theo được bao nhiêu binh mã, một phế vật quân quyền sớm đã bị làm suy yếu nghiêm trọng kéo theo được nhiều nhân mà như vậy, Chu Lệ thống lĩnh quân hơn mười năm, hùng tài đại lược, lại vừa có Diêu Quảng Hiểu túc trí đa mưu làm tham mưu, sớm có ý phản khi còn đủ điều kiện tiên quyết thì tại sao lại không đi làm?

Hạ Tầm là đã từng là cảnh sát, hắn không tận mắt chứng kiến sẽ không tin, không xử trí theo cảm tính, hắn cần là chứng cớ, nếu như không có chứng cớ, hắn sẽ căn cứ sự thật tiến hành phân tích, suy luận, với sự công bằng, thái độ thực sự nghiêm túc để giải thích vấn đề. Hiện tại hắn nghĩ, có lẽ phiên vương là một nhân tố không ổn định của để quốc, nhưng mà ít nhất trước khi Kiến Văn lên ngôi, chưa có một Vương gia nào nghĩ tới việc tạo phản, chu Lệ chỉ dùng khi đã hết biện pháp, cả giả điên cùng mang ra dùng, vậy mà đao vẫn gác ở trên cổ

hắn, hắn không thể không phản.

Lập tức nhìn vị tăng nhân áo đen phía trước, trong một số sách vỡ ghi lại sự tích về hắn vô cùng kì diệu, Chu Nguyên Chương vì các hoàng tử chọn lựa tăng nhân thị giảng, Diêu Quảng Hiểu nhìn trúng Yến vương, đi đến nói với hắn muốn đưa hắn mũ trắng, trên chữ vương thêm bạch, đó chính là chữ hoàng, Chu Lệ vừa nghe mừng rỡ, hai phái tạo phản ăn nhịp với nhau, từ đó về sau liền bất đầu chủ mưu tạo phản, cái này chỉ là nói hưu nói vượn.

Không nói đến chuyện Thái tử Chu Tiêu khi đó vẫn còn sống, Chu Lệ có thể tạo phản với cháu hắn, nhưng tuyệt đối không tạo phản với vị đại ca vừa nhân hậu lại đầy uy vọng này, mặt khác khi đó hai ca ca của hắn cùng còn sống, cho dù Thái tử Chu Tiêu chết, ngôi vị hoàng đế này vô luận như thế nào cùng không đến phiên hắn, Diêu Quảng Hiểu nếu là thật có bản lãnh liệu việc như thần, đoán chắc những người kia tất cả đều sống không lâu, sẽ không phải dùng đến hơn mười năm tạo phản mới thành công mà lại chật vật như vậy, nếu như không phải Chu Duẫn Văn liên tục xuất chiêu ngu ngốc mà nói, Chu Lệ căn bản không có khả năng thành công.

Còn nữa, trong những quyển sách ghi lại kỹ càng như thế, thời gian địa điểm. Nhân vật, vẻ mặt, động tác, tâm lý đối thoại, kỳ càng đến độ có thể như quay phún trực tiếp, xin hỏi, hắn làm sao biết? Là Chu Lệ nói cho hắn biết hay Diêu Quảng Hiểu nói cho hắn biết? Chu Lệ trước khi xưng để lại vẫn một mực kiên trì tại Tình Nan, cùng là bị bức bất đắc dĩ mà cử binh, chuyện này chỉ có hai người bọn họ mới có thể hiểu rõ bí mật, bọn họ sẽ tuyệt đối không tiết lộ, như vậy người khác làm sao biết? Rõ ràng là vô nghĩa.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Trong Lồng Luận Đạo (2)

Chương 99: Trong lồng luận đạo (2)

Thậm chí lúc Chu Lệ vào triều yết kiến Chu Nguyên Chương đã trông thấy Chu Duẫn Văn đứng ở vị trí hoàng thái tử, đã dùng lời vô lễ nói với hắn, chuyện này cùng bị một số người cho là hắn từ đây đã có ý phản, Hạ Tầm lại cho rằng sự tình phải hoàn toàn nhìn ngược lại, Ninh vương điện hạ thuộc loại tạo phản ngu xuẩn nhất là như thế nào, hắn trước khi tạo phản vẫn tận lực lấy lòng hoàng đế cùng quan lại trong triều, các biểu hiện dị thường nghe lời, đến nỗi khi nghe nói tới chuyện hắn muốn tạo phản thì rất nhiều người không tin.

Thử hỏi Chu Lệ so với hắn khôn khéo hơn nhiều, năng lực cường đại hơn nhiều nếu như sớm chủ mưu tạo phản chuẩn bị đoạt bảo tọa của cháu, hắn có thể thiếu kiên nhẫn, trước mặt Chu Duẫn Văn nói ra lời nói kém đến như vậy sao? Hắn đã chuẩn bị đầy đủ sao? Hắn căn bản không sợ đại quân Chu Duẫn Văn sao? Hắn sợ Chu Duẫn Văn không biết hắn muốn tạo phản sao? Vậy hắn về sau cần gì phải chật vật giả ngây giả dại như vậy?

Hạ Tầm học qua tâm lý học tội phạm, hắn cho rằng việc cha truyền ngôi vị hoàng đế cho Chu Duẫn Văn, Chu Lệ đúng là sinh lòng bất mãn nhưng lại không có tâm phản, mới dùng ngữ khí phẫn uất phát tiết bất mãn của mình, chuyện này cùng với chuyện Lâm chưởng quỹ Hiệu cầm đồ Lâm Dương Lâm Bắc Hạ khi nhìn thấy hắn không kiềm chế được liền châm chọc khiêu khích thật ra là tâm lý giống nhau, nếu như hắn thực sự tính mưu. Ngược lại sẽ không làm như thế.

Còn muốn nghĩ đến chuyện Chu Duẫn Văn bức tử cả nhà một hoàng thúc, lưu vong cả nhà bốn hoàng thúc, năm hoàng thúc này ngoan ngoãn mặc cho hắn bài bố, hắn lại không có một điểm thương cảm, đợi đến khi Yến vương tạo phản, hiểu tâm hắn xuất hiện, hắn hiển lộ tình thân, hắn lệ nóng rơi đầy mặt cầm tay Đại tướng thống binh ân cần dặn dò: “Chớ có làm bị thương thúc của trẫm!”

Con mẹ nó hắn định lừa gạt quỷ sao?

Hắn làm như vậy chính là muốn dao động quyết tâm tạo phản của Chu Lệ, nói cho Chu lão tứ: "Buông đao đi, đừng phản kháng, ta căn bản không muốn giết ngươi".

Đồng thời lại trấn an mấy Vương gia khác: "Ngàn vạn lần đừng theo hắn đồng loạt tạo phản, ngươi xem ta đối với hắn trước sau đều không có sát tâm. Làm sao có thể xem các ngươi trở thành cái đinh trong mắt?"

Trên thực tế chiến trường đao thương không có mắt, chu Lệ bao nhiêu lần tìm được đường sống trong chỗ chết, đều là nhờ chính hắn liều mạng đi ra, hoặc do binh tướng dưới tay hắn cứu ra, Đại tướng Trương Ngọc Chính vì cứu hắn kiệt lực chết trận, con thứ hai Chu Cao Hú của hắn cùng bởi vì chém giết đẫm máu, mấy lần cứu cha, Chu Lệ mới cảm động, sau khi tạo phản thành công nối lên ý nghĩ đưa con thứ hai làm người thừa kế.

Thiết Đình ở Tế Nam giả đầu hàng, làm cơ quan ngầm bên trong, suýt chút nữa đập chết Chu Lệ, Chu Duẫn Văn nghe nói vui mừng không thôi, ngay sau đó liền thăng lên Thiết Lôi quan, rồi đối với mấy người Tề Thái, Hoàng Tử Trừng bóp cổ tay thở dài than Chu lão tứ mạng lớn, đây chính là hắn "Chớ có làm bị thương thúc của trẫm" sao?

Chính hắn ngu xuẩn liền cho rằng người khác cùng ngu xuẩn giống hắn, tên đầu đất nào sẽ tin tường chính trị ngây thơ như vậy?

Hạ Tầm muốn tìm đường ra, người thứ nhất hắn nghĩ đến chỉnh là Chu Lệ.

Không chỉ bởi vì Chu Duẫn Văn dối trá. Hắn còn ngu ngốc đến không có thuốc chữa, chu Nguyên Chương thật không để lại cho hắn văn thần võ tướng có tài năng sao? Dương Phổ, Dương Sĩ Kĩ, Dương Vinh, Hạ Nguyên Cát, kim ẩu Tư, Vương Xưng, Giải Tấn, Hoàng Hoài, Kiển Nghĩa, Hạ Nguyên Cát.., tất cả đều là trong tay Chu Lệ mới tỏa ra ánh sáng tính mạng chính trị, chu Duẫn Văn tín nhiệm đề bạt những loại người gì? Vài tên mọt sách chỉ biết nói bốc nói phét, chính hắn nhìn người còn không rõ, oán được ai?

Nói đến võ tướng, người ta luôn luôn nói Chu Nguyên Chương giết sạch công thần hổ tướng rồi. Nhưng những tập đoàn công thần quyền quý nếu như còn tồn tại, bọn họ nhất định sẽ trung với Kiến Văn sao? Cái nhìn này thuần túy là từ đồng thoại lịch sử, chính trị mà nhìn ra, kiến Văn để

duy trì chế độ chính là bỏ phiên vương, làm suy yếu địa vị võ tướng, thành lập chính phủ tú tài.

Nếu như tồn tại những tập đoàn khai quốc công thần cường đại kia, cùng hoàng thất tranh chấp một chỗ, bọn họ tất nhiên sẽ ở trong đó tìm kiếm cơ hội mở rộng lợi ích của chính mình lớn nhất. Loại trạng thái này một khi xuất hiện, để quốc Đại Minh sẽ bước theo gót Lường Tấn, Nam Bắc triều! Đem để quốc nhà Minh trở thành một để quốc đoản mệnh.

Cho dù không bi quan đến như vậy, năm đó Chu Lệ còn chưa từng quét qua Mạc Bắc, thực lực vẫn còn tại, Thiếp Mộc Nhân đại để phương Tây nhìn chằm chằm, Chu Duẫn Văn dùng phế vật bao cỏ Vũ Dương Văn, chỉ sợ Đại Minh cùng sẽ lụn bại tan rã.

Những tập đoàn công thần kia tuy không tồn tại, không có nghĩa là thủ hạ của bọn hắn những võ tướng thiện chiến kia cùng không tồn tại, trong bốn năm cuộc chiến Tình Nan nổ ra, Chu Lệ bao nhiêu lần tìm được đường sống trong chỗ chết, đánh bại hắn có không ít tướng lãnh quân Minh thiện chiến, Chu Duẫn Văn trọng dụng là ai? Đại biểu ca Lý Cảnh Long của hắn! Bao cỏ lớn số một Đại Minh, để cho một con lợn đi Thống lình một đám sư hổ, sư hổ còn có thể phát huy năng lực sao?

Buồn cười nhất là cả thiên hạ đều đã biết ý định bỏ phiên vương của hắn, nhưng hắn phái đi thủ vệ Kim Lăng lại là một vị phiên vương Chu Phi. Hắn đọc sách thánh hiền thật sự là đọc đến phát ngốc, tự cho là khi hắn mặc long bào, muốn giết ai thịt ai là người ta đều cam tâm tình nguyện nói một câu "Quân muốn thần chết thần không thể không chết", tình huống Chu Phi mở cửa thành ra để Chu Lệ vào thành, còn kỳ lạ sao?

Cuối cùng hắn dùng thân phận hoàng đế chính thống, nắm giữ bốn biển, trăm vạn hùng binh, lại có thể thua trong tay người dựa vào tám trăm quân lập nghiệp, Chu Lệ trong tay chỉ có Bắc Bình, phế vật như vậy với đất nước dân chúng có ích gì? Đúng là xuất phát từ những suy nghĩ này, Hạ Tầm trong lòng mới bất đầu có khuynh hướng chọn Chu Lệ.

Nhưng từ khi hắn chiếm được thân phận Dương Húc, ý nghĩ bắt đầu có sự chuyển biến, chú cháu Chu gia tranh giang sơn, liên quan gì đến hắn? Trong lòng hắn cùng nhận định người thích hợp thống trị giang sơn chính là Chu Lệ, mà trong lịch sử cùng hoàn toàn là Chu Lệ làm hoàng đế, như vậy hắn cần gì phải vào sống ra chết đi làm một tên pháo hôi tiền đồ còn chưa biết? Cứ thành thành thật thật làm ông chủ nhà giàu, chờ giang sơn đổi chủ là xong.

Nhưng tuyệt đối không ngờ khi hắn muốn gặp Chu Lệ, hao hết bao nhiêu công sức, còn chưa đi đến Bắc Bình. Hắn không muốn gặp Chu Lệ, liều chết giãy dụa, chạy chối chết một đêm, cuối cùng, hắn lại vào Yến vương phủ...

Xe từ từ chạy về phía Yến vương phủ, cỗ xe chở tù nhìn rất đặc thù hấp dẫn chú ý của thị dân Bắc Bình. Bành Tử Kỳ nhờ người của Bạch Liên giáo ở Bình Bạch hỗ trợ tìm kiếm hai ngày, vẫn không có tin tức của hai người Dương Húc đang chán đến chết đành đi dạo giữa phố, đột nhiên trông thấy một chuyến xe ngựa đi qua phố nàng tùy ý nhìn một cái, không để ý liền bỏ qua.

Đi được hai bước, nàng đột nhiên đứng lại. Ngẫm nghĩ cảm thấy không đúng, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại một lần nữa, không khỏi kinh ngạc hai con mắt mở to ra, mặc dù hai ngày ở trong xe chở tù, tinh thần có phần uể oải, nhưng bộ dáng Hạ Tầm nàng vẫn có thể nhận ra được. Nàng tuyệt đối không ngờ rằng người mà mình trăm phương ngàn kế khổ công bao lần tìm kiếm kia. Hắn lại dùng một hình dáng như vậy xuất hiện trước mặt nàng, Bành Tử Kỳ định gọi, nhưng lập tức tình táo ngậm miệng không nói.

"Người này, lại gây ra phiền toái gì đây?"

Vừa nghĩ, hai chân nàng đã lén lút đi theo cỗ xe đang di động về phía trước kia.

Yến vương phủ chỉnh là hoàng cung đại Nguyên, so với cố cung về sau vẫn còn chênh lệch tương đối lớn, nhưng lúc này đã rất quy mô, vào vương phủ, xe chở tù đã bị áp tải dọc theo con đường đi phía xa xa, hai bên tường cao, chỉ có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu là một góc bầu trời mênh mông, Hạ Tầm đột nhiên có loại cảm giác: Tiến ngục giam.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan

Quyển 2

Chương 100: Tiểu Quỷ Khó Chơi
Chương 101: Linh Tê Nhất Tuyến
Chương 102: Phu Xướng Phu Tùy
Chương 103: Âm Thầm Điều Tra
Chương 104: Tuyển Tuyến
Chương 105: Thay Mân Đổi Đào
Chương 106: Đổi Trắng Thay Đen
Chương 107: Tình Thế Bất Đắc Dĩ
Chương 108: An Nguy Sớm Tối
Chương 109: Ngoài Ý Muốn
Chương 110: Chĩ Mành Treo Chuông
Chương 111: Đại Thúc - Loly Kề Vai Chiến Đấu
Chương 112: Tình Bất Tri Sở Thủy
Chương 113: Lâu Vỏng Chi Ngư
Chương 114: Ái Thần Tây Môn
Chương 115: Nử Nhi Tình Hoài
Chương 116: Nhan Bay Về Nam
Chương 117: Hửu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ
Chương 118: Ngũ Hoa Bát Môn.
Chương 119: Đối Diên Không Nhân Ra.
Chương 120: Không Đến Cùng Cực Thì Không Dùng Đao
Chương 121: Thương Trân Phu Thê Bình
Chương 122: Đối Đầu Trực Tiếp
Chương 123: Dĩ Bĩ Chi Mâu
Chương 124: Gậy Ông Đập Lưng Ông
Chương 125: Mươn Gió Đông
Chương 126: Phòng Ngừa Chu Đáo
Chương 127: Túi Thơm Của Tiểu Quân Chúa
Chương 128: Phong Ba Khởi
Chương 129: Thái Tổ Giáo Tôn
Chương 130: Tà Tâm Không Chết
Chương 131: Gần Tình Tình Sơ
Chương 132: Tư Trong Cùng Tư Ti
Chương 133: Ác Nử Cáo Trang Trước
Chương 134: Truc Lôc Trò Chơi Của Nam Nử
Chương 135: Dương Gia Phản Công
Chương 136: Ta Là Đai Gia Của Ngươi
Chương 137: Đàn Gảy Tai Trâu
Chương 138: Bức Người Phải Pham
Chương 139: Cần Người Phải Phuc Sao
Chương 140: Hoán Chủ Trường
Chương 141: Hỏi Án Kiểu Nhà Binh
Chương 142: Tú Tài Ngộ Kiến Binh
Chương 143: Mảnh Hổ Hoài Hửu
Chương 144: Bí Điệp Cùng Phi Tăc
Chương 145: Nước Muối Điểm Đâu Hũ
Chương 146: Lê Đình Đê Nhất Thương
Chương 147: Làm Viêt Cần Tuyêt

Chương 148: Nhắm Về Phương Nam
Chương 149: Mươn Gió Tốt
Chương 150: Ha Tầm Đi Làm
Chương 151: Đao Nghĩa Chi Tranh
Chương 152: Cùng Lảo Chu Trò Chuyên
Chương 153: Bỏ Nhỏ Giữ Lớn
Chương 154: Tâm Tư Đế Vương
Chương 155: Ai Là Kẻ Thắng
Chương 156: Ngải Thảo
Chương 157: Tư Có Thủ Đoan
Chương 158: Ha Mồi
Chương 159: Đánh Vào Lòng Tham
Chương 160: Vong Mênh Thiên Nhai
Chương 161: Khách Không Mời Mà Đến
Chương 162: Bổng Đả Uyên Ương
Chương 163: Trước Đánh Năm Bản
Chương 164: Lai Đánh Năm Bản
Chương 165: Khổ Vì Tình
Chương 166: Phung Chỉ Tán Gái
Chương 166: Phung Chỉ Tán Gái (2)
Chương 167: Như Bóng Với Hình
Chương 168: Lai Tới Tế Nam
Chương 169: Lai Găp Tử Y
Chương 170: Ra Vẻ Đao Mao
Chương 171: Tìm Đánh
Chương 172: Khó Như Ý
Chương 173: Dẩn Sói Vào Nhà
Chương 174: Nan Huynh Nan Đê
Chương 175: Ngưu Bất Dã
Chương 176: Bach Liên Tế
Chương 177: Nhất Đinh Phải Quản
Chương 178: Con Đường Duy Nhất
Chương 179: Thiết Cuc
Chương 180: Điều Tra Quy Mô Lớn
Chương 181: Xảo Phối Nhân Duyên
Chương 181: Xảo Phối Nhân Duyên (2)
Chương 182: Trong Lưới Có Cá
Chương 183: Song Song Ha Chiêu
Chương 184: Có Thu Hoach
Chương 185: Dã Ngưu Cúi Đầu
Chương 186: Găp Lai Cố Nhân
Chương 187: Tình Cũng Pháp
Chương 188: Qua Thuc Để Hoàn Sinh
Chương 189: Lần Thứ Hai Xông Bành Gia Trang
Chương 190: Giai Nhân Tử Xa Đến
Chương 191: Nam Nhân Không Xấu
Chương 192: Lừa Gat Tân Nương
Chương 193: Giả Nguyệt Lão
Chương 194: Bắt Cô Nương
Chương 195: Xông Lên Núi
Chương 196: Hoa Đep Nở Rô
Chương 197: Lưỡi Mỏng Như Cánh Sen
Chương 198: Thay Đổi Như Chong Chóng
Chương 198: Thay Đổi Như Chong Chóng (2)

Chương 199: Nhân Con Rể

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Tiểu Quỷ Khó Chơi

Chương 100: Tiểu quỷ khó chơi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Buổi sáng ngày thứ ba, một dốc nhỏ đằng sau Lô Long Quan ngoài phạm vi ba tầm tên bắn, đám người bắt đầu công việc, xẻng xúc tuyết trắng bỏ vào trong nồi, một lúc liền tan sạch nóng hôi hổi, rau dại và thịt khô ném vào trong nồi, thịt cháo đồ ăn đầy hương vị bắt đầu bay ra thơm ngào ngạt.

Hi Nhật Ba Nhật nắm trong tay một cục tuyết, nhặt một bánh sữa, vừa ăn vừa hướng tới Đái Dụ Bân nói: "An Đáp, cái này thật là con mẹ nó kỳ lạ, không phải nói tối qua giao dịch sao? Trên quan thành tại sao không đánh ra đèn hiệu để có thể thông qua? Một lát ngươi dẫn mấy người qua đó hỏi thăm đến tột cùng là chuyện gì".

Đái Dụ Bân nói: "Được, đại nhân không cần phải sốt ruột. Lạp Khắc Thân không truyền ra tin tức biến động, chắc không xảy ra chuyện gì. Bọn họ một lần đã mua hơn trăm xe hàng hóa, chắc hẳn gom góp xe không dễ, chậm trễ thời gian, ta lập tức đi tìm hiểu".

Hi Nhật Ba Nhật nói: "Ừm, trì hoãn quá lâu là không được, chúng ta đẫn theo nhiều hàng hóa như vậy, bởi vì nghĩ đến đây là có thể giao dịch, nên chỉ mang theo hai cái lều, đại bộ phận người chỉ có thể ngủ ở trong ổ tuyết, cả đêm còn phải giữ lửa, thời gian lâu chắc sẽ lạnh quá biến thành bệnh".

Đang nói, một người cao lớn đầy lông một vai sương khói đi tới: "Đại nhân, tịch Phật Câu Lực Cách lão già kia lạnh quá nên sinh bệnh, rốt cuộc cùng là người lớn tuổi, đầu có chút

nóng lên, tinh thần lão không đủ sáng suốt, người xem làm sao?"

Hi Nhật Ba Nhật cau mày nói: "Chúng ta chăng phải mang theo thuốc sao? Nhưng hắn ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện, trong nội cung hết sức phức tạp, trong bí đạo càng không cần phải nói, cùng không biết Yến vương Chu Lệ sau khi vào ở cải biến những thứ gì, nếu như cung thất có chỗ tăng giảm, thì chỉ có hắn mới có thể nhận ra đường đi, cho dù là vẽ ra bản đồ, chúng ta cùng tìm không thấy".

Người đầy lông nói: " Dược liệu phòng lạnh giải nhiệt thì có, vừa rồi đã nấu chén thuốc cho hắn uống, nhưng mà lão già này thân thể yếu ớt, bệnh có vẻ tốt lên nhưng chưa hẳn sẽ khỏi ngay lập tức".

Hi Nhật Ba Nhật lắc lắc đầu nói: "Trước đem hắn dời vào trong lều của ta đi, người này có tác dụng quan trọng, không thể bệnh đến nỗi không đứng dậy được" Hắn quay đầu lại nói với Đái Dụ Bân: "Thật sự là đã xảy ra chuyện gì, mụ nội nó, đúng rồi, hỏa dược chôn dấu trong bí đạo có vấn đề gì không? Đây chính là chuyện vô cùng quan trọng".

Đái Dụ Bân nói: "Không cần lo về hỏa dược, chỉ nội số dầu đó cùng đủ để đốt đến chấn động thiên địa".

Hi Nhật Ba Nhật nghiến răng nghiến lợi nói: "Bằng không, lửa đã nổi lên, cùng không được để Chu Lệ chạy thoát, ta muốn đem hắn nổ chết trong cung, đem cả nhà hắn nổ tan xương nát thịt, hắn chết, mới làm quân tâm tướng sĩ người Mông ta vô cùng phấn chấn".

Đái Dụ Bân cười nói: "Bí đạo chỉ có Tịch Nhật Câu Lực Cách đi vào, hỏa dược cất giữ như thế nào ta cùng không thể biết, nhưng mà nghe Tịch Nhật Câu Lực Cách nói, những hỏa dược quân dụng kia đều đóng gói cực kỳ nghiêm mật. Bên ngoài thùng gỗ đều có mấy tầng giấy dầu không thấm nước để phòng ẩm, lại bọc thêm một tầng sáp, phòng chừng kho đó trăm tám mươi năm sau cùng sẽ không bị ẩm mà không còn công hiệu".

Hi Nhật Ba Nhật vui vẻ nói: "Như vậy là tốt nhất".

Hai người đang nói, người đầy lông dẫn theo hai người, đưa Tịch Nhật Câu Lực Cách đi tới. Hi Nhật Ba Nhật nhìn Tịch Nhật Câu Lực Cách mặt ửng hồng, gian nan thở dốc, không khôi cau mày nói: "Mới qua một đêm, tại sao bệnh đã thành dạng này? Nhanh nhanh nhanh, dìu vào trong lều nghĩ tạm, cho hắn uống thuốc, thật sự là không được, nếu như tối nay giao dịch, ta cường bức dẫn hắn vượt qua, chăng phải sẽ làm cho người ta hoài nghi sao?"

Bọn họ định chọn mua chút ít nhu yếu phẩm phục vụ cho cuộc sống làm lý do, đem một số nhân mã tham dự vào kế hoạch này qua. Mà Tịch Nhật Câu Lực Cách là một người không thể thiếu trong đó. Nhưng đã năm nào rồi. Nhiều tráng niên như vậy ngươi không cần, lại muốn dẫn một người già tuổi đã ngoài thất tuần đi qua, chắc chắn sẽ khiến người Minh hoài nghi, bởi vậy bọn họ định hoá trang cho Tịch Nhật Câu Lực Cách trẻ lại một chút, lại gắn thêm một chòm râu đen, thừa dịp bóng tối nhập nhằng nhìn không rõ, cũng có thể miễn cường vượt qua kiểm tra.

Nhưng hắn giờ đây thành như vậy, nếu tất cả mọi người đang bận vận chuyển hàng hóa, chỗ này đã có một người yếu ớt không thể động đậy, cuối cùng còn muốn dẫn hắn nhập quan, người ta có thể không sinh nghĩ? Tuy nói chưa hẳn bởi vì cái này mà nghi ngờ đại sự của bọn họ, nhưng chuyện này thật sự là rất khó khăn, Hi Nhật Ba Nhật muốn đích thân chủ trì việc thông qua kiểm tra, không được phép sai sót nửa điểm.

Đái Dụ Bân nhướng mày, đột nhiên nảy ra ý hay nói: "Đại nhân, không cần vì thế mà lo lắng, ta đột nhiên nghĩ tới một biện pháp tốt để cho Tịch Nhật Câu Lực Cách có thể lừa dối vượt qua kiểm tra".

Hi Nhật Ba Nhật vội hỏi: "Biện pháp gì?"

Đái Dụ Bân nói: " Nếu như lúc giao dịch bệnh tình hắn còn chưa có tốt lên, vậy cùng không cần bắt hắn vất vả giả bộ làm người khỏe mạnh, dứt khoát giả trang thành người già nua, nói hắn là một vị trưởng lão trong tộc, sinh bệnh nặng, muốn đi thành lớn cầu y hỏi dược".

Hi Nhật Ba Nhật mừng rỡ: "Tốt! Cớ này thật tốt, thật là không chỗ sơ hở, ha ha ha, An Đáp, đến lúc đó nói hắn là cha ngươi nhé, hiếu tử dẫn theo cha đi chữa bệnh, lấy cớ này thật sự là tốt. Ha ha ha.

Đái Dụ Bân sắc mặt cứng đỡ, trên mặt có điểm phát khổ: "Nhận một thái giám làm cha? Ha ha, ha ha…

"Cái gì? Bọn họ lại là người của thất đệ? Thất đệ bởi vì khoản tiền xây Vương phủ, cho nên làm chút ít chuyện làm ăn để kiếm tiền? Cái này... Hồ đồ! Thật sự là hồ đồ!".

Yến vương không biết nên khóc hay cười ngồi xuống nói: "Đường đường một vị Vương gia, vậy mà làm việc cùng đám thương dân tranh lợi, cái này cùng coi như bỏ qua, nhưng trực

tiếp vi phạm nhúng tay vào cấm vật triều đình đã ra lệnh cấm. Người nọ tên gì?"

Từ Phi ôn nhu nói: "Sĩ Hoằng vừa rồi đã hỏi qua, hai người kia thân phận công khai gọi là Hạ Tầm, Cao Thăng, nhưng thân phận chính thức là Dương Húc, Tây Môn Khánh. Một người là sinh đồ Thanh châu, một người là lang trung huyện Dương Cốc".

Yến vương lắc đầu liên tục: "Hoang đường, thất đệ thật sự là hoang đường".

Từ Phi nói: "Vương gia, đã là môn hạ thất vương đệ, người nên cấp cho hắn mặt mũi, không tính mấy lần tảo trừ phía bắc, thất vương đệ đã trợ lực cho người rất nhiều, tình nghĩa huynh đệ, vì việc nhỏ này không đáng để trở mặt. dù sao việc thông quan giao dịch vốn chính là chuyện mắt nhắm mắt mở, để bọn họ đi thôi

Yến vương nói: "À? Minh Nhi ở nơi nào? Tiểu gia hỏa kia không tức giận sao?"

Từ Phi cười nói: "Minh Nhi nha đầu kia sao biết mang thù trong lòng. Nói đến sự việc đêm đó, trên đường đi nàng cực kỳ hưng phấn, coi như một sự kiện rất thú vị, về phủ liền kể cho mấy nữ nhân nghe, cực kỳ khoe khoang, đêm hôm qua. Nhìn hai tên tiểu tử to gan lớn mật ở trong lồng giam khổ sở vì lạnh, nàng tự nhiên còn cho chúng đi ra, nàng sẽ không so đo những chuyện này đâu".

Yến vương thở dài nói: "Vậy là tốt rồi, gọi Sĩ Hoằng đưa bọn họ đi ra ngoài, chuyện này đã huyên náo quá mức, thất đệ cùng thật sự là... Ài!"

Sĩ Hoằng theo như lời hắn nói, họ Chu tên Năng, người An Huy, kế tục chức Nhâm yến sơn hộ vệ Phó Thiên hộ của phụ thân, phụ trách hộ vệ Yến vương cung, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh sau khi bị đưa về cung, chính là do hắn tiến hành thẩm tra xử lí.

Từ Phi lại nói: "Bọn họ là người Tề vương, bởi vì nhất thời hiểu lầm. Bị chúng ta bắt, trên đường chịu chút ít đau khổ, tục ngữ nói, đánh chó phải ngó mặt chủ, cứ như vậy đem bọn họ thả ra ngoài, thất Vương đệ cảm thấy nhục nhã, tính tình hắn người cùng không phải không biết, trong mấy huynh đệ, hắn là một người cực kỳ coi trọng mặt mũi".

Yến vương trừng mắt nói: "Vậy muốn thế nào? Chăng lẽ muốn bốn vương khua chiêng gõ trống tống tiễn bọn họ đi ra ngoài mới được sao?"

Từ Phi che miệng cười nói: "Vậy không cần, bọn họ đang làm việc không mấy quang minh,

người tự nhiên không tiện ra mặt".

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Gọi Cao Sí tống tiễn bọn họ đi ra ngoài, có thế tử Yến vương ra mặt, cùng coi như cho bọn họ đủ mặt mũi, Tề vương biết chuyện, chắc không có ý kiến gì đâu".

Chu Lệ vuốt cằm nói: "Cùng tốt, kêu tiểu quỷ khó chơi Cao Sí đưa người đi".

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đã từ phòng củi đến một căn điện, tuy nói bên trong không phải cao sang, cùng không có chậu than sưởi ấm giường, cộng thêm chỗ này đã lâu năm không tu sửa, có phần hoang vu, tro bụi cùng nhiều, nhưng so với phòng củi bốn phía hở toang hoác kia thì tốt hơn nhiều.

Tây Môn Khánh dậm chân, đi tới đi lui trong phòng: "Chúng ta đã nói thân phận thật, theo lý thuyết Yến vương điện hạ sẽ không làm khó chúng ta nữa? Sao còn không cho chúng ta đi?"

Hạ Tầm nói rất chắc chắn: "Yên tâm đi, cho dù vị nữ nhi kia của Từ quốc công không chịu bỏ qua, chúng ta cùng không cần lo lắng đến tính mạng".

Tây Môn Khánh nói: "Tiểu nha đầu gọi là Minh Nhi kia sao? Ha ha, vậy không có việc gì, tiểu nha đầu kia tâm địa rất tốt, ngươi không thấy ngày hôm qua nàng còn đưa thảm cho chúng ta sao".

Hạ Tầm âm u nói: "Đúng vậy, là đưa một cái thảm, một cái thảm chuyên dụng của tiểu quận chúa, một cái thảm thật nhỏ, từ đầu ngươi còn nói mỗi người một nửa, lúc ngủ liền liều mạng quấn trên người, ta chỉ chen vào được một chân".

Tây Môn Khánh cười khan nói: "Cái này... Ha ha ha, ta lúc ngủ thường hay như vậy..

Hai người đang nói chuyện, tự nhiên một tiếng rầm vang lên chỗ cửa điện, âm thanh mở khóa truyền đến. Hai người lập tức đứng cùng một chỗ, ngưng thần nhìn ra cửa đại điện.

Cửa điện mở ra. Bốn thị vệ vương phủ tiến vào, đứng ngay trước cửa, đứng thẳng như đao, uy phong lẫm liệt, sau đó một người mập mạp xuất hiện ở cửa ra vào, hai nội thị cao lớn có lực đỡ hắn. Bước qua bậc cửa, đi vào trong điện.

Tên mập mạp này mặc một nho bào màu xanh, tết tóc nho cân, tướng mạo mặt vuông tai lớn, khí độ mười phần bình tĩnh, chỉ là dáng người hắn thật sự là quá mập, nhìn vóc dáng cao

cao, chắc khoảng hơn hai mươi tuổi, nhưng cho dù mặc áo choàng khá rộng, cùng không che dấu được dáng người mập mạp của hắn, còn phải để hai nội thị cao lớn lực lường đỡ lấy.

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Ta nhớ rõ Văn Hiến ký có nói trưởng tử Chu Lệ bị chứng phát phì, từ nhỏ thân hình mập mạp, chăng lẽ chính là người này?"

Mập mạp trên mặt mang chút nụ cười, cùng không bởi vì thân phận hai người hơi thấp mà lộ ra vẻ kiêu căng, không chờ hộ vệ thông báo, hắn đã chắp tay, mỉm cười nói: "Ta là Chu Cao Sí, thế tử Yến vương. Gia mẫu và thị vệ đi săn bắn tại Lô Long Khâu, gặp hai người hành tung bí ẩn, nghĩ lầm là người xấu. Liền sai thị vệ đến dò xét làm rõ thân phận các ngươi, cùng là do vệ môn hơi lỗ mãng, chưa tra ra thân phận các ngươi, đã cường chế ra tay bắt người, đến nỗi sinh ra rất nhiều hiểu lầm. Hai vị dọc đường chịu khổ, đều là Yến vương ta phủ không phải, Cao Sí xin nhận lỗi với hai vị".

Nói xong liền cúi đầu khom lưng trông rất vất vả.

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Sớm nghe nói đến ba đứa con trai của Yến vương, trưởng tử Cao Sí là người vô cùng nhân từ, đối với người ngoài thành tâm thành ý, vừa nho nhã lại nhân ái, đệ đệ của hắn vì để đoạt địa vị nhiều lần dùng ác ngữ hãm hại hắn trước mặt Chu Lệ, thậm chí âm thầm gây bất lợi cho hắn, hắn vẫn giữ gìn tình huynh đệ, còn ở trước mặt phụ thân nói tốt cho bọn họ. Hôm nay chỉ thấy một mặt, sách viết có vẻ không sai, thân phận hắn đường đường là thế tử Yến vương, nếu không có tính nhân hòa trời sinh, thật sự không cần phải khách khí với chúng ta như thế".

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh vội vàng cùng tiến lên trước hoàn lễ, Chu Cao Sí là thế tử Yến vương, Yến vương tương lai, theo như chế lễ đồng thân vương, cho dù là đại quan trong triều cũng phải dùng lễ thần tử khấu kiến, huống chỉ hai người bọn họ thân phận lớn nhất cùng chỉ là một sinh đồ nho nhỏ, hai người vội vàng tiến lên khấu kiến, trong miệng nói: "Thế tử ngàn vạn lần không cần đa lễ như vậy, chúng ta thật có chỗ không phải, nếu không Vương phi cùng sẽ không sinh nghi" .

Chu Cao Sí vội vàng nói: "Miễn lễ miễn lễ, hai vị không cần dùng đại lễ tham kiến".

Hắn lại cười ha ha nói: "Vừa rồi Chu Thiên hộ đã hỏi rõ thân phận các người, nếu có chỗ đắc tội, kính xin thứ tội, cao Sí này đến, thứ nhất bồi lễ, thứ hai chính là muốn tiễn hai vị rời phủ. Hai vị nếu không trách móc, xin mời đi theo ta".

Chu Cao Sí vừa mới khó nhọc xoay người, liền gặp một tiểu cô nương mặc đồ trắng sôi nối chạy vào, phía sau là hai thị vệ đi theo, vừa thấy Hạ Tầm và Tây Môn Khánh liền kêu lên: "Tốt lắm, thì ra các ngươi là môn hạ Tề vương, khó trách sao lại to gan đến như vậy, môn hạ Tề vương có thể khi dễ ta sao?"

Chu Cao Sí vừa thấy nàng, thân thể vội vàng đứng lại. Hai tay ôm quyền, rất khó khăn cúi đầu xuống, trang trọng hướng về phía Từ Minh Nhi chào: "Chất nhi Cao Sí, kính chào a di".

Tiểu nha đầu thân hơi lóe lên, liền đi qua bên cạnh hắn, Chu Cao Sí rất khó khăn ngửa bụng lên, ngẩng đầu xem xét, tiểu di hắn đã chăng biết đi đâu, Chu Cao Sí ngơ ngấn xoay người, nhìn thấy Từ Minh Nhi đã đứng ở trước mặt Hạ Tầm và Tây Môn Khánh, chắp tay sau đít, ngẩng đầu lên dò xét bọn họ.

Chu Cao Sí đã nghe kể sự tình trải qua nghĩ tiểu di còn muốn làm khó hai người kia, vội vàng nhấc chân chạy tới, nhắc nhỡ: "A di, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm, phụ vương và mẫu thân đã dặn dò Cao Sí, muốn đem bọn họ tiễn ra khỏi phủ".

Tiểu nha đầu rất nhẹ nhàng xua xua tay nói: "Ta hiểu, ta hiểu, ngươi đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với bọn họ".

Chu Cao Sí hơi khó xử nói: "Thưa a di..."

Từ Minh Nhi mất kiên nhẫn xoay người đẩy hắn đi: "Đi ra ngoài, đi ra ngoài, ta đã nói không làm khó bọn họ, Từ Minh Nhi ta nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không nuốt lời".

Thân thể Chu Cao Sí phảng phất như một tòa núi thịt, Từ Minh Nhi làm sao đẩy được, nhưng Chu Cao Sí là quân tử cực ngay thăng, rất chú trọng chuyện trưởng ấu, Từ Minh Nhi cho dù tuổi nhỏ, cùng là a di của hắn. Là trưởng bối của hắn, nên Chu Cao Sí không dám làm trái ý nàng, đành phải theo nàng, nhờ hai nội thị đỡ, chầm chậm đi khỏi cung điện.

"Hắc hắc hắc..."

Vừa đem đứa cháu mập mạp đẩy ra ngoài điện, từ Minh Nhi hét to một tiếng đóng cửa lại, xoay người nhìn Hạ Tầm và Tây Môn Khánh, không biết có phải hay không nàng học được từ trong kịch bộ dạng như gian thần, một vai cao, một vai thấp, đôi mắt to xinh đẹp cố ý nheo lại, cười gian hai tiếng hắc hắc, nhìn về phía hai người uy hiếp.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh nhìn bộ dáng nàng chưa cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn có chút buồn cười, nhưng hai người rất thông minh rụt rụt cổ, lộ ra một bộ dáng khiếp đảm, Từ Minh Nhi rất hài lòng với hình tượng của mình, tạo thành đe dọa với bọn họ, vặn eo một cái, chỉ vào Hạ Tầm nói: "Ngươi nói, tại sao muốn bắt ta?"

Hạ Tầm vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng: "Tiểu quận chúa, người bắt ngươi là hắn, vì sao quận chúa lại chỉ ta?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 101

Linh Tê Nhất Tuyến

Chương 101: Linh Tê Nhất Tuyến

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Từ Minh Nhi vui vẻ cười nói: “Hì. để cho ta đoán xem? Bộ dáng hắn ngu xuẩn như vậy, vừa xem cùng biết là chủ ý xấu của ngươi”.

“Tây Môn Khánh bộ dạng ngu xuẩn?”

Hạ Tầm quả thực không tin ở lỗ tai mình. Hắn vừa quay đầu xem xét, quả nhiên vẻ mặt Tây Môn Khánh thật là “hình dáng ngu xuẩn”, chuẩn xác phải nói là vẻ mặt kẻ ngốc, dường như ba chân đá không ra một cái rắm. đến là người hàm hậu thành thật.

Hạ Tầm nhất thời nhớ ra tối hôm qua Từ Minh Nhi nhất thời hảo tâm. lúc mang thảm đến cho bọn hắn, Tây Môn Khánh tựa như cùng có bộ dạng ngốc nghếch như vậy rồi. Lúc ấy hắn còn tưởng Tây Môn Khánh mê gái đến tình trạng bó tay, đối với một tiểu cô nương cùng không có sức miễn dịch, hiện tại xem ra...

Hạ Tầm hung hăng trừng mắt nhìn Tây Môn Khánh giả vờ ngây ngốc, xoay đầu lại cười khổ nói:

“Cái này thực là chủ ý của tại hạ. Tiểu quận chúa thực sự là tuệ nhãn biết... đầu heo. Chỉ vì tại hạ vừa nhìn thấy tiểu quận chúa, đã cảm thấy tiểu quận chúa khí chất tuyệt hảo, dung mạo vô song, nhất định là một người đại phú đại quý. Thiết nghĩ bằng vào thân phận tôn quý của người, nhất định có thể bảo hộ chúng ta an toàn rời đi... cho nên liền bảo đầu heo này bắt

cóc tiểu quận chúa".

Nhừa câu vỗ mông ngựa này thật sự có trình độ. Từ Minh Nhi tuổi còn nhỏ, không hiểu lời nói tốt hay xấu. đôi môi anh đào khẽ mấp máy, trên khuôn mặt liền lộ ra một nụ cười hài lòng:

"Ồ, ta đã nói thôi. Coi như ngươi có nhãn lực. Ta còn tưởng ngươi cảm thấy ta tuổi còn nhỏ dễ khi dễ, vậy... hừ hừ! Đã như vậy, tỷ tỷ, tỷ phu của ta quyết định tha cho một lần, ta cùng không làm khó các ngươi".

Nàng rất đại độ nói ra, thể hiện một bộ dáng khoan hồng độ lượng.

Hạ Tầm cùng Tây Môn Khánh đều là kẻ tinh ý, vội vàng không ngừng nói lời cảm tạ:

"Đa tạ tiểu quận chúa. Đa tạ tiểu quận chúa. Tiểu quận chúa khoan hồng độ lượng, không cùng chúng ta chấp nhặt, tại hạ thật là vô cùng cảm kích. Bọn ta... có thể đi ra ngoài chứ?"

"Chậm đã.. Từ Minh Nhi giảo hoạt nói: "Bổn cô nương khoan hồng độ lượng, có thể không so đo... Bất quá, chuyện trước đó cùng nên tính đi chứ?"

Tây Môn Khánh vội vàng nói: "Quận chúa nói da hỏa hồ ly kia? Cái này dễ thôi, tiểu nhân quay về liền sẽ đem da hồ ly đưa tới cho người".

"Tốt tốt" Từ Minh Nhi gật đầu như gà con mổ thóc, tiếp đó liền phát hiện mình biểu hiện như thế có chút mất hình tượng, nhịn không được khuôn mặt đỏ lên: "Ta không cần, ta Chỉ muốn hỏi cho rõ ràng. Hắn không bán thì sẽ không bán. vì sao lại kiếm cớ gạt ta!"

Hạ Tầm vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu quận chúa, ta như thế nào lại lừa ngươi?"

Từ Minh Nhi đôi mắt đen láy nhìn hắn nói: "Như thế nào không có gạt ta? Ngày đó tại tiệm da Tạ gia, ta còn không nghĩ thấu triệt, trở lại vương phủ mới cảm thấy không đúng. Ngươi nói da hỏa hồ ly kia muốn tặng cho người mình yêu. Yêu mà, có nông có sâu, có nhiều có ít. Giống như cha ta, nữ nhi mà ông yêu thích nhất, thì phải là bản cô nương. Ngươi muốn nói đưa đến chỗ người yêu thì thôi không nói. Nếu như vậy, tại sao lại là hai người. Yêu mến người nào, cùng có nông có sâu có nhiều có ít. Đã là hai, ai là yêu nhất. Ngươi còn không phải gạt ta sao?"

"Cái này..."

Hạ Tầm nhất thời lưỡng lự. Tây Môn Khánh lập tức bước cách hắn ra một bước, bày ra bộ mặt: "Ta không quen hắn" Hạ Tầm nhãn châu xoay động, thở dài một tiếng nói: "Quận chúa có điều không biết, điều này muốn nói lên... Ài, cùng thật dài dòng..

"Không sao!"

Minh Nhi nha đầu mày liễu khẽ nhướng, nhẹ nhàng linh hoạt đi đến một bên. lập tức có một gã thị vệ chuyển ghế đến. vội vàng lấy tay áo lau qua. Từ Minh Nhi ngồi xuống, thản nhiên nói: "Ngươi cứ chậm rãi nói, bản cô nương có thời gian. Khi nào ta nghe rõ ràng, các ngươi có thể đi".

Hạ Tầm ho khan một tiếng, lấy ngữ khí trầm thấp cúi đầu nói: "Tiểu quận chúa, sự tình là như thế này..

"Cao Xí. người còn chưa có đưa đi?"

Yến vương phi từ hành lang đi ra, gặp con mình thành thật đứng một chỗ, không khỏi tò mò hỏi.

"A! Mẫu thân!"

Chu Cao Xí quay đầu vừa thấy, vội vàng xoay người hành lễ: "Mẫu thân, Minh Nhi đến đây, nàng nói có chuyện muốn hỏi hai người kia, cho nên bảo con đứng ở bên ngoài".

Yến vương phi biến sắc, thất thanh nói: "Trà Nhi... không phải sẽ lạm dụng hình phạt riêng đối vói bọn họ chứ. Ngươi cùng thật là, tại sao cứ thành thật như vậy, để cho một tiểu nha đầu tự tiện chủ trương".

Yến vương phi một mặt trách móc con. một mặt vội vàng đi tới trước. Vừa đi tới cửa điện, thì kẹt một tiếng cửa mở, Từ Minh Nhi nước mắt lưng tròng đi ra nói: " Các ngươi có thể đi rồi".

Yến vương phi bị dọa cho nhảy dựng nói: "Minh Nhi. muội làm sao vậy?" Nàng còn tưởng hai gã môn khách của Tề vương khi dễ muội mình, nhưng nhìn lên thấy sau gã thị vệ vẫn đứng trong phòng, thấy không đúng, lời nói lên miệng vội nuốt lại.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đi tới. vừa thấy Yến vương phi vội tiến lên chào. Từ Minh

Nhi hướng Hạ Tầm nói: “Các ngươi có thể đi rồi. Người ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi sau này phát tài nhất định phải cư xử với người ta cho tốt. Bằng không thật là táng tận thiên lương, thật muốn thiên lôi đánh”.

Yến vương phi không hiểu chuyện gì hỏi: “Minh Nhi, muội đang nói cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

Minh Nhi gạt nước mất nói: “Muội không sao”.

Chu Cao Xí đầy bụng nghi hoặc, bất quá thấy tiểu di đã mở miệng, cuối cùng cùng có thể báo cáo kết quả công tác, khẽ buông lòng một hơi. Hắn trời sinh mập mạp, cùng không phải do rượu chè ăn uống quá độ mà thành. đứng lâu đúng thật là ăn không tiểu. Vừa nghe tiểu di lên tiếng, vội dẫn Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đi ra ngoài.

Yến vương phi không để ý tới bọn họ, dắt tay tiểu muội, thấp giọng hỏi: “Minh Nhi, muội khóc cái gì?” Từ Minh Nhi đau thương nói: “Tỷ, Hạ Tầm thật đáng thương. Hắn ở bên núi ở Thanh châu, nhà bên có một tiểu muội, gọi là Tiểu Địch, cùng hắn thanh mai trúc mã. Có một hồi. Hạ Tầm bệnh nặng, Tiểu Địch gấp đến độ chạy đi tìm lang trung vì hắn. Kết quả, bởi trên núi mới mưa. hồng thủy trút xuống, lạnh thấu xương. Tiểu cô nương đi đến giữa sông thì không đi được nữa, hai cái đùi đều tê cứng. Trong núi có ít hộ gia đình, bên cạnh lại không có ai, nàng không đi được, lại không có người cứu nàng, cùng Chỉ có thể đứng ở đó, hai cái đùi đông cứng mất đi tri giác, thật lâu mới có người đi qua cứu nàng ra. Nhưng từ đó về sau nàng bị tật thấp khớp. Bất kể là trái gió trở trời, mùa đông giá lạnh, hai chân nàng vừa đau vừa xót, gọi người không được phải nhẫn nhịn. Có khi đau nhức phát tác, đau đến cắn nát môi. thật đáng thương”.

“Trong thôn bọn họ còn có một cô nương tên Tiểu Phương, so với Tiểu Địch còn muốn đáng thương hơn.

Từ Minh Nhi đem chuyện Hạ Tầm kể cho nàng nghe vô cùng thê thảm, vô cùng đáng thương, làm người rơi lệ, ái tình cố sự cho tỷ tỷ nàng nghe một lần, rất cảm động nói: “Khó trách người ta ra giá gấp mười hắn cùng không chịu bán da hồ. Hắn nếu thật là kẻ thấy tiền sáng mắt bất kể tình người, muội mới thật muốn thu thập Hắn. Hắn như vậy, rất tốt!”

Yến vương phi trên mặt không chút biểu tình, chậm rãi nói: “Theo ta được biết, hắn là thân sĩ Thanh châu, trong nhà phi thường giàu có, đứng trong mười đại phú hào Thanh châu. Cùng

không phải vùng núi hẻo lánh gì, thường xuyên cần hàng xóm giúp đỡ hay cái gì người nghèo cần giúp đỡ".

"Ổ?" Từ Minh Nhi nháy mắt mấy cái, đột nhiên phản ứng nói: "Tỷ, muội không phải là bị lừa chứ?"

Yến vương phi nén cười nói: "Muội thử nói xem?"

Chu Cao Xí tiễn Hạ Tầm và Tây Môn Khánh rời Yến vương phủ. vịn vào hai tên nội thị, thở hồng hộc đi trở về. Vừa mới đến chỗ phụ cận điện, Chỉ nghe thấy một cái thanh âm cao vút của tiểu cô nương, phảng phất phẫn nộ như gà trống choai ác ác gáy sáng nỗ lực gọi tinh tia nắng ban mai: "Đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không ta tuyệt đối không tha cho ngươi! Hạ Tầm! Ngươi là tên đại khốn kiếp!"

"Muội muội khờ của ta. hắn tên thật là Dương Húc!"

"A! Ngay cả tên đó cùng là giả? Hạ Tầm, ngươi là tên đại lừa đảo!"

Chu Cao Xí nghe thấy tiếng gáy sáng phẫn nộ này, rùng mình một cái, vội vàng thúc giục nội thị nói: "Đi mau, đi mau. chớ để nàng bắt gặp!"

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh rời khỏi Yến vương phủ. đứng trên đường cái mà ngơ ngẩn cả người, Tây Môn Khánh ủ rũ nói: "Ài! Hai người chúng ta bị bắt đến ba ngày, những xa phu kia không tìm thấy chúng ta, giờ không biết loạn thành cái bộ dáng gì nữa. Chỗ Tạ Truyền Trung mất tin tức, Chỉ sợ cùng là đứng ngồi không yên. Đi thôi, chúng ta thuê hai cỗ xe ngựa, trước đến chỗ Tạ Truyền Trung báo tin. sau đó nhanh chóng trở về, hy vọng không có thiếu sót gì".

Hạ Tầm đáp ứng một tiếng, hai người liền hướng xe ngựa đuổi theo. Được một hồi, mắt thấy xe ngựa đã đi rồi, Hạ Tầm đột nhiên trầm giọng nói: "Có người theo dõi!"

Tây Môn Khánh nói: "Không thể nào! Yến vương đều đã buông tha chúng ta, vậy là lộ thần tiên nào tác quái?"

Hạ Tầm kéo tay Tây Môn Khánh, thấp giọng nói: "Không cần quay đầu lại. Ta trái ngươi phải, nhanh chóng tách ra, dẫn Hắn xuất hiện!"

Tây Môn Khánh cùng không phải kẻ ngốc, nhanh chóng rõ ràng dụng ý của Hắn, hai người

lập tức một trái một phải gia tăng cước bộ, cấp tốc lấc mình một cái lẫn vào trong đám người. Bành Tử Kỳ vốn theo ở phía sau. đang nghĩ ngợi nên gặp mặt Hạ Tầm như thế nào, nếu như hắn hỏi ý đồ của mình thì nên nói ra sao. Chính đang lưỡng lự chợt thấy hai người tách ra, mau chóng nhập vào đám đông, trong lòng không khỏi khân trương, vội vàng bước nhanh đuổi theo. Hạ Tầm thủ đoạn phản theo dõi cao minh, quanh vài vòng, trốn ra mặt sau nàng, đột nhiên hiện thân, vỗ nhẹ đầu vai cười nói: "Huynh đài tìm ta sao?"

Bành Tử Kỳ nhanh chóng xoay người lại, nhất thời cả hai đều ngây dại. Hạ Tầm thật không ngờ sẽ ở chỗ này trông thấy nàng, nàng không ngờ không nghi tới không có lý do thích đáng, lấy phương thức này cùng Hạ Tầm gặp mặt.

Tây Môn Khánh cùng từ trong đám người vọt ra, nhìn thấy bộ dáng Bành Tử Kỳ, lại nhìn vẻ mặt hai người một cái. nhu thuận nói: "Ta đi thuê ngựa đây. Ba con nha?"

Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ đều chưa mở miệng, vân đang nhìn đối phương. Tây Môn Khánh tự hỏi tự đáp: "Hiếu rồi. Ta đi đây!"

"Bành cô nương, sao cô lại tới đây?"

Hạ Tầm đã biết nàng là nữ nhân, khi Bành Tử Kỳ rời khỏi Dương phủ. đã cố ý công khai thân phận của mình. Tầng cửa này rốt cục cùng phá rồi, duy có bởi vì thế, Hạ Tầm không có một câu giữ lại, mới làm cho Bành Tử Kỳ càng thêm u oán.

Bành Tử Kỳ mi mắt có chút rủ xuống, cúi đầu nói: "Ta... tới tìm ngươi..."

"Tìm ta?"

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng giương mi mắt lên, ánh mắt ôn nhu. Nàng không nói gì nữa, sợi sợi đỏ ửng lặng yên bò trên gò má nàng. Khuôn mặt nhất thời xinh đẹp như một đóa hoa đào.

Hạ Tầm nhìn gương mặt mỹ lệ, cùng không có nói gì nữa. Đột nhiên Hắn cái gì cùng trở nên minh bạch, giống như nước chảy thành sông, thời cơ chín muồi, mây mờ trăng tỏ, cứ tự nhiên mà vậy. Đột nhiên liền rõ ràng tình ý và dùng khí của Bành Tử Kỳ, toát lên trong ngực hắn, Chỉ còn lại cảm giác ôn ái cùng hạnh phúc.

Nhất tuyến linh tê, khiên khởi liễu tình tố (tạm dịch: một lòng hiểu nhau, tình đó chứ đâu).

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 102

Phu Xướng Phụ Tùy

Chương 102: Phu Xướng Phụ Tùy

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh một lần nữa về Lô Long Quan, lúc này đây còn có một Bành đại cô nương nũng nịu đi cùng. Bành đại cô nương vẫn một thân nam trang, về phần có nũng nịu ngọt ngào hay không, đây bất quá là do Tây Môn Khánh tự phỏng đoán. Cô nương mới nếm thử tư vị tình yêu, luôn đặc biệt ôn nhu, đặc biệt nhiệt tình, Tây Môn Khánh không tin hai người bọn họ tiếp xúc với nhau, sẽ không anh anh em em, ân ái triền miên, làm những thứ gì gì đó.

Nói đến tẩu tử Tiểu Đông ở Tây Môn gia, lúc trước cùng đã từng có nhu tình như nước với hắn. Nhìn bộ dáng hai người nhu tình nói chuyện, Tây Môn Khánh có đôi khi chua xót nghi: "Đừng cao hứng quá sớm. ngươi xem rồi thì biết, đợi nàng vào trong cửa nhà ngươi, thỏ trắng nhỏ biến cọp mẹ, nàng cùng không ngoại lệ đâu. hừ!"

Xe vận tải vẫn đang tập trung đâu vào đấy ở chỗ Chỉ định, những xa phu tuy đều là nhân vật bình thường, nhưng đi kiểu này đã rất nhiều lần. kinh nghiệm phong phú, không liên lạc với chủ thuê, bọn họ cùng biết tình huống khác thường, nhưng bọn họ không tự đi giao dịch, hôm nay vẫn Chỉ là một cỗ xe trống, không sợ bất luận kẻ nào kiểm tra, cùng không sợ bị người bất được tận tay. Dù sao ông chủ đã thanh toán một nửa lộ phí, lấy tiền tài của người, hoàn thành việc cho người, mặc kệ chủ thuê đến hay không đến, bọn họ Chỉ dựa theo phân phó đi đến nơi đó.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh trì hoãn ba ngày so với thời gian dự định giao dịch, sau khi

chạy đến Lô Long Quan đã bắt được liên lạc với Nhâm Nhật Thượng, lúc này mới biết người bộ lạc Cáp Lạt Mãng đã sớm đến nơi, bọn họ đã đợi vài ngày ở ngoài quan khẩu, ăn cơm uống tuyết, Hạ Tầm vội vàng bảo Nhâm Nhật Thượng bắt liên lạc quan với Cáp Lạt Mãng bên ngoài khẩu, hẹn đêm đó tiến hành giao dịch.

Đến buổi chiều, trên mặt quan ải, Thẩm gia Phó Thiên hộ ra lệnh một tiếng, ngọn đèn dầu nhỏ xuống hai phần ba, cả quan ải nhất thời rơi vào một mảnh hôn ám, nương theo ngọn đèn ảm đạm, đội thân binh của Thiên hộ đại nhân lặng lê mở cửa, xe tai hàng hóa bắt đầu ngay ngắn trật tự từ ngoài quan đi vào. Bên trong quan âi trên dưới một trăm cỗ xe ngựa xếp thành hàng dài, hàng hóa chuyển đến xếp đầy một cỗ xe nào là liền đi luôn cỗ xe đó, dưới sự dẫn dắt của Tây Môn Khánh, chạy nhanh về phía sơn cốc trước đó hắn và Hạ Tầm tìm được.

Hạ Tầm thì đứng ở dưới quan, cùng Nhâm Nhật Thượng phối hợp kiểm nhận hàng hóa.

Xe bộ lạc Cáp Lạt Mãng đến đây cùng không nhiều, hàng hóa chủ yếu là dùng trâu ngựa lạc đà chuyên chờ, bởi vậy phải dờ hàng sau khi nhập quan, rồi lại chuyển lên trên xe lớn, cho nên cùng tốn thời gian, một trăm xe hàng chuyến xong, trời đã lờ mờ sáng.

“Tốt lắm, các ngươi mang theo trâu ngựa lạc đà trở về, chúng ta đi mua sắm ít lương thực, vải vóc”.

Đái Dụ Bân phân phó người trong tộc trở về, rồi chuyến hướng đến trước mặt Nhâm Nhật Thượng, cúi đầu khom lưng cười nói: “Nhâm đại nhân, thời tiết rét lạnh, lương thực tồn không còn nhiều lắm, chúng ta phải mua ít lương thực vải vóc trở về, mấy ngày nữa sẽ trở lại, đến lúc đó còn phiền đại nhân...”

“Được rồi được rồi, các ngươi cẩn thận một chút, không được gây chuyện lung tung, ngoan ngoãn mua đủ thứ gì đó, rồi trở về”.

“Vâng vâng vâng!”

Đái Dụ Bân đáp ứng, nháy mắt về phía bọn người Hi Nhật Ba Nhật, một đám người lấy vài cỗ xe ngựa đi theo sau xe vận tải của Hạ Tầm tiến về phía trước.

“Chậm!”

Nhâm Nhật Thượng ánh mắt lóe lên, đột nhiên tiến lên một bước, ngăn ở trước một chiếc

xe, nghi ngờ nhìn vào xe, Chỉ một ngón tay nói: "Đây là chuyện gì?".

Mấy chiếc xe đi cuối cùng của Hạ Tầm đang muốn rời đi cùng dừng lại. dưới ánh đèn yếu ớt, hắn nhìn thấy trên chiếc xe kia có một lão giả râu bạc trắng đang nằm. trên người đắp một đống da thú. Đái Dụ Bân cúi đầu khom lưng nói: "Đại nhân, hắn... là cha ta. Cha ta lớn tuổi, gặp phong hàn liền sinh bệnh, vu sư trong bộ lạc trị liệu không được, ta rất lo lắng, cho nên thừa dịp nhập quan này, cố ý dẫn cha ta đi xem bệnh".

Nhâm Nhật Thương sờ sờ cằm, mặt cúi sát nhìn kỳ lão nhàn bệnh nặng, lại vươn người lấy tay sờ trán của Hắn, xốc đống da lên cẩn thận kiểm tra phía dưới, xác nhận không giấu Vũ khí, lúc này mới cau mày nói: "Nếu các ngươi Chỉ mua ít lương thực vải vóc, đi quanh một vòng thành trấn là xong. Bệnh tình nặng như vậy, Chỉ sợ khi đến Bắc Bình tìm y, nơi đó..."

Đái Dụ Bân vội nói: "Đại nhân yên tâm. trước kia tiểu nhân đã đi qua Bắc Bình, giấy thông hành của chúng ta tuyệt đối không có vấn đề, tiểu nhân vào thành cùng Chỉ là để chữa bệnh cho cha, lấy thuốc xong liền bước đi, tuyệt đối không gây chuyện sinh sự".

Nhâm Nhật Thượng hừ một tiếng, nói với Hạ Tầm: "Hạ huynh, ngươi cùng phải quay lại Bắc Bình, làm phiền ngươi để ý một chút, nếu như bọn họ thật xảy ra chuyện, sẽ rất phiền toái".

Tuy ý định của Hạ Tầm là giao xong chuyến hàng lần này thì sẽ trở về Giang Nam, mượn chuyện thành thân kéo dài tới lúc Kiến Văn đăng cơ, sự việc phế bò thân vương xảy ra, nhưng vụ làm ăn này nếu như Tề vương đã muốn duy trì làm ăn lâu dài, hắn cùng không nên đối với đồng bọn làm ăn "lâu đài" này có vẻ quá mức lạnh lùng, ngoài ra hắn phải về Bắc Bình, dù sao cùng thuận đường, chiếu cố một chút cùng không sao, nghi đến đây liền đáp ứng.

Đái Dụ Bân liên tục cảm ơn cùng áy náy, Hạ Tầm cười nói: "Được rồi được rồi, dù sao cùng tiện đường, trời sắp sáng rồi, không cần phải nói lời đưa đấy nữa, chúng ta nhanh rời khỏi chỗ này".

Đái Dụ Bân bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

Một đường không nói chuyện, xe đến Bắc Bình, Tây Môn Khánh đã vài lần qua Bắc Bình, nên rất quen đường, nhiệt tình đưa bọn họ tới nhà một lang trung, Chỉ vào cửa ra vào nói: "Này, chính là chỗ này, vị lang trung này y thuật cực kỳ cao minh, lần trước ta cùng đến đây... ừm, ngươi đưa lệnh tôn vào trong chẩn bệnh bốc thuốc đi, chúng ta cáo từ ở đây" .

Đám người Đái Dụ Bân mặc dù ngụy trang xem bệnh cho cha, nhưng Tịch Nhật Câu Lực Cách xác thực sinh bệnh nóng lạnh, bệnh còn rất nghiêm trọng, tình trạng này có thể từ đường ống nước tiến vào hoàng cung hay không cùng là một vấn đề nan giải, cần phải xem bệnh cho hắn trước, bởi vậy lúc này mấy người thật tình nói lời tạ ơn, đem Tịch Nhật Câu Lực Cách đỡ vào bên trong.

Hạ Tầm xuống ngựa, tiến lên giúp một tay, đỡ Tịch Nhật Câu Lực Cách xuống dưới, Hi Nhật Ba Nhật xông về phía trước, đoạt lấy cánh tay Tịch Nhật Câu Lực Cách trong tay Hạ Tầm, nói: "Không dám làm phiền, chúng ta tự làm được".

Đái Dụ Bân giả trang hiếu tử không có sơ hở nói lời tạ ơn hai người Hạ Tầm, sau đó hai người bọn họ mới dìu lão thái giám vào nhà lang trung.

Tây Môn Khánh nhảy lên lưng ngựa, nói với Hạ Tầm: "Đi thôi, chúng ta đi gặp Tạ Truyền Trung, bảo hắn lập tức an bài hai đường thủy bộ, bắt đầu vận chuyển".

Hạ Tầm lên ngựa, nhìn sâu vào trong cửa nhà lang trung một cái, thấy mấy người Mông cổ đang ở trước cửa chinh đốn xe ngựa, thúc một cái vào bụng ngựa, hơi lưỡng lự đi về phía trước.

"Thế nào, ngươi có tâm sự?"

Bành Tử Kỳ bên cạnh nghiêng người sang, nhẹ giọng hỏi.

Tuy hai người bọn họ không thố lộ, nhưng trong lòng đã biết tâm ý của nhau. Bành Tử Kỳ dùng hành động thừa nhận tình ý của mình đối với hắn, Hạ Tầm cùng dùng hành động tỏ vẻ tiếp nhận nàng, hai người cùng không có hành động ngôn ngữ oanh oanh liệt liệt, cảm thiên động địa, cảm tình như nước chảy mây trôi, tự thành dòng suối nhỏ.

Đã xem hắn là tình lang, tình yêu khiến cho bộ dáng Bành đại cô nương triệt để thay đổi, nàng bắt đầu trở nên ôn nhu, cẩn thận, tâm tình Hạ Tầm hơi thay đổi một chút. Tây Môn Khánh không thể cảm giác được, nàng lại cảm giác được.

Hạ Tầm lưỡng lự nói: "Cái lão nhân sinh bệnh kia... Ta cảm thấy có chút vấn đề".

Bành Tử Kỳ nói: "Có vấn đề? Ta xem bệnh tình hắn không giống là giả, có thể có vấn đề gì chứ?"

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: “Bệnh không có vấn đề, người có vấn đề”.

Tây Môn Khánh ghìm chặt dây cương hỏi: “Hả? Ngươi phát hiện cái gì?”

Hạ Tầm thúc ngựa, chạy đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói: “Ta đi đỡ hắn. ngửi thấy được một mùi nước tiểu, rất khó ngửi. Trên người bọn họ có mùi vị tanh nồng ngược lại rất dễ giải thích, ăn mặc xiêm y dầy như vậy, vẫn còn có thể xông lên mùi nước tiểu nồng nặc, ta cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ”.

Tây Môn Khánh đảo đảo con mắt hỏi: “Nói thế nào?”

Hạ Tầm nói: “Ta thường đọc sách giải trí, trước kia xem qua một quyển sách, bên trong có đề cập qua một chuyện nói về việc này. Nói là công công bởi vì niệu đạo bị thương, cả ngày nước tiểu chảy ra không cách nào khống chế, cho nên trên người luôn luôn có một loại mùi vị khai nồng, phải phun hương liệu che dấu mùi hôi, hoạn quan bị gọi là hủ nhân, cùng là do nguyên nhân này”.

Tây Môn Khánh nói: “Ngươi xem sách gì?”

Hạ Tầm thầm nghĩ: “Ta đọc “Trở về Minh triều làm vương gia”, cho dù nói cho ngươi nghe, ngươi chẳng lẽ biết sao?”

Tây Môn Khánh thực ra lại không muốn hắn trả lời, tự mình nói: “Không ngờ ngươi đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác đến vậy, lại có thể xem qua cả sách thuốc, không sai, hoạn quan thật có cái tật xấu này, nhưng ngươi sẽ không bởi vì người nọ trên người có mùi vị khai nồng, mà hoài nghi hắn là một thái giám chứ? Ha ha, trên thảo nguyên có thái giám, còn có một nhi tử trưởng thành? Ha ha.

Hắn vừa cười hai tiếng, khuôn mặt tự nhiên cứng ngắc.

Hạ Tầm chậm rãi nói: “Tuy nói người trên thảo nguyên không thể nào tự cung, cùng không thể có mùi nước tiểu trên thân thế như vậy, nếu như bởi vì bị bệnh không tiện đi ngoài, nước tiểu trên quần áo Hắn cùng không đúng, mùi vị nước tiểu cùng không phải là mới. Nên khi ta vừa mới ngửi thấy, không biết tại sao tự nhiên nhớ tới ngay cách nói từng xem qua trong sách, mắt liền nhìn đến cằm của hắn”.

Mặt Hắn trầm xuống nói: “Cằm của hắn có mấy sợi râu, đến gần nhìn kỹ, có vẻ rất không

tự nhiên, dường như là dính lên".

Lúc này Tây Môn Khánh mới nói ra được: "Trên thảo nguyên... hẳn là có thái giám, hoàng đế Bắc Nguyên... chính là dùng thái giám phục thị.

Hai người liếc nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương xuất hiện một tia nghiêm trọng. Bành Tử Kỳ nhìn hai người, nghe có chút khó hiêu, nhưng nhìn thần sắc hai người bọn họ, Bành Tử Kỳ thông miNh ngậm miệng lại.

Tây Môn Khánh ngẫm nghĩ, lại cảm thấy ý nghi này hơi hoang đường, nhịn không được nói: "Thật sự có vấn đề sao? Người kia sinh bệnh là thật đó!"

Hạ Tầm nói: "Mang người bệnh đến để cầu y hỏi dược, vốn không có vấn đề gì. Vấn đề là, nếu như lão giả kia thật là một thái giám, tại sao phải nói là phụ thân của họ?"

Tây Môn Khánh lưỡng lự nói: "Có lẽ... bởi vì thương thế? Có lẽ... người nọ chính là thái giám nhưng Hắn sinh nhi tử trước? Có lẽ... hắn từng là thái giám trong nội cung Bắc Nguyên, nhưng mà trong bộ lạc Cáp Lạt Mãng có địa vị tương đối cao, vì chừa bệnh cho Hắn, lại không tiện nói cho quan trên biết người này từng là.

Hạ Tầm tiếp lời nói: "Những điều ngươi nói cùng có thể xảy ra. nhưng nếu như những khả năng này đều không đúng, như vậy bọn họ... nhất định có vấn đề lớn!"

Tây Môn Khánh nói: "Ta cảm thấy... bệnh đa nghi của ngươi quá nặng, bọn họ vào trong này tổng cộng có hơn hai mươi người, trên tay vừa rồi đã kiểm tra không có binh khí. nếu quả thật có âm mưu, có thể tạo ra sóng to gió lớn gì ở đây?"

Hạ Tầm ánh mắt chớp động, chậm rãi nói: "Kẻ địch cầm đao không đáng sợ, nếu một người lòng mang ác ý, trong tay lại không có đao thương, vậy thật đáng sợ, bởi vì ngươi không biết hắn sẽ làm cái gì để hại ngươi".

Tây Môn Khánh lắc đầu nói: "Ta cảm thấy, ngươi có phần quá đa nghi. Hiện tại ngươi cái gì cùng chưa biết, Chỉ là ngửi thấy trên người hắn có mùi nước tiểu tanh nồng, tự nhiên nghi tới thái giám, sau đó lại nghi tới âm mưu, cái này có điểm hơi.

Hạ Tầm nói: "Mới đầu, ta thật là có chút ý nghĩ kỳ lạ, trong lòng Chỉ hơi lóe lên sự nghi ngờ, toát ra ý niệm hoang đường như vậy trong đầu. nếu như không phải chứng kiến râu mép

hắn khác thường, nếu như không phải đại hán Mông cố kia vội vã đoạt lại cánh tay của Hắn từ trong tay ta, ta cùng không nghi ngờ như vậy.

Đã có lòng nghi ngờ, ta đã nghi và tìm lý do tại sao mình nghi kị. thế là ta lại nghĩ tới... bộ lạc Cáp Lạt Mãng không phải lần đầu buôn bán với người quan nội chúng ta, cùng không phải chí có một mình chúng ta thực hiện làm ăn. Nói cách khác, lão đầu nhi này đã bệnh nặng đến như vậy, đại hiếu tử kia căn bản không cần phải ở ngoài Lô Long Quan chờ ba ngày ba đêm trong gió tuyết, phải chờ cho đến lúc chúng ta cùng hắn giao dịch với nhau, mới đem lão đầu nhi này mang vào. Nếu như vì chuyện xem bệnh cho lão tử, hắn Chỉ cần đem một xe hàng hóa vượt qua kiểm tra, căn bản sẽ không phải trịnh trọng như vậy, bên này mặc dù không có người tiếp ứng, nhưng bọn họ Chỉ cần đánh thuế thu tiền, cùng sẽ cho Hắn vào".

Tây Môn Khánh trầm ngâm một lúc rồi nói: "ừm, ngươi nói như vậy, cùng có chút đạo lý..

Hạ Tầm trầm giọng nói: "Nhưng bọn họ đợi giao dịch xong với chúng ta rồi mới trà trộn vào, nếu quả thật có mưu đồ gì... ta làm việc cần phải thật sự yên tâm! Không tra ra rồ ràng, ta thật sự lo lắng".

Tây Môn Khánh cười khổ nói: "Tại Bắc Bình chúng ta là người ngoài, ngươi muốn tra hắn. làm sao tra được? cầu Tạ Truyền Trung hỗ trợ sao? Tạ lão tài và người bộ lạc Cáp Lạt Mãng so với chúng ta quan hệ còn thân cận hơn chút ít".

Bành Tử Kỳ đứng ra nói: "Chuyện này có gì khó khăn đâu, giao cho ta làm là được!"

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh cùng nhìn về phía nàng, Bành Tử Kỳ nhìn về phía Hạ Tầm ôn nhu cười: "Chàng muốn tra, ta liền giúp chàng!"

Hạ Tầm lo lắng nói: "Chuyện này rất khó, cùng rất nguy hiểm, những đại hán kia không phải là dạng người dễ bị bắt nạt. Nàng lẻ loi một mình, theo dõi bọn hắn sẽ rất khó khăn".

Bành Tử Kỳ nói: "Không có vấn đề gì, ta mặc dù một mình đến đây, nhưng tại Bắc Bình, ta đều có... Bành gia ta giao du rộng lớn. tại Bắc Bình cùng có vài thế lực cùng Bành gia ta quan hệ, ta có thể nhờ bọn Hắn giúp đỡ, những tên lưu manh, du côn vô lại ở trong thành rất nhiều, gọi bọn hắn theo dõi mấy người kia, thám thính tin tức hư thực của chúng là không thể tốt hơn được".

Hạ Tầm vừa nghe xong trong lòng liền động: "Biện pháp này rất tốt, cứ vậy mà làm. chúng

ta nhanh gặp bằng hữu Bành gia, thừa dịp những người Mông kia đang xem bệnh, sẽ mất chút thời gian, mời bọn họ lập tức theo dõi".

Bành Tử Kỳ nói: "Ta thì sao, chàng không cần ta theo dõi bọn hắn sao?"

Hạ Tầm nói: "Nếu như những người này không có vấn đề, coi như là ta nhìn nhầm, trong lòng nghi ngờ sai. Nếu quả thật có vấn đề, Lạp Khắc Thân người phụ trách trung gian liên lạc với bọn họ, tám chín phần mười cùng có vấn đề, Tây Môn huynh biết rõ chỗ ở của Lạp Khắc Thân, nàng theo dõi một mình Hắn là được rồi, hắn là người Mông tiềm phục tại bản địa, nếu như thật có mưu đồ, hắn tất sẽ có hành động".

Bành Tử Kỳ ôn thuần nói: "Được, ta nghe chàng".

Tây Môn Khánh đỏ mắt nói: "Cố nhàn nói: Phu giả xướng, phụ giả tùy, thiên hạ chí lý. Tại sao nhà của ta lại không được như vậy?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Âm Thầm Điều Tra

Chương 103: Âm Thầm Điều Tra

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Bành Tử Kỳ liên lạc trước với đường khẩu lão đại của Bạch Liên giáo tại Bắc Bình, nhờ hắn chú ý hướng đi mấy người Hồ. Mọi người vốn là cùng một mạch, Bắc Bình Bạch Liên giáo lại ở chỗ xa xôi, đệ tử xuất môn bên ngoài, thường xuyên cần Bạch Liên giáo ở địa phương khác tổ chức trông nom, một việc nhỏ như vậy tất nhiên một lời đáp ứng với Bành Tử Kỳ. Rất nhanh, lưu manh du côn côn đồ tại Bắc Bình, đem từng người Hồ một đang khám bệnh bốc thuốc bên trong tiệm thuốc theo dõi đến mưa gió không lọt.

Sau đó, Tây Môn Khánh dẫn Bành Tử Kỳ tới phụ cận chỗ Lạp Khắc Thân ở. Lạp Khắc Thân sống tại Bắc Bình đã bảy tám năm. vì mưu sinh, ở bản địa cùng mở ra một của hàng da, Chỉ là mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, kinh doanh ảm đạm, buôn bán chính thức của hắn là kéo mối làm ăn cho bộ lạc người Mông ở ngoài quan ngoại, là một người buôn lậu cùng làm trung gian với các thương nhân, căn bản không phải dùng cửa hàng da mưu sinh, cho nên cùng không quá mức để ý.

Bành Tử Kỳ sau khi nhận thức đại điểm chính xác, lại nghe Tây Môn Khánh kể Chỉ tiết tướng mạo Lạp Khắc Thân, liền ngồi ở một quán trà phụ cận, chậm rải uống trà, giám thị động tình cửa hàng da chờ thời cơ những người Mông kia cùngLạp Khắc Thân bắt liên lạc với nhau.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh lập tức chạy tới Tạ phủ. yêu cầu Tạ Truyền Trung hiệp trợ đem hàng da thú gân vân vân chuyển đến thành Bắc Bình sau đó an bài phương pháp chuyển

về Thanh châu.

Trong Tạ phủ, Tạ Vũ Phi Tạ đại tiểu thư ăn mặc quần áo mộc mạc, ngồi trên ghế lả lướt linh lung, hai con ngươi như nước mùa thu chăm chú nhìn vào một quyến sách ố vàng trên bàn, Tạ Truyền Trung và phu nhân Hoàng thị hai người không dám thở mạnh đứng hầu ở một bên.

Nhấp một ngụm trà, tư vị cùng là nhất phẩm, lật qua một tờ giấy, một lúc lâu sau. Tạ đại tiểu thư mới đem quyển sách đóng lại, Tạ Truyền Trung vội tiến lên một bước cẩn thận nói: "Cô nài nãi, người xem... như thế nào?"

"ừm..."

Tạ Vũ Phi từ chối cho ý kiến, miệng lại nhấp một ngụm trà, đầu không ngẩng mất không nhìn nói: "Vật thật. sách vỡ, những ngày này ta cùng xem qua không ít, thoạt nhìn là không có vấn đề, theo những tư liệu và chứng cứ hiện hữu đã xem qua. ngươi xác thực là một Chỉ tử tôn của Tạ gia ta".

Vợ chồng Tạ Truyền Trung vui mừng liếc nhau một cái, Tạ Vũ Phi lại nói: "Theo thời gian xem trên gia phả, các ngươi hẳn là một Chỉ nguyên nhân bắt được Văn Thiên Tường Văn thừa tướng tại triều, trên đường áp hắn trơ lại đại đô, bị bất tới làm dân công, từ đó về sau các người định cư ở chỗ này..."

Tạ Truyền Trung liên tục gật đầu nói: "Vâng vâng vâng, đúng là có chuyện như vậy".

Tạ Vũ Phi hơi sờ cằm nói: "ừm. trong Tạ gia tộc phố ghi lại. cùng bởi vì binh loạn bắt dân làm tráng binh, gia tộc đệ tử phương bắc suy sụp cùng đã ghi lại, thời điêm mấy ngày hôm trước phỏng đoán lai lịch các ngươi, ta và Phi Phi cùng nói qua chuyện này, hôm nay xem ra ta đã đoán trúng, ngươi chính là một Chỉ tộc nhân hậu đại của Tạ gia ta lúc trước thất lạc".

"Cô nãi nãi..."

Tạ Truyền Trung lớn tuổi như vậy cùng không sợ xấu hổ, mắt hắn đầy lệ nóng tiến lên trước một bước, bày ra một bộ dáng thân nhân tương kiến, vô cùng chân tình.

Tạ Vũ Phi vội vàng lui về phía sau một bước, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hôm nay đã chứng minh ngươi là hậu nhân Trần quận Tạ thị, ngươi cùng được nhận tố quy tông, ta rất vui mừng.

Ngươi ở Bắc Bình có gia nghiệp lớn, rời đi một chuyến rất không dễ dàng, nhưng nhận thức tổ tông là một đại sự hết sức trịnh trọng, ngươi sớm muộn gì cùng phải trở về một chuyến, hướng đến liệt tổ liệt tông tế cáo quỳ bái".

Tạ ơn truyền trung liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, đây hẳn là việc cần phải làm".

Tạ Vũ Phi lại nói: "Nói đến đây, ta đã sao ra một phần Tạ thị tộc phổ, ngày khác ngươi muốn tổ chức một nghi thức long trọng, là trưởng bối của ngươi, ta sẽ đích thân đem tên một mạch này của ngươi một lần nữa nhập vào tộc phổ, lưu lại cho ngươi, sau này đời đời con cháu ngươi, tự ghi tên vào tộc phô, sau đó báo với gia tộc đê cùng nhất trí".

Tổ chức nghi thức long trọng?

Cái này chính là rất hợp với ý Tạ Truyền Trung, hắn còn ước mình mời mọi người đến, ở trước mặt mọi người tuyên cáo gia thế hiến hách của mình.

Tạ Truyền Trung mặt mày hớn hở đáp ứng một tiếng, xoay người nhận từ trong tay phu nhân một cái hộp gấm, cung kính đưa lên trước mặt Tạ Vũ Phi: "Cô nãi nãi, đây là một điếm tâm ý của Truyền Trung. Truyền Trung thân là Tạ thị từ tôn. hồi hương tế tổ, sao chịu nổi tổ từ đường suy sụp, hương khói thưa thớt? Khoản tiền này kính xin cô nãi nãi mang về, tu sửa tổ từ đường, coi như là Truyền Trung thay mặt một mạch thất lạc bên ngoài nhiều năm, không thể cung phụng tổ tiên, xin dâng lên một điếm nho nhỏ đền bù tổn thất".

Tạ Vũ Phi nhận hốp gấm, sức nặng làm hai tay nàng lập tức trầm xuống, nàng cùng không nhìn xem trong đó là thứ gì, tiện tay để ở một bên. thản nhiên cười nói: "Đây là một phen tâm ý của ngươi, vì hiếu kính tổ tông, ta không tiện chối từ".

Tạ Truyền Trung nói: "Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên, đây là bốn phận cung phụng của Truyền Trung, không thể chối từ được. Truyền Trung còn chuân bị hai phần hậu lễ khác, lúc cô nãi nãi hồi hương..

Tạ Vũ Phi nói: "Cái này không cần thiết".

Tạ Truyền Trung nói: "Vậy cùng không được, đây là hiếu tâm Truyền Trung đối với cô nãi nãi và bá tổ đại nhân, phải thế, phải thế".

Lúc này quản gia ở ngoài cửa ho khan một tiếng nói: "Lão gia, Hạ Tầm Hạ công tử và Cao

Thăng Cao công tử đến phủ".

Tạ Truyền Trung nghe xong vội nói: "Truyền Trung có khách, xin phép cáo lui, cô nãi nãi nghi ngơi trước, về nghi thức nhận tổ, Truyền Trung sẽ chuân bị thật tốt".

Tạ Vũ Phi nhẹ nhàng ừm một tiếng, đợi vợ chồng hắn lui ra ngoài, lại lập tức khẩn trương đứng lên: "Hạ Tầm? Hắn tới làm gì?"

Tiếp đó rồi lại nhịn không được cười lên: "Hắn vốn cùng Tạ Truyền Trung trao đổi buôn bán, có thể cùng ta có quan hệ gì? Thật sự là trong lòng nghi ngờ liền sinh quỷ ám".

Tuy nói như vậy để tự an ủi chính mình, nàng vẫn cảm giác tâm thần có chút không tập trung, đối với tiểu tử gọi là Hạ Tầm kia, nàng có loại cảm giác nguy hiểm, tựa như cảm giác linh mẫn sợ hãi khi động vật gặp phải thiên địch.

"Nhà của ta. chính là nhà đầu tiên ở ngõ vừa rồi".

Đái Dụ Bân mắt chứa lệ nóng, nói với bọn người Lạp Khắc Thân đang thốn thức thở dài: "Tiên phụ cho dù chết vì bệnh vẫn hết sức dặn dò ta, khi còn sống nhất định phải đoạt lại giang sơn, nơi đó là địa phương tổ tiên từng sống. Ngày nay nguyên quán nhà mình gần ngay trước mặt. nhưng lại xa như chân trời, đến ta còn không được đi vào".

Lạp Khắc Thân khuyên giải nói: "Không cần phải thương tâm. nếu như đại kế của chúng ta có thể thành công, vẫn có cơ hội một lần nữa giết trở về".

Đái Dụ Bân buồn bã nói: "Nhưng đến lúc đó, tổ trạch của nhà ta cùng đã biến thành một mảng phế tích".

Hi Nhật Ba Nhật mất kiên nhẫn đẩy hắn ra nói: "An Đáp, nam tử hán đại trượng phu, tại sao phải câu nệ hình thức, tổ trạch bị đốt, lại xây một tòa lớn gấp đôi. rộng rải gấp đôi chẳng phải tốt hơn sao?"

Nói xong lại chuyển hướng sang Lạp Khắc Thân hỏi: "Ngươi chuẩn bị những thứ đó thế nào rồi?"

Lạp Khắc Thân trước mặt Hạ Tầm và Tây Môn Khánh bộ dáng chân chất trung hậu, không hề chút tâm cơ lúc này đã một chút cũng không còn, trong mắt tràn đầy thần sắc tinh minh, vừa thấy Hi Nhật Ba Nhật hỏi, Lạp Khắc Thân vội nói: "Đại nhân yên tâm. ta phân biệt đặt hàng

tại bảy tiệm rèn, bọn họ căn bản không biết tiểu nhàn định chế thứ gì, những thứ này sau khi mang về chính chúng ta tiến hành lấp ráp. Áo da quần da và dây thừng, cùng đều mua đủ, bất cứ lúc nào cùng có thể dùng".

Hi Nhật Ba Nhật gật gật đầu, lại nói: "Chuyện này còn phải dùng đến tiểu muội của ngươi, ngươi đã nói qua cho nàng kế hoạch chúng ta chưa?"

Lạp Khắc Thân nói: "Nàng tuổi còn nhỏ vẫn chưa hiếu chuyện, ta sợ nàng biết sớm sẽ lộ ra dấu vết. cho nên bất cứ điều gì có quan hệ đến kế hoạch đều không nói cho nàng biết. Nhưng đại nhân yên tâm, muội muội và ta sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình rất tốt, đến lúc đó ta Chỉ nói cho nàng cần làm như thế nào, nàng nhất định sẽ không chút do dự đi làm".

Hi Nhật Ba Nhật vui vẻ cười nói: "Tốt, vậy là tốt rồi, chuyện này không có nàng trợ giúp là không được. Muội muội của ngươi ngươi tên gì? À, Thác Á, ta nhớ gọi là Thác Á phải không?"

Lạp Khắc Thân nói: "Vâng, muội tử của ta gọi là Na Nhân Thác Á".

"Đúng vậy đúng vậy, Nha Nhân Thác Á, tám năm trước ta gặp nàng một lần, khi đó còn là một tiểu nha đầu ngượng ngùng, trông đã rất thanh tú, giờ đây nhất định nàng đã trố mâ rất là hấp dẫn?".

Lạp Khắc Thân tự hào nói: "Vâng, cung nữ Yến vương phủ không thể khó coi được, nhưng trong số cung nữ, tiểu muội ta cùng là một đóa hoa tươi trong veo như nước".

Hi Nhật Ba Nhật cười ha ha nói: "Tốt, đại sự này thành công, đại hãn nhất định phong làm ta vương, đến lúc đó, muội tử ngươi không thể thiếu một vị trí Vương phi".

Lạp Khắc Thân vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói: "Đa tạ Đại nhàn".

Những người khác nghe xong đều cười nói, hướng về phía Lạp Khắc Thân chúc mừng, ầm ì lung tung một hồi. Hi Nhật Ba Nhật nói: "Nhiều người như vậy ở trong tiểu điếm của ngươi, quá bắt mắt. Còn có nơi nào

khác không, tôt nhât là tách nhau ra, đên khi tât cả chuân bị săn sàng, chúng ta lại tập hợp lại, lẻn vào Yến vương phủ".

Lạp Khắc Thân cười nói: "Có chỗ khác, có chỗ khác, chỗ này Chỉ là nơi tiểu nhân dùng để

liên lạc giao dịch, vốn cùng không ở trong này lâu, lát nữa ta sẽ đem các huynh đệ phân biệt an bài thật tốt".

***

"Lạp Khắc Thân đem những người Mông kia đến chỗ ở của hắn. sau đó lại tiến hành sắp xếp, phân biệt người đưa đến vài địa phương, Chỉ để lại lào nhân sinh bệnh cùng một người khác".

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh đi gặp Tạ Truyền Trung, ba người hẹn giao dịch hàng hóa theo con đường chuẩn bị sẵn, sau khi trở lại khách sạn Duyệt Lai hơn một canh giờ, Bành Tử Kỳ cùng chạy đến, đem những gì nàng chứng kiến cùng tin tức có được nói cho Hạ Tầm nghe.

Hạ Tầm nói: "Chậm, người đưa người Mông đi tên gọi là gì, không phải mang họ người Hán sao?"

Bành Tử Kỳ nói: "Không biết tên, bất quá không phải".

Hạ Tầm nhìn sang Tây Môn Khánh, Tây Môn Khánh mạnh miệng nói: "Có lẽ hắn có chuyện quan trọng khác, cho nên nhờ người khác chiếu cố..."

Nói đến đây, hắn cùng tự biết mình quá mức gượng ép, không khỏi cười hắc hắc một hồi.

Bành Tử Kỳ lại nói: "Ta một đường đi theo hắn, nhớ kỳ những nơi mà hắn sắp xếp cho đám người kia ở, sau đó lại thấy hắn đi tiệm thợ rèn. Kỳ quái là, Hắn không Chỉ đi đến một tiệm thợ rèn, lén lén lút lút cầm rất nhiều thứ gì đó, ta tiếp tục đi theo Hắn, bảo những bằng hữu bản địa kia đi thăm dò qua cửa hàng hắn vừa đến, kết quả ta đi theo hắn dạo qua nửa cái thành Bắc Bình, cuối cùng phát hiện hắn còn đi một chuyến đến Yến vương phủ. cùng vài tiểu nội thị chọn mua rau dưa nói vài câu gì đó, rồi hắn mới trở về cửa hàng da".

"Yến vương phủ?"

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh không hẹn mà cùng nhíu mày, Yến vương phủ? Nếu quả thật có chuyện gì, bọn họ đau đầu nhất chính là khi liên lụy tới nhân vật quyền quý, nếu như là phượng tử long tôn, lại càng làm người đau đầu. Người này lén lén lút lút, trời biết Hắn mưu đồ gì tại Yến vương phủ, cùng Yến vương phủ có liên quan gì? Không rồ ràng điêm này, cứ mơ hồ nhúng tay loạn, làm không tốt đầu người mất rồi cùng không biết là mình chết như thế

nào.

Lúc này, ngoài cửa có người nói vài câu gì đó, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh không nghe được, thanh âm kia giống như hát, lại như nói. khẩu âm hàm hàm hồ hồ, Bành Tử Kỳ nghe xong lại lập tức đứng lên nói: “Chờ ta một chút, ta sẽ lập tức quay lại”.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh cùng ngồi chờ, Chỉ một lát sau, Bành Tử Kỳ đã trở lại, trong tay bưng lấy một thứ gì đó phồng phồng, vừa để xuống bàn một hồi leng keng vang lên, một đống thiết câu thiết nhà đinh sắt miếng sất lớn nhỏ không đều xuất hiện, Tây Môn Khánh ngạc nhiên nói: “Đây là chuyện gì?”.

Bành Tử Kỳ nói: “Cái này, chính là do Lạp Khắc Thân phân biệt đặt ở trong bảy tiệm thợ rèn chế tạo ra..

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Tuyển Tuyến

Chương 104: Tuyển Tuyến

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Tây Môn Khánh nhặt lên một cái đinh sắt đầu to dài, nghiêng đầu xem xét, buồn bực nói: "Đây là cái gì?".

Hạ Tầm cầm lấy một tấm đế hài, đế hài làm bằng sắt. nhìn lỗ ren trên mặt, tiếp nhận đinh sắt đầu to trong tay Tây Môn Khánh, hướng đến đầu đế hài nhấn một cái, vừa vặn xuyên qua.

Tây Môn Khánh kinh dị hô một tiếng, Hạ Tầm cúi đầu tìm kiếm, Chỉ có một cây đinh này, liền lấy ra một tấm sắt khác bụp một cái khẽ gắn lên trên, có chút cười lạnh đứng dậy: "Suy nghi rất tốt, nhiều đế giày có đinh xuyên thấu như vậy, đây là một đinh hài phòng trượt".

"Cái gì đinh hài?"

Tây Môn Khánh lấy đinh hài trong tay Hạ Tầm. lật qua lật lại. càng xem càng cảm giác đây là thứ kỳ lạ. Hạ Tầm vơ một đống linh kiện còn lại đến trước mặt mình, nhìn nhìn cái này, ngó ngó cái kia, hơi do dự nói: "Kỳ quái, những vật này hẳn là có thể lắp ráp mới đúng, đây là vật gì? Thật có xem không rõ ràng".

Ánh mất Bành Tử Kỳ khẽ động, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, mỉm cười đứng dậy nói: "Cái này... Ta biết là cái gì".

Nàng ngồi xuống bên người Hạ Tầm. lấy một ít linh kiện bắt đầu lắp ráp lại, một cái giống như bàn tay nhưng không phải bàn tay gì đó dần dần thành hình trong tay nàng, Bành Tử Kỳ

dùng ngón tay nhẹ nhàng huy động biễu diễn hai cây thiết trảo nói: "Cái này còn chưa đầy đủ, ít nhất phải đồng dạng như bàn tay, có năm cái thiết trảo mới rắn chắc, còn cần một đoạn dây thừng mềm dẻo, dùng dây thừng xuyên qua cái vòng sắt nhỏ này, kéo căng, sẽ thành phi trảo mà người giang hồ thường dùng, thứ này và phi trảo trong quân công thành dùng không giống nhau, so ra càng linh xảo hơn".

Ánh mắt Hạ Tầm dần dần sáng lên: "Phi trảo, đinh hài. leo cao, phòng trượt, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?"

Suy tư thật lâu, Hạ Tầm ngẩng đầu lên hỏi: "Tử Kỳ, những thứ này cùng không phải toàn bộ, chắc là những bằng hữu giang hồ bản địa kia của nàng vừa đấm vừa xoa, ép hỏi từ trong miệng những thợ rèn kia nói ra vật Lạp Khắc Thân đặt hàng, lại buộc hắn dựa vào đó chế tạo vài miếng, có đúng không?"

Khuôn mặt Bành Tử Kỳ hơi đỏ lên. chuyện ỷ thế hiếp người này nhà bọn họ trước kia cùng từng làm, chưa bao giờ cảm thấy có cái gì không đúng, giờ đây trước mặt Hạ Tầm có điêm hơi xấu hổ: "Đúng vậy, bọn họ hơi thô lỗ, nhưng bọn họ đối với bằng hữu, rất quan tâm, rất trượng nghía".

Hạ Tầm mỉm cười: "ừm, có đôi khi, làm việc phi thường, phải dùng thủ đoạn phi thường. Ta có thể nhờ nàng nói bọn họ điều tra thêm Chỉ tiết về Lạp Khắc Thân? Hiện tại chúng ta Chỉ biết là hắn cùng các bộ lạc trên thảo nguyên vẫn luôn bảo trì liên lạc, là liên kết trong ngoài, liên hệ nguồn hàng cho khách, trừ cái đó ra, chúng ta hoàn toàn không biết gì về hắn cả. Nếu như bằng hữu của nàng có thể điều tra được một số Chỉ tiết về hắn, nói không chừng sẽ trợ giúp cho phán đoán của chúng ta, xem hắn rốt cuộc muốn làm gì".

Bành Tử Kỳ thấy hắn không kỳ thị những giang hồ bằng hữu của nàng, trong lòng tự nhiên cực kỳ vui mừng, lập tức đứng lên nói: "Tốt, người nọ còn đang ở bên ngoài chờ ta, ta đi nói với hắn một tiếng".

Tây Môn Khánh tặc lưỡi lắc lắc đầu. Hạ Tầm trợn mắt nhìn nói: "Ngươi uống lộn thuốc?"

Tây Môn Khánh lắc đầu liên tục nói: "Dạy vợ có cách, dạy vợ có cách! Lão đệ, ngươi rốt cuộc có biện pháp gì tốt, Chỉ giáo cho ca ca có được không?"

Hạ Tầm hừ một tiếng, tự hào khoác lác: "Chuyện này quá đơn giản! Ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn nàng ngoan ngoãn làm tiểu nữ nhân, ngay từ đầu phải dạy dỗ nàng, bằng không

nàng sẽ phản ngay lập tức! Nam nhân! Đại lão gia, phải có hình dáng của nam nhân, trước mặt nữ nhân nói một là không có hai, ngươi bảo nàng đi hướng đông, nàng không thể đi tây, ngươi bảo nàng đuổi chó nàng không thể đánh gà. Ba ngày không đánh, phòng trên mất ngói, câu danh ngôn đó nhân huynh đã nghe nói qua chưa? Đúng là không sai, phải tìm cơ hội thinh thoảng thu thập nàng, nàng

còn dám không nghe lời sao?"

Tây Môn Khánh hai con ngươi đột nhiên trở nên tòa sáng, một hình ảnh khác thường xuất hiện trong mất Hắn: "Hạ lão đệ, thật sự đúng là như vậy sao?"

"Đương nhiên không phải".

Hạ Tầm thần sắc đột nhiên thay đổi, trở nên dị thường trang trọng, thanh âm dị thường thâm tình, hắn rất nghiêm tóc nhìn Tây Môn Khánh, trịnh trọng nói: "Nữ nhân như hoa, hoa vì quân mà nở, nam nhân yêu hoa, là vì thương tiếc. Nữ nhân Chỉ dùng để nâng niu, ngươi thật tình thương nàng, thật tình yêu nàng, nàng tất nhiên đối với ngươi nhu tình như nước, dịu đàng thắm thiết. Nói đến Tử Kỳ, ngày thường thiên kiều bá mị, tính tình cời mở hào phóng, nữ hài tử tốt như vậy, đốt đèn lồng cùng khó tìm. Chỉ cần dùng một trái tim thiệt lòng đợi nàng, nàng còn có thể không yêu ta? Tây Môn huynh, không phải ta nói ngươi, ngươi không cần phải cứ ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, tẩu tử Tiểu Đông là người tốt như vậy".

Tây Môn Khánh thầm mắng một tiếng: "Tiểu tử này, thật so với quỷ còn tinh hơn, nghĩ cách trêu đùa hắn thật không dễ dàng, kỳ quái, Hắn làm sao biết Bành cô nương đã trở lại?"

Sau lưng Hạ Tầm, Bành Tử Kỳ vừa nghe được Hạ Tầm thố lộ, mặt phấn nhất thời má đào nhiễm hồng hồng, tâm hồn thiếu nữ rung động thật sâu, hạnh phúc đến độ tìm không thấy điểm dừng.

Nàng vội đi về phía trước đứng, đứng ở chính giữa Hạ Tầm và Tây Môn Khánh, giống như sợ Hắn truyền thói xấu cho nam nhân của mình, biến hắn thành một nam nhân xấu Chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt vậy.

***

"Bành công tử, những người kia không ra khỏi cửa chính, không bước khỏi cửa phụ, rất yên tình, không cách nào tiến thêm một bước tra được tình huống bên trong. Chỉ có Lạp Khắc

Thân kia, so với người khác thì cực kỳ hăng hái, cả ngày chạy đông chạy tây, không biết đang bận chuyện gì. Chỉ tiết về Hắn, chúng ta tra được một ít tình báo, tám năm trước Hắn đi vào Bắc Bình, bên người Chỉ mang theo một tiểu muội.

Ban đầu hắn làm công cho người khác, dựa vào đó sống tạm. Năm thứ hai Yến vương phủ tuyển cung nữ, muội muội của hắn thuận lợi trúng tuyển, cầm chỗ tiền bán mình đó, Lạp Khắc Thân mở một cửa hàng da nhỏ, làm ăn trong tiệm không tốt, nhưng mặt khác hắn lại tìm được chút ít phương pháp, lợi dụng việc Hắn quen thuộc bộ lạc quan ngoại, giúp khách thương liên lạc trao đôi mua bán sản vật quan ngoại, buôn bán cùng được chút tiền.

Hắn âm thầm mua tòa nhà lớn hơn một chút, nhưng cùng không có cưới vợ, nghe nói qua vài năm khi tuổi tác muội muội của hắn đủ để ra khòi cung, hắn muốn dùng tiền này làm của hồi môn, tìm cho muội tử một người tốt. Huynh muội hai người cảm tình rất tốt. hắn thường xuyên thông qua muội tử tìm hiếu tình hình trong phủ Yến vương, mỗi lần nàng ra ngoài là lại gọi nàng ra gặp mặt một lát. Trừ nàng đó ra, ở bản địa Lạp Khắc Thân không còn thân thích, bằng hữu cùng cực ít, bọn họ chuyến này giao du tuy rộng lớn, những cùng không thích hợp hô hoán bằng hữu. quá mức đường hoàng như vậy".

Vật nào cùng có tác dụng của nó, đến lưu manh cùng có thể trọng dụng, bảo bọn hắn làm việc có lè không được, bảo bọn hắn đào cửa trộm cắp nghe tin tức, cho dù tin giấu ở trong lỗ chuột, bọn họ cùng có thế móc ra.

Bành Tử Kỳ, Hạ Tầm và Tây Môn Khánh ba người nghe lưu manh nói xong tin tức, Hạ Tầm lập tức tiến lên một bước, nhét qua một đống tiền giấy: "Các huynh đệ khổ cực, Bành công tử cùng là do chúng ta nhờ vả, lại để các vị huynh đệ mệt nhọc bôn ba, chút tiền này gọi là tiền chào liòi, huynh đệ lấy về, cho mấy anh em uống ngụm trà".

Người nọ liếc nhìn Bành Tử Kỳ, thấy nàng mỉm cười gật đầu, lúc này mới cười hì hì đem tiền để vào trong tay áo, chắp tay nói: "Công tử không cần phải khách khí, người của chúng ta vẫn còn đang theo dõi bọn họ, có tin tức gì mới, nhất định đưa tới cho các ngươi ngay lập tức, cáo từ".

"Huynh đệ đi thong thải"

Ba người đưa tên lưu manh ra khòi cửa. Hạ Tầm nói: "Từ các loại dấu hiệu có được, bọn họ nhất định có mưu đồ, hơn nữa cùng không phải chuyện nhỏ. Nhưng mà bọn họ tính toán và

hành động thế nào, chúng ta vẫn chưa thể biết được. Nhưng hai ngày sau. có lẽ hàng hóa của chúng ta bắt đầu vận chuyển, chúng ta không thể ở Bắc Bình quá lâu. Ngoài ra, nếu không tra ra bất cứ thứ gì, lại còn huy động nhiều người như thế, một khi bị bọn họ phát giác chuyện khác thường, vậy sẽ làm đả thảo kinh xà. Ta cho rằng, chúng ta nên giải quyết dứt khoát" Tây Môn Khánh xoa xoa tay nói: "Muốn đem bọn họ tất cả bắt lại sao? Ta tán thành, là bẩm báo Yến vương phủ, hay vẫn phải nhờ bằng hữu Bành cô nương động thủ?"

Hạ Tầm trừng mắt nhìn hắn nói: "Lại giả ngây giả dại. Yến vương phủ? Ngươi định nói như thế nào? Những bằng hữu kia của Bành cô nương nghe tin tức theo dõi người còn được, người thân thủ cao minh trong đó rất ít, ngươi có thể nhờ bọn họ tập trung bắt người, thanh thế nhiều hơn nhưng thực lực thì thế nào? Một khi đánh nhau, nhờ có người chết thì sao, vừa rồi đã nói chúng ta không có chứng cứ rõ ràng, cứ hành động lung tung chẳng phải sẽ tự đưa mình vào nhà tù?"

Tây Môn Khánh trợn mắt lên xem thường nói: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"

Hạ Tầm nói: "Lạp Khắc Thân tuy không phải là nhân vật lợi hại. nhưng mà lại là nhân tố chính trong âm mưu lần này, tác dụng của hắn là lớn nhất. Theo dõi chặt chè hắn, chờ tới lúc hắn đi một mình, đem hắn bắt lấy, dùng hết biện pháp tra khảo, ta cùng không tin miệng hắn không mở ra!"

Bành Tử Kỳ nói: "Hay, cứ làm như vậy".

Hạ Tầm quay đầu nhìn về phía Tây Môn Khánh: "Ngươi nghi thế nào?"

Tây Môn Khánh nói: "Các ngươi người đông thế mạnh, ta đương nhiên không thể phản đối rồi".

Bành Tử Kỳ nhìn hắn hừ một tiếng, rồi quay sang Hạ Tầm nói: "Ta đi theo dõi hắn. có cơ hội, sẽ bắt hắn đến đây".

"Chậm đã".

Hạ Tầm đột nhiên nghĩ đến một chủ ý khác, hơi suy nghĩ một chút rồi nói: "Trước theo dõi hắn. không cần phải hành động thiếu suy nghi. Hắn có một muội tử làm người hầu tại Yến vương phủ, đúng lúc này hắn lại đi qua Yến vương phủ, cùng bên trong tiếp xúc qua, nói không chừng chuyện này và muội muội của hắn cùng có liên quan với nhau. Ngoài ra, huynh

muội hắn tình thâm nghĩa trọng, có một số người không sợ chết, vì thân nhân mình có thể trả giá tất cả mọi thứ, chờ muội muội hắn đi ra, đợi huynh muội hắn gặp nhau mới hạ thủ, nhiều người, nhiều một phần bảo đảm".

Bành Tử Kỳ đáp: "Được, ta đi trước theo dõi hắn".

Lạp Khắc Thân dáng người cao lớn nhưng không biết chút võ công nào, Hạ Tầm cuối cùng vẫn lo lắng Chỉ một mình Bành Tử Kỳ hành động sẽ khó thành công, nhân tiện nói: "Hắn hôm nay vừa mới đi Yến vương phủ, hiện tại trời đã tối, không có khả năng gặp mặt muội muội của Hắn, theo thời tình huống diễn ra trong thời gian gần đây có thể là ngày mai. Trước hết mời bằng hữu của ngươi chiếu cố Hắn, ngày mai bắt đầu, cả ba người chúng ta cùng đến, vừa có cơ hội, liền xuống tay bắt người!"

Lại một ngày trôi qua. trời đã sáng, một tiểu cô nương trong Yến vương phủ thức dậy ra ngoài, thay đổi xiêm y bình thường, bộ dáng rất xinh đẹp. Vị cô nương này họ Đông, gọi Đông Dung Dung, tên Chỉ là để cho tiện, gọi theo tên người Hán. Lý lịch nàng ghi lại một tên khác, gọi Na Nhân Thác Á, trên tay nàng đang mang một cái rổ nhỏ.

Cung nữ Yến vương phủ lúc không làm việc thì có thể thay trang phục dân chúng, đi ra phố dạo chơi, nhưng khi các nàng xuất cung bình thường đều tụ tập thành đàn. rất ít khi thấy một người lẻ loi đi ra. Bất quá những thị vệ đang trực trước cửa cung đều nhận ra nàng, vừa thấy nàng liền cười nói: "Dung Dung, lại đi gặp ca ca của cô phải không?"

Na Nhân Thác Á ngượng ngùng cười, đáp lại một tiếng, mang rổ đưa tới. thị vệ cân thận kiêm tra một phen, Chỉ là mấy món điêm tâm nhỏ nhìn

khá ngon miệng, còn có một đôi giầy mới làm, đây là thứ Nha Nhân Thác Á định tặng cho ca ca.

Bọn thị vệ cẩn thận kiểm tra một phen, không thấy gì lạ liền trả rổ lại cho nàng, Na Nhân Thác Á nói một tiếng tạ ơn, sau đó liền ra khôi cửa cung Yến vương phủ.

Nàng đi vào Trung Nguyên đã tám năm. năm nay vừa mới mười bảy tuổi, chí còn hai năm sau, toàn bộ cung nữ không phải cung nữ thân cận bên người Vương phi sẽ phải xuất cung, đến lúc đó nàng có thể cùng ca ca sống nương tựa lẫn nhau. Nàng rất hài lòng với cuộc sống ở Bắc Bình, chỗ này so với cuộc sống của nàng trước kia, phải lang bạc kỳ hồ, sống kiếp lang thang gian nan khốn khổ thì tốt hơn rất nhiều, khi đó nàng còn rất nhỏ, nhưng nàng nhớ rõ khi

đó mỗi ngày nàng đều cảm thấy sợ hãi: Vì thiếu lương thực mà sợ hãi, vì thiên tai và dã thú mà sợ hãi, vì những bộ lạc khác cướp đoạt và giết chóc mà sợ hãi.

Mấy ngày hôm trước nàng vừa mới gặp qua ca ca, không biết tại sao ca ca lại sai người chuyển lời nói gọi nàng ra gặp mặt, nàng cùng muốn gặp ca ca, Nha Nhân Thác Á vừa ra cửa cung, liến nhìn thấy ca ca đang đứng trên con đường đối diện chờ đợi mình, thế là vui mừng chạy vội qua.

"Ca..."

Na Nhân Thác Á thở phì phò gọi. trên mặt hiện ra nụ cười ngọt ngào, cầm cái rổ trong tay đưa tới: "Đây, làm cho huynh".

Lạp Khắc Thân thuận tay nhận lấy, nhẹ nhàng đưa tay gạt mấy sợi tóc bay lả tả trên trán nàng nói: "Ca đã sớm nói cho muội biết, giờ đây chúng ta sống rất khá giả, ca ở bên ngoài muốn ăn cái gì mặc cái gì đều tìm mua được, ngươi không cần mang cho ta những vật này".

"Bên ngoài làm không giống với muội".

Na Nhân Thác Á cùng hắn đi dạo, một bên nói: "Ca, hôm trước nương nương vừa cho muội thêm tiền tiểu vặt hàng tháng, muội ở trong cung ăn mặc đều không cần dùng đến tiền, mấy năm nay tiết kiệm được không ít. Sau hai năm nữa, muội đươc xuất cung, đến lúc đó sẽ dùng tiền này kiếm cho muội một tẩu tử về"

Lạp Khắc Thân dừng bước, nghiêm tóc nhìn Nha Nhân Thác Á: "Muội từ, muội đừng quên. chúng ta là người tới từ thảo nguyên, vào trong nội cung làm việc, bất quá Chỉ là muốn có cơm ăn áo mặc, người ta bắt muội làm hạ nhân, một người để sai sử, muội không nên thật sự coi bọn họ là thân nhân.".

Na Nhân Thác Á buồn bực nói: "Ca đang nói cái gì vậy, muội vốn là một hạ nhân, hơn nữa là cung nữ ngoại điện, cùng không có nhiều cơ hội trông thấy người nhà Yến vương gia, đâu thế nào thân cận được với bọn họ. Muội muội trên đời Chỉ có một thân nhân, đó chính là ca ca".

Lạp Khắc Thân mặt giãn ra nói: "Vậy là tốt rồi. cùng ca về nhà nhé, trong nhà có một vị khách đến từ thảo nguyên, khi muội còn bé đã gặp qua hắn"

Na Nhân Thác Á hưng phấn hỏi: “Ai vậy ca ca?”

Lạp Khắc Thân thần bí nói: “Chờ muội về nhà sẽ biết. Ca và hắn muốn làm một đại sự rất quan trọng, muội nhất định sẽ giúp ca ca, có phải không?”

Na Nhân Thác Á không hề suy nghĩ trả lời ngay: “Đó là chuyện đương nhiên, ca bảo muội làm cái gì, muội sẽ làm cái đó. Dù sao ca ca cùng không bao giờ hại muội”.

Hạ Tầm. Tây Môn Khánh và Bành Tử Kỳ đều đã giả dạng, âm thầm nấp ở phía sau, mắt thấy hai người cười cười nói nói đi về phía trước, Bành Tử Kỳ nhíu mày nói: “Bọn họ Chỉ đi trên đại lộ, người đi đường khôna ngừng qua lại trên đường, chúng ta làm sao có thể bắt người? Đánh nhau, nhất sẽ kinh động đến quan phủ”.

Mắt Tây Môn Khánh hơi động, xung phong nhận việc: “Chuyện này Chỉ là chuyện nhỏ, các người đi đến chỗ đó chờ ta, ta dẫn bọn họ đến!”

Nói xong không đợi hai người ngăn trở, một bước dài liền vọt đi tới.

Hạ Tầm thở dài nói: “Ta hiểu rõ, là hắn tự sát, vấn đề là, làm sao bây giờ?”

Tây Môn Khánh nói: “Cái này có khó gì, hắn thà tự sát cùng không chịu để chúng ta bắt, điều này nói rõ trong lòng Hắn có quỷ”.

Hạ Tầm nói: “Quỷ này là cái gì? Chúng ta hiểu rõ sao?”

Tây Môn Khánh sờ sờ cái mùi, không dám nói nữa.

Ba người trầm tư thật lâu. ánh mắt Hạ Tầm đột nhiên giật giật. Bành Tử Kỳ lúc nào cùng vụng trộm theo dõi thần sắc trên mặt hắn, nhất thời có vài phần hy vọng hỏi: “Có biện pháp sao?”

Hạ Tầm lắc đầu rồi lại gật đầu: “Tạm thời thử xem đã”.

Na Nhân Thác Á bị trói ở một chỗ có thể coi là hoàn hảo nguyên vẹn nhất trong phòng, vốn nàng đang rất sợ hãi, nhưng nghi đến thân phận mình, trong lòng hơi an tâm, người nọ không giống như muốn cướp sắc, mình sẽ không bị hắn làm nhục. Hắn hiểu rõ thân phận nàng, chắc hẳn không dám giật tiền, nhưng lại dám bắt người Yến vương phủ, đây là đất Bắc Bình, Hắn còn muốn sống nữa không?

Na Nhân Thác Á đang tự trấn an mình, chợt nghe thấy tiếng bước chân đập dồn tiến đến. cùng với âm thanh ngô ngô, dường như có người bị che miệng mùi, thanh âm kia hơi giống với huynh trướng mình, Nha Nhân Thác Á lập tức giãy dụa, nhưng nàng bị trói chặt, miệng bị nhét một miếng vải bố, làm sao có thể kêu lên được.

Lúc này chợt nghe bên ngoài có người nói: "Lạp Khắc Thân, ngươi nghi chúng ta là ai? Đất Bắc Bình này, dám công khai bắt người trên đường cái, có thế là giang hồ lưu manh sao? Ngươi xem đây là cái gì?"

"Ngô ngô, ngô ngô"

Âm thanh ngô ngô trong miệng người kia đột nhiên dồn dập, Người nọ tiếp tục nói: "Không sai, chúng ta là người của nha môn Đề Hình Án Sát Ti, nãi nãi, nếu không phải muội muội của ngươi là người Yến vương phủ, chúng ta đâu cần cẩn thận như vậy, còn phải giả trang thành giang hồ lưu manh. Lạp Khắc Thân, coi như ngươi may mắn. giờ đây quan gia cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội, Chỉ cần ngoan ngoãn kể hết chân tướng sự tình cho. chúng ta, chúng ta sẽ bỏ qua cho ngươi.

Ngươi Chỉ là tiểu nhân vật làm chân chạy cho người khác, Chỉ cần bắt được thủ phạm, chúng ta sẽ không làm khó ngươi, ngươi nhìn chúng ta giả trang thành bộ dạng chắc là đã biết, sẽ không để cho ngươi rơi vào vụ án, ngươi nên biết điều khai hết ra đi. Coi như là nha môn Đề Hình Án Sát Ti chúng ta bán cho Yến vương gia mặt mùi".

Lạp Khắc Thân nặng nề hừ một tiếng, vẫn chưa nói chuyện. Chỉ nghe người nọ lại nói: "Hừ, miệng ngươi còn rất cứng, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, thật là không nể mặt huynh đệ ta. Người đâu, đem hắn kéo vào trong sân, đánh thật mạnh cho ta, khi nào hắn chịu gật đầu khai, mới thả hắn ra".

Na Nhân Thác Á lo lắng nghe ngóng, một lát sau. từ trong nội viện truyền đến một hồi âm thanh bốp bốp, xen lẫn trong đó là âm thanh nhịn đau. Na Nhân Thác Á đầu óc đơn thuần, những thứ nàng nghe được, nàng đều tin tưởng không mảy may nghi ngờ, tám tuổi nàng đã vào cung, một mực Chỉ là một tiểu cung nữ vẩy nước quét nhà, đôi khi xuất cung cùng Chỉ dạo chơi phố xá, đi gặp đại ca, nào biết trên đời có rất nhiều sự tình không phải chính mắt nhìn thì không thể tin.

"Đại ca làm chuyện gì?"

Na Nhân Thác Á lo lắng nghĩ, nàng mơ hồ hiểu được ca ca nàng mua bán trao đổi khôna phải làm ăn đàng hoàng, nhưng cho dù nàng có hỏi, ca ca cùng không nói với nàng những chuyện

này, tai nghe thấy ca ca bị đánh ở bên ngoài, âm thanh va chạm vào thịt, trong lòng nàng đau nhức:

“Ca ca cùng thật là, ca ca từ nhỏ tính khí cương liệt, thà rằng chính mình chịu khổ, cùng không chịu liên lụy đến người khác, hôm nay bị người hung ác tra tấn. lại đang là mùa đông, nếu da thịt đau nhức, không có ai ở bên chiếu cố, vậy làm sao được”.

Na Nhân Thác Á đang lo lắng đến đây, tên bắt nàng trở về tự nhiên kéo cửa phòng đi đến, vươn tay rút miếng vải bố trong miệng nàng ra, Na Nhân Thác Á lập tức kêu lên: “Đại ca, đại ca..

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Thay Mận Đổi Đào

Chương 105: Thay Mận Đổi Đào

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

“Thác Á. nghĩ như vậy là được rồi, mặc kệ thế nào, muội cùng không thể quên chúng ta là người trên thảo nguyên, là người bộ lạc Cáp Thứ Màng, là dân trường sinh thiên phù hộ. Ca ca và vị khách tôn quý kia mưu đồ một đại sự, chuyện này nếu như có thể thành công, có thể khích lệ tất cả người thảo nguyên đang chia năm xẻ bảy một lần nữa hội tụ dưới cờ đại hằn. tập hợp lại. giết trở về Trung Nguyên, đến lúc đó..

Hấn mới nói đến chỗ này, một bóng người đột nhiên chạy vụt tới. tóm lấy rổ của hắn, sau đó quay đầu hướng sang ngõ bên cạnh chạy đi.

“Ai đa!” Na Nhân Thác Á thét lên một tiếng.

L

ạp Khắc Thân vừa rồi vẫn đang chìm đắm trong suy nghi, rổ bị đoạt đi, ngay sau đó muội muội thét lên một tiếng, Lạp Khắc Thân vội vàng hỏi: “Muội muội, muội làm sao vậy?”

Na Nhân Thác Á hai tay ôm ngực, đỏ mặt nói: “Hắn... hắn sờ muội.

“Con mẹ nó!”

Lạp Khắc Thân thực sự nổi giận, hét lớn một tiếng: “Tiểu tặc, chạy đâu!” Sau đó liền chạy đuổi theo, người đi đường thấy tình cảnh này đều quây lại xem. nhìn vào trong ngõ xem

chuyện gì xảy ra, Nha Nhân Thác Á rất sợ lạc ca ca, muốn bước nhanh vào gọi ca ca, nhưng vừa đi được một bước, cánh tay nàng đã bị một bàn tay rắn chắc có lực nắm lấy.

Na Nhân Thác Á quay đầu nhìn lại, đó là một đại hán đội mù sụp, mặc áo da chó, dưới hàm là bộ râu quai nón. trên mặt chì lộ ra một đôi mắt sáng, giọng mang theo ý cười nói với nàng: "Cô nương, không nên hét lớn".

"Ngươilà... ô..."

Na Nhân Thác Á còn chưa nói xong, miệng nàng bị một bàn tay bịt chặt, cả người cực nhanh bị kéo đi. dân chúng đang chú ý xem một người chạy một người đuổi trong ngõ không ai phát giác chuyện vừa xong.

Tây Môn Khánh nhanh chóng chạy trốn, đằng sau Lạp Khắc Thân chạy càng nhanh hơn, Tây Môn Khánh lách đông lách tây, xuyên qua mấy ngõ nhỏ, rồi chuyển sang một nơi hoang vắng. Hành vi và cách ăn mặc của hắn, cực kỳ giống một tên lưu manh trộm cắp, Lạp Khắc Thân không hề hoài nghi, thầm nghi mau mau đuổi theo tóm lấy tên tiểu tặc dám khinh bạc muội muội, sau đó dùng đôi thiết quyền giáo huấn hắn một chút.

Nhưng khi hắn đuổi theo, phía trước ngõ đột nhiên một người lăng không nhảy xuống, nhẹ nhàng giống như một chiếc lông chùn, bay qua người Tây Môn Khánh, rồi nghiêng người đứng vững trên mặt đất. tay phải lập tức huy động, trong tay nắm chặt một thanh đao màu đen, nhìn qua đã thấy đó là một cây đao cực kỳ hung lệ, chuôi đao khảm đá mắt mèo, phát ra hào quang yêu mỵ khiếp người.

Thân thể Lạp Khắc Thân bỗng nhiên đứng lại: "Không xong, rút lui!"

Người cầm đao lãnh khốc nói: "Ngươi bó tay chịu trói, hay là muốn ta đích thân động thủ?"

Lạp Khắc Thân trả lời rất nhanh gọn: "Nói nhảm!".

Hắn rút một thanh loan đao sáng loáng ở dưới lớp áo da rộng thùng thình, sau đó hung dữ nhào tới...

Đây là một khu nhà rách nát, khi đó Bắc Bình còn xa mới đạt tới tình trạng tấc đất tấc vàng, chỗ này vốn là chỗ hoang vu, sau khi gia đình này suy tàn, người khác mua nền nhà xong

còn phải tìiank lý luôn đống nhà cửa đã tồn hại, còn không thuận tiện bằng đất bằng, nên mãi mà không bán được, cho nên biến thành hoang phế, thời gian trôi qua, nhà cửa sụp đố Chỉ còn hai gian, trong nội viện bụi cỏ dại um tùm, thành chỗ cho mèo hoang, chó hoang sống nhờ.

Trong sân, Hạ Tầm đứng ở đẳng kia, trước mặt là Bành Tử Kỳ và Tây Môn Khánh, hai người đều cúi đầu. ba người sau nửa ngày không nói gì.

Một lúc lâu sau. Bành Tử Kỳ mới cố lấy dùng khí nói: "Ta... không cố ý giết hắn".

Hạ Tầm ừm một tiếng nói: "Ta hiểu".

Tây Môn Khánh vội nói: "Ta căn bản không có động thủ".

Người nọ cười hắc hắc nói: "Không cần gọi. đại ca của cô rất cứng miệng, Hắn không thấy quan tài không đố lệ, được, trước cứ ăn đau khổ, khi không nhịn được, ta liền dừng tay hỏi chuyện Hắn.

Cô nương, cô là người Yến vương phủ, vốn định tha cho các người một con đường sống, chúng ta là những người ăn cơm quan phủ cùng không nguyện ý liên hệ đến phượng tử long tôn môn. Nhưng đại ca ngươi phạm vào án. Đề Hình Án Sát Sử đại nhân đã ban xuống, nếu không thể phá án đúng thời hạn, chúng ta sẽ phải chịu phạt, không có biện pháp, xin lỗi".

Na Nhân Thác Á vội la lên: "Các ngươi muốn hỏi đại ca của ta cái gì? Đại ca của ta rốt cuộc đã làm chuyện gì?"

Ngoài cửa số truyền đến âm thanh phốc phốc nặng nề, và tiếng rên ri cực kỳ đau đớn, Hắn nhàn nhã búng búng ngón tay hỏi: "Xem cô cái gì cùng không biết? Ta nói cho cô nghe thì được cái gì?"

Na Nhân Thác đột nhiên nhớ tới lời đại ca vừa nói. nàng thốt lên: "A! Chẳng lè có quan hệ với đại ca ta và vị khách quý kia?"

Người nọ cười mà như không cười nói: "Chuyện gì liên quan đến khách quý?"

Na Nhân Thác Á Chỉ có một người thân duy nhất là Lạp Khắc Thân, đại ca nàng lúc nào cùng nói nghía khí, nàng không muốn vì nghía khí giang hồ mà đại ca của mình phải chịu khổ, vội vàng nói: "Ta cùng không biết, ca của ta vừa rồi nói với ta, người nọ là từ thảo nguyên đến, còn nói, khi ta còn bé đã từng gặp hắn. Đại ca Chỉ nói hắn và người nọ cùng làm một đại

sự, còn nói muốn ta giúp hắn, đại ca muốn dẫn ta về nhà, gặp người nọ sẽ biết...”

Na Nhân Thác Á nói đến đây, đã bắt đầu rơi lệ, nức nỡ nói: “Van cầu các ngươi, các vị quan gia, không cần phải đánh ca ca ta, hắn sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý.

Hạ Tầm nhìn biểu hiện của nàng, thầm nghĩ trong lòng: “Xem ra tiểu cô nương này đúng là cái gì cùng không biết.

Thế là hắn lập tức cười ha hả, vòng vo nói: “Đương nhiên, đương nhiên, chúng ta cùng biết, ca ca cô sao, thật ra Chỉ là một người ở bên dắt mối, dẫn đường, là một chân chạy, vất vả kiếm ít tiền lợi nhuận. Nếu không vì như thế, chúng ta cùng sẽ không lén điều tra, có thể tha hắn một lần.

Nhưng người này thật không thức thời, đã có án trong người, cho dù Yến vương phủ biết, sợ cùng sẽ không vì một cung nữ nho nhỏ như cô che chở cho hắn. Cô nói xem, ca của cô nói cho cô biết cái gì. toàn bộ nói cho ta biết một chữ không được bò, để sau đó chúng ta đi bắt người, Chỉ cần bắt được tội phạm chính thức kia. ca ca của cô xem như lấy công chuộc tội. không dựa vào quan hệ của cô, cùng không có trở ngại”.

“Được, ta nói, ca của ta nói.

Na Nhân Thác Á đem lời ca ca nói với nàng từ đầu chí cuối đọc lại một lần, Hạ Tầm hơi suy tư, lại hỏi nàng một vài vấn đề, Na Nhân Thác Á không chút do dự, khai ra toàn bộ, sau đó vội vàng cầu khân nói: “Quan gia, ta nói tất cả rồi, các người đi bắt người khách kia đi, hắn đang ở tại nhà ca ca ta. cầu xin người buông tha ca ca ta”.

Hạ Tầm cao giọng nói: “Ngừng hình, không cần phải đánh nữa!”

Phía bên ngoài cửa sổ, Tây Môn Khánh đầu đầy mồ hôi cởi áo bào ra. một tầng khăn quấn ở trên cánh tay, đang ma luyện “Đại Suất Bi Thủ” trên tảng đá, một bên ngã một bên còn phải phát ra tiếng kêu đau đớn như heo, vừa nghe lời Hạ Tầm nói, hắn thở phào một cái, đặt mông ngồi bịch xuống.

Trong phòng, Hạ Tầm nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta phải đi bắt tên tội phạm chính thức, chờ hung phạm sa lưới, rồi xin Chỉ thị An Sát đại nhân, chúng ta sê tha cho liuynh muội các người”.

Hạ Tầm xoay người đi, Na Nhân Thác Á bỗng gọi hắn lại, Hạ Tầm ừ một tiếng, nhướng mày nhìn về phía nàng, Na Nhân Thác Á có chút ngại ngùng nói: "Quan gia, có thể không cho ca ca ta biết... là ta... là ta nói cho người biết, huynh ấy... huynh ấy rất hay nói nghĩa khí huynh đệ..

Hạ Tầm chăm chú nhìn nàng một lúc, chậm rãi nói: "Cô yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói cho hắn biết".

***

"Sự tình lại quay về khởi điểm".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Lạp Khắc Thân hẹn muội tử hắn ra ngoài, thật

là muốn nàng tới đế hỗ trợ bọn họ, vấn đề là, bọn họ muốn làm chuyện gì, vị cô nương Na Nhân Thác Á này tuyệt đối không biết chuyện gì, ngay cả thân phận người nọ chúng ta cùng không biết, nàng Chỉ biết khi nàng còn nhỏ, đã nhận thức qua người nọ. Chúng ta vội vàng tìm hiểu, Chỉ có thể biết bọn họ muốn làm một việc đại sự, về phần bọn họ định làm chuyện gì, vẫn không biết".

Tây Môn Khánh cùng nhíu mày nói: "Chuyện này thật phiền toái, chúng ta đã bức tử Lạp Khắc Thân, lại không thể chạy đến nhà Lạp Khắc Thân bắt người, trong chốc lát quan sai phủ Bắc Bình đã đầy trên đường cái bắt chúng ta, muốn dựa vào lời ta nói, quản con mẹ hắn phải làm gì. ta chạy trốn thôi".

Hạ Tầm cắn răng nói: "Ta không cam lòng, nếu như không giải được bí mật này, cứ như vậy rời khỏi đây, trên đường đi về ta sẽ không thể ngủ ngon giấc".

Tây Môn Khánh liếc qua Bành Tử Kỳ đang đứng ở một bên. ho khan nói: "Đó cùng hẳn là..

Bành Tử Kỳ khôna nghe hiểu lời Tây Môn Khánh nói, nàng nói với Hạ Tầm: "Vấn đề là, hiện tại chúng ta lâm vào cục diện bế tắc, Lạp Khắc Thân đã chết, chưa hẳn có thể ngăn cản kế hoạch của bọn họ, nhưng chúng ta không có cơ hội biết rõ bọn họ rốt cuộc muốn làm gì, nhìn Lạp Khắc Thân vừa thấy không địch lại chuẩn bị bị bắt, lập tức quyết đoán vung đao tự sát, Chỉ sợ những người kia đều là nhân vật tử sĩ, bất một tên tới đây cùng chưa hẳn hắn sẽ chịu cung khai".

Hạ Tầm nghiêm nghị nói: "Càng như thế, càng thấy được bọn họ nhất định đang có một âm mưu trọng đại".

Con ngươi Tây Môn Khánh hơi xoay động, đột nhiên nói: "Vị cô nương ngốc nghếch đáng yêu ở trong phòng thì thế nào? Nếu như có thể thuyết phục nàng làm việc cho chúng ta, đi tìm hiêu mục đích chính thức của những người kia thì sao?"

Hạ Tầm chậm rãi nói: "Nếu để Na Nhân Thác Á đi. mà ca ca của nàng không lộ diện, giải thích thế nào đây? Ngoài việc nói Hắn đã chết, không có lý do thứ hai. Na Nhân Thác Á không phải người ngốc, vừa rồi chúng ta đã lừa gạt nàng, nếu muốn sai sử nàng làm việc cho chúng ta, không để nàng tận mắt nhìn thấy ca ca của nàng, làm sao làm được? Nếu như nàng thật sự thấy ca ca của nàng, không hận chết chúng ta thì thôi, lại còn làm việc cho chúng ta? Huống Chỉ thi thể đang nằm trên đường, không ở trong tay chúng ta, muốn đem thi thể giả trang thành bộ dáng hôn mê bất tinh lừa dối vượt qua kiểm tra cùng không được".

Tây Môn Khánh vừa liếc Bành Tử Kỳ vừa nói: "Ngươi vừa mới nói, Na Nhân Thác Á tám tuổi vào cung, ngoại trừ ca ca của nàng, không thấy qua một tộc nhân nào khác?"

"Đúng".

Tây Môn Khánh khẽ đảo mắt nói: "Nữ mười tám thay đổi rất lớn, huống Chỉ nàng tám tuổi mới từ trên thảo nguyên tới đây, lúc đó vẫn còn là một con nhóc, những năm này nàng ở Yến Vương phủ sống an nhàn sung sướng, thảo nguyên không thể sánh nối, biến hóa càng nhiều, nói cách khác, Những người Mông cổ kia đang ở trong nhà Lạp Khắc Thân chờ hắn cùng không biết bộ dáng hiện tại của nàng, có phải không?"

Hạ Tầm trong lòng khẽ động: "Ngươi nói là?"

Tây Môn Khánh ánh mắt lại đi một vòng trên người Bành Tử Kỳ, Hạ Tầm lập tức lắc đầu nói: "Không được!"

Bành Tử Kỳ đã hiểu ý, quả quyết nói: "Để cho ta đi, Chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không có nguy hiểm".

Hạ Tầm nói: "Đây không phải là vấn đề nguy hiểm hay không nguy hiểm, mà là nàng căn bản sẽ không gạt được người khác. Đại ca vừa mới chết, nàng phải cực kỳ bi thương, nàng phải kinh hoảng sợ hãi, nàng có thế giả trang giống như vậy sao? Đột nhiên nhìn thấy tộc nhân

khi còn nhỏ, tuy nói hai bên đã không nhìn ra được tướng mạo của nhau, nhưng một khi xưng tên báo họ, thói quen lúc trước nàng giả trang được sao? Phải nghĩ biện pháp chủ động để bọn họ nói ra, tham dự trực tiếp vào kế hoạch của bọn họ, moi ra âm mưu của bọn họ, cái này phải tùy cơ ứng biến, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, nàng..

Hạ Tầm nói đến đây đột nhiên thất thanh, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía trước không nói một lời, giống như bị trúng tà.

Bành Tử Kỳ và Tây Môn Khánh cùng khẩn trương hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Hạ Tầm hơi dừng lại một chút rồi nói: “Ta đột nhiên nghĩ đến một người... siêu cấp lừa đảo, có lẽ... nàng có thể..

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 106

Đổi Trắng Thay Đen

Chương 106: Đổi Trắng Thay Đen

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

“Hạ Tầm muốn gặp ta?”

Tạ Vũ Phi ngạc nhiên hỏi lại Nam Phi Phi một lần nữa.

Nam Phi Phi gật đầu: “Vâng, hắn nói, chờ người trong ngõ nhỏ lần trước chúng ta nói chuyện, có sự việc cấp tốc, muốn người ngay lập tức đi một chuyến”.

“Đến rồi. đến rồi. ta biết mà. hắn nào có lòng tốt như vậy, chịu khoan hồng độ lượng buông tha ta, hừ! Lúc trước gắn cố tình thể hiện hào phóng, chính là vì hôm nay, vừa nghe Tạ

Truyền Trung muốn công bố cho mọi người biết mình chính thức nhận tổ, Hắn liền đến gõ cửa. Dám lừa ta, tên khốn kiếp này!”

Tạ Vũ Phi nghiến răng nghiến lợi nói, đột nhiên trong lòng khẽ động, nghi ngờ nói: “Không đúng nha, Phi Phi, hắn là thông qua người nhà Tạ phủ truyền tin tức cho chúng ta?”

Nam Phi Phi lắc đầu, có vẻ hơi bối rối nói: “Ổ... không phải”.

“Hử?” Tạ Vũ Phi có vẻ hoài nghi nhìn nàng.

Nam Phi Phi chần chờ một chút, đỏ mặt nói: “Thật ra... Là Cao Thăng nói ta chuyển lời cho người”.

“Cao Thăng? Cái tên bằng hữu miệng lưỡi trơn tru của hắn?”

Tạ Vũ Phi chợt bừng tỉnh hiểu ra: “Phi Phi. ngươi.. và hắn ở cùng một chỗ?”

Nam Phi Phi nói: “Cái gì gọi là ở cùng một chỗ, thật là khó nghe”.

Tạ Vũ Phi dậm chân nói: “Không ngờ, ngươi... thật sự là, chúng ta là người chuyên gạt người, không gạt được thì thôi, ngươi lại bị người lừa ngược lại. ngươi... chẳng lẽ để cho hắn chiếm tiện nghi rồi?”

Nam Phi Phi nghiêm mặt sẵng giọng nói: “Người nói bậy chuyện gì đấy, ta đâu có bị người khác chiếm tiện nghi. Ngoài ra. chúng ta gạt người, cùng là vì có chút bất đắc dì, cùng không phải mọi chuyện đều lừa gạt người khác, Cao Thăng kia... thật ra rất tốt”.

Tạ Vũ Phi nhìn chằm chằm vào mặt nàng, sau nửa ngày mới nhụt chí nói: “Bò đi bò đi, ta mặc kệ ngươi”.

Nam Phi Phi nói: “Vậy Hạ Tầm muốn gặp người, người gặp hay không gặp?”

Tạ Vũ Phi tức giận địa nói: “Quả thật là nữ sinh hướng ngoại, hai chúng ta là bằng hữu từ nhỏ lớn lên. còn chưa yêu nhau, vậy mà đã giúp đỡ bằng hữu của Cao Thăng nói chuyện?”

Nam Phi Phi thầm nói: “Ta đây không phải là sợ hắn nói chuyện tốt của chúng ta ra sao”.

Tạ Vũ Phi trầm tư chốc lát, vỗ bộ ngực sữa một cái, bi tráng nói: “Gặp! Binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, ta muốn xem họ Hạ hắn là cái dạng người quỷ quái gì!”

vẫn ngỏ tắt nhỏ kia. từ sau ngày đó Nam Phi Phi thường thường gặp mặt Tây Môn Khánh, hai người cùng trốn vào bên trong ngõ thì thầm nói chuyện, Hạ Tầm thì đứng đối diện đối diện với Tạ Vũ Phi.

Hạ Tầm thuật lại câu chuyện một lần, lại nói: “Chuyện này quan hệ trọng đại, ta đã xác định, bọn họ nhất định mưu đồ một chuyện đại đối với người Hán ta cực kỳ bất lợi, đã biết chuyện, làm sao mà không nghĩ biện pháp làm bọn họ thất bại cho được?

Nhưns trước mắt muốn cỡi bò mê đề này, cần phải có người giả mạo Na Nhân Thác Á, cần phải trong thời gian ngắn như vậy, giả trang hoàn hảo một nhân vật như vậy, đi hoàn thành một chuyện đại sự như vậy, Hạ mỗ nghi tới nghi lui. trong thiên hạ chí có cô nương mới có thể

làm được".

Đôi mắt đẹp của Tạ Vũ Phi trừng lên nói: "Ngươi đây là muốn nhờ ta làm việc cho ngươi?"

Hạ Tầm thành khẩn nói: "Không, là ta thỉnh cầu. ta hướng về cô nương xin giúp đỡ, tuyệt đối không có ý nghĩ áp chế gì hết".

Tạ Vũ Phi nhìn không chớp mắt vào mặt hắn, nước mắt nàng dần dần tràn ra: "Nhưng ngươi có suy nghi cho ta hay không? Ta đối với người tên Na cái gì Nhân cái gì Á đó một chút cùng không quen thuộc, rất có thể đế lộ chân tướng, những người kia đều là đại ác nhàn giết người không nháy mắt. ta Chỉ là một cô gái yếu đuối nho nhỏ, nhất định sẽ chết, nói không chừng trước khi chết còn có thể bị bọn họ làm nhục, ngươi nhẫn tâm để ta, một tiểu nữ tử tay trói gà còn không chặt đưa vào miệng sói như vậy, ta Chỉ muốn kiếm chút cơm ăn mà thôi. ngươi lại dùng chuyện kia áp chế, đưa ta vào miệng cọp..

Nói nói, trên mặt nàng, hai hàng lệ nóng đã ròng ròng chảy xuống gò má. Hạ Tầm bất đắc dì nói: "Cô nương, cô diễn có điếm quá..

Tạ Vũ Phi thu lại nước mắt, rất vô tội nói: "Ngươi xem. ta ngay cả lừa gạt ngươi cùng không được, còn bảo ta đi lừa gạt người khác?"

Hạ Tầm trợn mắt xem thường nói: "Nói nhảm, cô còn chưa có đáp ứng, ta lại chưa bất cô đi, có cần phải khóc thành như vậy không? Ngu ngoe cùng biết cô đang giả trang".

"Là như vậy sao?" Tạ Vũ Phi nháy mắt mắt mấy cái nói: "Hình như là đã diễn quá một chút".

Nàng cười hì hì. đột nhiên lại thay đổi một bộ dáng khác nói: "Bảo ta giúp ngươi cùng được, nhưng mà... Ngươi phải đáp ứng ta một chuyện. Không có thù lao, ta sẽ không làm".

Hạ Tầm nói: "Chuyện gì?"

Tạ Vũ Phi nói: "Ta còn chưa nghĩ ra, nhưng mà, mặc kệ khi nào, Chỉ cần ta nhớ ra, nói cho ngươi biết, ngươi không được cự tuyệt".

Hạ Tầm kêu lên: "Cái này làm sao có thể..

Tạ Vũ Phi cướp lời nói: "Ngươi yên tâm, ta cùng không bảo ngươi giết người phóng hòa vi phạm vương pháp, cùng sẽ không bảo ngươi ức hiếp người lương thiện, làm việc táng tận lương tâm".

Hạ Tầm giờ đây nóng như lửa đốt, người đi đến chậm một chút, sợ lòng nghi ngờ của những người kia nối lên, hận không thể bắt Tạ Vũ Phi lập tức đáp ứng, lập tức gật đầu nói: "Được, ta đáp ứng cô".

"Quân tử nhứt ngôn!".

"Khoái mã nhất tiên!"

"Tốt!"

Tạ đại tiểu thư âm âm cười: "Hạ công tử, ngươi muốn đưa ta đến nơi bọn họ, lừa gạt cái gì mang về đây?"

***

Nhà Lạp Khắc Thân.

May mấn Lạp Khắc Thân không an bài gặp mặt tại cửa hàng da của hắn, nếu không hai người hòa kế ở trong tiệm kia, tối thiêu cùng nhận ra được nữ nhân này không phải muội muội của ông chù bọn họ, mà nhà riêng của Lạp Khãc Thân Chỉ là một nhà ngói ba gian.

Gian nhà trước sau có hai cái tiểu viện, Hắn một khi rời khói cửa liền khoá cửa. trong nhà không có người nào khác.

Đối quần áo của Na Nhân Thác Á; biến hóa nhanh chóng thành một tiểu nha đầu chất phác khờ dại, Tạ Vũ Phi lảo đảo xông vào cửa, vệt nước mắt trên mặt vẫn chưa khô.

Đám người Hi Nhật Ba Nhật, Đái Dụ Bân đang ngồi chơi nói chuyện phiếm trong nhà Lạp Khắc Thân, chờ Lạp Khắc Thân mang muội muội hắn về, đột nhiên trông thấy một tiểu cô nương tiến vào, nguyên một đám nhanh chóng đứng lên, đánh giá nàng, cảnh giác không nói gì.

Tiểu cô nương nhìn bọn họ, vừa nói vừa khóc, khóc không thành tiếng nói: "Các người... các người chính là bằng hữu... của ca ta, đến từ bộ lạc Cáp Lạt Mãng sao? Ca của ta... hắn... hu hu hu..

Mao Y Hãn nóng nảy hỏi: “Cô nương, ca của cô là ai vậy?”

Tiểu cô nương khóc nói: “Đại ca của ta chính là Lạp Khắc Thân, hắn... hắn...”

Hạ Tầm đã nói với nàng, nói sáu tuổi Na Nhân Thác Á đã theo ca ca lưu lạc Trung Nguyên, tám tuổi vào Yến vương phủ làm thị nữ, ngôn ngữ Mông Cổ chưa chắc nói được vài lời, nhưng nàng lo lắng những người này nổi lên lòng nghi ngờ nên dùng ngôn ngữ Mông cổ thử hắn.

Nàng vừa rồi vội vàng học được mấy câu. chưa hẳn có tác dụng, cho nên một mực nắm chắc chủ động, hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

“A, cô chính là Thác Á muội tử? Lại... lớn lên lại xinh đẹp đến vậy, đẹp như thiên tiên, Lạp Khắc Nhân Chỉ nói cô lớn lên hơi xinh đẹp, không nghi rằng lại.. Hi Nhật Ba Nhật tán thường một phen, rồi mới tinh táo lại. vội vàng đổi đề tài nói:

“Ca ca cô làm sao vậy?”

Tạ Vũ Phi nói: “Ca ca hẹn ta hôm nay gặp mặt, nói có tộc nhân đã gặp qua ta khi ta còn bé đang ở trong nhà chờ ta, muốn dẫn ta trở về gặp các người, còn nói có một việc đại sự muốn ta hỗ trợ, ta vừa đáp ứng, thì có một tên lưu manh cướp đoạt rổ điểm tâm ta làm cho ca ca, còn... còn khinh bạc ta, ca ca giận, chạy theo truy đuổi hắn, kết quả ở trong hẻm nhỏ gặp phải đồng lõa của tên lưu manh kia tiếp ứng, ca ca bị bọn họ... bị bọn họ ám toán, trong lúc tranh đấu, những người kia đã giết ca ca rồi chạy trốn, ca ca Hắn... hu hu hu..

“Cái gì?” Mấy người Mông kinh hãi, Mao Y Hãn dậm chân nói: “Nãi nài, một cái rổ có quan trọng đến mức đấy không, cần gì phải làm khổ tự mình đuổi theo”.

Tạ Vũ Phi lau nước mắt nói: “Ca ca không phải vì cái rổ mà đuổi theo, là vì... bởi vì ta bị lưu manh khi dễ.

Đái Dụ Bân tinh táo nghe, đột nhiên hỏi: “Sau đó như thế nào? Cô vì sao vứt bỏ không để ý đến thi thể, chạy về nhà?”

Tạ Vũ Phi nói: “Là ca ca trước khi lâm chung dặn dò ta, vô luận như thế nào, nhất định phải về nhà gặp tộc nhân, nói các người so với sinh tử của hắn còn quan trọng hơn. hơn nữa có đại sự bảo ta đi làm. Ta không đám trì hoãn, dây dưa lâu. quan sai chạy đến sẽ đưa ta về

nha môn, như vậy cùng không biết bao lâu mới có thể thoát thân, cho nên ta bò chạy đến đây".

Nàng hai mắt đẫm lệ mê ly nhìn một chút mấy người hỏi: "Các người... chính là tộc nhân của ta sao?"

Hi Nhật Ba Nhật đứng lên trước nói: "Đúng vậy đúng vậy, ta là Hi Nhật Ba Nhật, cô còn nhớ rõ ta không?"

Tạ Vũ Phi lui một bước, lưỡng lự phân biệt: "A! Hi Nhật Ba Nhật đại nhân, người... người so với khi còn bé bộ dáng khác thật nhiều, người không nói. ta căn bản không nhận ra".

Hi Nhật Ba Nhật nói: "Đúng vậy đúng vậy, cô biến hóa càng lớn. nếu cô không nói, ta cùng không nhận ra, ài, vật thị... vật thị..

Hắn đưa mắt nhìn Đái Dụ Bân, nhìn hắn không có ý nhắc nhỡ, vắt hết óc tưởng tượng nói: "Vật thị phi nhân. Cô ưốn cái gì, ta cùng sẽ không ăn cô".

Tạ Vũ Phi rụt rè nói: "Đại nhân... Đại nhân khi còn bé... thường khi dễ người ta..."

Một câu này lại để cho nàng đoán đúng rồi. nàng đã nghe Hạ Tầm nói qua vị cô nương Na Nhân Thác Á kia lớn lên phi thường tó lệ, khi nàng còn nhỏ bộ dáng cũng sẽ không kém, Hi Nhật Ba Nhật so với nàng không lớn hơn mấy tuổi, nam hài tử còn nhỏ cùng phân biệt được đẹp xấu thế nào, bọn họ thường thích tiếp cận tiểu cô nương rất xinh đẹp, Chỉ là thủ đoạn bọn Hắn dùng để hấp dẫn chú ý tiểu cô nương xinh đẹp rất giống nhau: Trêu cợt nàng, khi dễ nàng.

Hi Nhật Ba Nhật nghe xong không khỏi cười ha ha: "Ài, không phải sợ, đó là khi còn bé" Nói đến đây, đột nhiên nhớ tới việc Lạp Khắc Thân vừa mới chết, mình thật sự không nên cười to, vội vàng ngậm miệng lại.

Đái Dụ Bân đột nhiên dùng ngạn ngữ Mông cổ nói vài câu gì đó, Tạ Vũ Phi liếc nhìn hắn, dùng tiếng Mông cổ lấp bắp trả lời: "Lời ngươi nói ta nghe không hiểu nhiều, lúc ta rời khỏi thảo nguyên, vẫn còn quá nhỏ, đến nội cung, lại phải học tiếng phổ thông Phượng Dương. Ca ca nói, các người có việc, có chuyện gì? Dùng Hán nhân nói đi".

Hi Nhật Ba Nhật vội vàng kéo nàng đến một bên, thân thiết nói: "Thác Á muội tử, sự tình là như thế này..

Hắn cần Na Nhân Thác Á phối hợp, cho nên hầu như tất cả nội dung trong kế hoạch phải

nói với nàng, chờ Hi Nhật Ba Nhật nói xong, Tạ Vũ Phi căng hai nắm đấm, dùng thứ Mông cố ngữ gượng gạo của nàng kiên định nói: "Được! Ta sẽ nghe theo! Ta là người thảo nguyên, là người bộ lạc Cáp Lạt Mãng, là người được trường sinh thiên phù hộ, ca ca bị người Hán giết, ta muốn vì hắn báo thù!"

Hi Nhật Ba Nhật mừng rờ, vội vàng móc từ trong lòng ngực ra một bao thuốc bột đưa cho nàng: "Ngươi đang làm việc ở sườn đông điện, đây là trường sinh thiên trợ giúp cho chúng ta thành chuyện, cửa ống thoát nước là ở chỗ này, Thác Á, cô sau khi trở về, đem thuốc này hạ vào trong thức ăn của nhừna người ở đó, đêm nay, chúng ta lẻn vào vương phủ, sau khi chuyện thành công, ta sẽ dẫn cô rời đi, rốt cuộc không cần phải ở trong này tiếp tục phục thị người khác nữa".

"Được!" Tạ Vũ Phi thận ượng nhận thuốc, ước lượng một chút, lại vỗ vỗ ngực nhè nhẹ nói: "Ta đi trở về, quan sai chưa hẳn tìm thấy việc liên quan đến ta, nhưng nếu trở về chậm, bên vương phủ sẽ sinh nghi. Chỗ ca ca ta..."

Nói đến đây, nàng lại òa khóc lên, ánh mắt Hi Nhật Ba Nhật tham lam nhìn lồng ngực mê người của nàng, đảo qua một chút rồi nói: "Thân phận chúng ta... thực cùng không tiện ra mặt, như vậy đi, chúng ta cầm chút ít tiền, bảo hai hòa kế trong tiệm của ca ca cô đi nha môn nhận thi thế, xử lý hậu sự. Thác Á, không cần phải quá đau khổ, Chỉ cần cô làm tốt chuyện này, ca ca ngươi trên trời cùng sẽ vui vẻ".

"Vâng!" Tạ Vũ Phi trịnh trọng gật đầu, nhìn hán thật sâu: "Đại nhân, ta phải đi rồi".

Hi Nhật Ba Nhật bị ánh mắt mị lệ của nàng nhìn đến nỗi xương cốt mềm nhùn. thê thiếp của hắn vô số, còn tiếp nhận rất nhiều thê thiếp của phụ thân, nhưng không có một người nào xinh đẹp như thế, phong tình vô hạn, nếu không phải còn có đại sự muốn làm. Hắn thật muốn ôm tiểu mỳ nhân này kéo vào trong ngực trìu mến một phen, đành phải thu tâm ý lại, gật đầu nói: "Được!"

Tạ Vũ Phi vội vàng ra khỏi phòng, âm thầm thỡ phào một hơi.

Nàng tuy đã tính toán, cho dù bị mấy người nhìn thấu, cùng tuyệt sẽ không lập tức làm thịt nàng, bên ngoài còn có Bành Tử Kỳ từng hiển lộ qua võ công tuyệt diệu ngầm bảo hộ nàng, nhưng muốn nói không khấn trương thì đó là giả. Nhưng nàng rất yêu mến loại kích thích này, càng là trường hợp khó khăn càng thích, mỗi khi nàng dùng khả năng biêu diễn cao minh của

nàng lừa gạt một số người tự cho là đúng, nàng đặc biệt hưng phấn.

Trên nóc nhà đối diện Bành Tử Kỳ lặng lè ấn núp, âm thầm buông lòng nấm đấm đang nắm chặt chuôi đao ra, Đái Dụ Bân ở trong phòng vẻ mặt đầy nghi ngờ: "Tại sao trùng hợp như vậy, tất cả lại nhằm vào hôm nay mà xảy ra chuyện, Lạp Khắc Thân cùng coi như một hán tử cường tráng, lại bị vài tên lưu manh đánh chết".

Hi Nhật Ba Nhật nói: "An Đáp, bệnh đa nghi của ngươi quá nặng rồi, Lạp Khắc Thân mới rời đi trong chốc lát, đột nhiên chết, trong thời gian ngắn như vậy, có khả năng có người nghĩ ra được biện pháp như vậy, tìm được người như vậy đến đây không?"

Khi đó nữ nhân bình thường là không ở bên ngoài làm việc, muốn trong thời gian ngắn như vậy nghi ra một biện pháp như vậy, lại phải tìm được một nhân tuyến phù hợp, biểu hiện vừa rồi từ đầu đến cuối không có chút nào sơ hở, cái này căn bản xác thực là sự tình không thể xảy ra. Đái Dụ Bân cùng cảm thấy mình quá đa nghi, nhưng chuyện này trọng đại như thế, vốn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng hắn sinh ra điểm khả nghi, luôn cảm thấy không quá thoải mái.

Hấn ngãm nghi nói: "Phái một người đi đến tiệm của Lạp Khác Thân, kéo một tên hòa kế, cùng đi phủ nha nhìn xem thử Lạp Khắc Thân có phải thật sự gặp tặc nhàn rồi bị giết hay không. Lại phái một người đi theo Thác Á. nếu như nàng thật sự đi vào Yến vương phủ, vậy chứng minh không có vấn đề!"

Hi Nhật Ba Nhật cảm thấy không vui, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, cứ cân thận một chút cùng không có hại, liền miễn cường đáp ứng, nhìn mọi người đang vây quanh bên người hắn, chọn lấy hai người làm việc cẩn thận, phân phó nói: "Hai người các ngươi đi, theo như An Đáp phân phó, một người dẫn theo hòa kế của Lạp Khắc Thân đi phủ nha nhận mặt thi thể, người khác đi theo Thác Á, không cần phải kinh động nàng, thấy nàng vào vương phủ liền trở lại".

"Rõ!" Hai người đáp ứng một tiếng, bước nhanh đi ra ngoài.

Cẩn thận mấy cùng có sơ sót, bất kể là Hạ Tầm hay Tạ Vũ Phi, dù sao cùng không phải thần tiên sống, tính toán không bỏ sót điều gì, cùng không nghĩ bọn họ sẽ bám theo. Trên thực tế cho dù Hạ Tầm và Tạ Vũ Phi nghi tới cùng vô ích, Tạ Vũ Phi là tuyệt đối không có khả năng tiến vào cửa cung Yến vương phủ. cuối cùng cùng sẽ bị người phát hiện sơ hở, giờ đây

Chỉ là vấn đề thời gian.

Hạ Tầm và Tây Môn Khánh sau khi biết được liền lên ngựa chạy cực nhanh tới Yến vương phủ. bọn họ phải tranh thủ thời gian!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 107

Tình Thế Bất Đắc Dĩ

Chương 107: Tình Thế Bất Đắc Dĩ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Hạ Tầm vừa biết được tin tức, lập tức cùng Tây Môn Khánh chạy tới Yến vương phủ.

Yến vương vừa chết, Bắc Bình bị nổ tung, rất khó biết loại sự tình này có thể kích thích đến tất cả các đạo nhàn mâ đang nội chiến ở Bắc Nguyên, một lần nữa bắt đầu làm cho bọn họ sinh dã tâm với Trung Nguyên, liên thủ điều binh tiến đến Bắc Bình hay không. Cho dù hiện tại còn có lão Chu tọa trấn Nam Kinh, vẫn có thể điều binh khiến tướng đem bọn họ đánh trở về, nhưng cùng sẽ rơi vào kết cuộc sinh linh đồ thán, hậu quả thật sự quá nghiêm trọng, Hạ Tầm không cần nghi nhiều.

Hấn bảo Bành Tử Kỳ dẫn theo những bằng hữu Bắc Bình của nàng chia nhau giám thị nhừng người Mông cổ đang ở trong mấy chỗ khác, chính mình dẫn theo Tây Môn Khánh chạy tới Yến vương phủ. Hắn dẫn theo Tây Môn Khánh, là vì hắn cảm thấy Tây Môn đại quan nhàn đôi khi rất cơ cảnh lão luyện, nhưng tính tình hắn vô cùng lỗ mãng, thinh thoảng không giữ được mình mà sinh sự, thật sự là không yên tâm để Hắn ở lại.

Đến trước tường Yến vương phủ, Hạ Tầm bảo Tây Môn Khánh đợi ở bên ngoài, chính mình nhảy xuống ngựa, bước nhanh đến bậc thang, một người thị vệ mang theo đao đi tới, quát to: “Đứng lại, người nào dám xông loạn cửa cung?”

Hạ Tầm vội vàng ôm quyền thi lễ nói: “Quân gia, tiểu dân mấy ngày trước đã tới vương phủ, lúc ấy còn do thế tử Yến vương đích thân tiễn đưa đến tận cửa phủ, không biết quân gia

còn nhận ra ta không?"

Tên thị vệ này không phải người ngày đó trực ban. cùng không biết chuyện này, nhưng vừa nghe người này từng được thế tử đích thân tiễn đưa. chắc là rất có lai lịch, nên cùng không dám thất lễ, khuôn mặt lập tức hòa khí hỏi: "Không biết công tử có chuyện gì? Là do Vương gia hay thế tử mời đến đây?"

Hạ Tầm nói: "Cùng không phải như vậy, nhưng mà... tại hạ có đại sự muốn cấp tốc bẩm báo với Vương gia".

"Ô?"

Vừa nói như vậy, thị vệ kia nhất thời nối lên lòng nghi ngờ, dò xét trên dưới hắn vài lần. thần sắc trở nên trầm xuống, hỏi: "Chuyện gì?"

Hạ Tầm gấp nói: "Là như thế này, có một đám người Mông cố lặng lẽ ẩn núp vào thành Bắc Bình, ý đồ đánh Yến vương phủ".

Ánh mất của thị vệ kia thay đổi. biến thành dạng như là đang nhìn một tên bị bệnh tâm thần, mang theo một chút đồng tình, còn có một chút chế ngạo, hắn giống như cười mà không phải cười mà hỏi thăm: "Tấn công? Tại Bắc Bình? Vị nhân huynh này, ngươi nói những người kia định dùng răng cấn hay dùng đầu đập, muốn tiến công vào cửa cung sau lưng ta?"

Hạ Tầm kiên trì nói: "Chính xác là, không phải đánh, mà là oanh tạc!"

"A..."

"Ba mươi năm trước, khi người Nguyên rút khôi Trung Nguyên, phía dưới hoàng cung chôn dấu lượng lớn hòa dược, những người Mông cô này đến đây nhằm mục đích đốt những hòa dược đó".

"Ồ, tin tức như thế mười phần trọng đại, cần bốn quan đi vào thông báo, nhờ Vương gia hỏi, bọn họ tại sao tiến vào bí đạo, Bốn quan làm như thế nào trả lời?"

Hạ Tầm cơn tức dần dần nối lên, lớn tiếng nói: "Bọn họ từ dưới thủy đạo đi vào, chính là từ đường thoát nước của vương phủ".

Giáo úy muốn cười lại nhịn xuống: "Ngươi biết đường thoát nước kia kín như mạng nhện,

cực kỳ phức tạp hay không? Đừng nói một người đi vào, cho dù một đám chuột đi vào, cùng không tìm thấy đường đi".

Hạ Tầm nói: "Cái này... Bọn họ đã biết rõ tin tức phía dưới chôn dấu hòa dược, tự nhiên là có bản vẽ kiến tạo đường thoát nước, tự nhiên có thể tìm được đường ra".

Hi Nhật Ba Nhật không cần thiết phải đem lý do, phương pháp hắn chui ra khỏi cống thoát nước như thế nào nói cho Na Nhân Thác Á, với thân phận Na Nhân Thác Á Chỉ có thê nghe lệnh làm việc, cùng không có hỏi thăm lý do tường tận, cho nên Tạ Vũ Phi rất thông minh cùng không hỏi tới, nhưng Hạ Tầm suy đoán ra cùng đúng đến tám chín phần mười.

Vị sĩ quan kia hai tay khoanh lại trước ngực, giương mắt nhìn trời, thản nhiên nói: "Ngươi là người cân não không ôn định, bôn quan cùng không muốn tống ngươi đi ăn cơm tù, các hạ có thể rời đi".

Hạ Tầm rất tức giận, nhưng thực sự không thể làm gì được. Nếu như đối lại là hắn, sau khi kiến quốc ba mươi năm, đột nhiên có người làm như có thật chạy tới nói với quân gác cửa phủ rằng ba mươi năm trước dưới mặt đất chỗ này hiện tại có người muốn tiến vào đốt hòa dược, Chỉ sợ cùng bị người khác coi là bệnh tâm thần. Nhưng hắn lại không dám làm người thị vệ này tức giận, vạn nhất thật đem hắn bất tống cho quan phủ, Chỉ sợ lúc đó đại sự bị trì hoãn.

Hắn nhẫn nhịn, từng bước một đi xuống bậc thang, vượt qua sư tử lớn làm băng đá, Tây Môn Khánh dăt ngựa đi tới hỏi: "Thê nào?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Thị vệ kia cho rằng não của ta không được ồn định lắm, căn bản không tin tường, vậy phải làm sao bây giờ?"

Hai con ngươi của Tây Môn Khánh khẽ xoay động, đem dây cương giao vào trong tay Hắn nói: "Xem ta".

Tây Môn Khánh đưa tay muốn cởi trường bào ra. vừa mới cỡi bó đai lưng, đột nhiên trông thấy một tiểu mỳ nhân nũng nịu, cô khoác một miếng da hồ ly, như chú chim nhỏ nép vào trong ngực một viên ngoại béo phệ, từ phía chân thành đi tới. Tây Môn Khánh vốn muốn cới áo bào đề giả làm bọc đồ, nhìn lên thấy nữ nhân kia, nhất thòi hai mất sáng ngời, một bước xông đến, vươn tay giật lấy tấm da hồ khoác ở trên cổ nàng ta.

Nữ nhân kia bị hành động của hắn làm cho sợ hãi đứng ngây người tại chỗ, cho dù như thế nào nàng cùng không đám tin tướng, lại có người dám ở trước cửa phủ Yến vương đoạt thứ gì đó, đến nỗi quên mất việc phải cao giọng hô mọi người giúp đỡ. Tây Môn Khánh lạnh lùng nói: "Không cần phãi hô, lão từ là phụng mệnh Yến vương đến đoạt cái da hồ của ngươi!"

Viên ngoại béo bị dọa, ngơ ngác hỏi thăm: "Yến... Yến vương điện hạ vì... vì sao..."

Tây Môn Khánh quát: "Vì sao? Ngươi nói là vì cái gì? Ngươi xem xem cái da hồ này màu gì, hả! Còn dám hỏi, không sợ rơi đầu sao! Nhanh cút đi!" Nói xong xoay người rời đi, mang da hồ đi thẳng đến bậc thang.

Béo viên ngoại lẩm bẩm: "Cái da hồ này... Màu vàng nha. nhưng ta nghi màu vàng không bị cấm, Chỉ có màu vàng sáng mới không cho phép dàn gian sử dụng, cái này làm sao..

Tiểu thiếp của hắn nhút nhát e lệ nói: "Lão gia. có phải là triều đình sửa lại quy củ, ta còn không biết?"

Béo viên ngoại quá sợ hãi nói: "Vậy nguy rồi. giao nộp cồ áo da vẫn là nhẹ, may mắn không bắt ta đi chém đầu, đi mau. đi mau. cùng đừng gọi Hắn kẻo hắn lại đỗi chủ ý".

Tây Môn Khánh ôm da hồ chạy đến trước cửa cung, cúi đầu khom lưng nói: "Vị quân gia này, vị quân gia kia, các vị quân gia buối tối tốt lành".

Nhìn thấy bộ dáng cúi người của hắn. một quan binh liền dùng ngón tay gõ vào gáy hắn quát: "Ngươi định làm gì".

T

ây Môn Khánh nói: "Quan gia, tiểu nhân là hảo kế đến từ hàng da Tạ thị. Cái da hồ ly này, là do vương hậu nương nương và Từ tiểu quận chúa đến nhà của ta đặt mua, Từ tiểu quận chúa Chỉ định thứ muốn làm. tiểu quận chúa phân phó, khi nào làm xong, không cần phân biệt giờ giấc, nhất định phải đưa tới ngay lập tức. À, đúng rồi, nói la tiểu Hạ Tầm, quận chúa sẽ biết, còn phải nhờ quan gia thông báo một tiếng, quận chúa nghe xong nhất định sẽ gặp".

Những thị vệ kia tất nhiên biết rõ tiểu quận chúa phủ Từ quốc công đến Bắc Bình thăm tỷ tỷ, tỷ phu. vừa nghe chuyện là do nàng phân phó, khôna dám chậm trễ, lập tức có một binh lính mở cửa nhỏ ra đi vào vương phủ. Trong vương phủ cùng chia thành tiền điện hậu điện, đến

hậu điện chính là nội thị và bọn người hầu, thị vệ ngoài cung không được tiến nhập, người binh lính kia đem tin tức nói cho một công công trong điện, công công vừa nghe sự tình là do tiểu quận chúa giao xuống, không dám chậm trễ, lập tức đi vào truyền báo.

Hạ Tầm tránh ở đằng sau con sư tử bằng đá, lén lút nhìn ra ngoài, không biết Tây Môn Khánh và người ta nói gì đó, thị vệ kia một cái rắm cùng không dám phóng lập tức ngoan ngoãn đi vào truyền bâm, Hạ Tầm không khôi cảm thấy kỳ lạ.

Qua thời gian ước chừng khoảng hai nén hương, một bóng người mặc quần lụa trắng, áo nhỏ làm bằng lụa trắng thêu viền bạc, tiểu nha đầu đầu đội mù thò nhung che tai trắng ngần, đi trên một đôi giày da nhỏ làm bằng bạch lộc, đạp lịch bịch từ trong nội cung chạy đến, vừa đứng trên bậc thang, hai tay chống nạnh, hung hăng kêu lên: "Tên đại lừa đảo ở nơi nào?"

Tây Môn Khánh vội đi đến bên cạnh sư tử bằng đá ở dưới bậc thang, giơ ngón tay Chỉ nói: "Tiểu quận chúa, người thật tinh tường, con mèo lừa đảo ở đằng kia".

Mấy thị vệ đứng ở hai bên cửa chính xem xét, người này quả nhiên cùng với quận chúa nhận thức, không dám nhiều lời, vội vàng lui ra một chút.

Hạ Tầm ở phía sau sư tử bằng đá âm thầm tán thường: "Tây Môn Khánh này, cao, lại có thể mời tiểu quận chúa đi ra" Hắn vội vàng từ phía sau sư tử bằng đá nhảy ra, vẫy tay nói: "Quận chúa, quận chúa, thảo dân ở đây".

Hạ Tầm vừa nói, vừa lịch bịch chạy đến. Minh Nhi vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Ngươi thật lớn mật nha, lừa bốn quận chúa, còn dám tìm đến, trêu đùa ta một lần nữa".

Hạ Tầm ngẩn ngơ, vội hỏi Tây Môn Khánh nói: "Trêu một lần nữa? Cao huynh, ngươi làm sao mời được quận chúa đi ra?".

Tây Môn Khánh quơ quơ cái đuôi hồ ly màu vàng nhạt trong tay, đắc ý đào đạt nói: "Ta nói ngươi đến đây tặng cái đuôi hồ ly này cho tiểu quận

chúa. a... hồ ly".

Lúc này Từ Minh Nhi đã từ khuôn mặt cười biến thành trầm xuống, mắng nói: "Người đâu, bắt hắn lại cho ta!"

Hạ Tầm ngẩn ngơ, nhớ tới kế hoạch oanh tạc Yến vương cung bất cứ lúc nào cùng có khả

năng thi hành, rốt cuộc không kịp chú ý nhiều, tung người về phía trước, một phát bắt được cổ tay Minh Nhi, vươn tay kéo một cái, Từ Minh Nhi tuổi còn nhỏ, thân thể mềm mại, ái ui một tiếng liền tiến vào trong lòng ngực của hắn, Hạ Tầm làm bộ cầm yết hầu nàng, quát: "Nhanh, lập tức để cho ta đi vào, dẫn ta đi gặp Vương gia!"

Từ Minh Nhi tức giận đến mức giơ chân đạp: "Lại nữa? Lại nữa? Ngươi cho rằng ta dễ bị khi dễ nha, họ Hạ kia, không phải, họ Dương kia, ngươi là một tên xấu xa, khi dễ ta không biết tức giận sao, lần này ta tuyệt không tha cho ngươi!"

Hạ Tầm cùng không để ý đến nàng, Chỉ muốn áp chế những thủ vệ quan binh kia, những kia quan binh vừa thấy tiểu quận chúa nằm trong người khác, rơi vào đường cùng đành phải mở cửa cung ra để cho bọn họ đi vào, hai tiểu cung nữ vừa đuổi đến đã thấy quận chúa bị người bắt cóc, hét lên một tiếng vén váy chạy như bay trở về báo tín.

Tây Môn Khánh đi theo phía sau, thất hồn lạc phách nói: "Lại gây tai họa, lại gây tai họa. có chuyện thì cứ từ từ nói, chẳng lè không thành sao, ài! Ngàn vạn đừng xảy ra việc gì, thiên linh linh, địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân nhanh hiển linh.

Trong nội cung Yến vương rối loạn, báo động vang lên, thị vệ các nơi toàn bộ xuất động, Hạ Tầm kèm Từ Minh Nhi đến chính điện Yến vương hội kiến văn võ bản địa, dân gian gọi chỗ này là Ngân An điện, Yến vương Chu Lệ và Vương phi Từ thị đã mang theo một đống lớn người vội vội vàng vàng chạy vọt ra.

Yến vương tức giận đến chòm râu bay lên. lớn tiếng rít gào nói: "Ngươi thật lớn mật, lần trước đã mạo phạm, lần này còn bắt quận chúa! Nhanh chóng buông ra quận chúa, ta Chỉ chém một mình ngươi! Nếu không sê tàn sát cả nhà ngươi, có nghe hay không!"

Những lời này từ trong miệng Yến vương nói. quyết đoán không để cho người nào nghi vấn, Hạ Tầm nghe thấy trong lòng liền chấn động, hắn không chút nào hoài nghi tính chân thật của những lời này. Hắn phản ứng cùng mau, vừa thấy Yến vương đã đi ra, lập tức buông Từ Minh Nhi ra, đại lễ thăm viếng, cao giọng nói: "Thảo dân dùng hạ sách nầy, thực sự là nỗi có khổ tâm bất đắc dì, tình thế bất đắc dì, mong vương gia thứ tội".

Hấn lại không biết, thừa dịp Yến vương hét to hấp dẫn toàn bộ chú ý của hắn, một người nhẹ như con báo hơi lóe lên, đã như quỷ mị đến sau lưng hắn. một chưởng như núi, hung hăng đập về phía gáy hắn.

Hạ Tầm vừa quỳ xuống cao giọng thinh tội. người nọ lập tức phát giác có ân tình khác, khó khăn lắm mới dừng được cú đánh đến gáy Hạ Tầm. một chưởng đứng nguyên ở nơi đó, Chỉ kém mảy may một chút liền chạm đến tóc hắn.

Yến vương Chu Lệ tức giận đến dậm chân nói: "Nỗi khổ tâm? Ngươi có cái nỗi khổ tâm chó má gì, ngươi nói, ngươi nói, nói xong ta liền cho ngươi đi tìm chết!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 108

An Nguy Sớm Tối

Chương 108: An Nguy Sớm Tối

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Bởi vì bị một tên phàm phu tục tử đánh tới cửa, khiến cho cả Yến vương phủ rối loạn, Chu Lệ tức giận đến nỗi mặt mùi đỏ bừng, lúc này người bị coi là người tàng hình Tây Môn Khánh cùng đang giật mình nhìn thấy người chân chính là người tàng hình kia, đột nhiên như quỷ mị xuất hiện ở sau lưng Hạ Tầm.

Nếu là người bình thường, Chỉ cần huy động bàn tay cùng có thể mang theo gió nhẹ, đầu lại là chỗ cực kỳ mẫn cảm, là chỗ người có thế phát giác rất nhanh, nhưng một chưởng của người nọ nhanh như sao băng, lại không mang theo một tia xao động nào, một chưởng này đánh thẳng tới gáy của Hạ Tầm, vậy mà Hạ Tầm căn bản không phát giác được sau lưng có người, chưởng pháp như vậy, hẳn là đem chưởng lực luyện đến âm nhu cực hạn. cảnh giới có thế một chưởng đập vờ viên gạch có đậu hủ đặt ở trên, mà đậu hủ hoàn hảo không tôn hao gì.

Một chưởng này của hắn. nếu đánh trúng, đầu Hạ Tầm nhìn bên ngoài không hề khác thường, nhưng tủy nâo bên trong đã nát thành cháo, lúc này chắc chắn tử vong, tuyệt không thể nghi ngờ. Người này lại có võ công cao minh đến như vậy! Tây Môn Khánh thấy rất rồ ràng động tác của hắn, nhất thời chí cảm thấy đầu lạnh toát.

Người này mang một đôi giày vải màu xanh, bên ngoài khoác áo bào trắng, khoảng chừng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn. chân mày rậm rạp, sắc mặt đen, chân mày cong lên cao, hai mắt sáng ngời có thần, dưới hàm trơn bóng không râu. Tay hắn thu chưởng về, nhưng lại không ly khai khòi Hạ Tầm, Chỉ là lăng lặng đứng ở đằng sau.

Hạ Tầm mặt không đổi sắc, Chỉ đem lời hắn vừa nói với thủ vệ thị vệ nói lại một lần nữa, sau đó nói: "Chỉ là binh sĩ thủ ở cửa không chịu tin tưởng lời thảo dân nói, việc này thật sự không được trì hoãn, thảo dân bất đắc dì, đành phải ra hạ sách nầy, kính xin Vương gia thứ tội, xin quận chúa nương nương thứ tội".

Từ Minh Nhi nháy mắt mấy cái, trong lòng thầm nghĩ: "Người này lúc này nói thật hay là giả?"

Chu Lệ sau khi nghe xong, thần sắc nối giận lập tức biến mất không thấy đâu, khuôn mặt trở nên ngưng trọng lên. Hắn biết rõ thân phận Hạ Tầm, nhìn bộ dáng Hạ Tầm hiện tại, thần trí tinh táo, mồm miệng lanh lợi, tuyệt không giống như một người tinh thần không bình thường, hắn chậm rải bước đi thong thả một lát trong điện, quay đầu nhìn về phía thê tử.

Từ phi nói: "Vương gia, tình thế trọng đại, thà rằng tin là có, không thể tin là không".

Chu Lệ gật gật đầu, trầm giọng nói: "Chu Năng, ngươi cùng nghe được chứ?"

Chu Năng hộ toàn thân giáp trụ. ôm quyền hành lễ: "Ty chức nghe được".

Chu Lệ nói: "Rất tốt, ngươi đi cùng hắn. lập tức bắt những người kia. đồng thời thông tri Đề Hình Án Sát Sứ Ti, nghiêm tra án này".

Tuy nói sự tình khẩn cấp, Chu Lệ xuất động nhàn mã, nhưng giờ phút này không phải là thời gian chiến tranh, toàn bộ Bắc Bình đều có quân chính tư pháp quan địa phương nha phủ để ý, hắn là Vương gia cùng khôna nên làm thay công việc của bọn họ, ngoài ra còn có những nguyên nhân khác, hắn gần đây phi thường chú ý, không cậy vào thế lực Vương gia áp chế người, tránh để người khác bắt được điếm yếu, bởi vậy chuyện này trước còn muốn thông báo cho Đề Hình Án Sát Ti, do bọn họ theo nếp cù thâm tra xử lí.

C

hu Lệ Chỉ vào Tây Môn Khánh, Chu Năng đáp ứng một tiếng, nhìn Tây Môn Khánh còn đang đứng sững sờ ở đằng kia. liền một tay kéo lấy cánh tay hắn, kéo về phía ngoài điện.

Hạ Tầm hỏi: "Vương gia, vậy còn thảo dân?"

Chu Lệ trầm trầm cười nói: "Người trước hết ở lại trong phủ bốn vương, việc này nếu như kiếm chứng là thật, có công, đương nhiên sẽ thưởng; Nếu là giả dối hư ảo, nói dối quân tình,

có tội, đương nhiên sẽ phạt! Tam Bảo, đem hắn dẫn đi trước".

Tiếng nói Chu Lệ vừa dứt. lập tức có hai gã dùng sĩ đi nhanh về phía Hạ Tầm, người đứng sau lưng Hạ Tầm hướng về phía Chu Lệ hơi khom người xuống, dùng âm thanh mang theo chút khẩu âm phía nam nói: "Vâng".

Hạ Tầm lúc này mới cảm thấy sau lưng có người, không khỏi giật nảy mình, vô cùng kinh hãi, không nghi tới cái tên này lại như sấm bên tai.

***

"Yến vương phủ phụng mệnh bắt người, người bên trong mở cửa. theo thứ tự đi ra, không được sai sót!"

Một chỗ nhà dân bị vây quanh, người ngoài cửa tư thế hào hùng, lời nói dương dương tự đắc nhưng lại lộ ra ngữ khí khắc nghiệt.

Người Bạch Liên giáo ẩn ở phía xa trông thấy tình cảnh này liền nói với Bành Tử Kỳ: "Bành công tử, quan binh đã ra mặt. lúc này chúng ta không tiện ở lâu, lập tức rút khôi đi".

Người bên phía Hi Nhật Ba Nhật sau khi phát giác tin tức bị lộ liền không kịp phàn nàn, lập tức bắt đầu hành động, sớm thông báo cho tất cả mọi người dời vị trí. Nhưng ùên thực tế không có Lạp Khắc Thân, bọn họ ở Bắc Bình căn bản là nửa bước khó đi. Đến cả Đái Dụ Bân cùng Chỉ ở Bắc Bình khi còn nhỏ, nhiều năm như vậy, hình dáng kiến trúc Bắc Bình đã sửa sang, tại bản địa bọn họ lại không còn người nào có thể viện trợ, ở đâu cùng không đi được, hơn nữa sắc trời đã tối, nơi này là biên thành, cửa thành quan đã đóng, thành quan còn cấm đi lại ban đêm, đến lúc đó Chỉ có thể khoanh tay chịu chết.

Đào tẩu không có hy vọng, cùng không có đường lui. Hi Nhật Ba Nhật dẹp hết tất cả vướng víu. sẵn sàng chuẩn bị quần áo nhẹ tìm nơi nương tựa đại hãn Mông cố! Người khác là lo bại trước khi lo thắng, hắn thì là tử chiến đến cùng, không lưu lại đường sống. Nếu như cứ như vậy trở về, cho dù hắn là thủ lình Chỉ sợ cùng bị đường tộc loạn đao chém chết.

B

ởi vậy đành phải chó cùng rứt giậu. Hi Nhật Ba Nhật và Đái Dụ Bân thương nghị, quyết tâm mạo hiểm lẻn vào Yến vương phủ, hôm nay cùng Chỉ có cách thành công làm nổ tung Yến

vương phủ, làm cả Bắc Bình đại náo động, bọn họ mới không đi một chuyến uông công, mới có cơ hội thừa dịp trong thành hỗn loạn chạy về. Cho nên bọn họ lập tức tới cửa hàng da, dẫn theo Tịch Nhật Câu Lực Cách mới thoáng có chút tinh táo vội vàng rời đi.

Tổ chức Bạch Liên giáo tại Bắc Bình Chỉ là một tổ chức bang phái dân gian, muốn bọn họ công khai lấy đao cầm thương cùng người tác chiến, bọn họ thật không dám, không nói đến chuyện bọn họ có năng lực kia hay không, cho dù có bổn sự, hơn nữa lần này là trợ giúp quan phủ quan binh bắt ngoại nhân, sau khi chuyện thành công bọn họ tất nhiên sẽ đi vào trong mắt chính phủ, cho nên bọn họ Chỉ có thể âm thầm giúp đỡ.

Bành Tử Kỳ cùng không ra tay, đối phương người đông thế mạnh, nàng một người căn bản không thể khống chế, cho nên Chỉ âm thầm đi theo nhừna người này, nghi dò xét rõ nơi bọn họ định đi, chờ quan binh vừa đến, tất nhiên dễ như trở bàn tay bắt bọn họ lại, không nghi những người này càng đi càng lệch đường, đến đầm nước phụ cận tây thành, một chỗ hoang vu, cúi người xuống cùng không biết lấy những thứ gì. trong chốc lát lại không thấy bóng dáng.

Bành Tử Kỳ bị dọa cho nhảy dựng, vội lướt thân chạy tới xem xét. mới phát hiện đây là một đường ống thoát nước thối hoắc, địa phương dơ bẩn này muốn một cô gái như nàng chui vào thật đúng là làm khó nàng, ngoài ra trên người nàng không mang theo hòa cụ, căn bản không thể tiến vào cái huyệt động tối om này, rơi vào đường cùng nàng đành nhanh chóng chạy về, giám thị ở những chỗ khác, bởi vì Hi Nhật Ba Nhật đi vội vàng, không kịp thông báo tụ hợp tất cả bộ hạ.

Chờ Tây Môn Khánh và quan binh vừa đến, Bành Tử Kỳ lập tức chạy về phía bọn họ nói rõ tình huống, rốt cuộc cùng bắt hết mấy người Mông Cổ như con ba ba trong rọ, cá trong hù.

Trong sân tối như mực, chiếc đèn trong phòng vốn đang lập lòe cùng bị đập tắt, quan quân lớn nhỏ hô hào khắp nơi, trong nội viện không thấy trả lời. hắn lập tức vung tay lên, cây đuốc bay vào viện, thương theo sát, đao sĩ tốt cầm thuẫn tựa như sóng nước bình thường mâNh liệt mà vào. Binh mà Yến vương Chu Lệ dẫn ra, thiện thủ càng thiện công, đằng đằng sát khí. không cho ngươi cơ hội thứ hai.

Người trong phòng rốt cuộc phải hành động, cầm các loại vũ khí giản dị bắt đầu phản kháng, xông vào quan binh đang đứng đâu vào đấy, bắt đầu giết người có trật tự, bọn họ bảo trì sự tinh táo tuyệt đối, mặc dù bọn họ là một đám dùng mành gan dạ tuyệt luân, nhưng đao thương không thể đỡ, chính vì thế bọn họ thật sự phi thường tinh táo.

Dùng hết sức đánh giáp lá cà, chỉnh mình không kịp ngăn cản Vũ khí đâm tới. bọn họ liền xem như không thấy, đối với chiến hữu cực kỳ tín nhiệm, tuyệt không lui về phía sau nửa bước, để tránh cho việc trận hình xuất hiện sơ hở, binh khí lãnh khốc trong tay Chỉ để ý hướng đến chỗ hiểm của địch nhân, chém giết như vậy bình thường Chỉ trong hai ba chiêu thức liền phán định sinh tử.

Không đến thời gian nửa nén hương, Yến vương thị vệ bắt đầu quét dọn chiến trường, một đống thi thể huyết nhục mơ hồ mang ra, người Mông giấu ở trong phòng không có một người nào còn sống, Hi Nhật Ba Nhật đích thân chọn lựa những người này, xác thực đủ tiểu chuân làm tử sĩ, cận kề cái chết vẫn không sợ hãi, tuyệt không khuất phục.

Một khung cảnh giống như vậy diễn ra tại một khu nhà khác, điểm khác là, người Mông giấu kín trong phòng không kiềm chế được chủ động công kích, bọn họ chủ động công kích, đối với trận địa sẵn sàng đón quân địch của bọn thị vệ Yến vương mà nói đúng là cầu còn không được, tại địa phương trống trải, bọn họ càng dễ dàng phát huy ưu thế phối hợp tác chiến.

Ánh đao cuồng dã được cây đuốc chiếu rọi giống như từng luồng ánh sáng lập loè, bóng người chớp động đáng sợ, tiếng kim loại giao nhau kêu leng keng, âm thanh lưỡi dao sắc bén cắt nhân thể truyền đến, ngoài ra còn có âm thanh kêu đau thảm thiết do không kiềm chế được. Một người bị lá chắn lớn đập vào chân, trường thương cắm vào trong đùi, ngay sau đó đơn đao phá vờ ngực bụng, nội tạng từ trong người Mông chảy ra, hắn rú thảm, vô tình bị thiết thuẫn bài hung hăng nện vào đầu, nện đến khi nâo nát bét. oành một tiếng ngã xuống mặt đất.

Ổn định cước bộ, dùng lực đạp trên thi thể hắn, trật tự ngay ngắn di động, lại lần nữa áp dụng với người kế tiếp, vây quanh cùng công kích. Khi ở đây chấm dứt chiến đấu, Thị vệ Yến vương phủ bắt sống ba người, trong đó hai người trọng thương, một người bị thương nhẹ kịp thời bắt được.

Bọn Đái Dụ Bân rất may mắn. đường thoát nước ở Yến vương phủ vẫn giống hệt với lúc triều Nguyên mới kiến tạo, không có chút nào cải biến, bọn họ mặc áo da quần da đinh hài, lại dùng mộc trượng phi trảo phụ trợ, giơ cây đuốc đi xuyên qua thế giới dưới lòng đất như mê hồn trận, lại rõ ràng không bị lạc đường.

Địa phương vài chục năm chưa từng có người tới thật ra cũng không thiếu sinh vật, con chuột, con gián, con rệp, rác rưởi các màu. tuy đường ống này chủ yếu là dẫn nước, không

phải đường ống dẫn nước phục vụ cho cuộc sống hằng ngày, độ dơ bẩn không cần nghĩ cùng có thể biết, trên mặt bọn họ che khăn mặt dày đặc cùng có thể ngửi thấy được mùi vị thối hoắc, may mắn bây giờ là mùa đông, ăn mặc nghiêm mật như vậy, cùng không làm bọn họ nóng nực bực bội đến ngất đi.

"Ờ đây, đi hướng bên này

Đái Dụ Bân dùng cây đuốc cúi xuống xem bản vẽ, rồi hướng chiếu lên trên vách tường, dùng tảng đá làm tiểu chí dò xét một phen, sau đó hắn Chỉ vào một huyệt động bốn phía tình mịch trong đó nói.

Yến vương phủ. tin tức liên tục cấp báo trở về, những người ở đây sau khi nhận được tin tức, đều biết Hạ Tầm nói quả nhiên không giả.

Chu Lệ lẩm bẩm: "Không ngờ, không ngờ, vậy mà ta đã ngủ trên đống hòa dược hơn mười năm. người Nguyên trước khi đi. lại có thể chôn dưới cung thất một đại họa như vậy".

Yến vương Tam vệ Tả hộ vệ Chỉ Huy Sứ Trương Ngọc nghe thấy chạy đến nói: "Vương gia, nhân mã của ty chức đã theo như Vương gia phân phó, bao vây cả tòa cung thành, cùng đích thân chọn lựa một đội nhân mà tinh nhuệ nhất tiến vào chiếm giữ cung thành".

"Ồ? Thì ra cái tên xấu xa kia lúc này là nói thật nha" Minh Nhi một mực đứng bên cạnh nghe tin tức, con mất hơi động một chút, liền lặng lẽ đi ra ngoài.

Từ phi không chú ý muội muội rời đi. ân cần nói với trượng phu: "Vương gia, bằng hữu Hạ Tầm quay lại truyền tin tức nói, đã có một đội Mông nhân chui vào trông nom cừ thoát nước, chưa chắc bọn họ không thể thành công, ở đây quá nguy hiểm, Vương gia cần phải tập trung tất cả nhân viên vương phủ lại, tới Bố Chính Sứ nha môn ở tạm thời, chờ bắt được bọn kẻ xẩu mới được về".

Chu Lệ vuốt cằm nói: "Ái phi nói rất có lý, tất cả mọi người trong hậu cung lập tức toàn bộ rút lui" Trong lòng hắn khẽ động, bỗng nghi đến một sự kiện, phân phó Trương Ngọc nói: "Na Nhân Thác Á kia trước là cung nữ tả điện? Tả điện tăng mạnh đề phòng, trọng điểm an bài nhân thủ. nhớ kỳ, đem người an bài ở một nơi bí mật gần đó, lúc bọn họ khởi động cơ quan ngay lập tức ra tay bắt người".

Trương ngọc kinh ngạc nói: "Vương gia, đây là cớ gì?"

Chu Lệ trầm trầm nói: “Lợi dụng bọn họ, tìm ra cửa vào bí đạo, bằng không, cho dù giết bọn họ, mối họa chưa diệt trừ, ta sao sống yên ổn được?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 109

Ngoài Ý Muốn

Chương 109: Ngoài Ý Muốn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Trong huyệt động tanh hôi tối như mực truyền ra một cái thanh âm thâm trầm: "Đại nhân, từ nơi này đi lên, chính là tả điện, việc cơ mật đã bị tiết lộ, có lè trên mặt quan binh sớm đã trải rộng".

Đây là Đái Dụ Bân đang nói chuyện, bọn họ đã mò tới một chỗ thoát nước dưới tả điện, dập tắt cây đuốc, Chỉ có thể qua cửa thoát nước nhìn ra bên ngoài, một ít ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu vào trong.

Thanh âm Hi Nhật Ba Nhật cùng trầm thấp, âm trầm nói: "Chúng ta đã không có đường lui, siNh tử thành bại, quyết định lúc này. Tịch Nhật Câu Lực Cách, cửa mở bí đạo ở địa phương nào?"

Tịch Nhật Câu Lực Cách Bởi vì thể lực suy kiệt, bị Mao Y Hãn cao lớn lực lường vác trên lưng, hắn cố gắng nhớ lại nói: "Cơ quan mở ra bí đạo hoàng cung tổng cộng có ba chỗ, ba cửa vào này thiết kế với độ nguy hiểm khác nhau rất xảo diệu, thông qua cái ống thoát nước này dễ dàng tiếp cận nhất, chính là chỗ này. Cái ống thoát nước này lão nô chưa từng xuống, không biết từ nơi này leo lên. sẽ là vị trí nào, nếu như trên mặt thật sự là tả điện, sau khi đi lên nhất định phải phân biệt được phương vị, cơ quan đặt tại cửa sân đại điện.

Lão nô nhớ rõ, chỗ mở ra cơ quan bí đạo này, là con dê đá ở gần hai cửa vào tả điện, Chỉ cần dùng sức xoay dê đá nửa vòng, có thể nhấc hướng lên trên, dê đá nhấc lên, cửa vào bí

đạo cùng sẽ khởi động. Dê đá hố đá mấy thứ này, kích cờ đều so với con người còn lớn hơn, xem ra bọn họ chưa từng động vào, cơ quan thiết kế cực kỳ xảo diệu, nếu như bọn họ động vào dê đá, phương pháp xác thực không thành, cùng sẽ không gây ra động tình nào dưới bí đạo".

Đái Dụ Bân nói: "Ờ đây vốn là hoàng cung, Yến vương còn có thể đem đô thành này xây thành lớn hơn được sao? Hắn sẽ không xây dựng rầm rộ ở đây, dê đá hãn là vẫn còn đang ở chỗ cũ".

Hi Nhật Ba Nhật cắn răng nói: "Tất cả mọi người nghe rõ chưa? Sau khi rời khỏi đây, mặc kệ có bao nhiêu quan binh, nhất định phải liều chết chống đờ! Chỉ cần chúng ta tìm được dê đá ở cửa ra vào, thuận lợi mở ra bí đạo, dù là Chỉ một người bò vào, cùng có thể dẫn đốt hòa dược, có nghe hay không!"

Bởi vì vội vàng đến, bên ngoài đã không có người có khả năng tiếp ứng, vì để ngừa vạn nhất, dọc theo con đường này, Tịch Nhật Câu Lực Cách đều ở trên người Mao Y Hãn giảng giải kết cấu bí đạo, mọi người đại khái hiếu rõ, vừa nghe Hi Nhật Ba Nhật phân phó, mọi người đều đáp ứng, Chỉ là bọn họ tận lực giảm thấp thanh âm xuống, hơn nữa trên mặt che khăn mặt. thanh âm có phần hơi trầm muộn.

Hi Nhật Ba Nhật ra lệnh một tiếng, bọn họ liền bò áo da quần da phòng hộ xuống, thân thể di động, hướng về phía thoát nước cửa bò đi, chỗ cửa thoát nước này nối liền với chỗ rào chắn hành lang cung thất nằm trong bụi cò, phía trên là một phiến đá tứ phương, trên mặt điêu khắc hoa văn như ý cát tường, chính giữa điêu khắc rất nhiều khe hở, để cho nước chảy xuống, cùng lọc đi tạp vật, phiến đá nặng gần trăm mười cân, những Mông Cố dùng sĩ này mỗi người sức lực lớn vô cùng, người thứ nhất leo lên cố gắng rung chuyển một hồi, cuối cùng đem phiến đá đẩy ra.

Lặng lẽ thăm dò đi ra ngoài, sao trời chiếu sáng, bốn phía yên lặng, các nơi cung thất treo đèn lồng, ngẫu nhiên nhìn thấy một hai cung nữ lặng yên đi qua, người nọ mừng rờ, khép miệng lại rồi hướng xuống phía dưới thấp giọng nói: "Yến vương phủ còn chưa đề phòng, chúng ta rất có cơ hội" Nói xong liền lấy phi trảo bên hông, cài xuôi theo miệng bên cống thoát nước, thả dây thừng xuống dưới...

Một hàng bảy người leo lên cửa thoát nước, nằm phục trong bụi cò, lặng lẽ quan sát động tình bốn phía. Tịch Nhật Câu Lực Cách híp một đôi mất già đánh giá chung quanh, thần sắc có

phần kích động. Ở đây dù sao cùng là địa phương hắn sống từ nhỏ đến lớn, đại bộ phận năm tháng, đều

là sống qua ở trong vùng trời đất này, năm đó Nguyên Thuận đế hoảng sợ vứt bỏ hoàng cung, trốn lên phía bắc, vội vàng từ biệt nơi đã sống ba mươi năm. hắn là một lão nhân sắp xuống mồ đột nhiên lại đưa thân vào lại chỗ này, chuyện cù rồ ràng như hiện ra trước mắt, sao có thể không cảm khái?

Hi Nhật Ba Nhật lại khôna cảm khái nhiều như vậy, Hi Nhật Ba Nhật trừng mắt đôi mắt lớn nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng hỏi: "Con mẹ hắn. phương hướng có điếm chuyến dịch, Tịch Nhật Câu Lực Cách, người nói cửa vào, ở nơi nào?"

Tịch Nhật Câu Lực Cách run rẩy duỗi ngón tay ra, Chỉ vào hai cái đèn lồng màu đỏ trước cửa điện, cuống họng khàn khàn nói: "Đại nhân, cửa ra vào đang ở đó, cửa trái... là dê đá, cửa phải là khi đá, vặn cơ quan, thông đạo sẽ... sẽ mở cửa ở trên đất trống trước đại điện, cơ quan chỗ này là chuân bị cho tình huống kẻ thù bên ngoài đã vây quanh hoàng cung, an bài hoàng đế và thị vệ cận thân cùng thoát đi, cho nên thềm đá mở miệng hạ xuống, có thể đi vào được..

Hi Nhật Ba Nhật vung tay lên. đoàn người liền xông ra ngoài, Lạp Khắc Thân Nhừna năm gần đây sưu tập được chút ít Vũ khí, giấu trong chỗ ở của mình, vốn định đến khi hành động phân phát xuống dưới, hôm nay nhân mầ các nơi khác bị giết, bị bắt. Chỉ có những người này, từ trong nhà Lạp Khấc Thân đi ra mới có Vũ khí trên thân.

Nhờ rừng cây hoa ảnh yểm hộ, bọn họ lặng lẽ đến cửa cung đang mở rộng, thăm dò nhìn ra bên ngoài xem. bên ngoài là một mảnh đất bằng phăng trống rỗng, trong bóng đêm, xa xa có vài kiến trúc cao lớn bao phủ chính giừa. Cửa bên trái cỏ cây thấp thoáng có một thạch điêu, niên đại đã từ rất lâu. hình dáng lờ mờ có thể thấy được.

Đái Dụ Bân vui mừng: "Trời cùng giúp ta, chúng ta quyết định thật nhanh, rốt cuộc cùng thấy thứ cần đoạt ở phía trước, nhanh, lập tức hành động".

Mấy người vội vàng chạy qua, có người mang theo đao đề phòng mọi nơi. vài người khác thẳng đến cửa trái, lúc này bọn họ mới biết được tại sao cơ quan này phải thiết lập tại loại địa phương này, dì nhiên là bời vì địa phương càng không để ý tới thì càng an toàn, không vô duyên vô cớ, trong hoàng cung tuyệt đối không có người nào chạy đến cố gắng đem một bức

tượng đá đã đứng tới mọc rễ, vốn không thể di động mà dời khôi vị trí ban đầu.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là cơ quan đã ở đây vài chục năm. tiểu chuẩn mấy trăm năm sử dụng tu kiến, tuy nói các đế vương đều hy vọng thiên thu vạn thế, nhưng mà bọn họ phải đối mặt với sự thật, lo lắng một ngày đế quốc suy bại, để lại cho hậu thế một đường lui.

Đường ra như vậy, có lẽ qua hai ba lần thay đổi. thiên hạ thái bình, bọn tử tôn sống yên ổn sẽ không nghĩ đến ngày gian nguy, căn bản là không đế ý tới. tu sửa. như vậy nhất định phải sử dụng vật liệu bền chắc, để cơ quan không dễ dàng hư hao, chứ thường xuyên căn cứ vào thứ cá nhân hoàng đế yêu thích mà tùy ý thay đổi, ví dụ như trên giá sách để một tách trà. chỗ ngồi thêm một cái tay vịn, cơ quan tình sảo nhỏ như vậy tất khó có thể bền bi.

Cái dê đá này đã qua ba mươi năm chưa từng di động, muốn di động nó cần một phen khí lực, ba đại hán dưới sự Chỉ huy của Tịch Nhật Câu Lực Cách hai người đẩy một người kéo, dùng hết toàn thân khí lực, cuối cùng đem dê đá "cạch cạch" chuyến động, sau đó lại hợp lực hai người hướng phía trên nâng lên, chân trước dê đá bay lên không, giống như người cưỡi tuấn mã đứng oai phong.

Dê đá ngẩng lên. mặt đất nhưng không có chút dị trạng nào, Hi Nhật Ba Nhật nhịn không được vội la lên: "Tịch Nhật Câu Lực Cách, đây là chuyện gì?"

Tịch Nhật Câu Lực Cách thần bí cười: "Đại nhân đừng nóng vội, cơ quan này mỗi lần ở ra đóng lại, không biết phải phí bao nhiêu khí lực, nhưng chính vì như thế, mới dùng lâu dài được, đại nhân xin nghe".

Hi Nhật Ba Nhật ngậm miệng lại, ngưng thần lắng nghe, tựa hồ mơ hồ có chút động tình., rồi lại không nhận ra rốt cuộc là cái gì, hắn đang muốn hỏi lại, sau lưng đột nhiên truyền đến một hồi tiếng vang ù ù, Hi Nhật Ba Nhật vội vàng quay đầu xem xét. thì thấy mặt đất có chút nâng lên.

Thì ra, cơ quan này sử dụng trang bị động lực, sử dụng phương thức trầm sa có thể bảo trì ngàn năm hữu hiệu, nhấc dê đá lên, tác động cơ quan, cát sẽ bắt đầu rót vào đường ống, dùng trọng lực kéo trang bị khác, cuối cùng dùng nguyên lý đòn bẩy kéo hai cây cột đá cực lớn, từ đó mở ra thông đạo.

Hi Nhật Ba Nhật vừa mừng vừa sợ, rung giọng nói: "Mở rồi, mở rồi, nhanh, lập tức tiến vào bí đạo!"

Hi Nhật Ba Nhật và Đái Dụ Bân cùng xung trận lên trước, phóng tới chỗ cửa vào đang lộ ra trên mặt đất, mới chạy đi được vài bước, trong bóng đêm xuất hiện một tiếng quát mắng, hai mặt trên đỉnh cung điện, đèn lồng cây đuốc cùng một chỗ sáng bừng lên, vô số cây đuốc như mưa sao băng ném ra, cùng với chúng chính là một trận mưa tên.

Cùng lúc đó, tiếng bước chân loảng xoảng vang lên. bốn phía quảng trường đột nhiên xuất hiện người đứng đen kịt cả một góc điện, đội ngũ sắp xếp chính tề, binh lính toàn thân mặc giáp trụ, người đứng phảng phất lập thành một bức tường thép, từ ba phương hướng áp về phía bọn họ.

"Không hay! Có mai phục!"

Mao Y Hãn sợ hãi kêu một tiếng, lập tức lăn về phía thông đạo cứu mạng duy nhất kia. Đái Dụ Bân và Hi Nhật Ba Nhật động tác nhanh hơn. Đái Dụ Bân còn muốn mang theo Tịch Nhật Câu Lực Cách, vừa mới định vươn tay kéo lấy hắn. một mùi tên nhọn bay vụt tới xuyên qua tay cánh tay hắn, Hắn đau đến nỗi hét thảm một tiếng ai da, vội vàng quay đầu lăn đi.

Sau khi vội vàng lăn về phía trước ba vòng, ngẩng đầu lại xem xét, thì thấy Tịch Nhật Câu Lực Cách vẫn đang đứng ở đằng kia. lão thái giám này bị một cây thương xuyên qua vùng bụng, mùi thương cắm trên mặt đất. chống đỡ thân thể của hắn không ngã, nhưng mùi thương thô như trứng gà, bị đâm thủng ngực như vậy, Hắn không thể sống được nữa.

Mùi tên nhọn không ngừng xuất hiện tại phiến đá trên mặt đất, va chạm đến tia lửa lại bốc lên, Đái Dụ Bân rốt cuộc bất chấp mọi thứ, mắt thấy Hi Nhật Ba Nhật một bước cuối cùng vừa vào thì phần cửa nhố lên. đã thay hắn che đại bộ phận Vũ tiễn bắn về phía động quật, vội vàng cùng bò tới...

"Xoảng!"

Lại là một cây thương sắt luyện chế vô cùng trầm trọng phóng tới. khó khăn lắm mới đánh trúng khe hở của phiến đá trên mặt đất, nhưng nó vẫn đứng vững tiếp tục mở ra bí đạo vào cửa, trong cơ quan dưới mặt đất. cát vẫn còn đang không ngừng rót vào đường ống cơ giới, cửa ra lại bị mắc kẹt bởi một cây thương luyện chế bằng sắt, cửa đá lập tức phát ra một hồi tiếng vang rầm rầm rợn người...

Hạ Tầm bị giam tại một căn điện ở sau chánh điện, ở đây vẫn là hoàng cung triều Nguyên, chỗ này là nơi hoàng đế nghỉ tạm khi vào triều, tạm thời lui ra bình tâm uống trà, địa phương

chuyên dùng để hội kiến thần tử tâm phúc thương nghị sự tình, giờ đây bị Chu Lệ cải tạo thành chỗ giống như một thư phòng, Chỉ là Chu Lệ cùng rất ít khi đến nơi này.

Trong điện vấy nước quét nhà rất sạch sẽ, trên bàn đốt nến. Hạ Tầm cùng không có bị đối đãi như phạm nhân. Hắn ngồi ở đẳng sau án thư, lo lắng chờ đợi tin tức.

"Này, tên đại lừa đảo ngươi, lại có thể nói một hồi toàn lời nói thật. Lát nữa tỷ phu của ta nhất định sẽ trọng thưởng cho ngươi".

Minh Nhi quận chúa một thân áo lụa trắng tươi cười rạng rờ tiến đến, khoát tay nói với hai thị vệ: "Đi ra ngoài đi, không cần canh chừng hắn. người này xác thực là tới báo túi, đã bất được người sống, còn lấy được chứng cớ không hợp pháp của bọn họ".

Hai thị vệ khom người đáp ứng một tiếng, nhưng lại không đi ra ngoài, Chỉ là xê dịch về hướng cửa đại điện.

Minh Nhi sôi nối chạy tới. Hạ Tầm vội vàng đứng lên, khom người thi lễ: "Tiểu dân ra mất quận chúa".

Minh Nhi mùi ngọc hừ một tiếng, muốn làm ra hình dáng tức giận, cuối cùng lại không nhịn được cười rộ lên: "Ngươi là một tên đại lừa đảo, lần trước lại gạt ta đúng không?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Quận chúa, tiểu dân thực không nghi sẽ gặp lại quận chúa".

Minh Nhi trừng đôi mắt xinh đẹp lên nói: "Vậy ngươi có thể gạt người sao?"

Nàng nghiêng đầu nghĩ, lại hỏi: "Như vậy ngươi kể cho ta nghe hai câu chuyện xưa, rốt cuộc là ngươi nói bừa, hay là ngươi nghe người khác kế chuyện?"

Hạ Tầm bật cười nói: "Quận chúa hiện tại còn cảm thấy hứng thú với hai câu chuyện xưa đó sao?"

Hắn mới nói được chỗ này, mặt đất mạnh lay động một hồi, Minh Nhi thét lên một tiếng, ngã về phía trước, Hạ Tầm đỡ lấy nói: "Quận chúa cân thận!" Đồng thời tay hắn nắm chặt cái bàn.

Minh Nhi sợ hãi nói: "Làm sao vậy, chẳng lẽ địa long xoay người?"

Hạ Tầm biến sắc nói: “Chỉ sợ là những người Mông kia đã đốt.

Hai thị vệ thấy tình trạng như vậy liền gấp rút chạy về phía bọn họ, lời Hạ Tầm còn chưa nói xong, mặt đất đột nhiên mở ra, dưới chân hai người không còn chỗ đứng, cùng với cái bàn rơi xuống dưới lòng đất, hai thị vệ khó khăn lắm mới bố nhào tới nơi. lúc đó mặt đất đã ầm ầm khép lại. đem tiếng Minh Nhi hoảng sợ thét lên cắt đứt

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 110

Chĩ Mành Treo Chuông

Chương 110: Chĩ Mành Treo Chuông

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Hạ Tầm và Minh Nhi đồng thời lọt xuống lòng đất. trong tấm điện hậu cung đại Nguyên hoàng đế cùng đột nhiên cùng xảy ra biến động, vị trí giường rồng ầm ầm sụp đổ, rồi nhanh chóng khép lại, tại chỗ tất cả đều biến mất không thấy.

Chỉ có điều người hậu cung đã theo lệnh Từ phi rút lui ra khòi đây, bởi vậy không có người nào chứng kiến dị trạng.

Thì ra, một ít võ tướng ném thương sắt luyện làm cửa đá mắc kẹt. cửa đá không thể hoàn toàn mở ra, mà cát còn đang không ngừng rót vào hệ thống, trang bị cơ giới dưới mặt đất phải nâng trọng lượng càng lúc càng lớn, nhưng không cách nào tác dụng đến cửa đá, cuối cùng trang bị cơ giới bên trong so với kia cửa đá yếu hơn một chút, trong ngoài hai bên truyền đến áp lực cường đại trực tiếp phá hư một số thứ, gây ra việc hai cơ quan khác hoạt động.

Người thiết kế bí đạo xếp đặt bí đạo chạy trốn, lo lắng tình huống nguy hiểm phát sinh xảo diệu ngoài ý muốn. Tả thiên điện là chỗ cửa vào, tình huống hoàng cung đã bị vây quanh, sẽ an bài hoàng đế cùng cung tần, nội thị, các võ sĩ bí mật đi đến cửa vào, bởi vậy thiết lập thềm đá, cho phép bọn họ thong dong tiến vào, lại từ bên trong đóng cửa ra vào.

Còn hai cơ quan khác, là lo lắng đến tình huống khẩn cấp, quân địch đã tiến công vào hoàng thành, hoặc là bên trong hoàng thân quốc thích, quyền thần võ tướng bỗng nhiên làm khó dễ, ý đồ hành thích vua thì rất nguy hiêm, bởi vậy cửa vào bí đạo phải thiết lập tại địa phương

hoàng đế thường xuất hiện, khép mở cùng nhanh chóng vô cùng, để ngừa truy binh đuổi kịp cùng vào.

Hai cửa vào bí đạo, phân biệt đặt tại tẩm cung hoàng đế và ngự thư phòng của hoàng đế, Hạ Tầm rất có tiềm chất mua xổ số, hắn bị thái giám Tam Bảo tạm thời giam giữ trong ngự thư phòng hoàng đế đại Nguyên.

Cơ quan xuất hiện trục trặc, hai cửa vào bí đạo nơi khác đột nhiên mở ra, hắn và Minh Nhi tiểu loly ở ngay trước mặt hai thị vệ vương phủ hư không tiểu thất.

Mặt trước tả điện, bảy người Mông bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức bị bắn chết bốn, ba người khác vì đã đến gần bí đạo, phản ứng cùng mau. nhưng bọn họ vẫn phải xốc phiến đá bí đạo ở cửa vào lên, che một đống tên bắn tới, mới có thể thuận lợi trốn vào bí đạo. Ba người này chính là Hi Nhật Ba Nhật. Đái Dụ Bân và Mao Y Hãn.

Trên lưng Mao Y Hãn trúng một mùi tên, không phải chỗ trí mạng, mắt thấy truy binh đã gần đến. Mao Y Hãn bùng lên sự hung ác, một mình đứng ở cửa vào bí đạo liều chết ngăn cản, hắn hung ác dã man giống như một đầu dã thú không sợ chết, lại chiếm tiện nghi về địa lợi, trấn ở tại cửa vào bí đạo, binh lính xông lên bị hắn chém chết năm sáu người, chính hắn cùng bị thương nhiều chỗ, toàn thân lúc này mới đẫm máu, tuyệt khí bò mình.

Trương Ngọc đích thân Chỉ huy chiến đấu ở tả thiên điện, dựa theo yêu cầu của Chu Lệ, bọn họ muốn vào bí đạo trước, nhưng bọn họ không nghĩ đến cửa vào bí đạo lại là chỗ vắng vẻ bằng phẳng trên quảng trường, đến nỗi trước đó an bài không được mười phần nghiêm mật.

Trước mắt trong nội cung, tất cả các cống mở rộng ra, trong nội cung đủ mọi loại người đang khẩn cấp sơ tán, nếu như người Mông lẻn vào bí đạo thật sự tìm được hòa dược, dẫn đốt hòa dược thì hậu quả vô cùng tai hại, nhưng lợi dụng khoảng thời gian này, người trong nội cung cùng có thể toàn bộ rút lui ra ngoài cung nên sẽ không có quá nhiều nhân viên thương vong, nhưng Yến vương cung nỗ tung thì không đẹp chút nào, thế là Trương Ngọc dẫn người mau chóng đuổi theo.

Bọn lính đều nhảy vào địa đạo, lập tức phát giác trong động hắc ám vô cùng, đành quay lại lấy thêm vài cây đuốc, lại lần nữa giết vào. Cửa vào bí đạo, một bàn tay lặng lẽ duỗi ra, sờ vào một thi thể binh lính, thừa dịp người không chuẩn bị, đột nhiên kéo vào trong bóng tối. Trong lúc này bọn lính giơ cây đuốc đi trong bí đạo rắc rối phức tạp, chân không ngừng thăm

dò đi về phía trước, gương mặt Đái Dụ Bân trắng bệch, giống như một người chết, lại ăn mặc quần áo thị vệ Yến vương phủ, thừa dịp hỗn loạn lặng lè hướng ra phía ngoài dời đi.

Trong địa quật chậm rãi sáng ngời, ánh nến chiếu đến chỗ Hạ Tầm và tiểu quận chúa Minh Nhi, mặt có chút tái nhợt.

Cơ quan này xếp đặt rất xảo diệu, tuy sử dụng có chỗ khiesm khuyết, nhưng phương thức kiến tạo mấy trăm năm vẫn hoạt động tốt, rơi xuống cái chỗ này, thật sự là hơi chật vật, rơi xuống tuy nhanh chóng, nhưng mà

càng đi xuống, đi dọc theo địa quật thành động càng lúc càng thu hẹp, lợi dụng lực ma sát làm chậm lại dần dần, giảm lực đạo rơi xuống dưới, cho nên hai người không có bị thương.

Hơn nữa bởi vì giảm xóc kiểu này, đèn cầy trên bàn đố hết, hai trong ba ngọn nến đã bị thối tắt. một cái khác lúc yếu sắp tắt thì Hạ Tầm kịp thời cầm được, ngọn nến một lần nữa sáng lên, cho nên giờ đây hai người không cần phải sống trong cảnh tối đen như mực.

“Đây là địa phương nào?”

Đôi mắt Tiểu quận chúa hoảng sợ mở lớn hỏi hắn, Hạ Tầm đánh giá khắp nơi. từ từ nói: “Chỗ mà chúng ta đứng, hẳn là một cửa vào bí đạo, về phần tại sao nó mở ra, ta cùng không biết”.

“Vậy phải làm thế nào?” Tiểu quận chúa hơi đảo con mắt. cảm thấy cái tên đại lừa đảo này nói tựa như có một chút đạo lý, nhưng nàng lo lắng nhất là, làm sao đi ra ngoài?

Khi nàng hỏi vấn đề này, Hạ Tầm ngẩng đầu nhìn chỗ đen kịt phía trên, ánh nến không chiếu sáng đến chỗ ấy, xem chừng ít nhất cùng phải cao hơn mười trượng, mơ hồ truyền đến tiếng thị vệ gõ đánh trên mặt đất, nhưng thanh âm kia cực kỳ yếu ớt, từ cái này có thể suy ra, độ dày phiến đá phong bế cửa động khá lớn.

Hạ Tầm giơ nến lên, lại hướng đến khắp nơi dò xét một phen, tìm được đường rồi mới mở miệng nói: “Đi, chúng ta đi dạo, nói không chừng có thể tìm đường đi ra ngoài”

“Ta không!”

Minh Nhi rốt cuộc cùng biết sợ hãi, hai tay nàng nắm chặt mép bàn bắt đầu nhõng nhèo: “Ta không đi, chờ ở nơi này, thị vệ vương phủ nhất định sẽ tới cứu ta”.

Hạ Tầm nói: “Tiểu quận chúa, hai người chúng ta là do kẻ xấu mở bí đạo ra nên mới rơi xuống đây, những kẻ xấu kia muốn làm gì người cùng biết, nếu như hai người chúng ta cứ ngây ngốc chờ ở chỗ này, vạn nhất bọn họ tìm thấy, đốt hòa dược, sau đó... Oành.

Minh Nhi khẩn trương mở to hai mắt hỏi: “Thì thế nào?”

Hạ Tầm nói: “Người cùng nát, ta cùng nát, bay đến khắp nơi đều là máu thịt” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Nhi tái đi. vội buông cái bàn ra chạy đến bên cạnh hắn, níu lấy hắn vạt áo, mang theo âm thanh khóc lóc nói: “Ngươi dẫn ta đi, mau dẫn ta rời đi, ta cam đoan... Ta cam đoan... Nếu ngươi lại gạt ta, ta cùng không giận ngươi”.

Hạ Tầm nghe nàng nói nhảm, chọc đến nỗi muốn cười, nhưng trong hoàn cảnh này thật sự cười không nổi, ngẫm lại những người Mông kia rất có thể đã chui vào bí đạo, tâm tình của hắn cùng mười phần khẩn trương, liền kéo bàn tay nhỏ bé của Minh Nhi. ôn nhu an ủi: “Không phải sợ, theo ta đi, ở đây không khí thoáng đằng, không có nhiều mùi khó chịu, nhất định phải có lỗ thông gió, tìm được lỗ thông gió là có thể kêu cứu. hơn nữa địa phương như vậy, nhất định sẽ có thể từ bên trong mở cửa ra ngoài, yên tâm đi”.

Thông đạo đen kịt, ánh nến yếu ớt Chỉ có thể soi sáng địa phương không đủ ba thước trước người, bóng đêm như thể đang hút hết ánh sáng, Minh Nhi rất khẩn trương, rất sợ hãi, giống như đang lo lắng trong bóng tối đột nhiên nhảy ra một thứ ma quỷ hình thù kỳ quái.

Hạ Tầm vừa rồi rất đường đột dắt tay nàng, mặc dù nàng còn nhỏ tuổi, còn không biết đến tình yêu nam nữ, nhưng cùng biết chuyện này không ổn, bởi vì thật sự không dám cách Hắn quá xa nên mới miễn cường cho hắn nắm. giờ phút này dọc theo thông đạo tình lặng hắc ám, Chỉ có tiếng bước chân hai người đi về phía trước, càng chạy càngXxa, phía trước một mảnh đen kịt. đằng sau một mảnh đen ngòm, nàng còn nhỏ nên Chỉ có thế đem nam nhân thoạt nhìn không phải người đáng túi cậy trở thành chỗ dựa duy nhất.

Dù sao, tuy hắn nói toàn là dối trá, thật ra mỗi lần đều là bởi vì bị mình ép buộc, rồi mới gạt người đế thoát thân, so với hắc ám không biết hung hiểm thế nào trước mắt, hắn an toàn hơn nhiều. Thế là, bàn tay nhỏ bé của Minh Nhi nấm thật chặt bàn tay Hạ Tầm, trong tâm nàng khẩn trương nên bàn tay nhỏ toát ra rất nhiều mồ hôi. bàn tay Hạ Tầm có lực, ổn định, khô ráo, nàng cảm giác được nhiệt độ và lực lượng từ tay Hắn truyền đến, tâm lỉnh, nho nhỏ của Minh Nhi dần dần an tâm hơn.

Hi Nhật Ba Nhật nghĩ đến chuyện hắn đã tính trước, thỏa thuê mãn nguyện muốn làm một anh hùng phục quốc, khôi phục cảnh tượng Đại Nguyên hùng mạnh, cuối cùng lại rơi xuống dưới vùng bùn, thành Chỉ còn lại một mình, bi phẫn làm hắn liều lình, thà rằng hôm nay chết ở chỗ này, nhất định phải đốt được hòa dược, đem toàn bộ Yến vương cung đốt sạch.

Hắn giơ cây đuốc vội vàng chạy về thông đạo phía trước, trên người hắn Chỉ còn một cây đuốc duy nhất, hắn phải tìm được địa phương chứa kho hòa dược trước khi cây đuốc tắt, hơn nữa còn phải dùng nó đốt dây dẫn.

Bí đạo rất dài. tác dụng chủ yếu Chỉ là dùng trong thời khắc nguy cấp, giúp thành viên hoàng thất an toàn chạy trốn, bởi vậy Chỉ có thông đạo thật đài, không thấy phòng xá nào trong thế giới ngầm này, nhưng hắn đã nghe Tịch Nhật Câu Lực Cách nói qua. dọc theo thông đạo chính thức đi xuống dưới, sẽ có một khối gò đất cao, nơi đó vốn là kho tiền tài, quần áo, binh khí. chứng minh thân phận giả, giúp người chạy trốn che dấu thân phận và mang theo ít của cải, ba mươi năm trước hoàng đế đại Nguyên đã rời đi phần lớn, bây giờ tại đó Chỉ còn đại lượng hòa dược.

Bời vì vội vàng rút lui, lúc trước chuẩn bị hòa dược và chất dẫn đốt đều chồng chất trong thông đạo, Hắn đi dọc theo thông đạo chính xác xuống dưới là có thể trông thấy. Trong bí đạo có rất nhiều đường giao nhau, nhưng mà trong mỗi con đường trên mặt đá đều có một ký hiệu, người có thê hiêu rõ hàm nghía những con số này, sẽ có thể đi dọc theo con đường chính xác xuống dưới, xa xa hắn nghe được tiếng la hét cùng tiếng bước chân, biết rõ rất nhiều hộ vệ Yến vương đã truy vào địa đạo, hắn nhất định phải đoạt lấy những thứ đó trước bọn họ.

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, ỷ vào người đông thế mạnh, bọn quan binh chia nhau tiến vào rất nhiều thông đạo truy xuống dưới, so với người hiểu rõ Chỉ tiết bí đạo như hắn, tốc độ cùng không kém bao nhiêu, Hi Nhật Ba Nhật không khôi khẩn trương, chân chạy trốn nhanh hơn. đột nhiên, hắn bị vấp ngã, hầu té ngã ngược lại phía sau. cây đuốc giơ lên chiếu trên mặt đất, hắn thấy được một bó gì đó, giống như đây thừng bó lại.

Dây thừng lớn bằng ngón cái, nhặt lên xem xét, dây thừng đã thấm qua sáp, phù hợp với lời Tịch Nhật Câu Lực Cách, Hi Nhật Ba Nhật không

khỏi điên cuồng vui mừng, cái "dây thừng" này rõ ràng là tuyến thuốc dẫn lửa, theo lời Tịch Nhật Câu Lực Cách nói, lúc ấy định đem kíp nổ hòa dược hướng ra phía ngoài dẫn đi. hoàng đế lại cải biến chủ ý, thế là tất cả nhân viên vội vàng rút lui, Chỉ kịp đem vào cửa một

lần nữa, rồi tiến hành phong bế.

Hấn giơ cây đuốc lên muốn đốt hòa tuyến, xem xét kíp nổ hòa dược chồng chất cao khoảng nửa người, không khỏi chau mày đầu: "Cái này đốt đến khi nào mới nổ?".

Hắn lập tức vung đao chém vào kíp nổ trên mặt đất. kíp nổ hòa dược to như ngón cái bị chém đứt, Hi Nhật Ba Nhật mang cây đuốc tiến đến chỗ bó kíp nổ hòa dược bị cắt đứt. hoả tuyến bị dẫn đốt. tiếng đốt lách tách dần đi về phía xa, lúc này tiếng bước chân phía sau lại tới gần, Hi Nhật Ba Nhật sợ bọn họ phát hiện dẫn tuyến hòa dược đã được đốt. lập tức lách mình chạy về phía đường rẽ, đồng thời phát ra một tiếng cười lớn. dẫn bọn họ rời đi.

Hạ Tầm nắm bàn tay nhỏ bé của Minh Nhi đi về phía trước, thông đạo thật dài chấm dứt. trước mặt xuất hiện một ngã ba đường, Hạ Tầm có chút mờ mịt, giơ cây đuốc lên cao chiếu chiếu, phía trên từng cửa động đều có một ký hiệu cô quái, nhưng Hắn không cách nào biết được hàm nghía, ba thông đạo này, cái nào mới là đường ra?

Hạ Tầm do dự một chút, nhớ tới hắn trước kia chơi trò Hiên Viên Kiếm, khi xông vào mê cung thường xuyên dùng một biện pháp, vừa thấy lối rẽ liền hướng sang bên tay phải, đi không thông liền trở về, thủy chung dọc theo bên tay phải, lúc nào cùng đi được ra ngoài, nghi đến đây liền quả quyết nói: "Đi đường này".

Minh Nhi nhút nhát e lệ nói: "Ngươi xác nhận sao?"

Hạ Tầm đem chủ ý của mình nói qua cho nàng, Minh Nhi khen: "Ngươi thật thông minh, biện pháp rất tốt, chúng ta đi".

Hạ Tầm mỉm cười, vừa định cất bước, đột nhiên nghe được trong thông đạo chính giữa kia vang lên tiếng "lách tách" một hồi. tuy rất nhẹ, nhưng trong không gian yên tình lại nghe được rất rõ ràng, Hạ Tầm trong lòng vừa động, lập tức lôi kéo Minh Nhi đuổi theo, trong bóng tối. những ánh lửa leo lắt chạy dọc dưới đất, Hạ Tầm cả kinh: "Dẫn tuyến hòa dược!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 111

Đại Thúc - Loly Kề Vai Chiến Đấu

Chương 111: Đại Thúc - Loly Kề Vai Chiến Đấu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả Tự: Bảo Ngọc Ăn Đậu Hũ--- 4vn. eu

Xem xét ngọn lửa lách tách trong bóng tối. Hạ Tầm lập tức đoán được đó là cái gì, hắn lập tức bước nhanh đến, dùng chân giẫm thật mạnh, nhưng tuyến thuốc dẫn lửa kia lớn bằng ngón cái, tuy khiến cho tốc độ thiêu đốt hòa tuyến không nhanh chóng bằng dây nhỏ, nhưng lại không dễ đập tắt, Hạ Tầm giẫm liền mấy cước, không làm lửa trên tuyến tắt, ngược lại thiếu chút nữa dẫn lửa lên ống quần của mình.

Hắn mới vừa rồi còn bị giam lòng ở Yến vương phủ. trên người không có vật dư thừa, đã giẫm thử nhưng lửa vẫn cháy, thật sự không có thứ gì có thể dập tắt lửa. Minh Nhi ở một bên gấp đến độ chạy loạn lên, dưới tình thế cấp bách nàng cùng duỗi ủng thô nhỏ ra giúp hắn giẫm mấy cước, kết quả trong lúc bối rối không những không tác dụng, ngược lại còn bị Hạ Tầm giẫm lên chân vài cái, chân tiểu cô nương đau đến tê rần.

“Như vậy không được, như vậy không được..

Hạ Tầm giơ ánh nến chạy lên phía trước đuổi theo dây dẫn, tuy đã lấy tay khép lại, gió lưu động trong huyệt động cùng không lớn, nhưng vẫn muốn dập tắt, ánh sáng tối sầm lại, Minh Nhi càng thêm sợ hãi, vén váy đuổi sát theo sau hắn.

“Có rồi!”.

Hạ Tầm đột nhiên kêu một tiếng, quát: “Tiểu quận chúa, chạy nhanh một chút, chạy mau!”

Nói xong liền tăng tốc độ chạy, Minh Nhi không biết chuyện gì xảy ra, vội vàng cầm váy đuôi sát ở phía sau.

Hạ Tầm vượt qua thật xa hòa tuyến thiêu đốt. đến một ngã rè thì dừng lại, Minh Nhi ôi một tiếng đâm vào lưng hắn, bàn tay xoa xoa chóp mùi dừng lại.

Hạ Tầm quay người lại, nắm lửa đèn cầy nhét vào trong tay nàng, quát: "Chiếu!"

Minh Nhi giơ đèn lên. ngơ ngác hỏi: "Chiếu cái gì?"

Giương mất nhìn qua, liền thấy Hạ Tầm vội vã cởi áo nới dây lưng, Minh Nhi không khỏi hét rầm lên: "Ngươi định làm gì?"

Hạ Tầm vội vàng nói: "Không còn kịp rồi, dùng nước tiểu giội tắt nó".

Mặt Minh Nhi biến thành màu đỏ thẫm. xấu hổ nói: "Ngươi... ngươi..."

Hạ Tầm nói: "Không thể chần chờ, nếu toàn bộ Yến vương cung tan thành mây khói, tất cả mọi người phải chết ở chỗ này. Xin lỗi tiểu quận chúa, nếu có chỗ mạo phạm, thật sự là do tình thế bất đắc dì".

Hạ Tầm cởi quần, vén trường bào lên. mặt Minh Nhi đỏ bừng, tim đập thình thịch. sớm đã nghiêng đầu đi. nhưng cánh tay cầm đèn cầy lại không đám cử động.

Qua một lúc, chợt nghe Hạ Tầm nói: "Quận chúa, xin... xin quay đầu đi. ta... ta tiểu không được..

Từ Minh Nhi xấu hổ nói: "Người ta sớm quay đầu rồi, mới không thấy ngươi..."

"A..."

Lại qua một lúc nữa, Từ Minh Nhi chờ đợi đến nỗi mặt nóng đến độ có thê rán trứng gà tươi, trong lòng loạn lên, không đợi đến lúc "nắng hạn gặp mưa", nhịn không được hỏi: "Tại sao... tại sao còn không... được?"

Hạ Tầm nói: "Ta... thật sự tiểu không ra, hay là.. . quận chúa tới?"

Từ Minh Nhi bị dọa cho nhảy dựng, gấp gáp nói: "Ta mới không được!"

Hạ Tầm vẻ mặt đau khổ nói: “Quận chúa, đại cuộc làm trọng!”.

Từ Minh Nhi lớn tiếng nói: “Ta không làm được, cho dù chết, tuyệt không... Tuyệt không... đến rồi, đến rồi.

Hạ Tầm một bên kéo quần lên, một bên vui vẻ nói: “Quận chúa đáp ứng rồi sao? Vậy mới đúng, làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Từ Minh Nhi dậm chân nói: “Ta nói lửa đã cháy tới!”

“Chuyện gì?”

Hạ Tầm ngẩng đầu xem xét. quả nhiên nó đã tới, dưới tình thế cấp bách đột nhiên giật lấy nến trong tay Từ Minh Nhi, nhố ngọn nến xuống. Ngọn nến vốn Chỉ có ba cây, Hạ Tầm không biết bao lâu mới có thể đi ra ngoài, vì ngọn đèn dầu đã bị dập tắt. cho nên đã sớm bò hai cây vào trong ngực cất để dành, lúc này đem ngọn nến cuối cùng nhố xuống, nhét vào trong tay Minh Nhi. chính mình thì cầm lấy chân đế nến. Minh Nhi ngơ ngác hỏi: “Ngươi định làm gì?”

Kế tiếp, Minh Nhi thấy được một màn kinh tâm làm cho nàng suốt đời khó quên: sợi hòa dược trên mặt đất không phải được buộc quá chặt chẽ, Hạ Tầm kéo giãn ra một ít. tạo thành vòng để trước mặt. tháo áo bào ra, để lộ bả vai, đảo ngược đế nến, hung hăng đâm tới đầu vai của mình.

Một giọt, hai giọt, ba giọt máu chảy xuống, giữa ngọn nến là cây đinh làm bằng đồng đâm vào thân thể hắn, mất thấy ngọn lửa càng ngày càng gần, máu vẫn chảy quá chậm. Hạ Tầm khẽ cắn môi, đem nến đâm vào cánh tay, lại hung hăng lôi kéo xuống phía dưới, máu tươi chảy ồ ồ, biến chỗ lửa đang cháy thành một mảng máu đỏ tươi.

Minh Nhi dùng tay che cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt trên vành mắt chảy ra, nàng đang cố nén không khóc thành tiếng.

Rốt cuộc, lúc hoả tuyến khó khăn lắm mới đốt được đến dưới chân. Hạ Tầm hung hăng đạp một cước xuống, đầu lửa đặt ở trong vùng máu, nhanh chóng bị dập tắt.

“Ngươi... ngươi không sao chứ?”

Minh Nhi nơm nớp lo sợ hỏi thăm, Hạ Tầm vừa định nói chuyện, tiếng bước chân dồn đập vang lên, ánh sáng lửa bập bùng, một người giơ cây đuốc từ lối rè vội vã chạy ra, ba người

vừa thấy mặt, đều trố mắt nhìn nhau.

Hạ Tầm thấy rõ bộ dáng người này, người nọ cùng thấy rõ bộ dáng Hạ Tầm. hai người trăm miệng một lời kêu lên: "Là ngươi?".

Người này đúng là Hi Nhật Ba Nhật, hắn dẫn đốt hỏa tuyến xong liền bắt đầu chạy lung tung trong động, kết quả lách đông lách tây không phân biệt phải trái, vậy mà lại chạy trở về.

N

hìn bộ dáng Hạ Tầm, lại cúi đầu xem hòa tuyến tắt ngúm dưới chân hắn. Hi Nhật Ba Nhật đột nhiên rõ ràng mọi chuyện, trong mắt hắn lóe lên vẻ dữ tợn, chậm rãi giơ cương đao trong tay lên, mặt Hạ Tầm ngưng trọng, vội vàng đem Minh Nhi kéo về phía sau, chậm rãi thủ thế...

Đây là một hồi đánh nhau rất khó khăn. Hi Nhật Ba Nhật cao lớn lực lường, tay cầm lười dao sắc bén. nhưng công phu hắn am hiểu là bổ chém, chiêu thức đại khai đại hợp, trong thông đạo dạng hẹp này thi triển rất không tiện. Mà thân thủ Hạ Tầm tuy linh hoạt, nhưng tay không cầm dao sắc cùng không dễ dàng di chuyển, hơn nữa hắn không thể lùi, ít nhất không thể lui về phía sau trong phạm vi lớn, bởi vì đối phương một tay đao một tay cầm đuốc, hắn phải che chắn sợi hòa dược, phòng ngừa đối phương một lần nữa đốt lên.

Hi Nhật Ba Nhật vung đao bổ xuống, bức lui Hạ Tầm, cây đuốc dò xét dưới mặt đất, Hạ Tầm lập tức tung người phản công, nhấc chân đá vào bên cạnh, ép hắn lùi trở lại. hai người giằng co, ngươi tới ta đi giao thủ hơn mười hiệp, Hi Nhật Ba Nhật vô cùng sốt một, nếu những quan binh kia tìm đến tận đây, hắn lại bị Hạ Tầm kiềm chân, vậy hắn thật sự sẽ phải chết không nhắm mắt.

Hi Nhật Ba Nhật hét lớn một tiếng, đao trong tay thẳng tới. buộc Hạ Tầm phải thối lui, sau đó vung đao chém liên tục về phía trước, cây đuốc trong tay Chỉ về phía mặt đất, Hạ Tầm thấy thế lo lắng vạn phần, nhưng cương đao của Hắn chém liên tiếp, phong bế hoàn toàn góc độ tiến công của hắn. nếu như cường công chắc chắn phải ăn một đao.

Hạ Tầm quay đầu lại nhìn, gặp Minh Nhi đứng ở bên cạnh hắn, lập tức thuận tay đoạt lấy một thứ, ném về phía trước, một đạo hòa tinh lóe lên rơi vào áo bào Hi Nhật Ba Nhật.

"A!!"

Hi Nhật Ba Nhật kêu lên một tiếng sợ hãi, hắn còn không thấy rõ đó là cái gì, Chỉ cảm giác trong tay áo truyền đến một cảm giác cực nóng, ngay sau đó trong tay áo hắn toát ra một luồng khói dày đặc, thì ra Hạ Tầm cầm non nửa ngọn nến thuận tay ném đi, vậy mà lại bắn vào trong tay áo hắn.

Thừa dịp Hi Nhật Ba Nhật hoảng sợ vung tay áo lung tung, Hạ Tầm bắt lấy thời cơ lăng không nhảy lên, một cước bay đá trúng cổ tay Hắn, Chỉ nghe leng keng một tiếng, thanh đao không biết bị Hắn đá đến nơi nào, Hạ Tầm cùng nặng nề rơi xuống mặt đất, Hi Nhật Ba Nhật vùng thoát khỏi ngọn nến, Hắn bất chấp ống tay áo vẫn còn bốc khói, có bị cháy quần áo hay không, lập tức huy động cây đuốc, hung hăng đập tới mặt Hạ Tầm.

Hạ Tầm quay cuồng ngay tại chỗ, chân hai người va vào nhau, làm hắn ngã xuống đất. cây đuốc rơi xuống một bên, hai người bắt đầu vật lộn đánh nhau. Đánh kiểu này Hạ Tầm có thể ăn thiệt thòi, tuy nói hắn từng luyện qua dà đẩu thuật, nhưng muốn so sánh với thuật đẩu vật của người Mông cổ thì thực sự chưa hẳn cao minh hơn, nhất là người ta từ nhỏ đã luyện tập, hằng ngày cưỡi ngựa chăn dê, nhàn rỗi không có việc gì liền cùng người khác đấu vật. hơn nữa hắn cao lớn lực lường, Hạ Tầm trên cánh tay lại còn bị thương, làm sao có thể chiếm thượng phong.

Minh Nhi tuy tuổi còn nhỏ, thoạt nhìn lá gan cùng nhỏ, nhưng đứng trước đại sự ý nghi ngược lại rất tinh táo, mắt thấy Hạ Tầm bất lợi, bị tráng hán Mông cổ đè xuống bên dưới, nếu đổi lại một người bình thường, tiểu nha đầu Chỉ có mười tuổi, được nuông chiều từ bé, không sợ tới mức oa oa khóc lớn. thì cùng là nhanh chân bỏ chạy, nàng lại có thế xông lên, lá gan thật khá lớn, nàng dùng giày nhỏ hung hăng đá vào Hi Nhật Ba Nhật.

Tuy nói tiểu nha đầu này khí lực nhỏ, đá vào người không gây hậu quả gì. nhưng thực sự vô cùng khó chịu. Hi Nhật Ba Nhật và Hạ Tầm đánh một hồi, hai chân cuốn lấy hai chân Hắn, đè Hắn xuống bên dưới, từ bên hông lấy ra một thanh chủy thủ, nhắm vào ngực Minh Nhi đâm tới.

Cái chủy thủ này dài hơn một thước, Chỉ bàng thân thể nhỏ bé của Minh Nhi, còn không bị một đao kia đâm xuyên qua? Minh Nhi sợ ngây người, muốn chạy trốn, nhưng đã không kịp phản ứng, mất thấy một đao kia sấp đâm vào trước ngực, sợ đến nàng mắt nhắm lại, trong nội tâm Chỉ nói: “Đã chết đã chết, lúc này đã chết”.

Phập một tiếng, thanh âm lưỡi dao sắc bén nhập vào cơ thể truyền đến, Minh Nhi lại không

cảm giác được đau đớn. mở mắt ra xem xét. Chỉ thấy Hạ Tầm ra sức giãy dụa, từ bên dưới Hi

Nhật Ba Nhật giãy dụa ra được một nửa thân thể, cáNh tay vung lên, một đao kia của Hi Nhật Ba Nhật đâm trúng cánh tay hắn. mùi đao đâm xuyên qua tay cánh tay hắn. một giọt máu tươi đỏ thẫm, từ trên mùi đao chậm rải nhỏ xuống.

Hi Nhật Ba Nhật khẽ giật mình, Hạ Tầm eo chấn động, một chân lùi về, hung hăng tống vào bụng Hi Nhật Ba Nhật, nhờ đau đớn đề cao lực lượng ra sức đá một cái, phản công đem Hi Nhật Ba Nhật đè xuống dưới, vươn tay rút ra thanh đao nhọn đang cấm trên cánh tay, máu tươi bấn ra, tung tóe lên mặt Minh Nhi, nàng sợ đến nỗi lùi lại vài bước, hầu như ngã bệt xuống đất.

Tay nàng chân như nhùn ra, ngơ ngác nhìn phía trước, nhìn thấy Hạ Tầm vung chủy thủ lên đâm tới Hi Nhật Ba Nhật, cổ tay bị Hi Nhật Ba Nhật nắm lấy, hai người giằng co, níu lấy áo bào đối phương, khi thì ngươi thắng thế, khi thì ta thắng thế, lăn lộn trên mặt đất như hai con dà thú. nhưng sức lực Hạ Tầm vốn yếu hơn. lại bị thương, một tay máu tươi chảy ra liên tục, bất đầu dần dần chống đỡ hết nổi, lại lần nữa bị Hi Nhật Ba Nhật đè xuống đất, còn cầm chặt cổ tay Hắn, mùi đao nhắm ngay mất hắn. hung hăng đâm xuống phía dưới.

Hạ Tầm dùng hết toàn thân khí lực cố gắng ngăn cản. Hi Nhật Ba Nhật hung ác, một tay nắm chặt tóc hắn, hung hăng nện xuống đất, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chết cho ta! Chết cho ta! Ta cho ngươi đi tìm chết!”

Mắt thấy tình hình như thế, Từ Minh Nhi không biết lấy đâu ra dùng khí. nàng đột nhiên nhặt nến trên mặt đất lên. thân thể nhào tới, dùng toàn thân khí lực, hung hăng cầm nến trong tay đập vào sau gáy Hi Nhật Ba Nhật.

“A!”

Hi Nhật Ba Nhật hét thảm một tiếng, mũi nhọn của ba miếng đinh sắt loại đài dùng để cố định ngọn nến đâm vào gáy hắn. ngay sau đó thân nến làm bằng đồng cùng nặng nề gõ một cái vào đầu, Hi Nhật Ba Nhật đầu óc choáng váng, tay lập tức không còn khí lực, Hạ Tầm lợi dụng thời cơ, đao

nhọn liền phập một tiếng đâm vào cổ họng của hắn.

Hạ Tầm đẩy thi thể Hi Nhật Ba Nhật ra, ngồi xuống đất thở hồn hển. đôi chân Từ Minh

Nhi như nhùn ra, quỳ gối bên cạnh Hắn, thở mạnh liên tục, một hồi giết người, thật đem nàng dọa chết khiếp.

Đúng lúc này, ngọn lửa lập lòe trên cây đuốc rơi trên mặt đất, tự nhiên phụt một cái hoàn toàn tắt ngúm. trong huyệt động lập tức tối om, Từ Minh Nhi đã chịu đủ kinh hâi nên hét lên một tiếng, nhào vào ngực Hạ Tầm.

vết thương trên cánh tay Hạ Tầm đau đớn một hồi, nhưng cùng biết tiểu cô nương này chưa hiểu thế sự đang rất sợ hãi, cố nén đau đớn. nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, ôn Nhu an ủi:

“Ngoan, không cần phải sợ hãi, kẻ ác đã chết rồi. chúng ta an toàn, không phải sợ.

Từ Minh Nhi vốn đang cố nén không khóc, nghe hắn ôn nhu khuyên bảo, ngược lại làm lòng nàng mềm yếu, nhịn không được khóc lóc nói: “Ngươi thế nào rồi, ngươi có chết hay không?”

Hạ Tầm cười nói: “Đương nhiên sẽ không, thiên sơn vạn thủy đều có thể qua được, ta sao có thể chết ở chỗ này? Ta là Tiểu Cường đánh không chết”.

Từ Minh Nhi mang theo âm thanh khóc lóc nói: “Ngươi rốt cuộc có mấy cái tên, tại sao lại gọi Tiểu Cường?”

Hạ Tầm: “À...”

Lúc này, một đạo lưu tình trong bóng đêm bay tới. giống như một đoàn quỷ hòa. Quỷ hòa đến trước mặt hai người liền dừng lại, ngọn lửa bập bùng đột nhiên tăng vọt. chiếu sáng tất cả sự vật trước mặt.

Thì ra đúng là một cây đuốc, Chỉ vì người cầm cây đuốc chạy thật sự quá nhanh, áp chế ngọn lửa thiêu đốt, dưới chân hắn lại phiêu nhiên không tiếng động phát ra, trong bóng tối nhìn, Chỉ cảm giác có một đốm lửa lưu động cực nhanh.

Người đến khoảng gần ba mươi tuổi, da mặt màu đen. gương mặt chinh tề, đang mặc nội hoạn y bào, hắn trông thấy thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Từ Minh Nhi, lập tức mở miệng thỡ phào, nhưng vừa nhìn thấy vết máu trên người Từ Minh Nhi. sắc mặt lập tức lại trở nên tái nhợt.

Hấn không biết máu là từ trên cánh tay Hạ Tầm rơi ra. lệ quang hai mắt lóe lên, hướng đến

Hạ Tầm lành lạnh hỏi: “Tiểu quận chúa bị thương?”

Từ Minh Nhi lau lau hai mất đẫm lệ, thấy rõ bộ dáng hắn. nhịn không được vui mừng kêu lên: “Mã công công, ngươi tới cứu ta đến sao?”

Thần sắc hoạn quan lại hòa hoãn, vội vàng hỏi: “Tiểu quận chúa, người có mạnh khòe?”

Hạ Tầm mất máu quá nhiều, sức cùng lực kiệt, đầu lại bị Hi Nhật Ba Nhật hung hăng bắt lấy dập xuống đất vài cái, hắn còn tinh táo toàn bộ là nhờ một cồ ý chí kiên cường chống đỡ, lúc này gặp thái giám võ công cực kỳ cao bên người Yến vương đến. gánh nặng trong lòng liền được giải khai, mặt ngửa ngược lại, hôn mê bất tình.

Từ Minh Nhi nghe Mã Tam Bảo hỏi, gật đầu đáp: “Ta không sao, ta rất tốt. A. Không hay rồi, không hay rồi, hắn té xiu, Mã công công, ngươi mau cứu hắn. ngàn vạn không thể để hắn chết.

Lúc này tiếng bước chân ầm ĩ vang lên. rất nhiều quan binh hướng về phía này đuổi theo, Mã Tam Bảo nhướng mày, thầm nghi: “Quận chúa thân phận tôn quý, tự nhiên hằm thân vào đây, không nên bị người nhìn thấy, nhiều người nhiều miệng, truyền ra chút ít tin tức, sẽ tổn hại đến đanh dự của quận chúa”.

Nghi tới đây, Mã Tam Bảo nhanh chóng khom người nói: “Quận chúa, xin thứ cho nô tỳ vô lễ”.

Nói xong liền vứt bò cây đuốc, hơi cúi thân xuống nắm chặt đai lưng Hạ Tầm nhấc hắn lên, lại duỗi rộng tay ra, đem Từ Minh Nhi nâng lên. phi thân như điện xẹt hướng vào trong ngã rè...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 112

Tình Bất Tri Sở Thủy

Chương 112: Tình Bất Tri Sở Thủy

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Bạch đồng tiên hạc ở góc điện phun làn hương lượn lờ tràn ngập khắp cả căn phòng, ấm áp như xuân.

Màn gấm buông xuống trên chiếc giường làm bằng gỗ lê. Trên mặt đất trải tấm thảm thêu hoa mẫu đơn, cách đó không xa là cái bàn vuông kiểu cổ, Từ Minh Nhi mặc một chiếc quần lụa mòng, áo vàng nhạt, đeo đai lưng Nguyệt Nha màu trắng, mái tóc dài được buộc thành hai búi trông rất thanh tú. đang ngồi đó đọc một cuốn sách. Nàng nhẹ nhàng đong đưa đôi chân nhỏ dưới ghế, thinh thoảng từ trong hộp gấm lấy ra một miếng mứt hạnh, đưa lên miệng khẽ cắn một miếng, bộ dáng mười phần nhàn nhã.

Đột nhiên trong màn gấm truyền ra một tiếng than nhẹ. Từ Minh Nhi khê giật mình, động tác trên tay ngừng lại nghiêng tai nghe ngóng một chút, nhấc mông chạy nhanh đến vén tầm màn lên.

Nằm trên giường là Hạ Tầm. trận đánh nhau lúc đó cùng đã không nhìn ra được gì. Hắn trên người bị thương không Chỉ ở tay, đầu cùng sưng nên một cục lớn. Trên đầu hắn quấn vải băng thật dày giống như người Ấn Độ, để lộ ra một bên ngực và vai, cánh tay cùng bị Hắn trước đó dùng đế nến đâm lại thêm địa phương trúng một đao cùng được băng bó tốt. Trên người có một cỗ dược hương nhàn nhạt, hiển nhiên là dùng cao dược thượng đẳng.

Hấn vẫn chưa tình. Bản thân thuốc trị thương có hiệu quả an thần, lại thêm hắn mất máu quá nhiều, tình thần còn yếu. giờ phút này vẫn đang ngủ.

Từ Minh Nhi ghé vào đầu giường, hai tay chống cằm nhìn hắn: "Ồ! Cái tên đại lừa đảo này thật ra cùng dễ nhìn".

Minh Nhi dường như chợt phát hiện ra điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt non nớt trắng tréo có thêm vài phần quyến rù thiếu nữ: "Chân mày đen nhánh, ồ, dường như lông mày cùng dài giống ta."

"Mùi cao thẳng, còn có môi..." Minh Nhi nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên: "Môi nam nhàn có đẹp lớn lên cùng chẳng để làm gì."

Ánh mắt nàng lướt qua ngực Hạ Tầm. Ngực hắn trông rất cường tráng, cơ ngực nở rộng, tràn ngập vẻ đẹp nam tính. Đáng tiếc tuổi nàng còn nhỏ, đối với cơ nhục cường tráng hay không cùng không có cảm giác gì. Mục quang nàng dời đến trên cánh tay Hạ Tầm, nơi đó quấn đầy băng vải, có vết máu chảy ra nhàn nhạt.

Minh Nhi duỗi một ngón tay nhẹ nhàng sờ lên, nhớ tới khi lưỡi đao đâm tới trước ngực chính mình, nghi tới bộ dáng hắn vì mình mà lấy cánh tay cản đao vẫn còn kinh tâm động phách. Nghi lại mà vẫn còn cảm thấy sợ hãi một hồi, sự chú ý của tiểu nha đầu rất nhanh dời đi, bắt đầu nâng cánh tay bị thương của Hạ Tầm lên nghiên cứu.

"Cánh tay thật thô"

Minh Nhi duỗi tay mình ra cùng hắn so sánh, khẽ lắc đầu. lại gập người lại đem thử hai tay ướm lên hai đùi, lè lưỡi: "Oa. So với đùi ta còn muốn to hơn một chút!"

Hạ Tầm lúc này đã âm thầm tỉnh lại, chóp mùi hán ngửi được một làn phong lan hương khí ngọt ngào thoang thoảng, có chút tư vị quen thuộc. Ngay sau đó Hắn thấy được một thân hình nhỏ nhắn, một tiểu cô nương đang khom người quay lưng về phía hắn, y phục mềm mại bó sát người, trẻ trung, đường cong còn chưa có đủ sự mượt mà, cái mông nhỏ đang quay về phía mình.

Hạ Tầm nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Minh Nhi lập tức nhanh chóng xoay người, vừa thấy hắn mở ra con mắt. không khỏi vui mừng kêu lên: "Ngươi đã tỉnh?"

Hạ Tầm mỉm cười: "Ta tỉnh rồi" Hắn đưa mắt nhìn chung quanh kinh ngạc nói: "Đây là đâu?"

Minh Nhi nói: “Là Yến vương phủ- Ngươi là vì ta mà bị thương. Ta hẳn là phải chăm sóc cho ngươi rồi.”

Nói đến đây, khuôn mặt nàng hồng lên. có chút thẹn thùng nói: “Đương nhiên rồi, thay quần áo, xem xét vết thương, đút cháo... Ồ. Những cái này là có hạ nhân làm, ta Chỉ đứng xem ở một bên... À. Không phải là ta không muốn chăm sóc ân nhân, Chỉ là bọn chúng không để cho ta làm.”

Hạ Tầm cố mỉm miệng, muốn cười lại nhịn xuống: “Làm phiền quận

chúa. Tại hạ là một thảo dân, không có khả năng gánh vác nổi.”

Minh Nhi xua tay nói: “Không phải gánh trách nhiệm gì cả. Tỷ phu ta đang cùng với tam ti nha môn thanh tra ở phủ Bắc Bình để tránh dư nghiệt Mông Nguyên lọt lưới. Người của hậu cung đợi cùng vừa mới về thôi. Bí đạo dưới đất cùng cần tiến hành dọn dẹp. Tỷ tỷ dù sao cùng rất bận, mà ta thì lại không giúp được gì. Chờ bọn họ dọn dẹp xong đống bề bộn đó sẽ đến thăm ngươi, còn có thể trọng thưởng cho ngươi.”

“Đúng rồi!”

Minh Nhi chợt nhớ ra điều gì, vội nhảy dựng lên, dò tìm ở thắt lưng, tháo xuống một cái tói thơm kim ti ngân tuyến, phía dưới ti mi đính vào tơ bảy màu. Trên tói thơm thêu một cành hoa lan, ở giữa đóa hoa dường như có một chữ nhỏ, nhìn kỳ xem, thêu rõ ràng một chữ “Minh”.

Minh Nhi tuổi còn nhỏ, gia giáo dù nghiêm, nên lại càng không dạy cho nàng chuyện nam nữ. Nàng không hiểu được tài thơm bên người nữ hài tử không thể tùy tiện đem tặng cho người khác.

“Hà dì trí khấu khấu?

Hương nang hệ trừu hậu.”

Sau khi Phồn Khâm thời Tam quốc viết ra bài thơ này, nam nữ tình nhân khi đó lấy hương nang làm ám ngữ Chỉ việc lấy thân báo đáp. Đây là vật tùy thân, tuy là lường tình tương duyệt, không đến lúc quyết tâm lấy thân báo đáp, cùng là không thể tặng ra. Nhưng mà nàng không biết. Hạ Tầm cùng không biết, tri thức ở phương diện này, Hạ Tầm chính là một cái chày gỗ.

Minh Nhi cầm lấy tài thơm nói: “Trên người của ta thật sự không thể tìm ra thứ gì đó để tặng cho ngươi. Túi thơm này là vật ta thích nhất, tặng cho ngươi.”

Hạ Tầm khó xử nói: “Ta là một đại nam nhân, trên người mang thứ này rất kỳ cục. Quận chúa ban tặng cho vật này, ta lại đem tặng cho người khác.”

Minh Nhi trừng mắt nói “Ấi muôn ngươi đem tặng người? Túi thơm của ta. từ quốc công quý phủ xuống, người người đều nhận ra. Nếu có một ngày ngươi đến phủ ứng Thiên, có chuyện gì cần ta hỗ trợ, thì cầm nó tới tìm ta. Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, ta tự nhiên là cần phải báo đáp.”

Hạ Tầm nghe xong nhất thời trong lòng nỡ hoa: “Cái này thật sự đúng là buồn ngủ có gối đưa đến đầu. Từ Minh Nhi tiểu quận chúa đúng là mưa đúng thời, là gió đẩy thuyến của Hạ Tầm ta. Ta đúng là muốn về Giang Nam, nghi tới Dương thị nhất tộc kinh doanh tại địa phương nhiều năm, sĩ thân nhân gia, ẩn nấp thế lực thật lớn, dường như nếu xuất ra vài tên đệ tử trong tộc làm quan thì lại càng khó đối phó. Ta đang lo lần này trở về, có thể hoàn thành tâm nguyện của hai người Tiểu Địch và Tiểu quản sự hay không. Hôm nay có Đại Minh đệ nhất công thần thế gia trợ lực, ta lại phải sợ Hắn sao?”

Hạ Tầm lập tức duỗi cánh tay không bị thương ra, tiếp nhận tài thơm từ trong tay Từ Minh Nhi, nhét vào trước ngực, liên mồm nói cảm tạ: “Đa tạ tiểu quận chúa. Đa tạ tiểu quận chúa.”

Sau khi thấy hắn cất kỹ túi hương bên người. Minh Nhi mới đột nhiên ý thức được thứ này tựa hồ không tiện tặng người, có thể Hắn phỏng đoán đó là đồ tốt. nàng cùng xấu hổ đành phải nghiêm mặt gật gật đầu, ra vẻ hào phóng nói: “Không có gì. Nhận ơn thì phải báo thôi. Huống Chỉ là ngươi đã cứu mạng ta.”

Vào lúc này, bên ngoài điện có người bẩm báo: “Quận chúa. Cái kẻ hôm qua định đưa quận chúa da hồ ly ngụy tạo lại vừa đến đây.”

Minh Nhi tức giận hỏi: “Hắn hôm nay lại định đưa cho ta cái gì?”

Kẻ ngoài cửa nín cười nói: “Hồi quận chúa, hắn hôm nay không đưa đến cái gì, còn dẫn theo một người họ Bành, nói muốn đưa Hạ Tầm ra ngoài.”

Hạ Tầm bị đưa ra khỏi Yến vương phủ, đây cùng không phải Yến vương qua cầu rút ván. mà là thân phận Hạ Tầm xác thực không nên ở lại vương phủ dường thương. Bất quá Hạ Tầm

vừa mới rời đi, chỗ hắn trọ là khách sạn Duyệt Lai liền vẻ vang hẳn lên. Chỉ có điều, những quý nhân đến đây đều dùng thân phận giả, chưởng quầy không biết là rất nhiều quyền quý đã đến khách điếm của mình.

Ngày đầu tiên là Yến vương đích thân đến thăm hỏi. Ngày hôm sau là Yến vương phi cùng Từ quốc công phủ tiểu quận chúa đến thăm. Thái độ của Yến vương phủ như vậy, thế là ngày thứ ba Bố chính sử, Án sát sử, Đô Chỉ huy sứ tam ti đại nhân dắt tay nhau chạy đến thăm hỏi. Tiếp đó ngày thứ tư là các bậc quyền quý thấp hơn họ một bậc...

Đối với Yến vương mà nói, Hạ Tầm là cứu hắn một nhà già trẻ. Nếu như không có Hạ Tầm xông vào cung cảnh báo, hậu quả kia có thể nghi, về sau, khi Hạ Tầm rơi vào bẫy rập, trong vương cung đại bộ phận nhân viên đã kịp rút lui, mặc dù hòa dược dẫn nổ cùng sẽ không tạo thành thương vong lớn, nhưng cùng là bởi vì hắn bảo vệ tính mạng tiểu quận chúa, bảo vệ Yến vương cung chu toàn. Dựa vào phần ân đức này, hắn chính là đại ân nhân của một nhà Yến vương, cho nên về công về tư, Yến vương đều muốn đến thăm hỏi một phen. Từ phi cùng Từ Minh Nhi tất nhiên cùng không ngoại lệ.

Quan viên tam ti nha môn Tế Nam phủ âm thầm nghĩ mà sợ, nếu như độc kế của Hòa Mông nhân thành công, không nói đến việc tạo thành cự đại thương tổn đối với Bắc Bình như thế nào, có hay không ảnh hưởng tới cục diện quần hùng tranh phách trên thảo nguyên, ít nhất là bọn họ đều không giữ được cái đầu. Yến vương ra mặt nói lời cảm tạ, bọn họ liệu có thể không đến?

Hạ Tầm ở trong cảnh bị thăm hỏi một cách hỗn loạn như vậy trong chín ngày liền. Đến ngày thứ chín, cuối cùng một đám hàng hóa cùng lên đường, thương thế của hắn cùng không sai biệt lắm, đã bắt đầu kéo da non, lúc này mới quyết định về quê.

Thực ra việc Yến vương trước đó đã hết sức thăm hỏi đã biểu lộ ra sự thưởng thức đối với hắn, thông qua lời của thái giám Mã Tam Bảo đi theo ám Chỉ có thể chiêu nạp hắn để sử dụng. Nề hà một điều Hạ Tầm giờ đây đã không phải là gia cấp vô sản, nhà Hắn có sản nghiệp, lại có mỹ nhân, bất tất phải chịu khổ đi theo tạo phản phái, đao quang kiếm ảnh vật lộn vì tiền đồ? Hôm nay cùng Yến vương Chu Lệ có phần tình nghĩa này, hắn sẽ không sợ tương lai sau khi Yến vương thành sự hắn không có chỗ dựa vào, bởi vậy tự nhiên là ra vẻ không biết.

Yến vương cùng rõ ràng, hắn là kẻ có công danh sinh đồ, nếu như có thể tham gia khảo thí

đậu Tiến sĩ, đó mới là con đường chính để xuất thân. Mình Chỉ là một phiên vương, tuy nói vài chức quan ở vương phủ mình cùng có quyền đề bạt bố nhiệm. Nhưng dù sao đối với người đọc sách mà nói. triều đình mới là con đường lập thân sáng rọi. Chỉ là hắn có chí lớn khác, bởi vậy cùng không nên miễn cường.

Vào ngày thứ chín. Hạ Tầm. Tây Môn Khánh cùng Bành Tử Kỳ lên đường về quê.

Có liên quan đến cái đại sự Bắc Bình này, tam ti nha môn đều tình nguyện chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có. Bởi vì một khi sự tình truyền đến tai Chu Nguyên Chương vốn chấp pháp nghiêm khắc, cho dù không có gây ra mối họa lớn, hắn cùng nhất định nghiêm trị, truy cứu trách nhiệm nhân viên có quan hệ. Bởi vì như vậy sê gây ra không ít sự tình bát nháo.

Chu Lệ cùng có lo lắng của hắn. Vài ngày trước vừa mới truyền đến tin tức phụ hoàng bệnh nặng, lúc này hắn cùng không nguyện ý trình lên một cái tin tức làm long nhan giận dữ ảnh hưởng đến thân thể phụ hoàng. Đồng thời Hắn cùng biết cái danh Hoàng thái tôn nhân hiếu nổi tiếng kia còn xa mới sánh kịp chuyện phụ thân phúc hậu chết đi.

Đại ca Chu Tiểu là người chân chính phúc hậu. nếu như việc này để hắn biết, hắn tuyệt sẽ không giậu đô bìm leo. Có khả năng Chu Duẫn Văn cùng sẽ không, nhưng Hắn nhất định sẽ mượn chuyện của mình mà giả mù sa mưa quan tâm tới an toàn của hoàng thúc, sau đó khuyên phụ hoàng nghiêm trị nhân viên quận Bắc Bình, đem những quan viên địa phương giao hảo cùng mình điều đi, chen vào vài người không có quan hệ cùng mình tới.

Thế là tại khắp nơi sự tình đều có ý giơ cao đánh khẽ, chuyện này bình tình thần kỳ, trong dân gian tựa hồ không có nghe thấy. Hạ Tầm được Yến vương ám chi, tất nhiên cùng sẽ không lộ ra. Hắn trái lại cùng có chút không rõ, nếu trong lịch sử từng phát sinh ra đại sự như vậy, hẳn là sê có ghi lại a. Vì sao lại chưa từng nghe nói?

Đáng tiếc là trước khi Yến vương trở thành hoàng đế, những chuyện có

quan hệ tới hắn được ghi lại ít đến đáng thương. Cùng khó để bảo vệ nhừna văn kiện bí mật liên quan đến đại sự đã từng phát sinh này, bọn họ xác thực bí ẩn giấu đi không có ghi lại.

Nhưng điều này đến cùng là bởi vì bản thân tự làm cọc sinh ý này mới thúc đẩy một sự kiện vốn không phát sinh trong lịch sử xảy ra, hoặc trong lịch sử từng phát sinh ra những sự kiện này, bởi vì các loại nguyên nhân khác nhau mà thất bại, cuối cùng lại vì thái độ của Yến vương và quan viên ở Bắc Bình mà không được giải quyết?

Hạ Tầm đối với vấn đề này thủy chung vẫn không nghĩ được rõ ràng, nhưng hắn loáng thoáng cảm giác được, trong lúc này tựa hồ có một điêm mấu chốt trọng đại. Nếu Hắn có thể suy nghi cẩn thận, có lè đối với tương lai của hắn có ý nghía rất lớn. nhưng bây giờ hắn còn chưa tìm được kỳ môn để vào.

Bởi vì thân thể Hạ Tầm chưa khòi hẳn. cho nên Yến vương phủ vì hắn mà chuyên môn chuẩn bị một chiếc xe ngựa đi đường dài rộng rải thoải mái. Vì để tránh tai mắt. vương phủ cùng quan viên địa phương cùng khôna công khai đưa tiễn, ba người cùng được thanh tình vui vẻ. Một chuyến ba người, tự đánh xe hồi hương, hành động được như ý, âu cùng là tiểu diêu tự tại.

Hạ Tầm cùng không có chú ý tới Từ phi và Minh Nhi đứng ở chỗ cao của thành lâu lén lút chú thị nhìn bọn họ rời đi, cùng không chú ý tới trong đám người đưa tiễn bọn họ dưới cơn mưa tầm tã, "Cút đi" Tạ đại tiểu thư thầm thở ra một hơi thật dài, càng không chú ý tới một hán tử mặt vàng, cưỡi một thớt ngựa lông vàng đốm trắng xen lẫn trong dòng thương nhân và lữ khách xuôi nam, lặng lẽ theo ở phía sau bọn họ. Hạ Tầm vốn nên nhận ra hắn, Hắn chính là kẻ oanh tạc phần lớn cố hoàng cung, là kẻ tính toán kế hoạch chủ yếu giết Yến vương, cùng là con cá duy nhất lọt lưới - Đái Dụ Bân.

Trong đám người Tây Môn Khánh Chỉ chú ý tới Phi Phi cô nương, ánh mắt lưu luyến không rời, xoa xoa chiếc vòng tay Phi Phi cô nương tặng hắn trong ngực. Tây Môn Khánh yên lặng gật đầu. thấy vậy Phi Phi cô nương có chút nở nụ cười.

Lúc này, trong đại lao của Bắc Bình đề hình án sát sử, đã bắt được một số lượng lớn kẻ tình nghi, đang tiến hành thẩm vấn từng người, nghiêm khắc phân biệt tìm ra dư đảng, trong lúc nhất thời mọi chỗ đều kín người.

Trong một gian phòng giam. Vương Minh. Vương Tư Viễn một đôi chú cháu ngơ ngác ngồi đối diện nhau, giống như một đôi tiểu quỷ, vừa nghe từ xa xa truyền đến tiếng người thụ hình kêu la thảm thiết, thân mình hai người thoáng run rẩy.

Hai người này theo dõi Hạ Tầm. Tây Môn Khánh mà đến Bắc Bình, cái gì cùng tra không ra, cả ngày chạy theo Hạ Tầm đến rã cả chân mà vẫn không theo được. Kết quả là Chỉ tiết của Hạ Tầm còn không có tra ra được, ngược lại còn bị bọn quan sai tuần sát và Bắc Bình nha môn để mắt tới, chuyên giăng lưới tìm bắt những kẻ hiềm nghi, hai người lập tức sa lưới.

Vương Tư Viễn vừa khóc vừa nói: “Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ! Nếu không khai nhận thân phận thực sự, sợ là không qua được.”

Vương Minh sầu mi khổ kiếm nói: “Nhưng Cừu đại nhân đã giao phó, mà chuyện này cùng không phải là việc công, nếu như nói thật, vạn nhất Bắc Bình phủ đưa lời đến Tế Nam phủ muốn cùng Cừu đại nhân đối chất, Cừu đại nhân lại không chịu bảo vệ chúng ta, vậy chúng ta không phải là càng hòng bét sao?”

Vương Tư nói: “Lão đại, ngươi nghe thử chút, cái động tình gào khóc thảm thiết này, một hồi nữa là đến phiên chúng ta, các thủ đoạn trong công môn ngươi không phải không biết, đến lúc đó..

Mới nói được đến chỗ này, chợt nghe đinh đinh đang đang một thanh âm vang lên, hai người vội câm miệng, Chỉ thấy hai tráng hán bị quan sai dẫn đến. mở cửa đẩy vào trong rồi khóa lại bò đi.

Hai người kia cầm lấy cửa lao hô lên một ừận, cuối cùng chán nản ngồi xuống. Một người lớn tuổi hai tay bứt tóc, ảo não nói: “Ta đến từ quan ngoại thì sao? Tên họ của ta có vài phần khác với trên giấy thông hành thì sao chứ? Ta mang lợi đao thì sao chứ? Con mẹ nó rốt cuộc là cái điên khùng gì đây. Ta tại Đức Châu ăn một trận đòn, lại làm khổ dịch mười ngày, thật vất vả mới đến được nơi này, cớ sao lại bắt ta lại? Trời xanh ơi! Rốt cục là ta đã đắc tội với ai?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 3: Giang Nam Hành

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 113

Lậu Vỏng Chi Ngư

Chương 113: Lậu Vỏng Chi Ngư

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Bành Tử Kỳ đã đổi về mặc nữ trang. Từ ngày Hạ Tầm tìm người giả mạo làm Na Nhân Thác Á sau khi nàng biết rằng nữ nhân họ Tạ kia là người Trần quận Tạ thị, lòng nàng liền sinh ý thức nguy cơ mãnh liệt. Nàng đã hỏi qua, nữ nhân kia không phải là vị hôn thê của Hạ Tầm. Trần quận Tạ thị khai chi tán diệp, tử tôn khắp thiên hạ, đương nhiên không có khả năng nữ tử Trần quận Tạ thị nhìn thấy kia chính là vị hôn thê của hắn.

Nhưng đến khi nhìn thấy dung mạo của Tạ Vũ Phi, nàng lập tức liên tưởng đến, có lẽ nữ tử cùng Hạ Tầm có hôn ước kia cũng xinh đẹp như nàng. Thế là, vượt ngoài ý liệu của Hạ Tầm, Bành Tử Kỳ vốn vẫn trước mặt hắn giả làm một tiểu tử, chỉ một khắc sau liền biến thành một thiếu nữ môi hồng răng trắng, phiêu dật như một đóa hoa lê trong tuyết.

Dung mạo nàng mang một chút anh khí, không thể so với một Tạ Vũ Phi nhu hòa, lại khác ở vẻ đẹp thanh lãnh. Cái thanh lãnh này là một loại khí chất, làm khi nàng cười tựa như tuyết mới rơi, hoa đào mới nở, đúng là một đám gió xuân phất vào mặt. Thử nghĩ trên đường đi có một thiếu nữ xinh đẹp như vậy làm bạn, có phải thích ý không?

Hạ Tầm có thương tích, dù không ảnh hưởng gì đến hoạt động bình thường, nhưng dù sao cũng là có thương tích. Mà Bành Tử Kỳ là một tiểu mỹ nhân có khí chất xuất trần, thanh nhã động lòng người như vậy, hai người này sao có thể làm loại việc nặng như vậy được. Thế là Tây Môn đại quan nhân trở thành nhân tuyển làm đánh xe.

“Tây Môn đại ca, người thật sự là đánh xe rất tốt. Không phải bảo người là đi cùng bọn lữ khách thương nhân sao. Không phải người cầm cương đáng tin tưởng lắm sao. Giờ thì tốt rồi, hành trình bị trì hoãn, lại đi đến ngã ba đường, trời thì tối rồi, thêm cả tuyết rơi nữa, cái này có thể coi là tốt sao?”.

Bành Tử Kỳ từ trong xe nhô đầu ra trách cứ Tây Môn Khánh, tuy ngữ khí hờn dỗi nhưng ngược lại không có tức giận.

Tây Môn Khánh đối với việc mỹ nữ khiển trách như vậy, nghe vậy chỉ ha ha cười nói: “Nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề (người có lúc thất thủ, ngựa có lúc lờ bước), chỉ có lần này thôi mà. Được, chúng ta tới bên cạnh khe núi nghỉ qua đêm đi. Dù sao trong xe cũng có lò lửa, chăn nệm tất cả đầy đủ, chốc nữa ta đi thu thập chút củi, nhóm vài đống lửa ở quanh xe ngựa để xua dã thú. Như vậy cũng có một cái tình thú của nghỉ ngơi dã ngoại”.

“Chỉ có điều...”. Tây Môn Khánh cười hắc hắc, hướng về phía nàng nháy mắt nói: “Ta cũng muốn chen vào xe, nhưng lại ngại quấy rầy các người chàng chàng thiếp thiếp”.

Bành Tử Kỳ khuôn mặt hồng lên, trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Không thèm nghe ngươi nói nữa, chẳng đứng đắn gì cả” Liền thả mành xuống quay trở vào trong xe. Quay đầu lại thấy thần sắc Hạ Tầm giống như cười mà như không phải cười, nàng không khỏi có chút xấu hổ liền đứng dậy.

Thật ra mặc dù nàng cùng Hạ Tầm tình ý tương hứa, nhưng thủy chung vẫn chưa đến mức đó. Đương nhiên điều đó cũng không phải nói tiểu tử Hạ Tầm này câu nệ thủ lễ quân tử, nhất định phải đợi đến ngày thành thân.

Mới chịu động phòng hoa chúc. Một đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy ở bên cạnh, hắn cũng không phải liễu rủ, nên ăn vì sao không ăn? Dù sao sớm muộn gì cũng ăn.

Hắn chỉ là muốn thêm một thời gian nữa thôi. Từ lúc gặp nhau, định tình, cùng nhau chạy về Lô Long quan cho đến bây giờ, một mực kinh hiểm trùng trùng, mọi việc thay nhau nổi lên. Hơn nữa còn một cái bóng đèn Tây Môn Khánh siêu cấp này thủy chung như hình với bóng ở bên cạnh hắn, hắn muốn cùng Bành Tử Kỳ lén thân thiết một chút cũng không có thời gian không gian, vậy như thế nào mà ăn vụng?

Thật là bi ai mà!

Trên thế gian này thống khổ nhất là chuyện gì? Chính là một tiểu mỹ nhân phơi phới bày ở trước mặt ngươi, như củ cải thanh thúy ngọt miệng lại giòn tan, như nước trong veo bày ở đó. Ngươi muốn ăn nàng, nàng cũng nguyện ý bảo ngươi ăn, nhưng hết lần này đến lần khác đều không ăn được.

Nhưng Bành Tử Kỳ không nghĩ như vậy. Mấy ngày nay sớm chiều ở chung, dựa vào sự nhạy cảm của nữ nhi, nàng thường thường cũng có thể cảm giác được Hạ Tầm cũng có xúc động, nhưng thủy chung hắn cũng không có hành động quá phận, mặc dù buông màn xe cũng có lúc lặng lẽ chạm vào một chút nhưng cũng chỉ là cử chỉ thân mật, điểm tới là dừng làm nàng cảm thấy, bậc lang quân chính mình tuyển ra quả là một vị quân tử thành tâm thành ý. Nam nhân như vậy đáng giá nàng phó thác chuyện chung thân đại sự.

Xe ngựa dừng lại, hai thớt ngựa kéo xe được Bành Tử Kỳ buộc dưới một tàng cây ở sau xe tại một triền núi, cho ăn một chút đậu nát. Xe đứng ở một chỗ kín gió, càng chống xe được dựng lên, vững vàng tạo thành một "phòng xe". Tây Môn Khánh mệnh khổ ngẩng đầu nhìn trời càng lúc càng hôn ám, gió nhẹ thổi bông tuyết trên vai bay xuống nói: "Ta đi kiếm củi".

Hạ Tầm từ trong xe đi ra. Thực ra vết thương của hắn đã bắt đầu khỏi hẳn, miệng vết thương lên da non mềm mịn, hoạt động nhẹ một chút hẳn là không sao cả. Nhưng Bành Tử Kỳ vẫn sợ miệng vết thương của hắn bị toác ra, vẫn đứng ở một bên giúp hắn.

Hạ Tầm nheo nheo mắt nhìn tuyết rơi càng lúc càng nhiều nói: "Tây Môn huynh không cần phải bận rộn vậy. Xem ra đêm nay tuyết rơi không bớt hơn được rồi. Lúc tuyết rơi thật ra cũng không lạnh lắm, trong xe vẫn còn hai hộp than, đủ để chúng ta chống đỡ cả đêm. Chỗ này lại ở ngay ven đường, cũng không có khả năng có mãnh thú đến gần. Đoạn đường này ngươi khổ cực nhiều rồi, cũng nên vào xe sưởi ấm thân thể".

Tây Môn Khánh cười nói: "Vẫn là huynh đệ thương ta. Về phần đệ muội... Ài!".

Bành Tử Kỳ trừng mắc liếc hắn, nhưng ở trước mặt Hạ Tầm nàng vẫn giả làm tiểu thục nữ, không có nói gì.

Lúc này, Đái Dụ Bân một mực bám theo mà đến, lặng lẽ âm thầm núp trong chỗ tối rốt cuộc cũng nắm được cơ hội. Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười hung tợn, từ trên vai gờ cung xuống, chậm rãi lắp lên một mũi tên.

Cánh tay hắn bị thương, đến bây giờ vẫn chưa được lưu loát lắm. Hắn chỉ có thể nhẫn nại,

đem cung chậm rãi kéo căng ra. Cũng may vị trí này cách chỗ bọn Hạ Tầm không xa, dù không kéo hết tầm cung cũng có thể bắn trúng hắn.

Đái Dụ Bân bắn cung rất tốt. Với tài thiện xạ của hắn, mặc dù tay bị thương bởi vì cố hết sức mà có chút phát run hắn vẫn tự tin là có thể bắn trúng. Cái cung này là do hắn đóng giả quan binh, thừa dịp Yến vương cung hỗn loạn mà mang đi, trên mũi tên còn bôi chút "gia vị". Chỉ cần bắn trúng chỗ hiểm, hắn tin tưởng có thể làm thịt cái tên khốn kiếp phá hư đại kế của hắn kia.

"Tử Kỳ, chúng ta xuống xe một chút đi. Cả ngày ở trong xe ta có chút buồn bực. Tuyết rơi thế này có chút sảng khoái".

"ừm".

Bành Tử Kỳ ôn nhu đáp, thân hình hơi nghiêng chuẩn bị xuống xe. Hạ Tầm cũng bước về phía trước một bước. Hai người vốn đang đứng trên càng xe nhìn ra xa ngắm cảnh tuyết rơi ở khe núi. Động tác này đối với Đái Dụ Bân mà nói thực rất đột nhiên. Hai người xoay người, dời bước, chỉ so với việc Đái Dụ Bân nới lỏng dây cung bắn tên sớm một tích tắc. Đái Dụ Bân muốn chế trụ mũi tên lại một lần nữa nhưng không kịp, ngược lại vì bất ngờ muốn một lần nữa giữ mũi tên lại trên dây cung mà làm vết thương đau đớn, cánh tay hắn nhất thời đau đớn, đuôi tên bị đầu ngón tay đụng nhẹ một cái.

Sai một ly đi một dặm.

Nếu như Đái Dụ Bân không vì bị động tác đột nhiên của Hạ Tầm mà thất thố, mũi tên này vẫn còn cơ hội bắn trúng Hạ Tầm, chỉ có điều từ cổ họng chuyển thành đầu vai, nhưng một cái đụng nhẹ này làm lệch đi, mũi tên thay vì hướng thẳng đến Hạ Tầm mà chuyển sang Bành Tử Kỳ...

"Vù!".

Bành Tử Kỳ vừa mới muốn nhảy xuống xe, hai đầu gối vừa mới gập lại sử chút công phu, mũi tên vốn bắn về phía cổ họng Hạ Tầm hướng về phía nàng phóng tới. Bành Tử Kỳ chỉ cảm thấy ở khóe mắt bóng đen lóe lên, bản năng người luyện võ khiến nàng vô ý thức tránh ra một chút, một mũi tên nhọn khẽ sạt qua bờ vai, bốp một tiếng bắn trúng thùng xe.

Bành Tử Kỳ chỉ cảm thấy đầu vai nóng rát truyền đến một trận đau đớn, nàng lập tức cảnh

giác, vội vàng đẩy Hạ Tầm ra, kêu lên: "Cẩn thận! Có thích khách!".

Hạ Tầm bị Bành Tử Kỳ đẩy một cái ngã vào trong xe. Bên trong Tây Môn Khanh đang sưởi ấm, bị hắn va vào một cái cả khuôn mặt tuấn tủ ngọc thụ lâm phong đều tiến vào trong lò lửa. Tây Môn Khánh bị dọa nhảy dựng lên, hay tay chống xuống xe, đem Hạ Tầm đẩy đứng dậy.

Bành Tử Kỳ đem Hạ Tầm đẩy mạnh vào trong xe, lập tức rút đao hướng về phía tên bắn lén bay vút qua.

Bạch y bồng bềnh cùng một màu với tuyết.

Tuyết, ở giữa đột nhiên dày lên rất nhiều.

Đái Dụ Bân còn muốn bắn mũi tên thứ hai, nhưng vừa rồi hắn đột ngột phát lực, cánh tay đã bị thương, còn muốn chuẩn xác lắp tên lên cung phải mười phần gắng sức. Bành Tử Kỳ sao lại cho hắn thời gian chuẩn bị, nhanh như mũi tên hướng về phía hắn ẩn thân mà bay vút đến. Đái Dụ Bân mắt thấy vậy, cắn răng một cái đứng lên hướng về phía trên núi mà chạy.

Tây Môn Khánh ở trong xe kêu lên: "Cái gì thích khách? Cái gì thích khách?".

Hạ Tầm kể qua năm ba câu, cả hai cùng nhảy ra khỏi thùng xe đã không thấy bóng dáng Bành Tử Kỳ. Tây Môn Khánh vươn tay nhổ mũi tên xuống, xem qua nhất thời biến sắc thất thanh kêu lên: "Nhạn linh tiễn! Đây là mũi tên chuyên dụng của biên quân".

Thì ra trong quân đội Đại Minh sử dũng mũi tên cũng không giống nhau. Xuất phát từ công dụng khác nhau, tên cũng có rất nhiều loại. Đại Minh vệ quân các nơi trong nước bình thường sử dụng Nga linh hoặc Áp linh tiễn. Biên quân dùng Nhạn lình tiễn, Ngự lâm cấm vệ quân dùng Ưng linh tiễn. Các loại tên khác nhau, độ nhọn, chiều dài cũng có khác nhau, quy cách chế tạo cũng có điểm riêng biệt.

Biên quân sử dụng Nhạn linh tiễn, thân tên làm từ gỗ hoàng dương, mũi tên là ba cạnh dài có móc ngược, như vậy mũi tên dễ dàng cắt vào, chuyên chế trụ giáp ngực bằng da của kỵ binh các dân tộc du mục phương Bắc. Quan binh vệ sở phổ thông sử dụng mũi tên hình tam giác rộng có móc ngược, chỉ có thể đối phó trộm cướp nội địa và loạn quân, đối với võ sĩ thảo nguyên các bộ tộc du mục mặc giáp trụ có hai tầng da thú thì lực sát thương có hạn.

“Biên quân sử dụng loại tên này?”.

Hạ Tầm nghe xong lòng nhất thời trầm xuống, đầu tiên nghĩ đến có thể hay không là từ chỗ Chu Lệ bày mưu tính kế? Chu Lệ hung ác có tiếng, vạn nhất hắn lo lắng mình không thể giữ bí mật mà nổi tâm tư muốn giết người diệt khẩu. Hay là thích khách đến từ tam ti nha môn, như vậy chỉ sợ không dừng lại ở một người, Tử Kỳ nàng một mình đuổi theo, vạn nhất...

Nghĩ vậy, Hạ Tầm vội vàng muốn chui ra khỏi thùng xe, kêu lên: “Không xong rồi! Ta đi tìm nàng!”.

Tây Môn Khánh vội ngăn hắn lại nói: “Ngươi vẫn còn bị thương, để ta”.

Nói đoạn ánh mắt liếc chằm chằm lên mũi tên, soi dưới đèn lồng ở đầu xe, phát hiện ra đầu mũi tên lấp lóe ánh sáng tím, không khỏi âm thầm cả kinh: “Trên mũi tên còn có độc”.

Hắn không dám nói cho Hạ Tầm, sợ hắn lo lắng mà mang thương thế đuổi theo, lập tức rút đơn đao, hướng về phía Bành Tử Kỳ rời đi mà đuổi theo. Hạ Tầm làm sao yên tâm được, hắn quay lại thùng xe rút binh khí bản thân ra, nhảy xuống xe thì không thấy bóng dáng Tây Môn Khánh. Hắn lo lắng nếu chính mình đuổi theo, khi hai người quay về không thấy hắn lại phải lo lắng, đành phải đứng lại tại đó.

Bành Tử Kỳ đuổi theo Đái Dụ Bân, Đái Dụ Bân dùng đôi chân vòng kiềng đã quen cưỡi ngựa chạy sao lại khinh công của Bành Tử Kỳ, hắn ngoặt đông ngoặt tây, luẩn quẩn vòng quanh núi chừng nửa vòng, rốt cuộc khí lực hao hết, hô hô thở gấp.

Bành Tử Kỳ tức giận hắn sau lưng đả thương người, ra tay tuyệt không dung tình, đuổi theo phất tay vung một đao, Đái Dụ Bân hoảng sợ giơ trường cung trong tay lên ngăn cản, bị một đao rất nhanh và có lực của Bành Tử Kỳ tước gãy, mũi đao phá rách áo da hắn lưu lại một vết máu.

“Là ngươi!”.

Bành Tử Kỳ mang theo người của Bắc Bình Bạch Liên giáo theo dõi bọn chúng hồi lâu, nhận ra hình dáng của những nhân vật chủ yếu. Ra khỏi Bắc Bình thành Đái Dụ Bân không tiếp tục ngụy trang, Bành Tử Kỳ liếc mắt là nhận ra hắn, không khỏi quát lớn: “Thì ra ngươi chính là con cá lọt lưới!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 114

Ái Thần Tây Môn

Chương 114: Ái Thần Tây Môn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Đái Dụ Bân mặc dù kinh sợ nhưng không loạn. Hắn cười lạnh một tiếng, bỏ cung rút đao, hướng về phía Bành Tử Kỳ mãnh liệt lao tới. Đao pháp của hắn vô cùng đơn giản, chỉ có mấy chiêu như vậy, trực tức chém giết, đơn giản mà hữu hiệu, vô cùng sắc bén. Nhưng mà cùng Bành Tử Kỳ một đại hành gia sử đao trên giang hồ mà so vũ kỹ một đấu một thì chênh lệch không chỉ một bậc.

Nhưng Bành Tử Kỳ lại muốn bắt sống, ra tay không ngoan độc, Đái Dụ Bân vừa nhanh vừa chuẩn hạ quyết tâm liều mạng nhiệt tình chiến đấu, lại có thể cầm cự được một hồi với nàng. Dần dần, Bành Tử Kỳ cảm thấy tay cầm đao không còn chút sức lực nào, đầu óc cũng có chút choáng váng, không khỏi thầm giật mình: “Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ ngồi xe ngựa vài ngày, hời hợt vận động, thân thể mình lại trở thành dạng tiểu thư mềm yếu rồi hay sao?”.

Đái Dụ Bân phát hiện động tác Bành Tử Kỳ đột nhiên chậm lại, độ chính xác và tốc độ đao cũng kém đi không khỏi mừng rỡ, vội vàng phấn chấn tinh thần tiến hành phản công, nhưng Bành Tử Kỳ tuy độc nơi đầu vai phát tác, đao pháp vẫn cao minh hơn xa so với hắn, chỉ là lúc này không thể giống như nãy giờ tự nhiên khống chế chiêu thức của chính mình.

Đái Dụ Bân trên người cũng không có loại độc dược kiến huyết phong hầu, dược vật kia tuy khó có được, song tuy có độc tính lại khó tạo thành trí mạng, chỉ có thể làm người khác hành động trì trệ, mở rộng hiệu quả sát thương mà thôi. Nhưng hắn không ngờ Bành Tử Kỳ con cọp cái này, bị thương so với không bị thương thì càng thêm nguy hiểm.

Bành Tử Kỳ vốn muốn bắt sống hắn, vẫn chưa định bất ngờ hạ sát hắn. Đái Dụ Bân lại cho rằng đao pháp của nàng chỉ đến vậy, lúc này lại vận đao điên cuống tiến công. Bành Tử Kỳ lại lần nữa giương đao phản kích, bởi vì độc tố theo khí huyết vận hành, võ công phát huy có chút thất thường, một đao chém ra không kịp thu lực, lưỡi đao sắc bén như gió lướt qua cổ họng Đái Dụ Bân.

Đái Dụ Bân hai mắt trợn lên, trong miệng kêu lên ách ách, hắn liều mạng muốn hít vào, lại phát giác không khí không cách nào hút vào phế phủ của hắn. Đao của hắn phí công sức huy vũ vài cái, bổ oành một cái thuận lợi cắm lên mặt đất, run rẩy vài cái giống như con gà bị cắt tiết, ngầm hờn mà tuyệt khí, đến chết vẫn không nhắm mắt.

Bành Tử Kỳ âm thầm ảo não, nếu đối phương muốn chết sớm thì nàng cũng không nề hà, lại sợ Hạ Tầm ở bên kia lo lắng liền xoay người chạy vội xuống núi. Qua phen vội vã này, đợi đến lúc quay lại trên xe thì nàng cảm giác bản thân không còn chút sức lực nào.

Hạ Tầm thấy nàng trở về, lòng nhất thời thả lòng, vội vàng hỏi: "Có đuổi được hung thủ không? Hắn là người nào?".

Bành Tử Kỳ nói: "Chính là cái tên họ Đái kia, là dư đảng nhóm người Cáp Lạt Mãng. Không thể tưởng được bọn chúng còn có người còn sống, lại có thể đuổi tới chỗ này".

Hạ Tầm vừa nghe thấy người vừa đến ám sát kia lại là đồng đảng của Cáp Lạt Mãng, trong nội tâm như có một tảng đá lớn rót xuống, vội vàng hỏi: "Tây Môn huynh đâu?".

Bành Tử Kỳ giật mình: "Ta không trông thấy hắn".

Hạ Tầm lướt qua đầu vai nàng nhìn tuyết bên ngoài càng rơi càng dày, có chút nhíu mày nói: "Hắn sợ là đuổi theo mà lạc mất dấu?".

Vừa dứt lời, thân ảnh Bành Tử Kỳ nhoáng lên một cái, vươn tay vịn vào thùng xe. Hạ Tầm cả kinh, vội vàng đỡ nàng dậy nói: "Nàng bị thương?".

Bành Tử Kỳ nói: "Không có, chỉ là đầu vai bị tên lén bắn trầy da, kỳ quái...".

Vừa nói xong những lời này, nàng một hồi đầu váng mắt hoa, ngã về phía trước. Hạ Tầm vội đỡ lấy nàng, thấy nàng đã hôn mê bất tỉnh đi rồi.

Hạ Tầm giật mình biết không ổn, vội vàng ôm nàng đem vào trong xe đặt nằm ngang ra,

giật xiêm y nơi đầu vai nàng thì thấy chỗ da bị trầy bầm tím một mảng, cao cao sưng lên, Hạ Tầm không khỏi cả kinh nói: "Trên tên có độc?".

Lúc này không thể quản nhiều được, Hạ Tầm lập tức lấy trâm bạc trên búi tóc Bành Tử Kỳ xuống, mở ra ở đầu vai nàng một cái hình chữ thập, đem miệng đặt lên cố gắng hút máu độc ra. Rốt cuộc độc ở đầu vai đã được hút hết ra, máu chảy ra biến thành màu đỏ tươi, Hạ Tầm mới thở phào một hơi. Hắn đang muốn tìm một đoạn vải trắng sạch băng bó lại cho Bành Tử Kỳ, bỗng nghĩ đến trước đó nên thoa chút thuốc, bởi vì miệng vết thương tuy không lớn, song các cô gái đều thích đẹp, nếu như lưu lại vết sẹo không tránh khỏi làm nàng canh cánh trong lòng.

Hạ Tầm vốn là có mang theo dược cao, vốn là thánh dược trị thương Yến vương phủ đem tặng nhưng lúc hắn rời khỏi Bắc Bình, miệng vết thương đã được dưỡng không sai biệt lắm. Loại dược cao thượng hảo hạng này dư ra không nhiều, Hạ Tầm đem tất cả chỗ thuốc còn sót lại trong cái bình nhỏ kia bôi cho Bành Tử Kỳ rồi băng bó lại cho nàng. Thấy nàng vẫn còn hôn mê bất tỉnh, trong lòng hắn cực kỳ bất an.

Hắn nhớ tới Bành Tử Kỳ là quân nhân, tùy thân mang theo hẳn là một ít dược vật thường dùng. Quan hệ hiện tại của hai người như vậy, cũng không cần quá mức tị hiềm, liền mở cái bọc của Bành Tử Kỳ ra tìm kiếm một phen, quả nhiên tìm được một bao kim sang dược thượng hảo hạng. Hạ Tầm mừng rỡ, vội vàng lấy tách trà ra, châm một chén nước ấm, đổ một chút thuốc vào, nâng Bành Tử Kỳ dậy đem thuốc bón từng ngụm từng ngụm.

Bát thuốc vơi đi một nửa, nhìn Bành Tử Kỳ hô hấp dần dần vững vàng, Hạ Tầm mừng rỡ vội buông chén thuốc, rút khăn tay ra khẽ lau khóe miệng cho Bành Tử Kỳ, chuyển gối đầu qua để cho nàng nằm được vững vàng một chút, lại nhìn tới chén thuốc trên bàn, nhớ tới cánh tay bị thương của mình còn chưa có được lưu loát, uống kim sang dược hẳn không có chuyện gì liền đem chỗ thuốc còn lại đổ vào miệng mình...

Cái bao kim sang dược này của Bành Tử Kỳ, chính là lúc đầu nàng thâu lương hoán trụ, dùng bao kim sang dược của mình đổi lấy "Thúc mộng hương" của Hạ Tầm sau đó để ở trong bao kim sang dược. Nàng sở dĩ giữ lại cái bao nọ, nguyên là nghĩ đến một ngày kia lấy ra vạch trần chỗ xấu của của Hạ Tầm. Làm nũng cũng là một cái tình thú, lại không nghĩ tới hôm nay Hạ Tẩm lấy bao kim sang dược đó để cả hai người cùng uống.

Tây Môn Khánh đội tuyết lớn trở lại, lúc hắn đuổi theo thì Bành Tử Kỳ đã chạy xa, lúc ấy

tuyết rơi xuống càng lớn hơn, hơn nữa sắc trời đã tối, Tây Môn Khánh đuổi theo đã lâu nhưng một bóng người cũng không nhìn thấy, không khỏi trong lòng thất kinh, sợ mình trúng kế điệu hổ ly sơn, thế là vội vội vàng vàng chạy trở về.

Vừa trở về đến vén mành xe lên, Tây Môn Khánh bị dọa cho nhảy dựng lên. Bành cô nương đã trở lại, Hạ Tầm cũng ở đây, vấn đề là... Hai người tại sao đều ngã xuống?

Tây Môn Khánh vội lên xe, vội vàng kiểm tra lại một chút, lúc này mới yên lòng. Hai người đều còn sống.

Lúc này hắn mới cẩn thận xem xét, phát giác đầu vai Bành Tử Kỳ đã băng bó, hẳn là Hạ Tầm làm, vấn đề là Hạ Tầm tại sao cũng ngất xỉu? Trên đường đi theo hắn biết thương thế Hạ Tầm cũng đã khỏi bảy tám phần, thân thể không thể kém như vậy.

Tây Môn Khánh quay đầu lại xem, trên bàn có bao thuốc đã cắt, còn có một bao kim sang dược chưa kịp thu hồi, màu sắc thuốc bột không giống kim sang dược lắm. Tây Môn Khánh để sát vào mũi ngửi một cái, thè đầu lưỡi ra liếm thử một chút vị của nó, trên mặt chậm rãi lộ ra thần khí cổ quái.

Hắn nhìn xem Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ ngủ say lộ vẻ hô hấp dồn dập, khuôn mặt có chút hồng nhuận, trong lúc ngủ mơ khó nén được vặn vẹo thân thể, nhịn không được đau đầu vỗ vỗ trán mình, thì thào lẩm bẩm: "Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc ở đây xảy ra chuyện gì hay không?".

Hạ Tầm tỉnh lại, hầu như cùng lúc Bành Tử Kỳ cũng tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau. Hạ Tầm lập tức hỏi: "Tử Kỳ, nàng thế nào?".

Bành Tử Kỳ sờ sờ đầu vai, hiểu rằng hắn vì mình đã băng bó vết thương, thử lại cảm giác trên người lần nữa, không khỏi ngọt ngào cười: "Không có việc gì. Trên mũi tên có độc, giờ đã không còn trở ngại. Hử.

Một đôi mày liễu của nàng có chút nhướng lên, nàng đột nhiên cảm giác trên người có gì đó không thích hợp, cái cảm giác này vừa xa lạ vừa quen thuộc. Nàng còn chưa nghĩ rõ ràng, chợt nghe Hạ Tầm nói: "Kỳ quái, vì sao ta cũng té xỉu?".

Bành Tử Kỳ lắp bắp kinh hãi, lúc này cảm tỉnh lại vì sao hắn không lý do cũng nằm trong xe, không nhịn được hỏi lại: "Chàng vừa rồi té xỉu? Là bởi vì thể lực không chống đỡ nổi

sao?”.

Hạ Tầm lắc đầu, hắn chỉ cảm thấy trong bụng như có lửa, hạ thể trướng lên cứng như sắt, phải cong thân thể mới che giấu tốt, cái loại cảm giác cổ quái này, khiến cho hắn một hồi lo sợ nghi hoặc.

Đúng lúc này, có tiếng người nói. Người nọ dùng âm điệu sâu kín nói: “Hạ lão đệ, ngươi có thể cho ta biết hay không, ta cho ngươi bao thuốc rõ ràng là ‘Thúc mộng hương’, ngươi vì sao lại làm thành Kim sang dược để sử dụng?”.

Tây Môn Khánh!

Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ vừa nghiêng đầu, lúc này mới chú ý đến Tây Môn Khánh.

Tây Môn Khánh mặc một bộ áo bào trắng, đầu đội nón lá, ngồi ở đầu xe, trong tuyết lớn bồng bềnh thế này rất có một loại ý nhị độc điếu hàn giang (một mình câu cá giữa sông lạnh).

Hạ Tầm mờ mịt nói: “Thúc mộng hương?”. Thúc mộng hương lúc trước đặt ở trong bao của ta, khi nào lại biến thành Kim sang dược?”.

Bành Tử Kỳ lúc này cũng phát giác không thích hợp, nàng cố lấy dũng khí nói: “Thuốc của ngươi là ta đổi”.

Hạ Tầm kinh ngạc nhìn về phía nàng: “Là ngươi đổi?”.

Bành Tử Kỳ đỏ mặt nói: “Ta... Ta một lần phát hiện trên người chàng mang loại dược vật hạ lưu này. Cho nên... Cho nên dùng kim sang dược hay mang trên người ta đem đổi. Kim sang dược trên người của ta, thực ra chính là bao ‘Thúc mộng hương’ của chàng”.

Hạ Tầm nguyên nghĩ Vi tước gia tung hoành giang hồ, cũng bất quá là một bao mê dược, một thanh chùy thủ, cộng thêm một khối thông minh trong đầu mà thôi. Bản thân cũng biết biết mê dược rất có tác dụng, cho nên một mực giấu ở trong người, nhưng không biết sớm đã bị Bành Tử Kỳ tráo qua.

Hạ Tầm nói: “Thúc mộng hương chỉ là một loại mê dược, có cái gì hạ lưu?”.

Bành Tử Kỳ cố lấy dũng khí nói: “Nhưng chàng trong mê dược trộn lẫn dược vật loạn tính, cái này còn không phải hạ lưu sao?”.

Hạ Tầm nóng nảy: “Làm sao có thể?”.

Tây Môn Khánh ho khan một tiếng nói: “Bên trong xác thực là có dược vật loạn tính, thuốc... Là ta bỏ vào”.

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: “Ta chỉ hướng tới ngươi đòi mê dược, ngươi trộn lẫn dược vật loạn tính làm gì?”.

Tây Môn Khánh lý trực khí tráng nói: “Ta còn không phải là tưởng ngươi muốn... Sử dụng với với Bành... Bành cô nương, không muốn nàng quá mức thống khổ, nhất thời không đành lòng...

Xem ánh mắt muốn giết người của hai người, Tây Môn Khánh vội nói: “Mặc kệ thế nào, đổi thuốc cũng không phải là ta. Cái đó gọi là: Trời tác nghiệt còn có thể sống, tự mình tác nghiệt thì không thể sống được. Gây chuyện đến bước này hôm nay, cùng Tây Môn Khánh ta không có liên quan”.

Hạ Tầm đột nhiên cả kinh nói: “Cho nên thứ ta vừa mới cho Tử Kỳ cùng ta uống vào không phải là Kim sang dược mà là Thúc mộng hương?”.

Tây Môn Khánh mỉm cười nói: “Ngươi rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi sao?”.

Bành Tử Kỳ cũng lắp bắp kinh hãi, cướp lời nói: “Vậy tại sao chúng ta còn tỉnh táo?”.

Tây Môn Khánh chỉ chỉ chóp mũi mình, khoe công nói: “Tự nhiên là bởi vì ta đã cho các ngươi ăn giải dược rồi”.

Hạ Tầm nói: “Nhưng tại sao ta vẫn cảm giác trên người có gì không đúng nhỉ?”.

Tây Môn Khánh rất vô tội nói: “Đại ca, là thuốc ngủ, tất nhiên có giải dược. Nhưng ngươi cho rằng sẽ có ngươi đi nghiên cứu giải dược loạn tính sao? Bán có người mua sao?”.

Hạ Tầm vội la lên: “Vậy làm sao bây giờ?”.

Tây Môn Khánh ngẩng đầu nhìn sắc trời nói: “Ngươi nói không sai, khi tuyết rơi, thời tiết ngược lại rất ấm áp. Thời tiết như vậy, có một cái áo vải bông, tìm kiếm cái lỗ tuyết, chịu đựng một đêm không thành vấn đề. Ài... Mệnh ta thật đúng là khổ mà...”.

Hắn một mặt nói một mặt xuống xe, hắn thò người qua kéo lấy cái áo da của hắn cuộn tròn lại thành chăn đệm kẹp ở dưới cánh tay. Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Ngươi đi đâu vậy?".

Tây Môn Khánh trở mình khinh khỉnh nói: "Lúc các ngươi động phòng hoa chúc, chẳng lẽ hào phóng cho ta ở một bên xem. Ca ca đi vào trong núi tuyết tìm ổ tuyết ngồi chồm hỗm một đêm, sáng mai lại đến nháo động phòng. Ha ha, gặp lại sau!".

Tây Môn Khánh nói xong, liền kẹp lấy áo choàng tập tễnh rời đi.

Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ liếc nhìn nhau, hai người mặt đỏ rần, ánh mắt có phần khác thường.

Hai người một đường ngồi xe cùng nhau, nhĩ tấn tư ma (vành tai và tóc mai cọ vào nhau), tình dục đã sớm giao hòa, chỉ là một bên xuất phát từ nữ nhi ngượng ngùng, một bên trở ngại bên ngoài treo một cái bóng đèn siêu cấp hiệu Tây Môn, cho nên hai người mới thủy chung khắc chế, chưa kịp làm loạn. Hôm nay tại đây trong đêm tuyết yên tĩnh, cho dù không có ăn vào dược vật loạn tính, cũng là chuyện khó tự chế, huống chi giờ đây trong cơ thể dục hỏa bốc lên?

Hiển nhiên hai gò má Bành Tử Kỳ như lửa, xinh đẹp không thể diễn tả, một đôi mắt to sóng mắt lưu động, kiều diễm khả ái nói không nên lời, so sánh với bộ dáng thanh lệ trước kia càng thêm mười phần hấp dẫn. Hạ Tầm không khỏi tim đập thình thịch.

"Chúng ta... Bất quá là đã uống dược vật loạn tính rồi, lại sớm trong lòng đã hứa, đêm nay liền làm vợ chồng thật, cũng không còn gì hơn nữa?".

Đây cũng không phải là điều Hạ Tầm nghĩ. Hạ Tầm căn bản không cần tìm lý do. Gia hỏa này sớm đã nghĩ tới việc ăn vụng, huống chi hôm nay danh chính ngôn thuận? Đây là đang nghĩ tới lời Nhị cô cô nói, vì thế vì chính mình tìm một cái lý do an tâm thích hợp với Bành đại tiểu thư. Thế là, ánh mắt Hạ Tầm sáng quắc nhìn về phía nàng tiếp cận. Nàng đỏ mặt nhắm mắt lại, xấu hổ đáp, tim đập thình thịch thiếu điều nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đầu xe một chiếc đèn lồng, ở trong khe núi, tuyết rơi dày, trong bóng đêm nhẹ nhàng chập chờn phát ra u quang mê ly.

Trên xe có âm thanh hít thở, tiếng thở gấp. Giang Nam vùng sông nước nhiều bến cảng tàu bè, khêu đèn đêm nhè nhẹ tiếng chèo thuyền...

Trong động có tình. Trong tình có động.

Giữa động tình đó, thanh sắc quang ảnh, cấu thành mỹ cảnh đêm tuyết mê ly...

Trời đã sáng, Tây Môn Khánh giống như một con chuột chũi từ trong rừng núi đi ra. Đi đến khe núi, nhìn bốn phía hắn có chút mờ mịt. Hắn hầu như cho rằng mình ở trong ổ tuyết ngủ một đêm mà mắc bệnh rồi sao, chẳng lẽ đi nhầm đường. Tại sao ở chỗ này không nhìn thấy cỗ xe động phòng kia.

Nhìn trái nhìn phải, hắn phát hiện dưới một táng cây trong khe núi có buộc một con ngựa. Con ngựa này vốn là của Bành Tử Kỳ cưỡi. Tây Môn Khánh lưỡng lự đi qua, liền thấy yên cương đầy đủ hết, ở trên mông ngựa còn cột một bao đồ căng phồng, tại dưới yên ngựa còn lộ ra một góc trang giấy.

Tây Môn Khánh rút tờ giấy ra xem xét, chỉ thấy trên mặc dùng than viết vẻn vẹn mấy chữ to: “Ca, người hiểu”.

Tây Môn Khánh sửng sốt một hồi, hắc hắc cười lớn, cười đến mức tuyết đọng trên nhánh cây cũng phải rơi xuống.

“Tiểu tử này, thật sự thú vị. Ha ha, thật sự thú vị.

Tây Môn Khánh cười lớn cởi bỏ cương ngựa, xoay người lên ngựa, thu tiếng cười thở dài nói: “Thật khoái hoạt, thật tiêu sái! Lão đệ! Bao lâu nữa lão ca mới có thể như ngươi... Nhà có thê tử hung hãn, khó, khó, khó!”.

Tây Môn Khánh giục ngựa giơ roi, phi ra khỏi khe núi...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 115

Nử Nhi Tình Hoài

Chương 115: Nử Nhi Tình Hoài

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Nghiêu sơn, là một tòa núi nhỏ nằm ở trong cảnh nội huyện Lâm Cù (Sơn Đông - Trung Quốc).

Nghe nói thượng cổ thánh quân Nghiêu từng đến tuần thú ở đây, leo lên ngọn núi nhỏ vô danh này. Hậu nhân sau đó lấy tên Nghiêu đặt cho ngọn núi này.

Vào mùa xuân, trên núi có suối, có cây cối cùng hoa đào, xuân quang rực rờ.

Mà mùa đông, ở đây chỉ có một mảng tuyết trắng lớn bao phủ đỉnh núi trụi lủi, xa xa nhìn lại giống như một cái bánh bao bột lên men.

Vậy mùa đông Nghiêu sơn cũng có xuân quang sao?

Giờ phút này, trong cảnh tuyết trắng, dưới bóng đêm mênh mông, một chiếc xe ngựa lẳng lặng đứng ở triền núi, trong xe một nam một nữ, xuân quang vô hạn.

Không gian rất rộng lớn, ít nhất đối với hai người dính với nhau một chỗ mà nói, vậy là đủ rồi. Trong lò lửa than cháy rừng rực, ánh lửa hồng hồng, đem một thân thể trắng như tuyết chiếu thành ánh hồng đào, đem một thân thể to lớn màu đồng chiếu sáng lên, hai người quấn quýt si mê cùng một chỗ, giống như một bức điêu khắc vừa đẹp vừa có lực, một bức điêu khắc hoạt động.

Tiếng rên rỉ yêu kiều như có như không. Đôi bàn tay to lớn đem hai trái lê kiêu ngạo trước ngực vuốt ve thành hai khối tròn tràn đầy hương phấn. Hạ Tầm vẫn có chút kinh ngạc, cũng có một chút vui mừng, hắn không ngờ đến bên dưới lớp bạch y phiêu phiêu, phong tư thanh dật xuất trần đúng là một thân thể hoạt sắc sinh hương mỹ diệu.

Bành Tử Kỳ khép hờ con mắt, phì phò thở gấp hưởng thụ sự vuốt ve của tình lang. Trên đường đi hoan hảo không biết bao nhiêu lần, nàng nhanh chóng từ một thiếu nữ trẻ trang trở thành một nữ nhân thành thục. Nàng đã có thể cảm nhận được đầy đủ cảnh giới cực lạc của hoan hảo mỹ diệu cùng tình dục giao hòa.

Đường cong thân thể mềm mại dưới ánh lửa chiết xạ tỏa ra ánh sáng mê người. Đường cong uốn lượn, sáng tối giao nhau. Nàng nhẹ nhàng vặn vẹo nhúc nhích thân thể, vòng eo nhỏ uốn cong cùng với cái lưng bóng loáng phấn nhuận hình thành một vòng tròn mỹ diệu, mềm mại. Đồn bộ tròn vo không kìm được phát ra từng trận run rẩy nhẹ...

Rốt cuộc, Hạ Tầm không chịu nổi sự mời mọc vô thanh của nàng, chính thức thổi lên kèn lệnh tiến công, tiểu Kỳ Kỳ phát ra một thanh âm ngâm nga khoái ý, ưu mỹ như thiên nga giương cổ kêu lên...

Hạ Tầm cũng không dám có chút chủ quan. Nữ nhân dưới thân này là một cô gái khiêu gợi ẩn giấu bên trong. Khi nàng không động tình thì ngoan ngoãn mặc ngươi bày bố, giống như một con mèo con. Nhưng một khi chờ nàng động tình rồi, liền mãnh liệt như lửa, lạc vào phản ứng của nàng rồi, thì sẽ biến hóa cực lớn như từ nước biển trở thành lửa bốc tận trời vậy.

Quả nhiên, con mèo nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn dần lộ ra lợi trảo. Hai người từ trước sau đã biến thành hai mặt đối nhau. Cặp đùi trắng thon dài.

Săn chắc kia gắt gao quấn lấy hông hắn. Hạ Tầm lại cảm thấy dưới thân dường như là một con cá lớn trơn nhẵn trượt đi mất, không cẩn thận sẽ nhảy lên bờ. Đầu bạch ngư này quẫy đuôi, giương đầu lên, eo ườn ra, đều làm cho người ta đắn đo không ngừng lại được. Hắn thuận lợi dùng chân khép lại, sử dụng khí lực toàn thân mới có thể ấn chặt nàng, chống đờ nàng.

Đây là một trường âm cùng dương, càn cùng khôn, nam cùng nữ chiến tranh, một trường chiến tranh ngọt ngào. Trận chiến này không có người thắng. Vô luận nam với nữ, cuối cùng kết cục chỉ có một: trở thành tù binh của tình yêu. Cũng không biết trải qua bao lâu, vân thu vũ

trụ, hiệp lạc hoa tàn...

Tử Kỳ mặt phấn nóng lên chôn ở trong chăn lông lạc đà mềm mại, thân thể vẫn đang giật nhẹ từng trận, trên eo thon cơ ngọc cũng run rẩy từng hồi, bởi vì cực lạc dư vị mà không làm chủ được phản ứng. Hạ Tầm nhẹ nhàng nằm trên thân thể mềm nhũn của nàng, thoải mái thở ra một hơi, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc thấm mồ hôi của nàng, ranh mãnh cười nói: "Hôm nay tại sao lại không ở tại quán trọ, lại muốn chạy đến nghỉ trọ ở trong dãy núi này? Chẳng lẽ muội đã thích cái cảm giác phóng túng này?".

"Không có".

Bành Tử Kỳ mang theo giọng mũi âm thanh hàm hồ nói: "Không có... Người ta chỉ là... Lập tức trở về Thanh châu, thầm nghĩ... Thầm nghĩ lại thể hiện lại một loại cảm giác trong thiên địa chỉ có ta và huynh. Ngày mai... Người ta phải rời xa huynh rồi".

Hạ Tầm tay đang khẽ vuốt chợt dừng lại, sắc mặt có phần thay đổi: "Muội không ở cùng một chỗ với ta? Muội muốn rời đi?".

"Đương nhiên không phải!".

Bành Tử Kỳ hơi xoay người lại, điểm nhẹ một cái lên chóp mũi hắn: "Ngốc thật! Người ta là vụng trộm trốn đi, làm sao mà quang minh chính đại cùng huynh về Thanh châu phủ được? Huynh... Không thấy người quấn xung quanh huynh nói linh tinh còn ít hay sao?".

Hạ Tầm lúc này mới chợt hiểu, nhẹ nhàng cười nói: "ừm. Vẫn là Tử Kỳ nghĩ chu đáo. Như vậy, trước tiên muội lén lút về nhà, sau đó ta tới tôn phủ cầu hôn?".

Bành Tử Kỳ không vừa lòng nói: "Lại ngốc rồi, không phải, muội mặc dù tình nguyện theo huynh, mặc dù nhà muội không so được với nhà huynh về mặt quan chức, nhưng mà Bành gia đại tiểu thư gả đi làm thiếp, huynh cho là ca ca ta, cha ta, gia gia ta, lão thái công nhà ta bọn họ sẽ đáp ứng sao? Huynh dám đến cầu hôn, bộ không sợ bọn họ đánh gãy chân huynh, đem huynh ném ra ngoài sao?".

Hạ Tầm có chút nhíu mày: "Vậy làm sao bây giờ?".

Bành Tử Kỳ má phấn nhẹ nhàng cọ cọ vào lồng ngực to lớn của hắn, giống như con mèo nhỏ ăn no, lười biếng dương dương tự đắc làm nũng nói: "Làm thế nào? Mặc kệ đi. Muội chỉ

để thư lại nói muốn xông xáo giang hồ, cũng không nói theo ai đi. Huynh cứ ngông nghênh về Thanh châu đi, bọn họ còn dám cứng rắn chỉ huynh là kẻ dụ dỗ thiếu nữ nhà lương thiện hay sao?".

Hạ Tầm nói: "Cái này cuối cùng cũng không phải là kế lâu dài. Chẳng lẽ muội định sau này mai danh ẩn tích, từ nay không gặp lại người nhà nữa?".

"Đương nhiên không phải...".

Ánh mắt Bành Tử Kỳ lóe ra tia giảo hoạt: "Ai da. Không cần huynh quản. Nữ nhân Bành gia chúng ta, cũng có thể gánh vác. Ta muốn làm gì, tự ta sẽ hoàn thành. Ta chỉ là muốn chờ một cái thời cơ tốt, hướng về phía người nhà nói rõ, xin bọn họ đồng ý".

"Muội có ý kiến gì không?".

"Không cần huynh lo!".

Bành Tử Kỳ nghiêng nhẹ thân mình, xoay lưng về phía hắn, tay chống cằm, lười biếng cong người nằm nhu thuận trong thảm lông, nhớ tới dư vị phong tình ngọt ngào vừa rồi, xinh đẹp trộm cười.

Nàng đã không còn là một nữ hài nữa mà đã trở thành một nữ nhân, là một nữ tử đạt được bước chuyển ngoặt trọng đại như có một sinh mạng thứ hai. Mặc dù không có tam mai lục chứng (ý có người mai mối), không có động phòng hoa chúc nhưng nàng cảm thấy, mình lãng mạn cùng hạnh phúc hơn bất không chút nào kém những tân nương tử mũ phượng khăn trùm đầu, uống rượu giao bôi kia, thậm chí còn hơn.

Nếu nàng cứ như vậy trở về, người trong nhà đương nhiên sẽ phản ứng chuyện nàng cùng Hạ Tầm ở một chỗ. Tuy nói Hạ Tầm là một sinh đồ, nhưng địa vị hắn cũng không cao đến mức có thể đem Bành gia cô nương nạp làm thiếp, nhưng...

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng mềm mại bằng phẳng của mình nói: "Nếu như chờ ta mang cái bụng to về nhà, nam nhân của ta dạy Thôi Nguyên Liệt phương pháp này, có thể làm cho Chu Văn Hạo lão đầu nhi kia phải mềm xuống mà chịu thua, chẳng phải là rất hiệu quả sao...

***

Hạ Tầm về tới Thanh Châu. Không có ai biết Bành đại tiểu thư ở cùng một chỗ với hắn.

Dưới sự an bài của Tạ Truyền Trung, lại sớm biết nội tình có Yến vương phủ chiếu cố, Tề vương mua sắm những hàng hóa này đã thuận lợi vận chuyển đến Thanh châu, do Tiểu Quản sự an bài nhân viên tiến hành tiếp nhận. Hạ Tầm một thân thoải mái, một mình đánh xe trực tiếp trở về Dương phủ.

Nghe nói thiếu gia đã trở lại, Tiểu Quản sự vội vã ra đón. Không chờ hắn báo cáo tình hình tiếp nhận hàng hóa và an bài tình hình về quê, Hạ Tầm nhảy xuống xe câu đầu tiên là hỏi: "Tiểu Địch thế nào?".

Tiểu Quản sự vội nói: "Thiếu gia không cần lo lắng. Đứa nhỏ đó khỏe mạnh lắm, đã không còn đáng ngại. Nghe tin thiếu gia trở về, ta liền lập tức chạy đến, còn chưa kịp báo cho nó biết, bằng không nó nhất định chạy đến nghênh đón ngài. Thiếu gia đi lâu như vậy rồi, Tiểu Địch vẫn một mực nhớ ngài đấy".

Hạ Tầm nói: "Những ngày này, ta cũng luôn nhớ nàng. Không biết giờ nàng thế nào, thương thế đã khỏi hẳn chưa, ta đi trước thăm nàng đã".

Hạ Tầm quay trở về trong xe gỡ xuống một cái bọc, liền vội vội vàng.

Vàng chạy đến hậu viện, chỉ phân phó một câu: "Đem xe ngựa sắp xếp một chút, rồi quay lại ta có tình huống cần hỏi ngươi".

Người nhà Tiểu Quản sự đều ở tiểu viện. Trong nội viện, dưới một cây hoa mai, Tiểu Địch ôm một chú chó nhỏ đang si ngốc ngẩn ra.

"Thiếu gia rời đi cũng đã lâu. Nghe cha nói, hàng hóa thiếu gia mua sắm cũng đã lục tục chuyển về, hai ngày nay thiếu gia cũng nên trở lại rồi. Thiếu gia trở về, chúng ta cũng liền rời đến Giang Nam.

Tiểu Địch nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của con chó nhỏ trong ngực, có chút lưu luyến nhìn ngắm hết thảy nội viện. Nghe ý tứ cha, chuyến này đi rồi cũng không về đây nữa. Sau này có còn được thấy nơi đây nữa không?

Thiếu gia, thực ra cũng không phải là thiếu gia của nàng. Cái bí mật này, từ trước đến nay Tiểu Địch chưa từng che giấu trong lòng bí mật nào trọng đại như vậy, cái này cũng là bí mật

trọng đại duy nhất. Ngay cả cha mẹ thân sinh nàng cũng không nói qua, chỉ giấu thật sâu trong nội tâm nàng. Có đôi khi, nàng cũng lo sợ nghi hoặc, thiếu gia không còn là thiếu gia, khi hắn trở lại cố hương, hoàn thành tâm nguyện của lão gia cùng thiểu gia, nàng với hắn lúc đó nên ở chung với nhau thế nào? Còn có phụ mẫu ngày càng tỏ rõ thái độ, bọn họ mỗi ngày ân cần giảng giải, khuyên nàng yêu mến thiếu gia. Chẳng lẽ yêu mến một người nào đó cũng có thể do người khác nói mà thành sao?

Nàng không biết cảm tình đối với Hạ Tầm bây giờ là dạng gì. Hắn cũng không phải ca ca nàng, dường như lại cũng giống như thân ca ca, nếu nói giống như thân ca ca đồng dạng, ở bên cạnh hắn lại không bằng được ung dung tự tại ở cạnh thiếu gia trước đày. Nàng biết, Hạ Tầm là một người ân oán rõ ràng, là một đại trượng phu không làm vì lợi ích, bằng không lúc đầu hắn đã không bằng lòng cứu nàng, lại càng sau khi nàng phát hiện thân phận chân thực của hắn đã đem nàng một đao chém đoạn đi rồi. Nhưng hắn không làm như vậy. Người này đáng tin cậy.

Nàng còn hiểu rằng, tại trong thời gian hắn thụ thương, Hạ Tầm đối với nàng cẩn thận chiếu cố, đã làm cho nàng cảm thấy ấm áp, để lại cho nàng cảm giác ngọt ngào. Nhưng nàng không dám nghĩ sâu hơn nữa một tầng, thực có thể yêu mến hắn sao? Nếu quả hướng đến một ngày lão gia hiểu rõ vị thiếu gia mà ông đối đãi như thân sinh nhi tử kia, ông liệu có hay không giận tím mặt? Còn có, Hạ Tầm ca ca thích ta sao? Ta có thích Hạ Tầm ca ca không?

Ưu thương là một bộ phận của cuộc sống. Khoái lạc làm con người trẻ ra, ưu thương làm cho người ta thành thục.

Ngày xưa như con chim khách nhảy múa không có tâm cơ, giờ đây bắt đầu giống một đại cô nương, tình trường thiên kết, eo gầy thấp thỏm không yên.

Thì ra, giảm béo đơn giản như vậy.

“Tiểu Địch!”.

Hạ Tầm tiến vào cửa, liếc mắt vừa trông thấy nàng liền lập tức hưng phấn mà gọi.

Tiểu Địch bỗng nhiên xoay người, kinh hỉ há to miệng, muốn gọi mà lại không nói ra lời. Dưới chân giật giật, muốn chạy qua đó, nhưng mà rốt cuộc chỉ đứng lên, chỉ là như vậy kinh hỉ, si ngốc nhìn hắn. Tất cả tâm tư đều vứt lên chín tầng mây, chỉ còn lại sự vui mừng.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 116

Nhạn Bay Về Nam

Chương 116: Nhạn Bay Về Nam

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

[Hạ Tầm bước nhanh tới đón, đến bên người Tiểu Địch đang mặc một bộ áo vải bông dài đến đầu gối, cầm lấy hai tay nàng một phen. Đôi bàn tay nhỏ bé của nàng lành lạnh, cằm hơi nhọn, đôi mắt thật to, lông mày cong, miệng nhỏ, gò má lạnh lộ ra có chút đỏ ửng.

"Tiểu Địch, muội gầy rồi, thương thế đã tốt lên chưa? Để ta xem".

Hạ Tầm không khỏi phân trần, tiện kéo tay áo của nàng lên một chút, bàn tay to lớn ấm áp xoa nhẹ lên da thịt cổ tay nàng, vết thương đã lên da non, chỉ là màu sắc so với da các bộ phận khác có thâm hơn một ít, nhẹ nhàng sờ đến thì còn thiếu chút mềm mại.

Tiểu Địch có chút lo lắng nghi hoặc nhìn hắn vì những cử chỉ khăng khít thân mật của hắn, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi hồng lên, mang theo một chút ngượng ngùng, một chút vui mừng, chút ngọt ngào. Sau đó nàng liền lặng lẽ thở ra một hơi, ngoan ngoãn buông lỏng bả vai tùy ý hắn nắm.

"Thật tốt rồi!".

Hạ Tầm vui mừng nói, tiếp đó lấy cái bọc trên vai, cười nói: "Tiểu Địch, muội xem đây là cái gì?".

Hạ Tầm mở bao phục ra, lấy ra một cái áo lông mỹ lệ. Nó thực mềm mại, cũng thực co dãn. Áo da màu trắng, tinh khiết như tuyết, cổ áo lại là da hồ ly, hồng như một đoàn hỏa diễm.

Hạ Tầm run nhẹ một cái, một cái áo lông đẹp đẽ quý giá hiện ra trước mắt Tiểu Địch.

"Oa!".

Đôi mắt to của Tiểu Địch bỗng càng mở lớn. Nàng xoay người buông con chó nhỏ xuống, vươn tay muốn vuốt ve, rồi lại vội rụt tay về. Cái áo lông quá xinh đẹp, quá sang quý, nàng chỉ có thể nhìn xem, thậm chí dũng khí sờ thoáng qua cũng không có. "Đây là quần áo thiếu gia chuẩn bị đưa cho thiếu phu nhân? Thật đẹp quá. Thiếu phu nhân nhất định sẽ thích".

"Thiếu phu nhân?".

Hạ Tầm lúc trước được tặng ba kiện da hỏa hồ, lập tức nghĩ tới Tiểu Địch cùng Bành Tử Kỳ, lại từ đầu không ngờ đến nữ nhân thứ ba, cho nên hắn rất thản nhiên mà đem tấm thứ ba cho Tây Môn gia Tiểu Đông tẩu tử. Hôm nay nghe Tiểu Địch nhắc tới, mới đột nhiên nhớ tới mình còn một vị chính thất phu nhân.

Lần này hắn gióng trống khua chiêng trở lại Giang Nam, trong đó có một sự kiện rất trọng yếu chính là cùng với vị khuê nữ Tạ thị Trần quận thành hôn nhưng trong lòng hắn, lại hoàn toàn từ đầu không nghĩ tới phía vị cô nương này.

Sau khi ngẩn người Hạ Tầm không nhịn được cười lên: "Không. Đây là ta tặng cho muội".

"Muội... Muội...".

Tiểu Địch nhìn bộ quần áo hoa lệ, sợ hãi lắc đầu nói: "Muội... Muội sao có thể mặc bộ quần áo như vậy? Không được. Cái này rất mắc".

Hạ Tầm lúc này mới phát giác, rời đi hơn một tháng, Tiểu Địch không chỉ là gầy, thần sắc cùng khí chất so với quá khứ có chút bất đồng, tiểu nữ nhi thiên chân vô tà này tựa hồ là lớn lên.

"Ai nói muội không thể mặc quần áo sang quý? Mới một tháng không gặp, lạnh nhạt với ta rồi sao?".

Hạ Tầm mỉm cười run nhẹ mở áo lông ra: "Mặc vào thử xem, ta tự tính mà làm cho ngươi. Xem xem có vừa không. Nếu là mập, lại phải đi đến tiệm sửa qua một chút".

Xem ánh mắt nghi vấn không buông tha của Hạ Tầm, Tiểu Địch đành ngoan ngoãn giơ hai

tay ra, để Hạ Tầm mặc chiếc áo lông nhẹ nhàng mềm mại ấm áp cho nàng, thắt đai lưng lại.

"Đẹp! Thật sự là rất đẹp!".

Hạ Tầm đánh giá một hồi, vui vẻ khen.

Thật sự là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân. Mặc cái áo lông này trên.

Người, Tiểu Địch lập tức có sự thay đổi lớn. Một bộ áo lông màu trắng, cổ áo làm bằng đuôi hỏa hồ màu đỏ, lông xù, vây quanh khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, phảng phất như nhụy hoa hồng, kiều diễm mê người. Tiểu nha đầu lập tức biến thành một tiểu thư nhỏ nhắn xinh xắn.

Tiểu Địch hoan hỉ nói: "Đúng đó, cái áo choàng này đặc biệt xinh đẹp".

Hạ Tầm cười nói: "Ta nói là muội, không phải nói quần áo".

Tiểu Địch ngần ngơ, khuôn mặt nhanh chóng ửng hồng, trong lòng dâng lên một cỗ tình cảm khác thường.

Thiếu gia ca ca đối với nàng rất hào phóng, cũng không đối đãi với nàng như với hạ nhân. Nhưng mà từ sau khi thiếu gia ca ca lớn lên, không mua cho nàng bất cứ cái gì cả, chỉ là ném tiền cho nàng, thích gì thì tự mình đi mua lấy. Cảm giác lúc đó, cùng cảm giác ngọt ngào rừng rực tràn đầy trong lòng bây giờ, là hoàn toàn bất đồng. Nàng tình nguyện như lúc còn nhỏ ca ca cầm một đồng tiền cũng chạy đi mua cho nàng đồ chơi làm bằng kẹo đường làm cho nàng chảy nước miếng, chứ không muốn thiếu gia không chút nào keo kiệt mà đưa một bó to tiền giấy nhét vào tay nàng. Cảm giác này, tựa như nàng lại một lần nữa cảm nhận được trên người Hạ Tầm.

Nàng cúi chiếc cổ trắng xuống, xấu hổ nói: "Cảm ơn ca ca".

Hạ Tầm cũng cười, liền muốn đi đến xoa đầu nàng. Đúng lúc này, Tiếu Quản sự vội vã đi tới, còn chưa có tới cửa sân đã liên reo lên: "Thiếu gia. Thiếu gia. Bành công tử qua phủ ghé thăm".

Hạ Tầm khẽ giật mình, thầm nghĩ: "Nàng không phải trốn ở bên ngoài phủ Thanh châu chờ ta cùng xuôi Nam sao, tại sao lại chạy tới, chẳng lẽ có việc gì gấp?".

Hạ Tầm không dám lưỡng lự, vội vàng hướng về phía Tiểu Địch nói một tiếng, liền hướng về phía tiền viện tiến đến. Vào phòng khách, Hạ Tầm đã thấy Bành Tử Kỳ chắp tay đứng ở trong sảnh, dưới sườn treo khẩu Quỷ nhãn đao đằng đằng sát khí, hai tay chắp sau lưng nhìn "Hàn Hi Tái dạ yến đồ (một bức họa nổi tiếng của trang quốc)" ở trên bộ bình phong gỗ lê Lục đào hoàng hoa.

Hạ Tầm từ ngoài phòng đến, chỉ có thể nhìn thấy một bên khuôn mặt của nàng. Tiểu nữ tử mềm mại đáng yêu động lòng người trên giường kia mặc nam trang vào, vẫn cứ là anh khí bừng bừng.

Hạ Tầm bước đến nhanh bên người nàng, thấp giọng hỏi: "Tử Kỳ, đã xảy ra chuyện gì?".

Bành Tử Kỳ chậm rãi xoay người, mày liễu có chút nhăn lại, nhàn nhạt nói: "Ngươi nhận biết ta sao?".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "A. Chưa từng gặp gờ. Chỉ là lệnh muội từng nhiều lần trước mặt Dương mỗ nhắc tới công tử, cho nên Dương mỗ cùng công tử mặc dù chưa từng quen biết, vừa thấy lại như hảo hữu thân thiết quen biết nhiều năm. Ha ha, Dương mỗ hơn ngươi hai tuổi, gọi ngươi một tiếng Tử Kỳ, cũng không quá phận a?".

Hạ Tầm nói, âm thầm lè lưỡi một cái: "Ta ngoan ngoãn chút. Thì ra là đại cữu tử đến đây, bộ dáng hắn cũng thật giống Tử Kỳ. May mà... May mà tên bọn họ đọc cũng giống nhau, không thì lần này lộ là cái chắc".

Tử Kỳ có chút nghi hoặc liếc hắn một cái, cũng không nghĩ muội muội mình cùng tên tiểu tử này tiến triển thần tốc như vậy, lại có thể đã chính thức làm vợ chồng, càng không nghĩ tiểu tử này phản ứng nhanh như vậy, lại có thể mặt không đổi sắc có thể nói mình sai, bởi vậy tiếp nhận điều này rồi mở miệng giải thích: "Các hạ là người có công danh. Bành mỗ là một kẻ hương dã, không dám cùng các hạ xưng huynh gọi đệ. Bành mỗ lần này đăng môn, là nghe nói Dương công tử hồi phủ, cố ý hướng công tử hỏi thăm một việc".

Hạ Tầm ẩn ước đoán được, vội vàng chắp tay nói: "Công tử xin cứ chỉ dạy. Dương mỗ biết thì nhất định sẽ nói".

Bành Tử Kỳ do dự một chút, tựa hồ có phần khó mở miệng, trầm ngâm một lát mới chậm rãi nói: "Ổ, là như thế này. Xá muội từ tôn phủ trở về không đến vài ngày, liền... Trm, nàng lưu lại một phong thư, nói muốn du lịch giang hồ, qua một hồi nữa mới về. Một nữ hài nhi,

mặc dù một thân võ nghệ, chung quy không... An toàn lắm. Trong nhà trướng bối thật là nhớ mong".

Hạ Tầm vội nói: "Ai da, Tử Kỳ... A! Bành công tử, lệnh muội đi đâu, Dương mỗ hoàn toàn không biết gì cả! Từ lúc lệnh muội về phủ, tại hạ không có gặp qua nàng".

Bành Tử Kỳ nói: "Ta hiểu, ta hiểu, ta là nói... Trm... Dương công tử cũng từng được xá muội bảo vệ trong thời gian ba tháng, xá muội ngoại trừ bảo vệ công tử, có từng tiếp xúc qua người nào, chuyện gì, có từng nói qua vấn đề gì, ví dụ như nói lộ ra muốn đi đâu có thể nói xem?".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Ta hai ngày nữa cùng với Tử Kỳ trở lại Giang Nam, vẫn là nên đem đại cữu ca đuổi đi, bằng không nói không chừng là chuyện xấu đối với đại sự của ta. Nói gì đây? Giang Nam là không thể nói, vạn nhất hắn chạy tới Giang Nam, tuy rộng lớn nhưng vẫn không ổn. Phương Bắc cũng không thể nói, Bành gia giao du rộng lớn, vạn nhất đi phủ Bắc Bình, nói không chừng có thể nghe được tin bên cạnh ta từng có một thiếu niên tuấn mỹ như xử nữ, cầm trong tay một thanh Quỷ nhãn đao. Địa phương Tử Kỳ chưa bao giờ đi qua cũng không thể nói, không biết đại cữu tử của ta đã nghe qua người nào, biết ít nhiều chuyện, nếu như bịa chuyện một phen, bị hắn nhìn ra sơ hở, ngược lại lại đổ hoài nghi lên đầu của ta".

Hạ Tầm nghĩ, nhăn đầu lông mày suy tư nói: "Cái này, thật đúng là không nghe Bành cô nương nói gì. Huynh cũng biết, khi đó Bành cô nương vẫn dùng thân phận đàn ông ở bên cạnh ta, bình thường cũng không nói chuyện gì lớn. Ồ... Ta nhớ được tại huyện Bồ Đài, chúng ta từng hợp lực bắt được một tên chuyên cường đoạt làm hại dân nữ.

Bành Tử Kỳ nói: "Chuyện này ta có nghe nói qua. Sao, có vấn đề gì?".

Hạ Tầm nói: "Thật ra cũng không có chuyện gì. Lúc ấy xuất phát từ lòng căm phẫn, cùng chúng ta hợp lực cầm hung, còn có hai vị sinh đồ, một người tên là Kỷ Cương, một người tên là Cao Hiền Ninh. Hai vị thư sinh này hiệp nghĩa can đảm, nhân phẩm xuất chúng, lệnh muội lúc ấy đối với bọn họ rất là thưởng thức...".

Bành Tử Kỳ sắc mặt nhất thời khó coi. Dương Húc này nói có ý ngầm rất... Dọa người a. Chẳng lẽ muội tử mình mê một tên trong đó, chạy đi cùng người ta...

Bành Tử Kỳ lập tức truy hỏi: "Hai người kia quê quán nơi nào, Dương công tử có biết không?".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Gia hương bọn họ ta tự nhiên là biết, nhưng mà bọn họ cũng không ở gia hương. Trước mắt bọn họ đang ở nhà một vị bằng hữu ở Tế Nam phủ dự thính, chuẩn bị tới mùa xuân thi hương". Nói liền đem địa chỉ Lưu phủ cho hắn.

Bành Tử Kỳ thầm nghĩ: "Dù sao tìm khắc nơi cũng không thấy nàng. Đã có tin tức này, không ngại hướng Tế Nam một chuyến, tìm kiếm đến cùng". Thế là hắn lập tức chắp tay nói: "Đa tạ Dương công tử cho biết, nếu có thể từ đó tìm được xá muội về, Bành mỗ nhất định đến cửa tạ ơn". Nói đoạn liền xoay người đi ra ngoài.

Hạ Tầm nhìn bóng lưng hắn, thầm nghĩ: "Đại cữu tử ta ngược lại là người dứt khoát. Chỉ hy vọng sau này hắn biết được chân tướng, sẽ không dứt khoát đánh gãy chân ta. Bành gia tại Thanh châu có cơ nghiệp, đến Tế Nam phủ tuyệt không dám tùy ý đánh người đọc sách có công danh. Kỷ huynh, Cao huynh, huynh đệ gặp nạn, các người hãy thay ta ngăn cản một hồi".

Ngày hôm sau, Hạ Tầm đi Tề vương phủ. Tề vương cả người giáp trụ, hào hứng bừng bừng muốn đi săn. Hai bên tả hữu hắn là Tào Ngọc Quảng cùng Giang Chi Khanh. Hai người vẻ mặt xuân phong đắc ý, nhìn thấy Hạ Tầm, có một loại hào hứng người mới nhìn thấy người cũ khóc lóc (ý là tranh sủng của Tề vương). Hạ Tầm trông thấy bọn họ thì thần sắc vẫn tự nhiên, không có chút nào hâm mộ cùng ghen ghét đối với hai người được Tề vương ưu ái.

Hạ Tầm hướng về phía Tề vương hồi báo hành trình Bắc Bình đã trải qua. Hắn nói rất bình thản, một mực không đề cập tới sự tình không quan hệ với mối làm ăn này, cuối cùng nói: "Phương diện Bắc Bình, Tạ Truyền Trung đã đồng ý sau này thay thế liên lạc nguồn hàng, làm một cọc mua bán lâu dài. Hơn nữa bởi vì cái cọc sinh ý này làm được lâu dài, hắn từ đó cũng có tiền lãi, cứ hai mươi phần được một. Lo lắng vì vương gia nên Tạ Truyền Trung liên hệ nguồn hàng phương Bắc, câu thông quan phủ địa phương, an bài xe thuyền vận chuyển, thật ra từ đó thu hoạch cũng không nhiều cho nên tiểu nhân liền đáp ứng".

"Hai mươi phần lấy một sao? Thật ra cũng không tính là ít. Nộp thuế triều đình cũng mới ba mươi thuế hạ (ý ba mươi phần nộp một)".

Tề vương nhíu mày, tiếp đó giãn mặt ra cười: "Nhưng mà hắn không.

Hiểu được bản vương mới là chủ nhân đứng sau màn làm ăn này. Ngươi có thể cùng địa đầu xa đàm phán hai mươi phần lấy một, cũng là không dễ rồi".

Hạ Tầm nói: "Nhận được sự khích lệ của vương gia, chuyện của vương gia, tiểu nhân tận

tâm tận lực, không dám qua loa. Tiểu nhân gần đây muốn về quê thành thân. Lần đi này, không khỏi muốn tế tự tổ tiên, gặp hảo hữu quê nhà, hội ngộ thân tộc, chỉnh lý gia đình một phen bận rộn, thời gian sợ là không ngắn. Vụ làm ăn kế tiếp này.

Tào Ngọc Quảng lập tức thẳng người lên. Tề vương chỉ tay vào hắn nói: "Chuyện này ngươi cứ giao cho tiểu Tào là được rồi".

Hạ Tầm khẽ khom người: "Dạ, cẩn tuân vương gia phân phó".

Tề vương giơ nhẹ roi ngựa nói: "Bản vương đang muốn đi săn. Ngươi đã có tâm về quê, nhiều thứ phải chuẩn bị tất nhiên là bận bịu, không tiện cho ngươi. Dương Húc, ngươi làm việc, bản vương phi thường yên tâm. Áo gấm về quê, đương nhiên muốn phong quang. Đợi ngươi xong việc nhà rồi, thuận tiên mang gia quyến trở lại, bản vương còn muốn dùng ngươi".

Hạ Tầm không kiêu ngạo không siểm nịnh hạ thấp người nói: "Vâng, vương gia có lòng che chở, tiểu nhân cũng hiểu. Nếu như không có phân phó gì, tiểu nhân tựu xin trở về. Chúc vương gia lần đi săn này thắng lợi trở về".

Tề vương ha ha cười lớn, hất chiếc áo choàng đỏ tươi bước đi ra ngoài.

Hạ Tầm thối lui sang một bên, nhìn bóng lưng Tề vương rời đi, thầm nghĩ: "Lúc cùng vương gia tương kiến, sợ là ở phủ ứng Vương? Tề vương gia, người bảo trọng".

Mùng hai tháng hai, Long Đài Đầu.

Hoàng lịch nói, ngày này thích hợp lập đàn cầu khấn, di tỷ, nhập trạch, động thổ. Tiếu Quản sự trịnh trọng đưa Dương Húc Dương đại thiếu gia áo gấm về quê, thời gian cũng chính là ngày này.

Mùng hai tháng hai, Long Đài Đầu. Dương Đỉnh Khôn nhất mạch cũng có ngày xuất đầu rồi, Tiếu Quản sự trang thành xoa tay nghĩ.

Dưới cái nhìn soi mói của vô số người hữu tâm, từng tại Thanh châu làm mưa làm gió mà lại không người biết Hạ Tầm, an ổn dẫn người một nhà cùng hai mươi cỗ xe ngựa hạo hạo đãng đãng rời đi.

Đi trên đoạn đường này, bọn họ cần đi qua Lâm Cù, Mặc Lăng quan, Nghi Thủy, Nghi Châu, từ Từ Châu đến Hoàng Hà, dọc trang đô Phượng Dương, đến ứng Thiên phủ Mặt Lăng

trấn. Đoàn xe rời khỏi thành ba mươi dặm, trong đội xe yên lặng gia tăng thêm một người, nàng là Bành Tử Kỳ đã đổi về nữ trang.

Bọn hạ nhân cũng không lấy làm kỳ quái khi bên người thiếu gia đột nhiên nhiều lên một nữ nhân xinh đẹp. Gần đây thiếu gia bọn họ phong lưu, bên người có không ít nữ nhân xinh đẹp mới gọi là kỳ quái. Tiểu Quản sự cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì trước đó Hạ Tầm đã lộ ra với hắn sự tình Bành đại tiểu thư cùng mình tự đính chung thân, muốn theo hắn cùng nhau về Giang Nam.

Chính thức cảm thấy kinh ngạc là Tiểu Địch cùng mẫu thân nàng. Tiểu Địch không ngờ rằng Bành gia ca ca tuấn tủ lại là nữ nhân, mà Tiểu gia nương tử lại cảm thấy rõ ràng sự uy hiếp của nữ nhân xinh đẹp này đến nữ nhi bảo bối của mình. Nàng vốn cho là dựa vào cảm tình thâm hậu của nữ nhi cùng thiếu gia, cái vị trị đệ nhất phòng phu nhân tuyệt đối không thể chạy thoát. Không thể tưởng được thiếu gia tới Bắc Bình một chuyến, lại bị hồ ly linh họ Bành nhanh chân đến trước.

Hoàn hảo. Nàng có một cái áo lông đẹp đẽ quý giá như vậy, nữ nhi của mình cũng có một cái, có thể thấy được địa vị của nữ nhi mình trong suy nghĩ thiếu gia cũng không kém Bành Tử Kỳ kia. Thế là dọc suốt con đường, Tiểu gia nương tử tận tình khuyên bảo, tóm hết thảy cơ hội xúi giục... À... Dạy bảo nữ nhi của mình, muốn cùng thiếu gia thân cận nhiều hơn.

Tiểu Địch rất phiền muộn, nhưng nàng không dám làm cho lão nương nhăn mặt. Thế là qua Từ Châu, nàng liền dọn đi cùng Bành gia tỷ tỷ đồng hành cùng ngủ.

Đến lúc này, đến phiên Hạ Tầm cười không nổi. Hắn bắt đầu cũng có điểm phiền muộn, có điểm phiền muộn...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 117

Hửu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ

Chương 117: Hửu Duyên Thiên lý Năng tương Ngộ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Trung đô Phượng Dương, bờ sông Hoài Dương, Quan Hoài lâu.

Đây là tửu lâu hạng nhất ở trung đô Phượng Dương, giá trên trời. Phục vụ tất cả đều chưa nói, mà đặc sắc lớn nhất chính là sự phú quý. Một bữa tửu yến ở đây bằng cả một năm thu nhập của một người bình thường. Nhưng mà chất lượng của tuyệt đối là hạng nhất.

Đồ ăn sang quý như vậy cũng trở thành biểu tượng của địa vị. Phượng tử long tôn, các nhà quyền quý, nếu không có yến khách cần thiết cũng sẽ không đến nơi này để mà sĩ diện. Nhưng nếu thật sự muốn hội kiến khách nhân quan trọng, vậy nhất định phải đến đây. Có thể ngồi ở chỗ này yến khách, đó chính là biểu tượng địa vị, biểu tượng tài phú, biểu tượng thực lực.

Nghe nói tòa tửu lâu này là sản nghiệp để lại của Từ Ưng con trai thứ ba của Trung Sơn vương Từ Đạt. Từ Đạt là đệ nhất khai quốc công thần của Đại Minh, đặc tiến Quang Lộc đại phu, Tả trụ quốc, Thái phó, Trung thư hữu thừa tướng tòng quân quốc sự, gia phong Ngụy Quốc công, đồng thời ban thừa kế thiết khoán. Sau khi chết truy phong Trung Sơn vương, Thụy Vũ Ninh, tặng ba đời đều là vương tước, ban cho táng tại núi Chung sơn, ngự chế thần đạo bi văn. Phối hưởng Thái miếu, chân dung đặt Công thần miếu, tước vị đều là đệ nhất, có thể nói đã đến đỉnh điểm của nhân thần. Nhi tử của hắn tại trang đô Phượng Dương đặt mua sản nghiệp, thuận tiện ngay cả một ít phượng tử long tôn tại trung đô đều trấn áp được. Cái cửa hàng này tất nhiên không ai dám làm khó.

Triệu Tử Khải đang yến khách chính là tại Quan Hoài lâu. Trong cả Phượng Dương hắn cũng là một đại thương nhân. Chuẩn xác mà nói, là một đại thương nhân xây dựng. Trước đây Chu Nguyên Chương từng có tâm dùng Phượng Dương làm thủ đô, đã từng dời mười vạn phú hộ về, xây dựng rầm rộ. Về sau lại bởi vì Phượng Dương xác thực không đủ điều kiện triển vọng để trở thành một thủ đô, lại thêm bọn Lưu Bá Ôn khuyên bảo liền trao quyền cho cấp dưới, vứt bỏ Phượng Dương, cải lập Kim Lăng.

Mà Triệu gia phát đạt chính là vào đoạn thời gian đó. Phụ thân Triệu Tử Khải tên là Triệu Chính Khôi, nguyên là quản sự của phủ Đại Minh đệ nhất hào phú Thẩm Vạn Tam. Khôn khéo lanh lợi, học được rất nhiều thủ đoạn kinh thương. Hoàng đế khởi công xây dựng trang đô, mười vạn phú hộ đều muốn đắp phòng xây nhà, hắn nhìn chuẩn cái thời cơ này, không sai biệt lắm cáo từ Thẩm phủ mà cắm rễ xuống, kiếm được đầy bát. Hôm nay Phượng Dương là nơi Đại Minh trang hưng, địa vị siêu nhiên như cũ, phượng tử long tôn tận lực tụ tập tại đây, Triệu gia hiểu được vẫn đang có rất nhiều mối làm ăn có thể làm. Chỉ có điều Triệu phụ tuổi cao, giờ đây đã đem phần lớn việc quản lý việc làm ăn giao cho nhi tử đi làm.

Triệu Tử Khải một mực chú ý đến một đôi nữ tử thiếu niên gần cửa sổ, bởi vì có rất ít người không đến vì yến khách, chỉ vì ăn no mà tới nơi này dùng cơm, mà đôi nữ tử thiếu niên bên kia lại chính là như vậy. Các nàng không đến nhã gian, ở bên kia ăn một bên vừa ăn một chút gì đó, một bên ngắm phong cảnh sông Hoài bên ngoài cửa sổ, nhàn nhã tựa như đang ở trong nhà chính mình.

Hai nữ hài nhi này tuổi cũng không lớn, chừng mười lăm mười sáu tuổi, mắt ngọc mày ngài, sáng trong như nguyệt, mặc một thân xiêm y.

Chất liệu cực thanh lịch lại cực quý giá đẹp đẽ, nhưng mà nhìn kiểu dáng xiêm y, kiểu tóc trên đầu tựa như chỉ là một thiếp thân thị nữ. Mà thị nữ đã như vậy, chủ nhân kia tự nhiên càng hơn nữa. Chủ nhân này chính là một thiếu nữ nhỏ tuổi hơn một chút, thoạt nhìn chỉ mười một mười hai tuổi, mi mục như họa, vẻ mặt ngây thơ, có lẽ là vì gia cảnh tốt, ăn ngon, cho nên thân thể phát dục so với nữ hài tử bằng tuổi còn muốn thành thục hơn một ít. Quần áo nàng cũng là loại thanh lịch màu lê hoa, khuôn mặt óng ánh hồng nhuận, toát ra nét cười thiên chân vô tà.

Triệu Tử Khải hiểu rõ, loại không mang trang sức, phong cách ăn mặc thanh lịch này, chính là tập tục của thành viên hoàng thất Đại Minh. Cũng chỉ có thế gia có quan hệ mật thiết cùng hoàng thất, có thân phận địa vị cực cao mới ăn mặc thế này. Người ta như vậy, căn bản không cần dựa vào hương xa bảo mã, châu ngọc đầy người để khoe khoang địa vị của mình.

Khiến Triệu Tử Khải chú ý cũng không phải hai nữ tử mỹ mạo này. Có thể ngồi đây ăn cơm, có thể ăn mặc như vậy, vậy căn bản không phải nữ nhân hắn có thể đụng chạm được. Trong cả Phượng Dương phượng tử long tôn, thế gia quyền quý một trảo có thể vơ được cả nắm. Đừng nhìn bọn họ không nắm quyền, nhưng lại tồn tại đặc quyền, muốn bóp chết Triệu Tử Khải hắn, cùng bóp chết một con rệp không sai biệt lắm, hắn mới không dám động vào thiếu nữ có khí chất như vậy ngồi ăn cơm trên Quan Hoài lâu.

Hắn để ý, ngẫu nhiên nghe thấy vị tiểu thư kia nhắc tới trang viên phòng xá đã cũ, nói cần làm mới. Cái này lập tức khiến Triệu Tử Khải chú ý. Triệu Tử Khải chính là một bọn chuyên làm xây cất này, hơn nữa hắn hiểu rõ, bọn vương công quý nhân kia trong việc xây dựng thì chẳng hiểu mấy, nhưng mà vật liệu, kiến trúc thì lại cực kỳ chú ý, xuất thủ lại rất hào phóng. Một khi chính mình nhận lấy một phen làm ăn này, chỉ là sửa chữa làm mới, chính là một phen thu vào rất nhiều, hơn nữa thanh lý những vật liệu gỗ quý báu không còn sử dụng của phòng xá cũ ra ngoài, w... Lại là một món tiền tài ngoài dự định, cho nên hắn càng để tâm hơn.

"Tiểu thư, tuy nói nơi này là trang đô, có trang đô lưu thủ ti, có bát vệ quan binh bao bọc xung quanh, không sợ có xảy ra cái gì bất ngờ, nhưng dù sao nơi này long xà hỗn tạp. Tiểu thư thân phận tôn quý, một mình chạy đến đây du ngoạn, vứt bỏ gia nhân, không dùng xe ngựa, chung quy có chút không ổn. Nếu để cho đại lão gia, tam lão gia, tứ lão gia biết, tiểu tì nhất định sẽ phải chịu trách cứ".

Mỹ nhân lớn tuổi hơn một chút kia u oán oán trách nữ tử có diện mạo nữ hài, nữ hài đang hào hứng bừng bừng ăn gì đó không kiên nhẫn nói: "Được rồi được rồi. Vốn muốn đi Bắc Bình chơi chút, lại bị tỷ tỷ, tỷ phu cả ngày để mắt đến, thật không có ý tứ. Hôm nay đến trang đô, tưởng bản thân sẽ được tùy ý chút, ngươi lại cứ lên tiếng huyên náo. Còn như vậy ta liền đuổi ngươi trở về, ta một mình đi ra ngoài chơi!".

Tiểu mỹ nhân nói, nhìn nhìn vẻ mặt u oán của thiếp thân thị nữ, cười đến mức đôi mắt vừa to vừa sáng cong cong như trăng lưỡi liềm nói: "Được rồi được rồi, để ngươi quấn bên người. Như vậy đi, lát nữa dùng bữa xong, chúng ta đi Bảo Nguyệt lâu chơi. Tại Bắc Bình mua gì đều là tỷ tỷ bỏ tiền ra, ta đi ra ngoài một chuyến, cũng không thể một điểm ý tứ cũng không có. Đi chọn mấy thứ đồ trang sức, trở về cấp cho tẩu tử. Sau đó chúng ta trở về trang viên".

"Đúng rồi, nói đến thôn trang của chúng ta".

Tiểu cô nương buông đũa xuống, rất tức giận nói với thị nữ: "Ngươi nói cho Lưu Quản sự lập tức tìm người sửa chữa lại. Mới mấy năm không tới, phòng xá trong Quy viên đã cũ kỹ như vậy, làm sao người ở được. Việc này ta đã nói rồi, mùa hè năm nay ta muốn tới chơi, nhất định phải có vườn để ta chơi. Bằng không hắn cũng đừng nghĩ tới ở chỗ này nữa. Hừ!".

"Quy viện? Vị tiểu tiểu thư này là chủ nhân Quy viện?".

Quy viện là sản nghiệp nhà Từ quốc công, vị tiểu tiểu thư này là chủ nhân Quy viện? Ổ, nghe nói Từ quốc công có một ấu nữ, là cái năm Từ lão quốc công chết bệnh sinh ra, tính ra cũng không sai biệt lắm hẳn là đã từng này tuổi. Chẳng lẽ vị tiểu tiểu thư này chính là tiểu quận chúa Từ quốc công phủ? Đúng rồi, vừa rồi tiểu tỳ nói: "Đại lão gia, tam lão gia, tứ lão gia", độc không đề cập tới lão nhị. Từ quốc công sinh có bốn con, lão nhị sớm chết yểu, cái này không phải chính là.

Khó trách hai nàng tùy ý ở chỗ này dùng cơm, mà ngay cả tỳ nữ ăn nói khí độ ung dung cao nhã giống như thiên kim sứ tướng, thì ra là quý nhân Từ quốc công phủ. Triệu Tử Khải lòng nở hoa, liền lập tức nghĩ cách tự đề cử mình.

Đợi đến lúc khách nhân rời đi, Triệu Tử Khải cũng không vội đi, thấy vị tiểu tiểu thư tinh tế kia dùng cơm xong, đứng lên dẫn thị tì rời đi, Triệu Tử Khải lập tức theo đuôi phía sau, liển thấy tiểu nhị hỏa kế trong tiệm đối với vị tiểu tiểu thư kia tất cung tất kính, đến tiền cơm cũng không thu, thấy nàng liền khom người nói: "Tiểu tiểu thư đi thong thả". Chủ tớ hai người liền nghênh ngang rời đi. Nội tâm Triệu Tử Khải càng chắc chắn: Hắc! Người ta đương nhiên không cần trả tiền. Đây là tửu lâu tam ca nàng mở mà.

Triệu Tử Khải vội vàng trả tiền, cũng bất chấp tiền lẻ, vội vội vàng vàng đuổi theo, liền gặp tiểu nha đầu nghịch ngợm hoạt bát chính đang hào hứng bừng bừng đi tới đầu đường, hết nhìn đông lại ngó tây, bộ dáng hi hữu như là xem không đủ. Triệu Tử Khải vội vàng hướng hạ nhân tùy tùng cầm xe ngựa của mình khoát tay, cầm vạt áo tức tốc đuổi theo đi lên, vái chào thật dài nói: "Khụ, vị tiểu thư này, xin dừng bước".

"Ổ?". Tiểu cô nương đó dừng bước, con mắt đen lúng liếng vừa chuyển, tò mò nhìn bọn hắn. Tỳ nữ mỹ mạo tiến tới một bước, ngăn ở trước mặt tiểu thư, giương khuôn mặt non nớt thanh tủ lên nói: "Ngươi là người nào? Đầu đường bắt chuyện, không hiềm là vô lễ sao?".

Triệu Tử Khải vội vàng cười bồi nói: "Thứ tội, thứ tội. Tiểu nhân là thương nhân trang đô

Triệu Tử Khải. Rất nhiều vương công quý nhân xây dựng ở trung đô, tiểu nhân đều có tham dự. Vừa rồi trong lúc vô tình nghe được tiểu thư muốn trọng tu quy viên, tiểu nhân đúng là một hành gia về chuyện này, cho nên tự mình đề cử.

Tiểu cô nương đẩy ra nha hoàn ngăn ở trước người, dò xét cao thấp hắn, ngây thơ hỏi: "Ngươi sửa được chứ? Ta muốn sửa một cái hồng sắc ngũ giác đình, còn muốn sửa một cái hồ cá rất lớn, bên trong nuôi một ít cá. Ta còn muốn đem phòng ở nguyên thủy hủy đi, xây lại một cái mới, chuyên môn sửa chữa một cái phòng tắm dùng vật liệu đá tốt nhất xây thành, bên trong dùng một ít loại hoa hoa cỏ cỏ. Giếng trời muốn mở lớn hơn một chút, sáng sủa chút, ta không thích cảm giác ngột ngạt.

Triệu Tử Khải mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu nói: "Có thể, có thể. Chỉ cần tiểu thư để tiểu nhân đi làm, nhất định làm tận thiện tận mỹ, khiến tiểu thư hài lòng".

"ừm! Như vậy đi, ngược lại bớt việc, ngươi đi theo ta. Một lát nữa ta trở về". Tiểu tiểu thư nói xong, hoạt bát đi ra, Triệu Tử Khải nhắm mắt theo đuôi. Đằng sau hắn lại là tôi tớ hạ nhân cùng một cỗ xe ngựa xa hoa. Đi một trận liền đến Bảo Nguyệt lâu chuyên môn kinh doanh đồ trang sức quý báu. Tiểu cô nương trộm liếc thị nữ một cái, trong mặt lộ ra một tia giảo hoạt đắc ý. Thị nữ thần sắc không thay đổi, nhẹ nhàng đờ nàng, thủ thì nói: "Phi phi! Trấn định".

Tiểu tiểu thư vội vàng thu liễm tiếu dung, để nàng vịn, ngênh ngang vào Bảo Nguyệt lâu...

***

Trên quan đạo Phượng Dương rộng rãi bằng phẳng thông suốt, một đoàn xe uốn lượn mà đến.

"Thiếu gia, nhanh vậy đã đến Phượng Dương sao?".

Tiểu Địch ở trong xe thò đầu ra hỏi.

Hạ Tầm ngồi trên lưng ngựa, mỉm cười nói: "Đúng vậy, chúng ta vừa qua khỏi cố trấn, lập tức tới ngay Phượng Dương. Tại Phượng Dương, chúng ta dừng lại dạo bốn phía một chút, sau đó tiếp tục xuôi Nam. Nhưng chỗ này hoàng thân quốc thích đầy đường đi, huân thích quyền quý một trảo cũng được một nắm, chúng ta nên chú ý một chút, chớ để có việc gì xảy ra".

“Được rồi, nhanh ngồi xuống đi. Thiếu gia nhà ngươi nói muốn dẫn ngươi đi chơi, lúc này không nên sốt ruột”.

Từ phía sau Tiểu Địch đưa đến một cánh tay, tại cái mông đít nhỏ vểnh lên hình cầu của nàng vỗ một cái, phát ra tiếng vang thanh thúy. Sau đó khuôn mặt Bành Tử Kỳ kiều diễm ướt át, gần thừa mưa móc lộ ra sau vai Tiểu Địch, hướng về phía Hạ Tầm cười ngọt ngào. Bành Tử Kỳ cùng Tiểu Địch hai khuôn mặt gắn bó giống như một đóa tịnh đế liên hoa.

Bành Tử Kỳ là nữ nhân của Hạ Tầm, Tiểu Địch dĩ nhiên hiểu rõ. Thiếu gia ca ca của nàng trước kia có rất nhiều nữ nhân, nàng sớm tập mãi cũng thành thói quen. Thân ở trong hoàn cảnh cùng giáo dục từ nhỏ, liền có thể miêu tả tư tưởng một người sinh ở thời đại này như Tiểu Địch đối với loại sự tình từ nhỏ đã cho là thiên kinh địa nghĩa này cũng không có chỗ nào mâu thuẫn. Tương đối mà nói, Bành Tử Kỳ tương đối cởi mở, nếu như Hạ Tầm nhất định phải có nữ nhân, nàng càng nguyện ý nữ nhân ở chung dễ dàng như là Bành tỷ tỷ vậy.

Trên đường đi, hai cô gái tính tình hợp nhau ở chung vô cùng tốt, ngồi nằm đi đứng, như keo như sơn. Nhưng mà Tiểu Địch về sau phát hiện, trời vừa tối cho đến khi nghỉ ngơi dùng điểm tâm sáng, Bành tỷ tỷ tại lúc nàng ngủ sẽ xuất ra đi tới đi lui, có bản sự hình bóng vô tung, không biết chạy đến bên người nào vậy. Tiểu Địch không ngốc, cũng đoán được Bành tỷ tỷ cùng thiếu gia như keo như sơn.

“Hừ! Thừa dịp ta đang ngủ mà trốn đi, tận sáng mới trở về, cũng không ngại mệt mỏi. Vài ngày không ở cùng nhau thì chết à!”.

Tiểu Địch âm thầm bĩu môi. Tuy nàng bây giờ còn chưa xác định tình ý của mình đối với thiếu gia, cũng đã có chút ghen tuông lên men trong lòng nàng. Dấm chua, có thể lên men ái khuẩn, tiểu ma cô trong nội tâm tiểu cô nương bắt đầu nảy mầm, cuối cùng có một ngày, có thể trở thành đại ma cô đại cô nương.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 118

Ngũ Hoa Bát Môn.

Chương 118: Ngũ Hoa Bát Môn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Công đường Phượng Dương phủ.

Trên công đường hỗn loạn thành như một nồi cháo.

Tri phủ đại nhân cầm trong tay Kinh đường mộc dùng sức vỗ, gần như một phen đập nát bàn: "Yên lặng! Yên lặng! Yên lặng! Ai dám lớn tiếng ồn ào nữa, lập tức đại côn đuổi ra ngoài".

"Diêm Lương Đình, ngươi nói trước đi!".

Lão bảo Bảo Nguyệt lâu Diêm Lương Đình nói: "Vâng, đại lão gia. Sự tình là dạng này...".

Diêm chưởng quỹ đem việc hắn nhìn thấy một vị tiểu thư tôn quý dẫn theo tỳ nữ thanh tủ đến Bảo Nguyệt lâu mua đồ trang sức, ngoài cửa có hạ nhân với xe ngựa đỗ có giá trị lớn, vị tiểu thư kia chọn mua dạng bảo thạch sang quý nhất, đraỗgọc giá trị liên thành, sau đó là đeo là đánh giá, lại uống trà trò chuyện, cuối cùng thừa dịp bất ngờ thuận lợi chuồn mất. Kết quả hắn ra ngoài tóm chặt bọn hạ nhân đang chờ kia, bọn họ thề thốt phủ nhận quen biết vị tiểu thư kia nói qua một lần.

Nói đến sau cùng, Diêm chướng quỹ nước mắt lưng tròng nói: "Đại nhân, tiểu nhân là chính tai nghe được vị tiểu thư kia phân phó bọn họ chờ ở ngoài, bọn họ cung kính ưng thuận rồi. Tiểu dân thế nào cũng không nghĩ đến, một thiếu nữ ăn mặc đẹp đẽ hoa lệ, tuổi còn nhỏ lại

là một tên đại lừa đảo. Họ Triệu này không nghi ngờ gì tất là đồng đảng của nàng. Cầu thanh thiên đại lão gia vì tiểu nhân mà làm chủ!".

Tri phủ đại nhân chuyển hướng xoay về phía Triệu Tử Khải, hung dữ nói: "Ngươi nói đi!".

Triệu Tử Khải kêu khổ thấu trời: "Đại lão gia, tiểu dân oan uổng".

Triệu Tử Khải đem việc hắn cùng vị tiểu quận chúa Từ quốc công phủ kia quen biết, kết giao trải qua từ đầu đến cuối nói một lần, nhào người tới kêu oan nói: "Đại nhân, tiểu dân cùng việc này vô can. Đây rõ ràng là tiểu nhị Quan Hoài lâu cùng nữ tặc kia câu kết, dụ dỗ tiểu dân mắc lừa. Tiểu dân từ đầu đến cuối là trong sạch. Tiểu dân oan uổng!".

Tri phủ đại nhân lại bỗng quay đầu chuyển hướng về phía chưởng quỹ Quan Hoài lâu Ngô Vạn Lý, vẻ mặt ôn hòa nói: "A, Ngô chưởng quỹ. Chuyện này còn mời ngươi giải thích một cái".

Nhị chướng quỹ Quan Hoài lâu Ngô Vạn Lý ngạo nghễ chắp tay, trầm giọng nói: "Tri phủ lão gia, chuyện này cùng Quan Hoài lâu của ta một điểm quan hệ cũng không có. Hai nữ tử kia, lần này đã là lần thứ hai trở lại dùng cơm, các nàng nói đi qua nơi đây, muốn tại chỗ này ở vài ngày, bữa trưa mỗi ngày, đều ăn ở chỗ của ta. Thực đơn đã lên trước đó, dự chi tiền cơm ba ngày, chúng ta tự nhiên không thể lại lấy tiền, về phần gọi nữ tử kia một tiếng tiểu thư, chúng tac là làm ăn, đối với khách nhân cung kính một chút lại có gì là không đúng?".

Tri phủ đại nhân vuốt vuốt chòm râu liên tục gật đầu: "Có lý, có lý".

Bên cạnh một người không đợi hỏi đến, đã tiến lên trước một bước, một ngón tay chỉ Triệu Tử Khải, cao giọng quát: "Người này một mực.

Chắc chắn tên lừa đảo kia là tiểu quận chúa Từ quốc công phủ bọn ta. Cái này ảnh hưởng rất lớn đến danh dự Từ quốc công phủ. Tiểu quận chúa nhà ta hiện tại còn đang làm khách ở Bắc Bình Yến vương phủ. Đây không phải là ngậm máu phun người sao? Tiểu dân xin Tri phủ đại nhân lập tức hành văn tới Bắc Bình phủ, đối chất rõ ràng, nghiêm trị cái loại người bịa đặt sinh sự này, trả lại công bằng cho Từ quốc công phủ bọn ta!".

Người này tên Lưu Thanh Nguyên, là viên quản sự của Quy viên Từ quốc công phủ ở trang viện trang đô. Thì ra, Quy viên hôm nay thật đúng là đã xảy ra chuyện. Căn nguyên sự tình là, Quy viên là Từ quốc công trước kia sớm xây một dãy biệt thự. Bởi vì Từ quốc công mất sớm,

khi còn sống cũng công vụ bề bộn, thật ra rất ít rảnh rỗi đến nơi đây. Mấy người con của hắn đều làm việc trong quan phương, tuổi còn trẻ, tất nhiên không có đạo lý lại đến nơi đây dưỡng lão.

Mà các nữ nhi của hắn, ba nữ nhi lớn tuổi một chút thì đều là vương phi, theo trượng phu định cư phiên quốc. Không có mệnh lệnh của hoàng đế, liền không được phép rời khỏi đất phiên, tất nhiên càng không có khả năng tới chỗ này. Tiểu quận chúa Minh Nhi khi đó còn rất nhỏ, cũng sẽ không tới nơi này ở, thế là... Cái căn nhà này xác thực thật lâu không có tu sửa, mà ngay cả người trông coi vườn cũng bị cắt giảm bảy tám phần. Vài tên quản sự xưa nay cũng không có đợi ở đó, mỗi người đều tự có chút làm ăn của mình.

Trên đường Minh Nhi quận chúa đi Bắc Bình thăm người thân, đến Quy viên ở qua hai ngày. Mắt thấy Quy viên biệt thự vong phụ tự tay đốc tạo năm đó điêu linh như vậy, tiểu cô nương nội tâm không được tốt, liền phân phó xuống dưới, gọi bọn hắn thu thu xếp xếp chuẩn bị tu sửa một phen. Bởi vì Minh Nhi quy định thời gian không phải nghiêm ngặt, cho nên vài tên quản sự tuy nghe vào tai, cũng không có mười phần sốt ruột, chỉ là một bên cố lấy sinh ý chính mình, một bên tìm kiếm nhân tuyển thích hợp.

Tin tức này không biết bị truyền ra thế nào, bị một bọn lừa đảo biết được. Trung đô Phượng Dương lừa đảo là nhiều nhất, bởi vì nơi này quý nhân và người giàu có nhiều, vốn lại không giống thành Nam Kinh pháp luật sâm nghiêm, dễ dàng đi lừa gạt, thổ nhưỡng phù hợp, tự nhiên sinh ra rất nhiều kẻ lừa đảo. Gã lừa đảo này liền ăn mặc mũ mão chỉnh tề đi đến bái phỏng, nói là nghe nói Quy viên muốn tu sửa từ đầu, cố ý đến xem, sau đó tình ra giá cả, mời đại quản sự nhìn một cái. Nếu là cảm thấy công bằng, bọn họ nguyện ý tiếp nhận việc này.

Lưu quản sự vừa nghe thấy đương nhiên đồng ý. Cái loại người chủ động tới cửa này giá tiền sẽ không quá cao, bởi vậy không phải là chính mình từ đó còn có thể kiếm được một khoản sao? Đã chỉ là nhìn một chút, lại không phải chính thức bắt đầu sửa sang, lần thứ nhất một mình hắn đích thân lộ diện lần thứ nhất, sau đó liền muốn thương nghị cùng bọn họ một cái giá cả tốt. Đến lúc này bọn lừa đảo cùng người đóng giữ ở Quy viên quen thuộc, mua chút ít rượu thịt, ba chén hạ xuống thì đã thành bằng hữu.

Qua hai ngày, bọn họ lại tới nữa, lúc này còn dẫn theo nhiều người đến, liền cùng người giữ vườn đánh tiếng gọi vào vườn, ở đây đó đạc, chỗ đó quy hoạch, tượng mô tượng dạng xếp đặt đã hơn nửa ngày, liền lại rời đi. Hai ngày tiếp theo, bọn họ lại lần nữa đi vào Quy viên. Người giữ vườn cũng không còn để ý, liền để bọn họ tiến vào.

Những người giữ vườn kia chỉ là nô bộc tầng lớp thấp nhất, cũng không biết Lưu quản sự và người ước định tình hình tỉ mỉ cụ thể, bọn họ ở bên cạnh phá dờ nhà cửa, khí thế ngất trời, vài người giữ vườn cũng mặc kệ. Kết quả bọn họ dở xuống vài căn nhà tốt, khi đang chuẩn bị đem gỗ đã dờ xuống chuyển ra khỏi vườn, thương nhân xây dựng Triệu Tử Khải và lão bản Bảo Nguyệt lâu Diêm Lương Đình mặt đỏ tía tai chạy đến.

Bọn họ chặn ở cửa cãi nhau một trận. Nghe nói bọn họ muốn đối chất cùng tiểu quận chúa, người giữ vườn bắt đầu cảnh giác. Bọn công nhân phá dờ còn đang ngây ngốc đứng ở kia, hoàn toàn không biết trận náo nhiệt kia cùng chính mình phá dờ có quan hệ. Nhưng trong đó có hai người là đầu mối liên hệ công việc, thấy tình thế không ổn liền thừa dịp hỗn loạn sớm chạy trốn.

Người giữ vườn vừa nghe Triệu Tử Khải cùng Diêm Lương Đình muốn xin gặp tiểu quận chúa nhà mình đối chất rõ ràng trước mặt. Việc đó bọn họ để mặc trong lòng, trực tiếp đem bọn người kia đuổi ra ngoài. Mà bọn họ suy nghĩ nhiều hơn, liền phái người đi cùng Lưu quản sự xác minh chuyện phá dờ phòng xá. Lưu quản sự vừa nghe liền nôn nóng, vội vàng hấp tấp chạy về Quy viên xem xét, tức giận đến thất khiếu xì khói, lúc này liền bắt giữ những công nhân phá dờ kia, dẫn tới công đường. Đến nơi này còn nghe Triệu Tử Khải đang vu oan Từ quốc công phủ, liền lập tức nhảy ra nói chuyện.

Tri phủ đại nhân đã bị cái liên hoàn án này khiến cho sứt đầu mẻ trán, vội vàng cười bồi, lại hỏi tỉ mỉ và cụ thể tình hình Lưu quản sự báo án. Chờ Lưu quản sự nói xong, liền bị đốc công của bọn công nhân khấu đầu như giã tỏi kêu oan: “Đại lão gia, tiểu dân oan uổng. Tiểu dân là dân lương thiện, là người trong sạch. Ngày đó, là hai cá người đào tẩu kia dẫn theo người tìm đến chúng tôi, nói bọn họ là người canh gác Quy viên Từ quốc công phủ. Công phủ muốn trọng tu Quy viên, đem phòng xá cũ toàn bộ hủy đi. Những cái đình trụ, cửa sổ, cái bàn kia đều phải xử lý sạch.

Những vật liệu gỗ kia không phải gỗ lim kim ti, chính là hoàng hoa lê, đáng giá, hỏi chúng ta có đồng ý phụ trách thanh lý hay không. Những thứ này liền quy ra tiền thanh lý cho chúng ta, giá tiền đương nhiên tiện nghi một ít so với giá thị trường. Chuyện tốt bậc này, chúng ta đương nhiên đáp ứng. Thế là liền tập hợp một nhóm huynh đệ, theo hắn đi Quy viên nhìn một cái, điểm rõ ràng số lượng, đo đạc dài ngắn tính ra giá trị. Chờ toàn bộ tính toán rõ ràng rồi, chúng ta liền đánh dấu khế ước, thanh toán trước một nửa tiền tài liệu, còn một nửa đồng ý chờ vận chuyển đi ra rồi thanh toán. Ai biết được bọn họ căn bản không phải người Quy viên, chúng ta cũng là người bị hại!”.

Đốc công nói, nước mắt lưng tròng lấy từ trước ngực ra khế ước có ấn dấu vân tay trình lên. Tri phủ đại nhân căn bản không tiếp nhận, hắn giận sôi lên, cầm lấy kinh đường mộc đập bành bạch đến rung trời: "Giờ đây lừa đảo thật sự là quá hung hăng ngang ngược, thủ đoạn đủ loại, thiên kỳ bách quái, tiểu dân phổ thông đều mắc lừa, công khanh quyền quý bọn chúng cũng dám lừa gạt. Bản quan nhất định phải nghiêm tra, triệt để quét sạch hiện trạng gian trá lừa gạt tràn lan gây họa trong cả Phượng Dương!".

Một khách sạn nhỏ, Tạ Vũ Phi và Nam Phi Phi hóa trang làm thư sinh thanh tú cùng tiểu thư đồng khôi ngô đang muốn rời đi, cửa phòng mở ra, một nam nhân râu cá trê sắc mặt u ám thong thả bước đến. Ngoài cửa còn.

CÓ mấy người, lập tức đem cửa phòng kéo lên, cho nên rốt cuộc nhìn không ra bọn họ có mấy người.

Tạ Vũ Phi biến sắc, đem bọc đồ trên vai chuyển qua trước ngực, lùi hai bước, trầm giọng nói: "Các hạ là người nào, tự tiện xông vào phòng người khác, không sợ lên quan sao? Nơi này là trung đô!".

Người trung niên để râu cá trê âm âm cười, chắp tay nói: "Thiên viên địa phương, luật lệnh cửu chương, ngũ hoa bát môn, lợi tại trang ương. Hai vị cô nương là người trong Yêu môn sao?".

"Yêu môn?".

Nam Phi Phi kêu lên nói: "Ngươi nói nhảm. Bản cô nương băng thanh ngọc khiết, là thân nữ nhi thanh bạch, lại là loại người dùng nhan sắc da thịt lừa gạt tiền bạc của người sao?".

Nam nhân râu cá trê chau mày, có chút ngoài ý muốn nói: "Chẳng lẽ các ngươi cũng là người của Phong môn?".

Tạ Vũ Phi nghe đến đó, ánh mắt không khỏi khẽ động, chắp tay nói: "Vị này chắc là tiền bối trong Phong môn? Ngũ hoa bát môn, các cụ ky xảo. Tiểu nữ tử tài sơ học thiển, chưa từng theo danh sư, Kinh Bì Lý Qua Phong Hỏa Trừ Yêu, không thuộc bất luận môn nào trong bát môn".

Tạ Vũ Phi vừa mới nói, chính là mánh khóe bịp người bát tự chân truyền. Kinh giả, tu

động bút, ví dụ như thông qua đoán mệnh, xem tướng, phong thủy, w... Phương thức gạt tiền. Bì giả, là bán thuốc khiêu đại thần một loại lừa đảo. Lý giả, là ảo thuật, lấy thủ đoạn ảo thuật dụ dỗ tiểu dân ngu muội. Qua giả, là luyện quyền làm xiếc lừa bịp, một loại giả kỹ năng. Bốn loại trên rất ít vi phạm hình pháp.

Tiếp đó bốn môn quy tắc bất nhiên. Phong giả chính là trộm, đánh bạc, cướp giật, lừa gạt liên quan đến vấn đề luật hình. Mà Hỏa môn thì là hoàng bạch thuật, một loại thủ pháp cao minh treo đầu dê bán thịt chó, nói thật thành giả. Trừ giả, liên quan đến xảo trá vơ vét tài sản thậm chí bắt cóc tống tiền giết người cướp của. Về phần Yêu, chính là nữ tử dùng sắc mưu tài, nam tử gạt sắc mưu tài một loại xiếc. Theo nàng nói, hiển nhiên đối với chuyện này cũng không lạ lẫm lắm.

Nói tới chỗ này, Tạ Vũ Phi hì hì cười nói: "Chỗ thủ đoạn của tiểu nữ tử, mặc dù phần lớn là Phong môn thuật pháp, tại các môn khác của chư môn cũng có chỗ đọc lướt qua, tạp mà không tinh, đều là da lông. Tiền bối nếu như nhất định muốn tiểu nữ tử nói một phen quy nhập một môn, như vậy... Ta coi như tạp môn. Mọi người hành tẩu giang hồ, thi triển các bản sự, các thủ kỳ tài, hai bên nước sông không phạm nước giếng. Không biết tiền bối hôm nay đăng môn, là vì sao?".

"Tạp môn?".

Râu cá trê lạnh lùng nói: "Nếu là học lung tung chút ít da lông thuật pháp, liền có thể ban ngày ban mặt lừa Triệu Tử Khải khóc không ra nước mắt, cô nương cũng thật sự là kỳ tài thiên phú. Hừ! Ngươi nói mọi người nước sông không phạm nước giếng? Hiện như hôm nay, ngươi liền phạm vào nước sông của ta. Cái món nợ này, cô nương dự định cùng ta tính toán sao đây?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 119

Đối Diện Không Nhận Ra.

Chương 119: Đối Diện Không Nhận Ra.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Tạ Vũ Phi ánh mắt lạnh lẽo nói: “Tiền bối nói là ý gì? Chúng ta sao lại làm hỏng chuyện tốt của tiền bối?”.

Râu cá trê nói: “Chúng ta vốn tỉ mỉ bày ra một vụ làm ăn, chuyện liên quan đến biệt viên của Từ quốc công. Chúng ta tuyệt đối không có nghĩ tới, các ngươi cũng mượn danh nghĩa Từ quốc công phủ tại trung đô lừa gạt. Các ngươi thuận lợi thoát thân, lại làm người bị lừa dẫn tới Quy viên, kết quả đả thảo kinh xà, làm hại chúng ta bỏ dở giữa chừng. Cái này còn không phải các ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta?”.

Tạ Vũ Phi cũng không hỏi hắn tình mình tỉ mỉ cụ thể, chỉ nói: “Như dựa vào lời tiền bối, đây cũng chỉ là đánh bậy đánh bạ!”.

Râu cá trê nói: “Nhưng các ngươi làm hỏng đại kế của chúng ta. Đây cũng là sự thật!”.

Tạ Vũ Phi sa sầm, lạnh lùng nói: “Theo tiền bối, muốn như thế nào?”.

Râu cá trê nói: “Dựa vào quy củ giang hồ, thứ rơi vào tủi tiền các ngươi, chúng ta tự nhiên là không thể móc ra ngoài. Các ngươi đã làm hỏng một chuyện của chúng ta, liền trợ giúp chúng ta làm thành một sự kiện, liền tính trả cái lễ này”.

Tạ Vũ Phi cùng Nam Phi Phi liếc nhau một cái, nhìn ra được, gã râu cá trê này chính là một địa đầu xà của vùng này, nếu không không có thần thông lớn như vậy, nhanh như vậy đã

tìm chuẩn tới cửa. Song phương đều là kẻ lừa đảo, đối phương đương nhiên sẽ không đưa việc lên quan, mà ân oán cá nhân sẽ giải quyết thông qua thủ đoạn của người giang hồ. Hiện tại đã bị đối phương tìm đến, nếu không đáp ứng, hậu quả khó lường. Cho dù muốn thoát thân, trước tiên cũng phải lá mặt lá trái, ứng phó đối phương rồi mới nói sau.

Cái liếc này, hai nữ hài đã trao đổi quan điểm, Tạ Vũ Phi hỏi: "Không biết tiền bối có chuyện gì cần chúng ta giúp sức?".

Râu cá trê mặt giãn ra cười nói: "Thông minh. Nói như vậy cô nương ngươi đã đáp ứng?".

Tạ Vũ Phi không nói lời nào, chỉ là hừ một tiếng. Râu cá trê nhân tiện nói: "Ta họ Vạn, Vạn Tùng Lình".

Tạ Vũ Phi chắp chắp tay nói: "Thì ra là Vạn tiền bối, tiểu nữ họ Tạ, Tạ Vũ Phi".

Vạn Tùng Lĩnh nói: "Tạ cô nương. Ta có vị bằng hữu, tại Từ Châu theo dõi một đầu dê béo, mang theo gia đình, tài vật trọn vẹn hai mươi xe ngựa".

Tạ Vũ Phi con mắt tức khắc sáng lên, cướp lời nói: "Không vấn đề. Nhưng mà giúp tiền bối làm cái chuyện này, ta cũng muốn từ đó được phân một chén canh".

Vạn Tùng Lình hừ một tiếng nói: "Bởi vì đối phương người đông thế mạnh, bằng hữu ta không dám ra tay một mình. Sau khi dò xét sáng tỏ chi tiết đối phương, liền sớm một bước chạy đến cùng ta thương nghị. Chúng ta vốn đã nghĩ ra một cái diệu kế thâu lương hoán trụ. Đáng tiếc bởi vì xảy ra chuyện Quy viên, vài vị huynh đệ có lộ qua mặt đều được tạm thời rời đi để tránh đầu sóng ngọn gió. Đến lúc này nhân thủ hiềm là không đủ, nguyên kế hoạch chấp hành không được nữa, tất phải thay đàn đổi dây nghĩ biện pháp khác. Bọn họ lập tức tới ngay trang đô, chúng ta lập tức thương nghị một cái kế sách vẹn toàn, cùng nhau phát tài".

Tạ Vũ Phi một đôi mắt xinh đẹp có chút nhướng lên, lạnh lùng nói: "Tiền bối đây là muốn dùng mỹ nhân kế? Thật xin lỗi. Hai người chúng ta tuy tại giang hồ bị bức bách phải đi lừa gạt kiếm kế sinh nhai, nhưng cũng không bán chính mình".

Vạn Tùng Lình nói: "Tạ cô nương, ngươi cũng không phải tự cho mình là thông minh. Mỹ nhân kế? Hừ! Những thủ đoạn vô sỉ thấp kém kia của Yêu môn, Vạn mỗ ta cũng là coi thường không ngó đến một cái".

Tạ Vũ Phi nhẹ nhàng thở ra nói: "Đã như vậy, tiền bối mời ngồi, đem chuyện hắn kỹ càng tỉ mỉ nói cho ta cùng nghe, chúng ta thương lượng cái biện pháp".

Vạn Tùng Lĩnh vui vẻ nói: "Được".

Ba người an vị. Nam Phi Phi hạ bọc đồ xuống. Châm cho ba người mỗi người một ly trà, Vạn Tùng Lình nói: "Người này họ Dương tên Húc, học trò Thanh Châu. Nguyên quán trấn Mạt Lăng phủ ứng Thiên. Lần này là hồi hương tế tổ, cưới vợ thành thân".

"A!".

Nam Phi Phi sợ hãi kêu một tiếng, chén trà lanh canh rơi xuống đất. Vạn Tùng Lĩnh có chút nhíu mày, đảo mắt nhìn về phía nàng, liền gặp Nam Phi Phi trừng mắt nhìn, hai mắt lập tức nước mắt lưng tròng, nói: "Nước trà thật nóng".

"Có sao không?". Vạn Tùng Lĩnh thử thử nước trà, kinh ngạc nói: "Tại sao ta không cảm thấy gì?".

***

Đến trang đô Phượng Dương rồi.

Nơi đây tuy không phải thiên tử chi đô, nhưng cũng là khí tượng sâm nghiêm, mười phần khí phái hoàng gia.

Thành trì, cung khuyết, lầu canh, tháp chuông một chút đều là dựa theo tiêu chuẩn của thủ đô mà tu kiến, nguy nga như cung khuyết trên trời. Lữ thư tỉnh, Phủ đại đô đốc, Ngự sử đài viên đồi, Phương khâu, Nhật nguyệt đàn, Xã tắc đàn, Sơn xuyên đàn, Thái miếu, Bách vạn thương và Công thần miếu, Đế vương miếu, Quốc tử học, Hội đồng quán các loại kiến trúc to lớn rải rác khắp thành.

Trung đô cổ lâu, đứng sừng sững ở vị trí trung ương thành, là một tòa cổ lâu lớn nhất trong tất cả các thành từ xưa đến nay. Lầu có chín gian, tầng có ba mái che, nhà cửa cao trăm xích, quỳnh tuyệt trần ai, quy mô tráng lệ, có thể gọi là lầu của Hoa Hạ. Đứng ở ngoài thành vẫn còn có thể thấy được đỉnh của cổ lâu, sừng sững như đến trời, mái cong góc điện, như tại chân trời. Chuông trống vang một tiếng, âm thanh vang xa khắp nơi, quanh quẩn trên không cả thành trì.

Phượng Dương vệ, Phượng Dương trang vệ, Phượng Dưỡng hữu vệ, Lưu thủ tả vệ, Lưu thủ trung vệ, Hoàng lăng vệ, Hoài viễn vệ, Trường hoài vệ, Hồng đường hồ Thiên hộ sở, mỗi vệ năm ngàn sáu trăm người. Bát vệ một chỗ, ở chỗ này bảo vệ xung quanh trái tim của Đại Minh, căn bản không cần nhiều quân đội như vậy bảo vệ xung quanh thành trì, có thể thấy được địa vị quan trọng của nó trong suy nghĩ của triều đình Đại Minh.

Đoàn người Hạ Tầm từ từ chậm rãi vào thành Phượng Dương, trong ngoài ba đạo tường thành, cửa thành đóng những chiếc đinh đồng to nhỏ bằng cái bát như những món trang sức cực lớn, đem một cỗ khí thế khoáng đạt đập vào mặt. Đoàn xe đi trong thành, cầu Kim Thủy, sông Kim Thủy, Ngọ môn, Huyền Vũ môn ở xa xa cũng có thể nhìn thấy.

Hạ Tầm vào thành đúng lúc hoàng hôn, núi xanh không già, ánh tà dương vẫn như cũ. Trên cổng thành nguy nga, bốn chữ to "Vạn Thế Căn Bản" dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lấp lánh. Tạ Vũ Phi trốn trong đám người, giả trang thành thôn cô cùng Nam Phi Phi hai con mắt cũng lấp lánh sáng lên.

"Oa! Thì ra là hắn! Hắn chính là nam nhân của người!".

Nam Phi Phi sau khi khiếp sợ nhịn không được nói: "Khi hắn ở Bắc Bình tại sao gọi là Hạ Tầm? Chẳng lẽ là đồng hành với chúng ta? Không, người ta là tủ tài lão gia có công danh".

Tạ Vũ Phi khuôn mặt lạnh lùng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm trên ngựa đi qua, thần sắc phức tạp, không nói một lời.

Nam Phi Phi nói tiếp: "Hai năm qua chúng ta vào Nam ra Bắc, một mặt kiếm tiền, một mặt tìm tướng công người, nhưng mà vẫn không tìm thấy hắn. Đột nhiên liền từ trong miệng của người khác nghe được tin tức hắn xuất hiện, thật đúng là khiến cho ta bị dọa giật nảy người. Giờ đây thấy được bộ dáng hắn, ta lại bị dọa cho nhảy dựng.

Này, nhưng hắn là về chỗ nhà cũ đón người về, người làm sao bây giờ? Lúc trước oán người ta mặc kệ người bỏ lại, bây giờ người ta đến đây, người tại sao một điểm bộ dáng cười cũng không có, muốn gả thì phải đoạt trước hắn mà về. Bằng không bị hắn biết được nương tử mình cả ngày hối hả ngược xuôi, nhà giàu người ta nhiều quy củ, nói không chừng sẽ đối với người sinh chán ghét".

Tạ Vũ Phi hừ lạnh một tiếng nói: "Hắn đối với ta sinh chán ghét? Hắn không quan tâm đến ta, mấy chục năm ngay cả tin tức sống chết một cái cũng không có. Hắn muốn cưới, bản cô

nương phải tắm rửa sạch sẽ mà gả cho hắn sao? Sợ hắn không thích ta? Hừ, ta có đồng ý gả cho hắn không còn chưa nói".

Tạ Vũ Phi dứt lời liền xoay người rời đi. Nam Phi Phi từ đằng sau đuổi theo: "Ài, ta coi hắn cũng tuấn tú lịch sự! Gia cảnh hắn giàu có như vậy, còn có công danh trên người, người còn muốn thế nào nữa? Thật không gả? Như vậy ta không bằng giúp Vạn Tùng Lĩnh kia lừa gạt của cải của hắn?".

Tạ Vũ Phi bỗng nhiên dừng bước, trừng mắt nàng nói: "Ngươi điên sao? Giúp người ngoài gạt tiền của ta?".

Nam Phi Phi cười khan nói: "Người... Không phải nói không muốn gả cho hắn sao?".

Tạ Vũ Phi hung dữ nói: "Cho dù không lấy, đó cũng là tiền của ta. Ai dám chấm mút vào? Hừ!".

Lòng nàng đang nôn nóng, con mắt có chút cay cay.

Vừa thấy Hạ Tầm, biết được người này đúng là vị hôn phu của nàng, những chỗ chịu ủy khúc và khốn khổ bao nhiêu năm qua bỗng đột nhiên tuôn ra trong lòng. Nàng muốn rơi lệ, muốn khóc lớn một trận. Tận mắt nhìn bộ dáng lang quân chính mình, tim nàng đập bình bịch. Bình thường mặc kệ mắng hung ác ra sao, nhưng dù sao chuyện này đã canh cánh theo nàng từ lúc chào đời tới giờ, đã hiểu rằng cả đời này nhất định phải hầu hạ nam nhân này, bầu bạn phu quân. Đây là một cái tín niệm khắc sâu trong nàng.

Nàng không biết đó có phải là vui mừng hay không, nhưng nàng dù là đối mặt với cục diện khó khăn nhất, đối mặt với người đáng sợ nhất, cũng chưa từng khẩn trương như vậy. Nhưng mà nàng cao hứng không nổi. Nghĩ tới Dương Húc từng dùng biệt hiệu là Hạ Tầm hiểu rõ nội tình nàng, nghĩ tới hắn thương cảm, ánh mắt đồng tình, nàng đã muốn trốn tránh, xa xa chạy trốn, tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng bị hắn nhìn thấy, vĩnh viễn cũng không biết thân phận của mình.

Nàng nôn nóng, lẩn tránh rời khỏi.

Phượng Dương Long Hưng tự, ở dưới Phượng Hoàng sơn phía bắc thành Phượng Dương, tên ban đầu là Ô Hoàng tự. Ngày xưa Chu Nguyên Chương xuất gia tại đây, bởi vậy sau khi hắn làm hoàng đế, tòa miếu tự này liền đổi tên thành Long Hưng tự, đồng thời xây dựng rầm

rộ, mở rộng xây mới thêm. Kiến trúc của Phượng Dương, quy mô hùng vĩ không ít, nhưng mà rất nhiều đều là cấm địa. Ví dụ như Hoàng thành, ví dụ như chỗ hoàng lăng cha mẹ Chu Nguyên Chương. Cái Long Hưng tự này cũng là cấm địa, nhưng cũng không như hai địa phương kia đều nghiêm cấm đặt chân tới, ít nhất ngoại trừ một số đền được bảo vệ trọng điểm, còn là cho phép tín đồ ra vào, thắp hương lễ hương, tham bái Phật tổ.

Hạ Tầm dẫn theo Bành Tử Kỳ với Tiểu Địch, tại ngày thứ hai đi tới Long Hưng tự du ngoạn. Nhập gia tùy tục, vào miếu bái Phật, Hạ Tầm cũng theo các nàng, xin nén hương, cung kính dâng lễ, kính hiến phật hương. Liền đó Tiểu Địch yêu cầu Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ ba người đều tự cầu một thẻ. Tiểu Địch kích động cầm thẻ của ba người đi tìm lão hòa thượng đoán quẻ.

Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ đi đến bên ngoài Đại Hùng bảo điện. Mây mù trong lư hương đồng thau từ năm tầng bảo tháp cuồn cuộn, tại trước đại điện lượn lờ bốc lên. Nam nữ tín đồ, lữ khách xa gần đều trong sương khói hối hả, các hoài mục, có các sở cầu, cũng không biết Phật tổ có thể thỏa mãn ai.

“Muội vừa mới mong ước gì?”.

Hạ Tầm mỉm cười hỏi, Bành Tử Kỳ không nghĩ sẽ nói cho hắn biết, xấu hổ vuốt vuốt tóc mai xuống, nói tránh đi: “Qua sông là phủ ứng Thiên rồi. Ta có chút bất an”.

“Bất an? Có cái gì bất an?”.

Bành Tử Kỳ nói: “Vị chính thất phu nhân kia của huynh đó! Cũng không biết tính tình nàng có tốt hay không, cư xử với mọi người có hà khắc không, quy củ có quá lớn không. Nguyên còn tự nói với bản thân mình là không cần sợ hãi, nhưng là bây giờ càng ngày càng gần rồi, nghĩ đến là trong lòng liền bối rối”.

Hạ Tầm cười nói: “Muội sợ chuyện gì? Muội có một thân võ công cực kỳ cao minh, còn sợ nàng một nữ tử thi lễ gia truyền yếu nhược sao?”.

Bành Tử Kỳ khẽ xì một cái nói: “Trước kia... Thật ra ta chính là nghĩ như vậy. Nhưng trên thực tế... Người một nhà cho dù thế nào, thật có thể động đao vung thương sao? Nói gì thì nói, cho dù không có người ngoài chế giễu, nhà này cũng không thể thành bộ dạng như vậy. Nàng nếu thật lợi hại, vì huynh, ta cũng nhịn”.

Nàng cúi đầu xuống, buồn buồn nói: “Đây là con đường ta lựa chọn, ta sẽ đi đến cùng”.

Cách hai bước bên cạnh bọn họ, một lão phụ nhân xách chiếc giỏ quả trên tay ngơ ngác đứng đó, dường như mong chờ du khách tiến lên mua ít quả khô, một đôi lỗ tai dựng lên, đang nghe bọn họ nói chuyện không sót một chữ.

“Ta sẽ không để cho muội chịu ủy khuất”.

Hạ Tầm cầm tay Bành Tử Kỳ. Hắn đương nhiên hiểu Bành Tử Kỳ có phần lo lắng là thật, nhưng mà quan trọng hơn là bởi vì tư tưởng không nờ, nghĩ được nam nhân của chính mình an ủi cùng thừa nhận, lúc này không được bày tỏ thái độ ra ngoài, e rằng nàng thật muốn một đường ưu sầu đi xuống.

“Ta mới là chủ gia đình, sao có thể cho phép nàng kiêu ngạo! Muội đối với ta một mối tình thắm thiết, một ngựa ngàn dặm, sinh tử đi theo. Ta nếu có nửa điểm đối với muội không đúng, còn có lương tâm sao? Muội.

Yên tâm, nàng nếu như lòng dạ rộng rãi, khoan dung với người, nỗ lực duy trì gia đình thì thôi. Nếu không, ta còn không trị được nàng sao?”.

“Nữ nhân là muốn dỗ dành muốn lừa gạt, dù là biết rõ ngươi nói là lời nói dối, nàng vẫn thấy trong lòng thoải mái như thường”.

Đây là Hạ Tầm khi đó ở trường cảnh sát thường xuyên nghe giáo quan sư phụ dạy cầm nã nói khoác, một trang đại hán lẫm lẫm, mười mấy người gần không được thân, lại bởi vì vợ bất hòa với mẹ khiến cho vô kế khả thi, về sau cũng không biết được cao nhân phương nào chỉ điểm, thỉnh thoảng bốc lên dùng danh nghĩa vợ hoặc mẹ, mua cho đối phương món quà nhỏ, khi mẹ cùng vợ phân biệt tìm hắn kể khổ, hắn lại cũng bất ngờ sắm vai quan tòa, từ đó phân ra ai đúng ai sai. Tóm lại là ta hướng về ai, cùng ngươi ở một chỗ nghiêm khắc lên ai công khai người còn lại, tóm lại khiến cho ngươi bỏ được một ngụm oán khí trong lòng, thường xuyên qua lại, lại có thể làm gia đình hòa thuận.

Bộ đạo lý này Hạ Tầm để sâu trong lòng, lúc này tự nhiên là toàn lực đứng về một bên Tử Kỳ hướng về nàng nói chuyện: “Thiên tôn địa ti, càn khôn định rồi. Thấp cao đã đặt, quý tiện là vậy. Càn giả thành nam, khôn đạo thành nữ. Nam nữ chi biệt, nam tôn nữ ti. Muội xem ta là chồng không chẽ không trị được sao?”.

Bành Tử Kỳ yên lòng, liên tục gật đầu: “Vâng, vâng...

“Cổ chi thánh hiền nói qua.

Vừa thấy Bành Tử Kỳ như con chim nhỏ nép vào người, Hạ Tầm lòng hư vinh của giống đực kịch liệt bành trướng, tiếp tục nói khoác: “Phu hữu tái thú chi nghĩa, phụ vô nhị thích chi văn, cố viết phu giả thiên dã; Thiên cố bất khả đào, phu cố bất khả vi dã, cố sự phu như thê thiên, dữ hiếu tử sự phụ, trang thần sự quân đồng dã.

Thất xuất chi điều là cái gì? Một nói rằng bất hiếu cha mẹ. Hai nói không con. Ba nói dâm. Bốn nói ghen. Năm nói có bệnh hiểm nghèo. Sáu viết miệng nhiều lời (ly gián thân thuộc). Bảy nói trộm cắp (cất trữ tiền riêng). Nàng nếu thật không thông sự tình, chỉ bằng một cái ghen tị này, ta có thể một tờ hưu thư (thư đuổi vợ) đem nàng đuổi về nhà, hừ!”.

Lão thôn phụ đang xách cái giỏ một bên không nhịn được cánh tay phát run lên. Trong lòng hầu như tức điên lên. Đây là phu quân tốt mười mấy năm qua tin tức đều không có? Được, thật tốt! Còn chưa có lấy ta qua cửa, đã vì người con gái khác, chuẩn bị đá ta ra khỏi cửa. Cái này đáng chết, được! Thật tốt!”.

“Huynh... Thật sẽ vì ta mà làm thế sao?”.

Bành Tử Kỳ cảm động đến con mắt đều đỏ lên, ngẩng đầu lên, hàm tình mạch mạch (ánh mắt ẩn chứa tình cảm) nhìn hắn. Hạ Tầm vỗ nhẹ cánh tay nàng, nói: “Đương nhiên”.

Bành Tử Kỳ nói: “Người ta... Lại là nữ nhân Tạ thị Trần quận đó! Ta... Ta xuất thân không bằng người ta...”.

Hạ Tầm nói: “Muội xem ta là dạng nam tử dựa vào xuất thân của nữ nhân làm vinh dự cạnh cửa nhà mình sao? Ta cùng nàng vốn không quen biết, nào có cái tình cảm gì đáng nói. Nếu như nàng là một nữ tử thông tình đạt lý, cùng muội thân mật ở chung. Ta tự cũng sẽ không bạc đãi nàng. Nếu như nàng cậy vào cái gì tổ tiên tôn quý, đại phụ thân phận, muốn khi dễ muội...”.

Hạ Tầm nhẹ nhàng cầm tay nàng, ôn nhu nói: “Muội nói, ta sẽ ngồi yên không lý đến sao? Muội nói, ta cùng nàng, còn có thể có nhân tình sâu đậm của hai chúng ta sao?”.

“ừm!”. Bành Tử Kỳ ngọt ngào cầm tay hắn. Lão phụ nhân kia cúi đầu xuống cắn răng một

cái, đột nhiên bước nhanh đi ra.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 120

Không Đến Cùng Cực Thì Không Dùng Đao

Chương 120: Không Đến Cùng Cực Thì Không Dùng Đao

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Từ Long Hưng tự trở về, Tiểu Địch đã bị lão nương canh cơ hội tóm nàng vào phòng: "Nữ nhi à, người ta nói gần quan thì được lộc, nhưng con thì sao? Thịt không kịp ăn, đến giờ canh cũng muốn không uống được. Thiếu gia đối với con không tốt sao? Con trách mẹ sao? Không sai, mẹ con là nhìn trúng nhân phẩm thiếu gia, gia thế cùng tài phú, nhưng lão nương con không nghĩ là được thơm lây. Cha con là đại tổng quản của Dương gia, có thể hưởng dụng, nương cũng đã hưởng dụng đến, ăn mặc không lo. Con chính là theo thiếu gia, nhà chúng ta cũng bất quá không có gì biến dạng lớn. Nhưng cha con cùng mẹ đều già rồi, có thể không quan tâm cho con? Không tìm cho con lang quân phó thác chung thân, chúng ta yên tâm sao?".

Tiểu Địch bĩu môi, đột nhiên nhào lên giường, cầm chăn bịt tai lại. Tiếu thị tức giận, cầm lấy cây chổi hung hăng đánh lên mông đít nàng một cái. Tiểu Địch ái ui hét thảm một tiếng...

Trong phòng Hạ Tầm, Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ ngồi đối diện, ở giữa họ là một phong thư nằm lẳng lặng.

Bành Tử Kỳ xem xong rồi, hướng Hạ Tầm hỏi: "Đây là nữ nhân viết. Chữ viết xinh đẹp cẩn thận, ta còn ngửi được mùi thơm nhàn nhạt, hẳn là nữ nhân tuổi còn rất trẻ".

Hạ Tầm cười cười: "Muội chú ý thứ này thật đúng là đặc biệt. Ta là muốn hỏi, muội cho rằng lời trong thư là thật hay giả?".

Bành Tử Kỳ liếc hắn, chua giọng nói: "Người này cũng không biết là ai, lại cấp cho huynh tin nhắn cảnh báo, huynh không quan tâm chút nào? Có lẽ vị hồng nhan tri kỷ ấy của huynh nói không chừng đấy chứ".

Hạ Tầm bật cười một tiếng: "Ta chỉ biết, muội canh cánh trong lòng chính là chỗ này. Ta nào có cái gì hồng nhan tri kỷ? Cho dù có, cũng không có khả năng tại chỗ này".

Bành Tử Kỳ ngẫm lại xác thực. Nếu như nói, mặc dù thật sự là cái gì hồng nhan tri kỷ, cũng nên là Dương Húc nghiệt duyên, không cùng Hạ Tầm có quan hệ, trong nội tâm liền thư thái một chút. Nghĩ lại bèn nói: "Nếu như là như vậy, nữ nhân này vì sao làm như vậy, có thể có ý đồ sâu xa, nàng mưu cầu chuyện gì?".

Hạ Tầm không thể làm gì được nói: "Muội không thể xem xét kỹ lường nội dung phong thư này là thật hay giả sao?".

Bành Tử Kỳ không nhịn được cười, lúc này mới lên tiếng: "Lời trong thư nói hẳn không giả. Nếu như tất cả theo lời trong thư nói, một ít rương hòm tiền tài này của chúng ta thật bị người ta đánh tráo không phải là không có khả năng. Nếu như nói đây là có người chiếu cố đến chúng ta, cố tình báo trước cũng không quá có khả năng. Chúng ta tài vật tất cả hai mươi xe ngựa, muốn dùng thủ đoạn lừa gạt mang đi cũng không dễ dàng. Chỉ cần chúng ta có cảnh giác, hơi lưu ý một chút liền không có khả năng có người đắc thủ".

Hạ Tầm vuốt cằm nói: "ừm5 ý của ta cũng thế. Đã như vậy, muội cho rằng nên làm cái gì bây giờ?".

Bành Tử Kỳ thẳng lưng một cái, ẩn chặt chuôi đao, sát khí đằng đằng nói: "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Ta lại muốn nhìn, là một đám đui mù nào đó dám động thủ trên đầu thái tuế, đánh chủ ý với nhà chúng ta!".

Hạ Tầm nhìn nàng không nói lời nào. Bành Tử Kỳ nhìn trộm một cái, vội sụp bả vai, có phần chột dạ cười cười, nhỏ giọng nói: "Vậy huynh cảm thấy chúng ta cần phải làm gì?".

Hạ Tầm thở dài, mở hai tay ra, phủi phủi tay áo, chậm rãi nói: "Tử Kỳ à...".

"Hử!".

"Quan nhân của muội là tấn thân một phương, lại là có công danh tủ tài. Muội bây giờ đã

là nữ nhân của ta, không nên hơi một tí là hô đánh hô giết, múa thương múa gậy được không? Khi có thể giảng đạo lý thì không cần phải động đao. Có thể kinh qua việc quan, cũng không cần động đao, nha?".

"ừm...".

Hạ Tầm động thân đứng lên, buộc buộc dây lưng. Bành Tử Kỳ cùng đứng lên, hỏi: "Huynh muốn đi đâu?".

Hạ Tầm nói: "Tuần kiểm ti!".

Nhìn bóng lưng Hạ Tầm rời đi, Bành Tử Kỳ khóe miệng lén lút nhếch lên: "Hử, lúc huynh giết người, con mắt cũng không nháy, so với ta còn hung ác hơn mười lần, lại còn giả bộ ra vẻ văn nhân, hử!".

***

Bọn người Vạn Tùng Lình rất có kiên nhẫn, một mực theo đuôi không thôi.

Bọn hắn đem người chia thành mấy nhóm. Nhóm thứ nhất do hắn đích thân dẫn đầu, giả làm thương nhân bán táo, đi cùng đoàn xe với bọn Hạ Tầm, kết bạn với nhau, cùng đi cùng dừng, trên đường xá có ý tiếp cận, đặt lên giao tình.

Nhóm người thứ hai trên đường sắp đặt chướng ngại, muốn cản trở lữ hành đơn độc rất khó khăn, nhưng mà muốn ngăn cản một đoàn xe lớn dừng lại một ngày nửa ngày, bọn có thủ đoạn.

Nhóm người thứ ba trước đó chiếm cứ một tòa miếu nhỏ trên đường, đem hòa thượng trong miếu khống chế, chính mình phủ thêm áo cà sa giả mạo người xuất gia, chờ bọn Hạ Tầm phải lùi lữ trình lại, cần tìm kiếm địa điểm tá túc ngủ qua đêm thì dưới sự dẫn dắt của nhóm người Vạn Tùng Lình mà nhập miếu. Trước đó xếp đặt mấy chỗ tăng xá trong miếu làm cơm cháo, nước trà, cửa ngầm, các loại khả năng, về phần những thứ sử dụng cụ thể, do người giả mạo tăng lữ tùy cơ ứng biến.

Nhóm người thứ tư tùy cơ ứng biến, là bổ túc cho mọi việc. Trong đó bất luận một cạm bẫy nào lộ ra, đều cần bọn họ dựa theo vài loại phương án định ra trước đó tiến hành bổ cứu, bảo đảm kế hoạch trở lại quỹ đạo vốn có. Nếu như tất cả phát triển thuận lợi, như vậy sứ

mạng bọn họ là yểm hộ cho đồng bọn rút lui an toàn, không để lại sơ hở.

Bởi vậy cái nhóm người thứ tư này cùng nhóm người Vạn Tùng Lình đi cùng Hạ Tầm vừa là đầu rồng, vừa là đuôi rồng, trong cả kế hoạch phải chỉnh đốn, bổ túc, nắm chắc toàn cuộc, là người có vai trò trọng yếu nhất, phải có đầu óc thông minh. Cách nhìn như vậy cũng không có nhiều người, cái này cũng đúng là nguyên nhân Vạn Tùng Lình tìm tới Tạ Vũ Phi.

Cô gái này thông minh lanh lợi, không chỉ có xinh đẹp như hoa, hơn nữa lại can đảm cẩn trọng, hắn rất thưởng thức. Hắn còn tính sau khi làm xong vụ này, thì chính thức kéo Tạ Vũ Phi nhập bọn. Nhân tài kiệt xuất như vậy nếu là làm một mình nhiều lắm chỉ là làm ăn nhỏ, không khỏi đáng tiếc.

Hắn cũng không lo lắng Tạ Vũ Phi sẽ phản bội. Tất cả mọi người đều là lừa đảo, nàng cùng lắm là bỏ đi, đặt mình ra ngoài sự việc, có đạo lý nào làm hỏng chuyện tốt của hắn? Còn nói nữa, cô gái này cũng đã biểu hiện ra lòng tham của nàng. Nàng đã lừa gạt đại thương nhân Triệu Tử Khải kia, đương nhiên không có lý do buông tha dê béo Dương Húc này, hai mươi xe tài vật, chia cho nàng một xe có sao? Hắn còn muốn bồi dưỡng cô gái này thành phó thủ của chính mình.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ, Tạ Vũ Phi lại có thể gửi thư cảnh báo Hạ Tầm.

Thế là, hắn thuận lợi kết bạn Hạ Tầm, hai người xưng huynh gọi đệ trở thành bằng hữu trên đường.

Bọn họ thuận lợi phát hiện, con đường đã bị phá hư, chuyển đường khác trong ngày mà đi thì không kịp.

Hắn thuận lợi dẫn người một nhà Hạ Tầm tới chỗ chùa miếu ở góc núi cách đó không xa. Nghe nói hắn buôn bán thường xuyên qua nơi đây, là ngựa già quen đường. Hạ Tầm vui vẻ đi theo.

Hắn lại để cho Hạ Tầm rất thuận lợi tháo tài vật xuống toàn bộ khóa tại chỗ thiền đường, chỉ việc phái người trông coi ngoài cửa.

Cuối cùng, nhân mã Tuần kiểm ti Phượng Dương đột nhiên xuất hiện, thuận lợi cứu ra hòa thương bị giam trong mật thất, đem bọn chúng một mẻ hốt gọn...

Đỉnh núi, trong rừng, hai thiếu nữ sóng vai đứng tại đó, nhìn đoàn xe của Hạ Tầm tiếp tục đi về phía nam.

Nam Phi Phi tựa vào vai Tạ Vũ Phi: "Người ta đi rồi, cũng sẽ về nhà người cầu hôn. Người có nguyện ý hay không cũng không làm được gì! Huynh trưởng như cha, ca của người làm chủ. Thực ra người này cũng không xấu! Có tài có mạo, ngoan ngoãn về nhà chờ lập gia đình được không? Sau này cũng không cần hối hả ngược xuôi như vậy".

Tạ Vũ Phi buồn bực nói: "Đừng huyên náo có được không? Ngươi đừng làm phiền ta!".

Nam Phi Phi bĩu môi: "Lại lên mặt đại tỷ. Ngươi làm cho rõ ràng. Luận số tuổi, ta gọi là chị ngươi. Luận nhập môn trước sau, ta có thể là chị ngươi. Sư phụ ngươi là mẹ ruột ta đó, ngươi lớn hơn ta cũng phải gọi ta một tiếng sư tỷ".

Tạ Vũ Phi hừ một tiếng, bước xuống núi. Nam Phi Phi vui vẻ nói: "Thế nào, ngươi nghĩ thông suốt rồi?".

Tạ Vũ Phi nói: "Không nghĩ ra cũng phải trở về. Ca ca ngốc của ta... ài! Ngươi đừng phiền ta.

Nam Phi Phi lè lưỡi, thì thào lẩm bẩm: "Khi chưa gặp hắn, một ngày mắng hắn tám lần, thật ra còn không phải nhớ người ta sao? Bây giờ người ta đến đây, ngươi ngược lại bắt đầu lên mặt, không lấy chồng? Ta tin ngươi mới là lạ. Lúc gặp đại ca ngươi, ngươi còn không ngoan ngoãn nghe hắn phân phó? Hừ!".

***

Từ sau đời Tần Hán, Mạt Lăng luôn là trung tâm chính trị, kinh tế và văn hóa Giang Nam. Mãi cho đến đầu Tam quốc Tôn Quyền mới đem cái trang tâm này dời về Kim Lăng, cho nên tại Giang Nam có câu: "Trước có Mạt Lăng sau có Kim Lăng".

Trấn Mạt Lăng là vùng đất trọng yếu, phố phường phồn vinh, là thành trấn thật lớn. Nhưng mà thoáng cái tràn vào hơn hai mươi cỗ xe ngựa, tràng diện này cũng không thấy nhiều. Bởi vậy khi đội xe này tiến vào thôn trấn liền khiến cho người trong trấn chú ý.

Tiếu Quản sự ngồi ở đầu một cỗ xe ngựa, quần áo gọn gàng, lồng ngực ưỡn cao. Hắn kích động xem từng cọng cây ngọn cỏ trong Mạt Lăng trấn, một viên gạch, một viên ngói. Mỗi khi

nhìn thấy một chỗ cùng địa phương hắn năm đó rời đi có sự biến hóa, trong nội tâm hắn luôn luôn nóng lên một loại cảm giác.

"Trở lại rồi, rốt cuộc trở lại rồi! Lão gia, phu nhân, các ngươi trên trời có linh, chính mắt nhìn xem thiếu gia của chúng ta đã về rồi!".

Nhẹ nhàng vuốt ve linh vị lão gia giấu ở trong ngực mình, Tiếu quản sự kích động nước mắt vòng quanh trong mắt.

Đoàn xe dưới sự chỉ điểm của lão, đi đường lớn ngõ nhỏ, dần dần đi tới hai cây hòe đón khách lớn trong một cái ngõ dài. Nhà thứ tư trong ngõ chính là nhà Dương Đỉnh Khôn.

"Thiểu gia, sắp đến nhà chúng ta rồi, người còn nhớ được chỗ này không?".

Không kìm chế được Tiếu quản sự vừa đến ngõ nhỏ liền nhảy xuống xe, chạy đến bên người Hạ Tầm. Hạ Tầm cũng xuống xe theo sau hắn đi bộ tới. Phía sau đoàn xe là rất đứa bé trong trấn đi theo xem náo nhiệt.

Hạ Tầm nhẹ nhàng lắc đầu. Tiếu quản sự nhịn không được nụ cười vương lệ nói: "Đúng vậy. Khi thiếu gia rời cố hương, còn nhỏ như vậy, làm sao có thể nhớ rõ nơi đây. Ha ha, thiếu gia, lão Tiếu dẫn đường cho người. Người xem, ngươi xem hai gốc liễu lớn chỗ cổng lớn đó, đó chính là nhà chúng ta".

Mắt thấy tới gần cửa, Tiếu quản sự chạy như bay tới: "Ổ khóa này sợ là mở không được. Đã hơn chúc năm, đã sớm gỉ rồi. Thiếu gia, hay là chúng ta...".

Tiểu quản sự vừa muốn nói đập bể cửa sân để mở, đột nhiên thấy cửa khẽ mở ra một khe hờ, không khỏi khẽ giật mình: "Chuyện gì xảy ra vậy? Trong nhà cũng không còn lưu lại cái gì mà, chẳng lẽ gặp trộm".

Lúc này Hạ Tầm đã đi đến trước mặt, nhìn hình dáng hắn, trầm giọng nói: "Đi vào!".

Tiểu quản sự hít một hơi lớn, đẩy mạnh cửa viện...

Trong nội viện rất loạn. Trên mặt đất vứt rất nhiều rơm rạ. Vừa vào cửa không xa, chính là một cái hố to, trong hố chứa non nửa nước, đáy hố màu trắng, đó là có người trộn vôi sống sơn tường để lại vết tích. Lại nhìn bên phải, thấy ba mươi cây du năm đó xây dựng nhà mới, cưới vợ, Dương Đỉnh Khôn tự tay trồng, mà chuyển biến thành một loạt chuồng, trong chuồng

nuôi có trâu có lừa, vách tường thì là chuồng heo cùng nhốt dê.

Mà nhà cửa, ba gian nhà ngói lớn đó, ngói nóc nhà đã không còn, lộ ra.

Nóc bằng rơm rạ trộn lẫn bùn, cửa sổ cùng cửa đã không còn. Một con gà mái đang tại bệ cửa sổ trống rỗng nhàn nhã mổ sâu.

Tiếu Quản sự sắc mặt trắng bệch, rồi chỗ đó lại trở thành đỏ bừng. Hắn run rẩy thân thể đến mức trên trán nổi lên từng đạo gân xanh như giun: "Ai vậy? Ai vậy? Đem nhà chúng ta làm thành nơi nuôi gia súc? Là ai hủy đi nhà của chúng ta, lão thiên! Phu nhân, lình vị phu nhân?". Tiểu quản sự lệ rơi đầy mặt nhào vào phòng, lập tức thấy một đàn gà theo cửa ra vào, trên cửa sổ chạy như bay đi ra.

Hạ nhân đi theo Dương gia đều tức giận. Chủ nhân bị nhục, chủ nhân của chính mình chịu cái khuất nhục này, trên mặt chính mình có đẹp mắt không?

Sắc mặt Hạ Tầm chậm rãi phát xanh. Bành Tử Kỳ lo lắng nói: "Quan nhân...".

Hạ Tầm không nói gì, chỉ là bắt tay dò xét hướng về bên hông nàng, một phen cầm Quỷ nhãn đao của nàng.

Bành Tử Kỳ lo sợ không yên nói: "Quan nhân, huynh... Huynh làm.

Gì?".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Không sao, chúng ta về nhà, còn chưa giết gà mổ dê chúc mừng một phen? Ha ha, muội còn chưa xem qua ta dùng đao à? Đao pháp của ta không thể so với muội, chiêu thức cũng đơn giản. Nhưng mà người dạy ta đao pháp là một hỗ tướng chinh chiến sa trường nhiều năm, vong hồn trên tay trên nghìn. Đao pháp hắn vô cùng thực dụng, nhưng mà, muội muốn mở mang kiến thức không".

Hạ Tầm nói rồi, không đợi trả lời liền cất bước tiến về phía chuồng gia súc. Tiểu Địch vừa thấy, một phen đoạt lấy cái tiêu bổng, chứa đựng nước mắt quát: "Nghe thiếu gia, tất cả đều làm thịt!".

Dương gia nhiều người đi xa như vậy, há có thể không mang theo côn bổng đao thương hộ thân. Vừa thấy gia chủ động thủ, bọn hạ nhân đều rút ra côn bổng đao thương. Lập tức giữa sân gà bay chó chạy, máu tươi đầy đất.

Bành Tử Kỳ có chút chân tay luống cuống. Chuyện giết gà giết chó này nàng quả thật chưa có làm qua. Loại chuyện bị người dẫm lên trên đầu này, nàng cũng chưa từng trải qua. Đột nhiên trông thấy Hạ Tầm chạy về phía chuồng bò, Bành Tử Kỳ đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng hô to: "Quan nhân không thể! Luật lệ Đại Minh giết trâu bò là trọng tội!".

Hạ Tầm cắn răng cười gằn một tiếng, giơ Quỷ nhãn đao trong tay lên, hai tay nắm chuôi, dưới chân thành thể, sừng sững như núi, liền thấy hàn quang trong tay hắn lóe lên, cương đao sáng như tuyết giống như một dòng chảy tràn ra.

"Chém!".

"Phập!".

Đao thật nhanh! Lực thật tốt!

Hạ Tầm chỉ một đao liền đem một cái đầu trâu cực lớn bổ xuống, máu trâu phun đầy đầu đầy mặt hắn. Một cái đầu trâu cực lớn lăn lông lốc trên mặt đất, gây nên một trận rối loạn.

"Đồ thần diệt quỷ, xong hết mọi chuyện! Giết! Giết! Giết giết giết!".

Theo tiếng quát lớn của Hạ Tầm, Bành Tử Kỳ thật đã kiến thức đao pháp của hắn.

Không sai. Đao pháp hắn đích thực không theo kịp chiêu thức tinh xảo của Bành gia Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, biến hóa đa đoan, nhưng mỗi một đao của hắn đều là hữu địch vô ngã (có địch không có ta), chưa từng có từ trước đến nay. Bộ pháp dưới chân hắn trầm ổn có lực, di động nhanh nhẹn, người đao hợp nhất, huyễn hóa thành từng đạo sét đánh, một kích trí mạng.

Nơi Hạ Tầm đi qua, ánh đao rạng rỡ lấp lánh. Mỗi một lấp lánh tất có một đạo huyết quang bắn ra. Trong phút chốc, hắn liền xuyên qua chuồng, ở lại phía sau hắn là một mảnh núi thây biển máu, bừa bãi một mảnh, kinh tâm khiếp đảm.

Những đứa nhóc choai choai theo tới cửa xem náo nhiệt kia đều sợ ngây người ra. Bọn chủng thét chói tai chạy ra ngoài: "Tứ đại gia, tứ đại gia. Không hay, không hay. Trâu nhà các người bị người ta giết rồi".

"Tam thúc. Tam thúc mau đến xem dê nhà các người nuôi bị giết sạch rồi!".

Hạ Tầm đạp trên mặt đất đầy huyết tinh đi tới, xách ngược Quỷ nhãn đao đưa cho Bành Tử Kỳ, mở miệng cười: "Từ biệt hơn mười năm, nhà chúng ta thật sự có cũ một chút, phải thu thập một phen mới có thể ở, để muội chê cười rồi. Bất quá.

Hắn quay đầu lại, thản nhiên nói: "Lão hương thân môn tộc của ta cho chúng ta tiệc tẩy trần này, vẫn rất thịnh soạn, nàng nói sao?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 121

Thượng Trận Phu Thê Bình

Chương 121: Thượng Trận Phu Thê Bình

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Tiếu Quản sự hai mắt đỏ ngầu, phảng phất như một con trâu đực phẫn nộ rít gào từ trong phòng xông ra, trong ngực ôm hai khối linh bài, nước mắt giàn giụa nói: “Thiếu gia, lão Tiểu tìm được lình vị phu nhân, lình vị phu nhân...”.

Nói đến đây, hắn liền nghẹn ngào không nói ra lời. Hạ Tầm nhìn về phía ngực của hắn, khối Dương thị phu nhân linh bài tuy được Tiếu Quản sự dùng tay áo ra sức lau lau cả nửa ngày nhưng trên mặt vẫn đang có rất nhiều vết bẩn, loang lổ điểm điểm, đó là vết phân gà lưu lại.

Hạ Tầm mặc dù không phải bản thân Dương Húc, thấy tình cảnh này trong nội tâm vốn đã khó có thể khống chế lửa giận cũng bốc lên tới đỉnh điểm. Hắn lành lạnh cười nói: “Lão Tiếu, cất kỹ linh vị mẫu thân ta, không cần phải tẩy rửa”.

Tiếu Quản sự ngẩn ngơ không dám tin nói: “Chuyện gì? Linh vị phu nhân bị bôi bẩn như thể, không rửa sạch sao?”.

Bành Tử Kỳ nói: “Tiếu Quản sự, quan nhân muốn cùng Dương thị gia tộc lên trên quan, cái này... Cái này... Linh vị bà bà, chính là một chứng cứ, bây giờ còn không thể tự hủy chứng cứ”.

Hạ Tầm nói: “Tử Kỳ, muội sai rồi. Ta không tẩy rửa là vì ta nhất định phải làm cho đương

gia của Dương gia Mạt Lăng đích thân đem cái dơ bẩn đi tẩy rửa. Sau đấy ta sẽ.

Hắn chuyển hướng chậm rãi đi tới bên người gia nhân, từng chữ nói: "Thoát ly Dương thị Mạt Lăng, tự lập đường hiệu (tên gọi của một dòng họ)!".

Từ khi thấy tình hình trong nhà, hắn chỉ biết mình đã không có đường lui. Sau này đây chính là nhà hắn, những người này chính là người của hắn. Hắn là chủ một gia đình nếu sống lưng không thẳng lên được, người một nhà này cũng đừng nghĩ làm người tiếp. Lúc này đây liều mạng cũng phải liều mạng, không liều mạng cũng phải liều mạng!

Tiếu Quản sự nén lệ nói: "Được, được. Lão Tiếu nghe thiếu gia, lão Tiếu đều nghe thiếu gia".

Lúc này, xa xa truyền lại một trận tiếng chửi. Người Dương gia đều ở tại cùng một cái trấn, thậm chí là phòng ở của huynh đệ là một hàng xây liền kề. Không lâu sau thì có một đoàn nam nữ phẫn nộ cầm móc, đòn gánh khí thế to lớn vọt tới.

Hạ Tầm nhấc một cây tiêu bổng, chậm rãi thong thả bước ra ngoài cửa, đứng ngay tại cửa, trầm giọng quát: "Người không hiểu công phu quyền cước lùi về sân đi tẩy rửa thi thể súc vật trong phòng ngoài sân. Những người khác đứng ở cửa lớn, bảo vệ hai bên cửa chính. Kẻ nào dám can đảm xông vào một bước, liền đem loạn côn đánh ra cho ta!".

Bành Tử Kỳ mày liễu giương lên, sải bước đi đến bên cạnh hắn. Hạ Tầm liếc nàng một cái. Bành Tử Kỳ sắc mặt tuy hơi choáng, nhưng lại dũng cảm nói: "Đả trượng thân huynh đệ, thượng trận phu thê binh. Ta cùng với chàng kề vai tác chiến".

Hạ Tầm cười, ánh mắt chuyển tới bên hông nàng trầm xuống, nói: "Đừng tùy tiện dùng đao".

Tiểu Địch giương giọng kêu lên: "Bành tỷ tỷ!".

Bành Tử Kỳ vừa nghiêng đầu liền thấy Tiểu Địch từ trong tay một gia.

Nhân đoạt lấy một cây tiêu bổng, dĩ nhiên ném về phía nàng. Bành Tử Kỳ giơ tay, phanh một tiếng bắt lấy cây tiêu bổng, sau đó tiến lên trước một bước, hơi hơi nghiêng người, cùng Hạ Tầm đều cầm côn tại tay, hình thành một cái chỗ đứng ngoài chữ bát.

"Là ai, là ai giết trâu nhà ta!".

“Con la nhà ta nuôi.

“Mật chó thật lớn. Con heo nái nhà ta đã mổ giết nhanh vậy rồi nha.

“Con mẹ nó, mấy con gà mái nhà ta mỗi ngày đều đẻ trứng nha”.

Nam nhân nữ nhân một đám người, kẻ này mắng người kia hô, nhốn nháo ồn ào đến trước mặt, Hạ Tầm lười đầy xuân lôi, xoay mình hét lớn một tiếng: “Tất cả câm mồm!”.

Một tiếng gầm này, thực sự đem những người đang ồn ào kia dừng lại. Một hồi yên tình mới có một người quát: “Ngươi là người nào, dám có dũng khí xông vào trấn Mạt Lăng của ta, tự tiện giết gia súc của chúng ta! Dưới ban ngày ban mặt, ngươi không sợ vương pháp sao?”.

Hạ Tầm đem tiêu côn đặt trên mặt đất một trận, mỉm cười nói: “Vương pháp, chuyện cười. Ta đang muốn hỏi, nếu là nhà các ngươi biết đến vương pháp, nhà của ta sao lại biến thành cái bộ dạng này? Ngươi hỏi ta là ai? Chỗ này là nhà ta, ngươi nói ta là người như thế nào? Dương Húc ta rời nhà khi còn nhỏ, hôm nay quay lại gia môn, cũng không biết ở đâu chui ra rất nhiều con la hoang, trâu rừng, gà rừng, dê rừng. Một đám thú vật không biết lễ, làm cho nhà của ta chướng khí mù mịt!

Đến cả linh vị của mẹ ta... Cũng bị uế vật làm bẩn. Làm con chẳng lẽ không thấy đau đớn trong lòng sao? Các vị có lẽ không phải hàng xóm bên cạnh của ta, chính là người cùng tộc sao? Thật có lỗi, nhà của ta bây giờ rất loạn, không tiện đãi khách, còn mời các vị trở về, chờ Dương Húc khi nào rảnh rỗi, hàng xóm xung quanh, họ hàng gần xa đều là muốn bái phỏng từng người”.

Trong đám người tức khắc một hồi rối loạn. Lúc này bọn họ mới chợt nhớ tới, thì ra nhà cửa phòng ốc này là có chủ nhân, chỉ có điều một cái gia đình năm đó thê lương sợ hãi, chọn đi xa tha hương, mười mấy năm qua thư từ đều không có, tộc nhân còn tưởng một nhà Dương Đỉnh Khôn đã chết hết ở bên ngoài, không thể tưởng tượng được hôm nay hắn vậy mà đã trở lại. Tiểu hài tử năm đó mỗi lần ra khỏi cửa đều bị bọn nhỏ đồng tông thân tộc đánh cho khóc, trưởng thành lại có thể là một tráng hán uy phong lẫm liệt như vậy.

“Ngươi làm ra vẻ giả bộ hồ đồ, ngấm ngầm hại người, mở miệng mắng chửi người! Cái gì lừa hoang trâu rừng, thú vật không biết lễ? Ngươi... Ngươi... Có cái chuồng bò chuồng heo,

chuồng dê chuồng gà này, ngươi còn không biết đây là có người nuôi sao, một câu thú vật hoang dã, đã muốn trốn tránh trách nhiệm? Ngươi giết ba con heo của nhà ta, hôm nay không nói rõ ràng, không bồi lễ nhận lỗi, không bồi thường tổn thất, ta nhận ngươi là thân thích, nhưng cái xiên trong tay ta có thể không nhận ra ngươi!".

Tuy rằng cũng có một bộ phận nhỏ cảm thấy thẹn trong lòng, nhất thời nghẹn lời, nhưng mà đại bộ phận cũng không quan tâm. Năm đó khi Dương Đỉnh Khôn còn ở đó, một nhà già trẻ còn không phải bị tộc nhân ức hiếp đến không ngẩng đầu lên được? Giờ đây không thấy già lộ diện, chắc là đã chết rồi, còn lại một tên nhỏ, hắn còn có thể đỉnh môn lập hộ, trở lại trước mặt tộc nhân ườn ngực nói chuyện?

Hai mắt Hạ Tầm trợn to, mạnh mẽ hét một tiếng: "Có người nuôi? Con chó nào nuôi dường? Cái cửa chính nhà ta này chính là gia phụ tự tay khóa lại! Cái khế ước mua bán nhà còn đang cất ở trong ngực Dương Húc ta. Ai dám đập bể cửa phòng nhà ta, chiếm phòng xá, sân nhà ta? Chuyền trống rỗng nơi ở của ta, ô nhục linh vị mẹ ta, đem Dương gia ta làm thành chuồng nuôi heo nuôi dê? Ngươi nói đi!".

"Nói như vậy, ngươi là cố ý làm vậy?".

Người nói chuyện kia cười lạnh đứng dậy: "Tốt, Dương Húc, cái thằng nhãi ngươi, so với cha ngươi có tiền đồ hơn! Quay lại cố hương, không cụp đuôi làm người, dám làm ra cử động lớn như vậy, tốt! Cái món nợ này, ta và ngươi tính toán rõ ràng".

Hạ Tầm cười lạnh: "Ngươi là chó hoang nơi nào đi ra?".

Người kia so với hắn lớn hơn vài tuổi, lớn lên khôi ngô, nghe tiếng nói: "Tiểu súc sinh, ta là Dương Văn Vũ, còn nhớ đến không?". Nói đoạn vung cái nĩa cào phân trong tay đập bể tới.

Hạ Tầm thấy hắn động thủ, tất nhiên cũng không khách khí, tiêu bổng trong tay hất lên, đầu nhọn côn liền đầu xiên của hắn đâm tới. Vừa thấy Dương Văn Vũ động thủ, những kẻ kia vốn để ý người Dương gia kém cỏi lập tức ra tay, chỉ cần đem Dương Húc đập gục xuống, cái lý lẽ này thương lượng thế nào, còn không phải do bọn họ định đoạt.

Bành Tử Kỳ vừa thấy đao thương côn bổng bọn họ đều hướng trên thân nam nhân của mình chăm sóc tới, không khỏi nổi trận lôi đình. Nàng mắt hạnh trợn lên, quát một tiếng, tiêu bổng trong tay liền xoay tròn như ý, vận động như bánh xe, hướng về phía bọn họ quét ngang đi ra.

Phong cách côn pháp Hạ Tầm và Bành Tử Kỳ không hoàn toàn tương đồng, nhưng mà đồng dạng sắc bén lãnh khốc, cầm côn giao chiến tại kỹ không tại lực. Tục ngữ nói: "Quyền sợ trẻ trung, côn sợ lão lang". Khi giao chiến tay không, kẻ khí lực lớn chiếm không ít ưu thế, nhưng dùng côn giao chiến tình huống lại khác. Côn pháp kỹ thuật không chủ trương dùng lực liều mạng, mà là chú ý phương pháp kỹ xảo, cương nhu cùng sử dụng.

Dùng côn giao chiến, cần cân nhắc độ dài hai cây côn, đo lường khoảng cách xa gần, tính toán thời gian khoảng cách nhanh chóng, xác định rõ sinh tử biến hóa của côn, tránh xu thế sinh tử môn, tiến lùi đúng phép, khống chế điểm phát lực, điểm đánh trả trong ngoài. Nắm giữ được những điều này coi như là học được côn pháp thượng thừa, mới có thể trong đọ sức có được cơ hội đắc thế. Bởi vậy tuy côn pháp của hai người có điểm xảo diệu, nhưng mà biểu hiện ra bên ngoài xem ra lại đại để giống nhau.

Chỉ thấy hai người cùng tiến cùng lùi, phối hợp với nhau, hai cái côn trong tay bọn họ tựa như hai con giao long, giương nanh múa vuốt, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Những nhân vật quyền cước cơ bản kia như thế nào lại là đối thủ của hai người bọn hắn. Hai người vọt tới đâu, ở đó tựa như hắt nước sôi lên sư tử tuyết, nhìn đối thủ khí thế to lớn lập tức ngã trái ngã phải, kêu thảm thiết đến tận trời.

Những phụ nhân muốn khóc lóc om sòm kia vừa thấy hai người này ra tay không lưu tình chút nào, căn bản mặc kệ ngươi là nam hay nữ, sợ tới mức đã sớm tránh ra xa, không dám xông lên tự tìm xúi quẩy.

Có hai cây côn này của Hạ Tầm và Bành Tử Kỳ, người đến tuy nhiều.

Nóc bằng rơm rạ trộn lẫn bùn, cửa sổ cùng cửa đã không còn. Một con gà mái đang tại bệ cửa sổ trống rỗng nhàn nhã mổ sâu.

Tiểu Quản sự sắc mặt trắng bệch, rồi chỗ đó lại trở thành đỏ bừng. Hắn run rẩy thân thể đến mức trên trán nổi lên từng đạo gân xanh như giun: "Ai vậy? Ai vậy? Đem nhà chúng ta làm thành nơi nuôi gia súc? Là ai hủy đi nhà của chúng ta, lão thiên! Phu nhân, lình vị phu nhân?". Tiểu quản sự lệ rơi đầy mặt nhào vào phòng, lập tức thấy một đàn gà theo cửa ra vào, trên cửa sổ chạy như bay đi ra.

Hạ nhân đi theo Dương gia đều tức giận. Chủ nhân bị nhục, chủ nhân của chính mình chịu cái khuất nhục này, trên mặt chính mình có đẹp mắt không?

Sắc mặt Hạ Tầm chậm rãi phát xanh. Bành Tử Kỳ lo lắng nói: "Quan nhân...".

Hạ Tầm không nói gì, chỉ là bắt tay dò xét hướng về bên hông nàng, một phen cầm Quỷ nhãn đao của nàng.

Bành Tử Kỳ lo sợ không yên nói: "Quan nhân, huynh... Huynh làm.

Gì?".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Không sao, chúng ta về nhà, còn chưa giết gà mổ dê chúc mừng một phen? Ha ha, muội còn chưa xem qua ta dùng đao à? Đao pháp của ta không thể so với muội, chiêu thức cũng đơn giản. Nhưng mà người dạy ta đao pháp là một hỗ tướng chinh chiến sa trường nhiều năm, vong hồn trên tay trên nghìn. Đao pháp hắn vô cùng thực dụng, nhưng mà, muội muốn mở mang kiến thức không".

Hạ Tầm nói rồi, không đợi trả lời liền cất bước tiến về phía chuồng gia súc. Tiểu Địch vừa thấy, một phen đoạt lấy cái tiêu bổng, chứa đựng nước mắt quát: "Nghe thiếu gia, tất cả đều làm thịt!".

Dương gia nhiều người đi xa như vậy, há có thể không mang theo côn bổng đao thương hộ thân. Vừa thấy gia chủ động thủ, bọn hạ nhân đều rút ra côn bổng đao thương. Lập tức giữa sân gà bay chó chạy, máu tươi đầy đất.

Bành Tử Kỳ có chút chân tay luống cuống. Chuyện giết gà giết chó này nàng quả thật chưa có làm qua. Loại chuyện bị người dẫm lên trên đầu này, nàng cũng chưa từng trải qua. Đột nhiên trông thấy Hạ Tầm chạy về phía chuồng bò, Bành Tử Kỳ đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng hô to: "Quan nhân không thể! Luật lệ Đại Minh giết trâu bò là trọng tội!".

Hạ Tầm cắn răng cười gằn một tiếng, giơ Quỷ nhãn đao trong tay lên, hai tay nắm chuôi, dưới chân thành thể, sừng sững như núi, liền thấy hàn quang trong tay hắn lóe lên, cương đao sáng như tuyết giống như một dòng chảy tràn ra.

"Chém!".

"Phập!".

Đao thật nhanh! Lực thật tốt!

Hạ Tầm chỉ một đao liền đem một cái đầu trâu cực lớn bổ xuống, máu trâu phun đầy đầu đầy mặt hắn. Một cái đầu trâu cực lớn lăn lông lốc trên mặt đất, gây nên một trận rối loạn.

"Đồ thần diệt quỷ, xong hết mọi chuyện! Giết! Giết! Giết giết giết!".

Theo tiếng quát lớn của Hạ Tầm, Bành Tử Kỳ thật đã kiến thức đao pháp của hắn.

Không sai. Đao pháp hắn đích thực không theo kịp chiêu thức tinh xảo của Bành gia Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, biến hóa đa đoan, nhưng mỗi một đao của hắn đều là hữu địch vô ngã (có địch không có ta), chưa từng có từ trước đến nay. Bộ pháp dưới chân hắn trầm ổn có lực, di động nhanh nhẹn, người đao hợp nhất, huyễn hóa thành từng đạo sét đánh, một kích trí mạng.

Nơi Hạ Tầm đi qua, ánh đao rạng rỡ lấp lánh. Mỗi một lấp lánh tất có một đạo huyết quang bắn ra. Trong phút chốc, hắn liền xuyên qua chuồng, ở lại phía sau hắn là một mảnh núi thây biển máu, bừa bãi một mảnh, kinh tâm khiếp đảm.

Những đứa nhóc choai choai theo tới cửa xem náo nhiệt kia đều sợ ngây người ra. Bọn chủng thét chói tai chạy ra ngoài: "Tứ đại gia, tứ đại gia. Không hay, không hay. Trâu nhà các người bị người ta giết rồi".

"Tam thúc. Tam thúc mau đến xem dê nhà các người nuôi bị giết sạch rồi!".

Hạ Tầm đạp trên mặt đất đầy huyết tinh đi tới, xách ngược Quỷ nhãn đao đưa cho Bành Tử Kỳ, mở miệng cười: "Từ biệt hơn mười năm, nhà chúng ta thật sự có cũ một chút, phải thu thập một phen mới có thể ở, để muội chê cười rồi. Bất quá.

Hắn quay đầu lại, thản nhiên nói: "Lão hương thân môn tộc của ta cho chúng ta tiệc tẩy trần này, vẫn rất thịnh soạn, nàng nói sao?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 122

Đối Đầu Trực Tiếp

Chương 122: Đối Đầu Trực Tiếp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

“Cái... Cái đồ khốn kiếp này, ngỗ nghịch bất hiếu, ngỗ nghịch bất hiếu. Ta nhất định phải trị hắn, nhất định phải tàn nhẫn trị hắn!”.

Dương thị tộc trưởng Dương Vanh vốn tưởng rằng chỉ cần hắn vừa ra mặt, lập tức có thể bắt tộc tôn mười mấy năm qua không có tin tức cúi đầu nghe lệnh, lại không nghĩ rằng hắn căn bản không để mình vào mắt, khiến cho mình bị hắn như là dạy con cháu ập xuống một hồi răn dạy, trước mặt tộc nhân mất hết thể diện. Nhưng uy nghiêm gia tộc ép không được hắn, đánh lại đánh không lại hắn, lão đầu tử tức giận đến toàn thân run rẩy, không biết làm thế nào.

Đờ bên phải hắn là một người không đến ba mươi tuổi, tên là Dương Vũ, là một tên học trò ở tộc. Năm đó gia cảnh nghèo khó, là Dương Đỉnh Khôn bỏ vốn cung cấp nuôi dưỡng hắn đọc sách, nhưng hắn chưa bao giờ sinh lòng cảm kích đối với Dương Đỉnh Khôn. Hắn cho rằng trưởng bối trong tộc có trách nhiệm giúp đỡ tử đệ tông tộc. Các tử đệ phát đạt, ngược lại tự nhiên làm vinh dự dòng họ.

Hắn cho rằng Dương Đỉnh Khôn làm như vậy, căn bản là chức trách của Dương Đỉnh Khôn, ai bảo hắn có tiền? Cái này tất cả đều ứng thành công của gia tộc. Nếu như không phải gia tộc tồn tại, Dương Đỉnh Khôn có thể giúp đỡ hắn như vậy sao? Hôm nay mắt thấy Dương Húc trở về, ngang ngược, kiêu ngạo như thể, trong mắt không có tôn trưởng, ẩu đả đồng tông, Dương Vũ phi thường tức giận.

Không phải là một cái nhà cũ sao. Cái này đã hơn chục năm không có người ở, gió thổi mưa xối còn không phải suy tàn xuống? Cho người trong tộc lợi dụng thoáng cái có quan hệ gì? Hắn cho rằng đây là Dương Húc cố ý trả thù, lần này trở về chính là ôm hận mà đến, báo thù mẫu thân hắn năm đó nhảy giếng tự sát, báo hận phụ thân hắn ly hương, cho nên kiếm cớ còn cho biết tay.

Đờ Dương Vanh đi về phía trước, Dương Vũ âm thầm suy nghĩ, đột nhiên âm âm nói: "Đại gia gia, ngài sao phải vì một tên tiểu tử ngỗ nghịch bất hiếu mà tức giận? Muốn sửa trị hắn còn không dễ dàng, chuyện này cứ giao cho Vũ nhi lo liệu".

Dương Vanh hừ một tiếng nói: "Ngươi có biện pháp? Ngươi có biện pháp nào? Ngươi nhanh đến mười năm thi hương rồi, đến hiện tại vẫn không trúng cử nhân, một lần trước đó một bước thành tủ tài, lão phu còn tưởng trong tộc rốt cuộc muốn xuất ra một nhân vật, ai ngờ.

Dương Vũ đỏ mặt lên, ngượng ngùng nói: "Vâng, là Vũ nhi vô năng. Muốn trị Dương Húc sao, rất dễ dàng. Dương Húc này thật ác độc, vừa mới trở về đã có gan trong sân giết gia súc chó gà không tha. Đáng tiếc, hắn chỉ lo lập uy, đã quên một việc lớn".

"Việc lớn gì?".

"Hắn giết trâu!".

Dương Vũ nghiến răng cười: "Trâu là gia súc trồng trọt phải dùng, luật lệnh triều đình, phàm kẻ bởi vì sự cố mà giết trâu ngựa của hắn, trượng bảy mươi tù một năm rưỡi. Kẻ giết trâu ngựa của mình, trượng một trăm. Trâu cày thương bệnh tử vong, không báo quan phủ mà tự mình mổ thịt.

Đánh bốn mươi. Bất kể tính thế nào, hắn cũng đều có tội. Giết một đầu trâu đã là tội như thể, giết ít nhất bảy tám đầu trâu, phải bị tội gì?".

Dương Vanh tỉnh ngộ: "Ồ... Lão phu sao lại không nghĩ ra cái này. Không sai, không sai, ngươi nói tiếp".

Dương Vũ được tán dương, càng thêm hưng phấn, vội nói: "Dạ! Nếu như tại việc khác chúng ta cùng hắn vướng víu không rõ ràng, hắn dù có sai, nhưng dù sao các tộc nhân khác từ đầu đến cuối cũng có chút... Không phải phi thường nhân hậu. Một khi báo quan ti, cãi nhau lộ ra, chẳng phải làm cho người khác nhìn Dương gia ta chê cười sao. Cho nên, tất cả không

được, chỉ có hắn tự ý giết trâu cày, chỉ một cái này, đủ để trị hắn".

Dương Vanh vui vẻ nói: "Tốt, cái biện pháp này được, Vũ nhi! Chuyện này liền giao cho ngươi, nhất định phải làm cho đẹp, để tiểu tử hắn hiểu rõ, cái trấn Mạt Lăng này rốt cuộc là thiên hạ của ai, hừ!".

Chuồng trại gia súc trong sân Dương gia tất cả đều phá đi, trong phòng quét dọn một chút, đem bàn thờ bị sụp xuống miễn cường sửa lại, một lần nữa đặt lên linh vị Dương Đỉnh Khôn cùng phu nhân, dâng lên trái cây và hương nến cúng.

Cái hố nước to bị lấp đi một nửa, sau đó đem vật liệu gỗ chuồng heo chuồng bò ném đi, đốt lửa lên, ở phía trên nướng thịt bò thịt dê, dựng nồi lớn nấu gà luộc ngỗng, nhất thời hương thịt bay tứ phía, lan ra khắp trấn, gần gần xa xa, vẫn còn có người tức giận, nhưng đều hiểu được côn bổng Dương Húc này lợi hại, không ai dám tới gần. Chỉ có những hài tử kia bị hương thịt dụ hoặc, lặng lẽ trèo lên tường bao quanh, mắt trông chờ nhìn xem, thèm ăn đến nuốt nước miếng.

Hạ Tầm lại kêu người đi đem rượu tới. Bành Tử Kỳ lo lắng, đích thân cùng hai tên hỏa kế đến trên trấn mua rượu. Tiệm rượu trên trấn không phải người Dương gia mở, nhưng hắn đã nghe đại sự phát sinh ở Dương gia. Dương gia là một tộc lớn nhất trên cái trấn này, chưởng quầy này nào dám đắc tội Dương gia, không dám bán rượu cho bọn hắn. Bành Tử Kỳ cũng không tức giận, cưỡi ngựa đi ra ngoài trấn mua bốn vò rượu ngon trở về.

Vào ban đêm, trong nội viện Dương gia đống lửa cháy rừng rực, dê bò tỏa hương, dưới ánh mắt khác thường của toàn bộ dân trong trấn, trải qua một đêm náo nhiệt.

Sáng sớm hôm sau, Dương Vũ dẫn đầu, liên hợp Dương Văn Vũ chờ tổng cộng tộc nhân mười tám nhà Dương thị, cáo trạng Dương Húc giết trâu cày, mười tám lá đơn kiện như tuyết rơi giống nhau, trực tiếp đưa tới trước án Tri huyện Giang Ninh Ngô Vạn Lý.

Thuộc thẩm quyền phủ ứng Thiên có Giang Ninh, Thượng Nguyên, Cú Dung, Lật Thủy, Cao Thuần, Giang Phổ, Lục Hợp, Lật Dương tám huyện. Tám huyện có huyện lệnh, trấn Mạt Lăng chịu sự quản lý của huyện Giang Ninh, kiện cáo này đương nhiên tìm đến huyện Giang Ninh.

Cùng lúc đó, Hạ Tầm thì đi ra ngoài trấn tìm vài tên thợ thủ công, mỗi ngày trâu mập dê béo cung ứng, bắt đầu xây dựng rầm rộ, chính thức kiến tạo gia viên. Hai bên sẵn sàng ra trận,

bắt đầu chính thức giao phong...

Phủ ứng Thiên vốn là địa phương không đủ để kiến tạo hoàng cung quy mô hùng vĩ, nhưng vua Hồng Vũ có thể từ một kẻ áo vải mà lấy thiên hạ, lòng dạ khí phách đấy thật bất phàm. Hắn quả thực là lưng dựa vào Tử Kim sơn, thêm san bằng hồ Yến Tước, tạo ra được một tòa cung điện Đại Minh khí thế khoáng đạt.

Bất quá cử động này chung quy thuộc về nghịch thiên mà làm, tuy nói đáy hồ Yến Tước dùng đá lớn lấp, đóng vào cọc gỗ, lại dùng vôi vữa nhiều lần đầm gia cố, nhưng mà xây xong không được mấy năm, nền phía Bắc bắt đầu trầm xuống, làm đến hiện tại hoàng cung trước cao sau thấp phong thủy không tốt, mười phần không may mắn. Cái này không nói, một khi trời mưa nội cung liền dễ dàng hình thành úng ngập, thoát nước không dễ. Đồng thời cung thành cách ngoại thành cũng quá gần, nếu như phát sinh chiến sự mười phần không dễ phòng vệ.

Chu hoàng đế đối với cái này rất là phiền não, qua vài năm đã bắt đầu sắp đặt dời đô. Hắn phái thái tử Chu Tiêu đến Quan Trung khảo sát một phen, vốn hướng dời đô đến Trường An, đáng tiếc thái tử gia đi Quan Trung trở về không lâu liền chết bệnh, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đối với Chu hoàng đế đả kích rất lớn, mấy năm nay Chu Nguyên Chương tuổi tác dần cao, đối với việc dời đô hữu tâm vô lực, việc này đành đặt xuống. Thế là một lần nữa bắt đầu dùng đại khí lực tu sửa hoàng cung, cầu Kim Thủy ngoài Thừa Thiên môn đến bây giờ đinh đinh đang đang còn chưa hoàn toàn hoàn thành, văn võ bá quan ra vào mười phần bất tiện.

Ngự đạo hơi xiên, xuôi theo hành lang ngàn bước đi về phía Tây, tiếp giáp Ngũ quân đô đốc phủ, cùng sườn đông lục bộ nha môn cách đường nhìn sang, chính là cẩm y thân quân Đô chỉ huy sứ ti. Giờ đây cẩm y vệ không thể so sánh được phong quang năm đó, ngoại trừ chấp chưởng thị vệ, những việc nghi trượng cùng hộ tống hoàng đế đi tuần này căn bản không khác công việc của cấm vệ quân, cũng thỉnh thoảng hướng phía hoàng đế bẩm báo vật giá thị trường, khiến hoàng đế hiểu được một chút về dân sinh, cẩm y vệ hôm nay thật trở thành nha môn nhàn nhất vương triều Đại Minh.

Trong nha môn vắng vẻ thê lương, khắp nơi đều là một mảng tình hình đổ nát, trên con đường bằng gạch xanh, trong khe gạch rất nhiều cỏ dại dài ra, cho thấy bình thường căn bản không có người đi lại, nước sơn bề mặt môn hộ cùng đình trụ bong ra, sặc sờ một mảnh, giống như lãnh cung lâu năm không tu sửa. Lão nhân cẩm y vệ khi trở về mà nhìn thấy tất cả cái này trong mắt, tâm tình tất nhiên có thể nghĩ.

Bất quá bên trong hậu viện vẫn thường có người ở, trong nội viên cỏ cây um tùm, chim chóc vui hót, ngược lại có một cỗ sinh cơ bừng bừng. Một Giáo úy môi hồng răng trắng, mặt mày thanh tủ anh tuấn đang nhẹ nhàng đi vào trong nội viện.

Biên chế Cẩm y vệ hiện tại vẫn có Tướng quân, Giáo úy cùng Lực sĩ. Tướng quân gọi là Thiên Vũ tướng quân, cũng là theo triều Vĩnh Lạc đổi xưng thành Đại Hán tướng quân, chức trách chủ yếu là gác Ngọ môn, sung làm vệ sĩ điện đình, đa phần do con em công thần lập thành. Giáo úy cùng Lực sĩ thì tuyển nam tử dân gian thân thể khỏe mạnh, chưa có tiền khoa, gia thế trong sạch vào làm. Giáo úy chưởng quản Lỗ bộ, ô lọng, lực sĩ cầm chiêng trống, cờ xí.

Chỉ là những điều này là do nhân viên trong cung làm, cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ ti nhân viên thường trú đã lác đác không có mấy. Thật ra mấy năm nay cẩm y vệ Bách hộ quan, Thiên hộ quan ngược lại chỉ tăng không giảm, chỉ có điều đó là bởi vì hoàng đế mỗi khi ban tặng, thường tuyển con em công thần phong làm cẩm y thân quân quan viên, bọn họ cũng chẳng phải gánh trách nhiệm ban sai (bắt phu và trưng thu tài sản), chỉ là nhận chức quan nhàn tản lĩnh phần bổng lộc mà thôi.

Giáo úy anh tuấn vượt qua một lùm hoa và cây cảnh, liền thấy ở hành lang kế tiếp có một nam tử áo bào trắng tay thuận cầm kéo. Người này đầu búi tóc, mặc một thân thường phục ở nhà màu trắng, xem tuổi chỉ khoảng bốn mươi, trông lãng mục anh mi, mũi thẳng, râu ba chòm nhỏ, mặt như quan ngọc.

Đại Minh tuyển quan, nhất định phải ngũ quan đoan chính. Hai người có tài học như nhau, kẻ tướng mạo anh tuấn dễ làm quan hơn nhiều. Xem dung mạo người này, đâu chỉ đạt đến tiêu chuẩn ngũ quan đoan chính, tuyệt đối được xưng tụng là một mỹ nam tử.

Tuy rằng hắn đã khoảng bốn mươi, nhưng khí chất thành thục, anh tuấn tiêu sái, phối hợp với cái này là một bộ tướng mạo hoàn hảo, chỉ cần thi thủ đoạn, có thể làm thiếu nữ hoài xuân mê điên đảo. Người này chính là chỉ huy mọi việc của cẩm y vệ La Khắc Địch La đại nhân.

Quan viên cẩm y vệ có một người Chỉ huy sử, chính tam phẩm, Đồng tri hai người, theo tam phẩm, Thiêm sự hai người, tứ phẩm, Trấn phủ hai người, ngũ phẩm, mười bốn sở Thiên hộ mười bốn người, ngũ phẩm. Bởi vì mấy năm qua cẩm y vệ đã thùng rỗng kêu to, Chỉ huy sứ, chỉ huy Đồng tri đều là chức treo suông cho con em công thần, bình thường căn bản không đến nha môn làm việc đúng giờ, chính thức lo liệu sự vụ cẩm y vệ cũng chỉ có vị La Thiêm sự

La Khắc Địch này.

Giáo úy bước nhanh về phía trước, đến chỗ cách La Thiêm sự một trượng, quỳ một gối xuống, ôm quyền làm một cái quân lễ trang trọng, cao giọng nói: "Cẩm y Giáo úy Tiêu Thiên Nguyệt, ra mắt Thiêm sự đại nhân".

"Rắc!".

La Thiêm sự lại là cắt một cái, một cành rơi xuống, hắn buông kéo, mỉm cười liếc mắt nhìn Tiêu Thiên Nguyệt: "Thiên Nguyệt đến đây! Đứng lên đi".

Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Dạ. Ti hạ phụng mệnh đại nhân, một mực đi theo hắn. Hôm nay hắn... Dường như chọc phải phiền toái".

"Ồ?".

La Thiêm sự nhẹ nhàng nở nụ cười nói: "Hắn dẫn đến phiền toái còn thiếu sao? Tựa như hắn đến chỗ nào, đều muốn quấy lên một hồi mưa gió. Ha ha, nhưng mà cuối cùng hắn tất cả đều có thể không đếm xỉa đến, việc gì cũng rũ áo mà đi, không để lại công với danh.

Tiêu Thiên Nguyệt cười khổ nói: "Nhưng mà lần này, dường như hắn không cách nào không đếm xỉa đến".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 123

Dĩ Bĩ Chi Mâu

Chương 123: Dĩ Bĩ Chi Mâu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

“Như vậy sao? Đi, vào trong sảnh nói”.

La Thiêm sự thân thiết vỗ vỗ bả vai hắn, tay áo phất nhẹ, bước vào trước, phong độ nhẹ nhàng, quả nhiên là người khiêm tốn, ôn lương như ngọc. Tiêu Thiên Nguyệt ôn thuần theo sát sau hắn.

Trong sảnh đang đun trà. Giờ đây tuy công nghệ chế trà cải tiến không ngừng, lá trà có thể ngâm trực tiếp vào nước mùi vị đều là thượng phẩm xuất sắc, nhưng La Thiêm sự vẫn yêu thích dùng công nghệ chế trà truyền thống nhất tạo lá trà, dùng phương thức nấu ra sản phẩm sử dụng.

Sách trong sảnh bày biện mười phần đơn giản, trên thư án bày biện văn phòng tứ bảo, nhưng không thấy công văn chồng chờ làm. Trên tường treo một bức họa quyển rộng bốn xích cao một xích rưỡi, bức họa quyển sắc thái tươi tắn. La Thiêm sự vào sảnh, theo thói quen lấy khăn tay trắng nõn làm từ vải bông Tùng Giang tốt nhất chế thành, đi qua nhẹ nhàng lau bức họa quyển.

Đây là bảo bối của hắn, mỗi ngày hắn đều muốn tiêu tốn rất nhiều thời gian tại đây bức họa này, tỉ mỉ lau, không để nó nhiễm một tia bụi bặm.

Bức họa này vẽ tràng diện đương kim hoàng để mỗi lần đi tuần. Trên tấm họa không nhìn

thấy hoàng đế, nhưng vị trí giữa tấm họa là cái lọng màu vàng, tất nhiên phía dưới chính là thiên tử. Bên cạnh là vài Giáo úy cẩm y đầu đội mũ quan lông ngỗng, đeo Tú Xuân đao, Phi ngư phục, bên ngoài Cẩm y vệ Thiên vũ tướng quân là tiểu kỳ thiết khôi, người khoác hộ giáp màu vàng, lưng đeo kim bài cung cấm, cầm trong tay kim qua phủ việt.

La Thiêm sự xem đến ngấn người mê mần, suy nghĩ cũng đắm chìm trong đó, thần tình trên mặt từ từ biến ảo, hoặc vui hoặc buồn, khó nói lên lời. Tiêu Thiên Nguyệt lẳng lặng đứng một bên, hắn hiểu rõ, người cẩm y cưỡi ngựa trắng mũ lông ngỗng chính là phụ thân La Thiêm sự.

“Khi đó, cha ta còn là một tiểu giáo của Nghi Loan ti. Gần ba mươi năm, triều đình mưa gió, cẩm y vệ lên lên xuống xuống, trước sau vài nhiệm kỳ cầm y vệ Chỉ huy sứ đều thân gặp bất trắc, cho đến hôm nay Cầm y vệ ta quyền hành mất hết, chỉ còn là thùng rỗng kêu to, ài.

Trong phòng nhất thời lặng xuống, bởi vì một bức họa này, suy nghĩ hai người đều giống như đắm chìm trong hồi ức.

Hồng Vũ nguyên niên, Ngự tiền cũng vệ ti cải chế Nghi Loan ti, chấp chưởng lễ nghi cung đình, hoàng đế từ giao miếu, xuất tuần, yến hội và cúng bái cung đình các sự vụ. Từ thời gian đó, rất nhiều thị vệ trung thành trong Nghi Loan ti liền nguyên một đám bốc hơi khỏi nhân gian.

Một vài tiểu lâu la trong Nghi Loan ti nho nhỏ, vô luận sinh tử đi ở, các cao quan ngoại đình sao lại để ý. Từ đó trở đi, bọn thị vệ Nghi Loan ti tiêu thất này liền đi lên một con đường gian khổ. Có kẻ đi xa đến Mạc Bắc, trở thành một thương hành thảo nguyên, một tên dân chăn nuôi, ở cái địa phương gian khổ kia cắm rễ xuống, vì Đại Minh sưu tập quân tình.

Người Mông cổ. Có kẻ trở thành nô bộc trong gia đình đại thần triều đình, giám sát nhất cử nhất động của bọn họ, đề phòng bọn họ cùng kẻ thù bên ngoài cấu kết hoặc tham ô hủ bại...

Cầm y vệ là một thanh lợi kiếm trong tay hoàng đế, chuôi kiếm này giết chóc nặng nề, liền bị người trong thiên hạ thóa mạ, không có ai đi truy cứu chủ nhân chính thức khống chế thanh kiếm này. Người người mắng hắn là ưng khuyển, là bại hoại kỷ cương, hung khí tiêu diệt lương đống triều đình. Có lẽ các quan cao cẩm y vệ vì dục vọng riêng của bản thân, vì đón ý nói hùa ý bề trên, chế tạo qua vô số oan sai án giả, nhưng không thể không nói là, trong cái đám ‘bại hoại’ này, cxung có một đám thần tử trang tâm với Đại Minh. Bọn họ hy sinh tất cả của chính mình, trả giá cả đời này, bọn họ chỉ là trang tâm chấp hành sứ mạng hoàng đế giao

cho bọn họ.

Chống đờ đội ngũ bí mật này, ngay từ đầu chính là do phụ thân La Khắc Địch nắm giữ, mỗi một thành viên đều là phụ thân hắn tự tay chọn lựa. Vô số năm tháng quá khứ trôi qua, cẩm y vệ đã từng hiển hách một thời giờ đây minh tồn thực vong, nhưng mà đối với lực lượng bí mật này, hai cha con La gia một mực tận sức duy trì, cho dù là tại lúc cẩm y vệ khó khăn nhất, bọn họ đều kiệt lực cam đoan cung cấp kinh phí cho đội ngũ bí mật này.

Đảm nhận cẩm y vệ Chỉ huy sứ đầu tiên Mao Tương, nguyên là Thiên hộ quản quân, tích công thăng chức làm Thân quân chỉ huy Thiêm sự. Đi theo Chu Nguyên Chương định Trung Nguyên, lên Chỉ huy sứ. Đẳng Châu Đoạn Sĩ Hùng tạo phản, Mao Tương lãnh binh bình định. Sau lại vâng mệnh đến Chiết Đông đánh Oa khấu, công tích rất nhiều, tích lũy công lao thăng chức làm Đô đốc Thiêm sự, tiện đà chấp chưởng cẩm y vệ, trông coi nhà ngục. Thụ mệnh vua, một tay đạo diễn án Hồ Duy Dung mưu phản, về sau làm nhiều người tức giận, lại bị Chu Nguyên Chương đẩy đi chém đầu, chịu tội thay Hồ Duy Dung.

Chỉ huy sứ thứ hai Tưởng Hiến, cùng người anh em tiền nhiệm hắn có kết cuộc giống nhau. Dưới sự dạy bảo ân cần của hoàng đế bệ hạ, một tay bày ra án mưu phản của Lam Ngọc, đem Đại tướng quân chiến công hiển hách thành ngang ngược kiêu ngạo cuồng vọng tru sát, bị Chu lão lòng dạ hiểm ác một ly rượu độc thu phục.

Bởi vì hai nhiệm kỳ Chỉ huy sứ đều chết như vậy, chưa nói đến cái gì giao tiếp bình thường, cho nên Chỉ huy sứ kế nhiệm căn bản đã quên một phần này của cẩm y vệ, nhiều năm qua những người này vẫn tiềm phục bí mật tại ở bên ngoài mà hết hy vọng, nhưng Chỉ huy Thiêm sự La Khắc Địch không quên, hắn tiếp nhận quan chức của phụ thân, cũng đồng thời tiếp nhận cái lực lượng bí mật này.

Tâm tình nhớ lại chỉ là một cái nháy mắt, ánh mắt của hắn liền lợi hại trở lại, giống như hai thanh bảo kiếm rời vỏ. Hắn trở lại ngồi xuống nói: "Dương Húc này lại dính dáng cái gì, ngươi nói đi".

Tiêu Thiên Nguyệt vội vàng nói: "Vâng. Thuộc hạ phụng mệnh một mực đi theo hắn, trên đường đi qua trang đô Phượng Dương...

Tiêu Thiên Nguyệt đem Hạ Tầm một đường về nam gặp các sự việc, cho đến chuyện tối hôm qua phát sinh "Chó gà không tha" nói một lần. La Khắc Địch lẳng lặng nghe, vuốt vuốt

cằm: "Người này tự có tính toán với người, xem ra hắn cũng nhìn ra được, Tề vương mà đổ, hắn cũng chạy không được. Người này, rất có đầu óc".

Hắn hít vào một hơi, đứng dậy, chắp tay tại trong sảnh nhẹ nhàng tản bộ nói: "Theo tin tức Chu Động truyền về, người này cùng cái chết của Phùng Tây Huy, Trương Thập Tam, Lưu Húc có quan hệ trọng đại, theo cơ hội về quê thành thân lần này, thoát ly trường phong ba này ở Thanh Châu xem ra cũng là như thế. Tuy An Lập Đồng đã nói có hung thủ chính mình nhận tội, bản quan trong lòng vẫn còn nghi vấn".

Trầm mặc một lát, hắn lại nói: "Nhưng mà, ngược lại cũng không có quan hệ gì. Nếu những sự tình này thật sự là hắn làm, ta lại là càng muốn dùng hắn. Ta muốn dùng hắn, hắn trốn cũng là trốn không thoát".

Hắn xoay người lại, nhìn Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Cẩm y vệ ta vô số huynh đệ vì triều đình trang thành đến chết. Hôm nay Thánh Thượng đao thương nhập kho, cẩm y vệ không huy hoàng nữa, bên trong chiếu ngục, hôm nay là con chuột già gặp nạn. Cẩm y vệ ta trên dưới, lại thành tiểu nhân vật đối với bất luận vương hầu đại thần gì đều phải khom lưng cúi đầu. Những kẻ kia nhiều năm qua được an bài tại địa phương xa xôi, cả ngày mệnh thấp thỏm bận rộn bôn ba bí mật điệp báo đến cả chút tiền mua cháo nuôi cả nhà đều muốn không nổi nữa".

Hắn hít vào một hơi thật sâu, lại nói: "Chúng ta bị ném bỏ, bị quên lãng, kết cuộc đối với chúng ta vốn không nên là loại như thế này! Việc Thanh Châu, tuy bọn người Phùng Tây Huy gặp rủi ro, Dương Húc lại chạy tới Giang Nam, may mắn là bọn họ vẫn đem một bước cuối cùng hoàn thành. Kế tiếp, bản quan phải chờ cơ hội hướng tới triều đình góp lời. Chỉ là... Nay bề trên đối với hoàng tử tin đến mù quáng, nếu như bản quan hướng hoàng thượng góp lời, tất sẽ dùng tội ly gián xử nặng. Kẻ có thể nhờ cậy, chỉ có hoàng thái tôn. Mà hoàng thái tôn hiện tại còn chưa nắm quyền, cho nên, cơ hội còn phải chờ".

Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Vâng. Dương Húc kia làm sao bây giờ?".

La Thiêm sự nói: "Người này không ngu, một chút cũng không ngu. Hắn không phải loại mãng phu huyết khí nhất thời bốc lên mà làm việc. Không cần lo cho hắn, trước mắt, chỉ phụ trách bàng quan xem xét. Ta tin tưởng, hắn nhất định có biện pháp của mình".

Nói đến đây, nước đã sôi rồi, La Thiêm sự ưu nhã nhấc siêu lên, lẳng lẳng rót nước vào trong chén.

Người tựa như chén trà trước mặt, nước là sôi, tâm là tình. Một kỷ, một bình, một người, rót ít chậm rãi dùng, bất luận trần thế phù hoa, giống như hơi nước không ngừng bốc lên trước mắt, mờ mịt, lượn lờ, phiêu tán.

"Tất cả những gì người này làm, đều có mưu rồi mới động tâm cơ, tựa như ta lúc còn trẻ. Mặc dù bỗng nhiên gặp phải chuyện không thể đoán trước, hắn cũng rất nhanh trí. Đây là một khối ngọc thô, rất có tiềm lực bồi dưỡng".

Trên khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Thiên Nguyệt lộ ra một chút vẻ bất bình. La Thiêm sự không ngẩng đầu, lại cũng thấy được vẻ mặt hắn, ha ha cười nói: "Ngươi không cần phải không phục. Thanh châu cũng được, Bắc Bình cũng được, người này không phải dựa vào vận khí, dựa vào vận khí mà nói, hắn sớm không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. Người này làm người hạ thấp, vui buồn không lộ ra, chỉ là hắn tính tình tự chủ, không.

Giống như cờ trong gió thổi vẫy không ngừng, trong nước ấn hồ lô không chìm, thế nào cũng trầm tình không được. Điểm này, cũng rất giống ta".

Tiêu Thiên Nguyệt trong mắt lóe lên một tia đố kỵ, nói: "Nhưng ta thấy lần này, hắn phi thường xốc nổi".

La Thiệm sự nhàn nhạt nói: "Cho nên, hắn còn cần ma luyện. Không có người nào từ nhỏ là anh tài ngút trời. Nói lại, hạ thấp cũng không phải năng lực kém, hạ thấp tiền vốn chính là tùy thời có năng lực cao điệu. Xem tiếp đi, xem hắn giải quyết chuyện này như thế nào. Nếu như một khi hắn thật không chống đờ được, ta lại ra mặt giúp hắn một phen. Người này, ta là rất cần loại người này".

Trà pha tốt, nhưng La thiêm sự không uống, mà là đem nó nhẹ nhàng đặt trước mặt Tiêu Thiên Nguyệt, sau đó vén vạt áo đứng dậy, thản nhiên mà đi, chỉ để lại cho người ta thưởng thức bóng lưng vô cùng ưu nhã.

***

Mười tám lá đơn kiện đệ lên, Hạ Tầm đang chỉ huy xây dựng gia môn lập tức nhận lệnh bắt của nha môn, nha sai hộ tống chạy tới phủ nha. Bên ngoài phủ nha đã sớm đầy ắp người, chạy đến xem thẩm án chủ yếu là tộc nhân Dương thị, nhưng mà cũng có rất nhiều người họ khác của trấn.

Hạ Tầm một bộ áo xanh, ngang nhiên lên công đường. Tri huyện Giang Ninh Ngô Vạn Lý vỗ Kinh đường mộc quát: "Điêu dân to gan, thấy bản quan vì sao không quỳ?".

Hạ Tầm vái một cái thật dài, cao giọng nói: "Học sinh Dương Húc, Thanh Châu sinh đồ, có công danh trên người, dựa vào luật lệ Đại Minh ta, gặp quan miễn quỳ".

Dưới công đường lập tức một mảng xao động. Tộc nhân Dương thị đúng là không biết hắn lại khảo trúng công danh. Dương Vũ lông mày có chút cau lại, thầm nghĩ: "May mắn ta nắm được thóp hắn, nếu không chỉ bằng thân phận của hắn, cũng không dễ thu thập hắn".

Tri huyện Giang Ninh nghe xong sắc mặt lập tức hòa hoãn xuống, trong công danh là có ý gì? Trong công danh ngay cả làm quan cũng có cơ hội. Hôm nay một cái sinh đồ nho nhỏ, ngươi biết hắn ngày mai có thể trúng cả hai bảng tiến sĩ hay không? Đây là đồng liêu tiềm tàng của chính mình, thậm chí có cơ hội trở thành quan trên mình. Tất cả mọi người đều là người đọc sách, tất cả có thể nhấc lên chút ít quan hệ hỗn loạn, chuyện công tự nhiên cần lo liệu, nhưng lại không cần kết thêm vào hiềm khích.

Vì thế, Ngô tri huyện vẻ mặt ôn hòa nói: "Đã là sinh đồ, ngươi không phải quỳ, đứng sang một bên".

"Tạ đại nhân!". Hạ Tầm ngang nhiên đi đến một bên, khí định thần nhàn dừng lại.

Ngô tri huyện lúc này cũng không đập Kinh đường mộc, chỉ hỏi: "Dương sinh đồ, giờ đây huynh đệ bản gia ngươi mười tám nhà, tố cáo ngươi giết chín đầu trâu, có việc này không?".

Hạ Tầm liếc Dương Vũ một cái, trong nội tâm cười lạnh: "Một đám nhà quê sáu trăm năm trước, cùng ta đấu pháp?".

Hắn chắp tay một cái, trấn tình tự nhiên hỏi lại: "Học sinh thỉnh giáo lão đại nhân, luật pháp cùng điều lệ, nếu có mâu thuẫn, điều gì là quan trọng?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 124

Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chương 124: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Ngô huyện lệnh ngớ ra, lập tức đề cao cảnh giác.

Đây chính là trên công đường, hắn là bản huyện đại lão gia, mà cái huyện này của hắn lại ngay tại phủ ứng Thiên, hầu như phát sinh chút chuyện lớn nhỏ gì đó, liền có thể thẳng đến tai bề trên. Nếu như trả lời có lỗi, làm trò hề cho người, cũng không chỉ người của một cái huyện Giang Ninh này.

Hắn là chủ thẩm, hắn có thể không đáp, nhưng hắn cũng hiếu kỳ. Hắn muốn biết mục đích chân chính muốn hỏi của sinh đồ Thanh châu này, hơn nữa thân phận bối cảnh người này hắn còn chưa hiểu, nếu không phải Hạ Tầm tự nói, hắn còn không biết đối phương cũng là người có công danh. Nơi này là phủ ứng Thiên, phủ ứng Thiên nước rất sâu, long xà hỗn tạp, phàm là người không rõ chi tiết, luôn luôn khách khí chút ít mới tốt. Đây là nhận thức phổ biến chung của kẻ đang làm quan địa phương dưới chân thiên tử.

Ngô huyện lệnh châm chước, cẩn thận nghiêm túc đáp: “Cái này, người làm luật pháp, cũng thường trải qua. Kẻ làm điều lệ, cũng là kế tạm thích ứng. Tự nhiên là không thể vơ đũa cả nắm, hai bên nếu có xung đột, mặc dù bởi vậy tổn hại điều lệ, cũng là bảo vệ luật pháp, không thể vì tạm thích ứng nhất thời, mà hủy đi cái căn bản muôn đời”.

Hạ Tầm cười thầm: “Đã biết hắn sẽ trả lời như vậy, thời đại này còn không phải giống nhau, có phân ra thượng vị pháp, hạ vị pháp. Cái phía trước lớn hơn kẻ sau, hai bên xung đột,

lúc nào cũng phải bảo vệ cái phía trước. Đạo lý này cổ kim đều vậy".

Hạ Tầm lại hỏi: "Như vậy học sinh thinh giáo huyện tôn đại nhân, bảo vệ tài sản riêng, đây là kế quyền nghi hay thông thường?".

Ngô tri huyện nói: "Bảo vệ tài sản riêng chính là lẽ thường muôn đời bất dịch. Tài sản riêng còn không được bảo vệ, người trong thiên hạ sao có thể được an bình?".

Hắn hướng lên trời chắp tay nói: "Cho nên hoàng đế Hồng Vũ ta định Luật Đại Minh quy định, phàm kẻ đêm vô cớ vào nhà người ta, trượng tám mươi. Chủ nhà nhất thời giết chết, không bàn tới. Kẻ xâm chiếm nhà người khác, ruộng một mẫu, nhà một gian trở xuống, đánh năm mươi. Mỗi ruộng năm mẫu, phòng ba gian, tăng thêm một cấp, tội định tám mươi trượng, tù hai năm. Kẻ quan hệ, tất cả tăng hai mức.

Nếu đem người khác hỗ trợ tranh lẫn nhau điền sản phòng xá, xằng bậy tác nghiệp, hoặc giả mông lung đem hiến quan để ép người, người làm cùng, kẻ nhận, tất cả trượng một trăm, tù ba năm. Như hệ cưởng chiếm, trượng một trăm, lưu đày ba nghìn dặm.

Vị tri huyện này đem một bộ Luật Đại Minh giắt lưng đọc thuộc lòng, Dương Vũ nghe đến đó, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng xuống dưới.

Hạ Tầm xem như không thấy, lại nói: "Học sinh lại thinh giáo đại nhân, hiểu đạo là kế quyền nghi hay thông thường?".

Ngô huyện lệnh nghiêm mặt nói: "Ngươi là người đọc sách, cái này còn cần hỏi bản quan sao? Tử viết: Hiếu, thiên chi kinh dã, địa chi nghĩa dã, dân chi hành dã. Làm người, không có cái nào lớn hơn hiếu, dạy dân thân ái, không có cái lương thiện nào hơn hiểu. Phu hiếu, đức chi bản dã, nhân chi bản dã, giáo chi sở do dã, tam cương ngũ thường, ai cũng coi đây là gốc. Đây là đạo lý dùng được ở mọi lúc mọi nơi, là đạo lý chuẩn bất luận kẻ nào cũng đều làm. Không có đạo hiếu, cùng cầm thú có gì khác nhau đâu?".

Hạ Tầm chắp tay nói: "Học sinh thụ giáo, một vấn đề cuối cùng, đại nhân cho rằng, bảo vệ trâu cày, là kế quyền nghi hay thông thường? Là dùng được mọi lúc mọi nơi, mọi người đều tuân theo thực hiện?".

"Cái này" Ngô huyện lệnh cuối cùng biết hán hỏi đến vấn đề nào, mục đích là ở đâu? Nhưng hai vấn đề trước hán đã đáp, lúc này lảng tránh vấn đề này, không khỏi cũng có chút

quá rõ ràng.

Cho nên Ngô huyện lệnh chần chừ một chút, chậm rãi đáp: "Triều đình hạ lệnh bảo vệ trâu cày, bởi vì nông nghiệp là căn bản của quốc gia, mà trâu cày là công cụ làm việc. Nhưng thời gian địa điểm có khác biệt, tất nhiên không thể vơ đũa cả nắm, ví dụ như vùng phương Bắc, thảo nguyên đại mạc phương Tây, đất đó không thích hợp trồng trọt, chăn nuôi súc vật là để thịt chúng nó làm thức ăn, cái này trâu tất nhiên là giết để ăn. Lại ví.

Dụ như phương Đông biển rộng ngàn dặm, ngư dân đi thuyền trên biển, dựa vào nước ăn nước, tất nhiên cũng không lấy trâu làm trọng. Lại hoặc với đất Trung nguyên ta, ngày sau hoặc có công cụ rất tốt thay thế trâu cày, vậy cũng không cần lại bảo vệ trâu cày, cho nên, nó là kế quyền nghi".

Nói đến đây, Ngô huyện lệnh vội thêm một câu: "Nhưng mà, thời khắc này, tại cảnh nội Đại Minh ta, trâu cày vẫn đang là mười phần trọng yếu, vẫn còn nhận được pháp lệnh bảo vệ".

Hạ Tầm nói: "Học sinh biết, như vậy vì sao học sinh còn phải giận giết trâu cày?".

Thanh âm hắn đột nhiên đề cao gấp đôi, đem việc hắn ngàn dặm xa xôi trở về quê quán, lại gặp tổ ốc bị người sửa làm chuồng heo chuồng trâu nói một lần, linh vị vong mẫu bị người hất rơi góc tường, nhiễm dơ bẩn các việc trọng điểm đề cập tới, cuối cùng dõng dạc nói: "Xâm chiếm phòng xá người khác làm của riêng, phá hư tổn hại, đây không phải xúc phạm hình luật Đại Minh?".

Dương Vũ đầu đầy mồ hôi, cướp lời nói: "Đồng tông đồng tộc, cái gì gọi là xâm chiếm, chuyện gì không thể thương lượng? Thân tộc phụ lão cũng là bởi vì nhiều năm qua cha ngươi không có tin tức, nghĩ lầm là đã chết tha hương, cho nên mới chiếm dụng phòng xá nhà ngươi. Ngươi đã trở về, dù có bất mãn, cũng có thể bắt trâu bò, từng cái bắt đền, như thế nào có thể ngang nhiên giết trâu?".

Hạ Tầm lạnh lùng nói: "Tổ ốc bị người phá hư, dờ ra làm chuồng trâu dê ngựa, phụ mẫu song thân dưới suối vàng có thể nhắm mắt? Linh vị Tiên mẫu, bị người hất rơi góc phòng, khắp trên linh vị ô uế, tiên mẫu trên trời có linh, sao được sống yên ổn? Từ xưa nói, thù giết cha, không đội trời chung, ăn thịt địch, uống máu địch, không giải hết hận này. Dương mỗ chịu nhục nhã này có khác gì đâu? Dương mỗ không tàn sát những súc sinh kia, hận này làm sao có

thể tiêu? Như thế nào không phụ lòng tiên phụ tiên mẫu trên trời có linh thiêng? Như thế nào tổ trạch này biến thành chuồng heo, vong mẫu chi linh lại chịu được nhục nhã này! Không phải như thế, Dương Húc uổng công làm người!".

Hạ Tầm nói những lời này lập tức khiến cho những người có trên công đường đồng tình. Dân gian khi đó hình dung kẻ không việc ác nào không làm, xấu tới cực điểm, hình dung hành vi của hắn như thế nào? 'Thích quả phụ môn, bào tuyệt hộ phần (đánh quả phụ, phá mồ mả) ' Đây là khinh người quá đáng, hành vi làm người vô sỉ nhất.

Một chữ hiếu, từ thượng cổ được nâng lên làm một loại đạo lý đức niệm phổ thông nhất, quán xuyên qua khắp các mặt xã hội, cũng coi đây là trụ cột đặt các trụ cột nhân văn. Khiến cho tổ tiên nhục nhã, đây là một sự tình không thể tha thứ, cách làm của Hạ Tầm chẳng những có điều kiện pháp lý tiên quyết là người khác cưỡng chiếm nhà dân, hơn nữa hợp cả yêu cầu đạo đức xã hội, tất nhiên khiển cho mọi người ở đây kể cả Đan Huyện lệnh cùng đồng tình.

Hạ Tầm vô cùng đau đớn tiếp tục nói: "Buồn cười là, thẳng đến hôm nay lên công đường, nhìn thấy những đơn kiện này, những vị nguyên cáo này, ta mới biết được, bọn họ thật sự là chú ta bác ta, trưởng bối nhà ta, thật đau lòng! Giết chết súc vật xâm chiếm phòng xá nhà ta tính là cái gì? Ta vốn đang có ý định muốn một tờ trạng thư đưa đến trước mặt đại nhân, cầu xin đại nhân vì học sinh mà chủ trì công đạo. Nhưng... Nhưng vô luận như thế nào, họ cũng là trưởng bối chí thân của ta, ta làm sao nhẫn tâm bỏ qua xuất thân mà làm ra chuyện trả thù như vậy...".

Dương Vũ tức quá nói: "Huyện tôn lão gia, đây là hắn giảo biện. Hắn đang vì chuyện chính mình lạm sát trâu cày mà tìm cớ thoát tội". Hạ Tầm khóe môi chậm rãi mỉm cười, hắn hiểu rõ, trừ khi cái Dương thị nhất tộc này ngay tại chỗ có lực lượng quan phủ gì đó, cái đám quan tép riu này ngay ở dưới chân thiên tử cũng dám tham ô trái pháp luật, bằng không trận quan ti này mình đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Giết trâu cày tuy có tội, nhưng cùng so sánh với xâm chiếm nhà dân, vậy không có ý nghĩa. Nếu như lại giơ lên lá cờ hiếu đạo này, đó chính là không ở đâu có thể bất lợi, coi như là hoàng đế, cũng tuyệt không dám tại hiểu đạo làm ra quyết định khiến người thiên hạ nghi vấn. Huống chi cái án giết trâu này, tuyệt không đến mức xuất hiện ở trên bàn Chu Nguyên Chương đang nhuốm bệnh kia?

Nhưng mà, dưới chân thiên tử, chân long bên cạnh, nước rốt cuộc sâu thế nào?

“Ngươi nói gì? Quan ti thua? Quan ti vậy mà thua?”.

Dương Vanh giậm cây gậy chống, tức giận nói: “Không riêng trên dưới Dương gia ta, tất cả mọi người trấn Mạt Lăng ta, chính là mười dặm tám vùng, giờ đây có bao nhiêu người đang nhìn? Sự kiện Dương Đỉnh Khôn kia, đã trôi qua hơn mười năm, giờ đây lại bị người lật ra, truyền đến khắp nơi, truyền cực kỳ khó nghe! Giờ đây con của hắn đã trở lại, ngựa xe như nước, tôi tớ như mây, tài vật liên tục suốt hai mươi xe ngựa, đó là áo gấm về quê!”.

Dương Vanh thở hổn hển nói: “Đây không phải là vả vào mặt ta sao? Đây không phải vả vào mặt ta sao? Lúc trước ta phản đối người trong tộc làm ăn buôn bán, cái này vừa vặn rất tốt, hắn còn khảo trúng sinh đồ, về nhà còn khiển cho lão phu đến đấy hạ uy, giết trâu giết dê, ẩu đả tộc chúng, nhục mạ lão phu, đây là làm mất mặt ta trước mặt mọi người. Tiểu súc sinh này, tiểu súc sinh này là đến báo thù cho mẹ của hắn đây. Giờ đây quan ti thua, đây là quê nhà chúng ta, người đông thế mạnh, vậy mà thua quan ti, ngươi để cái mặt già nua này của ta đặt chỗ nào? Ngươi cũng không làm được cái gì cho ra hồn cả”.

Dương Vũ cúi đầu hầu như chui vào trong cổ áo, xấu hổ nghe, không nói một lời.

Lúc này một người trẻ tuổi mặt mũi tuấn tú, mặc áo xanh bước nhanh tới, vừa vào nhà liền lớn tiếng nói: “Gia gia, trong nhà xảy ra chuyện gì, muốn vội vã gọi ta trở về?”.

Dương Vanh vừa thấy hắn, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười. Người trẻ tuổi này là người cháu một hắn yêu thương nhất, trưởng tôn chi trưởng Dương thị gia tộc Dương Sung, học sinh Thái học, là hậu sinh có tiền đồ nhất trong lớp trẻ Dương thị gia tộc.

“Sung nhi, tới đây tới đây, tới chỗ gia gia”.

Dương Vanh phất phất tay đuổi Dương Vũ ra ngoài, đem tôn tử gọi đến trước mặt, đem sự tình từ đầu chí cuối nói cho hắn một lần. Dương Sung nghe xong khóe miệng nhếch lên, giống như cười mà không phải cười nói: “Tôn nhi còn cho là có sự tình lớn gì, hóa ra vì một tiểu bối không biết tiến thối?”.

“Sung nhi hồ đồ!”.

Dương Vanh nói: “Đê dài ngàn dặm, hỏng tại hang kiến. Dương thị gia tộc chúng ta ở trấn Mạt Lăng, có thể so sánh không được biên trấn bốn phía bế tắc nghèo nàn hoang vu, muốn duy trì cái họ lớn này, dễ dàng sao? Hôm nay nhảy ra cái gai này, mai nhảy ra cái gai kia, ngươi

có chủ ý của ngươi, hắn có chủ trương của hắn, cái nhà này của chúng ta sớm muộn gì cũng chia năm xẻ bảy!".

Dương Sung không cho là đúng cười nói: "Gia gia yên tâm, loại chuyện này tôn nhi không cho phép nó xuất hiện. Dương Húc? Ta đối với hắn còn có chút ấn tượng. Cái kẻ bất lực kia giờ đây rất có tiền đồ sao?".

Dương Sung là trưởng tôn chi trưởng Dương gia. Năm đó dẫn trẻ con trong tộc khi dễ Dương Húc, hắn đương nhiên là người dẫn đầu, lúc hắn đích thân động thủ cũng không nhiều, bình thường chỉ là ra chủ ý xấu, sai khiến người khác đi làm. Mỗi lần đều đem Dương Húc tuổi nhỏ khi dễ gào thét khóc lớn về nhà.

Dương Vanh nói: "Đúng vậy, tiểu súc sinh này giờ đây tiền đồ, cùng ngươi giống nhau, đều khảo trúng sinh đồ, đương nhiên rồi, ngươi là Thái học sinh, hắn chỉ là sinh đồ Thanh Châu phủ, so không được với ngươi, nhưng ít nhất cũng là có công danh trên người! Hắn lần này trở về, nói rõ là muốn thay cha mẹ hắn tìm gia gia ngươi tính sổ. Hắc! Hôm qua giết sạch hơn mấy chục miệng gia súc thúc thúc bá bá của ngươi nuôi, ngươi xem xem, giờ đây cả trấn còn bay mùi thịt, một ngày ba bữa, lúc nào cũng làm mất cái mặt già của gia gia ngươi.

Như hôm nay, hắn lại đánh thắng quan ti, cực kỳ hãnh diện! Gia gia của ngươi... Già rồi, đấu không lại, đấu không lại. Gia gia ngươi cả đời lo lắng chuyện này phát sinh, lúc trước Dương Đỉnh Khôn... Gia gia lo lắng chính là xuất hiện một ngày như vậy... Gặp hắn lần này đúng là người đến bất thiện, chúng ta nếu không thể đem hắn đè xuống, e rằng ngày này... Thật muốn thay đổi".

"Gia gia yên tâm, Dương Húc cái tên dã chủng này, không lật được trời!".

Dương Sung lạnh lùng cười, hắn là trưởng tôn chi trưởng Dương thị gia tộc được người tôn sùng, từ nhỏ đã dưỡng thành tính tình kiêu ngạo. Từ sau khi vào Thái học, càng không coi ai ra gì. Dương Sung cười lạnh nói: "Hắn hôm nay thắng quan ti, chỉ là chiếm đủ một cái chữ Hiếu. Thời.

Cổ CÓ kẻ xỉ nhục cha người ta bị con giết, triều đình khoan dung giáo dục làm ví dụ, từ đó hậu nhân lấy làm so sánh. Huống chi chỉ là giết trâu giết dê, tri huyện Giang Ninh kia không dám ở chuyện này làm ra hành động lớn. Nhưng cử động của hắn lần này, thật toàn bộ không có sơ hở? Không hẳn vậy...".

Dương Vanh tinh thần dao động, vội hỏi: "Sung nhi, ngươi nói gì?".

Dương Sung nói: "Xâm chiếm nhà dân, một cái này chúng ta không cách nào tránh khỏi, nhưng mà... Pháp bất trách chúng (pháp luật không trách số đông), huống chi có hơn mười nhà, lại là trưởng bối bản tông bản tộc người ta, cùng người ngoài cường chiếm có chỗ khác, xử phạt có nặng có nhẹ, còn ở lòng chủ thẩm. Điểm này thôi, chỉ cần tìm được nhân vật đắc lực từ đó xoay chuyển, thật ra chưa nghiêm trọng như vậy".

Dương Vanh nói: "Cái chuyện này đương nhiên không có gì nghiêm trọng. Huyện Giang Ninh cũng không phán nặng, xử phạt có thể nói là đánh tất cả năm mươi roi, hắn nói hòa khí, dàn xếp ổn thỏa, vấn đề là, Dương Húc làm như vậy, ta nếu không trị hắn, sau này trước mặt các tộc nhân còn ngẩng đầu như thế nào? Lời ta nói ra còn có người nghe sao?".

Dương Sung thầm nghĩ: "Ngươi đem tổ ốc nhà người ta biến thành chuồng heo, quả thực chính là cưỡi lên đầu người ta. Đổi lại là ta đến giết ngươi cũng không giải được hận, giết của ngươi mấy đầu dê heo ngươi mất hứng cái gì?".

Nhưng những lời này hắn cũng chỉ có thể nói trong lòng, hắn cũng rõ ràng, gia gia lúc trước đối với một nhà Dương Đỉnh Khôn áp bách là vì đem ý đồ khiêu chiến quyền uy đích tôn của hắn bóp chết từ trong trứng nước, về sau dung túng cho các tộc nhân xâm chiếm phòng xá nhà cửa Dương Đỉnh Khôn, cũng là ví dụ sống sờ sờ chấn nhiếp tộc nhân khác, nói cho cùng cũng là vì quyền uy cùng lợi ích một nhà bọn họ đâu đến nỗi bị tổn hại.

Hắn là trưởng tôn chi trưởng, chỗ gia gia hắn giữ gìn, đúng là hắn nên giữ gìn. Hắn trầm tư một lát nói: "Giết trâu dù sao cũng là trái với pháp lệnh triều đình. Những súc vật kia đều là của nhà trưởng bối bản tộc, dù có không đúng, hắn cũng không nên ở dĩ hạ phạm thượng, chẳng lẽ đem các chi tàn sát mới thể hiện lòng hiếu thảo? Cái Hiếu này, cũng không chỉ là tận hiếu với cha mẹ, đối với trưởng bối dòng tộc hắn không phải tận hiếu sao? Hắc, gậy ông đập lưng ông, chúng ta có thể tại điểm này làm một bài văn chương".

Dương Vanh nói: "Huyện lệnh Giang Ninh đã phán quyết, ngươi có thể lật lại án này?".

Dương Sung cười nặng nề: "Tiếp tục cáo, bẩm báo lên phủ ứng Thiên đi".

Dương Vanh tuy là thân hào nông thôn bản địa, nhưng mà còn chưa đến đánh qua quan ti phủ ứng Thiên. Phủ doãn phủ ứng Thiên không chỉ là Tri phủ bình thường, nha phủ dưới chân thiên tử, Tri phủ này trên đầu liên hệ lục bộ, có việc có thể trực tiếp báo lên cho trên nghe, đó

là cận thần thiên tử, đến quan ti của hắn, Dương Vanh thật là có điểm sợ hãi.

Hắn lường lự nói: "Phủ ứng Thiên? Như vậy... Có thể sao?".

Dương Sung nói: "Đương nhiên không phải hiện tại. Ta lập tức trở về thành tìm ân sư. Người cùng với Phủ doãn phủ ứng Thiên Vương Hồng Duệ Vương đại nhân là hảo hữu tri giao, ta đem việc này bẩm với ân sư, mời ân sư trước mặt Vương đại nhân nói tốt vài câu, sau đó gia gia lại đến ứng Thiên phủ dâng lên cáo trạng".

Dương Vanh lo lắng nói: "Lão sư kia của ngươi, ở trước mặt Phủ doãn đại nhân thật có tiếng nói sao?".

Dương Vanh ngạo nghễ nói: "Gia gia yên tâm, vị lão sư này của ta, là năm Hồng Vũ thứ mười tám hội thí đệ nhất, đại tài tử thi đậu Thám Hoa. Làm Hàn lâm Biên tu, thăng Tu soạn, dời đến Nhâm Xuân phường làm Giảng Độc quan, thư đồng đông cung, có công dạy Thái tôn được đề thăng, hôm nay làm quan đến Thái thường Tự khanh kiêm Thái học tiến sĩ, họ Hoàng tên Tử Trừng. Người chẳng những cùng phủ doãn phủ ứng Thiên là hảo hữu, đương kim Hoàng thái tôn điện hạ đối với người cũng là bảo sao nghe vậy. Người nói một câu, mười phần phân lượng".

Dương Vanh mừng rỡ, đứng dậy cười ha hả nói: "Tốt! Tốt! Tôn nhi giỏi của ta, ngươi quen được nhân vật như thể, ta còn phải sợ hắn sao?".

Đột nhiên nghe thấy tin vui, lão gia hỏa khí thế đề cao, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Húc, tiểu súc sinh ngươi ngỗ nghịch tôn trưởng, đại nghịch bất đạo. Bằng vào một thân khéo nói, còn lớn hơn hai cái miệng quan gia? Lão phu phen này nhất định trị cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 125

Mượn Gió Động

Chương 125: Mượn Gió Động

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Tuân Tử viết: ‘Nhân đạo ai cũng có biện, biện lớn lao tại phân, phân lớn lao tại lễ’ Lại nói: “Tiên vương ghét loạn nên đã chế lễ nghĩa để phân, dùng có thể phân cấp bậc sang hèn, chênh lệch lớn bé, phân biệt hiền ngu hay không, đều sử dụng các bậc lễ nghĩa khác nhau’. Thông qua lễ có thể phân rõ tôn ti, sang hèn, lớn nhỏ, trong ngoài xa gần.

Trong gia tộc, lễ phụ tử, vợ chồng, huynh đệ cũng không giống nhau. Ban đêm vì cha mẹ sắp xếp giường chiếu, sáng sớm hướng cha mẹ vấn an, ra ngoài cần phải diện cáo, trở về cần phải gặp mặt báo, không chiếm giữ vị trí tôn giả, cùng bàn trướng giả thì không ngồi ở vị trí trang tâm, không tích trữ tài sản riêng... Đây đều là lễ của mọi người.

Chỉ có thông qua lễ khác nhau, mới có thể xác định trong gia tộc và trong thiên hạ các loại nhân thân và hành vi, khiến người cùng người thể hiện rõ bản phận, quân thần cao thấp cha con anh em dựa vào lễ mà định. Cho dù là người thường, cũng cần biết hiểu lễ, hành lễ.

Người bình thường khi không kịp lễ, cũng không phải họ vô lễ, chỉ là nói người bình thường giới hạn trong tài lực, vật lực và thời gian, không thể chuẩn bị lễ, ví như người bình thường không vô miếu tế mà mà tế tại nhà...”.

Hoàng Tử Trừng ánh mắt có chút chuyển động, cũng không biết nhìn thấy gì, đột nhiên hơi khẽ cau mày, cầm thước trong tay hướng chuông thanh đồng gõ một cái, giương giọng nói: “Tốt lắm, hôm nay giảng đến đây, các ngươi lui ra, Dương Sung lưu lại”.

Các học sinh đều đứng dây, vái dài lui ra, Dương Sung đi đến trước án tiên sinh, kính cẩn đứng lại.

Hoàng Tử Trừng là một lão nhân gần năm mươi tuổi, khuôn mặt hơi xanh, ánh mắt uy nghiêm, nếp nhăn trên mặt nhẹ nhàng, lại làm cho người ta có một loại cảm giác khe rãnh, đúng là tính cách hắn, cẩn thận tỉ mỉ, hơi cố chấp.

Hoàng Tử Trừng nhìn môn sinh đắc ý của mình, không vui nói: "Dương Sung, lão phu vừa rồi bắt gặp ngươi bộ dáng hồn bất phụ thể, không yên lòng, đối với lời lão phu nói không cho là đúng?".

Dương Sung lắp bắp kinh hãi, vội vàng chắp tay nói: "Học sinh không dám. Học sinh là nghe tiên sinh nói, không khỏi nhớ tới việc nhà mình, cho nên nhất thời thất thần, kính xin tiên sinh thứ tội".

Hoàng Tử Trừng thần sắc hòa hoãn lại: "Ồ, thì ra ngươi nghe vi sư nói có chỗ cảm súc. Trong nhà ngươi, đã xảy ra chuyện gì?".

Dương Sung ảm đạm thở dài, nói: "Gia môn bất hạnh, vốn việc xấu trong nhà không muốn giương ra ngoài, nhưng tại trước mặt ân sư, học sinh tự nhiên là biết thì sẽ nói, nói sẽ nói hết, ân sư không tính là người ngoài".

Hoàng Tử Trừng thần sắc càng thêm ôn hòa, ha ha cười nói: "Trong học sinh của lão phu, ngươi gần đây trầm ổn trì chính, nói năng cẩn thận, ta đã nói thôi, hôm nay như thế nào lại thất thường như thế. Nói vậy thôi, trong nhà xảy ra chuyện gì?".

Dương Sung nói: "Chuyện xấu này của Dương gia, còn phải nói lên chuyện hơn hai mươi năm trước, ân sư cũng biết, Mạt Lăng Dương gia ta, là thị tộc lớn nhất địa phương, lúc ấy ta có một vị tộc thúc, tên Dương Đỉnh Khôn, không chịu yên gia nghiệp, mà tìm cách đi theo hướng buôn bán, thấy lợi mà không để ý tới tổ phụ, học sinh luôn mãi khuyên nhủ, bỏ hoang ruộng đất gia tộc phân cho hắn, chạy ra bên ngoài đi buôn bán".

Hoàng Tử Trừng sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh nói: "Tiên vương có nói, dân có ruộng lo cày, nữ ở nhà lo kéo tơ, thủy hạn không lo, cơ hàn không đến. Nếu đi con đường khác, nông nghiệp bị phế, một nhà nông không làm, trăm nhà không có cơm. Muốn người ta không nghèo đói sao được? Thương nhân không tự sản xuất, trữ hàng tích trữ, thao túng vật giá, chính là người ngồi không mà hưởng. Người này vứt bỏ chính nghiệp, làm nghề thấp kém, thật tự làm

người hạ tiện".

Dương Sung nói: "Tiên sinh nói là thế. Nhưng hắn tự nguyện như vậy, tổ phụ học sinh không muốn bắt buộc, liền cũng cho phép hắn đi. Không nghĩ, thúc phụ hàng năm buôn bán bên ngoài, khó được về nhà một lần, thẩm nương ta... Nàng...".

Hoàng Tử Trừng ánh mắt ngưng lại: "Hử?".

Dương Sung một bộ dáng khó có thể mở miệng nói: "Nàng... Nàng không tuân thủ nữ tắc, cùng người làm việc cẩu thả.

Hoàng Tử Trừng khinh thường hừ lạnh một tiếng. Dương Sung vội nói: "Trên đời này không có tường nào không bị gió lùa, chuyện này dần bị quê nhà hiểu rõ, rảnh rỗi nói toàn lời khó nghe, cả gia tộc đều bị hổ thẹn. Thẩm nương ta gặp việc cơ mật bại lộ, xấu hổ không dám gặp thúc phụ, trước khi thúc phụ về một ngày liền nhảy giếng tự vẫn. Ai ngờ bởi như vậy, ta không biết thúc phụ liền cùng toàn tộc chúng ta sinh hiềm khích, phẫn uất mà mang con nhỏ đi xa tha hương.

Chỗ phòng xá hắn bỏ đi bị gió mưa xâm nhập, đạo tặc ra vào, lâu năm thiếu tu sửa, suy tàn khó khăn, lung lay sắp đổ. Trong tộc có hơn mười vị thúc bá, thấy phòng xá hoang phế, không sử dụng nổi, liền đem chỗ gia sản này tạm sử dụng, ai biết.

Dương Sung xuống dưới cũng không dám nói dối, nếu là những câu không thật, hắn cũng sợ bị Hoàng Tử Trừng hiểu chân tướng, chính mình từ nay về sau không còn được lòng của hắn, đánh mất tiền đồ của nhà mình. Hoàng Tử Trừng nghe xong thốt nhiên nói: "Người này rất không thông sự lý. Bất luận ngày xưa ai đúng ai sai, phòng xá một chỗ khó khăn rách nát, không kham trụ nổi, mặc dù tộc nhân có chút chuyện không phải, hắn đã trở về, cũng có thể nhốt trâu bò, cùng người lý luận, sao có thể giận giết chi. Trâu là canh cụ của người làm nông, gia súc là tài vật của trưởng bối bản tộc, Dương Húc này giỏi một thân khéo nói, giỏi một bộ xảo trá, hắn đây là dùng một cái chữ Hiếu, hiệp oán trả thù!".

Dương Sung vẻ mặt đau khổ nói: "Tiên sinh nói là thế, đây chính là chỗ xảo trá của hắn. Nhưng hắn chiếm đạo hiếu cái đại nghĩa này, ai làm gì được hắn? Tri huyện Giang Ninh cũng chỉ theo cổ lệ, miễn tội hắn giết trâu, hiện hôm nay hắn tại trấn Mạt Lăng xây dựng rầm rộ, hắn muốn trọng tu phòng cũ, nguyên là bản phận người con, thật ra cũng không có chuyện gì. Nhưng hắn đem dê bò bị giết đều đem nấu nướng, cùng mướn thợ thủ công ngày ngày ăn uống,

cố ý trước tộc nhân ra uy.

Các tộc thúc tộc bá của học sinh đến nhà lý luận, đều bị ác nô dưới tay hắn đánh đem trở về, tổ phụ học sinh là chi trưởng một tộc, cùng tổ phụ hắn là huynh đệ, thấy hắn cùng đồng tông đồng tộc trở mặt như thế, tổ phụ sầu lo, đích thân đến nhà khuyên giải, ai ngờ... Lại bị tiểu tử mắt không tôn trưởng mắng chửi lên, đuổi khỏi cửa. Tổ phụ tuổi tác đã cao, sao chịu được nhục nhã như thế, sau khi trở về liền ngã bệnh.

Những thúc bá trong tộc bị hắn giết trâu cày, mắt thấy sắp đến mùa trồng trọt, lại mất đi công cụ trồng trọt đắc lực nhất, tình cảnh mười phần quẫn bách, nhưng vẫn không thể làm gì được hắn. Người nhà quê chất phác, lý luận sao là đối thủ của hắn?".

Hoàng Tử Trừng hừ một tiếng nói: "Cho nên nói, nhân đạo ai cũng có biện, biện lớn lao tại phân, phân lớn lao tại lễ. Hiếu đạo tất phải đề xướng, nhưng người này rắp tâm bất lương, những gì làm chỉ là trộm chiếm một cái chữ hiếu, kỳ thực là vì che giấu việc ác tự ý giết trâu cày, khi dễ trưởng bối tộc chúng mà thôi".

Dương Sung đau khổ thở dài, lại nói: "Tổ phụ học sinh không muốn gia tộc bất hòa, khuyên bảo các vị tộc thúc của học sinh, nguyên ý nhà ta bỏ tiền ra, vì bọn họ mua lại trâu cày, hy vọng sau việc phong ba này, con cháu một tộc vẫn có thể hòa thuận cùng một chỗ, nhưng các vị tộc thúc lại tức chuyện Dương Húc làm, muốn liên danh bẩm báo lên Phủ doãn ứng Thiên, học sinh vừa rồi đang nghĩ, có nên trở về hay không, khuyên bảo các vị tộc thúc...".

Hoàng Tử Trừng nghiêm mặt nói: "Dương Sung à! Lệnh tổ cùng ngươi, lấy đại cuộc làm trọng, tấm lòng có thể hiểu, nhưng mà, khoan dung có mức độ của nó, vượt quá mực này, thì đó là trợ ác. Thưởng mà không khuyến khích thì chỉ là thiện, phạt mà không trừng phạt là dung túng cho cái ác. Dung túng cái ác tức là làm ác, các tộc thúc của ngươi không có sai, người như thế không thể nhường nhịn được".

Hoàng Tử Trừng suy nghĩ một chút lại nói: "Vốn việc tư pháp đều có quan phủ địa phương, vi sư không nên can thiệp. Nhưng Dương Húc rất xảo trá, ngôn từ xảo biện, sợ quan viên bị che mắt, vi sư nếu không có nghe ngươi nói ra nguyên do chi tiết trong đó, chỉ nghe bề ngoài, cũng khó tránh khỏi phải tin tưởng hắn thật là xuất phát từ hiếu tâm, nhất thời xúc động phẫn nộ mà động đao giết trâu. Ngươi trở về một chuyến, không cần phải học tổ phụ ngươi dung túng kẻ gian làm ác, mà trợ giúp các tộc thúc ngươi đánh thắng trận quan ti này. Chỗ phủ

ứng Thiên, vi sư sẽ vì ngươi nói tốt một phen".

Dương Sung mừng đến phát điên, trên mặt cũng không dám lộ ra, chỉ là vái thật dài, kính cẩn nói: "Học sinh thụ giáo, học sinh tập tức về quê, tuân theo tiên sinh làm việc".

***

Dương gia mỗi ngày cung ứng dê bò gà vịt số lượng không hạn chế, chủ nhà như vậy biết đi nơi nào tìm? Những công nhân thợ thủ công kia để duy trì cuộc sống cũng dốc sức, một lần nữa phòng xá đã bắt đầu làm tốt nền móng, giờ đây bắt đầu kiến tạo trên mặt đất.

Người một nhà Hạ Tầm không thể cả ngày ăn ngủ trên xe, hôm nay liền ở tại một cái khách sạn nhỏ duy nhất trên trấn, gọi là khách sạn Cao gia.

Khách sạn này không phải Dương gia mở. Dưới sự kiên trì cùng khống chế của Dương Vanh lão gia tử, người Dương gia một mực kiên trì trở thành kẻ sĩ, không thành thì cuộc sống vừa làm mộng vừa đi học, là không biết loại nghiệp này, Bởi vì nơi đây cách Kim Lăng đã quá gần, không quản là lữ hành thương khách tới hay là lữ hành thương khách đi, cũng rất ít ở địa phương này qua đêm, cho nên nghề khách sạn ở đây không phát đạt, toàn bộ trấn chỉ có một khách sạn nhỏ nơi đây. Hạ Tầm một nhà lớn nhỏ vào ở, đem cái khách sạn nhỏ này lấp đầy, rốt cuộc không có khách nào khác ở được nữa.

Ông chủ khách sạn là hai huynh đệ, ca ca tên Cao Phong, đệ đệ tên Cao Triều. Thời đại này chưa có từ này, người ngoài nghe xong chưa phát giác.

Ra như thế nào, chỉ có Hạ Tầm, mỗi lần nghe được lão đại gọi tên lão nhị, lại phát ra một trận cười quái dị thú vị, cười đến hai huynh đệ trang hậu nổi da gà, còn tưởng vị công tử gia này tinh thần có điểm vấn đề gì, hầu hạ liền cũng càng cẩn thận.

Vốn người trên trấn là không dám tiếp cận, đến gần, thu dụng người một nhà bọn họ, ngay cả buôn bán bình thường cùng bọn họ cũng không dám, nhưng Hạ Tầm đầu tiên là đem gia súc của hơn mười vị thúc bá giết sạch sẽ, tiếp đó liền "Ăn thịt nó, uống máu nó" rất kiêu ngạo. Ngày hôm sau hắn đi lên công đường một vòng, rồi lại nghênh ngang trở về, Nghư nói mười tộc thúc tộc bá hắn bị hắn đánh cho mặt mũi bầm dập, mà ngay cả Dương lão gia tử cũng bị hắn chỉ vào mặt mà chửi một phen, giờ đây những người khác trên trấn Mạt Lăng thấy hắn đã kính mà lại sợ, cũng không dám lần nữa đắc tội hắn.

Hôm nay đúng sau giờ ngọ, sau giờ ngọ nên làm gì?

Trong phòng Hạ Tầm, Tử Kỳ quần áo hở nửa, phấn cơ ẩn lộ, đang ở trên người Hạ Tầm vặn vẹo giãy giụa như rắn. Tay Hạ Tầm du động, tay nàng thì lại vô lực truy đuổi, muốn thoát khỏi hắn vuốt ve: "Không được, không được, trời còn sáng...

"Cẩn thận hại người, thật vất vả mới lấy lý do phòng xá có hạn, đem nha đầu Tiểu Địch đi tới chỗ mẹ nàng ở cùng, cơ hội khó được nha". Hạ Tầm tìm được môi anh đào Tử Kỳ trốn tránh, cường chế hôn lên.

"Ô...".

Một cái này quả nhiên có hiệu quả, Tử Kỳ rất nhanh an tĩnh lại, một đôi cánh tay mềm mại từ chống cự chậm rãi chuyển thành khoát lên trên vai hắn, lại vòng đến trên cổ hắn, chủ động đón nhận, thật lâu sau, nàng mới mở ra đôi mắt mê ly thở gấp phì phò nói: "Huynh... Huynh bại hoại này, từ chỗ nào học được nhiều kiểu mới đa dạng như vậy?".

Không chờ Hạ Tầm trả lời, nàng đã nhắm hai mắt xấu hổ lại, đem đôi môi anh đào bị hôn có chút sưng lên cùng nhau đi lên, ngọt ngào nói: "Thiếp còn muốn...".

Một phen kích tình ẩm ướt, lại bị Hạ Tầm giở trò, Bành Tử Kỳ bị hôn đến thở gấp phì phò, người mềm như bùn, dù chưa bắt đầu chính sự thì thần hồn cũng đều say, không biết như lọt vào trong sương mù, mềm mại không xương dựa vào trong lồng ngực của hắn, bộ dáng mặc kệ tới đâu thì tới.

"vẫn muốn sao?". Hạ Tầm cười xấu xa: "Đây không phải gãi đúng chỗ ngứa sao? Ngoan nào, để ca ca cởi quần áo cho".

"Thiếp không... Không cần phải... Trời... Trời còn chưa tối.

Thanh âm ngắt quãng, mềm yếu vô lực, Bành Tử Kỳ dưới thế công của Hạ Tầm dần dần chịu thua, đã có chút ít ởm ờ, mắt thấy thắng lợi trong tầm mắt, rất nhanh có thể công thành chiếm đất, đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa dồn dập. Hạ Tầm rất là mất hứng, vội hướng tới Tử Kỳ ra hiệu, kéo chăn mềm trùm lên nàng, lúc này mới đi qua cái bình phong, thoáng sửa lại y phục, mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa, đang đứng hai kẻ mang khăn vấn đi Xuyên Tạo ngoa, mặc một thân quan phục

bộ khoái vạt áo màu đỏ thẫm, đang trừng mắt nhìn hắn.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 126

Phòng Ngừa Chu Đáo

Chương 126: Phòng Ngừa Chu Đáo

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

“Ngươi... Chính là tú tài Dương Húc Dương?”. Một bộ khoái kỳ quái nói.

Hạ Tầm chắp tay nói: “Đúng là ta, không biết hai vị bộ khoái có gì chỉ giáo?”.

Một tên bộ khoái trong đó nhe răng cười: “Tú tài, đây là lệnh gọi của ứng Thiên phủ, mời ngươi thu. Ngày mai giờ Tỵ, lão gia muốn hỏi ngươi vài lời, đừng đến muộn”.

Mặc kệ như thế nào, Hạ Tầm cũng mang thân phận tú tài, hai tên bộ khoái chấp hành mệnh lệnh có thể hung thần ác sát với dân chúng bình thường, nhưng không dám tùy tiện đánh hắn, hai người lần lượt đưa lệnh gọi, để cho Hạ Tầm ký nhận, sau đó nghênh ngang rời đi. Hai huynh đệ Cao Phong và Cao Triều lấm la lấm lét ở bên ngoài nhìn, Hạ Tầm liếc mắt thấy bọn họ, liền đóng luôn cửa phòng lại.

“Phủ ứng Thiên? Vì một vụ án dân gian tranh cãi, cho dù là liên lụy đến tội giết trâu bò, cần đến phủ ứng Thiên ra mặt sao? Đây là thành đô dưới chân thiên tử, ứng Thiên phủ doãn là trang tâm xét xử mọi chuyện lớn nhỏ trong thiên hạ, có bao nhiêu đại sự phải làm, bây giờ lại rảnh rỗi đến nỗi đích thân thẩm tra xử lý án này?”.

Hạ Tầm lập tức nghĩ đến Dương gia, Dương gia nhất định vận dụng quan hệ gì đó, quan hệ này có thể mời được ứng Thiên phủ doãn, chắc chắn là chuyến này không ổn rồi.

“Tướng công, có chuyện gì vậy?”.

Bành Tử Kỳ đã mặc quần áo chỉnh tề, khẽ gạt đám tóc tán loạn trên mũi, từ trong nhà đi ra, mặt nàng vẫn một màu đỏ ửng, phong tư quyến rũ chọc người còn y nguyên.

Hạ Tầm nói: "Không có chuyên gì, đám người kia chưa từ bỏ ý định, đi kiện tới phủ ứng Thiên".

Bành Tử Kỳ lắp bắp kinh hãi: "A!? Lại có việc này? Ta đã nói, Dương gia bọn họ ở chỗ này cây ỉớn rễ sâu, làm sao có thể không quen biết được vài nhân vật quyền quý, vậy phải làm sao bây giờ? Những người chấp pháp kia, tựa như những người luyện võ, chiêu pháp kỹ xảo đều là trong sách vở, nhưng vận dụng vô cùng xảo diệu, hắn muốn nói ngươi vô tội, sẽ tìm được ra một ngàn cái lý do chứng minh ngươi vô tội, hắn muốn nói ngươi có tội, cũng tìm được ra vô số lý do chửng minh ngươi có tội...".

Hạ Tầm ha ha cười, thuận tay vỗ một cái vào hai kiều đồn rắn chắc ngạo nghễ đang ưỡn lên của nàng khen: "Tiểu Kỳ Kỳ nhà ta không ngừng chơi đao, thì ra cũng nhìn ra bản chất quan nhân, lại còn thấu triệt đến như vậy".

Bành Tử Kỳ đứng ở phía sau, thấy hắn lục tung mấy thứ đồ, nhịn không được hỏi: "Chàng tìm cái gì?".

Hạ Tầm nói: "Tìm được rồi!". Hắn từ trong đóng hòm xiểng lấy ra một cái bao, mở cái bao ra, lại xuất hiện một cái bọc nhỏ, cuối cùng cởi bỏ bọc nhỏ, lộ ra một dải nhung tơ bảy màu, tủi thơm mỹ lệ cùng kim quang như giải ngân hà thấp thoáng cùng tỏa ra, nhất thời cả phòng tràn đầy hương thơm.

Hạ Tầm cầm lấy túi thơm, đi đến trước mặt Bành Tử Kỳ: "Tiểu Kỳ, đây là người khác đưa cho ta...".

Hạ Tầm còn chưa nói xong, Bành Tử Kỳ liền có chút ít mùi vị ăn dấm: "Người khác? Là cô nương ở gia đình nào, đến cả tủi thơm thiếp thân mà cũng đưa cho chàng nha?".

Hạ Tầm cười nói: "Người này nàng cũng nhận ra, hai người chúng ta đều gặp qua nàng".

"Ta nhận ra?".

Bành Tử Kỳ vội vàng hồi tưởng, mình đã từng thấy những ai, người nào có thể tặng hắn tủi thơm, còn có thể được hắn tiếp nhận, Diệu Thương, Tuyết Liên, Tử Y Đẳng ở Thanh Châu là

tuyệt đối không thể, mấy vị cô nương được cứu ở huyện Bồ Đài cũng không có khả năng, Tiểu Đông tẩu tử ở Dương Cốc huyện? Phi phi phi! A...".

Bành Tử Kỳ đột nhiên nghĩ tới: "Là Tạ cô nương và Nam cô nương ở Bắc Bình?".

Hạ Tầm ho khan một tiếng nói: "Không còn người nào nữa sao?".

Bành Tử Kỳ cẩn thận ngẫm lại, khẽ nói: "Còn có thể là ai? Ta thấy trong tất cả mọi người, hai nàng đó rất có khả năng".

Hạ Tầm nói: "Chớ suy nghĩ lung tung, thật ra cái túi thơm này, là khi ta ở Yến vương phủ, Minh Nhi, tiểu quận chúa đưa cho ta...".

Hai mắt Bành Tử Kỳ mở lớn, nửa ngày sau, đột nhiên kích động, nói năng lộn xộn linh tinh: "Cái gì? Minh Nhi quận chúa? Chàng thật lớn mật! Người ta... Người ta là quận chúa đấy, ba vị tỷ tỷ của nàng đều là Vương phi, chàng có leo thang trời cũng không xứng với người ta. Nàng... Nàng còn nhỏ như vậy, căn bản không hiểu chuyện, chàng tại sao có thể... Tại sao có thể hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt cô nương nhỏ như vậy, chàng... Chàng có mấy đầu đủ để người ta chém?".

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Nàng đang nói cái gì đấy, không phải chỉ là một cái tủi thơm sao, một món lễ vật mà thôi, có cái gì nghiêm trọng đâu".

"Lễ vật?".

Bành Tử Kỳ kêu lên, vội vàng kéo hắn đến một bên, sẵng giọng nói: "Chàng tại sao lại hồ đồ như vậy, có nữ hài nhi trong gia đình tử tế nào tùy tùy tiện tiện tặng người khác túi thơm? Nữ hài tử đưa tủi thơm thiếp thân cho nam nhân... Đó chính là biểu tượng lấy thân báo đáp, trong thiên hạ người nào không biết?".

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Không thể nào? Lấy thân báo đáp? Nghiêm trọng như vậy sao, ta cũng không biết chuyện này".

Trong đầu hắn đột nhiên lóe lên hình bóng trắng ngần, bộ dáng tiểu cô nương vui buồn lẫn lộn, lấy thân báo đáp? Hạ Tầm lập tức rùng mình một cái, đem một nụ hoa còn chưa nở phá hỏng? Quá tà ác!

Hắn vội lắc đầu nói: "Không có khả năng, nàng đừng nghĩ đến chuyện nghiêm trọng như

vậy, nhưng thật ra là... Ta không phải cứu nàng một mạng sao, tiểu quận chúa biết đền đáp ơn nghĩa, rồi lại không biết dùng thứ gì đền đáp xứng đáng, cho nên đem cái túi thơm này đưa cho ta".

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng thở phào, sẵng giọng nói: "Ta đã nói, cô nương nhỏ như vậy, làm sao có thể... Thật sự là, người ta tuổi còn nhỏ, không hiểu sự, chẳng lẽ chàng cũng không hiểu sự sao, nhận túi thơm của tiểu cô nương nhà người ta làm cái gì?".

Hạ Tầm nói: "Nàng mới là ngốc, ta trở lại Giang Nam để làm gì đây? Nói là thành thân, nhưng trước phải có nhà cái đã? Trọng chỉnh phòng ốc, đứng vững gót chân trên trấn Mạt Lăng, đây là điều kiện tiên quyết? Nhưng ta từ biệt quê quán hơn mười năm, có thể đấu được đám người đã biến thành dạng rắn độc? Khi tiểu quận chúa tặng ta túi thơm từng nói, nếu có điều cần cầu, mang tín vật này đi Trung Sơn vương phủ, trên dưới Từ gia đều nhận ra túi thơm này của nàng, đến lúc đó nàng nhất định ra mặt tương trợ. Từ gia đó có địa vị gì? Đó chính là Đại Minh đệ nhất công thần thế gia, tùy tiện nói một câu, trong trấn Mạt Lăng nho nhỏ ai có thể ngăn cản? Xem tình hình này, bọn họ nhất định đã tìm được phương pháp, nhờ người nào đấy làm khó dễ ta, bây giờ ta lấy túi thơm ra, chính là để chuẩn bị vạn nhất".

Bành Tử Kỳ thế mới biết dụng tâm của hắn, động dung nói: "Như vậy, chàng muốn cầm cái túi thơm này, hướng Từ gia xin giúp đỡ".

Hạ Tầm trịnh trọng gật đầu: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Dân không thể đấu với quan, nếu như bọn họ thật sự nghĩ ra phương pháp làm hại ta, hậu quả khó có thể đoán trước, cái ân tình này còn mấy lần, vẫn chưa rõ ràng, có thể không dùng thì sẽ không dùng, ta cũng không cần lo họa xảy ra".

Bành Tử Kỳ cười khổ nói: "Chàng thật là, tại sao có khi khôn khéo có khi ngốc nghếch? Chàng cầm cái túi thơm này đi đến Trung Sơn vương phủ, người nghênh đón nhất định không phải là bản thân tiểu quận chúa, nếu như bị người Từ phủ biết tiểu quận chúa đem cái túi thơm này cho chàng, vì thanh danh tiểu quận chúa, ta sợ chàng cầu trợ giúp không được, ngược lại còn bị người Từ gia giết người diệt khẩu".

Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vàng hỏi: "Cái túi thơm này, thật sự quan trọng đến vậy sao?".

Bành Tử Kỳ khinh khỉnh nói: "Người khác nào biết chàng mang túi thơm ra là vì xin giúp

đỡ? Sao biết là tiểu quận chúa không yêu thích chàng? Một khi chàng lấy cái tủi thơm này ra, người ta chỉ lan truyền ra ngoài điều duy nhất, đó chính là tiểu quận chúa đối với chàng giống như thiếu nữ đối với tình lang, hai chuyện tình có điểm chung, sẽ quy kết tất cả lên người chàng, chàng nói hậu quả có nghiêm trọng hay không?".

Hạ Tầm ngây ra, hắn thật không biết một túi thơm nho nhỏ, vậy mà lại biến thành tín vật lấy thân báo đáp, vốn cho là tặng tủi gấm cứu mạng, hôm nay lại thành lấy mạng tặng luôn, cái này có thể nói là việc tốt sao?

Hạ Tầm ngây người một hồi, ánh mắt nhìn liếc qua Bành Tử Kỳ, đột nhiên nảy ra ý hay: "Đành phải như vậy, tủi thơm này chàng hãy cầm lấy, ngày mai ta đi phủ ứng Thiên, nếu như ứng Thiên phủ doãn làm khó ta, nàng liền đi Trung Sơn vương phủ xin giúp đỡ".

Nói đến đây, Hạ Tầm lại dặn dò một lần nữa: "Nhớ kỹ, khi làm việc này phải mặc nữ trang, nói cái túi thơm là do tiểu quận chúa Minh Nhi tặng cho nàng".

Bành Tử Kỳ phì cười một tiếng, thu hồi túi thơm, gắt giọng nói: "Chàng đó, sau này ngàn vạn lần nhớ kỹ, nữ nhân bên ngoài, không được thu loạn, nhờ làm không tốt liền xảy ra tai nạn chết người!".

Vương Hồng Duệ là phủ doãn phủ Khai Phong. Là phủ doãn ở đô thành, đến hiện tại đã không dể làm, ứng Thiên phủ doãn dưới mắt Chu Nguyên Chương đều phải quản lý từ hoàng thành đến địa phương, ăn uống và ngủ nghỉ tất cả đều được trông nom, đều phải nghĩ đến. Tại đây một đường quản xuống dưới, phải đập trúng vài quyền quý ở địa phương, gặp chuyện này, đều là chiếu cố đến phương diện quan hệ, ích lợi, nếu không phải là nhân vật khéo léo, thì không thể ổn định ngồi trên vị trí này.

Nhưng khéo léo hay không, cũng phải xem là đối với ai, nên làm việc, nên động đến người, tất phải mạnh mẽ vang dội, người có sự quyết đoán, nếu không ngay cả một vị quan nhân bình thường chuyên chuẩn bị cơm nước, cho dù hoàng đế không động đến ngươi, có bao nhiêu người sẽ nhìn chằm chằm vào vị trí nắm quyền mà ngươi đang không thực hiện tốt?

Hoàng Tử Trừng đã nói cho hắn những lời này, Hoàng Tử Trừng là hảo hữu nhiều năm của hắn, hơn nữa lại là sư phụ Hoàng thái tôn, Vương Hồng Duệ biết địa vị của Hoàng Tử Trừng trong lòng Hoàng thái tôn, mắt.

Thấy đương kim hoàng đế tuổi tác đã cao, gần đây lại liên tiếp sinh bệnh, nghĩ đến việc

hoàng đế sắp băng hà, đến lúc đó Hoàng thái tôn đăng cơ đại bảo, vị đế sư của hoàng tử Trừng muốn trở thành nhân vật quyền lực khuynh đảo, về công về tư, mặt mũi tất phải cho.

Dù là như thế, căn cứ vào thái độ cẩn thận trước sau như một, hắn vẫn phái người âm thầm điều tra thân phận Hạ Tầm, hiểu rõ hắn là Thanh châu sinh đồ, phú thân nổi danh ở địa phương, dường như còn có chút vãng lai cùng Tề vương phủ, quan hệ có vẻ rất mật thiết, về chuyện này hắn ngược lại không thèm quan tâm, một vị thân vương không được dâng chiếu dụ, vĩnh viễn không được rời khỏi phiên quốc nửa bước cùng đế sư trong tương lai, ai đối với mình làm quan ở kinh thành càng có giúp ích hơn, vừa xem liền có thể hiểu ngay.

Bởi vậy, án còn chưa đưa ra, chiến thắng đã nằm trong lòng bàn tay hắn.

ứng Thiên phủ doãn rất ít khi đích thân thẩm tra xử lý loại án nhỏ này, nhưng nếu như quan chủ thẩm có hứng thú, vậy cũng không phải không thể đích thân thẩm tra. Tống thái tông năm đó đang trên điện Kim Loan, đích thân thẩm tra xử lý vụ án thị dân bị mất một con lợn, cuối cùng không phải vì câu chuyện này mà được mọi người ca tụng?

Hạ Tầm đi tới nha môn phủ ứng Thiên, tình cảnh giống hệt ngày ở huyện Giang Ninh, một điều bất đồng là, người Dương gia đã chuẩn bị đầy đủ. Mười tám nhà có súc vật bị tàn sát không còn con nào đang quỳ đầy trên đại đường, Dương Văn Vũ là người cầm đầu những người kia, trên người bọn họ đều bọc sợi vải trắng, cũng không biết nguyên một đám người này bị thương nặng đến mức nào.

Án bắt đầu diễn ra, trước là do bên nguyên cáo, tộc nhân Dương gia nói chuyện, nhà cũ của Dương gia giờ đây đã bị thay chủ, đang kiến tạo một lần nữa, những tình huống này bị đám người kia lợi dụng, bọn họ muôn miệng một lời, đều nói mình chăm sóc tổ phòng nhà Dương Húc, che mưa che gió, đánh đuổi kẻ trộm, cửa sổ sớm đã không còn, bốn vách tường hở hang rách nát, không thể sử dụng, vẫn là nhờ các tộc nhân hảo tàm, đem bàn thờ linh vị Dương Đỉnh Khôn đến một nơi sạch sẽ tận tình chăm sóc.

Về phần tại sao bọn họ chiếm dụng địa phương trong nhà Dương Húc để chăn nuôi súc vật, đám người này tận lực hàm hồ kể lể, phần lớn nông dân đều muốn chăn nuôi súc vật trong nội viện, cửa sổ mở ra, gà vịt con mèo con cẩu nhảy vào phòng là việc bình thường, vốn là chuyện đem phòng người khác biến thành nơi nuôi gia súc, làm dơ bẩn linh vị vong mẫu nhà người ta, đại sự thiên nhân căm phẫn như vậy, bị bọn họ nói hai ba câu liền chuyển thành chuyện hợp tình hợp lý.

Muốn tìm chứng cớ? Bọn họ nói có người làm chứng, mà Hạ Tầm ở bản địa tìm không thấy một người nào trượng nghĩa chịu xuất đầu vì hắn làm chứng, phủ doãn đại nhân tuy làm ra một bộ công chính nghiêm minh, công bằng như đang đánh cờ, nhưng vẻ mặt lành lạnh giống như mặt diêm vương, đã bày ra kết cục của Hạ Tầm trong quan tòa ngày hôm nay.

Bành Tử Kỳ rất thông minh, nàng đứng trên đường xem quan phủ sử án, mắt thấy gió hướng đại biển, mà thái độ phủ doãn đại nhân rõ ràng cho thấy khuynh hướng nghiêng về phía tộc nhân Dương thị, Hạ Tầm mặc dù chiếm đạo lý, nhưng không người lam chửng, cũng không có vật chửng, tình hình rất không ổn, nàng lập tức rời khỏi công đường, phi thân lên ngựa, đi thẳng đến Trung Sơn vương phủ.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 127

Túi Thơm Của Tiểu Quận Chúa

Chương 127: Túi Thơm Của Tiểu Quận Chúa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Trung Sơn vương phủ được xưng Nam Kinh đệ nhất nhà cao cửa rộng, chiếm một nửa nam thành. Trung Sơn vương phủ tại nam thành, phía đông nam là cống viện. Xa hơn về phía đông, qua sông Tần Hoài, là đông hoa viên lớn nhất Trung Sơn vương phủ.

Hồ Mạc Sầu phụ cận cách đó không xa cũng là lâm viên tư nhân của Trung Sơn vương phủ, nơi này là cấm địa, trong vòng năm dặm phụ cận, nghiêm cấm mọi người tiếp cận, vi phạm lệnh cấm sẽ bị bắt đưa đến quan phủ. Nghe nói chỗ ngồi trên hồ và hồ cách đó không xa là tòa Thắng Kỳ lâu, nơi đương kim hoàng đế và Từ Đạt đánh cờ, Từ Đạt bất tri bất giác dùng tay xếp quân cờ bày thành hai chữ vạn tuế, nhưng lại thắng Chu Nguyên Chương, Chu Nguyên Chương bại mà lại mừng, nhất thời cao hứng, liền đem tòa lầu này cùng với cái hồ này đều ban cho Từ gia.

Thật ra đây đều là truyền thuyết dân gian, hoàng đế sao có thể cứ như vậy làm chuyện này, chỉ một ván cờ liền đem giang sơn phong thưởng lung tung xuống dưới. Thắng Kỳ Lâu và hồ Mạc sầu là sản nghiệp của Từ gia không phải chuyện giả, nhưng nguyên nhân là bởi vì Trung Sơn vương Từ Đạt là người có công lớn nhất trong việc Đại Minh khai quốc, cũng là người duy nhất Chu hoàng đế tín nhiệm, không cố kỵ danh thần. Hắn khi Quách Tử Hưng vứt bỏ Chu Nguyên Chương cũng khi đi; Cũng không bỏ đi khi Trần Hữu Lượng vây công Chu Nguyên Chương, khi ý kiến của hắn và Chu Nguyên Chương không thống nhất trong quyết sách, thì cũng chỉ có kiên quyết chấp hành.

Hơn nữa, sau khi lập quốc, hắn không ngang ngược, tham ô hối lộ, ôm quyền không tha, kết bè kết cánh với đại thần, cho nên hắn trở thành một trong số ít Đại Minh khai quốc công thần được chết già, hơn nữa lại là người được phong vương, phong vương phải có đất phong, hồ Mạc sầu phụ cận chính là đất phong của Trung Sơn vương. Lúc này đang có một đoàn người, đi dọc theo hồ Mạc sầu đất tư hữu của Từ gia, hướng Trung Sơn vương phủ đi tới.

Trung Sơn vương phủ đã có nhà cao cửa rộng, cũng có đình đài các thụ, nguy nga hùng vĩ, cổ kính hoa lệ, giao hòa cùng với những thứ đó, là sơn thủy tương dung, một bước một cảnh. Đám người đang tới kia có hơn ba mươi người, ngoại trừ hai công tử mặc áo bào trắng ở chính giữa, đám người còn lại đều mặc áo màu xanh, dưới xương sườn dắt bội đao, nhìn qua chính là thị vệ vũ dũng.

Chu Nguyên Chương mười phần chú trọng lễ nghi trật tự giữa người với người, tại thời điểm hắn thống trị, vô luận kiến trúc, phục sức, nghi thức, các phương diện đơn giản không người nào dám đi quá giới hạn.

Ở Chu Nguyên Chương thống trị thiên hạ, dám đi quá giới hạn cũng không phải không có, cháu ruột hắn đi quá giới hạn, ngang ngược, kiêu ngạo không ai bì nổi, nghi thức chi lễ giống hệt với Thái tử, tuy tên cháu này rất được Chu Nguyên Chương yêu mến, cuối cùng vẫn là bị hắn ban cho được chết; Đại tướng quân Lam Ngọc đi quá giới hạn, sau khi đánh cho Cỗ Tư Dán Mộc Nhi chạy trốn, lại có thể ngủ với Vương phi của hắn, làm xấu đi chính sách dụ dỗ của Chu Nguyên Chương nhằm ràng buộc quý tộc Mông cổ; khi đắc thắng về triều hiềm thủ thành quan mở cửa hơi chậm một chút, lại có thể ra lệnh đại pháo đánh mở cửa thành, đủ loại như thế, mới có thể chôn xuống sát khí trong lòng của Chu Nguyên Chương.

Hôm nay tại đây, bên trong phủ ứng Thiên, cũng không có người dám "vượt qua thể chế", một chuyến này chỉ có hai người là chủ nhân, cho dù một người đi cùng một nửa hộ vệ, có thể có nhiều người như vậy bảo vệ.

Xung quanh, bày ra nghi thức như thế, hẳn là vương công nhất đẳng, tước lộc đại thần. Nhưng hai người này tuổi chỉ trên dưới 30, một người mày rậm mắt to, anh khí bừng bừng, người khác hơi thanh tú, thực sự mười phần tuấn dật.

Người qua đường nhìn thấy, vội vàng tránh sang bên đường, có người nói: "Từ tiểu công gia đã trở lại, A! Cùng tiểu công gia ngang hàng đàm tiếu là vị nào vậy?".

Tên còn lại nhân tiện nói: "Có thể cùng tiểu công gia ngang hàng đồng hành, chuyện trò vui vẻ, tất nhiên cũng là một vương hầu".

Bành Tử Kỳ vừa mới đuổi tới chỗ này, tai nàng cực thính, vốn đang muốn phóng tới phủ Từ quốc công, vừa nghe vài câu đối thoại này, tay liền ghìm chặt dây cương, quay đầu nhìn lại, lập tức thúc đầu ngựa, hướng về phía những người chậm rãi đi tới kia phóng đi.

"Người nào, dám cả gan xông tới nghi trượng Từ phủ, đứng lại!".

Bọn thị vệ phía trước đều là võ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, vừa thấy có người giục ngựa vọt tới, lập tức rút đao chuẩn bị nghênh chiến, thị vệ phía sau thì nhanh chóng đem hai vị công tử bảo hộ ở bên trong, nếu không phải người vọt tới chỉ là một người một con ngựa, người trên ngựa áo trắng như tuyết, vạt áo bồng bềnh, chính là một nữ tử cực thanh lệ, đã sớm vung đao chém người.

Hai vị công tử cũng không bối rối, chỉ là ghìm chặt tọa kỵ, hiếu kỳ ngó ra xem, ngẫu hứng thì thầm hai câu, trên mặt cười khẽ, tựa hồ như đang bình luận một phen về nữ tử tư thái hiên ngang dung mạo xinh đẹp này.

Bành Tử Kỳ mãnh liệt ghìm ngựa, cả người tuấn mã đứng thẳng dậy, hí dài một tiếng, móng trước còn chưa rơi xuống đất, Bành Tử Kỳ đã thả người nhẹ nhàng xuống ngựa, công tử mặt mang anh khí bừng bừng kia hai mắt sáng ngời, bật thốt lên khen: "Công phu tuyệt đẹp!".

Công tử thanh tủ bên cạnh cũng mỉm cười chút ít nói: "Xác thực là công phu tốt!".

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng xông tới ba bước, cũng không nhìn cái cổ đã bị cương đao trên tay thị vệ uy hiếp, chỉ đem bàn tay nâng cao lên, cao giọng nói: "Thảo dân ở đây có một tín vật của Từ tiểu quận chúa, xin cầu kiến Từ tiểu công gia!".

Nàng cũng không biết hai vị công tử trước mặt này ai là người Từ gia, là công tử thứ mấy của Từ gia, bởi vậy liền dùng gia xưng danh Từ tiểu công, nam tử mặt mang đầy anh khí nghe xong có chút giật mình, cúi người về phía trước nói: "Trình lên!".

Lập tức có một thị vệ xoay người xuống ngựa, lấy túi thơm từ trong tay Bành Tử Kỳ, bước nhanh đến trước mặt hắn, hai tay dâng, người này cầm lấy trong tay, nhìn kỹ xem, trầm giọng hỏi: "Ngươi ở nơi nào kết bạn với tiểu muội của nhà ta?".

Bành Tử Kỳ ôm quyền nói: “Thảo dân tại phủ Bắc Bình cùng Từ tiểu quận chúa kết bạn”.

Công tử kia à một tiếng, khuôn mặt hơi giãn ra, quay đầu nói với một vị khác công tử: “Cửu Giang, nhà của ta có khách, ngày khác sẽ cùng ngươi đi ẩm yến”.

Thì ra vị công tử bên cạnh hắn chính là Tỷ tôn của Minh thái tổ Chu Nguyên Chương, trưởng tử Tào quốc công Lý Văn Trung là Lý Cảnh Long, tự Cửu Giang. Lý Văn Trung là danh tướng thời Minh sơ, độ lượng thâm trầm mà hùng vĩ, người ngay thẳng nghĩa khí. Lâm trận phấn chấn, đại địch trước mắt càng hiển lộ tráng chí. Thông hiểu kinh nghĩa, viết thơ ca đầy tính hùng hồn. Nếu bàn về tài thống soái, hắn hơi kém bọn người Từ Đạt, Hồ Đại Hải, Thường Ngộ Xuân, nhưng nếu luận dũng mãnh thiện chiến, có thể nói là đứng đầu các tướng dưới trướng Chu Nguyên Chương.

Hắn đã chết bệnh hơn mười năm, trưởng tử Lý Cảnh Long kế tục tước vị, làm Tào Quốc công. Vị làm bạn cùng hắn này chính là lão tam Từ gia, Từ gia công tử Từ Tăng Thọ, bởi vì tước vị là hắn kế thừa của đại ca, cho nên hắn hôm nay chưa từng phong tước, chỉ được nhậm mệnh làm ngũ quân đô đốc phủ Tả đô đốc, quan viên chính nhất phẩm, so với quốc công Lý Cảnh Long cũng không huy hoàng cho lắm.

Lý Cảnh Long gật gật đầu, lại nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt giống như một đóa lê hoa, quay sang Từ Tăng Thọ nháy nháy mắt, cười nhẹ nói: “Tiểu nương rất đẹp”.

Từ Tăng Thọ ho một tiếng nói: “Đó là bằng hữu tiểu muội, ngươi nhiều chuyện làm gì, đi mau, đi mau!”.

Lý Cảnh Long cười ha ha nói: “Đi đây đi đây, ta đi ngay, không quấy rầy chuyện tốt của ngươi, ta đi đây”.

Dứt lời liền quật một roi vào con ngựa, thản nhiên ngoặt về phía một con đường khác, lập tức có hơn mười thị vệ đi theo.

Từ Tăng Thọ lúc này mới hướng đến Bành Tử Kỳ nói: “Cô nương mời lên ngựa, theo ta hồi phủ rồi nói chuyện sau”.

Bành Tử Kỳ vội la lên: “Không còn kịp nữa, nếu đã muộn, sợ tướng công ta đang bị thụ hình”.

Từ Tăng Thọ nao nao hỏi: “Tướng công của nàng? Hắn làm chuyện gì, nơi nào thụ hình?”.

ứng Thiên phủ doãn Vương đại nhân xử phạt với Hạ Tầm, có thể nói thật nặng, cực nhanh, cực nghiêm, thể hiện đầy đủ hắn chấp pháp nghiêm minh, mạnh mẽ vang dội phong cách làm việc.

Hơn nữa còn công bằng, công chính liêm minh.

Những tộc chúng Dương thị xâm chiếm tổ phòng của Dương Húc, tuy sớm đã suy tàn, dùng lý do khó khăn không chịu nổi, lại là đồng tông đồng tộc, chỉ là trong tình huống không có tin tức liền mượn tạm, cũng không có cử động xâm chiếm không trả, nhưng chung quy vẫn có tội nhẹ, ứng theo đó liền khiển trách qua loa, nay bọn họ chăn nuôi súc vật trong sân nhà Dương Húc, đã bị đồ tể hết, dùng ăn, coi như là nhận lấy khiển trách, vì vậy không hề bị xử lý.

Mà Hạ Tầm bởi vì gặp gia viên rách nát, không hỏi căn nguyên, giết hại tất cả súc vật của đồng tộc thân hữu, lại bạo lực đả thương phần đông thân tộc, niệm tình hắn xuất phát từ một mảnh hiếu tâm, còn có thể khoan thứ, nhưng mà hắn không đếm xỉa quốc pháp, lạm sát trâu cày, mà lại là giết một cửu đầu, tội này không thể thứ cho. Dựa vào pháp lệnh triều đình, phàm là người cố tình giết hại trâu ngựa của người khác, đánh trượng bảy.

Mươi tù một năm rưỡi; Hạ Tầm vì tình mà tàn sát gia súc, tình có thể nguyên, nhưng tội không thể tha thứ, tội phải xử phạt, đánh một trăm trượng, lưu vong ba nghìn dặm, tước hết công danh của hắn!

Không cần phân trần, phán quyết lập tức tuyên hạ, Vương Phủ doãn lập tức sai người bắt Hạ Tầm mang xuống chuẩn bị dụng hình, đồng thời lại chuẩn bị mệnh thư hành văn đưa tới phủ học chính Thanh châu, tước hết học tịch công danh của hắn, Hạ Tầm vừa bị bắt xuống dưới, thì có một tên hộ vệ chạy lên công đường, nói nhỏ vào lỗ tai hắn vài câu, Vương Hồng Duệ khẽ giật mình, vội vàng hỏi lại hai câu, sau khi xác định lập tức hướng về phía sư gia lần lượt nháy mắt, quát: “Bản quan còn có chuyện quan trọng cần làm, án này dừng tại đây sau sẽ thẩm lại, bãi đường!”.

Dứt lời liền phẩy tay áo một cái rồi nghênh ngang rời đi, rõ ràng đã tuyên án xong, còn có cái gì muốn thực hiện sau? Dương Vũ khẽ giật mình, hắn chưa cảm nhận thấy điều gì lạ, vị sư gia kia đã ngầm hiểu nhanh chân chạy ra ngoài, chạy đến hạ đường chặn đứng người chuẩn bị dụng hình, Hạ Tầm vừa bị cởi hết quần áo xuống, lộ ra tiểu JJ, lại bị mặc quần áo vào, một

lần nữa đưa về phòng trực.

Người Dương gia đều cảm thấy khó hiểu, cái loại tràng diện này Dương lão thái gia chắc là sẽ không ra mặt, miễn cho người ta nhìn thấy một hình tượng trưởng giả không đủ hiền lành nhân hậu, Dương Sung cũng sẽ không ra mặt, hắn coi trọng nhất cái chức danh Thái Học của mình, người thưa kiện lên tòa án là Dương Vũ, những người Dương gia kia bị gọi ra đại đường, sau đó gom lại trước mặt hắn, hỏi thăm liên tục: "Chuyện gì xảy ra, không phải đã tuyên án rồi sao?".

Dương Vũ giống như cây gỗ, không thể nghĩ ra chuyện gì, lường lự nói: "Có lẽ tiếp sau còn có chuyện gì đó cần tuyên án, mà phủ doãn đại nhân thật sự có chuyện quan trọng, các ngươi cũng biết, ứng Thiên phủ doãn không giống như chủ quan ở tiểu châu tiểu huyện, sự vụ mỗi ngày rất phức tạp".

Lại có người nói: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Hay là... Trở về chờ tin tức? Hoặc là thỉnh lão gia tử đến hỏi thăm.

Chỗ đãi khách ở nhị thính, Từ Tăng Thọ nhàm chán đi tới đi lui trong phòng khách, trên tay đong đưa roi ngựa chuôi bọc bằng xích hồng san hô của hắn, Vương Hồng Duệ vừa vào nhà, chính là đến lạy dài một cái: "Ai da da, tiểu công gia, hạ quan công vụ quấn thân, không tiếp đón từ xa, thứ tội, thứ tội".

Từ Tăng Thọ bây giờ là Tả Đô Đốc, chính là quan nhất phẩm ở kinh thành, ứng Thiên phủ doãn chính là quan tứ phẩm ở kinh thành, Vương Hồng Duệ này đúng là một hạ quan hàng thật giá thật, nhưng mà Từ Tăng Thọ vẫn chưa tập tước, hắn lại gọi là tiểu công gia, xưng hô này rất có học vấn, có vẻ thân thiết hơn, cũng tôn kính hơn chút ít.

"Tiểu công gia, mời ngồi, tiểu công gia uống trà".

Vương Hồng Duệ mời Từ Tăng Thọ tới trước bàn, khom người, cười theo, châm trà ngon rồi đẩy đến trước mặt hắn, cẩn cẩn thận thận nói: "Tiểu công gia mới vừa nói... Đến quan phủ tìm một người gọi là Dương Húc?".

Hắn vụng trộm nhìn thoáng qua sắc mặt Từ Tăng Thọ, lại nói: "Hạ quan mạo muội hỏi một câu, không biết người này, cùng tiểu công gia quan hệ là như thế nào?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 128

Phong Ba Khởi

Chương 128: Phong Ba Khởi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Từ Tăng Thọ tùy tiện nói: "À, Dương Húc là bằng hữu của ta, ta và Cửu Giang cùng hẹn hắn đi chơi hồ Mạc sầu, kết quả người đưa tin lại không tìm thấy hắn, vừa hỏi mới biết được, người đã bị ngươi mời tới đây, ta liền đến xem xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ở đây? À, nếu như sự việc cơ mật, không tiện lộ ra, ta sẽ không để cho Vương đại nhân khó xử.

Vương Hồng Duệ lưỡng lự nói: "Cái này... Tiểu công gia cũng biết hắn và gia tộc Dương thị của hắn đang tố cáo nhau".

"À, thì ra là vì việc này!".

Từ Tăng Thọ bừng tỉnh đại ngộ, cười nói: "Hiểu rồi, hiểu rồi, những người tộc Dương gia kia dính vào chuyện phá hư đồ đạc, ta nghe từ người khác nên biết một ít. Dường như cha hắn lúc trước khi rời đi, đối với gia tộc cũng có chút không thoải mái.

Ta nói với hắn, đều là người cùng một nguồn, người chết đã vậy, đừng so đo, những người kia như bọn chuột nhắt có thể làm chuyện gì có tiền đồ lớn? Không bằng xem bọn họ như cái rắm, cứ quên đi, khuyên can mãi, tiểu tử này cuối cùng đáp ứng ta không so đo những chuyện năm xưa.

Nhưng ai biết được, lần này hắn về nhà, phát hiện phòng ở bị người khác biến thành chuồng heo, linh vị lão nương cũng bị quét đến góc tường, hắn liền lập tức nhổ lông chúng,

may mắn là, hắn còn biết kìm chế, cũng chỉ là chém chết hết tất cả chó méo trong nhà, không giận dữ giết người, vậy thì sao? Việc này còn chọc đến Vương đại nhân ngươi? Huyện Giang Ninh làm ăn kiểu gì, Vương đại nhân tọa trấn ở trang khu, ngày trăm ngàn việc, còn có thời giờ rảnh rỗi đi quản mấy cái chuyện lông gà vỏ tỏi này sao?".

"Lông gà vỏ tỏi sao?". Vương Phủ doãn cười khổ: "Tiểu công gia cũng biết, pháp lệnh triều đình, tự ý giết trâu cày là có tội lớn.

"Có chuyện này sao?".

Đôi mắt trâu của Từ Tăng Thọ trợn thật lớn: "Ta không biết! , ta làm sao biết!? Ngươi nhìn ta xem, ta giống người nhận biết các loại ngũ cốc sao? Thịt bò ta đã nếm qua, canh lê cũng không ngoại lệ, không quan hệ, ta là quan nhân ngũ quân đô đốc phủ không có quyền can thiệp công việc dân chính, tục ngữ nói vương tử phạm pháp, tội cũng như thứ dân. Án này phải kết như thế nào, đó là chuyện của Vương đại nhân, bản quan không tiện xen vào".

Từ Tăng Thọ nói xong, liền đứng người dậy nói: "Được rồi, nếu hắn còn dính vào việc này, để tránh tị hiềm nghi, ta đi ra chỗ khác, ngươi nên làm như thế nào thì cứ làm như thể, chờ án này giải quyết xong, ta lại hẹn hắn đi câu cá".

Từ Tăng Thọ nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, Vương Hồng Duệ có điểm mơ màng, án xong lại hẹn hắn đi câu cá? Ta đây nếu đánh hắn một trăm roi, đánh cho cái mông hắn nở hoa dường thương ba tháng, hoặc là đem hắn lưu vong ba nghìn dặm...

Mắt thấy Từ Tăng Thọ không quay đầu lại, đã đi đến phòng trước, Vương Hồng Duệ vội vàng hô lớn một tiếng: "Tiểu công gia xin dừng bước!". Nói xong liền nhấc áo bào, vội vàng chạy đuổi theo.

"Tiểu công gia, tiểu công gia, ngài chậm lại một chút".

Vương Hồng Duệ cười nói: "Thì ra trong việc này còn có nhiều uẩn khúc, hạ quan nhất thời lỗ mãng, không có kiến giải tinh tường. Nói tới đây bản quan cần phải cẩn thận châm chước vụ án, nếu không có tiểu công gia đề tỉnh, hạ quan hầu như đã làm ra một án oan, làm xấu một thanh danh, tiểu công gia, hạ quan tạ ơn người nhiều lắm".

Từ Tăng Thọ dừng chân lại, kinh ngạc nói: "Cái gì? Vương đại nhân còn chưa đem vụ án điều tra tường tận, đã muốn vội vàng phán quyết sao? Cái này cũng không giống như Vương

đại nhân, Vương đại nhân gần đây.

Luôn luôn tinh minh, sao lại sơ sót như thế?".

Vương Hồng Duệ cười khổ nói: "Thực không dám đấu diếm, hạ quan trước đây nghe Thái Thường tự khanh Hoàng Tử Trừng Hoàng đại nhân đề cập qua án này, đạo đức văn chương của Hoàng đại nhân ngài chắc hẳn đã biết, thiên hạ nổi tiếng thế nào, đều là từ miệng hắn ra, hạ quan nghe hắn nói liền tin ngay. Cho nên không điều tra tường tận".

"Hoàng Tử Trừng?".

Từ Tăng Thọ nghe xong cũng âm thầm nhíu lông mày: "Thì ra tên Dương Húc này đối đầu với người có chỗ dựa sau lưng là Hoàng Tử Trừng, hắn là lão sư Hoàng thái tôn, việc này có chút khó giải quyết".

Vương Hồng Duệ nhìn sắc mặt hắn nói: "Đúng vậy, Hoàng đại nhân kiêm Quốc Tử Giám tiến sĩ, hắn có một môn sinh đắc ý, chính là đệ tử Dương gia, chắc hẳn Hoàng đại nhân cũng là nghe qua lời một phía, tin lầm người đệ tử này. Hôm nay nghe tiểu công gia nói, trong đó còn có ẩn tình khác, cái án này không thể khinh suất tuyên án.

Hạ quan tính, trước cứ thả Dương Húc về nhà, cho hai bên thời gian mười ngày thu thập nhân chứng vật chứng, sau đó phúc thẩm, tiểu công gia nghĩ như thế nào?".

Ánh mắt của Từ Tăng Thọ hơi lướt qua mắt Vương Hồng Duệ, hắn bỗng nhiên cười ha hả: "Ha ha. Từ mỗ là một giới vũ nhân, đâu có được thành tựu về việc bên văn, chuyện này Vương đại nhân cảm thấy làm sao thỏa đáng, vậy cứ làm như thế. Ta còn có việc, xin cáo từ".

Vương Hồng Duệ gượng cười, kéo dài âm thanh nói: "Tiểu công gia đi thong thả...".

Một cái vái dài kèm theo, đến khi chậm rãi ngẩng đầu lên, Từ Tăng Thọ đã chẳng biết đi đâu.

Vương Hồng Duệ cười nhẹ một tiếng, gọi một tên nha dịch qua, phân phó nói: "Đem Dương Húc thả ra, bảo nguyên cáo bị cáo tự tìm kiếm vật chứng nhân chứng, mười ngày sau, bản phủ sẽ tái thẩm".

Nha sai đáp ứng một tiếng, rồi vội vàng rời đi, Vương Hồng Duệ tháo mũ cánh chuồn xuống, phủi phủi trên mặt mũ, rõ ràng không tồn tại tro bụi, hắn thản nhiên nói: "Người vốn

như con ba ba bị câu, phải chạy lòng vòng; ta hôm nay ở giữa hai bên, nếu không cẩn thận.

Vương Phủ doãn vừa nói, vừa lắc lắc trở về trong sảnh.

Từ Tăng Thọ đi ra ngoài ứng Thiên phủ, hắn đứng ở dưới bậc nhíu mày suy tư một lát, sau đó liền phi thân lên ngựa nói: "Đi, đến hoàng cung!".

Vừa rồi lão hồ ly Vương Hồng Duệ kia đã nói rất rõ ràng, cái án này không quan trọng, quan trọng là giờ đây hai đại nhân vật đều xen vào.

"Đương kim lão sư của Hoàng thái tôn, là đế sư tương lai, trên triều đình tất nhiên sẽ trở thành trọng thần, một cánh tay đắc lực; Một người là Trung Sơn vương phủ, Đại Minh công thần đệ nhất thế gia, một bên là đại biểu tập đoàn quan văn, một bên là đại biểu tập đoàn công thần, ta đều không thể trêu vào.

Hôm nay quan ti ta đã cho Từ tiểu công gia mặt mũi, Hoàng đại nhân bên kia lập tức có thể hiểu rõ kết quả, đến lúc đó, xin lỗi, ta phải đem tôn thần chuyển ra để che tai, hai vị đại thần đi mà tìm chỗ dựa, trong mười ngày các người có thể quyết thắng bại? Ai thắng, thổ địa gia ta đây liền nghe theo người đó. Tiểu đệ thấp bé, lời nhẹ, kiếm miếng cơm ăn không dễ, Từ tiểu công gia ngài là người biết chuyện, xin hãy thông cảm".

Chuyện này, Trung Sơn vương phủ đã nhúng tay, sẽ không bỏ dở nửa chừng, nếu không hắn còn có thể ườn ngực sao? Cho nên Từ Tăng Thọ nhượng bộ một chút, lập tức chạy vội đến hoàng cung.

Trong cung Càn Thanh, Chu Nguyên Chương tổ tôn đang nói chuyện.

Một kẻ áo vải khu trừ Thát lỗ, xây dựng lại thiên hạ của người Hán Chu Nguyên Chương, hôm nay đã là lão nhân gần thất tuần, thân hình hắn đã từng ngang tàng vĩ ngạn nay đã còng xuống chút ít, tóc đã từng đen nhánh, giờ trở thành tuyết trắng lại thưa thớt, khuôn mặt vốn không được coi là tuấn tủ nhưng mười phần khí dương cương, hôm nay đã như trời vào đông giá rét cuốn quanh thân cành, nếp nhăn khắc sâu chi chít trên mặt.

Chỉ có khí thể, một loại khí thế sống ở thượng vị đã lâu bảo dưỡng mà thành, dù hắn chỉ nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, chưa từng liếc về phía ngươi đứng dưới, cũng làm cho người nhìn thấy hắn cảm thấy sợ hãi.

Mặt hiền lành, bởi vì hắn đang nhìn đứa cháu có hiếu nhất của hắn.

Chu Nguyên Chương và Hoàng thái tôn Chu Duẫn đều ăn mặc một thân y phục lê hoa hàng ngày, chỉ khác là ở ống tay áo, thêu đường viền hoa vân tơ vàng, trên đầu cũng chỉ búi tóc sơ qua, chặn ngang một trâm.

Phong cách tiết kiệm mà lại yêu mến thanh lịch của Chu Nguyên Chương ảnh hưởng lớn đến cung thất nhà Mitìh, bất kể nam nữ, đều mặc phục sức dạng này, bởi vậy ngoại trừ trường hợp hoàng thất chính thức cần long trọng, trong hậu cung phục sức trang phục xưa nay tôn trọng sự nhàn nhã tự nhiên.

Chu Nguyên Chương đang cùng với hoàng tôn giảng giải đạo thi hành biện pháp chính trị, đạo làm vua, từ khi hắn cảm giác được tinh lực của bản thân không lớn bằng lúc trước, thân thể ngày càng sa sút, hắn bắt đầu có ý thức địa bồi dưỡng Chu Duẫn.

Một số việc có thể buông tay, hắn đều giao cho Chu Duẫn đi làm, sau đó lại cùng hắn tham thảo được mất đúng sai trong đó, một khi phát sinh sự tình khó làm, đều cùng tôn nhi phần tích, giảng giải cách xử lý của mình, nguyên nhân vì sao, đều lo lắng đến ít phương diện.

Tổ tôn hai người đang ở phía đông cung Càn Thanh trong Noãn Các, ngươi một lời ta một câu trò chuyện, Từ Tăng Thọ báo danh đến. Hắn là khách quen hoàng cung, không nói đến việc Chu Nguyên Chương và Từ Đạt giao tình rất sâu, đây là chuyện quân thần lại là thân gia, Từ Huy Tổ, Từ Tăng Thọ và đương kim Hoàng thái tôn giao tình cũng rất tốt, bởi vậy trong cung đình đối với người Từ gia mà nói, không tính là nơi cấm không thể vượt qua.

Chu Nguyên Chương đang nói đến lúc mệt mỏi, nghe báo Từ Tăng Thọ đến đây, liền nói: "Gọi hắn vào đi".

Từ Tăng Thọ vào Noãn Các lập tức hướng về phía hoàng đế, Hoàng thái tôn, dùng đại lễ thăm viếng, vấn an Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương đưa tay ra, khuôn mặt già nua lộ ra một tia ấm áp vui vẻ:

"Tăng Thọ, miễn lễ, đến đây đi. Tiểu tử ngươi tính cách uyển chuyển, không thể so sánh được với đại ca ngươi về sự thành thật, nếu có chuyện thú vị gì đó, ngươi nghĩ đến trẫm mới là lạ, ha ha, hôm nay tại sao lại tiến cung, không có việc gì làm sao?".

Từ Tăng Thọ rụt rụt cơ thể mập mạp, trơ mặt ra cười: "Hoàng Thượng ngàn lần minh

giám, thần hôm nay vốn hẹn Cửu Giang và Văn Hiên đi dạo hồ Mạc sầu, Văn Hiên ở quan ti không tới được, chuyện này đành phải bỏ. Thần không có chỗ đi, nhớ tới người liền chạy đến đây".

Chu Nguyên Chương nói: "Đứa nhỏ Cảnh Long kia, cũng là một đứa ham chơi. Ồ... Còn Văn Hiên, cũng là tử tôn thân thích công thần sao? Sao lại phải đến quan ti?".

Từ Tăng Thọ vỗ trán một cái nói: "A, là thần hồ đồ, Hoàng Thượng không nhận biết hắn, hắn chỉ là một người bình thường, không phải là người trong gia đình công thần, chỉ vì hắn và tiểu thần vô cùng hợp nhau, cho nên mới trở thành bằng hữu. Nói đến quan ti kia, thật sự không đáng để ý, mấy chuyện linh tinh, vì vài con lợn con trâu, vậy mà quan ti thưa kiện tới tận phủ ứng Thiên".

"Hả?". Chu Nguyên Chương liếc nhìn thật sâu Từ Tăng Thọ, cặp mắt già tuy đục ngầu, nhưng làm Từ Tăng Thọ cảm giác tất cả mọi việc đều bị nhìn thấu, không khỏi có điểm chột dạ, đầu hơi cúi xuống tránh ánh mắt đó, Chu Nguyên Chương cười cười, nói: "Dân gian không có việc nhỏ, phủ ứng Thiên xử án, đó là bản phận. Tăng Thọ à, trẫm đang buồn bực vì rảnh rỗi, chuyện này, ngươi nói ta nghe một chút...".

Vừa thấy động tác của hắn, Hoàng thái tôn Chu Duẫn vội vàng đứng lên, cẩn cẩn thận thận nâng lưng tỗ phụ, đệm cho hắn cái gối, để hắn có thể nằm xuống.

Từ Tăng Thọ nói: "Vâng, thần coi đó như một cái việc vui, nói cho Hoàng Thượng, để lão nhân gia ngài giải giải buồn".

Lúc này, Hoàng Tử Trừng đang ở Hàn Lâm viện cùng một ban văn đi ngâm thơ vẽ tranh, đột nhiên nhận được tin tức Vương Hồng Duệ đưa tới, vừa nghe Trung Sơn vương phủ nhúng tay vào việc này, Hoàng Tử Trừng không khỏi nhíu mày cả kinh, muốn hắn đối kháng với Trung Sơn vương phủ? Căn bản không cùng một cấp bậc, nếu không phải hắn và Vương Hồng Duệ gần đây qua lại rất mật thiết, chỉ sợ người ta đã trực tiếp sửa án Dương Húc vô tội. Hôm nay chịu vì hắn. Kéo dài mười ngày, ân tình này thật sự không thể dày hơn được.

Lão Hoàng tính kiên cường cũng nổi lên, cẩn thận ngẫm lại, chỗ dựa lớn nhất hắn chỉ có Hoàng thái tôn, cũng chỉ có Hoàng thái tôn chịu ra mặt, Trung Sơn vương phủ mới có chỗ cố kỵ, bởi vậy Hoàng Tử Trừng lập tức ngồi kiệu quan, chạy thẳng đến hoàng cung, giờ phút này vừa qua Đông Hoa môn.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 129

Thái Tổ Giáo Tôn

Chương 129: Thái Tổ Giáo Tôn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Từ Tăng Thọ đem sự tình của Dương Húc từ đầu đến cuối nói một lần. Mặc dù đang tại trước mặt Chu Nguyên Chương, hắn không dám quá mức càn rờ, vẫn cứ tận lực miêu tả Dương Húc lúc ấy phẫn nộ như thế nào, cùng với tràng diện tàn sát tất cả gà chó. Chu Duẫn Văn sau khi nghe xong vỗ áo mà đứng, tức giận đầy mặt đỏ bừng, lớn tiếng quát: "Xâm chiếm tổ trạch nhà người khác, coi như chuồng dê chuồng ngựa; Vứt bỏ linh vị vong mẫu người, tùy ý gà vịt làm bẩn, đúng là có thể nhẫn ai có thể nhẫn! Giết hay, cho dù giết người cũng không quá. Chỉ giết một đám gà chó, tộc nhân Dương thị hắn còn có ý cáo trạng lên quan ti, thật là gian giảo ngoan cố không thể dạy!".

Chu Nguyên Chương vẫn ung dung thản nhiên, chỉ là liếc nhìn tôn nhi, chậm rãi hỏi: "Tôn nhi cho rằng, việc làm của Dương Húc, là đúng?".

"Đương nhiên đúng, tất nhiên là đúng!".

Chu Duẫn Văn cao giọng nói: "Hiếu là đứng đầu nhân nghĩa, trước trăm thiện. Từ xưa hiếu tử hiếu nữ giết người báo thù tổ phụ mẫu, cha mẹ, triều đình hướng đến ân xá, cũng là bởi vì nguyên nhân này. Từ Tần Hán đến nay, triều đình ai cũng dùng hiệu trị thiên hạ, kính trời, hiếu tổ, kính đức, bảo vệ dân, dân chúng mới có thể tuân thủ nghiêm ngặt quân thần, phụ tử, trưởng ấu chi đạo: Ở nhà hiếu thuận cha mẹ, chí thân chí ái; bên ngoài tôn lão kính lão, tuyển hiền cử năng; tại trên triều đình thì trung với quân vương, đền đáp quốc gia.

Chu Duẫn Văn cũng không phải diễn trò giả mù sa mưa, chỉ vì lấy lòng hoàng tổ phụ. Hắn thủa nhỏ chịu giáo dục Nho gia, xác thực rất trọng đạo hiếu, tuy trong đó có chút tác tủ thành phân, bởi vì hắn có thể cạnh tranh được kế thừa cái hoàng vị này, là bởi vì đạo hiếu của hắn.

Theo đạo lý mà nói, Chu Duẫn Văn cũng không phải đích tử đích tôn, mà là trưởng tôn con trai thứ, cho nên hắn vốn không phải người thừa kế đệ nhất thuận vị.

Thái tử Chu Tiêu tổng cộng sinh năm con trai, hoàng thái tử phi là trưởng nữ của Trịnh Quốc công Thường Ngộ Xuân. Vị Thường thị này sinh hai đứa con trai, trưởng tử Chu Hùng Anh, tám tuổi chết. Thứ tử Chu Duẫn Văn là thứ tôn của trưởng tử, người kế thừa thuận vị đệ nhất. Dựa theo truyền thống lễ chế, trình tự người thừa kế là đích trưởng tử - đích tưởng tôn - đích thứ tôn - đích thứ tử, cho nên trình tự người thừa kế pháp vị chính thức, Chu Duẫn Văn hẳn là xếp phía trước hắn.

Nhưng mà Chu Duẫn Văn lúc ấy quá nhỏ, tài học có hạn, biểu hiện vô cùng bình thường. Chu Nguyên Chương lúc ấy đã là lão nhân hơn sáu mươi tuổi, hắn không thể không cân nhắc vấn đề còn nhỏ mà đã tại vị. Nói lại Chu Duẫn Văn thân mỗ gia (ông ngoại) là Thường Ngộ Xuân, cữu mỗ gia (ông em của bà ngoại) là Lam Ngọc, Trịnh Quốc công Thường Mậu là đại cữu (cậu cả) hắn, Khai Quốc công Thường Thăng là nhị cữu (cậu hai) hắn. Một khi đứa cháu nội tuổi còn nhỏ, tài cán lại bình thường này làm hoàng đế, trời biết sẽ xảy ra cục diện ngoại thích chuyên quyền không? Cho nên hầu như không làm bất luận lo lắng gì, Chu Duẫn Văn đã bị hắn phủ quyết.

Lúc này, khi cực kỳ bi thương vì Chu Tiêu chết thì đứa cháu nội Chu Duẫn Văn biểu hiện đặc biệt hiếu thuận liền tiến vào ánh mắt lão nhân tuổi xế chiều này.

Phụ thân mất sớm, Chu Duân Văn đương nhiên đau lòng, đến khiến cho thân hình mảnh dẻ, ba ngày không ăn hầu như đứt hơi, cái hiếu thuận này có điểm quá vượng rồi. Chu Tiêu là hoàng thái tử, quốc sự rất bận rộn, mà còn không chỉ có một đứa con trai, hắn lại là con vợ kế, Chu Tiêu cùng hắn có bao nhiêu thời gian ở cùng một chỗ, tình cảm thâm hậu thêm được nhiều thế nào, đến nỗi phụ thân mất sớm, hắn hận không thể đi theo xuống đất, vậy liền có điểm vớ vẩn.

Nếu nói chân thật, hắn và hoàng tổ phụ Chu Nguyên Chương thân thiết hơn, hai tổ tôn thời gian cùng một chỗ nhiều nhất, Chu Nguyên Chương đối với hắn lại đặc biệt ân cần dễ gần. Sau khi Chu Nguyên Chương chết, hắn cũng không còn bi thống thành cái dạng này. Hắn chôn

Chu Nguyên Chương, lau nước mắt, vén tay áo lên mà bắt đầu thu thập thúc thúc. Người đệ nhất xui xẻo Chu Vương là Chu Duẫn Văn vừa mới đăng cơ một tháng đã bị bắt xuống, có thể thấy hắn bận rộn bao nhiêu, nào có công phu nhàn rỗi mà đau buồn.

Thật ra đổi làm một người bình thường, trong nhà lo liệu tang sự, vốn ngươi thương tâm hay không phải biểu hiện được càng thêm bi thương thảm thiết, miễn để người ngoài nói linh tinh? Đây là lẽ thường của người, cũng không cần đối với Chu Duẫn Văn đặc biệt trách móc nặng nề, nói hắn dối trá như thế nào, nhất là hắn thủa nhỏ chịu giáo dục Nho gia, đây là dựa theo cổ lễ nghiêm ngặt túc trực bên linh cữu, tịnh không đúng thế nào. Nhưng trái lại, không phải muốn đem loại hành vi này của hắn tâng bốc lên trời, nói hắn chí nhân chí hiếu, đó chính là hướng về cái cực đoan khác.

Chu Duẫn Văn ở tang lễ phụ thân biểu hiện ra như thế, duyên cớ trong đó còn có sư phụ hắn Hoàng Tử Trừng chỉ điểm. Hoàng Tử Trừng đối với tâm tư Chu Nguyên Chương thấy rất rõ ràng. Đích thứ tôn Chu Duẫn Văn chính mình bình thường vô năng, cữu gia nhà mẹ hắn lại rất có năng lực, gần đây bảo vệ lương thực Chu Nguyên Chương tất nhiên sẽ lo lắng vấn đề ngoại thích chuyên quyền, khả năng Chu Duẫn Văn kế vị cũng không lớn.

Nhưng Chu Duẫn Văn không phải đích tôn, ngôi vị hoàng đế chẳng phải là nên truyền cho con trai thứ hai Tần Vương của Chu Nguyên Chương sao? Nhưng lại không phải vậy, bởi vì hoàng thái tử phi Thường thị khi sinh hạ Chu Duẫn Văn năm đó đã qua đời, sau đó Thái tử đông cung một mực do mẹ đẻ Lã thị của Chu Duẫn Văn chấp chưởng. Nàng trên thực tế là kế thái tử phi, con nàng cũng có thể xem là đích tôn.

Cho dù không có đi theo trình tự pháp luật, chính vị thái tử đông cung một mực tưởng tượng vô căn cứ, không chính thức sắc phong Lã thị là Thái tử phi, đến nỗi sau khi Chu Duẫn Văn xưng đế, nhưng xưng Thường thị là đích mẫu, truy tôn Thường thị là Hiếu Khang hoàng hậu, mà không phải mẹ đẻ mình. Nhưng mà dù sao theo lý học cùng lễ giáo, đây còn là nói được.

Chính vì như thế Chu Duẫn Văn chủ yếu là dựa vào đạo hiếu chiếm được ưu ái của Chu Nguyên Chương, hắn ở phương diện này đặc biệt chú ý chỗ biểu hiện là không thể tránh được. Chu Duẫn Văn nghe Từ Tăng Thọ nói xong, xác thực phi thường tức giận, đồng thời, bởi vì thiếu tự tin, hắn đối với các thúc phụ của mình luôn ôm cảnh giác mãnh liệt, hoài nghi bọn họ ngấp nghé ngôi vị hoàng đế của mình, đối với Dương Húc này bị các thúc phụ thân tộc áp bức xa lánh, bản năng có loại cảm giác cùng chung mối thù, cho nên phen này nói chuyện kéo dài

đĩnh đạc, quả nhiên là thống khoái lâm ly, nói rất hùng hồn.

Chu Duẫn Văn nói xong, vốn tưởng rằng sẽ được tổ phụ khen ngợi, trộm nhìn Chu Nguyên Chương, đã thấy hắn nằm ngửa trên gối, hai mắt nhắm lại, lại đã ngủ rồi, vội vàng thu tiếng lại, hướng đến bên hắn đứng.

Im lặng một lát, Chu Nguyên Chương chậm rãi mở mắt, đưa mắt nhìn tôn tử, lại đưa mắt nhìn Từ Tăng Thọ, khẽ cười nói: "ừm, tôn nhi nói có lý, chuyện này nói hẹp lại, chỉ là một cái ân oán nhỏ trong một gia tộc nhỏ, nhưng nói rộng ra, cái này quan hệ đến vấn đề lớn đạo hiếu cùng luật pháp, công chính cùng nghiêm minh, xem nhẹ không để ý thì không được".

Hắn vừa ra hiệu, Chu Duẫn Văn vội vàng lại đưa hắn đờ dậy, đem đệm kê tại sau lưng của hắn. Chu Nguyên Chương trầm ngâm một lát, đột nhiên cười: "Tăng Thọ, ngươi kể chuyện thật tốt nha".

Trong lòng Tử Tăng Thọ đột nhiên giật thót, vội vàng khom người nói: "Chỉ là vừa gặp chuyện lạ, lại gặp hoàng thượng hỏi, thần mới nhắc sơ qua".

Chu Nguyên Chương cười cười, cũng không vạch trần dụng tâm của hắn, chỉ nói: "Trẫm đang chỉnh sửa luật Đại Minh. Trẫm từ Ngô vương, sáng lập tân pháp, năm Hồng Vũ thứ sáu bắt tay vào chỉnh sửa tăng giảm, tới năm Hồng Vũ thứ hai mươi hai vừa mới biên thành. Nhưng... Đúng là vẫn có chỗ sơ hở, không xem là chí thiện chí mỹ. Trị thiên hạ lễ nhạc là trước. Hoặc nói có lễ nhạc không thể không có hình chính, hình chính hai bên cũng chịu qua lễ nhạc hỗ trợ.

Ví như đồ vụ hình chính, tuy có uy nghiêm chi chính, tất không có làn gió hòa bình. Người có lễ nhạc trị người như cao lương, người có hình chính lại như dùng thuốc để cứu. Lễ nhạc là đạo, luật pháp là thuật, luật pháp hình tại bề ngoài của nó, lại cũng không thể chủ quan, cho nên trẫm lệnh Hình bộ Thượng thư bọn Triệu Trần Phong sửa lại Luật Đại Minh, Đại Cáo, Nhiếp Kỳ yếu lược, ghi lại vụ án, ghi chú cho Luật Đại Minh, để quan lại thiên hạ có thể dựa vào các tội cũ là phán đoán suy luận.

Tăng Thọ, cái án này rất không tệ. Ngươi đi phủ ứng Thiên, nói cho Vương Hồng Duệ, muốn hắn tử tế châm chước, lo lắng nhiều thêm, phán quyết tốt. Lại nói cho Hình bộ, gọi Hình bộ cùng Đại lý tự chú ý trước sau trải qua cái án này, thẩm tra xử lý kết quả, một khi án thẩm tra xử lý rõ ràng, có thể sắp thứ tự vào sách, tương lai bố cáo trong ngoài, phàm có án lệ cùng

loại, lệnh người thiên hạ biết chỗ tuân thủ".

Từ Tăng Thọ nghe xong âm thầm líu lưỡi: "Trời đất, một vụ án nhỏ như vậy, vốn chỉ là chuyện của Huyện lệnh Giang Ninh, quan ti đánh tới phủ ứng Thiên đã khó lường, hiện tại còn muốn tăng lên Hình bộ và Đại lý tự, đến nỗi nháo thành bộ dáng này sao?".

Từ Tăng Thọ vội đáp ứng một tiếng, lá gan lại tăng lên hỏi: "Hoàng thượng, nếu phủ ứng Thiên hỏi ý thánh thượng, thần nên đáp lại như thế nào?".

Chu Nguyên Chương cườinhẹ một tiếng: "Duẫn Văn là thái tử một nước. Ý của hắn, chính là ý của trẫm".

Từ Tăng Thọ mừng rỡ, vội vàng khom người nói: "Vâng, thần biết rồi, thần liền đi truyền cái khẩu dụ này của thánh thượng. Thần cáo lui!".

Đợi sau khi Từ Tăng Thọ rời khỏi, Chu Nguyên Chương trầm giọng nói: "Duẫn Văn!".

Chu Duẫn Văn vội vàng khom lưng nói: "Có tôn nhi".

Chu Nguyên Chương chậm rãi nói: "Dân gian không việc nhỏ, đế.

Vương càng không việc nhỏ. Mỗi lời nói hành động, thiên hạ soi vào. Yến Chiêu Vương trọng kim mua xương, Triệu Thái tổ đêm không thêm cơm. Yếu Chiêu Vương thật yêu tiếc một bộ xương thiên lý mã? Triệu Thái tổ thật keo kiệt một bữa ăn đêm? Không phải, chỉ vì nhất cử nhất động của đế vương càng quan hệ vận mệnh quốc gia, là cố ý cẩn thận không thừa".

Chu Duẫn Văn không rõ dụng ý tổ phụ dạy bảo lần này, có chút mờ mịt lên tiếng.

Chu Nguyên Chương nghiêng đầu liếc hắn một cái, thở dài, chỉ ra nói: "Ngươi là thái tử một nước, tương lai chính là hoàng đế Đại Minh này, phải tránh nghe gió nổi đã tưởng mưa rơi, vui giận ra mặt, nên biết kim khẩu thiên tử, mội lời đã nói ra, đơn giản sửa đổi không được, nếu không triều lệnh thay đổi, uy tín mất sạch, kết quả này, nghiêm trọng rồi".

Hắn thở một hơi thật dài, lại nói: "Người thường nói, biết sai có thể thay đổi, chính là điều thiện lớn. Nhưng mà, nói đến dễ dàng, thân là đế vương, sao có thể khinh suất phạm sai lầm, sao có thể đơn giản sửa đổi? Cho nên, chỉ có thận trọng, nghe nhiều tất rõ!".

Chu Duẫn Văn lúc này mới nghe ra chút ít, lường lự nói: "Hoàng tổ phụ, người là nói...

Vừa rồi Từ Tăng Thọ nói không hoàn toàn không thật?”.

Chu Nguyên Chương lắc đầu: “Lừa ngươi sao, ngược lại chưa hẳn. Có lẽ lời hắn là nói thật, bất kể là không tường tận tỉ mỉ xác thực hay không, ngươi cũng không nên khinh suất bày tỏ thái độ như vậy”.

Chu Duẫn Văn đỏ mặt nói: “Tôn nhi biết rồi, vậy... Vậy không bằng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chuyện này vẫn là lệnh quan lại tra xét, bằng không... Bằng không nếu thật phủ ứng Thiên dựa theo ý tứ tôn nhi đi làm, vạn nhất Dương Húc mới là vênh váo hung hăng, khi nhục người thân tộc...”.

Chu Nguyên Chương thản nhiên nói: “Lại có quan hệ gì, so với uy tín Thái tử đương triều, một nhà một họ được mất một chút, tính là gì, chẳng lẽ một câu của tôn nhi trẫm, còn bù không được chín đầu trâu sao?”.

Chu Duẫn Văn cảm nhận được tổ phụ quan tâm bảo vệ, không khỏi khẽ động lòng, vành mắt đỏ lên, trầm giọng kêu: “Hoàng tổ phụ.

Chu Nguyên Chương vỗ vỗ tay hắn, lại nói: “Trẫm lần này sửa lại Luật Đại Minh, thật ra cũng là vì ngươi. Trước kia hình luật trong Đại Cáo hà khắc chút ít, pháp luật quá trọng hình phạt tất nhiên sẽ lạm dụng, lại trị quá nghiêm thì công việc thi chính (thi hành các biện pháp chính trị) tất nhiên hà bạc (hà khắc bạc bẽo). Kìm chế hạ dân kẻ phạm pháp nhất định đông; nhưng nếu ở dưới dối trá tất có, các bách tính sẽ tay chân luống cuống. Khi trẫm làm chủ thiên hạ, đang lúc thu thập loạn thế, lại đang tân quý lại sinh, kẻ phạm pháp đông, cho nên hình không thể không nặng. Hôm nay trừng trị tham quan ô lại đã thấy hiệu quả, thiên hạ ổn định, ngươi trị thời bình, hình liền nhẹ, cái gọi là “hình phạt có thể nặng có thể nhẹ”, tức là chỗ này. Về chuyện sửa Luật Đại Minh, ngươi có thể chú ý thoáng cái”.

Chu Duẫn Văn vội vàng đáp: “Dạ, tôn nhi nhớ kỹ”.

Chu Nguyên Chương vuốt cằm nói: “ừm5 ngươi lui ra đi, trẫm có chút mệt mỏi, nghỉ tạm chốc lát”.

“Tôn nhi tuân mệnh!”. Chu Duẫn Văn đứng lên, kéo góc chăn cho Chu Nguyên Chương, rón rén rời khỏi điện, vừa ra khỏi cửa, xoay người một cái, liền thấy Hoàng Tử Trừng đỉnh đầu hai cánh mũ quan dao động, bước chân vội vàng mà đến. Chu Duẫn Văn có chút kinh ngạc nghênh đón, nói: “Tiên sinh, chuyện gì vội vàng như thế?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 130

Tà Tâm Không Chết

Chương 130: Tà Tâm Không Chết

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Những chuyện phát sinh ở trong cung đình đế quốc này, ở vào vị trí Hạ Tầm căn bản là cảm giác không đến. Hắn chỉ biết Bành Tử Kỳ mang theo tủi thơm, gặp được tam công tử Trung Sơn vương phủ Từ Tăng Thọ. Từ Tăng Thọ hướng ứng Thiên phủ đi một lần, sau đó hắn đã bị thả trở về, còn tưởng rằng toàn bộ việc này dựa vào Từ Tăng Thọ tương trợ, căn bản không ngờ đến người muốn sửa trị hắn rốt cuộc là bối cảnh gì, từ nay về sau phong ba trong Trung Sơn vương phủ lại dùng đến bao nhiêu quan hệ nhân mạch.

Thật ra sự tình đến một bước này, cho dù hắn chịu dừng tay, tình nguyện tiếp nhận bất luận cái chế tài gì, Trung Sơn vương phủ cũng là quyết không chịu bỏ qua. Trung Sơn vương phủ đã nhúng tay, chuyện này liền không phải cá nhân Hạ Tầm, chuyện liên quan đến thể diện Trung Sơn vương phủ, không thể không toàn lực ứng phó.

Sau khi Hạ Tầm trở lại trấn Mạt Lăng, cũng tỉ mỉ chuẩn bị một phen, chuẩn bị mười ngày sau khai đường trọng thẩm.

Muốn nói nhân chứng, nhân chứng mục kích ban đầu là những hạ nhân trong phủ hắn, ngoài ra còn những công nhân, thợ thủ công bị thuê đến thanh lý phòng xá kia. Vật chứng thì là cái bàn thờ rách nát bị thanh lý ra, còn có lình bài vong mẫu vẫn đang dính dơ bẩn.

Những ngày này, Đại Lý tự, Hình bộ, Hàn Lâm viện, Đô Sát viện, Lễ bộ các vị quan lão gia đều không nhàn rỗi. Tính đặc thù của án này, đã đem hắn thành một hồi tranh luận kịch liệt

trong cửa triều thần, hơn nữa Trung Sơn vương phủ cùng Hoàng Tử Trừng âm thầm trợ giúp, quả thực biến thành một hồi học thuật nghiên cứu và thảo luận thanh thế to lớn.

Đến sau Hoàng Tử Trừng rất đau xót phát hiện, hắn đã không làm gì được thế cuộc này, cũng không có bất luận kẻ nào có thể làm gì được. Cái án này nguyên cáo cùng bị cáo đã bị những quan lão gia tranh luật cao hứng bừng bừng kia không đếm xỉa tới. Bọn họ là nghiên cứu học vấn, thích nhất miệt mài theo đuổi cái ý nghĩa xã hội ẩn sâu cùng học thuật giá trị bên ngoài cái án này. Về phần trâu của nguyên cáo chết, bị cáo bị nhục, quản hắn đi chết!

Đạo hiếu cùng quốc pháp xảy ra xung đột, như thế nào hai người trong lúc đó có thể hài hòa hòa hợp, mà không đến mức đối lập giúp nhau?

Biện chửng tiêu đầu cuối cùng tập trang ở trên mặt một điểm. Mặc dù trong lịch sự các triều đại thật ra hạch tâm trị quốc vẫn là pháp, nhưng mà đều dùng Nho làm vỏ bên ngoài, hoặc ngoại Nho nội pháp, hoặc đều dương Nho âm pháp. Nhưng mà dù là lòng ai ai biết rõ, cái pháp gia gì đó này lại là tuyệt đối không thể chuyển lên trên đài. Bởi vậy, Nho mới là quan điểm chủ yếu, là hạch tâm của pháp.

Mà Nho gia, trọng là lý. Thiên lý, quốc pháp, nhân tình, ba cái nhất định phải thống nhất. Rõ thiên lý, thuận nhân tình, đây mới là pháp hợp cách. Từ trước đến nay nho gia chi pháp, đều muốn cầu kẻ chấp pháp ứng thiên lý thuận dân tình, khuất pháp mà thân thanh, tuân theo nghĩa mà định tội. Nguyên tắc chủ yếu chính là nguyên tâm luận tội, đã chủ quan ác tính thì không thể định tội lớn nhỏ. Chí thiện mà làm thì được miễn, chí ác mà làm thì đáng chém. Nói cách khác, động cơ chủ quan là tốt, trái pháp luật cũng không tội. Động cơ chủ quan là ác, hợp pháp cũng tra sát, lại có thể trừng ác dương thiện.

Bởi vậy từ xưa đến nay mới có rất nhiều bề ngoài giống như không hợp pháp, lại bị pháp luật là hành vi cho phép, ví dụ như che chở người một nhà (người trong một nhà có người phạm tội, có thể vì hắn giấu giếm, không cần gánh chịu trách nhiệm cử cáo cùng cử chứng, ngoại trừ tội đại nghịch), giữ lại nuôi dưỡng thân (người thân), ngũ phục định tội vân vân...

Đây là lý do mấy ngàn năm nay ba yếu tố lớn thiên lý quốc pháp nhân tình đặc biệt cấu thành pháp luật Trung Quốc. Nó quá mức ổn định, thẳng đến thời Đại Minh này, còn chưa có người đem nó phá vờ.

Mà Dương Húc trước chiếm lý: Tài sản riêng thì người khác không thể xâm chiếm; Lại

chiếm nghĩa, miếu đường của cha mẹ bị nhục, kẻ làm con tự nhiên rửa sạch, đây là hiếu nghĩa.

Mà tộc nhân họ Dương cái gọi là đòi bồi thường, bị đánh, chịu nhục, trâu cày bị giết, vân vân... Tất cả, đều là bọn họ phạm sai lầm trước, hơn nữa xúc phạm đạo đại nghĩa mới dựng thành, bởi vậy tất cả hậu quả tự gánh chịu, Dương Húc không phải chịu trừng phạt.

Trước khi cái kết quả biện luận này xuất ra, Vương Hồng Duệ Vương đại nhân đã viết xong bản án. Hắn không quản những người kia nóng nảy.

Quát tháo chuyện gì. Từ Tăng Thọ đã đem Hoàng thái tôn bênh vực lẽ phải mang đến. Hoàng thượng nói, ý của Hoàng thái tôn chính là ý của hoàng thượng, cái này chính là khẩu dụ của hoàng đế, các ngươi thảo luận ra sao đó là chuyện của các ngươi, lão Vương ta liền nhận thức chuẩn một điểm: Đi cùng ở trên, tuyệt đối không sai!

Cho nên Hạ Tầm lần thứ hai thăng đường thẩm ván, không hề ngoài ý muốn đại thu hoạch toàn thắng. Dương lão gia tử một mực tự mình đánh vào mặt mình, vội vã đưa lên cái mặt già của hắn, tại triều dã vô số người chú ý, một lần nữa được hung hăng bạt tai một cái vang dội. Lúc này đây hắn rốt cuộc thật đã ngã bệnh.

Dương thị gia tộc cao ngạo lập tức bị đánh ép xuống dưới. Giờ đây một hạ nhân của phủ Hạ Tầm ra khỏi cửa đều là ườn ngực ngẩng đầu, mở mày mở mặt. Tộc nhân Dương thị thấy người trong nhà bọn họ đều vòng đi đường vòng. Bách tính trên dưới trấn Mạt Lăng đối với bọn họ càng lộ ra một cỗ tinh thần nịnh nọt nóng hổi.

Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ, Tiểu Địch đứng bên dưới bóng liễu, nhìn ra viện tử nhà mình đã dựng lên phòng xá nói: "Chúng ta vừa mới trở về, lúc này tạm thời không nên cùng dòng họ Dương thị có xung đột lớn gì. Phòng xá tuy ngày đêm đẩy nhanh tiến độ, cần xây tốt còn cần một vài ngày nữa. Hai ngày này ta nghĩ đi tìm gia mình mà ngày ta còn bé phụ thân đã đính ước, gặp trưởng bối người ta, thương định qua thời gian thành thân".

Bành Tử Kỳ nói: "Ta với đi chàng".

"Không được".

Hạ Tầm ngừng lại một chút, cầm tay nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo, mỉm cười nói: "Tiểu Quản sự là quen thuộc tình hình nhà ta nhất, nên đi theo ta cùng. Tuy nói lão Dương gia những người này đương đầu ăn một côn của chúng ta, chưa chắc còn có gan dám tới quấy rối, nhưng

không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Ở đây không có người quản sao được?".

Tiểu Địch ườn ngực nói: "Có ta đây!".

Hạ Tầm liếc nàng một cái. Tiểu Địch lè lưỡi, đỏ mặt nói: "ừm... Ta đây cùng tỷ tỷ ở trong nhà".

Hạ Tầm cười, lại chuyển hướng Bành Tử Kỳ thấp giọng nói: "Đừng lo lắng, phải gặp, sớm muộn sẽ gặp. Lời ta nói qua với nàng, vĩnh viễn có hiệu quả".

"Người ta mới không phải lo lắng cái này".

Bành tử Kỳ có chút ngượng ngùng, bẽn lẽn xuống, mới nói: "Được, chàng đi đi, ta sẽ làm tốt... Giữ nhà".

Hạ Tầm vuốt cằm nói: "ừm, nàng đêm nay từ trong lễ vật Yến vương tặng chọn ra bốn món, sáng mai ta mang lên, đi Tạ gia phải dùng. Đúng rồi, hai chuỗ châu kia thì không nên động tới".

Bành Tử Kỳ kinh ngạc nói: "Vì sao?".

Hạ Tầm vuốt nhẹ đầu mũi nàng một cái, mỉm cười nói: "Bởi vì ta nhìn chuôi đao nàng cùng lệnh huynh trên đều khảm hạt châu. Xem chừng vị nhạc phụ đại nhân tại Thanh Châu nhất định yêu mến trân châu. Hai chuỗi châu này, ta chuẩn bị về Thanh Châu cầu thân, dùng làm sính lễ".

Bành Tử Kỳ nghe xong mặt như hoa lựu, vui mừng đáp ứng một tiếng, một chút cảm giác không yên cùng chua xót nhất thời đã được quét sạch.

Người thợ mộc ở trên mặt đất bên cạnh đang mắt nhắm mắt mở nghỉ ngơi, nghe đến đó ngẩng đầu lên một mắt nhắm một mắt liếc một cái, thầm nghĩ: "Ông chủ này của ta, thật đúng là một chủ nhân biết dỗ dành người!".

"Thiếu gia, vị thiếu phu nhân quá môn của ta, năm nay mấy tuổi, tên gọi là gì?".

Tiểu Địch ở một bên nhìn không được hai người chàng chàng thiếp thiếp, nổi da gà đầy người, vội xen vào, miễn cho hai người mắt đi mày lại, không đi được. Bành Tử Kỳ cũng đang muốn biết tên vợ lớn của Dương gia, một đôi ánh mắt điều tra cùng nhìn về phía hắn. Hạ

Tầm vô ý thức sờ sờ bên hông, tờ hôn thư giấu ở chỗ ấy.

“Nàng, nàng năm nay vừa mới mười sáu, tên là Tạ Lộ Đề, tiểu tự... Tạ Tạ...”. (Tạ Tạ còn có nghĩa là cảm ơn).

“Cảm ơn!”.

Tiểu quản sự hướng lão đầu chơi cờ ven đường nói cảm ơn, trở lại bên người Hạ Tầm: “Thiếu gia, nghe người đó nói, Tạ gia mười năm trước liền bán nhà dọn đi rồi”.

“Dọn đi rồi?”.

Hạ Tầm có điểm nằm mơ. Khi chưa gặp người vợ chưa cưới này, trong lòng hắn đã bồn chồn, không biết nàng là áp chế rỗ đầy mặt hay không, tướng mạo rốt cuộc thế nào, tính tình ôn nhu hay không, phẩm tính là đứng đắn không, lo lắng một đường, nghĩ không đến đuổi đến cái Tụ Bảo môn này rồi, người ta cũng đã dọn đi rồi. Hạ Tầm trong lòng âm thầm thở phào, nếu nàng một chuyến này chuyển đến đâu không rõ, ta rốt cuộc tìm không được nàng, thì không cần mạo hiểm lấy nàng?

Chợt nghe Tiểu quản sự nói: “Đúng vậy, cái phụ cận Tụ bảo môn là đất phồn hoa. Nghe lão giả kia nói, Tạ gia lúc ấy trong nhà túng quẫn, liền bán ra nhà cửa tài sản nơi đây, chuyển đến chỗ tiện nghi hơn. Bởi vì bán ra sản nghiệp tổ tiên lúc nào cũng là chuyện dọa người, cho nên dọn đi cụ thể địa phương nào, vốn lão hàng xóm cũng không hỏi thăm. Những năm này chưa qua lại, lại càng không biết”.

Hạ Tầm vừa nghe, lòng lại nhắc lên: “Còn đang ở thành Nam Kinh, vậy cũng không tiện giả trang không biết, nhưng Nam Kinh cũng không nhỏ, cái này phải tìm đến khi nào?”.

Tiểu quản sự nói: “Thiếu gia, chúng ta hướng Tam Sơn môn bên kia đi dạo. Lão Tiểu năm đó cùng lão gia đã tới cái ngõ nhỏ này lần đầu, là ký hôn thư, sau đó mời Tạ lão gia ra ngoài uống rượu, địa điểm liền tại một tiệm rượu ở Tam Sơn môn bên kia. Nghe khẩu khí cùng chủ quán chào hỏi của bọn hắn lúc đấy, lão gia Tạ gia cùng chưởng quầy tửu lâu hẳn là bằng hữu cực quen thuộc, có lẽ hắn nơi đó có thể thăm dò được một ít tin tức. Nếu như vẫn không được, thiếu gia hãy đi về trước, lão Tiểu tìm vài tên đại hán rảnh rỗi bản địa giúp thăm dò”.

Hai người vừa nói, vừa đi dọc theo sông Tần Hoài đi về phía Tam Sơn môn.

***

Sông Tần Hoài từ Tụ Bảo môn thẳng đến Kê Minh tự một đoạn này là khu vực phồn hoa nhất. Ở đó, mười sáu lầu Tần Hoài hùng vĩ tại bờ sông Tần Hoài, hàng đêm sênh ca không ngừng, ngày ngày thanh âm đàn sáo, mặc dù là tại gần đây Chu Nguyên Chương thống trị phía dưới trang nghiêm cẩn thận, ở đây cũng như xưa là kim phấn thiên hạ của Nam triều, ngợp trong vàng son, phong lưu khắp nơi.

Bờ sông Tần Hoài tuy là đất thanh sắc khuyển mã, nhưng cũng không phải tất cả đều là yên nhai liễu hạng. Rất nhiều phú thân thương gia giàu có, cũng đều trong này xây phòng xá. Thật ra lúc triều Nguyên, Nam Kinh đã suy tàn. Chu Nguyên Chương định đỉnh Trung Nguyên, lập Kim Lăng làm đô thành, xây dựng lại rầm rộ, tiến hành một phen kiến tạo. Bởi vì hao tổn của cải cực lớn, triều đình lấy không ra nhiều tiền như vậy, lúc ấy đệ nhất phú hào thiên hạ Thẩm Vạn Tam còn phụ trách đem nửa tòa thành Kim Lăng dựng lại, cuối cùng đem thành Nam Kinh chế tạo thành đại thành đệ nhất thiên hạ, khí viện chi hùng, tiền vô cỗ nhân, hậu vô lai giả.

Có thành trì không có dân chúng chẳng phải là một tòa thành chết? Chu Nguyên Chương lại dùng diệu kế Tần Thủy Hoàng di dân, đem phú hộ danh môn quan hào phú Giang Nam tiến hành dọn nhà lớn đến đây, một hơi di chuyển hai mươi vạn hộ, mười vạn hộ dời đến Trung Đô Phượng Dương, mười vạn hộ dời đến Kim Lăng.

Kể từ đó, Kim Lăng rốt cuộc thấy lại huy hoàng. Nhà cao tầng chỗ nào cũng có, thế gia nhà giàu khắp nơi đều có thể thấy được.

Gà gáy sáng dưới núi Quốc Tử Giám, chính là chỗ tập trang linh khí của thành Kim Lăng. Các Thái học sinh bản triều cùng Thái học sinh ngoại quốc đến du học, đều tất cả tập hợp tại đây, nghiên cầu học vấn. Ở đây kiến trúc hùng vĩ đồ sộ, có chính đường một tòa mười lăm gian, tên viết Di Luân đường. Lại có sáu tòa chi đường, phân biệt là Suất Chính, Tu Đạo, Thành Tâm, Chính Nghĩa, Sùng Chí, Quảng Nghiệp, mỗi đường có mười lăm gian; Tàng thư lâu mười bốn gian; trụ sở Thái học sinh hơn một nghìn gian; trụ sở lưu học sinh ngoại quốc hơn một trăm gian, giảng viện khác, xạ phố, thái phố, ma phường, thương khố các loại hơn một trăm mẫu.

Giờ phút này, Xạ phố phía sau Quốc Tử Giám trong một mảnh rừng trúc, đang có một trận đàn tranh u nhã phiêu dật lan ra. Tu trúc đu đưa xuống, có một bệ đá, trên bệ đá đặt một bộ đàn tranh. Hoàng Tử Trừng một bộ áo bào trắng, khoanh chân ngồi ở trên một tẩm bồ đoàn,

đang khẽ.

Nhắm hai mắt, gảy đàn tranh. Tại phía sau hắn, một người thanh niên đứng hầu, một thân nho sam, tóc buộc Nho cân, hai tay khẽ chắp trước ngực. Cảnh này, giống như một bộ tranh vẽ thánh hiền thượng cổ.

"Tranh...". Hoàng Tử Trừng hai tay hướng trên Tranh Huyền khẽ đáp, chậm rãi nói: "Dương Sung, lòng ngươi... Không tĩnh".

Dương Sung cuống quýt khom người: "Tiên sinh...".

Hoàng Tử Trừng giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt chòm râu, ha ha nở nụ cười: "Biết mình không biết người, bại cũng khó tránh. Ai có thể tưởng được, hắn lại có thể quen được người Trung Sơn vương phủ? Lão phu cũng là chủ quan, bị Từ Tăng Thọ kia chui vào chỗ trống, đi trước che miệng Hoàng thái tôn. Hoàng thái tôn sau khi biết được chân tướng, cũng quả thật có chút ảo não, nhưng mà Quân vô hí ngôn, thực cũng không thể làm gì được".

Dương Sung vội hỏi: "Dạ, đây là chuyện nhà học sinh, vốn không dám lao động tiên sinh. Tiên sinh hao tâm tổn trí như thể, học sinh dĩ nhiên vô cùng cảm kích, nào dám có chút phàn nàn".

Hoàng Tử Trừng hừ một tiếng nói: "Tuy hắn đi con đường Trung Sơn vương phủ, nhưng hắn có thể may mắn thoát tội, cuối cùng vẫn là thắng tại một chữ Hiểu. Tiểu tặc này rất xảo trá, nhưng nếu muốn trị hắn, lại cũng không phải không thể".

Dương Sung hai mắt sáng ngời, vội vàng nói: "Xin tiên sinh chỉ giáo".

"Ghé tai qua".

Hoàng Tử Trừng đem hắn kêu đến trước mặt, đưa tai nói nhỏ một phen, vỗ vỗ bả vai hắn, đắc ý cười nói: "Dùng gậy ông đập lưng ông. Cho dù hắn lười giảo trá như môi, đến lúc đó hoặc là cúi đầu áp tai, hoặc là thân bại danh liệt, còn có con đường thứ ba đi sao?".

Dương Sung vui mừng đến khuôn mặt tuấn tủ ửng hồng, liên mồm nói: "Tiên sinh cao minh, tiên sinh cao minh. Tiên sinh thật là tài Gia Cát, học sinh biết làm thế nào rồi".

Hoàng Tử Trừng cười ha ha, tay áo bồng bềnh, nghênh ngang mà đi. Dương Sung vội vàng ôm đàn tranh lên, đúng như một thị cầm đồng tử, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau.

Gần nửa canh giờ sau, Dương Sung rời khỏi Quốc Tử Giám, vội vàng xuất hiện tại trên đường Thành Hiền.

Dương Sung vội vàng đi một hồi, nhìn nhìn bốn phía, không thấy có người quen nào, liền vội vàng ngoặt hướng bên cạnh sông Tần Hoài.

Dương Sung từ con ngõ nhỏ giữa hai nhà hào phú ngói xanh tường trắng xuyên qua, liền đến bờ sông Tần Hoài, bên sông buộc một con thuyền nhỏ, nhìn đèn lồng treo trên thuyền, cũng là nhà lương thiện, không phải xướng hộ (nhà chứa). Đầu thuyền một tiểu cô nướng váy xanh quần đỏ, đang đùa nước chơi vui vẻ, vừa thấy hắn, vội vàng nhảy người lên, vui mừng nói: "Công tử, ngươi tới rồi".

Dương Sung gật gật đầu, một bước nhảy lên truyền, nâng mở cái mành tiến vào khoang thuyền, chợt nghe bên trong truyền ra một tiếng hô vui mừng: "Sung ca ca, người ta đợi chàng đã lâu, đã muốn đứng dậy quay về rồi. Chàng tại sao mới tới".

Ngay sau đó thanh âm Dương Sung truyền đến: "Tiên sinh nhất định muốn đánh đàn, ta làm đệ tử lại có biện pháp gì?".

Thanh âm nữ tử kia nói: "Là lão đầu Hoàng Tử Trừng kia sao, người này chán ghét nhất. Sung ca ca, người ta thật vất vả đi ra ngoài một chuyến, nhưng vì chàng trì hoãn quá lâu, ta lập tức phải trở về, nếu không thì phụ thân thấy ta ra ngoài lâu, lại muốn trách mắng".

Dương Sung nói: "Phi Y, ta đến chính muốn nói với nàng, có chuyện gấp, ta phải lập tức về nhà một chuyến. Chờ ta trở lại, lại định thời gian cùng nàng cực kỳ ân ái triền miên".

Thanh âm nữ hài tử xấu hổ nói: "Đi đi, người ta là thật lòng nhớ chàng, chàng cả ngày lại chỉ muốn thân thể người ta...

Hai người vành tai tóc mai chạm nhau, triền miên một phen, cũng khổng biết thế nào dỗ dàng được cô gái kia vui vẻ, Dương Sung liền lại vội vàng lên bờ. Mành khoang thuyền nhấc lên, ló ra nửa khuôn mặt đỏ hồng mỹ lệ, lưu luyến không rời nói: "Sung ca ca, người ta chờ tin chàng".

Dương Sung hướng về phía nàng vẫy tay một cái, vội vã bước đi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 131

Gần Tình Tình Sợ

Chương 131: Gần Tình Tình Sợ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Quan ti xử xong, trong nhà Hạ Tầm tiếp tục xây dựng rầm rộ. Dương thị nhất tộc yên tình xuống, đối với người nhà Hạ Tầm tồn tại xem như không thấy. Hai bên đều đem đối phương coi như không khí, ngược lại cũng bình an vô sự. Hạ Tầm tiền công đầy đủ, thuê hai nhóm công tượng, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ. Cũng may khi đó thi công ban đêm không có quấy nhiễu dân, hơn nữa Hạ Tầm một hồi quan ti đem lão tộc trưởng Dương thị đều đánh cho, dân chúng trong trấn đối với hắn đều có chút kính sợ, cũng không còn người dám nhảy ra sinh sự, bởi vậy công trình tiến độ rất nhanh.

Hạ Tầm cùng Tiếu Quản sự ngày đó tại Tam Sơn khẩu tìm được chỗ khách điếm hơn mười năm trước Dương Đỉnh Khôn từng mở tiệc chiêu đãi lão gia Tạ gia. Khách điếm vẫn còn, người chưởng quầy năm đó cũng vẫn ở kia. Tiếu Quản sự nói rõ ý đồ đến, lão chưởng quầy nghĩ cả nửa buổi mới nhớ đến hắn nói là ai. Thật ra lão gia Tạ gia lúc trước cũng bất quá là thường tới tửu điếm chỗ này uống rượu, cho nên cùng điếm chủ tương đối quen thuộc, cũng không có cái quan hệ đặc biệt gì.

Theo hắn nói, lão gia Tạ gia tại sau tiệc đính thân mấy năm liền mắc bệnh mà chết. Chuyện này là hắn nghe khách uống rượu nói, lại sau đó không nghe tin tức gì của Tạ gia. Manh mối đứt đoạn, Hạ Tầm đành phải dùng biện pháp của Tiếu Quản sự, lấy một khoản tiền, thuê vài tên lưu manh hán tử nhàn rỗi trong thành Nam Kinh, đề bọn họ giúp đỡ thăm dò tin tức.

Những tên lưu manh rảnh rỗi này bản lãnh khác không có, chính là cả ngày đi khắp hang

cùng ngõ hẻm, trộm cắp, thăm dò tin tức đúng là bản lãnh sở trường. Bọn họ thu tiền, cũng là thật dụng tâm làm việc. Bốn ngày sau đó, khi Hạ Tầm đang ở chủ phòng tại thượng đại lương, một tên lưu manh chạy đến đưa tin. Hắn đưa cho Tiếu Quản sự một tờ giấy, bên trên viết một cái địa chỉ, một cái tên người: Tiểu tuần tượng môn, đông nhai tứ hạng, Tạ Lộ Thiền.

Tạ Lộ Thiền là đại ca Tạ Lộ Đề. Năm đó Tiếu Quản sự theo lão gia đi Tạ gia, đã từng gặp qua hắn, khi đó Tạ Lộ Thiền dường như mới mười một tuổi, ngày thường kim đồng tuấn tú, là tiểu tài tử vùng Tụ Bảo môn ai ai cũng biết, ăn nói khí chất, tiếp đãi ứng đáp có chút lão thành. Lão gia nhà mình trên đường trở về còn từng đối với hắn khen không dứt miệng, nói đứa nhỏ Tạ gia này có tiền đồ, tương lai thành tựu tất nhiên là bất phàm.

Cuối cùng đến lúc này tìm được thân gia, Tiếu Quản sự mừng rờ lập tức bẩm báo cùng Hạ Tầm, mời thiếu gia theo hắn cùng nhau hướng Tiểu Tuần Tượng môn mà đi tìm người.

Hồ Tiểu Tuần Tượng tại phía Tây hồ Mạc sầu, đường xá không gần, hai người đều cưỡi ngựa, lấy lễ vật rời Mạt Lăng trấn. Khi ra khỏi trấn, bọn họ nhìn thấy Dương Văn Vũ cùng Dương Vũ đang đứng dưới tán một cây lão hòe, trên cây dán một tấm bảng cáo thị. Dương Văn Vũ gõ la cạch cạch, đang tụ dân chúng trong trấn. Dương Vũ miệng đang lớn tiếng nói cái gì đó.

Hạ Tầm cùng Tiếu Kính Đường cố ý chậm tốc độ lại, nghiêng tai nghe ngóng. Dương Vũ đang hướng phía tộc nhân Dương thị nói cái gì tể tổ, nghĩa điền một loại gì đó. Đã việc không liên quan đến mình, Hạ Tầm chẳng muốn để ý thừa tới, giương ngựa trước tiêt, cùng Tiếu Kính Đường phi ra khỏi thôn. Chỗ hai người qua, những tộc nhân Dương thị kia đều lấy ánh mắt kính sợ nhìn bọn họ, rõ ràng không có cản đường bọn họ, còn là vô ý thức nhường lối.

Dương Vũ mắt thấy hai người đi xa, nhìn bóng lưng hai người âm thầm cười, tiếp tục hướng tộc chúng lớn tiếng tuyên truyền giảng giải lên...

Vượt qua hồ Mạc sầu, tiến vào Tiểu Tuần Tượng môn, đến lân cận ngõ bốn đường Đông, hai người xuống ngựa một đường hỏi thăm hướng đi Tạ gia. Hai nữ hài nhi áo xanh mới từ trong một tiểu viện đi ra, liếc nhìn Hạ Tầm cùng Tiếu Quản sự đang dắt ngựa hỏi đường, nữ hài nhi trong đó dáng vóc tương đối cao lắp bắp kinh hãi, vội vàng lôi kéo nữ hài nhi kia, nhanh chóng đi vào cửa.

"Này, ngươi mới ra... Ô!".

Nữ hài kia vừa nói nửa câu, đã bị nàng bịt miệng, lặng lẽ từ khe cửa hướng ra ngoài nhìn ra. Nữ hài vóc dáng thấp phát giác khác thường, cũng không lên tiếng nữa, chỉ là cùng sức đẩy tay nàng ra, từ dưới nách nàng chui đầu ra, cũng trợn tròn mắt nhìn ra ngoài xem xét.

"Nha nha nha! Nam nhân của ngươi thật tìm được đến chỗ này, bản lãnh thật lớn".

"Ai nói hắn là nam nhân của ta, câm miệng! Còn nói linh tinh xem ta có đánh ngươi không".

Cô gái vóc dáng cao thấy Hạ Tầm lên tiếng hỏi đường, chạy vào trong ngõ, vội vàng che cửa phòng, bước nhanh chạy về trong phía nội viện. Trong nội viện xây hầm hoa, trên mặt đất có cái thang, trên mặt hoa hầm cũng thực đầy hoa cỏ, bên cạnh còn có một gốc táo to, cành lá rậm rạp, vượt lên trên chính là một cái nhà hoa.

Nàng vén váy bò lên trên nhà hoa, vịn cành đứng hướng xa xa nhìn ra, thần sắc không hiểu khẩn trương lên. Nàng đúng là Tạ Vũ Phi Tạ cô nương Hạ Tầm gặp tại Bắc Bình. Hôm nay xem ra, nàng cũng chính là vị hôn thê kia của Hạ Tầm Tạ Lộ Đề cô nương.

Ngay sau đó một tiểu cô nương khác cũng bò lên. Nàng vén váy, chếch chân ngồi lên cành táo, đong đưa hai cái chân nhỏ, từ khe hở giữa cành lá nhìn ra, vừa hướng Tạ Vũ Phi nói: "Ài, người ta có thể đến nhà ngươi rồi. Ngươi thấy cũng phải gặp, không thấy cũng phải gặp. Con dâu xấu khó tránh gặp cha mẹ chồng, hay là mau trở về đi, trốn tránh cái rắm gì".

Tạ Vũ Phi cắn cắn môi hỏi: "Cái gì con dâu xấu?".

Nam Phi Phi cười hì hì nói: "Đương nhiên là thân phận tiểu lừa đảo giang hồ".

Tạ Vũ Phi nhất thời sắc mặt trắng bệch, không thấy một tia máu. Đây chính là nỗi đau nhức lớn nhất trong lòng nàng. Tại trước mặt người khác nàng có thể cái gì cũng đều không để ý, nhưng mà trước mặt lang quân mình phải làm bạn cả đời, cho hắn biết hành vi không chịu nổi của mình như thế, còn đưa lên được cái khởi đầu tốt sao? Hắn là tủ tài công, gia thế trong sạch, chịu một nữ tặc làm nương tử? Chỉ sợ là một khi biết được chân tướng, lập tức sẽ bỏ mình? Khi đó đại ca cũng nhất định biết việc xấu mình làm bên ngoài. Đại ca chịu không nổi kích thích, một lần nữa điên cuồng nổi điên...

Nam Phi Phi thấy nàng không lên tiếng, quay đầu nhìn, chỉ thấy nàng chăm chú cắn môi dưới, cắn đến trắng bệch môi, không khỏi lắp bắp kinh hãi: "Lộ Đề, bình thường chính ngươi

cũng dùng lừa đảo tự giếu, còn đắc ý mánh khóe bịp người của mình cao minh hơn, ta... Ta mới tùy tiện một câu, ngươi sao liền... Ngươi thật ra rất để ý hắn, phải không?".

"Ta làm sao phải để ý hắn?".

Tạ Vũ Phi cười lạnh, không để ý tới bộ dáng giả trang nữa nói: "Ta chỉ lo lắng, lo lắng hắn thấy ta, biết qua thân phận ta, sẽ nói cho ca ca ta biết...".

Nam Phi Phi nghiêng mắt nhìn nàng, đồng dạng cười lạnh đứng dậy: "Lộ Đề tỷ, khẩu thị tâm phi không phải là hài tử tốt nha".

Tạ Vũ Phi liếc nàng một cái: "Đây là mẹ ngươi dạy tốt, cảm ơn".

Nam Phi Phi phì cười: "Tạ Tạ không phải nhũ danh của ngươi sao?".

Nàng nhảy xuống cây, chăm chú nói với Tạ Vũ Phi: "Lộ Đề, nhiều năm như vậy, ngươi một nữ hài nhi xuất đầu lộ diện, làm xuống rất nhiều chuyện nguy hiểm, ngươi là vì cái gì, chẳng lẽ vì chính ngươi? Mặc kệ ngươi cảm thấy đối với đại ca ngươi thua thiệt bao nhiêu, ngươi đáp lại hắn đã đủ rồi. Ngươi đã đến tuổi gả, hôm nay vị hôn phu tế tìm đến cửa, ngươi dù sao vẫn nên vì chính mình tính toán một chút.

Nói lại, Dương Húc này có tài có thế có công danh, đốt đèn cũng khó tìm, ngươi là vợ chính thức mai mối của hắn, ngươi không lấy hắn còn muốn gả ai? Ta xem hắn là người thông tình đạt lý, hay là ta đi trước cùng hắn nói chút, đem nỗi khổ tâm của ngươi đều nói cho hắn biết. Ta tin, chỉ cần hắn có chút lương tâm, sẽ tha thứ ngươi.

"Đừng đi!".

Vừa thấy Nam Phi Phi muốn đi, Tạ Vũ Phi hoảng lên, vội một tóm giữ chặt nàng. Nam Phi Phi giậm chân nói: "Lá gan ngươi khi nào trở nên nho như vậy?".

"Ta... Ta...".

Nam Phi Phi khuyến khích nói: "Này, ngươi nhìn ngươi một chút, bộ dáng ngươi đẹp đẽ động lòng người như này, nếu như hắn biết ngươi chính là tiểu nương tử của hắn, chỉ sợ nằm mơ đều cười, còn có thể để ý ngươi đã từng làm qua... Lộ Đề, ta cảm giác được ngươi thực cùng hắn rất có duyên phận. Ngươi xem xem, chúng ta đi Bắc Bình, hết lần này tới lần khác bắt gặp hắn. Chuyện trùng hợp như vậy, nói rõ hai người các ngươi duyên phận trời định!".

Tạ Vũ Phi cười khổ một tiếng buồn bã nói: "Trong thiên hạ mỗi ngày không biết có bao nhiêu người cùng xe cùng thuyền, trong đó ngẫu nhiên có người đã từng quen biết hoặc là từng có chỗ liên quan là bình thường. Chỉ là trùng hợp thôi, nói cái gì duyên phận trời định".

Nam Phi Phi nói: "Trùng hợp? Được! Cho dù đây là trùng hợp, nhưng đến Bắc Bình phủ mọi người đường ai nấy đi, chung quy không phải có cơ hội gặp lại? Nhưng... Hết lần này tới lần khác ngươi đi nhà Tạ Truyền Trung, hắn cũng đi, đúng rồi! Ngươi còn giúp hắn một cái đại ân, nếu ngươi không giúp hắn moi ra danh sách những người Mông kia, một khi những người Mông kia thật nổ Yến vương phủ, hắn còn không thể tịch biên cả nhà đem chém? Lại nói tới ngươi cũng là ân nhân cứu mạng hắn.

Nói lại lúc này, tại Trung đô Phượng Dương, nếu không phải ngươi âm thầm cảnh báo, Vạn Tùng Lình một mình mưu chuyện, cũng chưa chắc đã không thành công. Nói như vậy, gia tài bạc triệu của hắn liền đều bị người lừa đi rồi. Ngươi nhìn ngươi xem, có nhiều vượng phu vận (hưng vượng cho chồng), hắn có thể tìm tới ngươi là phúc khí của hắn. Cổ nhân nói, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, một cái xảo này lại một cái xảo tiếp, còn không chính là duyên phận của các ngươi? Về phần ngươi tin hay không, ta dù sao cũng là tin".

"Ta... Ta...".

"Đi. Trước tiên nhìn một cái, quan sát nét mặt, tùy cơ ứng biến, chu toàn cái này đi?".

Nam Phi Phi kéo Tạ Vũ Phi đi, hắc hắc cười nói: "Bản lãnh của ngươi lớn như vậy, lần này làm sao lại sợ người ta? Phải là ta nha, hừ! Thật không dễ dàng gặp một đầu dê béo ngon miệng như này, đừng nói sớm có hôn ước, cho dù không có hôn ước, ta cũng phải đem hắn lừa tới tay! Hắc, gạt tiền tài hắn có gì giỏi. Lừa gạt lang quân như ý, kêu hắn nuôi ngươi cả đời, mới gọi là bản lãnh!".

***

Phiến đá quanh co u trắc cuối con ngõ nhỏ, chính là nhà Tạ Lộ Thiền.

Thềm đá dài cũ kỹ đầy rêu xanh. Một con mèo hoa lớn đang nằm dưới hàng rào trúc, trừng đôi mắt xanh xanh, cảnh giác nhìn hai vị khách không mời mà đến. Hạ Tầm cùng Tiểu Quản sự dừng chân, hướng nội viện nhìn lại, cái cửa đá nhìn cũng rất cổ kính, cửa đá hai bên khắc câu đối "Lan đình dịch hiệp, hòe lý tân chi", bút ý lực thấu tường đá. Trong viện một gốc thạch

lựu lớn, cành lá rậm rạp, một trường tiểu lâu hai tầng mái hiên ẩn hiện.

Hai người dừng lại, chợ nghe từ trong nội viện truyền ra một trận đàm tiếu ồn ào. Tiếu Quản sự liếc nhìn Hạ Tầm, cất bước đi đến thềm đá rêu xanh, giương giọng hỏi: "Xin hỏi, nơi này là Tạ gia? Tạ Lộ Thiền Tạ công tử ở đây?".

Một tiếng gọi bên ngoài này, lòng Hạ Tầm cũng không khỏi nhảy dựng lên: "Ông trời phù hộ, đây chính là lão bà cả đời ta, không cầu người mở ra cực phẩm gì, chỉ cần bộ dáng không giống Phượng tỷ tỷ, tính tình không giống Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta liền thỏa mãn rồi. Trm, nếu là lớn lên thành bộ dáng Anh Đào công chúa, tiểu Hạ nhất định thắp hương lễ tạ".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 132

Tự Trọng Cùng Tự Ti

Chương 132: Tự Trọng Cùng Tự Ti

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Trước lầu gỗ vuông vắn, bên cạnh giếng cổ khuyết góc, một lùm cây hoa quế lớn, một giàn nho, dưới giàn nho này trải chiếu, trên bày biện rượu thịt, năm công tử đang ngồi trên uống rượu, uống đến chỗ này, hờ ngực lộ bụng, hành vi phóng đãng, chỉ điểm sôi nổi, ngạo nghễ vô vật.

Một tên công tử áo xanh uống một ngụm rượu, lảo đảo đứng dậy, phun hơi rượu ra nói: "Lộ Thiền huynh, nhận ngươi khoản đãi mỹ tửu, huynh đệ không thắng tửu lực, cái này... Liền phải trở về rồi".

"Ài, Tiếu Ngọc huynh, tạm thời đừng đi vội. Ta gần đây mới làm một bài, ngươi không muốn nhìn một chút sao?".

Một công tử áo bào trắng diện mục thanh tú, cái cằm hơi nhọn, bởi vì say mắt lờ đờ, hai mắt ửng đỏ giữ chặt tay áo hắn, mỉm cười hỏi. Tên áo bào trắng này người ước chừng hai bảy hai tám tuổi, hẳn là vẫn chưa tới hai tám tuổi, chưa đến tuổi súc tu (để râu), cho nên dưới cằm chỉ mới lởm chởm.

"Ồ? Lộ Thiền huynh lại có tác phẩm xuất sắc rồi? Vị Tiếu Ngọc huynh kia mặt đầy kinh hỉ, lại đặt mông ngồi xuống, liên tục thúc giục nói: "Mau mau mang tới, mau mau mang tới, ta nhất định phải thưởng thức qua đại tác phẩm của ngươi, mới có thể đi, bằng không đêm nay sợ cũng khó có thể yên giấc".

Tạ Lộ Thiền áo bào trắng cười ha ha, đứng dậy, hướng trong lầu đi đến, Hắn đi lần này, khập khiễng, thì ra lại có một chân là thọt.

Người áo xanh kia kêu Mộ Dung Tiếu Ngọc. Ngồi ở bên phải hắn đang nhai con gà béo là Từ Vô Song, đều là bằng hữu qua lại thân mật. Từ Vô Song nhìn trộm Tạ Lộ Thiền tiến vào phòng, liền nghiêng người qua, nói với Mộ Dung Tiếu Ngọc: "Tạ Lộ Thiền rượu thịt này, rất ngon, chỉ là mỗi lần đều muốn xuất ra những bức tranh nát không đáng một đồng, chúng ta còn phải khen tặng một phen. Cái này cực ngán khẩu vị".

Đối diện trên tiệc Trần Phương Chính vứt xuống dưới một khối xương dê được gặm sạch sẽ, nhỏ giọng cười nói: "Vô Song huynh, ngươi không nên nói nhảm nhiều như vậy? Rượu thịt ngon này, một cái bàn thức ăn, đổi lấy vài câu khen tặng của ngươi, có gì không thể".

Từ Vô Song nói: "Hừ! Mỗi lần đều phải vỗ mông ngựa hắn, ta thật sự là không có từ có thể nói. Ài! Mã gia, đừng uống, gặp rượu là gì thấy mạng, một hồi ngươi nói, không làm cho hắn vui vẻ, sao chịu thả chúng ta thoát thân".

Mã Hỉ ngồi bên cạnh chỉ lo chén lớn uống rượu buông bát cười nói: "Được rồi, được rồi, coi như tiểu tử đáng thương này cái gì cũng sai. Nhưng mà... Những bức tranh kia của hắn ta coi quả thực không ra dạng gì, nhưng chính hắn nói, có người tiêu cái giá lớn mua tranh hắn, nếu hắn có chút thời gian không vẽ, người ta còn muốn đến cửa thúc giục, có thể sao? Trên dưới Kim Lăng, ai đui mù như vậy, hàng ngày yêu thích tranh của hắn".

Mộ Dung Tiểu Ngọc khinh thường bĩu môi: "Hừ! Là hắn tự mình nói khoác thôi. Ta mặc dù không dám khoe khoang nhãn lực được thế nào, nhưng tranh hắn là hay là kém vẫn nhìn ra được. Rõ ràng thường thường không có gì là, cho dù bán cũng không đáng vài văn tiền. Chính hắn nói, một bức tranh tàn tạ bán hai mươi xâu sao, ngươi tin sao?".

Từ Vô Song gãi gãi đầu nói: "Nhưng mà... Ta nhớ được có một lần hắn tại đây uống rượu, quả thật có người đến cửa mua tranh nha".

Trần Phương Chính hắc hắc cười nói: "Hắn muốn có thể diện, sẽ không tự mình sai người diễn trò cho chúng ta xem sao?".

Mã gia ho khan một tiếng, trầm giọng nói: "Trật tự trật tự, đến rồi đến rồi".

Mấy người lập tức ngồi nghiêm chỉnh, làm mặt đầy chờ mong.

Mấy người này đều là bằng hữu Tạ Lộ Thiền, chính xác ra, là một đám bạn nhậu hư tình giả ý, chỉ là Tạ Lộ Thiền còn không tự biết mà thôi.

Tạ Lộ Thiền mười lăm tuổi khảo trúng sinh đồ, tài văn chương hơn người, tiền đồ vô hạn. Đáng tiếc tai họa bất ngờ, năm thứ hai ra ngoài ý muốn của hắn, một chân tàn phế. Ngũ quan bất chính, khó có thể làm quan, huống hồ tứ chi không trọn vẹn, từ nay về sau cùng con đường làm quan vô duyên. Tạ Lộ Thiền kích phẫn thành cuồng, phát nửa năm điên khùng, mới xem như dần khôi phục bình thường, từ đó ý khí sa sút, chưa gượng dậy nổi, lại không đụng tới sách vở.

Thẳng đến ba năm sau, tiểu muội khuyên giải xuống, hắn mới một lần nữa phấn chấn tinh thần, mà còn đam mê lên yêu thích từ nhỏ, lại bởi vì phụ thân buộc đọc sách mà buông tha yêu thích: Hội họa. Vì học vẽ, hắn bán sạch tổ trạch, chuyển đến biên thành (ngoại ô), tiêu tiền đầu danh sư, học hội họa, từ đấy ký thác tinh thần, một lòng một dạ, quả thực thành một họa si.

Hôm nay họa phong đã thành, bắt đầu nhận đến một số người thưởng thức. Hắn mặc dù không biết người mua là ai, nhưng người ta cách một đoạn thời gian luôn luôn đến cửa mua tranh. Dựa vào thu nhập bán tranh, hắn lại có thể đảm bảo cơm áo mình và muội muội không lo, không còn là phế nhân vô dụng, Tạ Lộ Thiền rất vui vẻ. Những năm gần đây hắn hoặc là dốc lòng vẽ tranh, hoặc là cùng năm ba cái hảo hữu tri giao uống rượu mua vui, qua ngày cũng ỉà tiêu dao khoái hoạt.

Hắn lại không biết, mấy vị bằng hữu được hắn coi là tri kỷ này, chỉ là bởi vì gia cảnh còn không bằng hắn, vì lợi dụng hưởng rượu thịt của hắn, kinh tế túng quẫn thì lại từ chỗ hắn mượn chút tiền tài sử dụng, lúc này mới như mồi nhặng trực thối, xúm lại đến bên cạnh hắn, a dua nịnh hót, chọc hắn vui vẻ.

"Đến đến đến, các vị thưởng thức, xem bức cổ mai lan hoa đồ này như thế nào. Ô hay! Không nên dùng tay!".

Tạ Lộ Thiền gạt tay Mộ Dung Tiếu Ngọc, dương dương đắc ý nói: "Bức tranh này đã có người đặt mua trước. Tay ngươi đều chưa lau, làm bẩn đền được sao?".

Mã gia vội góp vui nói: "Phải không? Lộ Thiền huynh, bức tranh này của ngươi, bán bao nhiêu tiền?".

Tạ Lộ Thiền ra vẻ thong dong, lại ần ần mang theo chút đắc ý không che giấu được: "Bức

này của ta, thải phong, cấu tư, uấn nhường, dụng bút, toàn bộ hoàn thành dùng hai tháng thời gian. Nếu là ít hơn ba mươi xâu, ta chịu xuất thủ sao? Được, được rồi, không nói cái này, nhìn xem họa ý thế nào".

"Khó được, khó được, thật sự khó được".

Vài tên hồ bằng cẩu hữu giả ý tán thưởng tụ lại. Mã gia quệt quệt mồm uống ba hóp rượu, tán thưởng lên: "Diệu nha, thật sự là diệu nha. Cổ mai một gốc, hoa mai vài điểm, chim nhỏ đậu trên cành. Vài nhánh u lan, uyển chuyển thướt tha, tán điểm tại kỳ thạch bên cạnh. Cả họa diện cổ nhã, thanh u, kỳ tiễu. Vận bút ưu nhã tự nhiên, nhàn thục sinh động, thật là tác phẩm xuất sắc hiếm có".

"Đúng vậy đúng vậy. Lộ Thiền huynh, tiểu đệ hâm mộ. Lộ Thiền huynh còn trẻ, tại đạo hội họa thì coi như có tạo nghệ như vậy, đợi một thời gian, thành tựu nhất đại họa tông? Ai da ai da, đến lúc đó, ngươi cũng không nên quên các huynh đệ hôm nay".

Mấy người ngươi một lời ta một câu, lừa đến Tạ Lộ Thiền mặt mày hớn hở, cực kỳ đắc ý. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một thanh âm: "Xin hỏi, nơi này là Tạ gia? Tạ Lộ Thiền Tạ công tử ở đây?".

***

"Lừa đảo! Một nữ tặc lừa đảo giả danh!".

Cho dù là một người bình thường, sao có thể lại tiếp nhận một nữ nhân hành vi không chịu nổi như thế qua cửa? Hắn biết chi tiết của ta, hắn biết tất cả ta từng làm, một khi gặp ta, hắn làm sao có thể tiếp nhận ta? Mặc dù hắn hôm nay không đề cập tới, ngày sau làm vợ chồng, ta trước mặt hắn làm sao còn ngẩng đầu lên được? Ta dựa vào cái gì giúp chồng dạy con, làm một gia chủ phụ? Hắn sẽ tiếp nhận ta sao, bởi vì đồng tình? Ta sẽ yêu mến hắn sao, bởi vì cảm kích?

"Không được, không được, không được.

Càng đi về phía trước, nội tâm Tạ Vũ Phi càng là sợ hãi. Nếu đó không phải nhà nàng tuyệt không thể vứt bỏ, chỗ đó có thân nhân nàng tuyệt không thể vứt bỏ, nàng đã sớm xoay người bỏ trốn mất dạng, chạy trốn tới chân trời góc biển, vĩnh viễn cũng không muốn quay về.

Nàng không nghĩ như vậy, nàng cũng không muốn như vậy, nhưng nàng không có đường có thể đi, thật không đường có thể đi. Nàng nước mắt vòng quanh, lại quật cường không chịu chảy xuống.

Lúc năm tuổi, nàng vẫn là một tiểu nha đầu không rành thế sự, khờ dại hoạt bát. Trong lòng nàng ca ca còn là kiêu ngạo. Nàng mỗi lần đi ra ngoài, nghe được quê nhà ca ngợi nhiều nhất chính là cho ca ca nàng, bởi vì ca ca nàng mười lăm tuổi khảo được tủ tài, mọi người đều nói hắn là sao Văn Khúc hạ phàm, tương lai chú định phải làm quan to, cho nên ngay cả tỷ muội ở quê cũng không dám khi dễ nàng. Nàng một mực vì Tạ gia xuất ra nhân vật như vậy kiêu ngạo cùng tự hào.

Tuy khi đó nàng còn nhỏ, nhưng nàng nhớ rành mạch chuyện không may ngày đó. Nàng hướng mẫu thân đòi một văn tiền, mua đồ chơi làm bằng đường, cùng bọn bạn trên đường chạy, chơi đùa, sau đó một cỗ xe ngựa rất xa hoa phi nhanh xông đến. Nàng bị dọa ngây người, căn bản không biết né tránh, sau đó ca ca xông đến, lập tức đem nàng đẩy ra. Bánh xe chẹt qua đùi ca ca, nàng đến bây giờ cũng còn nhớ rõ ca ca cực đau đớn hét thảm một tiếng.

Đó là một cỗ xe của công khanh nhà giàu có, bồi thường vài xâu là xong chuyện. Ca ca chân tàn phế, sao Văn Khúc rơi rụng, vốn chú định tiền đồ huy hoàng cẩm tủ, bỗng chốc tử biến đến ảm đạm vô quang. Ca ca buồn giận thành cuồng, những ngày kia thần chí hoảng hốt. Tất cả mọi người đều cho là hắn cả đời cũng sẽ không tỉnh lại, từ đấy biến thành một người điên.

Vốn cũng bởi vì phụ thân qua đời mẫu thân không vui, bởi vì ca ca sinh bệnh, khi bệnh tình ca ca lúc vừa mới chuyển biến tốt, mẫu thân gượng chống đờ bệnh thân thể lo liệu cái nhà này mới buông tay chết, theo.

Phụ thân mà đi.

Nếu không phải trong nhà lúc ấy còn có hai lão gia nhân trang thành tận tụy, nàng thật không biết cái nhà này làm sao mà qua được.

ít năm sau, nàng trưởng thành.

ít năm sau, ca ca đam mê hội họa, mặc dù có nàng cổ vũ cùng duy trì, lại bởi vì học không chỗ nào thành, mà trong nhà dần dần nghèo đi, ca ca tính tình ngày càng nóng nảy, bệnh cũ có dấu hiệu tái phát.

ít năm sau, hai vị gia nhân già không thể không rời nhà nàng, chính mình đi kiếm ăn. Bệnh lâu trước giường không hiếu tử, huống chi là một gia nhân. Người ta đối với Tạ gia nàng đã hết lòng hết dạ, trong lòng nàng chỉ có cảm kích, lại không có nửa điểm oán trách.

Lúc này, nàng quen Phi Phi, quen mẫu thân Phi Phi, một nữ tặc đã từng tung hoành Giang Nam, phong quang một thời thậm chí có thể ra vào vương hầu phủ đệ, cùng sử tương ngàn vàng, cáo mệnh phu nhân thân mật tiếp xúc, hôm nay đã rửa tay hoàn lương, cam tại bình đạm, một cao thủ Phong môn.

Thế là, nàng bắt đầu dùng bả vai yếu đuối trẻ con của nàng, chống đờ nhà nàng lên.

Người ta nói, huynh trưởng như cha, nàng lại là ấu muội như mẹ.

Nàng không chính thức bái sư nhập môn, mà dựa vào thiên tư thông minh, dựa vào mẫu thân Nam Phi Phi học được trá thuật, thiên thuật vặt vãnh, trở thành đại nữ phi tặc mới. Nàng không cần trộm, cũng không cần đoạt, chỉ bằng một khối đầu não thông minh, tuổi còn nhỏ, liền đem rất nhiều người trưởng thành thấy lợi tối mắt lừa đến đầu óc choáng váng.

Tranh ca ca nàng rốt cuộc "Có người thưởng thức", gia cảnh Tạ gia bắt đầu chuyển biến tốt đẹp. Nàng rất hài lòng, trong lòng nàng duy nhất tiếc nuối, đại khái chính là phụ thân đem nàng tử nhỏ gả cho gia đình hạ lạc bất minh, chuyện này làm cho nàng giữa các tiểu tỷ muội trở thành trò cười.

Giờ đây, hắn rốt cuộc đã tới, nhưng...

"Hắn sẽ thích ta sao? Sẽ không!".

Trong lòng Hưng tự, hắn và vị Bành cô nương kia nói chuyện, một mực ghi tạc thật sâu trong lòng nàng. Nàng cũng gạt người, nhưng sẽ không gạt người thân cận nhất của mình. Nói cho người thân cận nhất, vậy nhất định là lời nói thật. Huống chi hắn chỉ cần thấy mình, lập tức sẽ biết thân phận mình. Ai sẽ tiếp nhận một nữ lừa đảo? Làm thiếp cũng không xứng, còn vọng tưởng làm thê của một vị sinh đồ lão gia rất thể diện?

"Tỷ?".

Hai người đến trước cửa viện, thấy nàng một bộ dạng mê mê trừng trừng, Nam Phi Phi không khỏi có chút bận tâm.

“Hả?”.

Tạ Vũ Phi tỉnh táo lại, vội vàng nháy mắt mấy cái, chớp đi nước mắt trong mắt, miễn cường dựng dậy cá tính kiên cường, đuổi đi không yên cùng sợ hãi trong lòng nàng: “Nhiều năm như vậy, không có ngươi, ta còn không phải một người chống đỡ đến giờ? Ta thà rằng cả đời không lấy chồng, cũng không cho phép bất luận kẻ nào phía hủy tất cả ta bảo vệ nhiều năm qua! Ngươi có thể xem thường ta, ta chính mình không thể nhìn không nổi chính mình, ta làm sao phải sợ ngươi? Ta mới không sợ ngươi!”.

Tạ Vũ Phi cắn răng, giống như một vị chiến sĩ đạp nhập sa trường, kiên quyết nói: “Đi!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 133

Ác Nử Cáo Trạng Trước

Chương 133: Ác Nử Cáo Trạng Trước

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

“A, lần này về quê như vậy, ngươi còn muốn trở lại Thanh Châu không?”.

Tạ Lộ Thiền vừa thấy một công tử không quen biết, mang theo một quản gia tiến đến, còn tưởng là khách nhân vì tranh mà đến, đợi nghe được tên họ, không khỏi mừng rờ như điên. Mắt thấy muội muội dần dần trưởng thành, mà thân gia lại ở đâu không rõ, làm huynh trường, hắn là lòng như lửa đốt.

Hắn cố chấp cho rằng, hôn khế đã ký, muội tử chính là thê tử người ta, tuyệt đối không thể phản bội cải giá, bại hoại gia phong. Nhưng thân gia tìm không thấy, muội muội chẳng phải sẽ phải ở một mình sao? Cho nên mấy năm nay, hắn cứ cách năm ba tháng, lại đi trấn Mạt Lăng thăm dò tin tức, lại trước sau không có đối phương hạ lạc. Việc này đã thành một khối tâm bệnh của hắn, không ngờ hôm nay rốt cuộc đối phương đã tìm tới cửa.

Vội vàng tiễn vài vị hảo hữu, Tạ Lộ Thiền liền đem muội tế (em rể) đón vào trong phòng, trà thơm nghe hắn thuật lại kinh nghiệm những năm gần đây, biết gia cảnh hắn hôm nay giàu có, lại trúng công danh, trong nội tâm đầu tiên là vui vẻ, lại cẩn thận dò xét vị em rể này, ăn nói khí chất, tướng mạo bộ dáng, mọi thứ đều rất vừa ý, càng thay muội tử cảm thấy cao hứng.

Chỉ là mới nghĩ đến sau khi hai người thành hôn, tiểu muội cùng mình sống nương tựa nhiều năm có thể theo em rể quay lại Thanh Châu, Tạ Lộ Thiền trong lòng quả thực không muốn, cho nên có một câu hỏi này. Hạ Tầm nói: “Lần này về quê, ta không có ý định trở lại

Thanh Châu. Liền tại cố hương định cư xuống".

Tạ Lộ Thiền vui vẻ nói: "Vậy tốt, vậy tốt, từ biệt cố hương hơn mười năm, tất cả căn cơ đều được dựng lại từ đầu. Không biết muội tế sau này định làm nghề nghiệp gì?".

Hạ Tầm nói: "Cái này... Trước khi về quê tiểu đệ đã đem tất cả của cải trong nhà chuyển về Kim Lăng, hiện cho một số thương hiệu có uy tín vay sinh lợi. Hôm nay ta đã trở về, định ở quê mua mấy mẫu mộng tốt, hơn nữa năm đó rời quê thì đã bỏ hoang vài mẫu mộng, trước ổn định lại, chi tiết tình hình, còn phải chậm rãi suy xét đánh giá".

Tạ Lộ Thiền không ngừng gật đầu: "Được, được được. Bất quá độc thư tòng sĩ, tài thị chính đồ. Muội tế đã khảo trúng sinh đồ, tại đạo đọc sách không thể buông bỏ, còn phải chăm chú đọc sách mới đúng. Hôm nay ngươi vừa mới về quê, muốn sửa chữa lại nhà cũ, vừa phải xử lý hôn sự, nhất thời chẳng có thể quan tâm, nhưng mà sang năm, chung quy nên tranh thủ tiếp tục khảo thí, chí ít trúng cái cử nhân mới là đạo lý".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Cử nhân? Theo cái học vấn của ta, lại khảo một hồi tủ tài nữa cũng còn chưa chắc được" Ngoài miệng lại liên thanh đáp ứng.

Tạ Lộ Thiền đối với muội tế này hết sức hài lòng, cần rõ ràng cũng đều rõ ràng, liền hỏi: "Như vậy, muội tể ý định khi nào cùng Tạ Tạ thành thân?".

Hạ Tầm đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó mới tỉnh ngộ đây là nhũ danh vị Tạ Lộ Đề Tạ cô nương kia. Chắc hẳn là vị đại ca này gọi là thói quen, bất giác liền gọi ra nhũ danh của nàng. Cho đến giờ phút này, hắn còn chưa nhìn thấy vị tân nương tử của mình. Chỉ có điều xem bộ dáng ca ca này, tướng mạo muội muội hẳn là cũng không đến nỗi kém. Nghĩ thấy mối nguy hiểm này cũng không lớn, cho nên tâm tình cũng buông lỏng, nhân tiện nói: "Tiểu đệ vừa mới trở về, tổ ốc còn đang xây dựng lại, xem chừng phòng lớn muốn xây tốt, còn phải gần nửa tháng thời gian, có thể ở được tại một tháng sau. Cả phòng xá định viện toàn bộ kiến tạo xong, nhanh nhất cũng phải ba tháng, sau đó còn phải trù bị hôn lễ, vậy liền đến trang tuần tháng tám".

Tạ Lộ Thiền nói: "ừm5 vậy chúng ta liền tạm quyết định trang thu tháng Tám. Trung thu trăng tròn, đúng là ngày cưới trăm năm hảo hợp. Muội tế phụ mẫu đều mất, nhà của ta, Tạ Tạ giờ đây cũng chỉ có một vị huynh trưởng ta đây. Sự tình cũng chỉ do ta và ngươi hai người làm chủ. Ngươi xem thế nào?".

Hạ Tầm còn chưa gặp qua vị tân nương tử kia, không khỏi lưỡng lự nói: "Cái này... Có hay không chờ lệnh muội trở về, cùng nàng thương nghị nói lại một chút?".

Tạ Lộ Thiền cười to nói: "Muội tế, tức phụ còn chưa qua cửa, liền bắt đầu sợ vợ rồi sao? Ha ha, hôn nhân đại sự, há có thể do nàng một nữ hài nhi chính mình làm chủ, nói như vậy sao. Ta nói bao lâu, đó chính là bao lâu. Hai người chúng ta thương nghị là được. Tạ Tạ gần đây nhu thuận, sẽ nghe đại ca này an bài".

Hạ Tầm nhân cơ hội nói: "ừm5 lệnh muội... Tựa như không ở nhà?".

Tạ Lộ Thiền nói: "Đúng vậy, nàng thường xuyên không ở nhà".

Nói xong những lời này Tạ Lộ Thiền đột nhiên lại cảm thấy không ổn. Những lời này rất dễ lưu lại cho muội tế một ấn tượng không tốt, vội vàng cất lời giải thích: "Tạ Tạ bình thường đều theo đại nương trong ngõ này học tập nữ công, nấu ăn, cầm kỳ. Nam phụ nhân là một góa phụ, dưới gối chỉ có một nữ nhi, cùng nàng mười phần giao hảo. Ta sao, ngày thường trầm mê tại hội họa, bằng hữu lui tới cũng nhiều, nàng một khuê nữ ở trong lầu đi ra đi vào không có thuận tiện, cho nên ở nhà Nam đại nương so với ở nhà ngược lại còn nhiều hơn. Có khi còn theo Nam đai nương đi nhà mẹ đẻ ở nông thôn, tựa như thân khuê nữ của nàng vậy".

Đang nói, trong nội viện truyền ra một cái thanh âm dễ nghe: "Ca, ta đã trở về".

Tạ Lộ Thiền mừng rỡ, vội vàng đứng lên nói: "Muội đã trở về".

"Trong ngoài các nơi, nam nữ khác nhau, không được ra ngoài tường, không ra ngoại đình. Ra ngoài thì phải che mặt, không để lộ hình dáng, nam không phải thân thuộc, thì không được xưng danh".

Đây là một đoạn thoại của Nữ Luận Ngữ, nhưng trên thực tế tại xã hội phong kiến chấp hành cũng không triệt đề. Một phương diện, phu nhân thượng tầng xã hội ngoại giao là thực tế tồn tại nhu cầu giao tiếp, cho nên càng là thượng tầng xã hội càng không thèm để ý những việc nhỏ không đáng kể này.

Bởi vậy Khổng Tử có thể gặp nam tử, An Bình Hầu phu nhân có thể bí mật hội kiến đại tư nông điền hằng năm, Quang Vũ đế có thể lệnh tỷ tỷ hội kiến triều thần, Tào Tháo có thể đem con gái của cố nhân Thái Văn Cơ giới thiệu cho tân khách ngồi đầy, Âu Dương Tu có thể sau khi ánh trăng đầu ngọn liễu, người hẹn hoàng hôn. Về phương diện khác Nho có Nho quân tử,

cũng có Nho tiểu nhân, có đại nho, cũng có hủ nho. Nhân sĩ nho gia chính thức thật là rất tiến bộ, bọn họ coi trọng là lễ nội hàm, mà không phải biểu tượng, cho nên càng là địa phương ngu muội rớt lại phía sau, nam nữ chi phòng càng tà một loại tình trạng biến thái, ngược lại là đại thành đại phụ quyền quý công khanh không có nhiều quy củ.

Cho nên Minh triều cùng các triều khác cũng giống nhau, một bộ phận người đi hướng khư khư giữ cái cũ không đổi, thủ lễ thủ đến cảnh giới biến thái, cũng có một số người phóng đãng không chịu được, miệt thị không khí thế tục, căn bản không cho là đúng nhưng mà đại bộ phận người lại cũng không ở trong hai cái cực đoan này, thuộc về nhân loại bình thường.

Huống chi Đại Minh hiện tại lập quốc chưa lâu, chịu ảnh hưởng bầu không khí triều Nguyên, phương diện này yêu cầu cũng không phải rất nghiêm khắc.

Bởi vậy Chu Nguyên Chương mới ban bố Chính Lễ Nghi Phong Tục Chiếu biên chế Lễ Chế Tập Yếu đề xướng "Tiết Nghĩa" treo biển hiếu tử, thuận tôn nghĩa phu, tiết phụ, chính vì xã hội khuyết thiếu cái gì, hắn mới có thể đề xướng cái đó. Lúc đó lễ chế xã hội đã cũng không phải mười phần nghiêm cẩn, Chu Vũ Thiền lại gần đây dùng thế gia khoe khoang, ngôn hành lễ chế noi theo xã hội thượng lưu, đương nhên sẽ không quá để ý cái này.

Nói lại, hai nhà đã nghị định hôn giá chi thê, muội muội mình trở thành thê tử của nam nhân này là chuyện ván đã đóng thuyền. Hai nhà lại là mất đi tin tức nhiều năm, lúc này rốt cuộc tìm được muội tể, tiện nhượng nhất hướng đông ái muội muội kiến thượng nhất diện hoan hỉ tâm an, thực cũng chưa hẳn mất đi lễ nghi, bởi vậy Tạ Lộ Thiền cũng không ngăn cản gặp nhau, ngược lại giương giọng nói: "Tạ Tạ, mau vào".

Một hồi tiếng bước chân tinh tế, một bộ dáng xinh đẹp uyển chuyển đi đến, một mái tóc đen nhánh không có vén lên búi tóc chính trang, hơi có chút tán loạn lại thêm vài phần thanh tao. Hai tóc mai rủ xuống vài sợi tóc đen tôn lên. Sắc mặt nàng có loại nhợt nhạt khác thường, cặp môi hơi mỏng đỏ mọng, trên chóp mũi tinh xảo lấm tấm mồ hôi.

Một bộ quần áo thiếu nữ màu xanh lục, váy eo nhỏ màu đỏ nhạt, đem tư thái lình lung mỹ diệu của nàng phụ trợ xuất ra. Cặp mắt trời sinh vũ mị kia, mang theo một chút hoảng sợ không cách nào che giấu, hướng phía Hạ Tầm thoáng nhìn nhanh, liền chuyển hướng ca ca của nàng, thanh âm có chút cứng gọi một tiếng: "Ca, huynh có khách?".

"Ha ha, không phải khách, không phải khách, không đúng không đúng, cô gia tử (rể) của

Tạ gia chúng ta, coi như là khách, coi như là khách".

Tạ Lộ Thiền cười lớn, buông cái chân bị tật đi lên trước, kéo tay nàng: "Tạ Tạ, hắn chính là Dương Húc, là Dương Húc, Dương Húc trấn Mạt Lăng, vị hôn phu tế của muội đó. Ha ha ha, hắn cuối cùng xem như là trở lại rồi".

Tạ Vũ Phi liếc mắt nhìn Hạ Tầm một cái, thấy bộ dáng hắn cả kinh.

Ngây ngốc, tâm hồn thiếu nữ không khỏi trầm xuống, khóe miệng bật ra một tia cười khổ bất đắc dĩ: "Quả nhiên... Ta đã biết.

Hạ Tầm là ngây dại thật. Hắn cơ hồ không dám tin vào mắt mình, nữ hài này nàng chính là Tạ Lộ Đề? Nàng chính là vị hôn thê của mình?

Trong đầu Hạ Tầm nhanh chóng xẹt qua tại huyện thành Bình Nguyên trước cửa hiệu cầm đồ "bưu hãn nữ" khẽ nâng váy áo, cười nhẹ nhàng xinh đẹp, sau đó phi lên một cước, đem tên sắc lang cổ Chu hầu như thành thái giám kia. Nhớ tới: "Cửu vĩ hồ" tại Đức Châu thành lợi dụng hỗn đường sắp đặt Cổ Chu một đạo, nếu không phải mình phản ứng nhanh, cũng muốn bị bắt vào quan phủ đi. Nhớ tới: "Cô nãi nãi" tại cửa nhà Bắc Bình Tạ Truyền Trung, trong hoa tuyết uyển chuyển qua vai mà qua ưu nhã thong dong; nhớ tới: "Nữ gián điệp" thon thả yểu đuối, một mình xông vào long đàm, từ trong miệng người Mông cổ khẩu cung trí trá...

Một bộ hình ảnh khác nhau, một vài bộ dáng khác nhau, cuối cùng đều dung hợp tại trên người cô gái trước mắt trong mắt mang theo vài phần hoảng sợ, vài phần cầu khẩn, vài tia khẩn trương này. Thiếu nữ nhiều mặt này, kỳ nữ tử này, chính là... Lão bà của ta? Thượng đế của ta ơi!

Dù là Hạ Tầm thần kinh trải qua nhiều lần tôi luyện, đã cứng cỏi như dây thép, đột nhiên biết lão bà mà hắn suy đoán tưởng tượng rất rất lâu lại là Tạ Vũ Phi hắn kết bạn từ Bắc Bình, thì vẫn có chút ít ngừng không hoạt động.

"Nàng... Nàng... Nàng chính là Tạ... Tạ? Tạ... Lộ Đề?".

Hạ Tầm chỉ vào Tạ Vũ Phi, mồm miệng lại có chút không linh hoạt.

Tạ Lộ Thiền đột nhiên cảm giác được có điểm không thích hợp. Hắn nhìn nhìn muội muội sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy lại nhìn nhìn thần sắc Hạ Tầm đầy mặt kinh ngạc, nhịn không

được ỉường lự nói: “Tại sao, các người... Các ngươi đã gặp mặt qua?”.

“Chúng ta... Chúng ta...”.

Hạ Tầm nói đến đây đột nhiên câm miệng. Hắn đột nhiên nghĩ đến, Tạ Vũ Phi ở bên ngoài hành động, ca ca của nàng rốt cuộc có biết hay không? Nàng trong mắt hoảng sợ, khẩn trương cùng cầu khẩn, chẳng lẽ chính là xin ta không chỉ ra thân phận nàng?

Hạ Tầm lập tức tỉnh ngộ, lập tức đem nuốt trở lại câu “Chúng ta tại Bắc Bình đã gặp mặt” đã lên đến miệng. Những lời này, hắn hơi do dự một chút nhìn vẻ khiếp đảm, cực độ khẩn trương trong mắt Tạ Vũ Phi, đã có một loại kiến giải khác nhau. Nàng tự nhận là đã nhìn thấu thái độ Dương Húc, liền cũng biết chính mình nên lựa chọn như thế nào. Nàng sẽ không để Dương Húc cơ hội vạch trần thân phận nàng.

Nàng hít sâu một hơi, cao ngạo giương cao cái cổ ưu nhã, lạnh lùng ngẩng khuôn mặt lên: “Hắn chính là Dương Húc sao? Ca, người này, ta không lấy!”.

“A?”.

Hạ Tầm cùng Tạ Lộ Thiền đồng thời ngơ ngốc. Tạ Lộ Thiền nôn nóng, cướp lời hỏi: “Không lấy chồng? Ngươi dựa vào cái gì không lấy, vì sao không lấy?”.

Tạ Vũ Phi gác tay hướng ra ngoài vội vàng ra hiệu với Nam Phi Phi, sau đó dùng một loại ánh mắt xem thường nghiêng mắt nhìn Hạ Tầm, dõng dạc nói: “Không biết lễ nghĩa liêm sỉ, không biết chính tâm tu thân, dầu gì hắn vẫn là một người đọc sách. Dạng tư văn bại hoại, mặt người dạ thú này, muội tử như thế nào phó thác chung thân!”.

Hạ Tầm lập tức chột dạ: “Nguy rồi, nàng không phải biết chuyện xấu xa Dương Húc tại Thanh Châu thông đồng hai mẹ con kia? Ai da ai da, việc này cũng không thể giải thích rõ ràng!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 134

Trục Lộc Trò Chơi Của Nam Nử

Chương 134: Trục Lộc Trò Chơi Của Nam Nử

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm biểu tình có chút chột dạ đều bị Tạ Lộ Thiền thấy ở trong mắt. Hắn vốn là một người cực thông minh, bằng không năm ấy cũng sẽ không mười lăm tuổi khảo trúng tủ tài. Những năm này chỉ là kích phẫn xuống dưới có chút gặp ma chướng, cũng khó nói trong tiềm thức không có một loại tự gây tê mình, thôi miên tâm lý mình, không chỉ có thế đối với tất cả sự tình đều đần độn. Vừa thấy Hạ Tầm không có phản bác, thần sắc ngược lại có chút quỷ dị, hắn lập tức nổi lên lòng nghi ngờ.

Tạ Lộ Thiền nói: "Hắn làm chuyện gì?".

Tạ Vũ Phi chuyển hướng Hạ Tầm, cắn cắn nhẹ môi, bộ dáng dường như có chút khó mở miệng, nhưng cặp mắt to linh hoạt sinh động có thể nói lại hướng phía Hạ Tầm đưa ra một cái tín hiệu rõ ràng: "An tâm đừng nôn nóng, ta còn có hạ văn!".

Tạ Vũ Phi khẽ hé môi anh đào, mở miệng: "Lúc ta cùng Phi Phi đi điền trang dưới quê, đụng qua hắn. Hắn, mang theo vài tên cẩu nô tài, nhìn thấy ta, liền tiến lại gần. Phi Phi nghe được tiếng kêu cứu chạy đến, hắn... Hắn cũng không thèm quan tâm, may mà lại có nhiều người qua đường, hắn không dám dính đến, chúng ta mới có thể thoát thân. Chúng ta lúc ấy còn không biết thân phận hắn. Nghĩ không ra.

Tạ Vũ Phi trừng mắt liếc Hạ Tầm, khinh miệt nói: "Ca, ngươi nói dạng tư văn bại hoại này, có thể lấy sao?".

“Cái gì? Ta... Ta...”.

Hạ Tầm nghe đến ù ù cạc cạc, đang không biết biện giải thế nào. Nam Phi Phi lận đận chạy đến: “Tỷ, đi miếu phu tử chơi không?”.

Tiến vào vừa thấy Hạ Tầm, Nam Phi Phi nhất thời sắc mặt đại biển: “A!”. Thét một tiếng kinh hãi, sợ hãi vọt đến sau lưng Tạ Vũ Phi, sợ hãi nói: “Tỷ, cái đăng đồ tử (tên dâm dục) này, tại sao... Tại sao đuổi đến nhà của người?”.

Nam Phi Phi từ nhỏ cùng Tạ Vũ Phi phối hợp đi lừa gạt. Hai người hợp tác hết sức ăn. Tuy nói Nam Phi Phi không cách nào giải thích tâm lý Tạ Vũ Phi, cảm thấy nàng bằng sắc đẹp của mình, cùng bản lĩnh cao siêu nói khóc liền khóc, nói cười liền cười, đủ để lừa nam nhân của nàng hồi tâm chuyển ý, ngoan ngoãn buông tha cho tất cả hiềm khích. Căn bản không cần phải hạ sách thối hôn, nhưng mà tỷ muội nhà mình đã đánh ra ám hiệu, nàng cũng chỉ biết toàn lực phối hợp.

Biểu tình của Hạ Tầm cùng lời nói của Tạ Vũ Phi cùng ẩn chứng, Tạ Lộ Thiền đã tin bảy tám phần, lại bị lời Nam Phi Phi chạy đến nói, hắn nhất thời tin cả mười thành. Nam Phi Phi chăm chú nhìn Hạ Tầm, chỉ cần hắn muốn há miệng phủ nhận, hoặc là điểm ra bí mật của Tạ Vũ Phi, liền tiến lên kéo xuống, cắt đứt lời hắn nói. Nhưng mà Hạ Tầm sau khi trải qua một lát kinh ngạc giật mình, đã định thần rồi, hắn nhìn Tạ Vũ Phi cùng Nam Phi Phi, cũng hiểu dụng tâm các nàng, khóe miệng dần dần nhếch lên một tia thần bí vui vẻ như có như không.

Nam Phi Phi rốt cục phát giác theo như lời Tạ Vũ Phi ánh mắt của hắn lợi hại như thế nào. Nam Phi Phi cũng có loại cảm giác bị hắn động vào phế phủ, có chút ăn không tiêu, không muốn cùng ánh mắt hắn tương đối.

Tạ Lộ Thiền nhìn Dương Húc ngậm miệng không nói, lại nhìn vẻ mặt tức giận của muội tử, vội vàng đem nàng đi đến gian nhỏ bên cạnh, tiến vào liên hạ rèm xuống, hắn liền tức giận nói: “Muội muội, muội thời gian qua lanh lợi, hôm nay tại sao làm ra chuyện hồ đồ. Đây là vị hôn phu tương lai của muội. Muội như vậy ngay mặt bóc trần chuyện xấu của hắn, sau này còn ở chung như thế nào?”.

Tạ Vũ Phi kinh ngạc mở to mắt: “Ca, ngươi còn để ta lấy hắn?”.

Tạ Lộ Thiền nói: “Nam nhân, tóm lại là không giống nữ nhân. Chắc hắn uống rượu, nhất thời không thể ước thúc chính mình, hoặc là gặp ngươi tướng mạo xinh đẹp, có chút khó tự

khống chế tình cảm. Tuy thất nghi, dù sao chưa có đại ác, với thân phận sĩ thân sinh đồ của hắn, dự liệu đến cũng quyết không dám làm chuyện thái quá. Nói lại, ngươi vốn nên là nữ nhân của hắn, làm gì quá mức canh cánh trong lòng".

Tuy cái chuyện đùa giờn dân nữ này vốn là Tạ Vũ Phi biên soạn, cũng không nhịn được ca ca cái loại tiêu chuẩn nam nữ song trọng này lời lẽ sai trái chọc tức, nàng đỏ mặt nói: "Ca ca, ngươi nói cái này là chuyện gì. Hắn hôm nay có thể đùa giờn ta, ngày mai liền sẽ không đùa giờn người khác sao? Đạo đức ăn chơi trác táng cúi xuống này, cho dù trong nhà có một tòa núi vàng, quan nhân làm được lớn hơn thượng thiên đi, xứng với muội tử của ngươi sao?".

Tạ Lộ Thiền cười khổ nói: "Phải nói thế nào? Người ta nếu là không chịu thì sao? Đến trên công đường, muội nói trượng phu của muội đùa giờn muội? Muội tử, tuy nói lúc ấy hắn cùng với muội tịnh không quen, nhưng dù sao cũng là nương tử cùng hắn có hôn ước. Lão gia xử án, sẽ không lo lắng đến điểm này. Thường nói: có thể hủy mười tòa miếu, cũng không thể hủy một gia đình. Nếu như lão gia phán không công bằng, muội còn là nương tử hắn, nhưng khi đó muội cùng hắn đã xé toang thể diện, cả đời này còn có ngày tốt lành sao? Muội tử, tục ngữ nói gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, gả cho đòn gánh thì ôm đi. Mới cùng với hắn nói chuyện một phen, ta cảm thấy phẩm tính hắn làm người cũng không phải không thể chịu nổi như vậy...".

Tạ Vũ Phi vừa bị Tạ Lộ Thiền kéo vào tiểu sảnh, Nam Phi Phi lập tức nhảy đến trước mặt Hạ Tầm, rất nhanh một đôi bàn tay trắng như phấn, giương nanh múa vuốt nói: "Ngươi biết thân phận chúng ta rồi sao?".

"ừm!".

Nam Phi Phi cười lạnh: "Ngươi xem thường chúng ta, phải không?".

Hạ Tầm nói: "Ta không có".

Nam Phi Phi tiếp tục cười lạnh: "Ngươi ngoài miệng chưa nói, trong lòng ngươi có nghĩ".

Đụng phải một cô nương thông minh như vậy, Hạ Tầm chỉ đành câm miệng. Sự thật cũng là như thế, nếu như Hạ Tầm thật sự là Dương Húc, với thân phận địa vị của hắn, cùng ở thời đại này chịu giáo dục, xác thực tuyệt đối không thể lại tiếp nhận cô nương như Tạ Vũ Phi. Khó trách Nam Phi Phi sẽ nghĩ như vậy.

Nam Phi Phi hừ nói: "Bị ta nói trúng, nói không ra lời?".

Hạ Tầm bất đắc dĩ nói: "Như vậy ngươi muốn thế nào?".

Nam Phi Phi nói: "Ở Bắc Bình, ngươi đáp ứng qua Vũ Phi một chuyện".

Hạ Tầm ánh mắt chợt lóe: "Nàng thật kêu Vũ Phi?".

Nam Phi Phi nói: "Đó là nàng tự lấy nhũ danh của mình".

Hạ Tầm nói: "Như vậy... Giấy đi đường lại là chuyện gì?".

Nam Phi Phi cười lạnh: "Ngươi tại sao không hỏi chính mình. Ngươi trên giấy đi đường lấy tên Hạ Tầm thì sao?".

Tiểu cô nương này ăn sang dược. Hạ Tầm chỉ đành lại im miệng.

Nam Phi Phi nói: "Chúng ta không giống ngươi, hàm trứ kim phạn thi xuất sinh (ý sinh ra đã sướng), cơm áo không lo, gia cảnh hậu đãi. Chúng ta tự mình không nghĩ biện pháp, liền không cách nào duy trì cuộc sống người một nhà, phải lưu lạc thành ăn mày, thậm chí... Chúng ta trước tiên phải sống! Coi như, không cùng ngươi nói những cái này, nói ngươi cũng lý giải không được. Tại trong mắt dạng người như ngươi, vĩnh viễn là chết đói việc nhỏ, thất tiết chuyện lớn. Dù sao chết đói không phải ngươi, không phải người nhà ngươi. Ngươi xem thường chúng ta túng thiếu. Vũ Phi nhà chúng ta chết sẽ không quấn lấy ngươi. Vũ Phi tỷ không hi hãn làm thê tử của vị tủ tài lão gia ngươi. Ngươi nếu đồng ý hòa ly, song phương hủy bỏ hôn ước, cùng ngươi không có bất kỳ tổn thất nào. Nhưng mà ngươi cần phải cam đoan, không thể với Lộ Thiền đại ca, không thể với bất luận kẻ nào, nói ra ngươi biết những chuyện kia".

Hạ Tầm rốt cuộc rõ ràng mục đích chính thức phen cử động này của Tạ Vũ Phi. Nàng tự biết thân phận bại lộ, ắt gặp vị hôn phu tương lai xem thường, thậm chí nói với ca ca nàng chân tường, bởi vậy bịa đặt một cái lý do, muốn dùng phương thức hòa ly, thể diện kết liễu đoạn oa oa thân (định hôn sự từ bé) này. Nhưng làm như vậy, mặc dù nhà gái sẽ không đường hoàng ra ngoài, vẫn là một chuyện tổn hại danh dự cho nhà trai. Cho nên, nàng bắt Hạ Tầm ước định đáp ứng một điều kiện cũng lợi dụng lên.

Nói thật, làm như Hạ Tầm mà nói, hắn cũng không để ý cái đoạn kinh nghiệm này của Tạ Vũ Phi, nữ tặc thì sao? Hạ Tầm từ trong nhìn đến, không phải nàng giả danh lừa bịp, mà là

nàng kiên cường, dũng cảm, trí tuệ. Nàng đối với người nhà thương yêu, có trách nhiệm. Hạ Tầm đối với nàng chỉ có kính ý, chưa có một tia ý tứ xem thường nàng.

Nhưng hắn không nghĩ đến Tạ Vũ Phi phản ứng mãnh liệt như vậy, biểu hiện bên ngoài kiên cường, có một khối tự ti trong lòng, vậy mà còn không có hiểu rõ tinh tường thái độ của hắn, đã không thể chờ đợi mà dùng chủ động hủy bỏ hôn ước là điều kiện, trao đổi với hắn là bảo vệ bí mật.

Hạ Tầm có lòng nói rõ thái độ chính mình, nhưng là lời đến cửa miệng, bỗng lại nuốt trở lại.

Tạ Vũ Phi có nỗi khổ không cách nào nói cùng thân nhân biết bí mật của nàng. Hắn lại thế nào không có bí mật của mình, chỉ có thể một người giữ, chịu đủ giày vò?

Hắn biết Bành Tử Kỳ đối với hắn là yêu. Hắn cũng biết, dù là Bành Tử Kỳ hiện tại biết hắn không phải Dương Húc, mà là một người khác, cũng sẽ theo hắn, yêu hắn. Ai có thể nói trong chuyên này có bao nhiêu nhân tố là bởi vì nàng đã trở thành nữ nhân của hán?

Hắn không biết. Hắn không biết là, nếu như ngay từ đầu, Bành Tử Kỳ biết hắn chỉ là Nam Tầm tiểu hiệp nhân thôn một thôn dân bình thường, hơn nữa còn là một tiện dân thấp hèn. Như vậy Bành gia đại tiểu thư sẽ còn làm việc nghĩa không được chùn bước yêu hắn hay không?

Rõ ràng đã thành vợ chồng ân ái, còn muốn quấn quýt tại những chuyện không cách nào tiến hành nghiệm chứng lại từ đầu này, có lẽ có điểm lo sợ không đâu, nhưng hắn chính là tránh không được suy nghĩ như vậy. Mà Tạ Vũ Phi, càng hơn một bước. ít nhất Bành Tử Kỳ tự tiếp xúc, tiếp xúc chính là đính lấy cái tên Dương Húc của hắn, biết là hắn, cùng người là hắn. Mà Tạ Vũ Phi không giống, nàng cùng Dương Húc đính là oa oa thân (hôn sự từ nhỏ), từ khi ra đời, liền chú định là người của Dương Húc.

Hắn nhận lấy cái tên Dương Húc, cùng cái nữ hài tinh linh đáng yêu mỹ lệ này thành hôn, sau này khi thân mật ân ái, triền miên một giường, trong lòng là tư vị gì? Cô nương này không phải bởi vì yêu hắn, mà là bởi vì hôn ước cùng Dương Húc, bị hắn mạo nhận dùng tư cách Dương Húc người may mắn giữ lấy mà thôi. Khi nàng tại dưới thân mình nghênh hợp hoan hảo, rên rỉ thở dốc, mình là có thể không có khúc mắc, đều không có bóng đen hay không?

Cơ hội này... Là họa? Là phúc?

Hạ Tầm ánh mắt có chút lập lòe nói: "Được! Ta đáp ứng ngươi. Nhưng mà, Tạ cô nương cũng phải đáp ứng ta một chuyện".

Nam Phi Phi khẩn trương nói: "Ngươi không phải quá vô sỉ à. Đây chẳng phải kết quả ngươi muốn sao. Ngươi nói, muốn tỷ của ta đáp ứng ngươi cái gì?".

Hạ Tầm mỉm cười, nói: "Rất đơn giản, trong vòng ba năm, nàng không được cùng người khác đàm hôn luận gả!".

Nam Phi Phi khẽ giật mình, ngạc nhiên nói: "Đây là vì sao? Vũ Phi tỷ của ta lấy hay không lấy người ngoài, cùng ngươi có quan hệ gì?".

Hạ Tầm nói: "Đương nhiên là có quan hệ. Ngươi cũng nói, việc này giữ bí mật, ta không thể nói thân phận các ngươi, các ngươi tất nhiên cũng sẽ không đem nguyên nhân nói cho người khác biết. Nếu là bên này giải hôn ước, ngươi bên kia lập tức đàm hôn luận gả, người khác còn không cho là Dương Húc ta bị người đội nón xanh, cho nên mới giải trừ hôn ước".

Nam Phi Phi đảo tròn mắt, trong lòng tính toán: "Tỷ tỷ năm năm mười sáu, ba năm sau cũng mới mười chín. Tại Kim Lăng cô nương mười tám.

Mười chín tuổi mới thành hôn chỗ nào cũng có, cũng không tính là gái lờ thì". Liền vuốt cằm nói: "Được, chuyện này ta làm chủ, ta đáp ứng ngươi!".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Các ngươi nếu như bội ước, ta có thể sẽ nói ra chân tướng".

"Biết rồi!".

Nam Phi Phi khinh thường cười nhạo một tiếng: "Nam nhân sống vì mặt mũi. Hừ!".

Bốn người lại lần nữa đứng cùng một chỗ. Hạ Tầm hân thưởng nhìn nàng. Bóc đi lớp ngụy trang rồi, trên người Tạ Vũ Phi lộ ra tư vị bình thường điềm tình tự nhiên, hoạt bát uyển chuyển một cỗ vũ mị, từ trong người nàng phát ra. Da thịt trơn bóng nõn nà lô ra ngũ quan nàng tinh xảo xinh đẹp, quả thực chính là một bức tranh màu nhạt công bút sĩ nữ.

Nàng vẫn cứ cố ý ngẩng đầu lên, chỉ sợ bạo lộ nội tâm chân thật của nàng, ở giữa lộ ra cái cổ trắng nõn như ngà voi tinh tế, tỏ rõ nụ hoa nàng dục phóng thanh xuân, ngon miệng, mê người. Hạ Tầm bình tình cười cười. Đầu hươu cái đáng yêu này chạy trốn vận mệnh Dương Húc cho nàng, vậy do Hạ Tầm ta, sẽ đem đầu dã lộc này bắt trở về!

Tạ đại tiểu thư "trinh liệt chí tiết". Đây là chỗ đại nghĩa, Tạ Lộ Thiền này huynh trướng như cha cũng không bắt buộc.

Thời cổ có vị liệt nữ, bị một nam nhân đi ngang qua tục tĩu một phen, sau khi trốn về nhà mới biết được, nam nhân kia chính là chồng của nàng, bởi vì rời nhà nhiều năm, không nhận ra nhau, nữ nhân này vẫn kiên quyết tự sát, lý do là: Lúc nàng bị tục tĩu, còn không biết nam nhân này là chồng của nàng, bởi vậy vẫn là thất tiết. Tạ Vũ Phi sở vi tuy không so được với vị tiết nữ này, lại cũng có thể xưng tẩm gương sáng rồi. Đây là Tạ gia dạy con gái có phương pháp, Tạ Lộ Thiền tuy tiếc hận muội muội giải trừ hôn ước, trong đáy lòng vẫn cảm thấy một ít vui mừng.

Trong nhà hai bên đều không có trưởng bối. Khế ước này chỉ cần Hạ Tầm và Tạ Lộ Thiền ký kết, đổi hôn thư của nhau về, liền tính là hoàn thành.

"Được, Dương Húc ta, kể từ hôm nay, chính thức cùng Tạ gia cô giải trừ hôn ước!".

Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, Tạ Vũ Phi trong lòng đau xót, nước mắt rơi như mưa.

"Nếu như ngày sau cô vẫn yêu mến ta, vậy chỉ có một mình ta".

Hạ Tầm mỉm cười lại cùng một câu.

"Hả?".

Tạ Vũ Phi chớp chớp nước mắt lưng tròng hai mắt, chưa nghe rõ ràng.

Hạ Tầm mỉm cười hướng Tạ Lộ Thiền chắp chắp tay, xoay người rời khỏi phòng khách. Tiểu Quản sự đứng ở dưới hành lang, còn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy được thiếu gia nhà mình mỉm cười đi ra, còn nói hôn kỳ đã nói chuyện ổn thỏa, vội vàng thần tình phức tạp hướng thiếu gia Tạ gia đang tiễn một tiếng từ biệt, đuổi theo thiếu gia nhà mình.

Hạ Tầm đón ánh sáng mặt trời rực rờ lọt giữa lá cây, đạp trên thềm đá rêu xanh đi xuống dưới.

Tạ Vũ Phi cùng Nam Phi Phi đứng ở trong sảnh. Quan tâm tắc loạn Tạ Vũ Phi nhìn bóng lưng Hạ Tầm thản nhiên rời đi thần sắc ảm đạm, ánh mắt buồn vô cớ, căn bản không có phân biệt được câu kia của hắn ý vị thâm trường rốt cuộc là có ý tứ gì, mà Nam Phi Phi một đôi

mắt cơ lình đảo tới đảo lui, lại giống như cảm thấy cái gì.

Nàng nghiêng đầu, cố gắng nghĩ nửa buổi, kiễng mũi chân, tiến đến bên tai Tạ Vũ Phi lén lút nói: "Tỷ, nghe ý tứ hắn, dường như có ý không buông tha ngươi... A... Không phải, buông tha ngươi nha".

"Ba năm, vậy là đủ rồi".

Hạ Tầm đi, khóe miệng vui vẻ càng nhẹ càng dày: "Ba năm, nếu là đuổi đến, tiểu yêu hồ tinh lĩnh cổ quái chính là của ta. Nếu như ba năm đều đuổi không đến, vậy cũng không cần đuổi, dưa uốn éo nhiều, không ngọt!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 135

Dương Gia Phản Công

Chương 135: Dương Gia Phản Công

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Trong sân, đám thợ đang rất bận rộn. Đại lương (xà nhà chính) chủ của nhà đã xong rồi. Vốn lên đại lương là một đại sự, người ta bình thường phải mời thanh tráng hán tử hàng xóm tới, giúp đỡ thượng lương, sau đó mở tửu yến lớn chúc mừng cảm ơn, nhưng địa vị Hạ Tầm hôm nay tại trấn Mạt Lăng chưa định, thuộc loại người không ai dám trêu chọc cũng không ai dám dính dáng. Mời hàng xóm láng giềng tất nhiên không cần nghĩ.

Lên đại lương, sự tình kế tiếp liền dễ làm. Bên trên dùng nước gạo nếp quấy rơm rạ bùn đất đắp nóc nhà, trong phòng tự có thợ thủ công lành nghề dựng mái che, sau đó từng phiến ngói tươi mới màu đỏ từ nóc nhà bắt đầu thành hình từng phiến vẩy cá đáp xuống dưới, nhà chủ sáng sủa liền thành hình. Bốn cây trụ chính đều đã sáng nước sơn, trong sân tự nhiên có một cỗ mùi sơn nhàn nhạt.

Tiểu Địch cùng Bành Tử Kỳ ngồi chồm hỗm ở trong hậu viện. Ở đây có diện tích một mẫu vuông, nguyên bản cùng nhà nông bình thường giống nhau, là đất trồng rau của hậu viện Dương gia, về sau lại bị làm thành chuồng bò, giờ đây đã đã được quy hoạch thành kho lúa, phòng xay xát, lầu các bên trong xếp đặt các loại kiến trúc, nhưng mà còn có địa phương rất lớn tạm thời để không.

Tiểu Địch vén cái váy đỏ ngồi xuống, hào hứng bừng bừng nói: “Tỷ tỷ, ở chỗ này xây cái đình nhỏ thế nào? Lại trồng vài khóm trúc, xây phòng tắm to, bên ngoài trồng chút hoa”.

Bành Tử Kỳ cười nói: “Ngươi nha, muốn đem nhà của Thanh Châu dời đến sao? Tòa viện tử này so không được với Thanh Châu bên kia, nhỏ một chút, dường như bên này vị trí phòng ốc sân đều không giống bên kia, cả trăm mẫu, tùy ý xây dựng. Địa phương nhỏ, thiết kế phải tỉ mỉ”.

Tiểu Địch nói: “Vậy tỷ có chủ ý gì hay?”.

Bành Tử Kỳ nói: “Ta cũng không có. Lúc ta ở nhà, thúc thúc bá bá, đường huynh đường đệ rất nhiều. Nhiều nam nhân như vậy, cái đó cần đến ta xuất đầu quan tâm những chuyện đó sao. Ngoại trừ luyện võ, đọc sách, lại bị bức làm nữ công, cơ bản ta không có việc gì”.

Tiểu Địch nhãn châu đen nhánh chuyển động, bỗng vui vẻ nói: “Kia... Ở chỗ này đào ao cá, bên cạnh chồng giả sơn thế nào? Bên này chồng một tòa, bên kia chồng một tòa, chính giữa ao đào lớn hơn một chút, bên trên dựng một tòa khúc kiều”.

Bành Tử Kỳ cười nói: “Tốt, nghe lên nhất định rất đẹp”.

Vương thợ mộc trên tai kẹp lấy bút than, đang từ bên cạnh đi qua, vừa nghe lời này nhịn không được cười tiếp lời: “Phu nhân, Tiểu Địch cô nương, vậy cũng không được. Chế độ quy củ xây dựng, triều đình tự có pháp chế. Thân phận lão gia hôm nay, hoa trì quý phủ nếu là xây hai núi, vậy là phạm chế, là muốn cả nhà mất đầu”.

Bành Tử Kỳ lè lưỡi, nhỏ giọng nói: “Thật là phiền phúc, người ta hiểu những cái này, thiếu chút nữa xộc vào đại họa sập trời”.

Tiểu Địch cũng có chút bực mình, liền nói: “Vậy coi như, không cần phải giả sơn, chỉ xây ao cá thế nào?”.

Bành Tử Kỳ nghĩ chút nói: “Vẫn không được. Nhà chúng ta không tính.

Là rất to, nếu như xây cái ao, quá chiếm diện tích. Nói lại... Nói lại... Tương lai... Nhà chúng ta chung quy sẽ có tiểu hài tử, chạy tới chạy lui, vạn nhất rớt xuống nước làm sao bây giờ? Quá không an toàn”.

Tiểu Địch liền cười khanh khách đứng lên: “Bành tỷ tỷ, nghĩ đến chu đáo đó”.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng trợn tròn, sau đó rất hưng phấn nhìn Bành Tử Kỳ: “Tỷ tỷ, người... Người sẽ không có tiểu hài nhi rồi chứ?”.

Bành Tử Kỳ dẩu dẩu cái miệng nhỏ nói: “Có chỗ nào, ta ngược lại nghĩ...”.

Tiểu Địch sờ sờ bụng nàng, hâm mộ liếm liếm môi: “À5 dù sao sớm muộn gì sẽ có. Hi hi, nuôi tiểu bảo bảo, nhất định sẽ rất vui vẻ?”.

Bành Tử Kỳ nhìn nàng một cái, phát hiện ánh mắt nàng... Đúng là biểu tình khi ôm tiểu cẩu cẩu, nhất thời đề phòng: “Này này này, tiểu hài tử không phải như tiểu cẩu cẩu, không cho phép muội ôm đi chơi”.

Tiểu Địch nói: “Muội mới sẽ không...”. Ngay sau đó lại lập tức đặt trước: “Nhưng mà, chờ tỷ cùng thiếu gia có tiểu bảo bảo, nhất định phải nhường cho muội ôm. Trm, mỗi ngày đều cho muội ôm”.

Hai người đang nói, hạ nhân dẫn một trung niên nam nhân đội khăn xanh tiến đến. Bành Tử Kỳ thấy hắn đã tới mấy lần, nhận ra là nha hành nhân (người môi giới), vội vàng cùng Tiểu Địch đứng lên.

“Ôi, phu nhân người ở chỗ này”.

Nha hành nhân kia cười trước nói sau, cúi đầu khom lưng: “Phu nhân, Tiếu Quản gia quý phủ ủy thác tiểu nhân cấp tìm cho quý phủ một khối đất ruộng, Tiểu nhân mấy ngày nay một mực không nhàn rỗi, thăm dò khắp noi, vừa khéo, vừa mới có một vị quan viên chuyển ra ngoài nhậm chức, muốn mang cả nhà đi, phòng xá ruộng đồng đều muốn đẩy đi, tiểu nhân vội đến cửa, nha hành nhân khác đều đi vài tốp rồi.

Tiểu nhân khuyên can mãi, vị quan nhân kia nghe nói Dương lão gia quý phủ là vị sinh đồ, đều là người đọc sách, không khỏi đại sinh hảo cảm, liền đáp ứng đem đất bán cho quý phủ. Tiểu nhân tán gẫu giá cả hồi lâu, vị quan nhân kia đáp ứng mang hai mươi mẫu ruộng tốt nhất của phủ hắn, toàn bộ bán lại cùng quý phủ. Một mẫu ruộng thượng đẳng mười quán, có thể được không?”.

“Giao dịch đất đai?”.

Công việc quản gia quản lý tài sản, đây chính là điểm yếu của Bành Tử Kỳ. Nàng đâu hiểu được những cái này, đánh mắt giống như xin giúp đỡ nhìn Tiểu Địch. Tiểu Địch cũng là hai mắt mờ mịt. Bành Tử Kỳ không khỏi chần chừ: “Mười quán một mẫu mộng nước, đắt hay là

không đắt? Lời này của nha hành nhân này có chỗ nào là không thật hay không?".

Nha hành nhân kia thấy nàng lường lự, liền nói: "Phu nhân, người ta hai mươi mẫu ruộng nước này, có thể rất nhiều người muốn đoạt lấy. Không nói lừa người, chính là bé như bàn tay, đều có ba hộ người ta muốn mua, chỉ bất quá bọn hắn mỗi nhà đều không thể một ngụm ăn hai mươi mẫu. Ta muốn đem đất chuyển giao cho bọn hắn, xé ra bán, phiền toái. Nhưng người nếu không mau quyết định, ta đây sẽ đem đất trước tiên bán cho bọn họ. Rồi mới quay lại tìm cho người một khối đất thích hợp khác".

Nha hành nhân nói, chắp chắp tay muốn cáo từ. Bành Tử Kỳ có chút nôn nóng, vội nói: "Chậm đã! Ruộng nước này... Quả thật là ruộng nước thượng đẳng? Khi ký kết khế ước, chúng ta có thể là phải đích thân đi nhìn xem. Mười quán sao một mẫu, cái giá này có thể còn công bằng hợp lý sao?".

Nha hành nhân kia cười nói: "Đó là tự nhiên. Đó là tự nhiên. Phu nhân người nghĩ cũng biết, người ta vốn là vị quan lão gia, không phải ruộng tốt thượng đẳng, người ta sẽ trồng trọt sao? Về phần mười quán một mẫu, tiểu nhân cấp ngài cái giá sàn, cái giá này không thấp. Địa phương Giang Nam chúng ta, thủy mẫu thượng đẳng mười quán sao, xem như cao, cũng bất quá bán mười hai mười ba quán sao. Có thể đất này của người ta là đất tốt thượng đẳng, gần nguồn nước, bởi vì là nghĩ thoáng cái rời tay, thế này mới cho ngài giá mười quán, bằng không cũng phải cao chút ít. Ngài nếu mua vụn vặt, cũng không phải không thể mua được so với cái đất tiện nghi này, nhưng... Quý phủ ngày cũng hy vọng mảnh đất liền nhau? Quản lý thuận tiện không phải, còn có thể đông thôn hai mẫu, tây thôn một mẫu bán làm ăn vụn vặt?".

Bành Tử Kỳ nghe hắn nói thành khẩn, trong lời nói lại có lý, liền lưỡng lự vuốt cằm nói: "Lão gia cùng quản sự cũng không ở đây. Nói như vậy, ta trước tiên cùng ngươi lập xuống...

"Mười quán sao, lại là một lần mua hai mươi mẫu, cái này không rẻ!".

Hạ Tầm cùng Tiểu Quản sự từ bên ngoài đi vào. Tiểu Quản sự thì thầm vài câu với Hạ Tầm, Hạ Tầm liền cười mỉm đi tới. Bành Tử Kỳ vui vẻ, lập tức thoải mái xuống, gọi: "Quan nhân".

Tiểu Địch thì trực tiếp chạy tới, không đợi được mà hỏi: "Thiếu gia, có thể gặp được thiếu phu nhân?".

Hạ Tầm vỗ vỗ bàn tay nhỏ của nàng, nói với nha hành nhân: "Làm phiền ngươi đi lại bôn

ba, quả thực khổ cực. Dương mỗ là thành tâm muốn mua, chỉ cần giá tiền công bằng, đó là nhất định xuất thủ. Đương nhiên, các ngươi từ đó vất vả, chỗ tốt của các ngươi, tư tất nhiên cũng không thể ít rồi. Bất quá hai mươi thủy mẫu này, bất luận có phải thật sự là ruộng tốt thượng hạng...".

Nha hành nhân kia vỗ ngực, đổ chú phát thệ nói: "Dương lão gia, cái này không kém. Chúng ta làm chuyến này, đương nhiên là cắt đậu hủ lấy lòng hai bên, sao dám dùng miệng lười lừa người, thật có chút lời nói cũng không dám nói mò. Đất kia tốt hay không, ngài đi nhìn một chút, thăm dò gì đó một lần, căn bản là lừa không được người. Tiểu lại ngu xuẩn, nào dám tại mặt này đùa giờn hoa dạng".

Hạ Tầm cười: "Ngươi đừng vội. Điểm này, ta cũng tin tưởng ngươi nói là nói thật. Nhưng mà một mẫu đất mười quán sao, cũng không tính là quá rẻ. Huống chi ta một hơi ăn hai mươi mẫu, hắn nên càng rẻ chút ít mới đúng. Ngươi cũng thấy đấy, ta vừa về quê, trong nhà xây dựng rầm rộ, thủ đầu có chút túng quẫn. Tục ngữ nói: "Ăn không điểm dừng, mặc không điểm dừng, tính thế nào cũng sẽ gặp cảnh khốn cùng'. Công việc quản gia là tiết kiệm. Một mẫu đất nếu có thể tiết kiệm hại quán tiền, đó chính là bốn mươi xâu, bổng lộc một năm một vị thất phẩm Chính đường Huyện.

Thái gia. Ngươi hiểu ý tứ ta chứ?".

Nha hành nhân vừa rồi gặp bà chủ không thiện quản lý tài sản, giả bộ nói đối phương vội vã xuất thủ, móc lên dục vọng mua sắm của nàng, nói ba xạo liền đem nàng quấn tiến vào. Vừa nghe Hạ Tầm nói như vậy, liền biết đụng phải thiết bản, không khỏi thầm hô xui xẻo: "Nếu hắn về muộn chút ít...

Nha hành nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, lại nói: "Nhưng... Người ta chỉ chịu với giá mười xâu một mẫu mới rời tay, tiểu nhân đã tận lực. Vị quan lão gia này phóng là ngoại quan, lập tức phải nhậm chức, chỉ sợ.

Hạ Tầm cười nói: "Ta cũng không vội. Ngươi nhìn một cái, trong nhà ta đây toàn bộ thu thập thỏa đáng, thế nào cũng đến gần tháng tám. Khi đó còn có thể làm được chuyện gì? Ta có một năm thời gian, ngươi có thể chậm rãi tìm, nhà này nếu không phù hợp, vậy tìm nhà khác. Ngươi là nha hành nhân kinh doanh, sẽ không một năm chỉ làm một vụ mua bán chứ? Ha ha, ta tin tưởng ngươi cuối cùng có thể tìm đến một khối ruộng đất thích hợp".

Nha hành nhân vẻ mặt đau khổ đáp ứng một tiếng, xám xịt lui ra ngoài. Hắn đã biết Hạ Tầm hạn thấp nhất, hai mươi mẫu mộng tốt thượng đẳng, mỗi mẫu tám quán sao. Nếu như không phải điều kiện đặc thù tốt, tốt nhất không cần phải đưa ra cái giá vượt qua mức này.

Bành Tử Kỳ vỗ vỗ ngực, vui vẻ cười nói: "Quan nhân, may mà chàng đã trở lại. Ta chưa bao giờ quản lý qua những chuyện này. Người ta nói như thế nào, nghe đều là có lý. Vừa rồi nghe hắn nói sốt ruột, sợ đất bị người khác mua đi, thiếu chút nữa một lời đáp ứng. Giờ đây ngẫm lại, cũng có thể bị hắn lừa gạt".

Hạ Tầm an ủi nói: "Người có sở trường, tất có sở đoản. Nào có nhân vật không gì không làm được? Ta tuy biết giá đất đai, nhưng địa phương Giang Nam này giá trị trường thủy mẫu, thật ra cũng không phải phi thường rõ ràng, vẫn là lão Tiếu mới rồi nhắc nhở ta".

Bành Tử Kỳ thấy hắn cũng không trách mình bắt chủ ý lộn xộn, không khỏi cười ngọt ngào, lại hỏi: "Quan nhân, xuất hành thuận lợi sao? Đã... Đã thấy nàng chưa?".

Hạ Tầm chân mày có chút nhíu lại, đang cân nhắc nên như thế nào nói với Tử Kỳ rõ tình hình trong đó, sau lưng một thanh âm kỳ quái nói: "Dương Húc, việc riêng của ngươi bận bịu, chuyện trong tộc cũng không thể một điểm cũng không quan tâm! Sáng sớm hôm nay ồn ào đầy đường cái, cho dù ngươi không có nghe đến, quý phủ ngươi nhiều người như vậy, một cái cũng không nghe được? Cũng không thể để ngoài tai".

Hạ Tầm vừa quay người, liền thấy Dương Vũ mang theo Dương Văn Vũ, đang đứng tại đó. Hạ Tầm có chút chán ghét nói: "Ngươi tới làm gì?".

Dương Vũ nói: "Làm gì? Gấp rút mời ngươi vị bận rộn quá này, trong tộc có đại sự muốn thương nghị, các phòng đều xuất người, đã sớm tập trang ở từ đường Dương gia ta. Hiện giờ tộc trường, tộc lão, trưởng lão các phòng, đều tại đó kính cẩn chờ đợi đại giá Dương tú tài ngài!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 136

Ta Là Đại Gia Của Ngươi

Chương 136: Ta là Đại Gia Của Ngươi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Hội nghị tông tộc?

Hạ Tầm theo bản năng nghĩ tới, cái hội này chỉ sợ cùng mình có quan hệ lớn lao. Dương lão đầu nhi tà tâm không chết, lại muốn đối phó chính mình. Nhưng... Ngươi lần trước lợi dụng quốc pháp còn không bài bố được ta. Gia quy này, lại có chỗ dùng gì?

Bành Tử Kỳ cùng Tiểu Quản sự ra đón, lo lắng nhìn hắn. Hạ Tầm cười nhẹ một tiếng nói: "Ta cũng họ Dương, lý ra nên lên trên một chuyến. Không sao cả, các ngươi ở nhà chờ".

Hạ Tầm phủi phủi vạt áo, nói với Dương Vũ và Dương Văn Vũ: "Hai vị, đi trước dẫn đường".

Dương Vũ hừ lạnh một tiếng, dẫn Dương Văn Vũ phía trước bước đi.

Hạ Tầm thật sự không quá để ý, lực lượng tông tộc rất cường đại sao? Tông pháp, cuối cùng là phục tùng cho quốc pháp. Hạ Tầm ta không chỉ là quả hồng mềm mặc người vuốt ve. Bọn chúng còn có bản lãnh đem ta bắt tới Tẩm trư lung (hình phạt nhốt vào lồng heo quẳng xuống sông) hay sao? Trừng phạt lớn nhất nghĩ đến cũng bất quá là đuổi ra khỏi gia tộc. Ta vốn sẽ không ỷ lại vào Dương gia các ngươi. Cùng lắm thì nhất phách lưỡng tán, còn có thể như thế nào?

Hạ Tầm chung quy là người hiện đại, mặc dù cũng biết thời cổ gia tộc đối với cá nhân

trong gia tộc lực ước thúc rất lớn, dù sao không thể đối với quy chế tông pháp thời cổ đại có nhận thức cùng cảm giác gì.

Từ đường Dương gia, xây tại vị trí trang tâm trấn Mạt Lăng, thời gian gần đây tụ họp người trong nhà Dương Vanh lão tộc trưởng. Từ đường là nơi cụng phụng lình vị tổ tiên, tiến hành hoạt động tế tự, được coi là biểu tượng tông tộc. Nhưng mà tại trước kia, thiên tử bảy miếu, chư hầu năm miếu, đại phu ba miếu, sĩ một miếu, thứ nhân chỉ có thể tế vu tẩm. Nói cách khác bình dân bình thường chỉ có thể ở trong phòng mình tế tự tổ tiên, sĩ đại phu trở lên mới có thề lập từ miếu.

Nhưng đến thời nhà Nguyên, phương diện này ước thúc dần dần nới lỏng. Bởi vậy một đại gia tộc chỉ cần có thực lực kinh tế. Có thề có từ đường, quy củ thứ nhân không có miếu từ đó bị phá vờ. Dương gia từ đường chính là xây vào triều Nguyên, từ đường không phải rất lớn, nhưng rất cổ lão, màu xanh của mái nhà bị một tầng rêu xanh thâm bích bao lấy, cả sân đều là dấu vết tuế nguyệt bóc lột lưu lại.

Bên trong cửa lớn từ đường, tộc nhân Dương thị đều tụ tập trong sân. Có nghèo có giàu, có già có trẻ, châu đầu ghé tai đang nói gì đó. Dương Vũ và Dương Văn Vũ dường như hai tiểu quỷ mở đường. Bọn hắn tiến vào sân, tiếng nói khe khẽ lập tức ngừng lại. Tất cả mọi người nhìn về Hạ Tầm phía sau bọn họ.

Hạ Tầm thong dong tự nhiên, thản nhiên bước vào trong sân. Trong này người đứng tuy nhìn như tán loạn, thật ra có quy củ, đều là dựa theo chi hệ, bối phận lớn nhỏ xếp đặt. Hạ Tầm một người cũng không nhận thức, cũng không hiểu được bọn họ là bối phận gì. Vào sân từ đường, hắn liền hai tay chắp sau lưng, thản nhiên xem xét mọi nơi.

“Khụ!”.

Dương Vanh ho khan một tiếng, được trướng tử cùng trướng tôn đờ, từ trong từ đường uy nghiêm đi tới, tại trên bậc dừng lại. Hắn đang muốn nhìn một chút phản ứng của Hạ Tầm, nhưng từ trong khe cửa nhìn trộm, Hạ Tầm chẳng hề để ý, lại có thề ở trong tổ từ nhìn đông nhìn tây, sờ sờ đụng đụng cái này, thiếu chút là xông vào trong từ đường quan sát một phen, không nén được, đành phải lập tức hiện thân.

Vừa thấy lão tộc trướng đi ra, tất cả mọi người chuyển hướng về phía hắn, kính cẩn đứng trang nghiêm, phía sau tự có người mang lên một cái ghế, mời lão tộc trưởng ngồi xuống. Hạ

Tầm ngược lại không muốn thật ngang ngược, làm cho người ta một cái ấn tượng là không biết lễ giáo, trái phải nhìn nhìn, liền hướng hai lão đầu gầy còm chen vào giữa, rồi mới đứng lại.

Dương Đỉnh Thịnh con Dương Vanh thấy thể, trừng mắt nhìn hắn một cái, quát: "Dương Húc, tại sao không có quy củ như vậy! Hai vị tộc lão là bối phận thúc của ngươi, nơi đó là ngươi có thể đứng sao?".

Hạ Tầm vội vàng lại đứng ra, trên mặt khẽ cười, thong dong vái một cái: "Xin lỗi, Dương Húc rời nhà từ nhỏ, thân tộc trưởng bối một người cũng không biết, đích thứ, phòng phân, bối phận một mực không biết, thật sự tại sân này không phân rõ được già trẻ, ai là lớn, ai là bé. Dương Húc lại đứng ở đó, còn xin chỉ điểm một hai. Đúng rồi, không biết các hạ là người phương nào, tại sao lại đứng đằng sau tộc trưởng chúng ta?".

Dương Đỉnh Thịnh tức đến xanh mặt, trầm giọng nói: "Ta? Ta là đích tôn trưởng tử Dương thị bản tông, là đại gia (ông) của ngươi! Đi, đứng bên.

Kia!".

Hạ Tầm không cho thế là ngỗ nghịch. Người ta chữ đệm là Đỉnh, xác thức là đại đường huynh phụ thân hắn, không đáng tại đây so đo dài ngắn chuyện này. Hạ Tầm ngoan ngoãn đứng theo vị trí hắn chỉ định, quay đầu nhìn về phía dưới tay hắn, đứng đó một đại hán mặt đầy dữ tợn, thoạt nhìn chừng bốn mươi tuổi. Hạ Tầm chắp tay cười, hỏi: "Các hạ so với ta lớn bé? Ta sẽ không lại đứng sai vị trí chứ?".

Đại hán kia ở bên trong tổ từ rất quy củ, vừa thấy hắn hành lễ, liên tục không ngừng hoàn lễ nói: "Không được, không được, luận bối phận, ngài là thúc phụ của ta".

"Ổ?".

Hạ Tầm có chút ngoài ý muốn, nhìn một hàng người dài phía sau đại hán, lại hỏi: "Những kẻ phía sau ngươi, so với ta đều nhỏ hơn?".

"Dạ, đều là cháu ngài. Có người gọi ngài là thúc, có người gọi ngài là đại gia".

Hạ Tầm vui vẻ cười nói: "Như vậy thoạt nhìn, bối phận ta còn không tính là quá thấp".

Những lời này chọc cho một số tộc nhân buồn cười, chỉ là ngay mặt lão tộc trưởng, không dám cười thành tiếng.

Dương Vanh thấy hào khí trang nghiêm bị hắn nói chêm vào pha trò, khiến cho không ra thể thống gì nữa, thật sự không thể nhịn được nữa, lập tức cao giọng cắt đứt lời hắn, cất giọng nói: "Yên lặng, yên lặng! Hôm nay, đem tất cả lớn bé cũng gọi đến, là thương lượng vài đại sự bản tộc".

Nhìn mọi người tất cả yên tình, hắn hướng về phía Dương Sung cháu mình gật đầu, nói: "Dương Sung, ngươi tới nói".

"Dạ".

Dương Sung cúi người hành lễ, lúc này mới tiến lên trước ba bước, đi xuống hai bậc, định lại thân thể, cao giọng nói: "Hôm nay mời mọi người tới, là có hai việc đại sự có quan hệ tới trên dưới toàn tộc ta muốn tuyên bố. Việc thứ nhất, chính là tu sửa tổ từ. Từ đường tông tộc là nơi kính tông tôn tổ. Mọi người đều thấy được, tổ từ Dương gia chúng ta lâu năm thiếu tu sửa, dĩ nhiên rách nát. Làm người con cháu, mắt thấy hương khói tổ tiên như thế, trong lòng sao nhẫn tâm? Cho nên, tộc trưởng cùng vài vị tộc lão thương nghị, quyết định trùng tu tổ từ.

Dựa vào tình huống giàu nghèo của các phòng, tộc trưởng cùng các vị tộc lão thương nghị, định ra một danh sách hiển khoản. Tất cả các phòng tông tộc nghe cẩn thận, trở về sớm đi chuẩn bị, ba ngày sau, đem tiền khoản đưa tới, do cha ta cùng ba vị tộc lão cùng nhau ký nhận, sung dùng để tu sửa từ đường. Dương Lao, ứng ra nghĩa khoản năm xâu. Dương Dịch, nghĩa khoản năm xâu.

Hạ Tầm lẳng lặng nghe, đợi đọc đến hắn, nghe được nghĩa khoản hai trăm xâu, thân thể không khỏi khẽ động, miễn cường nén không lên tiếng. Dương Sung đọc đến đây ngừng lại một chút, thấy hắn không có phản ứng, lúc này mới tiếp tục đọc. Đợi hắn đọc toàn bộ xong rồi, Hạ Tầm mới lên tiếng quát: "Chậm đã, ta có chuyện muốn nói".

Dương Vanh liếc mắt nhìn hắn, chậm rãi nói: "Dương Húc, ngươi có gì cần nói?".

Hạ Tầm ngang nhiên nói: "Ta không hiểu, tại sao Dương thị tông thân các chi các phòng, cao nhất chỉ cần ra khoản.

Dương Đỉnh Thịnh quát lạnh một tiếng: "Không có quy củ, tộc trưởng hỏi, không biết khom người thi lễ, lại đi trả lời? Ngươi đọc sách thánh hiền gì hả?".

Hạ Tầm gân xanh trên trán căng lên, tiếp đó lại hòa hoãn xuống, nhếch miệng cười, tiến lên trước một bước, chắp tay làm lễ nói: "Lão tộc trưởng, vãn bối có chút khó hiểu. Tại sao các phòng các chi, cao nhất ra khoảng bất quá chỉ hai mươi xâu, mà vãn bối lại cần ra đến hai trăm xâu, chênh lệch đến chục lần?".

"Cái này à!".

Dương Vanh vuốt chòm râu dê, khen chê chưa nói cười nói: "Tự nhiên là tính toán theo năng lực thừa nhận của các phòng. Dương gia các phòng, đều dùng nông canh làm nghiệp, gia cảnh mặc dù cũng có kẻ giàu có, nhưng mà so với ngươi, cuối cùng kém rất nhiều.

Nhìn ngươi trở về, xây dựng rầm rộ. Quy mô viện xá, trên cả trấn Mạt Lăng ta, ai còn bì kịp được ngươi? Chuyện trong gia tộc, tự nhiên là có thể làm phiền nhiều rồi".

Hạ Tầm trả lời lại một cách mỉa mai nói: "Vãn bối nghe gia phụ nói, lúc trước gia phụ bỏ canh để kinh thương, từng bị tộc trưởng khiển trách phản đối. Hôm nay tộc trưởng đại nhân cũng thừa nhận một phòng ta đây thực lực hùng hậu sao?".

Dương Vanh nét mặt già nua đỏ lên, đập ghế quát: "Bỏ nông kinh thương, chính là tự mình đọa lạc! Ngươi lại giàu có như thể, vẫn cứ là cái nghề đê tiện. Điểm này, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi".

Hạ Tầm đang muốn phản bác, nghĩ lại, chính mình chung quy muốn vứt bỏ Dương gia mà đi, tự lập đường hiệu, bất kể thế nào mà nói, cái tổ từ này là Dương gia tổ từ, mặc dù Dương gia xin lỗi cha con Dương Đỉnh Khôn, chắc hẳn phụ tử hai người bọn hắn đối với tu sửa chủ từ chuyện này cũng vẫn là tán thành. Cái này là tìm cơ hội cho chính mình trước khi rời Dương gia làm một chuyện vì bọn họ. Dù sao cái chỗ tốt này là dùng trên người người chết, bọn lương tâm không bằng heo chó này là không dính đến.

Nghĩ tới đây, Hạ Tầm cắn răng, lại lui về trong chỗ sắp xếp.

Dương Sung đắc ý cười, tiếp tục nói: "Cái chuyện thứ hai này, chính là về nghĩa điền trong Dương thị tộc ta. Dương thị nhất tộc ta khai chi tán diệp, con cháu dần dần phồn thịnh, có người giàu có, tất nhiên cũng có người nghèo khó. Mà nghĩa điền hôm nay vẫn đang chỉ là tụ họp cả tộc không sai ba mẫu đất. Trăm năm lại đây, ba mẫu đất cằn này, sớm đã không đủ để cung ứng tế tự bốn mùa, tộc nhân đi học, cứu tế kẻ nghèo. Cho nên tộc trưởng cùng các tộc lão thương nghị, quyết định mở rộng nghĩa điền, phân ra xây tế, nghĩa, học ba khối đất đai, tổng

cộng cần ba mươi mẫu nghĩa điền".

Tộc nhân bên dưới nghe xong lập tức xôn xao một trận. Phải biết rằng ruộng đồng chính là mệnh căn của bọn họ. Xuất ra một mẫu, đều muốn đau lòng đến chết. Từ xưa đến nay trong một đại gia tộc, tộc điền hình thành chủ yếu do kẻ tộc nhân ra làm quan, tộc nhân gia tư cự phú ruộng tốt vạn khoảnh quyên tặng, hoặc là điền sản tộc nhân phạm phải sơ xuất bị phạt tạo thành, từ đường do các con cháu thương nghị xuất ra không phải là không có. Nhưng mà một nhà xuất ra một phần đất, là không thể được, giờ đây tộc trưởng thoáng cái muốn thành lập ba mươi mẫu nghĩa điền, ai chấp nhận được?

Dương Sung giơ cao hai tay lên, cất cao giọng nói: "An tâm một chút chớ vội. An tâm một chút chớ vội. Hãy nghe ta nói đã. Tộc điền này, cũng không cần toàn tộc già trẻ chia ra. Chỉ do kẻ giàu có trong tộc quyên góp. Tổ phụ ta tuy gia cảnh cũng là bình thường, nhưng thẹn là tộc trưởng, tự nhiên dẫn đầu làm gương. Tổ phụ quyết định, do nhà ta quyên hiến cho tộc điền năm mẫu".

Tộc nhân ầm ầm, đều dùng ánh mắt kính yêu nhìn Dương Vanh. Dương Vanh vê râu mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt cằm, dương dương tực đắc.

Hạ Tầm ở một bên âm thầm cười lạnh: "Tộc điền thu vào, chủ yếu là dùng để cung phụng hương nến, trái cây tổ từ bốn mùa, cứu tế tộc nhân nghèo túng, tiếp tế học sinh trong tộc gia cảnh bình thường, đơn giản nói chính là quỹ từ thiện trong gia tộc mà người chưởng quản quỹ này chính là tộc trưởng, hoạt động thế nào hoàn toàn là hắn định đoạt. Hắn quyên năm mẫu này cùng không quyên có gì khác nhau?

"Mặt khác hai mươi lăm mẫu này.

Dương Sunh nhìn về phía Hạ Tầm, mỉm cười: "Cung ứng tế từ đường, xây tộc học, công đức vô lượng. Một phòng ngươi ly biệt quê quán nhiều năm, phụng hiến gia tộc nửa điểm cũng không có. Hôm nay ngươi đã trở lại, gia cảnh lại giàu có, nghĩa điền này, trải qua các tộc lão bàn luận tập thể, không thể nói được lại muốn rơi trên người của ngươi".

Hạ Tầm giận dữ, hầm hầm trách mắng: "Hoạt thiên hạ chi đại kê (trò cười lớn của thiên hạ)!".

Dương Sung biến sắc, quát: "Tại sao, ngươi phản đối? Hà giả vi tông? Tông giả tôn dã. Hà giả vi tộc? Thượng thấu cao tổ, hạ thấu huyền tôn, nhất gia hữu cát. Tự gia tụ chi, hợp nhi

vi thân, sinh tương thân ái, tử tương ai thống, hữu hợp tụ chi đạo, cố vị chi tộc. Lễ viết: Tông nhân.

Tương hữu sự; Tộc nhân giai thị. Sở dĩ thông kỳ hữu vô, trường tương hòa mục. Vì thân nhân nhà mình làm chút chuyện, không nên sao?".

Hạ Tầm cất tiếng cười to: "Thân nhân? Thân nhân tại chỗ nào? Ta chỉ nhìn thấy một đám sói đố kỵ kẻ giàu, hận không thể đem ta xét nát, nhai nát, nuốt vào bụng đi!".

Dứt lời Hạ Tầm chắp tay, nói: "Chợt nhớ tới, Dương mỗ còn muốn cùng nương tử đi Tê Hà sơn, thật bận bịu. Những việc nhỏ này cùng ta không có quan hệ, các ngươi tự mình thương lượng mà làm. Dương mỗ ta vừa đi hơn mười năm, không người kỷ niệm ta sống chết. Hôm nay đã trở lại, cũng không nhìn thấy một tộc nhân thân mật thân thiết, những sự tình này sẽ không hòa lẫn vào. Cáo từ!".

"Ngươi lớn mật!".

Dương Vanh giận dữ đứng dậy, hầm hầm nói: "Trong tổ từ, ngươi dám không để tôn trưởng vào mắt, vô lễ như thế! Bắt hắn cho ta!".

Dương Vanh tích uy xuống dưới, hét một tiếng ra lệnh. Những thanh niên trai tráng trong tộc kia nhất thời xúm lại.

Cử động lần này của Dương Vanh cũng không quá phận, bởi vì pháp luật thời đại phong kiến là ngầm đồng ý tông tộc đối với tộc nhân vi phạm được chấp hành quyền phán quyết sơ cấp hình phạt bình thường trừ tử hình. Trên thực thế coi tính như là chấp hành tử hình.

Ví dụ như Tẩm Trư lung, nếu như đã xảy ra, bọn họ bình thường cũng là thừa nhận sự thật. Mà bình thường có quan hệ hộ tộc nhân kết hôn, ruộng đất, ẩu đả án kiện dân sự hình sự, cùng với con cháu tộc nhân vi phạm quốc pháp, hành vi gia quy, nếu như gia tộc xử trí thỏa đáng, quan phủ càng là xem cùng quan phủ đã xử lý tương ứng.

Bởi vì văn hóa nho gia là hạch tâm thời đại, cho rằng 'nhà chính là ảnh hưởng thu nhỏ của 'nước'. Dùng đến tông tộc xử lý tranh cãi, càng có thêm hiệu quả giáo hóa cùng kinh sợ.

Thân là tổ tông, dạy dỗ con cháu, vậy càng thân cận hơn, so với uy hình trên pháp đường, quan nha khuyến răn, càng có hiệu quả thực tế chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Hạ Tầm không có chú ý tới điểm này. Hắn là một cảnh sát, tuy biết luật, đối với tất cả không quen thuộc bằng quan tòa. Mặc dù là một quan tòa, cũng chưa chắc đối với pháp luật cổ đại hiểu tinh tường như vậy. Mắt thấy những tộc nhân kia xúm lại đi lên muốn bắt người. Hạ Tầm hai mắt trừng lên, nghiêm nghị quát: "Ai dám!".

Đại hán bốn mươi mặt đầy dữ tợn vừa rồi đứng cạnh hắn vừa bị quát, khẽ run rẩy, lại vô ý thức tránh nhanh ra, lộ ra đằng sau vài tộc nhân Dương thị trẻ tuổi. Bọn hắn vẻ mặt hoảng hốt thất thố, không biết là nên chấp hành mệnh lệnh tộc trưởng, hay là tránh đi cái tên tiểu tử lớn mật, âm thanh chấn động mái tổ từ dám châm chọc khiêu khích tộc trưởng này.

Hạ Tầm hai tay chắp lưng, hai mắt trợn lên, lười đầy sấm xuân nói: "Cút ngay! Trong mắt không có tôn trưởng sao? Ta là đại gia của ngươi!".

Vài tên tiểu tử kia sợ tới mức ngẩn ngơ, vậy mà đã quên động tác. Hạ Tầm ngang nhiên từ bên người bọn hắn đi ra. Từ đầu đến cuối, không có người nào dám động thủ với hắn.

Dương Vanh còn chưa thấy người nào dám tại trong tổ từ vô lễ với hắn như thế, tức đến đặt mông ngồi xuống ghế, thở phì phò. Khóe miệng Dương Sung lại bật ra một tia cười âm hiểm, cử động lần này là trong dự liệu của hắn.

Hắn là người thông minh, ân sư chỉ là thêm chút chỉ điểm, nói cho hắn biết thế nào là gậy ông đập lưng ông, hắn liền một suy ra ba, nghĩ tới rất nhiều thực dụng, rất có phương pháp sửa trị người khác hồi hương: "Dương Húc, mẹ ngươi bị bức tử, cha ngươi bị bức phải đi tha hương, kết cuộc ngươi so với bọn họ còn muốn thảm hơn. Đây chỉ là một cái bắt đầu, ta nếu không có thủ đoạn trị ngươi thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan, sẽ không xứng làm thiểu tộc trưởng Dương thị tộc trưởng!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 137

Đàn Gảy Tai Trâu

Chương 137: Đàn Gảy Tai Trâu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Thời điểm Hạ Tầm về đến nhà, người trong nhà thấy sắc mặt hắn lo lắng, cũng biết tâm tình của hắn không tốt, nhất thời đều cẩn thận nghiêm túc hẳn lên. Hạ Tầm xác thực phiền não, bởi vì hắn mặc dù đối với người Dương gia như vậy ghét cay ghét đắng đến cực điểm, thực muốn hắn đối phó những người này, có loại giống chó cắn nhím, không có chỗ nào hạ mồm. Tại Thanh Châu cũng tốt, tại Bắc Bình cũng được, bất kể là hắn nhắm âm mưu vào người khác, còn là người khác nhắm âm mưu vào hắn, hắn cũng có thể thong dong phản kích, khoái ý ân cừu.

Nhưng trước mắt đối với khối lưu manh Dương thị gia tộc này, hắn không có biện pháp nào quá tốt. Những người này xác thực mặt có thể ghét cay ghét đắng, nhưng những gì làm lại không phải sát phạt quyết đoán, chọn dùng nhiều thủ đoạn tàn bạo gì. Những người này chết cũng ôm khối bảng hiệu tông pháp đập không bể, ngã không hỏng kia. Ngươi là một tiểu bối trong gia tộc, muốn gặp chiêu phá chiêu chiếm thượng phong nói dễ vậy sao. Đây cũng là Hạ Tầm có thể chống đỡ tới bước này đã mười phần rất khá, đổi lại một người khác càng không chịu nổi.

Trong lịch sử từng có một vị đại tài tử làm quan, cũng vì không chịu nổi các thân thích trong gia tộc chèn ép bắt bí hút máu, mà ở lễ phép đạo nghĩa hắn lại không muốn xuất biện pháp cự tuyệt, cuối cùng căm phẫn mà bỏ chức, bỏ vợ con xuất gia làm sư, lúc này mới có thể thoát khỏi sự tình gia tộc không ngừng vơ vét tài sản cùng quấy rầy. Bởi vậy có thể thấy được gian nan của chuyện ấy.

Nhiệm vụ hàng đầu trước mắt của Hạ Tầm là ở đây cắm rễ xuống, về phần thoát ly Dương gia, tự lập đường hiệu, còn cần chuẩn bị đầy đủ, ít nhất cũng cần một cái thời cơ thỏa đáng. Thanh Châu bên kia, Tề vương tuyệt sẽ không nhiều chuyện phái người đến nghe ngóng xem hắn rốt cuộc có thành thân hay không. Bởi vậy hôn sự thất bại cũng không vội vàng. Vấn đề là hắn còn có một thân phận, chính là cẩm y vệ.

Đây chính là thân phận ghi chép trong hồ sơ của chính phủ. Nhưng hắn bây giờ về đến ứng Thiên đã lâu như vậy, phương diện cẩm y vệ một mực không hề có động tình gì. Hạ Tẩm không tin cẩm y vệ tê liệt đến tình trạng như vậy, phái đi Thanh Châu mấy người lại đã từ từ chết hết, hắn lại tự tiện rời đi, bên trên lại có thể chẳng quan tâm? Cũng không biết những người Cẩm y vệ kia đánh cái chủ ý gì. Hắn biểu hiện ra trấn tình tự nhiên, nhưng trong lòng một mực cẩn thận.

Cùng Tạ gia hòa ly, rồi lại tạm thời không công khai việc này, cũng có cân nhắc phương diện này, khi cẩm y vệ phái người chất vấn hắn, hắn nhất định phải có một lý do đầy đủ. Bất hiếu có ba, vô hậu là lớn. Ta cũng không còn nhỏ nữa, ngươi không thể không cho ta lấy vợ?

Lúc này, tinh lực chủ yếu đều để đề phòng đối thủ cường đại còn chưa lộ diện. Nhưng mà một nhóm đại ác còn chưa có, tiểu ác đã lên, đám người này làm cho ngươi một chút không thoải mái. Hơn nữa đối phương còn học tinh, chán ghét ngươi luôn luôn tìm được một số tông pháp chống đờ duy trì lý luận căn cứ. Hạ Tầm ngoại trừ phiền não, có thể làm gì.

Tất cả mọi người đều không dám chọc đuôi ong Hạ Tầm, nhưng Bành Tử Kỳ lại không sợ. Nàng cũng chỉ có ở trước mặt người ngoài mới có thể giở ra bộ dáng ngoan ngoãn nhanh nhẹn, mở miệng một tiếng quan nhân tướng công. Lúc hai người lén ở chung, Bành Tử Kỳ vẫn là Bành Tử Kỳ kia, cũng không có bởi vì làm nữ nhân của Hạ Tầm mà mất đi tính cách chính mình.

“Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Chỉ có hai người một chỗ, Bành Tử Kỳ tiến đến bên người Hạ Tầm, đụng đụng bả vai hắn hỏi.

Hạ Tầm đem chuyện hôm nay tại Dương gia tổ sự từ đầu tới cuối nói một lần. Bành Tử Kỳ nhíu mày nói: “Theo lý thuyết, đồng tông đồng tộc đệ tử, ai có tiền đồ, đều nhờ gánh vác chút ít trách nhiệm gia tộc, cần phải vậy. Nhưng, lại không đem những ân oán của chúng ta với gia

tộc lúc trước, nói trước mặt mọi người. Bọn họ cái này rõ ràng là vì lần trước huynh giết dê bò của bọn họ, cho nên cố ý xảo trá, nếu quả thật đáp ứng bọn họ rồi, chúng ta liền rơi xuống hạ phong. Sau này, bọn họ tất nhiên làm trầm trọng thêm, bằng mọi cách bắt bí. Chúng ta lùi một bước, cũng phải từng bước lui xuống".

Hạ Tầm khen ngợi nói: "Không sai. Cho nên ta không để ý loại điểu nhân đó. Bọn họ nguyện ý lăn qua lăn lại, cứ lăn qua lăn lại đi, cùng lắm thì đuổi ta khỏi gia tộc, đem ta trong gia phả lột bỏ. Ta vốn xấu hổ khi là bạn với những người này. Thật bị trục xuất khỏi gia tộc lại bị cho là sự tình gì lớn lắm?".

Bành Tử Kỳ có chút nhíu đôi lông mi thanh tủ lại, cảm thấy đối phương bản lĩnh không chỉ như thể, nhưng muốn nói còn có hậu chiêu âm hiểm ác độc gì, Bành gia bọn họ cho tới giờ không làm qua chuyện áp bách con em bản tộc quá như thế. Nàng thật đúng không thể tưởng được tổ tôn Dương Vanh còn có thể vô sỉ như thế nào.

Hạ Tầm thấy Bành Tử Kỳ đau khổ suy tư, liền ôm vai nàng, cười nói: "Được rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy, bọn họ a! Chính là con cóc trên mu bàn chân, không cắn người, chán ghét người. Thật kêu bọn họ làm ác, còn không có bản sự đó. Sóng to gió lớn chúng ta đều đã qua, còn có thể bị một đám kẻ xấu nho nhỏ đấy quấn lấy? Đừng suy nghĩ nhiều, những ngày này hết sức vội vàng xây dựng lại gia trạch, cả ngày ở trong khách sạn, cũng không có nơi để đi, rất chán nản. Sáng sớm mai, ta mang muội đi dạo ở Tê Hà sơn, sau đó đến trong thành Kim Lăng đi giải sầu một chút".

Bành Tử Kỳ nhoẻn miệng cười, ân một tiếng, chợt nhớ tới một việc quan trọng, liền hỏi: "Đúng rồi, huynh hôm nay đi tìm Tạ gia cô nương, có tìm được không?".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Tạ gia cô nương sao... Thời gian gần đây làm chuyện gì cũng không nhanh nhẹn. Chuyện này càng một lời khó nói hết. Ngày mai trên đường đi Tê Hà sơn, ta sẽ nói cẩn thận cho muội nghe".

Giang Nam đẹp, tháng hai hoa mai, tháng ba liễu xanh, tháng tư hồng đào...

Tê Hà đẹp, ở chỗ cuối tiết thu, rừng phong như lửa, khắp núi đầy màu hồng, cho nên có "Xuân Ngưu Thủ, thu Tê Hà". Nói đến, mùa xuân thích hợp nhất du lãm thắng cảnh thật ra là Ngưu thủ sơn, nhưng Hạ Tầm cũng không hiểu rõ lắm những cái này. Tê Hà rõ ràng so với Ngưu Thủ danh khí lớn hơn, nơi du lịch đứng đầu, tự nhiên là Tê Hà sơn.

Vốn Hạ Tầm muốn dùng xe ngựa đi du lịch Tê Hà, bởi vì hắn muốn đem Tiểu Địch cùng đi, nhưng hai ngày này Tiểu Địch vừa lúc có chút không quá thuận tiện. Tuy nàng nói hàm hồ, Hạ Tầm vừa nghe thì đã hiểu, kể từ đó chỉ còn có hắn và Bành Tử Kỳ. Hai người liền đổi thành ngựa, đi càng thêm nhẹ nhàng.

Hai người đi một đường. Hạ Tầm liền đem lần đầu cùng Tạ Vũ Phi kết bạn đến nay các loại, rõ ràng rành mạch cùng nàng nói một lần. Bành Tử Kỳ nghe xong thật lâu không nói gì. Hạ Tầm bên cạnh hỏi: "Tử Kỳ, muội cảm thấy như thế nào?".

Bành Tử Kỳ nói: "Ta? Ta rất bội phục nàng. Ta cảm thấy được, nàng rất giỏi, là một kỳ nữ".

Hạ Tầm nhẹ nhàng gật đầu. Bành Tử Kỳ vụng liếc mắt hắn một cái, trống ngực có chút nhanh lên, ha ha nói: "Nhưng... Nhưng... Huynh như là đã đồng ý hòa ly. Vì sao lại cùng nàng ước định không được đường hoàng, còn có... Còn có ước hẹn ba năm? Huynh... Huynh vẫn yêu mến nàng, phải không?".

Hạ Tầm lại gật gật đầu: "ừm5 không chỉ là thưởng thức. Ta xác thực... Là có chút yêu mến nàng".

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng cúi thấp đầu xuống, yếu ớt nói: "Cho nên... Nếu như nàng hiểu rõ huynh cũng không chê nàng, còn... Còn bằng lòng nói gả cho huynh, nàng vẫn... Cũng là thê tử huynh cưới hỏi đàng hoàng?".

Hạ Tầm nói: "Bây giờ là tháng ba năm Hồng Vũ thứ ba mươi".

"Hả?". Bành Tử Kỳ chẳng hiểu gì cả liếc hắn.

Hạ Tầm trong lòng tính toán. Hắn không nhớ rõ xác thực ngày chết của Chu Nguyên Chương, chỉ mơ hồ nhớ rõ là tiết xuân thu, kể từ đó Hoàng thái tôn dĩ nhiên tiếp nhận đại bộ phận tình huống quốc sự. Chu Nguyên Chương băng hà không phải năm nay chính là sang năm, như vậy hắn tại Giang Nam nhiều nhất chỉ cần kéo dài một năm thời gian, tận lực không cần lẫn vào trong thế lực triều đình, có thể bình an vượt qua một đoạn thời gian hung hiểm nhất, bước trên đường nhân sinh bằng phẳng.

Hạ Tầm chậm rãi nói: "Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, cho nên giờ ta không thể rời Giang Nam, đồng thời cũng tiếp tục cần một tờ hôn ước này làm bùa hộ mệnh. Sang năm, trm!

Sang năm giữa mùa hạ và thu, ta và muội cùng trở lại Thanh Châu".

Bành Tử Kỳ tim đập nhanh hơn. Con gái bỏ trốn, chỉ có thể làm thiếp, nếu muốn trở thành thê tử phải có người mai mối, chính thức đến cầu hôn. Nàng vốn không dám có hy vọng xa vời này, chỉ mong có thể ở cùng một chỗ với nam nhân mình yêu, cái khác cũng không lo lắng quá nhiều. Nhưng hôm nay Hạ Tầm lại lần nữa nhắc tới cùng nàng trở lại Thanh Châu, lại tựa hồ có một loại hàm ý hoàn toàn bất đồng. Nếu có thể trở thành thê tử hắn, nàng đương nhiên sẽ không lựa chọn làm thiếp. Nhưng... Hắn còn nói không nghĩ buông tha cho Tạ Vũ Phi. Hắn rốt cuộc là ý gì?

Thật ra Hạ Tầm nghĩ rất đơn giản. Đã đến thời đại này, hắn cũng không ngại... Chuẩn xác hơn nói, hắn yêu mến cái loại hoàn cảnh này có thể có cơ hội quang minh chính đại có được nữ tử mình thích. Đây là bản năng dục vọng trần trụi của nam nhân. Si tình chỉ một người, thời cổ có, xã hội hiện đại cũng có. Nhưng mà bất kể cổ đại hay hiện đại, loại người này đều là số ít, mà hắn không phải một trong số đó.

Hắn chỉ là một kẻ phàm phu tục tử. Tại hoàn cảnh xà hội vốn có pháp luật ước thúc, còn có vô số nam nhân rõ rệt cố gáng đi chế tạo cơ hội như vậy. Trong hoàn cảnh xã hội hiện hừu, hán không chịu nồi loại hấp dẫn kia, đột nhiên rời thế giới vốn có kia, đà không còn pháp luật cùng hoàn cánh đạo đức vốn có ước thúc, hán chỉ kiên trì lòng chính mình Cái bán tâm này chủ đạo tất cả hành vi của hán. Người khác TìhÌTi vào, trong đó có cao thượng, cùng có thói tục. Đối với chính hán mà nói, chỉ cần không phụ lương tâm là được, là đủ.

Lúc trước khi cửu Tiểu Địch trở về, hán cũng đà động đậy ý niệm như vậy trong đầu. Nếu như Tiểu Địch thích hán, hán sẽ giống như đối với Tử Kỳ, yêu nàng, chiếu cố nàng, làm bạn một đời một kiếp. Tạ Vũ Phi trong lòng hán là cô gái tốt, bất kể là tíĩih cách hay dung mạo. Khi nàng đưa ra giãi trừ hôn ước, Hạ Tầm TìhÌTi ra được trong mắt nàng ẩn sâu thống khổ cùng bi ai bởi vì dứt bỏ hôn ước với Dương Húc. Giừa hai người đã sinh ra duyên phận, dứt bỏ duyên phận hai người từ Tế Nam tới Bắc Bỉnh quen biết, gặp nhau, thướng thức. Dứt bỏ hán biểu hiện ra tạm thời còn phái duy trì động cơ hôn ước. Hắn đối với cô bé này cũng có một loại khát vọng nam nhân.

Tứ Kỳ có thể không chú ý danh phận ỡ cùng một chỗ với hắn, hán rất cám kích. Nhưng hán nguyên bán có thể làm được, chỉ là càng yêu quỹ nàng hơn, giữ gìn nàng, không đến nỗi để nàng bị vị đại phòng chính thê kia ăn hiếp. Hiện tại, tâm tình hán đã có biến hóa, hán không hy vọng Tạ Vũ Phi đặt Bành Tử Kỳ iên đầu, cũng không hy vọng Bành Tử Kỳ đặt Tạ Vũ Phi trên

đầu, cố gáng làm cho các nàng trở thành đối phòng (ngang hàng nhau), có lẽ là cái lựa chọn không sai.

Quyết định này, tâm địa hán rất xấu xa không muốn nói ra. Bành Tử Kỳ hỏi không được đáp án mình muốn, không tránh khỏi lòng đầy u oán.

“ức tích tại gia vi nữ thì, nhân ngôn cử động hừu thù tư.

Thiền quyên lường tấn thu thiền dực, uyển chuyển song nga viễn sơn sác.

Tiếu tùy hí bạn hậu viên trung, thử thì dữ quân vị tương thức.

Thiếp lộng thanh mai bằng đoản ttrờng, quân kỵ bạch mã bàng thùy dương.

Tường đầu mà thượng diêu tương cố, nhất kiến tri quân tức đoạn tràng.

Tri quân đoạn tràng cộng quân ngữ, quân chỉ nam sơn tùng bách thụ.

Câm quân lủng bách hóa vi tâm, ám hợp song hoàn trục quân khử”.

(*).

Hạ Tầm ho khan một tiếng, nói: “Thơ hay. Đây là có ý gì?”.

Rành Tứ kỳ hơi sững lại, vừa nghĩ hán biết còn cố hỏi, đột nhiên nghĩ đến hán thật ra cùng không phải Dương Húc chính thức, không rõ bài thơ này có ý tò gì là có nhiều khá năng, chính mình đàn gáy tai trâu, không khỏi hơi bị bực bội, hung hãng trừng mắt nhìn hán một cái, liền giục ngựa chạy đi.

Hạ Tầm mặc dù không biết lai lịch hàm ý bài thơ này, từ thần sắc cứ động lại biết nàng đang buồn rầu những gì. Hạ Tầm vội vàng đánh ngựa đuổi theo. Song mà sát nhau, mắt thấy gần kề, Hạ Tầm nhấn iưng ngựa một cái, búng người nhảy lên, nháy tới trên đùi ngựa của nàng, đưa tay ôm ỡ eo nhỏ nhắn của nàng.

Rành Tử Kỳ tức giận thoáng vặn vẹo thân thể. Hạ Tầm lại một mực ôm chặt eo nhỏ của nàng, dán sát lỗ tai nàng nhẹ nhàng nói một phen. Bành Tử Kỳ kinh hỷ quay đầu, nói: “Thật?”.

Hạ Tầm hắc hác cười nói: “Khó mà nói... Muội nếu còn hung hàn với nam nhân của mình

như vậy. Hừ hừ, khó nói ta sẽ không thay đổi chủ ý, đời này cho muội iàm tiểu thiếp bị người bắt nạt".

"Không được không được. Huynh dám làm như vậy, xem ta không cắn chết huynh!".

Rành Tử Kỳ mỉm cười, thân thể linh, hoạt nháy một cái lấy đà, liền cả người quay tới, biến thành đối diện cùng Hạ Tầm, miệng nàng nói muốn cắn chết hán, một đôi môi anh đào lại áp vào trên má hán, rất ôn nhu hôn thoáng cái.

"Dần vào cơ chế cạnh tranh thật là tốt, lũng đoạn là không đúng". Một hồi trông thấy Bành Tử Kỳ ôn nhu chân thành như thế, chủ động bày tỏ yêu, Hạ Tầm không khỏi thoãi mái cười to.

Nhưng mà Bành Tử Kỳ cũng rất nhanh liền phát giác không ổn. Mùa xuân du khách đến Tê Hà sơn tay cực ít, nhưng trên đường không phái không có người đi đường. Tuy nói nàng là nữ nhân của Hạ Tầm, nhưng hai người ngồi chung một con ngựa, đối mặt nhau, để người trông thấy cùng thật sự thẹn thùng. Nàng muốn cho Hạ Tầm ngồi ngựa của chính hắn, Hạ Tầm lại không đi. Nàng nghĩ xoay người đi, Hạ Tầm lại liền không chính xác. Xấu hổ nàng đành phải đem đầu đều vùi vào trong ngực Hạ Tầm giá trang đà điểu.

Hai người trông rất là kinh thế hài tục tiến vào Tê Hà sơn...

"Mọi người nghe!".

Dương Vũ nước bọt tung tóe đứng trước mặt các tộc nhân, khàn cả giọng gào thét. Một bên Dương Văn Vũ dẫn bảy tám tráng hán, trong tay cầm xẻng, đằng đằng sát khí.

"Tộc ta Dương thị quy định, một: Trọng gia pháp, giữ quốc pháp; Hai: Tông tộc hòa thuận, thân thiên quê nhà; Ba: Hiếu thuận cha mẹ, tôn theo trướng bối; Bốn: Hợp hồ lễ giáo, dĩ chính danh phân; Năm: Te tự tổ tông, hương khói vĩnh kế; Sáu: Bảo vệ tộc nhân, canh phòng tương trợ; Bảy...

"Mười đại tộc quy, Dương Húc đều có phạm! Cồ nhân nói, tuy nhất gia chi tiểu, vô tôn nghiêm tắc hiếu kinh suy, vô quân trường tắc pháp độ phế, hữu nghiêm quân nhi hậu gia đạo chính. Trì gia giá, trì hồ chúng nhân dã, cẩu bất nhàn chi dĩ pháp độ, tác nhân tình lưu phóng, tất chí vu hữu hối, thất trường ấu chi tự, loạn nam nữ chi biệt, thương ân nghĩa, hại luân lý, vô sớ bất chí. Dương thị nhất tộc ta, chữa được loại người này?".

Dương Văn Vũ vung tay hô to nói: “Lào thái gia đà tụ tập tộc lào, từ trong gia phá lột bỏ một phòng Dương Đỉnh Khôn. Đồng thời thượng thư ứng Thiên phủ, thỉnh chuyển Lễ bộ, khiếu cáo Dương Húc đủ loại bất pháp, thỉnh cầu tước công danh của hán. Một phòng Dương Đỉnh Khôn này, tử tôn bất tiếu (chẳng ra gi), bất nhân bất nghĩa, hôm nay lại bị trục xuất khỏi tông môn, còn xửng ở lại phần mộ tổ tiên Dương gia ta, hướng thụ tế lự của hậu nhân? Trong từ đường đã không có một phong Dương Đỉnh Khôn này, phần mộ hắn cũng nên trong phần mộ tổ tiên Dương gia ta rời ra ngoài, không thể để cho hán ở lại chỗ này, làm cho tố tiên hồ thẹn!”.

Trong đám người có người sợ hài cùng hán thương lượng: “Vãn Vũ huynh đệ, chúng ta iàm như vậy... Không tốt đâu? Cho dù muốn cho hắn dời phần mộ, gọi nhà hán lự đem phần mộ nhà mình dời đi không được sao. Hôm nay còn không có nói cho người ta, liền tự tiện đem quan tài phụ mẫu người ta quật lên, phơi dưới ánh náng mặt trời, cái này... Đây không phái là...”. Chịu một cái trừng mắt của Dương Văn Vũ, bốn chử ‘thương thiên hại lý’ hán liền không có nói ra.

Dương Văn Vũ chỉ vào mũi hán, quát: “Ngươi có phải người Dương gia hay không? Ân? Ngươi cùng muốn giống Dương Húc, trong mát không có tôn trướng, bất hiếu tổ tông, bị đuổi khỏi tông môn?”.

“Ài. Văn Vũ, không cần phải nói như vậy”.

Nhóm dịch: huntercd Cảm ơn các VIP dã ùng hộ vipvơndơn. Vn.

Dương Vũ ngăn hán lại, cười mỉm hòa giải: “Dương Húc sỡ tác sỡ vi, người và trời cùng phẫn nộ. Chúng ta hôm nay gây nên, đúng là thay trời hành đạo. Mặc dù không hợp tình, cùng là hợp lý. Đây là người toàn tộc ta nhất trí quyết định. Tục ngữ nói ‘Pháp không trách chúng’. Chúng ta cử vậy làm, Dương Húc có thể thế nào? Quan phủ có thể thế nào? Nguyên giừ gìn danh dự Dương thị nhất tộc ta, cùng chúng ta đi!”.

Dương Văn Vũ lại nhảy ra xuất ra mặt đen phẫn nộ, hung dừ nói: “Lão thái gia là trường giá khoan dung độ iượng nhân hậu, tự nhiên là không muốn làm loại sự tình này, nhưng Dương Húc khinh người quá đáng! Chuyên này không phải lão thái gia phân phó, nhưng chúng ta làm vãn bối một phen hiếu tâm, phụ lão trong tộc đều ở đó trông ra. Muốn iàm hùng bao không dám đi, chạy về nhà mà ôm con. Chúng ta đi!”.

Hạ Tầm không sợ Dương thị gia tộc xa lánh chèn ép, có thể những tộc nhân Dương thị bình

thường kia không có đám lượng cùng quyết đoán, trong đó có một ít người dê bò trong nhà bị Hạ Tầm giết sạch sẽ, đối với Hạ Tầm hận thấu xương. Có thể quật phần mộ tổ tiên hán cho hả giận, bọn họ là cầu còn không được. Có khác chút ít, hán tử trai tráng trong tộc bị bọn người Dương Vũ, Dương Văn Vũ kích động, cùng đều hùng hồ. Một số nhỏ an phận giữ mình tay cám thấy chuyên này có phần thiếu đạo đức. Nhưng người khác đều đi, chính mình nếu như không đi, chỉ sợ sau này trong tộc bị áp bách, cũng chỉ tùy theo mà đi.

Phụ tò Dương Sung dửng ở chỗ tối, nhìn tất cả cái này rất rõ ràng. Dương Đỉnh Thịnh có chút bận tâm nói: "Con à! Nháo như vậy có phái động tĩnh có chút quá lớn. Gia gia ngươi vẫn chưa biết gì. Thật ra đem hắn trục xuất khỏi dòng họ là được rồi, làm gì phải... Quật phần mộ tổ tiên người, thật sự là...".

Dương Sung cười lạnh: "Cha, thanh thế Dương Húc người cùng thấy đấy. Trục xuất dòng họ, người cho là hắn quan tâm? Hắn có mảy may tổn thất? Làm như vậy, có thể giết một dọa trăm sao? Chỉ sợ trong gia tộc, sẽ càng có nhiều người đứng lên mà hiệu thôi. Hài nhi iàm như vậy, cũng là có chút bất đắc dĩ. Nói lại, đây là tộc nhân lự phát cứ động, là nghĩa cứ. Quan phù cũng muốn thuận theo ý dân".

Hắn âm âm cười, lại nói: "Trước đó lần thử nhất, bị hán chiếm đạo lý đại nghĩa, ngay cá ân sư ta nói chuyên đều không có thể trị được hắn. Nhưng một hồi này bất đồng, lý tại chỗ chúng ta. Trục hán ra khỏi dòng họ, chúng ta chiếm lý. Tộc nhân dời mộ phần nhà hán, chiếm một cái nghĩa. Hừ! Quan ti đánh lên Kim Loan điện, hán cùng vô kế khả thi. Cha, người vẫn dẫn theo gia gia, theo như lời ta, rời nhà đi thăm bạn đi. Cha cùng tổ phụ đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, liền cũng không mất đi đạo trướng giả nhân hậu".

Dương Đỉnh Thịnh không thể làm gì được, đành phải thớ dài một tiếng rời đi. Dương Sung cháp tay sau lưng, nhìn tộc nhân khiêng cuốc xẻng về phía bãi tha ma Dương gia, khóe miệng nụ cười đác ý càng tràn: "Chiếm tổ phòng ngươi, ngươi đem tất cả dê bò giết sạch. Đào mộ tổ tiên ngươi, sợ ngươi không phẫn nộ mà giết người? Đấu với ta, ngươi xửng sao!".

(*) Đây là bài Tỉnh để dẫn ngân bình của Bạch Cư Dị.

Tỉnh để dẫn ngân bình.

Tinh để dẫn ngân bình.

Ngân bỉnh dục thướng ty thằng tuyệt.

Thạch thượng ma ngọc trâm.

Ngọc trâm dục thành trung ương chiết.

Bình trầm trâm chiết tri nại hà.

Tự thiếp kim triêu dữ quân biệt, ức tích tại gia vi nữ thì.

Nầân ngôn cứ động hừu thù tư.

Thiền quyên lường mấn thu thiền dực.

Uyển chuyển song nga viễn sơn sác.

Tiếu tùy hí bạn hậu viên trung.

Thứ thì dữ quân vị tương thức.

Thiếp lộng thanh mai bằng đoản tường.

Quân kỵ bạch mà bạng thùy dương.

Tường đầu mã thượng dao tương cố.

Nhất kiến tri quân tức đoạn trường.

Tri quân đoạn trường cộng quân ngừ.

Quân chỉ nam sơn tùng bách thụ.

Cảm quân tùng bách hóa vi tâm.

Ám hợp song hoàn trục quân khử.

Đáo quân gia xá ngũ lục niên.

Quân gia đại nhân tần hữu ngôn.

Sính tác vi úiê bôn thị thiếp.

Bất kham chủ tự phụng tần phiền.

Chung tri quân gia bất khả trú.

Kỳ nại xuất môn vô khử xử.

Khởi vô phụ mẫu tại cao đường.

Diệc hữu thân tình mãn cố hương.

Tiềm lai cánh bất thông tiêu tức.

Kim nhật bi tu quy bất đắc.

Vi quân nhất nhật ân.

Ngộ thiếp bách niên thân.

Ký ngôn si tiểu nhân gia nữ.

Thận vật tương thân khinh hửa nhân.

Dịch:

Kéo bình bạc dưới đáy giếng (Người dịch: Ngô Vãn Phú).

Từ đáy giếng kéo lên bình bạc.

Bình bạc lên, giây đứtbình rơi.

Ngọc trâm trên đá giũa mài.

Sáp thành trâm ngọc gãy đôi giữa chừng.

Gãy trâm ngọc, rơi bình, thế đấy!

Chia tay chàng, giống vậy, sớm nay.

Nhớ thời con gái thơ ngây.

Người khen dáng điệu khoan thai, dịu dàng...

Mái tóc buông bềnh bồng đôi mái.

Đôi mày ngài, dáng núi xa xanh.

Cười vui nhí nhánh trong vườn.

Xem ra bữa ấy chưa quen biết chàng.

Tung mơ chua, dựa bên tường ngắm.

Hàng thùy dương, ngựa trắng chàng dong.

Chàng ngoái nhìn, phía đầu tường.

Một lần gặp gỡ, biết chàng nao nao.

Chàng nao nao đổi trao đổi ửa.

Dày bách tùng, chàng chỉ núi nam.

Câm ơn tùng bách lòng chàng.

Đung đưa mái tóc vội vàng giục đi!

Dăm, sáu năm theo về, thiếp ở.

Chuyên thiếp đâu ưng dạ bề trên.

Hôn nhân nghi lề chẳng toàn.

Làm sao phụng dường lo toan nghiệp nhà.

Nán ở lại, xem ra khó nán.

Ra khỏi nhà, về chốn nào ư?

Trên thì chẳng có mẹ cha.

Tình thân ruột thịt, quê xa còn nhiều.

Lâu lắm rồi, có đâu tin tức.

Hố thẹn chen buồn bực, khó về. Ơn chàng một buổi nặng ghê.

Một đời cơ nhờ, cam bề thiếp mang...

Dại khôn, ai đó nhắn cùng.

Khen ai chớ có coi thường hửa hôn...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 138

Bức Người Phải Phạm

Chương 138: Bức Người Phải Phạm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Tê Hà sơn, nằm ở hướng Đông Bắc thành Kim Lăng. Núi có ba đỉnh. Chủ phong Phượng Tường phong; Đông Bắc một ngon, hình như ngọa long, tên là Long sơn; Tây Bắc một ngọn, hình dáng như phục hổ, tên viết Hổ sơn. Tê Hà sơn không có chung sơn cao dốc, nhưng thanh u di tĩnh, phong cảnh mê người, danh thắng cổ tích, phân bố khắp núi, được vinh dự "Kim Lăng đệ nhất danh tủ sơn". Khi Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ vào núi, đỉnh núi còn có sương mù nhàn nhạt, trong khe núi truyền đến tiếng chim hót. Không sơn vắng vẻ, u cốc thâm thúy, cây rừng rậm rạp, thư thạch tuấn tủ. Đến nơi này, không khỏi làm cho người vui vè thoải mái, một chút suy nghĩ phiền muộn trong lòng, tức khắc quét sạch.

Hạ Tầm hào hửng đến đây, Bành Tử Kỳ cũng rất vui vẻ. Vừa rồi nghe được Hạ Tầm hứa hẹn, đối với nàng vốn không có mong đợi như thế mà nói, là một chuyện tốt cực lớn. Lực cản đến từ chính gia tộc cũng nhỏ hơn nhiều. Đối với tương lai, nàng có mơ ước đẹp hơn, đương nhiên cảm thấy cao hứng.

Đồng thời, nàng thủa nhỏ sinh trưởng tại phương Bắc, đối với phía Nam này thoạt nhìn cũng không cao, nhưng mà sắc đẹp cảnh núi phong cảnh thù lệ, cũng có cảm giác mới lạ rất lớn.

Hai người thân thủ cũng không tệ, chuyên chọn địa phương hiểm trở khó đi mà đi. Địa phương càng như vậy càng chưa từng bị người vào xem qua, phong cảnh càng là tươi đẹp. Hai người trước tiên leo lên đỉnh núi, thưởng thức phong cảnh mọi nơi một phen, lại liền hướng

đông phong đi. Không gian giữa đông phong và trung phong, có một chỗ khe núi, phong cảnh thù lệ, hai người không biết kỳ danh, không biết tên khe đó viết Đào Hoa giản, chỉ là thấy nơi đó cảnh tượng tươi đẹp, lại có hoa đào như nhuộm, liền hướng nơi đó bước đi.

Trong sơn cốc lá rụng. Tiêu, túc, phong hương cùng thường xanh tùng bách tầng tầng lớp lớp vây quanh. Tre bương, cương trúc xanh um tươi tốt. Hai người đi đến khe núi cách xa nhân cảnh này, không khỏi bị loại cảnh tượng tiên cảnh mỹ lệ này làm sợ ngây người. Đáy khe nước trong róc rách, trong trẻo như mang. Hai bên cổ thụ chọc trời, che lấp mặt trời.

"Đẹp quá à...".

Bành Tử Kỳ mừng rờ nhìn phong cảnh mọi nơi. Hạ Tầm nhìn nàng mồ hôi chảy trên mặt phấn, đột nhiên nội tâm khẽ động, cười nói: "Cảnh tượng đẹp như vậy, muốn trong này tắm rửa một phen hay không, Muội xem cái khe suối này, trong trèo vô cùng".

"A?".

Bành Tử Kỳ có chút hoài nghi nhìn hắn, đôi mắt to xinh đẹp từ từ mị lên, giống như cười mà không phải cười nói: "Huynh đánh cái chủ ý xấu gì nha?".

"Ta không có".

Hạ Tầm rất vô tội nói: "Ta chỉ là thấy muội một thân đầy mồ hôi đi ra, muốn cho muội nhẹ nhàng khoan khoái. Hắc hắc, muội toàn thân cao thấp, ta có chỗ nào chưa xem qua, còn có thể đánh cái chủ ý xấu gì? Muội xem, chúng ta lên núi, một người đều không đụng phải. Ta đi hạ du rửa mặt một phen, ở đây cấp cho muội".

Hạ Tầm nói, thoải mái nhàn nhã rời đi.

Bành Tử Kỳ nhìn con suối trong veo, càng cảm giác được mồ hôi trên người. Hạ Tầm đề nghị rất hấp dẫn. Nàng lường lự đi tới mép nước, ngồi xuống, vốc nước suốt trong veo rửa mặt một cái, trong nội tâm khát vọng càng đậm. Đứng dậy nhìn ra xa xa, Hạ Tầm quả nhiên thủ tín, đã đi không thấy bóng dáng. Bành Tử Kỳ do dự một chút, ngón tay nhẹ nhàng dò xét về phía dây lưng của mình.

Hạ Tầm tránh ở chỗ tối, vốn hắn là nghĩ dụ Tử Kỳ đùa nước, sai đó đột nhiên nhảy ra dọa nàng một phen. Nhưng đến khi Tử Kỳ thực cởi áo nới dây lưng, nhìn đến thân thể nàng không

chỗ nào không đẹp đến mức tận cùng, tình dục không tự chủ được manh động đứng dậy.

Bành Từ Kỳ mặc dù lớn mật, thực sự không dám hoàn toàn cởi sạch, mặc áo lót sát thân, nhẹ nhàng đi vào suối nước trong. Suối mát thấm vào thân thể, rất thoải mái. Y phục ẩm ướt dán tại trên người, da thịt như ẩn như hiện càng thêm mê người.

Hay cho một bộ Mỹ nhân nhập dục đồ! Hạ Tầm không kìm chế được, từ chỗ ẩn thân nhảy ra. Bành Tử Kỳ thính lực siêu linh, nghe được tiếng động, quay đầu xem xét, không khỏi cực xấu hổ, vội chạy về phía dòng suối bên dưới sơn thạch đi lấy quần áo. Hạ Tầm đã bổ nhào đến phụ cận, ôm thân thể nàng. Bành Tử Kỳ xấu hổ sẵng giọng: "Bại hoại! Biết huynh không có ý tốt mà. Mau buông, chỗ này... Chỗ này thành bộ dáng gì nữa".

Hạ Tầm cười nói: "Muội không phải một mực hy vọng trong thiên địa lúc đó, chỉ có ta và muội sao. Muội xem, ở đây non xanh nước biếc, trừ muội với ta, không có người khác. Không giống như dưới núi tuyết, trong xe, càng thêm khoái hoạt sao?".

Bành Tử Kỳ lúng túng nói: "Nói bậy. Nói bậy. Không nghe huynh ăn nói điên khùng. Tướng công tốt, thả thiếp ra đi".

Hạ Tầm không trả lời, một đôi tay lớn đã ở trên đường cong lả lướt trên thân thể mềm mại của nàng vuốt ve, miệng dán sát vào vành tai tinh sảo của nàng, nhẹ nhàng nói nhỏ vài câu. Cũng không biết là thương lượng hay năn nỉ, Bành Tử Kỳ khuôn mặt hồng như thạch lựu, e lệ nhìn nhìn mọi noi5 rốt cuộc không chịu nổi nam nhân của mình cọ sát, mặt đỏ hồng đờ lấy sơn thạch, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, xấu hổ nhếch cái mông lên. Cái mông tròn vo, mơ hồ hiện ra một đồn câu gợi cảm mê người.

Dáng người thon dài, lưng ong, kiều đồn, chân dài, áo lót hồng nhạt sát thân ướt sũng, cấu thành một bộ mỹ diệu tình sắc sơn thủy. Cởi tiểu y ra, một thân phấn hoạt mềm mại. Bành Tử Kỷ bất an có chút giãy dụa thân thể, muốn đem chính mình núp đi, rồi lại nam nhân phía sau cố chấp không ngừng, bị tay hắn vừa dùng lực, liền ngoan ngoãn nhô kiều đồn lên, ta cần ta cứ lấy.

Thật ra loại kích thích hoan hảo này, càng dễ câu dẫn dã tình ở sâu trong nội tâm Tử Kỳ ra. Rất nhanh, nàng câu nệ cùng bất an biến mất. Nàng so với trước tiến nhập trạng thái nhanh hơn. Gió Giang Nam tháng ba, ôn nhu mà hòa ái, nàng cũng không cảm thấy lạnh. Ánh mặt trời rực rờ, chiếu lên thân thể của nàng, lình lung hấp dẫn. Nhiều một phân thì mập, thiếu một phân

thì gầy. Trên kiều khu phủ thêm một tầng ánh sáng màu.

“Sau này có cơ hội, chúng ta thân mật tiếp xúc hòa sơn thủy tố nhiều chút ít như vậy, được không?”.

Hạ Tầm dán lỗ tai nàng hỏi. Tử kỳ hai mắt mê ly, đôi môi đỏ mọng tràn ngập hấp dẫn nỉ non giống như đáp ứng: “Ô... Được... Được.

Theo đáp ứng của nàng, thân thể nàng tựa như con nai bị bắn trúng, mạnh cứng ngắc lại như vậy hạ xuống, sau đó chống đờ không nổi mềm nhuyễn xuống, nhưng mà hai cánh tay mềm mại được Hạ Tầm cầm kịp thời. Vòng eo nhỏ xíu của nàng càng ngày càng khom, cùng lưng tạo thành một vòng tròn mỹ diệu, một mái tóc đen nhanh rối tung xuống, che má phấn nàng đỏ như lửa.

Tư thế này, làm cho nàng tựa như một nữ nô ôn thuần, hoàn toàn thần phục nam nhân sau lưng. Nhưng mà nàng thật sự yêu mến, yêu mến cảm giác bị nam nhân của mình chinh phục.

“Bọn đáng chết gì đó kia! Bọn chúng... Bọn chúng đi quật phần mộ tổ tiên Dương Húc”.

Nam Phi Phi một thân áo xanh thở hồng hộc chạy về, hướng Tạ Vũ Phi báo cáo.

“Cái gì?”.

Tạ Vũ Phi thoáng vọt cái đứng lên. Các nàng giờ đang ở trong một tửu điếm ở trấn Mạt Lăng, ăn mặc như là hai khách du lãm người địa phương Kim Lăng. Chỉ có điều, lúc này hai nàng giả trang không phải tỷ muội, mà là một chủ một tớ.

Nam Phi Phi đem xung đột mấy ngày nay nàng nghe được giữa Hạ Tầm cùng Dương gia một năm một mười nói với Tạ Vũ Phi. Tạ Vũ Phi trong phòng nhẹ nàng đi lại, lông mi thanh tủ dần dần nhướng lên: “Dương Húc? Nàng biết tin tức rồi sao?”.

“Nơi này là trấn Mạt Lăng, ai dám chạy tới lắm miệng, đem tin tức nói cho Dương Húc nha, nói lại Dương Húc kia hắn căn bản không ở nhà”.

Vừa nghe hắn nhắc tới Dương Húc, Nam Phi Phi liền tức giận đánh đến một chỗ: “Hắn mang theo nữ nhân họ Bành kia đi du lãmTê Hà sơn”.

Tạ Vũ Phi nhẹ nhàng cười: “Du sơn là thật cố ý hướng Dương gia thị uy cũng là thật. Hắn

chỉ không ngờ là Dương gia đoạn tuyệt như vậy mà thôi".

Nam Phi Phi tức giận nói: "Nhưng Dương gia làm như vậy, cũng thật sự quá thiếu đạo đức. Dương Húc hẳn là đi tố cáo bọn họ!".

"Tố cáo bọn họ? Vô ích".

Tạ Vũ Phi nhẹ nhàng lắc đầu: "Dương gia tuy làm đoạn tuyệt, nhưng lại hợp lễ pháp. Nhiều lắm chỉ có thể nói bọn họ không có thông tri cho Dương Húc tự dời mộ phần, có chút không hợp tình hợp lý. Ngươi lại không thể nói bọn họ làm sai".

Nam Phi Phi mở to con mắt, giật mình nói: "Cái gì? Quật phần mộ tổ tiên người còn có lý?".

Tạ Vũ Phi trừng mắt liếc nàng nói: "Sớm bảo ngươi đọc nhiều sách, nhưng ngươi vẫn không vâng lời. Từ đường, tự sản, gia phả, mộ phần tổ tiên, là một chỗ rất trọng yếu của gia tộc. Tộc nhân bàn luận tập thể, đã đem Dương Húc một phòng trục xuất khỏi Dương gia. Giờ đây đem phần mộ tổ tiên của người khác họ dời ra có cái gì không nên? Không chỉ nói hắn giờ đây chưa tính là người Mạt Lăng Dương thị, coi như là, cũng có trộm chôn cất. Trộm chôn cất chính là chưa được dòng họ cho phép, hoặc gần đêm di chuyển quan tài, hoặc xâm phạm phần mộ tổ tiên cập tộc chúc phần mộ giả. Tóm lại, tộc trưởng chỉ cần cho rằng không ổn, thì có quyền tụ chúng đến hiện trường xem xét trách dời, người không phục tống quan trị tội. Kẻ cường bức chôn cất nghiêm khắc trừng trị, kia còn là khi thuộc về Dương gia. Giờ đây Dương Húc đã bị khai trừ từ đường, vĩnh viễn không cho phép về họ. Dòng họ Dương thị vốn có quyền tức thời quật mộ hắn dời đi, hợp lý hợp pháp. Ngươi có biện pháp nào?".

"Như vậy sao?".

Nam Phi Phi nghe xong cũng có chút nản lòng, nghĩ cả nửa ngày, mới nói: "Vậy... Vậy không cần để ý tới bọn họ. Dương Húc có tiền như vậy, chính mình mua một miếng đất, đem cha mẹ phong quang đại táng là được. Hừ, Dương gia đã dùng đến dạng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, còn có thể có bản lãnh gì?".

Tạ Vũ Phi lại lắc đầu: "Dương gia làm như vậy, căn bản chính là làm cho hắn nhục nhã. Ta sợ hắn không chịu được cái sỉ nhục lớn này, vạn nhất không kìm chế được giết người trả thù. Khi đó rốt cuộc không có người có thể hộ được hắn rồi.

Nam Phi Phi ngắm nàng nói: "Ngươi bận tâm cái gì. Dù sao ngươi cùng Dương gia một điểm quan hệ cũng không có".

Tạ Vũ Phi không để ý nàng, nhíu lông mi nói tiếp: "Thật ra hắn và gia tộc có ân oán lớn như vậy, lúc trước hẳn là sẽ không nghênh ngang như vậy trở về, lại càng không hẳn là vừa về đến liền lập tức cùng cả gia tộc đối kháng. 'Bách thiện hiếu vi tiên' đối với cha mẹ là hiếu, đối với gia tộc chẳng phải không cần giảng hiếu đạo. Hắn tự đem mình bỏ vào một cái bắt đầu mà đối với hắn rất bất lợi trên chiến trường. Tuy may mắn thắng một ván, vẫn là không khôn ngoan!

Dương thị gia tộc nắm lấy tông pháp, đây là bắt buộc thiên tử làm với chư hầu. Dương gia nếu muốn đối phó hắn, có là thủ đoạn, có là lấy cớ. Nếu như là ta, chỉ hỏi kết quả, không từ thủ đoạn, căn bản không cần cùng gia tộc tại đây một điểm cậy mạnh tự chống lại. Muốn thu thập được bọn họ ngoan ngoãn tuân theo, còn sợ không có biện pháp sao? Nhưng hắn.

Cũng không biết là hắn quá khinh địch, hay là bị người khích tại chỗ đó, đã quên đường mòn khác".

Nam Phi Phi ho khan một tiếng nói: "Thế nào? Ngươi nghĩ nhúng tay quản chuyện này, giúp cái kia. Giờ đây cũng nói không được nam nhân cùng ngươi là cái quan hệ gì?".

Tạ Vũ Phi vẫn không trả lời câu cuối của nàng. Bởi vì nàng cũng không cách nào giải thích được chính mình giờ phút này sở tác sở vi là xuất phát từ loại tâm lý gì. Nàng cẩn thận nghĩ nửa ngày, mới nói: "Nếu như hắn chịu tỉnh táo lại, báo quan truy xét, tuy căn bản không dậy nổi tác dụng gì. Ta lo lắng là, tổ ốc hắn bị xấm chiếm, liền dám ngang nhiên giết chết gia súc của hơn mười hộ trưởng bối trong tộc. Hôm nay phần mộ tổ tiên bị quật, dưới sự giận dữ, đối phương cũng chính là thấu đáo tính khí hắn, cho nên mới cố ý làm như vậy. Phi Phi, ngươi phải giúp ta".

Cuối cùng là tỷ muội là mình, Nam Phi Phi không cam lòng để nàng khó xử, thở dài. Phi Phi hỏi: "Được rồi, dù sao ta trời sinh mệnh lao lực. Ngươi nói, là muốn ta làm bà mối cho ngươi, hay là làm cái gì?".

Tạ Vũ Phi liếc nàng một cái, duỗi một ngón tay ngọc thon dài ra, nói: "Chuyện gì cũng có thể khoan dung sau khi thương lượng. Nhưng sau khi hắn biết được tin tức nếu là giận dữ giết người, vậy vạn kiếp bất phục, rốt cuộc trở mình không được. Dương gia có cao nhân, dời

phần mộ tổ tiên hắn là giả, bức hắn giết người là thật. Nhất định phải ngăn cản hắn, không thể trúng kế!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 139

Cần Người Phải Phục Sao

Chương 139: Cần Người Phải Phục Sao

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram76 --- 4vn. eu

Khi Hạ Tầm rời Tê Hà sơn hướng thành Kim Lăng đi, ngồi trên lưng ngựa, mang trên mặt ý cười như có như không. Thần sắc đó, tựa như một con mèo con ăn vụng cá to, thỏa mãn vô cùng.

Rừng hoang trong núi, gió trăng vô tận, hai người ân ái triền miên, sử đến bao nhiêu hoa dạng tự không cần nói, chỉ nhìn từ vẻ mặt hắn, hắn là cực kỳ khoái hoạt. Bành Tử Kỳ hận đến ngứa răng, vừa thấy thần sắc đáng hận của hắn, liền nhịn không được muốn dùng roi nhỏ quất hắn vài cái, hoàn toàn đã quên chính mình lúc ấy cũng là khoái hoạt như nhau.

Cho dù nàng dưới yêu cầu của Hạ Tầm làm ra cái động tác bên suối thổi tiêu ấy, làm thỏa mãn cảm giác thỏa mãn của nam nhân chính mình yêu mến, cảm giác khoái lạc, cũng toát lên từ thân thể và tinh thần nàng. Nhưng nàng hết lần này tới lần khác nhìn không được cái bộ dáng đáng ghét đó. Hạ Tầm thật ra là cũng có ý trêu chọc nàng. Hai người một đường đùa giỡn tiến vào thành Kim Lăng.

Hai người đã không phải là lần đầu vào thành Kim Lăng, nhưng mà trước đó lần thứ nhất tới là vì lên quan ti, căn bản không có tâm tình du lãm thưởng thức. Lần này không giống, chẳng những không có tâm sự, hai người vừa mới ân ái một phen, chính là thân tâm vui vẻ, đương lúc ngọt ngào, vậy thật là gặp núi cúng là cảnh, gặp thủy cũng là cảnh, gặp người vẫn là cảnh, trong lòng có thiên đường. Từ không chỗ nào không đẹp, huống chi đây là lục triều cố đô, đúng là thiên đường của nhân gian.

Đã du lịch Kim Lăng, sông Tần Hoài sao có thể không đi. Hai người lập tức gửi ngựa lại, đi dạo đến bờ sông Tần Hoài, dừng lại tại trước miếu phu tử, mua mấy thứ quà vặt địa phương. Ruột vịt, tràng vịt, gan vịt, lại thêm vào canh vịt nấu miến, khẩu vị cực ngon. Ngoại lậu nội tủ (ngoài xấu trong đẹp), đậu hủ chiên tươi mới mềm mại, giòn mà không vờ, chiên dầu mà không ngấy, thanh đạm sướng miệng, già trẻ đều thích hợp, sủi cảo hấp, càng có người trong lòng thỏa mãn, đưa thức ăn đưa đến tận miệng, Bành Tử Kỳ trong miệng thơm thơm, trong lòng ngọt ngào.

Hạ Tầm cũng có chút đói. Hôm nay thể lực sinh hoạt tiêu hao không ít. Nhưng mà nữ hài tử cần chính là nam nhân săn sóc cùng quan tâm. Rõ ràng chính nàng tự có thể khẽ vươn tay bắt lấy gì đó, ngươi đưa tới cảm giác của nàng sẽ không giống nhau. Đây là thiên tính của nữ nhi, quy luật tự nhiên là phải tuân thủ, cho nên hắn cũng chỉ nhẫn nại làm nam nhân tốt, trước tiên là làm bảo bối vui vẻ, lúc này mới mặc kệ quai hàm ăn cái gì.

Liên tục ba cái sủi cảo ném vào trong miệng, còn chưa kịp thưởng thức mùi vị, Hạ Tầm đột nhiên trông thấy một người quen, nhất thời mở to hai mắt nhìn.

An Lập Đồng, An mập.

An mập mặc một bộ Viên ngoại bào in hình đồng tiền, đầu đội khăn viên ngoại, chân đi giày chữ phúc, một bước rung ba cái, chậm rì rì, bên cạnh dắt díu lấy một tiểu mỹ nhân dung mạo xinh đẹp chừng mười tám mười chín tuổi. Tiểu mỹ nhân này mặc một thân xiêm áo bằng tơ. Nếu nói là thanh lâu kỳ nữ, ra khỏi cửa phải mang đái giác quan, mặc đồ màu đỏ nâu. Nếu nói là thê thiếp An mập mạp, phong tình ý nhị lại ngại mùi vị phong trần dày đặc chút ít.

“An huynh, An viên ngoại!”.

Hạ Tầm đứng dậy vẫy gọi. An mập mạp giương một cái mặt béo nhìn hai bên một chút, liếc nhìn thấy hắn, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng bỏ qua phụ nhân kia, bước nhanh đi đến: “Lão thiên của ta, là ngươi. Làm sao ngươi tới ứng Thiên, là phụng điều.

Hắn đột nhiên nhìn đến Bành Tử Kỳ, lời nói đến miệng vội vàng nuốt trở lại.

Hạ Tầm kéo hắn đem đến một bên nói: “Không phải, ta là về quê lấy vợ. Ta tìm không thấy người liên lạc, không có mệnh lệnh của cấp trên, lại không hay lỗ mãng đuổi đến cẩm y vệ nha môn báo danh, đành phải tự mình trở lại, lấy vợ! Lý do này dù sao vẫn còn nói qua được?”.

An mập mạp vểnh ngón tay cái lên: "Điều này cũng là Dương lão đệ ngươi, An mỗ ta là tuyệt đối không dám".

Hạ Tầm nói: "Ồ? Ngươi hết bệnh rồi sao?".

An mập ngần ngơ, chính ngón tay cái tay phải vểnh lên lập tức co rụt lại, biến thành hình cựa gà, khóe miệng co co lại, cái cằm tròn tròn ra sức hướng ngực bơi lại, bơi đến thịt béo trên cái cằm rung động được đến chóng mặt: "Không... Ta chỉ là đờ nhiều mà thôi.

Hạ Tầm cười khan nói: "An huynh. Chỗ này không có người ngoài, huynh cũng đừng làm ra vẻ đấy. Huynh bây giờ còn là người của cẩm y vệ sao? Gần đây nhất chưa an bài cho huynh chuyện gì sao?".

An mập mạp tiếp tục lắc cái cằm, tiếp tục run rẩy móng gà: "Chưa... Chưa làm gì cả, bộ dáng này của ta, còn có thể làm gì? Nhưng mà, nhưng mà ta sau khi về ứng Thiên, Thiêm sự đại nhân triệu kiến quá một lần, ngược lại... Ngược lại có hỏi về ngươi.

Hạ Tầm lập tức đề cao cảnh giác: "Thiêm sự đại nhân? Vị Thiêm sự đại nhân kia?".

An mập mạp đáy mắt lóe lên một tia kính sợ, lập tức bị thần sắc giả điên của hắn che giấu, ha ha nói: "Hôm nay... Cẩm y vệ ta, cũng chỉ, một vị Thiêm sự. Ngoại trừ La Khắc Địch La đại nhân, còn có Thiêm sự thứ hai sao?".

Đây là lần đầu tiên Hạ Tầm nghe nói tên của La Khắc Địch.

"Đào phần mộ tổ tiên Dương Húc?".

La Khắc Địch có chút nhăn lại hai hàng lông mày anh tuấn. Tiêu Thiên Nguyệt trả lời một tiếng.

La Khắc Địch trầm ngâm một lát, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một tia cười lạnh: "Kế hay. Dương Húc vừa về cửa nhà, nhìn thấy tổ trạch bị xâm chiếm, liền dàm bất kể hậu quả ầm ĩ trở mặt cùng thân tộc, ngang nhiên đem gia súc của nhà các thúc bá giết sạch. Với tính tình hắn, nếu như biết phần mộ tổ tiên bị đào, tất nhiên nổi giận giết người... Nói như vậy, chính hợp tâm ý bọn họ. Cử động nhẹ nhàng mà dễ dàng, có thể mượn đao quan phủ diệt trừ hắn con sâu làm rầu nồi canh Dương thị gia tộc. Ha ha...".

Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Đại nhân nói chứng ta làm sao bây giờ? Còn cần xem xuống

sao?”.

La Khắc Địch lắc đầu: “Chủ mưu là ai?”.

Tiêu Thiên Nguyệt nói: “Là trưởng tôn của Dương thị tộc trưởng Dương Vanh. Hắn tên Dương Sung, một sinh đồ Quốc tử giám”.

La Khắc Địch không hỏi hắn làm thế nào tra ra người này. Thủ hạ hắn luôn luôn có biện pháp của mình, cẩm y vệ mặc dù thế lực đã suy sụp, tại ứng Thiên phủ một phần đất ba phần người này, điều tra một tên tiểu dân vẫn dễ dàng.

La Khắc Địch trầm ngâm một lát, nói: “Là người con, một khi nghe dạng tin tức này, hơn nữa với tính tính từ trước đến nay hắn biểu hiện ra ngoài, khó nói sẽ không mất đi lý trí. Ta đi gặp hắn”.

Khi Hạ Tầm cùng Bành Tử Kỳ chạy về Mạt Lăng trấn, phát hiện người trên trấn như tránh ôn dịch. Bình thường bọn họ mặc dù cũng tránh tiếp xúc cùng mình, nhưng chưa tới mức này. Hôm nay quả thực là trông chừng chạy trốn. Hạ Tầm lập tức phát giác ra khác thường, vội vàng ra roi thúc ngựa tiến đến về phía nhà. Đến cửa nhà, vừa vặn gặp được Tiếu Quản sự từ bên trong đi ra. Tiếu Quản sự dường như uống rượu bình thường, mặt đỏ bừng, trong tay nắm chặt một cái khoan thép, hai tên thợ thủ công khỏe mạnh chặt chẽ lôi lại, cuối cùng hắn bị kéo trượt trên mặt đất. Phía sau Tiếu thị phu nhân cùng Tiểu Địch đi theo, vẻ mặt khủng hoảng.

Hạ Tầm lập tức tung người xuống ngựa, vội quát: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Thiểu gia!”.

Tiếu quản sự vừa thấy hắn, lập tức lệ nóng chảy dài, kêu thảm thiết nói: “Thiếu gia. Dương gia, Dương gia khinh người quá đáng!”.

“Tướng công. Không thể nói, không thể nói nha.

“Cha!”.

Tiếu thị phu nhân cùng Tiểu Địch kinh hãi, lập tức nhào tới, một kẻ che đi miệng Tiếu Quản sự, kẻ khác khẩn trương chạy tới nắm lấy ống tay áo Hạ Tầm.

Hạ Tầm lòng nghi ngờ nổi lên, trừng mắt lên hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”.

Tiếu Quản sự giống như cũng không muốn nói. Nhưng đại sự này, hắn thật sự không thể nhịn được nữa. Đợi hắn run rẩy đem sự tình nói một lần, hiện trường một mảnh lạnh ngắt như tờ, tất cả mọi người ngừng thở, lo lắng nhìn Hạ Tầm, sợ hắn biển người phát điên thứ hai sau Tiểu quản sự, lập tức vác đao đi tìm Dương gia tính sổ.

Hạ Tầm xanh cả mặt, lại không xuất hiện tình hình nổi trận lôi đình.

Dương Sung đối với nhân tính tính toán cực kỳ chuẩn xác. Làm người con, cho dù là Hạ Tầm trải qua pháp chế hiện đại hun đuc như vậy, nếu như phần mộ tổ tiên bị người bới, dù là đối phương đánh trúng tấm gương gia tộc, có quyền xử phạt tông pháp, khó nói hắn cũng không mất đi lý trí, đến cửa liều mạng, mà ở thời đại kia, cái này càng phải tận cái nghĩa hiếu tử.

Nhưng Hạ Tầm không phải Dương Húc. Hắn đối với vợ chồng Dương Đỉnh Khôn chỉ có đạo nghĩa, không có cảm tình. Trước đó lần đầu trở lại tổ ốc, chứng kiến phòng cũ bị người giày xéo không thành bộ dáng gì, hắn phẫn nộ mà động thủ, đã vì đền nghĩa Dương gia, đồng thời cũng là bởi vì đây là đối phương bạt tai một cái mạnh trên mặt hắn. Hắn muốn làm cái nhất gia chi chủ này, liền không có thể không có tỏ vẻ.

Lúc này đây, đối phương trở thành mãnh liệt hơn, sở tác sở vi càng thêm ác liệt. Nếu như hắn là Dương Húc chân chính, thật chỉ có liều lình giết người cho hả giận.

Nhưng hắn không phải là Dương Húc, cho nên ngược lại hắn đã tỉnh táo lại, lập tức ý thức được dụng ý thực sự của đối phương.

Thù này, phải báo! Nhưng mà không thể tự mình góp vào.

Hạ Tầm thở hổn hển hai cái mạnh, chậm rãi bình tĩnh trở lại, tỉnh táo hỏi: "Quan tài tiên phụ tiên mẫu, giờ ở nơi nào?". Tiếu quản sự lão đan tung hoành nói: "Bị bọn họ để ở ngoài chân núi phần mộ Dương thị".

Hạ Tầm vỗ vỗ vai hắn, hướng về phía những công tượng đồng dạng lòng đầy căm phẫn kia ôm quyền nói: "Các vị, người nhà Dương mỗ mỏng manh, không có nhân thủ. Dương mỗ nghĩ làm phiền các vị bắt tay giúp đỡ, giúp đem quan tài tiên phụ tiên mẫu Dương mỗ khiêng về, có thể làm được không?".

"Dương công tử, ngươi đừng khách khí, nên, nên. Lão Dương gia kêu cái này là phải trái

sao, phi! Chúng ta những người khác họ đều nhìn không được. Đi. Bọn chúng ta hỗ trợ, giúp Dương công tử đem quan tài lão thái gia, lão phu nhân mời về".

Đối diện dưới bóng cây, Nam Phi Phi nhìn thấy sự tình biến đổi như vậy, không ngờ có chút ngoài ý muốn: "Tỷ, hắn chưa đi đến cùng lão Dương gia liều mạng à". Tạ Vũ Phi tránh ở phía sau cây, lo lắng nói: "Như vậy mới khiến cho người càng lo lắng. Chịu cái vô cùng nhục nhã này, hắn há chịu từ bỏ ý đồ? Hắn giờ phút này không xúc động phẫn nộ chút nào, sợ không phải lòng manh nha tử chí, muốn trước tiên dàn xếp di quách cha mẹ, lo liệu tất cả hậu sự mới đi cùng người liều mạng?".

"A?". Nam Phi Phi kinh hoàng nói: "Không thể nào? Nếu như vậy, chúng ta ngăn được hắn sao?".

Bên kia Hạ Tầm tụ tập công nhân thợ thủ công kiến tạo giúp đỡ ở trong nhà. Một đoàn người cầm công cụ thẳng đến phần mộ tổ tiên Dương gia, trên đường đi người cả trấn đều không thấy dấu vết. Tất cả cửa đều đóng chặt chẽ, chỉ có người khác họ trên đường cái buôn bán, dùng một loại ánh mắt sợ hãi nhìn những người này đi qua, thẳng đến khi bọn họ ra khỏi trấn, những người này mới thở phào.

Tiêu Thiên Nguyệt trong bóng tối đối với phản ứng của Hạ Tầm cũng có chút ngoài ý muốn. Nhưng phân tích của hắn cùng với Tạ Vũ Phi đại thể giống nhau. Càng là như thế, chỉ sợ trong nội tâm Dương Húc càng là không thể áp chế. Hắn không khỏi thầm khen La thiêm sự liệu việc như thần. Nếu như giờ phút này La thiêm sự còn không ra mặt chỉ sợ chuyện này thật không thể tốt rồi.

Hạ Tầm dẫn người cuồn cuộn đuổi tới chân núi phần mộ tổ tiên Dương gia, lại không nhìn thấy hai cỗ quan tài, đang kinh ngạc, liền gặp một người mặc một cái áo vải thô ngắn, ống quần kéo lên, đầu đội trúc lạp, trong tay cầm cần câu, theo dòng suối nhỏ bên chân núi đi tới. Tiểu Địch vội vàng tiến tới hỏi thăm, người nọ nói: "Các ngươi là gia đình của người chết à? Hắc hắc hắc, ai lại dính dáng đến việc cũng quá thất đức. Vừa rồi quan tài mang đến dưới núi liền vứt không để ý. Ta thấy một số người hảo tâm đi ngang qua, sau khi hỏi rõ tình huống liền đem quan tài khiêng đi, nói là hỗ trợ".

Hắn gãi gãi đầu, nói: "Ác, đúng, nói là trước tiên mang lên Thiên Sư quan gởi lại, chờ hậu nhân người chết tìm đến, tránh cho dầm mưa dãi nắng, khiến cho người chết bất an".

Hạ Tầm vội nói một tiếng tạ ơn, hướng về phía bọn công tượng hỏi. Không ai biết chỗ Thiên Sư quan đó, đoàn người liền lại hỏi hướng đi Thiên Sư quan. Ông câu cá mỉm cười, bỏ cá ngênh ngang mà đi.

Thiên Sư quan không phải rất lớn, chỉ có một đạo nhân hương khói, mang theo hai tên tiểu đồ đệ. Hương khói không vượng, sau quan có ba mẫu mộng núi, thấy trò ba người dựa vào mà sống.

Hạ Tầm vào quan liền hỏi, đạo nhân hương khói kia vội nói: "Là có chuyện như vậy. Những người kia cho bần đạo một ít tiền nhanh khói. Sau khi đem quan tài gửi lại tại quan nói là con cháu bản gia sẽ tìm đến, sẽ không gửi lại quá lâu, thì ra chính là thí chủ ngươi nha. Nhưng mà giờ này, rất không thích hợp mời lình trở lại trạch. Không bằng thí chủ ngày mai chọn cái giờ lành, làm trường hành bái cúng lễ, lại thỉnh cha mẹ về nhà chọn đất an táng là thích hợp. Quan tài lệnh tôn lệnh đường giờ đây sắp đặt tốt lành sau điện, mời theo bần đạo đến xem".

Hai tiểu đạo sĩ từ phía sau ngăn cản mọi người cùng đi: "Các vị thí chủ xin dừng bước. Sự tình trải qua chúng ta đã biết. Gia sư nói đột nhiên động thổ, vong linh bất an. Chỉ có thân nhân trực hệ có thể đi vào. Giờ phút này chư vị tiến vào, cùng các ngươi rất là bất lợi. Kính xin các vị chờ ở sau".

Người thời đó rất tin những điều này. Tiểu đạo sĩ vừa nói, mọi người ngoan ngoãn đứng lại, không dám vượt quá giới hạn.

Đạo quan này xác thực quạnh quẽ, trước quan đã đủ rách nát, sau quan càng trống rỗng. Qua sân vườn, đến trước cửa, đạo nhân hương khói đẩy cửa điện ra, cung kính chắp tay nói: "Thí chủ, mời".

Hạ Tầm cất bước đi vào liền nhìn thấy hai cỗ quan tài. Một cỗ đã mười phần mục nát nặng nề, một cỗ khác vẫn là mới. Đúng là lần này hắn về quê, phù lình trở về, quan tài Dương Đỉnh Khôn mới hạ táng không lâu.

Lúc này Hạ Tầm đột nhiên phát giác âm thanh sau lưng bất động, vội vàng vừa nghiêng đầu liền thấy đạo nhân hương khói chẳng biết đã đi đâu, đã có một người trang niên tóc búi đạo kế, dáng người cao to, mặc đạo bào màu trắng, mặt như quan ngọc, lẳng lặng đứng dưới điện.

Hắn cất bước tiến đến, thần sắc trang nghiêm, hai tay chắp lại, hướng về phía quan tài vợ chồng Dương Đỉnh Khôn vái ba cái, chậm rãi nâng người đi đến, hòa hoãn nói: "Ngươi ở Thanh Châu làm việc, rất không tồi. Làm thương nhân, chứ không phải mạnh vì gạo bạo vì tiền, khéo léo. Ngươi tuy có bọn người Phùng Tây Huy trương trợ, có thể được Tề vương ưu ái. Cổ Tử Cơ này linh hoạt hăng hái, còn kém không được. Ngươi ở Bắc Bình làm càng tốt, đánh tan âm mưu người Mông, cứu một nhà Yến vương điện hạ. Nhưng một hồi này, ngươi làm rất không tốt".

Người này chậm rãi xoay người lại, hai tay hướng sau lưng, nhàn nhạt nói: "Ngươi có biết ngươi sai ở đâu không?".

Dường như lòng có linh tê (đột nhiên ngộ ra), Hạ Tầm đột nhiên biết hắn là ai, nhưng vì bị phong thái hắn thu hút, lại quên thi lễ, chỉ là đi theo câu chuyện của hắn hỏi: "Sai ở chỗ nào?".

Người trung niên lạnh lùng nói: "Ngươi sai là sai ở, tự cho là có thể cùng bọn họ phân rõ phải trái. Thật ra... Hắn là quân tử cũng được, tiểu nhân cũng được. Chúng ta căn bản không cần cùng bọn hắn phân rõ phải trái. Cần bọn chúng phục sao. Bọn chúng sợ là đủ rồi. Thủ đoạn gì cũng không quan trọng, quan trọng là có thể đạt tới mục đích".

Ánh mắt người trang niên nhàn nhạt quét qua về phía quan tài, lại hỏi: "Lệnh tôn lệnh đường chịu cái vô cùng nhục nhã này, ý ngươi định làm thế nào?".

Hạ Tầm chém đinh chặt sắt nói: "Kẻ chủ mưu, phải chết!".

Người trung niên hừ lạnh một tiếng: "Đủ rồi sao? Ý ngươi định làm thế nào? Xách đao dài ba xích, máu bắn năm bước, sính cái dũng của thất phu?".

Hạ Tầm nhướn lông mày: "Như vậy... Ta nên làm thế nào?".

Người trang niên lạnh lùng nói: "Ngươi làm một, ta làm mười lăm. Ngươi tặng ta một thước, ta trả ngươi một trượng! Còn nữa, liều mạng là biện pháp ngu xuẩn nhất. 'Người khác không nên chết, cũng có thể chết, nếu như đáng chết'. Mà chúng ta, mặc kệ có đáng chết hay không, cũng không thể chết. Cho tới bây giờ đều là chúng ta khi dễ người, sao có thể đến phiên người khác tới khi dễ ta?".

Hắn bốp bốp bốp vỗ tay ba cái, Tiêu Thiên Nguyệt lập tức ứng tiếng ở trước mặt hắn, quỳ

xuống, ôm quyền nói: “Đại nhân”.

Người trung niên cất bước ra khỏi đại điện, thản nhiên để lại một câu: “Ta để hắn lại giúp ngươi, làm cho tốt, đừng làm gãy uy phong của chúng ta!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 140

Hoán Chủ Trường

Chương 140: Hoán Chủ Trường

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

“Dương Húc không phản ứng? Phần mộ tổ tiên bị đào, hắn không phản ứng? Hắn hiện giờ đang làm cái gì?”.

Nghe xong tin tức Dương Vũ đưa tới, Dương Sung lại là ngạc nhiên lại là thất vọng.

Dương Vũ nói: “Dạ. Ngày đó Dương Húc trở về, sau khi nghe tin, trước hết mời thợ thủ công trong nhà hắn hỗ trợ di chuyển quan tài về, không ngờ quan tài đã bị một đám người đi ngang qua phát thiện tâm mang lên Thiên Sư quan. Quan tài không chôn cất, đặt tại đạo quan chùa miếu, đúng là chỗ tốt nhất. Cho nên Dương Húc chỉ là đi vào trong tế bái một phen, cũng không trở lại nhà hắn. Sáng sớm hôm sau, hắn liền đi ra ngoài, trở về bên người còn có một hậu sinh trẻ tuổi tuấn tú, nghe nói là thầy địa lý, giúp đỡ hắn tìm đất mộ. Hai ngày này, hắn một mực bận bịu những chuyện này”.

Dương Sung trầm tư chốc lát, cười lạnh đứng dậy: “Thì ra Dương Húc này cũng chỉ là hạng người mua danh chuộc tiếng. Hắn hiểu rõ có quy củ dòng họ là có quyền đào bới di chuyển phần mộ con cháu chẳng ra gì khỏi phần mộ tổ tiên, căn bản không dám làm ra chuyện cực đoan gì”.

Những lời này của Dương Sung đã có chút tiết lộ thiên cơ. Dương Húc nếu quả thật dưới sự giận dữ làm ra chuyện cực đoan, đầu tiên hắn xông đến ai? Đáng tiếc Dương Vũ bị người đem làm cây thương sai bảo, lại vẫn không nghe ra được huyền cơ bên trong, chỉ là ân cần

hướng về phía vị thiếu tộc trưởng này, đồng thời cùng là người trẻ tuổi tiền đồ hơn xa so với mình thỉnh giáo nói: "Sung đệ. Dương Húc chịu cái nhu nhược, bị đuổi khỏi gia tộc, phần mộ cha mẹ cũng bị bức dời đi. Lần này chúng ta hãnh diện, có phải là có thể dừng lại?".

Dương Sung ngạo nghễ lắc đầu, chỉ giáo tự nói: "Nhà hắn còn ở trên trấn Mạt Lăng ta, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, sau này còn thiếu gì cơ hội qua lại? Chinh lương phái soa, công ích giáo hóa, mặc kệ chuyện gì, thiểu được Dương Húc hắn? Không đem hắn đánh cho không gượng dậy nổi, khó bảo toàn sau này hắn sẽ không làm mưa làm gió. Vũ ca, chuyện tốt làm đến cùng, tiễn phật tiễn đến phương Tây nha.

Dương Sung cười lạnh đi ra.

Chuyện có quan hệ về Dương Húc mới về gia tộc liền giận giết súc vật của trưởng bối dòng họ, lại chống cự không chịu gánh trách nhiệm dòng họ. Gia tài bạc triệu, đối với tu sửa từ đường một sợi lông không chịu mất; tại trong tổ từ chửi ầm lên, cậy thế ức hiếp tộc trưởng tộc lão được Dương Sung cố tình lan truyền phía dưới, dần dần tại Quốc tử giám truyền ra.

Bên trong lời đồn của Dương Sung tất nhiên không hề đề cập đến Dương tông gia tộc lạnh lùng vô tình như thế nào, không đề cập đến bọn họ đối với vãn bối trong tộc xa lánh chèn ép thế nào. Những thanh niên nhiệt huyết kia nghe xong ai cũng oán giận. Bọn họ đều là đọc sách thánh hiền, có thê vào Quốc tử giám học, người nào sau lưng lại không có một đại gia tộc chèo chống cùng giúp đỡ? Đối với loại người vong ân phụ nghĩa, phản loạn gia tộc như vậy vô cùng phản cảm.

"Dương huynh. Bọn đạo chính như thế, trong tộc Dương thị nhà ngươi không có biện pháp trừng trị hắn?".

Dương Sung thở dài nói: "Ài! Khó à! Trước đó một lần, phụ lão trong tộc ngược lại tố cáo hắn một đơn, qua ti trước đánh đến Giang Ninh huyện, thua rồi. Lại đánh tới ứng Thiên phủ, vẫn thua. Người ta có người sau lưng...".

Một tên Thái học sinh vừa sợ vừa giận: "Sau lưng có người nào đó, có thể can thiệp quốc pháp như thể, phóng túng tiểu nhân? Tông pháp là căn bản quốc gia. Một kẻ không trọng tông pháp, bất hiếu tổ tông, bất trung tại gia tộc người, có thể trở thành một kẻ trang với triều đình, trang với xã tắc sao? Con sâu làm rầu nồi canh như thế, nhất định phải nghiêm trị, mới có thể cảnh báo người khác. Quan phủ há có thể vì riêng mà bỏ công, thiên vị phóng túng?".

Dương Sung thở dài nói: "Ai! Ngươi biết chỗ dựa của người ta là ai? Trung sơn vương phủ đó! Nếu không có Trung sơn vương phủ, nào có quyền hành như vậy".

Những Thái học sinh này cũng không để ý lắm đến những tập đoàn công thần huân thích, đối với những kẻ kia sinh ra chính là vương hầu công khanh hoặc nhất nhị tam phẩm cao quan công thần đệ tử, bọn họ đã có phần khinh bỉ, lại có chút ít ghen ghét, bản năng có phần mâu thuẫn. Bọn họ mười năm gian khổ học tập, đọc đủ thứ sách, tự phụ là có học vấn thật, bản lình lớn. Tương lai làm quan cũng là đường khoa cử, đường quan văn, đứng đối lập cùng tập đoàn huân thích công thần võ tướng. Lúc này chưa là quan viên chính thức, không cảm giác được lợi hại thiết thân, tự nhiên là ghét ác như thù, không hề kiêng kỵ, trong lúc nhất thời Trung sơn vương phủ cũng thành đối tượng bọn họ thóa mạ.

Dương Sung lại nói: "Lúc này đây, các trưởng bối nhà ta đã đem chuyện hắn ngỗ nghịch bất hiếu ghi vào mẫu đơn kiện, một lần nữa trình lên phủ ứng Thiên. Nhưng ta lo lắng, Dương Húc lưng dựa đại thụ, vẫn là lông tóc không mất. Ai, hắn một người không ra gì cũng thôi, cũng chỉ sợ bởi vì một người hắn, hư bầu không khí, Mạt Lăng trấn Dương thị ta từ nay về sau vĩnh viễn không ngày yên tình".

Một tên Thái học sinh xưa nay cùng hắn giao hảo nói: "Dương huynh, luật pháp triều đình có thập ác, điều thứ tám chính là không hòa thuận. Dương Húc này trái với tộc quy gia huấn, bại hoại cương thường danh giáo, xâm phạm không chỉ là dòng họ Dương thị, mà là toàn bộ giáo hóa thiên hạ. Người như vậy, sao xứng làm đệ tử danh giáo ta? Hắn thân phận sinh đồ, lý ra nên ứng tước mới là. Dương Húc có Trung sơn vương phủ làm chỗ dựa, chúng ta có thiên hạ đại nghĩa làm lá chắn. Chúng ta liên danh gửi thư, nhắc nhở ứng Thiên phủ theo lẽ công bằng chấp pháp. Tin tưởng từ đó, ứng Thiên phủ cũng không dám tổn hại dân ý.

Được người này nhắc nhở, chúng học sinh đều hưởng ứng. Dương Sung vội vàng nói cảm ơn, lập tức có người mang tới văn chương, mọi người ngươi một câu ta một câu bắt đầu thỉnh lên nguyện thư.

"Tiên sinh...".

Dương Sung đem thư thỉnh nguyện của mọi người ký tên xong giấu trong ngực, kích động đi ra ngoài, đột nhiên trông thấy một lão giả mũ cao, mặc nho bào, năm chòm râu dài, ra vẻ đạo mạo đứng đằng kia, chính là Quốc tử tế tửu, quan chủ quản Thái học Vũ Tề An. Dương Sung vội vàng đứng lại một bên, khom người thi lễ.

Dương Sung là thiếu tộc trưởng Dương thị gia tộc, từ nhỏ hiểu được bản sự trước mặt trưởng bối gia tộc giả trang nhanh nhẹn khéo léo, lên Thái học dùng những công phu này trên người các vị tiên sinh. Bất kể là vị hiệu trưởng đại học Vũ tiên sinh, vị ngồi ghế khách Hoàng tiên sinh, đều rất khen ngợi hắn.

Thấy trò yêu, vẻ nghiêm túc trên mặt Vũ Tề An có chút lộ ra mỉm cười: "Là Dương Sung à! Vội vàng làm cái gì vậy?".

Dương Sung hiểu rõ vị Tế tửu đại nhân này cứng nhắc không đổi, chỉ trọng dạy học, ghét nhất học sinh can thiệp quốc sự, liền nói dối: "Học sinh cùng hai vị bạn tốt ước hẹn, hôm nay muốn đến hồ Huyền Vũ du lịch".

Vũ Tề An vui mừng cười, phất tay nói: "Đi thôi".

Dương Sung như được đại xá, cũng không bước đi, chỉ là lại thi lễ, để cho tiên sinh cất bước đi qua, lúc này mới vội vàng đi ra ngoài.

"Hoàng tổ phụ, ngài xem, ngài xem. Lần trước tôn nhi còn cảm thấy Dương Húc này giận dữ giết trâu, thuần là xuất phát từ đạo hiếu, bởi vậy hướng hoàng tổ phụ xin chỉ ân xá hắn. Không thể ngờ được hắn quái đản như thế, không biết kính bề trên, tự tôn ti, minh tông pháp, có làm đạo hiếu, có láu lỉnh thân tình, thật sự là quá ghê tởm. Tộc lão Dương thị bởi vì việc ác của hắn lại tố cáo lên ứng Thiên phủ. Mà ngay cả các sinh đồ Quốc tử giám cũng xuất phát từ lòng căm phẫn, dâng thư xin trừng phạt".

Chu Duẫn Văn phê tấu chương, đột nhiên nhìn thấy ứng Thiên phủ tấu lên cùng phụ lục các sinh đồ Quốc tử giám thỉnh cầu tước bỏ công danh Dương Húc, cho nghiêm trị văn chương, không khỏi lòng đầy căm phẫn, lập tức hướng về phía Chu Nguyên Chương nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường đằng sau cáo trạng.

"Ồ?". Chu Nguyên Chương có phần ngoài ý muốn, mở trừng mắt ra, mới thanh tỉnh lại, khẽ kinh ngạc nói: "Dương gia kia... Lại có thể đem vụ án chọc đến ngự tiền?".

Chu Duẫn Văn tức giận nói: "Hoàng tổ phụ, đây cũng không phải là việc nhỏ. Gia quốc một lý, tông pháp không còn, xã tắc còn đâu? Một kẻ đọc sách không rõ lý lẽ, không hiểu đại thể, không biết hiếu nghĩa có thể trở thành trụ cột triều đình sao? Tôn nhi cảm thấy, án này là ví dụ cực điển hình, hắn là ban nghiêm trị, cũng đem thông cáo thiên hạ, dùng để giáo hóa".

Chu Nguyên Chương cười nhẹ một tiếng, nói: "Lần trước, trẫm nói với ngươi, đều đã quên?".

Chu Duẫn Văn vâng dạ, lúc này không dám nói nữa. Chu Nguyên Chương nhàn nhạt nói: "Lấy ta xem".

Chu Duẫn Văn vội vàng hai tay trình lên, Chu Nguyên Chương từ đầu tới cuối nhìn kỹ một lần, điềm nhiên như không, nói: "Thiên tử, nắm việc thiên hạ. Văn võ trên dưới, đều có vị trí. Chuyện nhỏ dạng này, căn bản không cần Thiên tử hỏi đến. Lần thứ nhất, đã phá lệ, lúc này đây, ngươi không cần lo. Để bọn họ tự mình đi xử lý. Phủ ứng Thiên nếu như một cái án nhỏ như vậy cũng xử lý không được, còn cần thiên tử lên tiếng, hắn cũng không dùng được nữa".

Chu Duẫn Văn kính cẩn nói: "Dạ".

Hai tay tiếp nhận tấu chương, trở lại trước ngự án tự thân ngồi xuống, Chu Duẫn Văn nhấc bút, quay đầu đưa mắt nhìn tổ phụ dường thần nhắm mắt, đành phải do dự mà tại tấu chương hạ ba chữ to: "Đã biết".

Chu Nguyên Chương rất tức giận, chỉ là cháu nội hắn không nhìn ra tổ phụ tức giận thôi. Tuổi tác dần dần cao, Chu Nguyên Chương đã không còn nhuệ khí năm đó, cũng không dễ dàng tức giận. Nhưng mà lúc này.

Đây, hắn thực sự có chút tức giận. Chuyện Dương Húc này thật sự rất quan trọng sao? Đối với thiên hạ to như vậy mà nói, việc này cái rắm cũng không phải. Nhưng có người năm lần bảy lượt dâng nó lên ngự tiền.

Trước đó lần thứ nhất là Trung sơn vương phủ, lúc này đây là Quốc tử giám. Cái này không phải đã nói rõ, chỉ là hương dân một cái trấn Mạt Lăng người trong tộc tranh cãi, sau lưng hai bên đều có người, dùng quyền nói chuyện. Ghê tởm nhất là, Từ Tăng Thọ cũng tốt, những Thái học sinh này cũng được, quả thực đem thiên tử coi là đồ chơi. Một bên dùng lừa bịp, một bên dùng bài thiên hạ đại nghĩa, ý đồ thao túng thiên tử, xem hoàng đế là con rối sao?

Chu Nguyên Chương âm thầm cười lạnh: "Cho là Chu Nguyên Chương ta già rồi? Cái gì yêu ma quỷ quái tiểu yêu tiểu quỷ dám nhảy ra. Các người lăn qua lăn lại, trẫm cũng muốn nhìn xem, các người có thể đem quốc pháp dân ý, kèm hai bên đi đến đâu!".

Trong đôi mắt già của hắn có chút lóe lên sát khí vô cùng sắc bén.

"Chỉ những cái này?".

Nghe Hạ Tầm nói xong việc hắn muốn làm, Tiêu Thiên Nguyệt mỉm cười hỏi.

Hạ Tầm cũng mỉm cười nói: "Những cái này, đã đủ rồi. Không phải sao?".

Tiêu Thiên Nguyệt gật nhẹ đầu. Giờ đây hắn thật sự bội phục Hạ Tầm. Đại nhân không có nói sai, người này xác thực rất cao. Từ chút ít phương diện này bắt tay vào làm, cũng không tin Dương gia không có nhược điểm. Mặc dù thật không có... Cẩm y vệ nói hắn có, liền nhất định cũng có thể tìm được. Muốn trị trò hề nhỏ của bọn này, những thủ đoạn này là đủ rồi.

Hạ Tầm nói: "Trước kia, là ta lâm vào ma chướng, muốn cùng đối phương luận đạo lý. Đại nhân nói đúng, chỉ cần đạt được mục đích, thủ đoạn nào không như nhau? Hiện hôm nay, hắn đánh hắn, ta đánh ta, bát tiên quá hải, các hiển kỳ năng".

Hạ Tầm cũng biết, đến lúc này hắn một lần nữa buộc trở lại con thuyền rách Cẩm y vệ này. Nhưng hắn vốn có thân phận cẩm y vệ, đây là không thoát khỏi được. Mà lần này La Thiêm sự tuy chỉ lộ một mặt, cấp cho hắn áp lực tâm lý lại quá lớn, khiến cho hắn tâm tư phản kháng cũng không có. La thiêm sự căn bản không đề cập tới mọi việc nghi hoặc ở Thanh Châu, cũng không hỏi lý do hắn tự tiện về quê. Nói thẳng, phản tấu kỳ hiệu, những loại chuẩn bị Hạ Tầm làm từ trước tới nay đều không có đất dụng võ.

"Thiếu gia, công sai phủ ứng Thiên lại tới nữa". Tiểu Quản sự khẩn trương chạy vào nói.

Hạ Tầm cùng Tiêu Thiên Nguyệt liếc nhau, cất bước đi ra cửa. Ngoài cửa vẫn là hai tên bộ khoái lần trước, oai mi điếu nhãn, vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười từ tay lấy ra một tấm đường phiếu: "Dương tú tài, chúc mừng! Đại lão gia chúng ta còn muốn mời ngài đi một chuyến".

Hạ Tầm còn chưa nói, Tiêu Thiên Nguyệt liền đi lền, thản nhiên nói: "Các ngươi về đi. Hắn không cần đi".

Hai tên công sai kinh ngạc, nhất thời trừng mắt, cả giận nói: "Kháng cự câu truyền, phải bị tội gì, nhà ngươi biết không?".

Tiêu Thiên Nguyệt trở mình, khinh khỉnh lạnh lùng thốt: "Không có ý tử. Dương Húc là ở

kinh, quan quân tại chức, nếu có người dâng cáo, liền do Ngũ quân đô đốc phủ thụ lý. ứng Thiên phủ các ngươi, không đủ tư cách!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 141

Hỏi Án Kiểu Nhà Binh

Chương 141: Hỏi Án Kiểu Nhà Binh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Hai tên công sai nghe xong chính là cả kinh, thẳng đến khi Tiêu Thiên Nguyệt lộ ra yêu bài cẩm y vệ, bọn họ mới thực tin, thu đường phiếu, ngượng ngùng rời đi.

Hạ Tầm cũng có chút kinh ngạc. Một là hắn không có nghĩ đến Minh triều cũng có tòa án quân sự vừa nói, quân nhân quân dịch phải do tòa án chuyên môn thẩm lý và phán quyết, quan phủ địa phương không có quyền hỏi đến. Hai là không ngờ La thiêm sự vậy mà chịu công khai thân phận của hắn. Nói như vậy, có phải là sau này cũng không lại phái ta làm chút it việc tại vùng hung hiểm?

Trong luật pháp Đại Minh thật có một cái quy định như vậy. Quân nhân phạm pháp, không bị quan phủ địa phương thẩm lý và phán quyết. Vấn đề là ai cũng không biết Hạ Tầm lại còn có một thân phận cẩm y vệ. Hai tên công sai trở lại nha môn ứng Thiên phủ đem tình hình bẩm một hồi. Vương Hồng Duệ Vương phủ doãn vui vô cùng.

Hắn đã có điểm sắp hỏng mất. Hắn là quan văn, là phe phái quan văn, mà sau lưng những học sinh Quốc tử giám kia là tập đoàn thân sĩ, quan văn căn bản chính là đến từ cái tập đoàn này. Mười năm gian khổ học tập, một khi thành danh thiên hạ cũng có ví dụ, nhưng mà đại bộ phận đọc sách thành người, đều là con em thân sĩ.

Bất kể là hắn thân mình đóng dấu phe phái, hay là hắn cùng Hoàng Tử Trừng các văn quan giao tình, hắn đều nên đứng về phía một bên người nhà mình. Nhưng có thể ngồi ở vị trí phủ

doãn ứng Thiên này, sẽ không có ai mà không nhìn hướng gió, ngu xuẩn không biết khéo đưa đẩy. Thời đại này, còn không phải triều đình tập đoàn quan văn làm chủ, đem quân nhân xa lánh triều đình. Nếu như phải tính toán hẳn hoi, giờ đây trong triều đình dùng huân thần công thích, là đại biểu tập đoàn quân nhân, thực lực còn đang trên quan văn. Đắc tội bọn họ, Vương Hồng Duệ hắn thống trị Kim Lăng thế nào? Chỉ sợ là hắn lệnh không ra khỏi cửa phủ, rốt cuộc trông nom được chuyện gì.

Đang đau đầu, hai tên công sai đưa tới cho hắn một cái tin cực tốt, Dương Húc là cẩm y vệ!

Vương Hồng Duệ mặt mày hớn hở, liền khua chiêng gõ trống khoác lụa hồng dán giấy đỏ giống như được tặng cờ thưởng, đem đơn kiện vui mừng phấn khởi chuyển giao đến Ngũ quân đô đốc phủ.

Tả quân đô đốc Ngũ quân đô đốc phủ là ai? Chính là con thứ ba Trung Sơn vương, cũng là Từ Tăng Thọ Từ đại lão gia.

Từ Tăng Thọ hồi trước cùng Hoàng Tử Trừng va chạm, tướng lãnh cao cấp của Ngũ quân đô đốc phủ đều hiểu. Hiện hôm nay ứng Thiên phủ đem cái đơn kiện này vừa chuyển tới, các vị đồng liêu cũng rất ăn ý mà đem nó cho Từ Tăng Thọ.

Ngũ quân đô đốc phủ đời trước là phần lớn doanh trại quân đội, thống lĩnh quân sự cả nước. Sau năm Hồng Vũ thứ mười ba, bởi vì phần lớn doanh trại quân đội quyền lực quá lớn, cùng thời thừa tướng bị phế truất.

Đề phòng ngừng quân quyền quá phận tập trung, cũng phế bỏ phần lớn doanh trại quân đội, sửa thành trong, trái, phải, trước, sau Ngũ quân đô đốc phủ, phân biệt quản lý các nơi vệ sở tại kinh thành. Ngũ quân đô đốc phủ bố trí Tả, Hữu đô đốc, chính là nhất phẩm.

Từ Tăng Thọ chính là Tả quân đô đốc Trung quân đô đốc phủ, chủ quản đóng quân kinh thành. Triều Nguyên hữu trên, triều Minh tả trên, chính là một tay của Trung quân đô đốc phủ. Từ Tăng Thọ xem xét đơn kiện nhận được chuyển giao từ phủ doãn ứng Thiên, cái mũi thiếu chút nữa tức giận vẹo ra. Những người đọc sách này đều bà bà mẹ mẹ, rắm to vạch trần chuyện này, cái này còn chưa chịu dứt?

Từ đại tướng quân tức sùi bọt mép, lập tức đem Đoạn sự quan Trung quân đô đốc phủ gọi đến, muốn hắn chuẩn bị thẩm vấn, chính mình muốn đích thân nghe tường tận.

Ngũ quân đô đốc phủ đều sắp đặt toàn án quân sự. Tất cả đặt Tả Hữu Đoạn sự một người, Đề Khống án một người, Trung quân Đoạn Sự quan Tổng quản ngũ quan Đoạn Sự quan, tổng trị hình ngục năm quân, chức quyền tối trọng. Thật ra chuẩn xác mà nói, Hạ Tầm mặc dù là quân nhân, nhưng lại là loại quân nhân đặc thù nhất trong các loại linh. Hắn là cẩm y vệ, Cẩm y vệ tự mình sắp đặt tòa án nội bộ.

Cầm y vệ Bắc trấn phủ ti đối ngoại, phụ trách lùng bắt hình sự; Nam trấn phủ ti đối nội, phụ trách bảo vệ pháp luật và kỷ luật, quân kỷ. Người ngoài sợ nhất là Bắc trấn phủ ti, bọn họ một khi đi vào đó chính là cửu tử nhất sinh. Mà người Bắc trấn phủ ti sợ nhất là Nam trấn phủ ti. Người nhà mình chỉnh đốn người nhà mình, có thể cũng hung ác đến cực điểm.

Nhưng Nam trấn phủ ti chung quy làm cho người ta một loại cảm giác không theo kịp quyền thế Bắc trấn phủ ti. Một mặt là vì thanh danh bên ngoài của Bắc trấn phủ ti, trong mọi người xác thực có cảm giác lợi hại hơn một ít. Thứ hai, Nam Bắc trấn phủ ti dù sao cũng là người một nhà, không có xung đột lớn lẫn nhau. Giữ gìn còn không kịp, ai lại tranh đấu nội bộ cả ngày? Cho nên thanh danh Nam trấn phủ ti không rõ rệt.

Năm gần đây, theo chức năng cẩm y vệ không ngừng tàn lui, quan lại nha môn có thể rút lui đều rút lui, có thể điều đi đều điều đi rồi. Cả nha môn Cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ ti danh thì còn, thật đã mất. Nam trấn phủ ti càng chỉ còn là một cái xác, căn bản không có người, cho nên cái án này của Dương Húc mới do Ngũ quân đô đốc phủ thẩm tra xử lý. Cẩm y vệ dù sao cũng là một trong hai mươi bốn chi thân quân của Đại Minh.

Trung quân đô đốc phủ đoạn sự quan sắp đặt năm ti, mỗi ti sắp đặt kê nhân, kê lễ, kê nghĩa, kê trí, kê tín năm tên quan, cùng là thất phẩm, quản lý hình ngục chư quân. Hạ Tầm trong đơn kiện bị người tố cáo tội ác tày trời, nhân nghĩa lễ trí tín các phương diện đều chiếm toàn bộ. Án này lại là đại đô đốc đích thân hỏi đến, đoạn sự quan trang quân Ngô Bất Sát kia không dám chậm trễ, sau khi trở về lập tức đem kê nhân, kê nghĩa, kê lễ, kê trí, kê tín chủ quản năm ti toàn bộ cho gọi tới, câu đầu tiên là: "Cái án này, là đại đô đốc chính miệng phân phó xuống...

Nhân nghĩa lễ trí tín lập tức đồng loạt gật đầu, ngầm hiểu trong lòng.

Dương Sung đứng ở trên công đường, có điểm lơ mơ.

Công đường hắn thấy qua, cũng lên qua, nhưng còn chưa lên đến tòa án quân sự.

Đứng bốn phía không phải áo quan hai màu đen đỏ, tay cầm thủy hỏa đại côn sai dịch, mà là một đám binh lính mặc giáp mang trụ, dưới sườn giắt huyền đao, tay cầm thương, đẳng đẳng sát khí. Nhìn đến người hai bên mắt đều nhìn thẳng.

Lại nhìn lên trên, tư thế và công đường quan văn cũng không giống nhau. Trên công đường rộng rãi sáng sủa, lại có thể một chữ gạt ra, xếp đặt năm cái bàn xử án, năm bộ lệnh tiễn, năm bộ kinh đường mộc, sau mỗi cái bàn đều có ngồi một tướng quân đính khôi quải giáp, toàn là râu quai nón, hai mắt trừng, dường như lão hổ ăn thịt người.

Ở phía sau bọn họ, lại đặt một cái bàn xử án, phía sau bàn xử án đồng dạng một vị tướng quân ngồi ngay ngắn. Bàn xử án của vị tướng quân này vẫn không phải ghế chủ thẩm cuối cùng. Tại phía sau hắn, là một tấm bình phong cự đại mãnh hổ xuống núi. Phía dưới tấm bình phong mãnh hổ xuống núi, đặt một cái bàn xử án, mà phía sau bàn xử án chưa có người ngồi.

Trung quân Đoạn Sự quan Ngô Bất Sát tựa như dưới mông có lò xo, một bộ dáng ngồi không yên, không ngừng gọi tiểu giáo đến thì thầm một phen, chính là không thấy hắn tuyên bố thăng đường. Thì ra Từ Tăng Thọ nói qua, hôm nay muốn đích thân nghe thẩm vấn, bên này chuẩn bị thỏa đáng rồi, Ngô Bất Sát đã kêu người đi gấp rút mời đại giá, nhưng cũng không biết vì sao Từ Tăng Thọ trì hoãn chuyện này, đến bây giờ chưa tới.

Bởi vì cái án này nguyên cáo là dân, bị cáo là quân, cho nên phủ ứng Thiên phái hai viên tiểu lại tới nghe thẩm vấn, tại đây trợ giúp các binh linh trước mặt. Hai tên tiểu lại không có chỗ ngồi, cùng những vũ phu ườn ngực ườn bụng kia đứng cùng một nơi lại không được tự nhiên, liền trốn đến một bên, chờ đợi dễ sinh nhàm chán.

Hạ Tầm cùng Dương Sung là lần đầu đọ sức chính diện đều đứng ở dưới, lạnh lùng tương đối. Nhân chứng song phương mang đến đều đứng tại bên ngoài, chờ gọi đến. Lại tiếp, chính là người thân hai bên. Bành Tử Kỳ, Tiếu Quản sự, Tiểu Địch đám thân nhân cùng với Tạ Vũ Phi, Nam Phi Phi cải trang thành người bán trái cây dạo đứng tại bên trái quân doanh. Phía bên phải là tộc nhân Dương thị tới nghe tín tức cùng với các học sinh Quốc tử giám vung tay hô khẩu hiệu.

"Đại đô đốc đâu? Sao còn chưa tới? Điệu bộ này đều đã xếp đặt nửa ngày, hôm nay rốt cuộc có thẩm vấn án không?".

Ngô Bất Sát chủ quản hình ngục ngũ quân, bình thường thấy ai cũng bày ra bộ mặt xui xẻo,

âm u như người khác thiếu hắn vài xâu tiền chưa trả, giờ phút này lại gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, mặt đầy cười khổ nhìn về phía tiểu hiệu truy vấn.

"Đen rồi đến rồi: "Lại một cái tiểu hiệu chạy tới, thấp giọng nói: "Đại đô đốc đến rồi, đại nhân có thể thăng đường".

Ngô Bất Sát quay đầu nhìn một cái, quả gặp đại đô đốc ăn mặc một thân áo bào ngắn, đang từ sau tấm bình phong đi ra, đi từ một bên hướng một bên phía sau bình phong trợn mắt, trong tay còn đánh thủ thế, không biết chào hỏi với ai.

Ngô Bất Sát thầm nghĩ: "Đại đô đốc nghe phán xét, cái này có thể đi. Phía sau còn có người? Phía sau đại đô đốc còn có người nghe thẩm... Đại khái chỉ có đương kim hoàng thượng đi? Nhưng nhìn vẻ mặt đại đô đốc lại không giống, tại sao lại giống như dỗ tiểu hài tử?".

Từ Tăng Thọ tại mãnh hổ xuống núi ngồi xuống, vừa thấy Ngô Bất Sát quay đầu nhìn hắn ngẩn người, lập tức hướng về phía hắn trừng mắt. Ngô Bất Sát tỉnh thần lại, vội vàng quay người, bỗng nhiên đứng lên, đem "Kinh hổ đảm" vỗ mạnh, quát to: "Thăng trướng!".

Cái: "Kinh hổ đảm" này chính là Kinh đường mộc. Chỉ là người sử dụng bất đồng, hoa văn trang trí bên trên, thước gõ lớn nhỏ, chỗ tên gọi cũng không giống nhau. Hoàng đế sử dụng thước gõ gọi là "Trấn sơn hà" ; Hoàng hậu dùng thước gõ gọi là "Phượng hà" ; Tể tướng sử dụng thước gõ gọi là "Tá triều cương" ; các tướng quân dùng thước gõ gọi là "Kinh hổ đảm" ; các quan văn khác sử dụng mới gọi "Kinh đường mộc".

Ngô Bất Sát đem "Kinh hổ đảm" vỗ, chỉ nghe "Oành" một tiếng vang lên, ngay sau đó trống quân chấn động như sét, tất cả tướng sĩ đồng loạt hướng trên công đường chuyển mình, giáp hiệp tử xôn xao một hồi vang lên, nhất tề ôm quyền, leng keng có lực chào theo nghi thức quân đội nói: "Tiêu hạ tham kiến đại đô đốc, tham kiến chủ thẩm đại nhân!". Đồng thời bọn thị vệ phía dưới cầm thương dừng lại, vận đủ khí đan điền quát một tiếng: "Giết!".

Hạ Tầm cùng Dương Sung nhất tề giật nảy mình. Cái đường uy này, cũng dọa người quá đi?

Trình tự kế tiếp, lại cùng nha môn bình thường thẩm vấn không khác nhau bao nhiêu, như nhau đều là hỏi nguyên cáo trước, lại hỏi bị cáo, hai bên tự cử chứng cớ, thần thương liệt tiễn (môi thương lười tên).

Dương Sung chậm rãi mà nói: “Tử viết: Phu hiếu, thủy vu sự thân, trung vu sự quân, chung vu lập thân. Trong Lễ Ký nói: “Thị cố nhân đạo thân thân dã, thân thân cố tôn tổ, tôn tổ cố kính tông, kính tông cố thu tộc”. Hựu hữu tiên hiền trương tái hữu vân: Quản lý thiên hạ nhân tâm, thu tông tộc, hậu phong tục, sử nhân bất vong bổn, tu thị minh phổ hệ thế tộc dữ lập tông sự pháp. Mà Dương Sung gây nên, đều không có ý coi trọng hòa thuận căn bản...

Nhân nghĩa lễ trí tín năm tên râu xồm thẩm vấn qua không ít vụ án vi phạm quân kỷ, nhưng lại chưa bao giờ nghe nhiều như vậy Tử viết, Lễ Ký viết, Tiên Hiền viết, viết đến bọn họ ngáp mấy ngày liền. Nhưng phía sau còn có đại đô đốc ngồi, chỉ có thể đầy mắt chứa lệ nhẫn nại.

Chờ Dương Sung nói xong, Ngô Bất Sát gãi gãi lỗ tai, hỏi: “Vậy Dương gia ngươi xử trí như thế nào?”.

Dương Sung thanh sắc nghiêm khắc nói: “Hạng người bất nghĩa, bất trung, bất hiếu như thể, tự nhiên là trục xuất khỏi dòng họ. Cha mẹ của hắn dạy con không được, cùng trục xuất, dời phần mộ tổ tiên!”.

Ngô Bất Sát hỏi: “Những chuyện này đã làm sao?”.

Dương Sung ngạo nghễ nói: “Đây là tự nhiên. Dương gia ta đã mời ra tộc quy, ban trừng trị”.

Ngô Bất Sát mở hai tay ra, vẻ mặt mờ mịt nói: “Cái này chẳng là kết liễu, mồi bò đuôi ngựa, vỗ cái là tán. Từ nay về sau cha chết mẹ lấy chồng, mọi người tự lo việc của mình. Ngươi còn làm gì vậy, còn có chuyện gì nữa?

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 142

Tú Tài Ngộ Kiến Binh

Chương 142: Tú Tài Ngộ Kiến Binh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Dương Sung ngẩn ngơ, lúc này mới tức giận nói: "Đại nhân, học sinh nói qua rồi, Dương Húc thân là sinh đồ, chịu thánh nhân giáo hóa, đã có là hiếu đạo, có thân tình, không biết tôn ti lớn bé, phá hư cương thường danh giáo, không xứng làm môn sinh của thánh nhân. Vì giữ gìn cương thường, nhắc nhở đại chúng, nên tước công danh của hắn!".

Người đọc sách đem công danh xem làm tính mạng thứ hai. Dương Sung đuổi người khỏi dòng họ, đào phần mộ tổ tiên người, còn muốn đoạt công danh người ta, lòng thật chỉ có thể nói là cực kỳ ác độc. Cái công danh này Hạ Tầm đạt được cũng dễ dàng, hơn nữa hắn cũng tự biết không có khả năng trên khoa cử có cái gì tiếp tục phát triển, cổ đại kinh sử tử tập hắn căn bản không chuyên nghiên cứu gì. Hắn giắt lưng vài bài thơ, nhưng trong lịch sử từ sĩ làm quan không có một người nào là dựa vào thơ leo lên. Làm thơ có thể dương danh, nhưng cuối cùng là cần nhờ làm văn, học vấn thật sự. Hắn từ đầu không nghĩ tới qua khoa cử nhập sĩ. Nếu không khoa cử, cái công danh tủ tài này chỗ tốt thật sự có hạn, hắn tịnh không để ý. Cho nên nghe xong lời nói hung dữ của Dương Sung, hắn thần thái thong dong, cũng không tức giận.

Ngô Bất Sát nghe xong lời Dương Sung nói, trợn mắt trắng lên nói: "Tước công danh hắn. Bản tướng quân không quản cái này. Ngươi nên đi ứng Thiên phủ hoặc Lễ bộ mới phải".

Dương Sung nổi nóng lên, nhịn không được nói: "Đại nhân, Dương Húc là quân tịch, đúng là do phủ ứng Thiên đem án chuyển tới trước án đại nhân".

“Đúng vậy!”.

Ngô Bất Sát hai mắt sáng lên: “Dương Húc là quân tịch, nhưng hắn lại là sinh đồ. Hán tử trong quân chúng ta, lại có thể cũng có người khảo trúng công danh, thành người đọc sách”.

Ngô Bất Sát kích động đứng lên, ánh mắt tán dương nhìn Dương Húc một cái, vẻ mặt ôn hòa nói: “Dương Húc, vừa rồi Dương Sung nói, ngươi cũng nghe được. Ngươi có gì giải thích?”.

Hạ Tầm bình tình nói: “Hồi bẩm đại nhân. Chỗ Dương Sung tố cáo, chỉ là lời nói một bên của hắn. Dương Húc cùng tộc nhân trở mặt, thậm chí bị trục xuất tông môn, tất cả cái này đều có nguyên nhân, cũng không phải là Dương Húc vô lễ”.

Hạ Tầm đem chuyện hắn từ Thanh Châu trở lại Mạt Lăng trấn đến nay, từ đầu đến cuối nói một lần, nói: “Bởi vậy, Dương Húc mới cùng tộc nhân sinh hiềm khích, vốn, với thân phận của mình, Dương Húc có phần nghĩ dàn xếp ổn thỏa, nhưng ai biết sau đó không lâu, tộc nhân liền thương nghị tu sửa tổ từ, xây nghĩa điền. Mà trên dưới toàn tộc hơn trăm hộ ở Mạt Lăng, lại muốn Dương Húc một người gánh chịu tuyệt đại bộ phận khoản tiền cần thiết, về tình về lý, đều nói không qua. Đây rõ ràng là tộc nhân cố tình làm khó dễ. Về sau, chính là Dương Húc bị trục xuất khỏi dòng họ, quan tài cha mẹ dưới tình huống không báo cho bản thân, cường chế dời khỏi phần mộ tổ tiên. Đây không phải khinh người quá đáng sao? Giờ đây còn bị hắn cắn ngược lại một cái. Thiên lý ở đâu? Vương pháp ở đâu?”.

Dương Sung cướp lời nói: “Đại nhân, đem Dương Húc một phòng trục xuất khỏi dòng họ, đây là phụ lão toàn tộc bàn luận tập thể đề ra quyết.

Định, về phần quan tài của cha mẹ hắn bị cường chế dời khỏi phần mộ tổ tiên, lại không phải tổ phụ học sinh bày mưu đặt kế, mà là thân tộc phụ lão thống hận Dương Húc làm ra, tự tụ tập, làm ra hành động”.

Từ Tăng Thọ lẳng lặng nghe, nhịn không được nói: “Tuy là hành vi tự phát của tộc nhân, lúc nào cũng mất đi phúc hậu, không hợp tình hợp lý. Lệnh tổ phụ thân là tộc trưởng, mặc dù không biết rõ tình hình, khó thoái thác sai lầm của bọn họ. Chỗ Dương Húc làm, tuy khó tránh khỏi hiềm không hòa thuận thân tộc. Theo hai bên các ngươi kể, nguyên nhân cũng không dừng lại tại một phía Dương Húc. Một cây làm chẳng lên non, tộc nhân Dương thị ngươi sở tác sở vi, có tận sức làm người trưởng giả, làm trách nhiệm người thân tộc hay không? Hôm nay

Dương Húc đã bị các ngươi đuổi khỏi dòng họ, quan tài cha mẹ cũng bị cường chế dời ra, dù có muôn vàn không phải, cái này cũng đủ rồi. Lại muối đoạt công danh người, dụng tâm sao ác độc vậy?".

Ngô Bất Sát vội vàng chắp tay nói: "Từ đại đô đốc nói có lý. Dương Sung, ngươi nghe được chưa?".

"Từ đại đô đốc?".

Dương Sung ánh mắt lóe lên, đột nhiên phản ứng qua. Từ đại đô đốc, không phải chính là tam thiếu gia Trung Sơn vương phủ?

Dương Sung mặc dù có chút sợ hãi, nhưng lúc này tên đã trên dây, không bắn không được. Lại nói, gia tộc huân thích công thần, mỗi kẻ ngang ngược ít nhiều, nhưng Trung Sơn vương phủ gia giáo lại phi thường tốt. Con em trong nhà rất ít ỷ thế hiếp người. Dù sao tương lai chính mình đi khoa cử một đường, không cần dính dáng Từ quốc công vẻ vang nhà hắn. Nếu như hoài bão đại nghĩa, nói không chừng còn có thể được một cái thanh danh thật to, sau này cái này cùng con đường làm quan của hắn rất có giúp ích.

Thế là Dương Sung lập tức cao giọng nói: "Từ đại đô đốc? Là tiểu công gia Trung Sơn vương phủ? Theo học sinh biết, Từ đại đô đốc cùng Dương Húc rất có giao tình. Trước đó lần thứ nhất bởi vì Dương Húc giận giết trâu một chuyện, tộc nhân Dương thị ta từng tố cáo Dương Húc, lúc ấy chính là đại đô đốc quay vần, bảo toàn Dương Húc. Đem đại án giết trâu này không giải quyết được gì. Lúc này đây chỉ là thẩm vấn một cái sinh đồ nho nhỏ, lại được đại đô đốc nhất phẩm đương triều ra mặt nghe thẩm vấn sao? Đại đô đốc không ngại hành động lần này có phần công nhiên bao che?".

Từ Tăng Thọ giận dữ nói: "Lẽ nào như vậy. Án giết trâu cày, là ứng Thiên phủ thẩm vấn. Án này hôm nay đã ghi vào trong phụ lục án lệ của luật Đại Minh, chiếu bày ra thiên hạ. Việc đã qua với bản đô đốc có gì tương quan?".

Dương Sung lá gan lớn dần, cười lạnh trả lời một cách mỉa mai nói: "Nếu không có đại đô đốc ra mặt, phủ ứng Thiên dám mạo muội không kiêng nể thiên hạ, phán hắn vô tội sao?".

"Ngươi... Ngươi...". Từ Tăng Thọ dựng râu trừng mắt. Nhưng đối với một tên có thầy của hoàng đế tương lai đứng sau, Thái học sinh Quốc tử giám đứng ngoài trợ uy rất nhiều, thật đúng là không thể vì hắn mở miệng chống đối mà mở miệng đánh người.

“Tam ca!”.

Một âm thanh thanh thúy của nữ hài đột nhiên vang lên. Âm thanh không lớn, rất giòn rất ngọt, chỉ là bởi vì Từ Tăng Thọ đang tức giận, cả sảnh đường trên dưới tất cả đều nín hoi, một tiếng kêu rất nhỏ này mới bị người nghe thấy. Nhưng mà một tiếng gọi khẽ này chỉ vang lên lần thứ nhất, sau đó liền yên lặng không tiếng động. Nghe được âm thanh này mọi người đều vô ý thức tìm kiếm mọi nơi. Trên cái công đường này tất cả đều là hán tử trong quân ngũ, cùng với song phương nguyên cáo bị cáo, lại hai tên tiểu lại ứng Thiên phủ, nào có cái gì nữ hài tử. Trong lúc nhất thời không khỏi lại cho là mình nghe lầm.

Từ Tăng Thọ đem thân thể nhích lại về phía sau, để tại trên bình phong mãnh hổ xuống núi, chợt nghe phía sau một thanh âm nữ hài nhi rất nhẹ nói: “Tam ca ngốc, ngươi tại công đường thẩm vấn, lại bị người ta hỏi khó”.

Từ Tăng Thọ nét mặt già nua đỏ lên, khó xử ho khan một tiếng.

Sau mặt tẩm bình phong, chính là Từ Minh Nhi, Từ gia tiểu tiểu thư. Nàng mới từ Bắc Bình trở về. Tại Từ gia, trong các huynh đệ tỷ muội của nàng, ba tỷ tỷ đã sớm lấy chồng, đại ca là quốc công, lại là con trưởng Từ gia, thủa nhỏ tính tình nghiêm túc trang trọng, không dễ thân cận. Nhị ca mất sớm khi còn nhỏ, nàng chỉ nghe nói qua có một nhị ca như vậy, căn bản chưa từng thấy qua. Tứ ca cũng kế thừa phụ ấm làm quan, giờ đây phóng túng đảm nhiệm ở ngoài, không thường ở kinh, cho nên nàng cùng tam ca Từ Tăng Thọ thân nhất. Đi ra ngoài một chuyến, đem tiểu cô nương dã tính chạy đến, ở nhà đợi nhàm chán, liền chạy đến trong nha môn tam ca chơi, kết quả vừa vặn gặp được cái cọc quan ti này.

Vừa nghe nói là án của Dương Húc, Minh Nhi hứng thú đến, không phải muốn quấn quýt lấy tam ca nàng nghe thẩm vấn. Từ Tăng Thọ chiều nhất tiểu muội tử này, chịu không nổi nàng năn nỉ, đành phải đem nàng an bài ở mặt sau tấm bình phong. Từ Minh Nhi ngồi chồm hỗm phía sau, nghe thấy lão Dương gia khi dễ người như vậy, tức đến phồng lên, cuối cùng lại thấy Dương Sung này chỉ tam ca người nàng thân nhất là lạm dụng chức quyền, ca thiệp tư pháp, liền càng thêm không vui.

“Tam ca à! Luật pháp Đại Minh ta quy định, nghiêm cấm tố cáo tội đã miễn xá trước đó, cấm dùng chuyện miễn xá lúc trước để bẩm báo. Cái này Dương Sung phạm pháp, cho hắn ăn bản, kêu hắn nói hươu nói vượn”.

“Ổ?”. Từ Tăng Thọ hai mắt xoay chuyển, lẩy tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Thật giả? Có lời này?”.

“Đương nhiên rồi”. Từ Minh Nhi ở sau tấm bình phong nhanh chóng giảng vài câu, sau đó lại nói: “Hoàng đại gia lệnh rõ thiên hạ: Trừ “Mười tộc ác” không thể miễn xá, tội lớn ngoài đó, một khi phán quyết, bất luận nặng nhẹ, sau này lúc bẩm báo không được nói chuyện lúc trước, nếu không trị tội. Nhất là cái án này, hoàng đại gia đích thân chỉnh sửa ghi vào luật Đại Minh đó. Hắn phạm pháp, hơn nữa là mạo phạm thiên tử, đánh cái mông hắn! Đánh cái mông hắn!”.

Minh Nhi nói Hoàng đại gia chính là Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương cùng Từ Đạt là nữ nhân thân gia, ba con gái của Từ Đạt gả cho ba đứa con của Chu Nguyên Chương. Luận bối phận, Minh Nhi phải gọi Chu Nguyên Chương là đại gia. Từ gia cùng hoàng thất quan hệ mật thiết. Minh Nhi cũng thường đi đi lại lại trong nội cung. Nàng từ nhỏ phấn trang ngọc trác làm cho người ta yêu thích. Chu Nguyên Chương.

Cũng thường đem nàng ôm ở trên gối, trêu chọc nàng vui vẻ, từ nhỏ nàng đã gọi Chu Nguyên Chương là hoàng đại gia, không xưng là hoàng thượng.

Mà trong luật Đại Minh, cũng quả thật có một cái như vậy, chính là đã phán quyết án rồi, ngươi nếu không phụ có thể tố cáo. Nhưng mà nghiêm cấm ngươi tố cáo án khác, lại đem phán quyết án trước kia chuyển đến dây dưa không rõ. Nếu như là triều đình đại xá án, cũng mà công việc này đã phán quyết, tuyệt không cho phép ngươi khi tố cáo án khác đem những cái này bàn đến, lý luận vướng víu không rõ.

Chu Nguyên Chương thật ra trong khung là tin tưởng dùng pháp trị nước, đồng thời hắn cũng rất chú trọng giáo hóa lễ chế. Minh sơ đại cáo mỗi nhà một quyển. Công tác phổ biến pháp luật bất luận triều đại nào đều cẩn thận, vì phòng ngừa một số dân chúng trình độ văn hóa thấp, xem không hiểu luật pháp quốc gia, tại đằng sau đại cáo hắn thêm rất nhiều án thật, đem kết quả phán quyết cùng vì sao phán như vậy đều ghi cực kỳ rõ ràng.

Hắn rất yên dân, chú ý dân sinh, đồng thời cũng rất chú ý tính quyền uy của pháp luật, thống trị quốc gia, có khuynh hướng một bên quá mức cũng không tốt, phải chú ý phát triển nó cân đối, đúng là xuất phát từ giữ gìn tính quyền uy của pháp luật cùng lo lắng tính tôn nghiêm, hắn mới làm ra quy định như vậy. Thật ra quy định cùng loại tại Đường luật cũng có, Chu Nguyên Chương chỉ là tham khảo hấp thu, lưu lại cái tinh mà thôi.

Dương Sung nhìn Từ Tăng Thọ che miệng không nói, còn cho là chính mình chỉ trích hắn không phải, Từ Tăng Thọ có phần chột dạ, liền có chút cười lạnh nói: "Đại đô đốc, là suy nghĩ cho danh dự của Trung Sơn vương phủ và đại đô đốc, tình bạn cố tri cùng Dương Húc này, đại đô đốc có hay không nên tránh tị hiềm?".

Từ Tăng Thọ ôm bụng cười nói: "Ha ha ha... Dương Sung à! Đương kim hoàng thượng ban đại cáo, đó là dụng tâm lương khổ a! Cái đại cáo này thiên hạ vạn dân, mỗi nhà một quyển, giống như huyện học, phủ học, thái học vậy, càng đem luật pháp Đại Minh liệt vào dạng văn cần phải đọc. Thật là đáng tiếc, các ngươi những môn đồ thánh nhân này, chỉ biết là chi hồ giả dã, tứ thư ngũ kinh, cái gì có trợ giúp các ngươi tham khảo làm quan, liền nhìn cái gì, lại đem hình luật Đại Minh ta coi như không".

Từ Tăng Thọ nói đến đây, sắc mặt trầm xuống, vươn tay nắm "Kinh hổ đảm" hướng trên bàn vỗ mạnh một cái, trỏ tay hét lớn: "Đương kim hoàng thượng mệnh lệnh thiên hạ rõ ràng: Trừ 'mười tội ác' không thể miễn xá, tội lớn bên ngoài, một khi phán quyết, bất luận nặng nhẹ, sau này không được đem chuyện lúc trước bẩm báo, nếu không trị tội, ngươi không biết sao? Người đâu, đánh cái mông hắn! À... Kéo hắn xuống dưới, đánh hai mươi đại bản!".

"Cái gì?". Dương Sung vừa sợ vừa giận. Nói thật, Đại Minh luật hắn tuy có đọc lướt qua, lại thật không đọc quá một lượt, thật không biết còn có cái quy củ như vậy. Hai tên quân giáo như sói như hổ sớm xem tiểu tử này không vừa mắt, bọn hắn hung dữ nhào lên, như xách con gà đem hắn bước đi. Dương Sung thật hoảng hốt: "Lý nào như vậy. Lý nào như vậy. Ta là nguyên cáo, ta là nguyên cáo mà.

Dương Sung bị ném ra, sau tấm bình phong một tiểu cô nương mắt ngọc mày ngài, thanh lệ động lòng người chạy ra, mặc một cái áo nhỏ xanh viền bạc, quần lụa trắng, trong tay nâng một mâm sứ trắng đựng trái cây, bên trên là một khay "Tam nguyệt hồng (hồng tháng ba) vải thiều tươi, ngọt ngào cười nói: "Này! Đại lừa đảo, ăn vải không?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 143

Mảnh Hổ Hoài Hửu

Chương 143: Mảnh Hổ Hoài Hửu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

“Này, tại sao mỗi lần gặp được ngươi đều là tiền hô hậu ủng. Nhưng mà đáng tiếc nha, mọi người vây quanh ngươi là muốn bắt ngươi, ngươi gây chuyện khắp nơi sao?”.

Từ Minh Nhi che miệng cười khanh khách, thuận tay đem cái khay đến trước mặt hắn. Hạ Tầm chần chừ một chút, không hay phật ý tốt của tiểu quận chúa, đành phải nhặt một quả vải cầm ở trong tay, cũng không chịu bóc. Hắn là bị cáo đó! Bị cáo có được giác ngộ của bị cáo, tại trên công đường bóc vải ăn, cũng quá không để mặt mũi cho chủ thẩm rồi.

Từ Tăng Thọ một phen không ngăn lại. Muội tử từ đằng sau trực tiếp chạy đến, Từ Tăng Thọ không có cách nào, đành phải vội phất tay cho người đi ra ngoài. Nhân nghĩa lễ trí tín nhìn một cái, lập tức chuồn mất. Những binh ca ca làm ra vẻ kia vừa thấy các lão đại đều chạy, cũng không cần người thúc giục, rất thức thời lập tức theo sát lui ra ngoài. Ngô Bất Sát ngơ ngác nói với Từ Tăng Thọ: “Đại đô đốc, cái án này.

Từ Tăng Thọ mơ hồ nói: “Còn chưa phán xong sao?”.

Ngô Bất Sát đầy mồ hôi: “Đại đô đốc, nguyên cáo bị cáo mỗi người phát biểu ý kiến của mình, mới nói được một nửa, bởi vì Dương Sung phạm vào quốc pháp, liền bị đại đô đốc đưa ra thụ hình rồi. Cái án này... Đã phán xong rồi sao?”.

“Ngươi ngốc nha!”.

Từ Tăng Thọ giận dữ: “Ngươi còn phải đợi hắn trở lại, cùng hắn thương lượng phán quyết sao? Hắn là chủ thẩm hay ngươi là chủ thẩm?”.

Ngô Bất Sát cúi đầu khom lưng nói: “Vâng vâng vâng, ty chức hiểu rõ phải làm thế nào rồi”.

Từ Tăng Thọ lắc đầu liên tục: “Gỗ mục không thể điêu khắc, bùn không thể trát lên tường. Xuống dưới xuống dưới”.

Bên kia Hạ Tầm đối với Từ Minh Nhi vẻ mặt đau khổ nói: “Tiểu quận chúa, không phải ta gây chuyện nha. Người ta tự tìm đến cửa mà gây phiền toái với ta mà thôi”.

Từ Minh Nhi đem cái khay hướng tay hắn chuyển đến: “Cầm!”.

Hạ Tầm bưng lấy cái khay. Từ Minh Nhi vươn tay ra nhặt một quả, bóc vỏ, đem thịt óng ánh bỏ vào trong miệng, bĩu môi cười nói: “Ngươi mà hóa trang đáng thương, ta mới không tin ngươi. Ngươi dễ bị khi dễ như vậy? Để mắt nhiều, ngươi vừa hung ác, đối với chính mình đều ác như vậy. Hừ hừ hừ”.

Từ Tăng Thọ đem người đều cường chế dời đi, đứng ở trên công đường ôm bụng, bất đắc dĩ nói với Từ Minh Nhi: “Tiểu muội, ở đây... Không phải là nơi nói chuyện nha, à... Muội cùng vợ chồng Dương Húc rất quen sao?”.

“Vài câu, vài câu”.

Từ Minh Nhi khoát khoát tay, đầu lưỡi phấn hồng nõn nà liếm vài giọt nước vải trên đôi môi đỏ mọng, vui vẻ nói: “Ngươi tại sao thật đến phủ ứng Thiên vậy? Ta còn tưởng rằng, ngươi về Thanh Châu phủ rồi”.

Hạ Tầm nói: “Vốn là trở về rồi, tại Thanh Châu nán lại hơn một tháng, lúc này mới đến Giang Nam. Chỗ này là nhà cũ của ta. Tiểu quận chúa mới từ Bắc Bình trở về?”.

“Đúng vậy, hôm qua mới trở về, vẫn là bên ngoài thú v|5 trong nhà thật nhàm chán. Ngươi có việc thì thôi, không có việc gì theo cùng ta đi chơi, được không?”.

Hai người nói không ngừng. Hai tên tiểu lại ứng Thiên phủ đứng ở dưới cửa công đường nhìn vào trong sân Dương Sung bị đánh lịch bịch, lại nhìn một nam một nữ trên công đường xem như ở nhà, một người trong đó nói: “Lão ca, chúng ta làm sao bây giờ?”.

Một kẻ khác nói: “Mặc kệ đi. Chúng ta là chờ phán xét! Bây giờ nghe hết, trở về báo cáo kết quả công tác là được. Đi mau, đi mau. Những binh linh này không phải người lương thiện, chớ để dẫn lửa thiêu thân”.

Dưới sự thúc giục không ngừng của Từ Tăng Thọ, Từ Minh Nhi vẫn chưa thoải mãn, rất mất hứng kết thúc nói chuyện phiếm cùng Hạ Tầm, bị ca ca cường chế kéo trở lại hậu đường. Hạ Tầm nhìn bốn phía, trên công đường liền cả tên quản sự đều không có, căn bản không có người để ý đến hắn, chỉ đành một người xấu hổ ra khỏi công đường.

Dương Sung vừa mới chịu hình xong. Những đại binh này đánh người mặc dù hung ác, lại sẽ không dùng công phu cẩm y vệ dụng hình. Nếu là cao thủ Cẩm y vệ dụng hình, hai mươi roi đánh xuống, muốn ngươi chết ắt phải chết. Nhưng những đại binh này tuy đánh cho cái mông Dương Sung nở hoa, lại không bị thương nguyên khí.

Dương Sung trông thấy Hạ Tầm bộ dáng giống như không có việc gì từ bên trong đi tới, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể nhào tới cắn hắn một cái. Nhưng hắn vùng vẫy vài cái, lại không đứng được. Đũng quần hắn đã thấm máu tươi.

Hạ Tầm cất bước phải đi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như độc xà của hắn, đột nhiên cải biến chủ ý, ngược lại đi đến bên cạnh hắn, chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Ta chưa từng nghĩ tới chủ động hại người, thật không có. Nếu như người ta chuyện có lỗi với ta, ta cũng sẽ suy nghĩ một chút, tự mình có hay không làm sai chuyện gì. Nếu như trước đây là ta có sai, có thể tha thứ, ta sẽ tha thứ người ta. Đây không phải là lòng dạ rộng lớn, mà là đạo lý làm người. Nhưng ngươi cùng ta hoàn toàn bất đồng. Ngươi hận ta, ta nhìn được ra. Ngươi dùng rất nhiều biện pháp nham hiểm thiếu đạo đức chỉnh ta. Nhưng ta chính là nghĩ mãi mà không rõ, ta rốt cuộc làm chuyện gì, để ngươi hận ta như vậy?”.

Dương Sung không đáp, chỉ là cắn răng cười lạnh.

Hạ Tầm gật gật đầu, tự hỏi tự đáp nói: “Ta giờ đây suy nghĩ cẩn thận, ngươi hận ta hận đến lý trực khí tráng, là vì từ trong đáy lòng ngươi, liền đem chính ngươi trở thành mặt trời của Dương gia. Trên dưới Dương gia phàm là không đi theo ngươi, chính là tội đáng chết vạn lần. Ngươi là như vậy. Lão gia tử nhà ngươi cũng là vậy, ngược lại thật sự là tỗ tôn nhất mạch, không bị mất kế thừa”.

Hạ Tầm vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười nói: "Ta sẽ không chủ động đi hại người, nhưng nếu có người đến hại ta, ta sẽ không ngồi chờ chết. Dương Sung, ngươi còn có cái ý nghĩ xấu gì, mau sử ra đi, thời gian... Không nhiều nữa!".

Hạ tầm dứt lời, đứng dậy, thản nhiên rời đi.

Dương Sung khóe mắt muốn nứt ra trừng mắt nhìn bóng lưng hắn. Rất lâu sau đó, phi một tiếng, nhổ ra một búng bọt máu.

Chu Nguyên Chương trên đầu buộc một dây vải màu vàng, mặc bộ cái áo bào vải mềm mại dễ chịu, ngồi ngay ngắn trên giường, nét mặt già nua da như cây khô bình tình, trong mắt bắn ra hào quang sắc bén. Hổ chết còn không mất uy, huống chi đầu mãnh hổ Hoài Hữu này còn sống. Loại khí thế mãnh liệt khiếp người, ép tới bốn tên nội thị đứng xa xa ở góc điện thân thể còng xuống, liền khí đều không thở lên được.

Lão Chu giận dữ, xác nằm trăm vạn, máu đổ đầy đất, lật biển đổ biển, đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc, vũ nội hoảng sợ. Cho dù cháu nội hắn yêu mến nhất Chu Duẫn Văn nhìn thấy đều bị sợ hãi, trong thiên hạ còn có người nào không sợ?

Có một người.

Người này chính là kẻ có bộ dáng nho nhỏ đứng tại trước mặt Chu Nguyên Chương.

Nàng mặc một cái áo nhỏ xanh viền bạc, quần lụa trắng, trong ngực ôm một con mèo nhỏ, thanh tủ động lòng người, phảng phất như một đầu thỏ trắng nhỏ đáng yêu.

Chu Nguyên Chương trừng mắt nhìn nàng, nàng lại dùng cặp mắt hắc bạch phân minh mở to nhìn rất vô tội trừng mắt lại Chu Nguyên Chương, vẻ mặt ngốc tự nhiên.

Một già một trẻ hai người, mắt to trừng mắt nhỏ trừng nhìn nửa ngày, Chu Nguyên Chương phì một cái cười ra tiếng, dùng ngón tay điểm điểm trước mặt tiểu cô nương, không thể làm gì được nói: "Ngươi nha, ngươi nha, ngươi tiểu nha đầu này, thật sự là coi trời bằng vung. Công đường thẩm vấn, đất tôn nghiêm thần thánh, cũng là ngươi có khả năng tham dự, hả?".

Tiểu cô nương trề cái miệng nhỏ nhắn, mũi chân vẽ chữ thập trên mặt đất, chính là không nói lời nào. Trông thấy bộ dáng nàng, Chu Nguyên Chương tuổi tác đã cao từ tính đại phát, cuối cùng một tia không vui cũng tan thành mây khói.

Hắn còn phải đem thanh âm phong ra nhu hòa, tránh cho tiểu cô nương này khóc, chỉ có thể cười khổ thở dài nói: "Còn nữa, ngươi nói cho cái tam ca hồ đồ kia của ngươi biết, nói chuyện gì trẫm quy định, lên tòa án không cho phép nhắc tới án đã phán quyết, nếu không đánh roi, hử? Trẫm tại sao không biết, đây là luật pháp lúc nào định ra?".

Tiểu cô nương rất ủy khuất lầm bầm nói: "Hoàng đại gia, rõ ràng chính là người nói mà, ở trong phụ lục đằng sau án lệ Đại Cáo, hoàng đại gia rõ ràng nói qua như vậy, giờ đây lại không thừa nhận. Người lớn như vậy, nói chuyện còn không chắc chắn, oan uổng người ta...

Chu Nguyên Chương đảo đôi mắt trắng dã, vô lực nói: "Minh Nhi, ngươi có phải nhớ lầm hay không. Đó không phải Đại Cáo, là Hồng Vũ đại xá chiếu!".

Từ Minh Nhi chớp chớp mắt, lý trực khí tráng nói: "Quản nó là Đại Cáo hay Hồng Vũ Đại Xá Chiếu gì, đều là hoàng đại gia người nói mà! Ngài nói chính là thánh chỉ, thánh chỉ... Không phải là phải nghe sao".

Chu Nguyên Chương dở khóc dở cười nói: "Vấn đề là, Minh Nhi nha, ngươi bây giờ là giả truyền thánh chỉ!".

"A?". Từ Minh Nhi rất kinh ngạc, lập tức lần nữa tiến vào trạng thái ngốc tự nhiên.

Chu Nguyên Chương oán trách trừng mắt nhìn nàng: "Tiểu quỷ lanh lợi, không cho phép giả ngốc cùng hoàng đại gia".

Từ Minh Nhi hi hi cười, chạy đến bên cạnh hắn, thật cẩn thận nói: "Hoàng đại gia, Minh Nhi rốt cuộc nói sai chuyện gì?".

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, liếc nàng nói: "Ngươi thật là không cố ý?".

Từ Minh Nhi mù mờ nói: "Có chuyện gì mà con cố ý?".

Chu Nguyên Chương thấy nàng không giống giả bộ, không khỏi cười khổ một tiếng, tay vuốt chòm râu nói: "Minh Nhi à, trẫm tại Hồng Vũ Đại Xá Chiếu đoạn lời nói thảo luận này, là nói phàm tại đại xá chỗ phạm tội trước kia, trừ " Mười tội ác" không cho phép xá tội ra, bất luận đã phán hay không, bất luận nặng nhẹ, một khi đặc xá, sau này không cho tố cáo nữa, người dám dùng lần xá tội trước bẩm báo thì sẽ có tội. Ngươi nghe hiểu sao? Trẫm là chuyên chỉ tội đại xá, cũng không phải là tất cả án đã phán quyết nha...".

Từ Minh Nhi lè lưỡi: “Là dạng này sao? A... Minh Nhi đọc sách... Qua loa đại khái, vậy bây giờ làm sao?”.

Chu Nguyên Chương tức giận nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Ngươi chọc vào chỗ hở, trẫm đành phải giả vờ câm điếc”.

Từ Minh Nhi con mắt đảo lòng vòng, rất lo lắng nói: “Nếu là có ngự sử nghe được chuyện tấu lên...”.

Chu Nguyên Chương mặt không lộ chút biểu tình nào nói: “Trẫm tiếp tục giả vờ câm điếc cho qua”.

Từ Minh Nhi hi hi cười, bỏ qua con mèo nhỏ, ôm lấy cổ Chu Nguyên Chương, làm nũng nói: “Ta biết, hoàng đại gia đối với con là tốt nhất”.

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng nói: “ít vỗ mông ngựa trẫm đi”.

Hắn tay vuốt chòm râu, không đếm xỉa đến hỏi: “Dương Húc kia, cùng Trung Sơn vương phủ nhà ngươi rốt cuộc là quan hệ gì nha, các ngươi muốn bảo toàn hắn như vậy?”.

Từ Minh Nhi cũng không thể đem chuyện Dương Húc cứu nàng cùng tỷ tỷ, tỷ phu nói ra. Tỷ tỷ, tỷ phu dặn dò qua mãi, liền vẻ mặt khờ dại hồn nhiên nói: “Ca của con thật ra không quen hắn, là Minh Nhi quen hắn. Minh Nhi đi Bắc Bình thăm tỷ tỷ, trong núi săn cáo, suýt nữa lăn xuống vách núi, hắn cũng săn thú ở chỗ đó, là hắn đã cứu con...

Nếp nhăn khắc sâu trên mặt Chu Nguyên Chương có chút dãn ra, nhẹ ậm tr nói: “À... Vì báo ân?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 144

Bí Điệp Cùng Phi Tặc

Chương 144: Bí Điệp Cùng Phi Tặc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Từ Minh Nhi ườn ngực nói: "Đó là đương nhiên. Từ Minh Nhi con tuy là nữ nhi gia, nhưng cũng biết đạo lý chịu ân phải báo, thiểu nợ ân huệ người, tự nhiên báo đáp. Nói lại, Minh Nhi không chỉ có không nói thị phi, giúp hắn làm ác nha. Người Dương gia xác thực có chút khinh người quá đáng. Đúng rồi, hoàng đại gia, Dương Húc lúc ấy không kêu là Dương Húc, hắn kêu Hạ Tầm. Hồi này nếu hắn không đến nhà con xin giúp đỡ, ta còn không biết Dương Húc này là Bắc Bình Hạ Tầm. Thật không hiểu nổi, hắn tại sao phải đổi tên".

Chu Nguyên Chương cười nói: "Trẫm cũng không phải thần tiên gì, sao biết được? Chuyện này, sau này trẫm sẽ hỏi một chút".

Chu Nguyên Chương trong miệng nói chuyện, trong lòng cũng đang cấp tốc suy tư: Cô nhóc mười tuổi, có nói dối trước mặt trẫm hay không. Theo ta nghe ngóng tình huống, Hạ Tầm cùng Từ Tăng Thọ cũng thật không giống bộ dáng có giao tình. Như vậy xem ra, Dương Húc có thể bấu víu Từ gia, xác thực là vì quan hệ với Minh Nhi. Nếu như là như vậy, ngược lại không quan trọng.

Trong lòng Chu Nguyên Chương, lo lắng nhất chính là các thần tử dụng tâm kín đáo kéo bè kéo lũ đánh nhau, lợi dụng cơ hội này kéo bè kết phái, kết bè kết cánh, phân chia phe phái, do đó nắm giữ triều đình, dao động hoàng quyền. Nhất là lúc này, hắn đang từng bước đem quyền lực chuyển giao cho Hoàng thái tôn, càng cần hơn nữa triều đình ổn định. Đây là sách lược chuyên môn áp đảo tất cả.

Trận Dương Húc này quan ti đứng ở sau lưng hai bên, một cái là thái phó, một cái là Trung Sơn vương phủ. Một khi đọ sức lên, nói không chừng càng ngày càng nhiều quan viên tiến vào, tiến tới gây thành một trường đại phong ba không cách nào dẹp yên. Bởi vậy xem ra, làm sao biết cái án của Dương Húc này không phải của kẻ âm mưu nào đó ném ra một cây trắc phong kỳ (cờ xem hướng gió)? Nếu như Trung Sơn vương phủ chỉ là ngại tiểu quận chúa thiếu tình người ta, ra mặt giúp cái bề bộn này của hắn, ngược lại không phải là cái đại sự gì, thì không cần quá thận trọng.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám rón ra rón rén đi đến. Chu Nguyên Chương quét mắt nhìn hắn một cái, nói với Từ Minh Nhi: "Đi thăm Bảo Khánh đi, nha đầu kia thích nhất ngươi, hai ngày trước còn nhắc tới tên ngươi".

Từ Minh Nhi đáp ứng một tiếng liền chạy đi ra ngoài. Bảo Khánh công chúa là con gái nhỏ nhất của Chu Nguyên Chương, năm nay vẫn chưa tới bốn tuổi. Tiểu công chúa tại thâm cung đại nội rất nhàm chán, thật là thích nhất tiểu tỷ tỷ Từ Minh Nhi hoạt bát rực rờ này.

Đợi Từ Minh Nhi đi ra ngoài, thần thái hiền lành bình thản trên mặt Chu Nguyên Chương biến mất, khôi phục nghiêm túc lạnh lùng như trước: "Chuyện gì?".

Tiểu nội thị kia không dám thở mạnh, cúi người nhỏ giọng nói: "Bẩm Hoàng thượng, ngoài cung truyền đến tin tức, môn sinh Thái học nói, Ngũ quân đô đốc phủ bất công, giơ lên Dương Sung bị thương đi trước Quốc tử giám, tiếp theo là cống viện, Lễ bộ, lại về phía phố ngăn đón Ngự sử trần tình, giờ đây đi Khổng miếu khóc lóc kể lể.

Chu Nguyên Chương lông mày nhướng lên, một cỗ tức giận bừng bừng.

Nổi lên. Hắn bản tính chí cương, từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, chuyên quyền độc đoán. Môn sinh Thái học đây là đang chế tạo dư luận, khiến cho triều đình nhượng bộ phía bọn họ, lập tức khiến cho Chu Nguyên Chương phản cảm mãnh liệt.

Khiêu khích hoàng quyền, đây là chuyện Chu Nguyên Chương không thể dễ dàng tha thứ. Hắn tuy yêu quý con dân, nhưng mà điểm xuất phát cuối cùng, dù sao cũng không thể là vì thiên hạ vi công, mà là vì độc chiếm thiên hạ lâu dài cùng ổn định. Một nhóm Thái học sinh tụ chúng nháo sự cũng là thôi. Nhưng sau lưng bọn họ nếu như có mặt người khác, người nọ là có mục đích gì?

Chu Nguyên Chương chưa quên vụ án bắt mắt như cầu vồng của Dương Húc kia lộ ra

Hoàng Tử Trừng tài hoa, thái phó hiện tại của Hoàng thái tôn. Nhất cử nhất động của hắn, liền có khả năng ảnh hưởng đến hoàng đế tương lai. Nếu như trong này có ánh mắt chính trị của hắn, liền không thể đợi rảnh rỗi nhìn tới.

Chu Nguyên Chương trị quốc, một cái nho, một cái pháp, cương nhu tịnh tế, tề đầu tịnh tiến. Một cái văn, một cái võ, phải cân bằng, không muốn bất luận phương nào suy yếu. Đạo cân bằng, không chỉ có thể hiện trên quyền mưu đế vương, cũng là thuật trị quốc tề gia bình thiên hạ. Giờ đây khó khăn lắm thế lực văn võ trong triều đạt tới một cái cân đối vi diệu. Đây là kết quả hắn nhiều năm qua hắn dùng hết tài hoa tận lòng lo lắng. Đây là chèo chống hai cây trụ của thiên hạ Đại Minh, bất luận cái gì một cây vô cùng cường đại, hoặc một cây khác bạc nhược yếu kém, đều có tòa cao ốc nguy hiểm sụp đổ.

Lo lắng đến Hoàng thái tôn văn nhược, sau này lên làm hoàng đế đều là kế văn thủ nghiệp, đối với quan văn một số ỷ lại quá nặng, trong tương lai phát triển thế lực văn quan tất nhiên càng ngày càng lớn, cuối cùng xuất hiện loại cục diện khó xử thời triều đại Nam Tống. Chu Nguyên Chương còn ý thức được giờ đây khiến cho tập đoàn võ thần so với tập đoàn quan văn bảo trì càng mạnh một ít thế lực. Như vậy tương lai này so sánh, mới có thể trong một đoạn thời gian càng dài, giữ gìn thế lực văn võ cân đối.

Chu Nguyên Chương là người hùng tài đại lược, mỗi một bước cử động của hắn, thật ra đều là nghĩ sâu tính kỹ qua. Ngươi có thể cho rằng biện pháp của hắn là thành thục nhất, khoa học nhất, Chu Nguyên Chương lại nhất định có lo lắng cùng đạo lý của mình. Hắn mở ra khoa khảo thủ sĩ, không phải vì tập đoàn quan văn lớn mạnh, thật ra cũng là vì khống chế tập đoàn quan văn.

Chỉ là ý tưởng mặc dù tốt, thực tế hiệu quả cũng không tốt, bởi vì hắn không có khả năng việc gì cũng tự làm lấy. Thực tế quyền khống chế chọn lựa nhân tài vẫn là quan văn, vị thiên tử môn sinh cũng không thể thay đổi được chuyện này, cho nên cũng không đạt tới kết quả Chu Nguyên Chương muốn. Dưới loại tình huống này, phòng ngừa thế lực quan văn vô cùng lớn mạnh, cũng chỉ có thể bảo đảm tập đoàn võ quan tồn tại.

Trên thực tế Chu Nguyên Chương lo lắng cũng không phải không có đạo lý. Từ nay về sau trong mấy trăm năm thế lực quan văn kịch lực lớn mạnh, hoàng đế xác thực mất quyền lực. Bọn họ mộng tưởng khiến cho hoàng đế trở thành một cái: "Thánh quân" không làm gì. Kết quả của nó chính là tạo thành mỗi một đời hoàng đế đều cùng tập đoàn quan văn khổng lồ kịch liệt đấu tranh quyền lực. Minh Vũ Tông, Minh Thế Tông, Minh Thần Tông...

Bọn họ bị các quan văn trách vì hình tượng bản chất hoang đường vô căn cứ xuống dưới, thật ra chính là tranh đoạt quyền lực. Cái loại hao tổn máy móc này đối với quốc gia không có chỗ tốt, tập đoàn quan văn một nhà độc đại, cũng xác thực tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng. Di mệnh Chu Nguyên Chương truyền xuống vĩnh bất gia phú, Đại Minh làm được đến cuối cùng một triều đại vĩnh bất gia phú, trở thành triều đại thuế mà thấp nhất từ xưa đến nay.

Nhưng dân chúng không chịu nổi khổ, trong đó một cái nguyên nhân trọng yếu chính là tập đoàn quan văn cấp cho tập đoàn hậu bị cực kỳ tốt: tất cả người đọc sách được công danh, cùng với quan giai tầng tham lam tranh thủ phúc lợi, không nộp thuế, không phục dịch, hết lần này tới lần khác, bọn họ vẫn là người có tiền nhất, kết quả chuột to càng ngày càng nhiều, cung cấp nuôi dưỡng cả thiên hạ Đại Minh, trách nhiệm cuối cùng chỉ có thể rơi trên người những dân chúng vốn rất nghèo khó kia.

Chu Nguyên Chương chắp tay trầm tư hồi lâu, thần sắc chậm rãi ngưng trọng lên. Hắn nhất định phải làm cho tinh tường, Hoàng Tử Trừng ở bên cạnh hắn rốt cuộc sắm vai nhân vật gì. Trận phong ba này rốt cuộc cùng hắn có quan hệ to lớn, nếu như là Hoàng Tử Trừng ý đồ lợi dụng việc này đánh áp tập đoàn huân thích võ thần, vì hắn vị thái phó sau này nắm giữ đại quyền, khiển cho tập đoàn quan văn một nhà tạo thế độc đại, gốc cỏ độc này nhất định phải nhổ.

Chu Nguyên Chương chậm rãi đứng lại thân thể, nói với tiểu thái giám: "Tuyên, cẩm y vệ chỉ huy thiêm sự La Khắc Địch yết kiến!".

***

Tiêu Thiên Nguyệt cùng Hạ Tầm ngồi ở vị trí gần cửa sổ trong một gian trà lâu dưới chân Kê Lung sơn, nhìn một tràng nhà cửa cách đó không xa ngoài cửa sổ.

Tiêu Thiên Nguyệt thản nhiên nói: "Ngươi nhìn đến gì? Chính là chỗ này".

Hạ Tầm gật gật đầu: "ừm, hắn vừa rồi đã nấn ná dừng lại, nhất thời nửa buổi sợ sẽ không xuất ra. Nhưng mà người trong lòng đã trúng đánh, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp nhanh chóng gặp hắn, cho nên... Theo dõi hắn, hắn chỉ bị thương da thịt. Một nam nhân lực tráng trẻ tuổi, không được bao lâu sẽ dưỡng tốt thôi".

Tiêu Thiên Nguyệt ha ha cười, nhấp một ngụm trà nói: "Tốt, như vậy khi nào thì động thủ?".

Hạ Tầm nói: “Chỗ Dương gia bên kia đều điều tra rồi sao?”.

Tiêu Thiên Nguyệt nói: “Còn chưa. Đã có người đi bộ Hộ điều tra chinh lương thông quan tra xét tất cả rồi. Lúc này không giống ngày xưa, chúng ta không thể nghênh ngang đi thăm dò, cần hao phí chút thời gian”.

Hạ Tầm nói: “Được rồi, bên kia chuẩn bị thỏa đáng, bên này liền động thủ”.

Nói xong, Hạ Tầm uống nhẵn nước trà rồi đứng lên. Tiêu Thiên Nguyệt cũng đứng lên, một bên đi ra ngoài, vừa nói: “La đại nhân rất thưởng thức ngươi. Đại nhân bên người giờ đây cũng không phải là không.

CÓ nhân thủ có thể dùng, nhưng lại thiếu vài người đúng ý. Cho nên, sau khi xong xuôi chuyện này, ý đại nhân định đem ngươi lưu lại, tại Đô chỉ huy sứ ti làm chức quan nhỏ.

Ngươi vốn dĩ tại Thanh Châu làm việc, đề phòng Tề vương bên kia nghe tin tức phát lên lòng nghi ngờ, vừa vặn lợi dụng hai cái án này lên, đối với bên ngoài nói là được Trung Sơn vương phủ dẫn kiến. La đại nhân mới cho ngươi cái chức này, lý lịch mà nói, đại nhân sẽ lại một lần nữa tạo cho ngươi một cái. Hoàng thượng bên kia nếu như hỏi, sẽ không có thể giả bộ ngớ ngẩn như vậy để lừa đảo, đại nhân sẽ hướng hoàng thượng nhắc tới ngươi từng giúp Tề vương gia làm qua chuyện.

Tiêu Thiên Nguyệt ha ha cười, kề tai nói: “Các vị vương gia đều có con đường kiếm tiền của mình. Hoàng thượng cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là hoàng thượng thương con, cố ý giả bộ hồ đồ mà thôi. Việc ngươi làm cũng sẽ không đề cập tới, chỉ nói vương phủ không tiện ra mắt kinh thương, một mực do ngươi ra mặt quản lý. Cũng bởi vì tầng quan hệ này, đại nhân bán cho Tề vương gia mặt mũi, cho ngươi cái xuất thân để công thành lui thân. Hoàng thượng là người thông minh, sẽ không hỏi nhiều. Bằng không thật chọc hoàng tử giềm pha cái gì, hoàng thượng muốn sắp xếp cũng không chứa được”.

Nói đến đây, Tiêu Thiên Nguyệt vẻ cười đột nhiên trì trệ, trên mặt chậm rãi nâng lên một vẻ kỳ quái, Hạ Tầm đã có cảm giác, thấy thần sắc hắn cổ quái, liền hỏi: “Làm sao vậy?”.

Tiêu Thiên Nguyệt chậm rãi hít vào một hơi, tựa cười mà không phải cười nói: “Có ý tử, lại có người nhìn chằm chằm vào cẩm y vệ chúng ta!”.

Tạ Vũ Phi một mực không tin Hạ Tẩm sẽ đối với việc nhục nhã quan tài cha mẹ bị dời

khỏi phần mộ tổ tiên lạnh nhạt, cho nên một mực âm thầm chú ý nhất cử nhất động của Hạ Tầm.

Thật ra giờ đây nàng cùng Hạ Tầm không có quan hệ gì. Nàng vốn có thể không đếm xỉa đến, nhưng nàng vẫn đến đây. Là bởi vì một ánh mắt đồng tình mà giải thích khi Hạ Tầm ở Bắc Bình, kẻ sĩ chết vì người tri kỷ? Vẫn bởi vì Hạ Tầm cam tâm tiếp nhận rồi nàng chẳng có việc gì cần phải chỉ trích, ngoan ngoãn giải trừ hôn ước, bảo toàn nàng có thể diện, tri ân đồ báo (biết ơn có toan tính báo đáp)? Hoặc là bởi vì Hạ Tầm trong ba năm, không cho phép nàng đàm luận gả cho kẻ khác, cho nàng một tia hy vọng mông lung?

Nàng cũng không thể rõ ràng chính mình chính xác nghĩ gì. Trước kia nàng làm chuyện gì, đều có mục đích rõ ràng, mà đây là lần đầu tiên không có.

Nàng cải trang giả dạng, lén lút âm thầm theo sau Hạ Tầm, đột nhiên nhìn thấy Hạ Tầm cùng Tiêu Thiên Nguyệt kia trốn vào đám người, không khỏi quýnh lên, vội vàng bước nhanh hơn, nhưng vừa mới đuổi hai bước, đột nhiên lòng sinh điềm báo: “Không đúng! Trong đó có trá!”.

Tạ Vũ Phi lập tức xoay người, cũng hướng trong đám người lóe lên, bỏ đi không một dấu vết, loáng cái là đã không thấy.

Nhưng, nữ phi tặc thủ đoạn rất cao, bí điệp (điệp viên bí mật) của cẩm y là ăn chay sao? Hạ Tầm cùng Tiêu Thiên Nguyệt chăm chú nhìn bóng dáng nàng như ẩn như hiện, một hồi phản truy tung bắt đầu.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 145

Nước Muối Điểm Đậu Hũ

Chương 145: Nước Muối Điểm Đậu Hũ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Nước muối điểm đậu hủ - từ việc điểm nước muối để thành đậu hũ, ý nói một điểm đặc biệt, một kỹ năng quan trọng).

Hạ Tầm học qua theo dõi, hiểu rằng theo dõi cùng phản theo dõi bí quyết chủ yếu chính là không cần phải cô lập với đám người bên ngoài. Đây là điều kiện chủ yếu để thoát khỏi người cùng theo dõi người đều không dễ bạo lộ. Mà đây lại là địa khu phồn hoa nhất thành Kim Lăng. Ở đây không lo không có ai. Giờ đây bọn họ không sợ bạo lộ thân phận, không dùng được cái này yểm hộ. Cái cục diện này chính là có lợi đối với người theo dõi.

Tạ Vũ Phi giả trang là nam nhân dáng người thon gầy. Nam nhân hành động luôn luôn thuận tiện hơn một chút so với nữ nhân. Nàng càng cảm giác không ổn, lập tức trốn vào đám người, nương nhờ đám người yểm hộ, ý đồ thoát khỏi Hạ Tầm và Tiêu Thiên Nguyệt cùng đuổi theo.

“Ai da, tiền của ta!”.

Mắt thấy không cách nào thoát khỏi Hạ Tầm và Tiêu Thiên Nguyệt. Bọn họ truy tung ngày càng gần, Tạ Vũ Phi đột nhiên móc ra mấy tấm tiền giấu một trăm văn giơ lên, la hoảng lên. Người trên đường đột nhiên trống thấy mấy tờ tiền giấy bay múa trên không trung, lập tức mãnh liệt bổ nhào qua. Trên đường cái một mảnh hỗn loạn, bóng người động đan nhau. Hạ Tầm và Tiêu Thiên Nguyệt chạy trước vài bước, đã không thấy thân ảnh nam nhân thon gầy.

Đây là một con phố dài, phía trước còn có một đoạn đường rất dài, nếu như người khả nghi kia thừa dịp hỗn loạn chạy tới phía trước, là không thể nào nhanh như vậy chạy khỏi ánh mắt hai người. Hai người ánh mắt không hẹn mà cùng ném về phía chỗ hắn vứt tiền rơi vãi kia, ven đường là một cửa hàng bán quần áo.

Hạ Tầm ánh mắt chợt lóe lên, vội la lên: "Ngươi chắn cửa chính, ta tạt qua đường sau!".

"Được!".

Tiêu Thiên Nguyệt đáp ứng một tiếng, bước nhanh phóng tới cửa chính cửa hàng bán quần áo. Hạ Tầm thì cầm lấy vạt áo, dán sát con ngõ tắt nhỏ nhanh chóng chạy về phía sau cửa hàng bán quần áo.

Thay quần áo thoát khỏi người, thay phương tiện giao thông thoát khỏi người, xuyên qua phòng thoát khỏi người ba loại phương thức này là trong phương thức phản theo dõi hiện đại hay dùng nhất. Trong đó phương thức hữu hiệu nhất chính là lợi dụng cửa hàng, khách sạn, ngõ, tiểu khu, nơi ở, nhà lầu... Có nhiều cửa cùng nhiều chỗ xuyên qua, vứt bỏ đối tượng theo dõi. Loại phương pháp này có hiệu quả dễ dàng nhất. Không thể tưởng được tiểu tử cơ cảnh này lại có thể cũng hiểu được chiêu thức đấy.

Hạ Tầm vội vàng chạy đến đường phía sau cửa hàng quần áo, khó khăn lắm trông thấy một góc tay áo lóe lên phía trước một cái ngõ nhỏ. Hạ Tầm lập tức không chút nghĩ ngợi, liền căng chân đuổi theo. Thành Kim Lăng ngõ như ruột gà bình thường hẹp, vốn lại giao như bàn dệt, hình như mạng nhiện, muốn trong đó theo dõi một người phi thường khó khăn. May mà Hạ Tầm nhanh tay lẹ mắt, người nọ tuy trơn trượt như cá, lại trước sau không thoát hắn.

Hạ Tầm sít sao theo sát người nọ. Măt thấy chui ra một cái ngõ tắt nhỏ, liền gặp người nọ đứng ở hai tên tuần đường trước mặt, chỉ về phía chính mình, vội vàng nói cái gì. Hạ Tầm tuy nhìn thấy, dưới chân không ngăn được bước chân, vẫn đang bước nhanh tiến đến. Hai tên công sai trông thấy hắn, lập tức rút ra thiết xích hướng hắn đánh tới.

"Bà nội, tiểu tặc trơn trượt tốt, liền cách báo án thoát khỏi người đều biết".

Hạ Tầm vừa tức giận vừa buồn cười. Hắn giờ đây chỉ muốn biết người nọ rốt cuộc là từ nơi nào, có phải là người Dương thị gia tộc đã phát hiện ý định của hắn, cho nên không trốn không tránh, chỉ hướng trong ngực sờ mó, lấy ra một món đồ vật.

Phủ ứng Thiên là nơi Thiên tử ở, bộ khoái nơi này vẫn rất có vài công phu tay chân. Trong nhu thuật tiền thân nhu đạo Nhật Bản, từng tham khảo thu nạp không ít động tác đấu vật của bộ khoái Đại Minh Trung Quốc. Công phu bọn họ rất có chút giá trị thực dụng. Nếu thật chính diện giao thủ, Hạ Tầm thật đúng là không thể dễ dàng thoát khỏi bọn họ.

Vấn đề là chính vì nơi này là dưới chân Thiên tử, còn rất ít người vi phạm pháp lệnh, bị quan sai phát hiện cũng không trốn đi còn dám phản kháng, cho nên hai tên công sai chủ quan, bị Hạ Tầm một cái triền thủ đờ một tên công sai, yêu bài trong tay hướng phía hắn sáng ngời, thừa dịp công phu hắn ngớ ra, trở tay về phía sau vỗ "ba" một tiếng vào trán tên công sai khác, sau đó liền từ giữa hai người vượt qua, trước sau cơ hồ không có trì hoãn bao nhiêu thời gian.

Công sai kia bị hắn vỗ đến choáng váng đầu óc, mê mẩn trừng trừng nói: "Thật lớn... Gan! Dám chống lại lệnh hắn, hắn là người nào?".

Tên công sai khác khom người sát vào, sờ lên ót hắn rõ ràng một cái ấn ký, kinh ngạc nói: "Ổ? Là người của cẩm y vệ?".

Hạ Tầm đuổi theo người nọ chạy vào một cái ngõ nhỏ dài. Vừa thấy ngõ nhỏ chật hẹp tối tăm, bên cạnh lại không có lối rẽ, trong lòng không khỏi mừng rờ, lập tức xuất ra tốc độ chạy trăm mét đuổi kịp.

"Đứng lại!".

Hạ Tầm một tiếng lớn, tay vung lên một cái, liền giữ ở vai người nọ. Ổ, nam nhân này khung xương cũng đủ mảnh! Đầu vai lại mảnh dẻ đến như vậy.

Người nọ quýnh lên, thân thể uốn éo, một quyền đảo ngược về phía bụng Hạ Tầm, động tác rất nhanh, đáng tiếc mềm mại mà vô lực.

Hạ Tầm ra tay như điện, một nhát đem cổ tay của hắn gạt ta, đem hắn áp lên trên tường, đầu gối phải liền hướng phía hạ thể hắn xô mạnh qua.

"A? R.

Nhanh như chớp, Hạ Tầm đột nhiên thấy rõ bộ dáng người này, cả kinh cái này không phải chuyện đùa, lực đạo trên đùi vội vàng dừng lại, thất thanh kêu lên: "Là cô!".

May mà đầu gối hắn không có đụng giữa háng Tạ Vũ Phi, không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng không thể vãn hồi, hắn chỉ là... Chăm chú chống đỡ tại chỗ đó mà thôi.

Tạ Vũ Phi chân đều mềm nhũn, mặt đỏ tới mang tai kêu: "Thả ta ra, thả ta ra, ngươi... Ngươi đáng chết!". Đột nhiên cúi đầu, mở ra một hàm răng trắng hướng phía tay hắn táp tới.

"A!".

Hạ Tầm lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng tay hướng về phía giống như bị sứa cắn, lùi về sau một bước, cùng nàng kéo ra khoảng cách an toàn: "Xin lỗi, xin lỗi, ta nghĩ cô là... Lại sợ chân của ngươi quá lình hoạt, không cẩn thận bị ngươi chuồn mất, cho nên ta...

Hạ Tầm lắc lắc nắm tay, lại chỉ chỉ đầu gối, nói năng lộn xộn giải thích.

"Không phải nói!".

Tạ Vũ Phi vừa thẹn lại quẫn, hắn không nói thì thôi, bị hắn nói ra, lúc mới vừa rồi bị hắn chống đỡ thân thể loại cảm giác vừa tê dại kia, thân thể lại cảm thấy nóng lên nữa, hai cái đùi nàng thình thịch run lên, khuôn mặt đỏ, cổ cũng đỏ, bộ dáng kia tựa như con tôm to vừa mới ra khỏi nồi.

"Được rồi, được rồi, được rồi, ta không nói, không nói. Đúng rồi, cô lén lút theo sát ta gì chứ?".

Hạ Tầm đột nhiên phản ứng lại, há miệng hỏi.

"Ta...".

Tạ Vũ Phi nghẹn lời đứng dậy, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Hạ Tầm nhìn tay chân nàng luống cuống, vẻ đỏ bừng đầy mặt, trong mắt chậm rãi lộ ra ý trêu cười: "Nghe chuyện của ta, sợ ta nghĩ quẩn trong lòng làm chuyện điên rồ, lo lắng, cho nên đi theo ta?".

Tạ Vũ Phi đỏ mặt nói: "Không có!".

Hạ Tầm nhấc lên di chuyển nói: "Một ngày vợ chồng trăm ngày ân, huống chi ta và cô mười sáu năm vợ chồng tiêu chuẩn, ta chỉ biết, cô sao có thể không quan tâm ta".

Tạ Vũ Phi bị hắn trêu chọc xấu hổ vô cùng, chật vật không chịu nổi nói: “Ngươi đừng có mà mơ tưởng, ta chỉ là... Chỉ là.

“Chỉ là cái gì?”.

“Chỉ là cảm thấy... Cảm thấy ngươi đã giúp ta, giúp ta.

Tạ Vũ Phi khẩu thị tâm phi nói, cúi đầu xuống, sâu kín nói: “Giúp ta gạt đại ca của ta. Ta thiếu nợ ngươi, cho nên... Cho nên muốn giúp ngươi làm chút ít chuyện”.

Hạ Tầm trong mắt mang theo ý cười nói: “Thật sao?”.

Tạ Vũ Phi thẹn quá hóa giận: “Ta không phải là kiếp trước thiếu nợ hắn sao? Vì sao mỗi lần không chờ ta nói xong, hắn có thể đoán ra ý lòng ta?”.

Mắt thấy Tạ đại tiểu thư muốn phát cuồng, Hạ Tầm đột nhiên thu liễm nụ cười, rất chăm chú nói: “Cảm ơn”.

“Hả?”. Tạ Vũ Phi ngẩng đầu, mờ mịt nói: “Gọi ta cái gì?”.

Hạ Tầm nói: “Ta là nói, cảm ơn”.

“A... Tạ Vũ Phi hít hít cái mũi, bộ dáng có chút xấu hổ.

“Cảm ơn...”.

“Không cần...”. Tạ Vũ Phi còn chưa nói hết, nhìn con mắt Hạ Tầm, nàng đột nhiên đọc hiểu ý tứ, lúc này đây hắn không phải nói: “Cảm ơn”, hắn thật đang gọi “Tạ tạ...”.

(Đây là chơi chữ, Tạ Vũ Phi gọi là Tạ Tạ, mà Tạ Tạ lại có nghĩa là cảm.

Ơn).

Ca ca của nàng mỗi ngày đều gọi nàng “Tạ Tạ”, nhưng hai chữ này từ trong miệng Hạ Tầm đi ra, lòng nàng một hồi rung động, đột nhiên có chút ngây dại...

***

Dương Sung cái mông bị thương còn chưa khỏi, lại gắng gượng quỳ gối dưới bậc.

Hoàng Tử Trừng phẫn nộ quát: "Khốn kiếp, thật là khốn kiếp. Ngươi đuổi hắn khỏi tông môn thì không nói. Vì sao không lệnh cưỡng chế chính hắn đem quan tài cha mẹ từ phần mộ tổ tiên rời ra? Ngươi làm như thế, mặc dù không trái pháp luật, cũng không hợp tình lý, là việc làm của đệ tử danh giáo ta?".

Dương Sung dập đầu nói: "Tiên sinh, tiên sinh, việc này thực không phải đệ tử gây nên a! Dương Húc là con sâu làm rầu nồi canh Dương gia ta. Tổ phụ hết lần này tới lần khác không có biện pháp nắm hắn, bởi vậy Dương Sung mới khuyến khích tổ phụ tìm cớ trục xuất hắn khỏi dòng họ. Về một chuyện đào mộ kia, thực là những thúc bá hận Dương Húc trong mắt không có tôn trưởng, kích tại nghĩa khí tự phát làm ra, chẳng những Dương Sung đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả, mà ngay cả tổ phụ đệ tử, cũng bởi vì ra ngoài thăm bạn mà không biết chuyện. Bằng không, tổ phụ là trưởng giả nhân hậu, há có thể không ngăn cản?".

"Ngươi... ài! Ngu dân như vậy thật làm hỏng việc...".

Hoàng Tử Trừng nổi giận đùng đùng phẩy tay áo một cái, đi đến dưới hành lang đứng lại, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Trải qua Ngũ quân đô đốc phủ đối với cái án này thẩm tra xử lý, hơn nữa môn sinh Thái học ầm ĩ, cái ân oán của Dương Húc cùng gia tộc đã làm cho cả Kim Lăng không ai không biết. Tuy môn sinh Thái học hót như khướu, đối với Hạ Tầm tất cả gièm pha, nhưng mà dân chúng bình thường cảm tình mộc mạc. Bọn họ nói không thông nhiều đạo lý lớn như vậy, cũng không hiểu Hạ Tầm vì cha mẹ và không quá nói đối nghịch gia tộc, làm sao lại phá hủy quy chế tông pháp, làm sao lại phá hủy nền tảng thiên hạ, làm sao lại bất nhân bất hiếu bất nghĩa bất lễ chấp nhận từ bỏ công danh. Bọn họ chỉ cảm thấy Dương thị nhất tộc đem người ta trục xuất khỏi gia tộc, lại đem quan tài cha mẹ người ta cưỡng chế dời ra ngoài. Việc này đã đủ thiểu đạo đức, mặc dù Dương Húc thực sự không phải, lại truy cứu người ta cái gì trách nhiệm, khai trừ công danh người ta, vậy cũng có chút quá phận.

Cùng lúc đó, không biết là ai truyền đi, một cách nói nhanh chóng lan truyền ra tại thành Kim Lăng, nói Dương Húc này, chính là nghĩa sĩ từng tại Sơn Đông phủ huyện Bồ Đài nghĩa cứu dân nữ, bắt được thân hào nông thôn gian ác Cừu Thu, đến lúc này càng cho Hạ Tầm gia tăng thêm phần ấn tượng, người khác đồng tình càng nhiều.

Dương Húc làm việc dĩ nhiên cũng có chỗ không đúng, bất quá Hoàng Tử Trừng cảm thấy, đối với Dương Húc người như vậy, cần phải nghiêm trị. Hắn cùng Dương Húc cũng không có

thù riêng, làm như vậy, là đối với người đọc sách trong thiên hạ giúp cho bày ra. Còn nữa, rất nhiều người cũng biết hắn từng ủng hộ Dương Sung, nếu như lúc này không làm gì, như vậy uy vọng quan trường của hắn rớt xuống ngàn trượng, cái thái phó thái tôn này chẳng phải trò cười cho thiên hạ? Phiên vương cùng võ tướng, trong ý niệm của hắn, căn bản chính là hai đại căn nguyên làm loạn triều cương. Trung Sơn vương phủ đứng sau lưng Dương Húc, nếu để cho Dương Húc thắng trận quan ti này, các huân thần võ tướng tất nhiên dáng vẻ bệ vệ càng thêm kiêu ngạo, có thể nhẫn cái gì không thể nhẫn?

Căn cứ vào những lý do này, giờ này khắc này, hắn là không cách nào không đếm xỉa đến, nhưng hoàng thượng... Hoàng thượng là khương quế chi tính, lão nhi di kiên, làm như vậy có thể làm hoàng thượng tức giận, lộng xảo thành chuyên hay không? Dù sao, hoàng thượng vẫn đang tại vị, Hoàng thái tôn còn chưa đăng cơ đại bảo.

Đang ở triều đình, phải cực kỳ thận trọng. Một bước đi sai, hậu quả khó lường!

Hoàng Tử Trừng ở thế khó xử.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 146

Lê Đình Đệ Nhất Thương

Chương 146: Lê Đình Đệ Nhất Thương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Hoàng Tử Trừng hơi có chút híp mắt, tại dưới hành lang nhẹ nhàng bước đi thong thả.

Rất lâu sau đó, hắn nhẹ nhàng đứng lại. Kỳ thi mùa xuân năm nay, vừa mới phát sinh Đỉnh Sửu khoa khảo án, triều đình thủ sĩ năm mươi mốt người, toàn bộ là người phương Nam, cử tử (những người đi thi) phương Bắc làm ầm lên. Cửa chính Lễ bộ thiếu chút nữa bị cáo trạng cử tử đè sập. Rất nhiều thí sinh phương Bắc dọc đường kêu oan, đưa lên cáo trạng, huyên náo cả thành Kim Lăng. Mười tên Tịch Giám sát ngự sử phương Bắc liên danh dâng thư, tố cáo quan chủ khảo nhận tiền, thiên vị người Nam. Hoàng thượng chưa kịp giải quyết tốt hậu quả việc này mà ưu phiền.

Các học sinh Nam Bắc cãi nhau. Trên triều đình, các quan văn quê quán Nam Bắc cãi nhau. Nếu như lúc này văn thần cùng võ tướng hai đại phe phái phát sinh xung đột kịch liệt lần nữa, hoàng thượng là sẽ giống như trước đây, sử thủ đoạn lôi đình, quả quyết xử trí, hay là sẽ dàn xếp ổn thỏa, làm ra nhượng bộ? Hồi tưởng năm gần đây hoàng thượng tại triều chính thái độ nhất quán, Hoàng Tử Trừng đã có nụ cười như đã tính trước...

Môn sinh Thái học được Quốc tử giám tế tửu, giám thừa, giáo dụ đều trầm mặc duy trì, tiếp tục tiến hành kháng nghị. Triều đình đối với án Dương Húc một mực bảo trì im miệng không nói. Lại qua vài ngày, vài tên tịch Giám sát ngự sử phía Nam bắt đầu dâng cáo trạng Trung quân phủ đô đốc đại đô đốc Từ Tăng Thọ lạm dụng quốc pháp, phán sai hình, triều đình vẫn bảo trì im miệng không nói. Mà các tịch Giám sát ngự sử phương Bắc không có rảnh rỗi.

Bọn họ đang bận bịu vì bênh vực kẻ yếu là các học sinh quê nhà, công kích kỳ thi mùa xuân, giám khảo làm rối kỷ cương.

Cũng như vậy, bởi vì những quan viên cao tầng này ở trên cao nên nhìn xa trông rộng. Người bọn họ chính thức muốn đạt tới mục đích và muốn đối phó căn bản không phải Dương Húc, cho nên trận phong ba này tuy càng ngày càng nghiêm trọng, người trong cuộc là hắn bình yên vô sự như trước. Chỉ là cái này không có nghĩa hắn không có hung hiểm, một khi trận này phân ra thắng bại, hoặc là hai bên đều lùi một bước, đạt thành một loại hiệp nghị chính trị, như vậy hắn tất nhiên là muốn trở thành tế phẩm hai bên giảng hòa hoặc quyết liệt.

"Trên Mạt Lăng trấn Dương thị là đệ nhất thế gia vọng tộc, Dương Vanh là tộc trưởng Dương thị gia tộc, cho nên hắn cũng là Lương trưởng trấn Mạt Lăng. Lương trưởng chủ yếu phụ trách trưng thu và giải vận trong điền lương khu trực thuộc. Mà Lương trưởng bản thân lại là thân hào nông thôn lớn nhất địa phương, tại hương gian chính là thổ hoàng đế, quyền bính rất nặng. Như vậy, nếu như Lương trưởng có lòng tham, muốn giở trò, ngầm chiếm thuế ruộng, bớt xén lương thực, thì phi thường dễ dàng.

Trước kia cẩm y vệ chúng ta đã từng điều tra qua tội án phương diện này. Có mấy quan lại nhỏ có kinh nghiệm, giờ đây vừa vặn phát ra công dụng. Theo bọn bọn nói, Lương trưởng ngầm chiếm thuế ruộng, thủ đoạn chủ yếu chính là đoàn cục tạo sách, hư mua thực thu, chiếm mà bán trộm, nuốt tiền phu dịch, chiếm làm của riêng, tham ô cứu tế...

Bọn họ đi Hộ bộ kiểm tra thực hư Dương Vanh đưa lương qua quan hằng năm, lại cùng huyện Giang Ninh tất cả lương hộ nộp thuế thẩm tra đối chiếu từng cái, phát hiện ra Dương Vanh xác thực động tay động chân.

Thủ đoạn gian lận chủ yếu của hắn chính là hư mua thực thu".

Hạ Tầm khó hiểu nói: "Hư mua thực thu?".

Tiêu Thiên Nguyệt âm hiểm cười nói: "Đúng! Nếu hắn là quan, cái loại thủ đoạn này liền kêu... 'Mại phóng! Ha ha, Hồng Vũ năm mười tám vụ án Hộ bộ Thị lang Quách Hoàn mại phóng công lương làm rối kỷ cương, đã nghe nói qua chưa?".

Đương nhiên nghe qua. Một trong tứ đại án thời Minh sơ, Hạ Tầm làm sao có thể không biết? Lúc ấy Hộ bộ Thị lang Quách Hằng Tương đem lương thu lên chiếm giữ một nửa, một nửa này chưa nhập trướng cùng một đám tham quan phân riêng ra, kết quả bị người cử báo, tại

cả Đại Minh nhấc lên một mảnh tinh phong huyết vũ.

Hạ Tầm gật gật đầu nói: "Đương nhiên nghe nói qua. Dương Vanh tham nhiều ít? Đủ để phạt sao?".

Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Những năm này, Dương Vanh tham ô lương thực không dưới một ngàn tám trăm gánh. Chiết Giang từng có một quan viên, tham ô hai trăm gánh gạo, ngươi biết hoàng thượng phán thế nào không?".

Hạ Tầm nói: "Phán thế nào?".

Tiêu Thiên Nguyệt âm âm nói: "Hoàng thượng ở trên người hắn đè ép hai trăm gánh gạo. Gạo còn chưa ép xong, hắn đã chết tươi. Sau đó, lột da, làm thành đèn lồng da người, treo ở cửa ra vào kho lúa".

Hạ Tầm rùng mình một cái. Cái lão Chu này chẳng những gét ác như thù, hơn nữa làm việc rất có tính chĩa mũi nhọn, rất có một điểm tư vị phật gia nhân quả báo ứng. Ngươi tham gạo? Tốt. Ngươi tham bao nhiêu, ta hướng trên người của ngươi đè bấy nhiêu, sau đó lại đem ngươi lột da làm đền lồng ở trên kho lúa, dĩ cảnh kỳ hậu nhân (dùng cảnh chỉ cho hậu nhân).

Thật ra lão Chu đã làm rất nhiều chuyện cùng loại, ví dụ như có một tướng lãnh chiến công hiển hách từng theo Chu Nguyên Chương đánh thiên hạ, sau khai quốc chủ trí kiến thiết trường thi, kiến tạo ký túc xá học sinh thì ăn bớt nguyên vật liệu, tham ô hai nghìn quan tiền. Sau khi chuyện xảy ra Chu Nguyên Chương giận không kìm được, chém hắn vùi đầu dưới phiến đá dưới đường tại cửa ra vào trường thi, khiến cho các học sinh mỗi ngày đều từ trên giẫm qua.

Tiêu Thiên Nguyệt cười hắc hắc nói: "Nhưng mà, hoàng thượng hận nhất vẫn là quan tham ô. Dương Vanh là dân, không biết dùng loại hình phạt đặc thù nào. Dựa vào luật Đại Minh ta, kẻ thu nạp lương vật, giấu làm của riêng, hư mua thực thu, xử tử, kê bên và sung công gia sản hắn. Ngươi xem đủ chưa?".

Hạ Tầm ánh mắt thâm trầm nói: "Chưa đủ. Còn chưa đủ! Gia mẫu là bị tộc nhân phỉ báng bức tử, gia phụ vì thế xa xứ. Hôm nay linh hồn cha mẹ lại chịu đại nhục, mà ta... Nếu không may mắn dựa vào Trung Sơn vương phủ, bây giờ là kết cuộc gì? Đã xé nát thể diện, ta muốn làm cho bọn chúng triệt để cúi đầu!".

Tiêu Thiên Nguyệt giơ ngón tay cái nói: "Đây mới là lời người trong Cẩm y vệ ta phải

nói! Ha ha, ngươi yên tâm, ta còn có tính toán khác".

Hắn hướng phía Hạ Tầm nháy mắt, chấm nước trà tại trên mặt bàn vừa vẽ vừa nói: "ừm, đây là nhà Dương Lao tộc lão Dương thị. Dương Lao là thân huynh đệ của Dương Vanh, cùng hắn từ trước đến nay có cùng ý tưởng đen tối. Quy chế triều đình, quan viên dân chúng, làm nơi ở không cho phép làm mái nhà theo kiểu mũi nhọn cao lên. Phòng xá dân chúng cũng không cho phép dùng màu sắc rực rờ. Mà trong phòng khách nhà Dương Vanh, có bức tranh màu thếp vàng, gạch đá có hoa văn điêu khắc, đây là tội đi quá giới hạn.

Các triều đại đều có chế độ nhất định. Coi như là Tống triều có bầu không khí thư thái nhất, cũng quy định quan viên dưới lục phẩm không thể tại trước nhà ở tạo ô đầu môn, phòng xá thứ dân chỉ được phép vào sâu năm khung, không cho phép dùng mái cong, cửa hình cung, mộng bốn chấu, khung trang trí và trang sức ngũ sắc. Mà quy chế Minh triều càng thêm nghiêm ngặt. Nhưng dù như thể, vẫn cứ không ngăn nổi quan viên dân chúng cố ý hay vô ý vượt qua quy củ.

Ví dụ như đại tướng quân Chu Đức Hưng trạch xá vượt quy chế, bởi vì hắn là đồng hương Chu Nguyên Chương, lại có chiến công hiển hách, do Chu Nguyên Chương đích thân đặc xá, lúc này mới tha tội, nếu không không thiếu được đầu người rơi xuống đất. Sau khi chuyện như vậy phát sinh qua mấy lần, ở trên quan trường người lẫn lộn liền bắt đầu chú ý, để tránh khỏi làm kè thù chính trị có chỗ thừa dịp, mà dân gian cũng không chú ý quá. Phương Nam giàu có người ta tại ốc trạch tân trang lên hoặc nhiều hoặc ít đều có hiện tượng vượt quá. Dương gia tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Chính là không sợ không có chuyện tốt, chỉ sợ không có người tốt. Người khác vi phạm lệnh cấm không có việc gì, ngươi đắc tội với người không nên đắc tội, vậy ngươi vi phạm lệnh cấm sẽ có việc.

Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Chỗ này là nhà Dương Dịch, đông tây sương phòng tất cả là hai gian, chính phòng, cùng phòng hai bên cũng không có hành lang liên kết. Cấu tạo và hình dạng nó phù hợp quy định phòng xá thứ dân, chỉ là trên xà ngang chính có chạm khắc rất nhiều văn sức đơn sắc, vượt quá quy chế. Mà Dương Vũ, lại là cháu nội Dương Dịch.

Tiêu Thiên Nguyệt ngón tay chỉ xuống vẽ một cái, lại nói: "Đây là nhà Dương Văn Vũ. Dương Văn Vũ là người sa cơ thất thể, ba gian phòng rách, kêu hắn vượt quá quy chế cũng không qua mắt được người. Nhưng mà... Hậu viện hắn trong có một cái hồ nhỏ, là năm đó

trong nhà còn chưa suy tàn thì cái hồ này, trong có hai khối giả sơn. Ta một lần nữa cho hắn một khối. Một ao ba núi, đế vương chi chế!".

Tiêu Thiên Nguyệt chưởng như đao, hướng phía dưới chém một cái, hung dữ nói: "Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Một chiêu này đủ chém cả nhà hắn!".

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Oan có đầu, nợ có chủ. Vợ con già trẻ nhà hắn, ta không muốn liên lụy".

"À...". Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Cả nhà hắn chỉ có một người, một người ăn no, cả nhà không đói bụng".

Hạ Tầm lườm hắn một cái nói: "Vậy ngươi thổi đuôi bò cái gì".

Tiêu Thiên Nguyệt cười gượng hai tiếng nói: "Ta chỉ muốn nói, không nên buông tha, ta một cái cũng không có buông tha mà thôi, lúc này... Đủ rồi sao?".

"Chưa đủ!".

Lúc này đến phiên Tiêu Thiên Nguyệt giật mình: "Ngươi muốn thế nào? Giết cả tộc? Cái này có điểm khó khăn.

Hạ Tầm nói: "Chúng ta làm như vậy, chỉ có thể lợi dụng hình pháp đấu sập bọn chúng, bọn chúng giờ đây đã không chỉ là bọn chúng. Sau lưng bọn chúng có thật nhiều dòng họ đồng bệnh tương liên, kẻ đọc sách cùng chung mối thù, tự cho là quan nhân chủ trì đại nghĩa, chúng ta đấu có sập không?".

Tiêu Thiên Nguyệt mờ mịt nói: "Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa?".

Hạ Tầm nói: "Còn muốn đem bọn họ đấu hỏng. Đấu sập, đấu hỏng".

"Hắn so với ta còn hung ác... Tiêu Thiên Nguyệt nhìn sang vẻ mặt vô hại của Hạ Tầm, bắt đầu sùng bái: "Nhưng cái này... Chúng ta thật đúng là chưa có làm qua. Nói như vậy, đùa chết bọn họ cũng là đủ rồi, ách... Ta nên làm thế nào?".

Hạ Tầm nói: "Ta đã nhờ người hỗ trợ. Chuyện này, nàng so với người có thể làm càng tốt hơn. Dương Sung thương thế, dường đến thế nào rồi?".

“Không sai biệt lắm”.

“Tốt!”.

Hạ Tầm chậm rãi đứng dậy, âm âm nói: “Như vậy, liền từ hắn bắt đầu đi!”.

***

Dương Sung thương thế tốt lên không sai biệt lắm, bị thương ngoài da mà thôi, đóng vảy rồi, chỉ cần động tác không quá kịch liệt, nện bước chân thư thả cũng đi lại như thường.

Lúc chạng vạng tối, Dương Sung nện bước chân thư thả rời Quốc tử giám, phảng phất là sau khi ăn xong tản bộ, ở dưới Kê Lung sơn bước chậm đi một hồi, dần dần thong thả bước đến một cái ngõ nhỏ, nhìn nhìn hai bên một phen, lập tức nhanh tiến vào một cái cửa hông trạch viện tường trắng ngói to.

Cái ngõ nhỏ này ít có người đi, cửa hông nhà giàu người ta bình thường đều khóa, lúc này cửa chỉ có khép, rõ ràng là có người cố ý cho hắn vào.

Trong phòng củi, một đôi nam nữ ôm chặt ở cùng một chỗ.

“Phi Y”.

“Sung ca, chàng thế nào? Mấy ngày nay thiếp gấp chết được, lại không thể thấy chàng, chỉ nghe phụ thân đề cập qua chàng vài câu.

“Ta không sao, mấy ngày nay ta đi đến đâu cũng đều không quá thuận lợi. Nếu không là nàng cho Vân nhi liên tiếp đưa tới mấy mẩu giấy nhắn, ta hiện cũng không tiện tới. Nàng sao to gan như vậy, không sợ bị cha nàng biết sao?”.

“Người ta lo lắng chàng mà, đêm nay cha đi rồi, ta mới hẹn chàng ra. Chỉ muốn gặp chàng một chút, thường chàng nên mới gấp vậy. Người ta sợ hãi, trộm khóc vài lần rồi.

Dương Sung cảm động hôn môi nàng nói: “Phi Y, cũng là nàng đối với ta tốt nhất. Ta không sao, hai ngày nữa là sinh long hoạt hổ như bình thường rồi. Giờ đây vì chuyện của ta, trên triều đình đã ầm ĩ tranh cãi rồi. Cái món nợ này, ta nhấp định phải trả lại hắn gấp chục lần. Nguyên vốn chỉ muốn tước công danh hắn, lần này, hắn muốn không chết cũng khó, hừ!”.

“Ai da, đừng quản Dương Húc đáng chết kia. Nhanh nằm sấp xuống, cho thiếp xem thương thế của chàng”.

Xem qua thương thế Dương Sung, nhiều ngày không gặp hai người đã quấn lấy nhau, mặc dù bởi vì Dương Sung trên người có thương tích, không thể tận tình thoải mái, nhưng mà keo kiệt ôm ấp sờ một cái thực sự không thể tránh được. Hai người quần áo không chỉnh tề miệng lưỡi cùng dính lấy đang tại lúc thân mật, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Vân nhi thiếp thân nha hoàn của Phi Y: “A! Lão gia!”.

Ngay sau đó một tiếng tát thanh thúy, theo đó Tiều Vân thét lên một tiếng, cửa phòng bang một tiếng bị đá mở, Quốc tử giám Tế tửu Võ Tề An xông vào phòng củi, trông thấy đối nam nữ khó coi, tức giận hầu như muốn ngất đi. Ngón tay hắn run rẩy chỉ Dương Sung, hướng bọn gia đinh nô bộc mang theo cô bổng phía sau nghiến răng nghiến lợi quát: “Đánh! Đem cái tiểu súc sinh này đánh chết tươi cho lão phu, đánh chết!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 147

Làm Việt Cần Tuyệt

Chương 147: Làm Việt Cần Tuyệt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

“Đánh! Đánh đến chết!”.

Vũ Tề An sắc mặt tái nhợt, thét lên ra lệnh bọn nô bộc động thủ. Những người kia côn bổng cùng hạ, đánh cho Dương Sung kêu thảm thiết tận trời, ngay từ đầu còn giãy dụa, càng về sau trên đầu đã ăn vài bổng, đánh vờ trâm tóc, máu bắn đầy mặt, tiếng kêu cứu giãy dụa cũng yếu đi.

Võ Phi Y bị phụ thân đột nhiên mang theo người nhà xông tới, bắt gặp chuyện xấu của nàng, vốn xấu hổ đến muốn chui xuống đất, nhưng mắt thấy tình lang nguy tại sớm tối, cũng bất chấp ngượng ngùng của nữ nhi gia, vội vàng tiến lên ngăn trở. Vũ Tề An vừa thấy càng thêm tức giận, quát: “Đem đứa con gái không ra gì này kéo đi, áp về phòng”.

Võ Phi Y vừa khóc vừa hô, chống sao được gia đinh lực lớn, bị bọn họ mạnh mẽ kéo đi, mắt thấy Dương Sung ngã trên mặt đất, toàn thân đẫm máu, Vũ Tề An tự giật lấy cây đại bổng trong tay gia đinh nhà mình, lại hướng đầu hắn hung ác vụt ba bổng, ngã ngồi ở bên cạnh trên mặt đất.

“Lão gia, lão gia, Phi Y tuy làm xuống chuyện xấu xa, chung quy là nữ nhân của chúng ta. Người sao có thể tuyệt tình làm như vậy! Đến lúc này huyên náo ai ai cũng biết, người khiến cho nữ nhi sau này làm người như thế nào, lập gia đình như thế nào?”.

Vũ phu nhân Văn Tấn vội vàng chạy đến, nhìn Dương Sung đã bị đánh sống dở chết dở, tóc tai bù xù ngã trên mặt đất, quần áo không chỉnh tề tựa như lệ quỷ, vội vàng đuổi tất cả hạ nhân, hướng về phía trượng phu khóc rống lên.

"Ngươi cho là ta muốn sao? Ngươi cho rằng lão phu không muốn bảo toàn trong sạch nữ nhi, không muốn dùng biện pháp thỏa đáng giải quyết chuyện này sao?".

Võ tế tửu đấm ngực dậm chân nói: "Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà! Lão phu cũng là không có cách nào. Ngươi cho rằng... Ngươi cho rằng lão phu bị nữ nhi không ra gì giấu trong bóng tối, là làm thế nào biết chuyện này? Giấu không được, đã giấu không được rồi! Không đánh chết tiểu tặc này đừng nói thanh danh nữ nhi, mà ngay cả danh dự cả đời lão phu, nền nếp gia đình Võ thị ta, đều muốn hủy hoại trong chốc lát. Lão phu là Tế tửu Quốc tử, giáo thư dục nhân (dạy người), dạy đạo cho người. Nhưng học sinh chính mình cùng nữ nhi của mình làm ra chuyện xấu xa như thể, bại hoại danh giáo... Vũ gia tổ tông ta đều muốn bị hổ thẹn!".

Vũ phu nhân ngẩn ngơ, vô lực khóc nói: "Ta đây là làm nên nghiệt gì, ta đây là làm ra nghiệt gì vậy.

Sáng sớm hôm sau, Tế tửu Quốc tử giám Vũ Tề An hướng phía triều đình tấu chương cáo lão hồi hương, hơn nữa mượn cớ bị bệnh trong ngày sẽ không đi Quốc tử giám lên lớp. Nhưng tin tức vẫn bằng tốc độ nhanh nhất lan truyền ra, trước hết biết tin tức chính là Thái học sinh Quốc tử giám cùng đồng nghiệp Vũ Tế tửu. Chuyện này làm cho bọn họ lập tức lâm vào trong khó xử. Bọn họ giơ lên đại kỳ danh giáo, kiệt lực giữ gìn bản thân vậy mà bại hoạt danh giáo... Làm ra gièm pha như thể, chuyện này làm cho bọn họ sao chịu nổi?

Người Vũ gia động hình phạt riêng đánh chết Dương Sung, đêm đó liền hướng phủ ứng Thiên báo án. Đến đây đầu tiên là hai tên tuần bổ dò xét hiện trường, ghi lại tình huống, đem thi thể về phủ ứng Thiên, sáng sớm hôm sau bẩm báo Vương Hồng Duệ. Vương phủ doãn lại rất khoái ý cổ vũ: "Chết là đáng đời!".

Từ khi Tần Thủy Hoàng "Hội Kê khắc thạch" trong văn bản quy định rõ ràng: "Phu vi ký, sát chi vô tội". Cái quy củ này liền được các triều đại sử dụng nếu như Vũ gia chỉ là báo quan, dựa vào lệ cũ sẽ đối với Dương Sung cùng Vũ Phi Y đánh vào mông hai mươi roi, phạt tiền sung làm lao dịch, sau đó nếu biết thuận nước đẩy thuyền, muốn bọn họ thành thân. Dương Sung không phải quan, tội tư thông đối với quan lại mà nói là cực kỳ nghiêm trọng, đối với

dân vẫn tương đối khoan dung.

Chỉ là như vậy, cũng không phải Vũ Phi Y một người trong sạch chịu hao tổn, thanh danh cả Vũ gia đều muốn xấu xa đến nhà.

Tuy quan phủ quy định trong quan viên và dân chúng phạm vào tội tư thông, xử phạt hậu quả không giống nhau, nhưng mà nếu như người ta động hình phạt riêng, như vậy đánh chết người này không quản là quan hay là dân, đãi ngộ đều là như nhau: "Chết là chết vô ích".

Vương Hồng Duệ và Vũ Tề An là lão bằng hữu, hiểu rằng Vũ Tề An làm vậy là hy sinh một người nữ nhi, bảo toàn thanh danh Vũ gia, trong lòng của hắn tất nhiên cũng mười phần bi thống, xử lý công sự, đang muốn thay y phục hàng ngày đi thăm hắn, quan phục vừa cửi được một nửa, cửa nha môn tiếng trống kêu oan liền: "Thình thình thình" vang lên.

Vương phủ doãn vội vàng mặc áo đội mũ, một lần nữa thăng đường, dưới đường bị mang vào một tiểu dân mặc áo vải thô ngắn. Tuy hắn tận lực giả trang làm ra bộ dáng một lương dân thành thật, nhưng ánh mắt linh hoạt xảo trá Vương phủ doãn lịch duyệt nhìn ra, lại cảm thấy là một tên vô lại chơi bởi lêu lỗng ở quê. Vương phủ doãn ngược lại có chút tò mò, không biết hắn có đại án gì, dám đến nha môn phủ ứng Thiên gõ trống kêu oan. Đợi đơn kiện đưa tới, Vương phủ doãn không khỏi bị dọa cho nhảy dựng.

Người này tướng mạo không khác thường, án tố cáo lại không nhỏ, khó trách hắn là người huyện Giang Ninh, lại lướt qua huyện Giang Ninh, trực tiếp bẩm báo phủ ứng Thiên. Hắn tố cáo là tội lớn đi quá giới hạn, lại xem xét chỗ người hắn tố cáo, Vương Hồng Duệ lập tức ý thức được tối hôm qua án phát sinh ở quý phủ lão bằng hữu Vũ Tề An án thông dâm không phải một kiện án ngẫu nhiên độc lập, chỉ sợ...

Vừa mới nghĩ đến thể, lại có người đánh trống cáo trạng, dẫn vào vừa hỏi, lại là tố cáo Dương Vanh. Người này là một tiểu Lương lại trấn Mạt Lăng, tố cáo là Lương trướng Dương Vanh hư mua thực thu, tham ô lương thực nộp thuế.

Vương Hồng Duệ đột nhiên cái gì cũng đều hiểu: Dương Húc kia, bắt đầu phản kích!

"Chó cắn người, là không kêu".

Đây là ứng Thiên phủ doãn Vương Hồng Duệ nói.

“Hạ thấp không phải năng lực kém, phải có tiền vốn tùy thời lên cao, mới gọi là hạ thấp”.

Đây là Cẩm y vệ Đô chỉ huy Thiêm sự La Khắc Địch nói.

La Khắc Địch vì lung lạc Hạ Tầm, tuy cấp cho hắn nhân thủ, bảo hắn phóng tay đi làm, thật ra đã âm thầm quan sát đến hắn. Tiêu Thiên Nguyệt phụng mệnh Hạ Tầm làm tất cả, hắn đều rõ như lòng bàn tay. Nếu như Hạ Tầm chỉ mưu cầu nhanh chóng nhất thời, làm ra bất kể hậu sự, hắn còn là muốn nắm chắc toàn cục. Nhưng mà sau khi hiểu rõ toàn bộ kế hoạch của Hạ Tầm, La Thiêm sự cười to ba tiếng, hoàn toàn buông tay.

Dương Sung đã chết, bởi vì trộm gian, bị phụ thân nhà gái Vũ Tề An Vũ Tế tửu sai sử người nhà đánh chết.

Tin tức vừa mới truyền đến trấn Mạt Lăng, tộc nhân Dương thị còn chưa từ trong kinh hãi tỉnh táo lại, rất nhiều sai nha, bước nhanh xông vào trấn Mạt Lăng: Dương Vanh, Dương Đỉnh Thịnh cha con bị bắt đi, tất cả vật phẩm vi phạm lệnh cấm mang về công đường làm vật chứng; Dương Hào, Dương Đỉnh Hưng, Dương Vũ tổ tôn ba đời bị bắt đi, tất cả vật phẩm vị phạm lệnh cấm; nhà nghèo một mình Dương Văn Vũ đột nhiên phát hiện ra hậu viên nhà mình trong cái nhà phao kia lại có thể nhiều ra một tảng đá, ba khối đá lớn đứng sừng sững trong nước, cái này nếu buổi tối ngắm, còn rất có tư vị ba tuyền ánh nguyệt (sóng với ánh trăng). Một ao ba núi, đế vương chi chế: “Mộng tưởng làm hoàng đế” Dương Văn Vũ phạm vào kiêng kỵ nghiêm trọng nhất của nhà đế vương, bắt đi, về phần “ba tòa đại sơn” cuối cùng là có chút quá nặng, chỉ vẽ lại, không đem nguyên vật mang đi.

Một đám lớn công nhân kéo lôi vài xe vật chứng, trói một đám phạm nhân, cuồn cuộn mới rời trấn Mạt Lăng. Phủ ứng Thiên hợp cùng huyện Giang Ninh lại xung đến đám người thứ hai, đem nhà Dương Vanh vừa bị lật ra một lần lại tịch biên một lần nữa, nhất là thư phòng, trướng phòng, phàm là cái gì bên trên viết chữ, tất cả đều sao đi, nghe nói Dương Lương trưởng bị phát hiện chuyện tham ô lương thực nộp thuế.

Dương Lao là thân huynh đệ của Dương Vanh, một vị tộc lão gần với Dương Vanh tại Dương gia tất nhiên có địa vị, chuyện Dương Vanh khiến Dương Lao sợ tới mức hồi phi phách tán, về đến nhà liền vội đốt sổ sách, phàm là có chữ viết đều đốt.

Vợ hắn ở đó không biết chữ, nghe chồng nói phàm là có chữ viết tất cả đều đốt, nếu không muốn đại họa đến cửa, sợ tới mức liên niên họa cùng táo vương gia đều giật xuống nhét vào

bếp, đứa con trên cổ mang trường mệnh khóa cũng bị nàng đập nát ném vào nhà xí.

Không có người chú ý những chuyện hoang đường này của nàng, Dương gia cả nhà trên dưới đều bận bịu, khắp nơi khắp nơi bốc khói, đốt đến chướng khí mù mịt, hun đến người một nhà đều giống như tiểu quỷ. Dương Lao bận bịu xong xuôi những sự tình này, lòng còn sợ hãi chạy vào trong phòng khách ngồi xuống, lại bắt đầu lo lắng đại ca Dương Vanh chịu hình không nổi, đem hắn thú nhận ra.

Hắn nằm ở trên giường La Hán, chính đang âm thầm lo lắng, đột nhiên trông thấy bức họa sơn thếp vàng, không khỏi vọt cái nhảy dựng lên.

May mà hắn tuy rằng gia cảnh giàu có, nhưng mà cũng thường liên quan đến việc nhà nông, thân thể xương cốt khỏe mạnh, cái nhảy lên này thật gọn gàng, liền con của hắn đều tự thấy mặc cảm.

“Nguy rồi nguy rồi, tại sao lại quên cái thứ này, mau lên, nhanh lên, đem toàn bộ bằng bích (vật treo tường) gờ xuống hết cho ta, bức tranh thếp vàng, vật đi quá giới hạn đó. Bắc cái thang bắc cái thang, búa đục, nhanh lên nhanh lên, mau đem tới. Cái gì? Ngươi tên ngu xuẩn này, cái cuốc cũng được! Chạy nhanh lên!”.

“Còn có chỗ nào? Còn có chỗ nào?”.

Lão Dương Lao đi loanh quanh cả nhà, đột nhiên trông thấy phòng khách vách tường điêu khắc gạch xanh, nhất thời như heo bị chọc tiết kêu.

Lên: “Còn có chỗ này, còn có chỗ này, nhanh lên, đem bức tường này cũng đập bỏ!”.

Dương Lao lo lắng, đang muốn đối với cả nhà từng ngọn cây ngọn cỏ, một gạch một ngói tiến hành đại kiểm tra lần thứ nhất, Dương Húc dẫn theo Tiêu Thiên Nguyệt hiên ngang từng bước tiến tới.

“Ngươi... Ngươi đến làm gì?”.

Dương Lao nghiêm mặt hỏi, ngăn ở trước phòng khách không dám cho hắn đi vào.

Dương Húc cười nói: “Bình sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Lão gia tử giống như đề phòng cướp, là làm việc gì trái với lương tâm sao?”.

“Thối lắm! Lão phu, lão phu có thể làm việc gì trái với lương tâm? Đem hắn đuổi ra, người đâu. Mau tới, đem bọn hắn đuổi ra”.

Tiêu Thiên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đem hắn đẩy ra, liền xông vào phòng khách, chỉ thấy trong phòng khách người Dương gia lần này lăn qua lăn lại, tháo tranh, đập tường, đang bề bộn không thể dứt được, vừa thấy hắn xông tới, không khỏi giật mình tại đó.

Tiêu Thiên Nguyệt gãi gãi mũi nhìn tứ phía, cười nhạo một tiếng, lại chuyển ra khỏi phòng khách, người Dương gia xem tướng mạo dò xét, cũng không biết có nên tiếp tục đập phá hay không.

Trong sân, Hạ Tầm từ trong lồng ngực móc ra một sấp gì đó, tùy tiện rút ra hai tấm, đưa tới trong tay Dương Lao.

Dương Lao nhận lấy nhìn một cái, sắc mặt lập tức trở nên trắng như tờ giấy.

Hạ Tầm nói: “Đây là lão gia tử tự tay viết đồng ý chinh lương điều tử, tất cả đều ở chỗ của ta. Nếu như lão ca ca ngươi bấu víu cắn ngươi, không có những chứng cớ này, quan phủ cũng sẽ không định tội ngươi. Nếu như ta đem những điều tử này đưa đến nha môn, cho dù Dương Vanh không cắn ngươi, cho dù ngươi tự mình đem sổ sách.

Hạ Tầm hít hà mùi vị khói lửa trong không khí, tiếp tục nói: “Tất cả đều đốt, chuyện Dương Vanh phát sinh, quan phủ một phen tra rõ, ngươi cũng đồng dạng xong đời. Hộ bộ cùng Giang Ninh huyện thực là có gốc, hai bên không giống... Hắc hắc, lão gia tử là người biết chuyện.

Dương Lao run giọng nói: “Ngươi... Ngươi rốt cuộc muốn thế nào với lão phu?

Hạ Tầm nói: “Nếu như không phải ta có ý giữ gìn, vừa rồi người phủ ứng Thiên tới, sẽ đem cha con lão gia tử, tổ tôn đồng loạt bắt đi. Ngươi nói ta đối với ngươi là thiện ý, hay là ác ý?”.

Dương Lao không đáp, chỉ là chăm chú nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm, suy nghĩ cẩn thận ý đồ chính thức của hắn.

Hạ Tầm cười cười, lại nói: “Được rồi, ta đối với ngươi, xác thực chưa nói tới cái thiện ý gì, bất quá ta đem chứng cứ phạm tội của ngươi đều rút ra, cho lão ca ca ngươi một mình đi

đối phó, đối với ngươi... Thế nào cũng không tính là ác ý? Ta chỉ là... Muốn cùng ngươi làm một vụ buôn bán!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 148

Nhắm Về Phương Nam

Chương 148: Nhắm Về Phương Nam

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Trên hương án, bày biện hương nến tế quả, linh vị Dương Đỉnh Khôn ngay ngắn bày ở trên mặt.

Trước hương án, một ghế, một chậu.

Chậu là chậu đồng, nước là nước suối.

Các tộc lão Dương gia may mắn không bị bỏ tù vây quanh chậu đồng, dùng khăn mặt vải bông trắng noãn như tuyết ti chấm nước suối thanh tịnh, tẩy rửa lình bài vong mẫu của Dương Húc. Vài cáo lão già này gương mặt đỏ lên, đây vốn là việc bọn vãn bối mới phải làm, bọn họ so với Dương phu nhân còn trên một bối phận, lại bị bức bách làm những sự tình này. Lúc trước lợi dụng tông pháp, lợi dụng tộc quyền ức hiếp xa lánh một nhà Dương Đỉnh Khôn, bọn họ cao cao tại thượng. Mỗi một tên vãn bối Dương gia tựa hồ đều là ngoan ngoãn tùy ý bọn họ bài bố, hôm nay...

Linh vị bị tẩy rửa đến sạch sẽ, dùng khăn lụa lau, cung cung kính kính thỉnh lên hương án, vài cái lão già này đều không tự chủ được thở dài ra một hơi. Bọn họ đều cúi đầu, căn bản không dám nhìn về hướng trên hương án. Đó là vãn bối của bọn họ, một người còn sống bị bọn họ bức tử, kẻ khác bị bức phải xa xứ, nhìn đến hai cái linh vị vãn bối này, đâm vào mắt bọn họ.

Minh tiền bay múa trên không trang. Một vị đạo trưởng mặc bái quái đạo y màu tím râu bạc trắng cầm một cây như ý tím, sau lưng là mười sáu vị đạo trưởng, thần sắc trang nghiêm, rập khuôn theo.

"Dĩ thử chân hương nhiếp triệu thỉnh, đương nguyện vong giả tất diêu văn, trượng bằng tam bảo lực gia trì, thử thì kim nhật lai phó hội. Vận tâm bình đẳng, pháp lực vô biên, cung đối vong linh tiền, xưng dương bảo hào, vô lượng công đức, từ tôn quảng hiện thân. Pháp duyên khai, xuất khổ hải, nhiếp triệu vong inh lai phó hội, xuất ly khổ thú, lai hưởng huyền công, nhất như cáo mệnh, phong hỏa dịch truyện...".

Phật giáo cúng bái hành lễ là đem người chết vãng sinh thế giới cực lạc phương Tây. Mà đạo giáo cúng bái hành lễ là đem người chết vãnh sinh Trường Lạc tiên cảnh. Một cái là A di đà phật phụ trách, một cái là Thái Át thiên tôn phụ trách, đều là cứu độ khổ nạn chỉ là đem linh hồn tống đạt mục đích khác nhau mà thôi. Quan tài vợ chồng Dương Đỉnh Khôn trước đó bị đưa đến Thiên Sư quan, Hạ Tầm chung quy sẽ không tìm một đám hòa thượng đến siêu độ, liền mời đệ tử đạo gia tới làm pháp sự.

Ở phía sau hắn có tám đại hán thắt đai sợi gai để tang, đờ quan tài mà đi, đều là nam nhân Dương gia có chữ Đỉnh lót. Đám người này đưa quan tài ở trong trấn Mạt Lăng dạo qua một vòng, người trên cả trấn dùng ánh mắt dị thường phức tạp nhìn cái đội ngũ đưa ma đặc thù này, không người nào dám nói chuyện, người Dương thị nhất tộc càng trước mặt toàn bộ người trong trấn cúi xuống cái đầu mà gần đây tự thấy ưu việt, tài trí cao hơn người khác.

Trong con mắt của bọn họ mà nói, tiểu bối Dương Húc to gan trong đại tộc vẫn đang ở tại trấn Mạt Lăng, cũng đã cùng Dương thị Mạt Lăng hoàn toàn không có quan hệ. Hắn đã tự lập đường hiệu: "Hạ Tầm đường".

Một cái đường hiệu thị tộc tồn tại có thể có nhiều loại lai lịch, ví dụ như họ Mạnh "Tam thiên đường" đến nguyên từ Mạnh mẫu tam thiên; Triệu thị "Bán bộ đường" đến nguyên từ Triệu phổ bán bộ luận ngữ trị thiên hạ; họ Chu "Ái Liên đường" đến từ chính Chu Đôn Di (Ái Liên thuyết) ; họ Lưu "Bồ biên đường" nguyên đến từ chức tịch phiến lý của Lưu Bị, còn có người dùng chính cái tên thư phòng của mình tự lập đường hiệu, mà "Hạ Tầm đường" nguyên do là cái gì?

Theo Hạ Tầm nói: "Hạ" là "Mặt hướng phía Nam". Từ xưa đến nay, người trong nước lấy nam là sinh lấy bắc là tử, lấy nam là dương lấy bắc là âm, lẩy nam là trước lấy bắc là sau,

dùng Hạ làm tên chính là vì hắn muốn vĩnh viễn đứng ở trước mặt Mạt Lăng Dương thị, về phần chữ Tầm, Tầm là lục địa gần nước, phía Nam nhiều nước, cho nên tên là vậy. Hắn muốn nói như vậy, mọi người chỉ đành nghe như vậy.

Nguyên nhân thực sự đương nhiên chỉ có Hạ Tầm biết. Hắn tự lập đường hiệu, không khác võ sư hoặc học giả khai tông lập phái, nhưng mà họ tên vốn có của hắn có lẽ cả đời không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Làm người không thể quên tổ tông, nếu như mình cùng tử tôn dòng họ chỉ có thể họ Dương, vậy tại đường hiệu làm văn chương, đối với chính mình làm một cái kỷ niệm, làm cho con cháu mình cũng có thể niệm lên cái tên chính thức của tổ tiên. Cho nên, hắn tự lập đường hiệu "Hạ Tầm", hắn ngoài tự Văn Hiên ra, liền cũng có hiệu của mình - "Hạ Tầm".

Bởi vì Dương Sung làm chuyện xấu cùng Dương thị gia tộc đi quá giới hạn, thật sự phạm tội tham ô, tập thể môn sinh Thái học mất đi mục tiêu phấn đấu, thiếu khuyết kinh nghiệm chiến đấu ngậm miệng không lên tiếng. Bọn họ không biết nên tiến hành tiếp nữa như thế nào, người chủ trì chính nghĩa nên thế nào.

Mà các quan văn rốt cuộc là kinh nghiệm phong phú. Bọn họ đối với Dương Sung cùng Dương thị gia tộc tránh nói tới. Dương Sung trộm gian, đã bị đánh chết. Dương thị gia tộc phạm vào quốc pháp, tự có chế tài luật pháp triều đình, nhưng cái đó và Dương thị gia tộc đối với con em tộc nhân quản giáo ước thúc cũng không liên quan, dưới mắt Dương Húc tự lập đường hiệu, nhưng cái này cũng không thể thay đổi sự thật hắn và Mạt Lăng Dương thị cùng tổ tiên. Hạ Tầm đường là bàng chi của Mạt Lăng đường, Mạt Lăng đường mặc dù đã không có quyền lực trực tiếp quản giáo ước thúc, nhưng hắn cũng không thể đạp trên mặt mũi. Muốn các vị trướng bối có cùng tổ tiên giơ quan tài vịn linh cha mẹ hắn, đây là có bội lễ chế, không thể bởi vì tội Dương gia, liền triệt tiêu lẫn nhau cái sai của Dương Húc.

Bọn họ nắm chặt một cái chữ "Lễ", tiếp tục không ngừng kiện lên cấp trên, để chính nghĩa có thể mở rộng. Dương Húc nhận được trừng phạt, nhưng kỳ quái là, thế lực cầm đầu phản đối Trung Sơn vương phủ đột nhiên đình chỉ đối kháng. Luận tâm cơ, luận âm hiểm, hạng như Hoàng Tử Trừng thật sự là kém xa mười vạn tám ngàn dặm. Bọn họ chỉ cho là tự mình nắm trúng chỗ yếu hại, khiến cho đối phương á khẩu không trả lời được, thế là càng thêm phấn chấn, hăng hái thừa dũng khí, buổi tối mỗi ngày cầm đuốc đọc sách, hy vọng tại một án này, tại trên triều đánh bại tập đoàn huân thích quyền quý, nâng cao chí khí văn thần.

Nhưng ba ngày kế, tại lúc bọn họ đang đắc ý hí hửng, Dương gia càng nhiều xấu xa bị

vạch trần ra.

Đang tại trong ngục chịu thẩm vấn, Dương Vanh một chữ không khai như ngũ lôi oanh đỉnh. Thân huynh đệ của hắn Dương Lao đại nghĩa diệt thân, dâng thư vạch trần huynh trưởng vượt chế, tham ô tình hình kỹ càng, hơn nữa kỹ càng tự thuật huynh trưởng thân là tộc trưởng, vì riêng mình, vì lợi nhà mình, hãm hại tộc chất Dương Đỉnh Khôn, lời gièm pha bức tử cháu dâu, tại lúc tộc tôn Dương Húc trở về quê, lại năm lần bảy lượt xa lánh chèn ép sự thật, thậm chí hắn như thế nào lôi cuốn các vị tộc lão sắp đặt bố cục, tại tu sửa tổ từ cùng thiết lập nghĩa điền hai chuyện đều cố ý làm khó dễ Dương Húc, có ý bức bách hắn phản kháng, dó đó đem hắn bức ra khỏi gia tộc tất cả âm mưu đều nói ra. Còn nói hắn là xuất phát từ áy náy, lúc này mới phát động tộc nhân, dùng giương quan tài vịn linh hướng về phía Dương Húc đền tội.

Trên thực tế những sự tình này, có phần thật là Dương Vanh làm, có cái chỉ là con em trong tộc phỏng đoán tâm ý hắn, chủ động nịnh nọt gây nên. Giờ đây Dương Lao bị Hạ Tầm nắm thóp trong tay bức bách, vì bảo toàn chính mình, toàn bộ nước bẩn đều hắt lên trên người Dương Vanh. Dương Vanh rốt cuộc nếm đến cảm thụ bị người ta vu hãm hãm hại, hơn nữa không có khả năng cãi lại, bên ngoài lời đồn càng truyền càng rộng, hắn lại bị nhốt trong ngục, không làm được gì.

Dương Vanh bộ mặt âm hiểm, giả nhân giả nhĩa vị vạch trần, một cái hình tượng trưởng giả khổ tâm gắn bó gia tộc, tông pháp hiền hậu mà uy nghiêm ầm ầm sụp đổ. Các quan văn như nằm mơ, chính lòng tràn đầy xấu hổ không biết nói làm sao, càng nhiều xấu xa của Dương thị gia tộc bị vạch trần. Một vị phụ nhân sau khi trượng phu chết tái giá, bị đuổi khỏi Dương thị gia tộc chạy đến Giang Ninh huyện cáo trạng, nói nàng vốn muốn vì trượng phu thủ tiết, lại bởi vì một phòng nàng chỉ còn một người, thế là tộc nhân đối với nàng khi dễ áp bách, vừa đấm vừa xoa bắt nàng cải giá lấy người khác, kết quả một phòng nàng tám mẫu ruộng tốt vì vô chủ mà bị tộc trường Dương Vanh thu làm của mình.

Ngay sau đó lại có một người vạch trần, Dương gia có phụ nhân một phòng khác tuổi trẻ thủ tiết, không chịu nổi tịch mình ở bên ngoài cùng người tư thông. Sau khi sự tình bị phát hiện, một phòng nàng các đại bá tiểu thúc hạch toán, lại đem cái xấu xa này giấu xuống, như thường hướng quan phủ trình báo tiết phụ, thỉnh cầu biểu dương. Đền thờ trinh tiết của triều đình ban phát tiền xuống, bọn họ liền đem mộng đất của mình toàn bộ đều trực thuộc đến danh nghĩa quả phụ, bởi vì tiết phụ điền sản là không cần nộp thuế, đến lúc này bọn họ liền trộm được đại lượng thuế phú.

Bới ra những sự tình này, tự nhiên là Tạ Vũ Phi cùng Nam Phi Phi giỏi về tin đồn thất thiệt, cao thủ Phong môn lại càng giỏi điều tra người khác, một chuyện lại một chuyện xấu xa liên tục không ngừng bị vạch trần, triệt để đổ nát lần này Hoàng Tử Trừng hướng về phía tập đoàn võ tướng phát động tiến công, vốn là xuất sư hữu danh, lần này biến thành vẽ đường cho hươu chạy, mà ngay cả Hoàng Tử Trừng vẫn đứng tại phía sau màn, không đích thân đứng ra cũng cảm thấy nổi giận, chật vật không chịu nổi, càng không nói đến những người khác.

Đấu khoa còn chưa thành, còn muốn đem bọn họ nhiễm xấu.

Đây là Hạ Tầm toàn bộ trả thù, cũng là nguyên nhân La Khắc Địch.

Cười to buông tay. Bởi vì sự kiện này căn bản không phải ân oán một người Dương Húc cùng gia tộc, ngươi dù là khéo léo thi thủ đoạn đem Dương thị gia tộc danh chính ngôn thuận giết sạch, cũng không cách nào ngăn cản trận này bởi vì ân oán riêng của Dương thị gia tộc mà khơi mào văn võ trong triều lúc đó. Chỉ có thể rút củi đáy nồi, mới có thể đem một hồi đại loạn làm giảm đến vô hình.

Không biết bao nhiêu quan viên không muốn bị ảnh hưởng đến, rồi lại không thể không kiên trì chuẩn bị tỏ thái độ tham chiến âm thầm thở phào, mất mặt chung quy so với mất mạng tốt hơn. Chu Nguyên Chương một mực thờ ơ lạnh nhạt, sát tâm dần dần nỗi lên cũng thở phào một hơi, buông bảo đao sáng bóng như tuyết của hắn xuống.

"Trẻ con có thể dạy" Chu Nguyên Chương mỉm cười nói một câu.

Chu Duẫn Văn đang đọc Chu Lễ cho rằng hoàng tổ phụ là nói hắn, thế là đọc càng thêm chuyên tâm.

Lúc này, La Thiêm sự phụng mệnh đối với Hoàng Tử Trừng tiến hành một phen điều tra bí mật, vào cung phục chỉ...

***

"Ngươi là nói, người kia nói mình là Bành Tử Kỳ?".

"Đúng vậy!". Tên lưu manh từng tại Bắc Bình cùng Bành Tử Kỳ đánh qua quan hệ kia nói: "Thiết khẩu, thủ ngữ một chữ cũng không sai, trm... Trông cũng cùng ngươi mười phần tương tự, là huynh đệ của ngươi?".

Bành Tử Kỳ không nói chuyện, chỉ là quay đầu nhìn tam thúc Bành Phong của hắn.

Bành Phong trầm mặt nói: "Lúc ấy nàng là vì Dương Húc làm việc?".

"Dương Húc? A, hắn trong chốc lát kêu Dương Húc, trong chốc lát kêu Hạ Tầm, ai biết được, thần bí như thể, có lẽ cũng là nhân vật giang hồ, nhưng mà có thể làm cho con em Bành gia ngươi cùng hắn bôn tẩu, hẳn là một đại nhân vật danh dương giang hồ, đáng tiếc, ta một mực không thể cùng hắn kết giao".

Tên lưu manh kia cười hì hì chắp tay: "Mọi người đồng khí liên chi, vốn nên trợ giúp lẫn nhau, điểm việc nhỏ ấy không tính là chuyện gì. Không thể tưởng được lần này tới Giang Nam, lộ phí dùng hết, huynh đệ bày biện xuống bôi ngữ, hướng tới người cùng đạo cầu trợ giúp, tiếp tế huynh đệ, không ngờ lại là con em Bành gia ngươi, ha ha, duyên phận, duyên phận. Đến, chúng ta lại uống một chén".

Bành Tử Kỳ cắn răng, nói khẽ với Bành Phong: "Tam thúc, vương bát đản họ Dương kia gạt ta!".

Bành Phong hừ lạnh một tiếng nói: "Bào đắc liễu hòa thượng bào bất liễu miếu (chạy khỏi hòa thượng không chạy được khỏi miếu), chúng ta đi Giang Nam!".

Ngục phủ Phượng Dương, Vạn Tùng Lình đầu rối bù leo khỏi cống ngầm, âm âm cười: "Chỉ là tường cao, đã nghĩ nhốt được Vạn Tùng Lình ta? Xú nha đầu họ Tạ kia, ngươi đợi đấy, lão phu sẽ không bỏ qua cho ngươi!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 149

Mượn Gió Tốt

Chương 149: Mượn Gió Tốt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Dè dặt trong điện, La Khắc Địch hướng về phía Chu Nguyên Chương một thân y phục hàng ngày dập đầu hành lễ: "Thần La Khắc Địch, phụng mật chỉ hoàng thượng, điều tra chuyện Hoàng Tử Trừng, hôm nay phục chỉ".

"Ồ... Tình huống như thế nào?".

Chu Nguyên Chương không gọi đứng lên, La Khắc Địch liền cũng không dám vọng động, quỳ gối trên thảm, cung kính đáp: "Thần sau khi phụng mật chỉ, lập tức hành động. Nay bí tham cẩm y vệ có thể sử dụng quá ít, nhưng ý chỉ của hoàng thượng, thần không dám chậm trễ, lập tức tập trang tất cả nhân thủ, đối với Hoàng Tử Trừng trong sáng tối tiến hành giám thị, chú ý nhất cử nhất động của hắn".

Chu Nguyên Chương nhấp một ngụm trà, cười nhẹ một tiếng. Ý ở trong lời La Khắc Địch, hắn đương nhiên nghe ra, nhưng mà cẩm y vệ quyền lực đề cười thiên hạ, là quyết định của hắn tại thời kỳ đặc thù, giờ đây thiên hạ đã dần dần ổn định, hắn là sẽ không lại phục dậy cẩm y vệ, làm cho bọn họ áp đảo phía trên Hình bộ, Đại lý tự.

La Khắc Địch ngừng một chút, lại nói: "Theo thần xem tình báo giám thị những ngày này, Hoàng Tử Trừng đối với những gì Dương gia làm cũng không biết, chỉ là bị đệ tử hắn Dương Sung che đậy mà thôi. Mấy ngày hôm trước, Hoàng Tử Trừng từng cùng Binh bộ Tả Thị lang tề tụ tại Tập Hiền lâu uống rượu, thuộc hạ của thần giả trang tiểu nhị tới gần bọn họ, nghe

Hoàng Tử Trừng nói, cũng vì Dương gia mà bất bình, cũng không cùng Thị Lang tư nghị kết đảng, công kích triều đình".

"Hai ngày này, Dương Vanh đổ, Dương gia gièm pha lục tục bị người vạch trần ra, Hoàng Tử Trừng sau khi biết được chân tướng rất là uể oải, mấy ngày nay ra ngoài thoáng cái rồi trực tiếp về phủ, không tiếp khách, thần dùng số tiền lớn mua người nhà Hoàng phủ, biết được hắn ở trong phủ thường xuyên say rượu chửi to, mắng Dương Sung gạt hắn, hủy danh dự hắn. Dùng các loại này xem ra, Hoàng Tử Trừng... Không có tư tâm, kính xin hoàng thượng minh giám".

Chu Nguyên Chương như có điều suy nghĩ gật gật đầu, bỗng hỏi: "Dương Húc kia, là xảy ra chuyện gì? Làm sao lại thành người của cẩm y vệ ngươi?".

"Cái này...".

La Khắc Địch mặt lộ vẻ khó khăn, đành phải hạ thấp thanh âm, nằm rạp người xuống đáp: "Hoàng thượng hỏi, thần không dám không đáp. Hạ Tầm này... Vốn là sinh đồ Thanh Châu, trong nhà có điền sản, cũng có cửa hàng kinh doanh. Mà Tề vương... Khụ, trong Tề Vương phủ có một số nội thần, thị vệ, cũng kinh doanh một ít sản nghiệp, lại khổ nỗi không thể thoát thân kinh doanh, cũng không thông hiểu đạo này, liền ủy thác cho Dương Húc, bởi vậy, Dương Húc cùng Tề vương phủ đi lại thân mật.

Khi Dương Húc vì Tề vương phủ đi Bắc Bình chọn mua hàng da, vừa lúc cứu tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ, tại Trung Sơn vương phủ có ân. Lần này gặp phải quan ti, cầu Trung Sơn vương phủ che chở. Trung Sơn vương phủ biết ứng Thiên phủ doãn Vương Hồng Duệ cùng Hoàng Tử Trừng thâm giao, chỉ sợ hắn phán bất công, bởi vậy tìm đến vi thần, muốn cấp cho Dương Húc một cái xuất thân quân nhân. Thần nghĩ, Dương Húc lúc trước vì hoàng tử vương gia hiệu lực, không phải không có công, lần này lại là Trung Sơn vương phủ nhờ làm hộ, nên lúc này... Liền đem hắn tuyển làm cẩm y giáo úy, một chức nhàn rỗi, chỉ là... Chỉ là vì ứng phó nhờ vả mà thôi".

"Hừ! Tề vương phủ nội thần thị vệ?".

Chu Nguyên Chương xì lạnh một tiếng. Cái gì nội thần thị vệ, rõ ràng chính là đứa con của hắn ở bên ngoài vơ vét tiền, còn của hắn hắn còn không biết? Hàng năm rất nhiều bổng lộc, còn ngại nghèo sao? Nhưng dù sao đó cũng là con mình, hắn không chỉ là Thiên tử Đại Minh,

mà còn là.

Một phụ thân, tổ phụ bề ngoài nghiêm khắc, đối với con cháu rất là từ tường quan ái. Đứa con duy trì những sự tình kia, chỉ cần không phải quá phận, hắn cũng không muốn truy cứu.

Trầm ngâm một lát, Chu Nguyên Chương khoát khoát tay nói: "Biết rồi, cứ như vậy, ngươi đi xuống đi".

"Vâng, thần cáo lui".

La Khắc Địch lại khấu đầu, đứng dậy, khom người lui ra.

Cẩn trọng xoay người ra khỏi điện, La Khắc Địch vừa muốn xuất cung, liền gặp một vị quan viên bước chân vội vàng, gấp gáp đi tới, tập trung nhìn một cái, đúng là kẻ vừa bị hắn đề lên Binh bộ Tả thị lang Tề Thái. La Khắc Địch nhướng mày, lập tức xoau người xuôi theo hành lang điện bước đi, tránh cùng hắn gặp trước mặt...

"Đại nhân, chúng ta cũng là quân nhân, lúc này đây văn võ tranh chấp, sao không dựa thế lật đổ Hoàng Tử Trừng? Kể từ đó, chúng ta chẳng những có thể lấy lòng các huân khanh võ tướng, nếu là hoàng thượng giận dữ nghiêm tra văn thần, chúng ta còn có thể thừa cơ Đông Sơn tái khởi. Đại nhân tại sao ngược lại thay hắn che giấu. Hắn là loại người này mặt cao hơn trán, có thể tiếp nhận chuyện của đại nhân sao?".

Tiêu Thiên Nguyệt là quan quân cẩm y vệ, tất nhiên cũng có thể tiến cung, chỉ là hắn chưa tới trước cẩn thận điện, chỉ là ở ngoại điện đợi, lúc này cùng La Khắc Địch đồng loạt đi ra ngoài, thuận miệng hỏi.

La khắc địch cười nhạt một tiếng, hỏi ngược lại: "Hử? Như thể, ngươi nói Hoàng Tử Trừng là Lý Thiện Trường hay là Hồ Duy Dung? Hoặc là Lam Ngọc đại tướng quân?".

Tiêu Thiên Nguyệt không lý giải được kỳ ý, không khỏi có chút run sợ.

La Khắc Địch khinh miệt nói: "Chỉ bằng hắn, hoàng thượng nếu muốn giết hắn, chỉ cần một lời, cần gì động can qua, Hoàng thượng sẽ nâng chúng ta trở lại sao?".

Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Như vậy... Đại nhân cũng không có cần ủng hộ hắn, thay hắn che giấu nha".

La Khắc Địch nói: “Hoàng thượng tuổi già, tương lai tất là hoàng thái tôn nắm nước. Mà Hoàng Tử Trừng lúc đó sẽ trở thành đế sư. Hoàng thái tôn tuy kiêng kỵ các hoàng thúc, nhưng vốn cũng không có sốt ruột như thể, cái này còn không phải Hoàng Tử Trừng muốn làm cứu nước nguy nan, cột trụ lực vãn nguy nan, lúc này mới lần nữa đầu độc Hoàng thái tôn? Có hắn giật dây, Hoàng thái tôn mới có thể tước phiên, còn có thể không nhờ cậy chúng ta? Những vương gia trấn thủ các phiên quốc, mới là nhân vật có tư cách cùng Hồ Duy Dung, Lam Ngọc ganh đua dài ngắn. Ngươi nói ta có thể nào không ủng hộ hắn? Giúp hắn... Chính là giúp mình!”.

Tiêu Thiên Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ.

Trong Cẩn thận điện, Tề Thái vội vàng hấp tấp nói: “Hoàng thượng, quân tình khẩn cấp, quân tình khẩn cấp”.

Tề Thái không nhìn thấy La Khắc Địch, tiến vào cẩn thận điện liền oành cái quỳ xuống, không kịp dập đầu, liền vội vàng kêu lên.

“Hử? Đã xảy ra chuyện gì?”. Chu Nguyên Chương ánh mắt sắc bén hắn lên.

Tề Thái nói: “Hoàng thượng, Binh bộ vừa mới nhận được tin tức, Bạch Liên giáo Thiểm Tây huyện Miễn tạo phản”.

Chu Nguyên Chương thân thể chấn động, từ sau ngự thư án nghiêng người qua, lạnh lùng nói: “Cẩn thận nói lại, tình hình thế nào?”.

Tề Thái nói: “Hồi Hoàng thượng, huyện Miễn Thiểm Tây, có Bạch Liên giáo đồ truyền giáo, tự mở hương đường, xưng là Hương chủ. Người này tên Điền Cửu Thành. Tháng trước, hắn cùng với tiểu lại huyện Miễn Cao Phúc Hưng, tăng nhân Lý Phổ Trì tính kế tạo phản, bị người phát giác tố cáo.

Thôi quan huyện Miễn suất lĩnh tuần kiểm truy bắt, bắt được hòa thượng Lý Phổ Trì, Điền Cửu Thành cùng Cao Phúc Hưng liền dẫn theo giáo chúng hai huyện vội vàng tạo phản, tự xưng Hán Minh hoàng đế, niên hiệu Long Phượng. Cao Phúc Hưng xưng “Phật Di Lặc”, Hà Diệu Thuận xưng “Thiên vương”. Công phá Lược Dương các nơi, chiếm cứ hiểm yếu Xuyên Thiểm, thanh thế có phần thịnh, giờ đây phản chúng có năm sáu vạn người”.

Chu Nguyên Chương sắc mặt đại biến, suy nghĩ một chút, lập tức hạ chỉ nói: “Lập tức

truyền chỉ, lệnh Trường Hưng hầu Cảnh Bỉnh Văn là Thảo nghịch đại tướng quân, lập tức thống binh mười vạn, đến Thiểm Tây bình phản!".

"Thần tuân chỉ". Tề Thái cũng biết quân tình như lửa, trì hoãn không được, dập đầu một cái đứng người lên chạy ra bên ngoài.

Chu Nguyên Chương chậm rãi ngồi trở lại long ỷ, thì thào lẩm bẩm: "Trẫm cần cù tiết kiệm, thức khuya dậy sớm, vất vả thiên hạ, lo lắng vạn dân, nào có một ngày lười biếng. Hôm nay lập quốc đã ba mươi năm, nghĩ không đến là vẫn không được thái bình".

Ánh mắt chậm rãi rơi vào một chồng dày đặc tấu chương của văn võ quan trên ngự thư án, hắn lại khe khẽ thở dài: "Những con mọt sách này, ngươi nói thiên hạ thái bình, kẻ thù bên ngoài mệt mỏi sao? Đọc một vài thi thư, liền muốn dẫm lên đầu võ quan mà đi lên. Nếu như thiếu những tên võ phu thô bỉ không văn vẻ trong mắt các ngươi này, thiên hạ này có thể yên ổn? Một văn một võ, một cương một nhu, các ngươi sẽ không có thể văn võ cương nhu tương hòa cùng nhau sao?".

"Người đâu!".

Một tên tiểu nội thị vội vàng tiến lên ba bước, khom người đứng lại. Bởi vì Thiểm Tây đột nhiên phát sinh cái tạo phản này, đối với lần này hai đại tập đoàn văn võ lợi dụng Dương Húc cùng gia tộc phát sinh xung đột tranh đấu, Chu Nguyên Chương trong lòng đã có định án.

"Truyền chỉ Lễ bộ, Thái học, các nơi bồi dưỡng nhân tài. Triều đình cho bổng lộc dày, học xá rộng lớn, duy trì sư nho, là để dạy chư sinh, mong chờ thành công, vì quốc gia sử dụng. Gần đây, sư đạo chưa lập, chuyện xấu đã xuất hiện; Học quy buông thả, chư sinh không lo sự nghiệp, đến nỗi không thông văn lý, không tinh thư toán, không rành lại sự. Kẻ nào quá mức kháng cự triều cương, vượt rào lễ pháp, thì không cần phải bồi dưỡng nữa. Nay lệnh cho lễ bộ, điều chỉnh lại học quy, để cho các sư sinh tuân thủ".

"Nô tỳ lĩnh chỉ".

"Còn nữa, cẩm y Giáo úy Dương Húc, biết văn biết võ, biết tiến thối, hiểu lễ nghi, biết thị phi, tất vinh sỉ, phong ngự tiền tam đẳng Đái đao thị vệ, vào trong cung học lễ, ba ngày sau, theo trẫm tọa triều, trực trên điện!".

"Nô tỳ lĩnh chỉ".

Người nào cũng biết môn sinh Thái học làm náo loạn, giật dây sau lưng ủng hộ chính là Hoàng Tử Trừng cầm đầu quan văn. Chu Nguyên Chương đã biết được Hoàng Tử Trừng xác thực không có lòng riêng, không nghĩ lại tự nhiên đâm ngang nghiêm khắc truy cứu, thực sự không thể không có biểu hiện, nhất là lúc này, Thiểm Tây có người tạo phản, càng cần ổn định quân tâm quân nhân. Lúc này đây tay là khiển trách học sinh, người nào cũng biết là hắn đánh quan văn.

Để cho Dương Húc bị quan văn chỉ trích cho rằng tiểu tử không đáng một đồng như vậy đứng điện thị giá, bách quan vào triều thấy hắn đứng ở ngay đó, đó chính là rõ ràng vỗ vào mặt các quan văn.

Lầu canh đều là hướng về phía nam bắc. Chu Nguyên Chương lại tại Phượng Dương xây một tòa lầu canh hướng đông tây, còn là lớn nhất thiên hạ. Lăng mộ thần đạo không có đối với mộ quỳnh, Chu Nguyên Chương tự mình xây dựng hiểu lăng, hàng ngày bắt đạo thần đối với mộ quỳnh.

Làm chuyện khác thường; xây dựng hoàng cung khác người, phải cần thiên nhiên thịnh địa, Chu Nguyên Chương trúng một chỗ, phía dưới là hồ, không thích hợp xây phòng ở, hắn không đổi, hắn đem hồ cũng san phẳng.

Đây là tính cách nhất quán của lão Chu, không theo lẽ thường, suất tính thật thành, yêu mến đối chọi gay gắt thông qua sự yêu ghét của mình. Ngươi tham lương, ta liền dùng lương thực đè chết ngươi; ngươi đang xây học xá ăn bớt nguyên vật liệu, ta khiến cho học sinh mỗi ngày giẫm qua đầu ngươi đến trường; các ngươi mắng hắn không đáng một đồng, ta lại đen hắn đặt ở trước mặt các ngươi!

Cùng trời đấu, cùng đất đấu, cùng người đấu, hắn là thích như vậy.

Hoàng thượng hạ chỉ, Lễ bộ tất nhiên phụng chỉ làm không thay đổi, Lễ bộ Thượng Thư, Thị lang tả hữu Thị lang vội vàng mở họp hội ý, phỏng đoán tâm ý Chu Nguyên Chương, định ra chính sách trừng phạt, liền vội vàng tiến đến Quốc tử giám truyền mệnh lệnh Lễ bộ.

Quốc Tử tế tửu Quốc tử giám giờ đây tạm thiếu, Giám thừa, Giáo dụ tụ hợp toàn bộ học sinh cùng lưu học sinh ngoại quốc tổng cộng hơn tám nghìn người, đứng ở trên bãi đất trống rộng rãi, nghe Lễ bộ Hữu Thị lang trầm bổng du dương hướng về phía toàn bộ hiệu sư sinh tuyên bố học quy.

Giáo điều: “Sĩ quan các đường sở dĩ làm gương cho chư sinh, cần phải tự mình sửa chữa mức độ, dẫn đầu cần mẫn cẩn thận, đừng lười biếng dạy bảo, khiến cho kẻ học sau có thành tựu, làm xứng đáng với chức vụ.

Từ ngày hôm nay, chư sinh mỗi ba ngày một bối thư, ngày đọc Ngự Chế Đại Cáo cùng bản kinh tứ thư tất cả một trăm chữ, thạo ký văn từ, tinh giải lý nghĩa, hoặc có nghi nan, thì phải chất vấn, phải rõ ràng. Không cho phép xúc phạm vô lễ sư trưởng. Nếu như nghi vấn chưa thông, chờ xem xét vật biện, thăng đường bối thư, cần phải dựa vào ban thứ chờ, không cho phép vượt quá.

Mỗi tháng làm bản kinh tử thư nghĩa các hai đạo, chiếu cáo, chương biểu, sách luận, phán ngữ, nội khoa hai đạo. Mỗi ngày tập phỏng thư một bức, ít nhất hai trăm chữ, dùng hi, hiển, trí, vinh, âu, ngu, nhan, liễu, các thiếp làm pháp, tất cả đều phải chuyên tâm.

Sáng chiều thăng đường, cần phải áo quan nghiêm chỉnh, mô phỏng trung tiết, tọa đường cần phải lễ mạo trang nghiêm, cung kính siêng năng đọc, không được thoát mũ cởi áo. Hướng nghiệp phân lớp mà soạn, cần phải kính cung ẩm thực, không được ồn ào. Mồng một và ngày rằm cần phải theo lớp yết miếu, không được xử sự phóng đãng, không được suồng sã uống rượu, điên đảo đường phố cùng người tranh đấu, làm thương tích tới phong giáo. Thời gian còn lại, một mực không được rời Quốc tử giám.

Tất cả sự vụ, trước tiên phải báo cáo giáo quan bản ban, có người nhà tới thăm, nói cho Tế tửu, có thể đi. Kẻ có bệnh tật chưa vợ con, dưỡng bệnh tại phòng điều trị, mỗi đêm cần phải tại Giám túc hiết. Những người ở các ti làm việc, cũng cần phải trở lại giám, cũng không được tụ tập uống rượu. Người được tuyển chịu phân công làm việc, theo Tế tửu công tuyển phân công, người vi phạm trị tội. Tế tửu, Giám thừa, Giáo dụ, mỗi ngày xướng tên điểm danh, mỗi đêm ký túc xá tra cương vị, nhưng có kẻ vô cớ tự ý đi, một mực trả về quê.

Cùng lúc đó, Hạ Tầm cũng nhận được mệnh lệnh, hắn quan nhân quá nhỏ, không cần hoàng đế đích thân hạ chỉ. Hoàng đế một cái điều lệnh, báo tới Ngũ quân đô đốc phủ, Ngũ quân đô đốc phủ lại thông báo cho Cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ ti, trong nhà Hạ Tầm liền vui mừng nghênh đón một đạo công văn đại ấn nhậm chức được đắp dấu đỏ của Ngũ quân đô đốc phủ để phòng tiết lộ bí mật, Ngự tiền tam đẳng Đái đao thị vệ, nghe rất trâu bò.

Về phần chức quan này là làm cái gì, Hạ Tầm còn không biết.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 150

Hạ Tầm Đi Làm

Chương 150: Hạ Tầm Đi Làm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Hôm nay Hạ Tầm ngày đầu tiên đi làm.

Chính xác ra, là đi huấn luyện trước ngày đầu tiên lên cương vị.

Hạ Tầm cưỡi trên con ngựa trắng, mặc phi ngư phục đỏ thẫm, vạt áo phải giao cổ áo, tay áo rộng thắt lưng buộc chặt, hai vai thông đến tay áo đính các thứ phi ngư, phi vân, hải lãng, hồng nhai, tại dưới ánh chiều ánh vàng lấp lánh, liếc nhìn rất giống mãng bào. Eo đeo Tú Xuân đao, treo xuyên cung yêu bài, đầu đội ô sa.

Đẹp trai, đẹp trai ngây người.

Nam Phi Phi rránh ở trong trà lâu dựa vào lan can mà trông, sao nhỏ đầy mắt. Thì ra tiểu cô nương Minh triều cũng có mê luyến binh ca ca.

Tạ Vũ Phi ăn không tiêu, hừ lạnh một tiếng nói: “Không phải là thay đổi quần áo sao? Người vẫn là người đó, có cái gì đẹp mắt”.

“Thật rất tuấn tủ mà” Nam Phi Phi xoa tay: “Tỷ, người thật không muốn sao? Người không muốn ta có thể ra tay”.

“Ra tay cái gì, không muốn Tây Môn đại ca của ngươi nữa sao?”.

“Nói đến Tây Môn đại ca.

Nam Phi Phi sụp cái mặt nhỏ nhắn xuống: “Đã lâu như vậy rồi, cũng không có thấy hắn đến tìm ta. Tên không lương tâm này, thiệt thòi ta đem địa chỉ trong nhà đều nói cho hắn, hắn không phải không nhớ sẽ quay lại đem ta đi chứ? Không được, ta cũng lớn rồi, lại chờ thêm nữa liền thành lão cô nương không người cần rồi. Ta cũng không thể chờ hắn, ta muốn nắm chắc hạnh phúc của chính mình”.

“Ngươi thành lão cô nương?”.

Tạ Vũ Phi cái mũi cũng tức đến lệch đi: “Ngươi nếu thành gái lờ thì, ta đây tính toán gì? Ngươi không cần phải tìm lý do vụng về như vậy được không?”.

Nam Phi Phi che miệng cười: “Đó chỉ có thể chứng minh, người so với ta già hơn. Đáng thương, trong ba năm không thể đàm hôn luận gả, người liền một tay gối đầu một mình rồi. Muội muội ta sẽ không giúp người. Dương Húc này sao, muốn quan có quan, muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, muốn tiền có tiền. Dù sao cũng là người buộc người ta hòa ly, ta cũng không tính là đoạt người của tỷ”.

Tạ Vũ Phi đã trấn định lại, cười như nắng chiều nói: “Tốt, ngươi muốn thực yêu mến hắn, vậy cứ đi theo đuổi đi. Bằng vào thủ đoạn của ngươi, nhất định có thể đem hắn quyến rũ tới tay. Chờ Tây Môn Khánh hưng thú hớn hở chạy đến Kim Lăng tìm ngươi, ai cũng không thể trách, chỉ trách hắn đã tới chậm”.

Nam Phi Phi không cười, kéo tay áo nàng, chu cái miệng nhỏ nhắn, không hài lòng nói: “Tỷ, hắn nói rất nhanh sẽ tới tìm ta, tại sao còn chưa tới! Người nói người này rốt cuộc đáng tin không?”.

“Ngươi thực thích hắn?”.

Nam Phi Phi nghĩ nghĩ, dùng sức gật gật đầu nói: “ừm5 thật! Hắn rất biết dỗ dành người, rất biết chiếu cố người, có đôi khi ta rõ ràng là cố ý khi dễ hắn, chọc tức hắn, hắn cũng không giận. Ở bên cạnh hắn, ta đặc biệt vui sướng”.

Tạ Vũ Phi thở dài, nhẹ nhàng đem nàng ôm đến bên người, buồn buồn nhìn ra Hạ Tầm cười ngựa chậm rãi đi qua dưới lầu: “Vậy... Kiên nhẫn một chút đi. Tỷ tỷ trước kia chờ hắn, chờ tới mười sáu năm, muội lúc này.

Mới vài ngày, ít ra... Muội còn có người có thể đợi...

***

“Thiếu gia trở lại rồi!”.

“Oa, quá anh tuấn”.

“Thiếu gia nhà chúng ta vừa nhìn chính là làm đại quan nhân”.

“Không đúng, là làm đại tướng quân”.

“Ngươi xem quan bào, như vương gia không? Thêu cái gì, tựa như kim long kìa...”.

Người một nhà Dương gia đứng ở cửa lớn chờ Hạ Tầm ngày đầu tiên đi làm trở về. Dưới trời chiều, bạch mã hồng bào, một người chợt hiện, cả nhà lập tức tung tăng đứng dậy.

Sớm bị Hạ Tầm đả kích đến cũng không còn dáng vẻ kiêu ngạo, mọi người Dương gia dán sát khe cửa hướng ra ngoài nhìn, vẻ mặt kinh sợ, không dám cao giọng.

Hạ Tầm đến trước cửa nhà mình, người một nhà đều xúm tới, Hạ Tầm ngồi ngay ngắn ở trên ngựa, lại không nhúc nhích.

Bành Tử Kỳ hân thưởng đủ rồi, nhịn không được cười sẵng giọng nói: “Được rồi được rồi, đừng sĩ diện, còn không xuống, chờ người đỡ chàng xuống hay sao?”.

Hạ Tầm cười khổ nói: “Nàng vẫn thực là nên đỡ ta một cái, chân ta... Bước không nổi...”.

Trong phòng Hạ Tầm, Hạ Tầm ngồi ở trước giường, Bành Tử Kỳ cùng Tiểu Địch một phải một trái, rửa chân cho hắn, cẩn thận nghiêm túc. Trên chân Hạ Tầm đã xuất ra bong bóng.

Tiểu Địch tò mò hỏi: “Thiếu gia, ngự tiền thị vệ ở trong cung, cần chạy đường rất xa sao, tại sao lại mệt mỏi như vậy?”.

Hạ Tầm mặt mày đau khổ nói: “Ài5 ta cũng cho rằng rất dễ dàng, ai biết có nhiều chuyện mà làm như vậy. Khi hoàng thượng vào triều, ta chính là võ sĩ đứng điện. Hoàng thượng xử lý công sự bao lâu, ta cũng phải đứng bấy lâu, cũng không được nhúc nhích, sừng sững như núi, nhìn không chớp mắt, thẳng đến tan triều. Cho nên, bình thường lúc không trực ban, cần khổ

luyện Trạm thung công".

Hắn thở dài, lại nói: "Hoàng thượng nếu như không về hậu cung, mà là đến Văn lâu, Võ lâu, Hoa Cái điện, cần thận điện xử lý tấu chương, hội kiến triều thần, làm ngự tiền thị vệ, ta cũng phải đi theo hai bên, đứng tại cửa điện, không được cử động. Có thể là hoàng thượng đi tuần, hoàng thượng đi đến chỗ nào, ta phải theo tới chỗ đấy. Nếu xuất kinh còn có ngựa cưỡi, nếu tại trong kinh thành, liền phải bằng hai chân mà đi đường.

Tốt rồi, thật ra hoàng thượng không tùy tiện xuất cung, hội triều cũng không phải mỗi ngày xem. Nếu như hoàng thượng trong điện phê duyệt tấu chương, ngẫu nhiên cũng có thể trộm lười, không phải mệt mỏi như vậy. Vấn đề là, sau giờ Ngọ hoàng thượng trở lại hậu cung nghỉ ngơi, ta còn phải tuần tra hoàng cung, chính là cầm đao, đi từng vòng, cứ đi như vậy. Thực ra một cái bóng đều còn không thấy.

Ta thật không biết là ngự tiền thị vệ mệt mỏi như vậy. Cái này thôi không nói tới, thật ra không cần phải ngày nào cũng cần trực, có luân phiên nghỉ ngơi, vấn đề là, lúc thị vệ không trực ban, mỗi ngày đều muốn rèn luyện võ kỹ, tập chạy, leo trèo, đứng tấn, căn bản không nhàn rỗi!".

Tiểu Địch nói: "Như vậy, còn tưởng thiếu gia trở thành quan rất uy phong, sớm biết như thế chẳng thà ở nhà hưởng phúc".

Hạ Tầm lại nói: "Cũng không thể nói như vậy. Ta hiện tại là quá nhàn rỗi chút ít, bằng không những khổ này có thể ăn không hết? Rèn luyện thoáng cái cũng tốt. Ngươi không biết, những bọn thị vệ trong cung đều là tiểu nhân vật, ngươi nhìn cũng không ra Trương Tam Lý Tứ gì, nhưng nếu thả ra bên ngoài, không một người nào ăn chay. Phải biết rằng có thể ở trong nội cung làm thị vệ, hầu như tất cả đều là con em công thần, trong nhà không có chút bối cảnh, muốn tiến cung đứng trực cũng khó như lên trời. Chỉ là bình thường trong nhà có gia nhân lớn nhỏ làm, trong cung, người người cẩn thận tỉ mỉ, quân kỷ nghiêm ngặt, không dám có chút lười biếng. Những người này đều là chút ít mầm non thiếu gia trong những nhà đại quan kiêu ngạo. Bọn họ làm được, sao ta không làm được?".

Bành Tử Kỳ lau khô chân cho hắn, thấy trên chân hắn nổi lên vài vết phồng rộp, đau lòng nói: "Lên giường đi, thiếp chọc phá cho chàng, đắp lên chút thuốc, qua đêm liền tốt hơn. Bằng không sáng mai có muốn học lễ luyện công, cũng không thể kiên trì được".

Bành Tử Kỳ lấy ra một cây trâm bạc, cẩn thận chọc phá nốt phồng cho hắn, lại đắp chút thuốc. Tiểu Địch lấy ra một đối dép lê bồ thảo mềm mại thông khí cho hắn thay.

Hạ Tầm cười nói: "Được rồi được rồi. Các nàng thật muốn đem ta làm hư. Chỉ là trên chân xuất ra nốt phồng, không phải chuyện lớn gì. Ta vừa rồi tiến đến, nhìn thấy vườn hoa tiền viện dường như đã làm tốt rồi? Ta đi xem một chút".

Hạ Tầm đi tới cửa, chợt nhớ ra cái gì: "À, đúng rồi, hai người các nàng đều là tính tình hiếu động. Mấy ngày trước nhà chúng ta nhiều việc, cái gì cũng không thể chiếu cố được, mà lúc này ta lại bị an bài như vậy, không có thời gian cùng với các nàng. Hai người các nàng không cần cả ngày canh giữ ở trong nhà, rảnh rỗi thì ra ngoài đi dạo. Trấn Mạt Lăng này sơn thủy cũng không tệ, nếu như đi dạo trong thành Kim Lăng, đường cũng không xa. Dưới chân thiên tử, sẽ không có nhiễu loạn gì, không bằng cứ ra ngoài đi chơi một chút".

Bành Tử Kỳ cúi đầu, buồn buồn nói: "Vâng, nhưng... Tiếu Quản sự nói, nữ nhân gả cho người, phải an phận giữ mình, phải có điểm bộ dáng thiếu nãi nãi... Hắn không nói rõ rệt với thiếp, nhưng thiếp biết là nói cho thiếp nghe".

Tiểu Địch cũng nói: "Đúng vậy, cha trông nom càng ngày càng rộng. Hắn nói nhà chúng ta giờ đây danh khí lớn, người khác đều nhìn nhằm chằm vào nhà chúng ta, còn nói thiểu gia làm quan to, bảo ta học chút ít quy củ. Ta hai ngày này, cũng liền ở hậu viện không dám ra ngoài, cả ngày cùng Tử Kỳ tỷ ngồi chồm hỗm tại chỗ đó đấu kiến.

Hạ Tầm khoát khoát tay: "Không cần quản cha nàng, chuyện gì thì có ta đây, chúng ta không giảng những cái quy củ kia, cả ngày đem các nàng buồn bực ở trong nhà, có cái gì tốt?".

Không nói đến chuyện đối với Tử Kỳ cùng Tiểu Địch tín nhiệm và quan tâm, cổ nhân đem nữ nhân nhốt tại trong nhà làm phép, Hạ Tầm cũng không tán thành. Những người kia tựa như cho rằng đem nữ nhân.

Nhốt ở trong nhà liền an toàn, ai ngờ những nữ nhân trẻ tuổi này sẽ không bởi vì nhốt ở trong nhà mà có thể mất đi tinh lực của nàng.

Hoàn toàn ngược lại, các nàng mỗi ngày cẩm y ngọc thực, nhưng không có bất cứ chuyện gì có thể làm, ai không có thất tình lục dục? Dần dần không hư tịch mịch nổi lên, sẽ làm các nàng so với nữ nhân bình thường càng mẫn cảm, càng dễ dàng vượt qua giới hạn pháp luật cùng đạo đức.

Người ta vài câu dỗ ngon dỗ ngọt, nói không chừng liền cùng người ta chạy. Tuyết Liên, Diệu Dặc, Vũ Phi Y, ai cũng như thế. Hạ Tầm không muốn đem Tử Kỳ thành con chim hoàng yến nhốt trong lồng khát vọng tự do.

Hạ Tầm vừa mới đi ra ngoài, Bành Tử Kỳ cùng Tiểu Địch hai tiểu nữ nhân đáng thương liền hoan hô ôm nhau một chỗ.

"Ha, lúc này được lệnh thiếu gia, cha muội sẽ không nói được gì. Tử Kỳ tỷ, lần trước đi Tê Hà sơn, muội không đi được. Ngày mai chúng ta đi Tê Hà sơn một chút đi. Nghe nói nơi đó còn có miếu, chúng ta đi cúng bái, phù hộ thiếu gia làm quan thuận buồm xuôi gió".

Nghe thấy Tê Hà sơn, nhớ tới một màn kiều diễm lãng mạn với Hạ Tầm trước đó tại khe núi, Bành Tử Kỳ không khỏi đỏ mặt nói: "Không cần phải đi Tê Hà sơn, ta mới biết được, ở tại địa phương ngắm xuân là Ngưu Thủ sơn, thu xem Tê Hà, ngày xuân Tê Hà phong cảnh cũng không mỹ lệ bằng Ngưu Thủ sơn".

Tiểu Địch ngược lại không có ý kiến đặc biệt, nhân tiện nói: "Tốt tốt, vậy đi Ngưu Thủ sơn, sau đó còn phải đi thành Kim Lăng một chút, muội còn chưa được đi dạo qua tòa đế kinh này. Tử Kỳ tỷ, tỷ xem thiếu gia đối với tỷ thật tốt. Tướng công người khác cũng không hiền hòa giống thiếu gia nhà ta vậy đâu".

Bành Tử Kỳ cười nói: "Thiếu gia nhà người khác, cũng không có hiền hòa giống tướng công nhà ta, có đúng không?".

Tiểu Địch nghe trong lời nói của nàng có chuyện, không khỏi đỏ mặt lên, không dám tiếp lời nàng.

Hạ Tầm mặc một bộ thường phục ở nhà, mang một đôi dép lê bồ thảo đến tiền viện, thấy cửa chính, bức tường, tiền đình, vườn hoa, chủ phòng đều đại khái hoàn thành, trong vườn đã có hoa cỏ, hương thơm huyễn lệ, trong lòng cũng tự vui mừng.

Hạ Tầm cảm thấy mỹ mãn thở dài: "Cái này tốt rồi, một phòng Dương Húc cùng Dương thị gia tộc ân ân oán oán đã hoàn toàn chấm dứt, lão Chu một câu, ta liền bị điều vào cung làm thị vệ, bổng lộc cao, đãi ngộ tốt, lại an toàn, căn bản không có cơ hội ở trong chiến dịch Tình Nan làm bất luận chốt thí một phương nào đó, ta rốt cuộc có thể an tâm, hưởng thụ thoáng cái nhân sinh của mình.

Hạnh phúc tất nhiên có, nhưng hắn thực có thể tuổi còn trẻ, từ đây thái bình cả đời sao?

Chỉ có trời mới biết.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 151

Đạo Nghĩa Chi Tranh

Chương 151: Đạo Nghĩa Chi Tranh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Trải qua ba ngày huấn luyện ngắn ngủi, Hạ Tầm đối với chỗ đứng của mình, vị trí đi, trình tự vào triều cuối cùng nắm giữ. Hôm nay là lần đầu tiên hắn tùy triều bạn giá (hầu hạ trên triều). Hạ Tầm đứng ở bên trái ngự tọa, án đao đứng thẳng, bên cạnh là Tiểu hoàng môn mi thanh mục tủ mười một mười hai tuổi cầm phất trần.

Thường ngày, văn võ bá quan vào triều căn bản sẽ không chú ý những võ sĩ cùng thái giám kia, nhưng mà lúc này đây không giống nhau, bọn họ đã biết Dương Húc làm Ngự tiền tam đẳng Đái đao thị vệ, hầu như mỗi một người vào triều, bất kể văn thần võ tướng, bất kể hệ phái, đều dụng tâm liếc hắn một cái.

Những đại nhân vật này đều là dậm chân một cái tứ phương loạn chiến, bất luận kẻ nào cũng có thể cao cao áp đảo phía trên Hạ Tầm. Nhưng mà trong này, trên Kim Loan điện, cũng chỉ có một cái quyền lực hạch tâm, đó chính là Chu Nguyên Chương. Đứng ở bên cạnh hắn, uy hiếp đến từ những người khác, tựa như toàn bộ không tồn tại.

Vị trí Hạ Tầm đứng, hoàng đế khai quốc Đại Đường Lý Uyên cũng đã đứng. Lúc trước hắn chính là thị vệ trước điện ngưu thiên bị thân, không phải nhân vật hoàng thân quốc thích, con em công thần không thể đảm nhiệm. Giờ đây đứng ở ba góc còn lại của ngự tọa, đồng dạng đều là hoàng thân quốc thích. Hạ Tầm có thể đến được vị trí này, có thể đứng gần bên cạnh nhất, chỉ là bởi vì Chu Nguyên Chương muốn hướng các thần tử thị uy.

Chu Nguyên Chương chính ngồi ở trên long ỷ, một số quốc sự hắn sẽ giao cho Hoàng thái tôn đi làm, lại điểm bình luận hắn phê duyệt ý kiến được mất. Đây là hắn có ý thức bồi dưỡng người nối nghiệp, nhưng mà sự kiện trọng đại, hắn còn phải chính mình nắm chắc. Hôm nay phải thảo luận chính là một đại sự liên quan đến vận mệnh quốc gia, phải do hắn nắm chắc đại sự.

Văn võ bá quan, huân khanh quốc thích tập hợp. Hoàng đế thăng giai, tọa định, bách quan mô quan, ba lần hô vạn tuế, chỉnh tề như một, mạnh mẽ có lực.

Hổ đã già, nhưng uy nghiêm vẫn còn lại. Chu Nguyên Chương ngồi ở cao cao trên ngự tọa, trên mặt già nua vẫn đang lộ ra tự tin cùng chúa tể nắm vững tất cả. Công thần lão tướng, nguyên lão huân cựu, triều đình tân quý, Đại Minh đế quốc người mưu trí cùng nhân tài, các tinh anh vĩ đại của thời đại này, tất cả đều phủ phục tại dưới chân hắn, sơn hô vạn tuế, quỳ bái.

Bọn họ đứng rất chỉnh tề, cũng làm cho người ta cảm thấy một loại thanh thế đồng tâm hiệp lực, khí thế núi sông, nhưng là Hạ Tầm đứng ở chỗ này trải qua rất nhiều tán dương, nhìn được toàn bộ quan viên văn võ của đế quốc, nhưng trong lòng lại có một cái nhìn cùng kiến giải hoàn toàn khác.

Các quan viên hoặc trực tiếp can gián hoặc xu nịnh, mọi người kiến giải, lập trường và lợi ích, tranh chấp lẫn nhau, kết hợp và tính toán, còn có tất cả sự vụ lớn nhỏ của đế quốc, cùng với phần đông các quan viên trong triều đình cùng các phe phái phân phân hợp hợp, câu tâm đấu giác, đấu đá lẫn nhau. Đây là một trường danh lợi lớn nhất khắp thiên hạ. Nhìn thì điểu ngữ hoa hương, thật ra thì nguy cơ tứ phía.

Một quan viên tóc trắng xóa thở hổn hển đi ra. Người này râu tóc trắng tinh, đã quá bảy mươi tám mươi tuổi, đúng là quan chủ khảo kỳ thi mùa xuân năm nay Lưu Tam Ngô. Lưu Tam Ngô là đại nho đương đại, lúc triều Nguyên từng nhậm chức Quảng Tây Đề học sử, sau khi Đại Minh lập quốc lại làm quan Minh triều, đóng góp rất nhiều.

Quy chế khoa cử Minh triều chính là do hắn định ra. Minh sơ hình pháp Đại Cáo cũng là do hắn làm lời tựa, ngoài ra hắn còn chủ biên qua Hoàn Vũ Thông Chí, cùng Uông Duệ, Chu Thiện ba người xưng là "Tam lão, làm người khảng khái, ngực không bụng dạ" tự hào ngay thẳng, có thể nói là lãnh tụ sĩ lâm nhân phẩm tài học đều tốt.

Lão Lưu dõng dạc, nổi giận đùng đùng nói: "Thần tự chịu hoàng thượng trách cứ, cấm túc trong phủ, chưa từng rời đi một bước, như thế nào cùng Trương Tín đại nhân thông đồng? Ngươi Bắc không thể lên bảng, không phải chúng ta làm rối kỷ cương. Nguyên nhân thực ra có ba".

Chu Nguyên Chương lạnh lùng thốt: "Nguyên nhân vì sao, ngươi nói đi".

Lưu Tam Ngô nói: "Thứ nhất, người phương Bắc trước chịu người Kim thống trị hơn trăm năm, lại chịu người Kim thống trị hơn trăm năm. Người Kim, người Nguyên đều là man nhân, không thịnh hành lễ giáo, cho nên làn gió dân gian dốc lòng cầu học không thịnh. Cử tử phương Bắc căn cơ văn học không bằng người phương Nam.

Hai là nghèo. So sánh với phía nam, người phương Bắc kẻ nghèo chiếm đa số. Đọc không nổi sách, cầu không nổi học, cho nên càng hiển hiện sự đuối sức.

Ba là người phương Bắc chưa quen thuộc quy chế khoa cử. Đế đô tại Kim Lăng, cử tử phía Nam mưa dầm thấm đất, đối với bát cổ thủ sĩ nhiều loại yêu cầu quy củ rõ như lòng bàn tay. Người Bắc bất giải kỳ khiếu, không tập kỹ xảo, cũng khó viết ra văn chương phù hợp tiêu chuẩn cao phân".

Chu Nguyên Chương tức giận cười: "Tiên sinh đã biết tình hình này, vì sao không đặc biệt đề bạt vài tên sĩ tử phương Bắc, cổ vũ tâm người Bắc?".

Lưu Tam Ngô nói: "Thần vì nước lấy tài, dùng bài thi văn tự ưu khuyết làm tiêu chuẩn, không dùng người Nam, Bắc mà căn cứ, mặc kệ những nguyên nhân này".

Chu Nguyên Chương không có biện pháp cầm đầu con lừa quật cường này, đành phải hòa hoãn ngữ khí thương lượng nói: "Tiên sinh, dựa vào ý kiến của trẫm, không tại tại Bắc trong đám người tuyển chọn mấy người ưu tủ, an định nhân tâm, bình tức dân chúng tức giận, không bằng... Sẽ đem bảy người vừa rồi tăng tuyển nhập bảng, như thế nào?".

Lưu Tam Ngô ôm lấy "Chân lý" không tha, trợn mắt quát to: "Bảng thứ thi hội đã định, người được tuyển danh xứng với thật, sao có thể thay đổi?".

Chu Nguyên Chương giận dữ nói: "Tiên sinh cố ý không đổi, bên trong đó có thật vô tư?".

Lưu Tam Ngô không phục, ngẩng cao cổ lên, lớn tiếng nói: "Vậy mời hoàng thượng lại

phái nhóm người thứ ba đi tra xét, liền lão thần cũng tra. Thần quang minh lỗi lạc, có gì sợ sao?".

Trên điện Kim Loan một hồi rối loạn, người người thậm chí nghĩ, dù là chỉ có một người có thể trúng cử, đều nói rõ quan chủ khảo làm riêng tư thiên vị. Hoàng thượng hận nhất quan viên vì riêng tư trái pháp luật, huống chi việc này đã oanh động thiên hạ, há không để ý nghiêm trị. Sợ không phải lại muốn huyết vũ tinh phong, đại tứ sát lục chứ?

Chu Nguyên Chương nghe xong lại có chút nhăn mày, thầm nghĩ: "Chỉ bảy tên? Bản khoa thủ sĩ có năm mươi mốt người, người Bắc chỉ chiếm ít danh ngạch như vậy, như thế nào làm các bách tính giang sơn phía Bắc Hoàng Hà quy tâm thành phục đây?".

Không ngờ một câu ngay sau đó của Trương Tín, thiếu chút nữa đem Chu Nguyên Chương té ghế. Trương Tín đem quyển trục giao cho tiểu nội thị, lại từ trong ngực một quan viên khác ôm ra một chồng bài thi, nói: "Hoàng thượng, ở đây còn có bảy phần bài thi, là bảy danh khảo quyển đứng cuối cùng của sĩ tử phương Nam trong bảng. Bọn thần vừa rồi đem bảy phần bài thi của cử tử phương Bắc, cùng với bảy phần bài thi ở cuối bảng của cử tử phương Nam từng cái đối chiếu, phát hiện thành tích thí sinh Nam Bắc thật sự kém xa.

Kẻ chót nhất trong bảng văn chương cũng xa xa cao hơn người nổi bật trong học sinh phương Bắc. Hoàng thượng, mở khoa thủ sĩ lúc này lấy văn vẻ định ưu khuyết, thần thận ý của vạn tuế. Mặc dù cảm giác bảy thiên văn chương của cử tử phương Bắc có chỗ thể hiện tài hoa, một thân có thể vì triều đình sử dụng, nhưng danh ngạch thủ sĩ triều đình có hạn, không đếm xỉa học tịch, chỉ dựa vào thành tích. Kết quả bọn thần điều tra, bảng trước đây công bình vô tư, không nên sửa đổi, khoa dự thi này cử tử phương Bắc, xác thực nên rớt".

Những lời này như sấm dậy đất bằng, đem tất cả mọi người sợ ngây người. Văn võ bá quan toàn bộ không ngờ đến quan viên phúc thẩm lại có thể ra được một kết luận như vậy. Chu Nguyên Chương cũng là ngoài ý muốn, ngẩn ra cả nửa buổi mới cười lạnh một tiếng, nhặt lên một phong tấu chương trên bàn, cả giận nói: "Trương khanh thật sự là công chính ngôn minh, thật biết làm trò đùa! Ngươi dẫn người duyệt lại bài thi, trẫm liền thu đến mật tấu, nói ngươi cùng quan chủ khảo tiền nhiệm Lưu Tam Ngô thông đồng một giuộc. Bởi vì ngươi gần đây ở bên người trẫm, trẫm còn không tin, không thể tưởng được... Quả như hắn nói!".

Chu Nguyên Chương đem ngự án vỗ, thực sự nổi giận.

Đây cũng không phải Chu Nguyên Chương gặp việc không hợp ý mình, tùy ý tìm một cái tên ép buộc Trương Tín, mà quả thật là có người tố giác Trương Tín làm rối kỷ cương. Kẻ tố giác chính là Hà Nam Tịch Ngự sử Dương Đạo, là Tịch quan viên phương Bắc, bởi vì khoa khảo lần này xa lánh đối với người phương Bắc, khơi gợi lên Tịch quan viên phương Bắc bọn họ gần đây trên triều chịu người Nam bài xích, oán hận chất chứa, đã nhanh giận điên rồi.

Ngay từ đầu Chu Nguyên Chương cũng không nghĩ đến Trương Tín lại không hiểu thánh ý, mà làm ra kết quả như thế, bởi vậy cũng không đem lá thư cử báo này để ở trong lòng. Lúc này nghe xong kết quả điều tra của Trương Tín, tức giận bột phát, không khỏi liền nhấc lên lá thư cử báo.

Trương Tín vừa sợ vừa giận, vội vàng giải thích: "Thần từ lúc phụng chỉ thẩm quyền đến này, cùng các quan chấm bài thi không tiếp xúc bất kỳ người nào, mà trường thi trong ngoài phòng hộ sâm nghiêm, thần như thế nào cùng Lưu Tam Ngô thông đồng làm rối kỷ cương?".

"Hoàng thượng, đây là có ý vu oan!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 152

Cùng Lảo Chu Trò Chuyện

Chương 152: Cùng Lảo Chu Trò Chuyện

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Chu Nguyên Chương thẹn quá hóa giận, tức đến toàn thân phát run, vỗ án mà dậy, giận dữ hét: "Quan lại Hàn Lâm viện bao che cho nhau, không để công chính ở trong lòng, ngược lại giúp nhau bao che. Hình bộ lập tức đem bọn Trương Tín, Lưu Tam Ngô bắt vào ngục nghiêm gia thẩm vấn. Trương Tín phục duyệt kết quả vô hiệu, đợi trẫm đích thân phê duyệt lấy hay bỏ, bãi triều!".

Hạ Tầm thờ ơ lạnh nhạt, đem tất cả cái này đều nhìn vào trong mắt, không khỏi âm thầm cảm khái. Mắc kệ hai bên ai đúng ai sai, người ta đây mới là đại đạo đại nghĩa chi tranh, cùng hạng người Hoàng Tử Trừng không thể so sánh.

Chu Nguyên Chương nổi giận đùng đùng bãi triều, xoay người đi cần thân điện. Hạ Tầm làm là võ sĩ đang trực, liền cũng theo đến cần thận điện, hướng hành lang cung tiếp theo đứng. Đứng cửa ra vào hai tên thị vệ, dáng người to lớn, thế đứng thẳng tắp, nhìn không chớp mắt, bên trái là Hạ Tầm, bên phải là đồng nghiệp hắn, gọi Thành cẩm Vũ.

Một phen công phu, liền gặp vài tên tiểu nội thị nhanh chóng chạy đến, chắc là hoàng thượng triệu người thương nghị đối sách. Lúc này trời u ám, cùng nét mặt phẫn nộ của Chu Nguyên Chương già nua giống như đúc.

Một tiếng sấm mùa xuân vang lên đến tai, giọt mưa to như hạt đậu tương tích lịch lách cách rơi xuống. Hạ Tầm hít vào một hơi thật dài, vừa đem một cỗ tư vị hấp dẫn mới lạ ẩm ướt

đến phế phủ, chợt nghe một trận cười líu ríu, quay đầu xem xét, liền gặp một tiểu cô nương mặc thủy điền y búi hai búi tóc đẹp đẽ dẫn một tiểu nha đầu không đến bốn tuổi mặc áo bạch lăng, cười hì hì từ trong bụi hoa đi ra, tay che đầu, hướng về phía dưới hành lang cung chạy tới.

Hạ Tầm đảo mắt qua, nhìn hai người chạy tới. Tiểu nha đầu mặc thủy điền y hoạt bát chính là Minh Nhi tiểu quận chúa.

Quận chúa mặc một bộ gấm ba màu đấu áo thủy điền tiểu giáp, buộc một cái khăn tay trắng noãn, phía dưới là quần màu chàm rải hoa, ống quần tản ra, trên chân một đôi giày nhỏ thô.

Tiểu nha đầu khác trắng như ngọc, khiết như sứ trên khuôn mặt còn dính vài giọt mưa mặc áo bạch lăng ngày thường hồng nhạt nõn nà, một đôi mắt to trắng đen phân minh cũng rất đáng yêu, trong tay nàng nắm chặt đồ chơi làm bằng kẹo mạch nha làm từ đường, cũng không quản dính mưa, còn có liếm một chút.

Hạ Tầm giờ phút này là thị vệ Thiên tử, phòng thủ môn hộ Thiên tử, đứng ở đẳng kia mặc kệ là ai ra vào cũng không cần hành lễ. Vấn đề là Minh Nhi cũng không có ý định vào nhà. Nàng vừa nhìn thấy Hạ Tầm, liền đứng vững thân thể, hào hứng bừng bừng nói: "A ha, nghe tam ca nói, ngươi tiến cung làm người hầu, không thể tưởng được là thật".

Người ta chủ động cùng hắn nói chuyện, hắn sẽ không hay tiếp tục giả trang cái cọc. Hạ Tầm đành phải khom người nói: "Phủ quân Tiền vệ tam đẳng Đái đao quan Dương Húc ra mắt quận chúa".

Minh Nhi chỉ chỉ tiểu nha đầu bên cạnh nháy nháy mắt nhìn hắn: "Đây là Bảo Khánh công chúa".

Hạ Tầm giật nảy mình: "Công chúa? Nhìn không ra, lão Chu lớn tuổi như vậy, trên giường vẫn long tinh hổ mãnh, lại có nữ nhi nhỏ như vậy".

Hạ Tầm vội vàng lần nữa hạ thấp người thi lễ: "Phủ quân Tiền vệ tam đẳng Đái đao quan Dương Húc ra mắt Bảo Khánh công chúa".

Một quan viên tóc trắng xóa thở hổn hển đi ra. Người này râu tóc trắng tinh, đã quá bảy mươi tám mươi tuổi, đúng là quan chủ khảo kỳ thi mùa xuân năm nay Lưu Tam Ngô. Lưu Tam Ngô là đại nho đương đại, lúc triều Nguyên từng nhậm chức Quảng Tây Đề học sử, sau khi

Đại Minh lập quốc lại làm quan Minh triều, đóng góp rất nhiều.

Quy chế khoa cử Minh triều chính là do hắn định ra. Minh sơ hình pháp Đại Cáo cũng là do hắn làm lời tựa, ngoài ra hắn còn chủ biên qua Hoàn Vũ Thông Chí, cùng Uông Duệ, Chu Thiện ba người xưng là "Tam lão, làm người khảng khái, ngực không bụng dạ" tự hào ngay thẳng, có thể nói là lãnh tụ sĩ lâm nhân phẩm tài học đều tốt.

Lão Lưu dõng dạc, nổi giận đùng đùng nói: "Thần tự chịu hoàng thượng trách cứ, cấm túc trong phủ, chưa từng rời đi một bước, như thế nào cùng Trương Tín đại nhân thông đồng? Ngươi Bắc không thể lên bảng, không phải chúng ta làm rối kỷ cương. Nguyên nhân thực ra có ba".

Chu Nguyên Chương lạnh lùng thốt: "Nguyên nhân vì sao, ngươi nói đi".

Lưu Tam Ngô nói: "Thứ nhất, người phương Bắc trước chịu người Kim thống trị hơn trăm năm, lại chịu người Kim thống trị hơn trăm năm. Người Kim, người Nguyên đều là man nhân, không thịnh hành lễ giáo, cho nên làn gió dân gian dốc lòng cầu học không thịnh. Cử tử phương Bắc căn cơ văn học không bằng người phương Nam.

Hai là nghèo. So sánh với phía nam, người phương Bắc kẻ nghèo chiếm đa số. Đọc không nổi sách, cầu không nổi học, cho nên càng hiển hiện sự đuối sức.

Ba là người phương Bắc chưa quen thuộc quy chế khoa cử. Đế đô tại Kim Lăng, cử tử phía Nam mưa dầm thấm đất, đối với bát cổ thủ sĩ nhiều loại yêu cầu quy củ rõ như lòng bàn tay. Người Bắc bất giải kỳ khiếu, không tập kỹ xảo, cũng khó viết ra văn chương phù hợp tiêu chuẩn cao phân".

Chu Nguyên Chương tức giận cười: "Tiên sinh đã biết tình hình này, vì sao không đặc biệt đề bạt vài tên sĩ tử phương Bắc, cổ vũ tâm người Bắc?".

Lưu Tam Ngô nói: "Thần vì nước lấy tài, dùng bài thi văn tự ưu khuyết làm tiêu chuẩn, không dùng người Nam, Bắc mà căn cứ, mặc kệ những nguyên nhân này".

Chu Nguyên Chương không có biện pháp cầm đầu con lừa quật cường này, đành phải hòa hoãn ngữ khí thương lượng nói: "Tiên sinh, dựa vào ý kiếm của trẫm, không tại tại Bắc trong đám người tuyển chọn mấy người ưu tủ, an định nhân tâm, bình tức dân chúng tức giận, không bằng... Sẽ đem bảy người vừa rồi tăng tuyển nhập bảng, như thế nào?".

Lưu Tam Ngô ôm lấy "Chân lý" không tha, trợn mắt quát to: "Bảng thứ thi hội đã định, người được tuyển danh xứng với thật, sao có thể thay đổi?".

Chu Nguyên Chương giận dữ nói: "Tiên sinh cố ý không đổi, bên trong đó có thật vô tư?".

Lưu Tam Ngô không phục, ngẩng cao cổ lên, lớn tiếng nói: "Vậy mời hoàng thượng lại phái nhóm người thứ ba đi tra xét, liền lão thần cũng tra. Thần quang minh lỗi lạc, có gì sợ sao?".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Đúng vậy, xác thực xảy ra đại sự rồi, làm cho hoàng thượng phi thường tức giận. Đám người khả kính kia... Lại là đám người đáng hận...

Quên đi, quốc gia đại sự, chúng ta không cần phải nghị luận nhiều vậy. Mắt thấy mưa ngớt rồi, mời quận chúa đưa tiểu công chúa trở lại hậu cung đi chơi đi, một hồi nữa các vị đại thần phải đến nghị sự, gặp các người tại chỗ này không thỏa đáng lắm".

Hắn lại không biết, Chu Nguyên Chương mơ hồ nghe được tiếng trẻ con, như là nữ nhi bảo bối của mình, cho nên rời ngự án, từ trong điện vừa đi ra, vừa mới thong thả bước đi tới cửa, vừa nghe được những lời này. Nghe hắn nói hai chữ "Khả kính", Chu Nguyên Chương hai đạo lông mày mặc dù đã hoa râm nhưng vẫn sắc bén như đao nhất thời dựng lên, đợi lại nghe được hai chữ "đáng hận", thần sắc bỗng hòa hoãn xuống.

Một bên Thành cẩm Vũ mặc dù nhìn thấy hoàng thượng đi ra, nhưng mà bị hắn đánh một cái thủ thế, liền là cấm khẩu không nói. Từ Minh Nhi nghe nói có ngoại thần tới gặp hoàng thượng, liền dắt tay tiểu công chúa, đối với Hạ Tầm cười nói: "Bảo Khánh rất quấn người, lúc này ta lại giúp ngươi đó". Nói liền dỗ dành Bảo Khánh công chúa nói muốn kể cho nàng nghe chuyện xưa, dẫn nàng đi về hậu cung.

Đuổi đi hai cái tiểu nha đầu khó chơi này, Hạ Tầm đứng dậy, vừa mới về chỗ đứng lại, đột nhiên thoáng nhìn một cái thấy Chu Nguyên Chương lẳng lặng đứng ở trong cửa, không khỏi bị dọa nhảy dựng, vội vàng khom người thi lễ: "Hoàng thượng...

Chu Nguyên Chương lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, xoay người nói: "Theo trẫm tiến vào".

Hạ Tầm lo lắng không yên theo sát ở phía sau, không biết Chu Nguyên Chương gọi lắm làm chuyện gì. Chủ nhân trước mắt này nói giết người liền giết người, ai biết chính mình câu

nào nói không thỏa đáng, liền muốn chọc giận hắn.

Chu Nguyên Chương trở lại trên ghế ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, lại chậm rãi mở mắt, nói: "Ngươi vừa mới nói, bọn họ khả kính lại đáng hận, ha ha, đây là ý gì? Nói cho trẫm nghe một chút".

Hạ Tầm thực có điểm sợ, ngập ngừng nói: "Hoàng thượng, vi thần là quân nhân, không nên, không nên...".

Chu Nguyên Chương cười nhẹ một tiếng: "Ngươi là quân nhân, cũng là tú tài. Trẫm trong lòng rất là phiền muộn, ngươi nói chút xem, cho trẫm giải buồn. Mặc kệ nói như thế nào, trẫm xá ngươi vô tội".

Hạ Tầm còn đang do dự, Chu Nguyên Chương không vui trừng mắt lên: "Hử?".

Hạ Tầm trong lòng rùng mình, đành phải kiên trì nói: "Vâng, vi thần cho rằng, bọn Lưu Tam Ngô, Trương Tín đại nhân kiên trì khoa khảo công chính, dùng thành tích thủ sĩ, dù là dưới thiên uy của hoàng thượng, vẫn không lùi bước, trang thành và tận tâm, kiên trì đại đạo. Đây là trung thần, bất kể lợi hại bản thân, khả kính".

Chu Nguyên Chương trên mặt không giận không mừng, nhàn nhạt nói:

"Nói tiếp".

Hạ Tầm dòm sắc mặt hắn đáp: "Vâng, nhưng bọn họ chỉ thủ đạo chính mình, không để ý đạo thiên hạ. Chỉ lo đạo trước mắt, không để ý đạo lâu dài, là không khôn ngoan, cho nên, đáng hận".

Chu Nguyên Chương thần sắc khẽ động, hỏi: "Giải thích thế nào?".

Hạ Tầm chần chừ một chút, nói: "Hoàng thượng đích thân hạ chỉ một lần nữa chấm lại bài thi, phúc tra quan viên nhưng lại kiên trì nguyên lai danh sách trúng tuyển. Có thể thấy được, quan chủ khảo chưa từng mưu lợi riêng làm rối kỷ cương. Nhưng mà, bài thi cử tử phương Bắc không kịp cử tử phương Nam, chính như Lưu Tam Ngô đại nhân nói, là có nguyên nhân. Người phương Bắc chịu người Kim cùng người Nguyên trước sau thống trị hơn hai trăm năm, không tập giáo hóa, lại thêm nghèo khó hơn phương Nam, chưa quen thuộc kỹ xảo khoa khảo, cùng cử tử phương Nam cạnh tranh, tự nhiên tài học văn chương, muốn chỗ thua kém nhiều

lắm. Nếu là Lưu Tam Ngô, Trương Tín chư vị đại nhân có thể thể nghiệm và quan sát thánh ý, trúng tuyển vài cái sĩ tử phương Bắc, không chỉ có thể dẹp cái loạn lần này cử tử phương Bắc cùng phương Bắc tịch quan viên nhiều người tức giận, hơn nữa khích lệ thích hợp, có thể cổ vũ làn gió cử tử phương Bắc dốc lòng cầu học. Đây không phải vì nước vì dân, là chuyện rất có lợi sao? Đáng tiếc bọn họ không thể thông cảm khổ tâm của hoàng thượng, chỉ biết luận sự, không thể nhìn đến lâu dài, biến báo làm việc, cho nên nói... Đáng hận".

Chu Nguyên Chương nghe ra những lời của hắn không hoàn toàn không thật. Thật ra cái nhìn của hắn không chỉ có thế, nhưng mà đứng ở trên lập trường của hắn, cũng chỉ có thể nhắc tới điểm này. Có mấy lời, hắn không thể nói lung tung, cho nên Chu Nguyên Chương cũng không vạch trần, chỉ là thở dài nói: "Phương Bắc chịu người Kim, người Nguyên thống trL trước sau gần ba trăm năm. Suy tàn không chủ là văn chương thánh nhân, thơ lễ giáo hóa, còn có dân tâm. Mất đi dân tâm, đây mới là quan trọng nhất.

Đại Minh ta mặc dù lập nước đã ba mươi năm, nhưng sĩ tử phương Bắc một mực quan vọng bồi hồi. Nhân tâm, sao lại dễ dàng thu phục như vậy? Nếu như khoa cử thành khoa cử của người phương Nam, đem nửa giang sơn của trẫm, một nửa con dân vứt bỏ bên ngoài. Bọn họ nhập sĩ vô vọng, tất nhiên nội bộ lục đục. Cái này, ai lo lắng tới thay trẫm? Thiểm Tây, vừa rồi gây ra nhiễu loạn. Nếu là nhân tâm đã hết giao phó cho Đại Minh ta, vài cái thầy cúng giả danh lừa bịp, sao có thể kéo đội ngũ mấy vạn người, chiếm núi làm loạn?

Còn nữa, văn hóa phương Bắc vốn là không theo kịp phương Nam. Kinh tế phương Bắc cũng không như phía Nam. Nếu như khoa khảo thủ sĩ, trẫm không thể lo lắng đến phương Bắc liệt kệ từng cái nguyên nhân trăm năm hình thành để rớt lại phía sau, không phải muốn đem bọn họ để lên cùng người Nam hoàn cảnh công chính bình đẳng đi khảo thí. Đây là đối với bọn họ không công bằng. Lần này xuống dưới, phía Nam càng lúc càng thịnh, phương Bắc càng lúc càng yếu. Nam Bắc chênh lệch càng lúc càng lớn, thiên hạ sao có ngày yên tĩnh?".

Chu Nguyên Chương vỗ nhẹ ngự án, căm phẫn nói: "Khổng Tử nói: Hữu quốc hữu gia giả, bất hoạn quả nhi hoạn bất quân, bất hoạn bần nhi hoạn bất an. Cái quân vô bần, hòa vô quả, an vô khuynh. Chẳng lẽ bọn họ đọc sách đọc đến đần độn rồi, làm sao không rõ đạo lý này?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 153

Bỏ Nhỏ Giữ Lớn

Chương 153: Bỏ nhỏ giữ lớn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 - 4vn. eu

Cũng như vậy, có chút lý do khiến cho Chu Nguyên Chương cũng không có đối với cái thị vệ cung đình nho nhỏ này nói ra.

Nếu như triều đình kiên trì thì cái loại nhìn tựa bình đẳng bất bình đẳng, nhìn tựa công bằng không công bằng, cho dù người phương Bắc cam tâm chịu được, sẽ không tạo phản, cũng tất tạo thành một bố cục lớn đầu độc chính trị sĩ tử phương Nam.

Người phương Nam chẳng những kinh tế và văn hóa phất đạt. bồi dưỡng càng nhiều học sinh. Hơn nữa kẻ chế định khoa cử Minh triều thực tế chính là "Chiết Đông tứ tử" Trung Lưu Cơ và Tống Liêm. Quy phạm khảo thí, phạm vi khảo thí, yêu cầu khảo thí, càng thích hợp học sinh phương Nam. Mỗi lần mở khoa, học sinh phía Nam tự nhiên "xe nhẹ đi đường quen" trúng cử rồi sẽ làm quan, thế lực triều đình tạm thời bố cục Nam cường Bắc nhược hình thành.

Hôm nay học sinh phía Nam trong nhiều lần khoa cử càng lúc ưu thế càng lớn. Học sinh phương Bắc ngoại trừ trong khoa cử tranh đoạt danh ngạch cực nhỏ bên ngoài, tiến cử phải chờ không phải phương thức nhập sĩ khoa cử. Một khi nhập sĩ, bởi vì nhân số ít, lại không phải chính đồ xuất Thân, trong quan trường cũng chịu đủ áp chế cũng Kỳ thị.

Đều nói trung quân, nhưng lại đạo đức người trung quân cũng không phải trên dưới đều là thánh nhân. Đối với đồng hương, đối với người có quan hệ sao có thể không chiêu cố? Quan hệ quan viên sư sinh phía Nam, quan hệ đồng hương rắc rối khó gở. Kéo bè kết phái thì không

thể tránh được, cuối cũng cần phải kết thành đảng. Đối với quốc gia cái này là cực Kỳ bất lợi. Vì kiên trì tính bình đẳng công bằng của cuộc thi, mà phá hư ổn định quốc gia, đây là chỗ Chu Nguyên Chương không thể dễ dàng tha thứ.

Mục đích chân chính của khoa cử là gì? Là lung lạc người đọc sách trong thiên hạ vì triều đình hiệu lực, há có thể vì công bằng lẫn lộn đầu đuôi, ngược lại khiến cho khoa cử trở thành khơi mào đối lập Nam Bắc, căn nguyên thiên hạ đại loạn.

Làm một chính trị gia mưu tính sâu xa, loại lo lắng này của Chu Nguyên Chương là rõ ràng, chính xác, sáng suốt. Đáng tiếc những tên mọt sách kia lại nhìn không tới tầng này, hoặc là bọn họ mặc dù thấy được, cũng không phải là sở động, sẽ không vì bất luận cái nhân tố nào bên ngoài, chối bỏ "đạo" trong lòng bọn họ. Trên đời không có gì bất hủ. Một cái vương triều, cũng có lúc hủy diệt, mà "đạo" trong lòng bọn họ lại muôn đời trường tồn, vinh thế bất hủ.

Hạ Tầm nghe xong những lời này của Chu Nguyên Chương, cũng không nhịn được cảm động vì chỗ dụng tâm lương khổ của hắn. nhịn không được nói: "Hoàng thượng nói là, kẻ không mưu toàn cục, thì không thể mưu một khu vực, kẻ không mưu vạn thế, thì không thể mưu nhất thời. Cái gì đại đạo, nếu không đủ vì vạn dân mưu phúc lợi, cũng bất quá là ngu hủ vô dụng Chỉ đạo."

Chu Nguyên Chương hai mắt sáng ngời, thở dài nói: "kẻ không mưu toàn cục, thì không thể mưu một khu vực, kẻ không mưu vạn thế, thì không thể mưu nhất thời. Hay! Nói hay! Quan văn cả triều, tình anh tụ hội, kiến thức không theo kịp một Ngự tiền thị vệ chính là ngươi!"

"Hoàng thái tôn Đến.

"Đô sát viện Thiêm Đô Ngự sử Đặng Văn Khanh Đến.

"Lễ bộ Thượng thư Trịnh Nghi Đến.

"Hình bộ Thị lang Bạo Chiêu Đến..

Liên tiếp vài tiếng xướng danh, ý cười vẫn không thu liễm trên mặt Chu Nguyên Chương, đối với Hạ Tầm gật gật đầu, vẻ mặt ôn hòa nói: "Ngươi lui xuống đi."

Tiếp đó lại hướng nội thị nói: "Tuyên!"

"Tuyên Hoàng thái tôn, Đặng Văn Khanh, Trịnh Nghĩ, Bạo Chiêu, yết kiến..."

Hạ Tầm vội vàng đi nhanh lui xuống. Đứng ở bên phải cửa Thành Cẩm Vũ có chút hâm mộ nhìn hắn, cố tình muốn hỏi hắn một chút hoàng thượng nói với Hắn cái gì, đáng tiếc bọn họ đứng ở chỗ này không dám châu đầu ghé tai. Chỉ được đình Thân đứng thẳng.

Đám người Hoàng thái tôn theo thứ tự tiến vào. Hạ Tầm còn là một hồi thấy bộ dáng vị hoàng đế tương lai Kiến Văn. Nhìn hắn mi thanh mục tú. hào hoa phong nhã, nhất cử nhất động tràn ngập khí chất nho nhã, ngược lại cũng là một loại khí độ ung dung ưu nhã.

"Các ngươi tới rồi. Tôn nhi. Đến bên người tổ phụ ngồi xuống."

Chu Nguyên Chương vừa mới cũng Hạ Tầm phất ra một hồi bực tức, tâm khí ngược lại chẳng phải mãnh liệt. Mấy người vừa thấy hoàng thượng vẻ mặt ôn hòa, cũng âm thầm thở phào. Chu Duẫn Văn theo lời Chu Nguyên Chương tại bên người ngồi xuống cấm đôn.

Chu Nguyên Chương nói với Chu Duẫn Văn: "Việc hôm nay trên triều đình, chắc hẳn ngươi đã biết. Ngươi cho rằng, hôm nay nên làm cái gì bây giờ?"

Chu Duẫn Văn đắn đo một chút, cố lấy dũng khí nói: "Tôn nhi cho rằng, Lưu Tam Ngô, Trương Tín vài vị đại nhân nói đúng! Triều đình mở khoa thử sĩ, duy bằng một thiên văn chương, cái này công bằng nhất bất quá, đã tra khoa khảo án cũng không vì việc tư mà trái pháp luật, vậy nên chiêu cáo thiên hạ, bảng đan xác thực không sai."

Chu Nguyên Chương nghe xong sắc mặt trầm xuống: "Mở khoa thử sĩ? Triều đình vì sao mở khoa thử sĩ? Chỉ vì thử sĩ mà thử sĩ, ngược lại đã quên mục đích thử sĩ, chẳng phải buồn cười? Duẫn Văn à, ánh mắt như thế, Chỉ có thể hợp cách làm một nho sinh, sao hợp cách làm một hoàng đế?"

Đây là lời phê bình cực nghiêm trọng. Chu Duẫn Văn cuống quýt rời ghế, lạy phục nói: "Tôn nhi ngu muội, xin hoàng tổ phụ Chỉ điểm."

"Ngươi ngồi xuống đi!"

Chu Nguyên Chương không vui chỉ hắn ngồi, lại chuyển hướng Đô sát viện thiêm đô ngự sử Đặng Văn Khanh: "Đặng khanh, ngươi thấy thế nào?"

Đặng Văn Khanh luôn cương trực công bằng, ghét ác như thù. không vì tư tình. Liền tại tháng ba năm nay, phò mã Âu Dương Luân của An Khánh công chúa ái nữ của Chu Nguyên

Chương mượn cơ hội phụng chỉ phái đi hướng Thiểm Tây thay mặt thiên tử tuần tra cấm tư trà xuất cảnh, đem hơn vạn cân lá trà buôn lậu xuất cảnh.

Theo như luật Đại Minh, kẻ thấy tư trà xuất cảnh Đến quan ải không bắt. Chém. Tây An thành vang rền một đoạn ca dao viết: "Phò mã xa đội, tư trà tàng nội, Nha môn tí hộ, quan quan tương vệ, Vương tử phạm pháp, thứ dân đồng tội, Nhất triêu án cử, nã tang tróc quỷ." Nhưng mà, bởi vì Hắn là con rể của hoàng đế, cả triều văn võ đều giả vờ cẩm điếc, Chỉ có Đặng Văn Khanh đứng ra, hặc (tố cáo với vua) Âu Dương Luân

Chu Nguyên Chương nghe được giận dữ, ban được chết cho Âu Dương Luân, những kẻ liên quan khác đều phải trừng phạt thích đáng. Đặng Văn Khanh Thanh chính (thanh liêm chính trực) lan truyền khắp thiên hạ, bất đầu nhận lấy sự thưởng thức cũng trọng dụng của Chu Nguyên Chương.

Nhưng Đặng Văn Khanh hặc phạm pháp tuy không sợ cường quyền, cái án này Hắn cũng rất là nhức đầu. Rõ ràng dưới mắt, bọn quan chủ khảo Lưu Tam Ngô cũng không vì riêng tư mà trái pháp luật, không nên trị tội.

Nhưng án khoa khảo Đinh Sửu nếu không thể khiến cho sĩ tử phương Bắc cũng quan viên phương Bắc hài lòng, thế tất yếu sẽ dẫn ra nhiễu loạn càng lớn.

Khoa cử làm quan cơ hồ đã trở thành đường ra duy nhất của người đọc sách, thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc. Nếu như cái án ảnh hưởng ác liệt này không thể làm ra một cái xử lý khiến khắp nơi hài lòng, người đọc sách phương Bắc cũng những Thân hào địa chủ nông thôn, nhân vật nổi tiếng địa phương sau lưng những người đọc sách này, tất cả đều muốn đắc tội mấy lần, cái thiên hạ Đại Minh này còn có thể ổn định hay không đều là hồi sự. Đây cũng không phải sở trường của Đặng Văn Khanh.

Hắn do dự một chút, đáp: "Hoàng thượng, thần cho rằng, hoặc có thể lại cử kiến lại. phúc thẩm lần nữa."

Chu Nguyên Chương cười lạnh một tiếng: "Tái thẩm? Còn muốn thẩm tới khi nào? Trịnh Nghĩ, ngươi nói!"

Trịnh Nghĩ làm quan rất có điểm sắc thái truyền Kỳ. Hắn là bởi vì thanh danh được truyền Đến tai thiên tử, được phá cách đề bạt Đến kinh, tử áo trắng (không chức quyền) một bước đề bạt làm Lễ bộ Thượng thư.

Hắn là người Phổ Giang, gia tộc tử khi Tổng triều lên cho Đến bây giờ, đã hơn ba trăm năm không có phân ra. Người xưng "nghĩa môn" một nhà hơn ngàn miệng ăn, lớn bé có thứ tự, tương Thân tương ái, hòa mục tương xử, ít có tranh chấp. Chu Nguyên Chương ban cho tấm biển "Hiểu nghĩa gia" Trịnh Nghĩ chính là bởi vậy một bước lên trời trở thành Lễ bộ Thượng thư.

Vị Lễ bộ thượng thư này căn bản không thích làm quan, cũng không lẩn nhiều vào việc trên triều đình, thấy hoàng thượng hỏi hắn, liền khom người đáp: "Hoàng thượng, học sinh phương Bắc văn sắc hơn học sinh phương Nam. Đây là sự thực không thể tranh cãi, nhưng học sinh phương Bấc học thức hơi kém, triều đình càng nên cổ vũ đề xướng mới được. Nếu như không để ý tới, thì văn giáo phương Bấc tất nhiên ngày càng sa sút. Trị một quốc gia như trị một nhà, đối với tộc nhân nhỏ yếu nghèo khó, phải nâng đỡ trợ giúp, khiến cho hắn Đến cũng có thể vượt qua các phòng huynh đệ khác, há có thể khinh bi chèn ép, không quan tâm chiêu cố?

Chu Nguyên Chương nghe Đến đó không khỏi gật đầu liên tục, vui vẻ nói: "Ái khanh nói có lý. Trong thiên hạ, đâu không là đất vua, suất thổ chỉ tân, chẳng lẽ không phải vương thần. Mặc kệ người Nam người Bắc, đều là con dân của trẫm. Làm vua cha, tựa như trưởng giả một nhà, một phòng con cháu nghèo yếu một chút, đều nghĩ cầm nắm nhiều nhiều chút, giúp đỡ một chút. Sao có thể vì hắn không có tiền đồ, liền buông bỏ mặc kệ? Trịnh Khanh có biện pháp gì tốt?"

Trịnh Nghĩ nói: "Nói phương Bắc, cũng không phải tất cả đều là đất văn giáo bạc nhược yếu kém. Sơn Đông, Sơn Tây, tử trước Đến nay văn giáo xuất chúng, không kém hơn phía Nam. Sơn Tây là ít trải qua chiến loạn, mà Sơn Đông? Tuy chiến loạn thường xuyên, nhưng là cố hương của thánh nhân, quan phủ địa phương gần đây coi trọng văn giáo, an ổn đâu dám buông lòng? Cho nên triều đình sau này có thể ra lệnh quan phủ phương Bắc các nơi tăng mạnh việc văn giáo, triều đình chi tiền, xây nhiều phủ học, huyện học, lại tử phương Nam mời một ít nho lâm danh sĩ tới phương Bắc giáo thụ. Đợi một thời gian, chênh lệch văn giáo phương Bấc, tất nhiên sẽ thu nhỏ lại.

Nói thì dễ dàng, làm Đến sao mà gian nan. Nói lại, đây là kế lâu dài. Người thường nói. mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, bao lâu mới thấy hiệu quả? Đọc sách chung quy phải có động lực mới đọc sách. Nếu như sau này hơn một trăm năm người phương Bắc đều không có cơ hội nhập sĩ, người mỗi thôn xây một chỗ trường học, lại có mấy người chịu dụng tâm đọc sách?"

Chu Nguyên Chương thở dài một tiếng nói: "Nước xa khó cứu lửa gần! Kết quả hôm nay, như thế nào giải được?"

Trịnh Nghĩ cúi đầu nói: "Thần... hổ thẹn."

Chu Nguyên Chương đứng dậy, trong điện chậm rãi dạo bước, thật lâu, dừng lại, quay người nhìn về phía Hình Bộ Thị Lang Bạo Chiêu. Bạo Chiêu lúc trước được quốc tử sinh trực tiếp trao tặng chức vụ Đại Lý tự tỉ, sau khi nhiều lần đảm nhiệm Bắc Bình quan bố chính tham chính. Đô sát viện Tả Đô Ngự sử các loại, năm nay vừa mới thăng chức làm Hình Bộ Thị Lang, vì Hình Bộ Thị Lang già nua nhiều bệnh, chủ trì sự vụ Hình bộ, lấy thanh kiệm (thanh liêm tiết kiệm) nổi danh.

Chu Nguyên Chương hướng một ngón tay về hắn. trầm giọng nói: "Bạo Chiêu!"

"Có thần!"

"Bọn người Lưu Tam Ngô, Trương Tín thông đồng khi quân, chấp mê bất ngộ, đây là tội lớn. Ngươi trở về, nghiêm gia thẩm vấn, phải tra được chứng cớ phạm tội trái pháp luật của bọn chúng. Trẫm nhất định phải xử lý nghiêm khắc bọn họ!"

Bạo Chiêu khẽ giật mình, không ngờ hoàng đế vẫn là muốn nghiêm trị bọn người Lưu Tam Ngô. Xem ra là hoàng thượng hạ quyết tâm, muốn lấy đầu bọn người Lưu Tam Ngô, Đến dẹp sự tức giận của thiên gia vạn họ phương Bắc. Bạo Chiêu nào dám cũng Chu Nguyên Chương chống đối, Chỉ đành kiên trì đáp ứng một tiếng.

"Tốt lắm, tất cả lui đi!"

Vài tên quan viên không dám nói nhiều, đều thi lễ lui xuống. Vừa mới nhận một phen răn dạy, Chu Duẫn Văn thấy mặt tổ phụ không vui, không đám nhiều lời, vội vàng cũng lặng lẽ theo lui ra ngoài.

Ngoài điện mưa càng rơi càng to, mưa dày như mành châu, thuận theo mái điện, phi thành một đạo màn mưa.

Thiên âm càng lợi hại hơn. Ngẫu nhiên một đạo sấm sét đột nhiên chớp, kèm theo sấm sét song cửa sổ vi vu run rẩy hưởng thanh. ánh lên đứng tại cửa chính hai bên Hạ Tầm cũng Thành Cẩm Vũ ngấm ngấm xanh mặt, thiên uy khó dò!

Tại giữa bọn họ, một đạo cửa điện đen kịt, giờ phút này nhìn tựa như cửa vào điện diêm vương.

“Xoẹt ầm...!”

Theo một tiếng kinh lôi, bên trong cửa vào diêm vương điện truyền ra một âm thanh thâm trầm mà uy nghiêm: “Dương Húc, tiến vào.”

Hạ Tầm hầu như cho là mình nghe lầm. thẳng Đến tiếng gọi thứ hai vang lên, hắn mới vội vàng xoay người vào đại điện

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 154

Tâm Tư Đế Vương

Chương 154: Tâm tư Đế vương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Chu Nguyên Chương mệt mỏi ngồi trên ghế không nói gì. nhắm hai mắt. Hạ Tầm làm lễ đã xong, Chỉ có thể lẳng lặng đứng ở đằng kia.

"Xã tắc, bách tính, công bằng, đạo đức, cái nào là trọng? Cái nào là trọng đây!"

Chu Nguyên Chương thì thào nói một câu, lại ngừng thanh âm.

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Nhớ Đến bởi vì án khoa khảo Đinh Sửu. vì giải quyết cái tranh chấp này, Đại Minh tử nay về sau Nam Bắc phân bảng. Tại sao vừa rồi các vị đại thần không có nói ra cái đề nghị này ?"

Hắn chần chờ một chút, nói: "Vi thần là một võ quan nho nhỏ, theo lý thuyết không nên nhiều lời. Nhưng mà, chủ ưu thần nhục. Hoàng thượng ưu phiền, chính là si nhục của các thần tử. Vi thần nghĩ Đến một cái biện pháp, cũng không biết là được hay không..

Chu Nguyên Chương mở mắt. hiểu kì liếc nhìn hắn. cũng không ôm cái hy vọng gì nói: "Ngươi nói."

Hạ Tầm nói: "Vâng, khoa khảo chấm bài thi- đều là hiệp hồ tính danh, học sinh cả nước tề tụ kinh sư, cũng nhau khảo thí, không phân Đông Tây Nam Bắc. Học sinh phương Bắc học thức không kịp học sinh phương Nam nếu là sự thật, như vậy lúc này đây khoa khảo là như thế, sau này vẫn như thế. Giám khảo bằng quyền đánh bình luận, người Bắc thi rớt, như cũ khó

tránh khỏi. Là tốt hơn nếu dựa vào tình thế Nam Bắc, mở Nam bảng cũng Bắc bảng, dựa vào quê quán hắn, Nam Bắc một bảng phân biệt tiến hành phê duyệt bình tuyển. Như vậy, người Nam người Bắc tất cả phân thành một bảng. Người Bắc kẻ nổi bật không cũng người Nam cũng nhau cạnh tranh, cũng có xuất Thân nhập sĩ chính đồ. Như thế, đã có thể khiến cho học sinh phương Bắc nhìn thấy phương hướng tiền đồ, cổ vũ làn gió học sinh phương Bắc dốc lòng cầu học, lại không Đến nỗi bởi vì học sinh Nam Bắc trộn lẫn một đường, tất nhiên thi rớt khó xử, hoặc có thế tiểu đi đại họa".

Cái biện pháp này của Hạ Tầm cũng sau này phác họa phân khu thi vào trường cao đẳng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau Đến Kỳ diệu. Mà Nam Bắc phân bảng không thể nghĩ ngờ càng thích hợp hiện trạng học sinh cả nước toàn bộ nhập kinh khảo thí. Ánh mắt Chu Nguyên Chương dần dần sáng lên: "Chủ ý hay. Đó là một chủ ý hay. Ngươi làm võ quan, đáng tiếc rồi."

Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng. Hắn cũng không hy vọng lão Chu kích động, đem hắn đi làm quan văn. Cái sinh đồ này của hắn là giả, cũng những chỉ hồ giả dã văn nhân kia xen lẫn cũng một khối, luôn luôn muốn khi hắn động bút, Đến lúc đó chẳng phải là muốn trò hề lớn sao? Nói lại hắn đối với những cái kia hoặc trung trực, hoặc giả nhân giả nghĩa, dù sao cũng một bụng quan văn cong quẫn rất không khoái.

May mắn. Chu Nguyên Chương vừa nói như vậy, ngừng lại một chút liền nói Đến một cái chủ đề: "Như vậy, cục diện trước mắt, nên làm cái gì bây giờ?"

Hạ Tầm trộm nhìn hắn một cái, kiên trì nói: "Hoặc là, hoàng thượng khai ân khoa, lại tuyển chút ít thí sinh phương Bắc, dẹp loạn nhiều người tức giận?"

Chu Nguyên Chương cười nhẹ một tiếng: "Ha ha, ngươi mặc dù cơ cảnh, hiểu được quyền biến, ở đây lại ấu trĩ rồi."

Hạ Tầm vội vàng khom người nói: "Dạ."

Chu Nguyên Chương nói: "Cử động này, chẳng phải tuyên bố là nói cho người thiên hạ, khoa khảo mùa xuân năm nay xác thực không sai, triều đình sợ chuyện đám người Bắc ồn ào, không làm không được nên nhượng bộ lần này? Uy tín tôn nghiêm triều đình không còn sót lại chút gì. Cử động lần này khó tránh khỏi cổ Vũ một sổ người kiêu ngạo, sau này dũng cử động cũng loại bức hiếp triều đình, triều đình ứng đối làm sao? Giơ lên đồ đao sao?"

Hạ Tầm toát mồ hôi, vội vàng khom người không nói.

Chu Nguyên Chương chậm rãi nói: "Ngươi khoa khảo phân bảng Nam Bắc, xác thực là chủ ý tốt, có thể tránh cho sau này lại xuất hiện cục diện như vậy, nhưng mà không giải quyết được trận phong ba trước mắt, không giải quyết được..."

Mưa rào rào dưới đất. trong điện màn che rủ xuống tung bay, trận trận gió mát mẻ ẩm ướt tiến vào đại điện. Chu Nguyên Chương thanh âm già nua bên trong mang theo sát khí...

"Năm đó, Phi tướng quân Lý Quảng binh bại Nhạn Môn Sơn, hao binh tổn tướng, tước chức làm dân, lui ra Lam Điền Nam Sơn, thường dũng săn bắn để tiêu khiển. Một ngày, hắn đi săn trong núi, say rượu quay về, đã Đến thời gian cấm đi lại ban đêm. Thủ hộ Lăng Phách Lăng Úy cấm hắn thông hành. Bộ hạ Lý Quảng xưng tên nói: "Đây chính là Lý tướng quân". Bá Lăng Úy khiển trách nói: "Chính là đương nhiệm tướng quân cũng không cho phép phạm tội đi đường ban đêm, huống chi ngươi là tiền nhiệm tướng quân?"

Lý Quảng bất đắt dĩ, chỉ đành trú tại dưới đình, chờ bình minh.

Không lâu, dân tộc Hung Nô lại xâm phạm Trung Nguyên, đại bại quân Hán. Hán Vũ Để chính là bái Lý Quảng làm hữu Bắc Bình Thái thú, lãnh binh ngăn địch. Lý Quảng thượng nhiệm chuyện đầu tiên chính là đem Bá Lăng Úy điều Đến trong quân hắn nghe dũng, đợi Bá Lăng Úy đuổi Đến. lập tức vung đao giết, trút hận thủ cá nhân.

Hắn sai rồi sao? Sai rồi! Hắn dâng thư thỉnh tội. Hán Vũ Để lại không trị tội hắn. Còn hạ chiêu an ủi, khen hắn Vũ dũng có khí tiết. Hán Vũ Để không biết hắn phạm vào tử tội sao? Biết, nhưng mà hắn vô tội. Triều đình đang lúc dũng người, tại giang sơn xã tắc, an nguy ngàn vạn bá tính trước mặt. Lý Quảng có tội, không tính tội! Bá Lăng Úy không có tội, có thể là tội!

Lý Cảm con út Lý Quảng, dũng Thân phận Giáo úy theo Phiêu Kỵ tướng quân đánh Hồ Tả Hiền vương, lực chiến, đoạt cổ Kỳ Tả Hiền Vương, chém nhiều đầu. ban tước quan nội hầu. thay Lý Quảng làm Lang trung lệnh, công huân hiển hách. Hắn hoài nghĩ cái chết của phụ Thân cũng đại tướng quân Vệ Thanh có quan hệ, ra sức đánh Vệ Thanh. Vệ Thanh nhân hậu, không cho lộ ra.

Về sau. sự tình lại bị cháu ngoại trai Hoắc Khứ Bệnh của Vệ Thanh biết được. Thế là thừa dịp cơ hội cũng hoàng đế săn bắn tại Cam Tuyền cung, một tên bắn chết Lang trung lệnh (trướng quan cấm vệ quân) Lý Cảm. Đang tại trước mặt hoàng đế, vẻn vẹn bởi vì cậu mình bị

người đánh một trận, liền dám có gan ngay mặt hoàng đế bắn chết Lang trung lệnh Lý Cảm. Hoắc Khứ Bệnh có tội sao? Có tội, nhưng Vệ Thanh vì già, nước ỷ lại Quan Quân hầu. Hoắc Khứ Bệnh có tội, không tính tội! Lý Cảm vô tội, có thế là tội!"

Hạ Tầm lẳng lặng nghe, hồi lâu. lại là một tiếng kinh lôi. Con mắt Chu Nguyên Chương theo cái âm thanh kinh lôi này sáng lên: "Lưu Tam Ngô, Trương Tín. Bọn họ đều là người đọc sách. Bọn họ kiên trì lòng tin của bọn họ, đạo của bọn họ, không có sai. Nhưng mà trẫm là thiên tử, trẫm quan tâm là toàn bộ thiên hạ này, Muốn lo liệu, là nghìn vạn con dân Đại Minh ta, Muốn giữ gìn, ngàn dặm giang sơn này ổn định, trẫm cũng không có sai. Có sai, không tính sai! Không tính sai, có thể sai!"

"Trẫm đã hạ chỉ. Lệnh Hình Bộ cần phải lo liệu án này. Dương Húc, ngươi rất không tồi, lý lẽ rõ ràng. Ngươi thay trẫm đi làm một chuyện. Ngươi đi đại lao Hình Bộ, nhìn xem Lưu Tam Ngô, Trương Tín. Nếu như bọn họ chịu nhượng bộ là nhận lầm, trẫm có thể tha cho bọn họ không chết. Đây là trẫm cho bọn hắn... cơ hội cuối cũng!"

Mưa to tầm tã, đối với đại lao Hình Bộ mà nói, càng lộ ra ẩm ướt. Trong ngục ánh sáng mờ mịt. trong không khí ẩm ướt mang theo mũi mục nát nấm mốc. Địa phương như vậy, dù ai cũng chẳng muốn nhúc nhích. Các phạm nhân đều lưỡi biếng ngồi dằng dặc, bọn tuần tra cũng trở về Đến lối ra, ngồi xuống bàn, lấy ra một bao đậu xào, lấy một hồ lô rượu, ăn đậu uống rượu, cho hết thời gian.

Trên đường cái đã là mưa thành sông. Trận mưa này không nhỏ. Trong mưa lớn như vậy, chếch có một người phóng ngựa nhanh mà Đến. Mặc một Thân áo tơi, nhìn không rõ hình dáng tướng mạo.

Ngựa Đến trước cửa. người nọ xoay người xuống ngựa, dắt ngựa tiến tới dưới mái hiên, buộc lại ngựa, lúc này mới đi vào cửa chính.

"Làm gì?"

Hai tên ngục tốt lưỡi biếng nghênh đón kẻ tới. Người nọ cởi bỏ áo tơi, lộ ra một Thân phi ngự bào đỏ thẫm. Hai tên ngục tốt thần sắc nghiêm túc, người nọ lại giơ tay đưa lên một cái yêu bài, trầm giọng nói: "Ta tử nội cung Đến. Dẫn ta đi gặp Lưu Tam Ngô đại nhân."

Hai tên ngục tốt mặt lộ vẻ khó khăn: "Cái này... Vị huynh đệ kia, không có chính đường Hình bộ truyền lệnh, huynh đệ chúng ta rất khó khăn. Một khối Xuyên cung bài, Chỉ có thể

chứng minh huynh đệ là người hầu trong nội cung, lại không thể chứng minh.

Người nọ lại là hừ lạnh một tiếng: "Ta phụng khẩu dụ hoàng thượng, mưa lớn như vậy, ngươi để ta phải đi Hình Bộ trước?"

"Cái này..."

Hai người do dự một chút, người nọ đã ngắt lời nói: "Phía trước dẫn đường."

Hai người bất đắc dĩ, Chỉ đành lấy ra một quyển sổ ghi chép. Hoàng ung Xuyên cung bài phía sau có đánh sổ, hai tên ngục tốt trước tiên chép lại mã sổ Xuyên cung bài của Hạ Tầm, lại xấu hổ cười nói: "Hai người ta chức trách tại Thân. Còn xin huynh đệ để lại danh tự tại chỗ này."

Hạ Tầm bất đắc dĩ. nhận lấy bút, tại trên bạc tử vội vàng viết hai chữ "Dương Húc". Hắn sinh đồ là giả, chữ viết bút lông rất gay go, cũng may hai tên ngục tốt này không biết Chỉ tiết hắn. Quân nhân sao. Trên triều đình không ít võ tướng đều là mũ chữ, đại tự không biết, bởi vậy cũng không cho là Kỳ.

Mắt thấy Hạ Tầm ký xong rồi, hai người liền lấy cái ô. Ba người mỗi

người một cái, xuyên qua sân thẳng Đến nhà tù.

Cửa chính cạch một tiếng mở ra. Bên trong lao lão đại đang uống rượu nhắm đậu giật nảy mình, vội đem cây đậu nuốt vào trong bụng. Cũng may bên trong u ám, bên ngoài ba người bận bịu gập ô lại, cũng không phất hiện. Lao lão đại nhân cơ hội đem hồ lô giấu đi, đứng người lên nói: "Dù thế nào, mưa lớn như vậy, công đường còn cần phạm nhân?"

Một tên ngục tốt nói: "Không phải công đường cần người, là người trong cung Đến, muốn hỏi Lưu Tam Ngô."

Nói xong xoay người, đối với Hạ Tầm khách khí cười nói: "Huynh đệ, vào sâu hơn. Huynh đệ chúng ta không tiện đi, mời theo Vương lão đại đi thôi."

Lao lão đại nghe nói là người trong cung Đến. Lại nhìn lên một Thân quần áo của hắn, vội vàng thay một bộ mặt tươi cười, cúi đầu khom lưng nói: "Vị huynh đệ kia xưng hô thế nào?"

"Dương!"

“Dương huynh đệ, mời mời mời, bên này mời.”

Lại đi Đến phía trước, là một đạo các hàng rào đúc bằng gang, hàng rào đều có kích cỡ miệng chén. Vương lao lão đại cầm một vòng đồng xâu chìa khóa tại trên hàng rào gõ hoa lạp lạp một trận: “Mở cửa, nhanh lên mở cửa!”

Chốc lát công phu, tử bên trong phòng trực một tên ngục tốt mắt buồn ngủ lim dim đi ra, vừa thấy là lao lão đại gọi cửa, vội vàng tử bên trong mở hàng rào. Vương lao lão đại dẫn Hạ Tầm vào lao khu, hướng sâu bên trong đi Đến.

Lưu Tam Ngô một mình một gian, bên trong điều kiện coi như không kém. Đương nhiên, cái không kém này chỉ là đối với các nhà tù khác mà nói. Bạo Chiêu dù muốn chiêu cố vị lãnh tụ sĩ lâm này thế nào, nhà tù cũng không biến thành khách sạn.

Lưu Tam Ngô đã bị lột quan phục, ăn mặc một Thân áo tù nhân, đang nằm trên giường nghĩ ngơi, đột nhiên nghe được tiếng bước chân dừng lại tại trước cửa lao chính mình. Lưu Tam Ngô mở mắt nhìn một cái, chậm rãi ngồi dậy.

“Mở cửa lao.”

Hạ Tầm phân phó một tiếng, Vương lao lão đại vội vàng lấy cái chìa khóa mở cửa lao. Hạ Tầm đi vào, nói với hắn: “Có mấy lời, ta muốn nói với một mình Lưu đại nhân.”

Vương lao lão đại trông ngục cả đời, cái gì lề lối không rõ, chuyện trong cung, ngươi cầu hắn cũng không muốn xen vào. Tiểu nhân vật có trí tuệ của tiểu nhân vật. Hắn nhe răng cười, lập tức tránh người, đi như có đầu lão hổ đuổi theo.

“Ngươi tới làm gì?”

Trông thấy Thân quan phục này của Hạ Tầm, Lưu Tam Ngô nhận ra Hắn. Đây là Đái đao thị vệ lúc lâm triều đứng ở ngự tọa kia.

“Khẩu dụ của Hoàng thượng.”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 155

Ai Là Kẻ Thắng

Chương 155: Ai là kẻ thắng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lưu Tam Ngô thần sắc nghiêm túc, lập tức quỳ gối xuống. Hạ Tầm nói: “Hoàng thượng nói, nếu như ngươi chịu nhượng bộ nhận lầm, khiến cho triều đình thể diện hóa giải trận tranh cãi Nam Bắc cử tử này, có thể xá tội ngươi.”

Lưu Tam Ngô cả đời làm quan, trải qua Nguyên Minh hai triều, người già thành tình, như thế nào không rõ những lời này của Hạ Tầm. Hắn bỗng nhiên cười lớn lên: “Xá tội ta? Lưu Tam Ngô có tội gì?”

Hắn đứng dậy, cười to nói: “Ha ha, bảo Lưu Tam Ngô ta thừa nhận vì tư làm rối kỷ cương, thiên vị người Nam? Lưu Tam Ngô tử ưu khuyết của văn chương, chọn thủ sĩ ưu tú, một khỏa lòng son dạ sắt, thiên địa chứng giám. Lưu Tam Ngô thanh bạch. Lão phu là chủ khảo ban bố phần bảng đan này, quyết không sửa đôi!”

“Lưu đại nhân, quan giám khảo cũng không chỉ một người ngươi. Vì khí phách thư sinh, tính mạng sổ đông lại không lo, người nhà ngươi già trẻ không lo, cái này..”

Lưu Tam Ngô nghiêm nghị nói: “Nhân sinh tử xưa ai mà không chết? Khổng viết dị nhân, Mạnh viết thủ nghĩa. Nhưng vì đại đạo trong lòng, sinh tử há phải tiếc?”

Hạ Tầm vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Đạo? Kẻ nào vì đạo? Cỏ cây trên núi, một tuổi một khô khốc. Dân chúng thế gian, đại đại cũng sống chết. Chúng ta còn sống, nên vì đại

đại sinh tử dân chúng mà suy nghĩ, còn là vì đại đạo sơn nhạc tuyên cố không thay đổi suy nghĩ?"

Lưu Tam Ngô cả giận nói: "Đạo vẫn ở đó, mặc cho ngàn vạn người hướng tới, Lưu Tam Ngô nếu có thể chết vì đạo, đó là vinh hạnh của lão phu."

Hạ Tầm cười lạnh nói: "Chết vì đạo, đáng kính! Chết không đáng, là đáng thương rồi. Cổ nhân nói người đáng thương tất có chỗ đáng hận, quả nhiên không giả!"

Lưu Tam Ngô trợn mắt quát to: "Kẻ tiểu nhân, biết đại đạo chỗ nào? Ngươi biết cái rắm."

Hạ Tầm cũng giận lạnh lũng nói: "Ta là không hiểu, ta chỉ biết, phương Bắc chịu dị tộc thống trị nhiều năm, giáo hóa suy bại. Chiến loạn thường xuyên, thậm chí dân chúng khốn cũng. Nếu là đối với cử tử phương Bắc ban chiêu cố thích hợp, sẽ khích lệ làn gió dốc lòng cầu học ở phương Bắc, khiến cho càng nhiều người đọc sách học được càng thêm tình thâm nho gia kinh nghĩa, khiến cho người đọc sách của phương Bắc càng ngày càng nhiều.

Ta chỉ biết, thời Tống triều, nhân kiệt danh sĩ, văn võ trong triều, nhiều người ra tử phương Bắc. Hôm nay không phải người Bắc vụng về, mà là bởi vì mấy trăm năm qua địa vực, giàu nghèo, chiến tranh, rất nhiều nhân tố ảnh hưởng, khiến cho người Bắc văn giáo đang cao hơn người Nam. Ngươi công bằng, chỉ là cam đoan một bộ phận người công bằng. Ngươi công bằng, chỉ là khiến cho một bộ phận người may mắn vĩnh viễn chiếm cứ con đường nhập sĩ. Tử nay về sau kẻ mạnh vẫn mạnh, kẻ yếu vẫn yếu, vì triều đình chôn xuống mầm rễ làm loạn.

Ta chỉ biết, mặc dù người Bắc vốn không được như người phương Nam. Cử tử Nam Bắc thỏa đáng bình hành, tại triều người làm quan không phải do người Nam ôm đồm tất cả chức vụ, cũng có trợ giúp thiên hạ ổn định và công bằng, tránh cho tập đoàn Thân sĩ Giang Nam một mình nắm lấy triều chính. Triều đình vì sao mở khoa thủ sĩ, là vì một lòng hướng về người đọc sách thiên hạ.

Chọn thủ sĩ ưu tú tuy công chính công bằng, nhưng là bây giờ Nam Bắc chênh lệch chính là sự thật. Rốt cuộc là kiên trì khoa cử công chính công bình với nước với dân có lợi, hay là đối với cử tử phương Bắc chiêu cố càng hữu ích với ổn định giang sơn, bách tính quy tâm? Một hồi khoa khảo công bằng công chính và giang sơn dân chúng ôn định hòa bình, cái gì nặng cái gì nhẹ?"

Hạ Tầm nói lời này tựa hồ đả động Lưu Tam Ngô. Hắn cúi đầu xuống, hồi lâu không nói

gì. Hạ Tầm trong lòng mừng thầm. đang muốn không ngừng cố gắng, nói tiếp vài câu. Không ngờ Lưu Tam Ngô chậm rãi ngẩng đầu, thần sắc lại kiên định đứng dậy: "Lão phu thủ sĩ, chọn ưu tú mà lấy, quang minh lỗi lạc, không thẹn với lương tâm. Bởi vì nhân địa lượng tình thủ tài, lệ này tử xưa cũng không! Hoang đường!"

Hạ Tầm giận dữ, nói: "Cái gì tử xưa cũng không? Tử xưa Đến nay nếu là ai ai cũng nghĩ như ngươi, cần phải mọi chuyện chiêu theo lệ, ngươi bây giờ còn gặm vỏ cây mặc lá cây. Tồi thiếu nhất ngươi sẽ không có trang giấy có thể dũng, cầm bảo đao khẩu trúc dạy học đi thôi! Công bằng, cái gì là công bằng? Nếu muốn công bằng người trong nhà có tiền đọc sách, có ít người trong nhà mời không nổi tiên sinh, mua không nổi sách vở? Tuyệt đối công bằng là không có, Chỉ có tận khả năng hợp lý."

Lưu Tam Ngô đem hai mắt nhắm lại, rốt cuộc không nhìn hắn một cái, chỉ lạnh lũng nói: "Mặc ngươi hoa ngôn xảo ngữ, mơ tưởng lại dũng lời lẽ giảo biện đả động lão phu!"

Bầu trời oanh long một tiếng sét to. Hạ Tầm lại lớn tiếng nói: "Mưa dầm liên miên, đột nhiên phất lũ lụt, nước sông mành liệt, sắp phá thành mà vào, trăm vạn cư dân trong thành nguy tại sớm tồi. Lúc này làm thế nào? Không kịp khai thông, không kịp lấp, không kịp thông báo dân chúng thoát đi. Nếu như lúc này quan chức một phương hạ lệnh phá đê, xả nước tại ngoài đồng, tuy sẽ ngập rất nhiều thôn trang, chết đuổi rất nhiều dân chúng, có thể hắn là người nhu nhược vẫn là anh hùng? Ngập thành cũng là ngập, ngập ngoài đồng cũng là ngập. Chỉ có cân nhắc nặng nhẹ, bảo vệ kẻ lớn.

Ngươi giữ gìn trường khoa khảo công bằng, có sai không? Không có! Nhưng hoàng thượng vì giang sơn xã tắc ổn định, vì tránh cho Nam Bắc đối lập sinh ra chiến loạn, vì thiên hạ lê dân bách tính, có sai không? Cũng không có! Nhưng nhất định phải có sai mới có thể sửa sao? Hai người đã xung đột, vì sao không thể vứt bỏ nhỏ mà bảo vệ lớn? Kế quyền nghĩ, Chỉ là kế quyền nghĩ thôi!"

Lưu Tam Ngô cười lạnh: "Ngươi không cần phải nói. Lão phu thừa nhận, ngươi có tài ăn nói rất tốt. Nhưng mà, lão phu là người đọc sách. Lão phu chỉ biết là, mười năm gian khổ học tập, mỗi một học sinh đều muốn trở nên nổi bật. Ngươi chiêu cố thiên vị, thì có thể bóp chết một người tài hoa, hủy cả đời hắn. Công bằng, công chính không có sai! Mặc ngươi miệng nở hoa sen, đều đừng tưởng thuyết phục lão phu. Tam quân có thể đoạt soái, thất phu không thể đoạt chí hướng. Ngươi không cần phải uổng phí tâm cơ!"

Thì ra người đọc sách để tâm vào chuyện vụn vặt cũng giống nữ nhân để tâm vào chuyện vụn vặt giống nhau không thể nói lý. Hạ Tầm giậm chân, mắt thấy nói lý thuyết không thông. Chỉ đành lại dũng tình cảm: "Lưu lão đại nhân, người cả đời này, nói quá khứ đã quá khứ rồi, vinh viễn sẽ không trở về. Quá khứ và trong tương lai, mặc kệ ngươi làm như thế nào, cũng bất quá dâng lên một đóa bọt nước nho nhỏ, nhanh chóng biến mắt. Ngươi đã lớn tuổi như vậy, sẽ không có thể thông cảm cho chỗ khó xử của triều đình, thông cảm khổ tâm của hoàng thượng, vì mình cũng người nhà, nhường một bước sao?

"Sinh mệnh rất trọng yếu sao?"

Lưu Tam Ngô khinh bỉ nhìn hắn: "Đối với phụ nhân mà nói, trinh tiết đương nhiên trọng như tính mạng. Đối với quân nhân mà nói, anh dũng đương nhiên trọng như tính mạng. Đối với người đọc sách chúng ta mà nói. Khí tiết trọng như tính mạng! Đây là thánh nhân dạy bảo. Bá Di Thúc Tề, không ăn chu tóc (hạt kê), thà rằng chết đói tại trên núi Thủ Dương. Đây là khí tiết, ngươi không hiểu, ngươi căn bản không hiểu!"

Hạ Tầm tức giận Đến nói năng lộn xộn: "Ta cảm giác Bá lão cũng Thúc lão nếu cầm lấy đao thương cũng người Chu liều ngươi chết ta sống, mới gọi khí tiết kia. Mảy may không hành động chết đói tại trên núi Thủ Dương, chỉ vì thành toàn thanh danh bản Thân, đó gọi thiếu tâm nhãn!"

Lưu Tam Ngô giận xen vào: "Ngươi là ai, dám có gan ô nhục thánh nhân?"

Hạ Tầm nói xong xoay người dời đi. Hắn biết, Lưu Tam Ngô tử nhỏ hình thành tín niệm, là tuyệt đối không thể bởi vì bản Thân mình nói năm ba câu mà thay đổi. Hắn là kẻ theo chủ nghĩa thực dụng, mà Lưu Tam Ngô thích hợp nghiên cứu học vẩn, sống ở trong thế giới tình thần của Hắn. Chính thức có thể dẫn đạo thế giới này, có thể tạo phúc cho dân chúng, vĩnh viễn không phải là hắn loại người này.

Lưu Tam Ngô ở sau lưng ung dung cười lạnh: "Lúc này đây, mặc dù các ngươi lợi dụng quyền lực, cường chế bóp méo bảng đan, tiếp theo? Trừ phi triều đình hủy bỏ khoa cử, nếu không, ba năm một cái luân hồi, có tức giận tiết độc người đọc sách là giết không hết. Đại đạo công nghĩa, ngươi không đối được!"

Hạ Tầm đứng lại, lạnh lũng quay đầu: "Ngươi sai rồi, ngươi không biết biến báo, hoàng thượng biết. Hoàng thượng đã quyết định Nam Bắc thí sinh sau này phân bảng khoa cử. Lưu

đại nhân, ngươi chết, không đáng một đồng. Không đúng, vẫn đáng giá, thành tựu của ngươi anh danh của ngươi, máu đồng liêu của ngươi, người nhà khổ, thành tựu của ngươi muôn đời lưu danh anh anh!"

Lưu Tam Ngô đứng ở đằng kia, nhất thời có chút ngẩn người.

Hạ Tầm trong nội tâm rất là bực mình, nhưng hắn không có biện pháp.

Người khác nói nhẹ, trong tai hắn không tạo nên tác dụng gì. Một cái vô ý, Hắn liền muốn tại quân và thần trong va chạm hóa thành cao phẩn.

Giết hết trăm vạn binh Giang Nam, bảo kiểm bên hông vẫn còn tanh! Thời gian qua lão Chu giết người không chớp mắt có lẽ là già rồi, lòng có chút ít mềm. tại khi sát khí đã động, còn hướng phía Lưu Tam Ngô trung mà thẳng này, nhưng có phần ngu hủ. Các thần tử này ném ra cành ô-liu. Nhưng dù sao hắn cũng là Chu Nguyên Chương, là một chính trị gia mưu tính sâu xa, một tuyệt thế kiêu hùng sát phạt quyết đoán.

Ra khỏi nhà tù Hình bộ, Hạ Tầm bám trên yên ngựa, giơ roi nhanh chóng phi mà đi. Hắn đã tận lực của mình, Chu Nguyên Chương còn đang chờ hắn trả lời. Trải qua trận giao phong này, Hạ Tầm cuối cũng đối với người đọc sách thời đại này chính thức có cái hiểu rõ. Bọn họ duy trì lấy cái thiên hạ hiện tại này, có đôi khi trở thành gông cùm xiềng xích của thiên hạ hiện tại.

Bọn người Lưu Tam Ngô có lẽ là cầu nhân ái có nhân ái, nhưng Hạ Tầm cũng không biết là bọn họ chết như thế nào là có giá trị. Bọn họ chỉ là theo góc độ công bằng công chính lo lắng Đến xã hội công tín khảo thí. Cái loại cố chấp này làm cho người ta đã tôn trọng lại đáng tiếc. Văn học nghệ thuật cũng khoa học kĩ thuật dù sao chỉ là cục bộ, mà phương hướng chính trị lại đại biểu cho ích lợi chính thể, mà bọn họ hết lần này tới lần khác chính là không chịu nhảy ra khỏi cái vòng nhỏ hẹp cố hữu của bọn họ.

Bọn người Lưu Tam Ngô kiên trì là công chính, công bình, nghiêm cẩn giá trị phổ thế, mà Chu Nguyên Chương lo lắng là yên ổn phương Bắc, an toàn quốc gia. Một thí sinh, nếu như hắn là người phương Nam, nhất định sẽ đối với bọn Lưu Tam Ngô thêm ca ngợi. Nhưng hắn nếu như biến hóa nhanh chóng, đột nhiên thành người phương Bắc? Vậy hắn lại sẽ vì Chu Nguyên Chương phân bảng Nam Bắc mà hoan hô nhảy nhót. Ngươi đứng ở bên ngoài cửa sổ sẽ mắng người bên trong cửa sổ tác phong quan liêu, ngồi tại bên trong cửa sổ lại mắng bên

ngoài điều dân sinh sự tử việc không đâu.

Cái mông ngồi ở vị trí không giống nhau, coi trọng cũng lo lắng gì đó tất nhiên cũng không như nhau. Lưu Tam Ngô kiên trì đạo của hắn, không để cho bất luận kẻ nào xâm phạm khinh nhờn. Chu Nguyên Chương lại há không phải? Lưu Tam Ngô cận kề cái chết không chịu nhượng bộ, không chịu ô thanh danh hắn. Có thể sử dụng hơn mười cái đầu người liền có thể đổi lấy ngàn vạn dân tâm, đổi lấy cục diện chính trị ổn định, đổi lấy thiên hạ thái bình. Chu Nguyên Chương sao có thể nương tay?

Hạ Tầm có chút mệt mỏi trong lòng. Tử Thanh Châu bắt đầu Đến Bắc Bình, Đến Kim Lăng, hắn và muôn hình muôn vẻ người đánh qua quan hệ. Chỉ có đối mặt với những người đọc sách tay không tấc sắt, xương sắt boong boong này, khiến cho hắn thúc thủ vô sách, không có biện pháp.

Móng ngựa bằng cái miệng chén đạp tại vũng nước sâu sâu trên phiến đá đường, tóe lên một mảnh bọt nước. Trên đường ít có người đi đường, trong mưa lớn như vậy lại có một tên ăn mày trong mưa gian nan bôn ba, phong cấp Vũ sậu, đánh cho hắn không mở được mắt. Hạ Tầm quất ngựa phóng qua, cả người hắn đầy nước. Tuy người này sớm đã ướt đẫm toàn Thân. vẫn rất là tức giận, nhịn không được chửi ầm lên.

Chỉ là khi tiếng chửi của hắn ra khỏi miệng, Hạ Tầm sớm đã phi ra ngoài hơn mười trượng. Mưa lớn như vậy, ở đó đâu nghe được tiếng hắn chửi.

Tên ăn mày oán hận lau mặt bằng nước mưa nói: “Mẹ, không thể tường được Vạn Tùng Linh ta cũng có một ngày chật vật như vậy, thật con mẹ nó xui!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 156

Ngải Thảo

Chương 156: Ngải thảo

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hoàng đế đã định bọn người Lưu Tam Ngô có tội, sau đó muốn Hình Bộ đi tìm ra chứng cứ phạm tội của bọn họ. Cái này làm khó Bạo Chiêu, nhưng hắn cũng không dám kháng mệnh. Hắn là thanh quan, có chỗ kiên trì hành vi đạo đức thường ngày của hắn. nhưng hắn không phải thánh nhân, không cần phải vì bọn người Lưu Tam Ngô, Trương Tín không chút nào tương quan chôn vũi tiền đồ con đường làm quan của chính mình

. Nhưng muốn định tội cho bọn người Lưu Tam Ngô thật khó. Bọn họ không tham ô không hối lộ, một đồng học cứu. như thế nào bắt được thóp bọn họ? Đảo lộn khắp tất cả lý lịch quan chủ khảo lần này, Bạo Chiêu rốt cuộc tìm ra được một cái cửa đột phá, lấy được cớ ra tay duy nhất.

Thì ra lúc trước Hồ Duy Dung ý đồ tạo phản. Chu Nguyên Chương âm thầm lập kế hoạch, đột nhiên hành động, một nhát bắt được vây cánh cực Kỳ chủ yếu của Hồ Duy Dung, nhưng mà Hồ Duy Dung rất giỏi về ngụy trang. Tại chứng cớ công khai trước kia, có rất nhiều quan viên cũng không biết sự thật hắn phạm tội, đối với hắn bị bắt cảm thấy không hiểu ra sao, trong đó lại có con một sách Lưu Tam Ngô.

Người khác không hiểu ra sao ở trước mặt đại án mưu phản cũng chỉ giả cẩm giả điếc, nhưng Lưu Tam Ngô lại lên lớp giảng bài vì Hồ Duy Dung kêu oan, cho rằng triều đình oan uổng cho Hồ Thừa tướng. Nhưng mà hắn lúc ấy không được coi trọng, lại là quan địa phương, thư minh oan này không có người để ở trong lòng, bây giờ lại bị xuất ra, trở thành tội trạng

của hắn.

Thế là, trong vòng một đêm, bọn người Lưu Tam Ngô, Trương Tín liền tử khoa khảo làm rối kỷ cương biến thành phản nghịch triều đình. Hoàng thượng bày mưu đặt kế xuống dưới, hiệu suất cũng bản lãnh bịa đặt chứng cớ phạm tội của Hình Bộ không chút nào kém hơn cẩm y vệ lúc trước. Bọn họ bắt một số lượng lớn người có qua lại cũng gia đinh nghiêm hình dụ cung. Một số người không chịu được cực hình, vu oan giá họa, Đến đây đã là thiết án như sơn.

Lưu Tam Ngô tội chết, bởi vì đã gần quá bảy mươi, dựa vào luật Đại Minh không phải chịu tử hình, sung quân đóng giữ biên cương Tây Bắc. Từng hoài nghĩ Lưu Tam Ngô làm rối kỷ cương thị giảng Trương Tín thảm hại hơn, bởi vì hắn bị Ngự sử Hà Nam Dương Đạo khổng cáo được Lưu Tam Ngô bày mưu đặt kế, thông cung dối trá, cố ý đem quyển tử tồi nhất của cử tử phương Bắc Đến lấy lệ với hoàng thượng, tội tăng một bậc, lăng trì xử tử. Có nhận hối lộ, tự nhiên phải có đưa hối lộ. Nam bảng tân khoa trạng nguyên Tổng Tông, bảng nhãn Trần An cũng rơi rụng theo. Trạng Nguyên Tổng Tông đưa tiền, bị xử tử hình.

Bảng nhãn Trần An sung quân đi đày. Chu Nguyên Chương tính cách cực đoan trong án này được phất huy vô cũng tình tế. Hắn đích Thân chấm bài thi- một lần nữa thí sinh trúng tuyển sáu mươi mốt người, so với Nam bảng nhiều ra mười người, xếp đầu là Hà Bắc Hàn Khắc Trung, xếp thứ hai là Sơn Đông Nhâm Bá An, dựa theo thứ tự đếm xuống, sáu mươi mốt danh cử tử thuần người phương Bắc, không có một người nào phương Nam. Hoàng bảng trưng ra, cử tử phương Bắc hoan hô tung tăng nhảy nhót. Một cái này oanh động cả nước, án hiểm nhường cự biến khoa khảo rốt cuộc chấm dứt.

Hạ Tầm đứng ngoài pháp trường, trầm mặc không nói. Chỉ huy Thiêm sự La Khắc Địch đứng một bên mặc áo đạo, nhã nhặn căn bản không giống một võ quan.

Nhìn nhìn Hạ Tầm. hắn nhân nhạt cười nói: "Sao, có ý tưởng gì không?"

Hạ Tầm nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí. thở dài nói: "Kết cuộc như thế, cần phải tự làm khổ mình Đến như vậy sao? Thật là không khôn ngoan."

"Bọn họ là chết oan."

La Khắc Địch nói trúng tỉm đen. ánh mắt chớp động nói: "Hoàng thượng biết bọn họ oan, nhưng bọn họ đáng chết! Hoàng thượng trị quốc như dụng binh. Nếu như nắm bắt trước đạo quan khẩu này, có thể lấy được thắng lợi, hoàng thượng liền nhất định sẽ đi đoạt, chết bao

nhiêu người đều muốn đoạt. Thây chất như núi, máu chảy thành sông, cũng phải xông về phía trước!"

Hạ Tầm trong lòng hơi hơi nổi lên một trận hàn ý.

La Khắc Địch nói: "Hầu vua như hầu hổ. Kẻ trị thiên hạ, là bất kể ân riêng. Sợ rồi sao?"

Hạ Tầm vô thức gật gật đầu. lại vội lắc lắc đầu.

La Khắc Địch cười phá lên: "Ngươi yên tâm. Thiên uy hoàng thượng, là không quét Đến cái con tôm nhỏ như ngươi đâu. Đúng rồi, hoàng thượng hạ chỉ, khoa khảo sau này, phân bảng Nam Bắc, là chủ ý của ngươi?"

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Sao đại nhân biết?"

La Khắc Địch cười nhẹ một tiếng: "Đâu chỉ là ta. Chuyện này, ngươi lỗ mãng rồi..."

Hắn nhướng mày, rồi lại giãn ra nói: "Mặc kệ nó. Tuy nhiên bởi vì một lời này, ngươi liền đắc tội phương Nam tịch quan viên, nhưng trong mắt quan lại, Thân sĩ, học sinh, dân chúng phương Bắc, phân lượng lại gia tăng thật to rồi. Mắt đông ngưng, thủ tăng du (mắt lúc đầu nhưng được lúc sau), có được, tất có mắt."

Hạ Tầm cười khổ nói: "Tỉ chức khi nói ra, chỉ biết nhất định có phiền toái, chỉ là lúc ấy đã…

La Khắc Địch nói: "Không cần để ở trong lòng, làm một chuyện gì, đều phải trả giá. Chính là ngươi cái gì cũng không làm. Cam tâm làm một tên sơn dã thôn phu, cũng chưa chắc không có ác quan tìm Đến ngươi gây phiền toái, Thân hào nông thôn đối với ngươi làm khó dễ, sơn tặc đối với ngươi xâm lược, uống ngụm nước lạnh, đều có khả năng sẽ sặc chết người. Làm một chuyện gì đều có nguy hiểm, nhưng không đi làm mới là bốc lên nguy hiểm lớn nhất."

La Khắc Địch vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Làm cho tốt, không nên coi thường cái chức quan Ngự tiền Đái đao nho nhỏ này của ngươi. Ngươi là hoàng thượng điểm tên vào cung làm trực, lại có quan hệ với Trung Sơn vương phủ, không cần phải để ý tới những văn nhân bỉ ổi kia. Ngươi lên chức lại không thuộc bọn chúng quản.

Chuyện lần trước kia, ngươi làm rất đẹp, cho võ tướng Huân Khánh tăng thể diện.

Làm tốt chuyện của ngươi, chỉ cần không chọc trúng cái gì. Một năm rưỡi sau. ta cho ngươi hoạt động bên ngoài. Ngươi không phải con em công thần vương hầu, tuổi còn trẻ đã làm quan bát phẩm, tiền đồ vô lượng a!"

Hắn nhìn một cái về hướng pháp trường, lại nói: "Ta đi rồi. khi rảnh rỗi, ngươi cũng Thiên Nguyệt đi lại nhiều, có chuyện gì, có thể thông qua hắn, để cho ta biết."

Hạ Tầm có chút ngoài ý muốn nói: "Đại nhân phải rời Ứng Thiên sao?"

La Khắc Địch gật gật đầu, sắc mặt có chút âm trầm hẳn lên: "Thiểm Tây Bạch Liên giáo làm phản, hoàng thượng không coi như không có. Thiên hạ các nơi giáo môn san sát, mấy năm nay càng hung hăng ngang ngược, cái này... đã quá đầu gối rồi. Nên cắt thôi."

Vạn Tùng Linh tử trong thùng tắm đi ra, dũng khăn tắm lau sạch bọt nước trên người. Mặc dù đã là một người trung niên, bình thường làm cho người ta cảm giác Thân thể cũng hơi mập mạp, thật ra Thân thể của hắn một mực rất rắn chắc, rất cường tráng, bụng không có một tí thịt thừa nào.

Chải xong đầu tóc, mặc trường sam lên, buộc chặt đai lưng, Vạn Tùng Linh kéo cửa phòng đi ra ngoài.

"Sư thúc."

Ngoài phòng hai người vừa thấy hắn đi ra, lập tức nghênh đón. Hai người này so với hắn nhỏ hơn mười mấy tuổi, thoạt nhìn tựa như một kẻ làm ăn không bắt mắt, một kẻ còn là một tiểu tử choai choai, xem ra chính là chân chạy hòa kế.

Hai người kia kẻ lớn kêu Mạc Ngôn, kẻ nhỏ tuổi kêu Triệu Tiểu Hồ, là hai tên lừa đảo trà trộn phủ ứng Thiên. Mạc Ngôn cũng là đệ tử Phong môn, tuy cũng Vạn Tùng Linh không phải cũng một sư môn, không có quan hệ gì, nhưng mà luận bối phận, hắn lại xem như là sư điệt Vạn Tùng Linh, cho nên tuy trước kia lui tới không nhiều lắm, dù sao có một phần tình đồng môn này, lần này sư thúc tìm tới cửa, Mạc Ngôn không thể không đưa tay tương trợ.

"Mạc Ngôn à! Tìm được tiểu nha đầu kia chưa?"

Vừa thấy Mạc Ngôn, Vạn Tùng Linh liền hiểu được có tin tức, không khỏi có chút kích động.

“Dạ, hao phí cố gắng trắc trở lớn. mới tìm được nàng. Ngay tử đầu sư điệt còn không dám tin tưởng là nàng, bởi vì Tạ Vũ Phi này... ha ha, lại có thể là hậu nhân Tạ thị Trần quận. Sư điệt sợ tin tức có gì sai sót, cầm tranh vẽ trong tay sư thúc đích Thân Đến, mới xác nhận, quả nhiên là nàng.”

“Trần quận Tạ thị?”

Vạn Tùng Linh đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó khinh thường cười nói: “Tạ thị Trần quận thì thế nào. tích nhật vương Tạ đình, tiền yến phi nhập tầm thường bách tính gia (Én xưa thềm cũ Tạ Vương. Bay về đậu chốn tầm thường dân gian). Tổ tiên vương hầu tướng, con cháu nhất định có thể như vậy sao?”

Hắn vén vạt áo lên, thản nhiên ngồi xuống, nói: “Ngồi đi, đem sự tình ngươi nghe được, nói rõ chi tiết cũng ta nghe.”

“Vâng.”

Mạc Ngôn đáp ứng một tiếng, tại đối diện hắn ngồi xuống, nói: “Tạ gia chỉ có hai người huynh muội. Ca ca gọi Tạ Lộ Thiền, muội muội gọi Tạ Lộ Đề, tiểu tự Vũ Phi. Ca ca của nàng mười lăm tuổi liền trúng Thân phận tú tài. Về sau lại bởi vì có xa giá nhà giàu có đâm vào, què một chân, tử nay về sau con đường làm quan vô vọng, đam mê làm tranh, lại kết giao một nhóm bằng hữu, thinh thoảng gặp nhau uống rượu.

Mạc Ngôn này ngược lại cũng mười phần tuyệt vời, đem tình huống nghe được rõ ràng rành mạch. Vạn Tùng Linh lắng nghe, trong mắt hào quang ẩn ẩn lưu động, tựa như có đăm chiêu.

Mạc Ngôn nói xong xuôi Đến tình huống, hỏi: “Vạn sư thúc, chính là cô gái nhỏ này? Ý sư thúc định làm như thế nào?”

Vạn Tùng Linh cười nặng nề, nói: “Nàng hủy căn cơ tại Phượng Dương của ta. Nếu ta không đủ cơ lĩnh, bây giờ còn đang ăn cơm tù. Thủ này đương nhiên phải báo.”

Mạc Ngôn xoa tay nói: “Ta xa xa nhìn qua, tiểu nương kia ngày thường mười phần kiều mỵ động lòng người. Không bằng để sư điệt ra tay, thay sư thúc xuất ra khẩu ác khí này.”

Vạn Tùng Linh trợn mắt nhìn, mắng: “Xú tiểu tử. Ngươi là cho sư thúc hả giận, còn là cho

ngươi tự mình xuất hỏa? Ngươi ở tại phủ Ứng Thiên, phạm vào án kiện, còn có thể đợi ở chỗ này sao?"

Mạc Ngôn ha ha cười, nói: "Chỉ đũa một chút, sư thúc định làm như thế nào?"

Vạn Tùng Linh nói: "Hừ! Thất thủ tử người nào, ta liền tử người đó tìm trở về! Nàng bố trí ta một đạo, ta muốn chính nàng gia phá nhân vong, danh tiết hủy hết, thể hiện bản lãnh của ta."

Hắn liếc nhìn Mạc Ngôn nói: "Chỗ này là địa bàn ngươi, giúp sư thúc làm một cái giấy thông hành."

Mạc Ngôn sảng khoái nói: "Không vấn đề gì. Sư thúc có yêu cầu đặc thù gì?"

Vạn Tùng Lĩnh nói: "Họ tên: Nhạc Lăng Không, đồ tôn tục gia của Bắc Bình Bạch Vân Quan Trường Xuân Tử Khưu Xử Cơ chân nhân, người

Thiểm Tây Lũng Châu, sinh vào Nguyên triều chí Đại Nguyên niên."

Mạc Ngôn tính một chút, không khỏi nhíu mày nói: "Sinh vào Nguyên triều Đại Nguyên niên? Năm nay chẳng phải là chín mươi tuổi? Sư thúc, có phải quá bất mắt quá không?"

Vạn Tùng Lĩnh nói: "Giờ đây quan phủ đang truy nã ta, càng bắt mắt, càng không có người chú ý tới ta. Theo lời ta nói mà làm. ta tự có đạo lý."

Mạc Ngôn đứng lên nói: "Vậy được rồi, ta lập tức đi!"

Tiễn Mạc Ngôn và Triệu Tiểu Hồ, Vạn Tùng Linh trở lại trong phòng ngồi xuống, lạnh lũng cười một tiếng nói: "Tạ Lộ Đề, Tạ Vũ Phi, hừ! Hừ hừ!"

***

Kim nhật cận hoa lạc, Minh triều đồng thụ thu. Nhược phụ bình sinh ý, Hà danh tác mạc sầu?

(Đây là bài Mạc sầu khuất

Thảo sinh long pha hạ,

Nha táo thành điệp đầu.

Hà nhân thử thành lý,

Thành giác tài thạch lựu.

Thanh tỉ hệ ngũ mã,

Hoàng kim lạc song ngưu.

Bạch ngư giá liên thuyền,

Dạ tác thập lý du.

Quy lai vô nhân thức,

Ám thượng trầm hương lâu.

La sàng ỷ dao sắt,

Tàn nguyệt khuynh liêm câu.

Kim nhật cẩn hoa lạc,

Minh triêu ngô thụ thu.

Nhược phụ bình sinh ý,

Hà danh tác Mạc sầu.

Khuất Ca Mạc sầu

Cò hay rong đang nổi?

Quạ kêu Chỉ mà buồn! ơi ai trong Thành Nội Trồng Chỉ hoa thơm hương!

“Tơ xanh ràng năm ngựa,

Vàng kết chặt đôi trâu

Cá trắng đưa thuyền lướt,

Ta mười năm đi đâu?

Trở về đây ngơ ngác,

Tồi rồi đốt trầm xông

Đàn treo khung giường lạnh,

Trăng tà nghiêng cánh song...

Ngày ngày nhìn hoa rụng,

Mai mốt ngô đồng bay

Nếu quên tình xưa đặng,

Mạc Sầu ai hởi ai!”

(Huệ Thu dịch)

Cả tòa hồ Mạc sầu đều là sản nghiệp Tử gia, Trung Sơn vương phủ cho một vũng Thắng Kỳ lâu có binh sĩ canh gác, nghiêm cấm bọn người nhàn rỗi tới gần, nhưng hồ Mạc sầu tại Tử gia tự mình khi không đi chơi hồ, là cho phép người ngoài ngắm cảnh tham quan, nhưng chỉ giới hạn ban ngày. Sắc trời tối ngươi tốt nhất đừng đi dạo, dù là nói ngươi đi câu cá, đều là trộm cướp tài sản Trung Sơn vương phủ. tội danh có thể to có thể nhỏ.

Hạ Tầm là qua ba cửa núi tới, Đến liền là hồ Mạc sầu. Sau khi thưởng thức cảnh tượng hồ Mạc sầu. Hắn dự định lại Đến mặt Nam đi một chút. Mặt Nam quan nội và đường phố vũng Giang Đông, là khu phong hóa nổi danh phủ Ứng Thiên, thanh lâu Kỳ quán chỗ nào cũng có. Nhưng mà khi đó thanh lâu Kỳ quán không giống với khu đèn đỏ hiện đại. Bình thường thành lũy nghiêm minh, phủ Kim Lăng Đại Minh mười sáu tòa tửu lâu xa hoa nhất, cái chỗ đất này chiếm sáu tòa. Sáu tòa danh lâu này theo thứ tự là: Hạc Minh, Túy Tiên, Khinh Yên, Đạm Phẩn. Liễu Thúy, Mai Nghiên, Đến nơi này đi dạo, cũng không uổng một hồi Đến qua thành Nam Kinh.

Hôm nay Hạ Tầm nghĩ phép. Quan viên công vụ vương triều Chu Minh cơ hồ không có ngày nghĩ, tiền lương so sánh với các quan viên triều đại khác cũng thấp hơn chút ít, nhưng cái này không bao quát người bên cạnh hoàng đế. Các thị vệ đại nội tuy vất vả, mỗi tháng vẫn

có vài ngày nghỉ, bống lộc đương nhiên cũng cao hơn chút ít. Hôm nay là ngày đầu hắn nghĩ phép, nhất thời cao hứng, liền chạy Đến hồ Mạc sầu du ngoạn.

Nhưng hắn rất nhanh liền bắt đầu hối hận, bởi vì hắn không chỉ đem Bành Tử Kỳ cũng Tiểu Địch dẫn theo, còn dũng danh nghĩa cảm ơn sự tương trợ, đem Tạ Vũ Phi cũng Nam Phi Phi cũng mời Đến. Bốn nữ nhân này Đến cũng một chỗ, quả nhiên là thành một cái chợ, Hạ Tầm khổ không thể tả.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 157

Tự Có Thủ Đoạn

Chương 157: Tự Có Thủ Đoạn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tạ Vũ Phi cũng Bành Tử Kỳ thật cũng tốt. giả cũng tốt. Ngoài mặt vẫn là rất khách khí. Nhất là Bành Tử Kỳ đã biết tâm ý của Hạ Tầm, càng tận lực không làm khó dễ ý tứ Tạ Vũ Phi, nhưng mà tại khi du lãm hồ Mạc Sầu. Phất hiện Tạ Vũ Phi cố ý kéo Hạ Tầm rời khỏi mọi người, không biết xì xào bàn tán chút chuyện gì, Tiểu Địch lại có chút không hài lòng.

Tiểu Địch cũng Hạ Tầm gần đây Thân mật khăng khít, coi như là ngoại trừ lúc Bành Tử Kỳ cũng Hạ Tầm Thân mật. có chuyện gì cũng không dấu nàng. Tiểu Địch có loại cảm giác bị bài trừ ở ngoài, nhịn không được chua xót nói vài câu. Tạ Vũ Phi chỉ làm ra vẻ không có nghe thấy. Nam Phi Phi cũng Tiểu Địch tuổi tương đương, không có hàm dưỡng tốt như vậy, nhất thời đứng dậy trả lời lại một cách mia mai.

Hai tiểu nha đầu đấu võ mồm. Tạ Vũ Phi cũng Bành Tử Kỳ liền không thể không quan tâm Đến. Mắt thấy Nam Phi Phi hiệp thương đái bống (mang thương mang gậy), ngấm ngầm hại người, nói Đến Tiểu Địch liên tiếp bại lui, Bành Tử Kỳ tỉ muội tình thâm, nhịn không được ra mặt bênh vực. Nam Phi Phi là giúp Tạ Vũ Phi tranh tới tiền, Tạ Vũ Phi há có thể không chiêu cố. Thế là nàng cũng bắt đầu tham chiến. Hai bên ngay tử đầu còn có điều khổng chế, càng về sau cơn tức càng lúc càng đậm.

Hạ Tầm không chen mồm vào được, chính là âm thầm hối hận, không nên đem các nàng Đến cũng chỗ. Mắt thấy Túy Tiên lâu ngay trước mặt. Hạ Tầm vội vàng ngắt lời nói: “A ha, chỗ này chính là Túy Tiên lâu, một trong mười sáu danh lâu của Kim Lăng. Đi, chúng ta đi

nếm thử giai hào mỹ vị của Túy Tiên lâu."

Liếc thấy bậc thang cao cao, Tiểu Địch nảy ra kế nhỏ giọng nói với Bành Tử Kỳ: "Tử Kỳ tỉ, dũng ngẩn châm của tỷ bắn vào đầu gối của nàng, cho nàng té bố nhào, mắt mặt trước mặt thiếu gia."

Bành Tử Kỳ trừng mắt với nàng: "Nói nhảm, cũng không phải sinh tử cừu địch gì, cãi nhau vài câu ngược lại không chuyện gì, sao có thể trêu cợt người ta như vậy. Không thấy tướng công đã có chút ít mắt hứng sao. Không cho phép lại nghịch ngợm."

Nam Phi Phi đi ở phía sau nhãn châu xoay động, tử trong lòng ngực lặng lè lấy ra một cái bọc nhỏ, thuận Đến trong lòng bàn tay phải. Nàng tuy che giấu động tác, nhưng không gạt được Tạ Vũ Phi đi ở một bên.

Tạ Vũ Phi đi Đến trước bậc thang, giả vờ vịn nàng một cái, thuận tay tìm kiểm. Gói thuốc trong lòng bàn tay Nam Phi Phi đã rơi vào tay nàng.

Nàng lặng lẽ trừng mắt nhìn Nam Phi Phi, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi làm gì?"

Nam Phi Phi nói: "Hừ! Nhịn bộ dáng đắc ý của các nàng, ta trêu đũa các nàng thoáng cái."

Tạ Vũ Phi mở ống tay áo, trông thấy chữ trên bọc giấy, thần sắc không khỏi lúng túng, thấp giọng hỏi: " Thí vương nếp? Thật là hồ đồ! Người ta cũng là nữ hài tử, ngươi đũa cợt các nàng như vậy, đang tại trước mặt Dương Húc làm cho các nàng khoe ra cái xấu, các nàng chẳng phải xấu hổ Đến tâm chết cũng đều có sao? Cái khuất mắc này kết xuống, lại không có khả năng xin tha thứ. Phi Phi, đấu khẩu vài câu không ảnh hưởng toàn cục, nhưng mà tuyệt đối không thể đũa Đến không thể vãn hồi".

Nam Phi Phi khẽ nói: "Bản cô nương khi nào chịu qua cơn giận này của người ta. lần này còn không phải là vì ngươi. À. Ta hiểu, đấu võ mồm., là kêu nàng ta biết ngươi cũng không phải dễ trêu, hai bên sau này thế nào cũng phải đấu. Dương gia đại quan nhân có thể là sẽ mắt hứng, ai cũng đỏi không ra chỗ tốt gì. Không dũng thuốc này sao... Hi hi, tự nhiên là lo lắng làm cừu gia sau này không cách nào ở chung sao. Tỷ, rốt cuộc lại động tâm tư sao?"

Tạ Vũ Phi khuôn mặt nóng lên. nhẹ trách nói: "Nói bậy gì đó, ta đây không phải là, có việc cầu người sao?"

Nam Phi Phi bĩu môi: "Khẩu thị tâm phi, khẩu thị tâm phi.

Tạ Vũ Phi càng thêm xấu hổ lúng lúng, đang muốn nói vài câu chính lại lời nói của mình, chợt nghe trên bậc cao giọng cười: "Ha ha, Dương Húc, đây là mang theo gia quyến ra ngoài du lịch sao?"

Tạ Vũ Phi uyển chuyển ngẩng đầu, đôi mắt đẹp thoáng nhìn, liền gặp hai vị công tử áo bào nhẹ đang đứng trên bậc cầu thang, đáng người đều rất cao lớn, một kẻ khỏi ngô anh tuấn, một kẻ hơi có vẻ nhã nhặn, dung mạo ngũ quan đều là tuấn lãng bất phàm.

Hạ Tầm vừa thấy hai người không khỏi kinh ngạc, hán tử anh khí bừng bừng kia là tam công tử Trung Sơn vương phủ, tả quân đại đô đốc Tử Tăng Thọ, kẻ khác cũng thường xuyên ra vào cung, hắn cũng nhận ra, chính là Thái phó Thái tử, Tào quốc công Lý Cảnh Long.

Hạ Tầm vội vàng tiến nhanh tới bái kiến: "Hạ quan Dương Húc, ra mắt Lý đại nhân, Tử đại nhân."

Tử Tăng Thọ một phen đỡ lấy, cười nói: "Hôm nay không thể so với ở trên triều đình, ta và ngươi đều y phục thường ngày, không cần câu nệ lễ tiết."

Ánh mắt lại hướng Đến trên người bốn mỹ nhân yêu kiều thanh tà phía sau hắn một lượt, nhịn không được tán thưởng nói: "Dương Húc, ngươi thật có phúc khí tốt, kiều thê mỹ thiếp, diễm sắc vô song, mà ngay cả nha đầu hầu hạ đều là thanh tú như thế."

Hạ Tầm khó xử cười một cái, vội hướng hai vị đại nhân giới thiệu Thân phận bốn nữ hài nhi này. Lý Cảnh Long vừa rồi tử khi thấy Tạ Vũ Phi, ánh mắt liền có chút ít không dời. Nữ hài tử kiều mỵ động lòng người này rất hợp khẩu vị hắn. Bành Tử Kỳ cũng là đại mỹ nhân. Tiểu Địch cũng Nam Phi Phi tư dung mỹ lệ, nhưng mà mấy người có phong tình, quý phủ hắn cũng không thiếu tiểu mỹ nhân, mấy cô gái chưa hẳn hợp tì vị hắn.

Tạ Vũ Phi thì không giống. Lông mày kẻ đen như núi xa, mắt hạnh ủ khói nhẹ, nhất cử nhất động dịu dàng quyến rũ như nước, đã có khí chất nhuận tú của danh gia vọng tộc, lại có yêu kiều bích ngọc, cỗ tư vị đặc thù này rất đúng khẩu vị hắn. Vừa nghe nói cô bé này không phải gia quyến Dương Húc, Lý Cảnh Long không khỏi mừng rỡ, vội vàng cười nói: "Tương thịnh không bằng ngẫu nhiên gặp. Đã gặp lúc này, không bằng cũng lên tửu lâu, uống mấy chén, thế nào?"

Hạ Tầm lưỡng lự nói: "Cái này, quấy rầy hai vị đại nhân, chỉ sợ không ổn..."

Trước đó lần đầu Hạ Tầm khiến cho các quan văn ngậm bồ hòn làm ngọt, mắt thể diện trước mặt các võ quan bọn Tử Tăng Thọ. Nói lại Hạ Tầm lại là ân nhân cứu mạng tiểu muội hắn yêu thương nhất. Tử Tăng Thọ nhìn hắn rất là thuận mắt, nhân tiện nói: "Nào nào nào, cũng ngồi một chỗ. Hôm nay chỉ nói chuyện riêng, không bàn việc công."

Tử Tăng Thọ kéo Hạ Tầm ngồi tại chỗ bên người của mình. Bành Tử Kỳ là nữ quyến trong nhà, tự nhiên là ngồi kế hắn. Tiểu Địch bị Hạ Tầm nói thành em gái, liền ngồi kế chị dâu. Mà Lý Cảnh Long thì ngồi bên phải Tử Tăng Thọ, lập tức ân cần phủi qua ghế ngồi, mời Tạ Vũ Phi ngồi xuống. Tạ Vũ Phi bất đắc dĩ, đành phải ngồi xuống. Nam Phi Phi thì ngồi ở mé dưới nàng.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Tử Tăng Thọ cười nói: "Cửu Giang ít ngày nữa muốn rời kinh làm việc công. Hôm nay ta vốn là mời hắn ra ngoài, vì hắn làm tiệc tiễn biệt. Bởi vì ngại nhiều người ồn ào, Chỉ hai người bọn ta Đến. Nhưng hai người du lãm hồ cũng là tự tại, uống rượu sao, chỉ ngại không đủ náo nhiệt. Có thể cũng Dương lão đệ, Tạ cô nương vài vị gặp lại, cũng là duyên phận.

Hạ Tầm a một tiếng nói: "Quốc công gia muốn rời kinh sao?"

Tử Tăng Thọ nói: "Đúng vậy, Cửu Giang phải đi Tây An luyện binh. Ngươi cũng biết, Bạch Liên giáo ở Thiểm Tây làm loạn. Trường Hưng hầu đã lĩnh binh đi bình định. Lúc này đây, Bạch Liên giáo không phải có thể dễ dàng được việc như vậy. Hội tụ mấy vạn đại quân làm loạn, có thể thấy được quan binh địa phương bất lực. Hoàng thượng bảo Cửu Giang đi Tây An luyện binh, tăng cường võ bị địa phương."

Hạ Tầm có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Lý Cảnh Long. Hắn còn nói Lý Cảnh Long này là bao cỏ tử đầu Đến cuối, không thể tưởng được Chu Nguyên Chương lại có thê để hắn đi luyện binh. Chu Nguyên Chương là nhân vật thế nào?

Nếu như Lý Cảnh Long này không có mảy may làm được gì, người ngoài nhìn không ra, Chu Nguyên Chương còn nhìn không ra sao? Chắc hẳn hắn có chút bản lĩnh thật.

Tử Tăng Thọ nói: "Cửu Giang tử nhỏ thích đọc binh thư, ý chí thao lược, lại thiện luyện binh. Từng trước sau phụng chỉ Đến Hồ Quảng, Thiểm Tây, Hà Nam luyện binh, huấn luyện trận pháp, chế định quân quy, quân bộ cẩn đối. Trải qua hắn luyện binh, thao pháp quen thuộc

linh hoạt, quân kỷ sâm nghiêm, sĩ khí dâng cao, chiến lực đại tăng, có thể xưng là một đại gia binh pháp.

Luận địa vị, luận môn đình. Tử Tăng Thọ so với Lý Cảnh Long Chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, trước mắt lại chỉ là người nhà Hạ Tầm, Tử Tăng Thọ không lý do gì lại thối phổng Lý Cảnh Long như thế. Tử Tăng Thọ tướng môn hộ tử, lại Thân ở chức Trung quân Tả đô đốc, đối với huấn luyện binh nghiệp không phải tay ngang. Vậy hắn nói là nói thật, nói Đến như thế, Lý Cảnh Long cũng không phải không có sở trường gì?

Hạ Tầm liếc nhìn Lý Cảnh Long, thần sắc không khỏi có vài phần kính ý. Lý Cảnh Long ha ha cười nói: "Tăng Thọ, chúng ta đây là người trong nhà đóng cửa lại huênh hoang? Đang ngồi cũng không phải những võ tướng trước trướng ta và ngươi, nói những cái này làm gì. Đến Đến Đến. Uống rượu, uống rượu."

Hắn giơ bầu rượu lên, không để ý tới Tử Tăng Thọ, lại chuyến hướng tới Tạ Vũ Phi bên phải, rót rượu đổ đầy chén sứ trước khuôn mặt trắng như tuyết, mỏng như giấy trần Cảnh Đức thượng hạng của nàng, cười nói: "Tạ cô nương, đây là rượu ngũ lương Tứ Xuyên Nghĩ Tân hương khí đã lâu. tư vị thuần hậu. vào miệng thơm ngọt, vào hầu sạch sẽ sảng khoái, các vị phân phối hài hòa, vừa đúng, ngươi tới nếm thử."

Nhân mời rượu, tay hắn giống như vô tình tìm tòi, liền tại trên cây cỏ Tạ Vũ Phi mềm mại nhẹ nhàng lau qua. Tạ Vũ Phi vội vàng rụt tay lại, khuôn mặt hơi đỏ lên. Lo lắng nhìn lại chỗ Hạ Tầm, thấy Hạ Tầm cũng không chú ý, lúc này mới an tâm. Nàng sợ Hạ Tầm thấy được trong lòng không vui, vội vàng nghiêng người sang bên cạnh, kéo giãn khoảng cách cũng Lý Cảnh Long, nhân nhạt nói: "Đa tạ ý tốt của quốc công gia, tiểu nữ tử sẽ không uống rượu."

Lý Cảnh Long chuyển cái ghế theo một bước, cười mỉm nói: "Rượu này tư vị cam thuần, uống ít không sao."

Tạ Vũ Phi lại liếc Hạ Tầm, ánh mắt có chút lóe lên. đột nhiên hướng phía Lý Cảnh Long nhẹ nhàng cười: "Quốc công gia sắp tới xuất binh, tiểu nữ tử là muốn chúc Quốc công gia Kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công. Nhưng tiểu nữ tử không quen uống rượu, chỉ có thể lướt qua, quốc công gia ngài nên..."

Lý Cảnh Long lúc trước bị vẻ băng thanh ngọc khiết dung quang của nàng thu hút. lại bị hai con mắt sáng của nàng như nước chảy vừa chuyển, chỉ nói cô nương này đối với hắn cũng

có tình ý, bất giác trong lòng mừng rở, vội vàng hào sảng nói: "Cô nương chỉ cần uống chút, Lý Cảnh Long tất nhiên uống cạn chén."

Tạ Vũ Phi xinh đẹp cười một tiếng: "Như thế, mời quốc công gia."

Nói đoạn đưa đi đưa lại chén rượu trước mặt hắn, rút tay lại, nâng chén rượu lên. Một đôi mắt câu nhân liếc nhìn hắn, đem miệng chén sứ trắng tiến Đến đôi môi kiều diễm ướt át, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu.

Lý Cảnh Long bị cái liếc này của nàng, không khỏi một hồi tâm viên ý mãn, vội vàng nâng chén lên uống một hơi cạn sạch. Nam Phi Phi một bên thấy rõ động tác móng tay Tạ Vũ Phi, nhịn không được phì cười một tiếng, vội chuyển chuyển cái ghế ra ngoài, vươn đũa ngà đi gắp món ngọc thỏ ngũ hương, trong mâm sáu cái trứng chim cút dũng Kỳ thuật cắt rau trước ra hai cái tai thỏ, phía trước điểm điểm đỏ, giống như từng con tiểu ngọc, óng ánh sáng long lanh, mười phần đáng yêu.

Nam Phi Phi gắp hai cái, cũng không biết là có phải cái đũa quá trớn hay không, liên tiếp vài cái đều gắp không được. Tiểu Địch vừa thấy không khỏi cười nói: "Cái trứng chim cút này cũng không thức thời. Sớm biết Nam cô nương muốn ăn như vậy, hắn nên sinh thành hình vuông mới tốt."

Nam Phi Phi trừng mắt với nàng, khẽ nói: "Muốn nó sinh thành hình vuông thật khó khăn sao? Bản cô nương nếu như muốn, liền thật kêu hắn sinh thành hình vuông, cũng bất quá là cái nhấc tay."

Tiểu Địch làm mặt quỷ nói: "Khoác lác, trứng trời sinh chính là tròn, ngươi có bản lình kêu hắn biến thành vuông, chăng phải thành thần tiên sống."

Nam Phi Phi để đũa xuống, khiêu khích nói: "Nếu như ta thật có thể xuất ra ít trứng chim cút hình vuông, ngươi định nói sao?"

Tiểu Địch nói: "Tốt, ngươi nếu thật biến ra trứng chim cút hình vuông cho ta xem, ngươi muốn sao sẽ là thế, thế nào?"

Mấy người khác vốn đều tự nói chuyện phiếm, nghe hai nàng đấu võ mồm thú vị, đều bị hấp dẫn tới. Tử Tăng Thọ hiểu Kỳ nói: "Nam cô nương, ngươi thật có thể đem trứng biến thành hình vuông?"

Nam Phi Phi ngạo nghễ nói: "Chút tài mọn, hà tất phải nói? Nhưng mà, cho ta một ngày thời gian, mới biến ra được."

Tiểu Địch đâu chịu tin tưởng có sự tình như vậy trên đời. không chịu bỏ qua nói: "Tốt, ta đây sẽ chờ ngươi một ngày, Đến lúc đó ngươi không xuất ra được, làm thế nào?"

Nam Phi Phi đối chọi gay gắt nói: "Ta lấy ra được, lại làm thế nào?"

Tiểu Địch xoa tay nói: "Ngươi nói!"

Nam Phi Phi nhãn châu xoay động, nói: "Ngươi nếu thua, liền làm tiểu nha hoàn tốt, hầu hạ ta nửa tháng."

Tiểu Địch Chỉ nói chính mình chắc thắng rồi, không khỏi đắc ý cười: "Cái chủ ý này hay, nếu ngươi thua, liền làm nha hoàn của ta, hầu hạ ta nửa tháng."

Hai người tại chỗ này đấu võ mồm. bên kia Lý Cảnh Long rất bình tình. Hắn không quan tâm hai tiểu nha đầu này ai làm tiểu nha hoàn của ai, hắn chỉ cảm thấy tiểu mỹ nhân kia toàn Thân xinh đẹp, không chỗ nào không đẹp, nghĩ bằng Thân phận quốc công gia của hắn, nếu là mang sính lễ đem nàng về nhà làm thiếp, so với hoa giải ngữ, so với ngọc sính hương, đó mới là chuyện tốt nhân gian, diễm phúc vô biên.

Thấy nàng chỉ lo lắng xem hai tiểu nha đầu tranh chấp, mắt cũng không hướng về mình nhìn một cái, nhịn không được tiếp tục dây dưa nói: "Tạ cô nương, tiểu cô nương các nàng diễn xiếc, chúng ta không cần phải để ý tới, Đến Đến Đến chúng ta uống rượu. Tạ cô nương là muội tử hảo hữu của Dương Húc? Không biết trong nhà Tạ cô nương còn có người nào? Lệnh huynh làm gì?"

Lý Cảnh Long mới nói Đến chỗ này, chợt nghe bủm một tiếng, tất cả mọi người khẽ giật mình, liền đó Tiểu Địch cũng đình chỉ cũng Nam Phi Phi đọ sức, hướng về phía này trông lại. Khuôn mặt trắng của Lý Cảnh Long có chút phất ra sắc hồng, hắn ung dung thản nhiên để đũa xuống, xê địch cái ghế Đến phía trước. Cái ghế cọ trên mắt đất, phất ra cũng loại âm thanh với tiếng rắm: "Khụ! Tăng Thọ huynh, không cần phải chiêu cố chuyện phiếm, Đến Đến dến, ngươi cũng cũng uống rượu."

Cái ghế vừa mới đặt xuống, lại là vang lên một tiếng đánh rắm. Bành Tử Kỳ cũng Tiểu Địch không hẹn mà cũng che mũi lại. Tạ Vũ Phi tựa như một tiểu thư khuê các vô cũng có giáo

dục, trên mặt vẫn đang mạng nụ cười nhẹ nhàng, thần sắc thong dong, dường như căn bản chưa từng nghe thấy cái gì. Lý Cảnh Long Chỉ cảm thấy trong bụng phiên giang đảo hải, một cỗ "chân khí" cuồn cuộn bốc lên, cấp tốc tìm cửa ra. Hắn lại cố nhịn lần nữa, cuối cũng nhịn không được, một chuỗi rắm thoát quần vang lên, đem Lý Cảnh Long mặt đỏ tới mang tai.

Tử Tăng Thọ bịt mũi nhảy ra thật xa, nhịn không được cười nói: "Cửu Giang, ngươi ăn cái gì hư sao, tại sao... tại sao... đang tại trước mặt Tạ tiểu thư, Nam tiểu thư cũng nữ quyến Dương gia, làm lão tử cũng với ngươi một chỗ cũng muốn mắt mặt."

Lý Cảnh Long mặt đỏ tới mang tai nói: "Không phải, ta... ta cũng không biết..."

"Bủm bủm bủm..."

Lại là một chuỗi rắm vang lên, bởi vì hắn nhịn, ngược lại phất ra tiếng vang quái dị. Lý Cảnh Long thật sự không còn mặt mũi nhìn người, vội vàng lấy ra một xấp tiền vứt xuống, xấu hổ không chịu nổi chắp tay nói: "Thật có lỗi thật có lỗi, Lý mỗ... Lý mỗ người không thoải mái, ngày khác lại... Cáo từ, Cáo từ, hôm nay Lý mỗ làm chủ.

Hắn cũng không dám nhìn Tạ Vũ Phi một cái. Một câu chưa nói xong, ôm cái mông bỏ chạy xuống lầu, Chỉ nghe một chuỗi "bủm bủm bủm" rắm vang lên theo hắn đi xa. Tử Tăng Thọ cười Đến nghiêng ngả: "Ha ha ha. Cười chết ta rồi, cười chết ta rồi. Chuyện này ta nhất định phải nói cho chư vị đồng liêu phủ đô đốc biết. Ha ha ha, Lý Cảnh Long thành rong phóng rắm. ha ha ha..."

Lý Cảnh Long đã từng nhậm chức tả quân đốc phủ. Đảm nhiêm chức đại đô đốc, cũng với các vị đô đốc của Ngũ quân đô đốc phủ là người quen, cho nên có lời này. Tử Tăng Thọ nhịn cười không nổi, chắp tay về phía bọn người Hạ Tầm, hưng phấn bừng bừng đuổi theo cười nhạo Lý Cảnh Long.

Hạ Tầm quơ quơ tay áo, lại nhìn một bàn sơn hào hải vị không ăn được mấy miếng, buồn cười nói với Tạ Vũ Phi: "Là cô giở trò quỷ? Cô ở đây thả vật gì vào trong rượu của hắn, sẽ không đả thương người chứ?"

Tạ Vũ Phi nín cười nói: "Không sao, chỉ là lấy bèo không rễ ở mặt sông, phơi khô nghiền thành bụi phấn, rơi vãi vào trong chén mà thôi, cũng Thân thể người vô hại, sau khi đại tiện, tất nhiên mắt đi hiệu lực, thầy thuốc cũng không tìm ra nguyên nhân."

Hạ Tầm hừ một tiếng nói: "Vì sao trêu đũa người ta như vậy?"

Tạ Vũ Phi cúi đầu xuống, buồn buồn nói: "Người ta chỉ là nghĩ, bị như vậy, sau này hắn cũng sẽ không còn mặt mũi quấn lấy người ta..

Hạ Tầm nghe được trong lòng không khỏi nóng lên. Nàng là nữ hài tử rất nhỏ yếu, yếu Đến cho dù theo Bành Tử Kỳ luyện võ công một hồi, Chỉ là Tiểu Địch quyền cước thông thường đều có thể dễ dàng chế phục nàng, nhưng nàng lại là một nữ hài tử tình linh cổ quái toàn Thân chủ ý. Bất kể là giang hồ ác bá, đại lão triều đình, thậm chí hào kiệt tái ngoại giết người không chớp mắt, Chỉ cần nàng muốn, luôn luôn vô sổ thủ đoạn trị được bọn họ sống không được chết không xong.

Thật ra nàng rất giỏi. Gia đạo sa sút, ca ca lại không có biện pháp chống đỡ dựng dậy môn hộ, nàng dũng Thân hình trẻ con yếu nhược, dựng dậy môn hộ nhà mình. Bằng vào tư sắc cũng uy vọng tổ tiên của nàng, thật ra nàng có thể gả cho một nam nhân phi thường có tiền, có quyền thế, hoàn toàn không cần chính mình xuất đầu lộ diện, mạo hiểm lớn như vậy hành tẩu giang hồ nguy hiểm.

Nhưng đơn giản là cũng Dương gia một tờ hôn ước, nàng đau khổ tuân thủ. Chưa bao giờ tại đó trên một điểm có qua một tỉa dao động. Mà khi nàng phất hiện ra vị hôn phu tế đã sớm gặp qua nàng, sau khi biết việc nàng đã làm qua. Lại bởi vì tự tôn của nàng và đối với ca ca bảo vệ, không tiếc giải trừ hôn ước để đổi lấy thỏa hiệp của đối phương, tránh cho thương tổn đối với người nhà nàng. Nàng nhu nhược mà kiên cường, đáng yêu khả kính, ánh mắt của mình không sai, có phúc... càng không sai.

Hắn nhịn không được nói: "Cô vừa rồi nói chuyện kia. ta sẽ giúp cô. Cái khác không có nhu cầu cần ta hỗ trợ sao?"

Tạ Vũ Phi ngẩng đầu lên. nhìn ánh mắt hắn. có chút khiêu khích nói: "Giúp ta ngươi sẽ phải trở thành đồng mưu của ta. Ngươi là quan nhân, tiền đồ vô lượng, sao có thế vậy chứ?"

Hạ Tầm nói: "Thật ra ta cũng đã lừa gạt qua người, lừa Đến kinh thiên động địa, so với chuyện cô đã làm, Chỉ sợ có hơn chứ không có kém."

"Thật hay giả?"

Tạ Vũ Phi căn bản không tín, nhưng nàng nhìn ra được, Hạ Tầm tựa như không quá quan

tâm Thân phận lừa đảo của nàng. Điều này làm cho trong lòng nàng rất là vui mừng, chướng ngại lớn nhất kéo giãn khoảng cách giữa nàng và Hạ Tầm, chính là nàng không kham nổi Thân phận. Hạ Tầm chỉ có thể tiếp nhận việc làm của nàng, nàng mới có thể thản nhiên mà đối diện Hạ Tầm.

Giờ đây xem ra. tựa hồ không khó giống như nàng tưởng.

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Đương nhiên, sau này... có lẽ ta sẽ nói cho cô biết, nhưng mà... không phải bây giờ."

Một bên truyền Đến ba tiếng "bốp bốp bốp" giòn vang, lại có người trúng chiêu rồi sao?

Hai người đồng loạt nghiêng đầu sang, liền gặp Nam Phi Phi cũng Tiểu Địch xắn tay áo, vươn ra bàn tay Nhỏ bé trắng như tuyết vỗ ba chưởng, trừng mắt nói: "Quân tử nhất ngôn!"

"Tứ mã nan truy!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 158

Hạ Mồi

Chương 158: Hạ mồi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Sáng sớm hôm sau. Hạ Tầm vào triều trực, Nam Phi Phi lại Đến Dương phủ, vác lấy cái giỏ, dường như giống thăm người Thân.

Xốc cái nắp ra, trong giỏ bày hơn mười quả trứng gà, trứng chim cút. vuông vuông bốn cạnh, xếp chồng chinh tề ở đó. Tiểu Địch cơ hồ không tin mắt mình, nàng còn tưởng rằng, những cái trứng gà trứng chim này là giả, thử mở ra một cái, bên trong chảy ra lòng trắng cũng lòng đỏ. Tiểu Địch không khỏi hai mắt đăm đăm: "Thật, vậy mà là thật? Trên đời lại có thể thật có... trứng hình vuông!"

Bành Tử Kỳ cũng rất tò mò, cũng không tin tưởng cái trứng này trời sinh là như vậy. Nàng cầm lấy một quả trứng gà hình vuông nhìn Kỳ hồi lâu. mới hồ nghĩ nói với Nam Phi Phi: "Cái trứng này, rốt cuộc là lấy thế nào?"

Nam Phi Phi đắc ý cười: "Hắc hắc, sơn nhân tự có diệu kế, nói ra sẽ không linh."

Thật ra Hạ Tầm nếu như ở đây, có thể bóc trần diệu kế của nàng. Biện pháp này nói toạc ra căn bản không có gì. Nam Phi chí là trước đó dựa theo trứng lớn nhỏ đại khái chế tạo khuôn mẫu hình vuông, sau đó đem trứng ngâm bên trong dấm chua, đem vò trứng ngâm Đến mềm nhũn.

Lúc này tay phải đặc biệt khéo, cẩn thận cầm lấy trứng gà mềm nhũn đặt tiến vào trong

khuôn mẫu. Bởi vì đã bị khuôn mẫu ép, trứng gà đã mềm nhũn ra có thể dựa theo hình khuôn mẫu biến hóa hình thái. Lúc này giội lên trên chút nước lạnh cọ rửa, chờ sau khi vỏ trứng cứng lại, tất nhiên liền thành một quả trứng gà hình vuông Kỳ lạ.

Hôm qua Hạ Tầm nghe Tiểu Địch cũng nàng đánh cuộc, liền hiểu được Tiểu Địch chắc chắn sẽ thua, nhưng mà hắn biết Nam Phi Phi sẽ không làm khó thái quá Tiểu Địch. Hai tiểu nha đầu đánh cuộc, hắn liền chẳng muốn xen vào.

Tiểu Địch trừng mắt nhìn trứng gà, trứng chim cút hình vuông hồi lâu, mới gục đầu nói: "Ta thua! Hừ, liền làm nha hoàn của ngươi nửa tháng có gì không nổi."

Lầm bầm hai câu. nàng lại không kiềm chế được nói: "Nhưng mà. ngươi phải nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc là thế nào biến trứng gà thành hình này."

Nam Phi hì hì cười nói: "Nói cho ngươi biết cũng không sao. Trong Chốc lát ta dạy cho ngươi, sau này cái ảo thuật này ngươi cũng sẽ biến được thôi. Ta cũng không cần ngươi thật hầu hạ ta. Bản cô nương không làm đại tiểu thư, thật phải có người bên cạnh hầu hạ, còn không có thói quen này. Nhưng mà, ngươi đối với ca của ta khách khí một chút, những ngày này ngươi chiêu cố hắn nhiều hơn. Hắn đi đứng không được linh hoạt."

Tiểu Địch kinh ngạc nói: "Ca của ngươi?"

Nam Phi Phi nói: "Thật ra là ca ca Tạ gia, nhưng mà Vũ Phi là tỉ muội của ta, ca ca của nàng, tất nhiên chính là ca ca của ta. Ừ, hắn tới rồi."

Bành Tử Kỳ và Tiểu Địch cũng ngẩng đầu nhìn Đến, liền thấy cửa nách sân mở, một cỗ xe bỏ chạy nhanh tiến vào sân, màn xe nhấc lên, Tạ Vũ Phi tử trong xe chui ra. Tiểu Quản sự tiến ra đón, hạ cái đỡ chân đi xuống, Tạ Lộ Thiền tử bên trong đi ra, được Tiểu Quản sự và Tạ Vũ Phi giúp vịn rất khó khăn xuống xe.

Tiểu Quản sự nhiệt tình nói: "Tạ công tử, Tạ cô nương, một đường vất vả, trước hết mời vào trong sảnh uống trà, ngoảnh lại chúng ta chậm rãi nói chuyện."

Tạ Lộ Thiền cười nói: "Tiểu Quản sự chớ có khách khí. Bộ dáng lão thái gia, lão phu nhân Dương gia, lại còn phải mời ngươi nói rõ chi tiết ta biết, ta mới vẽ tốt chân dung hai lão. Về phần tranh phong cảnh Tê Hà, Ngưu Thủ chuẩn bị đặt tại tiền sảnh cũng phòng khách, Đến được hiện trường vẽ một phen, đợi Tạ mỗ trong lòng nắm chắc, mới động bút được."

Tiểu Quản sự cười nói: "Đó là đương nhiên. Lão Tiểu đối với đạo hội họa là không biết gì, tất cả liền theo như công tử phân phó lo liệu."

Bành Tử Kỳ giật mình: "Tướng công nói, mời một vị họa sĩ vẽ di ảnh cho lão thái gia và lão phu nhân, còn muốn phụ trách mười sáu tấm bình phong hội họa trước sau sảnh của chúng ta, chính là Tạ gia thiếu gia?"

Tạ Vũ Phi đỡ ca ca đi xuống, ngẩng đầu nhìn Bành Tử Kỳ cười ngọt ngào, có chút cúi người: "Bành tỷ tỷ, quấy rầy rồi..

***

Một vị Kỳ nhân Đến Kim Lăng phủ, nghe nói hắn là đệ tử tục gia đạo trưởng Trường Xuân Tử Khưu Xử Cơ truyền lại, tử Bắc Bình Bạch Vân Quan Đến. Vị Kỳ nhân này năm nay vừa vặn chín mươi tuổi, nhưng lại tóc bạc mặt hồng hào, tình thần cũ thước, cử Chỉ mười phần linh hoạt, căn bản không giống như một người già.

Một đệ tử của hắn tại bản địa mở một tiệm đồ cố, vị lão tiên sinh này là được đệ tử mời Đến để tận đạo hiểu.

Ngay tử đầu cũng không có người biết lão nhân kia Thân mang tuyệt Kỳ, về sau vị lão nhân hay nói này cũng vài người khách tại trong tiệm nói chuyện phiếm, Đến tận buổi chiều ánh sáng mờ mịt, gọi người Đến châm đèn. Kết quả tiểu nhị vừa châm đèn, lại không cẩn thận làm tắt. Vị lão nhân kia lấy một ngón tay, ngọn nến lập tức một lần nữa đốt lên, lúc này mới khiến cho người khác chú ý.

Dưới sự năn ni ồn ào của mọi người phía dưới, lão giả bất đắc dĩ lại biểu diễn bốn sự một tay lấy giò trúc mà múc nước. Rõ ràng chỉ một giò trúc đầy lỗ thủng khe hở, cầm trong tay hắn, có thể tử trong vạc múc một giò nước trong, lại có thể không rỉ nước. Tin tức truyền ra, lúc này mới hấp dẫn càng ngày càng nhiều người chú ý.

Tử không nói quái lực loạn thần. Tạ Lộ Thiền vốn không tin cái này, là vài cái hồ bằng cẩu hữu của hắn nghe nói tiệm đồ cổ này cất chứa một bộ bức tranh Ngô Đường, đối với hắn nói lên, lúc này mới hào hứng bừng bừng mà Đến.

Bộ tranh kia nếu là bút tích thực, hẳn là thời Ngô Đường lúc đầu tại Duyệt Châu Sơn Đông là huyện úy lưu lại họa tác, bởi vì khi đó hắn chưa bị hoàng đế ban cho tên Đạo Huyền, hơn

nữa chỗ ký tên của họa tác có xưng là Duyệt Châu úy. Nhưng mà nhìn tranh sơn thủy hắn. bút mới một hai, giống như ứng yên. Người trong tranh cử động nếp nhăn quần áo tung bay, lộ tuyến chính xác, thần thái bay bổng, cả bức đầy sự chuyển động, đã tương đối có khí tượng.

Tạ Lộ Thiền liên mồm tán thưởng: "Diệu! Diệu, khó trách người xưng thuần thái điểu miêu, đây là bút tích thực của Ngô Đường."

Điểm chủ Mạc Ngôn cười nói: "Công tử hảo nhãn lực. Cái này xác thực là bút tích của Ngô Đường. Năm đó Khả Hãn triều Nguyên Thác Lôi mời Trường Xuân Tử chân nhân vào kinh, tứ phong Trường Xuân Hoàng Đạo Thông Mật chân nhân, ban cho chân nhân lễ vật. Tiệm hèn vừa mới khai trương, đây là ta cố ý hướng sư phụ mượn tới trấn tiệm chi bảo."

Tạ Lộ Thiền biết họa tác như vậy chính là vật báu vô giá, chính mình dốc hết gia tài cũng là không mua nổi, lại nghe điểm chủ nói cái này là hướng sư phụ hắn mượn tới, cho dù có trả được giá người ta cũng sẽ không bán. Chỉ đành lưu luyến thưởng thức mãi, mới đưa nguyên vật trả lại. Thở dài nói: "Hôm nay có thể thấy bút tích thực của họa thánh thật là chết cũng không tiếc. Nghe nói lệnh sư Thông Mật tán nhân là đệ tử tục gia Trường Xuân Tử tiên trưởng truyền lại?"

Mạc Ngôn nói: "Đúng vậy, muốn nói Đến. Mạc mỗ cũng sư phụ coi như là một hồi duyên phận. Mạc mỗ lúc bé người yếu lắm bệnh, từng do phụ Thân dắt ở nhờ tại trong Bạch Vân Quan dưỡng bệnh, may mắn gặp được ân sư. Là ân sư trị bệnh ta, còn truyền ta một bộ pháp môn cường Thân kiện thể. Thật ra Mạc Ngôn cũng không tử chỗ thầy học được đại thần thông gì. nhưng một ngày làm thầy, suốt đời là cha. ân sư cứu tính mạng ta, đã là công đức lớn lao, phần tình sư đồ này luôn luôn tồn tại. Hôm nay Mạc mỗ tại ứng Thiên phủ cắm rễ xuống, liền mời ân sư tới ở. Lão nhân gia hắn..."

Mới nói Đến đây, có người vội vàng chạy Đến. phía trước hai tên áo xanh mũ nhỏ, như là gia đinh nhà giàu có, phía sau còn có một người trang niên đi theo, ăn mặc bất phàm, khí độ ung dung, nghĩ Đến không thông báo họ tên xuống, cũng chỉ là quản gia, bởi vậy có thể thấy được hắn gia thế lai lịch không bình thường.

Tạ Lộ Thiền ở bên nghe, cái gia đình gặp việc là này, nửa đêm luôn luôn nghe tiếng phốc phốc nện cửa phòng, nhưng mở cửa phòng xem xét. lại không có người nào, người một nhà dựng tóc gáy, đợi Đến hừng đông đi mời một vị đạo sĩ Đến trừ tà. Đạo sĩ kia Đến đây nhìn xem, chỉ là lắc đầu liên tục, nói hắn đạo hạnh nông cạn, không đuôi được lệ quỷ. Cái gia đình

này nghe xong càng thêm hoảng hốt, luôn mãi năn nỉ phía dưới, đạo sĩ kia mới nói Mạc gia quý tiệm này có một vị Kỳ nhân ở, đạo hạnh cao thâm. có thể đuổi lệ quỷ, bởi vậy chủ nhân mang theo sổ tiền lớn tới cửa muốn nhờ.

Mạc Ngôn nghe xong liền cảm thấy không vui, nói: "Chủ nhân nhà ngươi nếu có thành ý, sao không đích Thân Đến. dũng chút ít tiền bạc liền muốn sai khiến sư phụ ta sao? Đi đi, đi ra."

"Ha ha, đồ nhi chớ giận, cái gia đình này chỉ có nữ chủ nhân, tự nhiên là không tiện đích Thân tới cửa."

Theo thanh âm, liền gặp một lão giả đầu đầy tóc bạc, chòm râu tuyết trắng, chân bước gọn gàng, tình thần cũ thước mặc đạo bào màu xanh tử sau cửa hàng đi ra, tuy là tục gia, lại ăn mặc kiểu đạo nhân.

Quản gia kia nghe xong sợ hãi than: "Đạo trướng quả nhiên thần thông quảng đại. Lão gia chúng ta đi sớm, quý phủ chỉ có lão phu nhân cũng tiểu thư, xác thực không nên xuất đầu lộ diện, lúc này mới do tiểu nhân ra mặt mời. Kính xin lão đạo trưởng ngàn vạn tương trợ."

Lão đạo trưởng cười nói: "Nhà của ngươi là tích thiện nhân gia, phúc lộc thâm hậu, nguyên không nên chịu ác quỷ này quấy nhiễu. Thôi, lão phu liền cũng các ngươi đi một lần."

Người đều có lòng hiểu Kỳ, Tạ Lộ Thiền cũng không ngoại lệ. Nghe nói chuyện lạ bậc này, không khỏi nhìn theo Đến, náo nhiệt.

Đến gia đình hộ người ta, quả nhiên gặp chư các khi hộ, phú quý nhân gia. Lão đạo cũng không vào cửa, chỉ hướng trước cửa đứng, nhìn mây nhìn khí, sau nửa buổi cười lạnh một tiếng nói: "Ta nói là lệ quỷ cái gì, đạo hạnh như thế, cũng dám Đến nhân gian hoành hành."

Hắn gọi người mang Đến một chén nước, lại lấy ra một đạo phũ chú. nhìn qua cửa làm phép, chân đạp thất tình bộ, trong tay niệm vài lời, cuối cũng đưa tay lay động, phũ chú trong tay oành một tiếng bốc cháy lên, dẫn tới dân chúng mọi nơi vây xem một hồi sợ hãi than. Đợi phũ chú đốt thành tro tàn, tất cả đều hóa nhập trong chén, lão đạo liền đem chén nước kia đưa cho quản gia, phân phó nói: "Đem phũ thủy này pha vào vạc lớn. lấy một vạc nước rửa sạch cửa chính, rửa được sạch sẽ, tự có lục đinh lục giáp, tứ trực công tào thủ hộ, tà ma ngoại đạo, khó xâm nhập nửa bước"

Quản gia liên tục nói lời cảm tạ, liền gọi người lấy tiền tài đợi dâng, lão đạo khoát tay cười nói: "Đợi ngày mai quả nhiên có hiệu quả, các ngươi lại tạ ơn không muộn."

Đến lúc này mọi người quan sát ở bên càng tin đạo sĩ kia là hữu đạo chi sĩ, Tạ Lộ Thiền lại bán tín bán nghĩ.

Lão đạo kia cất bước muốn đi đột nhiên liếc thấy Tạ Lộ Thiền, không khỏi kinh dị một tiếng, cất bước đi tới, trên dưới dò xét hắn một phen, kinh ngạc nói: "Văn Khuất trên trời, tại sao rơi vào kết cuộc như vậy?"

Tạ Lộ Thiền nguyên không tin hán giả thần giả quỷ, lại nghe hắn nhắc tới sao Văn Khuất hạ phàm. Đây chính là khi hắn thiếu niên được hàng xóm biểu dương ca ngợi, trong nội tâm không khỏi đau thương, xoay người muốn đi.

Lão đạo ở phía sau giương giọng kêu lên: "Công tử cũng lão đạo có duyên. Chỗ công tử thương tâm, lão phu hoặc có thể vì ngươi hóa giải. Lão phu muốn ở lại hiệu buôn Mạc thị chút ít thời gian, công tử nếu có chỗ hoang mang nan giải, có thể tới nơi này tìm ta."

Tạ Lộ Thiền phảng phất giống như không nghe thấy, đi nhanh hơn. Mạc Ngôn lặng lẽ tới gần lão đạo, thấp giọng nói: "Sư thúc, hắn sẽ mắc câu sao?"

Lão đạo vẻ mặt mặt mũi hiền lành, hạc phất đồng nhan, lúc này âm âm cười, lại tràn đầy ác ý oán độc hung ác: "Ngươi yên tâm, đợi hắn ngày mai nghe nói gia đình này quả nhiên đuôi ác quỷ đi sẽ quay lại, hừ hừ! Vạn Tùng Linh ta chính người, muốn hắn vợ chồng phản bội, cha con thành thù. cũng là dễ như trở bàn tay. Ta chẳng những muốn hắn gia phá nhân vong, còn muốn huynh muội ngày xưa tình thâm, sau thành kẻ thù, như thế... Mới tiểu được mối hận trong lòng ta!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 159

Đánh Vào Lòng Tham

Chương 159: Đánh vào lòng tham

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Tỷ, trò ‘lấy giò trúc mà múc nước’ ta hiểu, chính là dũng trứng ếch quấy thêm nước thành dạng hồ trong suốt, vè loạn tại chỗ khe hở đáy giò, sau đó có thể múc nước. Nhưng ‘nửa đêm quỷ gõ cửa’ là chuyện gì xảy ra? Nghe khó tin.”

Tạ Vũ Phi bĩu môi nói: “Đây là biện pháp chữ Lý trong ngũ hoa bát môn, dũng máu lươn bôi tại cửa chính, có thể đem dơi trong vài dặm vuông hấp dẫn Đến không ngừng xô cửa. Động tác người chậm so với dơi, ngươi đi mở cửa thì cái gì cũng đều không thấy, tất nhiên lòng nghĩ ngờ sinh ám quỷ, cho rằng ác quỷ gõ cửa. Thật muốn nói toạc ra không đáng một đồng, so với Bạch Liên giáo ảo thuật vung đậu thành binh, cắt giấy làm hạc còn kém xa.”

Nam Phi Phi nói: “Bạch Liên giáo cũng có loại bản lãnh này?”

Tạ Vũ Phi mỉm cười nói: “So với Lý môn ảo thuật cao minh hơn. đây mới thực sự là ảo thuật. Bạch Liên giáo có Tướng Sư hai môn, Tướng môn tập võ, Sư môn luyện chính là ảo thuật. Nếu có ngươi tình thông Tướng Sư hai môn tài nghệ, tất nhiên mệ hoặc vô số ngu phu ngu phụ vì nó. Điền Cửu Thành tạo phản ở Thiêm Tây kia lại là cao thủ đạo này, nếu không ngươi cho rằng hắn không binh không hướng, có bản lình gì triêu nạp mấy vạn dân chúng để cho hắn ra roi? Chỉ là ảo thuật kia lấy ra dọa người, đại quân triều đình trước mặt liền thành gà đất chó kiểng, không chịu nổi một kích. Không đề cập tới bọn họ, Vạn Tùng Linh có thể hỏi ra chỗ chúng ta?”

Nam Phi Phi nói: “Hỏi qua rồi, chúng ta tự nhiên là theo mẹ ta đi nông thôn, vừa vặn thuận tiện hắn làm việc, hắc hắc.”

Tạ Vũ Phi lông mày nhướng lên. hơi có vài phần khí chất yêu mị: “Tốt. để cho hắn tiếp tục chơi, yên lặng theo dõi Kỳ biến.”

Đang nói, Bành Tử Kỳ cũng Tiểu Địch cười mỉm đi tới. mặt mày hớn hở, hòa hợp êm thấm. Tiểu Địch trong tay bưng một cái khay, bên trên là vài món rau nhỏ có sắc có hương, Bành Tử Kỳ thì trong tay mang theo một vò rượu: “Ũ Phi muội muội, hôm nay thời tiết quang đãng, ta và ngươi cũng đi hậu viện ngồi chơi uống rượu thế nào?”

Tạ Vũ Phi hướng phía Bành Tử Kỳ lộ ra nụ cười sáng lạn, rất ôn thuần nói: “Được, tỷ tỷ đã có nhã hứng, muội muội tự nhiên phụng bồi. mời.”

“Mời.”

“Ha ha ha ha...”

“Hắc hắc hắc hắc...”

Nam Phi Phi cố tay vừa lật, một viên dược hoàn nhẹ nhàng đưa tới trong tay Tạ Vũ Phi.

Viên dược hoàn này gọi “Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu”, là một loại bí dược trong chữ Bì ngũ hoa bát môn chế tạo, mật chế ra viên cỡ ngón tay cái, chuyên trung hòa tính rượu, được xưng sau khi ăn vào, ngàn chén không say. Nhưng thực sư không người nào uống qua ngàn chén, cho dù không say, bụng cũng chứa không nổi.

Hai đại mỹ nhân biểu hiện ra ngoài hòa hợp êm thấm, cũng xác thực không muốn tổn thương hòa khí, nhưng mà âm thầm đánh giá một phen, làm cho đối phương xuất ra điểm xấu hổ, các nàng vẫn làm không biết mệt. Huống chi còn có hai tiểu mỹ nhân cả ngày ở bên cạnh khuyến khích. Hôm nay đấu pháp lại bắt đầu, hai vị tiểu mỹ nhân khoác tay, Thân mật về phía hậu viện đi “tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu” đi, cũng không biết cuối cũng ai là người ngã xuống...

***

Vị nhân gia đại hộ kia quả nhiên trừ tà thành công, Tạ Lộ Thiền ngày thứ hai tịch khẩu xem xét đồ cổ, lần thứ hai Đến cửa hàng đồ cổ cố ý tiêu hết thời gian, vậy mà hắn chờ được. Lúc

này đây, phu nhân đại hộ người ta cũng ra mặt, ăn mặc thanh lịch, đi lại uyển chuyển, trên đầu lại mang theo màn che trúc lạp, rủ xuống lưới màu trắng, ẩn ẩn lộ ra hình dáng tướng mạo ngũ quan, xem tuổi chỉ trên dưới ba mươi, Vũ mị xinh đẹp, trong mông lung càng làm cho người kinh diễm.

Quản gia trong phủ xưng phụ nhân này là Tích Trúc phu nhân, trong phủ đại quan tại Mân Nam làm quan, phu nhân ở lại kinh sư, không nghĩ tà vật quấy phá, hôm qua lão đạo làm phép, quả thật có hiệu quả, phu nhân vô cũng cảm kích, bởi vậy hôm nay xuất đầu lộ diện, tỏ vẻ cảm ơn.

Trúc phu nhân này ở Giang Nam Chỉ còn một vật, cũng loại gối ôm, dân gian lại gọi là thanh nô, là một loại chế phẩm trúc hình trụ tròn. Mùa hạ Giang Nam chói chang, mọi người đều yêu thích chiêu trúc để nằm, Trúc phu nhân dũng trúc bện thành dài chừng một mét, là dũng nan trúc đan thành vật hình trụ tròn, trong rỗng, bốn phía có trúc bện mắt võng, là vật thanh lương giải nhiệt, có thế ôm, có thể đặt chân.

Thơ cố vịnh Trúc phu nhân, từng nói: "Thủy trầm vi cốt ngọc vi cơ, chuyên sủng lương thai hội hữu thì. Trường đắc phu nhân dung lường tóc, khách tình bất khiến sử quan tri." Hôm nay nếu thật có tiểu mỹ nhân như vậy làm Trúc phu nhân bình thường gọi người ôm trong lòng ngủ ngọt ngào, chắc là đông ấm hạ mát, hoạt sắc sinh hương, không trách người ta đối với mỹ phụ ba mươi tuổi này sinh lòng dâm loạn, thật sự là tư thái nàng xinh xắn lanh lợi, mông lung Vũ mị dung nhan thật sự quá đẹp.

Nữ chủ nhân người ta ra mặt. Sư phụ Mạc chưởng quầy liền cũng ra mặt tiếp đãi. Song phương nói chuyện một phen, Trúc phu nhân dâng tặng lễ vật, lúc này mới thiên ân vạn tạ rời đi. Lão đạo không cho là đúng, hất tay áo, định trở về phòng, đột nhiên trông thấy Tạ Lộ Thiền, không khỏi cười nói: "Tiểu hữu, ta và ngươi lại gặp này, quả nhiên hữu duyên, ha ha."

Mắt thấy lão nhân kia quả có thần thông, Tạ Lộ Thiền cũng không dám lại lộ ra thần sắc khinh thường, liền tất cung tất kính thi lễ một cái, nói: "Hậu sinh vãn bối Tạ Lộ Thiền, không biết tiền bối xưng hô thế nào."

Vạn Tùng Linh cười ha ha, vuốt râu nói: "Lão phu họ Nhạc, Nhạc Lăng Không, công tử gọi ta Nhạc đạo nhân là được."

Tạ Lộ Thiền vội vàng lại thi lễ, kính cẩn nói: "Hôm qua đạo trưởng nói vãn bối có chỗ

thương tâm, đạo trưởng có thể giải, không biết đạo trưởng... Chỉ là gì?"

Vạn Tùng Lĩnh ánh mắt hơi trầm xuống, rơi vào trên đùi tàn tật của hắn, cười nhẹ một tiếng nói: "Chỗ công tử thương tâm, chẳng lẽ không phải cái chân tàn phế này?"

Tạ Lộ Thiền Thân thể chấn động, hô hấp nhất thời dồn dập, đứng dậy: "Đạo trưởng... Đạo trưởng có thể giải... có thể giải, là chỉ gì?"

Vạn Tùng Linh khẽ vuốt râu dài, thản nhiên cười nói: "Cái chân này của ngươi nếu là do lão phu khám và chữa bệnh, chưa hẳn không thể bình phục."

Vừa nghe lời này, Tạ Lộ Thiền cơ hồ kinh ngạc Đến ngây người. Tiền đồ của hắn mắt, trải qua lận đận. Tất cả đều bởi vì một cái chân tàn phế này, hôm nay bỗng nhiên nghe được tin tức thế này, đối lại bất luận kẻ nào nghe được, đều khó kìm lòng được, huống chi cái chân này đối với đời hắn là trọng yếu. Tạ Lộ Thiền mừng Đến phất điên, nhanh nhào tới trước, nắm chặt ống tay áo của hắn, run giọng nói: "Đạo trưởng... Đạo trưởng thật có thể chữa được?"

Vạn Tùng Linh cười nói: "Đến đây, vào trong ngồi xuống, lão phu xem một cái cho ngươi."

Vạn Tùng Lĩnh dẫn Tạ Lộ Thiền Đến gian trong ngồi xuống, cởi bỏ áo bào lộ ra chân tàn phế, cẩn thận kiểm tra một phen, liền thấy hắn lấy cái chén, phía trước trên đùi Tạ Lộ Thiền giội một cái, sau đó đứng tẩn, hai tay ôm hình cầu, cách xa hơn một thước bất đầu vận khí phất công, trong nháy mắt hư trảo. Một lát công phu, trên đùi Tạ Lộ Thiền liền nổi lên từng điểm máu. cuối cũng nổi thành một mảng đỏ ừng.

Chứng kiến màn Kỳ cảnh này, Tạ Lộ Thiền như thế nào lại không tin cũng muốn tin, thật ra đây cũng là xiếc của bọn bịp bợm giang hồ. Vạn Tùng Linh xối trên đùi hắn là nước kiềm, trong móng tay ẩn dấu bột phẩn cây nghệ, ra vẻ phất công thì bắn ra trên đùi hắn, cây nghệ gặp kiềm sẽ biến đỏ, thoạt nhìn liền giống như là bức máu tụ trong chân hắn ra.

Vạn Tùng Lĩnh lại xoa bóp cho hắn một phen, nói: "Cái chân tàn phế của ngươi nếu là mới tàn phế liền gặp được lão phu, chỉ cần tiện điều trị năm ba tháng. Hôm nay bệnh kéo dài đã lâu, nếu muốn trị hết có thể kéo đài, chung quy cần ba năm gì đó, mới có thê khỏi hãn."

Người bình thường được xoa bóp một phen, cũng sẽ cảm thấy đi đứng so với bình thường linh hoạt chút ít. Huống Chỉ Tạ Lộ Thiền vừa mới thấy được hắn cách không phất công bày ra

thần tích, nhận được ám thị tâm lý mành liệt, vừa đứng lên. Chỉ cảm thấy cái chân tàn kia so với bình thường không biết linh hoạt ít nhiều, không khỏi mừng như điên, thịch một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc không thành tiếng nói: "Đạo trướng, người chính là cha mẹ vãn bối tái sinh! Xin đạo trưởng ngàn vạn thi hành giúp đỡ, giúp vàn bối chữa cho tốt cái chân tàn này."

Vạn Tùng Lĩnh cười ha ha, dĩu hắn lên nói: "Không cần đa lễ, không cần đa lễ. Thực không dám dấu diếm, ngươi trên trời vốn là Văn Khuất tình quân hạ phàm, lịch lãm nhân gian muôn đời, lại vừa có thể quay lại tiên giới. Nếu ta và ngươi kiếp trước không có một đoạn ngọn nguồn, ta sẽ không tiết lộ ngươi biết. Hôm nay ta và ngươi đã gặp lại, chung quy cần trị khỏi chân của ngươi, lão phu mới có thể rời đi."

Mạc Ngôn một bên lại gần hứng thú cười nói: "Đã ngọn nguồn như này, Tạ công tử sao không bái ân sư ta làm thầy, ta và ngươi thành huynh đệ đồng môn, sau này qua lại cũng là thuận tiện."

Tạ Lộ Thiền vội vàng nói: "Lý phải là như thế, lý phải là như thế. Sư phụ ở nhà sư huynh phiền muộn, còn có thể Đến nhà đệ tử nghỉ lại."

Nói đoạn lại lần nữa xoay người quỳ gối. dập đầu nói: "Đệ tử Tạ Lộ Thiền, xin ân sư nhận ba lạy của đệ tử."

Vạn Tùng Linh trong mắt hiện lên một tỉa gian kế đạt được.

Bái sư phụ một cái, quan hệ với nhau vô hình liền Thân cận rất nhiều. Mạc Ngôn đưa rượu và thức ăn. Thầy trò ba người nâng cốc nói vui vẻ. Tạ Lộ Thiền nói lên kinh nghiệm ít năm của mình, không kìm được thổn thức. Vạn Tùng Linh tất nhiên giả thần giả quỷ, cực Kỳ an ủi một phen. Về sau nghe hắn nói Đến những năm gần đây yêu thích hội họa, liền nói với Mạc Ngôn: "Hôm nay thu Văn Khuất tình quân làm đồ đệ, lão phu cảm giác rất an ủi, nhất thời cũng không còn chuyện gì tiện tay tặng lễ vật cho. Mạc Ngôn, đem bức tranh mang tới, tặng cho tiểu sư đệ ngươi, tạm thời thay vi sư đưa tặng lễ vật."

Tạ Lộ Thiền cả kinh nói: "Không thể, tuyệt đối không thể. Tranh này giá trị liên thành. đệ tử như thế nào nhận được. Có thể bái làm môn hạ ân sư, lại gặp ân sư khám và chữa bệnh ở chân cho đệ tử, lý phải là đệ tử kính dâng lễ vật, sao có thể lại nhận gì đó của ân sư."

Vạn Tùng Linh cười nói: "Vi sư dù chưa chính thức xuất gia, thật gia cũng cũng người xuất gia không khác. Thanh liêm, tứ đại giai không, những vật thế tục này, tại trong mắt các ngươi

tràn quý như thế nào, vi sư cũng không đặt trong mắt. Chỉ là vật ấy ân sư của vi sư tặng cho, giữ ở bên mình là nhớ Đến người. Vi sư tuổi tác đã cao, kiện vật này sớm muộn là muốn truyền xuống, do ngươi cất giữ rất thỏa đáng."

Mạc Ngôn nghe xong, đã đi ra ngoài đem bút tích thực của Ngô Đường coi như trấn điểm chi bảo lấy xuống, cuộn thành họa trục thu vào họa đồng, trịnh trọng giao vào tay Tạ Lộ Thiền. Tạ Lộ Thiền cảm kích mạc đanh, tự nhiên liên tục nói cảm tạ. sau đó đem bức tranh bảo bối trân trọng cất tại trên người. "Được rồi. trải qua ta chân thương, lại tặng danh họa, Tạ Lộ Thiên đối với ta lại không nửa điểm nghĩ ngờ. Chỉ cần hắn tin ta, thủ đoạn của ta liền có thế thong dong áp dụng. Ngươi chỗ đó chuẩn bị thế nào?"

Nhìn bóng lưng Tạ Lộ Thiền rời đi, Vạn Tùng Linh hướng phía Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Ngôn nói: "Ta đã phóng ra phong khứ, Chỉ là bởi vì cửa hàng này mở ra quá muộn, kẻ tin rải rác, còn không có mấy người chịu mắc câu."

Vạn Tùng Linh nói: "Không cần phải gấp. Thời khắc Đến, ngươi thu tiền mỏi tay, hừ hừ! Ta đây chiêu sách tường thuật, tử xưa Đến nay lần nào cũng chính xác, toàn bộ bởi vì một cái chữ tham, ai không có lòng tham? Chỉ cần có lòng tham, cho dù qua năm trăm năm, một nghìn năm, như nhau đều ngoan ngoãn mắc lừa! Phóng ra phong khứ, hậu nhân Tạ thị Trần quận là đệ tử ta, sư đệ ngươi, có thể dẫn tới nhiều người mắc câu.

Còn có vị Trúc phu nhân kia. đã phía trước phu nhân thêm cái tên. tất nhiên không phải chính thất phu nhân người ta. Dạng như phu nhân này phần lớn đều có nhiều tiền riêng, hơn nữa lòng tham không đáy, mong tiền được sinh lợi, càng nhiều càng tốt, cất bên người mới an tâm. Ngươi có thể dụ nàng đầu nhập, không cần quá nhiều, Chỉ cần có người nhà quan lại như vậy chịu tham dự, tất nhiên có càng nhiều phú hào tẩn Thân tin tưởng chúng ta".

Lúc này, Bành Phong, Bành Tử Kỳ hai người đã Đến lân cận Phượng Dương phủ. Hai người một đường xuôi Nam, phất hiện đổn biên phòng quan ải kiểm tra càng ngày càng nghiêm, khắp nơi đều truy nã giáo đồ Bạch Liên, trong lòng không khỏi lạnh. Tuy hai người có chính nhi bát kinh quan phương lộ dẫn, vẫn sợ lọt chân ngựa, dứt khoát tội liên đới ngựa cũng bán, để tránh làm người ta chú ý, Đến lúc này hành trình tuy chậm, có một ít trạm gác tuần kiểm lại có thể nhiễu qua, đi qua đồng mộng, dãy núi mà qua, giảm bớt bộc lộ nguy hiểm.

"Bạch Liên giáo Thiểm Tây khởi nghĩa."

Chú cháu hai người rốt cuộc biết nguyên nhân triều đình bắt đầu nghiêm khắc đả kích Bạch Liên giáo. Hai người không yên lòng căn cơ Bành gia tại Hoài Hữu. Giờ đây lại không kịp quay lại Thanh Châu báo tin, vội thương nghị một hồi, liền do Bành Phong đi Hoài hữu chủ trì đại cục, Bành Tử Kỳ tiếp tục đi Kim Lăng, bắt muội tử hắn bỏ nhà theo trai.

PS:

Hai anh em sinh đôi đều tên là Bành Tử Kỳ, nhưng chữ viết khác nhau:

Anh là: (T- là tử Chỉ con trai. ^ là Kỳ trong Kỳ vọng)

Em là: là tử Chỉ quê hương, ĩíí là Kỳ Chỉ tốt lành)

Hai chữ Tử Kỳ là tử cũng âm khác nghĩa.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 160

Vong Mệnh Thiên Nhai

Chương 160: Vong mệnh thiên nhai

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Trên phố bắt đầu lưu truyền. Mạc Ngôn mở hàng đồ cổ âm thầm thay một vị hầu gia cho vay tiền nặng lãi, sau đó bọn hắn lại nghe nói, hậu nhân Tạ thị Trần quận là đồng môn sư đệ của hắn, đi lại Thân mật với nhau, ngay sau đó lại có người tận thức thấy một vị phu nhân nhà quan lại ném tiền hào phóng trong tiệm, hơn nữa vung tiền như rác, bỏ vào lượng lớn tiền bạc, do hắn kinh doanh lấy lợi.

Mạc chưởng quỹ cũng thật là mánh khóe thông thiên, bảy ngày thanh toán một lần, hứa hẹn lợi tức một phần không thiếu, nhất định lình đúng hạn. Một truyền mười, mười truyền trăm, càng ngày càng nhiều quyền quý Thân hào động lòng, bao gồm nguyên là một bộ phận tiền các viên ngoại thăm dò, chứng kiến vị phu nhân hào phóng nhà quan kia được nhiều tiền lãi. không khỏi đỏ mắt. không thể chờ nữa thêm vào lợi thế, cửa tiệm đồ cổ Mạc thị đông như chợ, nhưng đều là người ta trục lợi mà Đến, ít có khách nhân chân chính sưu tầm đồ cổ.

Thật ra cái loại mánh khóe bịp người tại cổ kim nội ngoại đều có, hơn nữa đều từng có người đạt được thành công. Tại phương Tây cái này gọi là trò bịp Kim Tự Tháp, trò bịp Bàng thị. Tại Trung Quốc thì nói trắng ra, chính là kế đông tường bố tây tường, tay không mà kiếm tiền.

Kẻ lừa dối tự xưng có phương pháp tập trung tài chính tiến hành đầu tư kiếm lợi. Ôm thu tài sản người khác, hứa được lợi tức cao, trên thực tế hắn chỉ là đem tiền của kẻ đầu nhập sau coi như lợi tức trả cho người đầu nhập trước, dũng cái thu hoạch này lấy tín nhiệm của mọi

người, đầu nhập càng nhiều tiền càng nhiều, có thể trong thời gian ngắn nhất, bằng tốc độ nhanh nhất được được thu nhập cực lớn.

Nhưng khi người đầu tư quả thật đúng thời hạn nhận được lợi nhuận lớn. Lại nhìn thấy người khác đổ xô vào, sợ khi chen chúc không lên được xe, ai còn tình táo nghĩ Đến trong đó có thể có lừa bịp. Cửa hàng đồ cổ Mạc thị khai ra biên lai càng ngày càng nhiều, tiền bọn họ thu được cũng là chồng chất như núi. Vạn Tùng Linh là một người rất cẩn thận, hắn không muốn kéo dài một năm hai năm, bại cục lộ ra thì lại bỏ trốn mất dạng. Kim Lăng người giàu có rất nhiều, đã lừa gạt Đến cho dù bắt hắn tiêu cả đời cũng đủ. Hắn bắt đầu buộc chặt dây thừng trên cổ Tạ Lộ Thiền.

Sau khi ngày này một lần nữa vì Tạ Lộ Thiền vận công chữa thương, Vạn Tùng Lĩnh hai hàng lông mày nhíu chặt, thật lâu không nói.

Tạ Lộ Thiền phất giác thần sắc hắn khác thường, không khỏi lo lắng nói: "Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì?"

Vạn Tùng Lĩnh trầm ngâm nói: "Kỳ quái... Vi sư dũng chân khí chữa thương cho ngươi, vốn là thấy qua khởi sắc, nhưng hai ngày nay phất hiện, thương thế của ngươi lại đang dần khỏi phục nguyên dạng triệt tiêu lẫn nhau. Vi sư cho dù điều trị trên trăm năm. cũng là không có khả năng khỏi."

Tạ Lộ Thiền vừa nghe như ngũ lôi oanh đinh, hoảng sợ nói: "Sư phụ... cái này... đây là có chuyện gì?"

Vạn Tùng Lĩnh âm thầm cười lạnh, cái loại tâm tư có chỗ cầu người một khi nóng lên. sẽ trở nên có phần điên cuồng vì chấp niệm trở nên không thể suy nghĩ rõ ràng... Thậm chí lục Thân bất nhận. Hắn muốn chính là loại hiệu quả này... Xem tình hình, Tạ Lộ Thiền đã hàm sâu trong đó.

Vạn Tùng Lĩnh quả quyết nói: "Có người can thiệp! Vi sư sử dụng... là công phu đạo gia tiên thiên chân khí Trường Xuân Tử chân nhân truyền xuống, cũng không phải người bình thường có thể phá hư. Ngươi cẩn thận nói vi sư biết, những ngày này tiếp xúc qua những người nào?"

Tạ Lộ Thiền nói: "Đệ tử tử khi gặp sư phụ chữa thương cho ta. đơn giản không hề ra khỏi cửa, ngoại trừ vẽ vài bức sớm đã có người định ra họa tác, chính là trọng thập kinh thư, chăm

chú học tập, Chỉ trông mong Thân thể hồi phục, có thể một lần nữa khảo thủ công danh, cũng không cũng người tiếp xúc."

Vạn Tùng Lĩnh nhíu nhanh hai hàng lông mày, trâm tư nửa buổi, lại hỏi: "Trong nhà còn có người nào?"

Tạ Lộ Thiền nói: "Chỉ có một muội muội, vài ngày trước theo can nương về quê, hai ngày nay mới về, chẳng lẽ…"

Nói Đến đây, sắc mặt hắn thoáng cái trở nên trắng bệch, vội lắc đầu nói: "Sẽ không, sẽ không, muội tử của ta... sao có thế hại ta?"

Vạn Tùng Lĩnh thần sắc khẽ động, vội hỏi: "Muội tử của ngươi ngày sinh tháng đẻ là bao nhiêu, mau nói vi sư biết."

Không chỉ nói nữ nhi gia, coi như là nam nhân, cũng không có đem ngày sinh tháng đẻ nói lung tung cũng người biết. Nhưng mà chuyện trọng đại, Tạ Lộ Thiền rõ ràng lại đối với cái lão đạo giả Nhạc Lăng Không tín nhiệm không hề nghĩ ngờ, cho nên hắn chỉ là do dự một chút, đã nói ra ngày sinh tháng đẻ của muội muội. Vạn Tùng Lĩnh duỗi ngón tay, giả vờ bấm đốt một phen, ngược lại thở ra một ngụm lãnh khí nói: "Thì ra là thế, thì ra là thế."

Tạ Lộ Thiền không đợi được nói: "Sư phụ, rốt cuộc như thế nào?"

Vạn Tùng Lĩnh thần sắc ngưng trọng nói: "Kỳ quái, ngươi là sao Văn Khuất hạ phàm, muội muội ngươi cũng là sao Văn Khuất hạ phàm."

Tạ Lộ Thiền đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp đó vui vẻ nói: "Lại có việc này? Đây là chuyện tốt! Ta nói muội tử tử nhỏ thế nào không thích đọc sách, tại sao cũng thông minh như vậy, thơ sách văn vẻ đã thấy qua là không quên, thì ra thật không ngờ, một nhà hai Văn Khuất, Tạ gia ta phúc ấm thật thâm hậu không ngờ."

Vạn Tùng Lĩnh trầm giọng nói: "Đồ nhi. ngươi đừng cao hứng quá sớm. Sao Văn Khuất mặc dù vận văn là chính, lại hợp nam không hợp nữ."

Tạ Lộ Thiền chính là khẽ giật mình, thu vui mừng lại. Vũ ũ cạc cạc hỏi: "Lại như thế nào?"

Vạn Tùng Linh nói: "Sao Văn Khuất tại trong ngũ hành tính thuộc âm thủy, mang tính đào hoa. Nam mệnh Văn Khuất, văn Thải Phóng lưu, tài nghệ bác thông. Nữ mệnh Văn khuất, tự

cam đọa lạc, thủy tính dương hoa. Hơn nữa sao Văn Khuất cũng cung, có ngại lẫn nhau. Tệ hơn là, Bắc Đấu chín sao, bảy hiện hai ẩn.

Theo bát tự lệnh muội xem ra, lúc lệnh muội ra đời, đúng là lúc Bắc Đẩu sao thứ tư cũng sao thứ bảy lúc đó Thiên Sát Cô Tình mạo phạm Văn Khuất, bởi vậy trong mệnh mang sát."

Vạn Tùng Lĩnh tuy là cao thủ Phong môn, nhưng mà đối với các học vấn trong 'ngũ hoa bát môn' cũng không phải không biết, lúc này ăn nói ba hoa, nghe rõ ràng mạch lạc, đem Tạ Lộ Thiền trong lòng run sợ, run giọng hỏi: "Vậy.. . vậy liền thế nào?"

Vạn Tùng Lĩnh thần sắc ngưng trọng nói: "Lệnh muội mệnh cách rất cứng, đây là tướng đại hung, đối với người nhà rất không may mắn. Hung tình đối với bản Thân không ảnh hưởng, nhưng có thể khắc chế cha mẹ, huynh đệ, khiến cho người nhà thay nhau gặp bất hạnh, thậm chí... bạo tử!"

"Không có khả năng, không có khả năng, muội muội làm sao có thể hại ta." Tạ Lộ Thiền liên tiếp lui về phía sau, cơ hồ ngã ngồi trên mặt đất.

Vạn Tùng Lĩnh thở dài nói: "Đồ nhi, cũng không phải là nàng tâm địa hung tàn, cố tình hại các ngươi, mà là nàng trời sinh mệnh cách đại hung, ảnh hưởng thiên vận, hại người nhà."

"Không có khả năng..

Tạ Lộ Thiền mới nói Đến chỗ này, đột nhiên nhớ tới tử khi muội muội sinh ra trước sau, gia cảnh bắt đầu suy tàn, ngay sau đó phụ Thân bạo bệnh mà chết, mẫu Thân tiếp bước qua đời, chính mình vì cứu muội muội, bị bánh xe làm gãy chân, chẳng lẽ tất cả cái này cũng không phải ngẫu nhiên..."

Tạ Lộ Thiền đỡ đẫn đã lâu, thần sắc dần trở nên đau xót mà bi thương đứng dậy.

Vạn Tùng Lĩnh nhìn thần sắc trong mắt hắn nói: "Vi sư chỉ là người phàm, khắc chế không được sát khí trời sinh, muốn giải trừ tai ách này…"

Tạ Lộ Thiền vui mừng, vội hỏi: "Cái này có giải pháp?"

Vạn Tùng Lĩnh vuốt cằm nói: "Thiên hạ vạn ách không gì không thể giải, giải pháp tự nhiên là có."

Tạ Lộ Thiền vội hỏi: “Xin ân sư chỉ điểm giải thế nào?”

Vạn Tùng Lĩnh dựng thẳng một ngón tay nói: “Cái biện pháp này đơn giản nhất, tự nhiên là lệnh muội chết. Nàng mà chết, thiên sát chi khí tất nhiên không thể gây hại người khác.”

Tạ Lộ Thiền biến sắc, lập tức lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể! Tạ Lộ Thiền thà rằng chính mình chết há có thể thương tổn muội muội?”

Vạn Tùng Lĩnh nói: “Vi sư chỉ là đang nói giải pháp, cũng không phải muốn ngươi thương thiên hại mệnh. Đây chỉ là một cái biện pháp, một biện pháp khác, chính là đêm lệnh muội gả cho một nam nhân bát tự so với nàng còn muốn kiên cường hơn... ra khỏi cửa Tạ gia, không phải người Tạ gia, tất nhiên không thể gây hại ngươi. Hơn nữa, nam nhân kia bát tự so với nàng cứng hơn tự có thể khắc chế nàng, sẽ không lại khắc hại chồng cũng người nhà.

Tạ Lộ Thiền lưỡng lự nói: “Tiểu muội tính tình ngoài mềm trong cứng, nếu không phải người nàng tự yêu mến.. . Chỉ sợ... Chỉ sợ nàng không chịu gả.”

Vạn Tùng Lĩnh thở dài nói: “Chung Thân đại sự của nữ tử trước Đến nay là lệnh của cha mẹ, lời bà mối... Há có thể do chính nàng tự làm chủ? Chỉ cần kẻ làm ca ca ngươi cũng người hạ hôn thư, liền là Đến quan phủ... Cái giấy này ai ai cũng thừa nhận. Ài!

Nếu không dũng biện pháp này, chân ngươi tàn tật cả đời khó khỏi, hơn nữa rất khó nói nàng đối với Tạ gia ngươi là còn có thương tổn cái gì, Thiên Sát Cô Tình đem Tạ thị một nhà ngươi khắc Đến tuyệt tự, thì có gì là lạ? May mà ngươi cũng là Văn Khuất trên trời, có thượng thiên bảo hộ, lúc này mới sống Đến hôm nay, nếu không... đồ nhi, ngươi hãy suy nghĩ một chút, nếu như ngươi nguyện ý, vi sư ngược lại có thể vì ngươi tìm kiếm một phen, tìm nam nhân có thể khắc chế bát tự của lệnh muội, giải cái đại kiếp nạn này cho Tạ gia ngươi.”

Tạ Lộ Thiền tập tễnh hướng phía cửa nhà mình rời đi, Đến gần nhà, xa xa đứng lại, nhưng có chút không dậy nổi dũng khí đi về phía trước, sống nương tựa lẫn nhau cũng muội muội, vậy mà lại là Thiên Sát Cô Tình hại cả nhà Tạ gia? Hắn vốn không tin tưởng, nhưng nghĩ Đến một phen lời nói kia của sư phụ ân cần dễ Thân, còn muốn nghĩ tất cả kinh nghiệm những năm này của Tạ gia, hắn lại không khỏi không tin.

Vạn Tùng Lĩnh thay đổi một bộ trang phục âm thầm theo đằng sau, xa xa thấy bộ dáng hắn lưỡng lự thất thổ, mỉm cười, hướng phía Mạc Ngôn cũng tùy Tùng Triệu Tiểu Hồ đánh thủ thế. Triệu Tiểu Hồ gật gật đầu, lập tức xuất ra ám hiệu, hai tên giả trang sĩ tử lập tức vọt ra, khẽ

lay động quạt xếp, đi về phía Tạ Lộ Thiền đang ở đó sợ run.

"Hắc hắc, tiểu nương tử kia dung mạo nhu mỹ quyến rũ, phong tình vạn chủng, thật đúng là tuyệt diệu, nghe nói nhà nàng ở vũng này?"

"Hẳn là, nàng tựa như một tiểu hồ tiên, Chỉ có nàng tìm Đến nam nhân, chúng ta ở đâu tìm ra bóng dáng nàng. Trương huynh đừng sốt một, qua mấy ngày, nàng sẽ lại tìm cớ Đến hẹn hò cũng bọn ta. Nghe nói trong nhà nàng chỉ có một đại ca què, không thể quản thúc nàng."

Tạ Lộ Thiền nghe được trong lòng khẽ động, cố tình há miệng hỏi, nhưng lại khó có thể mở miệng. Hai tên sĩ tử không lý Đến hắn, liền tử bên cạnh hắn đung đưa đi qua: "Có một hồi nàng nói lộ miệng, dường như tự xưng họ Tạ. Ai biết được, đáng tiếc một bộ dáng xinh đẹp, lại quá phóng đãng chút, bằng không ta còn thật lòng thu nàng làm thiếp."

Tạ Lộ Thiên trong lòng rầm rầm oanh động, lập lại nhiều lần chỉ là lời nói kia của Vạn Tùng Lĩnh: "Nữ chủ văn khuất, tự cam đọa lạc, thủy tính dương hoa!"

Mắt thấy hai người đi xa, Tạ Lộ Thiền cắn răng một cái. liền hướng phía cửa nhà chạy. Đợi hắn vừa tới cửa nhà, lại gặp một tên viên ngoại, dẫn vài tên gia đinh đang tại cửa đóng chửi bậy, trong nội viện muội muội đứng cũng Nam Phi Phi, hai bên cũng không biết khắc khẩu những gì.

Đột nhiên thấy hắn trở về, trên mặt muội muội lộ ra thần sắc sợ hãi, vội vàng mắng chửi những người kia bỏ đi. Tạ Lộ Thiền lòng nghĩ ngờ nổi lên. tiến lên vừa hỏi. vậy mà lại muội muội cũng Nam Phi Phi lừa gạt tiền tài viên ngoại. Tạ Lộ Thiền một hơi này thật không phải chuyện đũa, quay đầu lại nhìn, liền thấy muội muội sắc mặt tái nhợt, kinh hoàng không nói, cái gì đều cũng dũng hỏi rồi, trước mắt chứng kiến tất cả, còn có giả sao?

Tạ Lộ Thiền nổi trận lôi đình, Chỉ vào muội muội hét lớn một tiếng: "Ngươi... ngươi càng không biết cảm thấy xấu hổ như thế, bại hoại nề nếp gia đình, ngươi... ngươi..."

Một câu chưa nói xong, đầu hắn hướng về phía trước ngã xuống, lại giận quá chóng mặt, bất tình nhân sự.

Viên ngoại giống như sợ gặp phải mạng người quan trọng. Thấy tình hình này, lại mắng hai câu, liền dẫn người nhà vội vã rời đi.

“Sư phụ, người ngươi nói chính là hắn?”

Tạ Lộ Thiền nhìn ra cái vị mặt đầy dữ tợn đẳng sau cái quán ven đường, đại hán vẻ mặt đỡ dẫn Thân trước có thể vắt ra hai lượng mở lợn.

Vạn Tùng Lĩnh nói: “Không sai, người này kêu Lý Đạt Dong, là một đồ tể. Ngày sinh bát tử tứ trụ, năm tháng ngày, có âm dương chỉ chúc, kẻ một dương ba âm... ba âm khắc một dương, được ngũ hành một loại, tức là một mạng. Mà kẻ hai dương hai âm, âm dương tương đề, cũng được ngũ hành một loại... một mạng. Mà mệnh lý có ba chữ dương, tam dương khắc một âm, nên ngũ hành hai chục, tức là hai mạng!

Người này nhưng lại dương năm dương tháng dương ngày dương thời sinh ra... Bốn dương tụ đinh, thiên hữu chi mệnh. Ngươi đừng nhìn hắn lo liệu nghề tỉ tiện, nhưng mệnh cách cứng ngắc trăm năm gặp một lần. Đạo gia đệ tử ta ân cần gian khổ tu Thân trăm năm, có thể ngộ đại đạo... có thể được chính quả thành chân Thân, nhưng hắn cái người mệnh tốt này, vừa mới sinh ra chính là “chân nhân” không dễ dàng. Hắn đã trước sau cưới hai người vợ đều bởi vì mệnh cách hắn cứng ngắc, sớm qua đời. Cũng chỉ có lệnh muội mang mệnh cô sát nhân như vậy, cũng hắn tương sinh tương khắc có thể được lâu dài.”

“Muôi muội đem gả cho người như vậy sao?”

Tạ Lộ Thiền khóe miệng run rẩy vài cái.

Vạn Tùng Lĩnh khẽ liếc mắt, nghiêng mắt nhìn biểu hiện của hắn. Trong lòng âm thầm cười lạnh. Chuyện phát sinh ở Tạ gia đương nhiên Hắn cũng biết, vốn chính là một tay hắn an bài. Hai tên sĩ tử tìm hoa hỏi liễu là người khác giả trang, cái viên ngoại kia lại là Mạc Ngôn hỏi thăm khắp nơi, tìm được người từng bị Tạ Vũ Phi lừa gạt... Tạ Lộ Thiền là người cực coi trọng môn phong, đầu tiên là bị hắn biết muội muội thủy tính dương hoa, ở bên ngoài cũng vài sĩ tử quần là áo lụa lêu lổng, bại hoại danh tiết, không giữ đạo phụ nữ. Lại bị hắn biết muội muội cũng người khác dũng sắc dụ người, hãm hại lừa gạt. Hai cái đả kích này, hơn nữa nàng Thiên Sát mệnh cách, còn không đủ để gạt bò Thân tình trong lòng Hắn sao?

Vạn Tùng Lĩnh am hiểu sâu tâm lý người khác, hắn có mười phần nắm chắc, Tạ Lộ Thiền biết muội muội hành vi phóng đãng vô si xấu xa, lừa gạt tiền tài, cái loại thống hận cũng thương tâm này đủ để triệt tiêu cốt nhục Thân tình của hắn với muội muội. Lúc này hắn vì tiền đồ mình lo lắng, vì danh dự Tạ gia, dù là giãy giụa hồi lâu. cuối cũng nhất định sẽ ngoan

ngoãn nghe mình an bài. Một nữ nhân như vậy, xứng một đồ tể đều là trèo cao. Hắn còn muốn bắt bẻ cái gì?

Đem tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị gả cho một đồ tể như vậy...

Vạn Tùng Lĩnh âm thầm nhe răng cười. Lý Đạt Đông xác thực lấy qua hai lão bà, lại không phải bị hắn khắc chết. Một là không chịu nổi cuộc sống hắn say rượu liền đánh tàn bạo của mình, nhảy giếng tự sát. Kẻ khác chính là bị hắn đánh cho không chịu nổi, ôm bọc quần áo cũng người bỏ trốn. Khiến Tạ Vũ Phi rơi vào kết cục như vậy, mới xem như xuất được một ngụm ác khí!

Nhìn Lý đồ tể trừng một đôi mắt trâu, râu quai nón cao thô như bờm heo, cái bụng ườn ra băm thịt heo, tiểu ý trong mắt Vạn Tùng Lĩnh càng vui vẻ hơn. Tạ Lộ Thiền thần sắc biến ảo, giãy giụa thật lâu. rốt cục cắn răng: "Được, ta nghe sư phụ, cũng nàng nói chuyện... việc hôn nhân này!"

"Tạ gia thế nào?"

Bóng đêm thâm trầm, ngọn đèn xanh chiêu lên khuôn mặt Vạn Tùng Lĩnh, có vẻ có phần u ám.

Mạc Ngôn nói: "Huynh muội Tạ gia tranh cãi Đến không giải quyết được. Tiểu tử ngốc Tạ Lộ Thiền tát muội muội hai cái, Tạ Vũ Phi muốn thắt cổ tìm cái chết. Lý đồ tể lại tìm khắp đường phổ cũng hàng xóm cầm hôn thư bức hôn. Hắc hắc, thật sự là rất náo nhiệt."

Vạn Tùng Lĩnh âm âm cười nói: "Còn chưa đủ nào nhiệt. Đợi ngày mai mọi người phất hiện chúng ta ở đây đi mắt, tất cả người và tiền đều không thấy, tìm Đến nhà hảo đồ đệ của ta. Quyền quý quan chức, thi triển bản lĩnh, đi các cửa, buộc Tạ Lộ Thiền hắn kẻ duy nhất cũng chúng ta có quan hệ muốn chỗ chúng ta hạ lạc. Tạ Lộ Thiền cũng chỉ có thể tự sát tạ tội thiên hạ."

Hắn lại nhìn lướt qua Mạc Ngôn, Triệu Tiểu Hồ đã chuẩn bị thỏa đáng, một người cõng trên vai một cái túi lớn, bên trong nặng trịch đều là tiền tài lừa gạt những ngày này. Vạn Tùng Lĩnh khoát tay nói: "Thừa dịp cửa thành còn chưa có quan, lập tức đi!"

Ba người vừa muốn đi ra ngoài, cửa phòng đột nhiên mở ra, Tạ Lộ Thiền tử bên ngoài lảo đảo xông tới, thở phì phò nói: "Sư phụ. Lý đồ tể rõ ràng là vui vẻ đánh vợ, bức nàng nhảy

giếng. Ngươi tại sao..

Hắn nhìn thấy bộ dáng ba người, không khỏi giật mình nói: "Các ngươi... Các ngươi đây là..

Mạc Ngôn thần sắc lạnh lũng, nhào mạnh tới. che miệng hắn lại. cầm một thanh đao hung hăng đâm vào ngực hắn.

Tạ Lộ Thiền "A!" hét thảm một tiếng, che ngực ngã xuống, máu tươi tử giữa kẽ tay bắn ra. Hắn mở to hai mắt tràn đầy kinh hãi cũng không dám tin, tựa hồ Đến chết cũng không rõ sư phụ khả kính dễ Thân của hắn cũng sư huynh thành thật tại sao phải giết hắn.

Vạn Tùng Lĩnh nhíu mày: "Giết hắn làm gì, chúng ta cũng không phải người trừ môn. Phong môn ta giết người, hẳn là giết người không thấy máu. Khiến cho hắn bị người làm cho cũng đường tự mình tìm chết, phương hiển thủ đoạn phong môn ta."

Mạc Ngôn xoa xoa vết máu tại để giày, đem đao cài vào bên hông, nói: "Sư thúc, hắn gì cũng là một lần chết. Hôm nay chết ngày mai chết có gì khác nhau. Chúng ta đi mau."

Hắn nói xong, đã thấy Vạn Tùng Lĩnh nhìn thẳng ra cửa lớn. Dưới ánh đèn yếu ớt, một người đang đứng ở cửa ra vào, lại là một bằng hữu quần là áo lụa của Tạ Lộ Thiền, đang kinh hãi nhìn bọn họ. Vừa thấy bọn họ đưa mắt nhìn lại, người nọ hét lên một tiếng, nhanh chân bỏ chạy. Vạn Tùng Lĩnh đuổi không kịp, dậm chân một cái nói: "Đi mau, lập tức ra khỏi thành!"

Ba người hoảng hốt rời đi, Chỉ thấy cửa ra vào đánh rơi một chiếc giày. Thì ra người nọ sợ tới mức bỏ trốn mất dạng, không chỉ quên hô kêu cứu, ngay cả giầy cũng đều chạy Đến mất một chiếc. Ba người không dám kéo dài nhiều, vội vàng hướng cửa thành gần nhất tiến Đến.

Ba người rời đi mới Chỉ một lát thời gian, cửa sân mở ra. kẻ quần là áo lụa vừa đào tẩu kia thản nhiên đi Đến, người theo sát sau đẩy ra một cái, là một cô gái tư thái yểu điệu, mặt che lụa mòng đi thẳng Đến. cúi đầu nhìn Tạ Lộ Thiền nằm ở cửa ra vào, hai mắt trợn lên, phì cười một tiếng, đá hắn một cái nói: "Đứng lên đi, xú tiểu tử, nghiện giả trang rồi sao?"

"Tạ Lộ Thiền" mở to mắt, cười ha ha, một cái "lý ngư đả đình" tử trên mặt đất nhảy vọt dậy, cười hì hì nói: "Tích Trúc cô cô, một lần này sư điệt đúng là xuất lực lớn nhất? Mỗi ngày giả trang tiểu tử ngu xuân Tạ Lộ Thiền kia ta cảm giác mình đều có điểm ngu ngốc."

Mỹ phụ kia đúng là phu nhân nhà quan lại mời Vạn Tùng Lĩnh trừ tà, lại xuất ra sổ tiền lớn dẫn đầu mời hắn cho vay nặng lãi. Nàng khẽ cười nói: "Ngươi vốn rất khôn khéo sao? Coi như không tệ, có thể gạt được họ Vạn này, công phu coi như vững chắc. Đi thôi, chúng ta cũng nên kết thúc công việc."

Tạ Lộ Thiền giả cẩn thận lau đi giọt máu duy nhất trên mặt đất, lại nói: "Tiểu sư muội bên kia sê không ra cạm bẫy gì sao?"

Tích Trúc phu nhân nhân nhạt nói: "Yên tâm đi. Hai nha đầu so với ngươi khôn khéo gấp mười. Chỗ tốt lần này, không thể thiếu một phần của ngươi, lo lắng chuyện gì?"

Tạ Lộ Thiền giả cười hì hì chắp tay nói: "Đa tạ sư cô. Đi theo sư cô so với đi theo sư phụ mạnh hơn nhiều. Không uổng phí khí lực gì, đã có người lừa vô sổ kim châu ngọc bảo, chắp tay đưa Đến trên tay chúng ta. Ha ha, rất thống khoái!"

Về cửa thành Kim Lăng, dân chúng địa phương có một câu vè thuận miệng để hình dung: "Nội thập tam, ngoại thập bát, nhất cá môn kiểm triêu ngoại sáp."

Cái cửa thành này chính là Thần Sách môn. Thần Sách môn mặc dù chỗ hoang vắng, nhưng nó ở bên cạnh hồ Huyền Ũ. Phía bắc gần Bạch Thổ sơn cũng Trường Giang, một khi quân địch đem binh dưới thành, tại phòng ngự quân sự liền hiển lộ ra vị trí đặc biệt quan trọng.

Bởi vậy, triều đình Đại Minh ở đây thiết kế tương đối cổ quái. Cửa thành tại đây, bên ngoài có lũy. Cửa lũy cũng không đối diện cửa thành. mà là mở tại góc đông bắc của lũy. Ra vào cửa thành phải trải qua cổng tò vò trái phải, ngày thường chỉ mở một cửa, khi vội mở hai cửa, tử nơi này người đi ra ngoài, đi nhanh cửa Quan Âm ra ngoài thành, còn hướng khác để ra ngoài chính là qua Yến Tử Cơ (một ngọn núi hình chim yến ở trên sông Dương Tử).

Tử nơi đó có thể theo đường thủy lên Cửu Giang, xuống Tô Hàng, ven đường đường thủy bộ vô sổ, bất cứ lúc nào cũng thoát được vô tung vô ảnh.

Vạn Tùng Lĩnh không ngờ cuối cũng Tạ Lộ Thiền sẽ đột nhiên chạy tới trước mặt. Mạc Ngôn liền không giữ được bình tình đem hắn làm thịt, bằng không nói không chừng còn có thể không bị đánh lừa. Trước mắt đã hại mạng người, bằng hữu của hắn dù không được việc lúc này cũng đã thanh tình lại. Tuần kiêm bộ khoái nói không chừng lập tức sẽ đuổi tới, hắn nào dám ngừng lại, dẫn hai tên đồng lõa chỉ một mực để ý chạy trốn.

Ra khỏi cửa Quan Âm, cũng là ra khỏi cả thành Kim Lăng. Ba người một hơi chạy khỏi cửa thành bảy tám dặm, vừa mới thở dài một hơi, chợt nghe phía sau có tiếng kêu lên, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy hơn mười cây đuốc tuần kiêm bộ khoái nhanh chóng chạy tới. Vạn Tùng Lĩnh âm thầm kêu khổ một tiếng, lập tức co cẳng chạy, thật không dễ dàng chạy Đến trước một cái cầu nhỏ, truy binh đã gần, rút ra thiết xích, đơn đao liền nhào tới.

Mạc Ngôn và Triệu Tiểu Hồ vừa thấy lập tức rút ra binh khí nghênh đón chống đỡ. Vạn Tùng Lĩnh thời gian qua án chiêu quy củ Phong môn làm việc, chỉ dũng tâm cơ mưu trí, không dũng cường thủ hào đoạt, trên người cũng không mang cũ khí. Chỉ đánh trái né phải tránh, liên mồm hô nói: "Đi mau! Đi mau! Chớ nên cũng họ dây dưa!"

Đang lúc nói chuyện liền nghe một tiếng hét thảm, một tên quan sai bị Mạc Ngôn một đao trong lúc đó chọc vào ngực bụng, ngửa mặt ngã xuống. Nhưng thừa dịp lúc này, mặt khác hai tên bộ khoái đã bước tới, một tên vung thiết xích hung hăng vụt vào tay Mạc Ngôn, đánh rớt đao trong tay hắn, một tên khác khóa sắt run lên, liền đem hắn khóa chắc lại. Cũng một lúc Triệu Tiểu Hồ bị người bố trúng một đao, kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, lại cũng không có âm thanh.

"Khổ rồi! Khổ rồi!"

Vạn Tùng Lĩnh gấp Đến liên tục dậm chân. Hai tên sư điệt hơi có giao tình chết sống như thế nào hắn có thể không để trong lòng, nhưng tiền lừa gạt còn đang trong bọc của bọn họ. Trên một đường này hai tên tiểu bối khăng khăng muốn vác, có lẽ là kính lão, cũng có lẽ là lo lắng, sợ hắn tên sư thúc này tự mình cõng chuồn mất. Nhưng một lần này chính mình lại là hai tay trống trơn, bận bịu một hồi.

Mắt thấy những bộ khoái hung thần ác sát kia hướng chính mình đánh tới. Vạn Tùng Lĩnh chỉ đành chạy trối chết. Ỷ vào tay chân linh hoạt, một mình lại hành động thuận tiện, dần dần bỏ qua được bọn họ.

"Nguy rồi! Mạc Ngôn bị bắt, tất nhiên sẽ thú nhận ta là chủ mưu. Mụ nội nó, lão tử lần này bố cục xảo diệu, không chỉ hàm hại Tạ gia, còn lừa tiền rất nhiều quyền quý Thân hào, vốn nhất cử lưỡng tiện, nhưng bây giờ sự tình bại lộ, lại có quan sai hi sinh vì nhiệm vụ, một khi bị bắt được, lão tử tuyệt không may mắn. Không cần Đến hai ngày, hình truy nã liên được dán ra. Không được, lập tức đào tẩu! Men theo Trường Giang đi xuống, thoát được càng xa càng tốt. thay hình đổi dạng ân núp, không tám năm mười năm, Giang Nam là tuyệt đối không thể

quay lại.”

Vạn Tùng Lĩnh vừa nghĩ, vung hai chân chạy trốn như bay, giống như chó nhà có tang, đem quan sai giơ đuốc bò xa xa phía sau.

“Được rồi, mọi người vất vả.”

Vẫn đứng tại sau cũng của đầu cầu. dường như là hai lão đại của bộ khoái đi tới, trong đó một tên mỉm cười nói, dũng chuôi đao đội lại mũ quan xuôi, cây đuốc hổng hổng ánh lửa chiêu Đến khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, chính là Tạ Vũ Phi.

Tên bộ khoái khác tháo mũ xuống, một vẻ mặt tình quái, đúng là Nam Phi Phi. Nàng dương dương tự đắc nói: “Thằng ngốc này, chúng ta tại Phượng Dương lừa người, hắn lập tức có thể tìm tới cửa, còn không phải bởi vì đó là địa bàn hắn sao. Mà thành Kim Lăng, là địa bàn chúng ta. Chạy Đến chỗ này hãm hại địa đầu xà chúng ta, hắn thật sự không biết chữ chết viết như thế nào.”

Tạ Vũ Phi khuôn mặt thanh tú nói: “Vạn lão tiền bối tân tân khổ khổ tử Phượng Dương chạy tới, rất phí tâm cơ bố cục một trường này, giúp chúng ta kiếm nhiều tiền như vậy, sau đó không oán không hối quay lưng oan uổng vong mệnh thiên nhai đi. Anh hùng hảo hán cướp giàu giúp nghèo thay trời hành đạo bậc này, chúng ta cần phải tỏ vẻ kính ngường khâm phục mới được…”

Nói xong nàng cũng không nhịn được phì cười một tiếng, mặt cười như hoa, đoan trang mỹ lệ.

Thì ra Vạn Tùng Lĩnh tìm được đồng môn sư điệt có vài mặt duyên phận kia của mình, muốn hắn nghe ngóng

Tạ Vũ Phi này. Mạc Ngôn là người trong Phiến môn, nhận thức nhân mạch quan hệ chuyến này đều là người này. Tin tức tung ra, rất nhanh liền khiến người có tâm chú ý. Tạ Vũ Phi không gây án tại ổ của mình, cũng không có nghĩa là nàng tại bản địa không có quan hệ gì, chí ít sư phó nàng Nam Tích Trúc rất nhiều đồng môn sư huynh đệ đều là người bản địa Ứng Thiên.

Thế là, Mạc Ngôn không tìm Đến Tạ Vũ Phi, ngược lại bị sư môn trưởng bối của Tạ Vũ Phi chủ động tìm tới cửa. Mạc Ngôn vừa thấy tiền bối nổi danh lâu năm Thiên môn bản địa

tìm tới cửa, không biết mình rốt cuộc đắc tội người nào, dưới kinh hoảng nào đâu chịu thay Vạn Tùng Lĩnh giữ bí mật, liền đem chuyện Vạn Tùng Lĩnh hợp bàn nói ra. Người trong Thiên môn tự có thủ đoạn Thiên môn, Tích Trúc phu nhân là sẽ không nhờ vào lực lượng quan phủ bắt hắn vào tù, hơn nữa nàng thoái ân nhiều năm như vậy miệng ăn núi lở cũng có chút khó xử, lại không muốn lại trọng khởi nghề cũ ra tay gạt người, thế là...

Vạn Tùng Lĩnh phải nhận đòn.

Tạ Lộ Thiền bị Tạ Vũ Phi đưa Đến Dương gia trẩn Mạt Lăng, dưới danh nghĩa vẽ chân dung cho Dương lão thái gia, Dương lão phu nhân, một lần nữa vẽ tấm bình phong cho nhà mới của Dương thị Lạc thành. Tạ Lộ Thiền giả cũng Tạ Vũ Phi thật thì dọn nhà, cấm chân xuống tại bờ hồ Huyền Vũ. Trong một bộ thiên la địa võng, Vạn Tùng Lĩnh đứng ở trung tâm cao hứng bừng bừng đào hầm cho mình, đã đầu phục Tích Trúc phu nhân. Mạc Ngôn và Triệu Tiểu Hồ hai tên lừa đảo nhỏ tại một bên châm ngòi cho hắn ra mưu kế sách bức tranh. Tích Trúc phu nhân cũng ra mặt tương trợ rút cục hôm nay đại công cáo thành

Triệu Tiểu Hồ giả chết cũng Mạc Ngôn làm bộ bị bắt giữ cũng đều đứng lên. Một đám người cười cười nói nói. Toàn bộ không ngờ Đến trong bụi cỏ bên đường, có người đem cái này tất cả nhìn rành mạch. Người này đúng là Bành Tử Kỳ Đến Ứng Thiên tìm muội tử. Hắn ân tại trong bụi cỏ nhìn ra, cũng không rõ một màn Kỳ dị này rốt cuộc là nguyên nhân gì, mà hai tên mặc quần áo công sai, lại rõ ràng là nữ nhi gia giả mạo, lại bị hắn rành mạch nhìn tại trong mắt.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 161

Khách Không Mời Mà Đến

Chương 161: Khách không mời mà Đến

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Mùa hè đêm ngắn, mặc dù đêm ngắn, thời gian vẫn cứ đủ dũng, một đêm bận rộn, bờ hồ Huyền Vũ Tích Trúc phu nhân, huynh muội Tạ thị, những hồ bằng câu hữu kia, thậm chí Lý Đạt Đông một kiện áo choàng có thể vắt ra bốn lạng mỡ lợn tất cả biến mắt. Bọn họ phất hiện không ổn, chờ khi công sai tìm được Tiểu Thuần Tượng môn, bọn họ phất hiện, những ngày này Tạ công tử một mực ở tại trong nhà Ngự tiền tam đẳng Đái đao quan Dương Húc Dương đại nhân, căn bản là chưa từng xuất hiện ở bờ hồ Huyền Vũ, tướng mạo cũng tuyệt đối không giống nhau. Tạ gia cũng là người bị hại.

Canh bốn. sắc trời một mảng hi minh, ngoài cửa sổ truyền ra tiếng chim hót chít chít.

Bành Tử Kỳ mở mắt. lưỡi biếng kéo lưng ra, nhưng nàng tiếp đó ý thức được nam nhân của mình còn chưa tỉnh, không nhịn được lè đầu lưỡi ra, vội vàng lại cuộn lại Thân mình.

Đã chậm rồi. một bàn tay to tìm được lưng mềm của nàng, nhẹ nhàng vòng về phía trước, liền cầm một ngọn ngọc phong nhọn như măng trước ngực nàng, thoáng có lực nắm chặt, nhuyễn ngọc ôn hương du nhuận đầy tay, cảm giác kia tựa như cả bàn tay cũng mềm nhũn.

Bành Tử Kỳ trên má ngọc nổi lên vầng hồng nhạt nhạt, cái mông hướng trong ngực Hạ Tầm đẩy đẩy, ôn nhu nói: "Đánh thức chàng."

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Ta cũng vừa tỉnh, ai bảo hoàng thượng Đại Minh của chúng ta cần

chính như vậy.”

Chu Nguyên Chương là điên cuồng làm việc, lúc điên cuồng nhất mỗi ngày phê duyệt hơn một ngàn phần tấu chương, cứ như vậy hắn còn có công phu xử lý chính vụ khác. Giờ đây có tuổi, tình lực không dồi dào, lại có thái tôn chia sẻ chính vụ, không cần mệt nhọc như vậy, nhưng đối với lâm triều hắn như cũ mưa gió không ngừng. Thượng triều là việc khổ sai, trong lịch sử thực sự một ít quan viên cũng bởi vì không chịu được sớm như vậy lăn qua lăn lại thượng triều mà tử quan không làm. Nhưng Chu Nguyên Chương thượng triều cũng rất có mức độ nghiện. Mỗi ngày lâm triều, mưa gió không ngừng, hoàng đế thượng triều thượng Đến nghiện như vậy. Trên dưới năm nghìn năm cũng Chỉ Hổng Vũ đại để cũng Khang Hi Tiểu Huyền Tử thôi.

Bành Tử Kỳ ủ rũ đặng. Theo Hạ Tầm mỗi ngày dậy sớm, nàng đã tùy theo cải biến làm việc và nghĩ ngơi, để quen dậy sớm. Mỗi sáng sớm sau khi phục thị Hạ Tầm mặc đồ dũng cơm tiến Đến lâm triều, nàng liền cũng Tiểu Địch cũng một chỗ luyện quyền, luyện cước, giằn gân giằn cốt. Hôm nay làm đã thành thói quen.

Ôm mỹ nhân, ái ngọc ôn hương, Hạ Tầm lưỡi biếng nghĩ có điểm không muốn đứng dậy. Hắn giờ đây xem như là rõ ràng vì sao rượu cũng mỹ nhân dễ dàng làm mắt đi tráng chí nam nhân. Sáng sớm. trong lòng lại có một cô nương động lòng người như vậy, ôm nàng ngủ Đến mặt trời lên cao đó là hạng thích ý. Nghe gà gáy là dậy, nói Đến dễ dàng, kiên trì xuống mới thật là khó.

Hai người vành tai tóc mai chạm vào nhau một hồi. tay hắn liền tử ngực dời xuống, theo đồ lót Bành Tử Kỳ trượt Đến dưới bụng nàng. Bành Tử Kỳ không thuận theo rên rỉ một tiếng, hai cái đùi mở màng kẹp chắn, ngăn hắn rục rịch, khẽ sẵng giọng: “Người xấu, còn không chuẩn bị, thu thập sẵn sàng đi lâm triều, lại muốn làm gì?”

Hạ Tầm cười nói: “Yêu không đủ, lại Thân mật cái.”

Bành Tử Kỳ cười một tiếng, quyến rũ nói: “Tốt đó..

Thân thể nàng nhẹ nhàng trở người, nằm sấp trên giường. Tay Hạ Tầm còn cấm ở trong quần lót nàng, bị cú lật này, đem quần lót màu đỏ giật xuống một nửa, lộ ra nửa cái mông nõn nà, eo thon lõm xuống, mông trắng cao ngất, vểnh vểnh tròn tròn, da thịt trơn mềm trắng như tuyết, vừa mềm vừa mịn. phảng phất giống như hai quả trứng đã lột lớp da, run rẩy phất ra ánh

sáng hấp dẫn.

Bành Tử Kỳ trầm eo nhỏ nhắn, nhếch đùi ngọc lên. ngoái đầu nhìn lại phía hắn cười, Vũ mị cười: "Chàng nếu không sợ trễ lâm triều, ăn gậy của hoàng đế lão gia, vậy Đến đây, ai sợ ai."

Hoàng đế lão tử? Nhớ tới cái mặt già của Chu Nguyên Chương, Hạ Tầm nhất thời không có hào hứng. Lâm triều muộn cũng không phải sẽ đánh bằng roi, nhưng cái mặt già Chu Nguyên Chương khó coi. Năm đó lúc làm học sinh, nguyên thủ quốc gia, vĩ nhân trong ngoài nước, đều là đối tượng bọn họ tùy ý trêu chọc bình luận, mỗi kẻ mắt không có người, nhưng thật Đến trước mắt người làm quan, cũng thật rất có khí trường, Chỉ là thấy giáo trưởng cảnh giáo bọn họ, thấy cục trưởng công an, hắn liền không thể không nhíu mày khom lưng.

Chu Nguyên Chương sát phạt cả đời, cỗ khí trường cường đại kia so sánh với quan viên hiện đại càng thắng gấp trăm lần, cho dù nhất cử nhất động của hắn trong lúc lơ đãng, đều có thê làm cho người ta áp lực tâm lý cường đại. Hạ Tầm không có tư tưởng trung quân, hắn là "lăng không xuất thế" làm việc chỉ hỏi lòng mình, cũng không đem mình trở thành nô tài người nào đó. Nhưng sinh tử nắm trong tay người, thì sao có thể thuận theo tính mà làm?

Cổ lễ nói triều là tờ mờ sáng vào, quân là mặt trời mọc tập trung. Chu Nguyên Chương càng lợi hại, gà gáy sáng đã dậy, trời sắp sáng đã triều, mặt trời chưa mọc đã gặp bách quan. Văn võ bách quan tự nhiên so với hắn phải Đến càng sớm hơn. chính mình là người hầu tóc vệ làm sao có thể ngoại lệ? Hắn thở dài, lưu luyến vỗ bốp cái trên mông Bành Tử Kỳ, vỗ Đến sóng mông bập bềnh. Hạ Tầm đã bật bậy nói: "Rời giường, thay quần áo, vào triều sớm. Xú nha đầu không cần trêu ta, đêm nay ta lại thu thập nàng."

Bành Tử Kỳ cười khanh khách nhấc quần lót lên, đứng dậy xuống đất, trước khoác áo choàng, sau đó giúp hắn mặc vào, một bên ôn nhu nói: "Được rồi, đừng phàn nàn. Người bên ngoài còn không biết có bao nhiêu người hâm mộ chàng có thể vào cung làm quan thị vệ. Tướng công an tâm lâm triều đi thôi. chờ sắc trời sáng rồi, thiếp cũng Tiểu Địch chúng ta đi nhìn xem mua mảnh đất. Chúng ta tiếp nhận mảnh đất này, liền đưa điền hộ cũng tới.

Xem qua một chút, nếu là thành thật bốn phận sẽ chăm sóc hoa màu. vậy lưu lại, nếu là buông thả làm việc không đàng hoàng, chúng ta cũng không thể dũng. Nói lại, sau này trồng trọt, còn phải trông cậy bọn họ. Chủ nhà chúng ta cũng không thể một mực không lộ diện. Nhà ai có chuyện lớn chuyện nhỏ, có thể giúp đỡ giải quyết liền giúp đỡ một phen, không thể nói tá

điền của chúng ta ly tâm ly đức, người bên ngoài nói ra nói vào. Những sự tình này chàng không cần quan tâm, ta đang theo học Tiểu Quản sự."

Hạ Tầm rửa mặt đã xong, một mặt buộc đai lưng lên. một mặt nói: "Ừm, hai ngày này Tạ công tử vẫn đi rừng Ngưu Thủ sơn vẽ phong cảnh sao?"

Bành Tử Kỳ nói: "Vâng, nghe khẩu khí hắn, tựa hồ có thể đối với vong phụ năm đó định ra việc hôn nhân có chút canh cánh trong lòng, sợ không phải... hắn vẫn hỏi chàng, tựa như cố tình cũng chàng nói chuyện, nhưng chàng những ngày này bận bịu. Chờ lúc chàng về nhà, hắn lại chuyên chú hội họa, một mực không gặp mặt được..

Hạ Tầm nói: "Đối với huynh muội Tạ gia, cũng quả thực không dễ đàng. Tính bọn họ có thể đều có chút cố chấp, nhưng đều là kinh nghiệm trước kia cho phép. Hôm nay Tạ công tử ở nhà chúng ta, Tạ cô nương cũng thường xuyên tới, nàng là nữ chủ nhân, nên có chút khí độ nữ chủ nhân, cũng đừng làm khó các nàng."

Bành Tử Kỳ rất vô tội nói: "Thiếp nào có, chàng không biết thiếp đối đãi nàng cũng thật tốt.

Nói Đến đây, Bành Tử Kỳ liền chột dạ nhớ tới việc ngày ấy mời Tạ Vũ Phi uống rượu.

Vốn nàng ngày ấy tại Túy Tiên lâu nghe nói Tạ Vũ Phi tửu lượng không tốt, cố tình chuốc rượu nàng, làm cho nàng xuất ra trò hề, không thể tưởng được ngược lại tài của nàng, sao biết nữ hài yêu kiều nhát gan như vậy tửu lượng lại tốt như thế, ngươi một ly ta một ly uống hết. Tạ Vũ Phi hồn nhiên vô sự, ngược lại là chính mình bị nàng rót cho say mèm.

Say thì say, hết lần này tới lần khác say khướt lại lôi kéo tướng công, không phải muốn tướng công xem thử chính mình tử chỗ Tứ thúc như phu nhân nghe trộm được cái gì sau đình hoa kia sao, nàng mơ hồ hiểu được nhất định là cái hoa dạng gì giữa vợ chồng, nhưng không biết... nha nha, cái chuyện xấu này này đương nhiên cầu còn không được, còn tử đây biết mũi vị rồi, thật là mắt mặt mắt Đến nhà.

Bành Tử Kỳ nghĩ Đến đây, tức giận trắng mắt nhìn Hạ Tầm nói: "Thiếp cũng không biết ăn bao nhiêu ám muội gì đó, chàng còn lo lắng thiếp có thể khi dễ nàng sao?"

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Nàng ta khi dễ nàng? Không thể nào. Nàng duỗi một đầu ngón tay nhỏ là đem nàng ta xô ngã, nàng ta còn có thể khi dễ nàng? Nàng ta khi dễ nàng thế nào?"

Bành Tử Kỳ đỏ mặt đẩy hắn ra bên ngoài: “Đi đi đi, ăn cơm đi, là chàng khi dễ thiếp phải không? Hừ! Cũng nàng ta giúp khi dễ thiếp...”

Bành Tử Kỳ đem Hạ Tầm không hiểu ra sao đẩy rời ra cửa phòng, đúng lúc gặp Tiểu Địch vội vã chạy vào trong sân. Hạ Tầm cười nói: “Tiểu nha đầu. lại điên khùng chạy loạn, thời gian còn kịp, ngươi gấp cái gì?”

Tiểu Địch thở hổng hộc nói: “Không phải thiếu gia, cửa ra... Một người Đến cửa ra vào, cầm đao bộ dáng giống Bành tỷ tỷ, bộ dáng cũng Bành tỷ tỷ rất giống, thần sắc rất hung ác, cha... cha và vài tên hộ viện không ngăn được hắn.”

Nàng mới nói Đến chỗ này, Bành Tử Kỳ đã quỷ mị xuất hiện ở cửa ra vào, phía sau chạy tới Tiểu Quản sư cũng vài tên hộ viện, lại bởi vì hắn đang đứng ở cửa, ngược lại bị ngăn ở bên ngoài không tiến Đến được.

Bành Tử Kỳ vốn nói cười an nhân, vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào, đột nhiên trông thấy ca ca đột nhiên xuất hiện trước mặt, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng. Nàng bình thường ỷ vào phụ huynh sủng ái, trong nhà căn bản không sợ ca ca sinh đôi này, lúc này lại bởi vì trong lòng chột dạ, sợ hãi xuống dưới, không kìm được trốn sau lưng Hạ Tầm.

“Tử Kỳ, ngươi đi ra cho ta! Ngươi biết tử sau khi ngươi đi. cả nhà vì tìm ngươi huyên náo gà bay chó chạy..

Bành Tử Kỳ mắt sắc, nhìn thấy muội muội mặc thường phục phụ nhân tử trong nhà đi ra, tóc liền đã đối thành búi tóc phụ nhân kết hôn, nhìn bộ đáng hiển nhiên muội tử đã sớm ở cũng phòng với Hạ Tầm, không khỏi nổi trận lôi đình. Nhưng hắn vừa nói một câu, bỗng lại tình ngộ cảm thấy không đúng, vừa rồi ánh mắt ở trên người Dương Húc nhìn lướt qua, liền bị hấp dẫn. Dương Húc mặc y phục gì vậy?

Hắn lập từng im tiếng, ánh mắt lại lần nữa quay lại trên người Hạ Tầm. đợi hắn thấy rõ quan bào trên người Hạ Tầm, mắt vội vàng không khỏi co lại: “Cẩm y vệ?”

Hắn hàng năm bôn tẩu bên ngoài, tất nhiên nhận ra quan phục cẩm y vệ, chỉ nhìn một cái, liền cảm giác trong lòng chợt lạnh. Hắn là người Bạch Liên giáo, làm người kế thừa của gia tộc, tương lai chưởng giáo giáo đàn Bành gia Hoài Tây, làm việc cả ngày là lén lút truyền thụ giáo đồ dưới mắt quan phủ, đối với Thân quần áo này bản năng có một loại mâu thuẫn giống như mèo và chuột.

Giờ đây bởi vì Thiểm Tây Bạch Liên giáo làm phản, triều đình đối với Bạch Liên giáo lực đả kích bình thường giống như khi Đại Minh vừa lập quốc, càng thêm nghiêm khắc, khắp thiên hạ thế lực chính phủ đều đả kích giáo đàn, bắt giáo chúng. Hắn tuy ỷ vào tài cao mật lớn, vẫn một đường hướng Đến phủ Ứng Thiên, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi có chút cảm giác thần hồn nát thần tính. Đêm qua hắn không ở trong thành, mà là nghỉ trọ tại ngoại ô, cũng là bởi vì nguyên nhân này. Giờ phút này vừa thấy quan bào Hạ Tầm, hắn cảm thấy đặc biệt chướng mắt.

"Dương công tử... ngươi đây là... ngươi là…"

Tiểu Địch tỏ vẻ nói: "Thiếu gia nhà ta là cẩm y vệ, hiện giữ phủ quân Ngự tiền tam đẳng Đái đao quan."

"Quả nhiên là cẩm y vệ, hơn nữa còn là Ngự tiền thị vệ."

Bành Tử Kỳ nhìn hắn. lại nhìn muội tử ôm ở bên cạnh hắn. trong lòng tử tử trầm Đến đáy cốc.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 162

Bổng Đả Uyên Ương

Chương 162: Bổng đả uyên ương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Bành Tử Kỳ trên mặt dường như hạ một tầng sương lạnh, chậm rãi trở nên lạnh lũng. Hắn lạnh lũng nhìn chằm chằm về phía muội muội sau lưng Hạ Tầm, quát khẽ: "Tử Kỳ, còn không ra?"

Bành Tử Kỳ ngượng ngùng nhanh đi ra, cúi đầu, sợ hãi gọi một tiếng: "Ca..."

Bành Tử Kỳ liếc Hạ Tầm một cái. cười lạnh nói: "Dương đại nhân, ngươi là quan, càng nên biết luật giữ luật. Xá muội một cô nương chưa lấy chồng, giờ đây theo ngươi trong phòng đi ra, hành vi Thân mật, ngươi làm thế nào giải thích?"

Hạ Tầm có phần xấu hổ nói: "Cái này. Tử Kỳ huynh, ngươi nghe ta giải thích. Ta cũng với lệnh muội... lưỡng tình tương duyệt."

Bành Tử Kỳ phì một tiếng cười lạnh: "Lưỡng tình tương duyệt có thể bắt cóc con gái nhà đàng hoàng sao? Dương đại nhân, ngươi không phải không biết luật pháp Đại Minh ta đối với quan viên tội xúc phạm phong hóa là xử phạt thế nào? Nhẹ nhất cũng phải phán ngươi kiềm diện thứ hình (khắc vào mặt), lưu đày ba nghìn dặm!"

"Ca!"

Bành Tử Kỳ vội la lên: "Ca ca, là ta đi theo hán... Đi theo hắn Đến Mạt Lăng, việc không liên quan Đến hắn."

Bành Tử Kỳ hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng, quát: "Im miệng! Một nữ nhi. làm ra chuyện bại hoại gia phong như vậy, ngươi còn có mặt mũi nói! Thật sự là nữ sinh hướng ngoại. Đợi sau khi trở về, ngươi xem lão Thái Công trừng trị ngươi thế nào. Nếu không nghe lời, ca ca cũng sẽ không giúp ngươi xin giúp."

Bành Tử Kỳ ủy khuất chu miệng lên, nước mắt vòng quanh.

Hạ Tầm đem Bành Tử Kỳ kéo Đến bên người, đối với đại cừu tử (anh vợ) của mình nói: "Tử Kỳ huynh, ta cũng với lệnh muội, thật là tình đầu ý hợp. Không cáo mà đi, là Dương mỗ lo lắng không chu toàn. Chỉ là bởi vì công vụ quấn lấy, nhất thời đi không thoát. Nếu không, ta đã sớm định ý trở lại Thanh Châu một chuyến, hướng phía quý phủ chính thức cầu Thân."

Bành Tử Kỳ càng thêm phẫn nộ, lạnh lũng nói: "Sính là thê chạy làm thiếp. Ngươi một kẻ đọc sách, liền cái quy củ này cũng đều không hiểu sao? Ngươi... ngươi làm ra chuyện như vậy, muốn cho muội tử của ta chỗ như thế nào sau này?"

Hạ Tầm bất đắc dĩ nói: "Cái này... Đây không phải không có người ngoài biết sao? Tin tưởng Tử Kỳ huynh cũng sẽ không khắp nơi rêu rao. Đều là người trong nhà, chuyện nhà mình, thương lượng được, ta nhất định nhanh chóng tìm cơ hội Đến tôn phủ, khi đó tự nhiên là tam môi lục chứng (làm mối), lấy Tử Kỳ qua cửa, tuyệt sẽ không bạc đãi."

"Tướng công..."

Nghe xong những lời này của Hạ Tầm. Bành Tử Kỳ nội tâm ấm áp, nhịn không được dắt ống tay áo của hắn, mũi đau xót, nước mắt từng giọt rơi xuống.

"Ngoan, đừng khóc. Ca ca của mình răn dạy vài câu. Có cái gì to tát đâu."

Hạ Tầm lau nước mắt cho nàng, ôn nhu an ủi.

Bành Tử Kỳ thấy một màn như vậy cũng là càng xem càng tức.

Muội tử của mình làm ra chuyện như vậy, không cáo mà chạy, cái Thân phận hèn hạ này, coi như là tại hiện đại, kẻ làm ca ca cũng sẽ bởi vì muội muội không biết tự ái mà tức giận. Huống chi là tại cái thời đại đó, lễ giáo trói buộc hành vi tất cả mọi người, dù cho hắn có là nhân vật giang hồ.

Hơn nữa, tại trong mắt Bành Tử Kỳ, muội tử của mình tuy không hay nữ công thêu thùa, chỉ

thích múa đao đánh bống, nhưng mà rất nhu thuận hiểu chuyện. Nhất định là Dương Húc cái tay ăn chơi này hoa ngôn xảo ngữ lừa muội tử của mình. Nếu không nàng tuyệt sẽ không làm ra chuyện tử nhà chưa lập gia đình bỏ theo trai ở chung.

Dưới mắt hắn còn đang trước mặt mình đối với muội muội giả ra bộ dáng ôn nhu chân thành. Muội muội còn tin hắn dỗ ngon dỗ ngọt. Bành Tử Kỳ sao không tức giận.

Vốn là, Bành Tử Kỳ đi trên đường, cũng từng đối với cảnh ngộ muội muội hôm nay từng có qua các loại suy đoán.

Tại suy nghĩ của hắn, kết quả tốt nhất chính là muội muội tuy bị Dương Húc dụ dỗ đi, lại không cũng hắn chính thức làm vợ chồng. Như vậy tất cả cũng còn có đường vãn hồi. Nếu như muội muội đã cũng hắn làm vợ chồng chính thức, cái này rất rất không ổn.

Dương Húc ở bên ngoài có danh phong lưu. điểm này hắn cũng không phải quan tâm. Đàn ông, bất kể là đại gia có tiền, hay là văn nhân có tài, bên ngoài phong lưu vẫn là bình thường. Với gia thế địa vị Dương Húc, thật như đối với muội tử của mình cưới hỏi đàng hoàng có một Thân phận, hắn cũng có thể tiếp nhận, nhất là muội muội đã cũng hắn làm vợ chồng thực sự. Hắn muốn không đồng ý cũng không được.

Nhưng chưa lập gia đình bỏ trốn, tất nhiên trở thành điểm mà nhà chồng xem thường bắt thóp muội tử, tử xưa Đến nay ví dụ như vậy nhiều vô kể. Bao nhiêu nữ nhi si tình vì yêu vứt bỏ tất cả trốn theo phu gia, kết quả phản ứng của cử động này đã bị phu gia coi rẻ, tại trước dư luận xã hội cường đại, khó có thể trở thành thê tử, Chỉ có thể lâm vào làm thê thiếp, còn phải thường xuyên bị người trào phúng.

Hắn trên đường đi đã nghĩ tới. nếu như muội tử quả thật đã bị hắn lừa gạt đi Thân thể, vô luận như thế nào cũng phải vì muội muội làm chủ, thay nàng tranh cái danh phận trở về. Trước mắt Dương Húc có cái hứa hẹn này, vốn làm hắn rất trấn an, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị hắn phất hiện một tầng Thân phận khác của Dương Húc.

Nhà bọn họ đều là người Bạch Liên giáo. Hơn nữa còn là giáo chủ một tông. Tuy nói một tông bọn họ giờ đây chỉ là truyền giáo thu đồ đệ, cũng chưa nảy lòng tạo phản, nhưng triều đình sẽ không bởi vậy buông tha Bành gia.

Càng huống chi lão Thái Công nhà hắn là đối thủ một mất một còn với đương kim hoàng đế, cũng tội phạm nghiêm trọng truy nã khắp thiên mà không khâm mệnh được. Nếu như Bành

gia thật cũng Dương gia kết Thân, một ngày kia bị Dương Húc biết Thân phận chính thức Bành gia, khi đó nên làm cái gì bây giờ?

Dương Húc là quan viên triều đình, có tiền đồ tốt. Hắn sẽ vì một bọn loạn phi mà cam chịu mạo hiểm xét nhà

diệt tộc sao? Nếu như khi đó hắn bán đứng Bành gia, muội muội làm sao chịu nổi. Vợ chồng phản bội, con cái li tán. Chẳng lẽ không phải thảm kịch nhân gian? Lại hoặc một ngày kia Bành gia bạo lộ Thân phận, bị triều đình truy nã, bọn họ tận cũng có thể bỏ trốn, muội muội gả cho Dương Húc làm quan như vậy, nàng lên làm cái gì? Là vứt chồng bỏ con, hay là cam tâm chịu chết?

Thấy sắc mặt Bành Tử Kỳ biến ảo bất định, giống như lo lắng tình cảnh trước mặt, Hạ Tầm âm thầm yên lòng. Chí cần anh vợ này của mình không phải lăng đầu thanh (lỗ mãng), đi lên liền quyền cước tương giao, sự tình liền có đất thương lượng. Hắn thành khẩn nói: "Tử Kỳ huynh, ta biết ngươi đối với ta rất không hài lòng. Nghìn sai vạn sai, đều là ta sai. Việc đã Đến nước này, chúng ta chung quy nên nghĩ một biện pháp, không tổn thương thể diện giải quyết chuyện này mới tốt, giằng co nữa như vậy cũng không phải biện pháp tốt, phải không?"

"Giải quyết chuyện này?"

Bành Tử Kỳ ngầm cười khổ: "Ngươi chịu buông tha quan cao lộc hậu của triều đình, theo Bành gia ta đi làm giặc, hay là có thể khuyên Bành gia ta trên dưới giải tán giáo đàn, rút hương hỏa, tử đây làm một lương dân? Ngươi là quan binh, ta là giặc, trời sinh chúng ta là đối thủ một mắt một còn, làm sao có thể trở thành người một nhà?"

Bành Tử Kỳ càng nghĩ càng phiền muộn, nhịn không được giận nói: "Không tổn thương thể diện? Thể diện đã mắt hết cho các ngươi rồi. Tử Kỳ, theo ta về nhà, xử lý ngươi như thế nào, tự có Thái Công định đoạt."

Hạ Tầm vừa thấy, bất giác cũng có chút giận, vươn tay ngăn, quát: "Chậm đã! Tử Kỳ giờ đây đã là vợ ta. Ta không đồng ý, ai dám mang nàng đi?"

Bành Tử Kỳ giận dữ, tay đè chuôi đao, điềm nhiên nói: "Bành gia ta không gật đầu. Tử Kỳ cũng không phải người của ngươi! Tại sao, ngươi nghĩ cậy vào Thân quan, cũng ta động võ?"

Hạ Tầm sao biết chính mình một lão bà cưới hỏi đàng hoàng lại còn chưa vào cửa. một

lão bà đã vào cửa lại chưa cưới hỏi đàng hoàng, mỗi cái đều có Thân phận khó có thể gặp người. Tạ Vũ Phi là nữ giang hồ hành tẩu lừa đảo, Bành Tử Kỳ càng muốn chết. Nàng chính là cháu chắt của mãnh tướng nhất đại kiêu hùng, tung hoành thiên hạ thiên hoàn để quốc mành tướng sổ một Bành hòa thượng, từng cũng Chu Nguyên Chương chính diện kêu lên.

Mắt thấy bộ dạng Bành Tử Kỳ như thế, Hạ Tầm không biết trong lòng của hắn kiêng kị. Chỉ nói hắn ngang ngược không giảng đạo lý, cũng không thấy ảo não đứng lên, hai hàng lông mày nhướng lên, dần dần sinh lên cơn tức: "Động võ thế nào? Ta muốn phân rõ phải trái, là ngươi không chịu. Nếu muốn động võ, mặc dù phóng ngựa Đến, Dương mỗ ta chưa hẳn sợ Ngũ hổ đoạn môn đao của Bành gia ngươi!"

Bành Tử Kỳ giận tím mặt. rốt cuộc không kiềm chế được, đinh lang một tiếng rút đao ra. cười lạnh nói: "Khẩu khí thật lớn. Ta đây sẽ cho ngươi kiến thức đao pháp Bành gia ta!"

Hạ Tầm bình thản không sợ. Hắn thường xuyên thấy Bành Tử Kỳ luyện tập đao pháp, có khi còn cũng nàng luận bàn một phen, đối với chiêu thức Ngũ hổ đoạn môn đao đã tương đối hiểu rõ. Với phòng chừng của

Hắn, chính mình theo nghĩa phụ học được Hồ gia đao pháp, thật muốn đánh giá, chưa hẳn kém hơn Bành gia đao pháp, trăn trở diễn tập, tranh tài luận bàn, khả năng của mình kém hơn một chút, xung đột chính diện, chiến một trận lôi đình, nói không chừng còn muốn chiếm thượng phong.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đao pháp tạo nghệ Bành Tử Kỳ cũng Tử Kỳ gần nhau.

Hạ Tầm thấy Bành Tử Kỳ rút đao, không chút nào sợ hãi. cũng nghiêm nghị quát: "Tiểu Địch, lấy đao của ta Đến!"

Tiểu Địch sợ hãi miễn cường nói: "Thiếu gia, ngươi nào có đao, ngươi Chỉ có kiểm..."

Hạ Tầm khứu nói: "Vậy cầm kiểm tới."

"Không cần động thủ."

Bành Tử Kỳ vượt qua ngăn ở chính Giữa ca ca cũng tướng công, mở hai tay ra, giống như gà mái giữ ổ, đem Hạ Tầm bảo hộ chặt chẽ: "Ca, ngươi dám động Đến hắn. muội muội cả đời cũng không để ý tới người!"

“Ngươi... ngươi...”

Bành Tử Kỳ tức giận Đến dậm chân, nhưng hắn biết muội muội nói được thì làm được, thật đúng không dám lỗ mãng.

Rốt cuộc là huynh muội đồng bào một mẹ, hơn nữa là huynh muội sinh đôi, Hắn so với bất luận kẻ nào đều càng quan tâm muội muội mình hơn. Mắt thấy nàng khăng khăng một mực, như thế bảo vệ Dương Húc, Bành Tử Kỳ hận không thể nắm tai nàng kéo đi: “Tình Di muội. Muội là khâm phạm của triều đình! Cũng hắn làm vợ chồng? Muội muốn hắn cả đời chờ đợi lo lắng, không được sống yên ổn?”

Những những lời này, hắn không thể nói ra được. Muội muội ngăn tại phía trước, lại không thể giáo huấn cái tên không biết liêm sỉ, đồ khốn kiếp dụ dỗ thiếu nữ nhà lành kia. Bành Tử Kỳ không thể làm gì được, đành phải đem đao oán hận nhập vỏ, giận nói: “Ngươi theo ta đi, lập tức về nhà, chờ Thái Công xử lý.”

Hạ Tầm nắm lấy cánh tay Bành Tử Kỳ, quả quyết nói: “Nàng là người của ta, muốn đi chờ ta đi cũng!”

Bành Tử Kỳ hai mắt có chút nheo lại, trầm giọng nói: “Họ Dương, nếu không phải muội muội che chở ngươi, ngươi cho rằng ngươi còn có thế đứng ngay ngắn ở chỗ này nói với ta sao?”

Hắn lại chuyển hướng Bành Tử Kỳ quát: “Tử Kỳ, ngươi có đi hay không? Ngươi nếu không cũng ta đi ta liền đi nha môn phủ Ứng Thiên, tố cáo hắn tội danh dụ dỗ con gái nhà lương thiện, Dương Húc hắn cho dù không chết cũng phải kiểm diện thứ tự (khắc chữ vào mặt), lưu đày biên thú. Đi con đường nào, ngươi tự mình quyết định. Đại ca hôm nay cũng là nói được thì làm được!”

“Ta... ta...”

Bành Tử Kỳ hai mặt khó xử, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của ca ca, lại nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Hạ Tầm, đột nhiên lệ như suối trào, bố nhào vào trong ngực Hạ Tầm ôm chặt lấy hắn, nức nở nói: “Tướng công, ca ca thiếp đang nổi nóng, thiếp... thiếp trước tiên theo hắn về nhà.

Hạ Tầm vội la lên: “Tử Kỳ!”

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng rời ngực hắn. nén lệ cười một tiếng nói: "Tướng công, người ta đã là người của chàng rồi, còn sợ thiếp chạy đâu sao? Cả đời này, người ta đều là người của chàng, thiếp chờ chàng Đến."

Hạ Tầm nói: "Nàng cần gì phải đợi, ta đi cũng nàng."

Bành Tử Kỳ sẵng giọng nói: "Chàng điên à! Chàng là thị vệ cung đình, tự ý rời cương vị công tác, muốn tìm chết sao?"

Hạ Tầm nói: "Quản nhiều gì, nếu ngay cả lão bà của mình đều bảo vệ

không được, còn làm quan gì! Chết thì chết, càng tốt hơn.

Bành Tử Kỳ tức giận nói: "Không cho phép nói bậy! Chàng dám chết, thiếp lập tức tái giá!"

Hạ Tầm nghe xong những lời mạnh mẽ nàng nói. không khỏi ngẩn ngơ. Bành Tử Kỳ mỉm cười, hơi mang chút ý tình nghịch trẩn an hắn: "Không thể để thiếp gả cho người khác, vậy còn sống là tốt rồi. Chàng không phải nói có vị La đại nhân, một năm rưỡi sau muốn điều chàng nhậm chức ở ngoài sao, còn sợ chúng ta không có cơ hội gặp lại sao.

Thiếp, thiếp về trước, lập tức sẽ vào giữa hè rồi, phương Nam thủy khí nặng, thiếp ở thật đúng là không quen. Do đó, chàng coi như người ta về nhà mẹ đẻ nghỉ mát đi, được chứ?"

Bành Tử Kỳ nhất thời nổi lên da gà toàn Thân. Hắn và muội muội ở trong bụng mẹ cũng một chỗ, nhiều năm như vậy, chưa từng nghe thấy muội muội này cũng mình nói qua một câu nhu tình vạn thiên, lời nói rung động Đến tâm can như thế. Hắn trợn trắng mắt, tức giận nói: "Ngươi nói còn chưa đủ? Nói xong lập tức đi, còn muốn ca ca cũng ngươi ở đây mắt mặt xấu hổ sao?"

Bành Tử Kỳ chậm rãi đi Đến bên người Bành Tử Kỳ, lại thâm tình ngưng mắt nhìn Hạ Tầm một cái, đột nhiên vội xoay người, tách khỏi đám người vội chạy ra ngoài. Bành Tử Kỳ dựng thẳng đao, uy hiếp nhìn chằm chằm Hạ Tầm, lúc này mới theo lui ra ngoài.

Tiểu Địch bối rối nói: "Thiếu gia, Bành tỷ tỷ đi rồi. làm sao bây giờ? Ai nha, thiếu gia thượng triều bị muộn muộn rồi, làm sao bây giờ?"

Hạ Tầm cắn răng nói: "Ta đi thượng triều!"

“Vậy Bành tỷ tỷ làm sao bây giờ?”

“Ta đi thượng triều xin nghĩ phép, trở lại Thanh Châu tìm lão bà.”

“A...”

“Thiếu gia! Thiếu gia!”

Tiểu Quản sự mắt thấy Hạ Tầm vội vàng chạy đi, lên ngựa phi nhanh mà đi. chính mình đuổi không kịp, Chỉ đành chạy hướng Tiểu Địch hỏi: “Nha đầu, thiếu gia đi làm cái gì?”

Tiểu Địch vẻ mặt khờ dại nói: “Thiếu gia đi thượng triều.”

Tiểu quản sự thở phào: “Vào triều? Vậy là tốt rồi.”

Tiểu Địch lí trực khí tráng nói tiếp: “Thiếu gia đi hướng hoàng đế xin nghỉ, trở lại Thanh Châu tìm lào bà.”

Tiểu Quản sự sặc mạnh một ngụm, mặt đều đỏ bừng lên. Một đôi mắt nhanh muốn giống như lồi ra, bực bội cuống họng the thé hét lên: “Cái gì cái gì? Ngươi nói cái gì? Nha đầu, ngươi nói lại lần nữa!”

Quan viên dự triều xưng là triều tham quan, đều là đeo nha bài. Trăng sao chưa tan, bọn họ liền tới hoàng thành, đi bộ tử cửa Đông, Tây Trường An đi vào, chờ tại trong triều phòng. hữu khuyết môn nam, là cẩm y vệ trị phòng, dưới ba gian là Hàn lâm trị phòng, khi chờ vào triều, đại học sĩ ở Bắc hạm, các học sĩ trung doanh, kẻ còn lại Nam hạm. Mặt khác trong đoạn môn tả trắc hữu trị phòng năm gian, lại tên “bản phòng” là phủ Chiêm sự, tả hữu xuân phường cũng Tỉ Kinh cục quan là chỗ hậu triều.

Ngọ môn chính là cửa chính của Tử cấm thành, tích có tam khuyết, trong là Ngự Đạo, không thường mở, tả hữu hai khuyết cung là cho tướng quân đang trực Đến túc vệ kì giáo các loại người ra vào. Tả hữu lưỡng dịch các mở một cửa, xưng là tả hữu dịch môn, là cửa bách quan nhập triều. Thượng lâu Ngọ môn tên “Ngũ phượng” thiết lập chuông triều trống triều, do hoạn quan Chung cổ tỉ chưởng quản.

Nghĩ thức triều đình, đó là đại sự cực trang nghiêm, cũng lo lắng Đến khả năng có thị vệ đương trực vì bệnh tạm thời vắng mặt, cho nên có thay thế bố sung. Hạ Tầm không kịp thời'

Đến, tướng quân đứng điện xướng đanh thì phất hiện thiếu người, lập tức tìm thay thế bổ sung. Trống triều liền ba tiếng vang lên, tướng quân đương trực Đến túc vệ chấp trượng kì giáo bọn người áo giáo sáng ngời, nghĩ thức chinh tề, ngang nhiên mà vào.

Sau khi nghĩ thức tại trong Phụng Thiên đại điện ngừng lại. chuông triều vang lên, văn võ bá quan dựa theo

tướng quân, cận thị quan viên, công hầu phò mã bá, ngũ phủ lục bộ, ứng thiên phủ Đến quan viên tạp chức tại kinh theo thứ tự nổi đuôi nhau tiến vào, giám sát Ngự sử cũng quan viên Nghĩ lễ tỉ đứng ở bên đường, cầm trong tay sách nhỏ, trừng to hai cái mắt nhìn xem ai rối loạn lễ nghĩ, Củ Nghĩ Giáo úy mắt hổ nhìn chờ bắt người.

Lúc này, Hạ Tầm giục ngựa như bay, khó khăn lắm chạy tới ngoài Ngọ môn.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 163

Trước Đánh Năm Bản

Chương 163: Trước đánh năm bản

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm còn không biết đường lâm triều đã mở, vội vàng chạy Đến Ngọ môn thông qua yêu bài tiến vào hoàng cung, khi kinh qua trị phòng thấy bên trong trống không, lúc này mới phất giác không ổn, dưới chân lập tức vội vàng đứng dậy.

Lúc này quan văn đã muốn tử Tả dịch môn. võ quan tử hữu dịch môn tiến vào đại nội, tại Nam cầu Kim Thủy dựa vào phẩm cấp tự đứng, sau khi thái giám kêu. quan viên các tỉ lục tục qua cầu, tới cửa Phụng Thiên phía dưới thềm son, hai bên đứng lại.

Các Thiên Uy tướng quân đều mặc thiết giáp khỏi trụ sáng lấp lánh, tại ngự đạo hai bên cũng sau ban quan văn võ cầm đao cũng hướng, chung cổ tỉ tẩu nhạc bệ hạ, lực sĩ cẩm y vệ mở năm cái lọng, bốn quạt tròn, liên miên tử đông tây thăng lập tọa hai bên, Nội sử hai người, một cầm lọng, lập tọa thượng, một cầm "võ bị", lẫn lộn hai phiến, đứng sau chính giữa.

Hoàng đế an tọa, lại minh tiên, hồng lư tự xướng "nhập ban", văn võ đại thần làm lễ một bái ba khẩu đầu. bách quan bắt đầu tẩu chuyện.

Thời Minh sơ, chuyện công tư lớn nhỏ đều là trong công triều, việc lâm triều xử lý phi thường rườm rà linh tính. Tuyển cử, bàn lương, kiến ngôn, quyết tù, khai mở nha môn, dĩ cập tai dị, Vũ trạch, tù sổ đủ loại chuyện tẩu. còn có rất nhiều như "thu mua nông cụ trâu bò", "truy tìm tang vật không đủ gia thuộc" các loại việc vặt vãnh. Kiện tụng dân gian cũng thường thường thực phong văn tẩu. mà ngay cả quan quân thủ vệ hoàng thành khám xét kiểm ra tài vật

trong phủ bị trộm, cũng muốn thượng triều tẩu, do hoàng đế xử lý, xác thực rất rườm rà.

So ra. chuyện võ quan tẩu còn là tương đối ít, bởi vì liên quan Đến cơ mật sự vụ trong quân Đến thủ vệ gác cổng phòng ngừa tiết lộ bí mật các loại chuyện quan trọng, cho phép cho phép các tướng quân tẩu cáo riêng, không cần tại trên triều nói rõ. Cho nên như gần đây vua và dân quan tâm Thiểm Tây tiểu diệt giặc Bạch Liên làm phản. Không phải chuyện có quan hệ cực Kỳ, liền không cần trên triều nhắc tới.

Chu Nguyên Chương tại đây chính thức thăng điện, bắt đầu lâm triều, bên kia vài vị Giám sát nghĩ biểu. Hành Chỉ phong hiển quan không có chuyện làm, cũng bất đầu ôm lên sách nhỏ chuẩn bị rời đi. Nhưng Giám sát Ngự sử Vương Văn Kiệt vừa muốn xoay người, đột nhiên trông thấy một vị mặc quan phục quân giáo

Ngự tiền đới đao thị vệ đang sải bước chạy về hướng này, không khỏi nở nụ cười: "Ai ôi. thật là to gan."

Vương Văn Kiệt đem khuôn mặt tươi cười thu lại, một ngón tay hướng Hạ Tầm, quát to: "Người đâu, người này đi ngồi thất nghĩ (mắt nghĩ thức), lập tức bất xuống!"

Hạ Tầm còn không biết chính mình phạm lỗi. Các anh này là đặc chỉ nhập cung, căn bản chính là gần đây Chu Nguyên Chương tính khí con lừa cố ý cũng các quan văn ẩu khí. Đem hắn làm thành kẻ khiến người chán ghét, cho nên cũng chưa kinh qua huấn luyện lễ nghĩ chính nhân bát kinh, đặc biệt vào cung làm thị vệ đứng trực ít nhất cũng học tập lễ nghĩ cung đình một tháng. Hạ Tầm tổng cộng học ba ngày, thời gian chủ yếu dũng để quen thuộc chỗ đứng, tẩu vị, cũng với địa hình trong cung.

Hắn cẩn nhắc nếu chạy nhanh lên một chút còn có thể tranh thủ thượng triều, trước đem chuyện lên triều, lại hướng phía hoàng đế xin nghĩ cũng dễ dàng mở miệng. Cái này giống chúng ta đi làm muốn nghĩ ngơi, vài ngày đầu tại trước mặt lãnh đạo biểu hiện tương đối tích cực một chút. Quay lại chuyện này cũng không phải dễ xin, không ngờ lúc này ngược lại làm xấu quy củ trong cung.

Hai tên Giáo úy duy trì trật tự nhào qua một phen cũng bắt hắn. Hạ Tầm còn không biết chính mình sai ở chỗ nào, vội nói: "Các người làm cái gì. ta là ngự tiền trạm ban (ban đứng trực) phủ quân tiền vệ, phải vội thượng triều."

Giám sát Ngự sử Vương Văn Kiệt làm lão đại nhiều năm quan tác phong và kỷ luật cung

đình, lão này là loại người lục Thân bất nhận, bằng không cũng sẽ không khiến hắn làm cái chức quan chuyên môn thảo văn võ bá quan ngại phong kiến này. Vừa nghe Hạ Tầm nói, Vương Ngự sử liền dựng ngón cái lên, âm dương quái khí khen: "Ngươi có loại, ngự tiền trạm ban thị vệ, cũng dám Đến muộn, bắt hoàng thượng chờ ngươi sao?

Cư nhiên còn trong nội cung chạy băng băng, có quy củ hay không?"

Hạ Tầm vội nói: "Trong nhà hạ quan xác thực có chuyện, lúc này mới tới đã muộn, còn xin giám sát đại nhân thứ tội."

Vương Ngự sử cười mia nói: "Ta thứ tội cho ngươi? Bản quan chẳng phải liền phạm tội rồi?"

Hắn nghiêm mặt quát to: "Nghĩ lễ tỉ, nói cho hắn phạm vào điều gì"

Tiểu quan Nghĩ lễ tỉ lập tức tiến lên trước một bước, thuộc lòng nói: "Triều phục hỗn loạn, nói cười ồn ào, cầm hốt không hợp, đi đứng chậm trễ, lập ban bất chính, xu bái thất nghĩ, vô cớ rời vị, xuyên ban xuyên trượng, đứng ngồi ăn uống thất nghĩ, có tội, Phong Hiển quan có thể hạ lệnh bắt giữ, ban trừng trị!"

Vương Văn Kiệt thần sắc hiện rõ nói: "Nghe rõ rồi chứ? Quản ngươi là đương triều thất phẩm, hay là vương hầu công khanh, phạm vào quy củ trong cung, bản quan liền có quyền trừng trị. Đem hắn kéo Đến một bên đi, đánh năm bản!"

Cái này thật đúng là diêm vương dễ gặp, tiểu quỷ khó đối phó. Đụng phải một tên quan Phong Hiển xảo trá như vậy, Hạ Tầm một điểm biện pháp cũng không có. Vương Ngự sử căn bản không nghe hắn giải thích, lập tức sai người đem hắn kéo tới một bên, đánh mạnh năm roi, lúc này mới tại trên sổ khảo ki (kiểm tra ki luật) ghi chép tên Hạ Tầm, quan chức, dẫn người thản nhiên rời đi.

Hạ Tầm chịu năm roi. cái mông mặc dù chưa nở hoa, thực sự đau đớn khó chịu nổi. Hắn che lấy cái mông khập khiễng không dễ dàng đi Đến trước Phụng Thiên đại điện, nhìn triều hội sớm bắt đầu rồi, lúc này hắn nào dám đi vào, Chỉ đành tại bên ngoài tùy tiện tìm vị trí. lén lút đứng lại. Đến khi triều sớm đã bãi rồi, đã nhanh Đến giữa trưa, văn võ bá quan lui triều, ngự giá hoàng đế đi tới hậu cung, Hạ Tầm bụng đói nhân cơ hội đi theo.

"Tiểu Phó Tử công công, Tiểu Phó Tử công công."

Thẳng một đường Đến khi Chu Nguyên Chương vào cẩn Thân điện, lại trông thấy một tiểu thái giám thiếp Thân đi tới, Hạ Tầm mới bất được cơ hội hướng phía hắn la lên. Hôm nay Thành cẩm Vũ không trực ban. Hắn quen thuộc nhất chính là Tiểu Phó Tử. Tiểu Phó Tử mới chỉ mười một tuổi, trong nhà sáu huynh đệ, bởi vì nhà nghèo, thật sự nuôi không nổi liền đem tiểu lục nhi này tiến vào cung.

Tiểu Phó Tử là đứa bé rất nhu thuận, sau trạm ban Hạ Tầm đứng ở trước trái ngự tọa, ngự tọa hai bên tiền thủ đứng một danh đới đao quan, một tiểu hoàng môn, cái này chính là Tiểu Phó Tử chính là cũng Hạ Tầm phối hợp trạm ban, hai người giao tình không sai.

Tiểu Phó Tử quay đầu nhìn một cái, không khỏi lè lưỡi, vội vàng chạy tới: "Ôi, Dương đại ca, ngươi tại sao mới Đến."

Hạ Tầm hướng trong cẩn Thân điện dò xét. lại hỏi: "Hoàng thượng có hỏi tới ta không ?"

Tiểu Phó Tử bưng miệng cật cật cười: "Không hỏi mới là lạ, ngươi là hạ nhân của hoàng thượng, đột nhiên không thấy, hoàng thượng có thế không hỏi sao? Hôm nay thượng triều chính thức ban bố sau này khoa khảo phân bảng Nam Bắc chiêu mệnh, đây là ngươi hướng hoàng thượng đề nghị, quang vinh cỡ này, hoàng thượng cũng nắng để ý Đến ngươi, vừa mới hỏi qua ngươi vì sao không Đến?"

Hạ Tầm vừa nghe không khỏi khó xử. Cái này phải như thế nào cũng hoàng thượng nói tới? Bằng không trước tiên đi gặp trưởng quan bản vệ, có lẽ không thông qua hoàng thượng cũng có thể nghỉ? Thị vệ bên người hoàng thượng, Chỉ sợ Tướng quân bản vệ cũng sẽ không bẩm báo hoàng thượng một tiếng? Đến lúc đó còn không phải quẩn Đến trước mặt Chu Nguyên Chương?

Hắn đang do dự, chợt nghe bên trong Chu Nguyên Chương phân phó nói: "Này, hay là trước tiên cầm lấy đi do Hoàng thái tôn phê duyệt. Hoàng thái tôn quyết định không được, lúc sau hắn tới gặp trẫm."

"Dạ!" Một tên tiểu hoàng môn đáp ứng một tiếng, nâng cao cao một chồng tẩu chương đi ra, theo sát lấy chợt nghe Chu Nguyên Chương nói: "Dương Húc, lâm triều hà cớ gì Đến muộn?"

Hạ Tầm ngẩng đầu, thấy Chu Nguyên Chương đã đi ra, không khỏi giật nảy mình. Lão gia hỏa này thính lực tốt như vậy? Ta đây nhỏ giọng hắn đều nghe thấy sao?

Thật ra Chu Nguyên Chương cũng không nghe được hắn và Tiểu Phó Tử xì xào bàn tán, mà là vừa rồi lúc hắn lén lén lút lút đi bên cạnh nghĩ trượng Đến Cẩn Thân điện, đã rơi vào trong mắt Chu Nguyên Chương.

Hạ Tầm không rảnh nghĩ nhiều, vội vàng nhanh cúi người hạ bái. Tiểu Phó Tử vốn phụng chiêu đi truyền Lại bộ Thượng thư yết kiến, mắt thấy bộ đáng Dương đại ca như thế, hắn cũng vô kế khả thi, đành phải lực bất tòng tâm liếc hắn một cái, xoay người đi truyền ý chi.

Tiểu Phó Tử đi ra không xa, vượt qua vài cây Tùng hoa, đột nhiên trông thấy tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ đang ngồi xốm sau một lũm hoa tươi, An Khánh tiểu công chúa cười khanh khách, tập tễnh bước chân, tại một lũm hoa Tùng hoa cỏ tìm kiếm. Vừa thấy hắn tiểu quận chúa dựng thẳng ngón tay lên, về phía hắn làm động tác chớ có lên tiếng. Tiểu Phó Tử ngầm hiểu gật đầu, giả bộ không đếm xỉa Đến tiếp tục đi tới phía trước.

Hắn đi được hai bước, bỗng nhiên nhớ tới Dương đại ca cũng vị tiểu quận chúa trong nhà dường như có chút quan hệ, trong lòng khẽ động, vội vàng vòng trở lại.

Minh Nhi gấp Đến độ hướng phía hắn liên tục khoát tay. Tiểu Phó Tử cười bồi nói: "Quận chúa, Dương Húc Dương đại ca, hôm nay lâm triều muộn."

Minh Nhi ngẩn ngơ một chút mới kịp phản ứng, nói: "Lâm triều muộn? Đã muộn thì cũng muộn rồi, vậy thì sao, cũng lắm thì."

Cái lời này vừa đang nói, An Khánh công chúa đã theo tiếng vượt qua bụi hoa, một tóm bố nhào trên lưng Minh Nhi, vội ôm cổ nàng, cười dát đát nói: "Bắt được rồi. bắt được rồi. tỷ tỷ bị ta bắt được rồi!"

Minh Nhi lưng nàng đứng lên, vỗ nhẹ cái mông nhỏ của nàng, nghĩ hoặc nhìn Tiểu Phó Tử. Tiểu Phó Tử chà chà tay, cười khan nói: "Cái

này... Quận chúa, trong cung tự có quy củ trong cung. Lâm triều muộn là phải bị phạt. Nô tì xem bộ dáng lo lắng của Dương đại ca, Chỉ sợ... Sẽ phải chịu hoàng thượng trừng trị."

"A?"

Minh Nhi con mắt xoay vòng, nói: "Ta biết rồi, ngươi đi mau đi."

Tiểu Phó Tử đầy mặt tươi cười nói: "Dạ dạ dạ, nô tì liền đi."

Nhìn Tiểu Phó Tử đi xa, Minh Nhi nói: "Đi. An Khánh, chúng ta đi tìm phụ hoàng ngươi chơi."

An Khánh công chúa cười trên lưng nàng kêu to: "Ta không cần, phụ hoàng sẽ không kể chuyện xưa. Phụ hoàng không giúp ta trốn Miêu Miêu..."

Minh Nhi an ủi: "Hôm nay không giống. Ngươi còn nhớ tên lần trước một miếng ăn hết đồ chơi bằng đường của ngươi không? Phụ hoàng ngươi có thể muốn đánh cái mông hắn đó, muốn xem không?"

An Khánh công chúa an tình lại, cẩn thận nghĩ ngợi, đột nhiên kêu lên: "A! Ngươi nói cái tên Dương mồm rộng? Muốn xem. muốn xem. Tỷ tỷ mau dẫn ta nhìn đánh cái mông!"

"Bởi vì thế, cho nên ngươi lâm triều muộn?"

Chu Nguyên Chương sau khi nghe xong lý do của Hạ Tầm. trầm mặt nói.

Hạ Tầm cúi đầu nói: "Dạ!"

"Nữ nhân kia, ngươi đã yêu mến, lúc trước sao không minh mối chứng thú (mai mối hẳn hoi), lại dụ dỗ bỏ trốn?"

"Cái này... Hoàng thượng, tiểu thần vốn ở quê cũ có đính một mối hôn sự, chính thê hữu chúc, lúc ấy lại là dân không phải quan, không có tư cách lấy vợ đối phòng. Bành gia tại Thanh Châu coi như là nhà lớn họ lớn (danh gia vọng tộc), như thế nào cam tâm cho nữ nhi làm thiếp? Cho nên..."

Chu Nguyên Chương trầm giọng nói: "Cho nên ngươi liền bày ra hạ sách này, hư trinh tiết nữ nhi nhà người ta, bức nhà hắn đi vào khuôn kho?"

Hạ Tầm mồ hôi, đầu cúi Đến thấp hơn: "Cái này... Không phải như vậy, Chỉ vì... Chỉ vì tiểu thần rời quê nhiều năm, tin tức đều không, nhà vợ sinh hiềm khích, tiểu thần sau khi trở lại quê cũ... liền cũng tiểu thần giải trừ hôn ước, cho nên... Chỉ là bởi vì tiểu thần đang trực trong cung, không kịp đi Thanh Châu cầu hôn, mới gây thành cái hiểu lầm này..

Chu Nguyên Chương hôm nay chính thức ban bố chính sách phân bảng khoa cử Nam Bắc, giải quyết nan đề sau này có thể bởi vì khoa khảo tạo thành Nam Bắc đối lập, thiên hạ bất an.

trong lòng rất là thoải mái, uống nước nhớ nguồn. Hắn đang muốn đối với Hạ Tầm có chỗ khen ngợi, không nghĩ lại nghe nhiều chuyện loạn thất bát tao sự như vậy. Chu Nguyên Chương trầm mặt, phất tay áo nói: "Dựa vào pháp lệnh triều đình, chưa xin nghĩ mà vắng mặt thượng triều, trừ ngươi một quý bổng lộc!"

Hạ Tầm vội dập đầu: "Tạ ân điển hoàng thượng! Nhưng... chuyện tiểu thần xin nghỉ đi Thanh Châu?"

Chu Nguyên Chương cơ hồ bị hắn làm tức cười, hắn đem ống tay áo hất lên. trầm giọng trách mắng: "Đồ khốn này. Không trừng trị ngươi cái tội phong hóa, đã là tiện nghĩ cho ngươi, còn dám được tấc lên xích, cũng trẫm cò kè mặc cả!"

Dứt lời xoay người vào Cẩn Thân điện. Hạ Tầm đứng cũng không phải, quỳ cũng không phải, đành phải ngốc tại đó

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 164

Lại Đánh Năm Bản

Chương 164: Lại đánh năm bản

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm quỳ tại ngoài cẩn Thân điện, bốn phía yên tình. Hắn biết. Chu Nguyên Chương đối với hắn có chút thưởng thức, nhưng trải qua chuyện này đối với Chu Nguyên Chương một chuyện như vậy đối với một ông chủ lớn chuyên nghiệp mà nói, hình tượng của mình trong lòng hắn khẳng định rớt xuống ngàn trượng. Cho dù lần này hắn đối với chính mình không trừng phạt cái gì, Chỉ cần hắn còn một ngày, con đường làm quan của mình cũng rất khó có cái gì phất triển.

Nhưng hắn không hối hận. Lúc ở kiếp trước, thật ra hắn cũng phi thường muốn tiến lên, hắn có thể ở cả cảnh giáo bảo trì thành tích trội nhất, có thể lúc ở chọn lựa nằm vũng không chút do dự đáp ứng, cố nhiên là vì có lý lịch càng tốt mưu cầu chức nghiệp, làm sao không phải muốn nghĩ có một phen làm lớn? Nhưng sau khi Đến cái thời đại này, rất nhiều thứ trước đây hắn xem trọng đều không quan trọng nữa.

Trên thế giới này, hắn là một cái lục bình không rễ. Hắn cần cảm giác gia đình, những thứ này địa vị cũng quyền lực không thể cho hắn. Hắn khao khát không phải địa vị, quyền lực, tiền tài, mà là Thân tình, Thân nhân, tâm linh quy tóc mới là mục tiêu hắn theo đuổi cuối cũng. Hắn không quan tâm một lời này của Chu Nguyên Chương có thể lệnh người sống, một lời có thể làm người chết. Hoàng đế có thất vọng hay không, không quan tâm La Thiêm sự đối với hắn ưu ái có thất vọng hay không, hắn thầm nghĩ chính mình muốn truy cầu gì đó.

“Này, là ngươi bị phụ hoàng ta đánh gậy sao?”

Hạ Tầm đang hết đường xoay sở công phu, sau lưng đột nhiên truyền Đến một âm thanh bập bẹ, quay đầy vừa nhìn, vậy mà là An Khánh tiểu công chúa, Minh Nhi quận chúa đứng bên cạnh, thần sắc mang chút quan tâm.

Hạ Tầm mặt khổ nói: "Đúng, bị đánh năm bản."

Phong Hiển quan là hoàng thượng phái, vì hoàng thượng chấp pháp, bị hắn đánh, tự nhiên là tính bị hoàng đế đánh.

Tiểu công chúa An Khánh vừa nghe mặt đầy thất vọng, quay đầu nói với Minh Nhi: "Tỷ tỷ, chúng ta tới chậm, hắn đã bị đánh qua rồi."

Hạ Tầm nghe được khẽ giật mình: "Hai người bọn họ... Đến làm gì?"

Minh Nhi sở đầu tiểu công chúa, nhỏ giọng nói với Hạ Tầm: "Làm sao vậy? Bởi vì vào triều đã muộn, cho nên bị hoàng thượng giáo huấn sao?"

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Nào có đơn giản như vậy?"

Hắn hướng trong cẩn Thân điện nhìn nhìn, đem sự tình của mình đơn giản nói với Tử Minh Nhi. Tử Minh Nhi nhướng hàng lông mi thanh tà nói: "Thật loạn. Nghe phiền toái thế này. Nàng thích ngươi, vậy các ngươi bái đường thành Thân là tốt rồi, ca ca của nàng vì sao hung dữ như vậy, muốn dẫn nàng đi?"

Hạ Tầm than than tay, thở dài nói: "Một lời khó nói hết... Quận chúa còn nhỏ, có một số việc, chờ ngươi lớn lên tự nhiên biết."

Một bên công chúa An Khánh mút ngon tay nghe xong nửa buổi, đột nhiên tung tăng nhảy lên: "Uy, ngươi lại bị phụ hoàng ta đánh một trận được không?"

Hạ Tầm giật nảy mình, vội nói: "Vì sao, công chúa điện hạ."

Tiểu công chúa lí trực khẳng khái nói: "Bởi vì vừa rồi ta chưa thấy được."

Hạ Tầm dở khóc dở cười nói: "Đánh bằng gậy... rất đau nha."

"Như vậy..."

Tiểu công chúa vẻ mặt tiếc hận dặn hắn: "Vậy ngươi lần tới khi bị phụ hoàng ta đánh mông, ngàn vạn lần nhớ nói ta biết trước, ta tới xem."

Hạ Tầm dở khóc dở cười nói: "Được được được, nhất định, nhất định, điện hạ phân phó, Dương Húc... nhớ rồi."

Tử Minh Nhi nháy mắt với Hạ Tầm, nhỏ giọng nói: "Ngươi chờ, ta đi vào tùy cơ ứng biến, nói không chừng có thể giúp ngươi gở được chuyện này."

Hạ Tầm mừng rở, cảm kích nói: "Đại ân đại đức của quận chúa, một lần nữa giúp Dương Húc. Dương Húc chính là thịt nát xương ta cũng không báo được, Chỉ có…"

Tử Minh Nhi che miệng cười nói: "Được rồi được rồi. nghe buồn nôn chưa kìa. Cái miệng gạt người của ngươi, ai bị thật không may."

Nàng dắt tay tiểu công chúa An Khánh, liền hướng trong Cẩn Thân điện đi tới...

"Đúng vậy, Hoàng đại gia, lúc ta ở Bắc Bình, liền gặp qua Bành cô nương. Khi đó bọn họ ở cũng một chỗ, Bành cô nương rất yêu mến hắn. Lại nói Dương Húc này cũng đã giúp Hoàng đại gia bận bịu, Hoàng đại gia sao không chu toàn chuyện của hắn, lan truyền đi, cũng là một chuyện tốt nha."

Chu Nguyên Chương đem bàn tay nhỏ bé của nữ nhi của mình đang vuốt vuốt râu mép mình, thuận tay tháo xuống ngọc bội bên hông kín đáo đưa cho nàng chơi, trừng mắt nhìn Tử Minh Nhi nói: "Hừ! Ngươi coi trẫm là nguyệt lão? Còn quản những nhân sự kia. Hắn là thần tử của trẫm, ăn lộc vua, vì vua phân ưu, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, trẫm còn phải cảm ân đức hắn? Vì một nữ nhân, liền dám trì hoãn trẫm lâm triều, thị vệ như vậy dũng Đến làm gì. Ngày khác trẫm cũng nương tử hắn cũng có nguy nan, hắn còn không bỏ trẫm, đi cứu nương tử hắn? Vì một nữ nhân, không có tiền đồ gì, may mà trẫm đối với hắn có chút thưởng thức!"

"Nữ nhân? Nữ nhân thế nào."

Tử Minh Nhi nháy mắt nói: "Hoàng đại gia gần đây không phải ổn tọa đại nội, tứ bình bát ổn sao, cũng không phải thật sự có nguy hiểm. Có thể nương tử người ta lập tức bị mang đi, mỗi người một ngả, sơn thủy cách xa, như hắn lúc này còn không chịu lưu lại, vội vàng chạy tới đại nội gác cho Hoàng đại gia. Hoàng đại gia, ngươi nói người nọ chẳng phải vẫn có lòng làm quan sao? Người như vậy, chỉ cần cho hắn đủ chỗ tốt, ai cũng có thể thu mua hắn. Nam

nhân không trọng tình không trọng nghĩa, Hoàng đại gia yên tâm dũng hắn sao?"

"Cái này..."

Chu Nguyên Chương có chút nghẹn lời. đành phải cậy già lên mặt nói: "Tiểu nha đầu lừa đảo kia, ngươi hiểu gì? Đại trượng phu chỉ lo công danh chưa lập, lo gì không vợ? Kẻ nhi nữ tình trường, có thể có đại tiền đồ gì?"

Tử Minh Nhi là hạng nhu thuận cơ linh, lập tức bắt lấy những lời này của hắn, ra vẻ khinh thường bĩu môi nói: "Những lời này của Hoàng đại gia, Minh Nhi không thể đồng ý. Đại trượng phu đinh thiên lập địa, cũng có nhi nữ tình trường."

Chu Nguyên Chương khẽ nói: "Có người như vậy sao, ngươi nói nghe nghe xem, nếu là có lý, trẫm liền... dựa vào tiểu nha đầu ngươi, tha hắn một lần."

Tử Minh Nhi trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt đắc ý, ngọt ngào cười nói: "Đương nhiên có, người này, hắn ở Hoài Hữu một kẻ áo vải, tay không đánh hạ thiên hạ, khỏi phục giang sơn người Hán, tử gót sắt người Mông giải cứu tứ đẳng hán nô ra. Hắn cấm quần áo và trang sức Mông Cổ, mặc y quan người Hán, phô biết danh giáo Nho gia, khinh dao bạc phú, cần cũ tiết kiệm, nghiêm trị tham quan, yêu quý dân chúng, mặc kệ người khác đối với hắn là sợ là kính, là báng là dự. Hắn công tích đã định trước phải chói lọi thiên thu, danh tái sử sách. Hắn chính là khai quốc Đại Minh ta Hồng Vũ đại đế!"

Chu Nguyên Chương đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó thoải mái cười to: "Ha ha ha, ngươi xú nha đầu này, vì thay tiểu tử họ Dương gở tội, liền như vậy vỗ mông ngựa trẫm. Ha ha ha, người thiên hạ đều nói trẫm tâm ngoan thủ lạt, tay đầy huyết tình, có ai nói qua trẫm nhi nữ tình trường? Cười chết trẫm rồi, ha ha ha ha.

Tử Minh Nhi theo dõi con mắt hắn. nhẹ nhàng nói một câu: "Lục cung vô chủ. Hoàng thượng vì sao không lập hoàng hậu?"

Chỉ một câu nhẹ nhàng này, Chu Nguyên Chương cười to im bặt mà ngừng. Hắn yên lặng nhìn Tử Minh Nhi, thì thào lặp lại: "Vì sao không lập hoàng hậu? Vì sao... không lập hoàng hậu?"

Chu Nguyên Chương thần sắc đột nhiên kích động lên: "Vì sao không lập hoàng hậu? Bởi vì... bởi vì trên trời dưới đất. Chỉ có một người. Chỉ có một người mới xứng làm hoàng hậu

của trẫm! Chỉ có một người... Tú Anh, Tú Anh, nàng bỏ ta. Bỏ ta thật lâu rồi.

Chu Nguyên Chương miệng có chút run rẩy. Nhất đại kiêu hùng sát phạt quyết đoán, lãnh khốc vô tình, vậy mà lại chảy xuống hai hàng lão lệ đục ngầu.

Tử Minh Nhi không ngờ hắn phản ứng mãnh liệt như thế, không khỏi ngầm cả kinh, vội vàng lạy phục tại đất nói: "Minh Nhi động Đến chuyện thương tâm của hoàng thượng, vạn chết!"

Mã hoàng hậu, Mã Tú Anh, là nguyên phối phu nhân của Chu Nguyên Chương.

Nàng không đẹp, nhưng là nữ nhân duy nhất mà Chu Nguyên Chương là nam nhân mà có thể thu hết mỹ nữ trong thiên hạ yêu sâu nặng.

Vô luận giàu nghèo sinh tử, nàng đối với Chu Nguyên Chương trước sau không rời không bỏ. Chu Nguyên Chương bị Quách Tử Hưng nghĩ ky, giam lại, nàng trộm đưa cái ăn cho hắn. Bởi vì bị nghĩa phụ Quách Tử Hưng thấy được chỉ đành đem bánh bao giấu trong ngực, để tránh bị nghĩa phụ phất hiện, kết quả đem ngực mình đều bị bỏng nát. Chu Nguyên Chương cũng Trần Hữu Lượng tác chiến, khi bị trọng thương nếm mũi thất bại tan tác ngàn dặm, là nàng cõng trượng phu lên, trốn ra thoát.

Nàng cấp cho Chu Nguyên Chương vô sổ trợ giúp, nhưng tử nàng chưa bao giờ đỏi qua cái gì. Tử nhỏ đã trải qua nhiều đau khổ gian khổ như vậy, lòng Chu Nguyên Chương sớm đã ma lịch (mài giũa) giống như sắt đá, bất kể là hoàn cảnh túng quẫn vây hãm như thế nào, bất kể là hoàn cảnh tuyệt vọng cỡ nào, hắn chưa bao giờ khóc, bởi vì hắn biết nước mắt không giải quyết được vấn đề gì. Nhưng khi hoàng hậu của hắn mắt, hắn lại lớn tiếng khóc, lão lệ tung hoành, bởi vì chỉ có khóc nức nở, mới có thể phất tiết thương tâm vô tận khôn cũng trong lòng hắn.

Sinh như hạ hoa, thệ như đông tuyết.

Đó là nữ nhân Chu Nguyên Chương cả đời này kính nhất yêu nhất. Tại lúc nàng sinh bệnh, Chu Nguyên Chương đích Thân mớm thuốc. Sau khi Mã hoàng hậu bệnh chết, Chu Nguyên Chương tiết kiệm không phô trương đã dũng lễ tiết long trọng nhất an táng vong thê. Trên thực tế lúc Chu Nguyên Chương chết bệnh, hắn vì chính mình giao đãi hậu sự, vì không quấy nhiễu dân chúng, cố ý đưa ra quốc tang ba ngày, mà hắn vì vong thê lo liệu tang lễ, lại là nội ngoại bách quan, làm theo nhật dịch nguyệt chi thế, hai mươi bảy ngày mà trừ. So với chính mình

nhiều ra hai mươi bốn ngày.

Vũ hàng thiên thủy lệ, lôi minh địa cử ai. Tây phương chư phật tử, đồng tổng mã như lai (Mưa rơi trời rơi lệ, sét đánh đất bi ai, tây phương các phật tử, cũng đưa Đến Như Lai). Ai nói Chu Nguyên Chương không có tình. Người như hắn không dễ động tình, một khi động tình, thì thâm trầm mà rừng rực.

Chu Nguyên Chương thổn thức thật lâu. nhìn thấy Tử Minh Nhi quỳ gối trước mặt, vẻ mặt khẩn trương, liền lau nước mắt, nhoẻn miệng cười nói: "Trẫm nhớ tới Tú Anh. trong lòng khó chịu, ngươi có tội gì, đứng lên đi."

Hắn thở một hơi thật dài, ảm đạm nói: "Tú Anh rời trẫm đã mười lăm năm, có lẽ... không bao lâu nữa, trẫm nên đi cũng nàng..

Tử Minh Nhi thầm giật mình. Nàng sinh tại thế gia vương hầu, không có khả năng bị thương tổn, thế sự chẳng phải từng trải, nhưng chuyện trên triều đình này lại tử nhỏ mưa dầm thấm đất. Hoàng đế chính mình có thể cảm khái như vậy, nàng cũng không dám lung tung nói tiếp.

Chu Nguyên Chương lại liếc nàng một cái, điềm đạm cười một tiếng, nói: "Hoàng hậu vẫn luôn tử huệ, nếu như nàng ở đây, việc hôm nay, nàng nhất định sẽ khuyên giải trẫm. Thôi, trẫm tạm tha hắn một hồi."

Tử Minh Nhi tung tăng nói: "Hoàng đại gia, người ân chuẩn cho hắn đi Thanh Châu sao?"

"Nào có dễ dàng như vậy" Chu Nguyên Chương sắc mặt nghiêm nghị nói: "Nên phạt thì vẫn phải phạt."

Tử Minh Nhi lo lắng nói: "Hoàng đại gia muốn phạt hắn thế nào?"

An Khánh công chúa trong ngực Chu Nguyên Chương nói: "Đánh cái mông hắn! Đánh cái mông hắn! Ta muốn thấy đánh mông hắn!"

Chu Nguyên Chương ánh mắt lộ ra trêu tức vui vẻ, dũng da mặt như cây khô cọ cọ khuôn mặt trẻ con mềm mại của nữ nhi. cười nói: "Được, vậy đánh cái mông hắn. Đánh hắn năm gậy, do tiểu An Khánh của trẫm phụ trách đánh!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 165

Khổ Vì Tình

Chương 165: Khổ vì tình

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lại bộ Thượng thư Như Thường theo Tiểu Phó Tử vội vàng đi Đến trước cẩn Thân điện, đột nhiên nhìn thấy trước điện một võ quan nằm sấp, áo choàng nhấc lên, Chỉ có quần lót, bên cạnh đứng vài tên nội thị và thị vệ, cư nhiên còn có hai tiểu cô nương. Nhìn cung trang phẩm sắc, hẳn là một vị công chúa, bất giác có chút kinh ngạc.

Như Thường năm nay vừa mới bốn mươi tuổi, đúng là lúc trẻ trung khỏe mạnh. Ngày thường sắc mặt thâm tuấn, Thân hình cao lớn. cực có uy nghĩ. Hắn là một tài tử, sáu tuổi có thể thuộc Thiên gia thi, mười tuổi đã quen thuộc đọc Đại Học, Trung Dũng. Mười sáu tuổi là cống sinh bạt nhập Quốc Tử Giám, vào Thái Học, thư đồng Thái tử đương triều, hoàng Thân quốc thích và các vương tôn Thân vương.

Sau khi việc học có thành tựu. Như Thường đầu tiên là nhậm mệnh làm Thừa sắc lang, sau đó nhậm Thông chính sử, tích lũy dời Đến hữu phó Đô Ngự sử, Binh bộ Thượng thư, cho tới hôm nay Lại bộ Thượng thư. Như Thường phụ tá triều chính thức khuya dậy sớm, cần mẫn tại cương vị, thận trọng tại ngôn tử hành động, chẳng những cực Kỳ thanh liêm, hơn nữa cực Kỳ tài cán, bởi vậy được Chu Nguyên Chương trọng dụng.

Chu Nguyên Chương thường đối với người khen ngợi hắn là "Hiền nhân quân tử", cũng ban hắn "Trung ngoại nhất nhân, trung lưu chỉ trụ" Thiết khoán đan thư bãi bỏ thuế má mộng vườn nhà hắn, còn hạ chỉ tại cố hương thành Hành Sơn của hắn ngoài cửa Nam xây cống Nguyên phường một tòa kỷ niệm riêng hắn, lễ ngộ đối với hắn có thể thấy được.

Vị đại nhân này tính cách luôn luôn là khiêm tổn khoan dung, tính cách cẩn thận. càng là cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút Kỳ dị, càng là không muốn dừng lại xem Đến tột cũng. Hắn cúi đầu, dường như giống sợ giẫm phải con kiến, theo phía sau công công Tiểu Phó Tử, đếm bước đi về phía cẩn Thân điện.

Bảo Khánh công chúa mới bốn tuổi, nàng có thể có bao nhiêu sức? Cho nàng một cái gậy nhỏ nhất, nàng dũng đủ khí lực bú mẹ đều nâng không nổi. Nhưng tiểu gia hỏa kia vui vẻ cao hứng. Nàng bứt rứt Đến đỏ bừng khuôn mặt nhỏ, thật vất vả giơ gậy lên cao một thước, oai oai tà tà hướng mông Hạ Tầm rơi xuống.

Hạ Tầm dường như bị muối đột một miếng, còn không có cảm thấy như thế nào, tiểu công chúa tự mình nở nụ cười dát dát, ngặt nghẽo vui vẻ cực Kỳ, phi thường có cảm giác thành tựu. Minh Nhi nhìn... nhìn... lại có điểm ngứa ngáy trong lòng, một cái tử trong tay nàng đoạt lấy gậy, nói: "Được rồi được rồi, An Khánh sức yếu, tỷ tỷ thay ngươi, ừ, cái thứ hai."

"Ái ui."

Một trượng này của Minh Nhi thế rơi tuy nhẹ, thật ra so với An Khánh tiểu công chúa nặng hơn chút, hơn nữa đánh thẳng vị trí Hạ Tầm đã bị thương. Hạ Tầm không khỏi vẻ mặt đau khổ nói: "Quận chúa, ngươi so với công chúa đánh Đến đau.."

Tử Minh Nhi khuôn mặt đỏ lên. trợn mắt nhìn nói: "Chó cắn Lã Động Tân, không nhận được lòng người. Này, An Khánh, cho ngươi đánh, dũng sức đánh, hung hăng đánh vào."

An Khánh cao hứng bừng bừng nói: "Được, cho ta cho ta, ta đánh. Sau

đó lại cố gắng nâng gậy."

Như Thường đi qua bên người bọn họ, ánh mắt rơi trên mặt Hạ Tầm liền vội vàng đi vào cẩn Thân điện.

Hắn hôm nay là Lại bộ thượng thư, vài ngày trước có án khoa khảo rất nhiều quan viên xuống ngựa, chuyện bố nhiệm và miễn nhiệm quan viên, những thứ này không tiện nói trực tiếp trên điện Kim Loan, dựa theo ý tứ hoàng thượng, hắn đại khái định ra cái danh sách, hôm nay hướng hoàng thượng trình bào, xin hoàng thượng làm định đoạt sau cũng.

Như Thường làm việc rất có khả năng, hơn nữa giỏi về đoán ý trên. Hắn định ra phần danh

sách này đã lo lắng Đến thành tích trước kia của quan viên bố nhiệm và miễn nhiệm, lại lo lắng Đến sở trường đặc biệt của bọn họ có thích hợp chức mới nhậm hay không, đồng thời một lần ẩn tượng, đánh giá biểu hiện trước kia của bọn họ trong suy nghĩ của Chu Nguyên Chương, cho nên hắn định ra danh sách rất xứng tâm ý Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương Chỉ nhìn lướt thoáng qua, liền mỉm cười gật nhẹ đầu.

Bởi vì Như Thường vừa mới nhậm chức Lại bộ Thượng thư, trước đây là chấp chưởng Binh bộ, Chu Nguyên Chương lại cũng hắn thảo luận chiến sự Thiểm Tây một phen. Trường Hưng hầu Cảnh Bính Văn tại Thiểm Tây đánh tan quân Điền Cửu Thành Bạch Liên. Bọn Hán Minh hoàng đế Điền Cửu Thành, phật Di Lặc Cao Phúc Hưng, Thiên vương Hà Diệu Phúc bị giết. Chỉ có một vị Thiên vương Vương Kim Cương Nô hạ lạc không rõ.

Cảnh Bính Văn đang tại Miễn huyện tiểu diệt dư nghiệt. Tào quốc công Lý Cảnh Long tọa trấn Tây An. huấn luyện quân đội địa phương, thật ra lo lắng tương đối chu đáo. Như Thường căn cứ thời chính mình chưởng quản Binh bộ kinh nghiệm bố sung chỗ thiếu, nói ra vài điểm, thật ra đều là sở liệu ngựa chiến một đời của Chu Nguyên Chương, cho nên phương điện thảo luận này đồng dạng rất nhanh liền kết thúc.

Như Thường thấy hoàng thượng đã có ý mệt mòi, liền muốn đứng dậy Cáo từ. Chu Nguyên Chương ừ một tiếng, đột nhiên gọi hắn tự nói một câu: "Đúng rồi, lương ngọc. Ngoài điện có một Đái đao quan, kêu Dương Húc, vốn là phủ quân tiền vệ, ngươi là Lại bộ Thượng thư, an bài xuống cho hắn. Điều hắn đi Sơn Đông làm việc."

Như Thường khẽ giật mình, nhìn sắc mặt Chu Nguyên Chương, hỏi dò: "Vâng, Hình bộ đúng có vài danh quan thiếu, thần... xét an bài cho hắn chức vị?"

Chu Nguyên Chương nhắm hai mắt, đang nhẹ nhàng xoa mi tâm, nghe xong lời này mỉm cười, nói: "Không cần cử hắn chức quan ngồi công đường xử án. Vương Kim Cương Nô không phải đào tẩu sao. Ngươi xem xem Hình bộ cũng tốt. Đô Sát viện cũng tốt, chỗ nào thuận tiện, liền cho hắn cái sai phái tạm thời, bảo Hắn đi Sơn Đông phủ truy lũng quan sát giặc Bạch Liên giáo. Hắn tại Sơn Đông sống nhiều năm, người đất đều quen, thuận tiện làm việc. Nhưng hắn dù sao cũng là người của cẩm y vệ, lần này Chỉ là đặc biệt điều đi, sớm muộn còn phải trở về, không thể làm theo thường lệ."

Như Thường khom người nói: "Thần, tuân chi."

Tạ Vũ Phi tay nâng má, ngồi ở trong nhà dưới cây bồ đào ngẩn người trước bàn đá. Ánh chiều xuyên thấu qua cây nho ương, rực rở chiêu trên người nàng, minh minh ám ám, một tiểu mỹ nhân.

Trước mắt có hai con muỗi, còn có một Nam Phi Phi. Nam Phi Phi vừa Đến, nàng như một con bướm xuyên hoa tự tại trước mặt Tạ Vũ Phi đi tới đi qua, cũng hai con muỗi "bay" qua lại đặc biệt hăng say, nhưng nàng lấc lư vài vòng, Tạ Vũ Phi hai mắt đăm đăm, dường như còn không có nhìn Đến nàng.

Nam Phi Phi nhụt chí ngồi xuống đối diện nàng, duỗi năm ngón tay quơ quơ trước mặt nàng, gắt giọng: "Này, cô gái nhỏ biệt ly nhớ chồng, tình thần hoảng hốt, bị người kéo ngươi đi bán đều không biết."

"A? Cái gì?"

Tạ Vũ Phi tình táo lại, yêu kiều liếc nàng một cái nói: "Ngươi nói bậy gì thế? Ta đang suy nghĩ chính sự."

Nam Phi Phi bĩu môi nói: "Hứ, tin ngươi mới là lạ."

Tiếp đó nàng lại nghiêng nghiêng đầu, ngọt ngào cười nói: "Này, ngươi nhìn xem ta. sao với bình thường thì có cái gì không giống?"

Tạ Vũ Phi buồn bã nghiêng mắt liếc nàng một cái, lưỡi biếng nói: "Không giống? Không nhìn ra, ngươi lúc bình thường không cũng như vậy?"

Nam Phi Phi không thể làm gì được thở dài, duỗi ngón tay ra, chỉ vào đinh đầu của mình nói: "Ừ, Tạ đại tiểu thư. ngươi nhìn rõ ràng, tử tế nhìn, nhìn đinh đầu bản cô nương cái châm ngẩn lưu kim tương ngọc khảm bảo hồ điệp thế nào?"

Lúc ấy sĩ thứ nữ tử không cho phép dũng trang sức vàng ròng, nhưng mà có thể dũng bạc mạ vàng. Cái miếng châm bạc mạ vàng này kiểu dáng dí dỏm hoạt bát, lại phảng phất kiểu dáng cung đình, mang ung dung đại khí. đeo tại trên đầu nàng, hai quả hổng mã não thạch rạng rở tỏa ánh sáng, sáng sủa tăng xinh đẹp. Ta Vũ Phi liền nói: "ừm, có nhãn quang. Cái châm này xinh đẹp."

Nam Phi Phi mặt mày hớn hở, vươn thẳng bả vai, rất hưng phẩn hạ giọng nói: "Hắn đưa

cho ta.”

“Ai?”

“Hắn...”

Nam Phi Phi kéo dài thanh âm, trên má nàng nổi lên hai quầng hồng: “Tây Môn Khánh. Cao Thăng ca…”

Tây Môn Khánh, chữ Cao Thăng, hắn lúc trước thuận miệng lấy cái tên giả, nhưng cũng là có lý do. Tạ Vũ Phi bỗng mở to con mắt, ngạc nhiên nói: “Là hắn? Hắn thật tới tìm ngươi?”

Nam Phi Phi vui mừng chăm chỉ gật đầu, lại có vài phần ý xấu hổ: “ân, hắn thật tới tìm ta, còn đưa ta... Tặng ta kiện lễ vật này, Kỳ thật chưa có cành trâm bướm đuổi hoa thiếu tâm đẹp mắt trên đầu ngươi, nhưng mà... Bất quá ta rất vui vẻ, Hắn thật tới tìm ta, còn tặng ta đồ trang sức, hì hì. Tỷ, hắn thật yêu thích ta.”

Nam Phi Phi hai con ngươi sáng lấp lánh lên. tự như hai khỏa bảo thạch trên đầu nàng.

“Đúng vậy, thật không nghĩ Đến.

Tạ Vũ Phi nhìn cây trác châm trên đầu nàng, trong mắt tràn đầy hâm mộ. Cành trác châm trên đầu Phi Phi, xác thực không đẹp đẽ quý giá bằng cành thiếu tâm châm trên đầu nàng, nhưng đó là nam nhân yêu mến nàng tặng.

Nam nhân cũng nữ nhân trời sinh không giống nhau. Nam tính thích khoe khoang năng lực của mình, nữ tính thích khoe khoang mị lực của mình. Nữ cường nhân cũng tiểu nữ nhân hôn nhân mỹ mãn so sánh, kẻ sau. Chung quy khiến người đặc biệt hâm mộ. Đồ trang sức của ngươi so với người ta quý báu, nhưng ngươi là chính mình kiếm tiền mà mua, mà người ta là nam nhân chính mình tặng. Cái này so với ngươi vinh quang nhiều, hạnh phúc nhiều, cái đó.

Nữ nhân không khát vọng sủng ái?

Nhưng chính mình...

Tạ Vũ Phi đầy lòng u oán. Nàng lúc trước lo lắng Dương Húc ghét bỏ nàng, không chờ được đưa ra giải trừ hôn ước, dũng cái này đối lấy thỏa hiệp của Dương Húc. Nhưng bây giờ nàng dần dần phất giác, Dương Húc có thể thật là yên mến nàng, hơn nữa tịnh không để ý hành

vi nàng từng làm. Lúc này đây, nàng đem ca ca đưa tới Dương gia, thẳng thắn nói cho Dương Húc, là bọn hắn khi tại Phượng Dương kết xuống kẻ thủ tìm tới cửa.

Nàng đem ca ca tiễn bước, hiển nhiên chính là muốn dũng thủ đoạn của mình đối phó đối phương, cũng không nghĩ mượn nhờ lực lượng quan phủ. Mà nàng sở trường nhất là gì? Thuật bịp người. Lòng Dương Húc biết rõ, nhưng mà cũng không nói ra, hơn nữa vui vẻ đáp ứng giúp nàng một tay.

Tạ Vũ Phi bắt đầu hối hận chính mình lúc trước xúc động làm ra quyết định xuống. Thời gian trôi qua nhanh chóng, bất quá hai tháng Đến trung thu tháng tám. Nếu như lúc trước không phải nàng làm ra phán đoán sai lầm. nàng giờ đây đã thật vui vẻ chuẩn bị làm tân nương tử?

Nhưng oan gia... Hắn đã không chê ta, vì sao... Vì sao không chịu chủ động đề xuất đưa lại hôn ước? Chẳng lẽ còn muốn ta một nữ nhi xấu hổ đi đề nghị sao?

Qua hồi lâu, ánh mắt nàng giật giật, mới phất hiện Nam Phi Phi đang ghé trước mặt, chăm chú nhìn vẻ mặt nàng, trên mặt không khỏi nóng lên, sẵng giọng: "Người trong lòng của ngươi Đến đây, ngươi không đi cũng hắn, chạy tới ta làm gì?"

Nam Phi Phi nói: "Hắn đi nhà Dương Húc bái phòng. Bọn họ là một đôi hồ bằng cẩu hữu. Đúng rồi, chúng ta phải đi không, đem ca ca ngươi đón trở về?"

Tạ Vũ Phi lắc đầu nói: "Không vội. hai ngày này tuần kiểm đầu mục bắt người thường đi lại. Ca ca chỉ biết bên ngoài có người giả mạo thanh danh hắn gây án, tình hình cụ thể và tỉ mi cũng không biết, nếu có cái gì sơ hở, có thể kịp thời bố cứu. Nếu hắn ở nhà liền không dễ làm, chờ thêm vài ngày không có gì thay đổi, ta lại đón hắn trở về."

"ừm."

Nam Phi Phi gật gật đầu, theo sát lại thở một hơi dài. Tạ Vũ Phi liếc nàng một cái nói: "Ngươi than thở cái gì. Hắn không phải đã tới gặp ngươi sao?"

Nam Phi Phi hai tay chống cằm, đem khuôn mặt nhỏ của mình thành bộ dạng bánh bao, bất mãn nói: "Đúng vậy, Hắn là tới gặp ta. Nhưng trong nhà hắn vị nương tử kia thật là lợi hại, cũng không biết là không phải phất giác chuyện gì. Hắn nói Đến Kim Lăng chọn mua dược liệu, nương tử hắn không tin hết, cho hắn quy định ngày về. Hắn tại Kim Lăng nán lại không được vài ngày, ta... ta thật muốn theo hắn về Sơn Đông..

Tạ Vũ Phi nói: “Ngươi theo hắn đi Sơn Đông, liền có thể trường tương tư thủ sao? Nha đầu ngốc, vốn tưởng rằng ngươi chỉ là hí lộng hắn, ai biết được ngươi thật hãm đi vào. Ngươi đây không phải tự tìm phiền não sao?”

Nam Phi Phi dầu cái miệng nhỏ nhắn lên. thở dài.

Tạ Vũ Phi im lặng một lát, cũng thở theo một hơi thật dài.

Thủy thị nhãn tung hoành, sơn thị mi phong tạ. Mi nhãn doanh doanh xử, nhất mạt xuân sầu.

Ánh nắng chiều vô thanh vô tức hạ xuống núi. trong sân ánh sáng ảm đạm xuống.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 166

Phụng Chỉ Tán Gái

Chương 166: Phụng chỉ tán gái

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Như Thường Thân là Lại bộ Thượng thư, tự nhiên biết Dương Húc này. Trước đây vài ngày trong triều đình mưa mưa gió gió sau lưng đều có Thân ảnh người này như ân như hiện. Hôm nay được hoàng đế chính miệng phân phó, càng là không dám chậm trễ, hắn ra khỏi Cẩn Thân điện, liền hướng cửa thị vệ nhẹ giọng hỏi Dương Húc này.

Cách đó không xa, Hạ Tầm đã mặc chính tề, đang kể chuyện xưa cho công chúa Bảo Khánh. Cũng không biết hắn kể gì, liền bên cạnh thiếu nữ tiểu lệ khoảng mười tuổi kia cũng nghe Đến say sưa thú vị.

Thị vệ vừa chỉ điểm. Như Thường mới hiểu được người này chính là Dương Húc. Người này tại vài ngày trước trong văn võ chỉ tranh nhận được Trung Sơn vương phủ ủng hộ, hoàng đế thiên vị, tại trong tranh luận Nam Bắc bảng lại nhận được hoàng đế thưởng thức. Lần này hoàng thượng lại chính miệng phân phó tiền đồ hắn một cái quan bát phẩm Đái đao nho nhỏ.

Như Thường suy đoán, người này tất nhiên là cực được hoàng thượng sủng ái, lại nhìn hắn và tiểu công chúa cũng là rất quen như thế. Vừa rồi thụ hình rõ ràng là bồi công chúa vui chơi rồi. Như Thường không rõ Dương Húc này rốt cuộc bối cảnh thâm hậu cỡ nào, ngược lại cũng không đám đem hắn thành một tên quan võ bình thường kêu Đến quát đi. Hắn đứng vững thân thể, cất giọng nói: “Ngươi là Dương Húc? Bản quan phụng chỉ dụ của hoàng thượng, điều ngươi đi phủ Sơn Đông ban sai (việc nhà quan thời xưa), theo ta đi thôi.”

Hạ Tầm kinh ngạc, lại không tiện hỏi, vội vàng năm ba câu vội vàng kết thúc chuyện xưa Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, do Tử Minh Nhi đắt Bảo Khánh công chúa lưu luyến không rời đi ra. Bảo Khanh công chúa còn chưa nghe đủ lòng ngứa khó gãi, một đường nghĩ Định hải thần châm kia có thể thô có thể mịn, có thể dài có thể ngắn, nặng một vạn ba nghìn năm trăm cẩn, liền muốn đi lấy cây bống này múa may một phen.

Hạ Tầm vội vàng chạy Đến trước mặt Như Thường. Như đại nhân khẽ cười, hòa khí nói: "Bản quan phụng chỉ điều ngươi kì hạn đi phủ Sơn Đông làm việc. Đi đi, bản quan sẽ an bài tốt cho ngươi."

Hạ Tầm vừa nghe đã biết đây là đại ân Tử Minh Nhi giúp hắn. quay đầu nhìn một cái, Tử Minh Nhi một bên phối hợp Bảo Khánh tiểu công chúa, trong tay nhiều lần vẫy vẫy, ở một bên đang quay đầu hướng phía hắn nhìn lại.

Hạ Tầm đứng vững thân thể, hướng phía nàng xa xa vái chào, hành lễ rất là trang trọng. Tiêu quận chúa nhếch miệng cười, liền quay đầu đi.

Hình bộ Thượng thư cáo bệnh ở nhà nghỉ dưỡng. Hiện tại là Thị lang Bạo Chiêu chủ trì sự vụ thường ngày của Hình bộ. Tuy Lễ bộ là danh nghĩa trên đầu của sáu bộ, nhưng Lại bộ trên thực tế mới là đệ nhất trong sáu bộ. Vừa nghe nói Lại bộ Thượng thư đích Thân Đến, liền vội vàng ăn mặc chính tề, đích Thân ra nghênh đón.

Hắn khách khí nghênh đón Như Thường vào sảnh, dâng lên trà nóng, cẩn thận nghe ý Đến, lại là an bài tiền đồ một tên quan bát phẩm Ngự tiền Đái đao nho nhỏ, bất giác có chút ngẩn ra. Hắn nghĩ một chút, mới thăm dò nói: "Khái, Như đại nhân. Dương Húc này... là đại nhân... Thân tộc vãn bối sao?"

Như Thường vội vàng khoát tay nói: "Ài, Bạo đại nhân không cần đoán lung tung. Bản quan cũng Dương Húc kia cũng không có quan hệ họ hàng, cũng không có liên quan gì. Hắn đó…"

Như Thường hướng trên trời chỉ chi, thần bí nói: "Hoàng thượng chính miệng phân phó xuống, ngươi nói bản quan có thể Đến hay không?

Bạo Chiêu vừa nghe, trong lòng hôi hộp một tiếng: "Chỉ là điều động một tên quan nhỏ bát phẩm, còn cần hoàng đế chính miệng phân phó Lại bộ Thượng thư. Lại bộ Thượng thư đích Thân đem người tới cho mình? Hắn rốt cuộc Đến làm gì, phải an bài hắn như thế nào mới hợp

tâm ý hoàng thượng?"

Bạo Chiêu cẩn thận nghiêm túc thỉnh giáo một câu. Như Thường nói: "Người này rốt cuộc lai lịch thế nào, bản quan cũng không hiểu được. Ngay thẳng nha, khẩu khí hoàng thượng, là muốn phái hắn đi phủ Sơn Đông làm việc. Hoàng thượng muốn làm chuyện gì, chúng ta không cần nghe. Theo ta thấy, an bài cho hắn cái thân phận thỏa đáng, để hắn thuận lợi làm việc là được rồi."

Chỉ vì đây là Chu Nguyên Chương chính miệng phân phó xuống, kết quả tạm thời điều động một tên quan nhỏ bát phẩm, liền khiến cho hai vị đại nhân nhất phẩm đương triều, tay nắm trọng quyền thấp thỏm hắn lên. Chu Nguyên Chương chỉ là bởi vì Như Thương ở bên người, hắn lại là Lại bộ Thượng thư. Loại vượt quá nha môn này, điều động tất nhiên phải kinh qua hắn, dứt khoát liền trực tiếp phân phó cho hắn.

Kết quả Như Thường liền giống như quan chủ khảo trong "liên thăng tam cấp". Cửu thiên tuế đích Thân đưa Đến thí sinh, nói hắn không phải Thân thích của Cửu thiên tuế, ngươi tin không? May mắn Chu Nguyên Chương nói qua một câu chính là kêu Dương Húc đi phủ Sơn Đông tạm thời ban sai, sau khi về kinh còn muốn điều về phủ quân tiền vệ. Nếu không Dương Húc liền biến thành Trương Hảo cổ thứ hai rồi. không chừng bị Như Thường và Bạo Chiêu an bài Đến một chỗ đã hiên quý lại nhân hạ đi dưỡng lão.

Bạo Chiêu và Như Thường đều là quan viên thanh liêm giỏi giang. Bình thường hân thưởng lẫn nhau, tính khí hợp nhau, giao tình vốn không tệ. Chuyện này lại là hoàng thượng chính miệng phân phó xuống, hai người đều có liên quan, liền cũng nhau nghiên cứu lên.

Bạo Chiêu khó xử nói: "Hình bộ ta chủ quản hình chính thiên hạ, thẩm định và chấp hành luật lệ, phán án định tội. quản lí tù phạm. Dưới thiết lập mười ba Thanh lại tỉ. tất cả quản hình chính một tình. Bình thường đều là địa phương dâng lên hồ sơ hình tù áp giải kinh sư, do Hình bộ thẩm lại. Chỉ có trên địa phương phất sinh vụ án trọng đại, mà liên đới nhiều nặng, không thích hợp dời án kinh sư, mới do Hình bộ phái người đi Đến, chủ động cử phái Sai sự Đến địa phương, lại không thấy nhiều, cấp cho hắn cái sai sự gì mới thích hợp?"

Như Thường trầm ngâm nói: "Nghe nói lần này bởi vì Thiểm Tây Bạch Liên giáo mưu phản, Hình bộ ngươi đã phái nhân viên Đến mười ba tình đôn đốc giám sát truy bắt cường đạo?"

Bạo Chiêu nói: “Là có việc này. Nhưng người đã đều đi rồi. Các ti sai phái, đều là do Viên Ngoại Lang các ti dẫn đầu. Đó là tử quan viên ngũ phẩm, Dương Húc này... Sợ là không đủ tư cách, nếu chỉ để hắn làm cái tùy Tùng, trên mặt hoàng thượng lại không dễ coi.”

Bạo Chiêu suy nghĩ, đột nhiên linh cơ vừa động nói: “Hoàng thượng đã không chỉ định do Hình bộ ta Đến lo liệu. Đại nhân ngài xem, để hắn mượn danh nghĩa Đô Sát viện đi Sơn Đông thế nào? Đô Sát viện có chế độ giám sát ngự sử tuần án địa phương lưu động giám sát, thích hợp nhất.”

Như Thương vừa nghe hiểu ra. vểnh ngón cái lên nói: “Đúng rồi, thủ đoạn hay. Bản quan liền không trì hoãn nữa, cái này đi Đô Sát viện.”

Bạo Chiêu thở phào một hơi, liền vội vàng đứng dậy đưa tiễn. Như Thương liền hưng phẩn bừng bừng chạy đi Đô Sát viện.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 166

Phụng Chỉ Tán Gái (2)

Chương 166: Phụng chỉ tán gái (2)

Như Thường đã từng làm qua Đô Sát viện Phó Đô Ngự sử. Ờ đó so với tại Hình bộ càng dễ nói chuyện. Đến Đô Sát viện đem tình huống nói một lần, Đô Ngự Sử Ngô hữu Đạo Ngô đại nhân lập tức cười nói: "Chuyện này còn cần phải Lương Ngọc huynh đích Thân Đến dặn dò sao. Vậy liền phái hắn cái Tuần án Ngự sử như thế nào?"

Như Thường từng nhậm chức Đô Sát viện, tự nhiên hiểu rõ thuật ngữ hắn nói. Đô Sát viện có thể đến địa phương giải quyết việc công. Dựa theo chức trách Tuần Sát địa phương, phân làm hai loại Chuyên sai Ngự Sử và Tuần án Ngự Sử.

Chuyên sai Ngự sử là do chuyên chức giám sát ngự lại đảm nhiệm, phân biệt mười loại chức quyền giám sát. Một là thanh tra quân đội, hai là đề đốc trường học, ba là tuần sát vụ muối, bốn là tuần tra trà ngựa, năm là tuần tra thủy vận, sáu là tuần tra quan phòng, bảy là đốc lí (giám sát) toàn vận (vận chuyển tích trừ), tám là kiểm tra sổ lượng quân mã, chín là đồn điền, mười là giám quân. Trừ mười hạng chuyên sai này, còn có tuất quân, chân tai. đề đốc bộ đạo, tra tiền lương binh mà các loại sai sứ.

Mà Tuần án Ngự sử thì không phải vậy. Tuần án Ngự sử không có giám sát mục tiêu rõ ràng. Phàm là lại chính, hình danh, tiền và gạo, trị an. Hồ sơ, trường học, nông tang, thủy lợi, phong tục dân ẩn, bọn họ có thể không chỗ nào không quan sát. Việc lớn tấu tài, việc nhỏ quyết đoán. Ngoài ngũ phẩm chỉ rõ thực tích hạch tội, do hoàng đế làm ra cân nhắc quyết định. Dưới lục phẩm kẻ tham ô tàn bạo rõ rệt có thể lập tức bắt hỏi. Gặp được vấn đề quân sự, Tuần án có quyền tham dự mưu nghị, Địa phương xuất hiện "đạo tặc", Tuần án có quyền hạ lệnh chinh tiễu. Biểu dương người lương thiện, chính phong tục, chắn kỉ cương, chính sự được mắt. quân dân lợi bệnh, đều có thể tra thẳng không tránh.

Cho nên Tuần án ngự sử quyền lực rất lớn, hành động cũng tự do. Càng tuyệt vời là, những

Ngự sử đại nhân này và cấp sự trong sáu khoa không sai biệt lắm. quyền lực tuy lớn, quan chức lại không cao. Những Giám sát Ngự sử kia cao nhất cũng bất quá là quan thất phẩm. Hạ Tầm hiện tại là quan bát phẩm, không cần đề bạt quan chức, cũng có thể đảm nhiệm cái chức vụ này.

Như Thương trước tiên là vui mừng, ngẫm lại cảm thấy không ổn nói: "Ngự sử sơ nhiệm, làm thử Ngự sử thì chỉ có thể ra Tiểu sai. Cho Đến khảo hạch hợp cách, mới nhiệm Chuyên sai, cuối cũng mới có thể đảm nhiệm Đại sai, xuất nhiệm Tuần án. Chúng ta làm như vậy không phải loạn quy củ? Đây chính là thay mặt thiên tử tuần thú."

Ngô Hữu Đạo mỉm cười, nói: "Cái này có gì khó? Phái cái Tuần án Ngự sử không quản việc đi, để Dương Húc kia làm phó, làm Thải Phóng sử (thu thập tin tức), trên thực tế hắn có thể tự tác chủ trương không được sao? Hắc hắc, quy củ là người định, người sống còn có thể khiến cho niệu biệt (nhịn tiểu) chết sao?"

Như Thường nghe vậy mừng rở, ha ha cười nói: "Hữu Đạo, ngươi quả nhiên hữu đạo (có đạo lý), ha ha ha..

***

Hạ Tầm cũng không biết cửa chính Đô Sát viện mở chỗ hướng chỗ nào, liền không hiểu chuyện gì mà đi tới Đô Sát viện, hơn nữa làm cái chức Thải Phóng sử, ba ngày sau sẽ cũng Ngự án Ngự sử Hoàng Chân Hoàng đại nhân cũng đi Sơn Đông. Chỉ là Như đại nhân, Ngô đại nhân đều cho là hắn phụng mật chỉ hoàng thượng ban sai, cho phép hắn một cái Thải Phóng sử, cái đó hắn hiểu là đi phụng chỉ hái hoa.

Hạ Tầm hồ đồ nghe Như đại nhân phân phó xong, liền mơ hồ chạy về nhà, chuẩn bị thu thập hành trang đi thượng nhiệm. Cái này thật là có người làm quan tốt. Người bên ngoài mười năm gian khổ học tập, trong thiên quân vạn mà giết ra cái tiến sĩ đầu bảng nhất giáp, lại chịu đựng vài năm. thật không dễ dàng tại Đô Sát viện hỗn cái vị trí, lại không biết phải bao nhiêu năm mới có công việc béo bở Phóng Tuần án Ngự sử. Hạ Tầm lại vô tình liền được.

Hạ Tầm về đến trong nhà, cả nhà trên dưới mới thở phào một hơi. Tiểu Địch không hiểu chuyện. Tiểu quản sự không đồng dạng, nghe nói thiếu gia chạy đi hướng hoàng đế xin nghỉ, đem hắn sợ đến cơm sớm, cơm trưa toàn bộ không ăn. Thật không dễ dàng thấy thiếu gia trở về, một quả tỉm mới rơi xuống bụng.

Tây Môn Khánh đang tại Dương gia chờ. Hắn đi trước thấy người mình ngày nhớ đêm mong người trong lòng Nam Phi Phi, nhì tẩn tư ma (vành tai và tóc mai chạm vào nhau), triền miên thân mật một phen, lúc này mới lưu luyến không rời Cáo từ. Đến gặp Hạ Tầm, nghĩ không ra trong nhà hắn lại vồ trượt.

Đúng lúc Tạ Lộ Thiền ở chỗ này, Tây Môn Khánh cũng không hiềm tịch mịch. Chú ý tranh Trung Quốc là hàm ý, Tạ Lộ Thiền vẽ thiên hướng tả thực, cái này liền bị người cho là rơi xuống hạ thừa, gần đây không được nhiều người chào đón. Tây Môn Khánh học văn không thành, chỉ là văn nhân gà mờ, đối với y thư rất có nghiên cứu, đối với tự họa lại chỗ biết có hạn, nhìn thấy họa tác sinh động như vậy, ngược lại rất là hân thưởng.

Tạ Lộ Thiền lập tức đem hắn dẫn làm tri kỷ. Một phen nói chuyện, rất đỗi ăn ý. Cho nên nam chủ nhân Dương gia tuy không ở, có Tạ Lộ Thiền bồi. hai người uống rượu tâm tình, cũng là tiêu diêu tự tại.

Đợi Đến Hạ Tầm trở về, lúc này mới mừng rở Tây Môn Khánh Đến trong nhà của mình, vội vàng bày biện ra tiệc rượu, một lần nữa vì hắn tiếp phong (đón khách phương xa Đến dũng cơm). Bởi vì đang có mặt Tạ Lộ Thiền. Hạ Tầm không nói Đến chuyện trở về Thanh Châu đi tìm Bành Tử Kỳ, liền chỉ cũng hắn nói chút chuyện sau khi chia tay. Đợi Đến khi tiệc rượu tàn, Tạ Lộ Thiền chui về phòng của hắn tiếp tục tác họa, Hạ Tầm mới đem Tây Môn Khánh mang Đến thư phòng nhỏ.

Nghe xong Hạ Tầm nói, Tây Môn Khánh cả kinh nói: “Như vậy không khéo. Ta vừa mới Đến, ngươi lại phải đi sao?”

Hạ Tầm nói: “Đúng là, âm soa dương thác. Bất quá không sao, chờ ngươi trở về, ta còn chưa hẳn trở về. Đúng rồi, ngươi lần này tới là vì chuyện gì. thật là Đến mua dược liệu?”

Tây Môn Khánh khẩn trương đứng dậy, vội vàng nói: “Đương nhiên không phải. Còn không phải là muốn gặp Phi Phi tìm cái cớ sao. Lão đệ, ngươi nói nữ nhân có phải không vừa gặp loại chuyện này, liền trở nên đặc biệt thông minh? Ta cảm thấy... ta cảm thấy cớ ta tìm được rất tốt nha. Nhưng lúc ta xuất môn, Tiểu Đông muốn nói lại thôi, ánh mắt đó thấy được ta trong lòng chột dạ. Ta một đường này đều ăn không ngon ngủ không yên, cứ cảm thấy... Nàng giống như phất hiện gì? Ta không lộ cái gì sơ hở nha.”

Hạ Tầm ngẩn ngơ thật lâu, chậm rãi hỏi: “Tây Môn huynh, đạo buôn bán. là quý bán tiện

mua?”

Tây Môn Khánh mờ mịt nói: “Nói nhảm, bằng không buôn bán làm gì?”

Hạ Tầm nói: “Như vậy... ngươi cảm thấy dưới chân thiên tử, để đô một nước, cái địa phương này dược liệu... có thể so với huyện Dương Cốc thuận tiện hơn sao?”

“Bốp!”

Tây Môn Khánh hung hăng đánh cái miệng rộng của mình một cái, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ nó, ta rốt cuộc biết ngã rẽ là tại chỗ nào!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 167

Như Bóng Với Hình

Chương 167: Như bóng với hình

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tạ Vũ Phi vốn đầy lòng u sầu li tình, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng Hạ Tầm, khóe miệng nàng liền không kìm được nhếch lên, muốn cười.

Cái này đại khái là bệnh chung của thiếu nữ trẻ tuổi, hi nộ vui buồn giống như mưa trên thảo nguyên, Đến nhanh, đi cũng nhanh, biến ảo vô thường.

Đại khái là nàng đã quen nhìn bộ dáng khi Hạ Tầm mặc Phi ngư phục, lúc này thấy hắn đầu mang ô sa, mạo sí kề sát lỗ tai hướng lên trời hai phiến lá đào, Thân mặc một bộ quan văn bào màu xanh lục, trên quan bào bố phục còn thêu một con chim nhỏ đáng yêu, Tạ Vũ Phi liền cảm thấy rất có cảm giác vui vẻ.

Đột nhiên thay đổi trang phục quan văn. Hạ Tầm cũng rất không được tự tại. Hắn Thân Thân bào khâm, trịnh trọng nói: “ân, ta lập tức phải đi Đô Sát viện, theo Tuần án Ngự sử Hoàng đại nhân đi phủ Sơn Đông thu thập tin tức sát tập (truy nã) rồi. Lệnh huynh bình phong còn chưa vè xong, không cần đi vội, coi chỗ này là nhà mình được rồi, không cần khách khí. Nàng... cũng có thể thường xuyên qua lại. Trên phủ ta không có người ngoài, Tiểu quản sự và Tiêu Địch nàng đều quen.”

Tạ Vũ Phi trên gương mặt lộ thanh tú đẹp vẽ ra nụ cười nhạt như có như không, nhẹ nhàng đáp: “Ổ? Là đi thụ lí án sao. Ta tại sao nghe nói, ngươi là đi Bành gia Thanh Châu, đón trở về Bành nương tử của ngươi?”

Hạ Tầm ho khan một tiếng nói: “Cái này... là có, tiện đường, ha ha, chỉ là tiện đường.”

Tạ Vũ Phi chua chát nói: “Ngươi đối với nàng, thật tốt.”

Hạ Tầm trong mắt lộ ra một chút ý cười, nhẹ giọng nói: “Nếu như nàng là nương tử của ta, bị nhà mẹ đẻ đoạt về, ta cũng sẽ đi liều mạng đoạt nàng lại.”

Tạ Vũ Phi trên mặt lóe lên một chút xấu hổ cũng vui mừng, lập tức lại nghiêm mặt, hừ lạnh nói: “Nhà ta chỉ có một ca ca, vẫn không biết võ công, ngươi muốn đoạt người lại quá dễ dàng. Nhưng so với Bành gia, nghe nói nàng chỉ là đường huynh đệ đã hơn hai mươi người, một người một miệng nước bọt đều có thể chết đuối ngươi. Ta nếu thật là nương tử của ngươi, chẳng phải là quá chịu thiệt rồi?”

Hạ Tầm lập tức ngậm chặt miệng. Nữ nhân ăn phải dấm chua là không thể nói lí. Nàng liền loại dấm chua này đều ăn, còn có thể cũng nào giảng đạo lí sao? Bất quá, ăn giấm chua luôn là hiện tượng tốt, so với không ăn giấm chua mạnh hơn nhiều. Mười sáu tuổi, phẩn nộn (hồng hào non nớt), thực sự cũng có chút nhỏ. Trong nhà có tiểu nương tử mười bảy tuổi là đủ rồi. Tiểu nha đầu này, trước tiên lưu nàng lại bồi dưỡng tình cảm cũng không tệ.

Nhìn thấy trong mắt Hạ Tầm ý cười càng lúc càng đậm. Tạ Vũ Phi rất tức giận, vừa nghĩ lại, đột nhiên nghĩ Đến Bành gia có nhiều đường huynh đường đệ, biểu huynh biểu đệ như vậy, Hạ Tầm trộm đại cô nương của người ta, hôm nay đưa Đến cửa, nhất định sẽ ăn một trận đại khổ đầu, không khỏi lại vui vẻ hẳn lên.

Nàng mặt mày hớn hở nói: “A ha, ngươi vừa nói cái này ta lại nghĩ Đến. Bành gia là võ thuật thế gia, trong nhà nhân đinh hưng vượng. Ngươi lừa gạt cô nương người ta, lần này đi, thiếu không được một trận đau khổ. Ha ha, rất muốn cũng đi xem bộ đáng chật vật của ngươi.”

“Ài! Nha đầu này hi nộ vô thường, rõ ràng còn chưa định tính. Nuôi lên hai năm lại đem nàng tại chỗ hành quyết là quyết định anh minh cỡ nào!”

Hạ Tầm làm ra vẻ thở dài, nói: “Được, vậy nàng đợi đi. Ta nhất định mặt mũi bầm dập trở về, kêu nàng tới xem đủ.”

Tạ Vũ Phi hướng hắn làm cái mặt quỷ, yêu kiều cười nói: “Được. Vậy

ta liền chúc ngươi kì khai đắc bại, mã đáo bị tẩu (đánh).”

Hạ Tầm hừ một tiếng, xoay mặt liền nhìn về phía Tây Môn Khánh và Nam Phi Phi đang cách không xa đứng sóng vai, vẫy tay nói: "Đều tiễn Đến bên ngoài trấn, các người đều trở về đi. Ta đây liền đi Đô Sát viện báo danh."

Tây Môn Khánh khua tay nói: "Lão đệ, một đường thuận lợi. Ta không rời đi những ngày này, trong nhà ngươi ta sẽ chiêu cố ổn thỏa tốt đẹp, ngươi cứ yên tâm đi."

Hạ Tầm cười một tiếng, lòng nói: "May mắn trong nhà ta chưa có lão bà. Nếu không, căn cứ vào tên của ngươi, để ngươi chiêu cố, ta mới thật là không yên tâm."

Hạ Tầm xoay người lên ngựa, hướng phía bọn họ vẫy tay, liền thúc cương ngựa, xông đi ra.

"Bảo trọng..."

Nhẹ nhàng, một cái thanh âm mang theo thương cảm theo gió vào tai. Hạ Tầm ghìm mạnh cương ngựa một cái, đứng trụi Thân thể.

Quay đầu nhìn hướng người thướt tha mềm mại. Nàng đã không cười rồi. chỉ dũng một đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm hắn. sóng mắt u u. phảng phất hai đầm nước sâu. Thấy hắn dừng ngựa nhìn lại, cặp lông mi đài đài kia lập tức rủ xuống dưới, dường như muốn giấu đi một chút gì.

Hạ Tầm ghìm ngựa cười hỏi: "Không mong ta đi bị đánh một trận sao?"

Tạ Vũ Phi nhanh chóng xoay người đi, cao giọng nói: "Một đường bảo trọng, mới an toàn Đến nơi bị đánh!"

Hạ Tầm ha ha cười lớn. tay vung một roi. tuấn mã liền tung bốn vó, dọc theo con đường nhỏ bên thôn phi nhanh mà đi...

Loáng một cái, Hạ Tầm đã rời đi mười ngày rồi.

Cửa nhà Dương gia dưới cây dương liễu. Tây Môn Khánh cúi đầu, ánh mắt trốn tránh. Nam Phi Phi tức giận phừng phừng nói: "Chàng không phải nói. muốn mang ta cũng về Dương cốc?"

Tây Môn Khánh chột dạ nói: "Nhưng ta nghĩ lại suy xét một chút, vẫn cảm thấy... cảm thấy

trước tiên quay về thăm dò Tiểu Đông ý tứ thì vẫn ổn thỏa hơn, bằng không thì... Nàng nhất định sẽ không đồng ý, nàng Đến đó ở, trong nhà còn không phải đổ nhào sao?"

"Chàng nhìn xem Dương Húc người ta đi, rồi nhìn lại chàng, không có cốt khí nam nhân!"

Nam Phi Phi oán hận giậm chân một cái, xoay lưng đi.

Lại ngọt ngào người yêu. chung quy sẽ gặp được vấn đề như này như kia, có tức giận, có khi khắc khẩu. Mắt thấy Tây Môn Khánh ngày về sắp tới. bởi vì Tây Môn Khánh thay đối. hai người cũng không tránh được có tranh chấp.

Tây Môn Khánh vội vàng cười bồi tiến lên dỗ dành nàng: "Ta đây cũng là vì nàng mà suy nghĩ, sợ nàng đi chịu ủy khuất. Nàng cho ta chút thời gian, ta nhất định có thế thuyết phục Tiểu Đông tiếp nhận nàng Đến. Ta thè."

Nam Phi Phi hưng hăng giãy giụa vai, che hai lỗ tai lại. tức giận nói: "Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh."

Tây Môn Khánh chỉ có cười khổ. Tề nhân chỉ phúc (phúc nhiều vợ), không dể hưởng.

Mưa phũn triền miên, như tơ như sương. Tạ Vũ Phi một mình bồi hồi dưới cây liễu bên hồ ngoài trẩn Mạt Lăng, thướt tha mềm mại, người mảnh như cúc.

"Tỷ tỷ..."

Nam Phi Phi kêu to một tiếng. Tạ Vũ Phi nhân nhạt quay đầu, liền thấy nàng giống như một con bướm, mặc quần đỏ, đang hướng chính mình chạy Đến, trên đầu cài châm hồ điệp, phất ra ánh áng lấp lánh...

Nghe xong Nam Phi Phi nói. vốn có điểm mắt hổn mắt vía Tạ Vũ Phi đột nhiên tình lại tình thần. Nàng thần tình phẩn chắn nói: "Ta cũng ngươi đi Sơn Đông!"

Nam Phi Phi giật nảy mình: "A? Hắn không có chịu đưa ta đi."

Tạ Vũ Phi nói: "Hắn không mang ngươi đi, ngươi sẽ không tự mình đi?"

Nam Phi Phi nghĩ một chút, khiếp đảm nói: "Cái này không được. Ta lại không phải... không phải đi tìm nương tử của hắn đánh nhau, nói lại... nói lại ta cũng đánh không thắng. Lúc

này nháo lên, làm Đến không thể cứu vãn. thì hắn cũng sẽ tức giận."

Tạ Vũ Phi nhìn nàng một cái, vỗ vỗ bộ ngực nói: "Nha đầu ngốc, ngươi quên chúng ta là làm gì sao? Ai kêu ngươi dũng sức mạnh?"

"Ngươi nói sao?" Nam Phi Phi con mắt sáng lên.

Tạ Vũ Phi dán sát đôi tai của nàng một hồi. Nam Phi Phi do dự nói: "Như vậy... như vậy được không? Hắn nếu là không chịu... không chịu nghe ta thì làm thế nào?"

Tạ Vũ Phi nheo đối mắt to xinh đẹp lai, rất âm hiểm nói: "Người ở dưới mái hiên, sợ hắn không cúi đầu?"

Nam Phi Phi nghiêng đầu lại ngẫm nghĩ, cố lấy dũng khí. nắm đôi bàn tay phẩn lên nói: "Được, cứ làm như vậy."

Tạ Vũ Phi lập tức nói: "Vậy ngươi trở về thu thập bao quần áo, đợi hắn vừa đi, chúng ta lập tức cũng đi."

Nam Phi Phi nói: "Được!"

Nàng vội vàng chạy ra hai bước, đột nhiên cảm giác trở lại, không nhịn được quay người, hồ nghĩ nói: "Tỷ, ngươi thế nào giống như so với ta còn nôn nóng hơn vậy?"

"A?"

Tạ Vũ Phi nhãn châu vừa động, một bộ dạng nghĩa bạc vân thiên nói: "Chúng ta là tỉ muội tốt. Ta không giúp ngươi còn có thể giúp ai?"

Nam Phi Phi cảm động nói: "Tỉ, vẫn là ngươi đối tốt với ta!"

Nam Phi Phi vừa đi, Tạ Vũ Phi cũng như là sống lại, lập tức nhanh chân hướng trong thôn đi Đến.

Tử Tế Nam đi Bắc Bình trên đường, lần đầu tình cỡ gặp gờ Dương Húc, hắn trượng nghĩa tương trợ, hắn khéo hiểu lòng người, đã khắc rõ thật sâu vào trong lòng Tạ Vũ Phi. Nàng thấy qua rất nhiều nam nhân, tử trước Đến giờ chưa có một ai có thê tại trong lòng nàng lưu xuống ẩn tượng khắc sâu như thế.

Nếu như nói hắn tại bình nguyên, Đức Châu hai lần ra tay tương trợ, chỉ là cho nàng lưu lại một chút hảo cảm mà nói. Như vậy tại Bắc Bình bên ngoài nhà Tạ Truyền Trung, hắn hiểu, đồng tình, ánh mắt trân trọng, liền giống như một thanh lợi kiếm, sâu sâu đâm tiến vào tâm linh phong bế của nàng.

Chỉ là, nàng biết mình đã có nơi có chốn, cho dù nàng còn không biết nam nhân của mình là cái bộ dáng gì. nhưng mà danh phận đã định, nàng tuy còn chưa gả về nhà người, thật ra đã không phải Thân tự do. Phần xao động này bị nàng chôn giấu thật sâu, trước sau không có tiến một bước phát triển. Nó che dấu là tốt như thế, Đến nỗi ngay cả Tạ Vũ Phi tự mình cũng không biết nàng đã bất tri bất giác có tình yêu.

Thiên ý trêu người. Khi nàng trở lại ứng Thiên, lại phát hiện người nam nhân này chính là nam nhân nàng tử nhỏ đã định việc hôn nhân kia. Bởi vì hô thẹn, bởi vì tự tỉ, bởi vì đối với Thân nhân bảo vệ, nàng còn không có làm rõ thái độ chân chính Hạ Tầm đối với nàng, liền không thể chờ được giải trừ hôn ước.

Nhưng nam tử lần đầu tiên tại đáy lòng nàng đánh xuống lạc ấn khắc sâu kia. cũng nam nhân nàng tử khi hiểu chuyện đời đã chú định phải thuộc về kia, lại trũng hợp thành một người. Loại lực lượng này, đã triệt để đả thông suy nghĩ của nàng. Duyên khởi tính không, tính không duyên khởi, trong tối tăm đều giống như sớm đã an bài.

Một cái lí niệm cuối cũng tử nhỏ đã hình thành, và với thiếu nữ lần đầu tiên nảy sinh ái tình, hoàn toàn chú giải ở trên người cũng một nam nhân. Tình yêu này tại trong lòng nàng liền so với các nữ hài khác tốc độ càng thêm triệt để tăng mạnh. Nàng không thể không nhớ hắn, cho nên luôn cho chính mình tìm cớ Đến gần hắn. Chờ khi hắn biến mắt tại trong tầm mắt mình, nàng mới phát hiện, nàng đã không thể tự thoát khỏi.

Thiếu nữ ôm ấp tình cảm luôn là vậy, khổ nhất ngọt nhất một mình tương tư.

Hẳn là một mình tương tư. Biểu hiện của nàng đà rất không hàm súc, rất không thục nữ rồi. Nhưng nam nhân xấu kia biểu hiện ra vẫn đối với nàng... hắn đi rồi, lòng Tạ Vũ Phi cũng bị mang đi, trống trải, thẳng Đến Nam Phi Phi Đến tìm nàng.

“Lại đi về nông thôn chơi à?"

Tạ Lộ Đề Cẩn thận tỉ mi trước mặt một bộ sơn thủy đồ cực lớn vừa mới cấu lặc thành đồ hình. Tranh của hắn chính là tả thực, bức họa này nếu như đi qua Tê Hà sơn vừa nhìn liền biết

đây là vẽ cảnh tượng Tê Hà, bất quá quốc họa là tranh thủy mặc, xem trọng là dũng hình tả thần, thơ tình họa ý. Họa tác của hắn phong cách có điểm giống con đường tranh Tây Dương, dũng công cụ hội họa và thủ pháp kì xảo làm quốc họa, khó trách không được chào đón.

Tạ Vũ Phi nói: "Đúng rồi, Can nương hiện tại chủ yếu thu nhập chính là mảnh đất dưới quê kia. vậy có thể không sít sao. Muội một mình, ở tại chỗ này buồn Đến sợ, muốn cũng Can nương đi dưới nông thôn chơi."

"Ổ. Vậy liền đi đi."

Tạ Lộ Thiền tại một chỗ cây cố Tùng lại cấu lặc vài bút, đột nhiên nhớ tới gì, dừng bút xuống quay đầu nói: "Tạ Tạ, trải qua những ngày này ở đây, ta cảm thấy... Dương Húc này phẩm tính, cũng không giống không chịu nổi như muội nói đâu. Hắn người này có tài có mạo, thật ra là cái lương phối khó được. Nói lại, hôn sự này là phụ Thân lúc còn sống định xuống cho muội. Cứ giải trừ như vậy, chỉ sợ phụ Thân trên trời có linh cũng sẽ bất an."

Tạ Vũ Phi tỉm đập mạnh, khẩu thị tâm phi nói: "Vậy là thế nào, đã... đã giải trừ hôn ước rồi, ngựa tốt cũng không chịu quay đầu lại ăn cỏ."

Tạ Lộ Thiên vui vẻ nói: "Muội muội hồi tâm chuyến ý sao? Chỉ cần muội nguyện ý gả, Dương Húc nơi đó còn có vấn đề gì! Ngựa tốt? Ngựa tốt cũng phải nhìn là cỏ gì. Một cây linh chỉ tiên thảo bày tại chỗ này, hắn cũng không quay đầu sao? Ha ha ha..

Tạ Vũ Phi rất dè dặt nói: "Ca, muội nói ngựa tốt, là chỉ bản Thân muội. Dương Húc cũng tính là cỏ linh chỉ sao? Hắn à, so với cẩu vì ba thảo (cỏ đuôi chó) còn kém không nhiều..

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 168

Lại Tới Tế Nam

Chương 168: Lại tới Tế Nam

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm cây cò đuôi chó này hiện tại đã chạy tới Tử Châu.

Bọn họ tử Nam Kinh Đến, tử nơi này đi Sơn Đông, là tuyến đường gần nhất. Thật ra mắt mười ngày mới đi Đến nơi này, thật có chút chậm. Chỉ là một lần này bọn họ không chỉ có hai người. Tuần án Ngự sử xuất hành, trên đường tuy không cần bày ra nghĩ trượng, gõ chiêng dẹp đường, yên lặng lánh đi. Nhưng nhiều người như vậy hành động nghĩ ngơi, luôn so với hai người xe nhẹ mà đi chậm hơn. lại thêm gần nhất chính là tìm trộm bắt cướp, truy tìm tra xét phong thanh Bạch Liên giáo đồ đang lúc khẩn cấp nhất. Trên đường trạm kiểm soát phòng bị, kiểm tra đều so với bình thường nghiêm khắc hơn nhiều, cái này cũng trì hoãn lộ trình.

Bất quá Hạ Tầm đã không quá nôn nóng. Có thể bước trên đường về Sơn Đông, như vậy Bành Tử Kỳ cũng bất quá so với hắn sớm về nhà vài hôm mà thôi, không Đến mức sinh ra gì ngoài ý muốn. Cũng hấp tấp chạy Đến. không bằng hảo hảo ngẫm nghĩ thế nào ứng phó lão trượng (bố vợ), đại cừu tiểu cừu (anh em vợ) làm khó dễ. Vả lại nói, Chu lão gia tử có thể cho đủ thể diện của con kiến nhỏ vươn tay một cái liền có thể bóp chết như hắn, hơn nữa cố y xem nhẹ tội phong hóa của hắn.

Tuy nói pháp lí không ngoài đối với nhân tình, dân không kiện quan không truy xét, hoàng đế lão gia cũng nói nhân tình. Nhưng vị lão gia tử này đối với thủ hạ cửa quan gần đây có điểm khắt khe. Hôm nay đối đãi chính mình như vậy, đó là pháp ngoại thi ân. Hoàng thượng đã để hắn danh nghĩa là đi Sơn Đông tra tập (kiểm tra, truy bắt) Bạch Liên giáo phi. Vậy hắn

ôm cây đợi thỏ, liền đoạt lão bà đem theo đả kích giáo phi. Hai thứ này đều được chiêu cố, không thể đạp lên mặt mũi. Tại trước mặt lão Chu. ai có cái tư cách đó?

Bến đỏ Tử Châu người đầy chật cứng. Bởi vì tra xét nghiêm, người qua sông xếp thành đội ngũ thật dài. Hoàng Ngự sử và Dương Thải Phóng sứ không có bày ra nghĩ trượng, mặc cũng là quần áo tầm thường, không bày ra quan uy mở đường, vả lại bọn họ là Tuần án Ngự sử, điều tra dân tình vốn chính là chức trách sở tại, không có đạo lý chính mình dẫn đầu nhiễu dân. chỉ đành nhẫn nại tính tình va quệt tiến lên.

Thật không dễ dàng Đến phiên bọn họ. Bọn thủ hạ đệ trình qua không phải lộ dẫn (giấy đi đường), lại là một phần quan phòng, quan tuần kiêm kia có chút kinh ngạc, đưa Đến Cẩn thận nhìn một lần, lập tức mặt đầy tươi cười nói: "Ai ui. thất kính thất kính. Thì ra là đại nhân trong kinh đi ra. Trì hoãn hành trình các vị đại nhân, thứ tội, thứ tội. Không biết chuyến này các vị đại nhân, tùy Tùng mấy người, còn xin nhất nhất chỉ điểm ra, hạ quan đây liền cho đi."

Hắn nghiêng đầu qua, liền dũng vò đơn đao chỉ vài tên thủ hạ nói: "Ai ai ai, không mở mang tầm mắt gì. Mau đem chướng ngại vật bày bên đường đi, nhường đường cho xa giá đại nhân."

Cúi đầu vừa nhìn, một tên thư sinh mới bị dờ bọc ra kiểm tra qua còn đang chậm chạp thu xếp đồ, vị quan tuần kiêm này lại tức giận nói: "Vị tú tài này, ta nói ngươi nhanh chút được không. Lề mề, trên đường đúng chỉ một mình ngươi."

Hạ Tầm ngồi ở trên xe, hướng phía người đó nhìn một cái. Người này mặc nho sam, đeo bội kiểm, vừa nhìn chính là một sĩ tử du học, bất quá

gia cảnh xem ra tịnh không sung tóc gì. Hắn mang theo một cái hành lý cực lớn, xem ra là đường xa mà Đến, lại đi bộ không đi ngựa, cũng không có thư đồng người hầu. Khi hành lý vừa mới kiểm tra bị dờ ra, quần áo sách vở vứt trên đất. Hắn đang nâng một mặt quyến sách lên, vỗ đi tro bụi, lại nhét vào tài trên lưng.

Nếu như đối thành lữ khách khác, hắn tại chỗ đó thu dọn đồ đạc cũng không vướng bận. Nhưng đám người Hạ Tầm là ngồi xe Đến. như vậy đi liền có chút vướng bận rồi. Hạ Tầm thấy tình hình, phân phó Tuần kiểm kia nói: "Không cần giục hắn. Chúng ta đi sớm. đỏ ngang không đầy cũng sẽ không đi. hơi đợi một chút không sao."

Quan tuần kiểm kia nghe xong liên tục thưa vâng, quay đầu vẫn đi Đến bên người tó tài nọ,

trách mắng vài câu: “Nhanh chút nhanh chút, lề mề.”

“Cám ơn đại nhân.”

Thư sinh kia hiển nhiên là nghe được Hạ Tầm nói. ngẩng đầu lên nhìn hướng hắn cười nói cảm ơn. Nhìn thư sinh này dáng người khỏi ngô, mặt chữ quốc, xương gò má rất cao, mi cốt bề ngoài cũng có chút hưng thịnh, rõ được có chút cương trực. Chẳng qua vừa nhìn Đến, rất có khí thế, liền cũng hướng phía hắn khè cười một cái.

Tú tài đem sách vở quần áo đều nhét về hành lý, lại nhặt lên bội kiểm của hắn cài về giữa eo, liền đi lên phía trước. Tử đây qua sông, liền là ranh giới đất Sơn Đông, quê cũ thánh Khổng. Sĩ tử du học thiên hạ chỉ cần có thể rời xa nhà, đều sẽ Đến Sơn Đông, hướng khuất phụ Khổng miếu, bái tế đại thánh hiền trước kia. Tại nơi đây nhìn thư sinh tử xa Đến cũng không kì lạ.

Đoàn người Hạ Tầm cũng qua trạm kiểm soát. Quan tuần kiểm đó rất giúp đỡ, phái sai dịch ở phía trước xem đường cho bọn họ. Liền đi tại rất nhiều người đi đường phía trước, Hạ Tầm cũng thư sinh nọ gặp nhau, hai người lại khách khí với nhau gật gật đầu. Ánh mắt Hạ Tầm vừa rủ xuống, chú ý Đến tay người nọ ẩn tại trên chuôi kiểm.

Đây là một chuôi sức kiểm (kiểu trang trí), trên cơ bản là không giết được người. Thân kiểm quá nhẹ quá kém, mà còn không khai phong (mài bén), cho dù khai phong rồi cũng không thể cắt chặt chém, bởi vì chất sắt quá kém. Loại kiểm này trừ làm đồ trang sức, chỉ có thể dũng múa kiểm, rẽn luyện Thân thể.

Lúc ấy quan học, cưỡi ngựa bắn cung là môn bắt buộc. Bởi vì các học sinh một khi trúng cử, tương lai liền có thể ra địa phương bên ngoài làm quan, mà quan địa phương truy bất trộm cướp, đả kích phiến loạn, khi ứng đối kẻ địch bên ngoài, đương nhiên là quan chỉ huy cao nhất tại chỗ, không hiểu cưỡi ngựa bắn cung không phải thành phế vật rồi? Bởi vậy đây là tài nghệ các sĩ tử cơ bản phải học. Nhưng mà... nghiệp chính của sĩ tử dù sao cũng là sách vở, văn mực. Bọn họ sẽ nuôi thành thói quen tùy thời nâng kiểm sao?

Hạ Tầm trong đầu không hẹn mà lóe lên chuôi Quỷ nhãn đao Bành Tử Kì một chút cũng không rời người, cũng nàng đi Đến nơi nào, đều vô ý thức dũng tay ẩn đao tư thế oai hùng hiên ngang, lông mày không khỏi có chút nhíu lại. Hắn lại sâu sâu liếc nhìn thư sinh kia, lúc này mới quay đầu lại. nước sông phía trước cuồn cuộn, bến đỏ Hoàng Hà Đến...

Tú tài chậm rãi đi ở phía sau. trên mặt mang theo ý cười như có như không, bình tình tự nhiên.

Trên học chính quan bằng của hắn. ghi lại hắn tên Vương Nhất Nguyên, tà tài Hà Nam Nam Dương phủ, năm nay ba mươi hai tuổi. Hắn xác thực họ Vương, Nhất Nguyên cũng xác thực là tên thật của hắn. Nhưng mà trên đời người biết được tên vốn có của hắn thật ra không nhiều. Đại đa số người chỉ biết một cái tên khác của hắn, một cái tên hiển hách: Kim Cương Nô, Vương Kim Cương Nô.

Kim Cương Nô là một trong đầu não của Thiểm Tây Miễn huyện Bạch Liên giáo. Lúc trước truyền giáo, hắn là Tam thủ lĩnh. Giáo đàn Bạch Liên Miễn huyện, đại nguyên soái là Điền Cửu Thành, nhị nguyên soái là Cao Phúc Hưng, tam nguyên soái là hắn: Vương Kim Cương Nô.

về sau. bọn họ vạch trần tạo phản, đấy đại nguyên soái Điền Cửu Thành làm Hán Minh hoàng đế, niên hiệu Long Phượng. Nhị nguyên soái Cao Phúc Hưng làm Di Lặc Phật, mà hắn thì thành đứng đầu Tứ Đại Thiên Vương. Trong truyền thuyết, Kim Cương Nô Thân cao hơn trượng, đi lại như bay, một Thân mình đồng da sắt đao thương bất nhập, lực lớn có thế chuyến núi. Nhưng ai lại có thế tưởng được. Kim Cương Nô chân chính nhìn Đến chỉ là một hán tử thư sinh bình thường cường tráng một chút, mặc nho sam, nghĩễm nhiên chính là một nho sinh.

Miễn huyện Bạch Liên giáo lần này hùng hùng hổ hổ tạo phản, nhanh chóng tụ tập vài vạn người, nhìn lên Đến rất là uy vũ. Bọn họ vốn cho rằng thật có thể tự lập một nước, xưng vương xưng bá. Ai hiểu được đại quân triều đình vừa Đến. trong khoảnh khắc sụp đổ tan tành. Trường Hưng hầu Cảnh Bính Văn kia là cũng Chu Nguyên Chương đánh thiên hạ, từng nhiều lần lập chiến công, người đời đều biết người này thiên về phòng thủ. ai cũng không biết thiên về phòng thủ chỉ là so với tiến công của hắn mà nói. Như gặp danh tướng, Cảnh Bính Văn tại trên chiến thuật công kích xác thực không thiện công kích, nhưng đối với đám bạo dân chỉ biết đánh lên ỷ vào tự có thiên binh thiên tướng bảo hộ, niệm chú có thể đao thương bất nhập này, Cảnh Bính Văn công cũng vô cũng sắc bén.

Hán Minh hoàng đế chết rồi. Di Lặc Phật chết rồi. tứ đại Kim Cương chỉ còn sống mỗi mình hắn. Hắn cuốn mang theo một sổ kim châu ngọc bảo lúc trước dẫn người cướp bóc nhà giàu có, trốn ra Thiểm Tây, tại Hà Nam Nam Dương phủ dũng sổ tiền lớn mua được phần bằng chứng giả, lại có thể bị hắn một đường hữu kinh vô hiểm xông Đến bến đỏ Tử Châu.

Cách Thiểm Tây càng ngày càng xa, hắn tin tưởng, lần này rốt cuộc an toàn rồi. Tạm thời Đến phủ Tế Nam Đến nhờ cậy biếu huynh, chống cự qua tình thế, hắn vẫn sẽ trở về. Huyện Miễn là căn cơ của hắn, quan binh tuy lợi hại, nhưng mà quan phủ trừ khi đem dân chúng toàn bộ giết sạch, nếu không trừ không xong căn cơ của hắn. hắn còn có thể ngóc đầu trở lại, Đông Sơn tái khởi.

Hoàng Chân cũng Hạ Tầm đên ngoài phủ Tê Nam hai mươi dặm, mới dừng lại ăn mặc trang điểm, bày ra nghĩ trượng, đồng thời sai người Đến phủ Tế Nam truyền báo tin tức.

Hoàng Chân là lào phu tử tuổi quá hoa giáp (ngoài 60), tại Đô Sát viện loay hoay cả đời bút mực, bởi vì làm người hiền như khuất gỗ, không quan hệ nhân duyên gì, ngoài phái công sai chuyện tốt tử trước Đến giờ cũng không Đến lượt hắn. Hắn cũng hết hi vọng rồi. thành thành thật thật trơ ra tại trong Đô Sát viện lình bống lộc, thinh thoảng giúp người viết mộ chí hôn thiếp, kiểm một phần phí nhuận bút kiểm bên ngoài, tự cho là đủ mà mừng thôi.

Ai nghĩ Đến già rồi. lại có thể bị phái làm Tuần án Ngự sử uy phong nhất. Hoàng Ngự sử sau khi biết được tin tức vui mừng Đến đều quên đi chính mình họ gì. kém một chút cũng Phạm Tiến trúng cử giống nhau, một ngụm trúng gió mê mân đầu óc, ai biết Đô Ngự sử Ngô hữu Đạo đại nhân cho hắn một cái "bạt tai lớn", đem hắn cho "lay" tình: "Lần này đi phủ Sơn Đông, ngươi danh là Tuần án Ngự sử, thực ra mọi việc không làm. nhưng nghe Thải Phóng sứ Dương Húc phân phó. Dương Húc phụng mật chi. đi Sơn Đông tự có giải quyết việc công, ngươi chỉ là mượn danh nghĩa, hiểu không?"

Một câu nói đem Hoàng Chân đánh về nguyên hình. Hắn như cũ làm một cái Hoàng giám sát hiền như khuất gỗ ít lời, tử ứng Thiên phủ ra đ, hắn liền giống như là đầu xe tung bay một mặt mượn danh nghĩa, liền đi đứng nghĩ ngơi đều là do Hạ Tầm làm chủ. Hoàng đại nhân cũng tượng đất điều khắc giống nhau, chẳng thích làm cho lòng thảnh thơi. Trong mắt người ngoài, ngược lại cảm thấy vị Ngự sự đại nhân này tự cao tự đại, không dễ ở chung. Ngược lại là Thải Phóng sứ đại nhân khéo đưa đẩy một chút.

Tin tức báo Đến ứng Thiên phủ. ứng Thiên Bố chính sứ tỉ. Đô chỉ huy sứ tỉ, Đề hình án sát sứ tỉ đều phái người Đến. Bởi vì Hoàng Chân là tuần án Ngự sử, Tuần án Ngự sử không giống như chuyên tra Ngự sử, phái ngươi Đến tra cái gì chính là tra cái đấy. Tuần án Ngự sử nhận làm hết tất cả, cho nên cái cái nha môn đều được phái người Đến.

Hoàng Chân là quan thất phẩm, chức quan không lớn, nhưng hắn quyền lực lớn, lần này là

quan to của triều đình, trên thực tế là thay mặt thiên tử tuần thú. cho nên các nha môn phái quan viên Đến chức vị đều không thấp, phần lớn là quan ngũ lục phẩm, trong đó còn có Bố chính sử tỉ Tham tán Cừu Hạ Cừu đại nhân. Cừu đại nhân lần trước phái người truy đuổi Hạ Tầm đi Bấc Bình, kết quả cái gì sơ hở cũng không bắt được, ngược lại bởi vì người Mông cố ý đồ âm mưu phá nố Yến vương phủ, kéo cho kẻ khác vào đại lao.

May mà hai người lanh lợi. chỉ nói là phụng mệnh Tế Nam phủ Đến Bắc Bình điều tra nghe ngóng một cọc vụ án, cũng không nói là Cừu Hạ sai khiến riêng tư. Sau khi phủ Bắc Bình gởi công văn đi Tế Nam phủ kiểm chứng, liền đem bọn họ thả ra. Lần này lại lần nữa gặp được Hạ Tầm. Hạ Tầm lại có thể lắc mình một cái thành quan to triều đình, trên mặt Cừu Hạ mang theo nụ cười, trong hắn lại mơ hồ lộ ra ý thủ hận.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 169

Lại Gặp Tử Y

Chương 169: Lại gặp Tử Y

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm không chú ý Đến Cừu Hạ cái lão đầu nhi này. Một đám lớn quan văn võ chen lên Đến, ầm ì Đến hắn có điểm choáng váng. Mọi người mồm năm miệng mười tự mình giới thiệu một phen. Hạ Tầm căn bản không nhớ được tên vài người, dù sao cũng tóm được ai đều chắp tay gọi một tiếng đại nhân chắc chắc không sai.

Tại dưới cũng chúng quan viên theo, Tuần án Ngự sử nghĩ trượng tưng bừng Đến dưới cửa thành phủ Tế Nam. sau tại cửa thành Đề hình Án sát sử tỉ các quan viên liền nghênh đón.

Đô Sát viện. Đại Lí tự, Hình bộ, là ba pháp tỉ của triều đình. Đề hình án sát sử tỉ mười ba tình, chịu sự quản lý của Hình bộ. Bọn họ tư pháp quan viên cũng Đô Sát viện quan hệ gần nhất. Hoàng Chân phẩm trật (bậc quan) tuy nhỏ, lại là triều đình sai phái, Đề hình Án sát sử Tào đại nhân nê mặt, lại đích Thân dẫn Phó sứ, Thiêm sự bản tỉ, Tuần sát quan môn các nơi chạy Đến nghênh tiếp.

Vị Tào đại nhân này, chính là cha của vị Tào Ngọc Quảng Tào công tử thế chỗ Hạ Tầm trở thành tân sủng của Tề Vương, Tào Kỳ Căn.

Tào đại nhân còn không Đến năm mươi tuổi, tóc trên đầu đen giống như nhuộm mực, khuôn mặt cực Kỳ trẻ tuổi, so với Tào công tử bừa bãi và lang thang, vị Tào đại nhân này lại cho người ta một loại cảm giác trầm ổn cương nghị.

Trường hợp như vậy Hạ Tầm liền không thể bao biện làm thay. Hoàng Ngự sử tuy là lão hủ hiền như khuất gỗ, cơ bản bề ngoài nói chuyện vẫn sẽ nói. do hắn ra mặt nói cảm ơn. hàn huyên lẫn nhau một phen

Bọn người Hoàng Ngự sử trước tiên bị đưa Đến dịch quán bố trí ổn thỏa xuống. Tào đại nhân cũng không đi theo, chí nói mời bọn họ bố trí ổn thỏa xuống, nghĩ ngơi sơ qua, buổi tối lại mời bọn họ dự tiệc, vì hai vị đại nhân tiếp phong tẩy trần, liền trở về nha môn, tự có các quan viên khác giúp đỡ, một đường Đến dịch quán.

Tế Nam hiện nay là một tòa thành lớn trọng yếu nhất trên đường Sơn Đông, cho nên dịch quán chỗ này quy mô cũng rất lớn, không giống thành nhỏ huyện nhỏ dịch quán tầm thường thô sơ, chỉ có thể đủ làm chỗ nghĩ ngơi. Dịch quán Tế Nam kết cấu giống bố cục dinh thự một vị quan to. Phủ đệ quan viên bình thường là chia làm ngoại trạch và nội trạch. Ngoại trạch kiến trúc chủ yếu là phòng khách, nội trạch kiến trúc chủ yếu là phòng ngủ. phòng khách và phòng ngủ thông qua hành lang sân bố trí hình thành trước sau hai cái tiến vào sân lớn.

Mà địch quán này cũng cái khác tương tự, chia làm sân trước sau. Tiền viện kiến trúc chủ yếu là phòng khách. Phòng trước là lối vào tiền viện, hai bên là hai sương. Tiền viện là tiến hành tiếp đãi, thư tử qua lại, vận chuyền các loại công việc nơi chốn. Hậu viện là chỗ khách khứa ngủ lại, kiến trúc chủ yếu của nó là sảnh trên, vây xung quanh phòng phân biệt. Sân cũng là kiêu bố cục lang viện (hành lang với sân), trồng trúc xum suê, đào ao nước, núi giả vườn hoa, tạo điều kiện khách giải sầu.

Tiếp đãi qua thượng cấp kiểm tra phần lớn người đều biết, người được cử Đến cho dù là cấp bậc không ra gì, Đến phía dưới cũng sẽ huênh hoang, một cái lông gà cũng xem như là lệnh tiễn. Mà người phía dưới tất nhiên cũng là ưu đãi lễ ngộ hết sức, Đến đón đi tiễn, ăn uống nghĩ ngơi, các phương diện đều cần phải tận thiện tận mì, chu đáo Đến cũng. Cho dù là khi tiễn bọn hắn rời đi trong bụng mắng một tiếng: "Đám con cháu này cuối cũng cũng cút đi rồi!" nhưng ngoài mặt lại một bộ dạng hiểu tử hiền tôn.

Hôm nay chính là như vậy. Hoàng Chân là quan thất phẩm. Hạ Tầm là quan bát phẩm, Tế Nam phủ có ba nha môn, quan cao quyền quý không ít, Hoàng Chân và Hạ Tầm phẩm trật cũng không là gì. nhưng hai người họ tử trong kinh Đến thị sát, đãi ngộ này liền không đồng dạng. Tuần án Ngự sử Hoàng đại nhân, Thải Phóng sử Dương đại nhân đều cấp an bài cho dinh thự đơn độc, trong dinh thự mỗi người có bảy tám tên dịch tốt chờ nghe sai bảo, dũng quy cách tiếp đãi quan to nhất phẩm.

Đương nhiên, hai vị đại nhân này quy cách tiếp đãi vẫn có chút sai khác. Chỗ ở của Hoàng Chân so với chỗ ở của Hạ Tầm càng rộng rãi chút, bố cục càng hợp lí chút, đẩy cửa sổ ra nhìn Đến phong cảnh vườn hoa góc độ càng tốt một chút. Cũng không phải không có quy cách phòng ở như nhau, mà là bởi vì bọn họ một người Chính sứ, một người Phó sứ, trên tiếp đãi tất phải lộ ra chút tôn tỉ trên dưới. Quan mà, coi trọng không phải là cái này sao?

***

Hạ Tầm hận không được lập tức chạy Đến Thanh Châu. Trên đường hắn nghĩ rất nhiều chủ ý, cảm thấy khả thi nhất thật ra chỉ có một cái: Trực tiếp Đến cửa. dũng thành mà đối đãi. Hắn và Tử Kỳ đã có phu thê thật, nói lại Thân phận địa vị hắn cũng Tử Kỳ cũng là môn đăng hộ đối. Bành gia mặc dù bởi vì con gái rời nhà ra đi rất là tức giận, còn có thế chia rẽ bọn họ sao? Thôi Nguyên Liệt và Chu cô nương ví dụ bày ra đó. Là bậc cha mẹ, chỉ là muốn con gái tốt, còn có thể như thế nào làm khó hắn?

Đương nhiên, hán cũng dự đoán Đến sẽ có khó khăn nhất định. Đầu tiên một cửa đám đại cữu tử tiểu cữu tử kia liền không dễ qua. Chính mình không mai mối không bái đường, dụ dỗ đại cô nương người ta. Đối với Bành gia mà nói, là rất bè mặt. Những anh em vợ này nhìn hắn nhất định không vừa mắt. nói không chừng sẽ lần lượt dừng lại đánh, vậy cũng chỉ đành chịu thiệt thỏi thôi!

Chính cái gọi là lòng thành Đến, kiên định, tin tường bằng Thân phận địa vị, công danh gia thế hắn, và hắn cũng Bành Tử Kỳ đã thành chuyện tốt thật sự, lại biểu hiện ra thái độ tình sâu nghĩa nặng. Không nói vẫn có thể cảm động trời đất, cảm động lão trượng nhân cũng đám cữu ca tử?

Chỉ là hôm nay vừa Đến Tế Nam, chính mình lập tức chuồn mắt là không hay. Không nói Đến trên danh nghĩa người lãnh đạo trực tiếp Hoàng đại nhân trên mặt khó coi, các quan phủ Tế Nam đều muốn cũng căng thăng. Bọn họ không biết mình làm cái gì đi rồi, chỉ cần quan viên trên mông đít không sạch sẽ đều thấp thỏm không yên, không cần thiết khiến cho Sơn Đông phủ gà bay chó chạy.

Cho nên hán đành phải nhẫn nại tính tình, trước tiên ứng phó xong những quan trên lui tới, quay đầu tìm cái lí do cũng Hoàng Ngự sử nói chuyện, lại đi chấp hành nghiệp lớn tìm vợ của mình.

Chỗ mời tiệc khách được bố trí trong dịch quán, tử Bát Tiên lâu mời bốn đại sư phụ đầu bếp, nấu nướng một bàn tiệc rượu thịnh soạn. Án Sát sứ Tào đại nhân chỉ Đến ngồi một lúc, uống vài chén rượu, liền nói trên có chút chuyện quan trọng trong người chấp tay Cáo từ. Đợi hắn vừa đi, bầu không khí trên tiệc sôi nổi trở lại. Bố Chính sứ phủ Cừu Tham tán vê râu cười lớn nói: "Có rượu không nhạc, không khỏi nhạt nhẽo. Dịch đại nhân, không có an bài nữ nhạc sao?

Dịch đại nhân này tên Dịch Gia Dật, là một vị đề hình thiêm sự đề hình án sát sử tỉ Sơn Đông. Án sát sử Tào đại nhân và hai vị quan ở kinh thành phẩm chức sai kém quá nhiều, thật không xứng, tiếp đãi trả lời chủ yếu chính là do hắn phụ trách.

Dịch đại nhân nghe vậy cười nói: "Lão thất phu, liền hiểu được ngươi đang chuyển lòng Đến các cô nương. Thế nào, Tào đại nhân vừa đi, ngươi liền kiềm chế không được?"

Nói xong, hắn lại chuyển hướng Hoàng Chân và Hạ Tầm. cười nói: "Vừa rồi án sát sử đại nhân đang ngồi, bản quan không dám lỗ mãng. Ha ha, hôm nay ban nữ nhạc này, vẫn ta đặc ý phân phó, tử giáo phường tỉ điều Đến nữ nhạc kì nghệ cao minh nhất, ai nấy tư chất đoan chính thanh nhã, thực là người thông minh lanh lợi, vì tiệc rượu tẩy trần đón Hoàng đại nhân. Dương đại nhân, vừa trợ hứng uống rượu."

Dịch Gia Dật phân phó một tiếng, bên ngoài trước tiên liền tiến vào rất nhiều nhạc công, cầm nhạc cụ, xách theo cái bàn, tại hai sương hai bên ngồi xuống, ngay sau đó liền nhìn thấy đào hồng liễu xanh, hoa khoe màu đua sắc, tiến vào rất nhiều nữ tử động lòng người. Trong lúc nhất thời quần nữ chúc chúc, cả phòng thơm hương.

Hạ Tầm đưa mắt vừa quét, ánh mặt đột nhiên dừng tại bên trong trên Thân một cô gái dáng người trướng thành. Cô gái đó mặc một Thân quần áo xanh lá cây, đứng tại một ban dung mạo xuất chúng giữa các cô gái, vẫn cứ hiện ra đặc biệt mì lệ. Dung mạo đó so sánh với các cô gái khác rõ ràng cao hơn một đoạn.

"Tử Y cô nương!"

Vừa thấy cố nhân. Hạ Tầm không khỏi kinh ngạc.

Tử Y Đằng cũng nhìn thấy hắn. ánh mắt cố định tại trên người hắn. vẻ mặt có chút nhân nhạt, ánh mắt lại giống như đưa tình. Đợi Đến tiếng nhạc vừa nổi. tay áo xanh lật một cái, các nữ nhạc ca múa lên, ánh mắt nàng mới tử trên người Hạ Tầm rời đi.

“Ha ha. Dương đại nhân, cô gái đó tên gọi Tử Y, là hoa khỏi Di Hương viện, sắc đẹp mì lệ đặc biệt, trội hơn các cô gái khác, có thể vào được pháp nhãn Dương đại nhân?”

Cừu Hạ thấy ánh mắt Hạ Tầm lưu luyến trên người Tử Y Đằng thật lâu. không khỏi vuốt râu cười nói.

Thật ra trong các cô gái ca múa phía dưới, vốn dĩ Tử Y Đằng tú lệ phất triển, tươi đẹp nhất. Các nàng vừa tiến Đến, ánh mắt mọi người phần lớn lưu luyến tại trên người nàng, chính là Hoàng Chân Hoàng Ngự sử cũng không ngoại lệ. Lúc này Cừu Hạ vừa nói, Hoàng Chân vừa nghe Hạ Tầm cũng nhìn lên vị cô nương này, không khỏi âm thầm kêu xui xẻo, biết rõ chính mình và hắn tranh không được, lập tức lũi mà cầu lần khác, đi tìm mục tiêu thứ hai.

Những quan viên khác kia đều là tiếp khách, mặc dù thường thức, hôm nay cũng không đánh cái chủ ý gì. Vừa nghe Cừu Hạ nói như vậy, liền sôi nổi hướng phía Hạ Tầm trêu chọc lên. Hạ Tầm nhân nhân cười nói: “Cừu đại nhân hiểu lầm rồi. Dương mỗ ở Sơn Đông nhiều năm, gần đây mới về Giang Nam. Vị Tử Y cô nương này, chính là quen biết cũ của hạ quan, cho nên nhìn nhiều vài lần.”

Các quan viên nghe xong, đều lộ ra nụ cười hiểu ý, nhất tề ồ một tiếng, trong thần sắc tràn đầy mập mờ. Hạ Tầm biết bọn họ có chỗ hiểu lầm, lại cũng không dễ giải thích, chỉ đành ha ha cười, nâng chén nói: “Nào nào, hiện tại sơn hào mĩ vị, ca múa nữ nhạc tất cả đều đủ, các vị đại nhân, mời rượu, mời rượu.”

Mọi người liền đều sôi nổi nâng chén, đón ý nói hùa đứng dậy. Vừa rồi mọi người ngồi vào chỗ, lần nữa thông báo tên họ với nhau. Hạ Tầm đã mơ hồ nhớ tới chính mình tại huyện Bồ Thai bắt Cừu Thu kia, tựa hồ có vị đường huynh làm quan tại Tế Nam, lại nghe người này tên gọi Cừu Hạ. trong lòng đã âm thầm cảnh giác, tại trước mặt hắn nói chuyện liền cẩn thận rất nhiều.

Những cô gái này mỗi người dáng vẻ xinh đẹp, dung mạo xinh xắn, lại nhiều tài nghệ, hoặc múa đơn, hoặc múa đội. hoặc mở lên giọng hát, hoặc cầm trúc thổi tiêu, quả thật cho tiệc rượu rạng rở không ít. Chỉ có điều suy cho cũng là phía chính phủ tổ chức tiệc Tùng, có thể tử Giáo phường ti mượn nữ nhạc ca múa trợ hứng rượu, lại không thể lệnh người hầu hạ cũng ngồi uống rượu loạn thể thống, cho nên trên tiệc rượu ai ai áo mũ chính tề, mỗi người nho nhã lễ độ, cũng không thấy cái gì cừu hình ác tượng.

Giữa tiệc rượu các vị đại nhân nói bóng nói gió, nghe nói hại đại nhân này Đến Sơn Đông tuy không phải đặc vụ. nhưng chủ yếu phái đi là vì chuyện điều tra truy bắt giặc Bạch Liên giáo, cũng mình không liên quan gì quan viên nha môn liền thở phào nhẹ nhõm.

Các quan viên cười cười nói nói, khách và chủ đang nói chuyện với nhau rất vui, Hoàng Chân đột nhiên ho khan một tiếng, vuốt chòm râu một bộ dáng nghiêm trang đạo mạo nói: "Chư vị đại nhân. Oa hoàng (Nữ Oa) tạo người, nghe nói toàn là dũng bùn nước làm. Không biết làm sao đàn ông đàn bà, lại có khác biệt. Các ngươi xem, vị cô nương kia chân đạp bóng gỗ, dáng dấp uyển chuyển, bống bềnh như tiên, cảnh đẹp ý vui biết bao. Nếu là đàn ông Đến làm cái này, thì làm sao mà nhập vào mắt cho được."

"Ồ? Lão hóa này lại có thể có kiến thức giống như cố Bảo Ngọc, nói ra loại lời nói đàn ông là bùn làm, đàn bà là nước làm?" Thật ra Hoàng Chân chỉ là coi trọng cô gái này, hắn râu mép cũng không biết tóm rơi vài cái, mới nghĩ ra phen lời nói nhìn như gần là hân thưởng này, cho Dịch đại

nhân phụ trách khoản đãi nghe. Hạ Tầm lại không hiểu được những quy tắc ngầm này, thẳng đem hắn trở thành Tào Tuyết cần 1.

Hạ Tầm kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, lại quay đầu hướng trên sảnh nhìn một cái, chỉ thấy trên sảnh giờ phút này biểu diễn lại là xiếc. Có một thiếu nữ, mặt phẩn má đào, xinh xắn hoạt bát, nhìn tuổi chỉ mười ba mười bốn. Trên chân nàng mang tất trắng, đứng trên một chiếc bóng gỗ vẽ màu. Bóng kia cao có hai thước, tiểu cô nương giẫm trên bóng gỗ, hai chân linh hoạt đạp chuyến, bóng chuyến mà đi, quanh quân tiến lũi, trượt khắp sảnh, không gì không như ý.

Nhưng Thân thể nàng đạp tại trên bóng gỗ, hai chân di động cực kì linh hoạt, eo không lắc vai không động, nhất cử nhất động ung dung, thoắt tiến lũi, áo theo gió mà lên, vậy mà cảm giác không được nàng đang di động trên bóng, dường như hai chân nàng bất động, liền cách đất phi hành bình thường, tài nghệ quả thật cao siêu, phong thái quả thật tươi đẹp.

Hạ Tầm cười nói: "Hoàng đại nhân cần gì đem đàn ông chúng ta nói thô bi không chịu nổi như thế. Thật nếu nói lên, thần thông đàn ông chúng ta. so với Nữ Oa nương nương lại cũng không thua kém, tại sao lại không nhìn nổi vào mắt?"

Hoàng Chân kinh ngạc nói: "Dương đại nhân lời đấy tử đâu nói lên?"

Hạ Tầm nghiêm trang nói: “Oa hoàng sáng tạo xử nữ, nam nhân sáng tạo phụ nữ. Đây không phải đại thần thông bình thường sao?”

Dịch Gia Dật phì một ngụm rượu phun ra, chỉ vào Hạ Tầm cười lớn nói: “Dương đại nhân không thể trêu chọc như thế. Bản quan cơ hồ bị ngụm rượu này sặc chết rồi. Ha ha ha.

Quan viên cả sảnh nghe xong cảm thấy thú vị, đều cười Đến nghiêng ngả. Trong tiếng cười oàng, tránh tại sau tấm bình phong đang chuẩn bị lục tục lên sân khẩu các nữ nhạc không biết xảy ra chuyện gì, liền có người thò đầu nhìn nhìn hướng trên sảnh nhìn lên. Tử Y Đằng lặng lẽ thò đầu ra, thấy Hạ Tầm ngồi ngay ngắn trên sảnh, cười nói vui vẻ, nhớ tới hắn làm cho mình nhục nhã, một hàm răng trắng không khỏi âm thầm cắn lại...

***

“Sắc trời không sớm nữa. hai vị đại nhân một đường tàu xe mệt nhọc, Thân thể mệt rồi, lúc này sớm nghĩ ngơi đi, chúng ta Cáo từ.”

Tiệc rượu đã kết thúc, các quan viên ồn ào Cáo từ. Hoàng Chân và Hạ Tầm cơm nước no nê, đầy mặt mỉm cười đem các vị quan viên tiễn Đến ngoài dịch quán, lúc này mới trở về, lại khách sáo với nhau một phen, từng người về phòng. Lúc này sắc trời đã tối, trong phòng đã thêm đèn. Vừa thấy Hạ Tầm trở về, dịch tốt lưu lại trong viện hầu hạ liền thi lễ, im lặng lui xuống.

Hạ Tầm đã có chút say, cũng thấy có chút mệt mỏi. mở cửa tiến vào, liền muốn cởi áo nghĩ ngơi, không nghĩ cửa phòng vừa mở, liền thấy một đèn Như Nguyệt, màn gấm bày ra, “Sĩ nữ phác điệp” vẽ trên bức bình phong, tiểu mì nhân áo xanh biếc đó sinh động như thật, tựa hồ muốn đi ra khỏi tranh. Trong lòng Hạ Tầm không khỏi cả kinh.

Hắn nhìn chăm chú lại một lần, mới phất giác có một mì nhân đứng tại đẳng trước tấm bình phong đó, có thể chặn sĩ nữ trên tranh, khó trách mới nhìn bức tranh này có chút kì quái.

“Tử Y cô nương?”

Nhìn rõ bộ dáng cô gái kia. Hạ Tầm không khỏi có chút kinh ngạc. Cô gái thanh tà này chính là vừa gặp trong tiệc, lại chưa từng thuận tiện nói chuyện bạn cũ Thanh Châu Tử Y Đằng Tử cô nương.

Tử Y Đằng vừa mới tấm gội qua. một đầu tóc đen nhánh Đến bờ eo, nhẹ mòng manh một cái áo xuân nửa hiện Thân mình, như ẩn như hiện da thịt hổng nhuận trắng nộn, một đôi mắt to xinh đẹp ngượng ngùng mang theo nụ cười, thanh thanh đạm đạm, lơ thơ. dưới phòng tồi đèn, duyên đáng tự nhiên.

Tử Y thấy hắn tiến vào, cười Vũ mị, dịu dàng bái nói: "Tử Y tuân Dịch đại nhân phân phó, vì đại nhân trải giường chiêu xếp gối chăn, hầu hạ chăn chiêu. Đại nhân mệt mòi rồi, xin hãy cởi áo, nước thơm vừa đủ nóng, nô gia phục vụ đại nhân tấm gội...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 170

Ra Vẻ Đạo Mạo

Chương 170: Ra vẻ đạo mạo

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm lúc này mới nói ra lời: "Tử Y cô nương?"

Tử Y Đằng mắt hạnh như có sương khói liếc hắn một cái, u oán nói: "Dương công tử xa vài tháng, liền làm quan to triều đình, thật đáng mừng. Nhưng công tử cũng thật nhẫn tâm, tự nô gia sơ long chỉ nhật vứt bò ta không quan tâm mà đi, liền lại cũng chẳng hỏi han."

Hạ Tầm cười khổ nói: "Tình hình lúc đó, có lẽ cô cũng nghe nói... Đúng rồi, cô sao Đến Tế Nam?"

Tử Y Đằng nói: "Tế Nam so với Thanh Châu, chung quy cũng phồn hoa hơn một chút. Tào Ngọc Quảng công tử hảo tâm tương trợ, giúp nô gia điều Đến nơi này."

Hạ Tầm lúc này mới giật mình, lại nói: "Cô tại sao ở chỗ này? Dịch đại nhân an bài?"

Tử Y Đằng xì một tiếng nói: "Các người những quan lại này Đến đón đi tiễn, có chút quy củ còn cần nô gia nói toạc ra sao?"

Liếc Hạ Tầm một cái, Tử Y Đằng lại buồn buồn nói: "Công tử vừa làm quan liền lục Thân bất nhận sao? Sao đối với nô gia lãnh đạm lạnh nhạt như vậy?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Dương mỗ trước kia... đối với Tử Y cô nương cũng là một mực dũng lễ đối đãi? Những lời này tử đâu mà nói?"

Tử Y Đằng sóng mắt khẽ khêu lên, mang theo chút ý quyến rũ nói: "Nếu là ngày đó công tử chưa từng không tử biệt mà đi, ra giá cao hơn Tào Ngọc Quảng công tử, Dương công tử cũng là muốn đối với nô gia dũng lễ đối đãi sao?"

Hạ Tầm nhất thời nghẹn lời, ngày đó... Ngày đó, hắn không hẳn không có đánh qua chủ ý với mì nhân trước mắt này.

Tử Y Đằng đầy lòng ý giận trừng mắt nhìn hắn nói: "Vị Hoàng đại nhân kia tuy cổ hủ, lại còn biết thương hoa tiếc ngọc, yêu mến bóng màu hoa Nhược Nhiễm, liền biết nói ra ý nghĩ yêu mến của mình. Nhưng công tử, đối với người ta không hề tỏ vẻ...

Nàng khẽ nghiêng vai thơm, tiếng nói mang khẽ khóc nức nở, vốn cho rằng Hạ Tầm sẽ tiến lên an ủi, liền có thể tiện thể tựa tiến vào ngực hắn.

Ai ngờ Hạ Tầm lại một bước không động, nàng chỉ đành lại xoay người, giống như con mèo tự nhào Đến trong lòng hắn, khè vòng cổ hắn, âm thanh Thân mật nói: "Trong lòng nô gia, vừa ý nhất chính là công tử. Nhưng người ta ngày Sơ long, công tử lại làm một thiếp Thân nha đầu, bò người ta xuống mặc kệ, hại người ta ra cái xấu lớn. hôm nay... Ngươi phải bồi thường người ta cho tốt". Xuân là vật dẫn của hoa, rượu là mai mối của sắc.

Trong bụng có rượu mạnh làm mối, dưới đèn mũi hương thoang thoảng phả vào mặt. trong ngực ôn hương noãn ngọc, hai ngọn núi ngạo nhân kia còn khê ma sát ngực hắn, xuân ý trên mặt, xinh đẹp như hoa đào dung nhan vũ mị, hơi thở như lan, nhu tình mật ý, có mấy nam nhân chịu được nổi mì nhân dâng hiển quyến rũ mời vui như vậy?

Hạ Tầm lại khẽ đẩy nàng ra, nhân nhạt cười nói: "Thể chế triều đình, quan lại không được... khụ khụ!"

"Không được chơi gái lầu xanh, phải không?"

Tử Y Đằng không cho là đúng thay hán nói ra, không thèm chú ý nói:

"Thể chế là thể chế, cho dù tại dưới chân thiên tử, những quan lớn kia không dám công khai chơi gái lầu xanh, còn không phải tìm những cô gái tuổi bằng con cháu đè xuống dưới khổ? Lại có chuyện như vậy..

Tử Y Đằng che miệng, ha ha cười nói: "Công tử mới rời Kim Lăng mấy ngày, không phải

cũng yêu thích những cái này chứ?"

Hạ Tầm không nói. trong lòng dần sinh ý chán ghét. Tử Y Đẳng còn chưa phất giác, vũ mị khiêu khích nói: "Nếu là công tử thích, vậy nô gia vất vả chút, cũng có thể... Cũng có thể hầu hạ công tử. Công tử không phải về quê thành Thân, liền muốn tuyệt tích hoa nhai liễu hạng à? Thường nói, thê không giống thiếp, thiếp không giống tì, tì không giống Kỳ, nhưng rất có đạo lí.

Những làm thê tử người kia, trong lòng muốn lấy lòng phu quân, lại không buông xuống được tư thái, trên giường không thú vị. Cái đó tới được những cô gái đáng thương chúng ta, biết tình thú, khuất ý hầu hạ nghênh tiếp. Công tử là khách quen trong hoan tràng, còn không rõ đạo lí trong đó sao? Công tử một đường tử xa Đến, lại thật không muốn có một cô gái vừa lòng hầu hạ trên giường sao?"

Nàng nhẹ nhàng Cẩn môi dưới, một đôi con người ánh nước mềm mại liếc phía Hạ Tầm.

Nhưng nàng thất vọng rồi. Tại trong mắt Hạ Tầm. nàng không nhìn được tử trong mắt nam nhân khác rất dễ dàng thấy được dục vọng.

Nàng đối với Hạ Tầm sương tình nguyện hận (vừa yêu vừa hận). Hạ Tầm thật ra căn bản không biết, tự nhiên cũng sẽ không đối với nàng nổi lên cảnh giác, hắn là thật không nghĩ chạm mặt Tử Y Đẳng. Đã từng, hắn quả thật đối với Tử Y Đẳng động qua tâm tư, nhưng bây giờ nhà có thê tử xinh đẹp, trong lòng hắn bất tri bất giác liền có biến hóa. Hắn không muốn chung đụng với những "một đôi tay ngọc ngàn người gối, nửa phiến môi son vạn khách nếm" này. Nữ tử hoan tràng, ở trong thiên hạ hôm nay, đàn ông gặp dịp thì chơi cũng là bình thường, nhưng hắn lại không muốn.

"Tử Y cô nương, Dương mỗ rất yêu quý phần tiền đồ của mình."

Hạ Tầm nhân nhạt mỉm cười, lại có một loại ngữ khí từ chối người ngoài ngàn dặm nói: Tử Y cô nương, mời cô về đi."

***

Tử Y Đẳng đầy lòng nhục nhã, mặt phẩn tái nhợt ra khỏi dịch quán, lên chiếc xe ở mặt ngoài, trong xe đang có một người khoanh chân mà ngồi. Trong xe có vài, đèn đĩa có chân, người đó liền khoanh chân ngồi ở trước bàn, đang ưu nhà thưởng thức trà.

Nhìn thấy nàng lên xe, người nọ khẽ lộ ra một tia vẻ kinh ngạc, buông chén trà xuống hỏi: "Thế nào?"

Người này chính là Bố Chính sứ Nha Môn Tham Tán quan Cừu Hạ.

Tử Y Đẳng cười lạnh một tiếng, nói: "Hắn nói. hắn không dám vi phạm quy củ thể chế triều đình. Hoa hoa công tử ngày xưa mặc sức thanh sắc, lại có thế biến thành một vị chính nhân quân tử, chẳng phải buồn cười sao!"

"Chính nhân quàn tử?"

Cừu Hạ khinh thường cười lạnh một tiếng: "Chẳng qua là tên mê làm quan mà thôi."

Hắn vuốt chòm râu trầm ngâm một lát, lạnh lũng nói: "Vậy là vượt ngoài ý của lão phu, vốn dĩ là hắn phải đi vào khuôn khổ, lão phu liền có thể bất được cái thóp này đem lên biểu hạch (tổ tội với vua), dễ dàng mà trị hắn. Không nghĩ Đến hắn vậy mà không chịu trúng kễ. Hừ, hắn tuổi còn trẻ, lào phu không tin hắn làm việc khôn khéo, Cẩn thận. Ta phải tiếp tục phái người theo dõi hắn, không bắt được chân đau của hắn mà trị hắn một phen, lão phu khó tiêu ngụm ác khi trong lòng!"

Một câu nói tàn nhẫn chồng chất đi ra, hắn lại nhìn nhìn Tử Y Đẳng. Tử Y cô nương đang khó chịu, bộ ngực cao mê người theo hô hấp của nàng phổng lên xẹp xuống. Cừu Hạ trong đôi mắt già liền lộ ra chút dục vọng, hắc hắc cười nói: "Người đẹp như hoa, vô cũng mê người. Dương Húc không biết hưởng thụ. Tiểu quai quai của ta, ngươi đêm nay thuận tiện hảo hảo hầu hạ lão phu đi."

Hắn cười dâm một tiếng, nắm chặt eo nhỏ của Tử Y Đẳng, liền đem nàng đè dưới Thân. Nam nhân cũng nữ nhân đối thoại chỉ có hai loại phương thức, hoặc là nằm, hoặc là đứng, lúc ngồi quả thật không nhiều...

Đánh ngựa ngoài xe vừa giơ roi, chiếc xe hướng ngoài ngõ dài chạy đi...

"Đại nhân. Hoàng đại nhân, đại nhân mau dậy, tiểu nhân có chuyện bẩm báo!"

Kẹt một tiếng, cửa phòng ngủ Hoàng Ngự sử mở.

Hoàng Chân quần áo không chính tề, đang vội vàng buộc áo dây lưng, áo choàng bị gió đêm thổi lên, lộ ra hai chiếc chân lông lá gầy đét, giống như một con cò trắng bờ nước.

Tử sau vai hán nhìn qua, ánh đèn như mờ ảo, trên giường có một tiểu mì nhân, chính là hôm nay trên tiệc tiểu cô nương Thân thủ lanh lợi dẫm trên quả cầu vè. Tiểu cô nương tóc tai rối, mặt phẩn như hoa, cho thấy hai người tình cảm kịch liệt. Chỉ là nhìn áo nàng lộ nửa, da phẩn lộ ra, nhìn bộ dạng kia tựa như Hoàng đại nhân còn chưa kịp nhập trận.

"Dương đại nhân hắn... đem vị Tử Y cô nương kia đuổi đi rồi."

Kẻ nói chuyện tên Mục Tử Phong, là một gã sai vặt của Đô sát viện, xưa nay cũng Hoàng Ngự sử giao tình bình thường. Lần này thấy Hoàng Ngự sử được ưu tiên sai phái đi, liền có ý nịnh bợ lên, liền được Hoàng Ngự sử không có người có thể dũng mà xem trở thành tâm phúc.

Hoàng Ngự sử buồn bực lòng muốn hái hoa, nhưng là loại chuyện này dù sao làm không được nhiều, có sắc tâm không có sắc đảm, liền nhiều thêm một cái tâm nhãn, gọi Mục Tử Phong này đi nhìn chăm chú Hạ Tầm. nếu như Hạ Tầm thu nhận vị Tử Y cô nương kia, hắn tự nhiên cũng có thể an tâm mà hưởng dụng mì nhân.

Hoàng Chân nghe Mục Tử Phong vừa nói, không khỏi có chút giật mình, hỏi: "Dương đại nhân đem mì nhân hầu ngủ đuổi đi?"

Mục Tử Phong nói: "Đúng vậy. Tiểu nhân một mực nhìn chằm chằm, cũng khoảng công phu chén trà, Tử Y cô nương liền rời khỏi phòng Dương đại nhân, sắc mặt không vui, rõ ràng là bị đuổi ra".

Hoàng Chân nghe xong không khỏi âm thầm kêu may mắn. May mà lão phu lưu tâm để ý, nhưng hắn quay đầu lại nhìn vị tiểu mì nhân phẩn nộn trên giường kia, lại vứt bỏ không được. Đáng thương! Hắn tự biết già

nua, phen này rời kinh có thể thống khoái lâm li hưởng lạc một phen, còn lén lút mua vài viên dược vật trợ tính, đêm nay vừa mới uống một viên.

"Nhưng mà... Dương Húc không tiếp nhận hầu ngủ, ta lại tiếp nhận. Vạn nhất bị hắn biết, tại Đô Ngự sử nói ra... khí tiết tuổi già khó được!"

Hoàng Ngự sử trong lòng vật lộn thật lâu, rốt cuộc giậm chân nói: "Mang đi mang đi. ngươi mau đem Nhược Nhiễm cô nương mang đi."

Trên giường Nhược Nhiễm cô nương đứng dậy, nắm mảnh vải mỏng che lại bộ ngực sữa

lóng lánh, kinh ngạc nói: "Lão gia?"

Một chuyến ra ngoài này, trông coi một cái bí sử của hoàng đế, cái gì cũng không dám nói, còn không bằng ngồi không tại Đô Sát viện, tồi thiếu mắt không nhìn làm ngơ, sẽ không sinh ra suy nghĩ gì.

Nhìn tiểu mì nhân kia, làn da trẻ con trơn nhẵn biết bao, tư thái xinh đẹp biết bao, bộ dáng động lòng người biết bao, mắt hổn biết bao...

"Nhưng Dương Húc không cần. lão phu cũng không dám cần!"

Hoàng Ngự sử vô cũng đau đớn nhìn tiểu cô nương Nhược Nhiễm kia, đem sợi tóc mai lả tả tóc trắng hướng trên đầu cuộn lên, dũng cây trâm chặn lại, bi tráng vung tay nói: "Mang đi!"

Chuyến sai phái ra ngoài này, đúng là có hại mà!

***

Bình minh hôm sau. Hạ Tầm tại trong phòng đánh quyền một trận, lại luyện kiểm, trở về súc miệng mặc đồ tề chinh một phen, vẻ sảng khoái tiến vào phòng ăn.

Hoàng Chân Hoàng đại nhân còn chưa dậy. Tuy nói vị Hoàng Ngự sử này không quản kì chuyện, nhưng dù sao cũng là Chính sử tuần án, Hạ Tầm cũng phải chiêu cố mặt mũi hắn, bởi vậy phân phó xuống dưới, đồ ăn sáng chậm mang lên, chờ vị Hoàng Ngự sử này. Hạ Tầm ngồi nửa canh giờ, Hoàng Ngự sử mới ủ rũ tử hậu viện đi ra, cũng không biết hắn tồi hôm qua sao lại mệt mòi vậy, một bộ dáng chưa tình ngủ.

Hạ Tầm vội đứng người dậy, chắp tay cười nói: "Hoàng đại nhân, chào buổi sáng."

Hoàng Chân u oán liếc hắn một cái, miễn cường nặn ra điểm cười nói: "Chào buổi sáng."

Hạ Tầm bị ánh mắt oán phụ kia của hắn liếc có điểm khó hiểu, nhưng mà hắn đang có lời muốn nói, chẳng muốn để ý cái lão nam nhân đang tuổi ở mãn kinh này có tâm tư gì. Hắn một mặt kêu người bưng đồ ăn lên. một mặt mời Hoàng Ngự sử ngồi, liền ho khan một tiếng nói: "Hoàng đại nhân, hạ quan có chuyện muốn cũng ngài thương lượng một chút.

Chúng ta lần này phụng chỉ Đến Sơn Đông, chủ yếu là điều tra tình huống phủ Sơn Đông truy bất giặc, nhưng chúng ta một mực như vậy ngồi ở Tế Nam, chỉ sợ là nhìn không được cái

gì. Hạ quan nghĩ, không bằng mời đại nhân ngài tọa trấn phủ Tế Nam, nắm toàn bộ cục diện. Hạ quan này, đã thẹn là Thải Phóng sứ, chung quy muốn điều tra tin tức một phen mới không phụ ý của Hoàng thượng.

Như thế, chúng ta cũng có thể lắng nghe người khác, không bị quan phủ địa phương che đậy tai mắt, nắm giữ chân thật tình huống trừ giặc bản địa, đại nhân thấy thế nào?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 171

Tìm Đánh

Chương 171: Tìm đánh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hoàng Ngự sử vừa mới cầm lên đôi đũa, vừa nghe lời này trợn mắt lên. ngừng thở nói: "Cái gì cái gì? Dương đại nhân người nói lại lần nữa, ngươi... ngươi là nói bản quan tọa trấn Tế Nam, ngươi đi Sơn Đông các nơi thẩm tra một phen?"

Hạ Tầm nhìn bộ dáng này của hắn. còn cho rằng hắn không đồng ý. Dù sao chính mình trên thực tế là đi làm việc riêng, bất giác có chút thấp thỏm lên. cười khan nói: "Đúng vậy, à... đại nhân là cảm thấy... có cái gì không ổn sao? Nếu như không ổn mà nói. chúng ta có thể thương lượng lại, thương lượng lại."

Hoàng Chân xếp đôi đũa lại, liên mồm nói: "Ổn! Ổn! Quá ổn rồi, ai nói không ổn? Dương đại nhân đặt lợi ích tập thế lên trên lợi ích cá nhân, lo lắng việc nước, lào phu sao có thể kéo chân sau ngươi? Nếu không phải lào phu tuổi đã cao, xương cốt Thân thể không linh hoạt, ta cũng cũng người cũng đi. Chậc chậc chậc, cử động này của Dương đại nhân, làm người khâm phục. Thật là hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy."

Hạ Tầm sở sở cái mũi, lòng nhủ: "Chuyện này... giống như cũng hậu sinh khả úy kéo không lên quan hệ?"

Hoàng Chân kích động cầm tay Hạ Tầm nói: "Dương đại nhân, ngươi yên lòng đi đi. Tế Nam phủ bên này, ngươi chỉ trông coi giao cho lão phu. Dương đại nhân... khi nào đi?"

Đợi Đến xong bữa sáng, trở về trong phòng của mình. Hoàng Ngự sử nhịn không được ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng: "Ha ha ha... tổ tông! Ngươi cũng tính là đi rồi!"

Hắn lập tức vui sướng giương giương gọi một tên dịch tốt. đánh giọng lưỡi nhà quan phân phó nói: "A... cái này... hôm qua lão phu cũng Nhược Nhiễm cô nương Di Hương viện thảo luận nghệ thuật đánh đàn, thích thú hợp nhau, thật là hài hòa. Trời tồi không biết làm thế nào, không thể không mời nàng rời đi. Khụ, lão phu bây giờ đột nhiên có hứng, ngươi đi thay mặt lão phu mời Nhược Nhiễm cô nương tới. Ài, chậm đã chậm đã, buổi sáng lão phu muốn đi Đề hình án sát sử tỉ đáp lễ một chút, ngươi mời Nhược Nhiễm cô nương buổi chiều lại tới."

Hạ Tầm trở về phòng của mình, cũng vui mừng. Hắn vội vàng thu xếp quần áo, vác túi hành lý lên. bước chân nhanh nhẹn ra khỏi cửa phòng, vừa nghĩ Đến lập tức liền có thể chạy Đến Thanh Châu, nhìn thấy Tử Kỳ, Hạ Tầm liền không nhịn được kích động.

Dịch phu đã tuân theo dặn dò chuẩn bị thớt ngựa tốt. Hạ Tầm dắt ngựa đi khỏi dịch quán, phi Thân lên ngựa, đánh ngựa một roi, liền hướng cửa đông thành chạy như bay mà đi.

"Liền tại lúc này đêm đoàn tụ sum vầy, hai tấm lòng yêu nhau cũng vui vẻ, tại đây đêm đoàn tụ sum vầy, có tình nhân thành song đối. Ta nói ngươi nha ngươi, trên đời này còn có ai, có thê cũng ngươi uyên ương nghịch nước, hai cánh bay song song..

Một ngày này, thành Tây Thanh Châu Bành gia trang, một người một ngựa chạy như bay mà vào.

Dân chúng trong trang cơ hồ đều là tai mắt của Bành gia. Nhưng mà quần áo người này trang điểm giống như sĩ tử, hơn nữa là một mình một người, lại không phải loại trận trượng như Triệu Thôi quan lúc trước Đến Bành gia, cho nên tai mắt Bành gia trang đều không có động tác gì, không

người nào hướng vào trong trang phất ra tín hiệu cảnh báo.

Hạ Tầm chạy Đến trước Bành gia trang, xoay người xuống ngựa, hướng cạnh cửa nhìn một cái, kiềm chế kích động trong lòng, đi lên trước cầm cái nấm cửa phành phành phành gõ lên.

Cửa mở, chỉ mở một khe, một tên trang đinh tay cầm cửa chính, cảnh giác đánh giá trên dưới hắn.

Đại tiểu thư rời nhà nhiều ngày vừa bị Đại thiếu gia đưa về vài ngày, đại tiêu thư vừa về nhà liền cũng cha nàng Bành trang chủ tranh cãi to một trận. Song phương tranh cãi Đến rất dữ dội, cụ thể tranh cãi những cái gì hắn không biết, chỉ biết thúc thúc bá bá đại tiểu thư, đường huynh đường đệ, cũng với nương Thân, di nương, thẩm thẩm, đại nương tất cả đều chạy Đến. rốt cuộc là ai giúp ai, tranh cãi những gì. hắn tất cả không biết, chỉ biết những người này tranh cãi Đến cả Bành gia gà bay chó chạy, cuối cũng lào tổ tông rất ít lộ mặt tử hậu trang chạy Đến, lúc này mới ngưng lại cơn tức giận của mọi người.

Ngày thứ hai. nhị cô nãi nãi xuất gia làm ni cô rất ít trở về cũng không biết nguyên nhân gì cũng đột nhiên trở về, lại cũng ca ca nàng Bành đại trang chủ tranh cãi một trận, cuối cũng không vui vẻ mà tản ra.

Hơn nữa quan phủ gần nhất khắp nơi bắt người trong Bạch Liên giáo, tin tức rất căng, các đại gia, thiếu gia trên phủ đều tử Hoài Tây chạy về. Lão Thái Công phân phó xuống, lớn bé trong nhà đơn giản không được ra khỏi cửa. tránh chọc vào thị phi. Những đại thiếu gia khí huyết phương cương kia không có việc làm, cả ngày tại trong trang động tay vô sự tìm việc, hắn không dám để những người vớ vẩn tiến vào trang.

Hạ Tầm chắp tay nói: "Làm phiền, xin huynh đệ đi vào hướng phía trang chủ quý trang truyền báo một tiếng, nói Dương Húc Mạt Lăng xin gặp-"

Trang đinh trừng mắt một phen nói: "Mạt Lăng? Mạt Lăng là nơi nào? Ngươi có bái thiếp không?"

Hạ Tầm nói: "Bái thiếp không có, nhưng mà... chỉ cần ngươi báo tên lên. tin tưởng Bành trang chủ nhất định sẽ gặp ta."

"Ô?"

Trang đinh kia nghe xong, trên dưới cẩn thận đánh giá hắn một phen. Hạ Tầm Đến Thanh Châu trước đi dịch quán treo sổ, dàn xếp xuống sau khi trang điểm tỉ mi một phen lúc này mới chạy Đến. Mặc dù trải qua một đường chạy nhanh, nhưng hắn một sợi tóc không loạn, áo mũ chính tề, tuấn tú lịch sự, nhìn lên còn thật giống như người có Thân phận.

Gia đinh kia còn nói hắn là tri giao hảo hữu vị đại gia nhà mình, thái độ liền cũng không dám kiêu ngạo như vậy. Hắn lại hỏi: "Công tử nói ngươi tôn tính đại danh là gì. xin nói lại một lần."

“Mạt Lăng Dương Húc.”

“Được rồi. Xin công tử chờ ở chỗ này, tiểu lập tức tiến vào truyền báo.”

Trang đinh kia phành một tiếng đem cửa đóng, nhanh chân tiến vào báo tin.

Bành gia hơn hai mươi vị đại thiếu gia giờ phút này đang tại trên Diễn võ trường luyện công. Bởi vì duyên cớ triều đình nghiêm khắc đả kích, người chủ sự Bành gia bộ phận lớn đều điều trở về. Giáo đàn truyện kinh thụ đồ tạm thời toàn bộ đình chi. Bọn họ không có việc làm, lại không ra khỏi trang, nhân hạ không việc, các huynh đệ liền đang cũng một chỗ mài giũa tài nghệ, đánh giá võ công.

Bành Tử Kỳ đang tại bên trên tràng múa tạ đá, thấy hắn vừa chạy qua. liền nói: “Đinh Tiêu Hạo, vội vàng, chạy cái gì?”

Trang đinh kia liền vội vàng đứng lại, quy quy củ củ nói: “Thiếu gia, trước trang một vị khách Đến, nói là Mạt Lăng Dương Húc, cũng không nói nói là bằng hữu tốt vị nào trong trang, chỉ nói tiểu chỉ cần đem tên họ thông báo lên, trang chủ tự sẽ gặp mặt.”

Bành Tử Kỳ lộ cánh tay, lộ ra một Thân bắp thịt cường tráng, một cái tạ đá hơn trăm cẩn bị hắn ném Đến trên không. Đợi khi tạ đá rơi xuống, khẽ trầm xuống, dũng bả vai vững vàng tiếp được tạ đá, lại hướng lên một cái, đem tạ đá đó thẳng lên hai thước, lăn rơi hướng cái vai còn lại.

Hắn vốn chỉ là thuận miệng hỏi một câu. Vừa nghe bốn chữ Mạt Lăng Dương Húc, ánh mắt Bành Tử Kỳ không khỏi mành liệt. Cánh tay hắn đột ngột rung động, tạ đá rơi Đến đầu vai, thuận theo bả vai lăn xuống, lăn xuống Đến chỗ cổ tay, vừa lúc bị hắn nắm chặt ở tay. Bành Tử Kỳ trầm giọng quát: “Ngươi nói ai? Hắn tên gì?”

“Hắn nói hắn là Mạt Lăng Dương Húc!”

“Dương Húc! Tên khốn nạn này còn dám đuổi Đến tận cửa!”

Bành Tử Kỳ kêu lên một tiếng kì quái, tạ đá trong tay hướng trên mặt đất tức giận ném một cái, huych một cái nện ra một cái hổ to, bùn đất tung tóe lên cao hơn hai thước. dọa tên trang đinh kia vội vàng lũi lại vài bước lớn. Bọn con trai Bành gia cơ bắp bốn phía không quản là múa đao múa gậy, luyện phi tiêu nghịch thương, phần phật thoáng cái tất cả đều lên Đến. trừng

mắt trâu, mồm năm miệng mười hỏi: "Dương Húc? Chính là Dương Húc khi phụ Kỳ Kỳ của chúng ta?"

Bành Tử Kỳ không để ý Đến bọn họ. Hắn khoát tay, trừng mắt nhìn gia đinh hỏi: "Nói. họ Dương mang theo bao nhiêu người?"

Trang đinh kia thầm nghĩ: "Tại sao tức giận thế này. Chẳng lẽ họ Dương kia là kẻ thủ nhà chúng ta?"

Đinh Tiểu Hạo không dám chậm trễ, vội vàng đáp: "Không có người ngoài, một mình hắn!"

Bành Tử Kỳ thở ra một hơi dài, đi Đến bên trên giáo trường, vươn tay tử trên giá binh khí lấy quần áo xuống, một bên mặc vào, một bên hùng hùng hô hô hướng tiền trang đi tới. Những huynh đệ Bành gia kia kêu một tiếng, lập tức theo sát phía sau. Hơn hai mươi tên cơ thịt cường tráng tướng tá to con cũng đi một chỗ, phảng phất một tòa thành thịt người, ép Đến người ta không thở nổi...

"Họ Dương, ngươi còn dám Đến!"

Bành Tử Kỳ một cước đá mở cửa lớn. vọt người nhảy ra ngoài, vừa thấy quả nhiên là Hạ Tầm tìm Đến cửa, không khỏi nổi trận lôi đình.

Mấy ngày nay bởi vì một tên Dương Húc, Bành gia náo loạn long trời lở đất. Đầu tiên là cha và muội muội tranh cãi, sau đó là thúc thúc bá bá và các thím đại nương lên tiếng phụ họa tranh cãi, lại sau đó là cha và cô cô

tranh cãi, tiếp theo là lão cha giận sang lão nương, nói lão nương không biết dạy con gái, hữu nhục môn đình, cha mẹ hai người tiếp tục tranh cãi lên. cuối cũng gia gia liền chạy ra phạt cha quỳ, nói lão cha không biết dạy con gái, cho nên muội muội mới làm ra chuyện bại hoại gia phong.

Tuy đều là người Bành gia, các huynh đệ không người nào chê cười hắn, nhưng hắn Thân đại ca này lại cũng cảm thấy trên mặt vô quang, xấu hổ không chịu được. Tất cả tất cả. đầu sò thủ phạm chính là Dương Húc trước mắt này. Cái tên khốn nạn này lại có thể còn dám tìm Đến cửa?

Hạ Tầm định chủ ý, dũng một tấm hết sức chân thành của mình đả động người Bành gia. sắc mặt hắn trang trọng đi lên phía trước, hướng các huynh đệ Bành gia vây quanh vái chào một cái, thần sắc vững vàng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Ta vì cái gì không dám Đến? Các vị, ta đối với Tử Kỳ, quả thật một mảnh thật lòng. Tử sau khi lệnh muội bị Bành huynh đệ mang trở về, Dương mỗ tiều tụy vì lo lắng, ăn ngủ không yên, ngày đêm đi gấp chạy

Đến gặp mặt, chỉ sợ Tử Kỳ sẽ nghĩ không ra. Tử Kỳ huynh, các vị huynh đệ Bành gia, niệm Đến Dương mỗ một mảnh hết sức chân thành, các ngươi liền để ta đi gặp nàng một chút. Bằng không, để ta gặp Bành trang chủ một chút cũng được. Dương mỗ ta đối với trời thề, nhất định sẽ mai mối hẳn hoi, cưới Tử Kỳ qua cửa, tuyệt sẽ không bạc đãi nàng. Nói Đến gia thế Thân phận, các vị sẽ không cảm thấy Dương mỗ không chịu được như thế, nhục nhã Bành gia trang ngươi chứ?"

Hạ Tầm nói xong, ườn cao ngực, thần sắc kiên nghị kia, ánh mắt sầu muộn, nhếch khóe miệng, còn có chút đầu tóc trong gió rối loạn... rất có phong thái một đại tình thánh.

Ổ?

Hạ Tầm đột nhiên phất giác có điểm không ổn. Các huynh đệ Bành gia đang tản ra, đối với hắn dần dần hình thành thế bao vây, ai ai sắc mặt bất thiện, ánh mắt âm trầm, bộ dạng kia không giống như bị lời nói hắn cảm động, ngược lại giống như muốn đánh hắn một trận.

Một đường huynh của Bành Tử Kỳ hung dữ nói: "Ngươi cẩu quan này, ỷ có quyền có thế, nói ngon nói ngọt gạt muội muội của ta, hiện hôm nay ỷ vào Thân quan, còn dám lẩn Đến cửa, ngươi cho Bành gia ta thật sợ ngươi sao?"

Hạ Tầm vội vàng nói: "Không dám không dám, Chuyện này quả thật là Dương mỗ sai trước. Ta lần này Đến cửa, chỉ vì Tử Kỳ mà Đến. một không mặc áo quan, hai không dựa vào quan thế. Các vị huynh đệ, ta biết chuyện ta làm có chút thiếu thỏa đáng, nhưng mà ta với Tử Kỳ là thật lòng yêu nhau. Ta tin tưởng các ngươi bảo vệ Tử Kỳ, cũng không hi vọng bống đả uyên ương...

"Chúng ta không đánh uyên ương, chúng ta chỉ đánh ngươi cái loại nói ngon nói ngọt, dụ dỗ con gái nhà đàng hoàng tặc tử sắc lang!"

Hạ Tầm vội lui về phía sau một bước, kéo ra tư thế nói: "Chậm đã chậm đã, các vị huynh đệ không nên vọng động. Dương mỗ lần này Đến cửa, nhưng là Đến phân rõ phải trái.

Một đại hán Bành gia quát: “Người Bành gia chúng ta, luôn luôn là dũng nắm tay phân rõ phải trái.”

“Dương mỗ này Đến một mảnh thật lòng!”

“Chúng ta muốn đánh ngươi, cũng không phải hư tình giả ý!”

“Đánh hắn!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 172

Khó Như Ý

Chương 172: Khó như ý

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm một câu chưa nói xong, liền bị bức tường thịt vây lại, vô số đôi nấm đấm giống như mưa trút xuống. Chỉ trong một hơi thở, Hạ Tầm liền bị đánh ngã, sau đó là vô số đôi chân to, không đầu không mặt hướng phía hắn đạp xuống.

Bành Tử Kỳ ngồi tại hậu trạch trong khuê phòng của mình chính đang sinh khó chịu. Trước sau phòng của nàng, đều có người trông coi, nàng căn bản không ra được. Mấy ngày này nàng thủ đoạn gì đều dũng hết. Khóc, không ai tin nàng, tử nhỏ giả giống tiêu tử theo các ca ca chơi đũa, bò đầu tương chơi cung ná đào tổ chim dưới sông Bào Tử không chỗ nào không làm. Tử Kỳ sẽ lấy nước mắt rửa mặt? Lừa được quỷ.

“Náo? Náo đi náo đi. Bành gia ta địa phương lớn. một tòa thôn trang chính là một cái thôn xóm. Tùy ngươi náo, không náo còn không náo nhiệt. Náo mệt còn có thể ăn nhiều hai chén cơm khô!” Đây là cha nàng nói với nàng.

“Thắt cố? Bà đừng có nhắc tới. Bà có treo cố thì nó cũng sẽ không treo cố đâu” Đây là gia gia nàng nói với nâi nâi nàng.

Vạn bất đắc dĩ. Bành Tử Kỳ rốt cuộc sử ra sát thủ giản. Nàng hướng cô cô thẩm thẩm, các đại nương của nàng trịnh trọng tuyên bố: “Ta đã mang thai con của Dương Húc!”

Cái này quả thật có hiệu quả. Một lát sau, cha nàng và gia gia nàng liền giống như đạp

phong hòa luân, nhanh chóng chạy Đến. Hai người một người nắm tay trái nàng, một người nắm tay phải nàng, xem mạch cho nàng một hồi, Bành lão gia tử đem tay áo phất lên. cũng cha của lão là Bành lão Thái Công đánh cờ

Cha Bành Tử Kỳ là Bành Vũ Ninh Bành đại trang chủ thì dựng râu trừng mắt hướng phía nàng gầm: "Sinh! Ngươi sinh cho ta! Xú nha đầu này, ngươi muốn tức chết lão tử phải không? Ngươi có bản lình thì sinh đi! Ngươi có thể sinh ra cái trứng, lão tử xem như ngươi có bản lình!"

Bành Tử Kỳ rất u oán: "Ài, khi cũng lang quân tại một chỗ, không nói đêm đêm ân ái. dường như cũng không nhân rỗi một ngày, tại sao còn chưa có. Nếu là có hài tử rồi... còn sợ cha không đi vào khuôn khô sao?"

Bành Tử Kỳ vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, chỉ có thể oán trách bụng mình không hăng hái tranh giành.

Bành Tử Kỳ không thương tâm lắm. Nàng là cô nương rất lạc quan, căn bản cảm thấy Hạ Tầm đã lấy nàng làm vợ, trong nhà của mình không có khả năng lại có cản trở gì, có lè cha chỉ là tức giận nhưng mà chính mình cũng tướng công trốn nhà, vượt quá lễ phép. Chờ hắn qua cơn tức giận ban đầu. tự nhiên sẽ đáp ứng chuyện hôn nhân của mình.

Bành Tử Kỳ lại không nghĩ Đến, bởi vì Thân phận cẩm y vệ của Hạ Tầm. chuyện này đã liền kinh động lão Thái Công Bành hòa thường. Bành Oánh Ngọc một đời kiêu hùng, ngay cả Tử Thọ Huy vị hoàng đế Thiên Hoàn để quốc kia đều là hắn một tay nâng đỡ lên. Hôm nay tuy giang sơn không thể bảo vệ, lại có gia nghiệp to như vậy, rất nhiều con cháu, đây đều là điều hắn coi trọng nhất, sao có thể không để ý chuyện hôn nhân một tiểu nhi nữ?

Hắn lập tức hạ lệnh: Tử Kỳ không được cũng quan Ngự tiền Đái đao

Đại Minh kia có bất kì qua lại gì nữa.

Gả nữ để mượn uy quan. Bành hòa thượng khinh thường làm thế. Hắn thực là từng cũng Chu Nguyên Chương có va chạm qua. Đồng thời để Bành gia vinh viễn cũng rửa không thoát được lạc ẩn Bạch Liên giáo, xác thực không thế nghĩ ngờ không nên cũng người quan phủ lập nên quan hệ Thân mật như thế. Lúc này Bạch Liên giáo đồ cũng quan phủ vẫn trận tuyến rõ ràng, không giống về sau năm Chính Đức, sau nhiều lần gặp thất bại, đứng đầu Bạch Liên giáo Lý Phúc Đạt dứt khoát mua quan lén vào triều đình. Lại Đến thời triều Thanh, bọn hắn dứt

khoát trực tiếp phất triển quan lại triều đình vào giáo.

Nhưng một lần này, đối với sự tình vốn nghĩ rất nhẹ nhàng Hạ Tầm và Bành Tử Kỳ mà nói, liền thành một điểm quyết định khó qua.

***

Hạ Tầm tình lại. Lúc hắn tình lại. liền phất hiện bầu trời xanh thẳm, mây trắng từng đám. Còn chưa làm rõ chính mình ở địa phương nào, ngay sau đó trong tầm mắt liền xuất hiện một cái mặt ngựa rất lớn. Cái mặt ngựa kia Đến gần, lè ra đầu lưỡi, rất Thân mật liếm liếm mặt hắn, sau đó thở phì phì trong mũi.

Hạ Tầm mặt mũi bầm dập khó nhọc bò lên, nhìn một chút cửa chính Bành gia đóng chặt trước mặt. âm thầm cười khổ một tiếng: "Vốn nghĩ dũng tình động người, nào biết Bành gia huynh đệ đều là không nhìn ngôn tình, vậy có thể làm thế nào..

***

"Đứng lại! Không được đi!"

Tế Nam phủ, đầu đường phổ xá sầm uất, một đội tuần kiểm bộ khoái đẫn theo lượng lớn dân tráng đột nhiên xông qua, bao vây một dãy trạch viện. Chốc lát công phu, tiếng đánh nhau liền tử trong trạch viện vang lên. Tử bên trong xông ra một đám người, sau khi đột phá vòng vây hướng phía cửa thành xông đi, các bộ khoái phía sau hô to gọi nhỏ vội vàng đuổi theo.

Đầu đường phía trước đột nhiên chuyển qua Đến một đội quan binh tuần phổ, vừa thấy tình hình như thế lập tức bao vây lên. Trước có chặn đường, sau có truy binh, những hán tử trên người mang thương chạy không được. Hai bên một phen kịch chiến. Những người mặc dân trang, cầm giới côn kia khó địch lại quan binh tình nhuệ, thương vong ầm ầm mà tản ra.

Có người khóc lóc chảy nước mắt vứt bỏ Vũ khí đầu hàng, cũng có người hung hằn không sợ chết bị quan binh giết tại chỗ. Đến cuối cũng chỉ còn lại ba người dựa lưng vào nhau dựa vào cũng một chỗ dựa vào địa thế hiểm trở ngoan cố chống lại. Lúc này bốn phía đã toàn là quan binh và bộ khoái, dân tráng, căn bản trốn không thoát. Trong mắt ba người không khỏi lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Một vị thôi quan đại nhân tại dưới sự bảo vệ vây quanh của bộ khoái đi lên, lạnh lũng nói:

“Các ngươi chính là Ngưu Bất Dã thủ hạ Tứ đại kim cương sao? Tứ đại kim cương chỉ còn ba kẻ, các ngươi còn không vứt bỏ vũ khí đầu hàng!”

-o0o-

Một người trong đó giơ lên cương đao đầm đìa máu. cao giọng hô lên nói: “Chúng ta hội tổng gia lập hương đường thu đệ tử, là thay trời hành đạo, phổ độ chúng sinh, chỉ dũng trừ ác làm gốc. Các ngươi những nanh vuốt triều đình kia tự biết có vua, không biết kẻ trong thiên hạ không phải một người, là người nhân ái thiên hạ, là kẻ có đức ở, kẻ không đức mắt. Trời vàng đang chết, trời xanh đang lập, dũng không được bao lâu.

“Cẩm mồm!”

Thôi quan đại nhân lạnh lũng quát: “Các ngươi nói dễ nghe, chẳng lẽ đương kim Hoàng thượng vô đạo sao? Ngẫm nghĩ vài chục năm trước bộ dạng thiên hạ là thế nào? Dân chúng lầm than, đối con mà ăn! Lại nhìn xem bây giờ, thiên hạ thái bình, trăm họ an lạc. Cái ngươi không sống tốt qua ngày, lại muốn dũng chút thuật pháp bàng môn tả đạo, mê hoặc lòng người, lừa gạt Thân sĩ lương dân gia nhập tà giáo, bức bách bọn họ đóng góp tài vật cúng các ngươi hưởng dụng, còn nói cái gì thay trời hành đạo! Phì! Lập tức buông đao thương, chờ đợi chế tài quốc pháp!”

Đại hán kia đột nhiên nhìn thấy một tên viên ngoại sợ hãi rụt rẽ đứng phía sai Thôi quan, chính là tọa hạ đệ tử của bản đàn, gọi là Lý Tư Dật, lập tức rõ ràng bọn họ tại sao bạo lộ, không khỏi giận tím mặt, mắng: “Phì! Lý Tư Dật, ngươi tên chó phản đồ này! Hội tổng gia sẽ không buông tha ngươi! Vô sinh lão mẫu. chân không gia hương, giết giết giết!”

Nói xong giơ cương đao lên. hướng Thôi quan đại nhân kia nóng nảy xông qua.

Thôi quan đại nhân giận dữ, sắc mặt trầm xuống, bàn tay hướng xuống chém hung ác, quát: “Chấp mê bất ngộ, giết!”

Các cung thủ lập tức bắn tên. Người kia trong tay cầm đao múa giống như bánh xe, lại không đạt Đến cảnh giới hắt nước không vào, trước tiên là mắt trái hắn trúng một mũi tên, sâu vào hốc mắt, ngay sau đó lại là vài mũi tên, bắn trúng mặt hắn, ngực hắn. Người này có ý không cam lòng, lại cũng chống đỡ không nổi, một đầu ngã xuống đất.

“Đại sư huynh!”

Hai tên giáo đồ Bạch Liên phía sau vội nhào qua. Dân tráng vung câu liêm trong tay liền hướng phía chân bọn họ chém Đến. Dân tráng này dũng câu liêm phảng phất một thanh liêm đao dài. Lưỡi liêm cực kì sắc bén, tại trên Thân vè một cái chính là một đường rách. Bị nó cắt trúng mắt cá chân, thoáng cái có thể đem gân chân cắt đứt.

Bảy tám chuôi câu liêm thò ra. hai người hóa giải thế nào? Lúc này cái gì hoàng thiên tương tử, thương thiên đang lập, cái gì Lặc Di phật tổ phũ hộ, kẻ nhập giáo có thể tránh khỏi tất cả nước lửa đao binh tại ách toàn bộ đều không dũng được. Câu liêm vào người, hai người kêu thảm một tiếng liền ngã trên mặt đất. Những dân tráng kia không quản bọn họ sống chết, trực tiếp đem câu liêm sắc bén hướng trên người họ mắc vào, liền đem người cứng rắn kéo Đến.

Bọn bộ khoái lập tức hung dữ nào tới, dũng khóa sắt dây thừng đem bọn họ thuần thục trói lại...

Giáo phi bị bắt bị các quan binh áp giải tới. Vừa rồi xa xa tránh đi trăm họ bình thường liền ầm ầm chen chúc tới. Chỉ chỉ tro tro xem náo nhiệt.

Tế Nam Lưu phủ nhị quản sự Tử Hoán tiếp biếu đệ Vương Nhất Nguyên vừa mới vào thành, mắt thấy binh lính, tuần bố, dân tráng, áp giải đám người vết máu loang lổ tử trước mặt đi qua, Vương Kim Cương Nô kinh ngạc nói: "Biểu huynh, đây là chuyện gì?"

Tử Hoán nói: "Hài, còn không phải giặc Bạch Liên giáo náo loạn. Thiểm Tây Bạch Liên giáo tạo phản, chuyện này ngươi biết."

Ánh mắt Kim Cương Nô khẽ lóe lên. vuốt cằm nói: "Hiểu rồi, dọc đường đi này, ta nhìn thấy quan ải trạm gác các nơi so với trước nghiêm hơn nhiều, đều nói chính là móng vuốt Bạch Liên giáo. Những người này... chính là Bạch Liên giáo đồ?

Tử Hoán nói: "Còn ai nữa. sống tốt thì không sống, lại đi tạo phản, thiên hạ này không sống nôi sao? Hắc! Còn không phải muốn vinh hoa phú quý, xưng vương xưng bá, cũng không xứng cẩn lượng chính mình, hoàng đế này là ai đều có thế làm sao?"

Kim Cương Nô khóe miệng ngậm một tỉa cười lạnh, nhân nhạt đáp nói: "Đúng rồi. Những giáo phi này đe dọa dụ dỗ, mưu đồ dân chúng, mưu đồ làm loạn, phạm thượng làm loạn, quả thật đáng giết."

Tử Hoán nói: “Chính là như vậy. Nhưng mà nói đi nói lại, người Bạch Liên giáo cũng không phải tất cả là hạng người làm điều phi pháp. Nghe nói bọn họ sau khi nhập giáo, trong giáo thu hoạch của cải, tất cả chia đều. Người học giáo, cơm ăn áo mặc, không phân biệt ngươi ta, có hoạn giúp đỡ, gặp nạn cũng chết, không cầm một tiền có thê đi quanh thiên hạ. Dân chúng bình thường đương nhiên vui mừng, sướng khổ giúp đỡ tương trợ nhau.”

Kim Cương Nô có chút ngoài ý muốn nói: “Biếu huynh rất quen thuộc giáo lý bọn họ sao?”

Tử Hoán nói: “Hài, hiện tại mọi chỗ đều ở vuốt giặc Bạch Liên giáo, ta còn có thể không biết? Quan phủ tổ chức phủ học tà tài các lão gia, cả ngày tại Giữa phường chợ dạy cho chúng ta chuyện Bạch Liên giáo. Nhưng mà, thế lực bọn họ vừa nổi lên, khó tránh muốn ỷ thế hiếp người. Giáo chúng bọn họ đều là chịu khi dễ sao? Không hẳn vậy, giữa quê nhà vừa có tranh chấp, bọn họ tự nhiên là giúp người Thân không giúp lý.

Nói lại. những hạng người vô lại nhân rỗi. trộm gà bắt chó kia là thích nhấp kéo bè kéo cánh, bọn họ vừa nhập giáo, hắc! Vậy không cần nói. Còn có chút thủ lĩnh Bạch Liên giáo tham đồ dâm dật, liền giả thần giả quỷ gạt phú hộ hương Thân nhập giáo, sau đó đối với bọn họ bắt ép vơ vét tài sản, bức bọn họ đóng góp gia sản. Cái này còn chỉ là tại dân gian ỷ thế khi dễ người, làm xằng làm bậy, mê hoặc rất nhiều dân chúng, lòng tham tự nhiên lớn, lúc này muốn xưng vương xưng để muốn tạo phản, Thiểm Tây Điền Cửu Thành chính là dạng này.

Nhớ năm đó khi Hồng Vũ hoàng gia chúng ta đánh người Mông cố, địa bàn đều lớn như vậy, binh mà trăm vạn. chiến tướng nghìn người, còn một mực xưng vương mà không xưng để, thẳng Đến sau khi bình định tất cả cường địch, lúc này mới đăng cơ làm điện, bọn họ? Cái gì Điền Cửu Thành, Triệu Thượng kia một đám người quê mùa, chiếm lên một ngọn núi. liền dám tự xưng hoàng đế? Cũng không sợ người ta chê cười!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 173

Dẫn Sói Vào Nhà

Chương 173: Dẫn Sói Vào Nhà

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tử Hoán khinh bi cũng cười nhạo, chính là cái thời đại đại bộ phận dân chúng đối với Bạch Liên giáo nhận thức. Bạch Liên giáo hội thịnh hành ở dân gian, chủ yếu dựa vào ảo thuật giả thần giả quỷ và giúp đỡ lẫn nhau lực mê hoặc. Tín đồ của nó so sánh với cơ sổ dân sổ khổng lồ vẫn là sổ ít.

Nếu như để Đến đời sau. phàm trong lịch sử phất sinh tạo phản, tất cả đều được định nghĩa là khởi nghĩa, kẻ khởi nghĩa ai ai cũng là nhân sĩ nghĩa bạc vân thiên, chính trực hiệp nghĩa, thật ra chưa hẳn như thế. Trong giáo môn tuy không thiếu hảo hán hành hiệp trượng nghĩa trừ bạo an lương, lại cũng không ít kẻ ác làm xằng làm bậy, làm tổn tại quê nhà.

Một sổ sĩ tử dân gian không thành công, trên cơ bản là đứng tại mặt đối lập triều đình. Tại trong ghi chú của bọn họ tiểu thuyết kì quái, tiểu thuyết đô thị. lịch sử diễn nghĩa, tiêu thuyết công án, tiêu thuyết thần ma chủ bút kí, ghi lại khá nhiều đều là hành vi quan phủ và quyền quý ức hiếp lương thiện, cũng đối với cái này thêm vào công kích trào phúng.

Bọn họ là chính mình không thành công, đối với triều đình phần lớn là bất mãn, những mà cho dù là bọn họ khi viết Đến Bạch Liên giáo cũng ít có tán tụng, đối với đệ tử trong Bạch Liên giáo phần lớn xưng là yêu nhân, do vậy có thể thấy Bạch Liên giáo ở dân gian đổn đại bình luận như thế nào.

Vương Kim Cương Nô không nghĩ Đến ra xa ngàn dặm ngoài Sơn Đông, tình hình sự

nghiệp đã nghiêm trọng như thế, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thấy khó giải quyết. Hắn lúc này Đến Sơn Đông đi nhờ vả biểu huynh không chỉ là vì giữ mình. Hắn còn có một cái hạng mục càng lớn. Nhìn xuống Tế Nam Bạch Liên giáo hiên nhiên đã bị phá hòng. Vương Kim Cương Nô bắt đầu cân nhắc, nên rời Tế Nam đi Sơn Tây hay không?

Bạch Liên giáo các nơi đều là dũng phương thức gia tộc đời đời truyền thừa. Sơn Tây là địa bàn Lý gia, bên đó dường như hiện tại còn khá yên bình. Nhưng mà hắn nghĩ lại, liền cảm thấy tình hình Tế Nam hiện tại tuy bất lợi cho mình, nếu như lợi dụng được tốt. lại không hẳn không phải cái cơ hội. Con thô gấp còn cắn người, nếu như thủ lĩnh Bạch Liên giáo Tế Nam chưa bị bắt như vậy...

Nghĩ Đến chỗ này. Vương Nhất Nguyên liền hỏi: "Ổ, như vậy chỗ này thủ lĩnh Bạch Liên giáo đã bị bắt rồi sao?"

Tử Hoán liền: "Nếu là bắt được rồi. liền sẽ không náo ra trận chiến như vậy. Nghe nói những thủ lĩnh Bạch Liên giáo này, đều là có chút cách thức thật vung đậu thành binh, cắt giấy làm hạc, rất có chút thần thông. Nghe nói thủ lĩnh Bạch Liên giáo Ngưu Bất Dã kia ra khỏi cửa, tiện tay cầm cái ghế dài liền có thể biến thành con lừa thay đi bộ, Đến địa phương xuống lừa duỗi tay một cái, hắc! Con lừa liền lại biến thành cái ghế dài. Đó đều là những yêu nhân, bắt cũng đâu dễ dàng như vậy."

Kim Cương Nô nghe Đến chỗ này, trên mặt liền khẽ lộ ra một tỉa cười...

***

Hạ Tầm mặt mũi bầm dập về Đến dịch quán Thanh Châu, may mà có ngựa thay đi bộ, bằng không một mảnh trên đùi kia sưng bầm hắn muốn đi về thành Thanh Châu cũng là quá sức.

Dịch thừa Thanh Châu rất khẩn trương, hỏi han ân cần quan tâm nửa buổi, Hạ Tầm sao có thể nói cho hắn chính mình gặp phải cái gì. Lão Dịch thừa thẳng Đến khi xác định Dương Thải Phóng sứ không phải gặp giặc cướp lúc này mới thôi.

Hắn là biết Thân phận Hạ Tầm. Hạ Tầm mặc dù điều tra tin tức mọi nơi, nhưng cũng không có thể chặt đứt đường liên lạc cũng Hoàng Chân.

Cho nên mỗi chỗ hắn Đến, đều tìm chỗ ngủ trọ tại trong quan dịch, căn cứ vậy cũng Hoàng Chân duy trì liên lạc. Chỉ là đi như vậy, hắn liền không cách nào che giấu hình tung, vạn nhất

để Tề vương biết hắn Đến Thanh Châu lại không đi gặp mặt, thì cũng khó tránh khỏi không tiện giao phó, cho nên Tề vương phủ hắn vẫn đi một chuyến.

Chỉ là hắn tính vội vàng, vừa Đến Thanh Châu liền trực tiếp chạy Đến Bành gia trang. Bây giờ rơi vào loại bộ dáng này Tề vương phủ cũng không nên lập tức đi. chỉ đành tại dịch quán nghĩ ngơi hai ngày, hi vọng đem thương thế dường một chút, lại đi Tề vương phủ gặp ông chủ.

Bành gia nhóm con cháu kia rốt cuộc là luyện qua công phu. biết hướng chỗ nào ra tay. Hạ Tầm bị đánh rất chật vật, lại không chịu thương tổn quá nghiêm trọng gì. Đem dường một ngày, cuối cũng có thể xuống đất chậm rãi đi lại.

Buổi chiều hôm ấy, Hạ Tầm được lương y Đến thay thuốc giống như xác ướp đang nằm một chút, đang nửa ngủ nửa tình dường Thân thể lão Dịch thừa đột nhiên lén lén lút lút xuất hiện bên người hắn, trên mặt mang theo thần sắc quỷ dị.

Hạ Tầm phất giác có người mở to mắt nhìn, không khỏi kinh ngạc nói: "Có chuyện gì?"

Lão Dịch thừa do dự một chút, vặn vặn tay, cười khan nói: "Dương đại nhân, có vị khách muốn gặp ngươi."

"Ồ, muốn gặp ta? Là người nào?"

Lão Dịch thừa khó nhọc mở miệng nói: "Như là một... ni cô."

Hạ Tầm nhất thời cả kinh. Kiếp trước xem kịch tỉ vi quá nhiều, hắn sức tường tượng tương đối phong phú, lập tức nghĩ Đến chẳng lè Bành Tử Kỳ nghĩ quân, lại xuống tóc làm ni cô. Hắn nôn nóng hỏi: "Nàng tên gì, bao nhiêu tuổi? Ái ui..."

Hạ Tầm nôn nóng muốn đứng lên, nhưng trên đùi hắn bị đá Đến bầm xanh một cục, sưng lên cao. Cái này vừa dũng lực tác động vết thương, đau Đến ngã một cái, lại ngã lên ghế.

Lão Dịch thừa nói: "Ni cô kia pháp hiệu Tuyệt Tình, nhìn Đến có hơn bốn mươi? Ồ, hơn ba mươi, cũng cũng có thể là quá năm mươi, chỉ là chăm sóc được tốt.

Hạ Tầm vừa nghe liền yên lòng. Hắn suy xét một chút, chính mình tại Thanh Châu cũng không quen một người xuất gia như vậy, bất giác cũng nổi lên lòng hiểu kì, liền nói: "Mời vị sư thái kia tiến Đến."

Một ni cô Thân mặc tăng y trắng, hình dung có chút tiều tụy theo lão Dịch thừa tiến vào phòng. Hạ Tầm đã vịn lưng ghế chậm rãi đứng lên.

Nữ ni kia vừa thấy hắn, Thân hình nhoáng một cái, liền lướt Đến bên người hắn. động tác nhanh vô cũng. Hạ Tầm lắp bắp cả kinh, chỉ nói là gặp thích khách, nhưng hắn chưa kịp phản ứng, cánh tay phải rơi xuống trong tay nữ ni kia.

"Còn tốt, những ranh con kia cuối cũng có chừng mực, không có lưu lại nội thương."

Nữ ni thở dài một hơi. lại quẩn quanh hắn giống như quỷ ảnh xoay hai vòng, trên dưới đánh giá một phen, hỏi: "Dương Húc, chân tay tứ chỉ ngươi, có xương rạn gãy không?"

Hạ Tầm mờ mịt nói: "Chân tay tứ chỉ bản quan, cũng không lo ngại, xin hỏi sư thái là..."

Ni cô vui mừng nói: "Như vậy tốt rồi. Kỳ Kỳ nha đầu kia nghe nói ngươi bị các ca ca nàng đánh, gấp Đến muốn chết phải sống. Ngươi không việc gì là tốt, bằng không hắn muốn náo Đến Bành gia trang gà chó không yên."

Hạ Tầm mừng rở nói: "Kỳ Kỳ, Tử Kỳ? Sư thái là người gì của Tử Kỳ?"

Nói Đến chỗ này, hắn đột nhiên phất hiện lão Dịch thừa kia còn đứng tại một bên. đang dựng thẳng lỗ tai nghe bọn hắn nói chuyện, vội vàng ho khan một tiếng nói: "Vương Dịch thừa, ngươi có thê lui xuống rồi."

"Vâng!" Lão Dịch thừa rất là ám muội liếc bọn hắn một cái, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Vương Dịch thừa vừa đi, Hạ Tầm lập tức vội vã nói: "Sư là là nhận giao phó của Tử Kỳ mà Đến?"

Ni cô khẽ thở dài, nếp nhăn trên mặt khắc sâu lên: "Bần ni là cô cô của Tử Kỳ. Ngươi bị con em Bành gia ta đánh, Tử Kỳ sau khi nghe nói rất là không yên tâm, nhưng nàng bây giờ không được tự dọ, cho nên nhờ ta Đến thăm ngươi."

Hạ Tầm vội nói: "Xin hỏi cô cô, Tử Kỳ hiện tại ra sao?"

Tuyệt Tình sư thái nói: "Tử Kỳ rất tốt, đại ca ta thế nào cũng sẽ không làm khó nữ nhi bảo bối của hắn. Chỉ là... Dương Húc, chuyện của ngươi và Tử Kỳ, sợ rằng là không hay rồi.".

***

“Ngươi là kẻ đọc sách, có Thân phận tú tài. Đến trong nhà Lưu Hướng Chỉ ta viết lách làm việc, không cảm thấy ủy khuất sao?”

Lưu phủ lão gia Lưu Hướng Chỉ nghe nhị quản sự Tử Hoán giới thiệu, hướng biếu đệ hắn Vương Kim Cương Nô rất ôn hòa hỏi.

Vương Nhất Nguyên chắp tay nói: “Lưu lão gia, không gạt ngài nói, học sinh tuy khảo trúng qua tà tài, thật ra thiên tư rất có hạn. tự biết không cách nào tiến thêm một bước. Học sinh nhà không bất động sản, chung quy không thể dựa vào Thân phận tà tài miệng ăn núi lở.

Một lần này đi Tế Nam đi nhờ vả biểu huynh, chính là muốn mưu cầu một phần soa sự, thực sự làm việc. Lưu lão gia là quan Tế Nam, có thể tại trong phủ Lưu lão gia làm việc, đó là rất có mặt mũi, có cái gì ủy khuất?”

Lưu Hướng Chỉ nghe xong mỉm cười nói: “Được, ngươi nếu không ngại ủy khuất vậy tốt rồi. Nhất Nguyên là tú tài, ta cũng không thể quá ủy khuất ngươi. Lưu Nhã, ngươi mang Nhất Nguyên đi cửa hàng Đại sinh hào thư của chúng ta nhận thức cửa chút, cho Hà chưởng quỳ giới thiệu xuống, liền kêu Nhất Nguyên tại nơi đó làm trưởng phòng, nếu là biểu hiện xuất sắc, sau này lão phu điều ngươi Đến tổng hiệu làm việc.”

Tử Hoán ở một bên nghe xong vừa mừng vừa sợ, liên tục nói hủ. Phải biết trưởng phòng không phải người nào đều có thế làm. Bình thường mà nói, một trưởng phòng cửa hàng, hẳn là tử chân tiểu nhị chạy việc vặt từng bước bồi dưỡng lên, Đến cuối cũng không những nghiệp vụ thành thạo, hơn nữa phải hiểu tận gốc rễ, đối với bản gia trung thành tận tâm, lúc này mói có thể để hắn đảm nhiệm trưởng phòng.

Hôm nay Lưu lão gia trự tiếp an bài cho Vương Nhất Nguyên phái làm kế toán, cái này dĩ nhiên là bởi vì hắn có công danh trong người, không thể không xem trọng một cái, cũng chưa hẳn không phải nhìn mặt mũi Tử Hoán hắn. Vương Nhất Nguyên cũng là liên tục nói cảm ơn, sau đó liền tử biệt Lưu lão gia, do thư đồng của hắn Lưu Nhã tặng cho đi thư độn.

Vị Lưu Hướng Chỉ Lưu lão gia này, là lương Thân nổi danh trong thành Tế Nam. Hắn chỉ có một con trai duy nhất, chính là từng cũng Hạ Tầm có qua duyên gặp mặt vị Lưu Ngọc Khối Lưu công tử kia.

Lưu gia có đất. nhưng thu nhập chủ yếu lại là buôn bán. Bình thường cách nhìn của chúng ta, Minh triều đã dĩm buôn bán. như vậy thương nghiệp tại Minh triều tất nhiên không phất đạt. Thật ra không phải vậy, công thương nghiệp của Minh triều đều rất phất đạt.

Chu Nguyên Chương thống trị thiên hạ ba mươi năm, đên thời Chu Lệ, bảy hạ Nam Dương, sáu chinh Mông cổ, sửa Vinh Lạc đại điển dời đô Bắc Kinh khai thông Đại Vận Hà, vài lần đánh An Nam. kiến tạo trường thành, tiêu tiền như nước chảy. Công trình to lớn, so với năm đó thời Tùy Dương để chỉ có hơn chứ không kém. vì sao kinh thế quốc gia không những không bị suy sụp, ngược lại xuất hiện Hồng Vũ, Vinh Lạc, Nhân Tuyên thái bình?

Bởi vì người đời sau tại trong sách sử hứng thú có ý ghi lại việc quan trọng chỉ là Chu Nguyên Chương như thế nào nhiều lần hưng đại ngục giết rất nhiều quan viên. Chỉ là ghi lại việc quan trọng Chu Lệ sau khi chiếm lình Nam Kinh tàn khốc như thế nào hắn bày ra đối phó người nhà phạm nhân chiến tranh, đối với bọn họ tại trên quân sự chính trị công tích trác tuyệt một bút thay qua, đối với thành quả bọn họ cai quản tại trên kinh tế càng là hoàn toàn không nhìn.

Trên thực tế Chu Nguyên Chương hoàng đế xuất Thân nông dân này, nấm chính trị. nấm kinh tế rất có thủ đoạn. Tại thời Tổng triều, thủ công nghiệp vẫn dũng quan doanh làm chủ. Đến triều Minh vừa thành lập, Chu Nguyên Chương liền bắt đầu tư doanh hóa hàng loạt, ngoại trừ các nghề muối, nghề trà các hạng liên quan Đến mạch máu trọng yếu kinh tế quốc gia tư nguyên phải nấm giữ trong tay triều đình, rất nhiều sản nghiệp đều chuyển thành dân doanh.

Hồng Vũ năm mười tám bãi quan nấu sắt. mở cửa dân doanh, ngoại trừ vàng bạc hai dạng kim loại quý này, cho phép dân gian khai thác. Hồng Vũ năm hai mươi sáu. mò than cũng cho phép dân doanh khai thác. Phương diện tơ dệt, Minh sơ quan doanh thủ công nghiệp còn xem như là thời kì hưng thịnh nhất, liền đã bị tơ dệt dân doanh xa xa bò lại phía sau.

Những hành động cực lớn này điều động tính tích cực kinh doanh của dân chúng. Đến lúc này, vô luận là sắt, tạo thuyền, kiến trúc các loại công nghiệp nặng, còn là tơ lụa dệt vải, đồ gốm sứ, in ấn các loại công nghiệp nhẹ, Minh triều đều đã xa xa dẫn đầu cả thế giới. Công nghiệp hưng khởi, thương nghiệp tự nhiên phất đạt. Địa vị chính trị của thương nhân tuy không cao, nhưng lại nấm giữ đại lượng tài phú của xã hội.

Hơn nữa, Chu Nguyên Chương thuế nông nghiệp thu không cao, thuế thương nghiệp càng là thấp Đến giống như miễn thuế. Công thương nghiệp Minh sơ bởi vậy nhanh chóng tỏa sáng

sinh cơ bừng bừng. Ba mươi năm trước, nạn dân trôi giạt không nơi nương tựa, đất đai thôn tính nghiêm trọng, cơ sở nông nghiệp toàn quốc bởi vì chiến loại đã cơ bản hòng mắt. công nghiệp càng là không còn sót lại chút gì, thành Dương Châu phồn vinh chỉ còn lại ba mươi bảy hộ gia đình. Ba mươi năm sau, Chu Nguyên Chương tại đây trên đổng hoang tàn xây dựng lại một cái để quốc khổng lồ.

Ba mươi năm, Lưu gia cũng tử một cửa hàng muối mờ nhỏ, phất triền thành đại phú Thân nổi danh Tế Nam phủ. Chỉ là Lưu lão gia tuyệt đối không nghĩ Đến, một phen này dẫn sói vào nhà, lại mang Đến cho nhà hắn một trường nguy cơ...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 174

Nan Huynh Nan Đệ

Chương 174: Nan huynh nan đệ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tuyệt Tình sư thái đương nhiên không có khả năng đem nguyên nhân chân chính tổ phụ nàng cự tuyệt cũng Dương Húc thông gia nói cho hắn biết, nhưng mà cũng rất rõ ràng hướng hắn lộ ra ý tứ các trướng bối Bành gia: "Nữ nhi Bành gia, tuyệt sẽ không cũng hắn kết Thân." Bành gia căn bản không muốn cân nhắc hắn, cho dù hắn và Bành Tử Kỳ đã có vợ chồng thật. Hạ Tầm lúc này mới cảm giác tình hình nghiêm trọng.

May mà có Tuyệt Tình sư thái chuyển lời này, hắn biết Tử Kỳ tại Bành gia cũng không chịu ngược đãi gì. ăn tốt uống tốt, ngoại trừ mắt đi tự do. Hạ Tầm liền xin Tuyệt Tình sư thái nhắn lời cho Tử Kỳ, để nàng yên tâm chờ đợi. chính mình vô luận như thế nào, nhất định nghĩ biện pháp giải quyết lực cản Đến tử trướng bối của Bành gia, đón nàng qua cửa.

Tuyệt Tình sư thái là biết nguyên nhân chân chính, bởi vì Thân phận Cẩm y vệ của Hạ Tầm. Cho dù là nàng, cũng không dám lại cổ vũ cháu gái cũng Hạ Tầm ở một chỗ. Một cái sơ suất, cái này có thể quan hệ đại sự cả nhà Bành gia. Nàng muốn nói nhưng ngừng lại thở dài một hơi, rốt cuộc gật gật đầu, quay người rời đi.

Hạ Tầm bị ánh mắt thương hại mà đồng tình của nàng nhìn Đến buồn bực. Hắn nghĩ không ra, nếu như là nạp Tử Kỳ làm thiếp, Bành gia ngại mặt mũi kiên quyết không chịu đáp ứng, hoặc còn có tình khả nguyên, chính mình rõ ràng đã tỏ thái độ lấy nàng làm vợ, Bành gia thế nào không chịu đáp ứng? Chẳng lê là bởi vì thanh danh hoa hoa mà Dương Húc tiền nhiệm của mình hạ tại Thanh Châu?

Nếu là vì thế, chưa hẳn không thể. Lấy chồng là việc lớn cả đời, cám dỗ hai người mẹ con Tôn gia, đây chính là tính cách cực vô si. Cha mẹ nhà ai chịu cho nữ nhi gả cho nam nhân như vậy. Mặc dù hai người có vợ chồng thật, nhưng lễ giáo Minh triều tuy nghiêm, quan phủ cũng khởi xướng thủ tiết, dẫu sao tử một mà chung thuộc về sổ ít, nếu không lại không cần quan phủ lực khởi xướng mạnh?

Minh Nhân viết ở trong Tam Ngôn Lường Phách, vợ ba của Tường Hưng ca Xảo Nhi vụng trộm người bị đuổi, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi muốn thất cố tự vẫn. Mẹ nàng khuyên như thế nào? Chỉ nói: "Ngươi tầm nhìn hạn hẹp! Người hơn hai mươi tuổi, một đóa hoa còn chưa có mở đủ. sao làm cái này chuyện không hạ sao? Không nói trượng phu ngươi còn có ngày hồi tâm chuyển ý, liền đuổi vợ thật.

Loại dung mạo thế này, sợ không người muốn ngươi? Không thiếu được chọn lấy người tốt khác, mưu đồ cái nửa đời hưởng thụ. Ngươi cứ yên tâm qua ngày, đừng sầu muộn.

Đồng ý Minh Nhân viết văn ca ngợi đề xướng tiết phụ liệt phụ, nhưng dân gian đối với việc tái giá lại là tương đối khoan dung. Bành Tử Kỳ tuy đã cũng hắn có vợ chồng thật, sợ rằng tại trong mắt trướng bối Bành gia, cho dù nữ nhân mắt trinh, phải hạ thấp điều kiện chọn rể, tìm cho nàng cái bốn phận trượng phu cũng tốt hơn gả cho Dương Húc khốn nạn này. Nhưng xú danh này lại là hắn không cách nào giải thích rõ.

Hạ Tầm chỉ nói Bành gia kiên quyết không chịu đồng ý kết hôn liền tại đây, trầm ngâm suy nghĩ lại không có kế hay. Nghĩ ngợi hai ngày, trên mặt bầm tím đã lui, tốt xấu hành động không ngại, Hạ Tầm liền lại đi Bành gia trang một chuyến, muốn lại thăm dò tin tức.

Bành gia huynh đệ nghe nói hắn Đến, lập tức giết chạy ra. Hạ Tầm lúc này sẽ không ngốc chờ bị đánh, lập tức lên ngựa chạy nhanh, trốn về thành. Mắt thấy có những hộ hoa sứ giả ngu ngốc của Bành gia kia, hắn ngay cả mặt trướng bối Bành gia đều gặp không được, như thế đi xuống không phải biện pháp,

Hạ Tầm liền muốn đi tìm vị Tuyệt Tình sư thái kia. May ra thông qua nàng có thể vượt qua huynh đệ Bành gia, trực tiếp cũng Bành lão trang chủ nói chuyện.

Nhưng Tuyệt Tình sư thái lần trước Đến, cũng không nói nàng xuất gia tại nơi nào. Hạ Tầm chỉ đành chạy một chuyến phủ nha Thanh Châu. Khi đó người xuất gia đều có bộ môn tương quan quản lí, độ điệp không phải phất tùy tiện.

Hạ Tầm Đến nha môn tri phủ, tra được địa chỉ Tuyệt Tình sư thái. không thiếu được cũng cố nhân là Triệu Thôi quan uống trà nhân rỗi nói chuyện phiếm một phen. Còn bầm xanh trên mặt kia, cũng tùy tiện tìm cái cớ qua loa tắc trách qua đi.

Thật không dễ dàng đối đáp xong, sắc trời cũng đã tồi rồi. Lúc này ra khỏi thành đi am ni cô kia có chỗ không tiện. Hạ Tầm chỉ đành chạy về địch quán. Vừa Đến dịch quán, một tên dịch tốt liền nghênh đón, nói: "Dương đại nhân, Tế Nam phủ Đến một vị quan sai, có việc công quan trọng, chờ ngài đã lâu."

Hạ Tầm rất là ngoài ý muốn, vội vàng chạy Đến trong phòng khách. Đang bưng trà mát có một ngụm không một ngụm uống công sai thấy hắn tiến Đến. vội vàng xếp chén trà xuống đứng lên, hướng hắn làm lễ.

Hạ Tầm vừa nhìn người này, lại là một tên sai dịch Đô sát viện tử phủ ứng Thiên một đường đi theo bọn hắn, thường xuyên theo bên người Hoàng đại nhân chờ sai sử, nghĩ Đến không phải tâm phúc cũng là người cực Thân cận. mơ hồ nhớ được hắn là họ Mục.

Người này vừa thông báo Thân phận, quả nhiên là họ Mục: "Tỉ chức Mục Tử Phong, tham kiến Thải Phóng sứ đại nhân. Ồ? Đại nhân trên mặt đây là..."

Hạ Tầm nói: "À, không Cẩn thận... va chạm. Ngươi đứng lên đi. Ngươi tử Tế Nam vội vàng chạy Đến, có chuyện gì?"

Mạc Tử Phong nói: "Người phụ trách Sơn Đông Đề Hình Án Sát tỉ báo cáo lên, bắt được rất nhiều giặc Bạch Liên giáo, thủ lĩnh giáo Ngưu Bất Dã hiện vẫn đang trong truy nã. Tuần án sử đại nhân và Thải Phóng sứ đại nhân lần này Đến Sơn Đông, chức trách chủ yếu là đôn đốc giám sát việc truy nã giặc. Bởi vậy, Đề hình án sát sử Tào đại nhân mời Thải Phóng sứ đại nhân lập tức trở lại Tế Nam. thu thập cũng thẩm tra xử lí, truy bắt."

Hạ Tầm khẽ nhíu lông màu. không vui nói: "Tuần án Ngự sử Hoàng đại nhân, không phải đang ở Tế Nam sao?"

Mục Tử Phong thần sắc có chút xấu hổ, thấp giọng nói: "Hoàng đại nhân... bệnh rồi..."

"Bệnh rồi?"

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Khi ta rời Tế Nam. Hoàng đại nhân còn khỏe, lúc này mới vài

ngày công phu, thế nào liền bệnh rồi?"

Mục Tử Phong lắp bắp nói: "Hoàng địa nhân hắn... Hắn tuổi đã cao, Thân thể không khỏe, lại trải qua một đường mệt nhọc, cho nên... ngẫu nhiên nhiễm phong hàn..

Hạ Tầm thấy hắn thần sắc hoảng loạn, trong lòng sự nghĩ ngờ nổi lên. lập tức vỗ bàn một cái, nghiêm nghị quát: "Nói hươu nói vượn, thời tiết tháng bảy tháng tám, nhiễm phong hàn cái gì? Hoàng đại nhân thay mặt thiên tử tuần thú. Thân gách vác nhiệm vụ quan trọng.

Hoàng đại nhân nếu sinh bệnh, bản quan liền gánh vác toàn bộ trách nhiệm Bắc tuần, đối với an nguy Hoàng đại nhân tự nhiên cũng phải phụ trách. Ngươi ấp a ấp úng, rốt cuộc có gì giấu diếm, nếu có sự cố, ngươi chịu trách nhiệm được sao?"

Hoàng Chân làm người hiền như khuất gỗ, tại Đô sát viện cũng không phải nhân vật đắc ý gì, bình thường cũng không có vài người áp sát lại vì hắn nghe dũng. Mục Tử Phong này cũng chỉ là thấy Hoàng Chân đại nhân được lần này đi tuần làm chủ, có ý ninh bợ hắn, muốn đại nhân ăn thịt hắn uống canh, cũng kiếm chút chỗ tốt, nào có cái gì trung tâm đáng nói.

Vừa thấy Hạ Tầm tức giận, Mục Tử Phong không khỏi hoảng sợ, vội vàng thịch cái quỳ xuống, dập đầu thinh tội nói: "Đại nhân tha tội, đại nhân tha tội. Không phải là tiểu nhân có ý giấu diếm, thật sự là... thật sự là... Hoàng đại nhân bệnh này... có chút khó có thể mở miệng..

Hắn vừa nói cái này, Hạ Tầm càng muốn biết, liền trầm mặt nói: "Chỗ này chỉ có người ta. lại không người ngoài, cứ nói đừng ngại. Ra khỏi miệng ngươi, vào được tai ta. Bản quan sẽ không nói cho người ngoài biết."

"Là..."

Mục Tử Phong do dự một chút, ngượng ngập nói: "Hoàng đại nhân hắn... hắn... thoát dương..

Hạ Tầm chưa nghe rõ ràng, ngạc nhiên nói: "Trộm dương? Trộm dương làm gì? Hoàng đại nhân đường đường Tuần án Ngự sử, sẽ đi trộm dương? Hoang đường!"

Mục Tử Phong mặt đau khổ nói: "Đại nhân, không phải trộm dương, là... là... là thoát dương..."

"A?" Hạ Tầm vừa nghe, cũng không nhịn được đỡ người ra.

Kinh ngạc hồi lâu, Hạ Tầm mới nói: “Khụ... chuyện này, còn có người ngoài biết không?”

Mục Tử Phong vẻ mặt cố quái, cũng không biết là muốn khóc hay là muốn cười: “Đại nhân, ngài nghĩ, chuyện này... gạt được người ta sao? Chỉ có điều... người biết đều giả là không biết, ngược lại không có người vạch trần là được.”

Hạ Tầm liên tục gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, nói phong hàn. chính là phong hàn, miệng ngươi, ngàn vạn đem kín lại..

***

Dịch quán Tế Nam. Hoàng Chân Hoàng Ngự sử nét mặt già nua vàng vọt, tình thần ủ rũ cuộn tròn trên giường, một bộ dạng uể oải.

Trời tháng bảy, đã rất là khô nóng, ở ngoài cửa sổ trên cây to tiếng dế kêu không dứt, kêu Đến người mê man buồn ngủ, người ngoài đều áo đơn đầu đầy mồ hôi, nhưng Hoàng Ngự sử trên người còn đắp chăn bông dày đặc.

Một tên dịch tốt bưng thuốc lên. Hoàng Ngự sử run rẩy vươn miệng ra, liền tay hắn từng ngụm uống, uống xong thuốc liền hướng trên gối nằm. dở sống dở chết hít thở. Nước thuốc đổ Đến trên râu hắn. Gần đây Hoàng Ngự sử yêu sạch sẽ cũng chăng quan tâm lau. hắn cũng là thật sự không có khí lực mà lau.

Hoàng Ngự sử luôn luôn là quan nghèo ở kinh thành, không có kiểm ngoài, cho nên không có tâm tư gái gú, cũng chí có thể coi giữ bốn phận vợ vụng sống qua ngày. Nhưng mà những đồng liêu kia mỗi lần xuất tuần trở về, giữa đồng liêu khó tránh khỏi sẽ kể lên chính mình đi qua những địa phương đó, nhận qua lễ ngộ gì, mặt mày hớn hở, cũng không tránh khỏi kể cô nương chỗ đó ôn nhu, cô nương chỗ đó nóng bòng.

Hoàng Ngự sử là cái loại người không tranh quyền thế. Cho dù hắn muốn tranh cũng tranh không được. Tóm lại, cũng người chính là vô hại. Cho nên không người đem hắn trở thành đối thủ cạnh tranh, cũng sẽ không nghĩ ngờ với hắn. Bởi vậy những lời này vẫn hay nói sau lưng hắn, hắn ở một bên có thể nghe được chút ít khiến cho hắn cũng mơ tưởng Đến những điều này.

Ví dụ lần này lúc quan viên Tế Nam khoản đãi hắn. hắn cố ý cao giọng tán dương vị Tiết

Nhược Nhiễm Tiết cô nương kia, chính là hắn tử đồng liêu nơi đó học được kì xảo, đó là nói cho người tiếp đãi hắn: "Ta vừa ý nàng rồi." Đối phương ngầm hiểu, quay đầu tự nhiên sẽ vì hắn an bài.

Vị lão huynh này thật không dễ dàng có cơ hội sai ra ngoài, lúc tại trong kinh chú ý mua vài bộ thuốc Hổ lang, liền mong mòi lần này đi ra có thể vui vẻ một hồi. Kết quả, đêm đầu bởi vì Hạ Tầm ngồi trong lòng không loạn, đuổi đi Tử Y cô nương khiến người thèm thuổng,

Hoàng Ngự sử cũng không khỏi không đứng đắn một hồi, nhịn đau đem Nhược Nhiễm cô nương tiễn trở về. Ngày thứ hai Hạ Tầm rời Tế nam rồi, Hoàng đại nhân như cá gặp nước, lập tức kêu người đem vị Nhược Nhiễm cô nương đêm qua chưa từng thật tiêu hồn nếm lại mời Đến, trước đó lại đã uống thuốc.

Kế quả, bình thường ăn nhiều dưa muối, đột nhiên bưng lên cho hắn một mâm hải sản. Lão ca này ăn quá nhiều, rõ ràng chịu không nổi, khi Đến thời điểm khẩn cấp, Hoàng Ngự sử đại nhân hét lớn một tiếng, nhất thời cuồn cuộn như trút, ngừng cũng ngừng không được.

Hắn có thể giữ lại một mạng, cũng may là nhờ vị Tiết Nhược Nhiễm Tiết cô nương. Tiết cô nương chưa thấy qua chuyện này nhưng lại nghe nói qua. biết một ít biện pháp cứu mạng, dưới tình thế cấp bách nàng lập tức đem lão mã hầu nhi này tử trên người đẩy ra, đem hắn đẩy bốn chân hướng trời, sau đó nhổ châm bạc trên đầu xuống, nhằm chỗ dưới đáy xương chậu của hắn mà kiên quyết dũng trâm đâm tới. Một cú đâm hung ác một này, cuối cũng cũng dừng tình lại.

Sau đó trong dịch quán liền vội vàng làm ra một phần canh sâm cho Hoàng Ngự sử trút xuống, cuối cũng cũng đem cái mạng già này của hắn cứu trở về. Chỉ là thoát dương nhưng là bệnh muốn mạng. Hắn tuy may mẩn kéo về một mạng, cũng là nguyên khí đại thương, bây giờ liền khí lực bò đứng lên đều không có.

Dịch tốt kia cho Hoàng Chân uống xong thuốc, nhìn bộ dáng muốn chết không muốn sống của hắn, liền nhịn không được muốn cười. Hắn âm thầm nhếch miệng, thầm nghĩ: "Trên mặt đạo mạo nghiêm trang, trong bụng nam đạo nữ xướng, đúng là đồ chết tiệt, còn tuần án Ngự sử. Nhìn Dương Thải Phóng sứ người ta, đó mới là công trung thể quốc, cần cũ việc nước."

Dịch tốt bưng chén nhấc mành châu đi ra ngoài, trước mặt vừa thấy một người, một tay đỡ đùi, tập tễnh hướng phía này đi tới. Dịch tốt tập trung nhìn một cái, không khỏi bị dọa cho

nhảy dựng. Trước mắt người què mặt mũi bầm dập kia, không phải chính là hắn vừa mới nói vị công trung thể quốc, cần cũ việc nước Dương Thải Phóng sứ sao?

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 175

Ngưu Bất Dã

Chương 175: Ngưu Bất Dã

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Bởi vì Hoàng Ngự sử ngoài ý muốn. Hạ Tầm bầm dập chỉ đành theo Mục Tử Phong chạy về Tế Nam thành. Vừa Đến dịch quán, tất nhiên trước tiên Đến thăm hỏi Hoàng Ngự sử. Hoàng Chân mệt mỏi nằm nghiên trên chiêu, nét mặt già nua vàng vọt, hai mắt vô thần, tựa nhắm không phải nhắm, cũng không chú ý Đến Hạ Tầm đi Đến.

Hạ Tầm đi Đến bên giường ngồi xuống, nhìn nhìn sắc mặt Hoàng Chân, rất chu đáo nhét nhét góc chăn cho hắn.

"Xuống... đi xuống đi. Lão phu nghĩ ngơi một chút."

Hoàng Chân mí mắt khẽ mở, đột nhiên thấy rõ người ngồi tại bên Thân, nhất thời tình táo lại: "A Dương đại nhân, ngươi... ngươi trở lại rồi.

Hạ Tầm lập tức ân cần an ủi hỏi: "Hoàng đại nhân, ta lúc này mới rời vài ngày, ngươi thế nào lại... lúc này là thế nào rồi, Thân thể còn khỏe không?"

Hoàng Chân nhanh chóng quét mắt liếc Mục Tử Phong. Mục Tử Phong vội lắc lắc đầu. Hoàng Chân yên lòng, thở dài, sụt sịt than thở nói: "Lão phu... cả đời không rời ứng Thiên phủ, đại khái... đại khái là không hợp khí hậu. Trước đó... buổi tối cả đêm xem xét duyệt hồ sơ vài năm gần đây Đề Hình tỉ tổng qua. thê thể mệt mỏi, ăn cái gì đại khái cũng không thích ứng được, kết quả thượng thổ hạ tả, làm cho Dương đại nhân người chê cười rồi."

Hạ Tầm cầm đôi tay lạnh băng của hắn, khẽ lay động nói: "Ài, đâu có đâu có. Đại nhân vì việc công ngày đêm làm lụng vất vả, lo lắng hết lòng, thức khuya dậy sớm, quên ăn quên ngủ, hạ quan kính trọng và khâm phục. Đại nhân là lương đống quốc gia, cánh tay đắc lực của triều đình, còn cần quý trọng Thân thể, điều dưỡng tốt."

Hoàng Chân mắt chuyển đỏ, trở tay cầm tay Hạ Tầm nói: "Lão phu Thân thể không được việc. Việc lớn tuần tra, liền phải rơi xuống đầu Dương Thải Phóng sử rồi. Mấy ngày này, Tế Nam phủ bắt được một ít giáo phi tiềm phục ở bản địa, nhiều lần mời lão phu qua theo dõi thẩm vấn, không biết làm sao... Lão phu có lòng báo quốc, Thân thể bất lực. Ngươi trở về là tốt rồi. trở về là tốt rồi. đại nhân trẻ tuổi khỏe mạnh, đang lúc..

Bởi vì Hạ Tầm ngồi bên lưng giường sáng, hắn lại hai mắt vô thần, lúc này mới nhìn rõ bộ dáng Hạ Tầm, vừa thấy hắn một con mắt xanh đen, khóe miệng còn có vết bầm, Hoàng Chân không khỏi giật mình, kinh ngạc nói: "Dương đại nhân, thương thế này của ngươi.

Hạ Tầm sở sở gò má, thong dong đáp: "À, khi hạ quan Đến Thanh Châu phủ cải trang điều tra nghe ngóng, đường qua Nghiêu sơn, đúng lúc gặp mưa to, liền hướng chân núi tránh mưa, trong núi bùn đá đều rơi, hạ quan sợ hài né tránh, may mắn không thương tính mệnh, nhưng mà lưu lại chút thương tổn va chạm trầy xước, không đáng ngại, không đáng ngại."

Hoàng Chân lộ vẻ xúc động nói: "Dương đại nhân vì nước thần phục, không sợ hiểm trở, cái này tự nhiên là tốt. Nhưng ngươi cũng phải quý trọng Thân thê hữu dụng, mới có thê lưu Thân thê hữu dụng này, ra sức vì nước."

Hạ Tầm vội hỏi: "Cũng thế, cũng thế. Đại nhân dạy bảo, hạ quan nhớ rồi. Đại nhân Thân thể mệt nhọc, tạm xin nghĩ ngơi đi. Hạ quan trở về rửa ráy một phen, thay quần áo, liền đi Đề hình tỉ làm việc."

"Được được được." Hoàng đại nhân khẽ vỗ lưng hắn. tha thiết căn dặn nói: "Hoàng thượng khẩn thiết kì vọng rất lớn, toàn bộ phải xin nhờ đại nhân rồi."

Hai người này giả bộ khách sáo một phen. Hạ Tầm liền đứng dậy rời đi. về Đến chỗ ở của mình, tắm rửa thay quần áo, thay lên áo quan, liền nổi nghĩ trượng chạy tới nha môn Đề Hình Án Sát Sứ tỉ.

Lần trước khi Hạ Tầm và Tây Môn Khánh tại Tế Hiển mua lộ dẫn giả, biết nha môn Đề Hình Tỉ ở tại ven hồ Đại Minh, cách dịch quán này cũng không xa. Quả nhiên. không nhiều

lắm công phu. xa giá liền Đến nha môn Đề hình tỉ, có người báo đem đi vào, Chốc lát công phu, Dịch Gia Dật liền ra nghênh đón.

Dịch Gia Dật là Thiêm sự Đề hình, Án Sát sứ Tào đại nhân phân phó phụ trách nghênh tiếp khoản đãi Hoàng Chân và Hạ Tầm. Đêm đó Hạ Tầm không tiếp nhận mì sắc hối lộ, đem Tử Y cô nương đuổi ra. Chuyện hắn hắn ngày thứ hai liền biết, đang cảm thấy đầu gai Hạ Tầm này có điểm khó đối phó.

Ngay sau đó Hoàng Ngự sử liên thiếu chút nữa "vì nước vất vả, dũng cảm quên mình." Ra khỏi cái chuyện xấu này, Dịch Gia Dật ngược lại yên tâm xuống. Hắn nghĩ Đến, Hoàng Chân lớn tuổi rồi. mắt thấy không mấy năm liền được "cáo lão về quê", đương nhiên có thể kiểm liền kiểm có thể chiếm liền chiếm. Dương Húc này tuổi còn trẻ, tuổi trẻ như thế liền làm Thải Phóng sử, tiền đồ vô lượng. Hắn có thể kiểm chế mình phục lễ, quý trọng tiền đồ rộng lớn, cũng là chuyện trong lè phải, nhưng người như thế xuống tuần sát, nhất định rất là hà khắc, không dễ ứng phó.

Nhưng bây giờ thì khác. Thượng cấp của hắn bây giờ có điểm sơ hở trong tay quan địa phương, hắn cho dù không kể tình cảm, dù sao cũng phải cố kị thế diện đồng liêu. Còn nữa, Tế Nam phủ vừa mới bắt được một đám giáo phi Bạch Liên, đây là một cái công lớn, có công lao này trong tay, lại thêm chỗ sơ hở của Hoàng Chân, tin tưởng Dương Húc cũng sẽ không hết sức tại Tế Nam phủ điều tra. Quay đầu lại cái khảo khóa công bình này, dù cho có cho đầy phần, tất nhiên cũng là tốt đẹp, đủ để đối với đại nhân báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Cho nên khi Dịch đại nhân ra nghênh đón, thần sắc ung dung rất nhiều. Hắn đã biết Dương Húc người này không thích tài sắc chỉ trọng tiền đồ, cho nên cũng không nghĩ tới chuyện hối lộ hắn, chỉ là lại giới thiệu một phen Sơn Đông Đề Hình tỉ sau khi nhận được thành chỉ của hoàng thượng, dưới sự lãnh đạo của Tào đạo nhân hợp mưu hợp sức như thế nào, nghĩ phương pháp, triển khai tuyên truyền trọng thể và thế tiến công điều tra. công tích nghiêm khắc đả kích giáo phi.

Dịch Gia Dật một mặt dẫn hắn đi tới phía trước, một mặt nói: "Lần này, bắt được Ngưu Bất Dã bọn giáo phi Bạch Liên này, chủ yếu có ỷ vào Lý Tư Dật Lý viên ngoại tổ giác. Lý viên ngoại là mở tạo phường làm giấy, hắn có cái phất tiểu nhi. chính là người trong Bạch Liên hội, thường xuyên kể với hắn, vào Bạch Liên giáo, có thể tránh khỏi tất cả đao binh bệnh khổ tan ách. sau khi tu hành có thành tựu. còn có thể trường sinh, lập địa thành thần.

Lý Tư Dật này ao ước trường sinh, lại bởi vì con trai duy nhất tử nhỏ nhiều bệnh, căn bản chính là một cái sọt thuốc, khắp nơi tìm thầy tìm thuốc không thấy hiệu quả, liền vào giáo môn. Nhưng là, hắn vào giáo rồi, lại cũng không trị được bênh con hắn. Lý viên ngoại đối với giáo môn liền không tin tưởng lắm. hơn nữa giáo thủ Ngưu Bất Dã lại thường xuyên vừa đấm vừa xoa, bức hắn đóng góp. Lí Tư Dật tân tân khổ khổ kiểm tiền, ngược lại có hơn nửa chảy vào giáo môn, chỉ là đã vào giáo môn rồi, hắn đám giận mà không dám nói mà thôi.

Lần này, Tào đại nhân phất động học sinh sinh đồ toàn thành, bốn phía tuyên truyền thủ đoạn và tộc ác của Bạch Liên giáo phi, lại công khai dán ra bảng cáo thị, kẻ chủ động tố cáo tội, kẻ tổ giác người khác, đều miễn tội khác. Ngưu Bất Dã muốn an bài một chút rêu rao bình thường thái quá, dễ đàng dẫn tới mọi người thủ hạ trước tiên giấu Đến bên ngoài, lại dũng danh nghĩa giúp đỡ huynh đệ đồng môn hướng Lý viên ngoại vơ vét tài sản một khoản tiền tài. Lý viên ngoại lúc này mới hạ quyết tâm, hướng quan phủ tố cáo...”

Tâm tư Hạ Tầm còn ở Thanh Châu, hắn gật gật đầu, không để ý chút nào hỏi: “Ngưu Bất Dã này, bình thường là làm nghề nghiệp gì?”

Dịch Gia Dật nói: “Ngưu Bất Dã này nghe tên giống như người nông cạn thô tục, thật ra không phải vậy. Người này tại Tế Nam phủ ta rất là có chút danh tiếng. Hắn lúc trước đã từng cầu học dự thi, chỉ là dự thi không đạt. tại phía Nam chờ hai năm, liền quay lại làm lên cho các cửa hàng thư nhà liên hệ tuyến gia lái buôn sinh ý, thường xuyên vào Nam ra Bắc, cái này thuận lợi hắn và đủ hạng người đánh liên hệ, thu nạp hội chúng.”

Hạ Tầm không rõ lắm ý tứ tuyến gia. Thật ra tuyến gia chính là một sổ văn nhân tại phương diện khoa khảo rất có uy tín. Khi đó khoa khảo là đường ra duy nhất của người đọc sách, mà nội dung chủ yếu của khoa khảo chính là văn bát cố. Các thư sinh muốn phòng đoán thị hiểu, nhất định phải quen thuộc đọc văn chương bát cồ. Bởi vậy liền có một ít văn nhân chuyên môn viết văn bát cố, hoặc là đối với lệ năm khoa khảo cao trung văn chương bát cổ tiến hành phân tích chỉ tiết và lời bình, in ẩn thành sách, tiêu thụ cực tốt.

Nhưng văn nhân đều trọng Thân phận. Bọn họ cũng không thể trực tiếp đi tìm hàng sách đẩy mạnh tiêu thụ chính mình, mà ngoại trừ cửa hàng sách bản địa, buôn sách bên ngoài chưa hãn có thể liên hệ với bọn họ. Như vậy liền xuất hiện rất nhiều người trang gian, bọn họ thường xuyên rời bản địa, nấn ná tại vũng ứng Thiên phủ. cũng tuyên gia có tiếng tại địa phương tiếp xúc, sau đó phụ trách giữa bọn họ cũng cửa hàng sách bàn bạc và mua bán. Ngưu Bất Dã chính là một người trung gian như vậy.

Dịch Gia Dật dừng bước, hướng phía trướng chỉ nói: "Đến rồi. Phía trước chính là hình phòng. Dương đại nhân, mời."

***

Trần thị Sơn quả hành là một nhà hoa quả Tế Nam. mặt tiền cửa hàng không nhỏ. Bọn họ thu mua lâm sản hàng hóa bản địa Đến phương Nam, lại mua hoa quả phương Nam chuyển Đến Bắc, bù đắp nhau, sinh ý ngược lại cũng phồn thịnh.

Tại hậu viện Trần thị Sơn quả hành, có vài cái chỗ hầm cất hoa quả, dựa vào các loại trái cây, hoa quả khô, lâm sản bất đồng, xây có vài chỗ hầm, phân biệt cất giữ hoa quả bất đồng. Lúc này tiết chính là khí trời tháng bảy, kho hàng tươi hoa quả nhà kho phần lớn đầy, kho hoa quả khô nhà kho lại không chứa quá nửa. Hoa quả khô hiện sinh ý không tốt, cửa nhà kho một mực khóa, cũng không tùy tiện mở ra, trên khóa đều bám một tầng bụi bặm dày đặc.

Nhưng ở trong cái kho hoa quả khô này, giờ phút này lại đang có vài đại hán ngồi bên trong. Trong hầm không khí ngột ngạt, nhưng mà so với bên ngoài nóng nực, trong này ngược lại mát hơn nhiều. Tử lỗ thông khí ánh sáng chiêu xuống yếu ớt, có thể nhìn thấy bên trong ước chừng có năm sáu người, chỉ dũng tấm ván gỗ cách mặt đất nửa thước làm giường, bên trên trải chút ít chăn đệm đơn giản, bọn họ liền khoanh chân ngồi bên trên.

Nam tử ngồi ở trên cao nhất, trên người mặc một kiện duệ tát, tóc buộc một cái khăn vải, nhìn tuổi chừng trên dưới bốn mươi, ngũ quan bình thường không đặc sắc, thuộc về loại người vứt trong đám người tìm không được, chí có hau còn mắt lộ ra rất là có thần. Bộ dạng người này nhìn Đến tuy không hấp dẫn ánh mắt người, lại chính là giờ phút này Tế Nam phủ khắp nơi truy nã đầu lình Bạch Liên giáo Ngưu Bất Dã.

Ngưu Bất Dã trong tay thường thức hai quả hạch đào, lẳng lặng nghe một huynh đệ vừa tử bên ngoài trở về hướng phía hắn kể chuyện hôm nay tình hình trong Tế Nam phủ. Chờ người kia nói xong rồi, vài người bên cạnh tới tấp khuyên nói: "Đại ca, tin tức Tế Nam càng ngày càng gấp rồi. Đại ca vẫn nhanh chút rời Tế Nam tránh tình thế đi. Chờ thêm một năm nữa năm nữa, triều đình buông lòng, đại ca lại trở về cũng không muộn."

Ngưu Bất Dã nặng nề cười một tiếng, chậm rãi nói: "Đi, đương nhiên là phải đi. Nhưng mà, không thể đi thế này. Nếu như Ngưu Bất Dã ta liền rời đi thế này, tâm huyết nhiều năm liền phải hủy trong một lát. Bây giờ quan phủ truy bắt căng, lòng người giáo chúng hoang

mang, đã có rất nhiều giáo đồ đi quan phủ tự thú rồi, càng có người... bán rẻ huynh đệ chúng ta. Nếu không như thế, Ngưu Bất Dã ta há có thể làm Đến chật vật như vậy?"

Hắn quét nhìn mọi người một cái, lạnh lũng nói: "Nhất định phải trước ổn định quân tâm giáo chúng."

Đại hán chạy Đến thông báo tin tức kia hỏi: "Đại ca, vậy ngươi dự định làm thế nào?"

Ngưu Bất Dã nói: "Lăng Phá Thiên, ngươi còn không có bạo lộ. Ngươi đi ra tiếp tục chú ý động tình quan phủ, nhất là động tình nhà Lý Tư Dật. Hắn tố cáo đã bảy tám ngày rồi, bọn bộ khoái canh giữ trong nhà hắn đã chuyến đi rồi chứ?"

"Vâng."

"Tốt."

Tay Ngưu Bất Dã chậm rãi nắm chặt: "Giáo đàn ta bị hủy rồi. rất nhiều huynh đệ bị bắt, cái này đều là phản đồ Lý Tư Dật kia ban tặng, chúng ta không thể đi như vậy. Lý Tư Dật... nhất định phải chết, cả nhà hắn., tất cả đều phải chết.

Ngưu Bất Dã nắm chặt tay, trong tay hắn hai quả hạch đào bị hắn nắm nát. Tay vừa mở, mảnh vờ liền nhẹ nhàng rơi xuống.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 176

Bạch Liên Tế

Chương 176: Bạch Liên tế

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Cha...”

Thân Y Y cho trượng phu uống xong thuốc, vừa quay đầu nhìn thấy công công đi Đến. vội vàng hướng phía hắn thi lễ vấn an. Đây là một nữ tử dung mạo thanh tú, một bộ dáng tiểu gia ngọc bích. Nàng là nương tử thiếu gia Lý gia Lý Duy, qua cửa đã ba năm.

“ừm. Duy nhi tốt chút nào chưa?”

Lý Tư Dật gật gật đầu, hướng phía con dâu hỏi.

Thân Y Y khẽ thở dài, giữa trán lướt lên một vòng ưu sầu: “Vẫn bộ đáng cũ. Mùa hè trời nóng, càng cảm thấy khó chịu, qua ít ngày tướng công có lẽ sẽ tốt chút.”

Lý Tư Dật ừm một tiếng, nhìn nhi tử bệnh suy nhược, ngay cả khí lực cũng mình nói chuyện đều không có, không khỏi thở thật dài, đối với tức phụ nói: “Trời chiều rồi, các con sớm nghĩ ngơi chút đi.”

Rời khỏi phòng của nhi tử, Lý Tư Dật liền bắt đầu dò xét. Sân nhà hắn rất lớn. Lý gia làm phường tạo giấy bố trí tại trong nhà của mình, địa phương tự nhiên không thể quá nhỏ, bởi vậy vị trí gia viện tại trong Tế Nam thành cũng so lên hẻo lánh, xây tại địa phương gần nước Bắc thành.

Lý Tư Dật chỉ có một nhi tử như vậy, lại là tử nhỏ Thân thể yếu nhiều bệnh. Lý viên ngoại tuổi nhiều như vậy, nhờ không được sức nhi tử, vẫn cứ chỉ có thể tự mình lo liệu gia nghiệp. Tuy nói đem hai đứa cháu đều Đến làm giúp, nhưng dẫu sao không phải con Thân sinh của mình, mắt thấy chính mình dần dần già nua, nhi tử chống đỡ không nổi cái nhà này, lại không có cháu thừa kế gia nghiệp, Lý viên ngoại cũng là tâm sự trũng trũng.

Lý gia là mở xưởng làm giấy. Thời Minh sơ, có nhà nước làm giấy hán, cũng có xưởng thủ công dân doanh, nghiệp làm giấy là thủ công nghiệp tương đối trọng yếu của Đại Minh. Xưởng giấy quan doanh rất nhiều còn phải bán Đến nước ngoài, dân doanh thì chủ yếu tiêu thụ trong nước, xây dựng xưởng làm giấy xưng là tào hộ. Lý gia làm giấy cung ứng Tế Nam vài nhà buôn sách lớn. gia cảnh rất giàu có.

Lý gia làm giấy chủ yếu là dũng trúc non và gỗ làm nguyên liệu. Cây trúc cần tử phương Nam thả nước vận chuyển bằng bè Đến, giá thành cao chút ít. nhưng mà giấy trúc màu trắng mà tính dẻo, có thể dũng làm ra trang giấy chất lượng thượng thừa, vẫn rất có thị trường. Trang giấy phổ thông thì dũng gỗ chế tạo, bao gồm in ấn sách vở, câu đối, tranh tết, bích chỉ (hình nền), thậm chí giấy bản, tiền âm phủ dũng giấy vân vân. Xưởng Lý gia tất cả đều đủ cả.

Phòng "Sát thanh", bể lên men, chất đống trúc và lán gỗ. Lý viên ngoại xách đèn lồng, kiểm tra từng cái, nhìn từng đống, xem rõ tình huống, kiêm tra có lửa chưa tắt hay không. Trời tồi rồi, công nhân làm thuê đã rời khỏi. trong đại viện ngoại trừ già trẻ Lý gia và hai đứa cháu cũng hai đứa ở, liền không có người khác, lộ vẻ có chút lạnh lèo buồn tẻ.

Những việc này vốn để đứa cháu đi một lần là được, nhưng mà Lý viên ngoại cần mẫn cả đời, thói quen chính mình kiêm tra.

"Ông chủ, cửa hàng Đại Sinh Thư phái tiểu nhị tới, cho đặt một tập giấy.

Một người ở dẫn một tên hòa kế hướng hắn chào đón. Lý viên ngoại tại bên đống trúc đứng, giơ đèn lồng lên soi soi, cười nói: "À, là Diêu Hạo Hiên, có chuyện gì?"

Người tới ngoài hai mươi, là hòa kế của cửa hàng Đại Sinh Thư, tên Diêu Hạo Hiên, Lý viên ngoại đối với hắn rất quen thuộc.

Diêu Hạo Hiên khẽ nấc rượu một cái, vội vàng che hơi rượu, cười thi lễ nói: "Lý viên ngoại, muộn như vậy Đến. làm phiền ngài rồi. Là chuyện như này, triều đình ban lệnh, sau này Nam Bắc phân bảng, lấy các kì tài. Tế Nam phủ chúng ta vốn chỉ khảo trúng cái tà tài liền

muốn tử đấy ngừng lại người đọc sách đều Đến tình thần, muốn lại tiến một bước, trúng cái cử tử cái gì. Lúc này Đến, cần mua đọc Kinh, sử, tử, tập, văn chương bát cô liền cung không đủ cầu. Hà chưởng quỳ chúng ta dự định gấp tại các cửa hàng khác phía trước in gấp một lượng lớn bán cho các thư sinh, cần dũng bao nhiêu trang giấy, ngài xem một chút."

Diêu Hạo Hiên đưa qua trang giấy Đến. Lý Tư Dật bày ra xem xét, bên trên ghi đều là các loại quy cách và chất lượng yêu cầu trang giấy. Lý viên ngoại tính ra thoáng cái sản lượng xưởng của mình, cũng phải thuê thêm người, thì mới có thể kịp thời giao hàng, liền cười không khép miệng đáp ứng nói: "Được được được, không có vấn đề. Ngươi nói cho Hà chưởng quỳ biết, chúng ta nhất định có thể kịp thời giao hàng. Tất cả mọi người đều là lão bằng hữu, cái này tiền đặt cọc không cần, Đến lúc cũng nhau tính toán sô sách là được."

Cái này nói xong, vài bóng người đã im lặng mò mẫm vào Lý gia.

Một cặp bánh bao thịt theo mặt đất ném đi ra, con chó vàng già Lý gia nuôi chỉ kêu một tiếng, liền ngửi mũi bố tới, một ngụm tha bánh bao: "Phổc!"

Một bóng người thuận thế chạy ra. đao trong tay vung lên một vòng, con chó vàng kia rên ri một tiếng, liền mới ngã xuống đất.

Vài bóng người nhanh chóng ân nấp vào sân Lý gia, dẫn đầu là Ngưu Bất Dã, hắn đối với Lý gia rất quen thuộc, vài bóng người nhanh chóng chạy Đến phòng đứa ở. Một đứa ở ngồi tại trước bếp lò, chính đang nấu cơm, ảnh lửa đo đỏ chiêu mặt hắn. Nghe được sau người có tiếng bước chân, hắn cũng không có để ý, chỉ cho là bọn khác trở về, hắn lại hướng phía trong bếp nhét vài cái củi khô, mới thẳng nâng eo dậy, không để ý nói: "Lý ca, đi lấy lọ dưa muối đi. thuận tiện lục vài củ hành."

"Phổc!"

Một cây gậy thô to hung ác đánh tại trên đầu hắn. Đầu hắn lập tức giống như là đập vờ trứng gà, máu tươi và não chảy ra. Bởi vì xương sọ sụt, hai mắt hắn đều bị dồn ra khỏi hốc mắt. Thân thể hắn lại ngồi ở trước bếp, cứng ngắc một lát, liền hướng phía trước ngã xuống, nửa khuôn mặt nhoài về phía trước men trên cái nổi sắt, nướng Đến vang xèo xèo.

Trong nổi cơm chín hơi nóng hơ nướng mặt hắn. Sau lưng người kia xoay người rời đi, lửa trong bếp dần dần hướng phía ngoài lan ra, lò là cháy lan vạt áo trước của hắn. sau đó cả người đều chỉm vào trong lửa, thành một người lửa...

Lý Trung là cháu trai lớn của Lý Tư Dật. buổi tối uống hai lạng rượu vàng, hơi có chút ý say, trở về phòng nằm xuống không lâu, có chút buồn tiểu, hắn liền vứt xuống quạt hương bồ, khập khiễng giày rên ri chạy hướng phía nhà xí, cởi quần ra vừa mới bắt đầu phóng nước, một đôi tay to mạnh mẽ có lực liền tử phía sau vươn qua, ghì chặt yết hầu hắn hung ác hướng phía sau mà bẻ.

"Rắc!"

Một tiếng vang thanh thúy, Lý Trung một câu cũng chưa nói ra. tiếng ngâm nga liền im bặt mà dừng. Người nọ vừa buông tay, Lý Trung liền hướng xuống dưới ngã, nửa người rơi vào nhà xí. kẹt tại chỗ đó, Đến chết cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Lý Quý là anh Lý Trung, hắn đã kết hôn. một mình ở một gian phòng. Nương tử đã mang thai, hai người nằm trên giường, đang hạnh phúc nói chuyện. Thời tiết nóng, hai người mặc đều không nhiều, nương tử Thân mặc đồ lót, cánh tay cũng đùi đều lộ ra, Lý Quý cứ trần truồng nằm tại đó, chỉ ở trên bụng phủ một cái quạt hương bồ, ánh đèn dầu mờ tối, cũng nhìn không rõ cái gì.

"Sạt" một tiếng vang nhẹ, cửa phòng cài lại bị người đẩy ra. Chốt cửa đại khái rót mờ, không chút âm thanh, nếu không phải khi mở cửa kêu một tiếng, Lý Quý căn bản chú ý không Đến.

"Người nào?"

Lý Quý trần truồng nhảy lên tức giận quát, người Đến sớm đã vọt Đến bên giường, một quyền đem hắn quật ngã, vươn tay kéo khăn trải giường, liền đem hai vợ chồng cũng một chỗ kéo lên trên mặt đất.

"Phành! Bốp bốp bốp..

Đấm đá như cuồng phong bạo vũ hướng phía bao thịt đánh tới. trầm trọng vô cũng, vợ chồng hai người chỉ kêu thảm vài tiếng liền không có âm thanh. ba đại hán hừ lạnh một tiếng, lóe ra khỏi phòng, chăn đơn rơi ra. máu màu thẫm ào ạt chảy ra...

Lý viên ngoại là bị đánh bất tình, hắn đang cũng hỏa kế Diêu Dạo Hiên của cửa hàng Đại Sinh Thư nói chuyện, người làm bên cạnh đột nhiên kêu thảm một tiếng, Thân thể hướng phía trước ngửa ra, ngực lộ ra nửa thước cương đao dài, Lý viên ngoại giật mình, đèn lồng trong

tay thoáng cái rơi trên mặt đất, tờ đơn đặt hàng cũng buông tay bay xuống, ngay sau đó hòa kế cửa hàng sách Diêu Hạo Hiên đang muốn khom người thi lễ cũng là kêu thảm một tiếng, cấp bách ôm bụng ngã tại mặt đất.

Một đại hán tử sau lưng hán rút ra cương đao đầm đìa máu, hướng Lý viên ngoại cười gằn một tiếng. Đèn lồng trên mặt đất bùng cháy lên, Lý viên ngoại mượn ánh lửa nhìn một cái, nhận được người này là đệ tử Thân tín bên người giáo thủ Ngưu Bất Dã Lăng Phá Thiên, hắn chỉ Lăng Phá Thiên muốn lớn tiếng kinh hô, sau đầu bị mạnh nặng nề một chưởng, trước mắt tối đen, ngất đi.

Khi hắn tử trong hôn mê tình lại, phất hiện chính mình đã bị kéo trở về phòng khách, chân tay đều bị trói tay sau lưng, vững chắc trói tại trên cây cột, trong miệng buộc chặt một cái dây thừng, giống như hàm thiết ngựa bình thường, chỉ cần buộc chặt căn bản liền hô không ra tiếng.

Ngưu Bất Dã phái người tại bên ngoài canh gác, hắn lại không biết, sớm đã có người trong âm thầm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của bọn hắn, tại trước khi hắn phái người đi bên ngoài phòng canh chừng, người đó đã tại chỗ bóng tối trụ sau hành lang trước phòng ân náu lên.

Trong phòng khách ánh nến sáng trưng, đứng bốn phía vài hán tử cầm đao, ngồi tại thượng thủ một người đại mã kim đao, Lý viên ngoại vừa nhìn không khỏi lạnh ngấm vào xương: "Ngưu Bất Dã!"

Bị quan phủ cả thành truy nã Ngưu Bất Dã cũng không những không có đào tâu, hơn nữa còn ngồi ở trước mặt hắn!

"Tướng công! Tướng công! Cha, tướng công hắn không được rồi."

Đột nhiên nghe được tiếng hô thảm, Lý viên ngoại quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy vợ già bị trói tại trên một cái cột phòng khác, trong miệng nhét một mớ giẻ rách, con trai thì nằm trên mặt đất, trước mặt một vết máu tím đen, tức phụ nằm trên người con trai, đang hướng phía hắn gấp gáp kêu cứu.

Con trai của hắn cũng không bị người đánh, nhưng Thân thể hắn thật sự là quá yếu, bị người kéo vào đại sảnh, hướng trên mặt đất ném một cái, liền ọe nhổ ra một ngụm máu đen, liền thế ngất đi.

“Ngưu Bất Dã! Ngươi lừa ta vào hội, lừa tiền tài của ta, hôm nay còn muốn thế nào?”

Lý viên ngoại không biết con trai sống chết, mạnh chuyển hướng Ngưu Bất Dã, trợn mắt muốn nứt hỏi.

Ngưu Bất Dã ngồi tại trên ghế thái sư, một chân đạp trước mặt một chân ghế, nặng nề nói: “Lý Tư Dật, ngươi phản bội giáo môn, bán rẻ huynh đệ, phải biết, sẽ chịu kết cục gì.”

“Ta phản bội giáo môn? Nếu như không phải ngươi lừa ta nói, vào giáo lễ Phật, dốc lòng tu hành, có thể thành tiên đắc đạo trường sinh bất lão, nếu như không phải ngươi nói, chỉ cần vào giáo có thể tránh khỏi tất cả đao binh bệnh khổ tai ách. ta yên lành ngày nhưng mà, vào được cái gì giáo? Nhưng sau khi ta vào giáo môn được cái gì tốt? Con ta ngừng thuốc, bệnh lại càng ngày càng nặng, không chút nào thấy chuyến biến tốt, ta cả ngày sợ hãi, còn phải mọi lúc bị ngươi lừa bịp tổng tiền tiền tài, ta tân tân khổ khổ tích lũy xuống nhà, chẳng lè là gió to vơ vét đi..

“Kêu hắn cẩm miệng!”

Ngưu Bất Dã thẹn quá hóa giận, dây thừng trong miệng Lý viên ngoại lập tức bị mạnh mè ghì chặt, ngô ngô lại cũng nói không ra lời.

Ngưu Bất Dã cay nghiệt nói: “Bày hương án, tế Bạch Liên, khoét tỉm hắn ra, tế điện huynh đệ trên trời có linh thiêng!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 177

Nhất Định Phải Quản

Chương 177: Nhất định phải quản

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Có người mang Đến lư hương bày trên bàn. lại lấy ra hương Đến trên nến dẫn lửa, Ngưu Bất Dã nhận hương tại người, quay người ba bái hướng trời, đem hương cấm vào lư hương, lập tức có người lại dâng lên nén hương thứ hai.

Một bên có Hình đường đệ tử trầm giọng nói: "Vừa vào giáo môn. cha mẹ ngươi tức che mẹ ta, huynh đệ tỉ muội ngươi tức liuynh đệ tỉ muội ta, vợ ngươi chị ta, con ngươi cháu ta, như có làm trái, ngũ lôi tru diệt, huynh đệ trong giáo các nơi, bất luận sĩ nông công thương, cũng khách giang hồ Đến, không thể thiếu lưu lại một đêm hai bữa, như có giả làm không biết, lấy người ngoài đối đãi, chết dưới vạn đao.

Huynh đệ trong giáo, tương Thân tương ái. phàm có thủ cũ hận cũ. cũng truyền tất cả huynh đệ, phán đoán đúng sai, quyết không được ghi hận trong lòng, như có làm trái, ngũ lôi tru diệt, huynh đệ trong giáo, một ngày vào giáo, cả đời không được rời giáo, kẻ làm trái ngũ lôi tru diệt, huynh đệ trong giáo, nếu như bị quan bắt giữ, phải Thân làm Thân chịu, không được dính Lýu hại huynh đệ, như có làm trái, ngũ lôi tru diệt.

Huynh đệ trong giáo, cần phải cẩn thận ngôn ngữ, không được bí mật loạn giảng trong giáo, tránh bị người ngoài nhìn thấu. thu hút thị phi, như có làm trái, chết dưới vạn đao, Huynh đệ trong giáo, phải lấy trung tâm nghĩa khí làm đầu. kết giao huynh đệ tứ hải, cần phải đồng tâm hiệp lực, như gặp chuyện thay lòng đổi dạ, tránh không ra sức, chết dưới vạn đao, Huynh đệ trong giáo, phản giáo rời bang, đầu nhập quan phủ, kẻ bán rẻ đồng môn. tra diệt cả nhà.

Ngưu Bất Dã ba nén hương bày lên, vừa xoay người, giơ chân một đá, cước đá cái ghế vũ một tiếng lượn vòng mà ra, phành một tiếng đâm vào ngực con dâu Lý gia Thân Y Y, đang xoa Thân thể chồng khóc rống Thân Y Y ọe kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt rơi ra xa hơn ba thước, máu tươi tử khóe miệng ào ạt chảy ra, mắt thấy chí có thở ra, không có hít vào nữa.

Ngưu Bất Dã sát khí đằng đằng nói: "Chấp hành giáo quy!"

Thủ hạ mấy người lập tức rút đao ra, đằng đằng sát khí bố hướng một người nhà Lý viên ngoại. Một người trong đó đâm một đao vào ngực Lý Duy đã chết, cái sọt bệnh này hoàn toàn không có phản ứng, hẳn là sớm đã chết. Lý viên ngoại thấy xác hắn, bi phẫn muốn chết, nhưng miệng lưỡi hắn ghìm Đến chặt, lại là la lên không được.

Người nọ một đao đi xuống, thấy Lý Duy hoàn toàn không phản ứng, không khỏi cảm thấy không hứng thú, lập tức lại ngửa đao hướng ngực nương tử hắn Thân Y Y.

Liền tại lúc này, ngoài phòng có người lên tiếng truyền vào nói: "Lập thệ truyện lai hữu gian trung, tứ hải huynh đệ nhất bàn đồng, trung tâm nghĩa khí công hầu vị, gian thần phản cốt đao hạ chung. Phản giáo rời bang, kẻ bán rẻ huynh đệ, phải giết! Hiện tại Tế Nam phủ đang khắp nơi truy nã Ngưu Hội thủ, Hội thủ lại còn dám lộ mặt, phần đảm lược này, xác thật khiên người bội phục. Đáng tiếc..

Ngưu Bất Dã ánh mắt sắc bén hướng ngoài phòng trừng một cái, nghiêm nghị quát: "Người nào?"

Bên ngoài phòng chuyển vào một người, một Thân áo vải bố, dáng người khỏi ngô, mặt chữ quốc, xương gò má cao, lông mày thẳng, khí phách cương trực, đối mặt vài đệ tử Bạch Liên giáo cầm đao bức gần nhìn mà không thấy, chỉ hướng Ngưu Bất Dã chắp tay cười nói: "Thiểm Tây Kim Cương Nô, ra mắt Ngưu Hội thủ!"

Ngưu Bất Dã giật mình nói: "Vương Kim Cương?"

Lúc này, ai cũng không có chú ý Đến, Lý Duy vốn phải đã chết kia, ngón tay lại khẽ giật giật thoáng cái.

Đệ tử trong Bạch Liên hội, có điểm Thân phận đệ tử đều lựa chọn cho mình cái tên rất uy phong, nam liền kêu cái gì Thiên Vương, Phật tô, nữ liền kêu cái gì Phật mẫu, Thánh nữ,

Vương Nhất Nguyên ngược lại rất khiêm tổn. tự xưng Kim Cương Nô, người khác có thế không được xưng hô hắn như vậy, bò đi một cái chữ Nô, cũng là bày tỏ ý kính trọng.

Vương Nhất Nguyên mỉm cười nói: "Không dám. chính là tại hạ."

Ngưu Bất Dã vốn thấy có người ngoài, trong lòng mười phần kinh hãi. nghe hắn tự báo Thân phận, lại là Thiểm Tây tạo phản tam nguyên soái, tuy kinh ngạc, ngược lại không kịp mới sợ hãi, không khỏi kinh nghĩ nói: "Cả thiên hạ đều đang truy bắt ngươi Vương Kim Cương, tại sao còn dám xuất hiện tại đây?"

Vương Nhất Nguyên nói: "Đại kiếp đang gặp, trời đất đều tối tăm, nhật nguyệt không ánh sáng, Di Lặc làm chủ thiên hạ, tái hiện quan minh. Vương mỗ nhìn mây xem khí, Tiếp dẫn sứ giả ứng tại phương Đông, thế là theo tung tích mà Đến. Ta biết Lý Tư Dật bán rẻ huynh đệ, dự đoán Ngưu Hội thủ sẽ không lân trốn như vậy, phải giết người này đê chắn chính giáo quy, chắn sĩ khí, vì thế hàng đêm chờ đợi tại đây, hôm nay mới được gặp mặt Ngưu Hội thủ.

Tuyên bố đại kiếp của thiên địa Đến. nếu như tin thở Bạch Liên giáo, liền có thể tại dưới Di Lặc phật phũ hộ, tại năm đại kiếp chuyến nguy thành an tiến vào vân thành, thoát gặp kiếp nạn. Đây chính là một cái thủ đoạn Bạch Liên giáo thu hút hội chúng, Ngưu Bất Dã tự nhiên không thể phủ nhận, nhưng bảo hắn cũng Vương Nhất Nguyên tạo phản, làm cái gì Tiếp dẫn sứ giả, Ngưu Bất Dã lại là rất bi quan, hắn lập tức không chút khách khí cự tuyệt nói: "Thời cơ chưa Đến. Ngươi muốn để Ngưu mỗ với ngươi đồng dạng, làm chó nhà có tang sao?"

Vương Nhất Nguyên cười lạnh: "Hoàn cảnh Ngưu Hội thủ hôm nay, cũng tạo phản khác gì?"

Ngưu Bất Dã nói: "Giết cái tên phản đồ này xong, ta liền muốn tránh đi chỗ khác, chờ đợi thời cơ ngóc đầu trở lại. Nếu nói tạo phản, là vẫn còn sớm. Đại Minh sổ mệnh chưa hết, như thế nào phản được, chẳng lè để Ngưu Bất Dã ta như các ngươi giống nhau, tổ chức lên đội ngũ, bị đại quân triều đình giống như dễ như bờn Chốc lát giết sạch?"

Vương Nhất Nguyên nói: "Ngưu Hội thủ lời này sai rồi, Vương mỗ cũng Cao nguyên soái, Điền nguyên soái xác thực là khởi sự sớm. Nhưng Ngưu Hội thủ không giống, người Bạch Liên giáo Thiêm Tây ta tạo phản vừa làm, triều đình đã tại toàn thiện hạ trấn áp Bạch Liên giáo đồ. Thiên hạ Bạch Liên, sao chỉ một nhà ngươi, so sánh cảnh ngộ, hôm nay đều như ngươi khốn đổn giống nhau, chỉ cần Ngưu Hội thủ dựng cỡ khởi nghĩa, vỗ tay vừa hô, còn sợ

thiên hạ không người người hưởng ứng? Chỗ Ngưu hội có thể bò qua mắt thời cơ, anh hùng, ứng kiếp mà sinh."

Ngưu Bất Dã nghe xong, không khỏi tim đập thình thịch.

-o0o-

Trời đã sáng, Bắc thành xưởng Lý gia, trong trong ngoài ngoài bố trí đầy tuần kiểm bộ khoái, chỗ này đã bị bọn họ phong tỏa toàn bộ.

Sau bình minh, có hàng xóm dậy sớm phất hiện trên cửa lớn Lý gia dũng máu tươi bôi ra một đóa hoa sen cực lớn, Lý viên ngoại bị chặt thành tám khối, thi thể vụn liền bị đóng tại trên cửa lớn, trơ trọi một cái đầu lâu bày tại chỗ nhụy hoa, tứ chỉ Thân thể thác loạn đóng tại trên các cánh hoa, tình trạng hắn vô cũng thê thảm, không khỏi dọa được hồn phi phách tán. lập tức liền bò lăn chạy đi quan phủ báo án.

Bởi vì chuyện liên quan giáo phi. bản địa lại có so với bọn hắn càng cao một bậc tỉ pháp nha môn, tri phủ nha môn một mặt phái người chạy tới hiện trường, một mặt khẩn trương báo tin Đề hình án sát sử tỉ, nha môn Án sát sử lập tức tiếp nhận án này, phái ra nhân viên bản tỉ đi trước xem xét. Hạ Tầm dậy sớm chạy Đến Đề hình tỉ nha môn nghe thẩm vấn, vừa mới nghe nói cái thảm án diệt môn này, thế là cũng theo mà Đến.

Đi tại trong đại viện Lý gia, mắt thấy tràng diện nơi nơi thê thảm không nhịn được, Hạ Tầm trong lòng một cỗ lửa giận bốc lên, quá thảm rồi! Thật quá thảm rồi!

Nhận ảnh hường đại bộ phận tiểu thuyết võ hiệp, điện ảnh kịch truyền hình. Hạ Tầm luôn luôn đối với cái tổ chức dân gian này có ấn tượng tương đối tốt, khi hắn nhìn thấy miêu tả trong tiểu thuyết Vân Trung Lạc giáo hội đạo môn bất kham, cũng phim Hoàng Phi Hổng do Lý Liên Kiệt đóng về Bạch Liên giáo, Hổng Đăng chiêu khinh bi, trong lòng còn có một chút không thoải mái, nhưng hiện tại sự thật máu đầm đìa bày tại trước mặt. khiến hắn đối với giáo phái bang hội như vậy sinh ra căm ghét mành liệt.

Bọn họ thật là chính nghĩa sao? Trung với triều đình tất cả đều là chó săn, phản kháng triều đình tất cả đều là chính nghĩa? Chí ít, trước mắt tất cả nói cho hắn biết, Ngưu Bất Dã không phải!

Nhớ tới trên cửa lớn đóa hoa sen trắng dũng máu hoãn thành, nhớ Đến Thân thể Lý viên

ngoại tán loạn, nhớ Đến bộ dáng Lý Quý sít sao bảo hộ trên người thê tử chết không nhắm mắt. nhớ Đến hạ Thân thê tử hắn chảy ra một đoàn máu thịt mơ hồ vừa mới thành hình, trong mắt Hạ Tầm dần dần toát ra lửa giận.

Hắn không muốn bỏ qua, chuyện lão bà của mình cũng phải để sang một bên trước. Chuyện như vậy mà không quản, hắn cảm thấy có lỗi với bộ quần áo mặc trên người, có lỗi với lương thực mà mình ăn mỗi ngày, hắn qua không được một ải lương tâm này!

Chuyện này, hắn nhất định phải quản, những súc sinh không tính người kia. nhất định phải chết!

"Đại nhân, công nhân Lý gia tranh luận nhận ra. người này không phải người làm thuê của Lý gia, mà là tiêu nhị cửa hàng Đại sinh thư, tên Diêu Hạo Hiên."

"Đại nhân, nơi này tìm được một tờ đơn đặt hàng dính máu."

"Đại nhân, đại nhân, công tử Lý gia... công tử Lý gia Lý Duy, còn thở!"

Đang trầm mặt Tào đại nhân và Hạ Tầm nghe xong chấn động, đồng thời ngẩng đầu lên...

Bọn người Tào Kì Căn, Hạ Tầm vội vàng chạy vào phòng khách Lý gia. Ngỗ tác đang tại trong sảnh thu liễm thi thể, tất cả thi thể trước tiên đều tập trung Đến phòng khách, lại chuẩn bị xe trang chờ đi, những thi thể này đều là phải đưa tới Ngỗ tác phòng. Trước khi không có định án, những thi thể này chính là vật chứng, không thể trả về bản gia.

Hôm nay chính là trời hè, thi thể dễ dàng thối rữa, sau khi chở Đến. bọn họ còn phải dũng vôi chống thối rữa tài liệu làm xử Lý thoáng qua. Kết quả tại lúc thanh Lý thi thể, có lão ngỗ tác ngoài ý muốn phát hiện thiếu gia Lý gia còn hơi thở, liền vội một mặt thi hành cứu, một mặt báo cáo đại nhân.

Lý Duy bệnh nặng quẩn Thân, sớm đã nửa sống nửa chết, sau khi bị kéo vào phòng khách lại vừa kinh sợ vừa dọa, nôn máu hôn mê đi, bởi vì hơi thở yếu Đến cực điểm, bị nương tử của hắn ngộ nhận đã là tắt hơi, một phen la khóc, liền bọn người Ngưu Bất Dã cũng tin. Đợi Đến khi Ngưu Bất Dã hạ lệnh giết sạch người một nhà Lý gia, hung thủ kia trước tiên tại trên người Lý Duy đâm vào một đao, Lý Duy đã hôn mê hoàn toàn không phản ứng, liền theo sau Vương Nhất Nguyên không hẹn mà tới, làm cho bọn họ bị phân tâm, mọi người liền trực tiếp đem Lý Duy thành một người chết.

Trên thực tế Lý Duy vốn là ngất, ngược lại bởi vì bị đàm một đao kia, thần chí sơ sơ tình lại. chỉ là hắn bệnh lâu người yếu, cái gọi là tình lại cũng chỉ có khè hít thở, thần chí một hồi rõ ràng một hồi hồ đồ, trên Thân thể càng không có sức làm ra cái phản ứng gì. Đến khi Ngưu Bất Dã và Vương Nhất Nguyên đối đáp xong, xử tử cả nhà Lý gia, khi bắt đầu lục tung vơ vét tiền tài, hắn liền may mắn trốn qua một kiếp.

Khi quan phủ sai người đuổi tới, hắn đã lại ngất đi rồi, lúc này mới vừa tình lại một chút. Tào Kì Căn cũng không để ý hắn một Thân huyết tình, nhanh chóng chạy Đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống truy hỏi: "Hung thủ là ai, Lý công tử, ngươi có thể nhìn thấy gì, nghe được gì? Mau nói cho ta biết!"

Ánh mắt Lý Duy rã rời. thần sắc mờ mịt, đối với lời hắn hoàn toàn không có phản ứng, Tào Kì Căn vội nói: "Thầy thuốc đâu, mau tìm thầy thuốc."

Hạ Tầm tại trước mặt Lý Duy chậm rãi ngồi xổm xuống, dũng thanh âm chậm rãi mà rõ ràng, đối với tai hắn từng tử nói: "Lý công tử, ngươi nghe được cái gì, nhìn thấy cái gì, cố gắng hết sức nói cho chúng ta biết, dù là chỉ có một câu, có lè liền có thể giúp chúng ta bắt được hung thủ, vì cả nhà ngươi báo thù!"

Ánh mắt Lý Duy thoáng sáng lên. đột nhiên gắng gượng cử động Thân thể một cái, không lưu loát nói: "Ngưu... Ngưu Bất Dã.

"Ngưu Bất Dã?"

Tào Kì Căn và Hạ Tầm nhìn nhau một cái. ánh mắt nghiêm nghị. Xem tình hình hiện trường, bọn họ biết đây là Bạch Liên giáo đồ đối với Lý viên ngoại báo thù, nhưng lại cũng không nghĩ Đến Ngưu Bất Dã bản Thân lại còn chưa trốn khỏi Tế Nam, toàn là hắn một tay sấp đặt bản án. Tào Kì Căn khẩn trương hỏi: "Là Ngưu Bất Dã đích Thân mang người Đến, bao nhiêu người?"

"Kim... Kim Cương..."

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 178

Con Đường Duy Nhất

Chương 178: Con đường duy nhất

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lý Duy không có nghe lời hắn nói. hắn nỗi lực nhớ lại, hắn là bị một đao đâm tình, nhưng hắn lúc ấy đã thần chí không tình táo, bây giờ nhớ lại, liền những người đó nói những gì đều nhớ không được, hắn chỉ cảm thấy trong đó có một người nói khẩu âm không giống người bản địa, thở gấp hồi lâu, hắn lại nói: "về sau... lại có người... Đến... người bên ngoài... khẩu âm..." Hạ Tầm hai mắt khẽ híp lại, trầm giọng hỏi: "Là khẩu âm nơi nào?"

Lý Duy môi khép lại, nửa buổi không có đáp lại. hắn tử nhỏ Thân thể yếu nhiều bệnh, rất ít tiếp xúc người ngoài, hắn có thể nghe ra được người nọ không phải khẩu âm Sơn Đông là không tồi rồi, nhưng hắn căn bản không quen thuộc phương âm khẩu âm các tình ngoài, không thể tử đó so sánh, lại nào biết người đó nói là khẩu âm phương nào?

Tào Kì Căn nôn nóng, quát: "Lý công tử, ngươi còn biết những gì, nói ra, toàn bộ đều nói ra, bản quan nhất định bắt được hung thủ, vì cả nhà ngươi báo thù. Ngươi nếu không nói, chúng ta không thể tử đó xuống tay rồi!"

Hạ Tầm khoát khoát tay, ngăn cản Tào đại nhân nôn nóng Đến nhảy lên. thay đối câu hỏi: "Được rồi. không cần quản khẩu âm hắn. ngươi có thể nhớ được cái gì, liền nói cái đấy, dù là chỉ có một câu, chỉ có một tử, Lý công tử, chống đỡ đi."

Con mắt Lý công tử đang lúc hấp hối thoáng động, lại lẩm bẩm nói: "Kim Cương... Vương Kim Cương... lần đầu gặp mặt. cũng mưu đại... nghiệp..."

Hạ Tầm nhịn không được hỏi: “Lý công tử, ngươi nói là Kim Cương? Kim Cương Vương, Vương Kim Cương, hay là... Vương Kim Cương Nô?”

Tào đại nhân bị dọa cho nhảy dựng: “Không phải chứ, tên khâm phạm tạo phản kia thật chạy Đến Sơn Đông chúng ta rồi?”

Lý công tử con mắt lại thoáng sáng lên, sau đó nhanh chóng ảm đạm đi xuống... hắn đã tắt thở...

Hạ Tầm thần sắc ảm đạm, trầm mặc nửa buổi, nhẹ nhàng buông cánh tay lạnh buốt khô gầy của Lý Duy.

Tào Kì Căn nhịn không được hỏi: “Dương đại nhân, thật là Thiểm Tây Kim Cương Nô chạy Đến chỗ này sao?”

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: “Không dễ nói, hắn nói có lẽ là Kim Cương, Vương Kim Cương, có lẻ chính là Vương Kim Cương Nô. Những người trong giáo này chỗ nâng biệt hiệu phần lớn như thế, Lý công tử nói không tỉ mi, đã rất khó xác định rồi, nhưng mà, hắn nói lần đầu gặp mặt, lại nói khẩu âm vũng bên ngoài cái người này hẳn là vừa Đến Tế Nam chẳng qua vài ngày thời gian, ta thấy... hắn nói Kim Cương Nô khả năng cũng cực lớn.”

Dịch Gia Dật nghe xong nhịn không được nói: “Dương đại nhân, chỉ sợ chưa hẳn. Tạ nơi này ở lại một năm hai năm, khẩu âm vũng bên ngoài vẫn cứ là khẩu âm vũng bên ngoài trừ phi là trẻ con, nếu không rất khó đối qua. Lại nói hắn nhắc Đến là Kim Cương, lại có lẽ là Kim Cương Vương, Vương Kim Cương... lại không nhất định là Kim Cương Nô. Theo bản quan biết, Ngưu Bất Dã dưới trướng có tứ đại kim cương, địa phương khác trong giáo phi cũng chưa hẳn không có tại trong giáo phi, dũng Kim Cương, Phật, Vương làm biệt hiệu nhiều như lông trâu cứng rắn chí ra là Vương Kim Cương Nô, không tránh khỏi có chút miễn cường.”

Hạ Tầm liếc nhìn hắn một cái nói: “Ngưu Bất Dã bây giờ là trọng phạm triều đình truy nã... Người ngoài chỉ sợ tránh còn không kịp, ai sẽ chạy Đến tìm hắn? Trừ khi tình hình so với hắn càng thêm chật vật, muốn thực hiện gấp mượn lực lượng người khác, kẻ bụng đói vơ quàng như thế, trừ Vương Kim Cương Nô còn có thể có ai? Ta nói người này cực có khả năng chính là Kim Cương Nô, chính là dựa theo đó phán đoán”.

Dịch Gia Dật nghe xong không khỏi nghẹn lời.

Hạ Tầm lại nói: "Ta nói người này rất có thể vừa Đến Tế Nam, lại cũng không phải bởi vì khẩu âm vũng bên ngoài của hắn, mà là bởi vì hắn là lúc này mới tìm Ngưu Bất Dã. Ngưu Bất Dã trước kia có Thân phận công khai khác, nhưng người trong giáo phi nhờ vào lề sách ám hiệu, nếu như muốn liên hệ hắn, nhất định tìm được Đến hắn, vì sao Đến mức tồi qua mới cũng hắn gặp mặt? Bởi vậy ta suy đoán người này hãn là vừa Đến Tế Nam. hơn nữa đoán được Ngưu Bất Dã có khả năng đối với Lý viên ngoại tố cáo tiến hành báo thù, giữa đêm tại phụ cận coi giữ, lúc này mới cũng hắn lấy được liên hệ."

Tào đại nhân sắc mặt rất khó coi, ai cũng không nguyện ý ôm chuyện này Đến trên người mình, nhất là hôm nav triều đình truy nã khâm phạm mưu phản, nếu như nói hắn tại địa bàn của mình, bắt được tất nhiên là một cái công lớn, bắt không được lại là không tránh khỏi liền công lao chính mình phá án và bắt giam giáo phi Tế Nam cũng nhát cử xóa bò rồi. Nhưng Hạ Tầm phân tích hắn lại không phản bác được.

Hạ Tầm cười cười, lại nói: "Đại nhân, hạ quan vừa rồi phân tích, chưa hẳn là đúng, có lẽ chỉ là hạ quan cách nghĩ tình nguyện một bên. Chúng ta nếu là trước tiên xác định tên Vương Kim Cương này chính là Kim Cương Nô, vạn nhất phán đoán sai lầm, ngược lại buông thả kẻ ác chính thức. Dựa theo hạ quan thấy, chúng ta có thể đem cách nghĩ hoài nghĩ người này là Kim Cương Nô đặt trong lòng, sau khi tra, lại không cần phải giới hạn cái phạm vi này."

Tào đại nhân nghe xong thần sắc lúc này mới hòa hoãn xuống, hỏi: "Vậy theo cái nhìn của Dương đại nhân nên làm thế nào?"

Hạ Tầm nói: "Người này hẳn là vừa Đến Tế Nam phủ, một điểm này hãn là có thể xác định, mà khâu âm của hắn, chúng ta không nên chí khóa định người này nhất định là Vương Kim Cương Nô, nhất định là khẩu âm Thiểm Tây. Chỉ cần là khẩu âm vũng bên ngoài, đều phải tra xét, dù sao Lý Duy công tử cũng là nói không tường tận."

Tào đại nhân là tử Lại mục, Hình phòng. Kinh lịch. Tuần kiểm. Thôi quan. Phán quan một đường thăng lên Đến quan nhân, tại phương điện hình ngục, vốn chính là kinh nghiệm phong phú lão luyện, vừa rồi chỉ là bởi vì quan tâm quá hóa loạn, nôn nóng tách riêng bản Thân ra khỏi chuyện này, hiện tại thấy Hạ Tầm cũng không chủ trương Vương Kim Cương Nô đã trốn Đến Sơn Đông, thần trí hắn cũng thanh tình trở lại.

-o0o-

Hắn quét mắt nhìn các sai nha trong sảnh, nghiêm nghị phân phó nói: "Chuyện Lý gia công tử đã từng tình lại, không được tiết lộ với người một chữ. Án này liên quan Đến Bạch Liên giáo phi, tình tiết vụ án trọng đại, trước khi chưa điều tra truy bắt rõ ràng, tất cả tình hình hiện trường Lý gia, nhất loạt không được cũng người linh tình thậm chí gia quyến người chết nhắc tới. như có tiết lộ, dũng thông phi luận tội!"

Mọi người nghiêm nghị, đều xưng mệnh.

Tào đại nhân lại nói: "Dịch Gia Dật, lập tức đi nha môn Bố chính sử, nha môn Đô chỉ huy sử, nghiêm ngặt tuần tra quan sát, nghiêm ngặt kiểm tra tất cả người rời khỏi thành Tế Nam, nhưng kẻ có cũng tướng mạo tương tự Ngưu Bất Dã, ít nhất tra năm lần mới có thể qua ải!"

"Tuân mệnh!"

Dịch Gia Dật đáp ứng một tiếng, vội vàng rời đi.

***

Tiểu Đông cũng tẩu tử nhà hàng xóm A Khánh hẹn nhau xuất môn. đi cửa hàng hương một chuyến.

Cái cửa hàng hương này tại huyện Dương Cốc mở mới được hơn một năm. cửa hàng này bán dầu quế hoa và tất cả hương liệu khác, nguyên liệu đều lấy tử Tô Châu, phương pháp chế tạo tình diệu, là cửa hàng hương khác không thể, cho nên rất nhanh đánh ra thanh danh.

Khi đó cửa hàng tiết trọng nhất chất lượng, bởi vì khi đó hoàn cảnh kinh doanh tiết không cần quảng cảo phô thiên cái địa, chính gọi là hương rượu không sợ ngõ sâu, chỉ cần hàng hóa của ngươi có chỗ độc đáo, khách nhân tự nhiên đổ xô vào, nghĩ Đến chỗ đánh quảng cáo cũng không cái điều kiện kia. ngươi thừ xem các nơi toàn quốc dán áp phích làm diễn thuyết thử xem, không khiến cho quan phủ tóm lên mới lạ.

Liền lấy cái cửa hàng Gia Hương này bán cây cánh kiến trắng mà nói, trong hương tế miệt trước tiên phải chôn dưới đất ba năm, sau đó mới lấy ra tước chế, bởi vì khi thắp hương tuyệt ít tro bụi. cũng không có mũi trúc mộc, chỉ có hương thơm đậm đặc, nhà người khác không dưới thời gian như vậy, liền tuyệt đối không có hiệu quả như thế, một nhà dũng qua, tự nhiên truyền miệng, thanh danh liền thành công.

Chỉ có điều chất lượng tốt giá tiền tất nhiên liền cao, cũng chỉ có Tây Môn Khánh gia cảnh thịnh vượng như thế người ta mới dũng được, hai phụ nhân mua vài bình dầu quế hoa, nhựa cây cánh kiến trắng, nhìn thấy giờ còn sớm, cũng không vội vàng đi về, liền tại đầu đường huyện Dương Cốc nhân hạ đi đủng đỉnh.

Đi Đến đối diện huyện nha, liền thấy bên cạnh có một quán rượu, trước cửa cấm tửu phiên, trên viết "Duyên Tụ Nguyên" ba chữ to, đắt khách, khách rượu như mây, Tiểu Đông không khỏi tấm tắc khen: "Đây là nhà ai làm ăn. làm được khéo, nhìn vẻ náo nhiệt nơi này, so với những nhà khác mạnh hơn nhiều."

Tẩu tử A Khánh là thường ra khỏi nhà, hướng bên kia vừa nhìn, liền cười nói: "Quả thật có thể làm, điểm chủ là hai vị cô nương xứ khác, là một đôi tỉ muội kết nghĩa, tỉ tỉ họ Tạ, muội tử họ Nam. cửa hàng mới mở không lâu, chỉ vì tỉ muội hai người trời sinh thanh tó có thể ăn được, đủ dũng giúp rượu, những xú nam nhân này tự nhiên đổ xô vào."

Lúc này liền thấy vài vị khách tử trong cửa đi ra. Tiểu Đông nhận ra bọn họ, hai tên trong đó là thư lại huyện nha, say khướt, còn có vài tên uống không được nhiều, cười theo đang đỡ bọn họ, nghĩ Đến là mời khách nguyên cáo hoặc bị cáo rồi, phía sau theo ra một cô bé, chăng qua mười ba mười bốn tuổi, đầu ba búi tóc, một đôi mắt to xinh đẹp, giữa eo đeo một cái tạp dề nhỏ vải lam hoa, buộc chặt eo nhỏ, Thân thể tuy chưa trưởng thành. bộ ngực đã thấy bí lên, hình dáng ôn nhuận mềm mại tình tế, tuy không quá nở nang, lại mơ hồ lộ ra vũ mị nữ nhi, nhất là mặt mày ngũ quan kia. phảng phất người trong tranh, tình xảo thanh tú. không thể bắt bẻ.

Tiểu Đông nhìn không khỏi thầm nghĩ: "Thiếu nữ nhỏ tuổi như vậy, lại có thể xinh xắn như thế, khó trách những nam nhân kia cổ vũ, liền ta nhìn đều cảm thấy vui tai vui mắt. Nhìn tướng mạo này, có điểm giống như là người phương Nam, khó trách, người phương Nam sớm trưởng thành, đối lại ta khi tuổi như vậy, nhưng không phong tình như thế."

Tiểu cô nương cười dịu dàng, dũng giọng nói như chuông bạc nói: "Mã gia, Kim gia, hai ngài đi thong thả, hoan nghênh lần tới lại Đến."

Mã thư lại say bí tỉ dừng bước lại, quay đầu cười nói: "Được được được, dựa vào ngươi tiểu nương tử xinh đẹp ngọt ngào này, lão gia ta, cũng là nhất định sẽ thường Đến."

Nói đoạn mượn ý rượu, liền đi sở bàn tay nhỏ của cô nương kia, cô nương rất lanh lợi đem bàn tay rụt lại, hướng hắn cười dễ chịu làm một cái chào, ngọt ngoài cười nói: "Vậy cảm

ơn Mã gia rồi. Ôi chao, Chung đại ca, ngài Đến rồi, nhìn bộ dáng phong trần của ngài, nhưng làm xong sai biệt đi. mau vào trong quán uống chén rượu, nghĩ ngơi một chút."

Nàng khéo léo quay người lại, giả ý chào hỏi khách, liền nghênh hướng một bộ khoái họ Chung vừa mới đi Đến.

Mã thư lại có chút hậm hực nhưng rụt tay lại. do người vịn đi.

Tiểu Đông thấy thế không khỏi cười một tiếng, nói với tẩu tử A Khánh: "Tiểu cô nương này tuy phao đầu lộ diện, làm quầy bán rượu, lại rất tự ái, Mà thư lại kia là tâm phúc trước mặt Huyện thái gia, lại làm khách quen ở đây, không chỉ cho nhà nàng kéo Đến rất nhiều mối làm ăn, còn có thể chiêu cố hai tỉ muội nàng người vũng khác không bị khi dễ, nàng lại không chịu để cho hưởng một điểm tiện nghĩ, khó được."

Tẩu tử A Khánh ha ha cười nói: "Tiểu Đông, nhà ngươi vị Tây Môn đại quan nhân kia nhưng cũng là khách quen nơi đây, tổ tụng quan tỉ, nhưng có ăn cơm mời, hắn đều dẫn Đến nơi này, cho người ta thu hút không ít mối làm ăn."

Tiểu Đông thấy cô nương bộ dáng giữ mình trong sạch, cũng không quá để vào trong lòng, chỉ bĩu môi, cười nói: "Ngươi không nói ta cũng đoán được ra, gã kia nhà ta chắc chắn cũng xuất ra chút gì đó, nhưng mà, hắn người này có sắc tâm nhưng không có sắc đảm. tiêu cô nương người ta nói với hắn vài câu, miệng hắn ba hoa chiếm vài câu tiện nghĩ, liền sướng Đến nhận ra ra bắc nam. sợ là còn không gan to bằng Mã thư lại này, dám đi sở tay cô nương người ta, sợ hắn cái gì."

Hai phụ nhân cười nói đi rồi, tiểu cô nương quẩn tạp dề kia một đôi mắt to sáng tử trên Thân các nàng nhẹ nhàng đảo qua, trên mặt lô ra một tỉa ý cười giảo hoạt...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 179

Thiết Cục

Chương 179: Thiết cục

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Một cái nhà này, xem như xong.”

Hạ Tầm không đành lòng nhìn tập trung Đến những thi thể trong phòng kia. hắn rời khỏi phòng khách Lý gia, thở một tiếng thật dài.

Hắn cũng biết. Ngưu Bất Dã làm như thế, không hoàn toàn là vì trút hận báo thù, đồng thời cũng là cảnh cáo những giáo chúng kia. Triều đình bắt thế nào nữa. cũng không thể đem tất cả giáo phi hoàn toàn bắt lại, chỉ cần bọn họ có thể bảo trụ vài thủ lĩnh, tô chức không tử nội bộ thối rữa, liền có thể căn cơ không ngã, Đông sơn tái khởi.

Bạch Liên giáo tử ngày sinh ra, liền treo lên cái móc cũng tạo phản. Nó bắt nguồn tại Bắc Tống, tử thời Bắc Tống lên bắt đầu tạo phản, thời Tống triều nó phản Tống, thời Kim triều nó phản Kim. thời Nguyên triều nó phản Nguyên, thời Minh triều nó phản Minh, thời Thanh triều nó phản Thanh, giống như sau đầu sinh ra phản cốt, ai làm chính hắn phản kẻ đó.

Thận trọng nhìn Đến. quãng nó tạo phản chưa hẳn hoàn toàn là thời kì cuối một vương triều, khi mâu thuẫn giai cấp nhanh chóng trở nên gay gắt, mà là tại bất cứ một triều đại nào, bất cứ một thời đoạn nào đều có phất sinh. Nếu như không phải muốn nói nó là quan bức^dân phản, dựng cỡ khởi nghĩa, phản kháng phong kiến mục nát thống trị, thật sự là hướng trên mặt hắn thếp vàng.

Trên thực tế rất nhiều lúc tạo phản chỉ là bởi vì tư dục của một mình kẻ chưởng giáo, những hương chủ đàn chủ giáo chủ nguyên soái đại chưởng quỹ kia, những thủ lĩnh các đoàn thể kia một khi nắm giữ quyền lực tương đối lớn. thu nạp tự nhận là đủ giáo chúng, dã tâm liền bắt đầu nảy sinh, liền bắt đầu muốn xưng vương xưng bá, đoạt thiên hạ, nấm chính quyền, làm hoàng đế, nói không lên thay trời hành đạo, trừ bạo an lương, hoặc là cái gì tính chính nghĩa khởi nghĩa.

Hôm nay, Hạ Tầm tận mắt nhìn thấy bọn họ tàn ác, hắn bị chọc giận rồi, vốn hắn lần này về Sơn Đông, chỉ là đánh mượn danh nghĩa kiểm tra truy nã đả kích giáo phi phủ Sơn Đông chân chính mục đích chỉ có một cái: Tranh thủ Bành gia hiểu và bò qua, đón nương tử của mình trở về. Giờ đây, hắn thay đối chủ ý, thắn muốn trước tiên bắt được Ngưu Bất Dã, nhất định phải đem hắn tên đại đạo cũng hung cực ác này trói lại đưa ra luật pháp.

“Lần đầu gặp mặt, lần đầu gặp mặt.

Hắn đột nhiên nhớ tới Lý Duy nói qua lời này trong đầu lập tức có một tỉa như ân như không, tại nơi đó nhẹ nhàng lay động, muốn bất lại bắt không được. Hắn tại nơi đó ngây ngốc đứng nửa buổi, đột nhiên bắt được cái gì, lại Cẩn thận một chút liền vội vàng xoay người, hướng trong sảnh đi tới. huyết án Lý gia truyền khắp toàn thành, lập tức dậy lên hai cái tác dụng hoàn toàn tương phản. Một phương diện, Ngưu Bất Dã tàn khốc giết hại khiến cho rất nhiều dân chúng bình thường đối với bọn hắn sản sinh tâm tình mâu thuẫn mành liệt, đối với trong quá trình quan phủ lũng bắt tạo thành hành vi nhiễu dân oán trách ít, lại liền một chút tuần kiểm tổ chất thấp kém nhân cơ hội dọa dẫm vơ vét tài sản làm ác đều chẳng muốn tính toán, chỉ hi vọng bọn họ có thể nhanh đem những ma đầu giết người này trói đem dũng pháp.

Một phương diện khác lo lắng nhận được trừng trị của giáo quy, dân chúng chủ động tự thú, tố cáo người trong giáo càng ngày càng ít. vốn bởi vì quan phủ tạo áp lực và lực tuyên truyền mạnh Sơn Đông Đề hình Án Sát sứ tỉ đã dán ra cáo thị kẻ tự thú miễn tội rất nhiều dân chúng người ta đều chạy Đến quan phủ tự thú. trước cửa Án sát tỉ nổi liền không dứt.

Nhưng mà huyết án Lý gia vừa phất sinh sổ người tự thú giảm thiếu nhanh chóng, đại bộ phận dân chúng trong giáo đều bảo trì trầm mặc đối với sắp đặt của quan phủ dũng thái độ không tín nhiệm. Đến lúc này, quan phủ muốn truy bắt giáo phi, mở rộng chiến quả độ khó liền tăng thêm rất nhiều.

Ngưu Bất Dã mục đích đạt được, một phương diện, hắn là báo thủ các huynh đệ bị giết,

giết chết cả nhà Lý gia, vì chính mình vật lộn một cái mì danh nghĩa bạc vân thiên, kiên định vốn dĩ hoảng loạn kinh khủng đệ tử bản giáo quyết tâm, đồng thời, cũng ổn định cơ bản giáo chúng của hắn, những người này tuy chỉ là dân chúng tầm thường, nhưng mà lợi dụng tốt. lại có thể cho bọn hắn mật báo tin tức, cung cấp yểm trợ, cung cấp thực vật và tiền tài, bọn họ liền có thể tại dân gian như cá gặp nước, tại dưới mắt tuần bộ bơi lại tự nhiên.

Huyết án Lý gia thành một cái chong chóng đo chiều gió đánh giá quan phủ và Ngưu Bất Dã, nếu như không thể phá án này, quan phủ không khác chính là kẻ thất bại, mọi người kinh sợ với Bạch Liên giáo đem càng thêm kinh sợ với quốc pháp triều đình, cái này đối với Bạch Liên giáo phi Tế Nam đa kích đem nửa chừng bò dở, ngược lại sẽ khuyến khích Ngưu Bất Dã kiêu ngạo, tuy giáo đàn của hắn nhận được tàn phá nghiêm trọng, hắn muốn Đông sơn tái khởi cũng là dễ như trở bàn tay.

Ngược lại. nếu như quan phủ có thể đem Ngưu Bất Dã trói ra xử tội, bọn hắn chỗ thần thông pháp thuật nói khoác tại đây không có đem lại thị trường gì, Ngưu Bất Dã tên tượng đất này ầm ầm sụp đổ, đem đại nghiệp Tế Nam phủ trừ giặc làm ít công to.

Đề Hình Án Sát sứ Tào đại nhân thật nôn nóng. Hắn lại là bái phòng nha môn Bố Chính sứ, nha môn Đô Chí Huy sứ, mong muốn hai nha môn khác trợ giúp, lại là đích Thân tuần tra đầu đường, qua hỏi cụ thể công việc truy bắt giáo phi, chung quy có thể thấy được Tào đại nhân nghĩ trượng đi vội vàng.

Sau giờ ngọ, nghĩ trượng Tào đại nhân lại lần nữa rời nha môn Án Sát sứ, dọc theo đường lớn hướng đi phía Nam. nhìn bộ dáng là đi nha môn Bố Chính sứ. Mã kiệu vừa mới rời nha môn Án Sát sứ đang trên đường lớn. nóc nhà hai bên đột nhiên tòa ra vài đại hán bịt mặt. giương cung lắp tên hướng mã kiệu của Tào đại nhân bắn hàng loạt không ngừng, nhất thời tên nhọn như châu, bắn vào kiệu, theo sát mấy đại hán liền bạt đao nhảy xuống nóc nhà, hướng xe ngựa công tới. Hộ vệ của Tào đại nhân lập tức chăm chú bảo vệ xe ngựa, cũng bọn họ vật lộn lên.

“Giáo phi hành thích Tào đại nhân, đi mau đi mau!” Trong lúc nhất thời dân chúng cả đường bỏ chạy hỗn loạn, đại cô nương tiểu tức phụ kêu the thé không thôi, hài tử choai choai gào khóc lớn, sạp bày bán hàng chồng chất phía dưới liền chạy, mua đồ chạy càng nhanh, có trả tiền xong rồi còn chưa cầm đồ, có cầm đồ rồi còn chưa trả tiền, vui mừng, chửi mắng, động tình gì đều có, có chút không kịp đào tẩu liền chui Đến dưới sạp hàng, chạy Đến bên trong cửa hàng hai bên, một lát sau trên đường lớn phồn hoa náo nhiệt liền trống không như

ngoài đồng, chỉ bò lại một mảng lộn xộn.

-o0o-

"Điểm tử trát thủ. gặp chỗ cũ!"

Lực chiến mấy đại hán che mặt mắt thấy không thể bức gần mã kiệu, một người trong đó quát to một tiếng, quay người liền chạy.

"Đi. gặp chỗ cũ!"

Một đại hán khác liên tiếp một câu hung ác, cũng bàn chân tra mờ, chuồn mắt.

Hai người đều là khẩu âm vũng khác, một cái mang khẩu âm vũng Mân Chiết, một cái khác lại là mang khẩu âm Ba Thục.

"Đại nhân! Đại nhân! Thích khách đã chạy thoát, đại nhân thế nào rồi?"

Hai tên thị vệ giành được trước xe ngựa kêu, rèm kiệu vừa nhấc, Tào đại nhân đeo lệch mũ quan run rẩy tử trong chui ra, mặt trắng Đến giống như quỷ, trên mũ ô sa của hắn cấm một mũi tên nhọn, trên vai trái cũng cấm một mũi tên nhọn, giận không thể nhịn được gào thét nói: "Ngu xuân! Phế vật! Ban ngày ban mặt. lãng lãng càn khôn, vậy là để người giết Đến trước mặt bản quan, tất cả đều là phế vật!"

Trong hầm Trần thị Sơn Quả Hành, Lăng Bất Phá hướng Ngưu Bất Dã hưng phấn hồi báo sự kiện vừa mới phất sinh Án Sát sứ Tào đại nhân bị ám sát, nói sinh động như thật. sống động, cho dù hắn cũng không có tận mắt nhìn thấy, chỗ biết tất cả đều là lời truyền miệng. Nghe Đến hắn nói Tào Kỳ Quảng xám ngắt trốn về nha môn Án Sát sứ, vài tên giáo đồ ầm ầm cười to.

Ngưu Bất Dã nghe xong lại cũng không giống như vài tên thủ hạ bình thường hằm hè vui sướng muốn điên, hắn nhân nhạt nói: "Tào Kỳ Quảng không phải không có chết sao. Cho dù hắn chết liền có thể thế nào? Triều đình lập tức liền có thể lại phái một tên Án Sát sứ Đến. Hành thích Tào Kỳ Quảng, ngoại trừ làm cho chúng ta càng thêm cũng đường, còn có chỗ tốt nào?"

Tiếng cười ngừng lại. Ngưu Bất Dã khẽ nhíu mày, hồ nghĩ nói: "Không phải người chúng ta? Khẩu âm vũng khác... Ai sẽ Đến hành thích Tào Kỳ Quảng?"

Hắn ngay tử đầu chỉ cho là đệ tử trong giáo mắt đi liên hệ bí quá hóa liều hành thích Tào Kỳ Quảng, nhưng vừa nghe là khẩu âm vũng khác không tránh khỏi phạm tính toán, Bạch Liên giáo luôn luôn là cái tô chức cực rời rạc, Giữa giáo đàn các nơi không phụ thuộc lẫn nhau, bởi vì triều đình cấm Bạch Liên giáo, Bạch Liên giáo các nơi thậm chí đều nổi lên danh xưng khác, ngũ hoa bát môn, trên biểu hiện ra ngoài nhìn Đến cũng không có quan hệ gì.

Tuy bọn họ còn bảo trì tương đối thống nhất khẩu hiệu và phương thức liên lạc, đệ tử trong giáo xuất môn bên ngoài, lẫn nhau sẽ tận nghĩa đồng môn chiêu cố cho nhau, nhưng đây là chuyện có ân có lợi lẫn nhau, không nên một văn đi khắp thiên hạ, đây chính là một thủ đoạn có sức mạnh mà bọn họ tiếp thu giáo đồ, Đến nơi nào đều có người trong đồng môn giúp đỡ cho, cái này đối với những tiểu lão bách tính mà nói, là một cái dụ hoặc cực lớn, chuyện có ân có lợi lẫn nhau, giáo đàn các nơi tự nhiên sẽ tận khả năng giúp đỡ cho đồng môn, nhưng cũng chỉ có hạn vậy.

Mặt ngoài hòa hợp êm thấm xuống, bọn họ vì tranh địa bàn. vì tranh giáo đồ, minh tranh ám đấu thủ đoạn che dấu thật cũng không ít, hội chúng bình thường đối với cái này hoàn toàn không biết, nhưng nhân sĩ cao tầng tâm biết dạ biết.

Hôm này triều đình đang cả thiên hạ truy bắt Bạch Liên giáo đồ, mọi người đều tại tự lo không ai làm, ai sẽ cam tâm mạo hiểm, chạy Đến Tế Nam ra mặt cho hắn?

Ngưu Bất Dã đang tính toán, có người nói: "Đại ca, có thể là người của chúng ta, cố ý nói chút ít lời nơi khác làm lẫn lộn tai mắt hay không?"

Ngưu Bất Dã lắc đầu nói: "Là người đều sẽ đem cái món nợ này tính trên đầu chúng ta, cần gì phải giả mạo người nơi khác là gì?"

Một tên thủ hạ của hắn nghĩ một chút, nhắc nhở nói: "Đại ca, có thể là người của Kim Cương Nô hay không?"

Ngưu Bất Dã nói: "Hắn? Hắn có thể đơn thương độc mã, chạy Đến chỗ này, đã rất không dễ dàng rồi, còn có thể mang theo bao nhiêu huynh đệ Đến? Lại nói hắn hành thích Tào Kỳ Quảng vì mục đích gì?"

Nói Đến chỗ này, Ngưu Bất Dã trong lòng lộp bộp thoáng cái, đột nhiên nghĩ Đến một loại khả năng.

Vương Nhất Nguyên nhìn hắn. là khuyên hắn dứt khoát dựng cỡ tạo phản, hôm nay Ngưu Bất Dã hắn đã thành tội phạm truy nã của triều đình, ngược lại không để ý kéo lên đội ngũ dựng cỡ tạo phản, nhưng thế lực hắn cơ sở chủ yếu tại trong thành Tế Nam, tại nơi này truyền giáo, có thể khiến hắn có quyền thế và tài phú tương đối lớn, so lên một chút giáo thủ phất triên tại nông thôn mà nói qua ngày dễ chịu nhiều, nhưng muốn tạo phản, độ khó cũng lớn nhiều.

Nơi này là đất quan phủ trực tiếp quản lý, hắn con cá này lại lớn, cũng rất khó nhấc lên sóng gió gì, hơn nữa những dân chúng thành thị này không phải dễ lừa gạt như vậy, kéo bọn họ vào giáo, mọi người xưng huynh gọi đệ, kéo bè kéo cánh dễ dàng, kêu bọn họ vứt xuống gia sản, vứt xuống lão bà con cái của mình cũng hắn làm điệu não địa sự, còn chịu cũng hắn đi sợ là không có bao nhiêu người.

Vương Kim Cương Nô tạo phản Đến nghiện, hắn sao không muốn được ăn cả ngã về không, tuy Vương Nhất Nguyên lí do tử chối rất có sức dụ hoặc, nhưng trừ phi cũng đường mạt lộ, hắn không muốn đi tuyệt lộ đấy, bởi vậy ngày đó chỉ là qua loa một phen, cũng không đáp ứng xuống tại chỗ, có thế hay không là Vương Nhất Nguyên đang ép hắn quyết định. Nếu như là như vậy, Vương Nhất Nguyên kẻ điên tạo phản này, có thể hay không làm ra chuyện càng điên cuồng?

Ngưu Bất Dã càng nghĩ càng khẩn trương, hắn suy nghĩ một lát, phân phó nói: "Nói cho lão Trần biết, chuẩn bị một chút, đêm nay chúng ta đối chỗ."

Vài huynh đệ đều đứng lên, có người hỏi: "Đại ca, tại sao đột nhiên đối chỗ, có gì không ổn?"

Ngưu Bất Dã nói: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu như thật cũng Kim Cương Nô có quan hệ... chúng ta không thể bị cái gã điên này liên lụy."

Có người hỏi: "Vậy chúng ta còn cần hay không tiếp tục cũng hắn giữ liên hệ."

Ngưu Bất Dã hơi lường lự, nói: "ừm, lưu lại nhãn tuyến tiếp tục cũng hắn bảo trì liên lạc, người này, nói không chừng sê có chỗ dũng."

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 180

Điều Tra Quy Mô Lớn

Chương 180: Điều tra quy mô lớn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Nha môn Đề Hình Án Sát sứ, Tào đại nhân cao cao tại thượng ngồi, trên cố đeo một cái dây vải, treo lấy cánh tay bị thương của hắn, hắn giận không kìm được vỗ án nói: “Giáo phí điên cuồng ngang ngược, cực Kỳ điên cuồng ngang ngược, hiện tại lại đã ngang nhiên tập kích bản quan, vậy cũng tạo phản có khác gì? Những thích khách này tuy che mặt, nhưng trong lời nói của bọn chúng, có thể nghe ra là khẩu âm nơi khác, nghĩ chắc là hạng người liều mạng của Bạch Liên giáo thủ Ngưu Bất Dã thuê Đến. Lập tức dán ra cáo thị. lệnh tuần kiểm bộ khoái, đối với toàn thành tất cả kẻ nói khâu âm nơi khác tiến hành điều tra. Lệnh tất cả lí giáp kiêm tra đường phổ, tất cả hiệu buôn, khách sạn, xa hành, cửa hàng phụ trách đối với nhân viên tự tra. đối với gần đây Đến Tế Nam tất cả người khẩu âm vũng khác từng người tiến hành phân biệt. Kẻ nói khẩu âm vũng khác cần phải tìm người bảo lãnh, kẻ có hai người trở lên chứng minh hắn đêm qua ở đâu. liền chỉ làm sô lên báo, lưu ghi chép, nếu không, phải Đến nha môn Án Sát tỉ chờ đợi chất vẩn. Nếu có kẻ bao che, lừa gạt giả mạo, một khi phất hiện, cũng giáo phi cũng tội luận tội!”

Trong giáp chế triều Minh, nguyên ở thời kì Xuân Thu Thập Ngũ chế, lúc đó mười nhà là Thập, năm nhà là Ngũ, Thập có Thập trướng, Ngũ có Ngũ trướng, phụ trách trị an làng xóm, một khi phất hiện kẻ bộ dạng khả nghĩ phải kịp thời báo lên, khiến cho kẻ chạy trốn không chỗ che giấu, công năng của nó liền tương đương với phường khóm hiện đại của chúng ta. thật phải phất động lên, tác dụng rất lớn.

Đề Hình Án Sát sứ đại nhân bị ám sát. thủ hạ của hắn các quan trị an mỗi người đều đầy

bụi đất. thần sắc hoảng hốt, Tào đại nhân phân phó một câu, bọn họ liền đáp ứng một tiếng, đợi được Tào Kỳ Quảng phân phó xong, lập tức ầm ầm mà tản ra, cả cái thành Tế Nam quét sách giáo phi lực độ tiến một bước thăng cấp.

Đợi Đến mọi người đều tản ra, Tào đại nhân hướng Hạ Tầm làm cái thủ thế, mời hắn hậu đường nói chuyện, hai người li khai công đường tiến vào hậu trạch, Tào đại nhân liền cười mỉm nói: "Dương đại nhân, trường khổ nhục kế này, ta nhưng án chiêu chủ ý của ngươi làm rồi, bản quan 'bị ám sát' nhưng khiến cho thanh danh Tế Nam phủ ta tổn thất lớn, nếu như cuối cũng vất vả mà không công, đây chính là khéo quá hóa vụng, được không bằng mắt."

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Đại nhân Đề Hình Sơn Đông phủ, tại hình ngục một đạo, chính là tiền bối của hạ quan, kinh nghiệm lão đạo, xa xa hạ quan có thể kịp, hạ quan một kế này nếu là làm không được, túi tường đại nhân cũng sẽ không tiếp thu."

Tào Kỳ Quảng ha ha cười lớn, lại nâng cánh tay bị thương kia lên, rất gọn gàng vỗ vỗ bả vai hắn: "Lão ngu cũng ngươi nói cười mà thôi. Giáo phi che giấu tại dân gian, ẩn núp kín đáo, bản quan chính là đem Tế Nam phủ quấy cái long trời lở đất. sợ cũng đào không ra những còn chuột giấu trong động này. Dương đại nhân chiêu này đánh rắn động cỏ, giấu trời qua biển dũng Đến thần kì. Nếu là chúng ta trực tiếp đi điều tra khẩu âm Thiểm Tây, vậy Kim Cương Nô nếu thật trốn Đến Tế Nam. tất nhiên lòng sinh cảnh giác, bò trốn mắt dạng. Hôm nay có cái việc này, chúng ta lại gióng chống khua chiêng địa bàn điều tra tất cả kẻ khẩu âm vũng khác, liền không Đến nổi khiến cho hắn chó cũng rứt giậu. Nhưng chúng ta Đến trên cái này vừa ra, Giữa bọn chúng tất nhiên lại phải làm rõ là ai ra tay, mục đích tại đâu mà nghĩ thần nghĩ quỷ, như vậy chúng ta liền có cơ hội thừa dịp rồi."

Hắn thở dài một tiếng: "Đánh rắn động cò, phải xem đánh thế nào, đánh tốt, có thể đem rắn dọa ra, đánh không tốt, ngược lại cho nó cảnh báo, khiến cho nó trốn đi. Vận dụng thần kì. tổn hồ nhất tâm, khó trách Dương đại nhân tuổi còn trẻ, liền nhậm chức Đô Sát Viện, được triều đình phó thác trọng nhiệm, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy!"

Hạ Tầm tử khi Đến Tế Nam phủ, đây là lần thứ hai nghe được người khe hắn hậu sinh khả úy rồi, lần trước ra tử miệng Hoàng Ngự sử, chỉ là thuận miệng nói bừa, một lần này lại là ra tử miệng Án Sát sứ một tình. Hạ Tầm cũng không khỏi khè lộ ra vẻ đắc ý.

Nói Đến nhận thức đối với các đoàn thể, Hạ Tầm không kém hơn vị Tào Án Sát sứ này, thậm chí còn hơn. Hắn đã từng học qua tri thức này, liền đối với toàn bộ quá trình điều tra,

truy bắt, đả kích trước sau phân tích tường tận một lần.

Hắn hiểu rõ ưu điểm cũng sở trường của những đoàn thể này, bọn chúng phổ cập và xâm nhập dân gian, phân bố rất nhiều thành trấn và thôn xóm, có cứ điểm lớn nhỏ của mình, khi ẩn khi hiện, các cứ điểm có thể liên kết thành tuyến, sau đó mở rộng mặt. thất bại thì lại có thể hóa mặt làm điểm, có thể dời tiến có thể lui, có thể tất cả có thể không gì, có thể tại một địa phương mọc rễ kết quả, cũng có thể dời đi tha phương cấm liễu thành bóng mát. Đối phó bọn chúng, so với đối phó địch cầm đao cầm thương chính diện càng khiến người đau đầu.

Trái lại những quan viên Minh sơ này, đối với đoàn thể nhận thức liền xa không bằng Hạ Tầm khắc sâu, tuy bọn họ tử mới lập nước liền bắt đầu đả kích Bạch Liên giáo. Bạch Liên giáo là thời Nguyên triều nhanh chóng lớn mạnh lên, bởi vì thời kì ban đầu Nguyên triều cũng không cấm những giáo phái dân gian này, khiến cho chúng nhanh chóng sinh sôi nảy nở, Đến nỗi phân bố cả nước, đợi Đến Nguyên triều lúc phất hiện không hay bắt đầu cấm chi. đã không có lực lượng dập tắt chúng.

Chu Nguyên Chương không phải người trong Minh giáo, tuy hắn tham gia đội ngũ là dựa vào Minh giáo lập nghiệp. Nhưng khi Minh giáo tạo phản, Chu Nguyên Chương còn là đứa bé sổ khổ thả trâu. Một năm kia, một trường đại ôn dịch đoạt đi tính mạng cha, mẹ, đại ca và con trai đại ca của hắn, chỉ lưu xuống hắn và nhị ca dựa vào nhau.

Lúc ấy bọn họ người không có đồng nào, chỉ đành dũng ván cửa giơ lên chiêu bọc Thân nhân đi mai táng, chính gặp trời giáng mưa to, dây thừng đứt. Hai người chỉ đành đi mượn dây thừng, khi quay lại phất hiện đất núi sụp đổ đem Thân nhân chôn tại dưới cái núi nhỏ mới. Chu Nguyên Chương khóc to một trận, cắm gỗ làm bia, vì đường sống tiếp tục bôn ba.

-o-0o-

Không lâu. theo ôn dịch lớn mà Đến nạn đói to, khiến cho Chu Trọng Bát xuất gia làm hòa thượng, nhưng hắn vào chùa là chùa Chính nhi bát kinh, cũng Bạch Liên giáo không liên quan. Hắn tại trong chùa nửa đói nửa no lẫn lộn hai tháng, trưởng lão liền tuyên bố lương thực đã ăn sạch, cần mọi người tự đào mệnh. Chu Trọng Bát xui xẻo liền mang lên trang phục và đồ đạc hòa thượng, bắt đầu kiếp sống xin cơm.

Như thế lăn lộn vài năm. khi hắn hai mươi lăm tuổi, mới gia nhập Hồng Cẩn quân của Quách Tử Hưng, Hồng Cẩn quân tuy là dựa vào Bạch Liên giáo lập nghiệp, nhưng lúc này đã

thành một chỉ quân đội chính thức, các lộ cường hào đều đang chiêu binh mãi mã, đánh Đông dẹp Bắc, đã không cần lại giống như năm đó cũng dũng tông giáo đi thu mua lòng người lôi kéo đệ tử, cũng không lại phất huy cái gì giáo nghĩa Bạch Liên, niệm chú thắp hương.

Mặc dù như thế, bởi vì trong đội ngũ rất nhiều người già đều là giáo đồ Bạch Liên, cho nên Chu Nguyên Chương đối với Bạch Liên giáo phi thường hiểu rõ, biết rõ đây là một cái ngọn nguồn tai họa ảnh hưởng thiên hạ thái bình, cho nên hắn sau khi làm hoàng đế liền bất đầu nghiêm khắc đả kích Bạch Liên giáo.

Nhưng mà bởi vì sau khi trải qua đại khởi nghĩa Nguyên mạt, Bach Liên giáo cũng đã tích lũy lượng lớn kinh nghiệm chiến đẩu. Đại Minh vừa định, lòng người vững chắc, bọn họ toàn bộ ân náu xuống, trong mười năm thời gian nghĩ ngơi phất triển, vài năm ban đầu thậm chí còn hoàn toàn ngừng lại các loại giáo vụ.

Bởi vậy Minh sơ đả kích Bạch Liên giáo lực độ tuy lớn. hiệu quả lại rất nhỏ, quan phủ các nơi đả kích giáo phi kinh nghiệm rất có hạn. Vài chục năm đi xuống, tính cảnh giác của quan phủ dần dần giảm xuống, không chịu yên tình Bạch Liên giáo cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Bây giờ bởi vì Thiêm Tây Bạch Liên giáo làm loạn, quan phủ lần nữa bất đầu đả kích giáo phi, thật ra vô luận là những quan viên phụ trách hình ngục này, hay là các tuần kiểm bộ khoái trực tiếp chấp hành, đều không có bao nhiêu kinh nghiệm phương diện này.

Hạ Tầm lại biết, bọn họ tính ân giấu cực tốt, chỉ cần bọn họ muốn, rất dễ dàng có thể ẩn nấp Đến trong đám người. Làm như quan phủ. là kẻ duy trì trật tự, thế tất không thể chọn dũng biện pháp cắt thịt lở loét đi đả kích giáo phi, như vậy liền phải cố gắng hết sức bắt thủ lĩnh cấp cao của nó, dũng chiến thuật chém đầu ứng đối, đây cũng là thủ đoạn hữu hiệu, các nước hiện đại quen dũng đối phó phần tử khủng bố.

Hôm nay Tế Nam Bạch Liên giáo hội thủ chính là Ngưu Bất Dã, Vương Kim Cương Nô kia tuy tiếng tăm lừng lẫy, hiện tại dẫu sao là chó nhà có tang, hắn đã rời khỏi đất căn cơ, chỗ có thể tác dụng có hạn, đối với địa phương Tế Nam mà nói, uy hiếp chân chính vẫn cứ Đến tử Ngưu Bất Dã. Hơn nữa huyết án Lý gia cũng triệt để chọc giận Hạ Tầm, hắn thề phải bắt được vị cường đạo táng tận thiên lương không có nhân tính này.

Bởi vậy, Hạ Tầm hướng Tào Kỳ Quảng hiển kế, trước tiên là tự đạo diễn một trường hành thích, sau đó mượn cớ này đối với cả Tế Nam phủ kẻ nói khẩu âm vũng khác tiến hành sắp xếp điều tra. Không quản đêm đó người cũng Ngưu Bất Dã gặp mặt có phải hay không là

Vương Kim Cương Nô, bọn hắn tại Lý gia loại trường hợp đặc thù gặp mặt này, nhất định có chỗ mưu đồ, mà nâng lên không có tổ chức khủng bố nhận lành án hành thích Tào Kỳ Quảng này, liền đem giữa bọn họ chôn xuống một hạt giống không tín nhiệm.

Đồng thời, đối với người khẩu âm vũng khác tiến hành sắp xếp điều tra, có lè có thể tìm được người khả nghĩ này, lại có thẻ có thể buộc hắn hướng phía địa đầu xà Ngưu Bất Dã xin giúp đỡ, dẫu sao Ngưu Bất Dã tuy là tội phạm truy nã, tại bản địa hẳn là còn có năng lượng rất lớn, lại có lẽ sẽ buộc bọn người Ngưu Bất Dã buông tha cái toàn Thân là đâm minh hữu này, tránh khỏi rước lửa thiếu Thân.

Cũng một sự kiện, có thể dẫn lên hậu quả là khác nhau, cái này còn phải xem Ngưu Bất Dã và tên người thần bí vũng khác kia lý giải như thế nào, ứng đối như thế nào, nhưng không quản thế nào, chuyện này nhất định có thể tại không có manh mối chủ động chế tạo ra một ít manh mối.

Liên tiếp vài ngày, Hạ Tầm đều sớm sớm chạy Đến nha môn Đề Hình Án Sát sứ, hắn công tác duy nhất chính là đem các thư lại chinh lí ra tự liệu lại xem một lần nữa. Tất cả kẻ khẩu âm vũng khác tư liệu đều dựa theo thời gian bọn họ Đến Tế Nam phủ trước sau theo trình tự sắp xếp, lại dựa theo tình khác nhau phân ra sắp xếp vào phong bì màu sắc khác nhau, đương nhiên, những cái này đều là người trướng thành, nam tử dưới mười sáu tuổi Đến trên mười tuổi cũng phụ nhân sớm đã sàng lọc ra trước.

Hạ Tầm mỗi ngày sớm sớm chạy Đến phòng thiêm áp, liền tình tâm tỉ mi thẩm duyệt các thư lại chinh lí ra tư liệu mỗi một người, giữa trưa cũng bọn họ giống nhau, tùy tiện ăn một ngụm là được. Hạng công tác này phi thường khô khan nhạt nhèo, nhưng mà Hạ Tầm kiên trì đi xuống, hơn nữa luôn luôn phi thường chăm chú, các thư lại đều cảm thấy quan ở kinh thành cũng người khác bất đồng lớn. đối với hắn rất là kính nể.

Hạ Tầm biết biện pháp của mình có chút ngốc nghếch, nhưng biện pháp này lại rất hữu hiệu. Hắn là cảnh giáo sinh, đồng thời lại làm qua điều tra án một đoạn thời gian, hắn biết quá trình phá án chân chính, trên cơ bản liền là rườm rà, nhạt nhèo, nhàm chán như vậy. Không có vài người có thể giống như trong phim tham án miêu tả các thần thám cổ kim. chạy Đến án phất hiện trường đông nhìn nhìn tây xem xem, lập tức liền có thể phất hiện một đổng manh mối, sau đó dựa vào đó suy luận, tử trong biến lớn mò ra cây kim.

Những cái kia phần lớn là điện ảnh và truyền hình sáng tác, trong đó những yếu tổ suy luận

cần ửúết đều là người sáng tác sớm đã chôn tốt, người xem không biết nội tình, diễn viên giả trang trinh thám lại có thể trong lòng đã có dự tính, trên thực tế án kiện may mắn như vậy tuy không phải không có, lại phi thường hiểm thấy.

Cho dù là phất sinh tại nước Mì vụ án rất nổi tiếng "Mười lăm điểm suy luận phá nghĩ án mười sáu năm" kia. mọi người chú ý Đến cũng chỉ là chuyên gia tâm lí học nổi tiếng phạm tội làm ra kết quả mười lăm điểm suy luận cơ bản phũ hợp thực tế, tựa như hắn lấy ra kết quả suy luận, vụ án lập tức liền phá xong, lại không có đi suy nghĩ một chút dựa vào mười lăm điểm suy luận này, cảnh sát lại phất động bao nhiêu nhân lực vật lực, trải qua bao nhiêu trường thời gian, đối với lượng lớn người hiềm nghĩ lại lần nữa tiến hành sắp xếp điều tra.

Người chân chính có thể làm việc, phải biết đi họp nhất, càng phải chịu được cô đơn!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 181

Xảo Phối Nhân Duyên

Chương 181: Xảo phối nhân duyên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Huyện Dương Cốc, cửa hàng dược liệu "Duy Sinh đường", Tây Môn đại quan nhân chính đang tại đó.

Một thiếu phụ quần áo giản dị. mặt mày thanh tủ, tuổi ước chừng hai mươi hai hai mươi ba do dự tiến vào, sau khi bệnh nhân phía trước lấy thuốc đi ra, bên cạnh không có người ngoài, lúc này mới ngượng ngập đi Đến trước mặt Tây Môn Khánh, thuận mi nháy mắt gọi một tiếng: "Cao Thăng huynh đệ."

"Ai đa, thì ra là tẩu tử tới rồi, đã lâu không gặp, tẩu tử khí sắc càng thêm tốt. nhìn xem. càng ngày càng xinh đẹp."

Tây Môn Khánh vừa thấy, vội ân cần chuyển cho nàng cái ghế, thiếu phụ nhẹ nhàng xì hắn một ngụm, trên khuôn mặt trứng trắng bóc hơi nổi lên vầng đỏ ửng, ngượng nghịu nói: "Cao Thăng huynh đệ lại ăn nói điên khùng, tẩu tử một người phụ nhân thủ tiết, cái gì... cái gì càng ngày càng xinh đẹp."

Tây Môn Khánh ha ha cười một tiếng, nói: "Cái này sao, đoan trang trời sinh, tất nhiên bách mị thiên kiều. A, tâu tử chỗ nào không thoải mái?" Nói đoạn liền đi thăm dò cổ tay nàng.

Thiếu phụ rụt rụt tay, hơi lúng túng nói: "Cao Thăng huynh đệ, tẩu tử... tẩu tử hôm nay Đến, không phải muốn khám bệnh, là muốn... là muốn..."

Tây Môn Khánh kinh ngạc ân một tiếng, con mắt thiếu phụ mới rủ xuống, lí nhí nói: "Tẩu tử là muốn, . xin Cao Thăng huynh đệ vì nô gia... kiện tụng một hồi."

"Lên quan tỉ?"

Tây Môn Khánh lập tức xắn tay áo nói: "Ai ui. đây là có người khi dễ Đến trong nhà tẩu tử? Kiện tụng cái gì, tẩu tử người cứ nói, có ủy khuất gì, huynh đệ ra mặt cho người."

Thiếu phụ càng thêm khó xử, khẽ cúi đầu. trên má phảng phất thoa hai mảng son nồng đậm, sợ hãi nói: "Tâu tử... tẩu tử muốn cải giá, nhưng công công, tiểu thúc tử đều không đáp ứng, ngươi cũng biết, tẩu tử là phụ nhân ở góa, nếu muốn cải giá, cần phải được nhà chồng cho phép, mới không phải buộc lòng qua quan. Nhưng tẩu tử không kiện tụng qua, cũng không hiểu những cái này, mới nghĩ Đến.

Tây Môn Khánh hai mắt vừa nhắm đột nhiên mở ra, giật mình nói: "Tẩu tử, ngươi muốn cải giá? Người... có người ta rồi?"

Thiếu phụ nhanh chóng liếc hắn một cái, đầu cúi càng thêm thấp, cơ hồ muốn chui vào trong áo, nàng không có nói gì, chỉ là khè gật gật đầu.

Tây Môn Khánh thở dài một tiếng, ai da ai da một hồi rồi nói: "Tẩu tử, ài! Không phải, Tần Vận tỷ tỷ, muốn ta nói, tỷ cũng không nên giữ nhiều năm khổ như vậy, sớm nên cải giá rồi. ngươi nói lão Triệu gia, công công kia đã mắt sớm, tiểu thúc tử chơi bởi lêu lổng, nhưng tỷ một mình dể sai sử, dựa vào cái gì? Cải giá! Sớm nên cải giá rồi! Nhưng mà... hắn là ai, ai phúc khí lớn như vậy, lấy được một cành hoa của Dương Cốc ta?"

Thiếu phụ mắt giống như một khối vải đỏ, liếc hắn. e lệ rụt rẽ nói:

"Cao Thăng huynh đệ, ngươi... ngươi chịu giúp ta?"

"Giúp, đương nhiên giúp."

Tây Môn Khánh vội không ngừng gật đầu, thiếu phụ do dự một chút, lúc này mới đứng lên. nhanh chóng đi Đến bên ngoài cửa, thời gian không lâu, kéo tay áo một nam nhân tiến vào, nam nhân này nhìn bộ dạng chưa Đến bốn mươi, sinh thành một bộ dáng thật thà hiền như khuất gỗ, mặc một Thân trực xuyết, giặt Đến sạch sè, khuôn mặt kia so với thiếu phụ xấu hổ Đến còn muốn đỏ hơn.

Tây Môn Khánh nhìn thẳng mắt, nửa buổi mới nói: "Cố Quàn Đức? Ha ha, Cổ tiên sinh, không nghĩ Đến là ngươi, cái này thật là... cái này thật là... chó cắn người là chó không sủa, ngươi lại có thể câu dẫn được một cành hoa của Dương Cốc ta?"

Vị Cố tiên sinh kia vừa xấu hổ vừa khó xử, da mặt phất tím, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Thì ra vị cố Quân Đức cố tiên sinh này là vị tiên sinh trường tư, tại trong huyện Dương Cốc mở trường tư thục, dạy học. Cái gì Bách gia tính, Thiên tự, chính là thầy giáo dạy vờ lòng các tiêu hài tử, bởi vì lão mẫu bệnh, kéo xuống một Thân kinh tế khó khăn, gia cảnh tương đối bần hàn. lớn tuổi như vậy rồi, thẳng chưa có lấy vợ, hắn người này thật thà, thuộc về loại người đá ba cái không ra cái rắm. cũng xấu hổ thu xếp việc hôn nhân cho mình.

Đại khái cũng là duyên phận chưa Đến, duyên phận vừa Đến. trong cái mệnh này chú định người tự nhiên sê đưa Đến trước mặt, cũng không biết khi nào lên. hắn và con dâu nhà hàng xóm Triệu gia bắt đầu có hảo cảm. con dâu Triệu gia tên Tần Vận, lúc trước khi tuổi xuân mười sáu, nhưng trong huyện Dương Cốc có tiếng mì nhân, ai ngờ gả tên trượng phu không Đến hai năm liền chết bệnh, công công và tiểu thúc tử của nàng đều là người không có công việc chính đáng, trong những năm này trong ngoài lo liệu, ngược lại nàng nuôi sống hai tên đại nam nhân này.

Hai người mệnh khổ này tâm đầu ý hợp, có lòng kết hợp, không biết làm sao Tần Vận hướng công công hơi chút nhấc tới, công công nào dung được, Cố tiên sinh là một người chủ kiến thành thật. thời khắc mấu chốt ngược lại Tần Vận này không chịu hết hi vọng, cuối cũng nghĩ Đến tụng sư có tiếng nhất bản huyện: Tây Môn Khánh.

Nghe Tần Vận kể rõ qua, Tây Môn Khánh liên mồm nói: "Loại chuyện tốt này, lý nên tác thành. các ngươi không vội, chuyện này Tây Môn Khánh ta quản rồi, nhất định sẽ nói cho các ngươi được toại nguyện."

Cố Quân Đức vê vê ống tay áo, ngượng ngập nói: "Cao Thăng huynh đệ, không biết... không biết tiền kiện tụng này, ngươi... ngươi thu bao nhiêu?"

Tây Môn Khánh lòng có chỗ cảm động, không khỏi than thở nói: "Ài, tiền kiện tụng này... có tính, người có tình khó thành Thân thuộc, tư vị này, thật không dễ qua, Tây Mông Khánh ta cảm động lây, có thể giúp các ngươi, ta cũng rất vui. Hai người các ngươi đều không dễ dàng,

ta còn thu tiền các ngươi, nói được sao? Chờ ngày đại hi của các ngươi, mời Vận... mời tẩu tử Cố gia chúng ta đích Thân xuống bếp, làm vài món ăn, mời ta ăn một bữa rượu là được rồi."

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 181

Xảo Phối Nhân Duyên (2)

Chương 181: Xảo phối nhân duyên (2)

Tây Môn Khánh cẩn thận hỏi rõ tình huống Triệu gia, viết trạng chi. cử người Đến hậu viện cũng nương tử nói một tiếng, dẫn cố tiên sinh và Tần Vận liền đi thẳng Đến nha môn huyện. Mắt nhìn thấy huyện nha, đột nhiên nhìn thấy bên đường có quán nhỏ, cỡ treo cao, trên bảng hiệu còn khoác lụa đỏ, lộ thấy là mới khai trương, thấy khách nhân ra ra vào vào, còn rất náo nhiệt.

Tây Môn Khánh không khỏi dị một tiếng nói: "Mới vài ngày không Đến. thế nào mở cửa tiệm rồi? Đây là nhà ai mở, làm ăn không tồi nha."

Quán rượu phía trước nha môn. liền giống như của hàng áo liệm trước cửa bệnh viện, cửa tòa án quán rượu quán cơm, đây đều là hợp chất diễn sinh, mở quán rượu tại đây, đó chính là dựa vào nha môn ăn cơm. Trong nha môn quan lại nhỏ công sai nhận bài bắt giữ bị cáo, hoặc là hóa đơn truyền điều nguyên cáo, lại hoặc là tụng sư giúp đỡ kiện tụng, thường Đến nơi này mời ăn một phen, đương nhiên, quan lại nhỏ công sai và tụng sư là sẽ không bò tiền, ăn không phải nguyên cáo thì là bị cáo.

Vị Cố tiên sinh có chút ngu ngốc kia làm tiên sinh trường tư thục, thường cũng cha mẹ các hài tử cực kì giao thiệp, ngược lại biết chút ít tình hình quán rượu này, liền nói: "Cao Thăng huynh đệ, nơi này mở tiệm là một đôi tỉ muội, người vũng khác, nghe nói tỉ muội hai người dung mạo thủ lệ, tư thái yểu điệu, cho nên mười phần hấp dẫn tửu khách."

Tây Môn Khánh vừa nghe lập tức hai mắt phất sáng: "Là mì nhân sao? Ai đa da. quần đỏ làm quầy rượu, dáng vẻ yêu kiều, cuồng phong lãng điệp, ngắm cũng đẹp mắt. Nếu thật là mì nhân, trong rượu trộn nước ta cũng muốn đi nếm thử."

Tây Môn Khánh nói đầy hào hứng liền đi Đến. Tần Vận nhịn không được kêu nói: "Cao Thăng huynh đệ, chúng ta..

Tây Môn Khánh khoát khoát tay nói: “Không vội không vội, ta Đến xem chút.”

Hắn đem cây quạt gập lại, hướng trong cố cắm xuống, cực kì hứng thú liền hướng trong quán rượu đi: “Tửu điểm tân khai tại nha bàng, hồng quần đương lư mì kiều nương, dẫn lai du khách đa khinh bạc, bán tày do nhiên tác tư tưởng...”

Tây Môn Khánh tật xấu thích ngắm sắc đẹp cả cái huyện Dương Cốc không ai không biết, cố Quân Đức và Tần Vận cũng chỉ có thể nhìn nhau cười khổ. Lúc này bọn họ chỉ có thể chờ đôi hoa tỉ muội kia tư sắc bình thường, nếu không Tây Môn Khánh lưu lại quên về, bọn họ cái kiện tụng này liền không biết khi nào đánh được.

Ai biết hai người vừa mới Đến đối diện dưới cây liễu nghĩ ngơi, liền thấy Tây Môn Khánh sắc mặt trắng bệch, giống như gặp quỷ tử trong quán rượu trốn ra. cổ Quân Đức trong lòng vừa mừng, liền vội vàng tới nghênh đón. lại thấy Tây Môn Khánh hai mắt phất ngây, lại giống như muốn hướng phía đường bỏ chạy, không khỏi khè giật mình, liền vội kéo chặt hắn, kêu nói: “Cao Thăng huynh đệ!”

Tây Môn Khánh Thân thể giống như run cầm cập, hai đùi run run nói: “Chuyện... chuyện gì?”

Cố Quân Đức ngẩn người nói: “Chúng ta không phải đi huyện nha sao?”

Tây Môn Khánh như trong mộng mới tình, liền vội vàng nói: “A! Ta hầu như quên mắt. đi mau. đi mau!” Nói đoạn xung trận ngựa lên trước, liền hướng huyện nha trốn đi.

Cố Quân Đức và Tần Vận nhìn nhau, không biết Tây Mông Khánh trong quán rượu Đến tột cũng nhìn thấy tràng diện đáng sợ gì, lại đem hắn dọa Đến bộ dạng như thế.

Tây Môn Khánh kiện tụng thật có thủ đoạn, Đến huyện nha đánh trống cáo trạng, nguyên cáo bị cáo tất cả bắt truyền Đến tràng, Huyện Thái gia Hoàng Bạch Hổng thăng đường, tiếp qua trạng chỉ (đơn kiện) của Tây Môn Khánh nhìn một cái, lập tức ngây ra như phỗng.

Tây Môn Khánh tờ trạng chỉ này thêm “Trạng chi” hai chữ cộng lại mới mười bốn chữ, chữ to rong bay phượng múa, bút lực cứng cáp kì lạ: “Phu tử, vô tự. Ông quan, thúc tráng. Cai bất cai giá?” (Chồng chết, không con. Ông góa, chú khỏe. Nên gả hay không?)

Hoàng huyện lệnh nâng tờ trạng chỉ kia lật qua lật lại, nhìn rồi lại nhìn, nghĩ rồi lại nghĩ,

khiến cho bị cáo và nguyên cáo phía dưới đều có chút kì quái, vị đại lão gia này không hỏi án, tại đằng kia nhìn cái gì? Chẳng lè đại lào gia không biết chữ?

Tây Môn Khánh một tờ cáo trạng này đem quan thất phẩm bình thường làm khó, ở trong khu vực của mình nhiều thêm vài tiết phụ. đây chính là chiến tích đáng khoe khoang, nhưng nếu thật xuất hiện hậu quả không chịu nổi gì, chính là trong phạm vi chức vụ của mình có chuyện tai tiếng, bởi vì hôm nay tràng kiện tụng này, ngay cả chính mình cũng khó trốn liên quan, không cầu có công, chỉ cầu qua trót lọt.

Hoàng đại nhân âm thầm mắng một tiếng: "Tây Môn Khánh thằng nhãi này, rất gian xảo!" Liền bất đắc dĩ nhấc bút lên, tại trên cáo trạng phê một hàng chữ to, sổ tử ngược lại so với cáo trạng của Tây Môn Khánh còn nhiều gấp đôi: "Dâu đang trẻ tuổi, ông khỏe thúc lớn, cũng phòng mà ở, tình ngay lí gian. Cải giá việc nhỏ, luân thường chuyện lớn, gả liền gả đi, lào gia chuẩn đó."

***

Không có không làm mà giành thắng lợi. Làm một tên trinh thám, một tên trinh thám chân chính, không có khả năng giống như trong văn học sáng tác thần thám tiêu sái như vậy. Giáp chế độ trong Minh triều, đối với dân cư năng lực khổng chế là rất mạnh, cũng một người khác chạy Đến trên đường, mơ ước giống như thần thám điện ảnh và kịch truyền hình, hung thủ hoặc manh mối chủ động chạy Đến trước mặt hắn, không bằng hết sức lợi dung lực lượng chính phủ, phất động sắp xếp điều tra đầu vào toàn dân.

Không nên xem nhẹ lực khổng chế những lý trường giáp thủ. cửa tiệm xa hành khách sạn kia, bọn họ là trực tiếp cũng dân chúng đánh liên hệ, trên địa phương có người lai vãng gì, dấu được qua ai cũng dấu không qua con mắt bọn họ. Nhất là những tam cô lục bà kia, qua lại đường lớn ngõ nhỏ, ra vào nhà cao cửa rộng nhà nghèo, Trương gia dài Lý gia ngắn, không chỗ không biết. Lại có chút lưu manh vô lại, sôi nôi tại tửu lâu quán trà kì viện, đào tường khoét vách mật thám, nhà ai bà nương nuôi trai, nhà ai nam nhân bao gái chuyện tư mật như vậy cũng đừng hòng tránh khỏi tai mắt bọn họ, mà bọn họ chính là của lý trường giáp thủ, chính là tai mắt của các chưởng quỳ cửa hàng khách sạn xa hành.

Hạ Tầm liền lợi dụng những tai mắt này, phảng phất hơn nghìn mắt nghìn tay, đem vô sổ tin tức tập trung Đến trước mặt hắn. Hạ Tầm liền giống như con nhện bò tại trung tâm lưới lớn, hắn muốn con mồi, dần dần tiến vào tầm mắt hắn...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 182

Trong Lưới Có Cá

Chương 182: Trong lưới có cá

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tế Nam dân cư hơn trăm vạn. trong đó nói khẩu âm vũng khác có sáu bảy vạn, gần đây mới Đến Tế nam có hơn tám nghìn người, xóa đi người già phụ nữ và trẻ em trong đó, còn lại hơn ba nghìn người, Hạ Tầm và thư lại Án Sát tỉ muốn làm. chính là tử trong hơn ba nghìn người này, tìm ra nghĩ phạm có thể: Kim Cương, Kim Cương Vương, Vương Kim Cương, hoặc là... Kim Cương Nô...

Muốn làm Đến một điểm này rất khó, cái lượng công tác này cho dù hiệu suất công tác hiện đại cũng không phải rất nhanh liền có thê làm được. Càng huống chi, nếu như những người này giữ lộ dẫn chứng minh của chính phủ, lại có thể tìm được nhân chứng rõ ràng chỗ ở hắn tồi đó, ngươi lại không cách nào xác định trong bọn họ ai khả nghĩ nhất.

Nhưng mà thông qua lí trường giáp thủ và chưởng quỹ cửa tiệm khách sạn cũng chỗ nguồn khổng chế tin tức của bọn họ, Hạ Tầm sắp xếp một tấm lưới tin tức khổng lồ mà hữu hiệu. Cái tấm lưới tin tức này, đem tình báo cần thiết của Hạ Tầm liên tục không ngừng tập hợp Đến nha môn Án Sát sứ, lại phân loại chinh lí, sàng lọc, một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, liền thành có thể.

Muốn tại trong tấm lưới lớn như vậy làm cá lọt lưới rất khó, nhưng mà muốn tại trong tấm lưới lớn như vậy tìm ra một con cá nhỏ cũng màu bùn cát. càng khó. Hạ Tầm chú ý Đến Vương Nhất Nguyên, hoàn toàn là một cái ngẫu nhiên.

Tại trước đó, hắn đã đích Thân sắp xếp điều tra gần trăm người đủ điều kiện hoài nghĩ. Tư liệu của Vương Nhất Nguyên lúc đầu cũng không có tiến vào tầm mắt hắn cũng không dẫn lên chú ý của hắn, Hạ Tầm sau khi bài trừ một trăm mười người hiềm nghĩ trọng đại, khi quay đầu lại một lần nữa tiến hành sắp xếp tra xét. Vương Nhât Nguyên mới dẫn lên chú ý của hắn.

Vương Nhất Nguyên dẫn lên chú ý của hắn cũng không phải bởi vì Vương Nhất Nguyên là chưởng quỹ cửa hàng Đại Sinh Thư, mà cửa hàng Đại Sinh Thư vừa lúc cũng có một hòa kế là người bị hại, mà là bởi vì Thân phận Vương Nhất Nguyên tương đối đặc biệt.

Vương Nhất Nguyên là tú tài. khi Hạ Tầm lật Đến tư liệu hắn. không khỏi thay hắn có chút lấy làm tiếc, tó tài Minh sơ xa chưa tới tình trạng nhiều như lông trâu, cái văn bằng này còn là rất đáng giá, người như vậy lại chạy Đến một cửa hàng sách giấy làm trướng phòng (kế toán), không khỏi quá đáng tiếc rồi.

Sau khi đem tài liệu Vương Nhất Nguyên buông qua một bên, lại đột nhiên nghĩ Đến. Vương Nhất Nguyên là tà tài, mà tà tài là có thể tùy ý hành tẩu thiên hạ, người khác liền không được. Người khác mặc dù có lộ đẫn. cũng chỉ có thể dựa theo danh mục quy định trên lộ dẫn hành tẩu. bên trên ghi đi Đến nơi nào, ngươi liền không thể rời đi lộ tuyến này.

Nếu như Vương Kim Cương Nô thật chạy khỏi Thiểm Tây rồi. nắm lấy một phần lộ tuyến lộ dẫn cố định chạy trốn, xa không bằng một phần tíi tài chứng minh càng thuận tiện, có trình độ tà tài chứng minh, hắn tùy thời có thể thay đối lộ tuyến, phương hướng lẩn trốn mười phần linh hoạt, như vậy hiển nhiên càng an toàn.

Hạ Tầm vốn là bởi vì Vương Nhất Nguyên dũng Thân phận tú tài mà mà đi làm ở trướng phòng hơi cảm khái, tiếp đó nghĩ Đến đối với Vương Kim Cương Nô chạy trốn thuận tiện nhất là bằng chứng tó tài mà không phải lộ dẫn, nhưng mà cái mạch suy nghĩ này vừa mở, đã bị hắn gác qua một bên thì Vương Nhất Nguyên liền một lần nữa bị hắn kéo vào tầm mắt.

Vương Nhất Nguyên là người Nam Dương Hà Nam. tử nơi đó hướng Tây ra Thương Nam chính là Thiểm Tây. Đồng thời, hắn họ Vương...

Hạ Tầm nghĩ một hồi. nhấc bút lên. tại trên hồ sơ của Vương Nhất Nguyên vẻ một cái vòng tròn, cái này biểu thị, Vương Nhất Nguyên thành đối tượng trọng điểm hắn muốn đích Thân tiếp hành sắp xếp điều tra.

Hạ Tầm mặc thường phục, mang theo hai tên tùy Tùng Đô sát viện Mục Tử Phong và Sử

Đại Dương, rời dịch quán đi Đến đầu đường.

Bước chậm đầu đường, rất có một lại cảm giác khâm sai đại thần cải trang vi hành. Tuy hắn không có cỡ bài khâm sai, cũng không có thượng phương bảo kiểm.

Đô Sát viện uốn nắn vạch tội trăm quan, giải thích rõ oan uống, đề đốc các đạo, làm tai mắt thiên tử về tác phong và ki luật. Phàm đại thần gian tà, tiểu nhân cấu đảng, kẻ làm uy phúc loạn chính, vạch tội. Phàm trăm quan kẻ ôi nhung tham ô mạo nhận quan ki, vạch tội. Phàm kẻ học thuật bất chính, lên lớp giảng bài lời nói biến loạn pháp luật, mong muốn tiến dũng, vạch tội.

Tóm lại, nhìn chuyện gì không thuận mắt đều có thể quản, đi công tác tuần sát địa phương, càng là chuyện lớn tẩu lên. chuyện nhỏ quyết đoán, quyền hành không thể nói không nặng. Nhân vậy như vậy, nói hắn là khâm sai đại thần cũng không phải là quá.

Hạ Tầm cũng không muốn ra oai, hắn giờ khắc này là dựa theo chính mình tuyển ra danh sách, đối với kẻ hiềm nghĩ từng cái tiến hành điều tra hiện trường. Khi hắn chạy Đến cửa hàng Đại Sinh Thư, đây đã là cái thứ tư trong hôm nay chỗ hắn liệt vào mười người hiềm nghĩ, ba kẻ trước hắn đã tra qua rồi, đầu tiên là điều tra ngầm, lại lộ ra Thân phận rõ ràng dò hỏi, không có phất hiện điểm nghĩ vấn gì.

Cửa hàng Đại Sinh Thư vài ngày này tương đối vắng vẻ, bởi vì ảnh hưởng của chuyện bắt giáo phi. người đọc sách vài ngày này đều tận lực không lên đường, trong cửa hàng sách người Đến mua sách cũng ít, khi Hạ Tầm đi vào cửa hàng sách, không có nhìn thấy sinh đồ học sinh nào, liền nhìn thấy trong quầy hai tên hòa kế đang đứng đó, bên ngoài quầy có vài người để tang đang vây quan một nam nhân nói chuyện.

Hai hòa kế nhìn thấy hắn, chỉ cho là người vào đọc sách mua sách, một tên hòa kế lập tức vọt ra khỏi quầy hướng hắn chào đón. Hạ Tầm khẽ nhấc tay, ngăn hắn nói, mắt nhìn hướng những người kia.

Đó là người để tang một phụ nhân và một hài tử choai choai, phụ nhân hai con mắt sưng đỏ, đang cũng đưa lưng đối với Hạ Tầm áo xanh trực xuyết tiên sinh trướng phòng nói chuyện, nói Đến chỗ bi thương, nhịn không được lại dâng lên nước mắt.

"Ài, những giáo phi này thật là không có nhân tính. Diêu huynh đệ lúc này là bị Lý gia liên lụy, tự nhiên mắt uổng tính mạng."

Tiên sinh trướng phòng than ngắn thở dài. đầy mặt đồng tình: "Nương tử Diêu gia, ngươi cũng không cần quá thương tâm, kẻ chết đã rồi, phải hướng phía trước nhìn. Ngươi nhìn xem, cháu trai lớn, cháu gái nhỏ, lớn lên xinh đẹp khả ái, đây đều là cốt nhục Diêu huynh đệ, Diêu gia nương tử, cầm lấy tiền này sau khi trở về, ngươi hảo hảo đem các hài tử nuôi lớn. Diêu huynh đệ dưới suối vàng có biết, cũng liền nhắm mắt."

Hạ Tầm chậm rãi đi Đến mặt bên. vừa nhìn rõ bộ dáng trướng phòng này, trong lòng liền nhảy một cái, khuôn mặt rất quen thuộc nha, hắn đột nhiên nghĩ Đến tại bến đỏ Tử Châu nhìn thấy tên thư sinh kia, hành lí trên lưng hắn, đơn độc mà đi, một mực tay đè chuôi kiếm, không giống như tà tài, ngược lại giống dáng dấp tuần doanh tướng quân...

"Là hắn!"

Hạ Tầm hai mắt khẽ híp lên.

Vương Nhất Nguyên chưa nhìn thấy Hạ Tầm. chưởng quỹ có chuyện ra ngoài, trước đó đánh qua kêu nói Diêu gia nương tử muốn Đến, kêu hắn kết toán tiền công của Diêu Hạo Hiên, lại ngoài định mức lấy ra ba mươi xâu trợ cấp. Vừa rồi Vương Nhất Nguyên vừa mới đêm tiền giao trong tay nương tử Diêu gia, kéo hắn nói đông nói tây, hắn cũng không dễ chất cái mặt xuống đi. chính đang tại đó tò ra đồng tình.

Tiếp nhận tiền. Diêu gia nương tử nức nở nghẹn ngào lại khóc lên: "Cảm ơn chưởng quỹ, cảm ơn Vương tiên sinh. Nhà ta nam nhân đây là tìm chỗ chết, chưởng quỳ để cho hắn đi Lý gia đặt hàng, hắn lại không đi liền, giữa đường lại rẽ vào cũng người uống rượu, chịu đứng Đến trời tối mới rời Lý gia, sinh sinh đụng vào điện Diêm vương.

Mệnh nô gia thật là khổ, liền cảm thấy lúc này trời đều sụp đổ rồi, bệnh hai ngày, lúc này mới bò dậy khỏi giường. May mà ông chủ phúc hậu. cho nô gia nhiều phí an gia như vậy, nếu không phải vậy, nô gia đã không biết ngày hôm đó phải qua thế nào. Vương tiên sinh, xin ngươi thay nô gia cảm ơn chưởng quỳ và ông chủ của chúng ta".

Vương Nhất Nguyên liền vội vàng nói: "Hẳn rồi. hẳn rồi, không quản nói thế nào, Diêu huynh đệ luôn là người của cửa hàng đại sinh ta, ông chủ chúng ta đãi người khoan hậu, nhà ngươi gặp chuyện lớn như vậy, ông chủ có thể không bày tỏ tâm ý sao. Ai, nói lên chuyện này, thật cũng là mệnh, Diêu huynh đệ yên lành, chỉ là đi dâng tờ đơn đặt hàng mà thôi, liền kêu người một đao đâm cho thấu tim."

Nói Đến chỗ này, hắn lại quan tâm hỏi: “Thi thể đã nhận lình rồi không? Chờ Đến khi nào đưa tang, nương tử ngàn vạn đừng khách khí, Đến trong cửa hàng nói lên một tiếng, chúng ta đều là muốn đi giúp đỡ.”

Hai tên hòa kế nghe xong liên tục gật đầu, vội vàng tại một bên phụ họa đáp ứng. Diêu gia nương tử lau nước mắt nói: “Cảm ơn Vương tiên sinh, cảm ơn hai vị huynh đệ, thi thể hiện tại nhận không được, nô gia cũng đang chờ tin tức quan phủ. Nhà chồng ta nhân khẩu thưa thớt. vừa chờ có tin tức, muốn khi làm tang sự tránh không được phải lao động mọi người giúp đỡ, nô gia chỗ này trước tiên cảm ơn tiên sinh và hai vị huynh đệ. Nô gia lúc này liền trở về, không dám quấy rầy sinh ý của ông chủ.”

Vương Nhất Nguyên nói: “Cần phải, cần phải. Diêu gia nương tử không cần khách khí, Đến lúc ngươi truyền lời Đến, các huynh đệ nhất định Đến!”

Vương Nhất Nguyên dẫn hai hòa kế, đem Diêu gia nương tử tiễn Đến ngoài phòng, quay người trở lại, vừa thấy Hạ Tầm đứng tại đó, mặc một bộ Nho sam, đều buộc Nho cẩn, là giả trang người đọc sách, vội vàng tiến lên một bước, ôm quyền cười nói: “Vị khách quan này, tiếp đãi không chu đáo rồi, tiệm nhỏ có tên hòa kế, trong nhà ra chút chuyện, tại hạ vừa mới vội vàng trả lời người nhà, không chiêu cố Đến ngài, xin hỏi khách quan ngài là muốn mua sách hay là muốn mua giấy mực bút nghiên?”

Ánh mắt Hạ Tầm khẽ lóe lên. mỉm cười nói: “Ngươi... là chưởng quầy chỗ này?”

Vương Nhất Nguyên vội nói: “Chưởng quầy có chuyện ra ngoài rồi, ta là trưởng phòng chỗ này, tại sao, công tử có chuyện muốn tìm chưởng quầy của chúng ta?”

Hạ Tầm ha ha cười nói: “Không, ta không tìm chưởng quầy của các ngươi, ta Đến... chính là Đến tìm ngươi, Vương tiên sinh còn nhật được ta sao?”

“Hử?”

Vương Nhất Nguyên trong lòng sợ hãi, hắn còn cho rằng đụng phải kẻ thù nhận ra mình, nhưng nhắc lên đề phòng cẩn thận đánh giá Hạ Tầm một lát, đối với người này lại cũng không có ấn tượng, không khỏi có chút lo sợ nghĩ hoặc đứng lên: “Các hạ là?”

Hạ Tầm mở miệng cười: “Bến đỏ Tử Châu, bản quan cũng ngươi, từng có gặp mặt một lần.”

“Bến đỏ Tử Châu...”

Vương Nhất Nguyên suy nghĩ một chút, đột nhiên kêu lên: “A! Ta nhớ ra rồi. thì ra ngài là... ngài là vị đại nhân kia, đại nhân tại sao Đến Tế Nam?”

Hạ Tầm nói: “Bởi vì bản quan vốn chính là Đến Tế Nam làm quan, bản quan hiện nhậm chức Đề Hình Án Sát tỉ Sơn Đông.”

Vẻ cười trên mặt Vương Nhất Nguyên có chút phất cứng: “Vâng, đại nhân hôm nay quang lâm tiệm nhỏ... là muốn mua sách sao?”

Hạ Tầm thu liễm vẻ cười, thần sắc lạnh lèo, lạnh giọng nói: “Bản quan nói qua, hôm nay, chính là Đến tìm ngươi!”

Theo một câu nói này của hắn. đứng tại cửa hai tên tùy Tùng lập tức phân ra phải trái, đem Vương Nhất Nguyên kèm hai bên, đây cũng là một kế của Hạ Tầm, hầu như đối với mỗi một đối tượng hoài nghĩ, Hạ Tầm đều dũng qua một chiêu này, nếu như đối phương trong lòng có quỷ, sớm liền đề phòng quan phủ Đến bắt hắn, Hạ Tầm một tiếng rống này lại thêm vào hai tên tùy Tùng phối hợp, liền cho dù không thể khiến cho hắn lập tức ra tay phản kháng, tất nhiên cũng thần sắc đại biến lộ ra sơ hở.

Nhưng mà tổ chất tâm lí của Vương Nhất Nguyên thật rất tốt, hắn cũng biến sắc, lại là loại bốn phận dân chúng thấy quan uy thì tự nhiên sợ hãi cũng khẩn trương kia, hắn giật mình liếc nhìn hai bên một cái, khiếp sợ hướng Hạ Tầm nói: “Đại nhân, không biết tại hạ... tại hạ phạm qua lỗi lầm gí?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 183

Song Song Hạ Chiêu

Chương 183: Song song hạ chiêu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm nghiêm mặt nói: "Ngươi là khẩu âm Hà Nam!"

Vương Nhất Nguyên mờ mịt nói: "Vâng... đúng vậy, nói giọng vũng khác... cũng có tội sao?"

Hạ Tầm nói: "Nói giọng vũng khác tự nhiên vô tội. Nhưng mà nha môn Đề hình Án Sát sứ đã hạ lệnh qua, tất cả kẻ nói khẩu âm vũng khác, đều cần phải cẩn thận nói rõ lí lịch của mình, thời gian Đến Tế Nam, huyết án Lý gia phát sinh đêm đó vị trí địa điểm và nhân chứng, bản quan chính là phụng mệnh hạch tra chỗ báo thật giả của mọi người.

Bản quan tra hồ sơ ngươi, ghi là nửa tháng trước chạy Đến Tế Nam, tính cả hôm nay, bản quan chạy Đến Tế Nam phủ mới mười một ngày, bản quan nhớ được ngươi là đi bộ, chẳng lè so với bản quan xa giá còn nhanh? Vì sao tại thời gian Đến Tế Nam làm giả?"

Vương Nhất Nguyên thở dài một hơi, liền vội vàng nói: "Oan uống đại nhân, tại hạ sau khi qua sông, vừa lúc gặp một vị thư sinh ngồi xe đu lịch, bởi vì tính tình hợp nhau, cho nên một đường theo xe hắn đồng hành, cho nên... tử khi qua Hoàng Hà, tại hạ liền không từng đi bộ rồi."

"Ồ? Vị tiên sinh kia họ gì tên gì, nhà ở chỗ nào?"

Vương Nhất Nguyên lập tức nói: "Vị thư sinh kia, họ Lao tên Bưu, là người Sơn Tây Thái

Nguyên phủ, tử Sơn Tây mà Thiểm Tây, lại du lịch Hồ Quảng Đến Giang Nam, cuối cũng Bắc phản Sơn Đông, bái tế Khổng thánh, sau đó liền muốn về quê, hiện tại... có lè còn tại Khuất Phụ."

Nghe hắn nói thao thao, không chút sơ hở, ngươi nếu thật muốn điều tra. phải làm rõ ràng Sơn Tây Thái Nguyên phủ có có cái tên tó tài Lao Bưu hay không, vậy cũng gay go rồi.

Hạ Tầm hừ lạnh một tiếng nói: "Chuyện này, bản quan là sẽ kiểm chứng. Còn nữa, ngươi nói huyết án Lý gia tồi đó ngươi tại trong cửa hàng qua đêm, người bảo lãnh là người nào?"

Vương Nhất Nguyên hướng sau lưng Hạ Tầm chỉ chi. Hạ Tầm quay đầu vừa nhìn, hai tên tiêu nhị đang ngây ra như phỗng lập tức nặn ra một khuôn mặt cười, hướng hắn gật đầu khom lưng...

Một phen kiểm tra, không thu hoạch gì. Hạ Tầm đứng dậy nói: "Đi, người kế tiếp ở nơi nào?"

Một tên tùy Tùng bên cạnh lập tức đáp: "Đại nhân, kế tiếp phải tra là người ở tại phổ Phũ Dung."

Hạ Tầm khoát khoát tay, cất bước liền đi ra ngoài.

Vương Nhất Nguyên liền vội vàng gật đầu khom lưng theo sát nói: "Đại nhân đi thong thả."

Một đường đem Hạ Tầm tiễn ra khỏi cửa. Vương Nhất Nguyên mới đứng lại Thân thể, Hạ Tầm tuy cũng không tra ra gì, nhưng bị Hạ Tầm náo một hồi. trong mắt hắn phân rõ có một tỉa cảnh giác, bắt đầu cảm thấy bây giờ cái Thân phận này cũng không mười phần an toàn.

"Đại Dương, ngươi lưu lại. theo dõi tên Vương Nhất Nguyên kia!"

Hạ Tầm lặng lẽ phân phó một tiếng, Sử Đại Dương cũng theo phía sau trước tiên là khê giật mình, tiếp đó đáp ứng một tiếng, lặng lè lẫn vào trong đám người.

Mục Tử Phong theo tại đằng sau, theo Hạ Tầm đi một hồi, khẽ nhíu mày, bước nhanh lên phía trước, nhỏ giọng nói: "Đại nhân là cảm thấy Vương Nhất Nguyên kia có chút khả nghĩ sao?"

Hạ Tầm nhẹ nhàng gật đầu, Mục Tử Phong liền vẻ mặt thành khẩn nói: "Đại nhân, tỉ chức và Sử Đại Dương, đều là ở trong Đô sát viện nhiều năm đương sai, với truy tung giám thị một đường cũng không sở trường, lưu hắn lại đấy, chỉ sợ cũng không làm được chuyện gì, một khi bị Vương Nhất Nguyên kia phất giác, ngược lại hư đại kế của đại nhân."

Hạ Tầm mỉm cười, biết tên lão lại láu cá này phất hiện Hoàng Ngự sử không quá dựa dẫm được, đây là hướng chính mình biểu thị lòng trung, liền nói: "Ha ha, chính là muốn hắn bị người phất hiện, có đôi khi, ngươi sẽ phất hiện, đánh rắn động cò chưa hẳn là hòng việc."

Mục Tử Phong đầu tiên là ngẩn ngơ, giống như đột nhiên hiểu cái gì, liên mồm nói: "Tỉ chức hiểu rồi. tỉ chức hiểu rồi."

Hạ Tầm cười liếc hắn một cái, hỏi: "Ngươi biết cái gì rồi?"

Mục Tử Phong sắc mặt chuyển đỏ, ngượng ngùng nói: "Tỉ chức hiểu... hiểu..."

Hạ Tầm ha ha cười, phân phó nói: "Đi. lập tức mời Tào đại nhân gởi công văn đi, nhanh Đến Hà Nam Nam Dương phủ kiểm chứng cái Thân phận Vương Nhất Nguyên này là thật hay không, đồng thời hướng Dịch Gia Dật Dịch đại nhân điều vài tên truy bất quan sát lão luyện, theo dõi cho ta tên Vương Nhất Nguyên này!"

"Tuân mệnh!"

Mục Tử Phong như trút được gánh nặng, lập tức đáp ứng một tiếng, bước nhanh rời đi.

Hạ Tầm đã khẳng định Vương Nhất Nguyên chính là người vũng khác mà phất hiện tại vụ án, chỉ còn không thế xác định hắn có phải là Kim Cương Nô hay không.

Nếu bàn về công phu ân núp ngụy trang, Vương Nhất Nguyên loại người vô sự tự thông này, sao có thể cũng hắn loại cao thủ xuất Thân học tập qua hệ thống đào tạo chính quy so sánh. Hạ Tầm đột nhiên xuất hiện, tuy chưa dọa được Vương Nhất Nguyên giết người không chớp mắt, nhưng mà sơ hở của Vương Nhất Nguyên, sớm đã trong bất tri bất giác hướng về phía Hạ Tầm bạo lộ ra.

Hạ Tầm khi đứng tại trong cửa hàng, Vương Nhất Nguyên tiễn Diêu gia nương tử trở về, vừa thấy Hạ Tầm liền thay chưởng quầy hướng hắn gọi. hắn dũng là động tác ôm quyền, đây là một cái động tác hoàn toàn vô ý thức, là tại hắn còn không biết Thân phận chính thức của Hạ

Tầm, sai lầm khi xem hắn làm thành khách hàng, rất tự nhiên bộc lộ ra động tác, tất nhiên cũng là động tác quen thuộc của hắn.

Một tên tú tài. quen dũng lễ nghĩ nên là chắp tay thi lễ, chứ không phải động tác này, Hạ Tầm hắn là theo Trương Thập Tam học suốt nửa canh giờ, lại nghe Trương Thập Tam giải thích nửa canh giờ, chắp tay thi lễ chú trọng rất nhiều, căn cứ địa vị và quan hệ hai bên, thấy dạng người gì làm dạng vái chào ấy, eo phải cong Đến trình độ gì, cái gì thổ ấp, thì ấp, thiên ấp, đặc ấp, lữ ấp, bàng tam ấp vân vân, trong đó nói rất nhiều.

Chắp tay thi lễ là phải cong lưng, không quản ngươi cong góc độ lớn nhỏ, nhất định phải kết hợp dũng động tác cong lưng. Mà Vương Nhất Nguyên, hắn đang ôm quyền! Hắn lúc ấy dưới chân không đinh (T) không bát (A), sống lưng rất thẳng, hướng phía Hạ Tầm hai tay ôm quyền hướng ngoài đấy một cái, giống như một tên võ phu oai phong.

Còn nữa. sau khi hắn hỏi Hạ Tầm Đến cửa tiệm mua gì. nói là giấy mực bút nghiên, được rồi, giấy mực bút nghiên chính là văn phòng tứ bảo, như vậy nói không cái gì không đúng, nhưng một tên được qua công danh tú tài. có phải nên nói văn nhã một chút hay không?

Thứ ba, Vương Nhất Nguyên là người đọc sách, là tú tài có công danh, hắn thấy trướng bối nên tự xưng vằn sinh, thấy người địa vị cao có thể tự xưng học sinh, tại sau khí biết Thân quan của Hạ Tầm, lại trước mặt hắn mở miệng một cái tại hạ, ý vị giang hồ có phải là có chút quá nồng không?

Đương nhiên, những cái này chỉ có thể chứng minh Thân phận tú tài của hắn có khả nghĩ, cũng không thể chứng minh hắn cũng huyết án Lý gia có liên quan. Lúc này đây là tìm tên "người vũng khác" mà Lý công tử trước khi chết nói ra kia. phủ Tế Nam đối với kẻ khẩu âm vũng khác điều tra không kiêng nể, trước sau đã bắt nhiều đào phạm chạy trốn tán loạn vũng bên ngoài, thậm chí còn có vài giang dương đại đạo truy nã nhiều năm, cái này cũng tính là thu hoạch ngoài ý muốn.

Vương Nhất Nguyên mặc dù khả nghĩ, chỉ dựa vào những manh mối này không thể cam đoan hắn là người mà quan phủ đang trăm phương ngàn hướng truy tìm kia, nhưng hắn ngàn không nên, vạn không nên. không nên đối với Diêu gia nương tử nói ra câu kia: "Ài, nói Đến chuyện này, thật cũng là mệnh, Diêu huynh đệ yên lành, chỉ là đi đưa một tờ hóa đơn đặt hàng mà thôi, lại bị người một đao đâm cho thấu tỉm."

Huyết án Lý gia, hung thủ giết người dũng các loại thủ đoạn, người chết cách chết không hoàn toàn giống nhau, tuân theo nghiêm lệnh của Án Sát sứ Tào Kỳ Quảng, các loại tình hình trong Lý phủ, các bộ khoái, ngỗ tác cẩm như hến không nói. Ngay cả gia quyến người chết đều chỉ là được quan phủ thông báo, Thân nhân hắn bị giết, cũng không nói rõ chỉ tiết tử vong, Vương Nhất Nguyên là thế nào biết Diêu Hạo Hiên chết dưới đao, chỉ là căn cứ một lời nói sao?

Quạt xếp trong tay Hạ Tầm mở ra, khóe miệng khẽ chứa một tỉa cười lạnh.

Chờ qua hai ngày, một ngày này có người tìm Tây Môn Khánh giúp kiện tụng, là hai huynh đệ tranh gia sản kiện tụng, tình hình bên trong tương đối phức tạp, hai bên đều tại huyện nha tìm người khơi thông quan hệ, nhất thời giằng co đi xuống, ca ca kia miệng vụng về, muốn tìm tên tụng sư giúp kiện tụng, hắn biết Tây Môn Khánh thu phí tương đối cao, cho nên trước tiên tìm người khác, nhưng liền tìm vài tụng sư đều không chịu tiếp nhận án này, đành phải Đến tìm Tây Môn Khánh.

Tụng sư gia một chuyến này cũng không làm tốt, bởi vì truyền thống tư tường nho gia là: "vô tụng", Khổng lão phu tử đề xướng Dĩ hòa vi quý, trọng nghĩa khinh lợi, ghét nhất tụng sư dũng ba tấc lưỡi không nát. khiêu chiến quyền uy tư pháp, cho nên các đời kẻ chấp pháp, đối với tụng sư đều không chào đón nhiều, cho rằng "Trên đời nếu không có bọn người này, quan phủ nha môn không cần thiết."

Nhưng sự tình dân gian, cuối cũng không thể chỉ dựa vào đạo đức Đến cẩn đối, già trẻ trăm họ hoặc là dốt đặc cán mai, hoặc là không hiểu tổ tụng, một khi chạm Đến chuyện kiện tụng, cho dù là đụng Đến thanh quan không thu hối lộ, cũng bởi vì không hiểu quá trình tổ tụng, bôn ba lặp đi lặp lại. làm Đến mệt mỏi không chịu nổi. cho nên lão bách tính không thích vào cửa công, cũng không phải dân gian không có quan tòa, mà là thật sự là sợ kiện tụng.

Mà các tụng sư bởi vì hình tượng không tốt. cho nên giúp đỡ kiện tụng cũng rất cẩn thận, một khi liên quan Đến người trong quan phủ, bọn họ đơn giản là không tiếp, nếu không không quản quan toà thắng hay là thua, chung quy không khỏi phải đắc tội vài người cửa công, sau này hắn lại giúp người kiện tụng liền phải chịu người làm khó dễ, cho nên vài tên tụng sư đều không chịu tiếp.

Tiểu Đông sau khi nghe xong, vốn cũng khuyên bảo trượng phu đừng tiếp án này, Tây Môn Khánh tự phụ bản lình, lại không sợ tiểu quỷ làm khó dễ, vẫn cứ tiếp nhận cái án này. Đêm

nay tìm vài người quen trong cửa công, do nguyên cáo kia mời bọn họ đi uống rượu.

Tiểu Đông biết tối nay trượng phu đi đâu, cho nên thấy hắn Đến muộn không về cũng không kì quái, dũng qua bữa tối đóng phòng thuốc, liền trực tiếp trở về hậu trạch nghĩ ngơi. Nhưng chờ đã lâu, mắt thấy đã canh hai trượng phu còn không trở về, không tránh khỏi không yên lòng, liền muốn người nhà ra ngoài tìm, nhớ tới lần trước chị dâu A Khánh nói cho nàng biết, cố ý dặn dò người nhà đi "Duyên Tụ Nguyên" tìm.

Qua gần nửa canh giờ, gia nhân đó cầm đền lổng hoảng hốt chạy trở về, thở không ra hơi nói: "Phu nhân, việc lớn... việc lớn không ổn rồi."

Tiểu Đông đai tại phòng khách chờ, nghe vậy kinh sợ nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Gia nhân kia nói: "Tiểu nhân tìm Đến 'Duyên tụ nguyên', chỉ nghe bên trong tiếng khóc hu hu rất là thấm người, tiểu nhân vỗ vỗ cửa không người trả lời. phất hiện cửa đó mở, liền tìm đi vào, lại thấy hai cô nương tỉ muội quán rượu tóc tai bù xũ, toàn Thân ướt đẫm, chính đang tìm chết tìm sống, tỉ tỉ kia của nàng ôm nàng chỉ là ngăn trở, lại thấy lão gia hắn... hắn quỳ tại mặt đất. đau khổ năn ni.

Tiểu Đông thất thanh nói: "Phất sinh chuyện gì rồi?"

Gia nhân vẻ mặt đau khổ nói: "Tiệc rượu đêm nay, sớm đã tan. lão gia uống rượu say, nhất thời liền không đi, lưu luyến tại chỗ người ta, sau đó... sau đó lại mượn hứng rượu, cường chiếm Thân thể cô nương người ta. bây giờ cô nương người ta trong sạch đã mắt, chỉ muốn chết, tỷ tỷ kia của nàng nói, sáng sớm mai, phải báo cho quan phủ, bắt lão gia hỏi tội."

Tiểu Đông vừa nghe quá sợ hãi, vội vàng nói: "Nhanh, nhanh dẫn ta đi."

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 184

Có Thu Hoạch

Chương 184: Có thu hoạch

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tây Môn đại tẩu vội vàng xuất môn. Đến quán rượu nọ vừa nhìn, quả như lời gia nhân, tiểu muội quán rượu tính tình trinh liệt, vài phen muốn chết không được, khóc Đến lê hoa đái vũ, đã ngất đi, trượng phu của mình dọa Đến sắc mặt trắng bệch, chính đang tại chỗ đó lúng túng xin tha thứ, Tiểu Đông cũng không khỏi luống cuống tay chân, thật lâu mới định thần, đầu tiên thay trượng phu hướng tỷ muội quán rượu bồi tội xin tha thứ, lại muốn tiêu tiền dẹp yên chuyện này.

Tỷ tỷ kia ôm muội tử ngất đi. cầm nước mắt nói: "Đại nương tử cũng là nữ nhân gia, nếu là ngươi một đời trong sạch bị người cường hiếp, có thể chịu nhận chút tiền bạc mà nén giận sao?"

Nàng hung ác nhìn chằm chằm Tây Môn Khánh một cái, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta là nữ nhân gia, đánh không được hắn. nếu không đêm nay nhất định đánh chết hắn, mới tiêu mối hận trong lòng!"

Nàng đem mặt ngửa lên, lạnh lũng nói: "Các ngươi đi về đi, bên cạnh không nói nhiều, sáng sớm mai, chúng ta gặp trong nha môn!"

Tiểu Đông nghe xong một lòng như ngâm trong hầm băng, ngâm lạnh ngâm lạnh.

Kiện cáo này nếu là đánh Đến trong nha môn, cái nhà này của mình liền xong rồi.

Trượng phu nàng cả ngày giúp người tổ tụng, đối với Đại Minh Luật, như là mưa dầm thấm đất, Tiểu Đông cũng biết được rất nhiều, nàng biết, dựa theo Đại Minh Luật: Kẻ cường gian xử treo cổ, cường gian chưa thành công cũng là phải một trăm trượng, đi đày ba nghìn dặm. Đối tượng là bé gái dưới mười hai tuổi, dù là cũng nhau tư thông, cũng lấy cường gian luận tội. Án này thật báo trong quan phủ, trượng phu hẳn chết không nghĩ ngờ, một nhà cũng liền tan.

Tiểu Đông nghĩ Đến chỗ này, không khỏi nước mắt chảy đầy mặt, mắt thấy trượng phu còn quỳ tại đó, không khỏi mắng: "Người khốn nạn này, mời người ta uống rượu, ngươi uống nhiều rượu như vậy làm gì? Mượn hứng rượu chiếm Thân thế cô nương người ta, ngươi... ngươi cái thứ đáng chết này, hiện nay... hiện nay thế nào là tốt đây?"

Tây Môn Khánh ủ rũ. tình thần lanh lợi ngày trước hoàn toàn không thấy, chỉ là cúi đầu không nói, Tiểu Đông nhìn nhìn trượng phu, lại nhìn qua muội tử quán rượu đã hôn mê, đột nhiên nghĩ Đến một biện pháp, nàng cũng cũng trượng phu quỳ tại chỗ đó, hướng Tạ gia cô nương cười bồi nói: "Tạ gia cô nương, chuyện hôm nay, toàn bộ là quan nhân nhà ta sai, nhưng việc đã Đến thế này, cho dù là đem hắn thiên đao vạn quả, cuối cũng không thể trả lại trong sạch muội tử ngươi. Náo đem đi ra, thanh danh hư hết. lại là chuyện tốt gì? Ta chỗ này có một cái biện pháp lường toàn, chắc là có thể bố cứu một ít."

Tạ cô nương lau lau nước mắt. hỏi: "Biện pháp gì?"

Tẩu tử Tiểu Đông nhìn nhìn trượng phu. nói: "Hắn người này chỉ là sau rượu loạn tính, xưa nay làm người... vẫn rất bốn phận. Tây Môn gia ta tại huyện Dương Cốc, cũng là giàu có sung tóc đại hộ nhân gia. Thường nói, ngựa hay không phối hai yên, liệt nữ không lấy hai chồng. Chuyện đã Đến thế này, nếu là... nếu là lệnh muội vào cửa nhà ta, vậy chuyện đêm nay, liền là chuyện vợ chồng, có thể không tính là mắt danh tiết, với chung Thân lệnh muội liền cũng có giao đãi, ngươi thấy như vậy có tốt?"

"Cái này..."

Tạ Vũ Phi khổ tâm tìm cách, liền là để muội tử si tâm của mình được cũng lang quân tướng mạo tư thủ, vừa nghe lời này chính hợp tâm ý, chỉ là nếu đáp ứng sảng khoái, không tránh khỏi làm người ta sinh nghĩ, nàng hơi lộ ra do dự liếc Tây Môn Khánh một cái, thật ra là ra hiệu hắn cũng phụ vào xin tha thứ, chính mình thừa cơ đáp ứng.

Tiểu Đông lại cho rằng nàng không chịu đáp ứng, chỉ nghĩ Đến sắc trời vừa sáng, báo cho quan phủ, chính mình cũng trượng phu liền phải âm dương cách biệt, không khỏi khẩn trương, vội vàng lại nói: "Cô nương yên tâm, nghĩa muội này của ngươi là nữ tử nhân gia tốt trong sạch, Tây Môn gia ta tự nhiên không thể bạc đãi nàng, nàng nếu tiến vào nhà ta, tuyệt không đem nàng làm thiếp đối đãi, Tiểu Đông nguyện cũng nàng xưng tỉ muội, cũng đứng cũng ngồi."

Tây Môn Khánh nghe thấy nương tử nói vậy, lại là cảm động lại là xấu hổ, chỉ cảm thấy thê tử đối đãi chính mình ân ái chân thật, có thể nếu là để hắn buông tha Nam Phi Phi, lại thật sự buông không được, chỉ tại trong lòng thầm nói: "Nương tử đối đãi ta tình sâu nghĩa nặng, Phi Phi đối với ta mối tình thấm thiết. Tây Môn Khánh nào có đức nào có khả năng có phúc khí này! Tử nay về sau Tây Môn Khánh ta nhất định thay đối hoàn toàn, một lòng một dạ đối đãi các ngươi, lại không mồm mép láu lỉnh, trêu hoa ghẹo nguyệt. Các ngươi muốn làm hai đầu lớn, ta liền làm nhỏ ở giữa."

"Được rồi, đã như thế... ta liền đáp ứng người, các người trước tiên quay về, chờ muội tử ta tình rồi, ta sẽ hảo hảo khuyên nàng, các ngươi tại chỗ này, chỉ sợ nàng tình lại.

Tạ Vũ Phi do dự đáp ứng, trong lòng lại là âm thầm vui mừng: "Cô gái nhỏ, ngươi cuối cũng là chung Thân có chỗ dựa, có ngời yêu thương. Không uống tỷ tỷ làm ác nhân một hồi."

Nghĩ Đến chỗ này, trong lòng nàng lại là khẽ thở dài. buồn bã nghĩ: "Ngươi ngược lại phúc khí tốt. tỷ tỷ ngươi đây, hắn nha, giờ phút này sợ là đang tại Thanh Châu phong lưu khoái hoạt, nơi đó còn nhớ Đến ta mệnh khổ chỗ này?"

***

Cửa hàng Đại Sinh Thư nằm tại trên một con đường tương đối phồn hoa của Tế Nam. hai bên đường cửa hàng san sát nổi tiếp, danh sắc đa dạng. Bên cạnh cửa hàng Đại Sinh Thư là một nhà trà phường, cửa treo rèm nước, trong phòng nâng bếp bũn, chuyên bán mai tử thang, hòa hợp thang, hồ đào Tùng tử phao trà.

Đối diện là một nhà tửu lâu. rất phong độ, đạp đất ba tầng, mặt trong có trăm mười chỗ ngồi, sát đường đều là lan canh xanh lục. Trong tửu lâu tửu khách không ngừng, còn có nữ hầu rượu, hoặc lòe loẹt, hoặc ngực ôm tì bà, hầu rượu hát khuất, thối tiêu phẩm sáo, rất náo nhiệt.

Đương nhiên, cũng có nhạc sư tài nghệ thuần thục, tuy là lão đầu đầy mặt nếp nhăn già nua, nhưng một cây nhị hồ kéo Đến cực kì êm tai, đồng dạng sinh ý hưng thịnh. Ngoài ra còn có

nâng lên đối mặt phướng gọi hổn, nhếch mép bịa chuyện lừa tiền cơm. một ngày lẫn lộn đi xuống, cũng có thể lẫn nhau rượu đủ cơm no.

Bên cạnh cửa hàng Đại Sinh Thư trong trà phường mới Đến tên hòa kế, hòa kế hơn ba mươi, nghe nói còn chưa lấy vợ, cả ngày cứng đầu cứng cổ, không có việc liền ngồi trên bậc thang trước cửa, hai tay chống dưới cằm ngây ngốc nhìn trên đường qua lại đại cô nương tiểu tức phụ, con mắt kia thẳng Đến có thể theo người ta nhìn ra thật xa.

Người này ngươi nếu không sai khiến thì hắn không động đậy, nhưng ngươi thật muốn khiến hắn đi làm việc, không quản là chẻ củi đun nước, từng bàn thêm trà thêm nước, hắn cũng sẽ không trộm gian trá dũng thủ đoạn, chưởng quầy gọi hắn A Ngốc, những khách nhân liền cũng gọi theo như vậy.

Đối diện trong tửu lâu thì mới Đến một lão đầu già nua kéo nhị, đầy mặt nếp nhăn, tóc trắng xóa, một cây nhị hồ kéo Đến du dương, làm người rơi lệ, có chỗ tốt này tửu khách thương đem hắn gọi Đến, ngồi xuống một chỗ, hai chân khoanh lên, chỉ chỉ nha nha một khuất kéo ra, nghe Đến tử trong lòng người hướng ra ngoài thương tâm. Lão đầu này không có tên. hòa kế trong tiệm liền gọi hắn Ông già, các khách rượu liền cũng gọi theo như vậy.

Cách Tế Nam hơn một trăm dặm, có cái huyện tên huyện Tề Hà, nếu như ngẫu nhiên có lào nhân huyện Tề Hà đi Đến nơi này, nhìn thấy Ông già và A Ngốc trong trà phường đối diện này, nhất định sẽ bị dọa cho nhảy dựng. Bởi vì lão đầu nhi này vốn là bộ đầu Tề Hà huyện, nhà bọn hắn đời đời đều tại trong nha môn làm công sai, công sai là phục dịch tỉ tiện, địa vi so với dân muốn thấp, nhưng tại trước mặt lão bách tính bọn hắn một điểm đều không tỉ tiện.

Lão đầu nhi tên Lôi Mộ Tài. tử bang nhân, bộ khoái, ban đầu nhi. thẳng Đến thay thế cha hắn, trở thành bộ đầu huyện Tề Hà, Đại Minh lập nước ba mươi năm. hắn làm sai dịch hai mươi tám năm. năm trước mới vì tuổi già lui xuống, về nhà dưỡng lão. Trong huyện Tề Hà nha địch, công sai, tuần kiểm, bộ khoái trên dưới hầu như đều là đồ tử đồ tôn của hắn.

Lôi bộ đầu năm trước sau khi lui xuống, thay thế hắn đảm nhiệm bộ đầu huyện Tề Hà là con trai hắn Lôi Hảo Kim. Lôi Hảo Kim ngoài ba mươi, đang lúc tráng niên, các bản lình đương sai tập hung bộ đạo của tổ tông toàn bộ đều học Đến nơi Đến chốn, trò giỏi hơn thầy, là trợ thủ đắc lực của huyện Tề Hà Thái gia Nhâm đại nhân, tọa trấn huyện Tề Hà, uy danh rất to lớn, bọn trộm cắp địa phương không dám làm xằng làm bậy, người xứ khác cũng không dám đi tới huyện Tề Hà mà ra tay.

Vị Lôi bộ đầu này, giờ phút này đang ngồi xổm tại trên thềm trà phường đối diện, nhìn chằm chằm một vị tiêu nương tử chầm chậm đi xa điệu bộ đong đưa cái mông chảy nước miếng, nhìn Đến ngờ nghệch.

Hai cha con bọn hắn, là cao thủ công môn bị nha môn Đề hình Án Sát sứ điều Đến chuyên môn nhìn chằm chằm Vương Nhất Nguyên, trong sáng trong tối, còn có vài tên Lôi bộ đầu đắc dụng trợ thủ, giả làm các loại người, đem Vương Nhất Nguyên nhìn chằm chằm Đến chặt chẽ, đoán chừng chỉ có khi Vương Nhất Nguyên đi nhà xí buông mấy cái rắm, bọn họ không biết, còn không thì thật không cử động gì giấu qua được bọn họ.

Hôm nay mưa, tửu lâu khách không nhiều, trà phường đối diện, trong tiệm sách khách càng ít, Ông già vắt hai chân ngồi tại trên cao lâu. sát cửa sổ đối với lan can xanh lục, y y nha nha một khuất tiêu tương dạ vũ, bởi vì khách ít, lầu ba không người, cũng không người để ý Đến hắn.

Tiệm sách đối diện đóng cửa, vốn bởi vì mưa khách liền ít, nhìn thấy trời liền nhanh tối. Hà chưởng quầy tốt bụng, phân phó nhắc lên ván cửa, mọi người về nhà nghĩ ngơi. Vương Nhất Nguyên liền ở lại trong tiệm, hai tên hòa kế đi rồi. Vương Nhất Nguyên và Hà chưởng quầy cộng sổ xong rồi. chờ Đến sau khi Hà chưởng quỳ cũng đi. hắn liền đem một mảnh ván cửa cuối cũng cũng lấp lên, nhìn bộ dạng kia, là về phòng nghĩ ngơi.

Trên tửu lâu âm thanh hồ cầm đã ngừng, lão đầu nhi dựa vào lan can, tựa như ngủ gật. Tửu lâu ngừng kinh doanh muộn, nếu là buổi chiều mưa trạnh, các khách uống rượu sẽ còn Đến cửa. Lúc này, sau cửa hàng sách kia cửa mở, một người chống đỡ cái ô màu vàng dầu, vội vàng đi ra khỏi cửa nhà.

Lão đầu nhi trên cao nhìn xuống, thấy rất rõ ràng, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười nhân nhân, thuận tay vớ lấy hồ cầm, kéo vài âm thanh, sau đó lại chèn tay làm vài cái hoạt âm. nhu huyền, đổn cung, đứt quãng, nghe ở trong tai người ta, chỉ cho là lão đầu nhi này đang lau dây đàn mà thôi, trong sáng tối những đồ tử đồ tôn trong Lục phiến môn kia của hắn ngầm hiểu, lập tức tuân theo dặn dò phân công nhau hành động.

Vương Nhất Nguyên sám đã phất hiện có người nhìn chằm chằm hắn rồi, Sử Đại Dương kì thuật theo dõi người rất tối, Vương Nhất Nguyên lại là người cảnh giác, sau khi hắn phất hiện Sử Đại Dương đang nhìn chằm chằm hắn. liền vài ngày không dám có động tác gì, nhưng cũng chính bởi vì có người nhìn chằm chằm hắn, phất giác quan phủ đối với hắn dậy lên lòng nghĩ

ngờ, hắn tất phải có chỗ động tác.

Hôm nay trời mưa. hắn tử trong khe cửa quan sát hồi lâu. phất giác Sử Đại Dương kia không thu hoạch được gì. đã rời đi, lúc này mới lấy ô, tử cửa sau đi ra.

Ngưu Bất Dã tàn sát cả nhà Lý gia, tuy lập được uy, khiến cho uy vọng quan phủ giảm lớn. làm giáo chúng dao động mạnh lại thành thật xuống, lại cũng cũng hắn tự mình cài đặt chướng ngại, hắn giống như một con chuột tại trong Tế Nam thành ân núp, muốn trốn ra lại khó như lên trời. Ngưu Bất Dã càng ngày càng nóng một, những lời Vương Nhất Nguyên xúi giục hắn kia, bất đầu tại trong lòng hắn chiếm thượng phong.

Đêm nay, chính là hắn phái người liên lạc Vương Nhất Nguyên chủ động gặp mặt. thương thảo đại kế tạo phản, cũng là sau khi hắn đối địa điểm ân náu. đã sử dụng người ngoài là Lăng Phá Thiên làm phương tiện liên lạc.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 185

Dã Ngưu Cúi Đầu

Chương 185: Dã Ngưu cúi đầu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Trên đường, Vương Nhất Nguyên Cẩn thận đề phòng, tuy nhìn thấy Sử Đại Dương rời đi rồi, vẫn đề phòng sê có người khác theo dõi, nhưng vài đứa đồ tử đồ tôn kia của Lôi lão bộ đầu theo dõi người kì xảo tương đối cao minh, sợ là ngoài sáng nhìn chằm chằm người khác, cũng là cách một đoạn đường đối một người, mỗi một người theo dõi thoạt nhìn đều là người đi đường ngẫu nhiên xuất hiện, mà trong tồi mấy người theo dõi càng là cao thủ trong cao thủ, tiểu thâu cơ cảnh láu cá nhất, sợ cũng trốn không khỏi bàn tay của bọn họ.

Vương Nhất Nguyên cũng không phải người trong đạo này, một Thân võ nghệ chưa hẳn có thế tai thính mắt tình Đến tình trạng như thế, có thể dễ dàng nhận ra người theo dõi trà trộn tại trong đám người kia, nhưng Vương Nhất Nguyên hiển nhiên không nghĩ như vậy, hắn rất tự tin.

Hắn tự cho là thông minh tại đầu đường đi dạo một hồi, lại chạy Đến một cửa hàng đồ gia dụng kì kèo một thời gian, mua bộ đệm giường kẹp dưới sườn, tử cửa sau tiệm rời đi, lúc này mới quẹo về hướng mục đích chính thức của hắn - Trường Xuân quán. Bạch Liên giáo đồ sũng tín Vô Sinh lão mẫu, Di Lặc Phật tổ, xem như là đệ tử nhà Phật, ai sẽ nghĩ Đến bọn họ sê ân náu tại trong đạo quán.

Trường Xuân quán này, nghe nói cũng tử là chỗ Trường Xuân Tử Khâu Xử Cơ tu chân, về phần là có khiên cường gán ghép hay không thì không thể nào khảo cứu, đũ sao lão coi miếu trong đạo quán nói cũng rất có màu sắc.

Tại Trường Xuân quán này sau đại điện góc Đông Bắc, còn có một chỗ mật thất. gọi Khâu Tử động. Nói là mật thất. thật ra là thiên nhiên hình thành một cái hang động dưới đất, rốt cuộc sâu bao nhiêu không có người biết, nghe nói tử động huyệt này có thể đi ra hơn hai mươi dặm. trực tiếp ra thành Tế Nam, thậm chí đạt Đến Thiên Phật sơn.

Nhưng khảo sát huyệt động là sự tình rất nguy hiểm, cho dù là hiện đại, có nhiều thiết bị tiên tiến như vậy, muốn khảo sát một cái huyệt động dưới đất đều khó khăn trũng trũng, tại cái thời đại đó thật có người cầm đuốc dây thừng loại thiết bị thô sơ, thăm dò qua Khâu Tử động này hay không, cũng ra được kết luận có thể thông thẳng ra ngoại thành, chỉ sợ cũng đáng được bàn bạc.

Nhưng mà huyệt động này sâu thẳm, lại là thật. Bọn người Ngưu Bất Dã hiện tại đang trốn tại chỗ này, ngay cả bọn họ cũng không rõ ràng huyệt động này rốt cuộc bao sâu, thông hướng nào. Ngưu Bất Dã ban đầu trốn tại Sơn Quả Hành, vốn là chỗ an toàn nhất, nơi đó có ba lối ra bí mật, nhưng mà hắn đã đem nơi đó nói cho Vương Nhất Nguyên biết, sau khi nghĩ ngờ dụng tâm của Vương Nhất Nguyên, hắn đành phải rời đi.

Nơi này là chỗ ẩn Thân thứ hai của hắn. địa động này hắn cũng không có năng lực dò xét rõ ràng, nhưng mà muốn ẩn Thân, cũng là chỗ tương đối không tệ, cho nên liền chuyển Đến chỗ này, nhưng chỗ này điều kiện cư trú thật sự quá kém, qua vài ngày người sống trong hang, trên người Ngưu Bất Dã còn không có lông xanh dài, trong lòng lại đã mọc cỏ rồi, Vương Nhất Nguyên phen nói mê hoặc lòng người kia bắt đầu chiếm chứ thượng phong, ý niệm tạo phản, làm hoàng đế càng lúc càng mành liệt.

Hắn ngược lại không dám vọng thường thật có thể lật đổ Đại Minh trở thành một đời vua khai quốc, mà là trong khốn cảnh không chỗ chạy, bởi vì thấp thỏm tức giận mà sinh ra ý niệm được ăn cả ngã về không. Thế lực hắn không chỉ tại trong thành Tế Nam. thôn trấn xung quanh cũng có không ít tín đồ, hắn muốn kéo dậy đội ngũ làm lớn một hồi, cho dù không thể thành sự, cũng có thể điên cuồng một hồi.

Điền Cửu Thành cái gương đi trước, hắn cũng không quá lo lắng, mỗi kẻ liều mạng khi muốn làm lớn đều đối với chính mình đặc biệt có lòng tin, Điền Cửu Thành, Cao Phúc Hưng là sức chiến đấu không địch lại mà chết, tại hắn nghĩ Đến. đánh không được lại trốn, cũng không hẳn không thể trốn cái mạng ra. Hắn sau khi bí mật rời đi, Sơn Quả Hành bên đó cũng không gặp được quan phủ điều tra, hắn lại bắt đầu tin tưởng Vương Nhất Nguyên, Vương Nhất Nguyên có kinh nghiệm tạo phản, hắn hiện tại nhân tài thưa thớt, một khi động lòng tạo phản,

liền cảm thấy người này có chỗ hữu dụng lớn, cho nên hẹn Vương Kim Cương Nô Đến đây gặp mặt.

Vương Nhất Nguyên chạy Đến Trường Xuân quán, cũng người coi miếu kia đối đáp một phen, xác nhận Thân phận, liền được dẫn Đến sau quán, Ngưu Bất Dã nghe được tín hiệu, tử động huyệt hầu như khiến người mốc lên kia chui ra. Hai bên vừa gặp mặt. Vương Nhất Nguyên liền mỉm cười nói: "Ngưu Hội thủ, thật là nghiêm tóc cân nhắc qua lời tại hạ chưa? Nếu như ngươi chịu giơ cao cỡ khởi nghĩa, huynh đệ nhất định vào làm môn hạ, để cho ngươi ra roi!"

Vương Nhất Nguyên cũng không biết, hắn tự cho là thông minh tại trong thành Tế Nam chuyến một vòng, không có đem cái đuôi vứt bò, ngược lại cho Hạ Tầm đầy đủ thời gian, lúc này không những lượng lớn bộ khoái nhanh chóng tập trung bên ngoài Trường Xuân quán, mà ngay cả Hạ Tầm cũng Đến.

Người coi miếu kia tiễn Vương Nhất Nguyên Đến sau quán, liền vội vàng chạy về tiền viện trông chừng, còn chưa đi về tiền viện, liền thấy vài tên sai dịch cầm đao trước mặt bố tới, những người này hành động nhanh chóng, hai tên tiểu đạo đồng lưu tại tiền điện vậy mà không kịp cảnh báo.

"Không ổn! Hội thủ mau chạy..

Người giừ miếu kia xoay người liền chạy, vừa chạy vừa kêu, một cây Thủy Hòa côn chuẩn xác điểm tại trên eo hắn. một nhát đâm này vừa chuẩn vừa ác, thanh âm người coi miếu bị ngăn ở trong cổ họng, ngã quỳ gối tại đất. hơi đều thở không lên được, những bộ khoái kia căn bản không để ý hắn. giống như một trận gió tử bên người hắn thôi qua. hai tên bộ khoái cuối cũng chạy qua mới run nhẹ xích sắt, đem hắn giống như kéo chó chết hướng bên ngoài kéo đi.

"Bắt lấy bọn chúng, kẻ phản kháng giết không cần hỏi!"

Dịch Gia Dật cố họng đủ lớn, tiếng như sấm rền, thẳng chắn động mái nhà. Hậu viện bị các bộ khoái từng đoàn bao vây quanh, đèn lồng đuốc sáng như ban ngày.

"Vương Kim Cương, ngươi chơi lão tử!"

Ngưu Bất Dã một bên rút đao chỉ ra ngoài, một bên trợn mắt hét lớn. Vài tên thủ hạ của hắn đều dũng ánh mắt hung ác nhìn hướng Vương Nhất Nguyên, Vương Nhất Nguyên đem ô

gập lại, mạnh đâm hướng một tên bộ khoái lẩn Đến bên người, bức lũi hắn, lúc này mới quát lớn: "Ta không có! Với Thân phận ta, mặc dù đầu nhập quan phủ, có thể có kết cuộc tốt sao?"

Câu này quả nhiều hữu hiệu, bọn người Ngưu Bất Dã nghĩ Đến Thân phận khâm phạm của hắn, vốn chỉ hướng hắn mũi đao lập tức hướng ra ngoài, nghênh hướng các tuần kiêm bộ khoái, Vương Nhất Nguyên nhân cơ hội lui Đến giữa bọn hắn.

Ánh mắt Hạ Tầm rơi tại trên người Vương Nhất Nguyên, lạnh lũng nói: "Thân phận? Ngươi có Thân phận gì?"

"Là ngươi?"

Vương Nhất Nguyên nhìn rõ dung mạo Hạ Tầm. không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói: "Việc lớn của ta, quả nhiên hòng tại trong tay thẳng nhãi ngươi. Các ngươi thế nào mà đuổi Đến? Ta một đường ngàn Cẩn thận vạn cẩn thận. thế nào có thể bị các ngươi đuổi Đến?"

Hạ Tầm giống như cười mà không phải cười nói: "Đại ca. ngươi chỉ là một tên sơn tặc mà thôi, ta mời bộ khoái cao minh nhất Sơn Đông phủ theo dõi ngươi, nếu như còn có thể bị ngươi phất hiện, người trong cửa công có cần phải lăn lộn nữa hay không?"

Vương Nhất Nguyên khóe mắt muốn nứt. nghiến răng nghiến lợi nói: "Hòng việc lớn của ta, ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi!"

Hạ Tầm gảy gảy móng tay, thản nhiên nói: "Chờ người còn sống rời đi rồi nói sau. động thủ!"

***

"Dịch đại nhân, tìm được Kim Cương Nô không?"

Hạ Tầm đứng tại cửa động huyệt tối mịt, hướng Dịch Gia Dật hỏi.

Dịch Gia Dật lắc lắc đầu nói: "Không có, động huyệt thâm sâu tối dài. còn có đường rẽ, chúng ta dũng sổ tiền lớn mướn vài tên nhân rỗi, mang theo thiên lí hòa, lương khô, dây thừng, vào động tìm kiếm, dây thừng Đến gần đầu, động huyệt vẫn không biết sâu bao nhiêu, có ba tên gan lớn thèm muốn trọng lợi, buông dây thừng tiếp tục tìm kiếm, hôm nay chỉ trở về hai tên. tên kia cũng không biết là lạc đường hay là đuôi theo Kim Cương Nô, bị hắn giết rồi. Dương đại nhân, ta thấy, chúng ta chỉ có thể canh giữ tại cửa động này, người mà chúng ta

chuẩn bị đều không thể xuất ra được nữa, hắn trốn vào trong động này chính là một con đường chết, đừng hòng đi ra."

Hạ Tầm gật gật đầu nói: "ừm, không thể lại hướng phía trong thêm vào mạng người, giữ chặt cửa động, cũng là biện pháp bất đắc dĩ. Phái những bộ khoái tại đây để ý thủ mấy ngày, chúng ta trở về."

Hai người sóng vai đi ra ngoài, Dịch Gia Dật thật lòng khâm phục nói: "Dương đại nhân, thật không dám giấu, vừa bắt đầu thấy đại nhân tuổi còn trẻ, bản quan ngoài miệng không nói. trong lòng còn có chút khinh mạn. không thể tưởng được đại nhân bản lãnh như vậy, tại cả Tế Nam phủ tìm Kim Cương Nô kia, không khác biển rộng tìm kim. nhưng đại nhân vừa tìm liền tìm thấy, phần bản lãnh này, Đề Hình tỉ ta không biết bao nhiêu tay già đời thụ lý án đều tự than không bằng, vạn phần khâm phục."

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Thật không dám nhận, một án phá rồi, mọi người luôn luôn chỉ chú ý người đầu tiên phất hiện manh mối, tựa như hắn chỉ dăm ba câu, liền bất được những giang dương đại đạo này. Nhưng mà, nếu không có triều đình kiếp lận chế độ lí giáp nghiêm mật như vậy, nếu không có các lí trường giáp thủ địa phương nghiêm tóc làm việc, nếu khổng có các thư lại trong nha môn Cẩn thận chinh lí, cha con Lôi thị Tề Hà huyện truy tung xảo diệu, nào có thành quả ngày hôm nay."

Nói Đến chỗ này, hắn đột nhiên cảnh tình Đến bản ý Dịch Gia Dật, không khỏi ha ha cười, nói: "Đương nhiên, cái quan trọng nhất, vẫn là các vị đại nhân Đề Hình tỉ cai quản Tế Nam có phương pháp, nếu không người bên dưới làm việc nào có thể cần cũ như thế? Cái huyết án này cũng sẽ không phá được dễ dàng như thế, Ngưu Bất Dã cũng sẽ không dễ dàng bất được như thế. Ồ, chuyện này, là phải bẩm rõ triều đình, hạ quan văn vẻ vụng về, muốn làm phiền Dịch đại nhân cầm bút thay, không biết Dịch đại nhân có thể làm hộ không?"

Dịch Gia Dật nghe xong mở cỡ trong bụng, hảo cảm đối với Hạ Tầm thẳng tấp bay lên: "Tiểu tử này, tuổi tuy trẻ, lại thật biết đường lối. Biết làm người như vậy, tiền đồ không thể hạn lượng."

Hắn vui vẻ nói: "Dương đại nhân vài ngày này lo lắng hết lòng, thật sự mệt mỏi rồi. ngươi yên tâm, việc nhỏ này, bản quan há có lí không chịu làm thay. Hôm nay trở về, viết xong, lại xin Dương đại nhân xem qua."

Hắn chỉ nói Hạ Tầm có ý nhường cho, lại không biết Hạ Tầm kia văn vẻ và thư pháp quả thật là nát Đến không thể ngửi được, nghe hắn vừa nói như vậy, Hạ Tầm cũng thở phào, liên tục nói cảm ơn không thôi, trong lúc nhất thời hai người nồng nhiệt, giống như đột nhiều liền có giao tình cực tốt.

Ngưu Bất Dã bị bắt sống rồi. nói là bắt sống, khi bắt được đã sống dở chết dở, nhưng mà bắt sống so với bắt chết công lao phải nhiều hơn. hiện tại Án Sát sứ Tào đại nhân phái người chuyên trách tại trong ngục chăm sóc Ngưu Bất Dã kia ăn uống, cho hắn thuốc thang liền vết thương, liền đợi thượng tấu triều đình, phán quyết hắn lăng trì, lại đem Ngưu Bất Dã vui vẻ kéo lên đầu đường xử phạt theo mức cao nhất pháp luật, dũng tăng uy danh.

Ngưu Bất Dã bị bắt. thủ. hạ của hắn Tứ đại kim cương cũng sớm đã trước sau bị bắt bị giết, hôm nay đầu não trọng yếu của cai giáo, chỉ trốn mắt một tên Lăng Phá Thiên. Lăng Phá Thiên là Bát phương Tuần duyệt sứ coi giáo, hắn đi ra ngoài sớm, vừa thấy Trường Xuân quán bị vây, lập tức bò trốn mắt dạng, hiện tại quan phủ đã vè hình cáo thị, truy nã thiên hạ.

về phần một sổ đầu mục trọng yếu khác, liền không có may mắn như vậy, lão coi miếu Trường Xuân quán là bị bất đương trường, Trần thị Sơn Quả Hành chưởng quầy Trần Hồng Thịnh các đầu mục thì là thủ hạ Thân tín của Ngưu Bất Dã khai nhận ra, bọn hắn liền không có loại đãi ngộ tốt như Ngưu Bất Dã, liên tiếp vài ngày chịu cực hình, chống cự không nổi, cuối cũng đem toàn bộ sự việc bọn họ hiểu rõ mà khai ra.

Lúc này bọn người Hạ Tầm mới xác nhận. Vương Nhất Nguyên như chuột chui vào địa động kia, quả nhiên chính là con cá lọt lưới loạn phi Thiểm Tây Vương Kim Cương Nô, đáng tiếc, tuy người người đều dự đoán hắn phải chết, lại không thể tìm được thi thể hắn, phần đại công này không tránh khỏi giảm bớt đi nhiều, khiến cho rất nhiều quan viên Tế Nam phủ đều nhìn Khâu Tử động tồi đen nhá nhem, hai còn mắt giống như thò trắng nhỏ, toàn bộ đỏ lên.

Dưới sự khai ra của các tên Thân tín của Ngưu Bất Dã bị bắt sống, thủ hạ đầu mục Thân tín của Ngưu Bất Dã chưa bạo lộ lục tục xa lưới, căn cơ của Ngưu Bất Dã tại Tế Nam hủy Đến cũng, cũng không có khả năng khỏi phục tử tro tàn được nữa.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 186

Gặp Lại Cố Nhân

Chương 186: Gặp lại cố nhân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Nha môn Đề hình Án Sát sứ, Hình phòng.

Người cửa công đang tra khảo thẩm vấn hai tên giáo phi cũng quen thuộc Lăng Phá Thiên. Hạ Tầm đang nghe thẩm vẩn. tâm thần lại không tại nơi này. Huyết án Lý gia khơi dậy lòng căm phẫn của hắn, nhưng mà bây giờ hung thủ đã sa lưới, Tế Nam Bạch Liên giáo cũng đã bị trừ tận gốc, chạy thoát vài con cá con tôm nhỏ khó tránh khỏi, cũng không thể nhấc lên được sóng gió gì. hắn liền bắt đầu phất sầu nan đề chính mình khóng giải quyết.

Nghe nói Hạ Tầm một tay bắt sống Bạch Liên giáo thủ Ngưu Bất Dã, còn tiện mang theo mò ra khâm phạm Vương Kim Cương Nô, lập xuống công đầu. Hoàng Ngự sử vừa mới tình lại điểm tình thần không nằm được, hắn giãy dụa bò dậy, hôm nay cũng tham dự nghe thâm vẩn. Nguyên nhân không hắn, trên sổ ghi chép công lao thường không Đến vị trí, nhưng tẩu chương lên chí ít cũng được có tên của mình, nếu không thật sự quá khó coi chút rồi.

Hạ Tầm chẳng muốn để ý tâm tư hắn, hắn có thể bò dậy càng tốt, đem chỗ này cho hắn, chính mình mới dễ đi Thanh Châu làm việc. Nhưng vừa nghĩ Đến Bành gia những huynh đệ không nói đạo lý kia, Hạ Tầm liền cảm thấy đau đầu, hắn tin tưởng trưởng bối Bành gia vẫn là tương đối nói đạo lý, nếu như trực tiếp cũng bọn họ nói chuyện với nhau, hoặc có thể mở ra bế tắc.

Vấn đề là hắn căn bản không gặp được trưởng bối Bành gia. Vị cô cô xuất gia của Tử Kỳ

đã vì chuyện của Tử Kỳ và hắn cũng huynh muội Bành trang chủ bất hòa, người trung gian này chỉ sợ cũng là làm không được. Hạ Tầm đang khổ tư đối sách, trong tai đột nhiên nhảy vào một cái tử quen thuộc, thoáng cái hấp dẫn sức chú ý của hắn.

"Thanh Châu? Cậu của Lăng Phá Thiên ở tại Thanh Châu? Hắn tên gì, địa chỉ là đâu, đem các ngươi biết toàn bộ nói ra..., ừm... còn có gì, hắn còn có Thân thích gì, hoặc là bằng hữu giao tình tốt, toàn bộ đều nói ra! Liêu thành? Là dĩ hắn sao? Được, chậm chút chậm chút, đều ghi lại, sớm thú nhận ra không phải tốt rồi, không phải chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hừ!"

"Thanh Châu?" Hai mắt Hạ Tầm sáng lên, không khỏi kêu ra khỏi miệng.

Đang nghe thẩm vài vị đại nhân đồng loạt quay đầu Đến, Dịch Gia Dật hỏi: "Dương đại nhân, thật là phất hiện gì?"

Hạ Tầm tự biết lờ lời. nhưng mà vừa thấy thần sắc của vài quan viên mong đợi đầy mặt, một cái ý niệm lớn mật đột nhiên nhảy lên trong đầu, hắn hít một hơi, trấn tình tâm thần. chậm rãi gật gật đầu. nói: "Thanh Châu, Lăng Phá Thiên rất có khả năng trốn Đến Thanh Châu."

"Ồ?" Mọi người đều giống như sói phất hiện thịt, hai lỗ tai xoát cái thoáng dựng lên.

Dịch Gia Dật khiêm tổn thinh giáo nói: "Dương đại nhân dựa vào cái gì làm phán đoán này?"

Hạ Tầm gật gật đầu của mình, trầm ổn nói: "Trực giác!"

"A..." Các quan viên thẳng bả vai lên đầu sụp xuống, vẻ mặt mười phần rõ ràng miên cường.

Hạ Tầm nói: "Có lúc, trực giác rất quan trọng. Lần này tại trong tư liệu hàng ngàn hàng vạn người chú ý Đến Vương Nhất Nguyên, chính là cảm giác của ta."

Lời này vừa nói, mọi người lập tức lấy lại tính thần.

Hạ Tầm chậm rãi đứng lên, hai tay vịn án, trịnh trọng nói: "Cho nên, ta quyết định, đi Thanh Châu một chuyến, hi vọng có thể tại trong tay ta, bắt được Lăng Phá Thiên con cá lọt lưới này, khiến cho án này một cái viên màn, không biết vị đại nhân nào, nguyện cũng bản quan cũng đi?"

Dịch Gia Dật hai mắt phất sáng, cướp lời nói: “Bản quan nguyện cũng Dương đại nhân cũng nhau đi trước.”

Những quan viên Đề hình tỉ kia đều muốn cũng Hạ Tầm cũng đi Thanh Nhâu, được một ít công lao, có thể tại trong quan viên lây Dịch Gia Dật chức quan cao nhất, hắn đã mở miệng rồi, quan viên khác liền không dễ nói nữa. trong toàn ngược lại có một người, động tác chậm nhất, lại là phẩn khởi không thôi, liên mồm nói: “Lão phu cũng đi, lão phu cũng đi!”

Hạ Tầm vừa nhìn là Hoàng Chân Hoàng đại nhân, không khỏi nhíu mày, nói: “Hoàng đại nhân, bệnh ngươi mới khỏi, không nên đi xa.”

“Không sao, không sao, vì nước ra sức, tiếc gì Thân thể lão phu.”

Hoàng Ngự sử thầm nghĩ: “Không quản nói thế nào, đối với quan trên ta là thượng tỉ trên đầu ngươi, ta nếu theo ngươi đi rồi, ngươi bất được Lăng Phá Thiên, công lao này thế nào cũng được phân cho ta một chút, nếu không chuyến sai phái ra ngoài này, lão phu chẳng phải một chút công lao cũng kiểm không được rồi.”

Dịch Gia Dật thấy Hoàng Chân có chút Thân thiết, cũng biết chỗ suy nghĩ trong lòng hắn, liền cười hòa giải nói: “Dương đại nhân, chúng ta đi Thanh Châu lần này, ngồi xe mà không ngồi ngựa, đường xá cũng không tính là mười phần xa xôi, mặc dù có chút vất vả, lại cũng không tính là gì. Hoàng đại nhân đã muốn đi, không bằng... ngươi ta ba người, cũng đi Thanh Châu một chuyến.”

Hạ Tầm bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng đi xuống, trong lòng lại là cười khổ: “Muốn cướp công sao? Hai vị đại nhân, Hạ Tầm đi lần này, chỉ là muốn cướp một nữ nhân.

Hạ Tầm cũng Hoàng Ngự sử, Dịch đại nhân sau khi bàn bạc định hướng Thanh Châu truy xét Tế Nam Bạch Liên giáo bát phương liên lạc sử Lăng Phá Thiên sự tình cụ thể, lập tức rời hình phòng tìm Án Sát sứ Tào đại nhân, Đến tiền viện, liền thấy một đám tù đồ bị áp giải Đến, vài ngày này theo kết quả tra hỏi. không ngừng có Bạch Liên giáo vị hộ pháp, hương chủ một loại đầu mục sa lưới, cho nên Hạ Tầm cũng không để ý.

Hoàng Chân và Dịch Gia Dật có thể không tin tưởng cái gì quỷ xả trực giác, bọn họ cho rằng Hạ Tầm nhất định là phất hiện cái gì, liền đem hắn vây chặt tại giữa, một bên đi, một đường không ngại học hỏi kẻ dưới, nói bóng nói gió, Hạ Tầm thì tùy ý biên một chút có không phân tích qua loa cho bọn họ, ba người tử bên người đám tù tội đi qua, đột nhiên một cái

thanh âm kinh hi cũng xuất hiện kêu: “Dương công tử! Văn Hiên huynh! Trời ạ, thật là người!”

Hạ Tầm kinh ngạc tìm tiếng nhìn Đến. liền thấy trong đám tù đồ, đứng một người bộ dáng cao gầy, búi tóc bị đánh tan, tóc xõa ra vai, nghĩ Đến khi bị bắt Đến có duyên cớ bên trong, không chính trang, chỉ mặc một cái áo thuần màu trắng thuê hoa văn hoa sen, mày cong miệng nhỏ, da trắng thịt non, mới thoạt nhìn còn cho là cô nương đẹp đẽ, Cẩn thận nhìn lại, mới nhận ra làm nam nhân.

Hạ Tầm khẽ giật mình, nhất thời không nhớ được người này là ai.

Người nọ vừa gọi, bộ khoái bên cạnh liền Đến xô đẩy, người đó sợ mắt đi cơ hội, gấp Đến nhảy lên, cao giọng nói: “Văn Hiên huynh cứu ta, Văn Hiên huynh, Văn Hiên huynh.

Hạ Tầm khoát tay ngăn bộ khoái kia lại, chậm rãi bước Đến, trên dưới đánh giá người kia, do dự nói: “Ngươi là.

Người nọ giọng nôn nóng nói: “Tiểu đệ là Lưu Ngọc Quyết, Lưu Ngọc Quyết đó, Văn Hiên huynh không nhận ra ta sao, ngươi có thể nhớ được bờ hồ Đại Minh...”

Hạ Tầm a một tiếng, nói: “Nhớ được, nhớ được, nghĩ ra rồi, thì ra là Lưu hiền đệ, ngươi... ngươi đây là... vì chuyện gì phạm án?”

Lưu Ngọc Quyết kéo chặt tay áo hắn, ủy khuất nói: “Tiểu đệ căn bản không có phạm án. Lưu gia ta là bốn phận nhân gia, một lần này thật là bị tai bay vạ gió, Văn Hiên huynh, tiêu đệ không ngờ được Văn Hiên huynh hôm nay lại tại Đề Hình tỉ đương sai, mới rồi vừa thấy, hầu như không đám tin tưởng, Văn Hiên huynh, một lần này, ngươi ngàn vạn phải cứu ta, hu hu hu...”

Sau kì thi mùa xuân năm nay, Kỷ Cương, Cao Hiền Ninh và nhi tử của Lưu lão gia Lưu Ngọc Quyết cũng Đến ứng Thiên khảo thí, không may, ba vị cử tử phương Bắc tất cả thi rớt, chỉ đành xám xịt trở về. Không vài ngày thời gian, án khoa khảo phất, Đến đầu tháng sáu, triều đình mạnh mẽ lao ngục, Nam bảng xóa bò, trạng nguyên và bảng nhãn còn rơi Đến kết cục một cái chém đầu, một tên lưu đày, triều định một lần nữa thẩm quyển, lục truyền chọn sáu mươi tên cử tử phương Bắc, trong đó như cũ không có tên bọn họ.

Ngay sau đó, bọn họ nghe nói triều đình sửa đổi chế độ khoa cử, sau này khoa khảo phân bảng Nam Bắc, ba người kích động không thôi, Kỷ Cương và Cao Hiền Ninh đều đã chạy về

quê, Lưu Ngọc Quyết cũng đóng cửa khổ đọc, bởi vì lời Nam Bắc phân bảng, bọn họ chỉ muốn nỗ nỗ lực, chưa hãn không có cơ hội khảo trúng, ai biết ngồi đóng cửa trong nhà, họa tử trên trời Đến. tự nhiên hắn bị quan phủ bắt lên.

Vị đại thiếu gia Lưu gia này tử nhỏ nuông chiều tử bé, không từng trải qua việc đời như vậy, nói Đến về sau, không khỏi mắt đẫm lệ, chỉ lo nức nở lên. nhưng hắn vẫn sít sao nắm chặt cánh tay Hạ Tầm, sợ vung tay ra Hạ Tầm liền sẽ phất tay áo mà đi.

Hắn thấy Hạ Tầm mặc quan phục, tuy phẩm trật không phải rất cao, nhưng bên trái hắn một tên quan thất phẩm, bên phải một tên quan lục phẩm, đem hắn vây tại chính giữa, đoán Đến là quan viên nha môn Đề hình Án Sát tỉ nhân mạch rộng khắp, có bối cảnh có lai lịch, lập tức đen hắn làm chỗ dựa duy nhất của mình, liền giống như một đứa nhỏ chịu ủy khuất đột nhiên tìm được quân cứu viện duy nhất.

Mà người này trông cũng chút ít rất giống nữ nhân, ngay cả thần tình cử chi. ngừ khí nói năng, và bộ dạng khóc lóc này đều giống, mắt lệ bi thương kia, bộ dáng nhìn như lưu luyến, vừa đúng như một vị ôn nhu đa tình bị chồng ruổng bỏ, đem Hạ Tầm nhìn Đến da đầu phất run, vội vàng một mặt rút tay áo của mình ra, một mặt hỏi: "A, Ngọc Giác hiền đệ, trong nhà hiền đệ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hắn kéo ống tay áo ra, ngược lại bị Lưu Ngọc Quyết nắm chặt tay hắn. sít sao nấm chặt, lại không chịu buông ra: "Văn Hiên đại ca, Lưu gia ta oan uống. Biểu đệ nhị quản sự nhà ta, nghe nói chính là Thiểm Tây giáo phi hội thủ Vương Kim Cương Nô, Lưu gia ta bởi vậy bị chỉ là ố giấu giáo phi, ta và cha ta toàn bộ bị bắt Đến, Lưu gia ta gần đây bốn phận giữ pháp, làm thiện quê nhà, nếu biết biểu đệ nhị quản sự là giáo phi, Lưu gia ta thế nào cũng sẽ không thu nhận và giúp đỡ hắn nha."

Lưu Ngọc Quyết nói xong, còn dũng mu bàn tay lau nước mắt, tuy chưa vểnh ra Lan hoa chi. động tác kia vẫn giống như nữ nhi gia bình thường ưu nhà. Trong nhà Lý viên ngoại thê thiếp thành đám, nhưng là liền một dòng độc đinh. Lưu công tử tử nhỏ là bị một đám nữ nhân che chở chiêu cố nhiều, cho nên cử chỉ ngôn hành có điểm giống con gái, bình thường bên ngoài còn biết chú ý, lúc này thương tâm quên mắt hình dạng, đã không biết che dấu.

Hạ Tầm lúc này mới biết Vương Kim Cương Nô ân Thân tiệm sách giấy kia, chính là sản nghiệp nhà Lưu Ngọc Quyết. Hắn hướng Dịch Gia Dật thấp giọng nói: "Dịch đại nhân, giống như không nên liên lụy như vậy? Nếu không nói. nếu như tiếp xúc liền bắt. thành Tế Nam này

chẳng lê cũng muốn bị bất một nửa sổ người sao?"

Dịch Gia Dật đối với hắn ri tai nói: "Dương đại nhân, Lưu công tử này chỗ nói không hoàn toàn không thật. Lưu gia hắn có thể không chỉ là lầm tin lời người, thu nhận đầu mục giáo phi đơn giản như vậy. Ngươi có thể còn nhớ được Án Sát sứ đại nhân dán bố cáo chỉ ra sao? Hôm nay đã tra rõ, trong giấy chứng minh mà Lưu gia đưa cho Kim Cương Nô kia, đem thời gian hắn Đến Tế Nam đề trước năm ngày. Còn có, huyết án Lý gia đêm đó, Kim Cương Nô là tại trường, mà khi đó trong chứng minh của Lưu gia, lại tìm hai nhân chứng chứng minh hắn đêm đó ở lại trong tiệm, mà hai tên phục vụ kia, đây không phải cố ý giở trò lừa dối quan phủ sao? Bởi vì những cái này, chúng ta mới đem người Lưu gia giam cầm lại."

Hạ Tầm nghe Đến đó, trong lòng không khỏi trầm xuống, nếu quả như thế, sự tình chỉ sợ khó giải quyết rồi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 187

Tình Cũng Pháp

Chương 187: Tình cũng pháp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lúc này, Lưu viên ngoại đã nghe ra Hạ Tầm quan nhân này cũng nhi tử của mình quan hệ không giống bình thường, hơn nữa nhìn quan nhân lục phẩm kia bộ dáng nịnh bợ cũng giải thích với Hạ Tầm, bối cảnh của hắn có thể không chỉ là một quan nhân bát phẩm đơn giản như vậy, liền chạy vội lên nghênh đón, tại trước mặt Hạ Tầm và Dịch Gia Dật bố phốc quỳ xuống, thành khẩn nói: "Vị lão gia này nói vốn không sai. Có quan hệ Kim Cương Nô kia chứng minh, lão hủ quả thật là làm ra giả dối, là lão hủ đúng người đúng tội, không tính oan uổng. Nhưng tiểu nhi ít tuổi không biết, bình thưởng chỉ ở trong nhà đọc sách, chuyện trên sinh ý, hắn là nửa điểm không quản, chỗ lão hủ làm, tiểu nhi nửa điểm không biết, còn xin các đại nhân khai ân, đặc xá tiểu nhi."

Ánh mắt Hạ Tầm ngưng lại, trầm giọng nói: "Lưu viên ngoại đã tự biết chỗ có tội. vì sao còn muốn bao che Vương Kim Cương Nô?"

Lưu viên ngoại ảm đạm nói: "Nói Đến thời gian Vương Nhất Nguyên Đến Tế Nam, nhị quản sự Tử Hoán trong phủ của lão hủ nói với lão phu, biểu đệ hắn đã Đến Tế Nam vài ngày, sau khi vì hắn mở tiệc tẩy trần, dẫn hắn du lãm giải sầu, mới hướng lão hủ đề cử, lão hủ... thất sách, liền tin nghe hắn. Tử Hoán tại quý phủ lão hủ làm việc gần đây cần cũ trung thành. lào sao không tin hắn?

Ài! Thêm nữa. lão hủ cũng là Đến tận cũng không có nghĩ Đến một vị tú tài khí khái cương trực như vậy, sẽ là khâm phạm triều đình giết người như ngóe, liền tiếc hắn là tà tài có công

danh, không muốn hắn xằng bậy phiền phức, có lòng chiêu cố với hắn. về phần hắn tại Lý gia án phất đêm đó... tiệm sách đó của lão hủ, trước đó cũng không người ngủ lại, Đến đâu tìm người chứng minh Vương Nhất Nguyên trong sạch? Lão hủ dĩ nhiên là tin hắn, nào đâu nghĩ Đến chuyện này cũng hắn có quan hệ, chỉ nghĩ hắn là vì Lưu gia ta làm việc, dù sao việc này cũng hắn không quan hệ, liền kêu hai tên hòa kế làm nhân chứng cho hắn.

Dịch Gia Dật cười lạnh một tiếng nói: "Cho nên. người cũng không cần phải oán trời trách đất nữa. Trên cáo thị nói rõ ràng, kẻ giở trò làm giả ra chứng cứ giả, cũng giáo phi luận tội, đây là đại án mưu phản, ngươi đã có tội, tội liên đới tới con ngươi, có cái gì oan uổng?"

Lưu viên ngoại nghe xong, cúi đầu không nói. một bên đột nhiên lao ra một người, phốc một tiếng quỳ xuống trước mặt Hạ Tầm và Dịch Gia Dật. khóc rống lên chảy nước mắt ròng ròng nói: "Là tiểu nhân sai, đều là tiểu nhân sai, tiểu nhân dầu heo lòng mê muội, vài chục năm chưa gặp biểu đệ, hắn nói cái gì tiểu nhân liền tin cái đấy, càng hãm hại viên ngoại nhà ta, Các vị lão gia, xin các ngươi nghiêm trị tiểu nhân, cho dù là giết tiêu nhân, tiêu nhân cũng không nửa câu oán hận, viên ngoại nhà ta thật là oan uổng, các vị lão gia, cầu xin các ngươi khai ân."

Người này một bên nói một bên khẩu đầu, đầu gõ tại trên gạch xanh lót đất, bầm xanh một mảnh, người này chính là Nhị quản sự của Lưu phủ Tử Hoán.

Hạ Tầm trầm mặc một lát, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Lưu Ngọc Quyết nói: "Hiền đệ đừng sợ, ngươi chậm rãi đi theo bọn họ, chuyện này, để ta suy nghĩ biện pháp."

Lưu Ngọc Quyết sợ nói: "Văn Hiên huynh.

Hạ Tầm khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Không vội, ngươi yên tâm, ta sẽ hết sức!"

Nhìn con mắt Hạ Tầm. Lưu Ngọc Quyết chậm rãi buông tay ra, tuy nói hắn và Hạ Tầm chỉ có một lần gặp mặt, nhưng ánh mắt đó khiến hắn cảm thấy được tín nhiệm, hắn tin tưởng Hạ Tầm sẽ không bỏ hắn không quản.

Dịch Gia Dật nhìn sắc mặt Hạ Tầm, thấp giọng nói: "Dương đại nhân, ngươi thật muốn giúp bọn họ? Bọn hắn. nhưng là thật phạm pháp nha."

Cha con Lưu thị quả thật vô tâm trợ Trụ vi ngược, nhưng bọn hắn thật sự xúc phạm quốc pháp. Chính là đối với chuyện này mà Lưu Ngọc Quyết không biết chuyện gì thì cũng có tội,

bởi vì Minh triều là có pháp tội liên đới. Ngươi có thể nói loại pháp luật này không hợp lý, nhưng là quốc gia chế định hắn. Nhưng mà, bởi vậy bọn họ liền bị xăm chữ lên mặt lưu đày, cửa nát nhà tan?

Hạ Tầm cũng không ngờ được tội hắn phải Đến thế. Bất luận lập pháp gì. đều là sau khi xã hội đối với phương diện này có nhu cầu mới có thể bắt đầu, đồng thời, pháp luật lập nên cũng quyết định bởi trình độ nhận biết kẻ lập pháp một loạt nhân tố, khi chế định mỗi cái pháp luật dự đoán tình huống luôn luôn có hạn, cho nên pháp luật tại lúc bắt đầu phất huy ra tác dụng luôn luôn mang theo hiện tượng không hoàn thiện và lạc hậu đối với sự phất triển của xã hội. Hắn là một kẻ chấp pháp, đối với cái này so với người khác giải thích càng thêm thấu triệt.

Khi điều khoản pháp luật lạc hậu với hiện thực, cũng bởi vì điều khoản pháp luật mà sinh ra hậu quả không công bằng, là cứng rắn kiên trì pháp luật cao nhất, hay là tận khả năng tiến hành biến báo bố sung pháp luật không đầy đủ? Đây là một cái vấn đề vinh viễn không cách nào khiến cho tất cả mọi người đạt thành nhận thức chung, Hạ Tầm lựa chọn là kẻ sau.

Hắn rõ ràng nhớ được hắn tại thời đại của hắn từng trải qua thời thịnh hành nhất tội đầu cơ trục lợi: Kỳ sư xí nghiệp nhà nước nhận lời mời vì xí nghiệp tư doanh phất minh một sản phẩm mới, thiết kế một bộ tuyến sản xuất, liền thành đầu cơ trục lợi. bị bắt vào tù, một tên rang hạt dưa, bởi vì thuê công nhân, kiểm tiền, cũng thành đầu cơ trục lợi bị bất vào ngục.

Nó là pháp luật, nhưng nó là có chỗ thiếu sót. Dựa theo pháp luật tồi cao quy luật khách quan, dù là biết rõ những phần tử phạm tội kia rất oan uống, trước khi cơ cấu lập pháp sửa đối nó cũng phải kiên quyết chấp hành, dũng giữ gìn tôn nghiêm pháp luật. Nhưng mà tại tội đầu cơ trục lợi tử trong tương quan pháp luật quy tắc chương mục trước khi triệt để loại bò hơn mười năm, rất nhiều địa phương chính phủ liền đã bất đầu vận dụng quyền lực can thiệp tư pháp, bảo hộ lượng lớn chỗ người gọi là “đầu cơ trục lợi”, vì xã hội tiến bộ sản sinh tác dụng tích cực.

Điều pháp luật này cuối cũng được hủy bò, không hẳn không phải bọn họ dũng hành động thực tế khiến cho kẻ lập pháp nhận thức được nó không hợp thời. Ngươi có thể nói là nó là người quản lí, nó là mạo phạm tôn nghiêm pháp luật, nhưng nó thuận theo ý dân, vốn phải do pháp luật Đến sản sinh tác dụng tích cực, tại thời kì nhất định, pháp luật lại dấy lên Đến tác dụng tiêu cực sai lầm. lúc này, có người đứng ra ngăn chặn nó, cuối cũng cũng thúc đẩy chinh lý nó.

Hạ Tầm không có năng lực hủy bò pháp luật tội liên đới như vậy, nhưng hắn không đồng ý tính hợp lí của tội liên đới, như vậy hắn có năng lực đi giải quyết sự tình, hắn nên đi làm hay không? Hắn làm như vậy, sau khi hắn tìm được Án Sát sứ Tào đại nhân, đầu tiên kể chuyện muốn đi Thanh Châu bắt hung. Tào đại nhân tất nhiên đầy miệng đáp ứng, sau đó hắn liền đề cập Đến chuyện Lưu Ngọc Quyết, vì có thể thuyết phục Tào đại nhân, hắn đem các loại tội liên đới như thế chỗ không ổn không sợ làm phiền người khác nói ra một lần.

Làm kẻ chấp pháp thời đại này, Tào đại nhân cũng không hiểu chỗ Hạ Tầm nói những đạo lý lớn gì, tội liên đới cách làm tử thời Chiến Quốc liền có rồi, tử thời Tần Thương Ưởng lên lập pháp chính thức, luôn tiếp diễn Đến này. Giống như tội nhân cả nhà bị tịch biên vậy, cũng là tử thời Chiến Quốc đã có, thời Hán triều chính thức lập pháp, sau đó Đường Tổng Nguyên Minh, luôn Đến nay, tử xưa như tkế, có cái gì không đúng?

Nói lại. đây là Tào đại nhân hắn chính miệng hạ lệnh, đây không phải bác bò mặt mũi hắn sao? Tuy nói Hạ Tầm giúp hắn bắt được Ngưu Bất Dã, lập được một cái công lớn. nhưng mà nếu như hắn dựa vào công đề cao, đối với Tào Kỳ Căn vung tay múa chân, Tào Kỳ Căn là tuyệt đối không thể tiếp nhận. Hắn có lình vực phạm vi của hắn, cho dù Hạ Tầm là rong mạnh, cũng không thể cướp quyền lực của hắn.

Nhưng mà sau khi Dịch Gia Dật đối với hắn ri tai một phen, Tào Kỳ Căn liền thoải mái. vì hảo hữu của mình gờ tội xin tha thứ, vậy là thường tình con người, như mà cầu người hướng Hạ Tầm cầu Đến hùng hổn trần tử vàng thật không sợ lửa như vậy thật là ít thấy, hắn nóng lòng như vậy, chẳng lẽ...

Tào đại nhân năng lực liên tưởng suy luận không kém hơn Hạ Tầm. hắn lập tức nghĩ Đến Dịch Gia Dật hướng hắn báo cáo nói, Hạ Tầm ngồi trong lòng mà không loạn, đem đệ nhất mì nhân Di Hương viện Tử Y cô nương đuổi ra khỏi phòng, khi nghĩ Đến Dịch Gia Dật vừa rồi ri tai, đề cập qua vị Lưu gia công tử kia tuấn mì như xử nữ, nghĩ Đến rất nhiều quan ở kinh thành hảo nam phong, thế là hắn ra được một cái giải thích rất hợp lí.

Vừa nghĩ như vậy, Tào đại nhân cuối cũng một điểm tức giận cũng tan thành mây khói. Hắn rất ám muội liếc Hạ Tầm một cái, cười mỉm mời hắn ngồi xuống, nói: “Đã là Dương đại nhân mở miệng, cái mặt mũi này, bản quan là nhất định phải cho. Nhưng mà, kẻ làm ra bằng chứng giả, cũng giáo phi chung tội, đây là đích Thân bản quan phất ra mệnh lệnh, hiện hôm nay cáo thị còn dán tại trên đường lớn, cũng không phải nuốt lời mà béo nha.”

Hạ Tầm nói: "Vậy ý của đại nhân như thế nào?"

Tào Kỳ Căn ha ha cười, vuốt râu nói: "Dương đại nhân không phải muốn đi Thanh Châu truy bắt giặc sao, như vậy đi, ngươi đem Lưu Ngọc Quyết kia cũng mang theo đi, đem hắn là một cử nhân, một khi Lăng Phá Thiên bị bắt, ngươi phân một chút công lao cho hắn, bản quan liền có thể làm hắn thoái tội."

Hạ Tầm truy hỏi: "Nếu là đi Thanh Châu, không thể bắt được đạo thủ Lăng Phá Thiên?"

Tào Kỳ Căn khẽ nhíu lông mày nói: "Nói như vậy, bản quan lại suy nghĩ biện pháp, Dương đại nhân vội vàng vậy, bản quan là nhất định muốn giúp, nhưng mà, loại án này, thật là không giống chuyện đũa, bản quan thả không đem hắn lấy giáo phi luận tội, cũng làm không được vô tội phóng thích, một điểm này, tin tưởng Dương đại nhân là hiểu."

Hạ Tầm thở phào, vội vàng nói: "Đó là tất nhiên, hạ quan hiểu. Đại nhân chịu giúp đỡ, hạ quan đã là cảm kích vô cũng rồi."

Bọn người Hạ Tầm trải qua ba ngày chuẩn bị, rốt cuộc lên đường chạy Đến Thanh Châu, chuyện Tế Nam phi đả kích truy bắt Bạch Liên giáo phi đang dần dần lắng xuống, dân chúng đang chậm rãi khỏi phục cuộc sống lúc trước, lại qua vài ngày, các bộ khoái canh giữ tại Trường Xuân quán cũng triệt thối, tại loại địa phương này tiếp tục canh giữ xuống đã không có ý nghĩa, không có người có thể không ăn không uống tại trong động huyện tối tăm không ánh mặt trời như vậy sống lâu như thế, có thể muốn tìm được thi thể Vương Kim Cương Nô, đó cũng là không có khả năng.

Bọn họ khi gần đi thì lấp cửa động Khâu Tử động lại, một hai người mặc dù trong tay có công cụ cũng là móc không ra, nhưng mà dẫu sao chết không thấy xác, không thể đoán bậy là đã chết, Tào đại nhân tại trong tấu chương gửi Đến Kim Lăng, chỉ có thể tiếc nuối nói rõ tình hình trải qua, rất cẩn thận dũng một chừ 'đoán', đoán hắn phải chết.

Vương Nhất Nguyên không có chết, có lẽ là ông trời không muốn để hắn chết, sau khi hắn trốn trong động, vậy mà tặng cho hắn một người, chính là quan phủ chiêu mộ dò xét động, bây giờ thông cáo mắt tích tên nhân rỗi kia. Trên người hắn mang theo mồi lửa, mang theo lương khô cũng tói nước, tuy chỉ đủ chống đỡ hai ngày, nhưng tại trong mắt Vương Nhất Nguyên, tên nhân rỗi này cũng có thể trở thành thức ăn.

Cho nên, hắn chống đỡ qua một cái thời gian người bình thường sớm phải chết, hơn nữa ở

trong động huyệt dưới đất dày như lưới nhện loạn tựa mê cung này, lại bị hắn tìm được một lối ra, đây là một cái cửa động cực hẹp tồi dài, khi hắn đã nhanh muốn chống đỡ không được nữa, cảm giác được gió nhẹ tử cửa động kia thối Đến, hắn được ăn cả ngã về không bò Đến, kết quả hắn đã thành công.

Khi hắn giống như một lệ quỷ bò ra đổng loạn thạch ở cửa động, chỉ thấy trăng sáng sao thưa, trước mặt đen sĩ sĩ một tòa thành trì cao lớn. hắn đã xuất hiện tại bên ngoài thành Tế Nam.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 188

Qua Thục Để Hoàn Sinh

Chương 188: Qua thục để hoàn sinh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Trong thành Tế Nam. một quán trà cũ. trong nhã gian tầng hai. Cừu Hạ thuận tay ném ra một xâu tiền, một nam tử trung niên thói quen khom lưng đầy mặt là cười, liền vội vàng đem xâu tiền nhặt lên cất vào trong ngực, hướng Cừu Hạ chắp chắp tay nói: “Lão gia, ta phải trở về rồi, nha môn Án Sát sứ không có tin tức động tình gì, ta sẽ cho người đưa tới.”

Cừu Hạ khẽ gật gật đầu, người nọ liền vui mừng cần cũ đi.

Tại bên người Cừu Hạ, ngồi một công tử môi hồng răng trắng, mày liễu mắt hạnh, nếu đi trên phố, không biết muốn làm xấu hổ bao nhiêu đại cô nương tiểu tức phụ khoe khoang mì mạo, nàng đương nhiên không phải nam nhân thật, mà là Di Hương viện vị cô nương đầu bảng Tử Y Đằng.

Tử Y Đằng có chút kinh ngạc nói: “Dương Húc hảo nam phong, cũng công tử Lưu phủ kia là làm chuyện long dương? Không thể, trước kia hắn tại Thanh Châu, tuy phong lưu háo sắc, lại chưa từng nghe nói hắn có cái sở thích này.”

Cừu Hạ nhân nhạt cười nói: “Lão phu ở Tế Nam lâu vậy, biết lão phu rốt cuộc luận điệu tốt cái gì lại có mấy người? Lại hoặc là, đây là sau khi hắn đi Kim Lăng, học được thị hiểu, quản hắn thật giả, đây cũng chúng ta không liên quan gì. Quan trọng là..

Cừu Hạ vuốt vuốt râu, thản nhiên nói: “Dương Húc hắn cũng không phải bát phong bất

động, lục dục không sinh thánh hiền quân tử, hắn đã là một cái tình làm theo mình trái pháp luật, chúng ta liền có cơ hội."

Tử Y Đằng hai mắt lập tức sáng lên, nàng vừa mới sơ long không lâu. chính thức tiếp khách không bao nhiêu thời gian, tiếp xúc quan liêu ân khách tương đối ít, đối với trên quan trường các loại môn đạo hiểu rõ còn không nhiều, cũng không rõ lợi hại trong đó, Cừu Hạ đã nói có cơ hội có thể lợi dụng, nàng tất nhiên là tin, vội vàng hỏi: "Nói thế nào vậy?"

Cừu Hạ nói: "Đương kim hoàng thượng hận nhất là kẻ làm quan vì việc riêng phạm pháp, xử bất công, Dương Húc hắn lần đi Giang Nam. cho dù lại lập được công lớn, công là công, qua là qua, nếu như bị hoàng thượng biết hắn lấy việc công làm việc riêng, tất nhiên tức giận."

Tử Y Đằng vui mừng ôi lên, hỏi: "Dựa vào một cái này, có thể thu thập hắn sao?"

Cừu Hạ nói: "Có thể là có thể, vấn đề là Tào Kỳ Căn hiện tại cũng lẫn vào trong đó, hắn chịu đáp ứng giúp đỡ, tất nhiên là muốn cũng Đô Sát viện giữ gìn quan hệ tốt, cũng là hi vọng Dương Húc nhận tình của hắn, phân công của Dương Húc. Nếu như lão phu đem chuyện này để lộ cho bằng hữu của ta làm Phong hiển quan báo lên triều đình, Tào Kỳ Căn này bức bách lợi hại, tất cũng Dương Húc họp mưu chế tạo chứng cứ, lừa gạt hoàng thượng.

Tào Kỳ Căn làm ở Tế Nam nhiều năm. một chuyện như vậy vẫn có thể làm Đến giọt nước không lọt. Cho nên, chúng ta còn phải kiên nhẫn chờ một chút, chờ Hạ Tầm tiếp tục phạm sai lầm, lại nắm chặt cái điểm yếu nhỏ của hắn, Đến lúc đó hai tội đồng thời, khiến cho hắn được cái này mắt cái khác, nhưng có một cái tội danh ngồi thật, hoàng thượng vào trước là chủ, một cái điều khác liền cũng phải tin rồi."

Tử Y Đằng vô cũng thất vọng, trề miệng lên nói: "Còn phải chờ? Nếu như hắn sau này lại không ra chỗ sơ xuất làm thế nào?"

Cừu Hạ cười hắc hắc, nói: "Quân tử báo thù. mười năm không muộn, muốn thu thập một người, nhất định phải có kiên nhẫn. Ngươi yên tâm đi, chỉ cần có lòng theo dõi, làm sao có thể lạu cũng tìm không được điểm sơ hở của hắn."

Hắn vuốt râu. thản nhiên nói: "Chỉ cần ngươi muốn làm việc, không quản ngươi làm chuyện tốt hay là làm chuyện xấu, nhất định sẽ có sơ hở. Đây chính là lào phụ tại trên quan trường lăn lộn một đời mới học được, chỉ có người không làm việc, mới kêu người bắt không được chỗ sơ hở của hắn, hơn nữa còn có thể luôn luôn nhảy ra cho người khác gánh sự

cô.

Tử Y Đằng nấm chặt râu hắn. Vũ mị cười nói: "Giống như Cừu lão gia ngươi thế này sao?"

"To gan. lại dám cười nhạo lão phu!"

Cừu Hạ giả vờ giận, đem nàng ẩn tại trên đầu gối. tại trên mông phẩn của nàng nặng nề vỗ một cái, ha ha cười lớn...

***

Dạng lãnh đạo gì nói là lãnh đạo tốt?

Tại Hạ Tầm nhìn Đến, đã anh minh lại có thể có năng lực lãnh đạo đương nhiên là lãnh đạo tốt nhất, cũng dạng người này làm việc rất sảng khoái, So sánh dạng lành đạo này xoay sở kém hơn, đó chính là không anh minh không thể làm. tuy dạng lãnh đạo này là không phải trong nghề, nhưng hắn có thể buông tay khiến cho ngươi tự mình phất huy, ít nhất sẽ không kéo chân sau ngươi, Lãnh đạo hòng bét nhất, chính là không anh minh nhưng rất có khả năng làm người, hắn chính mình không phải trong nghề, lại vui mừng vung tay múa chân, khắp nơi chí thị, làm cho ngươi muốn làm việc làm không xong, muốn dựa theo hắn nói đi làm lại rõ ràng là chui vào ngõ cụt.

Hoàng Chân và Dịch Gia Dật chính là trong suy nghĩ của Hạ Tầm làm ông chủ thì tốt hơn là lãnh đạo, bọn họ một người là Tuần án Ngự sử Đô sát viện, đại biểu là triều đình, Một người khác đại biểu là Sơn Đông Đề hình Án Sát tỉ, dựa theo lí thuyết đều là cấp trên của Hạ Tầm, nhưng bọn họ Đến Thanh Châu liền hoàn toàn buông tay, do Hạ Tầm đi lăn qua lăn lại, mà bọn họ thì thành hanh cáp nhị tướng, cả ngày đợi tại trong dịch quán đều không lộ đầu. Hạ Tầm chính là được tiện lợi.

Một chuyến này Hạ Tầm gióng trống khua chiêng mà Đến, Tề vương phủ là nhất định phải đi. Hạ Tầm sau khi tại dịch quán an bài xuống liền đi Tề vương phủ, dựa theo La Thiêm sự an bài lý do cho hắn, kể một chút trường sóng gió sau khi mình về quê cũng gia tộc, cũng bởi vậy trải qua. cầu trợ tới Trung Sơn vương phủ, cuối cũng gia nhập cấm y vệ

Hiện tại còn là Chu Nguyên Chương đương quốc, Tề vương có thể một điểm cũng không có lòng nghĩ ngờ cha hắn sẽ an bài cấm y vệ Đến bí mật điều tra hắn. càng sẽ không nghĩ Đến

cẩm y vệ dám tự tiện hành động, lí do của Hạ Tầm, hắn rất dễ dàng liền túi tường, hơn nữa bởi vì Hạ Tầm tại triều làm quan, sau này không thể vì hắn làm việc, rất là có chút tiếc nuối.

Hạ Tầm bái phòng Tề vương trở về, liền bắt đầu bố trí thủ tục truy nã Lăng Phá Thiên. Tại trước khi bọn hắn chạy Đến, đã gởi đi công văn Thanh Châu phủ phái người giám thị nhà nương cừu của Lăng Phá Thiên. Ôm cây đợi thỏ, vốn chính là thủ đoạn duy nhất tại dưới loại tình huống này. Hạ Tầm hiểu rõ thoáng cái đối với tình huống giám thị nhà cậu của Lăng Phá Thiên, cũng đề xuất không ra cái biện pháp gì càng tốt. liền sai bộ đầu rời đi, chính mình theo sau mặc thường phục rời khỏi dịch quán.

Hạ Tầm đi Liên Tâm am. lần trước hắn đã tìm được địa chỉ am Tuyệt Tình nữ ni tu hành, lại bởi vì Hoàng Chân đại nhân "vất vả quá độ" vội vàng chạy về Tế Nam, lúc này còn là một hồi Đến bái phòng. Liên Tâm am không lớn, ni cô tu hành trong miếu già trẻ cộng lại mới năm người, Hạ Tầm đứng tại bên ngoài am đường nho nhỏ, do tiểu ni cô thông báo đi vào, một hồi thời gian, Tuyệt Tình nữ ni chậm rãi ra đón.

Nhìn thấy Hạ Tầm. Tuyệt Tình nữ ni có chút ngoài ý muốn nói: "Dương thí chủ lần trước đã không cáo mà biệt, tại sao phen này lại trở về?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Sư thái đừng trách, Dương Húc phen này Đến Sơn Đông, tuy là vì cầu được Bành gia hiểu và bỏ qua, đón Tử Kỳ về, nhưng cũng là còn kiêm việc công. Lúc đó không khéo, Tế Nam xảy ra việc lớn. Dương Húc đành phải vội vàng chạy trở về. Sư thái, Tử Kỳ hôm nay thế nào?"

Tuyệt Tình nữ ni trên mặt hiện lên một mảnh mũ mịt, nàng khẽ lắc lắc đầu, thở dài nói: "Dương Húc, ngươi nếu lần trước đi rồi không trở lại, thật cũng đã thôi rồi, ai! Ngươi phen này trở về cũng không tác dụng gì. ngươi và Tử Kỳ... chỉ sợ là rất khó kết hợp."

Hạ Tầm trong lòng trầm xuống, liền vội vàng hỏi: "Sư thái, vì sao nói như vậy? Chăng lê... lại xảy ra việc gì rồi?"

Tuyệt Tình nữ ni thở dài nói: "Không có xảy ra chuyện gì, chỉ là... bần ni và Tử Kỳ vốn còn ôm một tỉa hi vọng, hi vọng thời gian lâu rồi. các trướng bối Bành gia có thể hồi tâm chuyến ý, nhưng mà, chúng ta biện pháp gì đều dũng qua rồi, căn bản không có hữu dụng, trướng bối chủ sự Bành gia. là tuyệt đối không chịu đem Tử Kỳ gả cho ngươi, cho dù các ngươi đã có vợ chồng thật rồi, bần ni cũng không lừa ngươi, hôm nay trướng bối Bành gia...

đã bắt đầu cân nhắc nói cho Tử Kỳ một thông gia. đem nàng xa xa gả đi rồi."

"Cái gì?"

Hạ Tầm kinh hãi. nhịn không được nói: "Sư thái- đây rốt cuộc là vì sao, chẳng lè... là bởi vì thanh danh không chịu được của Dương mỗ ngày trước?"

Tuyệt Tình sư thái khẽ lắc lắc đầu. hai tay chắp lại nói: "Nam nhân có điểm phong lưu thì cũng là bình thường, các trường bối Bành gia sao có thể để ở trong lòng?"

Hạ Tầm vội nói: "Như vậy vấn đề rốt cuộc ra ở chỗ nào? Các trướng bối Bành gia, vì sao kiên quyết không chịu muốn ta và nàng cũng một chỗ?"

Tuyệt Tình nữ ni khẽ nhắm mắt, trầm mặc không nói. Nàng biết lý do, nhưng nàng có thể nói sao?

Hạ Tầm gấp Đến độ dậm chân nói: "Sư thái, xin người có thể giúp Dương Húc ta một lần hay không? Ta muốn... ta muốn gặp Bành trang chủ một lần, chính mặt cũng hắn nói chuyện, sư thái có thể thay dẫn gặp không?"

Tuyệt Tình sư thái khóe miệng chậm rãi bật ra một chút cười khổ: "Vô dụng, dù cho thấy hắn, thì có thể thế nào? Đại ca tục gia kia của bần ni là chỉ trướng một nhà, hắn phải vì cả cái gia tộc phụ trách, sao sẽ để ý tư tình nhi nừ? Ngươi chính là quỳ chết tại trước mặt hắn, cũng đừng hòng hắn nhận lời ngươi.

Dương Húc, ta nghe Tử Kỳ nói qua một chút chuyện của ngươi, ta biết ngươi rất có biện pháp, nhưng sức người có khi cạn. muốn thắng trời, chẳng qua là nói mà thôi, bần ni năm đó tâm cao khí ngạo, cũng cảm thấy trong thiên hạ không có việc không giải quyết được, không có chỗ trũng bước không qua, nhưng trên thực tế..

Hạ Tầm lòng nghĩ ngờ nổi lên. nói: "Sư thái! Ta yêu mến Tử Kỳ, cung cả cái Bành thị gia tộc có quan hệ gì, tại sao còn nhấc lên vi cả gia tộc phụ trách, rốt cuộc là vì cái gì. Bành trang chủ mới ngăn cản chúng ta cũng một chỗ?"

Tuyệt Tình sư thái trong lòng cả kinh, âm thầm hối hận lờ lời, đành phải nói: "Con đường làm quan hiểm ác, Bành gia ta tử trước Đến nay, nam không lấy con gái quan lại, nữ không gả con trai hoạn quan, tránh ở nơi thôn quê, đã thành gia quy, sao có thể vì ngươi phá vờ?"

Hạ Tầm giận nói: “Đây là cái quy củ thối gì? Thôi, vậy ta tử quan không làm. vậy có thể rồi?”

Tuyệt Tình sư thái ngưng mắt nhìn hắn nói: “Vừa vào quân tịch, con cháu không thay đối. đời đời kế tục. Làm quan hay không, ngươi nói là tính sao?”

“Cái này...” Hạ Tầm lúc này mới nghĩ Đến, cái thời đại này còn không có lao công pháp, hắn muốn tử chức, cũng phải Chu Nguyên Chương lão đầu nhi kia gật đầu đồng ý mới được, nếu không sao có thể để ngươi tùy tiện chồng chất quang gánh, đầu không muốn là được sao?

Tuyệt Tình sư thái khẽ tuyên một tiếng phật hiệu, xoay người bước đi, bước chân trầm trọng.

Hạ Tầm vội gọi: “Sư thái!”

Tuyệt Tình sư thái một chân trong am, một chân ngoài am, đứng lại Thân thể, lại không có quay đầu.

Hạ Tầm trầm giọng nói: “Nếu như Bành gia thật muốn Tử Kỳ gả chỗ khác, nàng sê đáp ứng sao?”

“Nàng sẽ không!”

Hạ Tầm vừa mới vui mừng, Tuyệt Tình sư thái lại nhân nhạt nói: “Nhưng nàng không chỉ có ngươi, còn có cha mẹ, có anh em, yêu là tình, Thân cũng là tình, bò được bên nào? Có lè, Bần ni hôm này quy tóc, chính là kết cục ngày mai của Tử Kỳ.”

Hạ Tầm ngẩn ngơ, mắt thấy cửa am kia đóng lên. đột nhiên lớn tiếng rống: “Ta sẽ không buông xuôi như vậy, không quản dũng biện pháp gì, ta nhất định phải đón Tử Kỳ về, Bành trang chủ ngăn cản không được ta, Thiên vương lào tử cũng không ngăn được ta!”

Tuyệt Tình sư thái không có trả lời. nàng nhẹ nhàng đi vào trong cửa. cửa am khè đóng lên.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 189

Lần Thứ Hai Xông Bành Gia Trang

Chương 189: Lần thứ hai xông Bành gia trang

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Các bộ khoái ân nấp chờ đợi tại nhà cừu cừu của Lăng Phá Thiên cũng đã mấy ngày, trước sau không thu hoạch gì. Ẩn nấp theo dõi nhà Thân thích của đào phạm, vốn là thủ đoạn lũng bất đào phạm thường thấy, nhưng mà xác suất thành công cũng không phải rất cao, kẻ phạm trong tội một khi bò trốn, cũng sẽ nghĩ Đến quan phủ sẽ điều tra Thân thích của hắn, rất ít đi chui đầu vào lưới, trừ khi hắn quả thật cũng đường, cần Thân quyến giúp đỡ. Nhưng Lăng Phá Thiên là Bát phương tuần duyệt sứ của Bạch Liên giáo Tế Nam, giao du rộng lớn. lâm vào hoàn cảnh như vậy khả năng không phải rất lớn.

Ngay sau đó, Hạ Tầm tìm Đến Hoàng Chân và Dịch Gia Dật. hướng bọn hắn đề xuất, phải phất động lực lượng quan phủ Thanh Châu, tại thành trấn các nơi làm một lần thanh tra trị an lớn, chỉ cần Lăng Phá Thiên xác thực tại một vũng Thanh Châu, loại phương thức đánh rắn động cò này liền rất dễ dàng thúc giục hắn bạo lộ. Hoàng Chân và Dịch Gia Dật hai vị đại nhân cả ngày buồn bực tại bên trọng quán dịch đánh cờ, sớm đã không chịu thấu rồi, vừa nghe lời này tất nhiên đầy miệng đáp ứng, ba người liền cũng đi phủ nha Thanh Châu một chuyến.

Có quan ở kinh thành và quan viên tư pháp nha môn tình thành ra mặt, tự tri phủ Thanh Châu không thế không để ý đáp ứng, ngay sau đó, chờ khi bọn hắn lại đi ra, Thanh Châu phủ liền bất đầu đánh một hồi hành động nghiêm tóc lực độ trước đó chưa từng có.

Đám du côn vô lại lưu manh ở Thanh Châu, là đối tượng đả kích trọng điểm. mà thuyền xe cửa hàng bốc xếp những cái nghề nghiệp này cũng là khâu trọng điểm điều tra, những người

này, những nghề nghiệp này, trên thực tế đều khổng chế ở trong tay Bành gia Tây thành. Những người này khổng chế những nghề nghiệp này, muốn không có một nửa điểm hoạt động phạm pháp loạn ki cương, có khả năng sao?

Dương Húc chính là muốn tóm điểm sơ hờ của Bành gia, sai hắn đã nhận, bị đại cữu tử tiểu cừu tử đánh một hồi. hắn cũng không nói gì, hiện tại còn muốn đem lão bà của hắn gả cho người khác? Hắn có thể nhịn hay không thể nhịn! Dưa chín rồi. ngày ngày muốn hái dưa lại bị cản trở? Được, mềm không được, liền cứng rắn, Hạ Tầm tại sau khi dò xét thái độ Bành gia, quyết tâm dũng tư thái cứng rắng, bức cha vợ đi vào khuôn khổ.

Các loại tư liệu lần lượt đưa Đến nha môn tri phủ, Hạ Tầm mỗi ngày Đến nha môn làm việc đúng giờ, chuyên môn chinh lí tội chứng có quan hệ cũng Bành gia. Làm hắn ngạc nhiên là, tội chứng có quan hệ tới Bành gia rất ít. không có ổ chứa đào phạm, không có buôn lậu lệnh cấm, không có hàm hại lừa đảo, nhiều nhất có chút tụ chúng ẩu đả, hành vi du côn khi dễ lương thiện, cái này vượt quá ngoài ý liệu của Hạ Tầm. Làm những cái nghề nghiệp này lại trong sạch Đến tới mức này, cái này cũng thật không thể tưởng tượng nổi?

Hạ Tầm lại không biết, triều đình tháng vừa rồi lúc bắt đầu tại khắp nơi trong thiên hạ lũng bắt Bạch Liên giáo đồ, thanh thế còn không có làm lớn Đến như vậy, người già thành tình Bành hòa thường liền ngửi ra chút tư vị khác biệt so với trước, hắn một mặt nghiêm lệnh con em Bành gia toàn bộ về nhà, đình chỉ tất cả hoạt động giáo vụ, đồng thời mệnh lệnh tất cả cửa hàng tên Bành gia đình chỉ tất cả thủ đoạn không hợp pháp vi phạm lệnh cấm. tiễn đi tất cả bằng hữu giang hồ gánh án trên người, ngay cả những lưu manh vô lại kia nhận quản lí của Bành gia cũng nhận được cảnh cáo nghiêm khắc, không cho phép bọn họ làm bất luận hành vi phạm pháp gì, Hạ Tầm có thể tra Đến thật là không nhiều.

Nhưng mà Bành gia tại Thanh Châu nhiều năm. án cũ tồn đọng chưa quyết vẫn có vài kiện, Hạ Tầm cuối cũng đành phải lấy cái này làm căn cứ, lại thêm vào một ít án nhỏ lông gà vò tòi, cứng rắn đem Bành gia liệt làm đối tượng hoài nghĩ trọng đại, suất lình đại đội nhân mã, cuồn cuộn chạy thẳng Đến Bành gia trang.

“Dương Húc, ngươi còn dám Đến?”

Các nam tử cơ bắp của Bành gia lại lần nữa chen ra cửa lớn, nhìn thấy Hạ Tầm uy phong phô trương, không khói âm thầm cả kinh.

Hạ Tầm tử Thanh Châu phủ mượn lượng lớn tuần kiểm bộ khoái, còn có cung thủ dân tráng, đội ngũ chính tề, đao thương san sát. giống như muốn đánh nhau, Bành Tử Kỳ không khỏi tức giận nói: "Dương Húc, ngươi muốn làm gì?"

"To gan!"

Thanh Châu phủ Triệu thôi quan quát lớn: "Tên húy của Dương đại nhân, cũng là ngươi tiểu dân này có thể dũng hô quở trách sao?"

Bành Tử Kỳ giận dữ, định xông lên trước, bị một đường huynh từng trải chút đem kéo lại, đồng thời quay đầu phân phó một tên huynh đệ lập tức hồi báo trang chủ.

Hạ Tầm hướng Triệu thôi quan gật gật đầu, khách khí nói: "Triệu đại nhân, bắt đầu đi."

Triệu Thôi quan đem tay vung một cái, lạnh lũng nói: "Bản quan hoài nghĩ Bành gia trang có dấu kẻ phạm pháp, lập tức vào trang điều tra."

Bành Tử Kỳ tiến lên một bước, bày ra tư thế, giận không kìm được nói: "Ai dám?"

Triệu Thôi quan uy nghiêm nói: "Ngươi dám kháng cự quan phủ?"

Tại sau lưng hắn. một loạt cung thủ lập tức giương cung, tên nhọn chỉ thẳng Bành Tử Kỳ, đoản đao đằng bài thủ dũng đao gõ khiên, trầm giọng quát một tiếng, trường thương thủ. câu liêm thủ đem binh khí chỉ phía trước, một cỗ sát khí trũng tiêu mà lên, loại khí thế quân ngũ này, cũng khí khái giang hồ thảo mãng cũng không giống, hùng tráng như núi, uy không thê lay, Bành Tử Kỳ lại không dám động nữa.

Từng đội dân tráng bước chân vang vang bước Đến, đẩy ra cửa lớn thẳng vào trang viện, Hạ Tầm xoay người xuống ngựa, phủ phủi quan phục, ngang nhiên đi lên trước, khoát khoát tay, vẫn đem cung tên đao sắc hướng các huynh đệ Bành gia những cung thủ bộ khoái lập tức thu hồi binh khí.

Bành Tử Kỳ giọng căm hận nói: "Dương Húc, ta tại Kim Lăng tha ngươi một ngựa, ngươi hôm nay lại dám ý thế hiếp người?"

Hạ Tầm chắp tay mà đứng, mặt không biểu tình nhìn tại tuần kiểm, dân tráng nổi đuôi mà vào, nhân nhạt nói: "Bản quan nghe được tin tức, Bành gia trang có thể ẩn náu Bạch Liên giáo phi, hôm nay Đến đây, chính là vì việc công."

Bành Tử Kỳ nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Húc, ngươi đây là mượn việc công báo thủ riêng. Lần trước, ta là nhìn trên mặt muội muội, mới tha ngươi. Lần này ngươi bất nhân trước, đừng trách ta bất nghĩa, cho dù là khiến muội muội bởi vậy hận ta, ta cũng sẽ không tha ngươi, chờ việc này sáng tó, ta sẽ đem ngươi cáo lên triều đình."

Hạ Tầm nhìn hắn một cái, mỉm cười nói: "Đại cừu ca, ngươi đem ta và Tử Kỳ tách ra, Tử Kỳ sẽ không hận ngươi sao? Ngươi yên tâm, ta chỉ là muốn cũng cha vợ nói chuyện phiếm, nhưng ngươi làm cừu huynh này cũng quá dữ tợn chút, ta đây cũng là không có biện pháp, chờ việc này sáng tó, ta bày rượu hướng cữu huynh bồi tội."

"Ngươi..."

Thân hình Bành Tử Kỳ vừa mới tiến lên. liền bị vài chuôi trường thương sít sao bức lại, Hạ Tầm mỉm cười, cất bước hướng trong viện đi tới.

"Dương Húc mang binh Đến rồi!"

Thiết đảm leng keng trong tay Bành hòa thượng ngừng lại, trên mặt hộ ra vẻ thưởng thức: "Tiểu tử này, là nhân vật, nếu là ba mươi năm trước, thiên hạ chưa định, quần hùng tranh bá, cho dù hắn là người của Chu Nguyên Chương, lào phu cũng muốn tranh hắn một chuyến, cho hắn cái khuê nữ, cũng không tính là gì. Đáng tiếc." Bành hòa thượng thở dài: "Giang sơn đã định, lão Chu gia giang sơn một tòa, sợ không có được thiên hạ mấy trăm năm? Chúng ta là không cơ hội rồi, nhưng mà làm thuận dân... có được không? Tổ tông lưu xuống cơ nghiệp không được rồi? Hết hi vọng đạp cũng những huynh đệ kia của chúng ta, đều không được sao? Nhưng Chu Nguyên Chương lại không dung được chúng ta, tên Dương Húc này lại là người của Chu Nguyên Chương, hắn sẽ bò phú quý tiền đồ cũng chúng ta lăn lộn? Tử Kỳ là đứa nhỏ tốt, ta cũng một mực rất thương nó, nhưng mà chính bởi vì như thế, nàng không thể cũng Dương Húc làm vợ chồng, không thể!"

Bành trang chủ nói: "Gia gia, vậy hiện tại làm thế nào?"

Bành hòa thượng ha ha cười một tiếng nòi: "Có thể làm thế nào? Nếu như bọn hắn thật bắt được thóp của chúng ta, ít nhất tên Dương Húc này là sẽ không đích Thân Đến, tiểu tử này hiện tại làm ra trận trượng lớn như vậy, chỉ là vì thoát khỏi những con thò nhỏ kia, hắn là không Đến Hoàng Hà không hết hi vọng, ngươi đi gặp hắn chút, khiến cho hắn đứt cái ý niệm này, sớm lăn đi."

Bành trang chủ do dự nói: “Như vậy, hắn sẽ không thật cũng Bành gia ta làm khó? Nếu như hắn thật có lòng làm khó Bành gia chúng ta, tuy nói cơ nghiệp Bành gia ta không tại bản địa, nhưng cũng khó bảo toàn không lộ cái gì chân ngựa nha.”

Bành hòa thượng nói: “Nói nhảm, Dương Húc hắn bởi vì ta không đáp ứng hôn sự của hắn, liền có thể ý nghĩ viển vông, đem Bành gia ta hướng Bạch Liên giáo nghĩ Đến? Ngươi đừng quên, hắn cũng là có chỗ sơ hở ở trong tay Bành gia ta, hừ! Tình ái cái gì, nữ nhân tìm chết còn chưa tính, hắn một tên nam nhân, lại là làm quan, sau khi biết rõ Bành gia ta không muốn kết cái hôn nhân này, còn có thể không để ý tiền đồ mà quẩn lấy sao?”

Bành hòa thượng chắp tay ra sau lưng, thiết đảm trong tay liền chuyển động lên: “Ngươi đi, hắn muốn tìm liền để hắn tìm, hắn muốn tra liền để hắn tra. xem hắn có thể chơi ra hoa dạng gì! Bành gia ta khuê nữ này, chính là không cho họ Dương hắn. Hắn cướp cũng được, trộm cũng được, nếu là hắn có bản lình để lão đầu tử ta đem Kỳ Kỳ ngoan ngoãn dâng lên, Bành hòa thượng ta liền phục hắn!”

***

Hạ Tầm thất vọng trở về quán dịch, hắn vốn đối với các trưởng bối Bành gia còn ôm một tỉa hi vọng, hi vọng bọn họ có thể tác thành chính mình cũng Tử Kỳ, sau khi tử Tuyệt Tình sư thái chỗ đó nghe nói thái độ của trưởng bối Bành gia, hắn đã chuẩn bị làm một cái thủ đoạn khác. Bành gia làm ăn, xe thuyền bốc vác, làm những cái hoạt động nghề nghiệp không họp pháp, dũng cái này uy hiếp, có lè sẽ khiến cho thái độ của Bành gia mềm xuống. Nhưng mà, hãn thât vọng rôi.

Lần đi Bành gia trang, hắn như mong muốn gặp được phụ Thân Bành Tử Kỳ Bành đại trang chủ, nói Đến cũng, Bành trang chủ chính là không chịu đồng ý hôn sự của bọn hắn.

Muốn lục soát thôn trang? Tùy ngươi. Sau này muốn tăng mạnh giám thị đối với sinh ý của Bành gia? Cũng tùy ngươi. Hạ Tầm thật không có biện pháp, hắn chung quy không thể thật cũng Bành gia trở mặt thành thù.

Hạ Tầm càng không có nghĩ Đến, hán lần này xử trí theo cảm tính, chứng cứ không đủ liền mạnh mẽ lục soát Bành gia trang, chuyện ỷ vào quyền thế quấy rầy địa phương rơi vào trong tai mắt Cừu Hạ, giờ phút này đang ra roi thúc ngựa trình báo Tế Nam.

Lưu Ngọc Quyết bưng một chén trà nóng, đi Đến bên người Hạ Tầm, trộm liếc hắn một

cái, cẩn thận thận nói: “Dương đại ca, mời uống trà.”

“A, ồ?”

Hạ Tầm tình táo lại, vội vàng đứng lên nói: “Ngọc Giác, bưng trà rót nước tự có dịch tốt hầu hạ. ngươi thế nào có thể làm loại việc này.”

Lưu Ngọc Quyết thẹn thùng cười cười nói: “Đến một chuyến này, ta cũng giúp không được đại ca cái bận bịu gì, Dương đại ca phí công cố sức, là vì thoát tội cho Ngọc Quyết và gia phụ. Ngọc Quyết cũng không biết làm gì. pha trà rót nước chỉ là hơi lộ ra ý cảm ơn, không sao.”

Hạ Tầm chột dạ, nghe được trên mặt nóng lên, vội nói: “Cũng không phiền nào cái gì, Lăng Phá Thiên cũng không biết là có hay không thật trốn Đến Thanh Châu, nếu như thật bắt không được, ta cũng sẽ xin Tào đại nhân nghĩ biện pháp khác, cũng lắm phân chút công lao cho hắn còn hắn cái nhân tình này.”

Lưu Ngọc Quyết vành mắt đỏ lên, hai tay mềm nhũn cầm chặt tay Hạ Tầm. nghẹn ngào nói: “Dương đại ca, ngươi đối với tiểu đệ thật là quá tốt. tiểu đệ thật không biết nên báo đáp ngươi thế nào mới tốt.”

Hạ Tầm có chút không được tự nhiên rụt tay lại. trấn an nói: “Ngươi đừng vội, chúng ta tại Thanh Châu lại chờ chút ngày liền về Tế Nam, lệnh tôn bây giờ tuy trong ngục, có ta chiêu cố, cũng sẽ không có người làm khó hắn.”

Lưu Ngọc Quyết lau lau khóe mắt, ôn thuần nói: “ừm, Ngọc Giác tất cả đều nghe Dương đại ca làm chủ là được.”

Hạ Tầm thở dài, nói: “Được, ta còn muốn ra ngoài một chuyến, ngươi an tâm ở lại trong quán dịch, phàm việc có ta.”

Hạ Tầm có điểm không chịu được nương vị của Lưu Ngọc Quyết, lại thêm vào phiền não trong lòng, liền cố tình ra khỏi quán địch, đứng tại trên đường suy nghĩ, Lăng Phá Thiên bóng dáng đều không có, chuyện Bành gia càng làm càng hòng bét, hai việc chính mình đều là vô kế khả thi, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

“Ta còn cho rằng ngươi đã ôm mì nhân trở về Kim Lăng rồi. Không tường được ta vừa

Đến Thanh Châu, lại đang nhìn thấy Dương đại nhân ngươi thở ngắn than dài đầy mặt u sầu, xảy ra chuyện gì rồi, thật là vị Bành cô nương kia thay lòng đổi dạ sao?"

Hạ Tầm vừa cúi đầu, liền thấy một vị mì nhân Thân mặc quần áo màu xanh nước đang dũng một cái tư thái uyển chuyển đẹp Đến không bắt bẻ được, thanh tà động lòng người đứng tại trước mặt, lúm đồng tiền như ngọc, chân mày như khói, trong con ngươi trong vắt như nước mang theo một tỉa vui vẻ nghịch ngợm trêu tức, Hạ Tầm không khỏi ngạc nhiên nói: "Tạ Tạ! Cô tại sao lại ở đây?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 190

Giai Nhân Tử Xa Đến

Chương 190: Giai nhân tử xa Đến

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm vừa thấy Tạ Vũ Phi, không khỏi ngạc nhiên vạn phần: "Tạ Tạ, cô tại sao ở chỗ này?"

"Đi ngang qua."

Nhìn thấy ánh mắt Hạ Tầm. Tạ Vũ Phi khuôn mặt cười đỏ lên: "Ngươi không phải nghĩ ai cũng mê mình chứ, ta chỉ là tiễn muội tử đi huyện Dương Cốc, khi trở về, thuận tiện rẽ qua Đến nhìn chút, thế nào, Bành gia không đáp ứng hôn sự của các người?"

Hạ Tầm nghe Đến đó, thần sắc không khỏi âm u. thở dài nói: "Ta trước sau làm không rõ ràng, trướng bối Bành gia vì sao cố chấp như thế, vì sao khăng khăng không chịu đáp ứng hôn sự ta và Tử Kỳ. Trong lòng rất phiền muộn, cũng ta đi một chút đi."

Hai người sánh vai hướng trên đường dài đi. Hạ Tầm hỏi: "Cô tiễn Phi Phi đi Dương Cốc, chẳng lè tẩu tử Tiểu Đông đã đồng ý để Phi Phi vào cửa rồi?"

Tạ Vũ Phi cười duyên nói: "Đồng ý rồi."

Hạ Tầm hơi cảm thấy ngoài ý muốn nói: "Dễ dàng như vậy? Ta ngược lại không có nghĩ Đến, ta nhìn tẩu tử Tiểu Đồng, đối với Cao Thăng huynh nhìn Đến sít sao, gần đây không đồng ý hắn nạp thiếp."

Tạ Vũ Phi hé miệng cười, dương dương đắc ý nói: “Ngươi cũng không thấy là ai ra mặt làm bà mối, bản cô nương xuất mã, còn có thể không mã đáo thành công sao?”

Hạ Tầm liếc nàng một cái nói: “Thật có lợi hại như vậy, cô dũng biện pháp gì thuyết phục tẩu tử Tiểu Đông?”

Tạ Vũ Phi mỉm cười đem sự tình trải qua nói một lần. Hạ Tầm khẽ nhíu mày, không vui nói: “Tẩu tử Tiểu Đông làm người rất tốt, cô lợi dụng quan tâm của nàng đối với Cao Thăng huynh, xếp đặt lừa gạt nàng, làm như vậy... rất không phúc hậu.”

Tạ Vũ Phi mặt thoáng cái đỏ lên. kích động hỏi ngược lại: “Nếu không thế nào? Đối với nàng nói thật? Xin nàng đáp ứng sao? Nàng đáp ứng cũng thôi, nàng nếu không chịu, là khiến cho Tây Môn Khánh dũng tiếng ghét vợ đuổi vợ, còn là khiến cho muội tử rễ tình đâm sâu của ta bi thương trở về Kim Lăng? Ta là dũng lừa gạt, không sai, nhưng cái này chỉ là một loại thủ đoạn, dũng đao giết người quang minh lỗi lạc, không nên giết cũng có thể giết. Dũng thuốc giết người nhìn không lộ ra, nên giết cũng không giết được? Nếu như ngươi nghĩ làm một chuyện xấu, ngươi đối với người bị hại quang minh chính đại nói rõ ý ngươi Đến, vậy không phải hòng việc rồi? Nếu như ngươi muốn làm một chuyện tốt. chỉ là đạt được mục đích thủ đoạn không phải quang minh chính đại, vậy liền thành hòng việc?”

Hạ Tầm kinh ngạc nhìn nàng một cái nói: “Chỉ hỏi kết quả, không hỏi quá trình, ngươi và một người, ngược lại rất giống.”

Tạ Vũ Phi kích động nói: “Ta chỉ là một nữ tử yếu ớt, ta không có lực lượng thật cường đại, dũng cái gì thủ đoạn quang minh chính đại đạt được mục đích. Rất nhiều lúc, vì sinh tồn, làm ta muốn bảo vệ người, ta chỉ có thế dũng chút thủ đoạn. Liền giống như ta đối với đại ca lừa gạt. ta nhất định phải nói cho hắn biết, họa tác của hắn căn bản không đăng được nơi thanh nhà, ta nhất định phải nói cho hắn biết, họa tác của hắn căn bản không có người mua, đó là tiền muội muội hắn hãm hại lừa đảo Đến. đem hắn kích động Đến phất điên mới là đối tốt với hắn?”

Hạ Tầm thấy vành mắt nàng phất đỏ, thần sắc kích động, vội vàng giải thích nói: “Ta cũng không có nói người làm sự tình gì thương thiên hại lý, chỉ là ta cũng tâu tử Tiêu Đông quen biết, có chút thay nàng cảm thấy không đáng...”

Tạ Vũ Phi lạnh lũng cười nói: “Tây Môn Khánh thật yêu mến muội tử của ta. không phải

sao?

Như vậy ngươi nói nên làm thế nào? Cũng nương tử hắn nói thật chân tướng? Nếu như nàng không đáp ứng, muội tử ta nếu như chịu buông tha còn tốt, nếu không không phải muốn bơ vơ một đời? Tây Môn Khánh sẽ hay không vì thế lòng sinh áy náy, tử đó buồn bực sầu não không vui? Hắn cũng nương tử ngày sau còn có thể như trước đây ân ái bình thường sao?

Thiên hạ này, là thiên hạ của nam nhân các ngươi, các ngươi có thể tam thê tứ thiếp, chúng ta tiểu nữ tử, chỉ là muốn cũng Tiểu Đông nàng yêu nam nhân của nàng cũng một chỗ mà thôi. Ta làm như vậy, thủ đoạn xác thực không quang minh như thế, nhưng mà tiểu muội có thể đạt được mong ước, Tây Môn nương tử Đến cũng lộ ra phong phạm đại phụ, Tây Môn Khánh đối với nương tử lòng sinh áy náy, sau này sẽ chỉ đối với nàng càng tốt, như vậy có gì không tốt?

Cái gì gọi quang minh chính đại, là làm Đến đều vui mừng quan trọng, hay là vì có vẻ quang minh lỗi lạc mà đi quang minh lỗi lạc quan trọng? Ngươi là đại nam nhân, nói là làm được ngồi được trên đầu, đinh thiên lập địa, ta chỉ là tiêu nữ tử, ánh mắt ta nhìn không được xa như vậy, lòng dạ không có lớn như vậy, ta chỉ để ý chỗ của ta, ánh mắt ta, xa nhất chỉ là nhìn Đến cửa nhà mình mà thôi."

Nàng nóng nảy nói xong, nước mắt tại trong hốc mắt đánh chuyến, nàng không để ý người khác nhìn nàng thế nào, vốn là tuyệt không để ý, nhưng Hạ Tầm vừa nói như vậy, trong ngữ khí chỉ là mang chút khiên trách, trong lòng nàng liến ủy khuất Đến muốn chết, nàng vốn cho rằng Hạ Tầm đã tiếp nhận, hiểu rõ sở tác sở vi của nàng.

Hạ Tầm im lặng hồi lâu. khẽ thở dài. nói: "Ta hiểu, nữ nhân để ý, cũng nam nhân là không giống. Ngu Cơ tự vẫn, chỉ là vì khiến cho nam nhân của nàng có thể buông xuống vướng víu một mình đào mệnh, Hồng Phất đêm chạy, chỉ là si mê tại lòng dạ thao lược, ăn nói phong lưu của Lý Tình. Lương Hồng Ngọc đánh trống trợ chiến, chỉ bởi vì lang quân của nàng chuộc nàng làm thiếp, vinh thoát phong trần. Các nàng, không phải vì quốc gia của các nàng, chỉ là vị nhà của các nàng..

Tạ Vũ Phi không quay đầu lại. thanh âm cứng rắn nói: "Không cần ngươi vỗ mông ngựa, Tạ Vũ Phi ta chỉ là một tiểu nữ tử, nào so sánh được các nàng?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Có cái gì không so được? Nếu Lý Tình kia cuối cũng cũng chỉ làm làm được một cái lang trung, tụng sư ở huyện nhỏ, Hồng Phất đêm bò trốn cũng không phải là

không biết xấu hổ, tầm mắt thiển cận. chỉ bởi nam nhân của nàng thành anh hùng cái thế, hành vi giống nhau sẽ được đánh giá khác nhau. Được rồi, được rồi, vừa rồi là ta nói sai, ta hiện tại cũng không có tới quan tỉ, cô không muốn phải cũng ta tức giận chứ."

Tạ Vũ Phi quay đầu lại, trợn mắt nhìn hắn nói: "Ngươi là người gì của ta, người ta vì sao phải cũng ngươi tức giận?"

Hạ Tầm bất đắc dĩ nói: "Cô xem, cái này không phải là tức giận sao?"

Tạ Vũ Phi trên mặt nóng lên. chuyển chủ đề nói: "Rốt cuộc thế nào rồi, Bành gia vì sao không đáp ứng ngươi cầu Thân?"

Hạ Tầm giang tay nói: "Ta cũng không rõ nguyên do. Tử Kỳ và ta rõ ràng đã có vợ chồng thật. ta lại không phải không xứng với Bành gia cô nương của hắn, nhưng Bành gia chính là không chịu đáp ứng, ta nói mềm xin không được, ta dũng mạnh mè bức bách cũng không thành, làm Đến hiện tại ta cũng không làm rõ ràng, các trưởng bối Bành gia rốt cuộc là nghĩ cái gì".

Tạ Vũ Phi lòng hiểu kì nổi lên, nhịn không được hỏi: "Có thể đem tình hình chỉ tiết nói cũng ta nghe chút không?"

Hạ Tầm đem nguồn gốc sự tình nói một lần, Tạ Vũ Phi ngạc nhiên nói: "Không có đạo lý, lấy gia thế, Thân phận của ngươi, muốn xứng Bành gia cô nương hắn, chung quy vẫn xứng được, lại nói nàng lại sớm đã thành người của ngươi. Bành gia và ngươi không có thâm cừu đại hận gì, có lí do gì nhất định phải chia rẽ các ngươi?"

Hạ Tầm phiền khổ nói: "Ta nếu như biết, sẽ không khổ não như thế rồi."

Tạ Vũ Phi con mắt xoay chuyển, nói: "Bành gia dầu muối không tiến như thế, nhất định có nguyên nhân. Không rõ nguyên do sở tại, biện pháp bình thường chỉ sợ làm không được, nhưng mà, nếu như là ngươi, không rõ ràng nguyên do sở tại, ngươi cũng có thể đạt được mục đích."

Hạ Tầm mừng rở nói: "Ngươi có biện pháp, thật có biện pháp?"

Tạ Vũ Phi ho khan một tiếng nói: "Ngươi quên ta là làm gì rồi?"

Hạ Tầm bừng tỉnh đại ngộ: "Dũng lừa gạt?"

Hắn liên tục lắc đầu nói: "Không được, như vậy không được."

Tạ Vũ Phi không phục nói: "Ngươi muốn giả đáng thương đả động phụ lão Bành gia, chăng lè không phải thủ đoạn? Ngươi nghĩ mượn uy áp của quan Bành gia đi vào khuôn khổ, chẳng lè cũng rất quang minh?"

Hạ Tầm nghẹn lời, lại vẫn cảm thấy có chút không ổn, Tạ Vũ Phi tức nói: "Bành cô nương đón không trở về, khó chịu không phải ta, ta cần gì uổng công làm tiểu nhân? Ngươi cho dù không nguyện ý, ta tại Thanh Châu du lãm hai ngày liền về Kim Lăng, sau này sê gặp lại."

Tạ Vũ Phi nói xong xoay người rời đi.

Phải nói Đến, người đều có lòng riêng, Tạ Vũ Phi là yêu mến Hạ Tầm, nếu như Bành Tử Kỳ không thể cũng Hạ Tầm ở một chỗ, đối với nàng tất nhiên có lợi không có hại. Nhưng mà, sau khi Bành Tử Kỳ nghe xong phen tính toán kia của Hạ Tầm, đã không rõ ràng hướng Tạ Vũ Phi lộ ra tâm ý Hạ Tầm muốn lấy hai người nàng làm bình thê, nếu không nàng cũng sẽ không xấu mặt cũng Đến Sơn Đông.

Nàng đã biết phen tính toán này của Hạ Tầm, lại là Bành Tử Kỳ tiết lộ cho nàng, hôm nay mắt thấy Bành Tử Kỳ lâm vào khốn cảnh, nàng rõ ràng có chủ ý khoanh tay đứng nhìn, không thành chân tiểu nhân? Cái này qua không được cửa ải lương tâm của chính nàng.

Thêm nữa, Hạ Tầm vì tìm về Bành Tử Kỳ, dám hướng Chu hoàng đế chính diện xin nghĩ, trước mắt tuy gặp khó khăn, hắn sẽ bò qua sao? Tạ Vũ Phi lại ở đó cam lòng cho nhìn hắn làm khó, ai biết hắn khinh suất, sẽ còn làm ra chuyện gì, không nghĩ Đến nàng chịu hỗ trợ, Hạ Tầm ngược lại còn ngại thủ đoạn của nàng không đủ quang minh chính đại.

Tạ Vũ Phi giận dỗi liền đi, Hạ Tầm đang do dự nên hay không đuổi theo, liền thấy một người thở hổng hộc chạy Đến. tử xa kêu: "Dương đại nhân, Dương đại nhân.

Hạ Tầm tập trung nhìn một cái, lại là Đô sát viện Mục Tử Phong, Hạ Tầm vội dừng bước lại, hỏi: "Vội vàng như thế, xảy ra chuyện gì rồi?"

Mục Tử Phong nói: "Đại nhân, Tế nam truyền Đến tin tức, có người tại Liêu thành phát hiện tung tích Lăng Phá Thiên, Tào đại nhân đã sai người tăng cường vũng Liêu thành truy bắt điều tra, đồng thời phái người Đến Thanh Châu thông báo cho chúng ta, Hoàng Ngự sử và Dịch đại nhân cảm thấy Thanh Châu đã vô sự, không bằng sớm một chút chạy về Tế Nam, nơi

này có vị vương gia tọa trấn, hạn chế luôn là nhiều chút. Hai vị đại nhân đang thương nghị, tiểu nhân cố ý chạy Đến. báo cho đại nhân ngài cái tin."

"Vậy liền phải đi rồi?"

Hạ Tầm đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức giãn mặt cười nói: "Được, rất tốt. ngươi làm việc rất cơ linh, sau khi về kinh thành, ta sẽ hướng Đô ngự sử Ngô đại nhân đề cử chút, ngươi nhân vật cơ linh như vậy làm sai dịch đáng tiếc, nên đề bạt trọng dụng một chút."

Mục Tử Phong vừa nghe mặt mày hớn hở, liên tục cúi đầu nói: "Đa tạ đại nhân đề bạt, đa tạ đại nhân đề bạt."

Hạ Tầm tử trong tay áo lấy ra xâu tiền, đưa cho hắn nói: "Được rồi, chút tiền này cầm đi uống trà đi."

Mục Tử Phong liên tục khoát tay: "Không được, không được, vì đại nhân góp sức, đó là vinh hạnh của tiêu nhân."

Hạ Tầm quay đầu vừa nhìn Tạ Vũ Phi đã đi được xa rồi, trong lòng nôn nóng, liền đem tiền hướng tay hắn nhét vào, nói: "Đừng tử chối, bản quan còn có việc, ngươi đi về, có chuyện gì kịp thời bấm cho ta biết."

Nói xong nhấc vạt áo, lớn tiếng gọi: "Tạ Tạ... Tạ cô nương, đi thong thả! Đi thong thả.. Liền bước nhanh đuổi theo.

Tạ Vũ Phi một bên đi. một bên chú ý động tình sau lưng, một mực không thấy Hạ Tầm đuổi Đến, không khỏi âm thầm xưng lạ: "Hắn thật thà mắt đi Bành cô nương, cũng không dũng âm mưu thủ đoạn của tiểu nữ tử ta? Được! Đây là ngươi chính mình muốn vứt bò, trách không được ta.

Đang nghĩ, sau lưng liền truyền Đến tiếng Hạ Tầm gọi, Tạ Vũ Phi trong lòng buông lòng, lại không tránh khỏi có chút thất vọng nhân nhạt, nàng dừng bước chân, chậm rãi xoay người, nghiêm mặt nói: "Chuyện gì?"

Hạ Tầm đuổi Đến, ngượng ngùng hỏi: "À, cô vừa rồi nói biện pháp, rốt cuộc là biện pháp gì?"

Tạ Vũ Phi thong thả nói: "Tiểu nữ tử nghĩ biện pháp, nhưng không đủ quang minh chính

đại.”

Hạ Tầm chính khí nghiêm nghị nói: “Chỉ cần mục đích là tốt, quản thủ đoạn hắn thế nào.”

Tạ Vũ Phi nhịn không được phì cười một tiếng, vội vàng thu lại nụ cười, khinh thường trợn mắt nhìn hắn nói: “Các ngươi là những nam nhân xấu.”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 191

Nam Nhân Không Xấu

Chương 191: Nam nhân không xấu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

file ảnh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 192

Lừa Gạt Tân Nương

Chương 192: Lừa gạt tân nương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

"Kỳ Kỳ gả đi xa Vân Nam. núi cao đường xa, đưa mắt không quen, cũng liền không có tính tình ngang ngược kiêu ngạo. Thêm nữa, Mộc gia là thổ hoàng đế một phương Vân Nam, nên các tộc bộ đều cư trú tại giữa rừng sâu đầm lớn, tiêu diệt chỉ hao người tổn của lại khó thấy hiệu quả, đây chính là nguyên nhân các triều đại đối với bọn họ đều hữu nghị gia tăng vỗ về.

Kỳ Kỳ gả đi nơi đó, cũng Bành gia ta trên cơ bản cũng liền đứt đoạn liên hệ, sẽ không bạo lộ sự tình gì của Bành gia ta, mà chúng ta bên này vạn nhất có cái gì sơ xuất, cũng không Đến nỗi liên lụy Đến nàng, cho dù là triều đình tra được Đến Vân Nam, cũng phải cố ky phản ứng cai tộc, nơi đó trời cao hoàng đế xa, dân phong lại kiêu ngạo không thuần hóa, động triệt liền sinh thị phi, triều đình sẽ không vì một nữ tử liền làm phương pháp tội liên đới, đi chọc cái tô ong vò vè này."

Bành trang chủ khom người nói: "Dạ. chỉ là tôn nhi lo lắng..

Bành hòa thượng nói: "Lo lắng cái gì?"

Bành trang chủ nói: "Tử Kỳ đối với vị thiếu gia Mộc gia kia... Tựa như rất là chán ghét.

Bành hòa thượng trừng mở con mắt, giận nói: "Nó rất chán ghét? Nó làm ra chuyện nhục môn phong như vậy, đối lại người khác thì đã sớm đánh chết nó, chúng ta không đánh nó, không mắng nó, nha đầu này còn muốn cái gì? Hừ! Đều là ngươi đem nó làm hư rồi, lúc này

không thê để tỳ ý nó, khuê nữ nhà ai hôn nhân đại sự không phải mệnh của cha mẹ lời của mai mối?"

Hắn chỉ ngón tay nói: "Ngươi đi. hồi đáp lễ vị Mộc lão gia kia. lại nhìn xem tiểu cửu nhà bọn họ, rốt cuộc là dạng nhân vật gì, nếu là trúng ý, chuyện này liền nhanh chóng định xuống. Một hồi trước bởi vì tên Ngưu Bất Dã kia. Dương Húc về Tế Nam, lại Đến mang theo đại đội nhân mã. một lần này bởi vì Lăng Phá Thiên hắn lại rời đi rồi, ai biết hắn lần sau sẽ không trở lại hay không, sớm chút nào chấm dứt việc này, làm cái rút củi đáy nồi, xem hắn còn có thể giở ra trò gì nữa. Có bản lình, để hắn và Thổ tỉ Vân Nam liều mạng đi!"

Bành hòa thượng lạnh lũng cười một tiếng nói: "Những người kia sao có thể so với chúng ta, hắn nếu là dám đi, chỉ sợ là có mạng đi, không có mạng về!"

Ngày hôm sau, Bành trang chủ thăm đáp lễ người Mộc gia, hơn nữa tận mắt nhìn Đến vị thiếu gia Mộc gia kia, Mộc gia tuy Mộc gia ở xa nơi biên hoang, lại là thế đại quan lại, vị Cửu thiếu gia Mộc gia này tuấn mì như xử nữ, nhất cử nhất động rất có khí phái nhà giàu, chỉ là màu da mặt đen, cái này ngược lại cũng tốt. vốn là một nam tử cực tuấn mì, nếu là làn da lại trắng một chút, không tránh khỏi thiếu một chút tư vị nam nhân.

Vị thiếu gia Mộc gia này rất ngạo mạn. dù là đối diện với phụ Thân cô nương chính mình ngường mộ trong lòng, cỗ dáng vẻ cao ngạo kia cũng là không giảm chút nào, Bành trang chủ đối với cái này cũng không để ý gì, tuy nói phụ Thân Mộc thiếu gia chỉ là quan tứ phẩm, nhưng mà người ta là chư hầu một phương, thừa kế thổ tri phủ Lệ Giang phủ, tại trên địa bàn hắn, đó chính là một người nói một không hai, thổ hoàng đế nắm giữ sống chết của người khác, loại khí phái này nguồn gốc tự trời sinh, nếu thật là khiêm cung giừ lễ chút, đó mới có vẻ giả dối.

Gia thế như vậy, địa vị như vậy, tướng mạo nhân phẩm như vậy, Bành trang chủ rất hài lòng, hai bên rất nhanh liền nói Đến hôn sự. Hôn lễ cai tộc so với người Hán muốn đơn giản nhiều, phen này nhập gia tùy tục, nghiêm khắc dựa theo tập tục người Hán tiến hành nạp thải, hỏi tên, nạp cát. nạp huy, mời cờ, Thân nghênh các loại trình tự, chỉ là Mộc gia xa tại Vân Nam, không thể ở khách sạn lâu, cho nên hai bên hiệp đàm một phen, tăng nhanh tốc độ, hơn nữa ước thành Thân ba ngày, do Mộc gia bao xuống cả tòa Hải Đại Lâu làm phòng hoa chúc, sau khi thành lễ lại mang theo vợ trở về Vân Nam.

Tốc độ tiến hành của hôn lễ trước kia chưa từng có, khi Bành Tử Kỳ vừa mới nghe được

cái tin tức này phản ứng phi thường kịch liệt, lại là tìm cái chết một trận lăn qua lăn lại, nhưng mà sau khi được cô cô, thẩm thâm, mợ, di nương các loại trướng bối nữ tính Thân tộc luân phiên oanh tạc cố hết sức khuyên nhủ, lại thấy thái độ của tổ phụ kiên quyết, biết không tuân theo không được, cũng đành phải ngầm thừa nhận cửa hôn sự này. Tuy nói tâm tình có chút ủ rũ, ít nhất cũng không lại khóc náo lên nữa.

Mầu Thân Chu thị của nàng thấy nữ nhi rốt cuộc thông suốt, lúc này mới yên tâm xuống, bắt đầu vì nừ nhi lo liệu đồ cưới, vừa nghĩ Đến nữ nhi bảo bối gả đi xa Vân Nam, sau này xa cách núi sơn thủy, chỉ sợ một đời cũng khó gặp được, Chu thị rất là thương thâm, nhưng nữ nhi làm ra chuyện như vậy, hôm nay có thế có kết cục tốt như thế, nàng lại rất là vui vẻ yên tâm.

Giờ ngọ ngày này, Chu thị mang theo một lão phụ nhân đi vào khuê phòng nữ nhi, Bành Tử Kỳ bây giờ vẫn do người trông giữ, chỉ là bởi vì nàng đã đáp ứng hôn sự, trông giữ không phải nghiêm như vậy, nhân viên giám thị đều lui Đến ngoài viện, nhưng mà có bọn họ canh tại bốn phía, Bành Tử Kỳ vẫn là có chạy đằng trời.

Nhìn thấy mẫu Thân dẫn theo một lão phụ nhân không quen trở về, Bành Tử Kỳ không khỏi kinh ngạc nhíu mày, nàng không có nói gì. những ngày này nàng một mực im thin thít ít nói, Chu thị đã quen rồi, nàng biết nhữ nhi còn không buông xuống được họ Dương kia. nhưng mà nữ nhi đã đáp ứng hôn sự rồi, chờ nàng gả cho người, tin tưởng dần dần sẽ hồi tâm chuyên ý, mà đi làm con dâu Mộc gia.

“Kỳ Kỳ nha, vị này là Hạ đại nương, là bà đỡ tốt nhất trong thành Thanh Châu, nương hôm nay đặc ý mời bà Đến... còn có ba ngày, con phải xuất giá rồi, có chút chuyện, để Hạ đại nương dạy con.”

Bành Tử Kỳ nghe xong càng thêm kinh ngạc: “Dạy con? Dạy ta cái gì? Cô nương sắp gả, ngược lại có nương Thân trưởng bối hướng về phía nàng giải thích một phen sự tình đêm tân hôn động phòng hầu hạ nam nhân như thế nào, nhưng con... cần phải dạy sao? Nói lại, bà ta là bà đỡ, chuyện này sao phải cần đưa bà đỡ Đến đây?”

Bành Tử Kỳ một đôi mắt to đen lúng liếng chuyển động tại trên Thân hai người. Chu thị có chút bộ dáng khó mở miệng, nói với Hạ đại nương: “Hạ đại nương, đây chính là Kỳ Kỳ nhà ta, ngươi... ngươi cũng nàng nói đi, ta ra ngoài trước.”

Hạ đại nương nhận của Bành gia một khoản phí ngậm miệng dày, lại biết thế lực của Bành

gia cực lớn. nàng một cái bà đỡ, người ta muốn thu thập nàng dễ như trở bàn tay, nào dám chậm trễ, liền vội vàng hướng Chu thị cười theo nói: "Đại phu nhân ngài đi thong thả, đại phu nhân cứ yên tâm. lào bà tử tay nghề cửa này, nhất định tận tâm truyền thụ với đại tiểu thư, tuyệt không Đến nỗi ra cái sai khác chậm trễ gì."

Chu thị gật gật đầu, lại nhìn nữ nhi, lúc này mới ra khỏi phòng, tiện thể đem cửa phòng thay các nàng đóng lên. Hạ đại nương lập tức ân cần Đến gần bên người Bành Tử Kỳ, lấy trong ngực lấy ra một thứ gì, cười bồi nói: "Đại tiểu thư, ngươi xem, trong tói này là máu lươn.

Bành Tử Kỳ hiểu kì nhận qua, nhìn là một cái tài da nho nhỏ mong mòng, bên trong chứa một loại dịch thể thẫm màu, nàng chuyên động xem kì. hỏi: "Thứ này, là dũng làm gì, là một loại dược vật sao?"

Hạ đại nương rất là khó xử, nhưng nàng biết Bành gia không phải dễ trêu, ngay cả câu "con phá Thân rồi, đã không phải hoàng hoa đại khuê nữ" cũng không dám nói, chỉ là chỉ chỉ ngô ngô nói: "Cái thứ này, nó không phải dược vật. Tác dụng của nó... khụ, là như vậy, hôm nay đem cái này lấy ra, chỉ là trước tiên dạy tiêu thư cách dũng, chờ ngài ngày đại hi đó, lào bà tử sẽ cho tặng cho cô một phần, tiểu thư cô phải vụng trộm đem nó đặt trong hạ thể, chờ Đến khi cũng tân cô gia động phòng..

Hạ đại nương kiên nhẫn tỉ mi giảng giải một phen, tuy là Bành Tử Kỳ sớm đã qua việc, vẫn xấu hổ Đến đầy mặt đỏ bừng. Chu thị ở dưới hiên đi qua đi lại, chờ Đến Hạ đại nương lén lén lút lút tử trong phòng ra, nàng vội Đến đón, Hạ đại nương nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của nàng, liền vội vàng gật gật đầu, nhếch miệng cười nói: "Đại phu nhân yên tâm, tiểu thư thông minh, vừa dạy liền hiểu."

Chu thị thở dài, hai tay chắp lại, lẩm bẩm than thở nói: "Cám ơn trời đất."

Trong khuê phòng, Bành Tử Kỳ hiểu kì đem chơi trong tay cái tài da nho nhỏ, đột nhiên phì cười một tiếng, nụ cười này, diễm như đào lý, đẹp mà không lẳng lơ... Nàng tại Bắc Bình, nơi đó thấy qua cái gì Mộc Cửu Mộc thiếu gia, cái này tất cả đều là dựa theo Hạ Tầm bố trí mà thôi. Hạ Tầm trước khi gần đi, cố ý đi gặp Tuyệt Tình sư thái, Thần sắc chán nản. chỉ nói dùng hết tâm tư, trước sau không thể đạt được thông cảm của trưởng bối Bành gia, bởi hắn công vụ trên người, không thể ở lâu. tạm thời còn phải rời đi, chờ hắn ngày lại đi xin nghĩ, nhờ sư thái chuyến lời Tử Kỳ, cũng lấy ra một cây trâm lưu kim san hô châu, nói đây là hắn

lúc trước tặng cho Tử Kỳ vật định tình, Tử Kỳ bị huynh trướng mang đi, đi Đến vội vàng, rơi lại trong phòng, xin sư thái cũng tặng cho Tử Kỳ.

Hạ Tầm cử động này cũng coi như là cẩn thận, hắn tuy biết Tuyệt Tình sư thái đồng tình bọn hắn. hơn nữa lúc trước còn là nàng ủng hộ Tử Kỳ đi Bắc Bình tìm chính mình, lại vẫn không dám đem kế hoa hợp bàn thác ra, xin nàng đưa cây trâm đi, lấy lập trường gần đây của hắn, lại không sợ nàng không chịu đáp ứng. Tử Kỳ cũng là nha đầu rất cơ linh. Hạ Tầm tặng qua nàng một cái áo lông da hồ li, lại nơi nào tặng qua nàng một cây trâm như vậy?

Nghe xong Tuyệt Tình sư thái kể lại, Bành Tử Kỳ điềm nhiên như không, chờ nàng rời đi, một phen nghiên cứu lặp đi lặp lại, cuối cũng tử trong chỗ rỗng trong cây trâm lấy ra một tờ giấy, hiểu rõ kế hoạch của lang quân, tất nhiên toàn lực phối hợp, nàng để cho nha hoàn đi Đến trong thành, dựa theo sổ lượng chỉ định của nàng tại cửa hàng chỉ định mua mấy vật thường dũng của nữ nhi gia, Hạ Tầm nơi đó liền biết nàng đã hiểu cả kế hoạch, lập tức liền bắt đầu hành động lên. Lúc này mẫu Thân lại tin là thật, còn làm như có thật mời bà đỡ Đến dạy nàng... Bành Tử Kỳ sao không bật cười cho được.

Nếu nói Bành hòa thượng này, chính là trong một vị phong vân hào kiệt trong giang hồ, nhưng đối với thủ đoạn của ngũ môn này, hắn lại không quá hiểu rõ, lại thêm đã lâu không hỏi thế sự, đối với loại trò bịp lừa gạt hôn nhân này cũng chưa từng nghe thấy, căn bản không từng ngờ vực Đến trên mặt này, lại bị Tạ Vũ Phi lừa gạt qua, đây thật là một đời đánh nhạn, ngược lại bị nhạn mổ mắt.

Đương nhiên, chủ yếu nhất, vẫn là Hạ Tầm hạ đủ công phu, Hạ Tầm lần trước khi tại Tế Nam sắp xếp điều tra dân cư, đối với tất cả người vũng khác đều có một phần tư liệu tường tận, hơn nữa là dựa theo tình phân loại gửi tài liệu, ph thường dễ dàng tra tìm, cho nên một lần này trừ giả trang Mộc Cửu là Lưu Ngọc Quyết ra, người khác đều là người Vân Nam hàng thật giá thật, nói được một miệng lời Vân Nam, liền ngay cả tất cả giấy chứng nhận cũng đều là quan bằng hàng thật giá thật, ngươi kêu Bành gia như thế nào nhận ra thật giả?

Ngoài Hải Đại Lâu, nơi góc đường, có một tên ăn mày xin cơm, ngồi xồm trên mặt đất. trước mặt bày một cái chén vờ, đang lạnh lũng nhìn chằm chằm Hải Đại Lâu đối diện trang trí Đến hi khí dương dương.

Hôm nay cho dù là Hạ Tầm mặt đối mặt đứng ở trước mặt hắn. chỉ sợ cũng không nhận ra cái tên ăn mày nhếch nhác dơ bẩn này, chính là Vương Kim Cương Nô mà bọn hắn sớm đã

nhận định đã chết ở trong Khâu Tử động.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 193

Giả Nguyệt Lão

Chương 193: Giả Nguyệt lão

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Vương Kim Cương Nô là tại trước một ngày Hạ Tầm rời Thanh Châu đuổi theo Đến Thanh Châu, lúc đó hắn tận mắt nhìn thấy Hạ Tầm cũng Tạ Vũ Phi tại đầu đường nói chuyện, nhưng mà lúc đó hắn cũng chưa đem Tạ Vũ Phi để ở trong lòng, một nữ tử thanh xuân tại đầu đường cũng nam nhân Đến gần, theo hắn tiến vào quán dịch, cuối cũng lại tự Đến khách sạn tìm chỗ ngủ trọ, sẽ là nữ tử nhà đàng hoàng sao?

Cho nên hắn một mực theo dõi chỉ có một người Hạ Tầm. ngày thứ hai vừa sớm khi Hạ Tầm khoái mà chạy Đến Liên Tâm am, Vương Kim Cương Nô nhìn thấy hắn rời thành rồi, chỉ là Vương Nhất Nguyên trở tay không kịp, dựa vào một đôi chân nhưng đuổi không kịp hắn, cũng không biết hắn đi nơi nào, không cách nào theo dõi, chỉ có thể chờ khi hắn trở về, bày ra nghĩ trượng trở về Tế Nam, Vương Kim Cương Nô mới lại lần nữa theo sát.

Hắn lần này đại nạn không chết, cũng không kịp thời trốn xa, mà là ôm hận theo dõi Hạ Tầm. Hạ Tầm lần này không chỉ chút nữa muốn tính mạng hắn, còn làm hỏng chuyện tốt của hắn. Ở trong lòng Vương Nhất Nguyên, thật ra giấu một cái bí mật cực lớn, cái bí mật này chính là: “Đại nguyên soái Bạch Liên giáo Thiêm Tây huyện Miễn, Hán Minh hoàng đế Điền Cửu Thành, cũng chưa chết!

Chết đi. thật ra chỉ là một cái thế Thân của Điền Cửu Thành, hôm nay Vương Nhất Nguyên và Điền Cửu Thành đã là hai vị thủ lĩnh Bạch Liên giáo Thiểm Tây huyện Miễn sau khi trải qua sàng lọc. Hai người sau khi đào thoát thương nghị một phen, quyết định do Điền Cửu

Thành tại bản địa ân náu xuống, sau khi tin tức qua tiếp tục thu thập giáo chúng, mưu đồ Đông sơn tái khởi, mà Vương Nhất Nguyên thì trốn Đến đất khác, chế tạo rắc rối, dời đi áp lực cường đại của triều đình đối với bản địa.

Cái mục tiêu thứ nhất hắn lựa chọn chính là Tế Nam, nhưng hắn căn bản không túi tường Ngưu Bất Dã đem căn cơ dựng tại trong thành thị có thể thành việc lớn gì, bất quá hắn không cần Ngưu Bất Dã thật thành công. Hắn chỉ biết, nếu như Ngưu Bất Dã thuận lợi khởi sự, tại thành Tế Nam kéo cỡ tạo phản, chỗ ảnh hưởng tạo thành lớn hơn xa chỗ huyện Miễn Thiểm Tây xa xôi, tình binh tướng mạnh của triều đình Đại Minh đều sẽ bởi vậy hướng Sơn Đông tập trung, vì tránh cho Bạch Liên giáo các nơi tới tấp tạo phản hình thành thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, triều đình đối với các nơi toàn nước đều gia tăng khổng chế, vốn huyện Miễn trọng binh tập trung như mây đen áp đỉnh sẽ bởi vậy mà áp lực giảm lớn. nghênh đón cơ hội.

Chiêu kế Giá họa Giang Đông này vốn là có thể thành công, lại bởi vì Hạ Tầm nhìn thấu Thân phận của hắn mà việc sắp thành lại hỏng. Vương Nhất Nguyên rất không cam lòng, hắn sau khi trong cái chết đào mệnh, vốn có cơ hội lập tức trốn Đến Sơn Tây, giở trò cũ, lại đi mê hoặc Bạch Liên giáo Sơn Tây kéo cỡ tạo phản, nhưng hắn cực hận Hạ Tầm, không giết đi tên cẩu quan này, hắn thật không có cam lòng, thế là hắn một đường theo Đến Thanh Châu.

Hạ Tầm về Tế Nam, hắn lại theo đi, trên đường không có đợi được cơ hội đánh lén, lại cảm thấy Hạ Tầm hành tung dị thường kinh ngạc, sau vài ngày vậy mà thay hình đôi dạng, mang theo đại đội nhân mà một lần nữa chạy Đến Thanh Châu, Vương Nhất Nguyên không biết cho nên, liền lại theo Đến. lúc này hắn mới phất giác, nữ tử họ Tạ kia tựa hồ cũng không phải một nữ tử phong trần, hơn nữa cũng Hạ Tầm có quan hệ cực kì mật thiết.

Hạ Tầm phái người cũng Bành gia tiếp xúc, một mực ẩn tại chỗ tối Vương Nhất Nguyên cũng nhìn thấy, nhưng hắn cũng không biết Bành gia Thanh Châu chính là Bành gia Hoài Tây, thanh danh bên ngoài của Bành hòa thượng, thật là quá vang dội chút, cho nên Thanh Châu tòa sơn môn bí mật này, luôn luôn bảo trì cơ mật cao độ, con em Bành gia tại giang hồ hành tâu, báo đều là tên cửa hiệu Bành gia Hoài Tây, cũng không tiết lộ nội tình bọn họ tại Thanh Châu, Vương Nhất Nguyên xa tại Thiểm Tây đối với cái này tất nhiên không biết.

Hắn luôn luôn muốn ra tay đối với Hạ Tầm, sau khi thủ tiêu Hạ Tầm lại bò trốn mắt dạng, đáng tiếc Hạ Tầm tử khi Đến Thanh Châu liền ru rú xó bếp, rất ít lộ mặt. khiến cho hắn không có cơ hội ra tay. Vương Nhất Nguyên sợ rút dây động rừng, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, liền chỉ có thể kiên nhẫn tính tình chờ đợi. liên tiếp đợi vài ngày, hắn phất hiện

những người này tựa như đều là thủ hạ của Hạ Tầm, chỉ có vị Mộc Cừu thiếu gia kia và vị cô nương họ Tạ cũng Hạ Tầm quan hệ mật thiết, nhất là vị Tạ cô nương kia, cũng

Hạ Tầm quan hệ ám muội, tựa như là tình nhân, chủ ý của hắn liền dần dần đánh Đến trên người Tạ Vũ Phi, nếu như hắn có thế bắt được Tạ Vũ Phi, có lè liền có thể nhử khiến cho Hạ Tầm rời khỏi sổ đông thủ hạ, tìm được cơ hội hạ thủ, nhưng mà, hắn muốn bất Tạ Vũ Phi cũng không dễ dàng, bởi vì Tạ Vũ Phi vài ngày này phần lớn thời gian cũng là trốn tại trong tửu lâu, hắn không có cơ hội, chỉ có thể tiếp tục chờ xuống.

Hai tên tuần bố đeo đao tử đầu đường chậm như rũa thoáng qua, Vương Nhất Nguyên vội vàng đem đầu cúi xuống, ôm cái chén vờ lên. chống gậy xin cơm hướng chỗ sâu của ngõ nhỏ mà đi...

Ý thu dần lên. mây rộng thời cao.

Đội ngũ đón dâu của Mộc Thổ tỉ tử Bành gia trang cuồn cuộn chạy về thành Thanh Châu, ngồi kiệu hoa, bên cạnh trên ngựa lớn cao đầu. là Lưu Ngọc Quyết Thân áo trạng nguyên, Lưu Ngọc Quyết vốn mười phần tuấn tú. lại mặc lên áo trạng nguyên đỏ thẫm. thật là môi hồng răng trắng, đẹp như xử nữ, dẫn Đến người qua đường bao nhiêu phụ nhân cô nương người ta. một đường đuổi theo, vụng trộm đánh mắt nhìn hắn.

Hạ Tầm luôn chờ tại trong Hải Đại lâu, người của nhà gái là sẽ không tham gia hôn lễ, mà người nhà chồng đều là người khác, chỉ cần đem tân nương tử tiếp vào Hải Đại lâu, vậy chính là thiên hạ của hắn, muốn di hoa tiếp mộc thật dễ như trở bàn tay.

Bành Tử Kỳ bị các thẩm thẩm di nương trang điểm Đến xinh đẹp, do ca ca sinh đôi của nàng ôm lên kiệu hoa, dựa theo cách nói của hi nương, tân nương tử một khi vào kiệu, cái mông là khè động cũng không thể động, như thế sau này cuộc sống mới có thể bình an. Khi Bành Tử Kỳ lên kiệu hoa làm ra bộ dáng mọi cách không tình nguyện, nhưng rèm kiệu đó vừa buông xuống, trên khuôn mặt nàng liền không kìm nổi lòng kích động lên, thần sắc vui mừng, cái mông ngồi tại nơi đó, càng là khè động cũng không dám động.

Tuy nàng sớm đã cũng Hạ Tầm làm vợ chồng chính thức, lại chỉ duy nhất thiếu một trường hôn lễ long trọng, chung Thân của nữ nhi gia, ai muốn tầm thường liền gả đi? Cái này luôn luôn là chỗ đáng tiếc lớn nhất trong lòng nàng. Nghĩ Đến chỗ này, nàng ngược lại có chút cảm kích ca ca bống đánh uyên ương, nếu không, một màn ước mơ tha thiết này, chỉ sợ sẽ không

nhanh liền Đến như vậy?

Dưới chỗ ngồi của tân nương thả một phần than lửa, hương liệu lửa nhỏ, kiệu hoa sau kiệu trên đòn còn buộc một cái chiêu, cái này gọi "trong kiệu lửa nhỏ, sau kiệu có chiêu", cũng có chủ ý thuận lợi. Hôm nay vừa mới vào thu, thời tiết vẫn rất nóng, dưới mông còn thả một cái lò lửa, đỏ Đến cái mông đều phất nóng. Bành Tử Kỳ lại thật không dám xê dịch một chút, cho dù nàng cũng không thể nào tin tưởng những quy củ này, nàng cũng không muốn phá hư cái chúc mừng tốt đẹp này.

Bành gia hơn hai mươi huynh đệ đều đang tiễn kiệu, vốn dựa theo quy củ. huynh đệ nhà gái chỉ cần tiễn một nửa lộ trình là được, nhưng mà trướng bối Bành gia lo lắng Bành Tử Kỳ lâm trận lật lọng, lại náo ra cái gì thị phi Đến làm trò cười cho người, cho nên cố ý dặn dò một đám huynh đệ Bành gia đem Bành Tử Kỳ tiễn Đến dưới Hải Đại lâu, lúc này mới trở về Bành gia trang.

Kiệu hoa vừa Đến, tiếng khóa kêu lên, pháo châm ngòi đốt lên, một tiểu cô nương năm sáu tuổi, trang điểm Đến phẩn trang ngọc trác, đi Đến trước kiệu nghênh đón tân nương xuất kiệu, tiểu cô nương dắt tay áo Bành Tử Kỳ, kéo ba cái, Bành Tử Kỳ mới theo nàng đứng lên, đi xuống kiệu hoa. trước tiên bước qua một cái yên ngựa màu son làm tử gỗ, liền bước lên một cái ni đỏ một mực trải đi tiến vào trong chính lâu, hai hi nương Đến nghênh đón, đỡ nàng thướt tha đi vào...

Đối diện Hải Đại lâu là Thiên Thanh các, Thiên Thanh các là một nhà đại tửu lâu chuyên môn kinh doanh rượu và đồ nhắm, không giống Hải Đại lâu còn kinh doanh khách sạn. Tại tầng ba Thiên Thanh các, cũng là chỗ cao nhất tràng lâu này, lan can xanh lục, rèm trúc xanh, ngăn thành một từng cái phòng nhỏ lịch sự tao nhã, Tạ Vũ Phi đang tại nhã gian đối diện Hải Đại lâu ngồi một mình, ngoài rèm truyền Đến tiếng ca nữ bát lộng đàn cầm đinh đinh đông đông, làn điệu u tình tao nhã, đem nhiệt náo và ầm ì đối diện hoàn toàn ngăn cách bên ngoài.

Khi nhìn thấy tân nương tử mũ phượng ráng mặt trời vải choàng vai sải bước qua yên ngựa, Tạ Vũ Khi không khỏi cái mũi đau xót, nàng vội vàng hít hít cái mũi, ngửa cô, một chén vàng óng trong suốt chứa Trúc Diệp Thanh màu thanh bích liền bị nàng trút vào miệng đàn hương phẩn nộn, tư vị đó... có chút khổ.

Phòng tân hôn của Hạ Tầm và Bành Tử Kỳ là nàng tự xung phong giúp trang trí, nàng đối với phòng tân hôn tất cả đều nhớ được phi thường rõ ràng, chỉ cần nhắm mắt lại, liền như

người ở bên trong... Trên cửa kia, đáng chữ song hi đỏ cắt giấy và câu đối, vừa vào cửa là bình phong ngăn cách một cái phòng khách nhỏ, khăn trải bàn đã đối thành màu đỏ, trên bàn có trà có rượu, còn có một đôi đèn bàn song hi. Mặt sau bình phong chính là giường tân hôn, trước giường treo màn trăm con, trên giường trải chăn trăm con, đầu giường treo gấm đỏ thẫm thêu chữ song hi màn che của giường.

Chăn hi. gối hi. hoa văn tươi đẹp, thêu công tình thế, là tử trong một cửa hàng trang phục cao cấp nhất Thanh Châu phủ mua Đến màu thêu của Giang Nam. Trong giường trên tường có treo một tấm câu đối hi khánh, chính Giữa là một tấm bức vẽ cây hoa mẫu đơn. dựa vào tường để một đôi tủ bách bảo như ý...

"Ài..."

Sâu kín thở dài một hơi. Tạ Vũ Phi không muốn lại nghĩ Đến. thật ra Bành Tử Kỳ và Hạ Tầm đã sớm làm vợ chồng chính thức, nhưng mà không biết tại sao, lúc đó nàng cũng không có cảm giác gì, hôm nay nhìn thấy hôn lễ hi khánh long trọng như vậy, trong lòng mới bất đầu khó chịu hẳn lên.

"Thu phong thanh, thu nguyệt minh, lạc hiệp tụ hoàn tán, hàn nha tê phục kinh. Tương Thân tương kiến tri hà nhật, thừ thì thử dạ nan vi tình, Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ, trường tương tư hề trường tương ức, đoản tương tư hề vô cũng cực, tảo tri như thử bán nhân tâm, hà như đương sơ mạc tương thức..."

Nghĩ Hạ Tầm và Bành Tử Kỳ bộ dáng bị phiên hổng lãng, ân ái hợp hoan, Tạ Vũ Phi cũng tiếng đàn tung bay kia, một đầu câu thơ triền miên đau khổ liên sâu kín ngâm ra.

"Hắc hắc, Mộc công tử người ta thành Thân. Tạ cô nương tức cảnh sinh tình sao?"

Sau lưng đột nhiên truyền Đến một thanh âm. Tạ Vũ Phi sợ giật nảy mình, vội vàng đứng lên, xoay người nhìn Đến, liền thấy sau lưng một người đứng, Thân hình cao lớn. khí khái cương trực, mặc một bộ bào phục sĩ tử không thế nào hợp người, trên mặt mang theo tiểu ý âm u đau buồn.

Tạ Vũ Phi vừa sợ vừa giận, quát: "Ngươi là ai?"

Trên mặt người nọ như cũ mang theo tiểu ý quỷ quyệt, đáp: "Ta là Nguyệt lào. Tạ cô nương đã cũng họ Dương kia lang có tình, thiếp có ý, há không làm vợ chồng chính thức?

Chẳng lè có cái gì khó xử sao? Không sao, ta Đến giúp các ngươi đạt thành tâm nguyện, chỉ có điều, không phải để các ngươi tại dương gian làm vợ chồng, mà là đi âm phủ là vợ chồng quỷ, Tạ cô nương, có bằng lòng không?"

Tạ Vũ Phi há miệng hô, một thanh đoản đao sắc bén sáng như tuyết đã nhanh chóng gác Đến trên cổ nàng, Tạ Vũ Phi lập tức ngậm miệng, người nọ hắc hắc cười nói: "Thông minh! Cô nương thông minh như vậy, ta cũng có chút không nờ giết ngươi, đi! Ngoan ngoãn, nếu không, ngươi lập tức liền hương tiêu ngọc vẫn, trên đường hoàng tuyền, thật là liền cái bầu bạn đều sẽ không có!"

Vương Nhất Nguyên trong tay áo giấu đao, sít sao chống tại chỗ sau lưng Tạ Vũ Phi. áp giải nàng đi xuống lầu...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 194

Bắt Cô Nương

Chương 194: Bắt cô nương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Sắc trời dần tối. tiệc rượu trong đại sảnh chén chén đan xen. nhưng tân lang quan lại không thấy.

Vị trưởng bối và tân khách nơi này đều là người mà Hạ Tầm tự mình bố trí, tiệc rượu này tự nhiên không cần hầu Đến cũng, Hạ Tầm thật không dễ dàng chịu đựng Đến sắc trời tối, liền đem cửa lớn đóng lại, để những người chính mình mời kia cứ việc tận hứng uống rượu, tự mình thì không kìm chế được chạy về động phòng.

Hạ Tầm mang theo chút cảm giác say vào động phòng, nhìn thấy Bành Tử Kỳ ngồi ở trước giường thêu rất có bộ dáng, lại có thể thật Đến giống như cô nương mới cưới khẻ động cũng không động, không khỏi cười hiểu ỷ-

Lấy tính cách Bành Tử Kỳ, muốn nàng che khăn voan thành thành thật thật ngồi lâu như vậy, thật là làm khó nàng, nhưng nàng lại nhịn được, Hạ Tầm lướt mơ hồ Đến tâm tư nàng, không khỏi lòng sinh áy náy, hai người ở trên đường về khinh suất kết hợp, cuối cũng là thiếu nàng một hồi hôn lễ nữ nhi gia ất không thể thiếu, hôm nay, cuối cũng là bù cho nàng.

Hạ Tầm cí người đưa tay, đỡ lấy màn che, dựa theo quy củ. trịnh trọng vén khăn che mặt của nàng lên...

Liễu sắc ánh mi trang kính hiểu

Đào hoa chiêu diện động phòng xuân.

(Sắc liễu mày tươi soi kính đẹp.

Đào hoa rạng mặt động phòng xuân)

Khăn che mặt vừa nhấc, khiến cho người kinh diễm. Hạ Tầm vốn là nhìn quen dung mạo Bành Tử Kỳ, đột nhiên nhìn thấy bộ dáng nàng một Thân áo đỏ, kiều diễm, vẫn không khỏi trợn mắt mà nhìn.

Bành Tử Kỳ bị hắn nhìn Đến khuôn mặt nóng lên. không khỏi xì hắn một cái, bèn lèn nói: "Chàng cũng không phải chưa nhìn qua, làm gì nhìn người ta như vậy?"

Hạ Tầm sợ hãi than: "Thật không nghĩ Đến. Tử Kỳ mặc lên áo tân nương, lại là vũ mị động lòng người như thế, ta chỉ mong nàng Thân quần áo này một đời mặc luôn mới tốt."

Bành Tử Kỳ cười xinh tươi, trong mắt tràn lên một mảnh thẹn thùng: "ít vỗ mông ngựa đi, chàng rất không tệ, vậy mà lại nghĩ ra được chủ ý như vậy, nếu không phải thấy trong trâm giấu thư, thiếp thật là thế nào cũng suy nghĩ không được chủ ý tốt như vậy."

Hạ Tầm ở bên người nàng ngồi xuống, khẽ ôm chặt eo nàng, thích thú ngửi mũi thơm tòa ra trên người nàng nói: "Không phải nói nàng, ta cũng không có nghĩ được trên đời còn có biện pháp mai mối như vậy, đây là Tạ Tạ dạy cho ta."

"Tạ cô nương?"

Bành Tử Kỳ kinh ngạc nói: "Nàng ra chủ ý? Khó trách... nàng cũng Đến đây?"

Hạ Tầm nói: "ừm, nàng đưa Nam Phi Phi cô nương Đến huyện Dương Cốc cũng Cao Thăng huynh thành Thân, trên đường trở về Đến Thanh Châu một chuyến, vừa đúng gặp ta khổ não, cho nên.

"Thật không..."

Con mắt Bành Tử Kỳ khẽ chuyển, đối với dụng tâm của Tạ Vũ Phi ước chừng nắm được một chút, nhưng mà trong lòng vẫn phi thường cảm kích.

Hạ Tầm vội không nhịn được nói: "Nương tử nói, tử biệt nhiều ngày, tướng công một mình

giường không, thật là khổ biết bao. Ta thật là một mực vì nàng thủ Thân như ngọc, Đến Đến đây, chúng ta cũng nên sớm cởi áo ngủ đi, sớm mai, lại đi cảm ơn qua bà mối Tạ của chúng ta cũng không muộn."

Bành Tử Kỳ đánh xuống tay hắn một cái, yêu kiều mắng: "Không được."

Hạ Tầm ngẩn ngơ: "Tại sao không được? Rượu! Đúng rồi. rượu giao bôi còn chưa uống, ta đi lấy Đến."

Bành Tử Kỳ cười xinh tươi, nghịch ngợm lắc đầu: "Uống qua rượu giao bôi, đêm nay cũng không thể."

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Đây là vì sao?"

Bành Tử Kỳ vẻ mặt vô tội nói: "Bởi vì người ta hôm nay nguyệt sự Đến..."

Hạ Tầm ngây ngốc hồi lâu, hô lên quái dị nói: "Nãi nãi nào lại chọn ngày này là ngày hoàng đạo? Không phải nói hôm nay thích hợp cưới gả sao?"

Bành Tử Kỳ ha ha cười nói: "Oán được ai, chàng nếu là hăng hái một chút, sớm khiến cho thiếp mang thai của nhà chàng, chẳng phải không có chuyện sao?"

Hạ Tầm xìu xuống nói: "Nếu là như vậy, không phải tới mười tháng cũng không động Đến nàng sao? Ta tính xem. hôm nay vừa Đến. vậy ít nhất cũng sáu bảy ngày? Ài, được, rất tốt, ta đây động phòng hoa chúc náo Đến...", Bành Tử Kỳ che miệng cười nói: "Đừng động suy nghĩ nữa. chàng đó, phải nghĩ Đến ba ngày sau về nhà, tân cô gia đối người, làm thế nào ứng phó với người trong nhà thiếp nổi trận lôi đình đi."

Hạ Tầm nói: "Hôm nay động phòng hoa chúc, chuyện đó ngày mai hãy nghĩ cũng không muộn.

Hắn vừa nói Đến đây, bên ngoài liền có người gọi: "Đại nhân, đại nhân..."

Hạ Tầm tức giận nói: "Chuyện gì?"

Người nọ bên ngoài vội vàng nói: "Có người đưa Đến một phong thư, nói Tạ cô nương đang ở trong tay hắn!"

Hạ Tầm sắc mặt đại biến, chồm lên thoáng cái nhảy xuống đất, cả kinh nói: "Cái gì? Tạ cô nương không ở trong phòng sao?"

***

Sắc trời chưa sáng, Hạ Tầm một đêm không ngủ, hai con mắt đã có tơ máu.

Trên mặt bàn bày ra một phong thư, trên mặt viết Tạ Vũ Phi đã rơi Đến trong tay hắn. muốn Hạ Tầm đơn thương độc mã, một mình mang theo ba nghìn xâu tiền chạy Đến Vân Môn sơn, tại Trần Đoàn động trao đối con tin, nếu như trước giờ ngọ ba khắc không Đến, hoặc là mang theo nhiều nhân mà chạy Đến. hắn liền lập tức giết Tạ Vũ Phi, bò trốn mắt dạng.

Bành Tử Kỳ nói: "Tướng công, chàng không thể đi. chàng phen này Đến Thanh Châu chính là một cái bí mật, căn bản không có người biết Thân phận của chàng, người này có thể thẳng hô tên họ chàng, lại biết quan hệ của chàng và Tạ cô nương không cạn, thiếp thấy hắn tuyệt không chỉ là một bọn bắt cóc tống tiền đơn giản như vậy, ý đồ của người này chưa hãn là tiền tài. mà là chàng."

Lưu Ngọc Quyết vội nói: "Đúng đấy, lời tẩu phu nhân rất có đạo lí, chúng ta tuy không biết người này vì sao kết thủ cũng người, nhưng Dương đại ca không thể mạo hiểm như vậy, không bằng chúng ta báo cho quan phủ, xin bọn họ trợ giúp đi."

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Vân Môn Sơn địa thế trống trải, tuy không quá cao, nhưng trèo cao nhìn xa, lại có thể thấy được rất xa, nếu như xuất động đại đội nhân mã, chỉ sợ nhân mà chưa Đến. trước đã bị hắn nhìn thấy, nếu như hắn chó cũng rứt giậu, thương tổn Tạ cô nương thì làm sao?"

Bành Tử Kỳ suy nghĩ, ườn ngực nói: "Thiếp đi. thiếp giả trang bộ dạng của chàng, khoảng cách xa, hắn phân biệt không ra thật giả, chờ Đến chỗ gần. hắn nhận ra được cũng chạy không thoát."

Hạ Tầm nhớ Đến lần trước Tiểu Địch bị bắt cóc chịu hành hạ, Đến giờ lòng vẫn còn sợ hãi. Lưu Húc kia tuy hung tàn, tốt xấu vẫn tự cho mình là người nhà công, chưa từng xâm phạm Tiêu Địch, Tạ Tạ so với Tiêu Địch càng thêm thành thục xinh đẹp, người này lấy danh nghĩa bắt cóc tống tiền vơ vét tài sản lừa hắn đi tới, tuy không biết người này rốt cuộc Thân phận gì, khi nào cũng hắn kết thù, chỉ sợ chưa hẳn là chính nhân quân tử, vạn nhất hắn đối với Tạ Tạ lòng ôm làm loạn, giờ phút này một đêm đã qua...

Nghĩ Đến đây, Hạ Tầm lạnh thấu Đến xương, hắn cắn chặt răng, lắc lắc đầu nói: "Không được, vạn nhất hắn phát hiện là nàng không phải ta, tình thế cấp bách giết con tin liền khối hận không kịp rồi. Nàng không cần xem ta là giấy, chúng ta đánh giá qua đao pháp, nàng nên biết, võ công ta, thật ra cũng không yếu hơn nàng, để ta đi!"

Hạ Tầm suy nghĩ, lại tử trong tay lấy ra quan ấn, giao cho Lưu Ngọc Quyết nói: "Lưu hiền đệ, nhìn xem sắc trời vừa sáng, cửa thành mở. Ngươi cầm ấn tín của ta chạy Đến phủ nha, nói cho Triệu Thôi quan biết, nói ta bí mật trở về Thanh Châu, hiện đã phát hiện tung tích Bạch Liên giáo phi, kêu hắn điều động cung thủ dân tráng, bao vây Vân Môn sơn, tìm khắp ngọn núi, bắt hung thủ."

"Được!"

Lưu Ngọc Quyết tiếp ấn tín nói: "Ta đây liền đi."

Lưu Ngọc Quyết vội vã ra khỏi Hải Đại Lâu. Hạ Tầm lại nói với Bành Tử Kỳ: "Quan phủ nếu điều binh, chung quy phải phí chút thời gian, ta chạy đi trước, cũng hắn nói chuyện, kéo đài thời gian, hoặc có thể thấy cơ hội mà làm việc. Nàng cũng ta đồng thời ra khỏi thành, ta đi hướng Vân Môn sơn. nàng lên Kim Phượng sơn. dũng cò cây yểm hộ, lặng lè trốn lên Vân Môn sơn, tử sau lưng mò Đến Trần Đoàn động."

Bành Tử Kỳ nói: "Được, chúng ta lập tức xuất phất."

Hạ Tầm quan tâm nói: "Tử Kỳ, trèo đèo lội suối, lại không được mượn sức ngựa, nàng hôm nay Thân thể không thích hợp, có thể được không?"

Bành Tử Kỳ nói: "'Chàng đem thiếp là giấy hay sao? Yên tâm đi. chờ thiếp lên Kim Phượng sơn rồi, chàng đi hơi chậm một chút, thiếp nhất định cũng chàng đồng thời Đến đó."

Hạ Tầm nói: "Được, chúng ta đi!"

Hạ Tầm mang một thanh đơn đao, thanh Quỷ nhãn đao kia của Bành Tử Kỳ vốn là của hồi môn, hôm qua ngày đại hi, sợ hung khí không tốt lành, tạm thời bọc lụa đỏ cất giữ lại, lúc này cũng lấy ra, hai người lên một thớt ngựa, chạy thẳng thành Nam.

Hai người chạy Đến chỗ cửa thành, cửa thành vừa mới mở ra. hai người vội vàng ra khỏi thành, liền chạy thăng Vân Môn sơn. Vân Môn sơn cách Thanh Châu thành không xa, tại mặt

bắc của nó, cũng chính là tiếp cận thành Thanh Châu, cũng có dãy núi nhấp nhô, núi này kêu là Kim Phượng sơn, cảnh quan so sánh với Lỗ trung đệ nhất danh sơn Vân Sơn môn kém không ít. danh khí cũng không vang dội, khi chạy Đến chân núi Kim Phượng sơn, Bành Tử Kỳ liền bò ngựa leo núi, nhanh như linh viên trèo lên ngọn núi, vung đao mở đường, vượt chông gai tử trên núi vòng đi tới Vân Môn sơn.

Tử Giữa dãy núi nhấp nhô ân nấp đi về phía Vân Môn sơn. cũng không thể so sánh với đi trên đất bằng được, cho đũ Thân thủ nàng rất được, cũng không có khả năng như đất bằng, Hạ Tầm tuy lòng như lửa đốt, nhưng mà vì phối hợp hành động của nàng, cũng đành phải ghì ngựa chậm rãi mà đi, thẳng Đến phụ cận Vân Môn sơn, sợ kẻ bắt cóc kia ở trên núi nhìn thấy nổi lòng nghĩ ngờ, lúc này mới giục ngựa nhẹ nhàng phi lên.

Lúc này ánh mặt trời vừa mới chiêu lên đinh núi. dưới chân núi chuông sớm trong Đại Vân tự vang lên, các hòa thượng đang niệm kinh sớm, Hạ Tầm Đến dưới Vân Môn sơn, ngẩng đầu nhìn một chút mấy trăm bậc đá, xoay người xuống ngựa, đem ngựa buộc tại dưới núi, xiết chặt lưỡi đao sắc bén bên hông, liền cất bước đi lên núi.

Mỗi một bước đi, tỉm Hạ Tầm nhảy đều muốn nhanh thêm vài phần, hắn không phải sợ kẻ bắt cóc kia dũng thủ đoạn gì đối phó hắn, mà là cũng Tạ Vũ Phi quen biết đã lâu vậy, hắn biết rõ Tạ Vũ Phi là nữ tử ngoài mềm trong cứng, nàng không để ý, cho dù là kinh thế hãi tục, nàng cũng không để ý Đến ánh mắt người ngoài, Nàng để ý, đó lại đặc biệt để tâm vào chuyện vụn vặt, chín trâu kéo không về, Nếu như tên lưu manh kia thấy đẹp nổi ý, đối với nàng động tà niệm, làm bân Thân thể nàng, chỉ sợ mình có thê cứu về, liền chỉ là một cỗ thi thê, nàng là tuyệt sẽ không còn sống thấy mình.

Hạ Tầm đè chặt chuôi đao, bước chân trầm trọng từng bước hướng trên núi đi. một mặt chú ý động tình phương hướng Trần Đoàn động, một mặt quét mắt lên đinh núi, hi vọng có thể đủ nhìn thấy Thân ảnh Bành Tử Kỳ, đáng tiếc, hoàn toàn không nhìn thấy gì cả.

Luổng ánh sáng mặt trời đầu tiên của ngày hôm nay vừa mới chiêu Đến đinh núi. trên đinh núi có sương sớm lúc ân lúc hiện, ảnh hưởng thị giác nghiêm trọng, bên trong nếu có người, trừ khi chủ động hướng hắn gọi, nếu không sẽ không thấy được bóng người. Dưới đinh núi, phần lớn Thân núi còn chưa có được ánh sáng mặt trời chiêu Đến, sắc núi còn có chút thâm trầm.

Dưới chân Hạ Tầm trong khe đá sinh ra chút cò dại, trên lá cò còn có sương sớm óng ánh,

bước chân khẽ di động, nước sương liền đánh ướt mặt giày, Hạ Tầm thần sắc chuyên chú, hoàn toàn chưa cảm thấy. Khi hắn đi Đến bên một chỗ có khắc tượng phật, đột nhiên nghe được một giọng nữ dễ nghe động lòng người khẻ gọi: "Này!"

Hạ Tầm cả kinh, xoạt một tiếng cương đao rời vỏ, ánh mắt sắc bén quét Đến bốn phía.

Không có bóng người, hai bên đá là lũm cỏ Đến gối. căn bản người không ẩn nấp được.

"Này, người ta ở chỗ này."

Hạ Tầm ngẩng mạnh đầu lên, theo hướng âm thanh nhìn Đến, liền thấy bên đường là một khối đá lớn xiêu vẹo, trên đá được khắc ra vài tòa phật tượng, ở giữa là thế tôn Như Lai chỉ thiên hoa địa, hai bên còn có vài tòa Bồ Tát lớn nhỏ, Tạ Vũ Phi mái tóc lộn xộn ở giữa kẹp vài phiến lá cây, rất không có hình tượng nữ hài nhi cười trên cố Văn Thủ Bồ Tát, hai tay ôm đầu Văn Thủ Bồ Tát, hướng hắn cười, cười Đến nhu hòa, ngọt ngào, vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn, phảng phất thiên nữ tán hoa, thiên kiều bách mị.

Nàng ngồi tại nơi này, nếu là không nói không động, thật là tử bên người nàng nhìn qua, cũng khó phất hiện tung tích của nàng, con mắt Hạ Tầm đột nhiên lồi ra, kinh ngạc nói: "Cô tại sao ở chỗ này? Bọn bắt cóc tống tiền đâu?"

Tạ Vũ Phi chân mày khóe mắt đều là cười, hướng hắn ngọt ngào nói: "Ta nào biết."

Nàng nâng một tay lên. chống ở trên đầu Văn Thủ Bồ Tát, rất ưu nhã nâng dưới cằm lên, rất vui vẻ hỏi: "Đừng quản thằng ngốc kia, ngươi mau nói. có phải thật nghe xong lời hắn, một mình chạy Đến cứu ta hay không?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 195

Xông Lên Núi

Chương 195: Xông lên núi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm nghiêm mặt lên nói: "Vấn đề nhàm chán, xuống đây!" Tạ Vũ Phi trề miệng nói: "Vậy ngươi đỡ ta xuống." Hạ Tầm nhảy lên tượng đá đi đỡ nàng, phía sau bức tượng phật đá đó chỉ có khe hở không tính là quá rộng, Tạ Vũ Phi muốn nấp tại nơi đó, chỉ có thể nấp xuống hơn nửa cái Thân thể, nhưng Hạ Tầm chỉ hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu chỗ dụng ý nàng nấp chỗ đó, không khỏi âm thầm khen nàng thông minh.

Hạ Tầm tại Thanh Châu lâu như vậy, cũng du lãm qua Vân Môn Sơn nôi danh lừng lẫy, Vân Môn Sơn cũng không lớn. Đối với lối đi ở đây hắn cũng rất quen thuộc, nơi này là một con đường, bởi vậy hướng lên không xa, lại hướng trái rẽ một cái, chính là con đường hướng Trần Đoàn động. Tạ Vũ Phi một nữ tử yếu mềm căn bản chạy không qua nam nhân. Nếu như nàng sau khi thoát hiểm sợ hãi xuống núi, đó là phương hướng bọn bắt cóc tống tiền truy tìm đầu tiên, chắc chắn khó thoát khỏi bọn bắt cóc tống tiền đuổi giết.

Nếu như ở trên núi ân Thân, núi này cây cối cũng không mười phần tươi tốt. địa phương có thể đủ ân Thân ít, hơn nữa nhất định cũng là địa phương tên lưu manh chăm chú tra tìm nhất, nguy hiểm bạo lộ vẫn rất lớn, Tạ Vũ Phi ân Thân tại chỗ cách Trần Đoàn động cũng không xa, lại là ở bên cạnh bạc thang đường lớn lên núi, có thể nói là địa phương khi một người truy tìm người ta dễ dàng xem nhẹ nhất, cho nên tượng phật đó tuy không thể đem nàng hoàn toàn che lại, thật ra ngược lại là an toàn nhất. Tạ Vũ Phi hai chân cưỡi tại trên cổ Bồ Tát, nàng mặc lại là váy, đi lên không dễ xuống càng khó, đâu có thể nói đi xuống là xuống, Hạ Tầm thấy tình hình, một tay vươn qua đỡ ở dưới sườn nàng, một tay khác đỡ ở dưới mông

nàng, Tạ Vũ Phi Thân thể không nặng, cũng chỉ trên dưới chín mươi cẩn (khoảng 45kg), đã bị Hạ Tầm nhẹ nhàng khéo léo đỡ xuống.

Tiếp xúc Thân mật như thế, khiến cho Tạ Vũ Phi khuôn mặt khẽ đỏ lên. lại có chút không tự nhiên đứng lên. Nhất là trên tượng phật đá đó đã hẹp lại nông, hai người đứng ở ở trên đó dựa vào nhau khá gần, hầu như nghe thấy hô hấp, khiến cho nàng không khỏi có chút khẩn trương.

Hạ Tầm còn lo lắng về Bành Tử Kỳ và bọn bắt cóc tống tiền còn chưa lộ mặt kia, lại không có cảm giác như vậy. Hắn nhảy xuống bệ đá, mở hai tay ra nói: "Nhảy xuống." Tạ Vũ Phi phẩy phẩy đầu tóc, lại chinh chinh áo váy, đột nhiên chú ý Đến vấn đề hình tượng của mình, bộ dạng kia khiến cho Hạ Tầm vừa giận vừa buồn cười. Chinh lí xong, cảm thấy bộ dạng hiện tại của mình ở trước mặt người trong lòng kia sẽ không quá chật vật. Tạ Vũ Phi mới ngồi xổm xuống, mở hai tay ra, nhẹ nhàng hướng Hạ Tầm nhảy tới. Nang vừng vàng rơi ở trong ngực Hạ Tầm. Khi Hạ Tầm hai tay hai tay sít sao ôm chặt nàng, trong lòng Tạ Vũ Phi đột nhiên dâng lên một hồi an tâm, cảm giác ấm áp, rất thoải mái, rất an toàn, rất yên tình. Tử khi ca ca nàng chân tàn phế, mẫu Thân bệnh chết, nàng một tiểu cô nương sáu bảy tuổi liền phải nấu cơm, lo việc nhà, chiêu cố ca ca phất điên. Cuộc sống cho nàng chỉ có trầm trọng và sợ hãi, nàng đã rất lâu không có cảm giác ấm áp yên tình như vậy rồi, nàng đột nhiên muốn khóc...

Nàng rất muốn dựa vào trong ngực Hạ Tầm, hường thụ một hồi tự vị khó có được này, nhưng mà chỉ là mượn lực đạo hạ xuống hướng hắn khẽ dựa vào một cái, liền thẳng người lên, khỏi phục vẻ bất cần đời trước sau như một, cười khuất khích nói: "Coi như ngươi có lương tâm. còn biết Đến cứu ta."

Hạ Tầm vội hỏi: "Bọn bắt cóc tống tiền có mấy người?" Tạ Vũ Phi nói: "Chỉ có một tên."

Hạ Tầm trong lòng đại định, kéo tay nàng nói: "Chỉ có một tên? Vậy cũng không đủ làm sợ hãi, Tử Kỳ đã tử trên núi vượt qua Đến đây, nói không chừng đã đụng phải hắn. đi theo ta, chúng ta đi lên tiếp ứng."

Hắn kéo Tạ Vũ Phi một mặt đi hướng lên. một mặt lại hỏi: "Cô là thế nào thoát khổn, tên bất cóc kia hiện tại ở chỗ nào?" Tạ Vũ Phi ngoan ngoãn để hắn kéo đi, nghịch ngợm nói: "Không có cái gì, đêm khuya người tình, tịch mịch nhàm chán. Ta lại cũng hắn nói chuyện phiếm, chuyện trò chút, hắn lại nghĩ Đến trước tiên phải đi xung quanh truy xét tình hình thăm

dò đường, tránh cho tập kích ngươi không dễ dàng, trốn chạy cũng không thuận tiện. Nhưng mà lưu ta một người tại trong động, hắn lại còn rất băn khoăn không đi. lại để cho A Đoàn lão tổ cũng ta nghĩ ngơi, ta ngại Trần Đoàn lão tổ quá lề mề chút, cảm thấy vẫn là Văn Thủ Bồ Tát tài đức siêu quần, thông minh trí tuệ, lại chạy qua cũng hắn bàn luận".

Nàng che miệng, ngáp cái đáng yêu nói: "A, ta hiện tại mệt mòi.. Hạ Tầm nghe nàng nói hươu nói vượn, đoán nàng lại là dũng bản lãnh lừa gạt người không đền mạng kia của nàng mà lừa dối bọn bắt cóc tống tiền kia một phen. Đương nhiên, nàng không có khả năng trực tiếp gợi ý bọn chúng, mà là rất thành thạo dẫn dắt hắn, kêu hắn ngoan ngoãn dựa theo ý tứ nàng, rời khỏi Trần Đoàn động, mà nàng thì chính là nhân cái cơ hội này trốn đi. Nhưng mà bọn bắt cóc kia là không có khả năng mặc ý nàng tự do hành động, hắn dù có ngu xuân cũng không có khả năng bị vài câu nói của Tạ Tạ liền để nàng tự do.

Trừ khi Tạ Tạ hiểu được thuật thôi miên cực cao minh, nhưng mà tử trước đó một chút gặp phải khốn cảnh, Tạ Tạ là có thể sử dụng loại thủ đoạn này, lại chưa từng thấy nàng dũng qua. Hắn là không hiểu môn công phu kì diệu này, như vậy nàng rốt cuộc là dũng thủ đoạn gì thoát Thân, Hạ Tầm đối với cái này rất là hiểu kì. nhưng mà hiện tại hắn lại không thể hỏi. chỉ đành nén hiểu kì trong lòng xuống, chờ sau khi xong chuyện hỏi lại.

Đi một chút, nghe được trong sương mũ phía trước mơ hồ truyền Đến thanh âm binh khí giao kích, Hạ Tầm lập tức tăng nhanh cước bộ, bất quá hắn cũng không có buông tay Tạ Vũ Phi ra, nếu như hắn bò Tạ Vũ Phi một mình đi lên, một khi bị tên bắt cóc kia trốn xuống, ngược lại đem Tạ Vũ Phi bắt được khổng chế làm con túi, vậy lại cực kì không xong.

Bành Tử Kỳ đã gặp Vương Nhất Nguyên, nàng sau khi gặp được Vương Nhất Nguyên. Vương Nhất Nguyên đã nhanh muốn bị tức điên rồi.

Vương Nhất Nguyên cũng không thích nữ sắc, nếu không lấy tuổi hắn như vậy, bằng địa vị hắn trong Bạch Liên giáo, muốn tìm cô nương xinh đẹp động lòng người làm nương tử còn không dễ dàng sao? Cũng không Đến nỗi Đến giờ vẫn độc Thân một người. Vị nhân huynh này xác thực đem tình lực cả đời đều bò vào trong đại nghiệp tạo phản.

Ngoài ra, hành dâm vốn chính là hành vi làm cho giang hồ hào kiệt xem thường, chỉ có phần tử bại hoại dưới ngũ môn mới làm ra loại việc này, cho dù là phạm nhân trong ngục, đụng Đến loại mặt hàng này cũng là sẽ hung ác chinh sửa hắn một trận. Giang hồ hán tử rất thích tàn nhẫn tranh đấu, lại ít có dũng nửa Thân dưới suy nghĩ vấn đề. Mà không được đâm tà

càng là một trong năm đại cơ bản giáo nghĩa của Bạch Liên giáo, Thân là giáo đồ Bạch Liên giáo, Vương Nhất Nguyên là không dám phạm giới, lúc đó Ngưu Bất Dã cực hận Lý viên ngoại, cũng chỉ là làm dũng giết chóc, cũng không dám phóng túng đệ tử đối với tức phụ Lý gia lạm dụng đâm uy, chính là vì duyên cớ này.

Vương Nhất Nguyên thăm dò hoàn cảnh xung quanh Trần Đoàn động một phen, lại tại địa điểm giao chiến hắn dự tuyển cũng trên vài tuyến đường trốn chạy thiết kế mấy cơ quan tình xảo mới lình hội của thợ săn, lúc này mới trở về Trần Đoàn động, nghĩ không ra khi hắn trở về Trần Đoàn động lại phất hiện, Tạ Vũ Phi đã không biết đi đâu, dây thừng thô bằng ngón tay cái tâm qua dầu ngay cả hắn cũng giãy không đứt, giờ phút này lại đã đứt đoạn ở trên đất. Tạ Vũ Phi vốn cũng tượng Trần Đoàn lão tổ ngủ bị trói cũng một chỗ sớm đã không một dấu vết, Vương Nhất Nguyên lúc này mới ý thực được bị nàng chơi khăm rồi.

Tại Tế Nam. hắn bị Hạ Tầm giả heo ăn thịt hổ đũa giờn một lần. lại bị nữ nhân của Hạ Tầm đũa giờn, hôm nay nghĩ Đến, khiến cho hắn mành liệt nghĩ Đến trước tiên phải quen thuộc một chút hoàn cảnh xung quanh thăm dò tốt đường trốn chạy, tựa như cũng là nữ nhân giảo hoạt kia tại lúc không để ý dẫn dắt hắn. Vương Nhất Nguyên hận Đến nghiến răng nghiến lợi. thời gian hắn rời đi cũng không dài, đoán chừng Tạ Vũ Phi giãy thoát đây thừng, cũng không thể chạy được xa, liền cầm đao chạy như bay xuống núi.

Đuổi Đến dưới núi, cũng không phất hiện bóng dáng Tạ Vũ Phi, bởi vậy lại đi xa hơn chính là Đại Vân tự. Nhưng Đại Vân tự tường cao viện sâu, mặt ngoài có một đạo sơn môn trầm trọng như cửa thành, buổi tối đóng lại, không người trông coi, Tạ Vũ Phi canh khuya nửa đêm cho dù chạy Đến phá cửa, các hòa thượng ngủ ở trong hậu viện thiện phòng cũng chưa chắc nghe thấy, nàng chạy Đến chỗ này khả năng cũng không lớn.

Vương Nhất Nguyên hướng về phía Thanh Châu đuổi ra hơn một dặm, cảm thấy không đúng, liền lại một lần nữa hướng trên núi đi tìm. Hắn đi đi về về ở bên cạnh Tạ Vũ Phi được mấy lần, cũng không phất hiện đinh đầu Văn Thủ Bồ Tát có người. Hắn đem rừng cây bụi cỏ lục soát khắp, mắt thấy sắc trời sắp sáng, Hạ Tầm lại nhanh chạy Đến, lại vẫn không hết hi vọng, ở tại đinh núi lục soát một hồi, thật sự tìm không được cái nữ tử giảo trá như hồ li kia, lúc này mới oán hận chuẩn bị xuống núi, muốn trước tiên phục kích Hạ Tầm rồi nói sau. không nghĩ lúc này Bành Tử Kỳ chạy Đến một Thân mồ hôi đột nhiên tử trong sương mũ vọt ra.

Sáng sớm. tại đinh núi này đột nhiên vọt ra một người, trong tay xách một chuôi đao sáng

loáng, sát khí đầy mặt, còn có thể là cái gì tốt mà cũng sống chung được? Hai người dăm ba câu qua loa thăm dò đối phương, liền động thủ. Bành Tử Kỳ trèo đèo lội suối nửa ngày đường, thể lực tiêu hao cực lớn. giờ phút này một Thân thấm mồ hôi, công phu giảm đi nhiều. Vương Nhất Nguyên trên núi dưới núi lục soát một phen, bởi vì là tìm người, không thể chạy quá vội vàng, chẳng khác nào là vừa mới thả lòng tay chân, sơ sơ chiếm chút ưu thế.

Khi Hạ Tầm kéo Tạ Vũ Phi lên Đến đỉnh núi. vừa đúng nhìn thấy trong sương mũ Bành Tử Kỳ và Vương Nhất Nguyên động tác nhanh nhẹn đang giao thù, Hạ Tầm vừa thấy lập tức đem Tạ Vũ Phi dấu tại sau người, hoành đao gọi: "Tử Kỳ, mau qua đây!"

Bành Tử Kỳ nghe vậy vui mừng, vội bố ba đao, bức lui Vương Nhất Nguyên, búng người bay qua, vừa thấy Hạ Tầm và Tạ Vũ Phi, không khỏi vui mừng nói: "Tướng công, ngươi đem Tạ Tạ cứu ra rồi."

Hạ Tầm nói: "Cái này, ngược lại cũng không tính là ta cứu, khi ta thấy được Tạ Tạ, nàng đang cũng Văn Thủ Bồ Tát đàm kinh luận đạo."

Bành Tử Kỳ kinh ngạc nói: "Cái gì?" Tạ Vũ Phi hướng nàng giả cái mặt quỷ, kéo qua tay nàng cười nói: "Tỷ tỷ đừng nghe hắn nói nhảm, tiêu muội gặp nạn, tỷ tỷ trượng nghĩa ra tay cứu giúp, tiểu muội thật là cảm kích vô cũng."

Vương Nhất Nguyên nhìn thấy Hạ Tầm. không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói: "Họ Dương, ngươi cuối cũng Đến rồi?"

Ánh mắt Hạ Tầm lúc này mới chuyến hướng hắn. vừa nhìn thấy rõ bộ dạng hắn, Thân thề không khỏi khè động, ngạc nhiên nói: "Vương Kim Cương Nô, là ngươi! Ngươi vậy mà vẫn còn sống?"

Vương Nhất Nguyên cười ngạo nghễ, ườn ngực nói: "Vương mỗ có Vô Sinh lão mẫu che chở chiêu cố, có thê gặp dữ hóa lành, gặp nạn cũng qua. ngươi muốn giết ta, nói dễ vậy sao!"

Hạ Tầm chậm rãi giơ trường đao trong tay lên, mỉm cười nói: "Người quang minh chính đại trước mờ ám không nói tiếng lóng, các hạ bản lình giả thần lộng quỷ kia, chỉ dễ lừa gạt chút ngu phu xuân phụ, cũng không thể bày trò trước mặt ta được, Vô Sinh lão mẫu nếu có thể khiến cho ngươi đao thương bất nhập, chống đỡ được thanh đao này trong tay ta, Dương mỗ sẽ theo ngươi tin Bạch Liên giáo!"

Bành Tử Kỳ lóe Đến chỗ trước mặt hắn, giống như gà mẹ bảo vệ con, khẩn trương nói: "Tướng công, đao pháp của hắn rất không tệ, vẫn để ta Đến thu thập hắn đi."

Hạ Tầm nhẹ nhàng nắm ở eo nhỏ của nàng, tử bên người nàng bước qua, mỉm cười nói: "Nàng thật đem tướng công là văn nhược thư sinh trói gà không chặt sao? Nàng ở một bên xem. xem ta như thế nào... lấy thủ cấp hắn!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 196

Hoa Đẹp Nở Rộ

Chương 196: Hoa đẹp nở rộ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Vương Nhất Nguyên biết rằng tiên cơ đã mắt. không dám cậy mạnh, hắn một mặt âm thầm tìm đường lui, một mặt mạnh miệng cười lạnh nói: “Các ngươi đem Vương Nhất Nguyên ta là quả hồng mềm dễ bóp? Không cần tranh, các ngươi cứ cũng lên, Vương mỗ lại dũng thanh đao trong tay này, siêu độ các ngươi!”

Hạ Tầm vỗ vỗ mu bàn tay Bành Tử Kỳ, cất bước đi lên, chậm rãi nói: “Ta từng gặp qua được một người, hắn muốn đối phó ta, cũng là dũng thủ đoạn cũng ngươi không khác gì nhiều. Các ngươi những nhân vật tự xưng anh hùng này, khi muốn đối phó một người, nhất định phải dũng thủ đoạn bắt cóc nữ nhân như vậy sao?”

Vương Nhất Nguyên khinh thường nói: “Ta ngược lại muốn bắt cóc cha ngươi, con trai ngươi, ngươi có sao?”

Hạ Tầm lắc lắc đầu. khinh thường nói: “Đây chính là Tam nguyên soái thay trời hành đạo sao?”

Vương Nhất Nguyên cười gằn nói: “Giết ngươi, chính là thay trời hành đạo!”

Hắn quát to một tiếng, tựa như sét đánh, đao trong tay như điện xẹt hướng về Hạ Tầm bổ tới, bổ ra từng đạo cầu vồng.

Hạ Tầm nửa bước không nhường, đao trong tay cao cao giơ lên. một chiêu Lực Phách Hoa

Sơn, liền hướng hắn bổ mạnh xuống, công địch tất cứu, dốc hết sức giáng trả lại, bức hắn không thể không rút đao trở lại, vừa mới giao thủ, liền lộ ra phong cách dũng đao cũng Bành Tử Kỳ hoàn toàn khác biệt.

Đao pháp của Hạ Tầm cũng Vương Nhất Nguyên tương tự, Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao vốn là một môn đao pháp cực sắc bén, nhưng mà so sánh cũng bọn họ, trên thanh thế tựa như vẫn muốn kém hơn một bậc, đao pháp hai người này đều không quá chú trọng kì xảo gì, mỗi một đao bổ ra, đều chỉ nói nhanh, chuẩn, độc, chỉ là vì giết người mà vung đao, ánh đao quẩn quanh, tám mặt sinh gió, phối hợp với bọn họ trầm giọng quát lên, phảng phất ở quanh Thân hai người bùng lên từng đạo điện xẹt.

Đao pháp Vương Nhất Nguyên mạnh dẻo mà cũng dũng mãnh, bổ như chim ưng, dũng mành ngoan độc, nhanh tựa gió lốc, cả người hắn phảng phất cũng hóa làm một đoàn gió lốc, quẩn quanh Hạ Tầm mà di chuyển, một phen đánh nhau này, so sánh với vừa rồi cũng Bành Tử Kỳ giao thủ càng thêm mành liệt, khi đó chỉ có một mình Bành Tử Kỳ, trong lòng hắn không vội, lúc này lòng sinh điềm báo nguy hiểm, lại là cừu nhân gặp mặt, tự nhiên sử ra khí lực toàn Thân. cũng không nhường nhịn.

Hạ Tầm dưới chân hung ác, mỗi mỗi bước đều lực thấu để giày, trầm ổn có lực, trong tay một thanh đao sắc bén vô cũng, khí thế hung hãn mành liệt, dưới sự tiến công mãnh liệt của Vương Nhất Nguyên thủ ít công nhiều, hoàn toàn là thủ đoạn cứng đối cứng, chỉ nghe thanh âm leng keng không ngừng tới tai, đầy trời thiểm điện quẩn lấy trong ánh đao thinh thoảng có thể tóe lên một chuỗi hoa lửa, hai người một phen kích đấu này, không chỉ Tạ Vũ Phi không hiểu võ công xem Đến kinh tâm động phách, chính là Bành Tử Kỳ cũng hoa cả mắt, không thế kiềm chế.

Hai người như đèn kéo quân không ngừng biến ảo Thân pháp, đầy trời bắn tóe lên đều là ánh đao hào phóng mành liệt, đều là có địch không có ta, đại khai đại hợp, trường diện như vậy, nếu là hoành không cấm vào một người, không quản hắn là giúp đỡ một bên nào, chí sợ đều sẽ lập tức trở thành đối tượng lưỡi đao sắc bén của hai bên hướng Đến, cho dù bản Thân kì nghệ cao siêu không bị thương tổn, cũng sẽ ảnh hưởng

Đến người hắn muốn giúp, khiến cho người này vướng tay vướng chân, không cách nào tận tình thi triển, chỉ hai người, vậy mà giết ra khí thế thiên quân vạn mã. Bành Tử Kỳ tuy có lòng tương trợ, nhưng mà lòng bàn tay nắm đao thấm ra mồ hôi. lại cũng do dự không dám hướng về phía trước.

Đột nhiên. Hạ Tầm quát lớn một tiếng: "Giết thần giết quỷ, một nhát giết sạch! Giết! Giết! Giết giết giết!"

Theo thanh âm hô quát này, Hạ Tầm nhịp chân đột nhiên thay đổi, vốn hắn mỗi một bước bước ra, bàn chân đều đạp sâu trên mặt đất, ổn như bàn thạch, bước ngang bước dọc độ dài bước chân phảng phất dũng thước đo qua, không dài không ngắn đều là một bước lớn, giờ phút này đột nhiên biến thành bước nhỏ cấp bách chuyển dời, mà đao trong tay hắn càng là mượn sức hông, biến ảo thành từng đạo điện quang sét đánh cấp bách bắn tóe ra, hướng về Vương Nhất Nguyên trút xuống.

Vương Nhất Nguyên ở dưới đao quang từng bước lũi về, Thân hình không ngừng co rút lại. phảng phấp lập tức sẽ phải bị ánh đao xé nát.

"Giết!"

Lại là một tiếng quát mãnh liệt, Hạ Tầm đột nhiên đạp đất mà lên, khi hai người bọn họ giao đẩu vốn tuyệt ít đằng không rời khỏi mặt đất. chỉ dũng nhịp chân xê dịch Thân hình, cỏ bị đạp dưới chân từng mảng bay tung tóe, lúc này Hạ Tầm bạt chân xông lên trước, hai chân rời mặt đất, tốc độ lại so với đất bằng cũng không nhường chút nào, Thân hình vọt lên, đơn đao nộ trảm, ánh đao giống như một đạo tỉa chớp hình cung, kình khí như núi bao phủ cả Thân hình Vương Nhất Nguyên.

Đạp đất lên không, khí thế lại mãnh liệt như thế, đó là thừa dịp Vương Nhất Nguyên dưới sự bức bách của hắn liên tục lũi lại, trọng tâm không ổn định, đã Đến không kịp tránh mà dốc sức một kích, đối diện một kích cương mành sắc bén này, Vương Nhất Nguyên mạnh mè áp chế Thân thể, mũi chân hàm vào bùn đất, đao trong tay quét ngang, hai tay nắm chặt chuôi đao, ánh đao lạnh lẽo phảng phất sóng dữ cuồn cuộn gào thét, ngược vòng mà lên!

Quá nhanh, Tạ Vũ Phi căn bản không có nhìn rõ chỗ động tác của hai bên. Bành Tử Kỳ nhìn rõ, cho nên so với Tạ Vũ Phi càng khẩn trương, tỉm nàng cũng đã nâng Đến cổ họng, dũng lực đạo như vậy cứng đối cứng, sợ rằng liều chỉ có thể là chất đao hai bên ai tốt, dũng lực đạo mạnh, đao trong tay Hạ Tầm chất lượng bình thường, nếu như một đao này nghênh đón mà gãy, vậy...

Nhưng mà. nàng cũng không có chờ Đến một cú va chạm kinh thiên như trong tưởng tượng, không có nhìn thấy hoa lửa tóe lên đầy trời cũng lưỡi đao gãy đoạn.

Hạ Tầm vận đao, luôn từng đao tuyệt sắc, thế không thể dừng, lúc này một đao này rõ ràng so với uy thế của hắn mới rồi còn muốn lớn hơn mười phần, nhưng mà không người nghĩ được

Đến trong một đao cuồng mành như thế, hắn vậy mà lại còn lưu lại ba phần kình đạo, vào tích tắc hai đao có thể chạm nhau, cổ tay Hạ Tầm vặn một cái, đao trong tay dũng một cái góc độ quái dị cũng đao Vương Nhất Nguyên cọ sát mà qua. hai chuôi đao vậy mà không có phất ra nửa điểm va chạm.

Hạ Tầm rơi xuống đất. Thân hình mãnh liệt vọt về phía trước không đứng vững ngay được, liên tiếp hướng về phía trước bước gấp năm bước, lúc này mới dừng lại được Thân hình, đao trong tay hắn múa một cái đao hoa, chẳng khác nào một đạo lụa dài vất xoắn bảo vệ Thân, mượn thế một đao này, đem toàn Thân quay một trăm tám mươi độ, một lần nữa đem đao hướng về phía Vương Nhất Nguyên.

Vương Nhất Nguyên còn đứng tại chỗ đó, đao trong tay bảo trì tư thế giơ lên, trên mặt lại lộ ra thần sắc cổ quái, không biết là kinh hâi hay là sợ sệt.

Chỉ là nháy mắt, chỗ cong khuỷu tay của tay phải hắn đột nhiên thoáng cái bắn ra một đoàn sương máu, tay phải ngang khuỷu mà rơi xuống, một màn khùng bố này đem Tạ Vũ Phi dọa Đến thét lên một tiếng. Tay kia cũng không rơi xuống đất, bởi vì Vương Nhất Nguyên dũng đủ khí lực toàn Thân nắm chặt chuôi đao để cản một đao của Hạ Tầm, hiện tại năm ngón tay còn chặt chè nắm chặt chuôi đao, cánh tay ngang khuỷu mà đứt. cánh tay đứt vẫn nổi ở trên đao.

Sau đó, Vương Nhất Nguyên trên ngực xiên xiên mở một đường rách, máu tươi nhanh chóng chảy xuôi ra, lại tiếp theo, ngay cả Bành Tử Kỳ cũng bỗng quay người đi, không muốn nhìn tiếp nữa, nội tạng cơ quan trong khoang bụng Vương Nhất Nguyên đã dọc theo đường rách này mà xiên xiên chảy ra ngoài.

Hạ Tầm chậm rãi thu đao lại, nói: “Vô Sinh lão mẫu lừa ngươi rồi, ngươi đi xuống cửu tuyền, tìm bà ta tính sổ đi.”

Thân hình Vương Nhất Nguyên thoáng cái lảo đảo, trong cổ họng phất ra tiếng khò khè cổ quái, sau đó hướng về phía trước ngã xuống, hào kiệt một phương phong vân nhất thời, lúc này đã đi Đến đoạn cuối của cuộc đời!

“Giết nha, giết nha!”

Dưới núi đột nhiên truyền Đến một trận tiếng hô giết, lúc này đinh núi sương mũ đã trở nên mòng, ba người quay đầu hướng dưới núi nhìn Đến. lại thấy từng đội dân tráng dưới sự dẫn dắt của mã khoái tuần bộ, đang hướng Vân Môn sơn vây khốn Đến...

***

Khâm phạm triều đình Vương Kim Cương Nô tại Thanh Châu rơi đầu.

Biết được cái tin tức này, tri phủ đại nhân nhảy lên ba thước, hầu như là lập tức liền nghênh đón ra cửa phủ.

Hạ Tầm cũng không có nghĩ Đến phen này bí mật trở về Thanh Châu, vậy mà lại đánh bậy đánh bạ, bắt được một mẻ cá lớn như vậy, Đến lúc này hắn tự động sử dụng một ít nhân lực bí mật ẩn nấp Đến Thanh Châu cũng có cái cớ đầy đủ. thật là tất cả đều vui vẻ.

Hạ Tầm không có hướng về phía đám người Tri phủ đại nhân và Triệu Thôi quan nói rõ tình hình sau khi mình Đến Thanh Châu, cân nhắc Đến Thân phận đặc thù của Bành Tử Kỳ, sớm trước khi các dân tráng lên trên núi, hắn liền đã để Bành Tử Kỳ dẫn theo Tạ Vũ Phi trước tiên trốn đi, đợi Đến các bộ khoái lên núi,

Hạ Tầm đơn giản nói rõ người chết tại chỗ này chính là Giáo phi Thiểm Tây Vương Kim Cương Nô, kêu bọn họ gom lại thi thể, sau khi vui vẻ xuống núi, Bành Tử Kỳ liền dẫn theo Tạ Vũ Phi lặng lẽ bám theo phía sau họ, vào trong thành liền trở về Hải Đại Lâu. cho nên tri phủ đại nhân căn bản không biết lúc đó trên núi còn có người thứ ba.

Chặt đầu Vương Kim Cương Nô, đây là một Kỳ công, ngay cả Thanh Châu tri phủ trên đó cũng có liên quan, lập tức Tri phủ đại nhân tại hậu nha môn bày ra tiệc rượu, thịnh tình khoản đãi Hạ Tầm, một bữa rượu này ăn Đến chập tối. Tri phủ đại nhân hỏi Đến chỗ ở của Hạ Tầm hôm nay,

Hạ Tầm liền thuận miện qua loa nói: "Hạ quan chuyến này, có một lộ nhân mã khác cũng theo, Vương Kim Cương Nô tuy đã chém đầu. nhưng Lăng Phá Thiên vẫn đang trốn, chỗ này người nhiều miệng lắm, hạ quan Thân mang nhiệm vụ quan trọng, hành tung thật không tiện tiết lộ, cũng mong đại nhân thông cảm."

Tri phủ đại nhân thầm hiểu, liền cũng không hỏi lại. chờ Đến tiệc rượu tàn, lúc Hạ Tầm cũng Lưu Ngọc Quyết rời khỏi nha môn tri phủ, Tri phủ đại nhân biết hắn hành tung bí ân, liền

chí tiễn Đến cửa, cũng không phái người theo cũng. Hạ Tầm cũng Lưu Ngọc Quyết Cáo từ đi ra, rẽ đông quặt tây đi một hồi không thấy có người theo đuôi, lúc này mới lặng lẽ chạy về Hải Đại Lâu.

Về Đến Hải Đại Lâu. Hạ Tầm hỏi rõ Bành Tử Kỳ và Tạ Vũ Phi đã chạy về, lúc này mới yên tâm sự, hắn trước dặn dò Lưu Ngọc Quyết đi theo bận rộn một ngày về phòng nghĩ ngơi, chính mình đi về phòng của mình ở lầu ba, khi đi Đến đầu bậc thang, nghĩ một chút, lại rẽ hướng phòng Tạ Vũ Phi.

Nhẹ nhàng gõ gõ cửa, không có nghe được trả lời, Hạ Tầm khẽ đẩy cửa, phất hiện cửa cũng không có cài, liền đẩy cửa ra đi vào, Tạ Vũ Phi đã ngủ rồi. tuy nàng buổi sáng lúc Hạ Tầm nhìn thấy là một bộ dáng thoải mái tự nhiên, nhưng mà mệt nhọc lâu như vậy, lại chờ đợi lo lắng, thể xác và tình thần đều đã mệt nhoài, đi bộ cũng Bành Tử Kỳ Đến dưới Kim Phượng sơn,

sau khi cũng cười một thớt ngựa về Đến Hải đại lâu, tắm rửa một phen ăn chút đồ, cũng Bành Tử Kỳ nói chuyện phiếm những việc trải qua buổi tối. Bành Tử Kỳ thấy nàng thinh thần có chút không tốt. sau khi Cáo từ rời đi, nàng liền lên giường nghĩ ngơi.

Một giấc ngủ ngon này, khi Hạ Tầm nhìn thấy nàng, Tạ Vũ Phi còn đang trong giấc ngủ ngọt ngào, không biết nàng là mộng đẹp gì, khóe miệng luôn khẽ vểnh lên, trên mặt ý cười ngọt ngào xinh đẹp, bộ dáng bình thường gian xảo ranh mành không thấy, nàng lúc này, phảng phất một đứa nhỏ không chút tâm cơ thiên chân hổn nhiên, mặt cười ngủ thành hai cánh hoa đào, lông mi chính tề nhẹ nhàng che mí mắt nàng, phảng phất công chúa Bạch Tuyết chờ hoàng tử hôn nàng tình lại. Như một đóa hoa xinh đẹp nở rộ sau cơn mưa.

Hạ Tầm nhẹ nhàng cúi người xuống, nhìn bộ dạng nàng ngủ ngon, chậm rãi, trên mặt cũng lộ ra mỉm cười.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy Tạ Vũ Phi mí mắt chớp động vài cái, ý thức được nàng lập tức sẽ tình lại, vội vàng muốn lũi lại hai bước, đáng tiếc không kịp rồi, một đôi con ngươi ôn nhu mông lung như nước đã liếc Đến Thân ảnh của hắn. Hạ Tầm ho khan một tiếng, có chút xấu hổ nói: "Ồ, ta... vừa mới trở về, nhìn cửa không đóng, liền tiến Đến nhìn chút."

Tạ Vũ Phi nhẹ nhàng ngồi dậy, giống như tin mà không phải tín, giống như cười mà không phải cười nói: "Cũng chỉ là... xem một chút sao?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 197

Lưỡi Mỏng Như Cánh Sen

Chương 197: Lưỡi mỏng như cánh sen

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Câu nói này nhưng có chút điểm tư vị ám muội, một câu nói khêu tình như vậy, bị một mỹ nhân như hải đường ngủ xuân mới tỉnh, gò má hây hây đỏ như đào, dũng giọng điệu yêu kiều tinh tế mềm mại như vậy nói ra, chân mày khóe mắt kia còn tràn đầy thần khí là kiều diễm linh động, sao không làm cho người tâm viên ý mã, suy nghĩ mơ màng?

Hạ Tầm ngẫm nghĩ chính mình vừa rồi cúi người trước giường tư thế quả thật có chút ám muội, không khỏi trên mặt đỏ lên, liền gượng cười, ép làm ra vẻ vừa mới đũa cười nói: "Thật ra còn muốn trộm Đến cái môi thơm, đáng tiếc, cô quá dể tình ngủ, cho nên chưa từng thuận lợi."

Tạ Vũ Phi vốn là có ý trêu chọc hắn, bị hắn nói như vậy, ngược lại có chút xấu hổ, khè xũy một hơi nói: "Nói năng ngọt xớt. trước sau như một."

Hạ Tầm tiện thể ở trên đôn gấm bên giường ngồi xuống, thu lại nụ cười, quan tâm hỏi: "Ờ trên núi chờ một đêm, có bị cảm lạnh không?"

Tạ Vũ Phi trên người vốn mặc thường phục ở nhà, thuận tay lại kéo qua một món y phục Đến choàng lên trên người nói: "Không có, may mà thời tiết còn không tính là quá lạnh, tắm rửa một cái, lại ăn chút đồ, uống ngụm canh gừng, liền không có chuyện rồi. Ngươi đừng xem ta không hiểu võ nghệ, Thân thể cũng không Đến nỗi mảnh mai yếu ớt như vậy đâu."

Hạ Tầm vui vẻ yên tâm gật gật đầu, nói: “Không có việc là tốt, nhìn cô còn có chút bộ dáng mệt mỏi, là ta đánh thức cô, cô lại nghĩ ngơi một lát đi, qua hơn nửa canh giờ, chúng ta cũng nhau dũng cơm.”

Hắn đứng dậy muốn đi, đột nhiên lại nhớ Đến chuyện, nhịn không được hỏi: “Đúng rồi, ta một mực có chút hiểu kì, cô rốt cuộc là thoát hiểm thế nào?”

Tạ Vũ Phi nháy nháy mắt nói: “Ta à... ta biết Súc cốt công, trước tiên lừa hắn rời đi. Thân thể rụt lại như con báo, tự nhiên liền trốn ra rồi.”

Hạ Tầm hừ một tiếng, hắn đi trong Trần Đoàn động nhìn qua, dây thừng trói Tạ Vũ Phi phi thường dẻo dai bền chắc, nhưng mà mặt trên có một đoạn vết đứt, mặt đứt rất bằng phẳng, là dũng lợi khí cắt đứt, căn bản không có khả năng là cái gì Súc cốt công mà nàng nói. Hắn có chút mắt hứng đứng dậy nói: “Không muốn nói thì thôi, cô lại nghỉ ngơi một chút đi. ta lên lầu trước.”

“Này...”

Hạ Tầm dừng bước lại, quay đầu nói: “Hử?”

Tạ Vũ Phi nháy nháy mắt, khẽ cười nói: “Tức giận à?”

Hạ Tầm nói: “Không có, ta cũng không có lí do nhất định phải biết.”

Tạ Vũ Phi bĩu bĩu môi nói: “Nam nhân hẹp hòi. Bỏ đi, vậy để ta nói cho ngươi biết là được rồi, bản lãnh này của ta, vốn sư giao phó qua, tuyệt không thể để bất luận người nào biết, nếu không, khó tránh khỏi sẽ đối với mình bất lợi.”

Hạ Tầm lúc này mới nhớ tới thời cố quy củ giang hồ đặc biệt nhiều, không phải người ta không chịu nói cho mình biết, mà là chính mình quá chút đường đột, hỏi việc không nên hỏi, trong lòng một chút không vui nhất thời tan thành mây khói, vội vàng nói: “A, là ta quên, đã là lệnh sư phân phó, không tiện nói, vậy không nói cũng được. Ta cũng chỉ là hiểu kì mà thôi, chứ không muốn làm loạn quy củ của các người.”

“Không có quan hệ.”

Tạ Vũ Phi hướng phía hắn cười xinh tươi, má lúm đồng tiền trên khuôn mặt không chút son phẩn mà vẫn trơn phẩn ngọc nổi lên một vòng đỏ nhàn nhạt, thấp giọng nói: “Ta... biết, ngươi

sẽ không hại ta, cho nên... đây không tính là làm trái sư phụ phân phó, hư quy củ."

Hạ Tầm cảm thấy có chút không ổn, lại nói: "Ta thấy... hay là thôi đi..."

Tạ Vũ Phi hướng phía hắn mắt hạnh trừng lên, sẵng giọng nói: "Vậy ngươi không muốn biết phải không?"

Hạ Tầm sở sở cái mũi. cười khan nói: "Vậy... được rồi. ta nhất định là giừ bí mật cho cô."

Tạ Vũ Phi hở ra nụ cười nói: "Được! Này, ngươi nhìn rõ, đây chính là pháp bảo ta dũng thoát Thân."

Hạ Tầm chăm chú nhìn Đến, không thấy Tạ Vũ Phi lấy ra cái thứ gì, lại chỉ là hướng về phía mình lè lè đầu lưỡi, đầu lưỡi nhanh chóng thò ra, vừa mới nhìn thấy một tầng non hồng, lại nhanh chóng rụt trở về.

Hạ Tầm mờ mịt nói: "Pháp bảo nào đâu?"

Tạ Vũ Phi vừa tức vừa buồn cười nói: "Ngươi không có nhìn rõ sao? Này, lúc này ta chậm một chút, ngươi cẩn thận nhìn."

Tạ Vũ Phi lại lè lè đầu lưỡi, lúc này tuy nói là có ý buông chậm động tác, vẫn so với tốc độ người bình thường nhanh hơn nhiều, may mà Hạ Tầm đã có phòng bị. nhìn phi thường cẩn thận. mới nhìn thấy đầu lưỡi màu phấn hồng của nàng ra khỏi miệng, đầu lưỡi linh hoạt cuộn lên, trên đầu lưỡi liền hiện ra một lưỡi đao sắc bén, hẹp dài như lá non, lưỡi đao phi thường sắc bén, lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Tạ Vũ Phi đầu lưỡi chỉ là rung khẽ, Hạ Tầm còn chưa có nhìn rõ, mảnh đao kia lại chợt không thấy.

Hạ Tầm bừng tình nói: "A! Ta hiểu rồi, thì ra là dưới lưỡi giấu đao, công phu này ta có nghe nói qua."

Tại thời đại của Hạ Tầm, quả thật có những tiểu thâu kĩ nghệ cao siêu có thể dưới lưỡi giấu đao, bình thường uống nước nói chuyện hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, dũng chuôi tiểu đao này, hắn liền có thể vô thanh vô tức cắt tói người khác, lấy trộm tài vật. Nhưng mà nghĩ Đến cái thời đại này người biết môn kì nghệ này còn không nhiều lắm, lại hoặc là Tạ Vũ Phi công phu dưới lưỡi giấu đao so với người bình thường muốn cao minh hơn nhiều, thấy mình

khoe khoang tuyệt kì, Hạ Tầm cũng không kinh ngạc, ngược lại lộ ra bộ dáng bừng tình đại ngộ, có phần không phục.

Nàng hừ một tiếng nói: "Môn công phu này, người biết đương nhiên không ít, nhưng mà có thể luyện đến cảnh giới như ta, lại là ít lại càng ít. Ngươi xem!"

Tạ Vũ Phi cố ý tại trước mặt người trong lòng khoe khoang, khẽ mở miệng thơm mũi đàn hương, lại lần nữa lè ra đầu lưỡi màu phần hồng mòng mà linh hoạt, khiến cho Hạ Tầm nhìn rõ lưỡi mảnh đao sắc bén ở tại đinh đầu lưỡi, sau đó, Hạ Tầm lại nhìn thấy một màn kinh người: Một cái đầu lưỡi biết khiêu vũ.

Tạ Vũ Phi làm ra các loại động tác người thường không thể, đầu lưỡi bỗng nhiên giống như một con cóc nuốt sâu thò ra thật dài, bỗng nhiên như một con rắn trườn về phía trước, Thân rắn dạng đầu lưỡi có quy luật vặn vẹo, bỗng nhiên đầu lưỡi lại giống như sóng trên bãi biển, dũng động nhào lên, hơn nữa là thẳng như thủy triều, từng cơn sóng dũng động, vinh viễn không ngừng, bỗng nhiên lại yên lặng trải ra, sau đó hướng lên khép lại, liền giống như con sâu nhỏ bố nhào tới ăn cỏ...

Hạ Tầm nhìn Đến rối mắt không kịp nhìn, hắn chưa từng có thấy qua. thậm chí không có nghĩ qua, đầu lưỡi một người có thể làm ra nhiều động tác độ khó cao như vậy, hơn nữa chuôi đao sắc bén lúc thấy lúc không, trước sau tại trong miệng nàng, vậy mà lại không có cắt thương đầu lưỡi, nàng lực khổng chế và cơ thịt đầu lưỡi trình độ linh hoạt thật là không thế tưởng tượng.

Mắt thấy đầu lưỡi kia vặn thành dạng bánh quai chèo, giống như một mũi khoan màu phẩn, vòng vòng hướng bên ngoài xoay động, trong lòng Hạ Tầm đột nhiên dâng lên một cái ý niệm khiến cho hắn tỉm đập thình thịch, nếu như...

Tạ Vũ Phi đột nhiên đem đầu lưỡi gập lại, đầu lưỡi phảng phất một trang giấy, cả lưỡi hướng phía sau xếp lại, rồi lại dựng lên, sau đó mới khép miệng, dương dương đắc ý cười nói: "Thế nào, lợi hại không?"

Hạ Tầm vội vàng không ngừng gật đầu: "Lợi hại. lợi hại."

"Hừ hừ, ngươi thấy qua người khác cũng có công phu như vậy sao?"

Hạ Tầm vội vàng không ngừng lắc đầu: "Không có, không có."

Tạ Vũ Phi nhẹ nhàng cười, nhân nhạt nói: “Hành tẩu giang hồ, ai cũng không dám cam đoan, chính mình liền có thể thuận buồm xuôi gió, mảnh đao này, là thủ đoạn cuối cũng của ta giết người, hoặc là tự sát.”

Hạ Tầm nghe được trong lòng chấn động, lập tức ý niệm hoàn toàn biết mắt, Tạ Vũ Phi tuy nói bình thản, nhưng trong đó bao nhiêu chua xót, bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu chịu đựng...

Hạ Tầm không kìm được lòng cầm chặt tay nàng, trịnh trọng nói: “Ta chỉ hi vọng, cô sau này vinh viễn cũng sẽ không lại dũng Đến mảnh đao này, nhất là đối với chính cô.”

Tạ Vũ Phi ánh mắt không chuyển dừng tại mắt hắn, dần dần đọc ra ý vị trong mắt hắn, không khỏi lại là vui mừng, lại là hạnh phúc, nàng khê rụt tay về, đỏ mặt lên, lấp bấp nói: “Được... được, ta cũng hy vọng... hy vọng sau này có thể thu xếp xuống, lại cũng không dũng... không cần ngày đêm ở trong miệng giấu một mảnh đao..

Nói đến chỗ sau. gần như là bày tỏ cõi lòng, nàng đã xấu hổ đến cúi đầu xuống.

Hạ Tầm ho khan một tiếng, lời nói thành khẩn nói: “Nhưng mà. có Kỳ bên người, chung quy không phải chuyện xấu, cô còn phải... tiếp tục luyện.”

“Hả?”

Tạ Vũ Phi trong lòng trầm xuống, vừa rồi ý tứ của Hạ Tầm, rõ ràng là muốn nàng phó thác chung thân, thế nào còn muốn nàng luyện Kỳ thuật lưỡi tàng đao này, chẳng phải hắn còn không muốn lấy mình làm vợ? u oán nhìn lại. nhìn thấy lại là ánh mắt quỷ quyệt của Hạ Tầm, ô... rất quen thuộc, Tạ Vũ Phi đột nhiên cảm thấy ánh mắt này giống như từng quen biết, tựa hồ... khi nàng hành tẩu giang hồ, từng trải qua không ít nam nhân đối với nàng lòng ôm tà niệm trong mắt nhìn qua, rất thô tục...

Kì quái, cũng là ánh mắt thô tục, vì sao tử trong mắt người khác nhìn thấy, chỉ là khiến cho nàng tử trong lòng cảm thấy chán ghét, tử trong mắt Hạ Tầm nhìn thấy, lại khiến cho nàng tai nóng tim nhảy, như nai con đi loạn?

***

Qua ba ngày, Bành đại tiểu thư phải hồi môn rồi.

Sau hồi môn hôm nay, nàng liền phải theo trượng phu trở về Vân Nam. Thế lực Bành gia

chỉ Đến một tuyến Hoài Tây, các đệ tử rất khó mà vượt một bước Trường Giang, mà Bành Tử Kỳ đi lại là Vân Nam, một chuyến này sơn thủy tương cách, lại muốn gặp nhau thật không dễ dàng, Bành gia trên dưới thật đều có chút không nờ bò, vừa sớm, Bành gia liền quét dọn đình viện, đặt chuẩn bị, chờ nghênh tiếp tân nương tử và tân cô gia.

Chiếc xe tử Hải Đại Lâu rời đi. vừa mới ra Tây thành. Bành gia trang liền đã nhận được tin tức, chờ Đến khi đội xe Đến cửa thôn, Bành gia các huynh đệ và biếu tỉ muội cũng bối phận, còn có các tẩu tử các phòng liền đã chen chúc Đến cửa lớn. Bành trang chủ và Chu thị cũng mặc mới, sớm chạy Đến trong đại sảnh, chờ cô gia và nữ nhi tiến vào kính trà.

Chiếc xe Đến, rèm kiệu vừa nhấc, Hạ Tầm mặc tân y, đeo tân mạo, trang điểm Đến rực rở gấm hoa, một Thân hi khí xuất hiện tại trước mặt người Bành gia, hoan thanh tiểu ngữ bỗng im bặt, nghênh tiếp Đến Bành gia nam nữ nhất tề giật mình tại đó, kinh ngạc một lát, Bành Tử Kỳ mới tức giận nói: "Dương Húc, ngươi Đến làm gì?"

"Ca ca!"

Bành Tử Kỳ mặc y phục đỏ cũng từ trong xe khom người đi ra, xuống xe rồi. xấu hổ và vui mừng hướng ca ca đánh tiếng chào, lại hướng các huynh đệ, tỉ muội, tẩu tẩu nhà mình chào hỏi, ngay sau đó liền lấy ra một cái giỏ nhỏ xếp kẹo đường, từng cái một cầm kẹo đường, nhét cho những đứa nhỏ Bành gia kia.

Hai má Bành Tử Kỳ mạnh giật giật vài cái. chỉ chỉ muội tử Bành Tử Kỳ hi khí dương dương phân phát kẹo ki, lại chỉ hướng Hạ Tầm, lắp bắp nói: "Ngươi... các ngươi đây là... đây là làm cái gì?"

Hạ Tầm hướng hắn vái một cái. nụ cười không thay đổi nói: "Cữu huynh, tiêu đệ Dương Húc dẫn theo nương tử hôm nay hồi môn. làm phiền cừu huynh đích Thân nghênh đón, vất vả, vất vả."

"Cữu huynh?"

Bành Tử Kỳ kêu một tiếng quái dị nói: "Cái gì cữu huynh, ai là cữu huynh của ngươi?"

Hắn đột nhiên phản ứng qua, không khỏi kinh hãi tức giận nói: "Dương Húc, ngươi giở trò! Ngươi lại dám lừa gạt hôn sự!"

Hạ Tầm nói: “Cữu huynh, lời này nói cái gì. Dương Húc có hôn thư tại đây, giấy trắng mực đen, rõ ràng rành mạch, thế nào là lừa gạt hôn sự, này, người nhìn xem, người nhìn xem!”

Hạ Tầm tử trong ngực móc ra một phần hôn thư, hướng trong tay Bành Tử Kỳ nhét vào, sau đó xoay người qua. đối với Bành Tử Kỳ tự nhiên như vô sự cười nói: “Nương tử, người trong nhà của nàng rất hương vượng, nàng còn không nhanh giới thiệu thoáng cái cho vi phu, đây đều là các vị Thân thích.”

Bành Tử Kỳ đi qua dắt chặt tay hắn. chầm chậm đi. chỉ vào một gã râu xồm ngây ra như phỗng, cười xinh tươi nói: “Lang quân, một vị này, là đại đường huynh của thiếp.”

Hạ Tầm quay đầu vái chào: “Dương Húc ra mắt đại cữu ca..

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 198

Thay Đổi Như Chong Chóng

Chương 198: Thay đổi như chong chóng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hán tử kia nhìn Hạ Tầm thi lễ, liền vội vàng nghiêng người nhường ra, đỏ mặt lên, luống cuống nói: “Cái này... cái này..

Bành Tử Kỳ ở một bên lật ra hôn thư, thình lình nhìn thấy mặt trên tân lang Mộc Cửu đã biến thành Dương Húc rồi, lúc này mới biết Hạ Tầm sớm có dự mưu. cả sự tình từ đầu tới cuối chính là một trò bịp, Bành Tử Kỳ giận không kìm được quát: “Mộc Cửu, Dương Húc, thì ra như thế, thì ra đây là cái bẫy ngươi bố trí xuống, tiểu tử gian trá, lừa gạt Bành gia ta như thế, các huynh đệ, đừng tha cho hắn!”

Hạ Tầm bao quanh vái chào, cười mỉm nói: “Chậm đã, chậm đã, hôn thư này giấy trắng mực đen, viết đến rõ ràng, mai mối đủ cả, đều có thể chứng minh. Tử Kỳ chính là nương tử của Dương Húc ta, các ngươi nếu giết ta, vậy nương tử nhà ta có thể phải thủ tiết rồi.”

Mọi người vừa nghe, do dự không tiến. Bành Tử Kỳ vừa rung cố tay, ai cũng không có đoán được nàng bên dưới hi phục đỏ thẫm lại có thể giấu Quỷ nhân thần đao, Bành Tử Kỳ hướng phía trước vừa đưa, đao tử trong vò leng kenh bẩn ra nửa thước, vừa vặn đem chuôi đao đưa Đến bên tay Hạ Tầm, nhìn thấy vậy một đám huynh đệ Bành gia có điểm đau răng, lúc này còn chưa có động thủ, nàng trước tiên rút đao cho nam nhân của mình, nữ sinh hướng ngoại, bất quá cũng là như thế, ta còn lẫn vào làm cái gì?

Bọn họ nghĩ như vậy, Bành Tử Kỳ nhưng không nghĩ như thế, Bành Tử Kỳ đã bị giận Đến

hồ đồ, nhưng mà hôm nay là đón tân nương tử hồi môn, ngày đại hi, trên người hắn cũng không mang theo binh khí. quay đầu nhìn thấy trong tay trang đinh giữ cửa có một cái Tề mi côn, Bành Tử Kỳ một bước dài đi giật qua, đoạt qua cây côn, một chiêu Sư Tử Đại Bãi Đầu, liền hướng chặn ngang Hạ Tầm đánh Đến, Hạ Tầm vừa thấy vội vàng rút ra Quỷ nhãn đao hướng đầu côn đỡ, Bành Tử Kỳ vừa thấy đem đầu côn vung một cái, đánh trúng mặt bên của đao, đem đao trong tay hắn chắn ra, lại hướng eo hắn điểm một cái, đại cữu tử và tân muội phu liền tại cửa Bành gia đánh nhau...

"Ngươi nói cái gì. Đến là Dương Húc? Dương Húc... Mộc Cửu... tiểu tử giảo hoạt, chúng ta bị lừa rồi!"

Bành trang chủ đang ngồi tại trên đại sảnh hi khí dương dương đợi nữ nhi nữ tế, đột nhiên có người chạy vội Đến báo, tân cô gia vậy mà lại đối thành tên Dương Húc âm hồn không tan kia. sau khi nghĩ rõ ràng mấu chốt trong đó, đem Bành trang chủ tức đến dựng râu trừng mắt: "Xú nha đầu này, vậy mà giúp người ngoài lừa gạt cha nó, tên Dương Húc khốn kiếp kia, thật đem Bành gia ta dễ ức hiếp sao, lão tử đi ra giáo huấn hắn!"

Chu thị vừa nghe vội vàng ngăn hắn lại nói: "Lão gia, già trẻ toàn thôn đều đang nhìn, chuyện này đã toạc móng heo ra rồi, ngươi đánh hắn một trận lại có thể như thế nào? Trong tay hắn có hôn thư, trong tay chúng ta cũng có. Hắn hôn thư sửa lại, chúng ta không phải còn có một phần sao, lào gia chờ, tôi đi lấy Đến, có hôn thư này, còn không thể trị hắn sao?"

Chu thị vội vội vàng vàng chạy về trong phòng, lục ra hôn thư, hôn thư dũng một hộp nhỏ tình xảo chứa, mặt trên thắt lụa đỏ còn buộc một cái nơ hợp hoan nho nhỏ. Hôn thư này Chu thị là sau khi xem qua một lần nữa xếp lại. cho nên cũng chưa nhìn lại, trực tiếp cầm Đến chạy về đại sảnh. Bành trang chủ thở hổn hến tiếp qua cái hộp, chẳng muốn mở ra, tiện tay một chưởng đem cái hộp đập vờ, tử trong lấy ra hôn thư.

Vừa mở ra, tân lang bông nhiên vân là Dương Húc, Bành trang chủ cực tức giận nói: "Chuyện gì? Đây là chuyện gì?"

Chu thị thò đầu qua nhìn một cái, cả kinh nói: "Không thể, tôi rõ ràng nhìn qua. thế nào liền đổi tên rồi? Ai nha, tôi nhớ ra rồi, Tử Kỳ nha đầu kia, từng tiến vào phòng tôi."

"Hồ đồ, bà nương này, rất hồ hồ, hôn thư này cũng không giấu tốt!"

Chu thị ủy khuất nói: "Tôi nào hiểu được nữ nhi sẽ đổi hôn thư? Ông không phải trước đó

cũng hoàn toàn không nghĩ đến sao?"

Bành trang chủ vỗ bàn tức giận nói: "Bà còn nói! Bà còn nói, tất cả đều phản rồi."

Lúc này một thanh âm già nua nói: "Hôm nay là ngày tốt Tử Kỳ hồi môn, các ngươi hai cái miệng tại đây nói nhao nhao cái gì vậy?"

Bành trang chủ thở hổn hển xoay người qua, mắt vừa nhìn rõ người Đến, lập tức thấp hơn một nửa, người Đến chỉ có hai người, hai lão đầu nhi tóc trắng già nua, một người là cha hắn, một người là gia gia hắn, Bành trang chủ liền vội vàng cũng phu nhân lên trước bái kiến: "Cha, gia gia."

Chu thị cũng nói: "Ra mắt Công Công, ra mắt Thái Công."

Bành Thái gia nhíu mày nói: "Rốt cuộc phất sinh chuyện gì?"

Bành trang chủ lấy qua hôn thư, đem đầu đuôi nói ra một lần, Bành thái công nghe xong ánh mắt chợt lóe lên, kinh ngạc nói: "Tiểu tử rất giảo hoạt, lại có thủ đoạn như vậy?" Tiếp đó nhíu mày, lại nói: "Lần này, chúng ta chỉ sợ là thật không ổn rồi."

Bành trang chủ nói: "Gia gia, Dương Húc này trá hôn, chúng ta phải chịu ngậm bồ hòn làm ngọt sao?"

Bành thái công trừng mắt nhìn hắn nói: "Không có tiền đồ gì. muốn nói ngậm bồ hòn, đây là ta cũng phải ăn sao? Ngươi nói hắn trá hôn, mai mối đều là hắn tìm Đến. không cần hỏi. nhất định giúp đỡ hắn nói chuyện. Ngươi nói tân lang quan nhân đôi người, đây hai phong hôn thư, toàn bộ đều rõ ràng viết Dương Húc, ngươi việc trước chưa từng tra rõ ràng minh bạch, chuyện đã Đến thế này, còn muốn thế nào?"

Bành trang chủ không phục nói: "Vậy, liền tính như thế nào không được?"

Bành thái công khẽ trầm ngâm một chút, thở dài nói: : Chuyện đã Đến thế này, Tử Kỳ hài tử này không cho hắn sợ là không được rồi, ài! Lão phu đi nhìn xem, có thể bố trí lão phu một đạo, tiểu tử này thật có chút thủ đoạn."

Bành thái gia vội vàng nói: "Cha, ta đỡ người."

Một lão đầu nhi đỡ một lão đầu nhi khác đi ở phía trước, vợ chồng Bành trang chủ không

dám vượt qua, nhắm mắt theo đuôi theo sau lưng hai lão đầu nhi. hướng trước trang đi tới.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 198

Thay Đổi Như Chong Chóng (2)

Chương 198: Thay đối như chong chóng (2)

Trước cửa viện. Hạ Tầm và Bành Tử Kỳ đã đánh ra chân hòa, nhưng mà hai người cơn tức tuy lớn, lại đều không dám hạ độc thủ, Hạ Tầm biết đây là đại cừu ca của mình, không thể lạm dụng sát thủ, Bành Tử Kỳ tuy một bụng tức giận, lại cũng biết sự tình chỉ sợ đã rất khó thu thập, đối với người tám chín phần mười làm muội tế của mình rồi, cũng không dám thật thương tính mệnh hắn, bởi vậy một người không dám hướng trên chỗ hiểm quan tâm, một người khác dứt khoát đem đao xoay ngược, dũng sống đao chống địch.

Bành lão Thái Công chạy Đến cửa, con em Bành gia thấy lập tức vọt Đến hai bên. bái kiến lão thái công, lão thái gia, Bành Tử Kỳ vốn Đến xem náo nhiệt đang xem Đến mặt mày hớn hở, vừa thấy gia gia và lão Thái Công đều đi ra, cha của mình đứng ở phía sau gia gia của mình, dựng râu trừng mắt nhìn nàng, bộ dáng hận không thê một miếng ăn tươi nàng, không khỏi lè lè đầu lưỡi, vội vàng cũng hướng phía sau tránh ra.

Bành hòa thượng không có thấy tằng tôn nữ nghịch ngợm của hắn, hắn ra khỏi cửa. tại trên bậc đứng lại, hai tay chắp lưng, thiết đảm trong tay chuyến động, ánh mắt lập tức quăng Đến trên người Hạ Tầm. Nhìn một hồi, Bành hòa thượng ánh mắt dần dần co lại như mũi kim, thần sắc ngưng trọng lên.

Hồ Cửu Lục là đại tướng dưới trướng Trương Sĩ Thành, mà Bành hòa thượng bảo vệ là Tử Thọ Huy, Tử Thọ Huy, Phương Quốc Trân, Trương Sĩ Thành. Chu Nguyên Chương... những anh hùng phản Nguyên này vì tranh địa bàn, năm đó lẫn nhau cũng không thiếu lần đánh nhau. Bành hòa thượng nhận ra lộ đao pháp này, trước mắt người thanh niên này mỗi một đao đều có địch không có ta, một đi không trở lại, dưới chân nhịp chân trầm ổn có lực, di động nhanh nhẹn, người đao hợp nhất, biến hóa khôn lường làm thành từng sấm sét, một kích trí mạng.

Đao pháp này nhìn tại trong mắt người khác chỉ cảm thấy uy mãnh, nhìn tại trong mắt Bành hòa thượng đại hành gia như vậy, lại có thể nhìn ra lạc ẩn rõ ràng chỉ thuộc về một loại người. Nhất cử nhất động, một đao một thức đó, khiến cho Bành hòa thượng cao tuổi mơ hồ phảng phất trở về trên chiến trường thiên quân vạn mã năm đó, bên tai là tiếng giết rung trời, trước mắt có một vị mành tướng bộ chiến vung đao, thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó, trước mặt không có kẻ địch họp lại được, tuổi hắn, vừa đúng mơ hồ tương tự cũng với người thanh niên trước mắt này.

Bành hòa thượng cũng Hồ Cửu Lục đại tướng dưới trướng Trương Sĩ Thành giao thủ qua. giao thủ qua hai lần. Bành hòa thượng võ công sở trường nhất thật ra là Đại Suất Bi Thủ và Đại Ưng Trảo Công, nhưng mà tử sau khi hắn giả chết ân náu xuống, hai môn tuyệt kì này liền cũng không có tại trước mặt người ngoài dũng qua, vì để đề phòng vạn nhất, liền ngay cả tất cả đệ tử bản môn cũng đều chưa có dạy qua, mà tại năm đó, khi cũng Hồ Cửu Lục giao thủ, dũng không phải Ngũ hổ đoạn môn đao, mà là chưởng pháp và trảo công.

Hắn trước sau hai lần cũng Hồ Cửu Lục giao thủ. đều là tay không đấu đao sắc. Lần đầu tiên bởi vì cả chiến cuộc biến hóa, hắn cũng tiểu tử so với hắn trẻ hơn gần hai mươi tuổi kia chỉ giao thủ Chốc lát liền bị đại quân tách ra, lần thứ hai, lại là thật sự giao thủ, cuối cũng hắn một chưởng đập trúng sau lưng Hồ Cửu Lục, lưu xuống cho Hồ Cửu Lục nội thương cả đời khó khỏi, mà Hồ Cửu Lục khi trở thân mà qua phản thủ một đao, cũng vẩy trúng sườn phải hắn, một đao kia khiến cho hắn nằm đủ ba tháng, mới nhặt về cái mạng này.

Hắn sao có thể quên được lộ đao pháp này?

Dương Húc! Ngự tiền Đái đao quan của Chu Nguyên Chương, có thể là truyền nhân đại tướng Hồ Cửu Lục dưới trướng Trương Sĩ Thành tử địch của Chu Nguyên Chương sao?

Mắt thấy tằng tôn cũng Hạ Tầm vẫn đánh Đến túi bụi, Bành hòa thượng nhìn chuẩn thời cơ, đột nhiên quát lớn một tiếng, nâng tay lên, hai quả thiết đảm trong tay liền bay ra.

Xoảng một tiếng đại chắn, Hạ Tầm chỉ cảm thấy cánh tay run lên, vội vàng rút đao lui về phía sau, chỉ thấy sống đao chỗ dày nhất mơ hồ một đạo vết ma sát, cũng không biết người khác dũng ám khí gì, lực đạo lớn như thế, nếu không phải vừa vặn kích trúng sống đao, chỉ sợ chuôi bảo đao này cũng đều sẽ bị chắn thành hai đoạn.

Bành Tử Kỳ cũng đồng thời bị thiết đảm tập kích, thiết đảm kích trúng khuất giữa Tề mi

côn, Hạ Tầm bố nhanh một đao bị thiết đảm chắn ra, khiến môn hộ mở rộng, Bành Tử Kỳ một côn này trực tiếp đâm hướng huyệt Thiên Trung yếu hại của Hạ Tầm, lại nhận một kích thiết đảm này, rắc một tiếng mà gãy tử trong, Bành Tử Kỳ giật mình, dừng lại cước bộ ngẩng đầu nhìn, mới thấy tổ phụ và tằng tổ phụ đang đứng tại trên bậc, phụ thân đứng tại sau lưng hại vị lão nhân, đang hướng hắn đưa mắt ra hiệu.

"Dương Húc, ngươi theo lão phu vào đây."

Bành hòa thượng xoay người qua, hai tay chắp lưng, hướng về trong viện đi tới. Hạ Tầm đem đao cầm trả Bành Tử Kỳ, động viên vỗ vỗ mu bàn tay nàng, theo tại sau lưng Bành hòa thượng, ngang nhiên bước thẳng vào.

Trong đại sảnh trống không, không có Bành hòa thượng phân phó, ai cũng không dám tiến Đến. Bành hòa thượng tại trên ghế ngồi xuống, trên trên dưới dưới nhìn Hạ Tầm một hồi, vừa chỉ vị trí bên cạnh nói: "Ngồi."

Hạ Tầm không kiêu không nịnh hướng liếc vái một cái, tại chỗ bên cạnh thản nhiên ngồi xuống.

Bành hòa thượng vuốt râu nói: "Dương Húc, ngươi là quan viên triều đình, dũng thủ đoạn bỉ ổi này lừa gạt hôn sự, không ngại có chút vô lại sao?"

Hạ Tầm hỏi ngược lại: "Lấy sở kiến của lão Thái Công, Hán Cao Tổ Lưu Bang, là anh hùng hay là vô lại?"

Bành hòa thượng nói: "Tần mạt quần hùng tranh giành, hào kiệt lớp lớp xuất hiện, Lưu Bang có thể tại trong quần hùng bộc lộ tài năng, kiến lập giang sơn Hán thất, Bá vương Hạng Vũ không ai bì nôi còn bại tại trong tay hắn. bọn Tiêu Hà Hàn Tín, Trương Lương Trần Bình đều thần phục hắn, sao là một giới vô lại có thể làm? Đó là một vị đại anh hùng!"

Hạ Tầm cười nói: "Lưu Bang Đến tiệc của Lữ thái công, cầm cái bao lì xì không, trên viết một vạn tiền lừa uống rượu, đây còn không là vô lại sao? Nhưng Lữ Thái Công lại cảm thấy người này thông minh, có khí phách, ngược lại đem nữ nhi như hoa như ngọc gả làm vợ hắn, như thế xem ra, Lữ thái công cũng Bành thái công lão nhân gia ngài đồng dạng, chỉ nhìn bản sắc anh hùng, chính chỗ kẻ thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, làm cái thủ đoạn nhỏ, lừa gạt được giai phụ qua cửa, cũng không có gì-

Bành thái công bỗng nhiên cười lớn, chỉ hắn nói: “Gia hỏa vô lại này, một chuyện vô si nói Đến đường hoàng như thế, ha ha, rất có thần vận của lào phu năm đó!”

Hắn thu liễm nụ cười, đột nhiên lại hỏi: “Ta chỉ biết ngươi là tú tài Thanh Châu, bộ đao pháp này, ngươi là học tử người nào?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 199

Nhận Con Rể

Chương 199: Nhận con rể

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Bành gia chuyên dũng đao, tiếng tăm lừng lẫy nhất là Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao. Lão đầu nhi này nhìn thấy một cao thủ dũng đao khác, hỏi lai lịch cũng không có gì là đường đột, do đó Hạ Tầm cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng Thân phận đích thực của Hồ Cửu Lục hắn ta không thể nói ra, đặc biệt là nơi ở, một khi Bành Thái Công đã nảy sinh nghĩ ngờ, nhân rỗi không có gì làm sẽ phái người đi kiểm tra, nói không chừng sẽ biết Hồ Cửu Lục từng thu nhận một nghĩa tử, tiếp theo biết được tướng mạo hắn ta thế nào, sẽ nảy sinh hoài nghĩ đối với Thân phận của mình.

Hạ Tầm trầm ngâm một lát, rồi đáp: “Vãn bối học được đao pháp này tử một lão nhân họ Hồ.”

Đôi mắt Bành Thái Công chợt sáng lên. nhô người lên hỏi: “Danh tính của hắn là gì. hiện đang ở đâu?”

Hạ Tầm đáp: “Lão nhân này họ Hồ, vãn bối không hề biết, vãn bối trước giờ vẫn gọi lão là Hồ sư phụ. Nói ra thì cũng đã là chuyện của 10 năm trước, vị lão nhân này khất thực ngang qua nhà vãn bối, lúc đó đang là mùa đông, khí trời rét buốt, vằn bối thấy lão nhân này tội nghiệp nên mời vào nhà cho dũng cơm và lưu lại một thời gian. Vị lão nhân họ Hồ này đối với vãn bối rất cảm kích, sau đó truyền cho vãn bối đao pháp này, Hồ sư phụ chỉ điểm cho vãn bối được hơn nửa năm, thấy vằn bối đã hoàn toàn lình hội, liền đột nhiên Cáo từ ra đi, vãn bối đến hôm nay vẫn không rõ ở đâu.

Bành hòa thượng rất hoài nghĩ lời nói của hắn. Lão nhận ra đao pháp này chính là độc môn đao pháp của tướng quân dưới trướng Trương Sĩ Thành là Hồ Cửu Lục, Trương Sĩ Thành binh bại tự sát, Hồ Cửu Lục lang bạt giang hồ, điều này không phải không có khả năng. Nhưng Hồ Cửu Lục cũng không phải thiện nam tín nữ gì, nếu thật sự sống không được, lão cũng có thể "thăm viếng" vài tên phú hộ, nếu nói lão đói đến nỗi phải đi làm hành khất, thật sự không đáng tin, chỉ vì ân tình của một bữa cơm mà có thể truyền thụ tuyệt Kỳ cả đời, đây không thể nào là tác phong của Hồ Cửu Lục.

Nhưng vì Hạ Tầm đã muốn che giấu điều này, nên lão càng tin tường bên trong có chuyện không tiện nói cho người khác biết, đôi mắt lão khẽ chớp, thận trọng đánh giá vị thanh niên đang đứng trước mặt mình, hắn là truyền nhân của Hồ Cửu Lục, dũng tướng dưới trướng Trương Sĩ Thành. Thân phận này khiến thái độ thù nghịch của Bành Thái Công đối với Hạ Tầm nhanh chóng suy giảm, lão không muốn tra hỏi quá nhiều, hỏi nhiều quá, chỉ sợ ngược lại sẽ khiến Hạ Tầm nghĩ ngờ Thân phận của lão, tử hảo cảm chuyển thành địch ý.

Bành Thái Công chỉ cần biết, người thanh niên trước mặt lão, nếu không phải là thuộc hạ trung thành của Chu Nguyên Chương, thì cũng có những bí mật không thể cho người khác biết, như vậy mối đe dọa đối với lào ta đã không còn nữa. Huống hồ, trước mắt hai tờ hôn thư đã bị người ta động tay động chân, vụ kiện này có tìm Đến quan phủ cũng vô dụng mà thôi. Vốn dĩ muốn ra chiêu dũng tội danh bắt cóc dân nữ để uy hiếp hắn đã không được nữa rồi, Tử Kỳ không muốn cũng phải cưới hắn ta, Bành Thái Công nhất định phải nhận đứa tằng tôn nữ tế này rồi.

Lão gật gật đầu. hướng ra ngoài đình quát lớn: "Còn đứng ngốc ở ngoài đó làm gì? Tằng tôn nữ tế của lão phu đã đến cửa nhà rồi, còn không mau bày tiệc rượu, để hắn cũng lão phu uống vài chén!"

Gia đinh Bành gia nãy giờ đang thập thò xem náo nhiệt, lúc này đột nhiên lớn nhỏ trố mắt nhìn nhau, không hiểu lão Thái Công vì sao đột nhiên thay đổi ý định, đành tỉu nghỉu lui vào trong. Bành Tử Kỳ rất tức giận, nghĩ thầm: "Lão Thái Công có phải già rồi hồ đồ không? vốn dĩ Thái Công trước giờ nhất mực không nhận người tằng tôn nữ tế này, lần này thì tốt rồi, Thái Công trở thành người tốt, ta lại biến thành kẻ tiểu nhân, không biết muội tử sẽ hận ta thế nào đây?"

Hắn nghiêng đầu nhìn Bành Tử Kỳ, khuôn mặt xinh đẹp của nàng chợt nghiêm lại, nổi giận xoay người bước đi, ném chiếc trâm trên đầu lại cho hắn. Bành Tử Kỳ bất giác cúi đầu buông

một tiếng thở dài.

Chu thị thấy tình hình như vậy, nhanh chóng tìm cách xử lý: “Nhanh lên nào, nhanh lên. cô gia của chúng ta đã Đến nhà rồi, Đến một tách trà cũng không có, Tiểu Tứ Nhi, xuống hối thúc nhà bếp, rượu thịt đã chuẩn bị chu đáo chưa, nhanh nhanh chuẩn bị tiệc rượu đi, đem một vò rượu lão Thái Công thích uống nhất ra đây.”

Đang nói nửa chừng, gia đinh hấp tấp chạy vào, thở phì phò báo cáo: “Báo... Báo...”

Vừa vào đại sảnh, đâu đâu cũng là chủ nhân, chưa thể cất tiếng bái kiến, đã ôm quyền thưa rằng: ““Báo, bên ngoài đang có một đội quan binh đang tiến Đến, muốn xông vào đây, chúng thuộc hạ... chúng thuộc hạ chưa được lệnh của trang chủ. không dám phản kháng, hiện tại họ đã sắp đến trước sảnh rồi.”

“Hử?”

Bành hòa thượng liếc Hạ Tầm một cái, điềm tình cười trả lời rằng: “Tiểu tử nhà người, còn có nước hậu này sao, lần trước là mang theo tuần bố, dân tráng đến, lần này ngươi mang quan binh đến thật sao?”

Hạ Tầm đột nhiên biến sắc, vội xua tay nói: “Húc nhi nào dám. Đội quan binh đó không phải là do Húc nhi dẫn Đến.”

Bành hòa thượng vừa nghe liền biến đổi sắc mặt, lão liền hướng về tên gia đinh trầm giọng hỏi: "Có bao nhiêu tên quan binh tới? "

Hắn vừa hỏi tới đây, một đội quan binh đầu đội nón lá đỏ, lưng mang bội đao đã dương dương tự đắc đi tới, xộc thẳng vào đại sảnh, đuổi hết Bành gia già trẻ sang hai bên, đứng xòe thành hình cánh nhạn trong đại sảnh, ở giữa liền xuất hiện một người mặc lam tước bố phục cửu phẩm quan văn thong thả đi đến. Hất hàm, dũng khẩu khí phô trương hô phong hoán Vũ mà hỏi: "Ai là người chủ sự của Bành gia?"

Bành trang chủ thấy hắn có vẻ như không phải tới bắt người, liền lập tức phái người đi ra, chắp tay thi lễ nói: "Thảo dân chính là trang chủ trang này, không biết đại nhân tử đâu mà Đến, có điều gì chỉ giáo?"

Vị quan nọ không thèm hạ cằm. đôi mắt nhỏ như hai hạt đậu xanh chỉ hơi nhìn xuống, coi

như đã nhìn thấy Bành trang chủ đang cúi người thi lễ trước mặt mình: "Bản quan phụng hoàng mệnh, tử phủ Ứng Thiên mà Đến. Sơn Đông đạo Ngự sử Thượng thư tố cáo Đô Sát viện Thải Phóng sứ Dương Húc, ỷ phận làm quan, lạm dụng quyền uy, hoành hành chốn quê nhà, quấy rối bá tánh. Từng dẫn quan binh lấy danh nghĩa truy bắt thổ phi để đột nhập vào thôn trang của ngươi, đánh đập thường dân, phá hoại đồ đạc trong nhà, có thật không?"

Hai tay hắn ôm quyền, hướng lên trời chắp tay, trầm giọng nói: "Bản quan phụng triều đình Đến xác minh, đã Đến phủ Sơn Đông đặc biệt kiểm chứng việc này, bản quan nghe nói, ngươi chính là người bị hại? Bành trang chủ, ngươi đừng sợ, có gì oan khuất, ngươi cứ việc nói với bản quan, bản quan thay ngươi làm chủ, nhất định trình báo triều đình, nghiêm khắc trừng phạt Dương Húc."

Bành trang chủ quay đầu nhìn Hạ Tầm, lại nhìn gia gia của mình, vội vàng khua khoắng hai tay: "Đại nhân nhất định là tin nhầm lời kẻ xấu. nên mới có chuyện hiểu lầm này. Cái gì Dương Húc cậy thế, lạm dụng quyền hành, tác oai tại quê nhà, quấy rầy dân chúng, không có việc này, tuyệt đối không có việc này. Chúng huynh đệ Bành gia đồng thanh trả lời: "Chúng tôi có thể làm chứng, không có việc này, tuyệt đối không có việc này."

Bành trang chủ cười tươi như hoa đáp rằng: "Không dám gạt đại nhân, Dương Húc chính là vị hôn phu của tiểu nữ, vừa mới thành Thân được ba ngày, phu thê hai người họ vừa mới hồi môn, ngài xem, nhà tôi chỉ toàn người già và trẻ nhỏ, đang muốn bày tiệc rượu, để mời tân cô gia cũng uống rượu."

Hạ Tầm phủi y bào, mỉm cười đi lên phía trước, ôm lấy cánh tay hắn. Thân thiết nói: "Vị đại nhân này, bản quan chính là Dương Húc, mời Đến không bằng tình cờ, đại nhân đi đường xa vất vả, nếu đã Đến đây rồi, chỉ bằng vào ngồi cũng một mâm, uống một chén rượu, rồi đi cũng không muộn".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan

Quyển 3

Chương 200: Ba Người Đi
Chương 201: Thiên Địa Làm Mối
Chương 202: Công Báo Tư Thù
Chương 203: Trường Đình Bức Hôn
Chương 204: Cuồng Đao
Chương 205: Tin Tức
Chương 206: Bị Bắt
Chương 207: Đánh Cuộc
Chương 208: Hải Yêu
Chương 209: Xử Tử
Chương 210: Đại Giá Quang Lâm
Chương 211: Va Cham
Chương 212: Chúng Ta Có Một Ước Đinh
Chương 213: Thương Nghị
Chương 214: Nam Nhân Khó Làm
Chương 215: Tám Sách Lược Khó Thi Hành
Chương 216: Đào Hầm
Chương 217: Tung Lưới
Chương 218: Đao Thật Nhanh
Chương 219: Trương Nghĩa Thì Vẫn Phải Giết Người
Chương 220: Bội Bạc
Chương 221: Cặp Đùi Tiêu Hồn
Chương 222: Nhảy Vào Hoàng Hà Rửa Không Sạch
Chương 223: Nhảy Xuống Sông Rửa Không Sạch, Vậy Nhảy Xuống Biển Đi!
Chương 224: Tô Tam Tỷ Ngỡ Nghệch
Chương 225: Cá Trong Lưới
Chương 226: Hải Thê Độc Đáo
Chương 227: Sinh Có Lúc
Chương 228: Tử Có Lúc
Chương 229: Mạch Nước Ngầm
Chương 230: Phân Tích
Chương 231: Khó Qua Sông
Chương 232: Những Ngày An Nhàn Đã Kết Thúc
Chương 233: Một Vạn Năm Quá Lâu
Chương 234: Cỏ Lau Trên Tường
Chương 235: Kiếm Chỉ Chu Vương
Chương 236: Vui Vẻ Làm Tiêu Dao Vương
Chương 237: Vi Thùy Phong Lô Lập Trung Tiêu
Chương 238: Tư Vị Quyền Lực
Chương 239: Cao Da Chó
Chương 240: Trước Tương Chỉ Đường
Chương 241: Không Lời Phản Kháng
Chương 242: Gián Điệp Hai Mặt
Chương 243: Rối Loạn Đầu Trận Tuyến
Chương 244: Người Cấm Túc Ta Liền Trốn Khỏii Nhà
Chương 245: Đả Đinh Ăn Cơm Bá Vương Của Ngươi
Chương 246: Thị Phi Khó Bình Luận
Chương 247: Huynh Đệ Dị Tâm

Chương 248: Lần Đầu Tiên Rất Quan Trong
Chương 249: Kiến Văn Nguyên Niên
Chương 250: Ba Ngàn Năm
Chương 251: Ha Ha Ha Ha
Chương 252: Vĩnh Lac Củng Là Thiên Chân
Chương 253: Chân Long Hay Là Chân Trư
Chương 254: Có Chuẩn Bi Mà Đi
Chương 255: Nào Có Người Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi.
Chương 256: Khốn Long Cũng Có Lúc Lên Trời.
Chương 257: Manh Khương Nử Khóc Trường Thành
Chương 258: Thiên Ha Có Kẻ Thích Danh
Chương 259: Buổi Sáng Chờ Mong
Chương 260: Ngươi Muốn Măt Mủi. Ta Sẻ Đánh Vào Măt Mủi
Chương 261: Trời Không Cho Lấy
Chương 262: Tổ Hành Thích Ba Người.
Chương 263: Thích Khách Không Đâm.
Chương 264: Thành Thât Với Nhau.
Chương 265: Khua Chiêng Gõ Trống.
Chương 266: Ba Con Trai Của Yến Vương
Chương 267: Lời Thât Khó Nói.
Chương 268: Bí Ẩn Ba Con Heo Nhỏ Trốn Chết.
Chương 269: Già Diệp Tôn Giả Mỉm Cười.
Chương 270: Ta Hy Vong Đây Chẳng Qua Là Môt Truyền Thuyết!
Chương 271: Không Thể Vãn Hồi.
Chương 272: Có Chuẩn Bi Mà Đến.
Chương 273: Chúng Ta Đông Thủ.
Chương 274: Sinh Đia Đương Quy.
Chương 275: Muốn Giương Buồm.
Chương 276: Ra Roi Giuc Ngưa.
Chương 277: Tình Nghĩa Huynh Đê.
Chương 278: Khắc Đich Không Thể Đich.
Chương 279: Ngươi Sai Rồi!
Chương 281: Chui Đầu Vô Lưới.
Chương 282: Theo Quân Bắc Thương.
Chương 283: Tình Cờ Găp Gỡ.
Chương 284: Đêm Dò Xét. .
Chương 285: Lửa Sém Chân Mày.
Chương 286: Khẩu Chiến.
Chương 287: Ích Lơi Lớn Nhất.
Chương 288: Thi Triển Cơ Mưu.
Chương 289: Liên Hoàn Đê Nhất Kế.
Chương 290: Thành Lũy Bai Từ Bên Trong.
Chương 291: Thất Bai Thảm Hai.
Chương 292: Trước Trân Đổi Soái.
Chương 293: Tăng Tho Dùng Mưu.
Chương 294: Không Trâu Bắt Chó Đi Cày.
Chương 295: Viên Binh Ở Đâu!
Chương 296: Từ Xưa Hoa Sơn Môt Đường.
Chương 297: Nữ Tử Thần Bí.
Chương 298: Bá Đao.
Chương 299: Ai Nói Nữ Tử Không Bằng Nam.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 200

Ba Người Đi

Chương 200: Ba Người Đi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Năm Hồng Vũ ba mươi mốt, tháng hai, Kim Lăng.

Hạ Tầm theo cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ ti từ trong chánh đường đi ra, đi đến tiền viện, đúng lúc đến hành lang trái liền gặp Lưu Ngọc Quyết đang vung đao luyện cùng một động tác, mồ hôi theo gò má trắng tinh của hắn chảy xuống, hắn cùng chẳng quan tâm lau. thần sắc mười phần chú ý.

Hạ Tầm dừng bước lại chăm chú nhìn trong chốc lát. cười nói: "Lực thất lưng, phải chú ý vận dụng sức eo, chỉ bằng lực cánh tay, không phát huy ra một thành uy lực của đao".

"Dương đại ca!"

Lưu Ngọc Quyết quay đầu nhìn thì thấy đó là Hạ Tầm, lập tức thu đao, vui mừng chạy tới.

Sau khi Hạ Tầm trở lại Tế Nam. Đề hình Án sát sứ ti Tào đại nhân quả nhiên không có thất hứa, y theo ước định lúc trước, gỡ tội cho cha con Lưu thị, nhưng Lưu gia liên quan đến không phải là đại án mưu phản của

Bạch Liên giáo, tuy Lưu gia có biết rõ thân phận chính thức Vương Nhất Nguyên hay không, nhưng tội này quá lớn phải có phân chia nặng nhẹ, lại không thể không xử phạt, biếu huynh của Vương Nhất Nguyên là người gánh trách nhiệm trực tiếp chứa chấp khâm phạm, bị sung quân, mà phụ tử Lưu gia, tuy danh nghĩa lấy công chuộc tội có thể phóng thích, nhưng

cùng bị xung công hơn phân nửa gia sản, nguyên khí Lưu gia đại thương.

Lưu Ngọc Quyết rút ra kinh nghiệm xương máu, cảm thấy người vô dụng nhất chính là thư sinh, hơn nữa mình tiếp tục học hành, chưa hẳn có cơ hội trúng cử, cho nên năn ni Hạ Tầm hỗ trợ, dẫn hắn tới ứng Thiên. La Khấc Địch đang lúc cần dùng người, Lưu Ngọc Quyết tốt xấu cùng là thi tài. hiểu biết chữ nghĩa, là nhân tài có thể dùng, liền mời chào hắn tiến vào Cẩm Y vệ, làm một Giáo úy.

Hạ Tầm hôm nay là Tống kỳ quan nha môn Cẩm Y vệ, chánh thất phẩm, so với chức quan Ngự Tiền tam đẳng Đái đao thị vệ thấp hơn hẳn một bậc, bên trên hắn còn có một vị Lại Bách Hộ, chỉ có điều vị Lại Bách Hộ này là Bách Hộ thừa kế, chỉ lấy quan tước chứ không làm việc, giờ đây nha môn cẩm Y vệ chỉ là thùng rỗng kêu to, Hạ Tầm chưa từng thấy qua vị thượng ti này, Hắn trực tiếp nghe lệnh La Thiêm sự, cùng coi như tiêu điêu tự tại.

Sau khi trở về từ Sơn Đông, bởi vì lúc hắn phá kế hoạch Bạch Liên giáo tại Tế Nam có công, nhất là chính tay hắn chém khâm phạm của triều đình Vương Kim Cương Nô, lập nhiều đại công, vốn không ngỡ hắn thật có thể làm Chu Nguyên Chương vui mừng, nhưng lòng dạ Chu lão đầu có điểm hẹp hòi, hắn cùng không quên Hạ Tầm vì vợ mà lâm triều muộn, còn đám hướng về phía hắn xin nghi, muốn gấp rút đi tìm lão bà, thể là nâng lên hắn một bậc, lại cho hắn một chức quan nhàn tản, bắt hắn đến nha môn Cẩm Y vệ ăn không ngồi rồi.

Dựa vào ý tứ lão Chu, đại khái là muốn hắn sống trong cảnh vắng vẻ, chờ đến lúc hắn khao khát công lao sự nghiệp, mới dùng hắn một lát. không nghĩ thẳng nhài Hạ Tầm này không ôm chí lớn, hắn ngược lại rất hài lòng loại an bài này, cả ngày tại nha môn câm Y vệ không có việc gì, chơi bởi lêu lổng, đúng là được tiện lợi, căn bản không biết là chính mình bị đẩy đến nơi vắng vẻ.

Còn chuyện khác, sau khi Tạ Vũ Phi trở lại Giang Nam, bởi vì nàng trợ giúp Nam Phi Phi đên Dương Cốc Sơn Đông, gả cho Tây Môn Khánh. Tích Trúc phu nhân biết chuyện giận tím mặt, Tạ Vũ Phi hướng về phía sư phụ quỳ xuống thỉnh tội. cuối cùng lại đích thân cùng Tích Trúc phu nhân đi đến Sơn Đông, dù sao Phi Phi đã gả cho người, hơn nữa là cưới hỏi đàng hoàng, Tích Trúc phu nhân cùng không thê đem nữ nhi trở về.

Chuyến đi này của hai thầy trò mất gần nửa năm, vài ngày trước, người Tạ Vũ Phi sai đi trở về, nói những việc nàng trải qua. Tích Trúc phu nhân đã nhận người nữ tế này, nhưng Tây Môn Khánh vẫn bị trượng mẫu sửa chữa rất thảm. trên thư chưa nói là những thủ đoạn gì.

nhưng ngẫm lại, nữ nhân này là sư phụ Tạ Vũ Phi, tinh linh cô quái, thủ đoạn nhất định mười phần cao thâm, kết cuộc của Tây Môn Khánh nhất định so với mình còn thảm hơn.

Hạ Tầm trong lòng không khỏi run rẩy một hồi, nếu theo như lời trên thư, mấy ngày nữa nàng sẽ cùng sư phụ trở lại, Hạ Tầm muốn đi Tạ gia nhìn xem. đến chỗ này, liền trông thấy Lưu Ngọc Quyết luyện đao.

Lưu Ngọc Quyết lau mồ hôi, cười nói: "Thiêm sự đại nhân cùng nói, sức eo ta dùng không được đúng, không thể tưởng Dương đại ca cùng nói như vậy, xem ra pháp môn vận kình của ta quả thật có chút vấn đề.".

Hạ Tầm có chút ngoài ý muốn nói: "Ồ? Thiêm sự đại nhân cùng chỉ điểm qua đao pháp cho ngươi?".

Lưu Ngọc Quyết ngại ngùng cười cười. nói: "Đúng vậy, nhưng ta quá ngu ngốc, đến bây giờ dùng đao vẫn không thích hợp.".

Hạ Tầm cười nói: "Không thể nói như vậy, ngươi học võ dù sao cùng chậm chút ít, tứ chỉ phối hợp tương đối kém, nhưng ngươi chịu khổ công như vậy, chưa chắc không thể đại thành. Lại đây, ta dạy cho ngươi, một đao kia, đánh xuống như vậy, mới có thể điều động đầy đủ khí lực toàn thân. bố xuống vừa chuẩn lại vừa ổn".

Hạ Tầm áp vào phía sau hắn, hai tay nắm ở hai tay của hắn, một mặt giảng giải, một mặt lôi kéo tay hắn. chậm rãi làm động tác, cứ như vậy sử một đao, Lưu Ngọc Quyết giống như bị Hạ Tầm ôm vào trong ngực, gò má hắn thoáng đỏ lên, đến cả cổ cùng đỏ hồng, nhưng hắn ngoan ngoãn để Hạ Tầm tùy ý dẫn dắt động tác cánh tay hắn, không hề giãy dụa.

Bởi vì vừa rồi hắn một mực luyện đao, vốn đang mệt mỏi. mồ hôi chảy đầy mặt, Hạ Tầm cùng không phát hiện được Hắn không tự nhiên, hướng dẫn hắn bố ba đao liên tiếp, Hạ Tầm mới buông tay ra, lui lại hai bước rồi nói: "Tốt, ngươi thử lại lần nữa".

Lưu Ngọc Quyết dựa vào chỗ Hạ Tầm hướng dẫn, hô lên một tiếng bố ra một đao, Hạ Tầm khen: "Tốt, một đao kia đã vận dụng sức eo, rất tốt, ngươi luyện thêm mấy lần. triệt để nắm giữ nó".

Lưu Ngọc Quyết vui vẻ nói: "Cảm ơn Dương đại ca".

“ừm... khụ!”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến từng tiếng ho, hai người liếc mắt nhìn lại. liền gặp La Khắc Địch mặc một bộ áo bào trắng, chắp tay đứng ở dưới hành lang, hai người vội tiến lên tham kiến, La Khắc Địch liếc mắt nhìn Lưu Ngọc Quyết nói: “Coi như không tệ, mặc dù tập võ hơi muộn, nhưng tư chất lại là thượng cấp, bộ đao pháp này còn thừa lại ba chiêu, chờ Tiêu Thiên Nguyệt chỉ giáo xong, ngươi đến tìm ta, bổn quan lại truyền cho ngươi võ công cao minh hơn”.

Lưu Ngọc Quyết vội vàng xách ngược chuôi đao, ôm quyền thi lễ: “Tạ đại nhân”.

La Khắc Địch gật gật đầu. nói với Hạ Tầm: “Đi theo ta, có việc giao cho ngươi”.

“Vâng!”

Hạ Tầm vỗ vỗ bả vai Lưu Ngọc Quyết, rồi đi theo La Khắc Địch.

La Khắc Địch nhàn nhã tản bước, thản nhiên nói: “Lát nữa, ngươi đi một chuyến đến Ngũ quân phủ Đô Đốc, tìm Đoạn Sự quan Thiết Huyễn Thiết đại nhân”.

Hạ Tầm nghe thấy cái tên đó, thân thể không khỏi chấn động: “Thiết Huyễn?”.

La Khắc Địch liếc mắt nhìn hắn. hỏi: “Thế nào, ngươi nhận ra hắn?”

Hạ Tầm vội lắc đầu nói: “Không nhận biết, ty chức chỉ là... nghe nói qua hắn”.

La Khắc Địch cười cười. nói: “À, ta lại quên, ngươi là người đọc sách, nghe nói qua tên Hắn cùng không phải việc kỳ lạ. Thiết Huyễn này, thông thuộc kinh sử, thành tích lớn lao. Khi ở viện Thái Học, rất có danh khí, về sau. hắn được Quốc Tử sinh tuyển chọn làm trang cấp sự lễ khoa, cương trực công chính, làm việc cần cũ, đương kim hoàng thượng đích thân ban thưởng tự đinh thạch. là tài năng khó có được”.

Hạ Tầm nói: “Vâng, không biết đại nhân sai ty chức đi gặp Thiết Đoạn Sự quan, có việc gì cần giao”.

La Khắc Địch nhíu nhíu mày nói: “Tế Nam Bạch Liên giáo Bát phương tuần duyệt sứ Lăng Phá Thiên hôm nay có tin tức, triều đình nhận được tin tức, nói ở trong Đông hải đàn đạo phát hiện tung tích hắn. Những tên hải tặc kia, buôn lậu cướp bóc, không chuyện ác nào không làm,

nếu như cùng phản nghịch triều đình cấu kết, khó bảo đảm sẽ không làm chuyện coi trời bằng vung.

Tin tức truyền về còn nói. trong quan binh Hải Ninh vệ cùng có người lén cấu kết với hải tặc, Hoàng Thượng rất tức giận, quyết định điều Tào Quốc công Lý Cảnh Long đại nhân vừa mới từ Thiểm Tây trở lại kinh, đến phủ Hàng Châu nghiêm tra việc này, cùng thừa cơ bao vây tiễu trừ bọn hải tặc. Bởi vì sự việc liên quan đến quan binh, cho nên điều Thiết đại nhân đi trước, ngươi ở Tế Nam cùng Bạch Liên giáo có quan hệ, tương đối với bọn họ quen thuộc, cho nên Hoàng Thượng khâm điếm, ngươi cùng đi. ngươi hãy làm tốt công việc".

Hạ Tầm nghe xong, lông mi không khỏi nhíu lại. một vị quan cương trực công chính, một người không mưu mà lại còn chuyên sống trong quần áo lụa là, kết hợp lại, một thất phẩm quan nho nhỏ kẹp ở giữa, rất khó hầu hạ, có nên chen vào hay không đây? Hắn chưa từng nghi đến, từ nay về sau ba người còn liên hệ dài dài, muốn nói không qua dễ như vậy sao.

La Khắc Địch vui vẻ cười, nói với Hạ Tầm: "Hoàng Thượng có thể nhớ tới ngươi, nói rõ việc người vẫn rất coi trọng ngươi. Trước đó, vì một nữ nhân, lâm triều ngươi cùng dám trì hoãn. Hoàng Thượng sai ngươi đi cùng là đúng, làm việc cho tốt, giải quyết tốt việc này, dựa vào ánh mắt của bốn quan, lúc đó trở về, Hoàng Thượng nhất định sẽ trọng dụng ngươi.".

Hạ Tầm vội vàng khom người nói: "Vâng, ty chức tuân mệnh!"

Con đường hơi nghiêng, hành lang ngàn bước xuôi theo phía tây, đối diện cách phố với sườn đông lục bộ nha môn, chính là thân quân Cẩm Y của Đô Chỉ Huy Sứ ti, tiếp giáp cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ ti, chính là phủ đô đốc ngũ quân.

Cho nên Hạ Tầm muốn tới phủ đô đốc ngũ quân cùng rất tiện, ra khỏi cửa chính Cẩm Y vệ, rè ngang bên phải, đi một lúc, liền vào cửa chính phủ đô đốc ngũ quân.

Lúc trước Hạ Tầm ở trong này vừa trải qua quan ti. bên cạnh nha môn có lẽ hắn không biết, nhưng quen thuộc nhất chính là Đoạn Sự sảnh. Trung quân Đoạn Sự Quan Ngô Bất Sát giáng chức, vừa mới đến chỗ này làm

Đoạn Sự quan chính là vị Thiết Huyễn Thiết đại nhân, Thiết đại nhân là văn nhân, nhưng lại được làm chủ quan toà án quân sự, hắn tuy là văn nhân, nhưng xương cốt giống với họ của hắn. không ngại quyền quý, không sợ ngang ngược, mới nhậm chức ngũ quân Đoạn Sự quan thời gian không bao lâu, đã lập nhiều uy tín, làm cho trên dưới cao thấp trong quân đều bị

chinh đốn.

Hạ Tầm đến trước Đoạn Sự sảnh, sì tốt đi vào thông báo, Thiết Huyễn nói một tiếng thinh, Hạ Tầm lập tức đi vào, chỉ thấy chủ trên bàn chồng chất hai chồng công văn cao cao, chính giữa là một gã quan viên, hắn vừa mới đứng dậy, Hạ Tầm lập tức ôm quyền chào theo nghi thức quân đội, cất cao giọng nói: "Ty chức Dương Húc, bái kiến Thiết đại nhân".

"Ha ha, Dương đại nhân miễn lễ, mau mau đứng lên. Bốn quan đã nghe qua tên Dương đại nhân từ lâu, lần này cùng đi phủ Hàng Châu làm việc chung, còn cần nhiều lực hỗ trợ ở ngươi đấy" Trên mặt Thiết Huyễn rõ ràng hơi lộ ra nụ cười mỉm, đứng dậy đón chào.

Thiết Huyễn thoạt nhìn chỉ khoảng ba mươi, thân hình cao lớn, da mặt màu đen. hốc mắt hơi hõm sâu, mùi lại rất cao, chòm râu dưới hàm hơi rậm rạp, bởi vì ánh sáng từ ngoài chiếu vào, khi Hạ Tầm đứng lên, vừa vặn thấy rô bộ dáng Hắn, đồng tử tựa như có chút ít màu nâu, không phải là màu đen tình khiết, trong lòng không khỏi có một chút hiếu kỳ: "VỊ Thiết Huyễn đại nhân này, chẳng lẽ có huyết thống ngoại tộc?"

Hạ Tầm thật đúng là người giỏi đoán, Thiết Huyễn nguyên quán là ở Ba Tư, năm đó quân đội Mông cổ tây chinh, bị đưa đến Trung Nguyên, cho nên quả thật có ngoại quốc huyết thống.

Hạ Tầm nói: "Không dám nhận, hạ quan chính là mặc cho đại nhân phân công. Không biết đại nhân định khi nào lên đường?"

Thiết Huyễn nói: "Tào Quốc công hôm qua vừa mới trở lại kinh kiến giá, không khỏi gặp đồng liêu bạn cũ, bốn quan nghi ngày mai đến phủ Tào Quốc công thinh giáo, khi nào khởi hành, còn phải để Tào Quốc công quyết định".

Thiết Huyễn tính tình ngay thẳng, nguyên làm việc ở trong Lễ bộ, hiện giữ Đoạn Sự quan ở phủ đô đốc ngũ quân, cho dù là việc tìm tật xấu. hay việc đoạn hình ngục, đại khái là có bệnh nghề nghiệp, ngoại trừ lúc vừa thấy Hắn lộ ra bộ dáng cười cười, thời gian khác đều là thần thái nghiêm túc, ngôn ngữ cùng cực chăm chú. Hạ Tầm và hắn ngoại trừ công sự, căn bản không trò chuyện đến việc khác, bởi vậy hai bên hàn huyên một hồi, ước định ngày mai cùng đến phủ Tào Quốc công, Hạ Tầm liền đứng dậy cáo từ.

Thiết Huyễn đưa hắn đến bên ngoài phòng Đoạn Sự, Hạ Tầm liền một mình rời đi, rời khỏi phủ đô đốc ngũ quân, trở lại Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ ti lấy ngựa, liền phóng thẳng đến tiểu tuần tượng môn. Mắt thấy đã đến Thông Tế môn, Hạ Tầm đột nhiên gặp mấy người đứng

ở phía trước, vài thị vệ khôi ngô, chính giữa là một nam một nữ, đối diện mặt nói chuyện, ngẩng mặt nhìn lên, Hạ Tầm không khỏi lắp bắp kinh hãi, đôi nam nữ này, nam đúng là Lý Cảnh Long, nữ đúng là Tạ Vũ Phi, Hạ Tầm vội vàng một ghìm đây cương, xoay người nhảy xuống ngựa.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 201

Thiên Địa Làm Mối

Chương 201: Thiên địa làm mối

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm thấy Lý Cảnh Long đang cùng Tạ Vũ Phi nói chuyện, vội vàng xoay người xuống ngựa, đi tới. Lý Cảnh Long ăn mặc một thân thường phục, vài thị vệ bên người cùng đều ăn mặc quần áo tầm thường, nhìn giống như là người bảo tiêu hộ viện cho nhà giàu, nhưng hắn rất cơ cảnh cẩn thận không phải người tầm thường có thể so sánh, Hạ Tầm vừa đến gần, đã khiến cho bọn họ chú ý. Bất quá trông thấy Hạ Tầm ăn mặc trang phục quan lại, xem phẩm còn là một Tổng Kỳ quan, bởi vậy cùng không mắng nhiếc, chỉ là hướng về phía hắn nói rõ thân phận nhà mình chủ nhân, thấp giọng nói: “Phía trước là Tào Quốc Công, vô sự đi chỗ khác!”.

Hạ Tầm mỉm cười, nói: “Tại hạ là Tổng kỳ quan Cẩm Y vệ Dương Húc, phụng mệnh đi theo Tào Quốc Công đến Hàng Châu một chuyến, lần này đang muốn bái kiến Quốc Công gia.”.

Vài thị vệ nghe xong bán tín bán nghi nhìn nhìn hắn, Hạ Tầm lộ ra lệnh bài bên hông, vài thị vệ lúc này mới tránh ra một đường, cho hắn đi qua.

Lý Cảnh Long đang cùng Tạ Vũ Phi nói chuyện, xem sắc mặt hắn. hình như có phần không vui.

Hạ Tầm đến gần, mới phát hiện bên cạnh Tạ Vũ Phi còn một nữ tử đang đứng, mặc dù đã qua tuổi trung tuần, nhưng da trắng như ngọc, mùi dọc dừa, phong vận dung mạo, không giống bình thường, lúc trước Tạ Vũ Phi và nghĩa mẫu của nàng Tích Trúc phu nhân đi Dương Cốc,

Hạ Tầm đã gặp qua nàng, nhận ra đây chính là Tích Trúc phu nhân.

Chỉ là Tích Trúc phu nhân và con gái nàng cùng thuộc về người có hình đáng nhỏ nhắn xinh xắn, vừa rồi bị mấy người đại hán che chắn, Hạ Tầm chưa trông thấy.

Hạ Tầm đi đến gần, nghe thấy Lý Cảnh Long rất không vui nói: "Tạ cô nương, Lý Cửu Giang ta đương triều nhất phẩm, thừa kế Quốc Công, thân phận bực này chẳng lẻ còn không xứng với cô? Cô là hậu nhân Tạ thị Trần quận, đây không phải là vừa vặn, hai bên tương xứng, làm phu thê. Lý Cửu Giang Ta hôm nay chỉ có một vị thê tử kết tóc, cô đã là hậu nhân Tạ thị, ta tất nhiên không thể xem cô trở thành thị thiếp mà đối đãi, liền nạp cô là thê tử, với thân phận công gia của ta, cùng không tính bôi nhọ cô? Cô nương tại sao luôn mãi chối từ?".

Tạ Vũ Phi dường như bị hắn dây dưa mãi nên mất đi tính nhẫn nại. khó chịu nói: "Thực không dám đấu diếm, tiểu nữ tử đã có vị hôn phu, có câu ngựa tốt không xứng song yên, nữ tốt không lấy hai chồng. Quốc Công gia tuy địa vị cao cao tại thượng, tiếu nữ tử phúc mòng, làm sao có thể bỏ phu tái giá, tin rằng nữ nhi như vậy, Quốc Công gia cùng không thèm để vào trong mắt. ý tốt của Quốc Công gia, tiếu nữ tử thực không dám nhận".

Lý Cảnh Long nhíu mày nói: "Đầu cô ba búi tóc, rõ ràng là chưa gả. Nếu nói là quả thật đã hứa gả cho người, Lý Cửu Giang ta cùng không dây dưa. nhưng vừa rồi nghĩa mẫu của cô cùng cô một đường đồng hành, ngôn từ giáo huấn, nghe nàng lời nói, rõ ràng nói cô chưa hứa với người, nhưng cô nương lại xảo ngôn qua loa tắc trách là tại sao?"

Thì ra Tích Trúc phu nhàn và Tạ Vũ Phi hôm nay vừa mới trở lại Kim Lăng, Tích Trúc phu nhân tuy nhận con rể, nhưng nữ nhi lấy chồng ở xa, không thể thường xuyên tương kiến, cuối cùng trong lòng không vui, nàng cùng biết con gái nuôi của mình đã cùng Dương gia giải trừ hôn ước, cho nên vừa rồi một đường đi, một đường giáo huấn nàng, muốn nàng sau này nhấm người lập gia đình không thể học nữ nhi của mình tự chủ trương. làm cho trưởng bối thương tâm, không nghi lời này bị lý Cảnh Long trong cửa hàng chuyến đi ra nghe được.

Lý Cảnh Long từ lần trước cùng Tạ Vũ Phi từ biệt, liền nhớ mãi không quên, vị hoa hoa công tử này cảm giác mình mắc bệnh tương tư. Thật ra nguyên nhân cùng đơn giản, Tạ Vũ Phi tướng mạo xuất chúng, phong tình vạn chủng, không phải dễ dàng để nam nhân quên. Nàng lại trêu cợt qua Lý Cảnh Long, khiến hắn xấu hổ trước mặt mọi người, tràng diện như vậy, Lý Cảnh Long như thể nào quên được? Bởi vì thường xuyên nhớ tới, hắn liền cho là mình đối với vị Tạ cô nương này đã khó có thể dứt bỏ, hôm nay vừa mới ra ngoài, lại cùng nàng ngoài ý

muốn tình cờ gặp gờ, đây không phải thiên ý thì là thứ gì?

Cho nên 1Ý Cảnh Long ngăn lại nàng, đứng tại chỗ bày tò sự yêu thương của mình, lúc đầu hai bên ngôn ngữ còn hàm súc, nhưng Tạ Vũ Phi làm như chăng hiểu. lý Cảnh Long dần dần nôi lên cơn tức, hai người liền giằng co tại chỗ này.

Tạ Vũ Phi ngẩng mặt lên nói: "Tiểu nữ tử xác thực đã hứa gả cho người, chung thân đại sự bực này, sao lại dùng để nói đùa, Quốc Công gia kính xin tự trọng".

Lý Cảnh Long đột nhiên nói: "Hảo! Cửu Giang mạo muội, muốn xem xét hôn thư, nếu như cô nương quả thực đã hứa gả cho người, Lý Cảnh Long không nói hai lời, quay đầu bước đi. Nếu là cô nương chưa từng hứa người..."

Tạ Vũ Phi trong nhà chỉ có một phần văn thư, nào có chuyện gì hôn thư, nghe đến đó không khỏi do dự, vội vàng nhìn về phía nghĩa mẫu, hai thầy trò nàng đồng tâm, Tích Trúc phu nhân lập tức minh bạch nàng ý tứ, đây là muốn mình rời đi trước, giúp đồ nhi bảo bối tạo một phần hôn thư giả.

"Ài! Một người là nừ 'nlìi một người là con gái nuôi, biết bao giờ mới hết phải lo".

Tích Trúc phu nhân thầm thở dài. muốn mượn cớ rời đi.

Hạ Tầm thấy Lý Cảnh Long bức bách. Tạ Vũ Phi có phần chống đỡ không được, trong lòng lập tức lo lắng, trải qua chuyện Thanh châu, hắn và Tạ Vũ Phi đã có tình ý, chỉ kém một tầng cửa số chưa làm rõ mà thôi. Lần này đưa nàng trở về,

Hạ Tầm muốn một lần nữa định ra việc hôn nhân trước, ai ngờ đến tự nhiên đâm ngang ra tên mê gái nhớ kỳ không rời này, không sớm ra tay thật đúng là không thành, hắn vội vàng ho khan một tiếng, nói: "Ty chức Cẩm Y vệ Tống kỳ Dương Húc, bái kiến Quốc Công gia". Lý Cảnh Long, Tạ Vũ Phi và Tích Trúc phu nhàn đồng loạt nhìn về phía bên cạnh, liền thấy Hạ Tầm ôm quyền nói: "Quốc Công gia, tại hạ bất tài, Tạ cô nương chính là nương tử chưa lập gia đình của ta, không biết ty chức có thể làm người làm chứng?".

Lý Cảnh Long khẽ giật mình, thất thanh nói: "Nàng là nương tử chưa lập gia đình của ngươi? Không đúng, vị Bành tiểu nương tử kia? Ngươi bỏ sao?"

Hạ Tầm ho khan một tiếng, chỉ vào cái mùi của chỉnh mình nói: "Bình thê, bình thê! Quốc

Công gia, Quốc Công gia có thể bình thê, chăng lẽ ty chức lại không thể?"

Tạ Vũ Phi vừa thấy Hạ Tầm liền lộ ra thần sắc vui mừng, lúc này nghe được hắn nói như vậy, không biết là thật thẹn thùng hay là giả thẹn thùng, tóm lại cô gái hẳn là rụt rè chút ít, nàng liền nhích lại gần bên người Tích Trúc phu nhân, xấu hổ cúi thấp đầu không lên tiếng.

Lý Cảnh Long nhìn Tạ Vũ Phi. lại nhìn Hạ Tầm. còn nghi lời nói vừa rồi Tích Trúc phu nhân giáo huấn Tạ Vũ Phi, lòng nghi ngỡ không khỏi nối lên nói: "Tốt. ngươi lấy hônthư đến đây!"

Hạ Tầm nói: "Ty chức và Tạ cô nương lường tình tương duyệt, tuy nghi đến chuyện kết hôn, nhưng hôn thư, lại chưa từng lập".

Lý Cảnh Long biến sắc: "Như vậy ngươi chính là lừa dối ta?"

Hạ Tầm nghiêm mặt nói: "Ty chức không dám, Quốc Công gia nếu không tin, có thể hỏi Tạ cô nương, nàng và ta có lường tình tương duyệt hay không, có đã muốn kết hôn hay không".

Hạ Tầm chỉ là thất phẩm Tống kỳ, đứng trước mặt đương triều nhất phẩm thừa kế Quốc Công lý Cảnh Long, quan nhân bình thường đến cái rắm cùng không dám đánh, nhưng hắn lại dám không hề cố kỵ, trước mặt mọi người biếu đạt mình là nữ nhân của hắn. Không thèm quan tâm đến tiền đồ chính mình, hắn là một nam nhân, nam nhân đều lấy công lao sự nghiệp làm trọng, nhưng trong lòng hắn, mình so với tiền đồ của hắn trọng yếu gấp trăm lần.

Nghĩ đến đây, cảm xúc Tạ Vũ Phi bành trướng, vui mừng giống như lồng ngực muốn nổ tung, chỉ cảm thấy mình vì hắn qua nhiều năm như vậy trải qua bao khổ sở đều đáng giá, một nữ nhân, có một người đàn ông đinh thiên lập địa như vậy để phó thác chung thân. còn có chuyện gì chưa đủ? Nàng lệ rơi đầy mặt mặt liếc nhìn Hạ Tầm, nhẹ nhàng, nhưng cùng là kiên định gật nhẹ đầu.

Chứng kiến bộ dáng xinh đẹp diễm lệ như cừu con với Hạ Tầm, thái độ đối với mình hoàn toàn bất đồng, lý Cảnh Long ghen ghét dữ dội, rốt cuộc bất chấp phong độ chó má, hắn cười lạnh nói: "Lường tình tương duyệt là chuyện gì đó? Nữ tử lập gia đình, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, lời cha mẹ, con cái nghe theo mới là đúng!".

Lông mày Hạ Tầm nhảy lên nói: "Chuyện này có đáng gì? Ty chức lập tức cùng Tạ cô nương đính hôn sự, qua hôn thư!".

Lý Cảnh Long và Tạ Vũ Phi, Tích Trúc phu nhàn nhất tề ngẩn ra, tại đây là trên đường cái, như thế nào đính hôn?

Hạ Tầm ngang nhiên đứng lại, cất cao giọng nói: "Trong lòng có tình, không cần nguyệt lão làm mối. Nhất niệm hết sức chân thành. thiên địa có thể làm chứng! Dương mỗ xin trời làm mối!".

Tạ Vũ Phi si ngốc nhìn hắn. không ngừng vui mừng cùng kích động, không kìm lòng được tiến lên trước một bước, thấp giọng mà kiên định địa nói: "Tiểu nữ tử xin mời đất làm mối!".

Lý Cảnh Long thấy hai người kẻ xướng người họa, trên mặt không nhịn được, xanh một hồi, đỏ một hồi, lại còn cố gượng cười lạnh nói: "Nam có trời làm mối, nữ có đất làm mối, ba môi còn thiếu một môi, trong lúc này môi ở đâu?".

Hạ Tầm xem xét mọi nơi. bước đi, đến quán ven đường liền nâng một lão hán đang ngồi xổm bán pháo nơi đó lên, Hạ Tầm thường xuyên từ nơi này điều người đi ngang qua, lên nhà mới hay có ngày vui cùng đều từ quầy hàng này mua pháo đốt. cùng lão đầu nhi này quen thuộc lắm,

lão đâu nhi này gọi Dương Mị, thì ra là một sư phụ vê hòa dược, vê sau lớn tuổi, mới do con Hắn tiếp lớp, chính mình thì về nhà mân mê chút pháo làm chút buôn bán nhỏ. Lỗ tai Lão đầu nhi không tốt lắm. lớn tiếng xé cố họng nói chuyện cùng Hắn, tám chín phần mười cùng là nước đố đầu vịt, không biết chuyện gì.

Cùng không biết Hạ Tầm và hắn nhiều lần nói chuyện gì, lão đầu nhi mặt đầy ý cười, liên tục gật đầu. Hạ Tầm liền đem hắn kéo tới, cười nói: "Quốc Công gia, ngài xem, cái này ba mối, đã đủ".

Nói xong Hạ Tầm xoay người lại đi. một lát sau. hắn liền vơ vét từ trên chợ một đống gì đó, một cái đấu, một cái thước, một cái cân, một cây kéo, một cái gương, một cái bàn tính, đây là sáu chứng, sáu chứng đầy đủ hết. Ngay sau đó quầy bán chữ ven đường bị Hạ Tầm nói vài câu, hồng giấy liền trải rộng ra xoạt xoạt ghi lên hôn thư.

Người bán chữ không nhận thức Lý Cảnh Long, nếu biết rõ người đứng ở trên đường cái, tiểu tử mặt thanh tó này là một vị Quốc Công gia, người bán chữ chắc sẽ bị dọa ngất lịm, nhưng Hắn chỉ nói Lý Cảnh Long là vị thiếu gia nhà giàu, mà Hạ Tầm này, người ta mặc phi ngư bào, dưới xương sườn mang đao, ai dám làm trái lời vị Tống kỳ gia này?

Hôn thư ghi xong, sáu chứng đầy đủ hết.

Một bộ mặt tươi cười chân thành, mặc kệ ngươi nói cái gì hắn đều chỉ gật đầu với Dương đại gia đứng ở chính giữa, Hạ Tầm thần sắc trịnh trọng nói: "Đại trà tiểu lễ, ba môi sáu chứng, mọi thứ đầy đủ hết. Dương Húc phụ mẫu đều mất, hôn sự nhà mình, chính mình tác chủ. Tạ cô nương cha mẹ cùng đã chết sớm, toàn bộ do nghĩa mẫu chiếu cố, nghĩa mẫu đối với Tạ cô nương ân như tái tạo, hôn nhân đại sự, theo lý nên thỉnh nghĩa mẫu tác chủ".

Hắn nhìn hai bên một chút, sải bước đi đến, khẽ vươn tay liền từ một quầy hàng bán món ăn thôn quê nắm lên một đầu chim nhạn, đôi mắt người buôn bán kia trông chờ nhìn theo, một tiếng không dám phát ra từ cổ họng. Cẩm Y vệ mặc dù là lão hổ không có răng, nhưng tiểu dân chúng vẫn sợ, nếu như là một cẩm Y vệ tinh thần không quá bình thường, như vậy bọn họ càng sợ, bọn họ chỉ dám đứng xa xa vây quanh nơi đó xem, không dám tới gần.

Hạ Tầm nâng chùn nhạn lên, đi đến bên cạnh Tích Trúc phu nhân, khom người nói: "Tạ thị có giai nữ, Dương Húc kính chỉ đã lâu, nguyện lấy làm vợ, bạch đầu giai lão, kính xin nghĩa mẫu đáp ứng".

Tích Trúc phu nhân nhìn Tạ Vũ Phi, Tạ Vũ Phi bị một màn lãng mạn cảm động đến rối tinh rối mù, chỉ biết lau nước mắt, lời nói đều nói không được. Tích Trúc phu nhân thở dài, cảm khái nói: "Ài! Ta thật uất ức tên con rể kia, nếu có một nửa dùng khí của ngươi, lão nương cùng sẽ không sửa trị hắn".

Nói xong, liền nhận lấy chim nhạn.

Lý Cảnh Long hai mắt phóng hỏa, hàm răng cắn chặt, gằn giọng nói: "Giỏi! Ngươi giỏi! Dương Húc! Dương Húc, ngươi rất giỏi, chúng ta sẽ còn gặp lại, chờ xem!"

Hắn phất tay áo một cái, xoay người rời đi, trong mắt Tạ Vũ Phi tràn đầy hạnh phúc, nàng đi đến bên người

Hạ Tầm, cầm lấy tay áo hắn, mỉm cười nói: "Ta không cần sợ hắn, hì, dù sao chàng cùng không phải do hắn cai quản.".

Hạ Tầm khóe miệng nhanh chóng co rút, rồi lại biến mất nói: "ừm, đúng vậy

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 202

Công Báo Tư Thù

Chương 202: Công báo tư thù

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Sáng sớm hôm sau. Hạ Tầm đi trước đến đoạn sự sảnh phủ đô đốc ngũ quân, gặp được Ngũ quân Đoạn Sự quan Thiết Huyễn, hai người cùng nhau chạy tới phủ Tào Quốc Công, không nghi đến phủ Tào Quốc Công, lại bị người sai vặt thông báo, Quốc Công gia đã đi Ngũ quân đô đốc phủ. Tập tước vị của Lý Cảnh Long là Tào Quốc Công, hiện giữ thường chức là Thái từ Thái Phó, bởi vì vài ngày trước đến Thiểm Tây luyện binh, cho nên lại kiêm chức Tả quân Đô Đốc Ngũ quân đô đốc phủ, nhưng đây chỉ là để cho hắn có danh xuất sư, chứ vị Quốc Công gia này xưa nay chưa từng đi Tả quân đô đốc phủ nhận mù quan.

Cho nên Thiết Huyễn nghe xong không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng trong nội tâm Hạ Tầm lại kêu hòng bét, chỉ sợ Lý Cảnh Long này có ý cho mình một đòn hạ uy phong. Lần này quyết tâm đến, có hay không sẽ như Lý Quảng nối giận chém Bá Lăng Vệ, không cần phân trần, lạm thi sát thù, dùng việc công báo tư thù?

Nghi đến đây, Hạ Tầm không khỏi có chút không yên, nhưng ngẫm lại, Chu Nguyên Chương dù sao cùng không phải Hán Vũ Đế, Lý Cảnh Long cùng không phải tướng quân Lý Quảng bất chấp thị phi, nếu như hắn dám làm như thế, chỉ sợ là không chịu nổi sự giận dữ lôi đình của Chu Nguyên Chương.

Dù là như thế, Hạ Tầm vẫn cẩn thận chú ý. Bởi vì hai người đến phủ Tào Quốc Công bái phòng, đều là mặc thường phục, lần này phải quay về nha môn chính thức tham kiến, còn phải về đổi quan phục, mượn đường, Hạ Tầm quay trở về nha môn cẩm Y vệ, đồng thời hoán đổi

quan phục, tìm được Lưu Ngọc Quyết đang hào hứng bừng bừng luyện đao pháp, Lưu Ngọc Quyết khó hiểu hỏi thăm: "Dương đại ca, ngươi đi gặp Tào Quốc Công, tiểu đệ đi theo làm gì?"

Hạ Tầm thấp giọng nói: "Hiền đệ chớ hỏi nhiều, ngươi chỉ để ý đi theo ta, ta đi vào trong trướng gặp Tào Quốc Công, ngươi ở bên ngoài chờ, nếu như bên trong phát sinh đột biến, ngươi lập tức đến trang quân phủ đô đốc gặp Từ đại đô đốc Từ Tăng Thọ, mời hắn đến tương trợ".

Lưu Ngọc Quyết không hiểu gì, nhưng thấy thần sắc Hạ Tầm ngưng trọng, vội vàng đáp ứng một tiếng, chăm chú theo sau hắn.

Hạ Tầm dẫn Lưu Ngọc Quyết tới Ngũ quàn đô đốc phủ, gặp mặt Thiết Huyễn, cùng nhau chạy tới Tả quân đô đốc phủ. chỉ thấy cửa ra vào binh tướng đứng dày đặc, áo giáp sáng loáng, khí phái, cực kỳ nghiêm ngặt. Thiết Huyễn không khỏi có phần kinh ngạc: "Khó trách Hoàng Thượng huấn binh luyện binh, thường sai Tào Quốc Công chủ trì, xem quang cảnh này, Tào Quốc Công không hổ là danh tướng, trị quân quả nhiên nghiêm cẩn".

Hạ Tầm biết đây là Lý Oanh Long trước cho mình một màn hạ uy phong, Hắn càng cẩn thận hơn, quay đầu lại hướng về phía Lưu Ngọc Quyết lần lượt nháy mắt, lúc này một thị vệ đứng nghiêm thân thể ở sảnh, cao giọng quát: "Thiết Huyễn, Dương Húc, xướng danh báo tiến!".

Thiết Huyễn vội vàng phủi quan bào, nghiêm nghị nói: "Ngũ quân Đô

đốc phủ Đoạn Sự quan Thiết Huyễn, bái kiến Tả quân đại đô đốc!"

Hạ Tầm vội vàng học bộ dạng đó, cao giọng nói: "Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ tư Tống kỳ quan Dương Húc, bái kiến Tả quân đại đô đốc!"

Hai người xướng danh báo tiến xong, vào đại sảnh, liền gặp Lý Cảnh Long giáp trụ chinh tề, đang đứng ở sau án, hai bên binh tướng san sát, vịn đao ngang nhiên, không khỏi làm Thiết Huyễn giật nảy mình, lần này đến Hàng Châu, phải đi tra án, tiêu phi là việc sau đó, làm thế nào mà Lý đại tướng quân lại mang bộ dáng này, dường như lập tức muốn điếm binh phát tướng đi đánh giặc.

Thiết Huyễn và Hạ Tầm vội vàng tự báo thân phận một lần nữa, Hạ Tầm mang trong đầu

mười hai vạn phần cẩn thận, đề phòng Lý Cảnh Long nhân cơ hội làm khó dễ, không nghi tới Lý Cảnh Long tuy bày ra trận trượng, trên mặt lại cười mỉm không hề sát khí. hắn rất khách khí mời hai người ngồi xuống, hàn huyên vài câu, lập tức dẫn vào chính đề, nói: "Bản Đô Đốc tuân theo hoàng mệnh, đến vịnh Hàng Châu truy lùng tiêu diệt hải tặc, còn cần mượn nhờ đại lực của hai vị đại nhàn".

Thiết Huyễn và Hạ Tầm vội vàng hạ thấp người nói: "Không dám, ty chức xin nghe theo đại đô đốc phân phó".

Lý Cảnh Long cười ha hả, lại nói: "Thiết đại nhân, ngươi là Ngũ quân Đoạn Sự quan, từ trước đến nay xử sự công chính, pháp luật và kỷ luật nghiêm minh, lần này Hoàng Thượng sai ngươi đến Hàng Châu, chủ yếu là điều tra việc quan binh cấu kết với hải tặc, có thể cùng bốn quan đi trước.".

Thiết Huyễn vội vàng đứng dậy, ôm quyền nói: "Ty chức tuân mệnh".

Hạ Tầm nghe xong lòng liền trầm xuống, thầm nghĩ: "Hỏng bét, nghe lời này, chẳng lẽ muốn vứt bỏ ta xuống dưới đây?"

Quả nhiên. Lý Cảnh Long lại chuyển hướng sang Hạ Tầm. mặt mày hớn hở nói: "Bản Đô Đốc đã nghe nói, Dương Tống kỳ tại Tế Nam phủ, thần thông quảng đại, chuyên phá kỳ án, vây cánh Tế Nam giáo phi là Ngưu Bất Dã là một đám cực kỳ hung tợn, toàn bộ đều bị Dương Tổng kỳ đem ra công lý, còn có Thiểm Tây giáo phi vương Kim Cương Nô là khâm phạm đào thoát, bị Dương Tông kỳ dùng diệu kế bắt được, chém đầu dưới đao. Dương Tổng kỳ, lần này xuống vịnh Hàng Châu, bản Đô Đốc còn không có đầu mối. không thể nói trước, cùng muốn nhờ bản lình lùng bắt của Dương Tổng kỳ".

Hạ Tầm hạ thấp người nói: "Đại đô đốc quá khen, ty chức xấu hổ không dám nhận.

Sắc mặt Lý Cảnh Long biến đổi trở nên nghiêm tóc, lạnh lùng nói: "Dương Húc nghe lệnh!".

Hạ Tầm cả kinh, vội vàng đứng lên. chắp tay thi lễ nói: "Ty chức xin nghe!"

Lý Cảnh Long nói: "Bản Đô Đốc dẫn năm nghìn kinh quân, cùng Thiết Đoạn Sự quan năm ngày sau lên đường, đến vịnh Hàng Châu. Sáng sớm ngày mai, ngươi cải trang vi hành, đi đầu điều tra chỗ ở của mấy tên Bạch Liên giáo lọt lưới, hắn đầu phục người phương nào, đối

phương có bao nhiêu nhân mã, bình thường ở nơi nào, hơn nữa phải hiểu quan hệ giữa các thể lực vùng duyên hải, địa bàn của bọn họ, cùng với phạm vi hoạt động từ xưa đến nay.

Nếu có chuyện cấu kết với quan binh địa phương, cùng phải kiểm tra theo dõi, cử động lần này liên quan đến thành bại của bản Đô Đốc, không thể chủ quan qua loa.

Dương Tống kỳ lần trước đến Sơn Đông, từng lập đại công. Nhưng mà... công là công, phạt là phạt, nếu như ngươi hành sự bất lực, chẳng được gì, đừng trách bản Đô Đốc làm theo quân pháp, êm ngươi giáng tội không đảm đương được chức trách!"

Hạ Tầm cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn, gặp đúng một tia sát khí nhanh chóng ấn vào trong mắt Lý Cảnh Long, trong lòng Hạ Tầm không khỏi phát lạnh, Lý Cảnh Long quả nhiên động sát cơ, có lẽ hắn nghi đến địa vị thân phận của mình, chưa từng trải qua thất bại như vậy, bị một nhân vật bình thường như con kiến hôi làm nhục mà không thể phản kháng, Hắn đang tìm kiếm cơ hội, tìm kiếm một lý do giết chết mình, bị thượng ti quan tâm, bà nội nó, dường như những việc từng trải qua, chưa từng có tình trạng hung hiểm đến như thể.

Hạ Tầm kiên trì nói: "Vâng, ty chức tuân mệnh, không biết... ty chức mang bao nhiêu nhân mã đi đầu?"

Lý Cảnh Long trầm trầm cười, nhẹ nhàng nói: "Ngầm điều tra, tất nhiên là một người, mang theo một nhóm người trước ngựa hô sau chen chúc, ngươi sợ hải tặc không biết ngươi đến sao? Bọn họ ở vùng duyên hải. trong dân chúng nhiều tai mắt, chẳng lẽ ngươi đã quên?".

Hạ Tầm hít vào một hơi thật dài. ôm quyền nói: "Ty chức... Tuân mệnh!".

Thiết Huyễn không biết hai người ngầm giao phong, thấy tình cảnh này, cảm giác thấy nghiêm nghị: "Tào Quốc Công dụng binh pháp luật sâm nghiêm, làm việc mạnh mẽ vang dội, ta phải làm hết phận sự, không thể lười biếng!"

***

Ngày hôm sau. Hạ Tầm dậy thật sớm. chạy tới Ngũ quân đô đốc phủ lình quan phòng văn thư. Vì tránh cho người trong nhà lo lắng, với Bành Tử Kỳ, Tiểu Địch và Tiếu Quản sự, hắn chỉ nói là theo Tào Quốc Công đến Hàng Châu tuần tra cảng biển, phái hắn đi trước, nhiều nhất một hai tháng liền có thể quay về, giải thích linh tinh một hồi cho qua chuyện.

Chờ hắn đi Ngũ quân đô đốc phủ nhận lấy quan phòng, trở lại Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ tư thay đổi thường phục ra khỏi phòng, liền gặp Lưu Ngọc Quyết lo lo lắng lắng đứng ở đằng kia.

Vừa thấy Hắn đi ra, Lưu Ngọc Quyết lập tức chạy đến đến, ân cần nói: "Dương đại ca, người phải đi?"

Hạ Tầm đã thay đổi một thân hành trang thương nhân, hắn cỡi mỡ cười nói: "Đúng vậy, lúc này đi, ngươi không cần tiễn ta rời cửa, phen này là đến Hàng Châu trước dò đường, ngươi ăn mặc một thân quân phục, theo ta đi ra ngoài, rơi vào trong mắt người hữu tâm, khó tránh khỏi không đẹp".

Lưu Ngọc Quyết khẩn trương xoắn tay lại với nhau, nói: "Hôm qua đại ca muốn ta đi Tả quân đô đốc phủ chờ ở ngoài, hôm nay liền lẻ loi một mình đi trước đến Hàng Châu tra án, vị Tào Quốc Công kia cố ý làm đại ca khó xử?".

Hạ Tầm ha ha cười nói: "Nói hươu nói vượn. Tào Quốc Công là người gì, ta là người gì, bấn đại bác cùng không quan hệ tới, Hắn đến làm khó ta làm gì?"

Hai con ngươi Lưu Ngọc Quyết chăm chú nhìn hắn, Hạ Tầm cất lời giải thích: "Thật không có, hôm qua gọi ngươi đi, chỉ là lòng ta nghi ngỡ sinh ám quỷ, không thấy Tào Quốc Công ở trong phủ chờ chúng ta bái kiến, lại bay lên trướng ngồi công đường xử án, cử chỉ có phần quỷ dị, nên mới cân thận.

Hôm nay xem ra, Tào Quốc Công chỉ là cho chúng ta một màn hạ uy phong, bảo chúng ta dụng tâm làm việc thôi. Ngươi yên tâm, ta có quan phòng trong người, tuy là một mình đi về hướng đông, nếu như gặp phải chuyện gì, ta có thể hướng về phía Hàng Châu vệ mượn binh, có thể về phía Hải Ninh tuần kiếm tư điều động dân tráng, không có việc gì đâu".

Lưu Ngọc Quyết nói: "Ngọc quyết ở tại ứng Thiên không quen, tất cả đều là đại ca quan tâm chiếu cố ta, tiểu đệ sớm nghĩ báo đáp huynh trưởng, đáng hận thân này không có sở trường gì, chỉ một bộ đao pháp, cho tới nay cùng không thể luyện thành, đi theo chỉ có thể trở thành gánh nặng cho đại ca. Lần này đại ca đi, ngàn vạn chú ý an toàn, tiểu đệ nhất định khô luyện bản lình, về sau. mặc kệ núi đao biên lửa, tiêu đệ đều cùng đại ca xông tới".

Hạ Tầm cười ha ha, vỗ bả vai hắn nói: Tốt lắm, lão đệ, ngươi là thiếu gia nhà giàu, lại là người đọc sách nhã nhặn, nói thật. ta vẫn cảm thấy ngươi bất kể là thân thể hay khí chất, đều

hơi nhu nhược. Hảo hảo học công phu, khi có chuyện công sai, đại ca mang ngươi cùng đi, ma luyện vài lần. có thể có một thân dương cương khí, dựa vào bộ dạng tuấn tó này của lào đệ, cộng thêm khí chất nam tử, sợ là khuê nữ công hầu gia cùng bị ngươi làm mê mệt".

Lưu Ngọc Quyết đỏ mặt. xấu hổ nói: "Nữ nhân gia cử chỉ cứng ngắc, ngôn ngữ huyên náo, lại ưa thích lòng dạ hẹp hòi. khi Ngọc Quyết ở trong nhà, chịu đủ sự phiền hà từ các nàng, ta không cần tìm nữ nhân để phiền tới chính mình".

"Vớ vẩn! Ngươi mới có hai mươi? Tại sao lại có loại ý nghi này, chẳng lẽ lại là con gà trống thích sống một mình?"

Hạ Tầm cười ha ha, kéo bả vai hắn nói: "Nói lời tạm biệt quá sớm. qua hai năm nữa, ai không cho ngươi cưới vợ, ngươi phải đánh với người đó".

Mắt thấy đã đi tới cửa, Hạ Tầm dừng bước nói: "Được rồi, ngươi không cần phải đưa tiễn ta nữa. đại ca lúc này đi, ngươi hãy cầu nguyện phù hộ ta bình an. sớm trở về".

Lưu Ngọc Quyết gật gật đầu, mắt thấy Hạ Tầm đi về hướng cửa nách, đột nhiên lớn tiếng nói: "Đại ca, đi đường cẩn thận!".

Hạ Tầm dương dương tự đắc khoát tay nói: "Ta biết, ngươi luyện công cho tốt, sau khi trở về, đại ca muốn kiêm nghiệm đao pháp của ngươi".

Lưu Ngọc Quyết hai tay nắm chặt, nặng nề gật gật đầu: "Đại ca yên tâm. ta nhất định cố gắng luyện công, tuyệt không làm người thất vọng!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 203

Trường Đình Bức Hôn

Chương 203: Trường đình bức hôn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm kéo một con la ra khỏi cửa nách cẩm Y vệ. Hắn là công sai, cùng không cần phải lộ phí, hành trang, tọa kỵ do tự mình chuẩn bị, những thứ này đương nhiên đều là do nha môn xử lý. Lo lắng đến thân phận thương hành của mình, kỵ mà có phần lóa mắt. hắn liền cời một con la, dùng để thay đi bộ vậy là đủ rồi.

Từ nay về sau, đi đến Hàng Châu, tuy Giang Nam là vùng sông nước, nhưng thực sự không cần đi thuyền, bình thường đường xá luôn luôn có cầu nhỏ, cưỡi một con la là đủ.

Phía sau yên ngựa cột hầu bao, mặc một thân áo vải. đầu đội mù che nắng, Hạ Tầm mang một bộ dáng tiêu chuẩn của thương hành, ra khỏi Tụ Bảo môn. Hạ Tầm ghìm chặt dây cương ngẫm nghi, ngày hôm trước cùng Tạ Vũ Phi bên đường lập thành chung thân, bởi vì công việc bề bộn, hắn còn chưa đi qua Tạ gia, có nên đi gặp nàng hay không?

Cẩn thận ngẫm lại, Hạ Tầm khẽ thở dài: “Làm việc tốt thường gian nan. trước qua cửa ải Lý Cảnh Long này rồi nói sau”.

Nghĩ tới đây, Hạ Tầm đánh cương tiến về phía đại tuần tượng môn, vừa mới đi ra vài bước, đã nhìn thấy phía trước có một thớt ngựa trắng đứng ngang đường đi, một mỹ thiếu niên ngồi ngay ngắn, trên thân là một bộ áo bào trắng, đầu buộc khăn công tử, môi hồng răng trắng, phong thần như ngọc. Hai tay của Hắn nắm cương, đầu có chút thấp, một đôi mắt sáng mị lực mười phần chính mang theo chút thần thái ngạo nghễ khiêu khích hắn.

“A, bị nàng bắt gặp rồi!”

Khóe miệng chậm rãi Hạ Tầm hiện lên một nụ cười khổ: “Cô gái nhỏ Tạ Vũ Phi này cơ linh như hồ, nếu như nàng cố tình, ai lại thoát khỏi được nàng?”

Tạ Vũ Phi không nói gì, chỉ đem cái cằm tình xảo hướng về phía ngoài nhẹ nhàng hất sang, thúc mạnh ngựa, tiến về phía đại tuần tượng môn mà đi, Hạ Tầm lắc đầu, vung cây roi trên tay lên, điều khiển con la đi theo.

Mười dặm trường đình, cỏ thơm xanh mướt, người đi đường rất ít.

Tạ Vũ Phi thúc ngựa, con ngựa tung vó chạy khỏi đại lộ, dậm chân vào bụi cỏ xanh. Không cần nói chuyện, Hạ Tầm cùng rất ăn ý theo ở phía sau. rời khỏi đại lộ

Sau khi đến một triền núi Tạ Vũ Phi dừng lại, xoay người xuống ngựa, nhìn về phía trước, xa xa có một sông nhỏ ngân sáng, phảng phất như một cái đai lưng ngọc uốn lượn vờn qua, vài cây dương liễu, nhẹ nhàng như xuân.

Trước mắt là một sườn núi chậm rãi hiện ra. cỏ thơm xanh, các loại hoa không biết tên đủ mọi màu sắc, trong bụi cỏ nhẹ nhàng chập chờn, trên mặt cánh hoa, còn có không ít sương sớm chưa bị tia nắng ban mai xua đi.

Hạ Tầm nhẹ nhàng đi đến sau lưng nàng, buông lòng ra dây cương, ghìm la đứng ở đàng kia. để nó tự lo cúi đầu gặm cỏ xanh.

Tạ Vũ Phi xoay người lại, nhìn hán không chớp mắt: “Chàng nói, muốn đi công sai Hàng Châu một chuyến, lại không nói rõ là hôm nay”.

Hạ Tầm nói: “Ta cùng cho rằng, còn cần năm ba ngày nữa, không ngỡ lại khẩn cấp như vậy”.

Tạ Vũ Phi nói: “Vậy... vừa rồi ngựa đến Tụ Bảo môn. vì sao không đi đến nhà của thiếp nói cho thiếp biết một tiếng? Thiếp nhìn thấy chàng do dự thật lâu, đúng là vẫn còn không muốn đi”.

Hạ Tầm nói: “Nàng vẫn một mực đi theo ta?”

Tạ Vũ Phi nhẹ nhàng cúi đầu xuống, buồn buồn nói: “Thiếp không phải cố tình muốn theo

dõi chàng, chỉ là, không biết tại sao, nếu như chàng có tâm sự, thiếp cùng cảm giác được, ngày đó chàng nói cho thiếp nghe, thiếp cảm thấy trong ngôn ngữ của chàng lúc đó vô cùng không thật, cho nên..."

Nàng ngẩng đầu. có chút bận tâm nói: "Chàng và Lý Cảnh Long cùng đến Hàng Châu làm việc chung?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Nàng cùng có biện pháp, đã nghe được điều này? Nàng không cần lo lắng, hắn mặc dù địa vị cao cao tại thượng, vô duyên vô cớ thực sự không làm gì được ta. Ngoài ra, ta chỉ là tạm thời điều đi, do Hắn chỉ huy, đợi việc Hàng Châu xong, hai bên liền không liên quan".

"Thật sao?"

"Thật!"

Tạ Vũ Phi cúi đầu xuống, có chút xấu hổ nói: "Chàng đi có một mình như vậy, người ta mới không lo lắng. Thật ra thiếp tới, là vì... là vì.

"Là vì sao?"

Tạ Vũ Phi vân vê góc áo, ngượng ngùng nói: "Ngày đó ở đầu đường lập hôn thư, chỉ là vì bỏ đi ý nghi xằng bậy của lý Cảnh Long. Chàng thật muốn cùng người ta lập thành chung thân, cần phải có đại ca của thiếp đáp ứng mới được".

Hạ Tầm nhẹ nhàng thờ ra cười nói: "Thì ra là vì việc này, xử lý chuyện này, chờ ta từ Hàng Châu trở về, liền đến nhà của nàng chính thức cầu thân, đây là tâm ý của nàng, lại có nghĩa mẫu nàng tác chủ, ta cùng với lệnh huynh gần đây cùng hay liên lạc, ta nghi Hắn sẽ đáp ứng".

"Chàng nói dối!"

Tạ Vũ Phi đột nhiên ngẩng đầu lên: "Chàng không cần vội, ngày đó Lý Cảnh Long đối với thiếp vừa đấm vừa xoa, chàng cùng không cần bất kể hậu quả, trước mặt mọi người làm cho hắn xuống đài không được. Hiện tại chàng không chịu đi đến nhà thiếp cầu thân, có phải là... lo lắng Hắn làm điều gì đó bất lợi với chàng để cướp lấy thiếp?"

Hạ Tầm âm thầm cả kinh: "Nha đầu này quá tình minh rồi. không dễ gạt giống như Tử Kỳ".

Hắn vội vàng nói: “Nào có việc này, thật ra hắn không quen nhìn ta. bất luận người nam nhân nào rơi vào tình thể đó, đều sẽ như thể, nàng còn hy vọng hắn rộng lượng đến mức nào nữa,

Lý Cảnh Long tuy quyền cao chức trọng, nhưng thực sự không phải có thể muốn làm gì thì làm, Hắn nhiều lấm thì lấy việc công làm việc tư, mang chút ít phiền toái đến cho ta mà thôi”.

Lời nói dối, trộn lẫn bên trong lời nói thật mới dễ dàng làm người khác tin tưởng, Tạ Vũ Phi bán tín bán nghi nói: “Thật sao?”

Hạ Tầm nói: “Đương nhiên là thật, ngoài ra, sau lưng ta còn có Trung Sơn vương phủ làm chỗ dựa, không phải hắn có thể tùy tiện bài bố hãm hại ta”.

Hắn nhìn thấy Tạ Vũ Phi vẫn không tín, liền vươn tay qua cái eo nhỏ nhắn của nàng kéo lại, nhẹ nhàng hôn trên má phấn, ôn nhu nói: “Ta ở đầu đường không ngại đắc tội hắn, còn không phải là vì nương tử nhỏ nhắn xinh xắn của ta sao, nàng nói, ta tại sao không lập tức cùng nàng chính thức xác định danh phận, miễn cho việc lo lắng chờ đợi, tiếu mỹ nhân mình bị người khác để ý, chỉ là thời gian thật quá gấp mà thôi”.

Quả nhiên hắn thành công dời chủ đề đi, Tạ Vũ Phi buột miệng cười, hai gò má rung lên, nhẹ nhàng sẵng giọng: “Ba hoa, chàng chỉ biết nói ngọt thôi”.

Hạ Tầm nói: “Không chỉ biết dỗ nàng đâu, ta còn muốn.

Hắn cắn vào lỗ tai Tạ Vũ Phi, nói nhỏ vài câu, Tạ Vũ Phi vô cùng xấu hổ, thở nhẹ một tiếng ai da, đưa tay muốn đánh hắn. lại bị Hạ Tầm bắt được, ôn nhu nói: “Vũ Phi, thật ra từ ngày đó, khi nàng chủ động giải trừ hôn ước, ta thật yêu mến nàng. Nàng tự ái muốn tự mình cố gắng, ta chưa từng có một phần xem nhẹ nàng, ngược lại rất kính trọng nàng, rất thích nàng.

Ta lúc ấy đáp ứng cùng ngươi giải trừ hôn ước, không có nguyên nhân khác, chính là hy vọng nàng có thể chân chính là người ta yêu mến, mà không phải là vì ngươi mới vừa sinh ra. lúc còn chưa thông thể sự, các trương bối lập cho nàng một mối hôn sự, mà mơ hồ gả cho ta.

Lần này đi ra ngoài thật sự là quá gấp, bất quá chờ ta từ Hàng Châu trở về, ta sẽ ngay lập tức đi nhà của nàng chính thức đính hôn!”

Tạ Vũ Phi lập tức bắt lấy sơ hở trong lời nói của hắn: “Đính hôn, vậy khi nào thì thành

thân?”

Hạ Tầm giễu cợt nàng nói: “Nàng một nữ hài nhi gia giáo, tại sao so với ta còn gấp hơn?”

Tạ Vũ Phi đỏ mặt. nhưng vẫn mở lớn đôi mắt chờ hắn trả lời. Hạ Tầm hơi suy nghĩ một chút nói: “Nguyên ý định của lệnh huynh là phải đến giữa năm thành thân... kết quả... vậy Trung thu năm sau. có được không?”

“Năm sau?”

Tạ Vũ Phi nghẹn ngào kêu lên: “Năm sau? Thiếp đã mười chín tuổi!”

Hạ Tầm nói: “Nàng kêu lớn như vậy làm gì? Rất già sao? Thật ra trong thành cô nương nhà giàu người ta, có khối người mười tám mười chín tuổi mới lập gia đình, cùng không tính là gái lờ... Quá nhỏ mà nói, đối với nàng thật sự là không tốt. Nàng xem gia đình bao nhiêu người, hoặc là hài nhi yêu sớm, hoặc là mẫu thân khó sinh mà ngay cả đế vương gia cùng không ngoại lệ, thật ra phần lớn cùng chuyện này có quan hệ”.

Tạ Vũ Phi hổ nghi nói: “Thật hay giả? Ngươi còn hiếu những thứ này sao?”

Trong đầu Hạ Tầm linh quang lóe lên nói: “Thật ra ta cùng không hiểu, đây là nghe Cao Thăng huynh nói”.

“Tây Môn Khánh?”

Tạ Vũ Phi chậm rãi nheo đôi mắt to xinh đẹp lại: “Hừ, vậy mà hắn vẫn cùng Phi Phi...”

Hạ Tầm vội nói: “Đây còn không phải là do hắn, bởi vì các nàng tìm tới cửa, Hắn cùng bất đắc dì, ngoài ra... chính Hắn là lang trung, chắc hẳn luôn có biện pháp”.

Hắn ôm Tạ Vũ Phi. dỗ ngon dỗ ngọt nói: “Ta cùng không muốn mạo hiểm... Ta không nờ để nàng sớm rời khỏi ta, cùng không nờ để con chúng ta có nguy hiểm”.

Con mất Tạ Vũ Phi xoay chuyển hỏi: “Vậy... Bành tỷ tỷ bao lâu thì cùng chàng làm vợ chồng?”

Hạ Tầm nói: “Nàng, mười bảy... A! Không đúng, là mười tám. chúng ta ở Bắc Bình qua năm, khi trở về đây thì.

Tạ Vũ Phi chém đinh chặt sắt nói: “Tốt! Thiếp đây cùng mười tám. nếu sang năm, thiếp so với nàng là muộn hơn”.

Hạ Tầm cười khổ nói: “Không phải đâu, loại sự tình này cùng nàng so sánh có tác dụng gì?”

Tạ Vũ Phi ào ào nói: “Để phân cao thấp, mười tám, nàng mười tám tuổi có thể, thiếp vì sao không thể?”

Hạ Tầm nói: “Nàng là người luyện võ, thân thể cường kiện”.

Tạ Vũ Phi vểnh môi lên nói: “Thiếp mặc kệ, mười tám tuổi, thiếp tuy không biết võ, nhưng cùng không yếu nhược đến tình trạng như vậy, nghe chàng nói, giống như giấy không bằng”.

Hạ Tầm bất đắc dì nói: “Được được được, vậy mười tám. Trung thu có được không?”

Tạ Vũ Phi chuyển giận thành vui, vòng tay qua cố hắn, chủ động đưa mặt lên hôn, ngọt ngào nói: “Cái này cùng kém không nhiều lắm”.

Mỹ nhân yêu thương nhung nhớ, Hạ Tầm sao chịu khách khí, miệng mở rộng ra, liền hôn chặt miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng.

“Chậm đã chậm đã!”

Hạ Tầm khẽ giật mình, đã thấy Tạ Vũ Phi từ trong miệng phun ra một lưỡi dao sắc bén. hướng về phía hắn thẹn thùng cười, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhắm mắt lại, làm ra tư thái chờ đợi, không biết nên khóc hay cười...

Một phen hôn nồng nhiệt, Tạ Vũ Phi mới nếm thử tư vị tình yêu nên hơi thở gấp gáp phì phò, xương cốt mềm nhùn. khuôn mặt nhân như như bị bao phủ bởi một tầng mây đỏ hồng, xuân tình mị hoặc, vẻ đẹp không còn giống với nhân gian.

Chỉ là nàng quá trẻ trung, liên tiếp hôn cùng không sao, chỉ là bị động thừa nhận, lưỡi công kinh diệu đến cực điểm hiện tại còn chưa dùng được, bằng không, giờ đây thần hồn điên đảo có lẽ chính là Hạ Tầm mà không phải nàng.

Nhìn bộ dáng kiều mỵ của nàng, bàn tay Hạ Tầm không khỏi đại động, cô gái nhỏ này vừa mới mười bảy tuổi đã Vũ mị như vậy, lại còn phải đợi một hai năm nữa sao? Nhưng hắn thật

có chút cố kỵ, nữ hài tử thành thân quá sớm đối với thân thê và đứa con cùng không tốt, lúc trước vội vàng nấm bắt Bành Tử Kỳ, quá nửa nguyên nhân là bởi vì Hắn uống trúng dược tính, dưới sự xúc động, không kịp chú ý nhiều, ngoài ra Bành Từ Kỳ là người luyện võ, thân thể rắn chắc hơn chút ít. Ngày nay gia đình có kiều thê, bất trí mới để bụng đói ăn quàng, hắn lo lắng về lâu dài hơn.

Một phen ân ái triền miên, Hạ Tầm hung hăng hôn một phát trên miệng nhỏ có chút sưng lên của nàng nói: "Giờ tướng công phải đi, nàng ở trong nhà ngoan ngoẵn, hành vi trước kia, không cần phải làm tiếp. Tướng công tuy không phải cự phú. vẫn nuôi được nàng rất tốt. Trọng trách của ngươi là chờ đợi, sau này tướng công đến rước về".

Tạ Vũ Phi não bộ còn đang chưa hồi phục, con mắt xưa nay vô cùng khôn khéo giờ phút này mông mông lung lung, chỉ biết gật đầu, rất nhu thuận.

Hạ Tầm lại nói: "Không có việc gì thì nên thường đến Dương gia trang, Tử Kỳ thật ra một mực rất cảm kích nàng bày mưu cho ta để thành toàn cho nàng, hai người lui tới nhiều hơn, sau này ở chung cùng tốt. Ngoài ra, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà, thật ra Tử Kỳ và Tiểu Địch cùng không hiếu mấy, chỉ dựa vào một người Tiếu Quản sự lo liệu cùng khó cho hắn. nhà của ta sau này chính là nhà của nàng, nên giúp đỡ hỗ trợ nhiều hơn".

Tạ Vũ Phi vẫn chưa lấy lại tinh thần, tiếp tục gật đầu.

Hạ Tầm cười. "Ta đi nhé?"

Tạ Vũ Phi ôn nhu gật đầu: "ừm. thiếp sẽ ngoan ngoãn, chờ tướng công trở về".

Gian kế Hạ Tầm thành công, hắn lập tức cời con la. bỏ trốn mất dạng, chờ Hắn đi khỏi, Tạ Vũ Phi còn đang vuốt môi si ngốc ngơ ngác đột nhiên tinh táo lại: "Không đúng, việc người ta muốn hỏi còn chưa chưa hỏi rõ, thật giảo hoạt... tên vô lại này!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 204

Cuồng Đạo

Chương 204: Cuồng đạo

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lý Cảnh Long nói với Hạ Tầm là năm ngày sau từ ứng Thiên Khải khởi hành, hắn mang theo năm nghìn quan binh, ven đường lại có quan viên tất cả lộ mời ăn uống, đi một chút lại ngừng, tuy Hàng Châu cách Kim Lăng không xa, nhưng cùng phải kéo dài không ít thời gian, như thể xem ra, Hạ Tầm ít nhất có thể có được thời gian nửa tháng, muốn tránh việc Lý Cảnh Long cấp giày nhỏ cho hắn, trong nửa tháng hắn phải tra được một số túi tức thiết thực hữu dụng.

Nhưng, hắn không tìm được bất luận một tin tức hữu dụng nào từ nơi Lý Cảnh Long cung cấp, giờ đây Cẩm Y vệ ở bên ngoài ứng Thiên không có bao nhiêu người công khai hoạt động bí mật. càng không có người chuyên môn dò hỏi tin tức những tên hải tặc kia, những tin tình báo này đối với Cẩm Y vệ hiện tại mà nói cùng không phải là cần thiết, cho nên phương điện lực lượng Câm Y vệ hắn cùng không mượn được.

Hướng về phía quan phủ địa phương hỏi thăm cùng không thỏa đáng, nếu như quan phủ địa phương nấm giữ tin tức thực sự giá trị, triều đình cùng không cần sai phái một Quốc Công tới để tiêu diệt. Huống chi, trong số quan binh đều có tai mắt hải tặc, bên trong công môn sao có thể không có? Chỉ sợ chính mình vừa bước vào cửa, lập tức sẽ bị người hữu tâm hiểu rõ, cho nên Hạ Tầm không thể mạo hiểm như vậy.

Kể từ đó, tất cả hắn phải dựa vào chính mình, nhưng con người nơi chốn đều không quen, phải bắt tay vào làm như thể nào? Phương pháp duy nhất chỉ có từ phố phường, mà từ giữa

phố phường nhận được tin tức có bao nhiêu độ tin cậy?

Vì để có thể lấy được tư liệu trực tiếp, Hạ Tầm đi qua Hàng Châu mà không nhập, trực tiếp đi huyện Hải Ninh, chạy tới trấn Diêm Quan gần với sông Tiền Đường nhất.

Huyện Hải Ninh lúc ở triều Nguyên là châu Hải Ninh, năm thứ hai Hồng Vũ xuống làm huyện Hải Ninh, phủ Hàng Châu quản lý, đông nam huyện có Tuần ti trấn Thạch Đôn; tây bắc huyện có Tuần ti trấn Giả Sơn. Năm thứ ba Hồng Vũ lại đặt Hải Ninh vệ ở nơi này, năm hai mươi Hồng Vũ thiết lập Hải Ninh Thủ ngự Thiên hộ sở. Theo lý thuyết có hai Tuần Kiểm ti duy trì trị an địa phương, lại có một chỗ quan binh Thiên Hộ phụ trách đề phòng, nơi đây phải thái bình mới đúng, nhưng bởi vì nơi này gần biển, cho nên thường có hải tặc lên bờ, trong kinh nhận được tình báo, Lăng Phá Thiên cùng một đám hải tặc, hay xuất hiện ở đây.

Hạ Tầm vốn tưởng rằng một địa phương không yên ổn như vậy nhất định mười phần nghèo khó, nhưng khi hắn đến nơi này, mới phát hiện ở đây dị thường phồn hoa, các loại tôm cá cua trai ốc hải sản, thậm chí các loại hàng hóa phong cách trong ngoài, đều ở trên đường cái bày bán. người đi đường như dệt lụa, thương nhàn tụ tập, tửu lâu trà tứ, kỳ quán ca phường, cái gì cần có đều có. Tựa như Thượng Hải ba mươi năm phát triển, trong không khí lộn xộn đều có một loại khí tượng phồn hoa.

Hạ Tầm đi dạo trên đường một hồi, có hai người dần dần tiến vào ánh mắt Hắn, hai người kia bước đi phía trước hắn, một người khoảng ba mươi, mặt mày anh tuấn, eo nhỏ lưng cong, tay chân dài ngoẵng, cử chỉ lộ ra sự tráng kiện, dời mắt nhìn chung quanh thì nhanh nhẹn dùng mành không bỏ sót thứ gì. Người kia so với hắn còn lớn hơn mười tuổi, râu quai nón, đáng người cao lớn khôi ngô, chóp mùi mang một ít men rượu hồng, mặt đầy dữ tợn, mười phần hung hằn.

Hạ Tầm chú ý tới bọn họ, là vì màu da cùng với chân bọn họ. chân Hai người đều trần trụi, kéo ống quần lên cao, quần áo bên hông buộc lên. bả vai lộ ra dày rộng và lồng ngực rắn chắc, bọn họ có làn da đen nhánh, mơ hồ lộ ra đường vân giống như đồng tiền, giống như là màu cổ đồng.

Hạ Tầm từng ở hổ Cửu Lục một năm, hắn hiểu rõ loại màu da này là da của dân sông nước, thường niên sinh hoạt tại trên nước, thường xuyên xuất nhập sông lớn. lại ít dùng nước trong tắm rửa. trải qua ngày ngày phơi nắng mà thành một loại dấu ấn.

Còn có hai chân trần trụi của bọn họ, đầu ngón chân dài, giương ra giống như màng, rơi xuống đất không tiếng động, bước đi rất ổn, chỉ có thủy thủ thường niên đi chân trần đứng ở bong thuyền mới có tiêu chí như vậy.

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, hai người kia thường xuyên kiếm ăn trên nước, có lẽ đối với hải tặc có phần rõ ràng, hắn lập tức đi theo sau lưng hai người kia.

Hai người đối với trấn Diêm Quan phi thường quen thuộc, cười cười nói nói đi đến, quẹo thẳng vào một ngô tắt nhỏ lát đá xanh, rất nhanh xuất hiện ở bên cạnh một con sông, nước sông chảy chầm chậm, hơi đục, trong nước có có xanh như sợi tơ, hai bên chỉ dùng đá tảng làm bờ sông, hai bên bờ sông có một hành lang làm bằng gỗ thò ra mặt nước, có rào chắn màu đất, một bên khác là khách điếm, tửu quán, cùng với tiệm bách hóa.

Người ở trong cửa hàng ra ra vào vào, có người ở rào chắn ngồi xuống nói chuyện phiếm, bất kể là ngồi hay vẫn đi đi lại lại, thần thái đều cực kỳ nhàn nhã, tiết tấu cuộc sống nhân sinh ở chỗ này rõ ràng so với phủ ứng Thiên đế đô thong thả hơn nhiều, đứng ở chỗ này, bất tri bất giác ngươi cùng sẽ thong thả hơn. dù là có chuyện trong lòng, tâm tình cùng sẽ không vội vả như vậy, so với phố xá sầm uất huyên náo ầm ì, đây mới là một trấn nhỏ bên bờ biển.

Hạ Tầm nhìn bọn họ đi vào một nhà, cửa hiệu có phần là cửa hàng rượu lâu năm. cùng liền theo đi vào.

Đậu thối, vịt quay... hai đại hán tùy ý gọi mấy món ăn nhắm rượu, gọi người mang rượu, ngồi xuống tại vị trí gần cửa số, Hạ Tầm cùng tùy ý gọi mấy thứ gì đó, nghiêng tai nghe bọn Hắn nói chuyện phiếm, để tìm cớ kết giao cùng bọn họ.

Trong tiểu điếm rất yên tình. Hạ Tầm chú ý tới, trong tiệm còn một bàn có khách, đối diện trước bàn là một phu nhân đang ngồi, ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, bên cạnh là một lão hán khoảng năm mươi tuổi, bộ đáng hai người có điểm giống nhau, như là một đôi mẹ con, hai người gọi mấy thứ nhẹ ăn sáng, đang ở tại chỗ nói cái gì đó, hai tiểu đồng đứng bên cạnh, xem trang phục có lẽ là tôi tớ trong nhà.

Hạ Tầm thu hồi sự chú ý, lắng nghe hai đại hán nói chuyện phiếm, chỉ nghe bọn họ kể lê vài thuyền hàng có thể lợi nhuận bao nhiêu tiền, còn nói chuyện cô nương nào trong Lệ Xuân viện ở đầu trấn phong tao thú vị, vừa nói vừa cười, tự đắc vui vẻ, mấy chủ đề này Hạ Tầm hoàn toàn không tiện chen miệng vào, trong lòng không khỏi âm thầm nôn nóng hẳn lên.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một hồi tiếng bước chân, có người chạy vội đến, bởi vì đường trên nước đều làm bằng tấm ván gỗ, nên tiếng chạy thình thịch oành oành vang lên, ở xa cùng có thể nghe thấy. Một hán tử khoảng hai mươi, bả vai cùng để trần, hai chân trần trụi tinh tráng xuất hiện ở cửa ra vào, thở hồng hộc nói: "Đại ca, quan binh đến đây!".

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, tự nhiên ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy đại hán khoảng bốn mươi dáng người khôi ngô thoáng cái đứng vọt lên. Hạ Tầm thầm nghĩ: "Người này chẳng lẽ chính là lão đại? Bọn họ là hải tặc?"

Nhưng đảo mắt nhìn người tráng niên khoảng ba mươi tuổi. Hạ Tầm lập tức thay đổi cái nhìn, người này mới hẳn là lão đại, hắn còn vững vàng ngồi ở đằng kia nâng chén rượu uống, lúc người nọ ở bên ngoài chạy tới báo tin, chén rượu của hắn vừa mới giơ đến bên miệng, nghe xong người nọ bẩm báo, hắn không chút hoang mang, một chén rượu chậm rãi chảy xuống bụng, lau miệng, dùng ngữ khí bình tình hỏi: "Có bao nhiêu người, xác định là vì chúng ta mà đến?"

Người nọ ở cửa ra vào vội vàng nói: "Ước chừng mấy chục người, một Tiểu kỳ dẫn đường, chạy đến chỗ này, ta nghi là có người nhận ra diện mục đại ca, vụng trộm bẩm báo cho quan binh".

Chường quầy đang tính toán sổ sách, nghe thấy những lời này, giật mình ngẩng đầu lên. trong tay cầm bút lông, bộ dáng không biết làm sao, tửu khách bên cạnh bàn kia cùng có chút giật mình, đứng lên phải đi, nhưng đại hán báo tin đang đứng ở cửa ra vào, tiểu điếm không lớn, loại tửu điếm ở gần bờ nước ở Giang Nam này nhỏ, cửa vào cùng rất nhỏ, một người đứng nơi đó rất vừa, tất cả mọi người không ra được, biết rõ những ngừng người này là hải tặc, bọn họ nào dám tiến lên thúc giục.

Hán từ ở cửa ra vào kia vội la lên: "Đại ca, chúng ta đi nhanh đi!"

Tráng niên hán từ nâng chén rót rượu, rượu chầm chậm chảy ra, vững vàng rơi vào chén, không loạn chút nào, Hắn thong dong cười nói: "Không cần phải vội, a muội đang giao dịch, đã có người nhận ra chúng ta, vậy chúng ta kéo dài thêm một lúc, hấp dẫn những người này tới, chỗ a muội mới an toàn".

Hắn liếc mắt nhìn lão nhàn và phụ nhàn đang thất sắc hoảng sợ, cười nói: "Các ngươi đi đến một bên. ta hứa ăn uống xong sẽ bước đi, không đả thương tính mạng vô tội. Lão Lôi, vội

cái gì, ngồi xuống, chờ bọn Hắn!"

Trong lòng Hạ Tầm hưng phấn một hồi, đạp nát giày không thấy,

không ngỡ bây giờ lại gặp ở đây, không thê tưởng được mây người này chính là hải tặc. Giúp đỡ quan binh bắt mấy tên hải tặc? Không được! Nghe nói ở Đông hải, bang phái hải tặc sáng tối tất cả lớn nhỏ chí ít có mấy trăm, vạn nhất bọn họ chỉ là một bang phái nhỏ nhặt không đáng nói, hoặc là căn bản không biết tin tức Lăng Phá Thiên, vì việc này bạo lộ thân phận chẳng phải lấy nhỏ mà bỏ lớn?

Giúp bọn hắn đánh lui quan binh, tạo ra một thân phận đánh vào trong nội bộ bọn họ? Cùng không được, dễ dàng trà trộn vào hắc bang như vậy cùng quá vô nghĩa, cho dù bọn họ tin thật. vạn nhất làm cho mình biến thành tội phạm thì làm sao bây giờ? Hoặc là đem ta lôi kéo lên trên biên, qua nửa năm một năm mới có thể theo bọn hắn lên bờ hoạt động, chẳng phải đồ ăn đã lạnh?

Một lát sau. Hạ Tầm trong đầu xoay chuyển nhiều ý niệm, nhưng đều cảm thấy không ổn. đang do dự thì tiếng bước chân quan binh như sấm, đã ầm ầm tới, trong đó có một Tiểu giáo qua cửa số trông thấy chỗ người kia ngồi, lập tức chỉ một ngón tay hướng về phía hắn nói: "Chính là hắn!"

Tiểu kỳ quan lập tức vung tay lên. uy phong lẫm lẫm quát: "Đem hắn bắt lấy!"

Quan binh lập tức múa đao thương đánh tới. người phu nhân mặc áo xanh bối rối lui ra phía sau, lão hán vội vàng nói: "Chớ để nữ nhi của ta bị thương" Liền che chở phu nhân kia lùi về phía góc tường.

Hứa Hử cười mỉm kêu: "Lão Lôi. nhường ngươi!"

Đại hán họ Lôi thoáng cái vọt đứng lên, cái ghế dưới mông đã ở trong tay hắn, chỉ thấy hắn quát lên một tiếng lớn: "Mở!"

Một tiếng ầm dữ dội vang lên, cái ghế cực rắn chắc lại có thể giống như que củi bị hắn bẻ thành hai đoạn, hai tay đại hán họ Lôi cầm hai đoạn ghế, hắn hét lớn một tiếng, giống như một cơn gió lốc đen cuốn ra ngoài.

Hành lang quá hẹp, binh lính chen chúc cùng một chỗ, vốn thi triển không dễ, một số người

dùng trường thương, càng vướng chân vướng tay, đại hán đa đen tay cầm hai đoạn ghế gãy, quát mắng như sấm sét một đường đánh qua. giống như gió cuốn mây tan, không ít binh lính căn bản không có cơ hội ra tay, đã bị người khác tránh lui làm cho chen chúc rơi xuống sông

Có người miễn cường chống đỡ mấy chiêu, cùng không chịu được họ Lôi Vũ động hai đoạn ghế gãy như chong chóng, bị đánh ngã trái ngã phải, đại hán da đen giết đến càng hăng, hai tay múa đến giống như quạt gió một đường giết qua, nơi đi qua giống như nước bị phân liệt, tiếng kêu than đậy khắp trời đất. Đại hán báo tin ở một bên nhặt thanh trường thương lên. nóng lòng muốn thử, nhưng thậm chí ngay cả cơ hội xuất thủ tương trợ đều không có.

Hạ Tầm thấy tình cảnh này không khỏi cả kinh, đại hán họ Lôi kia có vài phần cậy mạnh, nơi này hẹp, thi triển thân pháp không được, nếu như ta ra tay, sợ cùng không chiếm được tiện nghi. Lại nhìn Hứa Hử trầm ồn ngồi ngay ngắn, không biết công phu Hắn sâu cạn như thế nào, chỉ sợ không đơn giản bắt được hắn, nghi đến đây, Hạ Tầm liền tràm khí lại, cùng giả bộ bối rối như thực khách, lui về một góc...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 205

Tin Tức

Chương 205: Tin tức

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Đại hán Lôi họ quơ hai đoạn ghế, thay phiên nhau đập xuống giống như rồng phun lửa, một đường thẳng tiến, một mực giết về phía trước, cả hành lang bị Hắn huyên náo đến gà bay chó chạy, vừa đánh vừa lui. Hứa Hử vẫn đang ung dung ngồi ở đằng kia. gắp một món ăn, uống một ngụm rượu, bình tình tự nhiên, không chút hoang mang.

Đột nhiên, hán tử báo tin kêu lên: "Đại ca, lại có rất nhiều quan binh tới".

Hứa Hử mỉm cười, đem một chén rượu cuối cùng uống cạn, lúc này mới đứng dậy, đi đến bên người chưởng quầy, từ lấy trong ngực ra một xâu tiền ném lên trên bàn, cười nói: "Chủ quán, đây là tiền rượu và thức ăn. bồi thường ghế cho ngươi".

Chưởng quầy cầm theo bút, cứng họng không nói ra lời, Hứa Hử cười ha ha, thuận tay tóm lấy bút trong tay hắn, lại chấm chấm mực, cất bước đi đến góc tường, nhấc tay múa bút, thoăn thoắt, một tuyệt cú trong giây lát hiện ra, hắn cầm bút hướng lên trên bàn ném một cái, hai tay chắp sau lưng, theo một bên hành lang khác cười ha ha mà đi, không coi ai ra gì, đầy vẻ ngông cuồng.

Trên tường nét mực đầm đìa, Hạ Tầm chăm chú nhìn lại, chỉ thấy bên trên viết: "Tùng thị nhân gia cận. bình sa khách lộ khoan. Minh triều tình canh hảo, phi thúy bát chinh an".

Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng, không nói đến thư pháp rồng bay phượng múa, chỉ trong

giây lát mà viết ra một bài thơ ngũ ngôn, nếu là mình tuyệt đối không làm được, không thể tưởng một đạo tặc tục tằng phóng khoáng trên biển như vậy, lại có thể đầy một bụng văn chương.

Lúc này đại hán họ Lôi cũng bỏ qua quan binh, đôi chân lớn lịch bịch chạy tới, hét lớn: "Đại đội quan binh đến đây." Nói xong liền cầm chân ghế rách tung toé trong tay hung hăng ném về phía truy binh.

Một gã binh lính đuổi sát theo lập tức dùng đao chém xuống, cái chân ghế này bị đại hán họ Lôi đập bể một trận, đã có kẽ nứt, lại bị cương đao bổ xuống, sạt một tiếng chém làm hai nửa, nửa thanh ghế gãy tà tà bay vào trong quán, hướng về phía người phụ nữ có thai bụng cao ngất bay đi.

Lão hán "A!" một tiếng kêu sợ hãi, nhưng hắn già nua. cước bộ chậm chạp, ngăn cản như thể nào được, Hạ Tầm vốn đang muốn đuổi theo ba tên hải tặc, thấy tình cảnh này liền bị dọa cho nhảy dựng, thuận tay quơ lấy bầu rượu trên bàn hung hăng đập tới.

Bầu rượu làm bằng gỗ, rượu cùng có một cân nặng, bị Hạ Tầm ra sức ném một cái, chuẩn xác đập trúng chân ghế bị gọt, cắm chặt vào vạt người áo phụ nữ có thai ghim trên mặt đất. phụ nhân kia nhìn thấy liền giật mình, hầu như ngất đi, mồ hôi như hạt đậu từ trên mặt chảy xuống, sắc mặt đã trở nên kinh hoàng.

Lão hán vội đỡ lấy nữ nhi, kinh hoảng nói: "Trời ạ, sao lại xảy ra chuyện này?"

Quan binh bên ngoài rầm rầm đuổi theo hải tặc, hai tiểu đồng mới mười một mười hai tuổi, làm sao đỡ được bà chủ nhà mình, điếm chủ sợ phụ nữ có thai ở trong cửa tiệm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vội vàng hướng về phía Hạ Tầm thở dài năn ni: "Khách quan, khách quan, mau mau cứu trợ vị đại tẩu này, đứng xảy ra chuyện gì mới tốt".

Hạ Tầm vừa thấy, cùng sợ phụ nhàn kia bị kinh hâi làm cho sinh non, đành phải bỏ qua cơ hội đuổi theo hải tặc, một bước tiến đến bên cạnh lão hán, đỡ lấy phụ nhân kia nói: "Lão nhân gia, đắc tội, sự việc gấp gáp, ta phải đỡ lấy người để đi tìm lang trung".

Lão hán liên tục nói, một miệng toàn lời cảm tạ, Hạ Tầm nói là đi đờ, nhưng lại khẽ cong eo đem phụ nhân kia bế lên. nói với lão hán: "Làm phiền, chỗ nào có lang trung, mau mau dẫn đường!"

Lão hán vội vàng hấp tấp dẫn Hạ Tầm chạy ra ngoài, một đường chạy một đường phân phó một cái tiểu đồng vội đi tìm cô gia, Hạ Tầm ôm phu nhân kia. tuy lực lượng hắn lớn nhưng đoạn đường chạy cùng làm hắn mệt mòi mồ hôi đầm đìa, thật vất vả mới đến một y quán, lang trung hỏi rồ tình hình, vội xem mạch, sau đó gọi người đi sắc liều thuốc an thai định thần.

Thật ra ở trong tiệm chờ đợi một hồi, phu nhân đã dần dần bình tình trở lại, bất quá khi uống chén thuốc vào, triệu chứng khó thở liền chuyến biến tốt. thần trí lào hán vốn đang loạn chuyển, lúc này mới tinh ra, ân nhân ở một bên, vội vàng đi về phía Hắn nói lời cảm tạ, cảm động đến rơi nước mắt nói: “Tiêu ca, nữ nhi này của lão cần y hỏi dược bao nhiêu trắc trở, đã gần đến trung niên mới vừa có thai, hôm nay nếu thật sự có chuyện, lão thật muốn chết, đại ân đại đức tiểu ca, không biết báo đáp như thế nào, xin nhận của lào một lạy cảm tạ! ” ỵ

Lão nhân nói xong liền muốn quỳ xuống, Hạ Tầm vội vàng dờ lên nói: “Lão nhân gia không cần quá khách khí, bất kỳ ai thấy chuyện này đều sẽ ra tay tương trợ”.

Hai người đang nói, một tiểu đồng dẫn một người trung niên dáng vẻ nho sinh hấp tấp chạy vào, nho sinh mặc một bộ quần áo màu xanh, đầu buộc khăn mòng, diện mục thanh tà, dưới hàm ba chòm râu nhỏ, khuôn mặt gấp đến độ trắng bệch, hoảng sợ xông vào y quán, trông thấy phu nhân đang ngồi ở trên ghế, lập tức run giọng hỏi: “Nương tử, nàng hiện giờ ra sao rồi?”

Phụ nhân chưa kịp trả lời, lão hán liền nghênh đón, nói tình hình vừa xảy ra, trung niên nhân kia nghe nói mẫu tử bình an. không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi đến bên người Hạ Tầm, lại là một phen cảm kích nói tạ ơn. Nghe lời hắn nói, Hạ Tầm mới biết được người này là danh nhân họ Vu, nhà ở Tiền Đường Thái Bình lý, lần này mang theo thê tử đến Hải Ninh tới thăm nhạc phụ, hôm nay nhạc phụ và thê tử rảnh rỗi đi ngoài đường, đến tiểu cạnh điếm bờ sông tạm nghi, hắn thì bởi vì hội kiến vài bằng hữu cũ, chưa từng đi cùng, không nghĩ tới suýt nữa có đại sự xảy ra.

Hạ Tầm đang nghi đến mấy tên hải tặc, muốn cáo từ rời đi. mấy người đâu chịu để hắn đi, liền nấm lấy cổ tay hắn, nhất định phải mời Hắn vào trong nhà ngồi chung, thiết rượu khoản đãi ân nhân, Hạ Tầm tìm mọi cách chối từ cùng không thoát khỏi, nghĩ nhạc phụ hắn là cư dân bản địa, chắc sẽ nghe được một số tin tức, liền theo hắn về nhà.

Hấn kêu xe kiệu thê tử, rồi mời Hạ Tầm về nhà, vị nhạc phụ này của hắn trong nhà cùng là người giàu có, sân trước sân sau. bố trí lịch sự tao nhà, ba gian chính phòng, trái phải hai gian sương phòng, còn có hai gian nhì phòng, nhì phòng mở một cửa, đông tây sương phòng phía

nam, có một đạo tường viện, đem cả khu nhà cách ly với bên ngoài. Chính giữa tường viện có một cửa tròn, phía sau cửa tròn, có một bức tường xây thành bình phong đặt ở sau cống.

Hai người mời Hạ Tầm đến phòng khách ngồi, lập tức phân phó dâng trà, dưới bếp làm tiệc rượu.

Hai bên ngồi vào chỗ của mình, một lần nữa tự giới thiệu thân phận. Hạ Tầm chỉ nói là đến vùng duyên hải đặt mua chút ít hàng hải sản, nhìn cách ăn mặc của hắn. Vu Nhân cùng không sinh nghi. Nghe người này tự thuật thân phận, nguyên quán lại là ở Khảo Thành Hà Nam, thể gia quan lại. tố phụ hắn là Vu Cử Tư, từng nhậm chức ở triều Nguyên cùng với hổ Quảng đều là tuyên úy ti đô nguyên soái, phẩm vị chánh tam phẩm tai to mặt lớn, sau khi điều đến Hàng Châu làm Lộ tống quản, thích thú nơi này, từ đấy về sau liền ở luôn đây.

Phụ thân hắn lúc trước ở triều Nguyên Binh từng chủ sự binh bộ và công bộ, so sánh với tô phụ chỗ thua kém rất nhiều, chỉ là quan chính lục phẩm. Đến tận thể hệ này, cùng đã đọc đủ thứ thi thư, bất quá Vu Nhân làm người ngay ngấn, tính tình đạm bạc, không thích làm quan, thể là sau khi khảo trúng tú tài liền không tiến thêm một bước đi thi cử nhân.

Hấn cưới vợ nhiều năm một mực không có con nối dõi, hôm nay đã ba mươi mốt tuổi, theo như thời đại này, xem tuổi người lập gia đình, đã xem như là trung niên, cực kỳ khó khăn, khó trách hai vợ chồng hắn khẩn trương như thể, nói đến đây, Hắn lại nói lời cảm tạ không thôi, lại gọi phu nhân lấy ra năm mươi xâu tiền, muốn tặng Hạ Tầm.

Hạ Tầm nhã nhặn từ chối, chuyển hướng chủ đề hỏi: "Vu huynh, lúc tiêu đệ ở trong tiệm, từng nghe hải tặc tự xưng Hứa Hử, còn có đại hán họ Lôi, còn có một a muội gì đó, những người này là làm chuyện gì!?"

Vu Nhân nói: "A! Tên kia là Hứa Hử sao, người này thanh danh không tệ. Tại vùng duyên hải, tất cả lớn nhỏ hàng trăm bang phái hải tặc... trong đó rất nhiều đều là xuống biển là giặc, lên bờ là dân, thân phận bí ấn, không dễ xác nhận, nhưng mà hải tặc như vậy thật ra thể lực đều rất nhỏ, thời gian gần đây, cách Hải Ninh rất gần, trên đảo ngoài biển, hải tặc lớn chân chính, chỉ có hai chi, Hứa Hử vừa rồi theo như lời hiền đệ chính là một đạo nhân mà trong đó.

Nghe nói phụ thân Hứa Hử từng là bộ hạ cũ của Trương Sì Thành. Trương Sì Thành sau khi binh bại tự sát. dưới trướng hắn có một vị Tô tướng quân liền lãnh binh rời bến làm hải tặc. Vị Tô tướng quân này còn có hai phó tướng, một họ Hứa, một họ Lôi. Vị em gái kia chính

là nữ nhi Tô tướng quân, tên là Tô Dĩnh, chỉ là tất cả mọi người đều gọi nàng như vậy mà thôi. cùng không phải muội tử của Hứa Hử.

Tô tướng quân dẫn quân rời bến làm hải tặc, tự mình làm đại đầu lình, hai phó tướng làm nhị đầu lình- tam đầu lình. Hôm nay thể hệ trước đều đã chết đi, bởi vì Tô tướng quân chỉ có một nữ, vị trí đại đầu lình liền truyền

cho đứa con của Hứa tướng quân là Hứa Hử, đứa con của Lôi Tướng quân Lôi Hiếu Hi thì làm nhị đầu lình, em gái là tam đầu lình. Chỉ hải tặc này, nói bọn họ là hải tặc, thật ra vẫn rất quy củ. có đôi khi bọn họ sinh kế khó khăn, cùng sẽ cướp bóc thương thuyền, nhưng mà chỉ cướp thương thuyền quan phủ hoặc là xứ Phù Tang, thuyền hàng buôn lậu, không quấy rầy dân chúng vùng duyên hải.

Bọn họ cướp thương thuyền, cuối cùng là một muốn đem lên bờ bán. hàng hóa bọn họ bán rất tiện nghi, không ít thương gia bản địa thật ra đều âm thầm qua lại cùng bọn họ, nói bọn họ là hải tặc, thật ra ngày thường ngông nghênh đi ở đầu đường cùng sẽ không có người đi đê ý tới, hôm nay cùng không biết là người nào tố giác, quan binh lại tới bắt bọn Hắn".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Bọn họ là hậu duệ của Trương Sĩ Thành? Tuy nói bọn họ ở chỗ này thanh danh rất tốt. coi như an phận, nhưng đã có tầng quan hệ này, như vậy bọn họ có thê muốn làm cá chép hóa rồng, ý đồ tạo phản hay không?"

Vu Nhân lại nói: "Mặt khác có một đạo nhân mã. cùng ở ngoài đảo, nhưng lại là bộ hạ cũ của Phương Quốc Trân. Phương Quốc Trân, Trương Sì Thành, trong bộ hạ cũ rất nhiều người đều quen thuộc thủy lộ, đệ tử ngư dân tinh thông hải chiến, về sau Phương Quốc Trân và Trương Sì Thành trước sau bại vào tay Đại Minh hoàng đế ta. một ít tàn quân của bọn họ liền chạy trốn trên biển, trở thành hải tặc ẩn hiện vô thường.

Thủ lình chỉ hải tặc này là một đôi vợ chồng, trượng phu họ Sỡ, thê tử họ Mễ, lấy Tiểu Sở, Tiểu Mễ xưng hô mà không có tên, so về nhân mã với chỉ Hứa Hử kia. hành vi bọn họ hung tàn hơn rất nhiều, bọn họ ở hải đảo, chiếm đoạt một số vùng duyên hải của hải tặc, còn mời chào giặc Oa ở Đông Doanh, chỉ làm cướp không mua bán, bắc tới Liêu Đông, Sơn Đông, nam chống đỡ Mân Chiết, Quảng Đông, đốt cháy nhà dân, bất người cướp của.

Đại Minh ta bờ biển dài dằng dặc, khó lòng phòng bị, cả khu vực này đều bị hắn làm hại.

Huống chỉ bọn họ còn đầu phục Nam Dương đệ nhất đạo tặc, được xưng là hải vương Trần

Tổ Nghĩa, Trần Tổ Nghĩa chiếm giữ Mã Lục Giáp Màn Lạt gia nhiều năm. hải tặc dưới tay gần vạn người, chiến thuyền trăm chiếc, Đông Doanh, Lưu cầu thậm chí hải vực Đại Minh ta đều bị hắn làm hại, rất nhiều tiểu quốc vùng duyên hải thậm chí còn tiến cống hắn nhằm bảo vệ bình an,

hoàng đế Đại Minh ta từng treo giải thưởng năm mươi vạn lượng bạc đuổi bắt Trần Tổ Nghĩa, nhưng cho tới nay Hắn vẫn tiêu dao trên biển, có người này làm chỗ dựa. thủy sư Đại Minh ta từng mấy bận rời bến áp chế, nhưng toàn không đánh mà lui".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Xem ra, nơi Lăng Phá Thiên đến, tám chín phần mười là ở chỗ hai tên hải tặc này, nhưng ta phải làm như thể nào mới có thể cùng bọn họ tiếp xúc, tìm tòi hư thực?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 206

Bị Bắt

Chương 206: Bị bắt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm từ lời Vu Nhân nói đã rõ ràng tình huống hai tập đoàn hải tặc lớn nhất bản địa, muốn hỏi thêm chút ít, nhưng Vu Nhân thực sự không biết gì thêm. Đúng lúc này, rượu và thức ăn đi lên, Vu Nhân và Hạ Tầm cùng uống rượu, Vu Nhân hỏi: "Hiền đệ lần này đến Hải Ninh, muốn buôn bán những thứ gì?"

Hạ Tầm nói: "Tiểu đệ muốn mua một lô quạt xếp, lại mua hơn mười cây đao Nhật Bản. những vật này dễ dàng rời tay, lợi nhuận càng lớn, chỉ tiếc theo nghiệp buôn bán không lâu. càng không có kinh nghiệm ở phương diện này, đi dạo trong này đã nửa ngày, lại không nhìn thấy cửa tiệm nào có".

Vu Nhân nghe xong khó xử nói: "Cái này... chỉ sợ không dễ, nếu hiền đệ, chỉ mua chút ít hải vị thủy sản. hoặc là đặc sản bản địa, vi huynh ngược lại dễ dàng giúp đỡ ngươi. Nhưng ngươi lại muốn những vật này, trên thị trường sợ rất khó mua được. Triều đình quy định, không có quốc thư, không có chiến tranh, không đến cống nạp, không cho phép thương thuyền Nhật Bản cập bờ buôn bán, như thể, nếu muốn mua được những vật này chỉ có phương pháp buôn lậu, nhưng vi huynh không nhận biết người ở phương diện này".

Hạ Tầm nghe Vu Nhân nói như vậy, liền hiểu rõ đây là một người quân tử, xác thực không hiểu được quan hệ giữa những bàng môn tả đạo, muốn từ chỗ Hắn tìm kiếm thông tin về những hải tặc kia là một chuyện vô vọng, Hạ Tầm không khỏi thất vọng, không ngỡ nhạc phụ của Vu Nhân Hoàng lào hán nghe xong lại nói: "Hạ tiểu ca ân nhân nhà ta, chuyện này cứ để lão nghĩ

biện pháp".

Hạ Tầm mừng rờ: "Lão nhân gia quen với bọn họ?"

Lão hán cười nói: "Lão có một huynh đệ họ hàng, mỡ cửa tiệm kinh doanh tại bản địa, bán chút ít đồ ngoại nhập, trong đó cùng có hàng Nhật Bản. nhất định có quan hệ trong phương diện này, ngươi là ân công của lào, chuyện này ta nhất định giúp được. Hiền tế, lát nữa ăn nghi xong, ngươi cùng đi, nói Hạ tiểu ca là bốn gia huynh đệ của ngươi, hắn không chối từ được".

Vu Nhân nghe xong liên tục gật đầu, Hạ Tầm mừng rờ, vội vàng nâng chén tạ ơn.

Ba người nói thật vui vẻ, đợi đến lúc cơm nước no nê, Vu Nhân và Hoàng lào hán liền cùng Hạ Tầm đi đến hắn cửa hàng của vị huynh đệ kia. Cái cửa hàng này chưởng quầy họ Lý, gọi Lý Đường, một cái tên cồ kính, tiêu điếm cô kính, trong tiệm bày biện phong cách cô kính lỗi thời, bên trên bày một ít thứ đồ mạ vàng.

Trong tiệm chỉ có một tiểu nhị nhỏ, hắn đang ngồi ở đàng kia chán đến chết, hắn nhận ra là Hoàng lão trượng, vừa thấy, Hắn vội vàng đứng dậy đón chào, hỏi rõ lý do, vội chạy tới hậu viện tìm chưởng quầy, trong chốc lát Lý Đường liền ra đón...

Lý Đường khoảng bốn mươi bảy bốn mươi tám tuổi, gầy gò, dáng người phảng phất như một cây mầm đậu dài nhỏ, eo hơi cong, liếc thấy biểu huynh đến. trên khuôn mặt gầy mới lộ ra vài phần vui vẻ, vội vàng gọi người bưng trà khoản đãi, hỏi rồ ý đồ đến, Hoàng lão trượng liền đem

Hạ Tầm nói thành anh em bà con của cô gia nhà mình, thinh hắn hỗ trợ mua chút ít hàng hóa. Vừa nghe là thân thích nhà mình, Lý Đường lập tức buông lòng cảnh giác.

Khi đó quạt xếp Nhật Bản cùng đao Nhật Bản tại Trung Nguyên thật là được hoan nghênh, một thanh đao Nhật Bản tại Nhật Bản chỉ trị giá tám trăm đến một ngàn văn tiền, nhưng mà vận đến Minh triều lại có thể bán đi giá cao năm nghìn đến sáu ngàn văn, gãy vai cùng là như thể, quạt Nhật Bản chế tạo tình mỹ, rất có giá trị nghệ thuật, cho nên tại Trung Nguyên cùng rất được hoan nghênh. Đương nhiên, lúc này hàng hóa Trung Nguyên ở Nhật Bản cùng có giá trị như thể. Hạ Tầm giả trang là thương nhân buôn bán nhỏ, chỉ mua mấy cái quạt xếp, vào thanh đao cùng là phù hợp với thân phận của hắn.

Lý Đường hướng về phía Hạ Tầm tùy ý hỏi vài câu. Hạ Tầm đã làm qua một hồi sinh ý, miễn cường trả lời, Lý Đường liền gõ bàn trầm ngâm nói: "Nghe giọng điệu của ngươi, ngược lại đã làm ăn qua, nhưng mà... chỉ sợ trước kia là chạy trên bộ, chưa làm qua làm ăn trên biển? Quạt xếp cùng chỉ là nhỏ thôi, đao Nhật Bản... ngươi vận qua được không?"

Hạ Tầm vội vàng cười nói: "Cái này không thành vấn đề, vãn bối có một bằng hữu, là đương sai ở phủ ứng Thiên, phương diện này có hắn quan tâm, sẽ không xảy ra vấn đề gì!"

Lý Đường lông mày mở ra: "Vậy thì được, cứ như vậy, đêm nay ta đang muốn nhập một số hàng, buổi tối dẫn ngươi theo, cùng ta đi, nhớ kỳ là phải tự chuẩn bị một chiếc xe, hàng hóa tới tay, lập tức chở đi. Nếu là lúc bình thường, mặc kệ giao dịch ở đầu đường, vẫn ở trong tiệm giao địch, đều là công khai, không cần đề phòng, nhưng thời gian gần đây không được, quan phủ khá căng, cần chú ý một ít".

Hạ Tầm nguyên ý là muốn dùng danh nghĩa buôn bán lấy sự tín nhiệm của Hắn, sau đó tìm cơ hội bỏ hắn qua một bên, một mình bắt liên lạc cùng bọn hải đạo, đâu chịu rời đi như vậy, nhưng trước mắt không nói được, đành phải tạm thời đáp ứng.

Sau khi Hạ Tầm trở lại khách điếm, trước đem yêu bài, quan phòng, vật phẩm quan trọng có thể xác định thân phận của mình giấu vào trong tủ, lại đi thuê cỗ xe lừa. đợi đến tối đêm. chỉ mang theo chút ít tiền giấy và tiền đồng, lại lần nữa tới tiểu điếm này. Điếm chủ Lý Đường đang chờ hắn, hắn đến nơi, lập tức lên đường. Lý Đường có một cỗ xe trâu, do tiểu tiểu nhị điều khiển. Hạ Tầm đi theo phía sau, đi ra khỏi trấn Diêm Quan.

Hạ Tầm không biết hướng bọn họ muốn đi là ở đâu. chỉ để ý đi theo phía sau, bọn họ quẹo hắn liền quẹo, bọn họ đi thẳng hắn liền đi thẳng, đường càng chạy càng rộng rãi, đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen, đã mơ hồ nghe được tiếng sóng, trong nội tâm Hạ Tầm âm thầm kinh ngạc: "Chẳng lê đã đến bờ sông?"

Quả nhiên, xa xa phía trước, chính là sông Tiền Đường cuồn cuộn sóng, xa xa, nhiều nơi đã có ánh lửa, phảng phất như những ngôi sao trên bờ cát. Mơ hồ còn có rất nhiều cỗ xe. Hạ Tầm theo điếm chủ kia đến chỗ gần, mới thấy trên sông có một chiếc thuyền lớn, âm u to lớn cộng thêm tiếng sóng làm nó phảng phất như một con cự thú, lại có rất nhiều thuyền nhỏ ở đằng kia, trong lúc hai người đến chúng đang tiến dần vào bờ, đem thuyền hàng hóa đến bờ.

Trên bờ có nhiều người cầm danh sách, bên cạnh có người cầm cây đuốc, nguyên một đám

hô tên, liền có người tiến lên đi kiếm nghiệm hàng hóa, chuyên giao tiền tài hoặc lấy vật đổi vật, tất cả đều dùng xe chờ đi, nhiều người như vậy, cửa hàng phân phối bất đồng, lại có thể trật tự ngay ngắn, không có nửa điếm ồn ào, có vẻ đâu vào đấy.

Hạ Tầm thấy cảnh trước mặt chỉ biết âm thầm líu lưỡi, lúc này hắn mới tin tưởng Lý Đường nói trước kia có thể ở trên đầu đường phố xá sầm uất thậm chí trong cửa hàng trực tiếp giao dịch cùng hải tặc xác thực không giả, nếu không có ngày thường không kiêng nể gì cả, giờ đây làm sao nhiều chủ quán như vậy trực tiếp giao dịch tại bờ sông? Xem tình hình này, hiển nhiên không phải là lần đầu. Không thể tưởng được tư thương giao dịch tại trấn Diêm Quan lại phát đạt như thể.

Muốn nói, hải tặc trước sau là một thứ luôn tồn tại, nhưng lúc này hải tặc lớn mạnh như vậy, nguyên nhân tạo thành là bởi vì hải thương Đại Minh phát triển quá lớn. Sau khi Chu Nguyên Chương lập quốc, từng thực hành chính sách ràng buộc với Nhật Bản, bọn họ chấp thuận nhập Minh triều cống nạp, nhưng Chu Nguyên Chương với chuyện bên Nhật Bản cùng không biết rõ, xem Chinh Tây tướng quân Hoài Lương thân vương trở thành Quốc vương Nhật Bản, mà lúc ấy Hoài Lương thân vương bận nội chiến, đối với hiện trạng trung thố cùng không rõ ràng, còn tưởng rằng Trung Nguyên vẫn là thiên hạ triều Nguyên, hai bên đã xảy ra ít hiểu lầm, về sau mới miễn cường thành lập mậu dịch triều cống, nhưng lúc này coi như đã chôn hiềm khích xuống...

Càng về sau, lãng nhân Nhật Bản và hải tặc Trung Quốc thường xuyên tập kích quấy rối biên giới, Chu Nguyên Chương sai Sử Phó Nhật khiển trách Hoài Lương thân vương, bắt Hắn tăng mạnh quản thúc, Hoài Lương thân vương bận nội chiến nam bắc, nào có rảnh rỗi đi trông nom những lằng nhân nhàn tản kia. trên thực tế Hắn nghi trông nom cùng không cần thiết, điều này làm cho Chu Nguyên Chương vô cùng bất mãn, cho rằng quan phủ Nhật Bản có ý qua loa.

Ngay sau đó, án hổ Duy Dung mưu phản bộc phát, khi thẩm vấn. lại phát hiện trong đó có bóng dáng người Nhật Bổn, những người Nhật Bản này định giấu phục binh trong thuyền tiến cống, đem hòa dược binh khí nấp trong cây đèn cầy lớn dùng để tiến cống, chờ khi tiến cung kiến giá thì trong ngoài liên thủ, đồng loạt hành động, giết chết Chu Nguyên Chương. Tuy nói những võ sì này chưa chắc là do người chấp chính ở Nhật Bản phân công, rất lớn có thể là hổ Duy Dung dùng số tiền lớn mời lính đánh thuê đến. nhưng điều này làm cho Chu Nguyên Chương giận dữ, lúc tra hỏi những kia phạm nhân Hắn mới biết được, Hoài Lương thân vương không phải quốc vương Nhật Bản, càng cảm thấy bị lừa gạt, dưới sự giận dữ, dứt khoát hủy bỏ liên lạc với phía chính phủ Nhật Bản.

Từ đó, lão Chu xem như gặp phải phiền phức lớn từ đám tiểu Oa trên hải đảo, về sau thủy sư Minh triều tiêu diệt một nhóm giặc Oa, đem một cây quạt xếp Nhật Bản làm như chiến lợi phẩm dâng lên cho hắn, lão Chu nhất thời thi hứng dâng lên, cầm bút bên cạnh viết bài thơ lên đó: "Quốc vương vô đạo dân vi tặc, nhiễu hại sinh linh thần quỷ oán, quan thiên tọa tinh điệc hà tri. đoạn phát ban y dì vi tiện. Quân thần tiến tóc ngữ oa minh, tứ chí khiêu lương vu thiên hiến", đem những Oa tử trên hải đảo kia mỉa mai giống như ếch ngồi đáy giếng, hung hăng chẳng thèm khách sáo, bởi vậy có thể thấy được lão Chu đối với những người này ngày càng phản cảm.

Nhưng Chu Nguyên Chương vẫn cho phép người Nhật Bốn đến cống triều, bất quá Hắn tăng mạnh sự quản thúc ở phương diện này, cho người Nhật Bốn cống kỳ theo quy định, số lượng cống thuyền, không đến ngày, số lượng vượt quá, số lượng không chính xác, cấm cập bờ buôn bán. Lão Chu quy định cho người Nhật Bốn điều kiện quá hà khắc, ví dụ như năm năm thậm chí mười năm, mới có thể triều cống một lần, mỗi lần đội thuyền không được phép vượt qua ba chiếc

Riêng vấn đề này, căn bản không cách nào thỏa mãn mậu dịch hai nước, Chu Nguyên Chương quy định không có quốc thư hay khám hợp không cho phép thông thương, lúc ấy trên đảo Nhật Bản tất cả lộ chư hầu đi lòng vòng khắp nơi đánh nhau, đầu người gần như biến thành đầu cẩu. có mấy chư hầu có thể biết được quốc thư của quốc vương? Đại Minh chỉ cho phép khám hợp đại diện cho một quốc gia, không còn chỉ nhánh. Hơn nữa lào Chu còn quy định, đội thuyền triều cống không cho phép đeo Vũ khí, quả thật cái này làm cho người ta khó xử, biển rộng mênh mông, hai nước đều có hải tặc xuất quỷ nhập thần, không mang theo Vũ khí làm sao hộ tống?

Câu cửa miệng nói lên núi kiếm ăn. xuống sông kiếm nước, cư dân vùng duyên hải không cho phép bọn họ mậu dịch, mậu dịch phía chính phủ số lượng lại rất nhỏ, bọn họ chỉ dựa vào đánh cá có thể lợi nhuận được bao nhiêu văn tiền? Cho nên tư thương bắt đầu tràn lan, tư thương vốn là trái pháp luật, lại phải thành lập đội ngũ võ tướng hộ tống của riêng mình, không có ước thúc pháp luật và kỷ luật, phần lớn không giống với hải tặc, nhưng bọn họ đối với dân chúng vùng duyên hải thật ra là rất hữu ích, có dân chúng vùng duyên hải ủng hộ và làm tai mắt cho bọn họ, triều đình căn bản cấm không dứt, đến nỗi hình thành quy mô to lớn như vậy.

Lý Đường đánh xe đến bờ sông, kiên nhẫn chờ ở nơi đó, ước chừng đã qua hơn nửa canh

giờ, người đang cầm danh sách gọi tên hắn, Lý Đường nhanh tiến lên, trước tiên không kiếm nhận, mà thì thầm với đầu mục kia. nghi việc giúp đỡ Hạ Tầm liên lạc tạm thời gia tăng hàng hóa, người nọ nghe xong nói: "Đao Nhật Bản và quạt xếp sao? Có thể! Mang tiền đến chưa?"

"Mang đến. mang đến. đại chất tử, mau tới đây, mau tới gặp cố đầu lình..."

Hạ Tầm nhanh tiến lên, đại hổ tử dò xét trên dưới vài lần, quay đầu phân phó nói: "Hà Thiên Dương, Hà Thiên Dương, đi lên trên thuyền lấy năm mươi cây đao Nhật Bản, một ngàn cây quạt xếp".

Bên cạnh một người lên tiếng, mục quang vừa chuyển lên trên người Hạ Tầm, đột nhiên kêu lên: "A! Ta nhận ra Hắn! Hôm nay khi bang chủ bị người báo hành động, quan binh áp chế, hắn ở tại hiện trường!"

Một câu chưa xong, thanh âm rút đao ra khỏi vỏ ở bên cạnh loảng xoảng liên tiếp vang lên. nghe thấy làm cho người ta ê răng, Hạ Tầm mới giật mình một cái, sáu bảy thanh cương đao sắc bén, đã vây ở xung quanh hắn.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 207

Đánh Cuộc

Chương 207: Đánh Cuộc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm không ngỡ mình vừa đến Hải Ninh một ngày, lại có thể đụng phải "người quen", Hà Thiên Dương kia đúng là đại hán báo túi tại tửu điếm nhỏ ban ngày hắn nhìn thấy, sáu bảy chuôi cương đao sắc bén lại gần. thân hắn lại không vật gì khác, căn bản không phản kháng được, chỉ làm ra một bộ dáng có phần sợ hãi nói: "A, thì ra hảo hán là người ban ngày tại hạ gặp qua kia, oan uổng, tại hạ lúc ấy xác thực là ở trong tửu điếm, nhưng ta không phải người quan phủ".

Cố đầu lình hổ nghi nói: "Ngươi thật sự không phải tay sai triều đình?"

Hạ Tầm kêu oan nói: "Làm sao có thể? Tại hạ chỉ là một thương nhân. Lý thúc có thể làm chứng. Ta lúc ấy vô tình, đã ở trong tiệm uống rượu trước mà thôi. nếu như tại hạ là mật thám triều đình, lúc ấy có thể đứng ở một phía không nhúc nhích sao?"

Cố đầu lình dò xét trên dưới người hắn một phen, vẫn không thể thoải mái bỏ qua, quát: "Lục soát!"

Trong lòng Hạ Tầm nhất thời buông lòng, thản nhiên mở hai tay ra, Hà Thiên Dương tiến đến, lục soát ti mí một lần, ngoại trừ chỗ tiền tài mang theo trên người, còn có hai bàn tay trắng, Lý Đường xem xét xong, cười nói: "Ngươi xem ngươi xem, ta đã nói, cồ đầu lình, người này thật sự là thân thích của ta. không sai đâu. đầu lình cứ việc yên tâm".

Cố đầu lình híp mắt nhìn Ha Tầm. đôt nhiên hỏi: “Lô dẫn của ngươi đâu?”

Trong lòng Hạ Tầm cả kinh, sau đó nói: “Mấy vật quan trọng, tại hạ không đặt ở trên người, nó cùng tài hành lý, đều đặt trong khách sạn”.

Cố đầu lình lại hỏi: “Ngươi nói khẩu âm Phượng Dương?”

Hạ Tầm nói: “Tại hạ ở tại ứng Thiên, tất nhiên nói khẩu âm Phượng Dương, dưới gầm trời này không biết có bao nhiêu người nói khẩu âm Phượng Dương, cổ đầu lình sẽ không vì vậy mà đem tại hạ trở thành thám tử triều đình chứ?”

Cố đầu lình nở nụ cười hắc hắc hai tiếng nói: “Ngày gần đây chúng ta nhận được tin tức, triều đình muốn nghiêm khắc tra khảo hải tặc, cho nên quan phủ Hải Ninh tăng cường khống chế, chúng ta bắt buộc phải giao địch tại bờ sông. Giờ đây xuất hiện ngươi là người từ Phượng Dương đến, đã từng xuất hiện ở tửu quán bang chủ của chúng ta đi qua, trên người vừa rồi không có lộ dẫn chứng minh, chẳng lê không phải là hiềm nghi lớn sao?”

Hạ Tầm thầm nghĩ: “Chủ quan, một lần trước đó chuẩn bị một lộ dẫn giả, là vì ứng phó quan phủ. lúc này đây có việc quan trọng, vậy mà lại quên chuẩn bị một phần lộ dẫn giả ứng phó với hải tặc, mụ nội nó, ta làm sao biết, hải tặc cùng muốn tra lộ dẫn”.

Lý Đường vội vàng tiến lên nói tốt: “Cố đầu lình, cồ đầu lình, lão Lý ta có thể đảm bảo, người này tuyệt đối không có khả nghi, hắn xác thực thật là thân thích nhà ta, cổ đầu lình nếu không túi, lần mua bán này không làm cùng được, lần sau hắn mang theo lộ dẫn. lại đến giao dịch cùng đầu lình là được”.

Lý Đường nói xong, liền xô đấy Hạ Tầm. làm bộ sinh khí nói: “Đứa nhỏ này, không biết quy củ, làm việc không ra thể thống gì, nhanh cút đi, đừng để Cố đầu lình tức giận, chờ cố đầu lình hết giận, có lẽ sẽ khai ân cho ngươi vài phần phú quý”.

Hạ Tầm cùng biết không ồn. vội vàng chuẩn bị đi, cố đầu lình cười lạnh nói: “Chậm! Đây là nơi ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Hấn đi vòng quanh Hạ Tầm hai vòng, vuốt râu quai nón suy tư một hồi, phân phó nói: “Đem hắn đưa lên thuyền”.

Hạ Tầm cả kinh nói: “Hảo hán gia, ngươi muốn làm điều gì?”

Tay chân Lý Đường luống cuống, sợ không cách nào giải thích với biểu huynh, vội vàng năn ni, cố đầu lình mất kiên nhẫn, trừng mắt quát:

"Thả cái gì mà thả? Đem hắn áp giải lên thuyền! Lý lão đầu, ngươi kiểm nghiệm hàng hóa rồi đi, quay lại lấy lộ dẫn của Hắn mang tới, ngươi biết làm sao giao cho ta, nếu như người này xác thực không có gì khả nghi, chúng ta tất nhiên sẽ thả hắn, mười ngày sau, chúng ta còn sẽ đến đây!"

Nói xong, hắn hướng về phía Hạ Tầm cười quái dị một tiếng nói: "Nếu như ngươi xác thực không có vấn đề, cố Bất Điên ta sẽ quay đầu thinh tội với ngươi, mười ngày thôi, làm phiền ngươi đi cùng chúng ta đến đảo Song Tự thưởng ngoạn phong cảnh, coi như giải sầu, đem hắn mang đi!"

Hai lười cương đao sắc bén giống như khung cửa tiến đến cố Hạ Tầm. áp giải hắn lên thuyền nhỏ, Hạ Tầm âm thầm kêu khổ: "Thảm rồi, môt khi bị bọn họ bắt đi, trở về bờ chỉ sợ khó như lên trời. Vật kia đặt ở trong khách sạn, bọn họ làm sao tìm được? Cùng phải nói, bọn họ và thương nhân bản địa quan hệ mật thiết như thể... không đúng, bọn họ là người giao dịch với Lý Đường, Lý chưởng quỳ biết thân phận ta, hội báo với quan phủ hay báo với hải tặc? Không xong, chính Hắn cùng mua hàng bấn của hải tặc, chỉ sợ là sẽ không thay ta giấu diếm thân phận.

Hạ Tầm miên man suy nghĩ, đã bị áp giải lên thuyền nhỏ, chạy về phía thuyền lớn đen kịt...

Hai tay Hạ Tầm bị trói sau lưng, nhét vào đáy khoang thuyền.

Hàng hoá trong khoang thuyền đã chuyển đi được bảy tám phần, trên cơ bản không có gì. Hạ Tầm ngồi ở đáy khoang thuyền. xung quanh tối om cái gì cùng không nhìn thấy, không khí nặng nề, hồi lâu cùng không còn người để ý tới hắn. Hạ Tầm ngồi dựa một cây cây cột mơ màng thiếp đi.

Thuyền lớn ra khỏi vùng ven sông là đến biển rộng, Hạ Tầm bị nhốt tại đáy khoang thuyền căn bản không biết đang ở nơi nào.

Những tên hải tặc này rất tinh tường thủy lộ, đi thuyền trong đêm, lại cùng không cố kỵ chút nào, không biết qua bao lâu. cửa đáy khoang thình thịch vài tiếng, bỗng chốc bị kéo ra, một luồng gió biển tươi mát mang theo mùi tanh cuốn vào, một ánh dương quang chói mắt cùng dọi vào trong, Hạ Tầm bừng tỉnh lập tức nheo mắt lại.

Bên trên có người hướng xuống dưới nhìn nhìn, quát: “Đi ra, lập tức đi ra”.

Hạ Tầm không biết là may hay rủi, chỉ ngoan ngoãn đứng lên, hai tay của Hắn bị trói ở sau lưng, không cách nào vịn thang, đành phải dựa vào hai chân khó nhọc đi tới.

Bong thuyền có mười tên hải tặc đang đứng, nguyên một đám hở ngực lộ bụng, tóc rối tung, có tên tùy tiện búi tóc, dùng dây cỏ buộc lại, có tên tóc tai bù xù. che mắt mười phần bất thiện. Hà Thiên Dương và cố đầu lình cùng đứng ở nơi đó, chỉ có hai người bọn họ ăn mặc chinh tề hơn một chút, chỉ là Cồ đầu lình lại béo, lớp mờ dầy cộp, mặc quần áo xong cùng như một con cóc tinh vừa thành hình. Hà Thiên Dương thì ngược lại, dáng người thon dài, mặt mùi mang theo chút cơ cảnh, khó trách Hắn được phân công phụ trách mật báo, tìm hiểu tin tức.

Mắt Hạ Tầm dần dần thích ứng ánh sáng, lúc này mới phát hiện thuyền lớn đã ra ngoài biển, trời cao mây trắng, sóng biển cuồn cuộn, mấy con chim biển giương cánh bay lượn trong gió biển, trời đã sáng rồi, xa xa có vài đảo nhỏ, chắc hẳn đó chính là sào huyệt của bọn họ.

Hạ Tầm giả trang làm ra một bộ dáng khiếp sợ nói: “Các vị hảo hán. các ngươi muốn làm gì?”

Cố đầu lình quay đầu lại hô: “Nhị gia, chính là hắn!”

Một người đứng ở bánh lái bên cạnh đại hán đi tới, một đôi chân to trần trụi đẫm lên bong thuyền, vô cùng vững vàng. Hạ Tầm nhìn hắn một cái, thầm nghi trong lòng: “Đây là hán tử họ Lôi sức lực lớn vô cùng, hắn chính là Nhị đương gia Song Tự bang Lôi Hiểu Hi!”

Lôi Hiểu Hi dò xét Hạ Tầm một hồi hỏi: “Lão cố, ngươi nói... chính là Hắn?”

Cố đầu lình vội vàng cúi đầu khom lưng nói: “Vâng, Nhị gia, chính là tiểu tử này”.

Lôi Hiểu Hi không cho là đúng nói: “Người này đã khả nghi, còn muốn tra ra chuyện gì, mang về chẳng phải vô dụng sao, ném hắn xuống biển cho rồi!”

Hạ Tầm không ngỡ vị Nhị bang chủ này đơn giản nhìn qua liền quyết định tính mạng hắn, không khỏi vừa sợ vừa giận, mắt thấy hai tên hải tặc tiến lên bắt mình. Hạ Tầm không thể ngồi chờ chết, dưới chân lập tức khẽ động, hai tên hải tặc tráng kiện, lại đi chân trần đứng ở bong thuyền, vốn vừng như bàn thạch, nhưng hai chân Hạ Tầm đạp đúng các đốt ngón chân của bọn

họ, căn bản chịu không nổi lực, hai người ôi một tiếng, liền ngã quỳ xuống, lại bị Hạ Tầm đá một cước, ngả lăn ra.

Lôi Hiểu Hi hai mắt sáng ngời, nói: "Ái ui, lão tử nhìn sai rồi, lại là cùng một nghề?"

Hạ Tầm lớn tiếng nói: "Làm nghề buôn bán ở ngoài, đã muốn tránh nanh vuốt quan phủ, vừa muốn đề phòng bọn cướp đường, không có vài phần bản lành, làm sao dám đi ra? quyền cước Tại hạ chỉ là dạng thô thiển thôi. sao có thể so sánh được với uy phong lôi Nhị gia. Lôi Nhị gia, tại hạ kính trọng quý bang hành hiệp trượng nghĩa đã lâu. thay trời hành đạo, lúc này đây, cùng chỉ muốn mua bán với các ngươi, cố đầu lình đã có lòng nghi ngỡ với tại hạ, bắt tại hạ lên thuyền. vậy cùng được thôi. trước khi tra ra chân tướng, các ngươi nên xem ta là khách nhân mới đúng, Lôi Nhị gia làm như thể, không sợ thương gia vùng duyên hải biết sẽ bị cười chê sao?"

Lôi Hiểu Hy ôm bụng cười cười to nói: "Hàng ở trong tay lão tử, bọn họ muốn kiếm tiền, phải nịnh bợ lão tử, cười chê cái gì?"

Thân hình hắn vừa chuyển, đột nhiên đến bên người Hạ Tầm. Hạ Tầm hai tay trói sau lưng, thân hình di chuyển không tiện, muốn tránh Hắn quả thực không dễ, Lôi Hiểu Hy một phát bóp chăt cố tay hắn. nhìn về phía bàn tay hắn. sắc mặt liền trầm xuống, nói: "Ngươi là hành gia dùng đao?"

Hạ Tầm không ngỡ hắn sẽ nhìn tay mình, càng không nghi đến hắn chỉ nhìn vết chai trên tay, phòng đoán ra binh khí mình hay dùng, đành phải kiên trì nói: "Tại hạ là tiểu thương hành, một mình bên ngoài.

Lôi Hiểu Hy cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi xem lão tử là người mù sao? Nếu ngươi nói là để phòng thân, luyện một chút công phu cùng là có khả năng. Một thương hành mang tùy bội đao thân? Ngươi là mật thám của quan phủ!"

Hạ Tầm vội vàng nói: "Ta không phải, Lôi Nhị gia đừng vội nghi ngỡ người tốt. nếu ngươi không tín, cùng nên chứng minh thân phận ta rồi mới quyết định".

Lôi Hiểu Hy trầm mặt lại nói: "Lão tử làm việc, cần nhờ ngươi dạy? Đem hắn vứt xuống dưới biển đi!"

Hạ Tầm liên tục giãy dụa, nhưng làm sao địch được số đông, bị đám hải tặc ba chân bốn

cẳng đem hắn trói thật chắc, nâng lên đến hướng thuyền vừa đi, Hạ Tầm lớn tiếng kêu cứu, chỉ trông mong có thể nhờ đại đầu lình họ Hứa cứu giúp, nhìn phong thái khí độ của hắn, còn như một người phân rõ phải trái, nhưng hô to cứu mạng không ngừng, thủy chung không thấy Hứa Hử xuất hiện.

Đúng lúc này, chỉ nghe một thanh âm quát: "Đứng lại! Chuyện gì xảy ra? Lôi lão nhị. ngươi đối với huynh đệ lạm dụng tư hình sao?"

Hạ Tầm bị người nâng lên không trung, chỉ có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng, căn bản nhìn không thấy bộ dáng người nọ, chỉ nghe thanh âm, là nữ nhân, Hạ Tầm nghi thầm: "Chẳng lẽ đây là Tam đương gia Song tự bang Tô Dĩnh Tô tiểu muội?" Miệng Hạ Tầm lập tức không ngừng khấu hô nàng đến cứu mạng.

Chợt nghe Lôi Hiểu Hy hơi không vui nói: "A muội, ngươi quản chuyện có phải là quá rộng không? Thuyền này là thuyền của ta. trên thuyền này, đều là của ta! Ta muốn làm gì, còn cần ngươi đáp ứng sao?"

Nàng kia nói: " Thuyền của ngươi, người của ngươi, cùng là cờ hiệu của đảo Song Tự, ngươi không thể rối loạn quy củ song tự đảo ta, làm xấu thanh danh đảo Song Tự ta!"

Lôi Hiểu Hy phẫn nộ nói: "Hình như nhà chúng ta quá nhiều quy củ, quy củ nhiều hơn nữa, còn là hải tặc hay không? Người này không phải huynh đệ chúng ta, là thám tử triều đình, ta muốn đem hắn ném xuống biển, không có vấn đề gì chứ?"

Hạ Tầm vội vàng kêu cứu nói: "Ta không phải thám tử triều đình, các ngươi không tuân thủ quy củ. lúc đầu chỉ nói mang ta lên trên đảo ở mấy ngày, tra ra thân phận ta liền thả người, tại sao đột nhiên muốn giết ta".

Nàng kia nói: "Lôi lão nhị, ngươi đã tra ra thân phận của hắn?"

Lôi Hiểu Hy nói: "Còn cần tra sao? Người này từng xuất hiện ở tửu quán lão đại bị phát hiện, trên người không mang theo lộ dẫn, ta mới lại xem qua tay hắn, là hành gia dùng đao, ngươi xem hắn như là một người thương hành sao?"

Nữ tử lạnh lùng nói: "Đảo Song Tự ta luôn luôn lấy quân kỷ trị bang, lấy việc chú ý quy củ, chú ý chứng cớ, nghe ngươi nói như vậy, ngươi chỉ bằng phòng đoán, liền muốn giết người?"

Lôi Hiểu Hy đang ở trước mặt thuộc hạ của mình lại bị nàng quát, không nhịn được, thốt nhiên nói: "Tô Dĩnh, ngươi không phải là lão đại đảo Song Tự, ngươi không nên hơi một tí liền vung tay múa chân với ta. hôm nay ta là Nhị đương gia đảo Song Tự, ngoại trừ Hứa Hử, người bên ngoài không hiệu lệnh được ta".

Thanh âm nàng kia cùng đột nhiên đề cao: "Tô tiểu muội ta chường quản Đoạn Sự đường đảo Song Tự, tất cả hình phạt trong ngoài, đều qua tay ta, nếu không chính là lạm dụng tư hình! Ta nói không cho phép giết, vậy không cho phép giết!"

Lôi Hiểu Hy cười lạnh nói: "Tại đây, con thuyền này, ta chỉnh là lão đại, Tô tiểu muội ngươi uy phong, chờ trở về đảo Song Tự lại bày ra cùng không muộn! Nghe hiệu lệnh ta, đem hắn vứt xuống dưới".

Chỉ nghe âm thanh rút đao ra khỏi vỏ vang lên. thanh âm Tô tiểu muội quát lên: "Ai dám?"

Lúc này cố đầu lình vội vàng đứng ra giảng hòa: "Nhị gia, Tam gia, vì một người ngoài, đáng sao, hai vị xin bớt giận nhân, xin bớt giận, dựa vào lào Cố ta xem, tên họ Hạ kia xác thực khả nghi.

Tô tiểu muội khí thế uy vũ nói: "Dần hắn lên đảo, tại sao phải sợ hắn có thể chắp cánh bay? Lấy chứng cớ xong lại giết, có ngại gì? Nếu như cứ như vậy lấy đi nhân mạng, chúng ta và Sở Mễ bang có gì khác nhau?"

Lôi Hiểu Hy nối trận lôi đình nói: "Chứng cớ? Chứng cớ cái rắm! Ngươi coi chúng ta là quan phủ triều đình? Bây giờ chúng ta chính là hải tặc, một đám hải tặc, còn cần những quy củ thối kia làm cái gì!"

Cố đầu lình vội nói: "Nhị gia tam gia, các ngươi không cần phải cãi nhau. Nhị gia muốn giết, có nguyên do giết. Tam gia nói không giết, cùng có lý do không giết, hay là, chúng ta cứ làm như vậy, dựa vào quy củ trên biên, người nọ là Nhị gia mang về, tự nhiên do Nhị gia xử lý. Cùng mặc kệ người, hàng, một khi xuống biển, sau một nén hương, chính là vật vô chủ, tam gia ngài nếu có thể đem hắn cứu lên, Hắn chính là người của ngài, tất nhiên do người xử lý".

Tô tiểu muội cười lạnh nói: "Một nén hương? Một người không thông kỹ năng bơi, cùng không thê nín thở, qua thời gian một nén hương đã sớm chết đuối, ngoài ra mạch nước ngầm phía dưới hải vực này bắt đầu khởi động, đá ngầm mọc thành bụi, ai biết hắn có thể bị cuốn đến nơi đâu. muốn xuống biển đáy tìm người nói dễ vậy sao, lão già, ngươi đây rồ ràng là

thiên vị lào Nhị”.

Lôi Hiểu Hy nghe xong lại cười ha ha, liên thanh nói: “Cái chủ ý này tốt. cái chủ ý này tốt. a muội, ta cùng không muốn tốn thương hòa khí với ngươi, chúng ta cứ làm như thể! Tiểu tử này cùng không phải tình nhàn của ngươi, ngươi để bụng như vậy làm gì? Ngươi cứu được, đó là hắn mạng lớn, ngươi cứu không được, đó là hắn đã ấn định làm con rề Long vương! Người đâu, ngừng ^thuyền thả neo, đốt hương, ném tên tiểu tử này vào trong nước!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 208

Hải Yêu

Chương 208: Hải Yêu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lôi đương gia ra lệnh một tiếng, thuyền viên lập tức dừng lại thả neo, bọn hải tặc đều hào hứng bừng bừng tới xem Nhị đương gia và Tam đương gia đánh cuộc.

Có người thấp một ném hương, cầm trong tay đứng ở đầu thuyền nâng lên cao cao, Hạ Tầm một câu kháng nghị cùng không kịp nói, đã bị vứt xuống biển, trên mặt biển một mảng sóng nước xanh thẳm, người vừa xuống nước, một lúc sau đã không thấy bóng dáng.

Lôi Hiểu Hy dựa vào mép thuyền, mỉm cười nói: “A muội, ngươi nghĩ muốn cứu hắn. vậy phải nhìn phúc khí hắn nhiều hay ít, bản lãnh bao nhiêu, nếu Hắn chống chọi qua một nén hương, ngươi lại có thể đem Hắn vớt lên. vậy hắn sẽ do ngươi xử trí. Lôi mỗ ta tuyệt không nhiều lời một câu”.

Đứng mặt đối mặt cùng hắn. là một nữ tử ăn mặc áo ngắn vải thô kiểu nam tử, tóc buộc thành đuôi ngựa, bay bổng trong gió biển, nàng hừ lạnh một tiếng nói: “Lôi lão nhị, ngươi khư khư cố chấp, sau khi trở về ta sẽ thinh Đại đương gia làm chủ, mặc kệ người này có thể cứu được hay không, chuyện này, ta không thể để yên!”

Lôi Hiểu Hy không cho là đúng cười nói: “Đại đương gia sẽ vì chút chuyện như vậy mà trở mặt với huynh đệ nhà mình? A muội, tinh lại đi. chúng ta bây giờ là hải tặc, không phải quan binh, quy củ nên thay đổi thì phải thay đổi...”

Lúc này, tên hải tặc đứng ở đầu thuyền la lớn: “Đến rồi, một nén hương đã hết!”

Bọn hải đạo lập tức đánh trống reo hò lên: “Tam đương gia, dựa vào người thôi!”

“Ha ha, không hiểu tiểu tử kia có còn mạng hay không!”

“Bên này bên này, Tam đương gia, nơi này nước chảy hướng đông, nên đi tìm bên này”.

Bọn hải tặc nói loạn cả lên. nữ tử kia cùng không để ý tới. mà là nhanh chóng đứng dậy cởi áo và dây lưng. Cởi bỏ đai lưng, cởi áo vải thô ngắn, đùi nàng thon đài rắn chắc, không có một điểm thịt thừa, áo da cá mập bó sát người quần ngắn bao lấy một bộ mông nặng trịch cực kỳ dụ hoặc, vô cùng đầy đặn.

Trên thân nàng mặc một bộ da cá đặc chế, nửa người mặc giáp giống như áo thiếp thân đuôi ngắn, buộc chặt trước bộ ngực căng tròn, phần eo mềm dẻo có lực buộc một dây lưng rất rộng, dây lưng gắn thêm một thanh đoản đao, vỏ đao dán chặt vào bên phải bộ mông no đủ của nàng, mười phần gợi cảm.

Vị Tam đương gia này nhẹ nhàng bỏ đi áo bào cùng giày, như một con báo với những đường cong tươi đẹp, nhảy lên mép thuyền, thân hình ngồi chồm hổm xuống, cái lưng bóng loáng dường như bị bịt kín bởi một tầng áo màu cà phê, lập lòe tỏa sáng, nhìn theo động tác của nàng, có thể tinh tường nhìn thấy dấu vết của sự quyến rũ nhảy lên trên mỗi tấc thân thể nàng.

Nàng hít sâu một hơi. hai tay chập lại với nhau, hai chân dùng lực đạp một cái, cả người như một con cá đâm xuống biển rộng, trên mặt biển dâng lên một chút bọt nước trắng noãn. Rất nhiều hải tặc đều chen chúc đến mép thuyền bên cạnh, thăm dò hướng nước dưới mặt biển. Nước rất thanh tịnh, có thể nhìn thấy bốn năm mét phía dưới, chỉ thấy nàng giống một giống như con cá, mông hơi nhếnh lên, liền lặn xuống chỗ sâu bên dưới, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mọi người...

Hạ Tầm biết kỹ năng bơi, hơn nữa kỹ năng bơi còn rất tốt, nhưng hán chưa bao giờ thử nhịn thở ở dưới nước thời gian dài như vậy. Một nén hương, cho dù có gió biển thổi, hương cháy nhanh hơn so với bình thường, nhưng khoảng thời gian này vẫn không ngắn. Dây thừng trên người Hắn trói cực kỳ chắc, căn bản giãy đến mấy cùng không thể mở, nếu như hắn có bản lãnh giấu đao dưới lưỡi, có lẽ còn có thể thử, nếu không thì chỉ phí công giày dụa làm dường khí nhanh chóng tiêu hao hết. Cho nên Hạ Tầm rất sáng suốt không hề chống cự, Hắn

giờ đây chỉ có thể đem tính mạng của mình giao cho Tô tiểu muội chưa từng gặp mặt kia.

Hạ Tầm ở dưới nước thong thả điều khiển dường khí. buông lòng thân thê, nương theo dòng nước chảy đong đưa, tận lực không lãng phí một tia khí lực nào, nghẹn khí một hồi lâu, mới phả ra một chuỗi bọt khí, cố gắng tiết kiệm đế thở. Nhưng chuyện này không dễ, khí dần hao hết sạch, hắn bắt đầu chống đỡ không nổi, phóng tầm mất nhìn lên, biển rộng màu lam ở phía trên, chỉ có từng bầy cá bơi qua. thủy chung không thấy người xuống...

Hạ Tầm không khỏi hoảng hốt, hắn không biết nén hương đốt xong chưa, cùng không biết vị Tô tiểu muội này có thể tìm được mình hay không, chẳng lẽ mình cứ hổ đồ như thể mà bỏ mạng ở nơi này?

Tô Dĩnh nhảy vào biển rộng, tựa như một con cá ngư tình xảo lặn xuống đáy biển, tìm kiếm khắp nơi. rốt cục, bên cạnh một đống đá ngầm màu đen, nàng phát hiện một mảnh áo bào màu trắng, theo dòng nước chảy nhẹ nhàng chập chờn, Tô Dĩnh lập tức chuyển thân thể, nhanh chóng bơi về phía đó.

Đôi mắt Hạ Tầm mỡ thật to, khẽ nhếch miệng, một chút không khí cuối cùng trong phổi đã hết sạch, ngẫu nhiên còn có vài bóng bọt khí bay lên phía trên. Hắn đã lâm vào tình trạng cạn kiệt sức, đúng lúc này, hắn thấy một nữ nhân, tứ chỉ thon dài, nữ nhân dáng người khỏe mạnh, tóc dài như đồng cỏ nương theo nguồn nước tung bay sau đầu nàng, nàng tựa như một hải yêu mỹ lệ, trực tiếp bơi về phía hắn.

Đây là ấn tượng cuối cùng lưu lại trong đầu Hạ Tầm. sau đó, hắn triệt để mất đi ý thức...

Hạ Tầm thức tỉnh, đã là ở trên hải đảo.

Bên cạnh là một lão thái thái không có răng đang ngồi, canh chừng Hắn, Hạ Tầm còn chưa thấy rõ ràng mình đang ở chỗ nào, chợt nghe một thanh âm nữ nhân đầy cởi mở nói: “Hắn đã tỉnh?”.

Sau đó màn cửa nhếch lên. một nữ nhân nhanh tiến vào, vừa nhìn thấy Hắn liền cười nói: “Ha ha, mạng ngươi thật đúng là lớn, không uổng công ta vất vả một phen!”

Nữ nhân này thoạt nhìn khoảng trên dưới ba mươi tuổi, màu da tiếu mạch khỏe mạnh, con mắt sáng ngời, thanh tịnh giống như nước biển, khiến cho nàng trẻ hơn tuổi rất nhiều. Miệng nàng đầy đặn môi trơn bóng, lộ ra một thứ dà tính đầy mị lực, nữ tử một khi có mị thái, chỉ

cần thêm ba bốn phần dung mạo, coi như là đã có bảy tám phần nhan sắc, huống chỉ nàng vốn không xấu, dáng nóng bòng người khỏe mạnh đầy gợi cảm, tướng mạo hơi có khí chất dà tính, nữ hải tặc này mang một loại tư vị đặc biệt.

Hạ Tầm chỉ nghe thanh âm liền nhận ra nàng, vội vàng giãy dụa đứng lên nói: "Thì ra là Tam đương gia, đa tạ Tam đương gia cứu mạng".

Tô Dĩnh lại là sang sảng cười, lớn tiếng nói: "Ngươi không cần khách khí, không đả thương người vô tội, đây là quy củ cha ta khi còn sống lập ra. Mấy ngày nay, ngươi ở tại đây, không cần đi đi lại lại lung tung, chờ ta tra ra thân phận của ngươi, ta sẽ phái người đưa ngươi trở về, nếu như ngươi đúng là thám tử triều đình, Tô tiểu muội ta có thể cứu ngươi, thì có thể giết ngươi!"

Tô Dĩnh tùy tiện dùng một bộ dáng như đàn ông, nói mấy câu như vậy, sau đó liền hấp tấp rời đi. Hạ Tầm chỉ là bế khí đã lâu, khi thức tỉnh, thì không còn nguy hiểm, ở trên đảo này, hắn chắp cánh cùng không bay được, bởi vậy không người nào trông giữ hắn. cùng không cần cột hắn. Hạ Tầm không dám rời xa, ở sân chung quanh đi lòng vòng, để quen thuộc hoàn cảnh ở đây.

Chỗ ở của Tô Dĩnh là dùng sơn động kiến thiết thành, ba gian nhà giữa, hai gian sương phòng, một cái tiểu viện, rất gần bãi cát, ra khỏi tiểu viện không xa, chính là bãi cát bằng phăng. Bãi cát là loại bãi cát vỏ sò, cát đá thô như đá sòi. nhưng nước biển rất thanh tịnh, thỉnh thoảng sẽ có một chút tảo biển hay một thứ gì đó bị sóng đánh lên bờ.

Hạ Tầm đứng ở xa xa nhìn động tĩnh trên đảo, cái hải vực này không thích hợp để đội thuyền cập bờ, bến tàu hắn là đặt ở nơi khác, hắn nhìn thấy một ít thuyền buồm cờ trắng vòng qua phía sau đảo, xem tình hình, đảo Song Tự giống như trạm trung chuyển buôn lậu, sinh ý rất thịnh vượng.

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Bọn họ tìm hiểu thân phận của ta, dù sao cùng còn mấy ngày thời gian, vì mạng sống của ta, phải lợi dụng khoảng thời gian này để đào tẩu. Nhưng một chiếc thuyền nhỏ, sợ là không đến được Hải Ninh, nếu là thuyền lớn. ta một mình một người không điều khiển được, vị tô Tam đương gia này đối với ta cùng không ngỡ vực vô căn cứ, nếu như ta bắt nàng làm con tin? Chỉ là, làm như vậy, thân phận nhất định sẽ triệt để bại lộ, nếu vượt qua cửa ải này, Lý Cảnh Long lại gây khó dễ, nếu như trước khi đào tẩu ta có thể tìm hiểu một ít tin tức tình báo hữu dụng thì tốt".

Nghĩ đến đây, Hạ Tầm lại quay trở về chỗ ở, ở đây có một đôi phu thê già, lào hán là thân binh của phụ thân Tô Dĩnh năm đó, sau khi già liền cùng thê tử ở chỗ này, chiếu cố tiểu thư Tô gia. Hạ Tầm và bọn họ bắt chuyện một phen, rất nhanh quen thuộc, nhưng lão là người thành tính, Hạ Tầm tuy nói bóng nói gió, muốn từ trong miệng bọn họ lấy một ít tin tức tình báo hữu dụng vẫn mười phần khó khăn.

Khi đêm đến, Tô Dĩnh uy vũ đi trở về, trông thấy Hạ Tầm đang ở trong nội viện cùng lão hán nói chuyện tào lao, nhàn tiện nói: "Trần bá, lấy hai bình rượu, họ Hạ, ngươi rỗi rãnh e rằng chỉ biết trò chuyện đúng không? Lại đây, cùng Đại tỷ uống hai chén.".

Có sẵn cá khô, tôm khô, vài món ăn sáng nhắm rượu đặt lên trên bàn. Hạ Tầm nhìn sắc mặt nàng, thử hỏi:

"Tam đương gia, gặp chuyện gì phiền lòng vậy?"

Tô Dĩnh nhấc một vỏ rượu tới, bật nắp, ọc ọc rót đầy hai bát to, nói: "Hôm nay quả thực đầy một bụng giận không đâu. trước cùng Đại tỷ uống bát rượu đã".

Hạ Tầm nhìn bát rượu lớn, không khỏi giật mình nói: "Chén lớn như vậy sao?"

Tô Dĩnh trừng mắt nói: "Có vấn đề gì? Ta là một nữ nhân còn uống được, ngươi là một nam nhân còn uống không được sao?"

Nàng nâng bát rượu lớn lên. ực ực một chén rượu lớn uống đến cạn đáy, một giọt cùng không còn, trừng mắt nhìn Hạ Tầm nói: "Tới phiên ngươi".

Hạ Tầm muốn nói với nàng vài lời, nhưng nhìn bộ dáng này, không cùng nàng uống rượu là không được rồi, đành phải kiên trì nâng chén rượu lên, đem một chén rượu uống xuống, một chén rượu đặt xuống, Hạ Tầm đã gần say, cái lưỡi cùng có chút cứng ngắc. Hắn vội khoát tay nói: "Tam... Tam đương gia, nếu lại uống, tại hạ... uống không được, ta... ta không uống rượu quá nhanh được, chỉ có thể bồi tam đương gia tâm sự thôi".

Tô Dĩnh đại mã kim đao ngồi ở trên bàn tiệc, xem thường nói: "Ngươi có phải nam nhân hay không!? Rượu này nhẹ mà!"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Tam đương gia, có phải là nam nhân hay không, không thể dùng tửu lượng lớn nhỏ để xác định mà?"

“A?”

Tô Dĩnh liếc hắn một cái, đôi mắt đầy dã tính mang theo một tia mị ý, lấn đến gần người Hắn, vừa đi vừa nói: “Như vậy, có phải là nam nhàn hay không, thể hiện ở vật gì đó lớn nhỏ? Ngươi nói cho ta biết, như thể được không?”

Hạ Tầm không ngờ nữ hải tặc này lại mãnh liệt như thế, chủ đề như vậy cùng không kiêng nể gì cả, nhất thời không biết làm sao, Tô Nghi nhìn hắn túng quẫn, đột nhiên làm càn cười ha hả: “Ha ha ha, trêu chọc nam nhân nhỏ như ngươi thật sự thú vị”.

“Nam nhân nhỏ?” Hạ Tầm không biết nên khóc hay cười: “Trong mắt Tử Kỳ, ta là nam nhân hùng vì đó, đến nơi này, trong mắt vị Đại tỷ, lại biến thành nam nhân nhỏ...”

Tô Dĩnh lại châm nửa bát rượu cho mình, một ngụm uống cạn. lau lau miệng nói: “Hôm nay Sở Mễ bang phái người đến, đảo Song Tự chúng ta và Sở Mễ hắn vốn luôn là nước sông không phạm nước giếng, nhưng bọn chúng hôm nay phái người đến, lại dám bảo đảo Song Tự chúng ta nhập bọn, cùng đi theo Trần Tổ Nghĩa, mà tên Lôi lão nhị ngu ngốc kia lại còn giúp đỡ bọn chúng nói chuyện, trước mặt người ngoài, ta lại không tiện bất hòa với hắn, nhẫn nhịn một ngày bực tức”.

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, vội vàng bưng bình rượu lên rót rượu cho nàng, một mặt hỏi: “Song Tự bang, Mễ Sở bang, tung hoành trên biển cùng lâu lấm rồi, gần đây bình an vô sự, tại sao đột nhiên bọn họ muốn lôi kéo nhập bọn?”

Tô Dĩnh cười lạnh nói: “Còn không phải Trần Tổ Nghĩa kia giống như ma đầu biển cả, không biết từ chỗ nào tìm tới một tên thần côn họ Lăng, hoa ngôn xảo ngữ, nói Hắn có tướng chân long thiên tử, cái tên ngu ngốc này chiêu binh mãi mã, là muốn làm hoàng đế!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 209

Xử Tử

Chương 209 :: Xử tử

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Những lời của Tô tiểu muội này lọt vào tai hắn. Hạ Tầm nhất thời mừng rờ, có những lời này, có thể có một thứ giao cho Lý Cảnh Long, bởi vậy phân tích, Lăng Phá Thiên có thể đã rời bến đầu phục Trần Tổ Nghĩa, nói không chừng vẫn là nhờ vợ chồng Sở Mễ giúp dắt mối, Sở Mễ đến cướp bóc, địa cảnh Sơn Đông bọn họ cùng đã đi qua, nói không chừng chính bởi vậy nên mới kết bạn với Lăng Phá Thiên.

Hạ Tầm đè sự kinh hỉ xuống, làm ra bộ dáng giật mình nói: "Tạo phản đương kim hoàng đế? Đây chính là tội lớn mất đầu đó, Tam đương gia không dính vào cùng bọn họ thực là cử chỉ sáng suốt".

Tô Dĩnh khinh miệt nói: "Cha ta lúc trước chính là phản lại Chu Trọng Bát. Chu Trọng Bát xưng đế tại Kim Lăng, cha ta rút xuống biển xưng vương, cùng không để ý hắn có thể làm gì chúng ta, không phải nói lập đất làm vua, chẳng lẽ lại là vương thố sao, Hắn làm hoàng đế cho dù rất cao, cùng không thể uy hiếp ngoài biển. Tạo phản có gì đặc biệt hơn người.

Ngừng lại một chút. Tô Dĩnh lại nói: "Bất quá chúng ta và Sở Mễ, cùng Trần Tổ Nghĩa không phải người một đường, thời gian qua rất hay đối đầu, sao có thể nghe hiệu lệnh của bọn họ".

Nàng liếc nhìn Hạ Tầm nói: "Chúng ta là hải tặc, nhưng chúng ta chỉ buôn lậu. trước kia. tự chúng ta lấy thuyền rời bến. đi tới đi lui tiêu thụ hàng hóa bên ngoại, từ khi chiếm hai đảo

này, các khách thương quốc gia khác đều hướng ở đây, chúng ta thu hàng của bọn họ, buôn bán trên đại lục, lại từ trên đất bằng mua sắm hàng hóa Đại Minh ta, bán lại cho bọn họ, buôn buôn bán bán, thu lợi cùng dày, làm vụ mua bán được là một vốn bốn lời. nhưng vợ chồng Sở Mễ tay sai của Trần Tổ Nghĩa làm gì?".

Tô Dĩnh ném miếng cá khô trong miệng ra. khinh miệt nói: "Bọn họ không mua bán! Đi ra ngoài buôn bán, bọn họ từ trước đến nay không có thuyền xuất phát, một đường cướp đoạt, cướp được cái gì bán cái đó, lúc trở về cùng không ngồi yên, lại là một đường cướp đoạt. Trần Tổ Nghĩa đặc biệt hung ác, mỗi lần cướp được một thuyền, nhất định cướp sạch giết sạch, đốt rụi, mặt hàng kiếm theo đường này, cho dù chúng ta là người kiếm ăn trên biển, cùng xem hắn như kẻ thù, làm sao có thể hiệu lệnh của hắn. trợ hắn làm ác?"

Hạ Tầm nghiêm nghị nói: "Tam đương gia nói thật là quá đúng, nghe ý tứ ngài, Đại đương gia cùng không đồng ý đầu nhập Trần Tổ Nghĩa, tại sao còn dây dưa lâu như vậy?".

Tô Dĩnh thờ dài nói: "Lôi lão nhị vẫn cảm thấy cha ta lập nhiều quy củ quá nghiêm, trói buộc mọi người phát tài. đảo Song Tự, có ba đinh núi.

Tô Dĩnh đột nhiên phát giác mình lờ lời, vội vàng sửa lời nói: "Không nói những việc mất hứng này nữa, nơi ta ở, ít có người tới, hôm nay ngươi ở trong đây, cùng Đại tỷ uống rượu thống khoái. Ngươi làm thương hành, kinh doanh cái gì, ở quê quán đã từng cưới thê thất chưa?"

Hạ Tầm thuận miệng đáp, Tô Dĩnh nhàn tiện nói: "Còn chưa có con nhò? Cùng tốt, thừa dịp giờ đây không có ràng buộc, nhiều lợi nhuận, kiếm chút tiền trở về, đợi có hài tử, liền mua vài mẫu đất, người nhà sống cho tốt. không cần phải hối hả ngược xuôi như vậy. Ài! Nam nhân của ta chết sớm, nếu có một đứa con ở bên người, ta muốn lên bờ mai danh ấn tích, không muốn làm cho hài tử mình sinh hạ làm một tên tiêu hải tặc..

Nàng vừa nói vừa uống, hai bình rượu cơ hổ tất cả đều là một mình nàng uống hết. cùng không biết uống đến giờ nào, ánh mắt nàng mông lung say lờ đờ, dần dần có chút ủ rũ, thờ dài một tiếng, gục xuống bàn nói: "Mệt mòi quá, thật không muốn nghi cái gì nữa, câu tâm đấu giác, ta không thích, nhưng còn có nhiều bộ hạ cũ của cha ta như vậy, không thích, cùng phải chống đờ..

Lời còn chưa dứt. nàng liền phát ra tiếng hô nhỏ bé yếu ớt, Hạ Tầm lẳng lặng ngồi trong

chốc lát, ngọn đèn nhẹ nhàng chập chờn, ánh sáng lúc sáng lúc tối, ánh mắt Hạ Tầm chậm rải rơi vào bên hông Tô Dĩnh.

Tô Dĩnh là một phụ nhàn thành thục, bởi vì thường xuyên hành tẩu trên biển, không tiện mặc váy bào, cho nên ăn mặc hai đoạn quần áo thiếp thân ngắn gọn, lúc này gục xuống bàn, bên hông lộ ra một đoạn, da thịt màu tiểu mạch bị ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào, lộ ra màu vàng rực rỡ, bộ ngực ở gần bát rượu, đường cong no đủ cao ngất hiện ra rõ mồn một, mùi hương thoang thoảng, một sự hấp dẫn đầy dã tính.

Nhưng ánh mất Hạ Tầm lại không có một điểm dục vọng, hán nhìn chằm chằm loan đao bên hông Tô Dĩnh, hắn đang do dự. nên hay không nên rút đao ra, bắt Tô Dĩnh làm con tin, bức đảo Song Tự đưa hắn rời đi, hắn muốn tin tức tình báo trọng yếu. trên cơ bản đều đã biết rõ, dựa vào những thứ này, đủ để báo cáo kết quả công tác với Lý Cảnh Long, lúc này không đi, một khi tin tức truyền đến trên bờ, phát hiện hắn mang thân phận Cẩm Y vệ...

Hạ Tầm nghi tới đây, chậm rãi đứng lên. đi đến bên người Tô Dĩnh. Tô Dĩnh ngủ rất say, đại khái là bởi vì đây là địa bàn của nàng, nàng căn bản không nghi đến tiêu thương hành Hạ Tầm này lại ăn gan hùm, dám đánh chủ ý với nàng. Hạ Tầm vươn tay lên, nhẹ nhàng rút đao ra khỏi vỏ, ngọn đèn in hình chiếu của Hắn lên trên vách đá, thân ảnh cầm đao có vẻ vô cùng quái dị.

Hạ Tầm đang muốn bắt giữ Tô Dĩnh, đột nhiên cảm thấy trong sóng biên có một chút âm thanh ồn ào, hắn nghiêng tai lắng nghe, thanh âm càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, đó là tiếng đánh nhau chém giết. Hạ Tầm vội vàng chạy tới cửa ra vào, kéo cửa phòng ra, một cơn gió biển kéo theo tiếng binh khí, tiếng hò hét khàn cả giọng, tất cả đập vào mặt. Hạ Tầm không khỏi sững sờ: cái quỷ gì đây, có người bất ngỡ làm phản sao?

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Bên tai đột nhiên truyền Ea một âm thanh. Hạ Tầm giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, hầu như chạm phải đôi môi đầy đặn gợi cảm của Tô Dĩnh, chẳng biết từ lúc nào. nàng đã đi tới phía sau hắn. nhẹ như con báo, chưa từng phát ra tiếng động.

Hạ Tầm cất lời giải thích lung tung: “Ta... nghe được bên ngoài có thanh âm kỳ quái.

Tô Dĩnh vươn tay đoạt lại loan đao trong tay Hạ Tầm, nhét vào trong vỏ đao ở bên thắt lưng như cũ, nàng dùng ánh mắt có chút cô quái liếc Hạ Tầm. phân phó nói: “Thành thật một

chút, không cần phải chạy loạn!" Nói xong liền chạy về phía ngoài viện.

Tiếng chém giết giằng co đến hết nửa đêm, một mực không thấy Tô Dĩnh trở về, đến khi sắc trời sáng, lão binh ở trong nội viện kia đi ra ngoài dạo một vòng, trở về nói cho bạn già và Hạ Tầm, đêm qua là người Sở Mễ bang lén lên bờ, muốn bắt buộc ba vị đầu lình đi vào khuôn khổ, trên đảo đã chết không ít người, còn có việc nữa. ngày hôm qua dờ hàng tại bến tàu, thương nhân ngoại quốc không kịp thời rời đi, giờ đây trên đảo đề phòng nghiêm ngặt, ba vị đầu lình đang cùng với người Sở Mễ bang thỏa thuận.

Hạ Tầm bỏ qua cơ hội tốt, đành phải an phận đợi trong nội viện, mỗi ngày chỉ biết dùng hết khả năng, từ trong miệng lão binh nghe tin tức trên đảo, sống một ngày như một năm, lại qua hai ngày, sau giờ ngọ hôm nay, Hạ Tầm không có việc gì vừa mới trở về phòng nằm xuống, đột nhiên mười tên hải tặc xông vào, đầu lình đúng là Hà Thiên Dương, vừa thấy hắn liền ra lệnh: "Đem hắn trói lại. mang đến gặp ba vị đương gia.".

Đại sảnh tụ nghĩa đảo Song tự là một sơn động rộng rãi, trong huyệt động cấm nhiều cây đuốc, bàn ghế đều làm từ gỗ nguyên sinh, có phần đơn sơ, hơi thô ráp, nhưng lại rất hợp với không khí ở đây.

Hứa Hử ngồi ở giữa, Lôi Hiếu Hy và Tô Dĩnh ngồi hai bên, sắc mặt ba người đều rất ngưng trọng. Giao thiệp với Sở Mễ không có kết quả gì, bọn họ còn nhận được trực tiếp lời cảnh cáo của Trần Tổ Nghĩa, Trần Tổ Nghĩa tung hoành thất hải, chiến thuyền trăm chiếc, nếu quả thật đối địch cùng bọn họ, căn bản bọn họ không thể chống lại.

Hứa Hử nói: "Giờ đây tình hình chính là như vậy, Trần Tổ Nghĩa không thể chờ đợi được nữa, muốn bức bách chúng ta nhập bọn, mục đích chính là có được đảo Song Tự, ở đây gần lục địa thời gian đi rất ngắn, từ ở đây đi lên. có thể thẳng đến chỗ tim gan của Đại Minh, là một nơi thật tốt. Chúng ta cho dù muốn giả đồng ý đầu nhập cùng không được, hắn nhất định sẽ bảo chúng ta đem đảo Song Tự nhường lại. Nhưng một khi ra khỏi đảo Song Tự, chúng ta không đi theo Hắn cùng không được, đất này rất may mắn. chúng ta phải lo ăn mặc cho hơn vạn huynh đệ, toàn bộ chỉ dựa vào hòn đao này. Hai vị đương gia, các người có tính toán gì không?"

Tô Dĩnh nói: "Chúng ta không thể đi theo Trần Tổ Nghĩa, quy củ đảo Song Tự không thể thay đổi! Chúng ta là bộ hạ cũ của Thành vương, dân chúng Giang Chiết, ngày xưa nhất ủng hộ Thành vương. Thành vương bị thua, chúng ta đơn độc trốn lên đảo, nhờ biến mà sống, vẫn

đang được lợi từ dân chúng vùng duyên hải, hôm nay sao có thể đầu nhập dưới trướng đại ma đầu Trần Tổ Nghĩa, đi theo hắn làm hại vùng duyên hải, gây tai họa cho phụ lão?"

Lôi Hiểu Hy nói: "Trần Tổ Nghĩa là một người có thế lực lớn, nhưng nếu là hắn muốn đối phó với chúng ta, ở biển rộng giương buồm, nói đến liền đến, cùng không phải chuyện gì khó. Nói thật, Đại đương gia, người Sở Mễ bang rồ ràng là đàm phán không thành liền ngầm đánh lén, làm bị thương nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, lão Lôi ta trong lòng cùng không thoải mái. Nếu theo chân bọn họ là không được, Đại đương gia ra lệnh một tiếng, ta lập tức ra đảo tìm bọn họ quyết chiến, tuyệt không sợ bọn họ. Nhưng nếu đánh Trần Tổ Nghĩa, người ta hải vương chính là hải vương, ta thừa nhận, không phải đối thủ của người ta!"

Hứa Hử liếc qua bọn họ rồi nói: "Nói cách khác, chúng ta ngoại trừ cách quy hàng, không còn cách nào khác?"

Tô Dĩnh vội la lên: "Đại đương gia, hải vương Trần Tổ Nghĩa xác thực lợi hại, nhưng chúng ta cùng không phải hổ giấy, Hắn đường xa mà đến, trên biên không nơi đậu, chúng ta có đảo Song Tự dựa vào, kiên trì đánh chiến, ai tiêu hao nhiều hơn? Món nợ này, Trần Tổ Nghĩa không rõ có tính hay không, ta xem hắn chỉ là muốn phô trương thanh thế, chưa hẳn sẽ phát binh đoạt đảo".

Lôi Hiểu Hy cười lạnh một tiếng nói: "A muội, nếu như ma đầu kia thật sự đến đây? Nhất định thủ được sao? Chúng ta có hơn vạn huynh đệ, còn có cha mẹ bọn họ, thê nhi, đều ở trên đảo, đến lúc đó đá vàng cùng nát. có thể còn lại cái gì? Đại đương gia, quy củ tổ tiên, cùng nên sửa chữa lại, chúng ta nếu làm hải tặc, nên thành thành thật thật làm hải tặc, cái quy cũ này con mẹ hắn giống như bộ dáng quan binh, làm gì có ý tứ?"

Hứa Hử xoay xoay hai viên ngọc trong tay, ung dung thản nhiên nói: "Thật ra điều ta lo lắng nhất, là Trần Tổ Nghĩa không có ý tốt với chúng ta, sau khi tiếp thu địa bàn của chúng ta, lại từ từ tiêu diệt chúng ta, chỉ cần binh lực của chúng ta, không cần chúng ta điều hành, đó mới là cả người cả của đều không còn, không thu hoạch được gì".

Lôi Hiểu Hy cười nói: "Đại đương gia, ta nhìn ngươi quá lo lắng rồi, ngươi nhìn vợ chồng Sở Mễ, đầu phục Trần Tổ Nghĩa, chưa thấy bị Trần Tổ Nghĩa nuốt mất, chẳng phải hôm nay vẫn là hạng tiêu diêu tự tại?".

Tô Dĩnh vội la lên: "Đại đương gia, ngươi lúc trước lập thiên minh ước, đã đáp ứng cha

ta!”.

Lôi Hiểu Hy nói: “A muội, ngươi không cần phải dùng cái này bức Đại đương gia, Đại đương gia chỉ vì toàn bộ phụ lão trên đảo chúng ta suy nghi, chăng lẽ ngươi có biện pháp đối phó Trần Tổ Nghĩa?”

Đúng lúc này, Hạ Tầm bị trói gô tiến đến, cổ đầu lình chậm rãi theo sát phía sau, đem một cái bao bỏ trên bàn rầm một tiếng, bao mỡ ra, yêu bài, quan phòng các thứ đều lộ ra. Hứa Hử cười cười, đầy tao nhã nói với Hạ Tầm nói: “Tống kỳ quan Cẩm Y vệ, Dương Húc Dương đại nhân, thất kính, thất kính. Đảo này thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện, một mực không có thời gian rành bái kiến đại nhân, là tiểu dân sai”.

Hạ Tầm bị bọn họ trói lại. biết thân phận đã bại lộ, nhìn thấy những vật này, không chút kinh hoảng, Hắn liếc mắt Hứa Hử đang ngồi, ngạo nghễ nói: “Đánh trói, chính là cách Hứa đảo chủ đãi khách sao?”

Chân mày Hứa Hử nhíu lại, đối với cách xưng hô tân kỳ này tựa hổ cảm thấy thú vị, hắn khoát tay một cái, Hà thiên dương liền rút đao ra, chặt đứt dây thừng trên người Hạ Tầm, tay chân Hạ Tầm hoạt động dễ đàng, hắn chọn một cái ghế, ngay trên trường án ngồi xuống. Đến lúc này, biến thành hắn với Hứa Hử cùng ngồi đối diện, Lôi hiểu Hy và Tô Dĩnh bên cạnh cùng ngồi.

Cố đầu lình cả giận nói: “Ngươi thật lớn mật, trước mặt bang chủ của chúng ta, nào có chỗ cho ngươi ngồi”.

Hứa Hử cười mỉm khoát tay nói: “Các ngươi lui ra!”.

Đợi một đám lâu la đi ra ngoài, Hứa Hử hai tay vịn án, hơi nghiêng thân nói: “Y theo quy củ đảo Song Tự chúng ta, không thể không xử tội mà giết luôn, ngươi đã không nói xạo, cùng không phủ nhận, như vậy rất tốt. Hứa Hử Ta bình sinh kính trọng nhất chính là anh hùng hảo hán, các hạ đã quang minh như vậy, ta cùng sẽ không làm khó ngươi, cho ngươi một cái chết thống khoái, ngươi thích chết kiểu nào?”

Hạ Tầm cười nói: “Đại đương gia, Dương mỗ đến đảo Song Tự của ngươi, vốn là muốn nói chuyện làm ăn với các ngươi, mối làm ăn này còn chưa thành, vậy mà Đại đương gia không thể chờ đợi được đã muốn tiễn ta rời đi sao?”.

Từ lúc Hạ Tầm vừa xuất hiện, Tô Dĩnh luôn dùng ánh mắt hung dữ nhìn hắn. Đêm đó sau khi nàng say rượu. Hạ Tầm lấy đi yêu đao của nàng, tuy về sau cuống quýt nói là bởi vì nghe được bên ngoài có tiếng đánh nhau, cùng đã khiến cho nàng cảnh giác. Hôm nay người trên bờ đến. mang đến bao hành lý của Hạ Tầm, quả nhiên là mật thám triều đình, làm nàng lại bị Lôi Hiếu Hy cười nhạo mỉa mai, nội tâm thật sự là hận chết Hạ Tầm. nhưng thấy hắn chết đến nơi lại còn nói cười vui vẻ, Tô Dĩnh không khỏi có vài phần khâm phục.

Hứa Hử vuốt vuốt miếng ốc anh Vũ trong tay, nhàn nhạt cười nói: "Làm ăn chuyện gì? đao Nhật Bản và chiết phiến Nhật Bản, ngươi muốn mua rồi đi chôn cùng sao?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 210

Đại Giá Quang Lâm

Chương 210: Đại giá quang lâm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tào Quốc Công, Thái tử Thái Phó, Chiết Mân Lường Quảng Tiễu phi Tống Tuần phủ Lý Cảnh Long đã đến Hàng Châu, hắn tới không tính là quá muộn, so với thời gian dự đoán Hạ Tầm sớm hơn ba ngày.

Tào Quốc Công đến Hàng Châu, các nhân viên quân chính quan trọng phủ Hàng Châu tự nhiên muốn tới bái phóng, náo loạn ba ngày mới yên tình, Lý Cảnh Long mấy ngày nay không muốn gặp người, người duy nhất muốn gặp lại thủy chung không xuất hiện, không khỏi nghi thần nghi quỷ hẳn lên.

"Đinh Thạch, trà dùng hổ Bào tuyền pha này, ta cùng đã uống qua; thấp hương Trong Linh Ẩn tự, ta cùng đã qua; đi thuyền bên cạnh Tây hồ, ta cùng làm qua; Dương Húc hắn ở đâu? Có thể tra được tin tức hay không, lo lắng bị bổn Quốc Công trách cứ, dứt khoát chạy mất?"

Thiết Huyễn nào biết hai người bọn hắn có ân oán khác, nghe vậy không khỏi bật cười: "Quốc Công quá lo, Dương Húc lẻ loi một mình đến phủ Hàng Châu, cho dù không tra được tin tức gì, cùng là việc tầm thường, cho dù bị Quốc Công trách phạt, làm sao có thể bỏ đi? Tục ngữ nói khắp thiên hạ đều là đất của hoàng thượng, Hắn có thể chạy đến đến đâu?"

Lý Cảnh Long thầm nghĩ: "Bà nội nó, ta chính hy vọng hắn chạy, lão từ làm chủ trì trong miếu, ngươi nào biết ũong đó có khúc chiết".

Thiết Huyễn lại an ủi: “Quốc Công không nên gấp gáp, lần này Quốc Công đến Hàng Châu, dân gian đều truyền ra, nếu như Dương Húc không thu hoạch được gì, sớm đã tới gặp Quốc Công thỉnh tội, giờ đây không thấy bóng dáng, nói không chừng đúng là đã tra được tin tức gì đó, đang lúc khẩn yếu quan đầu, Quốc Công đợi thêm chút ít thời gian cùng không sao, huống chi, đại kế tiêu diệt, cùng không thể hoàn toàn dựa vào tin tức Dương Tông kỳ dò xét, tất cả phủ đạo vùng duyên hải đều chờ Quốc Công đưa ra phương lược tiêu diệt hải tặc, Quốc Công cùng nên sớm chuẩn bị”.

Thiết Huyễn vừa nói chuyện này, Lý Cảnh Long mới tinh ra lần này Hắn đến Hàng Châu là để thanh trừ hải tặc, truy nã khâm phạm triều đình, hắn mới là người chủ sự, Dương Húc chỉ là một con tôm nhỏ mà thôi, hắn có thể tra được tin tức hay không, chỉ là báo cáo được kết quả công tác hay không mà thôi, chuyện tiêu diệt hải tặc mà không xong, chính mình không thể nào báo cáo kết quả công tác với hoàng đế, hắn bắt đầu thận trọng hơn, liền vội vàng hỏi: “Đúng rồi, hai ngày này quân chính phủ Hàng Châu sai nhân viên đến tìm nhiều lần. bốn Quốc Công một mực không thoát thân được, thời gian này bỏ phí mất rồi. nhưng hai ngày nay ta không thấy ngươi cùng đi, ngươi đang bận chuyện gì ở đây?”

Thiết Huyễn vui vẻ cười nói: “Bẩm Quốc Công, hai ngày này Quốc Công bận về việc ứng phó nhân viên quân chính quan trọng phủ Hàng Châu, ty chức thì cải trang vi hành, đi đi lại lại trong dân gian, nắm giữ một số tình huống, viết ra một ít phương lược hành động, chuẩn bị đưa Quốc Công tham khảo”.

Lý Cảnh Long mừng rờ: “Đinh Thạch thật sự có thể làm đều tốt. dùng

cảm làm việc, mau mau mang tới ta xem”.

Thiết Huyễn nói: “Chỉ tiết trên đó Ty chức viết còn thiếu một chút chu đáo ti mi, vốn định cân nhắc sau này mới mời Quốc Công xem qua”.

Lý Cảnh Long nói: “Âm thiên đả hài tử, nhàn rỗi cùng đã nhàn rỗi rồi, lập tức mang tới ta xem.”.

Thiết Huyễn đành phải về công sự phòng của mình, lấy phương lược tiễu phi bán thành phẩm ra.

Mấy ngày nay Thiết Huyễn thật sự không nhàn rỗi, hắn là người làm việc thực sự, tuy hắn chức trách chủ yếu là tra khảo sự tình trong quan binh có người tư thông với hải tặc, nhưng

đối với đại cuộc tiêu diệt hải tặc, hắn cùng một mực lo lắng.

Đến Hàng Châu sau, Lý Cảnh Long bận về việc xã giao, Thiết Huyễn thì thay thường phục, thiết thực đi vào dân gian, tiến hành dò hỏi một phen, hắn phát hiện, vùng duyên hải có vài nhóm hải tặc võ trang lớn nhất, tuyệt đại đa số đều là người Mân Chiết sống ở vùng duyên hải ven biển buôn bán bên ngoài Trung Quốc. Bởi vậy vùng duyên hải Mân Chiết hầu như từng nhà đều giao thiệp mậu dịch với bọn buôn lậu, lại tụ hợp một số dân giang hồ không cần mạng, có ít võ nghệ, dần đần hình thành.

Bọn họ bị cấm đoán, chính vì như thể nên mới có cư dân vùng duyên hải âm thầm ủng hộ và yểm trợ, cho nên vài ngày qua Thiết Huyễn đầy lo lắng, từ số lượng thuyền đi biển, đến quy mô khống chế, áo giáp hoàn thiện. cùng với phương diện quản lý cảng lớn cảng nhỏ, trước mắt còn đang hoàn thiện.

Thật ra loạn lạc trên biển thời Minh sơ so với thời kỳ sau cùng không coi là nghiêm trọng lắm, cái này chủ yếu có được là nhờ chính sách cấm biển của Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương cấm biển, cùng lúc áp dụng phương thức rút củi dưới đáy nồi, đại lượng chiêu nạp bộ hạ quân sì của Trương Sĩ Thành. Phương Quốc Trân vào trong bến, sau đó đối người, cho nhập ngũ, cùng lúc đó cho xây công sự ở vùng duyên hải, trang bị tại chỗ, tạo thêm nhiều tàu thuyền, tăng mạnh lực lượng đả kích hải tặc.

Từ Hoài Chiết đến vùng Mân Quảng, Chu Nguyên Chương tổng cộng dùng binh hơn mười vạn người, lượng lớn ngư dân tráng đinh bị bắt nhập ngũ, địa phương không còn lực cản trở, chính sách cấm biển phố biến rất thuận lợi. phương tiện phòng bị được thành lập, đối với hải tặc sinh ra rất nhiều uy hiếp.

Nhưng hải tặc, giặc Oa ngày càng hung hăng ngang ngược, càng về sau càng không dễ thu thập, nguyên nhân gây ra là tại chính sách cấm biên của Chu Nguyên Chương. Hải tặc, từ cổ chí kim. chưa bao giờ biến mất. nhưng mà thanh thể huyên náo to lớn như vậy, lại bởi vì cấm biến. Nguyên nhân chủ yếu Chu Nguyên Chương cấm biển, là vì năm đó tranh đoạt Trung Nguyên thất bại, rất nhiều thuộc hạ của Phương Quốc Trân, Trương Sì Thành đã ra biển làm hải tặc, đồng thời cùng ảnh hưởng đến tư duy của các tiêu nông.

Hơn nữa. hắn cảm thấy Đại Minh đã đủ tự cung tự cấp, căn bản không cần cùng quốc gia khác hỗ trợ lẫn nhau, về phương diện khác, Hắn lại muốn lợi dụng thủ đoạn kinh tế, khiến cho man di tứ phương cần giao dịch với Trung Quốc thần phục Trung Quốc, thừa nhận địa vị tông

chủ của Trung Quốc, cho nên từ lúc kiến quốc, liền thành lập hệ thống mậu dịch triều cống, ngươi muốn xưng thần tiến cống, ta mới cho phép ngươi giao địch, hơn nữa thời gian giao dịch, địa điểm, số lượng, giống, đều có sự ước thúc nghiêm khắc, đến lúc này, ảnh hưởng nghiêm trọng tới lợi ích kinh tế của dân chúng vùng duyên hải.

Câu cửa miệng nói dựa vào núi thì ăn núi. dựa vào biển ăn biển. Nhất là sau này chế độ triều cống mậu dịch của Đường triều phá sản, cải biến thành mậu địch, từ đấy về sau, Tống Triều. Nguyên triều cùng đã tiếp tục chính sách này, bởi vậy năm sáu trăm năm trôi qua, mậu dịch trên biên đã trơ thành đường sống quan trọng nhất của cư dân vùng duyên hải đông nam. giờ đây dân cư tăng trưởng, áp lực dân cư vùng duyên hải Mân Chiết mười phần rõ rệt, nhu cầu thông thương càng liên quan đến sinh kế căn bản. cấm biển chẳng khác nào tuyệt đường sinh lộ của bọn họ, chuyện này thật là một tai hoạ ngầm lớn.

Đời sau chúng ta truyền lại, thường thường xuất phát từ chính trị. khuyếch đại phiến diện tác dụng phương diện nào đó, hoặc là toàn bộ đại khái. Chúng ta tuyên truyền nói dân chúng triều đại Nam Tống ngày đêm hy vọng triều đình thu phục phía bắc Hoàng Hà đem về một mảng lớn quốc thổ, nhưng tiếu triều đình triều đại Nam Tống lại cứ an cư một góc không muốn phát triển, mà trên thực tế triều đình hoàn toàn muốn phát binh thu phục đất mất, nhưng lão bách tính không nguyện ý xuất binh, tiến hành chống cự rất tiêu cực, bởi vì ở triều đại Nam Tống dân chúng rất có tiền, thời gian sống tương đối khá, bọn họ không muốn vì thu phục đất đai bị mất mà tốn một khoản quân phí khống lồ, không muốn sau khi thu phục đất mất giao lại phải nộp càng nhiều thuế, đi trợ cấp phương bắc nghèo

Cùng một đạo lý, dân chúng vùng duyên hải đối với hải tặc có tình cảm phức tạp, không hề hận thấu xương giống như chúng ta giải thích. Ngoài ra, hải tặc tốt xấu lẫn lộn, trong đó quả thật có vài tên hung tàn đến cực điểm, đốt giết cướp đoạt, nhưng mà trong đó còn có rất nhiều người coi buôn lậu là mục đích chủ yếu, đúng là bọn họ cho trăm vạn dân chúng vùng duyên hải kế sinh tồn và cơ hội phát triển, dân chúng vùng duyên hải, thân sì, thậm chí quan viên làm sao có thể thù địch với bọn họ?

Lý Cảnh Long cùng là không giống như trong truyền thuyết chỉ biết cưỡi ngựa xem hoa, Hắn vẫn rất Sở trường về phương diện luyện binh, sau Thiết Huyễn mang sách lược tiêu diệt tới, Lý Cảnh Long mừng rờ, đọc qua một lần, hắn lại bố sung mấy việc chinh đốn quân ngũ, tăng mạnh quân kỷ, nghiêm túc phòng chống, nội dung thực chiến luyện tập, tổng cộng có tám điều, trở thành Tịnh Hải tám điều của chính mình, sai Thiết Huyễn lấy về chinh thêm lý, chuẩn bị oanh oanh liệt liệt phổ biến tại vùng duyên hải.

***

Lại là một ngày nữa trôi qua, sau giờ ngọ, tại hành dinh Lý Cảnh Long.

Lý Cảnh Long nằm tiêu dao trên ghế dưới cây tử đằng, hai tiểu cô nương thanh tà lanh lợi ngồi xồm bên cạnh nắm chặt đôi nắm tay trắng mịn nhẹ nhàng bóp đùi cho hắn.

"Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu. tây hổ ca Vũ ki thì hưu? Noãn

phong huân đắc du nhân tày, trực bả hàng châu tác biện châu.

Lý Cảnh Long nhàm chán ngáp một cái thật to, nhàm chán hỏi thăm: "Bão Cầm, ngươi nói cái gì du khách đem Hàng Châu lại xem trở thành Biện châu?"

Một tiểu cô nương nháy mắt mấy cái nói: "Bẩm công gia, đại khái là... đại khái là bởi vì mùa hè Biện châu và Hàng Châu cùng rất nóng".

Lý Cảnh Long nở nụ cười hắc hắc, cái chân to trần trụi cọ xát vào ngực tiêu cô nương khen: "Có đạo lý, rất có đạo lý, bôn Quốc Công có lẽ cùng đã nghĩ đến đạo lý này, ha ha ha ha.

Bão Cầm cô nương chinh lại áo vải bào Tùng Giang, che khuất nụ hoa trên bộ ngực nhỏ nhắn, hai má ửng đỏ, chỉ ngọt ngào cười.

Lúc này, một người thị vệ vội vàng đi đến, đứng lại ở xa, ôm quyền khom người nói: "Quốc Công gia, có người cầu kiến".

Lý Cảnh Long lười biếng nói: "Nói ta ngủ. không gặp".

Thị vệ kia lường lự nói: "Hắn nói, hắn tên là Dương Húc, là do Quốc Công phân công, đi đầu đến Hàng Châu làm việc công, nói tiểu nhân chỉ cần báo tên họ, Quốc Công nhất định sẽ gặp. Tiểu nhân đã kiểm nghiệm qua yêu bài của hắn, thật đúng là người trong cẩm Y vệ".

"Dương Húc?"

Lý Cảnh Long tính thần đại chấn, vọt ngồi dậy: "Hắc! Hắn rốt cuộc đã tới. tiểu từ này không chạy! Nhanh nhanh nhanh, gọi hắn đến đây".

Lý Cảnh Long đi guốc gỗ cao, mặc một bộ đạo bào, đủng đỉnh giống như thần tiên sống tiến vào phòng tiếp khách.

Hạ Tầm vội vàng đi vào phòng khách, vừa thấy Lý Cảnh Long, lập tức ôm quyền chào: "Ty chức Tống kỳ Cẩm Y vệ Dương Húc, bái kiến Tào Quốc Công".

"Hả? Ngươi tại sao ăn mặc bộ dạng này?"

Lý Cảnh Long huênh hoang vốn chuẩn bị cho hắn một màn phủ đầu, chợt thấy hắn mặc một thân áo ngắn vải thô không mới không cũ. đinh đầu đội nón, dưới chân một đôi giày vải màu đen trắng, trên bờ vai còn để một cái hầu bao, hiển nhiên là màn một bộ dáng tiểu thương, nhịn không được phải bật cười.

Hạ Tầm nhìn cách ăn mặc của mình, cười nói: "Quốc Công, không phải ngài phân phó ty chức cải trang vi hành, đến Hàng Châu điều tra khâm phạm của triều đình Lăng Phá Thiên, nơi hắn đang trốn và tình huống hải tặc Đông hải sao, ty chức ăn mặc như thể này, cùng là để thuận tiện tra án".

Hạ Tầm vừa nói, Lý Cảnh Long bỗng nhớ ra mục đích của mình, vội vàng thu lại khuôn mặt tươi cười, khuôn mặt chuyển sang nghiêm tóc, quay về bộ dáng bình thường, trầm giọng nói: "Dương Húc, bổn quốc sai ngươi đến Hàng Châu trước điều tra cẩn thận, những ngày này ngươi đi đến nơi nào, bổn Quốc Công đến Hàng Châu, lại không thấy tin tức của ngươi. Ta muốn ngươi điều tra nghe ngóng tình báo, nhưng đã có tin tức nào chưa?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 211

Va Chạm

Chương 211: Va chạm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm nói: "Quốc Công, ty chức nhận mệnh, không dám dừng lại phút nào, lập tức đi Hải Ninh, thời gian gần đây trước tiên đi theo hải tặc, tìm kiếm manh mối quan hệ. Ty chức tìm hiểu nhiều mặt, xâm nhập hang hố, tính toán xảo diệu chu toàn, quên cả sống chết.

"Được rồi được rồi." Lý Cảnh Long mất kiên nhẫn cắt đứt lời hắn nói: "Bốn Quốc Công muốn ngươi điều tra nghe ngóng sự tình, đã có gì chưa?"

Hạ Tầm cười nói: "Việc Quốc Công giao cho, ty chức giờ đây đã nắm giữ hơn phân nửa".

"Hả?"

Lý Cảnh Long ngạc nhiên không thôi, thực không thể tin vào tai mình, thật sự có thể tìm được tin tức xác thực nhanh như vậy, hắn vội hỏi:

"Khâm phạm Lăng Phá Thiên, đã biết nơi hắn trốn?"

Hạ Tầm nói: "Vâng, người này bị cáo thị truy nã khắp thiên hạ, đến nỗi không còn chỗ ẩn thân, bị ép rời bến, sau khi rời bến, hắn trước đầu phục dựa vào vợ chồng đạo tặc Sở Mễ, sau khi làm đạo tặc lại kết bạn với đệ nhất đạo tặc ở Nam Dương Trần Tổ Nghĩa, được Trần Tổ Nghĩa coi là tâm phúc, giờ phút này đang ở chỗ Trần Tổ Nghĩa làm quân sư".

"Nam Dương đạo tặc Trần Tổ Nghĩa?"

Lý Cảnh Long sắc mặt lập tức khó coi, hiển nhiên là hán nghe qua đanh hiệu người này, Lý Cảnh Long lẩm bẩm: "Trần Tổ Nghĩa tung hoành Nam Dương, rất nhiều tiểu quốc Nam Dương đều xưng thần tiến cống với hắn. thực lực mười phần cường đại. Hoàng Thượng từng treo giải thưởng năm mươi vạn lượng bạc lấy thủ cấp của hắn, cùng không làm gì được hắn, muốn đối phó người này, cùng rất khó khăn".

Hạ Tầm nhân cơ hội nói: "Ty chức còn dò xét được một tin tức, có lẽ đối với việc Quốc Công tiêu diệt hải tặc sẽ có ích".

Hai mất Lý Cảnh Long sáng ngời, vội vàng hỏi: "Nhanh nói. tin tức gì?"

Hạ Tầm nói: "Trên biển có một đảo gọi là Song Tự, chiếm giữ nơi đó là một nhóm hải tặc, người đứng đầu gọi là Hứa Hử, theo ty chức dọ thám biết, người này làm hải tặc rất có nguyên tắc, xưa nay chỉ là cướp hàng hóa bên ngoài, buôn lậu, không giết người cướp đoạt, làm hại quê nhà.

Sau khi Lăng Phá Thiên đầu nhập vào nhóm Trần Tổ Nghĩa, liền lừa gạt hắn, nói hắn có chân mệnh thiên tử, khuyên Hắn làm hoàng đế, Trần Tổ Nghĩa dà tâm bành trướng, bước đầu tiên chính là muốn thống nhất hải vực, vợ chồng đạo tặc Sở Mễ đã đầu phục hắn, vài ngày trước từng dựa vào mưu kế hắn bày ra chiêu hàng Hứa Hử, bị Hứa Hử cự tuyệt, hai bên vì thể còn giao chiến, có lẽ, chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này".

Lý Cảnh Long truy vấn nói: "Làm sao lợi dụng, chiêu an bọn hải tặc này, dùng giặc đánh giặc sao?"

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Quần đạo Đông hải không chỉ có một thế lực, triều đình cùng không thê nhất nhất chiêu an? Còn nữa, ty chức còn dò xét được một tin tức, những cư dân thiếu văn minh ở tản mạn trên hải đảo đã quen, không nguyện ý lên bờ nhận lệnh vua để giáo hóa, nhưng bọn họ cùng không thích lén lút buôn bán lậu dưới mắt quan phủ như vậy, chém

chém giết giết với hải tặc, nếu như triều đình có thể chuẩn ân ban giấy phép đặc biệt để bọn họ tự do mậu dịch, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ nguyện ý hiệp trợ triều đình đả kích hải tặc, dù sao trong đó cùng có nhiều người bất đắc dì mới làm hải tặc, nếu như có thể an tâm buôn bán, phát tài, bọn họ cùng không trở thành người kiếm sống bằng đao kiếm".

Lý Cảnh Long nghe xong sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, trách mắng: "Nói hươu nói vượn! cấm dân gian tự do mậu dịch, đây là khâm mệnh quốc sách của Hoàng Thượng, ai dám

sửa đổi?”

Hạ Tầm khuyên nhủ: “Quốc Công quyền cao chức trọng, được Hoàng Thượng tin cậy, nếu như Quốc Công đem tình hình thực tế vùng duyên hải tấu với Hoàng Thượng, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ cải biến chủ ý. Cử động lần này nếu có thể phổ biến, thì không khác gì rút củi dưới đáy nồi. quần đạo Đông hải chắc chắn tán mát hơn phân nửa, dân chúng vùng duyên hải đều sẽ nhớ ân đức Quốc Công”.

Lý Cảnh Long lắc đầu liên tục nói: “Ý kiến ngu xuẩn. bốn Quốc Công tiêu diệt hải tặc, còn cần mượn lực hải tặc sao, thôa hiệp với bọn chúng, lan truyền ra ngoài chẳng phải làm cho người ta chê cười? Nói nữa, Đại Minh ta sản vật phong phú, không chỗ nào không giàu có, hàng hóa ngoại đi có hay không cùng thể, Đại Minh ta là thiên triều thượng quốc, chư hầu quốc gia man đi chỉ có thể chịu thần phục ta, xưng thần tiến cống mới đồng ý mậu dịch, đây là bởi vì thần phục mà hắn được lợi, hiếu không?

Chính sờ vị chính kì nghị bất kế kì lợi, minh kì nghĩa bất kể kì công, cho phép dân gian tự do thông thương? Thật sự là quá buồn cười, đây không phải đem đây ngã gốc rê lập quốc của Đại Minh ta sao? Vì một lợi ích nhỏ, đem Đại Minh thượng quốc ta đặt ngang hàng địa vị cùng chư lù man di? Thật sự là hoang đường, ta dám nói như vậy với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không cất đầu ta làm cầu đá mới là lạ, sau này đừng nói với ta những khốn kiếp như thể!”

Hạ Tầm ngầm thờ dài, bất đắc dì hỏi thăm: “Vậy Quốc Công định làm như thể nào?”

Lý Cảnh Long nắm chặt hai nắm đấm. hai mắt nhìn thẳng vào phía trước, vừa kiêu ngạo vừa nghiêm nghị nói: “Vườn không nhà trống, chinh đốn phòng bị, tìm địch quyết chiến, phá sào huyệt của chúng!”

Hạ Tầm không nói gì.

Lý Cảnh Long quay đầu liếc mắt qua Hạ Tầm, thầm nghĩ: “Tiểu tử này không biết dùng biện pháp gì, lại có thể tìm hiếu đến tin tức này, không thể nói trước, tạm thời tha hắn một lần, sau này sẽ tìm cơ hội.” Nhân tiện nói: “Ngươi đi gặp Thiết Huyễn, Hắn đang bề bộn công việc, nhìn xem có thể làm cái gì, ngươi đi giúp đỡ hắn làm cho tốt. đại kế tiêu diệt hải tặc, đều có bổn Quốc Công làm chủ”.

Hạ Tầm bất đắc dì, chỉ đành chắp tay nói: “Vâng, ty chức tuân mệnh, nhưng ty chức còn

đang nghe một số tin tức có thể trợ giúp Quốc Công tiêu diệt hải tặc, không thê ở lại hành viên, một lát còn phải rời đi..

“Như vậy...”

Hạ Tầm cướp lời nói: “Vì để tránh việc ty chức cung cấp tin tức cho người làm bọn chúng sinh nghi ngờ, chỗ ở của ty chức lúc này không nên công khai, chờ khi có tin tức, ty chức sẽ tùy thời đến bẩm báo Quốc Công”.

Lý Cảnh Long muốn hắn giữ ở bên người, tùy thời tìm cơ hội hãm hại Hắn, lại muốn có được tin tức tình báo của hắn, đứng trước công lao lớn, nội tâm do dự một lát, rốt cục vẫn là tâm tư lập công chiếm thượng phong nói: “Được rồi. chờ khi có tin tức, lập tức trình báo cho ta, đợi đến khi bốn Quốc Công dẫn đại quân rời bến tìm địch quyết chiến, ngươi nhất định phải gấp rút trở về”.

Hạ Tầm vâng một tiếng, rồi xoay người đi tìm Thiết Huyễn.

Thiết Huyễn đang vùi đầu xuống bàn xử án, sắp xếp bản “Tịnh Hải sách lược” của Lý Cảnh Long, vừa thấy Dương Húc xuất hiện, tự nhiên mừng rờ. Hạ Tầm đem tình báo hắn nói với Lý Cảnh Long kể lại một lần cho

Thiết Huyễn, phản ứng Thiết Huyễn và Lý Cảnh Long hoàn toàn nhất trí. chiêu an thì tốt. nhưng bắt triều đình thỏa hiệp với hải tặc, bỏ lệnh cấm biển là tuyệt đối không thể.

Người thời đại này, có lẽ chỉ có những người sống tại khu vực vùng duyên hải kia, mới biết được mậu dịch hải dương đối với bọn họ mà nói quan trọng đến bực nào, đại bộ phận người Đại Minh đều giống Thiết Huyễn khi đánh giá điếm này: Đại Minh không chỗ nào không giàu có, hoàn toàn không cần cùng tiểu quốc man di giúp đỡ lẫn nhau, chịu buôn bán cùng bọn họ, đó là cho bọn họ mặt mùi, là một loại ban cho, bọn họ được cung kính hướng về phía Đại Minh xưng thần.

Tiếp đó, Thiết Huyễn liền mang Tịnh Hải hắn đã cơ bản sắp xếp thành hình ra cho Hạ Tầm xem, Hạ Tầm nhìn những phương lược kia, tâm tình càng thêm trầm trọng, phương lược càng quy định trọng lượng thuyền của dân. chiều dài. độ rộng, chiều sâu nước ăn, tất cả đội thuyền kể cả hai cột buồm trên thuyền lớn dàn gian vượt qua giới hạn toàn bộ xem xét, chinh lý lại. Ngoài ra còn có pháp lệnh bảo giáp, tội liên đới càng quy định rõ, dùng thủ đoạn này, xác thực có thể đạt nhiều hiệu quả, nhưng mà làm như vậy, đối với dân chúng vùng duyên hải

không khác gì một tai họa.

Hạ Tầm trầm trọng nói: "Thiết đại nhân, biện pháp này áp dụng xuống dưới, tiêu diệt hải tặc có thể rất hiệu quả, nhưng phương thức đả kích kéo theo sẽ thể nào, có thể kiên trì bao lâu? Đối với vùng duyên hải dân chúng thực sự có ích sao? Rất nhiều hải tặc, chỉ là buôn lậu bán hàng mà thôi, làm như vậy, rất có thể làm cho bọn họ bí quá hoá liều, gia nhập với những người đốt giết đánh cướp trộm cắp không việc ác nào không làm. dân chúng vùng duyên hải sinh kế trên biển, kể từ đó, cuộc sống nhất định túng quẫn".

Thiết Huyễn tính cách ngay thẳng, ghét ác như thù, nhận thức chuẩn đạo lý trảm tận sát tuyệt, trong mắt hắn. phàm là sự tình vi phạm pháp luật triều đình đều là vi phạm pháp lệnh, phải tiến hành loại bỏ. Đã vâng mệnh lệnh triều đình, rõ ràng cấm dân chúng vùng duyên hải một mình thông thương, nhất định phải triệt để cấm tiệt. Mà chính sách có hợp lý hay không, sau khi chấp hành có thể chặt đứt sinh kế của mấy trăm vạn dân chúng hay không, căn bản không phải chuyện hắn lo lắng.

Vừa nghe Hạ Tầm nói như vậy, hòa khí trên mặt Thiết Huyễn biến mất, thần sắc nghiêm túc nói: "Dương Tống kỳ, cách nói của ngươi rất là nguy hiểm, ngươi nhận bổng lộc triều đình, không lo cho quân chủ, ngược lại còn thay những hải tặc làm xằng làm bậy kia nói lý lẽ? Dựa vào ý kiến của Thiết mỗ, trái pháp luật chính là trái pháp luật, ngươi có một ngàn một vạn lý do, xúc phạm quốc pháp, cùng sẽ bị trừng phạt. Ngươi xem, chỗ này của ta còn có một điều, dán bảng cáo thị, quy định ngày tự thú. Nếu như quá thời hạn không đến, cần phải nghiêm lệnh tiêu diệt, Thiết mỗ cho rằng, đối với những hải tặc này, tiêu diệt là việc chính, trấn an làm phụ. phải đem bọn họ đánh thật đau, thật sợ, bọn họ mới không dám vi phạm quốc pháp, tiếp tục rời bến làm hải tặc".

Vị Thiết đại nhàn này chức quan mặc dù không cao bằng Lý Cảnh Long, nhưng chính khí nghiêm nghị, lời nói ra không để cho nghi vấn, Hạ Tầm mình đầy lời nói, vẫn không thể giải thích được, cái nhìn của Thiết Huyễn, lai theo lý luận của hắn, nhận thức của Hắn, những thứ này đã in sâu trong nội tâm, thâm căn cố đế, không phải đạo lý mà Hạ Tầm, nói một chút sự thật có thể thay đổi, hắn nói thêm vài câu nữa, không khéo Thiết đại nhân lại chạy tới nói cho Lý Cảnh Long, hoài nghi hắn bị hải tặc mua chuộc, gia tăng sự trông giữ đối với hắn.

Tâm tình Hạ Tầm trầm trọng, hắn mơ hồ nhớ lại sự việc cướp biển Gia Tình trong năm Chu Hoàn, sau này đến đời Chu Hoàn, dân chúng vùng duyên hải Mân Chiết không có ngày tốt lành an bình giàu có. Hoàn toàn khác biệt, bởi vì buôn lậu mậu dịch không đủ, sinh kế của họ

càng thêm khó khăn, rất nhiều sì phu vùng duyên hải cùng không ngoại lệ, dân chúng bình thường quẫn bách tới độ không thể tưởng tượng.

Còn tệ hơn nữa hơn là. hơn ngàn dặm phòng hộ, toàn bộ bị quét sạch, chỉ là đại thắng phù dung sớm nở tối tàn, hành vi nghịch thuỷ triều càng mang đến hậu quả nghiêm trọng. Tập đoàn hải tặc vốn chủ trương chia thành từng thị phái chia địa bàn giết người cướp của, hai phái trong đó chiếm thượng phong, dưới sự khống chế của bọn họ, dân chúng vùng duyên hải tuy thinh thoảng bị tặc khấu quấy nhiễu, dù sao vẫn có thể theo nghiệp buôn lậu hải thương đạt được lợi ích thật lớn.

Hai phái đó còn chủ động hiệp trợ Đại Minh triều đình tiêu diệt các phái hải tặc cướp bóc bốn phía, hy vọng dùng cái này đổi lấy sự chấp thuận của triều đình Đại Minh, đáp ứng yêu cầu tự do mậu dịch. Kết quả, cấm biển không mở, Vương Trực lại bị lừa gạt bắt vào nhà tù, đầu thân chia làm hai. Hỗ thị phái do đó không gượng dậy nổi, Khấu Lược phái Lâm Bích Xuyên, Tiêu Hiến, Từ Hải nhờ đó thanh thế đại thịnh, bọn họ chiếm cứ quần đảo Chu Sơn làm giặc, bốn phía tấn công, cuối cùng biến thành một đại kiếp nạn to lớn.

Lịch sử kinh người như vậy, một màn đó muốn đến sớm sao?

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 212

Chúng Ta Có Một Ước Định

Chương 212: Chúng ta có một ước định

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm bị Thiết Huyễn nghiêm trang giáo huấn một trận, đành cáo từ đi ra, sau đó ra khỏi hành dinh của Lý Cảnh Long.

Xuyên qua mấy con phố, Hạ Tầm cẩn thận quan sát hồi lâu. sau khi xác định không có người theo dõi, lúc này mới ngoặt vào một ngõ tắt nhỏ, hướng về chỗ chính thức hắn muốn đi đến.

Thế vị niên lai bạc tự sa, thùy lệnh kỵ mã khách kinh hoa. Tiếu lâu nhất dạ thính xuân Vũ. thâm hạng minh triêu mại hạnh hoa.

(Đây là bài: Lâm An xuân vũ sơ tễ của Lục Du

Thế vị niên lai bạc tự sa

Thùy linh kỵ mà khách kinh hoa

Tiêu lâu nhất dạ thính xuân vũ

Thâm hạng minh triêu mại hạnh hoa

Nụy chỉ tà hành nhàn tác thảo

Tình song tế nhũ hý phân trà

Tố y mạc khởi phong trần thán

Do cập Thanh minh khả đáo gia

Dịch:

Mưa xuân mới tạnh ở Lâm An

Năm tới vị đời mỏng tựa sa

Ai xui ruồi ngựa khách phồn hoa

Mưa xuân gác nhỏ đêm nghe vẳng

Hoa hạnh hẻm cùng sáng bán ra

Giấy xấu nét xiên đành viết thảo

Song hừng búp nhỏ bỡn pha trà

Áo tơ gió bụi than đừng nổi

Kịp đến Thanh minh trở lại nhà

Đông A dịch)

Hạ Tầm đi sâu vào bên trong, tháng ba dương xuân, đúng thời gian hạnh hoa nở rộ, bước chậm vào ngõ tắt nhỏ, hoa rụng vô cùng rực rỡ.

Bên đường mở một nhà quán trà dưới một gốc hoa, mấy người đang uống tách trà lớn. có khách quen, cùng có khách lạ mới đến. ai đến hỏi, người bán trà đều trả lời, cái đó hỏi đáp cái đó.

Hạ Tầm đi tới, trông thấy trên trà quán có một hán tử khoảng ba mươi tuổi, rất gầy gò, có bàn ghế không ngồi, lại ngồi xổm ở đó, cùng người uống trà nói chuyện phiếm, khách khí lên tiếng gọi: “Tiêu đại ca”.

Người nọ là chủ cho Hạ Tầm thuê nhà, tên là Tiêu Chẩn, hắn thuê nhà ở trong một hẻm nhỏ, gian phòng ở của Hạ Tầm cùng đặt tại đây, cho nên xem như nhận thức với nhau.

Tiêu Chẩn ngẩng đầu nhìn thấy hắn. vội vàng cười cười mời đến: “A, Hạ lào đệ đã trở lại, làm ăn thể nào rồi?”

Hạ Tầm cười cười: “Đã hoàn thành. Tiêu đại ca cứ bình tâm uống trà. huynh đệ về phòng nghi ngơi trước một chút”.

“Tốt tốt tốt.” Tiêu Chấn gật đầu mỉm cười, chờ Hạ Tầm vào một gian phòng nhỏ đối diện, lập tức giảm thấp tiếng nói xuống, thần bí nói: “Ài, là thương nhân từ bên ngoài đến, các ngươi có gặp qua nương tử của hắn chưa? Ai da, cái tư vị kia, cái ý nhị kia, chậc chậc..

Vài tên hán từ trẻ tuổi Bên cạnh lập tức hào hứng chạy đến đây, trong đó một tên cười nói: “Ta nói lão Tiêu này, ngươi vài kiếp chưa thấy qua nữ nhân? Nương từ của hắn, ta cùng đã gặp mặt một lần, trông đúng là có tư vị, thể nhưng không thể coi là thượng phẩm sao, ngươi ra bên Tây hổ ngó xem, eo giống như liễu nhỏ, mắt hạnh má đào bộ dáng mỹ mạo còn thiếu sao? Nương tử nhà hắn, tựa như hơi cường tráng, cùng hơi đen một chút”.

Tiêu chẩn khinh thường nói: “Ngươi biết cái gì, ngươi nói Nữ nhân giống như vậy, đều là nhìn mà không dùng được, khi lên giường, cần phải nữ tử như vậy mới tốt, ngươi không thấy được cái miệng ngọt ngào của nàng, phòng chừng chỉ cần khẽ chạm vào, là có thể đem ta hút khô, còn có ngực và mông nàng, chậc chậc, không thể nghĩ không thể nghĩ, không tưởng tượng không được, không thể tự thoát được, không thể tự thoát được...”

Người nọ ở bên cạnh liền cười khanh khách: “Ta nói lão Tiêu, ngươi bất trí rồi, ngươi nặng tình như vậy, không thể tự thoát ra được, có điếm quá khoa trương đi?”

Tiêu Chẩn trợn mắt nhíu mày lại nói: “Nữ nhân tuyệt diệu như vậy, chết ở trên bụng nàng ta sẵn sàng cam tâm tình nguyện, nếu thật là chết ở trên bụng nàng, chính là không thể tự thoát ra được, hiểu không?”

Vài hán tử có thêm một chút dư vị, không khỏi đứng dậy cười vang. Tiêu Chẩn hai mắt tỏa sáng nhìn về phía đối diện, vừa ao ước lại đố kị nói: “Mau nhìn mau nhìn, cửa mở ra kìa. mụ nội nó, làm giữa ban ngày ban mặt, cùng không sợ bị người phụ nữ của hắn ép khô..

***

Tiểu phòng đối diện chỉ có một gian nho nhỏ, phía sau là phòng ngủ. vào phòng ngủ, Tô Dĩnh vội vàng hạ cửa sổ xuống, hướng về phía Hạ Tầm hỏi: “Thế nào, Tào Quốc Công kia.

có chịu đáp ứng điều kiện của chúng ta không?"

Đến nơi này, Tô Dĩnh đành phải cỡi bỏ trang phục hải tặc, thay đổi một thân trang phục tầm thường, trên đầu búi tóc giống như đuôi ngựa, hai má vốn anh khí tuấn tó càng tăng thêm vài phần Vũ mị.

Nàng mặc áo màu lam nhạt, váy màu trắng thêu Nguyệt Hoa, bởi vì không quá thích ứng khí hậu oi bức trên bờ, cùng theo thói quen trên biển, mở rộng phần áo trước ngực ra, bộ ngực màu tiểu mạch no đủ căng tròn hiện ra rõ mồn một đầy dụ hoặc. Mắt Hạ Tầm hơi rủ xuống, mi mắt nhảy lên vừa vặn nhìn trúng chỗ run rẩy tròn tròn đó.

Tô Dĩnh đã nhận ra ánh mắt của hắn, trên mặt xuất hiện một vệt đỏ ửng, vội vàng giữ chặt cổ áo. Khi ở trên biển, nàng hay đứng trước mặt Những nam nhân hải tặc kia, bọn họ gần như trần truồng lòa thể, nàng vẫn thản nhiên, không biết ngượng ngùng, nhưng bây giờ thay đổi hoàn cảnh, mặc vào xiêm y phụ nhân chính thức của người ta, bất tri bất giác liền khôi phục thần thái nữ nhi.

Sắc mặt Hạ Tầm ngưng trọng lắc đầu nói: "Ta đã thử nói, chỉ sợ rất khó thành công. Ta còn nghe được, Tào Quốc Công đang định ra một phương lược Tịnh Hải. cái phương lược này một khi áp dụng, muốn vinh viễn tiễu trừ hải tặc là chuyện không làm được, nhưng trước mắt, chỉ sợ quần đạo Đông hải chẳng phân biệt được thiện ác, người người đều gặp nạn".

Tô Dĩnh vừa nghe, sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng thốt: "Nói như vậy, ngươi chỉ là khoe khoang khoác lác, cuộc mua bán của chúng ta, căn bản không làm được?"

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Lý Cảnh Long kia thong dong bố trí. hắn không phải chịu con đường sống trong thực tế, không hiểu những người nghèo hèn quanh năm chăm chú làm việc, huống chi, nếu hắn biết rõ là đang làm một chuyện vô ích với đất nước, làm dân chúng lâm vào tử lộ, ta làm sao chịu cùng Hắn đi con đường đó? Cô để cho ta nghĩ, sẽ có biện pháp".

Tô Dĩnh xoay vòng eo, tức giận ngồi xuống bàn. Hạ Tầm nhíu lông mày lại ngồi xuống theo, nhẹ nhàng thở một hơi, chăm chú ngồi suy tư...

Lý Cảnh Long và Thiết Huyễn cùng hoàn thiện phương lược Tịnh Hải, Hạ Tầm không đồng ý. Lần này Lý Cảnh Long nếu như không hoàn thành được Tịnh Hải thì thôi. nếu để cho hắn thành công, chỉ có thể bức phái hải tặc ôn hòa đứng về phía đối lập, bởi vì sự tình căn bản bắt đầu ở chỗ sai lầm về chính sách cấm biển của Chu Nguyên Chương, căn nguyên đã có,

hải tặc chính là cấm mãi không dứt. đánh chỉ có thể làm song phương tiến vào tình trạng đối lập toàn diện.

Lịch sử đã ghi, triều đình sử dụng thủ đoạn cấm hải tương tự, kết quả của nó là gì? Triều đình trả giá một lượng lớn quân phí, vô số anh hùng chết đi, xác thực có thể làm cho đạo tặc Đông hải nguyên khí đại thương, nhưng ngư ông đắc lợi cuối cùng, chính là đám người Bồ Đào Nha đường xa đến chiếm cứ Châu úc làm cơ sở, lùng đoạn cả khu hải dương mậu địch châu Á.

Đây là chỗ dân cần, ngươi có thể cấm được? Ngươi không làm, lại không cho phép con dân của ngươi làm. kết quả đành phải do người ngoài làm.

Lịch sử kinh người, giờ đây Hứa Hử, Tô Dĩnh phảng phất chính là phái hải tặc ôn hòa, Tiếu Sở và Tiếu Mễ thuộc Khấu Lược phái Lâm Bích Xuyên, Tiêu Hiên, mà sau lưng bọn họ là đệ nhất hải tặc Trần Tổ Nghĩa có căn cơ dựng ở Nam Dương vô cùng vững chắc, nhân vật sắm vai ngư ông đắc lợi chính là người Bồ Đào Nha. Dựa vào cách làm Lý Cảnh Long và Thiết Huyễn, rất có thể cuối cùng sẽ tạo thành một cục diện như vậy.

Ta có thể xử dụng thủ đoạn lừa gạt. lừa gạt không trợ giúp bọn họ, dùng máu tươi bọn họ, nhuộm đỏ lên tiền đồ của ta?

Hạ Tầm nhẹ nhàng lắc đầu. hắn và Hứa Hử có một ước định, hắn không nghĩ mình sẽ làm một tên tiếu nhân nuốt lời.

Ngày đó, trên đảo Song Tự, lúc Hứa Hử hạ lệnh xử tử hắn. hắn thật cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng Hắn không nghĩ đến, sau khi Tô Dĩnh đem hắn bắt giữ giải đến Quy Bối nhai, lại bí mật đem hắn nhốt vào một động huyệt, gọi người canh giữ ở bên ngoài, không xử từ hắn. Làm hại Hạ Tầm ngồi ở trong động suy nghi miên man một hồi, còn tưởng rằng vị Tô đại tỷ này muốn như Kim ốc tàng kiều, tiền dâm hậu sát, kết quả đến buổi tối, đi vào sơn động lại là Hứa Hử.

Hứa Hử vào sơn động, đi thẳng vào vấn đề, câu nói đầu tiên là: “Ta và ngươi có một vụ mua bán rất có ý tứ, không biết ngươi định giao dịch như thể nào, ra giá bao nhiêu tiền?”

Nếu như y thuần túy chỉ nhờ vũ lực cường đại và số lượng đề cử dưới tay để làm lão đại, thì ở Song Tự đường hắn là Lôi Hiếu Hy kiêu ngạo làm đương gia, Hứa Hử và Tô Dĩnh lúc vẫn còn là tiểu hài tử, Lôi Hiểu Hy đã đi theo bậc cha chú đạp sóng chém giết tung hoành tứ

hải. Nhưng Lôi Hiểu Hy giết người thành tánh, không tuân thủ quy củ. điểm này làm Tô lào bang chủ không vui.

Mà Hứa Hử thì khác, phụ thân hắn là một nho tướng. Lúc quần hùng tranh đoạt, chỉ nhân mã của Trương Sì Thành tôn sùng nhất là người đọc sách, lúc ấy rất nhiều văn nhân đều gia nhập đội ngũ của hắn, như La Quán Tning, Thi Nại Am những văn nhân này, đều từng ở dưới tay Trương Sì Thành hành sự, phụ thân Hứa Hử lúc trước chính là một văn nhân, bởi vì trên mặt quân sự rất có kiến giải, dần dần trở thành người nhiều mưu trí bên cạnh Tô tướng quân.

Hứa Hử là người có tính tình giống hệt ác phụ, cho nên lúc Tô lão tướng quân lâm chung, đem vị trí Đại đương gia truyền cho người tính tình trầm ổn, thiếu niên lão thành Hứa Hử, lúc ấy ba vị lão đương gia đều trước sau mất cùng một lượt, bọn tiêu bối vừa mới tiếp nhận quyền lực, Lôi Hiểu Hy mặc dù trong nội tâm có phần khó chịu, vẫn không đám làm điều gì đó ngu ngốc, nhưng hơn mười năm qua, tất cả mọi người bất đầu có tâm tư riêng.

Tô Dĩnh vẫn là nắm Đoạn Sự Đường, chủ quản việc hình ngục trên song tự đảo, ngoài ra còn xung phong chiếu cố những bộ hạ cũ năm đó trực thuộc dưới trướng phụ thân, không chiêu binh mãi mã thu nạp người mới. không hề hứng thú với quyền. Mà Lôi Hiếu Hy lại lợi dụng uy vọng của hắn trong đám hải tặc, không ngừng khuếch trương thế lực, tuy đứng dưới Hứa Hử, thực lực của hắn thủy chung vẫn hơn Hứa Hử một cái đầu. toàn bộ nhờ là Tam đương gia Tô Dĩnh đứng bên, hợ lực hai người, mới có thể áp chế Lôi Hiếu Hy.

Lúc quân sư Sở Mễ bang đến mời chào Hứa Hử nhập bọn, Lôi Hiếu Hy ở trước mặt người ngoài dám công nhiên tò thái độ đồng ý, đây không phải là hành vi một người từng trải nên làm, hành vi của hắn gần như bức vua thoái vị, Hứa Hử lúc ấy rất không vui, mà sau đó người Sở Mễ bang lại lặng lẽ tới tập kích, nếu không kịp thời phát hiện, suýt nữa tạo thành đại họa.

Chung quanh đảo Song Tự có rất nhiều cây tùng, dòng chảy dưới nước phức tạp, không có người làm nội gian, thuyền ngoại nhân thật khó có thể tiến đến. thể là Hứa Hử nối lên lòng nghi ngỡ với Lôi hiểu Hy. Hắn không thể xác định Lôi Hiếu Hy chính là nội quỷ, nhưng Hắn chính thức muốn làm một việc, nhất định phải tránh vị Nhị ca này trước.

Hấn tuyệt đối tín nhiệm Tô Dĩnh, cho nên hắn sai Tô Dĩnh hành hình, hơn nữa địa điểm là Quy Bối nhai. Những lời này, liên quan đến một bí mật chỉ có hai người bọn họ biết được: lúc Hứa Hử vừa tiếp nhận chức vị Đại đương gia, đã từng xử tử qua một cái người xúc phạm bang quy, dựa theo bang quy, người nọ hẳn phải chết, nhưng người nọ là bộ hạ cũ đã đi theo

phụ thân hắn nhiều năm, trên chiến trường từng hai lần cứu tính mạng cha Hắn.

Hắn nghi tha người nọ một mạng, lúc ấy chính là tìm Tô Dĩnh hỗ trợ, Quy Bối nhai là địa bàn Tô Dĩnh, nàng động tay chân rất dễ dàng. Cuối cùng Tô Dĩnh dẫn bộ hạ cũ của phụ thân hắn đấu đi, bí mật đưa ra hải đảo. Hôm nay hắn nhắc lại lời nói cũ, Tô Dĩnh lại là bạn lớn lên cùng hắn từ nhỏ, bản tính tính tình hai người rất quen thuộc, làm sao không rõ ý tứ của hắn. cho nên. Hạ Tầm đã bị dấu đi.

Hắn và Hứa Hử bí mật đạt thành ước định, hắn thuyết phục Lý Cảnh Long hợp tác cùng đảo Song Tự, cùng đối phó Sở Mễ bang thậm chí là Trần Tổ Nghĩa, nhưng trước mắt xem ra, Lý Cảnh Long không chỉ không chịu đáp ứng yêu cầu cho Hứa Hử mở cửa biển thông thương, thậm chí tất cả phương thức hợp tác chiêu an cùng không đồng ý. Thiết Huyễn càng không cần phải nói, người này ghét ác như thù. căn bản không đồng ý loại kế tạm thời bỏ chính sách cấm biển, trong mắt hắn, đen chính là đen, trắng chính là trắng, tuyệt đối không có khu vực màu xám tồn tại.

Không có đồng ý bọn họ, ta làm sao thúc đẩy quan hệ có lợi cùng hợp tác?

Tô Dĩnh vốn tức giận ngồi ở đàng kia, nhưng thấy Hạ Tầm suy nghi thời gian quá dài, Tô Dĩnh chán đến chết dần dần chú ý tới vẻ mặt Hạ Tầm. lông mày hắn khi chăm chú thì nhíu lại, dường như đang có vướng mắc, khi thì nhẹ nhàng ngước lên, dường như có một dòng chữ, có đôi khi chân mày nhảy lên, tựa hồ có kiến giải, đôi khi nhẹ nhàng động đậy hai cái, mang theo một ít giảo hoạt.

Tô Dĩnh luôn luôn cẩu thả, chưa từng chú ý tới một người nam nhân chỉ là dùng đôi lông mi có thể có nhiều biến hóa như vậy, không khỏi cảm thấy hứng thú liền đứng dậy nghiên cứu. Nàng nhìn qua. nam nhân này nhẹ nhàng nhíu lông mi lại, sau đó chậm rãi đi lại gần hướng về phía chính giữa, khóe miệng đồng thời nhếch lên đầy câu dẫn, điệu cười mang theo ý xấu...

Con mất Tô Dĩnh lập tức sáng lên: “Hắn đã có chủ ý?”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 213

Thương Nghị

Chương 213: Thương nghị

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Ta nghĩ ra một chủ ý”.

Hạ Tầm chậm rãi nói: “Nhưng mà, chuyện này cần ngươi và Hứa đại đương gia cùng phối hợp”.

Tô Dĩnh lạnh lùng nói: “Vị Quốc Công kia không đáp ứng, ngươi là một tiểu quan sao có thể làm chủ?”.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Không được tự coi nhẹ mình, có đôi khi. tiểu nhân vật cùng có thể sáng tạo ra lịch sử”.

Tô Dĩnh liếc liếc hắn: “Ngươi nói xem”.

Hạ Tầm nói: “Muốn mở biến thông thương, đó là đàn gảy tai trâu, nghi cùng không cần nghĩ, giờ đây ta chỉ có thể đáp ứng ngươi, tận lực bảo toàn đảo Song Tự, xoá sạch Sở Mễ bang, thậm chí đánh đố Trần Tổ Nghĩa, chuyện này đối với các ngươi cùng có nhiều chỗ tốt, các ngươi chỉ cần biết thời thể, thành toàn triều đình, thực sự mượn quân lực triều đình, không có tổn thất gì, vì sao không làm?”

Nói xong, hắn liền đem sách lược suy nghi vừa rồi nói một lần rõ ràng rành mạch, Tô Dĩnh trầm ngâm, người đứng lên, chậm rãi đi lại trong phòng, ánh mắt mơ hồ, mông lung.

Đột nhiên, thân hình nàng chuyển động, phảng phất một con báo, đánh mạnh về phía Hạ Tầm, khuỷu tay vung một cái, chẳng biết từ lúc nào, một thanh đao ngắn sắc bén đã bị nàng nắm trong tay, ánh sáng phát ra chớp chớp.

Khuỷu tay chống đờ, Hạ Tầm vội vàng không kịp chuẩn bị nên bị đụng ngã lăn lên trên giường, thân thể nàng nhào tới đè lên người hắn, đao ngắn như cơn gió để ngang yết hầu Hắn, hung dữ nói: "Khốn kiếp, ngươi tưởng có thể lừa lão nương cướp lấy đảo Song Tự sao?"

Hạ Tầm cả kinh sau đó nhanh chóng ổn định thần trí. không phản kháng, chỉ là lạnh lùng thốt: "Đảo Song Tự? Đảo Song Tự có thứ ta muốn sao?"

Ánh mất Hắn hơi cúi xuống, nhìn chằm chằm vào hai khối thịt nặng trịch no đủ mềm mại đang chạm vào ngực mình, khuôn mặt cười mà không phải cười nói: "Nếu như trước ngực Tam đương gia là bảo đảo, tại hạ có lẽ còn hứng thú".

"Bốp!"

Dưới háng bị đá trúng một cú hung ác, Tô Dĩnh hung hãn như báo dùng đầu gối hung hăng đá, thân thế Hạ Tầm nhất thời còng xuống, cả người cuộn lại trên giường, hơi thở gấp gáp nghẹn ứ.

"Lá gan ngươi không nhỏ, dám đùa giờn lão nương, ngươi là tên bỉ ối, tâm địa đen tối!"

Cố tay Tô Dĩnh ran lên, chủy thủ trong tay mang theo một đướng sáng loáng vung lên không quay một vòng, vừa nặng vừa chuẩn xác rơi vào trong tay nàng, cấm gần chỗ gáy Hạ Tầm: "Cho ngươi chịu đau khổ, xem ngươi còn dám chiếm tiện nghi của lão nương".

Hạ Tầm thống khổ rên ri nói: "Cô... là óc heo sao? Nếu như... ta có ác ý với cô, cô nghi ta sẽ trở về sao? Khi ta trở về một lần nữa, đã sớm... dẫn theo quan binh đến đây rồi".

Tô Dĩnh bìu môi. đắc ý nói: "Ngươi cho là ta ngốc? Thật sự một mình tùy tiện đến đây, ngu ngốc chờ đợi ở chỗ này sao? Hừ, ngươi người còn chưa tiến vào ngõ nhỏ, ta đã biết ngươi trở lại, nếu như ngươi thật mang theo binh, ngay cả bóng của ta cùng đừng mơ tường nhìn thấy".

Hạ Tầm thờ đều đặn, chậm rãi buông lòng thân thể nói: "Được rồi, cho dù cái này không thể chứng minh thành ý của ta, ít nhất có thể chứng

minh ta không có ác ý?"

Tô Dĩnh nói: "Các ngươi làm quan nhân, một bụng lươn lẹo, ai biết ngươi đang ở đây nghi cái chủ ý quỷ gì, có lẽ ngươi định thả con săn sắt bắt con cá rô, chính là vì muốn không đánh mà thắng, đối trá để lấy đảo Song Tự của ta?"

Hạ Tầm bất đắc dì nói: "Ờ đây chúng ta không có cách nào nói chuyện, cô trơ lại đảo Song Tự, một mặt ứng phó Trần Tổ Nghĩa và Sở Mễ, một mặt chuẩn bị ứng phó thủy sư triều đình áp chế, Tào Quốc Công có thể tiêu diệt hải tặc thành công hay không, liên quan gì đến ta, ta là một Tông Cẩm Y vệ kỳ nho nhỏ, nghe lệnh làm việc là đến, không có ở đó, không lập mưu cho hắn. ta chẳng phải càng nhàn nhạ sao? Cô đâu hiểu ta nghi cái gì, không biết ta cần cái gì.

Tô Dĩnh chần chờ một chút, nói: "Đứng lên. đừng giả bộ chết!"

Hạ Tầm nhăn mặt nói: "Muốn chém giết muốn giết, ta cho phép, cô còn muốn thể nào?"

Tô Dĩnh cắn cắn môi, quay ngược chuôi đao, tức giận hung hăng đánh vào eo Hắn một cái quát: "Bảo ngươi đứng dậy, ở đó nói nhảm nhiều như vậy làm gì?"

Hạ Tầm đau đến mức phải kêu một tiếng, hiểu cô gái hải tặc này không biết nặng nhẹ, đành phải ngồi dậy.

Tô Dĩnh thu hồi chủy thủ. ngạo nghễ liếc mắt qua hắn nói: "Dùng đảo Song Tự làm mồi nhử, chuyện này, ta không làm chủ được".

Hạ Tầm buông tay nói: "Ta chỉ nói cho cô biết kế hoạch của ta, ta có nói muốn cô đáp ứng đâu? Cô hãy an bài, để ta đi gặp Hứa Đại đương gia, ta và hắn cùng bàn luận".

Tô Dĩnh lại bước đi thong thả trong phòng, một lúc sau. nàng đột nhiên đứng lại, trừng đôi mắt lên, hung dữ nói với Hạ Tầm: "Ngươi nhớ kỳ, nếu như ngươi gạt ta, ta nhất định tự tay khoét mắt ngươi ra, đem ngươi làm lương khô!"

***

Nhờ Tô Dừih an bài. Hạ Tầm ẩn thân trong một thuyền hàng, lại lần nữa đi tới đảo Song Tự, vẫn là hang động dưới vách ngọn núi Quy Bối Nhai kia. cùng Hứa Hử gặp mặt một lần nữa.

Hứa Hử nghe Hạ Tầm cẩn thận nói một lần kế hoạch xong, liền hoài nghi nói: "Lý Cảnh Long không tiếp nhận điều kiện của chúng ta, ta đã nghi tới, cho ngươi thử một lần, vốn chỉ có một nửa cơ hội, ta không ngỡ là, không đáp ứng điều kiện của chúng ta cùng được, rõ ràng là một điều kiện đối với Hắn cùng rất có lợi, nếu ta không chịu chiêu an, liền liên thủ với hắn đối phó Sở Mễ bang, đối phó Trần Tổ Nghĩa, cùng không chịu, hình như hơi ngu xuân".

Hạ Tầm nói: "Vậy cùng chưa hẳn. ngươi đứng ở trên vị trí Đại đương gia, điều lo lắng đương nhiên là lợi ích của các ngươi, đứng ở trên vị trí Tào Quốc Công, thì cùng có lo lắng của hắn. Đáp ứng hợp tác, vậy hắn có lợi gì? Làm quan, luôn luôn có thể diện của người làm quan, ngoài ra, không thử một lần, Tào Quốc Công sao có thể hiếu rõ, hắn không đối phó được với quần đạo Đông hải?"

Hứa Hử mỉm cười nói: "Nhưng tựa như ngươi nhận định, hắn không thể giết được chúng ta?"

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Lời ấy là sai, ta không nhận định hắn không đối phó được với các ngươi, mà là hắn không tiêu diệt được hải tặc, cho dù hắn có thể đem các ngươi. Sở Mễ bang thậm chí Trần Tổ Nghĩa, giết hết tất cả, không quá vài năm, hải tặc trên biển một lần nữa lại quật khởi, những gì hành động, thậm chí so với các ngươi còn lợi hại hơn gấp trăm lần, cần gì phải tự làm khổ mình đến vậy?"

Hứa Hử nhíu mày nói: "Dương Tống kỳ, y theo kế hoạch của ngươi, nhưng ngươi ở trong đó, một tấc công lao cùng không có, tất cả công lao đều là của Lý Cảnh Long, chúng ta bên này, cùng không có chỗ tốt gì cho ngươi, ngươi tại sao phải làm như vậy?"

Hạ Tầm nói: "Tiêu diệt tặc khấu ở Đông hải, là Tào Quốc Công tiếp chi, bất luận lập công lao gì, đều là của Tào Quốc Công Hắn, cho dù ta biểu hiện xuất sắc như thể nào, muốn người bên trên hiếu rõ, tất cả cùng do một cây bút của Tào Quốc Công, nếu như hắn không ghi, ta làm không được một tấc công lao, chẳng lẽ ta lại vượt mặt Hắn hướng về phía hoàng đế kể công? Đây là tối kỵ trong quan trường, tin tưởng cho dù là ngươi, ở trên đảo Song Tự, cùng không có tên tiểu đầu mục nào ngu xuẩn đến mức vượt mặt Nhị đương gia, Tam đương gia, hướng về phía ngươi đòi công phân thưởng?"

Mắt Hứa Hử nhìn chằm chằm vào mặt hắn. chậm rãi nói: "Ngươi còn chưa nói cho ta biết, đã như thể, vì sao ngươi còn muốn làm như vậy? Lý Cảnh Long không đáp ứng, ngươi ở lại

hành dinh của hắn, an phận ở đó, cần gì phải xuất đầu lộ diện, gánh chuyện hung hiểm này?"

Hạ Tầm nói: "Vần là vì công lao sự nghiệp!"

Hứa Hử hoài nghi nói: "Xin chỉ giáo?".

Hạ Tầm nói: "Làm cho đảo Song Tự của ngươi lâm vào đường cùng, bị ép gia nhập với Trần Tổ Nghĩa đi trộm cướp tứ phía, đó là chuyện tốt sao? Một núi không có hai cọp, bảo trụ ngươi coi như là bảo vệ đảo Song Tự, có thể áp chế giặc cò Đông hải quật khởi; Mượn nhờ lực lượng các ngươi diệt trừ đám người Sở Mễ bang ác độc, trăm vạn dân chúng ở mấy tinh vùng duyên hải đều được nhận ân huệ, đây không phải công lao sao? Đại trượng phu lập công lao sự nghiệp để lại hậu thế, nhất định phải có được lời triều đình khen ngợi và khuyến khích mới gọi là công lao sự nghiệp sao? Dương mỗ ta làm việc không phụ lòng trời đất chứng giám, cần gì quan tâm nhiều như vậy?"

"Hay!"

Tô Dĩnh vỗ tay khen. Hứa Hử liếc mắt nhìn nàng, khuôn mặt Tô Dĩnh lập tức hồng lên, ngượng ngùng nói: "Ta... ta cảm thấy lời hắn nói hình như hơi có đạo lý".

Hứa Hử ho khan một tiếng nói: "Dương Tổng kỳ nói lời này, nghe thật là hùng hồn tráng chí, làm cho người khác cảm động, nhưng... người không vì mình, trời tru đất diệt. Ngươi là người làm quan, ta thật sự rất khó tin tưởng, ngươi xuất phát từ lý do vô tư như thể".

Hạ Tầm mỉm cười nói nói: "Nhưng kế hoạch của ta. ngươi không thể phủ nhận, nó đối với ngươi hữu ích vô hại".

Hứa Hử nheo mắt lại nói: "Tại sao không có? Ngươi muốn ta dùng đảo Song Tự làm mồi, ném nơi đây đi, căn cơ của ta sẽ không có, ai biết ngươi có thể đánh lạc hướng hay không, ngay cả chúng ta cùng thu thập luôn?"

Hạ Tầm nói: "Đông hải mênh mông, hải đảo vô số, hải đảo để hải tặc chiếm đoạt, không chỉ một chỗ đảo Song Tự, nếu nói mất đi đảo Song Tự, Hứa đại đương gia không còn gốc rễ, chỉ có thể lang thang tứ hải, lời này chỉ sợ, chính Hứa Đại đương gia cùng không tin. Đảo Song Tự sở dì quan trọng, chỉ là bởi vì nơi này là là đường buộc phải qua. tất cả lộ đường trời

nam đất bắc đều nhắm đến đây, có thể nói đây chính là nơi hiểm yếu của hải dương...”

Hứa Hử nói: “Ngươi đã biết điều này, nên hiểu rõ nó quan trọng như thể nào đối với sự sinh tồn của ta!”

Hạ Tầm nói: “Hứa Đại đương gia, nếu như ta không khuyên ngươi chủ động buông tha, như vậy ngươi đối địch với Sở Mễ bang, Trần Tổ Nghĩa, đại quàn triều đình, ba mặt đối địch, nhất định giữ được đảo Song Tự sao? Hoặc là. đầu nhập vào quân Trần Tổ Nghĩa, nếu như vậy, ngươi cùng phải chắp tay đem đảo Song Tự nhường lại, ngươi cho rằng Trần Tổ Nghĩa không đem khối thịt béo này nấm giữ vào tay Hắn? Kế hoạch của ta, đầu tiên là có thể diệt trừ Sở Mễ bang, như vậy ở trên Đông hải, còn có ai là địch thủ của ngươi? Nếu có thể độc bá Đông hải, mặc dù bị mất đảo Song Tự, sinh tồn đâu phải là vấn đề? Đó là thứ nhất.

Căn cơ Trần Tổ Nghĩa ở Nam Dương, cho dù chúng ta không giết được hắn. cùng có thể làm hắn hao binh tổn tướng nguyên khí đại thương, ít nhất trong vài năm, khó có thể làm Hứa Đại đương gia khó xử, lúc đó ngươi vẫn độc bá Đông hải, chẳng lẽ không thể ganh đua cao thấp với Nam Hải chỉ vương? Uy hiếp của Trần Tổ Nghĩa bởi vậy sẽ được giải, đó là thứ hai.

Thứ ba, Đại Minh ta mới lập quốc, triều đình bởi vì giao thông trên biển không tiện, cung cấp khó khăn, đem Song Tự liệt vào đồ cần vứt bỏ, toàn bộ dân trên đảo, tình hình hôm nay cùng không có gì biến hóa, ngươi cho rằng triều đình lại phái trọng binh đồn trú ở chỗ này? Nếu như kế hoạch chu đáo, thủy sư triều đình sẽ nóng lòng truy đuôi Nam Dương đạo tặc Trần Tổ Nghĩa, người mà đương kim hoàng thượng treo giải thưởng năm mươi vạn lượng bạc, đảo Song Tự căn bản không người nào coi trọng, ngươi có thể thuận lợi thu hồi; Ngoài ra, cho dù kế hoạch có biến, Đông hải do ngươi độc bá, Trần Tổ Nghĩa không thể Bắc thượng một cách đơn giản, tạo thành mối uy hiếp với ngươi, thù lao này, có đáng giá hay không là do ngươi chịu chủ động buông tha một thứ mà ngươi vốn giữ không được, nhất định phải chắp tay nhường cho một phương là đảo Song Tự?”

Hứa Hử trầm mặc thật lâu, cười lên ha hả: “Không bỏ săn sắt sao bắt được cá rô, được, cứ theo ý ngươi!”

Hạ Tầm khen: “Đại đương gia quyết định thật nhanh, thật vô cùng sáng suốt”.

Hứa Hử cười nói: “Không dám nhận, hôm nay gặp Dương Tống kỳ, ta mới biết trong quan phủ cùng không phải mỗi người đều là hạng tham công, chỉ lo cho tiền đồ làm quan của chính

mình, nếu như có nhiều thêm vài người giống như ngươi làm quan lớn. thì Hứa Hử ta không thể làm được Đại đương gia, dứt khoát giải tán cho xong việc, ha ha ha..

Tiếng cười sảng khoái vang lên, Hứa Hử đột nhiên lại nói: "Chúng ta làm nội ứng, kính xin Dương Tống kỳ cùng nhau tiến lên. trước khi ta đoạt lại đảo Song Tự, tất cả mọi thứ ở đó, đều phải nhờ ngươi!"

Hạ Tầm khẽ giật mình, sau đó liền nghi ra. đây là muốn bắt hắn làm con tín, nhịn không được cười phá lên, sảng khoái đáp: "Được, tất cả dựa vào phân phó của Đại đương gia".

Hứa Hử lúc này mới bắt lấy cánh tay hắn, dùng sức lắc lắc, thật tình nỡ nụ cười thoải mái

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 214

Nam Nhân Khó Làm

Chương 214: Nam nhân khó làm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Một con thuyền có hai cột buồm vượt sóng, hướng về bến cảng Hải Ninh lướt tới.

Đây là lúc chạng vạng tối, gió biển ôn hòa, ánh chiều tà màu đỏ, sắc trời xanh thẳm, mặt nước màu xanh lục.

Hạ Tầm ngồi ở mùi thuyền, nhìn về phía trước, chiếc thuyền như một con cá linh hoạt, rè sóng bạt nước, lướt đi cực nhanh.

Thời đại này biển rộng trời cao, so với thời đại trước của kia hắn, nước biển thanh tịnh, trong hơn nhiều, nơi sâu bốn năm mét dưới nước, vẫn có thể thấy được, tận mất nhìn thấy đàn cá nhẹ nhàng bơi dưới nước, cảm giác này thật sự là rất kỳ diệu.

Hai con cá heo bơi bên cạnh thuyền, khi thì bơi lên phía trước, khi thì lại phía sau. Hạ Tầm nghe nói cá heo trời sinh có một loại cảm giác thân cận với loài người, thường xuyên nghe nói có người rơi xuống nước được cá heo cứu lên bờ, không biết là chúng nó cố tình hay chỉ là một loại tập tính đặc thù, nhưng, giờ phút này nhìn thấy thật không sai, thuyền lớn lướt qua, bầy cá đều bơi ra bốn phía, hai con cá heo chẳng những không đi, ngược lại còn chơi đùa với thuyền biển.

Tô Dĩnh đi tới. ngồi xuống bên cạnh hắn. bởi vì lần này trở lại hải đảo, nàng đổi lại chiếc áo liền quần giành riêng cho Tam đương gia trên hải đảo, tư thể có vẻ hiên ngang oai hùng,

ngắn gọn, có một thứ mỹ lệ trung tính, đương nhiên, đây là lúc nàng măc quần áo, nếu như nàng lộ ra một thân "bikini làm bằng da cá mập", dáng người gợi cảm thướt tha, da thịt màu tiểu mạch đầy khỏe mạnh, so với những cô gái tóc vàng mắt xanh trên bãi cát ở quốc gia Âu Mì, thật sự quyến rũ hơn nhiều lấm.

"Ngươi rất lợi hại!"

Tô Dĩnh ngồi xuống bên cạnh Hạ Tầm. hai chân gác lên đầu thuyền, tự do đong đưa theo thân tàu.

"Hả?"

Hạ Tầm thu hồi ánh mắt đang nhìn lên người hai con cá heo hoạt bát lại, chuyển sang bên người Nữ nhân đầy tư vị dà tính này: "Tại sao nói điều đó?".

"Hứa Hử là tú tài được người trên đảo chúng ta công nhận!".

Tô Dĩnh mấp máy bờ môi nỡ nang mê người nói: "Cha hắn là quân sư của cha ta. là bộ hạ duy nhất của cha ta vừa có thể làm văn lại có thể làm quân nhân, Hứa Hử từ nhỏ đã bị chúng ta gọi là tó tài, muốn giảng đạo lý, không người nào trong chúng ta nói được hắn, cho nên tất cả mọi người đều rất phục Hắn, nhưng ngươi có thể thuyết phục Hắn, còn làm hắn á khẩu không trả lời được, ngươi thật sự rất lợi hại!"

Hạ Tầm mỉm cười đứng dậy: "Cùng không phải vậy, Hứa Đại đương gia là người thông minh, nói chuyện cùng người thông minh, thật sự cần phải dùng rất ít công sức, hắn hiểu rồ ngươi muốn nói cái gì, ngươi nghĩ cái gì, ngươi có thể cho hắn cái gì, có thể cân nhắc trong lợi hại được mất. rất nhanh đưa ra quyết định, nếu như đổi một người khác, chỉ sợ ta nói vã nước bọt, cùng không có tác dụng gì".

Tô Dĩnh cười một tiếng: "Ngươi nói cùng đại đương gia nói sao lại giống nhau như vậy? Hắn cùng nghĩ như vậy, cho nên, hắn mới rất sảng khoái đáp ứng điều kiện của ngươi".

"Hắn?"

Hạ Tầm đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó bật cười đứng dậy: "Vậy đại khái là... anh hùng ý kiến giống nhau".

Tô Dĩnh vui vẻ cười rộ lên: "Nói ngươi giỏi ngươi còn tự mình tâng bốc mình".

Nàng cười trông rất trẻ, cõi mỡ, đầy ánh dương quang, ánh nắng mặt ũời chiếu lên trên mặt. con ngươi tòa ánh sáng rạng rờ ngây thơ như một hài tử, nhưng lại mang theo một ít Vũ mị thành thục, trang phục gợi cảm. đôi môi quyến rũ, rất giống miêu nữ, Hạ Tầm đột nhiên lại nghĩ đến lúc trước, khi mình hấp hối hết sức, nữ tử tóc dài rối tung giống hải yêu kia. trên mặt nước hay dưới đấy nước, trên bờ hay trên biển, cùng là một người, vậy mà có thể thể hiện ra phong tình hoàn toàn bất đồng.

Tô Dĩnh nhìn thấy hắn soi mói, nụ cười thu lại rất nhanh, nàng nghiêng đầu đi. đón gió biển, một lát sau. vỗ vỗ bả vai Hạ Tầm, nói giống như nói giờn: "Ài, ta nhìn bộ dáng ngươi, thật sự không giống người làm quan, sau này nếu làm quan không nối nữa, hoan nghênh ngươi đến đảo Song Tự, ta cùng có thể chuẩn bị cho ngươi một vị trí Tứ đương gia".

Hạ Tầm cười rộ lên: "Thật hay giả vậy, không công không sức, lên đảo có thể làm Tứ đương gia, cô làm chủ được chuyện này sao?"

Tô Dĩnh vỗ ngực kiêu ngạo, nói: "Đương nhiên, ta muốn thu ngươi, ai đám nói nhảm".

Hạ Tầm cố làm ra vẻ cảm ơn chắp tay nói: "Vậy đa tạ Tam tỷ, Dương Húc xem như có thêm một đường lui. nếu thật có một ngày Dương Húc không chịu nổi, nhất định đến Đông hải nương tựa Tam tỷ".

Tô Dĩnh cười lên ha hả, vỗ vỗ đầu vai hắn như nam nhàn: "Được, chúng ta một lời đã định, nếu ngươi thật sự đến nương tựa đảo Song Tự, Tam tỷ sẽ bao vệ ngươi".

Nàng nói xong liền cao hứng trở lại. nhìn xem hai con cá heo đang chơi đùa, hào hứng bừng bừng nói: "Hai tên tiểu tử kia, một đường truy đuổi chúng ta, ta xuống dưới trêu chọc chúng nó, cho ngươi kiến thức công phu trên nước của Tam tỷ!"

Hạ Tầm giật mình nói: "Thuyền đang đi. điều này có thể sao?" Tô Dĩnh liếc mắt qua hắn. cười ngạo nghễ, nàng không nói gì. chỉ là dùng hành động trả lời nghi vấn của Hạ Tầm.

Tháo thắt lưng, cởi áo ra. bộ đồ tắm làm bằng da cá mập bó sát người, như một mỹ nhân ngư, nhảy xuống nước.

Thời điểm cuối cùng trước khi xuống nước rơi vào ánh mắt Hạ Tầm, là một bộ mông làm cho người khác mất hồn, cơ thể đối xứng hai bên phân bố thành nửa vòng tròn, bộ ngực ngạo

nghễ ườn lên, tiếp nước nhẹ nhàng, giống như một "cây đào mật" no đủ đầy nhựa sống.

Hạ Tầm phát hiện, tiểu đệ vô si của hắn đã cứng ngắc.

"Chắc là do rời nhà quá lâu, ta đây tuổi trẻ, có điếm nghĩ đến tiếu Kỳ Kỳ".

Hạ Tầm an ủi mình như thế, sau đó rất ưu nhã nâng một chân lên, một chân khác đặt lên trên kệ, giấu chân thứ ba đi, nhìn mỹ nhân ngư chơi đùa truy đuổi hai con cá heo trong nước...

"Hứa Đại đương gia, đã đáp ứng tiến hành đàm phán cùng Sở Mễ bang, để kéo dài thời gian. Ờ đây, phải nhờ đến cô".

"Ngươi cứ nói trực tiếp, muốn ta làm cái gì!".

"ừm. rất đơn giản, cô cái gì cùng đừng làm. Ta biết, dân chúng bản địa rất nhiều, thương nhân, thân sì, thậm chí người trong công môn, đều có liên lạc mật thiết với các người, nhất là tất cả hương trấn, thôn trại, lý trường, đều có liên lạc dây mơ rễ má với các người, bọn họ muốn thống trị địa phương, muốn mình cai trị thường xuyên, dân chúng có cơm ăn, vài người loạn, vẫn không thể cùng các người giảm việc buôn bán.

Hiện tại. Tào Quốc Công định ra một sách lược tám điều Tịnh Hải. trong đó cần có nhiều thân hào địa phương, nông thôn. bảo giáp, lý trường môn phối hợp, nếu như các người cản trở, bọn họ nhất định sẽ chống cự tiêu cực, nhưng do làm từ trên xuống,

Lý Cảnh Long nhận thánh mệnh đến đây, nắm quyền, muốn dùng trứng chọi đá, cuối cùng vẫn là các người phải đi vào khuôn khổ, nhưng thời gian này cùng không biết kéo dài tới lúc nào, nguyên khí dân chúng vùng duyên hải nhất định đại thương, bởi vậy..."

"Ngươi đừng nói nhảm nữa, nói cho ta biết, ta cần làm như thế nào?"

Hạ Tầm trừng mắt lên nói: "Ta trực tiếp nói cho cô biết phải làm như thể nào, cô không nghi ra, lại hỏi ta vì sao làm như vậy, ta còn phải giải thích với cô một đoạn dài, tại sao ta phải làm như vậy với cô, không phải là muốn nói cho cô rõ ràng tiền căn hậu quả? Tại sao ta không nói lý do cho cô biết trước, mà nói cho ngươi biết cần làm như thể nào? Ta nói Tam tỷ này, cô làm nữ nhân được không, tại sao tính tình so với ta còn nóng nảy hơn?"

Hạ Tầm cứng rắn nói. Tô Dĩnh mềm nhùn xuống, liên thanh nói: "Được được được, ngươi nói, ngươi nói, ta nói còn chưa được hai câu. ngươi nói ta một tràng, ngươi có phải nam nhân

không?”

“Rốt cuộc ta phải làm như thể nào, mới được gọi là nam nhàn?”

Tô Dĩnh nháy mắt mấy cái. vẫn không nghi ra cách trả lời. nhịn không được thẹn quá hoá giận nói: “Đây chính là câu cửa miệng của ta, ngươi sao phải coi là thật?”

Hạ Tầm hừ lạnh nói: “Khó trách phu tử viết: tiểu nhân và nữ tử rất khó nuôi”.

Tô Dĩnh cả giận nói: “Ngươi đừng xem ta đọc ít sách, câu này, ta nghe hiểu được”.

Hạ Tầm cùng giận dữ nói: “Vậy cô rốt cuộc có nghe ta nói hay không?”

Tô Dĩnh đặt mông ngồi xuống, nối giận nói: “Ngươi đừng nói những lời vô dụng, ta liền nghe”.

“Ta nói câu nào vô dụng, cô nói, cô nói?”.

Hai người đều hơi tức giận một chút.

Sau khi từ biển đảo trở về, hai người lại trở về chỗ ở tại Hàng Châu, Hạ Tầm đi đến hành dinh Tào Quốc Công dò xét tình huống, Lý Cảnh Long và Thiết Huyễn sau khi hoàn thiện tám sách lược Tịnh Hải đã oanh oanh liệt liệt phổ biến, còn phái người đi làm. quan địa phương và dân chúng

đối với những phương lược này có chút mâu thuẫn, bởi vậy phổ biến không được như ý muốn, Lý Cảnh Long và Thiết Huyễn đều có một bụng tức giận.

Nhìn thấy Hạ Tầm, Lý Cảnh Long xem như tìm được nơi trút giận, tìm mấy lý do vớ vẩn, chửi rủa hắn liên hồi, trong lòng Hạ Tầm mặc dù có ý định khác, cùng không thể nhịn nổi cơn giận trong bụng; Mà bí mật hội kiến với Tô Dĩnh ở đây, rất nhiều thân sĩ làm trong công môn có quan hệ với đảo Song Tự, có nhiều điểm phàn nàn với phương lược Tịnh Hải của Tào quốc công, thúc dục nàng nghi biện pháp đối phó, Tô Dĩnh có thể có chủ ý gì? Chỉ có thê nghe bọn họ phàn nàn, cùng đê một bụng tức giận trong lòng.

Kết quả hai người vừa gặp mặt, còn chưa kịp cung cấp tin tức mình nấm giữ cho nhau, chủ cho thuê nhà là Tiêu Chẩn lại mang mặt mùi bầm đập tìm đến cửa. Ông chủ Tiêu gọi người sửa chữa, trong đêm. hắn uống rượu trở về, bị người chặn đường hành hung, xoá sạch hàm

răng trong miệng hắn, lại trói hai tay của hắn sau lưng, đem đầu hắn nhét vào trong đùng quần, ném vào nhà vệ sinh, ngồi chồm hổm ở trên, treo biển là "Hãy xem".

Ông chủ Tiêu ngồi một đêm, đợi đến buổi sáng mới có người phát hiện, ông chủ Tiêu lo nghĩ trái phải, thời gian gần đây không được tội người nào, chỉ là thường xuyên có một số lời nói thô tục với "Hạ gia nương từ", cái miệng hại cái thân. kết quả giờ đây làm thân mình mất hết cả hàm răng, môi sưng giống như môi con lợn, thể là chạy đến cửa tìm Hạ Tầm tính sổ.

Hạ Tầm khuyên can mãi, chỉ thiên nói địa thề độc một trận, mới làm cho ông chủ Tiêu bán tín bán nghi rời đi. quay đầu lại hỏi Tô Dĩnh, quả nhiên là do nàng làm, nén giận không được nói nàng vài câu, không để ý đại cuộc, kết quả hai người nói qua nói lại, đều mang theo vài phần tức giận.

Hai người ngồi ở trên giường, tức giận một lúc, Tô Dĩnh nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Hắn, nói: "Này!".

Hạ Tầm nối giận nói: "Cái gì?"

Khóe miệng Tô Dĩnh nhẹ nhàng run rẩy hai cái, nín cười nói: "Ngươi là nam nhân, không có nửa điếm khí lượng của nam nhân, bụng dạ hẹp hòi. còn phải để cho ta nói lời xin lỗi trước sao?"

Hạ Tầm tức giận nói: "Ta chỉ biết, nữ nhân có bản lãnh cãi nhau, không có lý cùng phải có lý, nếu không có lý, nói ra những lời này, cùng là cô có ly".

Tô Dĩnh nhịn không được buột miệng cười, nhanh nhẩu nói: "Được được, ai bảo ta lớn hơn ngươi. Tam tỷ nhường cho ngươi, là ta sai được không. Ngươi nói đi, chúng ta nên làm như thể nào?"

Hạ Tầm liếc nhìn nàng nói: "Bây giờ cô không ngắt lời ta nữa?"

Tô Dĩnh dựng thẳng tay lên nói: "Ta thề!"

Hạ Tầm thở dài nói: "Được, vậy cô nghe đây, chúng ta làm như vậy..

Hạ Tầm cẩn thận nói một lần từ đầu tới đuôi, rồi hỏi: "Cô thấy thế nào?".

Tô Dĩnh khen: "Đại huynh đệ, ngươi thật âm hiểm!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 215

Tám Sách Lược Khó Thi Hành

Chương 215: Tám sách lược khó thi hành

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Phương lược Tịnh Hải của Lý Cảnh Long phổ biến không thuận lợi, quan viên địa phương, hương thân trong trấn, thậm chí người trong chính môn đều có biêu hiện bằng mặt không bằng lòng, ngược lại vệ binh từ phương diện luyện tập này so với bình thường lại thuận lợi hơn. quân đội chính quy nếu so với kỷ luật địa phương nghiêm minh hơn, dễ dàng quản lý.

Nhưng địa phương không thể nhanh chóng tiến hành áp dụng xuống dưới, không cách nào chặt đứt liên lạc giữa dân chúng dân gian với bọn hải tặc, dựa vào quan binh rời bến giết giặc, không nhiều hy vọng thành công thanh trừ hải tặc, ở trên biên, so sánh với việc đối phó với bộ lạc trên đại thảo nguyên càng khó khăn gấp trăm lần, đại pháo đánh muỗi, có lực nhưng không có chỗ dùng.

Cùng may, Lý Cảnh Long không ngừng gây áp lực về phía các cấp quan lại, xử phạt vài hương thân bảo giáp hành sự bất lực, hơn nữa thông báo với cả phủ Hàng Châu, người phía dưới đột nhiên biến dạng thay đổi, tất cả quan lại các cấp đều tích cực, đội thuyền đoạt được càng ngày càng nhiều, hải cảng bến tàu nhanh chóng chồng chất đầy thuyền, mà địa phương áp dụng luật liên đới, tội liên đới làm cho dân chúng quê nhà giám thị lẫn nhau, khống chế nghiêm mật, rất ít khi nghe được có người cấu kết truyền tin tức cho hải tặc.

Nghe tin tức tốt không ngừng đưa đến, Lý Cảnh Long bắt đầu dương dương tự đắc.

Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng bằng gan tay, không quá nửa tháng, vệ sở bắt đầu phản ánh

bọn lính không nghiêm túc thao luyện, lén kết giao, có đấu hiệu quân tâm không ổn. Sau khi nghe ngóng, lại bởi vì trong nhà một số quan binh vệ sở sinh kế không tốt, bọn họ lục tục thu được tin tức trong nhà, đều yêu cầu quân lương để sớm tiếp tế về nhà, còn có biện pháp xin nghỉ, vụng trộm chạy về nhà trồng trọt chăn nuôi.

Phải biết rằng hải vệ sở vùng duyên chiêu nạp quan binh đều là đệ tử ngư dân. dân chúng vùng duyên hải toàn là tráng đinh, một gia chủ cần có sức lao động, giờ đây cha mẹ thê nhi không sinh kế, bọn họ đương nhiên không thể an tâm tham gia quân ngũ, Vệ Đô Chỉ Huy Hàng Châu và quan viên vô cùng lo lắng, không ngừng chạy tới chỗ Lý Cảnh Long kêu khổ, nhìn tình hình này, Thiết Huyễn kiên quyết phán đoán: Có người giở trò quỷ.

Nhất định là có người muốn lợi dụng loại thủ đoạn này phá hư phương lược Tịnh Hải, mà bắt đầu từ việc binh lính nháo sự trong vệ sở, tám chín phần mười chính là những người liên lạc mật thiết với hải tặc, thậm chí còn làm tai mắt cho người. Hắn đem phân tích của mình nói cho Lý Cảnh Long, sau đó chạy tới Vệ sở Hàng Châu, định tìm hiểu nguồn gốc, lợi dụng chuyện này, bắt được những phần tử âm thầm nháo sự không hợp pháp kia.

Quàn đội rối loạn, làm sao rời bến tiêu diệt hải tặc?

Không nói đến việc rời bến tiêu diệt hải tặc, chỉ tính việc trấn an đàn áp, phòng ngừa quân đội bất ngỡ làm phản, chuyện này đủ để Lý Cảnh Long đau đầu. nếu như hắn chưa tiêu diệt hải tặc, đã bức binh lính làm phản, Chu Nguyên Chương sao có thể bỏ qua cho Hắn?

Lý Cảnh Long nhiều lần cân nhắc, trong lòng có phần không yên, cùng muốn đến vệ sở xem xét tình huống, nhưng hắn chưa đi đến cửa ra vào, đã thấy Tích Giang Bố Chính Sứ tư cùng với rất nhiều quan viên phủ Hàng Châu vội vàng trở về, những người này đều đến tố khổ, cáo trạng, góp chủ ý, một đống người loạn hết cả lên. Nói nửa ngày, đầu Lý Cảnh Long to như cái đấu, mới có thể nghe rồ một số thông tin.

Những quan viên này muốn hỏi rất nhiều thứ, rất linh tính, Bố Chính Sứ ti đưa ra vấn đề: phố phường Tích Giang phủ tiêu điều, bán không thể bán. mua không thể mua, rất nhiều thương hành hướng về phía quan phủ kháng nghị, tạo áp lực; trưng thu thuế má xuất hiện khó khăn, dân chúng vùng duyên hải chủ yếu sống bằng kinh thương, nạp thuế đều từ đó, người làm trên đất rất ít, căn bản không phải là thuế chủ yếu của vùng duyên hải, xem tình hình này, năm nay không thể thu thuế, chỉ sợ xuất hiện vấn đề lớn; Bởi vì kinh tế tiêu điều, các nơi cần quan phủ cứu tế, dân chúng nghèo khó không ngừng gia tăng, cần xin lương từ triều đình, giờ đây Lý

Cảnh Long là Tống đốc phủ Tích Mân Lường Quảng các tinh vùng duyên hải, chuyện này cần hắn ký tên gật đầu, báo lên bộ hộ, bằng nếu chờ lâu để người chết đói. hoặc là kích động dân biến, hậu quả sẽ khôn lường.

Án Sát sứ ti đưa ra chuyện: không ngừng có chủ thuyền, hộ ngư dân phản ánh chuyện thuyền của bọn họ bị thu lấy, nhưng quan phủ đưa không đủ ngân lượng, đến nỗi không ngừng phát sinh xung đột giữa quan dân, các loại kiện cáo quan tòa tầng tầng lớp lớp xuất hiện, cáo quan, cáo dân. tất cả đều có, không phải trường hợp cá biệt; có mấy quan viên cáo lão hồi hương và thân sì nối danh được địa phương ủy thác, vâng chịu dân ý, chuẩn bị đến triều đình tố cáo Tào Quốc Công cùng và quan viên Hàng Châu làm trái ý dân, lạm dụng quyền hành, quấy rầy địa phương, gây tai họa cho dân chúng; Đồng thời cướp bóc, trộm cướp, hãm hại lừa gạt, các loại án kiện, phạm tội, bắt đầu gia tăng nhanh chóng.

Lý Cảnh Long nghe được những điều đó, hắn liên tục đáp ứng nhất định sẽ nhanh chóng nghi biện pháp giải quyết vấn đề này, thật vất vả mới trấn an được những quan nhân đầy bụng bực tức, sau đó cố làm khuôn mặt tươi cười đích thân tiễn bọn họ ra ngoài, kết quả vừa đến cửa lớn liền phát hiện, những quan nhân này đến cửa cùng ra không được, không biết dân chúng phủ Hàng Châu làm sao biết tất cả quan viên hôm nay đều đến chỗ Tào Quốc Công, tự nhiên tụ tập lại, bao vây quanh chỗ Tào Quốc Công chật như nêm cối, vô cùng hung hăng, vì dân chúng đến đây chờ lệnh.

Lý Cảnh Long không ngừng lui về, leo đến chỗ cao nhất trong đình, là một ngọn núi giả, kiễng chân lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bên ngoài đình viện người đông nghìn nghịt, liếc nhìn không thấy điểm cuối, không khỏi có phần sợ hãi, vội vàng gọi người điều binh đến bảo vệ, để phòng ngừa dân chúng phía dưới xúc động xông vào phủ đệ, bây giờ người trong phủ ai còn có thể đi ra ngoài?

Lý Cảnh Long bất đắc dĩ, đành phải sai quan phụ mẫu phủ Hàng Châu ra mặt trấn an dân chúng, quan viên phủ Hàng Châu rơi vào đường cùng đành phải ra mặt, khuyên can mãi, giằng co hơn hai canh giờ, cuối cùng cùng làm dân chúng lục tục tán đi, Lý Cảnh Long đang chờ đợi lo lắng lúc này mới đuổi được những quan viên một bụng bực tức cất bước rời đi, rồi hắn về hậu viện đặt mông ngồi lên ghế.

Hơn hai canh giờ, hắn vẫn đứng tại trên hòn núi giả quan sát động tình. Đại thiếu gia gần đây sống an nhàn sung sướng mệt đến ngất ngư, hắn yếu ớt gọi tiểu nha đầu phủ Hàng Châu đến hầu hạ hắn: “Bão cầm, Ty Kỳ, đấm chân cho lão gia, đun một bồn nước ấm, ôi, chân của

ta sắp bong ra rồi đây".

Đợi trong chốc lát, không có động tĩnh gì, cuống họng Lý Cảnh Long lại hô lớn: "Thị Thư, Nhập Họa, mang chén trà ngâm nước vào cho lão gia, cầm thêm mấy món điểm tâm".

vẫn không có động tình. Lý Cảnh Long giận dữ, liền đi giầy chạy đến phòng nha hoàn xem xét, bốn tiểu nha đầu ở đàng kia buồn buồn tủi tủi, không biết nói chuyện gì, bốn người không hầu hạ ở bên ngoài, khó trách việc không nghe thấy hắn phân phó.

Tâm lý thương hoa tiếc ngọc của Lý Cảnh Long dâng lên. vội vàng thu nhẹ thanh âm, hỏi lý do tứ nữ thương tâm, kết quả vừa nghe xong Lý Cảnh Long liền đen mặt lại, cái rắm cùng không phóng ra, xoay người rời đi.

Ca ca gì đó của nàng, thuyền lớn hai cột buồm bị tuần kiếm tư tịch thu, cho năm xâu tiền, thuyền này lúc trước là chế tạo ở trong thôn. vay tiền của Chu lào gia, cả vốn lẫn lời giờ đây còn chưa ừả hết, thiếu nợ tất cả tám xâu bốn trăm hai mươi tám văn; cha nàng sống dựa vào một vườn vải, bởi vì phố phường tiêu điều, thân sì người nào người nấy đều có chút khó khăn, không có người mua sắm. mắt nhìn thấy vải hư thối biến chất, sắp phải táng gia bại sản.

Đây chẳng phải ngột ngạt sao?

Lý Cảnh Long không uống trà, điểm tâm cùng không ăn. chân cùng không rửa, trở về phòng ngủ lên giường nằm, cân nhắc xem dấu hiệu này có phải là quan viên vùng duyên hải liên thủ tiến hành phản công và chống cự hắn không, rốt cuộc thủ đoạn gì mới có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt, người trong nhà lại đến, mang theo một bức thư.

Lúc này không chỉ có Hạ Tầm và Tô Dĩnh tạo phiền toái cho hắn, vừa vặn, muốn nói tình cờ thật ra cùng không tính là tình cờ, bởi vì Hạ Tầm lúc trước nói với Tô Dĩnh là Lý Cảnh Long không có thời gian cùng không có đủ kiên nhẫn đến những chỗ nghèo nàn ở phủ Hàng Châu áp dụng một chiến dịch Tịnh Hải, lo lắng đến tuổi già của Chu Nguyên Chương, tám chín phần mười trong năm nay sẽ quy thiên, chỉ là Hắn không ngỡ Lý Cảnh Long tuy bởi vì Tình Nan mà nối danh lọt vào trong sử sách, trơ thành bao cỏ lớn nối danh Đại Minh triều, thật ra một thân cùng không phải là vô năng đến mức không chịu được tình trạng như thể, khứu giác chính trị của hắn cùng rất linh mẫn, đại cục trong triều biến hóa, Hắn đã chú ý đến thời khắc này.

Người nhà phủ Tào Quốc Công mang đến cho Lý Cảnh Long một tin tức làm hắn rất bất

an: bệnh tình Hoàng Thượng tăng thêm. tháng này đã ngất hai lần. Lý Cảnh Long nghe xong tin tức này, hận không thể chắp cánh bay trở về thành Kim Lăng: Bất kể là tiên đế uỷ thác, hoàng đế mới đăng cơ, thần tử kịp thời xuất hiện ở bên người hoàng đế, so với đại thần một cái bóng cùng không thấy tốt hơn nhiều lắm, nhưng việc ở phủ Hàng Châu bên này quấn thân, dừng việc tiêu diệt hải tặc là không được, lại

không có chiếu thư của hoàng đế, hắn sao có thể nói đi là đi?

Chính lúc khó chịu này, thị vệ bỗng đến bẩm báo, Dương Húc Dương Tống kỳ đến.

Lý Cảnh Long lần này không bắt bẻ tìm kiếm tật xấu của Hạ Tầm. hắn nhìn Hạ Tầm thật lâu nói: "Lần trước đó, ngươi vốn nói với Quốc Công, điều kiện mở biển thông thương của đảo Song Tự, cùng chúng ta liên thủ đối phó Sở Mễ bang và Trần Tổ Nghĩa, đây là ý tứ của hải tặc trên đảo Song Tự sao?"

Hạ Tầm sao có thể dại dột nhận điều đó là do mình đề nghị, hắn hạ thấp người nói: "Bẩm Quốc Công, ty chức là người trong Cẩm Y vệ, tìm tung tích, thám thính túi tức, vốn là sở trường ty chức, cho nên có thể từ trong miệng dân chúng quan hệ mật thiết với đảo Song Tự dò xét được mục đích của bọn họ, nhưng ty chức lại chưa từng trực tiếp quan hệ với hải tặc Song Tự, những người dân miền biển này nói thật hay giả, hôm nay còn khó có thể phán đoán, ngày đó ty chức nói với Quốc Công, cùng chỉ là mong Quốc Công tham khảo".

Lý Cảnh Long hơi thất vọng à một tiếng, từ từ đứng lên đi lại trong sảnh, hồi lâu lại trầm ngâm nói: "Mấy ngày nay, ngươi tìm hiểu được những tin tức gì. tình hình đảo Song Tự hôm nay như thế nào?"

Hạ Tầm ôm quyền nói: "Sở Mễ bang đã hiệu trung với Trần Tổ Nghĩa, dục vọng nhất thống Đông hải, giúp Trần Tổ Nghĩa đặt chân lên đại lục, tranh giành Trung Nguyên. Đảo Song Tự này cách phủ Hàng Châu thời gian đi rất ngắn, chỉ khoảng hơn trăm dặm, là một cảng tự nhiên, dùng làm căn cứ địa vô cùng tốt, cho nên Trần Tổ Nghĩa quyết tâm phải có được.

Nhưng người ở đây không phải người cùng đường với Trần Tổ Nghĩa, hải tặc trên đó dùng buôn lậu là chính, quan hệ mật thiết với dân chúng vùng duyên hải, rất nhiều ngư dân gia cảnh nghèo khó vùng duyên hải tham gia, cho nên không muốn cùng Trần Tổ Nghĩa đốt giết đánh cướp làm việc ác, làm bạn với Sở Mễ bang.

Nhưng, Sở Mễ bang không chịu đồng ý tấn công đảo Song Tự, giờ đây lại có Trần Tổ

Nghĩa trợ giúp, đảo Song Tự khó có thể chống lại bọn họ, ty chức nghe được tin tức nói, song tử đảo đang đàm phán với Trần Tổ Nghĩa, hình như có ý đáp ứng nhập bọn, chỉ là giờ đây Song Tự bang không muốn dâng đảo Song Tự ra, mà Trần Tổ Nghĩa đối với Song Tự lại quyết tâm phải có được, Hắn hình như cùng biết Song Tự bang đáp ứng nhập bọn có ý rất qua loa, bởi vậy thủy chung không chịu buông tha cho đảo Song Tự, bởi vì điều này, song phương còn đang giằng co. Nhưng mà, ty chức nghi, nếu Trần Tổ Nghĩa áp bức, Song Tự bang hẳn là kiên trì không được bao lâu, có lẽ, bọn họ rất nhanh sẽ thôa hiệp".

Những lời này thúc đẩy Lý Cảnh Long hạ quyết tâm. hắn dừng thân thể lại, một ngón tay chỉ Hạ Tầm nói: "Bổn Quốc Công nhận hoàng mệnh, tiêu diệt hải tặc. Song Tự bang đã không phải đại ác, ta sẽ tạo cơ hội cho chúng lấy công chuộc tội. Ngươi lập tức liên lạc với hải tặc Song Tự bang, thương lượng biện pháp, liên thủ diệt trừ Sở Mễ bang, Trần Tổ Nghĩa, điều kiện ra sao, bôn Quốc Công đáp ứng bọn họ, việc bọn họ chiếm đoạt hải đảo, hành vi buôn lậu hàng hóa không hợp pháp, không đáng để truy cứu!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 216

Đào Hầm

Chương 216: Đào Hầm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Vào ngày thứ năm dân chúng vây khốn hành dinh Tào Quốc Công, Tào Quốc Công Lý Cảnh Long hạ lệnh: "Đình chỉ thu hồi thuyền biển", thuyền biên đã thu hồi toàn bộ trả về, lệnh cấm không cần phải nói, cùng tự động hoãn xuống, tất cả đều vui vẻ, hoà hợp êm thấm, dân chúng vui vẻ, quan viên lại yên tâm, quan binh vệ Sở an tâm, chỉ có Thiết Huyễn Thiết Đinh Thạch lo lắng.

Hắn cảm thấy đây là Lý Cảnh Long hướng về phía thể lực địa phương Mân Chiết thỏa hiệp và nhượng bộ, hy sinh uy tín triều đình và lợi ích của triều đình, đối lấy việc quan phủ địa phương và quân đội, dân chúng ủng hộ hắn tiêu diệt, hải tặc, bởi vậy hắn đang làm việc điều tra binh lính bại hoại ở Hàng Châu cùng trở về gấp, bất chấp Lý Cảnh Long là đương triều nhất phẩm Quốc Công gia, Thái tử Thái Phó, Tả quân Đại đô đốc, mặt lúc này đen lên, xuất ra tác phong quan liêu thiết diện vô tư Ngũ quân Đoạn Sự quan của Hắn, cùng lý luận với Lý Cảnh Long một phen.

Lý Cảnh Long tự biết mình đuối lý, ngay từ đầu đã làm ra vẻ mặt tươi cười hòa khí. nhưng Thiết Huyễn không buông tha, hắn cố gắng, muốn Lý Cảnh Long một lần nữa nghiêm khắc chấp hành tám sách lược Tịnh Hải, không đạt mục đích thể không bỏ qua. Chỉ cần đi theo Tào Quốc Công từ giấc ngủ trưa đến lúc Thái tử Thái Phó dùng bữa tối. triệt đế Lý Cảnh Long làm phiền.

"Mang hắn ra ngoài! Đem hán ra ngoài! Một tên không biết tốt xấu!"

Lý Cảnh Long hung dữ phất tay áo, hướng về phía Thiết Huyễn sắc mặt trắng xanh đang vừa mắng mò vừa bị kéo đi.

"Quốc Công gia, một người ngu như vậy, đáng để ngài tức giận sao, Quốc Công gia uống một ngụm trà, hạ bớt cơn giận".

"Quốc Công gia, ngài ngồi xuống, ta đấm chân cho ngài".

Bão Cầm, Ty Kỳ, hai tiểu nha đầu như hoa như ngọc vội chạy tới, nùng nịu nói, mặt mày tươi cười, đỡ Lý Cảnh Long đặt lên trên ghế, một người ngồi xổm xuống tháo giầy cho Hắn, một người bưng lên chén trà đến, dùng cái miệng nhỏ nhắn thổi thổi, mời hắn uống trà.

Lý Cảnh Long thích ý nhắm mắt lại nghĩ: "Hôm nay quân tâm đều đã yên ổn. trải qua một phen chinh đốn của ta, sĩ khí phòng tuyến Đông hải cùng tăng lên, vốn đã đủ, sì khí đại chấn lại có hải tặc Song Tự làm nội ứng, ít ngày nữa rời bến đánh một trận, đến lúc đó, ta san bằng Sở Mễ bang, tốt nhất là bắt sống tên Trần Tổ Nghĩa mà Hoàng Thượng treo giải thưởng truy nã, trên đường về trong thuận tay lại diệt Song Tự bang, làm yên bình Đông hải, oai phong trở về kinh sư, Hoàng Thượng mới thật coi trọng ta, Hoàng thái tôn và ta lại gần đây giao hảo phải nói là đứng đầu trong đám võ thần, nói không chừng muốn từ sơn vương phủ chuyển đến ở lại Tào công phủ".

Lý Cảnh Long nghi đến đây liền nở nụ cười thỏa mãn...

***

Rất nhanh. Chương, Tuyền. Phúc Ninh các thủy sư nhận được quân lệnh của Lý Cảnh Long, lục tục rời bến, đội thuyền xuôi nam bắc thượng, tiêu diệt được ba chiến thuyền lớn trong đó hai chiếc là thương thuyền của Trần Tổ Nghĩa, hàng hóa trên hai chiếc thuyền này khá hỗn tạp, bởi vì Trần Tổ Nghĩa chỉ làm cướp không mua bán, không xuất thuyền khỏi cảng, một đường cướp đoạt, cướp được bao nhiêu hàng bán bấy nhiêu hàng, sau đó lại một đường cướp đoạt, cho nên chủng loại hàng hóa rất phức tạp.

Một chiến thuyền lớn khác là thuyền buôn lậu súng ở Phúc Châu, thủy sư trên thuyền đều bị bắt được, ngoài ra còn có lãng nhân Nhật Bản là Tiểu Tứ Lang và Thanh mộc Vị Ương, hai tên suất lình cả tiếu đội hộ tống thuyền, cùng với người buôn lậu súng ở Phúc Châu là Lâm A Tứ.

Ngay sau đó, Lý Cảnh Long đích thân chỉ huy quan binh thủy sư Hàng Châu, tiến đến đảo Song Tự, đảo Song Tự liền thu thập binh lực, bảo vệ hai cửa nam bắc không ra, giằng co với quan binh ba ngày ba đêm, ba ngày sau đó mưa to như trút nước, sóng gió càng lúc càng lớn, Lý Cảnh Long lo lắng biên có chuyện phát sinh, sẽ nuốt hết toàn bộ quân đội của Hắn, đành phải triệt binh phản hồi vịnh Hàng Châu.

Phía nam đảo Song Tự, Đại đương gia Hứa Hử và Nhị đương gia Lôi Hiểu Hy xem xét một nơi phòng ngự bừa bãi, những thủ hạ chưa chết hoặc mệt mỏi được dìu vào trong đảo.

Sắc mặt Lôi Hiểu Hy trầm trọng nói: "Thế tới của Quan binh rất hung hăng, may mắn đêm qua mưa to, nếu không mà nói, chúng ta có thể bảo vệ cho đảo Song Tự hay không còn rất khó nói".

Hứa Hử nói: "Chỉ bằng quan binh, chúng ta bảo vệ đảo Song Tử cùng không thành vấn đề, ta lo lắng là..

Hắn kiển nhìn về hướng đông phương bắc, nặng nề nói: "Ta lo lắng Sở Mễ bang nhân lúc cháy nhà đi hôi của, quan binh đi rồi, bọn họ liền đến, nhiều lần như thể, đảo Song Tự sẽ không chịu nối xa luân chiến".

Lôi Hiểu Hy ừm một tiếng không nói gì.

Hứa Hử yên lặng đi một hồi, dừng bước lại nói: "Nhị ca, ngươi đi đảo Nam Kỷ một chuyến, tìm Tiểu Sở"

Lôi hiểu Hy khẽ giật mình, hỏi: "Tìm hắn làm cái gì?".

Hứa Hử nói: "Đàm phán cùng bọn họ, đầu nhập Trần Tổ Nghĩa".

Hào quang trong mắt Lôi Hiếu Hy lóe lên: "Đại đương gia, người quyết định?"

"Không sai!"

Lôi Hiểu Hy xem xét mọi nơi, đột nhiên nói: "A muội đâu, tại sao không thấy nàng?"

Hứa Hử nhàn nhạt nói: "Quan phủ đột nhiên tăng mạnh phòng bị, chúng ta có nhiều tiền hàng còn chưa kịp thu hồi, ta sai a muội đi bờ bên kia thu tiền, mặt khác, thuận đường mua một ít gạo trở về, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra. Ngươi không cần lo lắng cho

nàng, chỉ cần ta đồng ý, nàng sẽ không phản đối".

Lôi Hiểu Hy hắc hắc cười nói: "Đúng vậy, trên đảo này, a muội chỉ phục một mình Đại đương gia, cho dù nàng không phục, một mình một người, cùng không có biện pháp. Được, ta lập tức rời bến, đi đảo Nam Kỷ, chúng ta có điều kiện gì?"

Hứa Hử nói: "Ngươi gặp Tiểu Sỡ, hẹn hắn thời gian, địa điểm, ta sẽ chỉ định một đảo đơn độc khác, đến lúc đó hai bên mỗi bên mang theo ba chiến thuyền ba cột buồm lớn, ở trên đảo gặp mặt đàm phán".

Lôi Hiểu Hy hơi lộ ra thần sắc không vui. miễn cường đáp: "Được, ta phải đi chuẩn bị".

Chờ thuyền Lôi Hiểu Hy rời bến. Hứa Hử liền xuất hiện ở trong sơn động Quy Bối nhai, huyệt động trong núi này phần lớn thâm thúy âm u, cho dù bọn hải tặc ở trên đảo nhiều năm, cùng chưa chắc thăm dò tính tường toàn bộ, tương đối mà nói, sơn động chỗ Quy Bối nhai này càng thêm bí ẩn, Hắn xông đến vách núi phía dưới, cách đinh núi hai trượng, xuống chút nữa khoảng phía dưới mười trượng đá ngầm là sắc nhọn, thủy triều gió rít dưới đá ngầm liên tục gào thét, một khi té xuống tuyệt đối không còn đường sống.

Nếu mà đi xuốna dưới, tiến vào cửa động cùng không lớn lắm, nhưng sơn động bên trong lại vô cùng rộng rãi, to bằng một nửa căn phòng lớn. cho nên từ khi còn bé, phát hiện cái sơn động này, bí mật đã bị Hứa Hử và Tô Dĩnh che dấu. trở thành một chỗ cơ mật.

"Đại đương gia".

Tô Dĩnh vươn tay, kéo Hứa Hử vào sơn động: "Thế nào, Lôi lão nhị phản thật sao?"

Hứa Hử lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói: "Còn chưa biết, ta không hy vọng hắn không ăn cây táo, rào cây sung. Dù sao cùng là huynh đệ nhiều năm, huống chi, trên đảo Song Tự ta thực lực của hắn mạnh nhất, nếu như hắn thật nối dị tâm, cho dù chúng ta kịp thời phát giác..

Nói đến đây, nhìn Hạ Tầm đang đến, Hứa Hử liền thay đổi chủ đề: "Ta đã sai Nhị đương gia đi gặp Tiêu Sở rồi, chờ hắn mang tin tức về, liền tiến hành đàm phán với tiếu sở, ngươi trước cứ an tâm ở trong này, một ngày ba bữa. do tâm phúc của a muội đưa tới cho ngươi, ngươi yên tâm, đây là đinh núi của a muội, ngươi ở chỗ này tuyệt đối an toàn, chờ ta có tin chính xác, ngươi và Lý Cảnh Long hãy bắt liên lạc".

Hạ Tầm gật gật đầu, Hứa Hử lại lo lắng nói: "Ngươi xác định hắn sẽ không qua cầu rút ván?"

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Ta không thể xác định Lý Cảnh Long có qua cầu rút ván hay không, nhưng dựa theo kế hoạch của chúng ta, Hắn không có thời gian trì hoãn, đảo Song Tự và Trần Tổ Nghĩa, nếu như chỉ có thể lựa chọn một cái, ngươi nói hắn sẽ chọn đảo Song Tự, một thứ chỉ là dệt hoa trên gấm, hay thủ cấp Trần Tổ Nghĩa giá trị giá năm mươi vạn lượng bạc?"

***

Hứa Hử và Sở Mễ bang bắt đầu gian nan đàm phán, Hứa Hử đưa ra điều kiện là có thể đáp ứng nhập bọn. có thể nhường lại đảo Song Tự, làm căn cứ tiền tiêu cho Hải vương Trần Tổ Nghĩa đóng quân chuyển lương, nhưng hơn vạn huynh đệ Song Tự bang và người nhà phải được an bài thỏa đáng, hắn chọn địa phương là đảo Trần Tiền, nằm trong địa bàn Sở Mễ bang.

Lúc ấy thương mậu đường biển, giao dịch với Đại Minh là lớn nhất, nhưng mà Nhật Bản cùng là một đối tượng mậu dịch quan trọng, từ thương thuyền Nam Dương đến sẽ cập bờ ở Song Tự, bán đi hương liệu Nam Dương, tìm kiếm hàng hóa thương phẩm, mua vào lụa. đồ sứ... sau

đó lại đi qua đảo Trần Tiền, lại tiến hành giao dịch lần nữa, sau khi tiêu thụ một phần hàng hóa, đối lấy bạch kim, hoặc mua đặc sản Nhật Bản, rồi trực tiếp quay về Nam Dương.

Đi theo tuyến đường này, đảo Trần Tiền gần với đảo Song Tự là một con đường phát tài ở trên Đông hải, Sở Mễ bang tuy không làm ăn. nhưng không muốn buông tha cho con đường phát tài này, tất nhiên sẽ không đồng ý. Đàm phán nửa tháng, Nam Dương Trần Tổ Nghĩa không kiềm chế được, phái quân sư quạt mo tân nhiệm Lăng Phá Thiên của hắn tới, trước sự giải thích của Lăng Phá Thiên, Sở Mễ bang miễn cường đáp ứng điều kiện của Hứa Hử.

Hứa Hử dùng Lôi Hiểu Hy làm đội quân tiền tiêu, bắt đầu cuộc đại di chuyển, phụ nữ người già và trẻ em mang theo lương thảo đồ dùng cá nhân dời đi đầu tiên, trước tiên ở trên đảo trần tiền, bản thân Hứa Hử Thống lình trung quân, là nhóm thứ hai rút lui khỏi đảo Song Tử, đồng thời để lại một nhóm người, bởi vì bất kể là Sở Mễ bang hay Trần Tổ Nghĩa, đối với tình hình thủy vực quanh đảo Song Tự, hay tất cả kiến trúc lớn nhỏ trên đảo, động quật

còn chưa quen thuộc, Hứa Hử đã vào nhóm, so sánh với việc để chính bọn bọn họ đi thăm dò thì nhanh hơn rất nhiều. Bộ phận người lưu lại, phải đợi sau khi Tam đương gia Tô Dĩnh từ trên bờ trở về, mới mang theo một số thứ còn lại rời khỏi đây.

Đảo Trần Tiền tuy là địa bàn của Sở Mễ bang, nhưng căn cơ Sở Mễ bang không ở trên đảo Trần Tiền, mà là ở đảo Nam Lộc. Bọn họ nhượng đảo Trần Tiền chính là một cái giá lớn nhưng lại nhận được sự hứa hẹn của Lăng Phá Thiên, cho bọn họ chưởng quản đảo Song Tự, khối đất phát tài này rơi vào tay hắn.

tuy nói Trần Tổ Nghĩa muốn chiếm hơn phân nửa. nhưng đảo Trần Tiền không thể so với chỗ này, nhất là sở Mễ bang không làm ăn buôn bán. ở đây cách lục địa Đại Minh rất gần, bất cứ lúc nào có thể lên bờ cướp đoạt tiền tài nữ nhân, cho nên người Sở Mễ mười phần hưng phấn.

Vì có thể ở trên đảo Song Tự chiếm cứ ưu thế, đợi đại bộ phận quân đội trên đảo Song Tự của Hứa Hử rời đi, chuyển đến đảo Trần Tiền, hai vợ chồng Tiếu Sở Tiếu Kể không thể chờ đợi được liền suất lình quân lính tình nhuệ của bọn họ tiến vào đảo Song Tự. Lăng Phá Thiên nhìn thấy tình hình này không dám chậm trễ, một mặt tận lực tranh thủ địa bàn và lợi ích cho Trần Tổ Nghĩa, một mặt phái người khẩn cấp thông báo cho Trần Tổ Nghĩa.

Trước mặt thì đôi vợ chồng đạo tặc thấy lợi quên nghĩa này rõ rệt kính cẩn nghe theo, nhưng sau lưng lại vụng trộm sai sử người dưới tận lực chiếm trước nhiều phòng ốc, động quật, bến tàu có lợi, nhưng không lâu sau,

Lý Cảnh Long một lần nữa phái thủy sư rời bến đánh đảo Song Tự, Sở Mễ không quen thuộc phòng ngự ở đảo Song Tự, lực lượng cùng không chuẩn bị, tuy bảo vệ được đảo Song Tự, nhưng lại chết thảm trọng, lúc này mới tinh ra, với lực lượng của bọn họ, một mình đối kháng thủy sư triều đình có hơi quá sức, đành phải không tình nguyện nhường lại một số địa bàn, chờ Trần Tổ Nghĩa phái người tiếp thu.

Trần Tổ Nghĩa nhận được tin tức, tự mình dẫn mười tàu chiến hạm. hào hứng bừng bừng từ sào huyệt chạy đến đảo Song Tự Đông hải chiếm lấy lành thổ của mình, một cái bẫy, đã lén lút đào rất tốt...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 217

Tung Lưới

Chương 217: Tung Lưới

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Những năm gần đây Trần Tổ Nghĩa tung hoành Nam Dương, rất nhiều nước nhỏ ở Nam Dương đều hướng về phía Hắn chắp tay xưng thần, Chu Nguyên Chương treo giải thưởng năm mươi vạn lượng bạc lấy thủ cấp của hắn. nhưng thực sự không làm gì được được hắn, Trần Tổ Nghĩa lâng lâng, có phần tự cao tự đại lên mà làm càn.

Đến nỗi khi Lăng Phá Thiên nói hắn có tướng chân long thiên tử, hắn tin tưởng không chút nghi ngờ, hắn tin tưởng dựa vào trăm tàu chiến hạm của mình, cùng với các mâ phi, là đã có đủ tư cách đến Trung Nguyên.

Huống chỉ Lăng Phá Thiên còn nói với hắn, Bạch Liên giáo ở các nơi khác cùng đang chuẩn bị mưu phản. Trung Nguyên sắp đại loạn, cho nên Trần Tổ Nghĩa không thể chờ đợi được, muốn từ hải vương thăng lên vương giả đại lục, gia tăng chinh phục, chiếm đoạt các tập đoàn hải tặc khác, dùng phương pháp vừa đấm vừa xoa, đặt bọn họ xuống dưới cờ của mình, mà đảo Song Tự càng là địa phương Hắn muốn có trong tay bằng được, bởi vì từ nơi này có thể thẳng tiến đến vịnh Hàng Châu, giết đến thành Nam Kinh, vị trí chiến lược này đối với tên hải tặc như Hắn này mà nói có vẻ vô cùng quan trọng.

Hắn suất lình mười tàu chiến hạm, hào hứng bừng bừng đi đến, bỏ neo ở trên đảo Tiểu Giao. Nơi này là một đảo nhỏ tít mãi bên ngoài sáu quần đảo, nhiều năm kiếp sống hải tặc, làm cho Trần Tỗ Nghĩa trở nên thập phần giảo hoạt, đảo Song Tự vừa mới tới tay, người khác còn chưa tiến vào chiếm giữ, đại quân lại triều đình đã chạy đến áp chế, Hắn là sẽ không vội

xâm nhập, đồn trú ở đảo Song Tự.

Đại hạm bỏ neo ở trên phụ cận đảo tiểu giao, Trần Tổ Nghĩa lập tức dùng chủ hạm của hắn. chạy vội tới đảo Song Tự. Trên Đảo Song Tự, Hứa Hử vừa mới suất lình quân chủ lực của hắn rời đến đảo Trần Tiền, còn chưa đến một ngày, trên đảo trừ người mở đường của hắn đến trước, chủ yếu là người Sở Mễ bang.

Tiểu Sở và Tiểu Mê là hải tặc hung danh hiển hách, thật ra nếu chỉ xem tướng mạo lại không hề thấy liung ác, Tiểu Sở ba mươi năm ba mươi sáu tuổi, nhìn tướng mạo giống như một người đánh cá thường xuyên rời bến đánh cá, màu da mặt đen thô ráp, vẻ mặt trung hậu chất phác. Vợ Hắn là Tiểu Mễ, cùng giống như một nữ ngư dân có vài phần tư sắc, tuy ngũ quan hơi bình thường, nhưng thân hình như xà tinh, lại có dáng người nôi bật mười phần mê người.

Hai tên hung nhàn ở trước mặt Hải vương Trần Tổ Nghĩa hung tàn, lại rất quy củ. nghe lời. Trần Tổ Nghĩa tuy đã trở thành vua trên biển, nhưng tuổi lại không lớn hơn bao nhiêu so với Tiểu Sỡ, dáng người cân xứng rắn chắc, hai hàng lông mày rậm, hai mắt hẹp dài, không giận mà vẫn tự hiên uy phong, hai vợ chồng Tiểu Sở và Tiểu Mễ cùng với Lăng Phá Thiên tiếp kiến Trần Tổ Nghĩa lên đảo, đưa Hắn xem xét toàn bộ đảo một phen, Trần Tổ Nghĩa phi thường hài lòng với nơi đây.

Sắp tới hắn chuẩn bị phân phối một đám thân tín đến trên đảo Song Tự ở lâu dài. biến nơi đây thành trụ sở cường đại nhất của hắn ở Đông hải. Buổi chiều, vợ chồng Sở Mễ tiễn Trần Tổ Nghĩa, hắn đang đợi gió đến, gió lên liền đi thuyền về đảo Tiểu Giao. Mặc dù Tiểu Sở và Tiểu Mễ rất cung kính, nhưng nếu thân tín của Hắn chưa lên đảo ở, Hắn là sẽ không qua đêm trên hòn đảo này.

Hấn chuẩn bị quay về đảo Tiểu Giao, trước tiên ở nơi đó một đêm,

Tiểu Sở cười nói: “Tam tỷ, tiểu Sở đợi ngươi đã nhiều ngày..

Tô Dĩnh vội vã nói: “Nhanh chóng chuẩn bị, thủy sư triều đình lập tức sắp đến đây”.

Tiểu Sở khẽ giật mình, biến sắc nói: “Chuyện gì vậy, thủy sư triều đình lại đến nữa?”

Tô Dĩnh nói: “Không sai. lúc chúng ta rời bến. gặp đúng lúc thủy sư triều đình đang chuẩn bị rời bến đến đây, bởi vì bị bọn họ phát hiện, suýt nữa bị chiến hạm của bọn họ đuổi kịp,

may mắn chúng ta chạy trốn nhanh, kịp thời chạy về báo tin, dựa vào tốc độ thuyền của bọn họ, nhiều nhất một canh giờ, bọn họ sẽ đến đây".

Tiểu Sở nghe xong lập tức khẩn trương, tuy nói một canh giờ sau trời đã tối. thủy sư triều đình đuổi tới đây, đêm nay cùng chỉ có thể vây quanh hải đảo, khả năng lập tức khởi xướng tấn công không lớn, nhưng nhân mâ trên đảo giờ đây còn chưa kịp chuẩn bị, toàn bộ nhân mã của Hứa Hử đã rời đi, hơn nữa bọn họ vừa mới tiếp quản đảo này, bất kể là tình hình trên đảo hay đảo nhỏ, tình hình dòng nước chung quanh, tất cả đều không rõ ràng lấm, lực lượng phòng ngự càng giảm nhiều, hắn không dám chủ quan.

Tiểu Sở định thần lại, nói với quần đạo: "Đại quân triều đã tới một lần cùng không làm gì được được chúng ta, lần này có mười đại hạm chiến thuyền của hải vương ở bên ngoài, Hứa Đại đương gia ở đảo Trần Tiền, có thể kịp thời kéo viện binh đến, tam lộ đại quân trong ngoài hô ứng, nhất định tiêu diệt toàn bộ thủy sư triều đình tại đảo Song Tự. Đến đây, nhanh chóng sai thuyền nhỏ đến báo Hải vương và Hứa đại đương gia, mời bọn họ nhanh chóng sai viện binh đến, nhân mà trên đảo lập tức cảnh giới bến cảng nam bấc, chuẩn bị hòa tiễn đá tảng!".

Theo từng tiếng tiểu sở ra lệnh, tất cả nhân mã lập tức hành động. Tiểu Sở cùng bỏ qua việc tiếp cận mỹ nhân ngư, xin lỗi một tiếng, liền chạy đến hướng bắc đảo. Trong hải chiến Lăng Phá Thiên là không có quyền lên tiếng, trên thực tế hắn chỉ biết giả thần giả quỷ, dù là trên đất bằng, Hắn cùng không đánh giặc, căn bản không cách nào so sánh với những hải tặc thân kinh bách chiến này, cho nên cùng chỉ có thê phô trương thanh thể theo sát ở phía sau.

Mắt thấy thuyền nhỏ báo tin rời bến chạy như bay hướng về phía đảo Tiểu Giao và đảo Trần Tiền, Tô Dĩnh vừa thở dài một ngụm khí, một nữ nhân tuổi tác tương tự với nàng lắc lắc thân hình như xà tình đi đến trước mặt nàng, một đôi khóe mất hơi chút góc cạnh mang địch ý nhìn nàng.

Tô Dĩnh vừa thấy, cười cười lên tiếng nói: "Tẩu tử Tiểu Mễ, quan binh lập tức đến đây, ngươi xem cần tiểu muội làm chuyện gì?"

Tiểu Mễ khinh miệt liếc mắt về phía mấy thuyền hải tặc đang lục tục rời khỏi phía sau lưng nàng, nói: "Tính toàn bộ người của các ngươi ở lại trên đảo, tổng cộng có hai trăm người, còn chưa đủ nhét vào kè răng thủy sư người ta. có thể có công dụng gì? Tam đương gia cùng đừng khách khí. một đường vất vả, tự mình trở về nghi tạm đi, phòng ngự trên đảo này, đã có chúng ta đảm đương".

Bọn hải tặc sau lưng Tô Dĩnh nghe xong đều có vẻ khó kiềm chế, hai

ngày mai lên đường đi đảo Trần Tiền, tuy hắn cảm chuyện này thấy có phần không giống tính tình của Hứa Hử, bất quá vẫn phải thể hiện ra một khí phách trí tuệ của người thượng vị, muốn có bốn biển, sao có thể là người không có khí lượng bao dung, tương lai tiến binh đến Trung Nguyên nhất thống thiên hạ, tài nghệ Hứa Hử này cùng có thể dùng.

Tiểu Sở và Tiểu Mễ cùng Lăng Phá Thiên tiễn bước Trần Tổ Nghĩa, chỉ sau nửa canh giờ, sắc trời đã tối đen, một con thuyền lớn bốn cột buồm, căng đủ mười hai cánh buồm, nhờ sức gió chạy như bay đến hải đảo, tuy người canh gác từ xa đã phát hiện con thuyền treo cờ hải tặc, vẫn phát ra tiếng báo động, ba người lập tức leo lên đài cao, nhìn về phía xa xa.

Rất nhanh, một tên hải tặc Song Tự bang ở lại trên đảo đã kêu lên: "Là thuyền của chúng ta, Tam đương gia đã trở lại".

"Hả? Ngươi xác định?"

Tâm tình khẩn trương của Tiểu Sở buông lòng xuống, lại truy hỏi, hải tặc kia khẳng định nói: "Tuyệt đối không sai, thuyền này thật sự là của Tam đương gia chúng ta".

Tiểu Sở cười ha ha, nói với Lăng Phá Thiên: "Lăng quân sư, ngươi còn chưa gặp qua vị Tô Tam tỷ này đúng không? Đi một chút đi, chúng ta cùng đi nghênh đón nàng, vị Tô Tam tỷ này mang danh Đông hải nhân ngư, kỳ năng bơi cực tốt, quần đạo Đông hải ở đây không ai bằng, đi một chút đi. chúng ta cùng đi nghênh đón nàng.

Có quan hệ đến mỹ nhân ngư trong truyền thuyết các quốc gia trên thế giới đều ghi lại, cùng không biết là loại sinh vật này thực sự tồn tại hay không, trong Tố Dị Ký của Đại Tống đã đề cập tới, thời Thái tông, có một vị Tra Đạo Tra đại nhân đi sứ Triều Tiên, lúc ở trên mặt biển gặp một phụ nhân, "váy hồng, tóc tai thả tung bay, má hơi lộ màu hồng.

Ờ trong nước, cảm giác như đang quỳ lạy rồi biến mất, chính là nhàn ngư", học giả Đại Tống từ trong huyễn kế đại lục, cùng ghi lại cùng một loại.

Cường đạo trên biển với phương diện truyền thuyết này lại càng không lạ lẫm, bởi vì Tô Dĩnh dáng người mỹ lệ, thân thể mềm mại, lại có một thân kỳ năng bơi cực kỳ cao siêu, bởi vậy liền được khen là Đông hải nhân ngư.

Tiêu Sở hào hứng bừng bừng lôi kéo Lăng Phá Thiên bước đi, Tiêu Mễ lại nghiêm mặt, lạnh lùng hừ một tiếng, cực kỳ không vui. Trượng phu của mình tánh tình như thể nào nàng rất rõ ràng, Tiếu Sở thèm thuồng quả phụ Tô Dĩnh này cùng không phải một ngày, hắn xưa nay cướp bóc thuyền trên biển, ngẫu nhiên cùng có thể gặp qua phu nhân tuổi trẻ, nhưng Tiếu Mễ tính ghen lớn vô cùng, những cô gái này một khi được trượng phu hưởng dụng, rất nhanh cùng sẽ bị nàng tìm cớ đánh chết, hoặc là ban cho tại đầu mục cường đạo dưới tay, nhưng địa vị thân phận Tô Dĩnh lại khác, hôm nay hai nhà hợp thành một, nếu như trượng phu thật sự cưới nàng làm vợ, chính mình không làm gì được được nàng, Tiểu Mễ tự nhiên là không vui.

Tiểu Sở không để ý đến sự không vui của nàng, lôi kéo Lăng Phá Thiên chạy vội tới cảng, thuyền kia đi rất nhanh, hơn nữa rất tinh tường tình hình nước chảy, ở trong dòng nước xoáy đầy đá ngầm ngoặt trái quẹo phải vô cùng thuần thục, rất nhanh lại gần bờ, không chờ có bàn đạp,

Tô Dĩnh liền thả người xuống, vững vàng dừng chân trên bờ cát mềm mại.

tay Tô Dĩnh dang ra, hơi hơi áp xuống, ngăn đám lại, khẽ cười nói: "Nếu là như thể, phòng ngự bận rộn, tiếu muội sẽ không quấy rầy Mễ tấu tử, chờ đến khi đánh lùi quan binh, tiểu muội lại mời tẩu tử uống rượu".

Tiểu Mễ cười ha ha, đôi môi mòng nhếch lên, cay nghiệt nói: "Ta nói thể thì sao, hôm nay chúng ta mới là đương gia đảo chủ đảo Song Tự, Tam đương gia ngươi nên mời chúng ta uống rượu mới đúng. A, đúng rồi, chỗ nhà của Tam đương gia, vốn đã bị ta phân phối cho bộ hạ, nhưng Tam đương gia là khách, mấy ngày trước ngươi vẫn ở nơi đó phải không, lần sau đến. tẩu tử an bài cho ngươi phòng khách, dù thể nào, cùng không thể lạnh nhạt với ngươi".

Hải tặc đảo Song Tự sau lưng Tô Dĩnh đều tức giận bất bình. Tô Dĩnh vẫn không tức giận, nhẹ nhàng cười, khoát tay nói: "Đi!" Liền tự đi về phía chỗ ở của nàng, eo thon phô diễn, vừa kiện tráng lại thướt tha, mặc dù không bì kịp thân hình phong tao như xà tinh Tiêu Mễ, nhưng lưng thăng eo thon, chân dài, cái mông đầy đặn, vẻ khí chất phong vận này, Tiếu Mễ vô luận như thể nào cùng không bằng được.

Tiểu Mễ cầm chặt đoản đao bên hông, hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng nàng, nhổ một ngụm nước bọt, mắng: "Gái điếm thối bai gia khấc phu, có cái gì hay".

Chớp mắt trông thấy mấy tên thủ hạ của mình tham lam nhìn chằm chằm vào bộ mông rất

tròn của Tô Dĩnh. Tiểu Mễ thẹn quá hoá giận, rút đao quát: "Quan binh muốn đến đây, không mau phòng bị chiến đấu, Nhìn! Nhìn cái gì mà nhìn! Nhìn nữa là lào nương khoét tròng mắt các ngươi ra!"

Mấy tên hải tặc thấy bà tử đương gia phát biếu, lập tức vội vàng giải tán...

Khu vực phòng của Tô Dĩnh là địa phương thanh nhàn nhất, một mặt dựa vào vách núi, chỗ cao nhất chính là một khối cự thạch bằng phẳng đi vào Quy Bối nhai, mặt khác thì là bãi cát bằng phẳng, đi ra ngoài không xa chính là một khu đá ngầm, chỉ có đội thuyền nhỏ nhất mới có thể uốn lượn tiến vào, bến tàu cảng bình thường không có tác dụng, thời gian chiến tranh không tiến công chiếm đoạt, lại ở nơi heo hút hoang vu nhất đảo Song Tự, cho nên lúc Lăng Phá Thiên và Tiểu Sở tranh đoạt địa bàn. ai cùng không thèm đê ý đến cái chỗ này, trước mắt nơi đây vẫn vô chủ.

Bởi vì địa phương khác đều đã bị người Sở Mễ bang chiếm, bãi biến này mặc dù không có giá trị chiến lược, Tiếu Sở cùng phái hải tặc gác bờ biển, cho nên Tô Dĩnh đem người bên nàng an bài ở viện xá của nàng, cùng dựa vào mỏm đá xuôi theo bên canh vách đá, chính nàng thì nhân cơ hội an trí lộn xộn, dẫn theo vài người thân tín chạy về phía đinh núi Quy Bối nhai.

Hành động sắp tới. người nam nhân bị nàng giấu ở trong mật động kia rốt cuộc vẫn là người bụng dạ khó lường, rốt cuộc là bằng hữu hay địch nhân, rất nhanh, nàng có thể chứng thực. Nàng hy vọng Dương Húc không lừa gạt nàng, bởi vì, mặc dù nàng đại biêu đảo Song Tự thường xuyên liên hệ với quan lại thân sì bên kia, nhưng Dương Húc lại là một tiếu tử duy nhất nàng nhìn thuận mắt, nếu như Dương Húc lừa gạt nàng, nàng thể, lúc trước đem Hắn cứu lên như thể nào, sẽ cho Hắn chết như thế đó, nhất định!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 218

Đao Thật Nhanh

Chương 218: Đao thật nhanh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Sơn động trên Quy Bối nhai thấp thoáng có một cây tử đẳng ở chính giữa, mặc dù có thuyền trên biển đi qua, cùng rất khó nhìn ra. Trên thân cây tử đằng có rất nhiều dây leo chằng chịt, lá cây xanh biếc mọc lên, xen lẫn một ít hoa nhỏ màu tím.

Cửa động có một dòng nước suối, chảy xuôi xuống dưới theo hướng nghiêng ra phía ngoài mặt đất.

Trong động, có giường có ghế dựa, phi thường sạch sẽ.

Địa phương như vậy, có thể được xưng tụng là động tiên.

Hạ Tầm ngồi ở cửa động, mặt hướng biển rộng, ngắm hoa nở xuân về.

Trước mặt Hắn bày biện một cái bàn vuông nhỏ, trên bàn có cua lớn, có trứng tôm, có cá, còn có một con lừa thịt bọc ngũ vị hương, rất có phong phạm, nhưng lại hơi nhiều, khẩu vị cùng thật đậm đà.

Cây tử đằng trước Cửa động nhẹ nhàng lắc lư, một ít đá sòi nhỏ vụn lăn xuống, sau đó có bóng người lóe lên, một cánh tay Tô Dĩnh bám trên đây thừng bí mật, xuất hiện ở cửa động.

"Ngồi!"

Hạ Tầm cười, giống như một chủ nhân, khách khí mời Tô Dĩnh ngồi xuống.

Tô Dĩnh trừng mắt nhìn hắn. sẵng giọng: "Người khác vội vội vàng vàng, ngươi lại tiêu diêu tự tại, Sở Mễ bang đã chiếm đảo Song Tự, thủy sư triều đình cùng xuất động, ngươi không muốn biết tình hình giờ đây như thể nào sao?"

Hạ Tầm cười nói: "Người hành sự, nghe thiên mệnh. Việc chúng ta nên làm cùng đã làm, giờ đây chỉ cần ngồi chờ kết quả, vội vàng có tác dụng gì?"

Tô Dĩnh hừ một tiếng, ngồi xuống đối diện với hắn. thuần thục mở một con cua ra, dùng càng cua móc ra một khối thịt cua trắng nõn hỏi: "Trận chiến này nếu thành công, ngươi có thể thăng lên quan nhân cấp bậc nào?"

Hạ Tầm nhún vai nói: "Có công là Tào Quốc Công, bên trên thấy được biểu hiện của ta trong đó mới là lạ. Nếu như Tào Quốc Công không tìm ta gây phiền toái, vậy là đã cảm ơn trời đất, ta còn hy vọng xa vời được công lao, thăng lên chức quan gì?"

Tô Dĩnh hoài nghi nói: "Ngươi và vị Tào Quốc Công này, tựa như giao thiệp không tốt lắm?"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Chỉ sợ bất kì quan nhân nào gặp trường hợp này cùng không thấy thoải mái".

Hạ Tầm liền đem chuyện mình và Lý Cảnh Long kết thù kết oán nói một lần, Tô Dĩnh giơ ngón cái lên khen: "Hảo hán, vì một nữ nhân, đắc tội nhân vật quyền thể như vậy, không tiếc tiền đồ phú quý của chính mình, là một hán tử".

Hạ Tầm cười cười nói: "Cùng một chuyện, phải xem ngươi đứng ở góc độ nào mà nói. Chu u vương vì nụ cười của Bao Tự, không tiếc giang sơn xã tắc, đó là một hôn quân, ta sao... hắc hắc, trong lúc dùng tính mạng tiền đồ giữ lại nữ nhân mình yêu mến đó, ta tình nguyện lựa chọn người trước".

Tô Dĩnh nói: "Còn tưởng rằng các ngươi làm quan người nào cùng uy phong tám mặt. mọi chuyện đều thuận lợi, mới có một đám đánh vờ đầu chen chúc nhau mà lên, không thể tưởng được cùng có rất nhiều phiền nào, ta đây, ở trên biển tiêu diêu tự tại, không cần nhìn qua sắc mặt người khác như quan nhân các ngươi có phải tốt hơn không?"

Hạ Tầm cười nói: “Nếu Đại đương gia ép buộc cô, cô chịu lên bờ đầu nhập quan phủ không?”

Tô Dĩnh cứng họng, phẫn nộ nói: “Vậy không giống nhau”.

Hạ Tầm nói: “Có cái gì khác, nhiều khi. nói đến người khác thì rất dễ đàng, mình làm thì lại khó”.

Tô Dĩnh hừ một tiếng, trầm mặc một lát, nói: “Đêm nay chúng ta dẫn tàu chiến của các ngươi lẻn vào, ta lưu lại người bên cạnh để gạt bỏ cảnh tiêu, yếm hộ tàu chiến đánh lén, Đại đương gia ở nơi đó nhận được tin tức,

sẽ bắt đầu hành động ngay lập tức. Ngươi muốn chúng ta làm, chúng ta làm theo toàn bộ, ngươi nên nhớ kỳ, Song Tự phải là nơi của chúng ta, nếu như các ngươi nói không giữ lời.

Hạ Tầm tiếp lời nói: “Ta hiểu, ta ở chỗ này, căn bản chính là con tín. Dù sao mạng ta là do cô cứu. cô muốn, cứ trả lại cho cô”.

Hiện tại vẫn là minh hữu. nói những cái này hơi có sát khí. Tô Dĩnh liền chuyển hướng chủ đề hỏi: “Rượu đâu? Chỗ này không phải có vài hù rượu ngon sao, sao không lấy ra uống?”

Hạ Tầm nói: “Cô xem ta ngồi chỗ này thanh nhàn vô cùng, nhưng thật ra trong lòng có việc, làm sao uống được? Ồ, cô ăn xong rồi. nhanh như vậy sao!”

Hạ Tầm nhìn Tô Dĩnh đem thịt cua gạch cua hợp lại một lần nữa, lại có thể đầy đủ đẹp đẽ, nhìn lại một đống bừa bãi trên bàn trước mặt mà mình gặm được, không khỏi ngạc nhiên nói: “Cô làm như thể vậy, dạy ta với!”

***

Tô Dĩnh chưa từng gặp qua người nào đần như vậy, nàng như mẹ dạy dỗ con. thật vất vả mới dạy được Hạ Tầm cách ăn con cua. sau khi Hạ Tầm trải qua vô số lần nếm thử, cuối cùng mới đem được con cua hợp hợp thành một con cua đầy đủ, không khỏi vỗ tay cười ha hả, khoái chí như một đứa trẻ.

Lúc này, Hứa Hử vừa mới nhận được tin tức từ Tiểu Sở.

“Quan binh lại đên? Bọn họ thật đúng là âm hôn bất tán!”

Trong đại sảnh Tụ nghĩa. Hứa Hử cầm cốc ném xuống đất. cười lạnh nói: "Ngươi về nói với Sở đương gia, nói Hứa Hử ta lập tức điếm nhân mã, suốt đêm giết tới đảo Song Tự. Y theo lời Sở đương gia nói, cùng với Hải vương Trần Đại đương gia một nam một bắc, ngăn chặn đường lui của quan binh, ngày mai trong thời gian mặt trời mọc, chúng ta trong ngoài liên thủ. phát động tiến công! Lần này, chúng ta giữ hắn lại, đế Vệ sở Hàng Châu ăn đau khổ, sẽ không dám đơn giản mạo phạm chúng ta nữa!"

"Đa tạ Hứa Đại đương gia, tiểu nhân thay đương gia tạ ơn người. Hải vương ở nơi đó, đương gia chúng ta cùng phái người đi, tiểu nhân phải trở về ngay, quan binh chắc đã gần phòng bị xong, tiểu nhân nghi mình đi xuyên qua vào trong báo tin rất khó khăn".

"Được được được, ngươi trở về trước, ta lập tức triêu tập nhàn mã!"

Hai tên hải tặc Sở Mễ bang báo tin tức vội vàng đi ra ngoài, Hứa Hử nhìn quanh một hồi, có hơn mười vị đầu mục lớn nhỏ trong đại sảnh tụ nghĩa.

Lôi Hiểu Hy bước ra. xoa tay nói: "Đại đương gia, quan binh quả nhiên đến đây, lần này có người Sở Mễ bang thay chúng ta xung phong, lại có Trần Đại đương gia tương trợ, chúng ta có thể thi thố tài năng. Các huynh đệ đều vô cùng hào hứng chờ Đại đương gia lên tiếng, Đại đương gia ngươi ra lệnh đi, ngươi nói đánh thể nào, chúng ta liền đánh thể đó!"

Hứa Hử trở lại vị trí cao nhất, chậm rãi ngồi vào chỗ của mình, nhìn xuống bên dưới, trên đại sảnh phần lớn là bộ hạ trung tâm, trầm giọng nói: "Nhị đương gia, ngươi dẫn chiến thuyền lớn, cộng thêm năm chiến thuyền nhỏ, lập tức phát binh đến đảo Nam Lộc, ta dẫn số thuyền còn lại áp trận cho ngươi".

Lôi Hiểu Hy ngẩn ngơ, bật cười nói: "Đại đương gia, người hình như hơi hồ đồ. Là đảo Song Tự, không phải đảo Nam Lộc!"

Hứa Hử nặng nề cười, hai mắt chậm rãi nhìn lên. từ từ nói: "Không sai, chỉnh là đảo Nam Lộc! Thừa dịp quan binh vây khốn đảo Song Tự, chặn đứng chủ lực của Tiểu Sở, chúng ta đánh vào hang ổ của hắn, tất cả phụ nữ, trẻ em, đồ quân nhu, toàn bộ chiếm giữ, đoạn đường lui của Hắn. Tiếp đó phát binh đến đảo tiểu giao, chiến hạm Trần Tổ Nghĩa đi tham chiến, thuyền cấp dưỡng của hắn tất nhiên sẽ ở lại trên đảo, sẽ không đi tới chiến trường, nhất định chờ Hắn trở về".

Lôi Hiểu Hy biến sắc nói: "Đại đương gia, người định làm gì?"

Trong sảnh rất nhiều đầu lình mang vẻ mặt mờ mịt. nhưng cùng có một số người, hiển nhiên đã sớm biết được, không thấy chút thần sắc kinh ngạc nào, bọn họ lặng lẽ di động bước chân, chuyển động thân thể không để lại dấu vết, bất đầu chiếm cứ địa hình có lợi.

Hứa Hử nói: "Ý tứ gì? Sở Mễ bang là một con cá mập lớn lục thân không nhận, Trần Tổ Nghĩa bụng dạ càng khó lường, không đáng tín nhiệm. Lúc trước chúng ta bị ép phải đáp ứng nhập bọn, là vì đại quân bọn họ tiếp cận, thủy sư triều đình cùng đến tập kích quấy rối, chúng ta hai mặt thụ địch, không thể không đáp ứng. Nhưng quy củ Song Tự bang chúng ta, từ trước tới nay, vào nhà cướp của, không làm. Chúng ta đi buôn bán hàng hóa, tài nguyên cuồn cuộn, tại sao phải đi theo Trần Tổ Nghĩa chịu nguy hiểm như vậy?

Hôm nay chúng ta tuy không ở đảo Song Tự, thực sự vẫn là Song Tự bang, quy củ chính là quy củ, không sửa đổi được! Hôm nay là cơ hội tốt trời ban, thừa dịp bọn họ bận đối phó quan binh, chúng ta chặt đường lui của bọn họ, chặt đứt cấp dường của bọn họ, phía trên Đông hải, chính là một nhà chúng ta độc tôn, cơ hội tốt trời ban, sao lại không lợi dụng?"

Sắc mặt Lôi Hiểu Hy cực kỳ khó coi nói: "Đại đương gia, chuyện lớn như vậy, tại sao trước đó ta không hề biết?"

Hứa Hử ôn hòa cười cười, nói với giọng xin lỗi: "Nhị đương gia, sự tình rất lớn, người dưới tay ngươi vừa nhiều lại tạp nham, tính tình Nhị đương gia hào sảng, không có tâm cơ, ta lo lắng ngươi không cẩn thận lộ ra kế hoạch, rơi vào tai người khác, với Song Tự bang chúng ta mà nói, đó là tai hoạ ngập đầu. Cho nên, lúc này đây, ta đành chuyên quyền độc đoán, chưa thương lượng với ngươi".

"Như vậy không được!"

Lôi Hiểu Hy phẫn nộ nói: "Chúng ta hoặc là không đáp ứng nhập bọn. đáp ứng nhập bọn lại lật lọng, đó chính là bất nhân bất nghĩa, Lôi Hiếu Hy ta là hán tử đinh thiên lập địa, không làm bọn hèn nhát bất nhân bất nghĩa!"

Hứa Hử giận tái mặt nói: "Nhị đương gia, quy củ Song Tự bang chúng ta, luôn luôn là quân pháp phải chấp hành, làm phải ra làm, không được cải lời! Hứa Hử ta là Đại đương gia Song Tự bang, chuyện này ta đã quyết định rồi!"

Lôi Hiểu Hy tàn bạo nói: "Con mẹ nó quân pháp, con mẹ nó quy củ. tai ta không nghe ra được, chúng ta chính là một đám hải tặc, một đám người không được quan phủ chào đón, còn

nói cái gì quân pháp, nói cái gì quy cù!"

Sắc mặt Hứa Hử trầm xuống, vỗ án nói: "Người đâu, đem Nhị đương gia ra, ta đích thân mang thuyền rời bến, việc nơi đây, ta xử ngươi tội kháng lại mệnh lệnh!"

"Ai đám?"

Thiên Dương thân tín của Lôi Hiểu Hy, xoảng một tiếng, rút ra trường đao sắc bén quát: "Đại đương gia, ta cảm thấy Nhị đương gia nói rất có đạo lý. Chúng ta là hải tặc, đâu liên thủ với quan binh, đối phó hải tặc!"

Hai tay Hứa Hử vịn án, chậm rãi đứng lên, sẳng giọng quát: "Các ngươi muốn làm phản phải không?"

Cố đầu lình không nói gì, chỉ rút ra đơn đao, đứng bên cạnh Lôi Hiểu Hy, dùng hành động trả lời hắn.

Các đầu mục trong sảnh đều đứng lên. thân tín Hứa Hử tất nhiên không hề động, thân tín Tô Dĩnh thờ ơ lạnh nhạt, thân tín Lôi Hiếu Hy lại đứng bên cạnh hắn. phái đầu mục trung gian không khỏi cảm thấy khó xử liền đứng dậy theo.

Lôi Hiểu Hy cười ha ha, đẩy hai người Thiên Dương và cố đầu lình đang đứng trước mặt hắn ra, ngạo nghễ bước về phía ữước hai bước, dương dương tự đắc nói với Hứa Hử: "Đại đương gia, ngươi đi ngược lại hiệp ước, các hành động đều không được kính phục. Ngươi xem xem, là người phục ngươi nhiều, hay người không phục ngươi nhiều hơn, theo ta thấy, ngươi hãy đế lại vị trí Đại đương gia, để Lôi Hiểu Hy ta dẫn dắt mọi người!"

Ánh mất Hứa Hử phức tạp nhìn hắn, lạnh lùng hỏi: "Trần Tổ Nghĩa cho ngươi chỗ tốt gì?"

Sắc mặt Lôi Hiểu Hy hoi'đỏ lên, cùng may hắn mặt đen, không nhìn ra chuyện gì. hắn lớn tiếng nói: "Không có người nào hứa với ta chuyện gì. ta đây là đối với mọi người đều tốt, Song Tự bang ở trong tay ta, so với ở trong tay ngươi, càng có thể giúp mọi người sống những ngày tốt lành!"

Hứa Hử lạnh lùng nói: "Vào nhà cướp của là ngày tốt lành sao? Cái vị trí này, ta không luyến tiếc, nhưng Tô lão đương gia, lúc trước đem trọng trách giao cho ta, ta phụ trách toàn bộ phụ lão trên đảo, Nhị ca, quay đầu lại là bờ, ngươi giờ đây thu tay lại vẫn còn kịp, Hứa

Hử ta vẫn đang nhận thức Nhị ca ngươi, tuyệt đối không làm ngươi khó xử".

Lôi Hiểu Hy buồn cười, liền ôm bụng cười cười nói: "Hứa Hử, ngươi đang nói mơ phải không? Ngươi xem trong đại sảnh có bao nhiêu người phục ngươi?"

Thân thể hắn đứng thẳng lên một cái, quát lớn: "Nguyện ý theo Lôi lão nhị ta. đứng qua đây!"

Một số thủ lình phái trung lập, nhìn người bên cạnh Lôi Hiểu Hy chiếm phần đông, hơi chần chờ đi về phía hắn.

Hứa Hử nheo mắt lại nói: "Lôi Hiểu Hy, ngươi muốn tạo phản? Dựa vào quân quy Song Tự bang, ngươi đang làm chuyện đại ngịch bất đạo, soán quyền phạm thượng!"

Lôi Hiểu Hy cười đến thờ không ra hơi: "Hứa tà tài, ta nhìn ngươi thật sự là đọc sách đến choáng váng, ngươi còn chưa thấy rõ trong chúng ta ai có nắm tay to hơn? Ngươi và a muội ngu xuẩn giống nhau, ôm quy củ đến chết vẫn không tha, chúng ta là hải tặc, là hải tặc!"

Hứa Hử quát một tiếng chói tai: "Dựa vào quân quy song tự bang, Lôi hiểu Hy, nên chém! Ai cùng ta lấy tính mạng của hắn?"

Lôi Hiểu Hy còn chưa mở miệng cười nhạo, tự nhiên nghe thấy sau lưng có một tiếng hét lớn: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

Lôi Hiểu Hy giận dữ, vừa định quay đầu nhìn xem là ai dám lớn mật như thế, đột nhiên cảm giác mình đang bay lên trời, mãnh liệt bổ nhào về phía Hứa Hử.

Lôi Hiểu Hy hết sức kinh ngạc, nếu bàn về võ công, Hứa Hử cùng không dưới cơ hắn, người bên mình rất nhiều, không hề có ý định một mình đánh với Hứa Hử, tại sao lại tiến về phía hắn? Hơn nữa lần này nhảy lên... thật cao, trâm gài tóc hầu như đã muốn chạm đỉnh trần, cho tới bây giờ hắn vẫn không biết lực bật của mình có thể tốt đến như vậy.

Chuyện này xảy ra trong nháy mắt, một cái nháy mắt là bao nhiêu nhanh? Phật gia nói. một cái nháy mắt chính là một niệm, hai mươi niệm chính là một thuấn. Hai mươi thuấn là một đạn chi, hai mươi đạn chỉ là một la dự. Hai mươi la dự là một tu tấu, một ngày đêm là ba mươi tu tấu. Theo số liệu trên tính toán, thì một cái nháy mắt có chừng 0. 4 giây.

Lôi Hiểu Hy liền phát hiện ra mình đã nhào tới trước mặt Hứa Hử, cơ hội tốt! Hứa Hử

chưa kịp phản ứng, chỉ cần xuất đao lúc này, một đao chặt bỏ đầu của Hứa Hử, Lôi Hiếu Hy mừng rờ, vươn tay rút đao, lại đột nhiên có cảm giác lực bất tòng tâm, tay hắn hình như không nghe hắn sai khiến?

Đầu Lôi Hiểu Hy phành một tiếng nện ở trước mặt bàn Hứa Hử, máu tươi văng khắp nơi, không đợi người khác đi lên, tay Hứa Hử đã đặt trên đầu hắn. quay ngược lại, đem đầu lâu bị chặt đứt giơ lên trước đám cường đạo.

Lôi Hiểu Hy vẫn chưa chết, hắn hai mắt mở thật to, kinh ngạc chuyển động vài lần, cuối cùng rơi vào một người hơi thấp, trường đao chỉ về phía trước, trên lưỡi đao sáng như tuyết vẫn còn rơi ra một giọt máu đỏ chói lên người Hà Thiên Dương, dường như rõ ràng điều gì đó, lại dường như không rõ ràng, cặp mắt kia dừng lại, vinh viễn bất động.

Hứa Hử cầm lấy đầu Lôi Hiểu Hy, nhìn bộ hạ Lôi Hiểu Hy, mặt đầy sát khí nói: "Lôi Hiểu Hy phạm thượng làm loạn, hiện đã đền tội, các ngươi đi con đường nào?"

Bộ hạ thân tín của Hứa Hử đều rút binh khí ra. chỉ thẳng vào bọn họ, bộ hạ Tô Dĩnh cùng rút đao ra khỏi vỏ, những người phái trung lập trong đám thủ lình kia đang trù trừ muốn đến nương nhờ Lôi Hiếu Hy lập tức nhảy ra tránh né như ôn dịch, bộ hạ thân tín của Lôi Hiếu Hy lường lự một lát. xoảng một tiếng, có người thứ nhất vứt bỏ binh khí, ngay sau đó là âm thanh loảng xoảng không dứt, bọn đầu lình đều quỳ xuống đất, lớn tiếng nói: "Nguyện theo Đại đương gia sai phái!"

Hứa Hử một tay vẫn cầm búi tóc trên đầu Lôi Hiếu Hy, xách đầu hắn trong tay, nhàn nhạt nói: "Xuất binh đến đảo Nam Lộc!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 219

Trượng Nghĩa Thì Vẫn Phải Giết Người

Chương 219: Trượng nghĩa thì vẫn phải giết người

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tối đêm. trước sân nhà Tô Dĩnh có vài đống lửa, nướng cá tôm. lần này từ đại lục trở về mang theo mấy con gà vịt mập, thịt lừa chân heo, đều nướng trên bếp lửa, thuận tay bỏ vào ít muối ăn, nướng đến lúc mờ chảy ra, mùi thịt bay ra bốn phía.

Chỗ Tô Dĩnh ở triền núi mặt đông đảo Song Tự, buổi tối gió là từ hướng đại lục thổi về phía hải dương, dù thế, mùi thịt vẫn có thể rơi mùi cường đạo Sở Mễ bang đang tuần tra trên bờ cát, bọn họ thèm ăn nuốt nước miếng ừng ực. Mùi rượu, mùi thịt, đàm tiếu không kiêng nê gì cả, những hải tặc Song Tự bang này căn bản không hề lo lắng thủy sư quân Minh tụ tập bên ngoài, tự nhiên mười phần vui vẻ.

Một đội hải tặc tuần tra cầm đao thương từ nơi cách đó không xa đi qua, nhìn bộ dáng vui vẻ khoái hoạt của bọn họ, không cam lòng liền chửi thầm mấy câu.

Hạ Tầm và Tô Dĩnh nằm ở chỗ tối, quan sát tình hình hải tặc trên bờ cát. Tô Dĩnh nghiêng đầu sang, thấp giọng nói: “Mỗi chỉ đội tuần tra qua thời gian một nén hương, tổng cộng ba chỉ đội tuần tra, mỗi đội mười lăm người, nhớ kỳ chưa? Phải làm động tình lớn một chút, đẫn bọn họ tới”.

“Được rồi!”

Hải tặc dưới tay Tô Dĩnh đáp ứng một tiếng, âm thanh đàm tiếu càng lớn. còn hát lên mấy

bài dân ca.

Một tên hải tặc lấy đao gõ vào cái chậu làm bằng gỗ phát ra tiếng cạch cạch rồi hát theo: "Chăn màu hồng, giường bằng ngà, trong ngực ôm lang quân vừa ý. Tình nhân ngủ, thoát váy áo, miệng phun lười thi đấu trên giường. Tiếng kêu ca ca chậm chậm chút, đừng làm cho mẹ ta tinh giấc. Vừa ý lang, tuấn tú lang, muội tử lưu tình trên thân chàng, nhân nửa đêm sờ một phen, giống như bánh dày trám đường trắng".

Lập tức có một tên hải tặc ôm cuống họng phát ra giọng nữ nhân đứng đậy hát đối: "Cha mẹ đưa con một miếng đất, đã bỏ hoang được mười tám năm. Anh em nào đến đây trồng trọt, ruộng đất đây sẽ giao toàn bộ".

Hạ Tầm hơi bất đắc dì, quay đầu liếc nhìn Tô Dĩnh. Tô Dĩnh đang cúi thấp thân thể, áp sát vào bờ cát nhìn, với cảnh này một chút phản ứng cùng không có, xem ra sớm đã nghe quen những dâm từ lãng khúc của đám hải tặc này.

"Tình cờ thiếp thấy ở trong ao, tỷ cùng tình lang hứng xuân mê. Lang thám nhị hoa, tỷ lấy cành ngọc. Lường tình mê luyến, điên đảo cùng nhau. Tình ca lang đưa đầu lười ra muốn giữ hai miếng đường cát trắng, tiểu a tỷ đưa lên cây sáo nhỏ liên tục dùng miệng thối.

Cái này thì tốt rồi, ca từ của hắn chẳng những rõ ràng, hơn nữa còn đem một vài từ ngữ thật sự khó nghe nói ra, Tô Dĩnh vẫn như không nghe thấy. Thật ra không chỉ hải tặc hát biết mấy bài đâm từ dân ca, từ lúc nhà Nguyên suy bại đến nay, trong quân đội cùng có bầu không khí độc nhất này, quân nhân không hát hành khúc theo tiếng nhạc khí leng keng mà từ làn điệu nhu mi nội dung dâm dật lay động lòng người "Hoàng sắc tiểuđiều", điều này chẳng phải muốn làm tan rã sì khí của quân lính? Cho nên vào năm Hồng Vũ thứ hai mươi hai, Chu Nguyên Chương truyền lệnh: "Sì quan quân nhân học hát, cắt đầu lười!" Lúc này bầu không khí mới hơi thu liễm lại một chút.

Những hải tặc Sở Mễ Bang tuần tra kia ăn sương uống gió, hải tặc Song Tự bang lại có rượu ngon thịt ngon, bọn họ vốn không không thích, giờ đây người Song Tự bang lại rống cuống họng lên hát hò, trong lòng bọn họ lại càng không vừa ý, tuần tra hai vòng, bên này lại có một hán tử "say rượu" đứng ở đằng kia, lảo đa lảo đảo mà hát hò gào thét.

Đáng thương một ca khúc, hắn hát không có câu nào ra hồn, mọi người đều muốn chạy ra chỗ khác để khỏi phải nghe, đầu mục hải tặc đang tuần tra nhịn không được đứng dậy chửi

bậy: “Hát cái con mẹ ngươi, gào thét cái gì thể!”

Người Song Tự bang vốn có chủ tâm sinh sự, lập tức biến đổi sắc mặt, hai bên đầu tiên là mắng nhau, đám hải tặc kia tiện đà hùng hổ bố nhào qua, muốn giáo huấn bọn họ một chút. Hải tặc Song Tự bang vốn say đến ngất ngư không biết đông tây, đột nhiên lại như long hổ dùng mãnh nhảy dựng lên, chiến đấu một hồi giằng co trong thời gian nửa nén hương, vốn là chuẩn bị đánh không phòng bị, lại nhiều người hơn. mười lăm tên hải tặc đều bị khống chế.

Những hải tặc Song Tự bang này đều là hạng người tâm ngoan thủ lạt. đã vạch mặt liền vạch mặt luôn, làm sao còn lưu mạng sống bọn họ lại, mười lăm tên hải tặc toàn bộ nằm trong vùng máu. cùng may ở đây có mùi rượu thịt nồng đậm, vừa rồi giết heo gà cùng có không ít máu. rốt cuộc không hề thấy chuyện gì lạ.

Trong chốc lát, chỉ đội tuần tra thứ hai tới, người Song Tự bang theo cách cũ chế nhạo, mặc dù người Sở Mễ bang không tìm đến gây sự, bọn họ cùng chủ động gây chuyện, trên bờ cát ba nhóm đội tuần tra đều bị đánh ngã. Sau đó, ba đội tuần tra lập tức thay thế bổ sung vào, làm ra bộ dạng đi tuần ở trên bờ cát, lại có người lấy mấy thuyền nhỏ trên sườn núi ra, đưa đến bờ biển.

Hạ Tầm dặn dò: “Tàu chiến Thủy sư đã nhận được tin tức, nhìn thấy thuyền các ngươi chắc sẽ không bắn tên công kích, các ngươi kịp thời báo ám hiệu cho họ, dẫn bọn họ ân vào, lúc sau sẽ phát động đánh lén”.

Hắn quay đầu lại nhìn, ánh mắt Tô Dĩnh sáng ngời đang theo dõi hắn. không khỏi nhếch miệng cười: “Tam tỷ yên tâm, Dương mỗ ở lại chỗ này với cô, sẽ không chuồn đi”.

Hải tặc đang muốn lên thuyền liền cười vang, có người liền đứng dậy trêu chọc: “Ha ha, Dương đại quan, ngươi xem Tam tỷ của chúng ta rất xinh đẹp, ở lại đảo Song Tự, uống rượu bằng chén lớn, ăn miếng thịt lớn, chẳng phải khoái hoạt hơn so với việc làm quan nhân?”

Người khác cười hì hì nói: “Tam đương gia chúng ta, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhìn chằm chằm hán tử nào như thể, ngươi đừng phàn nàn. đây là phúc khí của ngươi đó”.

“Cút con mẹ ngươi đi!”

Mắt Tô Dĩnh trợn lên, khuôn mặt lại có vệt hồng, chân nàng vung lên không chút khách khí đá bọn họ mỗi người một cước, thấp giọng trách mắng: “Lăn đi làm chính sự nhanh, đây chính

là đại sự rơi đầu, còn ở nơi này lải nhải".

Người nọ liền thuận thể lăn lên trên thuyền, cười nói: "Đúng rồi đúng rồi. chúng ta liền lăn đi. không quấy rầy chuyện tốt của Tam đương gia".

Ba chiến thuyền thuyền nhỏ nhờ bóng đêm lặng lẽ phóng nhanh ra khỏi đám tiều tùng, Tô Dĩnh nhìn bọn họ đi xa, quay đầu lại ngó Hạ Tầm, hơi không tự nhiên vén vén sợi tóc bên mai, thấp giọng nói: "Ngươi đứng để ý đến miệng bọn họ, tuy đều là người thích đùa giờn, nhưng mỗi người đều là hán tử trượng nghĩa đầy nhiệt huyết, trên đảo có cha mẹ bọn họ, một số đã thành gia thất, khi rời bến rất giữ nghiêm bang quy, không dám phạm vào dâm giới".

Hạ Tầm cười nói: "Trượng nghĩa thì vẫn phải giết người, hiệp nữ cho tới bây giờ vẫn lang bạt khắp nơi. Ngươi nói bọn họ là hán tử trượng nghĩa trung tâm. ta tin. Nhưng bọn họ không dám phạm vào dâm giới, nguyên nhân nhất định là do quân quy của quý đảo".

Tô Dĩnh không phục nói: "Bất kể nói thế nào, bọn họ cùng những quan binh kia của ngươi cùng quy củ như nhau, nếu thật sự ra ngoài, chỉ cần ăn mặc giống nhau, đây là một nhánh quân đội đúng nghĩa!"

***

Đảo Nam Lộc, nhân mã Sở Mễ bang lưu lại không nhiều. Tiếu Sở vốn là muốn mọi người trên đảo này chuyển đến đảo Song Tự, không nghĩ đến Song Tự bang dám lật lọng, phía trên Đông hải còn có người dám đánh chủ ý với hắn. cho nên người lưu lại trên đảo căn bản không chịu nổi một kích, toàn bộ phụ nhân hài tử trên đảo, đồ quân nhu hay lương thảo, kim châu ngân ngọc Sở Mễ bang tích lùy nhiều năm qua, tất cả đều rơi vào trong tay Hứa Hử, ngay cả mẹ Tiếu Sở và Nhị thúc mắt bị mù cùng không thể chạy trốn.

"Đưa toàn bộ đến đảo Trần Tiền".

Hứa Hử hạ lệnh, Hà Thiên Dương ở một bên bước đến, thấp giọng nói: "Đại đương gia, nhiều người như vậy, đảo Trần Tiền sợ là không chứa hết".

Hứa Hử cười nói: "Chỉ là tạm thời sống nhờ, chờ khi đoạt lại Song Tự, chúng ta đi về, khi đó chẳng phải có thể chứa hết? Ở chỗ này chúng ta không kịp trang bị phòng ngự, có thể có chuyện ngoài ý muốn, vẫn nên chuyển đến đảo Trần Tiền cho an toàn".

Hà Thiên Dương cười nói: "Vâng vâng vâng, Đại đương gia, ý ta muốn nói, những người này đều không dùng đến chuyện gì, tiểu hài tử nuôi vài năm còn có thể làm việc, những lão nhân phu nhân kia làm được cái gì?"

Hứa Hử trừng mắt nói: "Vậy làm sao bây giờ? Để bọn họ tự sinh tự diệt? Trận chiến sau này, Sở Mễ bang coi như xong rồi, sợ là không có mấy người sống sót, những phụ nhân này, phân phối cho huynh đệ chúng ta làm phu thê, lão nhân bon họ tất nhiên cùng phải phụng dường, có biển rộng, còn sợ bọn họ chết đói sao?"

Hà Thiên Dương nghe xong liền vâng vâng lui ra, đôi mắt nhìn qua

đám tù binh, nhìn thây một nữ nhân tư sắc hơi xuất chúng, lập tức đi đâu tuyên bố quyền sở hữu, miễn cho người bên ngoài tranh đoạt cùng hắn.

Hứa Hử mặc kệ, nhìn qua dân cư trên đảo, tài vật, lương thảo, trang bị các thứ linh tinh, lại nhìn về phía đảo Trần Tiền, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lập tức nhổ neo lên đường, tiếp đó đi thuyền đến mục tiêu thứ hai: Đảo Tiểu Giao, địa bàn tạm thời của Trần Tổ Nghĩa.

Lý Cảnh Long sớm được Hạ Tầm thông báo, đại hạm ngăn chặn hai cửa biển nam bắc ở đảo Song Tự, sau đó thả neo chờ, lại sai thuyền nhỏ tuần tra bên ngoài, thứ nhất là đề phòng hải tặc đánh lén. thứ hai là chờ hải tặc Song Tự bang dẫn đường, tình hình dòng nước trong vịnh khá phức tạp, đá ngầm khắp nơi, nếu như không có người dẫn đường, bọn họ không thể đoán ra địa hình dưới nước, để có thể điều khiển thuyền lớn bình an nhập đảo.

Đến vào lúc canh ba, ba chiến thuyền nhỏ của Song Tự bang chạy nhanh tới. liên lạc với tiêu thuyền Lý Cảnh Long bố trí bên ngoài, những hải tặc dẫn đường lập tức được phân phát đến tất cả tàu chiến hạm, rất nhiều quan binh mang tên. súng kíp, leo lên nhiều lỗ thuyền, thì ra đây là Ngô Công thuyền, dựng lên lá chấn lớn, nương theo bóng đêm, nhờ hải tặc dẫn đường lặng yên bơi về phía đảo Song Tự đen kịt.

Hạ Tầm và Tô Dĩnh cùng không nhàn rỗi, hai người thương nghị với nhau, vì để tạo điều kiện cho việc đánh lén của thủy sư được thuận lợi, lưu lại bờ biển một số người chuẩn bị tiếp ứng thủy sư, Tô Dĩnh, Hạ Tầm dẫn theo một nhóm nhân mã, lợi dụng việc quen thuộc địa hình trên đảo, đến vài khu Sở Mễ bang chưa tiếp quản hoặc khống chế, tạo ra tình hình hòa hoạn, hỗn loạn càng lớn càng tốt.

Lúc này, thủy sư ngô công do hải tặc chỉ dẫn, đã từ hai bên cửa nam, bắc tiến vào cửa đảo,

lặng lẽ hướng về phía chủ đảo Song Tự, mặt khác một nhóm tướng sì thủy sư, dùng thuyền nhỏ hơn, do hải tặc dẫn dắt, men theo đá ngầm rậm rạp, căn bản không cách nào dung được thuyền lớn, vượt qua chỗ đá ngầm tiến về phía bãi cát trước nhà Tô Dĩnh, nội ứng ngoại hợp, một nhát bao vây đảo Song Tự.

Hạ Tầm và Tô Dĩnh dẫn theo bảy tám hải tặc thân tín cao minh, nhờ địa hình quen thuộc yểm hộ, tránh né cảnh tiêu Sở Mễ bang, dần dần hướng về phía trung tâm của bọn họ. Chú ý của người Sở Mễ bang đều đặt ở ngoài đảo, căn bản không nghĩ bên trong có người làm loạn, đoàn người lặng lẽ lặn xuống một động quật, ở đây hóa ra là kho lương thực mờ muối của Song Tự bang, trong động khô ráo râm mát, giờ phút này đã biến thành kho cấp dưỡng của Sở Mễ bang.

Canh giữ ở cửa động chỉ có hai tên hải tặc buồn ngủ, rất nhanh bị bọn họ hạ gục, tiến vào động quật, khiêng vài thùng dầu ra. vừa ra ngoài cửa động, chợt nghe thấy ở hướng nam khẩu truyền ra một hồi thanh âm cảnh báo, thuyền thủy sư vụng trộm lẻn vào cảng đã bị phát hiện.

Hạ Tầm vừa thấy, quyết định thật nhanh nói: “Lập tức gây hỗn loạn, tiếp ứng bọn họ tiến lên!”

Nói xong liền rút đao ra. hung hăng đâm vài đao vào thùng, dầu ăn ồ ồ chảy ra, nhấc chân đá một cái, một thùng dầu liền theo triền núi lăn xuống phía dưới, ven đường bốc lên một mảng hòa diễm dài, đem giá phơi quần áo của bọn hải tặc, lưới đánh cá... đều đốt hết, cuối cùng oành oành một tiếng nện vào một con thuyền nhỏ bỏ neo dưới chân núi, cháy bùng lên thành một biển lửa.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 220

Bội Bạc

Chương 220: Bội bạc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Từ canh tư, trên đảo Song Tự bắt đầu diễn ra cuộc chiến đấu. duy trì liên tục đến giữa trưa ngày hôm sau còn chưa chấm dứt.

Lúc đầu là quan binh thủy sư đánh lén bị hải tặc phát hiện, ngay sau đó báo động truyền ra, cửa bắc cùng phát hiện đội thuyền thủy sư, nhưng hải tặc thủ vệ cửa bắc phát hiện ra hơi muộn, lúc bọn hắn phát hiện, đã có một nửa số Ngô Công thuyền chạy qua khu vực hiểm yếu nhất, đá tảng không còn tác dụng, mà bọn hải tặc bởi vì ở trên hải đảo luôn ẩm ướt, Vũ khí phân phối cùng ít đi, Ngô Công thuyền dựng lên bức tường chắn, lực sát thương đã rất hạn chế.

Qua khu vực hiểm yếu quan binh thủy sư nhanh chóng lên bờ, đoạt chỗ cao trước khi viện binh hải tặc kịp đến. bọn hải tặc đầu đuôi khó có thể chiếu cố cho nhau, đợi Ngô Công thuyền phía sau đến nhất định phải trả một cái giá thật lớn, rốt cuộc toàn bộ hải tặc bỏ lên đất liền, lúc này viện binh hải tặc trên đảo cùng đã đến, lập tức giao chiến cùng bọn họ.

Ở cửa nam quan binh thủy sư thương vong rất lớn. bởi vì bị phát hiện sớm, bọn hải tặc canh giữ ở chỗ cao, đá lớn bất cứ lúc nào cùng có thể giáng từ trên trời xuống, sau khi trả giá bằng ba thuyền Ngô Công và thủy sư quan binh trên thuyền, quan binh chỉ có thể bỏ đi ý niệm cường công trong đầu. Nhưng lúc này bọn người Hạ Tầm và Tô Dĩnh đang ở trong trung tâm đảo Song Tự tạo ra rối loạn đã có tác dụng.

Tiểu Sở trần truồng từ trong sơn động đi ra. trong tay cầm hai cây đao, đang định chạy đến bãi cát chỉ huy chiến đấu. chợt thấy kho cấp dường cháy lớn, không khỏi sợ hãi, nếu như lương thảo trên đảo bị thiêu, quan binh không cần đánh, chỉ cần bao vây đảo, hơn vạn hải tặc sẽ chết đói, tiểu sờ lập tức mang người chạy thẳng đến sơn động có kho cấp dường, hy vọng có thể cứu được chút ít lương thực.

Tiểu Mễ vội vàng mặc xiêm y đi ra, nhìn sơn động cấp dường xảy ra hoả hoạn, ý nghi giống với trượng phu, lập tức chạy tới nơi này, thiếu hai tên đại hải tặc này, Sở Mễ Bang như bầy rắn mất đầu, thiếu sự thống nhất chỉ huy hữu hiệu, lực cản quan binh thủy sư Hàng Châu giảm đi nhiều.

Lúc này, nhánh quan binh thủy sư thứ ba từ thuyền lớn vượt qua chỗ đá ngầm gập ghềnh chạy lên bờ, bởi vì cảnh vệ trên bờ đã bị người của Tô Dĩnh diệt trừ, bọn họ chinh đốn lại đội ngũ, thong dong phát khởi tiến công thọc sâu về phía trung tâm.

Đầu tiên là chỗ kho cấp dường phát sinh hỏa hoạn, ngay sau đó trên đảo xuất hiện quân Minh, lại không liên lạc được với hai thủ lình, người Sở Mễ bang tuy hung hãn nhưng thiếu tính kỷ luật lập tức ồn ào, chỉ nói đảo Song Tự đã bị phá, thủy sư triều đình đã chiếm lình toàn bộ đảo, lập tức chạy khỏi chỗ thủ vững, chạy lên thuyền định phá vòng vây, đến lúc này thủy sư quan binh ở cửa nam cùng thừa cơ lên bờ, rốt cuộc biến thành quan binh và hải tặc chiến đấu trên lục địa...

Thủy sư chủ lực của Lý Cảnh Long không tham chiến, bởi vì hắn đang đợi một kẻ địch đáng sợ hơn, hung danh hiến hách, uy chấn Nam Dương, Hải vương Trần Tổ Nghĩa.

Trần Tổ Nghĩa đến, mười chiến thuyền thuyền hải tặc đối đầu với mười lăm tàu chiến hạm của Lý Cảnh Long. Vệ sở Hàng Châu có năm mươi chiến thuyền, tiến công đảo là Ngô Công thuyền, ngoài cửa bấc còn nhóm có mười chiến thuyền lớn, mười lăm chiến thuyền chủ lực đều ở cửa nam. sắp xếp hướng ra phía ngoài, đối mặt với chiến hạm của Trần Tổ Nghĩa.

Hai bên phân rõ, nhìn cánh buồm có thể nhận ra ngay chiến thuyền của thủy sư triều đình hay thuyền của hải tặc. Cánh buồm thuyền hải tặc đủ mọi màu sắc, dơ bân không chịu nôi, bên trên rách tung toé, may may vá vá, có rất nhiều miếng vá, mà cánh buồm chiến hạm vệ sở lại chỉ có một màu trắng, hai bên đối mặt. thuyền hạm bắt đầu điều động, chiếm thượng phong trước, chuẩn bị tác chiến.

Trần Tổ Nghĩa tự nhiên là đích thân chỉ huy, chủ hạm thủy sư, Lý Cảnh Long, Thiết Huyễn đều mặc giáp trụ hạng nặng, một thân nhung trang, nhưng chỉ huy tác chiến lại là thủy sư Đô Chỉ Huy Sứ Lạc Vũ. Dù sao Lý Cảnh Long không tính là thành thạo với thủy chiến, Hắn chỉ đốc chiến mà không phải chủ chiến, đứng trên đài cao của đại hạm, mắt thấy mười chiến thuyền hải tặc đối diện không ngừng biến ảo điều chỉnh đội hình, góc độ, tốc độ, Lạc Chỉ Huy Sứ là hành gia trong thủy chiến cảm giác được đối phương rất lợi hại, bất giác bản thân cùng hơi khẩn trương, nhưng nghi đến chiến hạm bên mình nhiều hơn đối phương, Vũ khí trang bị vượt trội hơn đối phương, lại ở đây nghi ngơi trước, Hắn hơi có cảm giác an tâm.

Theo cờ hiệu chỉ huy ba tàu chiến hạm dẫn đầu nghênh thẳng tắp đi ra đâm về đội ngũ chiến hạm Trần Tổ Nghĩa, chiến hạm thời cổ điều động không dễ, mà quân lệnh truyền đạt cùng không khoa học, tiến thẳng đến hạch tâm mà không sợ bị địch nhân bao vây, ngược lại còn dễ dàng quấy rối trận hình đối phương. Hai bên chưa tiếp cận, đại pháo đã nổ vang, lửa đạn trên thuyền bắt đầu rống giận ầm ầm.

Thời đó thủy sư Đại Minh đã trang bị hòa khí. trên mỗi chiếc thuyền đều phân phối trang bị mười sáu khâu súng, bốn khẩu súng tứ môn, hòa thương hai mươi khẩu, hòa công tiễn lên dây, hòa xoa, thần cơ tiễn, tất cả hai mươi cây, Hỏa Tật lê pháo mười cây. quy tắc tác chiến thường ngày trước tiên là bắn pháo, sau đó đến cung nò, gần thuyền thì nhảy lên chiến đấu. kết hợp binh khí nóng lạnh.

Pháo nổ vang đả thương đánh chết một số hải tặc, ngay sau đó là hòa công tiễn, hòa xoa cùng thần cơ tiễn đối với hải tặc tạo thành đợt sát thương thứ hai, đánh cho thuyền buồm hải tặc bình thường thành cái sàng, tốc độ thuyền hải tặc lập tức chậm lại, thủy sư chiến hạm lập tức cắt về phía cánh, phóng tên áp chế hải tặc, pháo thủ đồng thời bắt đầu chuẩn bị bắn Hỏa Tật lê pháo.

Hỏa Tật lê pháo thật ra cùng không phải là pháo, gọi là lựu đạn có lẽ đúng hơn. bên ngoài có dây dẫn vào trong, có vỏ bọc chắc, bên trong bao bọc gói thuốc nổ hình tròn, bên trên có một sợi dây thừng, bởi vì rất nặng, đây thừng trên không trung quay vòng tròn, lại dùng tay ném, nên ném được xa hơn, trên thuyền hải tặc tự nhiên không có những thứ hòa khí trang bị tiên tiến này, mà trong khi giao chiến nhanh chóng, máy bắn đá và tên nò của bọn họ cùng không phát huy được hiệu quả, sở trường của bọn họ là nhảy sang cận chiến.

May mắn lúc này hòa khí sát thương diện tích lớn, nhưng lực sát thương lại nhỏ, dễ dàng đả thương người, nhưng muốn lấy tính mạng người ta lại rất khó, bọn họ mạo hiểm vượt qua

hòa pháo hòa tiễn của quân Minh, cố gắng tới gần, thân tàu hai chiếc thuyền va chạm mạnh, sau đó ma xát kịch liệt, hai chiếc đại hạm đều nghiêng sang một bên, quan binh thủy sư đứng không vững, đều lảo đảo ngã về phía thuyền nghiêng, mà bọn hải tặc hai chân trần trụi trải qua sóng gió và đứng tấn vững vàng hơn quan binh rất nhiều lần, chúng đứng được vững vàng, hai chiếc thuyền còn chưa khôi phục cân đối, bọn họ như một mành hổ bị thương xông qua, mang theo một thân đầy vết máu và khói thuốc súng, giao chiến cùng một chỗ với quan binh thủy sư...

***

Hứa Hử từ đảo Nam Lộc đến, thành công chiếm đóng đảo Tiểu Giao, đem người Trần Tổ Nghĩa lưu lại tại trên đảo giết sạch, cướp sạch toàn bộ quân lương của hắn, chở tất cả về đảo Trần Tiền.

Lúc này, thủ hạ bên dưới hỏi bước hành động tiếp theo, theo lý thuyết đã xé toang mặt với Trần Tổ Nghĩa, Sở Mễ bang, Hắn hẳn là phải lập tức đi đảo Song Tự, từ sau lưng Trần Tổ Nghĩa giết cho Hắn trở tay không kịp, hợp lực cùng quan binh diệt trừ tai họa này, nhưng qua nhiều năm buôn bán giao thiệp ngầm với quan binh, Hắn rất là lo lắng quan phủ lại được chim bỏ ná, được cá quên nơm, một khi hắn và Trần Tổ Nghĩa giao chiến, sau khi thắng thảm cùng sẽ bị quan binh bội bạc thuận tay ăn tươi nuốt sống, làm như công lao là của một mình bọn họ.

Loại khả năng này chẳng những có, hơn nữa còn rất lớn, cho nên làm Hứa Hử hơi do dự, đành chậm rãi mà đi, tới gần, hắn quan sát tình huống, tùy cơ ứng biến đưa ra mệnh lệnh, thể là chiến hạm của Hắn giương một buồm lên. chậm rãi hướng chạy về phía đảo Song Tự. Tuyệt đối không ngờ rằng, cách đảo Song Tự một khoảng xa, có hơn mười chiến thuyền hải tặc đang giương buồm chạy nhanh đến, Hứa Hử bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng giương buồm chuẩn bị chiến đấu.

Tuy nói bây giờ Trần Tổ Nghĩa chưa hẳn đã hiếu rõ hắn làm phản, nhưng hắn đã không còn cách lật lại, thuyền của hắn xuất hiện ở nơi này, không cách nào giải thích lỗ thủng, huống chỉ Trần Tổ Nghĩa chỉ cần về đảo Tiểu Giao, lập tức có thể hiếu rõ chân tướng sự việc, không bằng xuất kỳ bất ý giết chết Hắn.

Trần Tổ Nghĩa quả nhiên lão già gian xảo, trong thấy chiến hạm Hứa Hử giờ phút này đáng lẽ ra nên ở cửa bắc đảo Song Tự ác chiến với quan binh, đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, lập tức cẩn thận chú ý, lại thấy hắn trông thấy chiến hạm của mình đi tới, lại dám giương tất cả

buồm lên, nhanh hơn việc nghênh đón, lập tức phát giác có chuyện không ổn, vội vàng hạ lệnh tránh mùi nhọn, vây quanh hai cánh.

Nhưng bay giờ là ban ngày, hướng gió thổi về đại lục, chiến thuyền của Hứa Hử là thuyền thuận gió, tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với hắn, đội tàu nhanh chóng hình thành một hình cung, tám tàu chiến hạm chạy nhanh ra khỏi phạm vi công kích của Hứa Hử, cuối cùng hai chiếc bị kẹp ở giữa, một phen khổ chiến, Trần Tổ Nghĩa chỉ huy viện binh trở lại, cứu hai chiếc thuyền ra, căn bản không muốn ham chiến, vội vàng thoát ra khỏi vòng chiến chạy về hướng nam.

Cơ hội khó có được, Trần Tổ Nghĩa không đủ thực lực, lần này Bắc thượng nhưng không mang đến quá nhiều chiến hạm. hơn nữa quân lương của Hắn đều bị mình đoạt đi rồi, thực phẩm nước uống trên chiến hạm tuyệt đối không nhiều, truy đuổi là sẽ có khả năng vinh viễn tiêu trừ hậu hoạn, Hứa Hử không nghi đến việc tiêu hao thực lực của chính mình, chỉ toàn lực truy kích ở phía sau, hai đội tàu một trước một sau, ở trên mặt biển rộng lớn vô ngần truy đuổi lẫn nhau.

Công tâm mà nói. tuy Trần Tổ Nghĩa tung hoành bảy biển, nhưng hắn và thủy sư triều đình chính diện đối chiến, dưới tình huống thuyền và lính ngang nhau, thật ra hắn không chiếm được quá nhiều tiện nghi, trước kia hắn và quan binh có giao phong qua mấy lần, đều là lợi dụng sự quen thuộc của hắn với hải dương, có thể đơn giản thoát khỏi, thậm chí trêu cợt chiến hạm thủy sư, tạo ra thanh danh vang dội.

Hôm nay thủy sư Hàng Châu nhiều hơn năm tàu chiến hạm so với hắn. vũ khí đủ. lính sung túc, chính diện tác chiến, hắn vẹn vẹn chỉ có mười chiếc thuyền, tuy cậy vào đối với đội thuyền điều khiển thuần thục và cận chiến hung hãn, chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay, lúc này quan binh ở cửa bắc nghe cửa nam khai chiến, lập tức chia năm tàu chiến hạm, hùng hổ đánh tới. Trần Tổ Nghĩa nhìn chiến hạm địch gấp đôi bên mình, liền quyết đoán thoát ly, chạy khỏi chiến trường, kết quả lại phát sinh tao ngộ chiến với Hứa Hử.

Hạm đội Lý Cảnh Long ở đâu?

Truy tìm!

Thủy sư mặc dù thường xuyên huấn luyện, thủy chiến trên mặt biển không tính là yếu, vấn đề là đội thuyền bọn họ rất ít đi ra ngoài biển, chưa quen thuộc vùng phụ cận đảo Song Tự

cùng, nơi đây thuộc về sáu quần đảo, ngoại trừ chủ đảo song tự, phụ cận còn có không ít đảo nhỏ không thể ở, đá ngầm, chỉ chít như sao trên trời, ít nhất cùng có mấy trăm chỗ, thuyền hải tặc Trần Tổ Nghĩa đã đã từng tới Đông hải, quen thuộc địa hình hơn so với bọn Hắn, dẫn dắt bọn họ lượn trái rè phải, làm lại trò cũ, một lần nữa bỏ qua bọn họ.

Lạc Vũ hướng về phía Lý Cảnh Long xin chỉ thị. lúc này trên đảo Song Tự truyền đến tin tức, cơ bản đã khống chế toàn bộ đảo, trùm thổ phi Tiểu Mễ bị giết. Tiểu Sở bị thương, suất lình một đám hải tặc bị ngăn một chỗ trong sơn động, thất bại là không thể tránh. Vừa nghe trên thắng bại đảo Song Tự đã định, Lý Cảnh Long lập tức làm ra quyết định: Trên đảo tiếp tục tác chiến, với Tiểu Sở, Tiểu Mễ, Lăng Phá Thiên bắt buộc phải bắt được lập tức áp giải về đại lục, sống thì gặp người, chết phải thấy xác, chủ lực thủy sư tiếp tục truy đuổi Trần Tổ Nghĩa.

Hấn cùng biết trên thuyền Trần Tổ Nghĩa không có quá nhiều quân lương, hơn nữa nếu như Trần Tổ Nghĩa trốn về Nam Dương, thủy sư quan binh Chương, Tuyền, Phúc Châu đang chờ phụng mệnh rời bến, chặn lại ven đường, nếu như mình tiếp tục truy đuổi, rất có thể đem hắn bắt sống, tên so sánh được với bắt được Lăng Phá Thiên, tiêu diệt một Sở Mễ bang thì vinh quang hơn gấp trăm lần.

Nhưng mà, đảo Song Tự thì làm sao bây giờ?

Thiết Huyễn hướng về phía Lý Cảnh Long nói: “Quốc Công, diệt cỏ diệt tận gốc, đảo Song Tự này là đất hải tặc tụ cư, đảo này còn, Song Tự bang vẫn còn, chờ quan binh vừa đi, hải tặc sẽ lại một lần nữa biến thành nơi này thành gia viên”.

Lý Cảnh Long bởi vì lần trước khắc khẩu, với hắn vẫn còn hiềm khích, tức giận nói: “Ngươi tưởng bản Quốc Công không biết sao? Nhưng hôm nay đuổi bắt đạo tặc Trần Tổ Nghĩa là chuyện quan trọng nhất, bản Quốc Công nào có dư lực lưu lại đảo Song Tự, chỉ bằng những người trên đảo kia. những thuyền nhỏ kia, đối phó được với Song Tự bang ở đây, từng cọng cây ngọn có hiếu biết rõ ràng sao? Nếu như sau khi chiến đấu chấm dứt. bọn hắn không lập tức thi hành lệnh rời đi, chờ Song Tự bang về đến. chỉ sợ ngay cả bọn họ cùng phải chết ở đây”.

Thiết Huyễn một là một. hai là hai. cùng không phải người dễ thuyết phục, vẫn kiên nhẫn giải thích chủ trương của mình: “Quốc Công, ý của hạ quan, không phải muốn sì tốt ở lại trên đảo, bằng hơn mười Ngô Công thuyền chiến đấu một trận với Song Tự bang còn khỏe mạnh,

hạ quan nhìn đảo Song Tự này, xác thực rất hiểm yếu, đá ngầm dưới nước trùng trùng, hai bờ sông dài hẹp, như không phải người biết rõ tình hình dòng nước ở đây, có thể chuẩn xác biết rõ tiều tùng giữa khu nước sâu, khó có thể cho thuyền lớn đi qua.

Cùng giống như vậy, chiến hạm chúng ta tuy lớn. thương thuyền hải tặc nam lai bắc vãng chìm xuống nước còn sâu hơn chiến hạm của chúng ta, nếu như không có những lối đi giữa khu nước sâu này, bọn họ cùng giống như chúng ta, không cách nào ra vào".

Lý Cảnh Long nóng lòng muốn đuổi theo Trần Tổ Nghĩa, mất kiên nhẫn nói: "Ngươi rốt cuộc muốn nói chuyện gì?".

Thiết Huyễn nói: "Quốc Công, nếu như chúng ta làm thủy đạo bế tắc, những cảng này tất nhiên sẽ hòng, hải tặc không thể tập hợp và phân tán hàng hóa, còn có thể chiếm đoạt mấy đảo nhỏ gần đây cách lục địa thời gian đi không nhiều, thủy sư của ta lúc nào cùng phải chịu uy hiếp sao? Nếu như hải tặc rời xa đại lục, quan dân vùng duyên hải ta, cùng có thể ít bị quấy rầy".

Đầu tiên hai mắt Lý Cảnh Long sáng ngời, tiếp đó liền nhớ tới chuyện chặn biển, không biết cần công trình khổng lồ cở nào, hắn giờ đây nào có đủ nhân lực vật lực, liền giả bộ lường lự nói: "Cái này... bản Quốc Công nhờ Song Tự bang hiệp trợ, đáp ứng bọn họ chỉ cần không làm chuyện đại ác, liền cho bọn họ một con đường sống, làm như vậy... Không phải là nuốt lời sao?"

Thiết Huyễn nghiêm mặt nói: "Lời ấy của Quốc công sai rồi! Chúng ta là quan binh, nói cái gì tín nghĩa với bọn hải tặc? Chính cái gọi là lễ quân từ, không ngại trang tín; trong lúc chiến trận, không ngại trá ngụy. Chúng ta vì tiêu diệt hải tặc, giúp Song Tự bang chỉ là lừa chúng thôi, hôm nay hủy bỏ đảo này, chính là vì nước vì dân, đại nghĩa đó, sao gọi là nuốt lời?"

Lý Cảnh Long mặt giãn ra nói: "Nhưng, chặn biển đâu phải là chuyện dễ?"

Thiết Huyễn đã tính trước nói: "Thực sự không khó, hạ quan mặc dù không tập hải chiến, lại đột nhiên nghi đến một biện pháp. Hải tặc Sở Mễ bang mất rất nhiều thuyền lớn ở trong cảng Song Tự, chỉ cần chúng ta đem tảng đá lớn đặt lên những thuyền lớn này, sau khi ta quan binh rút lui khỏi đảo Song Tự, đem những thuyền đầy đá lớn này nhấn chìm xuống nước, là có thể làm tắc thủy lộ, tảng đá lớn trên thuyền đắm tự biến thành đá ngầm, đảo Song Tự từ nay về

sau sẽ vứt đi, vinh viễn không thê khôi phục!”

Lý Cảnh Long nghe vậy mừng rờ: “Diệu kế, quả nhiên diệu kế!”

Hấn lập tức phân phó, quan binh trên đảo chấm dứt chiến đấu, lập tức mang theo tù binh lui về vịnh Hàng Châu nhận lệnh, đồng thời tập trung thuyền hải tặc lại, chất đầy đá lớn sau đó nhấn chìm ở chỗ hiểm thủy vực trên nam bắc đảo Song Tự, phân phó xong, hắn liền thúc giục Thủy sư Chỉ Huy Sứ Lạc Vũ tập trung toàn bộ chiến hạm, đuổi theo phương hướng Trần Tổ Nghĩa chạy

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 221

Cặp Đùi Tiêu Hồn

Chương 221: Cặp đùi tiêu hồn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Cái huyệt động này còn có một cửa khác, ở đẳng sau phiến núi đá kia. gió là từ cái cửa động này thổi vào, chúng ta phóng hòa ở đây sẽ tạo ra khói bay vào, đồng thời ngăn chặn cái cửa động kia, chí chừa một đường thông gió, không bao lâu, là có thể không chiến mà thành!”

Nhìn thấy quan binh muốn mạnh mẽ xông vào sơn động tìm Tiếu Sở quyết chiến, Tô Dĩnh lập tức tiến lên ngăn trở, nói ra kế hoạch của mình, thủy sư Hàng Châu Đái Tông Đái Thiên hộ vui vẻ cười nói: “Được, theo lời ngươi nói lo liệu, nếu có thê bắt giữ tiêu sở, bôn quan sẽ thưởng một công cho ngươi”.

Tô Dĩnh ôm quyền cảm tạ, lập tức dẫn bộ hạ của nàng và một bộ phận quan binh tiến đến phóng hòa.

“Báo, Thiên hộ đại nhân, có thủ lệnh của Quốc Công gia!”

Một tên truyền tin vội vã chạy tới, mang mật tín đưa lên Thiên hộ, Đái Tông mở ra nhìn, lông mày liền nhảy lên, hắn ung dung thản nhiên đóng mật tín lại, nhét vào trong ngực, chậm rãi thong thả bước đi vài bước, gặp một Bách hộ đang dẫn người quét dọn chiến trường, thu thập tàn quân, liền hướng về phía hắn hô: “Lý Chu. tới đây”.

Bách hộ kia vội chạy đến trước mặt, ôm quyền nói: “Thiên hộ đại nhân”.

Đái Tông vẫy tay, gọi đến gần, ghé sát lỗ tai thấp giọng nói: “Lập tức tập trung sì tốt, bao

vây người Song Tự bang, lát nữa ta ra lệnh một tiếng, lập tức bắt hết tất cả bọn họ, người nào dám phản kháng, giết không cần hỏi!"

Lý Chu đầu tiên hơi ngẩn ngơ, sau đó ngầm hiểu, lập tức gật gật đầu, xoay người đi làm việc.

Sơn động Tiểu Sở và Lăng Phá Thiên ẩn thân không nhỏ, bên trong quanh co lấm lối rè, địa hình có thể cho phép một người giữ quan ải, vạn người không thể qua, là nơi ẩn nấp vô cùng tốt, bọn họ vốn đang nghĩ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, chờ Trần Tổ Nghĩa có thể tới giải vây, ai biết trong chốc lát công phu. không thấy quan binh tiến đến, đã thấy khói dày đặc cuồn cuộn vào, không khỏi vô cùng sợ hãi.

Bỏ chạy về hướng khói dày đặc phát ra, thật vất vả chạy trốn mới tới một cửa động khác, lại thấy cửa động này đã bị phá hòng, chỉ chừa một ít lỗ nhỏ, chỉ để thông gió, khói dày đặc cùng rất tỏa ra ngoài, tiếu sở dậm chân mắng to: "Song Tự bang! Tiêu Sở mà còn mạng, sẽ tính sô với các ngươi... khụ khụ... khụ khụ.

Nghe thấy tiếng ho khan trong động không ngừng phát ra. Tô Dĩnh đắc ý nói: "Hãy chờ xem, bọn họ hoặc là đi ra, hoặc là tự sát, bằng không, cùng sẽ bị hun khói mà đổ".

Hạ Tầm nhìn thấy đại cục đã định, không nhịn được liền vui vẻ cười nói: "Tam tỷ, thủ đoạn thật tốt!"

Tô Dĩnh trừng hắn liếc nói: "Khẩu phật tâm xà, chỉ biết vuốt mông ngựa, trong lòng ngươi nói không chừng đang suy nghĩ, chỉ là do ta quen thuộc địa hình động quật thôi".

Hạ Tầm đúng là nghĩ như vậy, sờ sờ cái mùi, ngượng ngùng nói: "Nào có, Tam tỷ có thể không đánh mà thắng, dùng trí bắt Tiếu Sở, cái này... thật là thủ đoạn tốt!"

Đái Thiên hộ ở phía sau vừa cười vừa nói: "Đúng vậy, không đánh mà thắng, dùng trí bắt Sở Mể bang giết Tiếu Mễ, quả thực khó có được".

Hai người nghe thấy không... thích hợp lắm, vừa mới quay đầu, liền thấy Đái Tông biến đổi sắc mặt. lạnh lùng nói: "Bắt hết hải tặc Song Tự lại cho ta!"

Đái Thiên hộ vừa dứt lời, quan binh sớm đã chuẩn bị liền dùng cương đao trường thương chế trụ thân thể bang chúng song tự, nhất thời Tô Dĩnh mặt trắng như tờ giấy, nhìn Đái Tông,

lại nhìn Hạ Tầm, vừa sợ vừa giận nói: “Các ngươi, lại bội ước?”

Hạ Tầm kinh hãi, chạy đến trước mặt Đái Thiên hộ, cả giận nói: “Thiên hộ đại nhân, ngươi làm chuyện này là có ý gì? Song Tự trợ giúp quan binh ta tiêu diệt, nếu không có bọn họ, chúng ta sao có thể tiến công vào đảo này, mặc dù tiến công được, còn không biết phải chết bao nhiêu huynh đệ, bọn họ đối với triều đình là có đại công, ngươi tại sao có thể bắt bọn họ lại?”

Đái Thiên hộ chậm rãi cười nói: “Dương Tống kỳ, bốn quan chỉ là phụng mệnh làm việc, nếu ngươi không vui, có thể đi nói với Quốc Công đại nhân”.

“

Quốc Công? Tào Quốc Công! Đây là mệnh lệnh của Tào Quốc Công!”

Đái Thiên hộ cười mỉm nói: “Đúng vậy, Dương Tổng kỳ, ta và ngươi đều là phụng mệnh làm việc, chớ để bốn quan khó xử. Đến đây, đem bọn họ toàn bộ bắt lại, tạm thời trông giữ!”

Binh sĩ lập tức ùa lên, có người đã sớm chuẩn bị dây thừng tốt, đem đám người Tô Dĩnh trói chặt lại. người bên ngoài cùng bị như vậy, Tô Dĩnh đáng người cực mềm mại quyến rũ, bị đây thừng bó chặt, rất mê người, mấy tên binh lính đều nhìn qua vài lần.

“Ngươi giỏi, ngươi giỏi! Tô Dĩnh tã nếu còn sống, tuyệt đối không tha cho ngươi!”

Tô Dĩnh bị áp giải đi qua bên người Hạ Tầm. mạnh mẽ đứng lại. hai mất phóng hòa, nghiến răng nghiến lợi mắng mò hắn.

“Đi mau!”

Lý Bách hộ nhân cơ hội sờ nàng một cái, thu tay lại. trong lòng sung sướng nghi: “Bà nội nó, quả nhiên là một tiếu mỹ nhân phong tao, vừa sờ một cái, xúc cảm cùng làm cho người khác tiêu hồn, nếu để lên giường.. Chỉ nghĩthôi, một cái lều đã nổi lên trong đùng quần.

Hạ Tầm há to miệng, nhưng không nói ra một lời. mỗi tên hải tặc đi qua trước mặt hắn, đều nhìn Hắn bằng ánh mất đầy hận ý, có người đi qua hắn còn hung hăng phun một ngụm nước bọt, Hạ Tầm ủ rũ khoanh tay, im lặng không nói gì.

Chờ người Song Tự bang bị áp giải đi rồi. Hạ Tầm đột nhiên tinh ngộ, vội vàng hỏi:

“Thiên hộ đại nhân, Tào Quốc Công giờ ở nơi nào?”

Đái Thiên hộ nói: “Quốc Công đã dẫn chiến hạm đuổi theo Trần Tổ Nghĩa” Nói xong liền quay đầu phân phó nói: “Rút lui nhanh, rút lui nhanh, vào động bất giặc, Tiểu Sở và Lăng Phá Thiên, nhất định phải bắt sống!”

Trời sắp tối, quan binh vẫn chưa đi, nhìn tình trạng này, bọn họ phải đợi sáng mai mới trở về địa điểm xuất phát, bởi vì việc bắt bớ hải tặc chạy tứ tán bốn phía, liên tục kéo dài đến lúc hoàng hôn, bọn họ còn phải mang thuyền hải tặc có thể xử dụng tập trung lại, để đá lên. khi chuẩn bị rời bến thì làm thuyền đắm. tối nay không kịp rời đi.

Trên bến tàu. đèn lồng cây đuốc sáng như ban ngày, rất nhiều lâu la bình thường của Sở Mễ Bang dưới sự trông coi của quan binh, chuyến đá tảng lên thuyền.

Bọn người Tô Dĩnh bị trói tại vứt vào đáy khoang một chiếc thuyền lớn. những người này áp tải đi. mỗi một người đều có một phần chiến công, một phần ngân lượng thưởng, cho nên ngoài chịu trói, không bị ngược đãi điều gì khác.

Tô Dĩnh bị trói trên một cây trụ trong khoang thuyền, mắt thấy nhiều huynh đệ tốt của mình đều bị cột ở chỗ này, toàn bộ bởi vì nàng tin lời nói Hạ Tầm, trái tim không khỏi như bị đao cắt.

Cửa khoang mở ra, một bóng người đột nhiên tiến đến. ánh nến trong tay hắn lấp lóe vài lần, gương mặt hắn hiện lên rồ ràng, đúng là vị Lý Chu lý Bách hộ kia.

Hắn nhìn tình hình trong khoang thuyền, ánh mắt rơi lên Tô Dĩnh trên người, vẻ dâm tà trong mắt lập tức lộ ra, đến gần đến ngồi xồm người xuống, nghiêm trang nói: “Tam đương gia, Thiên hộ đại nhân muốn thâm vấn ngươi”.

Tô Dĩnh giọng mỉa mai nói: “Làm phiền Bách hộ đại nhân ngươi đến đưa người, Tô Tam tỷ ta thật sự là có mặt mũi thật lớn”.

Lý Chu hơi khó xử, ho khan một tiếng nói: “Trọng phạm giống như ngươi, không thể không cẩn thận” Vừa nói tay liền xoa đùi nàng, đùi rắn chắc, rất tròn, ngón tay vừa chạm vào, trong sự mềm mại lại mang theo lực đàn hồi lớn vô cùng, đầu ngón tay dường như dẫn điện, đùng quần Lý Chu lập tức dựng đứng lên.

“Cẩu quan, ngươi định làm chuyện gì?”

Bọn thủ hạ Tô Dĩnh lập tức phẫn nộ, Lý Chu quát: “Một đám tù sắp chết, ồn ào cái gì!”

Nói xong liền cười hắc hắc, nói: “Phải lục soát cẩn thận, tránh việc trên người có dấu lưỡi dao sắc bén. làm bị thương đại nhân chúng ta”.

Tô Dĩnh hơi hiểu được, nói: “Thiên hộ đại nhân vội vàng tra xét toàn bộ đảo, chuẩn bị trở về, lại còn thẩm tra ta làm cái gì, không phải là... vị đại nhân này muốn thẩm tra ta?”

“À, đúng... a, không phải!”

Lý Chu trong lúc ý loạn thần mê đột nhiên tình táo lại, vội vàng phủ nhận, nghiêm mặt nói: “Nói bậy, có Thiên hộ đại nhân làm chủ. ta thẩm vấn ngươi làm gì?”

Ánh mắt Tô Dĩnh hơi lóe lên. buồn buồn nói: “Ta giờ đây chỉ là một tù nhân, đại nhân muốn thẩm ta, vậy cùng cho phép đại nhàn thôi. Nhưng một lần này, chúng ta giúp quan phủ các ngươi đại ân, các ngươi lấy oán trả ơn, bội bạc, thật sự không nên. Ta xem đại nhàn không phải là quan nhân nhỏ, chỉ không biết có thể nói vài câu có ích với thượng cấp, nếu có thể lấy công chuộc tội, tha cho chúng ta một mạng sống, ân đức của đại nhân, chúng ta nhất định khắc sâu trong tâm cam”.

Lý Chu đưa đèn cầy lên. xem mỹ nhân dưới đèn. chỉ thấy đôi môi nàng nỡ nang no đủ, ánh mất đầy nhục dục, phong tình vạn chủng, hai vú ngạo nghễ hơi nhô lên, không khỏi miệng đắng lưỡi khô một hồi, nguyên bản hắn vào đây chỉ là muốn sờ sờ cho đã nghiện, lúc này thật sự có chút không kiềm chế được, trong nội tâm thầm nghĩ đem vưu vật này kéo vào khoang thuyền của mình nằm. dùng chỗ tốt lừa gạt nàng, tận tình hưởng thụ một phen.

Những hải tặc này đều là dạng sắp chết, đến lúc đó một nữ nhi như nàng cho dù ra mặt, nói ra chuyện tối nay, không có bằng chứng cùng không làm gì được mình, ai sẽ vì nàng một tử tù sắp lên pháp trường nói chuyện? Muốn tìm người làm chứng, tìm khắp nới không có, thị vệ canh giữ ở bên ngoài đều bị hắn tìm cớ đuổi đi.

Nghi tới đây, Lý Chu nuốt một ngụm nước bọt, nghiêm nghị đầy chỉnh khí nói: “Pháp luật và kỷ luật của Triều đình sâm nghiêm, các ngươi làm ác, tự nhiên là bị trừng phạt, nhưng các ngươi lần này trợ giúp quan binh bắt hải tặc Sở Mễ bang, xác thực cùng lập được đại công, những chuyện này, bổn quan tất nhiên nhất nhất báo cáo với triều đình, cân nhắc lại mức hình

phạt, tất nhiên theo công giảm hình phạt".

Tô Dĩnh vội vàng nói: "Đa tạ Đại nhân vì tiểu nữ chủ trì công đạo".

Lý Chu lúc này dục hòa công tâm, gần như không thể kiềm chế, nhưng trong khoang thuyền còn cột rất nhiều người, muốn hắn thi đâm trước mặt bao nhiêu người, thực sự làm không được, liền bỏ đèn xuống, cởi dây thừng cho Tô Dĩnh: "Đêm nay, Thiên hộ đại nhân thật là muốn thấm ngươi, lát nữa cẩn thận trả lời. từ việc các ngươi tương trợ đại quân, bốn quan sẽ nói chuyện vì các ngươi".

Tô Dĩnh liên tục nói lòi cảm tạ, Lý Chu mặc dù tính trùng lên não, nhưng vẫn thực sự khinh thường, chỉ là

Hắn mặc dù đã nghe qua thanh danh Tô Dĩnh, nhưng cùng không tin một nữ nhân có thể có bốn sự cao, chỉ nói Tô Dĩnh phong tao mị hoặc như vậy, Nữ nhân này hẳn là lại lấy tư sắc mị hoặc đại đầu lình, lúc đó mới được một vị trí tam đầu lình. Dù là như thể, hắn vẫn không dám cởi bỏ hai tay trói buộc Tô Dĩnh, chỉ cởi bỏ đây thừng trên hai chân nàng, lại cởi dây thừng cột vào trụ. muốn đem nàng kéo vào trong khoang thuyền của mình tận tình hưởng thụ một đêm.

Không ngờ, dây thừng trên đùi vừa mới lòng ra, Tô Dĩnh như con cá lớn nhảy lên thuyền, eo thon cong một cái, cả thân thể đều nhảy dựng lên, hai cái đùi rắn chắc thon dài. nhu thuận mê người liền chuẩn xác kẹp lấy cố Lý Chu.

Nếu là trên giường, tư thể như vậy vốn vô cùng hương diễm, đáng tiếc, giờ phút này hai chân Tô Dĩnh lại như nặng tựa ngàn cân, Lý Chu chỉ cảm thấy cố mình bị kẹp chặt, rung động cách cách, bất ngỡ lại không đề phòng, muốn thở cùng không có chút khí nào để thở, hai đầu gối mềm nhùn. thịch một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Tô Dĩnh, eo thon Tô Dĩnh uốn éo, hai chân phát lực, nghe rắc một tiếng, hai mắt Lý Chu trợn trừng, giống như một con cá chết, đầu lâu lẫn vai phải đều lệch sang một bên.

Lúc này, Hạ Tầm che mặt, lén lén lút lút mới tiến lên trên thuyền...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 222

Nhảy Vào Hoàng Hà Rửa Không Sạch

Chương 222: Nhảy vào Hoàng Hà rửa không sạch

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm lên trên thuyền, phát giác cảnh vệ vô cùng lơ là, một người thủ vệ cửa hầm cùng không thấy, trong lòng hơi thả lòng, liền lén lút đi vào khoang thuyền. Đánh sáng hộp quẹt lên, Hạ Tầm nhìn xung quanh, toàn một mảnh hôn ám, đáy khoang thuyền im ắng, chỉ có một đống thùng chồng chất, nhìn không thấy một người nào, Hạ Tầm khẽ giật mình, nhẹ nhàng kéo khăn che mặt xuống: "Kỳ quái, ta lên sai thuyền rồi sao?"

Hấn vô ý thức đi vài bước, đang muốn xoay người rời đi, từ đống hàng hóa chồng chất đột nhiên có một người phóng ra, yêu đao sắc bén chạm vào cố Hắn, đao là của Vệ sở Đại Minh, thân thể Hạ Tầm lập tức cứng ngắc lại, một cử động cùng không dám, chỉ nói: "Không nên động thủ, là người một nhà!"

Sau lưng có người lạnh lùng thốt: "Ngươi mặc quân phục, khăn đen che mặt, hành tung quỷ dị, muốn làm gì?"

Hạ Tầm hành tung bại lộ, sát tâm nối liền, liền đối giọng nói: "VỊ huynh đệ kia. trên thuyền có nhiều đàn bà đa tình như vậy, trực tiếp áp tải đi giết, chẳng phải hoang phí sao? Ta chỉ là muốn đến hưởng thụ một phen, không nghi... vị huynh đệ kia, ngươi với vị tô Tam đương gia kia, chẳng lẻ không động tâm sao? Hắc hắc... hắc!"

Hạ Tầm cố ý giả trang thành hình dáng sắc lang, cười hai tiếng rất sỗ sàng, sau đó một gương mặt xinh đẹp phẫn nộ hiện ra ừước mặt, tiếng cười Hạ Tầm im bặt, hai mắt đều muốn

lồi ra, là Tô Dĩnh! Tô Dĩnh đang đứng ở trước mặt hắn.

Hạ Tầm ngây người một lát. chật vật không chịu nối nói: "Cô... cô... cô đã thoát khốn?"

Tô Dĩnh nghiến răng nghiến lợi nói: "Làm thịt tên khốn này cho ta!"

"Chậm đã! Chậm đã! Ta có chuyện muốn nói!"

Hạ Tầm vội nhấc tay cản lại. dưới cố đã bị kéo lê một vết máu. toàn thân Hắn chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tô Dĩnh khinh thường chán ghét nhìn hắn. lạnh lùng thốt: "Ngươi còn có đi ngôn gì?"

Hạ Tầm vẻ mặt đau khổ nói: "Ta tới cứu các người, cho nên mới che mặt mà đến. vừa rồi đao gác ở trên cố, ta cho rằng đã bị thị vệ phát hiện, đành phải hổ ngôn loạn ngữ một phen, cái này... cái này... là ta bị oan!"

Tô Dĩnh cười lạnh nói: "Ta còn có thể tin tưởng ngươi sao?"

Hạ Tầm vội nói: "Vì sao không tin? Cô cùng biết, lúc các người bắt, ta cùng rất kinh ngạc, ta còn hướng về phía Thiên hộ đại nhân chất vấn, rõ ràng là ta không biết chút nào, vừa rồi, ta cùng thật sự là nghi cách cứu cô. Ta... ta không nói như vậy, làm sao lừa được thị vệ nếu hắn phát hiện ra ta? Trời đất chứng giám.

"Tam đương gia, không cần tin hắn, nếu như không phải do hắn, chúng ta sẽ không bị quan binh bắt lấy, bọn họ còn muốn hủy đảo Song Tự của chúng ta, những người làm quan này chuyên hoa ngôn xảo ngữ, không thể tin nhầm, giết Hắn!"

"Đúng đúng đúng, giết hắn!"

Một đám hải tặc đều nói, Hạ Tầm vừa thấy môi Tô Dĩnh khẽ nhúc nhích, như muốn nói chuyện, lập tức nói: "Ta có biện pháp, bảo vệ đảo Song Tự!"

Những lời này vừa nói ra, âm thanh hò hét liền dừng lại, trong khoang thuyền yên tình trở lại, Tô Dĩnh hỏi: "Ngươi có biện pháp gì?"

Hạ Tầm nói: "Biện pháp này không phải là ta tạm thời nghĩ ra, lúc ta nghi cách cứu các ngươi, đã nghi ra biện pháp này. Cô nghe xong, cùng nên hiểu, đêm nay ta tới, thật sự là vì

cứu cô. Bởi vì ta đã đáp ứng hợp tác với các người, triều đình có thể nuốt lời. ta không thể nuốt lời!"

Tô Dĩnh nhìn hắn nói: "Ta không biết ngươi còn đáng được tín nhiệm hay không, vốn ta đã định dẫn người giết ra ngoài".

Hạ Tầm nói: "Các người không thể nào thành công, các ngươi chỉ có từng này người, chỉ là đi chịu chết mà thôi!"

Tô Dĩnh nói: "Đúng vậy, nhưng Tô Dĩnh ta sinh ra ở đây, chỗ này, đảo Song Tự chính là nhà ta, có người muốn hủy ta đảo Song Tự, vậy có mối thù không đợi trời chung với ta, cho dù chết, ta cùng muốn liều chết đánh một trận thống khoái! Ngươi nói có biện pháp bảo vệ đảo Song Tự, biện pháp gì? Ngươi nói ra, mặc kệ ngươi đêm nay ngươi đến đây làm gì, ta, tha cho ngươi!"

Hạ Tầm lường lự nói: "Ta..."

Tô Dĩnh cho rằng hắn không tin mình, cười lạnh nói: "Ngươi yên tâm. Dương đại quan, chúng ta làm tặc, giảng tín nghĩa so với các ngươi còn hơn nhiều lắm. Tô Dĩnh ta nhất ngôn cửu đinh, tuyệt không nuốt lời".

Hạ Tầm thật không ngỡ đêm nay đến cứu người lại gặp phải tình trạng không thể giải thích, hắn cười bất đắc dì nói: "Là như thể này, quan binh muốn hủy đảo Song Tự, thủ đoạn là tập trung thuyền biển, dùng đá tảng, làm bế tắc tuyến đường an toàn, trừ phương pháp đó ra, bọn họ không còn biện pháp nào khác".

Tô Dĩnh nói: "Không sai, vậy thì thể nào?"

Hạ Tầm nói: "Giờ đây ngoại trừ một bộ phận quan binh còn đang trên đảo tìm kiếm tàn quân, đại bộ phận quan binh đều tập trung ở những gần thuyền hải tặc kia. trông giữ hải tặc vận chuyển tảng đá, vì để tiến độ nhanh hơn. bọn họ đã vơ vét đá tảng ở trên đảo, đằng sau những thủy sư chiến hạm này, căn bản đại bộ phận không có người, tựa như con thuyền này, giam giữ tội phạm trọng yếu, cùng không có mấy người thủ vệ".

Tô Dĩnh lạnh lùng thốt: "Vậy thì thể nào?"

Hạ Tầm nói: "Dùng gậy ông đập lưng ông".

“Làm như thế nào?”

Hạ Tầm nói: “Bọn họ muốn thuyền đắm, chúng ta đốt thuyền trước”.

Tô Dĩnh khẽ giật mình, dường như đột nhiên rõ ràng cái gì đó, con mắt sáng lên: “Nói tiếp!”

Hạ Tầm nói: “Lý Cảnh Long sai đại hạm đuổi theo Trần Tổ Nghĩa, nơi này là căn cơ của Song Tự bang cô, cô không thể bỏ được, ta nghi Hứa Đại đương gia cùng tuyệt đối không nghĩ đến việc buông bỏ, Hắn sở dì còn chưa trở lại, chắc là vì việc Trần Tổ Nghĩa mà chạy ra bên ngoài, Hứa Đại đương gia lo lắng đảo Trần Tiền bị Trần Tổ Nghĩa đang cùng đường trả thù.

Giờ phút này, chắc hẳn hắn đã quay về đảo Trần Tiền, tập trung tất cả đội thuyền, chuyên chở tất cả mọi người, vật chất, chậm nhất sáng sớm ngày mai, sẽ trở về, quan binh ở lại trên đảo, thời gian của bọn họ không nhiều lắm. sáng sớm ngày mai, tất nhiên phải trở về địa điểm xuất phát”.

Một hải tặc nhịn không được mắng nhiếc: “Ngươi lề mề quá, muốn kéo đài thời gian sao, có chuyện gì nói mau, có rắm thì mau phóng ra!”

Tô Dĩnh nhấc tay ngăn hắn lại. đối với Hạ Tầm nói: “Nói tiếp đi!”

Hạ Tầm nói: “Như vậy mà nói. chúng ta thừa dịp phía sau bọn họ không có ai, một mồi lửa thiêu rụi những đội thuyền này, bọn họ sao có thể rời bến?”

Tô Dĩnh con mắt sáng hơn: “Tự nhiên là phải lợi dụng thuyền Sở Mễ bang rời biển”.

Hạ Tầm hỏi ngược lại: “Như vậy, bọn họ còn cái gì để làm bế tắc tuyến đường an toàn?”

Ánh mắt Tô Dĩnh lộ ra sự vui vẻ: “Rút củi dưới đáy nồi. quả nhiên kế hay!”

Bọn hải đạo lúc này cùng đã rõ ràng chủ ý của Hạ Tầm, có người vỗ đùi, vui mừng nói: “Đúng vậy, vừa rồi chúng ta còn muốn lao ra, giết một người là đủ. giết hai người tính là lợi nhuận, mụ nội nó, so sánh với chủ ý của hắn, chủ ý của chúng ta cái rắm cùng không đáng”.

Tô Dĩnh trừng mắt liếc nhìn hắn, hung dữ nói: “Ngươi mắng ta?”

Hải tặc vội cười nói: “Không có, không có, ta nói sai rồi!” Nói xong liền cho mình một

cái bạt tai.

Tô Dĩnh nhìn hai mắt Hạ Tầm, đưa tay ra nói: "Đao, giao ra đây!"

Trên cổ Hạ Tầm còn có đao, hắn chỉ có thể duỗi hai ngón tay ra, chậm rãi rút bội đao, mùi đao hướng về phía mình, chậm rãi đưa về phía Tô Dĩnh.

Tô Dĩnh cầm đao trong tay, đột nhiên cười nói: "Coi như ngươi hiểu được quy củ, mang hắn lên" Dứt lời liền xoay người đi ra phía ngoài.

Mấy hải tặc trố mắt nói: "Tam đương gia, mang lên hắn như vậy làm gì cho vương víu? Cho dù không giết, cột vào chỗ này mới là đúng".

Tô Dĩnh nói: "Hắn là quan nhàn không nhỏ, chúng ta muốn thoát thân, nói không chừng còn cần dùng đến hắn, nếu quan binh bức bách quá căng, liền chém đầu chó của hắn!"

Hạ Tầm kêu lên: "Tam tỷ, cô đã đáp ứng ta!"

Tô Dĩnh đi đến cửa hầm. dừng lại quay đầu, hùng hồn nói: " Với ngươi đừng hòng!".

Mặt nàng nhướng lên. hơi có vẻ bay bổng.

***

Đái Tông chỉ huy nhân mã không ngừng vận chuyển đá tảng lên thuyền hải tặc, quan binh thủy sư cầm cây đuốc, tay nắm đao thương, nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của bọn hải tặc, phòng ngừa bọn chúng bất ngỡ làm phản

Trên hải đảo gió thật to, thối trúng cây đuốc làm lửa lung lay liên tục, Đái Tông đứng ở trên bến tàu, đắc chí vừa lòng, phi thường cao hứng.

Lần này trở về, luận công ban thưởng, hắn là một Thiên hộ, phải thăng lên một cấp, hơn nữa lần này áp chế hải đảo, hắn cùng đoạt được rất nhiều vàng bạc châu báu, đến lúc đó tặng một ít cho Tào Quốc Công, Lạc

Chỉ Huy Sứ cùng có một ít, các tướng lĩnh đắc lực dưới tay mỗi người ban cho một ít, số tiền còn lại, là một số tài phú kinh người.

Đái Thiên hộ cân nhắc trong lòng: Chờ tiền bạc tới tay, đem một bộ phận đưa về nhà, để cho bà nương ở đó mua mấy trăm mấy ngàn mẫu là tốt nhất, còn tại thành Hàng Châu, ta cùng có thể mua một nhà riêng, lấy một nữ tử đàng hoàng địa phương bộ dáng thanh tó tươi ngon mọng nước, tính tình ôn nhu hiền thục làm ngoại thất, lại mướn vài tên nam nữ hầu hạ, đến lúc đó được hưởng thụ, thăng quan cùng không đi, Tô Hàng, chính là thiên đường của nhân gian, lão tử ở lại nơi này còn dài.

Hấn đang tính toán, chợt nghe có người cả kinh kêu lên: "Xảy ra hoả hoạn, xảy ra hoả hoạn".

Đái Tông cả kinh, vội vàng theo tiếng nói nhìn lại. nhìn thấy trên một con thuyền ở xa xa, lửa đỏ nổi lên bốn phía, bị gió biến thổi, nhanh chóng bùng phát cháy lên tận trời.

Binh lính, bọn hải tặc đều bạo động, Đái Tông hiệu nghiêm nghị kêu lên: "Không cần phải loạn, trông chừng bọn họ, kẻ nào dám nhân cơ hội làm loạn, giết không cần hỏi!"

"Giết!"

Quan binh sớm đã giàn trận địa sẵn sàng chờ quân địch lập tức giơ thương, cung, trường đao lên, đem bọn hải tặc có dấu hiệu rối loạn khống chế.

Đái Tông quát: "Lý Chu. Lý Chu. đồ khốn kiếp, chạy đến nơi nào rồi. Vui mừng quên việc, vui mừng quên việc, mang nhân mà bản bộ của ngươi lên, lập tức cứu hòa, cái khác bỏ qua, để ý đám hải tặc, chớ để sinh loạn".

Vừa nghi tới phóng hóa, chủ ý Tô Dĩnh có thể nhiều hơn chút ít so với Hạ Tầm, nàng không phóng hòa lung tung, mà sai người lặn xuống thuyền, hướng lên phía trước, đốt lửa mặt sau của cùng một con thuyền. trên thuyền giội dầu mờ, bày ra các loại vật dẫn lửa, chỉ trong một khoảnh khắc lửa liền cháy tới trời, lại bị gió biến thổi, mở ra lan tràn, đội thuyền lân cận trước sau đều bị đốt, thể lửa không thể vãn hồi.

Đừng nói Đái Tông muốn khống chế đám hải tặc bị bắt, cho dù hắn tập trung tất cả mọi người chạy đến, trong chỗ cột buồm như rừng, mạn thuyền đụng vào nhau, thuyền hạm liên tục bốc lửa, cùng đã khó như lên trời. Hòa thể lan tràn với tốc độ kinh người, Đái Thiên hộ nhìn thấy tình hình này, vội vàng hạ mệnh lệnh: "Nhanh nhanh nhanh, nhanh đem thuyền chưa bị đốt chạy nhanh ra biển, chớ để bị cháy".

Lúc này quan binh có chút hoảng sợ nhảy lên thuyền hải tặc chiếm giữ được, vội vã điều khiên bọn chúng chạy nhanh, nhưng thuyền hải tặc đã trang bị rất nhiều đá tảng, chờ bọn hắn vội vàng giương buồm lên, đem mấy chiếc vừa cũ nát vừa nặng nề chạy ra được khoảng cách an toàn ở bên ngoài, khấp bến tàu phía sau đã ở trong một trời hòa diễm, quan binh trên bờ và hải tặc lùi vào bên trong bờ đến hơn hai mươi trượng, vẫn còn cảm giác sóng nhiệt đập vào mặt.

Đái Thiên hộ đã biến thành một người Châu Phi tóc quăn tít. hắn cực kỳ tức giận quơ bội đao lên, giận dữ hét: “Có người phóng hòa! Đây là có người phóng hòa! Là ai! Là ai! Tóm hắn đi ra cho ta! Ta muốn lột đa hắn. rút gân hắn!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 223

Nhảy Xuống Sông Rửa Không Sạch, Vậy Nhảy Xuống Biển Đi!

Chương 223: Nhảy xuống sông rửa không sạch, vậy nhảy xuống biển đi!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Đám người Tô Dĩnh nằm ở bên cạnh bờ, mắt thấy thể lửa đã lớn đến mức không thể vãn hồi, Hạ Tầm liền khuyên Tô Dĩnh: "Những thuyền này không thể cứu. hay là các người đi trốn đi. trên đảo này có nhiều động quật, chỉ có các ngươi quen thuộc nhất, tùy tiện tìm một sơn động ẩn núp, bọn họ không thể tìm thấy các người, chỉ cần Hứa Đại đương gia có thể kịp thời quay lại, việc làm tấc biến rất khó thành công".

Tô Dĩnh phân phó hai tên hải tặc: "Các ngươi tìm một thuyền nhỏ, lập tức rời bến, đi đảo Trần Tiền, mời Đại đương gia lập tức quay lại, nhanh đi! Đảo Song Tự có thể bảo trụ được hay không, phải xem các ngươi".

Hai tên hải tặc không dám chậm trễ, lập tức đáp ứng một tiếng, chạy dọc theo bờ biên ra ngoài.

Tô Dĩnh lúc này mới khoát tay nói: "Chúng ta đi!"

Có người hỏi: "Tam đương gia, còn hắn?"

Tô Dĩnh nhìn Hạ Tầm nói: "Thả hắn".

Có người vội la lên: "Tam đương gia, chúng ta lúc ở trên đảo giúp bọn hắn đánh Sở Mễ bang, giờ đây, chúng ta còn rất nhiều huynh đệ ở trong tay quan binh, phải đi khiêng đá, bọn họ bị áp tải đến lục địa, không bị chém đầu. cùng phải sung quân, chết già nơi tha hương, cứ

như vậy buông tha tên đầu sò gây chuyện sao?"

Tô Dĩnh nói: "Mặc kệ hắn nói là thật hay giả, chúng ta đã đáp ứng, phải làm được. Quan binh không nói tín nghĩa, chúng ta cùng không giảng tín nghĩa, chẳng phải cùng một loại người với đám quan binh sao? Thả hắn!"

Trên mặt Hạ Tầm nóng lên. nhưng hắn biết mình cùng không thể nói được gì. Hai tên hải tặc oán hận đẩy hắn đi, sau đó theo Tô Dĩnh hướng về phía trên sườn núi chạy đi.

"Bọn họ trong này, trên đảo còn có cá lọt lưới!"

Bởi vì đội thuyền trên biển lửa cháy tận trời, khắp nơi sáng bừng, vốn một Bách hộ và đám người phụng mệnh lên thuyền cứu hoả giống như bị thò hun khói, hai mắt đỏ rừng rực men theo thuyền liên tục không ngừng trốn lên bờ, đúng lúc trông thấy Tô Dĩnh xuôi theo triền núi trốn lên trên núi, lập tức đuổi theo.

Ngay sau đó một đội nhân mã khác đang nhận lệnh Đái Thiên hộ chạy đến cùng phát hiện bọn người Tô Dĩnh, hòa quang chiếu sáng toàn bộ hòn đảo xanh tươi, không thua gì ban ngày, căn bản không cách nào ẩn nấp, bọn họ lập tức giáp công đi lên, bọn người Tô Dĩnh chạy trốn không kịp, đành phải quay người chiến đấu với bọn họ. Hạ Tầm vốn đang muốn giấu mặt đi. thấy tình hình này thầm kêu không xong, vội vàng chạy trở lại.

Lúc này quan binh và hải tặc đã chiến cùng một chỗ, trên bến tàu. quan binh nghiêm mật trông giữ bọn hải tặc đều nhìn sang bên này, mặc dù đứng xa không thấy rõ tình hình cụ thể, mơ hồ cùng có thể hiểu được trên đảo đang có đồng bọn hải tặc tạo ra cho quan binh ít phiền toái, tất cả đều nín thở nhìn sang, hy vọng có thể tạo tình thể hỗn loạn, để cho mình đào thoát.

Đái Thiên hộ tất nhiên không dám khinh thường, nếu như bởi vì chuyện này mà loạn lên, làm đám hải tặc đã chịu trói lại thoát khỏi, cuối cùng như thể nào ai cùng không thể biết, cho nên hắn không dám tự ý tách ra, sai người trong chừng kỳ phạm nhân, sợ bởi vì việc nhỏ mà mất đi đại cuộc.

Đây là một triền núi dốc đứng, chỉ là leo đã là không dễ, huống chỉ bây giờ còn đang chiến đấu, quan binh và bọn hải tặc chiến đấu với nhau thành một đoàn, bọn hải tặc từ trên cao đánh xuống, nhân số tuy ít, nhưng lại chiếm tiện nghi. Hạ Tầm đã kéo khăn che mặt, Hắn che dấu địa vị, dùng một thân quần áo binh lính bình thường, trong lúc rối ren. nào có người nào đi nhìn xem hắn là ai, chỉ biết là đây cùng là quan binh nhà mình, tất cả đều nhìn trận chiến bên

trên, căn bản chưa từng liếc hắn một cái.

Tô Dĩnh nhìn tình hình như vậy, mình vừa mới dẫn theo một đám người đi về đã sắp bị tiêu diệt, liền quyết tâm vượt qua, khua hai thanh cương đao, trái bổ phải chém, nhanh như gió lốc, canh giữ ở trên một tảng đá nối lên ở cạnh đường núi, cứng rắng ngăn chặn đường đi. hướng về phía mấy tên hải tặc, cao giọng quát: "Lên núi, lên núi, tự tìm động quật ẩn nấp, chờ Đại đương gia đến, chúng ta liền an toàn, đi mau!"

Tô Dĩnh một mặt hô, một mặt bảo vệ đường núi. canh giữ cửa ngõ, song đao áp xuống, dù là quan binh dùng mãnh, vẫn không thể xông qua.

Bên cạnh đều là vách đá lởm chởm hoặc cỏ cây dày đặc, muốn vượt qua địa phương này, con đường dài hơn mười trượng, Nhạc Bách hộ trong lòng quá gấp, chỉ biết thúc giục sì tốt tiến về phía trước, nhưng năm sáu người liên tiếp bị Tô Dĩnh chém bị thương, dưới lưỡi đao sắc bén của nàng, không người nào có thể tới gần.

Hạ Tầm nhặt lên một cây thương, làm động tác giả dạng trà trộn vào đám người, mắt thấy quan binh không lên được trên núi, Tô Dĩnh cùng không thoát thân được, không khỏi lo lắng trong lòng. Hắn không địch ý với những tên hải tặc này, hơn nữa còn hơi áy náy, triều đình đã đáp ứng với người ta. lại bội bạc, điều này làm người đứng giữa bắc cầu như hắn lâm vào thể khó xử.

Thật ra hắn cùng nghi Lý Cảnh Long, người này không đáng để tin cậy, nhưng hắn dự đoán, đối với Lý Cảnh Long mà nói, công lao lớn nhất là bắt Trần Tổ Nghĩa, còn đối với việc song tự bang, chưa hẳn có thể một mẻ hốt gọn bọn họ, Lý Cảnh Long nóng lòng trở về kinh, chắc sẽ không thể dây dưa quá lâu ở đây, cho nên khả năng hắn trở mặt thu thập Song Tự bang cùng không lớn lắm.

Nhưng Hạ Tầm đã quên vị trước sau như một, làm cho người ta một loại người thẳng tính khô khan Thiết Huyễn. Thiết Đinh Thạch tuy thẳng thắn. nhưng thật ra không hề khô khan, lúc cần dùng tâm cơ thủ đoạn, hắn không kém người nào, hơn nữa bởi vì hình tượng thẳng thắn khô khan của hắn quá ăn sâu vào tâm trí mọi người, cho nên hắn vừa động tâm cơ, rất dễ dàng làm người khác mắc lừa.

Chu Lệ cùng không phải người dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng Thiết Huyễn thủ Tế Nam, vừa nói muốn đầu hàng, mời Chu Lệ vào thành, Chu Lệ lập tức tín. hơn nữa cao hứng

bừng bừng không hề nghi ngỡ trong lòng, cười con ngựa cao to là người thứ nhất vào thành, chút nữa là bị Thiết Huyễn sử dụng ngàn cân đè chết. Người thành thật gạt người, mới gọi là khó phòng bị nhất, bởi vì Hắn không cần mánh khoé gì cao minh để bịp người, bình thường hắn nói và làm việc chính là sự che dấu tốt nhất.

Hạ Tầm tính toán ngàn lần, vẫn không tính đến Thiết Huyễn sẽ ở thời khắc mấu chốt dâng cho Lý Cảnh Long một tuyệt chiêu làm đắm thuyền tuyệt diệu đến vậy, kết quả là vây hăm Song Tự đảo trong nguy nan, làm hắn rất là bất an. Mà hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tư tưởng trung quân thuận dân của thời đại này, cho nên chỉ dựa vào lương tri của mình, làm việc mình nên làm.

Nhưng trước mắt bao nhiêu người, hắn phải như thế nào cứu Tô Dĩnh, tuy hắn nghi đến việc cứu người, nhưng thực sự không thể vì cứu người đem mạng sống mình vứt đi, tự hàm mình vào tội danh cấu kết tặc phi.

Nhạc Bách hộ thấy một nữ tử như Tô Dĩnh bảo vệ chỗ khẩn yếu. phần đông quân lính dưới tay mình vậy mà lại không thể xông qua, không khỏi giận tím mặt, lập tức rút súng ra. Đầu thời Minh, súng đồng đã rất hữu ích. mà loại súng đồng này, là loại súng ngắn, bình thường chí trang bị cho sĩ quan cao cấp, dùng để phòng thân. Cái loại này, báng súng mặc dù nhỏ, nhưng so với hiện đại vẫn dài hơn rất nhiều.

Chiều đài báng súng ước chừng bốn mươi centimet. trước có một chỗ nhỏ để ngắm, xuôi theo chỗ ngắm có một mùi nhọn, sau khi cho thuốc nổ vào, thuốc sẽ chui vào bên trong súng, phía sau có chuôi và khung chứa cò súng, khung chứa cò làm hơi thô, phần đáy hơi mòng, dưới khung cùng có một mùi nhọn. Khác ở chỗ có thê cho đến hai viên đạn, sau khi bắn có thể bắn thêm ngay một lần nữa. Trên súng có khắc dòng chữ "Hàng châu vệ thủy sư, thắng tự tứ bách nhất hào trường súng, giản trọng nhị cân thập nhị lường. Hồng Vũ nhị thập ngũ niên bát nguyệt cát nhật bảo nguyên tạo".

Nhạc Bách hộ nhồi thuốc súng, nhét viên đạn vào, liền thuận tay túm lấy một cây đuốc, đưa báng súng nhắm thẳng vào Tô Dĩnh đang vung đao chiến đấu.

Tô Dĩnh ở Song Tự bang chỉ chuyên buôn lậu, kinh nghiệm tác chiến cùng quan binh cùng không nhiều, nàng dùng Vũ khí lạnh tác chiến là chủ yếu, rất ít khi tiếp xúc với hòa khí, lúc này lại đang bận rộn chống đỡ địch nhân, không thê quan sát tình hình xung quanh, Hạ Tầm giơ trường thương làm ra bộ dáng giống như định xông vào, đang tìm kiếm cách giúp Tô Dĩnh

thoát thân, cử động của Nhạc Bách hộ bị Hắn thu vào hết trong tầm mắt.

Vừa thấy Nhạc Bách hộ giơ súng lên. Hạ Tầm liền bị dọa cho nhảy dựng, nhưng hắn lại không thể cao giọng kêu Tô Dĩnh cân thận. dưới tình thể cấp bách liền hét lớn một tiếng, chạy lấy đà, đầu thương hướng chống xuống đất. thân thể liền bay lên trời, hướng về phía Tô Dĩnh mành liệt bố nhào tới.

Một tiếng hét lớn này của Hạ Tầm, thật ra là hô cho Nhạc Bách hộ

nghe, Nhạc Bách hộ nhìn thây đông liêu nhào tới bắt giặc, không thê nô súng lung tung, đương nhiên, một tiếng này hét lớn có thể ngăn kịp động tác của Nhạc Bách hộ hay không, hắn cùng không nắm chắc, đây chỉ là do rơi vào đường nên mới sử dụng phương pháp này tự bảo vệ mình.

Nhưng hắn hét lớn một tiếng này, ngược lại nhắc nhở Tô Dĩnh, thân thể Tô Dĩnh không phải làm bằng sắt, hai tay chiến đấu liên tục, đã bị mệt mòi. đao trên tay phải vừa bị quan binh đánh rơi, chợt nghe một tiếng hét lớn, có người lăng không đánh tới, quay đầu nhìn, đúng là Hạ Tầm, làm Tô Dĩnh nhận xét sai lệch.

“Tên này thật sự là người hai mặt khẩu xà tâm phật chuyên lật lọng, thấy tình thể không ổn muốn đến bắt ta lập công sao?”

Tô Dĩnh ngửa người lên. một cước đá vào giữa ngực bụng của Hạ Tầm.

“Cẩn thận súng!”

Hạ Tầm bố nhào tới gần, chỉ kịp nhỏ giọng nói ra một câu, đã bị một cước Tô Dĩnh đá trúng, một cước này chứa khí lực thật lớn. Hạ Tầm bị đá bay lên cao, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Nhạc Bách hộ đã giơ súng lên. chợt thấy một binh lính dùng trường thương làm sào, phi thường dùng mãnh nhảy lên, trực tiếp đánh về phía nữ hải tặc kia. sợ ngộ thương người một nhà, vội vàng đem họng súng nhấc lên...

“Phanh!”

Tiếng súng vang lên. hỏa quang chợt lóe, một đống khói dày đặc thối qua, Nhạc Bách hộ trơ mất nhìn tên binh lính anh dùng không sợ chết kia bị người đàn bà hung dữ kia đá một

cước, lại vừa đúng bay lên trúng một phát súng chỉ thiên của Nhạc Bách hộ, liền như một con diều đứt dây tà tà bay xuống dưới, không khỏi tức giận dậm chân: "Mẹ nó, ngươi sớm không nhào tới. muộn không nhào tới. đây không phải tìm đường chết sao?"

Những binh lính đang tại tiến công kia vừa thấy người nhà trúng đạn, đều ngây ngốc một lúc, Tô Dĩnh bừng tinh đại ngộ, vô cùng hối hận, vội vàng quơ lấy Hạ Tầm, ra sức nhảy về phía trước, ôm lấy hắn từ trên mặt đá nhảy xuống, hướng thẳng về phía biển rộng.

Nơi này là bến tàu, nước rất sâu, Tô Dĩnh mang theo Hạ Tầm oành một tiếng rơi xuống biển rộng, lập tức kẹp lấy hắn hướng về phía chỗ nước sâu, qua mấy hơi hít thở, nàng lại thò đầu ra, đã ở ngoài mấy chục thước, hỏa quang hừng hực chiếu xuống vàng óng mái tóc ướt, nàng chỉ thoáng lộ đầu, hít sâu một hơi, lập tức chui xuống dưới nước một lần nữa.

Trên nước ánh lửa hừng hực, chiếu xuống dưới nước thành một vùng sáng choang, Tô Dĩnh che miệng mùi Hạ Tầm, hai chân và vòng eo uyển chuyển dùng lực đong đưa, giống như cá lặn ra ngoài mấy chục thước, phát hiện Hạ Tầm kiệt khí giãy dụa, lập tức ngước đầu qua, nắm chặt mùi hắn. miệng đối miệng thổi một hơi, sau đó buông lòng hắn ra tiếp tục bơi về phía trước, sau một lúc đã thoát khỏi biến lửa, biến mất trong biển rộng mênh mông...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 224

Tô Tam Tỷ Ngỡ Nghệch

Chương 224: Tô tam tỷ ngỡ nghệch

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Đái Thiên hộ nhìn tình cảnh trước mắt cảm thấy thật khó khăn, hắn tìm vài Bách hộ đến thương lượng đối sách, trước mất trên đảo có rất nhiều binh lính và hải tặc tù binh, bất buộc phải dùng mấy chiếc thuyền hải tặc, mấy chiếc thuyền hải tặc lớn vốn là dùng để đựng đá làm tắc biến, kiêm thêm tác dụng làm thương thuyền, có thể chờ tất cả người ở đây rời đi, nhưng đây chỉ là một chuyện, chuyện Quốc Công giao, dùng thuyền đắm chặn biến làm sao có thể hoàn thành bây giờ?

Sau nửa ngày thương nghị, lo lắng việc Lý Cảnh Long có khả năng quay lại đảo Song Tự, Đới Thiên hộ liền cho người đem mấy chiếc thuyền hải tặc cập bờ, đá tảng lúc trước chuyển lên thuyền nay lại đặt chồng chất trên bến tàu, làm tốt sự chuẩn bị.

Lúc Đái Thiên hộ triệu tập thuộc hạ tiến hành thương nghị, liền phát hiện thiếu Bách hộ Lý Chu và Tổng kỳ Cẩm Y vệ Hạ Tầm không thấy bóng dáng ở đâu. gọi người tìm kiếm một phen, nhưng vẫn không thấy xác cùng chẳng thấy người, trường hợp lớn nhất có thể xảy ra là họ vẫn ở trên thuyền bị cháy, do lửa cháy quá mạnh, chưa kịp đào tẩu. hiện đã táng thân nơi biển rộng. Lúc trước lên đảo, không hề tạo ra tổn thương trầm trọng như vậy với quan viên, kết quả vì một trận hỏa hoạn, bổng chốc tôn thất hai tướng lãnh, Đái Thiên hộ vô cùng căm tức.

Nhưng những tên hải tặc phóng hỏa kia rất tình tường với địa hình trên đảo, chúng chạy lên trên núi như chuột vào động, quan binh lại không thể phái toàn bộ quan viên tiến hành tìm kiếm, lúc này lại là lúc bóng đêm thâm trầm, tìm kiếm nửa ngày vẫn không có thu hoạch.

Đúng lúc này, cửa bắc cảnh báo, có người đột kích. Đái Thiên hộ vội vàng dẫn người tiến đến, khi nhìn thấy không khỏi bị dọa cho nhảy dựng, hải tặc từ cửa bắc xông tới lại là người Tào Quốc Công Lý Cảnh Long buổi sáng đuổi theo, đạo tặc Nam Dương Trần Tổ Nghĩa, Đái Thiên hộ giờ đây muốn thuyền không có thuyền, binh lính dưới tay đang lục soát trên núi. có người đang canh giữ hải tặc bị bắt, người có thể điều đến cùng chỉ có hạn, làm sao ngăn cản đám hải tặc hùng hổ?

Hơn nữa bởi vì Trần Tổ Nghĩa đột nhiên đột kích, bọn hải đạo bị bắt phát khởi một hồi bạo loạn, bị hắn quyết đoán hạ lệnh một hồi giết hại, mới xem như dùng cương đao lưỡi dao sắc bén đã khống chế cục diện, mắt thấy tình hình như thể, một cái vô ý chính là cục diện vạn kiếp bất phục, Đái Thiên hộ rốt cuộc bất chấp rất nhiều, lập tức tập trung tất cả binh lính còn lại, vội vàng áp bọn hải đạo leo lên vài chiếc thuyền hải tặc may mắn còn tồn tại. theo cửa nam rời bến. bỏ trốn mất dạng, chút ít vàng bạc, rất nhiều lương thảo đồ quân nhân thu được đều từ bỏ.

Từ cửa bắc xông tới đúng thật là Trần Tổ Nghĩa. Lý Cảnh Long cùng Hứa Hử đều liệu định hắn thiếu khuyết lương thảo nước uống khó có thể đi xa, Lý Cảnh Long càng kết luận các quan binh tinh thủy sư phụng mệnh Hắn ở tại vùng duyên hải tuần tra chặn đường có thể tạo nên cho Trần Tổ Nghĩa phiên toái càng lớn, Trần Tổ Nghĩa đại đạo như vậy như thê nào không thể nghĩ đến?

Hắn chỉ là làm bộ chạy trốn, căn bản không có trực tiếp trốn về hướng Nam Dương, Hắn dẫn theo quan binh lượn một vòng thật to, sau khi bỏ qua quan binh cùng Hứa Hử thì xuất ra hồi mã thương, vòng trở quần đảo.

Mục tiêu Trần Tổ Nghĩa vốn là đảo Trần Tiền, hắn cần bổ sung lương thực, mới có thể quay trở về đại bản doanh của Hắn, đồng thời nếu như có thể công hãm đảo Trần Tiền, cùng có thể cho Hứa Hử một cái giáo huấn thật lớn. báo thù mỗi tiễn. Kết quả đến phụ cận đảo Trần Tiền, buông thuyền nhỏ dò hỏi một phen, phát hiện Hứa Hử cùng mười phần cơ cảnh, đã tập trung toàn bộ thuyền quay về, đem đảo Trần Tiền thủ chật như nêm cối, Trần Tổ Nghĩa chủ ý lúc này mới đánh tới đảo Song Tự.

Hắn đuổi tới phụ cận đảo Song Tự, vừa vặn trên đảo lửa lớn tận trời, thật xa đã thấy rất rõ ràng, Hắn lập tức phái thuyền nhỏ đi vào xem động tình, bởi vì lúc ấy trên đảo tất cả mọi người đang chú ý thuyền xảy ra hoả hoạn, cùng không có người nào chú ý tới bọn chúng, thám tử Trần Tổ Nghĩa thấy rõ tình hình trên đảo, lập tức hồi báo cho Trần Tổ Nghĩa, Trần Tổ

Nghĩa nghe hỏi mừng rờ, lập tức dẫn chiến hạm sát nhập đảo Song Tự.

Ngày này, trên đảo Song Tự rất náo nhiệt, ban ngày vẫn còn là thiên hạ của Sở Mễ bang, đến buổi chiều đã bị quan binh chiếm cứ, đến nửa đêm, lại bị Trần Tổ Nghĩa chiếm đoạt, trong vòng một ngày, ba lần đổi chủ.

Trần Tổ Nghĩa đến trên đảo, nhìn thấy rất nhiều lương thảo đồ quân nhu đem đến bến tàu. còn chưa kịp chất lên thuyền chở đi. thậm chí không kịp đốt cháy, không khỏi ngửa mặt lên trời điên cuồng cười: “Ha ha ha, đây là trời không quên ta..

***

Tô Dĩnh kéo Hạ Tầm lặn đến chỗ hẻo lánh, đem hắn vác lên lưng, khó khăn leo lên núi. trở về chỗ sơn động dưới vách Quy Bối nhai.

Vào trong sơn động, Tô Dĩnh đốt nến lên. cẩn thận mở y phục Hạ Tầm ra để kiểm tra, phát hiện đầu vai hắn nối lên cao cao, đã đông thành một khối máu. Tô Dĩnh lập tức lấy tiếu đao ra, mở vết thương của hắn, khoét miếng chì ra, mút sạch máu trên miệng vết thương, xé ống tay áo của mình băng bó lại cho Hắn.

Hạ Tầm đầu tiên là trúng một cước, tiếp đó trúng một phát súng, sau đó lại ở trong nước thật lâu, thần chí hoảng hốt, nửa tỉnh nửa mê, Tô Dĩnh nhìn bộ dáng hắn, trong lòng tràn đầy áy náy. Bởi vì thân phận Hạ Tầm, nàng có thái độ một mực hoài nghi Hắn, lúc khẩn yếu quan đầu, bởi vì cứu nàng, khiến cho Hạ Tầm trúng một phát súng, Tô Dĩnh ân oán rõ ràng, đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như thể, thật sự là vô cùng xấu hổ.

Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn cơ ngực to lớn rắn chắc của Hạ Tầm, ngực còn có một dấu chân rất rõ ràng, nó đang sưng đỏ lên, có thể thấy được một cước kia nàng dùng sức mạnh đến thể nào. Tô Dĩnh thè lưỡi, tuy bên cạnh không có người, vẫn không nhịn được xấu hổ vội đứng lên

. Lúc này nàng mới nhớ khi mình ở trong nước kéo Hạ Tầm một đường chạy trốn, mấy lần miệng đối miệng truyền khí, mặc dù là ở dưới nước, lại vì cứu người, nhưng chuyện này đối với nàng mà nói lại là lần đầu tiên, lúc này nghi đến. thực ngượng ngùng không chịu nổi, nhất thời, Tô Dĩnh ngồi ở đằng kia, tinh thần hoảng hốt không yên.

Một thân thể theo hơi thở phập phồng bất định, như ngồi ở đầu thuyền, rung rinh, nhộn

nhạo không thôi,

Hạ Tầm đột nhiên phát ra một tiếng rên ri, Tô Dĩnh tinh táo lại. vội vàng chuyển ánh nến tới gần rồi cúi người nhìn. Hạ Tầm không tinh táo, chỉ là hô hấp dồn dập hơn rất nhiều, nhìn khuôn mặt Hắn hơi đỏ lên, Tô Dĩnh duỗi tay sờ trán hắn, lông mày không khỏi nhíu lại. đầu Hạ Tầm đang rất nóng.

Nhìn y phục ướt sùng trên người Hạ Tầm. Tô Dĩnh hơi khó xử, đừng nhìn bình thường nàng mang bộ dáng tục tằng, nói nói cười cười đánh chửi mắng với đám nam nhân, bắt nàng phải cởi áo nới dây lưng cho một người nam nhân, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng làm qua. Nhưng mà bộ dạng Hạ Tầm giờ đây...

Tô Dĩnh cầm đèn cầy, yên lặng nhìn Hạ Tầm, đôi mắt mông lung, phiêu hốt bất định, qua một hồi lâu. nàng dường như hạ quyết tâm. đem ánh nến đến bên cạnh, nhẹ nhàng thổi, một tiếng phù vang lên, ánh nến tắt...

Đèn lại lần nữa sáng lên, Hạ Tầm đã nằm chết dí trên giường, bọc một cái vải giường trên người, quần áo ướt sùng đều vắt lên trên vách đá, Tô Dĩnh đỏ mặt nhìn hắn, qua một hồi lâu, mi mắt Hạ Tầm mấp máy vài cái, nhẹ nhàng mở ra.

Tô Dĩnh vui vẻ nói: “Ngươi đã tỉnh?”

Hạ Tầm muốn động đậy, tự nhiên đau đến mức kêu lên một tiếng, lúc này hắn mới ý thức được trên người mình có thương tích, hắn vừa nằm xuống, nhìn bốn phía tối như mực, thập phần yên tình, hắn mờ mịt hỏi: “Tam tỷ, đây là đâu vậy?”

Tô Dĩnh hé miệng cười, giơ ánh nến lên, chiếu chiếu mọi nơi nói: “Nhìn rõ ràng chưa”.

Hạ Tầm giật mình nói: “Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Tô Dĩnh vội khoe thành tích: “Là ta cứu ngươi tới, lúc đó ngươi trúng một phát súng, ta thấy tình hình không ổn, liền ôm ngươi nhảy xuống biển, kéo ngươi lặn ra thật xa, mới thoát khỏi quan binh, cứu ngươi lên”.

Hạ Tầm khóe miệng run rẩy hai cái, khổ sở nói: “Tam tỷ, cô... ôm ta... nhảy xuống biển?”

Tô Dĩnh nói: “Đúng vậy”.

Hạ Tầm đỡ đẫn nói: “Cô kéo ta lặn thật xa, thoát khỏi quan binh?”

Tô Dĩnh nháy mắt mấy cái: “Đúng vậy!”

Nàng đột nhiên vươn tay, sờ trán Hạ Tầm: “Ngươi có phải nóng quá hay không, nói đến rõ ràng như vậy, còn muốn hỏi thăm không ngớt?”

Hạ Tầm nhắm hai mắt lại. rồi mở ra. bất đắc dì nói: “Tam tỷ, ta là Tứ đương gia đảo Song Tự, hay là Bách hộ Cẩm Y vệ?”

Tô Dĩnh khẩn trương lên: “Nguy rồi, ngươi thật sự nóng quá rồi, bằng không chắc là do rơi xuống nước bị thương ở đầu, ngươi ngay cả mình là ai cùng không nhớ rõ?”

Hạ Tầm cười khổ nói: “Đại tỷ, cô cứu ta làm gì?”

Tô Dĩnh nghiêm mặt nói: “Lời nói này có ý gì? Ngươi là ân nhân cứu mạng ta, ta vứt bỏ ngươi một mình chạy trốn, còn là người sao? Cho dù mất đi tính mạng nầy, ta cùng phải cứu ngươi ra!”

Hạ Tầm chỉ có thể yên lặng nhìn nàng, hắn đã không còn lời nào để nói

Tô Dĩnh bị hắn nhìn cảm thấy hơi thẹn thùng, lúc này mới tinh ra mình đang mặc một thân y phục ẩm ướt dính chặt vào người, đường cong trên thân thể lộ ra, trong động vốn không có chỗ có thê quần áo, nàng lặng lẽ kéo sát quần áo trên ngực, đi vào chỗ tối, khẽ sẳng giọng nói: “Ngươi quân từ một chút có được không?”

Hạ Tầm hít một hơi thật dài. cố gắng làm cho tâm khí mình bình tình, chậm rải nói: “am tỷ, ta là quan binh, đúng không!”

Tô Dĩnh vui vẻ nói: “Ngươi nghi như thế nào về thân phận của mình cùng được!”

Hạ Tầm trợn mắt xem thường nói: “Ta là quan binh, vậy cô cứu ta làm cái gì? Một mình cô nhảy xuống biển là tốt rồi, bọn họ cùng không biết ta đi bắt cô hay là đi cứu cô, nhìn ta bị thương, bọn họ tất nhiên sẽ cứu ta, sẽ rịt thuốc cho ta, nhưng, cô dẫn ta rời đi, cô nói... có phải là đúng không!?”

“A!”

Tô Dĩnh ngơ ngác kêu lên, qua hồi lâu mới giật mình nói: “Đúng rồi! Lúc ấy ta nghi như thể nào vậy!? Sao lại kéo ngươi xuống biển? Ta... ta sẽ đem ngươi trở về, được chứ?”

Hạ Tầm bất đắc dì nói: “ Tình hình trên đảo hiện tại... như thế nào?”

Tô Dĩnh nói: “Ta kéo ngươi lặn xuống một khoảng xa, bến tàu bên kia vẫn cháy nghi ngút, mới vừa rồi còn nghe được vài tiếng kêu la, khả năng liên quan đến người của ta không nhiều lắm, hơn nữa đã ẩn vào sơn động, không thể làm ra động tình lớn như vậy”.

Nàng vui vẻ, nhìn hơi hả hê nói: “Có lẽ là người Sở Mễ bang nhân cơ hội làm náo loạn”.

Hạ Tầm dùng một ánh mắt rất vô tội, rất bất đắc đì, rất bất lực nhìn nàng, Tô Dĩnh quẫn bách nhỏ giọng nói: “Lúc ấy ta đột nhiên hổ đồ, đã nghi ngươi là người một nhà, không thể để cho ngươi rơi vào tay quan binh, cho nên liền mang theo ngươi chạy trốn.

Bỗng nàng ườn ngực một cái, hùng hồn nói: “Chẳng lẽ ngươi cùng không có lúc nào mà làm không kịp nghi hay sao?”

Hạ Tầm không nói chuyện, vẫn yên lặng nhìn về phía nàng, vẻ mặt rất vô tội, rất bất đắc dì, thần khí rất bất lực, Tô Dĩnh đi đến bên giường đi: “Được rồi được rồi, ta đi xem, nếu có cơ hội, ta sẽ đem ngươi ném trở về là được”.

Tô Dĩnh làm ra việc như vậy, ngoài miệng tuy cường ngạnh, nhưng trong lòng cùng cảm thấy thật rất mất mặt, nàng tự nói, vội vàng chạy đến cửa động, bắt lấy dây thừng, lay động hai ba cái, liền như linh hầu trèo lên...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 225

Cá Trong Lưới

Chương 225: Cá trong lưới

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Tô Dĩnh từ trong động leo ra, lặng lẽ nhìn tình hình trên đảo, phát hiện quan binh chiếm giữ đã hoảng sợ bỏ chạy, giờ đây đảo Song Tự đã bị Trần Tổ Nghĩa chiếm lình, Tô Dĩnh thầm giật mình, vội vàng lặng lẽ về trong động. Nàng biết rõ Trần Tổ Nghĩa không có khả năng ở lâu trong này, căn cơ Hắn ở Nam Dương, lần này Bắc thượng Hắn chỉ dẫn theo mười thuyền, hắn quay lại đảo Song Tự tám chín phần là vì lương thực và nước uống, có lẽ hắn rất nhanh sẽ rời đi.

Tô Dĩnh đoán không sai, nhưng trời vừa sáng Trần Tổ Nghĩa vẫn chưa rời đi, bởi vì Tô Dĩnh nghe được tin tức Hứa Hử trong thời gian hừng đông sẽ chạy đến đảo Song Tự, lúc này tự nhiên phát hiện ra Trần Tổ Nghĩa, Hứa Hử mừng rờ, lập tức bao vây đảo Song Tự, hai bên hải tặc chiến đấu. Trần Tổ Nghĩa thủy chung chưa từng lấy Tô Tam đương gia ra làm con tin, vì thể nên hải tặc song tự đều hiểu, với tình hình này chỉ có một cách giải thích: Tam đương gia đã bị quan binh hoặc Trần Tổ Nghĩa giết đi, cừu hận bùng phát khiến bọn họ phát động công kích càng mành liệt hơn về phía đảo Song Tự.

Giờ đây Trần Tổ Nghĩa nếu muốn phá vòng vây không phải không làm được, nhưng mỹ danh vua hải tặc khiến hắn không cách nào đưa ra quyết định như vậy, dưới điều kiện chiếm cứ địa lợi, lại vì Song Tự bang công kích mà hoảng sợ đào tẩu, chẳng phải là muốn hắn làm trò cười cho giới hải tặc? Huống chi. hạm đội thủy sư triều đình giờ đây còn đang trên đường xuôi nam đuổi theo hắn, bây giờ mà đào tẩu, rất có thể đụng mặt bọn họ, chờ khi bọn họ phát hiện mình bị lừa, sẽ tức tối phản hồi về đây, lúc đó lại thong dong khởi hành, tiếp tục dắt mùi

bọn họ.

Biển rộng khác với nhưng nơi khác, chỉ cần có nước, khắp nơi đều là đường, một hai hạm đội không thể ngăn cản được hắn, hắn cùng không lo lắng thủy sư Hàng Châu quay về, trêu đùa quan binh mệt mỏi, đúng là trò hay sờ trường của hắn, cho nên Hắn dứt khoát đóng quân tại đảo Song Tự, minh chiến ám tập, đấu trí đấu lực với Hứa Hử, giằng co một trận.

Nhưng điều đó chỉ khổ cho Tô Dĩnh và Hạ Tầm, bọn họ ẩn nấp trong động, chỉ có thể yên lặng chờ đợi, không ai biết Trần Tổ Nghĩa khi nào thì rời đi, người kế tiếp chiếm cứ đảo Song Tự là Song Tự bang hay vẫn là thủy sư triều đình.

Tô Dĩnh ngồi ở cửa động, nhẹ nhàng vuốt vuốt mấy hạt trân châu trong tay, loại trân châu này có hình con hào trông rất khó coi, sáng cùng không sáng, là loại không đáng tiền.

Dưới chân nàng là vách núi dựng đứng cao hơn mười trượng, cúi đầu nhìn lại, một rừng đá ngầm, nước biên mênh mông, liên tục đánh ra những tia bọt nước, có mấy con hải âu kêu to từ dưới chân nàng vượt qua.

Trong tiếng thủy triều, gió biển thổi lên phần phật, tóc nàng bị gió thổi tung bay khắp nơi, tay áo nhẹ nhàng run run.

Đã ba ngày, Trần Tổ Nghĩa vẫn chưa đi. hắn và Song Tự bang đánh ngang tay, cùng may là người có hạn, chia quân phòng thủ cửa ra vào chủ chốt, phiến vách núi này vô cùng quạnh quẽ, từ đầu đến cuối không có ai đến.

Trong động có nến, có giường chiếu, nếu không có thức ăn, Tô Dĩnh chỉ có thể lợi dụng thân thủ, bắt một ít tôm cá, nhặt một ít con hào, những thức ăn này nàng thích ứng được, Hạ Tầm mỗi ngày ăn sống những vật này, dần dần chịu không được.

Hấn lại phát sốt, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, đó là bởi vì miệng vết thương bị viêm, Tô Dĩnh vốn cho rằng thương thể của hắn không nặng lắm, rất nhanh sẽ tốt hơn, lại không nghi đến việc vết thương do đạn bắn, nước biển ngâm, hơn nữa không có dược vật trị liệu, các loại nhân tố kết hợp lại. làm cho hắn liên tục bị sốt cao.

Tô Dĩnh vô cùng lo lắng, chồng của nàng chính vì thể này mà chết đi. Đó là lần thứ nhất cùng với bang hải tặc khác sống mãi với nhau, lúc chiến tranh chồng của nàng nhảy ra chiến đấu, bị một tên hải tặc đối phương cắt đi một ngón chân, lúc ấy cùng không quá quan tâm, về

sau liên tục sốt. thân thể càng ngày càng kém, cuối cùng... đi đời nhà ma, Tô Dĩnh không phải lang trung, đối với bệnh này quả thật nàng thúc thủ vô sách, nàng không biết Hạ Tầm có thể vượt qua hay không, nếu như qua được cửa ải này, hắn có thể khỏi hẳn, nhưng nếu như hắn...

Tô Dĩnh khẽ thở dài, đứng dậy đi vào trong động^Hạ Tầm nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở hồn hển, đặc biệt dồn dập, Tô Dĩnh nhìn khuôn mặt hắn đỏ bừng, nàng cầm lấy khăn mặt, đi đến bên cạnh cửa động, thấm ướt bằng nước suối, trở về lau mặt cho hắn, sau đó liền xốc chăn đơn lên, lau người cho

Hắn. Vài ngày nay, nàng đã có thói quen chiếu cố cho Hạ Tầm, trước mắt là ân nhân cứu mạng sắp chết, nàng cùng không chú ý nhiều về chuyện nam nữ.

Có lẽ vì hạ nhiệt độ nên đã xảy ra ít tác dụng. Hạ Tầm an tình lại, ngủ thật say, Tô Dĩnh ngồi ở bên giường, yên lặng chăm chú nhìn hắn thật lâu, thở dài sâu kín. bộ dáng đó, chẳng còn có một điểm hình tượng của một Tam đương gia hào khí ngất trời...

Phúc Tự Phúc Kiến.

Đại hạm Lý Cảnh Long ngừng tại đảo Phúc Tự, tòa hải đảo này trước kia cùng có một bọn cường đạo chiếm đóng, vì thủy sư triều đình gần đây không ngừng áp chế, những hải tặc kia đứng mùi chịu sào, thấy tình thể không ôn, đã bỏ trốn mất dạng, trên đảo có một ít kiến trúc rách nát do bọn họ vứt bỏ. Lý Cảnh Long trèo lên đảo nghi tạm một lát, tuần tra tới lui ở vùng phụ cận chuẩn bị chặn thuyền hải tặc của Trần Tổ Nghĩa, thủy sư Phúc Châu nghe tin liền chạy đến, vài vị tướng lãnh thủy sư vội vàng lên bờ bái kiến Tào quốc công.

“Chưa từng thấy thuyền Trần Tổ Nghĩa đến đây? Một con thuyền cùng không nhìn thấy?”.

Nghe bọn họ bẩm báo xong. Lý Cảnh Long đứng dậy trầm ngâm sờ cằm.

Thiết Huyễn nhíu lông mày lại nói: “Biển rộng mênh mông, làm sao có thể canh chừng hết? Chẳng lẽ bọn họ vì muốn tránh thủy sư quan binh chúng ta, chạy đến chỗ thật xa?”

Hàng Châu vệ chỉ huy Lạc Vũ nói: “Thiết đại nhân không rành về việc đi thuyền. Không nói đến việc những thuyền hải tặc kia không còn bao nhiêu lương thực nước uống, không thể chạy đường xa, cho dù lương thực nước uống sung tóc, tình hình trên nước, thiên biến vạn hóa, lúc nào cùng có gió to sóng lớn, chọn tuyến đường biển sâu mà họ không quen tình hình để đi. vô cùng nguy hiểm so với tuyến đường quen thuộc, cho dù tuyến phong tỏa của chúng ta

hung hiểm gấp trăm lần, Trần Tổ Nghĩa tuyệt đối không đi đường vòng, rời xa biển đại lục đi sâu vào trong biển".

Thiết Huyễn nói: "Nói như thế, bọn họ có thể lựa chọn mấy tuyến đường khác nhau, nếu như chỉ là các tướng sì Phúc Châu chưa từng trông thấy bóng dáng bọn họ, có lẽ đã bị bọn họ vụng trộm lẻn qua mà không biết, nhưng một đường đi đến đây, quan binh thủy sư ven đường đều không thấy, vậy thì hơi kỳ quặc, chẳng lẽ..

Mắt Lý Cảnh Long hơi lóe lên: "Chẳng lẽ Trần Tổ Nghĩa hắn ăn gan hùm tim báo, lại có thể không trốn đi?"

Thần sắc Lạc Vũ khẽ động nói: "Quốc Công, ta thấy chuyện này, không phải không có khả năng, Trần Tổ Nghĩa cực kỳ hung tàn, là người có thù tất báo, lần này Song Tự bang phản bội hắn, làm hại hắn hao binh tổn tướng, liệu hắn có thể... đi tìm Song Tự bang hay không?"

Lý Cảnh Long bước đi thong thả một lúc, một hồi sau, bước chân dừng lại nói: "Có một ít khả năng, có một ít khả năng, đối với tên này, chúng ta không thê phán đoán theo lẽ thường. Truyền lệnh, tất cả lộ thủy sư đang phong tỏa mặt biển... nghiêm cấn đề phòng, bốn Quốc Công điều khiến Vệ thuyền Hàng Châu, lập tức ở về đảo Song Tự!"

Lập tức, Lý Cảnh Long và hơn ba mươi đại hạm chiến thuyền vội vàng giương buồm nhổ neo, đầu thuyền nặng nề quay lại, hướng về phía đảo Song Tự...

***

Bầu trời tối đen.

Tô Dĩnh dùng tảng đá đập bể vỏ cứng của con hào, lấy thịt hào tươi mới ra, nhai nát trong miệng, mở miệng Hạ Tầm ra rồi mớm cho Hắn. Giờ đây Hạ Tầm ăn uống cùng khó, nàng thật không biết Hạ Tầm còn có thể chống đỡ bao lâu...

Hạ Tầm ăn vài thứ, khí sắc hình như hơi tốt hơn một chút, nhưng hàm răng Hắn còn đang rung động khanh khách vì sốt, Tô Dĩnh sau nửa ngày do dự, nàng nghiêm mặt thối tắt đống lửa do mình gom góp cành cây khô nhóm lên, một đám khói xanh từ trong động tối om lượn lờ bay lên ngoài, tiếng sóng rì rào, trong động lại truyền ra âm thanh cởi áo ra nhè nhẹ.

Sau đó, một thân thể mềm mại hoàn mỹ, bóng loáng như gấm. chăm chú ôm lấy thân thể Hạ

Tầm...

Hấn thân thể nóng lên. khuôn mặt Tô Dĩnh càng nóng hơn. cả người nóng bừng lên, nàng hơi nghiêng về phía thạch bích, dùng lưng chạm vào vách thạch bích lạnh lèo, mới không để cả người mình bị thiêu cháy.

Tô Dĩnh đã gần mười năm chưa từng ôm một người nam nhàn nào, giống như mùa trong thiên địa, không cách nào cự tuyệt mà đến, cây cối nhìn như héo rũ, bị gió xuân thổi qua, mưa xuân gọt rửa, tự nhiên ướt sùng sắc xuân, tâm hồn Tô Dĩnh hình như cùng đột nhiên sống lại.

Nàng vốn tường mình chỉ muốn cứu người, có thể làm rất tự nhiên, dù sao thân thể hắn mình cùng đã xem qua, sờ cùng sờ qua. đến miệng hắn cùng đã hôn qua, còn có thể không thích ứng cái gì nữa, nhưng khi nàng ôm chặt thân thể Hạ Tầm, nàng mới phát giác thân thể mình đã nóng lên. run rẩy hơn cả Hạ Tầm, đầu óc nàng mơ mơ màng màng, tựa như đang nằm mơ.

Nàng đương nhiên đã trải qua mộng xuân, nam nhân trong mộng là một cái bóng mơ hồ, sau khi tinh lại tình tiết trong mộng cùng không nhớ được, không biết tại sao bắt đầu. tại sao chấm dứt. tất cả quá trình đều rất mông lung, sau khi tinh lại cảm giác đều là trống trải, buồn vô cớ, nhưng bây giờ không phải nằm mơ, trong ngực nàng đang ôm một người nam nhân, rắn chắc, cường tráng, tuổi trẻ... tất cả đều là chân thật.

Đầu óc Tô Dĩnh chìm trong sự choáng váng, một loại cảm giác kỳ diệu cô quái như loại rung động trong lòng nhộn nhạo phát ra, làm cho nàng cảm thấy lòng mình đang nhộn nhạo, muốn bắt lấy cái gì đó, rồi lại giống như không bắt được cái gì.

Tinh thần nàng, tựa như một con cá nhỏ lạc đường, xuyên qua một vùng nước đầy cỏ um tùm. giãy dụa. cuối cùng cùng có thể xuyên qua. một lần nữa trông thấy bãi cát trắng mịn, nước biên thanh tịnh như không khí, mê võng, bối rối, không biết làm sao, nàng chỉ có thể chăm chú ôm lấy Hạ Tầm, dùng sự chăm chú bù đắp vào sự trống rỗng trong đáy lòng...

Tam tỷ bắt đầu cảm thấy trên người nóng lên. trong lòng rối loạn, miệng khô không khốc, nàng nghĩ mình muốn uống nước, nhưng nàng lại không muốn đứng dậy đi lấy nước suối, trước mắt, tựa như chỉ có nước miếng của hắn. Nàng chỉ có thể nuốt từng ngụm nước, cúi đầu dựa vào ngực Hạ Tầm, tiếp tục nóng lên...

Ngoài Đảo Song Tự, trên chiến hạm của Hứa Hử, Hứa Hử đang cùng một đám đầu mục

hải tặc tranh luận kịch liệt, qua một thời gian không thể công phá đảo Song Tự, Hứa Hử lo lắng thủy sư triều đình quay về, mình và Trần Tổ Nghĩa tranh chấp giống như trai cò để ngư ông đắc lợi, cho nên hắn quyết tâm tạm thời buông tha ý định bắt sống hoặc giết chết Trần Tổ Nghĩa, đánh nghi binh nam khấu, tập trung thuyền đánh bắc khấu, đuổi hắn đi ra, đoạt lại căn cơ của bọn họ, hắn là người đứng đầu một bang, tất nhiên phải lo lắng cho đại cục, đôi khi, ân oán cá nhàn phải đưa sang một bên.

Nhưng muốn thuyết phục kiêu binh mãnh tướng dưới tay cùng không dễ dàng, những bộ hạ của Lôi Hiếu Hy thấy tình thể cấp bách, tạm thời quy thuận Hắn, muốn thu nhân tâm, còn phải qua một đoạn thời gian tương đối dài. lúc này hắn không thể thiếu sự ủng hộ của bộ hạ Tam tỷ, nhưng những bộ hạ cũ của Tô lão bang chủ vô cùng trung thành và tận tâm, một mực muốn giết Trần Tổ Nghĩa, vì em gái báo thù rửa hận, Hứa Hử rất đau đầu. hắn tất phải trước tiên phải thuyết phục những người bảo thủ này, sau đó mới có thể áp dụng kế hoạch của mình.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 226

Hải Thệ Độc Đáo

Chương 226: Hải thệ độc đáo

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

“Các vị huynh đệ, a muội và ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình như huynh muội, ta không muốn báo thù cho nàng sao? Nhưng, trước mắt Trần Tổ Nghĩa đang bảo vệ chặt chẽ đảo Song Tự, chúng ta không cách nào đi vào, mà thủy sư triều đình bất cứ lúc nào cùng sẽ trở về đây, vạn nhất đảo Song Tự rơi vào tay triều đình, tuyến đường an toàn một lần nữa bị bọn liọ làm tắc, chúng ta bắt buộc phải bỏ căn cơ. Cân nhắc hai việc, ta mới đưa ra quyết định, tập trung nhân mã từ cửa bắc đánh vào, đuổi Trần Tổ Nghĩa ra khỏi đảo Song Tự.

Các vị huynh đệ, Sở Mễ bang đã tan rã, sau này Đông hải chỉnh là của Song Tự bang chúng ta, một nhà quản lý, cho dù Trần Tổ Nghĩa đào tẩu được, chỉ cần khoảng ba năm, thực lực chúng ta đã đủ để chiến một trận với hắn. thường nói quân tử báo thù, mười năm không muộn, chúng ta chờ ba năm cùng không chờ được sao? Giờ đây? Không phải ta không muốn giết Hắn, vấn đề là chúng ta có thể giết được hắn không? Nếu như bây giờ chúng ta đẩu đến lường bại câu thương, chẳng phải sẽ cho quan binh đắc lợi sao?”

Đây đã là buổi tối ngày hôm sau, Hứa Hử giảng sự thật, nói đạo lý, lợi hại, nói đến miệng khô lưỡi nóng, lớp nguyên lão trong bang vẫn không thuận theo, bọn họ đều là bộ hạ cũ Thành vương theo Tô lão bang chủ đi ra ngoài, Tô Dĩnh được bọn hắn trông coi mà lớn lên, đã trở thành nữ nhi của chính mình, trước mắt Tô Dĩnh đã chết, nếu như không thể báo thù cho nàng, lúc xuống dưới cửu tuyền, bọn họ còn có mặt mùi đi gặp Tô tướng quân sao?

Hứa Hử đang nói, một người vội vàng chạy vào buồng nhỏ trên tàu, lớn tiếng bẩm báo:

“Đại đương gia, thuyền thăm dò bẩm báo, thủy sư triều đình đã trở lại, ước chừng có hơn ba mươi chiến thuyền đại hạm”.

Hứa Hử lắp bắp kinh hãi, vội vàng hỏi: “Cách chỗ này bao xa?”

Người nọ nói: “Dựa vào tốc độ bọn họ, đại khái khoảng hai canh giờ sau, có thể đến đây”.

Trong khoang thuyền nhất thời lặng ngắt như tờ, Hứa Hử bước đi vài bước, sau đó dừng lại nói: “Sắc trời đã tối, thủy sư triều đình đuổi tới, chưa hãn đêm nay đã công đảo. Ta nghĩ, truyền lệnh cho thuyền của chúng ta lặng lẽ rút khỏi, để quan binh đi lên, bất kể là Trần Tổ Nghĩa hay quan binh, đều không phải thứ gì tốt. chúng ta tọa sơn quan hổ đấu, lúc khấn yếu quan đầu trở lại thu thập tàn cuộc”.

Liếc mắt nhìn những đầu mục kia, Hứa Hử lại nói: “Nếu như chúng ta không lùi lại, thủy sư triều đình rất có thể mặc kệ chúng ta là Song Tự bang hay Trần Tổ Nghĩa, xoá sạch tất cả, mọi người đừng quên, nếu không phải triều đình bội bạc, a muội cùng sẽ không..

Lời vừa nói ra, mọi người đều gật đầu, Hứa Hử lập tức hạ lệnh, truyền lệnh đội thuyền canh giữ ở bên ngoài đảo Song Tự yên lặng lui về.

Trần Tổ Nghĩa có thể tung hoành Nam Dương, sự hung tàn của hắn làm cho người khác vừa nghe thấy đã sợ mất mật, thật ra hắn cùng rất giảo hoạt, hắn bị Hứa Hử vây ở trên đảo, không cách nào phái tai mắt ra ngoài, nhưng hắn không hề lo lắng, hướng đi của Song Tự bang thật ra chính là tai mắt của hắn, thuyền Song Tự bang vừa rút lui, mật thám Trần Tổ Nghĩa phái ra lập tức phát hiện, Trần Tổ Nghĩa nhận được tin tức, lập tức phán đoán chuẩn xác: thủy sư triều đình đã trở lại.

Trần Tổ Nghĩa không trì hoãn một phút nào, lập tức hiệu lệnh tất cả hải tặc căng buồm rời bến, hắn và Song Tự bang hai bên giống như thương lượng với nhau, thuyền hải tặc Song Tự bang vừa mới nhường lại tuyến đường an toàn, chiến hạm Trần Tổ Nghĩa liền hùng hổ chạy nhanh ra, nắm bắt thời cơ rất hoàn hảo. Hải tặc Song Tự bang trở tay không kịp, vừa thấy bọn họ xông ra, lập tức điều chỉnh buồm, đối hướng, muốn chặn bọn họ lại, hai bên ở ngoài biển Song Tự triển khai một hồi kịch chiến.

Ước chừng một canh giờ sau, hạm đội Lý Cảnh Long đã tới vùng phụ cận. Hứa Hử nhận được tin tức, chỉ có thể ôm hận thu binh, trơ mắt nhìn Trần Tổ Nghĩa nghênh ngang rời đi, tiện đà chiếm lấy đảo Song Tự, sau đó vội vàng bố phòng, để phòng ngừa thủy sư triều đình tập

kích. Hắn đương nhiên hy vọng Lý Cảnh Long đuổi theo Trần Tổ Nghĩa, tốt nhất là giết chết Trần Tổ Nghĩa, trừ mối đi họa lớn trong lòng, nhưng vạn nhất Lý Cảnh Long thả Trần Tổ Nghĩa rồi đánh đảo Song Tự?

Hắn không thể không đề phòng.

Lúc Hứa Hử vội vàng phòng bị, một vài lão nhân tách khỏi đoàn đi tìm Tô Dĩnh. Vốn bọn họ không chút hy vọng Tô Dĩnh còn sống, bọn họ và Trần Tổ Nghĩa giằng co lâu như vậy, với kỳ năng bơi vô cùng cao minh của Tô Dĩnh, nếu nàng còn sống, không bị bắt, nàng nhất định có thể bơi ra khỏi Song Tự tụ họp cùng bọn họ.

Hôm nay, bọn họ chỉ muốn tìm được thi thể Tô Dĩnh, để nàng nhập thổ yên bình.

Rất ít người biết rõ động quật Quy Bối nhai, bọn họ cùng không biết, Hứa Đại đương gia biết chỗ này, nhưng lại đang bố phòng...

***

Phía nam Đảo Song Tự, dưới vách Quy Bối nhai, chuyện cờ xí đội thuyền tung bay, đội ngũ nhân mã vội vàng qua lại, giống như không hề phát giác, thể ngoại đào nguyên vẫn yên tình bình thường...

Đêm nay, là một đêm hung hiểm nhất đối với Hạ Tầm. một đêm sốt cao, lúc thân thể hắn và bệnh độc tranh giành quyền khống chế kịch liệt nhất, khí lực cuối cùng của hắn đã chiếm thượng phong, hắn sống, nhưng chính vì thể nên rơi vào tình trạng kiệt sức.

Đến khi bình minh, hắn mơ màng mỡ to mắt, chỉ thấy Tô Dĩnh đang cúi người nhìn mình, đại khái nàng vừa mới tinh ngủ, tóc trên đầu vẫn rối loạn, nhưng điều này làm cho nàng tràn đầy phong tình thành thục lười biếng, nhìn Hạ Tầm, mặt nàng hình như hiện lên chút ôn nhu và thẹn thùng.

Hạ Tầm cực kỳ mệt mỏi, giãy dụa một đêm. tuy cuối cùng dựa vào khí lực khỏe mạnh chống đờ, thực sự đã tiêu hao hết một tia khí lực cuối cùng của Hắn, hắn không còn khí lực đi phân tích thần sắc khác thường của Tô Dĩnh, rất nhanh, hắn liền ngủ thật say.

Một ngày vô sự, đến buổi chiều, nhiệt độ trán hắn hình như lại bắt đầu tăng lên, Tô Dĩnh vừa mới vui mừng một chút lại rơi vào trầm mặc, nàng vốn tưởng rằng Hạ Tầm sẽ sống sót,

nhưng không ngờ...

Đầu Hắn lúc nóng lúc lạnh, bệnh trạng giống hệt nam nhân của nàng lúc trước, nhưng Trần Tổ Nghĩa vẫn chưa đi, nàng đành trơ mắt nhìn, không có biện pháp nào. Ngồi ở bên cạnh Hạ Tầm, lẳng lặng nhìn bộ dạng hắn. nước mắt tự nhiên rơi trên mặt Tô Dĩnh.

Đã gần mười năm, nàng chưa từng khóc, lúc này nước mắt lại theo gò má nàng vô thanh vô tức chảy xuống, chảy tới khóe miệng, mặn mặn. tựa như nước biển, vốn chỉ thưởng thức, cảm kích, qua mấy ngày nay tiếp xúc thân mật. bất tri bất giác tình cảm trong lòng lên men, tạo thành rượu thuần mỹ, làm cho nàng mê luyến, làm cho nàng không muốn. Hắn, một chút nữa sẽ chết...

Hạ Tầm cảm giác mình như đang nằm mơ, trong mộng hắn như mất đi cân nặng, luôn luôn có một loại cảm giác say, khi thì đầu lao xuống chạm vào mặt đất, mặt đất lúc cứng ngắc, lúc lại mềm mại, thân thể hắn thì lật đi lật lại, làm hắn hơi mê muội chán ghét. Đột nhiên, hắn như đầm mình vào trong hổ nước mềm mại, hổ nước ôn hòa lại mềm nhuyễn, đáy hổ có một đồng cỏ nhỏ và nguồn nước trải dài, đồng cỏ và nguồn nước nhẹ nhàng cuốn lấy thân thể hắn, mang hắn đến chỗ cố định.

Sau đó, một loại cảm giác cực kỳ thoải mái, từ hạ thể hắn nhộn nhạo phát ra. phảng phất một giọt nước trên mặt hổ bình lặng, tạo nên tầng tầng rung động, vô thanh vô tức truyền sự sung sướng đến toàn thân Hắn.

Hắn mơ thân thể mình đang xích lõa, bị hổ nước mềm mại bao quanh, tựa hổ có một đàn cá nhẹ nhàng nghịch ngợm mổ thân thể của hắn, dần đần, Hắn cảm giác cả bụng dưới sôi trào, dường như nhiệt độ toàn thân đều tập trung vào phần phía dưới, cái đầu nguyên đang hỗn loạn nặng nề cùng không còn thống khổ nữa.

Tô Dĩnh không ngỡ rằng hắn sẽ có phản ứng, tối hôm qua. mặc dù ôm thật chặt thân thể hắn, nhưng nàng vẫn có ý thức trốn tránh, không dám đụng vào chỗ yếu hại hắn, giờ đây nghi hắn rất có thể không sống lâu được, nàng đột nhiên làm chuyện lớn mật, ngay cả chính nàng cùng không tin, vốn chỉ là một loại xúc động không thể hiểu, cùng không hy vọng thân thể của hắn có thể sinh ra phản ứng, không thể tưởng tượng được...

Mặc dù trong động quật đen kịt. không có một tia ánh sáng, nhưng Tô Dĩnh vẫn đang nhắm mắt lại, bởi vì nhắm mắt lại, xúc giác của nàng mới linh mẫn, có thể câm nhận rồ ràng cảm

giác nóng rực và cứng rắn, đột nhiên nàng khó có thể ngăn chặn sự hưng phấn, hai điếm đỏ trước ngực căng cứng, giống như lá cây liễu mạng hướng về ánh sáng trên không trung, trướng trướng khó chịu.

Nàng đã sống hai mươi chín năm. nhưng không biết nữ nhân khi tình dục bộc phát cùng sẽ như núi lửa bình thường, chỉ vuốt ve thân thê cường tráng của hắn, xuân thủy tựa như sóng triều bình thường, ồ ồ thấm ướt khe mông no đủ của nàng. Nàng thở phì phò hổn hển, đột nhiên xoay người một cái, đem chú cá chạch ngoan cố khóa lại, chăm chú bóp chặt, lập tức, đột nhiên đau đớn và sung sướng cùng tràn đến, một cảm giác phong phú khác thường tràn ra toàn thân nàng, nàng thở gấp gáp, phảng phất như nức nỡ nghẹn ngào, lại phảng phất như là rên ri... mang theo sự vui sướng trong sự thỏa mãn.

Nàng bắt đầu hoạt động, đùi nàng rắn chắc mà có lực, vòng eo rắn chắc lại mềm mại, mềm mại đến nỗi có thể vặn vẹo về bất cứ góc độ nào, cùng rấn chắc đến mức có thể cử động mãi một động tác, bộ mông đầy đặn tròn trịa vì thể mà hiện ra từng đường cong mê người. Trong đêm biển, thủy triều liên tiếp dâng lên, vinh viễn không ngừng nghi, người trong động tựa hổ đang hòa cùng thủy triều, từng nhịp từng nhịp, liên tiếp, vinh viễn không ngừng nghi.

Hạ Tầm bị luồng sóng làm cho người mất hồn đánh thức, hắn không nói chuyện, không ai có thể nói gì, hắn chỉ có thể thả lòng thân thể, truy đuổi cực lạc, phát giác được bất đồng phản ứng của hắn, thân thể Tô Dĩnh đột nhiên mềm nhùn, mềm nhùn ngã lên trên người hắn. thể là... càn khôn điên đảo... hồi lâu sau, càn khôn lại điên đảo

Điên đảo điên đảo, điên đảo đảo điên, một đêm điên đảo, làm sao có thể dừng lại một giây...

***

Sóng biển từng đợt từng đợt, liên miên không ngừng đánh tới, mấy chiếc thuyền bên bờ biển dập dềnh theo cơn sóng, người cầm lái bình tình điều khiển.

Bên cạnh bờ, trên dải đá ngầm. Tô Dĩnh đứng mặt đối mặt với Hạ Tầm. lúc này, cách thời gian Hứa Hử thu phục đảo Song Tự, đã qua nửa tháng.

“Cô thật không muốn đi theo ta?”

Tô Dĩnh lắc đầu, tuy rằng không nờ, nhưng cùng rất kiên quyết: “Ngươi là binh, ta là phi,

binh và phi, không nên có liên quan".

"Cô có thể không làm tặc phi nữa, ta có thể giúp cô lấy một thân phận mới. tuyệt đối không có bất kỳ người nào nhận ra".

Tô Dĩnh vẫn lắc đầu. nàng quay đầu nhìn về phía hải dương đầy những con sóng, hít một hơi gió biên mặn mà thật sâu: "Nếu đi theo ngươi, đến Kim Lăng, ta sẽ không phải là ta nữa, ta thuộc về chỗ này, ta thuộc về biển rộng".

Lại nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Hạ Tầm. trên mặt hắn hiện lên tia đỏ ửng, cúi đầu xuống, xấu hổ nói: "Ta sinh ra đã là một hải tặc, một mực làm Tam đương gia của Song Tự bang, nhưng ta... không cướp đoạt một món đồ vật nào. Đây là lần đầu, mà lại là cướp đoạt một người nam nhân, dựa vào quy củ cha ta định ra, ta xem như đã phạm vào dâm giới.

Hạ Tầm muốn cười, lại không cười nối, Tô Dĩnh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hắn nói: "Ngươi là nam nhân, ngươi có nhà của ngươi, có tiền đồ của ngươi, ta chỉ là một hải tặc, ta không thể đi theo ngươi. Nếu như... có một ngày ngươi có thể lên trên biển, đến địa bàn của ta, ta... sẽ còn đoạt người!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 227

Sinh Có Lúc

Chương 227: Sinh có lúc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Trên bến tàu bên ngoài trấn Diêm Quan, thuyền đánh cá nhỏ lục tục rời bến trở về, tuần kiểm đến kiểm tra thuyền, thuận tay bắt vài con cá béo mập đem về nhắm rượu, đó là việc thường xảy ra.

Tuần kiểm Cam Thanh Dương Cam đại nhân ngồi ở trước một cái bàn, để cây đao trên bàn. hắn đã uống mấy chén trà, đang muốn đứng dậy đi tiếu tiện, đột nhiên nhìn thấy một con thuyền hai cột buồm lớn đi tới từ phía xa xa, thân thể nhất thời dừng bước.

Từ khi Tào Quốc Công Lý Cảnh Long tiến hành thỏa hiệp ăn ý với quan viên địa phương Giang Chiết, quan viên địa phương vùng Giang Chiết toàn lực phối hợp cùng hắn tiêu diệt đám hải tặc thực sự làm dân chúng phẫn nộ, mà Hắn thì rất thoải mái với cư dân vùng duyên hải, thuyền lớn hai cột buồm lại có thể xuống biển, vừa rồi những thuyền nhỏ này của ngư dân chỉ có thể đậu ở gần biển, không dám đi đến chỗ sâu, nhưng thuyền lớn hai cột buồm có thể đi được xa hơn một ít. thuyền đánh cá như vậy trở về, quả thật hơi mới lạ, là mặt hàng hiếm.

Cam đại nhàn hào hứng đi đến, nghĩ mình sẽ đích thân điều tra thêm thuyền này, lấy mấy cái hải vị bình thường khó có được làm đồ nhậu. Thuyền đến càng gần lại càng chạy nhanh, dừng lại ở bến tàu. đã thấy trên thuyền trống trơn như không, căn bản không phải thuyền bắt cá, tuần kiểm đại nhân đầu tiên là thất vọng, sau đó tinh thần lại chấn động: Giờ đây tin tức triều đình tiêu diệt hải tặc rất căng, chẳng lẽ không chịu đựng được, hải tặc định trốn lên bờ?

Hắn kích động muốn lên thuyền xem xét, ván cầu trên thuyền đáp xuống đất. đã có một người thản nhiên đi xuống, cách ăn mặc, nhìn thể nào cùng giống như hải tặc ở trên biển lăn lộn nhiều năm, Cam Thanh Dương lập tức cầm chặt yêu đao, quát: "Chuyện gì đây?".

Người nọ trên vai có một gánh nặng, tìm tòi trong ngực, lấy ra một đồ vật giơ lên cho hắn xem, Cam Thanh Dương chỉ nhìn thấy đó là một yêu bài, còn chưa nhìn rõ, người nọ đã thu vào, nhìn tình hình bến tàu, thản nhiên hỏi: "Bây giờ kiểm tra vẫn căng như vậy sao? Tào Quốc Công vẫn chưa về à?"

Cam Thanh Dương không rõ lai lịch của hắn. cẩn thận đáp: "Tào Quốc Công dẫn thủy sư đuổi giết Nam Hải đạo tặc Trần Tổ Nghĩa, một đường đi đến Phúc Kiến, đã đi hơn mười ngày rồi, xem chừng mấy ngày này nên trơ về địa điểm xuất phát? Ngươi... vừa rồi ta chưa thấy rõ yêu bài của ngươi".

Hạ Tầm lại lấy ra yêu bài, ném vào tay hắn, Cam Thanh Dương nhìn rõ ràng đây là Tống kỳ quan cẩm Y vệ, trong lòng càng giật mình, vội vàng dùng hai tay trả lại yêu bài, cười nói: "Thì ra là Tổng kỳ đại nhân, không biết đại nhân xưng hô như thể nào, đây là... đại nhân từ chỗ nào đến đây?"

Hạ Tầm trừng mắt nhìn hắn nói: "Nhận biết thân phận ta là được, có một số việc, ngươi có thể nghe sao?"

Hắn quay về phía chiếc thuyền kia, chắp hai tay lại, nói: "Làm phiền mấy vị một đường đưa tiễn, xin mời trở về".

Thuyền kia như nghe theo lời hắn nói, lập tức rời bờ đi, Hạ Tầm đứng ở bên cạnh bờ, nhìn chiếc thuyền kia càng lúc càng xa, đến lúc nó chỉ còn là một điểm nhỏ, mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cất bước rời khỏi bến tàu, coi đám tuần kiếm và mọi người như không khí, từ đầu đến cuối không hề để ý tới bọn họ. Chờ hắn đi xa, Cam đại nhân mới phẫn nộ xì một tiếng khinh miệt, hùng hùng hổ hổ đi tìm nhà xí.

Hạ Tầm biết Lý Cảnh Long còn chưa trở lại, trong lòng không quá mức sốt một. Hắn không giống như lần trước, trực tiếp đến Hàng Châu, trước tiên ở trên bờ tìm tửu quán, gọi chút đồ ăn. Chưởng quỳ kia rất kỳ quái, đến bờ biên, rất ít người không ăn hải sản. cuộc sống người trên biên có thói quen, không có cá cua là không vui, nhưng vị khách quan này có điểm quái lạ, ở biển rộng, lại chuyên chọn đồ ăn trên lục địa, cái gì mà gà áp gan thò, đầu dê thịt

bỏ, một ít hải sản cùng không gọi.

Nhìn hán tử kia ngày thường khá khỏe mạnh, ăn cơm cùng nhiều, một bàn đầy món ăn. như gió cuốn mây tan, bị hắn ăn sạch bách, lúc này mới thản nhiên rời đi.

Hạ Tầm đi ra khỏi tiệm cơm. nhìn về phía xa, liền trông thấy cửa hàng đồ sơn Lý Đường, nhớ tới lúc trước mình bại lộ thân phận ở trên đảo, tám chín phần mười chính là do Lý Đường chỗ này truyền tin tức đến Song Tự bang, liền dạo chơi đi vào cửa hàng. Vào trong tiệm hỏi, Lý Đường không có ở đây, Hạ Tầm không muốn tìm hắn bắt bẻ, đang muốn xoay người rời đi. đã thấy hắn phong trần mệt mòi trở về từ bên ngoài.

Vừa thấy Hạ Tầm. sắc mặt Lý Đường nhất thời đại biến. Hạ Tầm mỉm cười nói: "Lý Chưởng quỳ, từ khi chia tay đến giờ vẫn không có vấn đề gì chứ".

Hai đầu gối Lý Đường mềm nhũn, hơi quỳ trên mặt đất, ran giọng nói: "Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, sự việc không liên quan đến thảo dân".

Hạ Tầm cười nói: "À? Quả thật không liên quan tới ngươi?"

Lý Đường vội vàng thể thốt nói: "Không liên quan, tuyệt đối không liên quan. Đại nhân, ta vốn không biết được thân phận của người, còn ở trước mặt cố đầu lình bảo đảm cho người, người đã quên rồi sao? Ngoài ra, những vật đặt ở trong khách sạn kia, thảo dân nào có bản lành mang đến?

Vào ngày thứ ba người bị mang đi. người trên đảo đến đây, chưởng quầy khách điếm cùng biết bọn họ, chính là do bọn đi lấy hành lý của đại nhân mang đi. về sau, bọn họ lại tìm tới cửa, trách ta bao che, ta mới biết được thân phận đại nhân, nếu không phải vì ta và bọn họ quen biết lâu ngày, bọn họ còn nghi ngỡ là ta thông đồng với đại nhàn muốn lừa bịp bọn họ".

Lý Đường hoảng sợ, nước mắt nhanh rơi xuống, Hạ Tầm thấy thế, ngược lại còn an ủi: "Được rồi được rồi. Bản quan đã không có việc gì, chuyện này, ngươi cùng không cần nói cho bên ngoài biết, Bản quan sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi. Bộ dáng ngươi phong trần mệt mòi, vừa từ chỗ nào về vậy?"

Lý Đường mừng rờ, nghẹn ngào nói: "Đa tạ Đại nhân khai ân. Những ngày này, triều đình truy bắt hải tặc càng ngày càng căng, làm ăn giảm xuống rất nhiều, thảo dân không có việc gì. liền cùng huynh đệ con dì đi Hàng Châu, ngoại tôn của hắn vừa đầy tháng, thảo dân vừa mới

trở về đây".

"Vu huynh đã sinh? Nam hay nữ?"

Hạ Tầm nhớ tới ngày mình ở trong tửu điếm nhỏ cạnh bờ sông cứu người phụ nữ có thai kia. mấy tháng ở bờ biển này thật nhanh, lúc ấy nàng còn mang một bụng to đùng, không thể tưởng được giờ đây đã mẹ tròn con vuông.

Lý Đường nói: "Bé trai. Đại nhân, thảo dân và biểu huynh là người một nhà nên nói tất cả, bởi vì xác thực không phải thảo dân nói ra việc của đại nhân, một nhà bọn họ thật sự cùng không quở trách ta, nhưng bọn họ rất rất lo lắng an nguy của đại nhân, đại nhân là ân nhân của nhà họ.

Bọn liọ là vợ chồng trung niên sinh được một đứa con, cần y hỏi dược không hề dễ dàng, nếu không có đại nhân xuất thủ cứu giúp, đứa nhỏ này sợ là đã mất, lần này ta đi, người nhà bọn họ đều nhắc tới đại nhân, nếu thảo dân đem tin tức đại nhân còn sống nói cho bọn họ biết, bọn họ nhất định sẽ rất vui vẻ".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Nếu không có nhạc phụ của Vu gia tương trợ, ta không thể thuận lợi tiếp xúc với Song Tự bang, giải quyết chuyện này viên màn. đã thể còn làm bọn họ lo lắng như vậy".

Nghi đến đây miền khẽ mỉm cười nói: "Ha ha, ta đang muốn trở lại Hàng Châu, nhà Vu huynh ở nơi nào ta còn nhớ rõ, ta đi thăm bọn họ là được".

Một đường đi đến Hàng Châu, Hạ Tầm một đường thu thập tin tức, mỗi lần Lý Cảnh Long có thu hoạch, bất luận thắng lớn hay thắng nhỏ, đều muốn người mang tin tức giống trống khua chiêng truyền báo ven đường, cho nên rất nhiều túi tức Hạ Tầm có thể biết rõ, Lý Cảnh Long đuổi theo sát Trần Tổ Nghĩa, một đường truy xuống dưới Nam Dương,

Trần Tổ Nghĩa giờ đây có lương có nước, không hốt hoảng chút nào, nhưng nếu luận binh lực, cho dù không bì kịp Lý Cảnh Long, mục đích của Hắn đã hoàn thành, mục tiêu đã định, lộ tuyến có thể đi cùng có mấy cái, không giống như việc chiến đấu với quan binh trong phạm vi nhỏ, có thể tránh mùi nhọn, cho nên đại chiến ác liệt đã từng xảy ra mấy lần.

Lý Cảnh Long một đường truy đuổi ở phía sau. phía trước lại có thủy sư các nơi rời bến chặn lại, Trần Tổ Nghĩa muốn về phía nam quả thực rất vất vả, Lý Cảnh Long bắn chìm một

con thuyền hải tặc, bắt sống hơn hai trăm tên hải tặc,

Trần Tổ Nghĩa một đường xuôi nam. thủy sư ven đường chặn ở phía dưới, lại tốn thất hai chiếc thuyền, một con thuyền bị thiêu hủy, một con thuyền bị quan binh tiêu diệt lấy được, trong tin tức mới nhất, Trần Tổ Nghĩa đã xuyên qua tuyến phong tỏa quần đảo Bành Hồ,

Hạ Tầm phòng chừng Lý Cảnh Long sẽ không tiếp tục truy đuổi nữa, trong mấy ngày sau sẽ trở về địa điểm xuất phát.

Hạ Tầm hiểu rõ bụng dạ Lý Cảnh Long đối với mình rất khó lường, một mực tìm cơ hội giết chết mình, cùng may hắn sai mình đi làm nhiệm vụ đầu tiên: Trinh sát dò hỏi, tuy nguy hiểm, nhưng không cần lúc nào cùng ở bên cạnh hắn, chờ Hắn tìm ra tật xấu của mình, việc ở Đông hải đã thuận lợi giải quyết xong, cuộc chiến tiêu diệt hải tặc lập tức chấm dứt. chỉ cần hắn chiến thắng trở về, hắn sẽ không tìm được nhược điểm nào của mình.

Xét thấy điều này, Hạ Tầm quyết định ở lại Hàng Châu, chờ Lý Cảnh Long quay về. trên vai hắn có thương tích, chưa thể hoạt động thuận lợi, đây chính là một cái cớ rất tốt, bởi vì miệng vết thương bị thối thịt đã khoét đi, giờ đây không thể nhận ra Hắn bị thương như thể nào, Hắn tùy tiện bịa ra lý do, có thể giải thích nguyên nhân vì sao hắn bị thương và biến mất trong thời gian gần đây.

Hạ Tầm đến Hàng Châu, đi trước đến phủ Vu Nhân. Gia tổ Vu Nhân mấy đời làm quan, đến đời Vu Nhân cùng là một thân sì nổi danh trong thành Hàng Châu, gia cảnh giàu có, phủ đệ yên tình lịch sự tao nhã, vừa biếu lộ vẻ đẹp đè quý giá, lại không mất đi sự tao nhã.

Đến trước phủ thông báo thân phận, một lát sau. Vu Nhân liền kích động chạy ra đón, vừa thấy Hạ Tầm liền vui mừng nói: “Hạ huynh đệ! A... là Dương đại nhân, người... người vẫn bình yên vô sự?”

Hạ Tầm đưa hai hộp bánh hi bột ngô trong tay ra, cười mỉm nói: “Vu huynh, đã lâu không gặp. Huynh đệ nhận sứ mạng triều đình, lần trước che giấu thân phận tên họ với huynh, xin chớ trách”.

Vu Nhân cười nói: “Không trách, không trách, ân nhân bình yên trở về, điều này mới thật sự là may mắn trời ban, vào, mau mau mời vào”.

Vu Nhân giữ chặt cánh tay Hạ Tầm, đi vào trong phủ, vừa đi vừa nói: “Hôm nay trong phủ

mở gia yến, Dương đại nhân.

Hạ Tầm vội nói: "Vu huynh, ta và ngươi là huynh đệ tương giao, đừng nói đại nhân làm gì, cứ kêu ta là lão đệ được rồi".

Vu Nhân là quân từ thẳng thắn, cùng không quan tâm đến địa vị, liền sửa lời cười nói: "Tốt tốt tốt, khó có dịp lão đệ đến thăm, chúng ta cùng nhau uống rượu".

Nói xong liền sai một tiểu đồng: "Nhanh đi mời phu nhân ôm thiếu gia ra. ân nhân cứu mạng con ta đến đây".

Hạ Tầm liên tục nói vài lời khiêm tốn, một lúc sau phu nhân Vu Nhân ôm con đi ra, vừa thấy Hạ Tầm liền liên tục cảm ơn không thôi, hai vợ chồng mời hắn vào trong phòng khách ngồi xuống dùng trà, hỏi tình hình sau khi bị bắt lên đảo, Hạ Tầm nói ra một vài điều đại khái, không thể nói tất cả, vợ chồng Vu Nhân đều là người trang hậu thẳng thắn, nào có nửa điểm nghi ngỡ trong lòng.

Hạ Tầm lại xem qua đứa nhỏ ở trong tay phu nhân, tiểu tử này ngày thường ăn uống no đủ, mặt mày thanh tó, khi đến ngực mình không khóc không mếu. chỉ mở to một đôi mắt to đen nháy ra, yên lặng nhìn mình, làn da trắng nõn nà rất đáng yêu, trong lòng hắn cùng rất ưa thích.

Hắn duỗi ra một ngón tay, cho tiếu gia hỏa kia cầm lấy, chơi đùa. thuận miệng cười nói: "Lệnh công tử trông rất đáng yêu, không biết tên là gì?"

Nói đến con mình, Vu Nhân cùng cười đến không ngậm miệng lại được, hắn ba mươi mốt tuổi, mới có hài tử, trong thời đại này, đã tiếp cận tuổi già, ngày thường sống chết cần y hỏi dược, đến miếu thờ đạo quán cùng không hề ít, sao có thể không quý trọng.

Vu Nhân mặt mày hớn hở nói: "Vi huynh đã vì hắn đặt một cái tên, tên chỉ có một chữ Khiêm. Người khiêm tốn, tự giữ bản thân, vi huynh không trông cậy hắn ngày sau thành đạt vinh hoa phú quý, chỉ hy vọng hắn có thể cẩn thân tự xét lại bản thân, làm một quân tử chính trục, đã đủ rồi".

"Khiêm, Vu Khiêm, Vu Khiêm..."

Hạ Tầm niệm hai câu, thân thể đột nhiên chấn động, suýt nữa đem đứa bé kia vứt xuống dưới đất: "Ông trời ơi, tiêu tử trong ngực ta, không phải là Vu Thiếu Bảo chứ?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 228

Tử Có Lúc

Chương 228: Tử có lúc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Vu Nhân nhìn Hạ Tầm thần sắc khác thường, vội hỏi "Hiền đệ làm sao vậy?".

Hạ Tầm định thần, vội nói: "A, tiểu đệ chưa từng ôm hài tử, chỉ cảm thấy bộ dáng nho nhỏ này, thân thể cốt cách đều mềm mại, ôm nhẹ cùng không dám. ôm nặng cùng không dám. chân tay hơi luống cuống".

Vu Nhân nghe xong cười ha ha, liên thanh nói: "Chẳng trách, chẳng trách, không nói đến ngươi, lúc bà đỡ mang tiêu nhi ra khỏi phòng sinh, nhìn thấy bộ dáng nho nhỏ của Hắn, vi huynh cùng luống cuống tay chân nửa ngày, không dám đi đến ôm".

Vu phu nhân mỉm cười từ trong tay Hạ Tầm tiếp đứa con trở lại. lúc này hạ nhân đến báo, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong, Vu Nhân vội vàng đứng lên nói: "Hiền đệ, mời".

Tiệc mừng đầy tháng cho Vu Khiêm đã qua hơn mười ngày, hai ngày nay đã không còn nghênh đón khách nhân nào, hôm nay trong tiệc rượu chỉ còn người nhà. Nếu là gia yến, thì cùng không khách sáo nhiều như vậy, nam nữ già trẻ trong nhà đều muốn thượng vị, Vu Nhân không tránh hiềm nghi, bắt Hạ Tầm và gia quyến nhà mình ngồi cùng bàn, thật sự coi hắn là huynh đệ mình, không ngại người ngoài nhìn vào.

Hạ Tầm tiến vào yến tiệc trong phòng khách, gặp một vị lão phụ nhân được người khác đỡ vào trong yến tiệc, lão phu nhân sợ đã đến bảy tám chục tuổi, tóc trắng xoá, mặt đầy nếp nhăn.

Hạ Tầm vội vàng hỏi: “Vị Lão phu nhân này chẳng lẽ là... tổ mẫu của Vu huynh?”

Vu Nhân cất lời giải thích: “Vị này chỉnh là Miêu bà bà, làm cả việc đời ở phủ ta.” Nói xong liền bước nhanh đi đến, kéo một cái ghế ra, đỡ lão phụ kia ngồi xuống, thần thái cung kính, giống như đối đãi với trướng bối của chính mình.

Hạ Tầm nghe giọng điệu của hắn, Miên phu nhân này trong phủ chỉ là một dong phụ, không khỏi cảm thấy hơi kinh ngạc, chẳng lẽ lão phụ nhân này có đại ân với gia tộc? Đợi hắn trở về, ngồi xuống bên cạnh mình,

Hạ Tầm liền nhỏ giọng hỏi, Vu Nhân nghiêm nghị nói: “Hiền đệ hiểu lầm. Miên bà bà thuở nhỏ đã ở nhà của ta. nàng phụng dường tô phụ của ta. cùng phụng dường qua cha ta, giờ đây nàng đã già nua, ta đây là hậu bối, tất nhiên nên như con cháu bình thường tôn kính nàng, đây không phải thiên kinh địa nghĩa sao?”

Hạ Tầm nghe xong không khỏi cảm thấy kính nể, đối với một người hầu còn có thề như thể, đạo đức, ý chí của Vu Nhân, có thể thấy được. Có cha mẹ như vậy, Vu Khiêm sao có thể không bị ảnh hưởng? Dạy dỗ như thể, khó trách về sau hắn trướng thành có thể là một nhân vật kinh thiên động địa như vậy.

Hạ Tầm ngẫm nghĩ, mơ hồ nhớ lại Vu Khiêm dường như chính là người vùng Tô Hàng, lại nhìn gia cảnh Vu Nhân, nghi đến tuổi Vu Khiêm, có thể kết luận Vu Khiêm chính là Thiếu Bảo về sau, ngẫm lại một Thiếu Bảo ghi danh sử xanh, vừa rồi còn ở trong ngực mình, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nà của Hắn, còn nắm tay mình, bị mình đùa nghịch liền nhếch miệng cười khúc khích, nước miếng đều chảy ra tay áo mình. Hạ Tầm thực sự sinh ra một cảm giác nằm mộng.

Vu Nhân tuy là người có học vấn uyên bác, nhưng miệng không hề nói toàn nhân nghĩa lễ tín, bất chuyện cùng Hạ Tầm, tính tình rất hợp với HạTâm. hai người uông rượu gặp tri kỷ, cảm giác vô cùng thoải mái, chợt nghe trên đường ồn ào một hồi, mặc dù cách một tiền viện, vẫn truyền vào trong phòng, Vu Nhân bất giác ngấn ra, kinh ngạc nói: “Không phải năm mới không phải lễ hội, xảy ra chuyện gì vậy?”

Sai người đi xem. một lúc sau gia đinh kia chạy về nói: “Bẩm lão gia, đây là đương triều Tào Quốc Công, Thái tử Thái Phó, Tả quân đại đô đốc đại tướng Lý Cảnh Long Lý dẫn quân chiến thắng trở về, tất cả quan viên nha môn quân chính pháp ti, phủ Hàng Châu đều đi nghênh đón, kèn trống cùng đánh thật náo nhiệt, quân ngũ hành quân chinh tề trên đường cái, sắp xếp

thành hàng đi qua, vô cùng uy Vũ, rất nhiều người đều đi theo quan sát, lào gia không đi xem một chút sao?"

Vu Nhân nhìn sang Hạ Tầm, cười nói ha ha: "Hiền đệ, chúng ta cùng đi".

"Được, Vu huynh, mời.

Hạ Tầm cùng đang muốn nhìn qua bộ dáng Lý Cảnh Long lúc này, liền đứng lên theo, hướng về phía đại tấu Hoàng thị xin thứ tội một tiếng, bước đi ra ngoài.

Quan viên các lộ quân chính pháp ti phủ Hàng Châu nghênh đón xa đến mười dặm, đón Lý đại tướng quân chiến thắng trở về, kèn trống rền vang đón vào thành, lại có thân sì, nhân vật nối tiếng ở Hàng Châu dâng tặng lễ vật chúc tụng, vô cùng náo nhiệt, xếp thành hàng.

Lý Cảnh Long không đuối theo Trần Tổ Nghĩa, Trần Tổ Nghĩa nhanh như chớp lui về Nam Dương, binh lực Lý Cảnh Long thật sự nếu so sánh với binh lực ở đại bản doanh Trần Tổ Nghĩa, có rất nhiều chỗ thua kém. chạy đường xa như vậy, quân nhu cung cấp cùng thành vấn đề, thấy tình hình không tốt. liền quyết đoán thu binh.

Một trận chiến này, hắn diệt Sở Mễ bang, giết chết nữ trùm thổ phi Tiểu Mễ, bắt giữ trùm thổ phi Tiếu Sở và khâm phạm Lăng Phá Thiên, đánh bại đạo tặc Nam Dương Trần Tổ Nghĩa tự xưng là hải vương, phá huỷ, thu được ba chiến thuyền hải tặc, hải tặc giết chết, bắt làm tù binh tổng cộng hơn ngàn người, lại tiêu diệt hơn mười nhóm hải tặc khác ở vùng duyên hải, đoạt được thuyền hải tặc và bắt được hải tặc, chắc chắn phần công lao này đủ để cho hắn khoe khoang một phen trước mặt Hồng Vũ đại đế.

Lúc này, đội ngũ đi trước áp giải hải tặc hắn bắt sống, ngay sau đó là quan binh nghiêm chỉnh, phía sau quan viên và thân sĩ tiền hô hậu ủng, sau nữa là tinh kỳ tung bay, cùng với quan binh uy phong lẫm lẫm, Lý Cảnh Long cưỡi con ngựa cao to, thinh thoảng chấp tay về phía dân chúng đang vây quanh hoan hô, cực kỳ đắc ý.

Hấn vừa mới lên bờ, liền vội vàng viết lại những chuyện khổ tâm vất vả của Hắn, ti mi ghi tấu chương phái người cưỡi khoái mã đưa đến kinh thành. xảo diệu lợi dụng Song Tự bang, tất nhiên thành công lao của hắn.

Trần Tổ Nghĩa chiếm cứ đảo Song Tự, cùng biến thành ý định làm quần đạo Đông hải, Nam Hải bất hòa, một quân cờ tốt của Hắn, mà Trần Tổ Nghĩa quay về đánh lén, biến thành kế

hồi mã thương của hắn. hai bang hải tặc Đông hải Nam Hải chém giết khó phân thắng bại, lúc nguyên khí đại thương,

Lý Cảnh Long hắn đột nhiên ngang trời xuất thế, giết chóc một hồi, chiến đấu với hai đại bang phái hải tặc Đông hải, Nam Hải, cuối cùng đánh tan Song Tự bang, đuổi giết Trần Tổ Nghĩa ngàn dặm...

Một tấu chương viết đầy sự phấn khích, nhưng cùng rất sống động, tuyệt đối không làm cho người ta có cảm giác đó là một loại ba hoa chích choè, có hoa không quả, Chu Nguyên Chương đánh nhau cả đời, trải qua bao trận chiến, không tả chân thực, dùng từ ngữ hoa lệ chau chuốt ti mì. căn bản không thể lừa gạt vị thiên tử anh minh này.

Cùng may đại bộ phận sự tình Lý Cảnh Long nói đều là sự thật, nhiều lắm chỉ đem hết công lao của người khác đố lên đầu mình, sự tích người khác anh dùng lại nói là do chính mình an bài, đem chuyện hắn đánh bậy đánh bạ vừa đúng lúc gặp Song Tự bang và Trần Tổ Nghĩa chiến đấu. từ xảo diệu biến thành chuyện hắn sớm đã có ý chuẩn bị.

Đương nhiên, phần tấu chương này tấu không thể không nhắc đến Hạ Tầm. Bọn người Lạc Vũ, Thiết Huyễn phẩm hàm không thấp, còn có thực quyền, sau này vẫn dùng được, hắn tuy là quan to trong triều đình, cùng không thể tách ra khỏi giai tầng tinh anh, hẳn là rất thích hợp để chia công lao. về phần Hạ Tầm, thật ra hắn không nghi sẽ cho vào, theo lý thuyết phẩm hàm Hạ Tầm không cao, hắn có chiến tích gì, sinh tử tồn vong như thế nào, cùng không cần nói đến, vấn đề là, hắn là do hoàng đế khâm điểm làm trợ thủ cho mình, biểu hiện của Hắn như thế nào, làm sao có thể không đưa vào trong?

Cùng may, Hạ Tầm đã lâu không có tin tức, từ khi đảo Song Tự bị công phá lần đầu tiên, thuyền quan binh bị đốt, bị thuyền hải tặc thừa lúc dồn ép phản hồi thủy sư doanh đến nay, Hạ Tầm đã đi đâu không rõ. Trong tin tức Hàng Châu vệ báo lên, còn có một Bách hộ gọi là Lý Đan cùng đồng thời mất tích. Từ nay về sau, Song Tự bang lăn qua lộn lại, trải qua đại chiến bị vài thể lực tranh đi đoạt lại, Hạ Tầm cho dù lúc ấy không chết, giờ đây làm sao có thể còn sống?

Lý Cảnh Long viết tấu chương dâng cho Chu Nguyên Chương, vốn chỉ nói qua qua một câu, Hạ Tầm làm tù binh là do chính mình an bài, kế hoạch đóng biên, kết quả bởi vì tù binh làm loạn, thiêu hủy thuyền bè, cho nên dấn thân vào biển lửa. vài câu như thể, rồi lại nhấc bút, ca ngợi Hạ Tầm một phen.

Người xem như đã chết, Hoàng Thượng dù phong thường hắn thế nào đi chăng nữa, còn có tác dụng gì? Lý Cảnh Long hắn lần này tiêu diệt chủ soái tặc khấu Đông hải, miêu tả Dương Húc vài câu vớ vẩn, nhưng Hoàng Thượng vẫn sẽ đề bạt Hắn thăng một bậc chức quan, phần thưởng là vài tấm tơ lụa. chính hắn là một chủ soái, đến lúc đó không thể thiếu việc đích thân đến quý phủ an ủi, đây là ân ban cho thuộc hạ, đến lúc đó...

Lý Cảnh Long không kìm lòng được lại nhớ tới Tạ Vũ Phi, nàng nhăn mày cười một cái đều lộ ra ý vị khác nhau, cả người đứng lên, tựa như một cành hoa đào sáng sớm bên cạnh bờ sông, trong làn hơi nước dập dờn, lại như loài hoa thơm ngát, phong tình vạn chủng. Nữ tử nhỏ như vậy, nếu để làm một bông hoa tuyết trắng khóc thương người đi. hoa thơm phấn nộn tình trong như nước, phấn nộn điểm hồng, đây chính là một thứ đáng tiếc nhất trên đời...

Bụng dưới Lý Cảnh Long nóng lên, ngay lập tức, tiểu đệ đệ dưới háng ngẩng lên trời: "Nghĩ đến dung mạo tuyệt trần, chân chính giữa liền mở cờ. Đóa hoa chính giữa nở ra, nhẹ nhàng chầm chậm đưa vào. Bộ ngực sữa mồ hôi ấm ướt, xuân ý đầy cõi lòng. Lang quân nói: Tỷ nha, ngươi giống tiên nữ áo xanh trên thượng giới? Có ngọn nguồn nước chảy, nước chảy đến nước chảy đầy..

Trong lúc Lý Cảnh Long lẩm bẩm. tâm hoa đang tràn ngập đầu óc, hắn vô tình nghiêng đầu, đúng lúc trông thấy trên thềm trước cửa đá có hai người đang đứng, trong đó một người mặc một chiếc áo xanh thanh nhã, vươn người đứng thăng, mặt khẽ cười, ngũ quan thanh tà, lờ mờ chính là tên Dương Húc ma quỷ kia. Chăm chú nhìn qua, quả nhiên là Hắn, Lý Cảnh Long nhất thời giật mình, mãnh liệt ho khan lên...

Hành dinh Quốc Công, đợi đến lúc đuổi tất cả đám quan viên đang thêu hoa dệt gấm rời đi, Lý Cảnh Long mệt mỏi một đầu ngã lên trên mặt ghế, sai Bão cầm, Tư Kỳ, hai tiểu nha đầu đấm đùi cho Hắn, lập tức gọi Dương Húc đến. Dương Húc sớm dự liệu hắn nhất định muốn gặp mình, lúc Hắn xã giao với quan viên phủ Hàng Châu, đã nghi đến việc phải trả lời ra sao, vừa nghe Tào Quốc Công truyền đến tiếp kiến, Hạ Tầm lập tức báo danh vào.

Lý Cảnh Long hỏi tình hình hắn mất tích sau khi rời khỏi Song Tự bang, Hạ Tầm lập tức đem những điều hắn đã nghĩ lúc trước nói ra toàn bộ, bị thương như thể nào, tụt lại phía sau như thể nào, hải tặc truy đuổi lặn xuống biển trốn như thể nào, trải qua sinh tử, trải qua khó khăn, còn vạch đầu vai bị thương cho hắn xem, Bão cầm, Tư Kỳ, Quạt Thị Thư, Nhập Họa bốn tiểu cô nương đang đấm chân nghe thấy, cái mùi đều sụt sịt, chuẩn bị rơi lệ.

Lý Cảnh Long nghe thấy tình cảnh này, cùng không nên lại ỷ thế hiếp người, đành phải miễn cường an ủi vài câu. lại nhắc tới chuyện mình viết tấu chương có nói tới thành tích của hắn, sau đó cho cho hắn lui ra. Hạ Tầm hiểu rằng cửa ải này xem như mình đã xông qua được, đến khi hồi kinh sư, đều là tự báo cáo kết quả công tác, tất cả sẽ về chỗ cũ. Lý Cảnh Long Hắn rốt cuộc không làm gì được được mình, trong lòng không khỏi cười thầm...

Hắn giả vờ cảm động đến rơi nước mắt một phen, cung kính lui ra ngoài, vừa mới xoay người đi đến cửa sảnh, một người từ bên ngoài hấp tấp xông vào, Hạ Tầm bất ngờ không kịp đề phòng, bị đâm cho một cái lảo đảo, chăm chú nhìn lên, lại là một người có hồng kỳ tam giác, là người mang tin tức, người nọ bỏ qua Hạ Tầm, trông thấy Lý Cảnh Long, sau khi hỏi rõ thân phận, thậm chí không kịp hành lễ, liền vội vàng xông về phía trước hai bước, quỳ xuống đưa thư tới.

Lý Cảnh Long không hiểu trong kinh có tin tức cấp tốc gì truyền đến. vội ngồi dậy tiếp nhận thư tín từ người phía dưới, mở niêm phong công hàm ra, xem xét. lập tức giống như gặp quỷ la hoảng lên: “A! Hoàng Thượng... đã băng hà!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 229

Mạch Nước Ngầm

Chương 229: Mạch nước ngầm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Lý Cảnh Long dẫn theo Thiết Huyễn. Hạ Tầm cùng với mười mấy tên thân binh, thúc ngựa chạy, ngay trong đêm tối chạy tới thành Kim Lăng.

Buổi sáng hôm nay mặt trời lên cao, khó khăn lắm mới chạy tới thành Kim Lăng, bọn người Lý Cảnh Long toàn thân mặc đồ trắng, mặt đen xì tiến vào trong thành, bởi vì tới dồn dập, chưa kịp bẩm báo triều đình, mọi người không hề nghênh đón Lý đại tướng quân khải hoàn chiến thắng trở về.

Thành Kim Lăng bốn phương tụ tập phồn hoa, thương nhân tụ tập, vẫn như bình thường, hơn trăm vạn thần dân, dân chúng hoặc nha môn đang trực, hoặc mở cửa hàng buôn bán, hoặc đi khắp hang cùng ngõ hẻm, hoặc nhờ họ hàng bằng hữu tìm hiểu, đem nơi cố đô lục triều này biến thành náo nhiệt phi thường, nhưng trước mắt lại hơi có vẻ quạnh quẽ, trên đường cái xe ngựa đi lại vội vàng, tửu quán trà lâu khách nhân rải rác.

Đại Minh khai quốc hoàng đế Chu Nguyên Chương vẫn lạc, cả kinh sư lập tức an tình lại. thái tổ di chiếu, thiên hạ thần dân phục hiếu ba ngày, Hoàng thái tôn Chu Duẫn Văn vừa mới đăng cơ liền hạ chiếu lệnh đại tang ba năm, quần thần dâng biếu, theo lễ cổ thỉnh cầu lấy ngày dịch nguyệt, như vậy mà nói. nên phục hiếu ba mươi sáu ban ngày thay bằng ba năm hay ba mươi sáu tháng, nhưng Kiến Văn hoàng đế biết nghe lời phải, lập tức từ bỏ ý chỉ lúc trước, dựa vào di ngôn thái tổ, để ba ngày quốc tang.

Giờ phút này, ba ngày quốc tang đã qua, thiên hạ dân chúng đã không cần phục hiếu, cho nên bọn người Lý Cảnh Long trang điểm cùng hơi lạ, nhưng thực sự không có người nào quá mức để ý đến bọn họ, bởi vì sự việc xảy ra đột nhiên, rất nhiều trọng thần triều đình đang ở phần đất bên ngoài lục tục chạy về kinh sư, tình cảnh như vậy mỗi ngày đều có thể thấy được.

Tuy nói ba ngày quốc tang đã qua, nhưng dân chúng kinh sư vẫn không đám làm càn. Quan viên ngày thường thích tầm hoan tác nhạc, giờ phút này càng thận trọng từ lời nói đến việc làm, ngoại trừ đến nha môn trực, lúc nào cùng ở trong nhà, để tránh bị người khác nắm được nhược điểm, dư chấn về việc hòn núi cao sập xuống vẫn đang lay động cả thiên hạ...

Đối với Hạ Tầm mà nói. Chu Nguyên Chương chết không ảnh hưởng nhiều đến Hắn, Hắn sớm biết Chu Nguyên Chương sắp chết, Hắn chỉ là một con tôm nhỏ dưới nước, trên mặt đất sơn băng địa liệt, sóng lớn ngập trời, cùng không quét người hắn,

Hắn và đại đa số dân chúng bình thường giống nhau, không quá quan tâm nhật nguyệt thay đổi. hoàng đế biến hóa, chỉ có điều, hắn bi thương và buồn bã cùng không phải toàn bộ giả, chờ đợi bên người Chu Nguyên Chương lâu như vậy, Hắn đối với hoàng đế khẩu phật tâm xà này thật ra vẫn rất có kính ý.

Vị hoàng đế này từ một kẻ áo vải bình dân mà thành một con mãnh hổ, tiện đà trục xuất Thát Lỗ, nhất thống thiên hạ, không phải một người đạo đức hoàn mỹ như thánh nhân, nhưng lại là một người chăm lo việc nước, cần cũ tiết kiệm, ghét ác như thù. hoàng đế chăm lo thiên hạ, mặc dù không tiếp xúc quá nhiều với hắn, nhưng nhân cách mị lực của hắn, cùng để lại Hạ Tầm trong nội tâm một ấn tượng khắc sâu. đế tang Chu NguyênChương, trong lòng hắn không có nửa điểm mâu thuẫn, hắn cam tâm tình nguyện.

Bất quá, hắn cảm khái cùng chỉ giới hạn đến đây. Cảm tình của hắn với Chu Nguyên Chương, giới hạn như một người kính ngường vì nhân, hôm nay trở về kinh thành. hắn chỉ hy vọng nhanh chóng hướng về phía vị tân hoàng đế kia báo cáo, trở lại nhà mình, trông thấy thân nhân mình.

Lão bà hài tử như lò sưởi nóng đặt gần đầu giường, chí hướng của Hạ Tầm gần đây không lớn. trong lúc chờ Vĩnh Lạc hoàng đế thay thể Kiến Văn hoàng đế phế vật, hắn thầm nghi mình làm một tiểu nhân vật gia cảnh bình thường, không nghi đến việc hô phong hoán Vũ bất luận cái gì trước mặt một người trong đó, có điều biểu hiện.

Lý Cảnh Long cùng không vừa, Tào Quốc Công mang một gương mặt đen xì. bất kỳ ai thấy đều nhận định đây là một bộ dáng cực kỳ bi thương.

Hắn xác thực cực kỳ bi thương, Hoàng đế băng hà, công lao vì đại của Hắn ở vùng duyên hải đông nam không có người thưởng thức, lúc này, trắng trợn phong thưởng hay khen ngợi là không thích hợp, Kiến Văn hoàng vừa mới đăng cơ cùng không có lòng dạ thanh thản nghe Hắn thuật lại cách tiêu diệt hải tặc đông nam như thể nào, lập nhiều công lao to lớn như thể nào, hoàng đế mới đăng cơ, còn nhiều chuyện phải giải quyết lắm.

Nhưng vẫn cảm thấy an ủi là, hắn là biếu đệ của Kiến Văn đế, giao tình luôn luôn không nhạt, hơn nữa, hắn dù chưa hoàn thành chuyện tiên đế uỷ thác, nhưng vẫn chạy nhanh đến, cuối cùng là lúc tiên đế chưa xuống mồ an táng, hắn còn có thê làm phù linh đại thần.

Vừa đến kinh thành. Lý Cảnh Long ngay cả nhà cùng không về, lập tức vội vàng tiến cung phục chi, Thiết Huyễn và Hạ Tầm thì trở về nha môn chờ tin tức.

Hôm nay, cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy tư càng thêm quạnh quẽ, trong nha môn căn bản không thấy mấy người đi đi lại lại, Hạ Tầm vất vả mới tìm được một người để hỏi chỗ La Thiêm Sự, sau đó liền đi về phía sau tiền viện, đến chỗ ở của La Thiêm Sự, người hiếu biết một ít chuyện cơ mật. cửa sân hai bên có vài cây hoa trà nở rộ, Hạ Tầm đột nhiên nhìn thấy Lưu Ngọc Quyết đang ngồi trên thềm đá dưới một lùm hoa trà, ngước mặt lên nhìn chằm chằm vào người đang si ngốc trước mặt hắn.

Ở kinh sư hắn không có chỗ ở, đành ở trong nha môn Cẩm Y vệ, bởi vì trang phục Cẩm Y vệ quá mức hoa lệ, tuy nói ba ngày quốc tang đã qua, nhưng giờ phút này không phải là lúc được ra ngoài làm việc, cho nên hắn không phi ngư phục, chỉ mặc một bộ trường bào màu trắng của tó tài, bên hông có một dây lưng màu mực, tóc dùng một cây mộc trâm cài lại, tóc đen như nước sơn. lông mày dài như kiếm.

Tay phải hắn nâng cằm lên. hơi có chút nữ khí. lại không mất ưu nhã, nhìn sang bên cạnh, mùi thẳng tấp, cặp môi đỏ mọng hơi vểnh lên, so với nữ hài nhi còn muốn xinh đẹp tuyệt trần hơn vài lần, hai hàng lông mi xinh đẹp giống như nữ nhân thật lâu vẫn chưa hạ xuống, không biết nhìn cái gì mà nhập thần như vậy.

Hạ Tầm đi nhẹ nhàng, lặng lẽ đến bên cạnh hắn xem xét. không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, trước mặt Lưu Ngọc Quyết chỉ có mấy con kiến trên mặt đất, đang tại ra sức vận

chuyên một miếng bánh bao, bánh bao nho nhỏ đối với chúng phải nói là quá nặng, chúng rất bận rộn, hoặc nâng lên hoặc đẩy đi, cố gắng khiêng lương thực đi tới, chỉ như vậy mà làm Lưu Ngọc Quyết xuất thần, chẳng lẽ lại thích trò chơi nhàm chán như vậy?

Hoàng đế vừa mới băng hà, Hạ Tầm cùng không nên tùy ý nói giờn với Hắn, thấy mình đi đến bên cạnh Hắn, Hắn vẫn hồn nhiên chưa tinh, liền vươn tay vỗ vỗ bả vai hắn. Hạ Tầm đụng một cái, đầu vai Lưu Ngọc Quyết co rụt lại, A! một tiếng thét kinh hãi, cả người nhảy dựng lên, chỉ thấy sắc mặt hắn đã trắng bệch không còn một chút máu. Đợi hắn thấy rõ người trước mặt là Hạ Tầm, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó mới lường gọi một tiếng: "Dương... Dương đại ca?"

Lúc tin chiến thắng của Lý Cảnh Long đưa đến kinh đô, chỉnh lúc Chu Nguyên Chương băng hà, lễ phong chiến báo của hắn bị đem gác xó, hoàng đế tân nhiệm còn chưa kịp để ý tới, cho nên tin tức Hạ Tầm bị hải tặc giết chết trong đó chưa truyền ra, đã không biết tin tức Hạ Tầm "đã chết", Lưu Ngọc Quyết phản ứng hơi có phần cổ quái, Hạ Tầm không khỏi kinh ngạc nói: "Ngọc Quyết, đã xảy ra chuyện gì?"

Gò má Lưu Ngọc Quyết vốn tái nhợt đột nhiên hiện lên một mảnh đỏ bừng, thở hổn hển. vội lắc đầu: "Không... Chuyện gì đâu, đột nhiên trông thấy... trông thấy đại ca trở về, vui mừng quá nên hơi ngây người".

Nói xong, cặp mắt trong suốt biến đổi, một tầng sương mù bám trên đó, dường như sắp rơi lệ, Hạ Tầm hơi cảm thấy khó xử, vị tiểu huynh đệ này từ nhỏ lớn lên trong đám nữ nhân, khí thế nữ nhân thật sự quá nồng, Lưu Ngọc Quyết thật sự rất có phong phạm của đại ca hắn - Lưu Bị, động một chút lại rơi nước mắt, nam nhân như vậy không thương nổi đâu.

Hạ Tầm đành phải dở khóc dở cười an ủi: "Đại ca đây không phải đã trở lại sao, có chuyện gì mà phải khóc, trong nha môn có người khi dễ ngươi sao, nói cho Dương đại ca nghe, ta giúp ngươi thu thập hắn.".

Lưu Ngọc Quyết vội lắc đầu. ngại ngùng nói: "Không có, không có, đột nhiên ta... muốn khóc..."

Hạ Tầm thờ dài một hơi, lại vỗ vỗ hắn vai nói: "Được rồi, ta vừa trở về, lấy được trông thấy chuyện lớn. quay về nói ti mi với ngươi".

Hấn chú ý, bàn tay đập đến vai Lưu Ngọc Quyết, hắn lại vô ý thức rụt về, trước kia Hạ

Tầm cùng thường làm động tác thân mật như vậy với hắn. ngược lại không thấy hắn có loại bản năng phản ứng này, Hạ Tầm cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cùng không để ý nhiều, lên tiếng gọi hắn một câu. sau đó liền xoay người đi về phía nội viện.

Lưu Ngọc Quyết muốn nói lại thôi, nhìn bóng lưng hắn. nhẹ nhàng cắn môi, sương mù trong mắt rốt cuộc ngưng tụ thành hai giọt nước mắt trong suốt, từ trong hốc mắt rơi xuống.

Hạ Tầm đến cửa phòng La Thiêm Sự, bẩm báo nói: "Thiêm Sự đại nhân, ty chức Dương Húc cầu kiến".

"Văn Hiên đã trở lại à, vào đi".

Hạ Tầm kéo cửa ra. liền ngửi được một mùi hương trà nhàn nhạt, La Thiêm Sự khoanh chân ngồi ngay ngắn sau chiếc bàn, một thân bạch y, phiêu dật trong gió, gương mặt phiêu dật làm cho bao thiếu nữ mê muội kia đang thản nhiên mỉm cười, có thể nhìn ra được, tâm tình của hắn phi

thường tốt.

"Ngồi!"

Tay trái La Khắc Địch nhẹ nhàng vén ống tay áo, ưu nhã vươn tay nhường chỗ ngồi, ở phía sau hắn, vẫn là Trương Cẩm Y vệ chuyên cùng hoàng đế đi tuần tra. Ớ trước mặt Hắn, chỉ có hai cái chén, đại khái là sau khi nghe thấy Hạ Tầm bẩm báo vừa châm trà dâng cho hắn, hơi nước mờ mịt, nhàn nhạt như mây.

"Thái tổ hoàng đế... đã băng hà, Hoàng thái tôn dì nhiên đăng cơ, là đương kim hoàng đế Kiến Văn".

La Khắc Địch nhẹ nhàng thờ dài, hai hàng lông mày anh khí hơi nhíu lại. sau đó lại giãn ra, bùi ngùi thở dài nói: "Sinh tử, là mệnh; trời cùng có lúc sáng lúc tối; Có sinh thì mới từ, đây là thiên mệnh, không ai có khả năng kháng cự!"

"Vâng!"

Hạ Tầm khom người nói, hoàng đế chết, quan nhàn nhỏ như hắn, thật sự không có chuyện gì luận bàn. về phần La Thiêm Sự, trong lời nói của hắn cảm khái nhân sinh vô thường, tuổi hắn như vậy, đã có thể cảm thán và lình hội, sinh tử, sinh mệnh; Trời có lúc sáng lúc tối; Có

sinh thì mới có từ, trong trường hợp đó là như thể nào? Hạnh phúc ở trước mặt! Càng như thế, càng nên quý trọng hạnh phúc trước mắt, đây là nhận thức của Hạ Tầm.

La Khắc Địch lại hiểu lầm nguyên nhân Hạ Tầm ít nói, không khỏi mỉm cười: "Văn Hiên không cần lo lắng, Thái tử Thái Phó Hoàng đại nhân có thân phận gì? Ờ đây lại là đế sư, ngươi lo hắn sẽ quan tâm đến một chức quan nho nhỏ như ngươi? Ha ha, đối với những văn nhân này, bốn quan cùng không có hảo cảm gì, nhưng ngươi làm hắn canh cánh trong lòng, hôm nay lên nấm quyền, sẽ đến làm khó dễ ngươi, một bát phẩm Tống kỳ quan nho nhỏ, cùng không khỏi quá xem nhẹ hắn".

Hạ Tầm nằm trong nhóm văn thần đắc tội Hoàng Tử Trừng, trong nhóm huân khanh đắc tội Tào Quốc Công, lợn chết không sợ nước nóng, thật sự hắn không lo lắng hai nhân vật lớn nhỏ này còn có chiêu gì mờ ám. Lý Cảnh Long thì thôi, hắn không tin mình quảng cáo rùm beng là chính nhân quân tử,

Hoàng Tử Trừng sẽ thoải mái nhàn hạ để ý tới hắn, nghe La Khắc Địch giảng giải xong, liền hạ thấp người nói: "Tạ đại nhân khai đạo, mặc dù hắn thật sự muốn làm khó ty chức, ty chức chỉ cần theo khuôn phép cũ, hắn cùng khó nắm được điều gì, huống chi, còn có đại nhân ngài che chở".

La Khắc Địch cười ha ha, vui vẻ nói: "ừm. cho nên... ngươi không cần lo lấn. Ngày Cẩm Y vệ ta nổi danh sấp đến, gần đây ngươi làm việc trầm ổn giỏi giang, Bốn quan nhất định sẽ trọng dụng ngươi, hãy làm việc cho tốt".

"Hả?"

Hai hàng chân mày của Hạ Tầm hơi nhướng lên. cảm thấy ngoài ý muốn hỏi: "Hoàng Thượng muốn dùng Cẩm Y vệ chúng ta?"

Trong trí nhớ của hắn, Chu Duẫn Văn đối với võ tướng không có gì hứng thú, đối với bọn đặc vụ hoàng gia này, tựa như cùng không có hứng thú gì, chẳng lẽ lịch sử cải biến sao?

La Khắc Địch đưa một tấm lụa bìa trắng, là một bản chép tay ở trước mặt Hắn, nhẹ nhàng giở ra trước mặt Hạ Tầm, mỉm cười nói: "Ngươi tới nhìn xem, ngươi có thể nhìn ra huyền cơ gì hay không?"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 230

Phân Tích

Chương 230: Phân Tích

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm vội vàng nâng bản chép tay lên. bắt đầu xem xét, nhưng đây lại một phần thánh chi, sử dụng loại chữ nhỏ tình tế nghiêm cấn chép lại thánh chi, một số câu bên trong, ở bên cạnh còn có giải thích, hiên nhiên là đã nghiên cứu đọc qua nhiều lần.

Đây là di chiếu của Chu Nguyên Chương.

"Phụng thiên thừa vận. hoàng đế chiếu viết: Trẫm nhận mệnh hoàng thiên. ưng thiên mệnh xuất thể, định họa an binh, cho dân chúng yên ổn. cần phủ ưng thiên mệnh, qua ba mươi mốt năm. Trong lòng lo nghi. Ngày ngày chăm chú, lo lắng cho dân chúng. Làm gì được nghi ngơi, cố nhân chí lớn, thiện thiện ác ác, không kịp làm nhiều việc. Năm nay bảy mươi lẻ

một, gân cốt suy yếu, sớm chiều lo sợ, chỉ e không được, nay có vạn vật

tất nhiên không để ý, vẫn còn nhiều điều lo lắng?

Hoàng thái tôn là người hiếu nghĩa. Thiên hạ quy tâm. đăng cơ đại vị, lấy cần dân làm chính, văn võ bá quan trong ngoài đồng tâm phụ tá, ban phúc cho dân, phàm là vật mai táng, giống như vật thời Hán. Bố cáo thiên hạ, biết rồ ý trẫm. Có thiên địa làm chứng, không có chỗ sửa.".

Đoạn văn thuật qua cuộc đời Chu Nguyên Chương, kế tiếp chính là việc truyền ngôi vinh viễn không thay đổi, không có chuyện gì ở phần đầu. trọng điểm là ở mặt dưới, hiến nhiên đây

là câu chữ La Khắc Địch xuống tay viết, hắn viết mấy lời giải thích cùng ở ngay dưới nội dung mấy câu đó.

“Một, thần dân thiên hạ họp đến, để tang ba ngày, mặc tang phục, nhưng cưới gả uống rượu đều không cấm.

Hai. không khóc lóc trong cung điện, đương lâm giả đều dùng bô sáng, tất cả mười năm thanh âm, khóc tang xong, nghi. Không phải sáng bô lâm, không được tự ý khóc.

Ba, lúc cho quan tài nhập thố, khóc lâm giả, đều vô tiến, quan tài không quá ba tấc, không dùng xe binh khí.

Bốn. tất cả chư vương tại bốn quốc khóc thương, không cần vào kinh thành. quan quân quan viên phòng thủ trong ngoài, không được tự ý đưa thư, sai người đến kinh đô.

Năm, văn võ nha môn quân sĩ trong vương quốc, sau này nghe triều đình tiết chế.

Hộ vệ quan quân tự xử phạt.

Sáu, những ai không có lệnh ở trong người, đều theo lệnh này để làm việc.

Chiếu đã nói rõ, tất cả đều biết”.

Một đoạn này, ngoại trừ an bài thông lệ tang sự, có ba chỗ đặc biệt viết dựng thẳng thành tuyến, Một là Lệnh cho thần dân thiên hạ, ra ngoài ba ngày, mặc thích phục, cưới gả uống rượu đều không cấm... Hai là Tất cả chư vương tại bốn quốc khóc than, không cần vào kinh thành... Ba là Văn võ nha môn quân sì trong Vương quốc, sau này phải nghe triều đình tiết chế.

Hạ Tầm xem xong đoạn này, con mắt chăm chú tự hỏi, phần di chiếu này nếu có vấn đề, vấn đề nhất định nằm ở ba câu này, Chu Nguyên

Chương trước khi lâm chung đã an bài chuyện này, rốt cuộc có ý tứ gì?

Ba ngày để tang, điếm này dễ dàng giải thích. Chu Nguyên Chương sợ làm dân chúng làm khổ, sợ hãi, hận nhất chính là tham quan ô lại, sợ nhất chính là làm quan lại thành cáo mượn oai hùm, quấy rầy dân chúng, chính sách này hắn áp dụng trước sau như một, có thể thấy được, hắn xưa nay làm người tiết kiệm đến kỳ cục, có điều này giao lại chỉ là bình thường, nhưng La Khắc Địch sao chép lại thành một bản, hiển nhiên là có một ý kiến giải thích khác,

hàm ý trong chuyện này, cùng không khó phòng đoán.

về phần tất cả chư vương ở đất phong khóc tang, không được vào kinh thành... Chu Nguyên Chương sao phải cẩn thận như vậy? Vào kinh thành khóc tang có thể mang mấy người đến? Đến địa bàn Hoàng thái tôn, sao phải sợ bọn hắn làm loạn?

Ngoài ra, một khi có người tới chỗ hoàng tử làm loạn, cùng sẽ bị Chu Nguyên Chương dùng tội ly gián hoàng thân xử tử, người hoàng đế xuất thân từ nông dân gần đây rất coi trọng thân tình, cùng cực kỳ cố chấp tín nhiệm con mình, không để cho bất luận kẻ nào nói ba thành bốn, ngay cả chư vương vào kinh thành khóc tang cùng không chịu, đây là tính cách làm người của Chu Nguyên Chương.

Chậm đã!

Trong nội tâm Hạ Tầm khẽ động, đột nhiên nhớ tới kiếp trước hắn xem qua tiểu thuyết nói về chuyện xuyên việt, sau khi Chính Đức hoàng đế kế vị, vài vị Đại học sĩ soạn thảo di chiếu tiên đế, người Chính Đức hoàng đế tín nhiệm nhất là cẩm Vệ thị vệ Thống lĩnh Dương Lăng, kết quả lại chọc giận Chính Đức hoàng đế, bởi vậy đã làm đại náo linh đường, chăng lẽ... đi chiếu này thật ra là chủ ý của đương kim hoàng thượng?

Hạ Tầm chậm rãi mỡ mắt, nhìn La Khấc Địch, muốn nói lại thôi, thủy chung không dám nói ra cái nhìn của mình.

La Khắc Địch vui vẻ cười nói: “Ha ha, nếu tiên đế muốn làm việc, ngoại trừ an bài tang sự, những cái khác lúc tại vị có thể làm, cần gì an bài trong di chiếu, thật ra từ xưa đến nay, làm di chiếu, chiếu thư truyền ngôi không phải vua an bài, tất cả đều do người kế vị bổ sung, chúng ta đóng cửa lại nói, không sao đâu”.

Đây là coi Hạ Tầm trở thành tâm phúc bồi dường, trong lòng Hạ Tầm không khỏi cảm thấy tình cảm ấm áp, liền hạ thấp người nói: “Vâng, ty chức cho rằng, đây là... ý tứ của đương kim hoàng thượng”.

La Khắc Địch nhấc tay, mỉm cười nói: “Tiên đế băng hà, báo tang đã truyền khắp thiên hạ, dùng đưa thư tám trăm dặm khẩn cấp nhất truyền đi, một số thân vương giờ đây chắc hãn đã nhận được tin tức, mà phần tiên đế đi chiếu này, nhưng lại để đến ba ngày sau mới vội vàng truyền đi, có thể thấy Hoàng Thượng cân nhắc từng câu từng chữ, tự cân nhắc bản thân, ngươi xem, ý trong lời nói của hoàng thượng rốt cuộc là muốn nói gì?”

“Còn có thể muốn gì nữa? Muốn tước bỏ phiên vương!”

Hạ Tầm không cần nhìn di chiếu cùng biết dụng tâm của Kiến Văn đế, hắn biết mục đích chính thức, nhưng hắn không thể nói ra được. La Khắc Địch đại khái cùng biết Hạ Tầm vẫn như cũ không dám nói thẳng, nhân tiện nói: “Nguyên nhân bên trong, ý vị sâu xa. Quốc tang chỉ có ba ngày, mặc dù tiên đế có di mệnh để lại, người luôn luôn lấy chữ hiếu làm đầu nay lại không tuân theo di mệnh, hoàn toàn không có vấn đề, vì sao Hoàng Thượng làm như vậy?”

Hắn giảm thấp âm lượng tiếng nói xuống, cúi người về phía trước nói: “Còn nữa, quốc tang chỉ có ba ngày, có thể nói là lo lắng làm nhiễu dân. Nhưng nay nho học phát triển, nặng nhất là cố lễ, theo cổ lễ, thiên tử để bảy tháng mới chôn cất, nhưng Đại Minh Thái tổ hoàng đế ta lại chỉ dùng bảy ngày đã muốn vội vàng hạ táng, ngày mai chính là ngày quy táng hiếu lăng, lịch đại đế vương từ trước đến nay, chớ nói là đế vương, ngay cả nhà giàu có, cùng không như vậy vội vàng, cái này sao lại là điều bình thường?”

Ánh mắt Hạ Tầm lóe lên, hỏi: “Ý đại nhân là?”

La Khắc Địch chậm rãi nhổm người lên, nói: “Hoàng Thượng đây là muốn vội vã kết thúc tất cả..

Hạ Tầm trầm mặc thật lâu, nói: “Hoàng Thượng làm Hoàng thái tôn nhiều năm. thiên hạ đều biết tương lai hắn là người đứng đầu Đại Minh, không cần biểu hiện không thể chờ đợi được như thể, cùng không tránh khỏi... quá không tự tin”.

La Khắc Địch nghe xong những lời này cảm thấy rất hài lòng, hắn thành thật như thể, chính là muốn đổi lấy một câu nói thật tình của Hạ Tầm, hôm nay Hạ Tầm dám ở trước mặt Hắn chê đương kim hoàng đế, đây mới thật là tâm phúc của mình, có đôi khi, lôi kéo hay sẵn sàng góp sức, không cần ngôn từ rồ ràng, một cử động, một câu nói, hai bên liền có thể biết rõ ràng.

La Khắc Địch yên lòng với Hạ Tầm, nói tiếp cái nhìn của mình: “Trong di chiếu, còn nói tất cả chư vương và tế tự bốn quốc, không cho phép vào kinh. Năm Hồng Vũ thứ mười lăm, đại sự Hiếu Từ hoàng hậu, chư vương đều vội trở lại kinh đô chịu tang, lúc ấy tại sao không sai tất cả bọn họ phòng thủ bốn quốc, ở trong vương phủ tế tự? Phụ tang tử phải về, vốn là thiên lý nhân tâm, mặc dù là thần tử, thấy song thân qua đời, còn phải đại tang trở về nhà, giữ đạo hiếu ba năm, huống chỉ là hoàng gia? Tiên đế mặc áo tang, sao có thể làm ra chuyện này?”

Hạ Tầm nói: “Nhưng rốt cuộc trong này có ý gì? Lo lắng trong chư vương sẽ có người có hành vi gây rối sao? Bọn họ vội trở lại kinh đô chịu tang, nhiều lắm là mang ít thị vệ thân binh, ở trong đế đô, có thể làm nên sóng gió gì? Hoàng Thượng cần gì phải lo lắng?”

La Khắc Địch cười nói: “Lời ấy sai rồi, Hoàng Thượng an bài như thế, theo ta thấy, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, là cho chư vương một màn hạ uy phong, tân hoàng đăng cơ, chuyện thứ nhất chính là làm cho bọn họ, những người làm con không được phép trở về để tang, đến việc vào kinh thành tế tự vong phụ cùng không có tư cách, còn có thể vọng tưởng làm điều hắn nghĩ sao? Thứ hai, các vương gia này tề tụ kinh sư, nhất định là không dám tạo phản, lại khó bảo toàn huynh đệ bọn họ trong lúc đó sẽ không qua lại với nhau, âm thầm nói chuyện, nếu như cứ để bọn họ cát cứ phiên quốc, không thể gặp mặt nhau, không biết thái độ của nhau, người có thái độ mưu đồ làm phản sẽ không dám làm gì, đây cùng là phòng ngừa chu đáo của Hoàng Thượng”.

Hạ Tầm nhíu mày nói: “Ty chức cho rằng, không để chư vương vào

kinh thành để tang, không cao minh lắm. Chư vương có lẽ vốn không có ý tứ làm phản, nhưng vì cử động này của Hoàng Thượng, khó tránh khỏi sinh lòng nghi kị. Làm người ắt phải chết, đến tư cách để tang cho phụ mẫu cùng tước đoạt, đây là nhục nhà rất lớn, bọn họ có thể không sinh lòng uất ức?

Ngoài ra, chính bởi như vậy, hoàng đế rồ ràng tỏ vẻ nghi kỵ chư vương, chư vương há có thể không sinh lòng tự bảo vệ mình?”

Ti Khắc Địch cười ha ha, nói: “Văn Hiên quá lo lắng rồi, chư vương có thể vì vậy mà sinh lòng nghi kị, nhưng bọn họ không kịp cử động, ngươi xem Hoàng Thượng chỗ cuối cùng này, tất cả đều ở đây ‘văn võ tướng sì trong Vương quốc, đều nghe theo triều đình tiết chế, quan quân hộ vệ nghe theo vương’ đây là muốn cướp đoạt quyền lực tiết chế quân đội của chư vương.

Phiên vương thống lình quân đội. đây là quy định của tiên đế, sao lại có thể do chính tiên đế bãi bò? Tiên đế nếu như cảm thấy không ổn. như vậy tiên đế lúc còn sống chỉ cần một tờ chiếu thư, chư vương thân là hoàng tử, ai dám không tuân theo mệnh lệnh phụ hoàng, hơn nữa còn không có một tia oán hờn.

Tiên đế một thời anh minh, sao có thể đợi lúc lâm chung mới vội vàng đem chuyện ‘ác

nhân’ này giao cho tân hoàng đế làm sao?

Còn nữa, tháng trước tiên đế còn có ý chi, bởi vì phòng xa, sai hai vị Đô Chỉ Huy Tây Lương Trang Đức,

Trương Văn Kiệt khai binh. Khai Bình Lưu Chân, Tống Thần hai vị Đô đốc, Võ Định hầu Liêu Đông Quách Anh. các tướng lãnh hợp binh một chỗ, tất cả nghe tiết chế của Yến vương, đề phòng người hổ xâm lấn. Tháng này đột nhiên liền biến thành văn võ tướng sì trong vương quốc, đều nghe tiết chế triều đình, quan quân hộ vệ nghe theo vương?”

Ánh mất La Khắc Địch sáng ngời, quả quyết nói: “Ngươi nhìn xem. Hoàng Thượng, rất nhanh sẽ bỏ phiên vương!”.

Hạ Tầm nhìn La Khắc Địch, ánh mắt hơi cố quái. La Khắc Địch chú ý ánh mất của Hắn hơi có phần quỷ dị, nụ cười không khỏi thu vào hỏi: “Sao thể?”

Hạ Tầm chần chờ một chút, thử thăm dò nói: “Đại nhân cho rằng, Hoàng Thượng tước phiên, nhất định thành công sao?”

La Khắc Địch nhịn không được cười lên nói: “Văn Hiên. Bản quan vừa muốn khen ngươi thông minh, không thể tưởng được ngươi lại nói ra lời nói ngu xuẩn đến vậy. Hoàng Thượng trị vì bốn biển, hùng sư dưới trướng lên đến trăm vạn, chư vương chỉ có một thành đất, hộ vệ quan quân không đủ vạn người, thử hỏi, từ Tam Hoàng Ngũ Đế cho tới bây giờ, thiên hạ nhất thống, bốn biến quy tâm, bắt đầu khai quốc, duy trì triều đại, đã có một vị phiên vương nào từ đất của mình tạo phản thành công chưa?”

Hạ Tầm im lặng một lát, hạ thấp người nói: “Ty chức thụ giáo!”

La Khắc Địch mặt mày hớn hở khoát tay chặn lại. cõi lòng đầy ước mơ nói: “Muốn tước các vương, liệu có thể thiếu được Cẩm Y vệ ta? Văn Hiên, ngày cẩm y vệ ta Đông Sơn tái khởi, sắp tới rồi!”

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 231

Khó Qua Sông

Chương 231: Khó qua sông

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Nhà Minh - năm Hồng Vũ ba mươi mốt. tháng năm ngày mười, Chu Nguyên Chương qua đời, tại vị ba mươi mốt năm, hưởng thọ bảy mươi mốt tuổi.

Năm Hồng Vũ ba mươi mốt, tháng năm ngày mười sáu, Hoàng thái tôn Chu Duẫn Văn chính thức nhậm chức vị hoàng đế, hoàng đế Đại Minh vương triều đời thứ hai.

.. Sớm đêm chăm lo, thượng đế chứng dám. hoàng tổ hoàng đế mang mệnh to lớn, công lớn vô ngần, chăm lo dân chúng. Sang năm Kiến Văn nguyên niên. Đại xá thiên hạ. Duy trì thiện đức, dưỡng dân làm gốc, thánh tổ nói như vậy, vương triều thịnh thế, trăm bậc khanh sì, vâng mệnh làm theo...”

Chiếu thư tuyên cáo thiên hạ, tiếp đó mới đến văn võ bá quan tống linh ở Hiếu Lăng, chính thức an táng, một tân vương bắt đầu trị vì.

Chức quan của Hạ Tầm không có tư cách tống linh cho tiên đế, nghi thức Cẩm Y vệ tất nhiên là phải có, nhưng Hạ Tầm bây giờ là cẩm Y vệ Đô Chí Huy Sứ ti, quan nhàn chuyên ngồi công đường xử án, ở lại trong nha môn làm việc.

Hôm nay vũ khí san sát ở trên đường, sâm nghiêm dị thường, từ hoàng cung đại nội đến Hiếu Lăng, năm bước một tốp, mười bước một trạm, Hạ Tầm chẳng muốn xuất môn. kính cẩn ngồi ở trong nha môn Cẩm Y vệ, thật ra cùng không có công sự gì cần làm.

Cho tới bây giờ, hắn còn chưa phát hiện ra sau khi mình đến thời đại này có xảy ra hiệu ứng hổ điệp làm thay đổi chuyện gì không, Yến vương phủ Bắc Bình suýt nữa bị nố tung, mặc dù không thành công, cùng là một sự kiện rất lớn, nhưng chuyện ở Bắc Bình các quan viên địa phương cùng nhau giấu điếm thủy chung không truyền ra ngoài,

Hạ Tầm muốn hỏi, có thể là trong lịch sử, chuyện này đã xảy ra hay không, tình huống phát sinh tương tự hay không, bởi vì các loại biến cố mà thất bại. Xuất phát từ lý do giống nhau, cho nên không lan truyền ra? Hoặc là, mấy ngày nay triều đình Đại Minh sẽ xuất hiện quá nhiều đại sự vui buồn lẫn lộn, nhóm sử học căn bản mặc kệ coi như là một sự kiện khủng bố chưa từng công bố?

Còn cả Lý Cảnh Long đến Thiểm Tây luyện binh, đông nam bình tặc khấu, không biết trong lịch sử có việc gì giống vậy đã xảy ra hay không, mặc dù là đã làm, rất hiến nhiên, chuyện này so với việc Chu Nguyên Chương băng hà, Chu Duẫn Văn lên ngôi, lịch sử có thể ghi lại sự kiện quan trọng như vậy cùng không có bao nhiêu ý nghĩa, Lý Cảnh Long chính thức đại phóng dị sắc là lúc Hắn suất lình năm mươi vạn đại quân bị Yến quân chỉ có dăm ba vạn người đánh cho một trận thất bại thảm hại.

Cho nên. Hạ Tầm suy ra được một kết luận: Cả lịch sử, theo hắn biết rõ lịch sử lúc trước, quá trình lịch sử phát triển cho đến hiện tại, tất cả phát sinh sẽ y nguyên, hắn chỉ là một tiểu hổ điệp quá nhỏ, không thể làm toàn bộ thể giới thay đổi bất ngờ. Hắn có khả năng ảnh hưởng, chỉ là vận mệnh mấy người bên cạnh mình, không nắm được vận mệnh mấy người quan trọng trong lịch sử, hắn chỉ cần làm tốt phận sự của mình, chiếu cố tốt những người bên cạnh mình là được rồi.

Tước phiên?

Không liên quan gì đến chuyện của ta.

Tình Nan?

Liên quan gì đến chuyện của ta.

Hạ Tầm kiên định cho rằng, hắn chính là một người xuyên việt bình thường, là một thổ tài chủ, lấy vài mỹ thê xinh đẹp, hạnh phúc sống qua nốt nửa đời sau. Hắn cần trung thành với ai? cần làm nô tài cho ai? Vì thiên hạ bá tánh trăm họ? Mục tiêu rất cao thượng, được rồi, nếu như là vì mấy điều này, Vĩnh Lạc đại đế hiến nhiên chính là một vị hoàng đế tốt. hắn còn cần

lao tâm làm gì?

về phần Chu Duẫn Văn rất rõ ràng, mấy năm này hắn tại vị. làm việc thật sự không được tốt lắm, có người nói nếu như Chu Lâm không tạo phản, ngoan ngoãn để chất tử của tước đi toàn bộ quyền thế sai đến Vân Nam làm vương hầu không quyền, có lẽ Chu Duẫn Văn sẽ trở thành một người hoài cổ, cùng đến Nam Dương, có lẽ thành tựu về văn hoá giáo dục hay võ công của hắn so với Chu Lâm càng xuất sắc hơn. có lẽ... có lẽ... tất nhiên hết thảy đều là giả thiết, như vậy tất cả đều có thể, cùng có khả năng tốt hơn. cùng có khả năng tệ hơn. lịch sử đã chứng minh Vĩnh Lạc đại đế có làm hoàng đế, cần gì phải đi tìm vận may?

Hạ Tầm khoái hoạt nghĩ, bộ não bắt đầu chuyển sang người Bành Tử Kỳ, mới mười chín, thật ra không cần phải quá sốt ruột, nhưng cô gái nhỏ này rõ ràng đã bắt đầu sốt ruột, vội vàng cầu y hỏi dược, cầu thần bái phật muốn sinh con, gấp làm gì? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hai phu thê làm như vậy lâu, ân ái triền miên cùng không phải một lần hai lần, tại sao còn chưa có chửa? Chăng lẽ do mình xuyên qua thời không, ảnh hưởng tới thân thể?

Suốt một ngày, Hạ Tầm trong lúc miên man suy nghĩ nhàm chán cố gắng vượt qua, đến buổi chiều lúc gần hoàng hôn, hoàng đế bãi giá hồi cung, Hạ Tầm nghĩ La Thiêm Sự cùng sắp trở lại, thu hồi bộ mặt buồn hiu đang làm ra vẻ xem công văn, sau đó liền đi ra khỏi phòng hắn.

Đến tiền viện, Hạ Tầm chợt thấy Lưu Ngọc Quyết đứng ở bên cạnh hành lang, trên cọc gỗ có rất nhiều vết tích luyện đao, hắn đang cùng Tiêu Thiên Nguyệt nói gì đó, Tiêu Thiên Nguyệt chỉ vào mùi Lưu Ngọc Quyết, thần sắc cực kỳ kích động, Lưu Ngọc Quyết thì lúng túng giải thích cái gì đó, Hạ Tầm liền cất bước đi tới.

“

Họ Lưu. ngươi cẩn thận một chút cho ta!”

“Tiêu Giáo úy, ta... ta thật không có làm cái gì?”

“Không làm chuyện gì? Ngươi còn dám nói”.

Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Thiên Nguyệt méo mó, hắn vung tay ra tát một cái, kết quả dính vào mặt Lưu Ngọc Quyết. Lưu Ngọc Quyết bị đánh chỉ biết ngây người chịu đòn, gò má đỏ ửng, mùi sụt sịt mấy cái, nước mắt liền rào rào chảy xuống.

“Khốn kiếp! Ngươi mới đến Cẩm Y vệ vài ngày, dám leo lên đầu lão từ, ngươi đừng tưởng có chỗ bám liền có thể làm phượng hoàng, lão tử theo đại nhân bao nhiêu năm, vào sinh ra tử, đi theo làm tùy tùng, ngươi so với đàn bà còn đàn bà hơn. có tài cán gì lo cho đại nhân, gánh chuyện gì?”

Tiêu Thiên Nguyệt càng nói càng tức khí, nhịn không được liền quyền đánh chân đá, Lưu Ngọc Quyết căn bản không dám hoàn thủ, trốn tránh vài cái, liền dứt khoát ngồi xổm trên mặt đất, Tiêu Thiên Nguyên giận giữ đá hắn mấy cước, đưa tay lại muốn trói hắn, đột nhiên cánh tay bị một bàn tay chế trụ gắt gao.

Tiêu Thiên Nguyệt quay đầu lại, liền gặp hạ Tầm đứng ở phía sau, cánh tay bị Hạ Tầm nắm chặt. Hạ Tầm lãnh đạm nói: “Tiêu Giáo úy, tất cả mọi người cùng là một nhà, có chuyện gì mà phải động thủ?”

Hạ Tầm hôm nay làm quan to hơn Tiêu Thiên Nguyệt. Tiêu Thiên Nguyệt cùng biết La Khấc Địch không chỉ một lần tỏ ra thưởng thức tính cách và năng lực làm việc của Hạ Tầm, hiển nhiên là có ý tứ tài bồi, nên hắn cùng không dám quá đắc tội, liền phẫn nộ giãy nắm tay nói: “Tống kỳ đại nhân, đây là ân oán cá nhân của ty chức và Lưu lực sì, chúng ta là quân nhân đương nhiên dùng chân tay giải quyết, đại nhân đã ra mặt, ty chức không so đo cùng hắn nữa, cáo từ!”

Dứt lời liền tức giận xoay người bước đi, trước khi đi còn hung hăng nhìn chằm chằm Lưu Ngọc Quyết, tràn đầy sự oán độc, hiến nhiên là không chịu bỏ qua. Hạ Tầm nhíu mày, nâng Lưu Ngọc Quyết dậy, thấy hắn một đại nam nhân, khóc đến mức hoa rơi nước chảy, vừa tức giận lại vừa buồn cười.

“Ngọc Quyết, tại sao ngươi đắc tội hắn?”.

Lưu Ngọc Quyết cuống quít lắc đầu, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Không sao, Dương đại ca, người không cần lo lắng cho ta”.

Hạ Tầm thấy hắn không nói, cũng không tiếp tục truy hỏi. giúp hắn vỗ vỗ bụi đất trên người, trách cứ nói: “Ngọc Quyết, không phải đại ca đã nói với ngươi, ngươi lúc trước tại sao phải đi theo đại ca đến phủ ứng Thiên, tại sao phải gia nhập cẩm Y vệ? Không phải là muốn thay đổi tính cách của mình, làm một nam tử chính thức sao? Cha ngươi coi ngươi là một nhi từ bảo bối, sớm muộn gì cùng có một ngày, ngươi phải đứng lên thủ hộ Lưu gia, làm

một hán tử đinh thiên lập địa, gặp chuyện sao có thể sợ?

Hấn có chân có tay, chẳng lẽ ngươi không có? Đánh không đánh thắng được là một chuyện, có dám hoàn thủ hay không là một chuyện khác, lần sau. nếu như Tiêu Giáo úy lại khi dễ ngươi, đại ca hy vọng ngươi có thể dùng cảm hơn một ít, nếu ngươi còn giống nữ nhi như thể này, chỉ biết khóc lóc sướt mướt, không có một điểm cốt khí. đại ca cùng sẽ xem thường ngươi!"

Lưu Ngọc Quyết bị hắn nói cho mặt mày đỏ bừng, dùng sức cắn chặt răng gật đầu: "Đại ca yên tâm, ta được người đưa tới, ta sẽ không để người mất mặt, nếu như hắn lại khi dễ ta, ta... ta nhất định hoàn thủ!"

Hạ Tầm vui vẻ cười nói: "Vậy mới đúng, loại địa phương này, muốn làm cho người ta tôn kính, phải bằng bản lãnh. Đại ca học qua vài công phu, chuyên môn bắt lấy các khớp xương người, cầm địch tất thắng. Khí lực của ngươi so với Tiêu Giáo úy nhỏ hơn một chút, học được công phu này, ở trước mặt Hắn sẽ bị ăn ít thiệt thòi hơn".

Tiêu Thiên Nguyệt tức giận bất bình rời khỏi luyện võ trường, vừa mới quẹo vào phòng để dụng cụ, liền gặp La Thiêm Sự mặc một thân nhung trang, hai tay chắp sau lưng, sắc mặt âm lãnh đứng ở đằng kia, Tiêu Thiên Nguyệt khẽ giật mình, vội vàng đi đến hành lễ: "Ty chức Tiêu Thiên

Nguyệt, bái kiến đại nhân".

La Khắc Địch lạnh lùng hỏi: "Ngươi vừa rồi, làm chuyện gì?".

Tiêu Thiên Nguyệt cả kinh, ngẩng đầu nhìn sắc mặt La Khắc Địch, ngập ngừng nói: "Đại nhân, ty chức... ty chức..

La Khắc Địch chậm rãi nói: "Từ trước tới nay, Bốn quan hình như sủng ái ngươi hơi quá, không biết thiến thối!"

Thanh âm không lớn. nhưng lại lành lạnh, trong lòng Tiêu Thiên Nguyệt phát lạnh, vội vàng quỳ rạp xuống đất, cúi đầu nói: "Đại nhân, ty chức, ty chức biết mình sai rồi".

Trên mặt La Khắc Địch hiện lên vẻ băng lãnh, âm trầm nói: "Hoàng Thượng hôm nay vừa mới hạ lệnh, Thái tô hoàng đế quy táng ở hiếu lăng, Hiếu Lăng vệ cần gia tăng gia nhân thủ,

sáng sớm ngày mai, đi đến Hiếu Lăng vệ báo danh đi".

Sắc mặt Tiêu Thiên Nguyệt thoáng cái đã trắng bệch không còn chút máu, Hiếu Lăng vệ? Trú đóng ở bên cạnh Hiếu Lăng, ban ngày phơi nắng, buổi tối đi đi lại lại, ngẫu nhiên bắt được vài tên dân thường, mỗi ngày không làm việc không lý tưởng, đó chính là chôn tiền đồ!

Tiêu Thiên Nguyệt hoảng sợ bỏ lên vài bước, quỳ phục dưới chân La Khấc Địch, liên tục dập đầu nói: "Đại nhân, ty chức biết mình sai rồi, xin đại nhân tha cho ta một lần, ty chức cùng không dám nữa. Đại nhân.

Ống tay áo La Khắc Địch phất lên, lạnh nhạt đi qua trước mặt hắn, mắt cùng không thèm nhìn. Tiêu Thiên Nguyệt nói giống như kêu: "Đại nhân.. trong mắt đã hiện lên sự tuyệt vọng.

***

Phủ Hà Gian, bên bờ Ngõa Tế hà, Chu Lệ đầu quấn lụa trắng, quần áo nhàu nhì, hơn trăm thị vệ đi theo cùng đều để tang, binh khí tùy thân đều quấn vải trắng. Mắt Chu Lệ đỏ ngầu, đầu tiên là do khóc, thứ hai là do thức suốt đêm. Vừa mới nhận được báo tang, Chu Lệ đã cảm thấy như ngũ lôi oanh đinh, tuy sớm biết phụ thân mấy năm qua thân thể không tốt, ra đi cùng chỉ là sớm hay muộn, trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng đột nhiên nghe tin vẫn cảm thấy rất bất ngờ.

Chu Lệ lập tức rời khỏi Bắc Bình, thúc ngựa chạy nhanh, vội về Kim Lăng chịu tang. Từ xưa con người đã lấy hiếu làm văn gốc rể, giờ đây đại ca của hắn, nhị ca, tam ca đều đã mất, đứa con bên cạnh phụ hoàng, chính là trương tử của Hắn, việc để tang, chịu tang vì phụ thân, đây đã là làm hết nghĩa vụ của hắn.

Dù thân thể hắn cường kiện, đoạn đường này bất kể ngày đêm. dung nhan tiều tụy, tóc tai rối bù, không còn một chút bộ dáng nào của Vương gia, mắt thấy phía trước đã đến bờ Ngõa Tế hà, liền gặp tuần kiếm canh gác cạnh bên. trăm họ xếp hàng đứng chinh tề, nỗi nhớ nhà của Chu Lệ giống như bùng phát, nói với Thiên hộ hộ vệ Chu Năng: "Đi, kêu bọn hắn mở chốt tuần kiếm, bốn vương muốn vào kinh thành chịu tang".

Chu Năng giật dây cương, tiến thẳng đến, sau một lúc, liền thấy Chu Năng chán nản chạy về, gương mặt đỏ bừng, xấu hổ giận dữ không chịu nổi nói: "Vương gia, chúng ta... chúng ta.. . bị gây khó dễ!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 232

Những Ngày An Nhàn Đã Kết Thúc

Chương 232: Những ngày an nhàn đã kết thúc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Chu Năng thúc ngựa chạy về, gương mặt đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi nói: "Vương gia, bọn họ... bọn họ... gây khó dễ !", Chu Lệ ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: "Gây khó dễ? Gây khó dễ như thể nào? cầu không phải vẫn tốt sao?"

Chu Năng ngập ngừng nói: "Vương gia, tuần kiểm đầu cầu người ta nói, triều đình đã hạ sắc lệnh, không cho phép chư vương tiến kinh chịu tang. Bọn họ nói...", Chu Lệ vừa nghe, mặt mùi đỏ bừng như mào gà, so với sắc mặt Chu Năng còn đỏ hơn vài phần, lại còn hơi đen, hắn cả giận nói: "Buồn cười! Nói hươu nói vượn!

Triều đình không cho phép chư vương tiến kinh chịu tang?

Làm sao có thể, trong thiên hạ có đạo lý nào như vậy, phụ hoàng băng hà, ta là con không thể về để tang, tiễn phụ hoàng lên đường sao?", Chu Lệ thúc mạnh ngựa, phóng về phía đầu cầu. một đám thị vệ lập tức theo sát phía sau, lời Chu Năng còn chưa nói xong, vừa rồi tuần kiểm nói, sắc sứ triều đình đã đến ranh giới bờ sông, bởi vì biết rõ chư vương nhận được tin báo tang, nhất định lập tức vội trở lại kinh chịu tang.

Chỉ sợ bỏ lờ nên xuống chỉ lần nữa để ngăn cản, triều đình phái rất nhiều sắc sứ, ra xa kinh sư, ngăn chặn các quan đạo thuỷ bộ, chặn tất cả lộ phiên vương lại, bọn họ đã phái người đi mời sắc sứ.

“Vương gia, Vương gia xin dừng bước!”

Vừa thấy Chu Lệ mặt đen xông đến gần. thị vệ hùng hổ đi theo phía sau, tuần kiểm ở đầu cầu biết vị này nhất định là Yến vương điện hạ, vội chạy ra chào đón: “Vương gia, sắc sứ triều đình.

“Cút ngay cho ta!”

Chu Lệ gầm lên giận dữ, đem tuần kiểm dọa tới mức run rẩy, vội chạy sang một bên, Chu Lệ thúc ngựa phóng về phía đầu cầu.

“Yến vương, xin dừng bước!”

Lúc này sắc sứ triều đình đã nghe được tin tức, vừa thấy Yến vương giục ngựa vượt qua đầu cầu, lập tức hô lớn một tiếng

Sắc sứ này một mình một người, bước lên đầu cầu. Chu Lệ vốn đã giục ngựa chạy lên cầu liếc, trông thấy người đối diện đi tới, lập tức ghìm dây cương, tuấn mà hí một tiếng, bị Chu Lệ ghìm mạnh dây cương, lập tức dựng thân thể đứng thẳng, sau đó một đôi gót sắt hướng đến cầu gỗ nặng nề đạp mạnh một cái, vững vàng đứng tại chỗ. Người đối diện nọ lại không dừng lại, vững vàng từng bước một đi đến. Đi đến giữa cầu. hắn mới dừng lại.

Cầu này là cầu của tuần kiểm nhỏ, chuyên kiểm tra dân chúng, cùng với thị vệ dưới trướng Yến vương, đối diện đầu cầu, xuất hiện một đám mặc quân lính mặc trang phục cấm vệ quân, Chu Lệ một người một con ngựa đứng ở đầu cầu. Người kia đứng ở giữa cầu, tuy đối diện với Chu Lệ uy phong lẫm lẫm, nhưng không hề bị hắn chấn nhiếp, thần thái vô cùng thong dong.

Đây chỉ là một tên tiểu quan nhân, mặc một bộ quần áo quan văn cửu phẩm áo, tuổi còn rất trẻ, chỉ trên dưới ba mươi tuổi, không phải nhân vật gì rất cao. Nhưng trên vai hắn, có tứ phương tiểu kì. Tứ phương tiểu kì đón gió tung bay, tựa như võ tướng múa trên sân khấu.

Bên hông Hắn có lệnh bài tứ phương, lúc đi lại phát ra ánh sáng vàng chói, lệnh bài đó là dùng gỗ đoạn mộc phết sơn vàng lên mà tạo thành, kim bài và tứ phương tiểu kì đều chỉ có một chữ bên trên: “Lệnh!”, lệnh bài vua ban!”

Hoàng đế lại dùng đến cả vương bài. Người cầm vương bài, có thể trực tiếp tử hình mệnh quan triều đình kháng lệnh!

Hai bên cầu gỗ đều có rất nhiều người, nhưng không phát ra một chút âm thanh nào, tất cả mọi người nín thở nhìn, chỉ nước dưới cầu vẫn chảy cuồn cuộn. Không cần biết ngươi là một phương phiên vương, quyền sanh sát vẫn trong tay khâm sai đại thần đại biểu cho hoàng đế, có chỗ nào dám phản kháng không thuận theo, lập tức giết chết.

"Yến vương điện hạ, tiên đế để lại di chiếu, tất cả chư vương khóc tang ở bốn quốc, không cần vào kinh thành, mời Vương gia lập tức chạy về đất

phong của ngài".

"Nói bậy!"

Chu Lệ nhăn trán quát, hắn nắm chặt lấy dây cương, không kềm được giận dữ nói: "Ngươi đây là ngụy chiếu! Là ngụy chiếu! Ta là con trai tiên đế. Phụ hoàng băng hà, người làm con không thể đến linh tiền giữ đạo hiếu, không thể đưa phụ hoàng nhập thố?

Thiên hạ có đạo lý nào như vậy?", tiểu quan nhân kia không hề tức giận, chỉ cười nhẹ một tiếng nói: "Vương gia biết đấy, tiên đế dì nhiên phải quy táng ở Hiếu Lăng, cho dù bây giờ Vương gia chạy đến phủ ứng Thiên cùng đã không kịp, kính xin Vương gia xuất ngôn cẩn thận một chút. Ngươi nói hạ quan truyền lệnh là ngụy chiếu? Xin Vương gia trước tiên hãy nhìn rõ, vương bài trên người hạ quan chẳng lẽ lại là giả sao?"

Chu Lệ không lựa lời nói quát: "Phụ hoàng sao có thể hạ chiếu chỉ không thấu tình đạt lý? Cho dù không phải ngụy chiếu, đó cùng là giả mạo chỉ vua!"

Tiểu quan nhân mang vương bài nhếch miệng cười, điềm nhiên nói: "Ý Yến vương là muốn nói, đương kim hoàng thượng giả mạo chỉ dụ của vua sao?"

Chu Lệ mặc dù đang cuồng nộ, nhưng nghe xong một câu hàm ấn sát khí của hắn. cùng không khỏi cả kinh, nhân tiện nói: "Nay lấy chữ hiếu làm đầu, thiên hạ đều biết, sao có thể làm ra chuyện không thấu tình đạt lý như thể này. Cái này hẳn là... cái này hẳn là bên người hoàng thượng có nịnh thần. giả mạo chỉ dụ của vua ly gián thân tình hoàng thất!"

Tiểu quan nhân trở mặt khinh khinh, lạnh lùng thốt "Tiên đế băng hà, Yến vương thân là hoàng tử, cực kỳ bi thương, do xúc động phẫn nộ nên xuất ngôn có chỗ vô lễ. Cùng chỉ là chuyện thường tình, hạ quan không tuyệt tình quá mức

. Nhưng hoàng mệnh không thể là giả, xin Yến vương điện hạ lập tức quay về Bấc Bình, nếu Vương gia không tuân theo chí dụ, xông qua cầu. tội danh kháng chỉ này, hạ quan không dám thay điện hạ đảm đương".

"Ngươi... ngươi..." Chu Lệ chỉ tay vào tiểu quan nhân, ngón tay run rẩy, sau nửa ngày không nói được một câu.

Chu Năng thấy thế, sợ Chu Lệ liều lĩnh, mất lòng binh lính, vội vàng xuống ngựa chạy lên cầu. Bắt lấy dây cương trên tay Chu Lệ, khẩn cầu nói: "Vương gia. Hoàng Thượng đã không cho phép chư vương vào kinh thành chịu tang, chúng ta... trở về Bắc Bình thiết tế, Vương gia! Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng, không thể không theo".

Thân thể Chu Lệ run rẩy nửa ngày, ngón tay vô lực thả xuống dưới, dưới cầu nước chảy, thanh âm phát ra rào rào như đang nức nở nghẹn ngào, Chu Năng thấy thể, vội vàng dắt dây cương, đem Chu Lệ chiến mà kéo trở về.

Quân dân đầu cầu đều tránh đường, yên lặng nhìn Chu Lệ, chiến mã đi xuống đầu cầu, Chu Lệ ngửa mặt lên trời cao, đột nhiên hét lớn một tiếng, dương tay về phía trước, dục ngựa chạy như mủi tên, chạy như điên, Chu Năng bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng nhảy lên ngựa, suất lình bọn thị vệ truy cản.

Tiểu quan ở đầu cầu cười lạnh một tiếng, khinh thường bìu môi, xoay người đi ra.

Chu Năng dẫn người đuổi đến một đỉnh núi. Liền gặp chiến mã của Yến vương đứng ở đó, trên yên ngựa trống trơn không người. Trong lòng không khỏi lo lắng, vội giục ngựa chạy tới gần, liền thấy Chu Lệ quỳ gối trong đám cỏ dại tùng.

Mặt hướng về phía Kim Lăng, hai tay đấm ngực, lên tiếng khóc lớn: "Cha mất không được về chịu tang, thiên hạ nào có đạo lý như vậy? Thân là con của người, không cho phép đến linh tiền tận hiếu, cùng là cốt nhục chí thân, vì sao làm nhục ta như thể?"

Bọn người Chu Năng nhìn nhau, lén lút đứng ở đằng kia, không dám phát ra tiếng nào.

Mấy ngày nay Hạ Tầm rất tiêu dao khoái hoạt. Tiên đế an táng, sau mấy ngày hoàng đế mới bận rộn đăng cơ, Hắn liền lấy lý do đầu vai bị thương chưa lành, xin nghỉ ngơi, mấy ngày nay một mực ở trong nhà như Lão thái gia hưởng phúc.

Tạ Tạ hôm nay cùng tới. hôm nay đã xác minh quan hệ, so với trước kia còn thân hơn rất nhiều, Hạ Tầm và tử kỳ, Tạ tạ và Tiểu Địch, bốn người vừa mới ở lạc thành sau đó đến sân vườn ngồi, đinh đầu có cây liễu che bóng, dưới chân là một tấm khăn trắng bày tiệc, bên trên đầy dưa tươi và trái cây, còn có vài chén trà.

Mấy người đang tại trò chuyện về việc Chu Duẫn vừa kế vị liền dứt khoát làm ra vài chuyện làm triều chính thay đổi.

Hoàng đế hạ chi, thăng lục bộ Thượng Thư từ chánh nhị phẩm thành chánh nhất phẩm, quan viên thuộc hạ tất nhiên tăng lên theo thứ tự, tập trung văn thần từ châu huyện tiến cử thăng lên thành ngũ phẩm. Quy mô bổ nhiệm quan viên: Nhưng cùng lúc đó, Tịnh châu huyện lại đang tiến hành xoá nhân viên thừa: Binh Bộ Thị Lang Tề thái thăng Binh Bộ Thượng Thư, hàn lâm tu soạn, Hoàng Tử Trừng ở đế sư thăng làm Thái Thường khanh, cùng quản việc tòng quân quốc sự; Giảm hình phạt, rất nhiều quan viên bởi vì tham ô nhận hối lộ vốn bị phán quyết tử hình đều được xá án tử hình.

Đối thành hình phạt lưu vong. Những cử động này, đã được rất nhiều quan viên thừa nhận. Nói đương kim hoàng thượng thi hành công chính, so với chính sách nghiêm khắc của tiên đế, như gió xuân tràn đến mặt. hóa giải sương mù.

Hạ Tầm gối lên trên đùi Tử Kỳ, câu được câu không đem chuyện phát sinh trên triều đình mấy ngày gần đây nói hết ra. Bành Tử Kỳ và Tiếu Địch nghe xong đều vui mừng nói: “Nếu nói như thể, đương kim hoàng thượng thật đúng là một minh quân”.

Tạ Tạ nghe xong lại cười lạnh không nói gì. Hạ Tầm nghiêng mắt liếc nhìn nàng, cười nói: “Nàng muốn nói chuyện gì?” Tạ Vũ Phi hừ một tiếng không nói lời nào, Hạ Tầm nói: “Ở đây không có người ngoài, nói thì nói đi, ngại cái gì?”

Tạ Vũ Phi nghe xong những lời này, trong lòng ngòn ngọt, nhân tiện nói: “Ta lại cảm thấy, đây chỉ là cách Hoàng Thượng thu mua nhân tâm thôi. những gì làm, thực sự chưa hẳn là một quân vương anh minh”.

Hạ Tầm cười nói: “A? Nói cẩn thận xem. như thể nào mà không tính là anh minh”.

Tạ Vũ Phi nói: “Nè, lục bộ Thượng Thư từ nhị phẩm nâng lên nhất phẩm, trước kia chỉ có võ tướng lập nhiều chiến công hoặc huân thích sống thọ mới có nhất phẩm, đây là đưa quan văn và võ tướng lên địa vị ngang nhau.

Thật ra bình thường vốn là quan văn quản lý chính sự, nói lên thực quyền, còn võ tướng huân thích bên trên, giờ đây sẽ đem chức vị quan văn nâng lên bằng vai phải lứa, từ nay về sau, quan văn cần phải áp võ tướng một cái đầu, nhìn như cân đối, nhưng thật ra là đánh vờ cân đối, những quan văn kia đương nhiên sẽ đong đưa cán bút liều mạng vuốt mông ngựa? Lại nhìn cái thánh chỉ này, văn thần đã ngoài ngũ phẩm ở các châu huyện có thể tiến cử hiền năng, vì sao cố ý chỉ rõ phải là văn thần?"

Tiểu Địch nhịn không được nói: "Trọng dụng quan văn có cái gì không tốt? Ta cảm thấy võ tướng chữ không nhìn được một chữ, rất thô lỗ, ngươi nhìn thiếu gia nhà ta chính là người đọc sách, lúc nào cùng biết lý lẽ, thiên hạ này, đều do người đọc sách trông coi, chẳng phải sẽ thái bình hơn rất nhiều?"

Tạ Vũ Phi liếc nàng một cái nói: "Tiểu Địch, một quốc gia, đều cần sự cân đối. Bất kể là bên nào, nếu quá mức cường thể, không có ai bằng, không phải là sự tình tốt. Tiến cử người lên, bọn họ còn có thể tiến cử người nào? Đương nhiên là người cột vào mình một sợi dây thừng, người chịu nghe lời bọn họ nói. Nhưng châu huyện này muốn diễn kịch, cắt giảm quan viên thừa, mục đích là gì?

Lại nói Đại Minh, một quan huyện nhưng có đến bốn năm người, hơn nữa còn có hơn mười vị lại, kinh chế chỉ trên dưới hai mươi người, đây là quản lý một quan huyện, thật nhiều sao? cắt giảm quan lại, càng phải ỷ lại đám quan văn, những những người đọc sách làm quan kia, có mấy người xuất thân bần hàn. nếu nói bọn liọ giựt giây để hoàng đế đưa ra quyết định này là không có tư tâm. ta không tin.

Muốn nói quan viên thừa, cùng không phải là không có, nhưng họ đều là quan viên, là trải thi cử đàng hoàng, xếp vào hàng thân thích, không để ý xuất thân, càng thanh lý quan nhân lại càng thiếu, loại sự tình này không phải càng ngày càng nhiều? Còn nữa, ngươi xem xem, xoá chủ yếu đều là

quan nhân nha môn? Hình bộ, Hộ bộ, Tuần kiểm ti, quan thu thuế muối thuế trà thuế linh, những nha môn này không phải chưởng hình tư pháp, chính là quản lý hộ dân, nếu không thì cùng là thu thuế, thuế Đại Minh ta ba mươi mốt năm, từ xưa đến nay không thấp như vậy, còn muốn xoá, ngươi nói điều này làm cho bọn họ không người nào có thể dùng, quản lý lơi lòng, đối với ai có lợi?

Ngươi còn phải chú ý, Hoàng Thượng không chỉ không tăng quan lại, những nha môn này

có rất nhiều người, nhưng có vài nha môn lại tăng thêm mấy lần người nữa. Mới vừa rồi không phải nói? Quốc Tử Giám, Hàn Lâm viện địa phương như vậy gia tăng quan viên viên đâu chỉ gấp đôi, quyền lực của bọn họ so với trước kia cùng to hơn nhiều lấm, quan văn địa phương tiến cử kia an bài ở đâu? Tất nhiên cùng đều xếp vào nha môn làm người viết lách, ngươi nói trong chuyện này ai có lợi ?".

Tạ Vũ Phi bìu môi. khinh thường nói: "Người đọc sách, hừ hừ, những người kia đọc sách so với võ tướng không đọc sách tâm địa càng đen tối, nhưng miệng lại đầy nhân nghĩa đạo đức, đem tâm tư xấu xí của bọn họ giấu ở bên trong".

Nói đến đây, nàng ái ui một tiếng, le lưỡi, xấu hổ nói với Hạ Tầm: "Ta... ta không nói chàng..."

Tiểu Địch và Tử Kỳ nghe xong đều cười thầm ở trong lòng: "Hắn à, cùng không phải là người đọc sách chính thức.", Tử Kỳ ngẫm nghi nói: "ít nhất, giảm hình phạt, đây là một chuyện tốt phải không? Tiên đế lúc còn sống, hình pháp quả thực hơi tàn khốc".

Tạ Vũ Phi tình thần đại chấn nói: "Đó là tất nhiên, cái này thật là một chuyện tốt, trước kia đi lừa gạt giang hồ... A..

Tuy mấy người sớm biết chuyện của nàng trước kia. nhưng tự mình nói ra, nàng vẫn có chút xấu hổ: "Trước kia... ta cùng rất là sợ hãi, sợ bị mất đầu... giờ đây tốt hơn nhiều, sau này quan dân có phạm vào ngũ hình giả, pháp ti dựa vào khoa đoạn Luật Đại Minh, không cho phép dùng trọng hình. Dụng hình nghiêm khắc như trong Đại Cáo bị huỷ bỏ.

Nhưng mà, tiên đế lập pháp, liên quan đến án tử hình nhiều nhất chính là quan lại làm trái pháp luật, hủ bại, thay đổi cái này vẫn người làm quan được lợi lớn nhất, đương kim hoàng thượng ở trong thâm cung, không biết việc dân gian. Hắn vừa mới đăng cơ, có nghi tới điểm này không? Ta rất hoài nghi, quan nhân Hắn tín nhiệm nhất đều là mấy quan văn, ta nghĩ sau lưng chuyện này..."

Hạ Tầm ho khan một tiếng, nghiêm trang nói: "về việc giảm hình ngục, ca vẫn đồng ý, giơ hai tay hai chân đồng ý, phải biết rằng, ca cùng là người làm quan".

Ba Nữ nhân nghe xong đều cười khanh khách, lúc này Tiếu Quản sự đi tới. Hạ Tầm đang nói giờn cùng ba nữ, thấy hắn tiến đến, liền ngồi dậy nói: "Chuyện gì vậy?"

Tiếu Quản sự nói: “Thiếu gia, một vị quan sai trong nha môn cẩm Y vệ đến đây, họ đến nói là, muốn gặp ngài”.

Hạ Tầm vui vẻ nói: “Là Lưu Ngọc Quyết sao, mau mau mời hắn vào”.

Tiếu Quản sự lường lự nói: “Cái này..

Hạ Tầm nhìn lên. Tử Kỳ, Tiểu Địch không mặc nghiêm chỉnh, chỉ là trang phục bình thường trong nhà, nhịn không được liền cười lên: “Ta cũng là người có gia quyến, tất nhiên không dẫn khách nam vào trong hậu viện nhà mình, nhập gia tùy tục, không thể quá mức thể hiện sự khác người.”, hắn liền đứng dậy, đến bên cạnh đi giày vào, sau đó hướng đến phòng khách.

Đến nơi nhìn qua, quả nhiên là Lưu Ngọc Quyết. Hạ Tầm cười nói: “Ngọc Quyết, hôm nay tại sao rảnh rỗi đến thăm ta vậy, không cần vội vã, ta gọi người chuẩn bị bàn tiệc rượu, chúng ta tâm sự một chút”, Lưu Ngọc Quyết nói: “Đại ca, không được!, ta tới là để truyền lệnh. Đại nhân còn phân phó ta làm việc, lập tức phải làm theo”.

Hạ Tầm nói: “Truyền lệnh làm cái gì?”, Lưu Ngọc Quyết nói: “Đại nhân muốn người lập tức trở lại nha môn”.

Hạ Tầm giật mình nói: “Ta còn chưa hết lịch nghỉ”.

Lưu Ngọc Khối nói: “Đại nhân nói, có đại sự mười phần quan trọng..

Hắn nhìn xung quanh, nghiêng người qua, hạ thấp thanh âm, cực kỳ hâm mộ nói: “Hoàng Thượng điểm danh muốn gặp người”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 233

Một Vạn Năm Quá Lâu

Chương 233: Một vạn năm quá lâu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm nghe nói Kiến Văn đế muốn gặp hắn, trong lòng có chút kỳ quái, vị Kiến Văn đế này vừa mới ngồi trên long ỷ, ngày trăm ngàn chuyện, tại sao lại rảnh nhớ tới tên tiểu nhân vật như hắn? Quả nhiên là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, hết lần này tới lần khác thụ nhỏ điểm, phong lại lớn chút ít, Hạ Tầm không dám chậm trễ, vội vàng trở lại bên trong, dưới sự hỗ trợ của mấy nữ nhân tử ba chân bốn cẳng ăn mặc chỉnh tề, người dẫn ra ngựa ra, theo Lưu Ngọc Quyết ra khỏi cửa phủ.

Trên đường đi hỏi tới, Lưu Ngọc Quyết thực sự không biết tình hình cụ thể trong đó, chỉ là cảm thấy có thể được hoàng để triệu kiến, đó là một sự tình cực kỳ vinh quang, đối với Hạ Tầm đã hâm mộ, lại vì hắn vui mừng. Hạ Tầm như hũ nút đuổi tới trong thành Kim Lăng, Lưu Ngọc Quyết còn có chuyện làm khác, Hạ Tầm liền thẳng hướng đi tới nha môn cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ ti.

La Khắc Địch một thân quan phục chính thức, trong tiêu sái lộ ra khí oai hùng, thấy hắn đến đây, khẽ cười nói: “Biết ngươi bị thương chưa lành, nhưng mà Hoàng Thượng triệu kiến, đó là đại sự, chậm trễ không được, đi thôi, theo ta tiến cung”.

Ngẫm nghĩ, hắn lại lo lắng dặn dò: “Thấy Hoàng Thượng, có hỏi liền đáp, thành khẩn cung huấn một ít là được, không cần quá mức sợ hãi, Hoàng Thượng đây là muốn dùng ngươi làm việc, đây cũng là điểm bắt đầu Cẩm y vệ ta quật khởi, ngươi chỉ để ý làm tốt là được”.

Hạ Tầm vẫn đang không rõ chuyện gì, lại không tiện hướng về phía Thiêm sự đại nhân hỏi, chỉ phải đáp ứng một tiếng, theo hắn đi bộ hướng hoàng cung bước đi.

Muốn nói Hạ Tầm khiến cho Kiến Văn đế hứng thú, đây là phần tấu chương Lý Cảnh Long gây nên.

Ngày đầu tiên Hạ Tầm xin nghỉ, Đế sư Hoàng Tử Trừng mời Hộ bộ Thị Lang Trác Kinh qua phủ một chuyến, thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

Trác Kính là tiến sĩ giữa năm Hồng Vũ thứ hai mươi mốt, điện thí đệ nhị danh, Bảng Nhãn, học rộng tài cao, nổi danh tài tử, mà Hoàng Tử Trừng là năm Hồng Vũ mười tám tiến thí, điện thí thứ ba, Thám Hoa, cũng đều là người học rộng tài cao, hai người giao tình gần đây thâm hậu.

Trong lúc đàm đạo, Hoàng Tử Trừng liền nói với Trác Kính: "Chư phiên nắm quyền, thật là bệnh ẩn trong gan ruột của triều đình, hôm nay Hoàng Thượng mặc dù tước binh quyền của bọn họ, nhưng bọn họ thống binh nhiều năm, trong quân rất nhiều tướng lãnh đều là bọn họ dẫn dắt lâu ngày, đây chính là không ổn thật lớn".

Trác Kính cùng hắn là hảo hữu, bình thường trao đổi cái nhìn đối với triều chính, sớm đã đạt thành chư phiên cường đại, đã chung nhận thức sẽ thành căn nguyên của họa loạn, vừa nghe lời này, nhân tiện nói: "Nói thật với Hành huynh, trong chư phiên, nếu bàn về người dẫn binh lâu ngày, chỉ có Yến phiên, hơn nữa Ý Văn Thái tử cùng Tần vương, Tấn Vương đã lần lượt mất, Yến vương hôm nay đã thành đứng đầu chư phiên, càng thành uy hiếp, theo ta thấy, là tốt hơn nếu đem Yến phiên dời Bắc Bình, rút củi dưới đáy nồi, có thể dời mầm tai họa".

Hoàng Tử Trừng vui vẻ nói: "Duy Cung nói có lý, kim thượng nhân hiểu, biết rõ bệnh ẩn trong gan ruột của triều đình, trở ngại cốt nhục chí thân, lại khó hạ quyết tâm, chúng ta làm thần tử, cũng nên vì quân phân ưu mới đúng. Vi huynh sớm có tâm hướng Hoàng thượng trần thuật, làm ngại vì vi huynh là Đế sư, nếu vi huynh ra mặt, khó tránh khỏi người ta sẽ hiểu lầm là Hoàng Thượng bày mưu đặt kế, Duy Cung có nguyện nói thẳng lên không?".

Hoàng Tử Trừng là lão sư đương kim hoàng đế, hắn vừa nói cái này, Trác Kính ngầm hiểu, lập tức một lời đáp ứng.

Sáng sớm ngày kế, cũng là ngày Hạ Tầm xin về nhà nghỉ, nha môn Thông Chính sử liền nhận được tấu chương Hộ bộ Thị Lang Trác Kính, Thông Chính sứ ti vừa thấy phần tấu

chương này đề cập tới sự việc mười phần trọng đại, không dám chậm trễ, vội vàng đăng ký, cấp tốc trình lên đại nội, thái giám đại nội công văn phòng thấy cái này cũng biết sự tình trọng đại, vội đăng ký trong danh sách, đằng sao phó bản, sau đó đem phần tấu chương này cùng vài phần tấu chương quan trọng mà hoàng đế còn chưa rảnh xử lý cùng nhau đưa lên trước.

Bởi Vì Kiến Văn vừa mới đăng cơ, vì xử lý tang sự, thành lập tân chính, các loại sự tình quá nhiều, rất nhiều tấu chương cũng chưa kịp phê duyệt, nội thị Tiểu Phó tử bưng một chồng tấu chương cao ngất, giữa đường té ngã, vội đứng lên sắp xếp lại tấu chương, cái phần tấu chương nói về chuyện tước phiên nguyên bản đặt ở phía trên nhất lại biến thành đặt tại chính giữa, kết quả Chu Duẫn Văn trước hết nhìn thấy, cũng không phải là phần tấu chương này.

Chu Duẫn Văn phê duyệt tấu chương, nhìn thấy chiến báo thắng lợi của biểu huynh Lý Cảnh Long, cố ý mở ra nhìn xem, thấy bên trong nhắc tới Dương Húc, chỉ cảm thấy người này mười phần quen tai, cẩn thận tưởng tượng, mới nhớ lại lúc trước chuyện Dương thị tông tộc gia sự náo tới triều đình, vẫn là mình ở trước mặt Hoàng tổ phụ vì Dương Húc này nói câu có ích, mới vì hắn giải vây.

Về sau hắn mới biết được, thì ra sư phụ mình là đứng ở một mặt Dương thị tông tộc, lúc ấy còn hơi có chút hối hận nói lờ lời, hôm nay xem ra, người này lại là một công trang thể quốc, mình cho hắn ân huệ, thực sự không tính oan uổng. Hôm nay tiên đế băng hà, không nên trắng trợn ca ngợi, nhưng Dương Húc đã trải qua sinh từ, triều đình nếu như không tỏ vẻ một chút, không khỏi sẽ làm cho người ta cảm thấy hoàng để thiếu tình cảm, suy nghĩ, liền xách bút ở bên lề tấu chương phê chỉ thị, cho Dương Húc làm thừa kế cẩm y bách hộ, thưởng trăm xâu tiền, lụa mười xấp.

Buông phần tấu chương này, lại phê vài phần, hắn liền thấy được Hộ bộ Thị Lang Trác Kính tước phiên sách: Yến vương trí lo tuyệt luân.

Hùng tài đại hồi, khốc loại cao đế. Bắc Bình địa thế thuận lợi, sĩ mã tinh cường, lại hệ kim, nguyên là nơi hưng khởi. Nay đề nghị phong cho Yến vương tại Nam Xương, vạn nhất có biến, cũng dể khống chế... Vài lời mong xem xét...".

Xem xét phần tấu chương này, Chu Duẫn Văn cũng có chút ngồi không yên, hắn vừa mới đăng cơ, tuy ngày đêm hy vọng bỏ cái gai trong thịt, cái đinh trong mắt này, lại sợ mình gấp không thể chờ nhắc tới việc này, khiến cho các thần tử cảm thấy Hoàng Thượng trời sinh tính lương bạc, hôm nay có thần tử đi đầu trần thuật, như vậy cũng tốt, đang vui vẻ, bỗng nghĩ đến

phần tấu chương này của Trác Kính là theo con đường chính quy tiến dần lên, Thông Chính ti, công văn phòng, cũng không biết có bao nhiêu người xem qua, vạn nhất trong đó có tai mắt người khác...

Chu Duẫn Văn sau khi do dự hồi lâu, phân phó triệu kiến Hộ bộ Thị Lang Trác Kính, vừa thấy Trác Kính, Chu Duẫn Văn liền vỗ án trách mắng: "Yến vương, chính là cốt nhục chí thân của trẫm, ngươi có thể nào làm trần thuật này, ly gián hoàng thân, thương cảm tình thúc cháu của trẫm?".

Trác Kính dập đầu nói: "Thiên tử không gia sự, nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động, cái nào cũng liên quan đến thiên hạ. Thần chỗ điều trần trần thuật, quan hệ đến thiên hạ, mong bệ hạ minh xét mà làm".

Chu Duẫn Văn đùng đùng nổi giận nói: "Hồ ngôn loạn ngữ! Nếu là Hoàng tổ phụ còn đây, thấy ngươi ly gián hoàng thúc, làm ra lời đại nghịch này, cần phải chém đầu ngươi. Trẫm niệm tình ngươi coi như là một lòng suy nghĩ vì triều đình, trang tâm có thể khen, lần này không đáng truy cứu, lui ra đi! Phần này tấu chương, lưu lại không phát!".

Quát lui Trác Kính, Chu Duẫn Văn lại tay áo nâng phần tấu chương, xoay người đi tìm Hoàng Tử Trừng, Tế Thái hai tâm phúc kia.

Đưa Yến vương đến Nam Xương? Sau đó thì sao?

Vậy cũng quá chậm! Như vậy từng bước một xuống, khi nào thì mới có thể đem các thúc thúc đều tước hết?

Chu Duẫn Văn đó là ngại một vạn năm quá lâu, chỉ tranh sớm chiều, nào đâu nhịn được làm từng bước đi tới5 nếu là hắn một bước đúng chỗ, vĩnh trừ hậu hoạn. Hôm nay Trác Kính đã trình lên, hắn đã có lý do quang minh chính đại cùng đại thần tâm phúc nhắc tới việc này, thương thảo đối sách.

Thấy Thái Phó Hoàng Tử Trừng cùng Binh Bộ Thượng Thư Tề Thái hai thân tín, Chu Duẫn Văn liền lấy ra tấu chương của Trác Kính nói: "Hai vị tiên sinh, hiện Hữu Hộ bộ Thị Lang Trác Kính, trần thuật tước phiên, cũng đưa ra đối sách, trẫm cảm thấy có chút chần chừ, không biết hai vị tiên sinh nghĩ như thế nào?".

Hai người xem qua phần tấu chương này, Hoàng Tử Trừng nhân tiện nói: "Hoàng Thượng,

thần cho rằng, tước phiên thế tại phải làm, trong trường hợp đó Trác Kính đưa ra phần sách lược này, lại là ý kiến thư sinh, không thể dùng. Thần cho rằng, lo lắng vì giang sơn xã tắc Đại Minh ta vạn năm thiên thu, nên một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, vĩnh trừ hậu hoạn".

Chu Duẫn Văn vui vẻ nói: "Tiên sinh có gì chỉ giáo, kính xin nói ra chi tiết".

Hoàng Tử Trừng đã tính trước nói: "Hôm nay chư phiên đã ngoan ngoãn giao ra binh quyền, nhưng bọn họ tọa trấn phiên quốc, vẫn đang thế lớn, hôm nay triều đình cường thịnh, tất nhiên không ngại, nếu có một ngày triều đình suy yếu, làm sao biết chư phiên không nổi dậy dị tâm? Từ đông điều đến tây, từ nam điều đến bắc, chỉ là kế tạm thích ứng, nếu muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, đối với chư phiên liền tước một lần, không có vương tước thân, liền không có tiền vốn tạo phản".

Chu Duẫn Văn mừng rờ, không ngờ vừa hỏi tới kế sách cụ thể tước phiên, hai tâm phúc lại đưa ra các ý kiến, cũng không giống nhau.

Tề Thái cho rằng, chuyện ngăn cản chư phiên vào kinh vội về chịu tang, đoạt lại binh quyền chư phiên, tuy chư phiên đều tuân chỉ làm việc, nhưng mà đối với hành động này của hoàng đế, chư phiên vương trong lòng cũng khó thoát có chút ngờ vực bất định, thần hồn nát thần tính, lúc này triều đình chỉ cần hơi có động tác, sẽ khiến cho chư phiên rõ ràng dụng ý thực sự của hoàng đế, khó tránh khỏi sẽ có người chó cùng rứt giậu.

Trong chư phiên, Yến vương Chu Lệ lớn tuổi nhất, uy vọng cao nhất, sống ở Bắc Bình, hôm nay mặc dù tước đoạt quân quyền của hắn, nhưng trong quân còn có hắn rất nhiều bộ hạ cũ, một khi hắn bởi vì hoàng đế tước phiên mà dữ dội phản kháng, nhát định gây ra mầm tai vạ thật lớn, cho nên đã muốn tước phiên, nên trước từ Yến vương ra tay, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, dẫn đầu giải quyết cái uy hiếp lớn nhất này. Yến vương chỉ cần bị tước, chư phiên còn lại cũng không làm nên chuyện gì-.

Hoàng Tử Trừng lại cho rằng, chính vì Yến vương sống Bắc Bình như thế, trong quân có thật nhiều thuộc hạ, nếu như khinh suất động thủ bắt hắn, phong hiểm liền càng lớn, không bằng đối với Yến vương trước làm ra trấn an, đồng thời chặt bỏ vây cánh của hắn, ra tay từ các chư vương khác, đợi chư vương đều bị tước sạch, cuối cùng chỉ còn lại có Yến vương một cành trụi lá, hắn một tay khó vỗ nên kêu, triều đình không cần tốn nhiều sức, là có thể đem hắn bắt lấy.

Tề Thái mặc dù cũng là văn nhân, dù sao cũng là nắm qua quân, hơi hiểu chút ít quân sự, nghe xong ý kiến ngu hủ lần này của lão hữu, liền nói: "Bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước phải bắt vua, Yến vương là lớn nhất trong chư vương, thực lực cũng hùng hậu nhất, diệt trừ Yến phiên, chư vương còn lại tất sợ hãi, không còn dám có tâm không tuân theo. Đây là cách giải quyết dứt khoát!".

Hoàng Tử Trừng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Yến vương xưa nay cung cẩn, chưa từng làm việc không hợp pháp, muốn tìm sơ hở của hắn cũng rất khó; Huống chi Yến vương hai lần ở biên cương xa xôi, cũng có chiến công, hôm nay vô tội mà tước, làm thế nào phục chúng? Triều đình thưởng phạt đều xứng đáng, không lỗi mà phạt, sao có thể là hành động của thiên tử? Yến vương thực lực tuy mạnh, trước mắt còn chưa thấy dấu hiệu phản, tùy tiện tước di, khó mà cản được miệng lưỡi của thiên hạ".

Tề Thái nói: "Như bức phản hắn, có gì khó?".

Hoàng Tử Trừng cười quỷ quyệt nói: "Trước đem vây cánh của Yến vương lột bỏ, đến lúc đó, trái phải hắn đều là binh mã triều đình, ngươi nói hắn còn có thể dấy lên sóng gió gì? Nếu như khi đó hắn thật phản, chẳng phải vừa vặn chịu mười lưỡi thiên hạ sao? Đại nghĩa nằm ở phía triều đình, chúng ta xuất sư có danh, chẳng phải vừa vặn danh chính ngôn thuận đi trừ hắn sao!".

Tề Thái thầm nghĩ gọn gàng dứt khoát tước phiên thành công, mà Hoàng Tử Trừng lo lắng lại nhiều hơn, hắn là vừa muốn tước phiên, lại.

Muốn tước một cách chính đáng, không tổn hại danh dự của Hoàng Thượng, theo hướng tốt mà nói, cái này gọi là thập toàn thập mỹ, cá cùng tay gấu đều kiêm được, theo hướng xấu thảo luận, đây là làm kỹ nữ còn muốn lập bài phường.

Hai người ai giữ ý nấy, tranh chấp không thôi, Chu Duẫn Văn là không chuẩn chủ ý, chỉ nghe công nói công có lý, bà nói bà có lý, trong lòng của hắn cũng lắc lư trái phải, khó có thể quyết định. Cứ cãi như vậy vài ngày, hai vị thư sinh dẫn ra kinh điển, thao thao bất tuyệt, một bộ dáng tủ tài tạo phản, có tranh luận ba năm cũng khó phân định rõ được, ai cũng thuyết phục không được ai, Chu Duẫn Văn kẹp ở giữa, tựa như một người vợ bé bị thất sủng, cuối cùng là không xuất ra được chủ ý nào.

Lúc này, một vị đại nho có phần được Chu Duẫn Văn thưởng thức hâm mộ đi đến, người

này đúng là Phương Hiếu Nhụ.

Phương Hiếu Nhụ đi theo "Đại Minh khai quốc văn thần đứng đầu" Hàn lâm học sĩ Tống Liêm, từ nay về sau một mực ở Thiểm Tây Hán Trung phủ học làm giáo thụ, một quan nhân cửu phẩm tiểu, nhưng mà đạo đức học vấn lại dương danh thiên hạ, Kiến Văn sau khi xưng đế, lập tức hạ chỉ triệu hắn vào kinh, giờ phút này hắn vừa mới đuổi tới kinh thành.

Phương Hiếu Nhụ tuổi hơn bốn mươi, bộ dáng hơi xanh, một thân phong độ của người trí thức. Chu Duẫn Văn thảy liền vui mừng, lập tức đem hắn liên tục thăng lên ba cấp, bổ nhiệm làm Hàn lâm Thị giảng, có tư cách ra vào cung đình, triệu kiến hoàng đế, tiến cung chỗ ngồi, lễ xưng thẳng tiên sinh mà không danh, Phương Hiếu Nhụ vô cùng cảm kích, sinh ra cảm giác tri ngộ.

Chu Duẫn Văn đối với vị đại nho Phương Hiếu Nhụ này cực kỳ tín nhiệm, vừa thấy hắn, liền lập tức đem việc mình cùng Tề Thái, Hoàng Tử Trừng thương nghị nói ra, trưng cầu ý kiến của hắn, Phương Hiếu Nhụ tuy là đại nho nổi danh, nhưng dù sao chức quan quá nhỏ, đây là lần đầu tiên ở trước mặt vua mật nghị, không khỏi có chút khẩn trương sợ hãi, hắn định lại tâm thần, cẩn thận suy xét lời nói của Tề Thái, Hoàng Tử Trừng, rồi nói: "Hoàng Thượng đôn nho tu văn, đại hưng văn trì. Khí tượng cùng tiên đế khác nhau rất lớn, thiên hạ ai cũng ca tụng. Nếu nói về đạo văn trì này, không ngoài một chữ 'Lễ'. Yến phiên mạnh, lại không có nhược điểm, nếu hư tùy tiện trừ bỏ Yến vương, nhất định sẽ có người lên án, tổn hại đến danh tiếng của bệ hạ".

Hắn dừng một chút, thấy Kiến Văn đế ngưng thần lắng nghe, khẽ gật đầu, hiển nhiên rất đồng ý xuất sư nổi danh nói như vậy, trong lòng dại định, liền men theo ý nghĩ này tiếp tục nói: "Chuyện tước phiên, phương pháp ổn thỏa tối ưu. Trước trừ chư vương, chính là tiến hành theo thứ tự, trước dễ sau khó. Một khi chư phiên cúi đầu, Yến vương có cường thịnh, lúc đó chẳng phải một tay khó vỗ nên kêu sao! Đến lúc đó, Hoàng Thượng chỉ hơi có ý bảo, Yến vương chỉ sợ sẽ muốn chủ động yêu cầu tước phiên, nếu như hắn thực có can đảm tạo phản, cũng đúng như Hoàng đại nhân nói, lại càng có nhược điểm để triều đình nắm, có thể dấy lên được sóng gió gì?".

Ba bộ xe ngựa, hai thót bên trái, một thót bên phải, Chu Duẫn Văn Văn rất dân chủ, lập tức đứng ở một bên nhiều người, liên tục gật đầu nói: "Hiếu Trực tiên sinh nói rất đúng, như vậy dựa vào ý kiến ái khanh, đại kế tước phiên sẽ bắt đầu từ ai?".

Phương Hiểu Nhụ đã lâu không giao tiếp bên ngoài, tập trang tinh thần tại Thiểm Tây nghiên cứu sách vở, nào đâu moi ra được cái đề nghị gì, không khỏi chần chừ một chút, đưa mắt nhìn về phía Hoàng Tử Trừng, Hoàng Tử Trừng thấy hắn cùng mình ý kiến giống nhau, rất là vui mừng, vội vàng đi ra giải vây nói: "Hoàng Thượng, thần cho rằng, trước tiên có thể tước Chu phiên, Chu phiên là đứng đầu chư phiên nội địa, phong quốc vị tại trang nguyên, chính là nơi tranh giành thiên hạ. Đem nơi này nắm giữ ở trong tay triều đình, vừa vặn bắc át Yến sơn, ngăn trở đường Yến vương xuôi nam. Còn nữa, Chu vương là huynh đệ đồng bào một mẹ của Yến vương, hai vương quan hệ thân mật nhất, nếu như diệt trừ Chu phiên, Yến vương liền bị chém bót một tay, thế lực sẽ càng suy yếu".

Chu Duẫn Văn nghe được long nhan cực kỳ vui vẻ, liền vội vàng nói: "Diệu kế, diệu kế, trẫm có Hiếu Trực tiên sinh, Dĩ Hành tiên sinh, Thượng Lễ tiên sinh hỗ trợ, lo gì đại sự không thành".

Thương nghị đã định, chính là bắt tay vào làm đối phó Chu vương, nhưng Chu vương làm việc mặc dù không cẩn thận bằng Yến vương, muốn tìm chút ít tội danh tước Vương tước của hắn cũng không dễ dàng, Chu vương trong năm Hồng Vũ một mình đi qua Phượng Dương một chuyến, đây có thể trở thành tội lớn mưu phản, nhưng mà lúc ấy hoàng đế Hồng Vũ còn đó, tuy nghiêm khắc trách cứ con mình một phen, nhưng lại không truy cứu sâu hơn, hôm nay sao tiện nhắc lại chuyện xưa?

Chu Duẫn Văn liền nghĩ đến cẩm Y vệ. La Khắc Địch tìm được Kiến Văn đế truyền triệu không khỏi mừng rỡ, hắn sớm biết tân đế đăng cơ như vậy, tất nhiên tước phiên, đến lúc đó nhất định sẽ đề bạt cẩm Y vệ, lại không nghĩ rằng Hoàng Thượng không thể chờ đợi được như thế, vừa mới đăng cơ không tới một tháng, đã chuẩn bị động thủ.

Chu Duẫn Văn lập tức đem La Khắc Địch truyền đến, lập tức muốn hắn truy tìm chuyện không hợp pháp của Chu vương, La Khắc Địch miệng đầy đáp ứng. Chu Duẫn Văn vẫn chưa yên tâm, lại nói: "Việc này rất quan trọng, ngươi là người chủ sự trong cẩm Y vệ trước mắt, cách đơn giản không truy được đầu mối, ngươi sẽ phái người nào đến xử lý việc này?".

La Khắc Địch nói: "Thuộc hạ của thần, có một Tổng kỳ, họ Dương tên Húc, tính cách trầm ổn, làm việc lão luyện, có thể gánh vác được trọng trách".

"Dương Húc?".

Chu Duẫn Văn đột nhiên nghĩ tới hắn hai ngày trước đọc qua phần tấu chương, ngạc nhiên nói: "Dương Húc không phải đã chết trận tại đảo Song Tự sao, ngươi trong cẩm Y vệ còn có một Dương Húc nào nữa?".

La Khắc Địch nhân tiện nói: "Hoàng Thượng, trong cẩm Y vệ chỉ có một Dương Húc này mà thôi, lúc ấy triều đình thủy sư xác thực cho là hắn đã hy sinh vì nước, ai ngờ hắn phúc lớn mạng lớn, thân chịu trọng thương mà không chết, rơi xuống biển may mắn được một ngư dân cứu lên, điều dưỡng nhiều ngày, lại nhặt về tính mạng".

Chu Duẫn Văn thầm nghĩ: "Cửu Giang nhờ Dương Húc nhập cường đạo Song Tự làm nội ứng, hắn có thể ở trong quần đạo mà không bại lộ, thật là can đảm cần trọng thông minh tuyệt luân, trẫm để cho hắn truy tìm chứng cứ phạm tội của Chu vương, là có thể đảm nhiệm" Liền vui vẻ gật đầu, ứng thừa xuống.

Tiếp đó hắn liền nghĩ đến, chính là mình vừa mới đăng cơ, dân tâm nhân vọng còn ngại không đủ, đại sự quan trọng như vậy, chính mình hẳn là nên tiếp kiến Dương Húc này một chút. Lúc trước Dương Húc cùng gia tộc nổi lên xung đột, suýt nữa thân hãm lao tù, chính là mình một lời vì hắn giải vây, nếu như đem hắn gọi tới khen ngợi và khuyến khích một phen, Dương Húc còn không cảm động đến rơi nước mắt sao? Tất nhiên tan xương nát thịt báo đáp quân ân. Chủ ý đã định, Chu Duẫn Văn mới nói ra ý chỉ bảo La Khắc Địch đưa Dương Húc đến thấy mặt vua.

Cứ như vậy, Hạ Tầm có tiến cung diện thánh thánh quyển long ân.

Hạ Tầm một lần nữa trở lại trong nội cung, nơi đây cũng đã thay đổi chủ nhân, Hạ Tầm nhìn thấy trong nội cung mỗi một cái trụ, từng cọng cây ngọn cỏ, trong lòng cũng thấy ảm đạm.

Đế vương làm cho người ta nhìn lên mà sinh lòng run rẩy kia, lão nhân ở trước mặt ấu nữ cháu yêu từ ái tường hòa kia, mặc kệ người khác đối với hắn là xấu là tốt, là sợ là kính, nhưng nhân cách mị lực của hắn lại làm cho người ta vừa thấy khó quên, mình chỉ có điều đi Hàng Châu một chuyến, khi trở về vĩ nhân phong vân một cõi kia liền đã hóa thành một nắm đất vàng, đi ở trong nội cung, vật vẫn vậy mà người không phải, thật khiến cho người ta có loại cảm giác nhân sinh vô thường.

Hạ Tầm theo La Khắc Địch đi ở trong hành lang nội cung, Chu Duẫn Văn đang ở tại cẩn thận điện thảo luận chính sự.

Công tâm mà nói, Chu Duẫn Văn là thật muốn làm ra một phen sự nghiệp lớn có lợi đối với đất nước đối với người dân, thành tựu một đời hoàng đế vĩ nghiệp, hắn tân chính cũng không phải toàn bộ đều là vô dụng, nhưng mà bất kể là so với Chu Nguyên Chương lão luyện cơ trí, hay cùng Chu Nguyên Chương xuất từ dân gian, biết rõ dân tình lịch duyệt, hắn đều kém quá xa, cho nên rất nhiều chính sách, hoặc là khuyết thiếu tầm nhìn xa, hoặc chính là bị văn thần che mắt, đem những thứ tạp nham dâng lên cho Hoàng Thượng, hắn lại không biết chân tướng.

Ví dụ như giờ phút này, kế cổ động hoàng đế triệt tiêu rất nhiều trà muối thuế ti, hình cử nha môn, dùng quan viên Giang Chiết tịch chiếm chủ thể địa vị trong triều mà đánh chủ ý tới thuế mộng.

Mấy vị quan viên Giang Chiết tịch vây quanh Chu Duẫn Văn, trước khen tặng thổi phồng một phen Kiến Văn sau khi xưng đế tân chính khí tượng đổi mới hoàn toàn như thế nào, giống như cam lộ, khắp thiên hạ thần dân vui mừng khôn xiết như thế nào, nói đến Chu Duẫn Văn mặt mày hớn hở, thật xem mình là thánh quân nhân gian, sau đó liền đánh lên trên thuế phú Giang Nam.

Giang Nam Tô Châu, Tùng Giang, Hồ Châu, Gia Hưng thuế phú bốn nơi, là cao hơn địa phương khác, bởi vì đây là những khu giàu có nhất, đương nhiên, cũng có người nói, Chu Nguyên Chương đem thuế phú bốn địa phương này đánh đặc biệt cao, là vì ở đây từng là địa bàn Trương Sĩ Thành, Chu Nguyên Chương tức giận dân chúng Giang Nam ủng hộ Trương Sĩ Thành, cho nên sau khi lập quốc ban khiển trách.

Nhưng mà khi Chu Nguyên Chương mới chỉ có một góc, thiên hạ chia năm xẻ bảy, đều có chủ khác, muốn dựa vào cách nói này, hầu như mỗi một cỗ thế lực, mỗi một chi nghĩa quân, kể cả triều đình Bắc Nguyên, lúc ấy đều có căn cứ của bọn họ, Chu Nguyên Chương muốn khiển trách, muốn phạt thuế nặng, tựa như ngoại trừ địa bàn của chính hắn lúc trước ra, khắp nơi đều nên thu thuế nặng.

Hơn nữa, Minh triều thuế má cực thấp, bất kể là điền thuế hay thương thuế. Tô Châu, Tùng Giang các khu giàu có và đông đúc thuế nặng là đối với thuế suất phổ biến này mà nói, mà bốn khu này đều là khu giàu có nhất Giang Nam thậm chí toàn bộ thiên hạ, nếu nói thuế nặng đến không cách nào thừa nhận nổi, ngăn trở kinh tế địa phương phát triển, thực sự chưa hẳn.

Chính bởi vì những khu giàu có này, các dân chúng có tiền cho nữ tử đọc sách, người ở

đây ra đọc sách nhiều nhất, tương ứng người làm quan tại triều cũng nhiều nhất, bởi vậy Chu Nguyên Chương khi khỏe mạnh từng co ra quy định: Tô Châu, Tùng Giang các quan viên quê quán Giang Nam cấm đến Hộ bộ làm quan, bởi vì triều đình ở trong các đại án, thì người của Hộ bộ đều là người có tính toán tốt, xem quan trên như tượng gỗ. Chu Nguyên Chương lo lắng bọn họ cầm giữ tài chính, thiên vị quê quán, do đó hy sinh ích lợi triều đình.

Giờ đây Chu Nguyên Chương đã chết, Chu Nguyên Chương Hồng Vũ, Chu Duẫn Văn Kiến Văn, từ nơi niên hiệu này cũng có thể thấy được, hắn muốn đi một con đường riêng, sáng tạo ra một phen vĩ nghiệp khác với tổ tiên, những quan viên này liền rục rịch, ở trước mặt Chu Duẫn Văn đều nói Giang Nam thuế phú nặng, khiến dân chúng lầm than, khổ không thể tả như thế nào, thỉnh cầu hoàng đế khai ân, giảm miễn thuế phú Giang Nam.

Phải biết rằng Giang Nam thuế nặng thật ra cũng là có khác nhau, nơi đó dân điền thuế phú cũng không cao, thuế phú cao là quan điền, cái này cũng một mực phù hợp quy củ từ xưa đến nay, nhưng Giang Nam lại là quan nhân nhiều nhất, Giang Nam quan điền tỷ lệ cũng cực cao, cái món tiền này tính xuống, liên quan đến ích lợi thiết thân của gia tộc bọn họ rất nặng. Tình hình cụ thể và tỉ mỉ bên trong Chu Nguyên Chương hiểu rõ, cho nên không người nào dám ở trước mặt hắn nói đến giảm miễn thuế phú Giang Nam, Chu Duẫn Văn lại không biết những tình hình này, nghe những quan nhân kia nói có tình có lý, không khỏi liên tục gật đầu.

Tiểu Phó tử hầu hạ ở bên người Kiến Văn đế đang vì Hoàng Thượng châm trà, nghe những quan nhân này biện hộ tình hình thê thảm như thể, không khỏi có p chút quá mức khoa trương, nhịn không được chen miệng nói: “Giang Nam đất lành, gạo một năm hai mùa, lại giao nộp lương thuế như Xuyên Thiểm Vân Quý mà gọi là công bình sao? Nếu như dân chúng Tô Châu Tùng Giang cũng thê thảm như thế, vậy dân chúng Xuyên Thiểm Vân Quý chẳng phải sớm đều chết đói sao?”.

Một vị Ngự sử nghe vậy giận dữ, nghiêm nghị mắng nhiếc nói: “Lớn mật, trong hoạn quan, cũng dám vọng nghị triều chính? Tiên đế tại vị, ai dám như thế, ngươi khinh Hoàng Thượng ta nhu nhược sao?”.

Chu Duẫn Văn vừa nghe, mặt thoáng cái đỏ bừng, vỗ án nói: “Đồ khốn kiếp, ai bảo ngươi xen vào!”.

Tiểu Phó Tử mới là một đứa nhỏ mười một mười hai tuổi, đầu tiên là bị đại thần mắng nhiếc, lại thấy hoàng đế tức giận, dưới sự hoảng hốt đụng đổ chén trà, nước nóng chảy xuống,

chảy tới trên đùi Chu Duẫn Văn, bỏng đến hắn ai da một cái nhảy dựng lên, Tiểu Phó Tử sợ đến sắc mặt trắng bệch, cuống quít quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu: "Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng, nô tỳ lắm miệng, nô tỳ lắm miệng". Nói rồi dùng sức tát vào mặt mình.

Chu Duẫn Văn bị hắn một lời tước mặt mũi, vốn là giận không kìm được, lại bị nước nóng đổ trúng, càng cực kỳ tức giận mà quát lớn: "Kéo xuống, kéo xuống, đem hoạn quan vọng nghị triều chính, bại hoại quy củ này kéo xuống đánh chết cho trẫm!".

"Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng!". Tiểu Phó Tử sợ tới mức hồn phi phách tán, ngoài cửa xông vào hai võ sĩ, không cho phân trần liền đem hắn kéo ra.

Một vị quan khinh miệt nói: "Thân thể tóc da, là do cha mẹ, những hoạn quan này tự mình hại thân thể mình, bất trang bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, tử chi không được đầy đủ, tâm địa không trọn vẹn, nào có thứ tốt gì?".

Một người khác nhân tiện nói: "Một tiểu nội thị thuận miệng một câu, tuy là tội không đáng chết, nhưng Hoàng Thượng có thể bởi vậy ngăn chặn nội hoạn tham gia vào chính sự, tránh cho những kẻ này truyền nọc độc, giết một người răn trăm người, cũng là chuyện rất là hữu ích cho giang sơn xã tắc Đại Minh ta".

Lúc này vuốt mông ngựa, bên ngoài đã truyền ra tiếng côn phốc phốc cùng tiếng Tiểu Phó Tử quá đau đớn kêu thảm lên, Chu Duẫn Văn cơn giận còn sót lại chưa hết quát: "Kéo xa chút ít mà đánh!".

Hắn phủi phủi áo bào, lần nữa ngồi xuống, thở hổn hển mấy hơi, rồi mới lên tiếng: "Các ái khanh, mời tiếp tục nói".

Chu Duẫn Văn từ nhỏ chịu sư phụ dạy bảo, đối với Hán Đường đến nay hoạn quan làm hại là căm thù đến tận xương tủy, đối với hoạn quan một loại kỳ thị cùng khinh miệt từ trong xương cốt, cũng không xem bọn họ là người. Đều nói Kiến Văn nhân từ, nhưng hắn nhân từ là phân đối tượng, Chu Duẫn Văn hạ chiếu cả nước hành khoan chính, giảm bớt hình ngục, đồng thời còn hạ một đạo chiếu thư, cố ý chiếu dụ địa phương, một khi phát hiện hoạn quan vâng lệnh đi sứ mà hoành hoành, ngược hại sĩ dân thì bắt đưa về kinh sư, tiến hành nghiêm trị.

Tại một đạo chiếu lệnh của hắn hạ xuống, rất nhiều quan lại phạm tử tội biến trọng tội, trọng tội biến nhẹ tội, nhẹ tội biến không tội, Hình bộ, Đô Sát viện luận tù, so về năm trước ít

đi hai phần ba. Nhưng mà cùng lúc đó, hắn đối với nội hoạn quản giáo so với Chu Nguyên Chương lại càng thêm nghiêm khắc, cái này cũng như Chu Duẫn Văn đồng thời xác nhập châu huyện, cắt giảm quan thừa, rồi đối với những chỗ mà hắn cho rằng quan trọng trắng trợn gia tăng biên chế quan viên vậy, hắn thi hành nền chính trị khoan hồng này đối với đối tượng khác nhau có tiêu chuẩn khác nhau, chỉ có điều cán bút nắm giữ ở trong tay quan văn, các quan văn đều nói hắn nhân từ, muôn miệng một lời nói ngàn lần không đổi, hắn là Bồ Tát sống hạ xuống mưa móc khiến cho người người được lợi.

Hạ Tầm cùng La Khắc Địch đi đến ngoài cẩn thận điện, đúng lúc trông thấy hai thị vệ một nắm mắt cá chân, một nắm tóc, không chút quan tâm mang theo một thi thể huyết nhục mơ hồ đi tới, thi thể gầy yếu mềm nhũn, một gương mặt vặn vẹo trắng bệch hướng ra phía ngoài buông thõng, Hạ Tầm nhìn lướt qua, đột nhiên thân thể chấn động, đột nhiên bước chân dừng lại, thất thanh nói: "Tiểu Phó Tử! Hai vị huynh đệ, cái này... Đây là chuyện gì?".

Hạ Tầm ở trong cung trực không lâu, hai thị vệ trực ban hôm nay.

Không nhận biết hắn, nhưng mà nhìn lên hắn mặc phi ngư bào, đó chính là huynh đệ cẩm Y vệ nhà mình, liền khách khí đáp: "Ai mà biết được tiểu hoạn quan này bởi vì sao mà chọc giận tới Hoàng Thượng, Hoàng Thượng phân phó đánh chết, vậy đánh chết chứ sao".

"Hoàng Thượng... Tiểu Phó Tử...". Hạ Tầm cổ họng phát nghẹn, một câu cũng nói không nên lời. Hai cái thị vệ hướng về phía hắn khách khí gật đầu, đem cỗ thi thể kia đi ra ngoài, Hạ Tầm quay đầu lại nhìn, ánh mắt đuổi theo thật xa.

"Dương Húc!".

Phía trước có người gọi hắn một tiếng, Hạ Tầm quay đầu thấy La Khắc Địch dừng lại bước chân, ánh mắt nghiêm khắc nhìn, thần sắc rất là không vui, liền khẽ cắn môi, cúi đầu đi theo.

***

"ừm, vậy dựa theo các khanh thương nghị, Giang Chiết phú thuế nặng, tất cả đều giảm miễn, mỗi mẫu không được quá một đấu, cứ như vậy mà định".

Chu Duẫn Văn kết thúc luận định, các quan viên vội vàng lại một phen khen tặng ca ngợi, mục đích đã đạt, lúc này mới dựa theo lễ mà lui ra, sau đó một nội thị nơm nớp lo sợ bẩm

báo: “Hoàng Thượng, La Khắc Địch, Dương Húc ở ngoài điện chờ gặp”.

Chu Duẫn Văn nghe xong, liền mỉm cười nói: “Truyền bọn họ tiến đến!”.

La Khắc Địch cùng Hạ Tầm một trước một sau tiến vào cẩn thận điện, hướng về phía vị hoàng đế trẻ tuổi này khom người thi lễ, Chu Duẫn Văn mỉm cười nói: “Ái khanh bình thân”.

Hắn nhìn Dương Húc nói: “Trẫm khi tiên đế còn sống, đã từng thấy qua ngươi, khi đó, ngươi đang trực ở trong nội cung?”.

Hạ Tầm sắc mặt hơi có chút trắng bệch, không chút biểu tình hạ thấp người nói: “Vâng, Hoàng Thượng trí nhớ tốt, vi thần lúc ấy chỉ là một thị vệ trước điện, không ngờ Hoàng Thượng ghi tạc trong lòng”.

Chu Duẫn Văn thấy hắn sắc mặt trắng bệch, thần sắc cẩn thận, thanh âm cũng có chút phát nghẹn, còn cho là hắn thấy mình có chút khẩn trương, trong lòng rất là đắc ý, liền ha ha cười nói: “Tiên đế so với trẫm nghiêm túc rất nhiều, thật không hiểu ngươi ở trước mặt tiên đế, làm thế nào chống đỡ được, không cần phải sợ hãi như vậy, trẫm cùng ngươi sớm có duyên phận. Nhớ tới, ngươi lúc trước cùng Dương thị tông tộc bởi vì chuyện cha mẹ nổi lên xung đột, sự tình một mực náo lên triều đình, lúc ấy trẫm ở trước mặt tiên đế, còn nói qua vài lời cho ngươi”.

Hạ Tầm hạ thấp người nói: “Hoàng Thượng nhân đức, vi thần ghi nhớ trong lòng”.

Chu Duẫn Văn thần sắc nghiêm túc nói: “Ngươi cho thể vì cha mẹ chịu ủy khuất, không tiếc đối kháng gia tộc uy áp, đây là chí hiếu. Quân quân thần thần phụ phụ tử tử, con người chí hiếu như thế, hẳn là người chí trang, La Khắc Địch hướng về phía trẫm tiến cử ngươi, vì trẫm làm một đại sự liên quan đến giang sơn xã tắc, phúc lợi thiên hạ vạn dân, ngươi có bằng lòng hay không?”.

Hạ Tầm thẳng tắp vểnh cái mông lên, cúi người nói: “Hoàng Thượng có lệnh, thần cần phải hết sức trang thành hiệu lực!”.

Ở trong điện, Tề Thái đối với Hoàng Tử Trừng nói: “Dĩ Hành huynh, ta nghe nói, Hoàng Thượng dùng cẩm Y vệ đi thăm dò Chu vương?”.

Hoàng Tử Trừng đọc qua một phần công hàm, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Vật tận kỳ

dụng, nhân tẫn kỳ tài, bọn họ... Không phải chính là thích hợp làm những chuyên này sao?".

Tề Thái cau mày nói: "Nhưng cẩm Y vệ... Bọn hung ưng chó dữ này, một khi đề bạt, khó tránh khỏi... Ta còn nghe nói, người phái đi chủ trì chuyện này, chính là Dương Húc, người đã dùng kế hại học sinh của ngươi, ở trong triều đã làm nhục ngươi một phen kia?".

Hoàng Tử Trừng nhíu mày, chậm rãi khép hồ sơ lại, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi nói: "Thượng Lễ, ngươi đã quên Mao Tương, Tưởng Hiến là chết như thế nào sao? Ta còn không hiểu được Cẩm Y vệ là ưng khuyển sao? Thỏ khôn chưa chết, ưng khuyển vẫn còn, dung hắn kiêu ngạo nhất thời, thì như thế nào!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 234

Cỏ Lau Trên Tường

Chương 234: Cỏ lau trên tường

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Bảo Ngọc --- 4vn. eu

Hạ Tầm trên môi chứa đựng một tầng cười lạnh như có như không, đi theo La Khắc Địch rời khỏi hoàng cung, khi đi đến góc điện, hắn quay đầu lại, lờ mờ tựa hồ nhìn thấy một tiểu nội thị chừng mười tuổi, gầy yếu giống như một con chim nhỏ tay cầm phất trần, điểm mũi chân về phía hắn chạy tới, le le đầu lưỡi, rất quan tâm nói: "Ai ui, Dương đại ca, ngươi tại sao giờ mới đến".

Hạ Tầm mạnh lắc đầu, xoay người đi ra ngoài, cũng không quay đầu.

"Dương Húc, ngươi trước trở về chuẩn bị một chút, đem sự tình trong nhà an bài tốt, sáng mai, thì đến nha môn báo tin, lình quan phòng, đến Khai Phong công tác".

Rời cung môn, La Khắc Địch đứng lại nói.

Hạ Tầm ứng tiếng, La Khắc Địch do dự một chút, nhớ tới Tiêu Thiên Nguyệt tối hôm qua tìm mình khóc lóc cầu xin tha thứ một phen, rốt cuộc cũng là người đã theo mình mấy năm, trong lòng không khỏi mềm nhũn, lại nói: "Còn nữa, ngày mai ngươi tới, Bản quan đưa ngươi một đạo công văn, hướng Hiếu Lăng vệ điều một người, cùng ngươi đi tới Khai Phong công tác".

"Ổ?".

Hạ Tầm như có cảnh giác, ngẩng đầu lên.

La Khắc Địch cười cười nói: "Tiêu Thiên Nguyệt, các ngươi trước kia cũng đã làm việc chung, phối hợp ăn ý, người này vài ngày trước bởi vì cuồng vọng tự đại, bị Bản quan giáo huấn, có lẽ giờ đây cũng nên biết thu liễm. Bảo hắn đi theo ngươi, coi như là có thêm người để hỗ trợ".

Hạ Tầm chắp chắp tay nói: "Ty chức tuân mệnh".

La Khắc Địch gật gật đầu, trở người lên ngựa, xuôi theo ngự đạo mà đi. Hạ Tầm dắt ngựa đi từng bước một thong thả ra ngự đạo, ra khỏi Chính Dương môn, đứng ở trên Trang Hòa kiều, nhìn ra sông Tần Hoài nước ung dung chảy qua sông, thở ra một ngụm trọc khí.

"Tường thượng lô vi, đầu trọng cước khinh căn để thiển; Sơn gian trúc duẩn, chùy tiêm bì hậu phúc trung không (Cỏ lau trên tường, đầu nặng, chân nhẹ, rễ nông choèn; Măng tre giữa núi, mỏ nhọn, da dầy, bụng rỗng không)".

Trong lòng nghĩ vị Kiến Văn đế kia, Hạ Tầm nhịn không được nói ra bình luận của mình đối với hắn, hướng về sông Tần Hoài khinh miệt cười, xoay người muốn rời đi.

Vừa mới xoay người, đúng lúc thấy một văn sĩ áo xanh chừng ba mươi tuổi, mặt mày thanh tủ, dáng người lại thấp lùn, đỉnh đầu chỉ tới trước ngực hắn mà thôi, trên mặt có chút mang chút ít hồng nhuận, dưới hàm một chòm râu nhàn nhạt, hai mắt trừng trừng, dường như thần kinh không quá bình thường, bước từng bước về phía lan can bảo hộ cầu, thần sắc đờ đẫn, môi có chút mấp máy, tựa như đang nói thầm cái gì đó.

Hạ Tầm nhìn hắn thần sắc dị thường, nhịn không được dụng tâm đánh giá vài lần, thấy hắn đi đến bên cạnh cầu, vịn lan can nhìn xuống nước sông dưới cầu, đột nhiên hai tay dùng sức nhấn lên lan can cầu, muốn thả người nhảy xuống. Hạ Tầm đã chú ý tới cử động của hắn, thấy tình cảnh này, vội vàng vươn tay, một nhát nắm chặt khâm bào bên hông hắn, đem hắn giật trở về.

Người nọ tướng ngũ đoản, cũng không nặng, đã bị Hạ Tầm một nhát xách trong tay.

"Ngươi làm cái gì, thả ta ra, đừng có rảnh rỗi quản chuyện của người khác".

Người nọ tức giận, liên tục giãy dụa, trong miệng còn truyền ra mùi rượu nhàn nhạt. Hạ Tầm vốn tâm tình không tốt, thấy người này một mặt tìm chết, tức giận nở nụ cười nói: "Ngươi muốn chết ở đâu không đi tìm chết, về nhà thắt cổ đi, còn có thể có một miếng đất, nhảy xuống

ở đây, chẳng phải làm ô uế sông Tần Hoài sao?".

Người nọ bị hắn trêu chọc càng thêm tức giận, liên thanh nói: "Buồn cười, thật thật buồn cười, mau buông ra, đừng tưởng rằng ngươi là một Tổng kỳ Cẩm Y vệ thì rất giỏi, Bản quan còn muốn cao hơn ngươi một bậc, thả ta ra, không ra thể thống gì".

Hạ Tầm có phần kinh ngạc, liền buông lỏng tay, ngạc nhiên nói: "Ngươi là quan? Ngươi là quan gì, nói nghe một chút".

Người nọ chỉnh lý lại y phục, ngạo nghễ nói: "Bản quan Giải Tấn, nguyên là Trung thư thứ cát sĩ, thường thị tiên để tả hữu, hôm nay... Hôm nay...".

Giải Tấn? Tổng biên soạn Vĩnh Lạc Đại Điển, Đại Minh triều đệ nhất vị nội các thủ phụ đại thần!

Chính mình vừa rồi còn ngâm qua câu đối: "Tường thượng lô vi, đầu trọng cước khinh căn để thiển; Sơn gian trúc duẩn, chủy tiêm bì hậu phúc trang không" Không thể tưởng được ở này lại gặp nguyên tác giả, Hạ Tầm càng thêm kinh ngạc, thấy hắn nghẹn lời, vô ý thức lại hỏi: "Hôm nay như thế nào?".

Giải Tấn bả vai sụp đổ xuống, ủ rũ nói: "Hôm nay, hôm nay là... Là Vệ lại tỉnh Cam Túc lan châu thị tây bắc Hà Châu...".

Hạ Tầm nghe xong thiếu chút nữa cười ra tiếng, Vệ lại? Ước chừng tương đương với một liên bộ văn thư hiện tại, Giải Tấn tại sao càng làm lại càng đi xuống?

Hạ Tầm nhìn bộ dáng của Giải Tấn, lại nhìn sông Tần Hoài, chợt nói: "Giải đại nhân cũng là bởi vì bị giáng chức đến Hà Châu làm Vệ lại, cho nên muốn nhảy xuống sông tự vẫn?".

Giải Tấn đỏ mặt lên, ậm ậm tr tr có chút nói không ra lời. Hạ Tầm thầm nghĩ: "Đây chính là tổng biên soạn Vĩnh Lạc Đại Điển hay sao, một tài tử như vậy, cũng không thể để cho hắn chết như vậy" Liền xem thường nói: "Giải đại nhân đầy bụng tài học, tại sao không có tiền đồ như vậy, thánh nhân cũng đã từng khốn cùng qua, danh thần thời cổ cũng ít có người thuận buồm xuôi gió, hôm nay đại nhân lưu lạc Hà Châu, chắc gì ngày sau không thể vị cực nhân thần?".

Giải Tấn cười thảm một tiếng, buông tay nói: "Ta? Thành sao?".

Hạ Tầm rất chăm chú nhìn gương mặt của hắn nói: "Ta xem người thiên đình no đủ, địa các phương viên, cốt cách thanh kỳ, linh căn rất tốt, ngày sau tiền đồ tất sẽ bất khả hạn lượng".

Giải Tấn sờ sờ cái cằm, mờ mịt nói: "Hiện tại cẩm Y vệ lăn lộn thảm như vậy sao, thầy tướng số cũng thu vào bên trong?".

Hạ Tầm cười ha hả, một phát bắt được cánh tay Giải Tấn nói: "Đi một chút đi, chúng ta tìm tửu điếm, vừa ăn vừa nói chuyện".

Giải Tấn lại tưởng đó là một binh lính tfm cách lừa uống rượu, vội ôm lại bên hông nói: "Ta không có tiền.

Giải Tấn trong nhà cũng không phải là nghèo túng, làm quan những năm này lại có bổng lộc, hắn sẽ không có tiền sao? Hạ Tầm khinh thường nhìn thần giữ của này, khẽ nói: "tất nhiên ta mời".

Giải Tấn nghe xong thở phào một hơi, lúc này mới đi theo hắn.

Hạ Tầm tìm một tửu điếm không lớn không nhỏ, chọn một cái bàn, gọi vài món thanh đạm, thêm một bầu rượu, rồi bảo Giải Tấn ngồi xuống, hỏi chuyện đã trải qua, lúc này mới biết sự tình lý do.

Nói tới Giải Tấn này, thật là một tài tử, năm Hồng Vũ hai mươi mốt đậu tiến sĩ, làm Trung thư thứ cát sĩ, được đi phía trước, rất được Chu Nguyên Chương coi trọng, từng hiến Thái Bình Thập Sách, được Chu Nguyên Chương khen là kỳ tài an bang tế thế, trị quốc bình thiên hạ. Còn từng nói với hắn: "Cùng ngươi nghĩa là quân thần, ân vẫn như phụ tử, biết không cần nói" Có thể làm cho người nghiêm khắc như Chu Nguyên Chương nói ra lời ôn nhu như vậy, có thể thấy được yêu mến đối với hắn.

Nhưng mà, người có tài thường tự ngạo, Giải Tấn cũng thế, hắn chỉ số thông minh rất cao, nhưng đối nhân xử thế không tốt, thứ nhất là đối với bên trên không biết uyển chuyển, tuổi trẻ khí thịnh, nghĩ gì nói đó, hai là cùng đồng liêu ở chung không hòa hợp, cậy tài khinh người, làm cho người ta ghét. Càng về sau, lại lỗ mãng giúp người làm văn hộ đưa lên trên, vì Hàn Quốc công Lý Thiện Trường minh oan.

Văn của hắn, người bên ngoài không học được, Chu Nguyên Chương liếc đã nhìn ra, Chu

Nguyên Chương mặc dù yêu kỳ tài, lại bực hắn không chừng mực, liền đem phụ thân Giải Tấn là lão bằng hữu của mình trước khi làm hoàng đế triệu vào kinh, đối với hắn nói: "Đại tài trưởng thành trễ, đưa con của ngươi về. Sau khi mười năm, trọng dụng cũng không muộn". Một câu, đem Giải Tấn hai mươi hai tuổi tạm thời rời khỏi chức vụ, trở về nhà tu dưỡng, một lần cho hắn nghỉ dài hạn mười năm.

Giải Tấn bất đắc dĩ, đành phải về nhà dốc lòng học vấn, ma luyện tính tình, mắt thấy sống qua tám năm, kỳ hạn mười năm lập tức sẽ đến, kết quả Chu Nguyên Chương quy thiên, lần này Giải Tấn mắt choáng váng, Chu Nguyên Chương từng đồng ý qua, mười năm sau để cho hắn trở lại triệu làm quan, hôm nay Chu Nguyên Chương đã chết, vua nào triều nào thì triều thần đó, đợi hai năm nữa, hoàng đế mới còn nhớ hắn là ai?

Dù thế nào, cũng nên đến trước mặt Hoàng Thượng lộ mặt một ít, cho Hoàng Thượng lưu lại điểm ấn tượng. Nhưng mẫu thân hắn vừa mới qua đời một năm, ba năm hiếu kỳ chưa qua, phụ thân tuổi cũng lớn, sao tiện vào kinh thành hoạt động? Nói đến còn chưa tới kỳ hạn mười năm mà Hoàng Thượng quy định.

Giải Tẩn rốt cuộc là một tài tử, đầu óc linh hoạt, lại bị hắn nghĩ tới lấy cớ. Trong di chiếu Tiên đế không phải nói: "Văn võ quan trong ngoài lại đồng tâm phụ chính" sao, mặc kệ hiện tại có thể phụ chính hay không, hắn còn là một quan ở kinh thành, nên tới gặp thiên tử mới lên một lần. Lại nói tới, tiên đế từng chính miệng nói với hắn: "Cùng ngươi nghĩa là quân thần, ân cùng phụ tử, biết không cần nói" Đã ân cùng phụ tử, phụ thân đã qua đời, con đi phúng điếu, là thiên kinh địa nghĩa?

Cứ như vậy, Giải Tấn đi kinh thành, kết quả lập tức rơi vào trong tay lão oan gia Viên Thái.

Viên Thái vốn là Đốc sát viện Tả đô Ngự sử, bởi vì không hợp pháp sự, bị Giải Tấn buộc tội, Chu Nguyên Chương giáng chức chức hắn, Chu.

Duẫn Văn sau khi đăng cơ điều chỉnh hàng ngũ lãnh đạo, lại đem Viên Thái đề bạt lên, Viên Thái nghe nói Giải Tẩn trở lại kinh hoạt động, lập tức đến trước mặt Chu Duẫn Văn tố cáo hắn một trạng: Tang phục không ba năm rời nhà đi xa, là bất hiếu; Tiên đế từng hứa hắn thời hạn mười năm, hôm nay mới chỉ tám năm đã quay về kinh sư, là bất trang; bất trang bất hiếu, lý nên xử tử!

Chu Duẫn Văn vừa nghe lời này liền muốn hạ chỉ chém Giải Tấn, may mắn Lễ Bộ Thị lang kiêm Hàn Lâm viện học sĩ Đổng Luân cùng Giải Tấn là đồng hương, vì hắn cầu tình nói thái tổ băng hà, Giải Tấn vứt bỏ gia sự mà vì quốc sự, đây là trang hiếu không thể lường toàn mà lấy đại nghĩa, mặc dù có tội cũng không ứng giết, nếu không sẽ không khỏi rét lạnh cựu thần trang tâm tiên đế.

Thế là Chu Duẫn Văn lưới mở một mặt, đem hắn đuổi đến tây bắc.

Hạ Tầm nghe xong chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, Chu Nguyên Chương thật không có lưu lại nhân tài cho Chu Duẫn Văn? Đây là đại văn hào tổng biên soạn Vĩnh Lạc Đại Điển, người nhậm chức đầu tiên nội các thủ phụ của Vĩnh Lạc vương triều, chính trị gia kiệt xuất sáu năm làm Thủ phụ Đại học sĩ, cho tới tây bắc biên phòng làm văn thư Liên bộ...

Giải Tấn vừa nói vừa uống, càng nói càng thương tâm, nước mũi trộn với nước mắt, đến cuối cùng lại lên tiếng khóc lớn lên, dẫn tới trong tửu quán rất nhiều khách đều hướng tới đây nhìn, Hạ Tầm cười khổ trà tiền, dìu lên Giải Tấn, đối với tửu khách môn liên tục gật đầu nói: "Bằng hữu của ta tửu phẩm không tốt, ha ha, uống rượu vào là gào khóc lớn, không cần để ý đến hắn, không cần để ý đến hắn".

Hạ Tầm đỡ Giải Tấn đi ra, an ủi một trận, lại thề thốt hướng về phía hắn cam đoan, là vàng cũng sẽ sáng lên, minh châu sẽ không vĩnh viễn bị long đong, đi tây bắc một lần, rõ ràng hơn dân tình quân tình, chưa hẳn đã là một chuyện xấu, trong triều đã còn có bằng hữu, nói không chừng năm ba năm công phu, hắn sẽ lại được triều đình đề bạt.

Giải Tấn vốn chính là người có chỉ số thông minh khá cao, đã kể ra được oan khuất trong lòng, cũng thư thái hơn rất nhiều, tâm tư tìm chết cũng đã nhạt, hắn càng nghĩ càng cảm thấy Hạ Tầm nói có đạo lý, đợi khi Hạ Tầm đem hắn đưa về khách điếm, trong mắt say lờ đờ tràn đầy cảm kích nói với Hạ Tầm: "Văn Hiên, hôm nay ta đã thiếu ngươi nhiều, cái mạng này, là ngươi cứu trở về, đại ân của Văn Hiên, Giải Tấn ghi ở trong lòng, một ngày kia, Giải Tấn thật có thể khổ tận cam lai, trở về triều đình, lại đến báo đáp ân đức Văn Hiên".

Hạ Tầm ứng thừa đem hắn đưa về phòng, Giải Tấn say mèm, hướng trên giường nằm xuống liền o o ngủ say, Hạ Tầm thay hắn đóng lại cửa phòng, đi đến cửa khách sạn thì đột nhiên thoáng cái ngây người: "Giải Tấn là ta cứu! Nếu như trong lịch sử hắn từng bởi vì bị giáng chức Hà Châu mà nhảy xuống sông tự vẫn, như vậy cũng không có ta trong lịch sử, là ai cứu hắn? Nếu như cũng không có một người khác tồn tại, như vậy hắn sống hay chết thật ra

chính là bị ta ảnh hưởng, như vậy trong lịch sử ta ở nơi nào? Là vì... Ta không có tiếng tăm gì sao...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 235

Kiếm Chỉ Chu Vương

Chương 235: Kiếm chỉ Chu Vương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Ngày hôm sau, Hạ Tầm đuổi tới nha môn cẩm Y vệ lình quan phòng cùng thủ dụ của La Thiêm Sự đưa ra, đi tới khách điếm mà Giải Tấn ở một chuyến, Giải Tấn hôm qua say mèm, lúc này chậm chạp tỉnh lại, đang ngồi ở trong quán ăn cháo. Hắn vóc dáng phi thường lùn, ước chừng chỉ có một mét sáu, lại là ngồi ở chỗ góc tường che bóng, nếu không phải Hạ Tầm gần đây vào cửa trước hết quan sát những chỗ thường ít để ý tới, thật đúng là không dễ dàng nhìn thấy hắn.

Hạ Tầm không để cho hắn phát hiện ra mình, lén lút quan sát, thấy vị đại tài tử này thần thái thong dong, thật là một bộ dáng khúc mắc đã giải, liền nở nụ cười, cự tuyệt điếm tiểu nhị ân cần nhường chỗ ngồi, xoay người đi ra, lên tuấn mã, thẳng đến Hiếu Lăng.

Khi Hạ Tầm đuổi tới Hiếu Lăng, ánh mặt trời ấm áp đã đem ánh nắng rải khắp mặt đất, ngẫu nhiên có chút lão binh Hiếu Lăng vệ đang tuần tra phát hiện một dân chúng đang giục ngựa chạy về phía Hiếu Lăng vệ, chỉ tưởng là dê béo mà lên ngựa, kích động nghênh đón, xách thương muốn ngăn, thấy bàn tay Hạ Tầm lộ ra một yêu bài bằng ngà, lúc này mới phun nước bọt xui xẻo, trở về vị trí.

Ở bên trong Hiếu Lăng vệ, đề phòng cũng không nghiêm mật như bên ngoài, đến nơi quan binh Hiếu Lăng vệ trú đóng, Hạ Tầm xoay người xuống ngựa, tìm một quan nhân hỏi thăm chỗ của Tiêu Thiên Nguyệt, Hạ Tầm giờ đây đã là Bách hộ, Chu Duẫn Văn đã ngự bút phê cho thăng chức một bậc, tuy Hạ Tầm không chết, cũng không nên thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra,

huống chi đang có đại sự muốn hắn làm, đúng là thủ đoạn thi ân.

Quan nhân chỉ là một Tiểu kỳ, thấy là thượng quan đến, thực sự coi như khách khí, nhưng mà thủ phần chính là thủ phần, cả đời này không làm chuyện gì có tiền đồ, chẳng những bọn họ phải thủ phần, con cháu bọn họ đời đời kế thừa chức vụ của cha đều phải thủ phần, con đường làm quan cũng không có chạy đi đâu, làm gì cũng đều lười biếng, đối với Hạ Tầm tuy khách khí, thực sự đề không nổi tinh thần vì hắn hiệu lực, sau khi chỉ chỗ cho hắn xong, liền ỉu xìu đi ra chỗ khác.

Hạ Tầm men theo phương hướng của Tiểu Kỳ chỉ đi một hồi, lại là một chỗ quân doanh, Hạ Tầm đang muốn tìm người hỏi một chút, đã thấy được Tiêu Thiên Nguyệt. Tiêu Thiên Nguyệt ngồi xổm trên một bao đất, đang nhìn về hướng Kim Lăng ngẩn người. Xưa nay hắn là chú ý hình dáng tướng mạo nhất, mỗi lần nhìn thấy hắn, luôn đem mình ăn mặc đều cẩn thận tỉ mỉ, tóc tai đều chải vuốt chỉnh tề, lúc này trên đầu lại quán đại một búi tóc, tùy tiện cài trâm, ăn mặc một bộ áo ngắn vải thô không mới không cũ, ngồi xổm nơi đó nghển cổ nhìn trời, giống như một con cóc nhìn trăng rằm vậy.

Thời gian mới có vài ngày, một người có thể biến hóa lớn như vậy sao?

Hạ Tầm dừng bước lại, chợt nhớ tới lời trước khi đi La Thiêm Sự thần sắc nghiêm túc dặn dò hắn: "Hoàng Thượng nóng lòng tước phiên, nguyên bản không cần chức cứ xác thực, muốn bắt bọn họ thì bắt, nhưng Chu vương thân là Đại hoàng tử của Hiếu Từ Cao hoàng hậu, từ nhỏ quản giáo.

Quá mức nghiêm, sau nhận phiên thì theo khuôn phép cũ, ở trong chư phiên thanh danh vô cùng tốt, được xưng là hiền vương, triều dã đều viết, phóng tầm mắt thiên hạ, cũng chỉ có Thục Vương được tiên đế khen là Thục tử tài mới có thể cùng hắn đánh đồng, nếu như không chứng cứ mà giết, thật sự không thể nào nói nổi, cho nên ngươi đi chuyến này, vô luận như thế nào, cũng phải tìm được một tội danh trọng đại đủ để đem hắn lột bỏ Vương tước".

"Đại nhân, Chu vương đã có hiền danh, cần gì phải chọn hắn ra tay đầu tiên".

"Hồ đồ, hắn là hoàng ngũ tử (con thứ năm của vua), cùng hoàng tứ tử Chu Lệ là thân huynh đệ đồng bào một mẹ, huynh đệ hai người cảm tình là tốt nhất, Hoàng Thượng lo lắng nhất chính là hai huynh đệ bọn họ liên thủ đối phó với triều đình, muốn tước một cánh tay của Yến vương, tự nhiên đem hắn là người khai đao đầu tiên. Ngươi nhớ kỹ, chuyện này phải làm cho

tốt, Cẩm Y vệ chúng ta mới có ngày nổi danh, Bản quan mưu đồ cả đời, chờ chính là hôm nay, nếu như ngươi làm hỏng đại sự này của Bản quan, mặc kệ ngươi có bao nhiêu nỗi khổ tâm, ngươi từng lập bao nhiêu công lao, Bản quan nhất định nghiêm trị không tha!".

Nói đến một câu này, khuôn mặt La Khắc Địch luôn tao nhã, phong độ nhẹ nhàng có chút vặn vẹo, có phần dữ tợn, có thể thấy được việc này trong lòng hắn là quan trọng đến bực nào.

Tiêu Thiên Nguyệt chỉ là làm việc kiêu ngạo, ngôn ngữ không khiên tốn, đã bị đại nhân giáng chức đến Hiếu Lăng, suýt nữa đời đời con cháu, vĩnh viễn là người trông lăng, nếu như cái này làm không thỏa đáng, làm hỏng kỳ vọng cả đời của La Thiêm Sự, kết cuộc của ta, chỉ sợ so với Tiêu Thiên Nguyệt còn muốn không bằng...

Nghĩ tới đây, Hạ Tầm ường lòng phát lạnh, hắn hít vào một hơi thật dài, lúc này mới giương giọng kêu: "Thiên Nguyệt, Thiên Nguyệt, Tiêu Giáo úy!".

Gọi đến tiếng thứ ba, Tiêu Thiên Nguyệt đang xuất thần mới tỉnh lại, quay đầu nhìn thấy Hạ Tầm, nhất thời vui mừng quá đỗi, hắn hầu như là lăn xuống bao đất, nói năng lộn xộn: "Tổng kỳ đại nhân, là... Có phải là đại nhân chịu xá tội của ta, bảo ta trở về? Thiêm Sự đại nhân là muốn đại nhân người tới tiếp ta trở về sao?".

Hạ Tầm không nói gì, nụ cười trên mặt Tiêu Thiên Nguyệt chậm rãi ngây dại ra, miễn cường nói: "Đại nhân... Là tới thăm ta?".

Hạ Tầm thở dài một hơi nói: "Thiêm Sự đại nhân lệnh cho ta đi làm việc, muốn ngươi đồng hành cùng ta, đây là điều lệnh, chúng ta đi gặp Vệ chỉ huy đại nhân nơi đây".

Tiêu Thiên Nguyệt mừng rỡ, một nhát đoạt lấy điều lệnh, ôm ở trong ngực, trong mắt tràn ra nước mắt, kích động nói: "Ta biết, ta biết, đại nhân sẽ không quên ta, đại nhân sẽ không nhẫn tâm như vậy, đại nhân... Đại nhân, Thiên Nguyệt nhất định sẽ không để cho người thất vọng, nhất định sẽ không để cho người thất vọng...

Hạ Tầm đột nhiên rùng mình, không khỏi cảm thấy có chút nổi da gà, Tiêu Thiên Nguyệt xưa nay một bộ dáng lạnh lùng, có cần nói ra những lời buồn nôn như vậy hay không? Nhưng mà ngẫm lại, nếu như mình luân lạc tới tinh trạng như thế, không những mình phải làm người trông mộ, con mình, cháu mình, đời đời cùng Đại Minh, đều phải ở nơi này thủ lăng, chỉ sợ hắn cũng chịu không được, do đó cũng đã bình thường trở lại.

Khai Phong Minh triều, bởi vì từng bị Chu Nguyên Chương lập vì Bắc Kinh, cho nên thành trì tu sửa so sánh với rất nhiều thành lớn càng chắc chắn hơn, chu vi hai mươi dăm một trăm chín mươi bước, cao ba trượng năm thước, rộng hai trượng một thước, hộ thành hà sâu một trượng, rộng năm trượng, cực kỳ khó qua, cao ngất ở đó như một bức màn chắc. Trèo lên thành lâu mà nhìn về nơi xa, Thái Hành cao thất, lại có thể như là một cái lầu cao, sông lớn cuồn cuộn, lại chỉ như là dây thắt lưng, tráng lệ bất phàm.

Hạ Tầm cùng Tiêu Thiên Nguyệt là từ Nam Yến môn vào thành, sau khi vào thành, liền tìm chỗ ở, sau đó dựa theo chỉ thị La Khắc Địch, chuẩn bị cùng bí tham cẩm Y vệ tại đây bắt liên lạc. Người mật thám này cũng giống như cha của Tây Môn Khánh, đều là một đám người của cẩm Y vệ từ sớm đã bị phái ra ngoài đến địa phương ẩn nấp, lúc này đây hành động liên quan tới cẩm Y vệ quật khởi, cho nên La Khắc Địch không chút do dự vận dụng lực lượng che giấu của hắn.

Mật thám Cẩm Y vệ tại Khai Phong là một lão nhân lúc trước trong một đám Cẩm Y vệ bị phái đi từ sớm, đã hơn sáu mươi tuổi, trước mắt thân phận công khai là đại chưởng quỹ Câu Lan viện Hàn Mặc phường nổi danh phủ Khai Phong, tên gọi là Hàn Mặc.

Đại Minh kế thừa triều Nguyên, hí khúc mười phần phát đạt, lúc ấy địa phương ca múa hí khúc phồn thịnh nhất Đại Minh, phía nam chủ yếu tập trung ở Kim Lăng, phương bắc chính là Khai Phong. Hàn chưởng quỹ Câu Lan viện là hí phường lớn nhất Khai Phong, ở đây tập trung rất nhiều danh gia hí khúc, danh gia ca múa phương bắc, nhạc phường là mở tại trên đường Từ phủ.

Từ phủ ở tại phía nam Chu vương phủ, nơi này là một trong khu vực phồn hoa nhất Khai Phong, có các loại tác phường như xưởng ép dầu, xay bột... Có các loại cửa hàng như tiệm tạp hóa, hiệu cầm đồ, khách sạn, tiệm bán đồ trang sức, tiệm bán thuốc... Cách đó không xa là cửa hàng bán thổ sản vùng núi, chuyên môn sản xuất kinh doanh các loại hàng gỗ. Còn có cửa hàng lá trà, cửa hàng giấy, tiệm tơ lụa, cùng với khắc chữ, xoát chữ, làm quần áo, bán đồ sơn, bán đồ tre cùng tranh chữ dán vách.

Ba phố sáu thị, tấp nập không ngót. Dùng cái này hình thành khu vực phồn hoa nhất Khai Phong.

Hàn Mặc là một danh nhân nơi đây, bởi vì hắn mở ra ca vũ phường, nhân vật tam giáo cửu lưu tiếp xúc nhiều, tin tức linh thông, nhân mạch rộng, bởi vì thế, nhận thức người khác cũng

nhiều, Hạ Tầm cùng Tiêu Thiên Nguyệt sau khi vào khách điếm, không tiện mời hắn tiến đến, hai người hơi nghỉ ngơi một chút, trực tiếp thẳng tới Hàn Mặc phường, muốn.

Một cái nhã gian, gọi rượu và đồ nhắm, đem ám hiệu liên lạc thông qua hỏa kế không biết chút nào đưa cho Hàn chưởng quỹ, hai người liền ngồi ở trong nhã gian thưởng thức tiểu mỹ nhân trên đài vừa múa vừa hát.

Những vũ kỹ này đều là tiểu mỹ nhân mười bảy mười tám tuổi dung mạo uyển mị tư thái yểu điệu, vừa múa vừa hát mười phần đẹp mắt, hai người uống trà5 tại đó xem cũng không tính là tịch mịch. Một lát sau, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, nhận được ám hiệu của hai người Hàn Mặc liền vội vàng đi đến.

Hàn Mặc thân hình cao lớn, có chút còng lưng, tinh thần lại rất quắc thước, một gương mặt rất bình thường, mang nụ cười theo thói quen. Hạ Tầm vừa thấy hắn, lập tức đứng lên, lại không luận lão nhân kia cùng hắn so sánh với chức quan ai cao ai thấp, chỉ bằng lão nhân kia phụng mệnh ẩn núp đến tận giờ, làm ra hy sinh trọng đại cả đời mai danh ẩn tích, không cùng cố hương và người thân liên lạc, đã làm cho hắn tôn kính.

Thấy Hạ Tầm đứng lên, Tiêu Thiên Nguyệt vội vàng cũng đứng lên theo, từ khi bị La Thiêm Sự sung quân Hiếu Lăng vệ, Tiêu Thiên Nguyệt là thật thu liễm hơn nhiều, cũng không dám tự cao với người ở bên cạnh La đại nhân nữa, không dám sai khiến không coi ai ra gì.

Hàn Mặc tiếp nhận yêu bài cẩm Y vệ do Hạ Tầm truyền đạt, dùng ngón tay run rẩy nhẹ nhàng sờ lên, thần sắc kích động, thật lâu, từ trong hai mắt già đục ngầu nước mắt nhỏ xuống, hắn vui mừng mà chua xót nói với Hạ Tầm: "Rất nhiều năm, rất nhiều năm, ta vốn tưởng rằng, phải ở nơi này chờ thêm cả đời, rốt cuộc ta đã đợi được".

Lại chậm rãi ngẩng đầu lên, Hạ Tầm kinh ngạc phát hiện khí chất của lão đã thay đổi, nguyên vốn chỉ là một gương mặt người làm ăn tục tằng, mặt mày ngũ quan cũng không có gì biến hóa, nhưng lẳng lặng đứng ở đó, lại đột nhiên trở nên như là một thanh bảo đao ra khỏi vỏ, mơ hồ lộ ra một cỗ sát khí, cỗ sát khí này ẩn ở bên trong, cũng chỉ có người đã từng giết người qua như Hạ Tầm mới có thể cảm giác được, đối với trong mắt người khác, Hàn Mặc giờ phút này, chỉ là một lão nhân mắt chứa lệ quang, có chút kích động mà thôi.

Hàn Mặc thổn thức nói: "Năm đó, là La đại nhân phái đến Khai Phong, nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy, ta đã già, nghe nói, trong cẩm Y vệ hiện tại là Tiểu La đại nhân chủ sự?".

Hạ Tầm nói: “Đúng, hiện tại cẩm Y vệ cũng không có Đô Chỉ Huy Sứ, tất cả sự vụ, đều do La Khắc Địch La Thiêm Sự chủ trì”.

“La Khắc Địch, La Khắc Địch... Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, Tiểu La đại nhân, gọi là La Khắc Địch, một lần đó, La đại nhân dẫn hắn đến nha môn, lúc ấy hắn còn là một đứa nhỏ...

Hàn Mặc đột nhiên từ trong nhớ lại mà tỉnh táo lại, có chút xấu hổ nói: “Ngươi xem ta, rốt cuộc đã lớn tuổi, nói nhăng nói cuội, chỉ nói những điều vô dụng, không biết Tiểu La đại nhân lần này phái hai vị đến đây, là có chuyện gì cần thuộc hạ làm!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 236

Vui Vẻ Làm Tiêu Dao Vương

Chương 236: Vui vẻ làm Tiêu Dao Vương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm cùng Tiêu Thiên Nguyệt liếc nhau, mời Hàn Mặc cùng nhau ngồi xuống, lúc này mới thần sắc ngưng trọng nói: "Lần này, sự tình mười phần trọng đại, liên quan đến cẩm y vệ ta có thể một lần nữa quật khởi hay không, mà người muốn đối phó, cũng không phải là tội bình thường. Hàn lão, cần phải cẩn thận".

Hàn Mặc thói quen khom người một cái, lại hóa trang thành vẻ mặt ông chủ hí viện gặp người đều khiêm tốn cười bồi, trong mắt lão mơ hồ nổi lên một tầng hào quang sắc bén, ngạo nghễ nói: "Chúng ta là thiên tử thân quân, giục ngựa bốn biển, nhớ ngày đó, khi chúng ta uy phong, vương hầu tướng tướng, không có cánh cửa nào mà người của chúng ta gõ không mở, Bách hộ đại nhân có gì phân phó, cứ việc nói".

Hạ Tầm trầm giọng nói: "Lần này, người chúng ta muốn đối phó, là Chu vương!".

Hàn Mặc trong mắt dị sắc lóe lên, trầm trụ khí, chỉ gật gật đầu, không nói gì.

Hạ Tầm thấy hắn không chút nào đổi sắc, không khỏi âm thầm bội phục, mật điệp cẩm Y vệ già nhất nhóm này, chẳng những một lòng trang thành, hơn nữa đảm phách kiến thức, đều cũng không tệ, nhóm này tố chất đặc công, xác thực cực cao, bởi vậy có thể thấy được, cẩm Y vệ thời kỳ toàn thịnh, là nhân tài đông đúc như thế nào.

Hạ Tầm tiếp tục nói: "Chuyện chúng ta phải làm, chỉ có một việc, đó là tìm được nhược

điểm làm ác của Chu vương".

Hàn Mặc khẽ cau mày nói: "Chu vương làm người cẩn thận, muốn tìm nhược điểm của hắn, rất không dễ dàng".

Tiêu Thiên Nguyệt nở cười một tiếng nói: "Cho nên, mới phải mời Hàn lão nghĩ biện pháp".

Hắn ám chỉ nói: "Cẩm Y vệ chúng ta, muốn tìm nhược điểm của một người, trong trứng gà cũng có thể chọn được ra xương, không phải sao?".

Hàn Mặc tự nhiên rõ ràng ý tứ những lời này của hắn, hắn vừa rồi nói như vậy, cũng là không rõ ràng thái độ của triều đình, nghe Tiêu Thiên Nguyệt này vừa nói, đã biết mặc kệ chứng cứ phạm tội là thật giả, tin đồn hay động tay chân bào chế, tóm lại, nhất định phải làm cho Chu vương có tội, liền lộ ra nụ cười ngầm hiểu.

Hạ Tầm có chút nhíu nhíu mày, nhưng cái này cũng là ý tứ của La Khắc Địch, cho nên hắn chỉ có thể đè xuống sự không vui mà nói: "Ta cùng với Thiên Nguyệt vừa tới Khai Phong, đối với tình hình vị Chu vương này, còn không quá mức rõ ràng, làm phiền Hàn lão đem tình huống của Chu vương nói với chúng ta, chúng ta thương lượng một chút, nhìn xem bắt tay vào làm từ chỗ nào".

Hàn Mặc trầm ngâm nói: "Chu vương là con thứ năm của tiên đế, điểm này hai vị đương nhiên là hiểu rõ, năm thứ ba Hồng Vũ, Chu vương đầu tiên là được phong làm Ngô vương, đóng ở Phượng Dương. Bởi vì Phượng Dương là đất lành của tiên đế, Đại Minh trong đại, để cho một vị phiên vương trấn thủ, dễ dàng dẫn phát người khác suy đoán nhiều thứ, cho nên năm Hồng Vũ mười một tiên để mới cải phong vị Vương gia này làm Chu vương. Vị Chu vương này sau khi đến Khai Phong, khởi công xây dựng thủy lợi, giảm tô giảm thuế, phát phóng lương chủng, tổ chức khai khẩn đất hoang Hoàng Hà, quả thực đã làm nhiều chuyện tốt có ích cho quân dân phiên quốc.

Tiêu Thiên Nguyệt nhíu nhíu mày, những sự tình này thì không cách nào nhập tội, Khai Phong là phiên quốc của hắn, hắn khai khẩn đất hoang, khởi công xây dựng thủy lợi, phát triển kinh tế, vốn là trách nhiệm lúc ấy Chu Nguyên Chương giao phó các vị phiên vương ở trong phiên quốc phải làm, muốn nói hắn ở đây là ban ân cho dân chúng, thu mua nhân tâm cũng không được.

Tiêu Thiên Nguyệt lúc này đây bị La Khắc Địch đuổi đến Hiếu Lăng thủ phần, thật vất vả cầu được La Khắc Địch mềm lòng, cho hắn đi theo Hạ Tầm đến Khai Phong hỗ trợ, lại thấy Hạ Tầm trầm mặc không nói, hắn cố tình biểu hiện một phen, liền không kìm chế được, nhắc nhở nói: "Ngoại trừ những này, hắn còn yêu thích cái gì, có hành động gì? Chủ yếu là... Những chuyện thân là một Vương gia bình thường cũng không nên đi làm?".

Hàn Mặc nói: "A, nói đến cái này, ngược lại cũng một việc".

Tiêu Thiên Nguyệt tinh thần chấn động, nghiêng thân nói: "Hàn lão, nói mau nghe một chút".

Hàn Mặc nói: "Vị Chu vương này thích y thuật, những năm này hắn không những tự học tập y thuật, còn thuê Lý Mạch, Lưu Thuần các danh y bản địa, biên soạn Bảo Sinh Dư Lục, Tụ Trân Phương, Phổ Tề Phương.

Các loại y thư, phát hành hậu thế, nghe nói, hắn hiện tại lại đang chuẩn bị biên soạn một quyển Cứu Hoang Bản Thảo".

Tiêu Thiên Nguyệt cau mày nói: "Cứu Hoang Bản Thảo, đó là cái gì vậy?".

Hàn Mặc cất lời giải thích: "Bởi vì khu vực Hà Nam, một khi Hoàng Hà bão lụt, rất dễ dàng phát sinh hồng tai, dân chúng trôi giạt khắp nơi, áo cơm không đủ, cho nên Chu vương phái người thăm viếng gia đình người dân, ghi lại tất cả các loại cỏ cây có thể ăn đồng thời vẽ hình lại, còn mời rất nhiều lang trang, nghiên cứu nào cỏ cây có thể giải độc sau khi sử dụng...".

Hạ Tầm trầm giọng nói: "Làm như thể, rõ ràng là một vị hiền vương thương dân như con, như thế nào mà định tội".

Hàn Mặc mỉm cười nói: "Chỉ có người không làm chuyện gì, mới bắt không được nhược điểm của hắn, chỉ cần hắn làm việc, bất kể là chuyện tốt hay chuyện xấu, luôn luôn có lỗ thủng có thể tìm ra, cẩm Y vệ ta không phải là thay Hoàng Thượng làm chuyện này sao? Bách hộ đại nhân không nên gấp gáp, đối với Chu vương yêu thích, làm người, làm việc đều có tra xét tường tận rõ ràng, chúng ta cũng có thể tìm ra được chỗ có thể ra tay".

Hạ Tầm âm thầm hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Muốn nói Chu vương làm những chuyện này, thật đúng là chuyện đối với dân rất có lợi, Tụ Trân Phương của hắn bởi vì thuốc sử dụng hữu hiệu, tốn hao không cao, một khi được xuất bản, là được in lại hơn mười lần, trong Bản Thảo Cương Mục của Lý Thời Trân cũng tích dẫn rất nhiều đơn thuốc từ trong Tụ Trân Phương cùng Phổ Tế Phương, về phần Cứu Hoang Bản Thảo hắn đang biên soạn về sau thành sách cũng đối với dân chúng dân gian sinh ra tác dụng cực lớn, về sau quyển sách này rơi vào tay Nhật Bản, còn nhận lấy phần đông nhà thực vật học của Nhật Bản tôn sùng cùng học tập.

Nhưng mà, hiện tại bởi vì chu Duẫn Văn đem hắn ra tay đầu tiên, quyển sách này của hắn thời điểm xuất bản chỉ sợ là phải dời lại.

Lúc này dưới lầu trên đài vũ đạo đổi thành tạp kịch, đang diễn Đậu Nga Oan y y nha nha hát, Tiêu Thiên Nguyệt ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Còn có tình huống gì, đều nhất nhất nói ra, để xem phương diện nào dễ dàng làm việc".

Hàn Mặc ngẫm nghĩ, lại nói: "Cái khác, cũng không có chuyện gì".

Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Chu vương bản thân không có chuyện gì, nữ tử của hắn thì sao?".

Hàn Mặc vuốt chòm râu nói: "Nữ tử của Chu vương sao, để cho ta ngẫm lại...".

Hắn đếm đầu ngón tay tính một hồi nói: "Chu vương có Chính phi Phùng thị, là con gái của Tống Quốc Công Phùng Thắng, có Trắc phi Dương thị, Chu vương hiện tại đích tử hai người, thứ tử năm người, quận chúa mười một người...".

Hạ Tầm trố mắt nói: "Nhiều như vậy?".

Thật ra cái này cũng chưa tính là nhiều, Chu vương chẳng những là một vị hiền vương, càng là một vị vương rảnh rỗi, nhàn rỗi không có việc gì, thì cứ sinh con chơi, sau này vài năm hắn bị cháu Chu Duẫn Văn cách chức làm thứ dân, đưa tới vùng Vân Nam nghèo hoang vắng, hoàn cảnh thê thảm như vậy, hắn cũng không có quên sinh con, vài năm sau đó lại lục tục sinh bảy vương tử, quả nhiên là càng già càng dẻo dai.

Hàn Mặc cười nói: "Đúng vậy, vị Chu vương này nhiều con nhiều cháu, nhưng mà giờ đây Dương phi được sủng ái, cho nên đích tử của hắn chỉ có hai người. Trưởng tử gọi là Chu Hữu Đôn, đều không có một điểm bộ dáng thế tử, tự lấy một danh hào gọi là Toàn Dương đạo nhân, cha của hắn thích y thuật, hắn thích khúc nghệ, cũng có phong phạm của cha hắn, lão Hàn cùng

hắn hết sức quen thuộc, bởi vì vị thế tử này rất thích hí khúc, tạp kịch, thường xuyên chạy tới chỗ của ta, cùng những hí tử vũ kỹ kia nghiên cứu khúc nghệ".

"Người kia gọi là Chu Hữu Tấn, tính cách cùng cha và các anh em lại khác nhau rất lớn...".

Hàn Mặc trong mắt có chút lộ ra vẻ chán ghét nói: "Vị thứ tử này của Chu vương, quả thực chính là một ngoại tộc, thật không biết với cách làm người của Chu vương cùng Chu thế tử, làm sao lại có một đứa con trai như vậy, như một huynh đệ vậy, tính tình nhỏ nhen, làm người kiêu ngạo, cấu kết với một đám công tử làm chuyện xấu, lấn nam khinh nữ, quả thực chính là một mối hại trong thành Khai Phong".

Tiêu Thiên Nguyệt ánh mắt sáng lên: "Hàn lão, chúng ta có lẽ có thể bắt tay vào trên người hai vị đích tử của Chu vương này".

Hạ Tầm thật sự không muốn hại một vị hiền vương như vậy, nên nói: "Dựa vào Hàn lão nói, vị thứ tử của Chu vương này thật là một kẻ xấu, nhưng dùng thân phận phượng tử long tôn của hắn, chỉ như vậy mà nhập tội chỉ sợ còn ngại không đủ, nghĩ trèo tới phụ thân hắn một cái tội danh nuôi dạy không tốt, chỉ sợ càng... Đây chính là thân vương Đại Minh, không phải tội lớn mưu phản, thì có thể làm gì được?".

Tiêu Thiên Nguyệt cười hắc hắc, âm âm nói: "Bách hộ đại nhân rốt cuộc xuất thân là người đọc sách, đối với cẩm Y vệ ta thủ đoạn vẫn chưa hiểu rõ. Ai nói ta muốn nhập tội thứ tử Chu vương, rồi từ đây kéo tới Chu vương?".

Hạ Tầm khẽ giật mình, ngạc nhiên nói: "Vậy ý tứ của ngươi là gì?".

Hàn Mặc con mắt có chút vừa chuyển, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười hiểu ý, Tiêu Thiên Nguyệt cười nói: "Hàn lão rõ ràng rồi?".

Hàn Mặc gật đầu nói: "Đã hiểu, không biết hai vị ý định từ đích thế tử ra tay, hay theo đích thứ tử ra tay?".

Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Hai người kia, chúng ta đều muốn trông thấy, Chu vương đã không có chỗ để đánh, vậy phải hiểu nhiều hơn về hao vị vương tử này một chút".

Hàn Mặc cười nói: "Nếu là như thế, cũng dễ dàng, trước mắt đã có một vị, hai người có

thể trông thấy".

Hắn chỉ tay lên trên đài, chỉ vào người đang diễn ở trên đó nói: "Vị này, chính là thế tử Chu vương Chu Hữu Đôn".

Lúc này trên đài đang hát: "Lục nguyệt phi tuyết thiên cổ oan, huyết tiên bạch lăng tam niên hạn, hà thì tá đắc đồ long kiếm, trảm tẫn bất bình thiên địa khoan...".

***

Bắc Bình, ứng Thọ tự, thiện phòng phương trượng.

Đạo Diễn hòa thượng cùng Chu Lệ đối diện mà ngồi, chính giữa một tấm kháng bàn, trên bàn một lò đàn hương, hai bên có ly trà. Trên tường trắng như tuyết, chỉ có một chữ "Thiền" thật to, cuối cùng chữ Thiền kéo thẳng xuống dưới, hầu như lại trở thành một chữ lớn, thẳng tắp sắc bén, phảng phất như một thanh lợi kiếm treo ngược.

Chu Lệ vẫn một thân đồ tang, vốn là đồ tang màu trắng, tràn đầy tro bụi, đã nhanh biến thành màu vàng đất.

Hắn khoanh chân ngồi, hai tay đặt trên đầu gối, sắc mặt lo lắng, thật lâu không nói, Đạo Diễn cũng không sốt ruột, khoác một bộ y phục màu đen, lẳng lặng ngồi ở đối diện, trong tay phật châu từng viên chậm rãi vân vê.

Chu Lệ vừa mới trở lại Bắc Bình, đi ngang qua Khánh Thọ tự, nhớ tới vong phụ khi thiếu niên đã từng xuất gia làm tăng, mà này chủ trì tự lại là kinh học sư phụ Đạo Diễn vong phụ đã tự tay vì mình chọn lựa, nhất thời sầu não, liền nhập tự bái vọng, nhưng đến thiện phòng, ngàn câu vạn từ, lại không biết nói lên từ đâu.

Qua hồi lâu, Chu Lệ công phu thiền định cuối cùng không bằng Đạo Diễn, không kìm chế được hỏi: "Chuyện phát sinh gần đây, đại sư đều biết được?".

Đạo Diễn hòa thượng nói: "Tiên đế băng hà báo tang, thiên hạ đều nghe thấy. Di chiếu tước binh quyền chư vương, bần tăng cũng đã biết được. Vương gia vốn vội về Kim Lăng chịu tang, hôm nay lại đang ở đây, chẳng lẽ... Hoàng Thượng không cho phép vào kinh thành?".

Chu Lệ im lặng.

Đạo Diễn khe khẽ thở dài, hỏi: "Vương gia trong lòng vì sao phiền não? Chỉ là bởi vì không thể vào kinh thành chịu tang sao?".

Chu Lệ khuôn mặt có chút run rẩy xuống, trầm giọng nói: "Thân là con, không cho phép linh tiền tận hiếu, cái khuất nhục đau thương này, còn nhỏ sao?".

Đạo Diễn liếc mắt nhìn Chu Lệ nói: "Hôm này một chiếu tước binh, một sắc ngăn trở, thâm ý trong đó, chẳng lẽ không phải Vương gia càng thêm lo lắng?".

Chu Lệ thân thể chấn động, trong mắt có chút lóe lên một tầng tinh mang: "Đại sư đã nhìn ra?".

Đạo Diễn có chút vuốt cằm: "Thiên tử lòng dạ khó lường!".

Chu Lệ phẫn nộ, lớn tiếng nói: "Lấy chư vương trấn thiên hạ, là tiên đế quốc sách, thiên hạ chưa định, trong nước tà giáo hoành hành, bên cạnh Bắc Nguyên nhìn thèm thuồng, nếu không có chúng ta trấn thủ biên cương, thiên hạ sao có thể ổn như Thái Sơn? Thiên hạ này là thiên hạ Chu gia ta, Hoàng Thượng tại sao vừa mới đăng cơ, đã đối với chúng ta căm thù như thế, chúng ta đối với triều đình chẳng lẽ không đủ cung huấn sao?".

Đạo Diễn hai tay hợp lại nói: "Tiên đế là người có đại trí tuệ, anh minh ngút trời, sao lại không biết chuyện xưa loạn bảy vương, người cho chư phiên trấn thủ thiên hạ, tất cả lại đều lãnh binh quyền, cái này dĩ nhiên là tiên đế thân tình, tín nhiệm tột đỉnh, thực sự chưa hẳn sẽ không có đế vương tâm thuật. Cường phiên san sát, có thể làm hoàng đế lại thủy chung chỉ có một, các phiên thế lực cài răng lược, tất nhiên kìm chế lẫn nhau, giám thị lẫn nhau, trừ khi trong triều đình trụ cột cực kỳ suy yếu, ai có thể thành nên chuyện?

Khi trụ cột ở giữa chính xác suy yếu đến cực điểm, cho dù không có phiên vương, chẳng lẽ sẽ không bị quyền thần mà chuyển biến? Từ Tam Hoàng Ngũ Đế cho tới bây giờ, dùng một kẻ áo vải mà thành thiên tử, chỉ có Hán Lưu Bang cùng tiên đế, khác những đế vương kia, người không phải tiền triều trọng thần hoặc cường hào một phương mà khoác hoàng bào? Thật muốn đến một bước không chịu nổi như vậy, đối với tiên đế mà nói, do con cháu mình thay mặt vua vô năng, cũng còn hơn đem giang sơn đưa vào trong tay người ngoài, như thế, có thể bảo vệ giang sơn Chu gia mấy trăm năm.

Về phần thiên thu vạn thế, ha ha, tiên đế là tin mình không tin trời, hẳn là sẽ không tin

tưởng bị người hô vài tiếng vạn tuế, sẽ thật có thể thiên thu vạn tuế. Nhưng Thánh thượng hôm nay... Hiển nhiên sẽ không nghĩ như vậy. Ở trong mắt Thánh thượng, chư phiên chính là uy hiếp lớn nhất của hắn".

Chu Lệ phẫn uất nói: "Thánh thượng hôm nay đã làm hoàng trữ mấy năm, danh phận sớm định, hắn có chuyện gì lo lắng?".

Đạo Diễn nói: "Hoàng thượng có tâm bệnh, hắn là trưởng tôn tiên đế, cũng không phải đích trưởng tôn".

Chu Lệ nhụt chí nói: "Vậy Hoàng Thượng muốn binh quyền, chúng ta giao nộp, hắn không cần chúng ta thay hắn thủ giang sơn, ta cũng muốn được lòng dạ thanh thản".

Đạo Diễn vân vê phật châu, nhàn nhạt cười nói: "Ha ha, Vương gia mặc dù nghĩ như vậy, chỉ mong Hoàng Thượng do đó dừng tay mới được".

Chu Lệ trừng mắt nói: "Đại sư nói có ý gì? Không nói đến kim thượng hiếu danh thiên hạ đều nghe thấy, cho kim thượng kiêng kỵ các vị hoàng thúc, chúng ta đã giao nộp binh quyền, Hoàng Thượng còn có thể đuổi tận giết tuyệt sao?".

Đạo Diễn nói: "Bần tăng cũng hy vọng, Hoàng Thượng sẽ tới đó là ngừng. Thái tử cùng Tần vương, Tấn Vương đã qua đời, Vương gia hôm nay đã là đứng đầu các phiên vương, lại từng mấy lần thống quân biên cương xa xôi, công huân rất nhiều, chỉ sợ Hoàng Thượng kiêng kỵ nhất, chính là Vương gia ngài, Vương gia sau này nên cẩn thận làm việc, ngàn vạn lần không nên để người khác bắt lấy nhược điểm".

Chu Lệ nghe mà mồ hôi lạnh đều rơi xuống, tháng trước hắn vẫn là trọng phiên của nước, Thống Soái bắc quân, phụng mệnh phụ hoàng, thống lĩnh chư quân bắc phạt Hồ Lỗ, chỉ chớp mắt binh quyền bị tước, nghe ý tứ Đạo Diễn hòa thượng, tựa như Hoàng Thượng vẫn chưa thỏa mãn?

Ngẫm lại mình cùng đương phụ thân kim hoàng thượng, tiên hoàng Thái tò Chu Tiêu vốn huynh đệ tình thâm, kim thượng có danh nhân hiếu, mình lại đã thành thành thật thật giao ra binh quyền, Chu Lệ vẫn không chịu tin tưởng Chu Duẫn Văn sẽ có hành động tiến thêm một bước gì, liền lắc đầu nói: "Ta cũng không tin, Hoàng Thượng sẽ đuổi tận giết tuyệt".

Đạo Diễn mỉm cười nói: "Có lẽ, bần tăng nói, chỉ là tính toán chuyện xấu nhất, Hoàng

Thượng tâm ý như thế nào, bần tăng cũng không dám tự tiện suy đoán, yên lặng theo dõi kỳ biến mà thôi".

Chu Lệ đứng lên nói: "Hoàng Thượng lo lắng, ta khiển cho hắn yên tâm. Vui vẻ làm tiêu dao vương gia, thư thái tự tại, hắc! Cầu còn không được".

Đạo Diễn tùy theo đứng lên, nghe xong Chu Lệ nói những lời này, bất giác mỉm cười.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 237

Vi Thùy Phong Lộ Lập Trung Tiêu

Chương 237: Vi thùy phong lộ lập trung tiêu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm và Tiêu Thiên Nguyệt theo Chu vương thế tử Chu Hữu Đôn hai ngày, sau đó mới buông tha cho.

Bọn họ phát hiện, vị Chu vương thế tử này chính là một người thuần túy chỉ mê xem hát, hắn chẳng những thích diễn trò, còn yêu viết kịch bản, thường xuyên không thèm quan tâm thân phận Vương gia thế tử của mình, cùng với một ban đào kép và đám văn nhân không có công danh ở trong cùng một chỗ, cân nhắc chút ít kịch bản, sau đó hào hứng bừng bừng luyện tập, trình diễn, trừ thứ đó ra, không yêu thích chuyện gì khác, ở trên người hắn, rất khó thấy văn vẻ, nhiều lắm là nói hắn làm như vậy có thể mất thân phận thế tử, nhưng không thể quy vào một tội danh?

Hai người còn theo dõi vợ kế của Chu Hữu Nhiên, Chu Hữu Nhiên ngược lại thật sự là một cực phẩm, vị này Tiểu vương gia năm nay vừa mới mười tám tuổi, đại khái là do dinh dưỡng quá thừa, ngày thường dáng người cao lớn, vẻ mặt thanh xuân. Hắn yêu thích chỉ có ba điều: uống rượu, đánh nhau, lên giường. Sở dĩ nói lên giường, mà không nói chơi nữ nhân, là vì vị tiểu vương tử này yêu mến không chỉ là nữ nhân.

Việc hắn làm mỗi ngày hầu như đều không sai biệt lắm, buổi sáng rời khỏi vương phủ, tụ hợp với đám công tử ăn chơi, đi đến tửu lâu nổi danh trong thành, uống rượu mua vui, một mực uống đến sau giờ ngọ, sau đó bắt đầu dạo quanh thành, gây chuyện khắp nơi, vị vương tử này ngược lại có một chỗ tốt, không dùng thân phận vương tử áp bức người khác, gây sự cùng

với đám lưu manh vô lại, ăn chơi trác táng trên đường phố, vừa nhìn thấy chúng liền bắt đầu vung tay, nhìn thân thủ của hắn, thật đúng là đi theo danh sư luyện võ, công phu quyền cước hơi có nền tảng.

Đến khi đánh cho người khác mặt mũi bầm dập hoặc là bị người khác đánh cho mặt mũi bầm, Tiểu vương gia mới nghỉ ngơi, bữa rượu tiếp theo thì bắt đầu rồi, uống rượu xong, chính là thời gian lên giường. Hạ Tầm và Tiêu Thiên Nguyệt đi theo hắn ngày đầu tiên, phát hiện buổi tối hắn đi Câu Lan viện, xem một vở Bạch Xà Nháo Hứa Tiên, cái xuất diễn này trên cơ bản chính là hình thức ban đầu của Bạch Xà Truyện đời sau.

Bạch Xà Truyện về sau tuy là chuyện xưa ở Tây hồ, nhưng ban đầu nhất lại đúng là phát sinh từ một truyền thuyết ở Hà Nam, bạch xà tinh được một vị lão nhân Hứa gia câu thôn từ trong miệng một con hắc ưng cứu ra, bạch xà báo đáp ân cứu mạng của Hứa gia, gả cho hậu nhân Hứa gia là mục đồng Hứa Tiên. Sau khi cưới, nàng thường xuyên dùng thảo dược chữa bệnh cho thôn dân, khiến cho vùng phụ cận Kim Sơn tự hương khói vắng vẻ, hắc ưng chuyển thế là trưởng lão Kim Sơn tự Pháp Hải hòa thượng rất căm tức, quyết tâm đưa Bạch nương tử vào chỗ chết vân vân...

Chu Hữu Nhiên xem hết màn diễn liền xua đám người hầu đi, liền cùng Hứa Tiên, Bạch nương tử, Tiểu Thanh vào cùng một gian phòng, Hạ Tầm và Tiêu Thiên Nguyệt hầu cho rằng vị Tiểu vương gia này và ca ca hắn giống nhau, cũng là người yêu mến nghiên cứu hí khúc, hai người thi triển công phu "trên phòng vạch ngói" nhắm một con mắt lại qua một viên ngói nhìn vào bên trong, mới phát hiện bên trong đang có màn yêu tinh đánh nhau, tiểu vương gia cùng Hứa Tiên, Bạch nương tử, Tiểu Thanh chính là "đang đánh cùng một chỗ".

Khi đó ít có nữ tử lên đài, đào nhân đều là nam nhân giả trang, bốn nam nhân lăn cùng một chỗ, quả nhiên là một trò kinh tởm, Hạ Tầm ghê tởm chán ghét không thể nhìn, Tiêu Thiên Nguyệt lại nhìn đến say sưa có vị, thẳng đến lúc Hạ Tầm bảo, lúc này mới lưu luyến theo hắn rời đi.

Cuộc sống ngày hôm sau của vị Tiểu vương gia này cùng ngày đầu không khác nhau quá nhiều, vẫn uống rượu, đánh nhau, chỉ có điều buổi tối không tìm con hát, mà là đi thanh lâu, làm cho người mở rộng tầm mắt là, hắn tìm nữ nhân tiêu chuẩn, so với nam nhân bình thường khác nhau rất lớn, hắn không quan tâm tướng mạo thế nào, chỉ tìm ngực lớn, đêm nay Tiểu vương gia ở trong thanh lâu sau nửa ngày đến lúc bầu trời tối đen, lần này Tiêu Thiên Nguyệt cũng không thích xem.

Nhưng Hạ Tầm và Tiêu Thiên Nguyệt chú ý tới một điểm, buổi tối hắn nhất định sẽ trở lại vương phủ, bất kể là uống đến say mèm, phong lưu đến chân không thể bước đi, hắn nhất định sẽ trở lại vương phủ, tuyệt không qua đêm bên ngoài, bởi vậy có thể thấy được, Chu vương dạy dỗ vẫn rất nghiêm, chỉ là vị Tiểu vương gia này ở bên ngoài làm xằng làm bậy, lại không làm sự tình thương thiên hại lý gì, ai rỗi rãnh nhàm chán, nói cho Chu vương biết?

Người ta dù sao cũng là phụ tử, giáo huấn một chút thì thôi, mình cuối cùng vẫn là ngoại nhân, đến lúc đó không phải là được không bằng mất?

Ngày thứ ba, Hạ Tầm và Tiêu Thiên Nguyệt canh giữ ở trước cửa nhà một quả phụ đối diện tửu điếm nhỏ. Quả phụ này hơn ba mươi tuổi, tuổi có thể làm mẹ Chu Hữu Nhiên, không biết vị Tiểu vương gia này có phải là có tâm tình luyến mẫu, hết lần này tới lần khác yêu mến nàng.

Hạ Tầm liếc mắt nhìn Tiêu Thiên Nguyệt, nhàm chán nói: "Chỉ sợ có theo dõi ba năm, vị Tiểu vương gia này sống mơ mơ màng màng qua ngày, sai lầm lớn không phạm phải, nhỏ lại không quá lớn, chúng ta làm sao bây giờ? Tố cáo hắn bằng một tội phong hóa sao?".

Tiêu Thiên Nguyệt cười hì hì nói: "Muốn gán tội cho người khác, thiếu gì thủ đoạn?".

Hạ Tầm nhíu mày nói: "Ngươi có biện pháp?".

Trong lòng Tiêu Thiên Nguyệt khẽ rùng mình, lúc này mới nhớ lại Hạ Tầm là người lãnh đạo trực tiếp của mình, chính mình gạt hắn động thủ cước, sợ rằng sẽ làm hắn không vui, hôm nay Tiêu Thiên Nguyệt không dám cậy vào La Thiêm Sự, không coi ai ra gì, huống chi, hắn hiểu rõ, trong lòng La Thiêm Sự, người trước mắt này so với mình quan trọng hơn nhiều.

Tiêu Thiên Nguyệt vội hỏi: "Ty chức hôm qua mới nghĩ được một biện pháp cụ thể, cùng Hàn lão thương lượng qua, hắn cũng cảm thấy có thể làm, hiện hôm nay hắn đã tìm hiểu tin tức cụ thể, ty chức đang định sau khi trở về, liền đi Hàn Mặc phường nghe tin tức của hắn, chờ xác định xong lại báo cho đại nhân định đoạt".

Hạ Tầm nói: "Vị Tiểu vương gia này hôm nay cũng cứ như vậy, chúng ta không cần canh giữ ở chỗ này, trở về đi, vừa đi vừa nói chuyện".

"Vâng!".

Tiêu Thiên Nguyệt theo hắn rời đi, vừa đi vừa nói: "Ty chức mời Hàn lão điều tra qua, hành vi xưa nay của vị Tiểu vương gia này, Chu vương cũng không phải hoàn toàn không biết, bởi vậy thường xuyên mắng nhiếc hắn, có một lần đánh cho hắn thật đau, cũng bởi vì chuyện này nên Tiểu vương gia mới không dám qua đêm ở ngoài vương phủ, nhưng tình phụ tử từ lúc đó trở nên vô cùng ác liệt. Chu Hữu Nhiên và huynh trưởng không hợp nhau, bởi vì Chu vương một mực so sánh hắn với thể tử, cho nên hắn rất có địch ý với thế tử. Ý ty chức là, lợi dụng Chu Hữu Nhiên, chặt đi một cánh tay của hắn, chỉ cần hắn nói một tiếng Chu Vương có ý đồ mưu phản, đây sẽ là chứng cớ".

Hạ Tầm nghe đến đây, thân thể chấn động mạnh một cái, cả người bỗng dừng lại, Tiêu Thiên Nguyệt kỳ quái nhìn hắn hỏi: "Đại nhân, ngươi làm sao vậy?".

"À, không sao".

Hạ Tầm thu lại thần sắc trên mặt khiếp sợ, chậm rãi hỏi: "Bắt con cáo cha, hắn chịu làm sao?".

Tiêu Thiên Nguyệt đã tính trước, cười nói: "Thấy lợi tối mắt, hắn vì sao không chịu làm?".

Một đêm này, Hạ Tầm trăn trở, thật lâu mà vẫn khó có thể chìm vào giấc ngủ.

Đầu óc hắn rất loạn, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Hắn nghĩ đến chuyện, mình tự nhiên trở về thời đại này, nhân vật sắm vai chỉ là một người không quan trọng gì, cưới vợ, sinh con, sống vui vẻ, bình thường hết cuộc đời, thế là đủ.

Nhưng khi Tiêu Thiên Nguyệt tin tưởng mười phần đem kế hoạch của mình nói cho Hạ Tầm, hắn đã sợ ngây người.

Hắn không nhớ rõ mấy vị Vương gia khác bị Chu Duẫn Văn dùng tội danh gì bắt lại, nhưng hắn nhớ rõ chuyện của Chu vương, Chu vương bị đứa con ngỗ nghịch bất hiếu vu cáo mưu phản, hắn bị lột bỏ Vương tước, bắt trở lại kinh, nhưng trước mắt, chuyện này rõ ràng là do cẩm Y vệ bày ra, mà hắn đúng là một người chấp hành trong đó.

Hắn bắt đầu ý thức được, hắn ở thời đại này không còn là một vị khách qua đường gì nữa, hắn đã can thiệp vào quá nhiều sự tình, cải biến vận mệnh rất nhiều người. Nếu như không có

hắn vạch trần âm mưu người Bắc Nguyên, Yến vương phủ sẽ vì các loại biến cố khác mà không bị nổ tung? Nếu như hắn không bị phái đi Hàng Châu, ở Diêm quan cứu Hoàng thị, Vu Khiêm còn có thể bình an sinh ra? Nếu như hắn không có cứu Giải Tấn, tổng biên soạn Vĩnh Lạc Đại Điển, đệ nhất đại thần vương triều Vĩnh Lạc đảm nhận nội các thủ phụ có phải là sẽ thay người? Không không không, nếu như lúc trước Yến vương phủ không phải tại hắn can thiệp sao có thể bảo toàn, có lẽ Yến vương sớm đã bị nổ chết, Vĩnh Lạc sẽ.

Không thịnh thế?

"Tất cả chuyện ở tương lai, ta biết rõ một ít, căn bản chính là xuất phát từ ta, nếu không nó hẳn là một lịch sử hoàn toàn bất đồng, thay đổi hoàn toàn? Ta không phải là trải qua lịch sử, mà là sáng tạo lịch sử?".

Trong đầu Hạ Tầm mơ hồ một hồi: "Không thể nào, cho dù suy đoán của ta là thật, như vậy, về phần Vu Khiêm, chỗ ảnh hưởng của ta, chỉ là hắn sống hay chết, tương lai phát triển hay thành tựu của hắn, vẫn là do hắn cố gắng: Ta cải biến và giải quyết sinh tử cho Yến vương, tương lai bọn họ, vẫn là do chính bọn họ đi tới, còn ta? Tại ta biết rõ trong lịch sử, không có ta tồn tại, là vì ta một mực dùng phương thức ảnh hưởng đến người khác như vậy, lại thông qua những người kia sáng tạo ra thời đại này, vẫn là nói... ảnh hưởng của ta chỉ là dừng ở đây, như vậy tương lai ta có bộ dáng gì? Ta có tương lai hay không?

Hạ Tầm chìm trong mê võng, nhận thức thời đại này có thật nhiều người, rất nhiều sự việc là do hắn ảnh hưởng và can thiệp, để lại một danh tự trong sử sách, hắn rất hưng phấn. Nhưng hắn moi ruột gan, lục hết trong trí nhớ cũng không tìm thấy Dương Húc tồn tại, cho nên không khỏi lo lắng cho tương lai của chính mình.

Hạ Tầm cười khổ, người khác không biết tương lai chính mình, Chu Duẫn Văn không biết thực lực hắn cường đại như vậy mà lại tước phiên vương thất bại; Vị Yến vương cảm thấy uất nhục ở Bắc Bình kia không biết một ngày hắn có thể trở thành hoàng đế; Giải Tấn ủ rũ tới Lan châu làm liên bộ văn thư không biết hắn sẽ vì toàn bộ loài người lưu lại thịnh yến văn hóa, không biết vài năm sau, hắn sẽ trở thành người dưới một người trên vạn người, Đại Minh Thủ Phụ, nhưng vấn đề là, bọn họ đối với tương lai, tất cả đều không biết.

Mà hắn thì khác, hắn hiểu rõ tương lai phát triển ra sao, hiểu rõ vận mệnh tương lai của rất nhiều người, duy chỉ có tương lai của hắn, hắn hoàn toàn không biết gì cả. Cái loại biết trong không biết, so với người khác hoàn toàn không biết, hiển nhiên là một loại dày vò.

Trong lịch sử, ta là ai?

Nếu như ta có thể ảnh hưởng đến lịch sử, ta cũng không thể thay đổi được lịch sử ta biết rõ, nhiều hơn một ít huy hoàng, ít hơn tiếc nuối?

Hạ Tầm chợt vui mừng, chợt lo lắng, chợt phấn chấn, chợt uể oải, trong lòng bất ổn, các loại ý niệm trong đầu lướt qua liên tục, rốt cuộc sau khi không có đáp án chuẩn xác, hắn chỉ mơ hồ cảm giác được: Nếu như hắn suy đoán là thật, tương lai rất có thể còn có rất nhiều sự tích ghi lại việc quan trọng trong sử sách, chính là xuất phát từ thủ bút của Hạ Tầm hắn!

Điều này làm cho hắn mong chờ và hưng phấn, lại hơi có chút tiếc nuối: Nếu có thể xuyên việt về hiện đại, dùng lịch sử cùng các học sinh nói khoác, nói vận mệnh một người nào đó vì ta mà thay đổi, mỗi một sự kiện lịch sử là do ta can thiệp hoặc mưu đồ thành, hấp dẫn được nhiều hoa hậu giảng đường ưu ái, trâu bò không thể tả, như cẩm y dạ hành!

Hạ Tầm đang nghĩ ngợi, Tiêu Thiên Nguyệt kích động vội vàng trở về, kích động nói: “Đại nhân, Hàn lão đã rõ ràng, ngày mai chúng ta có thể hành động!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 238

Tư Vị Quyền Lực

Chương 238: Tư vị quyền lực

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Ngải Giai, hai mươi hai tuổi, nàng là một cung nữ trong Chu vương phủ, đến tuổi này, bình thường đều trả về nhà, làm hôn phối, phần lớn cung nữ tiến cung cùng Ngải Giai đều đã về nhà, nhưng Ngải Giai lại không về.

Chu vương rất yêu mến nàng, đã có ý nạp nàng thành phi ở bên cạnh, tuy còn chưa chính thức hướng về phía triều đình thỉnh phong, nhưng trong Chu vương phủ ai cũng biết, ở trong vương phủ địa vị của nàng cùng cung nữ khác vô cùng khác nhau. Lúc này, hôm nay nàng muốn về nhà cha mẹ một chút, do hoạn quan trong nội cung dùng kiệu đưa về.

Nhưng Ngải Giai trở về nhà mẹ đẻ chỉ ở lại một ngày, một tiểu nội thị trong cung chạy đến, nói là Vương gia muốn nàng trở về, Ngải cung nữ giờ đây ở trong cung trông coi một số chuyện nội vụ, nghe Vương gia có việc gấp, vội vàng theo tiểu nội thị này trèo lên xe rời đi. Nàng cũng không nhận ra tiểu nội thị này, nhưng hạ nhân trong phủ Chu vương tối thiểu hơn ngàn, có chức ti, vốn là không thể nhận ra hết, cứ hai năm lại lục tục đổi người mới, không nhận ra cũng là chuyện bình thường, nơi này chính là Khai Phong phủ, Chu vương phiên quốc, nàng làm sao có thể nghĩ đến việc bị lừa.

Ngải gia tiễn bước nữ nhi, vương phủ bên này lại không biết, nói nàng đi về với Vương gia cách đây ba ngày, đã sớm đã trở lại. Chu Hữu Nhiên trước sau như một, uống rượu đánh nhau, chơi bởi một ngày, đến tối đêm lại chạy đến Hàn Mặc phường, bên trong Hàn Mặc phường có vài tên lưu manh, nói cho hắn biết, trong sân mới tới một vũ kỹ, giọng hát cực hay,

thân thể yểu điệu, so với Phi Yến Tây Tử còn muốn xinh đẹp hơn ba phần, Chu Hữu Nhiên thích nếm thức ăn tươi, nghe mùi nữ nhi đã tới rồi.

Xưa nay hắn không hay đến Hàn Mặc phường, bởi vì đại ca hắn là Chu thế tử chu Hữu Đôn rất thích và lưu luyến ở Hàn Mặc phường, lúc này nghe nói đại ca không ở đây, lúc này mới thừa dịp mà đến. Vào trong sân, một tòa nhà ở giữa viện, kêu vài món ăn rượu ngon lên, liền xem mấy tiết mục biểu diễn, bắt đầu lên ca múa, vũ kỹ kia quả nhiên đi ra. Nhẹ nhàng gặt hái, quả nhiên dáng người vũ mị, quyến rũ vô cùng.

Chu Hữu Nhiên đang có chỗ ngứa khó gãi, lập tức thu quạt xếp lại, hướng về phía đài ngoắc một ngón tay, khó dằn nổi nói: "Lưu lại, đêm nay lưu lại, cùng ta đối ẩm".

Hàn Mặc hầu hạ ở một bên cười nói: "Tiểu vương gia hình như hơi quá gấp rút, thế nào chẳng đến vài lần, xem vài lần, gọi nàng uống chút rượu cùng Tiểu vương gia, làm quen lẫn nhau, lường tình tương duyệt, thủy nhũ giao hòa, mới có thể hầu hạ Tiểu vương gia được chu đáo".

Chu Hữu Nhiên đem quạt xếp chỉ về phía hắn, cười lạnh nói: "Hừ hừ, Hàn chưởng quỹ, đừng đem những thủ đoạn ngươi mời chào khách nhân khác lấy ra lừa ta, ta nào có rảnh rỗi như những người khác, sao không được tìm nàng vui vẻ trước? Nhìn eo nàng mềm mại, thần sắc vũ mị, cho thấy là đã trải qua gió trăng, còn muốn kẹp chặt chân làm xử nữ sao? Đừng tưởng đại ca của ta thường tới nơi này, ta không dám động đến ngươi, chọc giận ta, ta liền đập bể Hàn Mặc phường của ngươi".

Cố làm ra vẻ tức giận một phen, hù được Hàn Mặc vội vàng vái lạy đáp ứng, chu Hữu Nhiên này mới chuyển giận thành vui, đúng lúc mọi người bên trong mời rượu, chờ hắn uống đến say mèm, vài tên khích tướng kêu gào "tân lang quan" đưa vào gian phòng sớm đã chuẩn bị tốt, lúc này mới.

Tản đi.

Chu Hữu Nhiên cầm ấm trà trên bàn lên hung hăng tu một trận, vượt qua bình phong, thấy tiểu mỹ nhân đã ngủ, đang mặc áo lót, ngọc thể xinh đẹp, hơi thở thơm lừng, làm cho máu mạch người vừa thấy sôi sục, tiếc rằng trong phòng chỉ có một chiếc đèn trên tường, ánh sáng mờ ảo, thấy không rõ dung nhan nàng, Chu Hữu Nhiên này là thiếu niên gấp gáp, gần đây chỉ muốn chính mình cảm thấy sảng khoái, đâu thèm để ý cảm nhận nữ nhân kia như thế nào, mặc

dù cảm giác ánh sáng hơi mờ ảo, nhưng thưởng thức xuân sắc, hưng phấn nổi lên, thực sự không chờ được chuyện phải đi gọi người lấy đèn đến đây.

Hắn vội vàng cởi áo nới dây lưng, trần truồng bò lên trên giường, ôm lấy mỹ phụ xinh đẹp thành thục, lúc đầu nhẹ nhàng vui vẻ một phen, càng về sau càng mạnh bạo, sướng từ trong xương trở ra, cuối cùng nằm luôn ở trên người tiểu mỹ nhân o o thiếp đi...

***

Chu Hữu Nhiên bị một ly trà lạnh thức tỉnh, tỉnh lại thì phát hiện ra mình ở trong khách sạn. Hắn mặc dù say đến mức ngủ gục, nhưng bài trí trong gian phòng đó vẫn nhận ra được, ngẩng đầu nhìn xem, hai người trước mặt một ngồi một đứng, trên người đều là quan phục cẩm Y vệ, khuôn mặt giấu ở sau đèn, thấy không rõ lắm, đứng ở phía trước lại là một người thanh niên mặt mày thanh tủ, mơ hồ mang theo ít sát khí.

Chu Hữu Nhiên không khỏi kinh hãi: "Các ngươi là ai, ta đang uống rượu mà? Cái này... Đây là nơi nào?".

Thanh niên kia cười lạnh nói: "Tiểu vương gia, ngươi giờ đây không phải đang nằm mơ, tỉnh táo lại đi".

Lúc này sau lưng truyền đến âm thanh kinh hoảng của một nữ tử: "Nhị vương tử, ta... Ta tại sao ở chỗ này?".

Chu Hữu Nhiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên giường có một mỹ nhân, chỉ lấy một cái chăn đơn che thân thể, hoa dung thất sắc, mặt mày hoảng sợ, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng: "Đây không phải là Ngải Giai sao, phụ vương muốn nạp nàng nàng là phi, tại sao nàng... ở trong này? Rơi vào mắt người khác, cái này nguy rồi!".

Thì ra, Chu vương thường xuyên dẫn người đi sưu tầm cỏ cây, nghiên cứu trứ thư, không phải ngày nào cũng ở trong vương phủ, Chu Hữu Nhiên là dạng nhân vật như vậy, bên người bày ra một cô nương động lòng người lý nào mà không xâm chiếm, thị nữ Ngải Giai này ở trong hậu cung Chu vương phủ, xem như một người nổi tiếng, tuổi tác dần dần tăng, nhưng không được xuất cung, xuân tình tịch mịch, bị hắn động tay chân, nửa kéo nửa đẩy tiện thành chuyện tốt.

Càng về sau, Ngải cung nữ càng khiển cho Chu vương chú ý, muốn nạp nàng làm phi, Ngải

cung nữ một lòng muốn trèo lên chức cao, nhưng phải nói Chu vương rốt cuộc vẫn là một nam nhân hiểu việc đời, so với mao đầu tiểu tử Chu Hữu Nhiên mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, liền có ý kéo giãn khoảng cách với hắn, Chu Hữu Nhiên cũng e ngại phụ thân, dây dưa mấy lần, thấy nàng không muốn phạm, đành phải phẫn nộ dừng tay.

Nhưng lúc này Chu Hữu Nhiên cùng phụ thân và huynh trưởng mình cực kỳ bất hòa, lại đem đám công tử ăn chơi chỉ biết bốc phét khoác lác thành bạn thân, không nói chuyện với thân huynh đệ, cũng không có chuyện phong lưu nào mà chưa từng đề cập qua với bọn họ, những người này không phải người có thể thay chủ nhân giữ bí mật, lấy chỗ nghề Hàn Mặc, muốn nghe những tin tức linh tinh này, thật sự là cực kỳ lợi hại, đã bị hắn nghe được.

Nên Chu Hưu Nhiên không may, vô tình vô ý, tự nói nhược điểm, lại để cho Tiêu Thiên Nguyệt lợi dụng lấy điều này.

Chu Hữu Nhiên ngay từ đầu vốn tưởng rằng có người sắp đặt hại hắn, vơ vét tài sản, nhưng hắn rất nhanh biết được không phải điều đó, hai người kia mặc một thân y phục thường, còn có người trước mặt này cố ý dẫn dắt câu hỏi, rất nhanh khiến cho Chu Hữu Nhiên rõ ràng tất cả, hắn mặc dù là một người không làm việc đàng hoàng, công tử ăn chơi, nhưng cũng không phải là một tên ngu ngốc, làm sao không hiểu mục đích của bọn họ là gì?

“Các ngươi muốn đối phó với phụ vương ta?”.

Chu Hữu Nhiên uống rượu đánh nhau cũng không sợ cười lạnh, người này mặc dù cái gì cũng sai, ngược lại có một ý chí nhiệt tình hung ác, cười lạnh nói: “Tốt, ta ngủ với nữ nhân của phụ vương, nhưng chỉ là một người nữ nhân thôi, phụ vương có thể làm gì ta, có thể đánh chết ta được không? Các ngươi muốn đem chuyện ta gièm pha công khai? Tùy ngươi, ta không quan tâm!”.

Chu Hữu Nhiên làm ra một bộ dáng lợn chết không nước nóng, hắn biết rõ, da không còn, lông cắm ở đâu? So sánh với hậu quả nghiêm trọng của chuyện này, hắn tình nguyện bị phụ thân đánh, giam cầm, mẹ một hắn được phụ vương sủng ái, gối đầu nhiều năm, nhiều nhất là qua ba năm thời gian, hắn còn có thể đi ra, cần gì phải làm Chu vương bị tước bỏ Vương tước, coi hắn là đồ ngu ngốc?

“Không phải chúng ta muốn đối phó với phụ vương ngươi, là triều đình muốn đối phó với phụ vương ngươi” Tiêu Thiên Nguyệt mỉm cười nói: “Là Hoàng Thượng, muốn đối phó với

phụ vương ngươi".

Sắc mặt Chu Hữu Nhiên biến đổi, Tiêu Thiên Nguyệt lại nói: "Chu Hữu Đôn mới là thế tử Chu Vương, ngươi sao, tương lai chỉ có thể làm quận vương hữu danh vô thực, không có phiên quốc, chỉ có bổng lộc, ngươi cũng là đích tử của Chu vương, tại sao phải chịu đối đãi như thế? Nói thật cho ngươi biết, Hoàng Thượng muốn đối phó Vương gia, nguyên nhân chỉ có một: người Hoàng Thượng chính thức muốn đối phó, là Yến vương. Yến vương là thân ca ca của Chu vương, hai vị Vương gia gần đây đi lại thân cận, không cắt đi cánh tay hắn, Hoàng Thượng sao có thể yên tâm?

Nếu như Tiểu vương gia chịu ra mặt tố cáo Vương gia và thế tử mưu phản, ngươi ngẫm lại xem, Hoàng Thượng sẽ đối đãi với ngươi như thế nào? Hoàng Thượng dù sao cũng là đường huynh của ngươi, cũng không quyết tâm tước bỏ Chu phiên, ngươi chỉ cần chịu làm chứng lời nói của Chu vương và thế tử, chính là cách biểu lộ cõi lòng để Hoàng thượng xem, trở thành trang thần của Hoàng Thượng, vương vị này, không phải sẽ rơi vào đầu Tiểu vương gia ngươi? Đến lúc đó, ngươi mới chân chính là Vương gia".

Chu Hữu Nhiên tim đập thình thịch, thở hổn hển lên nói: "Ngươi nói, là thật?".

Tiêu Thiên Nguyệt mỉm cười nói: "Hiền danh của Hoàng Thượng, ngươi còn không biết? Nếu không vì giang sơn xã tắc, ngàn vạn bá tính yên ổn, tại sao Hoàng Thượng phải quân pháp bất kể thân thích, đối phó với ý đồ bất chính của Yến vương và Chu vương, dù là như thể, Hoàng Thượng cũng rất áy náy, ngươi nếu chịu hướng Hoàng thượng thuần phục, vương vị này, xác định vững chắc chính là ngươi, cái thành Khai Phong này, đã định sẽ là phiên quốc của ngươi".

Ánh mắt Chu Hữu Nhiên chóp động, do dự hắn lên.

Tiêu Thiên Nguyệt cầm một mảnh giấy nhàu nát chậm rãi đưa tới trước mặt hắn, tựa như một người dụ dỗ người khác bán linh hồn cho ma quỷ, mỉm cười nói: "Ký vào đây, ngươi chính là Chu vương; Không ký, cho dù Chu vương niệm tinh phụ tử, không trừng phạt ngươi, ngươi cũng phạm phải tội ngỗ nghịch bị người khác cáo trạng, bị Hoàng Thượng đày đến Phượng Dương, trọn đời không được ra ngoài, đi con đường nào, Tiểu vương gia hãy nghĩ lại!".

Chu Hữu Nhiên nhìn bản cáo trạng bút mực lâm ly ở trước mặt, trong lòng chợt vùng vẫy

quyết định.

Hạ Tầm ngồi ở sau đèn, lãnh đạm nhìn hết thảy chuyện bần thỉu xảy ra, yên lặng thở dài một tiếng, kết cuộc hắn đã biết, Chu Hữu Nhiên nhất định sẽ làm, hắn có thể thay đổi chuyện gì sao?

Chu Duẫn Văn hôm nay nắm quyền, nếu như hắn lập tức hạ chỉ, trực tiếp tước đoạt địa vị Yến vương, hắn là cường địch duy nhất không đi vào vết xe đổ của chúng huynh đệ, nói không chừng lại bó tay chịu trói, đến lúc đó, muốn chém giết muốn giết còn không phải đề người khác quyết định, muốn bất động thanh sắc giết chết Yến vương vào lúc này, bất quá cũng như bóp chết một con kiến, nhưng hắn hết lần này tới lần khác tự cho là mình thông minh, làm cái gì mà trước bẻ cánh chim, hơn nữa còn khai đao với người có hiền danh như Chu vương.

Thượng Đế muốn hắn diệt vong, cần phải làm hắn điên cuồng, điên cuồng và ngu xuẩn, là một đôi huynh đệ sinh đôi.

Giãy dụa thật lâu, tham lam rốt cuộc cũng chiếm lình nốt một chút thân tình lương tri còn lại trong nội tâm chu Hữu Nhân, hắn ký tên vào bản cáo trạng, Tiêu Thiên Nguyệt cẩn thận cuộn bản cáo trạng để vào trong ngực, mỉm cười liếc mắt nhìn mỹ nhân trên giường kia, hạ thấp người nói với Chu Hạ Nhiên: “Quấy rầy hào hứng của Tiểu vương gia, Tiểu vương gia nếu hứng thú, có thể tiếp tục, Tiểu vương gia nếu như yêu mến, tương lai nàng chính là tiểu phi bên cạnh vương gia. Đương nhiên, nếu như Tiểu vương gia lo lắng, cũng có thể làm cho nàng câm miệng vĩnh viễn”.

Ngải Giai lập tức trừng mắt hoảng sợ, Tiêu Thiên Nguyệt rất tà ác bỏ thêm một câu: “Nàng sống hay chết, đều do Tiểu vương gia ngài đến quyết định! Tư vị khống chế sinh tử người khác, rất không tồi phải không?”.

“Vương gia!”.

Ngải cung nữ lập tức từ trên giường nhảy xuống, cởi bỏ cái chăn nhào tới dưới chân Chu Hữu Nhiên, như một con chó nhỏ hướng về phía chủ nhân của mình nịnh nọt vẫy đuôi.

Chu Hữu Nhiên đột nhiên cảm thấy lâng lâng, hắn cảm thấy: Tư vị nắm quyền lực, thật không tệ!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 239

Cao Da Chó

Chương 239: Cao da chó

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

"Tốt, tốt tốt tốt, Dương Húc, ngươi quả nhiên có khả năng, trẫm không nhìn lầm ngươi, nhanh như vậy, đã có chứng cớ Chu vương mưu phản".

Chu Duẫn Văn cầm bản cung khai của Chu Hữu Nhiên liền vui mừng ra mặt.

Hạ Tầm khom người, khô khan nói: "Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ, vi thần chỉ là hoàn thành bản phận mà thôi".

La Khắc Địch mỉm cười nhìn hắn một cái, nói với Chu Duẫn Văn: "Cẩm Y vệ mặc dù trải qua cắt giảm bốn phía, may mắn vẫn còn có một số người làm việc trầm ổn lão luyện người, Hoàng Thượng phái bọn họ đi, bọn họ tất nhiên đem hết toàn lực hoàn thành công việc. Sau này Hoàng Thượng có phân công chuyện gì, chỉ cần phân phó xuống, trên dưới cẩm Y vệ, vẫn kiệt lực thuần phục Hoàng Thượng, phụ tử vi thần hai đời làm việc vì triều đình, đăm chiêu suy nghĩ, luôn làm theo tư tưởng của Hoàng Thượng".

Chu Duẫn Văn khẽ chau mày, Hoàng Tử Trừng đã nói qua, chuyện này giao cho Cẩm Y vệ lo liệu là tốt nhất, nhưng tuyệt đối không thể phóng túng Cẩm Y vệ, cho bọn họ quyền lực quá lớn, khôi phục vinh quang ngày xưa của bọn họ, hôm nay La Khắc Địch nói như vậy, hiển nhiên là muốn đòi hỏi quyền lực lớn. Nhưng trước mắt là lúc dùng người, không thể để tâm tư hắn nguội lạnh, Chu Duẫn Văn do dự một chút, nhân tiện nói: "ừm, La Thiêm Sự một lòng trang thành, trẫm tự nhiên là hiểu rõ. A, trẫm đã mời Hoàng Tử Trừng, Tề Thái hai vị tiên

sinh, cùng bàn bạc chuyện tước Chu phiên, hai người các ngươi, nhất định phải tham gia".

La Khắc Địch thấy hắn không đề cập tới chuyện nha môn cẩm Y vệ, hơi thất vọng một chút, nhưng vừa nghe Chu Duẫn Văn bảo tham dự mật nghị, cùng Hoàng Tử Trừng và Tề thái hai vị đại thần, cùng bàn quốc sách, chuyện này rõ ràng là cực độ tín nhiệm, lập tức lại có một tia hy vọng, vội vàng hạ thấp người nói: "Vâng, vi thần tuân mệnh".

Một lát sau, Tề thái và Hoàng Tử Trừng trước sau đi tới cần Thân điện, Chu Duẫn Văn lập tức đem bản cung của thứ tử Chu vương Chu Hữu Nhiên cho bọn hắn xem, hai người nhìn thấy liền mừng rỡ, Hoàng Tử Trừng liên tục chắp tay nói: "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, có cái này trong, triều đình bỏ Chu phiên, sẽ có lý do chính đáng".

Tề thái cũng mỉm cười nói: "Chu phiên bị tước bỏ, chẳng những có thể chém rơi một cánh tay của Yến vương, còn có thể xem động tình của chư vương, cái này gọi là tìm hiểu trước khi hành động, theo phản ứng của chư phiên, triều đình cũng có thể thong dong định ra sách lược tước phiên tiếp theo, bảo đảm chính sách quan trọng của triều đình quán triệt tự nhiên".

Chu Duẫn Văn được hai đại thần tâm phúc khen một phen, nhất thời thỏa thuê mãn nguyện nói: "Tốt, trẫm liền hạ chiếu, giải Chu vương vào kinh hỏi tội!".

"Hoàng Thượng chậm đã!".

Hoàng Tử Trừng vội nói: "Hoàng Thượng vừa mới giải trừ binh quyền của chư vương, trong các nơi đóng quân còn có rất nhiều tướng lãnh là bộ hạ thân cận của chư vương, vạn nhất Chu vương thấy tình thế cấp bách.

Liền tạo phản, trong quân có người hưởng ứng, chẳng phải sẽ thành đại loạn? Mặc dù triều đình có thể bắt hắn được, địa phương cũng chịu tai hại".

Chu Duẫn Văn "A!". Một tiếng nói: "Tiên sinh nhắc nhờ rất đúng... Trẫm nên làm cái gì bây giờ?".

Hoàng Tử Trừng đã tính trước nói: "Xuất kỳ bất ý, đánh cho hắn trở tay không kịp!".

Tề Thái nhíu nhíu mày, thầm nghĩ: "Đường đường triều đình, đã cầm chứng cứ phạm tội của hắn trong tay, có tội này, chiếu lệnh rõ ràng bắt lấy là được, còn muốn làm cái gì xuất kỳ bất ý đánh lén, đây không phải là người yếu thế sao, thiên tử đường hoàng sao lại phải làm

như vậy?”.

Nhưng Hoàng Tử Trừng là lão sư của Chu Duẫn Văn, quan hệ so với hắn gần hơn chút ít, nhìn bộ dáng Hoàng Thượng khiêm tốn thỉnh giáo, Tề Thái há to miệng, nhưng không dám nói chuyện gì ra.

Chu Duẫn Văn nghe Hoàng Tử Trừng nói xong: “Tiên sinh nói rất có lý, vậy thì như vậy đi, trẫm sai Ngụy Quốc Công Từ Huy suất binh bắc tuần, đi qua phủ Khai Phong, đem Chu vương nhất cử bắt sống”.

Hoàng Tử Trừng bởi vì vụ án lần trước với Dương Húc, mặc dù Dương Húc chỉ là một người dẫn đường, đối với hắn, nhân vật nho nhỏ này cũng không thèm để vào mắt, nhưng bởi vậy lại giận Trung Sơn vương phủ, vừa nghe Hoàng Thượng muốn sai đại công thần Từ gia đi, trong lòng thật sự không muốn, hắn ngẫm nghĩ nói: “Thần cho rằng, phái Ngụy Quốc Công đi, không bằng phái Tào Quốc Công”.

Chu Duẫn Văn kinh ngạc nói: “Tiên sinh là nói Cửu Giang sao? Hắn phù hợp với chuyện này không?”.

Hoàng Tử Trừng nói: “Hoàng Thượng, lúc tiên đế tại v|5 Tào Quốc Công nhiều lần vâng mệnh đến các nơi luyện binh, tuần duyệt, phái Tào Quốc Công đi, lại càng không làm cho người ta sinh nghi. Còn nữa, phụ thân Tào Quốc Công là Kỳ dương vương Lý văn trung, có rất nhiều bộ hạ cũ, đều ở Hà Nam Đô Ti làm tướng, nếu Tào Quốc Công ra quân, những tướng lãnh này thấy con trai Nguyên soái ngày xưa, chẳng chắn càng thêm cung kính, không chịu theo Chu phản nghịch, thì lại càng thiếu”.

Chu Duẫn Văn liên tục gật đầu: “Tốt tốt tốt, vẫn là tiên sinh lo lắng chu đáo. Đến đây đi, nhanh chóng gọi Tào Quốc Công Lý Cảnh Long kiến giá!”.

Lý Văn Trung là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Chu Nguyên Chương, nếu nói là không phải tướng soái tài giỏi là giả, bọn người Từ Đạt, Hồ Đại Hải, Thường Mộ Xuân, đều là ở dưới tay Chu Nguyên Chương, đầy kinh nghiệm chiến tranh huấn luyện ra tướng soái tài năng, Lý Văn Trung là đệ nhất mãnh tướng dưới tay Chu Nguyên Chương, đến lúc các tướng soái già yếu, lui về, Lý Văn Trung càng trở thành đệ nhất nhân vật trong quân. Đường tỷ của Lý Văn Trung đồng thời lại là mẹ của Tào quốc trưởng công chúa của Chu Nguyên Chương, cho nên là thân thích với hoàng thượng, thái tử Chu Tiêu lúc còn sống, thường xuyên mang theo

đứa con là Chu Duẫn Văn đi đến Lý gia làm khách, cho nên Chu Duẫn Văn cùng biểu huynh quan hệ cũng phi thường tốt.

Lý Cảnh Long nghe Hoàng Thượng triệu kiến, lập tức vào cung kiến giá, nhất định hắn phải mang binh tước quyền phiên vương, bắt Chu vương, lập tức vâng mệnh.

Chu Duẫn Văn vui vẻ nói: "Có Cửu Giang ra mặt làm chuyện đại sự này, trẫm có thể yên tâm".

Hắn liếc nhìn Hạ Tầm đứng phía cuối, lại nói: "Lần này tra tìm chứng cứ phạm tội, Dương Húc xuất lực lớn nhất. Hai người các ngươi lại từng ở Đông hải cùng bắt tặc phỉ, xem như quen biết, lần này, vẫn cho Dương Húc làm mũi nhọn đi trước, nhất định phải không đánh mà thắng, thuận lợi giải quyết việc này, đừng để trẫm thất vọng".

Lý Cảnh Long giống như cười mà không phải cười nhìn Hạ Tầm liếc, khom người nói: "Thần, tuân chỉ!".

Hạ Tầm ngầm thở dài: "Cái cao da chó này, còn muốn dán lên sao?".

Lý Cảnh Long nắm giữ ấn soái, tuy là một điểm tư tâm của Hoàng Tử Trừng, nhưng công bằng mà nói, làm loại chuyện này, Lý Cảnh Long so với Từ Huy Tổ xác thực thích hợp hơn, bởi vì mấy năm gần đây, triều đình phái Lý Cảnh Long ra khỏi kinh làm việc chung so với Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ nhiều hơn, năm trước vừa đi Thiểm Tây, đầu năm lại đi Tô Hàng, giờ đây lại sai hắn bắc tuần, không mấy người có lòng nghi ngờ.

Về phần các tướng quân trong đất Chu vương, đa số đều được Lý Văn Trung Thống lĩnh qua, chỉ tiếc lời Hoàng Tử Trừng nói thật vô nghĩa. Tướng lãnh Lý Văn Trung thống lĩnh qua chỗ nào cũng có, cũng không tập trang ở Hà Nam, cũng vậy, tướng lãnh Trung Sơn vương Từ Đạt thống lĩnh, ở Hà Nam có rất nhiều, lý do này thật sự không phải lý do của hắn. Nhưng xét theo cá tính mà nói, tính cách Từ Huy Tổ thẳng thắn, Lý Cảnh Long là người khéo đưa đẩy, nhiều âm mưu quỷ kế, xác thực hắn phù hợp hơn so với Từ Huy Tổ, cũng coi như con mắt Hoàng Tử Trừng biết nhìn anh tài.

Lý Cảnh Long phụng thánh chỉ, điểm binh ba vạn, ngụy trang bắc tuần vùng biên cương, chậm rãi rời khỏi Nam Kinh, qua Hoàng Hà, một đường lên phía bắc, thẳng đến phủ Khai Phong.

Đến Khai Phong, Lý Cảnh Long đóng binh ngoài thành, sau đó vào thành yết kiến Chu vương, Chu vương không hề biết ý đồ của hắn, còn thiết yến khoản đãi hết mình. Lúc này Hạ Tầm mới kiến thức công phu khẩu Phật tâm xà của vị đại bao cỏ, mục tiêu của hắn chính là Chu vương, nhưng ở trước mặt Chu vương vẫn thản nhiên như không, mở miệng là một tiếng Chu vương gia, uống đến lúc này liền sửa xưng hô thành thân thích nhà mình, miệng kêu Ngũ bá phụ, đem người chuyên nghiên cứu thực vật như Chu vương lừa dối đến mức đầu óc choáng váng.

Trong phòng, chỉ có nhị vương tử Chu Hữu Nhiên đối với chuyện Lý Cảnh Long đến đã có chỗ phát giác, chờ hắn trông thấy Hạ Tầm ở bên cạnh Lý Cảnh Long, sắc mặt càng trắng bệch, tâm thần hơi không tập trung, rất nhanh lấy cớ thân thể không khỏe lảng tránh ra khỏi hội trường.

Lý Cảnh Long bái phỏng Chu vương, thể hiện hết lễ nghĩa, đồng thời cũng thành công làm Chu vương bỏ đi sự cảnh giác, lấy cớ còn muốn gặp vài vị bộ hạ cũ lúc phụ thân còn sinh tiền, nhã nhặn từ chối hảo ý của Chu vương, muốn lưu hắn ở lại vương phủ, liền chuyển đến nha môn Đô Chỉ Huy Sứ tư.

Lý Cảnh Long lấy ra mật chỉ của hoàng đế, tuyên đọc Thánh chỉ, chư vị tướng lãnh Hà Nam Đô Chỉ Huy Sứ tư vội vàng tiếp chỉ, đáp ứng tuân theo, Lý Cảnh Long vẫn còn lo lắng, đích thân tọa trấn Đô Chỉ Huy Sứ tư, giám sát vài bộ hạ tướng lãnh thân tín Hà Nam Đô Chỉ Huy Sứ của cha mình năm đó an bài thủ thành, đêm đó, Lý Cảnh Long cùng Hà Nam Đô Chỉ Huy Sứ chạy về quân doanh, sai đại quân triều đình bao vây ba nơi chứa thân quân dưới quyền Chu vương, tuyên đọc thánh chỉ.

Đã có ý chỉ của hoàng đế, lại có đại quân vây quanh, Đô Chỉ Huy Sứ ở Khai Phong đều đứng nghe lệnh trước trướng Tào Quốc Công, ba lộ binh mã của Chu vương hiểu rõ tinh thế không thể làm trái, đành phải ngoan ngoãn vứt bỏ khí giới đầu hàng, Lý Cảnh Long không đánh mà thắng giải quyết ba lộ binh mã của Chu vương, tiếp đó điều quân chạy về Khai Phong, từ cửa nam tiến nhập vào thành, trực tiếp bao vây Chu vương phủ, lúc này, tia nắng ban mai thứ nhất từ phía đông luồng vừa mới chiếu xuống mặt đất.

Binh quý thần tốc, Lý Cảnh Long tới rất nhanh, Khai Phong Đô Chỉ Huy Sứ tư phối hợp cũng ăn ý, đại quân triều đình tuốt đao ra khỏi vỏ, tên trên dây cung, đem Chu vương phủ vây chặt như nêm, Chu vương ở trong phủ với chuyện này vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Xung quanh Chu vương phủ vốn yên lặng, ít người đi lại, giờ phút này gặp nhiều binh mã như vậy, dân chúng càng sớm tránh né, những binh lính này huấn luyện nghiêm chỉnh không hề ầm ĩ, ở trên thành cao hướng cung vào bên trong, căn bản không tìm được nửa điểm tin tức.

Lý Cảnh Long ngồi trên lưng ngựa quát: "Đập vỡ cửa cung!".

Hai tên binh lính xông lên, cầm dụng cụ đập cửa đập thình thịch, tiếng phá cửa ầm ầm, đập được vài cái, bên có hai tên nô tài vừa mới ngủ dậy quần áo không chỉnh tề chạy ra mở cửa, vừa mở cửa ra, hai tên nô tài cũng không nhìn là ai, liền mắng: "Con mẹ nó, sáng sớm đã đến phá cửa, đây là chuyện gì...".

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy ngoài cửa cung đông nghịt, tất cả đều là quan binh, báng súng dựng thẳng lên giống như rừng rậm bình thường, không khỏi sợ ngây người, lắp bắp nói: "Cái này... Cái này cái này... Có người tạo phản sao?".

Lý Cảnh Long khoát tay nói: "Đem bọn họ bắt lại!".

Lập tức vài tên binh lính đi lên, đem hai người đang ngây ra như phỗng nâng lên vứt sang một bên, Lý Cảnh Long đang muốn điều khiển ngựa tiến vào trong, trong lòng đột nhiên khẽ động, liếc mắt nhìn Hạ Tầm đang cưỡi ngựa đen đứng im một chỗ không nói gì, mỉm cười nói: "Chu vương dù sao cũng là đương kim hoàng thúc, vẫn nên tiên lễ hậu binh. Dương Bách hộ, làm phiền ngươi, đi vào một chuyến, hướng về phía Chu vương tuyên đọc thánh chỉ, bảo Chu vương mang theo kim ấn ngự sách, dẫn một nhà già trẻ, phụng mệnh quỳ xuống nghênh đón, bó tay chịu trói, nếu không, chỉ có xung đột vũ trang, đến lúc đó ngọc đá cùng nát, chớ trách bản Quốc Công không nói trước!".

"Cái cao da chó này còn chưa hết hy vọng sao?".

Vượt ra ngoài dự đoán của Lý Cảnh Long, Hạ Tầm không hề khiếp sợ, cũng không để ý, hắn chỉ nhàn nhạt cười, xoay người xuống ngựa nói: "Ty chức tuân mệnh!".

Nắm thật chặt đai lưng, bày ra bội đao, Hạ Tầm đi đến phía cửa chính, vững vàng, biến mất trong cửa...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 240

Trước Tượng Chỉ Đường

Chương 240: Trước tượng chỉ đường

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Chu vương thức dậy rất sớm, giờ phút này đang ở dưới bóng tùng luyện kiếm.

Chu vương năm nay ba mươi tám tuổi, là một Vương gia chính trực, đang độ tuổi xuân, lại có thể thủy chung bảo trì ngủ sớm dậy sớm, thói quen sáng sớm luyện kiếm, trong đó tuy không thiếu công của Mã hoàng hậu dạy dỗ giáo dục hắn nghiêm khắc từ nhỏ, nhưng vẫn thấy được người này là cực kỳ tự nghiêm khắc với bản thân.

"Vương gia, Vương gia, cái Bạch Khuất Thái này, lão hủ đã nghĩ ra biện pháp trừ bỏ độc tính".

Một lão đầu râu bạc kích động chạy tới, Chu vương vội thu kiếm, nghênh đón nói: "Ồ, Từ lão đã nghĩ ra biện pháp?".

Từ lang trang không khỏi vui mừng nói: "Đúng vậy đúng vậy, Vương gia, lão hủ thử dùng Tế Thổ đun cùng Bạch Khuất Thái ngâm trong nước sôi tiến hành tẩy rửa, cuối cùng lại dùng nước trong rửa sạch, phát giác độc tính trong đó quả nhiên đã bị lọc đi, vị cay đắng cũng không còn, có thể yên tâm dùng để ăn, không cần lo lắng sinh ra hậu quả gì".

Chu vương mừng rỡ, trả lại kiếm vào vỏ, đi đến nơi hắn thí nghiệm, đây là một miếu thờ, Chu vương tín ngưỡng phật giáo, ở trong vương phủ xây tòa miếu, trong có năm trăm La Hán, tứ đại Bồ Tát tượng đắp, Như Lai phật tổ, phía sau viện xá vốn là từ đường bên trong là chỗ ở

của vài đạo nhân lo việc hương khói, hắn muốn nghiên cứu thảo mộc, liền đem những người này an bài ở phía sau chùa miếu, thanh tình.

Chu vương vừa đi vừa hỏi: "Nhưng đã thử qua chưa, xác định không còn nghi ngờ?".

Lão đầu khẳng định nói: "Đó là tất nhiên, nếu không tuyệt đối nắm chắc, lão hủ không dám bẩm cùng Vương gia".

Biện pháp Từ lang trang này sử dụng, thật ra chính là phương pháp hấp thụ phân ly của thực vật học cận đại, chỉ là lúc ấy còn chưa trở thành một ngành học hệ thống, Từ lang trung chỉ dựa vào kinh nghiệm, ngẫu nhiên nghĩ ra cách này, tiến hành thí nghiệm, quả nhiên thành công.

Chu vương cười ha ha nói: "Thật tốt, thật tốt, Bạch Khuất Thái này đầy khắp núi đồi, thời gian sinh trưởng cũng dài, hôm nay có biện pháp giải quyết, một khi phát sinh thiên tai, làm được thực vật cứu cấp cho đỡ đói, mau mau ghi vào Bản Thảo".

Từ lão đầu khen ngợi nói: "Vương gia biên soạn Bản Thảo này, không chỉ ban ơn cho vạn dân, hơn nữa còn ban ơn cho muôn đòi. Công đức vô lượng, công đức vô lượng".

Chu vương vui sướng dị thường, lấy tính cách hắn mà nói, từ nhỏ có yêu thích y thuật, cộng thêm nguyên nhân tín ngưỡng phật giáo mà có ý niệm phổ độ chúng sinh trong đầu, tất nhiên cũng hy vọng thông qua chuyện này để làm được việc thiện lưu danh hậu thế.

Chu vương đi theo Từ lão đầu nhân đến chùa miếu ít người biết, chính miệng nếm rau dại đã qua chưng cất tẩy trừ không còn vị cay đắng, lại nghe mấy người khác nói cảm giác sau khi ăn, phi thường vui vẻ đáp ứng, tháng này thưởng thêm cho mỗi người năm xâu tiền.

Hắn đang kích động nói, đột nhiên một tên nô tài chạy vào, bẩm báo nói: "Vương gia, thuộc hạ của Tào Quốc Công, Bách hộ Dương Húc cầu kiến".

"Hả?".

Chu vương hơi kinh ngạc, không biết Lý Cảnh Long ngay lúc sáng sớm đã phái người tới làm gì, vội vàng buông cỏ dại đi ra, vừa đi đến phật đường có năm trăm La Hán, đã thấy Hạ Tầm đang chắp hai tay, ở trong nội phật đường từ từ thưởng thức một pho tượng La Hán, lúc này trong vương phủ, tất cả quan lại, cung nữ, nô tài đã lục tục nghe được tin tức, kinh hoảng

chạy tới muốn bẩm báo với Chu vương, thấy Dương Húc nhanh chân đến trước, liền dừng lại ở phía xa, không dám tiến tới.

Chu vương vừa thấy Hạ Tầm, lập tức có ấn tượng, bởi vì hôm qua mở tiệc chiêu đãi Tào Quốc Công, người này từng đối ẩm cùng, từ đầu đến cuối, người này không nói qua một câu, cho nên Chu vương khắc sâu ấn tượng về hắn, Chu vương dừng chân lại nói: "Ồ, ta nhớ rõ ngươi, thế nào, chẳng phải Cửu Giang nhổ trại đi hướng bắc rồi sao?".

Chu vương cảm thấy hơi hơi khó chịu, Lý Cảnh Long là thế hệ con cháu, hậu bối của hắn, tước vị cũng không cao so với hắn, hôm qua hắn.

Thịnh tình khoản đãi, hôm nay Lý Cảnh Long nếu tiếp tục tiến về bắc, phải vào thành nói với hắn một tiếng, đằng này lại sai một Bách hộ đến nói, hơi có phần không hợp lễ nghi.

Hạ Tầm trầm giọng nói: "Vương gia sai rồi, Tào Quốc Công không tiến lên phía bắc, giờ phút này, đang ở bên ngoài vương phủ".

Chu vương ngạc nhiên, mờ mịt hỏi: "Đang ở bên ngoài vương phủ... Đây là ý tứ gì?".

Hạ Tầm chậm rãi rút một phong chiếu chỉ trong tay áo ra, cao giọng nói: "Chu vương điện hạ, tiếp chỉ".

Chu vương kinh hãi, mơ hồ ý thức được sự tình sắp phát sinh, giờ phút này cũng không dám lên tiếng hỏi nguyên do, vội vàng phủi phủi áo bào, quỳ xuống tiếp chỉ.

***

"Tra ra Chu vương có ý định mưu phản? Có ý định mưu phản!".

Chu vương sau khi nghe xong thánh chỉ vừa sợ vừa giận, đứng bật lên khỏi mặt đất, râu tóc dựng đứng, vô cùng tức giận, người thành thật lúc giận càng đáng sợ, bộ dáng tức đến sùi bọt mép thật sự rất dọa người.

"Đây là do người nào gièm pha! Hoàng thượng có chứng cớ gì về việc cô phạm tội!".

Chu vương giận không kìm chế được nói: "Ta chính là hoàng thúc, một phiên vương của quốc gia, khinh suất như thế, liền muốn định tội ta sao?".

Hạ Tầm chắp hai tay tay áo, như nước chảy mây trôi nói: "Điện hạ, trước tiếp chỉ đã, Tào Quốc Công lần này đúng là theo ý chỉ Thánh Thượng, mời điện hạ về kinh, nếu kháng chỉ, đại quân ngoài cửa sẽ tiến vào, khi đó, sẽ không tốt chút nào. Không dối gạt điện hạ, ba đội binh mã hộ vệ của điện hạ, đã bị giải trừ võ trang, có người trông giữ, Khai Phong Đô Chỉ Huy Sứ ti, cũng đã tiếp nhận thánh chỉ, hiệp trợ làm việc".

Chu vương lùi lại hai bước, rốt cuộc nói không ra lời.

Hắn là một Vương gia, tuy bình thường say mê nghiên cứu y thuật, nhưng không phải dạng dốt đặc cán mai với chính trị, nếu như Hoàng Thượng nghe người khác tấu hắn muốn tạo phản, hạ chiếu muốn hắn vào kinh chất vấn, còn có được đường sống để quay về. Hôm nay ba đội binh mã hộ vệ giải trừ võ trang, Khai Phong Đô Chỉ Huy Sứ tư đã nhận được thánh chỉ, trọng binh của Tào Quốc Công Lý Cảnh Long vây quanh vương phủ, cái này không phải là hỏi tội, mà chính là không cần phân trần, đã định tội hắn rồi.

Chu vương chậm rãi tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm nói: "Tại sao Hoàng Thượng có ý định xử phạt cô vương?".

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Hạ quan chức vị thấp kém, không dám phỏng đoán thánh ý. Nhưng mà.

Hắn nhìn chằm chằm Chu vương, ý vị thâm trường nói: "Lúc này đây, không chỉ Vương gia phải vào kinh, mà tất cả mọi người trong Chu vương phủ, tất cả đều bị bắt vào kinh".

Chu vương nghe xong trong lòng lập tức dấy lên một mảnh bi thương, tất cả mọi người đều bị bắt vào kinh hỏi tội, đây là muốn tuyệt mạch của Chu vương.

Năm đó đường huynh Tình Giang vương Chu Văn Chính có ý đồ mưu phản, bị phụ hoàng giam cầm, lại không bắt tội người nhà, đem Vương tước phong cho đường huynh ban cho con trai Chu Thủ Khiêm, chứng cứ mưu phản lần đó là chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, mình là thân thúc thúc của đương kim hoàng thượng, cũng bởi vì một tội danh giả dối hư ảo, cả nhà sắp bị bắt vào kinh, tuyệt tự Chu vương, chất nhi này thật ác độc, đây là Hoàng Thượng muốn tước phiên vương.

Chu vương buồn giận lẫn lộn, keng một tiếng rút bảo kiếm ra, ánh mắt Hạ Tầm lăng lệ hỏi: "Vương gia không tiếp thánh chỉ, rút kiếm làm gì?".

Chu vương bi thương cười nói: “Ha ha, không phải ngươi nói ta muốn làm phản sao? Đây chính là muốn thỏa mãn ý gian nhân, xác thực tội danh của ta? Hoàng Thượng lo lắng phải không, thần để Hoàng Thượng yên tâm là được!”.

Chu vương nói xong, liền đem bảo kiếm đặt lên cổ mình.

Hạ Tầm xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên nhìn vào một pho tượng La Hán phía trên, đi đến gần, nói như phật giáng phàm: “Khuyên quân lạc quan đừng than thờ, nhân sinh từ xưa nhiều gian khó. Khổ tận cam lai cũng sẽ có ngày, công thành danh toại cẩm y còn. Điện hạ tin phật, cho rằng câu kệ ngữ này của tôn giả ý là như thế nào?”.

Chu vương buồn giận lẫn lộn, vốn muốn giao lại vài câu di ngôn cho Hoàng thượng, sau đó tự vẫn, nghe hắn đột nhiên đọc lên câu phật kệ này, trong lòng không khỏi rung động, bắt đầu sinh hy vọng, hắn ám chỉ cái gì? Chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn trị tội ta?

Chu vương ngừng kiếm, nhìn Hạ Tầm không chớp mắt hỏi: “Ngươi muốn nói chuyện gì?”.

Ánh mắt Hạ Tầm nhìn chằm chằm đám tiểu nội thị sau lưng Chu vương, Chu vương khoát tay, đuổi hết đám nội thị kia đi.

Hạ Tầm nói: “Vương gia tinh thông phật hiệu, nhưng không biết đã nghe qua một chuyện xưa?”.

Chu vương nhịn không được hỏi: “Chuyện xưa gì?”.

Hạ Tầm nói: “Trong miếu có một quả chuông lớn đúc bằng đồng, một pho tượng phật, mỗi ngày chuông lớn đều đánh vài cái, phát ra tiếng gào thét. Mà đại phật mỗi ngày đều ngồi ở chỗ kia, tiếp nhận ngàn ngàn vạn vạn người quỳ bái. Chuông lớn rất bất mãn nói: “Ta và ngươi đều đúc bằng đồng, nhưng ngươi cao cao tại thượng, ngươi mỗi ngày đều có người quỳ bái, tặng hoa cúng trái cây, thắp hương dâng trà. Nhưng mỗi khi có người bái ngươi, ta đều bị đánh, chuyện này quá không công bằng!”.

Đại Phật nói: “Ngươi không cần hâm mộ ta, ngươi cũng đã biết, lúc trước ta bị công tượng chế tạo, một gậy rồi lại một gậy đánh, từng đao từng đao chém xuống tạo hình, trải qua núi đao biển lửa đau đớn, ngày đêm nhẫn nại đao chùy như mưa rơi xuống... Thiên chuy bách luyện mới đúc thành tai mắt mũi và thân Phật. Ta cực khổ, ngươi chưa từng chịu được, ta đi qua khó khăn mới có thể chịu khổ hạnh, mới ngồi ở chỗ này, tiếp nhận người người cung kính

và lễ bái! Mà ngươi, người khác chỉ nhẹ nhàng gõ vài cái ở trên người ngươi, đã không nhịn nổi!".

Thần sắc Chu vương khẽ động, nhưng không lên tiếng, Hạ Tầm nói: "Chịu được gian khổ của việc tạo hình và búa đánh, đại phật mới biến thành đại phật, nỗi khổ bị đánh vài chùy vì cái gì mà không chịu nổi? Vương gia nghĩ như thể nào?".

Chu vương cay đắng nói: "Phật nói: Tất cả pháp, thành tại nhẫn. Mà ta có thể chịu được thành chính quả sao?".

Hạ Tầm nghiêng mắt nhìn phật tượng hỏi: "Điện hạ giờ đây đã rõ tâm ý Thánh Thượng?".

Chu vương cười lạnh nói: "Không sai, hắn.

Hạ Tầm lập tức ngắt lời hắn: "Như vậy! Điện hạ nên hiểu rằng, sinh tử của điện hạ, liên quan đến Chu vương nhất mạch tồn tại, không phải Hoàng Thượng quyết định, cũng không phải điện hạ quyết định".

Chu vương mờ mịt hỏi: "Vậy quyết định do ai?".

Hạ Tầm không đáp, chỉ ngâm nga nói: "Trong Hàn Sơn tự, có một bộ tượng phật, Hàn Sơn hòa thượng nói: "Thế nhân mắng ta, lấn ta, nhục ta, cười ta, nhẹ ta, tiện ta, ghét ta, gạt ta, xử phạt như thế nào? ', Thập Đắc hòa thượng trả lời thế nào, Vương gia còn nhớ rõ không?".

Ánh mắt Chu vương chớp lên đáp: "Thập Đắc đại sư nói: "Chỉ là nhẫn hắn, cho hắn, do hắn, tránh hắn, nhịn hắn, kính hắn, không cần phải để ý đến hắn. Qua vài năm, ngươi lại nhìn hắn".

Hạ Tầm mỉm cười đứng dậy: "Qua vài năm, ngươi lại nhìn hắn. Điện hạ sao không nghe theo Thập Đắc đại sư dạy bảo?".

"Ta... Thụ giáo".

Chu vương đem bảo kiếm trên cổ chậm rãi bỏ xuống, hắn cũng không cho rằng nghe xong lời này thật có thể bách nhẫn thành Phật, nhưng hắn hiểu rõ hơn một chút, trước mắt, người này là cẩm Y vệ, lại theo ý chỉ Thánh Thượng làm việc, nếu như không có nguyên nhân đặc thù, hắn sẽ không, cũng không dám nói ra những lời ý vị thâm trường với mình, bên trong những lời này thâm ý sâu sắc, nhất định liên quan tới đại bí mật thời cuộc triều chính, bí mật

này, nhất định liên quan đến đến tương lai của mình.

Người có hy vọng, sao lại cam tâm tìm chết?

Lý Cảnh Long dừng ngựa ngoài cửa, cực kỳ hy vọng Chu vương nổi giận chém Hạ Tầm thành thịt nát, những phượng tử long tôn này, cho dù là có hiền danh, vẫn là phượng tử long tôn, một khi tính tình bùng phát, một kẻ thất phu tuyệt đối không thể so sánh với họ.

Nếu như Chu vương chém Hạ Tầm, lại tập hợp thị vệ trong phủ phản kháng, hắn có thể dựa theo mật thụ ý chỉ của triều đình, tru sát tại chỗ, nhất cử lường tiện, cả công và tư, chẳng phải khoái trá sao?

Nhưng, đợi đã lâu, đột nhiên cửa mở rộng ra, thị vệ vương phủ đều hai.

Tay không, đứng trang nghiêm hai bên, Hạ Tầm bình tĩnh, từng bước một đi từ bên trong ra.

Lý Cảnh Long bỗng nhiên trợn tròn mắt, giật mình nhìn hắn, có chút không dám tin: "Hải tặc không giết được hắn, đến Vương gia cũng không chịu giết hắn, tiểu tử này, thật sự là mạng lớn".

"Lý Cảnh Long, người cũng thật tiểu nhân!".

Hạ Tầm chứng kiến bộ dáng trợn tròn mắt của Lý Cảnh Long, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ rất nhỏ: "Tào Quốc Công này dụng binh vận mưu còn có thể chú ý một chút, về sau sao lại thành đệ nhất phường giá áo tủi cơm của Đại Minh? Thật sự là kỳ quái, không biết trong này có công lao của ta hay không. Nếu có, ta nhất định sẽ không keo kiệt chút nào, giúp Lý Cửu Giang ngươi đạt thành tựu 'Thiên cổ anh danh'!".

Hiện tại sao, tha cho ngươi đắc ý nhất thời.

Có thể chịu mắng oan uổng, vẫn cười thanh đạm, đứng trước vinh nhục mà tâm không lo lắng, thiên hạ có thể có mấy người?

***

Một nhà già trẻ lớn bé của Chu vương phủ, đều bị áp giải vào kinh, vương tử và quận chúa nhỏ nhất trong đó, còn đang mặc tã lót, một vị Vương gia, đột nhiên rơi xuống kết cục như

vậy, thê nhi già trẻ đều bị nhốt vào trong lồng giam, thật sự là thê thảm.

Thứ tử Chu vương Chu Hữu Nhiên tự nhiên cũng ở trong đó, hắn với phụ thân vẫn cực kỳ sợ hãi, sợ bị người nhà phát hiện chính hắn là người tố cáo cha mình mưu phản, vừa thấy mình cũng bị bắt, ngược lại còn yên tâm, một lòng mong ngóng đến kinh thành, luận tội đánh giá thành tích, đến lúc đó mình là đường huynh của Hoàng Thượng, liền hạ thánh chỉ, cho hắn kể thừa vương vị Chu vương.

Chu Duẫn Văn nghe nói một nhà Chu vương thuận lợi áp giải đến kinh, vô cùng mừng rờ, lập tức triệu tập Tề Thái, Hoàng Tử Trừng và Phương Hiếu Nhụ vào điện Văn Hoa nghị sự. Chu Duẫn Văn vui vẻ nói: "Ba vị tiên sinh, Chu phiên đã thúc thủ chịu trói, kế sách tước phiên vương hoàn thành tốt đẹp, đây đều là công lao của chư vị tiên sinh lo nghĩ vì trẫm".

Ba người vội vàng nói tạ ơn, Chu Duẫn Văn hào hứng bừng bừng nói: "Ba vị tiên sinh không cần phải quá khiêm tốn, phần công lao này, trẫm ghi ở trong lòng. Hôm nay Chu phiên đã bị áp giải vào kinh, ba vị tiên sinh cho rằng, trẫm nên xử lý chu phiên như thể nào, sau đó, nên làm cái gì nữa?".

Lần này bắt Chu vương, là do Hoàng Tử Trừng hiến kế, Lý Cảnh Long có công, thuận lợi bắt Chu vương là do hắn tiến cử, là người xuất lực lớn nhất, bởi vậy hắn nói trước: "Mưu nghịch là tội lớn, theo lý nên xử tử cả nhà. Nhưng, Hoàng Thượng lấy nhân hiếu trị thiên hạ, Chu vương dù sao cũng là thúc phụ của Hoàng Thượng, thần cho rằng, nên khai ân, bỏ tước vị Chu vương biến thành thường dân, đày đi biên hoang, như thể là đã đủ trừng phạt, lại thể hiện tấm lòng nhân hậu của bệ hạ".

Thật ra hắn cũng biết, Chu vương mưu phản, chỉ là do cẩm Y vệ cố tình gán ghép tội danh, Chu vương ở trong chư vương thanh danh rất tốt, nếu như ban một tấm lụa trắng cho Chu vương được chết, những phiên vương khác không phản cũng muốn phản, tuy nói quân muốn thần chết, thần không thể không chết, nhưng thật sự rơi xuống đầu mình, có mấy người chịu làm chuyện như vậy?

Chu Duẫn Văn vuốt cằm nói: "Tiên sinh nói rất đúng, cứ như vậy, sẽ phế Chu vương thành thứ dân, đầy đi Vân Nam".

Hoàng Tử Trừng nói: "Tây Bình hầu Mộc Xuân vừa mới chết bệnh, giờ đây do Tả phó tướng Hà Phúc thay mặt điều quân khiển tướng. Mộc Xuân không có con, đệ đệ hắn là Mộc

Thịnh thừa kế tước vị phong hầu. Hoàng Thượng nên hạ chiếu cho Mộc Thịnh thừa kế hầu tước, sai hắn và Phúc Nghiêm gia trông giữ Chu Vương".

Tề Thái cảm thấy có chút không ổn, chen miệng nói: "Hoàng Thượng, Chu phiên nhất mạch chẳng lẽ do chuyện này lại đoạn tuyệt sao? Chu Hữu Nhiên chủ động cáo trạng Chu vương là có công, người này.

Chu Duẫn Văn nhướng mày, chán ghét nói: "Với loại con cáo cha, ngỗ nghịch bất hiếu! Người bất hiếu bất nghĩa như thể, sẽ là một trang tiết nghĩa sĩ sao? Cho đi sung quân!".

Hoàng Tử Trừng cười nói: "Thượng Lễ huynh ngu hủ, không nói đến chuyện Chu Hữu Nhiên hèn hạ vô sỉ, ý muốn của Hoàng Thượng, chính là tước bỏ phiên vương, nếu như cấp cho Chu Hữu Nhiên thành tích và phong thưởng, phải phong thưởng như thế nào? Phong hắn là Chu vương sao, chẳng phải là vừa tước quyền chư phiên lại trả lại, đến khi nào mới thành công?".

Tề Thái nghe xong, cúi đầu không nói gì nữa.

Phương Hiểu Nhụ nói: "Hoàng Thượng, tước bỏ Chu phiên cũng không phải mục đích chúng ta, mục đích cuối cùng của chúng ta, là loại bỏ tất cả phiên vương có khả năng tương trợ Yến vương, tiện đà diệt trừ Yến phiên, Yến phiên đã trừ, chư phiên còn lại đều không đáng sợ, đến lúc đó, chúng ta có thể tra cứu sai lầm của chư phiên, từ từ tước vị, cách chức làm thứ dân, từ đó triều đình có thể vững như bàn thạch".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 241

Không Lời Phản Kháng

Chương 241: Không lời phản kháng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Tạ Tạ ở trong nhà, Hạ Tầm và An viên ngoại cùng Tạ Lộ Thiền đang ở dưới cây nho uống trà.

Đối với việc huynh trưởng quan tâm đến Tạ Tạ, Hạ Tầm cũng không có ý kiến, nhưng Tạ Lộ Thiền phóng túng cùng một đám tiểu nhân a dua nịnh hót duy lợi ở cùng một chỗ, Hạ Tầm không đồng ý, cho nên hắn thường xuyên mời Tạ Lộ Thiền đến nhà mình, hoặc là mang đi thăm hảo hữu, đi vào nhà hắn làm khách. Hắn là cẩm Y vệ, tiểu dân tầm thường đối với người mặc một thân áo da hổ vẫn hơi sợ hãi, Hạ Tầm và bọn họ gặp nhau mấy lần, không cần động sắc mặt, những người kia đã sinh lòng sợ hãi, không dám đến, qua một thời gian, giao tình tất nhiên phai nhạt, Hạ Tầm ung dung thản nhiên chặt đứt liên lạc giữa Tạ Lộ Thiền và đám bạn xấu.

Thời tiết cuối thu rất mát mẻ, mấy quả nho trên giàn đã sắp chín, ba người ngồi ở đằng kia, sau khi cơm nước no nê, uống trà thơm, đàm đạo thảo luận, cũng coi như vui vẻ hòa thuận.

“Nói đến việc bắt Chu Vương, triều đình làm việc này có phải là quá qua loa hay không”.

Tạ Lộ Thiền đã có vài phần men trong người, nhặt một hạt đậu phông bô vào trong miệng, nhai nhai nói: “Văn Hiên, hành trình đến Khai Phong ngươi là người đi, có lẽ đã tìm ra trong phủ Chu vương có long bào ngọc tỷ, giáp trụ và binh khí?”.

Hạ Tầm lắc đầu nói: “Không có”.

Tạ Lộ Thiền lại hỏi: “Như vậy, ba đội binh mã hộ vệ bên ngoài, Chu vương tích trữ binh mã riêng, lén nuôi tử sì?”.

Hạ Tầm lắc đầu nói: “Cũng không có”.

Tạ Lộ Thiền vỗ bàn đá nói: “Như vậy, chứng cớ gì cũng không có, chỉ bằng một câu của thứ tử Chu vương, liền đem một vị Vương gia giáng chức đày đến Vân Nam, chuyện này, triều đình quá bất công”.

Hạ Tầm cười cười không nói gì, An mập và Hạ Tầm giống nhau, đều hiểu chân tướng rõ trong đó, lúc này xen vào cười nói: “Chuyện trên triều đình, chúng ta là dân chúng đầu húi cua sao biết được, cho dù là Văn Hiên, sợ cũng không biết tình hình cụ thể trong đó, những sự tình này, không cần phải nghị luận”.

Tạ Lộ Thiền nói: “Không phải nói như vậy, sắc lệnh triều đình nghị tội chư vương, chuyện này, khắp thiên hạ đều biết, chỗ này lại không có người ngoài, sao lại không thể nói? Đâu phải chỉ có mình ta nói, dân chúng trên phố, đối với chuyện này đều nghị luận, đức hạnh của Chu vương, ở trong chư vương xem như vô cùng tốt, tự dưng định tội, tất cả mọi người đều cảm giác việc này bất công”.

Hạ Tầm hướng về phía An mập đánh mắt mấy cái, An mập mạp ngầm hiểu, vội vàng nói: “A, Lộ Thiền huynh đệ, ngươi xem ta này, uống rượu ngon của nhà ngươi, lại quên mất ý định hôm nay đến đây, hôm nay ta tới, là hướng về phía Lộ Thiền huynh đệ xin một bộ bức tranh, hôm nay đúng tiết trời thu, An mỗ muốn xin Lộ Thiền huynh đệ một bộ Thu Vũ Tàn Hà Đồ, không biết Lộ Thiền huynh có chịu ban thưởng cho ta không?”.

Tạ Lộ Thiền vừa nghe hắn nhắc tới tranh, tinh thần nhất thời tỉnh táo, lập tức hào hứng bừng bừng giữ chặt hắn, bắt đầu thảo luận họa bút.

An Lập Đồng giả trang ngu ngốc hơn nửa năm, sau đó mới công bố mời được danh y, trị được bệnh, từ đó ở trước mặt người khác không cần tiếp tục làm ra vẻ bị bệnh. Sau khi Hạ Tầm từ Khai Phong trở về, La Thiêm Sự đem một ít chuyện hằng ngày trong nha môn cẩm Y vệ giao cho hắn quản lý, sự vụ cũng gọi là thanh nhàn, đúng một ngày gặp lại hắn, liền mời hắn đi uống rượu, thường xuyên qua lại, hai người lại thân thiết, thường xuyên uống rượu cùng nhau.

Lúc này, Tạ Tạ bưng một mâm nho vừa rửa qua nước giếng tới, tiểu mỹ nhân kéo tay áo, lộ ra hai cổ tay trắng bóc như ngọc, cặp mắt to kia trong veo như nước, giống như giọt sương bám trên quả nho trong mâm, An mập mạp biết rõ đây là kiều thê của Dương Bách hộ, nghe nói Trung thu sang năm sẽ làm lễ, cho nên mặc dù cảm thấy mỹ nhân đẹp mắt, cũng không dám làm càn, chỉ là giả bộ như đang tập trung tinh thần nghe Tạ Lộ Thiền nói những tâm đắc trong hội họa.

"Đến đây, vừa mới uống rượu, ăn chút nho để giải rượu đi".

Trên đầu Tạ Tạ có một cái khăn mỏng, buộc hình con bướm, có vẻ dí dỏm đáng yêu, nàng buông mâm đựng trái cây, cười dịu dàng nói.

Hạ Tầm ho khan một tiếng, đứng lên nói: "Tạ Tạ, ta nhìn miệng giếng bên cạnh thiếu một góc, nhưng giờ đây đã bổ sung rồi sao?". Vừa nói, hắn đã đi đến.

Ánh mắt Tạ Tạ linh động lóe lên, liền tự nhiên đi theo đến đằng sau.

Hai người đi qua giàn nho, đến bên giếng ở vườn hoa phía sau, liền tránh được ánh mắt của Tạ Lộ Thiền và An mập. Tạ Tạ dựa vào bánh xe bên giếng, cười mà không phải cười nghiêng mắt nhìn hắn hỏi: "Chàng dẫn người ta tới đây, muốn làm gì?". Trên mặt đều hàm chứa ý cười, một động tác nhăn mày một nụ cười đều hiển lộ vẻ phong tình mê người.

Hạ Tầm liếc qua bên kia giàn nho một cái, lôi kéo cánh tay bóng loáng mát lạnh của Tạ Tạ, nhỏ giọng nói: "Theo ta đến đây".

Tạ Vũ Phi bị hắn kéo đi, trên mặt hiên lên một vẻ hờn dỗi, làm nũng nói: "Làm gì vậy, ca ca thiếp đang ở đây".

Hạ Tầm không phân trần, đem nàng kéo đến chỗ phòng đầu tường, phòng này đầy dây thường xuân, mười phần rậm rạp, Hạ Tầm từ giữa cành lá liếc nhìn ra bên ngoài thăm dò, lúc này mới trở lại nói: "Tạ Tạ, có chuyện, ta không đi được, phiền nàng đi làm".

"Hả?".

Tạ Tạ còn tưởng hắn kéo mình qua đây, là muốn cùng mình thân mật, chợt thấy thần sắc hắn ngưng trọng, không khỏi cảm thấy hơi sợ.

Nàng vừa mới rửa nho, nhân tiện rửa mặt luôn, trên mặt còn mang chút khí ướt át, một đôi

mắt to trong veo như nước, vũ mị linh động, đôi môi giống như cánh hoa anh đào cũng làm lòng người động dung, nàng hơi mấp máy môi như muốn hỏi điều gì đó, Hạ Tầm nếu quả thật có lời muốn nói sẽ nói với nàng, nhìn bộ dáng đáng yêu trước mặt, bàn tay không khỏi hoạt động, liền vươn tay ra, ôm chặt vòng eo nhỏ xíu của nàng, hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

"Hả? Ô...".

Tạ Tạ kịp phản ứng, hai tay vòng qua cổ hắn, nhiệt tình không bị cản trở, mang theo vẻ trẻ trung non nớt đứng dậy đáp lại.

Sau đó, hai tay Hạ Tầm hoàn lại từ bên hông tiến về phía bộ mông Tạ Tạ, đi vòng quanh.

Ngay sau đó, chợt nghe một tiếng bốp, rất thanh thúy, dường như là đánh muỗi, thanh âm Hạ Tầm bất mãn vang lên: "Cô nương mười tám xinh đẹp như vậy, nhìn nàng không cho nhìn, sờ cũng không cho sờ?".

Tạ Tạ cười khanh khách đứng dậy: "Chờ sang năm đủ mười chín tám, bản cô nương sẽ vào nhà của chàng, chàng tùy tiện nhìn, chàng tùy tiện sờ, hiện tại... Không được! Nói đi, có chuyện gì cần bản cô nương tự thân xuất mã?".

***

Triều đình sắc lệnh, chư phiên định tội Chu vương.

Mọi người với chuyện này đều quan tâm, nhưng mấy phiên vương là lại dường như đột nhiên biến thành câm điếc, một chút tiếng động cũng không có.

Thỏ chết cáo khóc, các vương gia sao có thể giậu đổ bìm leo?

Nhưng hoàng thượng hạ chỉ nghị tội, sao có thể kháng chỉ?

Cho nên, tất cả Vương gia đều nhìn chằm chằm vào Yến vương, xem hắn làm như thế nào. Yến vương là thân huynh đệ của Chu vương, là đại ca cùng một mẹ của Chu vương, Đại Minh có hơn hai mươi thân vương, giờ đây hắn là lớn tuổi nhất, là Vương lâu nhất, tất cả Vương gia thậm chí đều muốn biết, Yến vương sẽ có hành động gì.

Từ tháng sáu đến bảy tháng, rồi tháng bảy qua tháng tám, hết tháng tám đến tháng chín, Bắc Bình vẫn trầm mặc.

Trong đại điện Yến vương phủ, giờ phút này lặng ngắt như tờ, mấy lần thương nghị không có kết quả, triều đình thúc giục liên hồi, Yến vương đã không thể kéo dài thời gian, hôm nay không thể không triệu tập văn thần võ tướng trong vương phủ nghị tội một lần nữa.

Chu Lệ nắm chặt hai đầu gối, lưng eo thẳng tắp ngồi trên vương vị, sắc mặt so với bầu trời âm u trên nóc vương phủ còn muốn âm trầm hơn, đám văn võ cũng đều giữ im lặng.

"Hoàng Thượng động thủ, Hoàng Thượng thật sự động thủ, lấy Chu vương khai đao, đây là muốn nhắm vào ta, ta đã giao binh quyền, ngươi vẫn chưa yên tâm sao? Ngươi rốt cuộc muốn ép ta đến bao giờ, rốt cuộc muốn ép ta đến mức nào? Khinh người quá đáng!".

Một cỗ lửa giận xông lên trong lòng, trán Chu Lệ đột nhiên kéo căng lên đầy gân xanh, sau hồi lâu, đám gân xanh mới từ từ biến mất, Chu Lệ thở ra một hơi trọc khí nói: "Việc ngũ đệ, triều đình đã nhiều lần thúc giục, thôi thì hôm nay, dù thế nào cũng phải quyết định một kết quả, tất cả mọi người cùng nói đi, Cát Thành, ngươi là Trưởng Sứ vương phủ của ta, ngươi nói trước đi!".

"Cái này...".

Cát Thành vẻ mặt khổ sờ, tiện đây nói qua, chức quan trong vương phủ phần lớn là Vương gia tự bổ nhiệm, nhưng vài quan viên chức vị cao nhất lại do triều đình trực tiếp sai khiến, đứng mũi chịu sào chính là Trưởng Sứ, Trưởng Sứ ở trong vương phủ, tương đương với thừa tướng trong triều đình. Vấn đề là, dù sao vương phủ cũng không phải triều đình, cho nên chức trách trọng yếu nhất của Trưởng Sứ, không phải phò tá Thiên tử, để ý trời đất, thuận bốn mùa, xem xét vạn vật, trấn phủ bốn phía chư hầu, họ hàng bên vợ là dân chúng, tất cả đều được nhậm chức sử khanh đại phu, mà là thay mặt Vương gia chịu tiếng xấu.

Trưởng Sứ, chính là chuyên chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Vương gia hỏi, Cát Thành không có thể không đáp, đành phải ấp a ấp úng nói: "Vương gia trấn thủ Bắc Bình, Chu vương trấn thủ Khai Phong, chư vương không được gặp nhau, cũng không được rời khỏi phiên quốc, từ sau khi ban phiên quốc, có thể nói trong lúc đó Vương gia và Chu vương, rất khó trao đổi qua lại. Chu vương đã làm chuyện gì, Vương gia tất nhiên cũng không biết. Nếu như tùy tiện định tội, bất kể là nói có tội hay vô tội, đều không có chứng cớ. Theo ý kiến của thần, không bằng không đưa ra bình luận, cung thỉnh ân tự định cũng được".

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng nói: "Hoàng Thượng đã hạ sắc lệnh, ta sao có thể không dư đưa ra bình luận, nói đi, rốt cuộc nên nghị tội gì!".

Vương phủ Nghi Tân Lý Thụy nhịn không được, bước ra lớn tiếng nói: "Vương gia, Chu vương có ý định mưu phản, ngay cả con của hắn cũng hướng về phía triều đình tố cáo, chuyện này còn có thể sai sao? Mưu nghịch là tội lớn, triều đình cách chức hắn làm thứ dân, lưu vong Vân Nam, thật sự là quá nhẹ. Vương gia hôm nay là phiên vương lâu nhất, nên gương mẫu vì triều đình, đề nghị triều đình trị tội nặng hơn, cho dù không giết cả nhà hắn, cũng phải diệt trừ đầu đảng tội ác, giữ lấy chính tông thất phong".

Nghi Tân này không chỉ là Phò mã, mà còn là quan nhân chưởng quản lễ nghi trong vương phủ, Lý Thụy tự cẩm Trình, là người đọc sách, tuổi trẻ khí thịnh, còn tưởng rằng mình vô cùng trung tâm với triều đình, lời nói rất thỏa đáng, không ngờ lời vừa ra khỏi miệng liền chọc giận thứ tử Yến vương Chu Cao Hú, Hoàng Thượng dùng chiêu này, rốt cuộc nhắm vào ai, hắn đã sớm minh bạch, hôm nay nhìn con mọt sách Lý Thụy đứng ra, nói thay triều đình, lập tức chỉ vào mũi hắn mắng: "Triều đình nói phản có nghĩa là phản? Bất kỳ bằng chứng nào cũng không cần? Vậy lão tử nói ngươi tạo phản, có phải nên chém đầu chó của ngươi không. Triều đình phóng cái rắm, ngươi đều cho là thơm".

Lý Thụy run rẩy nói: "Nhị vương tử, ngươi ngươi... Ngươi, đường đường là vương tử, sao có thể học quân nhân thô lỗ, nói năng lỗ mãng, thật sự... Thật sự làm nhục thân phận. Bản quan thẹn là quan Nghi Tân của vương phủ, sẽ nói Vương gia dạy dỗ ngươi! Dạy dỗ ngươi!".

Lý Nghi dùng những lời này lập tức đắc tội lớp võ tướng đang đứng, những người này quen thô lỗ, ở trước mặt Yến vương tùy tiện đã quen, lập tức chửi ầm lên: "Quân nhân thì làm sao? Không có quân nhân chúng ta đầu đao liếm máu, vào sinh ra tử, sẽ có giang sơn Đại Minh hôm nay? Sẽ có những người quan to hậu lộc mồm mép như các ngươi? Các ngươi đều là người đọc sách chó má, có thể làm được chuyện gì?".

Mắng một câu như vậy, những Tổng Quản, Điển Bảo, Giáo Thụ quan văn kia sao có thể mặc kệ, đều chen chúc đi lên lý luận một trận, võ tướng đâu thèm để ý cái gì mà Khổng viết Mạnh viết, chỉ nhảy ra cùng nhau.

Chửi, Trưởng Sứ, người chuyên nghiệp chịu tiếng xấu thay cho người khác vội vàng đứng lên quát bảo ngưng lại, không có người nào nghe hắn, Cát Trưởng Sứ bất đắc dĩ, dứt khoát vén tay áo đi lên khuyên can, chờ hắn vất vả đem văn võ tách ra, chật vật không chịu nổi,

ngẩng đầu lên xem xét, Yến vương đã chẳng biết đi đâu.

***

“Điện hạ không thể nghị tội Chu vương!”.

Đạo Diễn quả quyết nói: “Chư vị phiên vương trầm mặc bất động, chính là đang xem cử động của điện hạ, nhất cử nhất động của điện hạ đều quan hệ trọng đại, điện hạ không những không thể nghị tội Chu vươn, còn phải lên lớp giảng giải cho triều đình, cầu khẩn đặc xá cho Chu vương”.

Chu Lệ cười khổ nói: “Đại sư, ngươi nghĩ ra không muốn cứu Ngũ đệ sao? Triều đình hạ chị để chư phiên nghị tội, nhưng tội này còn chưa định xong, Ngũ đệ đã bị sung quân đi Vân Nam, chúng ta cho dù nghị hoặc không nghị tội, đều không cứu được Ngũ đệ trở về, lại chọc giận triều đình, bất tất phải tự làm khổ mình? Cứ hời hợt thì tốt hơn, trần thuật lại mấy cái tội trạng, cho triều đình một chút thể diện”.

Đạo Diễn nói: “Lời ấy của Điện hạ sai rồi. Đây là kế tìm tòi trước khi hành động của triều đình, thứ nhất là bắt Chu vương thử tâm ý chư phiên, thứ hai là bức chư vương tỏ thái độ. Chu vương bào huynh đệ của điện hạ, hôm nay nếu điện hạ vứt bỏ không để ý đến Chu vương, yếu thế hơn triều đình, thì ý muốn tước bỏ phiên vương của triều đình càng thêm kiên quyết, đồng thời cũng làm điện hạ thể hiện mình không có chí tiến thủ trước mặt chư phiên, từ nay về sau chư phiên người nào lo người nấy, khó cùng chung hoạn nạn”.

Chu Lệ im lặng một lát, cô đơn nói: “Đại sư, ngươi cho rằng nếu Chu Lệ làm như vậy, chư phiên sẽ chịu cùng hưởng ứng sao? Sẽ không, tuy giờ đây bọn họ đều chờ đợi, nhưng Chu Lệ vừa dâng thư lên, chư phiên sau khi cân nhắc lợi hại được mất, vẫn sẽ có người thuận theo triều đình, định tội Ngũ đệ. Nếu chư phiên thật có thể một lòng, hắc.

Đạo Diễn mỉm cười nói: “Đúng, cân nhắc lợi hại được mất, vẫn sẽ có người vì tư lợi bản thân, bỏ lương tâm nghị tội Chu vương, nhưng, bọn họ có thể đợi tới hôm nay, là vì cái gì? Cho nên, bọn họ mặc dù nghị tội Chu vương, cũng là không tình nguyện. Điện hạ hôm nay là chư phiên lâu nhất, mặc kệ người khác làm như thế nào, Vương gia không thể nhân nhượng vì lợi ích toàn cục! Ngửa đầu lên không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với đất, công đạo, tại nhân tâm!”.

Ánh mắt Chu Lệ lập lòe, nhiều lần thưởng thức lời nói này của Đạo Diễn, thật lâu sau,

bỗng nhiên tỉnh ngộ, hai tay chắp lại nói: “Chu Lệ thụ giáo!”.

Yến phiên nghị tội tẩu chương đến!

Văn võ bá quan cả triều đang nhìn, thiên hạ bá tính đang nhìn, thám tử chư phiên Đại Minh phái đến ở trong kinh đã có mặt, tất cả mọi người đang nhìn, đều muốn biết vị Đại Minh chư vương lâu nhất này rốt cuộc định cho Chu vương tội danh gì, lần này sẽ thuận, hay sẽ không hướng về triều đình cúi đầu xưng thần.

Trong điện cẩn thận, Chu Duẫn Văn đã mở ra xem.

Chuyện Chu vương gây nên, tình huống mập mờ, nay niệm chí thân, xin người khoan hồng, tất cả đều là cốt nhục thân tình. Nếu như tra rõ, tổ huấn để lại, thần nào dám nghị tội hắn? Thần chỉ có ngu kiến, hy vọng bệ hạ theo di huấn tổ tông, làm sáng tỏ nhật nguyệt, lấy đức phục thiên địa...”.

Yến vương không nghị tội, Yến vương vì Chu vương không định một tội danh nào, cho dù là một tội danh nhỏ nhặt nhất, ngược lại còn thượng biểu cầu tình vì Chu vương!

Chu Duẫn Văn không ngờ Tứ hoàng thúc lại phản ứng như thể, nhất thời cảm thấy không biết làm sao, phong tấu chương này hắn nói rất mềm dẻo, mỗi câu bên trong đều đem lý lẽ ra nói, tài văn chương cực tốt, hắn bất đắc dĩ kêu lên: “Tiểu Lâm Tử, Tiểu Lâm Tử, lập tức mời Hoàng tiên sinh, Tề tiên sinh, Phương tiên sinh tới gặp trẫm, nhanh, ngay lập tức!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 242

Gián Điệp Hai Mặt

Chương 242: Gián điệp hai mặt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Bọn người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ cũng không nghĩ Chu Lệ sẽ phản ứng như vậy, ở trước ngự tiền xem xong tấu chương của Chu Lệ, Hoàng Tử Trừng lắc lắc đầu nói: "Yến vương khi còn bé, ít tập làm văn, sau khi thành niên lại lãnh binh mã, hắn không viết ra được ngôn từ khẩn thiết như vậy, từ những câu văn vẻ hoa lệ này. Dựa vào vi thần nghĩ, đây là do Trưởng Sứ Cát Thành thay hắn làm hộ".

Tề Thái vừa nghe thấy thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Hoàng Tử Trừng này làm việc rốt cuộc như thế nào, lúc này còn có thể nghiên cứu tấu chương của Yến vương đẹp đẽ như thể nào? Vậy thì có cái rắm! , ngươi bức Yến vương ra chiêu, giờ đây Yến vương tỏ thái độ, nên ứng phó như thể nào mới là chính đạo! . Hắn tức giận nói: "Cái thiên tấu chương này bất kể là ai ghi, nhất định là ý tử của Yến vương, Hoàng huynh nghĩ sao?".

Hoàng Tử Trừng không ngờ Yến vương dám có phản ứng cứng ngắc mạnh như vậy, nhất thời nghĩ không ra đối sách, vô ý muốn dùng chuyện "tấu chương không phải do Yến vương tự tay viết" để tự an ủi bản thân, bị Tề Thái nói, nét mặt già nua không khỏi đỏ lên.

Phương Hiếu Nhụ thấy hai người muốn tranh chấp, vội vàng đi ra hòa giải, hướng về phía Chu Duẫn Văn nói: "Hoàng Thượng không cần lo lắng, mục đích ban đầu của chúng ta, không phải là tìm hiểu trước khi hành động sao? Giờ đây, ý tử Yến vương đã biểu đạt ra rất rõ ràng, mục đích của chúng ta đã đạt đến, đây không phải một cái một chuyện tốt sao".

Hắn liếc mắt nhìn Hoàng Tử Trừng và Tề Thái, thấy thần sắc hai người đã an định lại, lại nói: "Tấu chương Yến vương đã đến, chư phiên vốn bất động thanh sắc tất nhiên cũng sẽ lục tục đưa tấu chương lên nghị tội, có thể đoán trước, sẽ có người theo sát sau lưng Yến vương, vì Chu vương cầu tinh. Không cần lo cho hắn, ai chịu nghị tội, ai muốn cầu tình, trong lòng chúng ta hiểu rõ5 có thể có biện pháp, đầu tiên trấn an phiên vương chịu nghị tội, trừ bỏ phiên vương cầu tình".

Chu Duẫn Văn liên tục gật đầu, Phương Hiếu Nhụ lại nói: "Yến vương sao, làm như thế, là vì hắn có chỗ dựa vào, phải biết rằng binh quyền Yến vương mặc dù đã bị triều đình thu về, nhưng trong thời gian ngắn, triều đình không thể khống chế hoàn toàn, Yến vương dẫn quân bên cạnh lâu ngày, mà ngay cả chư phiên vùng tây bắc, xưa nay cũng chịu tiết chế của hắn, tướng tá trong quân, nhiều người do hắn đề bạt, sĩ tốt càng biết Yến vương vũ dũng, mà ngay cả trong quân Sơn Đông, Liêu Đông, cũng không thiếu bộ hạ cũ của Yến vương. Yến vương không chịu nghị tội, ngược lại mặt ngoài còn làm ra vẻ thuần thuần phục, kỳ thực tấu chương này chính là kháng chỉ, cậy mình có chỗ dựa dẫm, không ngoài như vậy, hắn cho rằng, triều đình không dám động đến hắn, bởi vậy, triều đình hẳn là phải tăng mạnh khống chế với Yến phiên".

Chu Duẫn Văn khẩn trương nói: "Hi Trực tiên sinh muốn nói, chúng ta thay đổi chủ trương, tước bỏ Yến phiên trước sao?".

Phương Hiếu Nhụ lắc đầu nói: "Không, chúng ta không thể tự loạn trận cước, vẫn là cắt đi cánh tay của hắn trước, sau đó mới đến Yến vương. Vì phòng ngừa Yến vương chó cùng rứt giậu, chúng ta bây giờ nên cho hắn một tia hy vọng may mắn, không thể trực tiếp lộ ra ý tứ muốn đối phó hắn.

Đến cùng. Chúng ta có thể ung dung thản nhiên điều động binh mã rời Bắc Bình, thay thế quân chính quan viên của Bắc Bình, dùng một chiêu rút củi dưới đáy nồi, để hắn ở căn cơ của mình mà lại như không có căn cơ gì hết, không dám ngang nhiên khởi sự, phản kháng triều đình.

Chờ chúng ta đem những vương gia hưởng ứng kia diệt trừ cả đám, Yến vương chỉ còn một thân một mình, lại bị chúng ta đổi quan lại trên Bắc Bình, điều đi binh mã bên cạnh hắn, khi đó Yến vương sẽ thành cá trong chậu, Hoàng Thượng muốn bắt hắn, chỉ cần một đạo chiếu thư thôi".

Chu Duẫn Văn phấn chấn nói: "Tiên sinh quả nhiên diệu kế, trẫm có được tiên sinh, như Lưu Huyền Đức được Khổng Minh, đây là đại hạnh của trẫm, là may mắn của quốc gia!".

Phương Hiếu Nhụ cười nhẹ một tiếng, chắp tay nói: "Thần xấu hổ không dám nhận, vì bệ hạ mà cố gắng hết sức thôi".

Hoàng Tử Trừng vừa thấy, không cam lòng yếu thế, vội vàng bước tới trước một bước, nói: "Hi Trực tiên sinh nói, làm Tử Trừng hiểu ra, thần nghe Hi Trực tiên sinh dẫn dắt, nghĩ ra được một vài đối sách, nói ra xong xin thỉnh Hoàng Thượng cùng Hi Trực, Hiếu Lễ cùng nhau tham tường, nếu còn có chỗ không chu đáo, xin bổ xung cho ta".

Chu Duẫn Văn vui vẻ cười rộ lên: "Tốt tốt tốt, Hi Trực tiên sinh trước mặt trẫm, chính là Ngọa Long, Hoàng tiên sinh trong lòng trẫm, chính là Phụng sồ. Trẫm được hai vị tiên sinh phụ tá đắc lực, lo gì không thể tước phiên vương thành công, thiên hạ không thể bình định?".

Chu Duẫn Văn vừa nói, vừa liếc mắt, đột nhiên trông thấy thần sắc Tề Thái có phần không vui lắm, Chu Duẫn Văn cũng muốn khen hắn hai câu, là gì giờ... Tề Thái như Quan Vũ hay là như Trương Phi?

Chu Duẫn Văn còn chưa nghĩ ra nhân vật phù hợp để so sánh: "Phụng sồ tiên sinh" đã lại lên tiếng, Chu Duẫn Văn liền ho khan một tiếng, dứt khoát bỏ qua chuyện khó xử này...

***

"Một đám hủ nho chỉ biết nói bốc nói phét!".

Coi trà như mạng, La Thiêm Sự nấu xong trà, châm vào trong chén, lại bỏ vài lá hoa cúc vào trong, rót vào một chén trước mặt Hạ Tầm, cười lạnh nói: "Bắt đã bắt, Hoàng Thượng tự mình độc đoán là được, nghị tội cái gì? Giờ đây tốt rồi, Cốc vương, Thục Vương, Hàn vương, mấy người bọn họ theo triều đình nghị Chu vương tội lớn, bọn người Trầm vương, An vương, Đường vương không đến nơi đến chốn, giả bộ ngớ ngẩn để thoái thác, mà Tề vương, Man vương, Trữ vương, Ninh vương, Tương vương đều phụ họa theo Yến vương, cầu ân xá Chu vương, cử động lần này của triều đình tự dưng thành tựu cho Yến phiên, bất tất phải tự làm khổ mình đến vậy?".

La Thiêm Sự hừ lạnh một tiếng nói: "Chuyện này vẫn chưa rõ ràng sao? Yến vương nguyên vốn chỉ là bị phân biệt đối xử, là chư phiên lâu nhất; Ngày nay, hắn trong lòng chư

vương đã chính thức là đại ca".

Hạ Tầm tinh tế thưởng thức một phen, chậm rãi gật đầu nói: "Đại nhân muốn nói, triều đình làm như vậy, có hại vô ích. Đại nhân đã biết lợi và hại trong đó, tại sao không góp lời nhắc nhở Hoàng thượng?".

La Thiêm Sự nhíu lông mày, chậm rãi lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Hoàng Thượng xem Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái như Y Duẫn, Chu Công, lời nói người bên ngoài, Hoàng Thượng đâu còn nghe lọt tai. Huống chi, Cẩm Y vệ chúng ta thanh danh gần đây không tốt, những quan văn kia chướng mắt chúng ta, hôm nay lại đứng ngay cạnh hoàng thượng huyên náo dèm pha, cẩm Y vệ chúng ta càng không có tư cách nói chuyện...".

Hắn cười khổ hai tiếng nói: "May mà, tiên đế để lại cho Hoàng Thượng giang sơn to lớn như vậy, để ổn định triều đình, mấy tên hủ nho phế vật quả thực hơi có chút lý luận suông, vẫn không ảnh hưởng quá lớn đến đại cuộc, trước mặt lực lượng tuyệt đối cường đại của Hoàng Thượng, cho dù Yến vương tìm mọi cách giãy dụa, cuối cùng cũng chỉ là kiến càng lay cây, không cải biến được chuyện gì".

Ánh mắt Hạ Tầm hơi lóe lên, nói: "Đúng vậy, đừng nói Yến vương đã giao ra binh quyền, cho dù không giao ra, với những binh lính trong tay Yến vương, sao lại là đối thủ triều đình? Thật ra trong triều có vài vị đại nhân nhọc lòng như thế, tất nhiên là lo lắng Yến vương cùng đường, bị ép tạo phản, nhưng cũng phải nghĩ cách tìm lý do đường hoàng, bắt hắn hỏi tội, bỏ Vương tước của hắn, chỉ cầu danh chính ngôn thuận.

Bất quá, hạ quan ở Bắc Bình, đã từng đã cứu tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ, từ đó đã đánh giá cao thấp quan hệ của vương phủ, biết rõ Yến vương làm người cẩn thận, không can thiệp sự vụ địa phương, dạy dỗ cũng nghiêm, nghĩ cách nắm thóp hắn rất không dễ dàng. Bằng không, nếu Cẩm Y vệ chúng ta có thể bắt Yến vương dâng lên cho Hoàng Thượng, cho dù Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ, vài vị đại nhân chướng mắt chúng ta, Hoàng Thượng sẽ đối đãi với cẩm Y vệ chúng ta với một con mắt khác".

Đôi mắt La Thiêm Sự sáng lên, trầm ngâm nói: "ừm, không sai, lời này của ngươi lại nhắc nhở ta, chúng ta không thể chờ Hoàng Thượng sai khiến phân công chúng ta, hẳn phải chủ động xin đi giết giặc, tạo ra cơ hội. Nếu chúng ta lập nhiều đại công, lo gì không được bệ hạ ưu ái?".

Hắn đứng dậy, đi lại trong phòng, chợt cả người đứng yên, trở lại nói: "Hoàng Tử Trừng đã đề nghị với Hoàng thượng, đến ngày đông giá rét, tái ngoại Mông nhân có đến biên cảnh nước ta cắt cỏ theo lệ thường, phái võ tướng triều đình Vũ Tương Nhung đi thủ Khai Bình, đồng thời, viện lý do không đủ binh lực, điều động ba đội binh mã hộ vệ của Yến vương đi".

Hắn dừng một chút, lại nói: "Hoàng Thượng còn phái Công bộ Thị Lang Trương Nhuế Vi làm chính sử Bắc Bình, Hà Nam vệ chỉ huy Thiêm Sự Tạ Quý lần trước trợ giúp Tào Quốc Công bắt Chu vương có công, thăng chức Bắc Bình Đô Chỉ Huy Sứ...

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Mới vừa rồi không phải đại nhân nói, Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ mấy vị đại nhân quyết định trấn an Yến vương trước, sau đó mới bất động thanh sắc cắt bỏ cánh tay của hắn sao? Cử động như vậy, Yến vương không phải người ngu ngốc, còn không nhìn.

Ra ý tử triều đình?".

La Thiêm Sự mở tay ra, bất đắc dĩ nói: "Vấn đề là, mấy tên này là dạng ngu ngốc, cũng coi Yến vương trở thành dạng ngu ngốc.

Hạ Tầm im lặng.

La Khắc Địch khinh miệt nói: "Lớp tú tài này chướng mắt chúng ta, nhưng theo ta thấy, do bọn họ làm bừa xuống, làm tốt một việc, sợ không bằng sinh ra nhiều thị phi. Ta hướng về phía Hoàng Thượng thỉnh chỉ, điều ngươi đi Bắc Bình".

Hạ Tầm làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Điều ty chức đi Bắc Bình?".

La Khắc Địch nói: "Không sai, ngươi từng đi qua Bắc Bình, có chút quen thuộc với nơi đó, lại nhận biết Yến vương phủ, vừa vặn tiếp cận bọn họ".

Hạ Tầm nói: "Đại nhân, Hoàng Thượng từ lúc đăng cơ đến nay, xuất hiện nhiều lần cải cách, chư phiên chấn động, đều phái không ít tai mắt, ở trong kinh tìm hiểu tin tức. Ty chức mặc dù là một tiểu nhân vật, nhưng nhậm chức tìm hiểu tin ở tức cẩm Y vệ, sợ cũng không thể gạt được người hữu tâm, lần này đi Bắc Bình, Yến vương phủ mặc dù quen biết, sao có thể không đề phòng ty chức, vẫn tín nhiệm như cũ?".

La Khắc Địch thong dong nói: "Đâu chỉ là đề phòng? Giờ đây chư phiên người người cảm

thấy bất an, người nào cũng sợ hãi, hiện tại người nào rời khỏi Kim Lăng, đều bị bọn họ coi là người triều đình phái đi đối phó với bọn họ, sao có thể tín nhiệm ngươi, bất quá.

La Khắc Địch cười một cách quỷ quyệt, mắt nhìn Hạ Tầm, chậm rãi nói: "Nếu như ta là Yến vương, tâm ý Hoàng Thượng như thế nào, rốt cuộc muốn làm một bước kia hay không, trong lòng ta vẫn không có cách nào xác định. Mà ngươi là người quen biết cũ của ta, lại bị Hoàng Thượng phái đi, ta sẽ làm ra vẻ không để ý đến nhiệm vụ của ngươi, nói bóng nói gió dò xét vấn đề từ trong miệng ngươi? Có thể lợi dụng tiền tài nữ nhân thu mua ngươi hay không, từ trong miệng ngươi hỏi thăm ý đồ chân thật của Hoàng Thượng?".

Hạ Tầm nhẹ nhàng a một tiếng: "giật mình" nói: "Ty chức đã rõ ràng, đại nhân là muốn nói.

La Khắc Địch mỉm cười nói: "Nếu là do vài vị đại nhân tự cho là thông minh làm bừa như vậy, trừ phi Yến vương chịu ngồi chờ chết, nếu không sẽ phản! Ta phái ngươi đi, nếu có thể nắm được nhược điểm của Yến vương, dùng uy quyền triều đình, danh chính ngôn thuận chủ động bắt hắn là tốt nhất, bằng không, cũng có thể quan sát nhất cử nhất động của hắn, nếu như thực sự hắn có ý phản, kịp thời hồi báo triều đình, cũng để cho triều đình sớm quyết định đối sách, đây chính là công lao của cẩm Y vệ ta, người bên ngoài muốn cướp cũng không thể cướp được".

Hắn nặng nề vỗ bả vai Hạ Tầm, trầm giọng nói: "Ngươi đi, tìm, làm cho Yến vương thu mua ngươi. Đưa ngươi tiền tài, ngươi hãy cứ thu, đưa ngươi mỹ sắc, ngươi cứ hưởng thụ, Bản quan đặc biệt cho phép ngươi... Đầu nhập vào Yến vương!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 243

Rối Loạn Đầu Trận Tuyến

Chương 243: Rối loạn đầu trận tuyến

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Công bộ Thị Lang Trương Nhuế, Hà Nam Thiêm sự vệ chỉ huy Tạ Quý một đám quan viên quan lại thay thế đã phụng chỉ rời kinh đến Bắc Bình, Hạ Tầm vẫn chưa có động tình.

Bởi vì triều đình một lần định tội mưu phản bắt Chu vương, thủ đoạn quang minh chính đại trở nên vô dụng, còn giống trống khua chiêng nói Tào Quốc Công Lý Cảnh Long muốn bắc tuần biên phòng, đây là xuất kỳ bất ý, đánh lén trá thành, đường đường là triều đình hỏi tội một vị phiên vương, lại có thể dùng thủ đoạn như vậy, không khỏi làm cho người khác chế nhạo, hơn nữa thanh danh Chu vương gần đây rất tốt, cho nên loại hành vi này càng làm người khác phản cảm, nhân gian với chuyện này nghị luận rất nhiều, đồng tình với Chu vương có khối người.

Bọn người Chu Duẫn Văn và Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ cũng cảm nhận được áp lực dư luận, lúc này đây, bọn họ đã áp dụng rất nhiều thủ đoạn với Bắc Bình, cướp đoạt quân quyền, rút binh mã đi, thay đổi quan viên, liên tiếp dùng biện pháp xuống, tự nghĩ cần phải quang minh chính đại chế phục Yến vương, cho nên không nghĩ đến việc lại dùng Cẩm Y vệ gán ghép một xú danh lớn, làm xấu thanh danh bọn họ, bởi vậy đối với kế hoạch của La Khắc Địch bị từ chối cho ý kiến, kéo dài tới cho bây giờ còn chưa quyết định Hạ Tầm có đi hay không.

Hạ Tầm còn chưa đi, trong kinh lại xảy ra một đại sự.

Tề vương Chu Phù bị đoạt tước, phế làm thứ dân.

Dựa theo sách lược của bọn người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ, bọn họ đầu tiên muốn tước bỏ dần quyền hành của Yến vương, điều hết binh của Yến vương đi, sẽ đổi lại tất cả lộ quan viên, quân chính pháp tư khắp Bắc Bình, để Yến vương phải bó tay bó chân, không dám vọng động, lúc này lại quay đầu nhìn đến những người đồng tình kia, phiên vương hưởng ứng hoặc trợ giúp Yến vương đều bị bắt, cuối cùng lại nhất cử diệt trừ Yến vương, mối họa lớn trong lòng.

Dựa theo kế hoạch của bọn họ, Tề vương Chu Phù vốn ít nhất còn có mấy tháng thời gian thoải mái sống khá giã, nhưng Tề vương Chu Phù rõ ràng lại không thể chờ đợi được, tự mình đưa đến tận cửa, hắn chủ động xin ý chỉ trở lại kinh, muốn yết kiến hoàng đế.

Hắn một Vương thúc, Chu Duẫn Văn ngược lại không muốn bắt hắn, liền một lời đáp ứng.

Ai ngờ, Chu Phù vào kinh, nhưng thật ra là đến đây đòi tiền.

Hắn xây tòa vương phủ, vốn Hộ bộ chỉ nói muốn chỉ hoãn một chút, chuyện này vừa chậm, liền trì hoãn từ ngày cha của hắn là Chu Nguyên Chương mất đến nay, Chu Nguyên Chương vừa chết, Chu Duẫn Văn "trăm phế đợi hứng", dù sao cũng bất kể là cái gì, hắn thậm chí suy nghĩ khá lập dị, cùng hoàng tổ phụ có chỗ khác nhau, tiền địa phương đã có thể nhiều hơn, hắn lại cắt giảm một lượng lớn thuế từ quan viên, trốn lậu thuế càng nhiều, ngay sau đó lại miễn giảm thuế phú của Giang Nam, đến nỗi tài chính triều đình có phần căng thẳng, bộ hộ thu không đủ chi, điều hành không thông, tiền thiếu nợ Tề vương Chu Phù đành phải kéo dài vô hạn.

Chu Phù giận giữ, hắn trở về kinh, chuyện thứ nhất chính là đi hiếu lăng khóc than, đến hiếu lăng, Tề vương khóc cha khóc mẹ, sau đó nước mắt dàn dụa, chạy đến nội cung cùng chất nhi hoàng đế của hắn cãi lộn đòi tiền.

Chu Duẫn Văn rất buồn bực: Trước kia ta là Hoàng thái tôn, đối với các ngươi, những thúc phụ khách khí một chút còn chưa tính, giờ đây ta là hoàng đế, các ngươi hiểu đạo quân thần phụ tử hay không, tôn ti cao thấp? Cãi lộn với ta, ta đang thay hoàng tổ phụ ngồi ghế rồng, ngươi dám sao?

Nhưng lần này lại làm cho La Khắc Địch bắt được cơ hội, Tề vương lúc trước trọng điểm bồi dưỡng "đối tượng tạo phản", các loại chứng cứ phạm tội La Khắc Địch đã sớm vơ vét

đầy đủ hết, chỉ là không có được cơ hội trình lên, hôm nay vừa thấy Tề vương ở trước mặt Kiến Văn đế chơi xỏ lá, lại còn khóc cha khóc mẹ làm cho Kiến Văn đế khó xử, La Khắc Địch lập tức đem tất cả hành vi không hợp pháp của Tề vương lúc ở tại Thanh châu bẩm báo cho Chu Duẫn Văn, đưa lên một chồng dày tài liệu.

Chu Duẫn Văn vừa thấy liền mừng rờ, hắn rất quyết đoán, cũng không gọi người nhiều mưu trí lên thương nghị, liền hạ lệnh bắt Tề vương Chu Phù cách chức làm thứ dân, cẩm Y vệ tạm giam, ít ngày nữa áp giải đến Phượng Dương tường cao trông giữ, đồng thời phái người đi đến nhà hắn ở Sơn Đông phủ Thanh Châu, đem toàn bộ một nhà già trẻ đưa đến Phượng Dương ngồi chồm hổm trong nhà tù, chiêu thức ấy của Chu Duẫn Văn quả nhiên là mạnh mẽ vang dội, rất có phong phạm giệt gian trừ ác, loại thủ đoạn lôi đình của Hồng Vũ đại đế, chờ bọn người Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng nhận được tin tức, thánh chỉ của Chu Duẫn Văn đã ra khỏi thành Nam Kinh.

Hạ Tầm cả ngày ở cẩm Y vệ chờ tin tức phái hắn Bắc thượng, kết quả hắn còn chưa đi, Tề vương lại như tù nhân bị đưa tới. Hạ Tầm tự đánh giá hồi lâu, tuy nói hắn và Tề vương chỉ là lợi dụng lẫn nhau, dù sao vẫn là cố nhân, lần trước đi hắn Thanh châu, Tề vương cũng đã dùng lễ đối đãi, đã biết thì không thể không làm, liền khẩn cầu La Khắc Địch: "Đại nhân, ty chức ở Thanh châu, từng được Tề vương quan tâm, hôm nay Tề vương mặc dù thành tù nhân, nhưng đã nhốt ở cẩm y vệ ta, ty chức không thể không nghe thấy không hỏi thăm, ty chức muốn... Đi thăm Tề vương".

La Khắc Địch nhíu mày nói: "Ngươi cảm kích trọng nghĩa, chuyện này tất nhiên là tốt, nhưng mà...

Hắn trầm ngâm một lát, rồi nói: "Vậy đi đi, thân phận của ngươi, không so được với những đại quan trong triều kia, mặc dù đi gặp Tề vương, cũng không có hậu quả gì lớn".

"Đa tạ Đại nhân".

Một tiếng tạ ơn này của Hạ Tầm, thật sự là chân tâm, hắn biết rõ, tuy Tề vương Chu Phù giờ đây nhốt ở trong cẩm y vệ, La Thiêm Sự có thể một tay che trời, nhưng đáp ứng cho hắn đi gặp một Vương gia bị phế, vẫn ít nhiều gánh chịu chút ít phong hiểm, Hạ Tầm tuy đã có quyết định với tương lai của minh, nhưng với sự một lòng coi trọng, đề bạt hắn của La Khắc Địch, thật sự là rất cảm kích trong lòng.

Hạ Tầm đi gặp Chu Phù, mang theo ít đồ ăn, còn mang theo ít chăn màn. Nhà tù là địa phương âm lãnh, dù là ngày hè chói chang, chỗ kia cũng không ấm áp nổi, huống chi lúc này là cuối mùa thu, tiết trời ẩm ướt lạnh lẽo, mà nhà tù cẩm Y vệ nhiều năm không có người quan trọng, giường chiếu chăn đệm bên trong hư thối không chịu nỗi, cho dù là tù nhân tầm thường sợ cũng rất khó ở lại, Chu Phù mặc dù từng là vương gia, có lẽ giờ phút này cũng chỉ ăn mặc qua loa, với hắn mà nói những thứ này là thực dụng nhất.

"Tề thứ, Bách hộ đại nhân của chúng ta có chuyện hỏi ngươi, nhớ phải đáp!".

Lao lão đại cũng mặc kệ ngươi có phải là phượng tử long tôn hay không, cao giọng thét to một câu, sau đó liền hướng về phía Hạ Tầm cúi người gật đầu, nịnh nọt nói: "Đại nhân, thỉnh ngài, ở đây tối tăm ẩm ướt, mặt đất cũng không bằng, cẩn thận dưới chân".

Hạ Tầm cẩn thận đi vào, nói với Lao lão đại: "Được rồi, ngươi đi ra ngoài trông coi".

Lao lão đại vâng lệnh lui ra ngoài, Hạ Tầm đi đến trước hàng rào nhà tù, chỉ thấy Tề vương Chu Phù đã bị lột áo mãng bào của Vương gia, tóc tai bù xù, ăn mặc một bộ quần áo lót bẩn bẩn, ngẩn ngơ ngồi trên một đống rơm rạ.

"Dương Húc, là ngươi!".

Nương theo ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, Chu Phù đột nhiên thấy rõ người đến là Hạ Tầm, không khỏi vui mừng, vội vàng nhảy dựng lên, bổ nhào đến bên cạnh cửa lao, nắm chặt hàng rào.

Hạ Tầm thấy hắn một thân chật vật, không khỏi sinh lòng trắc ẩn, thở dài một tiếng nói: "Vương gia, đang êm đẹp, ngươi vào kinh làm gì, hôm nay rơi vào tình cảnh này...".

Gương mặt Tề vương Chu Phù vặn vẹo một hồi, âm thanh nghẹn ngào nói: "Ai mà biết được tiểu.

Hắn đè nén nộ hỏa, hung dữ nói: "Ai mà biết được Hoàng Thượng tâm ngoan thủ lạt, vì tội danh nho nhỏ, đem ta phế thành thứ dân".

Hạ Tầm im lặng một lát, đem chăn đệm ấm áp ôm trong lòng cùng thức ăn đưa đến, nhẹ nhàng thở dài nói: "Những tội lỗi này của Vương gia, muốn tước vị, xử trí thực sự chưa hẳn là thỏa đáng, Vương gia hãy tạm thời thả lỏng tâm tình, coi như đi Phượng Dương nhàn cư vài

năm, nói không chừng có một ngày Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý, có thể để Vương gia trở về".

Chu Phù cười một tiếng, lắc đầu, ánh mắt lại mơ hồ nổi lên lệ quang: "Thủa hàn vi biết tùng bách, hoạn nạn gặp chân tình. Chất nhi ta miệng đầy nhân nghĩa, còn không bằng...

Hắn cắn răng, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng đã tràn đầy hối hận, hắn hận chính mình, hắn là một người câm điếc ăn hoàng liên, có nỗi khổ mà nói không nên lời.

Chu Phù hối hận, không vì cái gì khác, đơn giản là hắn vào kinh đòi hỏi tiền xây vương phủ, là hắn cố ý nhảy vào, những đứa con này của Chu Nguyên Chương có thiện có ác, có hung tàn có anh dũng, nhưng không có một tên ngu ngốc, Chu Duẫn Văn tước Chu phiên, ý định thật sự là Yến vương, điểm này Chu Phù đã ẩn ẩn nhìn ra một ít mánh khóe, hắn vào kinh đòi tiền, như là cố ý đùa giờn, nhưng lại là một thủ đoạn mà các các vương hầu công khanh đối phó với sự kiêng kỵ của đế vương: Tự đưa đầu vào rọ.

Tiêu Hà vì muốn bỏ đi sự cảnh giác của Lưu Bang, cố ý nhận hối lộ, ép mua mộng đồng, xúc phạm vương pháp, hắn làm như vậy, muốn cho Lưu Bang cảm thấy hắn thích an nhàn, không ôm chí lớn. Chu Phù làm như vậy, chính là vì tiêu trừ sự cảnh giác của Chu Duẫn Văn đối với hắn, cho là Chu Phù hắn tầm nhìn hạn hẹp, căn bản không có dã tâm mưu đồ thiên hạ.

Nhưng hắn làm sao biết khẩu vị Chu Duẫn Văn lớn như vậy, tính toán không chỉ một mình Yến vương, mà là tính toán cũng hết cả đời này. Ngươi không phản, hắn lo lắng con của ngươi phản, con của ngươi không.

Phản, hắn lo lắng tôn tử của ngươi phản, tóm lại, hắn muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, trừ Chu Tiêu nhất mạch truyền thừa cốt nhục là hắn ra, tất cả tử tôn của Chu Nguyên Chương, hết thảy đều cách chức làm thứ dân, vĩnh viễn mất đi cơ hội lên đỉnh hoàng quyền, chỗ kém chỉ là tước quyền của ai trước mà thôi.

Giờ đây Chu Phù hắn tự mình đưa đến cửa, lại có chứng cớ phạm pháp triều đình nắm giữ trong tay, đây không phải là tự gây nghiệt không thể sống sao?

Hai người một người trong lao một người ngoài lao, một người tâm sự trùng trùng, mỗi người có nỗi khổ có nói, trầm mặc sau nửa ngày, chỉ có thể song song thở dài, trong đại lao tịch mịch âm lãnh, tiếng thở dài bất đắc dĩ, thật thê lương...

***

Tề vương Chu Phù bị giáng chức làm thứ dân, tin tức đã chọc giận Đại vương Chu Quế, Đại vương Chu Quế và Tề vương Chu Phù từng cùng nhau nghe lệnh của Yến vương Chu Lệ, Bắc Phạt Mông cổ, đó là thân huynh đệ sóng vai đánh giặc. Hơn nữa Tề vương Chu Phù thượng võ, Đại vương Chu Quế cũng thượng võ, hai vị Vương gia đều có tính tình dữ dằn, có thể nói là vô cùng hợp nhau, giao tình luôn luôn thân thiết.

Triều đình điều tra một lần nhưng không tìm được chứng cứ, chỉ bằng một câu của thứ tử Chu vương, liền tước bỏ một vị thân vương, dĩ nhiên làm Chu Quế rất bất mãn, nếu không phải thân tín của hắn trấn an mãi, muốn hắn chờ Yến vương tỏ thái độ sau đó mới quyết định tiếp, hắn đã sớm lên lớp giảng bài chỉ trích triều đình chấp pháp bất công. Hôm nay tấu chương cầu tinh thay Chu vương trình dâng lên còn chưa được vài ngày, Chu vương căn bản không hy vọng từ nhà lao Vân Nam trở về, Tề vương lại bị giáng chức thành thử dân, tiên đế xuống mồ chưa tới nửa năm, Hoàng Thượng đây là muốn làm gì các thúc thúc của hắn?

Đại vương nổi trận lôi đình, lập tức viết một phong tấu chương bằng từ ngữ thật nghiêm khắc, phái khoái mã đưa đến kinh thành, khiển trách thẳng hoàng đế không để ý đến cốt nhục tình thân, ngang ngược làm khó dễ các Vương thúc, bên trong thậm chí lớn mật mỉa mai Chu Duẫn Văn khẩu phật tâm xà, ban đầu ở trước mặt tiên đế thề thốt sống chết sẽ đối xử tử tế với thân nhân, lấy đức thu phục người, thi cốt tiên đế chưa tàn, hắn liền bèo nước nuốt lời.

Nhìn phong tấu chương của Đại vương Chu Quế, trên mặt Chu Duẫn Văn đầy nộ hỏa, hắn thẹn quá hóa giận đem tấu chương xé tan thành từng mảnh, vỗ ngự án quát: "Đại vương xem thường triều đình, xem thường trẫm, nhất định phải tiến hành nghiêm trị, chư vị tiên sinh không cần phải khuyên trẫm, trẫm nhất định phải nghiêm trị Đại Vương, nếu không thể diện triều đình ở đâu, thể diện của trẫm còn tồn tại?".

Hoàng Tử Trừng không ngờ kế hoạch nguyên bản tốt như vậy, lại có thể náo động đến trình độ như vậy. Hắn lại không biết, Đại vương phản ứng vì Tề vương, trong đó còn có một nguyên nhân là do Yến vương kháng chỉ cầu ân xá cho Chu vương, đều do Yến vương nổi lên đầu tiên, chư phiên bất mãn mới có một người phát tiết, nếu chư phiên không phát nộ hỏa này ra khỏi lòng, sớm muộn gì cũng biến thành nội thương, muốn phát ra cũng không được.

Hoàng Tử Trừng nhíu mày trầm tư nửa ngày, cảm thấy việc Tề vương trở thành tù nhân là sự thật không thể sửa đổi, tước quyền phiên vương đã bắt đầu tiến hành, đã như thế này, không

bằng nhờ nguyên do này, đem Đại vương diệt trừ, liền gật đầu đáp ứng. Chỉ là, lúc đầu hắn không hy vọng Cẩm Y vệ nhúng tay vào việc Bắc Bình, nhưng hôm nay Tề vương và Đại vương trước sau khiêu khích, làm rối loạn trình tự tước bỏ quyền lực phiên vương của triều đình, vì bảo đảm Bắc Bình không xảy ra chuyện gì, liền hướng về phía Chu Duẫn Văn góp lời, thỉnh Hoàng Thượng đồng ý cẩm Y vệ phái nhân viên đến Bắc Bình làm nội ứng.

Chu Duẫn Văn bị phong tấu chương của Đại vương hung hăng tát một phát vào mặt, khiến cho hắn xấu hổ vô cùng, giờ đây thầm nghĩ phải bắt được Đại vương, sẵn trong cơn tức giận, tất nhiên đều đáp ứng.

Đại Vương bình thường là người hoành hành ương ngạnh, ở trong phiên quốc quả thật có rất nhiều hành vi không hợp pháp, vừa tìm hiểu là được ngay một đống, ngày hôm sau có quan Ngự sử đến bày mưu đặt kế, vu khống Đại vương tham tàn bạo ngược, không hề coi vương pháp vào đâu. Kiến Văn đế lôi lệ phong hành, lập tức công khai hạ chiếu, tước bỏ Vương tước Đại Vương Chu Quế, cả nhà đày đến đất Thục, giao do Thục Vương Chu Bổng Nghiêm trông giữ.

Thật ra Đại vương tuy ngang ngược, nhưng hắn lại không dám tạo phản.

Chu Quế chỉ lớn hơn ba tuổi so với Chu Duẫn Văn, khi còn bé hai người cùng đến trường, chơi đùa cùng nơi, trong ấn tượng của Chu Quế, đứa cháu này chỉ nhỏ hơn ba tuổi so với hắn, tính tình ôn hòa, làm người khiêm tốn, ông cụ non, đôn hậu thuần phác. Hắn cho mình là trưởng bối, xuất ra phái đoàn đến răn dạy hắn một phen, vị cháu hoàng để này cũng sẽ không dám làm gì hắn, sao biết phen này hắn trực tiếp tước bỏ vương vị của mình.

Hắn ở Sơn Tây Đại Đồng, còn không biết lập tức sẽ phải mang theo vợ con, một nhà già trẻ chạy đến Tứ Xuyên đi tìm thập nhị ca Chu Xuân cầu chỗ sống.

Tả thiên điện Cung Không Ninh, hai mươi đến ba mươi vị vương hầu công khanh nữ tử trẻ tuổi đang đi học, đây đều là chút ít cô nương không lấy chồng, lớn nhất mười sáu mười bảy tuổi, nhỏ nhất mười một mười hai tuổi, đều là thiếu nữ trẻ tuổi, nguyệt mạo hoa dung.

Từ Minh Nhi đã ở bên trong, Minh Nhi tiểu quận chúa năm nay mười một tuổi, mắt thấy lễ mừng năm mới, qua năm chính là đại cô nương mười hai tuổi, Trung Sơn vương Từ Đạt chết sớm, huynh trưởng như cha, Từ Huy Tổ cảm thấy tiểu muội tử dần dần lớn, không thể rong chơi cả ngày được, liền đem nàng đưa vào cung, mỗi ngày theo mấy nữ quan học tập học vấn

lễ nghi của nữ nhi.

Đang học, Thượng Nghi Cục Thượng Nghi Trịnh phu nhân đột nhiên xông vào, Trịnh phu nhân làm người nghiêm túc nghiêm khắc, những công Hầu nữ hài nhi đều có chút sợ nàng, vừa thấy nàng, nhất thời thành thật, vội giả trang làm ra bộ dáng ôn nhu hiền thục, sợ bị Trịnh Thượng Nghi tìm ra tật xấu.

Trịnh Thượng Nghi nắm lấy thước, đi qua bên người các cô nương, ở cuối đại điện dừng lại, hài lòng gật đầu, gương mặt căng cứng hơi nới lỏng xuống, nữ hài nhi thấy thế, liền cũng lén lút thở phào nhẹ nhõm. Trịnh Thượng Nghi xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên nhìn thẳng một vị cô nương mười bốn mười lăm tuổi hỏi: "Thường Quyên, hai điều giáo huấn của nữ nhi gia là thứ gì?".

Thường Quyên này là một cháu gái của Ngạc Quốc Công Thường Mộ Xuân, nghe Trịnh thượng nghi hỏi nàng, vội vàng đáp: "Một giáo là im miệng không nói, chớ nói bừa gây thị phi; Hai giáo là giản dị, chớ sửa sang dung nhan".

Trịnh Thượng Nghi nghiêm mặt nói: "Ngươi vừa mới nói xong, tháng trước mới làm lễ cập kê, chưa thành phu nhân, tại sao lại chú trọng sửa sang như thể, bên hông mang một tủi thơm, còn thêu kim khảm ngọc!".

Thường Quyên mặt đỏ bừng, vội vàng đem túi thơm lấy xuống để trong ngực, Từ Minh Nhi đứng ở sau lưng nàng vừa nghe, vội vàng đem hà bao của mình cất đi, nhìn trộm lên, Trịnh Thượng Nghi chưa phát hiện, không khỏi thè lưỡi hú hồn. Không ngờ động tác lè lưỡi lại bị Trịnh thượng nghi nhìn thấy, Trịnh thượng nghi nghiêm mặt, lại nói: "Từ Diệu Cẩm, nữ nhi gia phụ dung như thế nào, nói cho ta nghe một chút".

"A?".

Từ Minh Nhi vẻ mặt đau khổ nói: "Thượng Nghi, ta tiến cung học nghi lễ vẫn chưa tới một tháng".

Trịnh Thượng Nghi quát: "Đọc!".

Từ Minh Nhi bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ho khan một tiếng, nhìn không chớp mắt nói: "Phàm là nữ tử, trước học đứng thẳng, phương pháp đứng thẳng, duy trì thanh trinh, thanh thì thân thanh khiết, trinh thì thân vinh. Đi.

Không quay đầu lại, nói không nhấc môi lên, ngồi không động đầu gối, đứng không dao động váy, cười không cười lớn, nộ không cao giọng, không làm việc gì, ngồi chỗ im lặng. Đường trước ít đến, bên ngoài không dòm, chớ nghe dâm thanh, chớ xem tà sắc, huynh đệ mặc dù thân, ngồi không cùng bàn, nên biết nam nữ, thụ thụ bất thân.

"Hả?". Trịnh Thượng Nghi kinh ngạc nhìn nàng một cái, thần sắc nghiêm túc nhu hòa hơn rất nhiều, nói: "Nữ tử xuất giá, đọc!".

Từ Minh Nhi lại ho khan một tiếng, hơi nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, liền cất cao giọng nói: "Nữ tử xuất giá, do cha chủ hôn. Đem phu so với trời, dám cãi là bị khinh rẻ. Phu vừa lòng hiền thê, ân ái mặn nồng. Ở nhà đối đãi, kính trọng như mới... Cùng đồng cam cùng khổ, cùng phú quý cùng bần hàn, tử cùng quan tài, sinh chung quần áo...

"Tốt tốt tốt, không cần đọc nữa".

Trịnh Thượng Nghi vẻ mặt tươi cười nói với những nữ hài nhi vương hầu công khanh gia môn kia: "Các ngươi nhìn xem, Từ Diệu cẩm vừa mới nhập học chưa đầy một tháng, liền có thể đem Nữ Luận Ngữ đọc làu làu, các ngươi nên hướng về phía nàng học tập mới tốt. Được rồi, các ngươi nghỉ ngơi một lúc, sau đó tiếp tục đi học".

Trịnh Thượng Nghi hài lòng đi ra, nàng vừa mới đi, đám tiểu thục nữ kia lập tức thay đổi bộ dáng, thoáng cái vây quanh người Từ Minh Nhi, giống như một đám chim non líu ríu đứng dậy: "Minh Nhi, ngươi nghĩ ra biện pháp, đến cả Trịnh Thượng Nghi cũng giấu giếm được".

Từ Minh Nhi dương dương đắc ý nói: "Đương nhiên, bản cô nương chỉ cần dùng chút kế nhỏ, còn sợ không lừa gạt được nàng".

Thường Quyên gở một tấm vải từ trên vai xuống, tấm vải trắng ghi chằng chịt chữ nhỏ, ghi rất hợp quy tắc, xinh đẹp, mới nhìn thì như hoa văn rậm rạp, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là không hiểu được đó là từng dãy văn tự, Thường Quyên nói: "Cũng đừng quên ngươi đã đáp ứng, dẫn ta chơi hồ Mạc sầu, còn mời ta đến Duyệt Giang lâu ăn cơm".

Từ Minh Nhi cười nói: "Biết rồi, quỷ hẹp hỏi".

Nàng vung tay lên, hào sảng nói: "Không chỉ mời ngươi, trong điện này có một vị tính một vị, tất cả mọi người ta đều mời!".

Trong đại điện lập tức hoan hô một hồi, đúng lúc này, Bảo Khánh công chúa chạy đến, tuổi nàng còn nhỏ, cũng không nhập học, Bảo Khánh công chúa chen vào đám người, nắm chặt ống tay áo Từ Minh Nhi, uốn lượn nói: "Minh Nhi tỷ tỷ, Hoàng Thượng mắng ta".

Từ Minh Nhi xoay người đem nàng ôm lấy, cười nói: "Ngươi lại bướng bỉnh đến cẩn thận điện? Ta không phải đã nói qua cho ngươi sao, sau này không cần phải đi chỗ đó, giờ đây không phải cha ngươi làm hoàng đế, là chất nhi của ngươi, ngươi cũng không thể muốn chất nhi dẫn ngươi đi chơi".

Bảo Khánh công chúa bĩu môi nói: "Ta không muốn hắn chơi với ta, ta vào trong bụi cỏ chơi, nghe thấy thanh âm thật lớn trong điện, liền chạy qua xem, hắn cũng rất lớn tiếng hô ta tránh ra".

Từ Minh Nhi ôm nàng đi đến một bên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng làm sao vậy, có người làm hắn tức giận sao?".

Bảo Khánh công chúa gãi gãi đầu nói: "Dường như là, có một lão đầu râu bạc, nói cái gì không nên tước Chu vương, Tề vương, còn nói không nên hạ chỉ đuổi bắt Đại vương, bắt cả nhà di chuyển đến Ba Thục.

Lông mày Từ Minh Nhi nhíu lại, sắc mặt hơi thay đổi: "Bảo Khánh, ngươi nói rõ ràng, Hoàng Thượng muốn bắt Đại vương, là vì chuyện gì?".

Bảo Khánh công chúa ngơ ngác nói: "Ta làm sao biết?".

Từ Minh Nhi nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng lo lắng, nhân tiện nói: "Đi, chúng ta đi tìm Hoàng Thượng".

Bảo Khánh công chúa khiếp đảm nói: "Tỷ tỷ, chúng ta không cần phải đi, hắn quát rất hung dữ!".

Khuôn mặt Từ Minh Nhi như có sương lạnh, nàng nói: "Không được, ta nhất định phải hỏi rõ, vô duyên vô cớ, hắn tại sao phải đem Nhị tỷ, Nhị tỷ phu bắt lại!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 244

Người Cấm Túc Ta Liền Trốn Khỏii Nhà

Chương 244: Người cấm túc ta liền trốn khỏii nhà

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Đuổi rồi Cao Nguy đi ra ngoài, Chu Duẫn Văn chán nản ngồi ở trên ngự ỷ, chỉ cảm thấy tâm lực tiều tụy, mỏi mệt không chịu nổi.

Đối với rất nhiều chính sách cùng cách làm của Hoàng tổ phụ, Chu Duẫn Văn thật ra gần đây cũng không chấp nhận, hắn cảm thấy hoàng tổ phụ có thể dùng một kẻ áo vải chiến với quần hùng, khu trục Thát Lỗ, thành lập thiên hạ Đại Minh, phần võ công này cố nhiên là không thua tại Tần Hoàng Hán Cao, nhưng mà nói đến văn hóa giáo dục thì...

Hoàng tổ phụ hắn niên hiệu Hồng Vũ, hắn vừa mới đăng cơ, đã lấy niên hiệu Kiến Văn, thật ra ở trong đáy lòng mơ hồ đã có một loại cảm giác muốn cùng Hoàng tổ phụ đánh lôi đài, hắn muốn dựa theo ý nguyện chính minh, chế tạo một thịnh thế, một đế quốc. Hoàng tổ phụ ngoại nho trong pháp, tác phong vô cùng kiên cường.

Hắn muốn truân tín minh nghĩa, sùng đức báo công, nhẹ nhàng mà trị thiên hạ, đem Đại Minh chế tạo thành một cõi yên vui vương đạo như là cỗ hiền vương trị vậy.

Nhưng mà, hắn hiện tại càng ngày càng có một loại cảm giác hữu tâm vô lực, hắn nhớ rõ khi Hoàng tổ phụ còn sống, bất kể là Mông nhân Bắc Cương tập kết quy mô, ý đồ xâm nhập phía nam, hay chư phiên Vân Nam tạo phản, hoặc là Tể tướng đương triều quyền khuynh triều dã có ý định mưu phản, tổ phụ hắn luôn có thể nhẹ nhàng hời hợt liền đem một hồi đại phong ba kích động bón biển hóa thành vô hình, nhẹ nhàng vẫn còn dư lực, mà hắn...

Chu Duẫn Văn ngẩng đầu, lại nhìn nhìn trên bàn trương tấu chương, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

Đây là một thiên tấu chương của Đô Đốc phủ Đoạn Sự quan Cao Nguy, Cao Nguy năm nay đã hơn thất tuần, sớm đã trí sĩ, tháng này khi nha môn phát bỗng, Cao Nguy nhất thời cao hứng, theo người nhà cùng đi, thuận đường nhìn xem khí tượng triều đình mới sau khi Hoàng thái tôn tự mình chấp chính, trên đến Đoạn Sự quan hiện nay là Thiết Huyễn gặp lão quan bản ti đến nhận bổng lộc, liền rất khách khí mà đem hắn mời đi uống trà nói chuyện phiếm.

Trong lúc nói chuyện, đối với một loạt đại sự ngày gần đây phát sinh trong triều nhằm vào chuyện tước phiên, Cao Nguy nói lên cái nhìn của chính mình, Thiết Huyễn nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, lập tức cổ vũ vị Cao Đoạn Sự này thượng biểu hướng về phía hoàng đế tiến gián, lão đầu nhi này cũng không khách khí, đại khái muốn phát huy nhiệt lượng thừa, sau khi trở về quả nhiên chăm chú viết một phong tấu chương trực tiếp gặp hoàng đế mà đưa lên.

Cao Nguy ở trong tấu chương nói: "Ngã cao hoàng đế thượng pháp tam đại chi công, hạ tẩy doanh tần chi lậu, chư vương phong kiến đã có từ lâu đời, đều là thánh tử thần tôn. Nếu để đất lớn binh mạnh, dễ dàng sinh loạn. Nay chư phiên kiêu dật nếu không tước thì phế pháp, tước thì thương ân. Cổ nghị viết: 'Muốn thiên hạ trị an, chi bằng chia nhỏ chư hầu để làm suy yếu lực'. Thần suy nghĩ ra kế sách tước đoạt, đó chính là sử dụng Thôi ân lệnh, đem đất phân phong cho các đời vương tử, để chia nhỏ phân hắn ra. Như thế thì quyền lực của phiên vương không tước cũng tự yếu".

Cao Nguy ý là, phiên vương là phải tước, nhưng mà tước thế nào cũng.

Phải chú ý phương pháp. Hắn cho rằng Thôi Ân lệnh là biện pháp tốt, khiến cho các vương đem đất phiên phân phong cho các vương tử đã kết hôn của hắn, những vương tử này có con lại tiếp tục phân phong xuống, kể từ đó lãnh thổ phiên quốc càng phân càng nhỏ, con cháu các phiên đối với hoàng đế vừa mang ơn mà lại dần dần sẽ biến thành những phiên nhỏ, rốt cuộc không dấy lên nổi sóng gió gì, đến lúc đó các phiên đã yếu, thiên tử vẫn mạnh, giang sơn bảo đảm, căn bản không cần lo lắng sẽ có phiên vương phát triển an toàn, nguy hiểm cho triều đình. Như thế không tước mà tước, mới là cao minh.

Chu Duẫn Văn trong lòng rất không chấp nhận, nhưng mà cựu thần này một mảng nhiệt thành, cũng không nên phật tâm ý của hắn, liền ban ghế ngồi, đưa lên trà, thuận miệng ngợi khen vài câu.

Ai biết lão đầu nhi này về hưu sớm, trước kia một mực là phụng dường hoàng đế Hồng Vũ, không hiểu rõ tính cách làm người của vị hoàng đế Kiến Văn này. Hoàng để Hồng Vũ một là một, hai là hai, ngươi nói đúng, hắn khen ngươi có tài, ngươi nói không đúng, hắn có thể lập tức đem tấu chương ném vào mặt ngươi, nói ngươi giảng rắm chó không kêu.

Chu Duẫn Văn chỉ là cùng hắn thuận miệng khách khí vài câu, hắn lại cho là thật, vừa thấy Hoàng Thượng lễ ngộ như thế, hơn nữa đối với hắn ý kiến mười phần đồng ý, Cao Nguy vui mừng lại luận tới thủ đoạn triều đình xử trí Chu vương, Tề vương, Đại mặt vương trước mắt. Cao Nguy cho rằng, đám người Hoàng Tử Trừng, Tề Thái thủ đoạn xử trí mấy vị phiên vương sở dĩ bị người lên án, là ở chỗ tước phiên tước không thể chờ đợi được, mọi cách tìm kế, không từ thủ đoạn.

Hắn đề nghị Hoàng Thượng hẳn là tăng mạnh ân sủng đối với các phiên, dù sao đều là thân thúc phụ của Hoàng Thượng, không có tội gì quá lớn, thì cái lễ thân tình này cũng phải nói, có tuổi thì phục tịch, cho người thăm hỏi, hiền giả hạ chiếu ban thưởng, chư vương không hợp pháp, vi phạm lần đầu ha thứ, tái phạm đặc xá, tới lần thứ ba, thì cáo Thái Miếu phế truất. Xử trí như thế, vậy thiên hạ sẽ không người không phục, đều ca tụng Hoàng Thượng tài đức sáng suốt!

Không nghĩ tới lời này chính chạm đến chỗ đau của Chu Duẫn Văn, khiến cho Chu Duẫn Văn trên mặt thoạt đỏ thoạt trắng phi thường không được tự nhiên, hắn hầu như cho rằng Cao Nguy này là thu được bản tấu của Đại vương, cố ý xem hắn khó coi mà đến đây, bởi vì Cao Nguy lần này đề nghị, quả thực chính là lúc trước hắn lo lắng chư phiên không phục, Chu Nguyên Chương hỏi hắn sẽ xử trí như thế nào, hắn cũng đã trả lời như vậy.

Nếu như Cao Nguy sớm mấy ngày nói với hắn những lời này, hắn có lẽ sẽ không quá để ý, nhưng hắn vừa mới nhận được tấu chương của Đại vương, Đại vương ở trong tấu chương hoàn toàn lợi dụng những lời mà hắn đã nói qua này, mỉa mai hắn khẩu thị tâm phi, lấy lòng tiên để, tiên để vừa mới long ngự thượng tân, hắn đã không giữ lời, ngược đãi thúc phụ, giờ đây Cao Nguy lại nhắc tới lời này, quả thực chính là ngay mặt cho hắn một cái tát, Chu Duẫn Văn trong lòng rất không thoải mái.

Mà Cao Nguy này lại lớn tuổi, mà người lớn tuổi thì lại thích nói đi nói lại, lật qua lật lại không thôi, Chu Duẫn Văn ngay từ đầu còn bày ra một bộ dáng khiêm tốn dể dạy, dần dần hỏa khí rốt cuộc dâng lên, đến cuối cùng không thể nhịn được nữa, rốt cuộc đùng đùng nổi giận.

Cao Nguy có ý tốt, lại náo đến không còn mặt mũi, đành phải xám xịt mà chạy đi, Chu Duẫn Văn ngồi ở đàng kia lại càng nghĩ càng giận: "Trẫm một phen khổ tâm, làm sao lại không có người hiểu? Trẫm là muốn ở trong tay mình, vĩnh trừ hậu hoạn, bảo vệ giang sơn Đại Minh ta, thiên thu muôn đời, mãi mãi không đổi.

Chu Duẫn Văn đang vừa hối tiếc vừa tự thương hại, ca thán thiên hạ tri kỷ không có mấy người, chợt nghe thái giám hầu hạ ngoài cửa Tiểu Lâm gấp gáp nói: "Không được không được, quận chúa chớ đề nô tỳ khó xử, Hoàng Thượng đang tức giận ở trong, quận chúa không thể kiến giá".

"Hoàng Thượng nếu là mỗi ngày tức giận, vậy mỗi ngày không lên triều? Ngươi đi vào truyền báo, nếu là không đi, vậy ngươi mở ra!".

"Quận chúa, không thể! Ái ui, tiểu công chúa, người đá nô tỳ làm gì, nô tỳ đây cũng là chỗ chức trách, nô tỳ không dám quấy nhiễu Hoàng Thượng!

Chu Duẫn Văn nhướng mày, cơn tức lại nổi lên, người trẻ tuổi tính tình vốn cũng không phải là trầm ổn như vậy, mọi việc tiến hành lại luôn không thuận, Chu Duẫn Văn phát giác mình gần đây cơn tức càng ngày càng dễ dàng phát tác.

"Ngươi tránh ra!".

"Ái ui!".

Bên ngoài truyền đến thanh âm ngã xuống đất, ngay sau đó tiểu quận chúa Từ Minh Nhi đã nắm tay công chúa Bảo Khánh, mắt hạnh trợn lên, đùng đùng nổi giận đi tới, lồng ngực nhỏ nhắn xinh xắn lên xuống, tựa như đang đè xuống tức giận.

Chu Duẫn Văn trầm mặt nói: "Từ Diệu cẩm, ngươi cũng quá làm càn, không có trẫm cho phép, ai bảo ngươi tự tiện xông vào cung điện?".

Bảo Khánh công chúa vừa nghe, vội vàng vọt đến sau lưng Từ Minh Nhi, sợ hãi kêu một tiếng: "Bảo Khánh ra mắt Hoàng Thượng".

Nàng tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng biết đạo ai đối với nàng tốt, ai đối với nàng không tốt, trước kia chất tử này đối với nàng thật là khách khí, vừa thấy nàng, nhất định hoàng chất chi tôn cung kính thi lễ, nhưng mà giờ đây... Nàng có điểm sợ hoàng đế trẻ tuổi này.

Từ Minh Nhi cũng mới tỉnh ra vị hoàng đế trước mắt này không phải vị lão nhân nhìn như nghiêm khắc đối với nàng lại cực kỳ từ hoa kia, vị hoàng để này là rất nặng quân thần lễ nghi, liền nhịn tức giận hạ thấp người nói: "Từ Diệu cẩm ra mắt Hoàng Thượng".

Chu Duẫn Văn hừ một tiếng nói: "Ngươi một kẻ nữ lưu, xông cung kiến giá, có chuyện gì?".

Từ Minh Nhi nâng người lên nói: "Thần nữ kêu oan cho Nhị tỷ cùng Nhị tỷ phu!".

Chu Duẫn Văn sắc mặt thoáng cái âm trầm xuống: "Đại vương Chu Quế thiện dịch quân dân, sưu cao thuế nặng tài vật, có oan gì?".

Từ Minh Nhi đối với Đại Cáo vẫn có chút nghiên cứu, bằng không lần trước cũng sẽ không ở sau tấm bình phong Ngũ quân đô đốc phủ chỉ chiêu cho Tam ca nàng, vừa nghe lời này lập tức nắm chặt tội danh mà Chu Duẫn Văn bày ra này, hỏi vặn lại: "Thần nữ xin hỏi Hoàng Thượng, tội trạng này của Đại vương, đã đến mức tước tước đoạt tự, cách chức làm thứ dân?".

Chu Duẫn Văn vừa nghe vừa giận, Chu Duẫn Văn này mặt đã có chút mỏi nhừ, trước kia không hiện ra, là vì bên trên hắn còn có một Chu Nguyên Chương, Chu Nguyên Chương bản thân là không thể nào để cho tôn tử hắn có khó khăn gì quá lớn, huống chi Chu Duẫn Văn chịu là nho gia lễ giáo, Chu Nguyên Chương không chỉ là tổ phụ hắn, còn là quân thượng hắn, mặc dù nói chút ít lời nói nặng, hắn cũng đương nhiên nhận được, ngày nay hắn là hoàng đế, đã chịu không nổi người khác nghi vấn khiêu khích.

Chu Duẫn Văn giận dữ, chĩa về phía nàng nói: "Triều đình đại sự, khi nào thì đến phiên hạng nữ lưu ngươi xen vào, huynh trưởng nhà của ngươi làm chuyện gì, đối với ngươi xưa nay cũng không quản giáo sao?".

Từ Minh Nhi vóc người không cao bằng Chu Duẫn Văn, nhưng Chu Duẫn Văn chỉ tay khiển trách, nàng lại một bước không lùi, chỉ đem đôi chân mày nhướng lên, đôi con ngươi hắc bạch phân minh nhìn hoàng đế, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng sao lại nói như vậy?".

Tiểu cô nương mười một tuổi này thần sắc không có ý tứ mỉa mai cười nhạo, thậm chí còn mang theo cảm giác thiên chân vô tà, nhưng này nhẹ nhàng một câu, nói trúng tim đen, so với bất luận thanh âm nhục mạ sắc bén nào càng làm cho Chu Duẫn Văn cảm thấy trần trụi nhục nhã: "Ngươi đuối lý nghèo từ đến thế sao?".

Chu Duẫn Văn bỗng nhiên giơ tay lên, Từ Minh Nhi ngẩng cao hai má, không chút nào lùi bước, Chu Duẫn Văn thở mạnh hồn hển mấy hơi, cực kỳ tức giận nói: "Ném ra, đem nàng ném ra cho trẫm, đem Từ Huy Tổ truyền đến đây cho trẫm! Đem Ngụy Quốc Công truyền vào cung cho trẫm!".

"Ngươi thân là huynh trưởng, quản giáo muội muội như thế nào! Ngươi thân là Quốc Công, quản giáo người nhà như thế nào! Từ gia các ngươi còn có gia giáo hay không! Còn có quy củ hay không! Còn hiểu quốc pháp hay không!".

Chu Duẫn Văn nói một câu, vỗ bàn một cái, vỗ đến bàn tay đỏ bừng, vẫn không cảm giác.

Từ Huy Tổ quỳ gối phía dưới thềm son, mồ hôi lạnh như mưa.

Hoàng Thượng muốn tước phiên, Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ thế nào mà không nhìn ra? Từ gia ba nữ nhi, đều là chính phi phiên vương, trượng phu các nàng đều ở trong nhóm tước phiên, Trung Sơn vương phủ bởi vậy lâm vào quẫn cảnh. Từ Huy Tổ là trưởng tử Từ gia, kể thừa chính là trang thành đôn hậu của cha, từ trong đáy lòng mà nói, hắn là trang với triều đình tận trung vương sự, bất luận quyết định gì của hoàng đế, hắn đều phục tùng vô điều kiện.

Nhưng lúc này đây, triều đình muốn tước phiên, hắn có ba muội phu đều ở trong nhóm bị tước, nhất là Yến vương, càng là mục tiêu triều đình cần phải trừ, Hoàng Thượng sao dám giao phó trách nhiệm cùng tín nhiệm cho hắn? Cho nên, trước kia hắn là đứng đầu võ ban trong triều, xưa nay được coi trọng nhất trong triều đình. Ngày nay hắn lại qua lại ở biên giới chính quyền, chủ động tiếp cận cũng không nên, không hề tỏ vẻ càng không được, làm đương gia Trung Sơn vương phủ, Từ Huy Tổ áp lực rất lớn.

Nhưng mà lúc này, tiểu muội tử không biết nặng nhẹ lại chạy tới chọc giận Hoàng Thượng, nếu như Hoàng Thượng cho rằng ý kiến tiểu muội đối với Đại vương, đối với tước phiên, chính là ý kiến của Từ gia ta cao thấp nhất trí, Từ gia ta đây chẳng phải là... Nghĩ qua cái này, Từ Huy Tổ phát lạnh thấu xương, quả nhiên là bất an vạn phần, không biết sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào.

Chu Duẫn Văn thấy Từ Huy Tổ lau mồ hôi như mưa, chỉ dập đầu thỉnh tội, dần dần tức giận cũng tiêu tan chút ít.

Từ gia là nhất danh môn thế gia Đại Minh đệ, thế lực hắn mặc kệ tại triều đường hay trong quân đều có thể nói rắc rối khó gỡ, cây lớn rễ sâu. Triều đình muốn tước phiên, muốn thực

hiện Kiến Văn tân chính, không thể thiếu Từ gia ủng hộ, ít nhất không thể để cho Từ gia cản trở, Từ Huy Tổ này coi như là quy củ, đối với triều đình tước phiên một mực không có chút nào dị nghị, lại một mực tỏ thái độ ủng hộ, cũng không cần vì một nha đầu không biết nặng nhẹ, mà quá mức làm khó hắn.

Nghĩ tới đây, Chu Duẫn Văn thở dài một hơi nói: "Ngươi đứng lên đi! Từ Diệu Cẩm cuối cùng là nữ nhi gia, trẫm cũng không muốn quá mức trách móc, ngươi sau khi hồi phủ, đem nàng cấm túc trong phủ, nghiêm gia quản giáo, trước khi lấy chồng, thì không được để nàng rời khỏi Trung Sơn vương phủ nửa bước!".

"Thần, tuân chỉ!".

Từ Huy Tổ run giọng dập đầu, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đã ướt sũng nước y phục của mình.

Trong Trung Sơn vương phủ, Từ Tăng Thọ đang ngồi trên một cái ghế, đối với Từ Minh Nhi nói: "Ngươi chính là nói cùng Hoàng Thượng như vậy?".

Từ Minh Nhi không phục nói: "Đúng vậy, hắn làm được, không lẽ không cho phép ta nói?".

Từ Tăng Thọ đưa ngón tay cái lên, mặt mày hớn hở khen: "Không hổ là Từ gia ta, muội tử, ngươi lợi hại, Tam ca phục ngươi!".

Từ Minh Nhi cái mũi ngọc hếch lên, hừ một tiếng.

Từ Tăng Thọ phẫn uất nói: "Tam ca trong lòng cũng khó chịu. Thiên hạ này vừa mới giao vào trong tay Hoàng Thượng, bốn biển êm đẹp thái bình không tốt sao? Cần gì phải quấy đến một mảng tinh phong huyết vũ.

Nhị tỷ phu không cần phải nói, tuy nói hắn ngự hạ là có chút tật xấu, nhưng thủ biên giới đánh trận, đó cũng là một hảo thủ. Nói đến Đại tỷ phu, Đại tỷ phu vì triều đình nhiều lần lập chiến công, đã làm chuyện gì sai? Ngươi xem xem triều đình từng bước ép sát, rõ ràng chính là... Trong lòng của ta không phục!".

Từ Minh Nhi giật mình nói: "Cái gì, Hoàng Thượng còn muốn đối phó Đại tỷ phu?".

Từ Tăng Thọ tự hối hận nói lờ lời, muội tử tuổi này còn nhỏ, không biết nặng nhẹ, thật sự

không nên nói với nàng những lời này, vội vàng ho khan một tiếng, che giấu nói: "Ổ... Ta cũng chỉ là suy đoán, cũng chưa chắc...".

Từ Minh Nhi cả giận nói: "Tam ca, Hoàng Thượng làm chuyện sai lầm, ngươi là đại thần, nên tiến gián, vì sao không thể theo lẽ công bằng nói thẳng?".

Từ Tăng Thọ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Muội tử, Hoàng Thượng đây là muốn tước phiên, ba tỷ tỷ của ngươi, đều là Vương phi phiên vương, Hoàng Thượng chẳng lẽ không có lòng nghi ngờ Từ gia ta thiên vị chư phiên sao? Từ gia chúng ta không nói lời nào cũng bị Hoàng Thượng nghi kỵ, còn có thể nhiều lời chuyện gì? Điều này cũng là do ngươi, một nữ nhi gia, nói nặng nhẹ, Hoàng Thượng không tiện quá mức truy cứu, nếu như là Tam ca của ngươi chạy đến bên người hoàng thượng nói như vậy.

Hắn đưa tay lên cần cổ mình, hạ giọng nói: "Đó chính là tội mất đầu đó!".

Từ Minh Nhi vừa nghe, lo lắng nói: "Vậy... Đại ca bị Hoàng Thượng triệu đi, sẽ không... Làm gì đại ca chứ?".

Từ Tăng Thọ nói: "Cái này thì không, đoán chừng là mắng chửi một phen, xả giận là được. Hoàng Thượng đang tước phiên, lúc này nếu như đột nhiên đem đệ nhất công tước Đại Minh ta tước đi, vậy náo nhiệt, chẳng những chư phiên bất an, chỉ sợ tất cả vương hầu công khanh tất cả đều muốn bất an, Hoàng Thượng chưa hẳn đã dám náo thành cục diện như vậy, trừ phi... Hắn điên rồi!".

Mới nói được chỗ này, xa xa có người hô lớn: "Quốc Công hồi phủ.

Từ Tăng Thọ thoáng cái nhảy dựng lên, đối với Từ Minh Nhi nói: "Nhanh, ngươi trước trốn đi, ta đi xem ý của đại ca, miễn cho hắn đang tức giận, đem gia pháp trị ngươi".

"Được!".

Từ Minh Nhi nhanh như chớp chạy đi, Từ Huy Tổ đùng đùng nổi giận đi vào đại sảnh, thấy Tam đệ đang vắt chân ở đó uống trà, liền quát: "Tiểu muội đâu, tiểu muội đang ở chỗ nào?".

Từ Tăng Thọ đặt chén trà xuống nói: "Đại ca đây là làm sao vậy? Tiểu muội trở về cũng đùng đùng nổi giận, sau đó nói muốn đi hồ Mạc sầu giải sầu, đi rồi, ai lại chọc tới các người

vậy?”.

“Nàng còn có nhàn hạ thoải mái đi bơi hồ sao?”.

Từ Huy Tổ giận không kìm được dậm chân nói: “Nàng ngay cả Hoàng Thượng cũng dám mắng, còn có cái họa gì là nàng không dám rước về? Hoàng thượng hạ chỉ, đem nàng cấm túc trong phủ, cho đến khi nàng xuất giá, từ nay về sau không được rời khỏi vương phủ nửa bước!”.

Hắn giống như thú bị vây đi hai vòng ở trong đại sảnh, rồi chán nản ngồi xuống nói: “Ài! Nữ nhi Từ gia ta, ta không thể cùng hoàng thất làm thân, hoàng thất hiểm ác, thắng dân gian gấp trăm lần, động chính là đại sự rơi đầu. Từ gia ta đã vị cực người thần, cũng không cần phải dệt hoa trên gấm, ngươi đi, lập tức đem nàng bắt về cho ta, nhốt ở trong phủ trông coi cho kỹ, qua vài năm, tìm cho nàng một người phổ thông trong sạch bản phận, gả đi là xong chuyện”.

Từ Minh Nhi ghé ở sau tấm bình phong, nghe nói muốn đem nàng giam lỏng trong phủ không được ra khỏi cửa, không khỏi vừa sợ vừa giận, nàng con mắt xoay chuyển, đột nhiên xoay người rời đi, phảng phất như một con báo, quẹo trái quẹo phải, một lát sau đã không còn thấy bóng dáng.

Hí**

Hạ Tầm đơn thân độc mã, rất vui vẻ đi trên đường.

Mọi việc trong nhà đã an bài thỏa đáng, hắn tin tưởng với cơ cảnh đa trí của Tạ Tạ, đủ để hộ cho hắn toàn gia an toàn, đã không có lo lắng ở nhà, Hạ Tầm một thân thoải mái.

Vẫn còn nhớ rõ, hắn lúc trước rời đi Hồ Châu bắc thượng, chính là muốn đi tìm nơi nương tựa Yến vương, không thể tưởng được thế sự luân hồi, vài năm sau, hắn vẫn đi lên con đường này.

Vì để cho hắn thuận lợi lấy được tín nhiệm Yến vương, La Thiêm Sự làm rất nhiều công tác chuẩn bị, thậm chí nhịn đau cho chuẩn bị hắn một phần đầu danh trạng, đem ẩn núp một bí điệp ở Bắc Bình giao cho hắn, khi cần có thể hy sinh người này, giành tín nhiệm của Yến vương, nhưng La đại nhân sao biết ý định chính thức của hắn.

Hắn đã chuẩn bị lộ số của mình, đã không cách nào đứng ở ngoài cuộc được, như vậy tại thời khắc mấu chốt, thì nhất định không thể ở sai đội, an trí thiên hạ này trong tương lai, giang sơn họa quyển, không có Hạ Tầm ta vẽ lên một nét thật đẹp sao?

Lý ngư thoát khước kim câu khứ, diêu đầu bãi vĩ tái bất lai (Cá chép đã thoát khỏi móc vàng, lắc đầu vẫy đuôi không đến nữa!).

Hạ Tầm hơi chút nở nụ cười.

Từ Minh Nhi muốn khóc, đứng ở trên phố xá phồn hoa phủ Dương Châu náo nhiệt, bụng đói kêu vang nàng chợt phát hiện, trên người mình không mang tiền. Nàng trước kia ra khỏi cửa, trên người cho tới bây giờ cũng không mang tiền, lúc này rời nhà vội vàng, nào đâu nghĩ đến chuyện đó?

Nhìn quầy bánh chưng bánh nước ở trước mặt, Từ Minh Nhi lặng lẽ nuốt nước bọt, lo lắng nghĩ: "Ta muốn là ăn không trả tiền, người ta khẳng định không cho, ta cũng không phải thân thích nhà bọn họ, ai nguyện ý cho ăn không...".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 245

Đả Định Ăn Cơm Bá Vương Của Ngươi

Chương 245: Đả định ăn cơm bá vương của ngươi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Bắc thành Dương Châu, bên cạnh Đại Minh tự, có một tửu lâu, gọi là Sấu Tây Hồ Tửu Gia.

Ở đây sơn thủy giao nhau, trúc tùng xanh biếc, cảnh đẹp giao nhau, tựa như tiên cảnh. Phía trước tửu lâu là một cái hồ, sóng xanh liên liên, như là minh châu, đình đài lầu các thấp thoáng tại sơn thủy, ánh ngũ sắc đầy mắt làm cho lòng người sảng khoái, say mê, thương hành lữ hành nam lai bắc vãng đến chỗ này, không thoát khỏi sự hấp dẫn của sông núi ở đây, đến trong tửu lâu này ngồi, nghỉ chân một chút, ăn chút ít rượu và đồ nhắm. Ngay cả phú cổ thân sĩ bản địa gặp mặt kết bạn, cũng thường gặp nhau ở đây, bởi vậy tửu lâu này ở đây rất có danh khí, tự nhiên rất có đẳng cấp.

Minh Nhi đang tại sấu Tây Hồ ăn cơm, nàng ăn cũng không nhiều, so về nàng bình thường ăn cơm phô trương thì ít hơn nhiều, chỉ cần tám khay tám chén, mười sáu món tinh xảo, phần lớn là rau xanh, khẩu vị nhẹ. Đồ ăn phía nam, vốn là chú ý là thực không ngại tinh, quái không ngại mảnh, mỗi món ăn không có mấy miếng, trọng tại sắc thái cùng khẩu vị phối hợp, nhưng mà món ăn lượng ít hơn nữa, thì hơn mười món ăn cũng được một miếng, cơ bản thì cũng no bụng.

Người rất đói, là chuyện gì cũng đều làm được, tiểu quận chúa quyết định, muốn ăn cơm bá vương (ăn quịt).

Nàng cảm thấy, trên đường "bá vương" của tiểu thương bán bánh bao bánh nướng người ta thì thật không tốt, người ta đều là buôn bán nhỏ, làm sao mà nhẫn tâm. Nói đến, tuy đói bụng, có lẽ tiểu dường thành khẩu vị, các món bánh đầu đường vẫn có chút khó có thể nuốt xuống, cho nên, nàng chọn lấy một tửu lâu lọt vào mắt nhất, quyết định hôm nay sẽ "bá vương" nhà bọn họ.

Từ Minh Nhi nghe nói qua cái gì gọi là cơm bá vương, chính là ăn cơm không trả tiền, về phần rốt cuộc tại sao bá vương, nàng còn không biết, lúc này cũng không có ai để thỉnh giáo, nàng quyết định, trước no bụng rồi nói sau, khi đói bụng đến phải hốt hoảng, cũng nghĩ không ra chủ ý, cho nên nàng đi thẳng vào tửu lâu sấu Tây Hồ.

Tiểu nhị tửu lâu sấu Tây Hồ thấy nàng một tiểu cô nương tới dùng cơm, vốn cũng có chút kỳ quái, nhưng mà vị tiểu cô nương này cử chỉ dáng vẻ từ trong xương cốt lộ ra một tầng quý khí, điếm tiểu nhị này nói là tiểu nhị, theo như tuổi mà xem, nên gọi lão nhị. Lão nhị cửa tiệm gọi Mộc Ti, là chất nhi bà con xa của chủ tửu lâu sấu Tây Hồ, từ mười mấy tuổi đã ở đây làm việc, làm hai mươi bảy hai mươi tám năm, có thể nói duyệt qua vô số người.

Có phải là người có thân phận hay không, hắn vẫn nhìn ra được. Xem y phục trên người cô nương, áo lụa trắng, dưới cái váy như nước hồ là một đôi ủng nhỏ da hươu, Mộc Tiểu nhị đôi mắt cực kỳ độc ác, lập tức đã nhìn ra, ống tay áo lụa trắng thêu tơ vàng, cổ áo ngân tuyến tuyệt đối đều là thật, vật liệu may khẳng định đều là tơ tằm thượng phẩm nhất. Còn nữa, nàng mang giày da, giày, là người có thân phận gì mới có thể mang?

Nói đến nàng dắt tới con ngựa kia, cũng là dị thường thần tuấn, bộ yên ngựa tuyệt đối đều là đỉnh cấp phối trí, về phần tiểu cô nương kia bộ dáng thì càng không cần phải nói, ngọt ngào đáng yêu, vui buồn lẫn lộn, tuy nói nàng một thị nữ cũng không mang, tuổi lại có vẻ tương đối nhỏ, một mình.

Đến khách sạn dùng cơm có chút kỳ quái, nhưng mà Mộc Ti lập tức phán đoán: Cái này không chừng là vị đại tiểu thư của nhà quan lại, cha nàng tối thiểu cũng phải là Tri Phủ chính đường ngũ phẩm. Thiên kim tiểu thư quý nhân gia, tính tình kiêu căng một ít, ngẫu nhiên một mình ra ngoài cũng là có.

Thế là, Mộc Ti lập tức đem Minh Nhi kia cung kính địa nghênh vào nhã gian sa hoa nhất, lại gọi người đem ngựa của nàng dắt đi, dùng tới cỏ cho ngựa tốt nhất. Đợi cô nương người ta chọn món ăn, Mộc Ti đối với phán đoán của mình càng thêm không chút nghi ngờ, nàng nếu

chọn chút ít thịt cá, ngược lại khả nghi, nhưng ngươi nhìn khẩu vị người ta, chỉ thuận miệng nói mà trong đồ ăn, đã có mấy món là món ăn ngon sở trường của danh gia nấu nướng Nam Kinh thập lục lầu, chỗ này căn bản là làm không được, nếu không thấy tiểu cô nương nói chuyện khách khí, vừa nghe không có liền thay đổi món ăn, hắn quả thực muốn cho rằng đây là cố ý đến nhà bọn họ đá quán.

Minh Nhi ăn đã đủ no, bưng lấy một ly trà thơm nóng hổi, cái miệng nhỏ nhếch lên, bắt đầu cân nhắc như thế nào bắt đầu cơm bá vương, suy nghĩ thật lâu, nàng cảm thấy hắn là trực tiếp nói cho người ta, bá vương sao, Sở bá vương đến chỗ nào, thấy ai mà không đến thẳng đi thẳng, không chút nào khách khí?

"Tiểu nhị...".

"Đến đây đến đây, tiểu thư, người ăn được chứ?".

Mộc Ti lập tức nhanh như chớp chạy vào nhã gian, vừa rồi khi dâng trà hắn đã cân nhắc vị đại tiểu thư này muốn tính tiền, một mực chằm chằm vào chỗ này, xem vị đại tiểu thư bộ dáng phú quý bức người này, hầu hạ ân cần, nói không chừng còn có thưởng thêm vào.

"Ân rất tốt".

Minh Nhi ngọt ngào cười, rất thong dong nói: "Nhưng mà có chuyện ta phải nói cho ngươi biết, ta không có tiền".

Mộc Ti ngẩn ngơ, tiếp đó nở nụ cười: "Ha ha, đại tiểu thư, người thật là biết nói đùa".

Minh Nhi rất chăm chú nói: "Ta không có nói đùa, ta thật không có tiền".

Mộc Ti sắc mặt nhất thời khó coi hẳn lên: "Ta trên có lão mẫu tám mươi, dưới có con còn bú sữa mẹ, nếu tiểu thư thật ăn cơm bá vương, chưởng quầy sẽ khấu trừ vào tiền công của ta, ta lấy cái gì mà nuôi gia đình, đại tiểu thư, người cũng đừng có mà đùa vui".

"Như vậy đi...".

Minh Nhi bá vương tâm nhất thời như sự tử tuyết gặp lửa, hóa thành nước, thế là nàng có chút xấu hổ nói: "Vậy ngươi... Có biết đại ca của ta là ai không?".

Hắc, những lời này thật là có điểm hương vị ăn cơm bá vương, Mộc lão Nhị cũng không

dám nói lời nào.

Minh Nhi nói: "Trên người của ta thật không có tiền, hay là như vậy đi, ta ghi nợ cho ngươi, ngươi đi tìm đại ca của ta, hắn thấy khẳng định sẽ đem tiền cho ngươi".

Mộc Ti thở dài, thầm nghĩ: "Đánh nhạn cả đời, ngược lại để cho nhạn mổ vào mắt, lúc này thật đúng là đã nhìn lầm, nàng đã nói như vậy, ta chỉ có thể thử xem, bằng không làm sao đối mặt với đường thúc... Bỏ đi, ta vất vả chút ít, đi vào trong thành Dương Châu một chuyến".

Nghĩ như vậy, Mộc Ti liền hỏi: "Không biết lệnh huynh tiểu thư, là ở chỗ nào?".

Minh Nhi ăn cơm bá vương ngượng ngùng nói: "Kim Lăng...

Mộc Ti lảo đảo một cái, xem chút nữa là té xỉu: "Vị tiểu thư này, ngươi đùa giờn ta sao?".

"Không có, đường tuy xa một chút... Nhưng mà, chỉ cần ngươi đi, anh của ta khẳng định ngay cả lộ phí cũng cho ngươi gấp bội, cho ngươi gấp mười cũng không sao!".

Mộc Ti làm điểm tiểu nhị cả đời đâu chịu tin tưởng chuyện ma quỷ lần này, thế là, hắn đã bỏ lờ cơ hội phát đạt duy nhất trong đời này, Trung Sơn vương phủ đã treo trọng thưởng, chỉ cần có người cung cấp tiểu quận chúa ở đâu, dù chỉ có thể cung cấp một điểm manh mối, tiền thưởng cũng đủ để cho hắn nằm ăn ba đời.

Mộc Ti mắt trợn trắng, phẫn nộ nói: "Ta nói vị tiểu thư này, ngươi ăn cơm bá vương thì thôi, còn muốn lừa ta đi Kim Lăng, ngươi muốn ta tin tưởng ngươi sao?".

Minh Nhi ườn bộ ngực sữa xinh xắn: "Ta dùng danh dự của ta đảm bảo!".

Nếu không xem cô nương này trông ngọt ngào, thật sự không cách nào nói lời ác độc, Mộc Ti muốn há miệng mắng chửi người, ngươi ăn cơm bá vương còn có cái danh dự gì?

Minh Nhi vừa thấy hắn còn không tin, bất giác có chút giận, uy hiếp nói: "Ngươi nếu như vậy, ta có thể ăn cơm bá vương đó!".

Mộc Ti vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Đại tiểu thư, ta đã sớm không trông cậy vào người không ăn cơm bá vương. Người không phải còn có một con ngựa sao, chúng ta đem ngựa bán, cũng đủ cho tiền cơm này của người".

Minh Nhi vội la lên: “Vậy không được, ngựa không thể bán”.

Mộc Ti nói: “Bán hay không, cho phép nói sao? Nói thật cho người biết, điều này cũng là do nhìn người là vị cô nương gia, nếu đổi là người khác, hừ! Giờ đây sớm đã bị các hỏa kế của chúng ta đánh cho mặt mũi bầm dập, tay đứt chân gãy!”.

Minh Nhi bối rối, cái này nếu đem ngựa bán, nàng làm sao đi Bắc Bình? Nàng vừa muốn đứng dậy ngăn cản, xoay chuyển ánh mắt, đã nhìn thấy Hạ Tầm “Mưa đúng lúc” bị một hỏa kế dẫn đường, thản nhiên đi đến lầu, hai con mắt nhất thời sáng ngời, một tầng vui vẻ ngọt ngào, nhanh chóng chiếm hữu khuôn mặt nàng.

“Khụ, cho ta một...”.

Hạ Tầm chọn một cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, lời nói còn chưa nói xong, Mộc Ti đã tựa như “Xuyên thiên hầu” xuất hiện ở trước mặt hắn, cấp tốc nói: “Khách quan, tổng cộng năm xâu một trăm hai mươi tám văn.

Cộng thêm tiền mã liệu mười văn, xin trả tiền”.

Hạ Tầm ngẩn ngơ, giật mình nói: “Các ngươi chỗ này là ăn tiệc đứng sao, ta còn chưa gọi món ăn, cái giá tiền này làm sao đã định rồi?”.

Mộc Ti đâu biết cái gì gọi là tiệc đứng, hắn hướng vào trong nhã gian chỉ ngón tay, xịu mặt nói: “Vị tiểu thư kia nói, người là thân ca ca của nàng. Muội tử của người tổng cộng ăn năm xâu một trăm hai mươi văn, con ngựa kia của nàng cũng là chúng ta cho ăn, làm phiền ngài thanh toán cho thân muội tử trước”.

Cửa nhã gian mở ra, Hạ Tầm theo hướng Mộc Ti chỉ nhìn lại, thì thấy Từ Minh Nhi ngồi ở trong nhã gian, đang hướng về phía hắn nhẹ nhàng ngoắc, cười lộ hàng răng trắng, hai má cười lộ lúm đồng tiền, kiều diễm như vầng trăng mới lên...

***

Hạ Tầm vẻ mặt đau khổ nói: “Không thể, quận chúa, người không thể hồ đồ như vậy, không bằng đi như vậy, quay đầu lại ta đưa quận chúa đi gặp Tri Phủ Dương Châu, mời hắn phái người đưa cô trở lại Kim Lăng”.

Từ Minh Nhi nói: “Ta không quay về, chỉ cần trở về, rốt cuộc đừng mơ tưởng rời khỏi

vương phủ nửa bước. Ngươi không phải muốn đi Bắc Bình sao? Vừa vặn, dẫn ta cùng đi".

"Không được. Quận chúa, ta nếu mang cô đi, Hoàng Thượng biết được, sẽ chém đầu ta; Trung Sơn vương biết được, cũng chém đầu ta; Hôm nay Yến vương tình cảnh khó xử, tự lo không nổi, ta nếu không biết nặng nhẹ, đem ngươi mang đến Bắc Bình, khiến cho Vương gia cùng triều đình, cùng Từ gia càng thêm trở mặt, Vương gia không thể chưa quận chúa. Còn ta? Ta là bị triều đình phái đi Bắc Bình điều tra chuyện không hợp pháp sự, Yến vương điện hạ vốn đã xem ta không vừa mắt, nếu biết ta đưa người rời nhà trốn đi, có cái cớ này, nhất định cũng muốn giết ta, cô không thể đem ta đẩy vào hố lửa như vậy".

Từ Minh Nhi bĩu môi nói: "Có nghiêm trọng như vậy sao, ngươi không nhảy hố lửa, thì nhẫn tâm nhìn ta nhảy hố lửa sao? Ngươi khi gặp nạn, ta cũng đã toàn tâm toàn ý giúp ngươi".

Hạ Tầm cai đầu dao động giống như trống bỏi vậy: "Không thể, không thể, cái này rất không thể".

Từ Minh Nhi con mắt xoay chuyển, nhỏ giọng hỏi: "Nếu như, để cho người ta tưởng ngươi dẫn ta rời nhà trốn đi, ngươi thật sẽ bị mất đầu?".

Hạ Tầm vội gật đầu, như gà con mổ thóc vậy: "Đúng vậy đúng vậy".

Từ Minh Nhi giống như cười mà không phải cười nghiêng mắt nhìn hắn nói: "Tốt lắm, ta vẫn muốn đi theo ngươi, ngươi nếu đưa ta trở về, được rồi! Ta vừa trở về, lập tức tựu nói cho đại ca ta biết, là ngươi đưa ta đi".

Hạ Tầm cả kinh nói: "Không thể nào, tiểu quận chúa.

"Ngươi thử xem, ta đã ăn định cơm bá vương của ngươi rồi!".

Hạ Tầm ngẩn ra hồi lâu, mới chán nản nói: "Vậy... Được rồi, nhưng mà quận chúa phải đáp ứng ta, không có người nào giúp cô, là cô tự mình đi đến Bắc Bình".

Từ Minh Nhi vui vẻ ra mặt nói: "Không có vấn đề, chúng ta đi thôi".

Hạ Tầm đột nhiên nói: "Quận chúa, ta còn chưa ăn...".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 246

Thị Phi Khó Bình Luận

Chương 246: Thị Phi khó bình luận

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm bất đắc dĩ, đành phải mang theo tiểu quận chúa cùng nhau Bắc thượng.

Một người nam nhân tuổi còn trẻ, dẫn theo một tiểu cô nương khả ái đáng yêu, không khỏi quá bắt mắt chút ít, hơn nữa, trên đường đi đã ngầm trộm nghe nói Trung Sơn vương phủ đã báo cho quan phủ ven đường đi Ba Thục cùng Bắc Bình chú ý hành tung tiểu quận chúa, Hạ Tầm đành phải đem Từ Minh Nhi cải trang thành một tiểu thư đồng, vốn hắn còn lo lắng vị đại tiểu thư đã quen nuông chiều từ bé này không muốn giả trang thành một tiểu thư đồng, không nghĩ tới Từ Minh Nhi đối với thân phận mới này rất là thích thú, giả trang tới hào hứng bừng bừng.

Bởi vì giả trang là thư đồng, ăn thì không thể tốt như vậy, Hạ Tầm lại phát hiện, vị thiên kim vương phủ thân kiều thịt quý này đối với ăn uống thật ra cũng không phải khó nuôi như vậy, có ăn ngon nàng đương nhiên không ăn kém, bất quá nếu như điều kiện không cho phép, nàng cũng sẽ không chọn ba lấy bốn, chỉ cần thứ gì đó sạch sẽ là được, cái này không khỏi làm cho Hạ Tầm đối với nàng có cái nhìn khác.

Ngày này, đến Tế Nam phủ, bởi vì Hạ Tầm trước đó đã một lần tới nơi này, cũng coi như là một nhân vật phong vân, lo lắng bị người quen trông thấy, cho nên không có vào thành, mà là tìm một khách sạn nhỏ gần thành mà ngủ trọ. Hắn giả trang là một du học thư sinh, dẫn theo thư đồng, gia cảnh tự nhiên là không tệ, bởi vậy sau khi ăn cơm liền mướn một nhã gian duy nhất ở đây.

Nhã gian ở đây, chỉ là dùng bình phong ngăn cách một cái bàn duy nhất, trong ngoài tiếng động cùng nghe thấy, cho nên hai người đều không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng dùng cơm.

Nhưng mà người bên ngoài lại cao đàm khoát luận, thanh âm thỉnh thoảng truyền vào trong phòng.

"Còn nói chuyện gì, người mù cũng đều nhìn ra được tâm ý của Hoàng Thượng, cái này rõ ràng chính là tước phiên".

"Tước phiên cũng không có gì, Kỷ huynh không biết loạn thất vương sao? Chư phiên sớm muộn gì cũng sẽ thành tai họa của triều đình, Hoàng Thượng đây là vì giang sơn vĩnh cố".

"Hiền Ninh, ngươi quá ngây thơ rồi. Từ Tam Hoàng Ngũ Đế cho tới giờ, phân phong chư vương trấn thủ thiên hạ có mấy? Chu phân phong thiên hạ, giang sơn tám trăm năm; Tần chẳng phân biệt được phong, thành lập châu huyện, hai thể mà chết. Hán phân phong chư vương, chư vương thực sự sinh loạn, nhưng mà quyền chư vương bị tước, thiên hạ này ổn định được sao? Ngoài có chư hầu hùng khởi, trong có mười thường thị làm hại, giang sơn Đại Hán thiên thu muôn đời sao? Đường Tống không có phân phong, giang sơn dài nhất cũng bất quá ba trăm năm, nói cho cùng, có giang sơn vĩnh cố hay không, cũng không có đổ lên trên phân phong chư vương được".

Hạ Tầm trong lòng khẽ động, Kỷ Cương, Cao Hiền Ninh? Không thể tưởng được ngày xưa từ biệt hồ Đại Minh, lại ở trong này gặp lại, chỉ là... Bên người còn đi theo một tiểu quận chúa, cũng không thuận tiện đi ra ngoài gặp mặt.

Cao Hiền Ninh nói: "Không có chư phiên, giang sơn chưa hẳn thiên thu muôn đời, nhưng phân phong chư phiên, cuối cùng nhiều hơn một điều căn nguyên làm loạn, nếu từ điểm này mà nói, Hoàng Thượng tước phiên sẽ không có sai. Chư phiên nếu là thức thời, nên chủ động hướng về phía triều đình thỉnh cầu tước phiên, nếu không, cuối cùng sẽ có một ngày, đại quân tiếp cận, hối hận thì đã muộn".

Kỷ Cương hắc hắc cười lạnh nói: "Hoàng Thượng muốn đoạt binh quyền, chư vương giao ra, binh quyền một khi giao ra, chư vương đã không coi là một phiên, chẳng qua là một Vương gia mà thôi. Tần Hán Lường Tấn Đường Tống Nguyên, hoàng tử phong vương, đây là cổ lệ, nhưng Hoàng Thượng đến tận giờ mới dừng sao? Chu vương, Tề vương, Đại vương, đều giáng chức thành thứ dân".

Cao Hiền Ninh không vui nói: "Kỷ huynh lời này không đúng rồi, đó là bọn họ hoành hành không hợp pháp, cũng là tự rước lấy".

Kỷ Cương cười nói: "Tề vương Đại vương có tội, nhưng tội không đến tước tước, Chu vương sung quân Vân Nam, gây nên tội gì, hắn muốn tạo phản sao? Ngươi tin sao, Chu vương là có hiền danh, nếu như ta nhớ không lầm mà nói, Hiền Ninh đối với Chu vương cũng rất là tôn sùng".

Cao Hiền Ninh nói: "Chu vương có tội hay không, ta không biết. Ta lại biết, nếu như muốn tước Yến phiên, vậy nên tước Chu vương, ai kêu bọn họ là thân huynh đệ đồng bào một mẹ. Người mà triều đình đố kỵ nhất chính là Yến vương, Yến vương thống lĩnh biên quân lâu, hôm nay lại là đứng đầu chư phiên, sớm dã tâm hoài bất quỹ, triều đình phòng ngừa chu đáo, là vì tránh cho mối họa càng lớn".

Từ Minh Nhi dừng đũa lại, nghiêng tai nghe, sắc mặt có chút trắng bệch.

Kỷ Cương cười một tiếng, thanh âm hơi dừng một chút, mới nói: "Chỗ này là ngoại ô, người nhàn tạp không nhiều lắm, ca ca cũng muốn nói với ngươi vài câu cân thật. Yến vương cho dù muốn làm một Vương gia thái bình, có thể sao? Hoàng Thượng muốn binh quyền, Yến vương giao; Hoàng Thượng đem ba đạo quân hộ vệ của Yến vương điều đi thủ biên, Yến vương cho, cái này gọi là Yến vương sớm có phản tâm, có ý định mưu phản sao? Nếu như là ngươi, ngươi chịu phản như vậy sao? Binh quyền giao, ba đạo hộ vệ vương phủ cũng giao, Bắc Bình quân chính pháp ti tất cả chưởng ấn quan đều thay đổi người, có người nào muốn tạo phản mà chịu qua những cái này mà còn không phản?".

Cao Hiền Ninh nói: "Dựa vào ngươi nói đến, Yến vương là trang với triều đình? Nếu quả đúng như này, hắn rõ ràng chỗ buồn lo của Hoàng Thượng, thân là thần tử, vì sao không thay quân phụ phân ưu, chủ động thỉnh cầu tước phiên, để làm gương cho chư vương?".

Kỷ Cương nói: "Hiền Ninh à5 ngươi đây là ngồi nói chuyện không đau thắt lưng, bảo Yến vương chủ động thượng biểu thỉnh cầu tước phiên, ngươi đọc sách đọc đến ngu ngốc sao? Yến vương vì sao không được thỉnh cầu tước phiên? Ngươi phải hỏi Hoàng Thượng mới đúng!".

Cao Hiền Ninh nói: "Chuyện này quan hệ gì tới Hoàng Thượng?".

Kỷ Cương ung dung nói: "Nếu như Hoàng Thượng chỉ là muốn tước phiên, tránh cho chư phiên làm loạn, như vậy hắn đã thu binh quyền, vì sao còn không thu tay lại? Nếu như Hoàng

Thượng chỉ là muốn tránh cho chư phiên làm loạn, thu ba đạo hộ vệ Hà Nam, lệnh Chu vương trở lại kinh nhàn cư không được sao? Đại Tống chư vương, đều là bực vương gia nhàn tản này, cả triều Tống, có vương gia tạo phản sao? Hoàng Thượng cần gì đem thúc phụ tước tước làm dân, sung quân Vân Nam, đem hắn bức đến tuyệt địa?

Nói sau Yến vương, Yến vương binh quyền giao ra, ba đạo hộ vệ cũng giao ra, người hầu hộ vệ cả nhà trên dưới giờ đây nhiều lắm bất quá chừng ngàn người, nếu như vậy Hoàng Thượng cũng không yên tâm, thì còn muốn Yến vương như thế nào Hoàng Thượng mới yên tâm? Yến vương chính là đứng đầu chư phiên, quân công hiển hách, uy vọng không ai bằng, hắn thật thỉnh chỉ về kinh làm vương gia nhàn tản Hoàng Thượng có thể yên tâm hắn sao? Nếu như hoàng thượng có phần trí tuệ đảm phách này, như vậy Chu vương, Tề vương, Đại vương giờ đây nên tại kinh sư làm một vương gia rảnh rỗi, mà không phải sung quân Vân Nam, nhốt Phượng Dương, giam giữ Ba Thục, ba thứ dân, hai kẻ tù tội".

Cao Hiền Ninh giận dữ: "Kỷ Cương, ngươi nói chuyện càng ngày càng làm càn, dám chê bai quân phụ!".

Kỷ Cương nói: "Được được được, ngươi lại chụp mũ cho ta, có lý thì nói rõ lý lẽ, mang ra cái mũ quân phụ chụp lên, không lý cũng thành có lý sao?".

Cao Hiền Ninh vỗ án nói: "Kỷ Cương, ngươi.

Kỷ Cương nói: "Được được được, tính là ta sai đi, đến Tế Nam tìm Ngọc Giác lại không tìm được, cũng đã đủ buồn chán, hai người chúng ta là bằng hữu nhiều năm, cũng đừng vì những sự tình này mà thương hòa khí, chủ quán, tính tiền!".

Ngay sau đó chợt nghe tiếng bàn va chạm vang lên, tựa như hai người đứng lên, sau đó chợt nghe Kỷ Cương âm dương quái khí nói: "Ta chỉ là chợt nhớ tới câu nói kia của Tần Thừa tướng Lý Tư trước khi chết nói với con của hắn "Ta muốn làm, là dẫn chó vàng, ra thượng thái đông môn đuổi thỏ khôn, chứ không nên ở đây".

Cao Hiền Ninh lạnh lùng nói: "Có ý tứ gì?".

Kỷ Cương ung dung nói: "Ta ý là, nếu như Yến vương đúng như lời ngươi nói, chủ động thượng biểu thỉnh cầu tước phiên, chỉ sợ kết cuộc so với Lý Tư cũng không bằng, Lý Tư tốt xấu còn lưu lại con trai, Yến vương ba người con, đều là long hổ, Yến vương nếu thật cúi đầu áp tai, hắc hắc, chỉ sợ...".

“Rầm!”.

Tiếng động đột nhiên vang lên, lại là Cao Hiền Ninh giận dữ, rời ghế mà đi, chợt nghe Kỷ Cương ai ai kêu lên: “Hiền Ninh, chậm một chút, ta không nói vẫn không được sao? Ài, ta tại sao lại thiểu nợ miệng như vậy, làm Tiểu Cao tức giận chạy mất, bữa cơm này ta phải trả sao? Biết rõ gia cảnh mình xa không bằng hắn, thật sự là...

Lầm bầm thì thầm, Kỷ Cương trả tiền cơm, cũng đuổi theo.

Minh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn hạ chiếc đũa xuống, sau đó đem chén đẩy ra nói: “Ta ăn no rồi, trở về phòng nghỉ tạm, ngươi chậm rãi mà ăn đi” Nói đứng dậy đi.

Hạ Tầm nhìn nàng rời đi, bị nấc một cái, vừa thấy chén súp bạch hương trước mặt Minh Nhi hầu như không nhúc nhích mấy ngụm, vội vàng đem chén canh của mình đẩy ra, đem chén súp của nàng kéo tới, có tư có vị làm một ngụm, sau đó mỹ mãn uống cạn...

***

Hạ Tầm cơm nước no nê, chậm rãi trở lại hậu viện, đi ở trong sân vườn, chợt thấy trong phòng Minh Nhi vẫn sáng đèn, hình chiếu một thiếu nữ chiếu lên trên cửa, tay nàng nâng má, vẫn không nhúc nhích, mặt mày miệng mũi cắt hình rõ ràng linh động, mười phần điềm tĩnh. Qua ngọn đèn phóng đại, cặp mi mắt chỉnh tề mà mở to của nàng, lúc nào cũng nhẹ.

Nhàng chớp chớp, rất là đẹp mắt.

Hạ Tầm hơi có chút kinh ngạc, bởi vì vị tiểu quận chúa này vốn được gia giáo rất tốt, một mực là ngủ sớm dậy sớm.

Hắn đi qua, cửa gõ cửa, thấp giọng ho khẽ một tiếng nói: “Tiểu Địch, còn chưa ngủ sao?”.

Vì tránh cho bạo lộ thân phận, từ Dương Châu một đường đi tới, Hạ Tầm lấy cho nàng một cái tên giả, đều là gọi như thế.

Trong phòng Minh Nhi đáp: “Chưa”.

Thanh âm có điểm buồn bã, Hạ Tầm liền đẩy cửa ra, ân cần nói: “Tại sao, là gặp phong hàn sao?”.

Lúc này đã tiến vào tiết đầu mùa đông, càng đi về phía bắc, thời tiết càng lạnh, khi đó cảm mạo phát sốt nếu phát triển trở thành bệnh nặng, cũng muốn lấy mạng, vị cô nãi nãi này hiện tại đi theo bên cạnh mình, Hạ Tầm không dám khinh thường.

"Không có".

Lại là trả lời ngắn gọn, tay đờ má, ánh mắt thanh thuần của Minh Nhi hướng về phía hắn có chút xoay chuyển, đột nhiên hỏi: "Ngươi nói, Nhị tỷ phu ta là thật muốn tạo phản sao?".

Hạ Tầm im lặng, không có trả lời.

Minh Nhi lại hỏi: "Ngươi nói, Hoàng Thượng tước phiên, đến cùng là có đúng hay không?".

Hạ Tầm vẫn không có trả lời, hắn đột nhiên cảm giác được chân mình có điểm thiếu nợ, hắn nên trực tiếp trở về phòng ngủ, giờ đây vừa vặn tốt rồi, hỏi người lại hỏi khó như vậy.

Minh Nhi nhẹ nhàng hít một hơi nói: "Ta biết, ngươi không có trả lời".

Hạ Tầm lường lự một lát, dùng một loại ngữ điệu thâm trầm, chậm rãi nói: "Có đôi khi, một sự kiện, ngươi không có cách nào nói ai đúng, ai không đúng; Có đôi khi, một người, ngươi rất khó nói, hắn nhất định chính là người tốt, hoặc là người xấu. Con người rất phức tạp, chuyện có đôi khi cũng rất phức tạp, không hề giống giấy cùng mực, đen chính là đen, trắng chính là trắng".

Nói lời này quá con mẹ nó có triết lý, nhất định có thể hù dọa được loly xảo quyệt này!

Hạ Tầm vừa có điểm dương dương tự đắc, Minh Nhi liền đưa hắn hai hạt long não: "Hử, ngươi quan nhân không lớn, ngược lại là kẻ rất dối trá".

Hạ Tầm toát mồ hôi, hắn ngược lại đã quên, Minh Nhi tuổi tuy nhỏ, nhưng lại là người Trung Sơn vương phủ, có lẽ gặp không nhiều lắm, nhưng quan nhân tuyệt đối gặp không ít, cái loại giọng quan này đại khái từ nhỏ đã nghe, có thể nói là nghe từ trong bụng mẹ nghe ra.

Minh Nhi thở dài nói: "Ngươi nói đúng, ta không nên quá tùy hứng. Ta còn đi theo ngươi tới Bắc Bình, nhưng mà trước không đi tới đại tỷ, nếu như giờ đây ta đi, chắc hẳn đại tỷ sẽ thật khó khăn, cũng sẽ khiến cho tỷ phu cùng triều đình càng khó ở chung. Nói đến, nếu như đại tỷ phu thật... Ta ở đó, nói không chừng sẽ liên lụy Từ gia chúng ta".

Hạ Tầm vui vẻ nói: “Tiểu quận chúa thật hiểu chuyện”.

Minh Nhi cười khổ nói: “Ta tình nguyện vĩnh viễn không hiểu những sự tình này”.

Hạ Tầm nói: “Con người, luôn phải lớn lên”.

Minh Nhi nhìn lên, nhẹ nhàng hỏi: “Ta là người lớn sao?”.

Hạ Tầm nói: “Đúng, quận chúa đã lớn lên”.

Minh Nhi cười cười, lại buồn buồn thở dài, bộ dáng kia, thật là có chút ít hương vị con gái nhà người.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 247

Huynh Đệ Dị Tâm

Chương 247: Huynh đệ dị tâm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Tạ viên ngoại, muội tử của ta nhờ cậy vào người”.

“Không có gì không có gì, đừng nói ta và ngươi vốn là tri giao, thân là hậu nhân Trần quận Tạ thị, dựa vào giao tình cô nãi nãi trong nhà cùng Dương đại nhân, chính là việc nhỏ, Tạ mỗ cũng nên làm. Ta đang định qua năm phải đi Kim Lăng tế tổ, nếu lệnh muội không vội mà đi, đến lúc đó nói một tiếng, cùng với Tạ mỗ cùng đi, trên đường cũng thuận tiện chiếu ứng”.

“Vậy đa tạ viên ngoại”.

Hạ Tầm nói xong lại liếc nhìn Từ Minh Nhi, Từ Minh Nhi hướng về phía hắn ngọt ngào cười, nhu thuận nói: “Đại ca gặp lại sau”.

Hạ Tầm cười khổ một tiếng, hướng về phía Tạ lão tài chắp tay cáo từ.

Hắn sau khi đến Bắc Bình, chuyện thứ nhất chính là phải đem Minh Nhi an bài xuống, sau đó mới đi Đô Chỉ Huy Sứ ti báo danh, bởi vì một khi đến Đô Chỉ Huy Sứ ti báo danh, nói rõ ý đồ đến, lập tức sẽ khiến cho người có lòng chú ý, Yến vương Chu Lệ cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, Chu Duẫn Văn nơi đó cũng đã mài đao soàn soạt, nếu là hắn không nghĩ cách tìm hiểu hướng đi của triều đình thì mới là lạ.

Mà Từ Minh Nhi công khai xuất hiện, rất có thể trở thành tạo thành ngòi nổ cho Chu Lệ, Chu Duẫn Văn triệt để quyết liệt, đặt Trung Sơn vương phủ vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng

nan, cho nên Hạ Tầm trước đem nàng an trí tại Tạ gia. Mỗi ngày người xuất nhập Bắc Bình ngàn vạn, trước khi hắn đi nha môn Đô Chỉ Huy Sứ ti báo danh, những này người có lòng an bài muốn tra cũng là không dễ dàng tra được.

Hạ Tầm lần này đến phủ Bắc Bình, đánh ra cờ hiệu đường hoàng, điều tra án tham ô trong nội bộ cẩm Y vệ.

Án tham ô trong nội bộ cẩm Y vệ cùng Yến phiên có quan hệ gì?

Có, bởi vì trong vương phủ có nhân viên cẩm Y vệ.

Đại Minh luật lệ: Vương gia chưa được Thiên tử gọi đến không được tùy ý nhập kinh, không thể tùy tiện rời khỏi phiên quốc của mình, như vậy ai tới giám sát hắn không có hành vi làm loạn?

Cẩm Y vệ.

Cẩm Y vệ khi thế lực lớn nhất, cho dù Hình bộ thẩm vấn, mỗi ngày đều có người Cẩm Y vệ đi dự thính, tiến hành giám sát.

Những người này không phải đặc vụ, bọn họ thân phận là công khai, trên thực tế chính là cùng một loại với quan tác phong và kỷ luật của Đô Sát viện, chỉ bất quá hắn chịu sự quản lý là cầm Y vệ, cẩm Y vệ khi quyền bính bị tước, những người này vẫn không bị xóa.

Triều đình cho Hạ Tầm sứ mạng chính là điều tra nhân viên cẩm Y vệ phái trú tại Yến vương phủ: "Nghe nói" trong bọn họ có người mưu lợi riêng làm rối kỷ cương, giao thông Mông nhân, có cái lý do đường hoàng này, hắn có cớ công khai xuất nhập vương phủ, cùng bị người lôi kéo, cũng dễ dàng hơn nhiều.

Hạ Tầm sau khi đến Đô Chỉ Huy Sứ ti báo thân phận, Yến vương phủ quả nhiên lập tức biết được tin tức, Yến vương Chu Lệ sau khi nghe nói tâm tình lại càng không tốt cho lắm.

Chu vương, Tề vương, Đại vương lần lượt tước phiên, đầu não quan.

Địa phương Bắc Bình quân chính pháp ti lần lượt thay người, hoàng đế chất nhi ý tứ đã càng ngày càng rõ ràng, Hoàng Thượng muốn binh quyền, hắn không do dự, lập tức đem binh quyền giao ra; Hoàng Thượng nói biên phòng binh lực căng thẳng, muốn điều ba đạo quân hộ vệ của hắn đi thủ biên giới, hắn tuy không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn đem binh giao,

nhưng đến như vậy Hoàng Thượng vẫn không yên lòng, chẳng lẽ cần phải đem ta tước tước làm dân, sung quân đến địa phương nghèo nàn hoang vắng gì đó mới yên tâm sao? Mắt thấy Hoàng Thượng đem tai mắt trực tiếp xếp vào trong phủ mình, Chu Lệ vừa giận vừa sợ.

Trong điện không có người ngoài, chỉ có người một nhà Yến vương, nhìn sắc mặt âm trầm của Yến vương, Từ phi ôn nhu an ủi: "Vương gia, người cũng không cần vô cùng lo lắng, vương gia giữ đất thủ biên, chiến công lớn lao, tìm không thấy nhược điểm của Vương gia, có lẽ hoàng thượng sẽ không làm gì Vương gia đâu".

Yến vương cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu nói: "Chiến công, ài! Ta sờ dĩ bị Hoàng Thượng kiêng ky, cũng là bởi vì chiến công của ta".

Chu Cao Sí ngẫm nghĩ nói: "Cha, Dương Húc này, chẳng phải là người đã từng đã cứu Yến vương phủ ta sao, lại nói tới, cùng nhà chúng ta vẫn có một đoạn sâu xa".

Chu Lệ nói: "Chỉ là nhất thời thôi, khi đó, cha ngươi là cái đinh trong mắt Hồ Lỗ phía bắc, hiện nay, cha ngươi là cái đinh trong mắt triều đình, Hoàng Thượng, hắn là phụng hoàng mệnh mà đến, điểm giao tình ngày xưa, thì có là gì? Lúc trước khi đi khách điếm gặp hắn, cha cũng đã lộ ra ý tử muốn cho hắn làm quan trong vương phủ, nhưng hắn không có đáp ứng, khi đó cha ngươi là một gốc đại thụ che trời, người ta cũng chướng mắt điểm mát mẻ này của nhà chúng ta, hôm nay cha tình cảnh tràn đầy nguy cơ, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị người bổ làm củi đốt, hắn còn có thể đem một vương gia thất thế như ta xem ở trong mắt sao?".

Nhị vương tử Chu Cao Hú nhảy dựng lên, cả giận nói: "Gọi hắn đến, chúng ta tìm cớ, đem quyền cước đánh giết hắn, xem hắn còn làm cái tai mắt gì!".

Từ phi trừng mắt liếc nhìn hắn, khẽ quát nói: "Nói lời vô vị, học học đại ca ngươi, làm việc trầm ổn chút ít!".

Chu Cao Hú xưa nay không phục đại ca mình, béo giống như heo vậy, cưỡi không được ngựa, bắn không được tên, có chuyện gì rất giỏi đâu, nhưng mà mẫu thân lại rất thưởng thức đại ca. Hắn hừ lạnh một tiếng, tức giận ngồi xuống, đem cổ nhướng lên.

Chu Cao Sí trầm ngâm nói: "Cha, dựa theo ý kiến hài nhi, Dương Húc này cuối cùng là cùng nhà ta có ân, nghe nói hắn cùng với mẫu cữu trong nhà, quan hệ cũng rất là mật thiết, không bằng để cho hài nhi ra mặt khoản đãi hắn, tìm hiểu tâm ý của hắn. Triều đình lúc này hà khắc, trong lòng vẫn còn có kẻ chính nghĩa, đối với nhà ta chưa hẳn sẽ không có tâm thương

cảm, nếu như có thể từ trong miệng hắn dò xét được tâm ý thiết thực của Hoàng Thượng, chúng ta cũng có chút phòng bị".

Chu Lệ trầm ngâm một lát, vuốt cằm nói: "Con cứ thử xem, nếu nói là quyền bính tiền đồ, cha có thể hứa hắn vẫn không bằng Hoàng Thượng. Nhưng mà tiền tài nữ tử, tận khả năng đều có thể, chỉ cần hắn có thể trong lòng còn có cảm kích, hướng về phía cha lộ ra chút ít ý tứ, vậy là được".

Chu Cao Hú nói: "Phụ thân yên tâm, hài nhi hiểu rõ nên làm như thế nào".

Chu Lệ im lặng một lát, lại nói: "Chậm rãi mà làm, không thể nóng vội".

Trở lại phòng ngủ, Từ phi mi tâm nhíu chặt, đau khổ suy tư.

Trước mắt, trượng phu tình cảnh xác thực không ổn, triều đình điều binh khiển tướng, một loạt động tác trực chỉ Bắc Bình, đừng nói trượng phu giờ đây binh cũng không còn, tướng cũng không còn, chỉ là một cành vương gia trụi lá, cho dù khi hắn lúc trước tiết chế chư vương biên cương phía bắc, thống lĩnh ba quan, trong tay cũng bất quá chỉ vẹn vẹn có hơn mười vạn binh mã, những binh mã này so sánh cùng triều đình, vẫn là chênh lệch lớn như trứng gà cùng tảng đá. Huống chi những binh mã này có lệ thuộc, trượng phu phụng ý chỉ Hoàng Thượng chỉ huy bọn họ tiêu diệt Hồ Lỗ, bọn họ tự nhiên phải nghe lệnh làm việc, thật muốn nói đối kháng triều đình, bọn họ còn có bao nhiêu người chịu cúi đầu nghe lệnh cũng khó nói, đến một bước này như hôm nay, càng nghĩ càng không muốn nghĩ, trượng phu cùng con, một gia đình này, sẽ không có một con đường sống nào sao?

Suy nghĩ thật lâu, Từ phi trải giấy mài mực, bắt đầu múa bút viết thư.

Nàng cũng biết một loạt hành động của Hoàng Thượng nhằm vào trượng phu, làm nhà mẹ đẻ hiện tại cũng vào thế khó xử, tình cảnh khó xử, trong lòng vốn cũng không muốn một lần nữa làm cho nhà mẹ đẻ dẫn đến phiền toái gì, nhưng trước mắt, nàng thật sự là không có biện pháp nào khác, chỉ có thể cầu trợ ở chỗ đệ đệ.

Đệ đệ thừa Ngụy Quốc Công tước, tại triều là đứng đầu võ ban, đối với tâm ý Hoàng Thượng, hướng đi của triều đình nhất định phi thường rõ ràng, từ chỗ hắn rõ ràng thoáng cái mục đích cuối cùng của Hoàng Thượng, cũng tiện để có chút ít đối sách tương ứng. Còn nữa, cũng có thể hướng về phía đệ đệ xin giúp đỡ, để cho hắn vận dụng quan hệ Từ gia nhân mạch, hướng tới Hoàng thượng gây ảnh hưởng. Liên tiếp ba phiên vương bị tước tước, dĩ nhiên là

thiên hạ chấn động, lúc này các đại thần liên hợp không tán thành tước phiên tiến gián, cũng có thể thay đổi tâm ý hoàng đế, biến chiến tranh thành tơ lụa, bảo trụ người nhà mình.

Từ phi cân nhắc từng câu từng chữ, tỉ mỉ ghi một phong thư nhà, cho một người nhà tâm phúc, nhanh chóng mang đến kinh thành. Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ thu được phong thư này của đại tỷ, thấy trong thư đề cập đến Yến vương phủ hôm nay tình cảnh như Lý Hàn Băng, cũng không thấy hơi bị ảm đạm, nhưng đọc qua phong thư nhà này, câu chữ trong đó, lại tràn đầy sự phẫn uất mà tỷ tỷ hướng về phía mình thổ lộ, nhất là những lời tỷ tỷ cầu khẩn mình liên lạc đại thần hướng về phía triều đình phản đối tước phiên tạo áp lực, càng làm hắn nhìn thấy mà giật mình.

Bắt đầu từ khi Hoàng Thượng quyết định tước phiên, vị trí đầu não võ ban của Từ gia liền tràn đầy nguy cơ, trước đó một lần bởi vì tiểu muội Minh Nhi, càng nhắm trúng chỗ cực kỳ khó chịu của Hoàng Thượng, hôm nay Từ gia thật muốn vì mấy nữ nhân, tự tuyệt tại triều đình, tự tuyệt tại Hoàng Thượng? Từ gia, xưa nay vẫn là trang tâm...

Ngẫm lại Hoàng Thượng đối phó thúc phụ nhà mình đều là thủ đoạn như vậy, Từ Huy tổ càng không rét mà run, yên lặng nhìn phong thư nhà đặt ở trên bàn, một ý niệm trong đầu đột nhiên nhảy lên trong lòng hắn, Từ Huy Tổ đem phong thư tỷ tỷ tự tay viết đưa vào trong tay áo, vội vàng rời khỏi cửa nhà.

***

“Từ Khanh, thật là trang thần của triều đình!”.

Chu Duẫn Văn xem phong thư nhà này của Từ Huy Tổ, ngẩng đầu lên, vui vẻ đối với Từ Huy Tổ nói: “Từ gia một môn trang lương, trẫm là hiểu rõ. Trẫm tước phiên, là vì cơ nghiệp giang sơn Đại Minh ta vạn thế bất dịch, chỉ vì ba nữ nhi Từ gia đều là chính phi phiên vương, để tránh thương đến thân tình của ái khanh, cho nên có một số việc, trẫm mới không có giao cho ái khanh đi làm, cũng không phải lo lắng trang thành.

Của ái khanh”.

“Vâng, nỗi khổ tâm của Hoàng Thượng, thần cảm kích”.

Từ Huy tổ tất cung tất kính nói: “Hoàng Thượng đối với Yến phiên súc thế không phát, rõ ràng là niệm đến thân tình thúc cháu, muốn cho hắn chủ động thượng biểu thỉnh cầu triệt phiên,

miễn cho bị thương hòa khí người trong nhà. Nếu không, Yến phiên không hiểu đại thế, phụ tâm ý của Hoàng Thượng. Theo phong thư nhà này của thần tỷ mà xem, Yến phiên vẫn đang trong lòng còn có hy vọng, là tuyệt không chịu thành toàn một phen tâm ý của Hoàng Thượng.

Thần tỷ muốn thần đầu độc triều thần hướng Hoàng thượng tạo áp lực, hẳn là xuất từ Yến phiên bày mưu đặt kế. Yến phiên đã đem chủ ý đánh tới triều đình, tại Bắc Bình chưa hẳn sẽ không có động tác gì, hắn kinh doanh Bắc Bình nhiều năm, gần đây giỏi về thu mua nhân tâm, trước mắt tuy giao ra binh quyền, lại cố bày ra hào phóng, tùy ý Hoàng Thượng điều đi ba hộ vệ Yến Sơn, nhưng trùng trăm chân, chết vẫn còn cứng, Hoàng Thượng vẫn không thể chủ quan. Dựa vào ý kiến của thần, trông cậy vào bất chiến mà khuất người, khiến cho Yến vương bó tay chịu trói, chỉ sợ hắn là không chịu, cuối cùng vẫn phải nói tới sử dụng vũ lực mới được".

Chu Duẫn Văn thở dài nói: "Đúng vậy, nếu quả thật náo đến một bước này, cũng không phải trẫm muốn tới. Trẫm mới trèo lên đại bảo, cũng không nguyện có thanh danh cay nghiệt thiếu tình cảm. Nhưng vì cơ nghiệp muôn đời Đại Minh ta, một thân vinh nhục, thì có là gì?".

Từ Huy Tổ tất cung tất kính nói: "Nỗi khổ tâm của Hoàng Thượng, nhẫn nhục phụ trọng, thần cảm phục".

Chu Duẫn Văn hỏi: "Phong thư nhà này của lệnh tỷ, ngươi ý định trả lời như thế nào?".

Từ Huy Tổ nói: "Thần có thể viết thư trả lời, Hoàng Thượng chỉ là sợ tại chư vương binh quyền quá nặng hướng Bắc Bình tạo áp lực, ý tại cảnh cáo chư vương, không thể trái pháp luật, cũng không ý gia hại Yến phiên, thần cũng sẽ y theo ý tử tỷ tỷ, liên lạc đại thần, lên lớp giảng bài tiến gián, để an phủ Yến phiên, vì Hoàng Thượng thong dong bố trí, tranh thủ thời gian".

Chu Duẫn Văn mừng rờ nói: "Tốt! Từ gia, xưa nay là đỉnh trụ Đại Minh ta, Quốc công chính là cánh tay đắc lực của trẫm, nếu quả thật một ngày kia bằng vào xung đột vũ trang, còn phải dựa vào ái khanh xuất lực. Ái khanh cùng Cửu Giang, đều vì trẫm mà chuẩn bị tốt binh mã triều đình, chuẩn bị bất cứ tình huống nào".

Hắn đưa ra cái đầu danh trạng này quả nhiên thắng được Chu Duẫn Văn tín nhiệm, vừa nghe lời này của Chu Duẫn Văn, Từ Huy Tổ đã biết Từ gia tại triều đình địa vị trong võ ban đã lại ổn định trở lại, dưới sự vui mừng, vội vàng xoay người quỳ gối, lớn tiếng nói: "Thần

thuần phục Hoàng Thượng, muôn lần chết cũng không chối từ!”.

Trung Sơn vương phủ, Từ Tăng Thọ một phong thư trong tay áo, lặng lẽ tìm đến người nhà tâm phúc mà Yến vương phủ phái tới. Gần đây động tác liên tiếp của triều đình, đám người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ, Tề Thái không ngừng mưu đồ thủ đoạn đối phó Yến vương, hắn thân là Đại đô đốc Ngũ quân đô đốc phủ, sao có thể không có nghe thấy gì, hắn đã sớm muốn đem những gì mà mình nghe thấy nói cho đại tỷ cùng tỷ phu, bảo bọn họ cẩn thận đề phòng, không ngờ tỷ tỷ lại phái người nhà đến trước.

Từ Tăng Thọ đem các loại cử động trong triều gần đây, cùng với đối sách có khả năng áp dụng nhằm vào Yến phiên mà hắn nghe được đều kỹ càng viết xuống, giao cho người nhà Yến vương phủ, dặn dò: “Phong mật thư này, sự tình trọng đại, ngươi phải tự tay giao cho đại tỷ của ta, chớ có sai lầm!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 248

Lần Đầu Tiên Rất Quan Trọng

Chương 248: Lần đầu tiên rất quan trọng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm do Tổng quản trong Yến vương phủ Mạnh Nhiễm dẫn đường, ở trong Yến vương phủ đi tra xét vài ngày, mỗi ngày rượu ngon thức ăn ngon chiếu ứng, thế tử Yến vương Chu Cao Sí mượn ân đức lúc trước Hạ Tầm dũng cứu Yến vương phủ, cũng thiết yến khoản đãi hắn hai lần. Ngay từ đầu Hạ Tầm còn giữ một khoảng cách, không chịu nổi thể công nhiệt tình hừng hực khí thế của Yến vương phủ, Hạ Tầm thái độ liền dần dần mềm hóa xuống.

Hôm nay sau giờ ngọ, Hạ Tầm tại Mạnh Tổng quản cùng đi, cười cười nói nói đi vào trong sân bên cạnh điện, thì thấy hơn mười chiếc xe ngựa chứa cái gì đó đang đứng tại đó, mỗi chiếc xe đều thắng vào bốn ngựa, xe trang sức hơi mộc mạc, nhưng mà cực rắn chắc, trên mỗi chiếc xe đều có đại kỳ chữ yến, đây không phải là xe nhẹ hay đi ở trong thành, mà là quân xa có thể đi đường dài.

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: “Làm cái gì vậy, vương phủ có người muốn đi xa sao?”.

Mạnh Tổng quản cười nói: “A, cũng đã sắp tới lễ mừng năm mới, thoáng qua một năm, chính là Kiến Văn nguyên niên, là năm thay đổi niên hiệu, làm thần tử, nên hướng tới Hoàng thượng tỏ một phen tâm ý. Vương gia chuẩn bị chút ít lễ vật, phái Trưởng Sứ Cát Thành vào kinh thành kiến giá, chúc mừng năm mới, đồng thời hiến lên lễ vật Yến vương phủ chúng ta”.

“Lễ mừng năm mới... Ai da!”.

Hạ Tầm vỗ trán một cái: “Đúng rồi, đã sắp tới lễ mừng năm mới, ta tại sao lại quên mất chuyện này. Cát Trưởng Sứ phải đi sao, có thể chờ một chút hay không?”.

Mạnh Tổng quản ngạc nhiên nói: “Dương đại nhân có chuyện gì sao?”.

Hạ Tầm nói: “Hôm nay lễ mừng năm mới, ta là không cách nào trở lại Kim Lăng, ta đi trên đường tùy tiện mua sắm chút ít đồ tết, xin Cát Trưởng Sứ thay ta đem trở lại Kim Lăng, Mạnh Tổng quản có thể giúp không?”.

Mạnh Tổng quản nghe xong mỉm cười nói: “Thì ra là thể, Dương Bách hộ sẽ không cần phải đi, điểm lễ vật ấy, để cho Yến vương phủ ta chuẩn bị là được”.

Hạ Tầm vừa nghe, vội vàng khoát tay nói: “Không được, không được, mấy ngày nay thịt ngon rượu ngon, nhận được vương phủ cùng Mạnh Tổng quản thịnh tình khoản đãi, Dương mỗ đã là thấy quá rồi, sao có thể lai muốn vương phủ chi tiêu, xin chờ một chút, ta đi trên đường tùy tiện chọn mua chút gì đó liền trở về”.

Mạnh Tổng quản ở đâu chịu nghe, cười khuyên can hắn, liền xoay người đi ra, qua một chút, Mạnh Tổng quản liền thản nhiên quay trở lại, phía sau đi theo một đám nội thị vương phủ, bao lớn bao nhỏ, hòm xiểng vô số, Hạ Tầm trố mắt nói: “Mạnh Tổng quản, ngươi đây là... Đây là.

Mạnh Tổng quản cười mỉm nói: “Chúng ta vốn giúp Dương đại nhân chuẩn bị heo rừng một con, hầu đầu trăn ma các loại dã vị một rương, lại có phong vị kiền quả phía bắc, lại đúng lúc, thế tử vừa vặn đi qua, hỏi nguyên do, biết là vì Dương đại nhân chuẩn bị lễ vật, liền bảo chúng ta chuẩn bị nhiều chút ít.

Này, Dương đại nhân người nhìn một cái, đây là gấm Tứ Xuyên chuẩn bị cho tôn phu nhân, hồ ti, tương trù, tất cả mười cuộn, ha ha, đừng xem Dương đại nhân người là người Giang Nam, những vật phẩm này đều là đều là sản vật chốn biên quan, chúng ta dám cam đoan, tất cả đều là hàng thượng phẩm, người tuyệt đối mua không được, đây đều là các vương gia phong phiên Giang Nam tặng cho Vương gia nhà ta, tặng cho tôn phu nhân, làm mấy bộ đồ mới đón lễ mừng năm mới”.

Hạ Tầm nghe xong, liên tục khoát tay nói: “Không được không được, cái này quá quý trọng”.

Mạnh Tổng quản nói: “Ài, thế tử ban tặng, Dương đại nhân cũng không nên từ chối. Người đâu, đều chuyển lên xe, đừng có lộn xộn, đây đều là phải đưa đi quý phủ Dương đại nhân”.

Mạnh Tổng quản nói xong, quay đầu rồi hướng Hạ Tầm nói: “Mặt.

Khác, thế tử chúng ta còn chuẩn bị cho đại nhân bắc châu mười khối, đây là Liêu vương tặng cho Vương gia nhà ta, bắc châu mỗi khối rất lớn, màu sắc vàng nhạt, tiên lệ mượt mà, óng ánh chói mắt, hơn xa sản vật ở Lình Nam bắc hải, còn có da chồn mười bộ, da hồ mười bộ...

Hắn còn chưa nói xong, Hạ Tầm đã chân tay luống cuống, liên thanh nói: “Không được, tuyệt đối không được! Cái này... Đây cũng quá quý trọng, Dương mỗ không thể thu”.

Mạnh Tổng quản cười nói: “Chúng ta chỉ là một nô tỳ trước mặt vương gia, chủ nhân phân phó thế nào, nô tỳ liền làm như thế đó, Dương đại nhân không thu, chúng ta còn dám tham ô sao? Dương đại nhân nếu là cảm thấy không thỏa đáng, vậy hãy đi nói với thế tử đi”.

***

Trong Tồn Tâm điện, Chu Lệ cùng Trưởng Sứ Cát Thành một thân trang phục đi xa đối diện mà ngồi.

Chu Lệ mặc một bộ thường phục, trên trán chít một cái khăn, trước mặt đặt một cái chậu than, sắc mặt hơi trắng, mang theo vẻ mệt mỏi, tựa như thân thể có chút không khỏe.

“Trưởng Sứ lần này vào kinh thành sư, dĩ nhiên là thay mặt ta hướng Hoàng thượng chúc mừng tân xuân, càng chủ yếu là, ngày một tháng giêng, Thiên tử muốn chính thức sửa đổi niên hiệu, đây là một đại sự, phải tham dự”.

Cát Thành chắp tay nói: “Vâng, thần nhất định cần tuân Vương gia phân phó, không phụ Vương gia phó thác”.

Chu Lệ trm một tiếng, trầm ngâm một chút, lại nói: “Còn nữa, Yến vương phủ ta tình cảnh hiện nay, ngươi cũng hiểu được. Trong triều có gian nịnh làm hại, tiểu nhân gièm pha, khiến Hoàng Thượng đối với ra có chút nghi kỵ. Chu Lệ đối với Đại Minh, đối với triều đình, đối với Hoàng Thượng, một lòng trung thành, thiên địa chứng giám, Hoàng Thượng dựa vào di chỉ tiên đế muốn tước binh quyền các vương, Chu Lệ ta thân là đứng đầu chư phiên, dẫn đầu hưởng ứng, không chút do dự. Hoàng Thượng muốn thủ biên, muốn điều ba đạo nhân mã hộ vệ

vương phủ ta, ta cũng không chút do dự5 lập tức giao ra binh phù, đối với triều đình, Chu Lệ ta không hề dị tâm.

Ngươi lần này đi, phải thay mặt ta hướng về phía Hoàng thượng, hướng về phía triều đình, cho thấy tâm ý của ta, Hoàng Thượng vì kế thiên thu muôn đời, quyết định tập quyền tại Trung ương, Chu Lệ thân là người lớn tuổi nhất trong các thúc phụ của Hoàng Thượng, nhất định toàn lực ủng hộ, vì chư phiên vương gia làm một cái tấm gương, kính xin Hoàng Thượng niệm tình thân, đừng vì tiểu nhân áp chế, làm thương tới hòa khí người một nhà".

Cát Thành thần sắc ngưng trọng hẳn lên, nghiêm nghị đứng dậy, khoanh tay nói: "Thần, nhớ kỹ".

Chu Lệ cũng đứng lên, đưa bàn tay bởi vì thường niên múa đao cầm kiếm mà có rất nhiều vết chai cầm lấy tay Cát Thành, bàn tay lạnh buốt, Chu Lệ tha thiết dặn dò: "Trưởng Sứ cùng Yến vương phủ ta, luôn luôn là cùng tồn tại chung vinh quang, cùng vui buồn, Chu Lệ ta tính mạng tiền đồ, hôm nay đều dựa vào ngươi".

Cát Thành nghe được trong lòng kích động một hồi, lệ nóng lưng tròng nói: "Thành tất sẽ đem hết khả năng, không có nhục sứ mạng!".

Hạ Tầm vội vàng đuổi tới cung điện chỗ ở của thế tử Yến vương Chu Cao Sí, chỉ thấy góc điện kèn trống vui vẻ, trên điện tay áo nhẹ nhàng, đang có bảy tám thiếu nữ xinh đẹp vừa múa vừa hát, Chu Cao Sí cùng hai đệ đệ Chu Cao Hú, Chu Cao Toại đang uống rượu xem ca múa.

Vừa thấy Hạ Tầm đi tới, Chu Cao Sí vội vàng gọi người đờ dậy, lảo đảo cười nói: "Dương đại nhân đến vừa vặn, nhanh nhanh nhanh, ngồi xuống, cùng một chỗ uống chén rượu, thưởng thức ca múa".

Hạ Tầm vội vàng chắp tay nói: "Thần đa tạ thế tử, thần đến đây, là cảm ơn thế tử ban tặng lễ vật, nhưng lễ vật thật sự là quá quý trọng, thần thực không dám nhận. Mạnh Tổng quản không dám thay mặt thể tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thần đành phải tới gặp thế tử, thế tử long ân hậu ý, thần khắc trong tâm khảm, nhưng lễ trọng này, không thể thu".

Chu Cao Sí cười nói: "Dương đại nhân, ngươi cùng Yến vương phủ cả nhà cao thấp ta đều có ân cứu mạng, tiền tài là vật ngoài thân, có cái gì chịu không nổi, những lễ vật này, ta còn ngại nhẹ, ngươi cũng không nên từ chối".

Hạ Tầm liên tục lắc đầu nói: "Không ổn không ổn, thật sự không ổn, xin thế tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, phần lễ này quá nặng, Dương mỗ chịu không dậy nổi".

Chu Cao Sí còn chưa nói gì, Chu Cao Hú sắc mặt trầm xuống, đã đột nhiên nói: "Dương Húc, ngươi là không thể thu, hay không dám thu?".

Hạ Tầm sắc mặt hơi đổi nói: "Quận vương lời này, là có ý gì?".

"Có ý tứ gì?".

Chu Cao Hú đại khái là uống đã hơi say, thoáng cái nhảy dựng lên, chén rượu cầm trong tay bốp một tiếng ném tới trên mặt đất nát bấy, các thiếu nữ xinh đẹp đang ca múa nguyên một đám sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng ngừng ca múa, sợ hãi chạy sang một bên.

Chu Cao Sí nhíu mày nói: "Cao Hú, ngươi đây là làm chuyện gì!".

"Làm chuyện gì? Ta nói đại ca, ngươi dù gì cũng là thế tử Yến vương phủ ta, thân phận tôn quý, cũng không cần đem cái mặt nóng đi dán vào mông đít lạnh của người ta. Yến vương phủ chúng ta hiện tại là chuột chạy qua đường, người người hô đánh. Vị Dương đại nhân này tránh xa quan hệ cùng Yến vương phủ chúng ta cũng không kịp, dám thu đồ của chúng ta sao?".

Hạ Tầm khó xử nói: "Quận vương đây là nói cái gì, thần... Nghe không rõ".

"Nghe không rõ?".

Chu Cao Hú cười lạnh: "Họ Dương, ngươi đến Yến vương phủ ta làm cái gì? Thật sự là tra cái gì cẩm Y vệ tham ô làm trái pháp luật sao? Ngươi trong lòng biết rõ, ngươi là thay cẩu Hoàng Thượng kia đến đây bắt lấy nhược điểm của Yến vương phủ ta!".

"Cao Hú câm mồm!".

"Quận vương nói cẩn thận!".

Hạ Tầm cùng Chu Cao Sí đồng thời mở miệng, Chu Cao Hú liếc nhìn ca ca, đột nhiên nói: "Đao đã đến trên cổ, ngươi sợ hắn làm gì? Cùng lắm thì, ta dùng quyền cước đánh giết hắn!".

Mắt thấy Hạ Tầm khóe miệng hơi chút nhếch lên ý cười, Chu Cao Hú càng giận, hắn liếc nhìn Hạ Tầm, vén tay áo lên nói: "Ngươi làm tay sai triều đình, khinh ta không dám làm thịt

ngươi sao?”.

Vừa thấy Nhị ca muốn động thủ, Tam vương tử Chu Cao Toại cũng thoáng cái nhảy dựng lên, cùng Nhị ca thành thế bao vây, bức về phía Hạ Tầm, Chu Cao Sí sợ tới liên thanh nói: “Làm gì, các ngươi muốn làm gì, dừng tay, nhanh dừng tay cho ta!”.

Hắn gấp đến độ mồ hôi trên ót rơi xuống, nhưng mà thân thể thật sự chậm chạp, không có người đờ đi lại còn khó khăn, nào đâu có thể ngăn được hai đệ đệ long tinh hổ mãnh.

Hạ Tầm không chút hoang mang, hơi hạ thấp người thi lễ nói: “Muốn kết quả thần sao, quận vương đương nhiên dám, nhưng mà, ta liệu định quận vương tuyệt sẽ không động thủ”.

Chu Cao Hú trừng con ngươi, kêu lên quái dị nói: “Tại sao không động thủ? Ta muốn giết ngươi, cũng muốn nhìn xem trên điện này ai có thể ngăn được ta!”.

Hạ Tầm chậm rãi nói: “Có thể ngăn được quận vương, tự nhiên là chính bản thân quận vương”.

Chu Cao Hú ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói: “Là có ý gì?”.

Hạ Tầm thản nhiên nói: “Ngày xưa có hai vệ chỉ huy xông tới nghi thức một vị vương gia, bị vị vương gia này sai người bên đường đánh chết, sau cũng bất quá chỉ bị tiên đế mắng cho một trận, thần chức vị không có bằng hai vị đại nhân kia, tính mạng của thần cũng chỉ có một cái, càng không thể có nhiều hơn, quận vương muốn đánh giết vi thần, có gì không thể? Bất quá đó là tại năm đó.

Còn hiện nay, quận vương đã hiểu rõ tình cảnh Yến vương gia hôm nay, nên hiểu rằng, bất luận hành động thiếu suy nghĩ gì, đều khả năng đưa tới cho Yến vương điện hạ tai bay vạ gió. Cho nên ta nói, quận vương không phải không dám giết ta, thực không thể giết ta, không giết ta không phải bởi vì quận vương sợ ta, mà là bởi vì một mảng hiếu tâm của quận vương đối với Vương gia”.

Chu Cao Hú nghe xong lời này, ngơ ngác nhìn sang hắn hồi lâu không nói, sát khí trên mặt dần dần thu lại, nắm tay giơ lên cũng chán nản buông xuống, hắn đột nhiên dậm chân một cái, hướng về phía lão Tam Chu Cao Toại quát: “Chúng ta đi!”.

Hai huynh đệ tức giận đi ra ngoài, Chu Cao Sí lúc này mới lăn tới, lôi kéo Hạ Tầm ngồi

xuống, khua tay nói: “Tấu nhạc, nhảy múa”.

Nhạc sự phía dưới vội tấu lên thanh nhạc, mấy thiếu nữ hai mặt nhìn nhau một phen, lại nhẹ nhàng tiến lên.

Chu Cao Sí mặt đầy khổ ý đối với Hạ Tầm nói: “Dương đại nhân, ngươi xem cái này.

“Hắc! Đều là diễn trò! Từ khi Mạnh quản gia bắt đầu khoe khoang Yến vương phủ cùng chư phiên trong đó thân mật như thể nào, diễn trò đã mở màn, ba đứa con này của Yến vương cũng không đơn giản, lão đại thì không nói, lão Nhị lão Tam mới bao nhiêu tuổi, vậy mà cũng đã khá cao như vậy. Đây là xem ta liên tiếp mấy ngày không nhập chính đề, cố ý bức ta tỏ thái độ”.

Hạ Tầm thầm suy nghĩ, thở một hơi thật dài, lập tức nhập vai, khẩn thiết nói: “Thể tử yên tâm, quận vương tuổi trẻ khí thịnh, vài câu nói nhảm, thần cũng không để ý, chắc là sẽ không đi nói lung tung đâu”.

Chu Cao Sí thở dài một hơi nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, đến đây, hai tiểu tử kia không có gì tốt, chúng ta cứ uống chén rượu, chuyện trò với nhau”.

Hạ Tầm cùng hắn cụng ly một cái, sau khi uống cạn rượu, thấp giọng nói: “Ngày xưa một đoạn duyên phận cùng Yến vương phủ, thần trong lúc vô tình cứu an nguy Yên vương phủ, thực sự được Yến vương thưởng thức, còn ban cho rất nhiều kim châu ngọc bảo, đoạn nhân tình này thần không có quên. Thần đi sau khi Kim Lăng, ăn một hồi quan ti, một hồi quan ti ảnh hưởng đến tính mạng, nếu không phải Trung Sơn vương phủ Minh Nhi tiểu quận chúa cùng Từ đại đô đốc tương trợ, cái mệnh này của thần cũng sẽ không còn”.

Hạ Tầm nói đến đây, không cần Chu Cao Sí khuyên bảo, tựu tự mình châm một ly, một hơi uống cạn, rồi đem chén nặng nề đặt xuống, giảm thấp thanh âm xuống nói: “Trong triều, thật có gian nịnh, hai quận vương điểm này ngược lại không có nói sai”.

“A?”.

Vừa thấy Hạ Tầm thành thật với nhau, Chu Cao Sí ánh mắt sáng ngời, vội vàng lại vì hắn châm một ly, liên thanh nói: “Ngươi nói, ngươi nói”.

Hạ Tầm nói: “Cái gian thần này, chính là đế sư Hoàng Tử Trừng. Hoàng Thượng chí nhân

chí hiểu, làm sao gia hại các vị hoàng thúc, đều là tên gian tặc Hoàng Tử Trừng này. Hừ! Thần cùng gia tộc nổi lên tranh chấp, chính là hắn ở sau lưng giở trò, suýt nữa hại tính mạng của thần. Hoàng Tử Trừng này, một lòng muốn đem Hoàng Thượng biến thành khôi lỗi trong tay hắn, tự nhiên lo lắng nhất là chư vị vương gia làm chỗ dựa cho Hoàng Thượng, cho nên tà thuyết mê hoặc hoàng thượng, giả truyền tin tức chư vương ý đồ bất chính".

Chu Cao Sí ánh mắt chớp lên, liên tục gật đầu, lại rót một chén đầy đưa tới trước mặt hắn, Hạ Tầm tiếp chén nơi tay, uống một ngụm, lại nói: "Thần lần này vâng mệnh đến Bắc Bình, chính là Chỉ Huy Sứ đại nhân nhà ta bị gian thần này bức hiếp, bắt thần tới bắt lấy nhược điểm của Yến vương gia. Thế tử yên tâm, thần biết vương gia trang với triều đình, chiến công hiển hách, là cột chống trời Đại Minh ta uy hiếp dư nghiệt Bắc Nguyên, thần sao chịu trợ gian nhân hủy lương đống Đại Minh ta? Thần lần này tới, hoàn toàn không muốn bắt cái gì khuyết điểm của Vương gia, điều tra lung tung một chút, trở về ứng phó là được rồi".

"Dương đại nhân!".

Chu Cao Sí liên tục liếm môi, bàn tay béo mập nắm chặt tay Hạ Tầm, tình cảm nói: "Dương đại nhân, cao thấp một nhà ta, nếu có thể bảo toàn được, nhất định sẽ không quên ân nghĩa của ngươi đối với nhà ta".

Hạ Tầm nói: "Thế tử không cần phải nói như vậy, thần chỉ là không muốn trợ Trụ vi ngược thôi, thần chức lời nhẹ, ở trước mặt hoàng thượng không thể lên tiếng, nhưng thần tin tưởng, công đạo tự tại nhân tâm, một ngày nào đó triều đình sẽ xuyên phá diện mục giả nhân giả nghĩa của Hoàng Tử Trừng, còn Vương gia sẽ trong sạch. Cho nên, phần hậu lễ này của thế tử, thần không thể thu!".

Hạ Tầm vẻ mặt chính khí nói: "Thần không phải sợ cái hậu lễ này cắn tay, chỉ là thần nếu như thu lễ vật của thế tử, thì sẽ không tiện vì Yến vương gia nói chuyện, một khi bị Hoàng Tử Trừng bắt được nhược điểm, ngược lại sẽ hại vương gia tội danh giao thông quan viên".

"Tốt, tốt vậy... Ta bảo Mạnh Tổng quản đem lễ vật đổi thành vài phần hòa tết tầm thường!".

Nhưng Hạ Tầm đã thành thật với nhau như thế, nếu không ban cho hắn chút ít gì đó, Chu Cao Sí vẫn cảm giác trong lòng khó có thể bình an, vừa nghiêng đầu, trông thấy mấy cung nữ vẫn còn đang ở trước đường ống tay áo thướt tha, dung mạo uyển mị, Chu Cao Sí nhân tiện

nói: “Dương đại nhân độc thân ở xa tới, không mang theo gia quyến, sợ là cô đơn khó có thể yên giấc, mấy tiểu mỹ nhân này cũng đều là xử tử thân, ngươi chọn lựa hai người hợp ý trở về, tương lai nếu như nguyện ý mang về Giang Nam, ta sẽ cho người đưa đi, nếu bằng không, thì chỉ trong lúc ngươi đang ở Bắc Bình này, chăm sóc cuộc sống hàng ngày của ngươi cũng được, như thể nào?”.

“Không thể!”.

Hạ Tầm nghiêm nghị nói: “Thế tử, thần hôm nay mạo hiểm rơi đầu, cùng thế tử nói lời này, là ham tiền tài nữ tử của ngài sao? Không! Là vì thần không quen nhìn gian thần trong triều gây họa trang lương; Là vì thần xưa nay kính ngường Yến vương điện hạ anh hùng hào khí; Là vì Yến vương đối với thần có ơn tri ngộ, là vì Trung Sơn vương phủ từng đã cứu tính mạng của thần, mà Yến vương phi chính là người của Trung Sơn vương phủ, thần đường đường nam nhân, tri ân sao có thể không báo? Thế tít dùng tiền tài mỹ sắc đẹp cho ta, đó là xem nhẹ Dương Húc ta làm người!”.

Chu Cao Sí vừa nghe, vội vàng vén y phục đứng dậy, trịnh trọng thi lễ nói: “Dương huynh chớ trách, Chu Cao Sí biết sai rồi!”.

***

Trong Tồn Tâm điện, Chu Lệ đã triệt hồi chậu than, tinh thần vô cùng phấn chấn ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế, bên cạnh ngồi ba đứa con của hắn.

Chu Cao Sí nói: “Phụ vương, hôm nay chịu một kích của ba huynh đệ con, Dương Húc quả nhiên đã nói ra lời thật”.

Chu Lệ có chút nghiêng thân nói: “Ngươi nói”.

Chu Cao Sí nói: “Dương Húc cùng Hoàng Tử Trừng sớm có ân oán, điểm này, chúng ta đã là kiểm chứng qua, xác thực là thật. Đối với Hoàng Tử Trừng làm người xử sự, Dương Húc rất là chán ghét, đồng thời, hắn phi thường đồng tình với tình cảnh trước mắt của Yến vương phủ chúng ta. Bởi vì phụ vương lúc trước đối với hắn lễ ngộ, cùng với nhà mẹ đẻ mẫu hậu là Trung Sơn vương phủ đối với hắn trợ giúp, Dương Húc rất muốn trợ giúp chúng ta, hắn hướng về phía con thừa nhận, lần này Bắc thượng, thật là phụng hoàng mệnh muốn bắt nhược điểm của nhà chúng ta, nhưng mà hắn cũng không có ý định làm như vậy, con quan sát nét mặt, tin tưởng hắn nói đều là lời nói thật”.

Chu Lệ ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Tiền tài nữ tử, hắn có chịu thu không?".

"Không chịu!".

Chu Cao Sí đem một phen nói năng khí phách của Hạ Tầm kia lập lại một lần, rồi nói: "Hắn là một chính nhân quân tử".

Chu Cao Hú nghi nói: "Đại ca, ngươi xác định hắn không phải đang lừa chúng ta?".

Chu Cao Sí nói: "Sẽ không, nếu như hắn là đồ đệ tửu sắc, một lần trước đó, cũng đã không liều chết cứu cả nhà chúng ta. Mà lần này.

Hắn mỉm cười, nhìn về phía Chu Lệ nói: "Nếu như hắn chân tâm khó lường, tiếp nhận tiền tài nữ sắc của chúng ta, chẳng phải đúng là thủ đoạn hay nhất để lấy lòng tin của chúng ta sao, hắn cần gì phải cự tuyệt?".

"ừm, lời này nói có lý".

Chu Cao Sí lại nói: "Bất quá, vị đường huynh hoàng đế kia của con, chính xác là quá giỏi về làm trò, mà ngay cả Dương Húc đối với Yến vương phủ ta hôm nay cảm thấy rất bất công, cũng không cho rằng đây là đương kim hoàng để bày mưu đặt kế, mà là tự cho là thông minh nghĩ Hoàng Tử Trừng khuyến khích, hoàng đế chỉ là người bị che mắt".

Chu Lệ cười khổ một cái nói: "Ài, trong thiên hạ, đều nghĩ như vậy, đâu chỉ là một mình hắn? Chúng ta giờ đây chính là Thái Sơn trên một quả trứng gà, hoạn nạn trước mắt, Dương Húc có thể làm được một bước này, vậy là đủ rồi, với chức quan của hắn, cha nguyên vốn cũng không trông cậy vào có thể từ chỗ của hắn tìm được bao nhiêu trợ giúp, chỉ cần hắn không góp thêm vào, vậy là đã A Di Đà Phật rồi".

Hạ Tầm cười ngựa dọc theo đường, nhớ tới các tình huống mấy ngày qua, bất giác ra lộ ra nụ cười khẽ, đợi vài ngày, Vĩnh Lạc đại đế rốt cuộc thiếu kiên nhẫn ra tay thử, mà hắn cũng thuận lợi tại ba người con của Yến vương liên thủ ép buộc mà bộc bạch ra "tiếng lòng" của mình, một đường này, xem như đã sơ kéo lên, kế tiếp, chính là chờ một thời cơ tốt nhất, đến lúc đó hắn sẵn sàng góp sức cũng không tính là đột ngột.

Hắn lần này đến Bắc Bình, vốn là muốn dựa vào gốc cây to Chu Lệ này, nhưng mà muốn đầu nhập vào một người, cũng phải chú ý tới thời cơ. Thời cơ không đúng, ngươi tới đầu nhập

cũng không đáng tiền. Y theo biện pháp của La Thiêm Sự, thực sự có thể tìm được Yến vương tín nhiệm, nhưng mà bởi vậy mà để lại ấn tượng xấu tham tài háo sắc, hắn muốn đánh không phải là làm công nhật, mà là lâu dài, sao có thể cho ông chủ một ấn tượng như thế?

Hắn muốn từng bước một đi tới, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, ở trong tâm lý học xã hội, cái này gọi là hiệu ứng thủ nhân, khi người với người kết giao, lần đầu gặp mặt, lẫn nhau sẽ lưu cho người khác ấn tượng khắc sâu nhất, vô luận là ngươi nói cái gì, hay làm cái gì, ở trong suy nghĩ người khác, sớm đã để lại lạc ấn. Cái lạc ấn này, chính là ký hiệu của ngươi.

Có vị tâm lý học gia từng làm qua một thí nghiệm, hắn dùng hai đoạn tài liệu văn tự miêu tả một người. Một đoạn đem hắn miêu tả thành một người hữu hảo, hướng ngoại, thích kết giao, khoái hoạt. Một đoạn văn tự khác thì đem hắn miêu tả thành một người khô khan, thẹn thùng cùng hướng nội, nghiên cứu phát hiện: Người chỉ xem đoạn miêu tả thứ nhất, tuyệt đại đa số đem người này xem thành một người hữu hảo, hướng ngoại; Người chỉ xem đoạn miêu tả phía sau, quan cảm đối với người này nhưng lại là trầm mặc, hướng nội, quái gở, không tiện ở chung.

Nhưng mà, hai đoạn miêu tả có quan hệ tập trang cùng một nơi, cùng một chỗ miêu tả về phía người này, đoạn miêu tả nào đặt ở phía trước, đa số người đưa kết luận, chính là một đoạn miêu tả đầu cho hắn ấn tượng, đoạn tài liệu thứ hai phát sinh ảnh hưởng rất nhỏ. Mỗi người, mỗi lần làm chuyện gì đó đều có "lần đầu tiên". Mặc kệ cùng người nào đó nhận thức bao lâu: "Lần đầu tiên" chỉ có duy nhất một lần, một lần đó là vĩnh viễn không cách nào thay đổi, mặc dù về sau đổi mới như thế nào, đối phương vẫn sẽ vĩnh viễn nhớ rõ cái: "Lần đầu tiên" kia, đây là lực lượng của ấn tượng đầu tiên.

Hạ Tầm, giờ đây đã vì chuẩn bị cho mình đầu nhập vào ông chủ lớn mà để lại một ấn tượng đầu tiên hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Kế tiếp, hắn chỉ cần cùng Yến vương phủ bảo trì loại quan hệ hữu hảo này là được, Yến vương một ngày chưa định quyết tâm tạo phản, hắn sẽ không có thể cờ xí rõ ràng đứng ở bên cạnh Yến vương, đương nhiên, chuyện cũng có ngoại lệ, nếu như hắn có thể nắm giữ thời gian chuẩn xác mà triều đình động thủ đối với Yến vương, như vậy...

Hạ Tầm nhớ rõ trong lịch sử, là Bắc Bình Đô Chỉ Huy Sứ ti Trương Tín dẫn đầu hướng về phía Yến vương nhắc nhở triều đình sẽ đối với hắn động thủ, Chu Lệ ân oán rõ ràng từ nay về sau xem Trương Tín là đại ân nhân, sau khi trở thành hoàng đế, nhìn thấy Trương Tín vẫn luôn

mồm xưng hắn là "Ân Trương", trong Tình Nan công thần, Trương Tín một mực không có chiến công gì quá lớn, không có biểu hiện gì đặc thù, nhưng mà khi Chu Lệ xưng đế, phong thưởng công thần, Trương Tín cũng bởi vì một chuyện này, mà được phong Quốc Công.

Đoạt được một cái Quốc Công, tựa như cũng không tệ.

Hạ Tầm cười đến càng vui vẻ sảng khoái...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 249

Kiến Văn Nguyên Niên

Chương 249: Kiến văn nguyên niên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Ngày mai chính là trừ tịch, đầu đường vang lên tiếng pháo, Hạ Tầm đạp trên mảnh vụn pháo hồng hồng tuyết trắng, ngửi ngửi mùi vị khói thuốc, đi về tới căn phòng nhỏ mà mình thuê.

Cửa sân không khóa, Hạ Tầm vươn tay vừa chạm vào cửa sân, liền phát giác có người đã tới, bởi vì ký hiệu hắn đã làm trước đó đã không thấy. Hạ Tầm lập tức án lên đao, có chút nghiêng người, vươn tay đẩy cửa sân, ngừng lại một lát, lúc này mới đột nhiên vọt vào.

"Ôi, Dương đại nhân, ngài đã trở lại".

Một gia đinh áo xanh mũ quả dưa hướng về phía hắn cúi đầu khom lưng cười bồi, dưới mái hiên, một tiểu cô nương đang nắm một đôi nắm tay nhỏ đưa lên miệng thổi thổi, hai chân đang ở trên mặt tuyết đạp mạnh cũng xoay người lại, quần vải bông, váy dài, áo khoác màu lam nhạt, đầu quấn ba búi tóc, mái tóc đen nhánh chia làm hai rủ xuống vai, eo nhỏ nhắn, gương mặt trong trẻo.

Sạch sẽ, thanh lịch, tươi mới, như búp Minh Tiền trà, lá xanh non mịn, sắc thúy hương u, vị thuần hình mỹ, vẫn là hàng cực phẩm. Hạ Tầm phảng phất như nhìn thấy một mãnh chồi đang ở trong chén giãn ra, cao thấp chìm nổi, dần dần có màu xanh lục, hương khí đi vào lòng người...

Thiếu nữ như trà, thiếu nữ xinh đẹp này, tựa như một ly trà búp Minh Tiền.

“Ngươi choáng váng à5 không nhận ra muội sao, ca!”.

Tiểu cô nương dậm chân hướng về phía hắn cười, cố ý tăng thêm ngữ khí một chữ cuối cùng.

“A, muội muội... ồ, đây là...”. Hạ Tầm buông lỏng ra chuôi đao, kinh ngạc nhìn về phía gia đinh kia.

Gia đinh cười nói: “Lệnh muội muốn trở về cùng với người mừng năm mới, lão gia không lay chuyển được nàng, đã kêu tiểu nhân đem lệnh muội đưa tới cho đại nhân. Lão gia chúng ta nói, đại nhân ngài độc thân ở bên ngoài, không ngại đi tới nhà của chúng ta cùng một chỗ đón năm mới, nhưng lệnh muội không đáp ứng, nói qua năm đương nhiên phải là người trong nhà gác đêm. À, ở đây có mấy thứ, đây là đố mới, đều là dựa theo dáng người của đại nhân mà yêu cầu làm, còn có hộp thức ăn, là lão gia chúng ta đưa tới cho đại nhân”.

“A, viên ngoại quá khách khí, xin thay ta cảm ơn viên ngoại, chờ sáng mai, ta đi chúc tết viên ngoại sẽ gặp mặt cảm ơn luôn”.

Gia đinh kia cười nói: “Không dám nhận, không dám nhận, trời đông giá rét, huynh muội đại nhân mau trở lại phòng nghỉ ngơi đi, cũng không cần khách khí với tiểu nhân, tiểu nhân xin quay trở về”.

Đưa gia đinh kia rời cửa, Hạ Tầm đuổi tới bên người Minh Nhi, thả ra mấy thứ trong tay ra, sờ vào bàn tay nhỏ bé của nàng, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt, Hạ Tầm không khỏi nói: “Ở trong nhà Tạ Truyền Trung đợi có phải tốt hơn không, còn muốn tới đây làm gì, xem muốn đông lạnh rồi kia”.

Minh Nhi khuôn mặt nhỏ đỏ lên, rất không tự nhiên từ trong tay hắn rút tay về, nàng xem mình là một đại cô nương, nhất là trong cung lại chịu nữ quan nhiều ngày dạy bảo, bất tri bất giác bắt đầu có ý thức phòng nam nữ, nhưng ở trong mắt Hạ Tầm, nàng vẫn là một tiểu nha đầu ăn mặc một thân áo lông hồ trắng như tuyết, ăn mặc rất giống một con thỏ cưng lúc trước kia, vừa rồi mới gặp gờ nàng thì có sự kinh ngạc giống như nhìn một cô gái mới trưởng thành, nhưng khi nhận ra nàng là Minh Nhi, thì lại đem nàng trở thành tiểu nha đầu.

Minh Nhi lườm Hạ Tầm một cái, sẵng giọng nói: “Ngươi còn nói sao, đem ta hướng vào

nhà người ta ném đó không trông nom, ngươi cũng không tới thăm ta, ta không lẽ cũng không đến thăm ngươi được, tình hình trong nhà đại tỷ như thể nào ta cũng không biết, muốn tìm ngươi lại không có tiện đi, người ta bận rộn, ta không thừa dịp cơ hội này đi ra, còn có lúc nào đi ra nữa".

Hạ Tầm cười khan nói: "Cái này... Gần đây thật sự là bận rộn, lại nói tới, ta cũng là vì tốt cho cô, dù sao cô ở nơi đó ăn ở không lo, ta nếu thường đi Tạ gia, khiến cho người có lòng chú ý, chẳng phải bạo lộ thân phận quận chúa sao?".

"Được rồi được rồi, ngươi luôn luôn để ý, từ khi ta biết ngươi thì đã biết như vậy, bản cô nương nói nhà ngươi, mở cửa nhanh đi, ta muốn đông chết rồi".

Hạ Tầm lắc đầu, vội đi qua mở cửa khóa, đẩy cửa cho nàng đi vào, lại trở lại đem mấy thứ thực vật mình mua cùng một ít hàng tết mà Tạ gia đưa tới đều cầm vào nhà. Mính Nhi trong phòng hiếu kỳ xem đông xem tây: "Ài, ngươi đem đèn đốt lên có được không, quá tối".

"Trong phòng này của ngươi tại sao cũng lạnh như vậy, không nhóm lửa lên sao?". "Cái này còn có bếp lò, ngươi là một đại nam nhân, biết làm cơm sao?".

Nàng hiếu kỳ vừa kinh vừa hỏi, thấy cái gì cũng cảm thấy hiếm có, trong khi nàng đông hỏi tây hỏi, Hạ Tầm đã thuần thục dùng móc sắt nhắc nắp lò lên, chọc mở một khối than đá, khiển cho ngọn lửa thoáng cái bốc lên, lại móc một chút xuống, mang theo một ít dư hỏa nhét vào dưới lò, lại đem một ít đồ dẫn lửa cho vào, ngọn lửa ở dưới lò cũng nhanh chóng bốc cháy lên, Hạ Tầm lại lấy nước rót vào trong nồi, đóng kín nồi lại, tất cả động tác như nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

"Oa, ngươi thật lợi hại! Thật sự là rất lợi hại! Nhóm bếp lò, nhóm lửa nấu cơm ngươi đều biết, ngươi thật sự là... Rất lợi hại, ta cũng không biết!".

Ánh lửa hồng hồng chiếu làm cho khuôn mặt Minh Nhi hồng lên, cặp mắt thông minh kia mở thật to, tràn đầy khâm phục cùng sợ hãi than thở.

Hạ Tầm hết chỗ nói, từ lúc nhận thức nàng, hắn chảy qua máu, bị qua thương, liều mạng qua mệnh, đã làm nhiều đại sự như vậy, dẫn đến qua nàng tức giận, gặp qua nàng cảm động, chính là cho tới hiện tại chưa thấy qua nàng bộ dáng thần tượng khâm phục sát đất như vậy, không phải là nhóm cái bếp lò, nấu nước sôi nấu rượu sao, không thể giải thích, thật không có thể hiểu được, thật là khác nhau...

Trên cơ bản, chính là như vậy".

"Tỷ tỷ tỷ phu thật đáng thương, ngươi thật sẽ không giúp đỡ Hoàng Thượng tìm nhược điểm của bọn họ chứ?".

"Thật".

"Ngươi là người tốt, ta không nhìn lầm ngươi!".

Minh Nhi phi thường cảm kích, nàng rất cảm kích đưa ra một lời bình đối với Hạ Tầm, sau đó hỏi: "Có cái gì ăn không? Ta đói bụng".

Những lời này tính khiêu chiến hơi lớn, Hạ Tầm sửng sốt một chút mới kịp phản ứng: "À, có chút đồ ăn, nhưng mà đều là chút ít món ăn rau ngâm, cô ăn trước một chút, Yến vương phủ đưa cho ta một con phi long, đã làm xong, ta đem nó hầm, nấu canh nóng cho cô uống".

Mắt thấy Hạ Tầm bọc giấy mở ra, lấy ra một con chim lớn đã làm xong, rồi mở nắp nồi ném vào, Minh Nhi ngạc nhiên nói: "Như vậy là được sao? Thì ra nấu cơm cũng rất dễ dàng".

Hạ Tầm cười nói: "Nếu như chỉ làm như vậy thì đương nhiên không được, chỉ có phi long là ngoại lệ, loài chim này thịt vị cực kỳ ngon, khi hầm nấu canh, cái gì cũng đều không cần cho vào, hầm mềm là được rồi, súp tư vị tự nhiên ngon cực kỳ, nếu quả thật cho chút dầu muối hành tỏi gì đó, ngược lại sẽ làm hư tư vị của nó".

"À à!".

Minh Nhi thèm chảy nước miếng nuốt nước miếng, lưu luyến nhìn Hạ Tầm đậy cái nồi lại, ở bên cạnh bếp lò ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối, nhìn sang lò lửa hồng hồng, thật lâu, đột nhiên thở dài.

Hạ Tầm đem mấy món ăn bày ra chén đĩa mang lên mặt bàn, nghe nàng thở dài, liếc nhìn nàng hỏi: "Tuổi còn nhỏ, than thở cái gì vậy?".

Minh Nhi đem cái cằm đờ ở trên đầu gối, hai tay ôm má, cuộn lại trông như một con mèo nhỏ, buồn buồn nói: "Ta nhớ nhà, ta nhớ khi trong nhà mừng năm mới... Thật náo nhiệt, tế tổ nha, quét đình nha, đảo đình nha, khắp nơi dán câu đối xuân, thân bằng lui tới không ngừng, khi đón giao thừa, pháo trắng đêm không ngừng, ngọn đèn sáng trắng đêm, trong hậu trạch chọi gà, đạn kỳ, đầu hổ, xúc cúc, chơi tửu bài, đánh mã điếu, đánh song lục, đá cầu...

Mùng một đến mùng ba đầu năm, không thể vẩy nước quét đình viện, ta ở trong sân chơi, luôn đạp trên mảnh vụn pháo dày đặc, tựa như đạp lên trên thảm đỏ, rất nhiều thân thích, còn có ba tỷ phu gia, đều phái người trở về, ta bối phận lớn, trong nhà cấp cho ta rất nhiều phong hồng bao, trọn vẹn ba cái rương lớn, sau đó không ngừng có người chạy tới chúc tết cho ta, ta lại lấy từng phong hồng bao phát ra...

Hạ Tầm ngồi xuống, yên lặng nhìn nàng, yên lặng nghe.

Minh Nhi tiếp tục nói: "Mùng bốn tết, nghênh ông táo hạ phàm, lại là một phen cung phụng; mùng chính tết, là thắp hương cầu phúc. Mười lăm tháng giêng, lại là ba ngày hoa đăng, đoán đố đèn, ăn thang nguyên, kéo dài mãi cho đến 'Long Sĩ Đầu'hai tháng hai, cái tiết này mới tính chính thức chấm dứt, thật náo nhiệt... ài...

Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, buồn buồn hỏi Hạ Tầm: "Ngươi nói, nhưng ngày vui vẻ như vậy, còn có thể có không?".

Hạ Tầm trầm mặc một lát, cười cười nói: "Mỗi năm đều có lễ mừng năm mới, tại sao không có?".

Minh Nhi nói: "Ta nói... Là nhà ta, nhị tỷ cả nhà bị cầm tù tại đất Thục, đại tỷ cả nhà giờ đây tiền đồ chưa biết, tam tỷ một nhà tương lai còn không biết có thể bước theo gót bọn họ hay không. Hoàng Thượng nếu như thu thập ba tỷ tỷ gia ta, có thể đề phòng Từ gia chúng ta hay không? Đại ca tâm hướng về phía triều đình, nhị ca an phận thủ mình, tam ca vì tỷ tỷ tỷ phu môn mà bất bình, ta không biết ai đúng ai sai, không biết ai có đạo lý, ta không giúp được bọn họ, ra mặt cũng chỉ có thêm phiền, cũng chỉ có thể tránh ở chỗ này. Năm nay lễ mừng năm mới trong nhà, cùng năm trước khác nhau rất lớn, sang năm thì sao?".

Hạ Tầm ho khan một tiếng, hắng giọng một cái nói: "Ăn trước chút gì đó đi, xe đến trước núi ắt có đường, chuyện sau này, chưa hẳn đã bi quan như cô suy nghĩ đâu".

Minh Nhi thở dài một tiếng, chậm rãi ngâm lên: "Kim niên hoa lạc nhan sắc cải, minh niên hoa khai phục thùy tại? Dĩ kiến tùng bách tồi vi tân, canh văn tang điền biến thành hải. Cổ nhân vô phục lạc thành đông, kim nhân hoàn đối lạc hoa phong. Niên niên tuế tuế hoa tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng...

(Đây là một đoạn trong bài Bạch Đầu Ông Vịnh của Lưu Hi Di.

Nay hoa rụng nhan đà sắc đổi Năm tới kìa hoa nở còn ai?

Mắt nhìn Tùng bách thành khô củi Nghe thoáng nương dâu hóa bể khơi Cố nhân đi mãi đông thành vắng Người nay trông gió thổi hoa rơi Năm năm tháng tháng hoa vẫn nở Tháng tháng năm năm người khác người).

***

Năm, đối với người trong nước mà nói, có ý nghĩa rất quan trọng. Người nghèo trốn nợ khi tới lễ mừng năm mới cũng sẽ trăm phương ngàn kể đi về nhà, hung phạm bị án đang lẩn trốn khi lễ mừng năm mới cũng sẽ mạo hiểm nguy hiểm sa lưới đi về nhà, người đi tha hương ở xa xôi cũng sớm từ mấy tháng đã bắt đầu chuẩn bị, để có thể cùng người nhà cùng một chỗ đón giao thừa, cùng một chỗ mừng năm mới.

Đối với hoàng gia mà nói, đối với Kiến Văn đế mà nói, càng là quan trọng.

Ngày một tháng giêng, Kiến Văn lâm triều, làm tế điện tiên đế, không cử nhạc. Tiếp đó, dẫn hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan đến Thái Miếu tế bái.

Sau đó, quay về triều đình, tại điện Kim Loan ban bố đạo thánh chỉ đầu tiên Kiến Văn nguyên niên thứ nhất: Tôn hoàng khảo, tiên hoàng Thái tử Chu Tiêu là Hiếu Khang hoàng đế, miếu hiệu Hưng Tông, tỷ thường thị là Hiếu Khang hoàng hậu. Tôn mẫu phi Lã thị là Hoàng thái hậu, sắc phong Hoàng thái tôn phi Mã thị là Hoàng hậu. Phong huynh đệ mình làm vương. Lập Hoàng trưởng tử Văn Khuê làm Hoàng thái tử. Chiếu cáo thiên hạ, ban thưởng cho người già kẻ góa bụa, chẩn tai bần dân, đại xá thiên hạ.

Trên cung vàng điện ngọc, Chu Duẫn Văn thỏa thuê mãn nguyện, tin tưởng mười phần. Hoàng tổ phụ hắn bắn hạ giang sơn lớn như vậy, ngồi ba mươi mốt năm hoàng đế, hắn còn trẻ, hắn tin tưởng triều đại Kiến Văn, so với tổ phụ càng thêm lâu hơn, hắn muốn chế tạo một thịnh thế thật lớn, vượt xa tổ phụ hắn, trở thành thánh quân có thể đếm được trên đầu ngón tay trong lịch sử Đại Minh.

Tiếng chuông chầm rãi, từ ngày này trở đi, thời đại Hồng Vũ đại đế đã triệt để trở thành quá khứ, thời đại Chu Duẫn Văn hắn, đã đến!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 250

Ba Ngàn Năm

Chương 250: ba ngàn năm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Kiến Văn đế sau khi chính thức sửa đổi niên hiệu, đạo chiếu thư thứ nhất chính là phong cha phong mẹ phong vợ phong anh em, Thái tử cũng dựng lên, tiến thêm một bước củng cố địa vị của mình.

Phương Hiếu Nhu là đại thần Kiến Văn đế nể trọng tin một bề nhất, cũng hợp thời dâng thư, vì phương châm Kiến Văn vương triều trị chính sau này, lưu loát một phần vạn ngôn thư. Phong tấu chương này vừa lên, lập tức oanh động triều dã, Kiến Văn đế nhìn thấy như chí bảo, mà văn võ bá quan trong triều lại đều nghị luận, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái gần đây cùng Phương Hiếu Nhu cùng tiến cùng lùi lại đồng loạt bảo trì trầm mặc không nói, bảo trì cự ly với việc này.

Bởi vì phần vạn ngôn thư này của Phương Hiếu Nhu, tư tưởng hạch tâm của hắn chỉ có hai cái: Một, phục thượng cổ quan chế. Hai, phục chế độ tỉnh điền.

Chu Duẫn Văn đối với ý kiến của Phương Hiếu Nhu rất là chấp nhận, lập tức triệu kiến, thương nghị tình hình cụ thể, đồng thời đem Hộ bộ Thượng thư Vương Độn, Hộ bộ Tả Thị lang Trác Kính, Hữu Thị Lang Hạ Nguyên Cát cùng một chỗ triệu đến, bởi vì hôm nay nghị luận, chủ yếu là ý kiến về chế độ tỉnh điền, Chu Duẫn Văn muốn nghe xem cái nhìn của Hộ bộ đối với cái này, kết quả Hộ bộ ba đại quan nhân chúng khẩu một từ, cùng kêu lên phản đối.

Phương Hiếu Nhu vừa thấy, con mọt sách phát tác, liền tại Cẩn Thân điện cùng ba vị quan

viên Hộ bộ lý luận.

Phương Hiếu Nhu nói: "Dân của vua, ai quý ai tiện? Hôm nay phú quý khác nhau, phú giả quá lớn, trên đủ để cầm chuôi công phủ, dưới đủ để kìm tài tiểu dân. Nhà nước có cho tiểu dân, tiểu dân chưa hẳn đã được, có lấy tại quan gia, thì tiểu dân cũng vậy. Giàu thì vẫn giàu, nghèo thì vẫn nghèo, hai người đều loạn gốc rễ. Giàu nghèo đều có một khu đất, một khu nhà. Không ai hơn ai khác ai, thì có gì không được?

Cho nên, muốn làm cho thiên hạ yên ổn, tứ hải thái bình, muốn dùng sản xuất để nuôi dân, khiến cho người giàu không thể chuyên quyền, người nghèo vẫn có chỗ dung thân. Mà muốn cân bằng giàu nghèo, chi bằng đi tỉnh điền, chế độ tỉnh điền chính là đại điển của tam đại thánh nhân cho thiên hạ, thiên hạ hôm nay loạn lạc chết chóc, thái bình không bằng một phần mười, đúng là thời kỳ tiến hành quân điền, có thể khiến cho người người có ruộng, ruộng có công điền, đều ra sức tự nuôi bản thân, không mất ý tiên vương, thì thiên hạ yên ổn vậy".

Ba quan chủ sự Hộ bộ nghe xong loại lý luận mò trăng dưới nước này, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Hạ Nguyên Cát không chút khách khí phản bác nói: "Nếu như dựa vào Câu Thành tiên sinh nói, thiên hạ chưa hẳn đại trị, theo ta thấy, lại chắc chắn là đại loạn!".

Phương Hiếu Nhu cả giận nói: "Lời ấy có ý gì?".

Hạ Nguyên Cát nói: "Câu Thành tiên sinh chính muốn bài hồng hoang mà khai nhị đế, đi tạp bá mà gặp tam vương, thật là chí hướng rộng lớn, nói toàn là trên lý thuyết, cũng không có thể nói không chu toàn mật tường bị, duy chỉ có cụ thể đi làm, thì không khỏi viển vông, chỉ là nói suông.

Phương pháp tỉnh điền có thể thực hiện tại thượng cổ, lại khó thực hiện ở hiện tại, con người thời thế đã thay đổi, tùy cơ ứng biến mới là đạo trị thế".

Phương Hiếu Nhu khinh thường nói: "Phu Ngũ kinh, Khổng, Mạnh nói, Đường Ngu ba đời trị thiên hạ, đều thấy hiệu quả. Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang, Văn, Vũ, Kỳ Thần Cao, Quỳ, Ích, Y, Phó, Chu Công, đều là đạo đức nhân nghĩa, lễ nhạc. Phong kiến tỉnh điền, dùng nhỏ thì trị nhỏ, dùng lớn thì trị lớn, sao có thể nói là không thực tế?".

Trác Kính nghe xong nhịn không được, hắn mặc dù trên vấn đề tước phiên là kiên quyết đứng ở một bên Phương Hiểu Nhụ, nhưng hắn dù sao tại Hộ bộ làm quan nhiều năm, là thực sự có tài năng, nghe xong những lời khoa trương hoang đường này của Phương Hiếu Nhu, chỉ

cảm thấy nếu như Hoàng Thượng thật nghe lời hắn nói đi phục cái gì cổ, làm cái gì tỉnh điền, vậy cũng không cần người ta đến phản, thiên hạ này cũng không có chỗ để hắn lăn lộn.

Trác Kính không thể nhịn được nữa nói: "Tiên sinh nói tỉnh điền không phục, nhân chính không được, vậy thiên hạ sẽ nguy ngập. Như đi tỉnh điền, thì thiên hạ trị được. Như vậy thượng cổ tam đại, nay ở nơi nào? Hán Đường Tống niên đại thịnh thế, lại cùng tỉnh điền có quan hệ gì?".

Phương Hiếu Nhu nói: "Thượng cổ tam đại, là nhân nghĩa là vương, đạo đức mà trị, đó là chính thống, sau này tất cả các triều không phải trí lực mà lấy, chính là soán thí mà được, đều là không hợp với chính đạo, Hán, Đường, Tống, kỳ chủ đều có lòng hướng tới dân, có thể nói phó thống, nhưng so sánh với thánh nhân trị, vẫn còn kém rất xa, xưng không được trị chính thống".

Trong mắt hắn, ngoại trừ niên thượng cổ đại tốt đẹp trong truyền thuyết ca, từ Tần Hán đến nay, tất cả thịnh thế đều không coi là chuyện gì. Hộ bộ Thượng thư Vương Độn tức quá thành cười, hắn chậm rãi nói: "Câu Thành tiên sinh, tỉnh điền chế, tan vờ đã mấy ngàn năm, nay như dựa vào quy củ thượng cổ, lặp lại tỉnh điền, chỉ sợ không riêng Hoàng Thượng cùng triều đình bị thiên hạ lên án, mà còn sẽ tạo nên rối loạn, kính xin tiên sinh nghĩ lại".

Phương Hiếu Nhu nói: "Không thực hiện tỉnh điền, không đủ để thành nhân nghĩa, mà người muốn đi nhân nghĩa, cần phải tự tỉnh điền thủy. Tỉnh điền chế nếu có thể thi hành, thì dân bốn biển khăng khít, lại dùng chính lệnh thân, đức lễ hóa, hương tư lý sư dạy dỗ không dứt, thiên hạ chắc chắn đại trị. Dựa theo ta nghĩ, chỉ cần phổ biến phương pháp của nó, gần thì mười năm, xa thì mấy chục năm, thì có thể trọng kiến nhân gian, đến lúc đó đem trời yên biển lặng, thái bình vạn năm! Hôm nay nhân dân khó hiểu thuật đó, không biết lý của nó, trong lòng rung chuyển, cũng bất quá là nhất thời mà thôi, thì có là chuyện gì? Chúng ta muốn đi thiên cổ trị, nhẫn không được nhục nhất thời, thì sẽ loạn nhất thời sao?".

Hạ Nguyên Cát cười lạnh nói: "Ăn nói nhảm nhí, không thực tế, làm như thế, bất quá chỉ là kẻ phá hoại!".

Phương Hiểu Nhụ giận tím mặt, nghiêm nghị quát: "Hạ Nguyên Cát, ngươi nói chuyện gì?".

"Được rồi được rồi, việc này để sau hãy nói, để cho trẫm nghĩ lại cái đã".

Chu Duẫn Văn vốn là đối với sự tốt đẹp mà Phương Hiếu Nhu vẽ ra phi thường hướng tới, nhưng vừa thấy ba quan nhân Hộ bộ quả thực là không chút do dự, muôn miệng một lời bác bỏ, hắn cũng lo lắng, vội vàng khuyên giải hòa giải.

Đuổi ba vị quan viên Hộ bộ đi ra ngoài, Chu Duẫn Văn liền an ủi Phương Hiếu Nhụ nói: "Tiên sinh đừng giận, trẫm cảm thấy tiên sinh nói là rất có đạo lý, chỉ là muốn làm tỉnh điền, liên lụy rất lớn, cần phải bàn bạc kỹ hơn, cổ nhân nói trị nước lớn như nấu cá tươi, gấp không được. Tiên sinh mời ngồi, chúng ta lại bàn bạc chuyện phục chu lễ, khôi phục quan chế thượng cổ".

Cơn giận còn sót lại chưa hết Phương Hiếu Nhu ngồi xuống, chắp tay nói: "Hoàng Thượng, thần cho rằng, quân chủ đương noi theo thánh quân thượng cổ, vô vi vô mưu, không có gì làm mà trị thiên hạ. Lễ thượng cổ, quan chế thượng cổ, là phương pháp trị thế không chê vào đâu được".

Chu Duẫn Văn vui vẻ nói: "Như vậy, như dựa vào tiên sinh nói, trẫm nên lo liệu thuật gì, để trị dân nuôi dân?".

Phương Hiếu Nhu nói: "Cái này thứ nhất, chính là khôi phục chế độ Tể tướng, Tam Công vị, người xưa gọi là cùng thiên thức mà trị thiên hạ. Chỉ cần đưa người hiền tài đương thế lên là được. Chỉ cần có Tể tướng phụ tá thánh quân, thì cao thấp tôn ti, trật tự rõ ràng, Thứ hai chinh là ứng hiền nạp gián, mặc cho người đưa lên nắm quyền có tin tưởng hay không. Người cầm quyền mà không có con đường riêng, thì coi như không có quyền. Dùng không thể tận kỳ tài, người chủ trì sẽ trách. Cho nên thân là quân chủ, đương khiêm tốn nạp gián.

Ba quan nhân Hộ bộ đi ra cẩn thận điện, nhìn lẫn nhau, giống như trong mộng.

Hạ Nguyên Cát không dám tin nói: "Nghe qua Câu Thành tiên sinh học rộng tài cao, đại nho thiên hạ, nói như thế nào ra những lời ngu xuẩn này? Xưa nay không thông, không chút nào áp dụng!".

Trác Kính cười khổ nói: "Đại Minh ta cách Chu triều đã ba ngàn năm, ba ngàn năm nay đã biết bao biến cố, đếm không hết, nhưng Câu Thành tiên sinh lại cho rằng cải chế định lễ, khôi phục tỉnh điền, chính là lương phương trị thế. Nếu thật dựa vào hắn nói, triều đình cũng không cần tước cái gì phiên, bất kể là vương là hầu, là quan là dân, chỉ cần có thể phản, tất cả đều muốn phản. Cái này không phải thuật thái bình, quả thực là hủy người không biết mỏi mệt!".

Hộ bộ thượng thư Vương Độn nói: "Câu Thành tiên sinh chính trực tiết nghĩa, trên phẩm cách không nói tới. Tại nghiên cứu kinh học lý nghĩa, cũng là xưa nay được người kính phục, nhưng nếu nói thống trị thiên hạ...".

Vương Độn lắc đầu nói: "Khi Hồng Vũ năm mười lăm, có đại thần dùng hiền danh của Câu Thành tiên sinh, tiến cử tại Thái tổ, Thái tổ thích hắn cử chỉ đoan trang, học rộng tài cao, lại chỉ thưởng không dùng, cổ vũ hắn tiếp tục nghiên cứu học vấn, rồi đuổi hồi hương. Hồng Vũ năm thứ hai mươi lăm, lại có triều thần tiến cử Câu Thành tiên sinh, Thái tổ vẫn đang không chịu để cho hắn vào triều, chỉ bảo đi Hán Trung làm giáo thụ, đi dạy học cho người khác nên người. Thái tổ đã thấy rõ cá tính của hắn, có mắt nhìn người. Câu Thành tiên sinh dùng đúng pháp, chính là một lương thần, dùng không đúng pháp, chỉ sợ.

Vương Độn dừng thanh âm, ba quan nhân đồng loạt ngẩng đầu lên, thị vệ đứng ở cửa cung từ xa nhìn lại, thấy ba quan nhân động tác đều nhịp, ngay cả tần suất rung động của ô sa cũng giống như đúc, không khỏi cảm thấy như kỳ quan!

Trong khi Phương Hiếu Nhu vội vàng dâng thư cải chế, phục tỉnh điền, Tề Thái cùng Hoàng Tử Trừng cũng không còn nhàn rỗi, động tác tước phiên khua chiêng gõ trống, binh bên người Yến vương đều điều hết, quan nhân Bắc Bình nên đổi cũng đổi không sai biệt lắm, hai người bắt đầu cân nhắc làm sao thuận lợi đem Yến vương bắt lấy.

Hôm nay Kim Lăng rơi một hồi tuyết nhỏ, bông tuyết phiêu linh, thêm tăng tình thú, lò sưởi trong phòng Hoàng gia nhiệt lưu bốn phía, Hoàng Tử Trừng đem rượu và thức ăn tới, cùng Tề Thái nhâm nhi.

Hoàng Tử Trừng nói: "Thượng Lễ, tước phiên khó khăn, khó tại tước Yến. Chúng ta khổ tâm trù tính, trước dễ sau khó, hôm nay chuẩn bị cũng không xê xích gì nhiều. Nhưng Yến vương có công không lỗi, phía cẩm Y vệ cho tới nay cũng không còn bắt được nhược điểm gì của hắn, quan viên phái đi Bắc Bình lén điều tra, cũng không tìm được tội chứng gì của hắn, hôm nay liên tiếp tước ba phiên vương, đã là thiên hạ chấn động, nếu như cường tước Yến phiên, triều đình không khỏi sẽ mất thiên hạ công luận, có thể làm gì?".

Tề Thái vừa nghe lời này, tức không chỗ đánh, lúc trước hắn toàn lực gián nghị bắt giặc bắt vua, trước cầm Yến phiên, Hoàng Tử Trừng cũng không chịu, cần phải làm từng bước, trước cắt bỏ cánh chim, được rồi, giờ đây cánh chim cắt bỏ được không sai biệt lắm, lông trên người Yến vương đều đã bị nhổ sạch, hắn lại yêu quý bộ lông của mình, đã muốn tước

Yến vương, vừa muốn bảo toàn thanh danh, ngươi hỏi ta có diệu kế gì, ta đi hỏi ai đây?

Nhưng đối với Hoàng Tử Trừng hắn lại không tiện phát tác, nhịn xuống tức giận mà cẩn thận ngẫm lại, Tề Thái đáp: "Hôm nay mọi sự đã chuẩn bị, chỉ đợi điều tra nghe ngóng ra việc xấu của Yến phiên, là tiện danh chính ngôn thuận bắt người, nhưng lại không nghĩ ra điểm xấu để bắt hắn, ta cũng nghĩ không ra biện pháp gì tốt Cái cẩm Y vệ này, giờ đây thật sự là làm không được đại sự, bọn họ am hiểu nhất là bịa đặt, trong trứng gà chọn ra xương cốt, tại sao lúc này lại tìm không ra nhược điểm?".

Hoàng Tử Trừng đắc ý cười, vuốt râu nói: "Thượng Lễ à, điểm này ta cũng đang buồn rầu, vì thế suy tư một đêm, nghĩ tới một biện pháp, đang muốn cùng ngươi thương lượng, ngươi nghe thử một chút có được hay không".

Tề Thái mặc dù bất mãn hắn khoác lác, đối với bực đại sự này vẫn cực kỳ để bụng, lập tức nghiêng người tới trước nói: "Người có chủ ý gì? Mau nói nghe một chút".

Hoàng Tử Trừng nói: "Triều đình đổi niên hiệu, Yến phiên phái Trường Sứ Cát Thành vào kinh thành chúc, Cát Thành này cùng vi huynh là tiến sĩ cùng năm, vi huynh biết hắn làm người nhát gan sợ phiền phức, lường lự. Nếu như có thể dùng uy thế của triều đình, xúi giục người này, đem hắn ẩn vào bên cạnh Yến vương, trong lúc cấp bách, thì rất có thể có tác dụng, nếu như thật sự bắt không được nhược điểm của Yến vương, thì bảo Cát Thành này ra mặt tố giác, hắn là Trưởng Sứ Yến vương phủ, tố giác Yến vương mưu phản, tuy không chứng cứ xác thực, cũng miễn cường có thể bịt miệng được người trong thiên hạ".

"Xúi giục Trướng Sứ Yến vương phủ? Rất diệu, đây chính là cơ hội mà Yến vương đưa đến tới cửa cho chúng ta, Dĩ Hành huynh quả nhiên diệu kế, ngày khác trong nước nhất thống, Dĩ Hành huynh không thể bỏ qua công lao!".

Hoàng Tử Trừng đắc ý cười to, nâng chén nơi tay nói: "Chúng ta trang tâm vì nước, công lao sự nghiệp cá nhân, thực cũng coi như không là gì, nếu Thượng Lễ cũng tán thành chủ ý của vi huynh, vậy chúng ta sáng sớm ngày mai, liền đem kế này hiến cùng Hoàng Thượng. Nào, ta và ngươi trước cạn chén này, nguyện vì Đại Minh ta không ngừng phát triển, vận mệnh quốc gia tồn tại vĩnh viễn!".

"Cạn!".

"Cạn!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 251

Ha Ha Ha Ha

Chương 251: Ha ha ha ha

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Nhập ngọ môn, qua Phụng Thiên môn, Phụng Thiên điện, Cát Thành càng ngày càng nơm nớp lo sợ, như miếng băng mỏng.

Trên đường đi, cung khuyết nguy nga, tướng tá uy vũ, kỳ phiên phấp phới, pháp độ sâm nghiêm, đem hoàng gia khí phái hiển lộ không thể nghi ngờ, Cát Thành đã muốn thần phục tại loại không khí hoàng gia trang nghiêm thần thánh này.

Trước kia, hắn đã từng đại biểu Yến vương đến kinh chúc mừng qua tân niên, nhưng khi đó, hắn chưa từng có cơ hội xâm nhập đế cung. Khi đó, Thái tổ hơn hai mươi hoàng tử, đều phái sứ tiến đến, hoàng đế là ở Phụng Thiên điện tiếp kiến bọn họ, Cát Thành chỉ cần xen lẫn vào giữa các sứ, quỳ lạy, hô to, tiến thối theo nghi thức là được, nhưng lúc này đây, là hoàng đế một mình triệu kiến, hơn nữa là chưa ra nguyên đán, liền triệu kiến sứ thần phiên vương là hắn, trải qua cái đế cung uy nghiêm này hù dọa, Cát Thành không khỏi có chút kinh sợ.

“Hoàng Thượng, Trưởng Sứ Yến vương phủ Cát Thành đến”.

Tiểu Lâm Tử đẫn đường đi vào trong bên cạnh tế thanh tế khí bẩm báo một tiếng, bên trong truyền ra một thanh âm lạnh như băng: “Bảo hắn tiến vào!”.

“Cát đại nhân, Hoàng Thượng triệu kiến”.

Tiểu Lâm Tử quay đầu lại mời đến một tiếng, Cát Thành vội vàng chỉnh y quan, cất bước

vào đại điện, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, cúi đầu xuôi theo lối đi bước nhanh về phía trước vài bước, thịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, đầu rạp xuống đất, lo sợ không yên nói: "Thần Cát Thành, bái kiến bệ hạ!".

Bên trên không có thanh âm truyền tới, Cát Thành thở mạnh cũng không dám, nằm ở trên mặt đất không dám nhúc nhích, chỉ cảm thấy phía sau lưng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

"Đứng lên đi, đứng sang một bên".

Bên trên rốt cuộc truyền đến một thanh âm trong sáng, Cát Thành âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dập đầu nói: "Tạ ơn bệ hạ".

Hắn đứng dậy, nhìn trộm lên trên, thì thấy Hoàng Thượng đầu đội Dực Long quan, tên có một dãi lụa trắng, mặc long bào, ngoài long bào khoác một cái áo tang màu trắng, Cát Thành không dám nhìn nhiều, chích thoáng nhìn một cái, liền vội mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, thở mạnh cũng không dám, cẩn thận ngẫm lại, Hoàng Thượng là dạng người gì, hắn cũng không có thấy rõ.

"Hoàng Thượng quả nhiên chí nhân chí hiếu, tuy tiên đế từng có di chiếu, thiên hạ chỉ phục hiếu ba ngày, Hoàng Thượng lên triều, vẫn vì tiên đế để tang, phần hiếu tâm này.

Cát Thành chính miên man suy nghĩ, Chu Duẫn Văn đã nhàn nhạt nói: "Cát Thành, ngươi có biết trẫm hôm nay một mình triệu kiến ngươi, là vì sao không?".

Cát Thành vội hạ thấp người nói: "Thần không biết, kính xin bệ hạ chỉ rõ".

"Cát Thành, trẫm nhìn ngươi rõ ràng là giả bộ hồ đồ!".

Chu Duẫn Văn nói một câu, Cát Thành hai đầu gối mềm nhũn, thịch một tiếng, lại lần nữa quỳ rạp xuống đất, lo sợ không yên nói: "Thần ngu muội, không rõ... Không rõ tâm ý bệ hạ!".

Chu Duẫn Văn vỗ bàn bốp một cái quát: "Ngươi là Trướng Sứ Yến phiên, là triều đình đưa lên, ngươi ăn bổng lộc triều đình, tự nhiên trung tâm phụ tá Yến vương, vì triều đình tận trung, nhưng ngươi ngồi không ăn bám, không hề làm việc, Yến vương có ý định mưu phản, ngươi thân là Trưởng Sứ không thể khuyên nhủ hắn kính cẩn nghe theo triều đình, thân là thần tử không thể đem việc Yến vương làm việc xấu bẩm báo cho triều đình, như thế là bất trang bất nghĩa, ngươi muốn tra diệt cửu tộc sao?".

“Bệ hạ, thần oan uổng!”.

Chu Duẫn Văn quát: “Oan uổng? Chẳng lẽ ngươi đối với ý phản cùng hành vi làm loạn của Yến vương lại hoàn toàn không biết gì cả sao?”.

Cát Thành sợ ngây người, chỉ lo dập đầu, nói năng lộn xộn: “Thần xác thực hoàn toàn không biết gì cả, hoàn toàn không biết gì cả”.

Chu Duẫn Văn cười lạnh nói: “Yến vương thu mua nhân tâm, lâu súc dị chí, lời nói cử chỉ trong lúc bình thường, sao có thể không chút nào lộ mánh khóe? Hắn tích phản, trẫm ở kinh thành đều đã nghe thấy, ngươi cũng không biết sao? Cát Thành, ngươi cũng biết, tội khi quân, cũng là tội giết cửu tộc nha”.

Cát Thành muốn khóc lên, hắn chỉ biết, hắn là một Trướng Sứ không.

May lại phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, Cát Thành sợ đến tay chân lạnh buốt, chỉ có tự nói trong sạch, nào còn nhớ rõ Chu Lệ dặn dò trước khi đi, nhân cơ hội thay hắn bộc bạch tâm chí một lần, cầu được hoàng đế giơ cao đánh khẽ.

Chu Duẫn Văn nói: “Nhìn ngươi một mảnh thành tâm thành ý, đối với những gì Yến vương làm, tựa như thật hoàn toàn không biết gì cả...”.

Cát Thành vội nói: “Vâng vâng vâng, Hoàng Thượng anh minh, thần xác thực hoàn toàn không biết gì cả.

Chu Duẫn Văn ngắt lời nói: “Nhưng, ngươi thân là Trướng Sứ Yến vương phủ, Yến vương có ý định mưu phản, ngươi một câu hoàn toàn không biết gì cả là có thể miễn tội sao? Thân là quan đứng đầu vương phủ, đại thần triều đình đưa tới, Yến vương mưu phản, ngươi lại không biết rõ tình hình, cũng khó trốn tử tội, vợ con gia quyến càng phải dựa vào lệ mà xung vào giáo phường ti, luật lệ Đại Minh ta, chẳng lẽ ngươi không biết?”.

Cát Thành thân thể phát run lên: “Thần biết, thần biết tội, không không không, thần không biết, thần có tội.

Chu Duẫn Văn thấy hắn sợ đến nói năng lộn xộn, trong lòng một hồi khoái ý, liền chậm lại thanh âm nói: “Ngươi chớ có hoảng sợ, trẫm sở dĩ một mình triệu kiến ngươi, cũng là bởi vì trẫm hiểu rằng, ngươi tuy không có làm gì, nhưng một phen trung tâm đối với triều đình lại

không có đổi, trẫm không muốn để cho trang thần như ngươi lại chịu tội như nghịch tặc, cho nên muốn cho ngươi một cơ hội".

"Hoàng Thượng anh minh, Hoàng Thượng nhân đức, thần... Thần cảm động đến rơi nước mắt, không lời nào có thể diễn tả được.

Cát Thành đầu dập đến vang lên bang bang, Chu Duẫn Văn trên mặt hơi chút lộ ra nụ cười nói: "Tốt lắm, ngươi đứng lên đi, trẫm hôm nay cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi tâm hướng về phía triều đình, trẫm cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Ngày sau nếu có công lao, cái phong thưởng này cũng không thể thiếu".

Cát Thành vội nói: "Tạ ơn Hoàng Thượng, thần ngu dốt, đối với ý phản của Yến vương, thật sự là nửa điểm không biết".

Nói đến đây, vì lấy lòng tin của Kiến Văn đế, Cát Thành đem cử chỉ hành vi hằng ngày của Yến vương Chu Lệ vô cùng chi tiết hướng về phía Chu Duẫn Văn bẩm báo một phen, Kiến Văn đế sau khi liên tục tước ba phiên, Yến vương lo lắng không vui, tâm sự trùng trùng như thế nào, con của Yến vương ngập tràn phẫn uất như thế nào, thậm chí miệng ra câu oán hận, thị vệ tôi tớ của Yến vương phủ đồn đãi như thế nào, dù sao hắn nghe được, cộng thêm hắn tưởng tượng, tất cả đều hướng về phía Chu Duẫn Văn mà dốc tuộc ra.

Chu Duẫn Văn sắc mặt càng thêm tường hòa: "Người đâu, ban chỗ ngồi cho Trưởng Sứ".

Cát Thành lo sợ không yên nói: "Không không không, trước mặt bệ hạ, vi thần nào có dám ngồi".

Chu Duẫn Văn vẻ mặt tươi cười nói: "Bảo ngươi ngồi, ngươi cứ ngồi, không nên khách khí, trẫm luôn luôn là lễ ngộ thần tử, đối với trang thần hiếu tử, càng có kính ý. Ngươi đối với trẫm trang thành, trẫm sao có thể bất kính, ngồi đi".

"Vâng, tạ ơn Hoàng Thượng".

Cát Thành cẩn thận đem nửa cái mông ngồi lên ghế, Chu Duẫn Văn nói: "Cát ái khanh, Yến vương lâu súc phản chí, một khi phó chư hành động, trẫm là không sợ, dùng uy lực của triều đình ta, muốn tiêu diệt phiên vương làm loạn, chỉ là chuyện trong nháy mắt. Trong trường hợp đó, chiến loạn nổi lên bốn phía, khó tránh khỏi họa lan tới con dân của trẫm, trẫm cũng không đành lòng, vì tận khả năng đem tai họa cái phiên vương mưu nghịch này hạ xuống đến mức

thấp nhất, trẫm có một chuyện, muốn ngươi đi làm, ngươi có đáp ứng không?".

Cát Thành vội lại trượt chân lên trên mặt đất, hai đầu gối quỳ xuống, khấu đầu nói: "Thần vì bệ hạ, muôn lần chết không chối từ!".

Chu Duẫn Văn vui vẻ đứng dậy, đưa hắn nâng lên, ôn hòa nói: "Yến vương đã tồn phản ý, vì giang sơn xã tắc, ngàn vạn bá tính, mặc dù hắn là thúc phụ của trẫm, trẫm cũng không thể không đại nghĩa diệt thân. Triều đình đã quyết ý tước phiên, trẫm muốn ngươi sau khi trở lại Yến vương phủ, âm tìm chứng cứ phạm tội của Yến vương, phối hợp triều đình diệt trừ Yến vương, sau khi chuyện thành công, ngươi chính là đệ nhất công thần tra nghịch, trẫm tất nhiên sẽ không quên ngươi, ngươi... Có nguyện ý không?".

Cát Thành được thiên tử đỡ lên, chỉ cảm thấy chỗ eo đột nhiên nhảy dựng, hai dòng nước ấm bay thẳng đỉnh đầu, toàn thân huyết mạch sôi sục, hai đùi đều bồng bềnh rung động, lập tức kích động nói: "Thần nguyện vì bệ hạ vượt lửa quá sông, không phụ bệ hạ kỳ vọng!".

Tư tạo binh khí thì còn dể nghe hơn.

Còn nói nữa, nơi này chính là Bắc Bình, đại bản doanh biên phòng phía bắc, trong thành có kho quân giới bốn phía, cái dạng binh khí gì mà không có? Cái nào mà chẳng phải là đao thương kiếm kích cung nỏ yên cương do Võ bị ti của triều đình chế tạo chất lượng thượng thừa, đã quyết tâm tạo phản, ngươi nói hắn là đoạt quân giới dễ dàng hơn, hay là ở trong vương phủ mở lò luyện sắt thép dễ dàng hơn? Cái lời đồn này cũng quá dễ dàng xuyên phá".

Tiêu Thiên Nguyệt cười hì hì nói: "Ha ha, người biết chuyện như Bách hộ đại nhân, đương nhiên lừa gạt không được".

Hắn hơi chút hướng về phía trước, thấp giọng nói: "Thật ra đây là ý tử của La đại nhân, triều đình liên tiếp tước ba phiên vương, dân gian dân chúng đều nghị luận, triều đình đã có chút ít không thể chịu được nhiệt, muốn làm cho bọn họ hiểu rằng, không phải triều đình muốn tước phiên, mà là chư phiên buộc triều đình không thể không tước phiên. Ta phát tán những tin tức này, đương nhiên lừa gạt không được người khôn khéo như quan viên thân sĩ, nhưng là dễ dàng lừa gạt được dân chúng".

Tiêu Thiên Nguyệt dương dương đắc ý nói: "Những ngu phu xuẩn phụ kia sao có thể nghĩ đến rõ ràng như vậy, ngươi nói... Hắn sẽ tin sao! Cái lời đồn này để cho bọn họ ba truyền hai truyền, có thể biên ra rất nhiều lời dối người mới, khi người người đều nói như vậy, những

ngốc tử đọc sách đọc đến choáng váng kia cũng sẽ tin tưởng không nghi ngờ, chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt!".

Tiêu Thiên Nguyệt mới nói được chỗ này, thì kẹt một tiếng cửa phòng mở ra, Minh Nhi tiểu quận chúa cười dịu dàng đứng ở cửa ra vào, hai chân vừa bước vào phòng, đột nhiên trông thấy trong phòng có khách, Hạ Tầm cùng một người nam nhân cách một cái bàn, cúi người về phía trước, xì xào bàn tán chút ít chuyện gì đó, Minh Nhi trên mặt nụ cười nhất thời cứng đờ.

Tiêu Thiên Nguyệt nghiêng đầu, đem tiểu quận chúa từ đầu dò xét đến chân, có chút nheo mắt lại hỏi: "Ai vậy?".

Minh Nhi con mắt lóe lên, lập tức rất cơ linh kêu lên: "Ca, hắn là ai vậy?".

Hạ Tầm âm thầm kêu khổ: "Tiêu rồi, tiêu rồi, ta nào có muội tử, người bên ngoài không biết, Thiên Nguyệt lại hiểu rõ chi tiết của ta, nha đầu kia, lúc này lại thông minh quá mức".

"Ca?".

Tiêu Thiên Nguyệt quả nhiên rất là kinh ngạc, hồ nghi nói: "Ca, cái gì ca, đại nhân, người... Khi nào thì nhiều hơn một muội muội?".

"A... A... Ha ha ha, là như thế này, đến đây, ta giới thiệu các người quen nhau".

Hạ Tầm đứng lên, vẻ mặt tươi cười đi qua, một mặt liên tiếp nháy mắt về phía Minh Nhi, một mặt tùy tiện khoác lấy vai nàng, quay đầu chỉ vào Tiêu Thiên Nguyệt nói: "Vị này, là bạn tốt của ta, họ Tiêu, Tiêu Thiên Nguyệt, vừa tới Bắc Bình, cố ý đến thăm ta. Thiên Nguyệt à, nàng là... Ha ha ha, ngươi biết mà, ha ha ha ha.

Tiêu Thiên Nguyệt mờ mịt nói: "Ta biết cái gì?".

Trông thấy nụ cười trên mặt Hạ Tầm có chút ít quỷ dị, Tiêu Thiên Nguyệt đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "A, rõ rồi rõ rồi, ta lại đã quên, tập tục phía bắc, nữ nhi gia yêu mến gọi... Ha ha ha ha, ta vốn đêm nay muốn ở tại chỗ này của người, cùng người co gối nói chuyện, nếu đã như vậy, ta đi trước tìm khách điếm tìm nơi ngủ trọ, chúng ta có gì thì nói sau".

Hắn nắm lên bao đồ, đi đến Hạ Tầm bên người chóp chóp mắt cười nói: "Thì ra đại nhân yêu mến dạng này, như thế này thì quá non nớt, đại nhân thật sự là háo sắc... Chậc chậc chậc.

Nhìn Tiêu Thiên Nguyệt hướng về phía Hạ Tầm bỉ ổi đưa đưa ngón cái, nhanh như chớp đi ra ngoài sân, Minh Nhi tiểu quận chúa hiếu kỳ hướng về phía Hạ Tầm hỏi: "Hắn đang nói chuyện gì, sao nghe cứ là lạ".

Hạ Tầm ra vẻ mờ mịt nói: "Cái gì nghe là lạ?".

Minh Nhi nói: "Chính là cái đó, 'ta lại đã quên, tập tục phía bắc, nữ nhi gia yêu mến gọi... Ha ha ha ha...

Hạ Tầm "giật mình" nói: "A, cô nói hắn nói cái 'ha ha ha ha' à".

"Đúng vậy, chính là cái 'ha ha ha ha... ' kia".

"Người này nói chuyện gần đây không được bình thường, quận chúa không cần để ý đến hắn! Ha ha ha.

Hạ Tầm trở lại phòng nhỏ mình thuê ở, đẩy cửa sân ra, liền phát hiện ra dấu lá cây mình trước đó đã dán lên cánh cửa đã mất, liền biết lại có người đi vào, không khỏi cười hiểu ý.

Từ đêm đó sau khi cùng tiểu quận chúa Minh Nhi cùng nhau đón giao thừa, co đầu gối tâm sự nói chuyện một đêm, tiểu nha đầu đối với hắn có ý thân cận, có hỉ nộ ái ố gì, đều nguyện ý chạy tới hướng về phía hắn kể ra. Hạ Tầm là một người nghe tốt nhất, hắn kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng trả lại cho nàng một ít an ủi cùng khuyên giải. Tiểu nha đầu sắp đi vào thời kỳ trưởng thành, hỉ nộ ái ố là hay thay đổi, tâm tư nghĩ gì cũng là đủ loại, cũng may Hạ Tầm kiến thức rộng rãi, đã từng là đại lừa đảo ở trong lòng Minh Nhi, vậy mà lại thành đạo sư tâm lý mà nàng tín nhiệm nhất.

Hạ Tầm đẩy ra cửa sân, cười dịu dàng nhìn về phía trước, chỉ cho là tiểu nha đầu Minh Nhi ở đó, ngẩng đầu trông rõ người nọ, thì lại sắc mặt cứng đờ. Mặc áo da dê, đầu đội mũ da chó, ăn mặc giống như một kẻ buôn lậu hàng da phương bắc, chỉ có khuôn mặt vẫn tuấn dật như trước, không ngờ lại là cẩm y Giáo úy Tiêu Thiên Nguyệt.

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Thiên Nguyệt, sao ngươi lại tới đây?".

Tiêu Thiên Nguyệt mỉm cười nói: "Thế nào, không muốn nhìn thấy ta sao?".

Lần trước hành trình Chu vương phủ, Tiêu Thiên Nguyệt làm việc rất đẹp mắt, có công nên

được La Thiêm Sự triệu trở về, bởi vậy tâm tình hết sức vui vẻ, hắn đi tới nói: "Bách hộ đại nhân, ta xem ngươi suốt ngày thoải mái nhàn nhã, ta cũng thay ngươi sốt ruột, thế nào, có bắt được nhược điểm gì của Yến vương hay chưa?".

Hạ Tầm thần sắc phát khổ, thở dài nói: "Nói dễ vậy sao? Ta đây mấy ngày nay tựa như một con chuột, Yến vương quý phủ cao thấp đều bị ta đi dạo lần, nhưng chỉ có lấy chứng cớ không đủ lực".

Tiêu Thiên Nguyệt cùng hắn đi vào trong phòng nói: "Ừm, đại nhân cũng dự liệu được, Yến vương nếu như dễ đối phó như vậy, triều đình cũng không cần như lâm đại địch, dù sao ngươi chằm chằm vào hắn, luôn luôn có cơ hội bắt được cái chân đau của hắn".

Hạ Tầm hỏi ngược lại: "Sao ngươi lại tới đây, đại nhân bảo ngươi tới chỉ là vì an ủi ta vài câu?".

Tiêu Thiên Nguyệt cười nói: "Tất nhiên không phải, ta tới Bắc Bình, là để phát tán tin tức".

Trong phòng lò lửa dùng than lại khởi lửa, nước đã được nấu, Hạ Tầm ngâm chén trà vào nước cho hắn, đưa đến trước mặt, ngồi xuống hỏi: "Phát tán tin tức, phát tán tin tức gì?".

Tiêu Thiên Nguyệt cười nói: "Ha ha, nói ví dụ như, Yến vương từ mười mấy năm trước đã lòng mang dị chí, chủ mưu tạo phản. Yến vương hiện nay đang ở trong vương phủ ngày đêm chế tạo binh khí, chuẩn bị khởi binh, đại khái như thế đi".

"Cái gì?".

Hạ Tầm có chút dở khóc dở cười: "Thiên Nguyệt, ngươi cũng không nên tự chủ trương, rải những tin tức vụng về không chịu nổi một kích này, có thể nên chuyện gì sao".

Tiêu Thiên Nguyệt nâng chén nơi tay, nháy mắt mấy cái nói: "Tại sao?".

"Tại sao? Yến vương từ mười mấy năm trước đã trong lòng có ý phản? Hắn phản ai, hơn mười năm trước Thái tử còn sống, Tần vương, Tấn Vương hai vị Vương huynh cũng còn sống, mặc kệ nhân luận từ chỗ nào, cũng không tới phiên hắn có tư cách làm hoàng đế, hắn có thể biết trước, biết được mấy vị ca ca này khẳng định sớm mất sao?

Nói đến, ở trong Yến vương phủ chế tạo binh khí? Vậy lại càng không hợp lý. Muốn tạo

phản, đầu tiên phải có binh, có vũ khí giáp trượng, binh đâu? Hắn đã đem binh quyền quân biên cương phía bắc giao ra rồi, ngay cả ba đạo quân hộ về Yến Sơn cũng đã giao ra, dựa vào cái gì tạo phản? Muốn tạo phản mà nói sẽ giao ra những binh này sao? Binh đều giao ra đi, chế tạo binh khí cho ai dùng? Tinh binh huấn luyện có tốc chất không cần, hắn muốn tạm thời chiêu mộ chút ít nông dân cùng tiểu thương hay sao?

Nói đến, Yến vương đã hơn mười năm trước đã bắt đầu chuẩn bị tạo phản, giờ đây mới ở trong vương phủ đốt lò luyện sắt thép chế tạo binh khí sao? Vậy hắn nhiều năm như vậy đi làm cái gì? Hắn thật muốn ở trong vương phủ tạo đao tạo thương, ngày này phải hướng vào trong vương phủ vận bao nhiêu than củi, mướn bao nhiêu công tượng, mua bao nhiêu sắt thép? Hắn có nắm chắc trong vương phủ có nhiều thị vệ hạ nhân như vậy, không có một người nào là tai mắt của triều đình sao? Ngươi đó, còn không bằng nói hắn ở trong rừng sâu núi thẳm trong thuê rất nhiều thợ rèn.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 252

Vĩnh Lạc Củng Là Thiên Chân

Chương 252: Vĩnh Lạc củng là thiên chân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Cát Thành là Trưởng Sứ phiên vương phủ, cùng quan viên ở kinh thành xưa nay không có kết giao gì, mặc dù trước kia có giao tình, hắn giờ đây trên đầu dán cái nhãn Yến vương, cũng không có người dám trêu chọc tới hắn, cho nên ở trong kinh đợi rất là quạnh quẽ. Không quá hai ngày, hắn đã quay về Bắc Bình.

Cát Thành một đường xe cộ mệt nhọc, sau khi trở lại Bắc Bình qua gia môn mà không vào, trực tiếp đi vương phủ hướng về phía Yến vương Chu Lệ báo cáo kết quả.

Triều đình từng bước ép sát, Yến vương Chu Lệ vừa kinh vừa sợ, hắn sợ dẫn xuất phiền toái, gần đây ngay cả vương phủ cũng không ra khỏi, chỉ là đối ngoại cáo ốm, mỗi ngày tránh ở vương phủ quan vọng động tĩnh, vừa nghe Cát Thành trở về, Chu Lệ vui mừng, vội vàng gọi hắn tiến kiến.

Trong phủ ôn hòa như xuân, vừa thấy Cát Thành tiến đến, Chu Lệ vội vàng hỏi tình hình lần này vào kinh thành, Cát Thành một đường sớm đã nghĩ kỹ lý do thoái thác, liền hướng về phía Chu Lệ tự thuật một phen, đại để chỉ là chút ít sự tình yết kiến bình thường, dâng tặng lễ vật, Chu Lệ nhìn hắn, đột nhiên hỏi: "Ta nghe nói, sau khi đại triều nghi, Hoàng Thượng từng một mình triệu ngươi nói chuyện, có việc này không?".

Cát Thành trong lòng lập tức cả kinh, Hoàng Thượng triệu kiến, hắn là từ Ngọ Môn mà vào, gặp qua người khác cũng không biết có bao nhiêu, nếu có tâm, cũng có thể nghe ngóng

được, nhưng mình ở trong kinh cũng không có đợi mấy ngày, không thể tường được Yến vương đã biết tin tức, chẳng lẽ hắn trong triều cũng có tai mắt? Nói như thể, chẳng lẽ Yến vương thực sự có ý phản?

Thật ra đây cũng là Cát Thành lòng nghi ngờ sinh ám quỷ, Yến vương Chu Lệ tại kinh thật đúng là không có tai mắt gì. Yến vương cũng không phải thành thật đến loại tình trạng này, Chu Duẫn Văn giương cung bạt kiếm, hắn có cơ hội phái ra thám tử nghe tin tức cũng không phái, mà là hắn căn bản không có phương pháp. Trước kia hắn là chưa từng nghĩ qua tại triều đình đưa vào tai mắt, hiện tại là tạm thời nước tới chân mới nhảy, nghĩ đưa vào cũng không có cơ hội, tùy tiện phái người đi, đứng ở trên đường cái có thể hiểu được cơ mật trên triều đình sao?

Yến vương nếu thật như lời dân gian đồn đãi, súc lâu ý phản, tại triều đình tai mắt phần đông, hắn cũng sẽ không bốn năm Tĩnh Nan, mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, chỉ ở bên ngoài chu toàn, về sau vẫn là những thái giám bên người Chu Duẫn Văn kia chịu không được Hoàng Thượng xem như phạm nhân, còn các quan văn thì xem như bảo bối, đem các hoạn quan ngẫu nhiên phạm lỗi mà trị đến chết, phẫn nộ mà đầu nhập vào Yến vương, phái người đưa tin cho Yến vương, Chu Lệ mới biết được thành Nam Kinh binh lực hư không, thế là bỏ qua chủ lực triều đình, một chiêu hắc hổ xuất đào tâm trực tiếp giết tới dưới thành Nam Kinh.

Yến vương là làm sao biết được chuyện này? Đương nhiên là tiểu cữu tử của hắn Từ Tăng Thọ đưa tin.

Từ Tăng Thọ cũng nhìn ra Hoàng Thượng bước tiếp theo muốn đối phó chính là đại tỷ phu hắn, cho nên có tin tức gì trọng đại quan hệ tới Chu Lệ, đều cho người thông báo, cho nên Yến vương mới biết được chuyện Hoàng Thượng một mình triệu kiến Cát Thành.

Cát Thành tuy nhát gan sợ phiền phức như Hoàng Tử Trừng lời, nhưng dù sao cùng Yến vương sớm chiều ở chung, mười phần rất quen người, tâm sợ hãi còn xa không băng kinh sợ lần đầu tiên gặp thiên tử, hắn mặc dù trong lòng thất kinh, trên mặt lại cố gắng tỉnh táo, thong dong đáp: "À, là có có chuyện như vậy. Trước đó nghe phong phanh Bắc cương Mông nhân rục rịch, triều đình chẳng phải phân phối rất nhiều binh mã trận địa sẵn sàng đón quân địch sao, Hoàng Thượng triệu kiến, chính là hỏi thăm thoáng cái động tình của Mông nhân phương bắc gần đây".

“Ừm, thì ra là thế. Như vậy, Trướng Sứ còn có đem tâm ý của bản vương bẩm cùng Hoàng Thượng không?”.

Cát Thành mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Hoàng Thượng đối với cái này một câu cũng không liên quan đến, thần thật sự không có cơ hội mở miệng. Nếu như mạo muội đưa ra, chỉ sợ lại là càng tô càng đen, chẳng phải hại điện hạ sao? Nhưng mà, thần quan sát bệ hạ, tựa như duy nhất để ý chính là Mông nhân phương bắc có thật muốn xuôi nam hay không, không nói đến điện hạ vũ dũng, chỉ vì Bắc Nguyên dư nghiệt mà kiêng kỵ, chỉ lo người phương bắc có ý muốn xâm nhập phía nam, có lẽ Hoàng Thượng cũng sẽ không đánh chủ ý đến điện hạ”.

Chu Lệ thở dài một hơi nói: “Trướng Sứ nói cũng có đạo lý, ta cũng an tâm”.

Sau khi chuyện trò một phen, Chu Lệ nhân tiện nói: “Trưởng Sứ một đường vất vả, về nhà trước nghỉ tạm vài ngày. Dù sao vương phủ gần đây cũng không còn chuyện gì, không cần sốt một”.

“Vâng, đa tạ Vương gia”.

Cát Thành thi lễ lui ra, Chu Lệ mỉm cười vuốt cằm, đợi Cát Thành rời khỏi, Chu Lệ sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Từ phi từ sau tấm bình phong nhẹ nhàng mà đi ra, đi đến bên người Chu Lệ, nhẹ tay đặt nhẹ lên trên vai trượng phu, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào, có cái gì không ổn sao?”.

Chu Lệ khe khẽ thở dài nói: “Phu nhân, nàng không phát giác hắn không ổn sao?”.

Từ phi khi chưa gả đi, ở kinh thành có danh xưng là “Nữ chư sinh”, tài học xuất chúng, thông minh có tiếng, sao có thể nhìn không ra kỳ quặc trong đó, nàng trầm mặc một lát rồi nói: “Hoàng Thượng một mình triệu hắn nói chuyện, việc lớn như thể, Vương gia không hỏi tới, hắn lại có thể không nói, đây là một chỗ nghi ngờ”.

Chu Lệ ồ một tiếng không nói gì, biết chồng chi bằng vợ, Từ phi hiểu rằng trượng phu đang nghe, liền tiếp tục nói: “Vào lúc tân xuân, Hoàng Thượng cũng rất bề bộn, Bắc cương một mực bình tình, cũng không có chiến sự, Hoàng Thượng một mình triệu kiến Cát Trưởng Sứ, chỉ vì hỏi một chút chuyện Bắc cương? Nếu như hoàng thượng là nói bóng nói gió nghe tin tức của Vương gia, mới là bình thường, hôm nay lý do này... Vương gia phải cẩn thận Cát Thành”.

Chu Lệ im lặng thật lâu, bi thương nói: “Như thế xem ra, Hoàng Thượng vẫn không chịu buông tha ta, Chu Lệ ta thủ biên vệ quốc, lập nhiều chiến công, xưa nay cẩn thận tự xét, nào đâu làm ra chuyện có lỗi với hắn? Hắn mượn di chiếu phụ hoàng đoạt binh quyền ta, yêm biết rõ là hắn dối, không nói hai lời liền giao, hắn muốn điều ba đạo quân hộ vệ của ta đi thủ biên, ta vẫn đáp ứng, hắn đem tất cả lộ quan viên Bắc Bình quân chính pháp ti đều thay đổi, ta không hề nói một lòi, cái này vẫn không thể cho thấy ý của ta sao? Hắn không phải muốn đem ta giáng chức thành thứ dân, thân hãm nhà tù mới cam tâm? Hắn nói chư phiên chính là căn nguyên làm loạn của triều đình, bên này thì hăng say tìm chỗ không đúng của các thúc phụ, bên kia lại đem các huynh đệ của mình phong làm phiên vương!”.

Chu Lệ nắm chặt một đôi thiết quyền, thân thể nhịn không được phát run lên, đó là đè xuống phẫn nộ.

Từ phi đột nhiên từ đằng sau ôm chặt lấy thân thể trượng phu, bi thương nói: “Vương gia...”.

Chu Lệ thê lương nói: “Từ xưa Thiên gia vô cốt nhục, huống chi là thúc cháu...”.

“Vương gia, chúng ta cũng chỉ có thể khoanh tay chịu chết sao?”.

Chu Lệ cười khổ nói: “Bằng không thì như thế nào, chẳng lẽ chúng ta còn có thể...”.

Những lời này chưa nói xong, hắn lập tức trầm mặc, rất lâu sau đó, mới thong thả mà kiên quyết nói: “Không thể ngồi đợi chết!”.

Hắn vỗ vỗ tay thê tử, đột nhiên đứng lên, Từ phi vội hỏi: “Vương gia, người muốn làm điều gì?”.

Chu Lệ nói: “Ta đi ứng Thọ tự, gặp Đạo Diễn đại sư”.

Từ phi vừa nghe, vội vàng mang tới áo khoác cho trượng phu khoác thêm, trượng phu nếu muốn làm cái gì, nàng cũng không hỏi, làm thê tử, việc duy nhất nàng cần làm, chỉ là khi trượng phu làm ra quyết định, toàn lực đi ủng hộ hắn, khiến cho hắn không có buồn phiền ở nhà mà thôi.

***

“Đại sư, Chu Lệ đến đây”.

Chu Lệ có chút hạ thấp người, tất cung tất kính nói.

Đạo Diễn hòa thượng nghiêng người nằm ở trên giường, một tay đỡ má, hai mắt hơi nhắm, vẫn không nhúc nhích.

"Đại sư?".

Chu Lệ có chút nhíu mày, đề cao thanh âm nói: "Đạo Diễn đại sư!".

Đạo Diễn vẫn không nhúc nhích, Chu Lệ có chút kinh ngạc, tiểu sa di dẫn hắn tiến vào còn nói sư phụ đang đả tọa, tại sao nhanh như vậy liền ngủ mất, nói đến có ngủ cũng không nên ngủ đến như chết vậy, gọi mà không tỉnh?

"Đại sư? Đại sư!". Chu Lệ đi qua, nhịn không được nhẹ nhàng lắc thân thể Đạo Diễn, Đạo Diễn còn không có động tình, nhưng mà từ mí mắt nháy động hắn cùng hô hấp biến hóa, Chu Lệ cũng hiểu được một chuyện: Hắn đang giả bộ ngủ.

"Ha ha, trong mắt thế nhân, Chu Lệ đã là người chết, đại sư là người ở bên ngoài, lại cũng không thể ngoại lệ. Đại sư yên tâm, Chu Lệ sẽ không liên lụy đại sư, cáo từ".

Chu Lệ hai tay chắp lại, thi lễ thật sâu, quay người lại muốn hướng bên ngoài thiện phòng đi đến, vừa mới đi tới cửa, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng cười dài, Đạo Diễn hòa thượng cười nói: "Điện hạ xin dừng bước!".

Chu Lệ chân mày nhướng lên hỏi: "Đại sư còn có cái gì phân phó?".

Đạo Diễn hòa thượng nói: "Vừa rồi điện hạ vì sao gọi không tỉnh lão nạp?".

"Hử?". Chu Lệ nghe ra Đạo Diễn trong lời nói có chuyện, khí bi phẫn trong lòng không khỏi thu vào, kinh ngạc xoay người lại, thì thấy Đạo Diễn khoanh chân mà ngồi, bảo tướng trang nghiêm, trên mặt mang theo nụ cười cơ trí.

Chu Lệ lường lự nói: "Đại sư... Đây là đánh thiên cơ gì đây?".

Đạo Diễn ha ha cười nói: "Điện hạ gọi không tỉnh ta, là vì ta đang giả bộ ngủ".

Chu Lệ nghi hoặc nói: "Đại sư ý là gì?".

Đạo Diễn thu liễm nụ cười, trịnh trọng nói: "Điện hạ, người thật đang ngủ, người nhất định có thể gọi tỉnh lại hắn. Nhưng người giả bộ ngủ, người vĩnh viễn cũng gọi không tỉnh, trừ khi chính hắn quyết định tỉnh lại. Ngươi duy nhất có thể lựa chọn là: Hoặc là đợi hắn, hoặc là không đợi hắn!".

Chu Lệ chợt nói: "Đại sư đã biết ý ta đây tới?".

Đạo Diễn có chút vuốt cằm: "Điện hạ vốn cáo ốm không ra, hôm nay đột nhiên xuất hiện, còn có thể vì chuyện gì?".

Chu Lệ thở dài một hơi, đi qua ngồi xuống bên cạnh Đạo Diễn, đem tình hình trở về của Cát Thành nói một lần, lại nói: "Các sự việc như thể, xem ra Hoàng Thượng tất muốn trừ ta cho thống khoái, ta quyết định: Được ăn cả ngã về không, đi hiểm đánh cược một lần".

Đạo Diễn tinh thần đại chấn, trong mắt hai đạo tinh mang như điện bắn ra, nhưng khi nhìn lại, hắn đã an tình ngồi ở đó, hòa quang đồng trần, phảng phất vừa rồi chứng kiến chỉ là ảo giác. Đạo Diễn trầm giọng nói: "Vương gia thật quyết định rồi sao? Nên biết, một khi đi đến một bước này, thì không còn đường lui".

Chu Lệ nắm tay nói: "Quyết định rồi, cái trừ này, ta không còn phương pháp, chỉ có thể bắt buộc mạo hiểm!".

Dùng định lực cùng tâm tính của Đạo Diễn, cũng không khỏi có chút khẩn trương, hắn truy hỏi: "Điện hạ tính toán như thế nào?".

Chu Lệ chỉnh lại ý nghĩ, chậm rãi nói: "Hoàng Thượng cùng ta, tuy là quân thần, cũng là thúc cháu. Hoàng Thượng là Hoàng thái tôn, nhân ái cung hiểu, nổi tiếng thiên hạ, nhưng sau khi lên ngôi tính tình lại đại biến, không để ý thân tình, đối với chư phiên liền ra tay ác độc, trong đó tuy có ý Hoàng Thượng kiêng kỵ chư phiên, thực sự nhất định có người trợ giúp, giật giây Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tuổi trẻ, khó tránh khỏi bị người thuyết phục.

Trước mắt, ta đã lui cũng không thể lui, Hoàng Thượng nếu không thay đổi tâm ý, ngày Chu Lệ đao phủ gia thân không xa lắm. Cho nên, ta quyết định, mang ba đứa con cùng vào kinh sư, hướng tới Hoàng thượng cho thấy tâm ý! Đồng thời thẳng khiển trách gian nịnh, hy vọng có thể có hiệu quả phát ra tiếng chuông cảnh tỉnh lại Hoàng Thượng, tránh bị tiểu nhân đầu độc, đối với các thúc phụ lại thi độc thủ, đại sư nghĩ như thế nào?".

Đạo Diễn hòa thượng đang xếp bằng ngồi ngay ngắn trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa là cắm đầu từ trên giường xuống, từ đó mà cười hạc về phía tây, trở lại vòng tay rộng lớn của Thích Ca Mâu Ni.

Thật sự là quá sức hiểu lầm!

Lão nạp lại có thể cũng có lúc nhìn lầm, điện hạ khi nào thì trở nên thiên chân vô tà như vậy...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 253

Chân Long Hay Là Chân Trư

Chương 253: Chân Long hay là Chân Trư

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Đạo Diễn thấy Chu Lệ vè mặt bi tráng, còn tưởng rằng hắn nói cái gì được ăn cả ngã về không, bắt buộc mạo hiểm là khởi binh tạo phản, không thể tưởng được...

Vương gia, ngươi là muốn làm một chân long, hay là một chân trư đây!

Đạo Diễn đối với Chu Lệ cảm tình phi thường phức tạp, như con như cháu, cũng vừa là thầy vừa là bạn, còn có một loại cảm động sĩ vi tri kỷ mà chết.

Năm Hồng Vũ mười lăm, Mã nương nương chết bệnh, chư vương vội vào kinh thành chịu tang, cực kỳ bi thương Hồng Vũ đại đế vì mỗi người các con đều chọn cho một tăng lữ theo bọn hắn trở lại đất phiên, để cho bọn họ theo chư vương mà tụng kinh cầu phúc. Hơn hai mươi phiên vương, mỗi người bên người đều có một tăng nhân. Hôm nay mười sáu năm qua đi, những tăng lữ lúc trước kia có một ai có thể trở thành phương trượng chủ trì một tòa chùa chiền lớn? Có một ai được thân vương kính như thượng tân, như thầy như bạn?

Chu Lệ chưa từng xem Đạo Diễn trở thành một tăng nhân thị giảng bình thường, tùy tiện nhét vào trong một góc nào đó, do hắn tự sinh tự diệt, hắn đối với Đạo Diễn một mực lễ kính có thừa, hơn mười năm ở chung, hai người cũng vừa là thầy vừa là bạn, cảm tình mười phần thâm hậu. Ngoại trừ tình cảm, Đạo Diễn đối với tài năng, vũ dũng của Chu Lệ, cũng chân thành bội phục.

Sau khi Kiến Văn đăng cơ, đối với chư vương từng bước ép sát, nhất là Yến vương, trở thành cái đinh trong mắt của hắn, muốn ép đến chết càng nhanh chàng tốt, Đạo Diễn đang ở Bắc Bình, tự thân cảm nhận, đối với Chu Lệ, hắn là có một loại tâm tình cùng chung mối thù.

Sau khi Phương Hiếu Nhu trở thành đệ nhất túi khôn của Kiến Văn đế. Phương Hiếu Nhu đối với phật giáo thái độ cùng lão sư Tống Liêm của hắn hoàn toàn khác nhau, Tống Liêm đối với học thuyết Chư Tử bách gia, đều ôm một loại thái độ khoan dung, bản thân của hắn làm đệ nhất đại nho Minh sơ, cũng có rất nhiều hảo hữu phật gia, mà Phương Hiếu Nhu đối với phật giáo thì căm thù đến tận xương tủy, cho rằng phật giáo không có phân quân thần phụ tử phu phụ lớn nhỏ, không chân không vua, không thân không bạn, bại hoại luân thường, chính là tà giáo dị đoan. Một ít đạo lý trong Kinh Phật khuyên người hướng thiện, hắn cũng cho rằng trong nho giáo đều đã bao hàm tất cả ở trong đó, cho nên mộ phật không bằng mộ nho, an cư trị quốc bình thiên hạ, độc tôn học thuật nho gia là đủ.

Dưới sự ảnh hưởng của Phương Hiểu Nhụ, Chu Duẫn Văn hạ triệu ức chế phật điền, hạn chế phật sản, đối với phật giáo khống chế so sánh với Chu Nguyên Chương càng thêm nghiêm khắc. Thật ra tôn phật, diệt phật tại lịch sử nhiều lần lên xuống, theo thái độ người thống trị lên xuống, đây cũng không phải là lần đầu. Chính sách này với đất nước dân chúng ưu khuyết điểm được mất chính xác hay không cũng khó mà nói lập tức. Nhưng có một điểm không thể nghi vấn, đó chính là: Hắn đem đệ tử phật giáo đặt lên trên mặt đối lập với triều đình.

Phật giáo đệ tử tuy sẽ không bởi vậy mà ngang nhiên cùng người thống trị đối chọi gay gắt, nhưng mà nếu có người khơi mào phất cờ cùng triều đình là địch, bọn họ có khuynh hướng đứng ở phía nào thì cũng không cần nghi vấn. Cho nên càng về sau Chu Lệ khởi binh "Tĩnh Nan", Tung Sơn Thiếu Lâm Hà Nam đã kiên quyết đứng về phía Yến vương Chu Lệ, phái ra tám trăm tăng binh hiệp trợ Yến vương, tám trăm đạo Phong Ma côn trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, vì Chu Lệ lập được công lao hãn mã.

Chu Duẫn Văn ức chế phật, Đạo Diễn thân là đệ tử Phật giáo, đối với Chu Duẫn Văn sao có thể có hảo cảm gì. Tư nghị công nghĩa, vô luận từ chỗ nào mà tính hắn đều chỉ sẽ đem mình cùng Yến vương cột vào cùng một chỗ, cùng Yến vương cùng vui buồn, hoạn nạn không rời. Triều đình gần đây liên tiếp cử động, Đạo Diễn thờ ơ lạnh nhạt, đã kết luận Yến vương không tạo phản mà nói thì căn bản cũng không có đường sống.

Hắn cũng biết, Yến vương nếu như tạo phản, theo thực lực trước mắt mà xem thì không khác nào lấy trứng chọi đá, nhưng mà không phản cũng chết, phản còn có một đường sinh cơ,

vậy tại sao không phản? Từ xưa đến nay bao nhiêu đế vương khi mới khởi binh, cùng đương triều so sánh với thực lực sai biệt to lớn đều là một trời một vực, cũng chưa chắc sẽ không có cơ hội thành công.

Huống chi, Đạo Diễn đã cẩn thận tính toán qua, Yến vương lâu tại biên quan dẫn binh đánh giặc, giờ đây tướng lãnh Bắc Bình cao cấp tuy bị triều đình bỏ cũ thay mới rất nhiều, nhưng mà trong sĩ quan tướng lãnh cấp thấp, đại bộ phận vẫn là bộ hạ Yến vương thống ngự qua, mà đối với Yến vương quét ngang Mạc Bắc vũ dũng vẫn hết sức tôn sùng. Yến vương nếu như cao giọng hô, trong bọn họ tất nhiên có người hưởng ứng.

Càng diệu là, Chu Duẫn Văn sau khi làm hoàng đế, chuyện thứ nhất chính là đem địa vị quan văn một độ cao chưa từng có, rất có tư thế tái hiện dùng văn lăng võ Tống triều, giờ đây triều đình đã bắt đầu bị dân gian xưng là "triều đình tú tài", mỗi ngày làm việc, bận rộn tại triều đình, đều là một đám người đọc sách, các võ tướng huân khanh lúc trước theo Chu Nguyên Chương ra sinh vào tử tắm máu mà chiến đấu giành chính quyền, giờ đây đang dần dần đứng sang bên cạnh, bọn họ đối với cái này sao có thể không hề nghĩ gì? Loại tình huống này, nếu như Yến vương khởi binh, võ tướng sẽ có bao nhiêu người chịu liều chết vì triều đình mà chiến? Có bao nhiêu người sẽ diễn tuồng qua loa? Lại có bao nhiêu người sẽ phản bội đầu nhập vào?

Chu Duẫn Văn chuyện thứ hai sau khi làm hoàng đế chính là tước phiên. Tề vương, Đại vương có tội nhỏ, giờ đây đã thành tù nhân, một tại Phượng Dương làm ếch ngồi đáy giếng trong tường cao, một tại Ba Thục ăn nhờ ở đậu. Ngay cả Chu vương có hiền danh cũng bị giáng chức thành thứ dân, ném vào trong Vân Nam Thập Vạn Đại Sơn đi cùng vượn và khỉ làm bạn, các vương còn lại người người cảm thấy bất an, bọn họ cũng không phải ngu ngốc, mặc dù không có dũng khí phản kháng triều đình, nhưng một khi Yến vương khởi binh, trong bọn họ sẽ có mấy người chịu toàn tâm toàn ý trợ giúp chất tử sớm muộn cũng tước phiên tước đến trên đầu bọn họ kia?

Cho dù Hoàng Thượng tuổi trẻ, cảm giác tại điện bị sự chân thành, dưới xúc động cố tình buông tha điện hạ. Nhưng điện hạ chớ quên, hôm nay vây quanh bên người hoàng thượng đều là những người gì? Hạng người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiểu Nhụ, Tề Thái, dùng tước phiên mà nịnh nọt Hoàng Thượng, dùng tước phiên để mà tấn thân, bọn họ chịu bỏ dở nửa chừng sao? Mặc dù Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý, bọn họ sẽ không lo lắng thúc cháu người hòa hảo, bọn họ ngược lại sẽ bị đẩy ra bên ngoài sao?

Bần tăng có thể muốn đến, điện tiếp theo vào kinh, bọn họ tất nhiên sẽ hướng Hoàng thượng buông lời gièm pha, đầu độc Hoàng Thượng đem điện hạ diệt trừ ngay tại chỗ. Chính là tích hủy tiêu cốt, chúng khẩu thước kim (ý miệng lưỡi thế gian có thể hủy được mọi thứ). Điện hạ, đừng nói Hoàng Thượng vốn là có tâm muốn đối phó với người, cho dù Hoàng Thượng vô tâm, bị đám người này ngày nói, đêm cũng nói, càng không ngừng nói xấu điện hạ, Hoàng Thượng cũng muốn đối với điện hạ nổi lên sát tâm, huống chi Hoàng Thượng đối với bọn họ vốn là bảo sao nghe vậy, điện hạ người sao có thể hồ đồ như vậy!".

"Phương Hiếu Nhu, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái! Đám khốn kiếp này, ly gián hoàng thân, nhiều lần khiêu khích, ta hận không thể xẻ thịt chúng, lột da chúng, mới tiêu mối hận trong lòng!".

Vừa nghe Đạo Diễn nhắc tới mấy người này, Chu Lệ lửa giận trong lòng thoáng cái tăng vọt lên, trong mắt hắn lộ ra một cỗ sát khí hừng hực, hung hăng chửi bới một tiếng, lúc này mới chuyển hướng Đạo Diễn, nghiêm nghị nói: "Đại sư nói đạo lý, Chu Lệ không phải là không có nghĩ tới, nhưng mà, vào kinh diện thánh, để thể hiện rõ tâm chí, cái này đã là còn đường duy nhất mà Chu Lệ có thể đi. Hoàng Thượng tuy tin một bề bọn chúng, trong triều thực sự không phải tận cho phép mấy người bọn chúng một tay che trời, công đạo tự tại nhân tâm, các văn võ đại thần khác, cũng sẽ không cho phép bọn họ đi ngược lại như thế".

Đạo Diễn vội la lên: "Điện hạ!".

Chu Lệ quả quyết nói: "Chu Lệ tâm ý đã quyết, đại sư không cần phải nói".

Đạo Diễn lập tức ngậm miệng, hắn cùng với Chu Lệ quen biết tương giao hơn mười năm, sớm biết tính tình làm người của Chu Lệ, Chu Lệ thích nghe người khác nói, mỗi khi có quyết định trọng đại, hắn đều thích nghe một chút ý kiến cùng giải thích các phương diện, nhưng tai hắn tuyệt đối không mềm, người này tính cách kiên nhẫn quả nghị, một khi hắn quyết định chuyện gì đó, thì đó chính là chín trâu không trở về, hắn kiêm nghe cũng chỉ là muốn hiểu rõ các vấn đề mà hắn không có lo lắng đến, tận lực hoàn thiện suy nghĩ của hắn mà thôi, mà không sẽ cải biến chủ trương.

Chu Lệ trong lòng, hiển nhiên còn chưa có ý tứ tạo phản, không tạo phản mà nói, như vậy vào kinh thể hiện tẩm lòng xác thực là biện pháp duy nhất trước mắt, cái này so với tiếp tục trông coi Yến vương phủ, chờ Hoàng Thượng bố trí thỏa đáng, ra tay bắt người thì vẫn tốt hơn. Thật muốn tạo phản, hắn hung hiểm so với vào kinh thành thể hiện tấm lòng cũng không

nhỏ hơn?

Nghĩ tới đây, Đạo Diễn bình tình nói: "Tốt, điện hạ tâm ý đã quyết, bần tăng sẽ không lắm miệng. Bần tăng giờ đây chỉ có một thỉnh cầu, điện hạ phải đáp ứng. Bần tăng còn có một câu hỏi, cũng mong điện hạ giải thích nghi hoặc!".

Có loại suy nghĩ này, Đạo Diễn cảm thấy, Yến vương nếu như muốn chết trong chạy trốn, kéo cờ tạo phản chưa hẳn đã không có cơ hội, nhưng không ngờ Yến vương đến nay vẫn khăng khăng một mực, tại vương phủ giả trang nửa tháng bệnh, đầu cũng ngu ngốc hẳn ra, đã nghĩ ra một diệu kế "đưa dê vào miệng hổ" như vậy. Đạo Diễn thật sự là nóng một.

Đạo Diễn vội vàng nói: "Không được! Không được! Điện hạ, Hoàng Thượng mài đao soàn soạt, sát ý đã hiện, Chu vương, Tề vương, Đại vương giờ đây đã lần lượt bó tay chịu trói, mà Hoàng Thượng kiêng kỵ nhất chính là điện hạ người, Hoàng Thượng sao có thể bởi vì người tự tới triều đình mà liền dừng tay? Điện hạ lần này đi, chỉ sợ không những không thể khuyên được Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý, mà còn muốn chui đầu vô lưới!".

Chu Lệ làm sao không biết chuyến đi này dữ nhiều lành ít, nhưng tự đánh giá hồi lâu, hắn cũng chỉ có một cái biện pháp này là có thể thực hiện, không cho hoàng đế thấy rõ ràng mình cũng không có ý phản, thanh đao này của Hoàng Thượng sớm muộn gì cũng sẽ hạ xuống, trong thiên hạ đâu cũng là vương thổ, tránh ở Bắc Bình có thể tránh qua một đao kia sao? Muốn nói nguy hiểm, tại Bắc Bình hay tại Nam Kinh có gì khác nhau chứ?

Về phần tạo phản, hắn khi rảnh rỗi có nghĩ qua, chỉ là ý nghĩ này vừa nổi lên trong lòng, lập tức đã bị hắn bỏ qua.

Không có một điểm khả năng thành công, vào triều Hán thất vương hợp binh mã bảy nước, triều đình bình loạn cũng bất quá chỉ dùng nửa năm, hắn chỉ là một thân vương trần trụi, lấy cái gì tạo phản? Cứ nói đùa, nếu như vậy mà hắn cũng có thể thành công, quả thực cũng không có thiên lý. Cùng với kéo cờ tạo phản nhận lấy tội danh phản nghịch lại bị tru sát cả nhà, không bằng dùng thành ý cùng thân tình đả động Hoàng Thượng, cũng có thể cầu được một đường sinh cơ.

Cho nên Chu Lệ nói với Đạo Diễn: "Đại sư quá lo lắng, Chu Lệ cũng đã cẩn thận suy xét qua. Ta là trưởng bối tôn thất, trong các thúc phụ Hoàng Thượng, giờ đây ta bối phận lớn nhất, Hoàng Thượng xưa nay nhân hiếu, tuy kiêng kỵ chư vương nắm giữ binh quyền, nhưng hiện tại

ta đã giao binh quyền, nếu không có tiểu nhân giật giây, Hoàng Thượng cũng không trở thành từng bước tiến sát, Còn nữa, ta giữ đất thủ biên, lập nhiều chiến công, không có công lao cũng có khổ lao, cái này cũng không có tội gì, Hoàng Thượng sao có thể đem ta mà bắt lấy? Triều đình, cũng phải nói tới thể diện?

Còn nữ, Chu Lệ ta cùng Hiểu Khang hoàng đế (Thái tử Chu Tiêu của tiên hoàng) xưa nay thân cận, vương phi ta cùng hoàng tẩu Lã thị (mẹ đẻ của Chu Duẫn Văn, hiện tôn là Hoàng thái hậu) trước kia đi lại cũng rất mật thiết, hoàng tẩu hiện tại là Hoàng thái hậu, có lẽ nàng cũng sẽ không ngồi nhìn tiểu thúc tử ta cùng ba chất nhi của nàng oan uổng chịu tội, Hoàng Thượng nhân hiếu, nếu như Thái hậu nói câu nào...

Chu Lệ còn chưa nói xong, Đạo Diễn cũng không chút nào khách khí ngắt lời hắn, nghiêm nghị nói: "Điện hạ sai rồi, mười phần sai rồi! Nếu như Hoàng Thượng chịu dừng tay, hắn đã sớm dừng tay. Hắn muốn tước phiên, chư vương giờ đây đã giao binh quyền, hắn vì sao còn muốn gây hấn giáng tội chư vương, làm gì cần phải tước tước hạ ngục? Điện hạ cho rằng dẫn theo con nhập kinh, hướng tới Hoàng thượng bày ra chân thành, tận trung, có thể khiến cho Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý sao?

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 254

Có Chuẩn Bị Mà Đi

Chương 254: Có chuẩn bị mà đi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Chu Lệ vuốt cằm nói: “Chu Lệ tới tìm đại sư, vốn là muốn đại sư bù chỗ thiếu, nhìn xem Chu Lệ suy nghĩ, còn có cái gì chưa đủ viên mãn. Đại sư có chuyện cứ nói không sao”.

Đạo Diễn hòa thượng nói: “Điện hạ đã quyết định vào kinh, bần tăng cũng không ngăn người, nhưng mà điện hạ phải đáp ứng bần tăng, điện hạ nếu như vào kinh, ba vị vương tử nhất định phải ở lại Bắc Bình, điện hạ nếu như ở lại Bắc Bình, ba vị vương tử có thể vào kinh. Điện hạ cùng vương tử, tuyệt đối không thể chung tới Nam Kinh!”.

Chu Lệ nhăn đầu chân mày nói: “Đại sư, ta lần này đi Kim Lăng, là hướng tới Hoàng thượng bày tỏ ra sự trang thành, như lưu ba con tại Bắc Bình, sợ đám người Phương, Hoàng lại muốn mượn đề tài để phát huy, tiến lời gièm pha”.

Đạo Diễn cười lạnh nói: “Như điện hạ độc thân nhập hang hổ, vẫn không chiếm được Hoàng Thượng tín nhiệm, lại mang theo ba con cùng đi, người ta thật đúng là ngay cả một điểm cố kỵ cũng không có. Điện hạ thống binh nhiều năm, biết được không lo thắng, trước lo bại, dự lưu đường lui, mới là chính đạo!”.

Chu Lệ suy nghĩ thật lâu, thực sự không đành lòng để cho con theo mình cùng nhau mạo hiểm, thế là miễn cường gật đầu nói: “Được rồi, cứ theo đại sư nói, ta sẽ để bọn họ lưu lại, một người vào kinh”.

Đạo Diễn lúc này mới có điểm yên tâm, lại hỏi: "Như vậy sau khi điện hạ vào kinh, ý định làm như thế nào?".

Chu Lệ cười khổ nói: "Còn có thể như thế nào? Tự nhiên là đối với Hoàng Thượng hết sức cung kính ôn thuận, thức tỉnh thân tình thúc cháu với Hoàng Thượng, sau gặp lại gặp Thái hậu, tận tự thiên luân, xin thái hậu vì Chu Lệ nói ngọt một phen. Chu Lệ trong triều cũng có rất nhiều bạn bè tốt cũ, đến lúc đó lại khẩn cầu bọn họ cùng nhau góp lời hướng về phía Hoàng thượng, đối với Hoàng Thượng nói lý để động tới tình cảm, chắc hẳn nhiều người như vậy, cũng có thể triệt tiêu lời gièm pha mà đám người Phương Hoàng hướng về phía Hoàng thượng, bỏ đi sát khí của Hoàng Thượng".

Đạo Diễn đại sư cười lạnh nói: "Điện hạ thật sự là thông minh một thể, hồ đồ nhất thời, nếu như điện hạ thật làm như vậy, điện hạ là tuyệt đối không rời khỏi thành Nam Kinh, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, điện hạ chỉ để ý đi thôi, Đạo Diễn chỉ có thể lập tức vì điện hạ chuẩn bị".

Chu Lệ ngạc nhiên nói: "Đại sư vì Chu Lệ chuẩn bị chuyện gì?".

Đạo Diễn nói: "Chuẩn bị vì điện hạ siêu độ vong hồn".

Chu Lệ bị dọa cho nhảy dựng, vội hỏi: "Đại sư cớ gì nói ra lời ấy? Chu Lệ lần đi là hướng tới Hoàng thượng bày ra lòng trung thành, khuyên Hoàng Thượng bỏ đi ý niệm đuổi tận giết tuyệt đối với chư vương, Chu Lệ làm như vậy, có chuyện gì không ổn?".

Đạo Diễn tức giận nói: "Điện hạ cho rằng rất thỏa đáng sao? Điện hạ tại Bắc Bình, Hoàng Thượng còn sợ người ba phần, một khi điện hạ vào kinh, đó chính là người ta là dao thớt, ta là thịt cá, mặc cho người khác bài bố. Mặc cho điện hạ kính cẩn nghe theo như thế nào, cho dù Hoàng.

Thượng tin, đám người Phương, Hoàng, cũng tuyệt sẽ không tin tưởng, đến lúc đó bọn họ chỉ cần nói góp lời nói điện hạ làm giả ý trang thành, cố ý làm mê đi thiên tử, dưới điện có cơ hội biện bạch sao? Người một miệng hai môi, còn không mặc cho bọn họ nói sao thì nói, đến lúc đó bọn họ chỉ cần tùy tiện giật giây vài ngôn quan giỏi về phỏng đoán ý của trên buộc tội điện hạ, điện hạ còn lo lắng bọn họ biên không ra tội danh để trị người sao?".

Chu Lệ chân mày nhướng lên, không phục nói: "Ngôn quan hai câu ba lời, là có thể tước được thân vương của ta sao? Mặc dù bọn họ bố trí ra ngàn vạn không phải, tra không ra một điểm chứng cứ xác thực, có thể làm khó dễ được ta sao?".

Đạo Diễn cười cười nói: “Chu vương mưu phản, có chứng cứ xác thực sao? Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!”.

Chu Lệ sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, Đạo Diễn lại nói: “Điện hạ, Chu vương chính là vết xe đổ của điện hạ, điện hạ tại sao trong lòng còn có may mắn! Nếu như Hoàng Thượng ngại ngôn luận, không dám căn cứ các Ngôn quan buộc tội điện hạ một đạo tấu chương đã định tội điện hạ, chỉ cần coi đây là lý do, trước đem điện hạ giam lỏng ở kinh thành, rồi cho người kiểm chứng thật giả của những tội danh này, điện hạ đã thành chim trong lồng, rốt cuộc không thể bay lên được nữa.

Kế tiếp, cho dù Hoàng Thượng không giết người, đám người Phương Hoàng tất sẽ dồn điện hạ vào tử địa, điện hạ cũng nói, Cát Thành lần này trở về, ngôn từ hàm hồ, chỉ sợ là đã bị Hoàng Thượng thu mua, trở thành một tai mắt xếp ở bên cạnh điện hạ thân. Đến lúc đó, chỉ cần Hoàng Thượng sát tâm khẽ động, Cát Thành bên này nhận được bày mưu đặt kế, lập tức dâng thư vạch trần điện hạ mưu phản, vậy cũng chẳng phải là hành động thứ tử Chu vương tố cáo phụ mưu hắn phản chuyện xưa lại tái diễn sao? ’.

Chu Lệ nghe được vẻ mặt biển đổi, vội vàng chắp tay nói: “Chu Lệ thụ giáo, như vậy... Dựa theo đại sư nói, Chu Lệ ta nên làm như thế nào, mới có thể tránh được tai họa lần này?”.

Đạo Diễn khoanh chân ngồi ngay ngắn, từng viên từng viên vân vê phật châu trong tay, bên môi dần dần bật ra một nụ cười an tường, thanh âm chậm rãi nói: “Nhân tâm khó dò, điện hạ lần này đi, có thể không khuyên được Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý, bần tăng khôn thể tính chuẩn được, cái này là do Hoàng Thượng từ mình quyết định. Chính như bần tăng vừa rồi nói, một người giả bộ ngủ, người vĩnh viễn cũng gọi không tỉnh được hắn, trừ khi chính hắn nguyện ý ‘tỉnh’ lại. Nhưng mà điện hạ nếu muốn bình yên mà đi, bình yên mà về, bần tăng ngược lại có bảy thành nắm chắc”.

Chu Lệ nghiêm nghị nói: “Đại sư thỉnh giáo, Chu Lệ rửa tai lắng nghe”.

Đạo Diễn hòa thượng nói: “Điện hạ lần đi, nếu có thể ‘mời’ được hai vị quý nhân tương trợ, có bọn họ bảo hộ, điện hạ có thể lông tóc không thương, thong dong đi về!”.

Chu Lệ kinh ngạc nói: “Hai vị quý nhân? Không biết đại sư nói, quý nhân này của ta là ai?”.

Triều đình dựa vào Phương Hiếu Nhu chủ trương, cải chế quan viên đã bắt đầu lục tục tiến

hành, triều đình tại lục bộ thiết lập cái gì đó thị trung, xếp ở trên Tả Hữu Thị Lang. Sửa Đô Sát viện thành Ngự Sử phủ, Đô Ngự Sử thành Ngự Sử đại phu. Bỏ đi mười hai đạo tả, hữu hai viện, tả thành Tập Di, hữu là Bổ Khuyết. Sửa Thông Chính Sứ ti thành tự, Đại Lý tự thành ti.

Chiêm Sự phủ đôi thành Tư Đức viện. Hàn Lâm viện phục Thiết Thừa chỉ, sửa thị độc, thị giảng học sĩ thành văn học bác sĩ. Thiết văn hàn, văn sử hai quán, văn hàn dùng thị độc, thị giảng, văn sử dùng tu soạn, biên tu, kiểm thảo. Các Đại học sĩ cũng bỏ đi chữ "Đại", tất cả chỉ còn học sĩ. Còn lại trong ngoài, lớn nhỏ các ti phẩm cấp, giai huân, đều theo quy chế Chu Lễ mà sửa đổi.

Văn võ bá quan bắt đầu phát hiện, vị Phương học sĩ này ỷ vào Hoàng Thượng vội vàng làm những chuyện không đâu vào đâu, những vấn đề mà triều đình cấp bách giải quyết, liên quan đến công việc quốc kế dân sinh cụ thể, hắn đều không thèm để ý chút nào, hắn chỉ lo chìm trong đống giấy lộn, si mê tại khôi phục lễ chế thời đại thượng cổ, làm chút ít xướng nghị không thực tế. Nguyên bản vầng hào quang chói mắt bao phủ ở trên người vị đại nho này bắt đầu dần dần biến mất, người đương thời thất vọng nghị luận Phương Hiểu Nhụ, nói hắn là: "Say mê phục cổ, lo làm những việc không gấp!".

Nhưng mà Chu Duẫn Văn đối với phục Chu Lễ tựa như cũng là làm không biết mệt, hắn mới kế vị, đã hạ lệnh xác nhập châu huyện, xóa nhân viên, đã làm sự tình tinh giản cơ cấu gì đó, cái này còn không có vài ngày, thay đổi xoành xoạch, lại bắt đầu theo cổ lễ mà cải chế, gia tăng quan viên. Nguyên Lễ bộ hữu Thị Lang Hoàng quan, bởi vì triều đình tại Thượng Thư cùng Thị Lang trong đó lại gia tăng Tả Hữu Thị Trung quan nhân, hắn đã thuận lý thành chương từ Thị Lang thăng làm Thị Trung.

Giờ phút này, Hoàng Thị Trung đang đứng ở trong Cẩn Thân điện, hướng tới Hoàng thượng trình duyệt tấu biểu của quốc vương Triều Tiên. Cái Cần Thân điện này giờ đây cũng đã bị Chu Duẫn Văn sửa lại tên, giờ đây gọi Chính Tâm điện, hơn nữa trang bị thêm một Chính Tâm điện học sĩ, giờ đây ra vào ở bên người Chu Duẫn Văn, cùng hắn thương nghị thảo luận quốc sự, trên cơ bản đều là học sĩ này, học sĩ này, phong cách học tập rất là nồng hậu.

"Hoàng Thượng, quốc vương Triều Tiên Lý Đán ở trong tấu biểu nói, năm nay già nhiều bệnh, muốn đem vương vị truyền cho thứ tử của hắn, cung thỉnh Thiên tử Thiên triều ân chuẩn".

Từ Lường Hán đến Minh triều, hơn một ngàn năm trăm năm qua, Trung Quốc đối với bắc

bộ bán đảo Triều Tiên một mực có chủ quyền, Triều Tiên chính quyền thay đổi, theo lệ là phải xin Thiên tử trang nguyên tán thành.

Chu Duẫn Văn nghe Hoàng quan vừa nói, lập tức mẫn cảm mà hỏi thăm: "Quốc vương Triều Tiên vì sao truyền ngôi cho thứ tử, trưởng tử hắn đâu?".

Hoàng quan hạ thấp người nói: "Theo thần biết, trưởng tử quốc vương Triều Tiên Lý Phương Vũ, nguyên phong là Trấn An Đại Quân, hắn sớm.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 255

Nào Có Người Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi.

Chương 255: Nào có người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Chu Duẫn Văn khổ tư hồi lâu, thủy chung không cách nào giải thích Tứ thúc làm như vậy rốt cuộc là có ý tứ gì, hắn ngẩng đầu, thấy Hoàng quan còn đứng ở trước mặt, lập tức nghĩ đến hẳn là tìm người cùng bàn bạc, liền lập tức phân phó Tiểu Lâm Tử nói: "Nhanh đi, lập tức triệu Phương học sĩ, Hoàng học sĩ, Binh Bộ Thượng Thư Tề Thái, Đô Sát viện tả Hữu Đô Ngự Sử Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh đến Chính Tâm điện gặp trẫm".

Hoàng quan vừa nghe, vội vàng hạ thấp người nói: "Thần cáo lui".

Chu Duẫn Văn khoát tay nói: "Không không không, ngươi cũng lưu lại, cùng một chỗ nghị sự. Đến đây, ngươi trước xem một cái phong tấu chương này của Yến phiên, xem hắn rốt cuộc là có dụng ý gì".

Đội ngũ thân tín của Chu Duẫn Văn giờ đây đã tiến thêm một bước mở rộng, ngoại trừ đế sư Hoàng Tử Trừng đã sớm là tâm phúc của hắn ra, những người này đều là sau khi hắn đăng cơ một tay cất nhắc lên, cho nên trước mắt là người hắn tin tưởng nhất.

Hoàng quan xem tấu biểu của Yến vương, trầm ngâm nói: "Tế tảo Hiếu Lăng? Yến vương đối với cử động của triều đình sẽ không thể hoàn toàn không có biết. Lúc khẩn yếu này, Yến vương lại có thể muốn về kinh tế tảo Hiếu Lăng? Lời ấy không thể tin, Yến vương nhất định có mục đích gì khác".

Chu Duẫn Văn nói: "Không sai, ta cũng nghĩ như vậy, dựa theo ý kiến của khanh, Yến vương muốn làm cái gì?".

Hoàng quan do dự nói: "Cái này, thần ngu muội, đối với Yến vương gần đây cũng không biết rõ, thật sự suy đoán không ra".

Chỉ chốc lát sau, mấy thân tín đều đuổi tới, Chu Duẫn Văn đem tấu chương của Yến vương cho bọn họ truyền xem, xem xong tấu chương của Yến vương, Tề Thái cùng Cảnh Thanh khua tay, dậm chân, mừng rờ như điên, Tề Thái liên thanh nói: "Hạ thần chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, Yến vương trở về kinh, đây là cơ hội tốt trời cho Hoàng Thượng, hắn đã muốn chui đầu vô lưới, Hoàng Thượng tuyệt đối không thể buông tha hắn!".

Cảnh Thanh cũng nói: "Đúng vậy, Yến vương đây là tự gây nghiệt, không thể sống. Hoàng Thượng hẳn là lập tức đáp ứng chuẩn hắn trở lại kinh, chỉ cần hắn tiến thành Nam Kinh, đó chính là chim trong lưới, cá trong chậu đừng mơ tưởng thoát thân".

Luyện Tử Ninh không hiểu chút nào, hắn thật sự không thể giải thích Yến vương tại sao lại ngu xuẩn đến mức lúc này vào kinh, lưỡng lự hồi lâu, hắn mới lên tiếng: "Hoàng Thượng, đây không phải là kế của Yến vương thử Hoàng Thượng chứ? Mắt thấy Bắc Bình quân chính pháp ti thủ lãnh tất cả các lộ liên tiếp thay đổi, Yến vương đây là có tật giật mình, muốn tìm hiểu ý. Yến vương đây là dùng lý do trở lại kinh tế tảo để thử tâm ý của Hoàng Thượng".

Hoàng Tử Trừng quả quyết nói: "Không sai, Hoàng Thượng nếu như không cho phép hắn trở lại kinh, hắn rõ ràng Hoàng Thượng động thủ tới nơi sẽ chó cùng rứt giậu, lập tức kéo cờ tạo phản. Nếu như Hoàng Thượng đáp ứng hắn trở lại kinh, hắc! Chỉ sợ hắn cũng tuyệt đối sẽ không dám tới, đến lúc đó thì sẽ tìm một lý do thân đột nhiên nhuốm trọng bệnh mà tiếp tục trì hoãn xuống, trù tính tạo phản. Hơn nữa, bởi vậy còn hãm Hoàng Thượng tại vô tình vô nghĩa, bất nhân bất hiếu, kỳ tâm đáng giết!".

Phương Hiếu Nho trầm ngâm nói: "Hoàng Thượng, mặc kệ Yến vương dụng tâm như thế nào, thần cảm thấy, Hoàng Thượng đều nên đáp ứng hắn. Năm trước tiên đế băng hà, bởi vì thiên hạ chưa định, vì cầu vững vàng, Hoàng Thượng không chuẩn chư vương trở lại kinh chịu tang. Hôm nay Hoàng Thượng đã ngồi vững triều cương, quân dân ủng hộ, tứ di thần phục, gì sợ một phiên vương? Nếu như không đáp ứng một phen hiếu tâm của Yến vương đối với tiên đế, ngược lại thành toàn thanh danh của hắn. Chỗ đại nghĩa, không thể không đáp ứng, nếu như Hoàng Thượng đáp ứng để cho hắn trở lại kinh, hắn không dám tới đó là việc của hắn, nếu

như hắn dám đến, như vậy tất cả đều ở trong lòng bàn tay của chúng ta, muốn chém giết muốn róc thịt, còn không phải tùy vào Hoàng Thượng sao".

Chu Duẫn Văn nghe xong lập tức gật đầu nói: "Chư vị ái khanh phân tích đều có đạo lý, Hiếu Trực tiên sinh trần thuật thật là ổn thỏa như vậy, ta sẽ chuẩn hắn trở lại kinh, xem hắn có dám tới hay không".

"Hoàng Thượng!".

Tề Thái sau khi nghe xong vội tiến đến, đề nghị nói: "Hoàng Thượng cũng nên đồng thời hạ một đạo mật chỉ, cho đám người Trương Nhân, Tạ Quý, Trần Mạc ở Bắc Bình nghiêm gia giám thị Yến vương phủ, có dị động gì lập tức ra tay bắt người, đồng thời lệnh cho Liêu Đông Trữ vương cùng với các Đô Ti quan binh các vùng Hà Bắc đối với Bắc Bình tăng mạnh đề phòng, như thế có thể bảo chứng vạn vô nhất thất".

Chu Duẫn Văn vui vẻ nói: "Thượng Thư nói rất đúng, ta cũng chuẩn tấu!".

***

"Yến vương lập tức phải trở về kinh tế tảo Hiếu Lăng, triều đình đã chuẩn tấu, ta tại Bắc Bình điều tra án tử thời gian cũng đủ lâu, lúc này đây muốn theo Yến vương cùng một chỗ trở về Nam Kinh".

Trong hậu hoa viên Tạ gia, Hạ Tầm đối với Minh Nhi nhẹ giọng nói.

Sắp tới tháng ba, thời tiết đã chuyển ấm, dưới mái hiên những mũi băng lóng lánh đang từng giọt nhỏ xuống, trong sân tuyết cũng bắt đầu tan chảy, hiện ra màu sắc thấm ướt. Mấy cây lê, trên nhánh cây vốn trụi lủi, đang nở ra những nụ hoa như vàng như xanh, chợt có vài đóa hoa lê đã nở ra, nho nhỏ, tựa như một đóa bông tuyết óng ánh, đọng ở đầu cành.

Minh Nhi ngồi ở trên lan can đá, dùng giày nhẹ nhàng di di bàn chân, buồn buồn nói: "Ta đây làm sao bây giờ? Ta với ngươi cùng một chỗ trở về được không?".

Hạ Tầm hỏi: "Quận chúa chuẩn bị đi chỗ nào? Trở lại Trung Sơn vương phủ sao?".

Minh Nhi lập tức trừng đôi mắt hạnh, dứt khoát đáp: "Đương nhiên không quay về! Hoàng Thượng nói, muốn đem ta giam lỏng trong phủ, không chuẩn cho ta rời đi nửa bước, chờ ta lớn lên chút ít, sẽ đem ta gả đi ra ngoài. Hừ! Khăn voan vén lên, người ta mới biết được nam

nhân kia là cao là lùn, là đen là trắng, mặt mày như thế nào, ta không muốn trở về mặc hắn bài bố".

Hạ Tầm mờ mịt nói: "Vậy quận chúa ở đâu mới được?".

Minh Nhi ngẩn ra, hồi lâu mới sầu não nói: "Đúng vậy, ta ở đâu mới được? Trong nhà đại tỷ, đại tỷ phu, ta căn bản không dám lộ diện, bọn họ đã rất khó khăn, ta không thể một lần nữa cho bọn họ thêm phiền toái, nói đến, ta nếu như xuất hiện ở chỗ đại tỷ, chỗ ca ca lại không khỏi chịu sự nghi kỵ của Hoàng Thượng. Ta có thể đi đâu".

Minh Nhi càng nghĩ càng thương tâm, nhịn không được nước mắt, Hạ Tầm vội nói: "Quận chúa không cần phải thương tâm, bằng không quận chúa dứt khoát cứ tạm thời ở lại Tạ phủ? Tạ viên ngoại này vẫn rất nói nghĩa khí, ta xem hắn đối với quận chúa lễ kính có thừa, chiếu cố rất tốt. Tạ gia tại Bắc Bình là đại phú hào số một số hai, cũng không sợ chiêu ứng nhiều hơn một mình quận chúa".

Minh Nhi lau nước mắt, thút thít nói: "Ta không cần, ta ở đây lạ nước lạ cái, ai cũng không nhận biết. Nhà tỷ phu ta căn bản không dám gặp mặt, chờ ngươi vừa đi, cũng chỉ còn có một mình ta, ta cùng những người Tạ gia này một câu cũng nói không đến nơi, ta không muốn ở lại đây".

Hạ Tầm khó xử, giang tay nói: "Vậy thì làm sao, nếu như không có địa phương an trí, quận chúa trở về Giang Nam thì an bài như thế nào?".

Minh Nhi nghiêng đầu nghĩ, đột nhiên hai mắt sáng ngời, mong chờ nói: "Vậy... Ta đi nhà của ngươi ở được không? Ở Giang Nam ta cũng có nhà, nhà của ngươi cũng ở gần thành, khi ta nhớ nhà, còn có thể vụng trộm vào thành đi thăm Tam ca, Tam ca rất thương ta, nếu không phải Tam ca giúp ta, ta cũng trốn không thoát được, nói Tam ca biết ta ở ngay chỗ đó, hắn cũng có thể yên tâm".

"A, cái này... Khụ khụ... Tiểu quận chúa... Hm...".

Hạ Tầm lúng ta lúng túng, Minh Nhi thấy thế có chút tức giận, vểnh môi lên nói: "Làm sao vậy, người ta tốt xấu đã giúp ngươi rất nhiều việc, đi nhà của ngươi ở vài ngày mà keo kiệt như vậy sao? Ta ăn cũng không nhiều lắm... Ta cam đoan, sau khi tới nhà của ngươi, các người ăn cái gì ta ăn cái đó, nhất định không kén ăn, không ăn nhiều, cũng không bướng bỉnh".

Hạ Tầm cười khổ nói: “Ta không phải sợ cô ăn nhiều, cô ăn giống như mèo ăn vậy thôi. Ta lo lắng là... Ta cảm thấy là.

Hạ Tầm trong lòng nghĩ, chiến dịch Tình Nan chỉ sợ lập tức muốn khai hỏa, mình đến lúc đó sẽ chuồn đi, ngươi còn tới nhà của ta ở? Nhưng lời nói này hắn không dám nói với Minh Nhi, suy nghĩ một lát, chỉ có tạm thời thi kế hoãn binh trấn an nàng, chứ chờ chiến loạn xảy ra, Minh Nhi muốn đi cũng đi không được, khi đó cũng chỉ phải ở lại Bắc Bình.

Nghĩ tới đây Hạ Tầm nói: “Cũng được... Quận chúa muốn đi nhà của ta ở cũng được. Nhưng mà, ta phải theo Yến vương cùng nhau xuôi nam, nhiều người mắt tạp, quận chúa không thể đi cùng ta. Tiếp qua vài ngày, Tạ viên ngoại chẳng phải muốn đi Giang Nam tế tổ sao, ta sẽ bảo hắn đến lúc đó đưa quận chúa cùng đi với Tạ viên ngoại. Như vậy mà nói, đến lúc đó ta tiếp quận chúa đi đến nhà của ta ở, cũng sẽ không khiển cho người có lòng chú ý”.

“Như vậy...”.

Minh Nhi ngẫm lại Tạ viên ngoại xuôi nam chỉ sợ còn có chút thời gian, không khỏi có chút thất vọng, nhưng mà nàng cũng biết Hạ Tầm nói là thật, tuy nàng không phải là khâm phạm gì, nhưng mặc kệ phát hiện ai thu lưu nàng, chỉ sợ cũng không phải là một chuyện tốt lành gì, Hạ Tầm chịu chiếu cố nàng như vậy, trong miệng nàng không nói, thật ra trong lòng vẫn rất là cảm kích, nàng không thể tùy hứng hại người ta.

Minh Nhi đành phải lưu luyến nói: “Được rồi, ta sẽ theo Tạ viên ngoại cùng một chỗ trở về là được, vậy ngươi phải dặn dò hắn một tiếng, để cho hắn nhanh chóng lên đường”.

Hạ Tầm thấy nàng đáp ứng, trong lòng cũng buông lỏng, liền cười nói: “Quận chúa yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ an bài thỏa đáng. Trong nhà của ta có một muội tử, so với cô cũng không chênh nhau nhiều lắm, chờ cô đến nơi đó, có nàng cùng cô làm bạn, cô cũng sẽ không ngại buồn chán”.

Minh Nhi vừa nghe cao hứng trở lại, vui vẻ gật đầu nói: “Ừm!”.

Sau khi nhận được triều đình ân chỉ, Yến vương sớm đã chuẩn bị sẵn sàng liền lập tức lên đường trở lại kinh. Phiên vương phụng chỉ rời đi phiên quốc, vào kinh thành kiến giá, tất cả lộ quan viên quân chính pháp ti Bắc Bình đều đến đưa tiễn, nhưng những quan nhân này lễ nghi tuy đầy đủ, ngữ khí lạnh lùng nhàn nhạt, thần sắc giống như cười mà không phải cười, bộ dáng như gần như xa, để cho người ta thấy được trong lòng nghĩ gì-.

Mới ra thành Bắc Bình, còn chưa tới mười dặm trường đình, Yến vương đã đối với bọn họ khách khí vài câu, mời các vị đại nhân dừng bước, không nhọc tiễn xa, nói vài câu khách sáo, các vị đại nhân này lập tức dừng bước, nói vài câu Yến vương mã đáo thành công, liền xoay người mở mà đi, xem loại tốc độ này của bọn hắn, dường như người nào đi nhanh hơn chút ít, có thể nhanh hơn cùng Yến vương phân rõ giới tuyến vậy, khiển cho Chu Lệ rất buồn bực.

Từ phi nhàn nhạt liếc mắt nhìn những quan viên vội vàng trở về thành kia, đối với Yến vương ôn nhu nói: "Bạch mã hồng anh thải sắc tân, bất thị thân gia cường lai thân. Nhất triêu mã tử hoàng kim tẫn, thân giả như đồng mạch sinh nhân, cổ nhân nói rất đúng, bần cư phố đông không người hỏi, phú tại thâm sơn họ hàng xa. Lòng người dễ thay đổi, nhân tình lạnh lùng, ai cũng như thế, vương gia không cần phải để ở trong lòng".

Yến vương cười hắc hắc nói: "Những kẻ này, ta sẽ không để ở trong lòng, phu nhân cứ yên tâm".

Chu Cao Hú tức giận nói: "Lũ chó mắt mù, nhà của chúng ta vẫn chưa xong, đã hận không thể lẫn càng xa càng tốt. Phì! Một đám lợi thế tiểu nhân".

Yến vương thở dài nói: "Không nên nói như vậy, cẩn thận họa là từ trong miệng mà ra. Các con đều trở về đi, Sí nhi, các con phải phụng dường mẫu thân cho tốt, nghe lời mẫu thân, trong nhà an phận thủ mình, không cần phải gây chuyện sinh sự".

Mới nói tới chỗ này, Hạ Tầm cười một thớt tuấn mã tà tà vọt ra, đến trước ngựa Yến vương, xoay người một cái, cực kỳ gọn gàn vọt xuống đất, hướng về phía Yến vương quỳ một gối xuống chào theo quân lễ, cung kính nói: "Thần Dương Húc, ra mắt điện hạ".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 256

Khốn Long Cũng Có Lúc Lên Trời.

Chương 256: Khốn long cũng có lúc lên trời.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Chu Lệ vừa thấy Hạ Tầm, không khỏi ngạc nhiên nói: “Dương Húc, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”.

Hạ Tầm nói: “Việc thần tra tập chuyện không hợp pháp của vương phủ đã xong, đang muốn trở lại kinh. Mới vừa rồi có các vị đại nhân ở đây, thần chức thấp vị kém, không tiện tiến lên tham kiến, kính xin điện hạ đừng giận. Điện hạ đã muốn trở lại kinh, thần vừa vặn đi cùng”.

Hạ Tầm nhẹ nhàng cười nói: “Cùng Vương gia đồng hành cùng đi, thần cũng giảm đi tiền cơm tiền trọ, chiếm Vương gia một chút tiện nghi, Vương gia sẽ không trách móc chứ?”.

Chu Lệ trong lòng ấm áp, lại giả làm nghiêm nói: “Bản vương tiện nghi là dễ chiếm như vậy sao, hiện nay người trong thiên hạ nhìn thấy Chu Lệ ta giống như ôn dịch vậy, Dương Húc ngươi cũng không phải làm bằng sắt thép, không sợ chứ?”.

Hạ Tầm nghiêm mặt nói: “Thần chỉ là cảm thấy, công đạo tự tại nhân tâm, Vương gia quang minh lỗi lạc, cẩn thận tự ái, trong lòng không có gì xấu hổ, lần này đi, đương nhiên có trời xanh phù hộ, nhất định hữu kinh vô hiểm! Giờ đây một chút khốn cảnh thì có là chuyện gì, người ta thường nói: Mãnh hổ không nằm tại giữa đường, khốn long cũng có lúc lên trời”.

Chính đang cảm giác rồng bị hãm chỗ nước cạn bị tôm đùa giỡn Chu Lệ nghe xong lời này, trong lòng một hồi kích động, hắn chỉ vào Hạ Tầm, đối với Từ phi cùng ba người con thở dài

nói: “Dạng người như thể, mới là người chí tiết!”.

Yến vương trở lại kinh, chuyện này lập tức oanh động cả kinh sư, sĩ thứ quan thân, ai cũng châu đầu ghé tai, đều nghị luận.

Thật ra tin tức Yến vương muốn tới Nam Kinh tế bái hiếu lăng, đã sớm oanh động kinh sư.

Yến vương muốn về kinh sư, vốn là tin tức cực kỳ cơ mật, chỉ có một ít vị đại thần trung tâm trụ cột trong triều mới biết được, nhưng kỳ quặc là, tấu chương cầu về của Yến vương đưa đến trước ngự án Kiến Văn đế ngày thứ ba, tin tức này đã ở tại kinh sư lan truyền ra. Thậm chí còn có kẻ mở ra đánh cuộc chợ đen, đánh cuộc Yến vương rốt cuộc có thể thật đến Nam Kinh hay không, bởi vì tâm tư tước phiên của hoàng đế, cả thiên hạ đều biết, mà Yến vương càng người người đều biết là một phiên Hoàng Thượng muốn diệt trừ nhất, thật sự khó có thể tưởng tượng hắn dám đến.

Nhưng mà, hắn lại thật dám đến đây.

Trong lúc nhất thời Nam Kinh đầu đường nhiều hơn chút ít những phát cuồng, những người mạo hiểm đánh cuộc Yến vương, kết quả một đêm phát tài.

Giang Nam phong cảnh rất tốt. Mặt trời mọc hoa hồng thắng lửa, xuân tới nước sông xanh một màu. Có thể không nhớ tới Giang Nam?

Đi thuyền qua sông dài, Chu Lệ tay vịn mép thuyền, nhìn nước sông mênh mông cuồn cuộn đi về hướng đông, lòng mang kích động. Qua Trường Giang, leo lên thác Yên Tử, dù là Chu Lệ lãnh binh mã đã lâu, thủ biên ngăn địch, luyện qua tâm như sắt đá, cương quyết quả nghị, cũng không nhịn mắt hổ chứa lệ. Phen này trở về, tâm tình của hắn cùng bất luận lần nào cũng không giống, một lần trước đó trở về, phụ thân hắn còn khỏe mạnh, mà hiện tại, giọng nói và dáng điệu nụ cười còn đó, người đã.

An nghỉ Hiếu Lăng, còn bản thân mình, lại đang bị chất tử bức đến tuyệt lộ, hắn vốn tâm cao khí ngạo không thể không thân đến Kim Lăng cụp mày cúi đầu, để chứng tỏ trong sạch. Lúc này đây hắn đang đầy cõi lòng bất an, tâm tình khuất nhục, bi phẫn ùa đến, không thể nào không ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Đối với việc Chu Lệ đến, một đám đại thần tâm phúc dưới tay Chu Duẫn Văn cũng mười phần ngoài ý muốn, bất quá Chu Lệ đến đây, đây cũng là sự thật không bàn cãi, Chu Duẫn Văn

cũng chỉ buông các loại ngờ vực vô căn cứ, trước theo như quy củ phái người đi đón, dù sao đến người đến địa bàn của mình, không sợ hắn bay lên trời được, cũng phải xem thử trong hồ lô của hắn rốt cuộc bán là thuốc gì.

Chu Lệ là hoàng thúc, lại là trưởng giả trong hoàng thất tông thân, Chu Duẫn Văn tuy là cháu, nhưng lại là hoàng đế, không cần đích thân nghênh đón, liền phái An Vương Chu Doanh dẫn các đệ tử hoàng thất tong thân đi trước bờ sông chờ đón. Chu Doanh năm nay mới vừa mười sáu tuổi, hắn là con trai thứ hai mươi hai của Chu Nguyên Chương, năm Hồng Vũ thứ hai mươi bốn được phong làm An vương, hiện tại còn không lập phiên.

Chu Doanh dẫn theo hoàng thất tông thân nghênh đến thác Yên Tử, chỉ thấy vị Vương huynh khi còn bé chỉ mới gặp qua vài lần này, hôm nay chỉ lờ mờ có chút ấn tượng dáng người khôi ngô rắn chắc, tóc đen râu đen, mặt vuông miệng lớn, trong lúc nhìn quanh, rất có một loại long hổ oai, ý kính sợ tự nhiên sinh ra, vội vàng dẫn người tiến nhanh tới bái kiến, sau khi hàn huyên một phen, liền cùng Yến vương cầm tay trèo lên xe, ngồi chung trở về kinh.

Trên đường đi, sĩ dân bách tính đều đi đến đầu đường, muốn xem phong thái của vị Yến vương lớn gan như đấu này, trên đường cái chen vai thích cánh, phi thường náo nhiệt, tình cảnh náo nhiệt tựa như ngày hội nguyên tiêu đốn đèn ngắm trăng vài ngày trước vậy. Tiểu thương tiểu phiến, tiểu thâu tiểu mạc, ở trên người các đại cô nương tiểu tức phụ sờ qua cọ lại như cá gặp nước, rất tự tại.

“Mạc trục yến, trục yển tất cao phi, cao phi thượng đế kỳ! Mạc trục yến, trục yến tất cao phi, cao phi thượng đế kỳ (đừng đuổi yến, đuổi yến tất bay cao, bao cao lên đế kỳ)!”.

Trong đám người, một người mặc y phục đạo sĩ mang một đôi giày rách nát, điên điên khùng khùng vui vẻ vỗ tay hát một bài đồng dao không biết nghe được từ nơi nào, cười hì hì mà qua. Hạ Tầm nghe bài đồng dao này, thân thể bỗng nhiên chấn động, lập tức ngẩng đầu nhìn lại, chăm chú nhìn vào người này. Bài đồng dao này hắn hiểu rõ, thật lâu trước kia hắn đã biết, ở trong chút ít chuyện xưa miêu tả Yến vương tạo phản, bài ca này có một vị trí nhất định. Nghe nói đây là khi Yến vương chủ mưu tạo phản, vì chính mình tạo thế, ở kinh thành truyền xướng một bài đồng dao, cũng không lâu lắm, quả nhiên ứng nghiệm, Chu Lệ thật phản.

Cái đạo nhân điên khùng này, thực sự thần thông như vậy?

Hạ Tầm chăm chú nhìn cử động của đạo nhân điên khùng, đang muốn thúc ngựa đuổi theo,

tìm hiểu đến tột cùng, thì đã thấy đạo nhân điên khùng bị các sai nhân tuần phố giữ trật tự đuổi đi, hắn hi hi ha ha trong đám người chen chúc đi, cùng một công tử trẻ tuổi gặp thoáng qua, vị công tử kia khẽ vươn tay, ngón giữa kẹp lấy mấy tờ giấy, liền bị đạo nhân điên khùng nắm vào lòng bàn tay. Động tác này vừa nhanh vừa bí mật, nhưng Hạ Tầm ngồi ở trên ngựa trên cao nhìn xuống, lại là đã sớm chú ý tới đạo nhân điên khùng, lại thấy rất rõ ràng.

Đạo nhân điên khùng hi hi ha ha đi ra, đi đến xa xa, lại hát vang lên. Người trẻ tuổi vừa cho hắn tiền hơi ngẩng đầu nhìn sang Yến vương rồi cười nhẹ một tiếng, xoay người đẩy người qua đường vây xem mà đi ra.

Vị công tử này mặc áo xanh đội một cái mũ rộng, đè thấp đến tận chân mày, làm cho người ta thấy không rõ khuôn mặt, chỉ là hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía đội nghi trượng của Yến vương, đã bị Hạ Tầm đi theo ở trong đại đội nhân mã nhìn rõ ràng. Người này môi hồng răng trắng, đẹp như xử nữ, lại là Lưu Ngọc Quyết.

“Thì ra là thế!”.

Hạ Tầm bừng tinh đại ngộ, Tiêu Thiên Nguyệt tại Bắc Bình chế tạo lời đồn Yến vương muốn phản, Ngọc Quyết liền tại Nam Kinh làm việc, hai người một nam một bắc, hô ứng lẫn nhau, thì ra đây đều là cẩm Y vệ làm trò. Yến vương vừa mới trở lại kinh, bài đồng dao này nếu như nghe vào trong tai người có lòng, hơi chút phân tích, liền có thể sáng tỏ ý trong đó, Hoàng Thượng sao có thể không hiện sát khí?

Có thế chứ, khó trách ở trong chuyện xưa đoan chắc nói Yến vương súc lâu dị chí, lại nói Yến vương giả ngây giả dại giấu giếm ý phản như thế nào, vương phủ tư tạo binh khí như thế nào, vì che giấu còn mua chút ít gà vịt để che giấu tiếng động chế tạo binh khí thế nào, một bên còn nói Yến vương tại Nam Kinh đại tạo điển luận, chế tạo hình tượng chính mình trở thành chân mệnh thiên tử, hai bên trong lúc đó cẩn thận thưởng thức, có chút tự mâu thuẫn. Thì ra là bởi vì Chu Lệ không chịu quân muốn thần tử thần liền tử, quá không phù hợp giá trị quan niệm chính thống của nho gia, bị những kẻ cầm bút kia đổi trắng thay đen, ác ý xuyên tạc.

Cùng An vương Chu Doanh cùng xe mà đi Chu Lệ cũng nghe thấy tiếng ca, mới đầu hắn cũng không để ý, chỉ cảm thấy bài đồng dao này khiển từ đặt câu cũng khá văn nhã, không giống bình thường nhưng tiếng ca vừa thô tục vừa tinh tế, còn rất có vài phần ý cảnh cùng triết lý, chim chóc sống ở tại đầu cành, kiếm ăn tại bụi cỏ, du dương tự tại, nhưng mà người nếu như thế, thì cần phải bay cao, bay cao...

Chu Lệ bình phẩm một phen, đột nhiên sắc mặt đại biến: "Mạc trục yến, trục yến tất cao phi, cao phi thượng đế kỳ! Đây rốt cuộc là ý tứ gì, chỉ là một câu đồng dao miêu tả chim chóc kiếm ăn, người bắt chim chóc sao? Ta vừa mới đặt chân tới kinh sư, đầu đường liền có ca dao như vậy xuất hiện, một khi bị người có lòng lợi dụng, chỗ Hoàng Thượng...

Chu Lệ vừa kinh vừa sợ, lại hướng về phía trong đám người nhìn lại, đạo nhân điên khùng đã không biết đi nơi nào, Chu Lệ lòng bàn tay đã thấm ướt mồ hôi, nhưng mà sau một lát kinh hoảng, hắn liền nhanh chóng tỉnh táo lại: "Lần này trở lại kinh, vốn là cục diện cửu tử nhất sinh, mấy cẩu tặc này không sử thủ đoạn mới là kỳ quái. Quản ngươi dùng những thứ thủ đoạn gì, mặc ngươi đả kích ngấm ngầm hay công khai, Chu Lệ ta suy nghĩ đã định, cứ việc phóng ngựa đi tới".

Chu Lệ suy nghĩ đã định, khóe miệng chậm rãi xuất hiện một tầng cười lạnh làm cho người ta tim đập nhanh.

***

"Hoàng huynh, lâm triều đã qua, chúng ta hôm nay không kịp kiến giá, lúc này liền đi Đông Nhĩ phòng nghỉ ngơi chứ?".

Dựa vào quy củ, Chu Lệ muốn trước cùng Kiến Văn đế làm lễ quân thần, sau đó mới có thể tới tình thúc cháu. Bởi vậy, hắn hẳn là trước dùng thân phận phiên vương vào triều kiến giá, bởi vì hôm nay đã qua lâm triều, hắn mặc dù ở kinh thành cũng có phủ của mình, hôm nay lại không thể trở về, phải tới Nhĩ phòng ở bên ngoài Phụng Thiên môn ở tạm, sau khi sáng mai lâm triều kiến giá, mới được tự do.

Chu Lệ trầm giọng nói: "Không, trước không nhập hoàng thành, ở trong thành đi một chuyến, ta muốn nhìn xem Kim Lăng, cũng đã từ biệt nhiều năm".

An vương có chút kinh ngạc, nhưng hắn một thiếu niên mười sáu tuổi, nào có chủ kiến gì, vừa nghe vị huynh trưởng tướng mạo uy nghiêm giống như cha này làm cho hắn có chút sợ hãi này phân phó, vội vàng đáp ứng một tiếng, nghi trượng liền vòng quanh trong thành Kim Lăng, ở trong thành Nam Kinh đi một vòng.

Chuyến đi này, rất nhiều thị dân nghe tiếng chạy đến xem Yến vương vào thành, rất náo nhiệt. Đến khi những nơi phồn hoa náo nhiệt nhất trong thành đều đi khắp, đã đi quanh hoàng thành nửa vòng, Chu Lệ đột nhiên phân phó: "Từ Triêu Dương môn đi ra ngoài, lên Chung

sơn, vi huynh muốn trước đi Hiếu Lăng tế tảo lăng tẩm tiên đế".

"Hoàng huynh...".

An vương không ngờ Yến vương đột nhiên làm ra quyết định này, cái hành trình này rất không nằm trong dặn dò của Hoàng Thượng, không khỏi có chút do dự.

"Hử?".

Chu Lệ lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, Chu Lệ tướng mạo cùng Chu Nguyên Chương tương tự, vốn mặt vuông mày rậm, có loại khí thế không giận tự uy, hắn lâu tại biên quan, tôi luyện đã lâu, chẳng những có một loại uy nghi của quý tộc hậu duệ thiên hoàng, càng có một loại sát khí bách chiến sa trường, An vương chỉ là một con chim hoàng yến được yên ổn nuôi lớn lên trong tổ, khi nào thì gặp qua khí độ như vậy, bị hắn lạnh lùng thoáng nhìn, trong lòng hoảng lên, liên tục không ngừng liền đáp: "A! Được, được được, chúng ta đi Hiếu Lăng".

Hạ Tầm đi theo xa giá Yến vương một hồi, cho rằng Yến vương nên đi vào trong hoàng thành ở tạm, đang muốn thúc ngựa chạy về nha môn cẩm.

Y vệ hướng về phía La đại nhân phục mệnh, đột nhiên thấy nghi trượng của Yến vương lại có thể hướng về phía Triêu Dương môn mà đi, sau khi nghe ngóng, lại là muốn đi tế tảo lăng tẩm tiên đế, Hạ Tầm không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Hắn chức vị thấp kém, một lần trước đó đưa tang Chu Nguyên Chương, hắn không có cơ hội đi theo, nhớ tới vị lão nhân làm cho người khắc ta sâu ấn tượng kia, Hạ Tầm trong lòng cũng không nhịn được phát lên một tia sầu não: "Yến vương đã muốn tế tảo lăng tẩm tiên đế, không bằng ta cũng đi một chuyến, bái lạy vị đế vương khu trục Thát lỗ, phục giang sơn Hán thất này!".

Hạ Tầm thúc mạnh ngựa, liền cũng theo nghi trượng của Yến vương ra Triêu Dương môn, hướng Hiếu Lăng Chung sơn mà đi!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 257

Mạnh Khương Nử Khóc Trường Thành

Chương 257: Mạnh Khương nử khóc trường thành

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Dừng xe!”.

Xe đến hạ mã phường trước Hiếu Lăng xuống ngựa phường, Chu Lệ đột nhiên quát lớn một tiếng, tiếp đó đứng dậy, chưa có người nào kịp đem đồ đặt chân tới, thì đã một bước nhảy xuống xe. An vương cuống quít đứng dậy đi xuống theo.

Chu Lệ mắt nhìn Chung sơn, mím chặt môi, đường cong trên mặt dường như là đao gọt vậy bình thường, dần dần ngưng trọng lên, những hoàng thất tông thân tụ lại bên người An vương kia đều có chút mờ mịt, xì xào bàn tán lẫn nhau, không biết Yến vương rốt cuộc muốn làm gì.

Yến vương đột nhiên tháo vương quan xuống, giật ra ngọc đái, cởi mãng bào, thuận tay vứt bỏ lên trên mặt đất, ở tại dưới chân Chung sơn, cởi ra một thân bào phục long trọng chuẩn bị vào triều kiến giá, bên trong thình lình lộ ra một thân quần áo trắng bằng vải thô, hắn lại lấy ra một mảnh vải trắng, hướng lên trên trán buộc lại, liền thành một thân trang phục đưa tang. Chu Lệ trong mắt có lệ quang, trầm giọng quát: “Đi, theo ta tế bái tiên đế!”.

“Tuân mệnh!”.

Các thị vệ Yến vương phủ đi theo ầm ầm một tiếng, hù cho đám quan binh nghi thức do hoàng đế phái tới tất cả đều sững sờ, thấy bọn họ đồng loạt cởi bỏ quan đái y bào, bên trong thình lình lại đều là một thân quần áo tang, ngay sau đó lại thấy bọn họ từ trong tay áo lấy ra

lụa trắng, nguyên một đám thắt ở trên đầu, sau đó theo sát sau lưng Yến vương, cũng không quay đầu lại, rầm rộ thẳng đến lăng tẩm Chu Nguyên Chương mà đi.

Các quan binh nghi thức Hoàng đế phái tới nghênh đón Yến vương đều đều hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao. An vương một thân triều phục long trọng mà hoa lệ, bộ dáng có phần không được tự nhiên, nhưng Tứ ca đã lên núi, An vương không thể làm gì được, đành phải nhanh chân đuổi theo, một đám hoàng tộc cùng thị vệ nghi thức thấy thể, cũng vội vàng đi theo phía sau, cùng một chỗ ùa lên trên.

Hai bên đường, sư tử, giải trĩ, lạc đà, đại tượng, kỳ lân, còn có tuấn mã tạc bằng đá trắng như tuyết, đều ở hai bên quỳ xuống, ở trên đường nghênh đón, yên lặng nhìn chu Lệ đang tiến về phía lăng tẩm Chu Nguyên Chương. Chu Lệ tiến độ càng lúc càng nhanh, bọn thị vệ Yến vương phủ phía sau chăm chú bám theo, An vương cùng các hoàng thất tông thân ở phía sau chỉ có thể vén áo bào mà chạy theo.

"Phụ hoàng, mẫu hậu! Phụ hoàng, mẫu hậu, đứa con bất hiếu Chu Lệ, đã về rồi!".

An vương Chu Doanh thở hồng hộc đuổi tới Bảo thành ở phía trước, đã thấy Chu Lệ quỳ ở trên đất, đang lên tiếng khóc lớn, thị vệ Yến vương phủ ở phía sau đồng loạt quỳ xuống, An vương vừa thấy tư thế như vậy, ngay cả hơi cũng không kịp thở, vội vàng cũng đuổi đi lên, bám sát Chu Lệ, quỳ rạp xuống ở trước mộ Chu Nguyên Chương cùng Mã hoàng hậu hợp táng, cũng dập đầu theo...

***

"Cái gì? Yến vương đi Hiểu Lăng! Hắn lại đi Hiểu Lăng!".

Chu Duẫn Văn sau khi nghe xong bẩm báo, sững sờ nhìn đám người Phương Hiếu Nhu, Hoàng Tử Trừng ở một bên, sắc mặt đầu tiên là đỏ lên, giống như giội cho một tầng máu gà, tiếp đó lại trở nên tái nhợt, gân xanh trên trán đều kéo căng lên, xem ra thật sự có chút làm cho người ta sợ hãi, Tiểu Lâm Tử công công ở một bên đứng hầu thấy vậy nhịn không được hai chân run rẩy.

Chu Duẫn Văn dùng sức vỗ ngự án một tiếng thật lớn, chấn đến bàn tay cũng tê rần, hắn trong cơn tức giận lại giống như cũng không có cảm giác, chỉ nghiêm nghị quát: "Khinh người quá đáng! Khinh người quá.

Đáng!”.

Đương nhiên con trở về kinh, đi tế tảo lăng tẩm tiên đế, cái này không sai! Nên vậy! Nhưng ngươi có cần vội vã như vậy hay không, ngươi là thần tử lại không đi gặp hoàng đế là ta trước, sau đó do ta là tôn tử cùng ngươi đi tế bái, cũng tốt cho người trong thiên hạ có một ấn tượng một chuyện nhà hòa thuận?

Đương kim hoàng đế ngươi còn chưa có nhìn thấy, trước hết đã chạy tới Hiếu Lăng! Ta đây một hoàng đế chất nhi rốt cuộc cho các ngươi bao nhiêu ủy khuất, Tề vương là như thể, Yến vương ngươi cũng là như vậy, các ngươi nguyên một đám vừa hồi kinh là chạy đi hướng về phía tiên đế khóc lóc kể lể oan khuất? Thật sự là khinh người quá đáng!

Chu Duẫn Văn trên mặt nóng bỏng, chỉ cảm thấy bản thân bị khuất nhục lớn lao, hoàn toàn đã quên lúc trước hắn không cho người ta là con trở lại kinh chịu tang, đối với người khác cũng là một loại khuất nhục như vậy.

Hiếu Lăng, trước mộ Chu Nguyên Chương cùng Mã hoàng hậu hợp táng, Chu Lệ than thở khóc lóc, khóc không thành tiếng mà nói: “Người làm chủ Trung Nguyên khi xưa, biên cương không vững, Thần Châu chìm nổi, Trung Nguyên hỗn loạn, chủng tộc đã muốn tiêu vong, may có phụ hoàng hợp thời quật khởi, quét sạch trang thổ, nhật nguyệt lại sáng, non sông tái tạo, khôi phục đại nghĩa, cải tạo giang sơn người Hán”.

Chu Lệ khóc rống nói: “Phụ hoàng à, người biết rõ gây dựng sự nghiệp khó khăn, giữ vững sự nghiệp lại càng khó, cho nên phong cho các con, phiên bình thiên hạ. Nhi thần được phụ hoàng ủy thác trách nhiệm, định phiên Bắc Bình, thủ ở nơi biên cương, tiếc nuối duy nhất là từ nay về sau không thể tận hiếu với phụ hoàng, từ xưa trang hiếu khó lường toàn, nhi thần chỉ có đem hiếu tâm tận trung với đất nước, ỏ qua thời thiếu niên vui chơi, đóng ở Bắc Bình, mấy bận lãnh binh càn quét Mạc Bắc, lo lắng hết lòng, không dám có sơ sẩy.

Chu Lệ lần khóc này, có thật, cũng có giả, muốn nói thật, đối với phụ thân cùng mẫu thân, hắn thật có cảm tình rất sâu, hôm nay đến trước phần mộ cha mẹ, loại bi thương là phát ra từ nội tâm. Đồng thời, hắn cũng là đang phát tiết sự ủy khuất, tâm tình bi phẫn. Ngoài ra, hắn cũng là cố ý khóc cho hoàng thân quốc thích, phần đông các thị vệ tùy tùng nghe, nhiều người nghe như vậy, tin tức nhất định sẽ truyền đi.

Mặc dù không có ai truyền, hắn cũng đã an bài người, sẽ đem tất cả phát sinh ở đây, kể cả

từng lời nói một của hắn rải đến đường lớn ngõa nhỏ. Giờ đây bên ngoài đã có lời đồn đãi nói hắn sớm có phản tâm, nói hắn ở trong vương phủ chế tạo binh khí, những lời đồn này trăm ngàn chỗ hở, cũng đã dần dần đưa hắn vào cục diện bất lợi, hắn hiểu rằng triều đình đang chế tạo dư luận, chờ dân tâm hướng về, sẽ đối với hắn đột nhiên hạ sát thủ, hắn hôm nay gây nên, đánh lên chính là một hồi dư luận tranh đoạt chiến.

Đám người An vương cùng quỳ gối ở một bên, khóc cũng không phải, không khóc cũng không phải, đành phải yên lặng cúi đầu, thỉnh thoảng lau lau khóe mắt, cũng không biết là thật khóc hay là giả khóc. Chu Lệ lại khóc đến càng không thể thu thập, hắn lấy tay lau nước mắt chảy xuống nói: "Nhi thần cũng biết, thiên đạo vô thường, nhân thọ có hạn, tiếc phụ hoàng đột nhiên ra đi, nhi thần cuối cùng không thể gặp mặt lần cuối, đến nay rất bi thương tiếc hận. Phụ hoàng à, nhi thần sao có thể nhận lấy đau xót này! Con ở tại Bắc Bình, mộng mị lớn vởn, nhớ mãi không quên, chỉ là không còn có cơ hội tận hiếu, con bất hiếu, nhi thần bất hiếu!".

Kế tiếp, Chu Lệ nói lại càng khiến cho các hoàng thân quốc thích này trợn mắt há hốc mồm, người người kinh hãi, rốt cuộc không cách nào ở đó cùng khóc lóc nỉ non, bởi vì Chu Lệ bắt đầu mắng chửi người. Nhưng mọi người quy ở đó, lấy Chu Lệ vị bối phận lớn nhất, tuổi tác lớn nhất, trong lúc nhất thời cũng không có người dám tiến lên ngăn lại hắn, chợt nghe Chu Lệ hùng hồn trần từ, trên núi non vắng vẻ, không người không nghe thấy.

Chu Lệ khóc xong Mã Hoàng hậu, chuyển đầu gối mặt hướng phương đông, hai tay chống đất, lại là một tiếng khóc lớn, lần này, hắn lại khóc tới Thái tử Chu Tiêu. Chu Tiêu khi làm Hoàng thái tử thì lâm bệnh qua đời, Chu Duẫn Văn sau khi đăng cơ, truy phong phụ thân Chu Tiêu làm Đại Minh Hưng Tông Hiếu Khang Hoàng đế, lăng mộ của hắn ở tại phía đông lăng mộ của phu thê Chu Nguyên Chương.

"Hoàng huynh à, tình thủ túc, bình sinh một người. Tứ đệ còn nhớ rõ, đệ đệ khi còn nhỏ, phụ hoàng chinh chiến bên ngoài, Tứ đệ nhỏ học không thầy, không thể thành tính, đều là huynh trưởng che chở dạy bảo, ta và huynh đệ người thân mật khăng khít, người có ân còn hơn là huynh đệ, cho tới nay nhớ tới hoàng huynh tráng niên mất sớm, thần đệ đều vô cùng đau đớn, một lời bi tình, hai hàng lệ nóng, thống khổ rơi nước mắt, khó nói nên lời...".

Chu Lệ thanh thanh huyết, chữ chữ lệ, khóc xong cha khóc lão nương, khóc xong lão nương khóc đại ca, một đám hoàng thân quốc thích vốn chỉ là phụ trách nghênh đón hắn trở lại kinh vẻ mặt cầu xin quỳ gối nơi đó, quỳ đến chân cũng đã tê rần, còn phải cùng hắn lo lắng chịu phạt.

***

Chu Lệ một trận khóc này, một mực khóc đến mặt trời chiều ngã về tây, hắn tình cũng thảm, hắn trạng cũng bi, quả thực không thua gì Mạnh Khương nữ khóc trường thành (*).

Về sau, những hoàng thân quốc thích kia thật sự không thể nhịn được nữa, chuyển hai đầu gối một chút lết về phía trước, lết đến bên cạnh An vương Chu Doanh, cùng hắn lặng lẽ thì thầm vài câu, đem Tiểu vương gia không có kinh nghiệm này nhắc nhở, vội vàng đứng dậy mời một đám hoàng thân tiến lên trước nâng Chu Lệ, mọi người khuyên giải một phen, Chu Lệ lúc này mới nữa ở nữa đi mà theo bọn hắn xuống núi, trên đường đi cẩn thận mỗi bước đi, vẫn rơi lệ không thôi.

An vương đem Chu Lệ đưa vào hoàng thành, hoạn quan nội vụ ti trong hoàng thành chạy đến nghênh đón, đám người An vương như trút được gánh nặng, lập tức giải tán, hoạn quan đưa Yến vương đưa đến Nhĩ phòng ở Đông Trực môn tạm thời ở lại. Trong đám người nghênh đón Yến vương vốn có tai mắt của Chu Duẫn Văn, Yến vương vừa mới đến ở tại Đông Trực môn, toàn bộ những lời có quan hệ hắn tại Hiếu Lăng khóc tế Thái tổ, khóc tế Mã hoàng hậu, khóc tế Hoàng thái tử Chu Tiêu, ngay cả một chữ cũng không thiếu đã đưa đến ngự tiền.

Chu Lệ bên kia vừa mới bước vào thùng tắm, chuẩn bị tẩy một chút gió bụi một đường bôn ba đến đây, đám người Hoàng Tử Trừng vẫn đang chờ ở trong nội cung cùng với Chu Duẫn Văn xem xong diễn văn khóc lăng một phen thống khoái đầm đìa kia của hắn, cầm lấy bài ghi lại những lời Chu Lệ nói kia, những người đang ngồi ở đây đều có thể tìm thấy chỗ của mình trong đó, từ Chu Duẫn Văn xuống dưới, tất cả mọi người như là lai dòng máu Phi Châu, mặt đều đen xì đi.

(*) Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương là một nhân.

Vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết ba ngày ba đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa tám trăm dặm Trường Thành, làm

sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay, tại quận Sơn Hải Quan thuộc địa cấp thị Tần Hoàng Đảo của tỉnh Hà Bắc có miếu thờ mạnh Khương Nữ.

"Phụ hoàng à, người thịnh đức hoằng thi, tri nhân thiện nhậm, ngoài bình trong an. Ngự vũ càn khôn, trong suốt ba mươi mốt năm, cho tới hôm nay, chính hòa nhân hưng, quốc thái dân an. Không ngờ phụ hoàng thi cốt chưa lạnh, trong triều liền có bọn giặc làm loạn, bọn chúng kéo bè kéo nhóm, đảo lộn thị phi, không ngừng đầu độc kim thượng, kìm chế bách quan, mưu hại phiên vương, phá vờ di chế của phụ hoàng...

An vương Chu Doanh nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng lại không dám ngăn lại, hù đến quỳ gối nơi đó, chỉ có thể lách cách phát run, Hạ Tầm nghe thấy ngôn từ lần này của Chu Lệ, không khỏi thầm giật mình, thầm nghĩ: "Yến vương đây là làm sao vậy? Hắn vừa trở lại kinh, đã mắng chửi đám người Phương Hiểu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, đây không phải tìm đường chết sao? Hắn không phải là cảm thấy như thế xuống dưới, duỗi đầu một đao, co đầu cũng là một đao, dứt khoát thống khoái muốn chết sao? Không đúng, trong lịch sử, hắn cũng không chết, chẳng lẽ sách sử ghi lại có sai sót, Yến vương từ nơi này đã muốn bắt đầu giả điên?".

Hạ Tầm đang trầm tư suy nghĩ, Chu Lệ lại càng mắng càng thống khoái, vị Vương gia này không hổ là nhân vật được tôi luyện trên chiến trường, giọng thật sự là khá lớn, cũng không cần microphone, đại khái là kiến trúc chung quanh "Bảo thành" vốn đã có tác dụng tụ âm, người người nghe được tinh tường.

Chợt nghe Chu Lệ chửi ầm lên nói: "Những đồ đệ gian nịnh này chỉ hươu bảo ngựa, lập bè kéo phái, giết hại trang lương! Phụ hoàng khi còn sống, nghiêm tại thần tử, rộng cùng dân chúng, chính là thủ pháp để giữ thái bình, Ngày nay những gian nịnh này cầm giữ triều chính, không tính báo quốc, chỉ lo luồn cúi, tiên hoàng khi còn, thì cũng không thể. Với sự sáng suốt oai phong của tiên hoàng, tiên hoàng ngày còn, đám giặc này như thế nào dám làm gì...".

Nói lời này dù chưa rõ rệt chỉ trích Chu Duẫn Văn, nhưng lại ngay cả hắn cũng mắng vào, An vương Chu Doanh sắc mặt tái nhợt, nhẹ nhàng kéo lấy ống tay áo của hắn, run giọng cầu khẩn nói: "Vương huynh, Vương huynh nói cẩn thận, Vương huynh nói cẩn thận".

Chu Lệ đại khái cũng đã mắng đủ, thanh âm dừng lại một lát, bỗng chuyển thành tiếng khóc bi thương, lại lần nữa nói: "Mau hậu à. Mau hậu người vốn đã chịu khổ, lâu ngày tích cho thể

nhược mệnh bạc, chưa từng hưởng phúc nữ nhân nhiều, thì đã qua đời. Người ta có câu mẫu từ tử hiếu. Mau đã từ như vậy, con sao dám xưng hiếu? Mau hậu ban cho con tính mạng, áo cơm, phẩm hạnh, giáo dưỡng. Con chưa từng tiến cho mẫu hậu một hạt cơm, từ mẫu cho con cơm ngày ba bữa, con chưa từng báo một chén canh? Ngày nay sinh tử cách tại hai giới, con muốn dưỡng mà phụ mẫu lại không đợi. Nhân sinh bi thống, bất quá cũng chỉ là như thế.

"Được, khóc xong phụ thân, cái này lại khóc sang mẫu thân" Những hoàng thân quốc thích kia mặt có sắc khổ, lặng lẽ nhìn lẫn nhau, đành phải tiếp tục cùng quỳ, cùng khóc.

"Mau hậu mất sớm, con định phiên Bắc Bình, thân hạn tha hương, mỗi khi tiết thanh minh vẩy nước quét nhà, chỉ có thể nhớ nhung, lại làm khó mà đặt một nhành cúc cho mẫu hậu. Ngày nay, con đã trở lại, con muốn khuyên can Hoàng Thượng, xa tiểu nhân, trừ gian nịnh, chính triều cương, nếu có thể thành công, nhi thần có thể cảm thấy phụ hoàng mẫu hậu trên trời có linh thiêng. Nếu là thất bại, con tất sẽ bị gian thần làm hại, năm thước dây dài, tiễn một đám trang hồn, xuyên qua âm dương, lại đến dưới gối mẫu hậu. Tại triều, không thể tận trang vì nước, con liền đi tới trước gối mẫu hậu mà tận hiếu".

An vương nghe được mồ hôi lạnh đầm đìa, thầm nghĩ trong lòng: "Sớm nghe nói tứ hoàng huynh võ công rất cao, quét ngang Mạc Bắc, lũ giặc kinh sợ, không thể tưởng được tứ hoàng huynh ngôn ngữ cũng như đao như kích, sắc bén bức người, nhưng... Chỉ cầu miệng lưỡi thì có ích lợi gì, tứ hoàng huynh đây không phải dẫn lửa thiêu thân sao?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 258

Thiên Hạ Có Kẻ Thích Danh

Chương 258: Thiên Hạ có kẻ thích danh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm đi vào cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ ti, chỉ trông thấy Chỉ huy Thiêm sự La Khắc Địch.

La Khắc Địch rất thanh nhàn, hắn vốn tưởng rằng tân đế sau khi lên ngôi, Cẩm Y vệ rất nhanh có thể mượn việc tước phiên một lần nữa quật khởi, nhưng mà đại nghiệp tước phiên nghiệp lớn một mực nắm giữ ở trong tay đám người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhu, những nho sinh này đối với cẩm Y vệ căn bản là không cùng cách nhìn, chỉ có bọn họ cần trợ thủ, lau cái mông, hoặc là khi có chút thủ đoạn bỉ ổi thật sự khinh thường làm, mới mượn dùng cẩm Y vệ một lát, ví dụ như lúc này đây bọn họ đã suy nghĩ ra một bài đồng dao rắm chó không kêu, phân phó cẩm Y vệ tiến hành truyền xướng.

Nhưng mà La Khắc Địch cũng không có cảm thấy uể oải, khi cẩm Y vệ gian nan nhất hắn cũng đã sống qua, huống chi là chút ngăn trở nho nhỏ trước mắt? Nhiều năm rèn luyện như vậy, La Khắc Địch tính cách sớm đã tôi luyện đến cực kỳ kiên nhẫn. Phụ thân hắn là một trong những người sáng lập ra cẩm Y vệ sớm nhất, hắn khi còn rất trẻ đã dấn thân vào cẩm Y vệ, cả đời này từ nay về sau cùng cẩm Y vệ một mực cột vào cùng một chỗ.

Vinh, chung vinh, Nhục, chung nhục.

Lý tưởng cùng tín niệm duy nhất của hắn, hay là mục đích sống của hắn, khiến cho hắn và phụ thân hắn phụ tử hai đời bởi vì đó mà phấn đấu: Cẩm Y vệ, có thể một lần nữa quật khởi.

Cơ hội là lưu cho người có chuẩn bị, hắn một mực chuẩn bị, hắn tin tưởng vững chắc, cơ hội này nhất định sẽ đến.

Thẳng đến khi Yến vương vào kinh, hy vọng của hắn rốt cuộc đã tan.

Vờ.

Trong chư vương, duy nhất có thể đối với hoàng đế có uy hiếp chính là Yến vương. Yến vương lại có thể ra chiêu ngu ngốc, tự mình vào kinh chịu chết đến đây. Tiến vào thành Nam Kinh. Yến vương chính là chim trong lồng, hoàng đế chỉ cần một đạo chiếu lệnh, hai ngục tốt đã có thể tùy ý bài bố Yến vương. Yến vương nếu như chết đi đơn giản như vậy, triều đình tước phiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tuy nói Ninh vương Chu Quyền lãnh binh nhiều năm cũng đối với triều đình có tính uy hiếp nhất định, nhưng Chu Quyền xa tại Liêu Đông, binh mã ở đó toàn bộ nhờ vào trong nước vận chuyển cấp dưỡng, chỉ cần Bắc Bình rơi vào trong tay triều đình, chặt đứt đường lương của Trữ vương, Trữ vương dù có trăm vạn dũng sĩ, cũng phải không chiến mà bại, căn bản không phải đối thủ của triều đình.

Cho nên, chỉ cần Yến vương vừa chết thì có ý nghĩa triều đình tước phiên đã đơn giản hơn nhiều, không còn có trở ngại trọng đại. Điều này cũng làm cho ý nghĩa, cẩm Y vệ không còn có khả năng quật khởi một lần nữa. Hắn có thể kế thừa sự nghiệp phụ thân, vì cẩm Y vệ chấn hưng mà trả giá cả đời, trong đó không thiếu rất nhiều bộ hạ cũ đối với cẩm Y vệ một lòng trang thành ủng hộ, nếu như khi bản thân còn sống không thể làm được, như vậy khi hắn đem phần trách nhiệm này giao lại, cẩm Y vệ còn có khả năng khôi phục không?

La Thiêm Sự luôn thích uống trà, rất ít uống rượu. Khi Hạ Tầm vào phòng, đã thấy La Thiêm Sự đang uống rượu, trên lò đang nấu nước, trên bàn lại bày biện rượu, La Thiêm Sự khuôn mặt như ngọc đã mang lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, hơi có chút mùi rượu.

Nhìn thấy Hạ Tầm tiến đến, hắn cầm chén rượu lên nhàn nhạt hỏi một câu: "Vì sao không đem đầu danh trạng ta chuẩn bị cho ngươi cho giao ra, lấy lòng tin của Yến vương?".

"Bởi vì không cần!".

Hạ Tầm ở trước mặt hắn khoanh chân ngồi xuống, thong dong nói: "Đại nhân, ty chức đến Bắc Bình, phát hiện Yến vương hôm nay đã là trông gà hóa cuốc, thần hồn nát thần tính đến

tình trạng tột đỉnh. Lúc này, ty chức nếu chủ động đầu nhập vào hắn, cử động liều lĩnh như thể, tất nhiên sẽ dẫn lòng nghi ngờ của hắn".

La Khắc Địch nâng chén uống một hơi cạn sạch, hơi nhướng hai mắt lên nói: "Ấu nữ bên cạnh ngươi kia, là Yến vương đưa tới?".

Hạ Tầm không chút nào kinh ngạc. Hắn sớm biết nếu như Tiêu Thiên Nguyệt đã trông thấy, nhất định sẽ bẩm báo La Thiêm Sự. Hạ Tầm thong dong cười cười đáp: "Vâng, Yến vương đối với ty chức thật có ý lôi kéo. Chỉ là, Yến vương tình cảnh hôm nay đã là rơi xuống rất thấp, người trong thiên hạ đều nhìn ra được, hắn cũng không trông cậy vào chút ít tiền tài nữ tử, có thể khiến cho ty chức vì hắn bán mạng, chỉ là hy vọng có thể hối lộ ty chức, khiến cho ty chức đối với hắn bớt chút ít khó xử, thay hắn nói vài câu lời có ích là được rồi.

Ty chức tuân đại nhân dặn dò, Yến vương đưa tới tiền tài nữ tử thì không chối từ. Thu chỗ tốt của hắn, khiến cho hắn an tâm, cảm thấy ta tồn tại đối với hắn là có ích vô hại, thành lập quan hệ thân cận, vậy là đủ rồi. Yến vương trước mắt không có ý phản, muốn tìm nhược điểm của hắn rất khó. Ty chức cho rằng, đã như thế, không bằng yên lặng theo dõi kỳ biến".

La Khắc Địch trong mắt có chút lộ ra vẻ thưởng thức, khen nói: "Rất tốt, nghịch mà khó lấy, thì thuận mà đợi biến, nghịch thuận tự nhiên, mới là đạo bất bại. Ngươi quả nhiên không có làm cho ta thất vọng, đại sự giao cho ngươi đi làm, là đúng".

Hạ Tầm hạ thấp người nói: "Đại nhân khích lệ, ty chức chỉ nghĩ đi theo đại nhân, làm một phen sự nghiệp lớn, tái hiện vinh quang của cẩm y vệ ta mà thôi".

La Khắc Địch ảm đạm thở dài nói: "Đáng tiếc. Chúng ta không có chuyện đại sự gì có thể làm, thiên không theo ta, Yến vương hắn lại có thể xuất ra chiêu ngu ngốc...".

La Khắc Địch hơi quay người, xuất thần nhìn bức cẩm Y Tùy Đế Xuất Dư Đồ trên vách tường mà hắn trân quý nhất, ngóng nhìn hồi lâu, mới buồn bã thở dài một tiếng, quay đầu lại nói: "Sau khi ngươi trở lại, theo Yến vương đi qua Hiếu Lăng? Yến vương khóc tể tiên đế, còn có tình hình gì khác không?".

Hạ Tầm có chút cau mày nói: "Vâng, Yến vương chỉ là tới Hiếu Lăng khóc tế tiên đế, vấn đề là, câu từ Yến vương tế điệu, hùng hồn kịch liệt, vô cùng bi phẫn, ty chức cảm thấy, hắn lần này bất kể hậu quả mà phát tiết, chỉ sợ sẽ đưa tới họa sát thân cho hắn".

La Khắc Địch cười cười, trầm giọng nói: “Hắn chỉ cần đến đây, đó chính là họa sát thân. Tại Hiếu Lăng lên nói chút ít gì đó, hoặc là cái gì cũng không nói, có gì khác nhau đâu? Hắn nói những lời gì?”.

Hạ Tầm liền đem quá trình Yến vương khóc lăng cẩn thận thuật một lần, những lời Yến vương nói ra Hạ Tầm cũng không thể nhớ rõ tinh tường không thiếu một chữ, nên chỉ đem đại ý đối với La Khắc Địch nói một lần, La Khắc Địch hai tay đặt trên đầu gối, lẳng lặng lắng nghe, đợi Hạ Tầm nói xong, La Khắc Địch chân mày cũng nhẹ nhàng cau lên.

Hạ Tầm không có thúc giục, làm theo như hắn, hai tay đặt trên đầu gối, lẳng lặng chờ đợi, La Khắc Địch dùng ngón tay khẽ gõ đầu gối, hồi lâu, chân mày đột nhiên khẽ động, nhẹ nhàng “A” một tiếng, chợt nói: “Kế sách hay, tâm cơ thật tốt!”.

Hạ Tầm vội hỏi: “Đại nhân có phát hiện gì?”.

La Khắc Địch trên mặt lộ ra thần sắc như trút được gánh nặng, lại trở về phong độ ung dung ưu nhã như ngày xưa. Hắn mỉm cười lấy ra hai cái chén, nhấc ấn nước trên lò, một tay phất ống tay áo, một tay nhấc chén trà, như chuồn chuồn điểm nước đem hai chén trà rót đầy, tự lấy một ly, nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó nhấp một ngụm nho nhỏ, hơi nhắm hai mắt, lộ ra thần sắc say mê.

Hạ Tầm có chút nghiêng thân, lẳng lặng chờ hắn chỉ điểm mê tâm, cái hớp trà này sau khi nhấm nháp trong miệng một phen, nhẹ nhàng nuốt xuống bụng, La Khắc Địch mới ha hả cười nói: “Yến vương về kinh, vốn có thể nói là hung hiểm đến cực điểm”.

Hạ Tầm gật đầu nói: “Không sai, đó là cửu tử nhất sinh, hắn lại thật đến đây, ty chức một mực nghĩ mãi mà không rõ, hắn tại sao lại to gan như vậy”.

La Khắc Địch mỉm cười nói: “Ngươi sai rồi, không phải cửu tử nhất sinh, mà là thập tử vô sinh. Yến vương vốn là nhất định có đến mà không có về, nhưng Yến vương tự dồn vào tử địa, hôm nay ngược lại có sinh cơ”.

Hạ Tầm là thật không có nghĩ rõ ràng đạo lý trong đó, bất kể nói thế nào, hắn kiếp trước chỉ là một cảnh giáo sinh phổ thông, phối hợp cảnh sát mà làm nằm vùng, có chút tri thức cùng kinh nghiệm công tác chuyên nghiệp mà thôi. Đối với lịch sử đại thể, hắn cũng có đọc qua một ít sách vở mà có một chút rõ ràng.

Nhưng mà đối với nhân tâm nhân tính, hoạn trường phong vân, hắn hiểu tuyệt đối so không được với La Khắc Địch, thậm chí so ra kém rất nhiều người làm quan thời đại này, đối với nắm chắc nhân tâm nhân tính, tại chế độ này còn xa mới hoàn thiện bằng thời hiện đại, người làm quan niên đại này so với người hiện đại cao minh hơn một bậc, Hạ Tầm còn cần không ngừng học tập cùng tôi luyện.

La Khắc Địch thấy hắn không rõ, liền chỉ điểm nói: "Yến vương bắc đến, nếu như trông cậy vào Hoàng Thượng sẽ nhớ thúc cháu tình mà bỏ qua cho hắn, vậy mười phần sai rồi. Hắn ngày xưa kết giao nhân mạch, lập nhiều chiến công, trong sạch không chê vào đâu được, tất cả đều không là vấn đề, Hoàng Thượng chỉ cần muốn ép hắn, nhất định sẽ có biện pháp.

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Hắn duy nhất có thể cậy vào, chỉ có công luận".

"Công luận?".

"Không sai, Yến vương chưa đến nơi, tin tức đã truyền khắp đại giang nam bắc. Yến vương sau khi đến Kim Lăng, lại đi quanh thành nửa vòng, dẫn tới người toàn thành chú ý, sau đó liền giống trống khua chiên chạy tới Hiếu Lăng, các loại hành vi này, chỉ có một mục đích, chính là khiển triều dã tất cả mọi người chú ý, trở thành một điểm chú ý nhất của công luận.

Hoàng Thượng có thể không quan tâm Yến vương hắn có phải là oan uổng hay không, nhưng lại không thể không thèm để ý tới công luận.

Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhu những người này, càng là nhân vật xem danh tiết hơn tính mạng, bọn họ có thể không quan tâm tính mạng tiền đồ bản thân, lại không thể để cho danh dự của mình bị vấy bẩn, bị người chỉ chỉ điểm điểm, nói ba chỉ bốn".

Thấy Hạ Tầm nghe đến tập trang tinh thần, La Khắc Địch tiếp tục nói: "Chu vương, Tề vương, Đại vương bị phế, giữa vua và dân đã có chút ít nghị luận bất bình, đây là do đám người Tề Thái, Hoàng Tử Trừng nóng lòng cầu thành công đã tạo thành hậu quả xấu. Hoàng đế vừa mới đăng cơ, tuổi trẻ tầm nhìn cạn, những vị đại nhân này cũng vừa mới thượng vị, căn cơ không tốn sức, cho nên hầu như mỗi một bước đi, mỗi một câu nói, đều phải xem phản ứng của dân gian là là khen hay là mắng.

Nếu như bọn họ không thích danh thì thôi, nhưng mà những vị đại nhân này đều cực kỳ yêu quý bộ cánh của mình, trong dân chúng có một chút bất bình nghị luận, đã làm cho bọn họ có

chút như đứng trong đống lửa, Yến vương huy động nhân lực khóc tế tiên đế như thế, chỉ trích bọn họ là kẻ gian nịnh, tất nhiên là để cho dân chúng để mắt tới, tất cả mọi người sẽ trừng to mắt mà nhìn, xem hắn sẽ rơi vào kết cuộc gì, sẽ có như lời hắn khóc tế tiên đế hay không, bị gian nịnh làm hại. Ngươi nói đám người Hoàng Tử Trừng sẽ chịu nhận lấy cái danh gian nịnh này cho mình sao?".

Hạ Tầm có chút không dám tin tưởng, lường lự nói: "Chỉ như vậy? Đám người Hoàng đại nhân trăm phương ngàn kế, một lòng muốn diệt trừ Yến vương, hôm nay Yến vương tự mình đưa tới cửa, dễ dàng có thể đem hắn trừ đi, đám người Hoàng đại nhân... Bọn họ sẽ vì lo lắng một chút khen chê của dân chúng mà bỏ mất cơ hội tốt này sao?".

La Khắc Địch nhịn không được cười lên: "Buồn cười sao? Ta cũng cảm thấy buồn cười, nhưng ngươi không nên cảm thấy kỳ quái, ngươi là tủ tài, đệ tử danh giáo, thánh nhân không phải dạy bảo các ngươi nói danh tiết nặng như núi sao. Mạnh Tử viết: Người thích danh, có thể nặng hơn cả quốc gia! Những vị đại thần này, là không muốn làm cho mình dính vào một tia vấy bẩn, mà như vậy, chỉ sợ Yến vương lần này đi tới, thật có thể toàn thân trở ra!".

Hạ Tầm trong lòng có chút khẽ động, vội vàng thử nói: "Vậy... Chúng ta làm như thế nào? Có cần bẩm báo Hoàng Thượng, hoặc là nhắc nhở các vị đại nhân, để tránh trúng kế hay không?".

La Khắc Địch mỉm cười, nhấc bình trà lên, đem chén trà chậm rãi đổ đầy, lời chứa huyền cơ nói: "Gấp cái gì, muốn nấu một bình trà ngon, hỏa hầu không đến, thì không được.

Ngươi quá môn, không cho phép cùng ta hưởng".

Tạ Vũ Phi gấp lên, trừng mắt hạnh nói: "Dựa vào cái gì mà nói ta không được, ngươi làm một, ta tố mười lăm!".

Bành Tử Kỳ ha ha cười nói: "Ngươi có được không đó?".

Tạ Vũ Phi liếc nàng một cái nói: "Cái này không cần ngươi quan tâm" Nàng con mắt xoay chuyển, giảm thấp giọng xuống, nhỏ giọng nói: "Ta cho ngươi biết nha, nữ nhi gia là thân có đà cốt, trời sinh có thể thích ứng... Thích ứng... Khụ, dù sao cái này cùng luyện võ hay không cũng không có quan hệ gì".

Bành Tử Kỳ hiếu kỳ nói: "Thật giả, nghe ai nói vậy?".

Tạ Vũ Phi ườn ngực nói: "Đó là đương nhiên, sư phụ ta nói".

Bành Tử Kỳ tấm tắc thở dài nói: "Sư phụ của ngươi thật là, loại sự tình này cũng dạy cho ngươi, mẹ ta cũng không dạy ta cái gì.

Mấy ngày này Hạ Tầm rời đi, Tạ Vũ Phi khi rảnh lại tới đây cùng Bành Tử Kỳ nói chuyện phiếm nói chuyện, hoặc là cùng đi vào khu náo nhiệt trong thành Kim Lăng mua sắm chút ít đồ dùng của nữ nhi gia.

Hạ Tầm trước khi đi, đã dặn dò trong nhà bán của cải gia sản lấy tiền mặt, Tiếu Quản sự đối với những an bài cổ quái này của Thiếu chủ nhân luôn có chút ít cảm giác như lọt vào trong sương mù không rõ gì cả, mắt thấy nhà mình mua hơn mười mẫu ruộng tốt nhất đã tới mùa thu hoạch lớn, Tiểu Quản sự rất là đau lòng, nhìn cái an bài này, hắn cân nhắc thiểu gia lại muốn dọn nhà, nhìn sang nhà cửa vừa mới xây xong, càng không nỡ từ trong đáy lòng, cho nên Bành Tử Kỳ tuy phân phó xuống, hắn lại nhùng nhằng một mực không chịu tìm người xử trí.

Về sau vẫn Tạ Vũ Phi đối với hắn nói, thiếu gia nhà bọn họ làm là cẩm.

Y vệ phái đi, có khi khó tránh khỏi phải phụng chỉ lệnh triều đình làm chút ít chuyện quan trọng cơ mật không nên bị người khác biết được, cho nên chỉ để ý dựa theo thiếu gia phân phó mà đi làm là tốt rồi, thiếu gia giờ đây làm là quan, làm nhiều chuyện đại sự, tương lai mới có thể làm đại quan, đến lúc đó Dương gia càng có thể bật hơi nhướng mày, làm rạng rờ tổ tông, cần gì phải không phóng khoáng như thế, Tiếu Quản sự lúc này mới theo lời xử lý.

Hạ Tầm sau khi trở về, ngoại trừ một tòa nhà này, các sản nghiệp khác đã bất tri bất giác lặng lẽ xử lý xong, Tạ Vũ Phi là hạng người tính toán tỉ mỉ, Hạ Tầm dù chưa đối với nàng nói qua rõ ràng rốt cuộc muốn ra chuyện gì, nàng từ trong giọng nói của Hạ Tầm lại suy đoán ra, triều đình chỉ sợ sẽ có sự tình rất trọng đại phát sinh, mà còn trọng đại đến mức nhà tại đế kinh, lại phải bán đi gia sản, đổi thành của nổi, chỉ sợ sẽ là một hồi rung chuyển lớn.

Hạ Tầm tuy chức vị không cao, nhưng thân ở đầu mối, có thể được tin tức cơ mật như vậy cũng không phải là hiếm có, nàng là một cô nương vô cùng có quyết đoán, dứt khoát đem tất cả sản nghiệp của cải nhà mình có thể bán lấy tiền mặt cũng đều bán đi, còn thông báo cho sư phụ. Đến khi tất cả gia sản của cải có thể xử trí đều bán lấy tiền mặt sạch sẽ, Tạ Vũ Phi lại dùng phương pháp chợ đen, đem tiền giấy đều đổi thành vàng bạc.

Triều đình là không cho phép vàng bạc lưu thông, nhưng mà một khi gặp loạn thể, tiền giấy tất nhiên sẽ giảm giá trị, trước kia triều đình cục diện chính trị khi rung chuyển, tiền giấy nhiều ít cũng đã có lúc không hề đáng giá, Tạ Vũ Phi cơ linh liền đem tiền giấy đều đổi thành vàng bạc, còn khuyên Bành Tử Kỳ cũng làm như vậy.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 259

Buổi Sáng Chờ Mong

Chương 259: Buổi sáng chờ mong

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Trong thư phòng nhỏ của Hạ gia, ánh sáng của ngọn đèn nhỏ như hạt đậu.

Tạ Vũ Phi cùng Bành Tử Kỳ đang ở dưới đèn bận rộn.

Bành Tử Kỳ đem một cái hộp gỗ đóng lại, nói: "Đếm hai lần, cái hộp này tổng cộng là một trăm xâu".

Tạ Vũ Phi cầm bàn tính lách cách một hồi, trong miệng còn nói lẩm bẩm: "Một trăm xâu, một xâu một lượng, một lượng vàng tính năm lượng bạc, một lượng bạc tính một ngàn hai trăm sáu mươi văn.

Tạ Vũ Phi ngón tay búng như bay, người xem hoa mắt, đợi nàng tính toán xong, liền như một con tiểu hồ ly ăn vụng gà hắc hắc cười gian rộ lên: "Thế nào, ta không đoán sai chứ, khi vừa đổi thành vàng một lượng bạc vẫn vậy, chúng ta là một ngàn lẻ năm mười văn đổi một hai, giờ đây trên thị trường là một ngàn hai trăm sáu mươi văn là một lượng bạc, trong chợ đen thì càng cao hơn, lúc này mới vài ngày, chúng ta ít nhất đã có sáu trăm xâu".

Bành Tử Kỳ trợn tròn mắt nói: "Thật giả? Chỉ mới vài ngày, ông trời ơi, so với một năm thu hoạch của những mảnh ruộng tốt nhất của nhà chúng ta kia còn kiếm được nhiều hơn".

Tạ Vũ Phi dương dương đắc ý nói: "Bản cô nương xuất mã, còn phải nói".

Bành Tử Kỳ mừng rờ nói: "Thật tốt quá, cảm ơn nha, ngươi thật là tài thần của nhà chúng ta, theo ta thấy, ngươi làm chưởng lý trướng phòng nhà chúng ta được đó".

Tạ Vũ Phi giận liếc nàng nói: "Này, ngươi thật là có ý định, lấy ta làm cây tiền của nhà các người sao?".

Bành Tử Kỳ cười nói: "Cái gì mà nhà của ngươi nhà của ta, chờ ngươi tháng tám Trung thu là sẽ quá môn, chúng ta chính là người một nhà".

Nàng ôm lấy đầu vai Tạ Vũ Phi, lắc lắc nói: "Được không? Được không? Ta quản lý trướng quản đến đầu cũng đau cả lên, sau này cái việc này cứ giao cho ngươi đi, có thủ đoạn như của ngươi, ta xem tướng công cũng không cần làm quan nhân khổ cực như vậy, cả ngày bên ngoài bôn ba lao lực, người một nhà chúng ta chỉ để ý ngồi xuống tùy tiện ăn, tùy tiện uống, một đời một thế đều hưởng thụ vô cùng...

Tạ Vũ Phi là không tập võ công, Bành Tử Kỳ khí lực lại lớn, bị nàng dưới sự vui mừng không biết nặng nhẹ dao động một hồi, dao động đến choáng váng, cái eo nhỏ cũng đều muốn gãy, vội vàng gọi to: "Dừng tay, dừng tay, cứ tiếp tục lắc nữa, trướng phòng tiên sinh nhà của ngươi sẽ bị ngươi hành hạ chết đó".

"Ha ha! Vậy là ngươi đáp ứng rồi?".

Bành Tử Kỳ ha ha cười, lúc này mới buông Tạ Vũ Phi ra, hướng về phía nàng giả trang mặt quỷ, dán sát lỗ tai nàng cười hì hì nói: "Nhìn thân thể của ngươi kìa, quá mềm yếu, như vậy sao được, hắn rất lợi hại đó, đến lúc đó ngươi...".

Bành Tử Kỳ ríu rít một phen, Vũ Phi nghe được nóng mặt tim đập nhanh, vội vàng che lên lỗ tai nói: "Đi đi đi, ta không nghe, thật không biết xấu hổ, chuyện gì cũng dám nói".

Bành Tử Kỳ nói: "Ai da da, ngươi có xấu hổ thì xấu hổ đi, tốt, chờ.

Bành Tử Kỳ khuyết điểm nhà mình tự mình biết, hiểu rằng tại phương diện quản lý tài sản này, bản thân dốt đặc cán mai, qua Trung thu, Tạ Tạ chính là người trong nhà, nói như vậy tuyệt sẽ không muốn hại tướng công, liền dựa vào chủ ý của nàng, đem tài sản Dương gia cũng đổi thành vàng, Hạ Tầm lúc trước muốn bán gia sản của cải lấy tiền mặt, cũng không có nghĩ đến như vậy, lại không ngờ đến hắn không nghĩ, thì đã có Tạ Vũ Phi đến thay hắn nghĩ.

Hôm nay Yến vương về kinh, nghi trượng đi vòng nửa thành, sau đó thẳng thế Hiếu Lăng tế tổ, động tình lớn như vậy, toàn thành đều ở nghị luận, Tạ Vũ Phi tất nhiên cũng sẽ nghe được, Yến vương đã trở lại, Hạ Tầm tất nhiên cũng sẽ trở về, cho nên nàng sớm đi tới nhà Hạ Tầm. Nhưng đồ ăn đã sớm đã làm xong, Hạ Tầm lại còn một mực không thấy bóng dáng, hai người liền đến thư phòng nhỏ, tính toán trướng vụ trong nhà.

Hai nữ hài nhi đang nói chuyện, trong sân im ắng đột nhiên truyền ra một tiếng thét với tần suất cao, Bành Tử Kỳ cùng Tạ Vũ Phi liếc nhau, từ trong mắt của đối phương đều thấy được một tầng vui mừng, Bành Tử Kỳ bật thốt kêu lên: "Hắn đã trở về!".

Tạ Vũ Phi trong mắt cũng đầy nụ cười: "Nhất định là hắn!".

***

Vẫn là lâm triều, quan văn đi Tả Dịch môn, võ quan đi Hữu Dịch môn, văn võ bá quan nối đuôi nhau mà vào, thoạt nhìn tựa như cùng ngày cũng không có gì khác nhau, nhưng mà các thị vệ cùng nội thị cung đình rất nhanh liền phát hiện, tựa như có một chút khác biệt.

Đó là, hôm nay đội ngũ vào triều rất nhiều, cực kỳ đồ sộ. Những huân khanh quốc thích ngày thường đến cũng không thèm đến kia, đã không có tiền đồ gì để phát triển, bởi vậy thường xuyên cáo bệnh ở nhà, các vị cao quan kia đúng là không thiếu một ai, chỉ cần có thể bò được lên, tất cả đều đến đông đủ, mắt thấy đội ngũ những quan viên tóc trắng xóa, đi đứng run rẩy liên lụy đến tốc độ tiến lên của mọi người, thật sự là làm cho người ta nóng một.

Yến vương Chu Lệ hôm qua tại Hiểu Lăng náo động một ít, lúc chạng vạng tối đã truyền khắp cả thành Nam Kinh, vương hầu tướng tướng, sĩ nông công thương, không người không biết. Có người bởi vậy mắng hắn khi quân phạm thượng đại nghịch bất đạo, cũng có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, khen hắn không hổ là đứng đầu chư phiên Đại Minh, rốt cục bênh vực lẽ phải nói ra lời nói trong lòng của mọi người, tóm lại có bao có biếm, đều nghị luận.

Hôm nay hắn muốn thượng triều kiến giá, ai mà không muốn đến xem kết quả, đây chính là một đại sự đầu tiên trong Kiến Văn nguyên niên.

Tia nắng ban mai phương đông còn chưa rõ, nội thị bắt đầu trước, văn võ bá quan, vương hầu công khanh theo thứ tự qua cầu, đến dưới thềm son Phụng Thiên môn mà dừng lại, hai bên trái phải chiêng trống nổi lên, trên điện các Thiên Vũ Tướng quân đều ăn mặc thiết giáp trụ đứng lớp lớp, ở sau tả hữu văn võ bá quan là các Giáo úy cầm y cầm đao đứng, đẳng đẳng sát

khí.

Các văn võ bá quan phát hiện, hôm nay hoàng đế bài trí nghi thức, là nghi thức đại triều hội, hôm nay cũng không phải là lúc đại triều hội, trong lòng đều rõ ràng bộ dạng trận trượng này chính là bày cho Yến vương xem, những quan viên quen thân với nhau tuy không dám châu đầu ghé tai, nhưng mà dùng ánh mắt để trao đổi những ý kiến ở trong lòng.

Các văn võ bá quan hôm nay tới được đủ như vậy, cũng không phải đều là thay Kiến Văn đế giữ thể diện, cũng không phải đều là đến xem náo nhiệt, theo lý thuyết mà nói, bọn họ cũng có chủ trương chính trị của chính mình, có người tán thành Chu Duẫn Văn tước phiên, có người tán thành Chu Nguyên Chương xây phiên, có người tán thành tước phiên nhưng mà không tán thành thủ đoạn tước phiên của Chu Duẫn Văn, còn có người là cùng Yến vương Chu Lệ riêng có giao tình, trong lòng có chút suy nghĩ muốn bênh vực hắn, càng có rất nhiều huân thích võ tướng môn đối với Kiến Văn đế từ khi đăng cơ đến nay một loạt cử động ức võ giương văn lòng mang bất mãn, ngóng trông Yến vương vì mọi người ra một ngụm ác khí, các quan lại đều có tâm tư, đều chờ đợi một màn "vương gặp hoàng" này.

Nhã nhạc khởi lên, hoàng đế đến ngự cửa, văn võ bá quan lập tức tinh thần đại chấn, lực sĩ cẩm Y vệ giương năm cái ô, bốn quạt tròn, sau khi đi lên thì đứng lại, Nội sử hai người, một người cầm ô, một cầm quạt đứng hai bên. Kiến Văn đế thần sắc nghiêm túc, cất bước lên ngai, Hồng Lư tự xướng nhập ban, văn võ bá quan ngay lập tức tiến lên tham bái hoàng đế, ba lần hô vạn tuế đinh tai nhức óc.

Y theo trình tự vào triều, đầu tiên nên do quan viên Hồng Lư tự đối với Hoàng Thượng bẩm báo những quan viên từ bên ngoài vào triều trong hôm nay, những quan viên này lúc này đều ở bên ngoài Ngọ Môn, bình thường trừ khi là quan viên quan trọng, nếu không hoàng đế cũng không gặp, chỉ cần hoàng đế ứng một tiếng: "Biết rồi", đều có nội thị đi truyền chỉ, những quan viên đợi ở Ngọ Môn kia liền ở bên ngoài Ngọ Môn làm lễ năm bái ba dập đầu, sau mới có thể nên làm gì thì đi làm cái đó. Sau đó, trên điện Kim Loan sẽ tiến vào phần quan trọng nhất trong mỗi ngày lâm triều: Tấu sự.

Nhưng mà hôm nay các văn võ bá quan cũng không có chuyện gì quan trọng đợi tấu, coi như là có, cũng đều trước đặt sang một bên, ai mà chọn vào hôm nay hướng về phía hoàng đế tấu sự, lập tức sẽ trở thành công địch của toàn dân: Ngươi còn có một chút nhãn lực hay không!

Ở trong lòng tất cả mọi người, hôm nay trên triều đình duy nhất chỉ có một đại sự quan trọng nhất, chính là Yến vương Chu Lệ triều kiến Kiến Văn hoàng đế.

Quan viên Hồng Lư tự dựa vào lệ đầu tiên xuất ban, tấu nói: "Hoàng Thượng, hiện có Bắc Bình Yến vương phụng chỉ về triều, giờ đây ở bên ngoài Ngọ Môn đợi gặp".

Văn võ quần thần nhìn không chớp mắt vị hoàng đế trẻ tuổi ngự ở trên kia, chỉ thấy hắn hai má hơi căng ra, sau đó lạnh như băng nói ra bốn chữ: "Tuyên hắn yết kiến!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 260

Ngươi Muốn Mặt Mủi. Ta Sẻ Đánh Vào Mặt Mủi

Chương 260: Ngươi muốn mặt mủi. Ta sẻ đánh vào mặt mủi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Yến vương muốn thượng triều!

Văn võ bá quan phải dậy sớm, một mực chịu đựng đến giờ nhất thời tinh thần chấn động.

Ngày hôm qua Yến vương khóc lăng mắng giá, đã đem Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, Phương Hiếu Nhu một đám người tâm phúc của hoàng đế ngay mặt mà chửi mắng, những người cùng bọn họ chính kiến bất đồng dĩ nhiên là vỗ tay khen hay, các quan viên cùng trận tuyến với bọn họ thực sự cũng không có gì để nói, một số người trong đó thoạt nhìn có chút hả hê.

Có đôi khi, một người đã chết, người khác mới vui lòng dùng bất luận ngôn từ buồn nôn gì đến tán tụng ngươi, dù sao đem một người chết nâng cao đến đâu, cũng sẽ không xâm phạm đến quyền lợi của hắn. Ngược lại, cho dù hắn với ngươi cùng một trận doanh, nhưng ngươi nếu như còn sống, vậy ngươi cùng hắn sẽ tránh không được quan hệ cạnh tranh, hắn đối với ngươi cũng tuyệt sẽ không khẳng khái hào phóng như đối với một người chết.

Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, Phương Hiếu Nhu hôm nay nghiễm nhiên chính là ba Tể tướng đương triều, quyền lực địa vị áp đảo lục bộ Cửu khanh, trên văn võ cả triều. Nhưng chỉ nửa năm trước kia, ngoại trừ một Tề Thái thân là Binh Bộ Thị Lang, xem như một quan viên cao cấp ra, mấy người còn lại đang ở đâu? Hôm nay lại trong nháy mắt, bọn họ đã dẫm lên trên đầu tất cả mọi người, muốn nói những quan viên đứng dưới này đối với bọn họ mỗi người đều vui lòng phục tùng, đó là không có khả năng.

Trên ngự tọa, Chu Duẫn Văn sắc mặt có điểm phát xanh, trong phẫn nộ, chờ mong, còn mang theo chút ít khẩn trương, tuy nói hắn đã bắt ba thúc phụ, nhưng ngoại trừ Tề vương, hai thúc phụ khác hắn căn bản không có gặp mặt bất ngờ, mà Tê vương không những không có uy vọng cùng tư lịch như Yến vương, mà cũng không phải là gặp mặt ở trước mặt văn võ bá quan như vậy.

Dùng tuổi cùng lịch duyệt của Chu Duẫn Văn, hắn còn làm không được hỉ nộ không hiện ra sắc, sau khi lạnh lùng nói một tiếng tuyên Yến vương yết kiến, Chu Duẫn Văn eo lưng liền vô ý thức hướng long ỷ dựa vào một chút, tựa như là muốn tìm đến một điểm dựa. Nhìn hắn như vậy, trước mặt tựa như đã không còn tâm kế nào, tựa như hắn hôm nay vào triều, cũng chỉ vì một chuyện triều kiến Yến vương này. Hồng Lư tự vừa thấy, liền thức thời lui xuống dưới, cả điện Kim Loan lặng ngắt như tờ, người người đều chờ Yến vương tiến đến.

Phương Hiếu Nhu có chút nhíu mày, cảm thấy Hoàng Thượng có chút thiếu kiên nhẫn, tựa như có chút mất uy nghi đế vương, nhưng mà hiện tại không khí trên điện mười phần áp lực, cũng không phải lúc thích hợp khuyến giải, hắn chỉ phải đứng ở tại vị trí, suy nghĩ lát nữa chất vấn Yến vương như thế nào, truy cứu hắn tội mạo phạm quân vương.

Yến vương đến, sải bước mà đến.

Yến vương ăn mặc y phục làm bằng da, trên người một cái sa bào đỏ thẫm không vân, vạt che gối cùng bào phục màu sắc giống nhau, huyền ngọc câu một đôi, đầu đội Cửu Phùng Triều Quan, dãi mũ kéo bó dưới hàm, theo bước chân của hắn có chút rung động, văn võ cả triều đồng loạt nhìn lại, Yến vương nhìn không chóp mắt, long hành hổ bộ, ngang nhiên thẳng thế đi lên trên cung vàng điện ngọc, đến dưới bậc, hướng lên Kiến Văn đế đang ngồi ngay ngắn cúi đầu vái chào, trầm giọng nói: "Thần Chu Lệ, ra mắt Hoàng Thượng!".

"Oành" một tiếng, cả điện như ồ lên, ai cũng không ngờ rằng, Yến vương hôm qua tại Hiếu Lăng tế tổ, nói chút ít lời mạo phạm quân thượng thì thôi, tốt xấu còn có thể nói là thương tâm qua mức mà quên mất bản thân, hôm nay ở trên triều đường, trước văn võ cả triều, hắn cũng dám đứng mà không quỳ, không làm lễ nhân thần.

Chu Duẫn Văn vốn đang áp cơn tức muốn đợi Yến vương khi quỳ xuống kiến giá mới vỗ án khiển trách hắn khi quân ngây ngẩn cả người, đối mặt hành vi Chu Lệ ngạo mạn vô lễ như thế, hắn trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết làm sao, không khỏi cầu viện nhìn về phía sư phụ mình. Hoàng Tử Trừng cũng bị hành động của Chu Lệ làm tức giận không nhẹ,

nhưng hắn còn không có kịp phản ứng, Ngự Sử Tằng Phượng Thiều giám sát bách quan phong kỷ đã đứng dậy, nghiêm nghị quát lên: "Yến vương đăng điện không bái, mắt không có quân thượng, có biết đây là tội đại bất kính không?".

Yến vương ngày hôm qua tại Hiếu Lăng cử động náo lớn như vậy, đã làm cho hôm nay bách quan đều tới, xông ra một hồi phong ba càng lớn, nào đâu sợ hắn chỉ trích, Chu Lệ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi là người nào?".

"Giám sát Ngự Sử Tằng Phượng Thiều!".

Tằng Phượng Thiều thanh sắc đều lắc bén nói: "Thần hôm nay là Ngự lại phong kỷ giam sát trên điện, điện hạ đăng điện không bái, mắt không có quân thượng, thần tại chức sao có thể để cho điện hạ vô lễ như thế!".

Chu Lệ ngửa mặt lên trời cười, trách mắng: "Bản vương cùng hoàng thượng có gia sự muốn nói, ngươi chớ có cùng bản vương làm ồn, lui ra một bên!".

Tằng Phượng Thiều lạnh lùng nói: "Đây là kim điện, có gia sự gì có thể nói!".

Chu Lệ trợn mắt trừng, lạnh lùng nói: "Gia sự Hoàng đế, chính là quốc sự!".

Tằng Phượng Thiều có chút cứng lại, còn chưa nghĩ ra tìm từ, Chu Lệ đã xoay người, hướng về phía Chu Duẫn Văn cất cao giọng nói: "Thần cũng không phải không biết lễ nhân thần, thần kiến giá không bái, thực bởi vì trong lồng ngực tràn đầy khí bất bình, bái không xuống được".

Chu Duẫn Văn môi mấp máy, lúng túng đang không biết nên để cho Chu Lệ nói nữa hay không, thì Chu Lệ đã thẳng thắn, hướng về phía hắn hỏi: "Thần lần này vào kinh, là muốn ngay mặt hỏi bệ hạ, bệ hạ là muốn đem các vị thúc phụ chém tận giết tuyệt thì mới an tâm sao!".

Một câu nói này vừa ra khỏi miệng, trên đại điện tiếng ồn ào thoáng cái đã không thấy, tình lặng đến phảng phất rớt xuống một cây châm đều có thể nghe được tinh tường, Chu Lệ hai tay nắm lại, nghiêm nghị nói: "Thần Chu Lệ, hiện tại đang ở ở đây, nếu như Hoàng Thượng muốn thần chết, chỉ cần một đạo khẩu dụ, thần lập tức đâm vào bàn long trụ chết ngay tại đây!".

Chu Duẫn Văn choáng váng, hắn là muốn đùa giờn lưu manh, nhưng lại không chịu để cho người ta nói hắn là lưu manh, bị Chu Lệ ngay mặt vạch mặt như vậy, trong lúc nhất thời da mặt

trướng đỏ lên, trong đỏ có tím, càng thêm nói không ra lời. Hắn từ nhỏ đã làm Hoàng thái tôn, ai dám đối với hắn nói như vậy, cái khẩu tài này nếu không được rèn luyện, thì tuyệt đối không có khả năng gọn gàn, bộ dạng tình hình này rơi vào trong mắt văn võ bá quan, rõ ràng chính là hoàng đế đuối lý.

Mắt thấy Chu Lệ trần trụi ép hỏi Thánh Thượng, Hoàng Tử Trừng giận không kìm được, hắn cực kỳ tức giận nhảy ra nói: "Yến vương lớn mật, ngươi kiến giá không bái, chỉ trích quân thượng, quả thực là đại nghịch bất đạo. Kiến Văn hoàng đế ta có danh hiếu đạo, thiên hạ đều biết, điện hạ nói bậy như thế, phải bị tội gì?".

Chu Lệ cũng không nao núng, đã tiếp thu kế sách của Đạo Diễn, hắn liền tuyệt không do dự, lập tức một tiếng cười điên cuồng, chỉ vào hắn nói: "Hoàng Tử Trừng, nếu nói là có tội, ngươi là người đầu tiên có tội! Ngươi thân là đế sư, đã dạy Hoàng Thượng những chuyện gì? Ngươi đầu độc Hoàng Thượng, ly gián hoàng thân, hãm hại thân vương, bại hoại triều cương, nếu như tiên đế còn đó, thì bực đồ đệ gian nịnh giống như ngươi, sớm đã cả nhà bị chém, còn dung cho ngươi ở trong này bày ra một bộ sắc mặt ra vẻ đạo mạo, đầy bụng xấu xa?".

Hoàng Tử Trừng bị hắn mắng tức giận đến miệng đều sai lệch, run rẩy nói: "Ngươi... Ngươi... Ngươi quá kiêu ngạo! Quá kiêu ngạo! Trong mắt ngươi còn có Hoàng Thượng sao?".

Phương Hiếu Nhu xuất ban, tỉnh táo nói: "Điện hạ, Hoàng Thượng chí nhân chí hiếu, được nghe Yến vương điện hạ tự Bắc Bình đến, vội vàng sai An vương dẫn các hoàng tộc nghênh đón, lễ ngộ long trọng, chính là đem điện hạ coi như chí thân, điện hạ dùng những lời hoang đường này vu cáo Hoàng Thượng, điều này chẳng lẽ không phải là đại tội khi quân sao?".

Chu Lệ liếc nhìn hắn, cười lạnh nói: "Ngươi là a miêu a cẩu nào? Tại sao bản vương mấy năm chưa từng vào triều, thì hàng thượng khanh đều đã thay đổi".

Phương Hiếu Nhu mỉm cười nói: "Thần Hàn lâm thị giảng Phương Hiếu Nhu, nguyên làm một tiểu lại ngoài kinh, nhận được bách quan tiến cử, Hoàng Thượng ưu ái, có thể vào triều thị giá, điện hạ lần này nói lời ly gián châm ngòi, cũng không cần thiết".

Chu Lệ thầm giật mình: "Đây là nhân vật lợi hại" Hắn lập tức chuyển hướng chủ đề nói: "Ngươi nói bản vương nói lời hoang đường vu cáo Hoàng Thượng? Vậy bản vương cũng muốn hỏi một chút, Chu vương tội gì, Tề vương tội gì, Đại vương tội gì, vì sao tam vương đều bị tước tước, bắt giam, lưu vong?".

Cảnh Thanh xuất ban quát: "Tam vương tâm hoài bất quỹ, ý đồ mưu phản, chứng cớ vô cùng xác thực, Hoàng Thượng chính là thiên hạ chung chủ, tất nhiên không thể bởi vì công phế tư, quân pháp bất vị thân, có cái gì không đúng? Triều đình đối với cái này sớm có công luận, Yến vương pháp thân là thần tử, nghi vấn bệ hạ, chính là đại nghịch bất đạo!".

Chu Lệ giận tím mặt, chỉ vào hắn nói: "Ngươi là chứ gì! Đã nói tam vương mưu phản, chứng cớ vô cùng xác thực, như vậy chứng cớ ở đâu? Có từng từ trong phủ ba vị phiên vương lục soát được ngọc tỷ long bào, vũ khí chiến trận, còn có bất luận vật thật gì làm chứng? Chỉ bằng một câu của thứ tử Chu vương? Chỉ bằng một lời buộc tội của Ngự sử ngôn quan?".

Tước phiên xác thực tước có điểm qua loa, chứng cớ căn bản không thể nhắc tới, không ai dám ngay mặt đưa ra, mọi người đều giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, giờ đây Yến vương Chu Lệ ăn tim gấu mật báo, ở trước mặt văn võ cả triều nói ra, nhất thời khiến cho Chu Duẫn Văn cùng đám người Phương Hiếu Nhu, Hoàng Tử Trừng chật vật không chịu nổi, Luyện Tử.

Ninh mặt đỏ lên nghiêm mặt nhảy ra, cường từ đoạt lý nói: "Nếu là Chu vương không muốn tạo phản, thân là con của người, làm sao có thể về phía triều đình cáo cử? Ngự sử ngôn quan là tiếng nói của triều đình, ăn bổng lộc của triều đình, vì triều đình làm việc, nếu là Tề vương, Đại vương không nghĩ mưu phản, bọn họ sao có thể cử cáo thân vương?".

Chu Lệ ôm bụng cười to nói: "Cực kỳ hoang đường! Bản vương chỉ nghe nói lời của Ngự sử Ngôn quan nói không thật thì có thể không đáng giáng tội, chưa bao giờ từng nghe nói Ngự sử Ngôn quan nói liền có thể nhập tội cho người. Dựa vào ngươi nói, bản vương giờ đây nói: Ngươi muốn làm phản! Hoàng Tử Trừng muốn làm phản! Phương Hiếu Nhu muốn làm phản! Tề Thái muốn làm phản!".

Chu Lệ nguyên một đám chỉ qua, hét lớn: "Các ngươi tất cả đều muốn mưu phản! Bản vương là thúc phụ Hoàng Thượng, thân là chí thân Hoàng Thượng, nếu như các ngươi không phải thật muốn mưu phản, bản vương tại sao sẽ hướng Hoàng thượng cáo cử? Từ nay về sau, Ngự sử đài Đại Minh ta có thể thay Hình bộ, Đô Sát viện, Đại Lý tự mà làm việc, chỉ cần Ngự sử Ngôn quan chỉ bất luận người nào có tội, người nọ sẽ bị hạ ngục trị tội, Ngự sử Ngôn quan là tiếng nói của triều đình, ăn bổng lộc triều đình, vì triều đình làm việc, nếu là vô tội, bọn họ vẫn có thể buộc tội. Ha ha! Ha ha! Chuyện lạ như thế, nay mới được nghe thấy!".

Chu Lệ mắng tới lẽ thẳng khí hùng, cười đến tình trạng phóng tử, trên đại điện lại khó có người có thể bác bỏ, Chu Lệ quay người lại, véo áo bào quỳ xuống, rưng rưng nói: "Hoàng

Thượng, thái tổ tại vị, đều dùng hữu ái hiếu để răn dạy con cháu, trọng nhất là đạo thân tộc nhân luân. Bệ hạ từ nhỏ chịu Thái tổ dạy bảo, dùng nhân hiếu mà dương danh thiên hạ, hôm nay sao bởi vì vài lời của ngoại thần liền giáng tội thúc phụ? Thái tổ thi cốt còn chưa lạnh, bệ hạ đã liên tục tước ba vương, Thái tổ trên trời có linh thiêng sao có thể vui được?".

Chu Duẫn Văn nghe được trên mặt giống như mở phường nhuộm, thoạt đỏ thoạt trắng, hết lần này tới lần khác đối với thái độ của Chu Lệ trước ngạo mạn sau cung kính nghĩ không ra đối sách thỏa đáng, Chu Lệ thái độ càng thêm cung kính, ngữ khí cũng càng thêm trầm thống, lại phục ở trên kim điện gào khóc lớn lên: "Thần cũng không bất kính đối với Hoàng Thượng, thực bởi vì thần chính là đứng đầu chư vương, hoàng thất chí thân, biết rõ các đệ đệ oan khuất, không thể không vì các đệ đệ hướng tới Hoàng thượng tố oan!

Thần đã là thúc phụ Hoàng Thượng, lại là thần tử Hoàng Thượng, về công về tư, cũng không thể để Hoàng Thượng bị lũ bất nhân bất nghĩa này che mắt, cho nên đành phải mạo muội nói thẳng. Nếu thần nói năng vô lễ mạo phạm bệ hạ, bệ hạ cứ trực tiếp giáng tội tại thần, muốn chém giết muốn róc thịt, thần không một câu oán hận! Thần chỉ muốn khẩn cầu Hoàng Thượng, bực gian nịnh giống như thế này, bọn chúng chỉ muốn làm Phí Trọng, Vưu Hồn, bệ hạ cũng không nên bị bọn họ đầu độc, làm Trụ vương giết hại thân thúc Tỷ Can!".

Chu Lệ chậm rãi dập đầu, từng tiếng dập đầu vang lên, Chu Duẫn Văn như ngồi trên đống lửa, cuống quít đứng lên, nói năng lộn xộn: "Tứ thúc không thể như thế, Tứ thúc xin mau mau đứng lên, Tứ thúc quan tâm quốc sự, quan ái chí thân, khiến cho trước điện thất nghi, chỉ là việc nhỏ, trẫm có thể nào gia tội tại Tứ thúc, Tứ thúc.

Hắn đột nhiên chuyển hướng sang tiểu thái giám đứng hầu một bên, cực kỳ tức giận nói: "Tiểu Lâm Tử, còn không mau đỡ tứ hoàng thúc lên, đứng sững ở nơi đó làm gì, đồ phế vật ngu xuẩn này!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 261

Trời Không Cho Lấy

Chương 261: Trời không cho lấy

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Một hồi vốn nên chất vấn tại điện, Yến vương Chu Lệ trải qua đại phong ba, tại Chu Lệ tiên phát chế nhân, lại với một phe Chu Duẫn Văn mặt xám mày tro mà chấm dứt.

Thật ra, tuy Chu Lệ chiếm đại nghĩa cùng đạo lý lên điện làm khó dễ, nguyên bản vẫn nghĩ kết cuộc, cũng chỉ là khiến cho triều dã khắp nơi chú ý, như vậy mà nói, tuy tạm thời tự hãm khốn cảnh, nhưng lâm vào dòng nước xoáy đạo nghĩa công luận của đám thư sinh kia, làm việc sợ đầu sợ đuôi, là không dám làm gì hắn, cuối cùng hắn thuận lợi quay lại Bắc Bình, xác thực nắm chắc vượt qua đến bảy thành, hơn nữa bởi vì bản thân ở trên triều đình công khai chất vấn, có khả năng rất lớn làm cho đối phương có chỗ cố kỵ không dám tùy tiện tước phiên như trước, ít nhất là không dám làm công khai như thế.

Sở dĩ kết cuộc Chu Lệ so với Đạo Diễn dự đoán còn tốt hơn, cái này phải quy công ở Chu Duẫn Văn.

Chu Duẫn Văn không giỏi miệng lưỡi, không có nghĩa là bọn người Phương Hiểu Nhụ, Hoàng Tử Trừng không am hiểu, bọn họ đều là đám người khéo nói, ngay từ đầu sở dĩ không kịp phản ứng, là vì bọn họ tước phiên xác thực quá nhanh, Yến vương Chu Lệ trách cứ những chuyện kia xác thực chiếm lấy đạo lý, bọn họ không thể nào cãi lại. Nhưng bọn họ cả đời dạy học, thuật ngụy biện chuyển đổi mệnh đề còn không hiểu sao? Chỉ cần một lần nữa cho bọn họ chút thời gian, bọn họ nhất định có thể thanh tỉnh lại suy nghĩ của bản thân, bỏ qua chủ đề mà Chu Lệ nắm chặt không tha, chuyên tấn công chứng cứ phạm tội hắn khi quân phạm thượng,

đem tất cả chú ý kéo sang, mặc dù không thể hòa nhau một ván, cũng có thể lấy về chút ít mặt mũi.

Nhưng Chu Duẫn Văn lại chưa từng trải qua tràng diện như vậy, mắt thấy mấy tâm phúc vây cánh của mình bị Chu Lệ làm cho á khẩu không trả lời được, văn võ cả triều đều ở nơi đó nhìn, Chu Duẫn Văn không có kinh nghiệm xấu hổ không chịu nổi, hận không thể có bậc thang đi xuống, cho nên khó dằn nổi xuống nước, thừa nhận Chu Lệ ngự tiền thất nghi chỉ là từ sự chân thành, sự tình trong nhà tất cả từ từ thương lượng, vội vàng cho mình một bậc thang đi xuống, liền sai nội thị nâng Chu Lệ dậy, an ủi một phen, mời hắn đi trước đến nội cung gặp mẫu hậu, thúc tẩu tự giải quyết việc nhà.

Bởi Chu Duẫn Văn làm như vậy, bọn người Hoàng Tử Trừng sẽ không cố gắng cãi. Chu Lệ vỗ mông rời đi, ngươi còn phân cao thấp với ai? Đây không phải là khiến cho hoàng đế xuống đài không được sao, mấy người đành phải nén giận, đem việc này bỏ qua. Quan viên Hồng Lư tự thấy tình cảnh này, vội ra mặt sai bách quan dâng tấu chương, từ đầu đến cuối bách quan hôm nay lại không chuẩn bị làm gì, vài đại thần tùy tiện đi ra, nói ra mấy vấn đề không đến nơi đến chốn, Chu Duẫn Văn tùy tiện trả lời vài câu thuyết phục rồi lui về trướng, buổi thiết triều liền qua loa cho xong việc.

Chạng vạng, tại cung cấm, trong điện Chính Tâm đèn đuốc sáng trưng, Chu Duẫn Văn vừa mới vâng theo mẫu hậu phân phó, khách khí tiễn Tứ thúc Yến vương trở về đây, một đám tâm phúc sớm đã ở nơi này bàn luận.

Tề Thái kích động nói: “Hoàng Thượng, hôm nay Yến vương ở trên triều dám khiển trách thiên tử, vu oan quần thần, trong mắt đâu còn có Hoàng Thượng, đâu còn có triều đình, kiêu ngạo như vậy, ý phản còn không rõ ràng sao? Hoàng Thượng căn bản không nên cho hắn vào triều, hắn một bước tiến vào ứng Thiên phủ, nên bắt giữ hắn hỏi tội!”.

Cảnh Thanh cũng phẫn nộ nói: “Hoàng Thượng, Yến vương tự mình đưa tới cửa, đây là cơ hội tốt trời ban. Trời ban tất phải lấy. Trải qua một chuyện hôm nay trên triều đình, Hoàng Thượng lại càng không nên do dự, hẳn là lập tức đem hắn đưa ra công lý, xử phạt mức cao nhất theo pháp luật!”.

Chu Duẫn Văn trầm mặt nói: “Trên triều đình, trẫm vừa mới nói qua không có ý diệt trừ các vị hoàng thúc, vừa mới miễn xá tội hắn vô lễ trước điện, ngươi bắt trẫm lật lọng, để thiên hạ chê cười sao?”.

Luyện Tử Ninh vừa nghe, nóng nảy nói: “Hoàng Thượng, để thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, Yến vương đã đến đây, phải bắt hắn có đến mà không có về, nếu thả hổ về rừng, để mãnh hổ cắn trả, hối hận thì đã muộn!”.

Chu Duẫn Văn bực bội khoát khoát tay, đặt mông ngồi vào ngự tọa, hiện lên vẻ bực tức không nói lời nào.

Hoàng Tử Trừng dùng sức vuốt chòm râu, sau hồi lâu mới nói: “Không thể giết! Yến vương dụng tâm hiểm ác, kỳ tâm có thể giết!”.

Chu Duẫn Văn và các đại thần đồng loạt nhìn về phía hắn, Chu Duẫn Văn vội hỏi nói: “Tiên sinh nói lời ấy là có ý gì?”.

Hoàng Tử Trừng nói: “Chúng ta một mực nghĩ không ra, Yến vương sao phải đến phủ ứng Thiên? Nguyên nhân rất đơn giản, hắn đã phát giác được hướng đi triều đình, hiểu rõ triều đình lập tức muốn ra tay với hắn. Lúc này, hắn mạo hiểm đến phủ ứng Thiên, tại sao? Nếu như nói là muốn hướng về phía triều đình bày tỏ lòng trung thành, vậy hắn nên theo khuôn phép cũ, lời nói và việc làm cẩn thận, nhưng hắn làm thế, nguyên nhân vì sao?”.

Mọi người nghe xong, cảm thấy hắn phân tích rất có đạo lý, không khỏi liên tục gật đầu, Chu Duẫn Văn vội vàng hỏi: “Vậy dựa theo tiên sinh thấy, ý đồ của Yến vương là ở đâu?”.

Hoàng Tử Trừng nói: “Trong chư vương, người thiện chiến, từng lãnh binh mã còn có vài phiên vương, hơn nữa sự khống chế của triều đình đối với Bắc Bình còn chưa đủ nghiêm mật, hắn hiểu rõ hiện tại còn chưa phải lúc triều đình có ý đồ tước phiên đối với hắn, cho nên mạo hiểm vào kinh, Một là khiến cho Hoàng Thượng công khai thừa nhận không có ý tước phiên, Hai là dùng cử động này tranh thủ nhân tâm các phiên, Ba là lấy được sự đồng tình của dân chúng...

Hoàng Tử Trừng còn chưa nói xong, Tề Thái không thể chờ đợi được nói: “Nếu đã nhìn ra dụng tâm của Yến vương, chúng ta càng nên lập tức giết chết hắn!”.

Hoàng Tử Trừng khoát tay nói: “Chậm đã, ta còn chưa nói hết. Yến vương tất nhiên cũng lo lắng đến Kim Lăng sẽ rơi vào phong hiểm, nhưng hắn đang đánh nước cờ hiểm tìm đường sống trong cõi chết, hắn không thể không đến. Nhưng Yến vương, đối với Bắc Bình, hắn tất nhiên cũng có an bài từ sớm, nếu như hắn chết ở Kim Lăng, con của hắn tất nhiên sẽ tụ chúng tạo phản, đây là thứ nhất, Thứ hai sao, hừ! Hắn cũng có ý định làm xấu tình hình, muốn mượn

cái chết, đẩy Hoàng Thượng vào bất nghĩa, đẩy chúng ta vào bất trung, hắn ở Hiếu Lăng khóc tế tiên đế các ngươi đều đã nghe qua, đến lúc đó người khắp thiên hạ sẽ nói gì về Hoàng Thượng? Nói gì về chúng ta?".

Luyện Tử Ninh gấp đến độ dậm chân nói: "Ai da, Hoàng đại nhân, đang lúc nước sôi lửa bỏng, ngươi còn cố kỵ những chuyện kia làm gì, chỉ cần một đao đem hắn giết, thế tử Yến vương vẫn còn trẻ tuổi, uy vọng võ công xa xa không bì kịp, có thể làm thành đại sự gì, hắn là lập tức động thủ đem hắn diệt trừ mới đúng".

Hoàng Tử Trừng cười nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Chân trần không sợ đi giày, Yến vương đã tính tới khả năng xấu nhất, hắn đây là muốn chó cùng rứt giậu, liều chết đánh cược một lần. Đại cuộc nắm giữ ở trong tay Hoàng Thượng, nắm giữ ở trong tay triều đình, chúng ta gấp cái gì? Kế hoạch chúng ta chế định là gì? Là tước đôi cánh của hắn, rút củi dưới đáy nồi, không cần tốn nhiều sức bắt lấy Yến vương, giờ đây sao có thể bởi vì hành động của Yến vương mà rối loạn kế hoạch bên mình?

Giết người một ngàn, tự tổn hại tám trăm, Hoàng Thượng vừa lên ngôi, nếu như giờ đây giết chết Yến vương, Hoàng Thượng chẳng phải sẽ có tổn hại? Chúng ta vừa mới được Hoàng Thượng trọng dụng, uy vọng không đủ, các ngươi cũng nghe, hôm nay trên triều đình, Yến vương chẳng phải một mình một người đến mỉa mai ta và ngươi, ly gián quan hệ ta và ngươi cùng bách quan triều đình sao? Nếu như chúng ta giết chết Yến vương lúc này, chẳng phải sẽ làm cho người người lên án?".

Chân trần không sợ đi giày, những lời này, đúng là từ thời kỳ triều Minh lưu hành ra, Hoàng Tử Trừng tự nghĩ mình thông suốt tâm tư Chu Lệ, thoải mái tự nhiên còn nói câu dí dỏm. Nghe thấy lý luận rắm chó, Tề Thái lại tức giận đến phun lửa, hắn thở hổn hển, trừng mắt nhìn Hoàng Tử Trừng nói: "Vậy... Dựa theo Hoàng đại nhân, chúng ta nên làm như thế nào?".

Hoàng Tử Trừng đã tính trước nói: "Yến vương càng gấp, càng chứng minh hắn đã không còn cách nào khác, mà đại cuộc là do chúng ta nắm giữ ở trong tay, hắn gấp, chúng ta không thể cũng gấp theo. Ta nghĩ, Hoàng Thượng chẳng những không thể giết hắn, trong lúc hắn ở Kim Lăng, còn phải ưu tiên cho hắn, ban ân sủng, về phần sự tình tam vương bị tước quyền, cũng có thể lấy lý do hắn ở Bắc Bình xa xôi không rõ chân tướng, dùng để mê hoặc Yến vương.

Mặc cho hắn thiên biến vạn hóa, ý ta đã định, chúng ta bên này, vẫn dựa theo kế hoạch sớm định ra, cắt hết vây cánh hỗ trợ của hắn, đến lúc đó, Bắc Bình cũng đã do chúng ta nắm giữ, muốn giết Yến vương sao, ha ha, chờ chúng ta bố trí thỏa đáng, giết trong này hay giết ở Bắc Bình, có gì khác nhau? Đợi thời cơ chín muồi động thủ lần nữa, không những không tổn hại danh dự Hoàng Thượng, cũng có thể tốn ít binh đao, giúp cho dân chúng bớt loạn lạc".

Cảnh Thanh trừng con ngươi nói: "Còn muốn để hắn trở về?".

Hoàng Tử Trừng khẳng định nói: "Đúng! Cần phải để hắn trở về!".

Luyện Tử Ninh giận không kìm được nói: "Buồn cười, đây không phải thả cọp về núi sao?".

Chu Duẫn Văn thấy thân tín của mình lại nổi lên nội chiến, cũng không biết ai nói có đạo lý hơn, liền hướng về phía Phương Hiếu Nhu hỏi: "Hiếu Trực tiên sinh nghĩ như thế nào?".

Phương Hiếu Nhu nói: "Các vị đại nhân đều là vì Hoàng Thượng, vì giang sơn Đại Minh ta, lúc này tất cả, không nên tổn thương hòa khí mới đúng. Hoàng Thượng, các vị đại nhân nói, lo lắng đều có đạo lý. Giờ đây Yến vương đánh một nước cờ thua như vậy, chính là muốn khiến cho.

Hoàng Thượng giết hắn cũng không phải, không giết cũng không phải, dựa vào thần xem, chúng ta không thể giết hắn, nếu không thật sự không thể chống đỡ tiếng nói của người trong thiên hạ. Hoàng Thượng muốn giết Yến vương rất dễ dàng, muốn bịt miệng người trong thiên hạ thì rất khó!".

Chu Duẫn Văn không kìm lòng được gật gật đầu, Phương Hiếu Nhu lại nói: "Nhưng, chúng ta cũng không thể cho phép Yến vương bài bố, Yến vương đến Nam Kinh, ăn bệ hạ một quân, bệ hạ sao không phản kích ăn một quân của hắn, nếu hắn đáp ứng thì thôi, nếu hắn không đáp ứng, khi đó, muốn chém muốn giết, vô luận Hoàng Thượng làm như thế nào, Yến vương cũng không có lời nào có thể nói, thần dân trong thiên hạ, cũng không có lời nào để nói".

Hai mắt Chu Duẫn Văn tỏa ánh sáng, vội vàng hỏi: "Hiếu Trực tiên sinh, trẫm nên làm như thế nào?".

Phương Hiếu Nhu nói: "Sắp tới chính là ngày giỗ tiên đế, Hoàng Thượng có thể nói, chư vương vâng mệnh trấn thủ bốn phương, trách nhiệm không thể nhẹ, các vương tử thay mặt cha

vào kinh thành, tế tảo hoàng lăng, Yến vương đã ở trong kinh, trước hết đem chuyện này nói cho hắn nghe, bắt hắn ở trước mặt mọi người đáp ứng. Làm như vậy có hai chỗ chỗ tốt, thứ nhất, năm trước tiên đế băng hà, Hoàng Thượng ra chiếu dụ chư vương không được vào kinh thành, dân gian đối với việc này có nhiều nghị luận, cho rằng Hoàng Thượng bất cận nhân tình, Hoàng Thượng vừa vặn đưa ra chiếu dụ này bổ sung, Thứ hai, nếu Yến vương không đồng ý, đó chính là kháng chỉ, tâm phản cũng rất rõ ràng, ngay tại chỗ bắt lấy hắn, hắn cũng không thể nói gì được. Nếu hắn đáp ứng lại lật lọng, thì thất tín với thiên hạ. Nếu ba vương tử Yến vương thật đến đây, triều đình bên này giống như Hoàng đại nhân nói, thong dong bố trí, không cần tiếp tục lo lắng Yến vương bí quá hóa liều!".

"Tốt!".

Trên mặt Chu Duẫn Văn lộ ra vẻ vui mừng, chuyển hướng sang mọi người hỏi: "Các khanh, Hiếu Trực tiên sinh nói như vậy có được không?".

"Hồ đồ, thật sự là hồ đồ! Yến vương ở trước mắt, giết cũng chỉ như giết một con chó, càng muốn thả cọp về núi, theo đại kế tước phiên gì đó của triều đình, thật sự là buồn cười!".

Rời khỏi hoàng cung, đi ở trên đường, Tề Thái càng nghĩ càng đau lòng, Cảnh Thanh thở dài nói: "Làm gì được, Phương Hiếu Trực và Hoàng Dĩ Hành ở trong suy nghĩ Hoàng Thượng là không ai bằng, hai người bọn họ đều có cái nhìn này, chúng ta còn có thể làm thế nào?".

Luyện Tử Ninh ủ rũ nói: "Ài, thời cuộc phát triển nếu thật như bọn họ đoán trước cũng tốt, chỉ sợ phức tạp hơn mà thôi, trong nhà Yến vương là ba con hổ con sao bằng được mãnh hổ Yến vương lợi hại này".

Thần sắc Tề Thái biến ảo bất định, sau khi suy nghĩ hồi lâu, chân đập mạnh một cái nói: "Không được, không thể thả cọp về núi".

Cảnh Thanh bất đắc dĩ nói: "Tâm ý của Hoàng Thượng đã quyết, ta và ngươi có thể làm gì được? Chỉ bằng thư sinh như ta và ngươi, chẳng lẽ giết đến Yến vương phủ, tự tay đâm Yến vương sao?".

Tề Thái cắn chặt răng nói: "Không sai, ta đang có quyết định này. Chỉ có điều...".

Hắn nghiêng mắt nhìn nha môn cẩm Y vệ cách đó không xa, lạnh lùng cười nói: "Đương nhiên là không phải do chúng ta động thủ.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 262

Tổ Hành Thích Ba Người.

Chương 262: Tổ hành thích ba người.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Giết Yến vương?”.

“Không sai, ba ngày, trong vòng ba ngày phải động thủ...”.

Nghe xong Tề Thái nói, La Thiêm sự im lặng thật lâu, mới nói: “Đại nhân, cẩm y vệ ta xưa đâu bằng nay, hôm nay chỉ có cấm vệ nghi thức, tạp dịch cung vệ, thật sự không hiểu việc ẩn giấu hành tung ám sát cao thu”.

Cảnh Thanh chen miệng nói: “Cẩm Y vệ hôm nay tuy tiêu điều, nhưng vẫn có người tài năng chứ? Ngươi yên tâm, làm thành đại sự này, ngươi chính là đại công thần triều đình, Hoàng Thượng chắc chắn khen ngợi hết lời, đến lúc đó đề bạt ngươi làm Chỉ Huy Sứ, một lần nữa trọng dụng cẩm.

Y vệ, còn không phải nhờ một câu của Hoàng Thượng?”.

La Khắc Địch hơi nhíu mày, lại nói: “Nhưng, Yến vương chết ở trong kinh, chẳng lẽ không phải sẽ ảnh hưởng đến danh dự bệ hạ sao?”.

Luyện Tử Ninh nói: “Thanh danh Hoàng Thượng và việc này làm gì có quan hệ, với thủ đoạn cẩm Y vệ ngươi, chẳng lẽ còn không làm được sao?”.

Tề Thái nói: “La đại nhân, ta biết, ngươi vì cẩm Y vệ bị triều đình để yên một chỗ không

thèm dùng, một mực bất bình, đây chẳng phải là cơ hội của ngươi sao? Yến phiên là mối họa chính của triều đình, nếu ngươi có thể giải quyết chuyện này, Hoàng Thượng sao có thể không tán thưởng ngươi?".

La Khắc Địch nhấp một ngụm trà, cúi đầu không nói.

Luyện Tử Ninh lại nói: "Chỉ cần ám sát Yến vương, lại tùy tiện vứt xuống một thi thể, ước lượng viết một phong di thư, nói bởi vì lúc Yến vương khóc lăng đã mắng mỏ, chỉ trích triều đình, trong mắt không có vua, đại nghịch bất đạo, kích thích khí phách người này, quyết tâm bỏ một thân, vì nước trừ gian, còn bao nhiêu người nghi ngờ đến Hoàng Thượng? Mặc dù có lòng nghi ngờ, nhưng điều tra không tìm được chứng cứ, ai dám nói bừa? Điểm này, ngươi hoàn toàn không cần lo lắng".

Cảnh Thanh nói: "Khẩu dụ Hoàng Thượng, La đại nhân ngươi sẽ không kháng chỉ chứ? Hoàng Thượng ngày mai sẽ bày gia yến khoản đãi Yến vương ở trong nội cung, sau đó một ngày, An vương ở kinh còn có thể thiết yến tẩy trần cho Yến vương. Ngày thứ ba, Phò mã Mai Ân Hội và Yến vương đi Đại Lý tự, kiểm tra thực hư chu đáo, Tề, thay mặt tam vương lấy khẩu cung mưu phản, chứng cớ. Cụ thể sắp xếp hành trình thế nào, sau đó chúng ta sẽ cho người đưa tới, Hoàng Thượng nói, chỉ cần ngươi hoàn thành đại sự này, đừng nói một lần nữa bắt đầu dùng cẩm Y vệ, phong ngươi là công hầu, cũng chỉ là một câu".

La Khắc Địch dừng chén trà lại, trầm giọng nói: "Được, chuyện này, hạ quan nhất định an bài thích đáng!".

Ba người Tề Thái mừng rờ, Tề Thái nói: "La đại nhân thật sự là lương thần quốc gia! , chúng ta lúc đi về sẽ đem việc này bẩm báo cho bệ hạ. La đại nhân, sự tình nhất định phải làm gọn gàng, vô luận là thành hay bại, việc này tuyệt đối không thể làm cho người khác nghi ngờ Hoàng Thượng!".

La Khắc Địch mỉm cười, nói: "Đó là tất nhiên, các vị đại nhân cứ việc yên tâm".

Rời khỏi nha môn cẩm Y vệ, Tề Thái nhổ ra một ngụm trọc khí, nói: "Thành rồi, bực đại sự giả truyền thánh chỉ này, ta và ba người các ngươi cùng nhau gánh chịu!".

Cảnh Thanh nói: "Ra sức vì nước, lo lắng vì vua, chúng ta làm thần tử, bụng làm dạ chịu, nếu quả thật việc cơ mật bại lộ, chúng ta một mình gánh chịu, tuyệt không để Hoàng Thượng khó xử. Đại nhân, chúng ta trở về, tình tâm chờ tin tức tốt".

“Tốt, Cảnh đại nhân đi thong thả, Luyện đại nhân đi thong thả”.

“Mời, mời”.

La Khắc Địch đưa ba người Tề Thái rời đi, lại trở lại phòng ngủ, Lưu Ngọc Quyết đang mặc một bộ quần áo màu trắng thu thập chén trên bàn, Lưu Ngọc Quyết khom người, ra vẻ khỏe mạnh, eo hơi cong xuống, mái tóc mềm buộc lại đơn giản, vòng ở trên đầu, lộ ra một đoạn cổ trắng muốt, dưới đèn nhìn giống như răng ngà mài.

La Khắc Địch hơi nhíu lông mày, cũng không ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ là trở lại chỗ ngồi khoanh chân ngồi xuống, trầm tư không nói, Lưu Ngọc Quyết bước nhẹ nhàng thu thập chén đĩa, trở về đã ở bên cạnh hắn nhẹ nhàng ngồi xuống, liếc mắt nhìn bộ dáng hắn, muốn nói lại thôi.

La Khắc Địch nói: “Vừa rồi bọn họ nói chuyện, ngươi nghe được không?”.

Lưu Ngọc Quyết nhẹ nhàng vuốt cằm nói: “Có, ty chức ở mặt sau tấm bình phong cũng nghe được, muốn giết Yến vương, việc này cũng không dễ dàng, đại nhân nên ngàn vạn lần cẩn thận”.

La Khắc Địch nở nụ cười, mỉm cười lắc đầu nói: “Hài tử ngốc, ngươi thật sự tin bọn hắn là phụng khẩu dụ Hoàng Thượng đến đây sao?”.

Lưu Ngọc Quyết ngạc nhiên mở to mắt, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ không phải?”.

Dưới ánh đèn, Lưu Ngọc Quyết vừa mới tắm rửa xong, khuôn mặt trắng nõn bóng loáng, mang theo màu sắc như mỹ ngọc trơn bóng, trong lòng La Khắc Địch nóng lên, liền giang hai tay cánh tay ra, khuôn mặt Lưu Ngọc Quyết hồng lên, xấu hổ, vẫn dịu dàng ngoan ngoãn đến trong ngực hắn.

La Khắc Địch nhẹ nhàng quàng lấy vòng eo hắn, lúc này mới cười nhẹ nói: “Chỉ có ngươi mới tin chuyện ma quỷ của bọn họ, việc cơ mật như thế, lại không người truyền dụ, không triệu ta vào cung, sai một nội thị đến thông báo cho ta là được rồi. Sợ người bên ngoài không biết sao? Cần ba vị triều thần dắt tay nhau đến? Hừ! Bọn họ ở giả truyền thánh chỉ!”.

“A!”. Cánh môi Lưu Ngọc Quyết khẽ nhếch lên, giật mình nói: “Bọn họ thật lớn mật!”.

“Bọn họ tự cho mình quyền lợi, vì quốc vi dân, tất nhiên không thẹn với lương tâm”.

“Như vậy... Đại nhân cũng không thể bị bọn họ lợi dụng”.

La Khắc Địch cười nói: “Ngươi yên tâm, ta đương nhiên sẽ không bị bọn họ lợi dụng, nhưng người này vẫn cần phải phái ra”.

Lưu Ngọc Quyết ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”.

La Khắc Địch nói: “Thứ nhất, bọn họ đều là tâm phúc của Hoàng Thượng, hôm nay nắm giữ triều chính, chúng ta không đắc tội được. Thứ hai, nếu như chỗ này của ta không có động tình, bọn họ khó có thể sẽ không nghĩ ra biện pháp khác, mà Yến vương... Không thể chết ở Kim Lăng. Ta phải phái mấy người đi phối hợp, đem sự tình náo loạn, kể từ đó, Yến vương mới như mặc lên kim chung cháo, bách tà bất xâm. Ngày mai, gọi Dương Húc tới gặp ta”.

Lưu Ngọc Quyết giật mình nói: “Đại nhân, ngươi muốn phái Dương đại ca đi sao? Hành thích Yến vương, việc này quá mạo hiểm, đổi một người khác được không?”.

“Hả?”. Ánh mắt La Khắc Địch ngưng tụ, giống như hai mũi tên nhọn, nhìn về phía Lưu Ngọc Quyết, nhàn nhạt nói: “Vì sao, ngươi sợ hắn gặp chuyện không may?”.

“Ta... Ta...”.

Lưu Ngọc Quyết trốn tránh ánh mắt hắn, thật sự không chịu được ánh mắt lợi hại của hắn, liền nhào vào trong ngực hắn, đầu cọ cọ vào đó nói: “Đại nhân, người ta và Dương đại ca thanh bạch, ngươi không nên suy nghĩ bậy bạ. Chỉ vì... Hắn cứu tính mạng cả nhà ta, mang Ngọc Quyết xuôi nam đến Kim Lăng cũng là hắn, Ngọc Quyết đối với Dương đại ca thực sự cảm kích, làm người không nên báo đáp sao?”.

“Ừm...”.

La Khắc Địch nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bóng loáng như gấm của hắn, thấp giọng nói: “Ngươi yên tâm, hiện nay cẩm Y vệ rất ít nhân tài, ta đối với Dương Húc cũng rất là coi trọng, cũng không muốn hắn có việc gì sơ xuất, lần này đi, chỉ là muốn hắn chủ trì chuyện này, đến lúc đó gây ra chút ít động tĩnh, quấy nhiễu Yến vương liền có thể rút về, không có gì nguy hiểm”.

Lưu Ngọc Quyết từ trong ngực La Khắc Địch ngẩng đầu lên, tung tăng như chim sẻ nói: “Đa tạ Đại nhân!”.

Dưới đèn, một ít sợi lông mày cong cong, hai bên môi hồng nhuận, uyển chuyển hàm xúc như xử nữ, ngón trỏ La Khắc Địch hoạt động, nhẹ nhàng nâng cổ hắn lên, liền cúi đầu xuống, ấn về phía môi hắn.

Thời cổ đại có rất nhiều văn nhân nhã sì, thậm chí nhiều võ tướng đế vương, đều thích nam, lúc tối thịnh, thậm chí thê thiếp cũng không để ý trượng phu yêu thích nam sủng, lại càng không có người nào cho rằng đạo đức bọn họ thoái hóa, ở một số đoạn lịch sử, đó là một loại xã hội mới. Ví dụ như "Dương Châu bát quái" Trịnh Bản Kiều, thi thư văn vẻ, đạo đức nhân phẩm, không có gì có thể bắt bẻ, nhưng hắn lại ham mê nam sắc.

Lại ví dụ như Minh triều, từng có một nam tử, vốn gia cảnh rất không tồi, chỉ vì ái mộ một vị quan viên tuấn dật phong lưu, liền đổi tên hoán họ, đến nhà hắn làm tôi tớ, quan nhân này không thích nam sắc, người hầu kia không dám nói ra, sợ bị hắn đuổi đi, liền chờ đợi ở bên cạnh hắn, chủ nhân thủy chung không biết hắn đối với mình vô cùng thắm thiết. Sau vài thập niên, lúc lão bộc sắp lâm chung, mới hướng về phía chủ nhân thổ lộ chân tình, chủ nhân nghe thấy liền khóc lớn. Tình thâm ý trọng kiểu như vậy càng mạnh hơn nam nữ yêu nhau, chúng ta đương nhiên là không cách nào giải thích.

Lưu Ngọc Quyết bất kể là tướng mạo, hay trên tâm lý, vốn cũng có chút khuynh hướng nữ nhi. Tự giác đem thân thể đưa ra cho đại nhân, đại nhân lại biết nóng biết lạnh, là nhân vật có nhân phẩm lại tuấn dật, một lời tình ý đều buộc ở trên người hắn, cam tâm tình nguyện, như nữ nhi gia bình thường phục vụ hắn.

Cá tính hắn mềm yếu, sau khi chịu La Khắc Địch, loại cảm giác an toàn lấn át cảm giác độc thân khi tha hương ở trong hắn cũng dần biến mất, Lưu công tử thân nam nhi tâm nữ nhi, liền coi La Khắc Địch là trượng phu để hầu hạ, trải giường xếp chiếu chắn, bưng trà dâng nước, cũng không cảm thấy có chuyện gì không đúng. Chỉ là, đối với Dương Húc, hắn luôn luôn một loại cảm tình khó có thể quên.

La Khắc Địch từ chỗ bọn người Tề Thái bất đắc dĩ muốn giả truyền thánh chỉ, sai hắn đi ám sát Yến vương, liền phỏng đoán ra Yến vương dùng đạo nghĩa và công luận "Bức vua thoái vị", hôm nay đã sinh ra hiệu quả, Hoàng Thượng chỉ sợ là muốn phóng thích Yến vương trở lại Bắc Bình, kể từ đó, Cẩm Y vệ liền có cơ hội quật khởi, lòng vô cùng sung.

Sướng.

Lưu Ngọc Quyết vừa bị hắn hôn, mặt phấn liền biến đổi, trên mặt hiện lên vẻ thẹn thùng, La Khắc Địch mỉm cười nhổ ngọc trâm trên đầu hắn xuống, một mái tóc đen nhánh nhất thời như thác nước rơi xuống. Lưu Ngọc Quyết vốn là sinh nam tướng nữ, khuôn mặt lại bị mái tóc che giấu, lông mày nhỏ nhắn thật dài, môi thơm hồng nhuận, tóc đen mềm mại rủ xuống ở bên cạnh gò má, thấp thoáng một gương mặt trắng như tuyết, dung mạo mỹ lệ như một nữ tử.

La Khắc Địch dĩ nhiên buông lỏng tâm sự, bất giác động tình, hắn khẽ vươn tay liền quơ lấy đôi chân Lưu Ngọc Quyết, đưa hắn đến ngồi chỗ ngồi ôm lấy, ôn nhu nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi đi".

Phốc một hơi thổi tắt nến, hành lang bên ngoài yên tình mông lung, tiểu mỹ nhân trong ngực, chính xác giống như ngọc...

***

"Dương Húc, Trần Đông, Hiệp An, ba người các ngươi, tối nay lẻn vào Yến vương phủ, hành thích Yến vương!".

Hạ Tầm hơi kinh ngạc, không phải bởi vì lời nói của La Khắc Địch, mà là bởi vì dung mạo hai đồng bọn bên cạnh, bọn họ là hai sát thủ, nhưng từ trên người bọn họ, tuyệt đối nhìn không ra một điểm bộ dáng sát thủ. Người kêu là Trần Đông, tựa như tiểu nhị trong tửu lâu luôn nghênh môn tiễn khách, hơi khom người, trên mặt mang một nụ cười vô hại.

Một người khác gọi là Hiệp An, dáng người vừa phải, ngũ quan đoan chính, đôi môi cằn cỗi, da mặt nhiều nếp nhăn, trời sinh một bộ dáng khắc khổ. Đầu đội khăn vuông, mặc một bộ thanh sam được giặt trắng tinh, dưới chân một đôi giày vải mộc mạc, bộ mặt trắng như bột, thoạt nhìn tựa như một tiên sinh trong trấn nhỏ, bản phận thành thật.

Trông dung mạo không xinh đẹp thì thôi, vấn đề là, mặc dù La Khắc Địch phân phó bọn họ ám sát một vị thân vương, bọn họ lại có thể đến mí mắt không nháy lấy một cái, mỉm cười vẫn đang mỉm cười, mặt khổ vẫn đang mặt khổ. Hạ Tầm không khỏi hoài nghi, nếu La Khắc Địch nói cho bọn hắn biết người cần đi ám sát là hoàng đế, bọn họ vẫn có thể giữ bộ mặt này hay không.

La Thiêm sự âm trầm rốt cuộc cất giấu thế lực lớn cỡ nào?

La Thiêm sự rất hài lòng biểu hiện của ba người, ngừng lại một chút nói: "Lần này hành

động, do Dương Húc chủ trì. Trần Đông, Hiệp An, các ngươi xuống dưới chuẩn bị cho tốt, an bài cụ thể, Bản quan sẽ nói cho Dương Húc hiểu rõ".

"Tuân mệnh!".

Hai sát thủ hoàn toàn không giống sát thủ xoay người đi ra ngoài, Hạ Tầm chú ý tới, lúc đi đường, bọn họ đi bằng mũi chân, bước từng bước, khác với kiểu bước hình chữ bát (A), vô luận là ăn mặc, thần sắc, cử chỉ, trên người bọn họ tuyệt đối tìm không ra một điểm bộ dáng sát thủ.

La Khắc Địch đi đến trước mặt Hạ Tầm, thấp giọng nói: "Về việc hành thích Yến vương lần này, Bản quan chỉ có một việc giao cho ngươi!".

"Đại nhân phân phó!".

"Không cho phép thành công, chỉ cho phép thất bại!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 263

Thích Khách Không Đâm.

Chương 263: Thích khách không đâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Phủ đệ Yến vương ở Kim Lăng là ở vùng thành Nam, vùng này không chỉ có các phủ đệ vương tử, còn có công hầu huân thích, phủ đệ đại thần triều đình, phần lớn lựa chọn kiến tạo phủ đệ ở đây, không chỉ vì ở đây là khu phồn hoa nhất Tần Hoài, mà còn bởi vì từ nơi này vào triều thời gian khá ngắn. Chu Nguyên Chương là người làm việc điên cuồng, mỗi ngày lên triều là chẳng phân biệt được thời gian, mưa gió không quản, ở quá xa vẫn phải vào sớm, một ngày hai ngày còn được, thời gian lâu những vị lão đại nhân này ăn không tiêu.

Vừa đến khu vực này, rõ ràng đều là nhà cao cửa rộng, kiến trúc có phong cách, chỉ từ màu sắc mà xem, đều là mái ngói tường trắng, ở giữa dùng các loại hoa cỏ cây cối, đều là lấy hoa lệ sạch sẽ, phú quý bức người, đi vài bước thì có một thạch bài phường, ngẩng đầu chính là cửa to vòng đồng, sư tử đá và thủ vệ, biểu hiện ra là người ở đây không giống người thường.

Bóng đêm in sâu, sao đêm chiếu rọi, Hạ Tầm cùng Trần Đông, Hiệp An lén lút ẩn nấp đến bên cạnh Yến vương phủ, dùng phi trảo trèo đến tường cao.

Trần Đông và Hiệp An hành động thoạt nhìn thật sự không có chỗ nào đặc biệt, nhưng một khi bọn họ hành động, Hạ Tầm đối với thân thủ bọn họ không khỏi thay đổi cách nhìn, thân thủ hai người mười phần gọn gàng linh hoạt, so với hắn không chút thua kém, vài phương diện thậm chí còn hơn một bậc. Hạ Tầm không biết bọn họ công khai thân phận rốt cuộc là vì chuyện gì, lại biết bọn họ cũng không phải lần đầu tiên vâng mệnh giết người, huấn luyện

nhiều hơn nữa, nếu như không có thực chiến luyện tập, cũng tuyệt đối không thể có tâm tính thong dong tự nhiên như bọn họ.

Đêm, im ắng. Trên sông Tần Hoài vẫn một mảng đèn đuốc sáng trưng, vô số người đang say mộng thơ ca giữa sông, mà chỗ nhà cao cửa rộng này, cũng hoàn toàn tiến vào mộng đẹp.

Nằm ở trên tường cao, từ trên cao nhìn xuống, kiến trúc trong vương phủ cao lớn nặng nề, nhưng hình dáng chúng vẫn có thể thấy thanh cao thoát tục, Hạ Tầm đang quan sát, thật ra cũng đang thầm suy nghĩ.

Điều này cũng đi ngược lại với Chu Duẫn Văn, quân chủ không quả quyết, còn có Hoàng Tử Trừng cực kỳ yêu thích thanh danh hủ nho, bằng không chẳng thèm quản thiên hạ công luận, trực tiếp chém Chu lão tứ, qua mấy tháng, dân chúng chẳng còn ai quan tâm chuyện này. Có lẽ hậu nhân sẽ kể xấu bọn họ trong sử sách, nhưng cái nhìn của hậu nhân thật sự quan trọng đến như vậy sao?

Chu lão tứ lần này trở lại kinh rõ ràng là tự tử, hết lần này tới lần khác quân thần Chu Duẫn Văn không quyết đoán, cả đám đều cực kỳ yêu mến thanh danh, không phải muốn đem mình đóng gói thành thánh nhân sao, trở thành kỹ nữ còn muốn lập bài phường, đem toàn cục mình đã khống chế biến thành thứ ngoài tầm tay.

"Đại nhân, các tên lính tuần tra xung quanh viện, thời gian nửa nén.

Hương đổi một đội, mỗi đội năm người, muốn giải quyết bọn họ khá dễ dàng, nhưng chỉ cần giải quyết một người không đủ nhanh gọn, để hắn hô lớn một tiếng, kế hoạch chúng ta sẽ thất bại".

Trần Đông lẳng lặng quan sát một hồi, đề nghị với Hạ Tầm: "Dựa vào ty chức quan sát, chúng ta có thể phân lần đi qua, mỗi lần qua một người, sau khi đi qua đằng sau bụi hoa ở chỗ kia liền tập hợp. Nơi này là bên cạnh vương phủ, chủ điện Yến vương hẳn là ở ở phía sau đống phòng xá, chúng ta ẩn về phía sau, nghĩ biện pháp tới gần, phòng thủ chỗ ở của Yến vương nhất định càng nghiêm ngặt, căn cứ vào đó, cũng không khó phân biệt".

Hiệp An một bên cũng đè thấp tiếng đề nghị: "Đại nhân, trước khi đến tẩm điện Yến vương, xin đại nhân và Trần Giáo úy chế tạo một ít động tĩnh dẫn dắt thị vệ rời khỏi vương phủ, do ty chức ra tay. Ty chức thổi ra mũi tên bôi kịch độc, thấy máu là chết, trừ khi Yến vương trầm được khí, thủy chung không lộ diện, nếu không, một mũi tên của ty chức chỉ cần có

thể chạm vào da hắn, hắn nhất định phải chết!".

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Ra tay rất khó, muốn chạy trốn càng khó. Thủ vệ Yến vương phủ thật sự là quá nghiêm ngặt, xem ra Yên vương đối với triều đình đã đề cao cảnh giác".

Trần Đông hời hợt nói: "Chúng ta vốn là tử sĩ Thiêm Sự đại nhân huấn luyện ra, sinh tử là chuyện tầm thường, có khả năng giết một vị Vương gia, chết cũng đáng!".

Hạ Tầm liếc mắt hắn nói: "Chỉ sợ hy sinh không công, lại không thể hoàn thành việc đại nhân phân phó, vậy chết không đáng một đồng. Trần Đông, ngươi đi đến đối diện, từ một bên khác lẻn vào, nghĩ biện pháp dẫn đốt phòng ăn".

Trần Đông lường lự nói: "Đại nhân muốn điệu hổ ly sơn sao? Hộ vệ vương phủ rất tinh nhuệ, chính là chỉ hộ vệ an toàn cho Vương gia, chỉ sợ bọn họ sẽ không mắc lừa".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Ta biết. Đêm nay hướng gió là từ bên kia thổi qua, cùng một chỗ với thế lửa, mặc dù bọn thị vệ hộ vệ chỗ Yến vương ngủ sẽ không lộn xộn, thị vệ các nơi khác cũng không thể bất động, bọn họ cũng không thể ngồi nhìn vương phủ bị đốt, ngoài ra, thế lửa ở cùng một chỗ, cả ngõ nhỏ đều phải rối loạn, trong hỗn loạn, cơ hội của chúng ta sẽ càng lớn, mà chạy cũng thuận tiện, ta đem các ngươi đi, muốn tận hết khả năng đem các ngươi trở về, nhớ kỹ, sau này chỉ cần theo ta làm việc, không cần nói lời hy sinh nhẹ nhàng".

"Rõ!".

Trần Đông thật bất ngờ liếc nhìn hắn, trong mắt hơi lộ ra sự cảm động. Không sai, bọn họ là tử sĩ, từ nhỏ đến lớn, bọn họ tiếp nhận trong khi huấn luyện, ý niệm bị quán thâu nhiều nhất chính là vì đạt được mục không ngại chết, từ khi bắt đầu biết chuyện tiếp nhận giáo dục như vậy, đối với tử vong, bọn họ sớm đã hình thành một loại bản năng gần như tiếp nhận.

Nhưng bọn họ tuy không sợ chết, dù sao cũng là người sống sờ sờ, nếu như có thể không chết, đương nhiên vẫn muốn sống, trước kia khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ, nhận được mệnh lệnh đều không tiếc hết thảy trả một cái giá lớn, cận kề cái chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, đột nhiên nghe được Hạ Tầm nói một lời mới mẻ, không khỏi làm bọn hắn, những thích khách lãnh huyết vô tình đối với người lãnh đạo trực tiếp lần đầu quen biết này, có một nhận thức hoàn toàn mới.

Hạ Tầm lại dặn dò: "Ngươi cẩn thận chút, đó là nơi đầu gió, nếu bên trong nuôi chó dữ,

khó tránh khỏi chúng ngửi được mùi ngươi. Động tác ngươi phải nhanh, một khi đốt lửa, nhiệm vụ hoàn thành, lập tức thoát thân, tự tìm chỗ trốn, ba ngày sau, không còn động tình, hãy về bẩm báo đại nhân".

"Tuân mệnh!".

Lúc này đây, Trần Đông đáp ứng mười phần thống khoái, hắn men theo dây thừng nhanh chóng đáp xuống mặt đất, nhanh chóng biến mất ở giữa màn đêm.

Bọn họ vốn có kế hoạch cụ thể khả thi, y theo đề nghị của bọn họ, trước đó thăm dò hành trình Yến vương, lợi dụng hỗn loạn tách Yến vương ra, thừa dịp đó ra tay. Với hóa trang bình dân không hề sơ hở của hai người bọn họ, Hạ Tầm tin tưởng thành công bọn họ nắm chắc nhất định rất lớn. Nhưng hắn nhận được mệnh lệnh lại là "Chỉ cho thất bại, không cho phép thành công", mặc dù không có mệnh lệnh La Khắc Địch, hắn cũng muốn làm như vậy, cho nên hắn cự tuyệt, vô cùng cự tuyệt kiểu giết người đổi mạng.

Mà hai sát thủ kinh nghiệm phong phú cũng không có một điểm bất mãn, từ nhỏ bọn họ đã bị quán thâu một ý niệm duy nhất, đó chính là phải phục tùng, phục tùng vô điều kiện. Cho nên bọn họ ngoan ngoãn dựa theo Hạ Tầm phân phó đi tới Yến vương phủ, dù biết rõ đây là tử lộ có đi không về, vẫn bình tâm tình khí dùng hết khả năng làm ra một số việc Hạ Tầm đề nghị.

Hạ Tầm cảm thấy, việc hắn làm trước là đúng, không thể để cho hai người như vậy hy sinh vô ích.

Hạ Tầm quay đầu nói với Hiệp An: "Đem tên đưa cho ta".

Hiệp An cảm thấy hơi ngoài ý muốn nói: "Đại nhân, để ty chức ra tay tốt hơn".

Hạ Tầm nói: "Ngươi phụ trách dẫn dắt người và thủ vệ rời khỏi tẩm điện Yến vương, nhiệm vụ này so với ra tay ám sát Yến vương càng nguy hiểm. Trong tay của ta có mũi tên của ngươi, lại có một nỏ cứng liên phát, đều đã bôi qua kịch độc, trừ khi Yến vương không xuất hiện, nếu không hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Lúc Yến vương còn sống, bọn thị vệ còn có thể toàn lực ứng phó, Yến vương nếu đã chết, bọn họ còn có thể bán mạng vì ai chứ? Cho nên, cử động lần này nhìn thì hung hiểm, thực ra so với dẫn dắt thủ vệ rời đi vẫn an toàn hơn nhiều".

Hiệp An đành phải đem ống tên giao cho Hạ Tầm, lại dặn dò: "Đại nhân, ba ống thôi, mỗi

ống chỉ chứa được một mũi tên, bỏ vào đầu này là vị trí thổi bắn, thổi mũi tên có độc, ngàn vạn lần cẩn thận!".

Hạ Tầm khẽ cười nói: "Yên tâm đi, thứ này, ta sẽ dùng!".

***

Yến vương phủ bỗng nhiên nổi lửa, thời tiết tháng ba, gió đêm rất mạnh, một lát sau, ngọn lửa soi sáng bầu trời đêm, một nửa phủ đệ chìm trong một mảng đỏ rực.

"Không ổn, đi lấy nước chữa cháy cho Yến vương phủ!".

Trên đường cái, phu canh gõ mõ cầm canh kêu lên đầu tiên, tiếp đó đến trong phủ Yến vương hỗn loạn, đại bộ phận thị vệ Yến vương phủ đều được điều ra tiến đến đông phòng cứu hỏa, Hạ Tầm và Hiệp An tránh ở chỗ tối thấy rõ ràng, có một chỗ cung điện thủ vệ nghiêm ngặt nhất, mặc dù đã trải qua một lúc hỗn loạn, nhưng bọn thị vệ không rời khỏi cương vị, ngược lại còn rút binh khí ra, quét mắt cảnh giới bốn phía.

"Chính là trong này!".

Bên nóc điện đối diện hai chân Hiệp An vừa hạ xuống liền tung người đánh ra trước, trượt xuống theo cột cung điện bóng loáng, vung đao chém về phía thị vệ Yến vương phủ vội vàng không kịp chuẩn bị, một chiêu Phân Hoa Phất Liễu, thị vệ cẩn thận nhìn chằm chằm vào hoa cỏ trong đình viện né tránh không kịp, đều dính một đao, kêu lên một tiếng ngã xuống, Hiệp An không ngừng, người đáp xuống liền hướng về phía cửa sổ đối diện đại điện đánh tới.

"Bắt thích khách!".

Chờ đợi bọn thị vệ ở ngoài tẩm điện ùa lên, một võ sĩ cao lớn nửa người mặc bì giáp xung trận lên ngựa xông vào trước, người này có lẽ là thị vệ đầu lĩnh, dáng người khôi ngô động tác nhanh nhẹn, đèn dưới mái hiên ở cung đình chiếu đến bì giáp bóng loáng sau lưng hắn, phát ra hào quang như hàn thiết. Hắn tuy khôi ngô nhưng cũng không lộ vẻ cao lớn dị thường, thân thể lại làm cho người ta có cảm giác như một ngọn núi vững vàng nặng nề, tạo thành một loại áp lực tâm lý cường đại.

"Hây!".

Một đao ngay đầu, như đồng luyện bị ánh sáng ngọn đèn chiếu đến, giống như một lôi điện

bổ ra lúc bầu trời đêm, Hiệp An cả kinh, không dám dùng đao nghênh đón, dưới chân vừa trượt, đã nương theo sàn gạch trơn nhẵn như gương trượt ra ba thước, tránh được một đao kia. Người nọ mang đao chuyển thân, căn bản không để cho hắn có cơ hội thở dốc, lại một đao chặn ngang, khí thế phát ra vô địch, phảng phất như cho dù trước mặt là một ngọn núi, cũng có thể bị một đao của hắn chém thành hai nửa.

Cùng lúc đó, bảy tám thị vệ đã như sói như hổ bổ nhào qua, lập tức vây kín lấy. Hiệp An thầm giật mình: "Hộ vệ Yến sơn, quả nhiên danh bất hư truyền, lúc này không đi, sẽ bị cầm chân ở chỗ này".

Hắn lập tức bổ một đao ngược lại, một thân nghiêng vào bụi hoa, giống như pháo hoa hỏa tiễn, thân người cong vẹo phóng vào bụi hoa, ở ngay một chỗ quay cuồng, như điện xẹt vọt vào hoa cỏ cây cối trong đình viện: "Trách nhiệm Diệp mỗ đã xong, còn lại, giao cho Dương bách hộ!".

Mấy tên Yến vương phủ thị vệ đuổi sát theo...

Hạ Tầm nằm ở trên mái hiên hít vào một hơi thật sâu: "Ta cũng đã tới lúc xuất hiện!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 264

Thành Thật Với Nhau.

Chương 264: Thành thật với nhau.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Là ngươi!”.

“Điện hạ!”.

Yến vương vừa tiến đến, Chỉ Huy Sứ thị vệ Yến vương phủ Trương Ngọc giả trang Yến vương liền khom người thối lui sang một bên.

Hạ Tầm và Yến vương vừa chạm mặt, không khỏi cùng kêu lên.

Yến vương không ngờ người hắn đợi một đêm lại chính là Hạ Tầm, Hạ Tầm cũng không nghĩ đến người Thống lĩnh mặc nửa giáp thị vệ lại chính là Yến vương, thân thể ngàn vàng, hắn lại có thể đích thân mang đao ra trận!

Yến vương liếc mắt mũi tên thổi và hạp nỏ chế tạo tinh xảo Hạ Tầm đặt lên bàn, mũi tên đen đen, hiển nhiên đều bôi độc, Yến vương khoát khoát tay, tất cả thị vệ và người giả trang khác liền lập tức lui ra ngoài, không để lại một người thị vệ, cũng không lấy đi ám khí trên bàn, Hạ Tầm thấy tình cảnh này, vui lòng phục tùng nói: “Đảm lược của điện hạ quả thực khiến người ta khâm phục, lại không sợ thần cố ý bày ra việc này, noi theo Kinh Kha đâm Tần vương sao?”.

Chu Lệ mỉm cười, nói: “Ta không phải Tần vương, ngươi cũng sẽ không là Kinh Kha. Cái tờ giấy này, là ngươi ghi?”.

Chu Lệ đưa tay trái ra, trong tay là một tờ giấy, bên trên có một hàng chữ nhỏ: "Tối nay có người hành thích, đừng làm thích khách bị thương, có việc bẩm điện hạ!".

Hạ Tầm gật đầu nói: "Đúng!".

Chu Lệ cau mày nói: "Chữ rất xấu".

Hạ Tầm cười khan nói: "Cải này... Khụ khụ, thần lo lắng tờ giấy rơi vào tay người khác, so ra bút tích của thần".

Chu Lệ cười một tiếng, ngược lại hỏi: "Ngươi đang ở đây làm trò gì vậy?".

Hạ Tầm hỏi ngược lại: "Điện hạ cho rằng, đây là thần đang làm trò quỷ sao?".

Ánh mắt Chu Lệ ngưng tụ, trầm giọng nói: "Hoàng Thượng ra lệnh?".

Hạ Tầm đáp: "Thần không biết, thần chỉ vâng mệnh thượng quan bản nha".

Ánh mắt Chu Lệ co rụt lại: "Cẩm Y vệ!". Hắn nhìn thẳng Hạ Tầm, lại hỏi: "Như vậy? Ngươi tại sao phải cảnh báo cho bản vương?".

Hạ Tầm hơi ườn lồng ngực một cái, thanh âm dõng dạc nói: "Bởi vì thần bất bình vì điện hạ!".

Chu Lệ nói: "Vì sao bất bình?".

Hạ Tầm trầm giọng nói: "Điện hạ vì nước canh biên giới, bọn giặc phía Bắc ai cũng sợ. Công ở chỗ quốc, lợi ở chỗ dân, uy ở chỗ địch, nếu điện hạ chưa từng chết trên chiến trường khi chiến đấu biên cương, lại bị ám hại trên triều đình, chẳng lẽ không phải làm người người đau đớn, con dân bất bình sao?".

Chu Lệ cười bi thương, dùng thanh âm hơi khàn khàn nói: "Chiến công? Ha ha, chính vì bản vương có chiến công như thể, cho nên Hoàng Thượng mới lo lắng một ngày kia ta sẽ ngấp nghé vương vị của hắn, mới có thể trăm phương ngàn kế muốn đẩy ta vào chỗ chết, ngươi... Đối với cái này không cho là đúng sao?".

Thanh âm Hạ Tầm cũng thấp xuống: "Thần chỉ biết là, người nên có tâm phòng bị là đúng, nhưng định tội bằng giả thiết lại tuyệt đối không thể. Thần không biết điện hạ sẽ làm phản hay

không, thần cũng không biết mặc dù điện hạ không phản, sau khi điện hạ trăm tuổi, cháu chắt tử tôn sẽ làm phản hay không, thần chỉ biết là, nếu giả thiết dưới đây, đưa điện hạ vào chỗ chết, như vậy thiên hạ không người nào không thể giết.

Trong hoạn quan có khả năng làm loạn triều cương, giết! Các đại thần có khả năng nắm giữ triều chính, giết! Ngoại thích có khả năng chuyên quyền lấn thượng, giết! Các hoàng tử có khả năng hành thích vua soán vị, giết! Dân chúng thiên hạ gặp thiên tai có khả năng tạo phản đoạt, giết. Cứ thế mà nói, người phương nào không thể giết? Thân là người đứng trên cao, không nghĩ đến tự lập tự mình cố gắng, không nghĩ hoàn thiện thể chế, mà muốn dùng phương pháp diệt trừ hậu họa, tay đau thì chém tay, đau đầu thì chém đầu, có khả năng sao?".

Chu Lệ trầm thấp nói: "Dương Húc, ngươi cũng đã biết, ngươi nói lần này, đã là đại nghịch bất đạo?".

Hạ Tầm nói: "Thần là người đọc sách, Mạnh Tử viết: Quân xem thần như tay chân, thì thần xem quân như tim gan, Quân xem thần như khuyển mã, thì thần xem quân như người trong nước, Quân xem thần như đất cát, thì thần xem quân như kẻ thù! Điện hạ cho rằng, thánh nhân nói đúng hay sai?".

Chu Lệ trầm mặc thật lâu, xúc động nói: "Bệ hạ làm không đúng, đám người Phương Hoàng, tự cho là hiền lương trung chính, tài học thiên hạ, cũng chỉ là một lũ u mê. Thống trị quốc gia sao, bọn họ chỉ biết phục cổ, phục cổ, thì phục cổ, muốn tìm ổn định hòa bình lâu dài sao, thì liền cứng nhắc tước phiên vương. Nếu bọn họ có thể nghĩ giống như ngươi, dẫn bệ hạ đến đạo làm vua chân chính, ý chí bốn biển, bao dung thiên hạ, phiên vương bốn phương sao lại không yên lòng, lo gì thiên hạ không thể quốc thái dân an!".

Hạ Tầm nói: "Quân thần, khổng có lợi, không có tài, không háo sắc, liền tự cho là đúng theo nhật nguyệt, quang minh quang minh, theo thần, tất cả chỉ bằng không. Bọn họ không thích tiền tài nữ sắc, lại thích danh, vì thành tựu lưu danh tên mình, can thiệp quốc sự, ly gián hoàng thân, tạo nên ưu phiền của điện hạ hôm nay. Theo ý thần, háo sắc háo lợi háo danh, đều là tư dục của riêng bản thân. Người háo danh chê người háo sắc háo lợi, chỉ là chó chê mèo lắm lông mà thôi".

Hai mắt Chu Lệ sáng ngời, bật thốt lên khen: "Háo sắc háo lợi háo danh, đều là tư dục cho mình. Nói cho cùng, những lời này nói trúng tim đen, thật không hiểu đâm phá da mặt khí tiết bao nhiêu vị danh sĩ cổ kim, thống khoái! Thật thống khoái!".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Đó là tất nhiên, đây chính là nhà tư tưởng, nhà triết học và nhà quân sự nổi tiếng nhất Đại Minh triều, dung nho gia, phật gia, đạo gia, binh gia thành một thể, đại nho toàn năng đại sư Vương Dương Minh thụ phong "Tiên nho" đã nói qua".

Chu Lệ cảm kích nói với Hạ Tầm: "Ngày xưa nếu không có Văn Hiên, một nhà già trẻ bản vương đang ở trong mộng liền bị nổ tung về Tây Thiên. Hôm nay nếu không có Văn Hiên, bản vương sợ sẽ bị bọn tiểu nhân làm hại. Hai lần cứu mạng, ân trọng như núi, bản vương khốn đốn như thế, sinh tử khó liệu... Thật không biết... Nên báo đáp ngươi như thế nào mới tốt!".

Hạ Tầm nói: "Thần hôm nay làm việc này, chỉ có trong ngực một lời bất bình, nếu cần báo đáp, cũng sẽ không tìm tới điện hạ".

Chu Lệ vuốt cằm nói: "Nói đúng, đại ân không lời cảm tạ nào thể hiện hết được, ân tình như vậy, thật là không cần nói ở ngoài miệng, phần ân nghĩa này của ngươi đối với bản vương, bản vương khắc trong tâm khảm, một đời một thể, không dám quên!".

Hạ Tầm liền nói không dám, Chu Lệ trầm ngâm một lát, trên mặt âm tình bất định nửa ngày, hai con ngươi dường như căng ra, nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm nói: "Hôm nay do Văn Hiên cảnh báo, đã là ân huệ lớn lao. Nhưng... Bản vương còn có một việc, muốn mặt dày phó thác ở Văn Hiên, không biết Văn Hiên chịu tương trợ bản vương không?".

Những lời này vừa ra khỏi miệng, một tảng đá lớn trong lòng Hạ Tầm triệt để rơi xuống, những lời này vừa ra khỏi miệng, Chu Lệ đã đem mình trở thành người một nhà hắn tuyệt đối tín nhiệm. Chu Lệ này, rất sảng khoái, ân oán rõ ràng, đối với kẻ địch là ngoan độc, đối với người mình thì dùng chân tâm đối đãi, hôm nay đã xem là tâm phúc, cả đời này trừ khi phạm vào tội lớn không thể tha thứ, thì có thể vô tư.

Hạ Tầm lập tức chắp tay nói: "Điện hạ cứ việc phân phó!".

Chu Lệ trầm giọng nói: "Hôm qua bệ hạ có nói, ngày giỗ tiên hoàng, muốn triệu vương tử chư vương vào kinh thành, cùng nhau cúng mộ hoàng lăng, bản vương đang muốn hướng về phía triều đình tỏ ra sự trang thành, liền một lời đáp ứng. Hôm nay triều đình đêm đến sai thích khách hành thích bản vương, hiển nhiên là trái với dân tâm, Hoàng Thượng rõ ràng không thể không thả bản vương trở về, rồi lại không chịu buông tha ta. Hôm nay ta không chết, có thể an toàn trở về Bắc Bình, chuyện duy nhất lo lắng, chính là ba đứa con của bản vương, bọn họ ít ngày nữa phải đến kinh, Văn Hiên làm việc tại kinh, lại là cẩm Y vệ, có thể thay mặt

bản vương trông nom chúng không?”.

Hạ Tầm thầm nghĩ: “Đêm nay hành thích, cuối cùng đã dẫn đến mầm mống, trong lòng Yến vương, phản ý đã manh nha!”.

Bằng không, ba đứa con Yến vương ở lại kinh sư cúng mộ hoàng lăng lại có chuyện gì vội vàng, cần gì phải phó thác cho Hạ Tầm thay hắn chiếu cố? Nếu như hắn vẫn chưa có ý phản, Hoàng Thượng muốn đối phó hắn, ba đứa con ở bên người càng thêm nguy hiểm, Trời mới biết có thể bị triều đình tìm cái cớ đem tất cả phụ tử bọn họ xử lý hay không, nếu như bọn họ ở lại Kim Lăng, ngược lại Hoàng Thượng không có cớ ra tay.

Một câu nói kia của Chu Lệ, phản tâm đã rõ ràng rành!

Hạ Tầm lập tức đáp: “Điện hạ yên tâm, thần nguyện vì điện hạ làm việc hết mình”.

“Tốt... Tốt tốt!”.

Chu Lệ vừa vui mừng vừa cảm kích, nhớ tới mình vừa mới nói qua đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về chuyện này một chữ tạ ơn cuối cùng không nói ra, chỉ là hai tay ôm quyền, hướng về phía Hạ Tầm trịnh trọng thi một lễ. Lúc hắn nguy nan hết sức, hơn nữa là dưới tình huống hoàn toàn đối lập với thế lực triều đình, Hạ Tầm có thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, tỏ ra sự trung thành, ở trong lòng Chu Lệ, Dương Húc hai lần cứu tính mạng hắn, đã có thể sánh ngang với ái tướng Trương Ngọc, Chu Năng, những người đi theo hắn nhiều năm, cùng hắn cùng sinh cùng tử đẫm máu nơi sa trường.

Vừa thấy Yến vương hành lễ, Hạ Tầm vội vàng chắp tay hoàn lễ, lại đến nâng người hắn lên, cảm thấy tiếng ồn ào ngoài điện càng lúc càng lớn, Hạ Tầm hướng ra phía ngoài liếc một cái, liền thấy cửa sổ đỏ rừng.

Rực, hỏa quang tràn đầy xuyên thấu qua hai ngón tay, ánh lên một mảnh đại điện tươi sáng, trong đại điện vốn rất sáng do ánh nến, cùng so với ánh sáng này có vẻ ảm đạm vô quang, trước mặt thậm chí có một loại cảm giác cuồn cuộn sóng nhiệt.

Hạ Tầm không khỏi giật mình nói: “Lửa tại sao lớn như vậy?”.

Chu Lệ hướng ra phía ngoài nhìn sang, điềm nhiên như không nói: “Ngươi đốt lửa còn quá nhỏ, ta lại cho người bỏ thêm củi vào lửa!”.

Yến vương phủ trong một mồi lửa này, đem cả vương phủ đều đốt rụi. Kèm theo cả hàng xóm, không ít công khanh vương hầu đều gặp hại, thảm nhất chính là Hoàng Ngự sử Hoàng Chân, Hoàng Ngự sử mới vừa mua tòa nhà lớn ở bên cạnh Yến vương phủ, tuy không cách nào so sánh được với vương phủ, nhưng cũng là ba gian thính đường, một gian chính môn ba khung, trước viện có tường, sau viện có cây, cũng là rất khác biệt, kết quả chỉ một mồi lửa... Đã sạch trơn.

Vua nào triều nào thì triều thần nấy, Chu Duẫn Văn thay máu quan viên triều đình, từ trên xuống dưới một trận động đất, nguyên Đô Ngự sử Ngô Hữu Câu bị giáng chức. Viên Thái trong năm Hồng Vũ bởi vì phạm vào tội nhỏ nên không được dùng đã được đề bạt một lần nữa, lúc Viên Thái thất thế, Ngô Hữu Câu đối với hắn cũng không hề lễ độ, ghẻ lạnh đã lâu, hôm nay thật vất vả mới trở về, hắn cũng không còn khách khí, đạp toàn bộ thân tín của Ngô Hữu Câu xuống.

Viên Thái một lần nữa đề bạt lôi kéo thân cận người một nhà, Hoàng Ngự sử bởi vì chuyến tập kích Bạch Liên giáo ở Tế Nam phủ Sơn Đông không phải là có công, năm đó khảo khóa là loại ưu, lại làm người cả đời ghẻ lạnh, tuyệt đối không thể nào là người của Ngô Hữu Câu, bởi vậy cũng được Viên Thái đề bạt, đến Hồ Bắc làm Giám sát Ngự sử, Hoàng Chân được lên chức, liên tục không ngừng xuất ra tiền cả đời tích góp, đặt mua tòa nhà chỗ này, mới chuyển vào có ba ngày...

Sáng sớm, đã có người trông thấy Hoàng Ngự sử ăn mặc quần áo đầy lỗ thủng, lộ ra cái quần lót ở sau mông, đứng trên đường cái lau nước mắt.

Lúc lâm triều, vài quan nhân ăn mặc quan bào toàn lỗ thủng, vẻ mặt khói bụi hướng vào trong nội cung chạy tới, hôm nay Ngự sử Tằng Phượng Triều Tằng đại nhân đang duy trì trật tự tác phong và kỷ luật của bách quan đùng đùng nổi giận chạy đến ngăn cản. Hắn còn chưa nói lời nào, mấy quan nhân khóc lóc, đêm hôm khuya khoắt lửa nổi lên, gia sản đều bị đốt rụi, đau lòng quá! Đến sáng sớm, cũng không biết gia sản cứu ra được nhiều hay ít, trên dưới trong phủ có an toàn hay không, mắt thấy đến lúc lâm triều, liền vội vội vàng vàng vào triều điểm mão, ta dễ dàng sao? Ngươi còn duy trì trật tự tác phong và kỷ luật, ngươi còn nghĩ đến người khác không?

Tằng ngự sử bị vài quan kêu nghèo kể khổ đến văng nước bọt đầy mặt, trố mắt giật mình nhìn bọn họ tiến vào, quay người lại, lại thấy một người tức giận phẫn nộ đi tới, vị đang đến này lợi hại hơn, giống như Táo Vương gia, chỉ là hai mắt đã trắng không còn chút máu, Tằng

Ngự sử cẩn thận phân biệt nửa ngày, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng: “Yến vương điện hạ?!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 265

Khua Chiêng Gõ Trống.

Chương 265: Khua chiêng gõ trống.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Yến vương rất âm hiểm, chuyện này nhất định là Yến vương tự mình phóng hỏa, thiêu hủy hoàng cung, lại đem chuyện bất nghĩa hãm cho bệ hạ!”.

Hoàng Tử Trừng tức giận đến râu mép dựng đứng, lâm triều vừa kết thúc, không đợi Kiến Văn đế gọi về, chính hắn đi theo mông Kiến Văn đế đi vào Chính Tâm điện, vào đại điện liền tức giận rống lên.

Tề Thái và Luyện Tử Ninh, Cảnh Thanh ba người hơi chột dạ, ba người bọn họ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, không nói gì.

Hôm nay lâm triều thật là náo nhiệt, hơn mười vị hoàng thân quốc thích, vương công đại thần ở tại chỗ tố cáo Yến vương phủ bị cháy cho Hoàng thượng, gây tai họa đến phủ đệ nhà mình, bọn họ tổn thất thảm trọng như thế nào, người trong nhà thương vong bao nhiêu, thỉnh cầu Hoàng Thượng truy cứu trách nhiệm Yến vương phủ.

Trong đó Hoàng Chân Hoàng Ngự sử đặc biệt bi thương nhất, Hoàng Ngự sử tràn ngập bi phẫn, nói đến chỗ đau, ngất vài lần, về sau Chu Duẫn Văn nhìn không nổi nữa, lúc hắn té xỉu lần thứ ba, rất sung sướng sai võ sĩ đem hắn mang đi, kéo tới Thái y viện để bốc thuốc.

Ngay sau đó Yến vương Chu Lệ đi lên cáo trạng kêu oan, Chu Lệ nói đêm qua vương phủ gặp chuyện, kể rõ ràng rành mạch một lần sự tình thích khách phóng hỏa đốt cháy phủ đệ về

phía Chu Duẫn Văn, thỉnh cầu bệ hạ chủ trì công đạo vì hắn. Lần này, thị vệ của hắn bị thương, tiêu diệt lẩy được vật chứng nỏ cơ thổi mũi tên và nhân chứng đều dẫn tới ngoài ngọ môn, đợi Hoàng Thượng đến khám nghiệm.

Lúc này đây, Chu Lệ không đùa giờn cũng không kiêu ngạo, thái độ thành khẩn, tâm bình khí hòa, chỉ là đem sự tình trải qua tự thuật rõ ràng rành mạch một lần, ngữ khí phi thường bình tình, thậm chí không có câu nào hướng sự hoài nghi của mọi người đến Hoàng Thượng, nhưng Chu Lệ vừa nói hôm qua vương phủ gặp chuyện, tất cả ánh mắt mọi người nhìn Hoàng Thượng cũng có chút không đúng.

Bùn đất dính trong đũng quần, không phải bần cũng là bần, Chu Duẫn Văn lúc này xem như nếm trải tư vị khó lòng giãi bày, hắn đỏ mặt tía tai đi xuống ngự tòa, tự tay nâng Tứ thúc dậy, thề rằng sẽ sai lính bảo an kiểm chứng nhất định lùng bắt hung thủ, bảo đảm an toàn của hắn, đem cả phủ ứng Thiên, năm thành binh mã ti, quan viên Hình bộ hung hăng răn dạy, cuối cùng mới đem Chu Lệ trấn an.

Chu Duẫn Văn lập tức đích thân an bài, đem nhà Yến vương tạm thời chuyển đến An vương phủ, cùng An vương làm bạn, lại phái trọng binh bảo vệ. Đồng thời còn chính miệng hứa hẹn triều đình phụ trách tu kiến Yến vương phủ một lần nữa, về phần mấy vị hoàng thân quốc thích khác gặp tai họa, văn võ đại thần dính vào lửa Yến vương, cũng đều nói nhất định đền bù tổn thất.

Chờ an bài thỏa đáng tất cả mọi thứ, thời gian triều hội cũng đã hao tổn hơn phân nửa, Chu Duẫn Văn đã mất hứng thú nghe đủ loại tấu sự của.

Quan lại, phân phó một tiếng: “Tan triều”, phất tay áo trở về Chính Tâm điện.

“Hoàng Thượng, dựa vào ý kiến của thần, vẫn nhanh chóng bảo Yến vương trở lại Bắc Bình!”.

Phương Hiếu Nhu nghiêm nghị nói: “Chuyện này, tám chín phần mười là Yến vương tự mình gây nên, nhưng chỉ cần Yến vương ở kinh, mặc kệ hắn đã xảy ra chuyện gì, tất cả đầu mâu đều chỉ hướng bệ hạ, bệ hạ khó lòng giãi bày. Như thế mà nói, không biết Yến vương còn có thể làm ra những thứ gì nữa, chúng ta đã không thể ra tay tại Kim Lăng, vẫn nhanh chóng đuổi hắn rời đi thôi, chỉ cần Yến vương bình an rời khỏi Kim Lăng, như vậy hết thảy những thứ ngờ vực vô căn cứ bất lợi nhằm vào bệ hạ tất nhiên sẽ tự sụp đổ”.

Chu Duẫn Văn chán nản khua tay nói: "Đưa hắn đi, đưa hắn đi, nhanh đưa hắn đi, một khắc trẫm cũng không muốn gặp lại hắn".

Tề Thái phi thường chán nản, hắn vốn trông cậy vào cẩm Y vệ ra tay đem Yến vương diệt trừ, lại không nghĩ rằng cẩm Y vệ làm ra động tĩnh lớn như vậy, lông tóc Yến vương không bị thương, ngược lại khiến Hoàng Thượng không thể chờ đợi được muốn đuổi Yến vương rời đi, Yến vương đi lần này, chính là rồng về biển rộng, mãnh hổ về núi, muốn thu thập hắn sẽ không dễ dàng.

Nghĩ tới đây, Tề Thái vội vàng mất bò mới lo làm chuồng, đề nghị nói: "Bệ hạ, thần cũng đồng ý với ý kiến của Phương đại nhân, vẫn nhanh chóng sai Yến vương trở lại Bắc Bình, nhưng, Yến vương tự hủy vương phủ, bày đặt hành thích, các loại cử động, có thể thấy được, Yến vương rõ ràng là cảnh giác với triều đình.

Tuy nói quyết sách triều đình là ổn định Yến vương trước, cắt tay hắn, cuối cùng mới khai đao Yến vương, nhưng chúng ta cũng không thể không đề phòng sau khi Yến vương trở lại Bắc Bình làm ra chuyện gì đó. Thần cho rằng, ở binh lực võ trang, cần tăng mạnh khống chế với Bắc Bình, chúng ta đề phòng Yến vương chó cùng rứt giậu động thủ trước".

Chu Duẫn Văn nói: "Ái khanh thân là Binh Bộ Thượng Thư, điều binh khiển tướng, võ bị binh phòng, phải nên do ái khanh lo liệu mới đúng, không biết ái khanh có gì đề nghị gì?".

Tề Thái nói: "Tạ Quý giờ đây tay nắm Bắc Bình Đô Ti sự, nhưng tướng tá Bắc Bình Đô Ti đa số là bộ hạ cũ của Yến vương, một mình Tạ Quý chỉ sợ một tay khó vỗ nên kêu, thần cho rằng, lệnh Đô Đốc Tống Trung dẫn ba vạn binh, chuẩn bị lấy danh mở đồn trú bên cạnh, dùng Đô Đốc Từ Khải dẫn ba vạn binh đóng quân Lâm Thanh, dùng Đô Đốc Cảnh Hiến dẫn ba vạn binh đóng quân tại Sơn Hải quan. Bắc Bình, Vĩnh Thanh, hai vệ binh mã từng nhiều lần đi theo Yến vương quét bắc, tướng tá đều là người của hắn đưa lên, hôm nay không kịp đổi, nhưng dời toàn bộ hai vệ quan binh, đến Chương Đức, Thuận Đức. Kể từ đó, Yến vương mặc dù quay về Bắc Bình, cũng vẫn là chim trong lồng ở trong tay bệ hạ, muốn bay ra cũng không còn chút sức lực nào".

Chu Duẫn Văn mừng rờ nói: "Như thể, đương nhiên bảo đảm vạn vô nhất nhất, rất tốt, ta sẽ ra ý chỉ theo như ngươi nói".

Tưởng rằng lấy thủ đoạn hành thích giết người, kết quả ngược lại tự nhiên thành toàn cho

Yến vương, trong lòng Cảnh Thanh cũng là vừa thẹn vừa xấu hổ, vừa nghe Tề Thái hiến kế, hắn cũng động thân đi ra, nói với Chu Duẫn Văn: "Yến vương này âm hiểm xảo trá, quỷ kế đa đoan, sợ hai vị đại nhân Trương Nhuế, Tạ Quý không nhìn được tâm kế của Yến vương, khó phòng bị thủ đoạn Yến vương, thần xin đi Bắc Bình, phụ tá hai vị đại nhân, để khi triều đình ban chiếu dụ, bắt Yến vương ngay tại chỗ!".

"Tốt!". Chu Duẫn Văn khen: "Trẫm chính là lo quan viên Bắc Bình, bị biểu hiện giả dối của Yến vương mê hoặc, Cảnh ái khanh đến Bắc Bình, trẫm an tâm, trẫm cho ngươi giữ chức Bắc Bình Bố Chính ti Tham Nghị, chú ý quan sát Yến vương cho trẫm!".

Phương Hiếu Nhu chắp tay nói: "Thần còn có một điều đề nghị, Hoàng Thượng có thể chọn lựa một ít công thần trang thành, ủy thác chức Phóng Sứ, cho bọn họ thân phận tuần tra, hỏi dân khó khăn, khảo sát quan lại, công chính liêm minh. Bệ hạ vừa mới đăng cơ, đối với dân tình thiên hạ, dùng những tai mắt này là có thể minh bạch, đồng thời... Còn có thể sai bọn họ âm thầm điều tra nghe ngóng những việc làm không hợp pháp của chư vương, nếu có chứng cớ vô cùng xác thực, triều đình tước phiên vương, cũng không bị động như khi trừ bỏ Chu vương, Tề vương, Đại Vương".

Chu Duẫn Văn tràn đầy cảm khái nói: "Hiếu Trực tiên sinh nói đúng, trông nom thiên hạ như thể, lo gì Yến phiên không bị diệt! Dựa vào lời tiên sinh nói, chọn hiền lương phái đi thăm hỏi thiên hạ, việc tuyển người, xin mời Hiếu Trực tiên sinh và sư phụ nghĩ ngợi vì trẫm!".

***

Yến vương đến kinh không mấy ngày, liên tiếp gây ra rất nhiều sóng gió, Chu Duẫn Văn thật sự không thể nhịn được nữa, lại tùy tiện qua loa tiếp hắn mấy ngày, liền coi hắn như ôn thần đuổi đi gấp.

Yến vương bình an rời khỏi Kim Lăng, không khỏi âm thầm thở phào, cùng lúc này hắn lại rơi vào cảm giác thất vọng, lần này hắn vào kinh thành, mục đích chính thức là muốn lợi dụng lực lượng dư luận công chúng và thân tình thúc cháu đả động hoàng đế, thúc đẩy hắn bỏ đi ý nghĩ trảm tận sát tuyệt đối với chư phiên.

Nhưng mắt sáng không thấy đâu, Chu Duẫn Văn vẫn một mực qua loa hắn, đối với việc tước quyền thì tránh né. Lần này đến Kim Lăng không thể bỏ đi ý nghĩ tước phiên trong đầu

hoàng đế không nói làm gì, nếu không có Dương Húc lén đưa tin tức, hắn xuýt nữa còn bỏ mạng vì đao đâm sau lưng. Đường đường là thiên tử, vậy mà lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, xem ra hoàng đế chẳng những là quyết tâm diệt chư vương, hơn nữa còn không từ thủ đoạn.

Chu Lệ rốt cuộc bắt đầu suy nghĩ tới khả năng tạo phản, ngoài chuyện hắn bó tay chịu trói, là một con đường duy nhất có thể đi. Nhưng, không có binh quyền, lấy cái gì đấu cùng hoàng đế? Chu Lệ mặc dù đánh qua vô.

Số trận chiến, còn chưa từng đánh trận nào thực lực cách xa như thế, tình cảnh trận chiến hiểm ác như thế, đường về phía Bắc, Chu Lệ rơi vào trầm tư thật sâu.

Đồng thời lúc Yến vương về mạn bắc, vài vị Đô Đốc Tống Trung, Từ Khải, Cảnh Đẳng nghiệp nhận thánh chỉ, phân biệt dẫn binh tới các nơi, Lâm Thanh, Sơn Hải quan, hai vệ binh mã Bắc Bình và Vĩnh Thanh cũng đã nhận được lệnh Binh bộ, di chuyển điểm đóng quân đến Chương Đức, Thuận Đức, cả tập thể vệ quan binh dời đi.

Lại mấy ngày nữa, Đô Ngự sử Cảnh Thanh được nhậm mệnh đến Bắc Bình làm Bố Chính Sứ ti Tham Nghị, nhậm chức liền đi. Đô Ngự sử so với Bố Chính Sứ ti Tham Nghị chỉ lớn hơn một chút, Cảnh Thanh lại là tâm phúc hoàng đế, cũng chưa từng nghe nói hắn làm việc gì sai lầm, lại xuống chức đi ra phần đất bên ngoài, chỗ đi lại là Bắc Bình?

Cái này lại là tín hiệu rõ ràng, khiến cho văn võ trong triều đều minh bạch một sự kiện: Yến vương lần này mạo hiểm xuôi nam ngả bài cùng Kiến Văn đế, dĩ nhiên là thất bại. Hoàng đế muốn tước phiên căn bản chưa từng dao động qua, triều đình tước phiên vương, còn có thể tiếp tục làm.

Lại hơn nửa tháng, Phương Hiếu Nhu và Hoàng Tử Trừng tỉ mỉ chọn lựa hai mươi bốn người, đệ trình cho Kiến Văn đế, Chu Duẫn Văn lập tức hạ chiếu, tuyên bố phái hình bộ thượng thư Bạo Chiêu, hộ bộ Thị Lang Hạ Nguyên Cát, cấp sự Trung Từ Tư phỏng vấn sử dụng hai mươi bốn người làm Phóng Sứ của triều đình, thay mặt thiên tử tuần tra thiên hạ, hỏi dân khó khăn, khảo sát quan lại, công chính liêm minh.

Những cử động này đều rơi vào trong mắt Hạ Tầm, hắn đã âm thầm chuẩn bị: Một khi hắn xác định sẽ nương tựa Yến vương, thì phải bảo đảm gia đình an toàn, Yến vương đem ba thế tử phó thác cho mình, làm sao cam đoan bọn họ có thể bình yên trở về phía bắc? Nghĩ cách làm một số động tác ngay dưới mắt người khác, thật ra rất không dễ dàng.

Hôm nay sau giờ ngọ, Hạ Tầm đang trực tại nha môn, đột nhiên có nội thị truyền chỉ, chiểu hắn yết kiến. Hạ Tầm làm quan phẩm cấp không cao, nhưng hắn tiếp nhận lệnh La Khắc Địch, giờ đây phụ trách cấm vệ cung đình, nghi thức kiến giá sắp xếp an bài ban trực, quan không lớn, nhưng lại thân cận thiên tử, có cơ hội nhìn thấy hoàng đế, điểm này, thật sự là rất nhiều quan to trên triều đình cũng không bằng.

Vừa nghe Hoàng Thượng triệu kiến, Hạ Tầm không rõ nguyên nhân, lập tức theo nội thị tiến cung, trên đường nói bóng nói gió nghe ngóng một phen, nhưng tiểu nội thị cũng không biết nguyên do Hoàng Thượng gọi đến, vẫn là cái chết của Tiểu Phó Tử đã dọa bọn họ, nên căn bản không dám nhiều lời, Hạ Tầm không nghe được cái gì, cũng đành bất đắc dĩ phải ngậm miệng.

Dọc theo ngự đạo chính đi lên phía trước, chợt thấy một quan văn đâm đầu đi tới, trong miệng lẩm bẩm, cũng không biết nói thầm những thứ gì, Hạ Tầm xem xét, nhận ra đúng là Giám sát Ngự sử Hoàng Chân, lúc trước hai người nhậm Chính Phó Thiên Sứ, từng nhận lệnh Chu Nguyên Chương cùng đi Tế Nam đôn đốc truy bắt Bạch Liên giáo, cũng coi như là quen biết đã lâu, Hạ Tầm hướng tiểu nội thị thông báo một tiếng, bảo hắn chờ một bên, liền đi về phía Hoàng Chân nghênh đón, ôm quyền hô: “Hoàng đại nhân, đã lâu không gặp”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 266

Ba Con Trai Của Yến Vương

Chương 266: Ba con trai của Yến vương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“A, thì ra là Dương đại nhân”.

Hoàng Chân vừa thấy hắn, vội vàng dừng chân lại, miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, chắp tay về phía hắn.

Hạ Tầm hơi kỳ quái, thử hỏi: “Hoàng đại nhân có tâm sự, tại sao mang bộ dáng rầu rĩ không vui?”.

Hạ Tầm vừa hỏi, nhất thời khơi gợi lên chuyện thương tâm của Hoàng Chân, vành mắt Hoàng Chân hơi hồng lên hỏi: “Dương đại nhân, chuyện Yến vương phủ cháy lớn, người biết không?”.

Hạ Tầm nói: “A, biết, ngày đó hạ quan đang trực tại nha môn, nghe nói lửa cháy, còn không mặc quần áo rời giường, đứng trong sân nhìn trận náo nhiệt, hắc, lửa kia cháy lớn, nửa bầu trời đều đỏ, Hoàng đại nhân, người hỏi chuyện này làm gì vậy?”.

Vụ khí trong mắt Hoàng Chân mờ mịt, bắt đầu rơi lệ: “Lão phu... Nhà của lão phu tiếp giáp Yến vương phủ, cũng bị đốt, cháy sạch hết!”.

“A?”.

Hạ Tầm thật đúng là không biết Hoàng Chân dọn nhà, không khỏi ngạc nhiên nói: “Hoàng

đại nhân, nhà ngài không phải tại Tam Sơn Môn sao, dời đến bên cạnh Yến vương phủ khi nào vậy?".

Hoàng Chân duỗi ra ba ngón tay, hướng về phía Hạ Tầm dùng sức ngừng lại một chút, thanh âm đau đớn nói: "Ba ngày, trước khi Yến vương phủ xảy ra hỏa hoạn ba ngày".

Hạ Tầm im lặng, cười khan nói: "Người có họa phúc sớm tối, cũng may... Đại nhân lông tóc không bị thương, vật ngoài thân, đừng quá để trong lòng!".

Hoàng Chân ủ rũ nói: "Ài! Thế sự khó đoán trước, lão phu đã nghĩ thông rồi. Bỏ qua đi, chúng ta không nói chuyện này, vừa nói chuyện này, trong lòng lão phu lại tựa như đứt từng khúc ruột, khó chịu nói không nên lời! Dương đại nhân, người đây là muốn tiến cung?".

Hạ Tầm nói: "Đủng, Hoàng Thượng triệu kiến. Hoàng đại nhân từ trong nội cung đi ra, chẳng lẽ cũng được Hoàng Thượng sai phái?".

Vừa nghe lời này, trên mặt Hoàng Chân lộ ra một tia thần sắc khá tốt, hai tay hắn ôm quyền, hướng lên trời nói: "Nhận được tín nhiệm của Hoàng Thượng, hôm qua hạ chiếu, ủy nhiệm hai mươi bốn vị Phóng sứ phân đi tuần tra, trong đó có Hoàng mỗ, Hoàng mỗ vốn là Giám sát Ngự sử Hồ Bắc, lần này phụng hoàng mệnh, lại làm Phóng sử Hồ Bắc, một thân hai chức, cũng là thuận tiện".

Hạ Tầm vừa nghe vội vàng chắp tay nói: "Ai da, thì ra Hoàng đại nhân cũng là một trong hai mươi bốn Thiên sứ, chúc mừng chúc mừng. Chỉ không biết, đại nhân lần này đến Hồ Bắc phỏng vấn, là phỏng vấn những thứ gì? Chẳng lẽ Bạch Liên giáo lại gây họa sao?".

Hoàng Chân bĩu môi nói: "Bạch Liên giáo thì tính là cái gì, trong mắt đương kim hoàng thượng, giáo phái không phải là họa, bất quá chỉ là một cái tật nhỏ, không đáng nhắc đến, muốn nói họa lớn trong lòng, vẫn.

Hoàng Chân chợt im tiếng, Hạ Tầm chóp chóp mắt nói: "Hả?".

Hoàng Chân cười ha ha, nói: "Trong lòng Hoàng Thượng, tất nhiên dân chúng là nặng nhất. Lúc này đây, hoàng thượng muốn ta tuần tra, hỏi dân khó khăn, khảo sát quan lại, khiển trách tham quan, lão phu vừa mới tiến cung nhận lệnh, sáng mai phải lên đường, cần trở về dọn dẹp một chút... Hài! Toàn bộ cháy rụi, cũng không còn gì để thu thập, Dương đại nhân, không trì hoãn người vào cung nữa, cáo từ, cáo từ!".

Hạ Tầm như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Hoàng Chân vội vàng rời đi, trong lòng hiện lên nghi vấn: "Hoàng Thượng vào lúc này phái Phóng sứ đi, hơn nữa phái đến một lần đến hơn hai mươi người, chuyện này... Sẽ không quan hệ với việc tước phiên chứ?".

***

"Ngươi đã đến rồi".

Nhìn thấy Hạ Tầm, trên mặt Chu Duẫn Văn lộ ra nụ cười.

Hạ Tầm hạ thấp người nói: "Vâng, thần nghe Hoàng Thượng triệu kiến, lập tức chạy đến kiến giá, không biết Hoàng Thượng đối với thần có gì phân phó".

Chu Duẫn Văn nói: "Dương Húc à, thế tử Yến vương và hai vị tiểu quận vương ít ngày nữa sẽ đến kinh. Trước đó, Yến vương vào kinh thành, kết quả gặp kẻ xấu hành thích, Yến vương phủ cũng bị thiêu, khiến cho trẫm rất khó ăn nói. Trẫm không hy vọng lúc này đây sự tình lại phát sinh ở trên người ba thế tử Yến vương. Lúc ba thế tử Yến vương ở trong kinh, an toàn của bọn họ giao cho cẩm Y vệ các ngươi".

Hạ Tầm khom người nói: "Vâng, nhưng... Việc lớn như vậy, có... Nên triệu La Thiêm Sự, nghe theo Hoàng Thượng phân phó hay không?".

"Trẫm sẽ thông báo cho hắn".

Chu Duẫn Văn khoát khoát tay, hớp một ngụm trà, liếc mắt nhìn Hạ Tầm, giống như cười mà không phải cười nói: "Dương Húc, gần đây ngươi và Trung Sơn vương phủ lui tới mật thiết, cùng ở chung với Yến vương phủ cũng coi như hòa hợp, trẫm nhớ rõ, vài ngày trước, cẩm Y vệ đến Bắc Bình tra việc không hợp pháp, cũng là ngươi và Yến vương phủ liên hệ, những người này ở trong kinh, trẫm nghĩ tới nghĩ lui, có thể quan hệ với Yến vương phủ, thì chỉ có ngươi, chuyện này tự nhiên phải dặn dò ngươi làm".

Hạ Tầm biến sắc, cuống quít cúi người nói: "Hoàng Thượng, thần và Trung Sơn vương phủ, thật sự có một ít chuyện tình, bởi đó, cũng bị Yến vương phủ biết rõ, nhưng thần và Yến vương phủ cũng không có chuyện cá nhân gì lui tới, lại càng không dám làm trái pháp luật. Thần đối với Hoàng Thượng trung tâm có trời chứng giám, thần từ khi nhậm chức cẩm.

Y vệ đến nay, luôn lo lắng cho Hoàng Thượng, vì Hoàng Thượng vui mà vui, vì Hoàng

Thượng không từ mạng, tuyệt không bao che, tư thông với Yến vương phủ...".

Nói xong những câu này Hạ Tầm liền cảm thấy buồn nôn, mặt Chu Duẫn Văn lại lộ vẻ vui mừng, khoát tay cười nói: "Dương khanh không cần kinh hoảng, trẫm đối với sự trang tâm của ngươi đương nhiên là không chút nghi ngờ".

Đối với sự trung thành của Hạ Tầm, xác thực cho tới bây giờ Chu Duẫn Văn chưa từng có hoài nghi. Có người trang tâm, lòng trang tâm đương nhiên là trung với Hoàng Thượng, quân thần phụ tử, người đọc sách thánh hiền há có thể không rõ thiên hạ đại nghĩa ở đâu? Chu Duẫn Văn một mực giải thích từ đây, một mực cho rằng đây là thiên kinh địa nghĩa.

Hơn nữa, nếu Dương Húc không trung tâm, lấy lợi làm đầu, như vậy hắn sẽ càng không phản bội mình, ai sẽ không chọn thiên tử chính thống Thiên triều, mà đi lựa chọn một Yến vương ăn bữa hôm nay lo bữa ngày mai? Yến vương có năng lực gì cùng một thiên tử tranh cao thấp? Chỉ cần người có con mắt, ai không nhìn ra, Yến vương lập tức muốn ngã? Cho nên, Chu Duẫn Văn đối với Hạ Tầm rất yên tâm.

Hắn khẽ cười nói: "Là như thế này, Yến vương vừa mới nhập kinh, đối với trẫm có rất nhiều nghi ky, dẫn tới dân chúng nghị luận. Sau nữa, hắn lại bị người hành thích một cách khó hiểu, rất nhiều người đem món nợ này tính đến trên đầu trẫm. Trẫm cũng lo lắng, nếu như ba đứa con Yến vương ở trong kinh có chuyện gì nhiễu loạn, chẳng phải là trẫm khó lòng giãi bày sao?

Yến vương đối với trẫm có chút nghi ky, ba thế tử của Yến vương chính là bị ảnh hưởng của cha, chỉ sợ cũng thành kiến rất sâu với trẫm. Nếu trẫm tuyển người không thích hợp đi bảo vệ bọn họ, bọn họ sẽ sinh ngờ vực vô căn cứ, lảng tránh khắp nơi, nói không chừng lại gặp chuyện không may. Cho nên trẫm mới nghĩ tới ngươi, ngươi và Yến vương phủ ít nhiều cũng luôn luôn có chút giao tình, do ngươi ra mặt, có lẽ có thể được bọn họ tín nhiệm".

Trước đó một lần Yến vương gặp chuyện, Chu Duẫn Văn không ngờ đến, thật là có điểm sợ, trước khi hắn không tìm được lý do đàng hoàng để có thể ra tay với Yến vương, hắn cũng không muốn đề ba đứa con của Yến vương lại xảy ra chuyện gì.

Hạ Tầm nghe rõ nguyên do, không khỏi vừa mừng vừa sợ, tuy hắn đáp ứng Yến vương âm thầm trông nom ba vị vương tử, đã lường trước sự khó xử trong đó, không nghĩ rằng Chu Duẫn Văn lại có thể dặn dò phái hắn đi làm việc này, khiến cho hắn có cơ hội quang minh chính đại

công khai tiếp xúc với ba thế tử của Yến vương, cẩn thận mà nghĩ, trong kinh thành người quan hệ cùng Yến vương phủ lác đác không có mấy, Kiến Văn đế lựa chọn hắn, mặc dù là ngoài ý liệu, vẫn là hợp tình hợp lý.

Hạ Tầm vội vàng khom người đáp ứng nói: "Vâng, thần rõ ràng, thần nhất định không phụ lòng bệ hạ, bảo đảm ba thế tử của Yến vương an toàn tại kinh".

Chu Duẫn Văn vuốt cằm nói: "Rất tốt, Yến vương phủ vừa mới bị hủy bởi vụ cháy, chưa kịp xây lại, trẫm đã nói với Từ Huy Tổ, để ba thế tử của Yến vương tạm thời đến ở tại Trung Sơn vương phủ. Trẫm đã lệnh Ngô vương, Hành vương và Từ vương đi trước đón chào Yên Tử, ngươi ở lại trong cung, chờ sau khi bọn hắn kiến giá, hãy theo bọn họ đi Trung Sơn vương phủ, đoạn thời gian bọn họ ở tại kinh, toàn bộ hành trình ngươi đi cùng, cần phải cam đoan bọn họ được an toàn, còn nữa.

Ánh mắt Chu Duẫn Văn nhìn Hạ Tầm hơi ngưng tụ, Hạ Tầm ngầm hiểu, vội vàng vuốt cằm nói: "Thần đã rõ! Thần tin tưởng, phía dưới thiên uy Hoàng Thượng, tất cả thủ đoạn yêu quái, đều không có chỗ nào che dấu!".

Chu Duẫn Văn mỉm cười, hắn rất thích thần hiểu ý vua.

***

"Thần đệ Chu Cao Sí, Chu Cao Hú, Chu Cao Toại, bái kiến Hoàng Thượng".

"Ài, ba vị Vương đệ ở triều cũng không có chức vụ, không cần làm lễ quân thần trên điện, trong này sao, đó chính là người một nhà gặp nhau, lễ người nhà, không nên câu nệ, không cần hành đại lễ như vậy, ba vị Vương đệ, mau mau đứng lên, mau mau đứng lên".

Chu Duẫn Văn mặt mày hớn hở, phi thường thân thiết đi đến phía trước nâng đường đệ Chu Cao Sí kém hắn một tuổi lên.

Chu Cao Sí thật sự là quá mập, so với Chu Duẫn Văn mi thanh mục tú, người dong dỏng cao, dáng người béo ụt ịt của hắn có thể đem hai Chu Duẫn Văn cộng vào nhau. Bởi vì quá béo, gương mặt cũng tròn trùng trục, hai má mập mạp trên khuôn mặt rũ xuống, trắng trắng mềm mềm, lộ ra sắc thịt màu đỏ.

Vừa thấy Hoàng Thượng đưa tay đến vịn, Chu Cao Sí vội vàng dập đầu lần nữa nói:

“Thần đệ tạ ơn Hoàng Thượng”.

Nói Chu Cao Sí đã muốn đứng lên, nhưng lại không được, thân hình hắn thật sự quá nặng, một đôi chân bình thường của hắn hiển nhiên là không thể chống đỡ sức nặng thân thể của hắn, một lần quỳ xuống, nhất thời không đứng dậy được.

Chu Duẫn Văn vốn chỉ là làm bộ đến đỡ, thấy bộ dáng hắn như vậy, đành phải đi đến bên cạnh hắn đỡ thật, vừa đỡ cánh tay Chu Cao Sí, chạm vào chính là một đống thịt béo mềm nhũn, thậm chí Chu Duẫn Văn có loại cảm giác không chỗ lấy sức, Hạ Tầm đứng ở góc điện thấy thế, vội vàng xông về phía trước một bước, giúp hắn nâng Chu Cao Sí dậy.

Vừa thấy đại ca đứng lên, Chu Cao Hú và Chu Cao Toại quỳ trên mặt đất liền đứng lên theo. Chu Cao Sí thở hổn hển mấy hơi lớn, lúc này mới hướng về phía Chu Duẫn Văn cười ngây ngô hai tiếng, hơi ngại ngùng nói: “Thần đệ kiến giá, trong lòng khó tránh khỏi khẩn trương, hai chân như nhũn ra, nhất thời lại... Để bệ hạ chê cười”.

“Ha ha ha, Vương đệ nói đùa, ta và ngươi là huynh đệ tong nhà, có gì cần khẩn trương. Tiểu Lâm Tử, nhanh dọn chỗ ngồi cho ba vị Vương đệ”.

“Tạ ơn Hoàng Thượng!”.

Chu Cao Sí chắp tay tạ ơn, khó nhọc chuyển về phía ghế ngồi, động tác đơn giản ấy, trán hắn đã chảy mồ hôi đầm đìa.

Chu Duẫn Văn lại liếc mắt nhìn Chu Cao Hú và Chu Cao Toại, hai người này tuy kế thừa phụ thân, cực kỳ khôi ngô cường tráng, nhưng luận tuổi dù sao mới một người mười lăm, một người mười bốn, tuy vẫn cao lớn thô kệch, râu ria ở trên môi còn chưa mọc, cặp mắt vẫn trừng trừng nhìn Chu Duẫn Văn, không chút che giấu địch ý với hắn.

Chu Duẫn Văn cười cười, xoay người đi, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một tia thần sắc khinh miệt.

Lão tử anh hùng hảo hán, Chu Duẫn Văn lại hoàn toàn không cách nào cảm giác được tính chất đặc biệt như vậy trên người ba đứa con này của Tứ thúc. Trước kia mỗi lần thấy Tứ thúc, từ trong đáy lòng hắn sẽ sinh ra một loại cảm giác kính sợ, cho dù là hắn giờ đây làm hoàng đế, Chu Lệ cúi đầu dưới chân hắn, hướng về phía hắn dập đầu xưng đế, loại cảm giác bất an trong lòng hắn cũng chưa từng biến mất.

Trên người Chu Lệ có một loại khí thế rất cường đại, khiến cho hắn tự nhiên sinh ra một loại kính sợ, loại cảm giác này, hắn chỉ cảm giác được trên người hoàng tổ phụ. Cho dù là Chu Nguyên Chương đối với hắn rất hiền lành, thậm chí không nói với hắn một câu nói nặng, nhưng loại cảm giác kính sợ này vẫn không mất đi được.

Nhất là hắn ở bên người Chu Nguyên Chương, cho dù là nhìn thấy Chu Nguyên Chương vì người khác, việc khác mà giận dữ, hắn cũng sẽ câm như hến, loại sợ hãi này, phảng phất là trời sinh, một loại sinh vật trời sinh nhỏ yếu kính sợ một loại sinh vật cường đại khác. Nhưng trên người ba đứa con của Yến vương này, hắn hoàn toàn không có loại cảm giác đó.

Mập mạp làm cho người ta có một loại cảm giác vụng về, Yến vương thế tử lại càng béo tròn, Chu Duẫn Văn cảm thấy, với chiến công hiển hách của Yến vương, trưởng tử này chỉ sợ đến binh quyền cũng chưa từng sờ qua, đừng nói chi là cưỡi ngựa bắn tên, hắn đi vài bước cũng phải cần người ta đỡ mới được.

Về phần Chu Cao Hú và Chu Cao Toại, ngược lại mang một bộ dáng vũ phu oai hùng, thực sự chỉ là gần kề giới hạn của một kẻ vũ phu thôi, mà ngay cả phụ thân các ngươi, ở trước mặt trẫm cũng không dám lộ ra địch ý, các ngươi lại có thể dùng ánh mắt cừu hận nhìn trẫm, lòng dạ thẳng tuột như vậy, có thể làm được chuyện gì?

Trở lại ngự án ngồi xuống, nụ cười trên mặt Chu Duẫn Văn càng thêm thân thiết: "Ba vị Vương đệ đường xa đến, một đường khổ cực, trẫm đã bày gia yến ở trong nội cung, lát nữa Thái hậu cũng sẽ tới, chúng ta và Thái hậu lão nhân gia cùng ăn bữa cơm ở một chỗ, sau đó Dương Húc cùng đi với các ngươi đến Trung Sơn vương phủ nghỉ tạm".

Chu Duẫn Văn nhìn Hạ Tầm đứng hầu một bên, nói: "Vài ngày trước Yến vương phủ bị hỏng, hôm nay còn chưa xây lại. Từ Huy Tổ là cữu cữu (cậu) của các ngươi, ngoại sinh (cháu trai) đi đến ở trong nhà cữu cữu, cũng là thiên kinh địa nghĩa. Vương tử chư vương còn có thể lục tục vào kinh thành, các ngươi khó được đến kinh thành một chuyến, mấy ngày nay hãy nghỉ ngơi một chút cho tốt, thăm cảnh quan Kim Lăng, Dương Húc sẽ chuẩn bị tất cả cho các ngươi, cũng hộ vệ an toàn cho các ngươi tại kinh thành".

Chu Cao Toại không kìm chế được, mạo muội hỏi: "Bệ hạ, chúng ta khi nào thì có thể trở về Bắc Bình?".

Chu Duẫn Văn liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Nơi này là thiên triều, Kim Lăng đế

vương, cảnh tượng rất lớn, chẳng lẽ còn kém Bắc Bình sao? Vương đệ làm gì phải nóng vội như thế".

Chu Cao Sí cười nói: "Mau thân sinh hạ, chỉ có ba đứa con chúng ta, hôm nay chúng ta đồng loạt vào kinh thành, từ mẫu rất tưởng niệm, lúc đi hết sức dặn dò chúng ta, sau khi đến kinh sư sớm gửi một phong thư về nhà, nói rõ ngày về, miễn cho mẫu thân hoài niệm, Tam đệ vừa hỏi, có chỗ lỗ mãng, kính xin bệ hạ chớ trách".

Chu Duẫn Văn nói: "A, ha ha... Trẫm là nghĩ như thế này, trẫm là vua của một nước, cần lo liệu đại sự thiên hạ, vì giang sơn xã tắc, vốn nên vì tiên đế giữ đạo hiếu ba năm, lại chỉ có thể dùng ngày để tính, trong lòng trẫm đối với chuyện này một mực luyến tiếc, Mà chư Vương thúc ở các nơi, gánh trách nhiệm trọng đại, không thể tự ý rời khỏi phiên quốc.

Trẫm càng nghĩ, trách nhiệm giữ đạo hiếu vì tiên đế, cũng phải rơi vào trên người vương tử của mọi người. Đợi ngày giỗ tiên đế bắt đầu, sau khi trẫm dẫn bọn ngươi tế tảo Hiếu Lăng, trẫm định tu kiến nhà cửa mộng đất tại Hiểu Lăng, để tất cả vương tử phiên vương đều vào ở trong đó, thay mặt quân phụ giữ đạo hiếu, đồng thời tuyển chọn những đại nho nổi tiếng, tiến vào chỉ dạy học cho các vương tử".

Chu Cao Hú, Chu Cao Toại nghe đến đó sắc mặt thoáng thay đổi, sắc mặt Chu Cao Sí cũng hơi trắng bệch, Chu Duẫn Văn liếc mắt nhìn bọn họ, ra vẻ kinh ngạc nói: "Ba vị Vương đệ, chủ trương của trẫm có chuyện gì không ổn?".

Trên mặt Chu Cao Sí chậm rãi nở ra một nụ cười, hơi chắp tay nói: "Hoàng Thượng hiểu đạo phục dân, thần đệ khâm phục vạn phần. Thần đệ đã là tử tôn tiên đế, nay phụng chỉ hoàng thượng, xây nhà ở Hiếu Lăng, tận hiếu ba năm, vô luận nói như thế nào, đều là cực kỳ thỏa đáng...".

Nói đến đây, cặp mắt kia của Chu Cao Sí bởi vì mập mạp nên chỉ lộ ra một đường ke hở nhỏ, hướng về phía Hạ Tầm đứng ở góc điện quăng một cái nhìn ý vị thâm trường.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 267

Lời Thật Khó Nói.

Chương 267: Lời thật khó nói.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Cao Sí à, ba huynh đệ các ngươi sẽ ở tại nơi này, đình viện vừa mới vẩy nước quét qua, đệm chăn cũng đã đổi mới”.

Từ Huy Tổ đưa ba huynh đệ Chu Cao Sí đến chỗ ở, nhàn nhạt nói.

Ở đây có phong cảnh tú lệ, hoa và cây cảnh xen nhau, đình đài lịch sự tao nhã, trước hai tầng lầu các lại có một ao nước, trong nước có cá chìm nổi, ngược lại là một nơi rất tốt. Chỉ là Từ Huy Tổ sắc mặt hơi lạnh, ba cháu trai đến đây, thân thích nhà mình đường xa tới chơi, hơn nữa còn là thân thích nhiều năm không thấy, vốn là một việc vui, nhưng Yến vương phủ hôm nay thật sự là cá dính không thoát được lưới, người bên ngoài đều e sợ tránh không kịp, Từ Huy Tổ hắn muốn tránh cũng tránh không được, đành phải tận lực bày tỏ thái độ phân rõ giới hạn.

Chu Cao Sí tính tình nhân hậu, hiểu rõ chỗ khó xử của cậu, thấy thái độ hắn cực kỳ lãnh đạm, thực sự không cảm thấy tức giận, chỉ là khom người, âm thanh cung kính nói: “Cao Sí huynh đệ, quấy rầy cữu phụ”.

Từ Huy Tổ nhàn nhạt nói: “Người một nhà nói chuyện cần gì khách sáo. Được rồi, các ngươi đi rửa mặt, trước nghỉ tạm một phen. Ta đã phân phó người trong phủ chuẩn bị tiệc tối cho các ngươi, nhưng không khéo, đêm nay cậu và vài vị đại nhân trong triều hẹn uống rượu cùng một chỗ, sẽ không ăn với các ngươi. Các ngươi ở trong nhà, cố gắng an phận một chút,

chờ đến ngày giỗ tiên đế tảo mộ hiếu lăng là được, chớ để dẫn đến thị phi. Cao Sí à, ngươi là huynh trưởng, cần trông coi các đệ đệ cho tốt".

"Vâng, Cao Sí nhất định vâng theo cữu phụ phân phó".

Từ Huy Tổ trm một tiếng, quay người rời đi.

Chu Cao Hú cả giận nói: "Đại ca, ngươi xem.

Chu Cao Sí mở trừng hai mắt, ngăn lại lời hắn nói, trầm giọng nói: "Chúng ta vào kinh thành, phụ vương dặn dò như thế nào, ngươi đều đã quên?".

Chu Cao Hú tức giận nói: "Bỏ đi! Cũng chỉ có huynh mới chịu được uất khí như vậy".

Chu Cao Sí lắc đầu, thấy bọn thị vệ Hạ Tầm bố trí chạy tới, liền cất bước tiến ra đón, Hạ Tầm ôm quyền nói: "Thế tử, ở đây đều đã bố trí thỏa đáng, ba vị vương tử trước rửa mặt nghỉ tạm, ngoài ra... Ba vị vương tử nếu ra ngoài du ngoạn mà nói, kính xin sớm thông báo cho vi thần một tiếng, thần cũng an bài một chút".

Chu Cao Toại nhịn không được gầm lên giận dữ: "Con mẹ nó, chúng ta đến Kim Lăng, là làm phạm nhân đến đây sao, ra ra vào vào đều được các ngươi giám thị?".

"Cao Toại, câm miệng!".

Chu Cao Sí nghiêm nghị ngăn Tam đệ lại, lôi kéo Hạ Tầm, đi về phía bên cạnh, giảm thấp thanh âm xuống, áy náy nói với hắn: "Nhị đệ Tam đệ là người thô lỗ, tính tình lỗ mãng, phụ vương lo lắng bọn họ làm hỏng việc, bởi vậy không đem sự tình Dương đại nhân nói cho bọn hắn biết, bọn họ nói chuyện có nặng lời, kính xin đại nhân chớ trách".

Hạ Tầm cười cười nói: "Sẽ không đâu, thế tử chỉ để ý an tâm ở lại Kim Lăng. Thần đã được Yến vương điện hạ phó thác, nhất định sẽ nghĩ biện pháp, đem điện hạ bình yên đưa về Bắc Bình".

Chu Cao Sí cảm kích nói: "Ân đức của Dương đại nhân, Yến vương phủ suốt đời không quên. Nhưng...

Hắn chần chừ một chút, hơi khó có thể mở miệng nói: "Nếu cần làm, vẫn không thể bí quá hóa liều, cũng không phải Cao Sí không tin Dương đại nhân an bài, thật sự là...".

Hạ Tầm nhẹ nhàng cười, vuốt cằm nói: "Thần, đã rõ!".

Theo như lời Chu Cao Sí "Nếu cần làm", là nói trừ khi trải qua các loại cố gắng, căn bản không có khả năng thông qua cách bình thường để trở về, đồng thời còn phải đợi Nam Kinh và Bắc Bình đến lúc đối diện, song phương đã muốn vạch mặt nhau ra, chỉ có lúc ấy huynh đệ ba bọn họ mới có thể đi.

Bởi vì ba người bọn họ đến Nam Kinh, vốn chính là vì mê hoặc Chu Duẫn Văn, cho phụ vương tranh thủ thời gian, nếu như thời cơ chưa tới liền chạy mất dạng, căn bản là không cần đến đây. Nhưng chuyện này, không thể nghi ngờ sẽ gia tăng khó khăn cho nhiệm vụ của Hạ Tầm.

Bọn họ đến Nam Kinh, vốn là chịu lấy giám thị nghiêm mật của triều đình, Cẩm Y vệ phụ trách "bảo vệ" bọn họ, Hạ Tầm chưa hẳn có thể khống chế toàn bộ. Một khi Kiến Văn đế hành động, càng coi ba huynh đệ bọn họ trở thành một phần lợi thế trọng yếu của Nam Kinh với Bắc Bình, quản chế tất nhiên càng nghiêm mật hơn, khi đó muốn đào tẩu, rất khó, khó như lên trời cũng không ngoa.

Chu Cao Sí dứt lời, nhìn Hạ Tầm vẫn mang một bộ dáng thong dong, bộ dáng như tính trước kỹ càng, trong lòng không khỏi âm thầm hiếu kỳ: "Từ Nam Kinh tới Bắc Bình, trên đường đi, có nhiều thế lực triều đình, nếu như không được Hoàng Thượng ân chuẩn, muốn trở lại Bắc Bình, trừ khi chắp cánh, nhưng nhìn bộ dáng hắn, hình như đã có chuẩn bị chu toàn?".

"Ha ha, là Sí nhi, Hú nhi và Toại nhi đến đây sao, ba cháu trai của ta ở nơi nào?".

Theo thanh âm, Từ Tăng Thọ mặc quan phục nhất phẩm, trang phục trước ngực hắn thêu một con thú giống như kỳ lân, giương nanh múa vuốt xông vào sân, vừa vặn gặp được hai huynh đệ Chu Cao Hú và Chu Cao Toại, Từ Tăng Thọ trái nhìn phải ngắm, mừng rỡ nói: "Các ngươi nhất định chính là lão Nhị và lão Tam. Ôi! Nhìn các ngươi này, tuổi còn nhỏ mà đã thật sự là cao lớn, các ngươi người nào là Cao Hú, người nào là Cao Toại!?".

Hai huynh đệ còn chưa kịp trả lời, Chu Cao Sí đã xông về phía trước một bước, một bước này, thịt béo toàn thân rung lắc. Chu Cao Sí khó nhọc cúi xuống, âm thanh cung kính nói: "Sinh nhi Cao Sí, bái kiến tam cữu phụ".

Từ Tăng Thọ vừa thấy, không khỏi sợ hãi than nói: "Bà ngoại của ta ơi, ngươi... Ngươi chính là Cao Sí? Cao Sí à, khi còn bé ta ôm cháu, nói tiểu tử ngươi quá béo, bảo ngươi sau

này ăn ít một chút, lúc này mới vài năm không gặp, ngươi nhìn ngươi kìa, càng lớn lại càng phát tướng ra!".

Chu Cao Hú và Chu Cao Toại ở một bên nghe xong, nhịn không được cười trộm không thôi. Trên mặt Hạ Tầm cũng lộ ra ý cười, thái độ Từ Huy Tổ vừa rồi thờ ơ lạnh nhạt đối với ba cháu trai của hắn, Hạ Tầm cũng không âm thầm cười chê.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy Từ Tăng Thọ không tránh hiềm nghi, vừa nghe cháu trai đến đây, liền mang bộ dáng kích động từ Ngũ quân đô đốc phủ trở về gấp, trong lòng Hạ Tầm cũng cảm thấy ấm áp, người trên đời này, cuối cùng không phải người nào cũng thích chữ lợi.

***

Bóng đêm càng tối, rượu chạm liên hồi, Từ Tăng Thọ một thân toàn mùi rượu vừa đưa ba cháu trai về gian phòng nghỉ ngơi.

Từ Huy Tổ vì tị hiềm, ba cháu trai đến ở trong nhà mình vậy mà một bữa cơm cũng không chịu ăn cùng, lão Tam Từ Tăng Thọ không quan tâm những này, hắn và ba cháu trai, lại gọi đứa con và chất nhi ra, đêm nay người một nhà uống rất thống khoái.

Chu Cao Hú và Chu Cao Toại tuổi không lớn lắm, nhưng cũng uống rượu rất tốt, chỉ là bình thường gia quy rất nghiêm, chỉ có thể ngẫu nhiên vụng trộm uống một chút, hôm nay có cữu cữu như vậy đến giật dây, căn bản không nghe đại ca khuyên can, hai tiểu ca uống đến say mèm, cuối cùng là gọi người đưa trở về.

Nhưng thật ra lão đại Chu Cao Sí, tửu lượng hắn rất không tồi, tuy nói hắn uống rượu cực kỳ quy củ, nhưng cữu cữu và một đám anh em bà con trong Trung Sơn vương phủ khuyên bảo, đêm nay uống rượu cũng không ít, nhưng khi hắn đi trở về phòng ngủ, vẫn rất bình ổn, mặt không đổi sắc.

"Dương Húc à, ba cháu trai của ta đây, ngươi nên giúp ta chiếu cố tốt, không thể để bọn họ ở Kim Lăng lại dính vào chuyện như cha của chúng. Nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, ta sẽ hỏi tội ngươi đó!".

Từ Tăng Thọ đưa mấy cháu trai trở về, đi đến dưới ánh trăng, vừa hay nhìn thấy Hạ Tầm canh giữ ở nơi đó, liền dừng bước, chăm chú dặn dò Hạ Tầm. Lúc trước Hạ Tầm và Dương gia ở trên quan tòa, đem Hoàng Tử Trừng lão sư Hoàng thái tôn cũng liên lụy vào, Từ Tăng

Thọ lúc ấy giúp Hạ Tầm một đại ân, sau này Hạ Tầm cũng bái kiến, dâng lễ vật, đến Trung Sơn vương phủ tạ ơn. Bởi vì tầng quan hệ này, Từ Tăng Thọ không coi Hạ Tầm là người ngoài.

Hạ Tầm hạ thấp người nói: "Đại đô đốc xin yên tâm, ty chức sẽ chiếu cố ba vị vương tử thích đáng, tuyệt không làm bọn họ bị thương tổn".

"Ừm!".

Từ Tăng Thọ gật nhẹ đầu, mượn cảm giác say, nói vài câu chỉ có thể nói ở đây: "Ta hiểu rõ, nếu có những người gây bất lợi với ba cháu trai này của ta, ngươi muốn trông nom cũng không trông nom được, ngươi chỉ cần tận lực, thật sự có chỗ gì khó xử, ngươi lại làm không tốt, hy vọng.

Ngươi nói một tiếng cho ta, bọn họ là cháu trai ta, nếu như ngay trước mặt ta xảy ra chuyện gì, cuộc đời ta cũng không còn mặt mũi gặp đại tỷ".

Trong lòng Hạ Tầm nóng lên, hạ thấp người nói: "Vâng, ty chức biết. Ty chức... Còn có một sự kiện, muốn bẩm báo cho đại đô đốc".

"Hả?". Trong mắt Từ Tăng Thọ hơi có men say khẽ quét qua, nén âm thanh hỏi: "Chuyện gì?".

Hạ Tầm vốn muốn đem bí mật này dấu ở trong lòng, đến khi Yến vương và Kiến Văn đế công khai quyết liệt, nói ra cũng không muộn, nhưng thấy Từ Tăng Thọ là người rất nặng thân tình, cũng không giống đại ca của hắn bình thường thích so đo lợi ích được mất, chính khách lãnh huyết vô tình, trong lòng Hạ Tầm cảm động, rốt cuộc nói ra bí mật dấu ở trong lòng kia: "Tiều quận chúa hiện nay bình yên vô sự, đại đô đốc không cần quá lo lắng".

Từ Tăng Thọ một phát bắt được bả vai hắn, bộ dáng vô cùng vui mừng hỏi: "Ngươi nói chuyện gì? Ngươi gặp qua tiểu muội tử? Nàng ở nơi nào, mọi chuyện đều tốt cả chứ?".

Hạ Tầm nói: "Ty chức vài ngày trước đến Bắc Bình tra việc không hợp pháp, trên đường vừa đúng lúc gặp được quận chúa. Lúc ấy, ty chức vốn định đưa quận chúa về, nhưng quận chúa nhất định không chịu, ty chức bất đắc dĩ, đành phải mang nàng cùng đi Bắc Bình".

Từ Tăng Thọ ngẩn ngơ, buông tay nói: "Nói như vậy, nó giờ đây đang ở trong nhà đại tỷ?".

Hạ Tầm lắc đầu nói: “Không có, giờ đây Yến vương phủ quả thực là đích ngắm của mọi người, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm vào Yến vương phủ. Quận chúa lo lắng nàng xuất hiện ở Yến vương phủ, sẽ khiến cho Yến vương và Yến vương phi phiền toái, cho nên sau khi đến Bắc Bình, một mực không cùng Yến vương phủ bắt liên lạc, mà là do ty chức an bài, tạm thời ở trong nhà một vị phú thương”.

Từ Tăng Thọ lẩm bẩm: “Tiểu muội đã lớn, cũng đã hiểu chuyện.

Từ Tăng Thọ thổn thức một lát, đột nhiên trừng mắt, nắm chặt đầu vai Hạ Tầm mắng: “Ngươi mẹ nó trở lại Kim Lăng bao nhiêu ngày, tại sao cho tới bây giờ mới nói?”.

Hạ Tầm bất đắc dĩ nói: “Đang mang trọng trách, nếu như không phải hôm nay gặp bộ dáng chân tình của đại đô đốc, ty chức... Vẫn sẽ không nói”.

Từ Tăng Thọ hừ một tiếng, Hạ Tầm lại nói: “Thật ra, tiểu quận chúa cũng nói qua với ty chức, nàng nói, Tam ca đối với nàng tốt nhất, vô cùng nhất sủng ái nàng, nói ty chức sau khi quay lại Nam Kinh, đem chỗ nàng ở nói cho đại đô đốc, miễn cho đại đô lo lắng. Nhưng... Xin đại đô đốc thứ tội, quận chúa dù sao tuổi cũng còn nhỏ, nói lời này... Hôm nay trước khi nhìn thấy những gì đại đô đốc làm, ty chức vẫn không dám nói!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 268

Bí Ẩn Ba Con Heo Nhỏ Trốn Chết.

Chương 268: Bí ẩn ba con heo nhỏ trốn chết.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Từ Tăng Thọ chậm rãi buông tay nắm chặt bả vai Hạ Tầm ra, chán nản thở dài nói: “Bỏ đi, việc này cũng trách không được ngươi. Chuyện muội tử của ta, dù sao cũng liên lụy tới đạo khẩu dụ nọ của Hoàng Thượng, ngay cả đại ca ta cũng... Người trong nhà còn như thể, thì khó trách ngươi có chỗ cố kỵ. Tiểu muội không có việc gì là tốt rồi, tạm thời ở tại bên ngoài cũng tốt, ha ha...

Từ Tăng Thọ liếc nhìn Hạ Tầm thật sâu, lại gật gật đầu nói: “Ngươi cũng rất tốt! Lão tử không giúp lầm người, đừng quên... Việc mà ta nhờ ngươi làm”.

Hai tay Hạ Tầm ôm quyền, trịnh trọng nói: “Đại đô đốc cứ việc yên tâm!”.

Từ Tăng Thọ gật gật đầu nói: “Tốt, rất tốt, ha ha.

Từ Tăng Thọ xoay người bước đi, nhìn tầm lưng dưới ánh trăng, thậm chí có chút ít khí tiêu điều.

Hạ Tầm day day bả vai, lặng lẽ nhếch miệng: “Vị đại đô đốc này khí lực thật lớn, bả vai bị hắn nắm thật đau nhức”.

Hạ Tầm nhìn bụi hoa bóng cây xung quanh nhẹ nhàng bồi hồi nhớ lại chuyện sắp xếp cảnh y vệ vào trạm gác ngầm, khẽ thở dài, ngồi xuống trên một tảng đá ở một bên.

Chỗ này hắn đã từng tới, kiếp trước hắn đã từng du lịch xem qua, cũng có Trung Sơn vương phủ này. Nhưng trải qua mấy trăm năm sửa chữa cùng cải biến, đời sau xem lại hơi khác với Trung Sơn vương phủ hiện tại.

Hạ Tầm nhớ mang máng, tại đây chỗ vào cửa, vốn hẳn là có một lối vào khá lớn viết chữ "Hổ" trên bia. Chữ hổ này chính là được viết liền mạch, chữ viết là hỗ, hình chữ cũng như một mãnh hổ ngửa mặt lên trời rít gào, đầu hổ, miệng hổ, thân hổ, lưng hổ, đuôi cọp, rõ ràng như thật.

Nhất Hổ đứng đầu, hùng hồn sinh uy, phảng phất như đang ngửa mặt lên trời thét dài. Càng diệu hơn là, trong chữ hổ này còn giấu giếm huyền cơ, tinh tế xem kỹ, hổ trong chữ nơi cất giấu bút họa, rõ ràng có thể xếp thành bốn chữ "Phú giáp thiên hạ", có thể nói chữ "Hổ" đệ nhất thiên hạ.

Nghe nói đây là sư phụ Lưu Bá Ôn Thiệu đạo nhân viết đưa cho Trung Sơn vương Từ Đạt, chỉ cần khắc lên đá đặt ở nơi này, bảo vệ vinh hoa muôn đời cho Từ gia. Lúc này, cửa vòm không có chữ bia "Hổ" này, bởi vì khối bia chữ "Hổ" này, trên thực tế là thời kỳ dân quốc mới xuất hiện, là Giang Kháng Hỗ thời kỳ dân quốc ở chính phủ Nam Kinh trong cuộc thi viện trưởng đề tại chỗ, Giang Kháng Hổ tuy là Hán gian, nhưng văn hoa của hắn đẹp đẽ nổi bật, thư pháp trình độ cao lại không thể phủ định.

Giờ phút này Hạ Tầm ngồi ở trên đá, phủ cổ trước mặt, đỉnh đầu là một vòng trăng sáng, ánh xanh rực rờ như nước, loại ý cảnh "Cổ nhân không thấy trăng lúc này, trăng nay đã từng chiếu cổ nhân", cũng chỉ có mình Hạ Tầm, mới có thể khắc sâu lĩnh hội.

Nhưng hắn giờ đây lại chẳng quan tâm cảm khái hay thổn thức, hắn.

Cũng đang khẩn trương suy tư, an bài ba thế tử Yến vương rời đi như thế nào, kế hoạch này thành hay bại, không chỉ quan hệ đến tiền đồ của hắn, không chỉ quan hệ đến an nguy ba thế tử Yến vương, không chỉ quan hệ đến đại kế của Chu Lệ, hơn nữa còn liên quan đến thiên hạ.

Hắn đối với các việc Chu Duẫn Văn làm từ khi đăng cơ đến nay, đã cực kỳ thất vọng, vị hoàng đế này lấy việc tước phiên vương, phục cổ là chủ trương chính trị chủ yếu, nếu quả thật để hắn thành công, tất cũng đem thiên hạ thống trị đến vờ nát, đến lúc đó, đám chạy trốn tới Mạc Bắc kia giống con hổ bệnh nếu ngóc đầu trở lại, giang sơn Đại Minh này cũng chỉ sợ chỉ

hai đời là đã tiêu vong.

Hắn muốn đưa ba thế tử của Yến vương an toàn về Bắc Bình, hắn nhớ rõ, sách sử ghi lại, hành trình ba thế tử của Yến vương ở Nam Kinh là hữu kinh vô hiểm, trên sách nói lúc Yến vương sắp khởi binh, ngụy tạo bệnh nặng hướng về phía hoàng đế thỉnh cầu để ba thế tử trở về thăm hỏi, lúc ấy bọn người Tề Thái cho rằng ba thế tử của Yến vương là con tin quan trọng, không nên để cho chạy. Mà Hoàng Tử Trừng lại cực lực phản đối, cho rằng ba thế tử của Chu Lệ không cần lo lắng, chính vì thế triều đình lập tức bố trí thỏa đáng, rất nhanh muốn ra tay với Yến vương, lại càng không sợ đả thảo kinh xà, áp bách hắn được ăn cả ngã về không, không bằng thả ba đứa con hắn trở về, chuyện này có thể để cho Yến vương nhận định sai lầm triều đình sẽ không ra tay với hắn, thế là Kiến Văn đế hạ chỉ, cho phép ba thế tử của Yến vương quay về Bắc Bình.

Bất quá, Ngụy quốc công Từ Huy Tổ sau khi phát hiện, lập tức tiến cung kiến giá, phân trần lợi hại, còn nói với Kiến Văn đế, phái hắn phi ngựa đuổi theo, cũng đã đuổi không kịp. Ba người Chu Cao Sí đã thoát khỏi giam lỏng, bình an về tới Bắc Bình.

Sách sử viết rải rác mấy lời như vậy, tiếc mực như vàng: Kiến Văn đế chấp thuận ba thế tử của Yên vương rời kinh, Từ Huy Tổ tiến cung phân trần lợi hại, Kiến Văn đế thay đổi, lại phái hắn đi đuổi theo, đuổi không kịp, kế tiếp chính là ba thế tử của Yến vương xuất hiện ở Bắc Bình.

Hạ Tầm đọc sách thì cười ngựa xem hoa, qua loa đại khái, lúc ấy vội vàng nhìn đến đây, chỉ là cảm thán một tiếng Kiến Văn ngu xuẩn thôi, lúc này bởi vì hắn muốn bày ra việc ba huynh đệ Chu Cao Sí quay về Bắc Bình, chăm chú suy ngẫm, mới phát hiện trong đó có trăm ngàn chỗ hở, căn bản không có khả năng đơn giản như thế, chân tướng tuyệt sẽ không chứa đựng những tình huống như trong sử sách.

Đầu tiên, bất kể là Vương gia hay thế tử vương tử, dựa vào quy chế, lúc quay về đều có triều đình phái người hộ tống, đồng thời bọn họ còn có đại đội thị vệ của riêng mình, phần đông nhân mã, tuyệt đối không thể có thể kỵ binh nhẹ mà đi ra, để người truy không thể đuổi.

Tiếp theo, sự việc ba thế tử của Yến vương rời đi Nam Kinh lớn như vậy, Từ Huy Tổ lại là cậu ruột bọn họ, về công về tư, làm sao có thể không biết trước đó? Cho dù Từ Huy Tổ biết muộn, cũng chỉ có thể là sau khi hoàng đế bên này hạ chỉ ân chuẩn, bọn họ lập tức lên đường ra đi, nhưng sự tình bên trong cũng không hợp, bởi vì điều bọn họ lo lắng duy nhất chỉ

có thể là hoàng đế đổi ý, cũng không có khả năng trước đó đã nghĩ đến cậu ruột bọn họ muốn đại nghĩa diệt thân.

Hai tiểu vương tử đều thay đổi một thân tiễn phục, trang phục như vậy không chỉ thuận tiện xuất ngoại du ngoạn, hơn nữa có vẻ anh khí bừng bừng. Đứng ở đầu thuyền, nhìn ra xa hồ sóng như múa, cây liễu bên hồ như mây, khí hậu Giang Nam mềm mại đáng yêu quả nhiên khác Bắc Bình rất lớn, hai vị vương tử trước cảnh đẹp ý vui, không khỏi tạm thời bỏ xuống sự lo lắng với tiền đồ, hào hứng bừng bừng đứng dậy thưởng ngoạn.

Chu Cao Sí ngồi ở khoang thuyền thoáng mát trên tàu, nhìn hai người đệ đệ đứng ở đầu thuyền, bị kích động chỉ chỉ phong cảnh, không khỏi lắc đầu cười khổ: "Ài, hai đệ đệ của ta, ngược lại không biết sầu, hôm nay bơi hồ thì thôi, ngày mai còn muốn đi Ngưu Thủ sơn".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Đã đến Kim Lăng, danh lam thắng cảnh các nơi, tất nhiên nên xem một lần".

Chu Cao Sí lắc đầu nói: "Không được đâu, ta không có tâm tư đó, thân thể này cũng ăn không tiêu, sáng mai ngươi và bọn họ đi là được rồi, ta ở trong phủ nghỉ ngơi".

Trên mặt Hạ Tầm vẫn mang theo vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Đã đến đây, sao lại an phận, thế tử ngại gì du sơn ngoạn thủy một phen?".

Chu Cao Sí hơi liếc mắt nhìn hắn, mơ hồ nghĩ ra ý trong lời hắn nói, không khỏi vuốt cằm nói: "Như vậy... Ngày mai ta cũng cùng đi, chỉ sợ núi này ta trèo lên không được, ở chân núi thưởng thức cảnh tượng một phen mà thôi".

Đang nói, chợt nghe oành một tiếng, thân thuyền hơi chòng chành, Chu Cao Sí từ nhỏ sinh ở phương bắc, không biết kỹ năng bơi, cũng không biết giữ thăng bằng, suýt nữa từ trên ghế té xuống, Hạ Tầm dùng một tay đỡ hắn, ngẩng đầu hướng ra phía ngoài nhìn lại, gặp một con thuyền hoa nghiêng đầu đâm lái tới, đầu thuyền đâm vào đầu thuyền bọn họ.

Chật vật chụp lấy mép thuyền, Chu Cao Hú và Chu Cao Toại vừa mới đứng vững gót chân nhịn không được đứng dậy chửi ầm lên: "Con mẹ nó, con chó chạy từ đâu đến, dám đụng thuyền chúng ta, ngươi mắt chó đui mù!".

Chu Cao Sí vừa nghe, lo lắng hai đệ đệ gây chuyện sinh sự, vội vàng muốn đi ra ngoài khuyên can, Hạ Tầm lại ngăn cản hắn, mỉm cười nói: "Thế tử vội làm gì, có thể để người bắt

được sai lầm, là tuyệt đối không thể phạm. Nhưng, ngẫu nhiên dẫn đến gây chuyện, không phải cố tình, thực sự chưa hẳn là chuyện xấu, thế tử ngại gì cho phép bọn họ đi".

Chu Cao Sí là người cực thông minh, chỉ là lòng nhân hậu, ý chí rộng lớn, không hiểu được những âm mưu quỷ kế này lắm, Hạ Tầm vừa nói, hắn liền minh bạch, thế là cười mà dừng bước.

Lúc này người trên thuyền đối diện cũng không cam tâm tình nguyện, có người cao giọng reo lên: "Đây không phải thuyền tam gia sao, hai người các ngươi từ chỗ nào chạy tới lăng đầu thanh, dám can đảm lên tiếng! Không biết thuyền chúng ta đây là của Phò mã Hoài Khánh sao?".

Chu Cao Toại đứng trụ lại trên thuyền, quát: "Quản ngươi là cái gì mã, chỉ để ý phóng ngựa tới, ta dùng quyền cước, đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi!".

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, vội nói: "Thế tử, nhanh, mau mau ra mặt cản trở".

Chu Cao Sí ngạc nhiên nói: "Ngươi không phải nói, cho phép bọn họ gây chuyện sinh sự sao?".

Hạ Tầm cười nói: "Vậy cũng phải nhìn đối phương là ai, Phò mã Hoài Khánh là người tâm phúc trước mặt Hoàng Thượng, thế tử cùng hắn kết giao một phen thì có làm sao".

Cho dù bọn họ thật sự nghĩ đến cái này, Từ Huy Tổ trở tay không kịp, có thể trì hoãn bao nhiêu thời gian? Từ Huy Tổ sau khi thuyết phục hoàng đế lập tức mang binh cưỡi ngựa đuổi theo, bọn họ làm sao có thể không đuổi kịp đại đội nhân mã của thế tử Yến vương? Chẳng lẽ Nam Kinh cách Bắc Bình chỉ có nửa ngày lộ trình sao?

Bất quá có một loại khả năng, đó chính là ba thế tử của Yến vương bỏ qua hộ vệ triều đình và thị vệ nghi thức của mình, dùng kỵ binh nhẹ ra đi, nhưng dạng này mà nói vẫn có thật nhiều khó khăn không cách nào giải quyết. Đầu tiên chính là vấn đề ngựa mệt nhọc, kỵ binh nhẹ chạy gấp, dịch trạm ven đường cũng không có khả năng cung cấp ngựa cho bọn họ.

Dịch báo triều đình truyền thông, dịch tốt dùng phương thức tiếp sức, cho nên bọn họ có thể vĩnh viễn bảo trì tốc độ nhanh nhất, trên đường đi không tiêu hao thời gian ăn cơm uống nước nghỉ ngơi ngủ, chẳng lẽ triều đình truyền chỉ phía trước đứng ra chặn đường, tốc độ có thể so với Yến vương thế tử bọn họ đi còn chậm hơn? Huống chi Chu Cao Sí kia cực mập

mạp có thể cưỡi ngựa hay không, có thể xóc nảy vài canh giờ hay không cũng là vấn đề.

Còn nữa, trên đoạn đường này, đồn biên phòng là biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật, thành lớn thành nhỏ, đều có thành cấm và đêm cấm, Yến vương thế tử bọn họ đã là vương tử phiên quốc, ban đêm cũng không có khả năng chạy đi, nhưng quan binh phụng lệnh khẩn cấp của triều đình mang ấn tín để giữ biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật đặc thù lại có thể, loại tình huống này, bọn họ đuổi không kịp thế tử Yến vương sao?

Hoặc là, Yến vương thế tử lựa chọn lên núi cao vực sâu đi con đường nhỏ, tốc độ như vậy mà nói càng có khả năng rơi vào tay quan binh đằng sau, hơn nữa trên đường đi, không có khả năng tất cả đều là đường nhỏ, vài hộ vệ của bọn họ mang theo hầu như cũng chưa bao giờ rời khỏi Bắc Bình, lại có thể biết một ít đường nhỏ mà ngay cả quan phủ cũng không biết, không bố trí phòng ngự, từ Nam Kinh một mực an toàn đến Bắc Bình, đây cũng quá là mò trăng dưới nước.

Như vậy, trong sử sách nói: Từ Huy Tổ đuổi không kịp, ba thế tử của Yến vương thuận lợi đến Bắc Bình. Ở chính giữa hai câu nói này, đoạn thời gian giữa hai câu nói này, đoạn lộ trình kia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vương tử Yến vương rốt cuộc làm sao trở lại Bắc Bình?

Hạ Tầm nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng chậm rãi lộ ra một nụ cười quỷ dị, hắn đột nhiên cảm giác được, chuyện này xưa kia, phía sau màn hình như có một bàn tay nhìn không thấy, bài bố tất cả vận mệnh mọi người, đang quyết định tiền đồ bọn họ.

Hắn chậm rãi vươn tay, cẩn thận nhìn lên: Con mẹ nó, ánh trăng quá hôn ám, đường sự nghiệp, đường tình yêu, tất cả đều thấy không rõ lắm...

***

Dục tương tây tử mạc sầu bỉ, nan hướng yên ba phán thị phi. Đãn giác tây hồ thâu nhất trứ, giang phàm vân ngoại phách vân phi.

Giang Nam đệ nhất danh hồ, Kim Lăng đệ nhất danh thắng, bốn mươi tám cảnh đứng đầu là hồ Mạc sầu, hồ phẳng như gương, hồ mây giống như mộng, hồ gợn sóng đậm đặc do rượu.

Một con thuyền thuyền hoa, giương buồm phá sóng, hồ nước nhộn nhạo, sóng xanh nhè nhẹ, hai thứ tôn nhau lên, phảng phất như bầu trời nhân gian.

Chu Cao Hú, Chu Cao Toại đang tuổi hiếu động, Từ Huy Tổ đã giả câm vờ điếc, tận lực tránh liên hệ cùng ba cháu trai, cũng không cần biết hành trình mỗi ngày của bọn họ, hôm nay Từ Tăng Thọ đem cháu trai sủng ái đi chơi hồ Mạc sầu.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 269

Già Diệp Tôn Giả Mỉm Cười.

Chương 269: Già Diệp tôn giả mỉm cười.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Chu Cao Sí vừa nghe Hạ Tầm nói như vậy, lại lần nữa ngầm hiểu, vội vàng di chuyển thân hình "phú quý bức người" đi về phía ngoài khoang thuyền.

Phò mã Hoài Khánh là trượng phu công chúa Hoài Khánh. Công chúa Hoài Khánh là nữ nhi thứ sáu của Chu Nguyên Chương, mẫu thân là Thái quý phi Tôn thị, năm mười lăm năm Hồng Vũ thì Lục công chúa gả cho Vương Ninh. Còn vị Phò mã công chúa này là người Thọ châu Vương Ninh Vương, trước mắt chưởng quản hậu quân phủ đô đốc, hắn mặc dù chướng quản võ sự, nhưng lại thích thi từ ca phú, không chỗ nào không tinh, hơn nữa tinh thông giáo nghĩa phật giáo, chính là tài tử nổi danh trong kinh sư.

Chu Duẫn Văn thích văn nhân tài tử, Phò mã Hoài Khánh đầy bụng học vấn, lại là hoàng thân quốc thích, nhiều cơ hội gặp mặt cùng hắn, cho nên từ lúc Chu Duẫn Văn làm Hoàng thái tôn, quan hệ cá nhân Phò mã Hoài Khánh và hắn tương đối khá. Phò mã Hoài Khánh tuy là văn nhân nổi danh, tính tình lại cực hào sảng, cùng tính tình hào phóng không phép của Từ Tăng Thọ cũng rất hợp, là bằng hữu vô cùng tốt.

Hôm nay hắn đi thuyền chơi hồ Mạc sầu, chợt thấy thuyền hoa Từ Tăng Thọ đã ở trong hồ nhộn nhạo, nhất thời cao hứng, nghĩ đùa cùng Từ Tăng Thọ một chút, phân phó người chèo thuyền lái thuyền đụng qua, thật ra khí lực lần va chạm này cũng không lớn, nhưng hai huynh đệ Chu Cao Hú không rõ ý tưởng, nhịn không được mắng to lên. Vương Ninh ngồi ở trong khoang thuyền, nghe được phía đối diện mắng to, không khỏi nhíu mày.

Hắn còn cho là nhân Từ phủ hạ không nhận biết mình, lập tức đứng dậy đi ra, đúng lúc này, Chu Cao Sí được Hạ Tầm vịn ra, cũng từ từ chậm chạp đi ra khỏi buồng nhỏ trên tàu, vội quát bảo hai đệ đệ tinh lực quá thừa đang ước gì cùng người đánh nhau một trận ngưng lại, liền hướng về vị văn sĩ trang niên mặc áo bào trắng phía đối diện, vừa đi tới vừa chắp tay, kính cẩn nói: "Vị đối diện này, có phải là Phò mã Hoài Khánh?".

Vương Ninh từ trong khoang thuyền đi ra, xem xét hai huynh đệ Chu Cao Hú mặc một thân tiễn phục, khí chất không tầm thường, cũng không giống như là hạ nhân Từ phủ, cảm giác có phần kinh ngạc, nghe được câu hỏi của Chu Cao Sí, gặp đại mập mạp này hình như chính là chủ nhân trên thuyền, đột nhiên nhớ tới yến hội hai ngày trước, nghe người ta cười nói kể đến ba người kia, trong tâm Vương Ninh bất giác vừa động, lường lự nói: "Đúng vậy, một vị này, đã ở trên thuyền đại đô đốc, là con cháu Từ gia phải không?".

Chu Cao Sí càng cung kính, vội hỏi: "Tại hạ đúng là cháu trai của Ngụy Quốc Công, Bắc Bình Chu Cao Sí, Vương Phò mã, xá đệ tuổi trẻ khí thịnh, ngôn ngữ thô lỗ, xin thứ lỗi".

Vương Ninh "A!". Một tiếng, vội vàng hoàn lễ nói: "Thì ra là thế tử Yến vương, thất kính thất kinh".

Chu Cao Sí mỉm cười nói: "Phò mã không cần phải khách khí như vậy, Hoài Khánh công chúa là cô cô của Cao Sí, Vương Phò mã chính là cô trượng của Cao Sí, trưởng bối nhà mình, theo lý phải là để Cao Sí hành lễ về phía trưởng bối mới đúng. Cao Hú, Cao Toại, các ngươi đối với gia trưởng mình vô lễ, để Phụ thân biết còn không phạt các ngươi, mau mau nhận lỗi với cô trượng".

Vương Ninh bị hắn mở miệng kêu một tiếng cô trượng, không khỏi sinh lòng hảo cảm với đại mập mạp này, nhưng lo lắng đến bàn cờ Hoàng Thượng đang hạ trước mắt, hắn vẫn cố tình kết quan hệ với Yến vương phủ, liền rất nhanh khoát tay nói: "Ta chỉ nghĩ là Từ Đô Đốc có trên thuyền, cố tình cùng hắn đùa một chút, cũng là ta lỗ mãng rồi. Người không biết không trách, ta đây.

Nụ cười Chu mập mạp càng thêm thân thiết, một bộ mặt như ông phật cười mỉm cười vậy, thân mật cắt đứt lời nói Vương Phò mã, rất không khách khí nói: "Trường bối thân quyến Chu gia rất nhiều, thời gian ba huynh đệ ta đến kinh ngắn ngủi, chưa có thể bái kiến từng người. Cùng mời không bằng ngẫu nhiên gặp, hôm nay ở trong này đã gặp cô trượng, xin mời dượng tới, do chất nhi đăng môn thiết yến khoản đãi, cùng thưởng ngoạn hồ Mạc sầu".

“À... Cái này...”.

Chu mập mạp không cho phân trần, cao giọng phân phó nói: “Có ai không, bắc ván cầu!”.

***

Trong điện Chính Tâm, đàn hương lượn lờ, Chu Duẫn Văn và Phương Hiếu Nhu, Hoàng Tử Trừng ba người đều mặc nho phục, đang ngồi nói chuyện.

Chu Duẫn Văn theo thầy Hoàng Tử Trừng, học vốn là học thuật của nho gia, từ khi gặp được vị đại sư nho gia Phương Hiếu Nhu này càng như cá gặp nước, ba người thường xuyên cùng một chỗ tham thảo học vấn, nghiên cứu làm thế nào phục hưng Chu lễ.

Phương Hiếu Nhu khoanh chân ngồi ở trên chiếu trúc ích Dương tiến cống, tao nhã nói: “Bệ hạ, Chu Lễ này, dung hợp đạo, pháp, âm dương của tư tưởng bách gia, lớn đến thiên hạ chín châu, thiên văn lịch tượng, nhỏ đến mương rãnh đường xá, cỏ cây tôm cá. Phàm là bang quốc xây dựng chế độ, văn giáo chính pháp, lễ nhạc hình binh, chế độ thuế má, ăn mặc ngủ nghỉ, xe ngựa đi lại, nông thương y bói, công nghệ chế tác, các loại tên gọi, điển chương, chế độ, không chỗ nào mà không bao hàm.

Hoàng Tử Trừng nghe được chỗ hứng, vội vàng đặt chén trà xuống, tiếp lời nói: “Hiếu Trực tiên sinh nói thật đúng, Chu Lễ chính là tiên hiền thượng cổ cẩn thận nghiên cứu, tích lũy nhiều năm, dùng người pháp thiên, trí thế như thái bình đại pháp. Có đại pháp này, phương pháp muôn đời thiên thu trị quốc an bang, tận đến vô cùng. Nói đến Chu Lễ, hạch tâm của nó chính là một chữ Biệt”.

Chu Duẫn Văn mặt tươi như hoa hỏi: “Thỉnh giáo tiên sinh, cái gì gọi là ‘Biệt’?”.

Phương Hiếu Nhu liền cười nói: “Chữ ‘Biệt’ này, chính là muốn để tôn ti thế nào, cao thấp khác nhau. Kể từ đó, tự nhiên phải ngay ngắn trật tự, sẽ không rối loạn quy củ. Nói ví dụ như quy chế trưởng chi, vào thời thượng cổ đời Ân, khi đó vẫn truyền anh em và truyền con cùng tồn tại, từ đó loạn lạc khắp nơi. Đến thời điểm nhà Chu, liền chỉ còn lại có chế độ truyền con, nhưng lúc này còn không có phân thứ tự, bởi vậy vẫn chiến loạn thường xuyên. Chu Công có đại trí tuệ tiên thánh tiên hiền, hắn.

Phương Hiếu Nhu mới nói được đến chỗ này, Hạ Tầm lặng yên đi vào đại điện, hướng về phía Chu Duẫn Văn hạ thấp người thi lễ, liền đứng qua một bên. Y theo Chu Duẫn Văn phân

phó, hắn cứ cách ba ngày, đều phải đến trong nội cung một chuyến, đem tình hình cử động ba thế tử Yến vương trong những ngày gần đây bẩm báo cho Hoàng thượng. Vừa thấy hắn, Chu Duẫn Văn liền nâng chén trà lên, nói với Phương Hiếu Nhu: "Hiểu Trực tiên sinh, mời uống chén trà trước, làm dịu cuống họng".

"Tạ ơn bệ hạ!".

Hai tay Phương Hiếu Nhu giơ lên phía trước, hành một cỗ lễ trịnh trọng, lúc này hai tay mới tiếp nhận chén trà. Chu Duẫn Văn quay đầu nói với Hạ Tầm: "Thế tử Yến vương cùng hai đệ đệ hắn, mấy ngày nay làm chuyện gì?".

Hạ Tầm tiến lên một bước, khom người đáp: "Bẩm bệ hạ, mấy ngày nay, ba vị vương tử Yến vương phủ lục du lãm Hoa Mai sơn, Linh Cốc tự, Phượng Hoàng đài, chùa Thanh Lương, Trường Càn Lý cùng tinh xá Tê Hà, ngày hôm trước vào cung yết kiến Thái hậu, hôm qua cùng Từ vương và Hành vương cùng đi chơi, hôm nay bọn họ lại đi phủ Phò mã Hoài Khánh. Phò mã Hoài Khánh tinh thông thi từ, lại giỏi đánh cờ, thế tử Yến vương ở cầm kỳ thư họa, tạo nghệ cũng rất sâu, thường xuyên mở tiệc chiêu đãi bái phỏng, luận bàn tài nghệ, tham thảo học vấn, nhị quận vương và tam quận vương hôm nay ngược lại làm người tiếp khách, bởi vì sau khi đánh cờ, Phò mã còn muốn thiết yến khoản đãi bọn hắn, cho nên vi thần mới có thể có thời gian chạy đến nội cung kiến giá".

Chu Duẫn Văn nhíu nhíu mày nói: "Bọn họ tính chơi bởi cũng quá nặng, cả ngày du lịch bốn phía, đâu giống như là tận hiếu vì tiên đế, bộ dáng trở lại kinh tế tảo. Ngươi nói cho Từ Huy Tổ, để hắn tiến hành ước thúc với ba thế tử Yến vương, đừng cho bọn họ cả ngày mang một bộ dáng không có người quản giáo".

Hạ Tầm ấp a ấp úng nói: "Cái này... Mấy ngày đầu, Ngụy Quốc Công đã từng răn dạy bọn họ không ra thể thống gì, đem bọn họ cấm túc ở trong phủ...".

Chu Duẫn Văn mặt giãn ra nói: "Đúng rồi, Từ Huy Tổ làm việc, vẫn rất thuận ý trẫm".

Hạ Tầm khó xử nói: "Nhưng, thế tử Yến vương tính tình đôn hậu, không ngoài ra, liền chỉ ở trong phòng ngủ say, cũng không sinh thị phi. Nhưng nhị quận vương, tam quận vương ngôn ngữ thô lỗ, tính tình nóng nảy, căn bản là không đợi được. Ngụy Quốc Công chỉ đem bọn họ cấm túc hai ngày, bọn họ đã đánh nhau với đường huynh đường đệ ba lần, lúc động thủ còn không cẩn thận đánh nát một đôi hồng ngọc hồ xuân bình Trung Sơn vương năm đó lấy được.

Ngụy Quốc Công tức giận không thèm quan tâm đến bọn họ, đây là huynh đệ không có ai quản giáo, mỗi ngày chuồn ra khỏi phủ đi giải sầu, thật ra thế tử Yến vương không phải người hiếu động, dựa vào thần xem xét, hắn cũng lo lắng hai huynh đệ gây họa, cho nên mới không thể không cố mà làm, cả ngày đi theo bên người bọn họ...".

Hoàng Tử Trừng cười lạnh một tiếng nói: "Lão Đại ngâm thơ làm phú, học đòi văn vẻ, lão Nhị lão Tam thì gây hấn gây chuyện, gây chuyện sinh sự, trong nhà Yến vương, thật đúng là sinh ra ba bảo bối".

Phương Hiểu Nhụ mỉm cười nói: "Theo ý Hành huynh, làm sao biết.

Bọn họ không phải cố ý tự thể hiện ngu dốt, dùng điều đó mê hoặc quân thượng và triều đình?".

Hoàng Tử Trừng cười ha ha nói: "Hiếu Trực nếu nói là thế tử Yến vương cố ý tự ngu dốt, có chút ít khả năng, dù sao cũng là người trong quan trường, mặc dù còn trẻ, điểm tâm cơ ấy cũng chưa chắc không có. Nhưng Yến vương thứ tử Cao Hú, tam tử Cao Toại này, là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, đừng nói không có phần tâm cơ này, cho dù có người ngầm chỉ tùy cơ hành động, để bọn hắn giả trang, cũng không giả trang được!".

Hoàng Tử Trừng nói mười phần chắc chắn, Phương Hiếu Nhu tự ngẫm nghĩ, cũng cảm thấy Hoàng Tử Trừng nói có đạo lý. Hắn ở Thiểm Tây hơn mười năm làm giáo thụ phủ dụ, cũng không biết đã dạy khá nhiều học sinh, nếu nói là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, có thể có tâm cơ như vậy, thật sự là đáng sợ, hắn cũng không tin. Người kiêu hùng như vậy, trong thiên hạ mấy trăm năm có thể sinh ra một người? Chứ đừng nói chi là trong nhà Yến vương thoáng cái liền hiện ra hai người, vuốt cằm ngẫm lại, Phương Hiếu Nhu cũng cười thoải mái.

Hai đại nho cũng không nghĩ đến, Chu Cao Hú và Chu Cao Toại chỉ là diễn xuất bản sắc thôi, muốn che giấu bản tính, hoàn toàn ngụy trang thành một bộ dáng hình tượng khác tuy rất khó, nhưng nếu như phóng đại đặc tính ở một phương diện khác của mình, lại đủ để cho đại đa số người xem không thấy được tướng mạo sẵn có của hắn. Phương Hiếu Nhu và Hoàng Tử Trừng không luyện thành Thông Thiên Nhãn, cũng không có một đôi tuệ nhãn để nhìn.

Đúng lúc này, Tiểu Lâm Tử rón ra rón rén tiến đến, đem một phong tấu chương đưa tới trước mặt Chu Duẫn Văn, Chu Duẫn Văn xem xét tấu chương phía trên có buộc hai sợi tơ lụa màu vàng, đầu lông mày không khỏi nhẹ nhàng nhảy lên, đây chính là đặc quyền hắn giao phó

hai mươi bốn vị phỏng vấn sử, có thể tốc hành dâng biểu đến.

Chu Duẫn Văn khoát khoát tay với Hạ Tầm, phân phó nói: "Được rồi, ngươi đi phủ Vương Phò mã, nhìn chằm chằm bọn họ, chỉ cần không để dẫn đến đại phiền toái cho trẫm, cứ để bọn họ đi".

"Vâng!". Ánh mắt Hạ Tầm hơi ngưng tụ ở phong tấu chương đằng kia, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

"Hồ Bắc Phóng sứ Hoàng Chân tiến trình ngự lãm", lại nhìn dòng chữ nhỏ đoan chính lịch sự tao nhã trên phong tấu chương, Chu Duẫn Văn liền giật hai sợi tơ lụa ra, cầm lấy tiểu đao cắt, mở ra liền vội vàng xem một lần, sau đó đem tấu chương chập lại, vỗ nhẹ nhẹ vài cái ở lòng bàn tay, mỉm cười nói: "Không ngờ, Hoàng Chân này lại là người có khả năng, vì trẫm lập nhiều công lao".

Hoàng Tử Trừng động dung nói: "Bệ hạ nói là Đô Sát viện... A, giờ đây gọi là Ngự Sử đài. Nhưng Ngự Sử đài giám sát Hồ Bắc Ngự Sử Hoàng Chân sao, người này làm được đại sự gì?".

Chu Duẫn Văn đem tấu chương đưa tới, mỉm cười nói: "Mời tiên sinh xem".

Hoàng Tử Trừng mang tấu chương trong tay đưa qua, Phương Hiếu Nhu cũng cẩn thận quan sát, hai người đem phần tấu chương xem, lại ngẩng đầu nhìn Chu Duẫn Văn, ba người không hẹn mà cùng lộ ra vẻ vui mừng, lộ ra nụ cười thần bí...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 270

Ta Hy Vọng Đây Chẳng Qua Là Một Truyền Thuyết!

Chương 270: Ta hy vọng đây chẳng qua là một truyền thuyết!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Kinh châu Thái Huy quan.

Hoàng Chân Hoàng Ngự sử mang theo hai tùy tùng du lãm.

Tòa đạo quan là Tương vương Chu Bách tu kiến, Chu Bách thờ phụng đạo giáo, tự lấy cho mình một đạo hiệu gọi là "Tử Hư Tử". Tòa đạo quan do Chu Bách bỏ vốn tu kiến, năm tòa điện các chủ thể, thiên điện, tả hữu điện đã chuẩn bị, quy mô to lớn, đền cao lớn. Trong điện rường cột chạm trổ, rạng rờ sinh uy, dân bản xứ xưng "Tiểu Kim Đỉnh".

"Tái Vũ Đương", mười phần đồ sộ.

Hoàng Chân đứng ở trên điện nhìn về vách tường đề thơ trước mặt, ngâm nga từng câu: "Trương huyền huyền, ái thần tiên. Triêu ẩm cửu độ chi thanh lưu, mộ túc nam nham chi tử yên. Tốt sơn kiếp lai tri kỷ tái, bất dữ cảnh vật đồng thôi thiên. Ngã hướng không sơn tầm bất kiến, đồ thê nhiên!".

Bài thơ này là do Chu Bách ghi, hắn thờ phụng đạo giáo, từng đến núi Võ Đang tìm Trương Tam Phong, đáng tiếc không thấy chân nhân, phiền muộn trong lòng, liền viết bài thơ này, bởi vì Thái Huy quan là do Tương vương Chu Bách bỏ vốn tu kiến, quan chủ sẽ đem bài thơ của vị Đại hộ pháp này khắc trên vách đá.

Hoàng Chân nhiều lần ngâm nga, tìm không thấy cái gì có thể dùng làm chứng cứ công

kích, liền đi quanh chính điện, chính điện có một loạt bàn long trụ, Hoàng Chân lại động não, âm thầm suy nghĩ đến: "Trong đạo quan, xây bàn long trụ, không hiểu được đây có phải là đi quá giới hạn hay không. Ồ... Ta trước tiên nhớ kỹ, lúc về đến đồng liêu Lễ bộ để họ cố vấn một phen".

Hoàng Chân đang nghĩ ngợi, một dịch tốt vội vàng đi đến, vừa thấy Hoàng Chân nhân tiện nói: "Ôi, Hoàng đại nhân, ngài quả thật ở chỗ này, tiểu nhân tìm ngài đã nữa ngày".

Hoàng Chân hỏi: "Chuyện gì vậy?".

Dịch tốt đến gần, thấp giọng nói: "Người trong kinh đến, là Đô Sát viện Tả Ngự Sử Viên Thái Viên đại nhân, phân phó tiểu nhân lập tức tìm Hoàng đại nhân đi về, có chuyện quan trọng cần thương lượng".

Hoàng Chân kinh ngạc không thôi, vội vàng theo dịch tốt đi ra ngoài.

Hoàng Chân ở phút cuối cùng, nhận được triều đình đề bạt trọng dụng, con đường làm quan vừa mới lo nghĩ đã lại phát triển. Lúc này Chu Duẫn Văn sai hai mươi bốn Thiên sứ tuần tra khắp thiên hạ, biểu hiện ra là tuần tra hỏi khổ, trừng trị tham quan ô lại, vụng trộm dặn bọn họ tùy cơ hành động, để bọn hắn tìm chứng cứ phạm tội của phiên vương các nơi, vì đạo nghĩa tước phiên vương cung cấp chứng cớ. Hoàng Chân đi lần này so với lần trước làm khôi lỗi đến Tế Nam thẩm tra thì khác nhau rất lớn, lập tức đi Kinh châu, hy vọng có thể lập nhiều công đầu, được hoàng đế ưu ái.

Hoàng Chân có chuẩn bị mà đến, thật đúng là khiển cho hắn bắt được một ít chứng cớ của Tương vương, hắn đến Kinh châu, đầu tiên phải đi bái phỏng Tương vương, đến phủ Tương vương, hắn ngoài ý muốn phát hiện chính điện Tương vương phủ, hai bên cửa chính đều mở một cửa nách, vốn bảy đạo chính môn, nhưng lại tính cả cửa nách này, vậy cũng chính là chín môn, chín chính là cực hạn, chế độ thiên tử. Hoàng Chân như nhặt được chí bảo, lập tức đem tội trạng này nhớ kỹ, cấp báo kinh sư.

Nhưng hắn phỏng chừng Tương vương phủ chỉ là mở nhiều hơn hai cửa, chỉ sợ không đủ để trị tội Tương vương, cho nên những ngày này một mực đi dạo khắp nơi ở Kinh châu, hy vọng có thể tìm được càng nhiều chứng cứ phạm tội hữu lực có quan hệ đến Tương vương, nhưng Tương vương ở Kinh châu làm việc rất tốt, cũng không có việc gì không hợp pháp. Hoàng Chân không còn phương pháp, đành phải sử dụng chế độ xây dựng đi quá giới hạn.

Hắn cân nhắc Tương vương lúc tu sửa cửa chính không chú ý những chế độ quy củ xây dựng này, trên kiến trúc không chừng cũng có vấn đề, vào phủ Tương vương cũng không phải hắn muốn tiến liền tiến, đành phải từ một số kiến trúc Tương vương bỏ vốn tu kiến bắt tay vào làm, không.

Nghĩ vào lúc này trong kinh lại phái người đến, chẳng lẽ nhóm tội danh lần thứ nhất trong tấu chương trước đó đã đủ để định tội Tương vương?

Hoàng Chân vừa nghĩ, vội vàng chạy về dịch quán, lập tức gặp mặt đô ngự sử Viên Thái.

Để cho người bưng trà lên, Viên Thái phất tay đuổi ra, chỉ để lại một người Hoàng Chân, vẻ mặt tươi cười nói: "Hoàng đại nhân, ngươi ở Kinh châu làm được rất tốt, ngươi là do Bản quan tiến cử đảm nhiệm đạo giám sát ngự sử Hồ Bắc, lúc này đây ngươi lập nhiều đại công, Bản quan ở trước mặt hoàng thượng cũng được mặt mày rạng rỡ".

Hoàng Chân vui mừng nói: "Đều là nhờ đại nhân tài bồi. Chẳng lẽ... Chỗ tấu chương hạ quan gửi lên, đã được bệ hạ tiếp thu?".

Viên Thái vê râu mỉm cười nói: "Đúng vậy. Nếu không có như thế, Bản quan sao dám xuất hiện ở đây?".

Hắn hơi nghiêng thân, nói với Hoàng Chân: "Cửu ngũ, tượng trưng cho tôn sư đế vương, theo như thể chế, không phải thiên tử không được tạo chín nhà giữa, bách vương xây dựng thêm dinh thự, chín người gác cổng, đây là ở giữa cửa mở công sở hình dạng và cấu tạo, lầu chính cũng chín gian, đây là đi quá giới hạn đẳng cấp đế vương 'Cửu ngũ' tôn sư, đây là tội 'Đại bất kính'. Phương học sĩ và Hoàng học sĩ nhất trí nhận định, bằng này, đủ để hỏi tội Tương vương!".

Hoàng đế xưng cung, phiên vương xưng phủ, nhân viên xưng trạch, thứ dân nghĩa gia, kiến tạo nơi ở, đều theo đẳng cấp, đây là đạo tôn ti cao thấp rõ ràng. Bách vương xây dựng thêm vương phủ thì mở hai cửa nách, đây thật là đi quá giới hạn chế độ xây dựng, nhưng tính là tạo phản hay không, đều ở một câu của hoàng đế, như đặt ở thời Hồng Vũ, Chu Nguyên Chương đại khái hạ đạo ý chỉ, răn dạy đứa con vài câu, nhưng Kiến Văn muốn gán hắn tội đại bất kính, hình như cũng là đúng lý hợp tình.

Viên Thái lại nói: "Tương vương thiện dùng vũ lực, là người từng cầm binh, cùng Yến vương Chu Lệ giao tình rất tốt. Nếu triều đình tước Yến, Tương vương khởi binh hưởng ứng,

xác thực là họa lớn trong lòng triều đình. Triều đình đã quyết định bắt ngay Tương vương. Nhưng, ngươi cũng biết, thượng triều một lần bị Chu vương không dạy mà giết, khinh suất tước quyền Lý vương và Đại vương nhốt vào nhà lao, dẫn đến việc giữa vua và dân có rất nhiều chuyện không phải, bởi vậy lúc này đây triều đình quyết định thay đổi sách lược".

Hoàng Chân khẩn trương nói: "Đại nhân, triều đình định làm như thế nào?".

Viên Thái đã tính trước nói: "Cầm thánh chỉ, công khai chất vấn, khiến cho Tương vương chủ động cúi đầu nhận tội, như thể, triều đình sẽ được coi là công bình, pháp luật và kỷ luật nghiêm minh".

Hoàng Chân tay vuốt chòm râu nghĩ nghĩ, lo lắng nói: "Vẫn nghe nói Tương vương tính tình cương liệt, vũ dũng hơn người, nếu như hắn không cúi đầu, nên làm như thế nào cho phải?".

Viên Thái cười âm âm nói: "Lần này đi, vốn là hai quân cờ sáng tối. Triều đình đã bí mật sai dũng sĩ, ra vẻ người buôn bán nhỏ lộn xộn vào Kinh châu, vũ khí áo giáp đều giấu trong xe vận tải, đến lúc đó, bọn họ hội đột nhiên vây quanh Tương vương phủ, chặt đứt tất cả liên lạc giữa Tương vương phủ và bên ngoài, ba đạo quân hộ vệ của Tương vương ở ngoài thành, cũng không biết tin tức.

Sau đó, ta và ngươi lại cầm thánh chỉ qua vương phủ hỏi tội, bề ngoài là lệnh cưỡng chế Tương vương thỉnh tội, chỉ cần Tương vương tự thừa nhận có tội, giấy trắng mực đen viết xuống, triều đình còn muốn làm gì hắn bây giờ đều là quang minh chính đại. Nếu như hắn dám công nhiên phản kháng, hắc, như vậy nguyên bản hắn vô tội cũng trở thành có tội, triều đình bắt hắn hỏi tội chẳng phải càng thêm đúng tình hợp lý?".

"Thật con mẹ nó âm hiểm! Khó trách ta một mực bò lên không được, thì ra là tâm không đen bằng các ngươi!".

Hoàng Chân thầm mắng một câu, mặt mày hớn hở khen: "Quả nhiên diệu kế, cao, thật sự là cao!".

Chu Bách là con thứ mười hai của Chu Nguyên Chương, năm nay hai mươi tám tuổi, ngày thường dáng người khôi ngô, anh khí phấn chấn bừng bừng. Người này văn võ song tu, thi từ ca phú, quá mức tinh thông, binh pháp thao lược, đặc biệt bất phàm. Chu Bách thích đọc sách, thường thường đọc sách thâu đêm, hắn còn xây một chỗ Cảnh Nguyên các, mời chào hiền tài,

thu thập bản viết cổ đơn lẻ, sắp xếp so sánh, sao chép một lần nữa, để ngừa hậu thế tuyệt diệt.

Đồng thời, Chu Bách thể lực hơn người, thiện dùng cung tiễn và đao, cưỡi ngựa như bay, luận nội quy quân đội, chuyện trước khi thành bại, thường có cái nhìn ra ngoài ý nghĩ người khác. Hắn đã từng ba lần phụng chỉ lãnh binh bình định, lần đầu tiên là một chi binh lính triều Nguyên đầu hàng bạo loạn, ý định phản hồi tái ngoại, Chu Bách dẫn dắt quân bình định, quân Nguyên đại bại, Lần thứ hai là Ngũ Khai man tạo phản, Chu Bách xảo diệu lợi dụng bên trong quân Man không đoàn kết, phân hóa tan rã, không giết một người, liền thuận lợi bình định phản loạn, không chiến mà thắng, có thể nói là cảnh giới dụng binh cao nhất. Lần thứ ba là bình định Cổ Châu man tạo phản.

Lúc này, không lâu sau khi ăn trưa, Tương vương Chu Bách đang dùng đao kiếm quen thuộc của hắn đến nỗi lòng bàn tay chai cứng, nắm một cây bút vẽ bức tranh. Hắn vẽ bức tranh về tiểu nhi tử của mình, đứa con trai này là phi tần bên cạnh hắn sinh ra. Chính phi Tương vương là nữ nhi Đại tướng Ngô Cao trong triều, gọi Ngô Tuyết, vì Tương vương sinh ra một gái một trai. Chính phi Tương vương vốn xuất phát từ mục đích chính trị lung lạc triều thần tuyển thê thất cho các hoàng tử của Chu Nguyên Chương, vị Ngô phi này tuy tướng mạo không tính cực đẹp, nhưng cũng một người ôn nhu, nữ tử đoan trang, được Tương vương kính yêu.

Về phần vị phi tần bên cạnh này, thì là Tương vương sau khi nhập phiên Kinh châu thu nạp làm vợ, tướng mạo tuyệt lệ, dáng người thướt tha, được hắn sủng ái nhất, cảm tình hai người cũng rất sâu nặng. Lúc này tiểu nhi tử vừa qua trăm ngày, phi tần bên cạnh sau khi đẻ không lâu, tư thái yểu điệu phiêu dật ngày xưa còn chưa hoàn toàn khôi phục, lúc này còn hơi có cảm giác tròn tròn, nhưng thực sự như quả đào chín, tăng thêm vài phần kiều mỵ.

Tần Ngư ôm hài tử ngồi ở cẩm đôn, Chu Bách vẩy mực múa bút, không đợi đứa con mất kiên nhẫn kêu khóc, một bức tranh có đứa trẻ con bộ dạng trông rất sống động đã hiện lên rất đẹp.

Chu Bách đặt hạ bút, cười ha ha nói: "Ái phi, đến xem, ta vẽ con chúng ta như thế nào".

Tần Ngư ôm lấy đứa con, khoan thai đi đến trước án, cúi đầu xem xét, trên giấy là một đứa con nít béo béo mập mập, trắng ngần, cánh tay và đùi giống như ngó sen, dáng điệu miệng nhỏ thơ ngây chân thành, dưới ngòi bút của Chu Bách, hài nhi này sống động linh hoạt, gần như muốn nhảy giấy ra, mặt mày ngũ quan, thần sắc động thái, quả thật cùng hài tử trong ngực không khác gì nhau.

Tần Ngư không khỏi cười duyên, ngoái đầu nhìn lại dịu dàng nói: "Mọi người nói điện hạ rất giỏi vẽ bức tranh hài nhi, thiếp thân hôm nay mới phát hiện bản lãnh của điện hạ. Điện hạ, con của chúng ta mới vừa vặn trăm ngày, sau này điện hạ muốn vẽ bức họa cho con, một năm một bức tranh, thiếp thân muốn cất giữ chúng thật tốt".

Chu Bách nhịn không được cười lên: "Một năm một bức tranh, vẽ được vài năm, con ta đã không còn là hài nhi rồi".

Tần Ngư không thuận theo nói: "Điện hạ nên đáp ứng người ta".

Chu Bách cười nói: "Tốt tốt tốt, đều dựa vào nàng, ta có chuyện gì không đáp ứng nàng?".

Nói xong, Chu Bách cúi thân xuống, trêu đùa đứa con trong ngực ái phi, đúng lúc này, một nội thị vội vàng tiến đến bẩm báo: "Điện hạ, điện hạ, hoàng thượng có ý chỉ đến".

Chu Bách khẽ giật mình, trên mặt không khỏi hơi biến sắc, động tình triều đình tước phiên huyên náo rất lớn, chư phiên người nào không biết? Lúc trước vị chất nhi kia tại trước mặt chư Vương thúc khiêm cung hiếu kính, hôm nay quả thực thành Câu hồn sử giả trong suy nghĩ chư vương, ai cũng sợ thấy ý chỉ hắn. Chu hơi khẩn trương nói với Tần Ngư: "Ái phi ôm hài nhi trở về phòng nghỉ tạm, ta đi tiếp chỉ".

***

Ngoài Tương vương phủ, binh mã triều đình cải trang thương hành đã tầng tầng bao vây phủ Tương vương, vũ khí chiến đấu nguyên bản giấu ở trong xe vận tải cũng đều lấy ra, Hoàng Chân nhìn cửa cung đóng chặt, nhìn ánh dương quang dần lặn về phía tây, bất an nói với Viên Thái: "Đại nhân, Tương vương sẽ cúi đầu nhận tội sao? Chúng ta tuyên chỉ đã qua hơn một canh giờ, nhưng cửa cung này đóng chặt.

Viên Thái rất chắc chắc nói: "Ngươi yên tâm, thị vệ trong vương phủ có hạn, Tương vương tuy quả dũng, nhưng có thể làm gì? Hắn không có đường đi, chỉ có ngoan ngoãn thỉnh tội về phía triều đình, mới có một đường sinh cơ. Một canh giờ không phải còn chưa tới sao, kiên nhẫn một chút!".

Trong vương phủ, chính phi, tả phi thậm chí người hầu vương phủ đều quỳ gối trước mặt Tương vương, đang đau khổ cầu khẩn, chính phi Ngô thị nức nở nói: "Điện hạ, điện hạ, không thể làm việc tuyệt lộ này. Vương phủ mở nhiều hơn hai cánh cửa nách, cũng không phải

chuyện gì quá lớn, điện hạ hướng về phía triều đình cúi đầu nhận tội, cửa nách cũng đã xây, điện hạ là thúc phụ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn có thể làm khó điện hạ sao".

Hai đầu lông mày Chu Bách thể hiện sự phẫn uất và kiên quyết, giờ phút này, hắn đã đổi lại một thân nhung trang, giáp trụ sáng bóng, bội kiếm dưới xương sườn, trên vai là cung, hoàn toàn là một bộ dáng xuất chinh chiến đấu, mà ngay cả con ngựa trắng hắn chuyên cưỡi đi chiến đấu, đều đã phủ thêm bì giáp, bộ yên ngựa đủ, do một cá lão binh nắm lấy.

Chu Bách nâng thê tử dậy, bỗng nhiên cười to nói: "Ái phi chớ nói lời nói ngốc, người say, không tại rượu. Chất nhi ta làm tốt lắm, quan tâm đến Chu Bách mở nhiều hơn một cánh cửa? Hắc hắc, hắn để ý thực ra là Chu Bách ta thôi. Ta còn trên đời một ngày, chính là cái đinh trong mắt của hắn, cần phải nhổ ra cho thật thống khoái. Hắn đã mong nhớ ngày đêm với đầu lâu Chu Bách ta lâu như vậy, ta đưa cho hắn cũng được!".

Trưởng Sứ Vương phủ Chu Duy Dung sắc mặt tái nhợt, một đầu mồ hôi lạnh, liên tục dập đầu nói: "Điện hạ, cửa cung làm hơn quy chế, cũng không phải chuyện gì quá lớn, liền hướng Hoàng thượng cúi đầu, thừa nhận tội trạng, chắc hẳn Hoàng Thượng niệm tình điện hạ khẩn thiết, cũng có thể nhắm một mắt, mặc dù không được, cũng bất quá là rơi vào kết cục của Chu vương, Tề vương, Đại vương, đâu cần phải quyết liệt!".

Chu Trưởng Sứ thật sự sợ hãi, hắn hiểu rõ Chu Bách tính tình cương liệt, lại không nghĩ rằng Chu Bách tính tình cương liệt đến tình trạng như thể, Chu Bách luận binh pháp, thích luyện võ, lúc trước từng ở một mình trong vương phủ chế tạo binh khí tiện tay đắc dụng, bị người tố giác lên triều đình, bị Chu Nguyên Chương răn dạy dừng lại, lúc ấy Chu Bách ôn dịu dàng ngoan ngoãn hướng về phía hoàng đế nhận sai lầm, tại sao lúc này hắn lại nổi giận như vậy?

Chu Duy Dung nhìn đống đồ chồng chất trước điện, lại giội dầu mỡ vào củi, trong lòng đã cực kỳ sợ hãi, Vương gia xây dựng vượt khuôn chế độ thì hắn không thể khuyên can, vốn đã có tội, nếu Vương gia thật phóng hỏa tự vẫn, hắn là Trưởng Sử còn có thể chạy trốn sao? Chỉ sợ Hoàng Thượng muốn lột da, rút gân hắn.

Chu Bách nghe Chu Trưởng Sử nói xong, ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Ha ha ha, Hoàng Thượng tước phiên vội vàng, đã có tâm Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết. Hắn vừa đấm vừa xoa, trước khi văn sau khi võ, chỉ là áp bách mình nhận tội thôi, ta đây thỉnh tội với hắn, hắn đã có thể thỏa mãn tâm ý, lại có thể bảo trụ tấm da mặt chí hiếu dối trá của hắn, ha

ha...".

Lão binh dẫn ngựa nhiệt lệ rơi giàn giụa, gằn âm thanh nói: "Điện hạ, chúng ta phản đi! Chỉ cần điện hạ ra lệnh một tiếng, ty chức vượt lửa qua sông, tuyệt đối không lường lự!".

Chu Bách cười khẽ lắc đầu: "Ta không phản! Chu Bách không thể phản! Triều đình sớm đã chuẩn bị, ngươi nói bản vương có thể giết khỏi vòng vây không? Nếu như phản, mới làm thỏa mãn tâm ý chất nhi ta. Hắc! Chu Bách ta không thể đề hắn như ý!".

Hắn lại chuyển hướng đến Vương phi và tả phi, mở hai tay ra, đem các nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, ôn nhu an ủi: "Ta vừa chết, thiên hạ tất nhiên chấn động. Chất nhi giả nhân giả nghĩa đứng trước tình thế đó, tất nhiên không dám ra tay với cô nhi quả mẫu các ngươi, vì thu mua nhân tâm, cảnh ngộ các ngươi, so với người nhà vài vị Vương huynh không may của ta, sẽ khá hơn một ít. Ái phi, các ngươi chớ bi thống, nhớ chăm sóc con cho tốt, chất nhi ta đi ngược lại đạo nghĩa, không để ý cốt nhục thân tình, sớm muộn gì... Hắn sẽ gặp báo ứng".

"Điện hạ!". Hai Vương phi tuyệt vọng gọi, Chu Bách nếu không để ý tới, quay người lại, nghiêm nghị quát: "Chuẩn bị ngựa!".

Lão binh rơi lệ đầy mặt đem ngựa đến trước mặt hắn, quỳ một gối xuống, Chu Bách đạp mạnh lên trên gối hắn, tung người nhảy lên ngựa, lại quát: "Mở cửa cung, đốt lửa!".

"Ầm ầm...".

Cửa cung mở, binh mã triều đình ngăn ở bên ngoài bạo động, lập tức nắm chặt tấm chắn, tên nỏ dựng lên, nhưng trong nội cung không thấy một sĩ tốt lao tới, từng đạo cửa cung theo thứ tự mở ra, từ đại đạo rộng rãi bằng phẳng, trông thấy chính điện "Thừa Vận điện" ở phủ Tương vương nguy nga đồ sộ, oành một tiếng, Thừa Vận điện liền đã dâng lên một ngọn lửa mãnh liệt.

Viên Thái quá sợ hãi, thất thanh nói: "Không hay! Tương vương muốn tự sát! Mau, mau ngăn hắn lại!".

Lập tức không quả quá nhiều, Viên Thái nhấc áo bào lên, lảo đảo chạy vào bên trong, Hoàng Chân cũng không nghĩ đến, hôm nay truyền chỉ, sẽ ép hoàng tử đến tuyệt lộ, nhất thời trước ngực đập thình thịch, hai đầu gối như nhũn ra, mắt thấy Viên Thái nhanh như chớp xông vào, rất nhiều thị vệ phía sau cũng chạy vào, giờ mới hiểu được, nơm nớp lo sợ kêu một

tiếng: “Chờ... Chờ ta một chút...”, liền chạy vào.

Tương vương Chu Bách đỉnh đầu đội nón trụ, mặc bạch giáp, cưỡi ngựa trắng, bội kiếm cây cung, chùm tua đỉnh nón trụ màu đỏ bị sóng nhiệt do Thừa vận điện thiêu đốt sinh ra xông đến tung bay phấp phới. Hắn đơn thân cưỡi độc mã, dựng ở trước điện Thừa vận, khinh miệt nhìn Viên Thái và một đám quân tốt triều đình ăn mặc đủ loại vội vàng chạy tới, nghiêm nghị quát: “Ta Chu Bách, chính là con Thái tổ hoàng đế! Thái tổ vẫn thiên, thân là con của người, ta Chu Bách không thấy người chết, chôn cất không biết ở đâu, ôm nỗi bi thống, sống có gì vui? Nay Hoàng Thượng muốn hỏi tội Chu Bách, nghĩ ta đường đường là con Thái tổ, sao có thể khúm núm, vì cầu một đường sống, chịu nhục làm nô tài dưới chân! Kéo dài hơi tàn, cầu một đường sống, không phải là đạo Chu Bách làm người! Bản vương, thà chết chứ không chịu khuất phục!”.

“Giá!”.

Chu Bách giục mạnh ngựa, quay đầu ngựa thẳng hướng về phía trong Thừa Vận điện chạy đi.

“Điện hạ!”. Viên Thái còn chưa chạy đến trước mặt đã thấy Chu Bách như con bươm bướm lửa, cả người lẫn ngựa nhào vào Thừa vận điện, nhanh chóng biến mất ở chính giữa hỏa diễm, không khỏi tuyệt vọng gọi.

“Điện hạ! Điện hạ vừa chết, thiếp chỉ còn một người thì sống làm gì? Thiên hạ này cũng không dung được chúng ta, chúng ta người một nhà liền đi đến suối vàng gặp gỡ!”.

Tương vương phi Ngô thị dắt một đứa con trên tay ôm một đứa, hai mắt đỏ lên hung hăng nhìn trừng trừng vào Viên Thái, lửa đỏ nóng bỏng chiếu đến mặt nàng, trong mắt đầy cừu hận, ánh mắt nghiêm nghị nhìn đến làm Viên Thái không tự chủ được liền lùi lại vài bước, Ngô thị quay người lại, liền nắm tay một đôi nữ nhân, chạy về phía trong Thừa vận điện.

“Điện hạ! Tỷ tỷ!”.

Tần Ngư khóc đến tóc mai tán loạn, vừa thấy Vương phi làm việc nghĩa không chùn bước xông vào Thừa vận điện, liền đem hài tử ôm lấy, chạy vọt tới chỗ lửa cháy lớn.

“Điện hạ không cần ty chức, ty chức còn muốn đi theo điện hạ, dẫn ngựa vì điện hạ!”.

Lão binh gào khóc cũng vọt lên đi vào, trong lòng Trưởng Sứ Tương vương phủ lộ vẻ sầu thảm: "Xong rồi! Xong rồi! Tương vương tự sát, vô luận là Hoàng Thượng giận lây sang ta, hay là muốn ta gánh chịu tội đại bất kính, Chu Duy Dung ta đều không có con đường sống, cùng với sống không bằng chết, không bằng đi theo Tương vương, ít nhất... ít nhất trong sử sách còn có thể lưu tên một trung liệt như ta".

Nghĩ tới đây, Chu Trướng Sử cắn răng một cái, dùng tay áo che mặt, cũng lao người về phía Thừa vận điện đang cháy lớn.

Tương vương sống rất có nhân tâm, trong lúc nhất thời, lại có rất nhiều người hầu cực kỳ bi thương lao theo, thị vệ ở trong môn, đều đi theo Tương vương mà đi, nguyên một đám tre già măng mọc lao vào trong biển lửa, Hoàng Chân và Viên Thái thất hồn lạc phách đứng ở đàng kia, mắt thấy thảm cảnh như vậy, đã sợ đến không nói nên lời.

"Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ! Hắn dám tự sát! Hắn dám tự sát, hãm trẫm vào việc bất nghĩa, dụng tâm sao mà ác độc, dụng tâm sao mà ác độc!".

Sắc mặt Chu Duẫn Văn tái nhợt, phẫn nộ rít gào.

Tiểu Lâm Tử nhìn hoàng thượng tức giận, đứng ở một bên, lại theo thói quen bắt đầu run rẩy.

Sắc mặt Phương Hiểu Nhụ ngưng trọng nói: "Bệ hạ, chúng ta cũng không nghĩ đến, Tương vương lại có thể... Bệ hạ, giờ đây không phải lúc tức giận, Tương vương chết, lập tức sẽ truyền khắp thiên hạ, chuyện này sẽ lan đi không ngừng, chúng ta tất phải lập tức nghĩ một biện pháp giải quyết hậu quả thích đáng, nếu không, quần chúng nhân dân nổi dậy, chỉ sợ đầu mâu muốn trực chỉ bệ hạ".

Chu Duẫn Văn đặt mông ngồi trên mặt ghế, thất thố nói: "Trẫm nên làm gì bây giờ? Trẫm nên làm gì bây giờ? Trẫm vào chỗ không lâu, liền truất quyền chư vương, nay lại khiến cho Tương vương tự sát, trẫm... Trẫm làm sao giải thích với thiên hạ?".

Hoàng Tử Trừng trầm trọng nói: "Bệ hạ ngàn vạn không thể nghĩ như vậy, nếu bệ hạ lúc này tự mình đuối lý, tự mình bứt rứt với Tương vương, mới thật là không thể vãn hồi, thật không cách nào giải thích với người trong thiên hạ".

Chu Duẫn Văn ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn hắn nói: "Vậy... Dựa vào ý kiến tiên sinh,

trẫm... Nên làm như thế nào?".

Trên Lầu Thắng Kỳ, đám người Phò mã Hoài Khánh, Chu Cao Sí này đang uống rượu đàm tiếu. Phò mã Hoài Khánh Vương Ninh ngay từ đầu là muốn kéo dãn khoảng cách với Yến vương phủ, nhưng Chu Cao Sí lại dùng lý do thân thích nhà mình, lại chủ động kết giao, Chu Duẫn Văn cũng có tâm coi chừng ba thế tử Yến vương, không cho bọn họ gây chuyện thị phi khắp nơi, cho nên liền ám chỉ Vương Ninh có thể qua lại, không ngờ một khi lui tới, hai người tài học xấp xỉ, tính tình hợp nhau, thế mà lại thành bằng hữu thật.

Ở giữa còn có vài vị văn nhân nổi danh trong thành Nam Kinh, giờ phút này mấy người vây quanh một người, xem hắn vẽ bức tranh. Người này gọi Biên Tiến, chính là đại họa sĩ nổi tiếng thiên hạ. Lúc trước, hắn là họa sĩ ở kinh trung, vì Tương vương Chu Bách cũng vẽ bức tranh, hai người tương giao rất tốt, trở thành bằng hữu, nhờ Tương vương tiến cử, đến kinh sư, đảm nhiệm chức vụ trong nội cung, trở thành họa sĩ cung đình, do đó một bước lên trời, hôm nay đã nỗi tiếng là "Cấm trang tam tuyệt".

Biên Tiến thừa dịp hứng rượu, đang lúc ở gần cửa sổ vẽ phong cảnh hồ Mạc Sầu, một bức tranh đã hoàn thành, phong cảnh Mạc sầu đều cất vào trên giấy, mấy người bàng quan nhịn không được liên tục xưng đẹp. Chu Cao Sí nâng chén qua, nhìn bộ dạng bức tranh này cũng mười phần yêu thích, liền tiến đến bên cạnh nói: "Cao Sí mười phần yêu thích đại tác phẩm này của tiên sinh, không biết tiên sinh có chịu ban thưởng ân huệ này cho Cao Sí?".

Biên Tiến vui vẻ cười nói: "Nhận được thế tử ưu ái, thần nào dám không có đạo lý, để thần đóng dấu vào bức tranh. Đến đây, lấy ấn đến".

Thư đồng Biên phủ lập tức nâng đến một hộp gỗ, nắp hộp mở ra, bên trong là bốn khối đại ấn, Biên Tiến lấy ra đại ẩn "Cấm trang họa sỉ Biên Tiến", chấm qua chu sa mực đóng dấu, đang muốn ấn xuống bức tranh vừa vẽ, Chu Cao Hú đang du ngoạn dưới lầu vội vàng hấp tấp chạy tới, đi lên lầu liền nói: "Không hay rồi, không hay rồi, Tương vương... Tương vương... Thập nhị thúc, đã tự sát".

Bốp một tiếng, chén rượu trong tay Chu Cao Sí rơi xuống đất, rơi nát bấy, khuôn mặt đã là tái nhợt như tờ giấy, mọi người trên lầu nhất thời đều lặng ngắt như tờ, sau nửa ngày, âm thanh Phò mã Hoài Khánh Vương Ninh mới phát ra: "Tương vương... Tương vương tự sát sao? Cái này...

Đây là chuyện gì, ngươi nói mau".

Chu Cao Hú thở hổn hển nói: "Hoàng Thượng minh chiếu thiên hạ, trên đường đều dán bảng cáo thị, ta... Ta cũng vừa mới nhìn thấy, liền chạy về đến đây. Trên bảng cáo thị nói, nói.

Chu Cao Toại chạy tới nói: "Nhị ca, ta nhớ được, để ta nói. Bảng cáo thị nói: "Năm trước Chu Thứ Nhân gây rối, từ cả Tương vương, là đồng mưu, trẫm dùng lễ đối đãi, không đành lòng dữ dội bắt hắn qua, để hắn tội như Chu Thứ Nhân, không hỏi qua hắn. Nhưng Tương vương lòng dạ khó lường, không bởi vì trẫm nhân từ mà hối cải, Tề vương phủ, Đại vương mưu nghịch, xét hỏi cùng phạm, cũng nói Tương vương cùng đồng mưu đại nghịch.

Trẫm không đành lòng giết, sai ngự sử đến Kinh châu chất vấn việc phủ môn Tương vương đi quá giới hạn, để Tương vương thu liễm đi một chút, Tương vương biết hành vi phạm tội bạo lộ, sợ tránh không khỏi kỷ cương chế tài, lại để toàn gia tự sát, trẫm quá mức hy vọng. Tương vương tự tuyệt nhận tội, toàn gia đều vong, Tương vương vừa chết, không tước danh hiệu, bởi vì không còn con cháu, thu đất phong của hắn, ban thưởng Tương vương một chữ 'Lệ'!".

Hạ Tầm đứng ở một bên nghe xong lời này, gân xanh trên trán cũng nổi lên cuồn cuộn: "Tốt! Hay cho một kẻ hiếu nghĩa Kiến Văn đế, bức tử cả nhà thúc phụ, lại còn muốn ban thưởng chữ 'Lệ', sự tình này hắn cũng phủi tay bỏ qua, thật sự là một súc sinh!".

Biên Tiến sắc mặt tái nhợt, im lặng sau nửa ngày, chậm rãi thu hồi khối đại ấn "Cẩm trang họa sĩ', lại lấy ra ấn hơi nhỏ hơn chút ít, chấm mực đóng dấu, tại dưới bức họa trinh trọng ấn một cải, rồi thu hồi ấn hạp, chắp chắp tay về phía mọi người đang ngây ra như phỗng nói: "Hạ quan trong người không khỏe, xin cáo từ". Dứt lời cũng không quay đầu lại, ảm đạm mà đi.

Hạ Tầm cúi đầu nhìn bức họa, chỉ thấy trên bức họa có bốn chữ đỏ tươi "Tương phủ điện tứ"!

"Tương phủ điện tử", đây là Tương vương Chu Bách tặng ấn cho Biên Tiến, Tương vương đã chết, Tương vương phủ đã cháy hết, nhưng Biên Tiến, họa sĩ trong cung đình này, sau khi vẽ xong, trịnh trọng ấn một ấn do Tương vương ban tặng, đây là một tiếng oán giận và kháng nghị của họa sĩ không quyền không thế.

Từ nay về sau, vị họa sĩ này nổi danh thời Minh sơ Trung Quốc, tác phẩm hắn họa, phần lớn đều dùng ấn Tương vương Chu Bách ban tặng này, cho rằng đó là kỷ niệm. Vĩnh Lạc năm

thứ mười một, cách lúc này mười lăm năm, hắn làm một bộ Tam Hữu Bách cầm Đồ Trục, ấn vẫn là ấn do Tương vương ban tặng này, bộ tranh này hiện đang ở trong bảo tàng cố cung viện Đài Bắc.

Trong triều xảy ra việc lớn như vậy, tất cả mọi người không còn tâm ẩm yến, mọi người vội vàng cáo từ, lập tức đều tự tán đi. Chu Cao Hú và Chu Cao Toại cũng biết lúc này gió nổi mây phun, chỉ sợ Tương vương chết, sắp sửa khiến cho một hồi sóng to gió lớn, cho nên cũng không dám lỗ mãng sinh sự, đại ca Chu Cao Sí trầm giọng nói một câu lập tức hồi phủ, bọn họ liền ngoan ngoãn lên trên trên chiến mã.

Chu Cao Sí ngồi trong mã kiệu, đợi hắn lên xe, ngồi xuống trong kiệu, hắn mới khống chế không nổi lệ quang trong mắt, hai mắt trong suốt nhìn thoáng qua Hạ Tầm đang tiến đến, sầu thảm nói: "Tương vương, một Tương vương thật tốt! Bệ hạ, một bệ hạ thật tốt!".

Một câu giống nhau, nhưng lại hoàn toàn bất đồng ý tứ, Hạ Tầm trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Thế tử, thiện có thiện báo, ác có ác báo, nhân quả tuần hoàn, báo ứng sẽ có".

Tương vương Chu Bách tự sát, Hạ Tầm nhớ rõ, bốn năm sau, Chu Lệ nguy cấp, Chu Duẫn Văn cũng lựa chọn "tự sát". Chỉ có điều, truyền thuyết nói hắn không chết, mà là chạy trốn đi, Hạ Tầm hy vọng: Đây chẳng qua là một truyền thuyết!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 271

Không Thể Vãn Hồi.

Chương 271: Không thể vãn hồi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Lúc lâm triều, đại thần đứng ở phía trước phát hiện hoàng đế đi đến ngự tọa sắc mặt không tốt lắm, màu da Chu Duẫn Văn vốn là trắng nõn, giờ phút này vẫn là trắng nõn, lại thiếu chút ít huyết sắc khỏe mạnh, mí mắt cũng hơi sưng, mũi nhọn lông mày hơi chau lại, tâm tình hắn không tốt hiện lên rõ mồm một.

Sắc mặt Chu Duẫn Văn xác thực không tốt lắm, tâm tình cũng không phải quá tốt, một đêm hôm qua hắn không sao ngủ được, lật qua lật lại khó có thể ngủ, về sau dứt khoát mặc quần áo rời giường, tùy tiện đi ra xem sách, làm hại thị tẩm hoàng phi Phong Bảo Nhi bị gọi đến hầu hạ nơm nớp lo sợ cùng hắn ngồi một đêm.

“Các khanh... Bình thân...”.

Chu Duẫn Văn yếu ớt nói, nhìn người dưới bậc chậm rãi đứng dậy, quần thần cực kỳ cung kính, đột nhiên tim đập nhanh một hồi: “Quân quân thần thần, phụ phụ tử tử, thật sự là như thế này sao? Với việc trẫm quyết định, vô luận đúng sai, bọn họ thật sự phục tùng, hơn nữa là phục tùng từ tận trong đáy lòng? Tương vương... Lấy chết chống lại, toàn gia tự vẫn, cái này nói như thế nào?”.

Hắn chợt nhớ tới khi còn bé nghe phụ thân nói qua một sự kiện, chuyện này là khi hắn còn nhỏ nghe qua, đã chôn dưới đáy lòng lâu rồi, không biết tại sao, đột nhiên liền nhớ đến. Phụ thân nói với hắn, một sự kiện thời tam quốc, có một lần, Ngụy văn đế Tào Phi ở trước tiệc

rượu yến, đột nhiên nhất thời cao hứng, hướng về phía quần thần đã hỏi rồi một vấn đề: "Nếu sinh phụ và quân vương đồng thời mang bệnh nan y, mà chỉ có một viên thuốc, chỉ có thể cứu một người, các khanh là cứu quân, hay cứu phụ thân?".

Văn võ bá quan đều hùng hồn, hướng về phía hoàng đế tỏ vẻ chính mình trung tâm, nói nếu hắn đụng phải cục diện như vậy, nhất định sẽ xá phụ mà cửu quân, trong đó đã có một người đại thần tên là Bỉnh Nguyên không nói một lời, Tào Phi điểm danh hỏi hắn, Bỉnh Nguyên lớn tiếng đáp: "Thần đương nhiên cứu phụ thân!".

Đương nhiên cứu phụ thân, cứu quân hay cứu phụ, cái này còn cần thảo luận sao? Theo hắn thấy, đương nhiên là phụ thân so với quân vương càng quan trọng hơn, Tào Phi không có gia tội, bởi vì Tào Phi cũng biết, những đại thần công bố xá phụ cứu quân kia, chỉ là muốn cho hắn vui, nói cũng không phải nói thật.

Phụ thân nói với hắn: "Thiên hạ chí thân, chính là cốt nhục. Chúng ta sinh ra ở gia đình đế vương, so sánh với huynh đệ thủ túc tầm thường người ta, càng nhiều quy củ, thể chế, cho nên xa xa không có cơ hội thân cận bằng thân nhân gia đình bình thường, càng như thế, chúng ta càng cần coi trọng cảm tình, quan tâm săn sóc cốt nhục chí thân nhiều hơn".

Phụ thân hắn là Chu Tiêu, một mực không có công lao hiển hách, làm Hoàng thái tử cũng không được vài năm liền bệnh chết, nhưng tổ phụ có hơn hai mươi con trai, có từ thiện, có thô bạo, có quái đản, có quái gở, mặc kệ tính tình gì, đều là thân cận cung thuần với phụ thân hắn, thật sự đem đại ca trở thành đại ca kính yêu. Mặc dù phụ thân hắn qua đời nhiều năm như vậy, mặc kệ ai nhắc tới hắn, cõi lòng vẫn đầy sùng kính.

Chẳng lẽ tiên sinh dạy ta sai lầm rồi sao? Ta nên làm theo lời phụ thân nói? Ta làm như vậy có gì không đúng? Ta là hoàng đế, ta là hoàng đế! Bọn họ vì sao sẽ không thể thành toàn nỗi khổ tâm cho ta?

Chu Duẫn Văn mặt mày méo mó trầm xuống, trong thoáng chốc, hình như nghe thấy có người đang kêu gọi: "Bệ hạ, bệ hạ!".

"Hả?".

Chu Duẫn Văn tỉnh táo lại, chăm chú nhìn lại, mới gặp quan viên Hồng Lư tự đang cẩn cẩn thận thận đứng ở đàng kia nói: "Hoàng Thượng, tạ ân hôm nay, bệ từ quan viên cũng đã tuyên bố xong rồi, nếu như Hoàng Thượng không gặp bọn họ, như vậy... Có thể cho bách quan khởi

tấu".

Chu Duẫn Văn chỉnh lại thân hình nói: "Vậy... Tấu sự đi".

"Tuân chỉ!".

Hồng Lư tự khom người lĩnh chỉ, chuyển hướng quần thần, cao giọng nói: "Hoàng thượng có chỉ, quần thần tấu sự, có việc thì tấu, vô sự bãi triều!".

"Thần có bản tấu!".

Chu Duẫn Văn tinh mắt, trông thấy võ thần trước mặt, đứng ra một viên hổ tướng, phía sau hình như có người kéo hắn, hắn còn hung hăng hất tay áo lên, thoát khỏi cánh tay vị đồng liêu giữ chặt hắn kia, Chu Duẫn Văn lúc này mới thấy rõ, vị đứng ra này chính là đương triều nhất phẩm võ thần, trang quân đại đô đốc Từ Tăng Thọ.

"Từ ái khanh, có lời gì nói sao?".

"Vâng, thần hôm qua nghe nói, Tương vương bởi vì bị bệ hạ chất vấn khiển trách, toàn gia tự vẫn ở trong nội cung...

Từ Tăng Thọ còn chưa nói xong, Luyện Tử Ninh ở trong đám người kia đi ra, trầm giọng nói: "Từ Đô Đốc nói cẩn thận, Tương Lệ vương là chủ mưu phản loạn, hành vi phạm tội bại lộ, sợ hãi tự vẫn, không liên quan gì đến ý chỉ".

"Ngươi thối lắm!".

Từ Tăng Thọ giận tím mặt, nghiêm nghị quát: "Phản loạn, lại là phản loạn! Tiên đế băng hà chưa đầy một năm, Chu vương phản, Tề vương phản, Đại vương phản, giờ đây Tương vương cũng phản, tại sao lúc đầu không phản, đột nhiên cùng một lúc chư vương trong thiên hạ tất cả đều phản sao? Phản thì phản, giờ đây cả triều văn võ, thiên hạ sĩ thứ, cũng chỉ nghe nói bọn họ phản, chứng cứ rõ ràng một chút cũng không có! Nếu như bọn họ thật phản, thần là võ tướng, nguyện thay mặt bệ hạ, là người thứ nhất xuất binh thảo phạt, chết trận sa trường cũng không tiếc, sao có thể chỉ bằng một lời định tội, pháp luật và kỷ luật triều đình ở đâu? Uy tín gì còn nữa!".

Hoàng Tử Trừng âm âm nói: "Từ đại đô đốc, cái gì gọi là 'Lúc đầu không phản, đột nhiên tất cả chư vương thiên hạ cùng một lúc phản rồi'? Ngươi đây là đang ám chỉ Hoàng Thượng

vô đạo, khiến thiên hạ không yên sao?".

"Ta chửi bà ngoại ngươi!".

Cừu nhân gặp nhau, đỏ cả mắt, Từ Tăng Thọ đã nhẫn nhịn một đêm phát hỏa, vừa nghe hắn đem lời nói mình ra phân tích, dưới sự tức giận chửi ầm lên, Trác Kính phẫn nộ quát: "Từ Đô Đốc, mặc dù ngươi là trung lương, nhưng vẫn thần, há lại dám vô lễ trước mặt thánh thượng, chửi bậy khắp nơi?".

Từ Tăng Thọ cũng hiểu bằng những lời này của hắn, Chu Duẫn Văn nếu có tâm làm khó, có thể khép hắn vào tội, dứt khoát chỉ vào mặt Hoàng Tử Trừng, vượt lên trước hướng về phía Chu Duẫn Văn nâng cáo trạng đến: "Ta cả ngày chửi bà ngoại ngươi, ngươi làm gì được ta! Hoàng Thượng, ngươi nghe thấy không, Hoàng Tử Trừng hắn biểu hiện ra vẻ đạo mạo, một bụng đầy dao găm, hắn bụng dạ khó lường, âm hiểm đến cực điểm, hắn đây là cố ý gán ghép, hãm thần vào tội bất nghĩa, Hoàng Thượng nên vì thần chủ trì công đạo!".

Chu Duẫn Văn tức khí, vỗ án quát: "Hồ đồ, đây là kim điện, chỗ bách quan tấu sự, ồn ào gì, tất cả lui về!".

Hộ bộ Thị Lang Quách Nhâm đi ra, hướng về phía Chu Duẫn Văn vái chào, cất cao giọng nói: "Từ khi Hoàng Thượng đăng cơ đến nay, trữ tài túc, bị quân thực, vì cái gì? Bắc thảo Chu, nam thảo Tương, cắt bỏ yến song vũ, trừ họa lớn triều đình, cầu muôn đời thái bình thôi, Từ Đô Đốc thụ hưởng bổng lộc triều đình, chẳng lẽ không nên trang quân, lo lắng cho quân vương?".

Quách Nhâm ngụ ý là: Ta nói trắng ra luôn, hoàng thượng là muốn tước phiên vương, từ lúc vừa đăng cơ đã có ý định tước phiên, đã sớm bắt đầu chuẩn bị. Mấy Vương gia này đều đã cầm binh đánh giặc nắm qua binh quyền, cùng Bắc Bình Yến vương quan hệ tương đối khá, mặc kệ chư vương rốt cuộc có tiến hành mưu phản hay không, đều trốn không thoát trước vận mệnh bị bỏ tước vị, Tương vương không thức thời vụ, trách được ai đây?

Ngươi còn giúp hắn nói chuyện, ngươi rốt cuộc là đứng ở bên kia?

Quách Nhâm ngược lại đứng ở bên Chu Duẫn Văn, đáng tiếc lời này hắn nói quá không uyển chuyển, tuyệt không biết che giấu, Chu Duẫn Văn nghe xong trên mặt không khỏi hơi hồng, còn chưa kịp nói ý kiến, bên cạnh lại có người nói: "Lời ấy của Quách đại nhân sai rồi, chẳng lẽ tước hết chư vương, có thể muôn đời thái bình sao?".

“Hả? Ai sao mà to gan như vậy, biết rõ tâm ý Hoàng Thượng, còn dám cùng Từ Tăng Thọ đầu quân một chỗ làm trái ý Hoàng Thượng?”.

Chúng quan viên quay đầu xem xét, Viên Thái đứng ở đầu đám đồng liêu phủ Ngự Sử không khỏi tức giận, người nói chuyện này đúng là người phủ Ngự Sử hắn, hơn nữa còn là một vị Ngự Sử trẻ tuổi thân tín để đả kích Ngô Hữu Đạo, tự tay hắn đề bạt lên: “Tiểu tử này quá không thức thời, lại có thể làm trái ý ta!”.

Vị Ngự Sử trẻ tuổi này gọi Úc Tân, đúng là một lời nhiệt huyết, chỉ cảm thấy mình thân là Ngự Sử, nên kiên trì công lý chính nghĩa, căn bản không để ý tới ánh mắt giết người của Viên Thái, ngang nhiên Chu Duẫn Văn nói với: “Bệ hạ, chư vương đều là con của Thái tổ, Hiếu Khang hoàng đế Chu Tiêu. Huynh đệ như tay chân, bệ hạ người gọi là thúc phụ. Hai đế vương trên trời có linh, nhìn thấy bệ hạ ngài làm thiên tử, mà con mình và huynh đệ lại chịu khổ giết chóc, trong lòng bọn họ có thể bình an? Gọi là tước phiên vương, đều là chút ít ngu kiến của bọn hủ nho, thần nghĩ bệ hạ không nên nghe bọn họ, bằng không cục diện Đại Minh ta đang tốt, chỉ sợ không tới mười năm, sẽ phát sinh đại loạn, đến lúc đó bệ hạ hối hận thì đã muộn”.

Tề Thái cả giận nói: “Úc Ngự Sử, ngươi đây là cho rằng, Hoàng Thượng đang ép chư vương tạo phản?”.

Vị Ngự Sử trẻ tuổi này cười nhẹ một tiếng, bình tình đáp: “Thân là Ngự Sử, gánh vác cử động bách quan, giám sát hình luật, nhìn bất bình, nghe bất công, đương nhiên phải tấu lên thiên tử, những gì nghe thấy được, đây chính là việc của Ngôn quan Ngự Sử. Tề đại nhân cũng muốn noi theo phương pháp Hoàng học sĩ dụ Từ Đô Đốc nhập tội sao?”.

Trong quần thần lập tức có người phát ra tiếng cười nhạo, da mặt Tề Thái so với Hoàng Tử Trừng mỏng hơn một ít, vừa nghe lời này không khỏi mặt đỏ tới mang tai.

Phương Hiếu Nhu vừa thấy, vội vàng đứng ra vì Chu Duẫn Văn cãi lại, há miệng ra chính là tiên hiền thượng cổ, khép lại miệng chính là khổng viết mạnh viết, Chu Duẫn Văn ngồi ở ngự chỗ, tâm phiền tức khí nóng nảy, hận không thể phẩy tay áo bỏ đi. Hắn hiểu rõ với thủ đoạn hắn tước phiên, trong triều có người một mực không cho là đúng, nhưng sợ uy nghiêm hoàng đế, quần thần một mực không dám bênh vực lẽ phải, cũng chỉ có một trí sĩ tại đô đốc phủ Đoạn sự Cao Nguy không biết nặng nhẹ, hướng tới hắn dị nghị qua, nhưng bởi vì Tương vương chết, trong triều rốt cuộc xuất hiện tiếng phản đối công khai, điều này làm hắn cảm giác bất an sâu sắc.

Những đứa con của Chu Nguyên Chương không một người nào đơn giản, Tề vương Đại vương chỉ là điểm cho hắn ít khó khăn, Yến vương Chu Lệ trong chốc lát cứng ngắc, một hồi mềm nhuyễn, một nửa là trào phúng, một nửa là trêu đùa, đã từng một lần khiến cho hắn lâm vào khó xử, nhưng bọn họ làm gì cũng không kịch liệt bằng Tương vương Chu Bách. Chu Duẫn Văn háo danh, muốn mặt mũi, nhưng thúc thúc hắn nhất trí lựa chọn không để cho hắn mặt mũi, hung hăng đánh vào mặt hắn, Chu Bách càng dùng tính mạng cả nhà người mình, hung hăng cho hắn một cái tát, khiến cho hào quang hiếu thuận trên người hắn tắt ngúm, bắt đầu dần dần rút đi. Ý nghĩa Chu Bách tự tử, sau khi hắn chết mới bắt đầu hiện ra, Chu Duẫn Văn lo lắng, không chỉ là chư vương sinh địch ý với hắn, chỉ sợ giữa dân chúng và quan viên rất nhiều người đều muốn nội bộ lục đục.

"Phương học sĩ nói, Bản quan không dám gật bừa!".

Nghe Phương Hiếu Nhu nói bốc nói phét quân quân thần thần, phụ phụ tử tử, lý luận phân ưu làm thần phải tử vì quân một phen, Lễ bộ viên ngoại lang Cận Du Nhiên đứng ra tấu nói: "Hoàng Thượng, thần cho rằng kế sách tước phiên, cũng không thỏa đáng. Tiên đế từ một kẻ áo vải, khu hồ lỗ, bại quần hùng, chính là hùng tài đại lược, vị vua khai quốc có tài trí mưu lược kiệt xuất, phiên quốc phong kiến nếu là có hại vô ích, chẳng lẽ tiên đế không biết sao? Kiến quốc phong phiên vương, các vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, như Hán cao tổ Lưu Bang, chẳng lẽ tài trí thao lược không bằng một đám văn nhân nói bốc nói phét?

Tại sao phải phong phiên quốc? Bởi vì ngoại thích cũng tốt, dẹp loạn cũng được, cũng là do triều đình đứng đầu, các phương chư hầu đuôi to khó vẫy, thế áp tại đế vương, phong kiến chư phiên chính là hậu thuẫn lớn nhất của hoàng đế, cho nên Như Lữ thái hậu, Đậu thái hậu, Vũ Tắc Thiên cường đại, tôn thất một khi phát lực, cũng như phù dung sớm nở tối tàn, hoàng quyền cuối cùng cũng sẽ quy về hoàng thất. Nếu nói chư vương hoàng thất không đủ tín nhiệm, như vậy người ngoài càng đáng tin cậy.

Hơn sao?".

Hoàng Tử Trừng cả giận nói: "Cận Du Nhiên, ngươi là một tiểu Lễ bộ ngoại lang, lại mang bàng môn tả đạo nói lên đây để đầu độc Hoàng Thượng?".

Cận Du Nhiên người cũng như tên, tính tình thật chậm, hắn sợ một chút sốt ruột cắt đứt ý nghĩ của mình, vẫn đang chậm chạp, thản nhiên nói: "Lời ấy của Hoàng đại nhân sai rồi. Người triều Hán tổng kết nhà Tần chỉ có hai thế hệ đã mất nói: "Tần bên trong không có cốt

nhục, ngoài không có phiên vương bảo vệ. Ngô Trần không chịu khuất phục, Lưu Hạng theo đó mà giết". Đây là nói về thiết chế quận huyện, không có phân phong, nếu không Trần Thắng Ngô Quảng, Lưu Bang Hạng Võ, làm sao có thể đơn giản thành công?

Thủy hoàng băng hà, Triệu Cao đổi trắng thay đen, hành thích vua chuyên quyền, nếu như tôn thất Tần quốc cường đại, làm sao có thể để hắn làm loạn? Từ xưa đến nay, quyền thần cầm giữ triều chính mà bên ngoại không có cường phiên thì ai cũng như thể, bởi vì hoàng tộc ốm yếu, hoàng đế một mình duy trì, cũng khó có thề xoay chuyển. Thiên hạ thay đổi, quan viên có thể lại phục vụ triều đại mới, hoàng thất tông thân có thể sao? Cho nên, nếu nói là trang tâm với hoàng thất, chẳng lẽ còn có người nào hơn cả hoàng tộc tôn thất?".

Hoàng Tử Trừng cười lạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi đã quên triều Hán có loạn thất vương, triều Tấn có loạn bát vương?".

Cận Du Nhiên chậm rãi nói: "Hạ quan không có quên, liệt kê cổ kim, loạn phiên vương, có thể tính ra, thì chỉ có hai sự kiện này, hạ quan đã biết, đại nhân làm sao có thể không đề cập tới chúng đề lấy ra làm bằng chứng".

Cận Du Nhiên trêu chọc lần này, phối hợp ngữ điệu chậm rì rì của hắn, càng dẫn tới một hồi cười oanh vang trong quần thần, Cận Du Nhiên cũng rất tỉnh táo, nghiêm trang nói: "Đời Hán có loạn thất vương, nguyên nhân gây ra là Hán cảnh đế và triều đình nhận định sai vi Ngô vương Lưu Tị có tội, nhân cơ hội tước đất phong của hắn. Triều Tấn có loạn bát vương, là vì Tấn Huệ đế si ngốc, sau khi giết chết Thái Phó Dương Tuấn, Nhữ Nam vương Tư Mã Sáng, Sở vương Tư Mã Vĩ cùng với Thái tử Tư Mã Duật, để ngoại thích chuyên quyền, cho nên chư vương khởi binh phản loạn.

Hạ quan không phải muốn nói không thể hạn chế quyền lực của phiên vương, cũng không phải nói phiên vương đều tuân theo pháp luật không hề có khuyết điểm, nhưng hai lần phiên vương làm loạn, đều do triều đình dẫn phát, từ xưa đến nay, liệt kê những quốc gia vong, bởi vì loạn phiên vương mà vong quốc chỉ rải rác, thịnh thế muôn đời ký thác ở việc tước phiên, thần cho rằng, mười phần sai!".

"Khụ! Thần cho rằng, lời nói của Cận đại nhân thiếu thỏa đáng, cần phải tước phiên, nhưng có thể chọn dùng biện pháp đem chư vương chuyển phân cho các con, lại dùng thuật thi ân...

Trác Kính vừa thấy Cận Du Nhiên một tiểu quan ngũ phẩm này dùng tới sử sách một phen, đem Hoàng Tử Trừng nói đến mức không phản bác được, vội nhân cơ hội đẩy mạnh chủ trương tước phiên trước sau như một của hắn, đó chính là thỉnh thoảng cho chư phiên thay đổi khu vực phòng thủ, hoặc là thực hành việc hạn chế, thu nhỏ phong quốc của bọn họ, khiến cho càng ngày càng nhỏ, hắn vẫn đang chủ trương tước phiên, nhưng thủ đoạn hiền nhiên so với Hoàng Tử Trừng vẫn yên bình hơn một chút.

Trong lúc nhất thời, chúng đại thần loạn hết cả lên, đều phát biểu ý kiến, có kiên quyết đề nghị không cần phải để ý chỗ ảnh hưởng của việc Tương vương tự vẫn, muốn cố định dựa theo chính sách trước, đem chư vương tước sạch sẽ, Có người cho rằng chư vương đều là hoàng thất chí thân, hơn nữa không có sai lầm lớn gì, vẫn từ từ tước mới tốt, Cũng có người đề nghị chỉ tước quân quyền, không cần phải ép chư vương đến tuyệt lộ.

Phái trảm thảo trừ căn phái, phái rút củi dưới đáy nồi, phái phản đối tước phiên ở trên triều công kích nhau, chỉ thích ý của mình, Chu Duẫn Văn ngồi ở ngự tọa, đáy lòng bi ai một hồi. Hắn nhớ rõ, lúc tổ phụ hắn còn sống, trên triều đình cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua cục diện như vậy. Mà giờ khắc này, sự tình tuy là bởi vì hắn mà dậy sóng, nhưng hắn giờ đây lại phảng phất là một người ngoài cuộc, chỉ cần chờ bách quan lý luận ra một kết quả, phái chiếm kết quả thượng phong nhất nói cho hắn biết, hắn liền hạ chỉ là thành, tình thế phát triển, đã không phải là năng lực hắn có khả năng khống chế.

Hạ Tầm ra khỏi Trung Sơn vương phủ, chậm rãi bước đi thong thả lên đầu đường.

Trong phố phường, người đến người đi, náo nhiệt bất phàm, góc đường, vài phu khuân vác buôn bán đang ở nơi đó trò chuyện liên thiên nước bọt văng khắp nơi.

“Nghe nói Tương vương mới hai mươi tám tuổi? Lão bà hài tử đều chết cháy hết!? Thảm, thật sự là quá thảm, vô tình nhất là gia đình đế vương!”.

“Ài, muốn nói Hoàng Thượng trông giữ Đại Minh này, thật đúng là... Hắc! Lúc Thái tổ còn tại vị, thu thập đại thần trong triều, thu thập được liền kêu là một người độc ác. Không phải đều nói đương kim hoàng thượng chúng ta là cung hiếu nhân từ sao? Nói cái gì là khoan hồng, tại sao so với Thái tổ gia còn độc ác hơn, Thái tổ gia lúc còn sống, cũng không thu thập người nhà lão Chu như vậy”.

“Ngươi không nói nhảm sao, Thái tổ gia thu thập là quan nhân, làm quan ai có thể qua mặt

hắn được chứ? Đương kim hoàng thượng thu thập đều là... Đương nhiên cũng là hiếu nhân từ, bám đít ai không nói được".

"Khụ, chớ có lên tiếng chớ có lên tiếng, đều chú ý một chút, cẩn thận họa do miệng mà ra".

Được đồng bọn lớn tuổi nhắc nhở, vài người tiểu thương bán hàng rong bắt đầu thu liễm, một người trong đó lầm bầm nói: "Như là ta, ỷ vào thân phận đích tôn khi dễ tất cả thúc trong tộc như vậy, sớm bị tộc nhân mở từ đường thanh lý môn hộ rồi".

Đang nói, Hạ Tầm bước chậm ở đầu đường hướng nơi đây liếc một cái, dường như đột nhiên phát hiện chuyện gì, đi thẳng tắp tới.

Vừa thấy Hạ Tầm mặc phi ngư bào, dưới xương sườn dắt đao, vài người bán hàng rong tiểu thương nhất thời sắc mặt đại biến, lập tức như chim bay loạn, tất cả chạy đủ các hướng. Có một hán tử đi chân trần cũng cuống quít cúi đầu lấy đòn gánh, không ngờ Hạ Tầm vừa nhấc chân, đã dẫm lên đòn gánh, không khỏi lo sợ không yên thở dài nói: "Quan gia, ngài... Ngài muốn mua chút gì sao?".

Hán tử kia khoảng hai mươi tuổi, cánh tay để trần, một thân rắn chắc, bắp chân đầy thịt, làn da phơi nắng đen nhánh, hắn kéo ống quần, đi chân trần, trên đầu búi tóc qua loa, đâm một đoạn cành liễu làm cây trâm, mặt mày ngũ quan cũng xem được, nhưng do phơi nắng nên đen sẫm, xem xét chính là một hán tử thường sống trên nước.

Xa xa vài người bán hàng rong làm ăn trên nước thấy vị hán tử này bị quan gia cẩm Y vệ làm phiền toái, nhất thời nhìn có chút hả hê. Tiểu tử này nói không quá, cũng không biết hắn là người từ chỗ nào xuất hiện, trước kia cũng không buôn bán ở con đường này, từ ngày hôm qua hắn mới bắt đầu đến, chọn lấy hai thùng cá tươi rao hàng tại đầu đường, cũng không hiểu chút ít quy củ, mỗi vĩ cá tươi so với mấy người bọn hắn bán được tiện nghi hơn nhiều lắm, bởi vậy đoạt không ít mối làm ăn của bọn họ.

Bọn họ vài người biết, tối đêm ngày hôm qua đã từng đem hán tử kia dẫn tới hẻm nhỏ muốn giáo huấn hắn một chút, đáng tiếc, sáu người không đánh được một mình hắn, bị hắn cho hung hăng đập một trận. Hôm nay hắn lại tới nữa, hung ba dọa mấy người bọn họ đều chạy tới bên trong đường phố, độc bá vị trí tốt nhất đầu phố, cho nên, miệng không giữ gìn, cuối cùng gặp báo ứng.

Hạ Tầm nhìn mọi nơi, chỉ thấy người gì đó đã sớm như con chuột gặp con mèo tránh đi xa xa, liền đem cây cỏ trong miệng nhổ ra, giống như cười mà không phải cười nhìn người nọ nói: "Tại sao là ngươi?".

Hán tử kia hướng về phía hắn trợn trắng mắt, nhỏ giọng nói: "Không phải ta, còn có thể là ai?".

Hạ Tầm nói: "Chuyện này mười phần quan trọng, ta không phải đã nhờ Tam đương gia các người tự mình đến một chuyến sao?".

Hán tử kia cười mỉa nói: "Tam đương gia đã có hài tử, nào có thời giờ rảnh rỗi".

Hạ Tầm khẽ giật mình, thất thanh nói: "Ngươi nói cái gì? Hài tử!".

Hán tử kia vội vàng cười ha ha nói: "Hồi lâu không thấy, chỉ đùa một chút, Tam đương gia... Mấy ngày gần đây sẽ đuổi tới, bởi vì có việc, sai thuộc hạ tới trước chờ đợi đại nhân phân phó".

Thì ra, hán tử kia đúng là tâm phúc Đại đương gia đảo Song Tự Hứa Hử, đã từng lấy được tín nhiệm của Nhị đương gia Lôi Hiểu Hy, thời khắc mấu chốt một đao lấy đầu người trên cổ hắn, Hà Thiên Dương. Hạ Tầm nghe xong lúc này mới thoải mái, không nhịn được cười một tiếng nói: "Cả ngày nói chuyện phiếm, ta nghe thấy được thì không sao, cho Tam đương gia các ngươi nghe thấy được, cũng phải cẩn thận nàng thu thập ngươi. Mang gánh lên, đi theo ta".

Thần sắc Hà Thiên Dương hơi động nói: "Đại nhân muốn hành động sao? Bên chỗ chúng ta còn chưa an bài thỏa đáng".

Hạ Tầm nhấc chân ra khỏi quang gánh, chắp tay lại, thấp giọng nói: "Vẫn chưa tới lúc hành động, nhưng có một số việc ta phải dặn dò các ngươi trước, rất nhanh, thiên hạ sẽ thay đổi!".

Hà Thiên Dương nghe xong, liền xoay người gánh quang gánh, Hạ Tầm lớn tiếng nói: "Theo ta đi nào, hai gánh phì ngư này ta đều muốn, sau này mỗi ngày đều lựa chút cá béo, ba vị vương tử thích ăn cá nạm, ta xem ngươi bắt cá khá tốt đấy".

Nghe vị quan viên này nói mua cả hai thùng cá của người kia, mấy người bán đồ biển lại

đố kỵ ao ước, nhưng vừa thấy Hà Thiên Dương rời đi, cũng cảm thấy vui mừng, vội vàng đi lên, đã chạy tới đoạt vị trí.

Hà Thiên Dương theo bên người Hạ Tầm, Hạ Tầm thấp giọng nói: "Đội thuyền đều chuẩn bị thỏa đáng chưa?".

Hà Thiên Dương thấp giọng nói: "Đại nhân yên tâm, từ đó đến khi nhập cửa biển, sông lớn đều đi về hướng đông, bất quá chúng ta tỉ mỉ chọn lựa hảo thủ sử dụng thuyền, tiến triển cực nhanh, không nói chơi. Chờ đến trên biển, càng không sao, đó là thiên hạ của chúng ta, nơi nào không đi được? Bất quá, vùng bến cảng ven sông, có nha môn tuần kiểm ti thiết trạm kiểm tra, việc này, chúng ta cũng không biện pháp".

Hạ Tầm mỉm cười, nói: "Không cần lo lắng, chuyện này ta tới giải quyết, cam đoan thuyền các ngươi có thể thông suốt. Giờ đây vấn đề là, đó là ba người sống, không chỉ có hai thùng cá tươi này của ngươi, ngoài sáng ngầm nhìn chằm chằm bọn hắn, cũng không chỉ là một mình ta, làm như thế nào đem bọn họ ung dung thản nhiên ra khỏi thành Nam Kinh, vẫn không thể bị người kịp thời phát hiện, đây chính là vấn đề. Ta muốn cùng Tam đương gia các ngươi thương lượng một chút, nàng khi nào sẽ tới?".

Hà Thiên Dương rớt lại phía sau hắn nửa bước, ánh mắt thoáng nhìn về phía hắn, thật là có chút thần khí cổ quái, đáng tiếc Hạ Tầm ngẩng đầu đi ở trước, chưa từng phát hiện. Hà Thiên Dương cười cười đáp: "Chậm nhất ba ngày sau, chờ Tam đương gia đến, tiểu nhân nhất định lập tức mời Tam đương gia tới gặp đại nhân".

"Tốt!".

Hạ Tầm bắt tay vào làm, nghĩ đến nữ tử kia khi thì dã man thô lỗ, khi thì nhiệt tình nóng bỏng, mỹ lệ giống như loại nữ hải yêu, trong lòng bất giác ra cũng hơi hơi có cảm xúc: "Không, ta giờ đây lúc nào cũng đi theo người Yến thế tử, đi ra một chuyến không dễ, vì sợ bị người có lòng chú ý, không cần phải gọi Tam đương gia tới gặp ta, đến lúc đó báo tin cho, ta sẽ lợi dụng ban đêm, lặng lẽ đi gặp các ngươi".

"Tốt!".

Hà Thiên Dương đáp ứng một tiếng, thần khí trên mặt càng cổ quái.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 272

Có Chuẩn Bị Mà Đến.

Chương 272: Có chuẩn bị mà đến.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Lúc nghe được tin tức, khí tức mùa hè đã lặng lẽ tràn ngập trong thành Bắc Bình, nhưng trong phủ Yến vương lại rất lạnh giá, dường như trời đông giá rét tháng chạp bình thường. Khuôn mặt Chu Lệ bình tình, lãnh đạm sương lạnh, chỉ có ánh mắt hơi chóp động, cố gắng đè kích động trong lòng xuống. Tử trạng một nhà Chu Bách thê thảm, cho dù một người qua đường nghe xong còn muốn rơi lệ, huống chi đó là huynh đệ nhà mình, cốt nhục chí thân.

Chất nhi kia vậy mà dám hạ độc thủ với chính thúc phụ của mình như vậy!

Trong lòng Chu Lệ tự nhiên nổi lên một loại bi thương thỏ tử hồ bi, nếu như nói Tương vương Chu Bách tự vẫn, cũng không phải là chuyện Chu Duẫn Văn mong muốn, mà là lựa chọn của hắn, nhưng Tương vương đã chết rồi, Chu Duẫn Văn còn không buông tha hắn, lại có thể cho hắn một chữ "Lệ", thật là làm cho trái tim người ta băng giá, không thể tha thứ! Tuyệt đối không thể tha thứ!

"Phương Hiếu Nhu, Hoàng Tử Trừng... Các ngươi đều là đám gian nịnh tiểu nhân...".

Chu Lệ nức nở nghẹn ngào, thanh âm sâu kín dường như là từ dưới Cửu u truyền đến: "Các ngươi ly gián thân tộc Chu thị của ta, bức bách cốt nhục Chu gia tương tàn, non sông gấm vóc tươi đẹp, bị mấy người các ngươi tự cho mình siêu phàm, tự cho là đúng dựng nho giáo và giả nhân giả nghĩa khiến cho Chu Duẫn Văn chướng khí mù mịt, làm việc bừa bãi! Tính mạng một nhà già trẻ Thập nhị đệ, cứ như vậy chôn vùi trong tay các ngươi! Mà ngay cả khi hắn đã chết,

các ngươi còn không chịu buông tha hắn! Quốc thù gia hận, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, các ngươi những súc sinh này, tốt nhất không nên rơi vào trong tay ta, nếu không, ta sẽ giết cửu tộc nhà ngươi, báo thù này, rửa mối hận này!".

Thanh âm Chu Lệ càng lúc càng lớn, đến cuối cùng giống như lôi đình rít gào, hắn hung hăng nện một quyền trên mặt bàn, chợt nghe một tiếng phành vang thật lớn, văn phòng tứ bảo đều chấn động nhảy dựng lên, trên nắm tay hắn vờ ra một vết rách, chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

"Điện hạ!".

Trương Ngọc vừa thấy, cuống quít tiến lên băng bó cho hắn, Chu Lệ khoát khoát tay, đem nắm tay tiến đến bên môi, lè lưỡi, chậm rãi liếm láp dòng máu tươi ngai ngái, trong mắt lộ ra một loại ánh mắt Trương Ngọc và Chu Năng hết sức quen thuộc, đó là lúc hắn xách thương cưỡi ngựa xông lên chiến trường, đối mặt đội ngũ cường đạo bắc Nguyên, phát ra mệnh lệnh công kích thì mới có thể lộ ra ánh mắt đó, tàn sát, tàn nhẫn, chỉ ta vô địch!

Nhưng Đạo Diễn trong lòng mừng thầm, Yến vương sau khi trở về từ Nam Kinh, đã từng mấy lần tìm hắn thương lượng đối sách, trong ngôn ngữ đã mơ hồ lộ ra ý tạo phản, nhưng tạo phản phải trả một cái giá thật sự quá lớn, hy vọng thành công lại quá mức xa vời, Đạo Diễn phát hiện xưa nay một khi Yến vương đã quyết định hy sinh không quay đầu lại thì tuyệt không quay đầu lại, lúc này đây thậm chí còn có điểm do dự, hắn với triều đình thủy chung còn ôm một đường hy vọng, không cách nào hạ quyết tâm cuối cùng.

Đạo Diễn vì thế lo lắng vạn phần, ngày nay, một nhà Chu Bách chết.

Thảm, rốt cuộc có thể cho Yến vương quyết định. Đạo Diễn đứng dậy, hai tay chắp lại, hướng về phía Kinh châu đứng thẳng, thần sắc chăm chú đọc một lần kinh vãng sinh, lúc này mới xoay người, nghiêm nghị Chu Lệ nói với: "Vương gia, nên đoạn mà không đoạn, tất sẽ loạn, lúc này nếu không hạ quyết tâm, sớm bắt tay vào làm, chỉ sợ Vương gia sẽ bước vào con đường của Tương vương".

Chu Lệ chậm rãi bước đi thong thả vài bước trong phòng, quay đầu nói với Chu Năng: "Yến sơn ba đạo hộ vệ, là binh lính ta một tay mang ra, luôn luôn làm theo lệnh của ta, triều đình có thể điều người đi khỏi ta, lại không thể điều quân tâm đi khỏi ta, ngươi lập tức cùng mấy vị Chỉ Huy Sứ ba đạo hộ vệ bắt liên lạc, gọi bọn hắn chuẩn bị ứng biến!".

"Tuân mệnh!".

Chu Năng cũng là một trong những tướng lãnh thuộc Yến sơn tam hộ vệ, hơn nữa phụ trách cảnh vệ Yến vương phủ, có thể nói hộ vệ trong hộ vệ, tâm phúc trong tâm phúc, cùng vài vị tướng lãnh trong Yến sơn tam hộ vệ đều là đồng liêu cực thân mật, hắn đi lo liệu việc này, là thỏa đáng nhất.

"Trương Ngọc, giờ đây trong phủ Yến vương có bao nhiêu nhân mã có thể dùng?".

Trương Ngọc đáp: "Điện hạ, thị vệ Yến vương phủ ta giờ đây ở các nơi tổng cộng hơn sáu trăm người".

Hắn suy tư một chút, lại bổ sung nói: "Tính cả gia phó tạp dịch, thanh niên tráng đinh, cũng chỉ khoảng trên dưới tám trăm người".

Chu Lệ trầm ngâm nói: "Từng này người, làm được chuyện gì? Xem ra, phải đem tam hộ vệ binh mã triệu hồi về mới thành. Chỉ là... Một khi bọn họ tự ý rời doanh, triều đình lập tức sẽ hiểu rõ Chu Lệ ta phản, Bắc Bình Đô ti đóng ở trong thành hơn vạn nhân mã, ngoại có Tống Trung đóng ở trước mặt ba vạn binh mã, Cảnh Hiến đóng quân tại Sơn hải quan ba vạn binh mã, chỉ sợ ta vừa mới lộ ra ý phản, đã bị người diệt".

Đạo Diễn sợ hắn lại bỏ cuộc nửa đường, nói: "Điện hạ, chư quân Bắc Bình Đô ti đem binh đến, phần lớn là người của điện hạ, nhân tâm hướng về, sao lại kiên quyết chiến đấu cùng điện hạ? Binh mã bọn họ tuy nhiều, chỉ là một nắm cát vụn thôi, Triều đình tước phiên, liền truất chư vương, đi ngược lại tiến trình như thế, quá mức không được nhân tâm, điện hạ kinh doanh ở Bắc Bình lâu như vậy, dân chúng luôn luôn yêu quý, được dân chúng ủng hộ quá mức, một khi phất cờ, tất nhiên được nhiều người ủng hộ, chuyện thứ hai, Hoàng Thượng bỏ võ giương văn, làm văn nhân áp đảo quân nhân, khiến cho một đám thư sinh viết lách vung tay múa chân với quân nhân đẫm máu bách chiến, sớm đã làm chư tướng sinh lòng bất mãn, bần tăng không dám cam đoan bọn họ đều sẵn sàng góp sức cho điện hạ, nhưng muốn bọn họ trang tâm chiến đấu vì triều đình, sợ cũng rất khó...".

Đạo Diễn còn chưa nói xong, Chu Lệ liền cười nói: "Đại sư không cần khuyên bảo, Chu Lệ đã quyết tâm liều chết đánh cược một lần, trong tâm cũng không lùi bước. Liều mạng cũng chết, không liều mạng cũng là chết, Chu Lệ sao lại là người bó tay chịu trói? Thập nhị đệ của ta không cam lòng chịu nhục, toàn gia nhảy vào lửa tự vẫn, tráng liệt. Nhưng Chu Lệ ta, sẽ không đi con đường của hắn, ta thà rằng chết trận, cũng quyết không cúi đầu!".

Đạo Diễn vui vè nói: "Điện hạ nghĩ như vậy là tốt nhất. Triều đình vì đối phó điện hạ, ở Bắc Bình truyền bá các loại lời đồn bất lợi với điện hạ, bần tăng tiến hành lợi dụng điều đó. Dân chúng Bắc Bình, phần đông tín ngưỡng phật giáo, bần tăng có thể lặng lẽ ở dân gian truyền bá tin tức điện hạ mới là chân mệnh thiên tử, trợ giúp, hóa tin tức lời đồn có hại thành có lợi cho điện hạ. Dân chúng Bắc Bình vốn kính yêu điện hạ, lại tin lời nói này, sao phải sợ mọi người không chịu đi theo điện hạ?".

Chu Lệ cảm kích nói: "Đại sư vốn là người xuất gia, tứ đại giai không, vì một Chu Lệ mà nặng đọa hồng trần, ân đức đại sư thật sâu, Chu Lệ tát nước Đông hải cũng khó có thể báo đáp".

Đạo Diễn xúc động nói: "Kẻ sĩ vì người tri kỷ, nhận được lễ ngộ của điện hạ, Đạo Diễn có thể vì điện hạ ra mưu bày kế, đó là vinh hạnh của Đạo Diễn. Xuất thế tại độ mình, nhập thế tại độ người, xuất thế cũng tốt, nhập thế cũng được, đều là tu hành".

Chu Lệ gật mạnh đầu một cái, lông mày hơi nhíu lại nói: "Duy nhất phải lo, chính là ba hài nhi của ta đều ở Nam Kinh, nếu Chu Lệ làm phản, chỉ sợ bọn họ...".

Hổ dữ không ăn thịt con, thân sinh cốt nhục của mình bị hãm làm con tin, Chu Lệ làm sao có thể phản? Huống chi, thời hắn tuổi trẻ, thường xuyên xuất chinh tái ngoại, đi băng nằm tuyết, hàn khí nhập thân, năm Hồng Vũ mười chín đã từng trải qua một hồi bệnh nặng, bệnh tình mười phần nghiêm trọng, đến nỗi trong sử sách đều ghi lại lần hắn sinh bệnh này, từ sau khi hắn sinh bệnh, Chu Lệ đã không còn khả năng có con.

Tính cả chưa sinh đã chết non, tổng cộng Chu Lệ sinh ra bốn trai năm gái, toàn bộ đều là tại trước lần bệnh nặng năm mười chín Hồng Vũ kia, từ đó về sau, hơn mười năm, hắn không tiếp tục có một con nối dõi, cổ nhân với con nối dòng hương khói cực kỳ coi trọng, xa xa còn quan trọng hơn tính mạng mình, nếu như ba đứa con này bởi vì hắn khởi nghĩa mà chết đi, như vậy Yến vương thà rằng bị chặt đầu, cũng tuyệt đối không phản.

Đạo Diễn nói: "Điện hạ không phải nói, Nam Kinh có một nghĩa sĩ, vì điện hạ mà bất bình, cam tâm sẵn sàng góp sức sao?".

Chu Lệ nói: "Đúng, ta chỉ lo lắng, bằng lực lượng một mình hắn, không cách nào cứu được mấy đứa Cao Sí trở về".

Đạo Diễn trầm tư một lát, nói: "Điện hạ có thể lợi dụng cái chết của Tương vương, xúc

động phẫn nộ mà thành điên khùng".

Chu Lệ ngần ngơ, hoài nghi nói: "Ý Đại sư là?".

Đạo Diễn nói: "Hoàng Thượng gần đây tự xưng là nhân hiếu, mặc kệ là hắn không phải như vậy, nhưng lại nguyện ý tuyên truyền khắp nơi, hôm nay bởi vì chuyện Tương vương chết, trong triều và dân chúng đều có thanh âm chê bai náo động, không thể ngăn chặn. Nếu như điện hạ giả điên lúc này, tất sẽ được dân chúng đồng tình, chỉ sợ Hoàng Thượng bị áp lực, cũng phải cho phép ba vị vương tử trở về thăm hỏi".

Chu Lệ lường lự nói: "Hoàng Thượng... Sẽ tin sao?".

Đạo Diễn mỉm cười nói: "Dân chúng tin tưởng, đã đủ rồi".

Chu Lệ do dự một chút, lại nói: "Vậy... Giả bộ thành bệnh nào cũng được, cần gì phải giả điên? Ta dù gì cũng là một Vương gia, muốn ta tóc tai bù xù, giả ngây giả dại xuất đầu lộ diện, cái này.

Đạo Diễn mỉm cười nói: "Nếu là cáo ốm, triều đình có thể sai danh y đến khám và chữa bệnh cho điện hạ, rất dễ dàng lộ ra dấu vết. Thứ hai, bệnh có nặng nhẹ trì hoãn, so sánh với đại sự giữ đạo hiếu, Hoàng Thượng cũng có thể cự tuyệt ba thế tử trở về, cần phải giả điên, vậy lại khác, điện lên chứng tỏ thần thức đã mất, phiên quốc sao có thể không có chủ? Hoàng Thượng sẽ không có lý do không tha người, nên biết, trang phải hiếu trước, đến chính Hoàng Thượng, lúc đó chẳng phải cũng thủ hiếu với tiên đế sao?".

Đạo Diễn nói: "Kể từ đó, ngoài sáng chúng ta dùng sự điên khùng của điện hạ tạo áp lực về phía triều đình, khiến cho triều đình thả người, Trong tối, lại gọi vị nghĩa sĩ kia bày kế, cứu thế tử và hai vị quận vương rời đi, một khi triều đình không tha người, bọn họ một mình đào thoát mà nói, có lý do này, cũng không khiến cho triều đình vì vậy mà ngang nhiên hưng binh, nói không chừng còn có thể che giấu, miễn cho người trong thiên hạ nói hắn cay nghiệt thiếu tình cảm".

Chu Lệ bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu nói: "Không sai, dựa vào đại sư nói đi".

Thế là, buổi sáng ngày hôm sau, Chu Lệ tóc tai bù xù xuất hiện ở đầu đường phố xá sầm uất Bắc Bình, trông thấy đồ ăn ngon liền đoạt, cao hứng còn chạy tới ngồi xổm cùng tên khất, nhặt cá kiếng, hướng về phía người khác đòi tiền ăn xin.

Rất nhanh, cả Bắc Bình cũng biết: Yến vương điên rồi!

“Chúng ta khi nào thì đến Kim Lăng?”.

Tiểu quận chúa Minh Nhi ghé vào cửa sổ xe, hào hứng bừng bừng hỏi.

Quản Tạ phủ gia cười nói: “Ái ui, ta nói tiểu thư, tính tình ngươi cũng quá vội vàng đi, chúng ta lúc này mới ra khỏi thành Bắc Bình thôi”.

Đoàn xe Tạ gia so với Yến vương giả điên đi sớm hơn một lúc, Yến vương ăn xong điểm tâm, lại làm nửa ngày công tác tư tưởng cho mình mới chạy ra Yên vương phủ giả trang bị bệnh. Chính là người thường trên đường phố muốn giả trang kẻ điên cũng không phải nói giả trang là giả trang, bắt một người là hoàng tử từ nhỏ, cử chỉ ngôn hành, quý nhân dáng vẻ đoan trang đột nhiên làm ra vẻ ngốc tử, xác thực cũng có chút cố mà làm.

Cũng may Yến vương ra muộn, bằng không nghe nói Đại tỷ phu điên rồi, khả năng Minh Nhi cũng không rời đi.

Tạ Truyền Trung trở lại Giang Nam tế tổ, lúc này danh phận ỷ vào thực không nhỏ. Áo gấm về nhà, làm rạng rỡ tổ tông, ai cảm thấy là vinh quang? Là khiến cho tổ tông cảm thấy vinh quang. Tạ Truyền Trung tỉ mỉ chuẩn bị hồi lâu, đem chuyện làm ăn ở Bắc Bình an bài thỏa đáng, sớm vài ngày đã tổ chức đại yến đãi tân khách, đem chuyện mình phải hồi hương tế tổ nói cho các nhân vật nỗi tiếng, quảng vi truyền bá, sáng sớm hôm nay xuất môn, hắn đem tất cả một nhà già trẻ đều đi cùng, hành lý lễ vật, dùng các màu trang trí trọn vẹn ba mươi xe, đoàn xe chậm rãi rời khỏi Bắc Bình, hướng về phía Giang Nam mà đi.

Lúc này, Yến vương Chu Lệ đang ở trong thành Bắc Bình, đuổi theo một khuê nữ xinh đẹp cười khúc khích, càng chán ghét hơn là, hắn còn chảy nước miếng...

“Nói, giờ đây nói!”.

Hạ Tầm nghiêm mặt, kéo tay nàng đi về phía bên giường, ngực Tô Dĩnh nhất thời như nai con đi loạn, khẩn trương đến thở không nổi, nói: “Chàng... Chàng làm gì? Người của ta đều canh giữ ở bên ngoài”.

Hạ Tầm nói: “Ngồi xuống nói, sự tình trọng đại, không thể để người khác nghe thấy”.

Tâm lý Tô Dĩnh thả lỏng, rồi lại mơ hồ có phần thất vọng, có một số việc dù là không làm

được, nàng cũng rất kỳ vọng. Mặc dù nàng có thể không cho phép ngươi làm, nhưng ngươi thì không thể không nghĩ, lòng của nữ nhân, như kim dưới đáy biển, dù là nàng là một nữ hải tặc, cũng không ngoại lệ.

"Cái gì, chàng... Chàng tại sao phải làm như vậy?".

Nghe xong lời Hạ Tầm nói, Tô Dĩnh giật mình mở to hai mắt nhìn, Hạ Tầm mỉm cười nói: "Tại sao, nàng sợ à?".

Tô Dĩnh bĩu môi nói: "Sợ mới là lạ, chúng ta không phải là thuận dân hoàng đế Đại Minh hắn. Vốn duy trì đối nghịch mua bán cùng triều đình, tại sao sợ hắn? Nhưng... Chàng tại sao phải làm như vậy, chàng cũng không phải người của Yến vương".

Tô Dĩnh nhìn hắn không chớp mắt, thần sắc rất lo lắng, trong lòng Hạ Tầm ấm áp, ôn nhu đáp: "Vốn không phải, nhưng chỉ cần ta cứu thế tử Yến vương và hai huynh đệ hắn rời đi, ta sẽ thành".

Tô Dĩnh nhíu mày nói: "Ta không hiểu, chàng giờ đây nhận chức cẩm.

Y vệ, tiền đồ tốt, cần gì mạo hiểm mất đầu? Yến vương nào có khả năng thành công? Từ xưa đến nay, chẳng phải chưa có một vị phiên vương nào tạo phản triều đình có thể thành công sao?".

Hạ Tầm nói: "Phú quý cầu trong hiểm nguy, không mạo hiểm, làm sao có thể có đại phú quý? Phiên vương tạo phản, xác thực không có tiền lệ thành công, ta nghĩ... Sau này cũng sẽ không có. Nhưng, Yến vương này... Trm, không, phải nói Yến vương và Kiến Văn hoàng đế hai người này, đều là vô tiền khoáng hậu, ha ha.

Tô Dĩnh nói: "Ta lại là nghe nói qua uy danh Yến vương, tựa như hắn rất thiện chiến tranh, chàng rất tôn sùng hắn sao?".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Hắn không phải thánh nhân, nhưng lại một người rất rất giỏi, ít nhất... So với người chỉ biết sống ở trong mộng kia, để một đám hủ nho nói bốc nói phét lừa dối hoàng đế không biết trời cao đất rộng ai mạnh hơn, ta tin tưởng... Hắn nhất định sẽ thành công!".

Tô Dĩnh đột nhiên vui vẻ cười rộ lên, Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Nàng cười gì?".

Tô Dĩnh nói: “Tốt, ta giúp chàng, chàng thành công đương nhiên tốt, nếu như chàng thất bại, thành khâm phạm của triều đình, như vậy... Cũng không tệ. Vậy chàng bỏ chạy đến trên biển đi, ta nói rồi, mặc kệ chàng chừng nào thì đến, ta cũng sẽ thu lưu chàng”.

Dưới ánh đèn, lúm đồng tiền như hoa, thật vũ mị quyến rũ.

“Nàng thật không đi theo ta?”.

Thương nghị đã định, lúc Hạ Tầm phải đứng dậy ly khai, nhịn không được lại hỏi một câu.

Tô Dĩnh nói: “Đi theo chàng đến chỗ nào? Chàng lập tức phải chạy nạn, ta còn sẽ chờ chàng đến đều nhập vào ta, nói nữa, biển rộng là ta, trước kia là ta, giờ đây càng là vậy, ta... Không rời khỏi nơi đó”.

Hạ Tầm lắc đầu, bất đắc dĩ cười khổ nói: “Được rồi, nếu như tương lai ta không có chỗ dựa, nhất định đi tìm nàng”.

“Một lời đã định!”.

Tô Dĩnh rất chờ đợi, nàng căn bản không tin chỉ là một Yến vương có thể đối đầu với hoàng đế phú địch tứ hải, nàng vốn không trông cậy vào một ngày Hạ Tầm có đi tìm nàng nương tựa, hiện tại xem ra, hình như thực sự có hy vọng.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 273

Chúng Ta Động Thủ.

Chương 273: Chúng ta động thủ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Một ngọn đèn.

Tô Dĩnh ngồi ở dưới đèn, tay nâng má phấn, lông mi thật dài thỉnh thoảng nháy động hạ xuống, trong mắt nhộn nhạo một vòng hào quang mê ly, xem bộ dáng ung dung xuất thần của nàng, cũng không biết suy nghĩ về chuyện gì.

Đột nhiên, cửa phòng nhẹ nhàng gõ ba tiếng, hai dài một ngắn, Tô Dĩnh tựa như con thỏ trúng mũi tên, nhảy dựng lên, khẩn trương kéo kéo vạt áo, lại lướt lướt sợi tóc bên mai, vừa muốn mở miệng gọi người tiến vào, lại vội ngồi trước bàn trang điểm, nhìn kỹ xem bộ dáng mình trong gương đồng, xác nhận không có gì sơ sót, lúc này mới đứng thân thể lại, kêu: “Mời vào!”.

Nàng đột nhiên phát giác thanh âm mình hơi run lên, không khỏi thầm mắng mình không có tiền đồ, từ nhỏ đến lớn như vậy, căn bản chính là từ trong đống hỗn nam nhân đi ra, khi nào thì sợ nam nhân? Nhưng mà lúc này đây... Cửa phòng két một tiếng mở ra, Hạ Tầm chậm rãi đi đến, đã hơn một năm không gặp, Tô Dĩnh vốn cho là lúc mình trông thấy hắn có thể rất bình tĩnh, nhưng vừa nhìn thấy thân ảnh hắn, hai mắt nàng lập tức đã đầy nước, đến nỗi nhìn người hắn đều có chút mông lung.

Cửa phòng két một tiếng liền đóng lại.

“Dĩnh nhi, một năm không thấy, nàng vẫn xinh đẹp như vậy, a... Màu da trắng hơn chút ít, dường như thoáng mập hơn chút ít, trên đảo Song Tự cơm canh càng thêm ngon miệng hay sao?”.

Nàng cùng mình có quan hệ xác thịt, nhưng lại không phải thê tử của mình, Hạ Tầm cũng không biết thấy nàng, nên hỏi chuyện gì mới tốt. Trong tích tắc đi vào cửa, hắn quyết định trước tiên là nói chút lời nói thoải mái, đánh vờ sự khó xử và câu nệ giữa hai người, khi đó sẽ dễ dàng nói chuyện hơn.

Hạ Tầm vẫn chưa nói xong, vốn thầm nghĩ Tô Dĩnh rụt rè đứng ở đàng kia đột nhiên chuyển động nhào vào trong lồng ngực của hắn, ngắt lời hắn. Nàng ôm chặt như vậy, với thân thể cường tráng của Hạ Tầm, lại cũng có loại cảm giác thở không nổi, Hạ Tầm đầu tiên là sợ run trong chốc lát, sau đó từ từ mở hai tay ra, đem nàng ôm ngược trong ngực, ngực dán chặt vào nhau, nghe tiếng tim đập thình thịch có lực của nàng, Hạ Tầm tựa như rõ ràng tất cả tình cảm nàng chôn dấu trong lòng chưa từng nói ra.

“Khụ... Dĩnh nhi...”.

Hạ Tầm ho khan một tiếng, muốn nói với nàng ít lời nói trấn an, đột nhiên trong lúc đó, lại phát hiện ra mình nói gì đều không được, đầu vai truyền đến tiếng khóc lóc trầm thấp, sau đó bả vai hắn tê rần, đã bị nàng gắt gao cắn lấy.

Hạ Tầm nhịn đau, ôm nàng, thẳng đến lúc đầu vai cảm giác đã bị thấm ướt một mảnh, mới ôn nhu nói: “Bảo nàng đi theo ta, nàng lại không chịu. Ài, một năm này, nàng sống có tốt không?”.

Tô Dĩnh đột nhiên dùng quần áo hắn lau lau nước mắt, lùi thân thể, sắc mặt nghiêm nghị, dùng tiếng nói rõ ràng còn có chút khóc thút thít lại cứng ngắc nói: “ít nói lời vô ích đi, ta hôm nay là đại biểu đảo Song Tự đến đàm phán cùng ngươi. Nói đi, ngươi muốn chúng ta giúp ngươi, hứa cho chúng ta chỗ tốt gì? Còn có, ngươi muốn chúng ta hộ tống, rốt cuộc là người nào?”.

Hạ Tầm nở nụ cười, mỉm cười nói: “Xem xem, đây mới là tư thế oai hùng hiên ngang của Tam đương gia chúng ta, trm, bộ dáng hung hăng đã trở lại”.

Khuôn mặt Tô Dĩnh hồng lên, trừng mắt hạnh nói: “Ngươi rất rảnh rỗi có phải không? Nói nhảm nữa, có tin ta đánh ngươi hay không?”.

“Tin, ta tin!”.

Hạ Tầm cười đến càng vui sướng: “Dù sao đánh vào trên người ta, đau tại trong lòng nàng, còn chưa biết ai khổ sở hơn”.

“Ngươi!”.

Tô Dĩnh xấu hổ, hung hăng giơ nắm tay lên, nhẹ nhàng đánh vào ngực hắn, tức giận nói: “Chàng rốt cuộc có nói hay không”.

Thật ra không chỉ Tô Dĩnh không tin, trên thực tế ngoại trừ Hạ Tầm, đến Yến vương cũng không tin.

Chu Nguyên Chương đối với việc phong chư phiên, thật là đã tốn một phen công phu, đầu tiên, tất cả hộ vệ binh mã lệ thuộc trực tiếp phiên vượng cực kỳ nhỏ yếu, không có năng lực đối kháng đại quân triều đình, hơn nữa tất cả phiên vương đối với quốc nội chính trị kinh tế sự vụ phiên quốc cũng không thể hoàn toàn khống chế, điểm này không giống với phong quốc triều Hán, phong quốc triều Hán nếu so với phong quốc Minh triều có càng nhiều quyền tự chủ, các phiên quốc trong lúc đó ở tình thế cài răng lược, mượn Yến phiên mà nói, đông bắc là Ninh phiên, phía tây là Tấn phiên Tần phiên, nam là Chu phiên, trừ khi tất cả các phiên vương đều đi theo Yến phiên hắn tạo phản cùng một chỗ, nếu không chỉ cần Yến phiên dựng lên phản kỳ, hướng nam được Chu phiên đả thông mới có thể giết về phía triều đình, nửa đường gặp được quân của đủ các phiên vương tập kích hắn, sau lưng sẽ có Ninh phiên đâm thẳng tim gan hắn, Tần phiên và Tấn phiên có thể vượt qua Thái Hành Sơn tập kích cánh trái của Yến phiên, quả thực là khắp nơi thụ địch.

Ngoài ra, đại quân kinh vệ tinh nhuệ trực tiếp thủ vệ phụ cận tại Nam Kinh có gần bốn mươi vạn người, có thể dư sức đón đầu công kích, mà trong lúc này, quân cần vương cả nước lục tục chạy đến, với sự an bài chu đáo chặt chẽ như thế của Chu Nguyên Chương, quân lực cường đại như thể, trừ khi triều đình yếu nhược đến cực hạn, khiến cho nhân tâm của người trong thiên hạ mất hết, nếu không trong tính toán của Chu Nguyên Chương, căn bản là không có khả năng thất bại.

Nhưng mà, Chu Duẫn Văn lại phá kỷ lục này. Chu Cao Hú là một trong ba thế tử Yến vương Chu Lệ có tài năng quân sự mạnh nhất, trong cuộc chiến Tình Nan, uy vọng trong quân vượt xa quá hoàng huynh Chu Cao Sí của hắn, nhưng Chu Cao Sí vừa chết, Chu Chiêm Cơ kế

vị, Chu Cao Hú khởi binh đoạt vị, bị Chu Chiêm Cơ dùng một trận chiến mà định, bị bại vô cùng thê thảm, so sánh hai tướng, Chu Duẫn Văn quả thực chính là củi mục.

Cũng không biết đầu hắn có phải là chỉ dùng để mọc tóc, dùng toàn lực đế quốc đối chiến Chu Lệ ở một góc Bắc Bình, hắn tốn thời gian bốn năm, trước sau điều động không dưới hơn trăm vạn quân đội, chẳng những không tiêu diệt được Chu Lệ, ngược lại huyên náo đến thân chết diệt quốc, sáng tạo ra một phiên vương duy nhất trong lịch sử Trung Quốc phản công Trung ương thành công, cũng có thể tính là kỳ tài tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!

Kỳ tài tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả này, có thể chủ động thả người hay không? Nếu như hắn chủ động phóng thích bọn người Chu Cao Sí trở lại Bắc Bình, mình cũng thực là phí sức sao?

"Lạnh chết ta, đông chết ta, thêm chăn mềm, thêm chăn mền nữa cho.

Ta".

Chu Lệ khoanh chân ngồi trên giường gạch, ôm lấy vài chăn mền trên giường, trước người đặt lò lửa lớn, trán đầy mồ hôi, sắc mặt hồng như máu, hàm răng cũng đang run khanh khách, dường như lạnh vô cùng, y đang không ngừng gọi người đưa cho hắn gia chăn mền.

Từ phi rưng rưng nói: "Hai vị đại nhân, các ngươi cũng nhìn thấy, điện hạ người... Người nghe nói Tương vương tự vẫn mà chết, sau một phen khóc rống, thần chí thất thường, biến thành bộ dạng này, hôm nay trên dưới vương phủ lòng người bàng hoàng, ta là một nữ nhân, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ đành thỉnh cầu Hoàng Thượng để bọn Cao Sí trở về, một lần phụng dưỡng bệnh phụ thân, thứ hai... Vạn nhất nếu... Nói đến đây, Từ phi khóc không thành tiếng, nói không ra lời.

Tân nhiệm Bắc Bình Bố Chính Sứ Trương Bính và Đô Chỉ Huy Sứ Tạ Quý hai mắt nhìn đăm đăm, Yến vương thinh thoảng còn cười khúc khích hai tiếng, lại nhìn nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu: Thoạt nhìn, Yến vương thật là điên rồi, không phải là bị bức điên khùng, chính là bị sợ đến điên khùng. Tuy nói mục đích hai người đến Bắc Bình nhận chức chính là vì đối phó Yến vương, nhưng mắt thấy Yến vương rơi vào kết cuộc như vậy, vẫn không khỏi sinh ra tâm trạng cảm thán.

Trương Bính an ủi nói: "Vương phi nương nương chớ lo lắng, chạy đi cần y hỏi dược, thân thể điện hạ luôn luôn cường kiện, nói không chừng vẫn có thể hồi phục. Việc dâng biểu triều

đình cầu cho thế tử và hai vị quận vương, thần sẽ lập tức bắt tay vào làm".

Từ phi lau lau nước mắt, miễn cường nặn ra một nụ cười nói: "Vậy đa tạ hai vị đại nhân".

Lúc này Yến vương ở trên giường nôn nóng, quát: "Tại sao không mang chăn đến? Để ta lạnh sao, nhanh nhanh nhanh, cho ta một chậu than nữa".

Từ phi vội hỏi: "A, hai vị đại nhân, điện hạ một khi cuồng lên, là lại động thủ đánh người lung tung, chúng ta vẫn nên nhanh lui ra ngoài".

Tạ Quý nhìn bốn thị vệ vương phủ Yến vương dây thừng cầm trong tay, đứng ở góc điện nhìn chằm chằm, không khỏi lắc đầu, thổn thức thở dài, theo Từ phi đi ra ngoài.

Vương phủ Trưởng Sứ Cát Thành nhún mũi chân, giống như sợ giết chết con kiến trên mặt đất, đang muốn lặng lẽ rời khỏi vương phủ, Thống lĩnh thị vệ vương phủ Trương Ngọc cầm kiếm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, cười mỉm nói: "Cát đại nhân, chạy đi đâu?".

"A, ta... Ta...". Cát Thành đầu tiên là cả kinh, tiếp đó nói: "Bản quan mấy ngày chưa từng về nhà, lo lắng trong nhà mong mỏi, muốn... Chỉ là muốn trở về xem chút".

Trương Ngọc cười ha ha, buông chuôi kiếm ra, đi đến bên cạnh hắn, nắm lấy cánh tay hắn, vừa đi trở về, vừa nói: "Trưởng Sứ đại nhân lo lắng làm gì, ngươi ở vương phủ, cũng không phải biên cương chiến tranh xa xôi, trong nhà có chuyện gì thật lo lắng. Nói đến, hạ quan đã phái người thông báo quý phủ đại nhân, hôm nay Vương gia hơi điên khùng, ba vị vương tử lại không ở Bắc Bình, Cát đại nhân thân là Trưởng Sứ, nên nhận tất cả trách nhiệm Yến vương phủ, lúc này ngươi rời đi, trên dưới vương phủ để ai chăm sóc bây giờ?".

Cát Thành thấy Trương Bính và Tạ Quý còn có đích thân Yến vương phi cùng đi, không cách nào truyền tin tức lại, mình vốn định rời khỏi vương phủ, không nghĩ lại bị Trương Ngọc coi chừng, trong lòng chỉ kêu khổ, cảm giác không thể làm gì được, hắn chợt trông thấy vương phủ nghi tân Lý Thụy đang ở từ đường vương phủ đi về trước, nhớ tới lần trước triều đình bắt Yến vương nghị tội Chu vương, Lý Thụy này cũng đã đứng ở bên triều đình, trong lòng nhất thời khẽ động.

Yến vương điên rồi!

Tấu chương Trương Bính và Tạ Quý dùng khoái mã sáu trăm dặm kịch liệt đến kinh thành,

Chu Duẫn Văn bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng nghị sự chọn rể, mọi người đối diện với việc Yến vương điên khùng quá nhanh hết sức bán tín bán nghi, phong tấu chương thứ hai của Trương Bính và Tạ Quý lại đến: Yến vương giả điên.

Thì ra Trương Bính và Tạ Quý đối với chuyện Yến vương điên khùng nhanh chóng tin là thật, lập tức thượng tấu lên triều đình, không ngờ ngay sau đó Yến vương phủ nghi tân Lý Thụy lặng lẽ chạy đến, hướng về phía bọn họ báo cáo một tin tức kinh người: Yến vương đang giả bộ điên khùng. Đây là Yến vương phủ Trưởng Sứ Cát Thành tiết lộ tin tức cho hắn, bởi vì Yến vương đối với Cát Thành đã nổi lên lòng nghi ngờ, người nhìn hắn, không cách nào rời khỏi vương phủ, lúc này mới dùng đại nghĩa thuyết phục Lý Thụy, do Lý Thụy chạy đến báo tin.

Trương Bính và Tạ Quý một thân chảy mồ hôi lạnh, vội vàng tạ ơn Lý Thụy, hai người vội vàng phái người đem chân tướng dùng khoái mã tám trăm dặm kịch liệt chạy tới kinh sư, bởi vì đuổi được, hai phong tấu chương cơ hồ là trước sau đưa đến trước ngự tiền.

Phương Hiếu Nhu nói: "Quả nhiên có trá, Yến vương tâm tính kiên nhẫn, kinh nghiệm chiến trận, làm sao có thể bị Tương vương chết làm giật mình, tâm chí thất thường?".

Hoàng Tử Trừng nói: "Gian kế Yến vương, học theo pháp Tôn Tan trá Bàng Quyên".

Tề Thái lạnh lùng nói: "Hai vị đại nhân, tấu chương Trương Bính và Tạ Quý đã đến, Hoàng Thượng đã biết trong đó có trá, Yến vương làm như thế, mưu đồ là gì? Các ngươi nghĩ tới sao?".

Hoàng Tử Trừng biến sắc, thất thanh nói: "Không ổn, Yến vương thật muốn phản!".

Phương Hiếu Nhu nói: "Không sai, nếu như hắn chỉ là giả điên tự bảo vệ mình, làm gì coi đây là cái cớ, xin bệ hạ cho phép ba thế tử trở lại Bắc Bình?".

Tề Thái vội vàng chuyển hướng Chu Duẫn Văn nói: "Bệ hạ, Yến vương phản đã lộ rõ, chúng ta không thể lường lự, hắn là lập tức ra tay, bắt Yến vương!".

Hoàng Tử Trừng vội la lên: "Không có tội chứng, làm sao ra tay?".

Tề Thái nói: "Sự việc cấp bách, bất chấp mọi thứ, bệ hạ, từ xưa đến nay người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, phương diện chứng cứ phạm tội, có thể để cho cẩm Y vệ đến ngẫm

lại biện pháp, chỉ cần bọn họ có thể xuất ra một lý do chứng thực, thật sự không thành, cho dù bổ sung gom góp chửng cứ phạm tội sau, giờ đây cũng phải ra tay, tiên hạ thủ vi cường, nếu là muộn, lại bắt Yến vương, tất nhiên phải phí một phen tay chân!".

Chu Duẫn Văn vỗ án nói: "Tốt, chúng ta động thủ!".

Đầu lười ngươi hay không".

Đặng Dung khẽ giật mình, kinh ngạc nói: "Ngươi biết ta? Ngươi là ai?".

Một mặt nói, hắn đã đề phòng sờ lên bội đao bên hông, không ngờ vừa mới nắm lấy chuôi đao, bên tai đã có người cười nhẹ nói: "Đứng yên, ngươi dám động, thì sẽ được Diêm vương gia mời đi uống rượu đó".

Đặng Dung chỉ cảm thấy dưới xương sườn hình như bị một thanh lợi khí chống đờ, hắn không dám cử động nữa, quay đầu nhìn lên, đã thấy hai bộ hạ chẳng biết đã bị người chế trụ lúc nào, bên cạnh mỗi người đều đứng một tráng hán, dán chặt lấy thân thể bọn họ, chính bên người hắn cũng có hai đại hán dáng người khôi ngô, tất cả mặc một bộ quần áo màu xanh, đầu đội mũ che nắng, có vẻ hơi quỷ bí.

Đặng Dung nghiêm mặt nói: "Các ngươi là người nào, dám can đảm bên đường bắt cóc quan binh, muốn tạo phản hả?".

Một người bên trái ha ha cười nói: "Xấu hổ, ngươi là binh, huynh đệ cũng là binh. Phụng mệnh quan sai, hy vọng huynh đệ ngươi không để cho ta khó xử, đi thôi!".

Đặng Dung nói: "Đi chỗ nào?".

Thanh niên tuấn mỹ trước mặt kia nhanh nhẹn xoay người, hai tay đưa về sau lưng, quạt xếp ở phía sau eo nhẹ nhàng đánh, thản nhiên nói: "Cẩm.

Y vệ!".

Cẩm Y vệ, chiếu ngục.

Nơi này đã rất nhiều năm không có ai đến ở qua, chỉ có Tề vương trước đó từng bị giam vài ngày ở trong nà, tiếp đó đã bị đưa đến nhốt ở Phượng Dương. Trong lao ẩm ướt âm lãnh, tuy thời tiết bên ngoài đã bắt đầu trở nên nóng bức, người phương bắc từng trải không quá

quen, nhưng trong nhà lao âm lãnh ẩm ướt này, lại có tư vị hư thối ẩm thấp, so với thời tiết bên ngoài càng khiến con người không thể chịu đựng được.

“Các ngươi làm gì, chúng ta là hộ vệ Yến vương phủ, phụng mệnh đến kinh làm việc, các ngươi dám bắt chúng ta!”.

“Bắt chính là các ngươi. Yến vương phủ sao? Ta nói huynh đệ biết, chính ngươi cảm thấy, tấm da hổ này, bây giờ còn có thể dọa người sao?”.

Tiêu Thiên Nguyệt mang theo mấy người cười mỉa chào đón.

Người ăn mặc theo kiểu thư sinh tuấn tủ kia nhàn nhạt nói: “Tiêu Giáo úy, người giao cho ngươi”.

Tiêu Thiên Nguyệt không mặn không nhạt nói: “Lưu Giáo úy, muốn lưu lại hay không, thưởng thức thủ đoạn huynh đệ dụng hình?”.

“Không cần!”. Lưu Giáo úy ăn mặc theo kiểu thư sinh kia lắc đầu, nhẹ nhàng khoát tay, mấy người dưới tay liền đem ba người Đặng Dung đã bị trói chặt để lại, theo hắn đi ra ngoài. Tiêu Thiên Nguyệt âm độc nhìn chằm chằm vào bóng lưng thư sinh kia hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, lúc này mới chuyển hướng ba người Đặng Dung.

Đặng Dung lớn tiếng nói: “Chúng ta là hộ vệ Yến vương phủ, các ngươi dựa vào gì để bắt người?”.

Tiêu Thiên Nguyệt giống như cười mà không phải cười nghiêng mắt nhìn hắn nói: “Chậc chậc chậc, cẩm Y vệ chúng ta bắt người còn cần lý do sao? Người đâu, hầu hạ ba vị huynh đệ đường xa đến này thật tốt!”. Lập tức, vài ngục tốt giống như hổ nhào lên, kéo lấy bọn họ bước đi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 274

Sinh Địa Đương Quy.

Chương 274: Sinh Địa Đương Quy.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

"Uông đại nhân, triều đình chấp thuận thế tử và hai vị quận vương trở lại Bắc Bình sao?".

Vừa thấy Bắc Bình Bố Chính Sứ ti Hữu Tham Nghị Uông Đạo Linh trở lại dịch quán, ba hộ vệ theo hắn đến Yến vương phủ lập tức nghênh đón hỏi.

Uông Đạo Linh năm nay gần năm mươi tuổi, dáng người mập mạp vừa phải, tướng mạo đoan chính, dưới hàm có ba sợi râu dài, một bộ dáng hiền lành. Hắn ho khan một tiếng, một đôi mắt lớn mất kiên nhẫn nhìn ba thị vệ Yến vương phủ này, khẽ nói: "Gấp gì, Hoàng Thượng vốn là muốn các vương tử giữ đạo hiếu ở hiếu lăng ba năm, hôm nay phải đi về, cũng không phải đợi Hoàng Thượng nói một câu sao?".

Ba hộ vệ trong Yến vương phủ, một người là Bách hộ gọi Đặng Dung, hai người khác là Giáo úy, phân biệt gọi là Vu Lượng, Chu Đạc. Đặng Dung trước khi đi đã được Yến vương phi dặn dò, mắt thấy đến kinh ba ngày, còn không có tin tức xác thực, trong lòng mười phần lo lắng, vội vàng hỏi lại: "Vậy Hoàng Thượng nói như thế nào vậy?".

Uông Đạo Linh trừng mắt nói: "Bản quan làm sao biết? Bản quan căn bản là không gặp Hoàng Thượng, chuyện này không phải đang chờ Lễ bộ truyền đạt ý chỉ Thánh Thượng sao? Ngươi nếu sốt ruột, tự mình đi tìm Hoàng Thượng mà hỏi!". Uông Tham Nghị nói xong, tay áo hất lên, đi thẳng đến phòng trên. Hai Giáo úy tiến đến trước mặt Đặng Bách hộ, hỏi: "Bách hộ đại nhân, làm sao bây giờ?".

Đặng Bách hộ dậm chân nói: "Ài! Chúng ta còn có thể làm sao bây giờ, việc này nói cho cùng còn không phải rơi vào trên người Uông tham nghị người ta sao. Bà ngoại hắn, trước khi đi, hắn thu của Vương phi chúng ta nhiều tài bảo như vậy, cũng không thèm làm chuyện gì".

Bất đắc dĩ đi dạo hai vòng trong sân, Đặng bách hộ thở dài nói: "Bỏ đi, sáng sớm ngày mai, ta lại thúc giục thúc giục hắn, nếu không thả người, dù sao cũng phải cho chúng ta một lời nói rõ ràng. Đi, đi lên đường uống chén rượu, trong lòng buồn bực khó chịu" hai Giáo úy Vu Lượng, Chu Đạc liếc nhau, bất đắc dĩ theo sát phía sau hắn.

Dịch quán thiết lập ở Kiến An phường, đi ra ngoài dịch quán không xa chính là một nhai đạo phồn hoa, trà lâu tìm quán, thanh lâu lầu cao, một gian lại một gian, rượu to bát lớn, bảng hiệu lớn nhỏ, người xem hoa cả mắt.

"Được, nhà này đi, hai vị huynh đệ, thế nào?".

Đặng Bách hộ ngẩng đầu nhìn thấy phía trước có một nhà tửu lâu nhỏ, bảng hiệu sơn màu đen, viết ba chữ Văn Hương lâu, liền nói với hai Giáo úy. Vu Lượng cười nói: "Đại nhân nói sao thì làm vậy, dù sao người bao ăn là đại nhân mà".

Đặng Dung cười mắng: "Bà ngoại nó, hai xú tiểu tử các ngươi, cũng không biết mời bản quan ăn một bữa để hiếu kính, ngược lại ăn của lão tử quen rồi".

Hắn mới nói đến chỗ này, trước mặt đột nhiên xuất hiện một tiểu tử xinh đẹp, người rất đẹp, mắt ngọc mày ngài, răng trắng môi hồng, mặc một bộ áo dài ánh trăng, càng nổi bật lên ngọc thụ lâm phong, tuấn tủ lịch sự. Nhìn hắn mỉm cười, trong tay xách một cây quạt nhỏ mạ vàng, trên mặt còn có hai lúm đồng tiền nhẹ nhàng. Đặng Dung dường như rõ ràng chuyện gì, chán ghét khoát khoát tay nói: "Đi đi đi, chúng ta không thích dạng này, bà ngoại nó, tại sao cả kinh thành đều giống như thế này".

Khuôn mặt thanh niên tuấn mỹ hơi hồng, có phần xấu hổ nói: "Đặng Dung, ngươi nói bậy chuyện gì, còn dám hồ ngôn loạn ngữ, có tin ta cắt.

Cửa sổ nhà tù ở mái nhà để vài ánh dương quang lọt vào, vừa vặn phóng tới giữa phòng, ở giữa gian phòng, bày một cái ghế loang lổ, trên mặt ghế sắt gỉ loang lổ tất cả đều là màu đỏ sậm, cũng không biết có phải là do máu tươi người thụ hình trước kia chảy xuống khô cạn mà thành. Đặng Dung nhìn thấy cái ghế như vậy, không khỏi hoảng sợ nói: "Các ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?".

“A! A! A...”.

Cách vách gian phòng đột nhiên truyền đến một tiếng gào khóc thảm thiết, thân thể Đặng Dung chấn động, thất thanh nói: “Vu Lượng, Vu Lượng, ngươi thế nào rồi?”.

Hai tay của hắn bị trói ở sau người, chỉ có thân thể loạng choạng chạy đến bên tường, từ lỗ nhỏ cách vách nhìn qua, thấy một cái giường sắt, bên trên là một người nam nhân trần truồng nằm sấp, từ đầu đến chân, có một sợi dây lưng dài hẹp từ trái sang phải đem cả người hắn cố định trên giường sắt, bên cạnh có một người đang đứng, ngực lộ một dúm lông thô lỗ, trong tay hắn mang theo một siêu nước, đang nhàn nhã tự nhiên giội lên trên người đang nằm cố định trên giường sắt.

Nước tưới vào trên người, phát ra âm thanh “sục sục” của nước sôi, nhiệt khí bốc hơi lên, mà tiếng kêu thảm thiết chính là từ trong miệng người đang nằm trên giường sắt truyền ra.

“Vu Lượng!”.

Đôi mắt Đặng Dung như muốn nứt ra, rống lên một tiếng, đại hán kia đang tưới nước nghe thấy được, dường như hiểu rõ hắn ở đằng kia đang nhìn mình, chậm rãi ngẩng đầu, hướng về phía phương hướng hắn nhếch miệng cười, sau đó nhặt lên một bàn chải bằng sắt, bàn chải sắt trực tiếp cạo lên trên thân thể liền có thể cạo đi một lớp da thịt, huống chi thân thể kia vừa mới bị nước nóng làm nát, bàn chải xoạt xoạt đi, chính là liền cạo đi một tầng da thịt, nhìn tình cảnh này, thật sự so với địa ngục còn khủng bố hơn.

Đặng Dung là người sống trên chiến trường, giết quá nhiều người, lại chưa từng thấy qua thủ đoạn ngược đãi người khác như vậy, da đầu hắn cả kinh mà run lên, đúng lúc này, một bên gian phòng khác lại là một tiếng kêu cực kỳ bi thảm thê lương, Tiêu Thiên Nguyệt cười mỉm nói: “Đặng Bách hộ, không cần phải hết nhìn đông tới nhìn tây, đến lượt ngươi, xin mời!”.

Hai đại hán thi hình giữ chặt Đặng bách hộ bước đi, vừa đến ghế trước mặt, Đặng Bách hộ có thể phát hiện ghế này là đúc bằng sắt, phía dưới hình như là một cái lò, bên trong là đốt than nóng, bởi vì sóng nhiệt cuồn cuộn đã nung ghế đỏ bừng, khẽ dựa tới gần, còn chưa ngồi xuống, đã cảm giác được ghế này cực nóng, nếu ngồi lên trên...

Đặng Dung sợ đến vãi cả linh hồn, hai đại hán muốn bắt hắn ngồi ở trên mặt ghế, hắn liều mạng nâng cao thân thể giãy dụa, điên cuồng hét lên nói: “Các ngươi muốn làm gì, các ngươi rốt cuộc muốn gì? Muốn gì!”.

Tiêu Thiên Nguyệt bước từng bước một thong thả đi đến trước mặt hắn, hơi cúi người, cười tủm tỉm nói: "Ta muốn ngươi thừa nhận Yến vương mưu đồ bí mật tạo phản, ít ngày nữa muốn khởi binh!".

Trên lầu Hạc Minh, Yến vương thế tử Chu Cao Sí và hai huynh đệ, cùng mấy người tam cữu phụ Từ Tăng Thọ và Phò mã Vương Ninh ẩm yến, người cầm Y vệ đang ở lầu hai cũng mở hai bàn, bảo vệ cho vị trí hai bên cầu thang. Trong người mang công vụ, bọn họ không dám uống rượu, nhưng các loại thức ăn ngon lại đầy cả bàn, dù sao là do đại đô đốc mời.

Mấy năm này người cầm Y vệ đến nước thịt cũng không được uống, ai không muốn nếm thử món ăn mỹ vị quý và lạ trên lầu mười sáu Kim Lăng.

Thịch thịch thịch! Thang lầu vang lên, một công tử mi thanh mục tủ, mười phần tuấn tủ mặc áo bào trắng từ trên xuống dưới, nửa thân thể thò ra lâu mặt đã ngừng lại, cặp con ngươi như thu thủy kia quét qua, dừng tại trên người Hạ Tầm.

Ánh mắt Hạ Tầm cùng hắn đụng một cái, vội vàng để đũa xuống, cầm lấy khăn mặt lau lau khóe miệng, lúc hắn đứng dậy công tử áo bào trắng đã thản nhiên xoay người, từ từ đi xuống lâu.

"Đại ca, đại nhân phân phó, muốn đại ca trông giữ chặt chữ với đám người thế tử Yến vương".

Dưới lầu bên đường chính là một con sông, sóng xanh nhịp nhàng, bờ sông liễu rủ thành hàng, cành liễu lả lướt, theo gió nhẹ phe phẩy.

Lưu Ngọc Quyết hất một đoạn cành liễu trên đầu vai, nhẹ nhàng nói: "Triều đình đã quyết định ra tay với Yến vương. Hôm nay vừa mới bắt ba thị vệ Yến vương phủ hộ tống Bắc Bình Bố Chính Sứ ti gấp rút đến xin triều đình phóng thích vương tử, nhưng bách hộ kia thụ hình, đã dựa theo chúng ta phân phó mà 'cung khai', lời khai hiện đã đưa lên cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lập tức sẽ hạ mật chỉ cho Bắc Bình. Đề phòng tin tức bạo lộ, áp dụng bắt Yến vương trước, ba thế tử Yên vương vẫn không thể động, nhưng ngươi bên này tất phải vô cùng cẩn thận, Yến vương đã công khai đối mặt với triều đình, khó bảo toàn sẽ không lén thông báo cho ba đứa con hắn, để bọn họ tùy thời đào tẩu".

Hạ Tầm nói: "Khả năng này hẳn là không lớn, mặc kệ bọn họ đi chỗ nào, cho dù là ở trong Trung Sơn vương phủ, cũng bị chúng ta quản chế nghiêm mật".

Lưu Ngọc Quyết khẽ cười nói: “Ta đương nhiên hiểu rõ, đại ca làm việc, ta rất yên tâm. Nhưng... Cẩn thận vẫn tốt hơn, ta cũng không hy vọng đại nhân trách phạt người”.

Hạ Tầm dừng ở trên người hắn, chợt cười nói: “Ngọc Quyết hôm nay làm việc thành thục lão luyện, rốt cuộc không phải thư sinh nhỏ không hề có chủ kiến lúc trước kia, xem ra theo bên người đại nhân, ngày ngày được đại nhân thao luyện, quả nhiên là tiến rất xa”.

Không biết tại sao, nghe Hạ Tầm vừa nói như vậy, khuôn mặt Lưu Ngọc Quyết lại hơi hồng.

Tiệc xong, Từ Huy Tổ dẫn theo ba cháu trai bảo bối đi về nhà, thị vệ Trung Sơn vương phủ đi bên cạnh thân bọn họ, quan viên cẩm Y vệ thì ở tít mãi bên ngoài, đi về phía trước phòng hộ mưa gió không thẩm thấu. Lúc đi ngang qua một tiệm thuốc, Hạ Tầm nói với một cẩm Y vệ bên người: “Các ngươi đi trước vài bước, ta đây hai ngày không thoải mái, đi vào trong tiệm mua chút thuốc”.

“Vâng, đại nhân”.

Hạ Tầm xoay người xuống ngựa, đi vào tiệm thuốc, cửa hàng mặt tiền tiệm thuốc nhà này quá nhỏ, đến tiểu nhị cũng không có, chỉ có một chướng quầy, đang đưa lưng về phía cửa ra vào sửa sang từng hộp thuốc, Hạ Tầm gõ vài cái thùng thùng lên bảng hiệu, trầm giọng nói: “Chưởng quầy, ta bốc thuốc, Phòng Phong, Sinh Địa, Đương Quy, Thiền Thuế, Tả Tư Nam, Đại Đao Ngư, Vương Bất Lưu, Truy Phong, tất cả lấy năm tiền, gom làm một bộ!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 275

Muốn Giương Buồm.

Chương 275: Muốn giương buồm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Bóng đêm thật sâu, con dế trong bụi cỏ kêu vang, Lưu Ngọc Quyết ở dưới ánh trăng bổ vài đao, ngưng thần ngẫm lại, lại bổ vài đao, mười phần nhập tâm thăm dò chỗ ảo diệu giữa mỗi chiêu thức.

Đây là một bộ đao pháp La Khắc Địch truyền thụ cho hắn, huyền diệu tuyệt luân, so sánh với đao pháp nhập môn trong cẩm y vệ người người đều phải luyện tập không biết cao minh hơn gấp bao nhiêu lần, theo La đại nhân nói, bộ đao pháp này của La gia vốn là do một vị võ sư nổi danh truyền thụ, năm đó hắn theo tiên đế tung hoành sa trường lại tiếp tục luyện, không chỗ nào không hoàn thiện, hôm nay hiệu quả sát thương thực chiến phi thường tốt.

Lưu Ngọc Quyết muốn để mình trở nên mạnh mẽ, hắn một mực không ngừng học tập, học tập võ nghệ, học tập kiên cường, học tập thái độ xử sự làm người của các đồng liêu, mặc dù hắn cũng rất hưởng thụ sự quan ái và chiếu cố của đại nhân với hắn, nhưng Dương đại ca nói đúng: Một người nếu muốn để cho người khác tôn trọng, mình phải có đủ năng lực, đây là năng lực bất luận kẻ nào cũng không cho hắn được.

Lại luyện tập thật lâu, Lưu Ngọc Quyết thu hồi đao, từ bên hông rút ra khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, chuẩn bị trở về đi tắm nghỉ tạm. Bước chậm dưới ánh trăng, mông lung mờ ảo, chỗ đi tới vẫn là côn trùng kêu vang chít chít, bước chân không bị tiếng động ảnh hưởng. Lưu Ngọc Quyết vô ý thức men theo đường đi quen, lập tức muốn tới phòng ngủ La đại nhân, mới đột nhiên tỉnh táo lại: Ta tại sao lại đến nơi này, đêm nay, Tiêu Thiên Nguyệt ở

chỗ này.

Hôm nay, Tiêu Thiên Nguyệt bức bách hộ vệ Yến phủ Đặng Dung, sau khi dựa vào lời khai hắn định ra nhận tội "tội trạng", lập tức hướng về đại nhân thỉnh công, từ nay về sau một mực xu thế tiến nhanh không nghĩ việc rời đi, Lưu Ngọc Quyết dò xét tâm ý hắn, đã nói tối nay muốn ngộ đao pháp đại nhân truyền thụ, trở về mình chỗ ở, không thể tưởng được luyện qua đao pháp, lại có thể đến đây, thói quen thành tự nhiên sao?

Đèn trong phòng đã tắt, bọn họ hẳn là đã nghỉ ngơi. Lưu Ngọc Quyết tự giễu cười, trầm mặc một lát, xoay người lại đi trở về, lần này, cước bộ hắn càng nhu hòa. Hắn không biết rốt cuộc đại nhân xem mình là loại người nào, bế đồng, nam sủng? Vấn đề là, hắn cũng không bài xích loại quan hệ này, hoặc là nói, không bài xích bị nam nhân yêu, cũng yêu lại nam nhân.

Nhưng hắn mặc dù hưởng thụ sự cường đại của La Thiêm Sự, mang cho hắn cảm giác an toàn, nhưng lại không có bao nhiêu cảm giác ngọt ngào ấm áp, tâm sự đại nhân rất nặng, hơn nữa có thật nhiều bí mật không muốn người biết, mỗi ngày đều có một thời gian ngắn, đại nhân đều phải đem mình nhốt ở trong phòng, sắp xếp rất nhiều hồ sơ cơ mật không biết từ chỗ nào đưa tới. Ở trong mắt đại nhân, hắn chỉ là một người nhu nhược, đối tượng cần chiếu cố, có lẽ chỉ có ở trên giường, trong lúc nhẹ nhàng mật ái, mới không coi hắn trở thành một hài tử...

Lưu Ngọc Quyết đang nghĩ ngợi, chợt nghe một tiếng bước chân, rất nhẹ, thật nhanh, chỉ là chợt lóe, để cho không ai biết, đã trễ như vậy, ai sẽ xuất hiện ở chỗ này? Lại dùng tiến độ hành tẩu như vậy? Lưu Ngọc Quyết tâm sinh cảnh giác, lập tức lách mình đuổi theo.

Tiềm hành thuật hắn học ở La Khắc Địch, Hạ Tầm đã từng đem kỹ xảo.

Kinh nghiệm của mình chỉ giáo cho hắn, dung hợp sở trường tiềm hành thuật từ cổ kim, thời gian Lưu Ngọc Quyết tập luyện mặc dù ngắn, trong nha môn cẩm Y vệ, cũng đã xem như cao thủ nhất lưu.

Phía trước có một bóng người lóe lên dưới ánh trăng, nhanh chóng biến mất sau bóng tối hành lang, Lưu Ngọc Quyết thấy rõ ràng, tuy chỉ là một bóng lưng, lại quen thuộc như vậy, rõ ràng chính là Dương đại ca. Lưu Ngọc Quyết vốn định la lên, thấy rõ bóng lưng người này, hắn vội vàng cố gắng đem thanh âm nén trở về: "Đại ca không phải ở Trung Sơn vương phủ giám thị Yến vương thế tử sao? Đã trễ thế như vậy, hắn lén lút quay về nha môn làm gì?".

Trong lòng Lưu Ngọc Quyết nổi lên điểm khả nghi, lập tức ẩn tàng thân hình đuổi theo.

Hạ Tầm lặng lẽ lẻn vào Thiêm Áp phòng, xuất ra ba tờ giấy, loại giấy này, chính là loại giấy đặc chế mà Đại Minh dùng để chế thành tiền giấy, trên giấy có bức họa văn chẳng chịt mà rõ ràng, như cá bay, như rồng bay, cực kỳ khó phỏng chế, ngoài ra còn có vài chữ hành văn cách thức cố định, chỉ cần đem chỗ trống chỗ điền vào, lại lại đóng lên quan phòng đại ấn, trong thiên hạ Đại Minh có thể thông suốt.

Hạ Tầm mất rất nhiều khí lực, mới lợi dụng thân phận thuận lợi từ một Thiêm Áp phòng khác lén lấy ra, bởi vì tự nhiên thiếu mất ba tờ quan phòng, tên Giáo úy chuyên bảo quản những loại giấy đặc thù này còn bị đình nửa năm lương bổng, nhận lấy răn dạy nghiêm khắc.

Tiếp đó, Hạ Tầm lại sờ về một chỗ khác trong phòng, một đoạn thanh sắt tinh tế trong tay hắn phảng phất như một chìa khóa vạn năng, rất nhanh, cửa đóng đã bị hắn mở ra. Hạ Tầm mở khóa cửa, ẩn vào trong phòng, trước dấu đi bức màn, lại đốt một chiếc đèn, dựng thẳng vài phần công văn lên, dựa vào một mặt tường ngăn ánh sáng, liền ngồi xổm xuống kéo ngăn tủ bằng sắt trầm trọng phía trước, đem thanh sắt cong cong, nhẹ nhàng đút vào ổ khóa.

“Đại ca đang làm gì vậy?”.

Lưu Ngọc Quyết lặng lẽ đứng ở ngoài cửa, từ trong khe cửa nhìn cử động quỷ dị của Hạ Tầm.

Rắc một tiếng, khóa mở, Hạ Tầm nhẹ nhàng kéo ra một hộp, lấy một cái đại ấn ra, lại xuất ra một hộp mực đóng dấu, ở đầu trên chỗ trống của ba tờ quan phòng đàng hoàng ấn lên quan ấn, nhẹ nhàng thổi thổi trang giấy, nương theo ngọn đèn nhìn kỹ một lần, xác nhận không có sơ hở, lúc này mới mỉm cười, đem hộp mực đóng dấu, đại ấn một lần nữa cất kỹ về vị trí cũ, sau đó đem ba tờ quan phòng này hoàn thành để vào trong ngực, một hơi thổi tắt ngọn nến.

“Rắc!”.

Cửa phòng một lần nữa khóa kỹ, Hạ Tầm phảng phất như một con rắn đi dọc theo bóng tối hành lang vây quanh tường viện hạ xuống, nhanh chóng ẩn người đi về phía xa xa, chờ thân ảnh hắn hoàn toàn biến mất, Lưu Ngọc Quyết từ một cây trụ nhẹ nhàng trượt xuống, chậm rãi đi đến dưới ánh trăng như sương, trong mắt lóng lánh hào quang kinh nghi bất định: “Đại ca... Hắn muốn làm cái gì?”.

“Đại ca, muốn cùng Vương Phò mã ngâm thơ làm phú sao? Ta không đi, rất nhàm chán”.

“Ha ha, Nhị đệ, lúc này ngươi đã đoán sai, hôm nay muốn cùng Vương Phò mã đến Đông Giao đua ngựa, ngươi đi hay không?”.

“Thật sao?”.

Hai mắt Chu Cao Hú sáng ngời, vui vẻ nói: “Cái này mới tốt, đến Nam Kinh những ngày qua, cả ngày không có việc gì, xương cốt đều nhàn tản, ha ha, Vương Phò mã cùng với chúng ta đua ngựa? Hắn cũng không nhìn xem chúng ta đến từ chỗ nào, nếu bàn về thuật cưỡi ngựa, hắn có thể so sánh với chúng ta sao? Đi một chút đi, lão Tam, nhanh lên, chúng ta cùng Vương Phò mã đi đua ngựa”.

Chu Cao Sí cười mỉm nói: “Hôm qua đánh cờ, đại ca cùng Vương Phò mã đã đánh cuộc, nếu như huynh đệ chúng ta thắng, hắn sẽ đem họa tác Ngô Đường cất kỹ Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ tặng cho đại ca, nếu như chúng ta thua, vậy chúng ta phải bày yến ở lầu mười sáu Kim Lăng, mời hắn mười sáu lần. Nhị đệ nha, mời người uống rượu ngược lại không chuyện gì, nhưng mặt mũi lại không thể ném, đại ca và Vương Phò mã đã nói, ba huynh đệ chúng ta đồng loạt tham gia thi đấu, Vương Phò mã tự mang hai gã kỵ sư, ba ván hai thắng, ngươi có nắm chắc không?”.

“A?”.

Chu Cao Hú vừa nghe, vẻ mặt đau khổ nói: “Đại ca, nếu để cho ta và Tam đệ tham gia thi đấu, bằng thuật cưỡi ngựa của chúng ta tuyệt đối không có vấn đề, nhưng người... Đại ca, người ngồi lên yên ngựa cũng không được bao lâu, người dự thi làm gì”.

Chu Cao Sí cười nói: “Đại ca nêu không phải nói mình cũng muốn dự.

Thi, Vương Phò mã sẽ cùng chúng ta đua ngựa sao?”.

Chu Cao Toại bị khích nói: “Nhị ca, sợ chuyện gì, không phải nói ba ván hai thắng sao, chỉ cần hai người chúng ta thắng là được, Vương Phò mã hắn sẽ thua”.

Hạ Tầm đứng cách đó không xa, khinh thường nói với cẩm Y vệ Tổng kỳ Lý Biệt: “Ba vị Tiểu vương gia này, cả ngày du sơn ngoạn thủy, ngược lại càng không biết sầu. Hắc, tổ chim bị phá, trứng sao có thể an toàn, Yến vương phủ đã nguy cơ trước mặt, bọn họ lại có thể không ngừng vui chơi mỗi ngày”.

Lý Tổng kỳ cười cười nói: "Công tử nhà giàu, ai cũng như thế, đáng tiếc Yến vương một thời anh hùng, lại sinh ba khuyển tử" Vài cẩm Y vệ.

Bên cạnh nghe xong đều cười lên khanh khách.

"Ái ui, đại ca, con ngựa của ta rất không thành thực, con của Tam đệ lại thần tuấn dị thường, đương nhiên là không có vấn đề, nhưng con ngựa của ta kia, trên đường xuôi nam, khí hậu không thuận, đến hiện tại ốm yếu, nói là ba ván hai thắng, đại ca người phải thua không thể nghi ngờ, nếu ta lại thua, chẳng phải bị mất thể diện Yến vương phủ ta? Phải cho ta thót ngựa tốt mới được".

"Nhị ca, Đại cữu phụ có thớt ngựa tốt, ta đi đến hành lang thì gặp qua, là một thớt 'Ô Vân tuyết', xem xét chính là thiên lý thần câu, Nhị ca cười con ngựa này, nhất định nắm chắc thắng lợi".

"Ai da, ngươi vừa nói ta lại nghĩ tới, Đại cữu có con ngựa bảo bối, ta lần trước cũng đã gặp, quả nhiên là một thớt ngựa tốt, đi một chút đi.

Chúng ta đi mượn ngựa, thắng trận này không phải không thể, ha ha ha...

Chu Cao Hú hào hứng dẫn lão Tam Chu Cao Toại thẳng đến chỗ buộc ngựa, Lý Biệt khoát tay ra hiệu, vài cẩm Y vệ lập tức đi theo.

Hạ Tầm chậm rãi bước đi thong thả đến bên cạnh Chu Cao Sí, thấp giọng nói: "Tất cả đều đã an bài thỏa đáng, thế tử không cần lo lắng".

Chu Cao Sí chắp tay sau đít, mắt nhìn phương hướng hai đệ đệ rời đi, môi nhẹ nhàng mấp máy, nhỏ giọng hỏi: "Dùng cuộc đua ngựa này làm cớ thoát thân thì cũng được, đại nhân tại sao còn giật giây Nhị đệ lừa đi ngựa của đại cữu? Đại cữu với chúng ta vốn.

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Cho đến khi thoát thân, khó khăn nhất chính là thoát khỏi phạm vi truy binh truy bắt. Con ngựa này là vật Ngụy Quốc Công yêu quý, hai quận vương lấy con ngựa này đi rồi, lúc triều đình phái truy binh, cái đầu tiên nghĩ đến là đường thủy hay đường bộ?".

Chu Cao Sí nhẹ nhàng "A" một tiếng, ngậm miệng không nói.

Lúc này, bến tàu vượt sông thác Yên Tử, người một nhà Hạ Tầm đang ở trên thuyền.

Sáng sớm, Bành Tử Kỳ đột nhiên triệu tập toàn bộ người nhà, trong sảnh sớm đã cất kỹ một bao tài vật phân phát, chờ đuổi hết quản gia tôi tớ hạ nhân đi, người cả nhà lập tức trèo lên xe thẳng đến thác Yên Tử.

Tạ Ta và sư nương Tích Trúc phu nhân cũng tới, trong mọi người chỉ có Tạ Lộ Thiền còn mờ mịt không biết chân tướng, bởi vì với thủ đoạn tước phiên lại tước đến cay nghiệt của triều đình, Tạ Lộ Thiền mặc dù cũng rất bất bình, nhưng lời nói trong lúc đó đúng là vẫn còn tâm hướng về phía triều đình, Hạ Tầm lo lắng hắn làm hỏng việc, bởi vậy dặn dò Tạ Vũ Phi trước khi lẩn trốn ra hổ khẩu, tuyệt đối không thể đem chân tướng nói ra.

Tạ Vũ Phi liền lý do tìm thân hào Dương Châu mời đại ca đi vẽ tranh, đem hắn lôi đến bờ sông. Tạ Lộ Thiền vừa đến bờ sông, phát hiện một nhà già trẻ Hạ Tầm lại có thể ở đây, cảnh tượng rõ ràng là toàn gia muốn đi xa, lập tức phát giác trong đó có trá, không khỏi biến sắc nói: "Tạ Tạ, đây là có chuyện gì? Chúng ta muốn đi nơi nào?".

Tạ Vũ Phi nói: "Đại ca, sự tình khẩn cấp, huynh lên thuyền trước, muội tử sau đó sẽ nói cùng huynh".

Tạ Lộ Thiền liền không chịu lên tàu, chụp lấy dây thừng lớn thuyền buộc tại bến tàu quát: "Không được, tốt xấu ta cũng là chủ một gia đình, nha đầu ngươi sao có thể tự tiện chủ trương, ngươi nói rõ ràng, chúng ta muốn đi chỗ nào?".

Hà Thiên Dương hai chân trần đứng ở đầu thuyền, vừa thấy thư sinh ngốc này không chịu lên thuyền, hai chân một phát nhảy lên ván lên tàu, đằng đằng đẳng vài bước nhảy nhanh đến trước mặt hắn, huy chưởng như đao chém một phát vào cánh tay hắn, Tạ Lộ Thiền bị đau, ái ui một tiếng rút tay trở về, Tạ Vũ Phi cả kinh nói: "Tráng sĩ nhẹ chút, hắn là đại ca của ta".

Hà Thiên Dương hướng về phía Tạ Vũ Phi nhếch miệng cười: "Cô nương yên tâm, ta là người nhã nhặn, sẽ không nặng tay đối với hắn!".

Nói xong một tay nắm chặt cổ áo Tạ Lộ Thiền, giống như xách con gà con đem hắn nhấc lên thuyền, hướng bong thuyền ném một phát, khua tay nói: "Nhanh nhanh, lập tức lên thuyền!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 276

Ra Roi Giục Ngựa.

Chương 276: Ra roi giục ngựa.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Vương Phò mã và thế tử Yến vương, vốn hộ vệ nhân mã cũng đủ hoành tráng, bởi vì muốn ra khỏi thành, cẩm Y vệ đi theo đến giám sát cũng nhiều hơn chút ít, trên trên dưới dưới cộng lại chừng trên trăm người, đều đều là quần áo đi săn, bọn họ vừa đi trên đường, thanh thế rầm rộ, người đi đường không biết là ai, không khỏi đều chạy trốn.

Đoàn người ra khỏi Đông thành, đi vào vùng ngoại ô, ở đây bãi cỏ xanh, những cây liễu mảnh so le ở giữa, sông nhỏ xa xa như đai ngọc, những gốc tùng xung quanh dập dềnh, cảnh tượng tràn ngập sự yên bình.

“Cô trượng, ngươi xem, chúng ta lấy tòa núi phía trước này làm giới hạn, chúng ta từ nơi này lao ra, chạy qua núi một vòng, chạy về đây trước nhất là thắng. Đương nhiên, hai bên tất cả ra ba người, người thắng, ít nhất cũng phải về trước được hai người”.

Chu Cao Sí ngồi ở trong xe, mỉm cười nói về phía Vương Phò mã bên cạnh.

Vương Phò mã xem bộ dáng béo phệ của hắn, cười ha ha nói: “Cao Sí à, ta biết, ngươi xem thích Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ của ta, nếu như ngươi mở miệng hỏi, ta đây làm cô trượng thật đúng là không thể không cho ngươi, nhưng ngươi đã muốn dùng biện pháp đánh cuộc. Hắc, đây chính là ngươi tự tìm khổ. Nhìn ngươi mang bộ dáng thân rộng thể béo này, chỉ sợ ngươi đều đặt chiến thắng lên trên người hai đệ đệ?”.

Vương Phò mã vừa nói vừa nhìn nhìn Chu Cao Hú và Chu Cao Toại, thấy bọn họ một thân áo bào nhẹ, cưỡi tuấn ngựa uy phong lẫm liệt, không khỏi khen: "Quả thật là hai người khó tìm được".

Hắn chỉ chỉ hai người Chu Cao Hú, rồi chỉ hai giáo đầu cưỡi ngựa mình mang đến nói: "Nhìn rõ ràng, tuy hai vị quận vương tuổi nhỏ, nhưng thủa nhỏ sinh trưởng ở Bắc Bình, còn từng theo phụ thân xuất chinh tái ngoại, một thân kỵ sĩ tinh xảo, hai người các ngươi là giáo đầu cưỡi ngựa nổi danh thành Kim Lăng chúng ta, có lẽ một thân tài nghệ cũng không dưới bọn hắn. Thật sự là có thua, hắc hắc, các ngươi cũng không nên bị người ta bỏ quá xa, bằng không trên mặt ta không còn ánh sáng đâu".

Hai giáo đầu chuyên thuật cưỡi ngựa này là đến từ trong những giáo đầu cưỡi ngựa xuất sắc nhất của Ngũ quân đô đốc phủ chọn lựa ra, bọn họ khinh thường nhìn nhìn hai vị tiểu quận vương Yến vương phủ, ôm quyền nói với Vương Phò mã: "Đại đô đốc xin yên tâm, ty chức tuyệt sẽ không để đại nhân thất vọng, trận đua ngựa này, ty chức khẳng định đại nhân thắng rồi".

Vương Phò mã bỗng nhiên cười to: "Tốt, ha ha, nếu như các ngươi thật thắng, thế tử liền phải mời bản quan ăn mười sáu tiệc rượu, thành Kim Lăng ta có Thái tổ hoàng đế hạ chỉ ban thưởng xây mười sáu tòa danh lâu, mười sáu lầu mỹ vị món ngon, đã bao quát thiên hạ. Nếu như các ngươi thắng, Bản quan chẳng những có phần thưởng lớn, hơn nữa mỗi một lần tiệc rượu này, các ngươi đều ngồi ghế trên, một yến mười sáu lầu, nếm hương vị của cả thiên hạ".

Hai giáo đầu cưỡi ngựa đã tính trước nói: "Ty chức nhất định không làm nhục sứ mạng".

Vương Phò mã quay đầu, đối với Chu Cao Sí cười nói: "Hiền điệt, chúng ta cũng lên ngựa".

"Đúng đúng, mời cô trượng".

Hai người xuống xe, đều có người dắt ngựa qua, Vương Phò mã nhìn nhã nhặn, thật ra lại xuất thân võ tướng, sao có thể không hiểu cưỡi ngựa bắn tên, mã đồng thoáng trợ lực một chút, Vương Phò mã liền thoải mái ngồi trên lưng ngựa, cầm roi trong tay, cười nhìn Chu Cao Sí. Chu Cao Sí thân thể mập mạp thật đúng là không có lực, bốn thị vệ một người dẫn ngựa một người giữ cương, mặt khác hai người đẩy từ dưới lên, mất sức chín trâu hai hổ, mới đem đại mập mạp này đẩy lên lưng ngựa.

Chu Cao Sí vừa lên ngựa, con ngựa kia kêu lên một tiếng hí thật dài, bốn vó chóp động, hiền nhiên là chịu trọng lượng có chút nặng. Thật ra Chu Cao Sí cũng hiểu được thuật cưỡi ngựa, khi còn bé hắn còn không béo như vậy, đã từng chạy qua mấy ngày, luyện qua một hồi cưỡi ngựa, chỉ là về sau chứng béo mập càng ngày càng nghiêm trọng, thân thể càng ngày càng nặng, tất nhiên không thể cưỡi ngựa bắn tên, nhưng tài nghệ luyện từ nhỏ này, thực sự không bởi vì hồi lâu không luyện liền hoàn toàn quên lãng, ngoài ra hắn một thân thịt béo, trầm trọng vô cùng, ngồi trên lưng ngựa làm lưng ngựa khom xuống, thoạt nhìn thật đúng là trầm ổn vô cùng, lại không thể té xuống đất.

Vương Phò mã cười ha ha, giơ roi nói: "Dương Bách hộ, ngươi tới ra lệnh".

"Hạ quan tuân mệnh".

Hạ Tầm mỉm cười, rong ngựa đuổi tới phía trước, hô: "Chuẩn bị".

Vương Phò mã, Chu Cao Sí, sáu người sáu ngựa cùng đi lên, đứng ở bên cạnh tuyển đầu, đều cúi người nghiêng về phía trước, roi ngựa dương lên không, chuẩn bị kỹ càng.

Ánh mắt Chu Cao Sí lóe lên, liếc nhìn Hạ Tầm, Hạ Tầm không để lại dấu vết gật đầu, vung tay lên quát: "Bắt đầu".

Vù một tiếng, năm con ngựa như mũi tên, theo một tiếng Hạ Tầm rống lên liền xông ra ngoài. Chu Cao Sí dùng sức đạp đạp bụng ngựa, vừa hung ác quất hai roi, hắn cười một lúc con ngựa mới không tình nguyện dùng bước nhỏ chạy đi, lúc này năm người Vương Phò mã đã là năm mũi tên ở phía xa bên ngoài, các thị vệ Giáo úy lưu thủ tại chỗ thấy vậy đều buồn cười.

Sáu người vừa giục ngựa đi ra ngoài, thị vệ bọn họ cùng một số cẩm y Giáo úy vệ liền từ hai cánh trái phải chạy vội ra ngoài, Hạ Tầm với Lý Tổng kỳ nói: "Lý huynh, ngươi ở đây canh chừng, ta cùng thế tử đi một đoạn đường".

Ở đây Hạ Tầm là quan nhân lớn nhất, nếu hắn an bài như thế, vị Lý Tổng kỳ không nói cười kia liền gật đầu đáp ứng, đã dẫn theo vài tên Giáo úy đứng ở khởi điểm, chờ xem ai chạy về trước nhất, Hạ Tầm thì thúc một đầu ngựa, đuổi theo Chu Cao Sí.

Lúc vừa mới lao ra, là Chu Cao Hú và Chu Cao Toại xông lên trước nhất, thuật cưỡi ngựa của hai người xác thực rất tinh xảo, hơn nữa tuy ngày thường khôi ngô rắn chắc, dù sao vẫn là

người thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, thân thể không nặng bằng người trưởng thành, chiếm thể trọng thượng tiện nghi. Nhưng hai giáo đầu từ ngũ quân phủ đô đốc trúng tuyển đi ra, đặc biệt luyện thuật cưỡi ngựa, cả đời này chính là ăn cơm bằng thuật cưỡi ngựa, thân thể cưỡi ngựa so với hai người Chu Cao Hú không chỗ nào thua kém.

Chạy được một nửa lộ trình, lúc qua một sông nhỏ, hai giáo đầu đã liều mạng thúc đầu ngựa, Vương Phò mã truy ở phía sau, vừa thấy một người nhà vượt lên phía trước, không khỏi mừng rờ, cao giọng hô: "Tiểu tử giỏi, vượt qua đi, tới giới hạn trước, bản quan ban thưởng cho gấp bội".

Hai giáo đầu chuyên thuật cưỡi ngựa vừa nghe tinh thần liền đại chấn, hướng về phía trước nghiến răng nghiến lợi liều mạng vung roi, hai người Chu Cao Hú khiêu khích cười lớn một tiếng, giơ roi đánh ngựa gia tốc mạnh, lại một thân ngựa liều mạng xông tới, cũng không quay đầu chạy về phía ngọn núi.

Chu Cao Hú một bên không phục la to, một bên hướng về phía lão Tam Chu Cao Toại nháy mắt, hai người cũng đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, chỉ là bọn hắn có thể đem người phía sau càng chạy càng xa, muốn đuổi theo hai người phía trước, trừ khi ngựa bọn họ trượt chân té ngã.

Vương Phò mã nhìn huynh đệ Chu Cao Hú cực kỳ tức giận ở phía trước, nhìn lại Chu Cao Sí phía sau giống như đang cưỡi ngựa tiêu dao trên thuyền, buồn cười cười vài tiếng, cũng giơ tay vung roi đẩy nhanh tốc độ.

Vương Phò mã chạy đến ải phía dưới núi, vừa mới vượt qua triền núi, thấy phía trước có năm sáu người cưỡi ngựa nằm trên mặt đất, đều là các cẩm y Giáo úy chạy theo huynh đệ Chu Cao Hú, nguyên một đám ngã xuống đất kêu thảm, con ngựa kia cũng kêu thảm không đứng dậy được, không khỏi quá sợ hãi, vội vàng phi ngựa đuổi lên, lớn tiếng nói: "Sao lại không cẩn thận như vậy, toàn bộ đụng vào nhau sao? Hai vị quận vương đâu?".

Một cẩm y Giáo úy bị thương nhịn đau chỉ về phía trước nói: "Phò mã, bọn họ chạy, chạy rồi".

"Chuyện gì?". Vương Phò mã theo phương hướng bọn họ chỉ nhìn lại, quả nhiên thấy trong núi rừng bên cạnh, mấy thớt ngựa lóe lên tức thì, rừng cây ở đây rậm rạp, đường núi chỉ có một, nếu không phải cẩm y Giáo úy chỉ kịp thời, chỉ sợ đợi người tiến vào cánh rừng, hắn

cũng nhìn không thấy.

"Không xong, bị lừa rồi".

Vương Phò mã quá sợ hãi, vừa muốn hạ lệnh đuổi theo, trong bụi cỏ hai bên đường phía trước đột nhiên nhảy ra mười đại hán, người người cầm trong tay hạp nỏ, chỉ nghe thanh âm cơ quan tạch tạch không dứt bên tai, thớt ngựa lên tiếng hí dài, con ngựa của Vương Phò mã và thị vệ đi theo đều trúng tên nỏ, có ngựa ngã xuống đất, có ngựa đau nhức nhảy loạn, đem nguyên một đám bọn họ đẩy xuống ngựa, chật vật không chịu nỗi.

Vừa rồi huynh đệ hai người Chu Cao Hú đào tẩu, là bọn hắn xuất kỳ bất ý, ra lệnh thị vệ hướng về phía cẩm y Giáo úy đi theo động thủ, đả thương người giết ngựa, nhanh chóng thoát đi. Chờ Vương Phò mã đuổi tới, bên người chỉ có thị vệ của hắn và cẩm y Giáo úy vệ, hộ vệ Yến vương phủ mai phục ở trong bụi cỏ mới đột nhiên làm khó dễ, hiện thân hình ra.

Nỏ bắn một trận cực nhanh, bắn chết ngựa Vương Phò mã và đám thị vệ, bọn họ lập tức vứt hộp tên trống, hướng sau lưng rút ra, lại là một hộp.

Nỏ lập tức giương lên, Vương Phò mã và bọn thị vệ dưới tay vừa mới ổn định thân hình muốn rút đao phản công không khỏi sắc mặt đại biến.

"Đừng có làm Phò mã bị thương! Đừng có bắn Phò mã".

Cuống họng Chu Cao Sí rống lớn, hắn đã cố gắng mình, bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến, ở bên cạnh hắn cũng có một ít cẩm Y vệ an bài giám thị đi theo, nhưng khi bọn họ vượt qua góc núi, nhìn thấy biến cố phía trước, những thị vệ Yến vương phủ bên người thế tử kia đã đột nhiên làm khó dễ, động thủ về phía bọn họ.

Chu Cao Sí thở hồng hộc chạy tới, hướng về phía Vương Phò mã áy náy chắp tay nói: "Cô trượng, chất nhi cũng không có ý mạo phạm cô trượng. Hiện nay, phụ vương đã bị điên khùng, triều đình cũng không chịu phóng thích chúng ta trở về, thân là con của người, sao có thể không ở trước giường chăm sóc? Vạn bất đắc dĩ, chất nhi mới ra hạ sách này, có chỗ đắc tội cô trượng, đợi ngày sau chất nhi lại hướng về phía cô trượng dập đầu thỉnh tội".

"Thế Dụ, đi mau, đi mau".

Trong đám người cầm tên nỏ kia, có một người bộ dáng đầu lĩnh hướng về phía Chu Cao

Sí liên tục khoát tay, Chu Cao Sí cũng bất chấp nhiều lời, lập tức hướng về phía Vương Phò mã đầy bụi đất vái chào một cái, đâm nghiêng vào trong hướng bụi cỏ trong rừng cây, liền chạy trối chết.

"Ài! Các ngươi! Thoát được sao".

Vương Phò mã thấy hắn cũng không thương tổn tới mình, trong lòng thoáng yên ổn, mắt thấy bọn họ trốn vào rừng rậm, không khỏi cảm khái thở dài một tiếng.

Những thị vệ Yến vương phủ kia thấy thế tử đã đi, liền lui bước về phía trong bụi cỏ, bọn họ vẫn đang bưng tên nỏ, ánh mắt lợi hại mà rét lạnh, Vương Phò mã và thị vệ trong phủ, cùng với cẩm y Giáo úy một đám động cũng không dám động, bọn họ không hề nghi ngờ, cho dù là làm ra một động tác nhỏ, những thị vệ Yến phủ lãnh khốc này sẽ không chút do dự bắn tên, đem bọn họ bắn thành con nhím.

Hạ Tầm giơ roi phóng ngựa, mang theo bảy tám cẩm Y vệ vừa mới vượt qua góc núi.

Dựa theo kế hoạch của hắn, do Yến vương thế tử bố trí phục binh ở chỗ này, tiếp ứng bọn họ đào tẩu, Dương Húc thì chạy đến sau đó, giả bộ đuổi theo. Ở đây trong những quan viên cẩm Y vệ này, chức quan hắn cao nhất, người khác đều phải nghe hắn điều khiển, chờ hắn truy vào rừng rậm, có thể dễ dàng vùng thoát khỏi những người khác, tiến đến tụ hợp cùng Yến vương thế tử.

Đến khi triều đình bên này thật sự rõ ràng, hắn sớm kèm thế tử Yến vương ra sông nhập biển.

Vấn đề là, ngàn tính vạn tính, không bằng trời tính. Hạ Tầm đang giả vờ hướng về phía Vương Phò mã hỏi rõ việc trải qua, bày ra một bộ dáng lòng đầy căm phẫn, đang muốn hạ lệnh cẩm Y vệ Giáo úy theo hắn đuổi vào rừng rậm, La Khắc Địch đã suất lĩnh mười mấy tên cẩm Y vệ vội vàng chạy đến, lập tức tới ngay góc núi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 277

Tình Nghĩa Huynh Đệ.

Chương 277: Tình nghĩa huynh đệ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Lúc Hạ Tầm cùng bọn người Chu Cao Sí rời khỏi Trung Sơn vương phủ đi Vương Phò mã phủ, La Khắc Địch đang làm việc bình thường, ở trong thư phòng hắn sửa sang tin tức hắn thu thập. Những tin tức này rất hỗn tạp, cũng không có mục tiêu gì đặc biệt, như là hôm qua tả đại điện cung Triều Thiên bắt lửa, Bán Sơn tự dâm tăng Du Vịnh tiểu hòa thượng bắt một thiếu nữ dâng hương nhốt trong hầm, ngày hôm qua trốn tới tố cáo quan, hài tử chết đuối dưới cầu Võ Định, Quốc Tử Giám Trương Tam và Lý Tứ bởi vì thế cãi nhau đánh một trận, lồng gà chợ sáng và giá thịt heo mắc hơn hôm trước một văn...

Từng này thứ, đều là phải trình báo cho Hoàng Thượng, hoàng đế cao cao tại thượng, mặc dù Chu Nguyên Chương là nhất đại đế vương tự nâng áo vải như vậy, mấy chục năm sống trong đại nội, muốn giải quyết dân tình, cũng chỉ có thể thông qua những con đường này, hiểu những tin tức này, hiển nhiên đối với người thống trị lướt qua các việc dân tình trực tiếp giải đến rất có lợi ích, có thể để cho bọn hắn khỏi bị quan liêu.

Nhưng từ sau khi cẩm Y vệ bị thủ tiêu đại bộ phận chức năng, mà ngay cả quyền lực đâm thọc cũng không có, La Khắc Địch cũng không phân phó bên dưới đình chỉ sưu tập những tin tình báo này, nhưng mỗi một lần giống như trước cần trình báo Thánh Thượng, lúc tiến hành phân loại sắp xếp chỉnh lý, trong lòng cũng không khỏi thương cảm.

Nhưng hắn vẫn đang kiên trì, tuy hoàng đế không hề cần tin tức như vậy, nhưng khi tin tức tình báo lên trên vẫn đang dựa theo hắn quy định, những tin tức mỗi ngày đưa lên này, rất

nhiều thứ nhìn như vô dụng, nói không chừng lúc nào đó sẽ trở nên hữu dụng. Sau đó, hắn đem những tình báo đủ loại này phân loại tiến hành sắp xếp, liền phát hiện tin tức có người bán ra bất động sản và điền sản giá thấp.

Tin tức sản xuất bất động sản và điền sản rất nhiều, thám tử đăng môn báo cho hắn, thoạt nhìn có phần không hợp với sự tình bên trong, vài lần xử lý sự kiện nâng tài sản này đều có một đặc điểm cộng đồng: cấp!

Trong đó đánh dấu nguyên nhân sự kiện bán bất động sản giá thấp cùng một chỗ, phòng chủ tham dự đổ phường ngầm: sòng bài cá cược, đánh cuộc Yến vương không dám vào kinh, hắn thua. Bị xiết khoản nợ quá mức vội, bất đắc dĩ đành sản xuất bất động sản.

La Khắc Địch chỉ cười một cái, lại cầm lên vài sự kiện còn lại ghi lại, phát hiện trong đó có hai cái đều là bán điền sản giá thấp, hai nơi mộng nước này đều là ruộng tốt thượng đẳng, không sâu bệnh gần nguồn nước, nhưng chủ nhân ruộng nước hai nhà đều không tiếc một giá lớn, bằng tốc độ nhanh nhất đem mộng nước bán ra.

La Khắc Địch chú ý tới tin tức này, là vì trong đó chủ nhân một chỗ điền sản gọi là Dương Húc, ngay sau đó, hắn liền phát hiện chỗ điền sản khác là do một người tên là Tạ Lộ Đề thay mặt bán tháo, mà nữ nhân này, hắn nhớ rõ hình như cùng Dương Húc có chỗ nào đó liên quan.

Khi hắn rút hồ sơ bí mật của Dương Húc ra, La Khắc Địch phát hiện nữ nhân này chính là vị hôn thê đã từng đính ước kia của Dương Húc. Sau đó hắn liền phát hiện, nữ nhân này đem bất động sản nhà mình lén lút bán sạch. Nhặt vài phần báo cáo này, La Khắc Địch lâm vào trong trầm tư, trầm tư sau nửa ngày, hắn đem vài phần báo cáo này một mình rút ra, phúc đáp ý kiến ở phía trên: Tiếp tục điều tra, đặc biệt chú ý.

Sau đó, có người gõ cửa phòng hắn.

Trên dưới cẩm Y vệ cũng biết, thư phòng La đại nhân tại xử lý công văn tình báo, là không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy, trừ phi là trong nội cung có chỉ ý đến. Nhưng từ mấy ngày hôm trước Bắc Bình Bố Chính Sứ tư khởi tấu Yến vương điên khùng, bắt đầu khẩn cầu Yến thế tử phản Bắc Bình, thuộc hạ La Khắc Địch có nhiều hơn một điều đặc quyền: Có tin tức quan hệ Yến thế tử, có thể tùy thời bẩm báo!

Người chạy đến bẩm báo tin tức là hắn an bài ở một nơi bí mật gần đó giám thị Yến vương thế tử. Hắn cũng không phải không tin được Dương Húc, chỉ là cho rằng có minh có ám, giám

thị nhiều hơn, mới có thể làm được việc hết sức cẩn thận. Mà an bài chút ít, tất yếu hắn không thông báo Dương Húc, bởi vì hắn mới là người nắm giữ toàn cục.

Những mật thám này đưa tới cho hắn tin tức là: một số thị vệ Yến vương thế tử, hôm nay sáng sớm lục tục rời khỏi Trung Sơn vương phủ, ra vẻ làm các loại người, phân biệt từ cửa thành khác nhau rời khỏi thành Nam Kinh. Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm làm công tác bí điệp, La Khắc Địch lập tức ngửi ra tư vị bất thường.

Sau khi hắn biết được Yến vương thế tử cùng với Hoài Khánh Phò mã đi ngoại ô đông thành đua ngựa, hắn rốt cuộc xác định: ba thế tử Yến vương muốn chạy trốn!

Ba thế tử Yến vương làm sao có thể lẩn trốn? Không có nội ứng, không có biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật, bọn họ đường xa mà đến, căn bản chưa quen thuộc đường Giang Nam đến Bắc Bình căn bản chính là có chạy đằng trời. Dưới sự công khai giám thị của cẩm Y vệ, vì sao có thể có rất nhiều thị vệ Yến vương phủ thay đổi trang phục lặng yên rời đi rồi biến mất mà không hề thấy ai đến đề ra nghi vấn và ngăn trở? Nếu như không có nội tặc, như vậy người thứ nhất hướng về phía hắn báo cáo loại tin tức này, cũng không phải là mật thám hắn phái đi, mà hẳn là Dương Húc.

Lại liên tưởng sự tình Dương Húc lặng lẽ bán của cải gia sản lấy tiền mặt, La Thiêm Sự rốt cục rút ra một phán đoán hắn không dám tin, nhưng hắn vẫn không thể tin được suy đoán của mình, bởi vì bất luận kẻ nào làm một chuyện gì đều hẳn là có một lý do, trừ khi hắn là kẻ điên. Dương Húc hiển nhiên không phải kẻ điên, vậy hắn tại sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ hắn đã sớm là người Yến vương?

Ngẫm lại thân thế Dương Húc trong sạch, lý lịch không hề sơ hở, ngoại trừ đã từng hành trình đến Bắc Bình, khi đó ở Yến vương phủ mấy ngày nữa thương, hắn chưa từng cùng Yến vương phủ liên quan qua bất cư thứ gì. Nhưng hắn giờ đây lại vứt nhà cửa sản nghiệp, vì một Yến vương sắp suy sụp bán mạng, chẳng lẽ hắn từ đó trở đi đã bị Yến vương mua?

Yến vương cho hắn chỗ tốt gì, hắn muốn bán mạng như thế? Hơn nữa từ đó suy đoán, chẳng lẽ Yến vương đã sớm chuẩn bị tạo phản? Nếu không Yến vương cần gì nhọc lòng, dùng lực mạnh thu mua người cẩm Y vệ? Như thế mà nói, lúc trước Dương Húc ở Thanh Châu tự tiện phản hồi Giang Nam, cũng là xuất phát từ mưu kế của Yến vương bày ra? Bởi vì chỉ có trong này, hắn mới có thể phát huy tác dụng xứng đáng.

Nghĩ đến Yến vương tâm kế chìm sâu như thế, La Khắc Địch không khỏi thầm giật mình, đồng thời cũng rất đau lòng. Dưới tay hắn tuy còn có rất nhiều người có thể dùng, nhưng người có thể chịu được gian khổ lại quá ít, hắn cần tay sai, cần nanh vuốt, càng cần một người thừa kế, một người trầm ổn lão luyện, có thể suy nghĩ toàn cục, có thể như hắn, vì một sự kiện, vì một mục đích, vô hạn cố gắng, vô hạn kiên nhẫn chờ đợi thành công.

Người này hắn tìm được rồi, đó chính là Dương Húc!

Dương Húc thật sự là có thể chịu đựng, thật có thể bảo trì bình thản, thẳng đến ngày hắn muốn hành động, mới an bài người nhà nhanh chóng thoát đi, nếu như người nhà Dương Húc rời khỏi Kim Lăng sớm vài ngày mà nói, nhất định không thể gạt được tai mắt La Khắc Địch, cũng sẽ không có Yến vương thế tử bỏ chạy hôm nay.

Tình như xử nữ, động như thỏ chạy, thực là người có thể chịu được tạo nên tài năng, đáng tiếc hắn là người tài giỏi không được trọng dụng.

Một luồng tức giận toát lên trong lồng ngực La Khắc Địch, hắn vốn muốn bồi dưỡng Dương Húc trở thành hương khói truyền nhân.

Bản tướng tâm ta hướng về trăng sáng, nề hà chi trăng sáng chiếu khắp nơi!

La Khắc Địch đã thật lâu chưa từng giết người, nhưng hắn giờ đây cực kỳ muốn giết người. Hắn nghĩ tự tay làm thịt Dương Húc, khoét tim gan Dương Húc ra, hỏi một chút hắn tại sao phải phụ lòng tín nhiệm và bồi dưỡng của mình như thế.

“Giá!”.

La Khắc Địch dương tay lại là một roi, tiếng roi đều mang theo lửa giận hắn không che giấu được!

Giục ngựa như bay, giơ roi như kiếm, kiếm chỉ Dương Húc!

Hạ Tầm thoát được rất chật vật.

Một đặc vụ am hiểu ẩn núp hành tung và phản ẩn núp hành tung, bị một đám đặc vụ am hiểu ẩn núp hành tung và phản ẩn núp hành tung phục kích theo dõi sẽ như thế nào?

Kết luận chính là: Rất thảm!

Bởi vì mặc dù là ẩn thân chính giữa rừng rậm, hắn cũng vô pháp thi triển các loại thuật che giấu mình hiểu được, ẩn tung thuật, việc hắn duy nhất có thể làm chính là chạy, càng chạy không ngừng, chỉ có điểm này là không có sơ hở, chỉ cần ngươi chạy trốn rất nhanh, ngươi chính là an toàn.

Rừng rậm che khuất bầu trời, một khi hãm thân ở giữa, đến vị trí thái dương cũng không nhìn thấy, bị người đuổi theo chạy ngược chạy xuôi, kết quả cuối cùng tất nhiên chính là không phân biệt phương hướng, Hạ Tầm lúc này mới chú ý tới, binh lính tác chiến dã ngoại tại một xã hội hiện đại chuẩn bị pháp bảo: La bàn, trên người hắn cũng không có.

Thật vất vả chạy đến một chỗ cây rừng thưa thớt, ngẩng đầu phân biệt phương vị, Hạ Tầm đang định hướng về phía phương hướng chính xác bỏ chạy, vừa mới cất bước, ánh mắt đột nhiên khẽ động, dường như phát giác dã thú nguy hiểm. Hắn lập tức đè chuôi đao xuống, lưng hơi cong lên.

Phảng phất một mãnh thú sắp nhảy lên nhắm người mà cắn, một đôi con ngươi đen bóng gắt gao nhìn chằm chằm vào một cây đại thụ phía trước, trầm giọng nói: "Đi ra!".

Một hồi tiếng vang nhỏ vụn, đó là thanh âm cây cành khô lá héo úa dưới đất bị người dẫm lên, sau đó Lưu Ngọc Quyết chậm rãi xuất hiện ở dưới cây.

Hạ Tầm khẽ giật mình, hơi thẳng eo lên, nói: "Ngọc Quyết?".

Lưu Ngọc Quyết cười khổ, trong nét tươi cười mang theo chút ít thất thố và thương cảm, còn có một chút mờ mịt: "Phương pháp theo dõi đại ca dạy ta quả nhiên có tác dụng, ta là người thứ nhất tìm được đại ca".

Hạ Tầm cũng không nhịn được cười khổ: "Ngọc Quyết, ngươi muốn bắt ta trở về sao?".

Ánh mắt Lưu Ngọc Quyết hơi rủ xuống, nhìn Hạ Tầm vẫn đang nắm chặt chuôi đao, buồn buồn nói: "Ta... Là đối thủ của đại ca sao?".

Hạ Tầm hơi nghi hoặc, ngữ khí Lưu Ngọc Quyết, khiến cho hắn nghe không ra những lời Lưu Ngọc Quyết nói này là võ công của hắn không bằng được đối thủ, hay là, Lưu Ngọc Quyết này không làm đối thủ của hắn.

Ánh mắt Lưu Ngọc Quyết nâng lên, dừng ở Hạ Tầm, thấp giọng nói: "Đại nhân rất coi

trọng huynh, theo ta được biết, dưới trướng đại nhân, người mà hắn coi trọng nhất chính là huynh, ta không rõ, huynh tại sao phải làm như vậy?".

Hạ Tầm thật sâu hít vào một hơi nói: "Ngọc Quyết, có một số việc, ta hiện tại nói cho ngươi nghe, ngươi cũng sẽ không rõ ràng. Tóm lại, người có chí, nếu như Ngọc Quyết còn nhớ kỹ tình huynh đệ giữa ta và ngươi, vậy không cần phải giao thủ cùng ta, ta không muốn giao tranh với ngươi".

"Ta đương nhiên sẽ không giao thủ với đại ca, dù là ta có bản lãnh động thủ cùng đại ca, ta vĩnh viễn sẽ không!".

Lưu Ngọc Quyết một mặt nói, một mặt chậm rãi hướng về đạo lộ: "Triều đình ít ngày nữa muốn ra tay với Yến phiên, đại quân vừa đến, ngọc thạch câu phần, đại ca ở phía sau lựa chọn Yến vương, thực là tiến hành không khôn ngoan".

Hạ Tầm cười cười, đáp: "Có lẽ đúng, có lẽ không phải, lại có lẽ... Trời không tuyệt đường người. Thật ra ta có thể đứng ở bên hoàng đế, nếu như ta đứng ở bên hắn, ta tin tưởng, Yến thế tử và hai quận vương không có cơ hội còn sống rời khỏi Kim Lăng, Yến vương Chu Lệ cũng rất có khả năng bó tay chịu trói. Vấn đề là, ta không thích vị hoàng đế này, phi thường không thích, trong mắt của ta, hắn căn bản không làm được một vị hoàng đế tốt!".

"Vô luận tung hoành tử hải, trong ngoài đều khốn đốn, mặc kệ bất luận cái gì, không xưng thần, không tiến cống, không cắt đất, không bồi thường, không hòa thân, tiền cống hàng năm cực lớn, thiên tử thủ quốc môn, quân vương chết vì xã tắc, đây là hạng người phóng khoáng, đây là cốt khí nhiều cứng rắn? Ta vốn cho rằng, ta là muốn đi theo một vị hào kiệt như vậy, giờ đây ta mới biết được, ta cố gắng hết thảy không ly khai những thứ này, đàn ông có sự nghiệp như thể, nhân sinh còn gì nữa?".

Lưu Ngọc Quyết nghe không hiểu một đoạn lời hắn nói phía sau, lại nghe được ra hắn đối với hoàng đế xem thường, không khỏi kinh ngạc nói: "Hoàng đế là chúng ta có thể lựa chọn sao? Vô luận nói như thế nào, hắn dù sao cũng là hoàng đế, là quân phụ, là vâng mệnh thuần phục!".

Hạ Tầm liếc nhìn hắn chăm chú, thật sâu nói: "Ngươi coi hắn là thiên tử, hắn mới là thiên tử của ngươi! Ta không coi hắn là thiên tử, thì hắn không phải!".

"Nếu như ngươi không động thủ, như vậy... Ta phải đi!".

Hạ Tầm cất bước đi tới, Lưu Ngọc Quyết chú ý tới, tay Hạ Tầm một mực đặt tại trên đao, trong lòng không khỏi ảm đạm: "Đại ca vẫn cẩn thận chú ý tới ta, thật ra... Ta sẽ không hại người, thật không hại người, vĩnh viễn cũng sẽ không...

Nhưng động tác La Khắc Địch thần tốc vô cùng, thân ảnh lóe lên vài, dĩ nhiên đến tung tích cũng không có, Lưu Ngọc Quyết đuổi theo một đoạn đường, đường núi vắng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng chim hót, đâu còn có bóng dáng La Khắc Địch. Lưu Ngọc Quyết nhìn mọi nơi, chọn đại một phương hướng, vội vàng đuổi theo.

***

Thu thủy trường thiên vũ lạc hà, ngọc địch thanh thiển độ tàn dương.

Bờ Trường Giang, một con thuyền bỏ neo tại bên cạnh bờ, theo nước sông chảy xiết dập dềnh liên tục. Đầu thuyền mấy người đứng, lo lắng ngắm nhìn phương xa. Trong mấy người này, có hai người chính là vừa mới đuổi tới không lâu, Chu Cao Hú và Chu Cao Toại đã thay đổi thường phục, hai người giờ đây đều giả trang thành một bộ dáng thư sinh hàn môn, người đứng ở bên cạnh hai người bọn họ làn da ngăm đen, mặt đầy râu, trên người đều mặc một bộ áo ngắn vải thô, trên đầu đội nón, dưới bàn chân trần trụi, thân thể đứng vững vàng trên boong tàu đang dập dềnh theo nhịp sóng, xem xét chính là một hảo hán quen đi thuyền trên nước.

Một bên ván cầu khác, thiếu phụ Tam tỷ đứng một chỗ đầu đội nón tre, tuy màu da nàng so với các cô nương trong thành đầu cài trâm mặt đầy phấn son kia có vẻ đen hơn một chút, nhưng vẫn là một tiểu mỹ nhân, ngũ quan vũ mị, đôi mắt to tròn, nhất là tư thái, nên vểnh lên thì vểnh lên, nên lõm thì lõm, lung linh hấp dẫn, thành thục vũ mị, phảng phất như một quả anh đào thành thục, cắn một ngụm sẽ chảy ra nước trái cây ngọt ngào.

"Đến rồi đến rồi!".

Trên mặt cột buồm đột nhiên vang lên một tiếng gọi, một người giống như khỉ ốm chỉ về phương xa kêu to.

Thiếu phụ mỹ mạo lập tức hỏi: "Tới là người nào, nhìn rõ không?".

Người trên cột buồm nọ kêu lên: "Tam đương gia, ta xem rõ ràng, là một chiếc xe ngựa, mười mấy thớt ngựa, che chở một chiếc xe ngựa, chính là đang chạy về phía này!".

Thiếu phụ mỹ mạo thở phào, lẩm bẩm: “Tạ ơn trời tạ ơn trời, hắn cuối cùng cũng an toàn”.

Thiếu phụ mỹ mạo này tất nhiên chính là nữ đạo đảo Song Tự Tô Dĩnh, thật ra Nhị đương gia Lôi Hiểu Hy đã chết đã hơn một năm, Tô Dĩnh sớm đã thăng lên Nhị đương gia, chỉ là mọi người bao nhiêu năm đã gọi thành thói quen, bọn hải tặc vẫn đang gọi nàng là Tam đương gia, các nguyên lão vẫn thân mật gọi nàng Tam tỷ.

Xe ngựa chạy như điên mà đến, trên đường không bằng phẳng gồ ghề rất lớn, cũng may bên trong có Chu Cao Sí ngồi trấn giữ xe, chiếc xe kia mới không bị tảng đá trên đường lật bay lên, chỉ có điều tình huống Chu mập mạp bây giờ cũng không thật tốt, hắn đã bị mệt rã rời, nếu con đường như vậy kéo dài thêm năm dặm, phỏng chừng hắn muốn phát điên miệng sùi bọt mép.

“Đại ca!”.

Vừa thấy Chu Cao Sí đến, Chu Cao Hú và Chu Cao Toại lập tức phi thân nhảy xuống mép thuyền, bọn người Tô Dĩnh cũng vội vàng theo xuống dưới, hai huynh đệ Chu Cao Hú lên xe nâng Chu Cao Sí đang choáng váng đến hoa đầu chóng mắt, ánh mắt Tô Dĩnh thì vội vàng đi tìm tòi trong đám người một vòng.

“Không có!”.

Tô Dĩnh âm thầm kinh hãi, vội vàng hướng về phía một thị vệ vừa mới nhảy xuống ngựa hỏi: “Dương Húc đâu?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 278

Khắc Địch Không Thể Địch.

Chương 278: Khắc Địch không thể địch.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

La Khắc Địch đột ngột xuất hiện ở một gốc cây thụ cao lớn, thần sắc lạnh lùng, âm lãnh quét mắt nhìn mọi nơi, tựa như hùng ưng xoay quanh bầu trời tìm kiếm lấy con mồi.

Thần thái tao nhã trước sau như một của hắn giờ phút này đã bị mặt đầy sát khí thay thể, duy nhất không có thay đổi là, ở trong rừng rậm theo dõi lâu như vậy, áo bào hắn vẫn không nhiễm bụi trần thế, mà ngay cả sợi tóc cũng không có một chút mất trật tự.

Lưu Ngọc Quyết lẻ loi đến, thần sắc ảm đạm, tinh thần hơi hoảng hốt, không chú ý tới La Khắc Địch vững vàng đứng ở trên cành cây.

“Ngọc Quyết, ngươi đang ở đây làm gì?”.

La Khắc Địch lạnh lùng lên tiếng.

“A?”.

Lưu Ngọc Quyết nghẹn ngào kinh hô, lùi mạnh một bước, lẩy tay rút đao, đao chỉ rút ra một nửa, hắn liền thấy rõ tay áo bồng bềnh, La Khắc Địch đứng ở trên chạc cây, không khỏi ngẩn ngơ, buông đao ra cúi đầu nói: “Đại nhân”.

“Hừ!”.

La Khắc Địch hừ lạnh một tiếng, cất một bước, cũng chưa thấy hắn làm như thế nào, tựa như một chiếc lá uyển chuyển bay xuống trước mặt Lưu Ngọc Quyết, cả động tác như nước chảy mây trôi, ưu nhã tự nhiên. Lưu Ngọc Quyết bị dọa cho nhảy dựng, cuống quít lui hai bước, La Khắc Địch lạnh lùng thốt: "Ngươi ở đây làm gì?".

Ánh mắt của hắn cực kỳ lợi hại, dường như có thể nhìn thấu phế phủ người khác, Lưu Ngọc Quyết không dám nghênh đón ánh mắt của hắn, bối rối cúi đầu xuống, lúng ta lúng túng nói: "Ty chức đang... Lục soát... Sưu tầm... Dương... Dương Húc".

Lưu Ngọc Quyết nói lắp bắp, La Khắc Địch lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên hỏi: "Ngươi đã gặp hắn?".

Lưu Ngọc Quyết cả kinh, thề thốt phủ nhận nói: "Không có!".

La Khắc Địch trầm giọng nói: "Hắn đi hướng nào?".

Lưu Ngọc Quyết vội vàng lắc đầu: "Ty chức chưa từng gặp qua hắn, thật không có!".

"Bốp!".

Một tát vang dội, Lưu Ngọc Quyết ôm lấy gò má đỏ bừng đứng lên, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn La Khắc Địch, lúng ta lúng túng nói không ra lời. La Khắc Địch nổi giận, dương tay vừa muốn tát hắn thêm một, thấy bộ dạng này của hắn, trong lòng không khỏi mềm nhũn, liền hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn, đầu vai nhoáng lên một, hướng về phía hắn từng đi qua lao đi.

"Đại nhân!".

Lưu Ngọc Quyết lo lắng vạn phần, Dương đại ca rời đi chưa lâu, nếu như bị đại nhân đuổi theo...

Dương đại ca đã dạy hắn đao pháp, La đại nhân cũng đã dạy hắn đao pháp, hắn biết rõ võ công đại nhân là đáng sợ bực nào, Dương đại ca tuyệt đối không thể là đối thủ của La đại nhân. Dưới tình thế cấp bách, Lưu Ngọc Quyết bất chấp bị La Khắc Địch chỉ trích, lập tức vội chạy đuổi theo.

Thị vệ kia lắc đầu nói: "Chưa từng trông thấy, chúng ta hộ vệ thế tử liền vội vàng xuyên rừng đến, sau khi lên xe đã chuẩn bị từ trước thì đến thẳng đây".

Trong lòng Tô Dĩnh lo lắng nói: "Mau đờ thế tử các ngươi lên thuyền, chắc hắn tụt ở đằng sau, một chút nữa thì đến".

Mọi người ba chân bốn cẳng đem Chu Cao Sí nâng lên thuyền, vội thay đổi quần áo, đến khi chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, vài thị vệ đồng hành theo Chu Cao Sí lưu tại trên thuyền, thị vệ khác thì trên lên chiến mã, vội vàng đánh xe ngựa nghênh ngang rời đi. Bọn họ muốn tìm chỗ hẻo lánh đem ngựa xe thiêu hủy, sau đó kỵ mã đường ai nấy đi, chạy trốn tới một nơi khác, chia nhau phản hồi Bắc Bình. Chiêu kế nghi binh này chỉ cần có thể khiến cho triều đình mê hoặc một ngày rưỡi, đủ để thế tử tranh thủ thời gian.

Hạ Tầm vung đao bổ bụi gai đi ra, chợt thấy phía trước trở nên trong sáng, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Hắn lạc đường trong rừng, đi loanh quanh hồi lâu, rốt cuộc cũng đi ra khỏi cánh rừng. Ngoài rừng không xa chính là một khe núi, trong khe núi có vết ngựa qua, thế tử giờ phút này chắc hẳn sớm đã rời đi, bọn họ sẽ lưu cho mình một con ngựa, chỉ cần ra khỏi rừng rậm này bằng tuấn mã, người Cẩm Y vệ đừng mơ tưởng có thể đuổi theo hắn.

Hạ Tầm vội vàng rẽ nhánh cây chạy về phía trước, vừa mới xuyên qua khóm bụi gai, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng tay áo va vào gió, Hạ Tầm trong lòng trầm xuống, vội vàng vươn tay rút đao, trước mặt đã có một người đứng nghiêm, hai tay chắp sau lưng, lạnh lùng nhìn hắn.

La Khắc Địch, hắn cũng vừa mới đuổi tới, tay áo bào đong đưa còn chưa đình chỉ, nhưng hắn đứng ở đằng kia, lại vô cùng bình tĩnh, phảng phất từ xưa tới nay, giống như hắn vẫn đứng ở đằng kia, lớn như núi, tĩnh như núi, nặng như núi, một luồng áp lực cường đại lập tức đè nén trong lòng Hạ Tầm, Hạ Tầm đã thật lâu không cảm giác được loại khí thế đáng sợ này.

Thế nặng thiên quân!

Hạ Tầm nhớ rõ lần thứ nhất trước đó có loại cảm giác này, đó là lúc đang ở Thanh châu xếp đặt hãm giết Tổng kỳ cẩm Y vệ Phùng Tây Huy, nhưng một lần đó, đã là dĩ vãng, lúc đó sát khí Phùng Tây Huy lộ ra, mà lúc này đây, La Khắc Địch chỉ chắp tay đứng ở đàng kia, thần sắc nhàn nhạt, ánh mắt nhàn nhạt, thân hình cũng nhàn nhạt, tựa như một thư sinh yếu ớt, tự nhiên thoải mái đứng đó. Nhưng loại nhìn thẳng thẩm thấu đến phế phủ, áp lực trầm trọng ép người ta đến thở không ra hơi, cũng đã đập vào mặt.

“Vì sao?”.

La Khắc Địch nhàn nhạt hỏi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối: “Vì sao, ngươi muốn phản bội ta? Vì sao, ngươi muốn đi về phía một phiên vương nhất định thất bại? Đôi mắt La Khắc Địch ta, tự tin rất ít khi nhìn lầm người, rất ít khi nhìn lầm sự việc, nhưng ta chính là không rõ, ngươi làm như vậy, là vì cái gì?”.

Hạ Tầm xê dịch vị trí đao, bắt nó chuyển đến vị trí có thể rút ra nhanh nhất, lúc này mới đáp: “Có lẽ là... Người có chí hướng riêng! Đối với sự coi trọng của đại nhân, tại hạ rất cảm kích, nhưng... Tại hạ chỉ có thể phụ ý tốt của đại nhân”.

La Khắc Địch cười cười hỏi: “Ngươi, đã sớm là người Yến vương phủ?”.

Hạ Tầm lắc đầu: “Không phải, cho tới hiện tại, còn chưa phải. Chờ ty chức đem thế tử Yến vương an toàn đưa về Bắc Bình, ty chức mới xem như người của Yến vương!”.

La Khắc Địch nói: “Ta không tin! Nếu là như vậy, ngươi không có lý do gì, không có bất kỳ lý do làm như vậy! Người cũng biết, Hoàng Thượng lập tức muốn đối phó Yến vương, Yến vương lập tức sẽ xong đời, ngươi sẵn sàng góp sức vì một phiên vương nhất định suy sụp?”.

Hạ Tầm cũng cười cười, cười đến có phần quỷ dị: “Đại nhân, người tại sao phải nói chắc chắn như vậy? Chẳng lẽ Yến vương sẽ không có một điểm khả năng thành công? Ngươi chớ quên, người đã từng đem hy vọng một lần nữa quật khởi cẩm Y vệ ký thác đến hôm nay, kết quả như thế nào? Đại nhân, người cũng có nhìn lầm”.

La Khắc Địch vuốt cằm nói: “Ta thừa nhận, ta có lúc nhìn lầm. Nhưng ván cờ Yến vương này, ta sẽ nhìn lầm sao? Hắn có khả năng gì để lật ngược bàn cờ? Hoàng Thượng phú trùm bốn biển, hùng binh trăm vạn, Yến vương có cái gì? Hiện hôm nay, Yến vương sống yên ổn chính là một tòa Yến vương phủ, đến Bắc Bình cũng không phải do hắn nắm giữ, binh biện dưới trướng không đến một ngàn người, cho dù giặc cỏ chiếm một núi làm vua đều so với hắn cường đại hơn, hắn có thể làm thành chuyện gì?”.

Hạ Tầm nói: “Tuyệt đối không có khả năng, nếu như biến thành khả năng, như vậy chứng minh điều gì? Là Yến vương quá có khả năng, hay Hoàng Thượng quá vô năng?”.

La Khắc Địch lạnh lùng thốt: “Ngươi điên rồi! Phú quý cầu trong hiểm nguy, nhưng việc này đã không phải mạo hiểm, mà là phát điên!”.

La Khắc Địch chậm rãi rút đao, lưỡi dao sắc bén lau qua vỏ đao, phát ra âm thanh sàn sạt làm cho người tim đập nhanh: "Ta thừa nhận, lúc này đây ta xem sai rồi, ta vốn là đem ngươi trở thành thành lương hỏa truyền nhân của ta, đáng tiếc ngươi là kẻ điên. Cho nên.

"Sát!".

"Sát!".

Hạ Tầm một mực chú ý đến đầu vai La Khắc Địch, cánh tay muốn động, vai phải động trước, võ công La Khắc Địch cao tới đâu, cũng không có khả năng quỷ dị thoát ly quy luật vận động cơ bản của nhân thể, khi đầu vai La Khắc Địch khẽ động, Hạ Tầm đã rút đao. Nhưng hắn lập tức phát hiện, đoạt được tiên cơ, cũng không có nghĩa là có thể vượt lên trước, động tác La Khắc Địch thật sự là quá nhanh!

Thường nói ánh đao như tia chớp, nhưng thẳng đến hôm nay, Hạ Tầm mới kiến thức đến cái gì chính thức gọi là ánh đao như tia chớp, một đao kia, phảng phất như một đạo điện xẹt đột nhiên sinh ra trong hư vô, xé rách trời cao, dữ tợn vô cùng, sát khí thô bạo tràn ngập thiên địa!

"Ngươi đi chết đi!".

Ánh đao như lôi đình, dùng tư thế không thể chống đỡ bổ xuống đầu Hạ Tầm, đó là thiên uy. Thiên uy không lường được, cũng không thể địch!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 279

Ngươi Sai Rồi!

Chương 279: Ngươi sai rồi!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Thời gian trôi qua một chút, thái dương di động nhẹ nhàng ở giữa bầu trời, thủy chung không thấy thân ảnh Hạ Tầm, Tô Dĩnh bồi hồi ngồi bên cạnh bờ, trong lòng dần dần lo sợ, mồ hôi trên trán bắt đầu chảy ra...

"Tô cô nương, chúng ta hẳn là lên đường đi thôi, thời gian khẩn cấp, một khi bị triều đình đến trước hạ lệnh phong bế sông, quan phòng mà Dương Bách hộ đưa cho chúng ta sẽ không còn tác dụng nữa!".

Chu Cao Hú nhịn không được, nhìn thái dương càng lúc càng lên cao, đứng ở đầu thuyền gọi về phía Tô Dĩnh.

Tô Dĩnh đứng thẳng lên, quay đầu, cứng rắn nói: "Không được, Dương Húc còn chưa tới!".

Chu Cao Toại cũng xuất hiện, vịn mép thuyền nói: "Đã qua một canh giờ, Dương bách hộ còn chưa tới, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, Tô cô nương, chúng ta vẫn lập tức giương buồm đi, chỉ cần ngươi đem chúng ta an toàn đưa ra ngoài, điều kiện Yến vương phủ ta đáp ứng các ngươi tuyệt sẽ không nuốt lời!".

Sắc mặt Tô Dĩnh lạnh lẽo, lạnh giọng nói: "Không được! Dương Húc không đến, thuyền không thể rời bến!".

“Ngươi...”.

Được người đỡ hai bên, Chu Cao Sí thật vất vả mới đi ra ngoài nói: “Cao Hú! Cao Toại! Các ngươi không cần nói!”.

Chu Cao Sí tuy mập mạp, nhưng một khi nghiêm túc lên, ánh mắt sáng ngời, đều có một luồng uy nghi: “Huynh đệ ba người chúng ta có thể thoát hiểm, toàn bộ là do Dương đại nhân tương trợ. Hôm nay chúng ta đã thoát hiểm, Dương đại nhân lại sinh tử chưa biết, nếu như chúng ta giương buồm đi xa, chẳng phải là chặt đứt đường lui duy nhất của Dương đại nhân? Người trong Yến phủ, từ trước đến nay ân oán rõ ràng! Càng chưa từng sợ tội chết! Làm chuyện vì nghĩa, chúng ta đều phải chờ đợi!”.

Chu Cao Hú bất đắc dĩ cất lời giải thích: “Đại ca, không phải huynh đệ sợ chết, mà là đến hơn canh giờ hắn còn chưa tới, rõ ràng là không cách nào thoát thân thậm chí đã bị người giết chết. Chúng ta rời đi, lưu thân hữu dụng này, còn có thể vì hắn báo thù rửa hận, cũng không uổng một phen tâm huyết của hắn, nếu tính không sai, chờ binh ngựa triều đình đuổi theo, đem chúng ta chém thành cám sao?”.

Chu mập thần sắc nghiêm túc, trầm giọng nói: “Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm! Chúng ta, chờ, đợi, đi!”.

Tiếp tục chờ đợi dài dằng dặc, xa xa vẫn đang không thấy thân ảnh Hạ Tầm, lão người cầm lái kinh nghiệm phong phú chú ý tới đội thuyền từ thượng du xuống càng ngày càng ít, rất hiển nhiên, triều đình đã phát giác được Yến thế tử đào thoát, bắt đầu phong tỏa tất cả đường giao thông thủy bộ, tiến hành truy nã toàn diện. Rất nhanh, sẽ có tuần kiểm ti thậm chí binh mã triều đình đuổi tới, phong tỏa tất cả cảng, cấm tất cả đội thuyền đi lại.

“Tam tỷ, chỉ sợ vị Dương đại nhân kia thật sự là lành ít dữ nhiều. Chúng ta không thể đợi, chờ đợi thêm nữa, thuyền chúng ta một bước cũng không đi được, tất cả mọi người bị cầm ở chỗ này!”.

Giả trang lão già cầm lái là người sử thuyền lão luyện trên đảo Song Tự, là bộ hạ cũ phụ thân Tô Dĩnh năm đó tự tay mang đi, mắt thấy Hạ Tầm chậm chạp không đến, mọi người trên thuyền như con kiến đi trên lò lửa, lão người cầm lái thật không nhịn được, liền rời thuyền, lau trán chảy ròng ròng mồ hôi nói với Tô Dĩnh.

TÔ Dĩnh chăm chú cắn môi, lại nhìn về phía xa xa, vẫn không thấy thân ảnh Hạ Tầm. Nàng

hít vào một hơi thật dài, nói: "Phùng thúc, lập tức lái thuyền, ngươi dẫn bọn hắn đi, ta lưu lại, một mình nghênh đón Dương Húc".

Lão người cầm lái giật mình nói: "Tam tỷ, người.

Tô Dĩnh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc: "Người là hắn muốn cứu, ta giúp hắn cứu đi. Phùng thúc, ngươi mang thuyền đi, chuyện này, ta giao cho ngươi".

"Tam tỷ...".

"Đây là quân lệnh!".

"Ta... Ta... Tuân mệnh!".

Lão người cầm lái nặng nề dậm chân một, quay người đi lên thuyền quát: "Kéo buồm, nhổ neo, lập tức lái thuyền!".

Tô Dĩnh hướng về phía đầu thuyền nhìn một cái, liền căng chân chạy vội về phía rừng núi rậm rạp xa xa...

***

Tô Dĩnh càng chạy càng nhanh, lúc mặt trời đã khuất cũng không biết chạy bao nhiêu, nàng chỉ cảm thấy giờ đây mỗi lần hít một hơi, trong lồng ngực đều là cảm giác nóng rực như lửa, loại cảm giác hít thở không thông căn bản đã không thể tiêu trừ vì hô hấp, trong đầu nàng, thủy chung là hình ảnh thi thể Hạ Tầm huyết nhục mơ hồ. Đã lâu như vậy, Hạ Tầm thủy chung không có xuất hiện, nàng cũng biết, khả năng Hạ Tầm còn sống đã không lớn, nàng lần đi tìm kiếm kết quả, kết cuộc tốt nhất, đại khái chính là tàn thi Hạ Tầm bị người vứt tới hoang dã.

Nước mắt, nhịn không được chảy xuống, Tô Dĩnh chạy một đường, lệ đổ một đường, nước mắt cùng mồ hôi làm khuôn mặt nàng mơ hồ, ban đầu rất là gương mặt vũ mị, giờ đây đã nhìn không ra một điểm phong vận thiếu phụ mỹ lệ, một tiều phu lưng gánh củi từ bên đường nhỏ đi qua, giật mình nhìn nữ nhân điên từ bên cạnh mình chạy vội qua không chớp mắt.

Nàng đi một đôi giầy rơm, lòng bàn chân hình như cũng đã rách bươm, một đường ấn xuống toàn vết máu. Nàng quen đi thuyền trên nước, bao lâu rồi không chạy trên đất liền?

Lập tức muốn chạy đến chân núi, Tô Dĩnh thậm chí không biết phải đến nơi đâu tìm Dương

Húc, nàng mờ mịt đứng, nhìn dãy núi rậm rạp, rừng rậm um tùm, ánh mắt chậm rãi rủ xuống, sau đó mở lớn, chậm rãi mờ lớn, đôi mắt đều trợn tròn.

Nàng đột nhiên vẫy vẫy đầu, dùng sức lau lau mồ hôi và nước mắt trên khóe mắt, lúc này nhìn rõ ràng, là hắn, hắn cưỡi một con ngựa, hướng về phía mình chạy vội đến, mặc dù cách còn xa, thấy không rõ dung mạo hắn, nhưng chỉ nhìn liếc qua, Tô Dĩnh nhận ra, đó chính là hắn!

Hạ Tầm biết mình trì hoãn thời gian trên chân núi đã quá lâu, sợ cản trở thuyền rời bến, vội vàng lên ngựa, lập tức chạy đến, vừa mới ra khỏi núi không xa, hắn chợt phát hiện phía trước lại có một bóng người, nhìn kỹ, mới nhận ra đó là Tô Dĩnh, nàng một người, chạy đoạn đường xa như vậy, hay đơn giản là mọi người còn chưa đi!

Tâm tính thiện lương của Hạ Tầm giống như bị búa tạ hung hăng đánh một cái, dường như bị đồ vật gì đó đột nhiên đánh nát.

Tô Dĩnh vui mừng như muốn phát điên, muốn chạy đi lên, nhưng chờ thấy rõ Hạ Tầm thân ảnh, nàng đột nhiên phát giác hai chân đã mềm nhũn không còn một điểm khí lực, phảng phất một mỹ nhân ngư trong nước đột nhiên lên bờ, tuy nàng có một đôi giống nhân loại, thon dài, thẳng tắp, rất tròn, kiện mỹ, nhưng căn bản không hiểu được cất bước như thế nào, dùng sức như thế nào, nàng nhích một bước, mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, chỉ có thể để hai tay chống chạm đất, tận lực ngẩng đầu, cổ dại cao đến gối ở trên mặt, nước mắt vui mừng giàn giụa nhìn một người một con ngựa chạy vội đến.

“Hí hí hí...”.

Thót ngựa hí dài một tiếng, người đứng dậy, móng trước chưa rơi xuống đất, Hạ Tầm liền phi thân nhảy đến mặt đất, hai tay nâng Tô Dĩnh: “Dĩnh nhi, sao nàng lại tới đây”.

“Ta... Ta tới tìm chàng...”.

Tô Dĩnh chụp cứng lấy cánh tay hắn, thân thể phát run, trải qua một đường chạy trốn và nội tâm tra tấn vô cùng sợ hãi, nàng sợ đây chỉ là một giác mộng, chỉ cần khẽ vươn tay, hắn sẽ biến mất ngay trước mắt nàng.

“Nữ nhân này... Vì sao không cưỡi ngựa?”.

Nhìn gò má nàng đỏ lên, đầu đầy mồ hôi, Hạ Tầm tức giận một câu chỉ nói được một nửa, liền chuyển thành ôn nhu hỏi thăm.

Tô Dĩnh đang cười, cười rất vui vẻ: "Không có ngựa, hơn nữa, ta không biết cưỡi ngựa".

"Lên!".

Hạ Tầm kéo Tô Dĩnh lên, Tô Dĩnh muốn đứng lên, nhưng nàng thật sự là chạy quá lâu, một khi dừng lại, hai đùi mỏi nhừ vô lực, căn bản không ra xuất lực khí, Hạ Tầm vừa thấy, dứt khoát đem nàng bế ngang lên, đem nàng lên lưng ngựa ngồi xong, Hạ Tầm nhẩn lên lưng ngựa, vọt người nhảy lên, hai chân dẫm ở bàn đạp, cầm cương nơi tay, nói: "Ôm lấy eo ta".

"Được!".

Tô Dĩnh không xấu hổ chút nào, hai tay ôm chặt eo hắn, gò má nóng lên áp vào tấm lưng dày rộng của hắn, nghe trong thân thể hắn truyền ra tiếng trái tim thình thịch rắn chắc có lực, chỉ cảm thấy vô cùng an tâm, an bình, hạnh phúc, tựa như cả người nàng đều thấm nhuần cảm giác ôn nhu trong nước biển.

"Dĩnh nhi, thuyền đâu?".

"Thuyền đã lái đi, đội thuyền thượng du đã hơi thưa dần, không qua bao lâu, tin tức triều đình khóa sông truyền tới, đến lúc đó quan phòng của chàng hao tổn tâm cơ làm ra sẽ không dùng được, không có biện pháp, ta đành phải cho bọn họ dẫn theo thế tử Yến vương đi trước".

"Ừm, nàng làm đúng, nên quyết định thật nhanh, bằng không mà nói, tất cả mọi người đều bị chặn đứng, giờ đây chỉ còn lại có hai người ta và ngươi, vẫn thoát thân dễ dàng".

Hạ Tầm ghìm chặt dây cương, lập tức chuyển đầu, thuyền đã không ở bờ sông, lúc này tiến lên chính là chui đầu vào lưới, trước tìm một chỗ ẩn núp, sau đó lại nghĩ biện pháp đi đến bờ biển.

Với động tác của Hạ Tầm, Tô Dĩnh cái gì cũng không hỏi. Vừa rồi loại cảm giác đã mất hắn, làm cho cả người nàng đều muốn hỏng mất, giờ đây mất mà được lại, ôm eo hắn, cảm giác được hắn thật sự rõ ràng, trong nội.

Tâm Tô Dĩnh dào dạt thỏa mãn vô cùng, bất kể là hắn mang theo mình lưu lạc đến bờ biển

thiên nhai, hay mang nàng xông lên núi đao biển lửa, nàng giờ đây đều lười để ý tới.

Nam nhân là cây, nữ nhân là rễ, chỉ cần ở cùng một chỗ với hắn là tốt rồi.

Hạ Tầm đi hướng nam, hướng Nam Sơn nhiều rừng, dễ dàng ẩn núp, hơn nữa Yến vương thế tử một khi bỏ chạy, mục tiêu tất nhiên là Bắc Bình, triều đình tụ tập toàn lực phong tỏa con đường hướng bắc, đi hướng nam trước mắt là an toàn nhất, sở dĩ không cưỡi ngựa đi hướng đông, là vì ở đây vốn là thuộc về ứng Thiên phủ, trực tiếp quản lý, thành trấn các nơi, phố lớn ngõ nhỏ, đều dưới sự khống chế nghiêm mật của triều đình, đi ngược lại càng thêm thỏa đáng.

"Chàng tại sao giờ đây mới đến, ta cho rằng... Sẽ không còn gặp lại được chàng".

Tô Dĩnh tựa ở trên lưng Hạ Tầm nói, Hạ Tầm giục ngựa chạy chậm lại nói: "Ra khỏi đường rẽ, suýt nữa không thoát khỏi truy binh, nhưng... Cuối cùng là hữu kinh vô hiểm".

Hạ Tầm lại nhớ lại một đao kinh diễm của La Khắc Địch, La Khắc Địch vừa ra tay, hắn chỉ biết mình không cách nào tiếp được một đao kia, hắn còn có một lựa chọn: Lùi! Nhưng ở trong rừng hành động bất tiện, hắn có thể tránh thoát một đao kia, có thể tránh thoát La Khắc Địch liên tục công kích nhanh như mưa rào sao? Muốn mạng sống, chỉ có đánh cược một lần, tấn công sơ hở địch, tấn công chỗ hiểm của địch.

Chỗ hiểm của La Khắc Địch là gì?

"Cẩm Y vệ làm thế nào mới có thể phục khởi?".

Chỉ một câu nói kia, lười đao sắc bén liền đứng ở trên cổ Hạ Tầm, chỉ cần chậm lại một khắc, đầu thân hắn đã chia lìa.

Hạ Tầm đổ một thân mồ hôi lạnh, không dám lường lự chút nào, lập tức nói tiếp: "Ta đã nhập cẩm Y vệ, lạc ấn này, một đời một thế không cách nào vứt bỏ. Đại nhân nên biết, quân tịch Đại Minh ta, là thừa kế nghiệp cha, đời đời nối tiếp, không thể thay đổi. Sao không cho ta một cơ hội, cũng cho người một cơ hội?".

"Có ý tử gì?". Ánh mắt La Khắc Địch lành lạnh tựa như đao của hắn gác ở trên cổ Hạ Tầm.

"Nếu như Yến vương thất bại, ta vẫn là chết, đại nhân làm gì vội vàng nhất thời? Nếu như Yến vương thành công mà nói, đại nhân lưu ta một mạng, có tính là vì cẩm Y vệ lưu lại một

điểm tân hỏa hay không?”.

Mặt trời nhô lên cao, đã đến giữa trưa, cái bóng dưới thân, gió thổi rất nóng, nhưng Hạ Tầm nhớ lại tình cảnh lúc ấy, toàn thân vẫn đang có một loại kinh hãi cảm giác rùng mình, đây là kinh nghiệm đứng ở cục diện mạo hiểm nhất, sinh tử hoàn toàn không chế ở tay người khác, chuyện duy nhất hắn có thể làm, là nói đúng tâm ý thay đổi đối phương, một khi thất bại, lập tức đầu thân phân liệt.

Giờ đây đầu hắn vẫn gắn liền trên cổ, hắn thành công, bởi vì trong lòng La Khắc Địch, đã hình thành một loại chấp niệm: Hắn chỉ muốn cẩm Y vệ quật khởi, việc này đã trở thành ý nghĩa sinh tồn duy nhất của hắn.

“Ta thả ngươi đi, đơn giản là ta rất ngạc nhiên, vì sao ngươi lại chắc chắc như vậy. Lúc này đây, ta sai rồi! Ta thả ngươi đi, là vì ta nghe được, ngươi làm khâm phạm của triều đình, bị kéo đi chém đầu, diệt cả nhà ngươi, lúc tru di toàn tộc ngươi, ngươi nói với ta một tiếng, ngươi sai rồi!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 281

Chui Đầu Vô Lưới.

Chương 281: Chui đầu vô lưới.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Bữa sáng nông dân rất đơn giản, lấy hoa màu nhà mình nấu ra cháo gạo kê hương khí xông vào mũi. Rau dưa tươi ngâm làm dưa muối cũng đều là nhà mình làm được, ngoải ra còn có một khay thịt luộc, đó là chủ nhân bắt được thú nhỏ ở chân núi.

Gia đình, này, nam nhân trên dưới bốn mươi, đáng người rất cường tráng, khuôn mặt màu đồng, khóe mắt mang theo nệp nhăn nhẹ nhàng, chất phác, hàm hậu, một thân áo vải xám có thêm, vài miếng vá, cũng không cam lòng thay đổi. Tóc hắn quẩn lại thành một búi tóc. Tùy ý đâm một cái mộc trâm. Nương từ so với hắn ít hem. Mấy tuổi, vóc người không cao, khuôn mặt tròn, màu đa đò trng khỏe mạnh, giống phụ nhân quen ở nông thôn, hành, động rất gọn gàng.

Con của bọn họ đã mười bốn, trông thực thực thà thà, khá tráng kiện, ăn com như sói như hổ. Hạ Tầm hiểu rõ. Vị chủ nhân này còn có một cô nương, đã đi đến ngoải núi, trên núi chỉ còn hai vợ chồng, mang theo đứa con trai này, trông coi vài mẫu sơn điền qua ngày.

“Ăn thì đừng đưa tay vào bát! Nhìn tật xấu ngươi kia! Trong nhà còn không có gì, này nếu đi ra ngoài ngồi vào uống rượu cùng người vãng lai. Không bị người chê cười mới lạ!”.

Lão từ hung hăng gõ một cái vào tay đứa con, đứa con nâng miệng, có chút tức giận, nhưng rất nhanh liền hướng về phía chén đĩa có thịt thú thơm ngào ngạt phát động tiến công. Trừng mắt nhìn đứa con. Lão từ bắt đầu đi gắp đồ ăn, thịt ai cũng muốn ăn, nhất là hắn thể lực tiêu

hao lớn như vậy, nhưng thấy đứa con ăn đến ngon miệng, đôi vợ chồng không hẹn mà cùng chỉ đi gắp đồ ărụ không để lại dấu vết liền đem thịt trong mâm tặng cho đứa con.

Trong miệng mặc dù mắng chửi hắn tật xấu, nhưng khi nhìn đứa con ăn đến ngon miệng, lão từ trên mặt vẫn lộ ra nụ cười thỏa mãn sung sướng. Cha mẹ yêu là không cần nói ra, bởi vì hắn không cầu hồi báo. Chú ý tới chi tiết này, chiếc đũa Tô Dĩnh, đừng lại. Nhân sinh, nhà này sống cực kỳ bình dị, mỗi ngày đều là mặt trời mọc đi làm, hoàng hôn thì về. Nhưng nàng rất hâm mộ cuộc sống như vậy.

Trong thoáng chốc, tràng cảnh, tương tự hình như xuất hiện ở trên song tự đảo. Nàng ôm hài từ. Hạ Tầm ngồi ở bên cạnh nàng, một nhà ba người hôn nhau nồng ấm...

Thế là. Nàng liền nghĩ tới bảo bối của mình: "Rời đi đã lâu như vậy. Hài từ có khỏe không... Thật ra không có gì cần lo lắng, ta đã nhờ cậy các thím, có các nàng chiếu cố hài từ ta, nhất định không có việc gi".

Hạ Tầm liếc mắt nhìn nàng, phát hiện tinh thần nàng hoảng hốt, ánh mắt sâu kín. Không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Hoi ấm áp, có chút ngọt ngào, còn có chút tư vị tường niệm, là hoải niệm đảo Song Tự sao? Có lẽ vậy, nàng sinh trưởng từ nhỏ trên hải đảo. Hiện tại ly khai hải dương, trên chân núi ở lâu như vậy. Nhát định không thích ứng.

Thật ra không chỉ là nàng, hắn làm sao không nghĩ mau rời khỏi, Từ Kỳ và Tạ Tạ, tất cả người nhà hắn, lâu như vậy không có hắn tin tức, nhất định phi thường lo lắng... Theo thời gian mà tính, thế từ Yến vương giờ đây hẳn là đã đến Bắc Bình triều đình không cần phải tiếp tục giăng thiên la địa võng, hôm nay nên rời đi rồi.

Thế là. Ăn xong điểm tâm, Hạ Tầm liền biểu đạt ý tứ muốn rời đi với hai vợ chồng Phương đại ca. Nghe nói lập tức muốn rời khỏi Linh sơn Tô Dĩnh, giống như một hài từ tung tăng như chim sẻ. Lập tức chạy về gian phòng thu dọn đồ đạc, Hạ Tầm đem một xấp tiền giấy nhét vào trong tay Phương đại ca: "Đại ca. Quấy nhiễu ngươi lâu như vậy. Chút tiền này, là tâm ý bề ngoải của tiểu đệ, xin đừng chối từ".

Nông dân phúc hậu. Phương đại ca nhún nhường mãi, mới đò mặt đem tiền cẩn thận cất đi. Nhìn xem Tô Dĩnh đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, hắn lôi kéo ngồi lên Hạ Tầm, cười tùm tim nói: "Lão đệ. Có chuyện ta một mực đều không hỏi ngươi, ngươi cùng nương từ. Chỉ sợ không phải xuất môn trốn nợ?".

Trong nội tâm Hạ Tầm hơi kinh, hãi, hàm hồ nói: “Không phổi xuất môn trốn nợ, ha ha, dựa vào Phương đại ca xem. Chúng ta xuất môn làm gì đấy?”.

Phương đại ca tiến đến bên tai hắn. Thần bí nói: “Nói thật, có phải là ngươi yêu mến người ta, nhưng trong nhà lại không đáp ứng. Liền mang theo người ta chạy đến đây?”.

Hạ Tầm ngây dại, thấy bộ dạng vẻ mặt này của hắn. Phương đại ca đắc ý cười rộ lên: “Ta nói mả. Nhìn nương từ ngươi, so với ngươi như là muốn lớn hem hai tuổi. Hem. Nữa các ngươi lại giống như mật ngọt, buổi tối lăn qua lăn lại nhiệt tình, cả đêm không thanh nhàn, cũng không giống như vợ chồng già này”.

Hạ Tầm vuốt mũi cười ngây ngô, vấn đề này... Hắn thật sự không nên trả lời. Buổi tối lăn qua lăn lại nhiệt tình vậy cũng không nên oán hắn, ai bảo giường nhà Phương đại ca không rắn chắc đến như vậy. Trở mình một cái là kêu, buổi tối giường chiếu bị chà đạp, động tĩnh còn có thể nhỏ? Nói Dĩnh nhi giờ đây cũng không biết làm sao. Trên giường xinh đẹp nhiệt tình, không vận lực lăn qua lăn lại. Sao có thể làm cho nàng cúi đầu xưng thần?

Phương đại ca vỗ vỗ vai hắn. Dùng một giọng điệu người từng trải nói: “Theo ta thấy, hán là nương từ ngươi lúc trước gả cho người khác, cho nên lão nhân trong nhà phản đối? Hài, vậy có là cái gì. Gạo dã nấu thảnh, cơm. Còn có thể chia rẽ uyên ương? Lão đệ ngươi sao. Đã đến thời điểm nối dõi thì trở về đi. Lão nhân trong nhà mặc kệ là làm có đúng hay không, cũng là vì tốt cho ngươi, ngươi vừa chạy trốn, trong lòng bọn họ hối hận, nói không chừng đã hồi tâm chuyển ý”.

Đối mặt một vị tự cho là thông minh, lại chân thực nhiệt tinh, như Phương đại ca, Hạ Tầm ngoại trừ cười cũng chỉ còn biết gật đầu. Phương đại ca thấy hắn một bộ dáng biết nghe lời phải, rất hài lòng khen tặng người mình, sắp chia tay, hắn nghĩ nghĩ, đột lại hỏi: “Ài, đúng rồi, trong nhà lão đệ có mấy huynh, đệ?”.

Hạ Tầm nói: “Một mình. Ta”.

Phương đại ca vỗ đùi. Vui vẻ nói: “ổn rồi. Lại càng không là vấn đề, nhìn vợ của ngươi chính là có thể sinh, ngực lớn eo mảnh mông tròn, ở trong núi chúng ta, như vậy gọi là dáng người hồ lô, các lão nhân nói. Là người tốt nhất để sinh, dưỡng. Mập mới tốt. Lão đệ ngươi cũng không sai. Thân thể khỏe mạnh, là một đầu trâu cày tốt. Ta nhìn nhà của ngươi thu hoạch không kém, nói không chừng nương từ giờ đây đã có. Chờ các ngươi có hài từ, song thân cha

mẹ ngươi, còn có thể bắt bẻ ngươi cưới vợ khác?".

Hạ Tầm không biết nên khóc hay cười, nhưng cẩn thận ngẫm lại. Đáng người Tô Dĩnh thật đúng là một dáng người hồ lô gọi cảm. Ngực cao ngất no đù, eo nhỏ nhắn rắn chắc mềm mại. Mông căng tròn, tựa như một lọ hồ lô. Đúng là dáng người tuyệt hảo ở trên giường.

"Này. Vừa rồi Phương đại ca cùng chàng nói cái gì? Bí bí mật mật".

Đi ở trên đường nhỏ trong núi, Tô Dĩnh thuận miệng hỏi Hạ Tầm.

Hạ Tầm liền cười nói: "Phương đại ca nói. Buổi tối nàng lăn qua lăn lại cũng quá lợi hại. Đúng rồi. Nàng giờ đây tại sao lợi hại như vậy, buổi tối ngày nào cũng làm, vậy mà ngày hôm sau nàng đều mang vẻ mặt u oán".

Khuôn mặt Tô Dĩnh thoáng đỏ lên. Phảng phát như con gà mái vừa đẻ trứng: "Chàng nói bậy chuyện gì, rõ ràng là chàng... Chàng không dứt...

"Ta còn không phải bởi vì mắt nàng nhìn ta không đúng, ta mới lại làm tiếp sao?".

Tô Dĩnh tức giận tuyên bố nói: "Tốt, đêm nay chàng đừng đụng tới ta!".

Hạ Tầm hướng về phía nàng giả trang một mặt quỷ. Cười nói: "Tốt, ta không đụng nàng, nàng đụng ta là được rồi".

Tô Dĩnh vô cùng xấu hổ. Đuổi theo đánh Hạ Tầm. Rồi lại đuổi không kịp hắn. Cắn môi sinh giận hờn đỗi. Nhưng nhịn không được cũng phi cười.

Tới gần hoàng hôn. Một đôi vợ chồng gắn bó đi ở trên đường nhỏ đồng ruộng, xem trang phục hẳn lả gia cảnh không quá giàu có. Trên lưng mang theo bao đồ, người đản ông chỉ tay: "Nương tử, ngươi xem, phía trước không xa lả Ngưu Đầu thôn* chúng ta đi trước tim gia đinh tìm nơi ngủ trọ, sáng sớm mai lại đi nhé".

Trượng phu Mã Kiều nói với nương tử, vừa mới dứt lời, bên đường nhảy vọt ra hai người bịt mặt cầm đại bổng trong tay. Một người trong đó nghiêm nghị quát: "Hây. Núi nảy lả ta mờ. Cây là ta trảng, muốn đi qua đường này. Lưu lại tài lộ!".

Hai vợ chồng quá sợ hãi Mã Kiều vội vàng đứng trước người thê tử, nơm nóp lo sợ nói: "Hai... Hai vị hảo hán* hai vợ chồng chúng ta lả từ Nam Kinh đến, lả người nghèo khổ.

Không có tiền. Hai vị hảo hán thay trời hành đạo, cướp của người giàu chia cho người nghèo, không nên tim tới hai người cùng khổ chúng ta, cầu ngài xin thương xót. Tha chúng ta!".

"Không có tiền?".

Đại hán che mặt hoài nghi dò xét hắn một phen* dùng đại bổng chỉ vào túi đồ trên vai hắn lạnh lùng nói: "Bên trong lả cái gì?".

Mã Kiều run rẩy nói: "Bẩm hảo hán gia, chính là... Chính là một ít đồ nghề để hai vợ chồng ta lảm việc".

Đại hán che mặt khác khẽ vươn tay đem túi đồ của hắn xuống, giảm thấp tiếng nói xuống, hừ lạnh nói: "Lấy ra, để đại gia nhìn xem".

Hán tử che mặt ngay tại chỗ cởi bò gánh nặng, cẩn thận nhìn bên trong quả nhiên là có đao có tiễn có châm có tuyến còn có một cái trùy và một đống gì đó. Ngoài ra còn có hai lộ dẫn* Mã Kiều thở phào nói: "Hảo hán gia, ngươi xem xem, thấy hết chứ? Vợ chồng chúng ta lả người nghèo, thật không có tiền".

Hán tử che mặt cười ha ha. Đem gánh nặng nhanh chóng đóng lại* vác lên trên vai nói với cường đạo che mặt khác: "Những vật nảy, cũng có thề bán lấy vài văn tiền mặt, cũng được bữa rượu, đi thôi ca ca!".

"Hảo hán. Đây chính là đồ kiếm cơm của hai vợ chồng ta. Ngươi không thể lấy đi!".

Mã Kiều vừa nghe thấy, đã muốn nhào người tới. Bị nương tử một phát bắt được, âm thanh kinh sợ nói: "Tướng công, chớ động thủ".

Đại hán cầm bổng lớn chỉ vào Mã Kiều nói: "Nhà ngươi liều mình không muốn bỏ tài hãy học nương tử ngươi đi, còn muốn phản kháng? Hừ, không biết đạo lý cướp không lấy cái gì đi là không được sao? Những thứ này nếu không đáng giá, gia gia cũng phải lấy đi".

Người vợ có vài phần tư sắc ngược lại là người lớn gan. Cùng cười nói: "Hai vị hảo hán, những thứ gì đó cầm đi cũng được, lộ dẫn kính xin trả cho ta. Bằng không, hai vợ chồng ta chẳng phải nửa bước cũng khó đi sao?".

Đại hán kia đâu chịu để ý đến hắn, huýt một tiếng, liền cùng đồng bọn nhảy vào trong rừng cây. Mã Kiều vội vàng, nhấc chân lại muốn đi truy đuổi, bị người vợ nắm chặt lỗ tai mắng:

“Ngươi làm gì, còn muốn đi truy! Nếu bọn họ hung ác, không cướp tiền tài liền muốn cướp sắc. Lão nương thân thể thanh bạch này chẳng phải sẽ chôn vùi tại trong tay bọn chúng sao? Chẳng lẽ trong sạch của lão nương còn không giá trị bằng vài món vớ vẩn kia?”.

Mã Kiều vừa nghe liền bừng tỉnh đại ngộ nói: “Đúng rồi ta tại sao không nghĩ tới? Vẫn là nương tử khôn khéo, đúng rồi đúng rồi ta không đuổi! Ồ! Trên mặt đất rơi cái gì đây?”.

Mã Kiều đi lên đoạt lấy. Nhặt lên xem xét là một cái túi tiền nhỏ, mở ra xem, bên trong là một xấp tiền giấy, không khỏi mừng rỡ như điên: “Ha ha ha, ta chưa từng gặp qua sơn tặc ngu ngốc như vậy. Cướp được mấy cục đất. Ngược lại vứt xuống dưới một trái dưa hấu. Ha ha ha. Nương tử, chúng ta phát tài rồi!”.

“Ngươi nói gì! Ồn ào chuyện gì!”.

Mã thị mặt mày hớn hở đoạt lấy hầu bao giấu vào trong ngực, sẵng giọng nói với trượng phu: “Đi mau đi mau, chớ để bị bọn họ phát giác, lại tìm đến”.

“Đúng đúng đúng, chúng ta đi mau, ai da nương tử, chúng ta mất lộ dẫn* có thể đi đâu mới được?”.

“Sợ chuyện gì. Cùng lắm thì đến quan phủ báo mất bọn họ đi đến nhà chúng ta kiểm tra tất nhiên chỉ biết thân phận chúng ta. Đến lúc đó phát lại bổ sung một phần lộ dẫn lả được. Đi.

Mau. Nhiều tiền như vậy. Còn không giá trị bằng hai phần lộ dẫn sao? Nhưng ngươi nhớ kỹ, với quan phù chỉ nói lộ dẫn thất lạc. Ngàn vạn đừng nói gặp sơn tặc, vạn nhất hai tên sơn tặc này bị quan phù bắt được, tiền tài phải truy hồi lại đấy”.

“Đúng đúng đúng, vẫn là nương từ tính toán, nhà có hiền thê nam nhân hạnh phúc”.

“Đừng nịnh, chạy mau!”.

Hai vợ chồng vội vàng hấp tấp chạy, so với hai sơn tặc kia chạy còn nhanh, hơn.

Trong rừng. Hạ Tầm và Tô Dĩnh đã bỏ khăn che mặt đi nhìn vợ chồng bọn họ chạy xa, lúc này mới nhìn nhau cười, mở gánh nặng lấy ra hai phần lộ dẫn, Hạ Tầm tiếp trong tay, nhờ ánh. Sáng trời chiều nhản nhạt nhìn kỹ một lần. Cười rộ lên ha ha: “Hay lắm. Tuổi, hình dáng thân thể tương đương, hai vợ chồng bọn họ. Định kỳ muốn đi Nam Kinh, bởi vậy hình dáng tuổi này vẫn là ba năm trước đây, lần này chỉ lại đóng dấu chồng quan ấn một lần mà thôi, cho nên

hơi không hợp cũng có thể che mặt qua được".

Thì ra, vợ chồng họ Mã kia là tượng hộ (hộ thợ thù công), hơn nữa là luân ban tượng (thợ luân phiên). Tượng hộ là một phần của công bộ. Phân làm hai loại luân ban tượng, trụ tọa tượng. Luân ban tượng cứ một năm hoặc năm năm liền thay phiên đến công tác phường quan phủ phục dịch, mỗi ban bình quân ba tháng. Trụ tọa tượng thì cứ mỗi tháng thì đi công tác phường phục dịch mười ngày, nếu không có đi, thì mỗi tháng ra một phần tiền để quan phủ mướn người khác.

Hai loại tượng hộ này trong thời gian còn lại ở bên ngoải có thể tự do hành nghề, vợ chồng kia chính là luân ban tượng, trượng phu gọi Mã Kiều, thê từ gọi Thôi Tiểu Yên, hai vợ chồng vừa phục dịch Nam Kinh ba tháng trở về. Lao động luân ban tượng phục dịch là không ràng buộc, chẳng những ngày bắt đầu làm việc không có giới hạn. Lộ phí đi tới đi lui trong kinh, sư cũng phải tự chuẩn bị, cho nên vợ chồng bọn họ xác thực không có tiền, trên đường đi bằng tay nghề làm thuê cho người ta để kiếm phần cơm ăn mà thôi.

Vợ chồng này là tiệt phùng tượng, tại quan phủ phục dịch lại phụ trách tái chế, tu bổ quân phục, bì giáp, đến dân gian, tất nhiên đổi nghề may y phục nam nữ. Bởi vì bọn họ thường xuyên phải lên kinh, ven đường cũng muốn làm ăn kiếm tiền, cho nên độ tự do khá lớn, phần lộ dẫn này. Vài phù huyện phụ cận đều có thể đi. Chỗ xa nhất đúng đến phủ Hàng Châu.

Hạ Tầm xem qua lộ dẫn, đem nó cất vào trong ngực, bọc đồ một lần nữa buộc lại để lên trên lưng, hướng về phía Tô Dĩnh vái chào thật dài. Cười hì hi nói: "Nương tử, vui vui vẻ vẻ đi theo vi phu về nhà nhé!".

Sáng sớm hôm sau, ở trước trấn Trường Cốc, một vị quân gia khuôn mặt kéo dài. Răn dạy vài người nói: "Triều đình lập tức muốn dụng binh! Chinh, triệu dịch phu quá gấp, các ngươi muốn làm như thế nào. Vốn nên từ trấn Trường Cốc các ngươi lấy ra bốn mươi tên tượng nhân, đến bây giờ gom góp không đủ! Lại gom góp không đủ, lão từ đem vài lão già kia kéo đến Bắc Bình đi đào hộ thành hà!".

Mấy hương thân vẻ mặt cầu xin nói: "Quân gia. Lúc này đây triều đình, chinh, dịch cũng quá gấp. Ngày hôm qua vừa mới hạ lệnh, hôm nay muốn mang đi. Bọn họ là luân ban tượng hộ. Rất nhiều người bình thường không ở bản thôn bồn trễn, trong khoảng thời gian ngắn, lão hù đến chỗ nào kiếm đù người đi. Cầu quân gia khai ân, thư thả lại mấy ngày, lão hù nhất định tìm bọn họ trở về".

Quân hán trừng mắt nói: “Lão từ chờ ngươi, ai chờ được lão từ? Không được, hôm nay gom góp không đù thợ thủ công, mượn các ngươi cho đù số!”.

Vừa nói đến đây, trạm kiểm soát đầu trấn có người kêu lên: “Cha, cha, chỗ này có hai tượng hộ!”.

Người nọ là đứa con của Lý Trưởng, tại tuần kiểm ti trấn làm việc, vừa thấy lộ dẫn Hạ Tầm và Tô Dĩnh, nhất thời như nhặt được chí bảo. Lập tức quát về phía cha hắn.

Hạ Tầm rất bình tĩnh, hắn không tin danh, tiếng đã qua. Quan phòng kiểm tra phần lớn đã là hưởng ứng chuyện lạ, sẽ có người bằng hai phần lộ dẫn này nhìn ra gì sơ hở, hắn hơi thiếu kiên nhẫn đánh ánh mắt về phía Tô Dĩnh lần lượt, sau đó cười tùm tỉm hướng tới vài lão đầu râu bạc và một quân nhân thở dài nói: “Tiểu nhân Mã Kiều phủ Thiệu Hưng, luân ban bì giáp tượng nhân, không biết các vị lão gia và vị quân gia này có gì chỉ giáo!”.

“Ngươi!”.

Quân hán ưỡn ngực ưỡn bụng đem mã tấu chỉ vào mũi Hạ Tầm. Lớn tiếng nói: “Triều đình lập tức muốn phát binh diệt Yến, vội vàng triệu tập quân dịch phu tượng nhân, phù Thiệu Hưng cũng đã chinh triệu, ngươi không cần đi trở về. Cùng lão từ đi thôi!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 282

Theo Quân Bắc Thượng.

Chương 282: Theo quân Bắc thượng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Rất nhiều đồ quân nhu quân đội và nhân viên hậu cần nhanh, chóng hướng đến thành. Nam Kinh tập họp, thời gian hai ngày, đạt đến hơn mười vạn dân chúng, doanh, trại thảnh Nam Kinh tạm thời kéo dài trong vòng hơn mười dặm. Chen chúc nhau.

Hạ Tầm và Tô Dĩnh bị phân đến tượng nhân doanh, bởi vì trẻ tuổi, lại là phu thê, liền được một lão đại tượng nhân doanh Lâm Kỳ Lân an bài làm người nấu cơm, sáng sớm. Mấy bát ô tô bốc hoi lên. Tô Dĩnh bận rộn trước nồi và bếp, Hạ Tầm kéo vài bó cùi tới. Nhìn bốn bề vắng lặng, liền ngồi xổm xuống bên người Tô Dĩnh.

“Thế nào. Có cơ hội rời đi sao?”.

“Rất khó” Hạ Tầm tỉnh, táo đánh, giá bốn phía: “Quân doanh, thiết lập ở bên ngoài chúng ta không dễ dàng đi xuyên, qua hơn nữa, trên lộ dẫn đã có ấn tín chinh, triệu tòng quân phải rời đi. Còn phải nghĩ biện pháp lấy hai phần lộ dẫn mới mới được”.

Hạ Tầm đột nhiên cười, lại nói: “Không nên gấp gáp, ta nghĩ... Đi theo bọn họ về hướng bắc cũng không tệ, vốn đó chính là phương hướng ta muốn đi. Có thể nói trăm sông đổ về một biển!”.

Trong núi vừa mới một tháng, trên đòi cũng không đến ngàn năm. Cũng đã xảy ra rất nhiều đại sự. Trong đó một sự kiện lớn nhất chính là: Yến vương phản.

Bọn người Yến vương thế từ Chu Cao Sí bỏ chạy, triều đình, tìm tòi gần mười ngày đều không có manh, mối, Chu Duẫn Văn cùng Hoàng Từ Trừng, Phương Hiếu Nhu mật nghị, rốt cuộc quyết định lập tức ra tay với Yến vương, bỏ tước vị hắn bắt giữ. Người mang tin tức triều đình lập tức đi Bắc Binh, truyền đạt mật chỉ với Trương Bính. Tạ Quý và quan viên Bắc Bình, ngày này là ngày một tháng bảy.

Bọn người Trương Bính, Tạ Quý sau khi lĩnh chỉ lập tức tiến hành bố trí bí mật điều binh, khiển tướng, đồng thời nghĩ biện pháp bắt liên lạc cùng Nghi Tân phù Yến vương Lý Thụy, bảo hắn thông báo cho Trưởng Sứ Cát Thành phù Yến vương cùng Chỉ Huy Sứ Lô Chẩn, chuẩn bị nội ứng ngoại hợp. Một nhát bắt giữ Yến vương Chu Lệ.

Việc cơ mật không thể bảo là Không chu toàn, nhưng nói cát nhân tự sẽ có thiên tướng. Ngày năm. Tháng bảy, trong ngoài liên lạc xong, chuẩn bị ngày kế ra tay với Yến vương, nhiệm vụ cơ mật này lộ ra với một ít quan viên Bắc Bình cần tham dự. Không ngờ bên trong đã có một người nghe được sau đó báo cho Yến vương, người này chính là Bắc Bình Bố Chính. Sứ ti lại Lý Hữu Trực.

Lý Hữu Trực trước sau như một phản đối tước phiên, nhất là với Yến vương thống trị Bắc Bình, công tích làm kinh sợ quân Mạc Bắc. Rất là tôn sùng, Kiến Văn để vào chỗ không đù một tháng liền ruồng bò lòi hứa hẹn với Hoàng tổ phụ. Đả đảo chính, sách hoàng đế Hồng Vũ. Trắng trợn tước phiên vương, đem chư vị thúc thúc cách chức làm thứ dân. Lưu vong biên hoang, thậm chí bức từ Tương vương, còn muốn tặng chữ "Lệ", khiến cho người chết bất an, Lý Hữu Trực ngoài miệng không nói. Nhưng trong lòng quá mức căm ghét.

Lúc này nghe nói triều đình vừa muốn ra tay với Yến vương, Lý Hữu Trực liền lập tức đánh cắp công văn, trong đêm chạy đến Yến vương phù. Đem việc này bầm báo. Yến vương nghe hỏi quá sợ hãi. Vội vàng tụ tập thân tín thương nghị đối sách, lúc ấy cả Bắc Binh đã là chỗ quân đội Tạ Quý chiếm giữ, mà tam vệ tinh. Binh. Yến vương phù đã bị điều đi, Chu Năng mặc dù lấy được liên lạc với bọn họ, lại không kịp triệu hồi bọn họ đến.

Cuối cùng Đạo Diễn hiến kế, nói Bắc Bình thống binh tướng lãnh chính là bọn người Trương Bửu Tạ Quý, binh, tốt vẫn là quân Bắc Bình đều là binh. Lính. Yến vương mang qua, bắt giặc bắt vua, chỉ cần đem vài quan to triều đình này giết đi. Tự nhiên sẽ tiệp quản quân đội. Chỉ Huy Sứ Lô Chấn lập tức phụ họa nói. Lý Hữu Trực mang đến tin tức. Triều đình muốn tuyên, chỉ bò đi tước vị Yến vương, bắt cả nhà quan lại, ý tứ cũng không lập tức tru sát Vương gia. Không bằng cố ý giả vờ yếu thể, ngày mai mở phù tiệp chỉ, để Tạ Quý Trương

Bính nhập phù tuyên chỉ. Đến lúc đó giết chết cả hai.

Yến vương vui vẻ tiếp thu ý kiến hai người, lập tức bắt đầu bố trí lúc này Yến vương.

Phù đang toàn điện đề phòng, mà ngay cả nghi tân Lý Thụy cũng vô pháp xuất phủ. Lô Chấn liền đem tin tức ghi thảnh, tờ giấy, cột vào cây tiễn, đến khi hắn tuần đêm Yến vương phủ. Thừa dịp người không để ý đem vài phong thư nội đung giống nhau bắn ra khỏi vương phủ. Thông báo cho Tạ Quý.

Không ngờ, sáng sớm hôm sau Trương Bính Tạ Quý còn chưa tới. Bắc Bình Đô Chỉ Huy Sứ Trương Tín cũng lặng lẽ đến Yến vương phù. Trương Tín cũng đã tới báo tin Trương T ín từng làm qua bộ hạ Chu Lệ, theo hắn cùng nhau đánh, giặc biên cương xa XÔI, đối với tao ngộ chư vương, lòng cũng mang đầy bất bình, chờ hắn tìm được mệnh lệnh ngày mai sáng sớm vào bắt Yến vương, Trương Tín trở lại trong phù rất rầu rĩ không vui.

Lão mẫu Trương Tín thấy đứa con tâm sự nặng nề, liền hỏi nguyên do, Trương Tín là người chí hiếu, chính là một đại hiếu từ nổi danh, đâu chịu giấu giếm mẫu thân, liền đem nguyên do sự việc trải qua nói một lần với mẫu thân. Lão thái thái nghe xong lời nói của đứa con nhất thời quá sợ hãi. Cuống quít khuyên can muốn đứa con tuyệt đối không thể ra tay với Yến vương.

Chẳng lẽ Trương thị lão thái thái này so với hắn đứa con còn rõ đại nghĩa hơn? Cũng không phổi, lão thái thái này tin phật mà thôi, Đạo Diễn thấy triều đình rải rất nhiều lời đồn. Lời đồn truyền bá dễ dàng, lại chi có thể dừng ở trí giả. Ngươi muốn cho tất cả mọi người rõ ràng đây chẳng qua là lời đồn căn bản không làm được, cho nên hắn dứt khoát đi một con đường riêng, trợ giúp, ở dân gian trắng trợn nói Yến vương chính, là chân mệnh, thiên từ. Chỗ về thiên ý, từng ngày từng ngày tẩy não. Một lần tẩy não khắp nơi trên đất, rất nhiều dân chúng Bắc Bình đối với việc này đều tin tưởng không nghi ngờ.

Trương lão thái thái đối với việc này cũng tin tưởng không nghi ngờ, bởi vậy mới nói tàn khốc, không cho phệp đứa con gây bất lợi với Yến vương, còn khuyên hắn đầu hàng Yến vương. VỊ đại hiếu từ này đo cảm tình và đạo nghĩa, vốn có khuynh hướng nghiêng về bên Yến vương, lại bị lão nương giáo huấn đừng lại như vậy, ngày sáng sớm hôm sau, quả nhiên chạy tới mật báo về phía Yến vương.

Yến vương không rõ ý đồ hắn đến. Còn đang giả bộ điên điên khùng khùng, thẳng đến lúc

nghe Trương Tín nói rõ sự tình trải qua, cùng mật báo Lý Hữu Trực đêm qua giống nh. Au. Lúc này mới tin tưởng hắn là thật tâm đầu nhập vào. Không khỏi mừng rỡ như điên, vội vàng đứng đậy bái tạ, mời hắn vào như khách quý.

Hạ Tầm vốn định, đoạt công lao Trương Tín. Dễ dàng lấy chức quốc công gia. Không ngờ lão thiên gia không quen nhìn hắn nước chảy bèo trôi. Tính, tình được chăng hay chớ. Đâu chịu để hắn đơn giản toại nguyện, phần công lao này cuối cùng là roi xuống trên tay Trương Tín.

Thật ra, cho dù giờ phút này Hạ Tầm ở Bắc Bình, phần công này hắn vẫn đoạt không được, bởi vì Hạ Tầm chỉ biết nó. Nhưng không thể làm gì được, thứ nhất, thời gian triều đình cụ thể động thủ, hắn không biết, thứ hai. Hắn không phải quan viên Bắc Bình nếu như tùy tiện góp lời với Yến vương, nói triều đình lập tức muốn động thù với Yến vương, hắn không cầm ra bất luận bằng chứng gì. Nếu tùy tiện tìm lý do nói mình chỉ khéo tính. Toán... Vậy hắn thảnh, yêu nhân, sớm muộn gì cũng bị Chu Lệ nghi kỵ, thứ ba, cũng là một điểm mấu chốt nhất: Hắn không biết Lô Chấn và Lý Thụy làm phản sừ sách chứa đựng không rõ. Hắn chỉ mơ hồ nhớ rõ hình như Trưởng Sừ Cát Thảnh là đầu phục triều đình, mà nhân vật mấu chốt thực là Lô Chán chỉ huy thị vệ Yến vương phù.

Nếu như giờ phút này hắn ở Bắc Bình, nói với Yến vương triều đình, lập tức muốn ra tay với Yến phiên, hơn nữa tố giác Cát Thảnh, như vậy sáng sớm ngày kế. Chỉ Huy Sứ Lô Chán đột nhiên làm khó dễ. Hắn và Yến vương Chu Lệ đồng loạt thúc thù chịu trói, thật ứng theo câu nói kia của La Khắc Địch: "Giết cả nhà ngươi, tru đi toàn tộc ngươi, ngày thụ hình, nói với ta một câu ngươi sai rồi!".

Bên trong tối tăm. Đều có thiên ý.

Trương Tín vì gần với Trương Bính và Tạ Quý, hơn nữa hắn là người chỉ huy trực tiệp quân đội Bắc Bình, cho nên Lô Chán đảo hướng dĩ nhiên hiểu rõ việc triều đình. Trương Tín đem tin tức Cát Thảnh. Lý Thụy, Lô Chẩn nói cho Chu Lệ, Chu Lệ một thân mồ hôi lạnh, lập tức hạ lệnh, bắt ba người này.

Đến khi Trương Bính Tạ Quý dẫn binh, vây quanh Yến vương phù, trong phù Chu Lệ dựa vào ước định Lô Chấn và Tạ Quý phát ra tín hiệu. Trương B inh Tạ Quý thấy Lô Chấn nói dĩ nhiên đắc thủ. Tin tưởng tràn đầy tiến nhập phù tuyên chi, cửa cung đột nhiên đóng vào, tám trăm đũng sĩ Chu Lệ bỗng nhiên làm khó dễ. Bên người Trương Bính. Tạ Quý tuy có thị vệ.

Nhưng ít người không đánh lại được nhóm đông, bị loạn đao chém chết.

Sau đó Trương Tín giục ngựa phi ra, chiêu nạp binh, lính Bắc Bình, những binh, lính này phần lớn đều được Yến vương Chu Lệ cliỉ huy qua, hôm nay đệ nhất nhân vật số hai trong quan viên triều đình, đã chết, người đệ quy phục Yến vương, rất nhiều binh tướng liền đến dưới trướng Yến vương.

Lúc này trong thành. Bắc Bình, quân đội trung với triều đình, cũng không có thiếu, Chu Lệ đùng tám. Trăm từ sĩ của hắn là chủ lực. Cùng với những người trung thảnh, này từ chiến với quân đội triều đình, quân đội sẵn sàng góp sức Yến vương lục tục đầu nhập chiến đấu, Chu Lệ dần dần chiếm thượng phong, sau khi huyết chiến một ngày một đêm. Chín thành Bắc Bình, roi vào tay Chu Lệ, Chu Lệ từ một tòa Yến vương phủ, biến thành cả tòa thảnh. Bắc Binh.

Sáng sớm ngày hôm sau. Chu Lệ tập họp quân đội ở Bắc Bình Giáo trường, thề trước trời, chính thức phát động biến cố Tĩnh. Nan, ngày này, là Kiến Văn nguyên niên ngày bảy tháng bảy.

Chu Duẫn Văn đăng cơ vừa hết một năm. Nhốt Thất thúc, Thập tam thúc, Thập bát thúc lưu vong Ngũ thúc, bức từ Thập nhị thúc, rốt cuộc Tứ thúc phản hắn.

“Ta chính là con trai của Thái Tổ hoàng đế, Hiếu Từ hoàng hậu. Quốc gia chí thân, từ khi thụ phong đến nay, luôn thù thân tuân theo pháp luật. Nay ấu chủ tự vị, tín nhiệm gian nịnh, gây đại họa, tản sát nhà của ta. Phụ hoàng mẫu hậu ta gây dựng sự nghiệp gian nan, phong kiến chư từ. Dẹp yên thiên hạ, công lớn vô cùng, không thể tản diệt, hoàng thiên hậu thổ. Xin hãy giám.

Thiên hạ dân chúng, huynh, đệ trong đòng họ. Còn có thể giúp nhau thương cảm, mà thân thể của ta là thân thuộc thiên từ. Lại không thể bảo toàn sớm tối, cho đến hôm nay, thiên hạ chuyện, gì mà không thể làm!

Tổ Huấn viết: “Triều không chính thần, trong có gian ác, tất phổi hưng binh, hỏi tội, để thanh trừ cái ác”. Nay họa đến thân, thực muốn tìm chết. Không thể tránh, cùng gian tà không đội trời chung, chỉ có thừa hành tổ huấn, Tĩnh. Nan nghịch phản, dẹp an xã tắc. Thiên thần minh, chiếu giám tâm!”.

Đây là Tĩnh. Nan hịch văn Chu Lệ khởi binh, đo người có tâm truyền bá xuống dưới, dĩ nhiên truyền khắp thiên, hạ.

Ăn điểm tâm. Các tượng nhân đều bưng lấy chén lớn ăn món cháo hả lốn, ngồi xổm xung quanh lều. Nghe tượng nhân lão đại Lâm Kỳ Lân nói chuyện, phiếm ở đằng kia. Lâm lão đại là người mập mạp, quân gia trông nom cũng gọi hắn là Lân mập, Lân mập vốn cũng rất hay nói, lại bị muội từ thảnh thục vũ mị Tô Dĩnh dùng đôi con ngươi thu thùy nghiêng mắt nhìn như vậy, lão càng dũng cảm hơn.

Hắn nước bọt hắn tung tóe miệng khoe khoang nói: "Nhắc tới Yến vương, ha ha. Phỏi nói Yến nghịch. Yến nghịch dựa vào tám trăm thị vệ lập nghiệp, thật là lợi hại. Ngày hôm sau Yến nghịch xua binh đánh Kế Châu, tướng thù thảnh. Mã Nghi chết trận. Chỉ Huy Sứ Mao Toại đầu hàng. Ngay sau đó tướng thù thành Tuân Hóa, Mật Vân tự động mở cửa thành quy hàng...

Hạ Tầm nghe đến đó, nghĩ thẩm, ba tòa thảnh, trì, chỉ có một tòa là đánh, hạ, rốt cuộc chỉ có một tòa thành khổ chiến, trong hai chỉ huy còn có một người là chủ động đầu hàng, trong đó mặc dù không phỏi có Yến vương áp trận, đo duyên cớ uy vọng lớn, Kiến Văn đăng cơ đến nay không được các loại võ tướng tuân phục, chi sợ cũng là một nguyên nhân quan trọng. Nếu không, lúc này Yến vương vẫn chưa thấy một điểm khả năng thảnh, công, nếu chỉ từ tiền đồ cá nhân mà suy xét, những võ tướng kia sao có thể không chiến mà hàng? Không dám dùng lực. Đảo tẩu vẫn không được sao. Chỉ sợ trong lòng bọn họ cũng là có khí bất bình".

Lân mập nói: "Ngay sau đó. Yến nghịch phái binh đánh Cư Dung quan, tướng thù thảnh.

Vương Chân binh bại đến Hoải Lai Tống Trung Tống Đô Đốc tìm nơi nương tựa, Tống Đô Đốc chỉ huy ba vạn binh. Tốt. Lại có hem. Vạn binh, tướng Vương binh, quy phục, hợp binh, một chỗ lên tới bốn vạn, Yến nghịch chỉ có khoảng tám. Ngàn binh. Tốt. Liền không sợ Mi chút nào thẳng đến Hoải Lai mà đi.

Muốn nói bốn vạn đối đầu tám ngàn, sợ hắn sao. Nhưng mà Tống Đô Đốc lại làm điều thừa, vì ùng hộ sĩ khí, nói với sĩ tốt rằng người nhà bọn họ ở tại Bắc Bình đều bị loạn quân Yến nghịch sát hại. Phu nhân đều bị lăng nhục, bắt làm thê thiệp phản quân Yến nghịch, tin tức này bị thám mã Yến nghịch nghe được, thế là Yến nghịch liền đem người nhà bọn họ tim đến trước.

Hắc! Như thế tốt rồi, trên chiến trường, cha mẹ huynh, đệ thúc cháu bá cữu gặp nhau, nguyên một đám nửa mừng nửa lo. Ôm đầu khóc rống, đâu còn có người chiến đấu? Người người đều nói binh. Lính, bên Tống Đô Đốc luống cuống, đều giải giáp đào ngũ. Đến bên Yến nghịch, kết quả thù tướng Bảnh. Tụ. Tôn Thái bị loạn quân quay giáo đánh, chết, Tống Đô

Đốc trở tay không kịp. Chạy trốn tới trong thảnh. Hoải Lai. Trốn vào một chỗ nhà xí. Cuối cùng bị bắt sống, bằng không Hoàng Thượng tại sao vội vàng điều binh. Bắc thượng...

"Lân mập, lại đang ở chỗ này nói bậy chuyện gì! Tăng chí khí người khác, diệt uy phong mình, bà ngoại, có phải là muốn ăn quân côn!".

Một người tuần doanh, nhỏ đẫn vài tên lính, đi tới. Vượt qua liếc nhìn mọi người, cao giọng nói: "Đừng xem Yến nghịch nhát thời kiêu ngạo. Hoàng Thượng đã bái Trường Hưng hầu Cảnh Đại tướng quân làm Chinh lỗ Đại tướng quân, thống binh. Ba 0 vạn quân. ít ngày nữa đi đến Bắc Bình chinh, phạt Yến nghịch. Đại quân vừa đến. Chính, là ba vạn quân Yến nghịch ô hợp, nhất định, sụp đổ! Ăn no thì đi làm, đừng ở chỗ này nói hươu nói vượn!".

Đám tượng nhân vừa nghe nhát thời như chim thú tản mát, Hạ Tầm hướng về phía Tô Dĩnh, lần lượt đánh, ánh mắt, cũng ngoan ngoãn đi ra.

Chu Duẫn Văn quả thật muốn phát binh, vị hoàng đế này kiên quyết thay đổi chế độ của tiên đế, sau khi phái người đi Bắc Bình, truyền chỉ, cùng Phương Hiếu Nhu mỗi ngày thảo luận pháp luật Chu Quan và khả thi khôi phục chế độ tỉnh điền, hắn nghĩ, đối với Yến vương hắn đã hạ khí lực lớn. Hôm nay chư vương đều sẽ chu động dâng thảnh hàng, Yến vương tự nhiên không cần phổi nhắc tới.

Ai biết, khi hắn đang ở trên chính điện siêng năng học tập Chu Lễ, quân tình Hoài Lai binh bại khẩn cấp đưa đến kinh sư, sau đó Cốc vương Chu Lại chật vật không chịu nổi trốn đến. Cốc vương phiên quốc ở Tuyên phủ, binh mã Tứ ca hắn còn chưa tới. Hắn liền mang theo ba hộ vệ binh, mã lên đến vạn người của mình bò trốn mất dạng, Chu Duẫn Văn bị dọa cho nhảy đựng, lúc này mới hoảng sợ ném Chu Lễ. Điều binh, khiển, tướng chuẩn bị thảo nghịch tặc.

Lão tướng Trường Hưng hầu Cảnh Bính Văn phong là Chinh lỗ Đại tướng quân. Phò mã Đô Úy Lý Kiên. Đô Đốc Ninh Trung là phó tướng quân. Cũng bày hịch điều động mọi người. Giang âm hầu Ngô Cao. Đô Đốc Thiêm sự Cảnh Hiến, Đô Chỉ Huy Thịnh Dung, Phan Trang, Dương Tùng, cố Thảnh, Từ KMị Lý Hữu. Lý Huy, Bình An Đẳng đem binh, mã đồng loạt Bắc thượng, trong đó Giang Âm hầu Ngô Cao là cha vợ Tương vương Chu Bách, nữ nhi nhà mình đều đi theo trượng phu nhảy vào lừa tự vẫn. Chu Duẫn Văn dùng hắn, cũng có y dùng người thì không nghi ngờ người.

Nhằm vào hịch văn Yến vương ở Tĩnh Nan, Phương Hiếu Nhu vì Kiến Văn đế khởi thảo

một phẫn chiếu thư phạt Yến, Trẫm lấy lệ cho thân nhân trong thời gian gần đây, không vì cầu chuyện loạn. Nay chính là dấy binh, dẹp loạn, cứu nguy quốc gia. Hạch tội thiên tổ tông, nghĩa không thể tha. Chỉ có thể phát đại binh chí hướng quyết phạt. Từ trong ngoài thần dân quân sĩ. Đều là trung thành, thù nghĩa, cùng quốc gia đồng tâm, quét tư nghịch tặc. Trả lại yên bình vĩnh viễn".

Kiến Văn nguyên niên ngày hai mươi bốn tháng bảy. Chu Duẫn Văn tế cáo thiên, tông miếu xã tắc, chính thức phát binh Bắc phạt. Đại quân xuất phát hết sức rầm rộ, Chu Duẫn Văn tha thiết dặn đò lão tướng Cảnh Bính Văn: "Nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ. Nhìn chư công hiệp lực đồng tâm. Dùng trăm vạn hùng binh, triều đình, cứu xã tắc Đại Minh, ta. Chỉ là, lão tướng quân nhớ lấy, ý trẫm... Không nên gánh vác việc giết thúc ta".

Cảnh Bính Văn ngầm hiểu, ôm quyền đáp: "Vi thần hiểu, lo cho quân thượng. Thánh Thượng yên tâm, lão thần ghi nhớ trong lòng!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 283

Tình Cờ Gặp Gỡ.

Chương 283: Tình cờ gặp gỡ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Thoạt nhìn như vậy, vị hoàng đế này cũng không phải rất xấu, Yến vương đã phản, nhưng hắn không đành lòng sát hại thúc phụ”.

Hạ Tầm chỉ cười cười, không nói gi.

Tô Dĩnh, hờn dỗi: “Này, nhìn bộ đáng chàng, chàng không đồng ý lời ta nói thi cứ nói đi, bày ra một bộ dáng sâu xa khó hiểu hù ai đó?”.

Hạ Tầm nín cười nói: “VỊ Hoàng Thượng này quả thật nhân từ như lòi nói, tại sao đến cả các thúc phụ vương gia nhàn tản khác, càng muốn đuổi tận giết tuyệt? Tống Triều chư vương đều ở tại triều nhàn trí. Còn có thể phản sao? Muốn nhốt thì nhốt, lưu vong thi lưu vong, thúc phụ tự vẫn còn ban thưởng chữ “Lệ”, khiến cho vong linh, bất an, đây gọi là người chí hiếu à! Ta tại sao không từ hành vi của hắn nhìn ra những chuyện cực nhỏ đó?”.

Tô Dĩnh nói: “Lời tuy nói như thể, nhưng hắn xác thực hạ chỉ không giết Yến vương, giờ đây từ trên, xuống dưới người nào không biết? Chàng không nghe những tượng nhân kia đều khen Hoàng Thượng quả nhiên là chí nhân chí hiếu”.

Hạ Tầm đột nhiên hỏi: “Lôi Hiểu Hy chết trong tay người phương nào?”.

Tô Dĩnh bật thốt lên nói: “Hà Thiên Dương!”.

Hạ Tầm vừa cười, lại khiến cho Tô Dĩnh tức giận đến hàm. Răng nghiến vào nhau.

Con ngươi Tô Dĩnh xoay động, đột nhiên. "A!". Một tiếng nói: "Thật ra... Tự nhiên là mệnh lệnh của Hứa lão đại. Chàng là nói... Hoàng đế hắn...

Hạ Tầm nói: "Đương nhiên lả thể. Nếu như hắn không muốn giết Yến vương, chỉ cần phân phó Trường Hưng hầu một câu 'chớ hại tính, mạng Yến vương' không được sao. Đây lại vòng quanh, một câu 'không nên gánh, vác chuyện, giết thúc trẫm! ' giải thích thế nào? Chỉ có bắt sống được Yến vương, mới cần vị hoàng đế này đích thân hạ chỉ xử trảm, mới cần hắn gánh, chịu việc giết thúc phụ. Nếu như Yến vương chết ở trên chiến trường, ngươi phản loạn, ta bình định, trên chiến trường đao thương không có mắt, sinh từ tất cả an bài thiên mệnh, ai có thể nói hắn không phải?".

Tô Dĩnh khẽ nhếch miệng, hồi lâu mới thở đài nói: "Người đọc sách trong bụng toàn những thứ cong queo vặn vẹo. Nếu chàng không nói ra, ta thật sự là một chút cũng không rõ. Chậc chậc, người đọc sách các người, thật sự là âm hiểm".

Hạ Tầm lại cười ha hả.

Lúc này Lân mập hô: "Mã Khánh, đôi các ngươi buổi tối còn thân mật không đù sao? ở đằng kia nói gì thể, nhanh lại đây, tới đẩy xe!".

Vừa mới trải qua một trận mưa. Con đường lầy lội, xe ở trên mặt đất trơn trượt. Hạ Tầm vội vàng đem quang gánh, giao cho Tô Dĩnh tiến đến đẩy xe. Nhìn Hạ Tầm đi xa, Lân mập đi đến bên người Tô Dĩnh, ân cần nói: "Tô Tiểu nương từ, quang gánh nặng này không? Đến đây, cô là nữ nhân, để ta giúp".

TÔ Dĩnh nói: "Đa tạ Lâm lão đại, không cần, người bận trước bận sau cũng có rất nhiều chuyện* ta gánh được rồi".

"Đừng ngại đừng ngại, vật này nếu áp vào bả vai làm thắt lưng nhức mòi. Khiến nhiều người đau lòng đó".

Lân mập không khỏi phân trần, đoạt lấy đòn gánh từ trong tay Tô Dĩnh, mắt tham lam ngắm bộ ngực lớn của nàng, mặt dày nói: "Tiểu nương tử vả Mã Khánh kia thảnh thân vải năm rồi hả? Không phải ta ở trước mặt cô nói xấu tướng công cô đâu, ta xem tiểu tử này chơi bởi lêu lồng, cũng không giống như người có tay nghề lanh lợi, đi theo nam nhân như vậy, chịu khổ

không ít hả?”.

Tô Dĩnh nở nụ cười, cặp vũ mị mắt kia hướng về phía Lân mập hơi nhướng lên. Giống như cười mà không phải cười nói: “Đôi mắt Lâm lão đại độc lắm, việc này cũng nhìn ra được. Ài, tướng công nhả ta. Trong nhả lả độc đinh, từ nhỏ được sủng ái, đâu chịu để hắn làm việc nhả. Tay nghề tổ tiên truyền thừa, là một điểm cũng không học xong. Lúc đi Nam Kinh cắt lượt ứng dịch, hắn lại không làm được phải dùng tiền mướn người ứng dịch, nên hai vợ chồng chúng ta lảm việc, đều lả một minh ta làm. Khổ quá. So với Lâm đại ca người, tài nghệ thảnh thạo, lại biết đây biết đó...

Tô Dĩnh cười, cặp mắt kia tựa như nam châm* cong cong, ôn nhu, nhẹ nhàng phất lên. Liền đem linh hồn nhỏ bé của Lâm mập đẩy lên tận trời, ở giữa không trung bay lượn không chạm đất.

“Tiểu nương đối với nam nhân nàng dường như rất bất mãn xem ra hấp dẫn đó!”.

Trong lòng Lân mập nóng lên. Liền đem bọc nhỏ y phục trên đầu vai Tô Dĩnh cũng túm lấy để trên lưng minh: “Hắc hắc, Lâm Kỳ Lân ta nào có được tốt như muội tử nói. Chẳng qua là làm người nhiệt tinh chút ít. Biết thiên hạ một chút thôi. Nhắc tới tay nghề sau ha ha. Có thể lảm lão đại một doanh tượng nhân nảy. Tải nghệ của ta tự nhiên lả không tệ. Cô lả nữ nhân có chồng xuất môn bên ngoài không dễ dàng, nam nhân lại không trông cậy vào được, sau này có gì khó xử, chỉ cán ý nói cùng với ca!”.

***

Mắt thấy phía trước muốn đến Chân Định rồi dựa theo ý kiến Trường Hưng hầu Cảnh Bính Băn, hắn muốn đóng quân phủ Chân Định* lúc nảy thiết lập Bắc Binh Bố Chính Sứ tỊ quan viên Bắc Binh có người đã chết, có người hàng, còn có một chút lục tục trốn xuống hướng Nam, đều bị hắn đưa đến phủ Chân Định, chuẩn bị ở chỗ này đóng quân chống đối cùng Bắc Binh.

Tiền quân đã lướt qua phủ Chân Định đồn trú phía trước, Cảnh Bính Văn dẫn quân chủ lực đã tiến váo chiếm giữ Chân Định Hạ Tầm và những tượng nhân doanh, này là thuộc hậu quản đo Phan Trung áp trận, nhằm hướng Chân Định mả đến. Đi đến nửa đường, phía trước đột nhiên có người hô: “Tránh ra tránh ra. Nhanh, triều đinh muốn tiêu diệt phản tặạ các ngươi những điêu dân này đi theo xem chuyện gì náo nhiệt, nhanh nhường đường!”.

Hạ Tầm lau mồ hôi ngẩng đầu xem xét gặp một cỗ xe hàng dài đang vội vàng hấp tấp vọt đến ven đường, nhìn bộ dáng như lả đội ngũ chạy nạn người nhà giảu.

Hạ Tầm vốn chỉ là tùy ý nhòm lên, không nghĩ bên cạnh, một cỗ xe ngựa vừa mới vén mành cửa sổ lên. Một gương mặt tiểu mỹ nhân vui buồn lẫn lộn nhân vừa vặn lộ ra, thật là một mỹ nhân bại hoại, tuổi mặc dù còn nhỏ, đã có điểm ý tứ của kẻ gây tai họa, lòng thích người đẹp ai cũng có, Hạ Tầm vô ý thức liếc nhìn, vừa nhìn thấy, dưới chân hắn trợt đi, thiếu chút nữa xông lên tông vào đuôi xe, chui vào dưới gầm xe.

"Lão thiên gia! Tiểu quận chúa, tại sao nàng ở chỗ này?".

Từ Minh Nhi vốn chỉ là hiếu kỳ dò xét chi đội ngũ đặc thù này, Hạ Tầm vừa lộ ra thần sắc khác thường, lập tức khiển nàng chú ý. Một đôi mắt đẹp liếc qua trên người Hạ Tầm. Từ Minh Nhi cũng quá sợ hãi. Cuống quít che lại hoi thở mùi đản hương tòa ra từ miệng, lúc này mới không lên tiếng kinh. Hô.

Hai người cứ mắt đi mày lại như vậy... à, là bốn mắt nhìn nhau... Bỏ quên thân thể.

Lúc này, bên đường có một vị tướng quân cưỡi kỵ mã, bởi vì Minh Nhi làm động tác che miệng nên chú ý tới nàng, tuy bản tay phấn nộn nhỏ bé che miệng, chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh trợn tròn và một đôi mi cong như liễu, hắn vẫn cảm thấy phi thường quen thuộc, lông mày không khỏi hoi nhíu lại.

Đợi cho xe vận tải Hạ Tầm phụ giúp đi qua, tiểu quận chúa thả tay xuống, thăm dò nhìn theo bóng lưng hắn. Vị tướng quân kia nhìn rõ ràng, nhất thời trong lòng kịch chấn: "Không sai. Tuy so với trong ấn tượng nàng thoáng trưởng thành hơn, đã thành một thiếu nữ tuổi trẻ. Nhưng mặt mày như vẽ tương tự như thế, còn có thể là người khác sao?".

VỊ tướng quân kia lập tức ghìm ngựa, vốn định lập tức tiến lên xác nhận, suy tư một lúc, vẫn gọi một tên quân ra, thấp giọng phân phó nói: "Theo dõi chặt chẽ chiếc xe kia. Xem bọn hắn đến Chân Định, tìm nơi nào ngủ trọ".

Thân binh, lĩnh mệnh mà đi, vị tướng quân này liền giục ngựa tiến về phía trước, đuổi theo một vị tướng quân có nhiều lính, hộ vệ hộ chen chúc trước mặt hô: "Cố Đô Đốc, mạt tướng có chuyện quan trọng bẩm báo".

Cố Thảnh, quay đầu xem xét, thấy là tướng lãnh. Trương Bảo dưới trướng mình, vội vàng

ghìm chặt cương ngựa cười nói: "Là Trương Bảo à. Chuyện gì vậy?".

Trương Bảo gạt mờ những thị vệ kia địch ra, đuổi tới bên người cố Thảnh, tháp giọng nói: "Đại nhân, đại đô đốc dặn dò cho chúng ta chuyện, này, khả năng đã có thể".

Cố Thảnh cả kinh, nói: "Không thể nào. Lúc này mới vừa đến Chân Định, đại đô đốc không phải nói...".

Hắn thúc ngựa cùng Trương Bảo chạy tới ven đường, đè tháp tiếng nói thi thẩm.

Thì ra, cố Thành, Trương Bảo. Phan Trung, những tướng lãnh này đều là lão bộ hạ Trang Sơn Vương, lâu nay vẫn một mực một dưới trướng của Đại đô đốc Từ Tăng Thọ, phụ tử hai bên giao tình tương giao tâm đầu ý hợp. Lúc này đây Yến vương làm phản Bắc Bình Từ Tăng Thọ còn thương nhớ tiểu muội từ mình ở Bắc Bình, hơn nữa Đại tỷ phu hắn còn không biết, sợ muội từ ở bên kia Bắc Bình xảy ra chuyện gì.

Bởi vậy Từ Tăng Thọ phó thác vài viên tướng lãnh, tâm phúc này, bảo bọn hắn nếu như chiến sự triều đình bất lợi. Phái người cải trang ẩn vào Bắc Bình, tìm cách đem muội muội thoát hiểm, nếu như phương diện triều đình thế như chẻ tre, Đại tỷ phu căn bản không chịu nổi một trận chiến, chuyện, thứ nhất sau khi vào thành, cũng là tiến đến Tạ phủ, Đại tỷ phu là mục tiêu Hoàng Thượng, hắn bảo vệ không được, lại không thể khiến, cho muội muội cũng gặp chuyện không may.

Không ngờ Từ Minh Nhi lại xuất hiện ở nơi đây, bởi vì nàng trước kia thường đi phù đô đốc tìm Tam ca choi đùa. Vài viên ái tướng dưới tay Tam ca này đều nhận ra nàng, cho nên bị Trương Bảo nhận ra được.

Minh Nhi tại sao lại đến Chân Định?

Bởi vì sau khi Yến vương ở Bắc Bình dựng thẳng lên đại kỳ "Tĩnh Nan", đông thảo tây giết, tin tức nhanh chóng truyền đến. Tất cả cơ nghiệp Tạ lão tài ở Bắc Bình nhưng hắn lo lắng, sợ gia nghiệp mình hủy hoại chỉ trong chốc lát. Nhưng bắt hắn chạy về Bắc Bình, hắn lại không dám, ngay sau đó đại quân triều đình rầm rầm rộ rộ Bắc thượng, Tạ lão tài tiến cũng không tiến được, lùi cũng không lùi được, căn cứ vào tình. Hình, liền hướng Chân Định chạy đến.

Chân Định là thành lớn. Hơn nữa là một tòa binh, thảnh, trọng yếu, một khi gặp chiến loạn,

ông chủ chỉ có hai phương án để trốn, một là thành lớn. Nơi đó có nhiều quan binh nhất, tương đối mà nói càng an toàn, phương án khác chính, là rừng sâu núi thẳm. Nhưng muốn chạy trốn vào thâm sơn rừng già. Cần sớm chuẩn bị chu đáo, bằng không chỉ là một gia đình thi ăn cơm quẩn áo mặc cũng thành vấn đề, cho nên Tạ lão tài quyết định đến thành Chân Định thế là... Dùng đòn hồi mã thương, chạy đến thành Chân Định, quan sát động tĩnh.

Hậu quân đến dưới thành Chân Định, hạ trại ngoài thảnh, mà tượng nhân doanh được an trí trong thảnh, bọn họ vốn chính là quân hậu cần, bình thường phối đề phòng bọn họ sợ chết chạy trốn, lúc chiến tranh lại chẳng quan tâm bọn họ, tự nhiên, muốn đẩy đi để đễ hành động.

Đến khi tượng nhân doanh đi vào trong thành Chân Định. Hạ Tầm chú ý tới đội ngũ Tạ lão tài cũng đuổi đến. Sau khi Tạ lão tài đưa ra đẩy đù hết thù tục lộ dẫn hộ tịch, lại đút rất nhiều tiền giấy cho binh, tướng thù vệ, rốt cuộc cũng thuận lọi vào thành, Hạ Tầm lúc này mới hoi yên lòng một chút.

Lúc này tinh, thế rối loạn, nàng một thân tiểu cô nương mềm yếu, lại không đám công khai thân phận của mình, nhưng ngàn vạn chớ để xảy ra điều gì xấu mới tốt, bọn họ cũng đến Chân Định, vậy không cần lo lắng, không thê nói trước, tối nay muốn lặng lẽ đi đến gặp tiểu quận chúa Minh Nhi. Còn đem tiểu nha đầu này an trí thỏa đáng mới được.

Đến lúc đó. Khắp nơi một mảnh bừa bãi. Cũng không biết bên trong bị người ta tranh, đoạt phá hoại thành, cái dạng gì, muốn thái bình, thu hồi nhà cửa. Cửa hàng, điền sản tác phường nhà chúng ta, còn không phải cần người ta hỗ trợ? Đại khuê nữ và nhị khuê nữ chen chúc cùng một phòng thi làm sao? Lúc trước khi nhà chúng ta nghèo, người cả nhà chen chúc ở đầu giường đặt gần lò sưởi, đắp một cái chắn, cũng không đã từng sao?".

Lúc Tạ Truyền Trang cùng phu nhân nói chuyện trong phòng đầu, Hạ Tầm thăm, dò chỗ ở Từ Minh Nhi. Đã lặng yên đến. Trong khách sạn này quả thật là đều đã chật cứng người, lối đi nhỏ phía trước, phía sau đều là người. Tạ lão tài có tiền, đã dùng tiền thuê vài gian phòng.

Hạ Tầm cũng giả bộ như ở trọ khách, lảo đảo đi vài bước tới trước cửa Minh Nhi. Nhìn xem không có người chú ý, thân lóe lên. Liền vào gian phòng.

Gian phòng còn không khóa cửa, tiểu quận chúa khoanh, chân ngồi ở trên giường gạch, trước người là một ngọn đèn hôn ám. Không sai, đẩy cửa liền trông thấy nàng ngồi ở trên giường gạch, phòng này quá nhỏ. Chi có một chiếc giường, một cái bản vuông nhỏ, trên bản

bày biện chén trà ấm trà. Một cửa ra vào một cửa sổ mà thôi, cho nên vừa vào cửa đã nhìn thấy nàng.

Hạ Tầm vừa thấy quận chúa, lập tức một bước xa bổ nhào qua, che miệng nhỏ nhắn của nàng lại. Thấp giọng nói: "Quận chúa đừng kinh. Ngạc, là ta".

Tiểu quận chúa chóp một đôi mắt to nhìn hắn, chỉ chỉ miệng mình. Hạ Tầm vội buông tay, tiểu quận chúa lúc này mới mỉm cười nói: "Ta không sợ. Ngươi sợ chuyện gì. Hiểu vì sao ta không chặn cửa ra vào không? Chính là vì chờ ngươi đến".

Hạ Tầm ngần ngơ, ngạc nhiên nói: "Quận chúa đoán chắc ta sẽ đến?".

Từ Minh Nhi từ khẽ cười chuyển sang vẻ khinh khỉnh, tức giận nói: "Nói nhảm, ngươi đang ở trên, đường đã nhìn thấy ta, có thể không tới tìm ta sao? Đúng rồi. Ngươi lại gánh, vác sứ mạng bí mật gì? Lúc này tại sao lại giả trang thảnh tượng nhân vậy?".

Hạ Tầm lại là ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói: "Quận chúa không biết ta giờ đây đã là khâm phạm của triều đình sao?".

Từ Minh Nhi đổi sắc nói: "Khâm phạm của triều đình, ngươi làm đại án kinh, thiên, động địa gì?".

Hạ Tầm lúc này mới tỉnh ra, đừng nói án mình vốn thuộc về án kiện bí mật, ngay từ đầu cũng không công khai thân phận của hắn, cho đù triều đình, công khai truy nã, chiến loạn xảy ra cùng một chỗ, quan phương phù trấn khắp nơi, tập trung dân tráng, đào chiến hào sửa tường thảnh, cũng không còn để ý tới hắn. Giờ phút này lại là ở Chân Định, cách Nam Kinh đã xa, hắn cũng không phải đại nhân vật gì kinh thiên động địa. Nào có khả năng đem tin tức mang đến chỗ này.

Hạ Tầm liền cười khổ một tiếng nói: "Ta còn có thể làm đại án gì kinh, thiên động địa? Ta chỉ... Đem ba cháu trai của cô cứu ra từ thành. Nam Kinh, mà thôi".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 284

Đêm Dò Xét. .

Chương 284: Đêm dò xét..

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Ài. Lúc xuất môn thật sự là không xem tốt hoàng lịch. Tạ Truyền Trung ta lại có thể roi xuống ruộng đồng”.

Đứng ở trong phòng không lớn. Tạ Truyền Trung thờ đài thờ ngắn.

Phu nhân hắn nói nói: “Lão gia đừng buồn, hãy nghĩ đến những việc tốt, chúng ta may mắn là đi ra. Nếu ở bên trong phù Bắc Binh, bây giờ còn không bị người giết sạch rồi sao? Ta nghe nói. Yến quân như lang như hổ. Gặp nam nhân liền giết, gặp nữ nhân đoạt, trông thấy kẻ có tiền liền làm cho táng gia bại sản giờ đây trong thảnh. Bắc Bình, đã thành địa ngục rồi”.

“Nói bừa!”.

Tạ lão tài mặt trắng không còn chút máu liếc lão bà: “Đầu đài mà kiến thức ngắn, đi theo người khác tọc mạch, một chiêu này Truyền Trung ta đều đã dùng qua, kết quả thế nào? Thật để cho hắn thành công sao. Binh lính Yến vương là ai? Chính là binh tướng Bắc Bình chỉ có điều do Hoàng Thượng binh, biến thảnh, binh. Yến vương, thảnh, cường đạo sao? Đó là căn cơ của Yến vương, có thể để hắn làm loạn sao?

Ta lại là nghe nói, Cát Thành. Lý Thụy, Lô Chấn, máy tên tiểu từ này tư thông triều đình, lúc Yến vương khởi sự bị chém tế cờ, hem. Nữa cả nhà già trẻ không còn một mống tất cả đều chém, hung ác nhiệt tinh, chậc chậc chậc, là người thành đại sự. Không phổi như thế làm sao

định quân tâm! Nhớ ngày đó, lúc nhà của nàng và lão gia ta lưu lạc Mạc Bắc, với loại ăn cây táo. Rào cây sung dưới tay cũng đã làm như vậy, có tác đụng, giết một người răn trăm người. Nhìn điệu bộ này, không khéo Yến vương người ta thật có thể thay đổi một phen cục điện!".

"Lão gia nói chuyện nhỏ giọng một chút".

Nữ nhân nhát gan. Vội tiến đến cửa ra vào, cẩn thận hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, trời đã tối rồi. Trong sân ngẫu nhiên, mấy người đi qua cũng khá vội vàng, không có người nào dừng bước nghe người khác buôn chuyện, nữ nhân lúc này mới yên tâm, quay đầu lại nói: "Ta nói lão gia. Nói đến trước kia, chúng ta cũng không thiểu tiểu cô nương kia một miếng cơm ăn. Nhưng lúc này rối loạn, ngươi tại sao còn cố bám lấy nàng? Khách điếm đều ở đầy, đại khuê nữ cùng nhị khuê nữ đều chen đến một phòng đi ngủ, lại cho nàng một người ngoải một mình một phòng, hầu hạ so với đại tiểu thư Tạ gia chúng ta còn hem. Như đại tiểu thu, ta nói lão gia. Ngươi không phải nhìn khuê nữ gia đình người ta trông xinh, đẹp, muốn đánh, chủ ý đấy chứ hả?".

"Bà nói bậy cái gì đó!".

Tạ lão tài hung ác trừng mắt liếc nhìn phu nhân, khiển trách: "Nếu không nói ngươi đầu đài kiến thức ngắn, ánh mắt sao không thể vươn dài ra xa hơn một chút? Ca ca người ta ở trong triều đầu làm quan nhân, ta cân nhắc, Bắc Bình, nếu một mực bị Yến vương chiếm, chúng ta sợ là không trở về được, khi đó không thể cầu trợ người ta? Có một bằng hữu làm quan nhân, có chỗ dựa không phổi để dàng chút ít sao?

Nếu như Yến vương thất bại. Chúng ta có thể theo binh mã triều đình trở lại Bắc Bình đi.

Từ Minh Nhi ngạc nhiên nói cháu trai của ta? A!".

Nàng vội nhảy lên. Bắt lấy tay Hạ Tầm nói: "Là ngươi cứu bọn họ? Ta nói bọn họ làm sao lại đột nhiên, xuất đầu ra ở Bắc Bình, bằng không Đại tỷ phu còn không đám phản, thì ra là ngươi...".

Hạ Tầm chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng nói: "Tiểu quận chúa, giờ đây không chỉ là trò chơi nữa rồi, Yến vương chính, thức đả khởi cờ xí 'Tĩnh. Nan thanh, quân', đại quân triều đình dẹp phản nghịch cũng tập trung đến Chân Định. Ta hiện tại là khâm phạm hàng thật giết thật, ta muốn biết, cô... Đứng ở bên nào?".

Một đôi mắt to của Từ Minh Nhi nháy động vài, rất nghiêm túc hỏi ngược lại: "Ta vì sao nhất định phải đứng ở một bên? Chú cháu nhà lão Chu bọn họ gia tranh, gia sản, đánh, đánh chém chém, chuyện gì liên quan đến ta, ta chi là... Thay Đại tỷ lo lắng, còn cả mấy cháu trai hơn ta vài tuổi, công bằng mà nói. Chuyện, này là Hoàng Thượng không đúng".

Nói đến đó, khuôn mặt tiểu cô nương phẫn nộ hồng lên, như một quả táo đỏ: "Đại ca của ta là Quốc Công, Tam ca so với hắn nhỏ hơn, cũng chỉ có thể làm Đô Đốc. Chẳng lẽ đại ca của ta tự mình, cân nhắc, lo lắng nếu như Tam ca xếp đặt giết cả nhà hắn, sẽ đoạt công vị của hắn. Liền mặc kệ Tam ca có dã tâm kia hay không, cứ nghĩ gì là làm như vậy, vượt lên trước động thù đem một nhà Tam ca giết sạch? Đổi ngươi là Tam đệ không may. Tứ thúc không may. Ngươi oan hay không oan, ngươi có hận hay không hận. Ngươi có chịu hay không cam tâm tình, nguyện đem đầu giao ra? Đúng là suy bụng ta ra bụng người!".

Hạ Tầm mỉm cười đứng đậy: "Quận chúa minh giám!".

Từ Minh Nhi lắc đầu, có chút ưu thương không hiểu: "Ta đồng tình, với đại tỷ phu, nhưng mà ta không giúp được hắn. Đến chuyện nhỏ đạo nghĩa cũng không giúp được, ta không muốn đại tỷ gặp chuyện không may, thực sự không thể làm phiền hà Đại ca, Tam ca. Tứ ca, trong Sơn vương phù chúng ta, dù sao cũng là đứng bên phía triều đình...".

Hạ Tầm nói: "Ta rõ ràng việc quận chúa khó xử, nói sao đi nữa, đây là việc quốc gia, nói gì đi nữa. Đây là việc nhà thúc cháu Chu gia bọn hắn. Mặc kệ từ chỗ nào xem xét, đều không tới phiên quận chúa, một nữ nhi ra mặt xen vào. Ta hiện tại là khâm phạm của triều đình, bị bắt làm tráng đinh, theo quân đi hướng bắc. ý định, ta là đến trước trận hai quân, tìm một cơ hội đến phía bên Yến vương.

Cũng không nghĩ trên nửa đường đụng phỏi quận chúa, việc này rối loạn, quận chúa cũng không thể lại đợi ở bên ngoài, chỗ quận chúa, ta đã nói cho Đại đô đốc. Giờ đây chiến sự Bắc Bình nổ ra. Đại đô đốc nhất định càng thêm lo lắng an nguy quận chúa, quận chúa, ta khuyên cô hãy nhanh chóng trở về Trung Sơn vương phù đi. Cấm túc trong phù so với bị mất tính, mạng vẫn tốt hơn nhiều, cô là một tiểu cô nương, một mình ở bên ngoài, vạn nhất có chuyện gì, chỉ sợ Tạ viên ngoại cũng chẳng thể quan tâm tới cô".

Từ Minh Nhi gật gật đầu, rất hiểu chuyện nói: "Ta hiểu, nhưng giờ đây ta đi như thế nào? Ý định. Tạ viên ngoại là đợi tại trong thành. Chân Định, thế nào cũng không đi, ta một nữ nhi. Lẻ loi một mình, đảnh phỏi hắn đến đâu ta đến đấy, giờ đây ngược lại gặp ngươi, nhưng ngươi

lại thành khâm phạm của triều đình, ta cuối cùng không thể để cho ngươi giúp ta trở lại Nam Kinh, làm hại tính. Mệnh, của ngươi, ngươi nói ta còn có thể làm sao?".

Hạ Tầm gật gật đầu, nói: "Ta vừa rồi rời khỏi thợ tượng nhân doanh đã từng thay quận chúa nghĩ tới. Quận chúa giờ đây phải về Trang Sơn vương phủ. Chỉ sợ không thể không mượn nhờ lực quan phủ. Nếu như quận chúa đem thân phận nói cho bọn hắn biết, bọn họ nhất định, sẽ đưa quận chúa an toàn về Kim Lăng, đương nhiên, Hoàng Thượng không bỏ việc cầm túc cô, mặc kệ nói như thế nào. Hắn đù sao cũng là hoàng đế, đù sao cũng sẽ không so đo quá mức với một tiểu cô nương như cô, qua một ít thời gian để cho Tam ca ngươi ở trước mặt hoàng đế cầu tình là được.

Đương nhiên, nếu có biện pháp nào khác tốt hơn vậy không cần thông qua quan phương phù, lệnh, tôn quận chúa là đệ nhất danh tướng Đại Minh, dưới trướng không biết chỉ huy bao nhiêu mãnh tướng, lúc này đây triều đình chinh phạt Yến vương, xuất động ba mươi vạn đại quân, không biết trong đó có bao người là tướng lãnh bộ hạ cũ của Từ gia ngươi? Nếu như quận chúa đi tìm bọn họ, tin tưởng bọn họ nhất định, nguyện, ý giúp Trang Sơn vương phù việc này, đưa quận chúa bình an trở về".

"Bộ hạ cũ của cha ta...

Tiểu quận chúa trở lại bên giường ngồi xuống, nghiêng đầu. Hạ Tầm đứng ở đằng kia nhìn không chợp mắt đã lâu. Nhãn tình, tiểu cô nương đột nhiên sáng lên, Hạ Tầm vội nghênh đón, vui vẻ nói: "Nghĩ được rồi sao?".

Tiểu quận chúa lắc lắc đầu nói: "Đại ca của ta mới được tước vị, không đích thân mang binh mấy ngày, Tam ca của ta lại vẫn là Đại Đô đốc. Bộ hạ cũ cha ta... Ta không nhớ được, bộ hạ của Tam ca ta có được không?".

Hạ Tầm gật đầu như bằm tỏi nói: "Được được được, đương nhiên được, cô nói thừ xem, lần này tính danh tất cả lộ tướng lãnh theo Trường hứng hầu Bắc thượng, ta cũng đã nghe được, cô nói lại một lần, để xem trong quân có ai".

Tiểu quận chúa vẻ mặt như đưa tang nói: "Ta... Bộ hạ của Tam ca ta, ta nhận thức rất nhiều, nhưng... Ta chỉ nhận ra mặt của bọn họ. Không nhớ được tên bọn họ".

Hạ Tầm vẻ mặt thẫn thờ. Tiểu quận chúa vụng trộm nhìn trộm sắc mặt hắn, ngập ngừng nói: "Thực... Thực xin lỗi...

Hạ Tầm cười khổ nói: “Quận chúa nào có chuyện gì cần xin lỗi ta, chỉ là, như vậy mà nói. Quận chúa đành phải dùng phương án kia, đi quan phủ xin giúp đỡ, dù sao ngươi cũng không thể đi theo Tạ viên ngoại chạy tới chạy lui như vậy. Bằng không, thực sự xảy ra việc gì. Lương tâm cả đòi tại hạ sẽ bất an”.

Vành mắt Tiểu quận chúa hơi hồng, cảm động nói: “Ngươi thật là một người tốt, mình cũng đang chịu tội. Còn băn khoăn an nguy của ta...

Đúng lúc này, chỉ nghe ngoài cửa có người nói: “Chủ quán, chính là trong chỗ này sao? Cố Đô đốc. Chính là chỗ này”.

Sau đó cửa phòng hờ khép nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ, có người cung kính nói: “Triều đình hậu quân thảo nghịch tặc Đô Đốc cổ Thảnh, phó tướng Trương Bảo cầu kiến, không biết cô nương đã an giấc chưa?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 285

Lửa Sém Chân Mày.

Chương 285: Lửa sém chân mày.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Tiểu quận chúa "ồ" một tiếng, nói với nhỏ giọng Hạ Tầm: "Ta nhớ rồi, cố Thành và Trương Bảo này, chính là bộ hạ Tam ca ta".

Hạ Tầm khóc không ra nước mắt nói: "Đại tiểu thu, cô không biết là giờ đây mới nhớ tới là hoi muộn sao?".

Từ Minh. Nhi ngạc nhiên nói: "Giờ đây nhớ tới làm sao lại muộn?".

"Ta là khâm phạm!".

"A!". Từ Minh. Nhi luôn không thích ứng được với thân phận chuyển biến của Hạ Tầm, vừa nghe hắn nói mới nhớ. Không khỏi cả kinh nói: "Vậy làm sao bây giờ? Nhanh! Nhanh ẩn nấp đi!".

Hai người vội vàng tìm nơi ẩn núp, căn phòng này quá nhỏ. Chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ, Cố Đô Đốc và Trương phó tướng không thể nào đi một mình, bên ngoài ít nhất có hem. Mười thân binh, xông ra không được, trong phòng này ở đâu có thể giấu người? Hạ Tầm và tiểu quận chúa nhanh chóng quét mắt một vòng, trong phòng đến một con mèo còn không giấu được, huống chi là một người sống.

Tiểu quận chúa đột nhiên nhảy lên giường, giật tấm chăn chỉnh tề trên giường ra, dùng sức rung lên. Tận lực xõa tung, hướng trên giường bung ra một cái. Nói với Hạ Tầm: "nhanh lên.

Nhanh, chui vào...".

"Tốt!". Hạ Tầm cũng bất chấp khách khí vội vàng tiến vào chắn, hắn một đại nam nhân, cả thân mình giấu ở trong chăn bên cạnh, hình nhô lên cũng không giống như là không có người, tiểu quận chúa gấp đến độ chân đạp thẳng xuống: "Ngươi áp xuống, nằm thẳng cẳng một chút".

Hạ Tầm đầu nhô ra, vẻ mặt đau khổ nói: "Quận chúa, không có cách nào nằm lại. Trừ khi người đào hố chôn ta".

Trương Bảo mơ hồ nghe được trong phòng có động tĩnh, không khỏi ngạc nhiên nói: "Cô nương, đã an giấc rồi sao? Hậu quân dẹp phản loạn Đô Đốc cố Thành, phó tướng Trương Bảo cầu kiến".

"A. Ta... Chờ một chút...

Tiểu quận chúa quýnh, lên. Dứt khoát nhảy vào trong chắn, chỉ cách Hạ Tầm nửa thước. Hạ Tầm vội la lên: "Quận chúa, ngươi mau đi ra. Đường đường là quận chúa, lại có thể nằm trên giường gặp khách, ai tin được!".

"Đúng rồi!".

Từ Minh Nhi váng đầu cuống quít lại chui ra. Quay đầu xem xét. Căn bản không được, cho đù là chăn bông, bên trong muốn giấu một người trưởng thảnh, cũng rất khó, huống chi đây là chăn mùa hè. Vốn mỏng đến đáng thương, Từ Minh Nhi gấp đến độ lo lắng cuống quýt: "Làm sao bây giờ, vậy phải làm sao bây giờ?".

Hạ Tầm cắn răng một cái, vén chăn lên nhảy xuống nói: "Quận chúa, mờ cửa ra!".

Từ Minh Nhi lo lắng nói: "Vậy ngươi làm sao bây giờ?".

Hạ Tầm trấn định nói: "Duỗi đầu là một đao. Co đầu lại cũng là một đao. Nếu như nhất định phổi chết, cũng không thể bị chết quá khó coi. Đánh cuộc... Bọn họ không nhận biết ta, nếu như bọn họ không nhận biết ta, quận chúa nói mình gọi ta tới hỏi thăm tình hình Giang Nam, lung tung qua loa vài chuyện, quận chúa nói như vậy, chắc bọn họ sẽ không truy cứu".

Từ Minh Nhi đậm chân một, đành phải kiên trì hướng về phía cửa nói: "Mòi vào!".

Cửa phòng vừa vang lên tiếng két, cố Thành cất bước tiến vào, xem xét bộ đáng Từ Minh Nhi. Không khỏi vừa vội vừa vui: "Quả nhiên là quận chúa!". Vừa muốn hạ thấp người thi lễ. Bỗng trông thấy Hạ Tầm. Không khỏi hoi giật mình, thầm nghĩ: "Tuy nói quận chúa còn nhỏ, cuối cùng vẫn là nam nữ khác biệt, sắc trời này nói sớm không sớm nói muộn không muộn, trong phòng tại sao còn có một nam nhân?".

Cố Thành, đụng tâm hai mắt nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm. Mơ hồ thấy hoi quen mặt, nhất thời cũng không nhớ ra được là ai, hắn chỉ biết là Cẩm Y vệ Dương Húc một tay bày ra đại kế kinh thiên động địa để ba thế từ Yến vương chạy ra thành Nam Kinh, nhưng lại chưa từng có cơ hội thấy qua bảng cáo thị dán trên đường, trước đây cũng không cùng Hạ Tầm quan hệ chính điện, phù đô đốc và nha môn Cẩm Y vệ khác nhau, Hạ Tầm thay mặt La Khắc Địch phụ trách an bài cấm vệ cung đình, thường xuyện thường xuất nhập cung cấm, ra ra vào vào gặp mấy lần, bởi vậy nên biết mặt mà không biết danh.

Nhưng Trương Bảo theo sát tiến vào lại khác. Hắn nhận ra Hạ Tầm. Lúc trước Hạ Tầm và Dương gia lên tòa án, Từ Tăng Thọ đích thân chờ phán xét, hắn chính là tướng lãnh theo hầu. Từ đó về sau cũng lục tục lại thấy mặt mấy lần. Hai bên dù chưa thân cận qua, nhưng hắn lại nhận ra bộ dáng Hạ Tầm. Lúc này liếc thấy rõ Hạ Tầm đứng ở bên cạnh thân tiểu quận chúa, Trương Bảo quá sợ hãi. Xoảng một cái rút bội đao ra, lạnh, lùng nói: "Dương Húc?!".

"Dương Húc?".

Cố Thảnh vừa nghe liền kinh MỊ không ngờ người trước mắt này chính là khâm phạm của triều đình, cố Thảnh không nói hai lời. Keng một tiếng bảo đao ra khỏi vỏ. Cùng Trương Bảo tạo thảnh hai thanh cương đao sáng như tuyết. Phảng phát muốn giết người, cắt đầu trên cồ Hạ Tầm.

Từ Minh Nhi vội kêu lên: "Các ngươi không được phệp giết hắn, hắn tuy là khâm phạm của triều đình cũng là ân nhân cứu mạng ta, các ngươi còn để Trang Sơn vương phù vào trong mắt. Thì không được động đến hẳn!".

"Con mẹ nó, cuối cùng vẫn có người nhận ra được".

Hạ Tầm hít vào một hơi thật đài. Trên mặt bảo trì thần sắc thong dong như trước, mỉm cười nói: "Hôm nay. Dương Húc nếu chết dưới đao hai vị. Ngày mai, hai vị lại đem người phương nào trở thảnh quỷ dưới đao?".

Trong đại doanh Yến vương. Chu Lệ đang cầm đuốc soi bản đồ đơn sơ, Chu Năng, Trương Ngọc, nhị vương từ Chu Cao Hú và tướng lãnh, đều vây quanh ở bên cạnh, Chu Lệ nhìn kỹ hồi lâu. Nhẹ nhàng thở đài nói: "Trường Hưng hầu không hổ là đệ nhất danh tướng thiện việc thù thảnh, của Đại Minh ta, lần này bố trí quả nhiên là mưa gió không thấu, không chê vào đâu được".

Trương Ngọc hơi nghiêng thân nói: "Cảnh Bính Văn di chuyển quân đội Chân Định ra ngoài thảnh, dẫn chủ lực trú đóng ở hai bờ sông Nam Hô Đà Hả, lại có Đại tướng Từ Khải mang binh, tiến vào chiếm giữ Hà Gian, Phan Trang thì hạ trại ở Mạo Châu. Dương Tùng suất lĩnh, chín ngân người tiên phong trấn giữ tại Hùng huyện. Bố trí như vậy, tình, thế cài răng lược, hỗ trợ lẫn nh. Au. Tiến cũng như công, lùi cũng như thủ, giúp nhau chiến đấu!".

Chu Lệ vuốt cằm nói: "Đúng vậy. Nếu như ta thất bại một trận chiến, Trường Hưng hầu tất sẽ như mũi tên tiến nhanh, xuyên thẳng tim gan ta, dùng binh, lực cường đại triệt để đem ta đánh. Tan. Nếu như ta có thể thù thắng, hắn liền có thể lui về phù Chân Định gần đây, bằng hùng thành thù vững đợi viện binh, lão hồ ly này, khó đối phó đây".

Chu Cao Hú khó hiểu nói: "Cha. Nếu bồn về bản lĩnh thù thành. Đại Minh ta không người có thể bằng Trường Hưng hầu. Hắn có loại sở trường này. Vì sao không trực tiệp trú đóng ở trong thảnh. Chân Định? Bằng bản lĩnh vị lão tướng quân này thù thành, chỉ sợ chúng ta nhiều binh, mã hem. Gấp mười, cũng không làm gì được được hắn?".

Chu Lệ mỉm cười, nói: "Hắn là phụng chỉ đến chinh phạt phản nghịch yêm, co đầu rút cổ ở trong thành Chân Định sẽ xảy ra chuyện gì? Lão Cảnh không đánh, giặc cùng ta, lần bố trí trước mắt này, hắn cũng đang thử bản lãnh, của ta mà thôi".

Chu Năng trầm tư chốc lát hỏi: "Không biết điện hạ cùng các vị tướng quân đối với cục điện này thấy thế nào?".

Chu Lệ nhíu mày nói: "30 vạn đại quân triều đình giờ đây tập kết ở phù Chân Định đã đạt mười ba vạn. Mà quân ta giờ đây tính, toán toàn bộ có khoảng ba vạn nhân mã, quân địch gấp mấy lần chúng ta, không nên cùng chúng đánh, thẳng mặt".

Trương Ngọc gật đầu nói: "Điện hạ nói rất đúng, dựa vào ý kiến ty chức, chúng ta hẳn là tránh mũi nhọn. Cảnh Bính Văn nhận mệnh mà đến. Cũng không thể ngồi xổm trong thảnh Chân Định, trơ mắt nhìn chúng ta bò chạy, chúng ta nắm mũi hắn dắt đi, để hắn sơ hở, khi đó mới

tốt...

Hắn mới nói đến chỗ này, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào. Có người ở ngoài trướng cao giọng bẩm tấu nói: "Khởi bẩm điện hạ, Bách hộ Hiệt Anh. Nghe được đại quân triều đình đã đem binh, đến dưới thành. Chân Định, khiếp đảm sợ chết, suất lĩnh, bộ đội sờ thuộc hem trăm người muốn chạy ra ngoài quân doanh, hiện đã bị chúng ta bắt trở về. Thinh điện hạ trị tội!".

Chu Lệ vừa nghe, sắc mặt đột biến, Trương Ngọc nói: "Ty chức đi xem!".

Thần sắc Chu Lệ cực kỳ lạnh. Lùng. Lạnh, lùng nói: "Không cần xem. Đều giết!".

Trên dưới hơn một trăm người. Trương Ngọc nghe xong thân thể không khỏi chấn động, nhưng khi hắn thấy rõ sắc mặt tái nhợt Chu Lệ, không khỏi gật nhẹ đầu, trầm giọng nói: "Ty chức rõ!".

Trên giáo trường, hơn trăm sĩ tốt quỳ trên mặt đất. Hai tay trói chặt, trên cả đều đè nặng một cây cương đao, bên ngoải là ba quân tướng sĩ được hiệu lệnh đến giám trảm, mặc thiết giáp, nghiêm trận đứng trang nghiêm, chùm tua đò đầu thương tung bay trong gió đêm, từng thanh, cương đao bị ánh lừa lập lòe không ngừng phản chiếu hàn quang màu máu đò tươi. Mấy ngàn người ở Giáo trường, đúng là lặng ngắt như tờ.

Một mặt đại kỳ chữ Yến đón gió bay phần phật. Trương Ngọc toàn thân nhung trang đứng thăng ở dưới cờ. Thân hình cao ngất như đang thả lỏng, hình đáng bộ mặt cương nghị trước cây đuốc hừng hực thiêu đốt chiếu rọi lên giống như thanh đao: "Quân lệnh như núi. Những lời này, chắc hẳn mỗi một huynh, đệ. Từ ngày đó mặc bộ y phục này vào người, cầm lấy đao thương, các người đều đã nghe qua.

Quân kỷ không nghiêm, chính là chia rẽ. Quân uy không phấn chấn, thi chiến đấu tất bại. Thán là chiến sĩ. Lâm chiến không lùi. Mặc hắn có thiên, quân vạn mã, cường địch như rừng, chỉ có lao về phía trước, quyết không lui về phía sau. Thối trận lùi bước, tức là ruồng bò chính minh, ruồng bỏ đồng chí. Người trong quân bại hoại giống như như thể, phổi làm như thế nào?".

Ba quân tướng sĩ cùng hét to: "Chém!".

Trương Ngọc nén âm thanh, nói: "Ta không nghe thấy, lớn tiếng hơn chút!".

“Chém! Chém! Chém!”.

Ba quân tướng sĩ đùng thương, đùng đao đánh, vào giáp trụ, phát ra âm thanh leng keng.

“Quân lệnh như núi. Bộ đội dưới quyền Hiệt Anh, sợ chiến bỏ chạy, dựa vào quân lệnh nên chém! Tuân mệnh, điện hạ. Tất cả đều giết! Hành, hình!”.

Hiệt Anh. Quỳ gối ở phía dưới, tròng mắt loạn chuyển, còn đang cân nhắc sẽ phổi nhận bao nhiêu quân côn. Làm sao để qua chuyện này. Hắn hiểu rõ Chu Lệ giờ đây binh mã có hạn, đang lúc cần dùng người, mỗi một lão binh, đều là vàng trong mắt hắn, không nỡ hy sinh, vô ích. Sẽ không trách quá nặng, lại không ngờ rằng Yến vương lại hạ lệnh, xử trảm, hem. Một trăm quân nhân vô luận là quan binh chính hay phụ, đều xử trảm hết.

“Không được!! Điện hạ tha mạng! Trương đại nhân, xin vì mạt tướng cầu tình, mạt tướng rốt cuộc không...

“Phốc!”.

Binh, lính chấp hình sạch sẽ gọn gàng. Trương Ngọc ra lệnh một tiếng, hàn quang lóe lên. Đầu người liền lăn xuống đất, trong lúc nhất thời ánh đao trên giáo trường phập phồng, huyết quang xuất hiện, một lát công phu, tất cả hem. Trăm người đều gục tại chỗ, mùi máu tanh, làm trong người muốn ói.

Trương Ngọc lạnh lùng thốt: “Triều đình bất công, gian thần lộng hành, cho nên điện hạ khởi binh. Tĩnh. Nan. Điện hạ là vì giúp đỡ xã tắc. Vì đại nghĩa, binh, mã triều đình, tuy đông, cũng chỉ là gà đất chó kiếng, không chịu nổi một kích. Có điện hạ thống lĩnh chúng ta có thể bách chiến bách thắng bắt hồ Mạc Bắc làm nô lệ. Đối với triều đình bất nghía cũng có thể làm điều đó, bất quá người lâm trận sợ chiến, đầu độc quân tâm, đều giết không tha. Đã nghe lõ chưa?”.

Trướng mảnh, hơi nhếch lên. Trương Ngọc toàn thân đều là mùi máu tanh đi tới, ngoài trướng gió thổi phập phùng, Chu Lệ vững vàng cầm ngọn nến trong tay không khỏi chập chờn một hồi Trương Ngọc vội vàng buông rèm, bẩm: “Điện hạ, ty chức đã...

Chu Lệ khoát tay chặn lại. Hơi cúi đầu, trầm giọng nói: “Thế Mỹ, một trận, chúng ta là đánh, cũng phải đánh, không đánh, cũng phải đánh, chẳng những phải đánh, còn nhất định phải thắng. Đây là trận chiến đầu tiên, với đại quân dẹp nghịch của triều đình đuổi tới Chân Định,

nếu Chu Lệ yêm phòng thù mà không chiến, quân tâm mất hết, ngược lại binh bại sẽ như núi. Sau này... Cũng sẽ không cần đánh nữa".

Trương Ngọc cũng biết ba quân tướng sĩ thực ra không phải sợ chết, mà là đối với triều đình chính thống có một bản năng sợ hãi. Hiện hôm nay chạy trốn chi là Hiệt Anh. Các bộ binh mã còn lại chưa hẳn sẽ không có quân tâm đại loạn, nếu đánh thắng một trận chiến đầu, quân tâm có thể định, nếu là tránh, không chiến, tuy theo chiến lược là đúng, nhưng một trận chiến với đại quân triều đình. Bắc phạt đầu tiên. Đánh, và không đánh, hiển nhiên, ngoải chiến tranh ra còn có ý nghĩa trọng đại.

Thần sắc hắn ngưng trọng nói: "Nếu như thi. Chúng ta chỉ có thể tập trung toàn lực đánh huyện. Hùng, như có thể đánh, bại một vạn nhân mã của Dương Từng, chính là đại thắng!".

Chu Năng nói: "Từ Khải, Phan Trang giống như hai con chó ngao hai bên, Trường Hưng hầu đứng ở giữa, hắn đem Dương Tùng đặt ở phía trước, chỉ sợ sẽ là muốn dụ ta vào tròng, nếu hoi vô ý...

Chu Lệ bùi ngùi nói: "Tên đã trên đây, không phát không được, về phần sinh từ. Chu Lệ ta từ ngày khởi nghĩa Tĩnh Nan, đã không để ý!".

Trương Ngọc và các tướng thần sắc nghiêm túc, tất cả đều cúi người nói: "Ty chức thề chết theo điện hạ!".

Chu Lệ cười nhẹ một tiếng, lại cúi người nhìn về phía bản đồ, một thay đổi không dễ để người phát giác lặng yên xẹt qua hai con ngươi hắn: "Cảnh Bính Văn là lão tướng, công rất thận trọng, thù càng giọt nước không lọt. Không phải có tài Gia Cát chỉ sợ là khó có thể ứng phó cục diện thực lực địch ta cách xa như thể, nhưng Chu Lệ ta không phải là Gia Cát Khổng Minh, vậy thì sao?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 286

Khẩu Chiến.

Chương 286: Khẩu chiến.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Chậm đã!”.

Cố Thành ngăn Trương Bảo lại, ánh mắt ngưng tụ, nói với Hạ Tầm: “Ngươi có ý tứ gì?”.

“Có ý tứ gì?”.

Thần sắc Hạ Tầm càng thêm thong dong, mỉm cười nói: “Tiểu quận chúa theo Tạ gia xuôi nam, bị khốn đốn là không sai, các ngươi cũng đã ngẫu nhiên gặp lại, ta làm thế nào tới trước các ngươi?”.

Cố Thành biến sắc, Hạ Tầm nhàn nhạt nói: “Chính gọi là, tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, tai mắt Yến vương điện hạ gì cũng nhúng tay vào, tất cả hướng đi đại quân triều đình, thậm chí cử động địa phương Hà Bắc các nơi, đều bị chúng ta nắm giữ trong tay. Cảnh Bính Văn biết mình mà không biết người, mặc dù binh hùng tướng mạnh, có mấy phần thắng?”.

Ánh mắt Cố Thành chóp động lên, hoài nghi nói: “Không có khả năng, Yến vương vội vàng khởi binh, dùng tám trăm người mạo hiểm khó khăn, nếu không có một cạm bẫy bại lộ, đã sớm đầu thân hai nơi, há lại có khả năng sắp xếp tai mắt khắp nơi, giăng thiên la địa võng?”.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Thì ra tướng quân cũng không tin tưởng Yến vương sớm đã có ý phản, như vậy ngươi cũng rõ ràng triều đình sai, đã thế, tại sao lại giáng tội, áp đặt cho Yến

vương?”.

Cố Thành hừ một tiếng, không chịu nói tiếp.

Hạ Tầm vuốt cằm nói: “Không sai, Yên vương thật là vội vàng khởi sự, nhưng có thể dùng tám trăm người đoạt được chín thành Bắc Bình, dùng mấy ngàn binh vội vàng chiêu hàng phá được Kế Châu, Tuân Hóa, mây dày không che ánh mắt trời, với tám ngàn bộ tốt làm đại bại bốn vạn binh mã Tống Trung, bắt giữ Tống Trung, chẳng lẽ binh mã Yến vương ngự đều là thiên binh thiên tướng, dùng một chống trăm sao? Đương nhiên không phải, Yến vương tuy vũ dũng, thực sự không có khả năng dùng ít đánh nhiều, đặc biệt trong trường hợp này, đại bộ phận là hàng binh bại tướng, các ngươi đều là người mang binh, phải biết nguyên nhân vì sao chứ.

Kế châu có hai người thủ tướng, Mã Nghi tử chiến, Mao Toại đầu hàng, Tuân Hóa, Mật Vân thủ tướng càng không chiến mà hàng.

Tướng thủ Cư Dung quan Vương Chân giả vờ chống cự qua loa, liền bại lui Hoài Lai, Tống Trung dùng bốn vạn đại quân nghênh chiến tám ngàn quân tốt Yến vương, nhưng lại bị binh mã mình ở trước trận quay giáo, đến nỗi vội vàng trốn về thành, chạy trốn vào nhà xí, hai vị tướng quân chẳng lè còn không nhìn, Yến vương chính là người nhân tâm hướng vào sao? Yến vương có những thứ này ủng hộ, chúng ta muốn nắm giữ nhất cử nhất động của các ngươi, có gì khó?”.

Trương Bảo không phục nói: “Đây là bởi vì Yến vương thường trú biên phòng, thống binh lâu ngày, ở trong quân bắc là hy vọng của mọi người, những lính kia đều là hắn thống lĩnh qua!”.

Hạ Tầm gật gật đầu, cường điệu nói: “Đúng, là Yến vương thống lĩnh qua, là Yến vương thay triều đình thống lĩnh qua. Chỉ có thời gian chiến tranh, bọn họ mới về tiết chế Yến vương, bình thường đều được triều đình điều khiển, ăn bổng lộc triều đình, chẳng lẽ không phải bởi vì triều đình bất công, tâm bọn họ hướng về phía Yến vương? Chẳng lẽ là bởi vì binh tướng thủ biên phòng lại là người khiếp đảm sợ chết? Binh tướng thủ biên.

Phòng đối mặt với giặc Bắc Nguyên phạm bên cạnh cho tới bây giờ đều là tử chiến không lùi, vì sao Yến vương dùng có tám trăm người cử binh Tình Nan, bọn họ đối mặt Yến vương lại không đầu hàng mà không trốn, chẳng thèm ham chiến? Hai vị tướng quân chẳng lẽ không

nghĩ qua nguyên do trong đó sao?".

Cảnh Thành nhàn nhạt cười nói: "Hôm nay Trường Hưng hầu ngự binh mã tới đây, không phải binh lính Yến vương đã từng thống lĩnh qua, việc tốt như vậy, sẽ không còn đâu".

Hạ Tầm nghiêm nét mặt nói: "Chia ra nam bắc, nhưng nhân tâm lại chẳng phân biệt nam bắc. Huống chi, binh tự nhiên là nam binh, các tướng lĩnh cũng vậy? Cho dù là hồn quân lính, nếu như tâm tướng lãnh hướng về phía Yến vương, quân tốt dưới trướng ai dám có dị nghị? Hai vị tướng quân cho rằng, quân tướng phía nam chính là bền chắc như thép, một lòng hướng về triều đình? Ha ha, Dương mỗ có thể ở trong thành Nam Kinh, dưới chân thiên tử, đem thế tử Yến vương và hai vị quận vương thong dong mang đi, dưới thiên la địa võng triều đình cũng không tìm thấy nửa điểm manh mối, các ngươi cho rằng, chỉ bằng lực lượng một người Dương mỗ có thể làm được sao?".

Từ Minh Nhi bên cạnh một mực nghe, nhìn sang, một đôi mắt to linh động khi thì nghiêng mắt nhìn Hạ Tầm nói bốc nói phét, khi thì nhìn thần sắc Cố Thành và Trương Bảo mấy lần, thầm nghĩ: "Người này lại bắt đầu gạt người!".

Sắc mặt Cố Thành và Trương Bảo biến đổi, Trương Bảo nghi thần nghi quỷ nói: "Trong triều đình, còn có đồng đảng của ngươi sao?".

Cố Thành thì càng quan tâm chư tướng bắc phạt, bật thốt lên hỏi: "Trong quân đã có người nội gián của Yên vương?".

Hạ Tầm cười mà không nói, cố Thành hơi suy nghĩ một chút, thất sắc nói: "Chẳng lẽ là Giang Âm hầu Ngô Cao!".

Lúc này đây, triều đình xuất động ba mươi vạn đại quân, ba vị Hầu gia cùng sở hữu thống binh tướng lãnh, chủ tướng trung quân chính là Trường Hưng hầu Cảnh Bính Văn, ngự binh mười ba vạn. Chủ tướng hữu quân An Lục hầu Ngô Kiệt, ngự binh tám vạn, chủ tướng tả quân Giang Âm hầu Ngô Cao, ngự binh chín vạn. Nếu như Ngô Cao phản thật, từ cánh tả công kích trực tiếp tim gan trang quân, Yến vương đột nhập chính diện, Cảnh Bính Văn vốn phải hết sức cẩn thận bố trí phòng ngự đều sẽ tan thành mây khói, không chịu nổi một kích.

Cố Thành vừa hỏi này, sắc mặt Trương Bảo cũng thay đổi. Giang Âm hầu Ngô Cao là cha vợ Tương vương Chu Bách, nữ nhi hắn thân sinh chính là Tương Vương phi, nữ nhi bế con tự vẫn, lão đầu nhi này nếu thật đầu nhập vào quân Yến vương, đó là có nhiều khả năng, trong

lúc nhất thời hai người thất sắc nhìn nhau.

Hạ Tầm cũng không biết phụ thân Tương Vương phi là ai, cho nên cũng vô tình đem đầu mâu dẫn về phía Ngô Cao, vừa rồi nói chỉ là cố tình tạo nghi trận, không ngờ hai người này lại suy nghĩ miên man, Hạ Tầm không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói: "Các ngươi không cần phải nghi thần nghi quỷ, lần này trong đại quân triều đình dẹp nghịch tặc, bất bình vì Yến vương có khối người, muốn đi về phía Yến vương cũng không chỉ một người, ngoại trừ bởi vì bọn họ bất bình vì Yến vương, càng chủ yếu hơn là, bọn họ đem mình so với hai vị tướng quân thì càng thêm lâu dài...".

Cố Thành nhịn không được hỏi: "Chuyện gì lâu dài?".

Từ Minh Nhi ngầm thở dài: "Hai người đần các ngươi, các ngươi nếu trực tiếp bổ một đao xuống, chuyện gì cũng không có, càng muốn đuổi theo hỏi rõ, hỏi làm cái gì, các ngươi nhất định cũng muốn giống ta, bị hắn lừa gạt đem đi bán, còn thật lòng vui vẻ giúp hắn".

Hạ Tầm biến sắc, nghiêm túc nói: "Phiên vương phong kiến, đây là di chế đại tổ, là tổ huấn! Hoàng Thượng tước phiên vương, có tính là vi phạm định chế tổ tông không? Đúng! Hắn là Hoàng Thượng, hắn muốn thay đổi là có thể, tước quân quyền thì cũng được, vì sao lại đuổi tận giết tuyệt? Cái gì gọi là phiên? Phiên vương, cho hắn đất phong, hắn tự trị dân hắn, tự hắn dẫn binh. Đây mới là phiên!

Lấy đất phong của hắn, thu phiên của binh hắn, phiên vương như vậy cũng chỉ là vương, mà không phải là phiên vương, tù đầy, giết chết, rồi lưu vong, đây là cớ gì? 'Không nên gánh việc giết thúc trẫm', Hoàng Thượng nói câu này, khẩu dụ chính là chỉ cần Tứ thúc chết, không cần Yến vương phải sống, lòng dạ các ngươi chẳng lẽ không biết rõ?".

"Hai vị tướng quân, thiên hạ xã tắc đầu tiên là cùng thiên hạ xã tắc tổ tông, là thiên hạ xã tắc Đại Minh vương triều Chu thị... Mà không phải nhất mạch chư vương đương kim hoàng thượng một người thái tổ tử tôn, huyết mạch tiên đế, trời sinh chính là dòng họ hoàng thất, được hưởng bổng lộc Vương tước, mà không phải thứ dân, bọn người Phương, Hoàng, Tề Thái ly gián hoàng thân, hãm hại tôn thất... Yến vương muốn "thanh trừ bên cạnh vua" chẳng lẽ không phải là đại nghĩa?

Lúc Tống triều bỏ võ giương văn, thường làm văn nhân trực tiếp ở trên quân nhân, vung tay múa chân với bọn họ, không chiến tranh nên thường muốn đánh, đánh thắng trận thường

muốn bại khiến máu anh hùng nhuộm chiến trường, chí khí khó lên. Lãnh thổ quốc gia Đại Minh ta so với Tống triều còn lớn gấp đôi, Hoàng Thượng đối với người thân còn không yên lòng, tước binh quyền bọn họ lấy phiên quốc bọn họ vẫn chưa yên tâm, không phải muốn đẩy đến chết... Thử hỏi, chư vương sau khi bị mất hết, hắn sẽ an tâm cố thủ Nam Kinh, để võ tướng khác họ chỉ huy trọng binh trấn thủ biên phòng ở bên ngoài xa đến ngàn dặm?

Không có khả năng! Tuyệt đối không thể! Dùng văn áp võ, dùng văn lấn võ, tất nhiên so sánh với Tống triều càng nặng nề hơn, đến lúc đó các ngươi, những võ tướng này có nên tự xử? Nếu như Yến vương binh bại chư vương bị tước, Hoàng Thượng dùng tủ tài triều đình sẽ không chỉ giới hạn ở một tòa thành Kim Lăng, mỗi người chủ trì đều là văn nhân, các nơi quân trấn tất nhiên cũng do văn nhân khống chế quân đội!".

Thanh âm Hạ Tầm cô đọng đầy cảm xúc nói: "Mạc Bắc Mông Nguyên giờ đây vẫn đang có võ trang mười phần cường đại, Tây Vực càng có đại quân Thiếp Mộc nhi vương nhìn chằm chằm, đến lúc đó để một đám văn nhân nhà thơ lung tung chỉ huy, quân đội Đại Minh ta còn có thể tái hiện vinh quang lúc thái tổ còn sống sao? Nếu để cho Hồ Lỗ một lần nữa tiến vào chiếm giữ Trung Nguyên, hành động các ngươi hôm nay chẳng lẽ không phải trợ Trụ vi ngược? Các ngươi muốn cho người Hán ta một lần nữa sa vào người tứ đẳng, làm trâu làm ngựa cho người Hồ, làm nô làm tỳ, làm tội nhân thiên cổ sao?".

Thanh âm cố Thành mềm yếu xuống, ngập ngừng nói: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng ngồi trên thiên hạ, Yến vương ở góc, binh nhưng chỉ mấy vạn, có thể... Có thể thành được đại sự sao?".

Hạ Tầm hỏi ngược lại: "Yến vương hôm nay, so sánh với Thái tổ hoàng đế khi khởi binh thì như thế nào?".

Trương Bảo nói: "Khác nhau, khi đó triều đình Mông Nguyên nhân tâm đã mất, thiên hạ đại loạn, hào kiệt cũng nổi lên, hiện hôm nay thiên hạ.

Nhất thống, tứ hải quy nhất!".

Hạ Tầm lập tức nói: "Ngươi sai rồi! Giờ đây nhất thống thiên hạ chỉ là một cửa hàng mặt tiền! Là mặt tiền cửa hàng Thái tổ hoàng đế lưu lại! Hoàng đế tước phiên, chẳng những tước binh quyền, còn muốn giết người, giết đến tứ đại giai không, chư vương mặc dù không chịu đi theo Yến vương làm phản ở Tĩnh Nan, ngươi nghĩ bọn họ sẽ đứng ở bên hoàng đế?

Hoàng đế tự mình chấp chính, ngắn ngủn mấy tháng, liền đem hai tiên sinh dạy học nâng lên thành Tể Tướng không cần kiểm tra, những quan văn mười năm gian khổ học tập kia, từ nhỏ lại chịu khổ, làm hết phận sự, cẩn trọng, để một ngày kia trở thành trọng thần đương triều có chịu phục không?

Để hai tiên sinh dạy học Thống lĩnh bách quan, phụ tá thiên tử, làm tai mắt tâm phúc cho hắn, cánh tay đắc lực thân cận chỉ là đám văn nhân bình thường, bọn họ cầm giữ quốc khí, giữa vua và dân, những công hầu huân khanh kia đi theo Thái tổ hoàng đế đẫm máu nhiều năm phương chiếm lấy ngàn dặm giang sơn này, tướng soái anh hùng chịu cam tâm sao?".

Ánh mắt Hạ Tầm sáng quắc lạnh lùng đảo qua trên mặt cố Thành và Trương Bảo, trầm giọng nói: "Thiên hạ này nhất thống, đã bị đương kim hoàng thượng, từ bên trong đánh cho nát bấy! Tứ hải quy tâm, đã bị đương kim hoàng thượng khiến cho quân thần văn võ nội bộ lục đục!".

Trương Bảo đưa mắt nhìn cố Thành, đao phong vốn vững vàng chỉ hướng cổ họng Hạ Tầm chậm rãi đưa xuống.

Thật ra binh lính đi theo Yến vương, binh mã triều đình xây dựng chế độ nhiều đội ngược với hướng Yến vương, không chiến mà hàng, bởi vậy liền có thể thấy từ khi Kiến Văn tự mình chấp chính đến nay, các loại cách làm hạn chế võ không được quân tâm đến mức như thế nào.

Yến vương từng thống lĩnh binh lính, nhưng lý do này tuyệt đối không phải lý do bọn họ đầu hàng Yến vương, bọn họ lên chức nhận bổng lộc, không phải thời gian chiến tranh, quản lý và chỉ huy đều là triều đình mà không phải là Yến vương, giờ đây bọn họ đầu hàng vẫn là Yến vương đang tuyệt đối yếu thế, chẳng lẽ không phải chính triều đình có vấn đề sao?

Đối với cục diện triều cương, Kiến Văn dùng thủ đoạn huyết tinh trừ bỏ phiên vương, huân thích võ tướng trong triều sớm đã có bất mãn, những võ tướng bên người Từ Tăng Thọ này cực kỳ phẫn uất, Hạ Tầm nói lời khiển trách nặng nề này, chính là nói đến những chuyện trong lòng bọn họ.

Hạ Tầm nhìn hỏa hầu đã không sai biệt lắm, nhân lúc bọn họ đang lắc lư bất định trên lập trường lại tăng thêm một đòn cổ vũ cuối cùng: "Dương mỗ nói hết như thế, hai vị tướng quân nếu như cảm thấy Dương mỗ nói không đúng, giờ đây có thể động thủ. Dương mỗ này, vốn là muốn khuyên tiểu quận chúa trở về Nam Kinh, hôm nay hai vị tướng quân đã đến đây, Dương

mỗ cũng yên lòng, chết cũng không hối tiếc!”.

Một câu “Có thể động thủ” của Hạ Tầm vừa ra khỏi miệng, Từ Minh Nhi lách mình chắn trước mặt hắn, nghe được những lời này của Hạ Tầm, Trương Bảo rất kinh ngạc, nhịn không được lại hỏi một câu: “Vì sao không bảo vệ quận chúa đi Bắc Bình?”.

Hạ Tầm chém đinh chặt sắt nói: “Bởi vì, Nam Kinh, Yến vương nhất định sẽ đến!”.

Cánh tay cố Thành tay run rẩy hạ xuống, đao phong thẳng tắp chỉ hướng Hạ Tầm cũng từ từ hạ xuống.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 287

Ích Lợi Lớn Nhất.

Chương 287: ích lợi lớn nhất.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Cửa phòng nhẹ nhàng đẩy về sau, Hạ Tầm thở một hơi thật dài, chỉ cảm thấy phía sau lưng nhớp nhớp, đã bị ướt đẫm mồ hôi. Có thể nói để Cố Thành và Trương Bảo phục hay không, hắn thật sự một chút nắm chắc nhất định cũng không có, đối với sự việc phát sinh sau khi Chu Lệ khởi bình tĩnh Nan, hắn không có bao nhiêu giải thích, sau này hết thảy đều chỉ có thể dựa vào chính hắn.

"Ngươi rất không tồi, cho rằng đúng, liền kiên quyết ủng hộ, dù là... Hắn hầu như không có hy vọng thành công, tuy ngươi đôi khi rất dối trá, nhưng đại nghĩa trước mặt, phân biệt được phi thường tinh tường, ta rất bội phục ngươi!".

Từ Minh Nhi rất chăm chú nói với Hạ Tầm, nhìn ra được, tiểu cô nương mặt đầy khâm phục là phát ra từ nội tâm.

Hạ Tầm ngồi xuống bên cạnh, lấy lại bình tình, nói: "Sáng sớm ngày mai, bọn họ muốn tới đón quận chúa, có bọn họ hộ tống, ta cũng có thể yên tâm, chỉ là... Trước khi đi, ta còn muốn dặn dò quận chúa mấy câu".

Từ Minh Nhi đã ngồi xuống ở bên giường, nghiêng đầu nhìn hắn, một đôi lông mi xinh đẹp chớp chớp: "Ngươi nói đi!".

Thần sắc Hạ Tầm nghiêm túc lên: "Ta hiểu rõ, Tam ca của quận chúa... Từ Đại đô đốc, rất

đồng tình tao ngộ Yến vương gặp phải, không hy vọng Đại tỷ, Đại tỷ phu gặp bất trắc, trước kia trong triều có tin tức gì, hắn thường xuyên âm thầm thông báo với Yến vương...

Từ Minh Nhi chỉ biết Hạ Tầm thật sớm đã trở thành tâm phúc Yến vương, đối với việc hắn hiểu rõ những sự tình này cũng không kỳ quái, chỉ gật gật đầu, lại hỏi: "Ngươi muốn nói chuyện gì?".

Hạ Tầm nói: "Giờ đây, Yến vương chính thức đã thức khởi nghĩa Tĩnh Nan giương lên cờ hiệu, bị triều đình coi là phản loạn, nếu như Đại đô đốc có tin tức gì đó, ta không biết hắn có thể tiếp tục hay không...

Từ Minh Nhi chợt nói: "Ngươi muốn để ta thuyết phục Tam ca, tiếp tục làm tình báo truyền lại cho đại tỷ phu? Chuyện này ta không thể đáp ứng ngươi, đại tỷ phu bị buộc làm việc này, ta cũng rất đồng tình hắn, rất muốn giúp hắn, nhưng chúng ta không chỉ có mỗi chúng ta, chúng ta họ Từ, trên người chúng ta gánh vác lạc ấn Từ gia, đại ca đại biểu cho Trung Sơn vương phủ, hắn đứng ở bên Hoàng Thượng, chuyện duy nhất ta có thể làm, chính là ai cũng không giúp, về phần Tam ca, hắn làm lựa chọn làm gì, đó là việc của hắn, ta không thể bởi vì Tam ca yêu thương ta, để cho hắn chịu phong hiểm như vậy".

Hạ Tầm vui vẻ nói: "Quận chúa thấy thấu triệt như vậy, vậy là cực kỳ tốt rồi. Ta nói với quận chúa những lời này, cũng không phải muốn quận chúa thuyết phục đại đô đốc tiếp tục giúp Yến vương điện hạ, mà là muốn ngươi nhắc nhở hắn, hắn đang ở triều đình, đang ở Nam Kinh, nếu như tiếp tục cung cấp tin tức cho Yến vương điện hạ, không khác gì phản nghịch triều đình, một khi bị Hoàng Thượng phát giác, chỉ sợ sẽ vì hắn rước lấy họa sát thân, cho nên quận chúa tốt nhất khuyên hắn khoanh tay đứng nhìn, không cần phải để ý tới việc nhà thúc cháu này, dấn thân vào nguy hiểm, hậu quả khó có thể nghĩ".

Từ Minh Nhi hơi ngoài ý muốn, nhưng vẫn gật đầu nói: "Tốt, ngươi nói lời này, ta sẽ nói lại".

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Không, quận chúa không phải tiện thể nhắn, mà là phải hết sức thuyết phục đại đô đốc, nếu không... Tất có họa sát thân!".

Từ Minh Nhi thấy thần sắc hắn trịnh trọng, trong lòng cảm thấy không.

Yên vội hỏi: "Đây là... ý tứ của đại tỷ phu sao?".

Hạ Tầm lắc đầu: “Không phải, tại hạ nhận nhiều ân đức của Đại đô đốc và tiểu quận chúa, đối với phẩm tính làm người của Đại đô đốc cũng cảm phục vạn phần, không muốn Đại đô đốc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đây là cá nhân ta đề nghị. Nhưng mà, quận chúa chớ nói những lời này là do tại hạ nói, đừng qua loa chủ quan, đang mang sinh tử Đại đô đốc, kính xin ngàn vạn lần thận trọng”.

Từ Minh Nhi nghiêm túc lên: “Ta hiểu rồi! Ta sẽ nói lợi hại cho Tam ca hiểu”.

Hạ Tầm đứng lên nói: “Vậy là tốt rồi, đúng rồi, một nhà Tạ viên ngoại, hôm nay khốn đốn, tiến thoái lưỡng nan, hy vọng quận chúa có thể giúp đỡ giúp bọn hắn, bọn họ có thể bởi vì một lời của tại hạ, quan tâm chăm sóc quận chúa, thật là không dễ, tại hạ hôm nay không nên ra mặt, đành phải nhờ quận chúa người thay tại hạ trả món nhân tình này”.

Từ Minh Nhi xinh đẹp nói: “Sao có thể nói là chuyện ngươi thiếu nợ nhân tình, Tạ gia có ân với ta, ta tự nhiên tri ân báo đáp!”.

Hạ Tầm cũng cười: “Như vậy... Sắc trời đã tối, quận chúa xin nghỉ tạm, tại hạ xin cáo từ”.

Hạ Tầm quay người đi về hướng cửa ra vào, Từ Minh Nhi dừng ở hắn bóng lưng, đột nhiên kêu: “Dương Húc!”.

“Hả?”. Hạ Tầm quay đầu lại, đầu lông mày nhảy lên.

Tiểu quận chúa nhẹ nhàng cắn cắn môi, nhẹ nhàng hỏi: “Chúng ta... Còn có thể gặp lại nhau sao?”.

Hạ Tầm im lặng một lát, khuôn mặt tươi cười giãn ra nói: “Nếu như ta không chết, nhất định sẽ gặp lại”.

Tiểu quận chúa nói: “Như vậy, ngươi sẽ không phải chết! Dù sao, người chết còn có thể bị ngươi nói thành sống...”. Nói đến về sau, nàng nhịn không được lộ ra nụ cười yêu kiều, khuôn mặt ở dưới ánh đèn sáng chói như hoa xuân.

Hạ Tầm vái chào thật dài, nghiêm mặt nói: “Tại hạ tuân mệnh!”.

***

Trong trướng, Hạ Tầm và Tô Dĩnh khoanh chân ngồi, chính giữa chỉ có một chiếc đèn nhỏ,

đêm nay Hạ Tầm đi tìm tiểu quận chúa, đánh bậy đánh bạ nói chuyện đầu hàng với cố Thành và Trương Bảo, Tô Dĩnh vui vẻ nói: "Chàng có thể nói hai viên đại tướng triều đình hàng, đây là một công lớn nha, giờ đây muốn đi cùng cố Thành và Trương Bảo, đi đầu nhập Yến vương sao?".

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Không! Vốn, ta muốn đợi hai quân đến chiến trường, lại thoát thân đi đến Yến vương, nhưng, cơ hội tốt ở trước mắt, nếu như ta cứ rời đi như vậy, Yến vương mặc dù cảm động và nhớ nhung ân đức của ta, cũng sẽ không trọng dụng ta. Kẻ ngu dốt sao có thể làm nên đại sự?".

Tô Dĩnh ngạc nhiên nói: "Hiện tại ly khai có gì không đúng? Chàng có thể thuyết phục hai Viên đại tướng đầu nhập vào Yến vương, việc này còn chưa đủ sao?".

"Không đủ!".

Hạ Tầm nâng một ngón tay nói: "Thứ nhất, bọn họ hôm nay không giết ta, là nhất thời bị ta nói lời đả động, đồng thời cũng vì tâm tư lưu lại đường lui cho mình, trước mắt bọn họ tuy có tâm sẵn sàng góp sức, thật ra tâm chí cũng không kiên định, không chừng trở về ngủ một giấc, sẽ cải biến tâm ý. Ta thản nhiên đợi ở chỗ này, sẽ là hình thành một loại ám chỉ mãnh liệt với bọn họ: Chúng ta nắm đại cuộc, tính trước kỹ càng, như vậy bọn họ mới có thể an tâm, nếu không, hôm nay ta vừa mới thề thốt, to mồm mấy câu, sáng sớm mai liền chạy mất dạng, nàng sao có thể xác định bọn họ sẽ không sinh lòng hối hận?".

Tô Dĩnh nhấp nháy mắt nói: "Thứ hai?".

"Thứ hai!".

Hạ Tầm lại dựng thẳng một ngón tay lên: "Ta chạy về phía Yến vương thỉnh công, nói ta nói ăn được hai viên đại tướng triều đình, cố Thành và Trương Bảo cũng chưa từng đổi ý, xác thực đúng hẹn đến đầu hàng mà nói, xác thực có thể chấn động quân tâm Yến vương, vấn đề là, cố Thành chỉ là hậu quân Đô Đốc, chỗ đứng chỉ là một chút binh mã dưới trướng Trường Hưng hầu Cảnh Bính Văn, hơn nữa quan tướng dưới tay hắn, cũng chưa chắc đều nguyện ý đi theo hắn làm phản, hắn có thể mang đi bao nhiêu người? Cho dù tất cả đều mang đi, có thể thay đổi thế cuộc quân Yến yếu nhược không? Vì sao không lợi dụng bọn họ, tại thời khắc mấu chốt phát huy tác dụng càng lớn hơn?".

"Còn có thứ ba?".

“Thứ ba!”.

Hạ Tầm lại dựng thẳng một ngón tay, chậm rãi nói. Ngoài trướng, Lân mập ngồi xổm ở một cái lều xa xa phía trước, nhìn ngón tay do ngọn đèn phản chiếu từ lều đôi vợ chồng, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ Mã Kiều kia không hoạt động được, chỉ có thể dùng ngón tay để làm Thôi Tiểu nương tử khoái hoạt sao?”. Nghĩ đến chỗ hèn mọn bỉ ổi, không khỏi cười gian đứng dậy.

“Cho nên, ta lưu lại, để cố Thành và Trương Bảo yên tâm. Làm phiền nàng đi một chuyển đến đại doanh Yến vương, thông báo tin tức cố Thành và Trương Bảo phản bội, mời Yến vương định ra một kế hoạch chu đáo, làm cho bọn họ ở thời khắc mấu chốt, có thể phát huy tác dụng lớn”.

Tô Dĩnh lo lắng nói với Hạ Tầm: “Như vậy, chàng có thể gặp nguy hiểm hay không?”.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Ta lựa chọn Yến vương, vốn chính là hung hiểm thật lớn, hắn càng thành công, ta hung hiểm mới càng nhỏ, không phải sao?”.

***

“Cái gì! Dương Húc còn sống? Hắn... Lại có thể thuyết phục cố Thành và Trương Bảo đến đầu hàng bản vương sao?”.

Yến vương Chu Lệ vừa mừng vừa sợ hỏi Tô Dĩnh.

Mấy tên thị vệ sau lưng Yến vương đang dựng lều lớn ở trung quân, bên cạnh khắp nơi đều là binh mã đi đi lại lại, người hô ngựa hý, ồn ào náo động phi thường, nhưng xem ra mặc dù loạn, thật ra tất cả quân điều động đều có kết cấu, loạn cũng chỉ là đại quân vừa mới chạy tới nơi dừng chân, xây dựng màn trướng, có đào chiến hào, có thiết lập tiền tiêu canh gác, cho nên có vẻ hơi hỗn loạn, thật ra khi đến mỗi một chi nhân mã đều là trật tự nghiêm chỉnh, hàng ngũ chỉnh tề, Tô Dĩnh nhìn thấy, không khỏi âm thầm gật đầu.

Trước mắt đảo Song Tự tuy đem truyền thống ném đi hết, một số gần như hoàn toàn là hải tặc, nhưng năm đó phụ thân nàng làm thủ lĩnh, vẫn là.

Dùng quy củ quân ngũ dẫn đầu bộ hạ, trong ấn tượng Tô Dĩnh, lúc quân đội phụ thân nàng kỷ luật nghiêm minh nhất, cũng còn xa mới bằng những binh tướng dưới tay Yến vương này, nhất cử nhất động, đều có một loại không khí sâm nghiêm.

Giờ phút này Yến vương vừa mới chạy tới Tang Lâu, hắn đã quyết ý cùng Cảnh Bính Văn đánh một trận chiến dùng cứng đối cứng, bởi vậy quân đội điều động lao thẳng tới Trác Châu, Tri phủ Trác Châu Ngụy Xuân Binh từ lúc Chu Lệ dựng thẳng đại kỳ Tĩnh Nan lên, điều động dân tráng gia cố lại tường thành đào hào đắp đất, lăn qua lăn lại rất náo nhiệt, còn ở trước mặt thân sĩ trong thành nói lời thề son sắt tỏ vẻ một khi Yến vương xâm nhập phía Nam, nhất định phải sống chết cùng thành.

Kết quả Chu Lệ đến đây thật, đại quân hắn còn chưa tới, chỉ là vài thám mã đi bộ vài vòng dưới thành, vị Tri phủ lão gia này liền sai người bắn lung tung vài mũi tên, sau đó mang đại ấn bỏ trốn mất dạng.

Chu Lệ cũng không dừng lại ở Trác Châu, hắn ở Trác Châu lấy hết kho lương, ngựa liền không dừng vó đuổi tới Tang Lâu, quân tiên phong trực chỉ huyện Hùng, ai ngờ doanh trại này còn chưa lập xong, Tô Dĩnh liền tìm tới, hướng về phía hắn báo cáo tin tức tốt.

Chu Lệ sau khi hỏi rõ chuyện Tô Dĩnh trải qua, gọi người mang nàng xuống dưới nghỉ tạm, sau đó lập tức triệu tập Trương Ngọc, Chu Năng và tướng lãnh tâm phúc, ở trong lều trung quân vừa mới dựng xong nghị sự.

Chu Năng là tướng lãnh lão luyện thành thục, không thể so với Trương Ngọc trẻ trung ít kinh nghiệm như vậy, nghe xong tin tức trên nét mặt liền lộ rõ sự vui mừng, hắn suy tư một lát, nhắc nhở: "Điện hạ, tin tức có đáng tin không? Có thể là một kế của triều đình hay không?".

Chu Lệ lắc đầu nói: "Sẽ không, Hú nhi đã gặp qua vị Tô cô nương này, nhận ra bộ dáng nàng".

Chu Năng hơi nhăn lông mày lại nói: "Ty chức nghe thế tử nói việc thoát thân, vị Tô cô nương này lúc ấy một mình lưu lại, đi tìm Dương Húc, như vậy... Có khả năng bọn họ đều rơi vào trong tay triều đình hay không...".

Hắn vẫn chưa nói xong, Chu Cao Hú liền nhịn không được cười lên: "Chu thúc thúc cũng quá cẩn thận rồi, Dương Húc cứu ba người huynh đệ ta rời đi, đây là tội cực lớn, nếu như hắn thật bị triều đình bắt được, Hoàng Thượng đã sớm chém đầu hắn, còn có thể để đến khi hắn lập công chuộc tội sao? Triều đình tự cho là ổn định chiếm thượng phong, bày ra một trận chiến như vậy, sao có thể làm điều thừa?".

Chu Lệ liếc mắt khen ngợi đứa con, nói: "Không sai! Hú nhi nói rất có lý, nếu như Hoàng

Thượng tính toán không bỏ sót như vậy, Chu Lệ yêm hôm nay cũng không đứng ở chỗ này, Tô cô nương nói không phải giả, không thể nghi ngờ".

Chu Năng gật đầu nói: "Như thế mà nói, không thể nghi ngờ được rồi. Hai quân chưa chiến, quân địch đã đến đầu hàng, đây là phúc của điện hạ, chúng ta càng nắm chắc chiếm được huyện Hùng của Dương Tùng, một trận chiến tất phải cải biến chút ít".

"Đâu chỉ như thế!".

Trên mặt Chu Lệ mỉm cười, trong mắt lại ẩn hiện sát khí: "Nếu là Chu Lệ ta không thể lợi dụng cơ hội này, vậy cũng uổng phí một phen khổ tâm của Dương Húc!".

Hắn nắm chặt tay lại, hung hăng vỗ một cái thật mạnh trên bản đồ, trầm giọng nói: "Một lần nữa, ta chẳng những muốn diệt sạch chín ngàn binh mã của Dương Tùng, còn muốn cho Cảnh lão tướng quân thu hồi nắm tay của hắn, không dám vọng động tiến thêm một bước!".

Phòng tuyến nghiêm mật của Cảnh Bính Văn, hắn hiểu rõ vị này dùng hắn như mồi nhử, nhưng hắn không để ý, hắn ước gì Chu Lệ sớm xua quân đến chiến, phú quý cầu trong hiểm nguy, nếu như hắn có thể một trận chiến đại bại Chu Lệ, chắc chắn lập tức dương danh khắp thiên hạ, trở thành danh tướng đương thời, tiền đồ bừng sáng.

Chu Lệ lấy được một loạt thắng lợi, hắn cũng không cho là đúng, hắn cũng giống như rất nhiều nam quân tướng lĩnh, cho rằng đó là nguyên nhân nhiều năm qua Chu Lệ một mực Thống lĩnh bên cạnh quân, cũng không phải Chu Lệ thiện chiến như thế nào, hôm nay đại quân triều đình vừa đến, thế như Thái sơn đập trứng, ba vạn binh mã Yến vương chỉ sợ sớm đã như chim sợ cành cong, chỉ cần một trận chiến, có thể khiến hắn sụp đổ.

Dương Tùng rất tỉ mỉ bố trí huyện Hùng một phen, đem tòa thành nhỏ rất nhanh biến thành một thành lũy khắp nơi đầy nguy hiểm chết người, hắn có thể được Cảnh Bính Văn phái làm tiên phong, tất nhiên cũng có chỗ hơn người của hắn, chỗ hơn người của hắn đúng là chỗ Cảnh Bính Văn am hiểu: Thủ!

Dương Tùng phái thám mã ra xa hơn mười dặm, một mực tìm hiểu tin tức Yến vương, kết quả Yến vương đóng quân tại Tang Lâu ba ngày, hắn lục tục tìm được một ít hồi báo: Mỗi ngày đều có người Yến vương vụng trộm chuồn khỏi quân doanh, bỏ trốn mất dạng.

Thám mã Dương Tùng bắt vài người tra hỏi, biết được dưới trướng Yến vương lòng

người bàng hoàng, khi bắt đầu đã sớm có người làm đào binh, Yến vương thậm chí vì để giữ quân kỷ chém hơn trăm quân lính dưới trướng, vẫn không làm nên chuyện gì, Dương Tùng không khỏi thoải mái cười to. Hắn càng chờ mong cùng Yến vương Chu Lệ chiến một trận, hắn thậm chí ảo tưởng mình đích thân mang theo chín ngàn tinh binh sĩ khí như hồng thủy, trực tiếp tiến vào trong đại trướng trang quân của Yến quân, giơ tay chém xuống, một đao chặt bỏ đầu lâu Yến vương.

Hoàng Thượng nói qua, chớ để Hoàng Thượng phải nhận tội danh giết thúc. Dương Tùng rất nguyện ý hành động, vi quân thượng lo âu. Đáng tiếc Cảnh Bính Văn cho hắn mệnh lệnh là thủ tại huyện Hùng, đợi Chu Lệ đến công, mà không cho chủ động tiến công, Dương Tùng đành phải tiếp tục canh giữ ở nơi đó, hơn nữa đem tin tức hắn nhận được truyền về cho Trường Hưng hầu, hy vọng Cảnh Đại tướng quân có thể thay đổi thay lòng đổi ý định, để cho hắn chỉ huy tiến công, một trận chiến giết Yến nghịch.

***

Mười lăm tháng tám, đêm Trung thu.

Chu Lệ trong đêm Trung bất ngờ tập kích Hùng Châu.

Thám mã của hắn đã hành động, Chu Lệ nhận được tin tức, hắn làm một loạt động tác rốt cuộc đánh lừa được Dương Tùng Nam Tương này, hôm nay là mười lăm tháng tám, Dương Tùng muốn đến nha môn huyện dự tiệc, uống rượu ngắm trăng, thế là, Yến vương lựa chọn đêm Trung thu mười lăm tháng tám bất ngờ tập kích huyện Hùng.

Trong nha môn tri huyện huyện Hùng, Dương Tùng đang cùng vài tên văn võ chuyện trò vui vẻ, cùng ngồi có Huyện lệnh Hùng huyện Hứa Hạ cùng với Chủ Bộ, Huyện Thừa mấy người, ngoài ra còn có một vị Tri phủ đại nhân Ngụy Xuân Binh, nghe nói Ngụy Tri phủ ở Trác Châu suất lĩnh dân quân khổ chiến một ngày một đêm với Yến quân, đến cuối cùng tên đã hết, đất đá không còn, lúc này mới không thể không cầm đại ấn chạy trốn tới huyện Hùng.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 288

Thi Triển Cơ Mưu.

Chương 288: Thi triển cơ mưu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Anh thật sự là không rõ, vì sao một bó hoa tươi diễm lệ, ánh nến lãng mạn đầy phòng, vài câu dỗ ngon dỗ ngọt, em liền chịu theo anh lên giường, nhưng vừa đến lúc cưới hỏi, em liền hỏi có nhà có xe hay không?”.

Đây là Hạ Tầm và bạn gái Tần Nhược Tửu của hắn một phen ân ái triền miên, thừa dịp nàng ý loạn tình mê đưa ra chuyện sau khi tốt nghiệp liền kết hôn lại tự nhiên bị cự tuyệt. Lúc ấy Tần Nhược Tửu đang mặc quần áo, mỹ lệ mê người, thân thể bóng loáng như gấm đang nhanh chóng mặc bộ đồng phục quân hàm cảnh sát kia vào, nhìn đường cong như rắn nước trước mặt, bờ eo căng mịn câu hồn thực cốt.

Nàng vũ mị sửa sang bộ tóc, ngoái đầu nhìn về phía Hạ Tầm rất buồn bực nằm lỳ ở trên giường, mỉm cười, hỏi ngược lại: “Bảo sao nữ nhân chúng em, với đàn ông các anh còn không phải giống nhau, chỉ cần nữ nhân lớn lên còn không ngại ngoắc ngoắc ngón út về phía đàn ông các anh, hứ, mấy nam nhân các anh có do dự muốn cùng nàng lên giường hay không!?

Nhưng vừa hỏi đến chuyện cưới hỏi, các anh còn chịu ngoan ngoãn như vậy sao? Người có tiền chỉ sợ muốn tiền của anh, người không có tiền lại sợ nhà so với anh còn nghèo hơn, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, sợ nàng trông quá xấu bị bằng hữu của anh chê cười, trong quá đẹp lại sợ nuôi không nổi nàng, còn phải lo lắng tính tình nàng không tốt, sau khi kết hôn thường xuyên cãi nhau với anh, sợ nàng không hiểu kính, đối nghịch với cha mẹ anh.

Nàng với mặt Hạ Tầm, rất hấp dẫn vặn vẹo thoáng qua cái mông mượt mà đầy đặn trong quần lót, cười khanh khách nói: "Còn phải để ý nàng trước kia từng có nam nhân nào khác hay không nữa, có thể sinh tiểu hài tử hay không, vân vân, em cảm thấy... Nữ nhân chúng ta để ý, thật ra so với đàn ông các ngươi còn ít hơn nhiều, chỉ cần kinh tế không có trở ngại, vóc người coi như được mắt, rồi đối tốt với nữ nhân chúng em, vậy là đủ rồi".

Hạ Tầm chỉ có thể không nói gì, sau đó nhảy dựng lên, nghiến răng nghiến lợi bế nàng lên, ép đến trên giường, dùng hành động phát tiết sự bất mãn của mình, hắn không có lời nào để nói, hắn khi đó, đến một cái nhẫn ra dáng cũng mua không nổi, hắn có thể làm Tửu cô nương hài lòng, chỉ có cường tráng thân thể của hắn, còn không tốn tiền dỗ ngon dỗ ngọt.

Trên giường thì có thể, kết hôn là việc cả đời, củi gạo mỡ muối tương dấm chua trà, tại sao không thể nói lợi ích? Một tờ hôn ước định chung thân, đương nhiên muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất có thể. Tình yêu nam nữ như thế, thương nhân chính khách như thế, quân nhân cũng giống như thế.

Cho nên sau khi Hạ Tầm nhận được hồi âm Yến vương, thấy được Yến vương cực kỳ tham lam, khẩu vị kế hoạch thật lớn, Chu Lệ là người giỏi về bắt cơ hội, lợi dụng cơ hội, đem lợi ích lớn nhất về cho mình.

Hạ Tầm mạo hiểm ở lại chỗ này, là vì lợi ích hóa lợi ích lớn nhất của hắn, hắn vốn thích mạo hiểm, mà hắn thích mạo hiểm làm người có công, vừa mới đụng phải vị Chu Lệ Đại lão bản này cũng thích mạo hiểm, hai người quả thực là ăn nhịp với nhau. Hạ Tầm vì Chu Lệ chế tạo một cơ hội, rất có mị lực làm Chu Lệ lập tức không chút do dự bắt lấy cơ hội này, hơn nữa đầu tư toàn bộ tài sản, cố gắng sáng tạo lợi ích lớn nhất, hai người có thể nói là quần anh tụ hội.

Dương Tùng là một viên nam tướng, nguyên quán Mân Nam, hắn chưa bao giờ cùng Chu Lệ thiết lập quan hệ, làm quân tiên phong, hắn đóng quân tại huyện Hùng, là một chi duy nhất xông ra bên ngoài đội ngũ.

Hơn hai mươi tử sĩ Yến vương phủ dùng phi trảo lặng lẽ trèo lên bờ thành, tại thuận lợi giải quyết bảy tên quan binh tuần thành sau đó liền bị thủ quân phát hiện, cảnh báo vang lên, lập tức báo động truyền khắp toàn thành, tiếng kêu rung trời nhức óc. Ngụy Tri phủ như chim sợ cành cong, giật mình nhảy dựng lên, run giọng nói: "Không hay rồi, Yến quân công thành!".

Dương Tùng cười to đứng dậy, vốn một chút men say tự nhiên quét sạch, hắn vịn án liếc mắt nhìn Ngụy Tri phủ, khinh thường nói: "Tri phủ đại nhân cần gì kinh hoảng, Dương mỗ tỉ mỉ bố trí, dẫn Yến vương vào tròng, hắn nếu không vào, bản tướng quân mới thất vọng. Hôm nay hắn đến đây, bản tướng quân sẽ cho hắn có đến mà không có về!".

Dương Tùng xoạt một cái bỏ ngoại bào xuống, phía trong lại là một thân nhung giáp, Dương Tùng đẳng đẳng sát khí quát: "Người đâu, theo ta lên thành! Một trận chiến hôm nay, sẽ làm cho Yến nghịch toi mạng tại đây!".

Dương Tùng bố tí ở huyện Hùng cũng tốn một phen công phu, đại quân Yến vương đối mặt tòa thành nhỏ cũng không tính là rất cao, nhất thời lại không thể hạ. Tên như lưu tinh, cây lăn như nước, sau khi hơn hai mươi tử sĩ Yến vương phủ leo lên thành bị hy sinh hơn phân nửa, thật vất vả mới giết đến cửa thành, cường chế mở cửa thành ra.

Cầu treo vừa mới buông, Yến vương Chu Lệ toàn thân áo giáp tay cầm trường đao, xung trận ngựa lên trước đánh về phía cửa thành, theo sát phía sau là mấy chục tên hộ vệ Yến vương phủ. Yến vương Chu Lệ tác chiến gần đây là như thể, trước kia thống lĩnh hơn mười vạn quân bên cạnh, nghênh chiến bắc Nguyên xâm phạm, vị điện hạ này từ đó đến nay không chịu an phận đợi ở trung quân, mà là thích anh dũng đứng lên trước đầu sóng ngọn gió, ngay từ đầu những bộ hạ quân lính bên cạnh kia cũng chưa quen thuộc với loại tác phong này của hắn thật đúng là bị dọa cho nhảy dựng, càng về sau chiến đấu không ngừng, mọi người đã thành thói quen.

Vương gia mang binh cũng nhiều, có thể như Yến vương được quân tâm ủng hộ như vậy lại không nhiều lắm, chuyện này cùng chuyện Yến vương làm gương cho binh sĩ có quan hệ rất lớn, cũng không phải diễn trò, một vị thân vương có thể làm được việc này, lập tức đã kéo gần khoảng cách giữa hắn và sĩ, hơn nữa hắn ở Bắc cương bách chiến bách thắng, sự thân cận và khâm phục liền hóa thành quân tâm và trang tâm.

Dương Tùng vội vàng chạy tới đầu tường mắt thấy người Yến vương liều chết mở cửa thành ra, không khỏi âm thầm cười lạnh, dụ được Yến vương xông qua cầu treo, lập tức quát to: "Đoạn cầu!".

Xạt xạt hai tiếng, thân binh hắn nhào tới, chém đứt hai cái dây thừng, bánh xe một mực cố định trên mặt đất vang lên một hồi cót két, hai xích sắt mất đi điểm cố định, ở trên tường thành ma sát tạo thành một dãy hỏa tinh liền đi vòng quanh dưới thành, cầu treo cũng không biết làm

bằng cơ quan gì, hai xích sắt vừa đứt, cầu treo đột nhiên vờ ra từ chính giữa, vài tên Yến quân vừa mới vọt tới giữa cầu cả người lẫn ngựa té xuống nước, bọt nước tung tóe lên.

"Đoạn đường lui của hắn!".

Dương Tùng lại ra lệnh một tiếng, vài hỏa tiễn liền bắn về phía cửa thành, bùng một tiếng, lửa cháy bùng lên, thì ra mặt đất bị đục thủng, bên trong đã sớm đổ đầy dầu hỏa, tường lửa phong bế cửa thành, ngăn cản Yến vương trốn về, đồng thời, trong cửa thành một tiếng gõ mõ vang lên, xuất hiện vô số binh lính, bắn chụm vào hơn trăm người mã của Yến vương.

Chu Lệ giật ngựa quay lại, trong tay là một thanh đao quay nhanh như chong chóng, liều mạng gạt tên đi, hộ vệ trái phải đó lấy ngựa làm lá chắn, không sợ chết nhào tới, bảo hộ Yến vương. Dương Tùng mắt thấy Yến vương vào tròng, không khỏi đắc ý cười to, hắn sớm đã nghe được Yến vương tác phong thích làm gương cho binh sĩ, phen này bố trí tinh vi, thậm chí chủ động buông tha cho một cửa thành, chính là vì Yến vương, chỉ cần Yến vương vừa chết, phía sau cho dù còn có mười vạn đại quân thì có thể làm gì?

Chu Cao Hú ở đoạn cầu bên kia thấy thế không khỏi quá sợ hãi, lập tức sai người bắn vào quan quân đầu tường, Yến vương gặp nạn, Yến binh đều vội vàng, quân đội mặc trọng giáp đặc chế chống tên, lại cộng thêm công phu cưỡi ngựa bắn cung cực kỳ cao siêu của bọn họ, tên như mưa rào bắn tới, nhất thời ép cho binh tướng đầu tường không ngẩng đầu được lên, Dương Tùng được hai lá chắn lớn bảo hộ, chỉ nghe đỉnh đầu có âm thanh phành phành, mũi tên giống như mưa đá nện xuống, cũng không nhịn nổi, bị thuật bắn cung của Yến quân dọa cho nhảy dựng.

Chu Cao Hú nhân cơ hội này gọi người nâng đoạn cầu lên, khớp với đoạn cầu phía trên, ngựa xung trận lên trước nhào tới.

"Phành phành phành!".

Hơn mười lá chắn lớn xếp thành một chữ nhân nện ở trên mặt đất, đè xuống lửa trong khe, Chu Cao Hú xông vào cửa thành, chỉ thấy thị vệ Yến vương vừa đánh vừa lui, tránh ở ngay ô cửa thành dùng tấm chắn và xác ngựa làm vật che đờ, ngăn cản quan binh từ trên thành không ngừng phóng mưa tên tới, Chu Cao Hú như con mèo bổ nhào qua, kêu lên: "Phụ vương, mau mau lui về, tấm chắn chống đỡ không được bao lâu, lửa lập tức cháy đến đây".

"Dương Tùng có thủ đoạn hay, khố trách được Cảnh Bính Văn ủy thác trách nhiệm".

Chu Lệ cười nói, hắn chẳng hề để ý nhổ một mũi tên cắm nghiêng ở miếng lót vai ra, nói với Chu Cao Hú: "Đáng tiếc, Dương Tùng tham công sốt ruột, không nên để ta vào cửa. Ta còn chưa chết dưới loạn tiễn, hắn cũng đừng mơ tường như ý. Đã phá cửa, sao có thể lui bước, con ta nhanh chóng tổ chức nhân mã vận đất dập tắt lửa, cuộc chiến hôm nay, có tiến không lùi!".

***

Đêm Trung thu, trăng rõ ràng.

Hạ Tầm ngồi trên lưng ngựa, suất lĩnh một đội quân giả trang mặc nón giáp trụ uy nghiêm, binh lính mặt bôi máu đen chạy về phía Mạc Châu nơi Phan Trung dừng chân.

"Hôm nay là mười lăm tháng tám, vốn hôm nay là thời gian ta đáp ứng cưới Tạ Tạ, nhưng mà...".

Hạ Tầm ngẩng đầu lên, ngắm nhìn một vòng trăng sáng nơi chân trời, lén lút thở dài, Tạ Tạ rất nặng tình với hắn, phần thâm tình này, chỉ có thể sau này báo đáp. Cũng may, lúc bảo Tô Dĩnh đi gặp Yến vương, đã dặn dò qua nàng, phải đưa thư tín trở về Song Tự, bằng không Tạ Tạ và Tử Kỳ các nàng ở trên đảo, thật không hiểu sẽ lo lắng vì hắn như thế nào.

Ánh trăng như nước, lẳng lặng chiếu trên người hắn, phía trước xuất hiện một tòa thành trì cao lớn, dưới ánh trăng, phảng phất đổ một cái bóng lớn. Hạ Tầm quay đầu lại nhìn thoáng qua mình chỗ "tàn binh" mình dắt đi, thu liễm tâm tình, hai chân dậm vào bàn đạp, cất bước nhanh hơn!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 289

Liên Hoàn Đệ Nhất Kế.

Chương 289: Liên hoàn đệ nhất kế.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Báo! Yến vương đêm công huyện Hùng, ty chức theo mệnh lệnh Dương tướng quân đến đây, xin tướng quân lập tức phát viện binh cứu trợ!”.

Từ huyện Hùng đuổi tới nơi cố Thành dừng chân, thân binh Dương Tùng thở hồng hộc bẩm báo, cố Thành một thân nhung trang, hình như đã sớm chờ ở nơi đó, nghe xong thân binh nói, cố Thành điềm nhiên nói: “Tốt! Ngươi trở về đi. Nói cho Dương tướng quân, bản tướng quân lập tức xuất binh!”.

Thân binh thở phào, ôm quyền nói: “Đa tạ cố Đô Đốc, ty chức lập tức hồi báo cho Dương Tướng quân”.

“A!”.

Tên thân binh kia vừa mới xoay người sang chỗ khác liền hét thảm một tiếng, đầu tà tà rơi xuống trên mặt đất, vẻ mặt cố Thành đầy máu, hắn cũng không lau sạch đi, chỉ là chậm rãi thu hồi cương đao nhuốm máu, nhàn nhạt phân phó nói: “Xuất phát!”.

Mạc Châu trước mặt Phan Trung, một đội quân Minh hiển nhiên là trải qua một phen huyết chiến mới đột phá vòng vây bẩm báo tin tức cho hắn, nói chuyện là một người, gọi là Hạ Tầm, vị này là Hạ Giáo úy thân binh tâm phúc của Dương Tùng, mặt râu quai nón từ thái dương thẳng đến cái cằm, nổi bật lên trên khuôn mặt oai hùng của hắn càng thêm uy phong làm người

run sợ.

“Phan Tướng quân, Yến nghịch ban đêm đánh lén Hùng Châu, Dương Tùng tướng quân dẫn quân khổ chiến, ngăn chặn Yến vương, tướng quân phái ta tới thông báo tướng quân, xin Phan Tướng quân nhanh chóng phái binh tương trợ, Dương Tướng quân đã phái người thông báo cho cố Thành đô đốc, ba lộ đại quân của chúng ta hợp binh một chỗ, Yến nghịch hôm nay nhất định phải bỏ mạng ở huyện thành Hùng, tướng quân, việc không thể chậm trễ, ty chức biết một đường rất gần, đi thẳng đến huyện thành Hùng”.

“Tốt, ngươi chờ một chút, bản tướng quân lập tức phát binh, kéo viện binh đến huyện Hùng”.

Nghĩ đến một trận chiến có thể đánh bại Yến vương, lập nhiều công lao, đầu Phan Trung nóng lên, lập tức phát quân lệnh ra, tiếng ầm ĩ vang lên, ba quân tập hợp. Quân đội Minh sơ sức chiến đấu khá cường đại, quân đội được phái tới Bắc Phạt Yến vương càng là nhân tài kiệt xuất trong đó, xưa nay nghiêm chỉnh huấn luyện, quân kỷ nghiêm minh, thời gian không đến một nén hương, ba quân liền tập hợp xong, đông nghịt đứng đầy giáo trường, đao thương san sát, sát khí tung hoành.

Phan Trung mặc giáp chỉnh tề, bên dưới là chiến mã, uy phong lẫm lẫm nói: “Hạ Tầm, đi phía trước dẫn đường, lao thẳng tới Hùng huyện!”.

“Tuân mệnh!”.

Hạ Tầm giục chiến mã, dẫn đầu phi ra khỏi viên môn.

Mạc Châu cách huyện Hùng năm mươi dặm, Phan Trung một đường hành quân gấp. Đến lúc canh ba liền đến cầu Nguyệt Dạng, cầu Nguyệt Dạng ở phía Nam huyện Hùng, tiếp cận huyện Khâu, vốn tên là cầu Dịch Dương, cầu giống như một dải lụa hồng kéo dài trên sông.

Đại Minh vừa lập quốc ba mươi năm, tướng tó binh dũng, không người nào vô dụng. Phan Trung dụng binh, cũng là người vô cùng có chương pháp, tuy là đến cứu viện, thực sự không phải đi vội vàng mù quáng, hắn quan sát địa hình, mắt thấy cầu Nguyệt Dạng mộ đường trên nước, bên kia.

Cầu là một khoảng triền núi kéo dài hai dặm, đối diện cầu dưới ánh trăng thị lực cũng không thể nhìn xa, sợ Yến vương có mai phục, giữa đường phục kích. Bởi vậy lệnh cho một

số người qua sông trước, tại bờ bên kia ổn định trận tuyến, trang quân đại đội lúc này mới qua sông.

Phan Trung qua sông liền ghìm chặt tọa kỵ, nhân mã phía sau tiếp tục tới, dưới trướng Phan Trung là ba vạn đại quân. Lưu thủ ở Mạc Châu ước chừng một vạn người, còn lại hai vạn đều bị hắn dẫn đi theo. Đại quân tầng tầng lớp lớp, mắt thấy qua hơn phân nửa, thám mã phái đi thám thính tin tức đột nhiên chạy như bay báo lại, doanh trại quân đội ở ngoài huyện thành Hùng, đều là đại kỳ chữ Yến, xa xa nhìn lại, chỉ thấy chỗ đầu huyện thành Hùng mơ hồ có ánh lửa, cũng không thấy một chút tiếng chém giết nào.

Phan Trung nghi ngờ, gọi quan tướng báo tin từ huyện Hùng hỏi: "Hạ Tầm, khi ngươi tới gặp bản tướng quân, tình hình trong thành như thế nào?".

Hạ Tầm ôm quyền nói: "Bẩm tướng quân, lúc ấy Yến vương đang thế công, tiếng chém giết kịch liệt, loạn hết cả lên".

Phan Trung buông lỏng tâm tình, lại hỏi thám mã mình phái ra: "Các ngươi quan sát thấy tình hình như thế nào?".

Thám mã nói: "Tướng quân, bởi vì ngoài Yến quân doanh có tuần binh, bởi vậy ty chức không dám lại gần quá, ty chức xuống ngựa, lặng lẽ tiến tới gần, chỉ mơ hồ nghe được trong doanh có âm thanh đàm tiếu vang lên, lại thấy trước một ít doanh trướng dấy lên đống lửa lớn, giống như là nấu ăn hay cùng ăn, liền vội vàng trở về bẩm báo".

Phan Trung nghe xong, dừng ngựa tại chỗ, dùng roi ngựa đánh nhẹ yên ngựa, lâm vào trong trầm tư.

Trong huyện thành Hùng, Dương Tùng không nhìn thấy gì, do hai miếng lá chắn lớn che chở, vịn lên tường lặng lẽ dò xét động tĩnh dưới thành, hơi khó hiểu: "Cửa thành phía Bắc còn đang trong tay Yến vương, toàn bộ nhờ trong thành bắn tên ra, mới ngăn chặn được thế công của hắn, Yến vương tại sao đột nhiên không công? Hắn ở ngoài thành an doanh hạ trại, nhóm lửa nấu cơm. Đây là muốn làm gì?".

Nghe nói chiến sự nghỉ ngơi, chờ đợi lo lắng chạy tới đầu tường nhìn Dương Tùng, Nguỵ Tri phủ và Hứa Huyện lệnh nhìn động tình ngoài thành cũng hơi khó hiểu, hai người tiến đến một nơi nói thầm sau nửa ngày, mới tiến về phía Dương Tùng nói: "Tướng quân, công thành không dễ, vây hãm thành lại không khó, chẳng lẽ Yến vương muốn vây hãm Hùng huyện chúng

ta đến chết?”.

Dương Tùng nhịn không được cười lên: “Làm sao có thể? Quân Yến nghịch đã không ai giúp, lại không có lương thực, hắn muốn lấy huyện Hùng ta, chỉ có tốc chiến tốc thắng, ở đây dựng trại vây hãm thành? Thật sự là buồn cười! Đại quân triều đình rất nhanh sẽ đến, Yến vương cho dù đầu óc hôn mê, chẳng lẽ tất cả tướng lãnh dưới tay hắn đều hôn mê? Kè điên cũng sẽ không làm ra lựa chọn như vậy”.

Ngụy Tri phủ khẩn trương nói: “Như vậy, Yến nghịch hẳn là có độc kế âm hiểm gì đó, tướng quân ngàn vạn lần phải cẩn thận”.

Dương Tùng nhướng mày, lại nhẹ nhàng giãn ra nói: “Hành động của Yến có điểm không bình thường, Bản tướng quân cũng cảm thấy, trong đó nhất định có trá. Chỉ có điều... Hừ! Không để ý tới hắn, Bản tướng quân dùng bất biến ứng vạn biến, đợi viện binh vừa đến, Yến nghịch tuy là giỏi dùng kế, nhưng mồi muỗi làm sao nhổ được gốc cây? Truyền lệnh xuống, nghiêm mật đề phòng, đợi viện quân!”.

“Phan Tướng quân, Dương Tướng quân nhà ta dặn đi dặn lại, nói Yến vương tập trang ba vạn đại quân cường công huyện Hùng, trong thành vẻn vẹn không đủ vạn người, sợ khó lòng chống đờ thật lâu, tướng quân sao có thể nghỉ chân không tiến, cứu binh như cứu hỏa tướng quân!”.

Bởi vì Phan Trung ghìm ngựa không tiến, Hạ Tầm quỳ một gối xuống ở trước mặt Phan Trung, đau khổ trần tình, một bộ dạng lo chủ soái, lòng như lửa đốt, ánh mắt Phan Trung bình tình, trầm giọng nói: “Huyện Hùng không cần cứu, xem xét tình hình, huyện Hùng đã rơi vào trong tay Yến vương, Yến vương mới thắng, sĩ khí như hồng, mà binh tướng của bản tướng, ngày nay mệt mỏi, chỉ có quay về Mạc Châu trước, rồi mới định tiếp”.

Hạ Tầm “đại kinh thất sắc”, vội vàng nói: “Tướng quân, Dương Tướng quân nhà ta làm sao bây giờ?”.

Phan Trung lại nhìn về phương hướng Hùng huyện, nhàn nhạt nói: “Dương Tướng quân nếu chưa phá vòng vây đào tẩu, giờ phút này sợ đã hy sinh vì nước rồi, chúng ta đi!”.

“Tướng quân không thể đi!”.

Hạ Tầm nhảy dựng lên một tay giữ chặt dây cương hắn, đau khổ cầu khẩn nói: “Tướng

quân, thừa dịp chỗ dựa Yến quân chưa ổn. Giờ phút này đột nhiên giết qua, nói không chừng có thể đánh hắn một cái trở tay không kịp, mà cứu tướng quân ta ra!".

"Ngu ngốc!".

Phó tướng Phan Trung dùng roi ngựa quất lên tay Hạ Tầm, quát to: "Quân doanh người ta đã ổn định, cơm cũng đã nấu lên. Ngươi còn nói chỗ dựa chưa ổn?".

Vu Phó tướng chuyển hướng Phan Trung nói: "Đại nhân, huyện Hùng đã mất, quân ta không kịp cứu viện, vẫn nên trở lại bảo vệ Mạc Châu, bằng không mất căn bản, chỉ sợ đại nhân cũng bị Cảnh Phu tướng quân xử phạt".

Phan Trung vuốt cằm nói: "Vu tướng quân nói thật đúng, truyền lệnh, nhanh chóng lui về Mạc Châu!".

Hiệu lệnh truyền xuống, đại quân Phan Trung hậu quân biến thành tiền quân, tiền quân biển hậu quân, bắt đầu điều quân trở về Mạc Châu. Tuy nói chi quân đội này huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng một đường hành quân chạy tới chỗ này, đột nhiên trong lúc đó lại quay trở về, điều động quân đội, trước sau chuyển đổi, cũng không khỏi hỗn loạn một hồi, nhất là bọn họ nghe nói Hùng huyện đã mất, tướng quân không chiến mà lùi, sĩ khí không khỏi hạ thấp xuống.

Đang lúc loạn, bỗng nghe một tiếng pháo hiệu. Lúc đến bên cạnh bờ, trong phiến rừng triền núi cách đó không xa đột nhiên vô số nhân mã giết ra, thẳng về phía cầu mà xông tới, Phan Trung quá sợ hãi: "Không hay! Có mai phục. Nhanh qua sông!".

Chu Lệ sao có thể là hạng người ngu xuẩn, lúc trước hắn quyết tâm đánh huyện Hùng, đã rõ ràng Cảnh Bính Văn sắp xếp vài lộ binh mã thành thế hỗ trợ lẫn nhau, hai bên cùng chiếu ứng lẫn nhau, binh hắn ít, rất khó đánh.

Phòng ngự có thể nói là cẩn thận, khi đó hắn đã quyết định phái tất cả lộ binh mã của Chu Năng, Trương Ngọc, hai viên Đại tướng tâm phúc, phân biệt ngăn chặn nhân mã cố Thành, Phan Trung, mà chính hắn thì cường công Hùng huyện, không quản phải trả giết bao nhiêu, một trận chiến đầu này, phải thắng!

Không ngờ lúc khẩn cấp trước mắt, hôm nay Hạ Tầm cho hắn đưa tới một tin tức tốt. Chu Lệ vui mừng quá đỗi, lập tức sửa lại kế hoạch ban đầu, mục tiêu hắn đã không chỉ có ở một huyện thành Hùng, hắn muốn thi kế liên hoàn, làm tan rã triệt để thế công của Cảnh Bính Văn,

đánh cho đại quân triều đình chạy trốn.

Đến lúc này, Chu Lâm nguyên vốn định phân quân đội cho Chu Năng để ngăn chặn cố Thành cũng tập trung đến huyện thành Hùng, bảo đảm cướp lấy huyện Hùng, mà quân đội Trương Ngọc thì vẫn dựa theo kế hoạch sớm định ra mai phục tại bên bờ cầu Nguyệt Dạng, kế liên hoàn của hắn, đây chỉ là kế thứ nhất.

Phan Trung trúng mai phục, quân đội lại quay đầu, thời khắc mấu chốt chuẩn bị rút về Mạc Châu, sĩ khí sụt giảm, trận hình hỗn loạn, bị Trương Ngọc dẫn quân xông ra, lập tức giết trở tay không kịp, ba quân đại loạn, trong lúc Phan Trung đang đau khổ chèo chống, thì bên trong lại có một nhánh đại quân giết ra. Cây đuốc chiếu rọi xuống cờ hiệu thấy rõ ràng, không ngờ lại là binh mã cố Thành vốn nên canh giữ ở Cận Châu.

“Cố Thành cũng phản sao?”.

Phan Trung hoảng hốt càng thêm vô tâm ham chiến, lập tức chọn phương hướng về phía Mạc Châu phá vòng vây, chủ soái muốn trốn, trong lúc nhất thời binh bại như núi lở, cả quân đội Phan Trung đều như hoa rơi nước chảy chạy về phía Mạc Châu, chạy như đua ngựa, xem ai chạy nhanh hơn, cờ trống đao thương bỏ quên trên đất.

Phan Trung đang chạy như điên, đột nhiên phát giác bên người có một con ngựa từ đầu đến cuối một tấc cũng không rời, quay đầu xem xét, dưới ánh trăng sáng tỏ thấy mặt một người cao lớn, không ngờ đây là Giáo úy Hạ Tầm người của huyện Hùng phái tới xin viện binh.

Phan Trung thầm than một tiếng, đang muốn nói chút gì đó, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nói: “Hả? Hạ Giáo úy, râu mép của ngươi...”.

Râu mép trên mặt Hạ Tầm là do nhựa cây gắn vào, ngựa chạy trốn lại nhanh, cho nên bị gió thổi lệch sang bên, run run trong gió, Hạ Tầm sờ soạng một cái, cười lớn vứt chòm râu đi nói: “Râu mép không gắn tốt, bị Phan Tướng quân chê cười rồi”.

Phan Trung kinh hãi, bật thốt lên nói: “Ngươi là gian tế!”.

Hạ Tầm cười nói: “Tướng quân thật sự là tuệ nhãn như đuốc!”.

Cánh tay hắn giương lên, cũng không biết từ lòng bàn tay bay ra cái gì đó, Phan Trung giống như bị dây thừng trói lại, hai tay nhất thời bị cuốn lấy, trói thật chắc chắn, Hạ Tầm dùng

sức kéo một cái, Phan Trung liền rời khỏi lưng ngựa, bị Hạ Tầm kéo lên trên yên ngựa mình. Hạ Tầm phi ngựa bắt tướng, Phan Đô Đốc từ đó mà hồ đồ bị hắn bắt sống.

Trương Ngọc toàn thân đẫm máu nhìn Phan Trung ủ rũ bị đưa trước mặt, cười to nói với cố Thành: "Cố Tướng quân, Phan Trung đã bắt sống, chúng ta có thể bắt hắn đi Mạc Châu, bắt quân đội nơi đó đầu hàng, lấy lương ở đó là tốt nhất".

Trương Ngọc lại nhìn về phía Hạ Tầm, không kìm lòng được ôm lấy hắn đấm hai đấm, vui lòng nói: "Dương huynh đệ trí tuệ siêu phàm, đầu ẩn giấu thao lược, thắng mười vạn binh giáp, Trương Ngọc chân thành bội phục, kế liên hoàn thứ hai này, còn cần phải dựa vào hiền đệ để hoàn thành đại công!".

Hạ Tầm hoàn lễ cười nói: "Trương đại tướng quân cần gì khách khí, tại hạ cũng nên đi!".

Lúc này, ở huyện thành Hùng, tiếng chém giết đã lại bắt đầu!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 290

Thành Lũy Bại Từ Bên Trong.

Chương 290: Thành lũy bại từ bên trong.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Trên đường từ huyện Hùng đến Chân Định, dân chạy nạn nối liền không dứt. Tuy nói Yến vương rất xem trọng chiều hướng của dân tâm, quân kỷ nghiêm minh, không cho phép xâm phạm dân chúng, ai cũng biết thành trì bị Yến vương chiếm cứ, rất nhanh tất có đại quân triều đình đến công, chiến sự nổ ra, trời biết có thể gặp tai ương như cá trong chậu hay không, nghe nói Chân Định ngoại trừ quân bản địa vốn có đóng quân, hơn nữa binh mã Trường Hưng hầu chừng mười vạn, lường trước là vững như bàn thạch, bởi vậy dân chạy nạn không hẹn mà cùng, đi thẳng đến Chân Định.

Đột nhiên, tiếng vó ngựa vang lên xa xa, dân chạy nạn tấp nập như chim sợ cành cong, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy bụi đất tung bay, một đội quan binh trốn từ đồng hoang mà đến, những lính kia nón trụ lệch ra, giáp nghiêng đi, thân nhuốm đầy máu, cờ xí rách rưới, ước chừng gần trăm mười người, nguyên một đám đầy bụi đất, có thể thấy là bại binh triều đình.

“Dừng lại, dừng lại!”.

Trong dân chúng chạy nạn bên đường đột nhiên nhảy ra hai người, ngăn ở phía trước đội kỵ binh liều mạng quơ hai tay.

“Hí...”.

Một vị quan tướng ở đằng trước vội vàng ghìm chặt ngựa lại, trợn mắt quát: “Điêu dân lớn

mật, vì sao ngăn đường đi bản tướng, huyện Hùng, Mạc Châu bị chiếm đóng, cố Thành phản theo Yến nghịch, bản tướng muốn lập tức đem tin tức này bẩm báo Trường Hưng hầu, điêu dân bọn ngươi dám can đảm cản đường, nếu làm hỏng việc quân cơ, các ngươi chịu trách nhiệm được không?".

"Chúng ta không phải dân chúng, không phải dân chúng!".

Hán tử trông thư sinh kéo khăn tay trên đỉnh đầu, từ trong lồng ngực mò ra một đại ấn sáng ngời đưa ra cho Thượng tướng quân đang cưỡi con ngựa kia, vội vàng nói: "Bản quan Tri Phủ Trác Châu Ngụy Xuân Binh, huyện Hùng thất thủ, Dương Tùng tướng quân chết trận, bản quan cùng Huyện lệnh huyện Hùng Ưng Thuận Hứa đại nhân giả trang làm dân chúng, lúc này mới chạy đến đây, chúng ta cũng đang muốn đi gặp Cảnh Đại tướng quân, không biết tướng quân là nhân mã nơi đâu, kính xin mang bọn ta một đoạn đường, hai người bọn ta đều là thư sinh văn nhược, thật sự không đi được đường xa".

"Ai da, thì ra là Ngụy đại nhân Tri Phủ Trác Châu, Huyện lệnh huyện Hùng Tôn Hứa đại nhân!".

Vị kia tướng quân cuống quít xuống ngựa, ôm quyền nói: "Mạt tướng là Hậu quân phó tướng Trương Bảo dưới trướng Đô Đốc cố Thành, cố Thành tìm nơi nương tựa Yến nghịch, mạt tướng một mình không cách nào chống cự, lại không muốn ruồng bỏ triều đình đi theo Yến nghịch, đành phải thừa dịp hỗn loạn vụng trộm trốn đi, không thể tưởng được, ở trong này gặp phải hai người đại nhân, chỉ là... Chỗ này của ta cũng không dư thừa ngựa, chỉ có thể làm khổ hai vị đại nhân, tạm cùng người bên cạnh ta cởi cùng một con ngựa".

Ngụy Tri phủ và Hứa Huyện lệnh chỉ cầu có thể thoát hiểm, đâu còn so đo nhiều điều, liên tục gật đầu đáp ứng, bên cạnh liền có một kỵ sĩ quay lưng cười đến gập cả người, hướng về phía Ngụy Tri phủ cười nói: "Tri phủ đại nhân, kính xin thu hồi đại ấn, lên đây cùng tại hạ ngồi chung một con".

Ngụy Tri phủ ngẩng đầu xem xét, lập tức thấy người này tuổi không tính là lớn, dưới hàm đã có một bộ râu quai nón, mắt tuấn mày rậm, anh khí bừng bừng, như lúc bình thường, Ngụy Tri phủ không thèm để một vị.

Phó tướng thân binh vào mắt, lúc này lại hơi có chút cảm giác được yêu thấy sợ, vội vàng thu hồi đại ấn, vươn tay ra, kỵ sĩ trên con ngựa kia duỗi cánh tay đưa tới, liền đem Ngụy Tri

phủ lập tức nâng lên, hướng về phía hắn cười nói: "Đại nhân xin hãy ngồi ổn".

Hai tay Ngụy Tri phủ nắm chặt yên ngựa, mở lời nói: "Còn chưa thỉnh giáo, tôn tính đại danh ngươi".

Người nọ ở sau lưng cầm dây cương rung lên, ghé vào lỗ tai hắn cười nói: "Tại hạ chính là Giáo úy bên cạnh Trương tướng quân, họ Hạ tên Húc, đại nhân gọi ta tiểu Hạ là được rồi!".

Hai vị đại nhân này tại sao chạy trốn tới đây? Thì ra chín ngàn binh mã thủ vệ huyện Hùng chính là tinh nhuệ trong Nam binh, bản lĩnh cầm binh của Dương Tùng xác thực cũng không phải hạng bình thường, chỉ là viện binh hắn đã bị tuyệt, Yến vương tập trung ưu thế binh lực, có thể không hề cố kỵ đánh huyện Hùng. Đồng thời, Dương Tùng vì dẫn dụ Chu Lệ tiến vào trong mà chủ động buông tha cho một cửa thành, từ đầu đến cuối, Chu Lệ đều chưa từng buông tha cửa thành này, một mực để nó khống chế trong tay mình, cuối cùng, cũng chính là cửa thành này nổi lên tác dụng lớn, vào lúc hừng đông, đại quân Chu Lệ công vào Hùng huyện.

Ngụy Tri phủ và Hứa Huyện lệnh thật lâu không thấy viện binh chạy tới, đã phát giác không ổn, đến khi bình minh cửa thành Bắc vừa mới thất thủ, hai người vội chuồn mất. Hai người kia là không đánh trận chiến không chuẩn bị gì, lúc nửa đêm còn chưa thấy viện binh chạy đến, hai người đã lặng lẽ trở về thay đổi một thân thường phục, đem những thứ quan trọng để vào trong người.

Lúc này đã thay đổi quần áo của dân chúng, xen lẫn trong dân chúng nhằm hướng hướng Nam chạy trốn, binh mã Yến vương vào thành, bởi vì vội vàng khống chế toàn thành, hơn nữa Yến vương ra nghiêm lệnh, không cho phép gây tai họa đến dân chúng, cho nên cũng không có người đuổi theo, hai người lúc này mới thuận lợi chạy ra. Trên nửa đường, binh lính chạy loạn dưới trướng Dương Tùng cũng chạy đến, từ trong miệng bọn họ hai vị đại nhân nghe được, Dương Tùng tướng quân sau khi Hùng huyện thất thủ, từng muốn dẫn binh phá vòng vây chạy tới Mạc Châu, đáng tiếc ở cửa thành, liền gặp Đại tướng Chu Năng dưới trướng Yến vương, bị hắn một thương đâm rơi xuống ngựa, táng thân hy sinh vì nước.

Trương Bảo cùng cố Thành dẫn quân tìm nơi nương tựa Yến vương, lại hiệp trợ Đại tướng Trương Ngọc dưới trướng Yến vương tập kích Mạc Châu, bắt giữ Đô Đốc Phan Trung, một đêm này, Yến vương liền được lương thảo đồ quân nhu hai nơi huyện Hùng, Mạc Châu, chiêu nạp hơn hai vạn người đầu hàng. Nói lên thê thảm trong đó, Ngụy Tri phủ, Hứa Huyện lệnh và Trương Bảo không khỏi nhìn nhau thổn thức. Cảnh Bính Văn đầu tiên là nhận được Dương

Tùng chiến đấu liền phái người đưa tin tức tới, hiểu rõ Dương Tùng tại Hùng huyện đã giao chiến cùng Chu Lệ, chỉ qua hai canh giờ, lại nhận được tin tức Phan Trung Mạc Châu xuất binh cứu viện binh Hùng huyện, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, phía bên cố Thành tuy một mực không đưa tình báo tới, dựa vào hắn đoán trước, cũng chỉ đoán là người mang tin tức trên đường gặp ra rủi ro, cố Thành lúc này dĩ nhiên là xuất binh cứu viện, ba lộ đại quân nếu có thể thành công kìm chế Yến vương, thì hắn có cơ hội dẹp loạn chỉ trong một chiến dịch.

Binh mã bản bộ Cảnh Bính Văn vốn là phân biệt chiếm giữ tại hai bờ sông Hà Nam, hắn điểm binh mã bờ bắc, liền tiến về phía huyện Hùng, kết quả vừa mới đi được hai canh giờ, thì có bại binh Phan Trung hoảng sợ chạy trốn, liên tiếp mang đến tin tức xấu: Huyện Hùng đã thất thủ, Phan Trung gặp mai phục sinh tử không biết, cố Thành làm phản đầu hàng Yến vương.

Vị lão tướng Cảnh Bính Văn đầy kinh nghiệm sa trường này bị tin dữ liên tiếp đánh cho hồ đồ: "Yến vương lại lợi hại như vậy sao? Bắc quân lại lợi hại như vậy sao?".

Cảnh Bính Văn vốn là một tướng lão thành, đột nhiên nghe thấy tin tức như vậy, đâu còn dám đi về phía trước, hắn ở hai bờ sông khổ tâm kinh doanh thật lâu, chiến hào chiến tường như tường đồng vách sắt, lúc này đã biết nhuệ khí Yến vương Chu Lệ không thể đỡ, Cảnh Bính Văn quyết định thật nhanh, lập tức hạ lệnh lui binh, một lần nữa lui về bờ sông, ở trong doanh trại ban đầu dàn trận tuyến, sẵn sàng đón quân Yến vương đến.

Kết quả Yến vương chưa đến, phó tướng Trương Bảo dưới trướng phản tướng Cố Thành dẫn theo hơn trăm thân binh, che chở Ngụy Tri phủ và Hứa Tri huyện hai bảo bối như chó nhà có tang trốn đến đây, từ trong miệng Trương Bảo, binh tốt dưới trướng Yến vương quả thực là mỗi người như sói tự hổ, đủ để dùng một chống trăm, Hùng huyện thủ vững không đủ một canh giờ, cửa Bắc thành liền bị phá, Phan Trung dẫn hai vạn đại quân, chỉ một chiêu chính diện liền sụp đổ, hù cho man tướng dưới trướng Trường Hưng hầu ngẩn ra.

Ngụy Tri phủ và Hứa Huyện lệnh làm đào binh, sao có thể nói Yến quân mềm yếu, bọn họ hận không thể suốt ngày nói Yến quân là thiên binh thiên tướng, vì mình che giấu sự thật không đánh mà chạy, tự nhiên là ở bên cạnh lớn tiếng phụ họa, thêm mắm thêm muối tiến hành bổ sung, bọn họ là văn nhân, từ hình dung so với Trương Bảo võ tướng này phong phú hơn nhiều, dưới sự miêu tả của bọn họ, Yến vương Chu Lệ quả thực chính là thân cao tám thước vòng eo cũng tám thước, là tuyệt thế mãnh tướng, rống một tiếng tường huyện thành Hùng liền sụp đổ, đao vung lên đại quân Phan Trung liền thất bại, nói Yến vương là vạn người địch cũng xem như là vũ nhục người ta.

Cảnh Bính Văn đương nhiên là gặp qua Yến vương Chu Lệ, hắn cũng không nhận ra Yến vương lợi hại như thế nào, có thể thực sự chống lại vạn người, nhưng sự thật trước mắt rõ ràng, sức chiến đấu Yến quân thật là cao hơn binh mã triều đình không chỉ một bậc, đây là sự thật không thể cãi, nghe Trương Bảo nói, Yến vương nam tiến, một đường chiêu binh mãi mã, Tổng binh lực trên thực tế đã đạt tới năm vạn, sau khi cố Thành quy hàng, Yến vương lại nhận quân đầu hàng Mạc Châu, giờ đây tổng binh lực chừng bảy vạn, trong lòng Cảnh Bính Văn không khỏi giật mình.

Cảnh Bính Văn phân binh hai bên bờ sông, vốn là tiến có thể công, lùi có thể thủ, hô ứng lẫn nhau, tiến thoái tự nhiên, lúc này nghe nói quân đội Yến vương mạnh như thể, hiển nhiên là chia binh không bằng hợp binh, Cảnh Bính Văn trước trấn an Ngụy Tri phủ và Hứa Huyện lệnh một phen, rồi hướng Trương Bảo không chịu theo chủ tướng phản cùng Yến nghịch khen ngợi trang nghĩa biểu dương một phen, liền lập tức hạ lệnh, muốn quân đội trú đóng ở bờ nam lập tức vượt qua sông, hợp quân một chỗ phòng ngự Yến quân tiến công.

Cảnh Bính Văn vì sao không lùi, ngược lại đem quân đội bờ nam đều chuyển lên bờ bắc?

Bởi vì hắn không phải là đến đóng quân, mà là triều đình phái tới áp.

Chế phản nghịch Yến vương, hắn Thống lĩnh hơn mười vạn đại quân tầng tầng lớp lớp đến Chân Định, quân tiên phong bị người một ngụm nuốt trọn, sau đó co đầu rút cổ trong thành Chân Định, hắn làm thế nào ăn nói với triều đình? Làm sao ăn nói với thiên hạ? Một trận chiến đầu này, với Yến vương mà nói là không thể không đánh, với Cảnh Bính Văn mà nói, làm sao không phải không thể không đánh? Chỉ có điều, nguyên bản ban đầu người bị đánh là Yến vương, giờ đây nhưng lại chủ khách đổi chỗ, đổi thành Trường Hưng hầu Cảnh Bính Văn.

Thám mã tấp nập, giống như thoi đưa.

Yến vương quả nhiên đã đến đây, đại quân Yến vương trú đóng ở thành Vô Cực, thành Vô Cực cách Chân Định khoảng hơn mười dặm, cách đại doanh Cảnh Bính Văn đóng quân tại bờ bắc sông càng gần hơn, Cảnh Bính Văn không dám chậm trễ, tuần doanh sắp xếp bố phòng, lo lắng hết lòng, dưới sự sắp xếp tỉ mỉ của vị danh tướng thiện thủ đệ nhất Đại Minh này, tòa quân doanh vốn không chê vào đâu được lại bổ sung năm vạn binh mã ở bờ nam, đã đạt đến mười vạn quân.

Mười vạn đại quân, mười dặm liên doanh, trùng trùng điệp điệp, như tường đồng vách sắt,

lão tướng Cảnh Bính Văn đã sáu mươi sáu tuổi toàn thân thiết giáp, tay đè chuôi kiếm, uy phong lẫm liệt đứng ở trên mặt vọng lâu cao cao, áo choàng sắc đỏ hồng trên vai phần phật trong gió.

Lão tướng quân tỉ mỉ quan sát doanh trại phòng thủ kiên cố mà mình bố trí đã lâu ngày phía dưới, khí phóng khoáng tự nhiên sinh ra: "Yến vương, đến đây đi! Lão phu năm đó khi nhận lệnh Thái tổ trấn thủ Trường Hưng, lão phu thủ thành Trường Hưng mười năm, Trương Sĩ Thành công ta mười năm, mười năm công phu, hắn thủy chung nửa bước khó tiến, hôm nay lão phu cũng muốn nhìn xem, Yến vương ngươi so với Thành vương kia như thế nào!".

Góc tây nam binh doanh quân thảo nghịch, trong doanh, Trương Bảo an bài xong một đám thân binh, Ngụy Tri phủ và Hứa Huyện lệnh vốn muốn mời Trường Hưng hầu phái binh hộ tống bọn họ đi thành Chân Định, nhưng Cảnh Bính Văn bận về việc điều binh khiển tướng, bố trí phòng ngự, hai người thật sự xấu hổ không dám mở miệng, cho nên cũng bị tạm thời an bài ở đây.

Phía trước doanh trướng, Ngụy Tri phủ và Hứa Huyện lệnh không có việc gì đang tại lười biếng phơi nắng, thân binh Trương Bảo Hạ Húc Hạ Giáo úy đối diện Ngụy Tri phủ cười nói: "Đại nhân cứ như vậy rời khỏi Hùng huyện sao? Binh hoang mã loạn, vị phu nhân đại nhân mới nạp kia hình như một mình ở lại Hùng huyện, chỉ sợ không thỏa đáng lắm".

Ngụy Tri phủ nghiêm mặt nói: "Quốc nạn lâm đầu, vinh nhục được mất cá nhân có là chuyện gì? Ngày xưa Trương tuần thú Tuy Dương, có thể giết chết ái thiếp, nấu chín cho chúng tướng sĩ ăn, Ngụy Xuân Binh người mang quân ân, sao có thể chịu để cho Yến nghịch bắt được? Cùng lắm thì... Sau khi tiêu diệt Yến nghịch, bản quan lại mua một thiếp khác".

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 291

Thất Bại Thảm Hại.

Chương 291: Thất bại thảm hại.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Ngày hai mươi ba tháng tám, ngày thứ năm huyện Hùng mất, đại quân Yến vương Chu Lệ phát động tiến công lần đầu tiên về phía doanh Cảnh Bỉnh Văn. Thế công cũng không mãnh liệt, thừa dịp lúc sương mù sáng, Chu Lệ phát động đánh lén lần thứ nhất, hai bên chỉ giao thủ ngắn ngủi, giao binh chưa tới một canh giờ, bởi vì đột nhiên xuất hiện một trận mưa lớn, hai bên liền thu binh.

Cảnh Bỉnh Văn là lão tướng sa trường, kinh nghiệm tác chiến phong phú, biết rõ một trận chiến này chỉ là dạo qua, lúc này Yến vương Chu Lệ đây là tiến công thử, tiếp theo cũng không vì như vậy mà lơi lỏng, Yến vương lương thảo không nhiều lắm, càng không có đủ dịch phu hộ binh từ Bắc Bình bắt đầu vận chuyển lương thảo đến đây, hắn tiếp tế chủ yếu một đường xuôi nam là cướp đoạt kho lương quan phủ các nơi, cho nên hắn là sẽ không ở trong này giằng co thật lâu cùng đại quân triều đình, trận chiến tiếp theo, rất có thể long trời lở đất.

Thế là, Cảnh lão tướng quân ở trong mưa to dò xét toàn bộ doanh, động viên toàn bộ binh lực, đã làm xong việc tùy thời chuẩn bị chiến đấu. Mưa to như trút nước, thẳng xuống đến lúc chạng vạng tối mới ngừng, nước sông tăng vọt, âm thanh như trâu rống, rít gào lao nhanh đi về hướng đông.

Trong quân doanh Cảnh Bỉnh Văn, một đêm này tất cả sĩ tốt gối ngủ đợi sáng, căn bản chưa từng ngủ, đến sĩ tốt bình thường cũng biết, trận mưa to này hủy không ít công sự phòng ngự, con đường cũng lầy lội không chịu nổi, tuy tình hình giao thông đối với hai bên đều bất

lợi, nhưng Yến vương binh ít mà triều đình nhiều lính, loại nhân tố bất lợi này hiển nhiên ảnh hưởng càng lớn đối với bên triều đình.

Nhưng một đêm chờ đợi, cũng không thấy bên Yến vương có người nào đến, thẳng đến tảng sáng hừng đông, Cảnh Bỉnh Văn mới giải trừ đề phòng. Mặt trời rực rờ nhô lên cao, trong doanh Yến vương so với trong quân doanh Cảnh Bỉnh Văn bốc lên khói bếp trước mấy phút, Cảnh Bỉnh Văn leo lên vọng lâu cần thận quan sát thật lâu, lúc này mới tạm buông lỏng tâm tình, Yến vương đã không vội tiến công, hắn sẽ không sốt ruột, thời gian kéo dài càng lâu, đối với Yến vương càng bất lợi, so với những tướng lãnh nóng lòng cầu trưởng thành kia, vị lão tướng này trầm ổn hơn rất nhiều.

Nhưng, vào lúc giữa trưa, trong doanh Yến vương ba tiếng pháo vang lên, đại quân phá doanh mà vào, hò hét, rít gào, mãnh liệt tựa như nước sông, phát động toàn diện tiến công về phía quân doanh Cảnh Bỉnh Văn.

Cảnh Bỉnh Văn leo lên vọng lâu, trên cao ngắm xa, chỉ huy như định. Dưới từng đạo mệnh lệnh hắn đưa ra, lệnh kỳ biến ảo, đem từng đạo quân lệnh chuẩn xác kịp thời truyền đến chư quân, tất cả lộ binh mã ở phía dưới, dưới sự chỉ huy điều hành của Cảnh Bỉnh Văn công thủ ngay ngắn trật tự, quân doanh hắn thủy chung là một khối bàn thạch, mặc cho Yến quân như nước lũ cuồn cuộn vọt tới, thủy chung vẫn lù lù bất động.

Đột nhiên, một đội ngũ vọt tới như tên khiển cho Cảnh Bỉnh Văn chú ý, trong đội ngũ kia có hai mặt đại kỳ, một kỳ viết "Yến", một kỳ viết "Lệ", Cảnh Bỉnh Văn vội vàng tiến lên hai bước, hai tay chống lên lan can vọng lâu, thì thào lẩm bẩm: "Là Yến vương, Yến vương Chu Lệ tự thân xuất mã!".

Nghe qua Yến vương Chu Lệ mỗi lần chiến đều làm gương cho binh sụ lúc trước còn tưởng rằng là quân tướng bên cạnh tranh công Yến vương.

Cố ý trong chiến báo thắng lợi tung hô quá mức, lúc này tận mắt nhìn thấy chữ "Lệ" đại kỳ đại biểu cho bản thân Yến vương, Cảnh Bỉnh Văn mới tin tưởng lời đồn đãi quả nhiên không giả.

Tim Cảnh Bỉnh Văn không tự chủ được nhảy dựng lên, hắn nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào đội ngũ Yến vương Chu Lệ đích thân suất lĩnh kia, nhìn nhìn một lúc, binh lực nhánh nhân mã này chỉ khoảng bốn ngàn người gì đó, tất cả đều là kỵ binh, Yến vương Chu Lệ tự

mình cưỡi ngựa dẫn đường đánh về phía đông nam doanh trại, Cảnh Bỉnh Văn lập tức nhấc tay hạ lệnh: "Doanh chữ Phong, tên nghênh địch, đao thuẫn đoạn hậu, lại bố thương trận, ba tuyển ngăn chặn, không cho Yến nghịch bước vào nửa bước, trái lệnh, chém!".

"Ầm ầm!".

Đại kỳ trên vọng lâu phiêu động, doanh chữ Phong tuân theo hiệu lệnh chủ soái, vội vàng điều động binh mã, nhưng Yến vương hùng hổ mà đến, lại như chuồn chuồn lướt nước, trong quân doanh đông nam vũ tiễn như mây đen vừa mới bay lên giữa không trung, Yến vương và nhánh đội ngũ này đang cấp tốc xông về phía trước, lại đồng loạt quay đầu ngựa, hầu như không có một giây đình trệ, đội ngũ liền vạch lên một ngã rẽ như đường vòng cung, sắc bén cắt về phía góc tây nam.

"Thuật cưỡi ngựa cao minh, đều nhịp như thể, huấn luyện thật nghiêm chỉnh, quân tinh nhuệ này nhất định là quân bắc, nói không chừng chính là thiết kỵ trong ba đạo hộ vệ Yến Sơn đại danh đỉnh đỉnh!".

Cảnh Bỉnh Văn đứng ở trên vọng lâu thấy rõ ràng, nhịn không được thầm khen một tiếng, nhưng đối với việc Yên vương đánh nghi binh doanh chữ Phong, lại lợi dụng đặc điểm kỵ binh nhanh chóng tập kích bất ngờ doanh khác, hắn không cho là đúng, trận tuyển phòng ngự của hắn mưa gió không thấu, sao lại để thủ đoạn đơn giản như vậy có thể công phá. Nhất là... Yến vương lại lựa chọn doanh chữ Địa, doanh chữ Địa ở về phía Tây Nam, hôm nay hướng gió đúng là tây nam, đây chẳng phải là có lợi cho thủ quân phát huy uy lực của cung tên sao?

Cảnh lão tướng quân vuốt râu dài, trên mặt lạnh lùng hơi lộ ra chút mỉm cười: "Truyền lệnh doanh chữ Địa.

Trong doanh chữ Địa, Ngụy Tri phủ và Hứa Huyện lệnh nắm chặt tay, đứng ở chỗ cao ở phía sau doanh, nhón chân nhìn về phía xa xa, mắt thấy thiết kỵ Yến vương nhanh như điện chớp mà đến, tuy cách vẫn còn xa, chính giữa không biết có bao nhiêu tầng tên lính đao thương san sát, ánh sáng phát lạnh, lòng Ngụy Tri phủ vẫn còn có chút sợ hãi.

Hứa Tri huyện nhìn người lãnh đạo trực tiếp của mình, an ủi: "Đại nhân không cần lo lắng, ở đây cũng không là Trác Châu, cũng không phải huyện Hùng, Cảnh lão tướng quân chinh chiến cả đời, sao lại có thể bị thua? Ngoài ra, ở đây có mười vạn đại quân, cả mười vạn đại quân, Yến vương làm sao có thể đánh thấu được đến đây?".

Ngụy Tri phủ ho khan một tiếng nói: "Khụ, bản quan... Bản quan tự nhiên là không sợ, chỉ là quân địch hung mãnh, bản quan... Lo lắng cho các tướng sĩ phía trước mà thôi".

Ngụy Tri phủ bày ra một sắc mặt bi thiên mẫn nhân, thổn thức nói: "Ai không cha mẹ, ai không thê nhi? Trước mặt, không phải bị giặc ngoại xâm, mà đều là con dân Đại Minh ta, lại huyên náo xung đột vũ trang, tự giết lẫn nhau, Bản quan... Hơi bị đau lòng!".

Mới nói được đến chỗ này, thấy một người cao lớn dẫn mấy chục tên lính đi tới hướng bên này, Ngụy Tri phủ vừa thấy hắn liền cười nói: "Tiểu Hạ, đây là muốn đi đâu vậy!?".

Người đi tới này đúng là người cùng hắn cưỡi ngựa chạy trốn tới trong doanh Cảnh Bỉnh Văn Hạ Húc, Hạ Húc đứng thân thể lại, hướng về phía hắn chắp tay cười nói: "Ai da, thì ra là Ngụy đại nhân, Hứa đại nhân. Tại hạ thấy Yến quân mãnh liệt mà đến, cố tình tiến lên trợ chiến, Hồng Chỉ huy đại nhân sợ huynh đệ chúng ta làm rối loạn trận thế của hắn, cho nên không đáp ứng, chỉ bảo chúng ta đứng một bên xem cuộc chiến.

Đang lúc Hạ Húc nói chuyện, mấy chục người hắn mang đến đã chia nhau đi về hướng mấy chỗ lều phụ cận, nơi này là hậu doanh của doanh chữ Địa, chỗ kho lương thảo, mấy trướng bồng xung quanh không phải kho quân lương dầu ăn, thì cũng là nhà bếp vì toàn bộ tướng sĩ trong doanh nấu cơm và đồ ăn.

Hứa Huyện lệnh cười nói: "Hạ Giáo úy có lòng giết địch, ra sức vì nước, trang thành có thể khen nha".

Hạ Tầm ngửa mặt nhìn hai quan nhân đứng ở trên đài, nghiêng eo cười nói: "Đúng vậy, Hồng chỉ huy đã không đồng ý, tại hạ đành phải dùng ý nghĩ của mình trợ hắn giúp một tay".

Ngụy Tri phủ ngạc nhiên nói: "Hạ Giáo úy định tương trợ Hồng Tướng quân như thế nào?".

Hạ Húc cười nói: "Chính là như vậy!".

Ngụy Tri phủ nhìn lại phương hướng hắn chỉ, không khỏi kinh hoàng nhảy dựng lên: "Hỏng bét rồi, xảy ra hỏa hoạn rồi!".

Chỉ thấy trên mặt trướng bồng bên cạnh, ngọn lửa đã xông lên ầm ầm, một binh lính Hạ Húc mang đến mang theo hai thùng dầu từ bên trong lều chạy đến, đi đến một bên, liền hướng

về phía đống cỏ chồng chất như núi hất đi. Cùng lúc đó, mấy chỗ lều đều dấy lên lửa cháy, bốc lên khói dày đặc, Ngụy Tri phủ hai mắt đăm đăm nhìn Hạ Húc, kinh hãi nói: "Ngươi... Ngươi ngươi... Ngươi điên rồi sao, vì sao phóng hỏa đốt trướng?".

Hứa Tri huyện một bên cũng đã kịp phản ứng, hắn lôi kéo tay áo Ngụy Tri phủ, sợ hãi lui về phía sau, một bên lùi một bên rung giọng nói: "Các ngươi... Các ngươi là người của Yến vương!".

Lúc này chính gió tây nam, trên thực tế mấy ngày nay một mực đều là gió tây nam, hôm nay gió thổi đặc biệt mãnh liệt, những bụi rậm kia tuy đang đắp vải che mưa, nhưng hôm qua mưa to một hồi, khiến cho bụi rậm đều trở nên mười phần ẩm ướt, giội mờ vào châm lửa đốt, khói đặc cuồn cuộn, nhanh chóng thổi về phía trước, đem cả doanh chữ Địa trong khoảnh khắc tràn ngập khói giống như kéo sương mù đầy trời ngoài, năm bước hầu như không thể nhìn thấy người nào.

Hồng Chỉ Huy Sứ doanh chữ Địa đang chăm chú chỉ huy toàn quân chiến đấu cùng thiết kỵ Yến quân, chợt thấy khói đặc cuồn cuộn đánh tới, vừa phát giác ra liền kinh ngạc không thôi, hắn quay đầu ngạc nhiên nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?".

Một mực đi bên cạnh Hồng Chỉ Huy Sứ, Trương Bảo giả vờ quan sát trận địch thình lình rút bội đao ra, giơ tay chém xuống, tiếp đó khói trong sương mù lóe lên, ầm ĩ hô to lên: "Hồng Vũ phản rồi, Hồng Vũ phản rồi.

Hồng Vũ đầu hàng Yến vương rồi!".

Quân Minh doanh chữ Địa nghe xong liền kinh hãi, trước mắt không thể thấy vật, lại nghe Hồng Tướng quân làm phản, quân tâm nhất thời đại loạn, thân binh Trương Bảo sớm đã như quỷ ảnh u linh, nương theo hỗn loạn và sương mù chuyên chọn các quan tướng cao cấp ra tay, trong lúc nhất thời như rắn mất đầu, khắp nơi hỗn loạn, trong khói đặc ai cũng không biết Yến vương rốt cuộc trà trộn vào đến bao nhiêu nhân mã, phòng ngự doanh chữ Địa không công tự bại.

Biến cố ở đây cũng bị Cảnh Bỉnh Văn đứng ở vọng lâu thu vào trong mắt, hắn lập tức ý thức được, Trương Bảo sớm đã đầu phục Yến vương, hắn căn bản chính là gian tế tiến quân doanh mình, cho mình một chiêu hắc hổ thâu tâm. Cảnh Bỉnh Văn vội vàng hạ lệnh tất cả các doanh đưa viện binh, đề phòng, nhưng tất cả các doanh vốn là nhất trí đối ngoại, trong lúc vội

vàng đó nơi nào có thể điều chỉnh tới? Nói đến, Yến quân bên ngoài là Đại tướng Trương Ngọc, Chu Năng, Đàm Uyên, Mã Vân, cố Thành, mấy người đều tự đem người tấn công mạnh mẽ, sao có thể cho phép ngươi co binh trở lại làm viện binh? Mà Cảnh Bỉnh Văn bố trí lại nghiêm mật như thế nào, đó cũng là đối ngoại, tất cả các doanh trong lúc đó sao có thể có chướng ngại trùng trùng?

Cho nên, Cảnh Bỉnh Văn chỉ có thể trơ mắt nhìn thiết kỵ Yến vương đột phá phòng tuyến doanh chữ Địa, giết vào trong sương mù dày đặc, sau một lát liền đạp doanh mà qua, giống như một trận gió từ cánh nhào vào doanh chữ Mộc, quân đội trong hai tòa doanh trại bị phá trong chốc lát, hỗn loạn cùng sợ hãi như quân bài domino, nhanh chóng tạo nên phản ứng dây chuyền sụp đổ ở trong trận doanh vốn không thể phá vờ do Cảnh Bỉnh Văn sắp xếp, trận công thủ chiến này đã thất bại không thể chống đờ.

Cảnh Bỉnh Văn cắn răng một cái, xoay người đi về phía dưới vọng lâu...

Chu Lệ lần này vẫn là xung trận ngựa lên trước, vờ tung doanh chữ Địa, đột phá doanh chữ Mộc, hắn không ngừng một chút nào, thiết kỵ dẫn đầu xông ngang qua cả trận địch, khiến cho đại doanh Cảnh Bỉnh Văn người ngã ngựa đổ một mảng bừa bãi, Cảnh Bỉnh Văn qua tuổi lục tuần giận không kìm được, đích thân lên ngựa, giơ thương lên nghênh địch, giờ phút này bởi vì bên trong đã tan nát không chịu nỗi, đám người Trương Ngọc Chu Năng đã trước sau đột tiến trong doanh Cảnh Bỉnh Văn, Trương Ngọc cưỡi ngựa xách thương đột tiến doanh địch, vừa vặn nghênh tiếp lão tướng Cảnh Bỉnh Văn.

Lão là từ dùng để giành cho gân cốt, Cảnh Bỉnh Văn mặc dù là anh hùng, giờ phút này làm sao cùng người chiến đấu? Huống chi Trương Ngọc một thân công phu, dưới trướng Yến vương đó cũng là tướng dũng mãnh số một số hai. Từ xưa đến nay, danh tướng già lão tám mươi giữ ấn soái xuất chinh vẫn có, nhưng ngươi bắt hắn đấu tranh anh dũng giết địch trên chiến trường, vậy chỉ có thể là chuyện YY trên mạng, chiến không tới vài hiệp, Cảnh Bỉnh Văn bị Trương Ngọc một thương đánh bay nón trụ, dưới sự kinh hãi vội vàng thúc ngựa, liền chạy vào trong đám loạn quân.

“Bại rồi! Lão phu một thời anh danh, hủy hoại chỉ trong chốc lát!”.

Trường Hưng hầu vô cùng đau đớn, buông cương ngựa, mắt thấy soái kỳ hướng nam, đội ngũ quân Minh đều rung chuyển, nhưng cũng không làm gì được, phía sau bọn họ chính là sông nước sóng cuồn cuộn, rất nhiều cầu gỗ cầu nổi đều bị sóng đánh làm vờ tung, bọn họ làm sao

có thể thối lui đến nơi nào?

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 292

Trước Trận Đổi Soái.

Chương 292: Trước trận đổi soái.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

"Đại tướng quân, Đại tướng quân, ở nơi này!".

Tả phó tướng quân Lý Kiên trong quân Cảnh Bỉnh Văn mắt thấy Cảnh lão tướng đang mặc quân phục chạy như điên, Trương Ngọc huy vũ một cây thương lớn đuổi theo không bỏ, vội vàng thúc ngựa nghênh chiến, chạy qua Cảnh Bỉnh Văn, dẫn quân bản bộ chiến đấu cùng truy binh Trương Ngọc, Hạ Tầm lúc này cưỡi một con ngựa cũng đến lân cận, giờ phút này hắn ăn mặc giống hết quân Minh, nếu như bị Yến quân lung tung đánh lên một đao giết chết chẳng phải oan uổng? Cho nên một mực xen lẫn trong đội ngũ quân Minh đuổi theo đại kỳ Yến vương, chỉ có đến trước mặt người quen, Yến quân mới có thể nhận biết thân phận của hắn.

Nhưng mà Yến vương Chu Lệ tự mình dẫn bốn ngàn thiết kỵ, ngựa đạp liên doanh quân Minh, trong đại doanh thiên quân vạn mã liên hoàn, thế xông chỉ cần dừng lại, ưu thế kỵ binh liền biến mất, bởi vậy bốn ngàn thiết kỵ Yến vương không ngừng một giây, phảng phất như một trận gió xông đến không thấy bóng dáng, chỉ để lại sau lưng cục diện hỗn loạn, Hạ Tầm đang tìm kiếm, chợt thấy đại kỳ chữ Cảnh tung bay mà đến, phía sau một cây đại kỳ cách đó không xa, lại là một chữ Trương, hiểu được là Trương Ngọc đuổi tới, liền hướng về phía hắn bên này chen chúc tới.

Hạ Tầm đến phụ cận, chính gặp một viên mãnh tướng khua tay chém giết, hung hãn không thể bì kịp, liên tiếp đem vài tên lực sĩ Yến quân đánh rơi xuống dưới ngựa, Yến quân tuy dũng mãnh, nhưng nhất thời không người nào có thể xông vào trong năm bước trước người hắn,

Trương Ngọc sử một cây trường thương, vội vàng muốn tiến lên quyết chiến cùng hắn, lại bị hơn mười đao thuẫn thủ quân Minh cuốn lấy, nhất thời không cách nào thoát thân.

Hạ Tầm vừa thấy, cương đao trong tay liền cầm ném đi. Đao ông lên một tiếng, biến ảo thành một đoàn quang, gào thét tiến thẳng đến hậu tâm Lý Kiên, chỉ là Hạ Tầm cũng chưa từng luyện qua phi đao, lại càng chưa từng luyện qua một thanh phỉ đao lớn như vậy, đao ném cực kỳ chuẩn, nhưng chuôi đao lại tới trước. Xoảng một tiếng hậu tâm Lý Kiên bị chuôi đao nặng nề đập một cái, may mà hắn mặc bì giáp, bằng không sau lưng phải bị nện thành một cục u lớn.

Phía sau đúng là người một nhà, tại sao lại đánh nhầm như thế?

Lý Kiên hơi ngẩn ra, vừa phân tâm một chút, phía chính diện có một binh lính Yến quân cưỡi ngựa, họ Tiết tên Lục, mắt thấy rất nhiều đồng huynh đệ chí thân của mình bị người đối diện tướng nhà Minh này giết chết, trong lòng phẫn nộ không thôi, hắn quát to một tiếng máu đỏ hết con ngươi, đánh bạc với cái chết, đầu mâu hướng về phía Lý Kiên vọt tới thẳng tắp, Lý Kiên khẽ giật mình, lúc nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lý Kiên đã không kịp đâm chết Tiết Lục dưới sóc, cũng không kịp thúc ngựa tránh né, Lý Kiên quát to một tiếng liền bị Tiết Lục một mâu đâm trúng ngực, ngửa mặt té xuống ngựa.

"Không ổn, Phò mã bị thương Phò mã bị thương!".

Lý Kiên ngã xuống khiến đám quân Minh nhất thời xôn xao, Tiết Lục hung dữ lập tức tiến lên trước, đang muốn lại xuyên thêm một mâu đâm chết tươi viên Minh tướng này, đột nhiên nghe thấy quân Minh kêu gào liền ngừng trường mâu lại, hai bên trái phải hắn có vài tên Yến thuẫn thủ cầm mã tấu sớm đã biết thời cơ nhào nhào lên tấn công, không chút do dự cầm lấy Lý Kiên chân, đem hắn kéo vào trận doanh mình.

Thì ra, Lý Kiên này không chỉ là tả phó tướng dẹp nghịch quân, đồng thời còn là một vị Phò mã, hắn là trượng phu của công chúa thứ bảy con Chu Nguyên Chương, cô phu của đương kim hoàng đế, muội phu của Yến vương Chu Lệ.

Tiết Lục cũng không nghĩ đến mình là một binh lính nho nhỏ có thể bắt.

Được một vị Phò mã, đây chính là một công lớn, Yến vương từ trước đến nay thưởng phạt phân minh, hắn sẽ có rất nhiều chỗ tốt, sau khi ngẩn ngơ không khỏi vui mừng như điên.

Ngực Lý Kiên trúng mâu, bị thương phế phủ, trong miệng tràn ra bọt máu, nhưng hắn hung hãn không thôi, nổi giận rít gào quát: "Là ai đâm sau lưng đả thương người? Là ai đâm sau lưng đả thương người! Đi ra! Đi ra! Cùng mỗ đại chiến ba trăm hiệp!".

"Người đâu, đem Phò mã đờ xuống dưới, để quân y chăm sóc!".

Trương Ngọc ra lệnh xuống, có vài tên Yến quân tức giận mắng Lý Kiên không thôi, rồi chạy về phía sau, Trương Ngọc cầm thương ngẩng đầu, gặp Hạ Tầm đứng cách đó không xa, chính về phía hắn vẫy vẫy tay, dưới xương sườn trống trơn, chỉ có một vỏ đao, Trương Ngọc không khỏi mỉm cười...

Một trận chiến này, phòng tuyển quân Minh phía trước bị Trương Bảo, Hạ Tầm mở ra một lỗ hổng từ bên trong, sau đó Yến vương Chu Lệ đích thân suất lĩnh bốn ngàn thiết kỵ mã tinh tuyển ra từ ba đạo hộ vệ Yến Sơn đạp lên liên doanh, quấy đến rối loạn, ngay sau đó đám người Trương Ngọc Chu Năng xua quân tấn công mạnh, quân Minh triệt để đại loạn, hoàn toàn lâm vào cục diện từng người tự chiến, Cảnh Bỉnh Văn tỉ mỉ chế tạo trận tuyển phòng ngự biến thành một nắm cát vụn, đặc biệt một đám vụn cát này vẫn lâm vào trong vừa đánh vừa lui, trên dưới không nghe thấy lẫn nhau, binh tướng không chỗ theo, thất bại thảm hại, một trận chiến không cân sức.

Dựa vài cây cầu còn chắc chắn bên cạnh, quân Minh lục tục trốn về bờ Nam, Phò mã Đô úy Lý Kiên trọng thương bị bắt, Hữu Phó tướng quân Ninh Trung, Đô Chỉ Huy Sứ Lưu Toại, tướng lãnh cao cấp cũng lục tục bị Yến quân bắt sống, chà đạp vô số binh lính, hơn hai vạn người vứt bỏ giáp quy hàng. Phải biết rằng trận chiến tranh này cùng chiến tranh dị tộc rất khác nhau, ngoài việc dị tộc là địch, các chiến sĩ còn có bản năng mâu thuẫn, cùng với dĩ vãng tích tụ thâm cừu đại hận, còn phải lo lắng đến sau khi đầu hàng, thân hãm dị tộc, vĩnh viễn kém một bậc, hậu quả là làm nô tỳ-.

Nhưng đầu hàng Yến vương, chỉ là đổi cờ hiệu, do hắn nắm binh, phương diện khác cũng không có gì thay đổi. Trong mắt một số người đọc sách, Yến vương là đại nghịch bất đạo, mà ở trong mắt những binh lính này, đây bất quá là ân oán cá nhân giữa thúc cháu hoàng thất, cẩn thận ngẫm nghĩ, vẫn là Hoàng Thượng không đúng trước. Còn nữa, từ khi Hoàng Thượng đăng cơ đến nay, cách làm xem thường quân nhân cũng làm tâm các tướng sĩ rét lạnh, các loại nhân tố, tạo thành chiến ý quân Minh không kiên định, một lần bại liền liên tiếp bại, tác phong dũng mãnh khi bọn họ chiến tranh với dị tộc Hồ Lỗ cũng khác nhau rất lớn.

Cảnh Bỉnh Văn được bọn hộ vệ liều mình bảo vệ chật vật trốn về bờ nam, dừng ngựa quay đầu lại, mắt thấy đại quân dưới trướng mình chật vật không chịu nổi, các tướng sĩ ngưng lại bờ bắc còn đang khổ chiến, quân lính sĩ tốt không ngừng có người tranh nhau qua sông, bị nước sông rít gào như sấm sét cuốn đi, nước mắt không khỏi rơi xuống.

Một trận chiến này, Yến vương dùng chiến dường binh, càng đánh càng mạnh, sĩ khí Cảnh Bỉnh Văn lại xuống thấp, không thể gượng dậy nổi, đành phải chỉ huy quay về Chân Định. Ngựa Yến vương không dừng vó, vượt qua sông, binh tiến đến dưới thành Chân Định, kiến tạo các loại khí giới công thành, cường công thành Chân Định, Cảnh Bỉnh Văn một mặt thủ vững Chân Định, một mặt gửi tấu chương lên triều đình, tường thuật tình hình trước sau trải qua chiến bại, tự xin xử phạt, cũng xin triều đình thúc giục hai lộ nhân mã An Lục hầu Ngô Kiệt, Giang Âm hầu Ngô Cao hành trình nhanh hơn, nhanh chóng tìm đến, sau khi hợp binh một chỗ, lại nghĩ kế hoạch phản công.

Lúc tấu chương chiến bại của Cảnh Bỉnh Văn đưa về tới Kim Lăng, Chu Duẫn Văn còn đang cùng Phương Hiếu Nhu thảo luận Chu Lễ. Phương Hiếu Nhu nhắc tới thiết chế tỉnh điền, bị rất nhiều văn võ quan viên kể cả đại bộ phận quan văn vốn cùng trận tuyến với hắn cùng nhau phản đối mãnh liệt, bọn họ cảm thấy ý nghĩ vị đại nho này quả thực là lỗi thời, không thể tưởng tượng được, nhưng vị Phương Hiếu Nhu theo chủ nghĩ lý tưởng này lại không chấp nhận, cùng quần thần biện luận thì cũng thay đổi từ người khiêm tốn bình thường, có khi bất động thanh sắc, trở thành tức giận bừng bừng, quả thực cùng bộ dáng của hắn lúc bình thường như là hai người.

Tại trong lòng Phương Hiếu Nhu, khôi phục Chu Lễ, khôi phục chi chế tỉnh điền, là giải quyết hết thảy mâu thuẫn thiên hạ, khôi phục thủ đoạn thánh minh trị vì duy nhất trong truyền thuyết thượng cổ, cũng là lý tưởng tối cao của hắn, hắn không tiếc Tất cả. Biết làm sao được, tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, nhạc cao ít người họa, người phản đối nhiều, nói chuyện cũng có thể tự an ủi, Hoàng Thượng đối với cách nhìn của hắn lại phi thường đồng ý, hai quân thần thường xuyên ở cùng một chỗ đàm luận chi chế thượng cổ, đắm chìm trong sự yên lặng say mê không màng danh lợi của thời thượng cổ điền viên.

Trước mắt chuyện quan trọng nhất của triều đình là tước phiên, Chu Duẫn Văn ở việc chính trị tuy cùng Phương Hiếu Nhu đều là đám ngu ngốc, nhưng cũng biết đạo lý lúc này không nên làm ra đại cải cách nghiêng trời lệch đất với triều đình, nhưng hắn vẫn đang hướng về phía Phương Hiếu Nhu siêng năng học tập, hắn định diệt trừ Yến vương, tước sạch tất cả phiên vương, sau khi đem quyền lực tập trang toàn bộ đến trong tay mình, lại từng bước dựa

theo kế hoạch của Hiểu Trực tiên sinh áp dụng, quán triệt, đẩy mạnh, cuối cùng làm được thánh quân tài năng đại trị thiên hạ.

Đối với Yến vương Chu Lệ, Chu Duẫn Văn cảm thấy sợ hãi từ trong đáy lòng, nhưng hắn đối với chỗ vũ lực mình nắm giữ lại tự tin mù quáng, hắn thủy chung tin tưởng có hai vị tiên sinh "Ngọa long Phụng sồ" này tỉ mỉ bày ra kế hoạch, mà mình chịu mệnh của trời, dưới đại nghĩa hiệu triệu của thiên tử chính thống, diệt Yến vương là điều tất nhiên, cho nên lúc trước hắn hạ chỉ bảo bọn người Tạ Quý bắt Yến vương, là tin tưởng mười phần, lúc này đây sai Cảnh Bỉnh Văn dẫn đại quân Bắc Phạt dẹp nghịch tặc, hắn cũng tin tưởng mười phần.

Nhưng liên tiếp hai lần, hắn đều dự đoán sai, Cảnh Bỉnh Văn cấp tốc đưa tới cho hắn không phải chiến báo đại thắng, mà là tấu chương thỉnh tội, Chu Duẫn Văn từ trong mộng đẹp thánh quân thượng cổ bừng tỉnh lại, giận tím mặt, vỗ án mắng: "Cảnh Bỉnh Văn ngu ngốc vô năng, các tướng sĩ sợ chết thật sự phụ hy vọng của trẫm, phụ hy vọng của trẫm".

Một đám cận thần vội vàng nghe hỏi chạy đến hai mặt nhìn nhau, Cảnh Bỉnh Văn bị bại quá nhanh, hoàn toàn ngoài dự liệu của bọn họ, trước kia bọn họ đối chiến sự đều rất lạc quan, nhất trí cho rằng đại quân triều đình vừa đến, liền tiêu diệt Yến vương, giờ đây bọn họ rốt cuộc ý thức được, tước phiên tước đến đau đầu, Chu lão tứ này không phải là con kiến.

Tề Thái an ủi: "Bệ hạ không cần phiền não, thắng bại là chuyện thường của binh gia, một trận chiến cũng không thể định ra toàn cục, hôm nay đại quân hai vị Hầu gia Ngô Kiệt, Ngô Cao đang Bắc thượng, Cảnh lão tướng.

Quân là lão tướng quốc gia, chắc do chủ quan, trúng quỷ kế của Yến nghịch, lúc này mới để thất thủ, bệ hạ nên trách phạt bằng lời, để hắn lập công chuộc tội, có thể tin tưởng Trường Hưng hầu.

Tề Thái vẫn chưa nói xong, Chu Duẫn Văn liền phất tay nói: "Cảnh Bỉnh Văn ngu xuẩn vô năng, không trọng dụng nổi! Trẫm há có thể lại dùng hắn? Đổi một tướng lãnh khác, chỉ huy đại quân dẹp phản nghịch, vì trẫm giết diệt phản nghịch".

Tề Thái biến sắc nói: "Bệ hạ, tuyệt đối không thể, lâm trận đổi tướng vốn là tối kỵ trong quân, huống chi, Cảnh lão tướng quân thân kinh bách chiến, túc trí đa mưu, bệ hạ không nên vì một trận chiến mà bỏ qua, phóng tầm mắt trong thiên hạ, có khả năng đối chiến cùng Cảnh lão tướng quân còn có mấy người?".

Hoàng Tử Trừng nói: "Ai nói không có ai? Hoàng Thượng, thần tiến cử một người hiền tài, vì bệ hạ chia sẻ nỗi lo âu".

Chu Duẫn Văn vội hỏi: "Tiên sinh tiến cử người phương nào?". Hoàng Tử Trừng nói: "Tào Quốc Công Lý Cảnh Long".

Tề Thái vội hỏi: "Tào Quốc Công từng vì triều đình luyện binh, chưa từng chinh chiến vì nước? Tào Quốc Công ra quân, chỉ sợ không phải là đối thủ của Yến nghịch, nhân vật chinh chiến sa trường rất lâu tại Bắc cương, nếu Hoàng Thượng nhất định phải đổi soái, thần cho rằng, Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ có thể kế nhiệm chức Nguyên soái dẹp phản nghịch. Thứ nhất, Từ Huy tổ lúc tuổi còn trẻ từng theo cha xuất chinh, kinh nghiệm chiến trường có, kinh nghiệm chiến sự có. Vả lại, Từ Đạt Đại tướng quân chính là đệ nhất tướng soái trong quân Đại Minh ta, giờ đây trong quân còn có rất nhiều bộ hạ cũ của Từ đại tướng quân, để Từ Huy tổ nắm giữ ấn soái xuất chinh, quân tâm sĩ khí, tất nhiên đại tăng".

Hoàng Tử Trừng nói: "Có thể luyện binh tất nhiên có thể thiện chiến, Tề đại nhân thân là Binh Bộ Thượng Thư, chẳng lẽ đến đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không hiểu? Về phần Từ Huy Tổ, tuy nói Ngụy Quốc Công trang với vương, cũng chưa từng trợ Trụ vi ngược, nhưng hắn dù sao cũng là em trai chính phi Yến vương, nếu như trên chiến trường Ngụy Quốc Công cảm thấy không đành lòng, thế trận kém địch, chẳng phải bị Yến vương áp chế? Tào Quốc Công Lý Cảnh Long chính là con trai trưởng Đại tướng Lý Văn Trung, tinh thông mưu lược, có thể nói là tướng tài, là anh hùng, thần tiến cử hiền tài Tào Quốc Công Lý Cảnh Long nắm giữ ấn soái xuất chinh".

Chu Duẫn Văn thầm nghĩ: "Cửu Giang chính là biểu huynh trẫm, tất nhiên so với Từ Huy tổ càng thêm tin cậy, vẫn là tiên sinh hiểu rõ tâm ý trẫm, Cửu Giang nắm giữ ấn soái, thật là một nhân tuyển tốt!".

Liền giải quyết dứt khoát nói: "Dựa vào tiên sinh nói, cho Tào Quốc Công Lý Cảnh Long làm Đại tướng quân dẹp phản nghịch!".

Chu Duẫn Văn đánh một quyền phành một tiếng trên bàn, hung hăng nói: "Hai đường binh mã Ngô Kiệt, Ngô Cao, hơn nữa đại quân triều đình trong thành Chân Định, cộng lại có hai mươi lăm vạn đại quân, trẫm lần này lại cho Tào Quốc Công hai mươi lăm vạn binh, năm mươi vạn đại quân, Yến nghịch không bại, thiên lý làm gì còn!".

“Các vị tướng quân, quân ta công thành không dưới mấy ngày, Cảnh Bỉnh Văn có kinh nghiệm sa trường, ăn đau khổ một lần đã tỉnh táo hơn, dùng kỳ binh sợ khó được như lần đầu, nếu dùng chính binh tương hợp, chúng ta một là không thể đánh lâu, hai là không chịu nổi thương vong như vậy, các vị tướng quân có ý kiến gì?”.

Chu Lệ đợi chúng tướng đến đông đủ, lập tức đi thẳng vào vấn đề, làm sáng tỏ cục diện mắt tiến thối lường nan khốn đốn trước mắt, chúng tướng nhất thời đều trầm mặc không thôi, sau nửa ngày, Chu Năng mới nói: “Dựa vào ý kiến mạt tướng, Cảnh Bỉnh Văn trước mất một ván, giờ đây hắn quả quyết không chịu buông tha cho Chân Định, lương thảo chúng ta có hạn, binh mã cũng có hạn, cường công không được, không bằng tạm thời lui bước, chỉnh quân chuẩn bị chiến”.

Chu Lệ lại có phần không nỡ, lại hỏi: “Sĩ Hoằng cho rằng, chúng ta không thể một lần nắm bắt Chân Định sao? Nên biết, nếu như chúng ta có thể đánh hạ Chân Định, thì đây đúng là một việc đả kích triều đình trầm trọng, nếu một trận chiến công thành, bản vương cần phải thanh thế vang dội, chư vương đang quan sát nói không chừng cũng muốn đổi màu cờ đến giúp, đây là nơi mấu chốt thay đổi thế cuộc. Bản vương... Thật sự không đành lòng buông tha cho cơ hội ngàn năm một thủa này”.

Trương Ngọc nói: “Điện hạ, Cảnh Bỉnh Văn không phải hạng người bất tài, lần này nếu Văn Hiên không chế tạo cơ hội, điện hạ thiện dùng cơ mưu, Cảnh Bỉnh Văn nào có thể đơn giản bị thua? Hôm nay binh mã quân ta mỏi mệt, thành Chân Định nhất thời không thể đánh, nên quyết đoán buông tay, nếu không đợi hai đường đại quân Ngô Kiệt, Ngô Cao đuổi tới, Cảnh Bỉnh Văn lại làm trò cũ, thận trọng, bức ta quyết chiến, khi đó chiến quả đã lấy được cũng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, bởi vậy, mạt tướng cũng cho rằng... Nên lùi”.

“Cái này...”. Chu Lệ hơi do dự.

“Khụ! Điện hạ, ty chức có thể nói mấy câu không?”.

Hạ Tầm ho khan một tiếng, hướng về phía Chu Lệ hỏi.

Chu Lệ mỉm cười nói: “Chính gọi là kiêm nghe thì rõ, Văn Hiên biết gì thì cứ nói, lời nói không hại ai, bản vương muốn ngươi tham dự việc quân cơ, cũng không bắt ngươi làm Từ Thử”.

Chúng tướng nghe xong đều cười rộ lên, khôn khí trong trướng lập tức thoải mái hơn, Hạ

Tầm cười nói: “Vâng, ty chức xin nói cách nhìn của mình. Sau trận đại thắng, sĩ khí đã tăng, quân tâm đã định, chúng ta đã có tiền vốn đối địch với triều đình, giờ đây sốt một là triều đình, chúng ta cần gì được ăn cả ngã về không ở dưới thành Chân Định? Nên biết mất đi một tòa thành Chân Định, cũng không có nghĩa là cả bàn cờ của triều đình đều thua.

Còn nữa, quân ta giờ đây có rất nhiều hàng binh, đã xa xa vượt qua ba hộ vệ binh mã vốn có của điện hạ, bọn họ là oán thán triều đình bất công, thiên tử bất nghĩa, mới đầu nhập vào điện hạ, cũng không đại biểu cho việc giờ đây điện hạ có thể dễ dàng sai khiến bọn họ, nếu như chúng ta gặp trắc trở dưới thành Chân Định, trong đó khó tránh khỏi có người lại sinh lòng khác, đây là một tai họa ngầm.

Nếu như bây giờ chúng ta điều quân trở về Bắc Bình, tình dường ba quân, chỉnh đốn binh nghiệp thì sao? Ngày sau tái chiến, ba quân tướng sĩ một lần nữa phấn chấn đi đến chiến trường, đây là mài đao không sợ tốn công đốn củi. Huống chi, Cảnh Bỉnh Văn đại bại, triều đình nói không chừng còn muốn tăng binh, cho dù không tăng binh, chỉ chờ hai vị Hầu gia Ngô Kiệt, Ngô Cao vừa đến, lúc này chúng ta không có căn cơ, vẫn lui binh được. Điện hạ nên biết, chúng ta chủ động lui binh cùng bị ép lui binh, mặc kệ đối với địch hay ta, ý nghĩa đều khác nhau rất lớn”.

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 293

Tăng Thọ Dùng Mưu.

Chương 293: Tăng Thọ dùng mưu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Thế công Yến vương Chu Lệ như mãnh hổ, Trường Hưng hầu Cảnh Bỉnh Văn thủ giống như con nhím. Phen này Cảnh Bỉnh Văn tiếp nhận giáo huấn, bại binh dân chạy nạn gì đó, đều an trí nơi khác, có người trông giữ, thủ vững tòa thành Chân Định. Yến vương công ba ngày, chưa thấy công được, ngược lại hao tổn không ít nhân mã. Yến vương binh ít, không chịu nổi tiêu hao như vậy, mắt thấy binh lính tiêu hao, bị thương, Chu Lệ cực kỳ đau lòng, vội vàng lệnh thu binh, tụ tập chúng tướng thương nghị đối sách.

Hạ Tầm có hai lần cứu mạng Yến vương, lại từng đã cứu ba đứa con hắn, nghiễm nhiên đã là tâm phúc trong tâm phúc của Yến vương, trường hợp như vậy đương nhiên không thể thiếu hắn, nhưng Hạ Tầm giờ đây cũng không phải là Đại tướng thống binh dưới trướng Yến vương.

Việc nhà mình mình biết, Hạ Tầm hiểu rõ, vô luận như thế nào, mình không thể nào là một người lãnh binh chiến tranh, cho dù lúc hắn ở thời hiện đại là sinh viên xuất sắc của viện quân sự, đại bộ phận chiến thuật chiến pháp dưới điều kiện chiến tranh hiện đại đem đến thời đại này căn bản không có đất dụng võ, những chiến thuật chiến lược kia càng tiên tiến, ở niên đại khác, chiến tranh khác là một thứ bỏ đi.

Ví dụ như, trong binh pháp Tiên Tần, có liên quan đến xa binh thì càng vận dụng, còn đối với chiến mã thì giữ lại gần kề làm tình báo, phương diện dò hỏi tin tức, để cho một danh tướng Tiên Tần đột nhiên đi chỉ huy một chi bộ kỵ Minh triều hỗn hợp, bộ đội binh khí lạnh binh khí nóng hỗn hợp, trong lúc hắn vội vã nhằm vào điều kiện chiến đấu mới suy nghĩ ra

sách lược, khả năng so với một tướng lãnh Minh triều thường thường cũng không có gì cao minh hơn là mấy.

Đương nhiên, ở cùng loại người như Phương Hiếu Nhu, trong khả năng tư duy sẽ có phán đoán hoàn toàn bất đồng: Danh đao danh kiếm thượng cổ, đều là chém sắt như chém bùn, Binh gia đại tướng thượng cổ, đều là không có gì không làm được, Thượng cổ hiền nhân và danh thần, nhất định có thể giải quyết các loại mâu thuẫn thế gian hôm nay, Chỉ cần là bí phương tổ truyền, khẳng định so với dược vật hậu nhân nghiên cứu ra có tác dụng hơn...

Mà ở dưới điều kiện hiện đại chiến tranh, một cụm vệ tinh quân sự, điều động quân đội hầu hết là không chỗ nào ẩn giấu, chiến lược chiến thuật vận dụng hầu hết là ở dưới điều kiện kế hoạch quân sự song phương hoàn toàn hiểu thấu, một loại quyết đấu vũ khí công nghệ cao, các tướng lĩnh cân nhắc chiến lược chiến thuật với ba mươi sáu kế truyền thống, nghiên cứu, vận dụng, muốn nói hắn so với danh tướng cổ đại càng thêm cao minh, vậy cũng hầu hết là một sự kiện không thể tưởng tượng nổi.

Hạ Tầm tự biết, nếu tùy tiện cho hắn một nhánh quân đội, bắt hắn đi đầu ngăn cản một mặt, kết cuộc hắn chỉ sợ so với Triệu Quát lý luận suông còn muốn thê thảm hơn gấp mười, cho nên, hắn đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác một phen, chỉ chờ Yến vương Chu Lệ muốn ủy thác trách nhiệm mang binh thì liền lời nói dịu dàng xin miễn. Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Yến vương đã mời hắn qua trướng nói chuyện kỹ càng, sau khi rõ ràng lý lịch cuộc đời hắn, căn bản cũng không đưa ra ý tứ bảo hắn mang binh.

Người chỉ cần có tài, tuyệt đối không xử trí theo cảm tính, điều này làm cho Hạ Tầm đối với việc Chu Lệ làm người lại thêm một tầng nhận thức. Trước mắt, Hạ Tầm ở trong quân Yến vương tạm thời đảm nhiệm chức quân kỷ, tương đương với đội trưởng hiển binh của Yến vương Chu Lệ, tuần tra quân doanh, duy trì trật tự hợp pháp, xử phạt đào binh, đây là chức vị quan trọng không phải người tâm phúc không thể đảm nhiệm, nhưng lại không trực tiếp mang binh, trước mắt Hạ Tầm là thích hợp nhất cho việc này, Chu Lệ đã nghĩ trọng dụng, không muốn làm tâm ân nhân rét lạnh, nhất thời vừa rồi không có cho hắn chức vị vị trí phù hợp. Dùng thân phận này mà tham ngộ việc quân cơ, thật ra đã biểu lộ địa vị đặc thù của hắn ở trong lòng Yến vương.

Yến vương nói: “Không sai, vẫn là Văn Hiên nói thấu triệt, Sĩ Hoằng, Chu Năng, Thế Mỹ, Trương Ngọc, trong bụng bọn họ có dự liệu, nhưng lại nói không nên lời, Văn Hiên rải rác vài từ, liền đem lợi hại bên trong nói lại tinh tường, khó trách Minh Nhi khen ngươi có tài Tô Tần

Trương Nghi, khẩu tài quả nhiên là rất cao".

Hạ Tầm có phần ngoài ý muốn nói: "Tiểu quận chúa? Nàng... Không phải trở về Kim Lăng sao, điện hạ gặp qua nàng lúc nào?".

Yến vương cười nói: "Đương nhiên không phải gặp qua hiện tại, là ban đầu ngươi ở vương phủ yêm dường thương, tiểu nha đầu Minh Nhi kia nói với ta rồi".

Hạ Tầm lúc này mới thoải mái, chắp tay khiêm tốn cười nói: "Tiểu quận chúa sao lại khích lệ ty chức như vậy, chắc là điện hạ muốn mượn lời quận chúa để khích lệ ty chức, ty chức thực không dám nhận".

Yến vương cười rộ lên: "Thật là Minh Nhi khen ngươi, chỉ có điều nguyên bản lời nàng nói, không chỉ nói như vậy, nàng nói: "Đại tỷ, Đại tỷ phu, các người không hiểu được, xú gia hỏa không biết gọi là Dương Húc hay gọi Hạ Tầm kia, năng ngôn thiện biện (ăn nói khéo léo), lưỡi toàn hoa sen, người chết đều có thể bị hắn nói sống, lúc các ngươi nói chuyện cùng hắn, hãy mở to hai mắt ra nhìn, một khi vô ý, sẽ để cho hắn lừa đấy!

Yến vương học ngữ khí Từ Minh Nhi bắt chước nói lại những lời kia một lần, chúng tướng sĩ trong trướng trung quân nhất thời cười lớn...

Bắc thành Nam Kinh Long Giang dịch, Tào Quốc Công Lý Cảnh Long giờ phút này đóng quân ở đây, chuẩn bị chờ phát động.

Nhưng hắn chỉ sợ còn phải chờ một thời gian ngắn, bởi vì quân đội thường trực phụ cận thành Nam Kinh vốn có bốn mươi vạn gì đó, Cảnh Bỉnh Văn mang đi mười lăm vạn, các phương khác điều động mười lăm vạn, cộng lại ba mươi vạn đại quân Bắc thượng, hôm nay sau khi tổn binh hao tướng, chỉ còn lại có hai mươi lăm vạn đại quân.

Chu Duẫn Văn khởi xướng sự hung ác, quyết định một lần nữa cho Lý Cảnh Long hai mươi lăm vạn đại quân, hợp binh năm mươi vạn bắc phạt Yến vương, chuẩn bị một ngụm nước bọt nuốt người, ăn tươi nuốt sống Chu lão tử đáng chết mà không chết kia, nhưng binh lính lại không thể điều từ quân thường trực trong kinh thành này.

Mặt khác có chính quân phải có dự bị quân, còn phải có rất nhiều dịch phu. Dịch phu châu huyện phụ cận Nam Kinh đã điều hơn phân nửa, những người này cũng phải điều động từ phương khác tới, cũng cần một đoạn thời gian chuẩn bị, bởi vậy Lý Cảnh Long mặc lĩnh ấn

soái, giờ phút này vẫn đóng quân tại Long Giang dịch, còn chưa chính thức bắc thượng.

Buổi sáng hôm nay, Chu Duẫn Văn nhất thời hứng khởi, đột nhiên muốn đi bái phỏng bái phỏng đại biểu huynh của hắn, làm bộ dáng hoàng đế đích thân an ủi ba quân, hắn học bộ dáng Tống Thái tổ Triệu khuông Dận, trước đó cũng không thông báo Lý Cảnh Long, dẫn một đám văn võ đại thần chạy vội tới Long Giang. Lý Cảnh Long là Đại tướng Hoàng Tử Trừng đề cử thống binh, Hoàng Tử Trừng lo lắng Lý Cảnh Long có cử động gì không phải, mình cũng sẽ bị mất mặt, khi biết Hoàng Thượng muốn đi quân doanh, cũng đã vượt lên trước một bước, phái người đi thông báo cho Lý Cảnh Long.

Đến khi Kiến Văn đế chạy tới đại doanh Long Giang, chỉ thấy kỳ phiên phấp phới, pháo hiệu mấy ngày liền, Lý Cảnh Long đang ở trên giáo trường siêng năng luyện binh mã. Lý Cảnh Long vốn là thế gia quân nhân, phụ thân là danh tướng đương thời, hắn lại am hiểu nhất là luyện binh, lệnh kỳ vung lên, pháo hiệu vừa vang lên, ba quân thao luyện thật giống như đúc từ khuôn ra.

Chu Duẫn Văn không cho phép binh tướng thủ doanh thông báo cho Lý Cảnh Long, tự dẫn một đám đại thần lặng lẽ chạy tới Giáo trường, một màn trước mắt xác thực rung động. Lý Cảnh Long am hiểu luyện binh, những quân đội này vốn chính là theo bộ đội tinh nhuệ các nơi điều động đến, ở trong tay hắn lại chỉ điểm thêm chút, chính là một nhánh cường quân có khí thế như hồng.

Ba quân khẽ động, thể như dời non lấp biển, đao thương chém xuống, khí thế giống như gió cuốn mây trôi, Chu Duẫn Văn cũng không biết dụng binh, hắn tránh ở chỗ tối, chỉ nhìn trận thế luyện tập này, tắt có một loại khí khái không gì không phá, long nhan không khỏi cực kỳ vui mừng. Lúc này mới hiện thân hình ra, khen đại biểu ca không dứt miệng.

Từ Tăng Thọ cũng đang ở một bên âm thầm bĩu môi: “Ngươi nói muốn tiến quân doanh quan sát, binh lính ngoan ngoãn dẫn đường, ngươi nói không cho phép thông tri chủ soái, binh lính sẽ không thông tri. Cái này.

Gọi là quân lệnh như núi, quân kỷ nghiêm minh sao? Lúc trước cha ta mang binh, hừ hừ hừ...”.

Chu Duẫn Văn cũng không hiểu được sự tình trong binh nghiệp, hắn hớn ha hớn hở nhìn ra ngoài một hồi, ngay từ đầu còn cảm thấy rất tân kỳ, qua một hồi đã cảm thấy một đám hán tử

cao lớn thô kệch múa thương ở đó rất nhàm chán, vẫn cùng Phương tiên sinh chậm rãi nghiên cứu quy chế pháp luật, tiết chế thượng cổ, thú vị hơn nhiều, thế là liền muốn bãi giết hồi cung.

Lúc đi, Chu Duẫn Văn đứng ở đài dành cho tướng soái, tha thiết dặn dò Lý Cảnh Long: "Cửu Giang à, trẫm cho ngươi làm Đại tướng quân dẹp nghịch tặc, ngươi nhất định phải vì trẫm mà hông chịu thua kém. Đợi ngày ngươi xuất sư, trẫm sẽ tế thiên ở Nam Giao, đích thân khâm hành cho ngươi ở nơi này, ngươi phải anh dũng trừ gian, mang nặng hy vọng của trẫm, trẫm ở trong này, trước chúc ngươi mã đáo thành công!".

Lý Cảnh Long toàn thân áo giáp, không thể làm toàn bộ lễ, hai tay liền ôm quyền, dõng dạc nói: "Thần cần phải cố gắng hết mình, giết trừ Yến nghịch, không phụ kỳ vọng của bệ hạ!".

Chu Duẫn Văn mỉm cười gật đầu, hài lòng mà đi, Từ Tăng Thọ theo hắn tiến đến chỗ duyệt binh mặc dù đối với phương pháp luyện binh của Lý Cảnh Long không cho là đúng, nhưng mắt thấy khí thế quân ngũ, cũng âm thầm lo lắng.

Triều đình muốn tăng binh thành hai mươi lăm vạn, tập kết năm mươi vạn đại quân đánh Bắc Bình, Đại tỷ phu chỉ có một chút người như vậy, cuộc chiến này làm sao có thể đánh? Không bột đố gột nên hồ!

Từ Tăng Thọ đang âm thầm phát sầu, đột nhiên nghiêng mắt nhìn thấy vị chủ soái ba quân Lý Cảnh Long này, trong lòng không khỏi khẽ động: "Nói không chừng, có thể hạ công phu trên người tiểu tử này!". Nghĩ tới đây, Từ Tăng Thọ liền ở lại.

Từ Tăng Thọ cùng Lý Cảnh Long vốn là bạn thân, Chu Duẫn Văn đưa đến, Lý Cảnh Long liền dương dương đắc ý khoác lác nói với Từ Tăng Thọ: "Tam ca, ngươi xem ba quân tướng sĩ ta đây, còn có điều gì cần chỉ giáo?".

Từ Tăng Thọ bĩu môi nói: "Có gì đặc biệt hơn người, nếu để cho đại ca của ta mang binh, hoặc là để cho ta mang binh, không thể kém hơn so với ngươi mang binh".

Lý Cảnh Long cười ha ha: "Được rồi Tam ca, hai người các ngươi không có khả năng đâu, năm mươi vạn đại quân này Hoàng Thượng cũng sẽ không giao trên tay các ngươi, ai kêu Hoàng Thượng đối phó Đại tỷ phu ngươi".

Hắn hướng về phía Từ Tăng Thọ chóp chóp mắt nói: "Chúng ta mấy hôm không tụ họp, đi, đi vào trong trướng của ta uống rượu".

Hắn vỗ bả vai Từ Tăng Thọ, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ ngày hôm trước mua một vũ kỹ, dung mạo tướng mạo có bảy phần giống với cô nương Tạ Vũ Phi nương tử phản nghịch Dương Húc, ha ha ha, đi một chút đi, huynh đệ mang ngươi tới kiến thức, nhưng... Giới hạn ở kỹ thuật nhảy và giọng hát của nàng thôi đó, công phu trên giường sao, hắc hắc, chỉ có huynh đệ ta mới có thể hưởng thụ”.

Từ Tăng Thọ bị dọa cho nhảy dựng, thất thanh nói: “Chuyện gì chuyện gì? Ngươi đang ở trong quân cất giấu nữ nhân!”.

Lý Cảnh Long chẳng hề để ý nói: “Ài, đừng ngạc nhiên, bình thường, ta đều sai nàng giả trang làm nam nhân, mặc thẳng quân trang, có gì mà gấp”.

Thanh âm hắn đột nhiên đè thấp, hèn mọn bỉ ổi cười nói với Từ Tăng Thọ: “Tam ca, ngươi khoan hãy nói, tiểu mỹ nhân này mặc nhung trang vào, thật con mẹ nó có một phen mùi vị khác. Hôm qua huynh đệ nhất thời nổi hứng lên, đã kêu nàng mặc chiến áo uyên ương, nửa người mặc giáp, mang thương nón trụ chùm tua đỏ, dùng súng xoay người ở trước giường, vén quần dưới nàng lên hưởng thụ một phen, thật thống khoái, ha ha ha...”.

Từ Tăng Thọ chua chua nói: “Năm mươi vạn đại quân trong tay, cho dù là một con lợn, cuộc chiến này cũng chắc chắn không thua, ngươi đương nhiên thoải mái khoái hoạt. Nhưng ngươi đừng vội mừng, những binh lính này thật sự bảo Từ gia chúng ta dẫn đi, chúng ta còn không nguyện ý mang đi, đánh tốt hay đánh không tốt đều là tật xấu, ngươi tự lo cho bản thân đi...”.

Lý Cảnh Long khẽ giật mình, lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, cảnh giác hỏi: “Lời này của tam ca, có ý tứ gì?”.

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 294

Không Trâu Bắt Chó Đi Cày.

Chương 294: Không trâu bắt chó đi cày.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Từ Tăng Thọ dừng lại bước chân, nói với Lý Cảnh Long: "Cửu Giang, huynh đệ chúng ta trong lúc này không nói chuyện không thể luận đàm, ta mới nói cho ngươi nghe, nhưng ngươi không được nói ra".

Miệng Lý Cảnh Long đáp ứng: "Không có, đương nhiên sẽ không, lý Cửu Giang ta là loại người này sao, ngươi nói đi".

Từ Tăng Thọ trịnh trọng nói: "Cửu Giang à, Bắc Phạt Yến vương có thể không sánh được tiêu diệt Bạch Liên phản, đông chinh trên biển dẹp tặc khấu, đây chính là tranh chấp trong nội bộ hoàng tộc, thắng bại, họa phúc, há lại dễ dàng nói rõ như vậy? Trường Hưng hầu đi, Hoàng Thượng nói với hắn câu nói kia, ngươi không nhớ rõ sao?".

Lý Cảnh Long vuốt cằm nói: "Nhớ rõ, để Hoàng Thượng nhận tội giết thúc thôi, đơn giản mà, chúng ta làm thần tử bình thường là tốt rồi, chuyến này vừa đi, ta căn bản không cần phải nghĩ, bắt được Yến vương tử hình ngay tại chỗ, nói hắn là chết trước trận hai quân chẳng phải dễ dàng sao?".

Từ Tăng Thọ nói: "Thật đúng, nhưng Hoàng Thượng nói thẳng Yến vương mưu nghịch, tội không thể tha, một khi bắt được tử hình ngay tại chỗ chẳng phải sẽ thành, cần gì nói uyển chuyển như vậy?".

“Cái này...”.

Lý Cảnh Long chần chừ một chút, nhìn Từ Tăng Thọ cười rộ lên hắc hắc: “Ta nói Tam ca này, ngươi cũng đừng nghĩ che mắt ta, Lý Cửu Giang ta không ngốc, Yến vương là đại tỷ phu ngươi, ngươi không muốn làm cho đại tỷ ngươi thủ tiết, nên mới đến đây khuyên bảo ta? Không phải huynh đệ không giúp ngươi, ta muốn thật sự đem Yến vương vui vẻ bắt trở về kinh sư, chẳng phải là khiến cho Hoàng Thượng khó khăn sao? Hoàng Thượng bị khó, trong lòng chẳng phải sẽ trách ta? Chuyện này, huynh đệ giúp đỡ không được ngươi, nếu như Yến vương mạng lớn, chưa từng chết ở trên chiến trường, mà là bị Lý mỗ ta bắt sống, ta nhất định phải đem hắn chém đầu ngay tại chỗ!”.

Từ Tăng Thọ phun nước bọt nói: “Phì! Lão tử nào phải người đọc sách lúc nào cũng lươn lẹo, còn muốn chơi tâm cơ với ngươi?”.

Lý Cảnh Long nhấp nháy mắt nói: “Vậy là ngươi có ý tử gì?”.

Từ Tăng Thọ nói: “Ý tử của ta.

Hắn nhìn hai bên một chút, kéo Lý Cảnh Long đến một bên, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng nói hàm hồ như vậy, đây là lưu đường lui cho chính hắn. Nếu Yến vương đã chết, mọi sự thái bình, đó chính là công lao Cửu Giang ngươi, nếu Yến vương đã chết, chư vương còn lại lo lắng việc tước phiên rơi vào đầu bọn họ, quần tình nổi lên, đánh cờ hiệu noi theo Yến vương tạo phản, đến lúc đó...

“Cửu Giang... Ta tuy là một quân nhân, nhưng cả ngày nghe bọn hắn ồn ào cái gì ‘loạn thất vương” Giờ đây ta đều rõ ràng cái gì là ‘loạn thất vương’, bảy vương cùng phát binh, là dùng danh ‘diệt tay sai triều đình sai’, cường bức Cảnh đế, Cảnh đế tại sao phải duy trì? Hắn đem chủ lực thực hiện việc tước phiên, đều gặp phải lửa giận bảy vương. Thật ra người muốn tước phiên nhất là ai? Cảnh đế chứ ai! Giang sơn mất cũng không phải do triều đình sai.

Nhưng Cảnh đế không làm gì được bảy vương, bảy vương trên thực tế cũng không làm gì được hắn, mọi người dù sao cũng phải có một bậc thang để xuống, thế thì tốt rồi, những lão Lưu gia kia còn làm cho huynh đệ thúc cháu đánh đến ngươi chết ta sống phải bắt tay giảng hòa, lại thành người một nhà, việc triều đình sai không hay ho gì đâu.

Nếu làm không tốt, tương lai Lý Cửu Giang ngươi chính là người sai thứ hai, đến lúc đó hoàng thượng nói là: Ta không muốn giết Yến vương, không phải nói đừng để cho ta gánh vác

trác nhiệm giết thúc sao? Lý Cửu Giang này xuyên tạc thánh ý, đáng chết! Được rồi, dù là chư vương Minh triều hiểu rõ Hoàng Thượng lúc trước trên thực tế là có ý tứ gì, mọi người có một bậc thang để xuống, ai lại leo lên? Tự nhiên là Lý Cửu Giang ngươi dâng ra cái đầu trên cố của ngươi".

"A?".

Lý Cảnh Long yên lặng nhìn sang Từ Tăng Thọ, sắc mặt biến ảo sau nửa ngày, vái chào trịnh trọng về phía Từ Tăng Thọ nói: "Lời vàng ngọc lần này của Tam ca, Cửu Giang ghi ở trong lòng. May mắn có ngươi nhắc nhở, bằng không... Thật đúng là khó chơi".

Từ Tăng Thọ cười nói: "Thế này mới đúng, thúc cháu người ta đều họ Chu, là người một nhà, cắt đứt xương cốt còn hợp với gân, việc nhà người ta, người ngoài chúng ta để bụng như vậy làm gì".

Lý Cảnh Long nhíu mày nói: "Lời nói là nói như vậy, nhưng quân triều đình mới bại, Hoàng Thượng đưa ta năm mươi vạn đại quân, chính là vì đánh ra uy phong triều đình, Lý Cảnh Long ta lần này đi bó tay không làm được việc, như vậy mà nói, cần gì chờ tương lai như thế nào, trước mắt đã bị Hoàng Thượng chém cái đầu ta xuống rồi".

Từ Tăng Thọ nói: "Cửu Giang lại hồ đồ, ta chưa từng khuyên ngươi thả Yến vương một con đường? Năm mươi vạn đại quân, bao nhiêu ánh mắt nhìn vào, ngươi muốn làm trái pháp luật, có thể sao? Ý tứ của ta thật ra chỉ có một, đó chính là ngàn vạn lần không thể đề Yến vương chết ở trên tay ngươi, bại là không thể bại, ngươi xem, Trường Hưng hầu hùng hổ đi, thất bại thảm hại, nếu như ngươi lần đi chiến đấu bất lợi, tuy là bại nhỏ, triều đình sẽ thấy thế nào?".

Lý Cảnh Long liên tục gật đầu: "Như vậy, ý Tam ca là?".

Từ Tăng Thọ nói: "Theo ta thấy, chuyển đi này của Cửu Giang, nên thận trọng, làm gì chắc đó, từng bước tiến đến hướng bắc, bởi như vậy, có thể giảm bớt cơ hội dã chiến, Yến vương thì không dễ dàng bị người ngộ sát trong một đống hỗn loạn trước trận giữa hai quân, hơn nữa cũng không xuất hiện trường hợp Trường Hưng hầu bị kỳ mưu áp chế như vậy.

Căn cơ Yến vương là ở Bắc Bình, hắn tuyệt không thể vứt đó mặc kệ không quan tâm, đây chính là mối lo uy hiếp hắn, Cửu Giang có thể mặc hắn thiên biến vạn hóa, chỉ lấy thứ Yến vương cần phải cứu: Bắc Bình! Đợi cho lúc nguy cấp, năm mươi vạn đại quân còn công

không được một tòa thành Bắc Bình, Yến vương mới có bao nhiêu nhân mã? Bắc Bình chắc chắn không thủ được, đến lúc đó bắt Yến vương tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Ngươi nghĩ đi, ngươi phá thành bắt Yến vương, cũng không phải lúc hai quân trước trận, Yến vương sống không kỳ quái, nếu là chết thì mới kỳ quái, ngươi không giết hắn, Hoàng Thượng cũng không thể nói gì hơn được? Chờ ngươi chiến thắng trở về kinh sư, có quan hệ đến sinh tử Yến vương, vấn đề khó khăn này vẫn giao cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng mặc dù có chút không vui, có thể ghi hận ngươi bao lâu?".

Lý Cảnh Long vui vẻ nói: "Tam ca, ngươi vì huynh đệ suy nghĩ chu đáo như thế, Cửu Giang vô cùng cảm kích".

Từ Tăng Thọ ha hả cười nói: "Ta và ngươi là hảo hữu chí giao, cần gì khách khí!".

"Đến đây, chúng ta đi uống rượu!". Lý Cảnh Long kéo Từ Tăng Thọ vào trong, hai người uống một lát, Từ Tăng Thọ liền cáo từ rời đi, Lý Cảnh Long vứt một hạt đậu vào trong miệng, vừa từ từ nhai nhai, vừa nở nụ cười hắc hắc. Bên cạnh, một tiểu binh cô nương mắt ngọc mày ngài chớp chớp mắt to xinh đẹp, hiếu kỳ hỏi: "Quốc công gia vì sao bật cười?".

Tiểu binh này tất nhiên chính là vị sai dịch có vũ kỹ kia, xem dung mạo tướng mạo nàng, quả nhiên có vài phần rất giống Tạ Vũ Phi, Lý Cảnh Long đem nàng ôm vào trong ngực, cánh tay tham làm tiến vào trước ngực nàng, hung hăng miết một phen, đắc ý cười nói: "Từ lão tam vì bảo vệ mạng đại tỷ phu hắn, thật đúng là khổ tâm.

Hắn cũng biết năm mươi vạn đại quân của ta đây vừa đi, Yến vương nhất định chết, đây là muốn dùng hết biện pháp bảo vệ tính mạng tỷ phu hắn. Hắc! Ta muốn bắt Yến vương còn sống trở về, Hoàng Thượng thích thanh danh, sẽ không ra tay giết hắn, khi đó tất nhiên ghét cay ghét đắng ta. Ta sao có thể trúng kế ngu xuẩn của Từ lão tam như vậy? Bất quá.

Lý Cảnh Long hôn qua trán mỹ nhân, miệng rộng áp lên trên môi đỏ của nàng, hung hăng hôn một cái, khoái ý cười nói: "Nhưng mà Từ gia không hổ là đệ nhất thế gia Đại Minh ta, hắn thuận miệng nói ra phương pháp dụng binh này, lại là kế sách thần kỳ thắng ổn không thua, Yến vương có thể dùng được kế gì, đối với thủ đoạn đâm thẳng vào tim gan của ta, chỉ sợ cũng không thể làm gì được. Ha ha, Lý Cửu Giang ta cũng không thể phụ ý tốt lần này của hắn, hắn làm việc này chẳng phải nhọc lòng lắm hay sao, bản Quốc Công nghe theo một nửa đi, ha ha ha.

Từ Tăng Thọ giục ngựa ra, quay đầu lại nhìn một đống cờ bay như mây, đại doanh dẹp loạn liên miên bất tuyệt, âm thầm hít một hơi: "Cửu Giang này dị thường giảo hoạt chắc sẽ không nghe lời ta ly gián, bất quá phương pháp dụng binh này của ta, mười phần thì phải có tám, chín phần là sẽ nghe theo, hôm nay đã là trung tuần tháng chín, đợi hắn chỉ huy bắc thượng, lại thận trọng đến dưới thành Bắc Bình, đã là tháng chạp trời đông giết rét, Cửu Giang dẫn binh đi đều là nam binh, hy vọng... Trong khoảng thời gian này các ngươi có thể chuẩn bị tốt, lại lợi dụng người nam không quen phương bắc giết lạnh, đánh bại bọn họ. Đại tỷ, tỷ phu, huynh đệ có thể giúp các người, chỉ có thể như vậy mà thôi, các người... Xin hãy bảo trọng!".

Vương Chu Lệ ngồi trên án, bên cạnh cũng không có một ai.

Ánh nến trước án, ánh sáng phả bên gương mặt Chu Lệ, trước gió nhẹ làm ánh nến chập chờn không thôi, thần sắc Chu Lệ cũng có vẻ âm thầm bất định, trông thấy Hạ Tầm tiến đến, không đợi hắn tiến lên thi lễ, Chu Lệ liền trầm giọng nói: "Văn Hiên, không cần đa lễ, ngồi xuống đi!".

Hạ Tầm khẽ giật mình, đáp một tiếng: "Vâng!". Nhìn xem chỉ có trước bàn Chu Lệ có một cái ghế, Hạ Tầm liền đi đến hạ thấp người ngồi xuống.

Chu Lệ nhìn hắn không nháy mắt nói: "Hôm nay Khâu Phúc đến truyền tin tức, năm mươi vạn đại quân triều đình Bắc thượng, trên mặt các tướng người nào cũng biến sắc, trong lòng thấp thỏm lo âu, bản vương nhìn khắp các tướng, duy chỉ có một mình ngươi thản nhiên như không, đây là vì sao?".

Hạ Tầm giờ mới hiểu được nguyên nhân hắn triệu kiến một mình mình, không khỏi cười nói: "Trước mặt mọi người, điện hạ không phải đã nói rõ nguyên do trong đó rồi sao?".

Chu Lệ nghiêm mặt nói: "Ta bất quá chỉ là vì trấn an quân tâm nên mới nói thế thôi. Năm mươi vạn đại quân triều đình, Chu Lệ ta hôm nay tính toán toàn bộ cũng chỉ có năm vạn, làm sao có thể địch nổi? Đột nhiên nghe thấy tin tức, chúng tướng ai cũng thất sắc, chỉ có Văn Hiên trấn định tự nhiên, có lẽ Văn Hiên sớm đã là tính trước kỹ càng. Bản vương hôm nay nguy cơ trước mắt, Văn Hiên có diệu kế gì, kính xin vì bản vương chỉ điểm sai lầm!".

Nói xong, Chu Lệ rời khỏi vị trí tướng soái, hướng về phía Hạ Tầm vái chào thật dài, sau đó nâng người lên, nhìn Hạ Tầm không chớp mắt, khuôn mặt râu ria tua tủa tràn đầy chờ đợi, Hạ Tầm... Choáng váng!

Hạ Tầm bình tình, ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế, hai mắt sáng ngời, ánh sáng lập lòe vô cùng trí tuệ, thần thái an tường, phảng phất như Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, trong thoáng chốc, sau đầu hắn hình như đang có từng vòng phật quang nhu hòa lần lượt phát ra.

Đây, chính là cảm giác Chu lão tứ nhìn sang Hạ Tầm giờ phút này.

Thật ra, Hạ Tầm trong thì bình tình trầm ổn, thần thái ung dung, trên thực tế là đã bị kinh ngạc đến ngây người, ngồi ở trên mặt ghế quên cả đứng lên.

Hai mắt sáng ngời, lập lòe ánh sáng vô cùng trí tuệ, thì là bởi vì hai mắt Hạ Tầm đã đăm đăm, căn bản không cách nào di động con mắt.

Mà vẻ mặt an tường như Quan Thế Âm Bồ Tát... Chẳng phải là hắn ngơ ngẩn, ngũ quan đờ đẫn, mặt đầy mờ mịt hay sao?

Hạ Tầm là thật ngây dại, trong lòng chỉ nói: "Ta có cái rắm gì mà tính trước kỹ càng! Tứ ca à. Ta còn không phải bởi vì đã sớm hiểu rõ Chu Tứ ca ngươi là mệnh Tiểu Cường, đánh thế nào cũng không chết, cho nên mới thong dong tự nhiên? Ngươi tại sao lại đi thỉnh giáo ta.

Ta... Ta đã không phải đại tướng tài năng, lại không có khả năng quân sư, ta nào có biện pháp tốt để chỉ giáo ngươi, sớm biết có thể xảy ra việc này, lúc ấy ta cười làm gì, ta có biết cái gì đâu, ngươi đi hỏi Đạo Diễn, hỏi Trương Ngọc, ngươi... Ngươi đi hỏi thầy tướng số, ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây?".

"Văn Hiên, có ý nghĩ gì, cứ nói thẳng đi" Chu Lệ nhẹ nhàng cổ vũ.

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, đột nhiên nghĩ đến: "Chậm đã, chậm đã, chẳng lẽ... Trong lịch sử vốn chính là ta giúp hắn giải quyết vấn đề khó khăn này? Ta... Ta thật nghĩ ra được biện pháp sao?".

Hạ Tầm rất muốn nuốt ngụm nước bọt, trong đầu xoay chuyển. Diệu kế! Ta có diệu kế gì đây? Động não thôi!".

Chu Lệ ghìm chặt chiến mã thanh âm gấp rút hỏi: "Ngươi nói chuyện gì? Triều đình rút chức tướng quân dẹp loạn của Cảnh Bỉnh Văn, thay đổi con trai Lý Văn Chí, Lý Cảnh Long sao?".

"Vâng!". Khâu Phúc xanh cả mặt, thanh âm run nhè nhẹ: "Hoàng đế lại cho hắn hai mươi

lăm vạn đại quân, hợp với quân thủ thành Chân Định và nhân mã Ngô Kiệt, Ngô Cao, tổng cộng năm mươi vạn đại quân, ít ngày nữa sắp bắc thượng!".

Giờ phút này, Yến vương Chu Lệ đang trên đường về bắc, còn chưa chạy tới Bắc Bình, liền nghe được tin tức này, các tướng xung quanh vừa nghe, trên mặt mỗi người biến sắc, bọn họ đã kiên quyết đi theo Yến vương khởi binh Tình Nan, sớm đã không để ý sinh tử, giờ phút này sắc mặt biến đổi, cũng không phải hoảng sợ hay sợ hãi, chỉ là mấy chữ năm mươi vạn đại quân này thật sự là quá kinh người, trong những năm tháng dĩ vãng của bọn họ, chưa từng tham dự qua trận chiến nhiều binh mã như vậy, bọn họ không sợ sinh tử, lại sợ thắng bại, nghe nói binh mã có năm mươi vạn, đây quả thực là một quái vật khổng lồ không thể chiến thắng.

Trong mọi người, chỉ có một mình Hạ Tầm vẫn điềm tình thản nhiên. Hắn hiểu rõ, năm mươi vạn đại quân cũng không làm gì được Yến vương, Yến vương cuối cùng là một trận toàn thắng. Danh tướng, có thể lưu danh đời sau, chỉ có hai loại, một loại là anh dũng thiện chiến, một loại khác chính là vô năng tới cực điểm, nếu không thì dùng năm mươi vạn đại quân, đánh cho một trận chiến tranh vốn nên tất thắng trở thành tất bại, Lý Cảnh Long sao có thể lưu danh sử sách?

Chu Lệ trầm mặc thật lâu, nhanh chóng quét qua sắc mặt các tướng lĩnh, đột nhiên lên tiếng cười ha hả: "Ha ha ha hạ, đây thật sự là ông trời hỗ trợ bản vương!!".

Các tướng lĩnh rất kinh ngạc, nhất tề nhìn về phía Yến vương, Trương Ngọc nhịn không được hỏi: "Điện hạ, đại binh quân địch năm mươi vạn tiếp cận, tại sao điện hạ lại vui mừng như thế?".

Chu Lệ cười cười thuận miệng nói: "Lý Cửu Giang chịu khó tập binh, chưa bao giờ ra trận. Hôm nay nhận lệnh dẫn năm mươi vạn quân, không khác nào tự đào hố. Một Triệu Quát chỉ biết lý luận suông mà thôi, cần gì sợ hắn?".

Hắn mỉm cười nhìn chúng tướng, ngạo nghễ nói: "Các ngươi cho rằng, binh mã càng nhiều nhất định sẽ càng tốt sao? Sai rồi, mười phần sai, Hàn Tín dụng binh mới là càng nhiều càng tốt, cũng không phải mỗi người đều có bản sự Thống lĩnh mấy chục vạn đại quân. Trước kia Hán cao tổ từng thản nhiên tự nhận, hắn nhiều nhất chỉ có thể suất lĩnh mười vạn quân, nhiều hơn nữa, vượt ra số lượng binh tướng hắn có thể điều khiển.

Lý Cửu Giang có tài năng gì, có thể vượt qua Hán cao tổ sao? Cho hắn năm mươi vạn

binh, không cần đánh, chính hắn trước hết đã lâm vào rối loạn, đây còn không phải tin tức tốt sao?".

Các tướng lĩnh vừa nghe, xác thực là có đạo lý như vậy, không khỏi cùng nới lỏng tâm thần. Khí thoải mái, nụ cười nở trên môi.

Chu Lệ dục ngựa thoải mái chỉ về phía trước, nói: "Tiếp tục đi tới, chờ Lý Cửu Giang đến, ta đánh cho hắn dốc hết nước Cửu Giang, cũng khó rửa nhục chiến bại!".

Đợi đến buổi chiều, sau khi đại quân Yến vương bắc phản thiết lập doanh trại xong, Yến vương Chu Lệ lập tức ở trong trướng, trầm giọng phân phó với thị vệ ngoài trướng: "Nhanh chóng gọi Dương Húc tới gặp bản vương".

Hạ Tầm đang dẫn người dò xét quân doanh, xem xét quân kỷ, chợt nghe Yến vương triệu kiến, vội vàng buông tha phong kỷ binh chạy tới đại doanh trang quân, Hạ Tầm xướng danh báo tiến, sau khi tiến vào lều lớn trang quân, không khỏi khẽ giật mình, trong đại trướng ngoại trừ Yến.

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 295

Viện Binh Ở Đâu!

Chương 295: Viện binh ở đâu!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm khẩn trương suy tư, người trước mắt này không phải loại hài tử khờ dại như Chu Duẫn Văn, Phương Hiếu Nhu vẽ cho Chu Duẫn Văn một bức họa khôi phục Chu lễ, khôi phục chế độ tỉnh điền căn bản không có khả năng thực hiện, Văn ca liền phiêu diêu như muốn lên tiên, nhưng Lệ ca lại khác, hắn rất khôn khéo, cố gắng lộng huyền hư ảo là không hù hắn được, mà Chu Lệ giờ đây gặp phải quân địch nhiều gấp mười, muốn chọn chiến lược gì dùng mới là chính xác?

Hạ Tầm chậm rãi nghĩ, chậm rãi nói: “Bắc Bình, chính là chỗ căn cơ của điện hạ, không thể để mất, nếu không căn cơ diệt hết, quân tâm mất hết, điện hạ tất bại, cũng không tránh được!”.

Chu Lệ nặng nề gật đầu một cái nói: “Không sai, vấn đề ở chỗ này, Bắc Bình vô luận như thế nào, phải thủ vững. Nhưng nếu như bản vương chỉ giữ Bắc Bình, bại cũng chỉ là vấn đề thời gia.

Hạ Tầm vuốt cằm nói: “Không sai, binh lực thật sự là quá cách xa, năm mươi vạn đại quân triều đình, cho dù là người hầu kẻ hạ, cũng có thể chồng chất trực tiếp một đường thênh thang đi đến tường thành Bắc Bình, điện hạ nếu chỉ tử thủ Bắc Bình, tòa thành sớm muộn gì trở thành lồng giam của điện hạ”.

Chu Lệ vỗ hai tay vào nhau một cái bốp, cắn răng nói: “Bắc Bình không thể không thủ, giữ

gìn lại thất bại, Văn Hiên, ngươi có diệu kế gì sao?".

Hạ Tầm nói: "Muốn giải quyết vấn đề này, vậy cũng chỉ có một biện pháp, Bắc Bình phải tử thủ, nhưng điện hạ không thể thủ ở trong thành".

Chu Lệ khẽ giật mình, suy tư một lát, thử thăm dò nói: "Vậy ý Văn Hiên là, phái người tử thủ Bắc Bình, bản vương dẫn quân đi bên ngoài, kìm chế quân địch? Cái này... Dùng binh lực trong tay ta... Lại chia ra, chỉ sợ...".

Hạ Tầm nghiêm mặt nói: "Ta biết, nếu làm như thế, binh mã trong thành Bắc Bình càng thiểu, áp lực thừa nhận lớn đến mức nào, đây là một cuộc ác chiến, một trận chiến tranh khổ không thể tả, nhưng... Phải như thể, quân đội chủ lực của điện hạ tuyệt đối không thể thủ trong thành Bắc Bình, chờ Lý Cửu Giang từng chút một đem nó tiêu hao hết.

Thủ thành sẽ rất gian nan, nhưng phần gánh nặng này, điện hạ phải giao ra, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, điện hạ, không có linh đan, cũng không có kế vạn toàn chỉ chiếm tiện nghi không chịu thiệt thòi!".

Chu Lệ cúi đầu trầm tư một lát, trên mặt hơi run rẩy vài cái, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Tầm, nói: "Như vậy, bản vương dẫn quân bên ngoài, nên làm những thứ gì? Nên trước khi Bắc Bình thất thủ... Làm những chuyện gì?".

Hạ Tầm nói: "Tận khả năng tiêu diệt đại quân bộ đội triều đình bên ngoài, tiễu trừ vây cánh của hắn, kéo dài thời gian!".

"Kéo dài thời gian?".

Ánh mắt Chu Lệ chóp động, mơ hồ rõ ràng điều gì đó, hỏi lại: "Kéo dài thời gian... Chẳng lẽ sẽ có viện binh sao?".

"Có! Chúng ta có ba viện quân lớn!".

Hạ Tầm theo thói quen dựng thẳng một ngón tay lên, may mắn An mập không có ở đây, bằng không sẽ nghĩ đến hình ảnh ấn tượng khó phai lúc trước.

"Viện quân cường đại thứ nhất, là thiên thời!".

Chu Lệ dĩ nhiên hiểu ý, trên mặt không khỏi lộ ra mỉm cười: "Không sai, năm mươi vạn

đại quân triều đình, phần lớn là binh phía nam, không chịu được phương bắc giết lạnh, nhưng Lý Cửu Giang xuất binh cũng không biết là có phải lòng tin quá lớn, cho rằng Bắc Bình sẽ chiếm được trong sớm tối, vẫn thiếu khuyết kinh nghiệm chiến đấu ở mùa đông phương bắc, không mang quá nhiều quần áo mùa đông, lều càng là lều hành quân đơn bạc quân phương nam quen dùng, một khi băng tuyết đến, gió lạnh rét thấu xương, chiến lực sẽ giảm bót đi nhiều".

Hạ Tầm nói: "Viện quân cường đại thứ hai của chúng ta, chính là chính nam quân!".

Chu Lệ ngạc nhiên nói: "Xin chỉ giáo?".

Hạ Tầm nói: "Năm mươi vạn đại quân, khi chiến đấu tuy làm cho người ta sợ hãi, nhưng quái vật người ngựa khổng lồ này, phải cung cấp bao nhiêu? Bọn họ có chiến tuyển dài, mà đường phương bắc, binh mã của điện hạ lại quen thuộc hơn so với bọn hắn, chỉ cần phái binh chặt đứt tuyển đường tiếp tế vận chuyển của bọn họ, đến lúc đó bọn họ không còn lương thực, lại không có áo bào chống lạnh, sẽ không chiến mà bại".

Chu Lệ liên tục gật đầu, Hạ Tầm lại nói: "Nếu Lý Cảnh Long chia binh ray kích điện hạ, cho dù là chia, nhưng vẫn lớn mạnh hơn điện hạ nhiều, điện hạ không thể cứng rắn công kích, nam quân nhập ngựa, bắc quân nhiều ngựa, điện hạ cần phát huy lợi thế phương bắc, địch tiến ta lùi, địch trú ta quấy nhiễu, địch mỏi mệt ta đánh, địch lùi ta truy, dùng chiến thuật du kích kéo sụp tinh thần địch nhân, tiến lui nhanh nhẹn, dụ địch xâm nhập, tập trang binh lực, tiêu diệt từng bộ phận, tiêu diệt quân địch!".

Loại chiến thuật này không phải vị vĩ nhân kia phát minh, nhưng lại sắp xếp chỉnh lý hệ thống ở trong tay hắn, đem cách chiến đấu du kích từ cổ kim, vận động chiến tinh tủy phát dương quang đại. Loại chiến thuật này, rất thích hợp tình hình Chu Lệ trước mắt.

Chu Lệ từ khi tọa trấn Bắc Bình, phàm là chinh phạt Mạc Bắc, binh lực còn chưa từng xuất hiện cục diện dùng trứng chọi đá như bây giờ, bởi vậy hắn chiến đấu trong tư duy trước sau như một, rất khó lập tức hình thành kinh nghiệm chiến đấu mới sau nhiều năm. Nhưng đối thủ hắn, những bộ tộc Mạc Bắc kia đúng là cao thủ chiến đấu du kích, vận động chiến. Chu Lệ mặc dù nhiều lần thủ thắng, cũng rất khó đem những địch nhân này tiêu diệt sạch sẽ, giờ phút này đổi chỗ mà nói, những chiến lược chiến thuật này, thực so với người thường càng dễ dàng thông hiểu đạo lý.

Cho nên hắn nhắm mắt suy tư một lát, đã lĩnh ngộ kiểu vận động chiến này, tinh tủy du kích chiến, không khách khí mà nói, du kích chiến này, tinh tủy vận động chiến tuy là Hạ Tầm nói cho hắn biết, hắn lĩnh ngộ giải thích còn muốn vượt lên trên Hạ Tầm, không khỏi cất tiếng cười to tù: "Văn Hiên túc trí đa mưu, quả thật là lá chắn của quốc gia, có thượng sách này, năm mươi vạn đại quân của Lý Cửu Giang cũng không đủ sợ".

Hạ Tầm nghiêm mặt nói: "Điện hạ không được chủ quan, chúng ta làm như vậy, có một điều kiện tiên quyết, Bắc Bình phải thủ vững, mà lại phải bảo vệ chặt chẽ! Nếu như Bắc Bình mất, mọi sự sẽ xuất hiện vấn đề!".

Thần sắc Chu Lệ ngưng trọng, chậm rãi gật đầu nói: "Đúng vậy! Bắc Bình... Tất phải thủ được! Như vậy... Đạo trợ giúp thứ ba cho quân ta là cái gì?".

Hạ Tầm nói: "Quân địch dù sao cũng có năm mươi vạn, gấp mười lần ta, chính là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, cho dù Bắc Bình thủ được, điện hạ cũng kéo dài tới trời mùa đông giết rét, binh lực mình cũng hầu như tiêu hao hết, khi đó Lý Cửu Giang thiếu quần áo thiếu lương thực, chậm rãi lui binh, điện hạ còn có dư lực phát động phản công, mở rộng chiến quả sao? Nếu như không thể, để cho nam quân thong dong lui lại, chúng ta tuy đánh thắng một trận, nhưng lại không suy giảm tới nguyên khí quân địch, đợi cho xuân tới Lý Cửu Giang lại xuất binh, điện hạ có thể làm gì? Cho nên, trợ giúp thứ ba này là viện binh chân chính, chúng ta còn cần một nhánh tinh binh có thể chinh chiến!".

Ánh mắt Chu Lệ sáng ngời hỏi: "Binh từ đâu đến?".

"Ninh vương!".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Thì ra Yến vương đã từng nghĩ tới việc liên thủ với vị huynh đệ gần trong gang tấc này" Hạ Tầm nhân tiện nói: "Ninh vương không có đảm lượng đứng ra cùng điện khởi bình Tĩnh Nan, chúng ta mượn binh hắn, vì chư vương bất công mà chiến đấu, Ninh vương chắc nên đáp ứng?".

Chu Lệ bật cười nói: "Văn Hiên sao lại nói ra lời nói ngây thơ như vậy, Thập thất đệ nếu cho ta mượn binh, chẳng phải cũng thành phản loạn triều đình sao? Nếu hắn có thể cho mượn binh, thì đã có thể chủ động khởi binh hưởng ứng luôn rồi".

Hạ Tầm cười cười nói: "Điện hạ, chuyện mượn này có mượn văn, cũng có mượn võ, có thể thương lượng mượn, cũng có thể cường hoành mượn, cũng không nhất định phải là Ninh

vương cam tâm tình nguyện?”.

Chu Lệ cả kinh, đôi mắt mờ ảo trở nên đen bóng, hắn chăm chú nhìn thẳng Hạ Tầm, sau nửa ngày nhìn kỹ, nhìn Hạ Tầm không giống như là đang nói đùa, mới kinh ngạc nói: “Văn Hiên cũng thật có can đảm. Giờ đây đại quân triều đình tiếp cận, bản vương đã ốc còn không mang nổi mình ốc, Thập thất đệ không đến tìm ta gây phiền toái, bản vương đã muốn cảm ơn trời đất, còn có thể chủ động trêu chọc hắn? Nếu đem đầu mãnh hổ này đưa tới, tình cảnh bản vương chẳng phải sẽ ngàn cân treo sợi tóc sao?”.

Hạ Tầm nhướng mày, thầm nghĩ: “Xem ra Yến vương đối với việc mượn binh Ninh vương căn bản không ôm hy vọng, việc mượn binh Ninh vương này, là ta mượn về cho hắn sao?”.

Hạ Tầm suy tư một lát nói: “Điện hạ từng viết thư cho Ninh vương, Ninh vương dù chưa đáp ứng, thực sự không thấy hắn đem thư tố giác triều đình, thái độ Ninh vương mập mờ như thế, chưa hẳn đã không thể thuyết phục, Hoàng Thượng tước phiên vương, không tha một ai, huynh đệ chư Vương, tù tù, cấm cấm, trong lòng Ninh vương chẳng lẽ không oán trách sao?”.

Chu Lệ cười khổ nói: “Làm sao có thể không oán? Trong chư vương, tuy nói Chu Lệ yêm thanh danh thịnh nhất, thực ra là vì tuổi tác ta lớn nhất, hiện đang đứng đầu chư vương, lại tác chiến cùng dư nghiệt người Nguyên Mạc Bắc, do đó thanh danh mới vang dội.

Thực sự chính thức cầm trọng binh trong tay, ta không thể bì kịp Thập thấp đệ. Thập thất đệ có phiên quốc ở Đại Ninh (nay thuộc huyện thành trong Mông cổ), cổ hội châu, đông liền Liêu Tả, tây giáp Tuyên Phủ, chính là trọng trấn binh gia, trong chư vương, có thể nói nhân tài kiệt xuất.

Nhưng, chính là vì nguyên nhân đó, hắn cũng bị Hoàng Thượng nghi kỵ, năm trước triều đình đình chỉ tước binh quyền chư vương, binh quyền Thập thất đệ cũng bị bức bách giao ra, mấy tháng đầu, Hoàng Thượng lại hạ chỉ, đem ba đạo binh mã hộ vệ của hắn thu về, tháng trước triều đình còn hạ chỉ, muốn triệu hắn trở lại kinh yết kiến, bởi vì ta ở đây nổi binh, nhất thời chẳng quan tâm hắn, việc này lúc đó mới thôi”.

Hạ Tầm nghe được ngơ ngẩn: “Ninh vương đã bị tước binh quyền, cũng bị tước quyền sạch sẽ giống như Chu lão tứ sao? Chuyện đó và chuyện ta nhớ hình như không giống nhau! Hỏng rồi, chẳng lẽ ta gây hiệu ứng hồ điệp quá lớn, lịch sử đã hoàn toàn thay đổi, ta đây còn có ưu thế gì đáng nói? Tất cả tương lai, ta chẳng phải cũng chỉ là hai con mắt mà nhìn sao”.

Yến vương Chu Lệ nói một câu kế tiếp, lại triệu hồi linh hồn nhỏ bé của Hạ Tầm lại: "Nhưng, chính vị trời cao hoàng đế xa, phiên quốc Thập thất đệ xâm nhập tái ngoại, lực khống chế triều đình liền không mười phần cường đại, nhất là dưới trướng Thập thất đệ có ba vệ Mông cổ đều là kỵ binh Mông Nguyên tinh nhuệ, lúc trước tìm nơi nương tựa Đại Minh hoàng triều ta, Thập thất đệ đối với những hán tử này rất tốt, tương giao tâm đầu ý hợp với thủ lĩnh tam vệ, những người kia, nói là binh lính Đại Minh ta, không bằng nói là tư binh của Thập thất đệ. Nếu Thập thất đệ chịu mở lời mà nói, bọn họ vẫn chịu nghe".

Hạ Tầm vừa nghe, không khỏi âm thầm thả lỏng. Hài, khá tốt, lịch sử không quá biến dạng, bằng không ta thật không biết phải làm gì cho đúng.

Thật ra, đây chỉ là Hạ Tầm không biết kỹ càng lịch sử mà thôi, Hạ Tầm đọc sách qua loa đại khái, thấy văn vẻ chuyện xưa chỉ là vội vàng đảo qua vài lần, có mấy thứ ấn tượng, rất nhiều chi tiết căn bản không thể nào nắm chắc, ở trong trí nhớ hắn, Yến vương một mình cưỡi ngựa vào Đại Ninh, bắt Ninh vương dùng làm con tin đe dọa, đem quân đội Ninh vương đều kéo trở về.

Cho nên trong đầu hắn giải thích, triều đình tước phiên, hẳn là không hề động qua Ninh vương, nếu không, Yến vương dựa vào cái gì lừa gạt Ninh vương đi ra, có thể hợp nhất mấy vạn binh mã của hắn? Thật ra, Ninh vương trong lịch sử, xác thực trước khi bị Yến vương ép khởi binh, bị tước hết quyền thành một tư lệnh không, chỗ ở cũng chỉ còn lại có một tòa vương phủ, đến ba đạo binh mã hộ vệ đều bị Đại tướng triều đình tiếp quản.

Hạ Tầm vui vẻ nói: "Như thế là tốt rồi, triều đình tước hết binh mã Ninh vương, đến ba đạo hộ vệ vương phủ đều đã điều đi, lại hạ chỉ bắt hắn vào kinh, có thể thấy được lòng mang âm mưu, trong lòng Ninh vương sao lại không oán thán, không sợ hãi? Ty chức nguyện thay điện hạ đi Đại Ninh một lần, nếu có thể thành công thuyết phục Ninh vương đầu phục điện hạ, thì có thể nói tất cả vệ binh dưới trướng Ninh vương cũng cùng nhau sẵn sàng góp sức, điện hạ sẽ như hổ thêm cánh".

Hạ Tầm vừa mới dâng lên đối sách nhằm vào triều đình năm mươi vạn đại quân cho Chu Lệ, Chu Lệ coi hắn trở thành bảo bối, không cam lòng để cho hắn mạo hiểm, nghe vậy không khỏi động dung nói: "Thập thất đệ có chịu cùng ta cùng nhau khởi binh hay không, vẫn chưa thể biết được, nếu muốn dò xét tâm ý hắn, cũng không cần Văn Hiên đích thân tiến vào mạo hiểm. Nếu Thập thất đệ không chịu hành động, chẳng phải hại tính mệnh của ngươi, không bằng, bản vương lại viết một lá thư, thuyết phục hắn".

Hạ Tầm lắc đầu nói: “Nếu chỉ là một phong thư qua lại, sợ khó mượn được tinh binh Ninh vương, lần này ty chức đi, có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, dò xét tâm ý hắn, nếu có khả năng, lấy tình đả động, động vào tâm hắn, Ninh vương và điện hạ đồng bệnh tương liên, chưa hẳn không thể đánh vào tâm ý, nếu chỉ một phong thư, quá nhỏ bé, thực khó có hiệu quả. Điện hạ quan tâm, ty chức thật khắc sâu trong lòng, nhưng muốn phò trợ điện hạ đạt thành nghiệp lớn, Đại Ninh này, ty chức nhất định phải đi một lần!”.

Chu Lệ do dự nói: “Cái này... Thập thất đệ nếu muốn bày ra sự trung thành về phía triều đình, chỉ một lời là sẽ quyết định sinh tử của ngươi, Văn Hiên!...”.

Hạ Tầm kiên quyết nói: “Tình thế hôm nay, nơi nào không phải hung hiểm? Là trong quân doanh điện hạ, hay trong thành Bắc Bình? Nếu muốn hưởng thái bình, giờ đây nhất định phải mạo hiểm, chỉ cầu điện hạ ban thưởng một tín vật, Dương Húc nguyện vì điện hạ, một lần xông vào Ninh vương long đàm hổ huyệt!”.

“Tốt, tốt tốt...”.

Chu Lệ vô cùng vui mừng, cảm tình dễ dàng xúc động người, mắt thấy Hạ Tầm vì mình, sinh tử cá nhân không thèm để ý, cảm động đến vành mắt đỏ lên, đáng tiếc mình bây giờ ăn bữa hôm nay lo bữa ngày mai, hứa cho người ta công danh tiền đồ gì đều là hư ảo, muốn đem danh lợi mua chuộc lòng người mà nói đã không làm được. Lại nghĩ tới nữ nhân thứ ba của mình đã mười tuổi, qua hai năm cũng đến tuổi gả chồng, nếu để cho hắn làm con rể mình coi như là gắn kết thân thích, cũng không cần quan tâm chuyện hắn đã cưới thê tử.

Định mở mồm lại khép lại, đến cuối cùng Chu Lệ chỉ có thể chôn sự cảm kích ở trong lòng, dùng sức vỗ vỗ bả vai Hạ Tầm, lớn tiếng phân phó với ngoài trướng: “Người đâu, gọi Tái Cáp Trí tới gặp ta!”.

Chỉ chốc lát sau có một thành viên mãnh tướng râu quai nón bước đi vào trướng, người này vai hùm hàm yến, râu hổ mắt to, lớn lên rất giống Trương Phi, vừa thấy Chu Lệ, hắn liền chắp tay trước ngực cúi người, giọng nói như chuông đồng nói: “Tái Cáp Trí bái kiến điện hạ!”.

Chu Lệ nói với Hạ Tầm: “Văn Hiên đã muốn đi, liền để thị vệ thân binh của ta là Tái Cáp Trí cùng đi cùng với ngươi, hắn là người Mông cổ, quen đường thuộc Đại Ninh, lại hiểu được tiếng Mông cổ, sẽ có chỗ trợ giúp cho ngươi!”.

“Tái Cáp Trí...”.

Hạ Tầm thầm nghĩ: “Trước có Kỷ Cương, hiện có Tái Cáp Trí... Đệ tam, đệ tứ Đô Chỉ Huy Sứ cẩm Y vệ, giờ đây đều gặp được, ta cùng cẩm Y vệ thật đúng là có duyên.

Tái Cáp Trí vừa nghe lời Chu Lệ nói, hiểu được là muốn bảo hắn đi theo vị đại nhân này làm tay sai, vội vàng cung kính thi lễ một cái về phía Hạ Tầm, lớn tiếng nói: “Ty chức Tái Cáp Trí, xin theo Dương đại nhân phân công, lên núi đao xuống biển lửa, không chối từ!”.

Tác hai người, chăn chảy xuống một bên, một cặp ngực no đủ mịn màng mềm mại, run rẩy hiện ra ở trước mặt Hạ Tầm. Hai bên đã phối hợp rất ăn ý, Hạ Tầm hai tay nắm chặt khe mông đầy đặn, mềm nhẵn, đẫy đà, rắn chắc, đem nàng dán về phía mình, sau đó thân cúi xuống, chăm chú ngậm lấy hai cái cái núm nhỏ ở trên đỉnh ngọn tuyết phong...

Tô Dĩnh phát ra một tiếng um mất hồn, bộ mông đột nhiên thoát ly khỏi sự nắm giữ của hai tay hắn, dùng sức ườn lên, theo đà nâng, dán chặt lấy hắn, âm dương càn khôn hợp thành một thể, một đêm này, lại là một giường mưa xuân...

***

Tào Quốc Công Lý Cảnh Long ngồi ở trên xe ngựa xa hoa rộng rãi, trong tay là một phong thư, đây là Yến vương Chu Tượng biết được hắn lãnh binh Bắc thượng, phái người đưa tới cho hắn.

Tổ huấn viết, bỏ đi Thừa Tướng, thiết chế Ngũ phủ, Lục bộ, Đô Sát viện, Thông Chính ti, nha môn Đại Lý tự, phân công việc trong thiên hạ, hỗ trợ lẫn nhau, không dám cùng áp dụng, mọi sự đều do triều đình tóm lại, cho nên ổn định. Sau này tử tôn làm hoàng đế, không cho phép lập thừa tướng. Có tấu thỉnh người thiết lập, văn võ quần thần dâng tấu, đem phạm nhân lăng trì, cả nhà xử tử. Nay mặc dù không dùng thừa tướng, nhưng đem quan Lục bộ tăng lên cực phẩm, chưởng quản lương tiền cả thiên hạ, nắm toàn bộ công việc, mặc dù không có thừa tướng, vẫn có sáu thừa tướng tồn tại. Thiên hạ nhiều người, nhưng biết có Thượng Thư Tể Thái, không biết làm việc.

Phong thư này lưu loát, liệt kê từng khuyết điểm của Chu Duẫn Văn từ khi cầm quyền đến nay, các việc ruồng bỏ tổ huấn, nói rõ dụng ý hắn khởi bình tĩnh Nan, khuyên bảo Lý Cảnh Long thân là công thần, huân khanh quốc thích, giúp đỡ triều cương, cùng hắn đứng chung một chỗ, nói lời này đương nhiên là đàn gảy tai trâu, Lý Cảnh Long không có khả năng nghe theo,

bất quá với trong đó đã nói đạo lý, nhất là một đoạn này, trong đáy lòng Lý Cảnh Long thật ra là có chút đồng ý. Thân là võ tướng, người trong vòng luẩn quẩn, hắn với chuyện Chu Duẫn Văn bỏ võ giương văn như thế, thật ra cũng rất có ý kiến.

Nhưng hắn sẽ không đứng ở bên vương gia cầm chắc thất bại như Chu.

Lệ.

Lý Cảnh Long khinh miệt ném phong thư sang một bên, cầm chén sứ tể bạch vân từ trấn Cảnh Đức lên, nhấp nhẹ một ngụm, thản nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ. Mành cửa mờ ảo, ánh mắt không thể nhìn xa, chỗ tầm mắt đạt tới, là đại quân tầng tầng lớp lớp không thấy đuôi, uyên ương chiến y, đỉnh đầu có mũ tua đỏ, trường thương như rừng, đoản đao leng keng, hỏa thống thủ, hỏa pháo thủ, chiến xa ầm ầm rung động.

Năm mươi vạn đại quân, ngẫm lại đều làm người ta nhiệt huyết sôi trào, Lý Cảnh Long chưa từng nghĩ đến mình một ngày kia có thể chỉ huy nhiều đại quân như vậy, bậc cha chú có ai được hưởng cảnh tượng vinh quang này? Từ Đạt không có, phụ thân hắn Lý Văn Trung cũng không có, phần vinh quang này là thuộc về hắn, hắn tin tưởng sau này cũng ít có Minh tướng nào có thể Thống lĩnh nhiều binh mã như vậy, nói không chừng hắn là vô tiền khoáng hậu, chỉ lần hành động vĩ đại này, đủ để lưu danh sử sách.

“Báo! Đại tướng quân, Yến vương Chu Lệ biết được Đại tướng quân Bắc thượng, đã rút quân dưới thành Chân Định, hiện đang trên đường quay về Bắc Bình”.

Một gã quân dịch lưng đeo hồng kỳ tam giác phi ngựa đuổi tới trước xe ngựa xa hoa của Lý Cảnh Long, ghìm chặt tọa kỵ bẩm báo về phía hắn, xe ngựa dừng lại, Lý Cảnh Long ngồi ngay ngắn trong xe, nghe xong cười to, đã tính trước phân phó nói: “Truyền lệnh xuống, đại doanh tiên phong đóng quân tại Hà Gian, bản soái dẫn quân đến Đức Châu, chờ đại quân cả lộ tiến lên thì đuổi theo!”.

“Tuân mệnh!”.

Quan thư ký cấp tốc ghi lại lời của Lý Cảnh Long, Lý Cảnh Long trầm ngâm một chút, lại nói: “Lệnh, Giang Âm hầu Ngô Cao giao binh mã hắn thống soái ra, do bản soái điều hành, dẫn binh mã bản bộ của hắn, kỵ binh nhẹ tiến nhanh lao thẳng tới Vĩnh Bình, lệnh Cảnh Thu Đô Đốc Sơn Hải quan xuất binh phối hợp, hợp lực đánh hạ thành Vĩnh Bình, vì bản soái thẳng tới Bắc Bình, dọn sạch chướng ngại bên ngoài!”.

“Tuân mệnh!”.

Quan thư ký nhấp bút vào trám mực, lại vận dụng ngòi bút như bay.

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 296

Từ Xưa Hoa Sơn Một Đường.

Chương 296: Từ xưa Hoa Sơn một đường.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Lúc đi ra khỏi đại trướng trung quân, Hạ Tầm âm thầm thở phào một hơi.

Cho dù hắn chỉ mới nói có một vài câu, nhưng trong bụng hắn có gì cũng muốn bị Yến vương lấy hết, may mắn Yến vương đáp ứng cho hắn đi Đại Ninh, bằng không thật cho hắn trở thành quân sư, hắn sẽ phải khổ không thể tả. Trên chiến trường, hắn là một người vô ích, tại đây vô luận là một phương thế lực nào đó, đối với tin tức chiến, tình báo chiến tại niên này vẫn còn chưa hình thành sự coi trọng, hắn tin tưởng nơi mình có thể đại triển thân thủ, đúng là những chỗ trống của chiến trường.

Ban đêm, trong trướng, ánh sáng của ngọn đèn như hạt đậu.

Lều bạt của bắc quân quả nhiên khác với nam quân, tuy hôm nay còn chưa tới mùa đông, nhưng bọn họ một mực sử dụng lều dày cộm, đủ để che đậy ánh sáng, thậm chí che đậy tiếng động.

Hạ Tầm và Tô Dĩnh, đầu cụng đầu, nằm ở trong chắn, đang lặng lẽ nói mấy lời.

“Ngày mai, ta phải đi Đại Ninh”.

“Đại Ninh ở nơi nào?”.

“Rất xa, cho dù là mỗi người đều có thể ngày đi nghìn dặm nhờ xe ngựa, nơi đó cũng là

nơi rất xa ở phương bắc".

Hạ Tầm nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Tô Dĩnh, thấp giọng nói. Nàng làn da bóng loáng như gấm, lại không có cảm giác mập mạp, lại không có cảm giác gầy yếu, vừa co dãn lại hết sức mềm mại: "Trong quân căn bản không thể có nữ nhân, ta đây vừa đi, nàng lại càng không nên ở chỗ này. Nói đến, nàng ở lại chỗ này ta cũng không yên lòng, có một nơi cần đi, đó chính là Bắc Bình, nhưng ta nghĩ chắc là nàng sẽ không đi".

Tô Dĩnh đương nhiên sẽ không đi, nàng sở dĩ vẫn một mực chưa đi, chỉ là không yên lòng Dương Húc thôi, nhưng chặng đường kế tiếp, nàng khẳng định không cách nào tiếp tục đi cùng với hắn, nàng không nỡ rời khỏi nam nhân của nàng, đối với Song Tự Làm sao không có sự nhớ thương? Nơi đó là nhà nàng, nơi đó còn có con nàng.

Nàng nhẹ nhàng gật nhẹ đầu nói: "Ừm, ta không đi Bắc Bình, ta muốn trở lại Song Tự".

"Cũng tốt...".

Hạ Tầm chần chừ một chút nói: "Người nhà của ta, giờ đây đều ở nơi đó, thiên hạ đại loạn hải ngoại ngược lại thành thế ngoại đào nguyên, nàng trở về trước đi, ta sớm muộn gì cũng sẽ đi gặp các nàng, sẽ không quá lâu".

Nói đến đây, hắn lại nhìn Tô Dĩnh thật sâu, thấp giọng nói: "Vẫn... Không nghĩ đến gả cho ta sao?".

Tô Dĩnh tựa như buông lỏng một lát nhưng hai con ngươi trong trẻo cuối cùng vẫn từ trong mê võng tỉnh dậy: "Tương lai, ai biết được, ít nhất giờ đây ta sẽ không lo lắng, giờ đây... Chàng đang làm chuyện của nam nhân, cũng không còn thời gian lo lắng tư tình nhi nữ, phải không?".

Hạ Tầm cười cười, đem thân thể mềm mại như bông của nàng nhẹ nhàng tiến vào trong ngực. Nữ nhân gả cho nam nhân không nhất định là vì tình yêu, Nữ nhân cự tuyệt nam nhân, không nhất định là vì không có tình yêu. Thế gian rất nhiều chuyện, không phải một câu đơn giản có hoặc không là có thể nói rõ, nhất là tình hình nam nữ.

Hô hấp Tô Dĩnh đột nhiên tăng thêm vài, nong nóng, phun trên lồng ngực trần của Hạ Tầm, sau đó... Một bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng dò xét xuống dưới, Tô Dĩnh cầm chỗ hiểm Hạ Tầm, gò má cọ cọ nhẹ nhàng một lát trên ngực Hạ Tầm, sau đó chậm rãi hướng lên đi vòng

quanh, bờ môi nóng rực, dán lỗ tai hắn nhẹ nhàng mà nói: "Ngày mai, chàng đi phía bắc, thiếp đi về phía nam: Đêm nay, hãy yêu thiếp...

Hạ Tầm cũng thấy động tình, hai tay tách ra, tìm kiếm xuống phía dưới, Tô Dĩnh liếc mắt đưa tình nhìn hắn, đem eo thon nhỏ của nàng phối hợp nâng lên, để cho cánh tay Hạ Tầm thuận lợi trượt đến bên dưới người nàng, sau đó vòng eo mềm nhũn một lần nữa trầm xuống, bộ mông mượt mà no đủ liền nặng trịch áp lên trên tay hắn.

Mái tóc rối tung như mây, mồ hôi chảy xuống lông mày, bởi vì động.

Lý Cảnh Long liếc qua phía ngoài, lại nhàn nhạt phân phó nói: "Bảo Cảnh Bỉnh Văn trở lại Kim Lăng, trở về thỉnh tội bệ hạ, về phần những tàn binh bại tướng giờ đây trú đóng ở Chân Định kia, tất cả đều đến Đức Châu đi, chờ đợi bản soái chỉnh đốn!".

"Tuân mệnh!".

"Tiếp tục đi!".

Lý Cảnh Long thoáng buông bức màn xuống xe ngựa, xa hoa tiếp tục di động hướng về phía trước.

Lý Cảnh Long đặt chén rượu xuống, vươn tay lôi kéo, mỹ nhân đang quỳ sát ở dưới bàn, đang dùng môi lưỡi ân cần phục thị hắn kia liền bị hắn giật lại, mặt phấn má đào, mị nhãn như tơ như tuyển, đặc biệt là một đôi môi đỏ mọng này, nhầy nhụa, lộ ra một luồng khí tức dâm mỹ nói không nên lời.

Lý Cảnh Long cười dâm đãng hai tiếng hắc hắc, hướng đến trên mặt ghế trải tấm da gấu trắng rộng rãi mềm mại nằm xuống, nhắm hai mắt lại nói: "Tiểu mỹ nhân, đi lên, để bản Quốc Công thoải mái nào...

**

Quan quân coi giữ Tùng Đình quan sau khi buông tha một chiếc xe nhỏ, lại ngăn cản hai người Tắc Cáp Trí và Hạ Tầm đang mặc một thân áo bào bằng da dài rộng mà người quan ngoại thường xuyên mặc: "Các ngươi, đứng lại, xuất quan làm gì?".

Tắc Cáp Trí không cần giả trang cũng là một bộ dạng hán tử thô kệch, hùng hồn nói: "Bọn ta thăm người thân!".

“Thăm người thân? Kiểm tra người!

Lập tức hai binh lính đi tới, kiểm tra Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí tỉ mỉ một lần, trên người không thứ gì, chỉ có một tấm tiền giấy năm trăm văn và hơn mười văn tiền đồng.

“Lấy lộ dẫn ra ta xem xem!”.

Giấy chứng nhận không có vấn đề, hai tiểu tử ngốc nghếch thoạt nhìn cũng không có vấn đề, Giáo úy mới khoát khoát tay nói: “Nhanh lên nhanh lên, kế tiếp!”.

“Khặc khặc!”. Tắc Cáp Trí cười khờ khạo, Ồm Ồm nói với Hạ Tầm: “Huynh đệ, đi thôi”.

Hai người vừa đi, vừa lặng lẽ đánh giết tình hình quan khẩu nội. Muốn nói Tùng Đình quan, khả năng tất cả mọi người không quá quen thuộc, Tùng Đình quan này còn có hai cái tên, một cái tên là Sư Tử Dục, một là Hỉ Phong Khẩu, Hỉ Phong Khẩu này, lại bởi vì quân đoàn thứ hai mươi chín quân quốc dân đảng của Tống Triết Nguyên ở trong này anh dũng chống lại tặc khấu làm cho hậu nhân nhớ rõ, nổi tiếng với Đại Đao Tiến Hành Khúc, Hỉ Phong Khẩu chính là sáng tác sau trận huyết chiến đó.

Hai người ra vẻ tiểu tử ngốc nghếch, một đường lặng lẽ quan sát, đợi sau khi ra khỏi Tùng Đình Quan, Tắc Cáp Trí nói nhỏ: “Đại nhân, xem xét tình hình trong quan, quân coi giữ ít nhất ba nghìn người, quan môn hiểm yếu, từ nơi này sợ là không xông qua được”.

Hạ Tầm hơi vuốt cằm nói: “Ừm, các tình huống đều nhớ kỹ một chút, nói không chừng khi nào đó lại có tác dụng”.

Tắc Cáp Trí kinh ngạc nói: “Đại nhân, chúng ta không phải đi thuyết phục Ninh vương tìm nơi nương tựa điện hạ sao, lại không cần xuất binh đánh Đại Ninh, cần gì dò xét tình hình ở đây cẩn thận như vậy?”.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Lão Cáp, mỗi việc đều được cần nhiều thứ chuẩn bị, nhất là ngươi muốn cứng ngắc kéo một người cùng với ngươi cùng một chỗ làm vụ buôn bán lười đao liếm máu, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Đã nghe nói qua thành hạ chi minh hay chưa?”.

Tắc Cáp Trí gãi gãi đầu, cười ngây ngô nói: “Chưa, cái thành hạ chi minh đó, là thành phương nào!?”.

Hạ Tầm hơi dở khóc dở cười: "Cái gì mà phương nào, đây không phải địa phương, là điển cổ. Cướp cô dâu ngươi nghe nói qua chưa?".

Tinh thần Tắc Cáp Trí chấn động nói: "Nghe nói qua, chuyện này ta nghe nói qua...".

Hạ Tầm nói: "Thế này đi, ngươi cướp cô dâu, cướp được lão bà, nàng mỗi lần phải ngủ với ngươi, cũng phải thành thành thật thật sinh cho ngươi hài nhi, nhưng ngươi nói, phu nhân này, lúc trước là cam tâm tình nguyện theo ngươi sao?".

Tắc Cáp Trí nghĩ nghĩ, toét miệng rộng ra cười rộ lên: "Đại nhân, ngươi vừa nói như vậy, ta liền rõ ràng. Ninh vương chính là vợ bé, điện hạ chúng ta chính là chú rể, nàng không muốn gả, ta cướp cô dâu, buộc hắn cùng chúng ta điện hạ ngủ chung, còn phải đẻ ra một hài nhi cho điện hạ, ý tứ là như vậy phải không?".

Hạ Tầm gãi gãi mũi, bất đắc dĩ nói: "Ừm, đại khái không sai biệt lắm".

Tắc Cáp Trí liên tục gật đầu: "Ta hiểu, ta phải đi tìm kiếm Ninh vương, nếu là hắn nguyện ý gả, mọi sự đều có thể, nếu là hắn không muốn gả, ta lặng lẽ mang binh tới, đoạt lấy hắn, chờ hắn ngủ cùng, hài nhi cũng sinh ra, hắn không muốn đi theo điện hạ chúng ta sống cũng không được, có phải không?".

Hạ Tầm nhịn không được bật cười một tiếng, liên tục gật đầu nói: "Không sai, là ý tứ như vậy, ai da... Ta nói lão Cáp này, ngươi so sánh kiểu này... Thật đúng là vô lại".

Tắc Cáp Trí rất vô tội khiêm tốn nói: "Ta đây không phải nghe đại nhân ngươi nói sao. Đúng rồi đại nhân, nhưng nhìn Tùng Đình Quan này hiểm yếu, tân nương tử sợ là rất khó đoạt về".

Sắc mặt Hạ Tầm cũng ngưng trọng lên: "Ừm, cứng rắn đoạt không được, chúng ta liền hỏi thăm, còn có đường khác không".

Tắc Cáp Trí lắc đầu nói: "Sợ là không có, ta lúc mười mấy tuổi bởi vì không cơm ăn, bỏ chạy đến Bắc Bình trở thành binh lính, đi theo điện hạ. Các con đường quan ngoại ta cũng biết một ít, Trường thành chín trấn, trong đó cũng chỉ có Kể Châu trấn tiếp cận Bắc Bình, muốn đi Đại Ninh, càng chỉ có một con đường như vậy. Trong này tường đều là đá vuông, chồng ghép lên nhau mà thành, dị thường chắc chắn, tường thành có ba tầng, đóng quân cũng nhiều, địa thế

hiểm yếu, dễ thủ khó công, muốn dễ dàng đánh qua, sợ là không có khả năng".

Hạ Tầm trầm ngâm nói: "Trước có quân coi giữ, phía sau có truy binh, nếu đón đánh, chỉ sợ là đánh không lại, nhưng, thật không có đường khác sao?".

Nghĩ đến đây tự nhiên cảm thấy vô cùng tiếc nuối, Hạ Tầm chỉ hận mình không thể đem đoạn lịch sử có tư liệu quan hệ đến việc này để ở sau lưng, để bây giờ mình còn phải lục lọi khắp nơi. Hắn cân nhắc, chợt thấy phía trước có trang niên hán tử đi trước bọn hắn vượt qua kiểm tra, đang phụ giúp xe đẩy đi về phía trước, bởi vì lúc trước trời mưa to, một ít đá núi lăn xuống mặt đường, xe đi mười phần khó nhọc.

Hạ Tầm nhớ tới người nọ vừa rồi vượt qua kiểm tra, quân coi giữ hầu như không kiểm tra hắn, chỉ từ trên xe tiện tay lấy một quả táo, khoát tay để hắn vượt qua kiểm tra rồi. Như thế mà nói, chỉ có vài loại giải thích: Một là có thân phận có bối cảnh, Hai là có giao tình cùng thủ quan quân Minh: Ba... Chính là thường xuyên qua lại ở quan nội quan ngoại, quân canh giữ đã sớm nhận ra hắn.

Nhìn cách hắn ăn mặc, làm nghề nghiệp buôn bán táo, điều thứ nhất nhất không khả năng, còn nhìn thái độ quân quan binh coi giữ thể hiện với hắn, cũng không giống có giao tình, như vậy... Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, lập tức chạy nhanh lên trước, cúi người giúp người nọ đẩy chiếc xe lên, thuận miệng cười ha ha nói: "Lão ca, đường này thật là không dễ đi!".

Hán tử buôn bán táo thấy hắn nhiệt tâm tương trợ, cũng lộ ra bộ dáng tươi cười: "Đúng vậy, đi quen cũng không có gì, ta xem hai vị huynh đệ, dường như là cũng muốn đi đường này?".

Hạ Tầm nói: "Ừm, ta cùng đại ca đi thành Đại Ninh thăm người thân, vừa trở lại, cũng không nhận ra đường, người ta nói, chỉ có thể từ nơi này ta mới có thể đi qua, chỉ một con đường này, cho nên hai anh em chúng ta đành phải hỏi thăm".

Trung niên hán tử kia cười rộ lên: "Đi Đại Ninh à, vậy không sai, con đường này thật đúng là gần hơn một chút".

Trong tâm Hạ Tầm giật mình: "Thật hả, gần hơn?".

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 297

Nữ Tử Thần Bí.

Chương 297: Nữ tử thần bí.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Yến Sơn là đường ranh giới tự nhiên chia hai đại dân tộc với nhau, sơn bắc là dân tộc du mục thảo nguyên, sơn nam thì là dân tộc nông canh ruộng đồng, bởi vậy Yến Sơn đã thành phòng tuyến tự nhiên của dân tộc nông canh phòng ngự dân tộc du mục xâm lấn, về sau, đế quốc nông canh liền tu kiến tường thành dọc theo thế núi, tại chỗ thông đạo sơn cốc trọng yếu thì tu kiến quan ải dùng cửa thành ngăn việc xuất nhập, đây là Vạn Lý Trường Thành.

Quan ải trên Trường Thành, có một số thật sự là nổi danh, ví dụ như Cư Dung quan, cổ Bắc khẩu, Lô Long nhai... Cũng có một số không có danh tiếng gì, ví dụ như Lưu Gia khẩu. Lưu Gia khẩu là một đường hầm đi ngang qua Yến Sơn, có một con sông từ nơi này chảy ra, thế là lúc Trường Thành đi qua nơi này, ở trong này xây một tòa thủy quan, dùng nước sông thông qua.

Thủy quan là dùng gạch đá kiến tạo một cổng vòm, người có thể đi đường, nhưng bởi vì nguyên nhân chủ yếu tu kiến ở đây là để sông thuận tiện thông qua, bởi vậy hai bên con đường rất hẹp, gập ghềnh không bằng phẳng, cũng không có nhiều nhân mã ra vào thông đạo, cho nên thanh danh không xuất hiện, người biết nơi đây không nhiều lắm.

Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí từ Hỉ Phong khẩu qua Yến Sơn, từ trong miệng người buôn lậu táo đã từng qua biên cương xa xôi nghe được ở đây còn có một thông đạo cũng không lớn nhưng lại có tác dụng quân sự mấu chốt, không có trực tiếp đi Đại Ninh, mà là theo đường vòng đi tới Lưu Gia khẩu, tấm biển quan ải Lưu Gia khẩu ở quan nội hơi nghiêng, hai người đứng ở

trên sườn núi quan ngoại nhìn không thấy, nhưng cả tòa kiến trúc quan ải lại có thể thấy rất rõ ràng.

Chỗ này qua thủy quan cũng không quá lớn, gạch xếp dài khoảng ba trượng, rộng ba trượng, cao chừng bốn trượng, dưới lầu bên cạnh sắp đặt cao hơn thủy động hai trượng, điện đài phía bắc trên tường thành bên cạnh có sáu cửa sổ mũi tên, hai bên trên tường thành sắp đặt vài chỗ bố phòng, Tắc Cáp Trí ở trong quân hơn hai mươi năm, kinh nghiệm phong phú, hắn chỉ vội vàng thoáng nhìn, liền chuẩn xác nói cho Hạ Tầm, đóng quân nơi đây nhiều nhất không vượt qua một trăm hai mươi người.

Hạ Tầm vui vẻ nói: "Cáp huynh, ngươi xem ở đây thế nào".

Tắc Cáp Trí híp mắt dò xét một phen, gật đầu nói: "Ở đây bên trong triền núi không thể xoay mình, trú binh ở thủy quan khoảng trăm người, tuy một số con đường khó đi, nhưng là từ bên trong đánh ra bên ngoài, cũng rất dễ dàng, nhưng từ ngoài đi đến bên trong đánh cũng rất khó, một là sơn đạo gập ghềnh nham thạch dốc đứng san sát, hai là nước sông trôi nhanh dưới xuống, bất kể là người hay là ngựa, cũng không bài bố được".

Hạ Tầm gật gật đầu, cười nói: "Không sai, bất quá vẫn có thể có đường cho người đi, ngươi xem con đường nhỏ trong bụi cỏ kia".

Tắc Cáp Trí nói: "Ừm, hẳn là binh lính trú quan thường xuyên xuống núi, mặt khác, người miền núi bản địa hẳn là cũng thường xuyên đi qua trong này. Đại nhân ngươi xem, dưới chỗ này không xa, chẳng phải có một thôn trấn sao".

Hạ Tầm nói: "Không sai, Lưu Gia khẩu, ha ha ha, không thể tưởng.

Được ở đây có động thiên nhiên khác, con đường đã thăm dò, chúng ta trước xuống núi, sắc trời hôm nay đã tối, chúng ta đến trấn dưới núi ở tạm, ngày mai đi trở lên".

Lưu Gia khẩu, không xa quan ngoại, chính là một thôn trấn, nơi này dựa núi gần nước, bởi vậy liền có một ít dân chúng xây Trường Thành, người nhà cũng lục tục định cư trong này, thôn trấn không lớn. Trên dưới một trăm gia đình, giờ phút này đã có những gia đình trên nóc nhà khói bếp lượn lờ mông lung. Tắc Cáp Trí là người to lớn, đã sớm cảm thấy bụng đói kêu vang, vừa nghe Hạ Tầm nói như vậy giống như thuận ý cho cái bụng hắn, vội vàng gật đầu nói: "Được, chúng ta nhanh xuống núi!".

Hắn vừa đi vừa vuốt bụng nói: "Ngươi nói nhiều quá, ngươi vừa nói, thật đúng là cảm thấy đói bụng, ta cảm thấy, giờ đây dù là cho ta một đầu trâu, ta cũng nuốt được hết".

Vừa dứt lời, chợt nghe vài tiếng cười khanh khách, thanh âm thanh thúy của một nữ hài nhi cười nói: "Khuê ca ca, đuổi được người ta, liền cho ngươi hôn, mau tới đây, ta đang đây này... Ai da!".

Nữ hài nhi từ sau một lùm cây chạy ra, nàng cũng không ngờ trên sườn núi này có người, vừa thấy Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí, kinh hô một tiếng liền xoay người đi, hai người Hạ Tầm chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, lọt vào trong tầm mắt là lông mày đen sẫm như kiếm, một đôi con ngươi như nước mùa thu, mũi cao cao, đôi môi hồng nhuận, gương mặt kinh hoàng bỗng nhiên thoáng hồng nhìn thanh lệ tuyệt luân, sau đó liền chỉ thấy một bóng lưng ưu nhã mỹ lệ.

Lúc này phía sau rừng cây lại chạy ra một người, dáng người hùng tráng, mắt hổ sáng trong, tuổi trẻ dũng mãnh nhanh nhẹn, hơi hơi anh tuấn, trong tay hắn cầm một cành cây hồng quả, vốn mặt đầy nụ cười, liếc mắt trông thấy trên núi có người, không khỏi biến sắc, sau khi cảnh giác đánh giết hai người Hạ Tầm một phen, thấy hai người ăn mặc cực kỳ bình thường, trên vai còn có hầu bao, như là hai tiểu thương hành, thần sắc lúc này mới hòa hoãn xuống, người này cũng không nói chuyện cùng bọn Hạ Tầm, chỉ là đi qua cô bé có vòng eo nhỏ nhắn kia, ôn nhu nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta xuống núi đi".

Cô bé kia gật gật đầu, thuận tay sửa sang bên tóc mai, ánh mắt Hạ Tầm ngưng tụ, chú ý tới một nhẫn nàng đeo trên tay, nhẫn toàn thân màu bích lục, thanh tịnh như nước, hẳn là thúy ngọc, thúy ngọc, giết trị liên thành, là cực phẩm trong ngọc.

Ánh mắt Hạ Tầm lại rơi trên quần áo cô bé kia, một bộ quần áo gấm Tứ Xuyên màu xanh nhạt, quần bằng tơ lụa, hai đoạn quần áo cao thấp, mang theo một ít không khí người hồ, cổ trắng có vòng, eo thon buộc lên, trên chân là một đôi giày da hươu nhỏ, chỉ nhìn bóng lưng cũng phúc quý bức người, con mắt Hạ Tầm không khỏi hơi khép, nói nhỏ: "Nữ tử này rất có thể là hậu duệ quý tộc bộ lạc Mông cổ, hơn nữa là phu nhân đã kết hôn".

Lúc ấy nữ tử Trung Nguyên còn không có thói quen đeo nhẫn, hơn nữa chỉ có nữ tử đã kết hôn mới đeo nhẫn, nhưng chính người Hồ đeo nhẫn cũng không ít, bởi vì nó còn kiêm công việc khác, để cài dây cung bắn tên. Hạ Tầm từ nhẫn quý này cùng thói quen đeo nhẫn, cộng thêm phong cách nàng ăn mặc, mới làm ra suy đoán như thế.

Tắc Cáp Trí nói: “Ty chức không chú ý con quỷ nhỏ kia, ta xem nam tử này, dáng đi rất có không khí quân ngũ, nếu như ta không nhìn lầm mà nói, hắn là người trong nghiệp binh, ít nhất đã từng là người trong nghiệp binh”.

Hạ Tầm cười nói: “Việc không liên quan đến mình, không cần để ý. Đi thôi, chúng ta cũng xuống núi, tìm một chỗ nghỉ tạm, ngày mai liền đi Đại Ninh”.

Hai người trên đường xuống núi, liền nhìn thấy một đôi nam nữ kia đã đến dưới núi, dưới núi có xe ngựa chờ bọn họ, nàng kia lên xe, nam tử thì lên một con ngựa trắng, ngoài ra còn đánh xe, đi theo mấy người, quả nhiên rất có phong cách phái đoàn nhà giàu.

Hai người Hạ Tầm theo ở đằng sau xe ngựa kia, đến trong trấn muốn đi tìm khách điếm dừng chân, lúc này mới phát hiện trấn nhỏ này bởi vì vị trí hơi vắng vẻ, thương hành khách lữ không nhiều lắm, cho nên trấn trên cũng không mở khách điếm. Hai người đi về phía cửa hàng rượu trên trấn.

Chướng quầy cửa hàng hỏi thăm một chút, hiểu rõ nơi đây có gia đình bởi vì chủ nhân cũng không thường ở lại, cho nên người nhà thường đem viện xá cho thuê, chút ít lợi nhuận là khoản thu nhập thêm, liền một đường hỏi thăm qua đó.

Phòng xá gia đình kia xem như tương đối lớn, nhưng so sánh với rất nhiều nhà giàu trong quan nội vẫn thô lậu hơn rất nhiều, hai người đến trước cửa, đúng lúc trông thấy một chiếc xe ngựa đi về phía cửa hông, nghĩ là xe ngựa chủ nhân đỗ ở cửa chính rồi xuống xe đi vào, bởi vì cửa chính có thềm đá, cho nên xe ngựa từ cửa hông tiến vào trong sân.

Thôn trấn nhỏ quan ngoại này phần lớn là dùng xe trâu xe lừa, dù có xe ngựa cũng ít có thể đi xa lộ, loại xe ngựa thường dùng để đón khách, cỗ xe ngựa này đúng là xe ngựa Hạ Tầm vừa rồi chứng kiến ở giữa sườn núi, Hạ Tầm không khỏi thầm nghĩ: “Sẽ không tràng hợp như vậy chứ, chẳng lẽ đôi phu phụ kia, cũng thuê ở chỗ này?”.

Hai người vừa đứng ở trước cửa, một người già nua bên trong đang muốn đóng cửa thấy được, liền không vui khua tay nói: “Đi đi đi, ở trước cửa nhà ta ngó nghiêng làm cái gì?”.

Hạ Tầm thu hồi ánh mắt, chắp tay trước ngực cười nói: “Đại thúc, hai huynh đệ chúng ta trên đường đi qua nơi này, mắt thấy sắc trời đã tối, muốn tìm gia đình tá túc, kính xin đại thúc cho nghỉ nhờ”.

Lão đầu kia nghe xong, thần sắc liền hòa hoãn, khoát tay nói: “Đi nhà người ta hỏi một chút đi, phòng ở nhà của ta không ở cùng khách lạ”.

Tắc Cáp Trí nghe xong hơi kinh ngạc, lớn tiếng nói: “Sao lại như thể, ta nghe lão hán bán rượu đầu trấn nói, phòng xá nhà của ngươi khách nhân thường xuyên thuê ở lại, tại sao đột nhiên không cho thuê nữa, bọn ta cũng không phải không thể trả tiền bạc cho ngươi”.

Sắc mặt lão già liền khẩn trương, quay đầu nhìn nhìn lại, liền bước xuống bậc thang, vội vàng nói: “Nhỏ giọng một chút! Hai ngươi là khách ở bên ngoài rất không hiểu đạo lý, lão hán ở trong này giúp chủ nhân giữ nhà, ngẫu nhiên kiếm khoản tiền thu nhập thêm thôi, mấy ngày nay chủ nhân vừa mới tới ở lại, lão hán sao có thể lại để khách lạ đến nghỉ? Đi đi đi, nhìn thấy gốc cây hòe già kia không, dưới gốc cây kia người ta cũng có phòng trống cho thuê, đi mau đi mau, đừng đề lão hán dính phải phiền.

Toái”.

Hai người Hạ Tầm nghe thấy chủ nhân người ta đến đây, không có mở cửa, cũng chỉ đành quay thân bỏ đi, nhưng Hạ Tầm đánh mắt một cái, chợt thấy trong nội viện có một người nhà đang cởi bộ yên ngựa tuấn mã, lười biếng dắt qua sân, con ngựa kia mười phần là thần tuấn.

Toàn thân tuyết trắng, không thấy một chút lông tạp, đây là một thớt ngựa tốt, trong lòng Hạ Tầm khẽ động, thuận miệng hỏi: “Đại thúc, chủ nhân nhà ngươi lúc này tu sửa nhà cửa, tại sao cũng không ở chỗ này, chẳng lẽ là thường xuyên kinh doanh bên ngoài?”.

Lão đầu khinh miệt trừng mắt liếc nhìn hắn, trách mắng: “Đồ nhà quê, ngươi mới buôn bán, nhân tiện nói luôn chủ nhân nhà ta cũng làm việc buôn bán sao? Nói cho ngươi biết, chủ nhân nhà ta là làm quan, chính là thủ quan trên núi quan ải Lưu gia khẩu Tổng kỳ quan Lưu Khuê Lưu đại nhân, ngày thường phòng thủ trong quân doanh, tự nhiên là không rảnh đến ở, các ngươi đi mau, chớ để cho gia chủ ta biết được!”.

Hạ Tầm nghe xong không khỏi âm thầm lắc đầu: “Vị Tổng kỳ này sống trên núi, coi như là thổ hoàng thượng ở đây, có quyền thế đó là nhất định. Nhưng bổng lộc một vị Tổng kỳ, đặt mua một cái nhà như vậy mặc dù dễ dàng, nhưng muốn đặt mua cho nữ nhân hắn một thân trang phục và trang sức như vậy rất khó khăn, cũng không hiểu được hắn uống bao nhiêu máu binh lính, đã ăn bao nhiêu bổng lộc, mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, lão Chu cả đời diệt tham quan, trong góc vẫn có mấy con chuột!”.

Hạ Tầm cảm khái hướng về phía lão đầu tạ ơn một tiếng, liền về phía cây hòe già hắn chỉ điểm bước đi, gia đình quả nhiên là có phòng xá cho thuê ở, đáng tiếc chỉ có một gian, Hạ Tầm biết Tắc Cáp Trí ngáy ngủ uy lực kinh người, bình thường đều là phân phòng riêng, trước mắt không có cách nào chỉ phải cùng ở một phòng, hai người hướng về phía gia đình mua chút ít cơm canh ăn uống no đủ rồi nằm ngủ, Tắc Cáp Trí vừa mới dính đầu vào cái gối liền lập tức ngáy, Hạ Tầm giật hai mảnh vải nhét ở lỗ tai, lật chăn lại che kín đầu.

Thật lâu, lúc này mới ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau, hai người liền rời khỏi đây hướng Đại Ninh chạy đi, rời khỏi thôn trấn khoảng nửa ngày lộ trình gặp được một bộ lạc nhỏ, Tắc Cáp Trí từ đáy giày rút ra hai miếng vàng lá, cùng thủ lĩnh bộ lạc trao đổi hồi lâu, thay đổi hai con tuấn mã trở về, đến lúc này hành trình nhanh hơn nhiều, Hạ Tầm tính toán lộ trình, chỉ cần một ngày một đêm nữa, liền có thể từ Lưu Gia khẩu chạy tới thành Đại Ninh.

Thành Đại Ninh tuy là nơi phiên vương dừng chân, lại bởi vì định cư tái ngoại, cho nên không bằng vài tòa thành trì Hạ Tầm từng đến, so sánh với thành Thanh Châu cũng thấp bé hơn một chút, tường thành cũng ít có gạch đá, phần lớn là đất đắp lên, chỉ có vị trí thành lâu, cổng tò vò cửa thành là dùng gạch đá xây nên, cũng có tên lính gác, kiểm tra mục dân, dân chúng vào thành để thu thuế, Hạ Tầm cùng Tắc Cáp Trí xuống ngựa, theo đám người kiên nhẫn chờ vào thành, đột nhiên một chiếc xe ngựa đi qua bên người, xoáy lên một đường bụi đất.

Hạ Tầm bịt miệng bịt mũi, quay đầu về phía bên cạnh nhìn thoáng qua, chỉ thấy vài tên kỵ sĩ bảo vệ một cỗ xe ngựa dài, thẳng đến chỗ cửa thành, liếc nhìn lại, chỉ cảm thấy xe ngựa, tùy tùng đều có chút quen mặt, trong lòng Hạ Tầm không khỏi khẽ động: “Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?”.

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 298

Bá Đạo.

Chương 298: Bá đạo.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Đứng lại, tiếp nhận kiểm tra”.

Cự mã cùng rào sừng hươu ở cửa thành cũng không vì xe ngựa mạnh mẽ đâm tới mà mở ra, quan binh sĩ tốt ngược lại đem thương gác ở trên rào sừng hươu lên, trực chỉ xe ngựa, cao giọng quát.

“Hỗn xược!”.

Đại hán đánh xe ngựa năm nay gần bốn mươi, khăn vải xanh trùm đầu, chòm râu rậm rạp, cơ bắp rắn chắc dường như sắp kéo áo căng nứt ra, hắn cầm roi ngựa trong tay rung lên, bốp một tiếng giòn tan ở giữa không trung, không kìm được giận giữ mắng: “Mắt chó ngươi mù rồi hả, không thấy được đây là xe ngựa phủ Ninh vương sao?”.

“Phủ Ninh vương?”.

Hạ Tầm đối với nhân vật trong xe ngựa này không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Phủ Ninh vương thì sao? Trước mắt Yến phiên tạo phản, tái bắc rung chuyển bất an, đề phòng gian tế lẫn vào, vệ chỉ huy nhận lệnh Chu đại nhân, nghiêm khắc kiểm tra tất cả mọi người vượt qua nơi đây, nghe rõ chưa, là tất cả mọi người phải chờ”.

Nghênh đón là một bội đao tiểu kỳ, đối mặt với xe ngựa của phủ Ninh vương người này

không sợ, ngạo khí khinh người, Hạ Tầm thấy không khỏi thầm khen một tiếng, người này thật có phong phạm mạnh mẽ, chỉ biết quân pháp, không biết vương quyền, không biết vị chỉ huy vệ Chu đại nhân này là hạng nhân vật thế nào, lại có bộ hạ như vậy, quả nhiên là quân kỷ nghiêm túc.

Người đánh xe lại tức giận đến sôi gan, tiểu tử thủ vệ này gọi là Từ Khương, trước kia chỉ cần trông thấy bóng dáng xe ngựa phủ Ninh vương, đã sớm chuyển hết chướng ngại trước cửa thành đi, cúi đầu khom lưng ăn bụi đất sau mông xe bọn họ đi vào thành, giờ đây vừa vặn tốt rồi, lại có thể là nhân vật văn hỏi, người đánh xe tức giận mắt trợn lên, vung dây trói mắng: "Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Cho ngươi ba phần mặt mũi, ngay cả phủ Ninh vương ta cũng không để vào mắt sao?".

Nói xong, cây roi trong tay đã gào thét đánh về phía Tiểu kỳ, Tiểu kỳ kia không ngờ hắn dám động thủ, trong lúc vội vã không kịp trốn tránh, vội vàng một như con lừa lăn lăn dưới đất, lúc này mới tránh khỏi cây roi hung ác, cố gắng bò lăn bò càng trông rất chật vật, dẫn tới dân chúng một bên cười to.

Từ Khương mang một thân bụi đất đứng lên, thẹn quá hóa giận nói: "Khốn kiếp! Ngươi chỉ là một xa phu trong phủ Ninh vương thôi, lại có thể dám tập kích Bản quan! Người tới đây, mở cung giơ thương, bọn họ còn dám tiến thêm một bước, giết không cần hỏi".

"Giết".

Từ tiểu kỳ ra lệnh một tiếng, thủ hạ hét lớn một tiếng, trường thương liền lần lượt bước một bước về phía trước, sĩ tốt phía sau cũng chầm chậm mở cung tiễn ra, lang nha tiễn hung ác sắc bén có thể xuyên qua trọng giáp nhắm ngay xe ngựa và vài tên kỵ sĩ hộ vệ bên cạnh.

Hạ Tầm ở một bên nhìn, trên mặt hơi lộ ra một ít ý vị sâu xa vui vẻ, không ngờ vừa tới dưới thành Đại Ninh, đã chứng kiến một màn như vậy, xem ra tình cảnh Ninh vương giờ đây cũng không có gì đặc biệt! .

"Ai muốn bắn? Muốn giết chết ai vậy?".

Thanh âm mát lạnh giòn tan, phi thường êm tai, lại mơ hồ mang theo áp lực phẫn nộ không cách nào kìm chế, sau đó một tay xốc màn kiệu lên. Hạ Tầm nhìn lên gặp ngay cái nhẫn màu xanh lục, trong lòng chấn động: "Quả nhiên là nàng, nữ tử gặp được trên sườn núi bắc Lưu Gia khẩu kia, nàng là người phủ Ninh vương sao?".

Ngón tay ngọc trắng thon dài, đang đeo một chiếc nhẫn trong suốt!

Sau đó, một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, áo sắc gấm Tứ Xuyên xanh nhạt, quần màu xanh lục mặt lạnh lẽo bước thong thả đi ra.

Hạ Tầm đứng ở bên cạnh, chỉ thấy nàng trắng nõn nà, khuôn mặt thanh lệ cộng thêm má lúm đồng tiền mang theo sự lãnh ngạo và tức giận nhàn nhạt, Từ tiểu kỳ vừa thấy người trong xe xuất hiện, dáng vẻ bệ vệ liền co rút lại ba phần, hơi lường lự một chút, chắp tay nói: "Ty chức Từ Khương, bái kiến nương nương".

"Nương nương?".

Trong lòng Hạ Tầm run sợ: "Vương phi! Ninh vương phi? Vậy còn người con trai được gọi là ca ca kia là ai?".

Chỉ thấy tiểu mỹ nhân lạnh lùng quát: "Mở cổng, nhường đường".

Từ Khương do dự một chút nói: "Nương nương thứ tội, ty chức nhận lệnh vệ chỉ huy Chu đại nhân, điều tra người đi đường qua lại, chưa kiểm tra, không được đi vào".

Tiểu mỹ nhân lớn tiếng nói: "Lớn mật, bản phi ngươi cũng muốn tra sao?".

"Cái này...".

"Đương nhiên phải tra".

Một tiếng trả lời như chém đinh chặt sắt, một võ tướng năm nay qua bốn mươi, một bộ râu đen đặc dài dưới hàm bước từng bước một vững vàng từ trong cửa thành thong thả đi ra, quân tốt xung quanh Từ Khương đồng loạt ôm quyền thi lễ về phía hắn nói: "Bái kiến Chỉ huy đại nhân".

Tiểu mỹ trên xe nhân lạnh lùng cười nói: "Chu Giám, ngươi chính là một Vệ Chỉ huy, dám ngăn chặn đường đi của bản vương phi sao?".

Chu Giám cười nhẹ một tiếng đáp: "Nương nương, trong mắt mạt tướng chỉ có triều đình, chỉ có vương pháp. Trước mắt Yến phiên Bắc Bình tạo phản, Tây Bắc, Liêu Đông nhận mệnh lệnh triều đình, cùng quân đội đề phòng chính giữa. Nương nương là người trong phủ Ninh vương, mạt tướng nhận ra nương nương, theo lý thuyết căn bản không cần điều tra, nhưng mà,

hôm nay để nương nương qua, quốc gia pháp độ quân kỷ liền không còn sót lại chút gì. Kính xin nương nương xuống xe, để tướng sĩ thủ quan cẩn thận kiểm tra thực hư, rồi lại vào thành cũng không muộn".

Nữ tử trên xe tức giận đến mức thân thể mềm mại run lên, mặt phấn tái nhợt chỉ vào hắn nói: "Giỏi, ngươi giỏi".

Chu Giám mỉm cười, ngạo nghễ mà đứng, hiển nhiên đã không đem phủ Ninh vương để vào mắt.

Hai bên giằng co thật lâu, mắt thấy dân chúng vây xem càng ngày càng nhiều, quân tốt đối diện không có một chút ý tử nhường đường, nàng kia trên xe cắn răng, rút mạnh bội đao ra từ bên hông đứng thẳng trên xe, Chu Giám biến sắc, một tay đè lại chuôi đao, quát lên: "Nương nương muốn làm gì?".

Nữ tử trên không trả lời, bàn tay cầm đao như dải lụa, xoạt thoáng qua đã cắt đứt dây cương kéo xe ngựa, nàng thả người nhảy lên phía trước, liền nhẹ nhàng linh hoạt rơi trên lưng một con ngựa, quát: "Theo bản vương phi xông qua, ta xem kẻ nào dám ngăn đón".

Dứt lời giục ngựa vọt tới trước, kỵ sĩ dưới tay nàng nghe vậy, sớm đã móc thương dài phía trên xuống theo, trong tiếng quát mắng, mấy cái chắn đường đều bị đánh bay sang một bên, vài sĩ tốt đối diện sợ bị cự mã nện vào, đều chật vật lui về phía sau, tiểu mỹ nhân tính nóng như lửa hai chân đạp bụng ngựa, bờm ngựa màu hồng như lửa bay lên, con ngựa lao như điên, hướng về phía trong cửa thành mau chóng chạy theo.

"Lớn mật! Quốc gia pháp kỷ, coi như không có gì sao, ngăn hắn lại".

Đột nhiên tại cửa thành lại phát ra một tiếng hét lớn như lôi đình, một đám binh lính phần phật tuôn ra, đem lá chắn cao lớn chăm chú dựng thẳng thành một hàng, liên hoàn thành một tường lá chắn, lá chắn va chạm, vang lên tiếng khanh khanh, lá chắn hở ra thì thò ra một cây trường thương, giống như trên mặt lá chắn dài ra một cái răng hung ác hung ác nhọn hoắc, mắt thấy thân ngựa đâm lên lá chắn này, tiểu mỹ nhân bạch y giật mạnh một phát bắt được bờm ngựa, tuấn mã bị đau, may mắn hí dài một tiếng người đứng thẳng dậy.

Con ngựa kia cũng không có yên, nhưng tiểu mỹ nhân cưỡi ngựa hiển nhiên vô cùng tốt, một đôi chân dài của nàng chăm chú kẹp vào bụng ngựa, lại có thể không cần chảy xuống. Móng ngựa vừa rơi xuống đất, tiểu mỹ nhân liền nắm đao, ánh mắt nguy hiểm mà sắc bén nhìn

về phía trước. Đại Ninh thành tướng lãnh, đóng quân cao nhất chính là vệ chỉ huy Chu Giám, nhưng người này lại cam đảm hơn so với Chu Giám, rõ ràng dám ở trên Chu Giám ra lệnh, nàng thật sự nghĩ không ra còn có người phương nào ở đây.

Bởi vì lúc này đã gần đến hoàng hôn, trong cửa thành ánh sáng hôn ám, hai người còn chưa hoàn toàn đi tới trong cửa thành, hình dáng diện mục không thấy rõ lắm, chờ hai người hoàn toàn đi tới, lập tức tiểu mỹ nhân mới thở dài một hoi, lạnh lùng thốt: "Trần Đô Đốc Lưu Tổng binh".

Hai người kia nàng nhận ra, một là Kế Châu Tổng binh Lưu Chân, ba đạo hộ vệ binh mã Ninh vương phủ chính là bị hắn điều đi, người khác là Kế Châu, Tuyên phủ Đô Đốc Trần Hanh, triều đình quyết ý tước phiên thì tài hoa đến tây bắc trở thành đầu não quân sự nơi đây, tất cả lộ binh mã ban đầu của Ninh vương, chính là bị hắn tiếp thu, hai người đều đến qua phủ Ninh vương, nàng đương nhiên nhận ra.

Trần Hanh không đến năm mươi, dáng người mặc dù có vẻ hơi thon gầy, nhưng hai hàng lông mày nhíu lại, đã có loại khí phái không giận mà uy, hắn lập tức lạnh lùng trừng mắt nữ kỵ sĩ, thanh âm không nhanh không chậm, nhưng lại cực kỳ trầm ổn, trang trọng: "Bản đốc cùng Lưu Tổng binh dò xét biên phòng, đi vào Đại Ninh, vốn thấy tuân kỷ chỗ này khá cao, quân pháp nghiêm minh, không ngờ phá hư pháp luật và kỷ luật lại là Vương phi.

Nương nương, an nguy Đại Ninh, không chỉ liên quan đến triều đình, cũng liên quan đến Ninh vương và nương nương phải không? Nếu nương nương vi phạm quân kỷ quốc pháp, như vậy Ninh vương điện hạ sẽ phải làm sao? Kinh xin nương nương nghe bản đốc khuyên bảo một lời, xuống ngựa tiếp nhận kiểm tra, nếu không, đừng trách bản đốc đem chi tiết việc này trình báo triều đình, Hoàng Thượng trách cứ xuống, sẽ không trách phạt nương nương, lại tất nhiên khiển trách tại điện hạ, cho nên... Kính xin nương nương đừng để bản đốc khó xử.

"Ngươi...".

Sắc mặt tiểu mỹ nhân lập tức xanh lét rồi lại trắng, hết trắng rồi đỏ, giằng co hồi lâu, rốt cuộc cảm thấy chưa hẳn xông vào sẽ qua được, hơn nữa một khi gây nhiễu loạn lớn, cuối cùng không may vẫn là Ninh vương, trước mắt không phải là lúc Hồng Vũ đại đế, những hoàng tử này còn chưa được sủng ái bằng ngoại nhân, chỉ là cắn cắn răng một cái, xấu hổ nhẫn nhục lập tức chuyển đầu.

“Sa Ninh! Không nên cử động! Ài dám động, con rùa đen vương bát đản dám ngăn đường đi ái phi của bản vương!”.

Xa xa truyền đến một tiếng rít gào, hai mắt tiểu mỹ nhân lập tức sáng ngời, kinh hỉ nói: “Điện hạ”.

Xa xa liền thấy một thót ô chuy mã như mũi tên chạy như bay đến, lập tức xuất hiện một người tuổi trẻ, ăn mặc tay áo tiễn, trong tay xách một cây trường côn hai đầu đồng, phía sau còn một đám thị vệ đi theo, bình thường không một người nào chạy trốn nhanh như ô chuy mã.

Được kêu là Sa Ninh Ninh vương phi cánh mũi động động vài cái, hai hàng nước mắt uốn lượn nhịn không được đổ rào rào lăn xuống má. Thấy thớt ô truy mã như gió thổi sang, vượt qua chính giữa Trần Hanh và Lưu Chân gào thét mà qua, côn đồng chỉ trước, bịch một tiếng đâm vào một mặt một lá chắn lớn, sĩ tốt cầm thuẫn đắn đo không ngừng, gọi một tiếng ai nha, một mặt lá chắn liền bay ra ngoài, tiếp đó kỵ sĩ cưỡi một đầu ngựa kia, vung đại côn đập bể, nhất thời thình thịch khanh khanh cộng hưởng, những binh lính cầm thuẫn kia bị hắn nện đến gà bay chó chạy, đều bỏ quên lá chắn trốn sang một bên.

Côn trên người thanh niên lúc này mới vượt qua yên, cơn giận còn sót lại chưa hết, cầm côn chỉ thẳng về phía cửa thành còn đang có vài tùy tùng thị vệ: “Đồ khốn kiếp, các ngươi bảo vệ cho Vương phi, lại làm cho Vương phi chịu nhục nhã vô cùng này, bản vương nuôi phế vật như các ngươi làm gì?”.

Lúc này, Hạ Tầm mới nhìn rõ bộ dáng hắn, thấy người chỉ trên dưới hai mươi tuổi, tóc búi đuôi ngựa, toàn một màu đen, mày kiếm sắc nhọn, anh khí bừng bừng, một thân quần áo tiễn phục, thắt lưng đeo thất bảo ngọc đái, dưới háng ô truy mã, một bàn tay cầm thiết côn đen thui, hai đầu có núm to hơn một thước, giống như quả chùy cực lớn, đầy sát khí, đầy uy phong!

Mấy hộ vệ xung quanh xe ngựa phủ Ninh vương đều trượt xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất, thỉnh tội nói: “Thuộc hạ vô năng, xin điện hạ trị tội!”.

Hạ Tầm cùng Tắc Cáp Trí liếc nhau, thầm nghĩ: “Đây là Ninh vương! Khó trách lúc Yến vương nói đến hắn, ngôn ngữ trong lúc đó đều ẩn ẩn lộ ra ý tôn sùng, Hồng Vũ đại đế có hai mươi sáu con trai, nếu chỉ luận vũ dũng khí phách, Ninh vương Chu Quyền và Tương vương Chu Bách, chỉ sợ còn trên cả Yến vương!”.

“Điện hạ thật sự là uy phong...

Kể Châu Tổng binh Lưu Chân không âm không dương nói một câu, lời nói còn chưa nói xong, Ninh vương Chu Quyền bỗng nhiên quay đầu, hai.

Mắt sáng ngời trừng mắt nhìn hắn, quát: "Quỳ xuống!".

Lưu Chân khẽ giật mình, sắc mặt lập tức trầm xuống tới: "Điện hạ nói gì?".

Chu Quyền đem đại côn hướng chóp mũi hắn chỉ một ngón tay, quát: "Bản vương bảo ngươi quỳ xuống!".

Lưu Chân cả giận nói: "Bản quan lo liệu vì Chu Châu.

Chu Quyền cười lạnh: "Còn không phải chó giữ nhà của Chu gia ta!".

Trần Hanh ở một bên nghe xong không vui mừng, trầm giọng nói: "Điện hạ...".

Chu Quyền ngắt lời nói: "Ngươi cũng quỳ xuống!".

Đôi lông mày Trần Hanh nhíu lại, còn chưa nói chuyện, Chu Quyền đã nghiêm nghị quát: "Hoàng Minh Tổ Quát, phủ đệ dòng họ phiên vương, phục sức, xe ngựa, nghi thức lễ chế, chỉ thấp hơn thiên tử một cấp, công khanh đại thần đều dùng phải dùng thần lễ. Ngươi dám không quỳ? Bản vương một côn đập nát đầu chó ngươi, Hoàng Thượng cũng không thể nói!".

Trần Hanh biến sắc, thấy Chu Quyền cắn chặt răng, nắm chặt gậy sắt, khóe miệng chứa đựng ý cười lành lạnh, trong mắt lại tràn đầy sát khí, trong lòng không khỏi rùng mình, hiểu được vị Vương gia này, hắn dám không quỳ, chỉ sợ vị Vương gia này thực có can đảm một gậy đập chết, rơi vào đường cùng, đành phải chỉnh áo choàng, quỳ xuống chỗ bụi bậm: "Thần... Trần Hanh, bái kiến Ninh vương điện hạ!".

Chu Quyền lại lạnh lùng nhìn về phía Tổng binh Lưu Chân, Trần Hanh quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng kéo áo Lưu Chân, Lưu Chân bất đắc dĩ, đành phải kiên trì quỳ xuống.

Hai tay Chu Quyền nắm côn, ngửa mặt lên trời cười to, cười đến trên mặt Trần Hanh và Lưu Chân thoạt trắng thoạt đỏ, quả thực là xấu hổ vô cùng. Chu Quyền cười xong mặt mới trầm lại, hừ lạnh nói: "Tằng Nhị!".

Một người trong đám thị vệ Yến vương phủ quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu cuống quít bò lên hai bước về phía trước, dập đầu nói: "Ty chức đây!".

Chu Quyền lạnh lùng nói: “Ngươi là đồ phế vật, nghe kỹ cho ta, nếu ngươi lại để Vương phi ở trước mặt ngươi bị người khác vũ nhục, ngươi cũng không cần sống, tự mình xách đầu tới gặp ta!”.

Tằng Nhị một nặng đầu nặng dập đầu trên đất: “Ty chức tuân mệnh!”.

Chu Quyền hừ một tiếng nói: “Các ngươi có một tính một, sau khi trở lại vương phủ tự đi thẩm tra xử lý tiếp nhận quân pháp, mỗi người hai mươi quân côn”.

Cả đám người Tằng Nhị nặng nề gõ đầu một cái, cùng kêu lên nói: “Tạ vương gia ân điển!”.

Chu Quyền đằng đằng sát khí quét mắt về phía những quan binh kia, hừ lạnh nói: “Đại Ninh là bản vương phiên vương, bản vương phi bên cạnh, muốn tiến vào nhà mình còn phải tiếp nhận các ngươi kiểm tra? Vớ vẩn! Hoang đường!”.

Dứt lời lập tức tiến về phía trước, nói với bạch y nữ tử kia: “Sa Ninh, chúng ta hồi phủ!”.

Dứt lời cũng không quay đầu lại, cùng Sa Ninh phi bên cạnh hắn cùng tiến vào, ngang nhiên đi đến trong thành, bọn thị vệ vương phủ vội vàng đuổi theo rồi tản ra, bảo vệ xung quanh bọn họ.

Trần Hanh và Lưu Chân đùng đùng nổi giận đứng lên, liếc nhau một cái, mặt đầy xấu hổ.

Hạ Tầm ha ha cười rộ lên, một màn này thật đúng là thú vị! Hắn đối với hành trình mình đến Đại Ninh càng thêm có lòng tin.

Chỉ là... Nhìn bóng lưng mỹ lệ mê người của Sa Ninh cùng Ninh vương Chu Quyền sáng ngang nhau mà đi kia, Hạ Tầm chợt nhớ tới thanh âm “bản ca ca” trên sườn núi Lưu gia khẩu ngọt ngào trong vắt. Nếu muốn cuộc sống không có trở ngại, trên đầu phải có chút xanh xanh, Hạ Tầm phảng phất đã thấy được đỉnh đầu mũ xanh mơn mởn, đeo trên đầu Ninh vương...

Lúc này, Sa Ninh tắm rửa xong, thay đổi một bộ quần áo nhẹ, chân thành đi đến. Hai má trắng nõn không chút phấn son, nước trong vẫn đọng trên mặt, một bộ áo choàng trắng tinh, lộ ra dáng người hoàn mỹ, eo lưng thon thả, cước bộ uyển chuyển giống như bước trên đám mây, có vẻ uyển chuyển phiêu dật, ưu nhã cao quý.

Chu Quyền mỉm cười đứng dậy: “Sa Ninh, phen này đi ra ngoài, thế nào?”.

Sa Ninh khoan thai ngồi bên cạnh hắn nói: “Thiếp đi trước gặp ca ca, lại đi Thái Ninh Vệ, Phúc Dư Vệ, đưa mấy người Thai Cát phu nhân một số lễ vật, ở đó một thời gian, khi trở về còn đi Lưu gia khẩu, gặp nghĩa huynh thiếp, hỏi thăm một chút tình hình quan nội”.

Thái Ninh Vệ, Phúc Dư Vệ, cùng Đóa Nhan Vệ do ca ca Sa Ninh thống lĩnh, chính là Đóa Nhan tam vệ về sau chúng ta sẽ biết rõ. Nhưng lúc này thực lực tam vệ có lớn có nhỏ, là Thái Ninh Vệ cầm đầu, Phúc Dư Vệ thứ hai, Đóa Nhan Vệ nhỏ nhất, cho nên lúc ấy có rất ít người dùng Đóa Nhan tam vệ để thay mặt chỉ huy tam vệ. Về phần Thai Cát theo như lời Sa Ninh chính là Phúc Dư Vệ, thủ lĩnh Thái Ninh Vệ.

Lúc người Triều Nguyên thống trị Trung Nguyên, đối với rất nhiều xưng hô Hán ngữ kiến thức nửa vời, liền sử dụng lung tung. Ví dụ như tiểu thư, ở triều Nguyên trước kia là chuyên chỉ kỹ nữ, nhưng sau khi người Mông cổ tiến vào chiếm giữ Trung Nguyên, nữ tử được xưng là tiểu thư đều là đi xe đẹp, một thân trang sức, lại phần lớn như hoa như ngọc, cho rằng tiểu thư là xưng hô cực tôn quý, sẽ đem nó dùng ở trên người nữ nhi quan viên, quý tộc gia, trên dưới một trăm năm trôi qua, Đại Minh giờ đây cũng noi theo xưng hô như vậy.

Thai Cát này cũng giống như vậy, Thai Cát là âm đọc của người triều Nguyên đối với “Thái tử”, đại khái bọn họ nói Hán ngữ đều đều có chút nói đớt, nói được thật không rõ ràng: “Thái tử” biến thành Thai Cát. Bọn họ không rõ hàm nghĩa chân chính của Thái tử, tưởng là một loại tước vị rất cao quý, liền đem rất nhiều thủ lĩnh bộ lạc đều phong làm Thai Cát, khiến cho “Thái tử” bọn họ quá nhiều, hôm nay thủ lĩnh tam vệ đều đã bị Đại Minh phong làm Chỉ huy Đồng Tri, Sa Ninh bởi vì là người Đóa Nhan Vệ, cho nên vẫn có thói quen xưng bọn họ là Thai Cát.

Chu Quyền trm một tiếng, thần sắc hơi gấp gáp, Sa Ninh xinh đẹp nói: “Điện hạ trao quyền cho cấp dưới, tam vệ thủ lĩnh đều trang thành và tận tâm với điện hạ, tháng sau là ngày sinh nhật điện hạ, bọn họ đều chạy đến chúc mừng”.

Trong lòng Chu Quyền buông lỏng, vội vàng hỏi lại: “Tình hình quan nội hôm nay như thế nào?”.

Sa Ninh vui vẻ nói: “Quan nội à, Yến vương thật lợi hại, là một vị Ba Đồ Lỗ rất giỏi, Cảnh Bỉnh Văn dẫn mười ba vạn đại quân, nhưng chiến một trận với Yến vương liền dễ dàng sụp đổ, do đó bại lui về thành Chân Định, cũng không dám xuất đầu nữa”.

Thấy nữ nhân mình hâm mộ nam nhân khác như thể, tuy đó là Tứ ca hắn, hắn cũng biết Sa Ninh là nữ tử trên thảo nguyên, hâm mộ anh hùng là bản tính của nàng, cũng không phải là yêu mến Chu Lệ chưa từng gặp mặt này, vẫn có chút ăn vị ghen, nhịn không được hừ một tiếng.

Sa Ninh cười quyến rũ, thon thả đứng lên, bờ mông vừa nhấc liền chuyển đến trên đùi hắn, vòng tay qua cổ hắn: "Triều đình thoạt nhìn là quái vật khổng lồ, thật ra không chịu nổi một kích, Yến vương chỉ có ba vạn binh mã, đánh bại Cảnh Bỉnh Văn mười ba vạn đại quân, đại anh hùng của thiếp, chàng chừng nào thì khởi binh hưởng ứng".

Chu Quyền vòng tay ôm cái eo nhỏ nhắn của nàng, vuốt ve bờ mông mượt mà mềm mại, trơn trượt như mỡ hỏi: "Cảnh Bỉnh Văn đại bại, triều đình không có gì cử động gì sao?".

Sa Ninh khiêu khích hôn vào vành tai hắn, ôn nhu nói: "Tại sao không có, nghe nói triều đình lại phái Tào Quốc Công, lúc này đây thống lĩnh năm mươi vạn binh".

Thân thể Chu Quyền chấn động, hoảng sợ nói: "Năm mươi vạn đại quân?".

Sa Ninh xinh đẹp gật đầu, Chu Quyền sắc mặt khẽ biến, may mắn nói: "May mắn ta bảo trì bình thản, nếu cùng bọn đại ca hưởng ứng Yến vương, khởi bình tĩnh Nan, vậy thì không ổn rồi".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 299

Ai Nói Nữ Tử Không Bằng Nam.

Chương 299: Ai nói nữ tử không bằng nam.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Ninh vương Chu Quyền giục ngựa thẳng vào vương phủ, tới cửa phủ, liền thả người nhảy xuống ngựa, Sa Ninh phi ở bên cạnh cũng quay người nhảy xuống, Chu Quyền đờ nàng một cái, ôn nhu nói: "Đi thôi, đến hậu cung đi". Dứt lời liền xoay người tự bước đi về phía trước, Sa Ninh theo sát phía sau, nhắm mắt theo đuôi, Chu Quyền chắp tay đi về phía trước, luồng gió thổi qua, thần sắc trở nên cực kỳ trầm ổn, dáng đi càng hiển thị rõ sự nho nhã, không mang theo một tia khói lửa.

Vừa rồi ở cửa thành thể hiện sự bá đạo, tư thái ngang ngược kiêu ngạo không ai bì nổi, chỉ là Chu Quyền làm bộ làm tịch mà thôi, Chu Quyền tuy còn trẻ tuổi, nhưng không phải một người xúc động lỗ mãng, hắn chẳng những tâm tư tinh tế, tính tình trầm ổn, hơn nữa học rộng tài cao, túc trí đa mưu. Người này học rộng, trong hai mươi sáu con trai của Chu Nguyên Chương bài danh thứ nhất, thật ra không chỉ là ở trong hoàng tử, cho dì là so sánh với tất cả bác học chi sĩ trong dân chúng, bì kịp Chu Quyền cũng không nhiều người.

Vị Vương gia này trải qua kinh tử, cửu lưu, tinh lịch, y bặc, hí khúc, âm nhạc, lịch sử, binh pháp... Cả đời viết ra hơn ba trăm bảy mươi bộ sách, đều là sách vở cực chuyên nghiệp, có rất nhiều giết trị học thuật đến hiện đại vẫn hiệu quả thật lớn, quả thực giống như là Đông Tà Hoàng Dược Sư, bác học tinh thông, không chỗ nào không thông.

Bất quá, đúng như Vương Liên Hoa và Trầm Lãng trong Võ Lâm Ngoại Sử, Vương Liên Hoa học rộng tài cao, thông minh hơn cả Trầm Lãng, nhưng Trầm Lãng chỉ chuyên tập trang ở

võ học, mà Vương Liên Hoa bách gia chư tử không chỗ nào không thông, không chỗ nào không hiểu, một người tinh lực có thể có bao nhiêu? Cho nên hắn về tạo nghệ võ học, cuối cùng vẫn kém hơn Trầm Lãng một bậc. Ninh vương Chu Quyền cũng chính là như thế, Yến vương Chu Lệ chuyên tấn công binh pháp và mưu quyền, vị Ninh vương bác học này ở phương diện này lại kém hơn Yến vương.

Ngoài ra, Ninh vương Chu Quyền còn có một tật xấu lớn nhất, đó là hắn nhiều mưu mà do dự, mà không phải nhiều mưu mà thiện dùng thủ đoạn, bởi vậy tính tình ôn nhu, suy nghĩ nhiều đường, làm việc cố kỵ trùng trùng, suy nghĩ kết quả quá sâu, chính là không bằng Yến vương Chu Lệ làm việc cương nghị quyết đoán, có bá lực rất lớn.

Hai người đến trong thư phòng hậu cung, Sa Ninh vừa muốn mở miệng nói chuyện, Chu Quyền liền ôn hòa cười nói: "Không vội, một đường xe ngựa mệt nhọc, đi trước tắm rửa, trở về lại từ từ nói, ta ở chỗ này chờ nàng".

Sa Ninh hiểu được tính tình hắn, cười xinh đẹp về phía hắn, liền xoay người rời đi, Chu Quyền thuận tay từ trên giết sách lấy ra một quyển sách, lẳng lặng đứng đọc.

Ánh mắt của hắn rơi vào sách vở, nhưng tâm thần căn bản không ở nơi.

Đó.

Gần một năm qua, triều đình đối với hắn mờ ám không ngừng, đầu tiên là thu binh quyền hắn, tiếp đó điều đi ba đội hộ vệ vương phủ hắn, đầu tháng hai vừa rồi muốn gọi hắn trở lại kinh, mắt thấy muốn bước vào con đường Chu vương, Tề vương, may mắn Tứ ca làm phản, triều đình bởi vậy buông lỏng áp bách với hắn, nhưng dấu hiệu triều đình muốn đối phó hắn đã hết sức rõ ràng, quân

đóng Đại Ninh căn bản không để hắn vào mắt, Trần Hanh, Lưu Chân đại quan triều đình lại càng bức người. Hôm nay, Vương phi mình phải về thành, ở phiên quốc hắn sở hữu, lại có thể phải tiếp nhận bộ hạ kiểm tra, có thể nhẫn nhịn hay không? Hắn tất phải làm ra một loại tư thái, nếu không ngay cả quân tâm mọi người trong Ninh vương phủ cũng muốn tan rã.

Hắn hôm nay canh giữ ở trong phủ Ninh vương, mỗi ngày đánh đàn luyện kiếm, hết sức phong nhã, một bộ dáng vô vi, nhưng đối với nhất cử nhất động trong thiên hạ, hắn đều chú ý, tìm kiếm sinh cơ của mình, thân là phiên vương, nhất cử nhất động của hắn đều rơi vào tai mắt người khác, hắn muốn tiếp tục gây ảnh hưởng đối với chính phiên quốc mình, chỉ có thể mượn

nhờ thân phận đặc thù của Ninh nhi, đường đường hoàng tử rơi xuống tình cảnh như vậy, làm sao không phải một loại bi ai?

Chính phi hắn là một nữ nhi của Đại Minh Chỉ Huy sứ Trương Thái. Mà Sa Ninh phi bên cạnh thì là muội muội thủ lĩnh Đóa Nhan Vệ, đúng là Sa Ninh lợi dụng thân phận đặc thù này, Chu Quyền làm ra tư thái đóng cửa tránh họa mới có thể bảo trì liên lạc mật thiết với bên ngoài như cũ.

Nghĩ đến tâm phiền ý loạn, Chu Quyền ném quyển sách sang một bên.

Sa Ninh cau lông mi mỹ lệ lại, hơi nghi hoặc nói: "Tại sao? Điện hạ không phải nói, gặp gian thần chuyên quyền, bại hoại triều cương, phiên vương có quyền lên án công khai gian thần, phát binh dẹp yên bên cạnh quân vương sao, người bảo thiếp liên lạc ba vệ binh mã, lúc đó chẳng phải đề phòng triều đình từng bước ép sát, hạ độc thủ với điện hạ? Hôm nay có Yến vương kìm chế đại quân triều đình, điện hạ chỉ cần khởi binh hưởng ứng, sơn hải quan ngoại sắp giao cho điện hạ rồi, tại sao lại muốn đổi ý?".

Chu Quyền vỗ vỗ mông nàng, mỉm cười nói: "Không phải bất đắc dĩ, há có thể đi đến con đường một đi không trở về này. Triều đình cử năm mươi vạn đại quân, Tứ ca ta thế nào, sao có thể là đối thủ người ta?".

Sa Ninh hơi thất vọng: "Vậy... Yến vương đã bại, triều đình chẳng phải còn muốn ra tay với điện hạ sao?".

Chu Quyền đã tính trước nói: "Vốn triều đình tuyệt đối sẽ không buông tha ta. Phương Hiếu Nhu, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, lớp gian thần đầu độc Hoàng Thượng, ly gián hoàng thân, để cho chất nhi ta thời khắc đó thiếu tình cảm liền hạ độc thủ với thúc phụ, trong chư vương, bọn họ kiêng kỵ nhất đại khái chính là Tứ ca và ta. Nhưng Tứ ca đã phản, lại từng làm binh mã triều đình thiệt hại nghiêm trọng, ta nghĩ... Bọn họ dù ngu xuẩn, cũng phải lo lắng xem chư vương bị bức tạo phản sẽ gây hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

Nàng xem, ta giờ đây đã giao binh quyền ra, đến ba hộ vệ binh mã đều giao ra ngoài, với triều đình còn có nguy hiếp gì? Bọn họ đã đạt mục đích, đợi bọn hắn tiêu diệt binh mã Tứ ca xong, có vết xe đổ phía trước, còn dám dùng cực đoan thủ đoạn bức ta phản sao? Ta cho ca ca nàng và thủ lĩnh Phúc Dư Vệ, Thái Ninh Vệ tham gia thọ yến của ta, chính là muốn hướng về phía Hoàng Thượng chất nhi của ta, còn có cả mấy gian thần, bày ra uy hiếp: Chu Quyền ta

cũng không phải thực vật, không muốn làm cho ta bước theo gót Yến vương, ngươi đừng khinh người quá đáng!".

Sa Ninh có chút không vui nói: "Điện hạ đây là dùng Yến vương để cầu tự bảo vệ mình? Điện hạ nghĩ Yến vương sau khi bị diệt, triều đình sẽ không phát binh đối phó điện hạ?".

Chu Quyền nói: "Nàng cho rằng, mấy chục vạn đại quân, nói động là có thể động? Nàng biết triều đình phát động nhiều binh mã như vậy, muốn tiêu hao bao nhiêu tiền lương, vận dụng bao nhiêu nhân lực? Tiên đế lưu lại cho Hoàng Thượng của cải nhân lực lớn, cũng không chịu nổi hắn lăn qua lăn lại như vậy, hắn thực sự dư lực diệt Tứ ca sau đó lại tiếp tục phát binh đối phó ta sao? Bọn họ luôn mồm vì nước vì dân, chẳng lẽ không sợ dân chúng huyên náo lầm than sao?

Ta cũng hận mấy gian nịnh bàn lộng thị phi, cũng muốn cho Hoàng Thượng nhìn mặt mũi, nhưng... Triều đình thế lớn quá, đối địch với triều đình, cửu tử nhất sinh. Bất quá nếu là ta dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, triều đình muốn đụng đến ta, vậy cũng phải trả giết một giết cực lớn. Bởi vậy, trải qua chuyện Tứ ca, ta nghĩ... Triều đình cũng sẽ tiếp nhận giáo huấn sửa lại chính sách, sẽ không ép chư vương lên tuyệt lộ. Ngươi muốn binh quyền, ta cho, để ta ở Đại Ninh làm thái bình Vương gia, khả năng này, so với đi theo Tứ ca khởi binh đối phó triều đình lại có khả năng thành công, muốn lớn hơn gấp trăm lần đó?".

Sa Ninh thở dài buồn bã, không nói gì, thần sắc rất thất vọng.

Chu Quyền liếc nhìn nàng, lắc đầu bật cười nói: "Trữ nhi, đây là quốc gia đại sự, nàng không hiểu. Đây không phải đại hội trong bộ lạc Na Đạt các ngươi Mộ, thi đấu đua ngựa, bắn bắn tên, đấu vật, thắng được có thể trở thành Ba Đồ Lỗ tất cả nam nhân khâm phục, nữ nhân ngưỡng mộ, đây là đang đánh cuộc vận mệnh, vứt bỏ ảo tưởng không thực tế, anh hùng, không phải tốt như vậy đâu!".

***

Lúc này, Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí đã đứng ở trước cửa Ninh vương phủ, Tắc Cáp Trí kinh ngạc nói với Hạ Tầm: "Đại nhân, người không phải nói, sau khi đến Đại Ninh, lại quan sát xung quanh, rõ ràng kỹ càng tình hình Ninh vương, rồi mới cầu kiến, tại sao đã trực tiếp tới rồi?".

Hạ Tầm nói: "Hôm nay có một màn trước cửa thành, ngươi cũng thấy đấy, Ninh vương

đang bị chọc giận, lúc này cùng hắn bàn bạc, chẳng lẽ không phải là thỏa đáng nhất? Chúng ta giống như con nhiện, bất luận một chút gió thổi cỏ lay cũng không thể buông tha, cơ hội, trôi qua tức thì!".

Con mẹ hắn có triết lý, Tắc Cáp Trí từ đầu đến cuối không đọc qua sách vờ, nghe xong phi thường sùng bái nói: "Đại nhân anh minh!".

Chu Quyền biến sắc nói: "Ai muốn gặp ta?".

Quản sự Vương phủ lại nói một lần, Chu Quyền giật mình nói: "Người tử ca? Không gặp! Không gặp! Nhanh đuổi bọn họ đi!".

"Chậm đã!".

Sa Ninh gọi quản sự, nói với Chu Quyền: "Điện hạ ngại gì gặp mặt, nghe Yến vương nói một chút đâu có sao?".

Chu Quyền nói: "Còn định hỏi sao, triều đình phát binh năm mươi vạn, Tứ ca tự biết khó địch, muốn khuyển ta cùng nhau khởi binh. Cho dù ta chịu đi cùng, làm sao đối kháng năm mươi vạn đại quân triều đình? Nếu đi, lại bị tai mắt triều đình phát giác, bản vương chẳng phải nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, không gặp, không thể gặp!".

Mày ngài Sa Ninh nhảy lên, nhàn nhạt nói: "Dựa vào ý kiến của thần thiếp, điện hạ hẳn là nên gặp một lần".

"A?". Chu Quyền hiểu rõ, lúc vị vương phi bên cạnh này dựa vào thói quen Trung Nguyên tự xưng thần thiếp, có nghĩa là đang nổi giận, nhịn không được nhìn nàng một cái hỏi: "Vì sao phải gặp?".

Sa Ninh nói: "Điện hạ đem hết lợi thế tất tháng toàn bộ áp đặt bên triều đình? Yến vương có thể đánh bại mười ba vạn đại quân triều đình, cũng chưa chắc sẽ không thể có khả năng đánh bại năm mươi vạn đại quân, nếu như vạn nhất Yến vương thắng, điện hạ hôm nay không giảng chút tình huynh đệ nào, khi đó làm sao ăn nói? Một vạn con dê, cũng không phải đối thủ của một con sói, thiếp lại không cho rằng, giờ đây có thể kết luận Yến vương tất bại, điện hạ chỉ là gặp qua bọn họ, có ngại gì, sao phải phá hỏng đường lui của mình? Bất kể thế nào mà nói, Yến vương tồn tại, đối với điện hạ người luôn có lợi?".

Ninh vương chậm rãi bước đi thong thả trong thư phòng, sau nửa ngày trầm ngâm, miễn cường gật đầu nói: "Được... Đưa bọn hắn tiến vào, đến Tồn Tâm điện chờ bản vương".

Sa Ninh nói: "Điện hạ, để thiếp thay xiêm y, cùng điện tiếp chuyện bọn hắn, xem bọn hắn nói chuyện gì".

Sa Ninh là nữ tử trên thảo nguyên, vào cung mới hơn hai năm, thủa nhỏ ở trên thảo nguyên là nữ tử hoang dại, không lớn câu nệ lễ giáo Trung Nguyên, Chu Quyền cũng biết tác phong thói quen của nàng, bởi vậy không cho rằng là sai, chỉ gật đầu đáp ứng.

Tắc Cáp Trí đối với Sa Ninh đều không có ấn tượng, trên đời này có ít người lạc đường, có ít người lại nhận thức trí nhớ cực kỳ kém, Tắc Cáp Trí chính là một người như vậy, nữ tử chỉ thấy qua một lần không lưu lại ấn tượng gì, chỉ cần đổi bộ quần áo, đổi lại kiểu tóc, hôm sau gặp lại, hắn cũng không biết đã từng thấy qua. Huống chi ở Bắc Lưu gia Khẩu dung nhan Sa Ninh chỉ thoáng nhìn qua, toàn bộ chú ý của hắn lại đặt ở trên người Lưu Khuê rất có phong phạm quân nhân kia, cho nên căn bản không nhớ kỹ.

Hạ Tầm thì không phải vậy, hôm nay ở cửa thành hắn đã xác định vị Sa Ninh phi bên cạnh Ninh vương kia, chính là nữ tử hắn chứng kiến trên sườn núi Bắc Lưu gia Khẩu kia, lúc ấy đã từng đối mặt một lần, nói không chừng vị Vương phi này cũng còn nhớ rõ bộ dáng hắn, nhưng hắn đối với việc này không lo lắng chút nào, nữ quyến người thường còn không gặp người ngoài, huống chi đường đường là Ninh vương phi?

Cho nên, Hạ Tầm dậm bước chân bình ổn, thoải mái nhàn nhã tiến vào phủ Ninh vương...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan

Quyển 4

Chương 300: Kẻ Địch Khó Chơi.
Chương 301: Ông Chủ Cấp Lực.
Chương 302: Các Lưu Hậu Thủ.
Chương 303: Một Phong Thư Vô Tâm Trồng Liễu.
Chương 304: Một Phong Thư Cố Ý Trồng Hoa. (2)
Chương 305: Ngươi Muốn, Hay Không Muốn?
Chương 306: Lý Trí Cùng Duc Vong.
Chương 307: Lưu Gia Khẩu.
Chương 308: Lợi Đông Nhân Tâm.
Chương 309: Tắc Thương Hồ Dương.
Chương 310: Sét Đánh Không Kịp Bưng Tai.
Chương 311: Bịt Tai Trôm Chuông.
Chương 312: Minh Kiến Ám Kiến.
Chương 313: Có Đươc Tướng Tài.
Chương 314: Hôi Châu Lập Quân.
Chương 315: Tuyết Yến Sơn.
Chương 316: Cực Phẩm Lý Cảnh Long.
Chương 317: Đến Lúc Lên Đường.
Chương 318: Ông Chủ Ha.
Chương 319: Tram Tình Báo Bách Tuyền.
Chương 320: Thông Đạo Thứ Hai: Lô Tuyến Phu Nhân.
Chương 321: Thẩm Thấu Thu Thập.
Chương 322: Đường Tái Nhi.
Chương 323: Đêm Trừ Tich, Cố Sư Nhiều.
Chương 324: Bach Liên Triêu Sinh.
Chương 325: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim.
Chương 326: Chủ Đông Xuất Kích.
Chương 327: Chúng Ta Là Côn Trùng Có Hai.
Chương 328: Ngươi Có Phuc Hay Không?
Chương 329: Loan Tương.
Chương 330: Đánh Đâu Thắng Đó.
Chương 331: Gặp Lai Nơi Chiến Đia.
Chương 332: Vây Thành.
Chương 333: Sinh Kế.
Chương 334: Nhất Tướng Công Thành Van Cốt Khô.
Chương 335: Xem Như Ngươi Lơi Hai!
Chương 336: Chiến Đia Mân Côi.
Chương 337: Một Viên Gach Là Đổ.
Chương 338: Kế Tuyệt Hâu.
Chương 339: Chỉ Mành Treo Chuông
Chương 340: Sinh Tử Một Đường
Chương 341: Ta Đao Ta Kiếm
Chương 342: Thiếp Nguyên Ý
Chương 343: Trăng Mười Lăm Sáng Mười Sáu Tròn.
Chương 344: Ừm!
Chương 345: Lỡ Cơ Hôi.
Chương 346: U Oán Tâm.
Chương 347: Hắc, Hắc Hắc.

Chương 348: Điệp Toa Xuy Trường Đich.
Chương 349: Không Thể Tư Xuân.
Chương 350: Mông Vương Tử.
Chương 351: Ba Vi Đai Nhân
Chương 352: Mông Toái Mỹ Nam.
Chương 353: Tiến Cống.
Chương 354: Hay Cho Một Hải Tặc.
Chương 355: Tần Hoài.
Chương 356: Nghiêm Thu.
Chương 357: Giáo Huấn
Chương 358: Bức Hôn.
Chương 359: Phẫu Tâm.
Chương 360: Nổi Lên.
Chương 361: Đêm Mac Sầu.
Chương 362: Loan Tương.
Chương 363: Tao Nhân.
Chương 364: Bướm Trên Vai.
Chương 365: Người Râu Quai Nón.
Chương 366: Đấu Pháp.
Chương 367: Cắt Đuôi.
Chương 368: Giải Oan.
Chương 369: Theo Gió Lẻn Vào Bóng Đêm.
Chương 370: Mông Tưởng Cùng Hy Vong.
Chương 371: Vui Hóa Quân Tâm Buồn Thành Sĩ Khí.
Chương 372: Thiên Hoa Loan Truy.
Chương 373: Phá Cuc.
Chương 374: Hủ Nho Như Đâu Hủ.
: Chương 375 376 377
Chương 378: Thành Công Không Chỉ Dưa Vào Thưc Lưc.
Chương 379: Ngày Văn Đinh.
Chương 380: Bản Cô Nương Không Dám Trèo Cao.
Chương 381: Cùng Thúc Thúc Bỏ Trốn.
Chương 382: Hai Con Côn Trùng Có Hai.
Chương 383: Gây Dưng Trở Lai.
Chương 384: Ban Mai.
Chương 385: Bo Ngưa Bắt Ve.
Chương 386: Hoàng Tước Ở Đâu.
Chương 387: Dư Mưu.
Chương 388: Đêm Dò Xét.
Chương 389: Phi Thiên.
Chương 390: Đôn Đia.
Chương 391: Đấu Pháp.
Chương 392: Thiên La.
Chương 393: Nam Chinh Bắc Chiến.
Chương 394: Muốn Thoát Vậy.
Chương 395: Muốn Mang Hay Muốn Ngưa
Chương 396: Khó Kìm Lòng.
Chương 397: Hỏi Thế Gian Tình Là Vật Chi.
Chương 398: Khẩu Thủy Chiến.
Chương 399: Nhân Lúc Cháy Nhà Đi Hôi Của.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 300

Kẻ Địch Khó Chơi.

Chương 300: Kẻ địch khó chơi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Trong phủ Ninh vương, theo công năng phân chia ra bốn khu vực, trong đó từ nam đến bắc là khu tế tự, khu cung điện, khu lâm viên, cùng với khu quan thự vương phủ. Chính điện vương phủ thống nhất cũng gọi Thừa Vận điện, dân gian tục xưng là Ngân An điện, Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí không phải khách có thể quang minh chính đại tiếp kiến, cho nên không thể tiếp kiến tại Thừa Vận điện, bọn họ bị dẫn tới Tồn Tâm điện.

Đây là một chỗ thiên điện, cánh cửa cao vượt qua người, trước mặt chính là một đạo hạc lộc đồng họa bình, vượt qua họa bình, gạch thủy ma thạch trải dài, chính là chính đường Tồn Tâm điện, cột bàn long, lan can gỗ lim, trụ đèn đồng xanh, hạc đồng phun đàn hương, màn trướng vén lên, phía sau bình phong là án thư, Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí được dẫn vào trong điện, ngồi ghế khách trong chốc lát, Ninh vương và Sa Ninh phi bên cạnh mới chậm rãi đi tới.

"Thần Hạ Tầm, Tắc Cáp Trí, bái kiến điện hạ...".

Ánh mắt Hạ Tầm rơi vào trên người Sa Ninh, không khỏi ngẩn ngơ. Nàng mặc vẫn là một bộ quần áo bạch sắc, đây là bộ trang phục của Đại Minh hoàng thất và hậu duệ quý tộc, chỉ là kiểu dáng có chỗ khác nhau, đây là cung trang, tự nhiên hào phóng, bên ngoài thêu hoa văn bằng tơ màu bạc, một cây trâm ngọc bích gài trên búi tóc đen bóng, ngoài ra không còn trang sức, nào khác, cả người lại óng ánh sáng long lanh phảng phất như một vầng trăng sáng.

Tắc Cáp Trí người thô kệch này luôn luôn không nhận ra Vương phi Sa Ninh, vừa thấy

nàng làm bạn bước sau lưng Ninh vương nửa bước, quần áo trang điểm tuyệt không phải cung tỳ, lập tức lại nói một câu: "Bái kiến điện hạ, bái kiến Vương phi".

Hạ Tầm lúc này mới giật mình tỉnh lại, vội vàng nói: "Bái kiến Vương phi!".

Ninh vương chỉ nghĩ bọn hắn bị phong thái Vương phi mình làm kinh ngạc, hắn không bao giờ nghĩ, trong mắt Sa Ninh lại rõ ràng lóe lên một tia kinh hãi và bối rối. Nàng tiến lên đại điện, liền phát hiện hai người trước mắt kia rất tinh tường, rất quen thuộc, hai người bọn họ đến y phục cũng không đổi. Bộ dáng Tắc Cáp Trí, rõ ràng là không nhận ra thân phận nàng, nhưng Hạ Tầm đã gặp nàng, ánh mắt biến hóa và thần sắc phản ứng, thì cho thấy một điều: Hắn đã nhận ra mình!

Ninh vương nhàn nhạt khoát tay nói: "Đứng lên đi, không cần đa lễ". Nói xong liền đi về phía chủ vị, Sa Ninh đi theo bên cạnh hắn, một đôi chân rắn chắc hoàn mỹ, đôi đùi thon dài đẹp đẽ vượt xa mấy cô nương vừa mới dậy thì, nàng cố gắng trấn định, cũng không liếc nhìn Hạ Tầm nhiều, không chớp mắt đi tới.

Ninh vương sau khi chậm rãi ngồi xuống, lạnh lùng quét qua bọn họ, hỏi: "Các ngươi... Là do tử hoàng huynh sai đến đây? Các ngươi cầu kiến bản vương, có lời gì muốn nói?".

Hạ Tầm vừa mới đứng thẳng người lại vội vàng hạ thấp người thi lễ nói: "Điện hạ, Hoàng Thượng vô đạo, triều đình bất công, văn thần lên ngôi, bàn lộng thị phi, đầu độc Thánh Thượng tự ý

sửa tổ chế, quan chế, tước quyền phiên vương, bắt Chu vương chuyển dời đến Vân Nam, Đại vương giam cầm tại Ba Thục, Tề vương bị tù đày ở Phượng Dương, toàn gia Tương vương tự vẫn, Yến vương thân là người đứng đầu chư vương, tuân theo hoàng minh tổ huấn, khởi binh Tình Nan...

Kể tiếp Hạ Tầm nói chút ít chuyện khác, Sa Ninh tâm thần hoảng hốt, toàn bộ không nghe được, nàng chỉ biết là nếu như vị trượng phu ghen tuông nhà mình biết nàng ở bên ngoài có một tình nhân, như vậy chẳng những nghĩa huynh nàng là Lưu Khuê nhất định đầu thân phân biệt, nàng cũng chắc chắn bị Ninh vương nổi giận giết chết, Ninh vương sẽ không bởi vì nàng là muội muội thủ lĩnh Đóa Nhan vệ mà sinh lòng cố kỵ.

Ca ca của nàng cũng sẽ không bởi vì sinh tử nàng mà ngang nhiên hưng binh, người Mông cổ không vì nữ nhân mà giận dữ phát binh, dù nàng là nữ vương Mông cổ, đó là hành vi bị anh

hùng thiên hạ chế nhạo, mà ngay cả thủy tổ gia tộc hoàng kim, Thành cát tư hãn vĩ đại cũng sẽ không vì nữ nhân hắn bị người bắt mà đi hưng binh. Người Mông cổ và Hán nhân có quan niệm trinh tiết khác nhau, nữ nhân Thành cát tư hãn có thể bị người đoạt đi hai lần, thậm chí mang thai hài tử người khác trở về, vẫn đang có thể hùng hồn trở thành hoàng hậu Thành Cát Tư Hãn, mà người Hán lại coi đây là nhục nhã vô cùng, nếu như bị Ninh vương biết...

Hạ Tầm vừa hướng Ninh vương nói chuyện, ngẫu nhiên lại dùng ánh mắt thâm ý nghiêng mắt liếc nhìn nàng, trong lòng Sa Ninh càng khẩn trương, hàm răng khẽ cắn môi mỏng, đường cong nhu hòa xen kẽ nhan sắc phấn hồng bởi vì sợ hãi khẩn trương mà bị pha loãng hầu như không còn.

“Hoàng thượng là người đứng đầu thiên hạ, cả giang sơn đều là của hắn, hắn muốn tước phiên, bản vương không lời nào để nói. Tứ ca là chư vương lâu nhất, dùng căn cứ hoàng tổ dạy dỗ, khởi bình tĩnh Nan, ta đây làm huynh đệ, cũng không thể nào đưa ra bình luận. Chỉ là, nếu muốn ta khởi binh hưởng ứng, vậy thì thật nực cười”.

Ninh vương nhàn nhạt nói: “Đầu tiên, làm một thần tử, đối với việc Hoàng Thượng làm, Chu Quyền không nên vung tay múa chân. Tiếp theo, trên đầu Chu Quyền còn có nhiều hoàng huynh như vậy, tuy nói Tứ ca cho rằng thế cục trước mặt, dựa vào tổ huấn khởi binh dẹp gian thần bên cạnh quân vương, nhưng chư vị hoàng huynh còn lại cũng không có động tình nhúc nhích, ta đây là huynh đệ, cũng không biết có nên phụ giúp Tứ ca hay không, vạn nhất Tử ca sai rồi, Chu Quyền chẳng phải cũng đi theo làm sai?”.

“Điện hạ, chư vương còn lại hữu tâm vô lực, có thể dẹp yên bên cạnh quân vương chỉ có Yến vương và điện hạ, điện hạ khoanh tay đứng nhìn, một khi Yến vương binh bại, khi đó đến phiên.

Ninh vương cắt đứt lời Hạ Tầm nói: “Trên tay bản vương hôm nay không có một binh một tốt, binh quyền tám vạn quân trong phiên quốc, bản vương đã giao cho Đô Đốc Trần Hanh, ba đạo binh mã hộ vệ của bản vương, đã giao cho Tổng binh Kế Châu Lưu Chân, nếu nói là hữu tâm vô lực, bản vương giờ đây so với chư vị Vương gia khác cũng như vậy, sao có khả năng giúp đỡ được Tứ ca?”.

“Điện hạ.

“Thỉnh hai vị về bẩm với Tứ ca, thập thất đệ... Rất khó khăn!”.

Không đợi Hạ Tầm nói xong, Ninh vương Chu Quyền đã đứng lên, quản sự canh giữ ở cửa ra vào Ninh vương phủ lập tức đi tới, hơi hạ thấp người, ý bảo hai người cùng hắn đi ra ngoài.

Hạ Tầm bất đắc dĩ lắc đầu, lại thâm sâu sâu nhìn thoáng qua Vương phi Sa Ninh mặc áo trắng như tuyết, đang đứng yên tại chỗ, hắn hướng về phía Ninh vương vái chào thật dài...

"Vương phi!".

Sa Ninh ở trong hoa viên, đứng bên cạnh một lùm hoa, trong tay nhặt một đóa hoa sắp tàn, tâm thần đang suy nghĩ miên man, một người thị vệ lén lút đi tới, hướng về phía nàng khom người thi lễ, Sa Ninh vừa nghiêng đầu, thấy là hai cận vệ của nàng, vội vàng tiến ra đón, gấp giọng hỏi: "Tiểu Nhị, ngươi đã thám thính rõ ràng?".

Tằng Nhị này vốn tên là Y Nhân Thai, có nghĩa là chín mươi, khi đó hài tử Mông Cổ nhà nghèo đặt tên cũng rất tùy tiện, đặt tên chín mươi, là ngụ ý trường thọ, hy vọng hắn sống đến chín mươi tuổi, từ khi theo của hồi môn Sa Ninh đến Ninh vương phủ, mới sửa lại tên người Hán.

Tằng Nhị nói: "Đã hỏi thăm rõ ràng, bọn họ quả nhiên không lên ngựa rời đi, giờ đây đã ở ở lại 'Trường Ninh khách điếm' thành tây".

Sa Ninh đứng dậy cười lạnh: "Họ Hạ kia đã nhận ra ta, hắn quả nhiên chưa từ bỏ ý định, ngủ lại trong thành Đại Ninh, hẳn là muốn đánh chủ ý lên ta, để ta tới khuyên bảo điện hạ!".

Tằng Nhị nói: "Vương phi, người ta nắm trong tay nhược điểm của người, vạn nhất bị hắn đường hoàng vạch ra...".

Sa Ninh cắn răng, lạnh lùng thốt: "Sẽ không, bọn họ không thấy được thái dương buổi sáng ngày mai!".

Tằng Nhị giật mình, vội vàng cúi người nói: "Đã hiểu, Tiểu Mã đi an bài!".

"Chậm đã!".

Tằng Nhị nói: "Vương phi yên tâm, tiểu nhân chỉ biết chọn thân tín Đóa Nhan vệ theo chúng ta tới, sẽ không để cho vương phủ thị vệ nhúng tay vào trong đó".

Sa Ninh lắc đầu nói: “Bọn họ đến Đại Ninh là để gặp điện hạ, nếu như không rõ ràng chết ở chỗ này, bị Yến vương tưởng điện hạ động tay chân, khó tránh khỏi trở mặt. Ngươi đi lấy mấy bộ quân phục và mã tấu của quân coi giữ Đại Ninh, tiếng xấu này, không thể để điện hạ đảm đương”.

Tằng Nhị nói: “Đã hiểu, Tiểu Nhị đi lo liệu”.

Khách điếm quan ngoại và quan nội không giống nhau, trong này, có rất ít khách điếm, cũng có người đến thuê trọ khác hẳn, người đi qua nơi này, phần lớn là thương lữ hành khách đại mạc

thảo nguyên, người đông hơn trên trăm, xe ngựa xe la, tầng tầng lớp lớp, cho nên khách điếm ở đây đều lớn phi thường, hơn nữa gian phòng ít, sân rộng lớn, vì đội ngũ thương hành khác nhau có thể ngăn ra, miễn cho xe ngựa lẫn lộn, mất đi tài vật, cho nên phòng khách và sân phần lớn là tách ra, dùng tường gạch mộc cao khoảng nửa người ngăn lại.

Chỗ ở của Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí, chính là một chỗ sân như vậy. Ba gian phòng ở làm từ rơm rạ bùn đất, một sân cực kỳ rộng lớn, tường hai bên sân còn có một hành lang dài sắp xếp ngựa, buổi sáng sân này vừa có một chi đội ngũ rời đi, cũng không quét dọn, trên mặt đất còn có phân ngựa và rơm rạ tán loạn, trong phòng không không ngăn nắp, một cái giường lớn, chỉ có hai cái chăn dơ bẩn, đến đệm giường cũng không có, chỉ có không gian khá lớn, ở trên cạnh lộn nhào cũng không có vấn đề gì.

Bữa tối là ăn ở trong khách sạn, Hạ Tầm ăn chén súp Yến mạch, non nửa cái đùi dê, Tắc Cáp Trí sức ăn như trâu lại ăn cả một cái đùi dê, gặm đến sạch sẽ, đến cuối cùng còn đem nửa cái đùi dê Hạ Tầm không ăn xong mang trở về, nói muốn làm thành bữa ăn khuya.

Thời tiết đã vào tháng mười, cực kỳ lạnh, gió buổi tối rất lớn, chà xát hai mắt người, trong sân gió thổi vi vu cũng không còn chuyện gì để thưởng thức, cho nên khách nhân đều trở về phòng ngủ từ sớm.

Canh hai, một đám quan binh đột nhiên xông tới khách điếm trường.

Ninh, bởi vì không khí lạnh, trên mặt ai nấy cũng đều bịt một khăn mặt, nguyên một đám chỉ lộ ra hai mắt, sát khí đằng đằng. Sau khi hỏi sáng tỏ chỗ ở của Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí, lưu lại hai gã quan binh coi chừng chưởng quầy và tiểu nhị khách điếm, những người khác liền lao thẳng tới chỗ ở của Hạ Tầm.

Kiểu phòng ốc ở đây lại rất dễ dàng áp dụng bắt bớ, bốn phía phòng xá đều bị vây khốn xung quanh, sau đó bọn họ liền phá cửa vào, mang theo cương đao vọt lên.

Cây đuốc phừng phừng đốt lên, vài quan binh lúc soát ba gian bốn vách tường mấy lần đều chỉ thấy phòng trống, căn bản không có bóng người.

Một Giáo úy đang mặc quan phục, gác tay vào bội đao dưới xương sườn dáng vóc võ sĩ che mặt cao gầy, ngang nhiên đứng ở trong phòng, lạnh lùng hỏi: "Có phải là tìm nhầm gian phòng không?".

"Không đâu, trước đó ta đã nghe qua, vừa rồi lại dò xét khách nhân ở sổ sách, không sai, chính là ở chỗ này! Ở đây còn có một tấm chăn đệm".

Giáo úy kia chắp tay đứng, lộ ra một đôi sáng ngời mà thâm thúy, đôi mắt hơi chuyển động: "Một cái chăn đệm?".

Hắn lập tức cất bước vào phòng ngủ bên cạnh, vài tên sĩ tốt khác đều theo vào, giơ lên cao cây đuốc, lật tung chiếu trên giường lên, chỉ thấy trên giường có hai cái mền, hiện đang bị người khác làm thành đệm giường, một cái làm chắn, Giáo úy che mặt cúi người, lấy tay sờ lên chắn, lạnh giọng nói: "Chăn vẫn ẩm, hắn là nghe được động tình rồi trốn đi, người đi chưa xa, tìm kiếm cho ta!".

"Không cần lục soát, ta trong này đợi các hạ đã lâu".

Mấy người lính như con thỏ trúng mũi tên, xoay người nhảy vọt lên, một tay cử động đao, một tay cầm cây đuốc, chiếu về phía phát ra tiếng động, chỉ thấy Hạ Tầm ngồi ở trên xà nhà, đong đưa hai chân nhỏ, đang gặm một đùi dê trong tay còn chỉ ít xương cốt còn lại có về phía bọn họ, thân hình loạng choạng cười hì hì.

Có người hung dữ quát: "Bắt hắn xuống, đem hắn chém thành thịt vụn!", đây là tiếng âm Tằng Nhị.

Giáo úy che mặt lạnh lùng thốt: "Các ngươi đi ra ngoài!".

Tằng Nhị khẽ giật mình, thất thanh nói: "Vương phi!".

Giáo úy che mặt lạnh lùng nói: "Ngu xuẩn! Ở đây chỉ có một người nghỉ ngơi, ngươi còn không nhìn ra sao? Người ta đã sớm chờ ở chỗ này, sẽ sợ ngươi giết sao? Lăn đi ra!".

Hạ Tầm vứt bỏ xương cốt, vỗ tay cười nói: "Vương phi thật sự là băng tuyết thông minh, tại hạ bội phục sát đất!".

Giáo úy che mặt lại lạnh lùng thốt: "Lăn xuống!".

"Đến đây!".

Hạ Tầm cười hì hì vặn eo một cái, liền từ trên xà nhà thả người nhảy xuống đất, hai chân thoải mái rơi trên mặt đất, rõ ràng không phát ra một chút tiếng động nào.

Bọn người Tằng Nhị đưa ánh mắt nhìn về phía Giáo úy che mặt, Giáo úy che mặt khoát khoát tay, bọn họ liền không cam lòng lui ra ngoài. Sau đó, người bịt mặt liền vươn tay nhẹ nhàng kéo khăn che mặt, lộ ra một khuôn mặt như hoa, lại đầy sương lạnh, quả nhiên là Sa Ninh phi bên cạnh Ninh vương, ở trên sườn núi Lưu gia Khẩu Bắc nhìn thấy nàng, nàng cười rực rờ đến khờ dại, ở trong Ninh vương phủ nhìn thấy nàng, nàng ung dung ưu nhã, phảng phất tiên tử, mà giờ khắc này, ánh mắt nàng lợi hại vô cùng, lại phảng phất như một con báo tùy thời đánh về phía con mồi.

"Ngươi kia đâu?".

"Tại hạ biết tối nay tất có giai nhân đến thăm, đồng bọn của ta là người thô kệch không hiểu phong tình, cho nên ta đuổi hắn đi rồi".

Sát khí hai đầu lông mày Sa Ninh vừa hiện liền ẩn đi, lạnh lùng thốt: "Ta chỉ nói một câu, có thể cho ngươi chết không thể sống lại, cho nên ngươi tốt nhất không cần phải dùng miệng lưỡi trơn tra đối với ta!".

Thần sắc Hạ Tầm nghiêm túc đáp: "Hồi bẩm Vương phi nương nương, đồng bọn thần đã trốn đi, nếu như thần sống tốt, vậy chuyện gì cũng sẽ không phát sinh, nếu không đồng bọn thần sẽ đi đến trước điện hiện cáo trạng, nói nương nương ở bên ngoài có nam nhân, lại bị hai huynh đệ ta trông thấy, cho nên giết người diệt khẩu".

Sa Ninh cười lạnh: "Điện hạ sẽ tin sao?".

Hạ Tầm nghiêm trang nói: "Tin! Nam nhân mà, loại chuyện này, luôn luôn thà rằng tin là có, không thể tin là không. Thật ra nương nương cũng biết, điện hạ chắc chắn sẽ tin, nếu không nương nương cần gì lao động gót ngọc, hạ mình đi tới nơi này, một căn phòng sập sệ bẩn

thỉu?”.

Sa Ninh thoáng đóng con mắt, hình như đang đè cơn tức giận xuống, sau đó mới chậm rãi mở ra, nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm nói: “Ngươi muốn gì?”.

“Ta muốn nương nương hỗ trợ, thuyết phục điện hạ xuất binh tự ý viện trợ Yến vương”.

“Điện hạ đã mất hết binh mã có thể dùng”.

“Ta biết, nhưng Phúc Dư, Thái Ninh, Đóa Nhan, tam vệ kiêu ngạo bất tuân, trong mắt không có hoàng đế, chỉ có Ninh vương, một câu của Ninh vương, lại hứa một số chỗ tốt, bọn họ liền trở thành tiên phong cho Ninh vương điện hạ”.

“Hôm nay điện hạ nói với ngươi đã trả lời rất rõ ràng thuyết phục, Yến vương đã cùng đường, nhưng điện hạ chúng ta vẫn chưa đi đến bước đường cùng, hy vọng thành công của các ngươi quá nhỏ, điện hạ không muốn mạo hiểm như vậy, cho nên... Ta không thể đáp ứng ngươi!”.

Hạ Tầm cười cười, nói: “Nương nương thật quan tâm Ninh vương điện hạ như vậy sao? Ta nhớ lúc ở Lưu gia khẩu.

Đầu lông mày Sa Ninh hơi nhảy lên, cười lạnh nói: “Thì thế nào, cho nên ta sẽ hy sinh Ninh vương để bảo toàn mình? Ngươi sai rồi! Lưu Khuê và ta từ nhỏ đã ở cùng một chỗ, dùng lời người Hán các ngươi mà nói, là thanh mai trúc mã, nhưng hắn chỉ là một người bình dân, ta thương hắn, ta có thể đem mình cho hắn, lại không thể gả cho hắn. Quý tộc Mông cổ chúng ta, có thể lấy nữ tử bình dân, cũng không thể gả nam tử bình dân, cho nên phụ huynh ta lựa chọn cho ta Ninh vương. Ninh vương là trượng phu ta, ta đương nhiên phải quan tâm hắn, giữ gìn hắn!”.

“Ta... Không thể lý giải...”.

Sa Ninh cười lạnh: “Ngươi đương nhiên không hiểu, người Hán các ngươi đem nữ nhân đều dưỡng thành cừu non, sao hiểu được nữ nhân trên thảo nguyên chúng ta. Ngươi đừng tưởng rằng bắt được nhược điểm của ta, có thể tùy ý uy hiếp, ta sẽ không bị quản chế bởi một ngoại nhân uy hiếp, mưu đồ làm hại chồng ta, cùng lắm thì, đồng quy vu tận thôi... Nói xong, tay nàng đã chậm rãi đưa về phía chuôi đao trên eo.

“Thân thể có thể cho nam nhân khác, nhưng không thể làm việc có lỗi với trượng phu? Đây gọi là lý luận gì?”. Đầu Hạ Tầm hỗn loạn một hồi, quan niệm giết trị cố hữu và tư duy logic bắt đầu nhộn nhạo, mắt thấy năm ngón tay Sa Ninh nắm chặt chuôi đao, lập tức muốn phát biểu, hắn vội.

Trấn an nói: “Chậm đã, chậm đã, nương nương xin chớ động thủ, việc này... Chúng ta bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn...”.

Sa Ninh dừng tay lại, một đôi mắt hung hăng trừng lên nhìn hắn nói: “Như thế nào là bàn bạc kỹ hơn?”.

“Cái này... Ta còn chưa nghĩ ra...”.

Tay Sa Ninh lại hướng về phía chuôi đao, Hạ Tầm vội nói: “Nương nương sao không đợi ta nghĩ ra một kế sách lưỡng toàn? Cần gì phải muốn ồn ào lưỡng bại câu thương, nếu như ta chết, vị huynh đệ kia của ta nhất định sẽ đem việc nương nương nói cho Ninh vương điện hạ”.

Sa Ninh lạnh lùng thốt: “Lục nhĩ bất đồng mưu, mẫu thân ta đã nói với ta, nếu như đây không phải là bí mật chung của tất cả, cũng chỉ có mình mới có thể bảo toàn bí mật, nếu không ngươi căn bản không cần phải vọng tưởng sẽ có người thay ngươi bảo vệ bí mật. Ta không tin ngươi hứa hẹn, cũng không tin tưởng ngươi, nếu như ta nhất định phải chết, ta sẽ trước hết sẽ giết ngươi, tận mắt thấy ngươi chết!”.

Mồ hôi lạnh Hạ Tầm đang muốn rơi xuống, vội nói: “Nương nương, bí mật này, ta dám cam đoan, bây giờ chỉ có một mình ta biết rõ, nếu ngươi giết ta, đó mới thật là không phải bí mật”.

Sa Ninh khẽ giật mình, âm thanh hoài nghi nói: “Đồng bọn kia của ngươi?”.

Hạ Tầm nói: “Ta chỉ cho hắn một phong thư, phân phó hắn chỉ khi ta chết đi mới có thể mở ra, ta có thể cam đoan, chỉ cần ta sống, chuyện này cũng chỉ có một mình ta biết!”.

Sa Ninh theo dõi hắn, ánh mắt lập lòe bất định, Hạ Tầm ho khan một tiếng, dùng ngữ khí thành khẩn nhất nói: “Nương nương có thể tin tưởng ta, Hạ mỗ, là một chính nhân quân tử!”.

Sa Ninh cũng không biết có nên tin tưởng chuyện ma quỷ của hắn hay không, chỉ cần có hy vọng, con người luôn không muốn chết, vừa rồi đối phương nói chỉ hai người nắm giữ bí mật

của nàng, lại muốn uy hiếp nàng làm khôi lỗi, bức bách nàng đi làm việc mình không tình nguyện, nhất thời sinh lòng tuyệt vọng, lúc này mới muốn đồng quy vu tận. Nhưng Hạ Tầm thấy tình thế không ổn, vội nới lỏng dây treo cổ, còn nói sự tình có thể thương lượng, lại thề thốt bí mật này chỉ có một mình hắn biết rõ, Sa Ninh cũng không nhịn được phải dao động một phen.

"Nương nương?". Hạ Tầm nhỏ giọng, thử thăm dò một tiếng, sợ chọc giận nữ nhân này làm tâm tư nàng cân nhắc không thấu.

Ánh mắt Sa Ninh biến hóa lóe lên ánh sáng kỳ lạ, tay chậm rãi rời khỏi chuôi đao, không lộ ra chút biểu tình nào nói: "Tốt, từ giờ trở đi, ta phái người đi theo ngươi, thẳng đến lúc ngươi nghĩ ra vị kế sách vẹn toàn!".

"Nương nương!". Hạ Tầm không ngờ đảo khách thành chủ, ngược lại bị Sa Ninh khống chế được, thật ra tất cả việc hắn đoán trước đều rất tốt, duy chỉ có đánh giết sai một điều, tính cách nữ nhân trước mắt này, hắn muốn đuổi theo, vài chuôi cương đao lại ngăn đường hắn đi.

Sa Ninh bước nhanh rời khỏi sân, đem khăn che mặt để lại che khuất miệng mũi, hướng về phía theo kịp Tằng Nhị phân phó nói: "Tìm được tên đồng bọn gọi là Tắc Cáp Trí kia!".

Tằng Nhị thử hỏi: "Sau đó?".

"Sau đó làm thịt bọn chúng!".

Sa Ninh nhàn nhạt nói: "Ta cuối cùng cảm thấy người này không đáng tin, ta không thể để cho hắn cả đời nắm lấy nhược điểm của ta!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 301

Ông Chủ Cấp Lực.

Chương 301: Ông chủ cấp lực.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm ăn mặc một thân quân phục, cưỡi một thớt ngựa tốt, bội đao bên hông, trên vai là cây cung, ăn mặc cùng quân thủ biên cương có bảy phần tương tự, bộ dáng hắn giờ đây hiển nhiên chính là một thị vệ thân binh phủ Ninh vương. Ở xung quanh hắn, có thật nhiều thân binh phủ Ninh vương, bao vây hắn ở bên trong, Hạ Tầm không cách nào phản kháng, trên vai hắn có cung có mũi tên, ở trong khoảng cách gần như vậy lại không dùng được, hơn nữa tài bắn cung của hắn... Dưới xương sườn hắn có vỏ đao, cũng chỉ có một chuôi đao cụt ngủn để làm mờ mắt người khác, nếu hắn dám vọng động, tin tưởng năm sáu bả đao sẽ cùng chặt xuống.

Phần đông tai mắt trong phủ Ninh vương, nếu sự tồn tại của hắn bị người khác trông thấy, bẩm báo cho Ninh vương biết, phủ Ninh vương là của Ninh vương, mà ngay cả chính phi Ninh vương là Trương thị, quyền lực trong cung cũng lớn hơn so với Sa Ninh, Sa Ninh không dám mạo hiểm đem Hạ Tầm nhốt ở trong nội cung.

Cũng may, nàng là người tự do nhất trong vương phủ, chẳng những xuất phát từ nguyên nhân chính trị, thường xuyên thay mặt Ninh vương rời khỏi thành Đại Ninh, hơn nữa bởi vì nàng là nữ tử trên thảo nguyên, không chịu nổi cuộc sống tịch mịch trong nội cung, Ninh vương không nhịn được sự quấy phá của nàng, đã sớm cho nàng giấy phép đặc biệt tùy ý rời khỏi hoàng cung, Sa Ninh ra khỏi thành đi săn, vừa đi là di hai ba ngày cũng là việc thường có, cho nên nàng bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Nữ tử này, chính là một con ngựa hoang không thể buộc.

Mắt thấy phía trước là cửa thành, vừa thấy Ninh vương phi bên cạnh dẫn thân tín tâm phúc của nàng đi đến, quân coi giữ cửa thành thần sắc rất phức tạp, lính canh cũng là có lòng tự trọng, trước đó một lần bị vợ chồng Ninh vương mạnh mẽ xông vào cửa thành, khiến cho bọn họ bám đầy bụi đất, rất khổ cực. Mới cách một ngày, Ninh vương phi lại đi nữa, nếu như lập tức kéo những chướng ngại vật sừng hươu cự mã này ra, cũng không biết có cản được nàng hay không... Ngày hôm qua ngay cả Trần Đô Đốc, Lưu Tổng binh cũng bị bắt quỳ thẳng bên đường...

Đang do dự, trước mắt Hạ Tầm sáng ngời: "Cơ hội thoát thân tới!".

Tay hắn rủ xuống đến bên cạnh bờm ngựa trên cổ, thừa dịp thị vệ Ninh vương phủ đều trừng mắt nhìn về phía vệ quân Đại Ninh đầy địch ý, đột nhiên rút chuôi đao ra hung hăng đâm xuống một cái, bội đao trên người hắn là bị người ta chặt đứt, đoạn phía trước rất ngắn, nhưng rất sắc bén, thớt ngựa bị đau, hí một tiếng liền xông về phía trước, Hạ Tầm vội nhét chuôi đao vào vỏ, ở trên ngựa làm ra bộ dáng kinh hoảng, nghẹn ngào kêu lên: "Ngựa nổi chứng, ngựa nổi chứng, mau tránh ra!".

Nói xong, ngựa đã lao ra khỏi đội ngũ, vọt tới chỗ Tiểu kỳ Đại Ninh vệ Từ Khương, Từ Khương vừa sợ vừa giận, chỉ nói bọn họ là cố ý khiêu khích, thân thể không lùi một bước, ngang nhiên quát: "Lớn mật, Ninh vương phủ có thể xem Đại Ninh vệ quân ta như không có gì sao?".

Con ngựa kia của Hạ Tầm là từ chỗ gần lao tới, tốc độ cũng không nhanh, mắt thấy không thể cường chế lao ra, trong đầu quyết tâm, liền muốn đem sự việc náo loạn, hắn hơi cúi thân, đưa tay tát một cái, một tiếng vang dội dứt khoát phát ra ở trên mặt Từ Tiểu kỳ, nổi giận mắng: "Đồ khốn, biết rõ chúng ta là người Ninh vương phủ, còn dám làm như.

Khúc gỗ đứng ở đây, ai cho ngươi lá gan như vậy!".

Một thân binh Ninh vương phủ cũng dám cuồng vọng như vậy, tốt xấu lão tử cũng là Tiểu kỳ, trông coi mười mấy người, ngươi bất quá là một Giáo úy, cũng quá kiêu ngạo đi! Từ Khương cực kỳ bi phẫn, tức giận đến toàn thân phát run, huyết khí dâng lên, cũng bất chấp đối diện còn có Ninh vương phi, xoẹt một tiếng rút bội đao ra, con ngươi trừng lên quát: "Các huynh đệ...".

Trong lòng Hạ Tầm mừng thầm: "Náo loạn, náo loạn, náo loạn lớn một chút, lão tử mới có

cơ hội thoát thân".

Một gian kế thực hiện được, nụ cười giả tạo vừa mới từ khóe miệng của hắn nở ra, từ trên bầu trời rơi xuống một vòng tròn, phi thường chuẩn xác quấn quanh người hắn, Hạ Tầm chỉ cảm thấy hai tay bị xiết chặt, cả người đằng vân giết vũ bật khỏi lưng ngựa, bịch một tiếng ngã trên mặt đất.

"Bản vương phi còn chưa nói chuyện, sao đến lượt các ngươi hùng hổ, không hiểu quy củ!".

Sa Ninh chậm rãi nói, một đôi bàn tay trắng nõn, chính nắm chặt một bộ dây tinh tế đen sẫm, cũng không biết là làm từ chất liệu gì.

"Không tôn trọng người trên, theo như quy củ vương phủ, đánh hắn năm côn. Tằng Nhị!".

"Có thuộc hạ!".

Tằng Nhị nghiêng nghiêng chân liền nhảy xuống đất, hắn cũng không mang côn, bước đi đến bên cạnh quân sĩ Đại Ninh trước mặt vệ binh, chộp lấy một cây thương, đảo ngược đầu thương làm quân côn, xoay tròn bốp một tiếng rơi lên trên mông đít Hạ Tầm, vài tên kỵ sĩ bên cạnh sớm nhảy xuống, tay đè chuôi đao nhìn chằm chằm chằm chằm vào Hạ Tầm, hắn cũng không dám bày trò nữa, đành phải chịu đựng đau đớn.

Một cây thương bị Tằng Nhị múa nhanh như chong chóng, bốp bốp bốp năm quân côn đánh xong, cả mông Hạ Tầm đều chết lặng không có tri giác, bị người nhấc lên một lần nữa ngồi trên lưng ngựa, mông vừa chạm vào yên ngựa, lúc này mới kêu đau một tiếng.

Sa Ninh chậm rãi quấn sợi dây vào tay, ung dung nói: "Đại Ninh vệ binh không hiểu quy củ, người Ninh vương phủ chúng ta cũng không thể học theo hắn, sau này ai dám tự tiện chủ trương, gây chuyện sinh sự, bản vương phi sẽ không bỏ qua!".

Nói xong, đôi mắt đẹp nhìn sang Từ Tiểu kỳ, lạnh lùng nói: "Mở cổng ra, bản vương phi muốn ra khỏi thành săn bắn".

Vừa bị đánh rồi lại được dỗ ngọt, Từ Tiểu kỳ cũng không biết là nên vui hay mừng, mắt thấy vị đôi mắt đẹp của Vương phi này đầy ý giận, lập tức muốn phát tác, tốt xấu gì người của nàng đã bị đánh, coi như là tìm về mặt mũi, liền giống như hờn dỗi vung tay lên, quát:

“Chuyển rào sừng hươu ra!”.

Sa Ninh cười nhẹ một tiếng, giục ngựa phi về phía trước.

“Hạ Tầm, ngươi tốt nhất là yên ổn, lần tiếp theo, cũng không chỉ là năm quân côn đơn giản như vậy đâu”.

Sa Ninh nhàn nhạt uy hiếp, nàng ngồi thẳng tắp ở trên lưng ngựa, eo nhỏ chân dài, mạnh mẽ hữu lực, động tác vượt qua yên chuyển động phập phồng theo chiến mã phối hợp cực kỳ mềm mại, tràn ngập một loại cảm giác sống động tươi đẹp.

Hạ Tầm nhe răng nhếch miệng ngồi ở trên ngựa nói: “Tại hạ chỉ là... Thuật cưỡi ngựa không tinh.

Sa Ninh quay đầu, mở miệng cười về phía hắn: “Nhiều hơn mấy gậy nữa, tin tưởng thuật cưỡi ngựa của ngươi sẽ tốt hơn”.

Hạ Tầm gượng cười hai tiếng nói: “Vương phi đây là muốn mang tại hạ đi nơi nào?”.

Sa Ninh chỉ roi ngựa về phía trước nói: “Từ dây đi, cách thành ba mươi dặm, có một chỗ khe núi, ta thường săn bắn ở bên kia, có vài gian phòng nhỏ, mấy ngày nay, ngươi sẽ ở chỗ đó!”.

***

“Báo! Điện hạ, nam có Ngô Cao, Cảnh Hiển, Dương Văn suất lĩnh đại quân đánh Vĩnh Bình, quân coi giữ Vĩnh Bình thường vong thảm trọng, không địch được phải lui bước!”.

Yến vương cùng Từ phi mặc một thân nhung trang đang dò xét đầu tường Bắc Bình, trên thành dưới thành, khắp nơi đều là cảnh tượng bận rộn. Bắc Bình từng là đế đô Mông Nguyên, vốn chính là thành tường cao dày, nó hiểm trở càng khiến Chu Nguyên Chương khổ tâm kinh doanh thành Nam Kinh, giờ phút này tại Yến vương chế tạo lại, càng phòng thủ kiên cố hơn.

“Vĩnh Bình thất thủ?”.

Chu Lệ nghe vậy, trên mặt biến sắc, quay đầu nói với Từ phi: “Phu nhân, Vĩnh Bình thất thủ, đại quân Lý Cửu Giang có thể bình tình tiến thẳng đến Bắc Bình, mà binh mã Liêu Đông càng có thể xua quân xuôi nam, sớm tối sẽ đến, Lý Cửu Giang dụng binh, cũng coi như rất có

kết cấu. Ta vốn định chế tạo thành Bắc Bình này thành tường đồng vách sắt, lại tự mình ra bên ngoài, dây dưa cùng nam quân, thoạt nhìn, ta phải lập tức đi ngay, Vĩnh Bình phải đoạt lại, nếu không quân địch thông suốt đường xuôi nam Bắc, chúng ta sẽ hai mặt thụ địch".

Chu Lệ đã đem chiến lược hắn và Hạ Tầm thương nghị nói cho chúng tướng dưới tay và Đạo Diễn hòa thượng, các tướng lĩnh đi theo bên cạnh cũng biết Yến vương vốn là muốn dẫn quân rời khỏi Bắc Bình, bởi vậy cũng không dị nghị, chỉ là đối với việc Yến vương dẫn quân tấn công Vĩnh Bình, chúng tướng có ý nghĩ, Chu Năng nhịn không được hỏi: "Điện hạ, Ngô Cao, Cảnh Hiến, Dương Văn, ba lộ đại quân hợp công Vĩnh Bình, hiện đã chiếm cứ thành Vĩnh Bình, nếu muốn công phá, sợ không phải một ngày công, nếu Lý Cảnh Long còn coi đây là một kế, cố ý dụ điện hạ tiến đến, ngăn chặn điện hạ, lại dùng kỵ binh nhẹ tinh binh chặn đường phía sau, bắt điện hạ khốn đốn trong tuyệt cảnh, sẽ phải làm như thế nào? Mạt tướng nguyện xin xuất chiến đi giết giặc, dẫn một đường binh mã, đoạt lại Vĩnh Bình. Điện hạ vẫn dựa vào kế sách trước, nhảy ra khỏi vòng vây Lý Cảnh Long, ở bên ngoài quyết chiến, càng thêm thỏa đáng".

Chu Lệ lắc lắc đầu nói: "Không được, bản vương tự mình dẫn đại quân, tập trang chủ lực, toàn lực đánh Vĩnh Bình, đây là tập trung ưu thế binh lực, nếu như lại chia, ngươi mặc dù đánh hạ Vĩnh Bình, thứ nhất là lề mề, thứ hai thương vong thảm trọng, Lý Cửu Giang bây giờ còn đang ra oai ở Đức Châu, nếu như bản vương tập trung toàn lực đánh Vĩnh Bình, hắn chỉ có thể kịp phái một chi kỵ binh chạy đến trợ giúp, nhưng lại không kịp hình thành một vòng vây xung quanh bản vương, chuyện duy nhất hắn sáng suốt lựa chọn, chính là đánh Bắc Bình, để bản vương cần phải cứu nguy, bức bản vương điều quân trở về quyết chiến, vậy chính là làm thỏa mãn chủ ý bản vương".

"Còn nữa...".

Chu Lệ dừng bước chân lại, vịn vào tường, xuất thần nhìn binh lính dưới thành đang tấp nập vận chuyển đá tảng, cây lăn, khai quật mở rộng đào sông bảo vệ thành, dân chúng, nhìn hồi lâu, mới quay đầu về phía Vương phi, Đạo Diễn và chúng tướng, mỉm cười nói: "Dương Húc đã xuất quan, có thể cầu cường viện đến không, giờ đây cũng còn chưa biết. Trước có mười ba vạn đại quân của Cảnh Bỉnh Văn, Thập thất đệ của ta án binh bất động, hiện có năm mươi vạn đại quân của Lý Cửu Giang, hắn chịu thống khoái tham chiến sao? Ta không tin! Cho nên ta muốn đánh Vĩnh Bình, chẳng những muốn đánh, còn muốn đánh cho thật uy phong!".

Từ phi và Trương Ngọc nghi hoặc nói: "Ý điện hạ là.

Đạo Diễn hòa thượng ở một bên cũng đã mỉm cười gật đầu, nhân tâm nhân tính hòa thượng này so với người bình thường nhìn thấu triệt hơn nhiều, Yến vương lời kia vừa thốt ra, hắn hiểu được dụng ý Yến vương, không khỏi tán thành ngẩng đầu lên, như thế tôn nhặt hoa, mỉm cười thị chúng.

Chu Lệ vui vẻ nói: "Đại sư rõ ràng tâm ý ta?".

Hai tay Đạo Diễn chắp lại, niệm một tiếng phật hiệu nói: "Dù có tài Tô Tần Trương Nghi, nếu Tần quốc không có uy áp cường đại, Tô Tần sao có thể thuyết phục sáu nước hợp tung, làm binh Tần không dám dòm ngó Hàm Cốc quan mười lăm năm? Nếu không có uy áp Tần quốc cường đại, tại sao Trương Nghi có thể liên hoành các nước, khiến cho sáu quốc gia bằng mặt không bằng lòng, cuối cùng đã thành tù nhân dưới chân Tần quốc? Người đắc đạo được giúp đỡ nhiều, ha ha! Nếu ngươi không có thực lực, mặc dù một thân đều là đạo lý, ai tới giúp ngươi? Trợ, cuối cùng là trợ, không cố gắng kiên cường, người bên ngoài làm sao tương trợ?".

Chu Lệ mỉm cười nói: "Không sai, Lý Cửu Giang mang năm mươi vạn đại quân, tầng tầng lớp lớp mà đến, nghe thấy ai cũng không yên, hôm nay Vĩnh Bình đã rơi vào trong tay bọn họ, bản vương chẳng những muốn đoạt lại Vĩnh Bình, còn muốn đánh cho bọn họ quăng mũ cởi giáp, chuyện này không chỉ là cho hạ uy thế của Lý Cửu Giang, cũng là cho Dương Húc đang ở quan ngoại gia tăng một phần lực lượng thuyết phục Thập thất đệ, cho nên, bản vương mới tự mình đi Vinh Bình!".

Thằng nhãi này lại hiểu được đạo lý nhược quốc không có ngoại giao, Hạ Tầm đi theo một ông chủ lớn như vậy, có thể tính là phúc khí của hắn.

Chu Lệ nhìn Từ phi, lại nhìn Đạo Diễn, hơi chắp lên hai tay, trầm giọng nói: "Ta lập tức phải tự mình dẫn đại quân chạy tới Vĩnh Bình, phu nhân, đại sư, Bắc Bình, ta phó thác cho các người!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 302

Các Lưu Hậu Thủ.

Chương 302: Các lưu hậu thủ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Đô Đốc Cảnh Hiến là con Trường Hưng hầu Cảnh Bỉnh Văn, Cảnh Bỉnh Văn sinh ra ba con trai, trưởng tử Cảnh Tuyền, lấy nữ nhi Chu Tiêu, là tỷ phu Chu Duẫn Văn, giờ đây đang là Phò mã trong kinh thành, Tam tử Cảnh Tuyên, là quan ngũ phẩm ở kinh thành, chức quan không tính là rất cao, nhưng cũng là chức quan béo bở, Cảnh Hiển là con thứ hai của hắn, cũng là một người duy nhất kế thừa nghiệp phụ thân, đang ở quân ngũ.

Cảnh Hiến đến trước Cảnh Bỉnh Văn một bước, từ lúc đầu năm Chu Duẫn Văn bắt đầu ra tay với Yến vương, đã bị phái đến Sơn Hải quan, thống binh ba vạn, kìm chế tay chân Yến vương. Nhưng lúc này đây, sau khi Lý Cảnh Long thay thế phụ thân hắn làm Đại tướng quân dẹp phản nghịch, lại cho hắn một thủ trưởng hàng không mà đến: Giang Âm hầu Ngô Cao. Ngô Cao là Hầu gia, bất kể là quân chức hay tước vị đều hơn xa hắn, Cảnh Hiến đành phải chắp tay nhường chức vị tướng soái, làm phó soái.

Sau khi quân lệnh Lý Cảnh Long tới, Cảnh Hiến xoa tay, ở trong ba vị tướng quân là ý chí chiến đấu cao nhất. Cha hắn là thua ở trong tay Chu Lệ mới bị lột bỏ chức Đại tướng dẹp nghịch tặc, Cảnh Hiển rất muốn thay phụ thân báo thù một phen. Khi nhận được quân lệnh, hắn lập tức điểm nhân mã bản bộ, cùng Giang Âm hầu Ngô Cao, Liêu Đông Tổng binh Dương Văn ngày đêm không nghỉ, đánh về phía thành Vĩnh Bình.

Sau khi ba vị tướng quân hợp binh một chỗ tổng binh lực hơn sáu vạn, một tòa thành Vĩnh Bình nho nhỏ Yến quân đóng quân khoảng mấy ngàn người, tất nhiên không có gì đề nói, ba vị

tướng quân điều động đại quân ngày đêm công thành, sáng sớm ngày hôm sau công phá thành Vĩnh Bình, bại binh Yến vương đều trốn hướng bắc, ba vị tướng quân thì tiến vào chiếm giữ Vĩnh Bình, một mặt an bài phòng ngự, một mặt đem tin chiến thắng dâng lên đại doanh Lý Cảnh Long ở Đức Châu.

Ai ngờ chiến báo vừa mới đưa ra ngoài, thám mã đuổi theo bại binh Yến vương đi hướng Bắc Bình liền phi ngựa báo lại, đại quân Yến vương đang chạy như bay về phía Vĩnh Bình. Ngô Cao cả kinh, nói với Cảnh Hiến và Dương Văn: "Yến nghịch phản ứng rất nhanh nhẹn, bại binh vừa mới chạy trở về, viện quân hắn liền xuất phát!".

Lời còn chưa dứt, đạo thám mã thứ hai lại đến bẩm báo: "Báo, Đại tướng quân, viện quân Yến vương ngày đêm chạy đến Vĩnh Bình, binh lực hắn ước chừng năm vạn".

Cảnh Hiến giật mình nói: "Làm sao có thể? Yến nghịch làm sao có thể xuất động năm vạn đại quân? Tào Quốc Công đang sẵn sàng ra trận, chuẩn bị đánh thành Bắc Bình, Yến vương phái ra nhiều quân đội như vậy, chẳng lẽ không có ý định thủ vững Bắc Bình sao?".

Dương Văn ngạc nhiên nói: "Sao có thể như vậy, nếu Yến vương bỏ thành để chiến, càng tốt hơn, mất đi căn cứ địa, Yến vương hắn sao có thể.

Là Yến vương? Quân tâm sĩ khí tất nhiên tan rã, năm vạn đại quân? Đây gần như chính là cực hạn Yến vương có thể điều động xuất chiến, không có khả năng! Trong đó nhất định có trá, nói không chừng là Yến vương phô trương thanh thế, cố bố nghi trận, giương nhiều cờ trống, nhiều lò nấu cơm, cố ý mê hoặc tai mắt bên ta, dò xét lại!".

Thám mã vừa mới rời đi, đạo thám mã thứ ba lại đến, lúc này đây chẳng những vẫn đang khăng khăng Yến quân chí ít có năm vạn quân, lại mang đến thêm một tin tức càng kinh người, Đại tướng thống binh chính là bản thân Yến vương Chu Lệ.

Ngô Cao, Cảnh Hiến, Dương Văn, ba người nhìn nhau, sau nửa ngày, Dương Văn mới khó hiểu nói: "Buồn cười, mấy chục vạn đại quân của Tào Quốc Công tiếp cận, Bắc Bình tràn đầy nguy cơ, Yến vương bỏ mặc, cố gắng đi ra ngoài đến đoạt Vĩnh Bình làm gì? Chẳng lẽ Vĩnh Bình này so với Bắc Bình còn muốn quan trọng hơn sao? Yến vương dụng binh, quả nhiên là quỷ thần khó lường, quả thực không hề giảng đạo lý!".

Giang Âm hầu Ngô Cao sắc mặt ngưng trọng nói: "Bất kể như thế nào, chỉ sợ tin tức sẽ không giả, thành Vĩnh Bình thấp, không nên cố thủ, mấy vạn đại quân thủ vững trong thành,

càng khó đánh, nếu ra khỏi thành chiến đấu, đại quân Yến vương đến đây, sĩ khí dâng cao, binh lực trên mặt so với chúng ta lại không hề kém, hai vị tướng quân hãy cẩn thận chờ đợi".

Cảnh Hiến cười lạnh nói: "Hầu gia, Dương Tổng binh đại nhân, các người còn chưa rõ ràng, Yến vương đây là lấy mạnh hiếp yếu, dùng kế tiêu diệt từng bộ phận, kế này và kế lúc trước đối phó gia phụ không sai biệt lắm, hắn nghĩ là giải quyết chúng ta rồi đoạn đường đội binh mã này, giải trừ mói nguy ở nhà, lại toàn lực đối phó Tào Quốc Công, đồng thời cũng là giáng cho chúng ta một thất bại, đả kích quân tâm Tào Quốc Công. Theo ý ta, chúng ta có thể thành công dập nhuệ khí hắn xuống, chính là đại thắng, sáu vạn đại quân chúng ta chen chúc trong một tòa thành Vĩnh Bình nho nhỏ, căn bản không thể bài bố, binh lực Yến vương đã hơi kém chúng ta, không bằng chúng ta ra ngoài lập trận, đánh một trận chiến".

Ngô Cao không cho là đúng: "Vĩnh Bình thành nhỏ tường thấp, sáu vạn đại quân xác thực bài bố không nối, nhưng một trận chiến ngoài thành, quá lớn tiếng dọa người, xác thực cũng quá mức lỗ mãng. Dương Tướng quân, ngươi lập tức suất lĩnh nhân mã bản bộ hạ trại ở ngoài thành bắc, đào nhiều chiến hào, bày bố nhiều bụi gai, nhân mã bản bộ ngươi đến từ Liêu Đông, đều là kỵ binh, Yến vương không phải người hiền lành gì, một khi chúng ta không thủ được, phải nhờ vào nhân mã bản bộ của ngươi đánh tiền phong, lui về Sơn Hải quan".

Cảnh Hiến không phục nói: "Hầu gia, nhân mã chúng ta so với Yến vương, ít nhất còn nhiều hơn một vạn, huống chi lại là lấy sức khỏe đánh sức yếu, không giao chiến mà lo bại trước, chẳng phải là nâng chí khí người khác, diệt uy phong của mình sao?".

Ngô Cao là người có tuổi đã thành tinh, lòng mang khí độ không phải người trẻ tuổi có thể so sánh, nghe vậy chỉ mỉm cười, cũng không tức giận nói: "Không lo thắng mà lo bại trước, đây mới là đạo làm tướng. Huống chi, Yến vương này, rõ ràng là nghĩ muốn bắt con ba ba trong rọ, toàn diệt quân thủ Vĩnh Bình ta, dùng tiếng lớn để ra hiệu quả dọa người. Lần trước, Yến vương dùng ba vạn binh, đại bại đại quân mười ba vạn của lệnh tôn, có thể thấy được chiến lực Yến quân không thể khinh thường, bản hầu cẩn thận như vậy, cũng là hành động bất đắc dĩ.

Nên biết Yến vương là chó cùng rứt giậu, chúng ta cũng không cần dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nếu quả thật đối kháng không được, chỉ cần chúng ta thành công đem nhân mã đột phá vòng vây, lui giữ đến Sơn hải quan, đó chính là cắm một cây gai ở lưng bụng Yến vương, chủ yếu là để hắn đứng ngồi không yên, điều này cũng làm cho chúng ta đạt đến mục đích. Cảnh Đô Đốc, binh mã của ngươi.

Ngô Cao đem phụ thân hắn mang ra, không âm không dương đâm hắn một cái, Cảnh Hiến chưa phát giận dữ, không đợi Ngô Cao nói xong, liền cười lạnh nói: "Binh mã mạt tướng, tất nhiên hợp trận ở ngoài đông thành, năm vạn binh mã Yến vương, hơn phân nửa đều là binh lính đầu hàng, có thể có bao nhiêu chiến lực? Trước đó một lần bị hắn may mắn giành chiến thắng, tất cả đều là sử dụng gian kế, lần này ta lại muốn xem hắn còn có thủ đoạn gì!".

Dứt lời cũng không đợi Ngô Cao nói chuyện, quay đầu bước đi... Đem Ngô Cao tức giận đến râu dựng mắt trừng, làm gì được khi hắn là chủ soái hàng không đến, thật đúng là không làm gì được được Tổng đốc Cảnh Hiến hàng thật giết thật, đành phải nín thở nhịn khẩu ác khí này xuống, tự đi an bài binh mã bản bộ thủ thành.

***

Ninh vương phi Sa Ninh có ba gian phòng nhỏ, sao có thể chỉ là ba gian phòng nhỏ, chính giữa là thiện đường, bên tới là phòng tắm rửa, bên phải là phòng ngủ, trong phòng ngủ sắp đặt theo thói quen trên bộ lạc thảo nguyên, trài thảm chạm đất, giết để trà trên cao, phảng phất là ở bên trong lều, ở bên ngoài, bốn góc phòng ốc đều có lều, đó là chỗ ở cho thị vệ. Chỉ có một chỗ phòng nhỏ, một gian phòng ngủ, cho thấy phòng nhỏ này chính là chỗ Sa Ninh ở.

Hạ Tầm cười nói: "Thì ra đây là vốn là chỗ nương nương ngủ, tại hạ có thể ở lại trong này, thật sự là vinh hạnh".

Đôi mắt Sa Ninh mở to hung hăng trừng lên nhìn hắn nói: "Giờ đây tuy ta không giết ngươi, nhưng ngươi còn dám miệng lưỡi trơn tra như thể, có tin ta dám cắt đầu lưỡi ngươi hay không?".

Hạ Tầm khẽ cười nói: "Nương nương, con mắt người không trừng cũng đã rất lớn".

"Hừ!".

Sa Ninh tức giận đến ngứa hàm răng, quay đầu phất tay áo nói: "Trông kỹ hắn, nếu hắn dám đào tẩu, giết không cần hỏi!".

Tằng Nhị cao giọng đáp ứng, lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Hạ Tầm, lấy bọc cung tiễn và bội đao kia của hắn xuống, trong phòng Hạ Tầm chắp tay đi quanh phòng một vòng, thấy Sa Ninh còn đứng trong phòng, lạnh lùng theo dõi cử động hắn, liền cười mỉm nói với nàng: "Nương nương, ở đây trước mắt là chỗ tại hạ ở, nương nương cũng không trở về thành, chẳng

lẽ muốn ở lại chỗ này làm khách sao?".

Sa Ninh hừ lạnh một tiếng, ra khỏi cửa lên chiến mã, cũng không lập.

Tức trở về thành, mà là giục ngựa phi về phía trong núi, chỉ có ba thân binh đồng hành theo nàng, những người khác ở lại, cho thấy là trong coi Hạ Tầm.

Hai tay Hạ Tầm bị trói về phía sau, đi dạo hai vòng, còn muốn đi ra ngoài, lại bị Tằng Nhị trừng một đôi mắt trâu ngăn lại, Hạ Tầm rất tốt tính dừng bước, tùy ý ngồi xuống trên cỏ, phơi nắng ấm áp, cười nói với Tằng Nhị: "Tằng Nhị ca, xem ra, ngươi không phải người Hán?".

Tằng Nhị đem bộ yên ngựa từ trên lưng ngựa tháo xuống đặt ở trên mặt đất, một bên vuốt bờm ngựa, vừa nói: "Không sai, coi như ngươi có nhãn lực, ta là người Đóa Nhan vệ, tiểu thư gả cho Vương gia, chúng ta những người hầu cận này mới theo tiểu thư cùng nhau đến vương phủ".

Hạ Tầm nói: "A, vậy khó trách, thì ra là tâm phúc của nương nương, ta nghe nói, trong tam vệ Thái Ninh, Phúc Dư, Đóa Nhan, bộ lạc Đóa Nhan vệ thực lực yếu nhất, thủ lĩnh quý bộ dẫn muội tử gả cho Ninh vương điện hạ làm vương phi, cũng có ý tứ mượn nhờ lực lượng Ninh vương trợ giúp Đóa Nhan vệ, có phải vậy không?".

Mặt Tằng Nhị thoáng đỏ lên, trừng mắt nhìn Hạ Tầm, đỏ mặt tía tai mắng: "Thối lắm! Phúc Dư vệ, Thái Ninh vệ, chỉ là tộc nhân so với Đóa Nhan vệ chúng ta nhiều hơn một ít, trâu ngựa so với chúng ta nhiều hơn một ít, ngày xưa tranh đoạt đồng cỏ nguồn nước, ngẫu nhiên xung đột, dũng sĩ Đóa Nhan vệ ta chưa từng bại qua, làm sao lại yếu hơn bọn họ? Tiểu thư gả cho Vương gia, đó là bởi vì Vương gia yêu mến nàng, thủ lĩnh chúng ta cùng Vương gia là bằng hữu tốt nhất.

"Thì ra Phúc Dư, Thái Ninh, Đóa Nhan tam vệ trong lúc đó cũng thường xảy ra xung đột, quả nhiên, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, không có bằng hữu vĩnh viễn" Hai mắt sáng ngời Hạ Tầm, lại nói: "Như vậy sao? Như vậy... Thủ tướng Lưu gia khẩu Lưu Khuê là xảy ra chuyện gì?".

Sắc mặt Tằng Nhị cứng đờ, lúc này mới lạnh lùng đáp: "Lưu Khuê vốn là bạn chơi với tiểu thư nhà ta từ thủa nhỏ, ban đầu sinh hoạt ở trong bộ lạc chúng ta, chỉ là... Hắn là một kẻ bình dân, bình dân là không thể cưới vợ quý tộc, tiểu thư mặc dù yêu mến hắn, cũng không thể trái với quy củ gả cho hắn. Họ Hạ, ngươi tốt nhất giám sát chặt chẽ đầu lưỡi ngươi, không nên

nói bậy nói bạ, nếu không mà nói, chỉ sợ đầu lưỡi và cái đầu ngươi muốn đồng loạt vứt bỏ".

Tằng Nhị vừa nói, vừa dẫn ngựa bỏ đi, đi cho ngựa ăn.

Hạ Tầm cười cười, thân mình ngả xuống, gối lên hai trên cỏ nằm xuống, trong lòng thầm tính toán: "Nữ nhân Sa Ninh này, chịu khổ cùng Ninh vương, đồng cam cộng khổ, hơn nữa cá tính mạnh mẽ như vậy, muốn dùng chuyện ngoại tình uy hiếp nàng, bảo nàng làm chuyện tổn hại lợi ích của Ninh vương, chỉ sợ là nàng không chịu.

Ninh vương tầm nhìn hạn hẹp, đối với triều đình và thằng cháu tốt kia vẫn ôm một đường hy vọng may mắn như cũ, không đến sinh tử tuyệt cảnh hắn sẽ không hạ được quyết tâm, muốn lôi kéo hắn khởi binh, càng thêm khó. May mắn... May mắn ca ca ta còn lưu lại một tay, không hoàn toàn mong đợi nữ nhân hung hãn này và Ninh vương ôn nhu kia, ta đây có tính là ngồi trong màn trướng, quyết thắng bên ngoài ngàn dặm hay không?".

Tằng Nhị dẫn ngựa trở về, gặp Hạ Tầm bắt chéo hai chân, không có chút nào thèm quan tâm mình trong tình cảnh kè tù tội, đang rất khoái chí hát ca khúc: "Ta và nàng vẫn đừng... Trong đêm cuồng loạn, lòng ta chờ nghênh đón bi thương...".

Tằng Nhị nhổ một ngụm, cười mắng: "Đồ phế vật không có lương tâm! Yến vương sao phái tới một tên chỉ biết chơi bởi như vậy.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 303

Một Phong Thư Vô Tâm Trồng Liễu.

Chương 303: Một phong thư vô tâm trồng liễu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Lý Cảnh Long biết được Yến vương đích thân suất lĩnh đại quân cứu viện Vĩnh Bình, không khỏi mừng rờ như điên, ngửa mặt lên trời cười to nói: "Yến nghịch thấy lợi tối mắt. Lại có thể nông nổi xuất động đi cứu Vĩnh Bình, chẳng lẽ hắn không biết Bắc Bình mới là căn cứ của địa hắn? Ha ha ha...".

Đô Đốc Cù Năng cũng lộ rõ nét mặt vui mừng, vội vàng đứng ra, ôm quyền thi lễ nói: "Quốc Công, toàn bộ quân đội Yến vương đến viện trợ Vĩnh Bình, cơ hội này vạn phần khó được, mạt tướng cho rằng, Quốc Công nên lập tức phái một đường nhân mã vây khốn Bắc Bình, ngăn chặn đường Yến vương điều quân trở về, lại dẫn đại quân đi Vĩnh Bình, nếu như có thể bao vây Yến vương ở Vĩnh Bình, một trận chiến báo cáo thắng lợi, tất nhiên tốt nhất, nếu như không thể, cũng có thể làm Yến vương dẫn một đám tàn binh như cô hồn dã quỷ chạy ra tái ngoại, có nhà cũng khó trở lại".

Lý Cảnh Long biến sắc nói: "Hoang đường, Bắc Bình chính là chỗ Yến vương cần phải cứu, chia thế nào để vây kín? Binh pháp Tôn Tử có dạy: Mười thì vây, năm thì công, bội thì chiến, nhiều thì có thể công, ít thì có thể thủ, không bằng thì có thể tránh. Quân ta hôm nay vừa vặn gấp mười lần quân địch, nên vây công Bắc Bình, sợ Yến nghịch không trở về viện binh sao? Đến lúc đó tự nhiên có thể đánh hắn đến mức muốn sống không được, muốn chết không xong!".

Cù Đô Đốc dở khóc dở cười, bất đắc dĩ cất lời giải thích: "Quốc Công, quân ta năm mươi

vạn, mặc dù chia, làm sao có thể làm chiến lực quân ta yếu đi? Dù là phân một nửa binh, tất cả cũng đến hai mươi lăm vạn quân đó, Quốc Công chớ quên bên cạnh Vĩnh Bình còn có sáu vạn đại quân Sơn hải quan, bởi vậy, chúng ta chia hai mươi lăm vạn đi vây Bắc Bình, quân coi giữ trong thành Bắc Bình hôm nay chỉ khoảng vạn người, gấp địch hai mươi lăm lần, thế là đủ.

Về phần bên phía Vĩnh Bình, Quốc Công chỉ huy hai mươi lăm vạn, cùng sáu vạn đại quân Vĩnh Bình trong ứng ngoại hợp, tổng cộng ba mươi mốt vạn, còn sợ không thể đánh năm vạn quân Yến vương sao? Mặc dù hắn chạy thoát, cũng đúng như lời Quốc Công nói, Bắc Bình là nơi hắn cần phải cứu, khi đó chúng ta lại chỉ huy tấn công Bắc Bình, còn sợ chó nhà có tang tránh thoát khỏi mũi nhọn?".

"Không được không được không được...

Đầu Lý Cảnh Long dao động giống như gà mổ thóc, dương dương đắc ý cười nói: "Yến vương nổi giận đi cứu Vĩnh Bình, chỉ sợ đúng là muốn dụ ta chia, hắc! Hắn đây là muốn chia mà đánh, bản Quốc Công sao có thể trúng gian kế của hắn, đạo dụng binh, đúng là muốn kẻ địch sâu xa khó hiểu, để tự thấy mình cao minh, bản Quốc Công sao có thể để hắn nắm mũi dẫn đi?".

Đô Đốc Lý Văn nghe vị năm trăm năm trước là huynh đệ một nhà này nói không giống lời người nói, nhịn không được đứng ra nói: "Bắc Bình, ta cần chiếm. Yến vương, ta cũng cần bắt. Yến vương còn, Bắc Bình mới có giết trị tồn tại, nếu Yến vương chết trận, Bắc Bình liền dễ như trở bàn tay, triều đình dẹp nghịch tặc, phạt Yến vương, mà không phải là Bắc Bình, một tòa thành trì vĩnh viễn cũng không chạy thoát, khó có được thời cơ Yến vương tung toàn bộ quân ra, cơ hội tốt như thể, chúng ta sao có thể bỏ qua?".

Lý Cảnh Long cười ha ha, chỉ vào hắn nói: "Lý Đô Đốc, ngươi là chỉ biết một, không biết hai, dựa vào lời ngươi nói, bản Quốc Công cũng có.

Thể nói, Bắc Bình, ta chiếm. Yến vương, ta cũng giết. Bắc Bình còn, Yến vương là Yến vương, mất đi Bắc Bình, Yến vương mất đi căn cơ, cần gì tiếc nuối? Nếu Bắc Bình rơi vào tay chúng ta, Yến vương tự nhiên là bắt dễ như trở bàn tay".

Đô Đốc Trần Huy đứng ra nói: "Quốc Công, mạt tướng cho rằng...

Lý Cảnh Long vỗ ấn soái, cao giọng nói: "Tất cả đừng nói nữa, chia chia, Cảnh Bình Văn

chia, kết quả như thế nào? Huyện Hùng mất trước, lại ném đi Mạc Châu, sau đó chính là thua cả bàn, co đầu rút cổ trong thành Chân Định đợi viện binh, chẳng lẽ bản Quốc Công muốn bước theo gót Trường Hưng hầu sao? Bọn ngươi chớ khuyên vớ vẩn, Cảnh Bỉnh Văn bại, ngay tại ở chỗ chia quân, đến nỗi bị Yến vương thừa dịp mà vào, tiêu diệt từng bộ phận. Tâm ý bản soái đã quyết, lập tức xuất binh, binh vây hãm thành Bắc Bình, ai góp lời làm quân tâm giảm, giết không tha!".

Các Đô Đốc nghe xong vâng vâng không dám nói nữa, Lý Cảnh Long hăng hái, lập tức hiệu lệnh tất cả lộ đại quân đều xuất phát hướng bắc, năm mươi vạn đại quân, chỉ huy điều hành, từng doanh một xuất phát đi ra ngoài, dùng suốt một ngày thời gian, đại quân tầng tầng lớp lớp, trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi, rời khỏi đại doanh Đức Châu, lao thẳng tới phủ Bắc Bình mà đi.

Cầu Lô Câu trên sông Vĩnh Định, một trăm bốn mươi trụ, sáu trăm hai mươi bảy thạch sư dáng vẻ khác nhau, lẳng lặng nhìn đại quân triều đình nối liền không dứt dọc theo cây cầu đá này.

Lý Cảnh Long giục ngựa lên đầu cầu, vung roi chỉ Bắc Bình thành phía xa, dương dương đắc ý cười nói: "Ha ha, sông này chiều rộng hai trăm trượng, nếu Yến quân hủy cây cầu kia, hoặc là lợi dụng binh mã bài bố tử thủ ở trên cầu này, bản Quốc Công sao có thể đơn giản chỉ huy đại quân đến dưới thành Bắc Bình, có thể thấy được tướng soái Yến quân không hề có kiến thức! Đây là điềm lành quân ta tất thắng!!".

Cù Năng, Lý Văn, Trần Huy, vài vị Đô Đốc nghe xong chỉ có thể nhìn nhau cười khổ, nhưng bọn họ cũng chỉ là cảm thấy làm y theo vị Quốc Công này, sẽ kéo dài thời gian tiêu diệt Yến nghịch, thắng bại đó là việc không cần nghi vấn, cán cân thắng lợi là một thứ không có khả năng đảo hướng sang bên Yến vương, làm sao có thể?

Bọn họ tựa như năm 1941 quân đội đức tiến công Matxcova, ba quân trên dưới nhất trí lạc quan cho rằng, tiến đến trước ngày đông giết rét, bọn họ nhất định có thể chấm dứt trận chiến tranh này. Thắng lợi nhất định thuộc về bọn họ, chỉ là chuyện sớm vài ngày muộn vài ngày mà thôi...

Đầu tường Vĩnh Bình, vết máu loang lổ trên cổng thành, đại kỳ chữ Yến tung bay. Tòa thành trì, nay lại trở về trong tay Yến vương, nhưng quan binh thủ thành cũng không nhiều, chỉ có một chút thương binh và lão binh, lưu lại chỉ là quét dọn chiến trường thôi, Yến vương

phát huy tác phong tác chiến của hắn trước sau như một: Đánh rắn phải đánh chết, đưa phật đưa đến tây thiên, truy kích đằng sau mông Giang Âm hầu Ngô Cao giết về phía Sơn Hải quan.

Ngô Cao thủ Vĩnh Bình chỉ trong một ngày rưỡi, mặc dù là binh lực gần ngang nhau, bọn họ còn chiếm lợi thế, lại là lấy khỏe đánh mệt, nhưng Yến quân hiểu rõ bại chính là chết, chỉ có cầu sống trong chết, cho nên mười phần quyết liệt. Đại quân triều đình không có giác ngộ như vậy. Sáu vạn đại quân này có đội đến từ Liêu Đông, có đội đến từ Sơn Hải quan, đến từ Giang Nam.

Trong sĩ quan cấp dưới và sĩ tốt, hoặc là đồng tình Yến vương, hoặc là sùng bái Yến vương, hoặc là lòng mang bất mãn đối với triều đình bỏ võ giương văn, hoặc là cảm thấy trong tay Tào Quốc Công còn có năm mươi vạn đại quân, bọn họ không cần phải ở trong này chọn con đường cùng Yến vương Chu Lệ đã cùng đường mạt lộ mà liều mạng. Tóm lại, không một người nào có quyết tâm tử chiến.

Còn tướng lãnh cao cấp? Giang Âm hầu Ngô Cao quyết tâm muốn thủ thành, ngăn chặn Yến vương chế tạo cơ hội cho Tào Quốc Công mang viện binh đến, Liêu Đông Tổng binh Dương Văn ở thành bắc xây dựng công sự, tập kết chiến mã, đợi thời khắc đánh sâu vào doanh địch, đột phá lỗ hổng, chuẩn bị giết trở về núi hải quan, Đô Đốc Cảnh Hiến, thì tập trung tinh thần vì lão tử Cảnh Bỉnh Văn cha hắn lấy lại danh dự, một mình giàn trận thành Vu Đông, muốn cùng Yến vương ngươi chết ta sống.

Tướng lãnh cao cấp như thế, trong sĩ quan hạ cấp và bọn lính như thế, cuộc chiến này còn đánh được sao? Binh lực dùng chiến lược đánh phòng ngự với Yến vương, chi đại quân này lại chỉ thủ vững một ngày rưỡi, đây là bởi vì ba vạn nam quân của Cảnh Hiển thề ngăn cản thiết kỵ Yến vương sinh ra hiệu quả, trận doanh Cảnh Hiến mỗi khi bị đột phá, phảng phất như bệnh độc ôn dịch vô hình truyền bá ra, cả quân coi giữ trận tuyến không hẹn mà cùng bắt đầu sụp đổ, tựa như gió xuân quét qua tuyết, băng tuyết tan rã, thất bại thảm hại.

May mắn tính tình Ngô Cao ổn trọng, trước đó đã an bài Dương Văn tại thành bắc, tuy nói đây cũng là một nhân tố thúc đẩy đại quân triều đình thất bại, nhưng dùng quân tâm sĩ khí bọn họ, nếu lúc trước một mặt tử thủ hoặc là một mặt tự dập đầu, chỉ sợ thật sự làm thỏa mãn tâm nguyện Yến vương Chu Lệ, bị người bao hết thành sủi cảo, trở thành điển hình binh lính thủ thành chết sạch sành sanh sử sách hiếm thấy.

Hôm nay tuy binh bại, bọn họ ít nhất bảo vệ một nửa binh lực, Giang Âm hầu Ngô Cao và Liêu Đông Tổng binh Dương Văn dẫn thiết kỵ một đường trốn về phía Sơn hải quan, Yến vương Chu Lệ bởi vì muốn ăn hết đội kỵ binh cường đại này, ở phía sau đuổi theo không bỏ, Đô Đốc Cảnh Hiến lúc này mới chiếm tiện nghi, có thể chạy ra, dẫn một đám tàn binh bại tướng hắn một tay mang đi thê lương hoảng sợ trốn về phía Đức Châu, trên nửa đường nghe nói Tào Quốc Công Lý Cảnh Long đã lao tới Bắc Bình, vội vàng quay đầu ngựa lại, tiến đến Bắc Bình tố khổ.

Ngô Cao và Dương Văn một đường chạy trốn, vứt xuống vô số lượng thảo đồ quân nhu, vũ khí lều bạt, quân phục vải bông mang đi chuẩn bị chống lạnh lại bởi vì mùa chưa tới còn chưa thay tất cả đều thành cấp dưỡng cho Yến vương, nếu như Lý Cảnh Long thật phái một đội binh mã đến Vĩnh Bình, Yến vương mặc dù có thể đánh thắng một trận trước bọn họ, cũng không kịp đem những loại cấp dưỡng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi này thong dong cướp lấy, đáng tiếc Lý Cảnh Long không làm như vậy.

Thế là, hắn thành đại đội trưởng vận chuyển cho Yến vương Chu Lệ.

Chu Lệ một mực đuổi tới Sơn Hải quan, đối mặt với tòa hùng quan, lại không cách nào tiến thêm một bước nữa, Sơn Hải quan hùng trì thiên hạ, sao lại dễ dàng công phá, giờ phút này Lý Cảnh Long đã đem binh vây hãm thành Bắc Bình, hắn còn phải kịp thời điều quân trở về, áp dụng chiến lược quấy rầy với quân nam vây thành, đem bọn họ kéo đứng dưới thành Bắc Bình, một mực kéo dài tới ngày đông giết rét, tất phải lập tức chỉ huy.

Nhưng hai Viên đại tướng Sơn Hải quan, Dương Văn có dũng mà không mưu, Ngô Cao người này tuy có tật xấu trước trận e sợ chiến đấu, nhưng lại làm việc cẩn thận, giỏi về bắt thời cơ chiến đấu, hai người ai cũng có sở trường riêng, bù trừ không đủ, ngược lại là một đôi tương xứng. Một khi điều quân trở về, Ngô Cao muốn lấy công chuộc tội có thể xuất binh đến kéo phía sau chân hắn, áp dụng quấy rầy hay không?

Chu Lệ do dự, khó quyết lấy hay bỏ, cuối cùng là bởi vì an nguy Bắc Bình, bị ép quyết định buông tha cho Sơn Hải quan. Trước khi đi, Chu Lệ viết một lá thư, sai một người đưa đến Sơn Hải quan. Ngô Cao không biết Yến vương là dụng ý gì, sai người dùng trúc giỏ đưa tiểu hiệu nâng lên thành, lấy thư ra xem xét, cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Thì ra trong thư Chu Lệ dường như tỏ vẻ trận này nhất định toàn thắng, đầu tiên là dương dương đắc ý nói khoác võ công hiển hách của chính hắn một phen, sau đó thừa nhận đối với

đại gia Ngô Cao, khen hắn hữu dũng hữu mưu, có phong phạm Đại tướng, thưởng thức như thế nào với hắn, cuối cùng lại nói đến nữ nhi Ngô Cao, con rể, huynh đệ Tương vương của mình và em dâu Ngô thị chết thảm, bề ngoài rất là tiếc và phẫn nộ sâu sắc, tiếp đó chính là muốn vời hắn đến dưới tay cho mình sử dụng vân vân...

Ngô Cao giận dữ, xé thư, đem tiểu hiệu đánh ra khỏi Sơn hải quan, Chu Lệ lại không hề chiến, nhổ trại thẳng đến Bắc Bình. Dương Văn thấy thế sinh lòng khả nghi, mang chuyện Yến vương trải qua chiêu hàng bí mật viết xuống, sai người mang đến kinh sư.

"Kế ly gián!".

Trần trụi, kế ly gián không chút nào khách khí, ai sẽ tin tưởng kế sách ngu xuẩn như vậy?

Chu Lệ không để việc này ở trong lòng, hắn chỉ là chán ghét Ngô Cao, khiến Ngô Cao tiêu hao thời gian và tinh lực giải thích về phía triều đình, miễn cho việc đến tìm hắn gây phiền toái, Ngô Cao cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, chỉ kể rõ việc này và tự thuật việc thất bại ở Vĩnh Bình, dâng lên kinh sư.

Nhưng rất hiển nhiên, bọn họ đều đánh giết cao chỉ số thông minh của những người khác.

Hơn nửa tháng sau, Ngô Cao đã chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị thỏa đáng, một lần nữa kiểm đủ quần áo mùa đông. Tuy nói giờ phút này binh mã so sánh với lần thứ nhất xuất chinh ít hơn, nhưng trải qua thảm bại lần trước, sĩ khí sĩ tốt Liêu Đông hung hãn đã được điều động đầy đủ, thiếu Cảnh Hiến làm trái lại với hắn kia, toàn quân trên dưới nhận hiệu lệnh thống nhất, kỷ luật nghiêm ngặt, phong thái chiến đấu cũng rực rỡ hẳn lên.

Ngô Cao tin tưởng mười phần, đại kỳ chữ Ngô đã mang theo hàn ý gió phương bắc lạnh thấu xương tung bay phần phật, Giang Âm hầu tuyên thệ trước ba quân trước khi xuất quân, đang chuẩn bị lại lần nữa xuất binh vây đường lui Yến vương, thánh chỉ Chu Duẫn Văn dùng tốc độ tám trăm dặm cực kỳ gấp gáp đưa đến Sơn Hải quan: Binh mã Sơn Hải quan giao hết cho Liêu Đông Tổng binh Dương Văn quản thúc, tước bỏ tước vị hầu tước của Ngô Cao, đoạt quân chức hắn, đày đi Quảng Tây.

Một phong thư của Yến vương, dễ dàng bẻ gãy một Đại tướng của triều đình.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 304

Một Phong Thư Cố Ý Trồng Hoa. (2)

Chương 304: Một phong thư cố ý trồng hoa. (2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Đang lúc hoàng hôn, mắt thấy đã đến đóng thời gian cửa thành, trên đường chân trời đột nhiên lại xuất hiện mấy chiếc xe.

Từ Tiểu kỳ đưa tay che trán nhìn về phía xa xa, từ hành lang bánh xe mà xem, hẳn là xe Lặc Lặc. Xe Lặc Lặc là phương tiện giao thông của dân tộc thảo nguyên, chủ yếu dùng cho cả bộ lạc di chuyển trên thảo nguyên, tìm kiếm nguồn nước mới và đồng cỏ, đương nhiên, bình thường cũng sẽ dùng để vận tải hàng hóa, loại xe này thường xuyên xuất hiện ở thành Đại Ninh, cũng không hiếm có.

Loại xe này dùng Man ngưu để kéo xe, tốc độ không phải rất nhanh, nhưng Man ngưu khí lực lớn, kéo được rất nhiều, hơn nữa có thể đi đường dài, đây là ưu điểm ngựa không so sánh được. Gỗ làm xe rất chắc và bền, chịu nổi đường dài xóc nảy, bên trên bất cứ lúc nào cũng có thể nâng lều lên che nắng chặn mưa. Mỗi Khi bộ lạc chuyển chỗ ờ, loại xe này sẽ đầu đuôi đụng vào nhau, liên miên đi tới ở trên thảo nguyên, dường như một hàng xe lửa thật dài.

Giờ đây, năm sáu chiếc xe chính là đầu đuôi giáp nhau, xếp thành một loạt, sau khi xe đến trước quan đạo thành trên Đại Ninh, biến thành một tuyến, thật là chạy thành Đại Ninh, Từ Khương liền khoát khoát tay, ngăn động tác đóng cửa thành dưới tay lại. Nhánh đội ngũ này xem xét chính là đến từ bộ lạc thảo nguyên, chỉ là không biết một phần nào của Thái Ninh, Phúc Dư hay bộ lạc Đóa Nhan vệ.

Những hán tử trên thảo nguyên này kiêu ngạo bất tuân, tính tình dữ dội táo bại, trong thành Đại Ninh bởi vì đấu khẩu hoặc là say rượu thường xuyên ẩu đả đánh nhau, tám chín phần mười đều là bọn họ. Hôm nay bọn họ rõ ràng đã đến cửa thành, ngươi nếu đến một chén trà cũng không chờ, nhất định phải đóng cửa thành mà nói, khó bảo toàn bọn họ sẽ không nháo sự đâm chém dưới thành, tướng sĩ Đại Ninh vệ, đơn giản cũng không muốn phát sinh xung đột với những mục dân sinh trưởng ở bản địa này.

Xe chạy nhanh đến cửa thành, theo gió, thật xa đã thổi đến một hồi mùi vị tanh nồng, xe chồng chất những đống cao cao, đều là da dê, da trâu, lần lượt từng một đống da lông mất thăng bằng, một mặt da còn có máu đen, đỏ ly ly, mặt khác da lông cũng rất dơ bẩn, bộ lông thì nhuốm máu đen và bùn đất, cũng may lúc này tiết trời đã rất lạnh, không giống như mùa hè nóng nực có những con mồi bọ ong ong lên xuống. Đây là chút ít da lông chưa xử lý qua, giết trị không được vài tiền.

Kỹ thuật thủ công của bọn họ rất kém côi, chỉ có thể dùng giết rẻ rất thấp đem những da dê da trâu này bán cho thương nhân hàng da trong thành Đại Ninh, trong thành Đại Ninh người Hán giỏi tay nghề lại tiến hành tẩy trừ tiêu chế rồi gia công, tái chế chúng thành da bào mềm nhẵn mỹ lệ, da thâm, áo choàng, bán trao tay vào Trung Nguyên, giết cả có thể gấp lên mười mấy lần thậm chí hai mươi mấy lần. Từ cổ chí kim vẫn chính là như vậy, ngọn nguồn thu hoạch được tiền lời của người sản xuất.

Chính là những người bán trung gian ở giữa.

Từ Khương rất thích ăn thịt dê bò, nhưng lại rất chán ghét loại mùi có tư vị tanh nồng này, hắn bịt mũi đứng ở xa xa, một bộ dáng quân tử tránh hủi, chỉ huy không tình nguyện nên tiểu binh tiến lên kiểm tra, thu thuế vào thành. Người đến là Phúc Dư Vệ, bọn họ không có lộ dẫn, những dân bộ lạc này hành tung bất định, quản lý cũng rời rạc, không có khả năng như cư dân quan nội lúc nào cũng giữ sách vở hộ khẩu trong ngực, làm thuận dân giống như cừu non, nhưng trên xe bọn họ cắm lá cờ Phúc Dư Vệ.

Kiểm tra rất nhanh, một xe da lông dơ bẩn tanh nồng, nhưng thật ra vừa xem là hiểu ngay, cũng không còn chuyện gì để tra, rất nhanh bọn họ liền được cho đi vào thành, Từ Khương không thể chờ đợi được bộ chỉ huy đem mấy tấm chắn chuyển vào trong cửa thành, trầm trọng khép lại cửa thành. Trong cửa thành, trên đường phố, vài "dân chúng" tới lui tuần tra chú ý tới đoàn xe này, đồng thời chú ý tới vị đại hán ngồi ở trên một chiếc xe kia.

Một bộ da bào cũ nát, trên đầu đội mũ lông xù, bền hông treo một cây ngưu đao mập mạp không chịu nổi, dùng dây thừng da trâu thắt ở bên hông, thoạt nhìn trang điểm chính là một dân chăn nuôi tầm thường, nhưng bộ dáng hắn...

Tuy dân chăn nuôi rất nhiều người đều là loại khuôn mặt trơn bóng sáng sáng, đen sẫm hồng hồng béo béo, khá giống với người Hồ, nhưng người này hơi có chút khác, hắn rất giống một người, một người tên là Tắc Cáp Trí. Sa Ninh phái người trong thành đã nhiều lần xem qua bức họa hắn, một mực nhớ kỹ bộ dáng hắn, hắn rất nhanh đã bị người có tâm theo dõi.

Tắc Cáp Trí sờ lên ngực suy đoán gì đó, híp mắt nhìn về phía xa xa, càng đi về phía trước, muốn trải qua nha môn Đại Ninh vệ, nghĩ biện pháp như thế nào, không để lại dấu vết mà đem vật kia "rơi mất" đến trong tay binh sĩ Đại Ninh mới tốt.

Tắc Cáp Trí là binh lính, từ khi trở thành binh lính, hắn dám đánh dám xông, hung hãn không sợ chết, thoạt nhìn thô lỗ, thật ra trong thô có tinh, đều có khôn khéo của hán tử thảo nguyên, cho nên mới được Yến vương từng bước một đề bạt làm thị vệ tâm phúc. Nhưng, hắn đối với địch nhân, vẫn là một thanh cương đao như cũ, một thân nhiệt huyết, một mực chỉ dùng đến vũ lực để giải quyết vấn đề.

Nhưng Dương Húc đại nhân lại nói cho hắn biết, dũng của thất phu thật ra không là gì, một người nhất định phải có ý nghĩ, người chỉ có khí lực cơ bắp, luôn sẽ bị người có đầu óc trông coi, Tắc Cáp Trí cảm thấy rất có đạo lý, hắn cho rằng đấu vật đánh nhau mà nói, điện hạ nhất định không phải đối thủ của hắn, nhưng việc hắn có thể làm được, điện hạ cũng làm được, nhưng chuyện điện hạ làm được, hắn lại làm không được.

Cho nên hắn thành thật nghe theo Dương Húc đại nhân phân phó, đơn giản chỉ cần phát động não rỉ sắt của hắn, đem lời nói đại nhân nói cho hắn biết một mực ghi nhớ, sau đó thừa dịp đêm nhảy ra khỏi tường thành Đại Ninh cũng không tính là cao này, mất rất nhiều công sức, tìm được vài đội dân Mông cổ chăn nuôi, dựa theo đại nhân phân phó dùng tiền nhờ bọn họ phân biệt dựa theo một đoạn văn tự hắn viết xuống, sau đó lại tìm được một người Hán đọc sách không hiểu được văn Mông cổ, mời hắn đem những văn tự linh linh vớ vẩn này viết thành một phong thư đầy đủ.

Hắn không biết chữ, nhưng hắn đối với văn tự trên da cừu, từng câu từng chữ so sánh với cả phong thư, bảo đảm một chữ không kém. Hắn tuy kém chút ít, nhưng hắn làm việc đủ chăm chú, hơn nữa đủ kiên nhẫn, cuối cùng, trên đường hắn hướng đến Đại Ninh thành, chờ một đội

xe vận tải, hơn nữa dùng một tủi rượu ngon, cùng bọn họ kết giao làm bạn tốt, theo xe bọn họ về tới Đại Ninh thành.

"Ô Ân Kỳ huynh đệ, các ngươi đi trước đến khách điếm tìm nơi ngủ trọ nhé, ta đi chuẩn bị rượu ngon, lát nữa đi tìm các ngươi".

Nhìn thấy một nhà tửu điếm nhỏ, Tắc Cáp Trí rốt cục nghĩ ra biện pháp, mấy người chăn nuôi Phúc Dư Vệ nghe xong tươi cười rạng rỡ, nhiệt tình lên tiếng kêu gọi cùng hắn, xe đi trước liền vội vàng mở, mà Tắc Cáp Trí thì đi về hướng nhà tửu điếm nhỏ này, hắn định mua một tủi rượu, lại ở trong tửu quán uống đến một thân mùi toàn rượu, giả bộ say rượu đi ngang qua nha môn Chỉ Huy Sứ Đại Ninh vệ, sau đó "rơi mất" phong thư hắn tỉ mỉ bào chế.

Tắc Cáp Trí rất vui vẻ, hắn cảm thấy "gần mực thì đen gần đèn thì sáng" câu ngạn ngữ này thật sự là rất có đạo lý. Ngươi xem, hắn ở cùng Dương Húc đại nhân chỉ mới vài ngày như vậy, hắn đã học biết động cân não. Đây chính là động cân não, so với động đao chém người khó hơn nhiều lắm, hắn tin tưởng cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ trở nên càng ngày càng thông minh.

Đáng tiếc Tắc Cáp Trí ngẫu nhiên vừa thể hiện trí tuệ cũng không thực hiện được hoàn mỹ, khi hắn mua một tủi rượu, uống ba bát rượu lớn, lại cố ý đổ vào người mình một ít rượu, một thân mùi rượu rời khỏi tửu quán, vè say rượu chân thành lúc muốn chạy tới cửa nha môn chỉ huy Đại Ninh vệ nhân gây chuyện sinh sự, vài thị vệ Sa Ninh giả trang thành dân chăn nuôi ngăn chặn hắn.

Một phen quyền đấm cước đá, ngay sau đó mọi người rút liễu đao ra.

Đại Ninh thành không có Tri Phủ, tại đây trong thành trì tái ngoại, nha môn chỉ huy Đại Ninh vệ phụ trách quân chính bản địa pháp tư các phương diện, vừa thấy có người động đao ẩu đả, lập tức có một đội quan binh chạy về phía này, mấy thị vệ Sa Ninh không ngờ Tắc Cáp Trí này khó giải quyết như thế, lại không thể bắt lấy hắn, mắt thấy quan binh chạy tới, đành phải giải tán.

Tắc Cáp Trí ngẩn ngơ, đột nhiên nghĩ tình trạng này vứt thư tín xuống dưới cũng không sai, cho nên vội vàng đem thư tín vứt trên mặt đất, cũng thu hồi liễu đao bỏ trốn mất dạng.

Quan binh vốn chính là cố ý đi chậm cước bộ, bọn họ hiểu rõ những dân chăn nuôi này uống rượu đánh nhau ẩu đả bên đường động đao chính là chuyện thường, đánh xong thì xong

việc, thật sự bắt bọn họ lại, rất khó.

Xử lý như dân chúng quan nội, làm không tốt bắt giữ một người, sẽ làm một tộc người vây quanh cửa nha môn nháo sự, thấy bọn họ tản đi, quan Tiểu kỳ dẫn đội, uy phong lẫm lẫm đứng lại, muốn thu binh ngay bây giờ.

Sau đó... Hắn nhìn thấy trên mặt đất có một phong thư, phía trên da là chữ Mông Cổ. Dân chăn nuôi Mông cổ có rất ít người biết chữ, cũng rất ít người gửi thư, bọn họ thà rằng cưỡi lên ngựa, chạy ba ngày ba đêm trên đường, tiến đến đối mặt với hắn nói trực tiếp một câu, dùng thư tín trao đổi, nhất định là quý tộc Mông cổ, cho nên hắn nhặt lên là thứ rất hiếm có.

***

"Tứ ca ở Vĩnh Bình lại đánh một trận thắng lớn, Giang Âm hầu Ngô Cao, Liêu Đông Tổng binh Dương Văn bại lui Sơn hải quan, Đô Đốc Cảnh Hiến dẫn tàn binh bại tướng tìm nơi nương tựa Tào Quốc Công?".

Lúc Chu Quyền nghe Sa Ninh đem tin tức này nói cho hắn biết, sắc mặt hết sức kỳ lạ, giống như kinh ngạc, giống như vui mừng, lai như mang theo chút ít hâm mộ và ghen ghét.

Sa Ninh nhẹ nhàng vuốt cằm, cường điệu nói: "Chỉ trong một ngày rưỡi, Yến vương thống binh năm vạn, ngựa không dừng vó chạy tới dưới thành Vĩnh Bình, chỉ cần một ngày rưỡi, sáu vạn đại quân của Giang Âm hầu sụp đổ, nếu không phải thoát được nhanh, chắc sẽ bị Yến vương toàn diệt".

Chu Quyền sau khi đến ghế dựa chậm rãi ngồi xuống: "Còn có Lý Cảnh Long, còn có năm mươi vạn đại quân Lý Cảnh Long, thắng bại... Cũng còn chưa biết".

Sa Ninh thản nhiên nói: "Điện hạ hiện tại nói thắng bại cũng còn chưa biết sao? Nguyên bản người nhận định Yến vương tất bại mà".

Chu Quyền liếc nhìn nàng, nhẹ nhàng thở dài nói: "Trữ nhi, bản vương làm việc không thể không thận trọng, phàm là có động tác, vậy không có đường lui. Tứ ca... Ra đương nhiên là hy vọng hắn thắng, Tứ ca làm sao cũng sẽ không giống chất nhi bạc tình bạc nghĩa kia, muốn bức tử hết tết cả chúng ta? Ta chỉ muốn làm một thái bình Vương gia mà thôi. Trước mắt, Trần Hanh, Lưu Chân, Chu Giám, giám sát bản vương thấy gắt gao, cả Đại Ninh thành đã thành thiên hạ bọn họ, ngoại trừ tòa Yến vương phủ, là thuộc về chúng ta, Trữ nhi, ta không thể vọng

động”.

Sa Ninh cũng thở dài, nói: “Điện hạ, thiếp đương nhiên rõ ràng, làm ra vẻ sống qua ngày, chẳng lẽ thiếp hy vọng chàng ngang nhiên hưng binh, đi đến chỗ tuyệt lộ? Thiếp chỉ là không ôm hy vọng quá lớn với triều đình thôi, hôm nay Yến vương lại đánh thắng trận, tin tức này cũng thật tốt, hy vọng... Triều đình sẽ được hơi thả lỏng dây thừng ghìm trên cổ chúng ta...

Nàng mới nói được đến chỗ này, lão quản sự tóc trắng xóa thất tha thất thểu chạy đến, vội vã nói: “Điện hạ, việc lớn không tốt, Chỉ huy Chu Giám Đại Ninh vệ phái binh bao vây vương phủ chúng ta!”.

Sắc mặt Ninh vương Chu Quyền đại biến, nhảy dựng lên, cả kinh nói: “Chu Giám vây quanh vương phủ, tại lại như thế?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 305

Ngươi Muốn, Hay Không Muốn?

Chương 305: Ngươi muốn, hay không muốn?

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Lão Quản sự tóc trắng xóa nói: "Lão nô ra ngoài hỏi qua Chu đại nhân sao lại phái quan binh tới, bọn họ nói gian tế Yến vương trà trộn vào trong thành, ý đồ bất lợi đối với điện hạ, bởi vậy phái binh bảo vệ vương phủ, còn muốn lão nô chuyển cáo điện hạ, vi an nguy của điện hạ, điện hạ tốt nhất không cần phải đi đi lại lại trong thành nữa, để phòng bất trắc!".

"Thối lắm! Hắn dám giam lỏng bản vương!".

Chu Quyền tức giận đến nỗi trận lôi đình, quát: "Đi, gọi Thạch Soạn tới, bảo hắn can thiệp Đại Ninh vệ, bản vương chưa từng phạm vào vương pháp, lại không có ý chỉ triều đình, hắn chỉ là Đại Ninh vệ nho nhỏ, bằng cái gì giam lỏng bản vương!".

Lão quản sự nói: "Trưởng Sứ đại nhân đã biết rõ chuyện này, hắn cảnh cáo trên dưới trong phủ, tuân theo dặn dò của Đại Ninh vệ, đợi tại trong vương phủ, chớ phát sinh xung đột với binh mã triều đình, làm điện hạ khó xử...".

"Đồ chó ăn cây táo, rào cây sung!". Chu Quyền tức giận đến giơ chân lên.

Sa Ninh thản nhiên nói: "Điện hạ, Trướng Sứ Thạch Soạn vốn là triều đình phái tới nhìn chằm chằm vào từng cử động của điện hạ, hắn sao có thể đứng ở bên điện hạ?".

Chu Quyền đặt mông ngồi xuống, mờ mịt nói: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ bản vương sai rồi, chẳng lẽ... Giang sơn thối nát, Hoàng Thượng vẫn không

thèm quan tâm, nhất định phải đưa bản vương tới chỗ chết sao?".

Sa Ninh trầm tư một lát nói: "Điện hạ đừng vội, thiếp đi do thám một chút".

Nàng phất tay đuổi Quản sự vương phủ ra, nói với Chu Quyền: "Chúng ta lúc trước dùng số tiền lớn thu mua tai mắt, không phải là vì đề phòng giờ khắc này sao, để chủng ta biết rõ ý đồ triều đình rồi nói sau".

Chu Quyền lo lắng nói: "Nàng... Đi ra ngoài sao? Trong lúc này, nhất cử nhất động của chúng ta đều bị triều đình chú ý, đừng để họa vô đơn chí, để bọn họ nắm được điểm yếu".

Sa Ninh cười nói với hắn: "Điện hạ, thiếp thường xuyên ra khỏi thành đi săn, trong thành Đại Ninh người nào không biết? Vương gia không tiện giằng co, nhưng thiếp lại không ngại, bọn họ những đại quan triều đình này không biết xấu hổ muốn cùng thiếp gây khó xử sao? Nói đến, hắn không phải muốn ngụy trang bảo vệ an nguy Ninh vương phủ ta sao, chỉ cần một ngày triều đình không định tội chúng ta, bọn họ sao có thể chính thức hạn chế tự do của chúng ta, chàng yên tâm đi!".

Sắc mặt Chu Quyền ngưng trọng gật gật đầu: "Tốt, ái phi ngàn vạn cần thận!".

Không ngoài dự đoán, lúc Sa Ninh mặc bộ quần áo đi săn rời khỏi vương phủ, quan binh Đại Ninh vệ canh giữ ở ngoài vương phủ quả nhiên ngăn cản nàng, cho nên bọn họ cũng lại một lần nữa lĩnh giáo sự mạnh mẽ lợi hại của vị Vương phi này. Vệ binh Đại Ninh vây khốn vương phủ, mục đích là canh chừng Ninh vương, tuyệt đối không thể để cho Ninh vương chuồn đi, nhưng trước khi ý chỉ triều đình truyền đến, người Ninh vương phủ cũng không phải phạm nhân, bọn họ xác thực không có quyền ngăn cản Vương phi rời khỏi vương phủ.

Chuyện này khiến cho hạ nhân khó xử, thế là lại xung đột một phen, trước kia chỉ là nghe nói, hôm nay Đại Ninh Vệ Thiên hộ đại nhân đích.

Thân lĩnh giáo lợi hại vị Sa Ninh kia đành chật vật bại lui, người này mạnh mẽ hung hãn, căn bản không có dáng vẻ Vương phi nữ nhân, đành mở con đường ra.

Lúc Sa Ninh chạy tới cửa thành, lại bị Từ Khương ngăn cản, Từ Khương này tuy là một Tiểu kỳ, nhưng lại là cháu trai Đại Ninh vệ chỉ huy Chu Giám, bởi vậy ở trong quân có địa vị cao cả, kết quả hắn lại năm lần bảy lượt bị Sa Ninh làm nhục, đối với Sa Ninh thậm chí cả Ninh vương phủ đương nhiên không có ý tốt. Nhưng hắn ngược lại vẫn nói rất khách khí:

“Nương nương, trong thành có Yến vương gian tế trà trộn vào, ty chức nhận mệnh lệnh chỉ huy đại nhân, bởi vì đang tìm tòi ở trong thành, bốn phía thành giới nghiêm, cho phép vào không cho phép ra”.

Sắc mặt hắn không tốt, sắc mặt Sa Ninh lại càng không tốt, Sa Ninh cả người đều là tức giận, mày liễu đứng, mắt hạnh trợn lên, nghiêm nghị thét hỏi: “Vì sao không cho phép ra vào?”.

Từ Khương buông buông hai tay, giải thích: “Nương nương, chuyện này còn phải hỏi sao, tự nhiên là phòng ngừa gian tế đào tẩu!”.

Sa Ninh nhấn vào lưng ngựa, người nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, đưa tay vung lên một cái tát, Từ Khương bị đánh nổ đom đóm mắt, không đợi hắn tỉnh hồn lại, cổ áo đã bị Sa Ninh nắm chặt: “Từ Tiểu kỳ, bản vương phi hỏi ngươi, Ninh vương phủ ta có tội danh thông đồng với tặc phỉ sao?”.

“Không, đương nhiên không có”.

Từ Khương nghiêm mặt nhìn vào tay Sa Ninh, Sa Ninh nhíu mày lại, lại lạnh lùng hỏi: “Như vậy, đã có chứng cứ phạm tội bản vương phi thông đồng với tặc phỉ sao?”.

“Không, cũng không có...”.

“Đồ khốn kiếp! Như vậy ngươi chỉ để ý đề phòng cửa thành của ngươi, bắt gian tế của ngươi, bản vương phi muốn ra khỏi thành săn bắn, vì sao cũng muốn ngăn trở?”.

Sa Ninh càng nói càng tức, đưa tay lại tát một cái, những vì sao trước mắt Từ Khương vừa mới biến mất lại lần nữa lóe lên, Sa Ninh nhảy lên lưng ngựa, ngang ngược quát: “Ra khỏi thành! Ta xem ai dám ngăn cản ta!”.

Trên mặt Từ Khương, một bên in năm ngón đỏ chói, tên lính dưới trướng đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn vị quan Tiểu kỳ đáng thương hay gặp cảnh khốn cùng này của bọn họ, sau đó yên lặng đi đến chuyển rào chắn ra, Sa Ninh mang theo hơn mười người cười khoái mã ầm ầm ra khỏi thành, Từ Tiểu kỳ lúc này mới hung hăng nhổ một miếng nước bọt, đối với thuộc hạ phân nộ nói: “Nam nhân tốt không đánh với nữ nhân, bằng không... Hừ! Hừ hừ.

Sa Ninh ra khỏi cửa thành, giục ngựa phi năm sáu dặm, vừa ghìm cương giữ ngựa, chậm

rãi mở lòng bàn tay ra, ở lòng bàn tay nàng, đang có một tờ giấy, đã bị mồ hôi lòng bàn tay làm ướt, Sa Ninh mở tờ giấy tỉ mỉ xem một lần, sắc mặt lập tức ngưng trọng lên.

Bọn kỵ sĩ đều lẳng lặng đứng hầu ở xung quanh, không ai dám nói chuyện, cánh đồng hoang vu thượng chỉ có gió từ phương bắc thổi đến, mang theo một âm thanh nức nở nghẹn ngào xẹt qua.

Qua hồi lâu, Sa Ninh mới chậm rãi nâng mảnh giấy lên, để thật sâu vào trong ngực, lấy khăn che mặt bịt kín mặt, phân phó với mọi người: "Đi lung tung săn mấy con chim trĩ thỏ hoang, hươu nai gì đó, sau giờ ngọ sẽ quay về vương phủ!".

"Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!".

Chu Quyền xem hết tờ giấy, vô cùng đau đớn đập bàn: "Bản vương hẳn là nên đáp ứng Tứ ca mới đúng, giờ đây chỉ có thể ngồi chờ chết, chỉ có thể ngồi chờ chết! Biết vậy chẳng làm!".

Sa Ninh khuyên nhủ: "Điện hạ, chúng ta còn chưa tới tình trạng sơn cùng thủy tận, trước khi ý chỉ triều đình đưa xuống, chúng ta còn có một cơ hội chuyển mình".

Chu Quyền tuyệt vọng nói: "Làm sao có thể chuyển mình? Chu Giám đã khóa thành vây hãm phủ, bản vương nửa bước khó đi, hắn lại mật báo Trần Hừ Lưu Trực đem viện binh đến, tình hình như thể, cho dù tam vệ Thái Ninh, Phúc Dư, Đóa Nhan bằng lòng xuất thủ tương trợ, bọn họ quen mã chiến, không tự ý công thành, chờ bọn hắn tập kết binh mã, đi vào thành Đại Ninh, đại thế bản vương đã mất.

Tờ giấy là Từ Khương ghi, cho dù là ai cũng không nghĩ ra, vị Tiểu kỳ thường xuyên bị người Yến vương phủ mắng chửi ấu đả này, chính là tai mắt bị Yến vương phủ dùng số tiền lớn thu mua, nhưng hắn tuy là thân tín Chu Giám, tình hình cụ thể cũng không rõ ràng lắm, hắn cũng không biết Chu Giám dùng cách nào chiếm được một phong thư tín của thủ lĩnh Phúc Dư vệ Ngao Cách liền gửi cho Ninh vương Chu Quyền, trong thư nói đã cùng thủ lĩnh Thái Ninh vệ, Đóa Nhan vệ thương lượng thỏa đáng, chỉ chờ Chu Quyền ra lệnh một tiếng, liền dẫn tộc nhân đến, phát binh tương trợ.

Nội dung thật ra nói phi thường hàm hồ, rất nhiều sự tình đều nói không đầu không đuôi, hình như không phải thư từ qua lại, cũng không phải một sự tình để thương nghị, cho nên chân tướng một số việc, chỉ có hai bên thư từ qua lại mới có thể rõ ràng, cũng bởi vì như thể, thực sự làm cho người ta càng nhiều không gian tưởng tượng, phong thư này rơi vào trong tay Chu

Giám, tìm hiểu văn nhân Mông cổ tới phiên dịch, Chu Giám tất nhiên bị dọa cho nhảy dựng.

Biết làm sao được, từ khi Yến vương tạo phản, triều đình đã tạm thời đình chỉ tiến độ giết chóc đối với chư phiên còn lại, hắn cũng không dám làm việc quá mức, đành phải làm ra việc ngụy trang trong thành xuất hiện gian tế Yến vương, tăng mạnh phong tỏa toàn thành và đề phòng với Ninh vương phủ, phái người đem tin tức cấp báo Đô Đốc Trần Hanh và Tổng binh Lưu Chân đang đóng ở Tùng đình quan, thỉnh bọn họ lãnh binh tới trấn trụ thành Đại Ninh, cùng lúc đó, đem phong thư này dịch sang một bản cấp báo kinh sư, xin thánh chỉ đến.

Chu Giám hiểu rõ, phần vật chứng này một khi đưa đến kinh sư, Thánh Thượng nhất định hạ chỉ bắt Ninh vương trở lại kinh, thậm chí có thể đi theo vết xe đổ Yến vương, tử hình Ninh vương ngay tại chỗ cũng rất có thể, chuyện lớn như vậy hắn tất nhiên không có khả năng giấu ở trong lòng, nếu như ngay cả tướng tá tâm phúc cũng không biết chân tướng, làm sao có thể đem hắn mệnh lệnh quán triệt cho tốt? Cho nên tướng tá mơ hồ hiểu rõ chân tướng vẫn có mấy người.

Từ Khương chính là một trong số đó, hắn đang ở trong nhà biểu cữu (cậu) hắn càu nhàu, nói Yến vương phủ kiêu ngạo ương ngạnh như thế nào, làm hại hắn bị bọn thủ hạ chế nhạo, Chu Giám liền lộ ra vài câu về phía hắn, bảo hắn an tâm bảo vệ tốt cửa thành, phòng ngừa gian tể xuất nhập, không được bao lâu, Ninh vương sẽ thấy không thể kiêu ngạo được nữa, Từ Khương nghe xong làm ra bộ dáng vui mừng lại truy vấn vài câu, bởi vì sợ Chu Giám sinh nghi, nên cũng không dám tìm tòi tới đáy, rời khỏi nhà cậu, hắn liền đem tin tức nắm giữ ghi vào trong tờ giấy, chờ cơ hội báo cho Ninh vương phủ. Quả nhiên hắn đã chờ được đến, lần lượt ăn mấy cái bạt tai chẳng tính là chuyện gì, hắn theo Ninh vương phủ tìm.

Được chỗ tốt, cho dù cho hắn ăn mười đời quân lương cũng không đổi được.

Sa Ninh nhìn bộ dáng Chu Quyền đứng ngồi không yên, trên mặt cũng âm tình bất định, có phần bực bội đứng dậy. Trong tam vệ Mông cổ, bộ lạc Đóa Nhan vệ của nàng là thế lực yếu nhất, lúc trước ca ca đem nàng gả cho Ninh vương, nguyên nhân là để mượn nhờ thế lực Ninh vương làm lớn mạnh bộ lạc. Ninh vương binh giáp tám vạn, chiến xa sáu ngàn, là vua tái ngoại chính cống, nàng đến Ninh vương phủ một năm, Đóa Nhan bộ lạc dưới sự trợ giúp của Ninh vương cùng hai đại bộ lạc khác tận lực hòa hoãn liền bắt đầu lớn mạnh lên.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tầy gang, khoảng một năm, một năm sau khi Chu Nguyên Chương băng hà, Chu Duẫn Văn kế vị, thời gian Ninh vương bắt đầu không dễ chịu lắm, đại

vương uy phong bá đạo tái ngoại biến thành thái bình Vương gia cả ngày đóng cửa ở nhà ngâm thơ làm phú, hôm nay mắt thấy thái bình Vương gia cũng làm không được, nếu như Ninh vương bị chém, hoặc là thành tù nhân, hoặc là bị lưu vong, mình làm sao có thể may mắn thoát khỏi?

Do dự sau nửa ngày, Sa Ninh nhẹ giọng nhắc nhở: "Điện hạ, chúng ta có thể liên lạc Yến vương, hôm nay... Chỉ có thể cùng Yến vương đứng chung một chỗ, mới có một đường sinh cơ".

Chu Quyền lắc đầu, tuyệt vọng nói: "Không kịp rồi, Tứ ca giờ đây mang binh tới lui qua lại ngoài thành Bắc Bình, hành tung bất định, chúng ta vội vàng đến thì đi đâu mà tìm hắn? Nói nữa, bản vương bị nhốt ở trong thành Đại Ninh, mặc dù tìm được hắn rồi, ta đây là cá chậu chim lồng làm sao đi đầu phục bên hắn? Bản vương giờ đây có thể dùng, chỉ có tam vệ kỵ binh Mông cổ, bọn họ tự ý dã chiến, công thủ thành trì không phải sở trường, đánh không lại đại quân Trần Hanh, Lưu Chân. Không đợi Tứ ca nghĩ biện pháp cứu ta, ý chỉ chất nhi ta bức ta tự sát đã đến trước!".

Sa Ninh cắn răng, lại nói khẽ: "Điện hạ, sinh tử tồn vong trước mắt, vô luận như thế nào, hãy thử một chút xem. Nói nữa, chúng ta không cần phái người nhập quan đi tìm Yến vương, Yến vương phái người tới mang tin tức, điện hạ còn nhớ rõ không?".

Hai mắt Chu Quyền sáng ngời, bỗng nhiên đứng lên, vui mừng nói: "Thế nào? Bọn họ... Bọn họ vẫn chưa đi sao?".

Ánh mắt Sa Ninh phiêu hốt một chút, nhẹ nhàng vuốt cằm nói: "Điện hạ trước mắt muốn tìm hỗ trợ ở Yến vương, Yến vương làm sao dự đoán có được điện hạ giúp đỡ hay không, bọn họ bị điện hạ tống ra khỏi vương phủ, sao chịu cam tâm cứ như vậy mà rời đi, thiếp thân... Một lòng một dạ, một mực phái người theo dõi bọn hắn, bọn họ không ở trong thành Đại Ninh, thiếp biết rõ chỗ ở của bọn họ, xem ra, bọn họ băn khoăn không đi, là muốn xem qua cách điện hạ trực tiếp bắt liên lạc với thủ lĩnh tam vệ, chỉ là không tìm được lối vào mà thôi".

Chu Quyền mừng rỡ: "Tốt, thật tốt, trời không quên ta! Ái phi, nhanh chóng bắt liên lạc với bọn họ, cô vương nguyện ý đáp ứng hết thảy điều kiện của bọn họ, nguyện ý thuyết phục tam vệ Thái Ninh, Phúc Dư, Đóa Nhan xuất binh tương trợ, chỉ cần Tứ ca nghĩ biện pháp cứu ta ra khỏi lao ngục, Chu Quyền nguyện ý tương trợ, theo hắn khởi bình tĩnh Nan!".

Thần sắc trên mặt Sa Ninh có điểm phức tạp, chỉ là Chu Quyền đột nhiên trải qua sự mừng rờ cũng không phát giác.

Sa Ninh chậm rãi gật nhẹ đầu, nói khẽ: "Tốt, ngày mai, thiếp lại ra thành một chuyến!".

Hạ Tầm cảm giác mình thời gian gần đây hơi mập lên, ở trong phòng nhỏ trên núi, mỗi ngày đều có bọn người Tằng Nhị mang đến món ăn hoang dã, khoan nói tới hoặc nấu hoặc thui hoặc thiêu nướng, điều chế khẩu vị cũng phi thường ngon, Hạ Tầm chỗ nào cũng đi không được, mỗi ngày chỉ có ăn như rồng cuốn, mắt thấy trên người bắt đầu phát phì.

"Làm người không thể chán chường như thế!".

Hạ Tầm âm thầm lập chí, thế là một lần nữa áp dụng phương pháp trong phòng tập thể hình, mỗi ngày đều lăn qua lăn lại để ra một thân mồ hôi. Nước tắm là hắn tự mình nấu, phòng nhỏ đằng sau có một dòng suối, củi cũng tùy ý lấy về, về phần thùng gỗ tắm rửa, hắn là Ninh vương phi chuyên dụng, mặc kệ nàng, giờ đây ta mới là chủ nhân ở đây. Hạ Tầm vừa hát, vừa rửa tắm, nhàn nhã tự tại.

Ban đầu hắn tính, là dùng ngôn ngữ thuyết phục Ninh vương, nếu Ninh vương không muốn động, liền sử dụng kế gán tội danh, kết quả nửa đường gặp việc Ninh vương phi, hắn mới nghĩ cách tiến hành lợi dụng, Yến vương nơi đó một mình ứng phó với năm mươi vạn đại quân, viện quân này tự nhiên là càng nhanh càng tốt, không thể tưởng được cuối cùng vẫn phải dùng tới biện pháp mình vốn đã chuẩn bị.

Giờ đây chuyện hắn duy nhất lo lắng, cũng không biết tên Tắc Cáp Trí kia có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ hay không, viện quân Yến vương hợp với tính mạng hắn, nhưng tất cả đều ở trong tay lão Cáp này. Đang nghĩ ngợi, màn cửa tự nhiên nhếch lên, một hồi gió lạnh thổi vào, thân thể Hạ Tầm vội co rụt lại trong nước, kêu lên: "Này này, rất lạnh, ta nói Tằng Nhị, ngươi...".

Ngẩng đầu, thanh âm Hạ Tầm dừng ngay tức khắc, người đứng ở trước mặt vậy mà lại là Sa Ninh Vương phi.

Hai mắt nàng tỏa sáng dọa người, trên mặt trắng nõn mang thêm một vòng đỏ ửng khác thường, hơi thở dốc nói: "Ninh vương điện hạ... Đáp ứng trợ giúp Yến vương!".

Hạ Tầm lập tức tỉnh ngộ, biết Tắc Cáp Trí thành công, hắn mừng rờ nói: "Tốt lắm!". Rầm

một tiếng, lồng ngực to lớn vừa mới lộ ra khỏi mặt nước, hắn liền giật mình phát hiện hình dáng mình không ổn, vội vàng lại lùi về trong nước.

"Nhưng mà...".

Sa Ninh cắn cắn môi, trong cỗ lẩm bẩm ra một tiếng ý tử hàm xúc khó hiểu.

Hạ Tầm lập tức truy hỏi: "Có điều kiện gì, ngươi cứ việc nói, ta có thể đại diện Yến vương quyết định!".

Hào quang kỳ dị trong mắt Sa Ninh sáng hơn: "Điều kiện không cần nói trước, ta đầu tiên muốn xác định... Ngươi.

Hạ Tầm ngầm hiểu, lập tức dựng thẳng lên ba ngón tay, trịnh trọng nói: "Ta cam đoan, việc tư của Vương phi, tại hạ tuyệt đối sẽ không lộ ra với bất luận kẻ nào...".

Sa Ninh chậm rãi nói: "Vận mệnh, hẳn là tự mình nắm giữ, ta cũng không tin tưởng để cho người khác thay ta bảo toàn bí mật, trừ khi, đó cũng là bí mật của ngươi".

Hạ Tầm nhíu nhíu mày: "Có ý tứ gì?".

Hắn cảm giác mình nói chuyện có đủ triết lý, nhưng lời Sa Ninh nói, hắn nghe không hiểu, nhưng hắn lập tức rõ ràng.

Sa Ninh đang cởi áo nới dây lưng, bỏ chiếc váy thêu, vừa cởi vừa vứt.

Bộ ngực sữa lộ ra, cánh tay ngọc chân trắng lõa lồ, ôn nhuận như ngọc, trắng nõn nà, còn có khu vực tam giác đen thẫm, mỹ lệ kinh người, hấp dẫn khó tả, một luồng tư vị kiều diễm thiêu đốt quỷ dị tràn ngập ra...

Hai mắt Hạ Tầm đăm đăm, hắn rất khó nhọc dời ánh mắt đi, nhưng hai cái đùi thon dài rắn chắc mà thẳng tắp không mất đi nhục cảm, cặp vú kiều nhu mỹ lệ hình vòng cung và no đủ mê người tựa như còn đang lắc lư trong đầu hắn, vòng eo mềm mại, mông nhếch lên, bờ mông mượt mà đầy đặn, hiện ra loại hào quang trơn bóng, vừa nhìn liền có một loại cảm giác bóng loáng...

Nàng rất trẻ, cũng rất hoàn mỹ, thân thể đường cong ôn nhu mượt mà, khóe mắt phiêu phốt, nhu mì quyến rũ giống như cây nho thành thục ngày mùa thu, no đủ nở nang, óng ánh sáng long

lanh, phong vận thiểu phụ tươi ngon mọng nước lại thành thục quyển rũ hiện ra rõ mồm một. Hạ Tầm khó nhọc nói: "Vương phi, không cần phải... Dùng thủ đoạn như vậy để bắt tại hạ phải giữ bí mật. Ta nói sẽ không lộ ra với bất kỳ kẻ nào, bất kể nói thế nào, Vương phi cuối cùng là Ninh vương phi, tại hạ là thân phận gì? Nếu như nói ra sự tình Vương phi, đối với tại hạ cũng không có chỗ tốt gì" -.

"Có lẽ...".

Sa Ninh đại khái cũng rất khẩn trương, thanh âm hơi khàn khàn, bởi vậy lại mang theo từ tính đầy sức hấp dẫn, nàng di chuyển chân dài, bước hai bước về phía Hạ Tầm: "Nhưng mà, tuấn mã tự do tự tại, trên cổ không nên phủ một sợi dây cương, ta làm sao biết, ngươi chừng nào thì nắm chặt nó? Nếu như, hậu quả tan xương nát thịt, ngươi và ta cùng gánh chịu một chỗ, như vậy, ngươi mới có thể bảo toàn bí mật như cho bản thân mình, một mực đóng chặt miệng ngươi lại!".

Hạ Tầm quay đầu nhìn thoáng qua, lại vội dời đi, nhưng trong đầu choáng váng, giống như giận vì không nhìn thêm, vú hình quả lê mềm mại, vòng eo thướt tha, tam giác làm cho hồn người mơ màng, cũng đã lại lần nữa lọt vào ánh mắt, đánh sâu vào sự kìm chế của bản thân. Thân thể nàng thanh xuân tươi sống, da thịt bóng loáng được chăm sóc kỹ càng, không có một chút mờ thừa nào, đẹp đẽ như vậy...

Thân thể tuổi trẻ mỹ lệ đã là tuyệt đối hấp dẫn, huống chi nàng còn có một thân phận cao cao tại thượng, thân phận tôn quý như vậy.

Nhớ rõ trước kia đã từng nghĩ, cùng đồng học nói chuyện phiếm, có nam sinh nói ra chí nguyện to lớn nói: "Nếu ta xuyên việt, ta muốn cùng Trụ vương đoạt Đắc Kỷ, cùng Chu u vương đoạt Bao Tự, cùng Hán Vũ Đế đoạt Vệ Tử Phu, cùng Tư Mã Tương Như đoạt Trác Văn Quân, cùng Đường Huyền Tông đoạt Dương Ngọc Hoàn, cùng Dương Lăng đoạt Chiết Tử du, cùng Chu Hậu Chiếu đoạt Đường Nhất Tiên...

Thế là có nữ sinh cũng nói ra chí nguyện to lớn: "Nếu như ta xuyên việt, ta cùng với Đắc Kỷ đoạt Trụ vương, cùng Bao Tự đoạt Chu u vương, cùng Vệ Tử Phu đoạt Hán Vũ Đế, cùng Trác Văn Quân đoạt Tư Mã Tương Như, cùng Dương Ngọc Hoàn đoạt Đường Huyền Tông, cùng Chiết Tử Du đoạt Dương Lăng, cùng Đường Nhất Tiên đoạt Tiểu Chiểu Chiếu...".

Bọn họ và các nàng, nhất định là ưu tú nhất sao? Chẳng qua là bọn họ tôn quý, làm bọn

hắn càng thêm mê muội mà thôi. Mà hiện tại, lại có một vị tôn quý Vương phi trần trụi đứng ở đẳng kia, tùy ý sử trí, thay đổi là ngươi, ngươi muốn hay không?

Sa Ninh nhẹ tay nhẹ xoa lồng ngực no đủ, trần trụi, sau đó nhẹ nhàng trượt xuống, trên mặt hắn mang theo một vòng tự tin mỹ lệ, vô cùng mềm mại đáng yêu nói: "Hoặc là, ngươi chết, ta sẽ nghĩ biện pháp bắt liên lạc với Yến vương, Hoặc là, đem bí mật của ta, biến thành bí mật của ngươi, từ nay về sau, ta vẫn là ta, ngươi cũng là ngươi, Hạ Tầm, ta ở chỗ này, ngươi muốn, hay là không muốn?"

[/QUOTE]

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 306

Lý Trí Cùng Dục Vọng.

Chương 306: Lý trí cùng dục vọng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

“Phanh!”

“Rầm!”

“Oành!”

Tằng Nhị suất lĩnh một đám thị vệ đứng ở xa xa, tuân theo Vương phi phân phó, không được gọi đến tuyệt đối không được bước vào gian phòng nửa bước, nhưng nghe được các loại thanh âm cổ quái không ngừng từ trong phòng truyền đến, Tằng Nhị cũng nhịn không được nữa, sợ Vương phi có gì sơ xuất, hắn một rút đao, liền dẫn đầu xông về phía cửa phòng. Cửa phòng vẫn đóng chặt, Tằng Nhị đẩy không thể đẩy ra, chờ đợi lo lắng nhịn không được kêu lên: “Nương nương?”.

Bên trong không có trả lời, chỉ nghe được ba tiếng rầm rầm rầm vang lớn, Tằng Nhị hoảng hốt, nhấc chân một cước đá tới, chốt cửa bị hắn đạp bật ra. Mang theo một ít bụi đất trên cánh cửa rơi xuống, Tằng Nhị định thần, lúc này mới trông thấy tình hình trong phòng.

Hạ Tầm ngồi ở trên một cái ghế, trong tay bưng lấy một ly trà. Bình tĩnh tự nhiên ngồi ở đằng kia, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, phảng phất như ngồi ở trong khu nghỉ dưỡng, nhìn phong thái nhàn nhã, thản nhiên như không. Mà Vương phi nương nương, khuôn mặt nương nương hồng như một gà mái nhỏ đang đẻ trứng, mái tóc cũng hơi mất trật tự. Trong tay nàng

mang theo một cái ghế, cái bàn lớn bên cạnh Hạ Tầm cũng không biết đã bị trọng kích bao nhiêu lần, giờ phút này đang rung rung rồi chậm rãi đổ xuống, rầm một tiếng rơi xuống đất phân thành từng mảnh nhỏ.

Trong phòng một mảng bừa bãi, tranh dán tường trên vách, bình bày trên bàn, ngoại trừ cái ghế Hạ Tầm ngồi và chén trà bưng lấy trong tay, có thể đập bể đều bị đập nát. Buồng trong màn cửa vẫn còn giăng, một dòng nước trong sau cửa đang chậm rãi chảy ra. Tằng Nhị mang theo đao, giật mình nhìn Sa Ninh một chút, lại nhìn Hạ Tầm một chút. Không biết chuyện gì xảy ra.

Sa Ninh buông ghế, ung dung ưu nhã ngồi xuống, nâng ngón tay ôn nhu như hoa lan loại lên, nhẹ nhàng lướt thoáng qua những sợi tóc mất trật tự bên mai, phân phó với Tằng Nhị: "Đi ra ngoài, giữ cửa. Tìm thêm ít củi, lát nữa, đốt hết tất cả gian phòng này cho ta!".

"Vâng... Ổ!? A!".

Sa Ninh nói như nước chảy mây trôi, không mang theo một chút tức giận nào, Tằng Nhị lại trông thấy hai ngực cao ngất của Vương phi vươn cao lên, dường như có thể làm xiêm y nàng rách bung ra, thường nghe người ta nói người tức thì thở mạnh, hôm nay Tằng Nhị mới xem rõ ràng như thể, câu so bì này là anh minh như thế nào, hắn cũng không dám động chạm vào Sa Ninh, liên tục không ngừng đáp ứng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng vào. Trừng đôi mắt nhỏ về phía sau bọn thị vệ mắt to bên cạnh quát: "Thất thần làm cái gì, thu thập củi đi!". Bọn thị vệ nhất thời như chim thú tán loạn.

Con ngươi Sa Ninh phóng hỏa nhìn về phía Hạ Tầm. Hạ Tầm ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt, hắn duỗi ngón út ra, vót một lá trà nhỏ trong chén trà, giống như cha cố vẩy nước thánh, hướng không trang nhẹ nhàng bắn ra, ưu nhã cúi đầu thổi thổi mặt nước, lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Một luồng tức giận từ trong lòng Sa Ninh nổi lên giữ dội. Hai tay nàng kích động, rất muốn nhảy dựng lên, quơ lấy ghế dưới mông, hung hăng nện lên trên đầu Hạ Tầm. Đem hắn đầu đập bể thành dưa hấu nát.

Nghĩ tới bộ dáng dưa hấu nát, tâm tình Sa Ninh khá hơn một chút, nàng thở hổn hển mấy hơi, cũng ngồi thẳng tắp, mắt nhìn phía trước, cứng rắn nói: "Ninh vương điện hạ có thể theo Yến vương cùng nhau khởi binh. Chúng ta, có thể được tam vệ Phúc Dư, Thái Ninh, Đóa Nhan trợ giúp. Ngoài ra, điện hạ nắm chắc triệu hồi được ba đạo binh mã hộ vệ của hắn. Nếu như, có thể loại bỏ Trần Hanh, Lưu Chân, điện hạ còn nắm chắc lấy được tám vạn thiết kỵ Đô

Ti Đại Ninh, tất cả đều chiêu đến dưới trướng!".

Hạ Tầm vui vẻ nói: "Như thế, thực lực chúng ta, sẽ tăng lên rất nhiều.

Triều đình càng khó thủ thắng".

Mắt Sa Ninh vẫn đang nhìn về phía trước, hai người ngồi sóng vai, chính giữa cách xa hai thước, tất cả đều ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, lại cùng đối phương nói đại sự quan trọng, tình hình quỷ dị nói không nên lời. Sa Ninh nói: "Trong trường hợp đó, đã có hợp tác thì cần các ngươi hành động trước, nếu không. Tất cả đều là nước chảy bèo trôi".

"Nương nương cứ nói".

Sa Ninh hít vào một hơi thật dài, tâm tình bình tình một chút: "Điện hạ cần Yến vương giải vây trước cho điện hạ. Triều đình... Lập tức muốn động thủ với điện hạ, điện hạ giờ đây bị Chu Giám vây ở trong thành Đại Ninh, rất nhanh, Đô Đốc Trần Hanh, Tổng binh Lưu Chân còn có thể mang càng nhiều nhân mã đến, đem thành Đại Ninh thủ kín như nêm cối. Tam vệ Đóa Nhan, Thái Ninh, Phúc Dư ta không thiện công thủ thành trì, ba hộ vệ binh mã giờ đây đã ở trong tay Lưu Chân, mặc dù có thể điều động bọn họ, làm phản vừa lộ, Chu Giám cũng có thể lập tức động thủ với điện hạ, bởi vậy, khó có thể phát huy tác dụng. Ngươi có biện pháp cứu điện hạ ra sao? Điện hạ chỉ có thân thể tự do, mới có thể phát huy tác dụng của hắn".

Hạ Tầm nghe xong, chân mày nhíu thật sâu: "Mẹ nó chứ, sách sử hại người! Nói cái gì Yến vương một mình vào phủ Ninh vương, cùng Ninh vương ôm đầu khóc rống, nấn ná mấy ngày. Ninh vương đưa tiễn ra khỏi thành, Yến vương mai phục nhân mã bên ngoài thành, đem trói Ninh vương lại, thế là theo đưa gia quyến Ninh vương và tam vệ Đóa Nhan, thần mã ba hộ vệ vương phủ tất cả đều cúi đầu áp tai, đầu phục Yến vương, thủ tướng Chu Giám đứng lên phản kháng. Chết trận.

Tam vệ Đóa Nhan có chỗ ở riêng của bọn họ, tại sao lại tự nhiên xuất hiện ở Đại Ninh, lại đồng loạt đem binh đến đây? Ba hộ vệ Vương phủ đã bị Lưu Chân mang đi, Ninh vương còn có binh ở đâu? Đến bản thân Ninh vương cũng thành đối tượng Đại Ninh vệ chỉ huy Chu Giám trông giữ nghiêm mật, Yến vương công nhiên bày tỏ phản nghịch với triều đình vừa đến, sớm đã bị Chu Giám bắt ngay tại chỗ, còn có thể chờ đến lúc Yến vương bị Ninh vương đuổi ra khỏi Đại Ninh thành rồi theo sát đi tiễn đưa, bị Yến vương tiên hạ thủ vi cường sao? Ninh vương không muốn đi theo Yến vương tạo phản, lại chiêu đãi, cho ngủ lại, rồi còn tiễn vị Yến

nghịch này sao? Loại hành vi này cùng tạo phản có gì khác nhau? Mà hắn lại còn mang theo lão bà hài tử một đại gia đình tiễn hắn ra khỏi thành?

Trong đêm luận bàn sử sách xưa! Người biên đoạn sách sử này là người ngu, để độc giả chúng ta ngu ngốc theo, lão tử lại có thể thật thành ngu ngốc, lại có thể không ngờ đến điểm này, lần này chạy đến Đại Ninh cho rằng chỉ cần vừa đấm vừa xoa thuyết phục Ninh vương, có thể thoải mái hoàn thành sứ mạng, không thể tưởng được còn có vấn đề khó như vậy muốn ta giải quyết...

Sa Ninh sau nửa ngày không thấy hắn trả lời, nhịn không được quay đầu nhìn hắn một cái, chỉ thấy hai hàng chân mày Hạ Tầm nhíu chặt, trầm tư không nói, không khỏi lo lắng nói: "Sao vậy, ngươi cũng không còn biện pháp? Cũng không thể dứt khoát dừng lại, điện hạ chúng ta cần phải tìm nơi nương tựa tương trợ, nếu không chúng ta cũng đang trong tình cảnh gian nan, sẽ đi đến một con đường không đường về sao?".

Hạ Tầm nói: "Nương nương đừng vội, để ta suy xét một lát".

Hạ Tầm đứng người lên, chắp hai tay sau lưng, thong thả khởi bước đến một đống gia cụ vờ nát tung tóe ở giữa nhà. Ánh mắt Sa Ninh đuổi theo hắn một hồi, thở dài nói: "Ài! Điện hạ vốn đang nghĩ tới lúc sinh nhật. Tụ tập tam vệ thủ lĩnh, thị uy với triều đình. Không ngờ triều đình lại không kìm chế được, mà ra tay trước với chúng ta. Thật sự là...

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động. Đột nhiên dừng bước, suy tư nói: "Nương nương. Ta thật ra đã nghĩ đến một biện pháp".

Hai mắt Sa Ninh sáng ngời, vội vàng nói: "Ngươi nói đi!".

Hạ Tầm nói: "Yến vương điện hạ có thể vì Ninh vương điện hạ mà giải vây, nhưng lại phải né được qua đại quân triều đình, nếu không dây dưa ở đó, thì đã không còn hiệu quả kỳ binh, quan ải Yến Sơn đều có trọng binh canh gác. Yến vương điện hạ muốn thần không biết quỷ không hay mang binh đến dưới thành Đại Ninh giết hắn trở tay không kịp, lại không thể cường công, Tùng Đình quan là không thể nào đơn giản tấn công được. Ta cảm thấy Lưu gia khẩu là một lỗ thủng lớn. Yến vương điện hạ nếu chọn tuyến đường đi Lưu gia khẩu, nhất định có thể mang binh đến dưới thành, còn không bị quân triều đình bên cạnh chú ý".

Sa Ninh đầu tiên là ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói: "Lưu gia?". Tiếp đó vui mừng hẳn lên: "Không thành vấn đề. Thủ tướng Lưu Gia khẩu là... Chính là nghĩa huynh Lưu Khuê của ta, chỉ

cần ta đi nói, hắn nhất định sẽ đứng ở bên ta!”.

Hạ Tầm nói: “Vốn đánh Lưu gia khẩu cũng không phải không được, quân coi giữ nơi đó không nhiều lắm, có thể đánh hạ. Nhưng chỉ sợ quân coi giữ đốt phong hỏa, tất cả lộ quan binh dọc đường sẽ lập tức biết tin tức. Tình cảnh Ninh vương đã đến trình độ này, một khi đả thảo kinh xà, khó bảo toàn Chu Giám sẽ không đưa Ninh vương bỏ chạy đến Tùng Đình quan. Cho nên nương nương có thể thuyết phục tướng lãnh thủ quan chủ động mở quan tất nhiên không còn gì tốt hơn. Nương nương thực sự nắm chắc?”.

Sa Ninh tràn đầy tự tin nói: “Tuyệt đối không có vấn đề. Hắn... Tuyệt đối sẽ không bán đứng ta. Nhưng...”. Chân mày Sa Ninh nhíu lại: “Yến vương xuất kỳ bất ý, binh khốn Đại Ninh. Có thể thành sao? Đại Ninh ở trong tay Chu Giám, hắn có thể dưới tình thế cấp bách...”.

Hạ Tầm chắc chắn nói: “Sẽ không! Thánh chỉ chưa hạ, tội danh chưa định, Chu Giám hắn dám làm gì một vị thân vương? Đến lúc đó các người chỉ để ý đóng chặt cửa phủ không ra, thủ thành đó là trách nhiệm của Chu Giám, hắn trốn lại trốn không được, có thể đem phủ Ninh vương ra làm vật thế mạng sao? Trong phủ Ninh vương ít nhất còn có chút thị vệ, thủ vững phủ Ninh vương hắn là cũng có thể chống đờ một thời gian ngắn. Nương nương nếu như vẫn chưa yên tâm, có thể mật đàm với thủ lĩnh tam vệ Đóa Nhan, sắp tới lợi dụng việc chúc thọ, tiến vào chiếm giữ Đại Ninh, bảo vệ vương phủ. Mỗi người thủ lĩnh Tam vệ sao có thể không mang đến một hai trăm người hỗ trợ được, hơn nữa thị vệ vương phủ, thủ vệ vương cung không thành vấn đề. Đương nhiên, nhân tâm khó dò, khó bảo toàn Chu Giám sẽ không phát điên phát khùng...

Hắn đột nhiên quay đầu hỏi: “Ninh vương điện hạ đóng ở Đại Ninh lâu như vậy, trong quân bản vệ, hẳn là có người có thể dùng chứ?”.

Ánh mắt Sa Ninh lập lòe một chút đáp: “Điện hạ chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày thân tộc tương tàn, làm sao âm thầm thu mua tâm phúc?”.

Hạ Tầm cười nói: “Làm sao có thể, Tần cối còn có ba bằng hữu”.

Sa Ninh tức giận nói: “Ngươi gọi cái này là so sánh sao? Ngươi hỏi Ninh vương điện hạ có người dưới tay có thể dùng hay không... Để làm.

Gì?”.

“Phá cửa thành!”.

Hạ Tầm trịnh trọng nói: “Nếu như Yến vương điện hạ nhanh chóng phá thành mà vào, sét đánh không kịp bưng tai, Chu Giám cho dù có tâm không đợi thánh chỉ, trực tiếp kéo vào phủ Ninh vương ngọc thạch câu phần, hắn cũng đã tới không kịp”.

Sa Ninh nghe xong cúi đầu suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Ta không có mười phần nắm chắc, nhưng, ta có thể thử xem”.

Hạ Tầm nói: “Vậy là tốt rồi, hôm nay vốn là cục diện cầu sống trong chết, ai cũng không dám cam đoan, mình có mười phần nắm chắc. Lúc nguy cấp, cần dùng biện pháp nguy cấp, càng do dự, càng tự hại mình”.

Sa Ninh khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Điện hạ nếu có thể nghĩ như ngươi, làm sao có thể...”.

Hạ Tầm không nghe rõ tiếng, hỏi lại: “Chuyện gì?”.

Sa Ninh thở dài một hơi, nói với Hạ Tầm: “Không có chuyện gì. Phá Lưu gia khẩu để cho ta đến lo liệu. Cửa thành Đại Ninh ta tận lực lo liệu. Nhưng, tất cả đều là phải làm việc âm thầm, trước khi các ngươi giải cứu phủ Ninh vương, tất cả cử động của các ngươi cùng phủ Ninh vương.

Chúng ta không quan hệ. Nếu như các ngươi thất bại, ta sẽ không thừa nhận có quan hệ với các người”.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Ta rõ ràng!”.

Sa Ninh đứng người lên, phủi phủi quần áo. Đi về phía trước hai bước, bỗng quay đầu lại trừng mắt về phía Hạ Tầm, ánh mắt lại dấy lên ngọn lửa: “Tuy chúng ta hiện tại là minh hữu, nhưng ngươi làm ta nhục nhã, ta cũng không quên. Họ Hạ, ngươi nhớ kỹ. Ta và ngươi là ân oán cá nhân, một khi có cơ hội, Sa Ninh ta nhất định lấy trở lại!”.

Hạ Tầm ra vẻ kinh ngạc nói: “Chuyện tại hạ đối với nương nương xem như nhục nhã sao? Vương phi điện hạ không phải là thật lòng ái mộ Hạ mỗ, lúc này mới cố tình lấy thân báo đáp?”.

“Ngươi khốn kiếp!”.

Sa Ninh xấu hổ tức giận, nhưng đối diện với một nam nhân vừa rồi nàng còn không mặc gì, cho dù cá tính nàng hung hãn như thế nào, lúc này cũng không bày ra bộ dáng hung hăng được, nàng nhấc tay lên, cuối cùng chỉ có thể đem một đống lửa giận phát tiết ở cánh cửa đã chịu đủ chà đạp, đùng một cước, Sa Ninh tức giận đi ra ngoài.

Hạ Tầm nhìn sang ván cửa lung lay sắp đổ, đột nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi...

Đại khái... Trong lòng cũng là có chút ít tiếc nuối.

Thân thể xinh đẹp như vậy, thân phận cao quý như vậy. Đối với bất kỳ nam nhân nào có một thể xác và tinh thần khỏe mạnh mà nói, đều là một loại hấp dẫn cực lớn.

Chỉ có điều, nam nhân chưa bao giờ dùng nửa người bên dưới để suy nghĩ, thì không phải là nam nhân, mà nam nhân một mực dùng nửa người bên dưới để suy nghĩ, thì đó là cầm thú.

Lúc bên dưới làm chủ nhân, bên trên phải nhường chỗ, dục vọng và lý trí cân đối như thế nào, đây là vấn đề cả đời tất cả nam nhân đều bận rộn giải quyết.

***

Lửa lách tách thiêu đốt. Hạ Tầm còn chưa ra khỏi phòng, nhà tranh mang theo nhục nhã không chịu nỗi của Sa Ninh này cuối cùng đã bị đốt trụi.

Lúc Hạ Tầm đi ra ngoài, Sa Ninh mang theo thị vệ đã giục ngựa đi xa, trước cửa để lại cho hắn một con ngựa, buộc ngựa tại một cây cọc. Con ngựa kia mắt thấy nhà tranh bốc lửa, đang bất an cọ cọ chân. Hạ Tầm cởi bỏ dây cương. Xoay người nhảy lên chiến mã, xách cương nhìn nhìn phòng nhỏ sắp hóa thành tro tàn này. Đột nhiên quay đầu ngựa, cũng phi về phía phương xa.

Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí ước định gặp mặt tại một bộ lạc. Nhưng mà từ khe núi này xuất phát, hắn lại không biết đường đi. Cho nên Hạ Tầm đuổi phía sau đám người Sa Ninh. Trước đi về phía thành Đại Ninh, đến được quan đạo rộng rãi, phân biệt phương vị, lúc này mới tiến về phía bộ lạc kia.

Ước chừng đi mất một ngày, lúc sắp tới hoàng hôn, Hạ Tầm giục ngựa lên một chỗ sườn núi dừng lại, nhẹ nhàng vuốt ve trên bờm ngựa mồ hôi ẩm ướt hướng về phía dưới sườn núi nhìn lại. Hơn mười nóc nhà màu bạc, giống như đóa hoa sắp nghênh đón trời đông giết rét trên

thảo nguyên.

Bầy ngựa đến đây, xa xa như mây, rất nhanh liền đến chỗ gần. Bởi vì đã là đầu mùa đông, thảo nguyên đã héo rũ. Cho nên móng ngựa tóe lên mảng bụi đất lớn, da rung động, bầy ngựa như nước vờ đê không thể ngăn cản, tiếng vó ngựa ầm ầm, bầy ngựa hí liên tục. Cộng thêm âm thanh mục nhân thét to, tụ tập thành một ca khúc đặc thù.

Những con ngựa này có màu đen, màu đỏ thẫm, màu nâu, còn có vài thớt ngựa trắng, da lông bóng loáng ở dưới ánh trời chiều lập lòe phản chiếu màu vàng, lông bờm thật dài và đuôi ngựa phất phới trong gió, càng hiện ra sự hùng tuấn và khôi vĩ của chúng nó. Hán tử cưỡi ngựa chạy đến, nhìn thấy người giục ngựa đứng ở trên sườn núi, cũng mặc một thân da bào Mông Cổ, Hạ Tầm đội mũ da, liền hữu hảo thổi một tiếng huýt sáo về phía hắn, sau đó lại theo bầy ngựa như dòng nước lũ chạy về phía trước.

Hạ Tầm chờ bầy ngựa kia đi qua, tro bụi cũng dần dần tán đi. Lúc này mới điều khiển ngựa, đi về mấy ngôi nhà bạt.

Bộ lạc này gọi là Ba Đặc Luân, lúc Tắc Cáp Trí và Hạ Tầm đi Đại Ninh đã từng đi ngang qua đây, hai người liền ước định, gặp trong này, Hạ Tầm giục ngựa đến nhà bạt, đang muốn hỏi người khác nơi Tắc Cáp Trí ở. Đột nhiên nhìn thấy bờ sông nhỏ phía trước có một người đang xoay người làm thịt một con dê, bên cạnh còn đứng cô nương mặc da bào, mang mũ da.

Hạ Tầm liếc mắt nhận ra người nọ đúng là Tắc Cáp Trí, vội vàng đạp ngựa chạy tới.

“A ha, đại nhân đã tới!”.

Tắc Cáp Trí nghe được tiếng móng ngựa vang lên, ngẩng đầu liếc nhìn, lập tức lộ ra nụ cười vui mừng, dê đã làm thịt một nửa, một thanh dao nho nhỏ, thủ pháp phi thường lợi hại. Trên người trên tay vậy mà không có một giọt máu dê tung tóe lên. Hắn đưa tiểu đao cho cô nương thoạt nhìn ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt hình cầu giống như như táo đỏ bên cạnh kia, dùng tiếng Mông cổ nói thầm cùng nàng vài câu, liền đi về phía Hạ Tầm nghênh đón.

Hạ Tầm đưa mắt nhìn vị cô nương đáng yêu kia, cười nói: “Vốn đang lo lắng ngươi không ở đây, lại nghĩ ngươi không chốn an thân, thoạt nhìn, ngươi ở đây quả thật cũng tốt, đến mấy ngày rồi?”.

Tắc Cáp Trí ha ha cười nói: "Thuộc hạ trong đêm ngày hôm qua mới chạy tới chỗ này, muốn an thân còn không dễ dàng sao". Hắn lôi kéo Hạ Tầm đi lên phía trước: "Đại nhân không chú ý à, bộ lạc trên thảo nguyên. Trên cửa đều chốt một dây da, cửa này là không đóng, mặc kệ ngươi có quen biết chủ nhân ở đây hay không, buổi tối chạy tới đây. Ngươi cũng không cần đánh thức chủ nhân. Trực tiếp kéo cửa ra là có thể đi vào nghỉ tạm".

"Đêm không cần đóng cửa?". Hạ Tầm không ngờ tộc đàn dã man lạc hậu trong mắt người quan nội lại có tập tục như vậy, không khỏi có chút cảm thán.

Tắc Cáp Trí đi đến một lều phía trước. Kéo cửa ra đi vào. Bên trong đang có một đôi vợ chồng, Tắc Cáp Trí liền lên tiếng chào hỏi bọn họ, sau đó lại lôi kéo Hạ Tầm hướng về phía bọn họ lý lố giới thiệu một phen, nam chủ nhân mặt đầy đầy nhiệt tình mang theo nụ cười, xông lên cho Hạ Tầm một cái ôm thật chặt. Người này vóc dáng cao cao, dáng người rất khôi ngô. Xem ra đã hơn bốn mươi tuổi khuôn mặt đỏ thẫm.

Tắc Cáp Trí lôi kéo Hạ Tầm không chút khách khí ngồi xuống, dùng Hán ngữ nói với hắn: "Hắn gọi Ô Ân Kỳ, lão bà vốn là bộ lạc khác. Bởi vì nam nhân thua tiền cho hắn, không trả được, phải đem người vợ gán cho hắn, lúc đến còn mang theo nữ nhi, việc mười mấy năm trước, giờ đây đã lớn lên gả cho người. Cô nương vừa rồi ngươi trông thấy kia là con thứ hai của bọn hắn, đó, còn có một nha đầu thứ ba, đi chăn dê, một lát nữa sẽ trở về đây. Chúng ta ở chỗ này ở một đêm. Sáng mai lại đi. Đại nhân. Sự tình đã làm được chưa?".

Hạ Tầm cười nói: "Được rồi, bọn họ đã đáp ứng, đi theo Yến vương cùng nhau khởi sự, chúng ta nhanh chóng chạy trở về. Đem tin tức này nói cho điện hạ".

"Thế mà lại thành công?".

Đôi mắt Tắc Cáp Trí trừng lên thành hình cầu: "Chúng ta nói như vậy cũng không được, đại nhân ném một phong thư, mà đã thành công?".

Hạ Tầm cười vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Ta nói rồi. Nếu vận dụng được diệu kế, có đôi khi một câu nói cũng có thể giải quyết sự tình mà thiên quân vạn mã mới có thể giải quyết".

"Chậc chậc chậc...".

Tắc Cáp Trí tấm tắc khen. Lão đại này của hắn, hiện tại hắn còn là chưa giải thích được những thứ này. Nhưng hắn cảm giác được lực lượng trí tuệ, người với việc không biết luôn

tràn ngập kính sợ, cho nên Tắc Cáp Trí lúc này, trong lòng cũng tràn đầy kính sợ với Hạ Tầm.

Ô Ân Kỳ rất mến khách. Con dê nhỏ bị lọc sạch sẽ kia rất nhanh bị nữ nhi của hắn xách trở về, tách thành vài khối lớn ném vào trong nồi. Nấu lên làm mùi thịt tràn ngập bốn phía. Lúc bữa tối, hương trà sữa nồng nàn, thịt nóng hổi, trái cây tràn đầy, mùi sữa thơm bốc lên, hơn nữa Tắc Cáp Trí mang rượu mạnh đến, chính là thịnh yến người nhà này khoản đãi khách nhân.

Nữ chủ nhân và nữ nhi cũng uống rượu. Hơn nữa tửu lượng còn rất lớn, tiểu nữ nhân Ô Ân Kỳ chỉ nhỏ hơn một tuổi so với tỷ tỷ, tỷ tỷ gọi là Tác Bố Đức, muội muội gọi Ô Nhật Na. So với tỷ tỷ, khung xương Ô Nhật Na nhỏ hơn rất nhiều, tuy đường cong ngũ quan so với nữ tử Trung Nguyên ôn nhu cường tráng hơn một tí, bất quá rất đẹp. Nàng ngũ quan tuấn tủ, hơn nữa hoạt bát hơn so với tỷ tỷ, phụ thân nàng đi đến bên người Hạ Tầm mời rượu, hơn nữa hát lên ca khúc nâng cốc chúc mừng, nàng an vị ở cách đó không xa, giương một đôi mắt to đáng yêu, hướng về phía này rõ ràng đang buồn cười, Hạ Tầm còn phải nghiêm trang cười ngọt ngào.

Một chén rượu được Hạ Tầm ráng uống hết, lúc này chóng mặt hồ đồ ngã ra, Tắc Cáp Trí đẩy cánh tay đẩy hắn, lặng lẽ cười nói: "Này, đại nhân, Ô Nhật Na rất yêu mến đại nhân đấy".

"Khụ, không nên nói bậy!". Hạ Tầm vội nói, sợ bị chủ nhân nghe thấy sẽ khó chịu, hắn vụng trộm nhìn lướt qua, Ô Ân Kỳ đang thoải mái chè chén, hoàn toàn không nghe được thanh âm Tắc Cáp Trí, lúc này mới yên tâm.

"Đến đây, đại nhân, ăn cái này, đối với nam nhân rất tốt đó" Tắc Cáp Trí rất nhiệt tình đưa một thứ vòng tròn bóng bảy gì đó vào trong chén Hạ Tầm. Hạ Tầm hiếu kỳ hỏi: "Đây là cái gì?".

Tắc Cáp Trí nói: "Dái dê đó! Đại bổ".

"A... Ta... Cũng không cần bổ?".

Tắc Cáp Trí nói: "Cần bổ, cần bổ, nam nhân mà.

Thịnh tình không thể chối từ, Hạ Tầm kiên trì cắn một cái, ô, cũng khá ngon, Tác Bố Đức, Ô Nhật Na và các nàng trông thấy vẻ mặt bộ dáng của Hạ Tầm, cũng nhịn không được cười lên khanh khách.

Buổi tối lúc ngủ, Ô Ân Kỳ và lão bà ngủ ở phòng bên phải, Tắc Cáp Trí và Hạ Tầm đều được an bài ở bên trái. Nếu như buổi tối khách nhân mới đi ngang qua, vào cửa cũng phải ngủ ở vị trí này. Nếu quả thật có người, mọi người phải chen chúc cùng một chỗ, Hạ Tầm ngầm thở dài, khuya hôm nay phải chịu được tiếng ngáy kinh thiên quỷ thần của lão Cáp.

Ấn theo tập tục bộ lạc, nữ hài tử trong nhà chưa lập gia đình cũng phải ngủ ở vị trí bên trái, bởi vậy chăn nệm xa hơn một chút, chính là chỗ nghỉ chân của tiểu tỷ muội Tác Bố Đức và Ô Nhật Na, Tắc Cáp Trí nhìn Hạ Tầm, chớp mắt về phía hắn, nhỏ giọng nói: "Đại nhân, Tác Bố Đức hôm qua chưa theo lão Cáp ta ngủ nữa, vốn đêm nay nghĩ nếm thử tư vị Ô Nhật Na, đại nhân đã đến đây, để cho ngươi đi, chờ một lát tắt đèn, người có thể đi qua đấy".

Hạ Tầm giật mình nói: "Cái gì? Ngươi nói sao?".

Tắc Cáp Trí hắc hắc cười nói: "Đại nhân không biết sao? Nếu như chủ nhà có cô nương chưa lập gia đình, ngươi yêu mến mà nói, có thể ngủ cùng nàng. Không có người can thiệp. Phụ thân cô gái cũng không thể".

Tròng mắt Hạ Tầm đều muốn rơi ra: "Cái gì? Buồn cười, ngươi đừng hù ta. Làm sao có thể!".

Tắc Cáp Trí nói: "Tại sao không có khả năng. Đời này, đây là quy củ ở chỗ này".

Không biết là bởi vì cuộc sống trên thảo nguyên gian khổ, hài tử tỷ lệ sinh tồn thấp, hay bởi vì quan hệ nam nữ trên thảo nguyên một mực bảo trì thói quen tự do, Hạ Tầm thấy hắn không giống như là nói đùa, ngược lại hơi tin tưởng, nhưng hắn không cách nào tiếp nhận phong tục như vậy, hắn lắc đầu liên tục nói: "Thôi đi, thôi đi, ta thấy cũng không nên, vẫn nên ngủ đi. Sáng mai còn phải rời khỏi đây".

Tắc Cáp Trí mừng rờ nói: "Đại nhân không cần, thuộc hạ muốn, ha ha ha, hai cô nương, ta đều muốn!".

Hạ Tầm hít vào một hơi.

Trong đêm, Hạ Tầm phát hiện, đêm nay hắn không nghe được Tắc Cáp Trí khò khè, nhưng hắn căn bản là ngủ không yên, tiếng rên rỉ, tiếng cười hì hì, xen lẫn tiếng thở dốc, thậm chí trong bóng tối không biết là đại hay tiểu cô nương kia cởi bỏ quần áo chạy tới. Lớn mật muốn tiến vào ổ chăn của hắn, làm hại hắn sợ bị xâm phạm, chỉ có thể đem một giường chăn mền

chăm chú khóa lại trên người: “Hoảng sợ” vượt qua một đêm không ngủ.

Thương cho Hạ Tầm...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 307

Lưu Gia Khẩu.

Chương 307: Lưu Gia khẩu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Một đêm này, Lý Cảnh Long so với Hạ Tầm còn hoảng sợ hơn.

Lý Cảnh Long dẫn quân chạy tới dưới thành Bắc Bình, an doanh hạ trại, vây một tòa Bắc Bình thành chật như nêm cối, bên ngoài chín cửa đều là các loại khí giới công thành như trúc lũy, xe công thành, thang mây, hào kiều, hỏa pháo, máy bắn đá, tầng tầng lớp lớp, trên phương diện chiến thuật, như là đào động đất, rải truyền đơn, dùng hơi lửa đốt tường thành, kỳ vọng đem tường thành nướng cháy làm nứt ra, tóm lại, tất cả các loại phương pháp công thành quân Minh quen thuộc đều dùng trên thành Bắc Bình. Nhưng thành Bắc Bình được Yến vương Chu Lệ chuẩn bị tỉ mỉ bố trí từ sớm, lũy cao hào sâu, tường thành gia cố dày hơn, pháo Minh sơ lại không đủ sắc bén, năm mươi vạn quân Minh nhất thời cũng không làm gì được được quân coi giữ trong thành. Đương nhiên, nhân tố mấu chốt chủ yếu nhất thật ra, vẫn là người như cũ.

Quân thủ ở trong thành Bắc Bình có hạn, tâm quyết tử rất lớn, hơn nữa Yến vương ở Bắc Bình là một vị vương, cực kỳ có được dân tâm, là hy vọng của mọi người. Nhất là Đạo Diễn dùng cao tăng phật giáo tẩy não các dân chúng đi theo tôn giáo rất thành công, con cái người dân đều được phái đến đầu tường thủ vững, trợ giúp Yến binh ngăn địch, bù đắp chỗ thiếu hụt về nhân tố binh lực không đủ.

Yến vương thế tử thứ hai Chu Cao Hú theo cha chinh chiến bên ngoài, thế tử Chu Cao Sí, tam tử Chu Cao Toại đều cùng mẫu thân canh giữ ở trên thành, Yến vương phi trang phục quân nhân, cầm cung tên canh giữ ở đầu tường, đại mập mạp Chu Cao Sí tuy hành động gian nan,

béo như heo, nhưng chỉ là thân thể hắn vụng về, binh pháp thao lược của vị thế tử này lại rất tốt, phương diện hậu cần cùng dân chính càng thuận buồm xuôi gió, tất cả các loại tài nguyên trong thành Bắc Bình điều phối điều tiết gọn gàng ngăn nắp, không hề loạn.

Hắn còn thường xuyên đi đến tường thành cùng mẫu thân chỉ huy chiến đấu, thậm chí ôm lấy tảng đá lớn quẳng xuống thành. Vương phi và thế tử có thể làm được việc này, quân tâm sĩ khí thậm chí dân tâm đều ủng hộ thật lớn.

Mặc dù như thế, quân Minh chẳng những nhân mã đông, hơn nữa đều mang chức nghiệp quân nhân, những dân chúng đầu tường Bắc Bình kia chưa từng trải qua huấn luyện quân sự cũng không bằng được, nhưng quân Minh năm mươi vạn người, đến từ các phe phái khác nhau, khu vực khác nhau, tướng lãnh đều có tư tưởng riêng, sĩ tốt cũng có ý tứ ganh đua so sánh vị chủ soái ba quân Lý Cảnh Long này với sự chỉ huy của các tướng lĩnh khác, chân tay luống cuống, cho nên vốn bọn họ có mấy cơ hội phá thành, lại đều bị chính bọn họ bỏ qua.

Ví dụ như quân Minh đánh chính môn Bắc Bình đã từng phá tan cửa thành, Yến quân ở trong cửa thành triển khai vật lộn đánh nhau, nếu như lúc này Lý Cảnh Long có thể bắt được thời cơ lập tức tăng viện phái một chi quân đội đầy đủ sức lực chiến đấu đi lên mở rộng chiến quả, chính môn sẽ bị phải phá không thể nghi ngờ. Thành Bắc Bình như thế nào lại không thể phá vờ, chỉ cần có một cánh cửa bị công phá thì toàn thành đình.

Trệ dễ như trở bàn tay.

Nhưng, làm cho người sợ hãi than là, thời cơ chiến đấu tốt như vậy, tự nhiên bị Lý Cảnh Long buông tha, thật không biết vị này lúc ấy đứng ở trên mặt vọng lâu, từ trên cao nhìn xuống cũng nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi thứ, vậy mà hắn lại không phái đội dự bị xông lên.

Đây là chỗ sử sách không lý giải tại sao Lý Cảnh Long lại phản ứng trì độn như thể, chúng ta cũng không cách nào biết được.

Chỉ là, cũng bởi vì đội dự bị không kịp thời phái lên, Yến vương phi và thế tử dẫn viện quân kịp thời chạy tới chính môn, đại mập mạp Chu Cao Sí một tay cầm đao, một tay kéo côn, mồ hôi đầm đìa chỉ huy đội cảm tử phản công, quân Minh ở chính môn mắt thấy Yến quân liều chết phản công, viện quân lại chậm chạp không đến. Thế là... Bọn họ lui lại.

Lúc này, Yến vương phi dẫn một đám phụ nữ và trẻ em nhi đồng, từ đầu tường xuống phía dưới ném gạch đá, ngăn cản quân Minh tiếp tục tăng binh, lợi dụng khoảng cách này, đã một

lần nữa khép lại chính môn vừa bị phá, được đem đá lấp lại. Một cơ hội tuyệt hảo vốn nên thay đổi cả lịch sử lại rơi vào trong tay Lý Cảnh Long đầu óc bã đậu này, thật ra đúng là một con lợn, cơ hội cứ thế như mây bay thổi đi qua.

Đồng thời trong lúc đó, Yến vương Chu Lệ cũng không nhàn rỗi, hắn sai con thứ hai Chu Cao Hú suất lĩnh một nhánh khinh kỵ binh chuyên môn phá hoại đường tiếp tế của quân Minh, thiêu hủy lương thảo quân Minh, tự mình suất lĩnh chủ lực thỉnh thoảng đánh lén quân Minh. Huyên náo quân Minh làm cho chúng rối loạn, gà bay chó chạy.

Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí ở bộ lạc Ba Trì Luân tá túc trong nhà Ô Ân Kỳ một đêm, Yến vương tự mình dẫn đại quân, lấy Trương Ngọc, Chu Năng làm tả hữu quân, ban đêm tự mình đánh lén quân doanh Đô Đốc, Lý Cảnh Long leo lên tướng đài, kiểm tra động tình trong doanh Đô Đốc, lại không phòng bị Yến quân trong thành ban đêm đánh lén địch doanh, dưới ánh lửa phóng lên trời, sĩ khí hăng hái, một đội cảm tử do Đạo Diễn hòa thượng và tam vương tử Chu Cao Toại đích thân dẫn đã lặng lẽ leo từ tường thành xuống, xông lên giết vào đại doanh quân Minh.

Tòa đại doanh đúng là đại doanh trung quân của chủ soái ba quân Lý Cảnh Long, quân đội cảm tử kia dám đánh dám giết quân Minh, lao thẳng tới đại doanh trang quân, trong đó có một hòa thượng đầu bóng loáng mặc tăng y màu đen, quả thực giống như phục ma kim cương, nhìn cao cao gầy teo, ở trong thiên quân vạn mã chém giết lung tung, lại giống như một con mãnh hổ, Lý Cảnh Long quá sợ hãi, sợ trong hỗn loạn mình có chuyện gì sơ xuất, lập tức hạ lệnh lui lại.

Quan binh tất cả doanh còn lại không rõ chuyện gì, chợt thấy đại doanh chủ soái trang quân đột nhiên lui lại, nhất thời ba quân rung chuyển, đều lui lại theo, đợi đến hừng đông, bọn họ mới hiểu được mình sợ bóng sợ gió một hồi, một lần nữa trở lại dưới thành Bắc Bình, đáng tiếc quân trướng chiếm giữ giờ vứt bỏ, đồ dùng, lương thảo một đống, đều bị thiêu hủy, cái gì có thể phá hủy đều tận lực phá hủy.

Lý Cảnh Long thấy vậy liền giật mình, kiên quyết không chịu trú doanh đến dưới thành Bắc Bình, vị nhân huynh này dẫn trung quân trú đóng ở Trịnh Thôn bá bên ngoài cách Bắc Bình hơn mười dặm, điều khiển chỉ huy công thủ chiến Bắc Bình, vương phi và thế tử người ta trèo lên tuyến đầu hứng tên đạn đổ máu, chủ soái mình tránh ở đâu đâu chỉ huy chiến đấu, tương phản mãnh liệt như vậy, quân tâm sĩ khí làm sao có thể hăng hái? Ở dưới loại tình huống này, Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí đã tìm được quân doanh Yến vương rồi.

Lúc bọn họ chạy tới đại doanh Yến vương, Yến vương đang ra lệnh bộ hạ tùy cơ hành động: "Ngươi đi, nói cho Cao Hú, tạm thời đình chỉ tập kích quấy rối với tiếp tế quân Minh, để cho bọn họ chở quân lương, khí giới tới đây".

Đang nói, chợt thấy Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí đã đến trước mặt, Chu Lệ vừa mừng vừa sợ, vội vàng nghênh đến đón, vội vàng hỏi: "Văn Hiên, hành trình quan ngoại, kết quả như thế nào?".

Hạ Tầm ôm quyền thi lễ nói: "Chúc mừng điện hạ, thần may mắn không làm nhục mệnh!".

"Cái gì?".

Yến vương Chu Lệ vui mừng đến thanh âm cũng phát run: "Thành công sao? Văn Hiên thật sự thuyết phục được Thập thất đệ?".

Hạ Tầm nói: "Vâng, Ninh vương điện hạ đã đáp ứng tất cả, hỗ trợ điện hạ khởi binh Tình Nan, nhưng, trước mắt Ninh vương còn có một kiếp, còn cần điện hạ vì hắn giải vây".

Hạ Tầm nói ra một chút, Yến vương vội vàng đuổi hết mọi người ra, Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí mật báo cho hắn hồi lâu, Chu Lệ cười lên ha hả: "Vậy có là chuyện gì, ta liền giết đến quan ngoại, cứu Thập thất đệ đi ra, chỉ cần có thể được thiết kỵ tam vệ tinh nhuệ Thái Ninh, Đóa Nhan, Phúc Dư, cộng thêm tám vạn binh lính tinh nhuệ quan ngoại còn sợ gì thằng ranh Cửu Giang kia".

Hạ Tầm hỏi: "Vừa rồi thần nghe điện hạ phân phó, chớ để nhị vương tử tiếp tục tập kích quấy rối tiếp tế quân địch, đây là vì sao?".

Yến vương cười khoát khoát tay nói: "Bản vương không muốn để cá trong chậu chạy thoát, giờ đây thời tiết còn chưa đủ lạnh, không thể để cho quân nam ý thức được lương thảo và quân phục là vấn đề lớn khiến bọn họ phải lưu lại, đến khi trời đông giết rét đến đây, khi đó sẽ cắt đứt toàn bộ đường tiếp tế khiến cho năm mươi vạn đại quân của hắn lên trời không đường, xuống đất không cửa!".

Nói đến đây, Chu Lệ lại không thể chờ đợi được nói: "Bên này đã không cần lo, nói mau, ngươi cùng Thập thất đệ thương nghị kế như thế nào, bản vương phải làm sao phát binh giải vây cho hắn?".

***

Chu Lệ mất tích.

Tào Quốc Công Lý Cảnh Long rút kinh nghiệm xương máu, điều ra vài đạo nhân mã, chuyên môn áp chế đại quân Yến vương Chu Lệ không ngừng ở bên cạnh cản đường hắn, kết quả đại quân vừa phái đi ra, Chu Lệ đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hai ngày sau đó truyền đến tin tức, tại phụ cận Vĩnh Bình, phát hiện tung tích Yến vương, lúc này Vĩnh Bình đã lại lần nữa nắm giữ ở trong tay đại quân triều đình.

Lý Cảnh Long bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng triệu tập chúng tướng.

Thương nghị một phen, sợ Yến vương lại làm trò cũ đoạt Vĩnh Bình, thế là chia một đường đi viện binh Vĩnh Bình, lại thông báo cho Tổng binh Sơn Hải quan Dương Văn toàn lực đề phòng, đề phòng Yến vương đánh lén Sơn Hải quan, kết quả quân Minh Sơn Hải quan và Vĩnh Bình gối giáo chờ đến sáng, đêm không ngủ trông thành ba ngày, nguyên một đám thủ thành ngáp mấy ngày liền, cũng không còn gặp người nào Yến vương phái tới.

Tìm không thấy kẻ địch, mới là kẻ địch đáng sợ nhất, Lý Cảnh Long không biết Yến vương rốt cuộc đang đánh chủ ý đến chỗ nào, gấp đến độ như con kiến trên lò lửa, một bên phái thám mã ra bốn phía tìm hiểu tin tức Yến vương, một mặt từ trong quân công thành lại điều hai vệ binh mã tăng mạnh phòng ngự chỗ Trịnh Thôn Bá của hắn, lúc này đại quân Yến vương đã vượt qua Tùng Đình quan, sắp đến Lưu Gia khẩu.

Lưu Gia khẩu, thủ tướng Tổng kỳ quan Lưu Khuê vừa phái một hộ vệ thay hắn đi huyện Phủ Ninh, huyện Phủ Ninh ở khu vực Tần Hoàng Đảo, nhà hắn hôm nay đặt ở chỗ đó, trong nhà có thư, nói con của hắn sinh bệnh nặng, cần y hỏi dược hơn nửa tháng, vẫn chưa chuyển biến tốt, Lưu Khuê lo lắng không thôi, liền cho một thân binh cầm chút ít tiền bạc, đi về nhà nhìn xem.

Phái thân binh đi rồi, Lưu Khuê rầu rĩ không vui trở lại chỗ ở của mình, gặp lão gia người ngoài trấn quan khẩu đang chờ ở nơi đó, Lưu Khuê mất kiên nhẫn nói: "Tiền tiêu hàng tháng không phải đã cho ngươi rồi sao, lại đây làm gì?".

Lão Quản sự cúi đầu khom lưng cười, tiến đến trước mặt, rất thần bí nói: "Lão gia, vị kia... Lại đến nữa rồi, muốn gặp người".

“Hả?”.

Lưu Khuê giật mình, hơi có chút ngoài ý muốn, Sa Ninh tuy hàng năm có thể có cơ hội tới vài lần, nhưng cách một hồi ngắn như vậy lại đến, hắn cũng không biết Sa Ninh lúc này đây làm sao tới đây nhiều lần như vậy, cũng muốn hỏi xem, thay vào đó lão gia kia chỉ biết là hắn kim ốc tàng kiều, vị Tiểu nương tử cực đẹp kia cũng không phải là thê thất của hắn, ngoài ra hoàn toàn không biết gì cả, muốn hỏi cũng không dám hỏi.

Lưu Khuê suy tư một lúc, mới nói: “Ngươi trở về trước hầu hạ tiểu thư, ta an bài xong sự vụ liền đi tới”.

“Vâng vâng vâng!”.

Lão Quản sự mặt mày hớn hở rời đi, bình thường hắn trông coi tòa nhà trống rỗng, không có gì hết cả, cho nên mới thường xuyên đem phòng xá cho thuê, đã cho khách nhân làm khách điếm sử dụng, nhưng mỗi một lần vị tiểu thư không rõ thân phận này trở lại đến ở nơi đây, lão gia lại hào phóng hơn nhiều, vị tiểu thư kia cũng đặc biệt hậu đãi, đứng ở trên lập trường của hắn, ước gì vị tiểu thư kia một năm đều ở lại chỗ này.

Phụ thân Lưu Khuê nguyên vốn chỉ là một nô lệ bộ lạc Đóa Nhan bắt tới, hắn cũng biết thân phận mình thấp kém, có thể nói toàn bộ là nhờ Sa Ninh, hắn mới có ngày hôm nay, có gia có nghiệp còn làm quan, đã biết Sa Ninh đến đây, Lưu Khuê nào dám chậm trễ, vội vàng gọi Phó Tổng kỳ Vương Ngạn Hi, hướng về phía hắn dặn dò cách phòng ngự một phen. Trên đời không có tường nào không lọt gió, Vương Phó Tổng kỳ mơ hồ hiểu rõ Tổng Kỳ đại nhân ở trên trấn mua tòa nhà, nuôi tình nhân, nghe nói hắn muốn đi ở trên trấn hai ngày, Vương Nhan Hi cười hì hì liền đáp ứng.

Lưu Khuê thay đổi thường phục, cũng không mang thị vệ, liền đi dọc theo con đường nhỏ quen thuộc, tiến về phía trên trấn...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 308

Lợi Động Nhân Tâm.

Chương 308: Lợi động nhân tâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Trên núi có rất nhiều cây cối, màu sắc cây cối có vàng có lục còn có hồng, giống như một họa sĩ vụng về, đông một cái tây một cái vẽ loạn trên chân núi, từ trên núi nhìn xuống, trấn nhỏ hiện lên hình hẹp dài vắt ngang ở dưới núi, đi xa hơn, là một mảng rừng cây lớn, đại đa số cây dương đều có màu vàng óng ánh, ở giữa có một cây dương đã chết nhiều năm trước, thân cành tái nhợt đầy vẻ xưa cũ đứng sừng sững, hướng về phía trời cao như cánh tay khô gầy của lão già.

Lưu Khuê đi xuống dưới núi, trong lòng cũng không có cảm giác hưng phấn kích động khi thâu hoan cùng Sa Ninh, không phải bởi vì ảnh hưởng đầu mùa đông, thời tiết hơi hiu quạnh, cũng không phải bởi vì giữ gìn quan hệ ám muội với vị Vương phi này mà phải sai quản gia an bài vào huyện Phủ Ninh, hôm nay đứa con sinh bệnh cũng không thể nhìn thấy một chút ảnh hưởng, mà là từ khi Sa Ninh trở thành Ninh vương phi, hắn một mực sống trong thiên đường và địa ngục, ở trước mặt nàng, chỉ là miễn cưỡng cười vui mà thôi.

Mỗi khi cùng Sa Ninh ở một chỗ, nàng trẻ tuổi, mỹ lê, tươi sống, thân hình tuyệt đẹp, đều khiên cho Lưu Khuê si mê như say, ở trên người nàng, hắn hầu như có thể tìm được hết thảy mọi thứ nam nhân muốn, dục vọng, hư vinh, đắc ý, kiêu ngạo, khoái hoạt, các loại thỏa mãn, nhưng sau khi nhẹ nhàng vui vẻ thỏa mãn, lo nghĩ và bất an luôn theo đó mà đến.

Sa Ninh ngang ngược, tùy hứng, cuồng dã, lớn mật, phảng phất như một con ngựa hoang rong ruổi trên thảo nguyên, không cam lòng bị tròng cổ, nhốt vào trong khung, nàng không

quan tâm lễ giáo người Hán, nhưng Lưu Khuê không thể nghĩ như vậy, chỉ có khi nằm trên người Vương phi Sa Ninh, hắn mới có thể tạm thời quên mất tất cả, quá chú tâm đầu nhập, thưởng thức tư vị cực lạc, sau khi cực lạc, lại là hư không vô tận, sợ hãi và lo lắng.

Tất cả của hắn đều là Sa Ninh đem cho hắn, hắn biết tính cách Sa Ninh, hắn không dám cự tuyệt Sa Ninh, không dám đoạn tuyệt lui tới, nhưng hắn cũng e ngại Ninh vương, nếu để cho Ninh vương biết hắn bị mình cho đeo nón xanh, Ninh vương sẽ như thế nào? Lưu Khuê chưa bao giờ dám nghĩ.

Sa Ninh cho hắn tất cả, còn cấp cho hắn cực lạc, có đôi khi ngẫm lại mình có thể giữ lấy một vị Vương phi, không có một người nam nhân nào không mừng thầm và kiêu ngạo, Mà Ninh vương có thể cướp đoạt tất cả những thứ của hắn, còn có thể tống hắn đi thế giới cực lạc. Cho nên hắn một mực bồi hồi trong sinh tử được mất, chuyện này đã không chỉ là tình yêu nam nữ.

Đi đến bên nhà mình, Lưu Khuê đứng thân thể lại, hít vào một hơi thật dài, trên mặt bày ra một bộ nụ cười vui vẻ. Đẩy cửa ra, đi vào, hai dũng sĩ đội mũ da mặc áo bào Mông cổ đang dắt ngựa từ trong nội viện đi ra, trông thấy hắn, lập tức đứng lại, lấy tay đưa lên ngực, bái thật sâu.

Lưu Khuê hơi gật gật đầu, con mắt đều không liếc nhìn bọn hắn. Nếu như không phải bởi vì nguyên nhân Sa Ninh Vương phi, vốn con mắt.

Những thị vệ vương phủ này không để hắn, một Tổng kỳ nho nhỏ này vào trong mắt mới đúng, Lưu Khuê trong lòng có chút đắc ý, sau đó nhảy vào trong óc chính là bộ dáng kiều mỵ của Sa Ninh, dưới bụng lập tức tựa như uống một bầu rượu, nóng bỏng, dục vọng tạm thời chiến thắng sợ hãi, dưới chân hắn bước nhanh hơn, nụ cười trên mặt cũng thật vui sướng.

Hai đại hán Mông cổ lấy tay đưa lên ngực ngẩng đầu lên, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đại hán cao lớn hơn, mặt đầy râu ria như dữ tợn thấp giọng nói: "Đại nhân...".

Người kia là một hán tử tinh tráng râu quai nón dựng thẳng tay chỉ vào môi, ý bảo hắn không cần để ý tới, liền dắt dây cương ngựa thản nhiên đi qua, người râu ria lầm bà lầm bầm, lầm bầm nói: "Nhìn người ta ổn trọng kinh người, khó trách có thể được điện hạ ủy thác trách nhiệm, Tắc Cáp Trí ta ở trước mặt thiên quân vạn mã cũng không biết e ngại, một sự tình lén lén lút lút bực này, tại sao tim vẫn đập dồn dập".

Phòng Lưu Khuê xây dựng mặc dù so sánh với cả trên trấn cũng là số một, thật ra dựa theo tiêu chuẩn quan nội cũng chỉ là tương đối đơn sơ, nhưng trong phòng ngủ lại có điểm đặc biệt, bề ngoài nhìn thường thường, một khi đi vào, lại đặc biệt hoa lệ. Gia cụ bố trí trang nhã, bàn trang điểm, giường, bàn nhỏ, lư hương kính, đứng, màn trướng, đệm, gối thêu áo ngủ uyên ương nghịch nước bằng gấm, hào nhoáng khác thường.

Sa Ninh vừa mới tắm rửa xong, ngồi ở trước bàn trang điểm chải vuốt mái tóc đen nhánh, một bộ quần áo nguyệt sắc, dùng một dây lưng tinh tế buộc lên, eo nhỏ nhắn cộng thêm bờ mông tròn, ngồi ở trên gấm đôn chăm chú buộc tóc lại, đường cong mỹ diệu có lồi có lõm lộ ra không bỏ sót. Trong phòng đã đặt hai chậu than, giường sưởi cũng đã nổi lên, ấm áp, cho nên cũng không rét lạnh.

"Trữ nhi, tại sao nhanh như vậy lại đến nữa rồi, nhớ đến ta sao?".

Lưu Khuê đi qua phía sau, nhẹ nhàng ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, ôn nhu hỏi.

Trong lăng kính in hình giai nhân, phấn tươi như hoa, xinh đẹp cười về phía hắn, sau đó Sa Ninh liền xoay người, Lưu Khuê buông tay ra, thối lui một bước, Sa Ninh đứng lên, một đôi cánh tay ngọc vòng lên cổ hắn, khí như hoa lan dịu dàng nói: "Khuê ca ca, người ta lần này tới, là có chuyện rất quan trọng tìm chàng".

Lưu Khuê biến sắc, thần sắc vui mừng lập tức bị sợ hãi khẩn trương thay thể, vội vàng hỏi: "Có chuyện gì vậy, Ninh vương hắn... Hắn.

Sa Ninh trợn mắt nhìn, không vui nói: "Sợ hắn như vậy làm gì, hắn cả ngày canh giữ ở trong Ninh vương phủ, sao biết được chuyện gì?".

Trong lòng Lưu Khuê an tâm một chút, vội hỏi: "Ta... Ta đây không phải lo lắng cho nàng sao, đã không phải Ninh vương, vậy là chuyện đại sự gì?".

"Chàng tới đây!".

Sa Ninh duỗi bàn tay nhỏ bé ra, giữ chặt Lưu Khuê sóng vai ngồi trên giường, sau đó trầm thấp thì thầm, qua hồi lâu, Sa Ninh mới đem sự tình trải qua nói một lần từ đầu tới đuôi, lúc này trong phòng đã tối, Sa Ninh đứng dậy đi đốt ngọn đèn, ánh sáng nhu hòa lập tức trải đầy cả gian phòng, Sa Ninh ngoái đầu nhìn lại cười, dưới ánh đèn thấy Lưu Khuê sắc mặt âm tình bất định, không khỏi thu liễm nụ cười, hỏi: "Có vấn đề gì? Chàng không muốn giúp ta sao?".

“A? Tại sao không!”.

Lưu Khuê đột nhiên tinh táo lại, vội vàng đứng người lên, đi đến bên người Sa Ninh, chắp lấy nàng hai tay, thâm tình nhìn vào nàng, ôn nhu nói: “Trữ nhi, không có nàng, sẽ không có Lưu Khuê hôm nay, nàng biết, vì nàng, ta có thể làm bất cứ chuyện gì. Cho dù là tan xương nát thịt, ta cũng sẽ không cau mày.

Sa Ninh vươn tay che môi hắn lại, xinh đẹp nói: “Đừng có nói ngốc, chỉ là bảo chàng mở quan để binh mã Yến vương tiến vào, cũng không phải bảo chàng đi xung phong hãm trận, ta sao cam lòng cho cho chàng đi mạo hiểm, chàng mất hồn mất vía làm gì?”.

Lưu Khuê giải thích: “Ta... Ta chỉ là... Đang suy nghĩ, tướng sĩ thủ quan tổng cộng một trăm hai mươi người, chưa hẳn toàn bộ chịu nghe ta an bài, chỉ cần trong đó có một người mang dị tâm, vụng trộm nhóm lửa, sẽ đả thảo kinh xà. Nếu như muốn lặng yên không một tiếng động vượt qua kiểm tra, ta tất phải an bài vài tâm phúc phòng thủ trước phong hỏa đài. Lại nói, ta có vài huynh đệ tâm phúc, chỉ là việc này làm cho bọn họ đi theo chúng ta tạo triều đình phản, ta không tuyệt đối nắm chắc, phải từ từ ngẫm lại, có ai tuyệt đối đáng tin, mới có thể làm việc cho chúng ta”.

Sa Ninh cười nói: “Chàng muốn thuyết phục những thủ quân này một lòng theo chàng tạo phản khả năng là hơi khó khăn, nhưng chàng thân là chủ tướng thủ quan, tùy tiện tìm lý do mang vài người nhà đi quan khẩu dạo chơi, chắc không có người cự tuyệt chứ?”.

Lưu Khuê ngạc nhiên hỏi: “Là sao?”.

Mày ngài Sa Ninh nhảy lên, mị hoặc cười nói: “Tuyệt đối là người đáng tin, ta đã mang đến cho chàng”.

Đêm thật sâu, Sa Ninh đã ngủ say, nàng như một con mèo nhỏ, thân mình cuộn lại, phát ra tiếng hô hấp nhẹ nhàng tinh tế.

Lưu Khuê giương mắt, còn đang nhìn về phía trên nóc nhà đen như mực.

Ninh vương muốn tạo phản, muốn đi theo Yến vương tạo phản, muốn ta để Yến vương vượt qua kiểm tra, đi giải vây cho Ninh vương, muốn ta... Phản triều đình...

Trong lòng Lưu Khuê lật qua lật lại vòng vo hồi lâu, các loại ý niệm trong đầu như đá

ngầm giữa dòng nước, va chạm trong đầu hắn. Tạo phản.

CÓ khả năng thành công không? Yến vương nếu có thể chiến, cần gì xuất quan tới tìm Ninh vương, Ninh vương có thể khống chế thế cục quan ngoại, không cần Yến vương đến giải vây cho hắn, thực sự tất yếu phải đi cùng mấy người cùng đường này đến tuyệt lộ?

Nhất là, vừa rồi Sa Ninh còn ghé vào trước ngực hắn, ngọt ngào nói cho hắn biết, sau khi chuyện thành công, phải nghĩ biện pháp đem hắn điều đến bên người Ninh vương, từ nay về sau làm tướng quân bên cạnh, thật sự là điên rồi! Nàng có lá gan quá lớn, hắn giờ đây cả ngày đều đã sống trong lo lắng, đến bên người Ninh vương? Một khi để lộ tiếng gió...

Lưu Khuê trở mình, đưa lưng về phía Sa Ninh, một tia ác niệm tự nhiên sinh ra: "Ninh vương muốn tạo phản, nếu như ta đem tin tức này đưa ra, đó là công lao lớn cỡ nào? Phá hủy đại kế Yến vương, Ninh vương hợp binh, công lớn như thế, Lưu Khuê ta chẳng phải một bước lên trời, tối thiểu nhất cũng có thể làm Thiên hộ, đến lúc đó, cần gì sống vất vả như thế này?

Tất cả mọi thứ của ta, đều do nàng bố thí, ở trước mặt nàng ta sao có thể ngẩng đầu lên, tình nhân sao? Nói thật, ta chỉ là trai nàng nuôi dưỡng mà thôi, vì sợ nàng ghen, ngay cả thê nhi ta đều an bài xa xa, giờ đây... Cơ hội tốt ở ngay trước mắt, ta có cơ hội dựa vào lực lượng bản thân tạo nên cơ nghiệp, còn có thể từ nay về sau thoát khỏi nàng, không cần trong lúc ngủ mơ cũng phải lo lắng Ninh vương đến giết cả nhà ta, ta vì sao không vì mình liều mạng một phen?".

Ý nghĩ này một khi chiếm cứ thượng phong, ngày xưa thề non hẹn biển, ngôn ngữ ngọt ngào đều quét sạch hết, nghĩ đến tương lai chói lọi hoàn mỹ, Lưu Khuê kích động toàn thân phát run: "Ngày mai nàng muốn ta mang theo người của nàng lên núi, khống chế phong hỏa đài, để Yến vương xuất quan, ta muốn động thủ, chỉ có tối nay. Nhưng, ta là một Tiểu Tổng kỳ thủ quan ải, làm sao có khả năng biết bí mật trọng đại như vậy, chẳng phải làm cho người ta sinh nghi sao?".

Con mắt Lưu Khuê loạn chuyển, lại nghĩ: "Có rồi, ta vốn là gia nô của nàng, có tầng này quan hệ là đủ rồi, đến lúc đó, ta nói Ninh vương phi dùng số tiền lớn hối lộ, dụ ta đầu nhập vào Ninh vương cùng nhau tạo phản, ta rất rõ đại nghĩa, giả ý ứng thuận, thừa dịp bất ngờ, buộc nàng lên núi, lại đốt lửa cảnh báo, chuyện này đã thành. Như vậy danh dự có thể bị gièm pha, nhưng nàng cũng sẽ không nói ra. Không ổn, xem tính tình của nàng... Một khi bước đến chân tường, làm sao cố kỵ những chuyện này, ta dù có đại công, nhưng gian dâm với Vương

phi, tội danh khiến hoàng thất hổ thẹn... Bằng không... Ta giết chết nàng?".

Đột nhiên nhớ tới Sa Ninh cùng hắn ân ái triền miên qua lại, nhớ tới Sa Ninh đem hắn từ một kẻ gia nô, cho tới bây giờ, ban cho hắn gia đình, bản thân hắn, thân phận thể diện, trong lòng Lưu Khuê lại có vài phần không đành lòng, nhưng tự định giết hồi lâu, lý trí rốt cuộc vẫn chiếm thượng phong: "Ta đã tố giác về phía triều đình, đã cắt đứt quan hệ với nàng, ta không buông tha nàng, nàng cũng không chịu buông tha ta, còn do dự gì, gan nhỏ không phải quân tử, vô độc bất trượng phu!".

Lưu Khuê cắn răng một cái, nhẹ nhàng vén chăn lên, bước nhẹ nhàng, đi đến chỗ mình đặt áo bào, liền đi lục lọi chuôi đoản đao mang theo...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 309

Tắc Thượng Hồ Dương.

Chương 309: Tắc thượng Hồ Dương.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Tim Lưu Khuê nhảy bang bang, ngón tay hơi run, khẩn trương giống như lần đầu tiên hắn trông thấy thân thể Sa Ninh, lần đầu tiên cởi bỏ áo nàng, lần đầu tiên cùng nàng hợp làm một thể. Ngón tay hắn chạm được vào một thanh cứng rắn gì đó, đó là đao của hắn, ánh trăng chiếu vào cửa, trong phòng có ánh sáng nhạt, cũng không phải là một mảnh đen kịt, nhưng cũng không biết là bởi vì khẩn trương hay quần áo vô cùng mất trật tự, hắn sờ soạng hồi lâu cũng không tìm được chỗ miệng tủi.

“Ư... Chàng làm gì vậy?”.

Trên giường, Sa Ninh ư một tiếng, mang theo sự ngái ngủ nồng đậm.

Thân thể Lưu Khuê run lên, cuống quít đáp: “A, ta... Ta đi tiểu đêm.

“Ừm... Đốt đèn đi, tối quá”.

“A, ta... Ta sợ đánh thức nàng...”.

Lưu Khuê có tật giật mình sợ Sa Ninh sinh nghi, sờ đến bên cạnh bàn, run rẩy tìm được đá lửa, sát một tiếng đánh lửa lên, đốt sáng đèn. Nhìn trộm về phía trên giường, Sa Ninh nhắm mắt lại, lẩm bẩm hàm hồ một câu, xoay người quay đi. Lưu Khuê không dám sờ áo choàng nữa, liền nhấc quần lót, giơ ngọn đèn, cứng rắn ngẩng đầu đi về phía bên ngoài bình phong.

Bồn cầu trong góc bên ngoài bình phong, Lưu Khuê đem đèn đặt trên bàn, cố ý để tới chỗ chính giữa hai bình hoa, để bình hoa chống đờ, ánh sáng càng mờ ám, lỗ tai dựng đứng, vành tai nghe một chút âm thanh bên trong, liền rón ra rón rén đi tới cửa, từng tấc từng tấc nhẹ nhàng kéo chốt cửa ra. Trải qua thời gian dài hình thành cảm giác kính sợ với Sa Ninh, bị Sa Ninh nửa mê nửa tỉnh nói một câu dọa cho hán hết hồn, hắn giờ đây chỉ thầm nghĩ chạy trốn.

Cửa phòng vừa mở, hắn lập tức chui ra, hoảng sợ chạy ra ngoài vài bước, bị gió lạnh thổi, lúc này mới cảm giác trên người chỉ có cái quần lót, gió thổi rét thấu xương, nhưng lúc này hắn cũng chẳng thèm quan tâm, xách giầy theo, vội vàng bỏ chạy về phía tiền viện...

Lưu Khuê vừa mới đi ra ngoài, Sa Ninh liền từ từ ngồi dậy trên giường, ngơ ngác ngồi ở đẳng kia.

Sự tình quá mức khẩn yếu, Hạ Tầm và Tắc Cáp Trí cùng Yến vương Chu Lệ sau khi thương nghị đã định, liền đi đầu chạy đến tụ hợp cùng nàng, lúc đang nói đến Lưu Khuê, Hạ Tầm lại một lần nữa bảo nàng, nên cẩn thận là hơn, sự việc phản loạn triều đình lớn như vậy, không phải mỗi người đều có dũng khí làm, trong lịch sử rất nhiều đại sự, do một tiểu nhân vật, hay một người vớ vẩn nào đó làm bại lộ, bảo nàng quan sát nét mặt, cẩn thận.

Sa Ninh cũng lơ đễnh, nàng căn bản không tin tưởng Lưu Khuê dám phản bội nàng bán đứng nàng, lúc Hạ Tầm nói hắn và Tắc Cáp Trí, bọn người Tằng Nhị canh giữ ở bốn phía cửa nhà, nàng còn vì bọn họ chuyện bé xé ra to mà cảm thấy buồn cười, nhưng vượt quá sự tưởng tượng của nàng, hắn thật phản bội nàng. Hai người ở một chỗ không lâu, nàng phát giác Lưu Khuê khác thường.

Không phải xuất phát từ Hạ Tầm nhắc nhở, mà là xuất phát từ trực giác một nữ nhân, Lưu Khuê không phải một người lòng dạ rất sâu, hỉ nộ hoàn toàn không hiện ra sắc mặt, hắn cùng với nàng hoan ái thì tâm sự nặng nề không yên lòng, Sa Ninh làm sao không cảm giác ra? Cho đến Sa Ninh chợp mắt, hắn tuy cố gắng trấn định, nhưng dồn dập hô hấp, thân thể khó nhịn lật qua lật lại... Một loại dự cảm điềm xấu, dần dần bao phủ thể xác và tinh thần nàng.

“Cạch, cạch!”.

Cửa sổ phát ra hai tiếng gõ nhẹ nhàng, bên ngoài truyền đến thanh âm Tằng Nhị: “Nương nương, A Khuê... Lưu Khuê, đã bị bắt lại”.

Sa Ninh trầm thấp trm một tiếng, trầm mặc một lát nói: “Ta mệt mỏi, không muốn thấy hắn.

Ngày mai bắt hắn phá quan, tất cả công việc, bọn ngươi đều do Hạ Tầm an bài".

Tằng Nhị vâng một tiếng, thân ảnh bị hắn ánh trăng chiếu trên cửa, thấy được hắn theo thói quen cúi người, sau đó lường lự dừng lại, ngữ khí có chút bận tâm nói: "Nương nương?".

Sa Ninh nhàn nhạt nói: "Ta không sao, cửa quan mở xong, ngươi mang người không lương tâm kia, trở về gặp ta!".

"Tuân mệnh!".

Thân ảnh Tằng Nhị ở ngoài cửa sổ tựa như đèn chiếu diễn kịch, đầu gật mạnh một cái, tiếng bước chân vang lên một hồi, rời đi.

Sa Ninh kéo tấm chăn lên, khép quanh người mình, ngồi y nguyên như vậy, lờ mờ mông lung dưới ánh trăng, trên gương mặt có hai dấu vết sáng lóng lánh, không thấy rõ lắm là thứ gì...

***

Trong núi rừng Lưu Gia Khẩu, quân tiên phong Yến vương phụ trách tập kích bất ngờ đã lặng lẽ mai phục, tận khả năng tới gần quan ải, chăm chú theo dõi động tình, trên quan ải chợt có tên lính đi đi lại lại, lười biếng, đối với phong cảnh rừng núi bọn họ sớm đã quen thuộc chẳng muốn liếc nhìn nhiều. Chỗ này hơi nghiêng là quan nội, một bên khác tuy là quan ngoại, nhưng đã đóng cửa mảng lớn lãnh thổ Đại Minh ở trong tay, quân triều đình ở quan ngoại có tám vạn, bọn họ cần gì phải cảnh giác?

Trên sơn đạo có tám chín người đến đây, đều là cư dân trên trấn, trong đó có bốn đại hán hợp lực giơ lên một cái giường lớn, trên ván giường có một người, đang đắp chắn, quân coi giữ nhìn thấy, xa xa đã kêu lên: "Đứng lại, đứng lại, các ngươi làm gì?".

"Quân gia, lão hán... Lão hán là người phủ lão gia Lưu Tổng kỳ, người còn nhận ra ta không?".

Bên trên có một tên lính cầm tên liếc nhìn xuống phía dưới, nhận ra thật đúng là lão gia thường đến gặp Lưu Tổng kỳ kia, còn được một đại hán đờ, liền cười nói: "A ha, thì ra là ngươi, Tổng kỳ đại nhân chúng ta không phải đi đến trên trấn sao, ngươi tới làm gì?".

Hạ Tầm dùng dao đâm sát vào eo lão đầu, thấp giọng quát khẽ: "Nói!".

Lão đầu nhi thông minh, vội vàng dậm chân một cái, mở rộng cuống họng mang theo âm thanh khóc lóc: "Quân gia, xảy ra đại sự rồi, lão gia chúng ta hôm qua trong đêm tự nhiên bị điên khùng, hồ ngôn loạn ngữ, gặp người là đánh, trên trấn bị lão gia đả thương vài người, lão hán tìm vài tiểu tử hỗ trợ, lúc này mới chế trụ được lão gia, người nhìn xem, còn không phải cột thế này, thật khổ quá, quý phủ lão chỉ có một mình lão hán, tật xấu này lão hán hầu hạ không được, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ...".

Lão đầu nhi nói xong, nửa thật nửa giả, một nửa là do Hạ Tầm bày mưu đặt kế, một nửa lại tự biên, nhịn không được gào khóc khóc lớn lớn lên. Quan khẩu có mấy tên lính nghe xong lại ngạc nhiên còn cả kinh ngạc: "Tự nhiên điên khùng? Tổng kỳ đại nhân làm sao lại bị điên rồi?".

Vài binh lính đều ở đầu tường ngó lên nhìn, người dưới đầu thành đi tới, lộ ra khuôn mặt Lưu Khuê, vài quân tốt đóng ở đó nhìn thấy, không khỏi kêu lên: "Nhanh nhanh, mau thả cầu treo, quả nhiên là Tổng kỳ đại nhân".

Vài binh lính này thái bình trong thời gian đã lâu, lại thấy người kêu gọi thật là quản gia nhà Tổng kỳ, cho nên không hề cảnh giác, lập tức buông cầu treo xuống, có người vội vàng chạy tới đem tin tức này cấp báo cho Phó Tổng kỳ Vương Ngạn Hi.

Mấy người đại hán giơ ván cửa qua cầu treo, leo lên cửa thành lâu, quan binh thủ quan chợt vây đến xem náo nhiệt, chỉ thấy phía dưới chăn bông quả nhiên là Tổng kỳ đại nhân đang nằm, Tổng kỳ đại nhân trợn mắt tròn xoe, gương mặt đỏ lên, gân xanh trên trán kéo căng, quả nhiên như là bị bệnh điên. Có một đại binh thấy ngoài miệng Tổng kỳ đại nhân ghìm một sợi thừng, dường như đang gắng sức cắn, không khỏi hiếu kỳ nói: "Tại sao trói miệng tổng kỳ đại nhân?". Nói xong liền muốn đi đến cởi dây thừng đang buộc hắn.

"Đừng nhúc nhích!".

Tắc Cáp Trí rống một tiếng, người binh lính kia sợ tới mức khẽ run rẩy, Tắc Cáp Trí vội vàng thay một khuôn mặt tươi cười, hắc hắc nói: "Quân gia, ngươi cũng đừng động đến hắn, ngươi một khi cởi dây thừng, vị đại nhân này sẽ cắn người. Này...

Tắc Cáp Trí nâng tay Tằng Nhị lên, trên tay quấn một sợi vải trắng, có vết máu chảy ra, đây là đêm qua bắt Lưu Khuê rồi bị thương, Tắc Cáp Trí nghiêm túc nói: "Thấy không, ngón tay Nhị huynh đệ ta bị Tổng kỳ đại nhân ăn tươi này".

“Ta... Ta...”.

Môi Lưu Khuê run rẩy, muốn giải thích, cũng muốn cầu xin tha thứ, cuối cùng, một câu cũng nói không nên lời.

“Vù!”.

Một thanh đao lóe lên, phốc một tiếng đâm lút xuống đống lá cây dưới chân Lưu Khuê, chỉ lộ ra chuôi đao, Sa Ninh buồn buồn nói: “Ngươi có biết lúc ngươi ở nơi đó đang lục lọi thanh đao này, lòng ta đau nhức thế nào hay không?”.

Lưu Khuê chậm rãi cúi đầu, hắn thật đã không lời nào để nói.

“Lưu Khuê, ngươi có cái gì? Ngươi nói cho ta biết, ngươi có cái gì?”.

Thanh âm Sa Ninh cao vút lên: “Luận tài hoa, thiên văn địa lý, y bói tinh tướng, cầm kỳ thư họa, Chư Tử bách gia, ngươi bằng được Ninh vương sao?”.

“Luận quyền thế địa vị, nhân phẩm tướng mạo, vinh hoa phú quý, ngươi bằng được Ninh vương sao?”.

“Lưu Khuê, Sa Ninh ta không ngốc, ngươi đối với ta cũng có một ít oán khí, ta hiểu rõ, ngươi bởi vì ta, mà phải an trí gia đình bên ngoài, trong lòng mười phần không vui, ta cũng hiểu rõ. Nhưng, ngươi cũng chỉ nghĩ cho ngươi, ngươi có nghĩ thay ta hay không, ta làm ra vẻ Vương phi cũng không muốn làm, ta trả giết cho ngươi lại ít sao? Ta một lòng đều cho ngươi, ngươi sao lại đối với ta như vậy?!”.

“Ta... Ta...”.

Đầu Lưu Khuê sắp cúi đến ngực, vẫn không cách nào nói ra một câu đầy đủ.

Sa Ninh rơi đầy lệ quang, trầm thấp nói: “Ngươi có biết hay không, ta hỏi ngươi đang làm cái gì, còn đang trông mong ngươi hồi tâm chuyển ý. Lúc ấy... Chỉ cần ngươi buông đao, trở lại bên cạnh ta, chuyện này... Ta sẽ cho rằng vĩnh viễn không biết... Ngươi có biết hay không...

Gió lại nổi lên, lá vàng đầy trời, bay múa xung quanh, kéo dài không thôi.

Trên quan ải Lưu Gia khẩu, Trương Ngọc cầm tay Hạ Tầm, cười ha hả nói: “Huynh đệ,

ngươi lại lập một kỳ công, ca ca ta càng ngày càng bội phục ngươi".

Hạ Tầm khiêm nhường cười nói: "Tiểu đệ xung phong hãm trận, bản lĩnh vẫn không bì kịp đại ca, đành phải ở bên cạnh sử dụng công phu tà đạo. Điện hạ khi nào thì tới?".

Trương Ngọc nói: "Điện hạ dẫn mấy vạn đại quân, nếu là sớm chạy tới ở đây, vậy không cách nào che giấu tai mắt người khác, giờ phút này điện hạ còn đang ở ngoài trăm dặm, ngươi yên tâm, ta đã phái người đi báo điện hạ biết, điện hạ tất sẽ dùng tốc độ nhanh nhất dẫn quân chạy đến".

Nói xong, hắn liếc nhìn mọi nơi hỏi: "Ninh vương phi đâu, nếu điện hạ đến, hẳn là sẽ muốn gặp nàng".

Hạ Tầm nói: "Nàng ở dưới trấn chân núi, Trương đại ca trước hãy bảo vệ Lưu Gia khẩu này, ta đi gặp Vương phi".

Hạ Tầm chạy tới dưới núi, còn chưa xuyên qua rừng cây Hồ Dương tiến vào trấn nhỏ, thấy mặt đất có vết kéo dài, đem lá Hồ Dương rụng mở ra hai bên, lộ ra vùng đất lạnh, mơ hồ còn có một chút vết máu, phảng phất là một mãng xà lớn điên cuồng đi qua đây hướng vào trong rừng, Hạ Tầm lập tức đề cao cảnh giác, hắn cầm lấy đao cẩn thận đi về phía, vượt qua một cây đại thụ, thấy Tằng Nhị nắm một con ngựa, đang đứng nghiêm ở trong rừng.

Hạ Tầm thở phào, buông chuôi đao ra nói: "Tằng Nhị ca".

Tằng Nhị nói: "Nương nương đã đi trước chạy về Đại Ninh, nương nương muốn ta nói cho ngươi, tất cả đều dựa vào ước định lúc trước, khi Yến vương điện hạ công tiến thành Đại Ninh, chính là lúc điện hạ Ninh vương thực hiện ước định, cáo từ!".

Tằng Nhị trở người lên ngựa, quất ngựa mau chóng đuổi theo, gió thổi lá vàng rực rờ rơi xuống, Hạ Tầm hơi nheo lại mắt, đang muốn xoay người đi trở về, ánh mắt trong lúc lơ đãng nhìn qua một gốc cây Hồ Dương đã chết héo bên đường, nhất thời dừng tại nơi đó.

Trên khúc thân cây, giắt một thứ giống như hình người gì đó, huyết nhục mơ hồ, rách nát khó phân biệt.

Hạ Tầm rùng mình một cái, vội vàng chỉnh lại cổ áo, vội vàng bước đi về phía trên núi.

Người binh lính kia vừa nghe hù vội nhảy dựng, lẩn ra xa xa, hoảng sợ nói: "Tổng kỳ đại

nhân chẳng lẽ là bị trúng tà, tại sao điên khùng kinh khủng như vậy?".

Ư...".

Đầu Lưu Khuê loạng choạng kịch liệt, hai tròng mắt đều nhanh trừng lên, nhưng hắn bị trói đến sít sao, đâu nhúc nhích được, Hạ Tầm lập tức kêu lên: "Không ổn, không ổn, Lưu lão gia lại nổi điên.

"Lưu Tổng kỳ nổi điên!".

Lúc vừa mới nghe tin tức, Vương Phó Tổng kỳ phi thường kinh ngạc, hỏi lại binh lính báo tin cẩn thận tinh tường, lúc này mới mừng rở như điên nhảy dựng lên: "Ta cái con bà ngoại nó, cuối cùng cũng hết khổ! Nhớ ngày đó lúc Thạch Tổng kỳ được đề bạt, lên chức Tổng kỳ, kết quả vừa vặn rất tốt, Ninh vương phủ không mặn không nhạt nói thêm vào một câu, Tổng kỳ quan này đã bị Lưu Khuê từ trên trời giáng xuống chiếm cứ, giờ đây hắn điên rồi, ha ha ha, ai còn có thể cùng ta tranh đoạt, ai có thể cùng ta tranh đoạt!?".

Vương Ngạn Hi như trúng cử nhân, điên khùng điên khùng vui vẻ chạy đến bên người Lưu Khuê đang quắc mắt nhìn trừng trừng giống như Kim Cương Hàng Ma, còn chưa kịp giả trang ân cần thăm hỏi hai câu, mộng Tổng kỳ của hắn liền bị tan vờ, Tằng Nhị lấy ra một thanh đao từ dưới ván cửa, rất dứt khoát đâm vào bụng hắn.

Vương Ngạn Hi dính đao, mấy đại hán đồng thời liền hành động, đều lấy binh khí từ phía dưới ván cửa ra, một nửa phóng đi bảo vệ phong hỏa đài, một nửa khác vọt tới một bên quan khẩu khác, khanh khanh hai đao, chặt đứt dây thừng cầu treo, cầu treo ầm ầm rơi xuống đất, tiên phong Yến quân mai phục ở trong rừng rậm vừa thấy cầu treo rơi xuống, phát một tiếng hô, liền đẩy hết mũ rơm áo tơi các loại vật ngụy trang ra...

Quan quân canh giữ thưa thớt, có người đang đi dạo khắp nơi, có người đang ở trong phòng doanh rỗi rãnh nói chuyện phiếm, Chính Phó Tổng kỳ một người bị quản chế một người bị giết, Yến quân lại từ chỗ gần trong gang tấc đột nhiên sát nhập, bầy rắn không đầu, đã không có lực phản kháng.

Giết trị tồn tại lớn nhất của quan ải nhỏ này, thật ra chính là phong hỏa đài truyền đi tín hiệu, mà bây giờ phong hỏa đài bị mấy người đại hán vượt lên trước phong tỏa, từ trên cao nhìn xuống đã khống chế được, chỗ này chính là giết đến long trời lờ đất, quan binh quan khẩu khác đóng giữ cách đây cũng phải đến hơn mười dặm, căn bản là nghe không được, quan ải

Lưu Gia khẩu... Thuận lợi thất thủ!

***

Hồ Dương sinh mà ngàn năm không chết, chết mà ngàn năm không ngã, ngã mà ngàn năm không nát.

Đời sau, đã rất khó chứng kiến một mảng lớn Hồ Dương như vậy, nhưng lúc này, Hồ Dương ở đây vẫn mọc thành rừng.

Trong phim Anh Hùng, Trương Mạn Ngọc và Chương Tử Di đánh nhau một trận kia, cũng là ở trong rừng Hồ Dương, lá vàng đầy trời bay múa cùng ánh nắng vàng óng ánh, phảng phất như thiên đường của nhân gian, nhìn thấy những thứ đó, đập vào mặt mà đi thẳng vào trong óc, không chỉ là cảnh đẹp, còn có điêu linh réo rắt thảm thiết và thê lương.

Giờ phút này, cảnh sắc trong rừng Hồ Dương, có thể so sánh. Ánh mặt trời từ trên cây phóng xuống rừng Hồ Dương, sặc sờ chiếu vào trên lá cây trên mặt đất dày đặc ánh vàng.

Hai tay Lưu Khuê bị dây thừng da trâu trói chặt, sắc mặt tái nhợt đứng ở trong rừng, gió nổi lên, lá cây Hồ Dương tung bay va chạm trên người, trên mặt hắn, hắn cũng không dám nheo mắt lại, hắn đang hoảng sợ nhìn về phía trước, phía trước có một con ngựa, trên ngựa có một người, áo trắng như tuyết, cuối cùng của dây thừng da trâu, đang ở trong tay nàng.

Sa Ninh lẳng lặng nhìn hắn, sắc mặt tái nhợt, không thấy một tia huyết sắc, đầu gối Lưu Khuê vài lần muốn quỳ xuống, quỳ xuống đi về phía nàng dập đầu cầu xin tha thử, nhưng hắn hiểu rõ tính tình người con gái trước mắt này, nếu hắn dám quỳ xuống, nàng rất có thể lập tức dùng một mũi tên bắn chết hắn. Mặc dù hắn chính là Lưu Khuê, Sa Ninh cũng sẽ không cho phép hắn đem tình lang của nàng vũ nhục không đáng một đồng như thế, nam nhân của nàng, sống phải sống được như hán tử.

“Nếu như, ngươi không muốn, ngươi nói cho ta biết, ta sẽ không miễn cường ngươi. Trước khi đoạt lấy Lưu Gia khẩu, ta sẽ tạm thời giam cầm tự do của ngươi, nhưng ta sớm muộn gì cũng sẽ thả ngươi rời đi. Ngươi tại sao phải bán đứng ta?”.

Ánh mắt Sa Ninh lập lòe óng ánh lệ quang, đau lòng chất vấn: “Ngươi có thể đi đường của ngươi, ta không cản ngươi, nhưng ngươi tại sao phải bán đứng ta, dùng ta để bán đổi lấy vinh hoa phú quý, ngươi có thể an tâm hưởng thụ sao?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 310

Sét Đánh Không Kịp Bưng Tai.

Chương 310: Sét đánh không kịp bưng tai.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Thành Đại Ninh gần đây cảnh giới càng nghiêm ngặt, mà ngay cả dân chúng bình thường đều chú ý tới khí thế ngưng trọng. Từ khi Vệ Chỉ huy Chu Giám lần trước hạ lệnh tăng mạnh phòng ngự thành trì, cũng phái một đội binh mã thường trú ở bên ngoài phủ Ninh vương, đem phủ Ninh vương vây chật như nêm cối, có thể tự do ra vào thành Đại Ninh cũng chỉ còn lại có vị Ninh vương phi ngang ngược kiêu ngạo điêu ngoa và đám thân binh Đóa Nhan vệ nàng mang ra kia.

Mấy ngày nay, tam vệ thủ lĩnh Đóa Nhan cùng với Đại Ninh Đô Ti Hạt Hạ và một ít thủ lĩnh bộ lạc lục tục chạy tới thành Đại Ninh, chuẩn bị cho lễ chúc thọ Ninh vương, thành Đại Ninh đề phòng càng thêm nghiêm ngặt. Những thủ lĩnh bộ lạc thảo nguyên này, phần lớn thủ lĩnh có ý hướng triều đình xin phong thưởng chức quan, nhưng bọn họ bình thường ở trong bộ lạc, khi ngoại giao, vẫn đang tiếp tục sử dụng thói quen xưng hô và thân phận của mình, không hề giống người trải qua thi thố làm quan đối với triều đình tràn ngập tâm kính sợ, cử chỉ cử động cũng không chú ý mình là quan viên triều đình.

Trước mắt, Ninh vương là cánh phượng hoàng rơi xuống, các quan viên Đô Ti Đại Ninh đều cùng tận lực duy trì một khoảng cách với Ninh vương, mặc dù là thân tín một tay Ninh vương nhấc lên, vì tình cảm cũng chỉ có thể tìm cơ hội lén thể hiện quan tâm về phía hắn, nhưng những thủ lĩnh bộ lạc không có loại cố kỵ này, bọn họ dựa theo thói quen người tốt nguyên, càng là lúc bằng hữu gặp rủi ro, càng là lúc sẵn sàng trợ giúp, bởi vì người ta lâm vào khốn cảnh mà tránh gặp hay làm bất hòa, người đó không xứng làm bằng hữu, sẽ để người

xem thường, về phần lập trường trên triều đình, bọn họ chưa từng có loại giác ngộ này.

Những thủ lĩnh này chạy tới Đại Ninh, ít nhất cũng dẫn theo hai mươi đến ba mươi thị vệ cao lớn thô kệch, Chu Giám tuy gặp qua thủ lĩnh Phúc Dư vệ Ngao Đăng Cách Nhật đưa cho Ninh vương phong thư tín mập mờ khó hiểu, nhưng hắn có thể phát binh vây khốn Ninh vương phủ, trước khi triều đình quyết định vận dụng vũ lực, hắn lại không thể làm những thủ lĩnh bộ lạc này tức giận. Trên thực tế, ở trong mắt triều đình, cũng chưa coi những thủ lĩnh bộ lạc được ban thưởng ấn tín có viên chức này thật trở thành quan lại, mà là coi bọn họ là dân không an phận và nửa chiêu an, định một loại địa vị như vậy, đơn giản đương nhiên là không muốn trêu chọc bọn hắn, bởi vậy ở ngoài sáng triều đình xác thực có ý đồ trước, Chu Giám rất không nguyện ý gánh chịu tội danh kích động bộ lạc tạo phản.

Bởi vì vậy, Chu Giám cũng chỉ có thể điều càng nhiều binh lực tăng mạnh trông giữ với những người này, nhưng binh mà hắn có thể vận dụng cũng không nhiều, Trần Hanh và Lưu Chân đã nhận được mật báo của hắn, lại còn không mang binh tới, bởi vì giờ đây trọng điểm phòng ngự không ở quan ngoại, mà là ở quan nội, Yến vương Chu Lệ dẫn đại quân xuất quỷ nhập thần xuôi theo vừa đánh vừa đi dạo, tất cả tướng lãnh biên quan ven đường đều nhận được mệnh lệnh của Tào Quốc Công Lý Cảnh Long: Giữ nghiêm quan ải, để ngừa Chu Lệ thừa dịp mà vào.

Trần Hanh và Lưu Chân không thể điều binh Tùng Đình quan đi, bọn họ an bài phòng ngự cực kỳ tốt ở khắp cả quan ải Tùng Đình quan, mới có thể chạy đến tọa trấn Đại Ninh. Bởi vậy cho nên, lúc thủ lĩnh nhập thành Đại Ninh, Chu Giám chỉ có thể điều càng nhiều binh mã từ võ trang phòng thủ trong thành đi trông coi bọn họ, giám thị bọn họ, về phần phòng thủ thành ngược lại không cần lo lắng, hắn ở chỗ tam vệ Phúc Dư, Thái Ninh, Đóa Nhan, an bài rất nhiều thám mã, nếu như bộ lạc bọn họ có gió thổi cỏ lay, hắn có thể bắt tất cả nhân thủ trong thành trước tiên, lại quay đầu lai đem binh tiếp viện đến đầu tường.

Bởi vậy, vệ binh ở cửa thành tương đối thiếu một chút, Từ Khương là tâm phúc của hắn, một mình gánh chịu thủ vệ nam thành, chuyện này tự nhiên sáng tạo cơ hội tuyệt tốt cho đại quân Yến vương tập kích bất ngờ.

Yến vương đuổi tới Lưu Gia khẩu chỉ chậm nửa canh giờ so với Trương Ngọc, ngựa lập tức không dừng vó, đại quân lao thẳng tới Lưu gia khẩu, nhưng dùng quân của Trương Ngọc làm tiên phong, đi không ngừng, dân chúng trấn nhỏ dưới núi đều sợ ngây người, bọn họ ở chỗ này ở vài chục năm, còn chưa từng gặp nhiều binh như vậy, thẳng đến mấy vạn đại quân tầng

tầng lớp lớp xuyên trấn mà qua, bọn họ còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không rõ đội ngũ này rốt cuộc là của ai.

Đoạn đường này, đại quân Trương Ngọc che cờ hiệu chỉ lo hành quân, trên đường cũng có một ít bộ lạc du mục và thôn trấn người Hán định cư, hiển nhiên đại quân đi qua, chỉ nói là triều đình điều động binh mã, thực sự không người nào cảm thấy ngạc nhiên. Quân tiên phong sắp chạy tới thành Đại Ninh, vẫn đang làm lại trò cũ, để một ít binh lính cải trang giả dạng, giả trang thành dân chăn nuôi, nông dân đi đầu chạy tới cửa thành nam, bắt được liên lạc cùng Từ Khương sớm được Ninh vương phủ thu mua, nội ứng ngoại hợp cướp lấy cửa thành.

Đến khi Chu Giám nhận được tin tức, vội vàng chạy tới cửa thành, chỉ thấy ngoài một dặm đại kỳ chữ Yến đón gió phấp phới, Trương Ngọc suất lĩnh thiết kỵ Yến vương bụi đất vòng quanh, thành một hàng dài đánh thẳng về phía cửa thành, Chu Giám chưa kịp đoạt lại cửa thành, đại quân Yến vương liền phá thành mà vào, do đó cùng quan binh Đại Ninh vệ triển khai chiến đấu trên đường phố.

Chu Giám vừa đánh vừa lui, khi hắn thối lui đến cửa nha môn Chỉ Huy Sứ Đại Ninh vệ, bị một mũi tên nanh sói bắn trúng cổ họng, bị mất mạng tại chỗ. Kỵ binh Yến vương đem đầu Chu Giám đến toàn thành hò hét chiêu hàng, vừa thấy Chỉ Huy Sứ đã chết trận, quan binh Đại Ninh vệ còn đang giữa hỗn chiến đường phố đều buông đao thương nhấc tay đầu hàng, Đại Ninh vệ dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai rơi vào trong tay Yến quân.

Từ khi Từ Khương mở thành, Yến quân phá cửa đi vào, Ninh vương phủ liền đóng chặt cửa cung, thị vệ võ sĩ toàn bộ leo lên tường cung, cầm cung tiễn nỏ đao thương sẵn sàng đón quân địch, bất kể là quan binh Đại Ninh vệ hay thiết kỵ Yến quân, chỉ để ý kịch chiến bên ngoài cung, Ninh vương phủ hờ hững, thủy chung khoanh tay đứng nhìn, đến khi Trương Ngọc sơ bộ đã khống chế thành Đại Ninh, toàn thân đẫm máu chạy tới Ninh vương phủ, báo danh cầu kiến, Ninh vương phủ vẫn đóng chặt cửa cung như cũ, không để ý tới chút nào.

Trương Ngọc bất giác ra có chút kinh ngạc, vội vàng gọi người đi tìm Hạ Tầm, Hạ Tầm lúc này đang dẫn người tiếp thu kho quân giới Đại Ninh vệ, kho đồ quân nhu, lương thực khí cụ chiến phục lều và quân sách hộ tịch, lúc người Trương Ngọc tìm được Hạ Tầm, Hạ Tầm vừa mới tìm được danh sách trong một phòng kho, Hạ Tầm như nhặt được chí bảo nói với Tắc Cáp Trí: "Nhìn kỹ, ngàn vạn lần nhìn kỹ, bất kể cái gì cũng không quan trọng, chỉ có danh sách này, ngàn vạn không được để bị mất, những thứ này có chỗ cần trọng dụng".

Đúng lúc này, Trương Ngọc phái người đến, Hạ Tầm nghe hắn nói tình hình, trong lòng cũng có chút kinh ngạc: "Không phải đã sớm ước định sao, ngày phá thành, chính là ngày Ninh vương thực hiện lời hứa hẹn, hôm nay thành đã phá, Ninh vương lại đang làm cái gì vậy?".

Hạ Tầm vội nói: "Được, chúng ta đi tới phủ Ninh vương gặp tướng quân Trương Ngọc".

Hạ Tầm lo lắng lại nhắc nhỏ Tắc Cáp Trí: "Lão Cáp, ngươi xem xét hết cho ta, phòng sách này, một quyển cũng không được để mất".

Tắc Cáp Trí kinh ngạc nói: "Đại nhân, những thứ này có gì quan trọng, chẳng lẽ so với quân giới giáp trận chiến kia còn đáng giết hơn?".

Hạ Tầm nghiêm mặt nói: "Đó là tất nhiên, đã quên lá thư kia sao? Ta cho ngươi biết, những sách này, chỉ cần lợi dụng tốt, đó chính là đao thương, chính là hỏa pháo, chính là lợi khí cực kỳ lợi hại, biết không, nhìn kỹ, đầu ngươi có thể mất, những sách này cũng không được mất một quyển".

"Rõ!".

Tắc Cáp Trí lập tức trừng đôi mắt trâu, rút đao ra đến trước cửa canh giữ, một bộ dáng muốn cùng người liều mạng.

Chờ Hạ Tầm và thân binh Trương Ngọc vội vàng rời đi, Tắc Cáp Trí lúc này mới quay đầu lại nhìn thoáng qua một ít giết sách tung tóe linh tinh, gãi gãi ót, hoang mang khó hiểu lẩm bẩm: "Lúc điện hạ quét ngang Mạc Bắc, chiến tranh ra sao lão Cáp ta đều hiểu rõ hết, đây chính là dùng đao dùng thương liều mạng đi ra chiến đấu, bao giờ thì sách vở trở nên lợi hại như vậy, sách vở có thể đánh thắng trận còn muốn ta lão Cáp cầm đao làm chuyện gì nữa?".

Hắn lại không biết, đó là đối chiến với ngoại tộc, lúc này đây lại là người trong nhà nội chiến. Trong nhà kho không chỉ có riêng hộ tịch quân sách quan binh Đại Ninh vệ, mà là cả danh sách tám vạn đại quân Đại Ninh Đô Ti.

Yến vương đương nhiên hy vọng Ninh vương hô lên cao một cái, là có thể đem tất cả tám vạn đại quân Đại Ninh Đô Ti chiêu nạp dưới trướng, nhưng việc này là không thực tế, Trần Hanh, Lưu Chân tướng lãnh quân đội Đô Ti Đại Ninh còn đang sống, trong sĩ quan hạ cấp cũng bị bọn họ thay đổi rất nhiều, binh Đại Ninh Đô Ti đều là Ninh vương mang qua, bọn họ

không có khả năng có địch ý với Ninh vương, không có khả năng có chiến ý với Yến vương, cho nên sĩ khí không cao, quân tâm bất định, cũng không đại biểu một trận chiến liền bại.

Yến vương ở quan ngoại không thể kéo dài, hắn phải bằng tốc độ.

Nhanh nhất chiêu nạp tám vạn đại quân ở dưới trướng, mà không phải đi đánh, đi chinh phục từng quan ải, bằng không đợi đến lúc tám vạn đại quân này tới tay, khả năng Bắc Bình đã thất thủ, khi đó kết cuộc tốt nhất của hắn chính là chiếm cứ Đại Ninh, làm vương tái ngoại.

Đại Ninh là thủ phủ Đại Ninh Đô Ti, gia quyển các cấp sĩ quan cấp cao, kể cả rất nhiều gia quyển binh lính đều ở thành trong Đại Ninh, nắm giữ danh sách bọn họ, có thể nắm giữ những binh lính này, tính danh tướng lãnh, quê quán thậm chí thân phận gia quyển, đây chính là thủ đoạn tuyệt diệu không chiến mà khuất phục người khác, Yến vương chiến một trận với Đô Đốc Tống Trung, dùng tám ngàn địch bốn vạn, chính là loại tình thế áp đảo, làm đại quân Tống Trung đào ngũ trước trận.

Hạ Tầm lên ngựa, cùng thân binh Trương Ngọc vội vàng chạy về phía Ninh vương phủ, trên đường đi chỉ thấy giữa đường phố đã đình chỉ chiến đấu, phố lớn ngõ nhỏ đều đứng đầy trạm gác yến quân, mấy binh lính đang quét dọn chiến trường, từ trong đường phố ngõ hẻm mang ra một thi thể, chỗ trống trải đầu đường, Đại Ninh vệ sĩ binh đã buông đao thương đầu hàng đều bị tập trang trông giữ.

Hạ Tầm hỏi: "Sau khi quan binh Đại Ninh vệ đầu hàng, không bị thương tổn gì nữa chứ? Thân sĩ dân chúng trong thành Đại Ninh, có bị quấy rầy không?".

Thân binh kia nói: "Ai dám, trước khi vào thành, tướng quân Trương Ngọc không phải chính miệng truyền xuống mệnh lệnh của điện hạ sao, dám cướp một nhà, làm bị thương một dân thường, giết không cần hỏi, quân lệnh điện hạ chưa bao giờ suy giảm, tất cả mọi người đều rất quy củ".

Hạ Tầm gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, không chừng một hộ gia đình, trong nhà có thế hệ con cháu ở trong quân làm tướng lãnh, không chừng một hộ dân chúng, trượng phu hoặc là đứa con chính là quân tốt thượng tá quan ải nào đó, bọn họ không bị xâm phạm thương tổn, điện hạ chiêu nạp tám vạn thiết kỵ Đại Ninh Đô Ti mới có thể thuận lợi được".

Đang nói, chạy tới trước Ninh vương phủ, Trương Ngọc đang tới tới lui lui tản bộ ở nơi đó, vừa thấy Hạ Tầm vội vàng chào đón nói: "Văn Hiên, ngươi cùng Ninh vương phủ thật là

đã thương nghị tốt sao? Hôm nay thành Đại Ninh đã trong tay, vi huynh xin gặp Ninh vương, nhưng cửa cung đóng chặt, không người để ý tới, vi huynh muốn đi đến gần một chút, bên trên liền bắn tên xuống, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần, Yến vương điện hạ muốn đến, Ninh vương phủ không phải xảy ra chuyện gì chứ?".

"Không thể nào, Ninh vương đến chân tường, giờ đây thành Đại Ninh lại rơi trong tay điện ra, hắn còn có thể chơi trò gì?".

Hạ Tầm suy tư thoáng nói: "Cho ta một lá cờ hàng, ta đi gặp hắn!".

Muốn nói cờ hàng, phần lớn là cờ trắng, cờ là cờ, cờ trắng là cờ trắng, hai hình thức vẫn có chút khác nhau, đánh cờ là chiến, đánh cờ trắng là không chiến, đánh cờ trắng chính là đầu hàng, trong quân không chuẩn bị cờ trắng làm sao bây giờ? Vậy chủ tướng soái đảo cờ lại đưa lên, thế là Hạ Tầm sẽ đem đại kỳ "Trương Ngọc" để ngược lại ở cán, đong đưa lá cờ đi thẳng đến cửa chính phủ Ninh vương...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 311

Bịt Tai Trộm Chuông.

Chương 311: Bịt tai trộm chuông.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Ninh vương phủ mở ra một cửa nách, Tằng Nhị đứng ở bên trong, đánh thủ thế về phía Hạ Tầm.

Hạ Tầm liền đổi chiều quân kỳ, bỏ ra ngoài, xoay người đi vào, cửa lập tức đóng lại.

"Tằng Nhị ca, Trương tướng quân cầu kiến điện hạ, vương phủ vì sao đóng chặt cửa chính?".

Tằng Nhị xoay người đi lên phía trước: "Đi theo ta, Vương phi nương nương muốn gặp ngươi...".

"Vương phi? Không phải Ninh vương sao?".

Tằng Nhị không có trả lời, Hạ Tầm hít vào một hơi, bước nhanh đi theo.

Ninh vương phủ hữu thiên điện, rồng, chậu than, tường đá, đem nhiệt lượng truyền khắp trong điện, ôn hòa như mùa xuân. Sa Ninh ăn mặc một bộ áo xuân, thân thể xinh đẹp, thanh tủ động lòng người ngồi ở sau án, trong tay vuốt vuốt một ngọc bội.

"Dương Húc bái kiến nương nương".

"Dương Húc?".

Sa Ninh nghiêng mắt nhìn Hạ Tầm, mày ngài hơi nhảy lên, hơi có chút nghi hoặc. Xem khuôn mặt vũ mị của nàng, diễm lệ như Hoa Xuân, cánh môi kiều mỵ hơi vểnh lên, thật làm người ta hận không thể hung hăng cắn lên một ngụm, nhưng nhớ tới thi thể huyết nhục mơ hồ trong rừng hồ dương ở Lưu gia Khẩu Bắc, trong lòng Hạ Tầm phát lạnh, hắn khom người nói: "Vâng, thần vốn là gọi Dương Húc, Hạ Tầm... Đó là thân phận hành tẩu bên ngoài của thần".

Sa Ninh cười nhẹ một tiếng nói: "Ngươi rất cẩn thận".

Hạ Tầm không nói tiếp, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Thành Đại Ninh đã ở dưới sự khống chế của tướng quân Trương Ngọc, nhưng Trương tướng quân tiến đến cầu kiến Ninh vương điện hạ, lại bị ngăn ở ngoài cung, thần không hiểu chút nào, không biết điện hạ và nương nương có ý muốn như thế nào?".

Sa Ninh vuốt vuốt ngọc bội trong tay như cũ, mí mắt cũng không nhấc lên, chỉ là nhàn nhạt nói: "Các ngươi thật sự là rất được, khó trách mười ba vạn đại quân triều đình dễ dàng sụp đổ, Lý Cảnh Long năm mươi vạn binh mã vẫn bị các ngươi đùa giỡn trêu cợt như mèo con vờn chuột, thành Đại Ninh này chính là trọng trấn biên thùy, Chu Giám càng một viên mãnh tướng dũng mãnh thiện chiến, nhưng chỉ chốc lát trong lúc đó, thành Đại Ninh này lại có để đỗi chủ nhân".

Hạ Tầm cười cười nói: "Đại Ninh Đô Ti chỉ huy hơn hai mươi vệ Hưng Châu, Doanh Châu, đều là tinh nhuệ tây bắc, dũng mãnh thiện chiến, có một không hai trong thiên hạ, nếu nói là chiến lực mạnh, Yến vương điện hạ binh mã mặc dù rất cao, thực sự chưa hẳn mạnh hơn binh mã Đại Ninh Đô Ti, đây cũng là nguyên nhân Yến vương điện hạ xin Ninh vương điện hạ giúp đỡ. Lần này có thể phá thành dễ dàng như thế, còn may là nhờ Ninh vương điện hạ hấp dẫn rất nhiều binh lực Đại Ninh vệ, càng nhờ nội ứng Ninh vương điện hạ cài trong quân Đại Ninh vệ tương trợ, kịp thời mở cửa thành ra".

"Ngươi biết là tốt rồi".

Sa Ninh cười kiều mỵ, chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi con ngươi chiếu trên người Hạ Tầm: "Theo bản vương phi biết, dưới trướng Yến vương, chỉ khoảng năm vạn, Ninh vương điện hạ nếu chịu đi theo hô ứng, tụ tập hưởng ứng giả lại được tám vạn tinh binh, điện hạ nghe nói hắn Tứ ca lập tức muốn đến, rất vui mừng, nhưng Sa Ninh chỉ là nữ nhi, lòng yếu đuối, cần hỏi trước tinh tường, sau này hai huynh đệ hợp binh một chỗ, cùng chung quốc nạn, hẳn là phải phân biệt, ai chính ai phó?".

“Thì ra là thế!”.

Hạ Tầm giật mình, cũng không biết đây là ý tứ Ninh vương, hay Sa Ninh Vương phi tự chủ trương, nếu như là nàng tự chủ trương thì tốt hơn, nếu là Ninh vương sinh dã tâm, chuyện này còn khó xử lý. Hắn âm thầm suy tư, thử thăm dò nói: “Vậy không bằng, xin mời Ninh vương điện hạ đi ra đảm nhiệm tướng soái đứng đầu toàn quân, đứng đầu khởi nghĩa Tĩnh Nan, nương nương nghĩ thế nào?”.

Vẻ mặt Sa Ninh biến đổi, vai hơi nghiêng, eo nghiêng về phía trước, bật thốt lên hỏi: “Yến vương điện hạ chịu sao?”.

“Chịu, làm sao không chịu!”.

Hạ Tầm nghiêm trang nói: “Nếu không phải là bị gian nịnh trong triều bức đến tuyệt cảnh, Yến vương điện hạ làm sao cõng tội danh triều đình phản nghịch trên lưng, mạo hiểm khởi binh Tình Nan? Hoàng quyền lưu lại, cầm giữ triều cương, dùng lợi quốc an dân, đi làm việc hại nước hại dân, Yến vương điện hạ cùng đường, giận dữ dùng tám trăm người phủ vệ, khởi binh tại Bắc Bình, khi đó nói rõ với thiên hạ, Tình Nan khởi binh, là vì thanh lọc gian thần bên cạnh quân vương, giết gian tà, nếu thất bại, điện hạ chỉ có hy sinh thân mình đền nợ nước mà thôi.

Nếu thành công, đợi cho quốc nội có ngày sáng tỏ, điện hạ sẵn sàng trở lại Bắc Bình làm Yến vương. Tục ngữ nói chiến tranh có thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh, Yến vương và Ninh vương đồng tâm hiệp lực, cùng nhau khởi binh Tình Nan, Ninh vương điện hạ có tám vạn dũng sĩ, trẻ trang khỏe mạnh, nếu chịu gánh trách nhiệm này, Yến vương điện hạ chắc chắn vui vẻ đáp ứng. Điểm này, thần thường ở trước mặt Yến vương điện hạ, rất rõ ràng tâm ý Yến vương điện hạ, ta nghĩ Yến vương điện hạ nếu biết tâm ý Ninh vương điện hạ, nhất định sẽ vui vẻ đáp ứng, chỉ là... Ninh vương điện hạ... Thật nguyện ý làm chủ soái tam quân này sao?”.

“Sạt!”.

Có một chút tiếng động, phảng phất như thanh âm móng tay cào da thổi qua, đột nhiên vang lên, sắc mặt Sa Ninh hơi đổi, nàng vội vàng cười hì một tiếng, che miệng nói: “Ngươi có lá gan khá lớn, lại có thể dám thay Yến vương điện hạ làm chủ như vậy, bốn vương phi cũng không dám thay Ninh vương điện hạ làm chủ, vừa rồi thuận miệng hỏi một chút, chỉ là sợ Ninh vương điện hạ chịu thiệt thòi mà thôi. Thật ra, Yến vương là Tứ ca của Ninh vương điện hạ,

hôm nay huynh đệ đồng lòng, Yến vương điện hạ đã là đại ca, huynh trưởng như cha, trách nhiệm Tĩnh Nan này, đương nhiên là muốn Yến vương điện hạ tới gánh chịu".

Hạ Tầm ha ha cười nói: "Thì ra Vương phi nương nương đang nói đùa, ha ha, nương nương cùng thần nói chuyện, nhưng ngàn vạn không chỉ nói cười, Dương mỗ là người thô kệch, cầm chày gỗ coi như châm, nương nương có chuyện, vẫn nên nói riêng thì tốt hơn".

Sa Ninh bị hắn trêu chọc, khuôn mặt không khỏi hơi hồng, đôi mắt đẹp hung hăng giận dữ liếc nhìn hắn, Hạ Tầm điềm nhiên như không. Sa Ninh tức giận đến hàm răng nghiến chặt, chỉ đành ho khan một tiếng, nói tránh đi: "Khụ, vừa rồi bản vương phi nghe thấy trong thành chém chém giết giết rất náo nhiệt, chúng ta ở trong vương phủ cũng không hiểu rõ tình hình cụ thể, hôm nay thành Đại Ninh đã hoàn toàn nắm trong tay sao?".

Hạ Tầm nói: "Nương nương yên tâm, Chu Giám đã chết, quan binh Đại Ninh vệ đã đầu hàng, giờ đây cả thành Đại Ninh, đều trong lòng bàn tay tướng quân Trương Ngọc. Vừa rồi đến trước vương phủ, thần đang ở nha môn Đại Ninh vệ Chỉ Huy Sứ tư, đã nắm giữ toàn bộ danh sách tướng sĩ quan binh Đại Ninh Đô Ti".

Sa Ninh kinh ngạc nói: "Danh sách? Ngươi tìm những vật kia làm gì?".

Hạ Tầm cười hì hì nói: "Nương nương, những vật này là bảo bối đó, theo thần biết, Đại Ninh Đô Ti có tám vạn tinh binh, gia quyển sĩ quan cấp cao, phần lớn ở trong thành Đại Ninh, thành trấn khác đương nhiên cũng có, nhưng danh sách đã ở Đại Ninh, nhất là Ninh vương điện hạ đã bị triều đình điều tam vệ tinh nhuệ đi, chẳng những gia quyển sĩ quan cấp cao ở Đại Ninh, mà ngay cả những binh lính kia, đại bộ phận cũng là người Đại Ninh, thân nhân gia quyển đều ở Đại Ninh. Có phải không?".

Sa Ninh đã mơ hồ rõ ràng điều gì đó, không khỏi khẩn trương vuốt cằm nói: "Không sai, ngươi nói tiếp đi".

Hạ Tầm nói: "ĐÓ chính là, nắm giữ những danh sách này, nắm giữ những gia quyển tướng sĩ này, nắm giữ nhà bọn họ, chẳng khác nào nắm lấy tâm bọn họ, nếu Ninh vương điện hạ đứng lên cao một hô một tiếng, bọn họ chịu nhớ chủ cũ, đều quy phục, tự nhiên là tốt nhất, bằng không, có nhà bọn họ trong tay, bọn họ không dám phản kháng, chẳng lẽ lại có mấy người còn chạy tới tử chiến cùng Yến vương điện hạ sao? Nương nương nghĩ như thế nào?".

Sa Ninh có phần ngồi không yên, nàng vọt đứng lên, phát giác mình đang thất thố, lại chậm

rãi ngồi xuống, trầm ngâm một lát, nói: "Yến vương điện hạ, khi nào thì tới Đại Ninh?".

Hạ Tầm nói: "Yến vương dẫn kỵ bộ chủ lực đi sau, cho nên hành trình hơi chậm một ít, tướng quân Trương Ngọc đã phái người đem tin tức chiến báo truyền trở về, tin tưởng lúc này ngày mai, Yến vương điện hạ có thể tiến vào thành Đại Ninh".

Sắc mặt Sa Ninh lại biến đổi, tiếp đó vui mừng nói: "Tốt, ngươi trở về trước đi, nói cho tướng quân Trương Ngọc, tướng quân Trương Ngọc quân vụ bận rộn, sẽ không cần phải vào gặp, Ninh vương điện hạ ngày mai sẽ ở trong nội cung đợi Yến vương điện hạ đại giết quang lâm, cũng thiết thịnh yến khoản đãi".

Hạ Tầm cũng không chịu rời đi, ánh mắt sáng quắc nói: "Trong cung gặp gờ? Ha ha, nương nương biết được, hôm nay quan binh Đại Ninh vệ giám thị hoàng cung đã bị tướng quân Trương Ngọc hợp nhất, Ninh vương điện hạ đã tự do!".

Sa Ninh sắc mặt lại hơi hồng, phảng phất có loại tức giận nói không nên lời, nàng cắn cắn môi mỏng, lúc này mới sâu kín thở dài nói: "Đúng vậy, Yến vương và Ninh vương, huynh đệ thủ túc, Yến vương điện hạ đến, Ninh vương điện hạ theo lý nên ra khỏi thành nghênh đón mới đúng, nhưng mà...".

Hạ Tầm chắp tay nói: "Nương nương có chuyện xin cứ nói thẳng, Dương mỗ đã nói qua, thần là một người thô kệch, nếu là nương nương hàm hồ suy đoán, Dương mỗ hiểu lầm ĩ nghĩa, một khi truyền sai lời mà nói, thần không chịu nổi trách nhiệm đâu".

Ánh mắt Sa Ninh phiêu hốt, nghiêng mặt đi, rồi mới lên tiếng: "Thật ra là như thế này, Ninh vương điện hạ... Có tâm tư khó có thể mở miệng, cho nên mới để bản phi ra mặt, hỏi qua ngươi, trước hết để cho Yến vương điện hạ hiểu được".

Hạ Tầm khom người nói: "Nương nương cứ nói, thần nhất định sẽ chuyển lời".

"Là như thế này...".

Ánh mắt Sa Ninh hết sức kỳ quái, hình như mơ hồ mang theo chút ít ý hờn dỗi, nhưng không biết nàng đang tức ai, giọng nói của nàng lập lòe nói: "Tiên đế có hai mươi sáu con trai, mất sớm hai đứa con, còn có hai mươi bốn, hôm nay ngoại trừ bảy vị Vương gia tuổi nhỏ chưa phong phiên vương, còn lại trong mười bảy vị Vương gia, chết bệnh, tự vẫn, cách chức làm thứ dân, cũng chỉ còn lại có chín người.

Trong chín người, ngoại trừ vị Cốc vương theo tuyên phủ chạy trốn tới kinh sư kia, Ninh vương điện hạ chúng ta nhỏ tuổi nhất, hôm nay bị bức bách, Ninh vương điện hạ quyết tâm phụ thuộc Yến vương phó chung quốc nạn, nhưng trong tâm điện hạ khó tránh khỏi không yên, ngươi phải biết rằng... Hoàng Thượng là chủ thiên hạ, chúng ta khởi binh Tình Nan, ở trong mắt Hoàng Thượng, cuối cùng là đại nghịch bất đạo...

"Thần rõ ràng".

Hạ Tầm thong dong cười nói: "Ninh vương điện hạ lo lắng, thật ra cũng là việc thường tình, thần sẽ đem việc Ninh vương điện hạ băn khoăn thông báo cho Yến vương, tin tưởng Yến vương chắc chắn nghĩ ra biện pháp thỏa đáng, nếu Tĩnh Nan một khi thất bại, tuyệt sẽ không để cho Ninh vương điện hạ không thể gặp việc bất trắc".

Hạ Tầm vái chào thật dài, liền muốn lui ra, Sa Ninh rõ ràng trông thấy hắn đứng dậy thì khóe môi có một đường cong vui vẻ như có như không, đó là giễu cợt, trong nội tâm Sa Ninh rất ảo não, làm gì được, đây chính là xuất phát từ Ninh vương, bày mưu đặt kế, nàng mặc dù tính tình cương liệt, nhưng trượng phu mình đa nghi, lo lắng nặng nề, nàng sao có năng lực?

Hạ Tầm vừa mới lui ra, Ninh vương mặt sau tẩm bình phong liền đi ra khỏi, tức giận chỉ tay về phía nàng, chất vấn nói: "Nàng thật sự là thật to gan, bản vương thầm nghĩ lưu một đường lui thôi, ai bảo nàng tự chủ trương, nếu như Tứ ca biết thời biết thế, thật đem Tình Nan này giao cho bản vương, nàng bảo ta phải làm như thế nào cho phải?".

Sa Ninh cũng không giải thích, chỉ đem mi mắt rủ xuống, trong lòng thầm than: "Lại một lần... ở trước mặt hắn tự rước lấy nhục!".

Kiều nhan cô đơn, bất đắc dĩ trong lòng sao không phải phiền muộn thật sâu.

Nếu nàng là thân nam nhi, nếu nàng mới là Ninh vương, chắc hẳn... Sẽ làm ra lựa chọn hoàn toàn khác so với Ninh vương...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 312

Minh Kiến Ám Kiến.

Chương 312: Minh kiến ám kiến.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: Ram 76 --- 4vn. eu

Cửa cung ầm ầm mở ra, từ trong thành cung Thừa Vận đại điện mơ hồ có thể thấy được, từng đạo, từng đạo cửa cung thứ tự mở ra, Ninh vương Chu Quyền đứng ở dưới cửa cung, lập tức nhìn thấy Chu Lệ, vái chào xa xa, cũng không bước ra cửa cung nửa bước, thần sắc hết sức phức tạp.

Chu Lệ âm thầm bật cười: "Thập Thất đệ này.

Nhớ tới Hạ Tầm lộ ra tâm ý Ninh vương cho hắn, Chu Lệ âm thầm lắc đầu, xoay người xuống ngựa, liền đi về phía Chu Quyền. Vài tên thiết giáp thị vệ sau lưng lập tức theo sát không rời.

"Điện hạ, không thể nghênh Yến nghịch vào cung!".

Phía trong đột nhiên chạy ra một người, quỳ bái về phía Ninh vương Chu Quyền khóc nói: "Điện hạ, Yến nghịch là loạn thần tặc tử, người người muốn giết, điện hạ không vì quốc trừ gian, tại sao còn muốn nghênh hắn vào cung, tình huynh đệ, chẳng lẽ lớn hơn nghĩa quân thần sao?".

"Hả? Đây là người gì mà không biết xấu hổ, không biết xấu hổ nói những lời nói nhảm này!".

Chu Quyền vừa nghe lời này liền tỏ thái độ, lấy tới việc hôm nay bị ép đến chân tường, có

khi nào hắn cam tâm tình nguyện? Làm vương tái ngoại đang tiêu diêu tự tại, một câu của Hoàng Thượng, binh quyền mất, ba hộ vệ phúc lợi cũng bị mất, cứ trông coi vương phủ là đủ sống hả, Hoàng Thượng lại ngại hắn sống thấy chướng mắt, hôm nay binh Yến vương tiến vào thành Đại Ninh, phải đem đại quân mình chiêu nạp chắp tay giao ra, tính toán hết thảy, chỉ là muốn bảo trụ tính mạng mình và phú quý vinh hoa thôi, nếu không phải như vậy, Chu Quyền hắn nguyện ý làm như thế?

Chu Quyền tập trang nhìn vào, lại là Trướng Sử vương phủ Thạch Soạn, Chu Lệ không ngờ tự nhiên đâm ngang, cũng không nhịn được phải dừng cước bộ ở dưới bậc, tất cả mọi người hiếu kỳ đánh giết lão Thạch không sợ chết này.

Ninh vương và chính phi đều không lên tiếng, Sa Ninh phi bên cạnh lại nhịn không được cười lạnh nói: "Thạch Trưởng Sử, Ninh vương điện hạ vốn là có tám vạn đại quân, đáng tiếc, binh quyền sớm không còn trong tay, ngươi bảo điện hạ lấy cái gì đi vì nước trừ gian?".

Thạch Soạn lạnh lùng nói: "Nương nương xin hãy câm mồm, quốc gia đại sự, đâu đến phiên một nữ nhân như ngươi nói chuyện!".

Thạch Soạn dứt lời, ngang nhiên nói với Chu Quyền: "Điện hạ trong tay không có binh mã, còn có một côn thép ròng côn, nam nhi thân thể bảy thước, một tấm thân anh hùng huyết!".

Chu Quyền giận quá mà cười: "Ý Thạch Trưởng Sử là, bắt bản vương cầm một thiết côn, đối kháng mấy vạn thiết kỵ của tứ hoàng huynh sao?".

Thạch Soạn nói: "Mặc dù không thể đối kháng, điện hạ cũng nên đóng chặt cửa cung, không cùng triều đình phản nghịch giảng hòa, sợ binh uy của Yến nghịch như thế, mở rộng cửa cung ra đón chào, điện hạ đã để mình ở chỗ nào?".

Chu Quyền buồn rười rượi nói: "Trưởng Sứ đại nhân cho rằng, bản vương giờ này ngày này, có thể đặt ở đâu bây giờ?".

Thạch Soạn nói: "Yến nghịch giả nhân giả nghĩa, đã luôn mồm muốn giết gian tà, thanh quân bên cạnh, như vậy điện hạ chỉ để ý đóng chặt cửa cung, không thèm gặp gỡ, Yến nghịch cũng không dám tự hủy thanh danh, ngang nhiên xông vào cung, thương tổn điện hạ. Mạnh thì lo thiên hạ, vây hãm thì chỉ lo thân mình, điện hạ vô lực cứu quốc, giữ mình trong sạch.

Còn không làm được sao? Thạch Soạn thân là Trưởng Sứ, không thể để mắt nhìn điện hạ

đi đến đường sai, thân bại danh liệt!".

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, mở hai tay ra ngăn ở trước cửa, trợn mắt hét lớn về phía Chu Lệ: "Yến nghịch, ngươi đừng mơ tưởng tiến vào Ninh vương phủ ta nửa bước!".

Chu Lệ giận dữ, trỏ tay hét lớn: "Gian tặc bực này giống như ngươi, Chu Minh hoàng thất yêm chính là bị các ngươi, những đồ hỗn trướng này nói bừa đại nghĩa, ly gián hoàng thân, mới đến cảnh cốt nhục tương tàn, hôm nay bản vương muốn gặp huynh đệ nhà mình, ngươi thích như thế nào?".

Thạch Soạn ưỡn ngực, hiên ngang lẫm liệt nói: "Thạch Soạn làm Trưởng Sử Ninh vương phủ, không thể để vương của ta lưng đeo danh phản nghịch, ngươi muốn vào cung, trừ phi đạp trên thi thể Thạch Soạn ta!".

Bên người Yến vương có một Đại tướng Khâu Phúc, đang mặc thiết giáp đi bên cạnh, vừa nghe lời này, quát to: "Như ngươi mong muốn!".

Đạp đất nhảy lên một bước xa, đang ở giữa không trung, trường đao bên hông dĩ nhiên ra khỏi vỏ, một tiếng xoảng vừa mới truyền vào tai người, một đạo hàn quang như dòng nước đã xoay tròn trên không trung, chỉ nghe phốc một tiếng, huyết quang phun thẳng đứng, làm một đám nữ quyến sau lưng Ninh vương sợ tới mức hoa dung thất sắc, đều kinh hô, một cái đầu lâu của Thạch Soạn ầm ầm rơi xuống đất, lăn xuống nhanh như chớp.

Chu Lệ cười nhẹ một tiếng nói: "Tuy ngu xuẩn, trang tâm có thể khen, bản vương sẽ thanh toàn ngươi!".

Thi thể Thạch Soạn ngã trên bậc, một dòng máu tươi ồ ồ chảy ra, dọc theo thềm đá uốn lượn xuống dưới, Chu Lệ nhấc áo bào để lên máu tươi rồi đạp trên đó đi qua, đến trước thi thể Thạch Soạn, dính máu hai chân không chút do dự dẫm lên trên thi thể hắn, hắn nói một câu "Trừ phi ngươi đạp trên thi thể ta", Yến vương bày đặt thềm đá rộng mở như vậy không đi, thật sự đạp trên thi thể hắn để đi tới.

Trên dưới trong Ninh vương phủ cũng chưa quen thuộc cách Yến vương làm người, mà ngay cả Chu Quyền cũng không tinh tường tính nết vị Tứ ca này, thấy tình cảnh này tất cả đều động dung, chỉ có ánh mắt Sa Ninh là khác, trong lòng tán thưởng: "Nhân vật như thế, mới đáng xưng anh hùng!".

Đám người bên người Ninh vương rụt rè, có rất nhiều tiểu mỹ nhân, vương phi, ái phi, thiếp phi, vương cơ, thị thiếp, ti thiếp, không riêng có mỹ nữ Hán nhân, còn có Mông cổ, Nữ Chân, Triều Tiên, thậm chí dân tộc Tây Vực nữ tử Duy Ngô Nhĩ, mỗi người đều thiên kiều bá mị, tràn ngập phong tình nước khác, nhưng Yến vương lại nhìn không chớp mắt, chỉ để ý nhìn thẳng vị Thập Thất đệ chỉ thấy qua mặt mấy lần này.

Đen trước mặt Chu Quyền, Chu Lệ mở ra hai tay, chưa dùng ngôn ngữ, trong mắt đã đầy nhiệt lệ: "Thập Thất đệ, ngày xưa ta và ngươi huynh đệ gặp nhau, đều là ở trong đế cung kinh thành, phụ hoàng mẫu hậu dưới gối, người nhà đoàn tụ, vui vẻ hòa thuận, hôm nay gian thần quấy phá, các huynh đệ gắt gao, tù đày, Thập Thất đệ bị nhốt trong vương phủ, không được tự do, Tứ ca phủ ở Bắc Bình ít ngày đã đi tới, gia quyển sinh tử khó liệu. Thực không ngờ thi cốt phụ hoàng chưa lạnh, thân tộc tôn thất lại rơi vào việc chém giết lẫn nhau!".

Chu Quyền bị hắn nói, chạm đến chỗ đau trong lòng, nhớ tới thời gian mình lo lắng hãi hùng, cũng không nhịn được lã chã rơi lệ, hai huynh đệ ôm đầu khóc rống...

"Đại nhân, chúng ta... Mang theo những vật này đi ngăn binh địch sao?".

Tắc Cáp Trí vỗ vỗ cái bụng căng phồng, hướng về phía Hạ Tầm hỏi.

Ở trong lồng ngực của hắn, có rất nhiều thư, trong đó hai phong thư quan trọng nhất, chính là Yến vương và Ninh vương phân biệt viết ra, ngoài ra bọn họ chính là y theo danh sách trong kho Đại Ninh Đô Ti phủ, tìm được những gia quyển thân thuộc của các võ tướng giữ chức vị quan trọng kia, thư do người nhà bọn họ viết. Trần Hanh phái người đến Đại Ninh, nói cho Chu Giám biết hắn ít ngày nữa sẽ đi ra, cho nên Yến vương lập tức phái người nghênh tiếp.

Một chuyển này ba người là Hạ Tầm, Tắc Cáp Trí còn có Từ Khương. Từ Khương mở cửa thành để Yến quân vào thành, tránh được thương vong, công lao quá nhiều, hôm nay một bước lên trời, đã được Yến vương đề bạt làm Bách hộ, hắn quen thuộc con đường ở đây, đồng thời đối với tất cả vệ cờ xí Đại Ninh, tướng lãnh cũng tương đối quen thuộc, cho nên lần này cùng Hạ Tầm, Tắc Cáp Trí cùng nhau rời khỏi Đại Ninh, chấp hành nhiệm vụ bí mật.

Quan ngoại mùa này gió càng lúc càng lớn, trong gió chẳng những mang theo rất nhiều cát bụi, hơn nữa mười phần rét lạnh, hôm nay thời tiết lạnh cực kỳ, không khí hơi ướt át, xem dạng như vậy, trận tuyết đầu đông, lập tức muốn rơi xuống.

Hạ Tầm ngồi trên lưng ngựa, nắm thật chặt khăn che mặt mặt lại nói: "Tất nhiên không phải! Tướng quân Trương Ngọc dẫn binh phía sau, viện binh tam vệ Đóa Nhan cũng rất nhanh đuổi tới, nếu như văn không được, khi đó mới động võ. Trần Hanh từng nhiều lần theo Yến vương điện hạ đến biên cương xa xôi chiến đấu, Yên vương rất quen thuộc với hắn, Ninh vương có lẽ Trần Hanh không để trong mắt, bất quá đối với Yến vương, hắn vẫn có chút kính sợ, nếu như hắn biết Yến vương điện hạ đã xuất quan, hơn nữa chiếm cứ Đại Ninh, hắn chưa hẳn dám xâm phạm.

Mới nói được chỗ này, Từ Khương giục ngựa đi phía trước hơn một dặm có hơn đã có một con ngựa vội vàng chạy trở về, thanh âm hơi có chút khẩn trương nói: "Đại nhân, nhân mã tiên phong Tùng Đình quan, đã đến!".

Trần Hanh và Lưu Chân sau khi an bài thỏa đáng xuôi theo tất cả quan ải bên cạnh, lại lục tục điều binh mã từ các nơi, cho tới hôm nay chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu tăng binh về phía Đại Ninh. Bởi vì Yến vương theo Lưu gia khẩu bí mật vượt qua kiểm tra, xuôi theo biên quan ải không phát ra tín hiệu gió lửa, Trần Hanh còn không biết thành Đại Ninh đã rơi vào trong tay Yến vương.

Chi tiên quân này là Trần Hanh đích thân suất lĩnh, trong tướng lãnh Trần Hanh dẫn có ba Viên đại tướng, theo thứ tự là vệ chỉ huy Từ Lý, Trần Văn, Bặc Vạn, ba người này chính là tướng lãnh ba hộ vệ của Ninh vương. Trần Hanh mang bọn họ theo trên người, đều có lo lắng của hắn, hắn cho rằng Yến vương còn đang ở quan nội, uy hiếp lớn nhất còn đang ở quan nội, cho nên Tùng Đình quan không thể thất thủ, thủ quan binh mã phải tuyệt đối tin cậy.

Ba hộ vệ Ninh vương, cộng lại tổng cộng chỉ có chín ngàn người, trong ba vạn đại quân của hắn chỉ chiếm số ít, hơn nữa trong thành Đại Ninh bây giờ còn có một vạn binh mã của Chu Giám, đến lúc đó bằng ba hộ vệ.

Này, ở dưới mí mắt hắn không thể tạo ra sóng gió gì, hơn nữa trong thư Chu Giám đưa cho hắn có nói, Ninh vương muốn tam vệ Thái Ninh, Phúc Dư, Đóa Nhan mưu đoạt thành Đại Ninh, Trần Hanh biết những dũng sĩ bộ lạc kia không tự ý công thành, quân kỷ cũng kém, gia quyến ba hộ vệ Ninh vương phần lớn ở trong thành Đại Ninh, nếu quả thật để tam vệ Đóa Nhan vào thành, ai cũng không thể cam đoan người nhà bọn họ sẽ không bị thương tổn, bọn họ thủ vệ nhà mình, còn có thể không dốc sức lực?

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là, Trần Hanh với mình có chút tự tin, hắn tự tin

có thể điều khiển vài viên tướng lãnh này. Hắn là một thành viên lão tướng, Nguyên mạt đã kế tục chức phụ thân, ở trong binh Nguyên đảm nhiệm tướng lãnh, khi đó hắn là Dương Châu Vạn hộ. Triều Nguyên Thượng Vạn Hộ Phủ thống binh hơn bảy ngàn người, Trung Vạn Hộ Phủ thống binh năm ngàn người, Hạ Vạn Hộ Phủ thống binh ba nghìn người, trong Vạn Hộ Phủ thiết lập một Lỗ Hoa Xích, một Vạn hộ, một Phó Vạn hộ. Dương Châu Vạn Hộ Phủ là Trung Vạn Hộ Phủ, lúc ấy hắn ở Dương Châu Vạn Hộ Phủ nhậm chức Vạn Hộ quan.

Về sau, Chu Nguyên Chương khởi binh tại Hào Châu, Trần Hanh vứt bỏ Nguyên về Chu, đầu tiên là đảm nhiệm Thiết giáp trưởng của Chu Nguyên Chương, sau đó lại thăng chức Thiên hộ, về sau theo đại tướng quân Lam Ngọc bắc chinh, vâng mệnh thủ Đông Xương, mấy vạn binh mã thiết kỵ Mông Nguyên đột kích, Trần Hanh chẳng những một mực bảo vệ cho Vĩnh Xương, lại phản thủ làm công, thần kỳ làm quân địch đại bại. Sau này lại mấy lần theo Yến vương đến biên cương xa xôi, xây công huân, tích công thăng làm Đô Đốc Thiêm sự.

Vị lão tướng quân này cả đời chiến trận, cả đời dẫn theo binh, Ninh vương tiểu tử vắt mũi chưa sạch này cùng với ba hộ vệ chỉ huy dưới tay hắn, làm sao có thể được hắn đặt ở trong mắt?

Mắt thấy sắc trời tối đen, Trần Hanh ghìm chặt tọa kỵ, ban hiệu lệnh xuống: "Sắc trời đã muộn, truyền lệnh xuống, cắm trại ngay tại chỗ, vùi nồi nấu cơm. Sáng sớm ngày mai, giờ mão hai khắc điểm binh thao luyện, giờ Thìn canh ba dùng cơm, giờ Tỵ xuất phát, tiếp tục lên đường".

Quân lệnh hạ xuống, ba quân lập tức hạ trại ngay tại chỗ, bố trí doanh trại bộ đội, cảnh tiêu, khắp nơi trong doanh bắt đầu nổi khói bếp lên.

Từ Khương và Hạ Tầm, Tắc Cáp Trí đem ngựa giấu ở trong rừng xa xa, nằm ở một bụi cỏ trên sườn núi lén lút quan sát động tình trong doanh, mỗi lều trong doanh, đều dựng thẳng đại kỳ chủ soái, nếu là người ngoài, chưa hẳn có thể căn cứ cờ xí xác nhận mỗi một chủ tướng trong doanh trướng, bởi vì dòng họ có phần là thế gia vọng tộc, hai Viên đại tướng trong quân cùng họ cũng là bình thường, ví dụ như Vương Lưu Lý Triệu cùng một loại, nhưng họ Bặc tương đối ít, Đại Ninh Đô Ti hơn hai mươi vệ tướng lãnh, chỉ huy họ Bặc chỉ có một.

Cho nên Từ Khương chỉ điểm mọi chỗ giới thiệu cho Hạ Tầm, khi hắn chỉ đến một chỗ doanh trại bộ đội giương đại kỳ chữ "Bặc", đột nhiên hưng phấn nói: "Đại nhân hãy xem, doanh trại bộ đội kia, hẳn là Bặc Vạn Bặc trong ba hộ vệ chỉ huy Ninh vương".

“Ba hộ vệ Ninh vương cũng bị Trần Hanh mang đã tới?”.

Hạ Tầm đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là mừng rờ, nói: “Chúng ta không trực tiếp đi gặp Trần Hanh, đi, đi vòng tới chỗ Bặc Vạn đóng quân, gặp Bặc Vạn!”.

Điện hạ sau khi vào thành không mảy may tơ hào dân chúng, biết được thân phận tôn phủ có quan hệ với Hoàng Phủ đại nhân, chúng ta còn phái mấy tên lính chuyên môn canh giữ ở ngoài cửa tôn phủ, không để cho loạn binh tiến vào quấy nhiễu, lệnh tôn lệnh đường và huynh đệ đại nhân, thê nữ đều đều bình an không việc gì”.

“Mẹ, không việc gì chắc là thật, nhưng kiểu không việc gì này, cùng ép người có gì khác nhau đâu?”.

Hoàng Phủ Dự lấy lại bình tình, cười khổ nói: “Hai vị này... Còn có Từ lão đệ, mời... Mời theo ta tới.

“À, mang thư của các ngươi theo...

Trong doanh Bặc Vạn, ba người Từ Lý, Trần Văn, Bắc Vạn đang nhìn một đống thư tín, hai mặt nhìn nhau.

Qua hồi lâu Tiểu Vạn quét mắt qua hai người, trầm giọng nói: “Hai vị, các ngươi nói như thế nào?”.

Trong thư tín trước mặt, có thư nhà bọn họ, có thư Ninh vương kể khổ, hô hào bọn họ quy hàng, cũng có Yến vương hứa hẹn phong quan to lộc hậu. Gia quyến ở trong lòng bàn tay người ta, chủ cũ cộng thêm tình thân, Yến vương uy danh hiển hách lại tự tay viết thư cho bọn họ, vài thế công như thế, đủ để ba vị vệ chỉ huy dưới trướng Trần Hanh luôn bị xa lánh đề phòng động tâm.

Qua tuổi bốn mươi mới có một nhi tử bảo bối, đứa con còn đang ở trong thành Đại Ninh, Từ Lý dẫn đầu xoa tay nói: “Hai vị huynh đệ, chúng ta vốn là hộ vệ Ninh vương điện hạ, từ khi bị triều đình dời Đại Ninh, đến Tùng đình quan. Lập tức liền từ bảo bối trong mắt mẹ ruột biến thành mẹ kế nuôi, lúc này đây Trần Đô Đốc mang chúng ta trở lại Đại Ninh, với danh nghĩa là để chúng ta đi thủ thổ vệ gia, thật ra, vẫn là bởi vì không yên lòng về chúng ta, dựa vào ta nghĩ, không hai lòi, điện hạ đã gửi thư, cứ đi theo điện hạ phản!”.

Bặc Vạn lại nhìn chằm chằm Trần Văn liếc, hỏi: “Trần huynh nói như thế nào?”.

Trần Văn cười cười nói: “Huynh đệ chúng ta đã là trên cùng một thuyền, ngươi không đi được, ta cũng không chạy được, ba chúng ta, có một đường quay về dưới trướng Ninh vương, chứ còn ở bên phía triều đình này thì đừng mơ tưởng sống được những ngày tốt lành, điểm này hai vị chắc hẳn đều đã tinh tường. Cho nên, con mẹ nó chứ, mặc kệ đi vào là chết, lựa chọn như thế nào, ba chúng ta vinh cùng vinh, nhục chung nhục...”.

Từ Văn mất kiên nhẫn, trừng mắt nói: “Ta nói lão Trần, ngươi nói nhăng nói cuội cái gì thế? Một câu thôi, chúng ta làm sao bây giờ, là theo Trần Đô Đốc đánh về Đại Ninh, hay đi theo Ninh vương Yến vương làm một trận!”.

Trần Văn chậm rãi mỉm cười nói: “Ta đây không phải đang nói đạo lý trong đó? Chúng ta muốn lấy hay bỏ, thì cũng phải nghĩ cho kỹ lấy cái gì bỏ cái gì? Cha mẹ thê nhi Hai vị đều ở thành Đại Ninh, huynh đệ thì không. Gia quyến nhà ta tại Hưng Châu, nếu hai vị quyết tâm quy phục Yến vương, huynh đệ không nói hai lời, bất quá ta phải lập tức phái người trở về chuyển gia quyến.

Thần sắc Bắc Vạn bất động, nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói: “Trần huynh, gia quyến sẽ không cần phải chuyển, vị sứ giả họ Hạ của Yến vương điện hạ kia nói cho ta biết, từ danh sách biết được chi tiết lão huynh ngươi, Yến vương đã phái người cải trang giả dạng tới Hưng Châu, hôm nay sao... Gia quyến Trần huynh hẳn là đã được đưa vào trong thành Đại Nnh”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 313

Có Được Tướng Tài.

Chương 313: Có được tướng tài.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Đứng lại, cái gì đó?”.

Vừa thấy có người lơ ma lơ mơ hướng vào trong doanh nhìn, lập tức khiến cho quan binh tuần doanh chú ý, vài quan binh mang theo đao thương bổ nhào qua, Hạ Tầm và Từ Khương, Tắc Cáp Trí trang điểm một bộ dáng dân chăn nuôi bình thường, nơm nớp lo sợ nói: “Ta... Chúng ta đi qua đường”.

“Đi ngang qua? Trước không đến thôn sau không đến cửa hàng, hai người các ngươi đi ngang qua chỗ này làm gì, nhìn vào trong quân doanh rình cái gì?”.

Lục soát trên người ba người, cũng không mang theo đao thương, trong ngực ngược lại có rất nhiều thư, mấy tên lính nổi lên lòng nghi ngờ, liền đem đao thương bức ba người quát: “Đi, đi gặp Tổng kỳ đại nhân chúng ta!”.

Hạ Tầm hướng về phía Tắc Cáp Trí và Từ Khương lần nháy mắt mấy cái, ngoan ngoãn theo bọn họ đi vào doanh xem xét, bị đưa trước mặt Tổng kỳ quan, người nọ khoảng trên dưới ba mươi tuổi, dáng người không cao, mười phần mập mạp, trước mặt hắn chồng chất một đống lớn thư từ, hắn tùy tiện lục tìm vài phong, vội vàng xem xét người nhận thơ viết bên trên, sắc mặt biến đổi, giật mình nhìn về phía ba người, hỏi: “Các ngươi rốt cuộc là người nào?”.

“Ngươi là... Hoàng Phủ Dự Hoàng Phủ đại nhân?”. Từ Khương nhìn hắn, đột nhiên kêu

lên.

Vị Tổng kỳ quan kia càng giật mình: "Ngươi nhận ra ta?".

Từ Khương cười hắc hắc, nói: "Hoàng Phủ Tổng kỳ thường xuyên ra vào cửa thành, tiểu đệ làm sao không nhận biết? Tổng kỳ đại nhân đã quên sao, ta là Từ Khương thủ thành nam, Hoàng Phủ Tổng kỳ trong nhà có hàng da muốn tiện xuất nhập, tiểu đệ thường xuyên giúp người thuận tiện, không nhớ ra sao?".

"A! Aa...".

Hoàng Phủ nháy mắt mấy cái, đột nhiên nghĩ tới, không khỏi kinh hãi nói: "Thì ra là ngươi? Người anh em, Từ Tiểu kỳ! Ngươi đây là... Tại sao lại ăn mặc bộ dạng này?".

Từ Khương bước lên hai bước, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, họ Hoàng Phủ hoảng sợ nói: "Thật sao?".

Từ Khương cười hì hì nói: "Hoàng Phủ đại ca, đại ca là đại ca, tiểu đệ có thể vui đùa được sao? Loại sự tình này, Hoàng Phủ đại ca sợ cũng không dám làm chủ. Sao không đưa bọn ta đi gặp Bặc chỉ huy, nếu thành, đại ca ngươi có một phần công lao, không thành, cũng là một phần giao tình, người cứ nghĩ đi?".

"Hoàng Phủ Dự?".

Trong lòng Hạ thanh khẽ động, vội hỏi: "Tổng kỳ đại nhân, những danh sách trong thư này, còn có thư tín của lệnh tôn đại nhân ghi cho người, ha ha, để cho ta tìm xem".

Hắn nhấc tay lên cao, ý bảo trên người không vũ khí, lúc này mới đi đến bên người Hoàng Phủ Dự, ở trong đống thư chồng chất đằng kia lựa chọn, chỉ chốc lát sau, liền nhảy ra một phong thư, Hoàng Phủ Dự tiếp nhận thư, xem xét đúng là mình bút tích lão phụ thân, vội vàng mở ra xem, vừa xem phong thư, trên mặt hắn chuyển động biến đổi liên tục, vẻ mặt thật sự là rất đặc sắc.

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Hoàng Phủ đại nhân xin yên tâm, Yến vương.

Nụ cười Trần Văn cứng đờ, Từ Lý nhìn có chút hả hê nghiêng mắt liếc nhìn hắn, cười hắc hắc nói: "Lão Trần, muốn cho hai anh em chúng ta làm chuyện riêng, ngươi được sướng, ha ha, ngươi tính xem, chúng ta giờ đây chính là cột chung một sợi dây, nói như vậy, chúng ta

cùng nhau làm?”.

Bắc Vạn gật mạnh đầu một cái: “Cùng làm!”.

Sắc mặt Trần Văn ngưng trọng lên: “Ta và ngươi, ba người, trước đem thư nhà mang cho tướng tá dưới trướng mình, để bọn hắn hiểu được tình hình trong nhà, vào lúc canh ba, đồng thời làm khó dễ, thẳng đến đại doanh trung quân Trần quân!”.

Ba người này đều là tướng quân bách chiến đầu đao liếm máu, nhìn thì hi hi ha ha, một khi có quyết định, lại kiên nghị quả quyết, không chút do dự.

Bắc Vạn mỉm cười nói: “Yến vương muốn lấy tám vạn binh Đại Ninh này, tận khả năng mang toàn bộ về, có thể không động đao binh, tốt nhất là không động đao binh”.

Từ Lý trừng mắt nói: “Không động binh đao, làm sao bây giờ?”.

Bắc Vạn thản nhiên nói: “Yến vương điện hạ đều có an bài”.

Hắn quay người qua, giương giọng nói: “Hạ lão đệ, mời đi ra”.

Lều quân trướng này của Bắc Vạn rất lớn. Lều lớn thay quyền quân vụ, đầy đủ hết đồ dùng, chỉ thấy mành nhếch lên, Hạ Tầm cười hòa hợp êm thấm, giống như tiểu hồ ly chúc tết cho gà mẹ. Xoa xoa tay rồi đi ra: “Tiểu tướng quân mạnh khỏe, Trần Tướng quân mạnh khỏe, Từ Tướng quân mạnh khỏe, mọi người, đều mạnh khỏe...

***

Rất nhanh, Trần Văn, Từ Lý rời khỏi quân trướng Bắc Vạn, chạy về doanh mình. Tiếp đó, bọn họ gọi rất nhiều binh sĩ quan cấp cao dưới trướng, đều bị chỉ huy đại nhân gọi vào lều lớn trung quân, lúc bọn hắn rời đi, trong ngực đều có một phong thư nhà.

Lúc sắp tới canh ba trong quân doanh Tiểu Vạn đột nhiên nổi lên lửa lớn, bọn lính lập tức đánh trống reo hò. Đầu mùa đông, gió đêm đột nhiên thổi mạnh, lều xảy ra hỏa hoạn liên tiếp dẫn đốt ba đỉnh lều, mới bị bọn lính dùng cát dập tắt.

Bên này lửa phóng lên trời, kêu la ôn ào, Trần Hanh nơi đó sớm đã được báo cáo, lão tướng quân tức giận đến dựng râu trừng mắt. Hắn cả đời dẫn binh, rất ít khi đụng phải loại chuyện này, đang êm đẹp doanh trướng lại có thể thiêu đốt, đống lửa biết chạy chắc? Tuần

doanh này làm ăn kiểu gì? Lão tướng quân đùng đùng nổi giận, mặc giáp trụ, dẫn theo một đội thân binh tiến thẳng đến đại doanh Bắc Vạn.

Sau đó, hắn ngoài ý muốn nhìn thấy, Từ Lý và Trần Văn lại có thể đã ở trong doanh Bắc Vạn. Vừa nhìn thấy bọn họ, Trần Hanh lập tức phát giác không ổn, nhưng đã chậm, thân binh hắn bị giải trừ võ trang, bản thân lão tướng quân tất bị ba vị Chỉ Huy Sứ Trần Văn, Từ Lý, Bắc Vạn mặc giáp trụ hạng nặng ôm vào lều lớn, sau đó, hắn nhìn thấy một người trẻ tuổi rất anh tuấn khoanh chân ngồi ở dưới đèn, cười như chúc phúc ngày tết vậy, trong tay hắn nhặt một phong thơ, trên đó viết: "Trần Hanh, Yến vương viết!".

Ai cũng không biết trong quân doanh Bắc Vạn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tới canh bốn, đại doanh trang quân Trần Hanh đột nhiên vang lên tiếng trống, tiếng trống rung trời, mười dặm đều nghe thấy, tất cả doanh chủ.

Tướng không biết ý tưởng, nhưng Trần Hanh trị quân quá mức nghiêm, ai cũng không dám chậm trễ, vội vàng mặc giáp trụ, đều chạy tới lều lớn trung quân tham kiến chủ soái.

Lều lớn trung quân, Trần Văn, Từ Lý, Bắc Vạn chờ vài Viên đại tướng mặc giáp trụ hẳn hoi, dưới xương sườn dắt đao, đứng theo án mà ngồi trước mặt Trần Hanh, Hạ Tầm nghiễm nhiên là mưu sĩ, đứng ở phụ cận Trần Hanh, hơi nhíu mày nói: "Doanh trại thật ghê gớm? Trần Đô Đốc, sẽ không quá mạo hiểm, y theo Yến vương điện hạ dặn, tướng quân chỉ cần có thể đem chi đại quân này không tổn thương lông tóc đi đến khu vực Đại Ninh, chính là một đại kỳ công. Lão tướng quân bây giờ có thể ước thúc chi đại quân này cho rằng Đô Đốc vẫn sử dụng, vậy là đủ rồi, tối nay đổi màu cờ, tối nay liền dùng hắn tác chiến, vạn nhất sinh ra.

Lão tướng Trần Hanh tin tưởng mười phần nói: "Tối nay lão phu đi đến dưới trướng Yến vương, ngày mai Lưu Chân sẽ biết. Lão phu đã quyết ý tìm nơi nương tựa Yến vương, phải vì Yến vương điện hạ làm việc, nếu là đợi Lưu Chân biết tin tức lui về Tùng đình quan, kế hoạch điện hạ tiếp thu tám vạn tinh binh Đại Ninh Đô Ti khó được viên mãn, kẻ làm tướng, phải giỏi về nắm bắt thời cơ chiến đấu, cơ hội khó có được, không thể buông tha!".

Hạ Tầm nghe xong âm thầm cảm khái, hôm nay những tướng lãnh Đại Minh này thật không phải ăn chay, khó trách có thể giết quân Bắc Nguyên đến mức ném cả nón giáp trụ lại.

Trần Hanh mấy lần theo Yến vương Chu Lệ đến biên cương xa xôi, xem như lão tướng đắc dụng dưới tay Chu Lệ, bởi vì tầng quan hệ này, triều đình sợ hắn đứng ở bên Yến vương, đem

hắn điều đến quan ngoại khống chế Ninh vương, ai có thể nghĩ ra, Yến vương có thể thần không biết quỷ không hay đến quan ngoại, chiếm cứ thành Đại Ninh. Trần Hanh đã là bộ hạ cũ của Yến vương, lại rơi vào trong tay Bắc Vạn, không đầu hàng không còn đường sống, lựa chọn duy nhất chỉ có thể là đầu hàng.

Nhưng khó khăn nhất là, một khi có quyết định, hắn có thể lập tức chuyển biến lập trường, sát phạt quyết đoán, không chút do dự, người có khả năng chí khí, thủy chung không tiếng động, ứng biến quyết đoán. Đổi lại là Hạ Tầm, sợ là không làm được, chuyện này đúng là khiến cho Hạ Tầm cảm phục không thôi. Đúng là từ quyết định này của Trần Hanh, khiến cho quá trình Chu Lệ từ nay về sau thu phục chiếm được tám vạn Đại Ninh Đô Ti, hầu như là một đường đường bằng phẳng, không hề có cản trở.

Đại Ninh thủ đô lâm thời có hơn hai mươi vệ ở Hưng Châu, Doanh Châu, đều là tinh nhuệ tây bắc, tam vệ Đóa Nhan, Thái Ninh, Phúc Dư, đều là hàng tướng triều Nguyên, ở bên phiên vương đặc biệt dũng mãnh. Yến vương dùng chiến lược từ phòng thủ chuyển thành tiến công, từ đó phá được Đại Ninh, bắt đầu thu phục chiếm được tám vạn tinh binh tây bắc. Yến vương từng lén nói với thế tử Cao Sí: "Vi phụ lấy thiên hạ, tự khắc lấy Đại Ninh. Vi phụ lấy Đại Ninh, Dương Húc công đầu, Trần Hanh là thứ!".

Năm sau công phá Tế Nam, Trần Hanh bị thương, về Bắc Bình tình dưỡng, bởi vì tuổi già bệnh nặng, không lâu liền bệnh qua đời, nhưng Chu Lệ ân oán rõ ràng sau khi xưng đế, cũng không quên công lao Trần Hanh, luận công ban thưởng, lại phong Trần Hanh một chức Kính Quốc Công, hậu đại, đều hưởng phúc ấm.

Lão Trần Hanh ánh mắt độc đáo, cả đời chỉ lựa chọn hai lần, lần đầu tiên là buông tha không làm quan Vạn Hộ triều Nguyên, ở trong quần hùng tuệ nhãn cao siêu, tìm nơi nương tựa Chu Nguyên Chương, thành phú quý tiền đồ cả đời, lần thứ hai tuy là trúng kế bị ép, nhưng hắn một khi có chỗ lựa chọn, lập tức có thể toàn lực đứng ở bên người lựa chọn, được xưng tụng là thấy rõ lợi hại, anh hùng giỏi quyết đoán một đời.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 314

Hội Châu Lập Quân.

Chương 314: Hội Châu lập quân.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Lưu Chân dẫn một đạo binh mã khác đi ở phía sau, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, nhân mã Trần Hanh đột nhiên phải chiến.

Trần Hanh là một lão tướng sa trường, kinh nghiệm chiến trận cực kỳ phong phú, hắn hiểu rõ, suất lĩnh đại quân đột nhiên phản hồi, Lưu Chân này không có khả năng không sinh cảnh giác, muốn không làm người nào bị thương mà lấy doanh chỉ sợ là không làm được, nhưng muốn thừa dịp tập kích bất ngờ hoặc là vây quanh lại rất dễ dàng, thế là nói rõ cho ba quân tướng sĩ, trong khoảnh khắc đó, toàn quân đổi màu cờ, sau khi sửa thành cờ hiệu Yến vương, lập tức hạ lệnh toàn quân quay lại xuôi theo đường cũ, vây khốn binh mã Lưu Chân.

Lưu Chân quả nhiên mắc lừa, khi thám mã hắn hồi báo, phát hiện đại quân Đô Đốc Trần Hanh quay lại, Lưu Chân cũng cảm thấy có chút cổ quái, hắn vội vàng hạ lệnh ba quân hạ ngay doanh trại quân đội tại chỗ, lại mệnh thám mã đến hỏi Trần Hanh, Trần Hanh trả lời hắn, Yến quân dĩ nhiên đã ra quan ngoại, giờ đây thất thủ, Chu Giám chết trận, đại quân không thể lại vội vàng liều lĩnh, nhanh quay về Tùng Đình quan chỉnh đốn, bảo hắn chờ tại chỗ, chờ hắn đến cùng thương nghị đối sách.

Lưu Chân nghe nói Yến vương đã đến quan ngoại, hơn nữa chiếm Đại Ninh, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng, hắn hạ doanh trại tại chỗ, một lòng chờ Trần Hanh, kết quả đại quân Trần Hanh vừa đến, lập tức áp dụng chiến thuật bao vây với đại doanh Lưu Chân. Trận trượng lớn như vậy, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra vấn đề, nhưng muốn phản ứng thì

không phải dễ dàng như vậy, ngày hôm qua vẫn là quân đội bạn, ngày hôm nay thành địch, hí kịch tính biến hóa như vậy, tướng sĩ dưới trướng Lưu Chân ai có thể nghĩ đến trước đó? Vòng vây đại quân Trần Hanh đã sơ hiện hình thức ban đầu, trong quân Lưu Chân mới ý thức có chuyện không ổn.

Nhưng lúc này nhận được tin Tắc Cáp Trí đưa, Trương Ngọc suất lĩnh toàn bộ kỵ binh dưới trướng Yến vương và tam vệ kỵ binh Đóa Nhan cũng chạy tới, Trương Ngọc dẫn binh một vạn năm ngàn người, tam vệ Đóa Nhan vội vàng gom góp tất cả khoảng một ngàn người, cộng lại một vạn tám ngàn người, toàn bộ là kỵ binh, quân đội đầy đủ sức lực vừa đến, vạn mã thiên quân từng lớp từng lớp đứng, đối với tâm lý đại quân Lưu Chân, lực đánh vào không cần nói cũng biết.

Binh lực Lưu Chân vốn ít hơn so với Trần Hanh, Trần Hanh thống binh ba vạn, hắn chỉ có hơn một vạn năm nghìn, Trương Ngọc và tam vệ Đóa Nhan vừa đến, dùng ưu thế binh lực như thế, có thể áp dụng vây quanh nghiêm mật với bọn họ, mà quan binh thủ vệ Tùng Đình chủ yếu là binh chủng gì?

Bộ binh!

Trương Ngọc và tam vệ Đóa Nhan trọn vẹn một vạn tám ngàn kỵ binh gia nhập, công có thể trở thành một thanh đao sắc bén nhọn vô cùng, truy kích có thể triệt để tan rã việc bọn họ phá vòng vây, làm cho bất kỳ người nào trong bọn họ cũng đừng mơ tưởng trốn về Tùng Đình quan. Hai quân giằng co, chưa giao phong, sĩ khí trong quân Lưu Chân đã hết.

Trần Hanh nhìn tình hình này, mỉm cười, nhìn quanh nói: “Đợi lão phu đi gặp Lưu Chân, nói hắn quy hàng”.

Các tướng nhất thời động dung, Hạ Tầm cũng giật mình nói: “Lão tướng quân không thể làm vậy, vạn nhất Lưu Chân chế trụ lão tướng quân...”.

“Hắn không dám!”.

Trần Hanh cười nhẹ một tiếng, vuốt râu dài, thong dong nói: “Lão phu biết Lưu Chân rất rõ, Lưu Chân không phải hạng người lỗ mãng, hắn phải biết, chế trụ một người lão phu, tuyệt đối không giải được khốn cục, người.

Này là là một viên lương tướng, nếu như có thể được Yến vương điện hạ sử dụng, rất có

ích cho điện hạ".

Dứt lời, Trần Hanh không nghe mọi người khuyên nữa, đơn thân độc mã, trì về phía đại doanh Lưu Chân.

Trên dưới trong doanh Lưu Chân, ai không nhận ra Trần đại đô đốc, vừa thấy hắn cưỡi ngựa chạy tới, quân Minh cầm cung canh giữ ở trước mặt đều yên lặng thả cung tiễn xuống, lặng lẽ lùi về hai bên, binh lính kết thương trận hai mặt nhìn nhau, không thấy thượng quan hạ lệnh, mắt thấy Trần Hanh đã đến trước mặt, liền cũng tự chủ trương, mở thoáng con đường tránh ra.

Lưu Chân đứng ở trung quân, xe binh kết thành đài tướng thấy tình hình này, ngầm cười khổ một tiếng, hiểu rõ quân tâm sĩ khí, thực không thể dùng, trong lòng không khỏi âm thầm quyết định.

Trần Hanh cưỡi ngựa đến trước đài cao, ghìm cương ngựa, đứng thẳng thân thể.

Lưu Chân theo như sách hỏi: "Đô Đốc vây hãm đại doanh ta, là đạo lý gì?".

Trần Hanh nói: "Yến vương điện hạ xác thực không biết đã xuất quan từ nơi nào, sau khi công chiếm thành Đại Ninh, ba hộ vệ dưới trướng bản Đô Đốc Trữ phủ nhận được mật thư của Ninh vương, tất cả đều phản, binh tướng dưới trướng thu lão phu nhận được thư nhà, phần lớn cũng sinh dị tâm, lão phu bị hãm trong tay bọn họ, đồng thời, lại có Yến vương tự tay viết một phong thư cho lão phu, ngươi cũng biết, lão phu từng là tướng dưới trướng Yến vương, nhiều lần theo Yến vương chinh chiến Mạc Bắc, loại tình hình này, lão phu còn có thể lựa chọn khác sao?".

Lưu Chân nghe xong im lặng không nói, Trần Hanh lại nói: "Lưu Tổng binh, hôm nay ngươi và lão phu giống nhau, đã là không có lựa chọn nào khác, cần gì phải bắt các huynh đệ chết phí công, lão phu một mình nhập doanh, một là nhớ kỹ tình đồng chí giữ chúng ta, thứ hai cũng là nghĩ tới ngươi là một viên lương tướng khó được, không đành lòng để ngươi vì tranh chấp nội bộ trong hoàng mà chết vô nghĩa. Một lá rơi biết thu thiên hạ, đế mới sau khi lên ngôi, triều đình đối đãi đối với quân nhân ta như thế nào, chắc hẳn trong lòng ngươi vô cùng rõ ràng, Lưu Tổng binh, trong thời khắc này, nên quyết đoán một chút".

Lưu Chân lắc đầu: "Đa tạ Trần ý tốt Đô Đốc, hoàng thượng là đạo, Lưu Chân nhận quốc ân, không muốn lưng đeo chữ loạn thần tặc tử".

Trần Hanh nhướng mày, quát lớn: "Lưu Tổng binh, trang có đại trung, cũng có tiểu trang, người đại trang trang với quốc không trung quân, trung sự việc không trang với người, người tiểu trang trang quân không trang với quốc, trung người không trang sự việc. Phương Hiếu Nhu, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái chính là tiểu trung, lại thêm ánh mắt thiển cận, thông thái giả dối, mặc dù tự xưng là trang lương, với đất nước với dân có hại vô ích!

Lão phu tuy là quân nhân, nghe thấy mấy con mọt sách muốn làm cái gì tỉnh điền chi chế, liền muốn cười đến rụng răng. Từ khi phụ tá Hoàng Thượng đến nay, đám người này làm được chuyện gì tốt? Hừ! Hắn làm hai sự kiện, một là sửa cái gì thượng cổ quan chế, đường đường hoàng hoàng, mua danh chuộc tiếng, thật ra là vì cái gì? Chỉ là cắt giảm thuế, pháp, binh tư cho quan viên, trắng trợn tăng thêm văn nhân Quốc Tử Giám, Ngự Sử Đài mà thôi.

Một sự kiện khác, chính là tước phiên, làm thúc cháu tương tàn, thiên hạ bất an. Triều đình do mấy con mọt sách này lăn qua lăn lại, có thể làm ra chuyện gì tốt? Lão phu sắp tới thất tuần, cả đời chinh chiến sa trường, ngươi nghĩ lão phu sợ chết sao? Nếu không phải bởi vì mấy con mọt sách này duy trì những chính sách ngu xuẩn kia khiến cho lão phu tức giận, ngươi nghĩ lão phu chịu thống khoái quy hàng sao?".

Nói lời này, người người binh tướng chỉ nghe thôi đã bị động dung, tâm Lưu Chân lại như thiết thạch, đứng yên tại chỗ, chỉ nói: "Lời vàng ngọc của Trần Đô Đốc, làm gì được người có chí!".

Lông mi trắng của Trần Hanh đứng thẳng, cả giận nói: "Chẳng lẽ Lưu Tổng binh thật muốn động võ cùng lão phu, để cho quan binh Đại Ninh ta tự giết lẫn nhau?".

Lưu Chân ha ha cười, nói: "Trần Đô Đốc là người lãnh đạo trực tiếp của Lưu Chân, hôm nay bên ngoài lại có đại quân gấp mấy lần ta, sĩ khí mất sạch, Lưu Chân làm sao có thể chiến? Ta cũng không muốn khiến cho các tướng sĩ phí công chịu chết".

Trần Hanh hơi kinh ngạc, ánh mắt ngưng tụ, hỏi: "Như vậy ý Lưu Tổng binh muốn như thế nào?".

Lưu Chân nói: "Binh mã trong doanh này, Lưu Chân đều đưa ra cho Đô Đốc, chỉ cầu Đô Đốc ban cho Lưu Chân một con ngựa, Lưu Chân tự đi quay về triều đình".

Trần Hanh ngạc nhiên: "Lưu Tổng binh cũng biết vừa đi đến triều đình, liền trừng trị người tội chết, cũng khó có tiền đồ".

Lưu Chân nói: “Nếu là một trận chiến, đồ sát tính mạng tướng sĩ, nếu là quy hàng, thẹn với Hoàng Thượng và triều đình, Lưu Chân không còn cách nào, chỉ cầu an tâm mà thôi”.

Trần Hanh lắc đầu, lại gật gật đầu, rốt cuộc thở thật dài nói: “Bỏ đi, ngươi tự đi đi!”.

Hắn dắt ngựa ngạo nghễ, cao giọng nói: “Lưu Tổng binh và lão phu một đánh trận chiến, ít người không đánh lại được nhóm đông, cho nên đơn phương cưỡi phá vòng vây, đều nghe rõ chưa?”.

Ba quân tức cười, lường lự không dám đáp.

Trần Hanh giận dữ, nghiêm nghị quát: “Lũ nhóc kia, trong lỗ tai mọc lông lừa sao? Nghe rõ chưa!”.

Chúng tướng sĩ nghĩ thông, nhất tề đáp: “Nghe, rõ!”.

Trần Hanh xuống ngựa, vuốt ve bờm ngựa, nói với Lưu Chân: “Lưu Tổng binh, ngựa tốt này của lão phu, sẽ đưa cho ngươi”.

Lưu Chân vọt người nhảy xuống chiến xa, xoay người nhảy lên chiến mã, hướng về phía tướng sĩ trong doanh nhìn một lần cuối cùng, lại về phía Trần Hanh nặng nề ôm quyền, giật dây cương, móng ngựa lọc cọc như gõ trống, dưới cái nhìn chăm chú của thiên quân vạn mã, một mình cưỡi ngựa đi xa, rất cô đơn.

Trần Hanh lắc đầu, nhảy lên chiến xa, cao giọng phân phó nói: “Ba quân tướng sĩ nghe ta hiệu lệnh, đến Tùng Đình quan!”.

***

Trần Hanh vốn là chủ soái Tùng Đình quan, phen này dẫn sáu vạn đại quân tầng tầng lớp lớp giết trở lại Tùng Đình quan, thủ tướng Tùng Đình quan căn bản không biết chuyện gì xảy ra, hiển nhiên đại đô đốc dẫn quân.

Rời đi, lại cờ bay phấp phới chạy trở về, vội vàng mở chốt mời vào, Trần Hanh mang theo binh mã vào Tùng Đình quan, lúc này mới triệu tập thủ tướng, nói rõ tình huống.

Chuyện cho tới bây giờ, tất cả đã nắm giữ trong tay hắn, quan quân tướng sĩ coi giữ Tùng Đình còn có thể nói gì, thế là Minh kỳ thuận lợi giật xuống đổi lại Yến kỳ, sau đó một lúc,

Tùng Đình quan đã ở trong tay Yến vương, Yến vương ở Đại Ninh nghe được vô cùng vui mừng, binh quý thần tốc, hắn cũng không dám ở lại Đại Ninh lâu, liền như giật thập thất Ninh vương như tân nương tử nhăn nhăn nhó lên kiệu, đồng loạt chạy về phía Tùng Đình quan, ven đường cùng Ninh vương liên danh truyền hịch, chiêu hàng tất cả trấn binh lính.

Yến vương có năm vạn người, Đại Ninh Đô Ti quan binh tổng cộng tám vạn người, kỵ binh tam vệ Thái Ninh, Phúc Dư, Đóa Nhan tổng cộng năm ngàn người, lúc Yến vương từ Tùng Đình quan tầng tầng lớp lớp giết trở lại quan nội, binh lực so với lúc xuất quan đã gấp ba. Đặc biệt khó được là, binh chủng cấu thành trong số gia tăng là đại lượng kỵ binh, trong đó đặc biệt là tam vệ Đóa Nhan càng là đòn sát thủ của Yến vương, hai quân trước trận, quân đoàn tác chiến, sử dụng một chi thiết kỵ sắc bén tinh nhuệ vô cùng như vậy lao thẳng tới trận địch, đánh bại quân trận tuyến địch, với thắng bại có tác dụng trọng đại.

Nhưng Yến vương không vội vã quay về Bắc Bình, đại đội nhân mã đến Hội Châu, Yến vương đột nhiên hạ lệnh đình chỉ đi tới, hạ trại ngay tại chỗ, ở trong này nghỉ ngơi và hồi phục ba ngày. Ba ngày thời gian, Yến vương tiến hành rồi chỉnh biên với gần mười lăm vạn đại quân, nguyên vốn chỉ có ba quân, chính thức thiết lập trung, tả, hữu, tiền, hậu năm quân. Mỗi quân thiết lập hai gã phó tướng.

Đô Chỉ Huy Trương Ngọc Thống lĩnh Trung quân, dùng Lý Trịnh Hưởng, Hà Thọ làm phó chức, Chu Năng Thống lĩnh Tả quân, dùng Lý Bân, Chu Vinh làm phó chức, Lý Bân Thống lĩnh Hữu quân, Mạnh Thiện làm phó, Từ Trung Thống lĩnh Tiền quân, dùng Trần Văn, Ngô Đạt làm phó, Phòng Khoan Thống lĩnh Hậu quân, dùng Vĩnh Trung, Mao Chỉnh làm phó. Trần Hanh túc trí đa mưu, lão tướng tuổi tác lại quá lớn, Yến vương không nỡ để bọn họ, xung phong hãm trận, nên đều ở lại hành dinh Yến vương, cùng bàn đại kế.

Ba quân chỉnh biên, rực rờ hẳn lên, quân kỷ sâm nghiêm, nhưng trong quân chỉ có rất ít người, ví dụ như Chu Năng, Trương Ngọc là Đại tướng tâm phúc của Yến vương mới biết được, lập quân Hội Châu, trên thực tế cũng không phải là chỉ có năm quân, mà là sáu quân, còn có một nhánh quân đội đặc thù, nhánh quân đội bí mật này chủ tướng đúng là Hạ Tầm.

“Dương Húc, nếu không có ngươi vào giữa long đàm hổ huyệt cứu ba đứa con bản vương trở về, bản vương chỉ có cúi đầu, sao có thể khởi bình tĩnh Nan? Nếu không có ngươi xảo diệu cấu kết, từ đó tính kế, bản vương sao có thể lấy được tám vạn tinh binh Đại Ninh, để có cục diện hôm nay? Binh giả, quỷ đạo dã, tin tức tình báo, cực kỳ quan trọng, dùng thỏa đáng, có thể chống đỡ trăm vạn hùng binh.

Bản vương quyết định, cùng năm quân bên ngoài, tạo một quân khác, danh viết ‘Phi Long bí điệp’, do ngươi là thủ lĩnh điệp quân, tướng sĩ trong quân, người khôn khéo lanh lợi, mặc ngươi chọn lựa, từ Đại Ninh mang đến vô số kim châu ngọc bảo, ngươi cứ lấy mà dùng. Địch, ta, trên, dưới, không người nào không thể tra, bản vương hứa với ngươi quyền gặp thời cơ thì cứ làm việc, chỉ cần bẩm báo về phía một mình bản vương!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 315

Tuyết Yến Sơn.

Chương 315: Tuyết Yến sơn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Tuyết Yến sơn, rất là lớn.

Quân Minh đạp tuyết công thành, máu đỏ trên tuyết trắng, nhuộm ướt đẫm, một mảng thê diễm mê ly.

Đô Đốc Địch Năng có thể để hai đứa con trai suất lĩnh hai ngàn danh sĩ đánh cổng Trương Dịch, phần lớn vật liệu xây dựng trong thành sắp sửa dùng hết, tài liệu nâng thành lũy cũng đã không đủ, đá lớn cây lăn, tên cũng đã sắp hết, đã không cách nào áp dụng đả kích hữu hiệu với quân Minh xô cửa dưới thành, cửa thành này chịu đủ chà đạp của bọn lính ôm đụng gốc cây đánh sâu vào vô số lần, rốt cuộc ầm ầm nứt ra dữ dội, sĩ khí tăng vọt quân Minh, tiếng hoan hô nổi lên bốn phía.

Địch Năng mừng rờ, lập tức đích thân vung đao gia nhập chiến đấu, đem ba trăm danh tướng bên cạnh mình toàn bộ đầu nhập chiến đấu, đồng thời sai người lập tức cưỡi ngựa thông báo Tào Quốc Công Lý Cảnh Long đang ở Trịnh Thôn Bá điều khiển chỉ huy chiến đấu, mời Lý đại tướng quân lập tức tăng binh.

Yến quân cũng biết một khi thành bị phá, sẽ cực kỳ nguy hiểm, liền chen chúc đến cửa thành, cùng quân Minh liều chết vật lộn, trong lúc nhất thời trên mặt đất tử thi vô số, binh lính hai bên đạp trên những thi thể huyết nhục mơ hồ kia, liều mạng vung đao, giơ thương, một giây cũng không dám dừng lại để nghỉ, càng không có một chút thương xót, giết! Giết! Giết! Bọn họ

dùng tính mạng mở rộng hoặc cản trở thời gian phá thành.

Máu đỏ tươi, chảy đầy đất.

Cứ như thế, thời gian lặng lẽ trôi.

Trong giây lát, trời đất mênh mông màu trắng lại lần nữa bị màu đỏ tươi nhuộm lên...

Lý Cảnh Long nghe nói cửa Trương Dịch đã phá, không khỏi mừng rờ như điên.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, con thỏ nhỏ Chu Cao Hú kia suất lĩnh kỵ binh không ngừng chặn đánh đường tiếp tế quân Minh, khiến cho trong quân thiếu quần áo thiếu lương, giờ đây đại quân đến trang phục chống lạnh cũng không có, trời vừa tối, bọn lính chỉ có thể ôm nhau ngồi một chỗ sưởi ấm, giờ đây trong đại quân năm mươi vạn đã có rất nhiều người bị nứt da, quân tâm sĩ khí thậm chí sức chiến đấu đều giảm bớt đi nhiều, nếu không đánh hạ thành Bắc Bình, Lý Cảnh Long thật không biết nên làm như thế nào để cho năm mươi vạn người này bình yên qua mùa đông dưới thành Bắc Bình.

Kẻ địch trong thành Bắc Bình tuy dũng mãnh, nhưng so với ngày đông giết rét hôm nay, hiển nhiên làm người ta càng thêm e ngại. Lý Cảnh Long vẫn thật không nghĩ tới, ở dưới tình huống với số lượng binh sĩ đã giảm xuống như vậy, Địch Năng có thể dựa vào chút binh lực đó, lại có thể công phá cửa thành, bởi vậy có thể thấy được, quân thủ ở trong thành cũng đã càng ngày càng ít, đã vô lực canh giữ toàn thành.

Lý Cảnh Long mừng rờ lên ngựa, lập tức hạ lệnh triệu tập bảy vệ binh mã, theo hắn tiếp viện, quân lệnh vừa hạ, Lý Cảnh Long trong lòng khẽ động: "Không ổn, ta ở Trịnh Thôn Bá cách Trương Dịch môn có hai mươi dặm đường, vạn nhất chờ ta đến, đã có thể công vào thành, việc phá thành.

Lo liệu...".

Ánh mắt Lý Cảnh Long khẽ động, lập tức phân phó thân binh nói: "Nhanh chóng thông báo Địch Đô Đốc, hắn đem binh trấn giữ, không cần xâm nhập. Chỉ cho phép canh giữ ở ngoài cửa thành, không được vọng động tiến thêm một bước, đợi đại quân bản quốc công tới, lại đánh vào thành, đây là quân lệnh của bản Quốc Công, không được vi phạm, nhanh đi!".

Người mang tin tức nhận được quân lệnh, vội vàng ruổi ngựa chạy về báo tin, Lý Cảnh

Long ở đây vội vàng triệu tập binh mã, trọn vẹn dùng hơn nửa canh giờ, mới đem những binh lính kia từ trong lều tập hợp, nguyên một đám ăn mặc quần áo mùa thu, đứng ở trong tuyết lớn lạnh run, bởi vì hoạt động quá ít, chân tay đều đông lạnh đến cứng ngắc lại, cả thương cũng cầm không ổn, chỉ có thể kẹp dưới xương sườn.

Lý Cảnh Long lúc này cũng bất chấp quân lính bên dưới thế nào, chỉ để ý thét ra lệnh để toàn bộ bọn họ chạy bộ tới, tiếp viện cổng Trương Dịch, đại đội nhân mã phần phật tiến về phía Trương Dịch.

Sau khi Địch Năng nhận được quân lệnh Lý Cảnh Long, tức giận đến mức muốn đâm đầu chết ở cổng Trương Dịch, cái gì mà quân lệnh như núi, thân binh Lý Cảnh Long cầm trong tay kim bài lệnh tiễn ở đằng kia nhìn chằm chằm, đành phải thu nhân mã, binh tướng co rút về phía dưới cửa thành, lúc này mới cùng Yến quân khổ chiến. Nhưng tự an ủi được là, cửa thành đã bị đâm cho chia năm xẻ bảy, Yến quân cho dù đoạt lại cửa thành, cũng không có khả năng bắt nó lại như lần trước đó đóng lại cửa chính.

Nghe nói cửa Trương Dịch thất thủ, Từ phi và thế tử Cao Sí kinh hoảng thất sắc, cuống quít đi cửa Trương Dịch, bên người vương phi và thế tử, không đủ trăm người có áo giáp đầy đủ, còn có chút dân tráng quần áo tạp sắc, cố gắng theo sát, binh lực trong thành đã tiêu hao không sai biệt lắm, giờ đây quân chủ lực thủ thành đã là dân chúng thành Bắc Bình, lão già phụ nữ và trẻ em, cũng không thể trách mấy ngàn binh có thể phá thành, nếu quân Minh không bị đông lạnh lại đói, chiến lực cũng đã đại giảm, Bắc Bình như cái thành không nhà trống đã sớm không thủ được.

“Cửa Trương Dịch bị phá, Bắc Bình này rốt cuộc không thủ được sao? Ta cuối cùng không chờ được đến khi viện binh phu quân trở lại”.

Trên chiến giáp Từ phi cũng đầy máu đen, đã nhìn không ra màu sắc giáp trụ trắng sáng, nàng mang theo một cây đao, một mặt chạy, một mặt nhìn những người già nua yếu ớt kia, mũi không khỏi cay cay, mắt đã bị nước mắt thấm ướt, vốn tuyết lớn mênh mông, lúc này nhìn lại, càng một mảnh mông lung.

“Ai xung phong!”. Thế tử Chu Cao Sí một tiếng gọi, cả đoàn người đều đi ra ngoài, hai người đờ đại mập mạp này, cũng theo hắn đồng loạt ngã văng ra ngoài. Thì ra trên mặt đất có một vũng nước, đã đông lại thành băng, băng đang lại thành tuyết, Chu Cao Sí một cước đạp đi, đứng không vững, cả người đánh trúng người phía trên trượt ra ngoài, một phát bị trượt đi

hai trượng, ngã đau đến mức đầu óc choáng váng.

"Sí nhi!".

Từ phi quay đầu lại gọi, Chu Cao Sí đầu óc choáng váng bò lên, hét lớn: "Mau thân không cần lo cho ta, đoạt lại cửa Trương Dịch quan trọng hơn!".

Từ vương phi khẽ cắn môi, khoát tay chặn nhân mã lại rồi dẫn mọi người chạy về phía trước, Chu Cao Sí được hai thân binh kéo lên, tìm xung quanh, đao của mình cũng không biết vung đi đến nơi nào, trên mặt đất tuyết đọng thật dầy, không dễ tìm. Chu Cao Sí vỗ vỗ cánh tay đông lạnh đỏ rực như da hồ ly, quát: "Không tìm, đi cửa thành!".

"Chậm đã!".

Vừa mới chạy hai bước, Chu Cao Sí đột nhiên đứng lại, chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thẳng vào chỗ mình vừa trượt ngã, trong mắt dần dần nỗi lên hào quang kỳ dị.

Lúc này, một đội tăng lữ áo xám xa xa mang gậy gộc bình thường chạy tới, đầu lĩnh đúng là Đạo Diễn, Đạo Diễn này ở Bắc Bình làm quân sư, trang tâm chỉ huy, ủng hộ sĩ khí, Bắc Bình có thể kiên trì đến bây giờ, vị hòa thượng đứng ở sau lưng Từ vương phi và thế tử Cao Sí này xuất lực quá lớn, hắn đang ở trên một tường thành khác chỉ huy phòng ngự, chợt nghe Trương Dịch môn thất thủ, cũng quá sợ hãi, lập tức dẫn một đội tăng binh giáo tự tay điều đến.

"Thế tử!".

"Đạo Diễn đại sư!".

Chu Cao Sí vội gọi: "Mẹ ta đã dẫn người tiến đến Trương Dịch môn, đại sư mau mau đến viện binh!".

"Lão nạp hiểu rồi!".

Hai hàng chân mày Đạo Diễn dựng thẳng, một đôi mắt tam giác tràn đầy sát khí, đã không có nửa điểm mặt mũi người xuất gia hiền lành: "Thế tử, nhanh chóng tránh đi vào thành, một khi ngoại thành khó giữ được, chỉ có thể thủ vững nội thành".

"Không được, trong thành thủ không được lâu dài, đại sư cần phải cùng mẹ ta đem quân Minh đuổi ra khỏi cửa Trương Dịch, Sí có một kế, có thể giải an nguy!".

Đạo Diễn ngạc nhiên liếc nhìn hắn, lúc này không phải lúc truy vấn, nhưng hắn hiểu rõ tính tình Chu Cao Sí trầm ổn, như không nắm chắc, tuyệt sẽ không nói bừa, hắn đối với vị thế tử này coi như là cực kỳ tín nhiệm, vung mạnh tay nói: "Tốt, lão nạp có chết, cũng phải đuổi quân Minh ra khỏi cửa Trương Dịch, thế tử chỉ cần để ý dựa vào kế làm!".

Dứt lời tay áo bay múa, một hồi cuồng phong cuộn tới xung quanh.

Từ phi dẫn người hầu cận và tử sĩ giết đến Trương Dịch môn, vị "Nữ chư sinh" giờ phút này nghiễm nhiên biến thành cọp mẹ, khua song đao trên tay, xung phong liều chết lên trước, thế tiến không thể đỡ, vốn Yến quân đau khổ chèo chống ở cửa thành giờ sĩ khí đã tăng vọt, liều chết chống cự đẩy phòng tuyến quân Minh về phía sau mấy trượng, Địch Năng vừa sai hai đứa con trai phát động mũi nhọn phản công, Đạo Diễn dẫn một đội tăng binh chạy đến, hòa thượng này bình thường đều không cần binh khí, lúc này cũng nhặt lên một thanh trường đao, như lang như hổ giết đến chỗ bọn địch.

Dưới sự dẫn dắt của một vị phu nhân, một lão hòa thượng, đội quân nửa quân nửa dân này lại có thể đuổi hai đứa con dũng mãnh thiện chiến của Địch Năng ra cửa thành.

"Lui ra phía sau! Lui ra phía sau!".

Chu Cao Sí đã đuổi tới trên tường thành sai người hô lớn, bọn người Đạo Diễn, Từ phi dưới thành nghe thấy vừa mới tránh sang cửa thành động, mưa to trên thành đổ xuống liên tục, quân Minh sợ là dầu hỏa, cuống quít lui bước quan sát động tình, thì ra lại là nước sôi, nước tung tóe đến trên người, phỏng vẫn nhịn được, một khi rơi xuống đất, nhiệt khí sôi trào, vốn tuyết lớn đầy trời, trên mặt đất lại hơi nước tràn ngập, nhất thời giống như sương mù, vậy mà lại phong tỏa cửa thành, trong ngoài không thể nhìn thấy.

Ngay sau đó, trên thành liền bỏ xuống một bó củi, tiện đà đổ nước nóng xuống, đồng thời Chu Cao Sí làm không hề tiết kiệm tên, toàn bộ số lượng tên có hạn của quân coi giữ đầu tường lợi dụng trong khoảng thời gian này nhanh chóng bắn xuống, bắn bị thương rất nhiều quân Minh.

Chu Cao Sí dùng nước nóng, vốn là vì ngăn địch, hắn còn lo lắng nước ấm không thể kết băng, nhưng vừa rồi không có kế sách lường toàn, trong lòng có chút không yên, lại không biết nước nóng so với nước lạnh càng dễ dàng kết băng hơn, Chu Cao Sí lần này chó ngáp phải ruồi, củi càng chồng chất càng cao, nước nóng tầng tầng đổ xuống, đến khi tên đầu tường hết,

rốt cuộc đã cầm quân địch dưới thành không có cách nào tiến lên, một bức tường băng đã đứng sửng ở trước cửa Trương Dịch, đem cửa thành một mực ngăn chặn.

Thì ra Chu Cao Sí khi còn bé thường nghe phụ thân giảng bài, đã từng nhắc đến, có một bộ lạc nhà Nguyên vì chống đờ gió lạnh, từng dùng gỗ và nước đông lại thành tường, mùa đông thì tộc nhân tránh ở trong tường cản gió, đến khi xuân về hoa nở, bộ lạc di chuyển, tường băng cũng tự động tan rã, loại phương pháp nhanh chóng xây công sự này, chỉ là không ngờ lại lợi dụng trên thành Bắc Bình, vừa rồi hán trượt một phát, nhìn thấy tầng băng hơi mỏng dưới chân kia, đột nhiên nghĩ đến sự kiện này, không ngờ quả nhiên có hiệu quả.

Từ phi thấy đứa con còn nghĩ ra diệu kế như vậy, không khỏi vừa mừng vừa sợ, vội vàng lên tường thành hỏi đứa con vài câu, biết được sự tình trải qua, Từ phi quả thực khen ngợi đứa con vài câu, lập tức truyền lệnh xuống, chín thành chiếu theo việc này mà làm, trong lúc nhất thời quân coi giữ chín thành đều như lưu manh dùng nước giội thành, biến một tòa Bắc Bình thành một tòa lâu đài cứng rắn bóng loáng, y hệt thủy tinh cung.

Lý Cảnh Long dẫn binh đến đây, liên tiếp chạy hơn hai mươi dặm đường, huyết mạch những binh lính này đều chảy ra, tinh thần vô cùng phấn chấn: "Sĩ khí dâng cao" nhưng bọn họ đến đây cũng không còn chuyện gì để làm. Ngượng ngùng trong tuyết lớn, những nam quân tướng sĩ kia mắt thấy kỳ tích như thế, chỉ cảm thấy Yến quân hình như có trời trợ giúp, căn bản không thể chiến thắng, không khỏi cảm thấy uể oải.

Bết bát hơn là: Yến vương Chu Lệ dẫn mười lăm đại quân đã qua Cô Sơn Bắc Hà, lúc này đã gặp quân đội thủ bên ngoài ở trang quân Lý Cảnh Long trú đóng ở Trịnh Thôn Bá: Đô Đốc Trần Huy Bộ.

Lý Cảnh Long công thành, kỵ binh cũng không có đất dụng võ, cho nên kỵ binh bị hắn đặt ở tít mãi bên ngoài, đây là quân đội thuộc Trần Huy. Lý Cảnh Long có năm mươi vạn đại quân, nhiều người phía nam, bởi vậy không ít sĩ tốt, một nhánh quân chuyên môn kỵ binh cứ như vậy, ước chừng trên dưới hai vạn người, ném ở nơi hoang vu ở dã ngoại "Chăn dê".

Hôm nay là trận tuyết đầu đông, hơn nữa là bão tuyết, rất nhiều nam quân cả đời là lần đầu thấy tuyết, hai tay bọn họ ở trong tay áo đang run rẩy xem "Tây dương cảnh", bởi vì tuyết lớn che mất ánh mắt, cho nên thẳng đến lúc Yến quân vọt tới trước mặt bọn họ mới phát hiện, Yến quân như kiến, đầy khắp núi đồi...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 316

Cực Phẩm Lý Cảnh Long.

Chương 316: Cực phẩm Lý Cảnh Long.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Sông phía bắc Cô Sơn gọi là Bạch Hà, nước sông chảy xiết, mặc dù đã ngày đông giết rét, nhưng lại vừa mới kết băng. Yến quân thử qua sông, kết quả nhân mã đi lên đó, mặc dù hết sức cẩn thận, vẫn là đi không được xa, mặt băng đã vỡ ra, không cách nào đi qua được. Hạ Tầm thấy tình cảnh này, vội vàng đề nghị Yến vương trải một loại tấm ván gỗ gì đó, mở rộng lực tác động.

Trong khoảng thời gian ngắn không có chỗ để tìm tấm ván gỗ, Yến quân liền đi chặt rất nhiều cây nhỏ ghép thành bè gỗ, trải trên mặt sông, kể từ đó, đại quân Yến vương quả nhiên thuận lợi thông qua Bạch Hà, sau khi đại quân qua sông liền lao thẳng tới Trịnh Thôn Bá, trước mắt là giao chiến cùng quân đoàn kỵ binh của Trần Huy.

Quân đội thuộc Trần Huy thấy Yến quân như từ trên trời rơi xuống, hoảng sợ chạy về trong doanh dẫn ngựa đặt yên, một trận bận rộn, kỵ binh Yến quân dẫn đầu qua sông, tốc độ cực nhanh, không chờ bọn họ chuẩn bị thỏa đáng liền như một trận gió xông qua doanh trại, bộ tốt phía sau giống như từng đoàn từng đoàn muỗi, tầng tầng lớp lớp, đem hai vạn binh mã của Trần Huy bao phủ ở chính giữa đại quân Yên vương, lại có thể không gây trở ngại đến tốc độ Yến quân tiến lên.

Đao tốt dùng ở lưỡi đao, Chu Lệ dùng tam vệ kỵ binh Đóa Nhan làm tiên phong, đích thân suất lãnh đạo kỵ binh đao nhọn này giết về phía đại doanh quân Minh. Thật ra lúc Yến quân và quân Minh của Trần Huy giao phong, vài đại doanh phía sau quân Minh đã được báo động,

nhưng mà tình hình lúc này giống hệt như lúc trước khi Yến quân nội ứng ngoại hợp phá doanh chữ Địa của Cảnh Bỉnh Văn, đem ngựa đạp liên doanh, Lý Cảnh Long bài binh bố trận còn chưa bằng Cảnh Bỉnh Văn, từng liên doanh từng tòa nối nhau, làm thế nào ngăn cản được Yến quân phá trận mà vào?

Yến vương suất lĩnh kỵ binh hung hãn không thể chống đỡ một đường giết qua, quân Minh bị đông lạnh, thân thể hoạt động không nối, đến một nửa chiến lực bình thường cũng không thể phát huy được, người ngã ngựa đỗ, người vứt bỏ khí giới đầu hàng vô số kể, Yến vương liên tục đạp bảy doanh trại, lúc này mới bởi vì mã lực mỏi mệt, đình chỉ tiếp tục xung phong chém giết.

Lúc này, Lý Cảnh Long dẫn bảy vệ binh mã tiếp viện cửa Trương Dịch vừa mới trở về. Chu Lệ dừng ngựa nghỉ tạm, Trương Ngọc đi theo tiếp sức Chu Lệ, lại lần nữa phát động công kích, đại quân Lý Cảnh Long đã tới tới lui lui chạy hơn bốn mươi dặm mỏi mệt không chịu nổi.

Đây cũng là thói quen tác chiến của Chu Lệ, cũng là tập quán của người Mông cổ Mạc Bắc do chinh chiến dưỡng thành, đó chính là dám đánh dám xông, một khi bắt được thời cơ chiến đấu thì tuyệt đối không buông tha, cần phải đem hết toàn lực đem chiến quả thắng lợi mở rộng, đánh cho giặc cùng đường. Bởi vì đội ngũ bộ lạc binh Nguyên hầu như là trăm phần trăm kỵ binh, ngươi hơi do dự, hắn liền chạy mất dạng, nhìn thấy bụi cũng khó đuổi, cho nên phản ứng tất yếu phải nhanh, hành động.

Cẩn phải quả quyết.

Mà đây hoàn toàn là khiếm khuyết của Lý Cảnh Long, đồng thời quân đội hắn thiếu quần áo thiếu lương thực, Bắc Bình lâu không công được làm sĩ khí sụt giảm, nhất là nhân lực sức lực có hạn, bảy vệ quan binh này vừa mới qua một đoạn đường dài huấn luyện dã ngoại đến đây, đúng lúc đi đứng bủn rủn vô lực, kết quả dễ dàng sụp đổ, vừa bại liền lui, vừa lui liền loạn, quân không thành quân, cắm đầu chạy trốn. Trong lúc nhất thời, quân Minh tự đạp lên nhau, tử thương vô số.

Nếu không phải Lý Cảnh Long tham chiếm công nhập thành, có thể thuận lợi phá thành, giờ phút này nên là Yến vương ở dưới thành Bắc Bình, nhìn lên lá cờ tung bay ở đầu tường mà ảm đạm rơi lệ. Đáng tiếc, đại cuộc đã định, không có nếu như.

***

Yến quân một đường đuổi giết, Lý Cảnh Long chạy trốn, bị Yến quân chặt đứt liên lạc giữa hắn và quân Minh đến vây công thành Bắc Bình.

Lúc này, sắc trời đã tối, Yến quân đuổi theo tập kích cũng đã hết sức, Yến vương thấy Bắc Bình còn đang trong tay mình, tâm tình cấp bách đã thả lỏng, bởi vậy tạm thời thu binh, an doanh hạ trại, hắn từ Đại Ninh trở về, từ Đại Ninh, Tùng Đình quan, Hưng Châu đã lục tục lấy được rất nhiều lương thực và đồ quân nhu, chỉ là vận chuyển không tiện, hiện tại còn từ từ đi ở phía sau.

Nhưng việc này cũng không có vấn đề gì, doanh trại quân đội Lý Cảnh Long bị hắn nhổ bật, ở đây còn lại không ít lương thực. Đại doanh trang quân Lý Cảnh Long thiết lập ở Trịnh Thôn Bá, cho nên đồ quân nhu cấp dưỡng đều vận đến đây, để hắn điều động ba quân. Bởi vì Chu Cao Hú không ngừng tập kích đường tiếp tế quân Minh, tiếp tế đến không dễ, Lý Cảnh Long muốn cung ứng thức ăn vật dụng cho năm mươi vạn đại quân, tiêu hao kinh người tới cỡ nào, bởi vậy rất tiết kiệm, không thể sử dụng thoải máu, lần này toàn bộ đã thuộc về Chu Lệ.

Những lương thực này cung ứng cho năm mươi vạn binh mã của Lý Cảnh Long có chút khó khăn, nhưng nếu cung ứng cho mười lăm vạn nhân mã của Chu Lệ lại rất dễ dàng, ba quân tướng sĩ đều ăn một bữa no, những quân Minh vứt bỏ khí giới đầu hàng kia tội nghiệp nhìn, thèm ăn đến nuốt nước bọt. Giải quyết những binh lính đầu hàng này như thế nào, đã thành vấn đề lớn Yến vương Chu Lệ lập tức muốn giải quyết.

Giết là không thể giết, không chỉ Yến vương, tướng lãnh dưới trướng Yến vương cũng đều có nhận thức chung về việc này. Nếu như giết hết binh lính đầu hàng, đó chính là hành vi ngu xuẩn nhất, thế cần phải khiến cho bọn họ không còn muốn quay về với triều đình, từ nay về sau cùng Yến quân tác chiến dũng cảm tiến tới, không có đường lui. Nhưng tất cả đều thu lấy vậy cũng không được, Yến vương không nuôi nổi nhiều binh như vậy.

Chu Lệ suy tư thật lâu, nói với tướng lãnh: "Binh cần tinh mà không cần nhiều, bản vương tuy ít binh mã, nhưng nam quân thực không thể dùng. Nam quân cách xa cố hương, nhân tâm tìm về, quân tâm không ổn, lưu lại chỉ có thể làm xấu quân tâm của ta, mà bản vương không nhiều lương thực, nuôi đám binh đầu hàng này không nổi. Không bằng thả chúng trở lại, để giải tâm quyết tử của binh mã triều đình!".

Tướng lãnh liên tục nói hay, Chu Lệ liền hạ lệnh cho những binh lính đầu hàng này ăn uống no say, cũng nói cho bọn hắn biết, sáng sớm ngày hôm sau, sẽ thả bọn họ về quê nhà.

Trong doanh Chu Lệ ăn uống không lo, quân đội Lý Cảnh Long hoảng sợ thoát khỏi thì lại đến lều cũng không có, một đêm này nhẫn nhịn chịu đói, lo lắng hãi hùng, ban đêm lại có binh lính lặng lẽ vứt bỏ khí giới đào tẩu. Binh lính đào tẩu không kỳ lạ, kỳ lạ là Đại tướng quân dẹp nghịch tặc của triều đình, Thống soái tối cao nhất của năm mươi vạn đại quân triều đình đại nhân Tào Quốc Công Lý Cảnh Long Lý lại có thể cũng làm đào binh, hắn và ái thiếp thân binh giả trang của mình ôm nhau ở cùng một chỗ, run rẩy đến lúc canh ba, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, run rẩy hạ lệnh nhổ trại hướng về phía nam.

Vị nhân huynh này một khi quyết tâm phải đi, quả nhiên là giống như nhớ nhà, đến tất cả lộ binh mã vây quanh ở ngoài thành Bắc Bình, đều không lưu lại lời nhắn cho bọn họ, đến khi hừng đông, binh lính trong doanh Chu Lệ ngạc nhiên phát hiện, chỗ trú doanh của Tào Quốc Công ở đối diện lại có thể trống trơn như không, mấy vạn binh mã ban đêm điều động hành quân, lại có thể không truyền ra một chút tiếng động, không bị quân Yến vương phát giác, nếu thời gian chiến tranh đối địch Lý Cảnh Long cũng có thể làm được quỷ thần khó lường như vậy, quả nhiên là vô địch thiên hạ.

Yến vương nghe hỏi, cũng không đuổi theo, chỉ đem nam binh bị bắt toàn bộ đuổi ra khỏi đại doanh, những nam binh này hai tay trống trơn hướng đến phía nam bỏ chạy, khôi giáp vũ khí bọn họ đều bị Chu Lệ bắt để lại, mỗi người chỉ được Yến quân chia hai ngày ăn và một phong thư, Yến vương Chu Lệ phát động toàn bộ binh lính trên dưới biết chữ suốt đêm chép lại một phong thư.

Thư tín đương nhiên là vị Ninh vương Chu Quyền tinh thông kinh tử, cửu lưu, tinh lịch, y bặc, hí khúc, âm nhạc, lịch sử, binh pháp, Hoàng lão thuật gì cũng tinh thông toàn năng toàn tài kia làm hịch văn cho Yến vương.

Chu Quyền viết phong hịch văn này, so với Tứ ca Chu Lệ hắn tốt hơn nhiều.

“Ta hoàng tử của thái tổ cao hoàng đế, khi Nguyên mạt loạn ly, quần hùng yên ổn, bốc lên sương khói, trải qua mưa gió, công thành dã chiến, thân đứng tên đạn, người đầy vết thương, gian nan khổ cực, nguy hiểm quá mức vậy. Sau đó bình định thiên hạ, kỷ cương vững bền, xây dựng cơ nghiệp muôn đời. Phong kiến Chư Tử, củng cố thiên hạ, như tảng đá to vững chắc, sớm đêm cai trị, cẩn trọng, không dám phụ lòng.

Nhưng bất hạnh thay, gian thần nắm quyền, thao túng quyền lực, dao động lòng dân, rắp tâm hại người, tâm cơ thực sâu. Mưu hại chư vương, bỏ phiên bình, sau đó đại sự không cố kỵ, mà giết chóc khắp nơi, trong tay hắn, tương lai không có, giống như trở bàn tay. Mà lại dùng quan chư vương, chuyện không lý do, đã vô căn cứ gây hấn mà càn quét! Chư vương nguy nhục, quá mức đau khổ, thê tử ly thân, con đường gập ghềnh, vô cùng nghèo quẫn, áo cơm không có, hành đạo trong đời, vẫn rầu rĩ thương tâm, người chẳng lẽ lại chịu như thế?

Hoàng thân ta lưu truyền rộng rãi, chỉ e không thịnh, nay gian thần gần diệt hết tôn thất, chỉ e không nhanh chóng, hoàng tử tôn của ta, có bao nhiêu, đều đã tận diệt. Ta phụng thiên thủ phận, tự tin không ngại. Gian thần ngày đêm không quên nghi ngờ, cấu kết với nhau, thích thú tạo hiểm họa, khởi binh mà vây, náo động thiên hạ, chính là sau đó muốn tàn sát. Cổ ngữ viết: Vây hãm thú để chúng tự đấu, mở cổng bắt bớ, thành công cũng có chỗ bất đắc dĩ.

Họ Chu hưng thịnh, phong kiến chư hầu, đế hơn tám trăm năm, cho đến hậu thế cực kỳ suy yếu, Tề Hoàn, Tấn Văn mới có thể thành công một lần. Tần phế phong kiến, hai đời đã hết, có thể thấy rõ. Nay không làm như thể, cho dù có đứng đầu nhất thời, cũng không thể lâu dài.

Yến vương ở Bắc Bình khởi binh Tình Nan đã từng tuyên bố qua một thiên hịch văn, phía bên triều đình cũng có Phương Hiếu Nhu chấp bút làm ra hịch văn đối ứng để tuyên truyền, nhưng thẳng thắn mà nói, tuy Phương Hiểu Nhụ được văn nhân tao khách thổi phồng là đại nho đương đại, nhưng văn vẻ hắn ghi trong quy trong củ, không hề phá cách, điểm này từ lúc Phương Hiếu Nhu thay Chu Duẫn Văn phác thảo chiếu thư, văn cáo có thể nhìn ra, đối ngẫu tinh tế, hiệp vần thỏa đáng, nhưng câu chữ nội dung bình thản trang dung, giống như là một tiên sinh lạc hậu lỗi thời vậy.

Trái lại hịch văn Yến vương Chu Lệ ngày đó tuy không quá chú ý tiêu chuẩn văn thể, nhưng lại chỉ trích đúng chỗ, tố cáo khổ không thể tả, mắng vô cùng thống khoái, cho nên ở triều Chu Lệ đã tranh thủ không ít ấn tượng. Triều đình lợi dụng ưu thế phương diện nắm giữ quan phủ địa phương, đối với phương diện tin tức của Yến vương tiến hành phong tỏa nghiêm mật, hiện tại vô luận trong triều hay ngoài dân đều rất khó tìm được tin tức có quan hệ về phía Yến vương.

Nhưng lúc này đây, Yến vương lợi dụng binh nam quân bắt được, đem thanh âm của hắn lại một lần nữa truyền đến phía nam. Một thiên hịch văn này, có tình, có lý, thực khó tưởng tượng những quân tốt bị đánh bại như chim sợ cành cong này một khi trốn về cố hương, hoặc là một lần nữa đi đến dưới cờ Lý Cảnh Long, lại suy đoán một phong thư như vậy, sẽ ảnh

hưởng như thế nào đến cho quân tâm sĩ khí của triều đình.

Trong số binh lính hỗn loạn bỏ chạy, trà trộn vào một số người, những người này là khi lập đạo quân thứ sáu "Phi long mật điệp" tại Hưng Châu, thì Hạ Tầm đã đích thân chọn lựa từ ba hộ vệ quân tinh nhuệ nhất, trang thành nhất của Yến vương Chu Lệ, bản thân Hạ Tầm, cũng sẽ nam hạ sau đó, chiến trường của hắn, là ở sau lưng địch. Hắn có thể đại triển quyền cước, chính là nơi đó!

Chậm qua bàn đào yến, một đường hoa chân múa tay vui sướng mà đi qua.

Hạ Tầm là tới xin chỉ thị, binh mã không động, lương thảo đi đầu, giờ đây binh của hắn đều đi đầu, không có tiền sao được, dò hỏi quân tình cần tiền, xếp tai mắt vào quân địch cần tiền, hoạt động kinh phí này lúc tại Hứng Châu mặc dù Yến vương đáp ứng hắn, vẫn còn chưa cho.

Tiền do Ninh vương chi ra, tiền Yến vương phủ vì thủ Bắc Bình, đã sớm hóa thành quân lương. Ninh vương mặc dù khi liên quan đến đại sự tính mạng tiền đồ mình có chút ít không quả quyết, nhưng ở loại việc này cũng nghĩ rõ ràng, giờ đây hắn và Yến vương là cùng trên một sợi thừng, Yến vương nếu Tĩnh Nan thành công, hắn tan hết thiên kim cũng lấy về được, nếu Yến vương thất bại, kết cuộc tốt nhất của hắn chính là đến Nam Kinh xem ra sắc mặt chất nhi kiếm cơm ăn, bởi vậy hắn đem tất cả tiền tài vương phủ mình ra, đền bù quân dụng, nhưng những tài vật này và vật phẩm trang phục lộng lẫy của phi tần gia quyến Ninh vương đều ở cùng một chỗ, một thùng một đống đưa vào Yến vương phủ, giờ phút này đang chia nhau, Hạ Tầm cũng đành phải đến nơi này đến xin một ít.

***

Ninh vương ở trong cung điện sắp xếp cho mình, Ninh vương ngồi vào bàn viết nhanh, Yến vương Chu Lệ đứng một bên, xem ra huynh đệ múa bút vẩy mực.

Bút Ninh vương không ngừng hạ, như rồng múa, một bài văn nhanh chóng xong, Chu Quyền hạ bút lông lui qua một bên, trên mặt hơi lộ ra vẻ đắc ý. Yến vương Chu Lệ cẩn thận nhìn hịch văn, thổi thổi nét mực đầm đìa, tinh tế nâng trong tay xem xét: "Lễ viết: "Quân phụ báo thù, bất cộng đái thiên, huynh đệ báo thù không phản binh. Nay thái tổ cao hoàng tử như vậy. Báo thù hôn quân, rất nên báo?

Hằng ngày niệm phụ hoàng, bởi vì xuân thu, cố mỗi năm triệu chư vương hoặc một lần hai

lần vào triều, phụ hoàng vì chúng vương mà viết: “Ta sở dĩ mỗi năm gọi các con hoặc một lần hai lần tới gặp là vì sao? Ta tuổi già, lo bệnh biến, khó có thể gặp ngươi, chẳng phải biết bọn ngươi vãng lai ở nơi đâu! Phụ hoàng ngày khỏe mạnh còn như thế, thần đã bệnh lâu, cũng không biết triệu gọi các con được bao nhiêu lâu nữa...

Lễ viết: “Quân nếu uống thuốc, thần phải nếm trước, cha nếu uống thuốc, con nếm trước”. Nay thẹn phụ hoàng vì các con, tổ chức yến, đi về kinh ba nghìn dặm, mỗi năm triều kiến, ngựa biết không qua bảy ngày, phụ hoàng đã bệnh lâu, làm sao không cho người báo lại? Ví dụ như vừa thấy được phụ hoàng, biết bệnh gì, dùng dược gì, tận tình chăm sóc. Đâu có chuyện cha bệnh mà con không biết? Đâu có cha chết mà không biết cha bị bệnh? Thiên hạ há có chuyện con không được về thăm cha? Không có lễ cha con thì cũng chẳng có lễ pháp nào hết!

Huống hồ phụ hoàng băng hà ngày mười tháng năm giờ Mùi, giờ Dần đã liễm, không biết như thế nào lại nhanh chóng như thế. Lễ viết: “Ba ngày liễm, để sau này phục sinh”. Nay chưa hết một ngày mà đã liệm, lễ ở đâu? Cổ kim trong thiên hạ, từ thiên tử đến thứ dân, đâu có cha chết mà không báo cho con? Đâu có cha chết mà con không được về? Hơn một tháng, thân vương khắp thiên hạ mới biết, như thế thì còn gì là tình nghĩa. Lại không biết tại sao phụ hoàng chết bảy ngày đã chôn cất, không biết nhanh chóng như thế? Lễ viết: “Thiên tử bảy tháng mới chôn cất” Nay bảy ngày đã chôn cất, lễ ở đâu? Nay thấy trong chiếu nói như thứ dân, phụ hoàng chôn cất sao lại dùng lễ thứ dân. Thật là bi thương!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 317

Đến Lúc Lên Đường.

Chương 317: Đến lúc lên đường.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Yến quân sau khi ăn xong, liền xuất phát đến dưới thành Bắc Bình, hướng về phía quân Minh vây thành phát khởi tiến công, quân Minh vây thành tứ phía, binh lực phân tán ra, ở một phương diện khác mà nói, binh lực cũng không trội hơn Yến quân, sĩ khí Yến quân lại dâng cao, gần mười vạn đại quân là tinh binh từ Đại Ninh Đô Ti mang đến, hôm qua vừa mới trải qua một trận chiến, mà quân đội triều đình ở dưới thành Bắc Bình lại giằng co kéo dài, người kiệt sức, ngựa hết hoi, đến nỗi vừa mới giao chiến, quân Minh liền rơi xuống hạ phong.

Tướng lĩnh các bộ của quân Minh mắt thấy Yến vương đột nhiên xuất hiện, mà binh lực lại tăng nhiều, muốn tìm Lý đại quốc công hỏi ý kiến đối sách, đáng tiếc Lý Cảnh Long giống như con thỏ, đã ngựa không dừng vó chạy về phía Đức Châu tìm cỏ ăn, các tướng quân không tìm thấy vị Đại tướng quân này, đành phải từng người tự chiến.

Những tướng quân này thật đúng là rất có khả năng, đau khổ chèo chống trọn vẹn thời gian hai ngày, lương thảo hao hết, lúc này mới bại trận, Yến quân dùng kỵ binh đuổi giết một hồi, mới thu binh lại, quân coi giữ trong thành mở cửa thành ra, Yến vương Chu Lệ chiến thắng trở về Bắc Bình.

Yến vương và Từ phi hai vợ chồng hơn một tháng này thật ra đều là cực kỳ nguy hiểm, thành Bắc Bình mấy bận suýt bị phá, Yến vương ở bên ngoài nhìn như không có hung hiểm, nhưng hành trình Đại Ninh một khi muộn, cũng là thập tử nhất sinh, hôm nay sống sót sau tai nạn, vợ chồng hai người ôm nhau vui quá mà khóc.

Nhưng bất kể nói thế nào, trận này giải quyết một đại nguy cơ, Chu Lệ xem như đứng vững ở phương bắc, sau khi được tám vạn tinh binh Đại Ninh Đô Ti, binh lực Yến vương không những tăng nhiều, cũng đã lấy được không gian chiến lược càng lớn, năm mươi vạn đại quân triều đình thất bại thảm hại, tin tức một khi truyền ra, có thể biết sẽ tạo thành chấn động lớn cờ nào với triều đình.

"Văn Hiên!".

"Thế Mỹ huynh!". (Thế Mỹ, Trương Ngọc).

"Ha ha, Văn Hiên đến đây".

"Ái ui, Sĩ Hoằng huynh, trên cánh tay trúng tên đã tốt rồi sao?". (Sĩ Hoằng, Chu Năng).

"Văn Hiên đến à, hôm nay sinh nhật lão Khâu ta, buổi tối bày gia yến, cũng chỉ vài mời bằng hữu quen thuộc, mọi người uống chút rượu, ta mời ngươi, tiểu tử ngươi xuất quỷ nhập thần, cũng bắt không được người ngươi, vừa vặn bắt gặp tại đây, đêm nay giờ Tuất, nhất định phải tới đấy".

"Khâu Phúc đại ca khách khí rồi, huynh đệ nhất định đến, nhất định đến".

Hạ Tầm từ lúc vào Yến vương phủ, đi ra đi vào đều là gương mặt quen, người nào tủm ra, đều là công gia, Hầu gia tương lai của vương triều Đại Minh, khiến cho hắn vừa cùng người này nói chuyện, lại cùng người kia vẫy tay, đâm đầu đi tới một người, vội vàng lại phải xoay người thở dài, Hạ Tầm quen biết hết vương phủ, mỗi người đều là công hầu, khiến cho tay hắn chân vội vàng, giống như tôn đại thánh uống rượu rượu bước.

Chu Lệ khen: "Hay, quá hay, chất nhi chúng ta giỏi rồi, luôn mồm nhân nghĩa trang tín, đến nhân chí hiểu, đây là hiểu đạo sao? Phương Hiếu Nhu, Hoàng Tử Trừng mọi chuyện chú ý một chữ lễ, chuyện này hợp lễ không? Huynh đệ một cây bút viết, như thương như đao, từng chữ công tâm!".

Chu Quyền cười nói: "Tứ ca khen quá lời, Tứ ca mời xem một câu này: Khổng Tử viết: "Cha còn thì xét chí hướng của người, cha mất rồi thì xét hành vi của người, ba năm sau mà không thay đổi khuôn phép của cha thì có thể gọi là có hiếu" Tiểu nhân gian tà, cấu kết làm ác, xảo ngôn mê hoặc, biến loạn tổ pháp, Hoàng Minh Tổ Huấn ngự chế tự viết: "Phàm tử tôn ta, khâm thừa mệnh trẫm, không tự thông minh, làm loạn phương pháp của ta, một chữ không thể

sửa! Gian thần Tề Thái bất tuân tổ pháp, làm kè xấu, nghịch tặc như thế, tội lớn không thể tha!".

Ninh vương vừa mới vào ở Yến vương phủ, từ trên xuống dưới còn chưa kịp quản lý, nhất thời cũng bất chấp rất nhiều quy củ, Sa Ninh đợi ở một bên, nàng càng xem càng giận, tức giận quay người lại, liền xuất cung, nàng xem, Yến vương là vương, Ninh vương cũng là vương, Ninh vương thực lực càng trên Yến vương, thực không cần khúm núm, làm loại nhân vật phụ trách văn thư trước mặt người khác, Ninh vương không cho rằng đây là sỉ nhục, nhưng lòng nàng lại tràn đầy nhục nhã.

Đến nội viện, lại gặp Hạ Tầm cầm thủ dụ Yến vương, cùng quản sự Ninh vương phủ giao hàng, quản sự là được Ninh vương phân phó, xem xét thủ dụ không sai, liền dẫn hắn đi vận chuyển tài vật, Hạ Tầm dẫn theo mấy người tới, đều là thành viên hắn chọn lựa trong Phi Long bí điệp, tuyển chọn tài vật ra, do bọn họ lấy đi.

Hạ Tầm cơ cấu bí điệp này, kiêm công năng của cơ quan tình báo và bộ đội đặc chủng, dò xét tình hình địch, ám sát đầu sỏ bên địch, giám thị dị động bên trong văn võ, dù sao có rất nhiều nhân viên là quân triều đình đầu nhập vào, độ trang thành còn cần nghiên cứu kiểm nghiệm, tóm lại, hết thảy theo lẽ bình thường nhưng phục vụ cho thủ đoạn chiến tranh, bọn họ đều phải gánh chịu. Cho nên đủ loại nhân tài, Hạ Tầm đều thu gom hết.

Sa Ninh nhìn thấy Hạ Tầm, nhịn không được đi tới, cũng không khoái ý cười lạnh nói: "Đây không phải là Dương... Không đúng, bản vương phi thật đúng là không biết, ngươi ở bên cạnh Yến vương điện hạ, làm những việc sai sử linh tinh. Theo lý thuyết, Yến vương điện hạ có thể thuận lợi xuất quan, lại thuận lợi mang về tám vạn đại quân, công lao của ngươi có thể nói lớn nhất, tại sao... Đến cả thiên tướng cũng không lên làm?".

Hạ Tầm cười cười, chắp tay nói: "Ty chức bái kiến nương nương, nương nương nói là, ty chức hôm nay ở bên cạnh điện hạ, thì ra chỉ là trợ thủ, làm chút ít chuyện nhỏ những tướng quân khác không muốn làm sao, tại hạ vũ dũng không đủ, điều binh khiển tướng sao, tại hạ không đọc qua binh thư, người quý tự biết mình, tại hạ đối với vị trí hiện tại vẫn rất là hài lòng".

Sa Ninh nghe trong lời hắn nói có chuyện, khuôn mặt không khỏi nghiêm lại, hừ lạnh một tiếng.

Hạ Tầm thấy thủ hạ đã chuyển hết tài vật, liền nói với Sa Ninh: “Nương nương vừa mới vào cung, còn chưa dọn đồ đạc, Ninh vương điện hạ vẫn tốt đấy chứ?”.

Sa Ninh phẫn nộ nói: “Tốt, tại sao không tốt, điện hạ tài năng sáng tạo rất lớn, vừa rồi lại viết một thiên hịch văn, hình như được Yến vương điện hạ thưởng thức đấy?”.

Hạ Tầm ngưng mắt liếc nhìn thật sâu Sa Ninh, hai mắt quét qua xung quanh, thấy không có người ở phụ cận nghe bọn hắn nói chuyện, liền nghiêm mặt nói: “Nương nương, Hạ Tầm ngày mai sẽ rời khỏi Bắc Bình, đi khắp nơi vì Yến vương điện hạ kiếm lương thảo, trước khi đi có một điều cần nói, không biết có nên nói hay không”.

Sa Ninh có phần ngoài ý muốn nhìn hắn, hỏi: “Ngươi muốn nói gì?”.

Hạ Tầm nghiêm nét mặt nói: “Nương nương, anh hùng, làm người không thể vì mình, mới xưng anh hùng. Nhưng làm người không thể vì người, đều là bị bức phải làm, nếu như có thể, ai nguyện ý đi làm những sự tình này? Thành một anh hùng, chỉ có cực khổ, Ninh vương điện hạ vui ở an nhàn, lại có gì không tốt? Cái gì gọi là lòng ôm chí lớn, nếu như có thể, tại hạ cũng chỉ nguyện sống cùng kiều thê ái tử, bình yên lặng lẽ. Nếu như có thể, Yến vương điện hạ cũng sẽ làm thái bình Vương gia, không muốn đi đến con đường tiền đồ chưa biết này.

Nương nương là thê tử Ninh vương điện hạ, là muốn làm nữ nhân bạn đời của hắn, người hy vọng nam nhân mình anh dũng đấu tranh, vì hắn mà phải lo lắng hãi hùng, hay tình nguyện ở chung sớm chiều cùng hắn, ân ái triền miên? Nương nương, ta hiểu rõ, nữ nhân trên thảo nguyên sùng bái anh hùng, bởi vì nam nhân không được thế, hắn sẽ không được tộc nhân và thê nhi kính phục, một người gặp tai họa cả nhà liền không cách nào sống sót, hắn phải là cường giả. Nhưng Ninh vương điện hạ, cũng không cần như thế, không phải sao? Anh hùng chỉ dùng để sùng bái, không phải dùng để gắn bó làm bạn cả đời”.

Sa Ninh nghe xong, trong lòng khẽ động, thần sắc vốn tức giận biến mất, ánh mắt lâm vào trong trầm tư.

Hạ Tầm thấy thủ hạ đã chuyển đủ tài vật, liền cúi người thật dài về phía Sa Ninh, nói: “Hạ Tầm lời nói chỉ đến thể, mong rằng nương nương nghĩ lại, cáo từ”.

Sa Ninh vẫn đang đứng lặng ở đằng kia, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt thanh tủ động lòng người của nàng, chói lọi. Nàng yên lặng nhìn Hạ Tầm đi xa, thật lâu cũng không di động nửa bước...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 318

Ông Chủ Hạ.

Chương 318: Ông Chủ Hạ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Sau khi triều đình biết tin tức Ninh vương đi theo Yến vương tạo phản, cực kỳ kinh hãi. Bọn họ chẳng những lo lắng Ninh vương và Yến vương hợp binh một chỗ thế lực tăng lên nhiều, càng lo lắng hai phản vương này hợp binh, sẽ hình thành phản ứng dây chuyền, khiến cho chư vương khác cũng rục rịch, nhất là phiên vương Liêu Đông Liêu vương Chu Thực, nếu hắn cũng đi theo phản, đông bắc, tây bắc nối thành một mảng, Chu Lệ liền có đủ tư cách khiêu chiến với triều đình.

Nhưng lúc này việc tước quyền Liêu vương hiển là không thể thực hiện được, ngu ngốc cũng rõ ràng, đây là buộc Liêu vương đi theo Yến vương, nhưng đặt hắn ở Liêu Đông, Chu Duẫn Văn lại thật sự không yên lòng, hắn với bọn người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ, Tề Thái, Luyện Tử Ninh nghị luận nửa ngày, rốt cuộc quyết định sử dụng thủ đoạn dụ dỗ, vốn là sách lược tước phiên lúc trước Ngũ quân Đoạn Sự quan Cao Nguy và Hộ bộ Thị Lang Trác kinh đề nghị với hắn mà không được tiếp thu: Dịch chuyển vương, tước căn cơ.

Chu Duẫn Văn phái đại thần thân tín ngày đêm liên tục chạy tới Liêu Đông Quảng Ninh châu (nay Bắc Trấn Liêu Ninh), Chu Thực sau khi nhận được thánh chỉ, quả nhiên không phản kháng, nhưng lúc này Ninh vương đã theo Yến vương nhập quan, quân đội đã đi, Chu Thực e sợ trở về muộn triều đình sẽ sinh ra nghi kỵ với hắn, liền dùng thuyền lớn dùng đường biển vượt qua khu vực Yến vương khống chế, lên đất liền ở Sơn Đông, sau đó lại dùng khoái mã chạy tới Nam kinh.

Chu Duẫn Văn mừng rỡ, lập tức đem đất phong của hắn sửa thành kinh châu, mang chút nhân thủ cho hắn sai sử, để hắn đi kinh châu đi nhậm chức, dùng việc này để yên ổn tâm chư vương đang quan sát. Chỉ là kinh châu... kinh châu là nơi toàn gia Tương vương Chu Bách tự vẫn, cả nhà già trẻ đều chết hết, đến hoàng cung cũng bị đốt cháy sạch, Chu Duẫn Văn không an bài chỗ nào khác, cứ đem hắn đẩy tới kinh châu, cũng không sợ hắn cả ngày đối mặt với phế tích gia đình Thập nhị ca, lại sinh ra ý nghĩ gì khác.

Liêu vương nghe lời ngoan ngoãn đi kinh châu, điều này làm cho Chu Duẫn Văn thở phào nhẹ nhõm, Liêu vương Chu Thực từ đường biển tới không binh không tướng, ở kinh châu không thể làm nên sóng gió, còn có thể cho hắn "Kết cuộc hoàn mỹ" trấn an chư vương còn lại, Liêu vương sau khi rời khỏi Liêu Đông, cũng không cần lo lắng binh mã Liêu Đông bị hắn dẫn đi tìm nơi nương tựa Yến vương, Chu Duẫn Văn lại được yên lòng.

Vẻn vẹn là Ninh vương, Yến vương hợp binh một chỗ mà nói, Chu Duẫn Văn xem xét, tuy gia tăng một chút phiền toái, nhưng vẫn đang trong tầm khống chế, năm vạn đối với năm mươi vạn và mười lăm vạn đối với năm mươi vạn không khác nhau nhiều lắm, đại quân triều đình vẫn đang bảo trì ưu thế tuyệt đối. Những sự tình này có lão sư hắn là Hoàng Tử Trừng và Tề Thái, không cần hắn quá quan tâm, cho nên thời gian chủ yếu hắn vẫn đang cùng Phương Hiếu Nhụ luận đạo.

Chu Duẫn Văn lên triều, thời gian phê duyệt tấu chương so với tổ phụ hắn chăm chỉ hơn nhiều, Chu Nguyên Chương việc phải tự làm, là người điên cuồng vì công việc, một ngày nhiều nhất phải phê duyệt hơn một ngàn tấu chương. Rất nhiều tấu chương của thần tử giống như cái bó chân của lão thái thái, viết vừa xấu vừa dài, ngươi phải ở trong một đống lớn chuyện cũ mèm vô ích tìm ra một chút gì đó hữu dụng cùng cho câu trả lời thuyết phục, hơn nữa những bó chân như vậy có hơn một ngàn cái, làm việc như vậy số lượng có thể nghĩ ra được.

Nhưng Chu Duẫn Văn tôn sùng là không làm gì mà vẫn có thể trị, vô vi mà trị, tất cả đại sự triều chính đều giao cho một mình Hoàng Tử Trừng, hắn đi ra ngoài chủ yếu là dùng để đàm luận Chu Lễ với Phương Hiếu Nhụ, Chu Lễ thật bác đại tinh thâm, một bộ bảo điển như vậy đương nhiên không phải có thể tinh thông rất nhanh. Phương Hiếu Nhụ và Hoàng Tử Trừng ở bên cạnh hắn sắm vai nhân vật, nghiễm nhiên là lãnh tụ tôn giáo và lãnh tụ chính trị, một người vì hắn quán thâu lý tưởng, một người vì hắn quản lý chính quyền.

Thiên hạ hôm nay, tấu chương quan trọng đều tới tay Hoàng Tử Trừng, Chu Duẫn Văn nhàn

rồi. Thời tiết chuyển sang lạnh lẽo, Hiếu Trực tiên sinh bị nhiễm phong hàn, hai ngày nay không tới giảng bài, cho nên hôm nay Chu Duẫn Văn không học Chu Lễ, mà là bắt đầu thực hiện Chu Lễ.

Chu Lễ muốn học, còn cần thực nghiệm, nhỏ thì đến một nhà, lớn thì đến một quốc gia, không chỗ nào không thể thể hiện, ví dụ như... Lễ Chu Công. Nghe nói lúc thượng cổ mọi người phi thường chất phác, chất phác đến mức dân tình cực kỳ nguyên thủy, quan hệ giới tính phi thường hỗn loạn, thế là chu công định lễ, đã định hôn lễ, định ra nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ, thân nghênh, đôn luân tất cả bảy công đoạn, từng công đoạn đều có quy định cụ thể cẩn thận, được xưng "Hôn nghĩa thất lễ".

Chu Công còn đem đệ tử kẻ sĩ triệu đến Học Giáo Tích Ung, cùng thê tử đích thân diễn lễ về phía bọn họ, nhưng diễn đến lễ đôn luân, thê tử chu công ý tử thật không tốt, cự tuyệt biểu diễn trước mặt mọi người, chu công bất đắc dĩ, linh cơ khẽ động, liền cầm một quả hồ lô, tách thành hai nửa, một nửa đại biểu nam, một nửa đại biểu nữ, nam cúi nữ ngường, dùng hợp thiên địa vạn vật để định.

Về sau đến lúc lễ đính hôn khổng Tử, khổng Tử cảm thấy vô vị, dân trí đã như sông băng tan, lễ đôn luân không cần phải cố ý đi dạy, thế là bảy lễ biến thành sáu lễ, nhưng nói đúng là không dạy, thật ra nữ nhi lập gia đình, mẫu thân luôn muốn vụng trộm chỉ dạy nàng, hoặc là lấy bức tranh đông cung cho nữ nhi xem để rõ ràng, về phần nam tử sao... khụ! Xác thực không cần dạy.

Hôm nay thời tiết rất lạnh, trong tâm Chu Duẫn Văn ôn hòa như xuân đang ở chính điện đọc thư một lúc, nhất thời đến chỗ hào hứng, liền gọi người mang rượu và thức ăn tới, muốn thưởng thức mấy chén. Hầu hạ tiệc rượu là nữ quan thị thiện, gọi là Mộ Dung Lâm Sương, lâm giả, mỹ ngọc dã, da thịt nàng xác thực ôn nhuận như ngọc, sáng bóng. Sương sớm, tại đây ôn hòa như trong điện đông cung, lại là trước mặt đương kim hoàng thượng, đương nhiên là xinh như bông tuyết, lúm đồng tiền như hoa.

Chu Duẫn Văn uống hai chén rượu vàng, thấy nữ quan gọi là họ Mộ Dung Lâm Sương này dung mạo mỹ miều, tự nhiên cảm thấy động tình, kéo tay nàng hỏi vài câu tuổi tác tính danh, liền lôi kéo nàng vào trong điện đi học lễ Chu Công. Có thể làm được nữ quan trong nội cung, đều là tuổi tác hơi lớn, Mộ Dung Lâm Sương vạn lần không ngờ mình đã hơn hai mươi, lại có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng Thượng, tất nhiên vừa mừng vừa sợ, còn thể hiện vẻ ngượng ngùng của nữ nhi bình thường.

Nhưng mặc dù nàng muốn dâng tặng, thật ra cũng dâng tặng không ra được thứ gì, bởi vì Chu Duẫn Văn thật là nghiêm cẩn dựa theo lễ Chu Công chiếu đến đôn luân, thì ra là tư thế cơ thể theo như lời các giáo sĩ phương Tây, những giáo sĩ này cùng Chu Công đều giống nhau, đều cho rằng nam nhân ở trên là đạo lý thích hợp nhất, phản đối đa dạng loạn hết cả lên, cho nên Lâm Sương cô nương chỉ cần ngoan ngoãn nằm ở nơi đó là tốt rồi.

Nam nhân trên người cũng không hiểu được vuốt ve, lại không hiểu cần nói vài lời tâm tình, hoặc là nói một điều gì đó với nữ quan nho nhỏ như nàng, chưa gì đã xách thương lên ngựa mạnh mẽ đâm tới, cô nương họ Mộ Dung không khỏi khẽ cau mày ngài, uyển chuyển rên rỉ, làm ra vẻ đau khổ không chịu nỗi, điều này làm cho Chu Duẫn Văn có chút ít nam nhân hùng phong khoái ý.

Sủng hạnh xong, cô nương họ Mộ Dung chịu đựng đau đớn, hầu hạ Chu Duẫn Văn tắm rửa thay quần áo, Chu Duẫn Văn thần sắc vui vẻ đi tới, phân phó với Tiểu Lâm Tử hầu hạ ở bên ngoài: "Trẫm hôm nay sủng hạnh nữ quan họ Mộ Dung, nhớ kỹ, ban thưởng nàng phong hiệu Thục nữ".

"Nô tài tuân chỉ!".

Tiểu Lâm Tử đáp ứng một tiếng, liền vội vàng đi Nội Vụ ti truyền đạt khẩu dụ Hoàng Thượng.

Đẳng cấp hậu phi Đại Minh, là Hoàng hậu; Hoàng quý phi; Quý phi; Hiền phi, Thục phi, Trang phi, kính phi, Huệ phi, Thuận phi, khang phi, Ninh phi; Đức tần, Hiền tần, Trang tần, Lệ tần, Huệ tần, An tần, Hòa tần, Hi tần, khang tần; Chiêu nghi, Tiệp dư, Tài nhân, Tuyển thị, Thục nữ. Mộ Dung Lâm Sương mới được phong làm Thục nữ, xem ra con đường nhân sinh sau này phải đi còn rất lâu.

Chu Duẫn Văn thần sắc vui vẻ bước đi thong thả đến hành lang, gặp bông tuyết bay lượn trong không trang, không khỏi vừa mừng vừa sợ, ở Giang Nam muốn xem tuyết cũng không dễ dàng, Chu Duẫn Văn vội vàng gọi người lấy áo choàng, bước chậm trong tuyết, tuy trên mặt đất chỉ là một tầng hơi mỏng, thực sự cảm thấy rất có ý cảnh, liền phất tay đuổi mấy tiểu nội thị ở sau người đi ra ngoài, một mình bước chậm đi trong tuyết.

Bông tuyết lượn lờ, tinh tế bay lượn, đi dạo một hồi, trông thấy một tòa tiểu đình phía trước, bên cạnh đình có hai cây Thanh Tùng, đều bịt kín bằng một tầng tuyết trắng hơi mỏng,

Chu Duẫn Văn muốn đi đến dưới đình, vừa mới đi đến cây tùng, chợt nghe một thanh âm thanh thúy trong đình nói: "Cha nuôi, ngươi nói là thật sao?".

"Cha nuôi lừa ngươi làm gì? Chuyện này bên ngoài đều đã truyền ra, cha nuôi trông coi Ngự Thiện phòng, lúc xuất cung mua sắm nghe nói, ài, năm mươi vạn đại quân, bị bại như hoa rơi nước chảy!".

Chu Duẫn Văn cả kinh, vội vàng dừng bước, nghiêng tai nghe, hắn nghe được ra thanh âm thanh thúy chính là Tiểu Lâm Tử nội thị hầu hạ bên cạnh mình, người khác trông nom Ngự Thiện phòng, tự nhiên là Ngự Thiện ti Hoàng Nhạ Hi Hoàng công công.

Chu Duẫn Văn nghiêng tai lắng nghe thật lâu, càng nghe càng cả kinh, hắn thiếu kiên nhẫn, lập tức quay người trở lại Chính Tâm điện, trầm mặt phân phó: "Nhanh, lập tức gọi hai vị đại nhân Hoàng Tử Trừng, Tề Thái tiến cung!".

"Lý Cửu Giang vô năng! Lý Cửu Giang vô năng!".

Hoàng Tử Trừng tức giận đến da mặt phát tím, đập một chén sứ men xanh tốt nhất đến nát bấy, giận không kìm được quát: "Năm mươi vạn đại quân, cho dù là một con lợn điều khiển, cũng không bị người ta đánh cho chạy như chó nhà có tang, hắn... hắn.

Trước mắt Hoàng Tử Trừng đầy sao trời, ngã xuống đất ngất đi, người trong nhà vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Áo choàng vẫn mang theo không bông tuyết, Tề Thái vội vàng chạy đến báo tin sắc mặt ngưng trọng nói: "Dĩ Hành huynh, việc đã đến nước này, tức giận cũng không làm gì được. Chúng ta mau mau tiến cung, báo cáo việc này cho Hoàng thượng, nhanh đổi một thành viên tướng lãnh khác đi".

"Không! Không được, chậm đã, ngươi để lão phu từ từ ngẫm lại".

Hoàng Tử Trừng vịn cánh tay người đỡ hắn, trở lại trước bàn chậm rãi ngồi xuống.

Lý Cảnh Long là hiền tài Đại tướng hắn cực lực tiến cử, y theo quy củ, Lý Cảnh Long có tội, hắn là người tiến cử hiền tài cũng khó thoát tội, năm mươi vạn đại quân thất bại thảm hại, ngẫm lại cũng làm cho người vô và đau đớn, vạn nhất Hoàng Thượng giận dữ, truy cứu tới...

Hoàng Tử Trừng tay vuốt chòm râu suy tư thật lâu, lắc đầu nói: "Hừ, lão phu biết vậy đã

chẳng làm, không nghe lời hay khuyên bảo, trước trận đổi tướng, quả nhiên là tối kỵ trong quân, hôm nay không nên lại đổi chủ soái, Lý Cảnh Long thất bại, không phải là do kiêu binh, chịu đả kích trầm trọng này, chắc hẳn hắn nhất định sẽ nhận được giáo huấn".

"Cái gì? Việc lớn như vậy, lại muốn gạt Hoàng Thượng?".

Tề Thái trừng mắt nói: "Dĩ Hành huynh, không thể mắc lỗi lầm thêm lần nữa! Năm mươi vạn đại quân xuất chinh, đánh một trận chiến đã thành bộ dạng này, đủ thấy Lý Cảnh Long không chịu nổi, xã tắc giang sơn không giống trò đùa, lúc này còn không đổi soái, còn đợi đến khi nào?".

Hoàng Tử Trừng nghiêm mặt nói: "Thượng Lễ, thắng bại là chuyện thường của binh gia, Lý Cảnh Long bại, thua ở chủ quan khinh địch, nhận giáo huấn này, hắn chưa hẳn không thể tái chiến. Thượng Lễ, ngươi chớ quên, ta và ngươi là do Hoàng Thượng lựa chọn đề bạt, đảm đương đại sự, trong triều có bao nhiêu người đỏ mắt ghen ghét? Hôm nay trên triều chính, quân sự đều là trong lòng bàn tay của ta và ngươi, Lý Cảnh Long bị ăn quả đắng như vậy, ta và ngươi khó thoát tội, theo như tội, Lý Cảnh Long nên chém, ta và ngươi, chẳng lẽ có thể đứng vững ở triều đình?

Ta và ngươi nhận của ân trọng bệ hạ, vinh nhục bản thân là chuyện nhỏ, nhưng một khi đến bước này, ta và ngươi cũng muốn từ chức tự nhận lỗi, từ quan thân thể sẽ không có chuyện gì, nhưng Hoàng Thượng mới là chính, toàn bộ lại do ta và ngươi dạy dỗ, nếu ta và ngươi đều rời khỏi triều đình, Hoàng Thượng mất cánh tay trái cánh tay phải, võ tướng huân thích tất nhiên ngóc đầu trở lại, khi đó bệ hạ chẳng phải sẽ trở thành con rối của bọn họ?".

Tề Thái nghe xong im lặng không nói, sau hồi lâu mới nói: "Vậy... Nên làm thế nào cho phải?".

Hoàng Tử Trừng nói: "Chuyện này không thể báo lên! Thượng Lễ trông coi Binh bộ, tin tức quân tình đều ở trong tay, Hiếu Trực tiên sinh bên kia, còn có Cảnh Thanh, Trác kính, Luyện Tử Ninh là đồng nghiệp, ta và ngươi tiến đến, nói rõ lợi hại cho bọn họ, kính xin mọi người cùng giữ gìn, chớ nên nói lung tung trước mặt hoàng thượng. Lão phu sẽ viết một lá thư cho Lý Cửu Giang, bảo hắn cần phải lập công chuộc tội, lập một trận đại thắng vãn hồi khuyết điểm".

Tề Thái không biết làm sao, thật lâu sau, chỉ có thể thở dài một tiếng thật dài.

***

“Tiên sinh, Tề ái khanh, trẫm nghe nói chiến sự phía trước bất lợi, Cửu Giang đại bại, hiện đã chạy trốn tới Đức Châu?”.

Hoàng Tử Trừng và Tề Thái vừa rồi đã thương nghị, lên triệu tiến cung, còn không biết Hoàng Thượng gọi hắn tới là vì chuyện gì, vừa nghe lời này không khỏi thầm giật mình, làm ra hình dạng kinh sợ nói: “Buồn cười, ai dám bịa đặt? A! Thần biết, từ khi yến nghịch tạo phản đến nay, nhiều lần truyền bá lời đồn, làm loạn quân tâm dân tâm, chuyện này tất nhiên lại là một kế của yến nghịch, đám tiểu dân, ngu muội không biết, rất thích truyền bá những chuyện hoang đường kinh thế hãi tục này”.

Chu Duẫn Văn nghe xong, da mặt từ từ buông lỏng, liền vội vàng hỏi: “Tại sao, chẳng lẽ không phải là như thế?”.

“Đương nhiên không phải”.

Hoàng Tử Trừng cười rộ lên: “Hoàng Thượng, Tào quốc công dẫn đại quân Bắc thượng, đã có thu hoạch, sắp đuổi được Yến nghịch, nhưng làm gì được, mùa đông phương bắc thời tiết cực lạnh, Hoàng Thượng xem, đến thành Kim Lăng cũng có bông tuyết, phương bắc đại hàn, quả thực là gió lạnh tuyết bay, tuyết dầy đến vài thước, sĩ tốt quân ta phần lớn là binh nam, nhịn không được thời tiết giá lạnh, Tào quốc công thương tiếc binh lính, cho nên tạm thời thu binh, trở lại Đức Châu, muốn đợi xuân tới lại tiếp tục đánh Bắc Bình. Ài! Không thể tưởng được Yến nghịch quỷ kế đa đoan, bởi vì binh mã triều đình vì thời tiết nên tạm thu quân, đã bị bọn họ lợi dụng, truyền ra lời đồn hoang đường vô lý bực này”.

Chu Duẫn Văn vừa mừng vừa sợ: “Đúng là như vậy, Tề ái khanh có từng thu được chiến báo của Tào quốc công không?”.

Tề Thái nhìn lướt qua phía bên cạnh, đôi mắt Hoàng Tử Trừng sáng quắc nhìn hắn, Tề Thái bất đắc dĩ thở dài, đành phải hạ thấp người nói: “Vâng, thần thu được chiến báo, sau khi Tào quốc công xuất binh, trước đoạt Vĩnh Bình, vây hãm Bắc Bình, yến nghịch liền bị đánh bại, Ninh vương lúc này mới nỗi lên chủ ý, xuất quan hợp binh với hắn. Tuy tường thành Bắc Bình cao dày, thực sự từng bị quân ta phá cửa mấy lần, suýt bị công phá. Hôm nay... Ngày hôm nay khí trời rét lạnh, quân ta đa số là nam binh, không chịu nổi giá lạnh phương bắc, rất nhiều binh sĩ tổn thương do giá rét, Tào quốc công xem xét thời thế, lúc này mới điều quân trở

về Đức Châu, chuẩn bị xuân tới tái chiến".

"Thì ra là thế!".

Chu Duẫn Văn buông lỏng tâm sự, mừng rỡ nói: "Đúng là đạo lý như vậy, vừa rồi trẫm đi trong cung một hồi, đã cảm thấy trên người cực lạnh, huống chi phương bắc lạnh khủng khiếp, cũng thật khó cho tướng sĩ Bắc Phạt, làm khó Cửu Giang! , kiên trì thẳng đến giờ phút này mới lui binh. Trẫm muốn khen ngợi quân Bắc phạt, trẫm muốn khen ngợi Cửu Giang, thưởng phạt phân minh, ha ha ha...

Chu Duẫn Văn thoải mái cười to, lập tức phân phó nói: "Tới đây, ban chỉ, gia phong Tào quốc công Lý Cảnh Long là Thái tử thái bảo, ban thưởng tỷ thư, kim tệ, rượu ngự, điêu cừu, khao thưởng ba quân!".

Tề Thái và Hoàng Tử Trừng hai mặt nhìn nhau, Hoàng Tử Trừng kiên trì chắp tay nói: "Bệ hạ bảo vệ ba quân như thế, ba quân cần phải phục vụ quên mình, một trận chiến mùa xuân tới, cần phải lấy Bắc Bình, trừ bỏ Yến nghịch".

Vẻ mặt Chu Duẫn Văn tươi cười, liên tục gật đầu, Tề Thái thật sự không thể nhịn được nữa, nhưng Hoàng Tử Trừng không chỉ là minh hữu kiên định của hắn, càng là đương kim lão sư, Tề Thái và hắn cùng tiến lùi, ích lợi buộc vào nhau, tuyệt không thể tố cáo hắn, nhưng hắn đối với vị Tào quốc công kia và với những tàn binh bại tướng kia thật sự là không yên lòng, một cửa ải trước mắt này là qua loa tắc trách trôi qua, xuân tới làm sao bây giờ?

Hắn đành phải ho khan một tiếng nói: "Bất quá, lúc Tào quốc công trở về Đức Châu, năm mươi vạn đại quân tấp nập tập hợp, phần lớn Đại tướng dưới trướng Tào quốc công tự ý công mà không chịu thủ, kết quả để yến quân lợi dụng thời cơ, lợi dụng kỵ binh sở trường tốc độ nhanh nhẹn như gió, quả thực bị thương không ít binh mã quân ta. Hơn nữa Yến nghịch được binh mã Ninh vương, thực lực tăng nhiều, thần cho rằng, có thể lại tuyển binh mã, bổ sung quân lực, đồng thời, sai một vị tướng lão thành, phụ tá Tào quốc công, như thế, xuân tới tái chiến, chắc chắn sẽ định!".

Chu Duẫn Văn không vui nói: "Thượng Thư vừa muốn nói tốt cho Cảnh Bỉnh Văn sao, Cảnh Bỉnh Văn tại Chân Định nếm mùi thất bại, con của hắn Cảnh Hiến ở Vĩnh Bình lại nếm mùi thất bại, Cảnh gia có tiếng không có miếng, không chịu nỗi một kích, ái khanh không cần nói nữa".

Tề Thái vội hỏi: "Bệ hạ, thần không phải tiến cử hiền tài Trường Hưng hầu, thần cho rằng, Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ là lão thành mưu quốc, có thể phụ tá Tào quốc công".

Chu Duẫn Văn vẫn không đồng ý, Tề Thái liếc mắt Hoàng Tử Trừng, Hoàng Tử Trừng ngẫm lại, cũng cảm thấy bảo bối Lý Cảnh Long này thật sự là có phần không đáng tin cậy, lúc này thì bất chấp ân oán cá nhân giữa mình và Trung Sơn vương phủ, liền lên tiếng nói: "Hoàng Thượng, để Từ Huy Tổ làm phó tướng cho Tào quốc công, bù đắp khuyết điểm, đó mới đúng là ổn thỏa".

Chu Duẫn Văn thấy lão sư mình cũng tỏ vẻ tán thành, lúc này mới bất đắc dĩ gật đầu nói: "Được rồi, vậy lại triệu hai mươi vạn binh mã, để Từ Huy Tổ mang theo, đi trợ giúp Cửu Giang, diệt trừ Yến nghịch!".

Hoàng Tử Trừng và Tề Thái che mắt được Chu Duẫn Văn, vội vàng rời khỏi hoàng cung, lập tức đi gặp Phương Hiếu Nhụ ở nhà dưỡng bệnh, cũng tiếp kiến Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh đám cận thần của Hoàng Thượng, mất một phen miệng lưỡi mới thống nhất ý kiến, ngựa hắn không dừng vó chạy một vòng, sau khi trở lại trong phủ, Hoàng Tử Trừng lại lập tức viết thư cho Lý Cảnh Long, bảo hắn chớ trình báo tin tức binh tướng bại cho Hoàng Thượng.

Trong nội cung, Chu Duẫn Văn biết được "tình hình chân thật" phương bắc, đầu tiên là vui mừng một hồi, chợt nhớ tới Tổng quản Ngự Thiện phòng, sắc mặt không khỏi trầm xuống, hoạn quan, quả nhiên không có một người nào là thứ tốt, trẫm vẫn quản giáo quá dễ dãi với bọn họ. Chu Duẫn Văn lành lạnh phân phó nói: "Quản sự Ngự Thiện phòng Hoàng Nhạ Hi truyền bá lời đồn, đầu độc nhân tâm, có tâm tham nghị triều chính, phỉ báng đại thần, làm loạn! Tập hợp nội thị trong nội cung, cùng nhau nhận hình phạt, để răn đe!".

Mùa đông thật là rất lạnh, thành Nam kinh tuyết rơi lất phất đến hơn nửa ngày, độ dày giẫm lên đi lại cũng mềm nhũn, trong cung cũng như nhà dân, trong thành ngoài thành, phóng tầm mắt nhìn lại, một mảnh trắng xóa, chỉ có một chỗ này, là màu hồng.

Bọn thái giám xem hình phạt đã đều yên lặng rời đi, chỉ có nội thị Tiểu Lâm Tử còn si ngốc ngơ ngác quỳ gối bên cạnh thi thể huyết nhục mơ hồ của cha nuôi Hoàng công công hắn, hàm chứa hai dòng nước mắt. Máu và tuyết đã đông lại cùng một chỗ, hai thái giám khiêng cáng yên lặng đi tới, buông công cụ, quỳ trên mặt đất gõ đầu về phía thi thể Hoàng công công: "Hoàng công công, an tâm đi thôi, kiếp sau vào gia đình người tốt".

Nói xong nhổm người lên, kéo lấy chân Tiểu Lâm Tử đã gần như chết lặng ra, dùng xẻng xúc thi thể Hoàng công công dưới đống tuyết mỏng lên, đưa thi thể hắn đi xa...

***

Đức Châu thời gian gần đây rất loạn.

Lý Cảnh Long trốn về đầu tiên, chín thành quân Minh vây công Bắc Bình hai ngày sau đó lục tục trốn về, trên đường đi, quân đội quân lính tan rã, loạn quân từng bầy, từng đoàn từng đoàn, lục tục trốn về thành Đức Châu.

Binh lính trực tiếp trốn về Giang Nam cũng có, nhưng cũng không nhiều, một khi bị người bắt được, đào binh là bị chém đầu, đại bộ phận bại binh sau ki rời khỏi Bắc Bình, là chạy đến Đức Châu. Bọn họ thiếu quần áo thiếu lương thực, oan khí phóng lên tận trời, dọc theo con đường này ăn ở tự nhiên là không chịu dùng tiền, triều đình gây chiến tranh, chẳng lẽ còn muốn chính bọn nó bỏ tiền ra? Hoàng Thượng cũng không để ý binh lính đói kém, cho nên dọc theo con đường này khách điếm, tiệm cơm, thậm chí dân cư không ngừng bị cường đoạt.

Bất quá chờ bọn hắn đến Đức Châu, lại bắt đầu phải chịu quy củ, dù sao cũng là chỗ trung quân đại doanh của Tào quốc công Lý Cảnh Long, ở chỗ này, vẫn ít người dám vi phạm quân kỷ, ngoài ra Đức Châu chính là trọng trấn quân sự Minh triều, số lượng vật tư quân sự ở đây dự trữ phi thường lớn, một khi vào Đức Châu, bọn họ vẫn có ăn có mặc.

Chỉ có điều năm mươi vạn người này đến từ khu vực khác nhau, điều từ quân đội khác nhau, một đường trốn xuống thì biên chế càng hỗn loạn không chịu nổi, binh lính loạn hết cả lên, hiện tượng không tìm thấy binh lính mười phần nghiêm trọng.

Rút kinh nghiệm xương máu, Lý Cảnh Long rốt cuộc bắt đầu thi triển công phu, liên tiếp vài ngày, buông tha ái thiếp để ở trong phòng không, hắn thì toàn thân nhung trang, chỉnh đốn quân ngũ, qua vài ngày sau, binh lính lục tục chạy về Đức Châu đã không nhiều lắm, lúc này cải biên, chỉnh biên, kiểm tra ba quân, xuất sư thì năm mươi vạn đại quân, hôm nay chỉ còn lại bốn mươi vạn gì đó, binh lính thương bệnh tàn tật lại chiếm mấy vạn, Lý Cảnh Long vừa hối hận lại sợ, chậm chạp không dám đăng báo chuyện trong quân, không biết hoàng đế nếu biết hắn bại thảm như vậy, sẽ trừng trị mình như thế nào.

Trong thành Đức Châu có một chỗ nhà tắm, lúc đầu tháng vừa mới thay đổi chưởng quỹ, gọi một người họ Hạ thay thế trông coi, ban đầu chưởng quỹ họ Chu, hôm nay nhưng lại là Hạ

chưởng quỹ.

Vị Hạ chưởng quỹ này tất nhiên chính là Hạ Tầm.

Trước khi đuổi tới Đức Châu, các bộ hạ định ra cho hắn hai chức nghiệp để lựa chọn: Dược điếm, kỹ quán.

Đây là hai loại buôn bán một cái liên hệ nhiều nhất đến thương binh, một cái không phải liên hệ nhiều nhất với thương binh, nhưng cũng có thể tìm được rất nhiều tình báo hữu dụng, nhưng đều bị Hạ Tầm phủ quyết. Tiệm thuốc có tính chuyên nghiệp quá mạnh mẽ, một chưởng quầy không hiểu dược lý trong tiệm thuốc, quá làm cho người ta sinh nghi. Mà kỹ viện, mặc dù những kỳ nữ kia đều là do sinh kế, tự nguyện bán mình, hắn cũng không nguyện ý đi làm lão đại, luôn luôn bị cảm giác cắn dứt lương tâm.

Chính hắn tìm một chức nghiệp: Nhà tắm.

Có thể nhớ tới chỗ này, là vì lần đầu tiên hắn đi Bắc Bình, cũng là tại chỗ nhà tắm Đức Châu này bị Tạ Vũ Phi xếp đặt một phen, suýt nữa bị một đám nữ nhân phẫn nộ quần ẩu. Nhà tắm cũng là nơi quân nhân thường đi, nhưng lại được mấy tiền trinh không lớn không nhỏ trong tay quân nhân có, cho nên Hạ Tầm giải quyết dứt khoát, người dưới tay hắn liền ở trong này làm loạn, đấu đá mấy lần, lại dùng đủ tiền vốn, rốt cuộc cũng khiến cho ông chủ Chu thống khoái đem nhà tắm nhượng lại.

Nhà tắm này nam trái nữ phải, bên trái là nhà tắm nam, bên phải là nhà tắm nữ, bên cạnh lại có một cửa vào cộng đồng, phía trên cửa vào treo bốn chữ to "Nhà tắm Bách tuyền", thế là sĩ quan cùng đại cô nương tiểu tức phụ trong thành Đức Châu ra ra vào vào, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một nam nhân mặc áo da dê, mũ da chó, để râu chữ bát (A), tay cầm bàn tính, cúi đầu khom lưng tươi cười chân thành đứng ở đằng sau quầy hàng.

Người này tự nhiên chính là ông chủ Hạ, Hạ Tầm.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 319

Trạm Tình Báo Bách Tuyền.

Chương 319: Trạm tình báo Bách Tuyền.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm phát hiện, thì ra mở nhà tắm cũng có rất nhiều việc nhỏ cần hoàn thành, ví dụ như mua sắm củi, khăn mặt, đồ dùng tắm rửa. An bài người thu tiền, nấu nước, tắm rửa, thượng vàng hạ cám, rất nhiều sự tình. Cũng may nhân mã của vị chưởng quỹ kia đều được Hạ Tầm lưu lại. Tất cả y nguyên như cũ, cơ bản không cần hắn quá quan tâm.

Chỉ là bởi vì Đức Châu đột nhiên rất nhiều quân đội tiến vào, nam nhân tắm rửa đột nhiên tăng, cho nên Hạ Tầm mới mướn mấy đại hán, mở rộng đội ngũ nhân viên kỳ cọ. Điều này làm cho sư phụ kỳ cọ lão cỗ rất không vui vẻ. Lão Cỗ trong nhà tắm này là sư phụ có kỹ thuật kỳ cọ cao siêu nhất, kỳ cọ, đấm lưng, bóp bàn chân, cạo gió, mọi thứ tay nghề cũng làm cho người ta dựng thẳng ngón cái, tại nhà tắm nam nữ, cơ bản cùng cấp bậc với nhân vật lình ban (thợ cả).

Gần đây bởi vì lão bà bụng lớn, không thể không về nhà nghỉ, lão cổ thiếu một khoản thu, vốn trông cậy vào khách nhân nhiều hơn. Sẽ sử dụng được nhiều khí lực. Ai ngờ chưởng quỹ lại mướn mấy người trở về, những người này nhìn cao lớn thô kệch. Chà xát tắm giặt không nói làm gì, nhưng người càng nhiều còn đoạt mất sinh ý của hắn.

Bất quá hắn cũng chỉ có thể càu nhàu, dù sao người ta mới là chưởng quỹ. Nhất là chưởng quỹ mới này nói chuyện rất tốt, hắn giới thiệu cô em vợ đến nhà tắm tìm kiếm công việc, Hạ chưởng quỹ rất sảng khoái đáp ứng, trước kia là chưởng quỹ tự mình lấy tiền, giờ đây đem việc này thoải mái giao cho cô em vợ hắn. Lão cổ cảm thấy đây là chưởng quỹ bán cho hắn

mặt mũi, ở trước mặt khác sư phụ kỳ cọ khác hãnh diện một phen.

Nhưng mới qua vài ngày, Lão cổ cảm thấy rất không thích hợp, hắn cảm thấy chưởng quỹ lưu cô em vợ hắn lại làm việc, chưa hẳn chính là vì cho hắn mặt mũi, hắn phát giác chưởng quỹ đối với cô em vợ mình đặc biệt tốt, Chưa từng nói cười lại luôn đặc biệt khách khí. Cô em vợ gọi là Tô Hân Thần, một tiểu cô nương mi thanh mục tú, hoa khăn trùm đầu, quần vải gai xem ra có điểm dáng vẻ quê mùa, cẩn thận nhìn lại, thật ra rất dễ coi.

Về sau nghe ngóng, Hạ chưởng quỹ này khoảng ba mươi, Còn chưa lấy lão bà, Lão cổ càng lo lắng. Đã nhắc nhở cô em vợ qua mấy lần, bảo nàng đừng để cho họ Hạ lại gần, cách hắn xa một chút. Tiểu cô nương cũng không nghe hắn, Còn rất thích cùng Hạ chưởng quỹ trò chuyện, mỗi khi lão Cổ ở trong nhà tắm cánh tay bỏ ra khỏi người mấy tên lính đầy bùn đất, ngầm nghe trộm phòng trước truyền đến tiếng cười cô em vợ đặc biệt vui vẻ.

"Chưởng quỹ, Ngươi trước kia không phải làm việc này phải không?".

Tô Hân Thần đã ở trên quầy, nâng cằm lên nhìn Hạ Tầm.

Hạ Tầm nói: "Đúng vậy, lão gia vốn là ở phương Bắc, Yến vương tạo phản, khắp nơi rối loạn, bỏ chạy đến nơi này, cũng không thể để miệng ăn núi lở, vừa vặn chưởng quỹ ở đây muốn bán nhà tắm, tính toán ra muốn duy trì nơi đây cũng không phải là việc gì khó, Chỉ cần ăn uống tiết kiệm, ta liền đến đây...".

"A, ta nói...".

Con ngươi màu đen của Tô Hân Thần xoay động, Xem xét mọi nơi, lặng lẽ đến gần Hạ Tầm: "Chưởng quỹ, Ta xem ngươi là người thân, không đành lòng nhìn ngươi bị người ta khi dễ. Có một chuyện này cần nói cho ngươi biết".

Hạ Tầm vội vàng quay người qua nói: "Chuyện gì?".

Tiểu cô nương che miệng nói nhỏ: "Ta nói cho chưởng quỹ, Người đừng quá tin tưởng Cận Chiến như vậy, mua sắm xà phòng, chậu nước, cây tắm, những chuyện này, cho dù ngươi không đi theo, cũng phải tìm được người đáng tin, mấy món đó tuy nhỏ nhưng rất dễ chiếm được lợi ích. Trước kia chưởng quỹ rất tinh minh, hắn không dám lừa dối người ta, khi dễ ngươi mới tới, không hiểu.

Hạ Tầm nhíu mày: "Làm sao vậy, gạt ta chỗ nào?".

Tô Hân Thần nói: "Này, ngươi xem, mấy cái cây tắm này, trước kia hắn mua đều là cấp bậc kém cỏi nhất, bày ở bên trong để khách nhân tùy tiện dùng, có thể sử dụng bao nhiêu? Giờ đây rất tốt, hắn chọn mua tất cả đều là loại tốt nhất, cái này gọi là diện dược, có hiệu quả dưỡng da cao, còn có mùi thơm, so ra thì mua đắt hơn nhiều. Hắn đi mua, thu được chỗ tốt của chủ quán cũng nhiều, nhưng chưởng quỹ chẳng phải sẽ tốn tiền sao?".

"Hả? Lại có sự tình như vậy?".

Hạ Tầm nhíu mày đột nhiên hiểu ra, vỗ quầy hàng nói: "Ta đi tìm hắn!".

"Khoan!".

Tô Hân Thần kéo hắn lại: "Chưởng quỹ, ngươi đừng hấp tấp, đại thúc lớn tuổi như vậy, còn không bình tĩnh bằng con nhóc như ta, ta nói cho ngươi, vì sao Cận Chiến phụ trách vị trí mua sắm này? Hắn có thúc bá ca ca là đại lưu manh nỗi danh trong thành Đức Châu chúng ta, chúng ta phải để thân thích nhà hắn làm việc tại đây, có thể giảm rất nhiều phiền toái. Ngươi nói tới nói lui, cũng đừng quá mức khiến hắn không xuống đài được. Chỉ cần chỉ điểm một chút, để cho hắn thu liễm đi".

Hạ Tầm nghe xong nhịn không được bật cười, gật đầu nói: "Ừm, ta biết rồi".

Hạ Tầm xoay người đi tìm Cận Chiến chuyên phụ trách mua sắm, Tô Hân Thần nâng cằm lên theo dõi bóng lưng hắn. Cười hì hì lẩm bẩm nói: "Chưởng quỹ cười rộ lên trông rất đẹp trai".

"Lão Cận!".

Hạ Tầm đập bốp một tiếng vỗ trước mặt hắn: "Loại thuốc này, ngươi lấy vào bao nhiêu?".

Cận Trung xem xét, giật nảy mình, hắn thờ ơ lạnh nhạt hai ngày, nhìn chưởng quỹ này xác thực là người mới, lúc này mới nghĩ đến kiếm chỗ tốt nhiều hơn, không thể tưởng được, tuy nói nhà mình có một đường huynh xem như là người đứng đầu Đức Châu. Nhưng để cho chưởng quỹ tự tay nắm được nhược điểm, cũng làm hắn không thể nói được gì, hắn đỏ mặt đứng lên, ngượng ngùng nói: "Chưởng chưởng quỹ, là như thế này, lúc ta đi chọn mua. Vừa đúng lúc chỗ chúng ta thường mua thiếu hàng, nhưng thời gian gần đây rất nhiều khách, ta tính

toán.

Hạ Tầm cười nói: "Ngươi đừng tính toán, nhanh đi, mua toàn bộ tất cả thuốc có thể kiêm trị nứt da trong thành Đức Châu chúng ta về. Một hộp cũng không để lại, biết không?".

"A?".

Cận Chiến hơi sững sờ, ha ha nói: "Toàn bộ... Toàn bộ mua về hết?".

Hạ Tầm nói: "Đúng rồi, mua về toàn bộ, cần cam đoan tất cả hàng, tất cả đều ở chỗ này của chúng ta. Ta biết ngươi có thể từ chủ quán nơi đó lấy được chỗ tốt...".

Nét mặt già nua của Cận Chiến thoáng đỏ lên, giải thích: "Chưởng quỹ...".

Hạ Tầm khoát tay nói: "Không sao cả, đến lúc này ngươi còn có thể kiếm được càng nhiều, ta không sợ ngươi được lợi, nhưng ngươi phải làm cho ta một chuyện".

Cận Chiến vội nói: "Chưởng quỹ, ngài nói, ngài nói, chỉ cần lão Cận có thể làm, quyết không nhăn mặt nhíu mày".

Hạ Tầm cười nói: "Chuyện này ngươi nhất định có thể, ta muốn ngươi tìm những người này hỗ trợ. Đến khắp nơi ồn ào vài tiếng, nhất là ở trước mặt quân ngũ đằng kia, tuyên tuyền cho chiêu bài nhà tắm chúng ta, nói nhà tắm ta có nước ấm dễ tắm, còn có thuốc trị nứt da, ngươi cũng biết, trong thành ngoài thành Đức Châu nhiều binh như vậy, đều là từ Bắc Bình vừa đến, người sinh nứt da cũng không biết có bao nhiêu, hô một tiếng như vậy. Ngươi rõ ràng chứ?".

Mắt Cận Chiến sáng rực lên, đưa ngón tay cái lên khen: "Chưởng quỹ, đầu ngài quá có tác dụng, cao, thật sự là cao!".

Hạ Tầm cười nói: "Được rồi, Nhanh đi làm việc, chuyện thứ nhất, trước tiên mua toàn bộ diện dược về. Ngay sau đó phải làm chuyện này, người đến nhiều, các loại dụng cụ tắm rửa đều hao tổn nhiều lắm, chỗ tốt lão Cận ngươi tự nhiên cũng biết. Rõ chưa?".

"Rõ ràng, rõ ràng...".

Mặt mày Cận Chiến hớn hở, vội vàng mặc áo choàng da, còn chưa mặc xong liền vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Canh hai ban đêm, Nhà tắm Bách Tuyền không còn khách, công nhân cũng đều lục tục rời đi.

“Chưởng quỹ, Người ta và tỷ phu về nhà đây, Sáng mai gặp”.

“Sáng mai gặp”.

Hạ Tầm cười tủm tỉm nhìn Tô Hân Thần bị lão cổ mặt căng lên kéo ra ngoài, một bên vuốt râu mép giả của hắn, làm ra bộ dạng hiền lành.

Trong nội đường còn lưu lại mấy người cọ rửa ao, Làm việc giải quyết tốt những thứ vớ vẩn, những chuyện lặt vặt này đương nhiên là do sư phụ kỳ cọ mới tới làm. Chờ bọn hắn làm xong, toàn bộ công nhân khác đã đi hết. Ván cửa phía trước đã đóng, mấy người liền vây quanh bên người Hạ Tầm.

Trên bàn đốt một chiếc ngọn đèn, Hạ Tầm mỉm cười nói: “Được rồi, các ngươi đều nói đi, hôm nay nghe được những tin tức gì?”.

“Hài! Nào có tin tức gì”.

Một hán tử mày rậm mắt to lưng hùm vai gấu bực tức la lên. Chờ hắn bực tức nói xong rồi, Hạ Tầm tỉnh táo nói: “Ừm, bọn họ nói buổi tối số lượng người chen chúc ngủ ở trong một lều tăng gấp ba. Ngáy rung trời, chân thối để trên đầu làm người ta chóng mặt. Buổi tối hôm qua có cùng hai nhóm người đánh nhau, có nhiều người lạ mặt. Chuyện này nói lên điều gì?”.

Hạ Tầm dò xét một vòng, phát hiện ra mình lên tiếng dẫn dắt không hề có hiệu quả, mấy người đại hán là con vịt nghe sấm nghe xong cũng không hiểu. Không nhịn được cười khổ: “Các vị, các ngươi nghe rõ rồi chứ. Các ngươi bây giờ là bí điệp, nhiệm vụ duy nhất chính là sưu tập tình báo. Sau này, cần động não một chút, chỉ là không được chém chém giết giết, theo lý thuyết, ta nên từ từ huấn luyện các ngươi, nhưng thời gian khẩn cấp, các ngươi chỉ có thể vừa làm việc, vừa học tập cách làm việc như thế nào. Để ngươi nói trước để rõ hơn, Từ Thanh, người ngủ trong lều lại to ra gấp ba, chuyện này nói rõ điều gì? Ít nhất nói rõ quân trướng bọn họ là không đủ dùng”.

Từ Thanh trố mắt nói: “Đại nhân, chuyện này ta biết, ý nghĩa là gì?”.

“Ý nghĩa gì? Thứ nhất, nói rõ buổi tối bọn họ nghỉ ngơi không tốt. Nếu thời gian lâu, chiến

lực nhất định đã bị ảnh hưởng, đúng không? Thứ hai, chuyện này nói rõ bọn họ cần rất nhiều quân trướng, mà quân trướng là thứ dễ dàng đốt, nếu chúng ta cần chặt đứt tiếp tế của kẻ địch. Có thể trước đó hiểu rõ kẻ địch cần vận chuyển thứ gì, nếu đi tập kích đoàn xe cấp dưỡng của bọn họ, thậm chí không nên tới gần, chỉ cần phóng hỏa tiễn ở xa xa, có thể đốt hết lều, đạt tới mục đích, giảm bớt thương vong, có đúng không?

Thứ ba, hiện tại là mùa đông còn dễ nói, nếu là mùa hè, sẽ thế nào? Việc quan trọng nhất trong quân, chính là phòng bị, thiên quân vạn mã ở cùng một chỗ. Một khi xuất hiện tình hình bệnh dịch, đây chính là một sự kiện phi thường đáng sợ, nếu trước đó biết được tình hình này, cố ý thả mấy con mèo bệnh chó bệnh phụ cận doanh bọn họ, chỉ cần có vài binh lính bị bệnh, sẽ như thế nào? Chuyện này vẫn chỉ là ta nghe tình báo của ngươi xong, trong lúc vội vàng nghĩ đến, ngươi nói chuyện này có hữu dụng hay không?".

"Bốp!".

Từ Thanh hung hăng vỗ mạnh một cái lên trên đùi mình, liên tục gật đầu nói: "Đã hiểu, Đã hiểu, Thuộc hạ rõ ràng".

Hạ Tầm cười nói: "Chuyện này còn chưa đủ, ngươi nghe bọn hắn tắm bọt, còn mắng những lính điều đến từ kinh châu kia theo chân bọn họ đánh nhau ở trong một lều, chuyện này còn chứng minh điều gì? Bọn họ là binh lính Phượng Dương, tại sao lại cùng xen lẫn trong một lều với binh kinh châu? Có thể là vì bọn họ vừa mới trốn về đến, tán binh trong quân lục tục thu quân dụng trốn về đến đây, Còn chưa sắp xếp ổn thỏa.

Cũng có khả năng, là Lý Cảnh Long cố ý xáo trộn quân đội đến từ địa phương khác, miễn cho bọn họ xuất hiện dị tâm, đến thời gian chiến tranh lại không tuân lệnh, ngươi đừng nhìn bọn hắn giờ đây đánh nhau rất hăng hái, cùng trong một quân so với bình thường rõ ràng có thể tăng sức chiến.

Đấu lên, huống chi trải qua một thời gian ngắn ở chung, chưa hẳn có thể giương cung bạt kiếm như vậy, nam nhân mà. Đây rốt cuộc là tại nguyên nhân gì. Chuyện này cần sưu tập tình báo thêm một bước".

Từ Thanh gật đầu như gà con mổ thóc, vui lòng phục tùng nói: "Đại nhân, thuộc hạ rõ ràng".

Hạ Tầm lại lục tục hỏi mấy chuyện linh linh mọi người nghe được, trợ giúp bọn họ phân

tích phía sau những lời này để lộ ra tin tức gì, cuối cùng nói: "Đều hiểu hết chưa? Trong lòng cần phải biết. Một câu nói vô tâm, rất có thể để lộ ra tin tức quan trọng, bằng một câu nói kia, chúng ta sẽ có khả năng đánh lén thành công doanh địch, dự đoán thành công tuyến đường quân địch di chuyển để tiến hành mai phục. Chuyện này có thể so sánh với việc các ngươi đích thân vung đao ra trận, tác dụng so với giết mấy người còn lớn hơn.

Mấy tên thủ hạ đều gật đầu, Hạ Tầm lại nói: "Được rồi, còn các ngươi, đến đây chẳng lẽ là có tin tức gì?".

Có một số người theo loạn quân triều đình xuôi nam, trà trộn vào trong nam quân bắc quân bí mật mượn cơ hội tắm rửa vụng trộm nói cho bọn hắn biết tin tức, rồi bẩm báo về phía Hạ Tầm, Hạ Tầm ghi lại tất cả tình báo trước, sau đó chăm chú nhìn, trầm ngâm nói: "Bọn họ đưa đến tin tức, so với tin tức các ngươi thu thập được từ những người bên cạnh cũng không đến đâu. Trước hết để cho bọn họ ở bên cạnh hòa đồng, không với đến chức vị trọng yếu, cuối cùng là không cách nào tìm được việc quân cơ trọng yếu, nếu không đủ thông tin để thời khắc trên chiến trường nội ứng ngoại hợp, thì cũng có thể phát huy tác dụng lớn".

Hắn khép vở lại, ngẩng đầu lên nói: "Không còn gì nữa sao? Nếu không có tin tức, đều trở về ngủ đi, Nhưng đều nhớ kỹ cho ta".

Sắc mặt Hạ Tầm nghiêm túc lên, lạnh lùng nói: "Thủ hạ của ta làm việc, phải luôn luôn giữ cảnh giác. Giọt rượu cũng không được dính, các ngươi giờ đây cũng biết chỉ cần vô tâm nói một câu, là tiết lộ một ít tình báo quan trọng. Nếu không đề cao cảnh giác, vô tâm nói một câu, tất cả chúng ta đều chôn vùi ở chỗ này. Cho nên, ta lập lại lần nữa, nếu có ai vi phạm ba điều giới ta làm, một khi bị bản quan phát hiện. Lập tức xử quyết, hiểu chưa?".

Hạ Tầm nói rất nghiêm túc, tuyệt không phải nói đùa, mấy đại hán đều là lão binh sa trường giết người không chớp mắt, cũng phải biến sắc, vội vàng xác nhận, Hạ Tầm vừa phất tay để cho bọn họ rời đi, thấy bộ dáng Từ Thanh lúng ta lúng túng, một bộ dạng muốn nói lại thôi, nhân tiện nói: "Sao, ngươi có chuyện gì muốn nói?".

Từ Thanh ha ha nói: "Ta... Ta còn nghe bọn họ nói về một phụ nữ, ta vốn cảm thấy, chuyện phụ nữ cũng không có gì đáng nghĩ tới, cho nên sẽ không nói. Nhưng nghe đại nhân nói xong lời này. Trong lòng ta cảm thấy rất bức bối, nếu không nói ra, trở về sợ là không ngủ yên".

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: "Nữ nhân? Nữ nhân gì?".

Từ Thanh nói: “Thuộc hạ nghe nói, bên người Lý Cảnh Long dẫn theo một phụ nữ, bình thường đều mặc quân trang, giả trang là một tiểu giáo, hầu hạ ở bên cạnh hắn. Lần này trở về Đức Châu, cô nương kia ở trong quân doanh đợi không được, thường xuyên đi đi lại lại trong thành, mua sắm chút ít đồ dùng nữ nhân gì đó. Lý Cảnh Long cực kỳ sủng ái người đàn bà này, phái vài tiểu giáo hầu hạ, bọn họ vừa tắm rửa vừa hùng hùng hổ hổ nói ra, tin tức này, có chỗ nào hữu dùng không?”.

Hạ Tầm im lặng thật lâu, thở dài thật sâu nói: “Ài... Từ Thanh à, trong tất cả tình báo bản quan thu thập đêm nay. Việc này, là hữu dụng nhất!”.

“A!?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 320

Thông Đạo Thứ Hai: Lộ Tuyến Phu Nhân.

Chương 320: Thông đạo thứ hai: lộ tuyến phu nhân.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Lý Cảnh Long trở lại chỗ ở, đặt mông ngồi ở trên ghế, hai đùi căn bản không muốn di chuyển.

Hơn mười cân thiết giáp mặc lên người, giờ phút này giống hệt mấy trăm cân, ép hắn đến mức không thở nỗi, khẽ cởi xuống, quả thực có loại cảm giác người nhẹ như chim. Trước kia hắn luyện binh là luyện ở trong quân doanh, mỗi lần thao luyện nhiều nhất cũng chỉ mấy vạn binh, giờ đây hắn mới biết được, muốn xen vào để ý ăn mặc ngủ nghỉ cho hơn mười vạn người, là một việc thống khổ cờ nào.

Chuyện này vẫn chỉ là việc quan tâm, mặc thiết giáp nặng như vậy tuần duyệt ba quân, đổi lấy không phải là sĩ tốt cảm động đến rơi nước mắt, ngược lại là sự xem thường, khinh miệt mà bọn họ che giấu cũng chẳng phải hoàn mỹ, điều này cũng làm trong lòng Lý Cảnh Long đặc biệt khó chịu. Hắn là con trai Lý Văn Trung, con trai chiến thần mới nhất từ sau thời Từ Đạt Hồ Đại Hải, hắn cũng có lý tưởng và khát vọng của mình, có sự kiêu ngạo và tự tôn của mình, binh lính bên dưới đều xem thường hắn, hắn làm sao chịu nổi chuyện này?

Ngoài ra, còn có một loại áp lực trầm trọng không biết, một mực đặt ở trong lòng hắn. Hắn không dám tưởng tượng một khi hoàng đế biết năm mươi vạn đại quân của hắn nhận được thất bại thảm bại, sẽ trừng phạt hắn bằng cái gì. Hắn chậm chạp không dám dâng biểu, hắn muốn ổn định tình hình quân đội lại trước, điểm qua tổn thất, cố gắng đem tổn thất chiến bại giảm đến mức nhỏ nhất, rồi mới thỉnh tội Hoàng thượng.

Cho nên, ái thiếp Nhất Trọc thức thời, dùng vũ kỹ thịnh hành vùng Giang Nam ôn nhu chân thành đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, đấm chân cho hắn, Lý Cảnh Long ngẩng đầu lên, không mở mắt, chỉ là mệt mỏi nói một câu: "Để cho ta yên tĩnh một lúc".

"A...".

Nhất Trọc thấy hắn tâm tình không tốt, không cần phải nhiều lời, ngoan ngoãn đứng lên, đứng ở một bên.

Danh tự Nhất Trọc, là một thầy tướng gọi là Viên Cũng lấy cho nàng, một ngày thầy tướng dạo chơi, đi ngang qua nhà nàng, vào trong nhà nàng xin chén nước uống, đúng lúc Nhất Trọc xuất thế, thầy tướng hứng trí, liền nhìn nhìn nàng, lấy tên, viết cho nàng một bài thơ: "Vong xuyên chỉ thủy, vô lậu chỉ sa, ngũ âm chỉ mệnh, lường thế đào hoa. Thập trọc nhất thanh, tân khổ tao phùng, phi thành định sổ, phá diệc vô bằng (Quên sông nước, không lấy phù sa, mệnh năm nay, hai đời đào hoa. Mười trọc một thanh, gặp vất vả, không phải thành định số, phá cũng không được)".

Cha mẹ Nhất Trọc chỉ là nông gia bình thường, không nhìn được chữ, tiên sinh xem tướng tốt xấu vẫn đọc qua sách nhận biết chữ, liền rất vui vẻ dùng tên đó. Vài năm sau, cha mẹ bởi vì bệnh nên chết hết, Nhất Trọc lưu lạc phong trần ở thanh lâu học tập cầm kỳ thi họa, đọc qua rất nhiều sách, mới biết được người gọi Viên Cũng kia là thầy tướng vô cùng có danh. Mà Nhất Trọc, lại lấy từ 'Mười thanh Nhất trọc', ngụ ý quý trong khổ, kiếp sống phong trần.

Giờ đây đúng là như thế không? Nói nàng quý, nàng là một nữ tử phong trần có người chiếu cố, nói nàng tiện nhân, nhưng lại quần áo đầy đủ, tiếp xúc nam nhân không phú cũng quý, hôm nay trở thành người bên gối Quốc công gia, trong thiên hạ có mấy nữ tử có số phận như vậy? Nữ cách trong có "Bảy hiền".

"Tứ Đức".

"Mười quý".

"Mười yểu".

"Mười tiện", đã "Mười trọc một thanh", vất vả gặp được, không phải thành định số, phá cũng không được, nàng cũng không dám cường cầu, chỉ hy vọng nhu thuận dịu dàng ngoan ngoãn phụng dưỡng, chờ chiến sự qua, được Quốc công gia nhét vào trong phủ, cả đời này sẽ

không phải lênh đênh nữa.

“Quốc công gia, Quốc công gia, trong kinh... Trong kinh.

Một thị vệ thân tín đến ngoài cửa vội vàng bẩm báo, lời còn chưa nói xong, Lý Cảnh Long liền nhảy dựng lên, khẩn trương nói: “Mau vào, xảy ra chuyện gì? Trong kinh như thế nào, có ý chỉ đến sao?”.

Thị vệ kia đi vào nói: “Không không không, không phải, trong kinh, Hoàng Tử Trừng Hoàng đại nhân phái người đến, cầu kiến Quốc công gia”.

“Mời, mau mời, lập tức mời!”.

Lý Cảnh Long vội phân phó, cả người như con kiến trên lò lửa, đi đi lại lại trong phòng, nếu không ngại thân phận Quốc Công, hắn đã sớm ra nghênh đón...

“Quốc công gia, tiểu nhân đến từ Hoàng phủ, mang theo mệnh lệnh của lão gia, đưa cho Quốc công gia.

Lời gia đinh Hoàng phủ còn chưa nói hết, thư trong tay đã bị Lý Cảnh Long đoạt lấy: “Biết rồi, biết rồi, để bản Quốc Công nhìn xem”.

Lý Cảnh Long mở thư, vội vàng xem xét, con mắt càng mở càng lớn, Nhất Trọc ở một bên quan sát nét mặt, thấy khuôn mặt Quốc công gia biến đổi liên tục, không mừng không lo, cũng không biết tin tức trong kinh là tốt là xấu, vốn muốn nâng một ly trà đi lên trước đưa lên, lúc này cũng không dám cử động nữa.

Qua hơn nửa ngày, Lý Cảnh Long mới thanh tĩnh lại, nhịn không được ngửa mặt lên trời cười một tràng.

Hoàng Tử Trừng nói trong thư, Binh bộ đã biết tin tức hắn chiến bại, vì không để triều dã chấn động, bệ hạ phiền não, đành phải mượn cớ che đậy, nói đại quân dẹp nghịch tặc bởi vì giá lạnh mà tạm lui về Đức Châu, đầu xuân sang năm lại quyết chiến Bắc Bình, còn nói triều đình lại sai Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ, lại tập hợp hai mươi vạn đại quân, qua năm liền đi đến Đức Châu, để dưới trướng hắn sử dụng, bảo hắn ngàn vạn không được phụ sự phó thác của Hoàng Thượng, cần phải đánh bại Yến quân, lấy công chuộc tội.

Lý Cảnh Long không ngờ lo lắng hãi hùng bao lâu nay, chờ đến đúng là một tin tức tốt như

vậy, làm sao không sợ hãi vui mừng như điên.

Lý Cảnh Long vội viết một lá thư, giao cho gia đinh Hoàng phủ, lại lấy một chồng tiền dày ban cho hắn, đích thân đưa hắn ra ngoài. Người nhà Hoàng phủ vừa rời đi, Lý Cảnh Long vui sướng hoa chân múa tay trở lại trong phòng, gặp Nhất Trọc vẫn còn e sợ, bộ dáng muốn hỏi lại không dám hỏi, nhớ tới hai ngày này tâm tình càng ngày càng xấu, rất lạnh nhạt với tiểu mỹ nhân, liền cười mỉm nói: "Tới, tới, đấm vai cho lão gia, ha ha, ngươi không cần sợ, là tin tức tốt. Đúng rồi, cả ngày buồn bực ở bên cạnh quân doanh, phiền muộn phải không? Mấy ngày hôm trước còn thấy ngươi đi trên đường phố một chút, giờ đây tại sao không đi?".

Nhất Trọc thấy hắn vui sướng, vội vàng đưa một đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng đấm vai cho hắn, làm nũng nói: "Quốc công gia lo lắng quốc sự, luôn luôn không vui, nô gia nào dám lại làm cho Quốc công gia khó chịu".

Hắn vừa nói câu này, Tô Hân Thần cũng ỉu xìu, qua cả buổi, mới nhíu lông mày nói: "Tỷ phu, sau đó lại sinh, sợ gì".

"Sợ gì? Ta sợ nuôi không nổi! Nói nữa, nếu nàng sinh toàn nha đầu thì sao?".

Tô Hân Thần không vui, trừng mắt hạnh nói: "Vậy ngươi nói phải làm sao?".

Lão Cổ cúi đầu xuống, buồn bực không lên tiếng, Tô Hân Thần đứng lên, khí thế uy vũ nói: "Ta đi xem tỷ ta".

Ngắm đường cong bờ mông cô em vợ vượt qua trước mắt, lão cổ sờ cằm suy nghĩ: "Nhà mẹ đẻ lão bà ta không có người, Hân Thần nha đầu kia một mực ăn ở trong nhà của ta, cũng đã lớn rồi. Luật pháp triều đình, đàn ông bốn mươi không con trai, lại có thể nạp thiếp cưới vợ bé, ta còn phải bảy tám năm mới đến tuổi, tình trạng như vậy, ta không thể thua kém người khác được.

Nạp thiếp cưới vợ bé, nhìn bộ dáng gia đình này, nạp được thiếp sao? Bằng không... Để cho nha đầu Hân Thần kia ở lại nhà ta đi, ở cả đời? Chỉ là hai chị em thôi, chuyện gì không tốt có thể thương lượng, tỷ tỷ của nàng khỏe mạnh như vậy, lại không sinh được con trai, nói không chừng nha đầu gầy teo yếu nhược kia, lại sinh được con trai cũng nên, nếu nàng có thể sinh cho lão cỗ ta một nhi tử bảo bối.

Trong lòng Lão cổ rục rịch, trên đường phía trước đột nhiên ồn ào một hồi, lão Cỗ vội

đứng lên xem xét, thấy hai đám binh sĩ đang đứng trên đầu đường.

Hai đám binh sĩ này, trong đó một đám đúng là thiếp thân thị vệ của Lý Cảnh Long, Giang Hải suất lĩnh thân binh, bọn họ cùng ái thiếp Nhất Trọc của Quốc công gia mới từ một cửa hàng bán son đi ra, gặp một đám binh lính khác đi dạo trên đường, trông thấy tiểu mỹ nhân Nhất Trọc này eo nhỏ nhắn tinh tế, mày liễu miệng nhỏ nhắn, vài đại binh nhịn không được cười cợt vài câu, ngôn ngữ tự nhiên là thô tục không chịu nỗi.

Giang Hải Văn giận dữ, liền tiến lên mắng chửi vài câu, mấy người tham gia quân ngũ đâu chịu phục, nhất thời mắng lại. Giang Hải Văn một bụng tức giận, nhưng lại không thể để lộ thân phận của mình, cho dù là trong quân đã lục tục truyền ra, nói bên người Quốc công gia ẩn giấu một nữ nhân, chuyện này cuối cùng là vi phạm quân pháp, không thể nói rõ, nhưng Giang Hải Văn lại là người quen thuộc bên người Lý Cảnh Long, gần đây mắt cao hơn trán, bị vài binh lính tiểu tốt mắng mỏ, hai bên liền động thủ.

Giang Hải Văn đầu tiên chỉ nói nhân thủ đối phương so với mình không sai biệt lắm, sao biết vừa mới động thủ, bên đường lại thấy mười người nữa chạy tới hỗ trợ, một trận quyền cước nổ ra, bọn người Giang Hải Văn có thể ăn thiệt thòi, nguyên một đám bị đánh cho mặt mũi bầm dập, răng rơi đầy đất, lúc này liền có người tìm tới Nhất Trọc cô nương, ôm lấy cằm nàng, cười dâm dâm nói: "Tiểu nương tử, nam nhân của nàng cũng quá hạnh phúc mà không biết hưởng, đi theo hắn không bằng đi theo đại gia ta, đàn ông chúng ta cường tráng như vậy, sẽ làm ngươi khoái hoạt hưởng thụ".

"Các ngươi là đồ khốn kiếp, các ngươi nên biết nàng là...".

Giang Hải Văn chưa nói xong một câu, liền bị bàn chân dẫm mạnh trên quai hàm, dẫm người hắn lún vào bùn trên mặt tuyết, rốt cuộc nói không ra lời. Nhất Trọc thất sắc, miệng anh đào nhỏ mở ra, vừa mới phát ra một tiếng kêu sợ hãi bén nhọn, chợt nghe bên cạnh có người hô: "Mẹ, bản lãnh đánh Yến nghịch không có, lại ở bên đường khi dễ nữ nhân? Các huynh đệ, lên cho ta!".

Lý Cảnh Long mặt mày hớn hở nói: "Không sao, không sao, ngươi muốn giải sầu, lát nữa gọi bọn Tiểu Giang đi cùng ngươi một chút, thích gì mua nấy, chỗ này không thể so với dưới thành Bắc Bình, ngươi có thể thoải mái, không cần quá câu nệ".

Nhất Trọc vừa nghe, vui mừng phấn khởi, vội vàng cúi người bái tạ, hai ngày này tâm sự

Lý Cảnh Long càng ngày càng nặng, cũng không tâm tầm hoan nghe nhạc, lúc này tâm sự buông lỏng, dâm tâm lại nỗi lên, không nhịn được liền kéo tiểu mỹ nhân lên trên giường, lột bỏ hết những thứ dính trên lớp da trắng muốt, ban ngày hoan lạc, trời đen kịt. Ở đây liên tục mây mưa, bên ngoài lại có người bẩm báo, trong kinh có thánh chỉ đến.

Lý Cảnh Long vội vàng mặc áo vào, chạy đến soái trướng tập hợp chúng tướng, bài trí hương án, nghênh đón thánh chỉ, trên thánh chỉ của Chu Duẫn Văn gia phong Lý Cảnh Long làm Thái tử thái bảo, lại ban cho điêu cừu ngự tửu các thứ vô số. Các tướng lĩnh vốn có chút oán hận và khinh thị với Lý Cảnh Long, lý do đầu là biết hắn là dạng vô năng trên chiến trường, thứ hai cũng là bởi vì nghĩ hắn ít ngày nữa sẽ bị lột bỏ quan tước, bắt vào kinh hỏi tội, không ngờ thánh chỉ đến đây, không phải hỏi tội, ngược lại còn gia quan tấn tước, chúng tướng quân không khỏi trợn mắt há hốc mồm: "Lý Cửu Giang làm sao được hoàng thượng tin tưởng đến như thế?".

Trong lúc nhất thời không người nào dám khinh thị. Lý Cảnh Long cố tình mượn cơ hội này lấy lại quân uy, quy phục chúng tướng, thế là mở tiệc khoản đãi người truyền chỉ, sai người xếp đặt tiệc rượu, cùng nhau uống, thoải mái chè chén.

Nhất Trọc bò lên giường, sẵn sàng trang điểm, nghe nói Quốc công gia bày rượu tại soái trướng, nhớ tới việc Quốc công gia phân phó vừa rồi, liền vui mừng gọi Giang Hải Văn thị vệ thiếp thân của Lý Cảnh Long, bảo hắn dẫn theo vài binh lính, đi theo mình dạo phố.

"Sinh rồi, sinh rồi".

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hân Thần đỏ lên, giống như hoa hỉ tước nhào tới gian ngoài, vui sướng gọi. Tỷ tỷ nàng so sánh với thân thể nhỏ bé và yếu ớt của muội tử này mạnh hơn nhiều, đã hoài thai vài tháng, làm việc trong nội đường, thẳng đến lúc bụng gần hai tháng thật sự lớn dần, lúc này mới về nhà nghỉ ngơi chờ sinh, nhưng, dù sao cũng là đứa con thứ ba, quá trình sinh sản cũng không khó khăn, lão cỗ đợi ở bên ngoài phòng không bao lâu, bên trong liền truyền ra âm thanh hài nhi khóc nỉ non rất to.

Lão Cổ vội hỏi: "Sinh rồi! Nam hay nữ?".

Tô Hân Thần tung tăng như chim sẻ nói: "Nữ nữ, là nữ nhân xinh đẹp".

Lão Cổ vừa nghe, xoay người rời đi. Tô Hân Thần ngạc nhiên nói: "Ài, tỷ phu, là bên này, ngươi váng đầu à, đi đến đâu vậy!".

Lão Cổ không để ý tới nàng, đi tới dưới mái hiên cửa gian ngoài, ngồi chồm hổm trên mặt đất, lão đại buồn bực không nói lời nào, Tô Hân Thần đuổi theo, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, nghiêng đầu ngó ngó hắn, hỏi: "Sao vậy?".

"Sao vậy?".

Lão Cổ nước mắt lưng tròng duỗi ba ngón tay ra: "Ba đứa, chị ngươi sinh ba nha đầu cho ta!".

"A...".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 321

Thẩm Thấu Thu Thập.

Chương 321: Thẩm thấu thu thập.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Nhất Trọc bị người giữ lấy cằm, vừa mới ngẩng mặt lên, thấy bên cạnh có một cánh tay có lực, phanh một phát bắt được cổ tay ba đại binh ôm lấy mình kia, giật ra khỏi hắn.

Ánh mắt của Nhất Trọc di chuyển, thấy người nọ sạch sẽ gọn gàng ném qua vai, đem người này nện lên trên mặt đất phát ra một tiếng nặng nề, cùng lúc đó, lại có vài người xông lại, lao lên cùng mấy binh lính càn quấy động thủ. Bàn chân to trên mặt Giang Hải Văn dịch chuyển, Giang Hải Văn cực kỳ khổ cực đứng lên từ trên mặt đất, cũng bất chấp lớp tuyết vẫn còn dính trên mặt, thấy một người cao lớn cường tráng đang cùng người lính vừa rồi dẫm ở trên mặt mình đánh nhau điên cuồng.

Nam quân sĩ binh sau khi trốn về Đức Châu đã lục tục bổ sung quần áo mùa đông, còn có một bộ phận lính nhất thời không đủ quần áo mùa đông để thay thế, liền chụp vào vài tầng quần áo, nhung trang phục bên ngoài, vẫn là chiến áo uyên ương, giờ phút này đang đứng ở giai đoạn quân đội Đại Minh lục tục thay đổi quân phục, phần lớn binh lính vẫn mặc áo cũ là quân sĩ binh các nơi biên quan, bọn họ là người được thay đổi trễ nhất.

Hôm nay quân sĩ quân doanh biên quan ở Đức Châu, đương nhiên chỉ có thể là đến từ phương bắc, xem chừng những binh lính gặp chuyện bất bình này hẳn là binh lính phụ cận phủ Bắc Bình không đầu nhập vào quân Yến vương, bọn họ cũng không theo nam quân lui về cùng một chỗ. Lúc này Giang Hải Văn cũng chẳng quan tâm lên tiếng hỏi thân phận của hắn để nói một lời cảm tạ, hắn cực kỳ chật vật đứng lên, nhảy lên trước liền phối hợp với binh lính mặc y

phục cũ kia đánh nhau với đối phương.

Những binh lính phương bắc gặp chuyện bất bình này mỗi người đều cao lớn khôi ngô, động thủ lại vừa nhanh vừa ngoan độc, những binh lính khiêu khích càn quấy du thủ du thực kia không phải đối thủ, bị đánh tè ra quần, cuối cùng bọn họ chỉ có thể nói mấy câu "Các ngươi chờ coi, ông không để yên cho các ngươi đâu" lời nói quen thuộc rồi trốn đi khiến cho dân chúng vây xem cười vang mỗi ngày.

Giang Hải Văn vỗ vỗ bùn tuyết trên người, lúc này mới tiến lên ôm quyền cảm kích nói với mấy người lính mặc áo kiểu cũ kia: "Vị huynh đệ, tại hạ là Giang Hải Văn, đa tạ các huynh đệ trượng nghĩa tương trợ không biết các huynh đệ xưng hô như thế nào, là bộ hạ của vị tướng quân nào?".

Trong những đại hán kia có một người tiến lên hoàn lễ, cười nói: "Giang huynh không cần khách khí như thế, ta gọi là Đông Phương Lượng, mấy người bọn ta đều là nhân mã theo Hầu gia Ngô Cao từ Sơn Hải quan điều đi đoạt thành Vĩnh Bình, về sau Yến quân một lần nữa đoạt lại thành Vĩnh Bình, bọn ta là bộ tốt, chưa kịp đi theo Ngô Hầu gia trốn về Sơn hải quan đi theo cố Đô Đốc đi Bắc Bình, kết quả lúc này đây Bắc Bình đại bại, lại theo đại đội nhân mã đến Đức Châu, mấy huynh đệ bọn ta bởi vì tìm không thấy thủ trưởng bản quân nên tạm thời an bài làm việc trong phúc trọng doanh".

"Đông Phương lão ca, mấy người các ngươi bản lãnh tốt như vậy, lại bị phái đi trọng doanh làm việc? Đây là do đồ khốn kiếp nào an bài phái vậy!".

Giang Hải Văn vừa nghe liền tức giận bất bình giúp hắn mắng một câu rồi lại thân mật nói: "Vị cô nương này là... Tóm lại thân phận mười phần cao quý, nhờ có mấy vị huynh đệ ra tay giúp đỡ, bằng không Giang mỗ trở về sẽ không thể ăn nói. Chúng ta đang muốn trở lại doanh, vài vị huynh đệ theo chúng ta cùng đi, chờ sau này trở về, ta ở trước mặt đại nhân nói tốt cho các ngươi vài câu, nói không chừng đại nhân sẽ ưa thích, có thể trọng dụng các ngươi".

Phương Đông Lượng cười nói: "Bọn ta đang muốn trở lại, vậy cùng đi, vị đại nhân của tiểu nương tử này là ai vậy, trông xinh đẹp như vậy, bất quá... Nàng là một nữ nhân, sẽ không cùng ở trong quân doanh chứ?".

Giang Hải Văn cười thần bí nói: "Đại nhân chúng ta sao, ha ha, thân phận không nên lộ ra, chờ ngươi trở về doanh, tự nhiên sẽ biết rõ".

Nhất Trọc cô nương bị đại hán phương bắc mày rậm mắt to này dùng giọng vang dội, cao giọng khen một câu trông xinh đẹp, khuôn mặt cũng không nhịn nỗi hơi đỏ ửng lên, trong tâm lại tràn đầy vui mừng, nàng ngọt ngào cười, nũng nịu nói với Phương Đông Lượng: "Vị đại ca kia, đa tạ ngươi giải vây cho nô gia, mời Phương Đông đại ca nghe lời Giang hộ vệ nói, theo chúng ta cùng trở về một chỗ, vị đại nhân kia của chúng ta sao... hì hì, hắn nhất định sẽ thưởng ngươi rất hậu".

Xa xa trong đám người, hai tay Hạ Tầm đút vào tay áo, trang phục tựa như một người dân chúng bình thường trong thành, nhìn mấy người Phương Đông Lượng và Nhất Trọc cô nương, sau khi bọn Giang Hải Văn đi xa, Hạ Tầm mỉm cười, chắp tay lên dùng tay áo làm động tác lau nước mũi, liền xoay người, giẫm phải tuyết đọng phát ra tiếng động kẽo kẹt kẽo kẹt thản nhiên rời đi.

"Chưởng quầy đã trở lại!".

Từ Thanh phụ giúp một xe củi đưa đến phía sau lò, khi thả xe trống trở về, gặp được Hạ Tầm từ bên ngoài trở về, vội vàng đứng lại lên tiếng kêu gọi về phía hắn. Hạ Tầm hướng về phía hắn mỉm cười gật gật đầu, Từ Thanh thấp giọng hỏi: "Đại nhân, bọn họ trà trộn vào được không?".

"Ùm!".

Từ Thanh mừng rỡ nói: "Tuyệt quá, đại nhân dùng biện pháp này quả nhiên cực hay, nếu có thể làm cho bọn họ đến bên người Lý Cảnh Long, nói không chừng có thể tìm được cơ hội làm thịt hắn! Ám sát chủ soái quân địch, đây chính là một đại kỳ công đó!".

"Nói nhảm!".

Hạ Tầm cười mắng: "Còn nói đó là một đại kỳ công? Đó là tội nhân ngàn lần đáng trách!".

Từ Thanh khẽ giật mình, sững sờ nói: "Tại sao... Tại sao?".

Hạ Tầm lắc đầu, thở dài nói: "Triều đình phái một phường giá áo túi cơm như vậy lãnh binh chiến đấu cùng chúng ta, thật không dễ dàng. Làm thịt hắn, đổi lại một người tinh khôn hơn đến? Chúng ta chẳng những không thể giết, còn phải trăm phương ngàn kế bảo vệ tốt cho hắn, không thể để cho vị đại nhân Tào quốc công này bị thương một sợi tóc, hiểu chưa?".

Từ Thanh ngạc nhiên nói: “Ta còn hao tổn tâm cơ, để cho chúng ta tiếp cận hắn làm gì chứ? Mấy huynh đệ đợi ở doanh đồ quân nhu, nói không chừng tác dụng còn lớn chút ít, nếu lại phóng một mồi lửa... hắc hắc!”.

Hạ Tầm nói: “Có thể thiêu hủy được bao nhiêu? Nếu có cơ hội để cho bọn họ tiếp cận Lý Cảnh Long, thì có thể nắm giữ tin tức cơ mật nhất, hiểu không, chuyện chủ yếu của chúng ta, là dò la tình báo. Được rồi, ngươi đi đi, thời gian này nên chú ý một chút”.

Từ Thanh gật gật đầu, buông lỏng xe trống đi ra ngoài, Hạ Tầm nhấc chân vào đại đường đã sáng tỏ.

Trong nhà tắm, một nam nhân hơi mập mạp ghé vào án ban, hai tay lão Cổ đẩy lên, mông thịt béo như có định luật run run lên.

“Dùng lực, đàn ông đặc biệt thích lực mạnh, chà xát hung ác mới thoải mái”.

Người nọ nằm sấp, dặn dò lão cổ vài câu, liền quay đầu nói với một nam nhân đang chỉnh lại bàn chân: “Lão Hoắc, buổi tối hôm nay, Tào quốc công đại nhân khao thưởng ba quân, có thể mở tiệc rượu, ngươi biết không? Ha ha, có rượu có thịt, thật tuyệt!”.

Lão Hoắc đang cắt móng chân lười biếng nói: “Đừng nói vô nghĩa, đó là Tào quốc công sao? Đó là phần thưởng của Hoàng Thượng, ngươi không nghe nói? Hoàng thượng đưa ý chỉ đến, Tào quốc công đại nhân gia phong Thái tử thái bảo toàn quân tướng sĩ chúng ta đều đi theo hưởng phúc, lúc này mới cho khao thưởng”.

Nam nhân đang tắm kia liền hừ một tiếng nói: “Nói cho cùng còn không phải là phần thưởng của Tào quốc công đại nhân sao?”.

Lúc này có một tên lính quèn hơi khó hiểu hỏi: “Bách hộ đại nhân, chúng ta bị đánh bại, sao Hoàng Thượng còn gia quan phong thưởng?”.

Người gầy cạo chân thì ra đúng là một Bách hộ, hắn nhe răng cười nói: “Ngươi hiểu được sao? Cái này gọi là bản lãnh. Ta nói cho ngươi biết, làm võ tướng, quan trọng nhất chính là có người trong triều, ngươi đang ở bên ngoài đánh nhau liều chết liều sống, chiến công hiển hách, trong triều không có người thay ngươi nói chuyện, hoàng đế không biết chuyện của ngươi, nói không tính chuyện ngươi giết địch, tất cả những thứ trên giấy đều chỉ là cái rắm, đến trước mặt hoàng thượng, hắn biết ngươi đã ăn bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu tội?

Hoàng Thượng từ nhỏ sinh trưởng ở trong hoàng cung, hắn đâu hiểu rõ cái gì gọi là khổ chủ mệt mỏi, tăng ngươi một bậc quan, phần thưởng là vài thớt tơ lụa, đó chính là thưởng phạt phân minh rồi. Cần phải có người trong triều thay ngươi nói ngọt hai câu, nói vô cùng thê thảm, khổ không thể tả, Hoàng Thượng nghe xong, chỉ biết là ngươi thật không dễ dàng, mới có thể ban phần thưởng nhiều cho ngươi.

"Nhưng chúng ta là bị đánh bại".

"Đừng xen vào, ta còn chưa nói xong. Nếu ngươi có người trong triều, sẽ thay ngươi nói chuyện, bị đánh bại nói thành nhẫn nhục, thương vong vô số nói thành hơi có thương tổn, khuyếch đại một chút khó xử, lá gan lại lớn một chút, dứt khoát nói bị đánh bại thành thắng trận, đen nói thành trắng, Hoàng Thượng... hắc hắc... còn có thể không ban phần thưởng?".

Tiểu binh giật mình nói: "Đây không phải là lừa dối Hoàng Thượng sao? Rất giống trong hịch văn của Yến vương, trở thành đại gian thần?".

Bách hộ hừ hừ nói: "Cái gì gọi là trung, cái gì gọi là gian, Hoàng Thượng cho rằng ngươi là trung, ngươi gian cũng là trang, Hoàng Thượng cho rằng ngươi gian, ngươi trung cũng là gian.

Mập mạp nói: "Khụ, họa là từ ở miệng mà ra, ngươi có rượu uống có thịt nhét không ngừng vào miệng! Đừng nói nữa! Ái ui, ngươi chà xát nhẹ một chút, để cho da ta thích ứng nữa.

"Vâng!".

Thanh âm Lão cổ hơi buồn bực vang lên, động tác trên tay nhẹ đi.

Một sư phụ bên cạnh đang chà xát chân cho người ta liền cười nói: "Ta nói lão Cổ, phu nhân nhà ngươi không phải vừa mới sinh sao? Ngày vui, tại sao cái mặt, một chút vẻ tươi cười cũng không có?".

Lão Cổ tức giận nói: "Sinh, lại sinh một con bé, ta cao hứng được không?".

Người nọ liền hắc hắc cười: "Lão cổ, ta xem ngươi đối với cô em vợ ngươi rất có ý tứ nha, bằng không... Dứt khoát thu vào phòng đi, lớn không thể sinh cho ngươi, vậy để cho nhỏ sinh đi, dù sao cũng là do một mẹ sinh ra, không khách khí, đến lúc đó hai người cùng chung,

cũng không cần phân ra ta ngươi".

Lão Cổ hừ một tiếng không nói chuyện, sĩ quan béo ghé vào nơi đó nhịn không được cười rộ lên: "Nói rất có đạo lý, quá con mẹ nó có đạo lý, không phải có một câu nói như vậy sao, cô em vợ là nửa mông của tỷ phu, không đau thì không đau, không sờ thì không sờ! Ta xem việc này, nhìn ngươi một thân khí lực không có chỗ nào sử dụng, hai người, đều ăn hết, lão tử mới xem trọng ngươi!".

"Ha ha ha ha...".

Trong nhà tắm đều là nam nhân, vừa nhắc tới chỗ hào hứng: "Tỷ phu đùa giỡn tiểu di, thiên kinh địa nghĩa, cố lên, ngươi đừng do dự, nên ra tay thi phải ra tay".

"Hoa tỷ muội, tịnh để liên, nhìn đi, trông ngươi chẳng ra gì, còn có diễm phúc như vậy sao?".

"Cô em vợ ngươi xinh đẹp hay không?".

"Chính là nha đầu thu tiền trước đường kia, tý nữa ngươi đi ra ngoài thì ngó ngó, một thân ngon mắt, trông cũng xinh lắm".

Mọi người ngươi một lời ta một câu, nói lão cổ tới mặt đỏ tía tai, không dám kêu một tiếng.

Trong đường, Hạ Tầm và Từ Thanh đứng ở góc nhỏ, Hạ Tầm thấp giọng nói: "Tình báo này mười phần quan trọng, Lý Cảnh Long giờ đây còn lại bốn mươi vạn người, Từ Huy Tổ một lần nữa tăng hai mươi vạn binh cho hắn, đó chinh là sáu mươi vạn người, Lý Cảnh Long nếm qua đau khổ lần thứ nhất, lúc này đây tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ. Từ Huy Tổ muốn triệu tập hai mươi vạn binh mã, lại đưa tới Đức Châu, không mất một hai tháng công phu không thể thành được.

Đến lúc đó hợp binh, chỉnh biên, nghị định việc quân cơ, còn phải một thời gian ngắn, nói cách khác, một thời gian nữa, Lý Cảnh Long sẽ không động thủ với Bắc Bình, lập tức đem tin tức này nói cho điện hạ, sau này có thể xuất binh yên ổn, là cơ hội tốt để cũng cố phòng thủ thành Bắc Bình".

Từ Thanh gật đầu nói: "Ti chức rõ ràng, ta sẽ đem tin tức đưa ra ngoài".

Hạ Tầm lại dặn dò vài câu, nhìn Từ Thanh vội vàng đi ra ngoài, xoay người quay trở về quầy hàng phía sau, gặp Tô Hân Thần đang nâng cằm lên, không yên lòng ngồi vào chỗ.

Hạ Tầm cười nói: "Tiểu nha đầu, nghĩ gì thế, mơ ngủ à".

"A, chưởng quầy".

Tô Hân Thần nhìn thấy Hạ Tầm, lúc này mới tỉnh lại, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lên, rầu rĩ không vui nói: "Tỷ tỷ của ta vừa sinh một đứa nhỏ, một nữ hài nhi".

Hạ Tầm nói: "Đó là chuyện vui, cô có gì không vui?".

Tô Hân Thần nâng cái miệng nhỏ nhắn nói: "Là tỷ phu ta không vui, nói trong nhà có ba nữ nhi, trong tháng hắn cũng không hầu hạ, nói chuyện cũng bực tức, tỷ của ta vừa mới sinh con, bị tỷ phu ta mắng đến phát khóc...".

Nói xong, nước mắt Tô Hân Thần bắt đầu tại đảo quanh trong hốc mắt, Hạ Tầm tức giận nói: "Sinh nữ hài nhi thì sao, nữ nhi không phải là con sao, lớn lên biết thương người, hơn nữa, sinh nam sinh nữ, cũng không phải là do nữ nhân, lão cồ hắn tự mình không thể sinh nam, liên quan quái gì đến lão bà hắn".

Tô Hân Thần giật mình nói: "Chưởng quầy nói thật sao? Sinh nam sinh nữ, không phải chuyện của nữ nhân sao?".

Hạ Tầm hơi nghẹn lời, đối với một tiểu cô nương, hắn thật đúng là không biết nên giải thích như thế nào, nhưng thấy vẻ mặt nàng đầy bộ dáng hy vọng, đành phải cứng ngắc ngẩng đầu lên nói: "Chuyện này sao, đương nhiên là thật, nữ nhân, tất nhiên không quyết định, nam nhân, chính là hạt giống, ngươi gieo xuống loại gì thì ra quả đó, chứng minh không có vấn đề, người trồng trái cây, đó là chuyện trồng người, cái này... không phải ta nói, là ta nghe một vị tiên sinh vô cùng có học vấn nói, người ta là người đọc sách nói ra lời này, có thể giả sao?".

Tô Hân Thần vui vẻ, mỉm cười nói: "Ta chỉ biết, không phải tỷ của ta không có bản lãnh, là tỷ phu ta không bản lãnh. Hừ, buổi tối hắn trở về nhìn tỷ tỷ, ta nên mắng hắn, hay dùng đạo lý chưởng quầy nói cho ta biết mắng hắn!".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Chị cô... Giờ đây là ai chiếu cố?".

Tô Hân Thần lau lau nước mắt trong khóe mắt nói: "Không có ai, vừa sinh hài tử, liền tự

mình lo liệu việc gia đình".

Hạ Tầm nhíu nhíu mày nói: "Tại sao lại thế, trong nhà có ba hài tử, không lớn không nhỏ, một nữ nhân vừa sinh sản làm sao có thể lo liệu? Cô mau trở về, hầu hạ thật tốt, trời lạnh, nhờ bị bệnh thì làm sao bây giờ?".

"Nhưng... Ta...".

Hạ Tầm nói: "Nhanh, mau trở về đi, mỗi ngày xế chiều chỉ bận rộn một hồi thôi, cô bề bộn nửa canh giờ, coi như toàn bộ công trong ngày của ngươi, thời gian khác, cô ở nhà chiếu cố tỷ tỷ" Nói xong liền móc ra tờ tiền, không nói năng gì liền nhét vào trong tay nàng: "Cầm lấy đi, mua ít thịt cá, để bồi bỗ thân thể cho tỷ cô!".

"Chưởng quầy, người... Người là người tốt!". Tô Hân Thần cực kỳ cảm động, nửa ngày sau, khuôn mặt nhỏ nhắn mới đỏ lên nói ra một câu như vậy.

"Chẳng lẽ ta là một người xấu sao?". Hạ Tầm sờ sờ cằm, nhìn bóng lưng nàng chạy đi, buồn cười nghĩ.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 322

Đường Tái Nhi.

Chương 322: Đường Tái Nhi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Năm mới sắp tới rồi, chờ thêm năm nữa, chính là hai năm kiến Văn, tuy nói phụ cận Đức Châu chủ yếu đều là quân đội đóng quân, nhưng năm nay mùi vị Đức Châu vẫn rất đậm đặc.

Đêm ba mươi, hôm nay nhà tắm đóng cửa tương đối sớm, công nhân đều lục tục đi về phía chưởng quỹ, nhận tiền lương và tiền lì xì rồi rời đi, Tô Hân Thần ôm một chậu gỗ lớn từ trong nhà tắm nữ đi ra, bên trong đều là quần áo Hạ Tầm tắm rửa. Từ lần trước Hạ Tầm cho phép nàng mỗi ngày làm công hơn một canh giờ, lại phát toàn bộ tiền lương trong ngày, tiểu nha đầu mang ơn hắn, không biết làm sao báo đáp bây giờ? Thế là, giúp chưởng quỹ một chút, dọn dẹp gian phòng, rửa quần áo, đã thành việc của nàng, ngoại trừ không phụng dưỡng giường chiếu, quả thực hắn so với đương gia cũng không sai biệt lắm.

Hạ nhân trong nhà tắm thường lấy chuyện này giễu cợt tiểu nha đầu, tiểu nha đầu mặt đỏ hồng cũng không phản bác, hình như... còn có chút vui mừng, căn bản không nhìn đến mặt già nua đen ngòm của lão cỗ tỷ phu so với Trương Phi còn muốn đen hơn. Hạ Tầm thật ra là rõ ràng tâm ý nàng, nhưng hắn cũng không phải chướng quỳ nhà tắm kia, hắn là người Yến vương phái đến, bọn họ không phải người một thế giới, nhân sinh của bọn họ, là hai đường thẳng song song, Hạ Tầm đành phải giả bộ hồ đồ.

“Chưởng quỹ, quần áo của người đều đã rửa sạch”.

“Cảm ơn cô nha, Tiểu Hân, hôm nay là đêm ba mươi, sớm đi trở về đi. Tr, đây là tiền

công của cô, còn có một bao lì xì".

"Cảm ơn chưởng quỹ".

Tô Hân Thần tiếp nhận tiền lì xì, cũng không rút tay về, một đôi mắt to mang theo chút tư vị nóng rát nghiêng mắt nhìn Hạ Tầm: "Chưởng quỹ, người... Một mình mừng năm mới, không thấy hơi quạnh quẽ sao?".

"Không có gì".

Hạ Tầm gượng cười: "A, lát nữa đóng cửa, ta cũng ra ngoài đi dạo, chỗ này là binh doanh, càng là lễ mừng năm mới, cơ hội kiếm tiền càng nhiều, cửa hàng sẽ không đóng cửa, tửu lâu quán trà, các nhà cao tầng, đều có chuyện náo nhiệt để xem, về phần cúng bái lễ hội, tùy tùy tiện tiện để cho nó qua trôi qua đi".

"À...".

Tiểu nha đầu hơi có chút thất vọng, hình như không nghe được lời nàng muốn nói, nàng còn muốn nói tiếp chuyện gì đó, lão cổ chờ ở cửa ra vào đã sớm mất kiên nhẫn như chó dữ chụp mồi xông lại, một phát bắt được cổ tay nàng, cố gắng miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười về phía Hạ Tầm bài: "Chưởng quỹ, lễ mừng năm mới tốt, chúng ta đi trở về đây".

"Tốt tốt tốt, lễ mừng năm mới tốt, đặt mua nhiều hàng tết, qua năm tốt".

Hạ Tầm mỉm cười gật đầu, cố ý xem nhẹ ánh mắt u oán như có như không của Tô Hân Thần.

Lão Cổ lôi cô em vợ ra ngoài cửa, tức giận quở trách nàng: "Ngươi là một cô nương, cùng một đại nam nhân nhiệt tình làm gì, đã đến đêm ba mươi, còn đứng đó, ngươi đứng gần như vậy làm gì, không sợ người khác nói ngươi là kẻ thừa hơi nói nhảm sao".

Tô Hân Thần trừng mắt liếc nhìn hắn, không phục nói: "Ba mươi thì làm sao, ta đây không phải lo hắn một mình trải qua lễ mừng năm mới quạnh quẽ sao?".

Lão Cổ cười nhạt: "Quạnh quẽ cái rắm, hắn là đàn ông độc thân, còn có thể quạnh quẽ được sao? Đến thanh lâu vui chơi một phen, còn quạnh quẽ cái gì?".

"Chưởng quỹ không phải loại người này, phòng tắm nữ có nữ khách nhân xinh đẹp đi ra đi

vào, chưởng quỹ chưa bao lén giờ liếc nhìn, ta đã sớm chú ý đến".

"Hứ, nam nhân ba mươi tuổi, bên người lại không nữ nhân, hắn quân tử như vậy? Trừ phi hắn có bệnh!".

"Ngươi mới có bệnh!".

Lão Cổ dào dạt đắc ý: "Ta có bệnh? Ta sinh ba đại a đầu, ta có bệnh gì?".

Hai người đấu miệng, một đường đi đến trong nhà, Hạ Tầm khóa kỳ cửa chính, cũng cất bước ra khỏi nhà tắm Bách Tuyền.

Trong nội đường có mấy tên thủ hạ của hắn, nhưng vì để tránh hiềm nghi, đều có chỗ ở trong thành, hôm nay ăn tết, Hạ Tầm cho bọn họ đặc biệt dùng chút ít rượu và đồ nhắm, nhưng chỉ cho phép mua về chỗ ở uống thống khoái, không cho phép lêu lổng ở bên ngoài, trong nội đường giờ đây chỉ còn một mình hắn.

Cất bước đi đến đầu đường, người đi đường so với bình thường ít hơn rất nhiều, đều là cảnh tượng vội vàng trở về lễ mừng năm mới, đám lính liền không có việc gì đi dạo nên tìm đến chỗ vui chơi, gió thổi qua, rất nhiều tuyết bọt bị thổi xuống dưới mái hiên, hất tới trong cỗ lành lạnh.

Hạ Tầm nắm cổ áo thật chặt, vội vàng đi về phía xa xa...

***

Từ Huy Tổ đã đến, so với thời gian Hạ Tầm phỏng đoán sớm hơn một tháng, điều này làm cho Hạ Tầm đối với năng lực thống binh của Từ Huy Tổ phải lau mắt mà nhìn.

Từ Huy Tổ đến đây, rất rõ ràng là cùng Lý Cảnh Long tiến hành qua một phen trao đổi, bởi vì trước đó không lâu Lý Cảnh Long đột nhiên hạ lệnh, tại bên ngoài Đức Châu, từ nam đến bắc, theo thứ tự là Bảo gia trang, Hạ gia thôn, Vương gia trang, Hà gia trang, Tiếu gia trang, lục tục tu kiến binh lũy to như vậy, từ tình báo thu thập đến mà xem, bọn họ chuẩn bị tu kiến mười hai tòa vệ thành ở bên ngoài Đức Châu, để bảo vệ xung quanh Đức Châu.

Đây là một tình báo phi thường quan trọng, bởi vậy có thể suy đoán ra chiến lược chỉnh thể quân Minh đã xảy ra biến hóa trọng đại, rất hiển nhiên, sau khi gặp thất bại ở Bắc Bình, đại khái lại bị Từ Huy Tổ thuyết giáo một trận, Lý Cảnh Long rút kinh nghiệm xương máu

không dám tiếp tục cuồng vọng như vậy, hắn không dám lại cậy vào ưu thế binh lực tuyệt đối, vọng tưởng chấm dứt chiến tranh trong một hồi chiến dịch hoặc là một tháng, một quý, tu kiến mười hai vệ thành tại Đức Châu, đây là đã làm xong chuẩn bị chiến tranh thời gian dài.

Hạ Tầm đã biết tin tức này, hơn nữa nhanh chóng đưa đến Bắc Bình, hôm nay hắn muốn tự mình đi nhìn xem, để biết qua về tiến độ tu kiến vệ thành, nếu Yến vương có thể phát động tiến công Đức Châu trước khi mười hai vệ thành hoàn thành toàn bộ, lực cản phải thừa nhận hiển nhiên sẽ không lớn như vậy.

Hạ Tầm đi Bảo gia trang, công sự phòng ngự ở đây đã hình thành sơ bộ, một kiến trúc quân sự toàn bộ đã hoàn thành, Bảo gia trang phải sửa gọi là Bảo gia thành. Xây dựng mười hai vệ thành, điều động đóng quân, nhưng vì nhanh chóng hoàn thành, cần điều động rất nhiều dịch phu, có người thậm chí là cả nhà đều đến công trường, nam xây công sự, nữ nấu cơm, giặt quần áo, mùa đông sao, có thể ở chỗ này làm việc, so với đợi trong nhà tốt hơn nhiều.

Do hôm nay là ba mươi, không khởi công, xung quanh công trường, lều mất trật tự rất nhiều, hoặc là gạch ngói phòng ốc đơn sơ, đó là chỗ ở của dân công.

Hạ Tầm qua lại một hồi ở phụ cận công trường, phát hiện tường thành là thổ trúc, lấy đất ngay tại chỗ, phía trước đào ra chiến hào thật sâu, móc ra đất liền chồng chất tại chỗ để xây một tường đất, kể từ đó, chiến hào phòng ngự và công sự tường thành che chắn đều có, tuy tường thành như vậy không cản được gió thổi mưa xối, nhưng ít nhất trong vài năm có thể phát huy đủ tác dụng quân sự.

Hạ Tầm cẩn thận quan sát, hiểu hết mỗi chi tiết, trong lòng cũng tính ra đánh những vệ thành này cần chuẩn bị khí giới và công cụ gì, chờ đến lúc nghĩ không sai biệt lắm, Hạ Tầm liền muốn xoay người rời đi, lúc này, một nam nhân đứng cách đó không xa, hình như đã ở bên cạnh dò xét hắn hồi lâu, thấy hắn xoay người lại, chính diện xem xét, không khỏi vừa mừng vừa sợ chào đón, kêu lên: “Vị này... Là Dương công tử?”.

Trong lòng Hạ Tầm trầm xuống, hắn vạn lần không ngờ, trong này thậm chí có người nhận ra hán, Hạ Tầm hoảng sợ nhìn lại, trông thấy người nam nhân kia, lờ mờ cũng có chút quen mặt, lại nhất thời không nhớ ra tên. Người nọ thấy hắn sững sờ, không khỏi chắp tay cười nói: “Ân công, không nhớ rõ tại hạ sao, tại hạ họ Đường, Đường Diêu Cử, ban đầu ở huyện Bồ Đài...”.

“A! Ta nhớ rồi, thì ra là ngươi!”.

Hạ Tầm lúc này mới nhớ lại thân phận người nam nhân trước mắt này, nương tử hắn bị dâm côn Cừu Thu trong đêm mưa giả làm người đỡ đẻ lừa gạt đi, lúc ấy vừa vặn hắn và Bành Tử Kỳ muốn đi huyện Dương Cốc, gặp chuyện bất bình, cứu nương tử hắn trở về.

Hạ Tầm lúc này mới hơi yên lòng một chút, thứ nhất, hắn là ân nhân của Đường Diêu Cử, hắn biết rõ như Đường Diêu Cử la hán tử có tình có nghĩa, tri ân tất báo, triều đình quốc gia trong mắt hắn chỉ là kính sợ mà thôi, mặc dù biết thân phận mình hôm nay, cũng sẽ không bán ân nhân; Còn nữa, thời đại này tin tức truyền đi vẫn có hạn, nhất là dân chúng thị trấn bình thường, không có khả năng biết những sự tình phát sinh khi hắn ở thành Nam kinh kia, theo thần sắc Đường Diêu Cử, hiển nhiên xác thực cũng không biết.

Hạ Tầm lúc này mới thay đổi thoải mái mỉm cười, chắp tay nói: “Thì ra là Đường huynh, nhớ rồi, nhớ rồi, Đường huynh tại sao lại ở chỗ này?”.

Đường Diêu Cử thoải mái cười nói: “Tại hạ cũng đang muốn hỏi qua ân công, sao có thể gặp phải ân công ở chỗ này, nhanh nhanh nhanh, gió tuyết rét lạnh, vào trong phòng nghỉ ngơi một chút”.

“Đường huynh lại khách khí rồi, chớ gọi ân công, ta rất không được tự nhiên, bảo ta một tiếng lão đệ thì được”.

Hạ Tầm nói, thấy chỗ hắn mời vào lại là trong phòng một phòng gạch trên công trường, lại nói phòng xây bằng gạch trong công trường ở đây có điều kiện xem như tương đối khá. Hạ Tầm cùng hắn đi về phía phòng gạch, thuận miệng hỏi nguyên do, thế mới biết Đường Diêu Cử từ lần trước gặp chuyện không may, liền không hề đi đông đi tây mà là định cư tại phụ cận Bồ Đài làm tượng nhân, trên thực tế là vì hắn đã đem đám đệ tử của mình đến làm môn hạ Lâm Vũ Thất, không cần mình đích thân đi theo. Mà lão mẫu hắn cũng bởi vì việc người vợ bị bắt, lo lắng hãi hùng, không lâu sinh bệnh, bởi vì tuổi tác lớn, thuốc và kim châm cứu cũng khó cứu, đã qua đời lâu rồi.

Lúc này đây triều đình chỉnh chiêu dịch phu, Đường Diêu Cử lo lắng thê tử một mình ở Bồ Đài, liền đem cả nhà đến nơi này, hắn còn ở trong này phục dịch chừng một tháng, mới có thể về Bồ Đài. Hạ Tầm thì tùy tiện lấy cớ, dù sao lúc ấy Đường Diêu Cử biết hắn tuy có thân phận tú tài, trong nhà lại dùng buôn bán là chính, cho nên thuận miệng nói là đi ngang qua

buôn bán, liền nói qua loa mấy câu.

Đẩy cửa vào nhà, chỉ thấy trong phòng mất trật tự, đơn sơ dị thường, nhưng bởi vì gian phòng nhỏ hẹp, lại đang nhóm lửa nấu cơm, trong bát nóng hôi hổi, cho nên cả phòng ấm áp dễ chịu không chút cảm giác rét lạnh nào. Đường gia nương tử nghe được ân nhân đến đây, vội vàng tiến đến nghênh tiếp, trước bái kiến ân công, tiếp đó cười cười nói nói thỉnh hắn đi vào, bởi vì Đường gia nương tử phụ trách cung ứng ăn uống hằng ngày cho mấy chục dân công phục dịch, cho nên trong phòng loạn hết cả lên, không chỗ đặt chân, Hạ Tầm liền ngồi ở đầu giường.

Trong phòng thật ra là hơi tối tăm, trên giường trên mặt đất lại là một đống mất trật tự, Hạ Tầm trong lúc đó vội vàng cũng không nhìn rõ ràng, thẳng đến khi ngồi xuống đầu giường đặt gần lò sưởi, mới phát hiện bọc nhỏ trang phục trên giường gạch kia thật ra là tã lót, bởi vì che phủ kín, vừa rồi không thấy rõ, Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng, mông vội vàng dịch chuyển khỏi chỗ, cả kinh nói: "Đây là.

Đường Diêu Cử cười cười nói: "A, đây là của nữ nhi ta, vừa mới sinh ra được ba tháng, qua vài ngày là trăm ngày".

Hạ Tầm cười nói: "Thì ra là Đường đại ca, Đường đại tẩu có hài tử, ha ha, chúc mừng, chúc mừng".

Hắn cười một tiếng, tiểu tử ngủ say trên giường gạch kia bị đánh thức, nhất thời toét ra cái miệng nhỏ nhắn, phát ra tiếng khóc to rõ tỏ vẻ kháng nghị, Đường gia nương tử vội vang ôm lấy hài tử làm dịu một phen, ôm ra đến gian ngoài.

Bởi vì trên người tiểu tử kia vừa rồi bao kín, trên đầu lại đeo mũ đầu hổ, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, Hạ Tầm đến nam hài hay cô gái.

Cũng không nhìn ra, liền bắt chuyện với Đường Diêu Cử: "Đường đại ca, đây là một vị công tử hay thiên kim, nghe tiếng hắn khóc rất có lực đó, nên là một tiểu công tử chứ?".

Đường Diêu Cử cười cười khoát tay nói: "Không đâu, không đâu, huynh đệ nhìn nhầm rồi, đây là khuê nữ, nhưng xác thực so với một ít tiểu tử còn muốn rắn chắc hơn, tinh thần tốt, ngày hôm qua ta vừa cho nó một cái tên rất hay, gọi Đường Tái Nhi, Đường Tái Nhi, ha ha, khuê nữ Đường gia ta, nhất định so với con nhà người ta còn có tiền đồ hơn".

“Đường Tái Nhi?”.

Nụ cười trên mặt Hạ Tầm cứng lại, thân thể đột nhiên trượt chân xuống dưới giường gạch, Đường Diêu Cử vội đỡ lấy hắn, ngạc nhiên nói: “Huynh đệ, ngươi làm sao vậy?”.

Hạ Tầm nói: “A, không chuyện gì, đầu giường này đặt gần lò sưởi hơi trơn. Đường Tái Nhi... Đường Tái Nhi...”.

Đường Diêu Cử đứng dậy cười nói: “Danh tự thế nào? Đương nhiên rồi, ca ca đặt tên danh tự có thể không sánh bằng huynh đệ ngươi, huynh đệ đọc đủ thứ thi thư, ca ca ta chỉ là nhận biết thô thiển mấy chữ thôi, khó bằng ngươi trong chuyện này, bằng không... Ngươi giúp nữ nhi tiểu chất đặt một cái tên tốt? Nếu không phải huynh đệ trượng nghĩa viện thủ cứu mẫu thân của nó, nàng hôm nay nào có được sinh ra, ngươi tới đặt tên cho nàng, đó là thiên kinh địa nghĩa”.

Hạ Tầm liên tục khoát tay nói: “Không không không, Đường Tái Nhi rất tốt, danh tự rất tốt. A... Tẩu tử, cho ta xem nữ nhi tiểu chất được không?”.

Đường gia nương tử vừa dỗ cho khuê nữ hết khóc, ôm đến trên giường gạch cởi bỏ tã lót ra, có mẹ nào không yêu cốt nhục của mình, nghe thấy Hạ Tầm yêu mến con nàng, nàng cũng rất là vui mừng, vội vàng ôm lấy nữ nhi, đưa đến trên tay hắn.

Tiểu tử kia tròn trịa mập mạp, khuôn mặt hình cầu, đôi mắt đặc biệt thanh tịnh, đột nhiên đến trên tay người xa lạ, tiểu tử kia cũng không sợ kêu khóc, chỉ là yên lặng nhìn Hạ Tầm, một bộ dáng rất nghiêm túc.

Đường Diêu Cử cười nói: “Ồ, nha đầu kia và Dương huynh đệ rất có duyên, bình thường các huynh đệ ở công trường đùa với nó, liền kêu khóc không ngừng, nay huynh đệ tới ôm nó, nó không giãy cũng không huyên náo, tiểu gia hỏa này dường như hiểu được ngươi là đại ân nhân của nó, nương tử, nàng xem khuê nữ của chúng ta rất hiểu chuyện”.

“Chậc chậc...”.

Hạ Tầm nhìn tiểu bảo bối trong ngực, cũng tấm tắc tán thưởng không thôi, nhưng hắn lúc trước ở Hàng Châu đã ôm qua khiêm thiếu bảo mới sinh ra một hồi, lúc này đây ôm Đường Tái Nhi, nên cũng không kinh ngạc đến mức trượt tay làm tiểu hài tử rơi xuống. Bởi vì ánh sáng trong phòng yếu, hắn mang tiểu tử kia nâng đến trước mặt, chăm chú mà nhìn.

Đến thời đại này đã lâu như vậy, lúc bình thường hắn đã coi mình hoàn toàn trở thành người thời đại này, cũng chỉ có lúc này, nhân vật bỗng nhiên gặp chỉ có hắn mới biết được, tương lai đã định là cực kỳ nổi danh, hắn mới có thể ý thức được, mình vốn không thuộc về thời đại này. Mỗi lần thấy người kết hôn, hôm nay lại gặp đúng lúc giao mùa, hắn muốn trở về nhà bằng cách mua vé xe lửa cũng khó hơn, vĩnh viễn cũng không trở về được gia đình, nhưng trong lồng ngực của hắn lại ôm Đường Tái Nhi thánh nữ Bạch Liên tương lai, cảnh ngộ này, cũng đủ kỳ lạ ngạc nhiên.

Đường Tái Nhi bị hắn giơ lên xem xét tường tận, bắt đầu hơi mất hứng, nàng hơi nhăn đầu lông mày, miệng nhỏ nhắn phấn nộn vừa mới nếm qua sữa còn có chút ẩm ướt cố gắng nhếch lên, một đôi con ngươi đen như nước sơn trừng lên nhìn Hạ Tầm, đôi chân mập mạp như ếch đạp đạp mạnh vài cái, đột nhiên một cột nước óng ánh từ khe hở trong quần yếm bắn ra.

Hạ Tầm lúc này đang ngẩng mặt lên, miệng mở rộng, trong lúc tấm tắc tán thưởng, đột nhiên phát hiện "tình hình nguy hiểm", không thể tránh được ra, nhất thời nước thánh đập vào mặt...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 323

Đêm Trừ Tịch, Cố Sự Nhiều.

Chương 323: Đêm trừ tịch, cố sự nhiều.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Lúc Hạ Tầm trở về thành, mấy lần lo lắng vuốt râu mép, may mà bộ râu khá rắn chắc, bằng không mặc dù hắn không sợ bị Đường Diêu Cử nắm điểm yếu, nhưng đã không có râu lại dính râu mép giả, giải thích vẫn phí chút lời lẽ.

Hạ Tầm sau khi trở lại trong thành cũng không vội vã chạy về nhà tắm Bách Tuyền, hôm nay trong toàn thành mọi người đang tổ chức lễ mừng năm mới, nhà tắm càng lớn càng trống trải, một tâm tính con người sao có thể không xao xuyến, khi hắn nghe tiếng pháo đầy đường, một mình gác đêm, tư vị cũng không dễ chịu.

Nhưng Hạ Tầm cũng không đoán sai, trong thành quả nhiên còn có rất nhiều cửa hàng mở ra, lúc lễ mừng năm mới diễn ra, đại bộ phận tửu lâu cũng đóng cửa, nhưng năm nay phụ cận Đức Châu đồn trú sáu mươi vạn đại quân, đây đều là người rời xa cố hương, bọn lính đã bị quân kỷ ước thúc, không thể lúc nào cũng tùy ý rời khỏi quân doanh, cũng không đại biểu các quân quan khác đều tuân thủ quy củ như vậy, nhất là mấy ngày lễ mừng năm mới này, sĩ quan rời khỏi quân doanh đến tửu lâu trong thành làm bữa ăn ngon rất nhiều.

Dân cư khổng lồ như vậy, chỉ cần có một phần nhỏ trong đó đến tửu lâu uống rượu, chuyện làm ăn được bao nhiêu thịnh vượng? Cho nên lễ mừng năm mới năm nay số tửu lâu không đóng cửa so với năm trước nhiều hơn rất nhiều, Hạ Tầm không đi xa, tại đường phụ cận Bách Tuyền đục có một nhà tửu lâu không lớn không nhỏ, khách nhân lui tới, rất náo nhiệt, Hạ Tầm từng ở chỗ này ăn cơm, đồ ăn khẩu vị rất không tồi, hắn liền đi tới dạo chơi.

“Ái ui, Hạ chưởng quỹ tới rồi, Hạ chưởng quỹ năm mới tốt. Hạ chưởng quỹ hôm nay đặc biệt vui vẻ, ấn đường tỏa sáng, mặt đầy hồng quang, năm sau nhất định sẽ đại phát tài”.

Vừa thấy Hạ Tầm, chưởng quỹ tửu lâu liền cười phá lên hì hì đón chào, miệng đầy lời nói may mắn, Hạ Tầm xoa xoa cằm, nghĩ thầm: “Ca ngày nào không phải ấn đường tỏa sáng mặt đầy hồng quang, hôm nay đặc biệt sao? Chẳng lẽ nước tiểu đồng tử còn có hiệu quả như vậy, chẳng những tránh ma quỷ, còn có thể làm cho ấn đường người ta tỏa sáng sao”.

Bị người khen tặng như vậy, dù sao cũng phải có chỗ hồi báo mới đúng, Hạ Tầm hồi báo chính là, đốt tiền vào một bàn lớn đầy món ăn.

Trên đời này người nào cũng có khả năng tham tài, nhưng loại như hắn cả ngày đối mặt với sinh tử như người đi trên dây, là dạng người không keo kiệt tiền tài nhất, hôm nay là giao thừa, không thể làm mình vui. Hạ Tầm chọn lấy một bàn lầu hai gần cửa sổ, còn gọi một món lẩu, buông lỏng tâm sự dùng bữa uống rượu, uống đến lúc này, dứt khoát mở cửa sổ, để nghe âm thanh thanh thúy của tiếng pháo trên đường, cũng là có một phen ý nhị khác.

Chỉ là, trong lòng vẫn trống rỗng, ài! Tử Kỳ, Tạ Tạ, các nàng ở bên cạnh ta, vậy mới tốt...

Hạ Tầm nhìn sang tinh không, chỉ có thể thở dài.

Cùng một đêm, Bồng Lai Sơn Đông, một chiếc thuyền lặng lẽ ngừng bên cạnh đá ngầm.

Bác lái đò quay đầu, nói với người trong khoang thuyền: “Bành cô nương, đã đến. Ài, ta đã nói, mùa đông đi thuyền, nên đi hướng nam, đi hướng bắc, còn phải đi đường xa như vậy, không được đâu. Thuyền này đón gió chạy nhanh, cố sức không nói, sợ các người cũng không chịu nỗi sóng gió như vậy, quả nhiên, ài!”.

Trong khoang thuyền chui ra một người, ăn mặc rất dầy, toàn thân đều che được kín hết, đến cả mặt cũng che lên, phòng ngừa bị gió biển thổi làm thô ráp, nhưng từ lông mày cong cong, con mắt thanh tú, vẫn có thể nhìn ra được, tất nhiên là rất nữ tử xinh đẹp, eo nàng thẳng tắp, bởi vì ăn mặc quần áo dày, lưng áo hơi có vẻ mập mạp, treo một thanh đao, trên chuôi đao hình như khảm vật gì đó, chỉ có một chút ánh sáng, tỏa ra ánh sáng rạng rỡ.

Nàng nhìn đá gập ghềnh trên bờ, và ngọn đèn dầu mơ hồ phương xa, hỏi: “Thuyền lão đại, đây là đâu vậy?”.

Thuyền lão đại ngửa đầu nhìn đáp: "Nhìn đình trên núi... A, nơi này là Bồng Lai Sơn Đông".

"Bồng Lai Sơn Đông".

Nàng kia vui vẻ nói: "Được rồi, cập bờ ở nơi này đi".

Nói xong nàng tiến vào buồng nhỏ trên tàu, nói với chăn bông thật dày bên cạnh: "Tạ Tạ, đến Bồng Lai rồi, vừa đến biên giới Sơn Đông sẽ không sợ, nơi này ta rất quen thuộc. Gió càng lạnh, không thể lại chống đỡ như vậy, chúng ta lên bờ tìm một chỗ ở lại trước, chờ cho ngươi dưỡng bệnh tốt, chúng ta đón xe ngựa đi Bắc Bình, đường đi từ phủ Sơn Đông đến phủ Bắc Bình, ta rất quen thuộc".

Nữ tử trong chăn bông yếu ớt lên tiếng, nữ tử dưới chăn bông là Tạ Vũ Phi, người mang bội đao này tất nhiên chính là Bành Tử Kỳ, Bành Tử Kỳ xoay người nói với bác lái đò: "Đường kế tiếp, không thể thông qua thủy lộ đi rồi, đón gió chạy đi như vậy, thật sự quá chậm, muội tử của ta bị bệnh, trên thuyền cũng không nổi, ta đưa nàng đi theo đường bộ, các người thì sao?".

Muốn dẫn các nàng Bắc thượng, đi từ biển là rất khó, bởi vì mùa đông là gió Bắc, thuyền không cách nào đi đường dài, dùng buồm phải không ngừng biến ảo góc độ, lộ tuyến đi hình chữ chỉ nhiều lần tiến lùi, lại nói vài thủy thủ này cũng đã khổ không thể tả, vừa nghe không cần bọn họ xa hơn về phía bắc, bác lái đò thở phào, vội vàng đáp: "Hai vị cô nương không cần lo lắng, mấy đại nam nhân chúng ta còn không an bài tốt sao, chúng ta ở này một đêm, sáng sớm mai thuận gió xuôi nam, đi thuyền thuận gió, vậy dễ dàng nhiều hơn".

"Cũng tốt, làm phiền các vị đại ca, tỷ muội chúng ta đi đây".

Bành Tử Kỳ trở lại buồng nhỏ trên tàu, chỉ chốc lát sau liền đỡ Tạ Vũ Phi đi ra, hai người lên bờ, Bành Tử Kỳ quay đầu lại nói: "Xin thay ta tạ ơn Tam đương gia, tình cảm sâu đậm này, sau này sẽ báo đáp".

"Tử Kỳ à, ta tìm gia đình tá túc trước, lấy chút ít nước ấm tắm rửa một phen, trên thuyền lâu như vậy, đều không tắm rửa, khó chịu muốn chết" Tạ Vũ Phi ghé vào lưng Bành Tử Kỳ, yếu ớt nói.

Bành Tử Kỳ cõng nàng trên lưng, khí phách hiên ngang: "Hắc, ngươi tự tim, không gọi

ngươi tới, không phải muốn đi theo ta tới, thân thể ngươi yếu ớt, chịu sao nỗi sóng gió trên biển, bây giờ đã thành nửa chết nửa sống, ngươi còn muốn tắm rửa?”.

“Tắm rửa, nhất định phải rửa, vài ngày không tắm rửa, khó chịu muốn chết!”.

Bành Tử Kỳ tiếp tục càu nhàu: “Tự làm tự chịu! Đi xa hơn về phía bắc, cho dù đi đường bộ cũng không dễ dàng, ngươi cần phải tới.

Tạ Vũ Phi làm nũng nói: “Ta và ngươi là chơi thân nhất, ngươi không ở, người ta ở trên đảo đợi không có ý nghĩa gì hết!”.

“Hứ!”.

Bành Tử Kỳ cũng không cảm kích: “Ngươi là không nỡ xa ta, hay là nghĩ đến hắn?”.

“Đều nghĩ, có được không?”.

Tạ Tạ xấu hổ ôm lấy cổ nàng, Bành Tử Kỳ hô to gọi nhỏ đứng dậy: “Này này này, đủ nhiệt tình thì ôm Húc ca ca của ngươi đi, ghìm ta thở không ra hơi rồi này”.

Giao thừa, hai nữ hài nhi vui trong khổ, cùng với một ít tiếng sóng, đi vào bóng đêm mênh mông...

***

“Lang ái thượng dương, ái được điên cuồng, ai bảo chúng nó chân ái một hồi. Lang ái thượng dương, cũng không hoang đường, chúng nó nói có ái thì có phương hướng. Lang ái thượng dương, ái được điên cuồng, chúng nó xuyên phá tường thành thế tục. Ái thượng dương! ái được điên cuồng, chúng nó dắt nhau vịn đi xa phương...

Mượn vài phần cảm giác say, đạp bước chân, Hạ Tầm đi ở đầu đường, không kiêng nể gì hát bài hát không thuộc về thời đại này. Giao thừa, ai thèm để ý tới hắn đang hát những thứ điên khùng gì, hắn khó được một lần phóng thích mình, hát rất là khoái ý.

Nhanh đến cửa nhà, Hạ Tầm mới thu liễm thần thái phóng đãng, hắn đi qua, lấy chìa khóa ra đang muốn mở cửa, đột nhiên có cảm giác, xoay mạnh người sang chỗ khác, nghiêm nghị quát: “Ai?”.

“Chưởng quỹ, là ta...

Tô Hân Thần lạnh run co người lại từ trong góc đi tới, hàm răng run lên khanh khách, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh khó khăn phát âm, xem nàng mặc, cũng chỉ là một bộ quần nhỏ trong phòng. Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng, vội cởi áo choàng khoác trên người nàng, hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt, ngươi không ở nhà đón giao thừa, tại sao lại mang bộ dáng này chạy đến đây?”.

“Ta... cách cách... Ta...”.

“Được rồi được rồi, đừng nói, vào nhà rồi nói sau”.

Hạ Tầm vội mở cửa, đem nàng đi vào, bên trong đều đã tắt lửa, chỉ có gian ngoài phòng ngủ Hạ Tầm có than lửa, Hạ Tầm đem nàng vào trong phòng mình nói: “Nhanh ngồi xuống, lẩy tấm chăn trùm lên, ta đi khơi lửa lớn hơn một chút”.

Hạ Tầm chạy đến gian ngoài, chọc chọc vào lửa, lại thêm ít củi, chờ lửa lớn, mới trở lại buồng trong, Tô Hân Thần ôm lấy chăn bông ngồi ở trên giường gạch, bởi vì trong lò liên tục tăng nhiệt độ, ấm hơn, cho nên trên mặt nàng thoáng khôi phục ít huyết sắc.

Hạ Tầm đưa một ly nước ấm áp tới tay nàng, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”.

TÔ Hân Thần bưng lấy chén nước, uống hai ngụm, mới trầm thấp nói: “Tỷ phu của ta...”.

Chân mày Hạ Tầm chớp chớp: “Hả?”.

Tô Hân Thần buông thõng mi mắt, lắp bắp nói: “Hắn... Uống rượu, sau đó... Sau đó tiến vào trong phòng ta, hắn muốn... Ta bỏ chạy ra.

“Lão Cổ?”.

Hạ Tầm giật mình, thở dài nói: “Hắn lại đi uống rượu, lão cổ này... cũng quá kỳ cục, vậy cô... Đêm nay trước ở tại chỗ này đi, ngày mai ta cho người đưa cô trở về”.

“Không không... Tô Hân Thần kinh hoảng, liên tục lắc đầu.

Hạ Tầm nhăn mặt nhíu mày nói: “Làm sao vậy? Cô không phải sợ, say rượu làm việc thất đức, chỉ là một phút không khống chế được thôi, chờ hắn tỉnh rượu, không chừng lại xấu hổ,

người một nhà, cô tha thứ cho hắn đi, a... không phải cô đã bị hắn chiếm tiện nghi chứ?".

"Không có không có, bất quá... Bất quá.

"Bất quá thể nào?".

Đầu Tô Hân Thần càng vùi càng thấp: "Bất quá... hắn không phải nhất thời uống rượu mới... Mới làm như vậy...".

"Hả?".

Tô Hân Thần cố lấy dũng khí, ngẩng đầu lên nói: "Ta đá hắn, đánh hắn, cắn hắn, đẩy hắn ra bên ngoài, sau đó... Ta nghe thấy tỷ tỷ ở trong phòng bên cạnh nói chuyện, tỷ bảo ta... Bảo ta giúp tỷ phu, tỷ... Nhất định là tỷ phu đã sớm nói qua với tỷ, hắn... Đã sớm nổi lên tâm tư này, ta sợ.

"Chuyện này thật phiền toái".

Hạ Tầm bước đi thong thả trong phòng nửa ngày, bất đắc dĩ nói: "Vậy... cô ở tại chỗ này trước đi".

Tô Hân Thần khẩn trương hỏi: "Vậy ngày mai? Sau này?".

Hạ Tầm buông tay ra: "Cô từ nay về sau không còn chỗ trở về sao?".

Tô Hân Thần cắn răng: "Ta có thể tự mình nuôi sống mình!".

Hạ Tầm ngưng mắt nhìn nàng nửa ngày, khóe miệng hơi vểnh lên lên: "Như vậy, cho ta chút thời gian, ta giúp cô an bài một nơi".

Tô Hân Thần vừa lộ ra vẻ mỉm cười, vừa khẩn trương hề hề nói: "Nơi đâu, nơi nào đi? Chưởng quỹ không lưu ta ở bên người sao?".

"Ở đây? Ở đây không dùng được bao lâu lại có chiến tranh nổi lên bốn phía, Hạ chưởng quỹ ta đây cũng phải vô ảnh vô tung".

Hạ Tầm nghĩ, ra vẻ khó xử nói: "Ừm, chỗ này của ta... Ở đây, theo ta, một người nam nhân, không quá phù hợp...

“Chưởng quỹ!”.

“Hả?”.

Hạ Tầm vừa mới ngẩng đầu, thấy Tô Hân Thần bỏ chăn ra, mở hai tay nhào mạnh tới trong lồng ngực hắn, nàng chỉ mặc một thân quần mỏng, thân thể dù chưa trưởng thành, ngực cũng đã rất tròn, quần mỏng màu trắng bị co lại làm lô ra hai đường vòng cung mê người, Hạ Tầm từ trên cao nhìn xuống, cúi đầu là có thể nhìn thấy một đôi ngực mịn màng mềm mại từ cổ áo mở rộng của nàng.

“Chưởng quỹ, người muốn ta đi!”.

Tô Hân Thần run rẩy, thở gấp càng mạnh hơn, đôi môi khẩn trương đến trắng bệch, cả người Hạ Tầm ngây ngốc ở đàng kia, Tô tiểu cô nương dũng cảm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, rất chăm chú nói với hắn: “Ta... Ta không chê người già, thật đó!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 324

Bạch Liên Triệu Sinh.

Chương 324: Bạch Liên triệu sinh.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Đại thúc biết ngươi không chê đại thúc già, nhưng mà... Nha đầu, ngươi còn nhỏ...”.

“Ta không nhỏ!”.

Tô Hân Thần cố gắng ưỡn ngực: “Ta có chỗ nào nhỏ?”.

Cổ áo có xuân quang vừa hiện, Hạ Tầm cố gắng dời ánh mắt, tiếp tục nói: “Ta không phải nói ngươi... Nhỏ, là nói tuổi ngươi... còn nhỏ...

“Tỷ tỷ nhà bên hơn ta một tuổi, giờ đây đều mang thai”.

Ánh mắt Tô tiểu muội càng nóng bỏng, lại hơi có chút vũ mị: “Ta... Ta sẽ hầu hạ chưởng quỹ, ta sẽ sinh con cho chưởng quỹ, ta... Yêu mến chưởng quỹ...”.

Đầu nàng bổ nhào vào trong ngực Hạ Tầm, ôm càng chặt hơn.

“Tiêu rồi...”.

Tuổi trẻ, non nớt, tươi sống, thân thể nữ nhi giống như là nụ hoa mới chớm nở, trong phòng tối, yêu thương nhưng nhớ, thậm chí chỉ cần ngươi muốn, không cần gánh chịu bất kỳ hậu quả gì, có mấy nam nhân chịu được hấp dẫn như vậy? Làm sao nhẫn tâm cự tuyệt một mảnh tình ý của nàng?

Hạ Tầm lại như bị điện giật, vội đẩy nàng ra, vẻ mặt đầy chính khí nói: "Hạ mỗ không dám tự xưng là chính nhân quân tử, đạo đức tốt, nhưng cũng là người đọc qua sách thánh hiền, quân tử không đi vào phòng tối, lễ giáo tại tâm, cúi đầu và ngẩng đầu không thẹn với trời đất, xử thế quang minh chính đại, chuyện hôm nay, đã không hợp lễ phép, lại là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, há lại là hành vi đàn ông trượng phu nên có sao?".

"Hả?".

Tô Hân Thần dường như cũng nghe hiểu, lại dường như không nghe hiểu, dù sao chuyện thánh nhân, quân tử, sau khi ngươi nghe chỉ cần cảm thấy hổ thẹn là đủ rồi.

Không đợi nàng hoàn toàn hiểu được, Hạ Tầm lại hỏi: "Ngươi ăn chưa?".

Tô Hân Thần gật gật đầu: "Rồi!".

"Vậy là tốt, nằm xuống, đắp chăn".

Hạ Tầm nhấn vai nàng xuống, đẩy nàng ngược lại, đắp chăn lên, Tô Hân Thần mở to đôi mắt mờ mịt nhìn hắn: "Chưởng quỹ, vậy người?".

"Ta trở về lấy tiền".

Hạ Tầm đột nhiên tức giận đứng dậy: "Vừa rồi đánh bài lá cây với chưởng quỹ 'Thục Vị Hương', thua, ta phải đi gờ vốn, suốt đêm nay, ngươi cứ ngủ ở đây, ta nhất định khiến hắn thua bỏ quần, buổi sáng ngày mai gặp lại!".

Hạ Tầm gật gật đầu về phía nàng, sau đó tựa như một dân cờ bạc thua đỏ mắt, vội vội vàng vàng chạy mất.

Đèn trên bàn không tắt, Tô Hân Thần nằm ở trong chăn, mê hoặc nháy mắt, hơn nửa ngày cũng không suy nghĩ ra tại sao một người chính nhân quân tử quang minh chính đại và con bạc thua đỏ mắt vội vàng chạy đi, làm sao lại có thể chuyển đổi thần tốc như thế. Đến cuối cùng, nàng chỉ có thể thở dài sâu kín: "Cái sách thánh hiền này tại sao chán ghét như vậy? Ta... chưởng quỹ còn không yêu mến bằng lá bài sao?".

Sáng ngày thứ hai, hàng xóm láng giềng giúp nhau vào nhà chúc tết.

Bọn tiểu nhị trăm tuyền đục đường đều đến đây, lão cổ cũng tới. Lão cổ cực kỳ khổ cực

tìm một đêm, không tìm được chỗ tiểu nha đầu kia chạy trốn, cho đến hừng đông, cuối cùng nhớ ra Hạ chưởng quỹ, đến nơi này nhìn lên, quả nhiên, cô em vợ ở chỗ này thật, hai người đã qua một đêm, cô nam quả nữ... Lão cổ nhất thời nghệt mặt ra.

Trong lòng Lão cổ bốc lên lửa giận vạn trượng, chỉ vào mũi Hạ Tầm quát: "Họ Hạ, ta muốn tố cáo ngươi, ta tố cáo ngươi bắt cóc con gái đàng hoàng!".

Tô Hân Thần sợ hãi tránh ở sau lưng Hạ Tầm, nhẹ nhàng cầm góc áo hắn, Hạ Tầm vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn lão Cỗ: "Vậy ngươi đi đi, có tin ta tố cáo ngươi gian dâm con gái, bại hoại luân thường hay không?".

"Ngươi dựa vào cái gì? Ngươi là người nhà quê, lão Cổ ta ở Đức Châu hơn nửa đời người, hàng xóm, từ trên xuống dưới, ai không nhận ra!".

Trong đêm hôm qua Hạ Tầm thật sự thắng nhiều tiền, lại nghe hắn nói rõ sự tình trải qua 'Thục Hương Cư', chưởng quỹ đứng lên, giống như cười mà không phải cười nói: "Đã nhận ra, cứ đi tố cáo đi, ta sẽ làm chứng cho Hạ chưởng quỹ, một đêm hôm qua, Hạ chưởng quỹ đều ở chỗ ta, em gái ta là người hầu trong nha môn, ngươi nói, hắn là tin ngươi, hay là tin ta?".

Lão Cổ cấp: "Ta nói chưởng quỹ, ngươi sao có thể nói chuyện giúp người ngoài? Chúng ta có hương thân quê nhà.

Nói còn chưa dứt lời, Cận Chiến bước vượt qua, dùng bả vai đánh một cái, đẩy hắn sang một bên, ôm quyền về phía Hạ Tầm, lớn tiếng nói: "Chướng quỳ, huynh đệ còn phải đi nơi khác chúc tết, đi trước nhé. Chuyện lần trước, ta đã nói với đường huynh ta, đường huynh ta nói, chưởng quỹ là người trượng nghĩa, sau này nếu ngươi ở trong thành Đức Châu có chuyện gì phiền toái, một câu, lên núi đao xuống biển lửa, vì giúp bằng hữu không tiếc cả mạng sống, nhăn mày cau đầu, không phải là hảo hán!".

Lão Cổ thấy hắn thể hiện lòng hướng về phía Hạ Tầm, ngầm đe dọa hắn, mắt thấy tất cả mọi người giúp đỡ Hạ Tầm, sắc mặt mấy đại hán mới tới nhà tắm càng bất thiện, lão cổ cực kỳ tức giận nói: "Tốt, họ Hạ, ngươi chờ đấy, chuyện này ta sẽ không để yên, không để yên!".

Nói xong không đợi Hạ Tầm đáp lời, liền gạt đám người ra, chật vật rời đi...

***

“Đường đại ca, Tô tiểu muội ta van xin người”.

“Đàn ông trên đời, nghĩa khí đi trước, huynh đệ có ân trọng như núi với Đường gia ta, một mực muốn báo đáp, lại không cho báo, Tô cô nương sau này chỉ cần ở nhà ta, ta sẽ coi nàng là muội tử để đối đãi, ngươi yên tâm, đừng xem nơi này đều là mấy lão già, muội tử Đường Diêu Cử ta, không ai dám khi dễ!”.

Đường gia nương tử cũng nói: “Đúng vậy, huynh đệ, ngươi cứ yên tâm đi. Sau này có chúng ta, thì có Tô gia muội tử, tuyệt sẽ không để nàng bị bắt nạt”.

“Ha ha, đại ca nói như vậy, ta đương nhiên tin. Ban đầu ở Bồ Đài, vì cứu đại tẩu, có nhiều huynh đệ như vậy giúp đại ca, hôm nay ở trên công trường, ta xem những người ở đây đối với đại ca ngươi cũng rất cung kính, hiểu được đại ca nhất định là người trọng nghĩa khinh tài anh hùng hảo hán. Vậy đa tạ đại ca đại tẩu, chút tiền ấy, các ngươi cầm, đừng khách khí với ta, đây là có, ta mới đưa, nếu không có, ta cũng sẽ đến đây cầu cạnh đại ca đại tẩu, tẩu tử nhớ cất kỳ, trong thành còn có chút chuyện, ta xin đi về trước”.

“Chờ một chút!”.

Đường Diêu Cử nắm áo choàng lên, nói với Hạ Tầm: “Ta tiễn ngươi, có chút việc muốn nói cho ngươi”.

Hạ Tầm lại dặn dò Tô Hân Thần vài câu, chào Đường gia nương tử, liền cùng Đường Diêu Cử đi ra ngoài.

“Đường đại ca, người có lời gì muốn nói?”.

Hai người đi trên đê một lúc, Hạ Tầm không nhịn được lên tiếng hỏi. Đường Diêu Cử đột nhiên đứng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn: “Dương huynh đệ, ngươi giờ đây không phải đang làm việc kinh thương buôn bán đúng không?”.

Trong lòng Hạ Tầm cả kinh, âm thầm đề cao cảnh giác: “Đường đại ca, đây ý tử gì?”.

“Vừa rồi nương tử của ta và Tô cô nương nói chuyện phiếm bên ngoài phòng, Tô cô nương từng lỡ lời xưng ngươi là Hạ đại ca, lại xưng ngươi là chưởng quỹ, mà nàng vốn làm việc ở một nhà tắm trong thành Đức Châu, như vậy, ngươi rốt cuộc họ Hạ hay là họ Dương, là thương hành hay chưởng quỹ?”.

Hạ Tầm nghe xong cười khổ không thôi, bắt một tiểu cô nương thay hắn che giấu thân phận, thật đúng là khó, trước khi đi đã luôn dặn dò nàng nên xưng hô với mình như thế nào, giới thiệu thân phận như thế nào, không thể tưởng được, một tiểu cô nương nhìn rất thông minh, vẫn nói linh tinh để lộ dấu vết.

Đường Diêu Cử lại nói: "Hôm qua sau khi gặp Dương huynh đệ, buổi tối cùng vài vị bằng hữu đến từ Bồ Đài nói chuyện, ta từng đề cập qua tên huynh đệ ngươi, có một người nói cho ta biết, triều đình hình như có một khâm phạm kêu là Dương Húc, ta hỏi vài câu, hình như tuổi tác tướng mạo người nọ, đều tương tự như huynh đệ người?".

Hạ Tầm không cười, nghiêm nét mặt nói: "Không sai, khâm phạm của triều đình kia chính là ta, Dương Húc là ta, Hạ chưởng quỹ cũng là ta, bởi vì thân phận khâm phạm, cho nên có một số việc, tiểu đệ không có nói cho ca ca, tiểu đệ không muốn liên lụy Đường đại ca, tin tưởng Đường đại ca cũng sẽ không vạch trần thân phận của tiểu đệ. Vị Tô cô nương này, không có quan hệ gì với tiểu đệ, sẽ không liên lụy Đường đại ca, nếu như... Người vẫn có chỗ lo lắng, ta liền mang nàng đi.

Đường Diêu Cử chăm chú nhìn hắn hồi lâu hỏi: "Lúc trước ta chỉ biết ngươi là một tú tài, nhưng không biết ngươi làm quan bao lâu, tại sao lại thành khâm phạm. Khâm phạm, chỉ sợ không phải một loại tội danh làm trái pháp luật, ngươi làm những chuyện gì, đang êm đẹp sao lại thành khâm phạm của triều đình?".

Bởi vì việc làm của Hạ Tầm, liên quan đến người và việc đều quá mức cơ mật, một khi công khai "hành vi phạm tội" của hắn, Hoàng Thượng nhân từ, chủ động phóng thích ba thế tử Yến vương không cách nào tự bào chữa, bởi vậy quan phủ dán bảng cáo thị chỉ nói người này là khâm phạm tội ác tày trời, về phần tội danh cụ thể, có lẽ là có, chỉ cần một câu "Có tội" là đủ, dù sao Chu Duẫn Văn làm vài thúc phụ tan cửa nát nhà, tội danh đều là có lẽ có, chỉ một Hạ Tầm có tính là chuyện gì, cái này khiến cho Đường Diêu Cử cũng không biết hắn rốt cuộc phạm vào tội gì.

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Một lời khó nói hết, Đường đại ca biết cách ta làm người, tóm lại, sẽ không làm việc thương thiên hại lý là được".

Đường Diêu Cử mỉm cười nói: "Như vậy ngươi làm chưởng quỹ nhà tắm ở đây, chính là vì trốn tránh quan phủ truy nã?".

Hạ Tầm cảnh giác liếc nhìn hắn, Đường Diêu Cử hiểu ý cười rộ lên, liên tục khoát tay nói: "Dương huynh đệ, ngươi không nên hiểu lầm, ta không có ý tứ muốn lấy hành động của ngươi báo vào cung".

"Như vậy, Đường đại ca sẽ không muốn hỏi nhiều như vậy, binh mã Đức Châu càng ngày càng nhiều, chỉ sợ ở đây sớm muộn gì cũng phải đổi thành chiến trường, tiểu đệ lựa chọn ẩn thân ở đây là mười phần sai, ít ngày nữa, ta vừa muốn bỏ làm ăn đi ra ngoài, mai danh ẩn tích, kiếm nơi khác để đi, Đường đại ca nếu nhớ kỹ tình nghĩa huynh đệ giữa ta và người, xin hãy chiếu cố tốt Tô cô nương là được, về phần tiểu đệ sao, không cần phải lo lắng".

Đường Diêu Cử vểnh ngón tay về phía hắn: "Dương lão đệ, ngươi là một hán tử. Tiểu cô nương xinh đẹp trẻ tuổi, chủ động yêu thương nhưng nhớ, ngồi trong lòng mà huynh đệ ngươi vẫn không loạn, không làm việc xấu, quang minh lỗi lạc, ta đương nhiên không tin ngươi có thể làm được chuyện gì thương thiên hại lý...

Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng: "Đường đại ca lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào ta? Những sự tình này làm sao ngươi biết?".

Đường Diêu Cử cười đắc ý: "Dương huynh đệ đừng lo lắng, ta chiếu cố lão bà hài tử còn không có thời gian, nào có thời gian rảnh rỗi đi nhìn chằm chằm vào ngươi, đây là Tô cô nương nói".

Hạ Tầm tức giận thiếu chút nữa ngã đầu vào trong chiến hào: "Tại sao ta không biết... Miệng nàng lớn như vậy, cái gì cũng có thể nói với người ta? Trước khi đến ta còn cố ý dặn dò qua.

Đường Diêu Cử cười nói: "Dương huynh đệ, ngươi đang nghĩ oan uổng nàng, không phải nàng muốn nói, mà là nương tử ta muốn hỏi".

Đường Diêu Cử ngạo nghễ nói: "Hắc, không chỉ nói nàng là tiểu cô nương không rành thế sự, cho dù nàng là bà mối kiến thức rộng rãi láu cá xảo trá, cũng mơ tưởng ở trước mặt vợ chồng ta, giữ được chuyện gì bí mật".

Hai mắt Hạ Tầm hơi mị lên, Đường Diêu Cử này, hình như không chỉ đơn giản là vị hào kiệt hảo hán ở Bồ Đài?

Nghĩ vậy, hắn cơ tự nhiên muốn tát cho mình một cái: "Thật con mẹ nó váng đầu, nữ nhi

Đường Đấu Nhân bảo bối của hắn sau này lớn lên lại là giáo thủ Sơn Đông Bạch Liên giáo, cái gì gọi là cha nào con nấy, trong đầu giấu đạo pháp vô thượng, từ nay về sau học được cách vung đậu thành binh, thần thông quảng đại, truyền thuyết cũng có thể tin sao, ai ngờ... Lão tử Đường Diêu Cử của nàng, chính là người trong Bạch Liên giáo?".

Hạ Tầm còn chưa hỏi bằng miệng, thanh âm Đường Diêu Cử đã ngâm lên nói: "Bạch Liên triệu sinh, Nguyên Tôn thủy sinh, Vô Sinh lão mẫu, chân không quê quán, gặp nạn cùng chết, gặp nạn cứu giúp. Dương huynh đệ, đã phản triều đình, cùng đường, sao không đầu nhập Bạch Liên giáo, để lão mẫu phù hộ?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 325

Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim.

Chương 325: Một mũi tên trúng ba con chim.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Bạch Liên giáo?”.

Tuy trong lòng đã nghĩ đến, trên mặt Hạ Tầm vẫn xẹt qua một tia kinh ngạc.

Đường Diêu Cử mỉm cười nói: “Không sai, đúng là Bạch Liên giáo. Nếu không phải hôm nay Dương huynh đệ đã có thân phận như vậy, ta và ngươi tuy có giao tình, ca ca cũng sẽ không đem chuyện này tiết lộ cho ngươi, càng sẽ không kéo ngươi nhập bọn. Ca ca không cần cái gì ở ngươi, chỉ là muốn giúp ngươi. Nhưng chỉ có cho ngươi trở thành huynh đệ trong giáo ta, ta mới có thể mời được vài vị hộ pháp trong giáo giúp ngươi giúp một tay, thay hình đổi dạng cho ngươi, từ nay về sau sống tiêu diêu tự tại, không sợ bị triều đình truy nã”.

Hạ Tầm hôm nay đã rõ ràng hộ pháp là làm chuyện gì, hộ pháp không hề giống hộ pháp trong tiểu thuyết võ hiệp, đều là nhân vật anh hùng kiệt xuất võ công rất cao, bình thường lại không đảm nhiệm chức vụ hành chính trong giáo phái hoặc bang hội, lúc này mới có tôn hiệu hộ pháp. Thật ra vị hộ pháp phải cống hiến khá nhiều cho bang phái giáo hội, cho nên uy vọng và tài trí hơn người.

Đường Diêu Cử dám bao che hắn, hơn nữa tự tin có thể bao che hắn, như vậy thế lực Đường Diêu Cử ở trong giáo phái phải tương đối lớn, chí ít phải có chút ít một vài vị thân hào nông thôn và người trong quan phủ nỗi danh, đã thành đệ tử trong giáo bọn họ. Bất quá Hạ Tầm hiện nay không chỉ là người triều đình muốn truy nã, nghe thấy tin tức này chỉ có thể từ

chối nói: “Đa tạ ý tốt của ca ca, huynh đệ cũng không muốn nhập giáo...”.

Đường Diêu Cử biến sắc, không vui nói: “Tại sao, chẳng lẽ Dương huynh đệ không tin được ta, ngươi thật cho rằng, Bạch Liên giáo ta giống như triều đình tuyên truyền, là cái gì tà giáo khinh nam hiếp nữ không việc ác nào không làm sao?”.

Hạ Tầm vội hỏi: “Không không không, Đường đại ca hiểu lầm, huynh đệ có gia có nghiệp, có gia quyến, hôm nay sớm đã an bài thỏa đáng, không bao lâu nữa, huynh đệ phải đi gặp các nàng, không có khả năng ở lâu”.

Đường Diêu Cử vừa nghe liền thất vọng, Hạ Tầm nghĩ nghĩ, lại nhắc nhở: “Đường đại ca, chỉ theo đạo cũng không có chuyện gì, ta hiểu rõ, từ triều đại Nam Tống đến nay, Bạch Liên giáo khai chi tán diệp các nơi, truyền bá rộng khắp, cũng chưa thấy làm việc gì quá xấu, nhưng từ sau khi Bạch Liên giáo Thiểm Tây tạo phản, triều đình truy nã Bạch Liên giáo đồ quá mức nghiêm mật, Đường đại ca nếu chỉ là truyền giáo thụ đồ, để giữ hương khói thì thôi, ngàn vạn lần không nên học Thiểm Tây Điền Cửu Thành, Tế Nam Ngưu Bất Dã, bằng không, nhất định rước họa vào thân”.

Thần sắc nóng bỏng trên mặt Đường Diêu Cử lãnh đạm xuống, nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói: “Dương huynh đệ văn võ song toàn, ta vốn có tâm tiếp nhận. Ngày hôm nay thiên hạ đại loạn, chính là lúc anh hùng đại triển thân thủ, không thể tưởng được Dương huynh đệ lại muốn quy ẩn, bỏ đi, người có chí, ta cũng không cường cầu ngươi”.

Hạ Tầm sắc mặt hơi đổi, vội hỏi nói: “Đại triển thân thủ? Đường đại ca muốn làm chuyện gì? Nghe lời huynh đệ khuyên bảo, Đường đại ca vạn lần đừng mưu đồ, Bạch Liên giáo một khi nghĩ đến thừa dịp loạn lạc khởi binh, không chỉ triều đình muốn nghiêm khắc áp chế, ngay cả Yến quân, cũng tuyệt đối không để yên, loạn hôm nay chỉ là tranh đấu trong nội bộ hoàng thất Chu Minh, mặc kệ đó là chuyện gì, bọn họ tuyệt sẽ không cho phép Bạch Liên giáo thừa nỗi lên, có chủ ý với giang sơn Đại Minh, nhất là giờ phút này, rất nhiều binh mã triều đình tập kết ở phủ Sơn Đông, hơi có tiếng gió thổi cỏ lay, lập tức là tai họa ngập đầu đấy”.

Đường Diêu Cử cười ha hả nói: “Huynh đệ, ngươi quá lo lắng, ta nói đại triển thân thủ, chỉ là thừa dịp thiên hạ hỗn loạn thu nạp nhiều giáo chúng hơn, để chúng ta tự bảo vệ mình thôi, đâu phải muốn muốn tạo phản? Ngươi không thấy ta đem cả lão bà và hài tử đến, có như vậy làm sao tạo phản?”.

Hạ Tầm vừa nghe cũng thấy có đạo lý, lúc này mới thoải mái cười...

"Bản vương thu được tin tức xác thật, Lý Cửu Giang dự định tháng tư sang năm lại công Bắc Bình, trước mắt, hắn đang xây dựng mười hai liên.

Thành ở Đức Châu, thoạt nhìn, hắn đã không hề ôm ý định một trận chiến thành công, đây là muốn giằng co thời gian dài cùng chúng ta".

Trương Ngọc nghe Chu Lệ nói xong, hơi bận tâm nói: "Triều đình phú địch tứ hải, quân lính, vật tư cuồn cuộn không ngừng, mà chỗ chúng ta tài nguyên có hạn, một khi hao tổn thời gian dài, chúng ta sẽ rất bất lợi".

"Bản vương tự nhiên là biết".

Chu Lệ lạnh lùng cười: "Lý Cảnh Long không có kiến thức như vậy, cái này nhất định là... hắc".

Hắn biết, cái này định là đại cữu tử Từ Huy Tổ bày mưu cho Lý Cảnh Long, hận đến hàm răng ngứa ngáy, rồi lại không muốn nói ra trước mặt mọi người, mặc dù lòng dạ mọi người đều biết rõ, nhưng rõ ràng là đại cữu tử mà lại đứng bên phía hoàng thượng làm hắn khó xử, cuối cùng là một sự tình làm nhụt chí.

Chu Năng nói: "Như vậy mà nói, điện hạ, chúng ta cũng nên nắm chặt thời gian, gia cố phòng thủ thành Bắc Bình, đồng thời, hẳn là thừa dịp bọn họ còn chưa xuất binh, nhanh chóng bình định hậu phương, miễn cho lúc giao chiến với Lý Cảnh Long, phía sau không ngừng bị tập kích quấy rối".

Chu Lệ vuốt cằm nói: "Bản vương đang có ý này, cũng cố phía sau, vậy có hai lựa chọn, một là đánh Liêu Đông, hai là đánh Tuyên Phủ. Một cái đông bắc, một cái tây bắc, cũng có thể ở thời khắc mấu chốt, đâm một đao sau lưng bản vương, còn là họa lớn trong lòng, bản vương muốn cùng chư vị thương nghị một phen, nhìn xem, đánh ở đâu là thỏa đáng nhất".

Chúng tướng vừa nghe, lập tức nghị luận loạn hết cả lên, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, tranh luận mười phần náo nhiệt, Chu Lệ và hòa thượng Đạo Diễn ngồi ở bên dưới, chỉ là nghe, cũng không nói gì.

Ninh vương Chu Quyền tự coi mình có thân phận cao, ngay từ đầu cũng không lên tiếng,

càng về sau thấy chúng tướng càng bất phân thắng bại, khó có định luận, rồi mới chắp tay hướng Chu Lệ nói: "Tứ ca, ta cho rằng, chúng ta có thể đánh Liêu Đông. Binh mã Liêu Đông bất cứ lúc nào cũng có thể đến Sơn Hải quan, thẳng đến Bắc Bình, là căn bệnh lớn nhất. Sơn hải quan tuy hiểm không thể phá, nhưng Tùng Đình quan giờ đây đang ở trong tay chúng ta, chỉ cần chúng ta từ Tùng Đình quan ở biên cương xa xôi, đến đông quan ngoại rồi đánh Liêu Đông, Sơn Hải quan dời không được lại không thay đổi được, mặc dù hiểm yếu, nhưng có chỗ nào để dùng?".

Trương Ngọc nghĩ nghĩ, lại nói: "Ninh vương điện hạ, thần cho rằng, đánh Tuyên Phủ vẫn thỏa đáng hơn".

Ninh vương đối với phương diện Liêu Đông tương đổi quen thuộc, nắm chắc đánh bại Liêu Đông, cho nên đối với lời Trương Ngọc nói không phục lắm, liếc liếc hắn, hỏi: "Tại sao thấy vậy?".

Trương Ngọc nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, cấp dường cho binh mã Liêu Đông chủ yếu là ý lại cho quan nội vận chuyển, điện hạ sau khi khởi bình tĩnh Nan, đã chặt đứt liên lạc giữa Trung Nguyên và Liêu Đông, Liêu Đông giờ đây hoàn toàn là bóc lột vật tư đến từ Lương Mễ và chư bộ Nữ Chân tích góp trước kia để duy trì, vô lực xuôi nam tấn công Bắc Bình ta, bọn họ chỉ có lực lượng phòng thủ, không có lực lượng tấn công, không phải việc cấp bách".

Ninh vương nói: "Như vậy, vùng Tuyên Phủ Đại Đồng, chính là mối uy hiếp lớn nhất của chúng ta? Nên biết Liêu Đông và Tuyên Phủ khác nhâu. Liêu vương là chủ động đi về phía triều đình, binh mã bộ hạ cũ của hắn tất nhiên nghe theo triều đình điều khiển. Tuyên Phủ lại không như vậy, hôm nay nếu Đại vương còn đó, để hắn lãnh binh tấn công Bắc Bình ta, đó mới là họa lớn trong lòng chúng ta, đáng tiếc, Đại vương đã gặp độc thủ của hoàng đế trước ta và Tứ ca, giờ đây một nhà già trẻ đều bị tù đầy ở Tứ Xuyên.

Bộ hạ cũ của Đại vương ở Tuyên Phủ, hoàng đế không dám dùng; Binh mã triều đình tại Tuyên Phủ, lại phải dùng để giám thị hạn chế nhất định bộ hạ cũ Đại vương, loại tình huống này, khả năng tây bắc xuất binh tấn công Bắc Bình ta, cũng không thể lớn hơn bao nhiêu so với Liêu Đông".

Trương Ngọc mỉm cười, vuốt cằm nói: "Ninh vương điện hạ nói rất đúng, đơn giản từ uy hiếp mà nói, đánh Liêu Đông hoặc đánh tây bắc, đối với chúng ta mà nói, đều là giống nhau, thần sở dĩ cho rằng nên đánh tây bắc, là vì, đánh tây bắc, chỗ tốt càng nhiều".

Ninh vương ngạc nhiên nói: "Đánh tây bắc có cái gì đặc biệt... A, đúng rồi".

Ninh vương cũng không phải là hạng người bình thường, trên thực tế là có trí tuệ tuyệt đỉnh, so với Trương Ngọc, chỗ khiếm khuyết của hắn là ma luyện thực chiến mà thôi, lời vừa nói ra được một nửa nửa, hắn liền hiểu được, đông bắc lúc ấy là nơi cằn cỗi, cung ứng lương thảo đồ quân nhu cho quan binh đóng giữ chủ yếu đến từ quan nội, Tuyên Phủ thì không, vùng Sơn Tây trải qua chiến sự, lúc chư hùng Trung Nguyên tranh giành đánh giết thảm trọng, vùng tây bắc một mực thái bình vô sự, về sau sở dĩ di dân từ Sơn Tây về Sơn Đông, cũng bởi vì dân cư Sơn Tây sinh sôi nảy nở rất nhanh, không bị chiến tranh loạn lạc ảnh hưởng.

Khu nông canh nghiệp tây bắc cũng phát đạt hơn, tuy không bằng đất lành Tô Hồ, nhưng thời gian thái bình dài và nông canh nghiệp phát triển, hơn nữa triều đình ở bên kia miễn giảm thuế ruộng, khai hoang đồn điền, cứu tế hỗ trợ, quân đồn điền bên cạnh, bởi vậy mặt lương thực tuyệt đối không thành vấn đề, mà vấn đề hạn chế Bắc Bình nghiêm trọng nhất đúng là lương thực.

Chu Lệ nghe bọn họ nghị luận xong, không khỏi mỉm cười, thật ra trong lòng hắn sớm đã có chủ ý, hỏi kế chư tướng, chỉ là muốn thông qua quá trình biện luận thống nhất nhận thức chúng tướng. Mặt khác, cũng là một phương pháp hắn bồi dưỡng tướng lãnh.

Nếu nói là trong triều thiếu khuyết tướng lãnh có thể đảm đương nhiệm vụ, thực cũng không sai, các Thượng tướng lão soái tuy bị chết khá nhiều, nhưng tướng lãnh đi theo bọn họ đánh Đông dẹp Bắc bách chiến sa trường giờ đây đều đã thành thục, trong đó không thiếu tướng soái tài năng, nếu như từ những người này chọn một người đến Thống lĩnh năm mươi vạn đại quân, Chu Lệ tuyệt sẽ không có tình cảnh may mắn như giờ đây.

May mắn là, hoàng đế phái tới Lý Cảnh Long, càng may mắn hơn là, năm mươi vạn đại quân của Lý Cảnh Long thất bại thảm hại, lại có thể không bị miễn chức hỏi tội, hắn lại thành Thống Soái sáu mươi vạn đại quân, nhưng những tướng lãnh dưới tay Lý Cảnh Long kia không phải người thân kinh bách chiến, đều không phải cùng hạng người.

Khiến cho Yến vương không biết nên khóc hay nên cười là, người người đều muốn đánh thắng trận, nhưng hắn giờ đây lại hơi sợ thắng trận, bởi vì hắn chỉ cần lại đánh thắng một trận lớn nữa, Lý Cảnh Long đầu heo này chỉ sợ cũng rất khó có thể tiếp tục ngồi trên vị trí này, tùy tiện đỗi một người chính thức mang binh tướng đánh giặc, cậy vào thực lực hùng hậu cách xa như thế, đối với Chu Lệ hắn đều là uy hiếp thật lớn.

Yến vương bên này có cái gì? Trong tướng lãnh dưới tay hắn người có chức vụ cao nhất là ngũ quân Đô Chỉ Huy Trương Ngọc, vốn chỉ là một vệ chỉ huy Thống lĩnh tả hộ vệ trong Yến sơn ba hộ vệ, nhiều nhất chỉ dẫn ba nghìn binh mã, hắn so với những tướng lãnh triều đình kia cao minh hơn sao? Lần này tụ tập ở Đức Châu Từ Huy Tổ, Cù Năng, Bình Bảo Nhân, Du Thông Uyên, Đằng Tụ, mỗi người đều là lão tướng mạnh hơn hắn, lại có ưu thế binh lực, Chu Lệ phải từng bước một bồi dưỡng tướng lãnh của mình, bắt tay bồi dưỡng mỗi tướng lãnh đều có thể trở thành một danh tướng.

Danh tướng, không có từ nhỏ đã là danh tướng, bọn họ đều là lớn lên trong thực chiến.

Thấy chúng tướng đã sơ bộ đạt thành nhận thức chung, Chu Lệ lúc này mới mỉm cười nói: "Được rồi, vậy chúng ta lợi dụng trong khoảng thời gian này, cùng lúc tăng mạnh phòng ngự Bắc Bình, về phương diện khác, đánh Tuyên Phủ, dùng chiến dường chiến. Ngoài ra, các ngươi sẽ không nghĩ đến, làm sao lợi dụng một trận, để chúng ta tranh thủ một số chỗ tốt khác?".

"Còn có chỗ tốt sao?".

Chúng tướng rất kinh ngạc, nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy có người đáp được, Đạo Diễn hòa thượng lúc này mới cười ha ha, vuốt râu nói: "Các vị tướng quân, Lý Cảnh Long đang chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị đầu tháng tư phát binh tấn công Bắc Bình ta, cuộc chiến này làm sao để đánh, khi nào đánh, chẳng lẽ chúng ta nhất định theo như hắn ước định? Chúng ta đánh Tuyên Phủ, binh mã Lý Cảnh Long ngay gần đây, hắn sẽ không phát binh viện trợ sao? Ngày hôm nay khí lạnh khủng khiếp, hắn lao sư động chúng chạy một vòng đi tây bắc, cho dù hắn.

Vẫn có thể phát binh tháng tư, đến lúc đó, đại quân hắn chẳng lẽ không phải sẽ mệt mỏi không chịu nổi?".

"Oa!". Chúng tướng như mới tỉnh từ trong mộng, nguyên một đám xoa tay, hai mắt tỏa ánh sáng.

Chu Lệ cười nói: "Chúng ta xuất chiến, cũng không thể để cho hắn nhàn rỗi, dắt mũi Lý Cửu Giang, khiến cho hắn đi theo một lần!".

***

Lão Cổ khí nóng công tâm, ngay trước mặt mắng Hạ chưởng quỹ, nhưng phấn nộ về đến nhà, lại bắt đầu nghĩ lại, tiền trong túi còn có vài đồng, đó là cơm áo cha mẹ của hắn đó, đắc tội với người ta, sau này đến chỗ nào kiếm tiền chăm sóc gia đình sao?

Lão Cổ sợ hãi, vội vàng nghiêm mặt, lại chạy đến nhà tắm Bách Tuyền, hướng về phía chưởng quầy nói lời nịnh nọt, Hạ Tầm đang bề bộn bắt đầu dùng phương án thứ hai, nào có thời gian rảnh rỗi để ý đến hắn, thuận tay đuổi hắn ra ngoài, lão cỗ giận dữ, về đến nhà cắt người giấy, tiếp tục cầm châm kim đâm đâm đâm đế giày trút giận...

Đâm chọt suốt như thế, khi nhà tắm Bách Tuyền khai công, lão cổ mặt dày mày dạn đến nơi đó, ngạc nhiên phát hiện, chướng quầy lại có thể thay người. Sau khi nghe ngóng người bên ngoài, lão cỗ lúc này mới hiểu được, nghe nói cha già của Hạ chưởng quỹ bệnh nặng, cho nên Hạ chưởng quỹ vội vàng bán nhà tắm này đi, rồi chạy về phương bắc. Lão cỗ mừng rỡ, không ngờ đâm tiểu nhân lại có hiệu quả kỳ hiệu như vậy.

Chưởng quầy mới họ Từ, gọi Từ khương, thoạt nhìn không dễ nói chuyện giống như Hạ Tầm, nhưng lão cỗ cố gắng kêu nghèo kể khổ một trận, Từ khương lại nhận hắn làm việc ở chỗ này, lão cỗ mừng rỡ, bát cơm cuối cùng cũng được bảo vệ, chuyện duy nhất khiến cho hắn phiền muộn khó tả là: Cô em vợ trẻ tuổi tươi ngon mọng nước, vừa đi là không quay lại...

Bến tàu Đức Châu, cách thành Đức Châu mười dặm, bến cảng này có thuyền tới thuyền đi mười phần náo nhiệt, thương hành khách lữ, công nhân bốc vác, long xà hỗn tạp, hỗn loạn nhất. Vừa đến trời đông giá rét, đường thủy ngừng, nơi này lại càng không thanh tĩnh, xa xa trên quan đạo, nhiều đội binh lính quân Minh mặc chiến áo uyên ương đi đi lại lại, khi thì lại xen lẫn dịch phu khiêng đồ đạc, mà kỹ viện đổ phường rẻ tiền trên bến tàu, chướng khí mù mịt bán công khai: sòng bài vô cùng náo nhiệt.

Khi thì quân tốt thay đổi y phục hàng ngày trộm ít vật tư quân dụng, tới chợ đêm phía sau một loạt kho để hàng hóa trên bến tàu chuyên chở đổi lấy ít tiền, sau đó đâm đầu vào đỗ phường: sòng bài, thua đến hai tay trống trơn, không đành lòng trở lại doanh trại, người thắng ra khỏi sòng bài đỗ phường môn lại đâm đầu vào kỹ viện, cuối cùng cũng là hai tay trống trơn: "Trắng tinh" trở lại doanh trại.

"Theo dõi Đường Diêu Cử ở công trường Bảo gia thành kia, đúng! Cái gì cũng không cần làm, chỉ là theo dõi nhất cử nhất động của hắn".

Dưới lòng đất đổ phường sòng bài và trong kỹ viện, trong một gian phòng nho nhỏ, Hạ Tầm phân phó một tiếng, một người dưới tay liền vội vàng đi ra ngoài. Hạ Tầm lo lắng, nếu lợi dụng quân Minh và Yến quân đại chiến, Sơn Đông lại có một cướp đường hoặc là giáo phái làm náo loạn, vậy thật đúng là hại nước hại dân, Đường Diêu Cử có lẽ không xấu, nhưng nếu ai trông cậy vào những dân chúng xuất thân đơn sơ kia tuân thủ quy củ hơn so với quan binh, đó chính là dạng đầu đất, loại sự tình này tuyệt đối không thể để phát sinh.

"Ài, bên này Yến vương mưu đồ đại sự, Bạch Liên giáo lại thò chân vào, thật sự là thêm phiền toái!".

Hạ Tầm vừa mới cảm khái một câu, chợt nghe phía sau tấm ván gỗ tường bên trái truyền đến một thanh âm phong tao, cực kỳ dâm mỹ: "A, A... A... ca ca tốt, hán tử tốt, dùng sức, dùng sức, ta thât khoái hoạt!". Ngay sau đó phía sau tấm ván gỗ tường bên phải truyền đến âm thanh một đám nam nhân điên cuồng hô lên: "Ném lên Báo tử, lớn nhỏ cũng giết, giết, giết, giết!".

"Con mẹ nó, đây là địa phương gì! Ài, bọn Phi Long mật điệp của ta, vẫn thiếu một chút dạy dỗ...

Hạ Tầm cười khổ thở dài một tiếng.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 326

Chủ Động Xuất Kích.

Chương 326: Chủ động xuất kích.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Bến tàu Đức Châu, trong phòng nhỏ, chưởng quỹ nhà tắm Bách Tuyền hiện tại Từ khương đang ngồi đối diện Hạ Tầm, không kìm chế nỗi thần sắc hưng phấn, trầm giọng miêu tả tin tức với hắn.

Từ khương vốn là Tiểu kỳ thủ thành Đại Ninh, Ninh vương thu mua tai mắt trong quan binh Đại Ninh vệ, bởi vì có công, được Yến vương Chu Lệ thăng làm Bách hộ. Hạ Tầm thành lập Phi Long bí điệp thì thấy hắn là người cơ cảnh, liền kéo hắn vào, đảm nhiệm một chức tiểu đầu mục. Trên đời này, thật đúng là không có vô dụng người, chỉ có người đặt ở địa phương không thích hợp, Từ khương xung phong hãm trận, chỉ là một tiểu tốt, nhưng bảo hắn làm tình báo bí mật, lại thi triển hết sở trường, Hạ Tầm chọn lựa một ít mật điệp tới đây đang dần dần trưởng thành, trong đó người biểu hiện xuất sắc nhất chính là Từ khương.

"Điện hạ dẫn binh ra Tử kinh quan trong tháng hai, trước lấy thành Quảng Xương, sau đó đưa binh vây hãm úy Châu, quân coi giữ úy Châu tử cố vô thân, đầu hàng điện hạ, điện hạ liền đưa binh tiến đến Đại Đồng, trên đường lại chia ra tấn công Bảo Định, Tri phủ Bảo Định Lạc Thiêm dâng thành đầu hàng. Đại Đồng chúng ta không đánh hạ được, nhưng ven đường tiêu diệt vô số thành trì các nơi, Lý Cảnh Long từ Tử kinh quan tiến vào Thái Hành Sơn, viện binh chạy đến Đại Đồng, điện hạ đã từ Cư Dung quan quay về Bắc Bình.

Hắc hắc! Lý Cảnh Long này cũng không hiểu được tháng ba là rét nhất, chỉ nói mùa đông rét lạnh, trước mắt sắp đến mùa xuân, lại để viện binh hành quân gấp, cho nên quần áo giữ

ấm, lều mang theo không nhiều lắm, một lần đi, lại làm rất nhiều sĩ tốt bị bệnh lạnh, hai ba phần mười trong quân bị cảm mạo, chiến lực giảm mạnh".

Hạ Tầm mỉm cười gật gật đầu nói: "Như thế, Lý Cảnh Long tiến công Bắc Bình tám chín phần mười đã bị ép chết non, quyền chủ động đã nắm giữ ở trong tay điện hạ".

Từ khương nói: "Đại nhân anh minh, điện hạ đúng là định chủ động tiến công. Nhưng Lý Cảnh Long nếm qua lần đầu ăn quả đắng, tất nhiên không dám lại bừa bãi kiêu căng. Điện hạ nói, Lý Cảnh Long mặc dù không thiện chiến, nhưng chúng tướng dưới trướng hắn mỗi người thân kinh bách chiến, nếu Lý Cảnh Long có thể khiêm tốn một chút, dùng sáu mươi vạn đại quân thực lực hùng hậu, vẫn không phải là thứ chúng ta có thể một ngụm nuốt trôi, một lần vô ý, còn nhận thiệt thòi lớn, cho nên bảo chúng ta ở đây tận lực sưu tập tình báo hữu dụng, đồng thời, tận lực chế tạo các loại thời cơ chiến đấu".

Hạ Tầm có chút vuốt cằm: "Ta biết, ngươi canh giữ ở Bách Tuyền đục đường, nơi tắm rửa, người ta đến đây rất buông lỏng, tính cảnh giác cũng sẽ rất yếu, trong lúc không tự giác sẽ lộ ra rất nhiều tin tức trọng yếu, những tin tức này không thể buông tha. Ta ở trong này, thông qua một số quan binh vãng lai đỗ phường sòng bài và kỹ viện, cũng có thể sưu tập rất nhiều tin tức trọng yếu đến từ nam quân, ví dụ như thời gian phát lương, tần suất thay quân, tại những thời khắc mấu chốt này, đều có thể phát ra.

Tác dụng quan trọng".

Hạ Tầm ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Phái bên thành Bảo Gia, Đường Diêu Cử thế nào?".

Từ khương nói: "Thành Bảo Gia đã hoàn thành kiến trúc, giờ đây bọn họ đã dời sang Hà gia trang. Hắn là lão đại của những dịch phu kia, hành tung quả thật có chút quỷ bí, thường xuyên có thể nhìn thấy hắn cùng với những dịch phu kia thần thần bí bí nói một ít chuyện gì đó, nhưng người của chúng ta rất khó biết đó là cái gì, người này có vấn đề gì sao? Đại nhân tại sao lại đặc biệt chú ý hắn?".

Hạ Tầm gật gật đầu, lại lắc đầu, tâm tình của hắn rất phức tạp, đấu tranh trong lòng là không thể tránh khỏi, tính tàn khốc trong đấu tranh hắn biết rõ, hắn còn không đến mức ở trong tình trạng ngày tận thế, ảo tưởng tất cả mâu thuẫn đều có thể thông qua thủ đoạn hòa bình để giải quyết, có đấu tranh tất nhiên có đổ máu, nhưng nếu để cho Bạch Liên giáo lợi dụng tiến vào, cũng không phải một chuyện tốt, nếu thật vậy, đối với nam quân, đối với yến quân đều là

một tai nạn, nếu Trung Nguyên thối nát không chịu nổi, làm sao biết triều đình Mông Nguyên Mạc Bắc đang nhìn chằm chằm sẽ không ngóc đầu trở lại?

Yến vương lựa chọn tiến công Tuyên Phủ Đại Đồng mà không phải Liêu Đông, nguyên nhân là do có ba cái lợi đối với Yến quân, trong lòng Hạ Tầm hiểu rõ, Yến vương Chu Lệ không tuyển chọn Liêu Đông, nhất định còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, đó chính là cảnh giác với dư nghiệt Mông Nguyên, với Chu Lệ hùng tài đại lược, không có khả năng không lo lắng dư nghiệt Mông Nguyên nhân lúc cháy nhà đi hôi của, khả năng gây sóng gió, đóng quân lưu lại Liêu Đông, khống chế được cánh tay bọn họ, có thể làm cho bọn họ kiêng kỵ.

Trong lịch sử, Bạch Liên giáo vì thành nghiệp lớn, từng cấu kết kẻ thù dị tộc bên ngoài mưu đồ Trung Nguyên, tuy bọn họ ở trong binh doanh Đức Châu chế tạo ra nhiễu loạn gì đó, trong ngắn hạn có vẻ có lợi với Yến vương, nhưng mà... Ngọn lửa này, tuyệt không thể để cho nó xuất hiện.

Từ khương lại nói: "Đúng rồi, Đường Diêu Cử kia, đem nương tử, hài tử đều đưa đến thành Tế Nam, nghe nói hài tử sinh bệnh, đưa đi mời người khám chữa bệnh, đi theo còn có một nghĩa muội của hắn".

Hạ Tầm âm thầm cả kinh, chẳng lẽ Bạch Liên giáo lại có dị động? Nghĩ tới đây, Hạ Tầm không lưỡng lự, liền nói thân phận Đường Diêu Cử ra cho Từ khương biết, cũng phân phó nói: "An bài mấy người đi vào, dù chỉ trở thành nhân viên bên ngoài của bọn họ, nếu bọn họ muốn đục nước béo cò, tất yếu phải dập chết ngọn lửa này".

Từ khương vui vẻ nói: "Bạch Liên giáo? Bọn họ có thể tạo lên sóng gió gì, đại nhân cần gì để ý tới bọn họ, bọn họ nếu quả thật náo loạn phủ Sơn Đông, không phải có lợi với điện hạ sao?".

Hạ Tầm nghiêm nghị nói: "Hồ đồ! Yến vương điện hạ từ Đại Ninh phản hồi Bắc Bình, Ninh vương điện hạ từng hiến một kế cho Yến vương điện hạ, ngươi đã quên rồi sao?".

Từ khương nói: "Ồ, Ninh vương điện hạ nói: Lần này đi, nếu không địch nỗi năm mươi vạn đại quân của Lý Cảnh Long, liền vứt bỏ Bắc Bình, quay về bảo vệ Đại Ninh, giảng hòa Bắc Nguyên, mượn binh tái chiến".

"Không sai, Yến vương điện hạ nói như thế nào?".

Từ khương nói: "Yến vương điện hạ chỉ nói hai chữ, không thẻ!".

Hạ Tầm lại nói: "Ninh vương điện hạ nói tiếp, Đại Đường mượn binh Đột Quyết, có thể lập quốc, từ nay về sau mặc dù chấp nhận làm thần tử của Đột Quyết, tiến cống vật, mất mười hai năm, nhưng Lý Thế Dân nằm gai nếm mật, tích trữ thực lực, rốt cuộc phản kích thành công, còn đây là kế tạm thời, có thể noi theo, Yến vương lại nói thế nào?".

Từ khương xấu hổ: "Điện hạ lúc ấy chỉ tay phương bắc, lớn tiếng nói: Tĩnh Nan là bởi vì thực sự có quốc tặc, khởi binh thực sự bởi vì không cam lòng, vì tiêu diệt quốc tặc, lại dẫn ngoại tặc đến sao? Ta là nam nhân Đại Minh, phải nhớ kỹ, không cắt đất, không bồi thường, không xưng thần, không hòa thân, không tiến cống, chết thì chết, tạm thì chết, kế tạm thời cúi đầu không dùng được!".

Hạ Tầm mặt giãn ra nói: "Có thể chứ, vì tiêu diệt quốc tặc không dẫn giặc ngoại xâm, chẳng lẽ lại dung túng dân làm tặc? Nếu chúng ta tự tiện chủ trương, dung túng Bạch Liên giáo nhân cơ hội gây sóng gió, sẽ bị điện hạ nghiêm trị!".

Từ khương nghiêm nghị nói: "Ti chức nhớ kỹ!".

Hạ Tầm nói: "Được rồi, ngươi trở về trước đi, quan binh chiếm giữ bến tàu bên này, rất nhiều vật tư vận đến từ phía nam, phải đợi sau khi mười hai liên thành hoàn thành, đừng phát kho các nơi, điện hạ chủ động xuất binh tập kích Đức Châu, một khi Đức Châu không thể hạ trong một lúc, thì cần phải cắt lương, trong quân không có lương thực, quân tâm sẽ tán, ta phải nghĩ biện pháp thăm dò thực lực quan binh đóng giữ chỗ này, phòng ngừa tình huống, điện hạ tấn công Đức Châu, đi đầu chiếm cứ nơi này mà nói, liền có thể thong dong làm".

Đang nói chuyện, ngoài tường bên trái tiếng rên rỉ vang lên liên tiếp, ngoài tường bên phải dân cờ bạc hét khàn cả giọng, vẫn không dứt bên tai, Từ khương nhịn không được cười nói: "Nếu có thể đoạt bến tàu quan binh chiếm giữ trước, sẽ giúp đỡ cho điện hạ rất nhiều, chỉ là... Đức Châu gần trong gang tấc, tự nhiên phát binh đến đoạt lại, hai bên ác chiến, những nơi kiếm ăn trên bến tàu này, sẽ phải gặp xui xẻo".

Hạ Tầm nghe xong cũng phải im lặng, sau hồi lâu mới nhẹ nhàng thở dài nói: "Nói vô tội, ai không vô tội? Ngươi một mực ở quan ngoại, nên biết, những con thỏ chạy khỏi hang tìm thức ăn, hồ ly, chim ưng ở phía sau rình rập, chúng nó có thể gặm sạch tất cả, khiến cho tất cả sinh linh không thể đi đường nào. Ta đây so bì đương nhiên chưa thỏa đáng, ta chỉ muốn nói,

cá lớn nuốt cá bé, không chỉ là trên việc yếu hay mạnh, đây là muốn nói, không phải bọn người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ nói hư vô mờ mịt, mà là máu chảy đầm đìa, đó là sự thật.

Két một tiếng, cửa phòng mở, một số cơ quan bên trái đồng thời mở ra, Từ khương đi ra ngoài, chắp chắp tay về phía Hạ Tầm, bên kia thì đi ra một lão binh cảm thấy mỹ mãn, phía sau một cô nương đi theo vội vàng che vạt áo, nũng nịu kêu lên: "Đại gia đi tốt, lần sau lại đến nha.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy Hạ Tầm đang tiễn khách ra khỏi cửa, cô nương kia lập tức thay đổi sắc mặt, hung dữ trừng mắt về phía hắn, khinh thường mắng: "Phì! Con thỏ chết, dám đoạt đoạt mối làm ăn của lão nương!" Nói xong liền uốn éo cái mông to trở về phòng.

Hạ Tầm quýnh lên, Từ khương lại như là nhặt được tiền, ôm bụng vừa cười vừa đi...

***

Lý Cảnh Long nghe nói Đại Đồng nguy cấp, vội vàng dẫn viện binh ra Tử kinh quan, Tử kinh quan ở phía tây huyện thành Dịch ở trên Tử kinh lình cao cao, là nơi tiến vào bình nguyên Hà Bắc, một yếu đạo trong Thái Hành Sơn, liệt vào hình thứ bảy trong tám hình Thái Hành, có sự hiểm yếu 'Một người thủ quan ải, vạn người khó được'.

Đại quân ra khỏi Tử kinh quan, đi mấy ngày trong băng tuyết trên Thái Hành Sơn, liền nhận được tin tức, Yến vương Chu Lệ đã vơ vét một lần trên vùng Tuyên Phủ Đại Đồng, không đợi quân Minh đến nơi, đã từ Cư Dung quan quay về Bắc Bình.

Lý Cảnh Long rất ủ rũ, mang theo đại quân đi ra ngoài dạo một vòng, còn chưa chạy tới, người ta đã đi rồi. Yến vương tấn công Đại Đồng, một đường đi đều là kỵ binh, Lý Cảnh Long dẫn đại quân dùng hai đùi chạy đi, nhưng lại gặp phải núi cao vực sâu, tốc độ này làm sao theo kịp người ta?

Lý Cảnh Long buồn bã ỉu xìu dẫn binh mã quay về đường cũ, bạt sơn vượt suối về Đức Châu, một trận chiến không đánh, mười thành binh mã, đã có ba thành sinh bệnh tật, vội vàng triệu tập tất cả lang trung châu huyện phụ cận, lại lấy rất nhiều dược liệu để trị liệu.

Mắt thấy tình hình trong quân như thế, Lý Cảnh Long rất lo lắng, không thể đúng hạn hoàn

thành kế hoạch tiến công Bắc Bình, hắn giờ đây muốn "lập công chuộc tội", tuy nói trong triều có bọn người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ, Tề Thái thay hắn giấu giếm tin tức đại bại xuống, nhưng ai biết có thể được bao lâu, vạn nhất người nào đó chơi đểu, mang tin tức này bí mật trình báo Hoàng Thượng, hắn ở đây chỉ có mang tội, không lập công, khi đó bọn người Hoàng Tử Trừng sợ cũng không bảo vệ được hắn.

Bởi vậy, Lý Cảnh Long rất sốt ruột, lúc này đây hắn cũng không dám cuồng vọng, đại quân quay về Đức Châu, nghỉ ngơi và hồi phục đã hơn mười ngày, vừa mới khống chế được bệnh trong quân, hắn liền triệu tập các tướng lĩnh thương nghị đối sách, chúng tướng thật ra đều hơi hận hắn vô năng, nhưng không làm gì được người giữ ấn soái trong tay, mọi người vui buồn lẫn lộn, cũng đành phải vứt bỏ hiềm khích cá nhân, vì hắn bày ra mưu lược chiến đấu.

Các tướng lĩnh vây quanh bản đồ, đang lúc thương nghị, một vị trong quân dịch lưng đeo tam giác hồng kỳ, vội vã xông vào soái trướng, hướng về phía Lý Cảnh Long quỳ một gối xuống, ôm quyền gấp giọng nói: "Báo, yến nghịch Bắc Bình, dẫn mười vạn đại quân, tầng tầng lớp lớp, thẳng đến Đức Châu!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 327

Chúng Ta Là Côn Trùng Có Hại.

Chương 327: Chúng ta là côn trùng có hại.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Yến quân xuôi nam, hội nghị quân sự dùng để bàn việc Lý Cảnh Long phản công Bắc Bình lúc này biến thành hội nghị quân sự nghênh chiến Yến vương, chúng tướng tiếp thu ý kiến chung, sau một phen thương lượng, Lý Cảnh Long lập tức hạ lệnh Quách Anh, Ngô kiệt trú đóng ở Bảo Định, chờ hắn đến rồi cùng chia ra ba đường, cùng đánh binh mã Yến vương. Lúc này, Lý Cảnh Long điểm đại quân Bắc thượng, vì để nâng thanh thế, ven đường tuyên truyền, sáu mươi vạn đại quân xưng thành trăm vạn, tướng tiên phong chính là Bình Bảo Nhân.

Phụ thân Bình Bảo Nhân gọi là Bình Định, năm đó Chu Nguyên Chương nam chinh bắc chiến, là Chỉ huy Thiêm Sự Tế Ninh vệ, đánh Nguyên đại đô thì chết trận, Bình Bảo Nhân được Chu Nguyên Chương thu làm nghĩa tử, đổi tên Bình An, kế tục chức phụ thân, sau đó lại thăng làm Mật Vân Chỉ huy sứ cùng Hữu quân Đô đốc Thiêm Sự. Người này cùng Lý Cảnh Long đều là hậu duệ danh tướng, nhưng dũng mãnh thiện chiến, cùng Lý Cảnh Long có tiếng không có miếng khác nhau rất lớn.

Sau khi hắn đảm nhiệm tiên phong, dẫn nhân mã bộ đội sở thuộc hành trình ngay trong đêm tối, đến Bạch Câu Hà, thám mã đưa tới tin tức, đại quân Yến vương sắp đến. Bình Bảo Vệ nghe vậy lập tức dừng đại quân lại. Nhân mã sở thuộc hắn chỉ hơn vạn người, mà đại quân Yến vương có đến mười vạn, đón đánh thì không được, nhưng Bình Bảo Vệ cũng biết, đại quân Yến vương mặc dù nhiều kỵ binh, cũng chỉ là đối với quân Minh mà nói, trong Yến quân cũng có rất nhiều bộ tốt, cho nên tất cả quân đội hơn mười vạn người tuyệt đối sẽ không tập kết cùng một chỗ cùng nhau đi tới.

Căn cứ vào điều phán đoán này, Bình Bảo Vệ sinh ra một kế, vượt lên trước chạy tới Bạch Câu Hà, căn cứ vào địa thế, đem nhân mã che giấu, hơn vạn người muốn ẩn tàng thân hình không hề dễ dàng, đợi hắn thật vất vả đem nhân mã giấu đi, yến quân liền đến. Chờ Yến quân xuôi theo cầu Tô Gia qua sông, Bình Bảo Vệ phát một tiếng pháo hiệu, để cho binh sĩ sát nhập trận địch, đại quân Yến vương đi đường vội vàng, tự nghĩ hành quân thần tốc, lại không ngờ quân địch sớm đã chạy tới nơi này mai phục, ứng phó không kịp nhất thời đại loạn, đành phải vội vàng lui về phía sau.

Bình Bảo Vệ chỉ biết đây là tiên phong của Yến quân, lại không ngờ bản thân Yến vương đã ở trong quân. Yến vương hành quân tác chiến, gần đây luôn làm gương cho binh sĩ, xông vào đầu tiên, thật ra thói quen này cũng không phải không thể, ba quân chủ tướng mỗi khi gặp chiến sự cần phải đích thân tới tiền tuyến, một khi gặp bất trắc, ba quân không chiến mà bại, nhưng Yến vương có thói quen xấu này, cả đời cũng chưa từng sửa đổi.

Yến vương gặp quân Minh tập kích bất ngờ, trận hình hỗn loạn không dễ điều khiển để phản kháng, lại thấy quân Minh xuất hiện đột ngột, lo lắng đại quân Lý Cảnh Long cùng đã chạy tới, hình thành trận thế vây kín mình, cho nên lập tức hạ lệnh lui về phía sau. Bình Bảo Vệ dẫn quân mau chóng đuổi theo, một đường chém giết vô số.

Yến vương Chu Lệ chiến đấu thất lợi, vừa đánh vừa lui, Võ Định hầu Quách Anh nhận mệnh lệnh Lý Cảnh Long từ Chân Định cũng chạy đến, lúc này đúng là họa vô đơn chí.

Quách Anh nghe được thám mã hồi báo, quân tiên phong của Yến vương đang đại chiến cùng quân của Bình Bảo Nhân, cũng không lập tức tiến lên chiến đấu, bởi vì thám mã báo lại theo sát báo lại, yến quân phía sau đang nhanh chóng chạy đến tiếp ứng. Quách Anh cũng không biết bản thân Yến vương đang ở tiền quân, nếu hắn biết tin tức này, tất nhiên sẽ bất chấp tất cả, toàn quân tiến lên chiến đấu, chỉ cầu chém giết Chu Lệ.

Đáng tiếc, hắn cũng cho rằng đây chỉ là một nhánh tiền quân của Yến vương, thế là hắn lão luyện thành thục lập tức lệnh quân của mình, thiết lập mai phục tại đường lui của Yến quân. Hắn mai phục lần này, cũng không dùng nhân mã mai phục, bởi vì rất không khéo, chỗ hắn đứng là một mảnh bình nguyên, nhìn một cái là không sót thứ gì, nhân mã không thể nào mai phục, nhưng có một dạng có thể mai phục, đó chính là địa lôi.

Triều đình Đại Minh một mực chú trọng nghiên cứu và phát triển hỏa khí, phát minh đủ loại hỏa khí khác nhau, về sau lục tục lại phát minh thủ lưu đạn cùng thủy lôi, mà thời gian địa

lôi phát minh sớm hơn một chút, đương nhiên, lúc ấy tên loại hỏa khí này cũng không gọi là địa lôi.

Quách Anh chôn rất nhiều địa lôi mang đến từ Bảo Định trên đường Yến quân rút lui, tiếp đó liền dẫn quân rút lui đến chỗ ánh mắt Yến quân khó nhìn thấy, muốn đợi Yến quân bị sát thương chết đi thì lại áp dụng công kích. Yến quân dưới sự chỉ huy của đích thân Chu Lệ, vốn lui lại rất có kết cấu, Bình Bảo Nhân tuy dũng mãnh, cũng không chiếm được quá nhiều tiện nghi, thực không ngờ đến, yến quân đang lúc triệt thoái về phía sau, đột nhiên mọi chỗ nổ vang tiếng địa lôi, khi đó địa lôi uy lực có hạn, nhưng bên trong địa lôi ẩn giấu rất nhiều đinh sắt và miếng sắt, nỗ tung bất ngờ có thể làm quân địch chịu tổn thất cực lớn.

Đến lúc này Yến quân nhất thời đại loạn, với kinh nghiệm chiến đấu phong phú của Yến vương, cũng không không chế nỗi tiết tẩu bộ đội lui lại, vốn quân đội hắn là có trật tự lui lại, liên tục vài quả địa lôi nổ vang vang, ba quân xôn xao, hiệu lệnh cờ trống rốt cuộc không ước thúc được quân đội, lui lại biến thành bại lui, kém một chữ, hình dạng hỗn loạn chật vật của hắn có thể tưởng tượng.

Lúc này ở trước mắt, Võ Định hầu Quách Anh dẫn nhân mã giết ra, phía sau có Bình An, bên cạnh có Quách Anh, giết cho quân lính Yến quân tan rã, cho đến khi bầu trời tối đen, Trương Ngọc dẫn trung quân tiếp ứng, Bình Bảo Vệ và Quách Anh mới thu binh. Trương Ngọc vội vàng tiếp ứng bại binh trở lại doanh, tìm từ trên xuống dưới, trong đám hỗn loạn vậy mà không thấy Yến vương, các tướng nhất thời hoảng sợ, vội vàng phái người đi tìm.

Yến vương hành quân đi đầu tiên, cũng không dựng cờ hiệu của mình lên, nhưng tướng lãnh trong quân tự nhiên biết điện hạ ở tại đây, khi lui binh thì phát hiện trên mặt đất vùi rất nhiều địa lôi mai phục, sợ Yến vương bị thương, liền đem Yến vương lưu tại gần hậu đội, đến khi Quách Anh từ bên cánh giết ra, làm Yến quân từ một biến thành hai nửa, phần sau Yến quân từng người tự chiến, nhân mã đều bị đánh tan.

Yến vương được thân binh hộ vệ tắm máu giết ra khỏi vòng vây, trốn vào đồng hoang, đến lúc bầu trời tối đen lại lạc đường, lúc này bên cạnh hắn chỉ còn lại có ba gã thân vệ, trời tháng hai, bầu trời sớm tối đen, Yến vương mờ mịt nhìn xung quanh, chỗ nào cũng không nhận ra, về sau nghe thấy âm thanh, theo tiếng mà đến, lúc này mới tìm được đại doanh mình, các tướng lĩnh như trút được gánh nặng nghênh đón hắn trở lại lều lớn trung quân.

Từ khi Chu Lệ khởi binh đến nay, tuy mỗi một lần đều là dùng ít đánh nhiều, nhưng lần nào

cũng là có kinh mà không hiểm, đây là lần thứ nhất hắn bị bại đến chật vật, nếu bị một mũi tên đi lạc làm trọng thương, lúc bại lui lại trúng một quả địa lôi, hoặc là lúc phá vòng vây bị binh lính quân Minh tùy ý đâm trúng một thương, Chu Lệ hắn đã hồ đồ chết tại chỗ.

Nón trụ lệch, giáp nghiêng ra, Chu Lệ người đầy khói thuốc súng bụi đất được các bộ hạ nghênh đón trở lại lều lớn trung quân, ngẫm lại hôm nay thảm bại, thật sự là xấu hổ không chịu nỗi, lúc này vỗ án quát to: "Để nhân mã hậu đội tăng tốc đi tới, trước sáng sớm cần phải chạy tới, thời gian bình minh, quyết chiến cùng Lý Cửu Giang!".

Chúng tướng chưa bao giờ thấy Chu Lệ nổi giận như thế, đều nghiêm nghị tuân mệnh, tự đi chuẩn bị chiến tranh không hề thắc mắc.

Chu Lệ đặt mông ngồi xuống, nhớ tới khi một đường thất bại trốn tránh kia, chợt vang lên tiếng địa lôi, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi. Đối với hỏa khí, luôn luôn là thứ hữu ích của nam quân, đối với bắc quân ứng dụng lại ít, đối với phong cách tác chiến của dân tộc Mạc Bắc, cung tên mạnh, tuấn mã nhanh là đủ, trước kia Chu Lệ với hỏa khí nhận thức còn chưa đủ, nhưng một trận thảm bại hôm nay, lại làm cho Chu Lệ lau mắt mà nhìn mấy hỏa khí này.

Sau này, Vĩnh Lạc đại đế, ở ngũ quân doanh, bên ngoài ba nghìn doanh thiết lập Thần Cơ doanh, thành lập binh chủng chuyên môn hỏa khí sớm nhất trên đòi, cùng cảnh ngộ hôm nay của hắn, thật sự có chút quan hệ.

***

Từ trong miệng sĩ binh Yến quân bị bắt, biết được bản thân Yến vương cũng ở trong doanh Yến quân tiên phong gặp mai phục, bọn người Bình Bảo Vệ, Trương Anh vừa sợ vừa hối hận, Lý Cảnh Long càng bóp cổ tay tiếc hận, nhưng hắn đã từng bị Yến vương Chu Lệ đánh cho sợ hãi, thực sự bởi vì việc này mà khôi phục vài phần tin tưởng: Thì ra Chu Lệ cũng không phải tính toán không bỏ sót, bách chiến bách thắng, thì ra hắn cũng có lúc bị đánh bại!

Lý Cảnh Long tin tưởng tăng nhiều, giống như một con khỉ được khai mở não, hắn cũng không phải không phân biệt đúng sai, răn dạy Bình Bảo Vệ, Trương Anh đánh mất cơ hội tốt chém giết Yến vương, lại đặc biệt tán dương, đồng thời cố ý đem tin tức này truyền ra toàn quân, dùng để ủng hộ sĩ khí. Quả nhiên, ban đầu trong tâm không yên, cũng giống như gan thỏ, thời khắc chuẩn bị lòng bàn chân như bị trói, sĩ khí binh sĩ nam quân đã tăng mạnh hơn lúc trước rất nhiều.

Vào lúc canh ba, Lý Cảnh Long chấm dứt hội nghị, quay về ngủ trong trướng của mình.

Ngoài trướng đại kỳ tung bay, một chuỗi đèn lồng màu đỏ theo thứ tự tắt đi, chỉ chừa ba cái đèn nhỏ, chỉ huy thân vệ đại soái Giang Hải Văn đem đèn lồng treo lên một lần nữa, ngáp một cái, nói với thân binh thị vệ ngoài trướng: "Được rồi, huynh đệ không trực ban đều trở về nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, quyết chiến cùng Yến quân, nhớ để tinh thần thật tốt. Huynh đệ đang trực giữ vững tinh thần, không được để Quốc công gia mất ngủ".

Đông Phương Lượng nhìn cây đuốc ở xa xa mơ hồ đang di động như nước lũ, để sát miệng vào tai Giang Hải Văn, cười nói: "Giang đại ca, bên kia là quân doanh Cù Đô Đốc, đã trễ thế như vậy, còn muốn thay quân sao?".

Giang Hải Văn trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng do hai bên quan hệ cá nhân rất tốt, không ở trước mặt mọi người mắng nhiếc, chỉ giảm thấp xuống giọng giáo huấn nói: "Hỏi lung tung những thứ này làm gì, không hiểu quy củ. Làm việc bên người đại soái, biết điều một chút, không nên hỏi, đừng hỏi; không nên xem, đừng xem; không nên nghe, đừng nghe! Hiểu chưa?".

"Dạ dạ dạ, ta đây không phải hiếu kỳ sao, biết rồi, biết rồi, tiểu đệ sẽ trở lại trướng nghỉ ngơi".

Giang Hải Văn gật gật đầu, mấy thớt ngựa cách đó không xa bởi vì thanh âm quân ngũ điều động ở xa xa nên hơi bất an, ngửa mặt lên trời hí vài tiếng, Giang Hải Văn vội vàng chạy đến, kêu lên: "Bên kia, để mấy thớt ngựa này ra xa, ngày mai chiến đấu, phải để Quốc công gia nghỉ ngơi yên tĩnh".

Một tiểu giáo anh tuấn tuổi còn trẻ bước đi thong thả đến bên người Đông Phương Lượng, thấp giọng nói: "Điện hạ hôm nay bị tổn thất nặng, sĩ khí nam quân tăng vọt, lại có ưu thế binh lực, quân ta cực kỳ bất lợi, ngày mai chiến đấu, nam quân tất có mưu lược, chúng ta không dò xét được tin tức, làm sao bây giờ? Muốn làm chút thị phi khắp nơi hay không, hoặc là dứt khoát đem.

Đông Phương Lượng khẽ lắc đầu: "Lúc này diệt trừ Lý Cảnh Long, xác thực cũng có chút tác dụng, nhưng tác dụng này, chỉ là kéo dài trận chiến thôi, đổi một người tướng lãnh khác đi lên, đối với ta quân tướng càng thêm bất lợi. Không cần phải làm thịt người, nhớ kỹ lời nói đại nhân phân phó chúng ta, một khi làm bí điệp, cởi thân khôi giáp này ra, sẽ không cần đem mình trở thành một chiến sĩ xung phong hãm trận.

Tiểu giáo ngầm hiểu, cùng hắn trăm miệng một lời nói: "Chúng ta là côn trùng có hại, chúng ta là sâu một, chúng ta giấu ở trong góc tối rất bí mật, lộ ra một bộ dáng vô hại nhất, trong lúc vô thanh vô tức, chuyên môn ăn xà nhà của chủ nhà, cây cột, qua một trận gió, chúng ầm ầm sụp đỗ, vẫn hoàn toàn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra".

Không có biện pháp, đám người dưới tay Hạ Tầm này, cơ cảnh là cơ cảnh, lại không đọc qua binh pháp, Hạ Tầm lấy kinh nghiệm gián điệp chính cống nói với bọn họ "việc gì cũng không để ý, ẩn giấu thân phận và danh tính", bọn họ nghe nhất định là không hiểu, lời nói dễ hiểu như vậy bọn họ lại có thể lĩnh ngộ khắc sâu, đây là điều thứ tư Hạ Tầm trích lời, mọi người dưới tay hắn có thể đọc làu làu.

Đông Phương Lượng gật đầu, hài lòng nói: "Đêm nay ngươi đang trực, vểnh tai, trợn mắt to. Ta trở về nghỉ ngơi".

"Rõ!".

Đưa mắt nhìn Đông Phương Lượng bỏ đi, tiểu giáo trở lại đứng trước trướng, ánh mắt đột nhiên rơi trên soái kỳ trên cột cờ đứng sừng sững trước trướng, đây là một thứ duy nhất như cái xà nhà trên hiện trường, cây cột gì đó, hắn hai mắt sáng ngời, đột nhiên nghĩ tới một thứ gì đó.

Hắn không nghĩ tới tư tưởng kỳ diệu của hắn, về sau sẽ phát sinh tác dụng gì, cũng chưa từng có người biết ý nghĩa việc này trong cuộc chiến Bạch Câu Hà rốt cuộc đã xảy ra tác dụng lớn đến mức nào, chỉ có trong hồ sơ bí mật của Phi Long bí điệp, nhớ kỹ chuyện này, nhớ kỹ tên hắn, hắn gọi là - Nhạc Tuấn Hoằng!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 328

Ngươi Có Phục Hay Không?

Chương 328: Ngươi có phục hay không?

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Sáng sớm hôm sau, Yến vương tập kết đại quân, chuẩn bị qua sông tác chiến, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ là, Lý Cảnh Long thoát thai hoán cốt chịu khiêm tốn tiếp nhận đề nghị của chúng tướng, lại vượt lên trước phát động tiến công.

Tục ngữ nói, tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, lúc này đây trên dưới Yến quân rõ ràng đã đánh giá thấp chỉ số thông minh của Lý Cảnh Long, hoặc là nói chỉ số thông minh của Lý Cảnh Long không đề cao, nhưng hắn chỉ cần thoáng khiêm tốn một chút, chịu nghe ý kiến người khác, quyết sách của hắn chính là kết tinh của trí tuệ tập thể.

Khởi xướng tiến công trước Yến quân đúng là doanh bộ đội nhân mã sở thuộc Cù Năng đêm qua bị Đông Phương Lượng phát hiện đang dời khỏi doanh trại, ngoài ra còn có vị hôm qua lập nhiều công, Bình Bảo Nhân, hai vị tướng quân này đều là hạng người có thể chinh chiến, Cù Năng lúc trước đánh Bắc Bình, nếu không phải Lý Cảnh Long tham công, lệnh cưỡng chế hắn đình chỉ tiến tới, đã sớm công tiến thành Bắc Bình, bắt giữ Yến vương phi và thế tử Yến vương làm danh tướng đương thời.

Hai người kia vòng qua hạ du Bạch Câu Hà, qua sông, sau khi chuyển dời đến bên cánh Yến quân, đột nhiên phát động tiến công. Hậu doanh Yến quân có chủ tướng là Phòng khoan, thấy đám quân Minh này xuất hiện, hoảng hốt vội vàng chỉ huy quân đội ngăn cản, một mặt phát ra cấp báo về phía trung quân Yến vương. Bình Bảo Nhân xung trận thúc ngựa lên trước, dẫn quân phá tan hậu doanh Yến quân. Nếu nói Bình Bảo Nhân là một thanh đao nhọn, Cù

Năng chính là một cây kìm, chỉ huy hai đứa con trai không ngừng mở rộng xé mở lỗ thủng Bình Bảo Nhân tạo ra, hậu doanh Yến quân sau nửa ngày khổ chiến, bắt đầu hiện ra hiện tượng sụp đỗ.

Tin tức rơi vào tai quân chủ lực đang chuẩn bị qua sông, các tướng nghe nói quân Minh đột nhiên xuất hiện ở phía sau mình, không khỏi quá sợ hãi, đều thỉnh cầu về phía Yến vương đang chuẩn bị cự địch ven sông, trước tiên gạt bỏ kẻ địch phía sau, Yến vương Chu Lệ cũng bị biến hóa đột nhiên xuất hiện dọa cho sợ ngây người, hắn vững vàng, bước đi thong thả trong trướng hồi lâu, rốt cuộc đứng lại, mặt hướng chúng tướng, trầm giọng nói: "Không cần lo cho hắn, hắn đánh là việc hắn, ta đánh là việc ta, tập trung chủ lực, công kích trung quân Lý Cửu Giang!".

Mệnh lệnh này [hạ xuống, ngay cả Trương Ngọc Cù Nhiên cũng biến sắc, bọn họ chỉ nói Yến vương là vì trận thất bại hôm qua, phẫn uất mà không tiếc hết thảy muốn tìm lại mặt mũi, tất cả đều lên khuyên ngăn, Chu Lệ bước qua, bỗng nhiên xốc mành trướng lên, chỉ vào nhân mã quân Minh bên kia bờ sông nói: "Nhìn rõ ràng chưa, quân Minh sớm đã giữ lực mà chờ, sẽ chờ quân ta lui về phía sau, sau đó nhân cơ hội đánh lén. Một khi lui lại, Lý Cửu Giang dùng ưu thế binh lực đả kích, tất nhiên sẽ tan tác toàn bộ, tuyệt đối là bất hạnh!".

Sương sớm lượn lờ, trong mông lung có thể trông thấy đại doanh quân Minh hàn khí bốc lên, ba quân sớm đã chờ xuất phát.

Chu Năng nói: "Mạt tướng biết, dùng công thay thủ, chỉ cần đánh vờ tung đại doanh quân Minh, nguy cơ hậu doanh ta, sẽ tự giải thoát".

Chu Lệ quả quyết nói: "Không sai, cầu sống trong chết, chỉ có thể làm chuyện này mà thôi! Truyền lệnh xuống, lập tức qua sông chiến đấu".

Chu Lệ này bình thường có thể nghe ý kiến người khác, nhưng lúc khẩn yếu quan đầu lại có thể chuyên quyền độc đoán, thời cơ chiến đấu trôi qua tức thì, thân là chủ tướng nếu luôn lâm trận do dự, lắc lư bất định, thật là tối kỵ. Chu Lệ đã hạ quân lệnh, đại quân như núi tuyết tan, nhất.

Thời phát động tiến công toàn diện về phía quân Minh đối diện.

Người chủ công, chính là Đại tướng khâu Phúc dưới tay Chu Lệ, khâu Phúc dẫn nhân mã đến trước quân.

Khâu Phúc này, có chỉ có dũng, về phương diện mưu kế không bằng Trương Ngọc Chu Năng, nhưng gặp địch dám chiến, hơn nữa cũng không tham công, bởi vậy được bộ hạ kính yêu, hắn hiểu rõ trận chiến này đối với Yến vương thật sự là quá quan trọng, bởi vậy cởi hết giáp trụ, hai cánh tay trần trụi, đích thân cầm đao lình quân công kích.

Nhưng làm gì được, quân Minh có bao nhiêu vạn người? Dùng binh lực hùng hậu như vậy lại đi áp dụng thế thủ, khâu Phúc lại dũng mãnh như thế nào, sao có thể một mình xoay chuyển trời đất, đại chiến từ sáng sớm đến lúc mặt trời lên cao, bộ hạ khâu Phúc tử thương vô số, bản thân hắn cũng bị thương vài chỗ nghiêm trọng, vậy mà không thể tiến thêm.

Nhưng Chu Lệ cũng không đem hy vọng hoàn toàn ký thác lên trên người khâu Phúc, hắn cũng biết, muốn chính diện đột phá trung quân Lý Cảnh Long là khó khăn bực nào, bởi vậy lúc khâu Phúc ác chiến say sưa, Chu Lệ đã đích thân dẫn trung quân, lặng yên chuyển dời đến bên cánh trung quân Lý Cảnh Long, muốn phối hợp với khâu Phúc phát động tiến công, nhưng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, đại cữu tử của hắn đã đến đây.

Binh mã Từ Huy Tổ đột nhiên xuất hiện ở bên cánh của hắn, đúng là gậy ông đập lưng ông, đối với việc hắn đến đây, định minh tu sạn đạo, ám độ trần thương. Chiến sách hôm nay, phần lớn là xuất ra từ trong tay Từ Huy Tổ, binh mã dưới trướng Lý Cảnh Long vô số, tiếc gì khi phái một quân đề phòng Yến quân đánh lén, dù sao không phải hắn đi mạo hiểm, bởi vậy vui vẻ đáp ứng Từ Huy Tổ, đến lúc này Chu Lệ lập tức lâm vào tuyệt cảnh.

Đại quân bắt đầu khởi động, như con cọp đầy răng sắc, Yến vương có trước sau trái trong phải tổng cộng năm quân, cũng không phải tất cả đều bị hãm trong vòng vây kẻ địch, nhưng nếu như ngồi đợi bọn họ đột phá quân địch, chỉ sợ thi thể đều đã lạnh, cầu người không bằng cầu mình, vốn Chu Lệ thích đích thân đấu tranh anh dũng liền đích thân lên ngựa nghênh địch, đầu tiên là dùng tên bắn nhanh, tên dùng hết, liền một tay dùng thương, một tay dùng kiếm, đích thân vật lộn tiến tới.

Một trận chiến này quả nhiên là khổ không thể tả, bảo kiếm tùy thân của Chu Lệ bị chặt đứt, chiến mã dưới háng kiệt lực, cờ lớn chữ Yến dính đầy tên của quân Minh, người tiên phong cầm cờ cứ bị bắn chết một người lại đổi một người, đã thay đổi đến người thứ mười bảy, cũng may người cầm cờ cũng biết giờ phút này mà cầm cờ giống như cầm một lá bùa chiêu hồn, mục tiêu quá rõ ràng, cho nên không dám đứng quá gần Chu Lệ, nếu không Chu Lệ sớm đã bị vạn tiễn xuyên tâm.

Chu Lệ vừa đánh vừa lui, may mắn hắn đột nhập trận địch không sâu, một phen khổ chiến đẫm máu, khó khăn lắm mới thối lui đến bên cạnh bờ, thình lình hai sát tinh Bình An, Cù Năng vừa mới giải quyết hậu quân Chu Lệ lại xông ra.

"Đại thể đã mất!". Yến vương Chu Lệ thấy tình cảnh này, trong lòng hô.

To.

"Trời cũng giúp ta!". Lý Cảnh Long thấy tình cảnh này hưng phấn gần chết, lập tức hạ lệnh, huy động soái kỳ của hắn, hạ lệnh tổng tiến công, quân Minh lập tức như thủy triều chen chúc mà đến, chuẩn bị đánh rắn giập đầu.

"Điện hạ! Điện hạ! Chuyện không thể làm, thỉnh điện hạ lập tức phá vòng vây, lui về Bắc Bình, sau lại tính kế!".

Toàn thân Trương Ngọc đẫm máu, trên bả vai cắm một mũi lang nha tiễn, mặt đầy mồ hôi và máu chạy đến trước mặt Chu Lệ, Chu Lệ lộ vẻ sầu thảm cười nói: "Thế Mỹ, toàn bộ của cải của bản vương đều ở đây, trận chiến này bại, ở Bắc Bình còn mấy vạn người già nua yếu ớt, có thể làm được chuyện gì nữa".

Trương Ngọc cắn răng nói: "Để mạt tướng dẫn binh ngăn cản quân địch, thân thể diện hạ cao quý, không thể lại mạo hiểm, thỉnh điện hạ lùi về bên cạnh bờ, đến chỗ viện binh quân ta, hoặc là tìm một đường sinh cơ".

Trong lòng Chu Lệ khẽ động: "Viện quân, viện quân".

Hắn cũng không biết kế sách của mình có được hay không, hôm nay tràn đầy nguy cơ, dù sao cũng phải thử xem mới cam tâm, thế là lập tức dục ngựa, chạy về phía đê lớn, Trương Ngọc ngạc nhiên nói: "Điện hạ, ngươi muốn làm điều gì?". Hắn sợ Yến vương luẩn quẩn trong lòng, vội vàng đuổi theo.

Yến vương leo lên đê dài, tay cầm roi ngựa, ngoắc về phía xa xa xa xa, dáng người ổn định, động tác phất tay càng thong dong vô cùng, dưới ánh mặt trời, động tác dáng người... khụ, tất cả mọi người quen thuộc chứ?

Lý Cảnh Long toàn thân mặc giáp trụ, tay cầm ngân thương, thầm nghĩ tự tay giết chết Yến vương, bị kích động đang xông về phía trước, chợt thấy Yến vương leo lên đê, tay cầm roi

ngựa ngoắc về phía xa xa, Lý Cảnh Long đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó sắc mặt đại biến: "Không tốt, Yến vương sắp đặt phục binh!".

Lúc trước Yến vương đích thân lĩnh giáo qua uy phong của năm nghìn tam vệ tinh kỵ Đóa Nhan đạp doanh, nếu chỉ kỵ binh này trong giờ phút này dùng sức khỏe đánh sức yếu, mai phục bên cạnh, đột nhiên xuất hiện giết tới, chết không phải là Chu Lệ, mà là Lý Cảnh Long hắn, Lý Cảnh Long quyết định thật nhanh, lập tức thúc ngựa, hô to nói: "Lui! Toàn quân lui lại! Yến nghịch đặt mai phục!". Dứt lời không quan tâm đến ai, một ngựa xông tới phía trước, cứ thế mà đi...

***

Cực phẩm ngu ngốc, lại một lần nữa phô bày chỉ số thông minh cực phẩm của hắn.

Những đại tướng dưới trướng Lý Cảnh Long kia đều bị phái đi, không một người nào có thể ở bên người, cho hắn đề nghị, phỏng chừng có cho hắn đề nghị cũng không kịp nói ra, bởi vì lúc Lý Cảnh Long chạy trốn luôn luôn là "sát phạt quyết đoán", căn bản không để cho kẻ địch và chiến hữu có bất cứ cơ hội nào.

Lý Cảnh Long kéo cờ chạy trốn, các bộ binh mã còn lại không hiểu chuyện gì, chỉ nói là phía trước thực sự có mai phục, đều thu lại nhân mã trước mặt cường địch, đến khi hai bên kéo dãn khoảng cách ra, Lý Cảnh Long đứng ở ngoài tầm bắn ba mũi tên, nhìn phía xa xa, lúc này sương mù đã tán đi, ánh mắt phi thường rõ ràng, hắn cũng không phát hiện bên người Chu Lệ xuất hiện thêm một người nào.

"Chẳng lẽ... Bị lừa sao?".

Lý Cảnh Long vừa cẩn thận quan sát một lát, thấy Yến quân đang vội vã nhanh chóng thu nhân mã, kết thành trận hình phòng ngự, quả thật không có bất cứ viện binh nào, không khỏi thẹn quá hóa giận, lập tức hạ lệnh nói: "Tiến công! Toàn lực tiến công, thề giết Chu Lệ!".

Quân Minh nhận được chỉ thị của chủ soái, đang muốn lại lần nữa phát động tấn công, lúc này ở xa xa có một đống bụi đất tung bay, một đám đại quân đạp trên bụi mù cuồn cuộn, giống như xuôi theo đê mà đi thành một hàng dài, nhanh chóng đánh tới, viện quân Chu Lệ cuối cùng đã tới. Nhánh viện quân này, đúng là Đóa Nhan tam vệ Chu Lệ coi là bảo bối, đầu lĩnh chính là con thứ hai của hắn, Chu Cao Hú.

Có nhánh kỵ binh này, mặc dù có thể đánh bại Yến quân, nhưng muốn ở trước trận giết Yến vương sợ cũng khó có thể làm được, Lý Cảnh Long mất cơ hội tốt giận không kìm được, lớn tiếng kêu gọi nói: "Tiến công, toàn thể tiến công, chém giết Yến nghịch cho bản Quốc Công!".

Nói xong liền mang một gương mặt đỏ bừng như máu gà, thúc ngựa vọt lên, người tiên phong khiêng cờ lớn thở hồng hộc vừa chạy về đại doanh trung quân còn chưa thở một được ngụm, chợt nghe chủ soái hạ lệnh, vội vàng mở cờ lớn ra, nhanh huy động, hiệu lệnh ba quân tiến công, sau đó vung hai đùi thúc ngựa chạy theo Lý Cảnh Long đang chạy về phía trước.

"Huynh đệ, ta giúp ngươi khiêng một lát!".

Nhạc Tuấn Hoằng tiến về phía người này cười cười, không đợi hắn trả lời, liền treo bội đao lên, đoạt lấy soái kỳ trong tay người tiên phong.

"Đa tạ, Tuấn Hoằng huynh đệ, ngươi... Ngươi không hiểu cờ tín hiệu, theo sát ta, đại soái có lệnh ban xuống, tùy thời ra lệnh ba quân".

"Được!". Nhạc Tuấn Hoằng lên tiếng cười tủm tỉm, nâng cờ lớn lên liền bỏ chạy. Đêm qua, hắn đã động tay động chân với cái cán cờ này, giờ đây muốn làm chỉ là khiến cho chỗ đã bị động thủ cước phát tác mà thôi, trong khi chạy, hắn đã không để lại dấu vết thúc động chỗ động thủ cước hôm qua.

"Mệnh lệnh, Bình Bảo Nhân, Cù Năng, vây hãm kỵ binh Yến quân! Mệnh lệnh, Từ Huy Tổ bày trận phía sau Bình Bảo Nhân, Cù Năng, chặn đường lui yến quân!".

Lý Cảnh Long giận không kìm được liền hạ lệnh.

Hắn chạy đến chỗ cách Yến quân tầm bắn một mũi tên liền đứng vững bước, đối phương tuy không phải là chó cùng dứt dậu, nhưng hắn tuyệt đối cần lo liệu chuyện an toàn cho bản thân, người tiên phong nghe được phân phó của Lý Cảnh Long, lập tức đoạt lấy cờ lớn từ trong tay Nhạc Tuấn Hoằng rồi huy động, cờ lớn phần phật, đón gió uy phong, tất cả lính kèn tiên phong quân Minh đang nhìn chằm chằm vào cờ tín hiệu đến từ trung quân, soái kỳ chữ "Lý" rắc một tiếng, gãy đôi!

Cờ lớn gãy thực rất thiếu đạo đức, gãy lại sát với cờ, nếu như còn một đoạn ngắn, dựng thẳng nó lên trời cũng được, nhưng nó bị gãy thành ngắn như vậy, giơ lên còn có ai xem được?

Kỳ thủ (người cầm cờ) tất cả các doanh của quân Minh đều ngây người, soái kỳ quay ngược là có ý tứ gì?

Một là đầu hàng, hai là chủ soái chết trận!

Tào quốc công này không thể nào đầu hàng, đó chính là... chủ soái chết trận.

Chuyện này cũng có chút ít khả năng, tên lạc đạn bay lung tung, chủ soái cũng không có trời đất thần phật phù hộ, nếu không khéo một mũi tên làm trọng thương...

Lại chờ một lát, trong doanh chủ soái vẫn chưa dựng thẳng soái kỳ lên, kỳ thủ tất cả các doanh đều đánh ra tín hiệu cờ, thông báo binh sĩ của các tướng lãnh: Lý Cảnh Long... Đã chết!

Thật ra cũng không cần bọn họ đánh tín hiệu cờ, đừng nói tín hiệu cờ khả năng sẽ phức tạp hơn, binh lính bình thường xem không hiểu, nhưng soái kỳ quay ngược lại, ai không biết là có ý gì? Quân Minh nhất thời ồn ào một hồi, mấy chục vạn đại quân, dù là chỉ là một người hít vào một ngụm lãnh khí, phối hợp lại đều là một tiếng sét đánh kinh thiên động địa.

Yến vương Chu Lệ thấy đứa con dẫn quân đầy đủ sức lực đuổi tới, vui mừng quá đỗi, vội vàng thay một con ngựa, xách thương lên ngựa, đang muốn tái chiến, chợt nghe trong doanh đối phương xuất hiện dị động, định chuyển người nhìn lại, cờ lớn của Lý Cảnh Long không thấy, Chu Lệ đầu tiên là có chút ngẩn ngơ, tiếp đó liền biết tận dụng thời cơ, lập tức hô to ầm ĩ: "Lý Cảnh Long chết trận, quân Minh đại bại, quân Minh đại bại!".

Bọn người Trương Ngọc, Chu Năng cũng phản ứng cực nhanh, đều cao giọng hò hét, nhất thời Yến quân cùng kêu lên hét to: "Lý Cảnh Long chết trận, quân Minh đại bại!".

Âm thanh như lôi đình, xôn xao.

Quan tướng quân Minh ngờ vực vô căn cứ, sĩ tốt bối rối, vốn nhân tâm đang lúc cực không ổn định, vừa nghe tiếng hét lớn truyền ra trong quân doanh Yến, nhất thời liền có dũng khí mất sạch mà quay đầu bỏ chạy. Loại sự tình này giống như ôn dịch lây bệnh ra, tuy tất cả thuộc cấp quân Minh đều phản ứng nhanh chóng, bắt đào binh khai đao, nhanh chóng chém giết nhiều người, ngăn lại toàn quân bỏ chạy, nhưng Yến vương Chu Lệ giỏi về nắm bắt thời cơ chiến đấu không chờ bọn họ không công tự bại, mà là một mặt hô to, một mặt phát động tiến công toàn diện, lần này dùng mấy ngàn kỵ binh Đóa Nhan Chu Cao Hú mang đến làm tiên phong chính, tiến thẳng đến đại doanh trung quân của Lý Cảnh Long.

Quân Minh trong lúc bối rối đều không có ý chí chiến đấu, một khi bị tấn công, vốn có ý trốn lập tức hiện thực hóa thành hành động, kiểu bại này, như băng tan trên Thái Sơn, cho dù là ai cũng đừng mơ tưởng ngăn trở.

Phụ tử Cù Năng vốn xung phong liều chết ở trên đầu, cho nên cũng đứng mũi chịu sào, lâm vào cảnh bị Yến quân bao vây chặt, đúng là vừa rồi Yến vương bị bọn họ vây khốn. Biết làm sao được, Yến vương Chu Lệ có một chủ soái quân địch ngu xuẩn như heo, lại có một đứa con dũng mãnh thiện chiến chạy đến tiếp viện, bọn họ lại hoàn toàn khác biệt, phụ tử trong thiên quân vạn mã đỡ trái hở phải, mặc hắn dũng mãnh như thế nào đều là một cây làm chẳng nên non, nhanh chóng bị thiết kỵ Yến quân giết chết trong dòng nước lũ công kích mãnh liệt.

Du Thông Uyên, Đằng Tụ các tướng Minh vốn đang muốn tái chiến, làm gì được khi quân tâm đã không tan rã, hơi do dự một chút là không bỏ chạy được, thiết kỵ Đóa Nhan đạp doanh mà qua, gặp người liền giết, đâu thèm để ý hắn là binh là tướng, các đại tướng Du Thông Uyên, Đằng Tụ cũng trước sau bỏ mạng trong loạn quân, tướng Minh còn lại mắt thấy thế không thể thay đổi, đành phải dẫn tất cả nhân mã bản bộ, hoảng sợ bỏ chạy.

Lão tướng quân Võ Định hầu Quách Anh từ Bảo Định chạy đến tham chiến, mắt thấy quân Minh bị bại một cách khó hiểu như vậy, tức giận đến mức muốn thổ huyết, lúc này hắn cũng thu liễm binh mã của mình rút lui. Vị lão huynh này đại khái là hận chết Tào quốc công, trực tiếp dẫn binh mã trốn về phía tây, trở lại Bảo Định, chẳng muốn cùng phế vật Lý Cảnh Long này nói lời thừa.

Một trận bại này, quân Minh kẻ chết đuối kẻ bị giết hơn mười vạn người, phơi thây hơn trăm dặm, quả nhiên là vô cùng thê thảm.

***

Bến tàu Đức Châu, trong phòng nhỏ, Hạ Tầm nói với mấy tên thủ hạ: "Trước khi nhân mã chạy tới Kim Lăng, đã vì chúng ta trải con đường tốt, Từ Thạch Lăng, Trương Tuấn, Tưởng Mộng Hùng, Vương Quan Vũ, những gì có quan hệ tới nhiệm vụ đã giao cho các ngươi rõ ràng, bốn người các ngươi giờ đây chạy nhanh đi".

"Hạ đại nhân, vậy còn người?".

Hạ Tầm trong Phi Long bí điệp, dùng tên kêu là Hạ Tầm, tất cả mật điệp Phi Long đều chỉ nhận thức tên, chỉ biết người này là thủ lĩnh cao nhất của bọn hắn, vậy cũng là một loại hoài

niệm biến tướng Hạ Tầm giành riêng cho mình. Cho nên thuộc hạ nhân viên của hắn khi gọi hắn.

Cũng gọi là Hạ đại nhân, chính thức biết hắn còn có tên gọi Dương Húc rải rác không có mấy.

"Điện hạ mưu đồ Đức Châu, bản quan muốn vận dụng nhân thủ bên này làm nội ứng, đến lúc đó thân phận khó tránh khỏi bại lộ, về sau ta sẽ chuyển dời đến Kim Lăng, từ nay về sau, chúng ta phải cắm rễ tại Kim Lăng, đến lúc đó, bản quan sẽ bắt liên lạc với các ngươi. Cho nên, mọi sự cần cẩn thận. Các ngươi nhớ kỹ, lần đi Kim Lăng, các ngươi tách ra mà đi, sau khi đến nơi đó, bốn người các ngươi, không được liên lạc, không được thông báo thân phận mình ẩn núp với nhau.

Các ngươi và bộ hạ của các ngươi, cũng là một người tiếp một người liên lạc liên tục, bảo đảm không để bất kỳ một mắt xích nào sai sót, không đến mức bị triều đình bắt liền mất cả ỗ, thế lực cẩm Y vệ giờ đây tuy cực kỳ suy yếu, khó ra khỏi thành Kim Lăng, nhưng trùng trăm chân chết vẫn còn cứng, ở thành Nam kinh, bọn họ vẫn có thủ đoạn thông thiên như cũ, tuyệt đối không được chủ quan".

"Ti chức rõ!".

Bốn người Từ Thạch Lăng, Trương Tuấn, Tưởng Mộng Hùng, Vương Quan Vũ nghiêm nghị chắp tay.

Hạ Tầm đang an bài nhân viên tinh anh Phi Long bí điệp đi Kim Lăng, hắn làm như vậy, là vì trong thời gian bốn năm Tĩnh Nan, quân Minh đổi chủ vài lần, hắn không có khả năng mỗi lần triều đình đổi chủ tướng, đều có biện pháp xếp gián điệp đi vào.

Ngoài ra, tin tức trong quân nhận được đều có tác dụng rất mạnh trong thời gian nhất định, chiếm được tin tức chưa hẳn kịp đưa đi, sau khi đưa ra ngoài chưa hẳn kịp phản ứng, nếu có thể để gián điệp cắm ở kinh sư Đại Minh, vậy một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Nên biết quân đội tiền phương trên phương diện chiến thuật bất kể biến hóa như thế nào, chiến lược đều phải nghe theo kinh sư điều hành an bài, hoặc là bọn họ kịp thời đem chiến lược bố trí trình báo về kinh sư.

Nếu tại lúc khẩn yếu có tai mắt mình xếp vào, như vậy Yến vương có thể tùy thời hiểu rõ chiến lược triều đình bố trí, về phần vận dụng chiến thuật cụ thể, Yến vương Chu Lệ còn cần

hắn đến chỉ điểm sao?

Đương nhiên, lý do này nghe thì đường hoàng, trên thực tế cũng hợp tình hợp lý, nhưng... hạ Tầm sở dĩ làm ra quyết định này, nguyên nhân nhất chủ yếu lại là: Hắn cũng không nhớ rõ đánh xong một trận ở Đức Châu, chủ tướng quân Minh thay đổi ai lên, lại càng không nhớ rõ vị chủ soái dẹp nghịch này trú đóng ở thành thị nào, hắn cũng không thể mỗi lần sau khi kết thúc tất cả, lại đi theo đằng sau mông người ta bố trí trạm tin tức, nếu làm như vậy, chỉ sợ hắn bên này còn chưa xây tốt, người ta đã sớm dời đi.

Những số liệu kỹ càng này, hắn thật sự không nhớ rõ, lúc trước chỉ cho là lịch sử chuyện xưa, chỗ hứng thì tùy tiện nhìn xem, giờ phút này đã không có baidu cũng không có google, ngươi có thể đến chỗ nào tra?

Đưa bốn người ra ngoài, Hạ Tầm lại tha thiết dặn dò vài câu, đang muốn để cho bọn họ rời đi, chợt thấy Từ khương từ đàng xa vội vã đi tới, ánh mắt Hạ Tầm ngưng lại, nhìn thần sắc Từ khương, Từ khương đi đến trước mặt, mặt đỏ bừng nói: "Đại nhân, điện hạ đại thắng!".

Từ khương không kìm chế được hưng phấn, giọng nói hơi phát run, ánh mắt Hạ Tầm khẽ động, vội vàng nói: "Bình tĩnh, vào nhà nói sau" Bốn bộ hạ thân tín phải đi, vừa nghe Yến vương nơi đó đánh thắng một trận lớn, đều mang vẻ mặt đầy vui mừng theo sát trở về.

Lúc này, trong phòng bên cạnh, vị tỷ muội kia bưng cái chậu gỗ đi ra rót nước, liếc nhìn thấy năm nam nhân kích động theo sát đằng sau tướng công vào phòng nhỏ, nhất thời trừng lớn hai mắt, lần này, nàng không hâm mộ hay ghen ghét, nàng chỉ là ngơ ngác đứng ở đàng kia, đứng yên thật lâu, sau đó như nhìn thấy thần đồng, sợ hãi than một tiếng, khâm phục trở về phòng.

Nàng đã phục, tâm phục khẩu phục!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 329

Loạn Tượng.

Chương 329: Loạn tượng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Kỵ binh chiến đấu trong lúc truy kích phát huy đầy đủ sở trường, Chu Lệ như một miếng cao da chó, kề sát phía sau mông Lý Cảnh Long, đuổi giết một đường từ Bạch Câu Hà, không ngừng mở rộng thành quả. Trên đường đi, quân Minh chết hơn mười vạn người, sáu mươi vạn đại quân của Lý Cảnh Long, chỉ vì một trận chiến này, liền mất đi một phần ba.

Yến quân liên tục tác chiến, cũng mỏi mệt không chịu nổi, nhưng tác chiến lúc này, đã không chỉ là vấn đề thể lực, Chu Lệ biết rõ chênh lệch giữ mình và triều đình chính là thực lực cự kém cỏi nhất, trước mắt có tiện nghi để lấy, hắn làm sao có thể buông tha, đoạn đường này truy đuổi, tất cả kỵ binh đều phái đến đầu tiên, chỉ để ý một đường đuổi giết, bộ tốt phía sau, vơ vét khí giới quần áo, đồ quân nhu lương thảo quân Minh để lại ven đường.

Lý Cảnh Long ngựa không dừng vó thất bại trở về Đức Châu, tin tức triều đình đại bại lập tức truyền ra, quân Minh lần đầu tiên dùng năm mươi vạn đại quân đấu với năm vạn Yến quân, đại bại; Lần thứ hai dùng sáu mươi vạn đại quân đánh với mười vạn Yến quân, vẫn đại bại. Ở trong lòng quân dân, yến quân nghiễm nhiên đã là thành thiên binh thiên tướng không thể chiến thắng. Thành bại luận anh hùng, ai còn để ý tới lúc Yến vương Chu Lệ ở bờ sông Bạch Câu suýt nữa chết trận, tình hình chật vật không chịu nỗi?

Dân chúng nghe nói Yến quân đang xuôi nam, chỉ huy đại quân giết về phía Đức Châu, trong lúc nhất thời trong thành Đức Châu như thể đang chạy nước sôi, dân chúng sợ hãi tai họa trở nên rối loạn, phàm là người có năng lực đào tẩu đều mang theo gia đình, thoát khỏi

Đức Châu, hoặc là đến nhờ họ hàng, bằng hữu, trong lúc nhất thời dân chạy nạn tấp nập trên đường, một cảnh tượng loạn thế.

"Tướng công, triều đình đại bại rồi, sáu mươi vạn đại quân, chính là sáu mươi vạn đầu heo, cũng có thể chà đạp Yến quân thành con tép, làm sao lại thất bại? Chúng ta làm sao bây giờ, nên dọn dẹp một chút rồi trở lại huyện Dương Cốc hay không?".

Một tiểu cô nương mang khăn trùm đầu, đôi mắt sáng răng trắng, thanh tú lạ thường, vội vã chạy vào lều, nói với nam nhân nàng.

Nam nhân nàng vừa mới buông lọ thuốc, trong tình trạng kiệt sức nằm ngủ trên giường, nghe thấy cô gái này nói chuyện, hắn gối cao hai tay, cười khổ lắc đầu nói: "Phi Phi, sao lại nói mấy lời như đứa trẻ vậy, ta là bị bắt đến Đức Châu phục dịch, trong quan phủ đều có lập hồ sơ, sao có thể nói đi là đi. Đức Châu là binh thành, thành tường cao dày, binh mã rất nhiều, bên ngoài lại có mười hai liên thành. Dã chiến và công thành chiến là hai chuyện khác nhau, yến quân lợi hại, cũng không có khả năng một lần tấn công liền thắng, nếu thật là không thủ được, chúng ta rời đi cũng không phải là khó, trước hết để cho vi phu nghỉ ngơi một chút, hôm nay trị liệu không dưới trăm thương binh, ái ui, mệt chết ta...

Vợ chồng này, đúng là Tây Môn Khánh và Nam Phi Phi, Tây Môn Khánh là lang trung, trong binh doanh Đức Châu rất nhiều binh lính đều bị bệnh nứt da do gió lạnh, Lý Cảnh Long hạ lệnh triệu tập tất cả các nơi.

Treo biển hành nghề y hay lang trung trong phủ Sơn Đông đến Đức Châu, trị liệu bệnh cho quân tốt, Tây Môn Khánh đã ở trong nhóm triệu tập này. Vốn hắn định mang theo dược đồng học đồ, nhưng Nam Phi Phi trước kia quen hối hả ngược xuôi, hôm nay đột nhiên phải ở nhà sống cuộc sống phu nhân, thời gian lâu lại thấy rất chán nản, vừa nghe trượng phu muốn xuất hành, nhất thời cao hứng bừng bừng đòi đi cùng.

Thế là Tây Môn Khánh để cho phu nhân Tiểu Đông trông coi gia nghiệp, mang theo Nam Phi Phi đến Đức Châu, hắn ở Đức Châu đã gần một tháng, chủ yếu là khám và chữa bệnh cảm mạo, nứt da, hôm nay đột nhiên biến thành thiếu cánh tay thiếu chân, toàn là bệnh ngoại khoa, phương diện này dược vật dự bị trong quân doanh lại không có nhiều, Tây Môn Khánh là một thầy thuốc ở trên mặt phụ khoa có chỗ độc đáo, nhưng chân tay vẫn luống cuống, làm hắn quá mệt mỏi.

Nam Phi Phi chạy tới, hai đầu gối cúi xuống, ngồi chồm hỗm trên giường, một đôi bàn tay trắng như phấn nắm lại vừa đấm đùi cho hắn, vừa chu cái miệng nhỏ, bất mãn nói: "Hừ! Chờ Yến quân đánh tới Đức Châu" rối loạn, vợ của chàng là nữ nhân thiên kiều bá mị như vậy, nếu bị người ta cướp đi làm áp trại phu nhân, chàng không đau lòng hả? Chàng thật vô tình mà!".

Tây Môn Khánh yếu ớt rên rỉ nói: "Xong rồi, nàng thật đúng là tin tưởng bọn họ nói sao? Yến quân cũng không phải sơn tặc, đúng rồi, đấm đấm chỗ đó!...".

Nam Phi Phi phụng phịu, dùng sức đập một cái trên đùi hắn, gắt giọng: "Không phải sơn tặc liền có quy củ sao? Chàng không quan tâm hả? Được, vậy hãy để cho người khác làm chàng đội nón xanh, một lần đeo mười mấy cái, xanh mơn mởn, cảnh tượng rất đẹp!".

Tây Môn Khánh rầm rì, không hề để ý đến nàng nói nhảm. Nam Phi Phi liếc mắt nhìn hắn, nổi giận nói: "Chàng hiểu quy củ, ta cho chàng biết, vừa rồi ta gặp lão Trương lang trung đến từ Phì thành kia mang theo tiểu đồ đệ của hắn đã thay đổi xiêm y chạy trốn, chàng lại không đi".

"Đã có người chạy trốn sao?".

Tây Môn Khánh giật mình, hô lên rồi ngồi bật dậy: "Có người dẫn đầu thì dễ làm rồi, nàng để cho ta nghỉ ngơi một chút, thu thập những thứ đó, đợi buổi tối chúng ta cũng bỏ mẹ nó đi".

Tây Môn Khánh vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân, có một âm thanh tục tằng quát lớn: "Tản ra tản ra, nhìn kỳ tất cả chỗ này cho lão tử, người ở chỗ này đều là lang trung, trong quân nhiều huynh đệ bị thương như vậy, không thể để cho bọn họ chạy trốn, giám sát chặt chẽ, từ giờ trở đi, không có người chúng ta đi cùng, không cho phép một người nào tự do ra vào".

Trong trướng, Tây Môn Khánh và Nam Phi Phi nhau nhìn, Tây Môn Khánh ngượng ngùng nói: "A... Mang y phục của ta ra đây, cắt sửa một chút, nàng thay trước, lấy nhọ nồi bôi đen mặt, lại giả trang thành một nam nhân xấu xí rồi nói sau.

Hà gia trang.

Dân công đi lính đang khí thế ngất trời, cùng bọn lính giám sát người qua lại, thét to mấy ngày liền: "Nhanh lên nhanh lên, nhanh đào chiến hào, ta nói cho các ngươi biết, yến quân gian dâm cướp bóc, không có điều ác nào không làm, bọn họ thích nhất đem người băm vằm

rồi hầm cách thủy làm thành từng bát để ăn, giờ đây các ngươi không ra sức, chờ Yến quân vừa đến, tất cả các ngươi đều sẽ chịu kết quả như vậy".

"Phì!".

Có người thấp giọng chửi bới: "Sáu mươi vạn người đánh không lại mười vạn người của người ta, còn dám bốc phét, một đám bất tài phế vật".

Đường Diêu Cử đi dạo, đứng lại bên cạnh một người giám sát, thấp giọng nói: "La Lịch, bên này an bài thế nào?".

Người nọ cũng giảm thấp tiếng xuống nói: "Bên phía ta, có gần trăm mười người, Lâm chưởng quỹ bên kia chí ít cũng có mấy ngàn người".

Đường Diêu Cử mỉm cười nói: "Vậy là đủ rồi, trước khi biết rõ chi tiết, thật ra cũng không cần nhiều như vậy. Loạn tượng đã sinh, hoàng thiên nên lập, phật Di Lặc làm chủ thiên hạ, chúng ta khởi nghĩa vũ trang, đúng là lúc này, ngươi ở đây đề cao cảnh giác, ta qua bên kia nhìn xem".

Nói xong, Đường Diêu Cử liền đi về phía một công trường khác.

Lâm Vũ Thất và Đường Diêu Cử vốn không có ý phản, nhưng triều đình chèn ép Bạch Liên giáo đồ, bọn họ cũng bị tổn thất không nhỏ, hôm nay mắt thấy hoàng thúc và hoàng chất đánh nhau biến thành hỗn loạn, phủ Sơn Đông bắt đầu rung chuyển bất an, tâm tình đã xảy ra biến hóa, dã tâm bắt đầu sinh sôi. Đây chính là phần đông giáo đồ trụ cột bọn họ có, một khi "Khí hậu" phù hợp, có thể nhanh chóng chuyển biến làm thành nhân tố không ổn định. Nếu chỉ là dân chúng bình thường, trừ khi cùng đường, rất khó sinh ra loại ý nghĩ này.

Ý định bọn họ cũng xem là cẩn thận, chuẩn bị noi theo tiền lệ bọn người Hàn Sơn Đồng, Lưu Phúc Thông năm đó bị bắt làm dân công đào Hoàng Hà, tạo phản thành công, chính giữa lúc dân phu mộ binh đến Đức Châu phát triển giáo đồ, dùng tín đồ nồng cốt của bọn họ làm trung tâm, kéo càng nhiều tín đồ, lại lôi cuốn phát triển một bộ phận binh sĩ tín giáo, sau đó dựng thẳng lên đại kỳ tạo phản.

Nếu bọn họ có thể nhanh chóng đứng vững gót chân, vậy bên ngoài ngọn cờ nam quân và bắc quân sẽ có riêng một lá cờ khác, có địa vị ngang bọn họ, điểm này bọn họ cho rằng có hy vọng rất lớn, bởi vì đại địch của binh mã triều đình là nhân mã Yến vương, không có khả năng

phân phó trọng binh đến áp chế bọn họ. Đương nhiên, nếu vạn nhất thất bại, vậy dẫn quân đi theo Yến vương, thế lực Yến vương giờ đây bạc nhược yếu kém, bọn họ đầu nhập vào nhất định sẽ hoan nghênh, đến lúc đó bọn họ có thể nhờ cánh chim Yến vương bao che, lại âm thầm phát triển lực lượng của mình.

Tháng giêng lần đầu tiên là ngày lễ phật Di Lặc, vốn có ý nghĩa lớn nhất, đáng tiếc thời cơ trong thời gian này không thích hợp, khi đó bọn họ còn chưa bị chinh triệu đến Đức Châu phục dịch, vốn kế hoạch của bọn họ là đầu tháng tư trong ngày lễ của Thích Ca Mâu Ni Phật khởi sự, nhưng bởi vì Yến vương xuôi nam, Lý Cảnh Long dẫn đại quân nghênh địch.

Mang bọn họ đi vào trong quân để phát triển, muốn trong ngày khởi sự mở kho quân giới, cho tín đồ của bọn hắn lẩy vũ khí, đành phải lui lại một thời gian.

Bất quá, giờ đây Yến quân đại thắng, hùng hổ thẳng đến Đức Châu, quân Minh mới bại, như chim sợ cành cong, bọn họ cảm thấy khởi sự lúc này, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, bởi vậy quyết định, chờ trong ngày Yến quân tiến công Đức Châu, kêu người khởi sự, tự lập nghĩa quân Bạch Liên.

Luận anh hùng, ai là anh hùng.

Hạ Tầm từng nói qua với Ninh vương phi, anh hùng, là có chút bất đắc dĩ, chỗ người đi đường không thể làm việc, có tài liền thành anh hùng. Dùng một câu khái quát nghe nhiều nên thuộc lời để nói, thật ra chính là "Thời thế tạo anh hùng...".

Nhưng, cũng có người tin tưởng "anh hùng tạo thời thế", ví dụ như giáo lý Bạch Liên giáo chính là "Nhập thể".

"Có nhiều tín đồ như vậy, nếu có cơ hội, chúng ta vì sao không thể làm một thiên anh hùng ca, ngạo nghễ cười nhìn giang sơn làm anh hùng một đời?".

Hạng người như Lâm Vũ Thất, Đường Diêu Cử chính là nghĩ như vậy.

Tạ Vũ Phi đã khỏi bệnh phong hàn.

Hai người từ chỗ tá túc lên đường tiếp tục đi về phía nam, ven đường trải qua Thanh Châu. Bành Tử Kỳ âm thầm về Bành phủ, đi gặp qua phụ huynh mình. Rất may mắn, nàng và Hạ Tầm tuy đã cưới nhau, nhưng Chu Duẫn Văn bởi vì Hạ Tầm trốn tránh, trong cơn giận dữ

muốn giết cả nhà hắn, chỉ biết là hắn đã mang theo vợ con đào tẩu, lại không tìm đến gia đình mẹ nàng.

Người duy nhất biết chi tiết về Bành thị thê tử Hạ Tầm, chỉ có vị cẩm Y vệ Chỉ Huy Sứ La Khắc Địch kia, lại không biết xuất phát từ nguyên nhân lo lắng gì, hắn cũng không đem chuyện này nói cho hoàng đế, có lẽ nguyên nhân... Là vì hắn không muốn làm những việc vô dụng.

Bành Tử Kỳ lặng lẽ gặp qua phụ huynh, không để bọn họ giữ lại, cùng Tạ Vũ Phi tiếp tục đi hướng bắc, tuyến đường đi đúng là Chương Đồi, Tế Nam, Vũ Thành rồi tới Đức Châu, ngày này đến huyện Bình Nguyên, nhớ tới chuyện cũ lúc trước đi Bắc Bình, ở chỗ này trêu chọc cổ Thuyền đến từ quan ngoại, lại vì nghĩ lầm Hạ Tầm cũng là người xấu, muốn sắc mà tập kích mình, bị Hạ Tầm trêu đùa, trong nội tâm chua chua ngọt ngọt, tư vị nói không nên lời.

Thuận miệng nói cho Bành Tử Kỳ nghe, lại đổi lấy một phen giễu cợt của Bành Tử Kỳ, hai vị cô nương cãi nhau ầm ĩ, dường như hòa tan tình cảm tưởng niệm, rồi lại như tăng thêm tình cảm tưởng niệm, lượn lờ trong đầu, không ai biết.

Chỉ là, các nàng tuyệt đối không ngờ, người nam nhân các nàng mong nhớ ngày đêm kia giờ phút này lại đang trên đường tới trạm kế tiếp của các nàng: Đức Châu.

Mà Lý Cảnh Long và Yến vương, xua mấy chục vạn quân vạn, giống như thi chạy, tập kết về phía đó...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 330

Đánh Đâu Thắng Đó.

Chương 330: Đánh đâu thắng đó.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Cái gì gọi là binh bại như núi đổ? Mặc dù là cận đại, tố chất binh lính, phương thức thông tin so sánh với thời cổ đại cũng không thể so sánh nỗi, một khi quân lính tan rã muốn thu nạp tàn binh cũng không phải việc có thể làm trong một hai ngày, huống chi là thời đại kia; Huống chi là từ Hà Bắc Bạch Câu Hà một đường trốn về Đức Châu Sơn Đông, đường dài; Huống chi là quân đội mấy chục vạn.

Lý Cảnh Long thất bại trở về Đức Châu, vừa tức vừa gấp, ngày hôm sau tức giận bừng bừng, hắn còn chưa kiểm tra tường tận tàn binh bại tướng của mình, một tin tức càng kinh người đã được thám mã cắm tiểu hồng kỳ đưa về đến đây: truy binh đại ma vương Chu Lệ lập tức tới ngay, tiền phong Yến quân đã đến mười hai liên thành, đang giao chiến.

Lý Cảnh Long vừa nghe tin tức này nhất thời như ngũ lôi oanh đỉnh, cả người ngây ngốc ở một chỗ.

“Quốc công gia, làm sao bây giờ?”.

Tuy nói những Đại tướng thống binh kia đều ở chỗ binh mã bản bộ để chỉnh đốn, không ở bên người, nhưng Lý Cảnh Long cũng có phó tướng của mình, một thiên tướng bên người, lúc này đều xông tới, hướng về phía Lý Cảnh Long đòi hỏi đối sách, Lý Cảnh Long trầm mặc sau nửa ngày, quả quyết quát: “Rút lui!”.

Lại rút lui?

Tả hữu phó tướng đều cảm thấy thật sự không thể nào nói nổi, nhịn không được khuyên nhủ: "Quốc công gia, chúng ta giờ đây đang trông chờ tiến công, quân số đông như vậy, lại rút lui... Làm sao ăn nói với triều đình? Có nên... Triệu tập tất cả thuộc cấp, cùng nhau thương nghị đối sách không?".

Lúc này, Lý Cảnh Long bộc lộ phong độ sát phạt quyết đoán của Đại tướng, không hề bỏ sót, hắn chém đinh chặt sắt nói: "Tàn binh bại tướng, chưa vội thu nạp, yến quân mới thắng, sĩ khí như thủy triều lên, lúc này quyết chiến cùng địch, chắc chắn sẽ không may mắn. Rút lui! Chúng ta rút về phủ Tế Nam, sau lưng có thành kiên cố, đã không có lo lắng ở nhà, sẽ quyết chiến cùng Yến quân cũng không muộn".

Lý Cảnh Long không thèm phân trần, nói xong lập tức suất lĩnh nhân mã bản bộ bắt đầu lui lại, lúc này hắn cũng có chút lương tâm, không chơi kiểu không chào mà đi, mà là đem quyết định của mình phái người phân biệt đi nói cho tất cả doanh tướng. Nhắc tới Lý Cảnh Long, thật đúng là một viên phúc tướng, trên chiến trường khó khăn nhất chính là bắt lấy cơ hội thắng và cơ hội an toàn thoát ly, lúc Lý Cảnh Long trốn luôn so với con thỏ còn muốn cơ cảnh hơn, so với khứu giác chó còn muốn linh mẫn hơn, lúc này đây quyết định của hắn chưa hẳn chính là một sai lầm.

Với quân đội vội vàng trốn về chưa kịp chỉnh đốn, lộn xộn giống như hỗn loạn, mặc dù hắn thủ vững Đức Châu, cũng rất khó thủ được, nói không chừng hắn sẽ trở thành tướng lãnh cấp bậc cao nhất của triều đình bị Yến quân bắt sống, nhưng hắn chạy thoát, hơn nữa thông tri tất cả thuộc cấp khác đi theo sau, căn bản không đợi hồi âm, hắn suất lĩnh nhân mã bản bộ vội vã chạy trốn.

Lúc Lý Cảnh Long chạy trốn thì cũng là lúc bọn người Hạ Tầm tiếp ứng, vội vàng chạy tới Đức Châu. Yến quân giống như là vô cùng quen.

Thuộc với tình hình ở đây, bọn họ căn bản không cần tìm hiểu tình hình hay tìm kiếm người dẫn đường, như có thần tương trợ xen kẽ vào tuyến phòng ngự tán loạn của quân Minh, một hơi chiếm cứ toàn bộ sáu bảy tòa binh doanh trong mười hai tòa liên doanh còn chưa kịp rút hết.

Cùng lúc đó, yến quân lại phái ra một nhánh kỳ binh, chuẩn xác cắt đứt chỗ quân coi giữ

yếu kém nhất trên bến tàu Đức Châu, trải qua một phen chiến đấu đẫm máu, chiếm được bến tàu, đoạt được đống lương chồng chất như núi.

Lâm Vũ Thất một mực núp trong bóng tối thừa dịp rối loạn cũng hiện thân hình ra, tụ hợp cùng Đường Diêu Cử, lúc quân Minh trốn lại không trốn, tướng Yến quân hết sức để tiến, liền bắt đầu muốn tạo phản. Trong thời khắc lịch sử Bạch Liên giáo làm ra cử động này, không ghi lại một chút nào ở trong sử sách, bởi vì chuyện này căn bản chính là một hồi trò khôi hài, hơn nữa là một trò khôi hài đến nước bọt còn chưa kịp văn đã bị dập tắt.

Bọn họ thầm nghĩ lúc hai Boss lớn quân Minh và Yến quân giao chiến sẽ dùng hết sức tạo phản, mình có "giá trị cừu hận" thấp nhất, lại quên hai boss lớn này thi triển đều là kỹ năng quần công, mà bọn họ, kẹp ở chính giữa hai boss lớn.

Bọn họ thầm nghĩ nhân lúc cháy nhà đi hôi của để làm lợi lớn nhất cho mình, đục nước béo cò, lại quên phản ứng của một người bình thường nhất là thoát khỏi chiến trường, rời xa chiến trường giữa quyết chiến quân Minh và Yến quân, ai thèm quyết tâm theo lời cổ động của bọn hắn đứng lên khởi nghĩa như thằng ngốc?

Bọn họ thầm nghĩ Yến quân đánh Đức Châu, nếu mình tạo sóng gió quá nhỏ, còn có thể thuận thế đảo hướng Yến quân để tự bảo vệ mình, lại không nghĩ đây là niên đại thiên hạ độc chiếm, Chu Lệ và Chu Duẫn Văn là thúc thúc tranh gia sản với cháu, không phải hương đường để Bạch Liên giáo tranh giành, ngươi là một ngoại nhân chạy tới nói phải giúp một người này đánh một khác, tranh đến lúc địa bàn hai người chia đều, sẽ rơi vào kết cuộc gì?

Bọn họ không ngờ nhân mã Yến quân đánh Hà gia trang đúng là tam vệ thiết kỵ Đóa Nhan, kỵ binh tam vệ Mông cổ Đóa Nhan còn ở xa xa chưa vọt tới trước mặt thì một trận loạn tiễn đã đến, tiếp đó liền rút ra đại đao ra chém, những binh lính hung hãn này chỉ biết những người trước mắt không phải người của mình, tùy tiện giết là được rồi, đâu nghe hiểu các ngươi nói cái gì thương thiên đang chết hoàng thiên đang đứng bên Phật Tổ Di Lặc làm chủ thiên hạ, bọn họ thở phụng trời có trường sinh được không?

Bọn họ càng không nghĩ tới, Hạ Tầm đã sớm cố ý an bài một ít người cừu thị triều đình, mưu cầu danh lợi, kết quả bị bọn họ hấp dẫn thành tín đồ nhập giáo, tại thời khắc mấu chốt này đột nhiên hung hăng đâm một đao vào sau lưng bọn họ...

Đường Diêu Cử chỉ làm mua bán nhỏ, Lâm Vũ Thất chỉ mở tửu lâu, tuy bọn họ vụng trộm

còn có một thân phận lão đại bang phái, nhưng trận chiến lớn nhất bọn họ đánh qua cũng chỉ là hơn mười hơn trăm người ẩu đả, bọn họ không hề có kinh nghiệm tác chiến, đâu dự đoán được chiến trường tàn khốc đến như vậy?

Bạch Liên giáo tích trữ khởi nghĩa đã lâu, như phù dung sớm nở tối tàn, vừa mới tách ra đã nhanh chóng héo tàn, trong loạn quân, giáo đồ Bạch Liên như chim tứ tán, đều tự chạy trốn, nhất thời cũng không biết ai chết ai sống.

Lúc này, Bành Tử Kỳ và Tạ Tạ cưỡi xe ngựa hướng đến Đông Lai, các nàng mới ra khỏi thị trấn Bình Nguyên không lâu, gặp dân chạy nạn tấp nập, đều đang chạy đến, hỏi thăm một chút, biết được Yến quân sắp chạy tới Đức Châu, tâm thần người đánh ngựa cũng có chút không tập trung.

Lại chạy một hồi, thấy bụi đất bay yên, đại đội quân Minh vội vã trốn, người đánh ngựa rốt cuộc cũng luống cuống, lập tức quyết định, quay về đường cũ đến điểm xuất phát Tế Nam. Đối với quyết định anh minh này của người đánh xe, lữ khách cùng xe không người nào phản đối, tính mạng đang đứng trước sinh tử, không thể liều mạng, ai dám chạy tới Đức Châu mạo hiểm lúc này?

Tạ Vũ Phi nhíu hai hàng lông mày lại, thấp giọng nói với Bành Tử Kỳ: "Tỷ tỷ, chúng ta cũng phải theo chân bọn họ trở lại Tế Nam sao?".

Bành Tử Kỳ suy tư một lúc, nói: "Nếu cường bức đi Đức Châu là không được, chúng ta cũng không thể đi bộ, nếu cưỡi ngựa, ta có thể, ngươi làm sao bây giờ? Thuật cưỡi ngựa của ngươi không tốt, thân thể lại vừa mới khỏi hẳn. Ngoài ra, Đức Châu bên kia đang gặp chiến loạn, tuy chúng ta đi tìm hắn ở bên Yến quân, nhưng rối loạn như thế này làm sao tìm được hắn? Xông đến loại địa phương đó cũng không phải là thượng sách".

Tạ Vũ Phi nói: "Ta chỉ lo lắng, Tế Nam thành cao tường dày, không phải chỗ Đức Châu có thể so sánh, chúng ta vừa vào thành, một khi hai quân giằng co với nhau, chúng ta lại bị vây ở trong thành, bao lâu mới có thể... Gặp mặt hắn?".

Bành Tử Kỳ nhíu mày suy tư một hồi nói: "Tạm thời lui về đi, ta không vào thành Tế Nam, trên đường nếu có cơ hội, ta lấy một chiếc xe ngựa, chúng ta vượt qua chiến trường hai bên giao chiến, đến thành Vĩnh Bình Yến quân cầm giữ, đến nơi đó lại nghe ngóng nơi tướng công ở. Hoặc là, đến lúc đó trực tiếp về Thanh châu, rồi mới tính tiếp".

Tạ Vũ Phi cũng biết, trong loạn quân, cứ cứng rắn đi hướng vừa bị Yến quân chiếm lĩnh cũng không phải là thượng sách, vạn nhất đụng phải mấy binh lính không tuân thủ quân kỷ thì càng phiền toái, các nàng giờ đây muốn có một chiếc xe ngựa cũng rất khó khăn, phàm là có phương tiện giao thông, giờ đây đều trốn về hướng Tế Nam, ngươi trả nhiều hơn nửa phân tiền, ai chịu đem xe ngựa bán cho ngươi. Càng nghĩ cũng chỉ có lời Bành Tử Kỳ là thỏa đáng, đành phải gật đầu đáp ứng.

Xe ngựa đi qua giữa dân chạy nạn càng ngày càng nhiều, bước lên hành trình quay về, hai nữ hài nhi nhìn cảnh tượng ngoài xe, chỉ có thể thầm than một tiếng: "Làm việc tốt thường gian nan".

Quân dân hỗn tạp, con đường đại đạo đều là người từ Đức Châu chạy tới, Tây Môn Khánh lưng hộp thuốc, Nam Phi Phi trang điểm như tiểu tử choai choai theo sát ở bên cạnh hắn, đang dọc theo một đường đồng ruộng nhỏ vùi đầu đi vội, phía sau đột nhiên một con ngựa chạy tới: "Tránh ra, tránh ra, bà nội ngươi, không có lỗ tai hả!".

Một quân Minh giáp nhẹ cưỡi ngựa bị mất mũ giáp, giục ngựa như bay, chạy nhanh đến, lúc này đã là tháng tư, vừa mới qua một trận mưa, bên đường rất nhiều bùn đất, giẫm một cái là có hố sâu, người đi đường đều ở trên đường, muốn tránh sang hai bên cực kỳ khó khăn, chỉ vì né tránh chậm, kỵ sĩ trên con ngựa kia giận dữ, vung mạnh chiếc roi xuống.

"Ái ui!".

Nam Phi Phi vội vàng không kịp chuẩn bị, đầu vai gầy đã trúng roi, đau đến thân thể khẽ run rẩy, Tây Môn Khánh vừa thấy không khỏi giận tím mặt, hắn có gia có nghiệp có thân phận, cho nên không muốn đơn giản đối nghịch với quan phủ, nhưng cũng không có nghĩa là hắn là đàn ông không có tâm huyết, trước kia hắn âm thầm hoạt động làm những sinh ý kia, vốn cũng không phải là một dân lành, vừa thấy Phi Phi bị đánh, không đánh người thì thật đúng là không có cốt khí, Tây Môn Khánh hét lớn một tiếng, hộp thuốc bay ra, một chỗ mộng cạn tung tóe hết lên.

Quân Minh ăn mặc giáp nhẹ trên con ngựa kia, dưới xương sườn là bội đao, rõ ràng không phải tiểu binh, ít nhất cũng là một loại sĩ quan Tổng Kỳ, Bách hộ, hắn ghìm chặt tọa kỵ, trước hết đánh Nam Phi Phi, vừa định thúc ngựa đi, Tây Môn Khánh đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhảy đến trước mặt hắn.

“Phành!"..

Con ngựa giật mình ngóc đầu lên, lập tức đem sĩ quan kia đá bay xuống, cả thân thể té ra ngoài hai trượng, ngã ở bên đường, lê lết trên mặt đất, sĩ quan kia giãy dụa vài cái, trước mắt tối sầm, ngất lịm đi.

Tây Môn Khánh bị lửa giận công tâm mắng: “Vương bát đản, không để cho ngươi biết điểm lợi hại, ngươi không biết Mã vương gia có ba con mắt!”. Nói xong liền chạy qua, đỡ lấy Nam Phi Phi, đau lòng nói: “Phi Phi, nàng thế nào, có bị thương không?”.

Quần áo Nam Phi Phi dù chưa bị rách phá, đầu vai cũng đã nổi lên một vết máu, vốn cực kỳ đau đớn, nhưng thấy hắn thương yêu mình như thế, trong lòng ngòn ngọt, liền lắc lắc đầu nói: “Thiếp không sao, tướng công, chàng... chàng đá quân gia, làm sao bây giờ?”.

Tây Môn Khánh nhìn thoáng qua ruộng đồng, thấy mọi nơi chỉ có vài dân chúng chạy nạn, đang dùng ánh mắt kính sợ nhìn hắn, trái tim cứng rắn hơn nói: “Quản hắn làm gì! Một là không làm, làm là không hối hận!”.

Hắn ôm lấy Nam Phi Phi, đem nàng ôm vào lòng, lấy hộp thuốc của mình, khóa chặt lại, người nhảy lên chiến mã, thúc mạnh ngựa, giục ngựa như bay, nghênh ngang rời đi.

Ước chừng thời gian một nén hương, sĩ quan kia mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, một thân hắn toàn bùn, giãy dụa đứng lên, lung la lung lay đi đến ven đường, gặp mấy thót ngựa như mũi tên ở xa xa, đang chạy về phía này, kỵ sĩ lập tức ngăn vài hán tử ăn mặc quần áo dân trang lại, quan quân mừng rỡ, vội vàng nghênh đón, uy phong lẫm lẫm đứng lại, quát: “Đứng lại! Bản quan thường phong thương Bách hộ thủ thương Ngô Bút ở Đức Châu, trưng dụng ngựa của các ngươi!”.

“Hả?”. Vị Thủ thương Bách hộ này mở to hai mắt nhìn, đột nhiên, hắn cảm thấy kỵ sĩ trên con ngựa chính giữa kia có chút quen mặt, dường như là Hạ chưởng quỹ nhà tắm Bách Tuyền.

Hắn còn chưa nhìn rõ ràng, kỵ sĩ trên con ngựa xông đến đầu tiên kia hét lớn một tiếng: “Cút con mẹ ngươi đi!”.

Người nọ thúc mạnh ngựa, tuấn mã nâng móng lên trước, phành một tiếng nặng nề đá vào hắn ngực, Ngô Bách hộ hét thảm một tiếng, phun máu tươi, một lần nữa bay về phía đồng mộng bên đường.

“Hả? Người này dường như giờ đây là Từ chưởng quỹ của nhà tắm Bách Tuyền!”.

Hắn vẫn không thấy rõ ràng, sau này hắn cũng không có cơ hội nhìn rõ ràng, mấy thớt ngựa cực kỳ gấp gáp, không ngừng trong giây lát, liên tục phi đi...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 331

Gặp Lại Nơi Chiến Địa.

Chương 331: Gặp lại nơi chiến địa.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Phương hướng từ Tế Nam đến Đức Châu, một đội mấy trăm chiếc xe mặc chiến áo uyên ương của quan binh đang chậm rãi mà đi, bên đường dần dần xuất hiện nhiều dân chúng thần sắc hoảng sợ, khiến cho một vị nhân viên cưỡi ngựa chú ý.

Vị nhân viên này khoảng ba mươi, thân hình cao lớn, màu da mặt đen, hốc mắt hơi hõm sâu, mũi lại lại rất cao, chòm râu dưới hàm hơi cong cong, một đôi đồng tử màu nâu, hình như không giống huyết thống người Trung Nguyên.

Hắn ghìm chặt ngựa, cúi đầu về phía một nam tử vịn một lão nhân đang hoảng sợ chạy đi hỏi: "Phía trước xảy ra chuyện gì, bản quan nhìn thần sắc ngươi rất hoảng sợ, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện đại sự gì sao?".

Nam tử kia thấy một người làm quan hỏi thăm, không dám không đáp, vội vàng dừng chân, nói: "Không tốt đâu, yến quân đánh tới Đức Châu rồi, Đức Châu không bảo vệ được, Tào quốc công suất lĩnh đại quân vừa đánh vừa lui, đang rút lui về hướng bên này, phải chạy nhanh, nếu muộn sẽ bị Yến quân bắt được".

Quan viên này vừa nghe, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng, hắn lại thuận miệng gọi vài người đi đường, vừa hỏi xong, câu trả lời nào cũng giống hệt người vừa nãy, sắc mặt hắn không khỏi đại biến, lập tức phân phó nói: "Lập tức quay đầu ngựa lại, tất cả quân lương, áp giải về phủ Tế Nam".

Bọn thủ hạ nghe xong: “Thiết đại nhân, chúng ta không nhận được quân lệnh của Tào quốc công, nếu cứ trở về như vậy, sợ không chịu nổi trách nhiệm đâu, sao không tiếp tục đi về phía trước, nếu quân ta thật chiến bại, sau khi nghênh tiếp nhân mã triều đình rồi lui cũng không muộn”.

Sắc mặt Thiết đại nhân này trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nói bậy, đến khi đó, người có thể đi được, mấy trăm xe quân lương này làm sao chạy được? Chẳng phải cung cấp toàn bộ cho phản quân Yến nghịch sao? Đức Châu còn chưa tới lúc đói, lập tức quay đầu xe, trở về Tế Nam, có bất kỳ chuyện gì không ổn thỏa, bản quan chịu hết!”.

Bọn thủ hạ bất đắc dĩ, đành phải quay đầu xe, theo đám người chạy nạn đồng loạt hướng đến phía đông mà đi.

Vị Thiết đại nhân này, đúng là vị cùng Hạ Tầm, Lý Cảnh Long đồng loạt tiêu diệt cướp biển Đông hải ngũ quân phủ đô đốc Đoạn Sự quan Thiết Huyễn kia, hắn là Phó sứ của Lý Cảnh Long, hành trình Đông Hải có một phần công lao của hắn, lễ mừng năm mới nguyên niên kiến Văn, Chu Duẫn Văn luận công ban thưởng, đề bạt hắn, phái hắn đến Sơn Đông phủ làm Tham Chính. Thiết Huyễn lúc này đã nhận nhiệm vụ gần một năm, hắn đang phụng mệnh gom góp lương thảo từ Sơn Đông trở đến Đức Châu, vừa nghe phía trước đại bại, quyết định thật nhanh, liền quay lại Tế Nam.

Thiết Huyễn thúc đẩy đoàn xe vận lương dùng tốc độ cao nhất chạy về Tể Nam, lại sai vài tên tiểu giáo cưỡi ngựa tiếp tục lên phía trên dò xét tin tức chuẩn xác, tiểu hiệu quay về báo tin, đại quân triều đình bại lui đang về đây, sáu mươi vạn đại quân của Tào quốc công thật sự thất bại, giờ đây Đức Châu sợ dĩ thất thủ, bởi vì đại quân đang bại lui đến Tế Nam. Thiết Huyễn nghe vậy, lập tức bỏ đại đội qua một bên, phi ngựa trở lại Tế Nam báo tin.

Thiết Huyễn chạy tới phủ Tể Nam, không trở lại nha môn Bố Chính.

Sứ, trực tiếp vọt tới nha môn Đô Chỉ Huy sứ ti, xoay người xuống ngựa liền xông vào bên trong, chạy đến trước mặt Đô Chỉ Huy sứ ti Tham quân Cao Nguy, vừa thấy hắn, Cao Nguy ngạc nhiên nói: “Đỉnh Thạch, ngươi không phải mang lương thảo đi đến Đức Châu sao, tại sao trở lại nhanh như vậy?”.

Thiết Huyễn thở hồng hộc nói: “Sơn khôi huynh, việc lớn không ổn rồi, Tào quốc công đại bại, Đức Châu thất thủ, bại quân đang chạy đến phía Tế Nam, yến quân theo đuổi không bỏ,

chúng ta nhanh chóng chỉnh đốn nhân mã, bố trí phòng thủ thành trì".

Cao Nguy vừa nghe cũng không nhịn được hoảng sợ, vội vàng kéo hắn lại rồi nói: "Nhanh, ta và ngươi cùng đi gặp Thịnh Đô Đốc, nếu muốn điều động binh mã, phòng thủ thành trì, còn cần Thịnh Đô Đốc hạ lệnh".

Lúc này đầu não quân sự cao nhất trong thành Tế Nam là Đô Đốc Thịnh Dung, Thịnh Đô Đốc nghe Thiết Huyễn bẩm báo tin tức xong, cũng không nhịn được, hơi bị kinh hãi, lập tức truyền quân lệnh xuống, bắt đầu bố trí phòng thủ thành Tế Nam.

***

Dưới thành Tế Nam chen chúc không chịu nổi, quân dân xen lẫn trong cùng một chỗ, uốn lượn thành một hàng dài đến hơn mười dặm, phía sau tiếp phía trước ùn ùn vào thành. Các loại xe, gia súc, người đi đường chật ních, con đường thậm chí hai bên đường đều có người đứng.

Xe Bành Tử Kỳ và Tạ Vũ Phi chọn phương án an toàn cũng chen chúc ở chính giữa, từng tấc một tiến về phía trước.

"Tử Kỳ tỷ, đằng kia, nhìn kìa.

Ánh mắt Bành Tử Kỳ nhìn theo Tạ Vũ Phi, thấy một chiếc xe ngựa bị chen chúc bên ruộng đồng, ngồi trên xe ngựa hẳn là người một nhà, ăn mặc phú quý, xe là dạng xe lớn, không thấy chiếc xe nào bên cạnh bằng xe đó. Bành Tử Kỳ hỏi: "Xem bọn hắn làm gì?".

Tạ Vũ Phi nói: "Ngươi xem bộ đồ viên ngoại, lại nhìn cách ăn mặc của phu nhân kia và công tử kia".

"A...".

Bành Tử Kỳ nhìn thoáng qua, ẩn ẩn cảm thấy không quá thuận mắt, nhưng cụ thể có cái gì không ổn, vẫn là không thể nhìn ra.

Tạ Vũ Phi nói: "Bọn họ ăn mặc, là quần áo trong nhà, nhất là vị phu nhân béo kia, rõ ràng cho thấy là một thân thường phục, không phải quần áo nên mặc khi ra bên ngoài. Còn nữa, ngươi xem chất liệu quần áo bọn họ, nhìn trên mũ viên ngoại đính ngọc, vòng tai phu nhân, đều là báu vật quý, nhưng bọn họ lại có thể ngồi một cỗ xe ngựa trần, trên xe ngựa không có

cái gì bao phủ, chuyện này nói rõ, bọn họ vội vàng trốn đi, không kịp mang theo vật gì".

Bành Tử Kỳ chợt nói: "Không sai, rất có lý".

Tạ Vũ Phi khẽ mỉm cười nói: "Như vậy, giờ đây sau khi bọn họ vào thành, tài vật trên người không đủ để duy trì sinh kế. Hơn nữa bọn họ không thể mang theo xe ngựa, trước mắt đã đến dưới thành Tế Nam, tác dụng ngựa này xe đối với bọn họ mà nói đã là có cũng được mà không có cũng không sao, ngươi nói, nếu chúng ta đưa tiền mua xe ngựa hắn, hắn bán hay không?".

Bành Tử Kỳ mừng rỡ, nói với Tạ Vũ Phi: "Ngươi chờ một chút, ta đi thương lượng với viên ngoại" Nói xong liền thả người nhảy lên, vượt qua một cỗ xe lừa, một cỗ xe la, nhảy qua đủ các loại xe, nhanh nhẹn như một con chim rơi xuống phía ngoài cùng.

Hạ Tầm và đám người Từ khương ghìm ngựa đứng ở bên cạnh đám người chạy nạn, chăm chú quan sát biển người này. Bọn họ là thám mã, chủ lực Yến vương qua Đức Châu mà không tiến vào, đem nơi đó ném cho nhân mã đến sau tiếp thu, chủ lực tiên phong không ngừng đuổi theo Lý Cảnh Long, bởi vì Yến vương giờ đây đã rõ ràng, một thành nhỏ mất đi hay đoạt lấy, với hắn mà nói căn bản không có chuyện gì dùng, hắn muốn lợi dụng thắng lợi lần này, làm quân Minh thiệt hại nghiêm trọng, khiến cho nguyên khí quân Minh đại thương, từ nay về sau không thể tổ chức nỗi thế công quy mô khổng lồ như thế.

Cho nên thám mã vốn là thường phục, lại quen thuộc tình hình Sơn Đông, bọn người Hạ Tầm tạm thời từ gián điệp biến thành đại quân, nhân mã Yến vương đuổi theo chỉ có kỵ binh, bọn họ không thể không lo lắng Lý Cảnh Long chạy trốn tới nửa đường, đột nhiên lình cơ khẽ động thiết lập mai phục gì đó, nhưng quân Minh trốn thật sự là quá là nhanh, bọn họ một đường truy kích, chỉ có thể cứ cách một đoạn lộ trình, phái một người trở lại, báo cáo tình hình phía trước, giờ phút này chạy tới dưới thành Tế Nam, đã chỉ còn lại có hai người Hạ Tầm và Từ khương.

"Ha ha, tràng diện như thế, thật sự là hoành tráng. Từ khương, nhanh trở về báo tiên phong quân ta, toàn lực đánh sâu vào, trận hôm nay, quân Minh trong thành không cách nào ra khỏi thành tiếp ứng, quân Minh ngoài thành không cách nào thong dong vào thành, địa phương này, lại là bình địa trống trải, rất thích hợp cho kỵ binh ta công kích, diệt chủ lực địch".

"Rõ!".

Từ khương không nói hai lời, quay đầu ngựa liền hướng phía sau chạy.

Đi.

***

Lý Cảnh Long suất lĩnh bại binh chạy trốn tới dưới thành Tế Nam, chỉ thấy người đông nghìn nghịt, ngựa hí trâu rống, các loại xe và người đi đường chen chúc trước cửa thành làm mưa gió không thấu, nếu từ bầu trời nhìn xuống, cửa thành giống như một miệng hồ lô, mà dân chạy nạn bên ngoài và quân đội không ngừng bành trướng khuếch trương, thật giống như hồ lô kia đang cuồn cuộn tuôn nước ra, phủ lên một diện tích lớn.

Trên thực tế, giờ đây "Mực nước" này không phải chảy ra bên ngoài, mà là đi vào bên trong, chỉ là bởi vì đám người bên ngoài không ngừng gia tăng, cho nên không làm cho người ta cảm giác đang tiến vào, ngược lại là có một loại cảm giác phát tiết ra.

Lý Cảnh Long thấy tình cảnh này cả người đều như chìm trong mộng, cực kỳ vội vàng quát: "Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy? Đuổi bọn họ đuổi ra, bản Quốc Công muốn vào thành chủ trì việc quân cơ đại sự!".

Một tiếng ra lệnh này, dân chúng không thể nhịn được nữa, tiếng chửi rủa liên tiếp vang lên: "Con mẹ ngươi ăn bổng lộc triều đình, hưởng mồ hôi nước mắt nhân dân, không thể bảo vệ quốc gia thì thôi, còn muốn đuổi dân chúng của mình đang chạy trốn?".

Mệnh lệnh như vậy nhưng những binh sĩ kia cũng không nhanh chóng đi chấp hành, hơn nữa ngươi muốn đuổi, làm sao phải đuổi? Trừ khi giết.

Sạch toàn bộ người ở đây, bọn họ dù sao cũng là binh mà không phải là giặc, làm sao làm được việc táng tận lương tâm như vậy.

Lý Cảnh Long mắt thấy không tiến được vào thành, gấp đến độ chảy mồ hôi hột, lúc này thám mã phi ngựa báo lại: "Báo, Quốc công gia, yến quân đã đuổi tới".

Lý Cảnh Long vừa nghe, sợ tới mức hồn lìa khỏi thể, vừa muốn hạ lệnh vứt Tế Nam chạy trốn đến hướng nam, bỗng trong lòng khẽ động, truy vấn nói: "Truy binh nhiều hay ít?".

Thám mã nói: "Truy binh chính là tiên phong của Yến quân, nhiều nhất chỉ có bốn ngàn kỵ binh, bọn họ bỏ qua binh mã của ta, chỉ bám theo sau lưng Quốc Công không tha, lập tức đuổi

tới nơi".

Lý Cảnh Long vừa nghe lời này, liền giống như con gà trống tức giận, mặt đỏ bừng lên, theo sát bên cạnh hắn giờ đây ít nhất còn có hơn mười vạn đại quân, yến quân chỉ có bốn ngàn người, dám truy đuổi? Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!

Lý Cảnh Long nghiêm nghị hạ lệnh nói: "Bố trận, nghênh chiến! Toàn diệt địch xâm phạm!".

Hơn mười vạn đại quân lập tức hoạt động, dưới thành dân chúng đã biết Yến quân đuổi tới, lại thấy quân Minh bày ra thế trận lớn như vậy, lập tức sắp giết thành núi thây biển máu, không khỏi hoảng hốt, trong lúc nhất thời khóc cha, gọi mẹ, âm thanh gào khóc rung trời, rốt cuộc không người nào chịu tuân thủ trật tự vào thành, nguyên một đám chen chúc tiến lên, liều mạng chạy về phía cửa thành.

Quả như Tạ Vũ Phi phán đoán, gia đình giàu có kia là hoảng sợ trốn tới, đến tiền bạc cũng không mang, Bành Tử Kỳ và viên ngoại thương lượng một phen, đối phương vui vẻ đáp ứng, lập tức nhượng xe lại, nhận được tiền của Bành Tử Kỳ, thì đúng lúc này, cả đội ngũ chạy nạn không hẹn mà gặp, điên cuồng la lên chen chúc đi về phía trước, Bành Tử Kỳ đột nhiên bị dòng người chen đi ra xa hơn mười bước, chiếc xe ngựa cũng bị đám người lôi cuốn xông về phía trước.

"Phi Phi, Phi Phi!".

Bành Tử Kỳ kinh hoàng vội gọi, nhưng sao còn có thể tìm thấy thân ảnh Tạ Vũ Phi.

Tạ Vũ Phi cũng nóng nảy, chui ra khỏi xe ngựa, cầm lấy cánh xe kêu về phía xa xa: "Tử Kỳ tỷ tỷ, Tử Kỳ tỷ tỷ... Gọi chưa được mấy tiếng, xe ngựa bị đám người chen chúc va chạm, nàng đứng không vững, liền ngã vào xe ngựa.

Cũng chỉ là một tích tắc như vậy, đã bị Hạ Tầm nhìn ở trong mắt. Hạ Tầm thấy đại chiến sắp nổ ra, đang muốn quay ngựa rời đi, trong lúc lơ đãng, một hình bóng xinh đẹp quen thuộc liền nhảy vào mi mắt, thân thể Hạ Tầm chấn động, nghẹn ngào kêu lên: "Tạ Tạ?".

Chỉ một thoáng này, Tạ Vũ Phi đã ngã trở lại trong xe.

"Là nàng sao? Nàng làm sao có thể ở trong này, chẳng lẽ là ta đã nhìn sai? Không có khả

năng, ta làm sao có thể nhìn lầm!”.

Không thể xác định thân phận, Hạ Tầm cuối cùng không chịu yên tâm rời đi như vậy, chỉ do dự một chút, hắn liền giục ngựa đuổi theo xe ngựa đang bị lôi về hướng cửa thành...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 332

Vây Thành.

Chương 332: Vây thành.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Quan binh các doanh theo như ta phân phó, thay phiên lên thành phòng thủ; Trong thành còn có bao nhiêu ngựa, toàn bộ đều lấy hết, thiết lập người đóng ở bốn thành, một có thể cứu chữa, lập tức phi ngựa báo Đô Chỉ Huy sứ ti, Bản quan chia đường cứu viện; Cây lăn đá lớn, phân bố quanh bốn thành, cứ mỗi trăm bước trên tường thành, chất thành một đống, chăm chú nghe động tĩnh Yến quân, để ngừa Yến quân đào hang động!”.

Thịnh Dung ban bố quân lệnh xuống dưới đâu vào đấy, tất cả lộ tướng lãnh đều lĩnh mệnh mà đi.

Đầu đường Tể Nam, Thiết Huyễn suất lĩnh một đội nha sai nha môn Bố Chính sứ ti đang dò xét, nhìn tình hình trong thành, đã hạ mệnh lệnh: “Kiểm tra lương thực trong thành, ở bốn phía thành thiết lập điểm phát cháo, cứu tế dân chạy nạn; Mời hương thân trong bản phủ chủ trì, hiệu triệu đại hộ quyên góp lương thực giúp dân; thời tiết sắp nóng bức, một lúc vô ý, nhiều người như vậy, sẽ phát sinh ôn dịch, cần an trí chỗ nghỉ cho dân chạy nạn ở nơi trống trải rộng rãi, điều động dược thương, dược điếm, lang trung trong thành, đi nấu thuốc phòng ngừa ôn dịch phân phát cho dân chúng...”.

Thiết Huyễn đứng ở trên một con đường, nhìn nhìn liếc liếc, bên trong là một đống hỗn độn, đã bị các nạn dân chiếm cứ, làm chỗ ở tạm thời của bọn họ, muốn qua đấy, đến chen chân cũng không lọt, Thiết Huyễn nhíu nhíu mày, phân phó nói: “Triệu tập nhân thủ, để ý ngã tư đường”.

Một nha dịch bên người vẻ mặt đau khổ nói: "Tham Chính đại nhân, trong thành thoáng cái đã tràn vào nhiều người như vậy, chúng ta không đủ nhân thủ, căn bản không thể chiếu cố hết".

Thiết Huyễn suy tư một hồi rồi nói: "Do nha môn Bố Chính sứ ti ta ra mặt, dân chúng chạy đến đều ở trong thành, điều động dân tráng, thành lập đội tuần phố, duy trì an ninh nha phủ Tế Nam, để ngừa có người nhân lúc cháy nhà đi hôi của, hoành hành không hợp pháp. Lại từ trong dân chạy nạn điều động người, thành lập đội quét dọn, để ý đường phố, cần phải cam đoan con đường chủ yếu không bị dân chúng chiếm cứ làm chỗ ở, bằng không, điều động vận chuyển binh mã, quân giới sẽ thành vấn đề".

"Rõ!".

Thiết Huyễn ngẩng đầu nhìn sắc trời, thở dài nói: "May mắn đã vào thời tiết tháng năm. Bằng không... Những dân chúng này đều sẽ chết đông cứng ở đầu đường" hắn ngẫm nghĩ, lại nói: "Bất quá, trời nóng nực, cũng có nhiều vấn đề, nhiều dân chúng như vậy, lại là sống ở đầu đường, sẽ không tuân thủ quy củ, ném rác rưởi loạn lên, tùy ý bài tiết, không thể tránh được, như thế mà nói, không quá ba ngày, thành Tế Nam sẽ hôi không chịu nỗi, đội quét dọn còn phải chịu trách nhiệm chuyện này nữa".

"Rõ!".

Thiết Huyễn dò xét nửa ngày ở trong thành Tể Nam, quan viên dưới tay làm công tác thống kê đã trình báo số lượng tồn lương trong thành, đối với Đức Châu mà nói, Tế Nam là hậu phương, quân lương đã vận chuyển một lớn lượng đến Đức Châu, mà hơn mười vạn quân đóng ở Đức Châu, lại có thể phá thành trong sớm tối, mấy trăm vạn gánh quân lương, đều bị Yến quân giữ lấy, Tế Nam thành lại vừa trải qua một mùa đông, mới vừa tiến vào xuân hạ, lương thực còn chưa thành thục, lương tồn trong thành.

Cực kỳ có hạn, may mắn mấy trăm xe lương Thuyết Huyễn đưa đi Đức Châu bị hắn dẫn trở về, phủ kho mới thoáng đầy. Nhưng một khi Yến vương không chịu lui bước, mà là vây thành đánh lâu dài, những lương thực này, duy trì nhiều nhất được nửa tháng.

Vừa nghe tin tức này, Thiết Huyễn khẩn trương lên, vội tiến đến đem tin tức này báo cho Đô Đốc Thịnh Dung, Thịnh Dung nghe xong sắc mặt cũng nặng nề, hồi lâu mới nói: "Yến vương từ khi khởi binh đến nay, ít tiến hành đánh thành lâu dài, hắn đánh Đại Đồng, cũng là đánh trượt qua, dựa vào bản đốc đánh giá, hắn có thể công Tế Nam ta, nhưng vài lần công

không được, chưa hẳn sẽ giằng co lâu dài, còn nữa, triều đình sẽ phái binh giải vây".

Thịnh Dung mặc dù nói thỏa đáng, nhưng hắn bây giờ là đầu não quân sự cao nhất trong thành, muốn thủ Tế Nam, hoặc là mong đợi viện quân triều đình, hoặc là mong đợi Yến vương chủ động lui binh, những thứ này có vẻ không thực tế. Nếu bàn về thủ thành, điều binh khiển tướng, Thiết Huyễn là quan văn, không bằng được hắn, nhưng Thiết Huyễn dù sao cũng đã làm Đoạn Quân trong Ti Pháp Quan một thời gian, biết một chút tư vị của công tác này, hắn hiểu rõ một chủ tướng đến chính mình cũng không thể kiên định tin tưởng, hậu quả sẽ nghiêm trọng cờ nào.

Vừa thấy Thịnh Dung có phần không tin tưởng, không khỏi nâng âm thanh lên nói: "Thịnh Đô Đốc, cần gì nâng chí khí người khác, diệt uy phong mình. Thủ một thành, vung thiên hạ, dùng trăm ngàn binh sĩ, chiến đấu trăm vạn ngày, che chở Giang Hoài, ngăn trở thế tới của hắn. Thiên hạ không vong, hắn có thể tấn công ai? Thiết Huyễn nguyện cùng tướng quân sánh vai, hiệu lệnh quân đội, thề chết cùng thành, để báo quốc gia!".

Thật ra cũng khó trách Thịnh Dung có những băn khoăn này, Cảnh Bỉnh Văn, Ngô kiệt, Quách kiệt, Lý Cảnh Long... cả đám đều là quan võ so với hắn cao hơn nhiều, Thống lĩnh binh mã cũng nhiều hơn so với hắn, tất cả đều đại bại trong tay Yến vương Chu Lệ, hắn đối với mình đương nhiên không đủ tín tâm, nhưng mắt thấy Thiết Huyễn là một quan văn Bố Chính sứ ti, lại nói được ra ngôn ngữ phóng khoáng như vậy, trong lòng không khỏi xuất hiện ý xấu hổ, vội vàng nghiêm mặt nói: "Thiết đại nhân nói đúng, mặc kệ địch cường hay yếu, chúng ta tử thủ Tế Nam, để báo quốc gia!".

Thiết Huyễn vui vẻ nói: "Tốt! Có lời này của Thịnh Đô Đốc, văn võ Tế Nam ta đồng tâm chung sức, yến nghịch khó chiếm được tiện nghi. Thiết Huyết tình nguyện cùng tướng quân uống máu ăn thề, người còn thành còn, người vong thành vong!".

Thịnh Dung chỉ là trước đây chưa từng đảm đương qua trách nhiệm trọng đại như thế, cho nên trong lòng không yên, bị ngôn ngữ của Thiết Huyễn kích thích, lời hào khí nhất thời dâng lên, lập tức gọi người mang tới chén lớn, đổ đầy rượu mạnh, hai người uống máu ăn thề, thề cùng thủ Tế Nam.

Nhắc tới Thịnh Dung, xuất thân binh nghiệp, lãnh binh mã đã lâu, điều binh khiển tướng chỉ huy phòng thủ thành, thật là mọi thứ đều xuất sắc. Trong lịch sử, thủ Tế Nam, tác dụng lớn nhất thật ra chính là hắn. Hậu nhân đi qua khuyếch đại năng lực và tác dụng của Thiết Huyễn,

Thiết Huyễn lúc ấy chỉ là một tham chính Bố Chính sứ ti, dù thế nào cũng không tới phiên hắn đến chủ trì phòng thủ thành Tế Nam, huống chi những phương diện dụng binh thủ thành này cũng không phải một người thường nói tinh thông có thể tinh thông.

Trong lịch sử chủ tướng thủ Tế Nam trên thực tế là Thịnh Dung, thủ vững Tế Nam ba tháng, khiến cho Yến vương Chu Lệ lui binh, công lao Thịnh Dung đứng thứ nhất, nhưng Thiết Huyễn bày mưu góp sức, công lao cũng thật lớn, nhất là hắn nêu ra hai chủ ý, một là 'treo thần bài', một là 'kế trá hàng', rất có phong cách, làm hậu nhân nói chuyện say sưa. Hắn có công lao lớn nhất, ở chỗ bảo đảm hậu cần và khích lệ nhân tâm, có tác dụng cùng loại với chính ủy.

Nhưng thủ Tế Nam mấy tháng, chủ yếu vẫn là chiến đấu chính quy, chỉ huy điều hành bố trí phòng thủ thành, đây là việc của Thịnh Dung. Sau trận chiến này Thịnh Dung được phong Lịch thành hầu, tướng quân bình Yến, Thiết Huyễn được đề bạt làm Bố Chính sứ, cũng không có tước vị, chính là do nguyên nhân này. Thịnh Dung là một đời danh tướng, Thiết Huyễn là một đời danh thần, trước đây công tích không hiện, nay thành danh, đều nhờ Tế Nam.

Nhưng Tĩnh Nan biến đổi dài đến bản năm, về sau Thịnh Dung binh bại đầu hàng, chuyện này thành vết nhơ của hắn, không phù hợp giá trị làm quan trong nho gia, thế là công lao trước kia của hắn cũng bị xóa sạch, mấy trăm năm tuyên truyền, đã bị biến thành con rối giống như tất cả quan viên thủ Tế Nam lúc trước, giống như chỉ dựa vào một mình Thiết Huyễn tham chính chủ trì phòng ngự Tế Nam.

***

Trong thành Tế Nam kín người hết chỗ, khắp nơi đều là dân chúng chạy nạn, cùng nhiều đội quan binh vội vàng đi qua. Hạ Tầm kẹp ở trong đám người chạy nạn, chậm rãi đi đi ở đầu đường Tế Nam.

Cửa thành đã đóng, lúc ấy ba vị đại nhân Thịnh Dung, Thiết Huyễn, Cao Nguy đứng ở đầu tường, mắt thấy Yến quân muốn đi theo đằng sau dân chúng chạy nạn xông vào thành, rơi vào đường cùng đành phải quyết định thật nhanh, thét ra lệnh bắn tên. Một trận vũ tiễn dày đặc bay xuống dưới, làm dân chúng chạy nạn và Yến quân công kích phía trước chết một mảng, lúc này mới cưỡng chế đóng cửa thành lại.

Dân chúng bị ngăn ở ngoài cửa đành phải đường ai nấy đi, trốn đến những châu huyện khác.

Lý Cảnh Long, lại thất bại.

Hắn vội vàng triệu tập hơn mười vạn đại quân dừng lại tại chỗ, muốn bày trận hình dày đặc nghênh chiến kỵ binh Yến quân, nhưng hơn mười vạn đại quân vừa mới chạy đến chỗ này, dưới sự vội vàng còn chưa tới kịp hình thành trận thế, chỉ là mơ hồ hình thành một cái nhạn hình trận, thiết kỵ Yến quân đã đi đến.

Đây là Đóa Nhan tam vệ, mang binh là đứa con thứ hai của Yến vương, Chu Cao Hú và chủ tướng doanh tiên phong khâu Phúc, bọn họ tuy chỉ ba bốn ngàn người, lại lợi dụng cơ hội trận hình đối phương hỗn loạn cường chế đột nhập trận địch, dùng ưu thế kỵ binh nhanh nhẹn như bay dụ ngươi chạy sang đông sang tây, rồi lại đột nhiên một đường thẳng đến trung quân, không chờ ngươi kịp phản ứng, lại nghiêng sang đánh cánh phải, chợt một đường kỵ binh lại phân hai đường, giống như hai cánh chim.

Đấu pháp như vậy, đối với một quân đội trận hình còn chưa dọn xong mà nói, căn bản không cách nào áp dụng phản kháng nhanh chóng hữu hiệu, Lý Cảnh Long lại càng không phải người điều hành có tài, dùng hơn.

Mười vạn đại quân, không khá hơn một đàn cừu non để mấy con sói hung hăng tàn bạo tùy ý giết hại.

Lý Cảnh Long thấy tình thế không ổn, hùng tâm tráng chí vừa mới dâng lên nhất thời hóa thành hư ảo, lập tức lấy ra một quân lệnh mà từ khi hắn đích thân chỉ huy tác chiến đã sử dụng với tần suất cao nhất: “Rút lui!”.

Lý Cảnh Long rút lui về hướng nam, xem dạng như vậy, hắn đã không có ý định trở về rồi, lần này vừa chạy là sẽ qua sông, như làn khói trốn về thành Nam kinh.

Hạ Tầm bị giam trong thành.

Hắn một đường đuổi theo cỗ xe hình như có Tạ Vũ Phi ở trên, bởi vì tất cả mọi người chen chúc đi tới, không ngừng xông đến xe ngựa làm hắn chen chúc càng ngày càng ra bên ngoài, Hạ Tầm dưới tình thế cấp bách, dứt khoát nhảy xuống chiến mã, chen chúc qua từng chiếc xe hơi, dê bò, người đi đường, tiến về phía xe ngựa kia.

Chờ hắn khó khăn lắm mới sắp sửa đuổi kịp cỗ xe ngựa, quân Minh dưới sự chỉ đạo của con lợn chủ soái Lý Cảnh Long, đã là tan rã toàn bộ. Chiến cũng vội vàng, bại cũng vội vàng,

Lý Cảnh Long chạy vội đi. Đại quân giải tán lập tức, đường ai nấy đi, thiết kỵ Yến quân giết được cao hứng, hai viên hãn tướng Chu Cao Hú, khâu Phúc suất lĩnh, trực tiếp đánh về phía cửa thành, muốn thừa dịp rối loạn chiếm cứ cửa thành.

Trên cổng thành, Thịnh Dung, Thiết Huyễn và quan viên văn võ thấy tình thế không ổn, lập tức hạ lệnh phong thành, nhưng dân chúng chen chúc vào thành, cửa thành sao có thể đóng cửa, rơi vào đường cùng liền thét ra lệnh bắn tên, tên như mưa to, cửa thành biến thành chỗ chôn thây, đến lúc máu chảy thành sông, cửa thành mới đóng.

Hạ Tầm lúc ấy đang tại dưới thành, đầu tường bắn tên xuống, Hạ Tầm liền biết không ổn, lập tức chui vào đáy một cỗ xe trâu phía trước, dưới từng mảng tên bắn vào thành xe nghe phầm phập mà nhanh chóng tiến về phía trước, kết quả... Trong khoảnh khắc cuối cùng cửa thành đóng cửa, hắn đã xông vào trong thành.

Chiến tranh dù sao cũng là chiến tranh, không phải ngươi chết chính là ta sống, cũng không phải là trò đùa, càng không thể nhân từ nương tay. Hạ Tầm từ trong tay tử thần trốn tới, đến nay nhớ tới pha mạo hiểm vừa rồi, lòng vẫn đang còn sợ hãi.

Chờ hắn ổn định lại thần trí, lại phát hiện chiếc xe ngựa đã không thấy, trong thành khắp nơi đều là dân chúng hỗn loạn, trời biết chiếc xe kia đi đến nơi đâu, duy nhất có thể xác định là, chiếc xe ngựa khẳng định đã đi vào thành.

Chiếc xe kia có Tạ Tạ ở trên? Tại sao nàng lại đến nơi này, địa phương hỗn loạn như vậy, nàng là một nữ nhi, tuổi trẻ tướng mạo đẹp, vạn nhất...

Trong lòng Hạ Tầm đầu tiên là phát lạnh, tiếp đó nhớ ra, Tạ Vũ Phi đã đến, Bành Tử Kỳ nhất định đã ở bên người nàng, lúc này trong lòng mới an tâm một chút.

Nhưng trước mắt dân chúng trong thành Tể Nam đâu chỉ trăm vạn, muốn tìm một người không khác tìm kim đáy biển, Hạ Tầm chỉ có thể dọc theo phố dài, một đường tìm kiếm...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 333

Sinh Kế.

Chương 333: Sinh kế.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Tại sau khi Chu Cao Hú và khâu Phúc dùng bốn ngàn kỵ binh đánh tan hơn mười vạn đại quân của Lý Cảnh Long, Chu Lệ suất lĩnh đại đội nhân mã chạy đến, ở mười dặm ngoài thành Tế Nam hạ trại. Bắc Bình Trịnh bá thôn một trận chiến, Hà Bắc Bạch Câu Hà một trận chiến, Lý Cảnh Long tổng cộng có tám mươi vạn đại quân, hôm nay còn có thể thành biên chế đầu nhập chiến đấu, phỏng chừng không vượt qua ba mươi vạn người, hơn nữa chủ soái đào tẩu, các tướng lĩnh dẫn quân từng người tự chiến, có thể nói, chiến lược của Chu Lệ đã hoàn mỹ.

Hắn hạ trại quân đội dưới thành Tế Nam. Triệu tập chúng tướng, thương nghị duy nhất một sự kiện, chính là có cần phải đánh Tế Nam hay không.

Đánh Tế Nam khó khăn thế nào, mỗi người đều biết rõ, một là Yến quân không đánh công thành chiến nhiều lắm, khuyết thiếu khí giới công thành; Hai là binh lực so với triều đình thì vẫn là có hạn, đánh hạ cũng rất khó chia ra để bảo vệ; Ba là Lý Cảnh Long tuy chạy thoát. Nhưng Đại tướng Bình Bảo Nhân và Ngô kiệt Đẳng còn đang thống lãnh binh lính, binh mã bản bộ của bọn họ tổn thất không lớn, rất có thể sẽ hình thành thế vây đánh, vây quanh Yến quân ở Tế Nam, hoặc là chặt đứt đường lui của bọn họ.

Nhưng cũng có một bộ phận tướng lãnh cho rằng. Lý Cảnh Long trước tiên dùng năm mươi vạn đại quân chiến bại, lại dùng sáu mươi vạn đại quân cũng chiến bại, điện hạ đã có tư cách sánh ngang với triều đình, không thể giống như trước kia, công thành chiếm đất để tiện bước đi, mà hẳn là từng bước mở rộng địa bàn khuếch trương phạm vi thế lực của mình. Không đủ

địa bàn, sẽ không đủ tiền lương để chiêu binh mãi mã, thế lực thủy chung không cách nào khuếch trương, nói gì tới việc đánh tới thành Nam kinh, giết nịnh thần, thanh lọc bên cạnh quân vương?

Ý kiến này cuối cùng cũng đã đả động Chu Lệ. Hắn quyết định sau hai lần dã chiến đại thắng, lại lần đầu tiên công thành, nắm lấy thành Tế Nam. Thế là, yến quân ngoài thành Tế Nam lập tức động viên khua chiêng gõ trống bắt đầu kiến tạo khí giới công thành, chuẩn bị đánh thành Tế Nam. Trong thành Tế Nam, Hạ Tầm tìm kiếm hai ngày, còn chưa tìm được cô gái giống hệt Tạ Vũ Phi kia, khiến cho Hạ Tầm vừa do dự vừa lo lắng. Hắn hoài nghi mình có thể là nhìn sai rồi, lại lo lắng xác thực là Bành Tử Kỳ và Tạ Vũ Phi lo lắng cho hắn, cho nên hai người từ đảo Song Tự chạy đến tìm hắn, tuy nói hai người các nàng một biết võ một người coi như là người từng trải, nhưng hiện tại rối loạn, thật sự làm người lo lắng.

Dùng thân phận thủ lĩnh mật điệp Yến vương này của hắn mà nói, dưới bàn tay hắn, đem Tào Quốc công gia thậm chí mấy chục vạn đại quân dưới trướng Tào quốc công đùa bỡn, nhưng hiện tại hắn cùng một người dân chạy nạn bình thường không khác nhau là mấy, cũng phải ngủ ngoài đường, ăn quán ven đường, không hề có đất dụng võ, Bành Tử Kỳ và Tạ Vũ Phi hai nữ hài nhi nên làm thế nào cho phải.

Mặt trời lên cao, Hạ Tầm lo lắng đi tìm trong thành đã đến tình trạng kiệt sức, đột nhiên trông thấy phía trước có một cửa hàng bánh bao, cửa hàng này làm ăn đặc biệt náo nhiệt, đám người mua bánh bao xếp thành hàng dài, Hạ Tầm lúc này mới giật mình hóa ra đã đến buổi trưa, trong bụng mơ hồ cảm thấy hơi đói, hắn sờ sờ tiền bạc giấu ở dưới eo, liền cùng cất bước đi tới.

Một đại hán mua bánh bao phẫn nộ kêu lên: "Con mẹ nó, ta nói Mạc chưởng quỹ. Ngươi cũng quá đen tối đẩy, ngày hôm qua còn một bánh bao một văn tiền, hôm nay tăng tới hai văn, sao ngươi phải đi buôn bán? Ngươi đi cướp đoạt có phải nhanh hơn không!?".

Lão chủ giữ lại hai miếng bánh bao nở nụ cười hắc hắc: "Hứa lão tam, việc này không trách được ta. Ngươi không nhìn sao, bánh bao của ta còn chưa kịp hấp, có theo kịp tốc độ bán không? Nhiều người mua bánh bao quá, không có biện pháp, ngươi là thủ lĩnh trong thành sao. Trong nhà mình có nồi có lồng hấp, ngươi muốn ăn lại chê đắt, vậy tự mình làm đi".

"Mẹ hắn, yến quân vây thành, ngươi là một tên bán bánh bao cũng trục lợi, vốn định bớt việc, nếu thế, lão tử không mua, ta về nhà tự mình làm!". Thực khách hùng hùng hổ hổ đi ra.

Hạ Tầm đứng ở đằng kia, lời nói này rơi vào trong tai, hắn sửng sốt một chút, đột nhiên linh cơ run lên, lập tức xoay người vội vàng đi đến.

Hai ngày này vì tìm Tạ Vũ Phi, hắn không yên lòng cũng không nghĩ nhiều, nghe đoạn đối thoại giữa hai người, hắn mới chợt nhớ tới, Yến vương vây hãm Tế Nam, hình như là vây quanh mấy tháng, lúc này mới có vài ngày, giá cả bánh bao tăng lên gấp đôi, điều đó chứng tỏ. Lương thực trong thành đã hết?

Tiền Hạ Tầm mang trên người cũng không tính là nhiều. Hôm nay vô tình vào thành Tế Nam, hắn chưa tính được cách để mình sinh tồn, nếu Yến quân vây khốn Tế Nam mấy tháng. Cuối cùng đem hắn, một vị đầu não cao nhất của mật điệp Yến quân biến thành người chết đói trong thành... kết quả này cũng quá là khôi hài đi?

Hạ Tầm vội vàng chạy tới một cửa hàng bán lương thực. Khá tốt, lúc này còn không có người tranh mua lương thực, có lẽ là tiểu dân bình thường còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề này, hoặc là bọn họ rất lạc quan cho rằng. Không qua vài ngày, đại quân triều đình có thể giải vây cho Tế Nam, cho nên trên người có tiền cũng không nỡ lấy ra tất cả, lương thực đã bắt đầu tăng giá.

Hạ Tầm đến chỗ mới của hắn. Hắn muốn đổi toàn bộ thành lương thực, không ngờ lão bản lại có thể tiếc không nỡ bán, hắn nhìn sang Yến quân đang vây, lương thực có thể tiếp tục tăng giá, Hạ Tầm chỉ mua một tủi lương thực, khiêng lương thực đi trên đường, rồi lại vì chuyện mình làm sao sống bằng lương thực mà bắt đầu phát sầu.

Hắn không có chỗ ở trong thành, mấy ngày nay cũng đã tá túc đầu đường.

Cẩn thận suy nghĩ thật lâu, Hạ Tầm đột nhiên nhớ tới động khâu Tử Trường Xuân quan, nghe nói chỗ đó là bí quật từng duy tu, trước đó lần đầu hắn nhận lệnh triều đình đến Tế Nam tiêu diệt Bạch Liên giáo phỉ, bọn người Ngưu Bất Dã từng ẩn thân ở đó, Hạ Tầm thi kế, dụ Sử Vương Kim Cương Nô dẫn hắn tới đây, đây là chỗ có thể ẩn thân duy nhất Hạ Tầm nghĩ đến.

Hạ Tầm khiêng lương thực chạy tới Trường Xuân quan. Chỉ thấy cửa chính đóng chặt, bên trên còn dán hai tờ giấy niêm phong giao nhau của quan phủ.

Bởi vì đạo nhân hương khói của Trường Xuân quan cũng là giáo đồ Bạch Liên, lúc ấy cũng bị quan phủ bắt đi, tòa đạo quan đã bị phong bế. Hạ Tầm không đẩy cửa vào. Mà là trực tiếp đến hậu viện, đem lương thực cất giấu dưới tường, sau đó lại đi đến cửa hàng bán lương

thực thứ hai, tiếp tục mua sắm lương thực, đương nhiên, hắn cũng không quên mua vài hũ dưa muối.

Chờ tất cả xong xuôi, Hạ Tầm ngồi xuống trên bậc thang tràn đầy tro bụi tại hậu viện Trường Xuân quan, ngẫm lại cử động của mình bây giờ, quả thực giống như một con chuột xám xịt. Sự tình phát triển đến bước này. Thật sự không phải là thứ hắn có thể khống chế, Tạ Vũ Phi rốt cuộc có vào thành Tế Nam hay không, tình hình hôm nay như thế nào, hắn không biết; Hai ngày không có tin tức của hắn, Yến vương bên kia có lẽ còn chưa sốt ruột, khả năng nhất thời rối loạn mà mất đi liên lạc. Nhưng lâu như thế còn chưa có tin tức hắn, Yến vương bên kia tất nhiên cho rằng hắn xảy ra việc ngoài ý muốn, cũng không biết có thể cải biến những chỗ hắn an bài bố trí hay không.

Ban đầu, hắn là xử trưởng "quân tình lục xử" của Yến vương, hô phong hoán vũ, thần thông quảng đại. Mà hiện tại, hắn chỉ là một dân chạy nạn bình thường mà thôi, hắn có thể làm, chỉ là lợi dụng ưu thế một người xuyên việt biết trước tất cả, cất giữ cho mình một ít lương thực để bảo vệ tính mạng, chuyện này thật sự quá không thể chịu nổi.

Mà tất cả chuyện này, đều là bởi vì thấy được nàng.

Tạ Tạ, nàng... Nàng, xú nha đầu này, rốt cuộc có ở đây hay không?

***

Khương phủ ở phố Phù dung, trước cửa dựng thẳng cột, đi vào tiêu chí của thi sĩ.

Lão gia Đổng gia, lại là một vị lão gia cử nhân.

Giờ phút này, cách cửa ra vào không xa có con ngựa buộc bên cạnh. Một đám người vây quanh.

Đổng Hàn Văn Đổng công tử từ trong phủ đi ra. Gặp rất nhiều người qua đường và dân chạy nạn đứng chen chúc trước cửa không xa. Liền nhíu mày không vui: "Sao thế này, những dân chúng chạy nạn. Đều chen đến cửa nhà ta. Làm sao vậy? Đi đi đi, đuổi bọn họ ra xa một chút!".

Đổng Hàn Văn ra lệnh một tiếng, vài gia đinh ác nô lập tức tiến lên. Đi đến đuổi người: "Tránh ra. Tránh ra, vây quanh cửa ra vào nhà chúng ta làm gì, nhanh cút đi, nếu không đi, lão

tử cầm gậy đánh giờ.

“Hả? Chậm đã. Chậm đã!”.

Đám người bị dẹp sang một bên, đột nhiên trông thấy gáy một nữ tử đang quỳ trên mặt đất, tuy nữ tử quỳ trên mặt đất, thấy không rõ bộ dáng, nhưng eo nhỏ nhắn đường cong mông lả lướt, một đầu tóc đen nhánh như gỗ mun, liền làm cho mắt người tỏa sáng, Đổng công tử vội gọi đám nô tài, bước nhanh ra phía trước.

Trên mặt đất có một cỗ thi thể nằm ngang, là một lão nhân, eo có một miếng vải quấn xung quanh, ẩn hiện vết máu, cũng không biết hắn là chết bệnh hay bị thương nặng mà chết, nàng kia quỳ gối trước mặt lão nhân, khóc lóc nỉ non.

Đổng Hàn Văn trông thấy người chết, đầu tiên là chán ghét nhíu mày, rồi mới hướng cô bé kia làm ra vẻ mặt ôn hòa nói: “Tiểu nương tử, vì sao.

Lại khóc?”.

Cô bé kia cũng không ngẩng đầu lên, gặp người hỏi, liền cúi đầu nức nở nói: “Tiểu nữ người Đức Châu, theo cha chạy trốn vào trong thành, bởi vì lão phụ thân bị thương rồi bệnh mà chết, không có tiền an táng, vì vậy nên mới khóc. Đại gia qua đường hảo tâm, ai có thể ra tiền giúp tiểu nữ lo liệu tang sự phụ thân, tiểu nữ xin nguyện bán mình. Làm nô tỳ hay làm thiếp. Đều xin nghe theo”.

“A? Hóa ra là một hiếu nữ, ngẩng đầu lên, để bản công tử nhìn xem”.

Cô bé khóc thút thít kia chậm rãi ngẩng đầu, Đổng Hàn Văn hít vào một ngụm lãnh khí, hai mắt trợn lên, cả người tựa như bị dính thuật định thân, rốt cuộc không thể động đậy. Câu cửa miệng nói, tinh bất tinh, nhất thân thanh; tiếu bất tiếu, nhất thân hiếu. Nữ nhi kia mặc một thân áo trắng, vốn có vẻ đặc biệt thanh tú. Cô bé này có nhan sắc cực kỳ mỹ lệ, lông mày cong cong quanh đôi mắt to, miệng nhỏ nhắn quyến rũ, một thân đồ trắng, như hoa rơi trên sông...

“Bao nhiêu tiền?”.

Đổng Hàn Văn ngây người, yên lặng nhìn nửa ngày, bật thốt lên hỏi.

Cô bé kia hình như bị hắn nhìn làm thẹn thùng, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, buồn bã nói: “Ta tự bán tự thân, còn muốn tiền làm gì, chỉ cần công tử thay ta lo liệu những thứ cần thiết cho

tang sự, ta... chính là của công tử".

Đổng Hàn Văn vừa nghe, xương cốt mềm nhũn, suýt nữa bị gió nhẹ từ đầu phố thổi tới làm cho bay lên trời. Hắn nhìn chằm chằm vào cô bé kia, bởi vì cúi đầu mà hơi lộ ra nửa cái cổ trắng muốt, chỉ cảm thấy cổ nàng óng ánh sáng long lanh, lờ mờ có thể thấy được tơ máu, đường cong nhu nhuận, hận không thể cắn lên đó một phát, nhất thời nuốt một đống nước miếng. Cố gắng bảo trì thanh tĩnh, để thần chí thanh minh, cười hắc hắc nói: "Việc này, cũng nên nói một giá tiền mới tốt?".

Nữ hài nhi nói: "Ta cũng biết, yến quân vây thành, không chỗ nào có thể chôn cất người, quan phủ lại có quy định. Người chết phải thiêu. Gia phụ mất. Phải hỏa táng mới đúng, nhưng quan tài không thể yếu, không thể cứ thế trần truồng mà thiêu, còn nữa, ta còn muốn thỉnh tăng nhân siêu độ. Ước chừng, một trăm xâu... Là đủ rồi".

"Không sao, không sao!".

Đổng Hàn Văn hận không thể lập tức thanh toán tiền, đem tiểu nương tử xinh đẹp mềm mại đáng yêu này kéo vào lòng, thân thiết một phen, trước mắt chiến loạn không ngớt, tiền giấy Đại Minh đã xuống giá trị, hôm nay một trăm xâu tiền giấy. Chỉ có thể mua được thứ gì đó khoảng bảy mươi lăm xâu trước chiến tranh. ít tiền như thế, mua một tiểu mỹ nhân như thế, nằm mơ cũng phải cười. Nhìn tiểu nương tử này lông mày dài eo thẳng mảnh lưng rất mềm mại, hiển nhiên vẫn một xử nữ thủ thân như ngọc, nhặt được bảo bối rồi!

Đổng Hàn Văn lập tức nói: "Tiểu nương tử. Không cần phải vội, ngươi chờ một chút, ngươi chờ một chút, bản công tử lập tức về phủ cầm tiền. Ài. Mấy cẩu nô tài các ngươi, nhìn một chút, nhìn một chút, đây chính là người của bản công tử ta đó!".

Đổng Hàn Văn nói, liền hoa chân múa tay vui sướng xông về phủ, cô bé kia vẫn đang cúi thấp đầu, dùng tay áo lau lệ, ai cũng không thấy được bên môi nàng nhẹ nhàng xẹt qua một tia cười gian, tuy là cười gian, nhưng vẫn cười đến đáng yêu...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 334

Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô.

Chương 334: Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Người đâu? Người đâu? Ngươi đem tiểu mỹ nhân của bản công tử giấu đi nơi nào rồi?”.

Tiểu mỹ nhân đến cửa hàng quan tài, chọn trúng một quan tài rất tốt, lại gọi tiểu nhị trong tiệm giúp đỡ đem người nhập quan, cuối cùng lại chọn chút ít hỏa chúc ngân quả, gọi mấy gia nô ôm, đột nhiên cảm thấy thẹn thùng, nàng nhỏ giọng nói với Đổng Hàn Văn là mình hơi mót, muốn đi ra ngoài giải quyết, Đổng công tử nào có dám không đồng ý hay không để ý tới.

Tiểu mỹ nhân bảo tiểu nhị tiệm quan tài dẫn đến hậu viện, gần đến cửa sau, còn quay đầu nhìn sang, đôi mắt quyến rũ làm Đổng Hàn Văn, đang đứng ở đằng kia cảm thấy một phen dư vị ngọt ngào, chính xác là vô cùng mất hồn.

Đáng tiếc, thời gian mất hồn này không dài, cuối cùng hắn cũng phát hiện, thi ra đây chỉ là một mộng xuân, tiểu mỹ nhân bỏ đi không một dấu vết, chẳng biết đi đâu.

“Công tử, ngươi cũng không nên ngậm máu phun người, Liễu thị quan tài ta là người đứng đắn, duy trì sinh ý đứng đắn, chỗ này khổng phải là hắc điếm. Tiểu nương tử nói quá mót, muốn mượn nhà vệ sinh của ta dùng một lát, ta có thể không cho mượn? Nàng chạy đi liên quan cái rắm tới lão Liễu ta. Này, đây là đồ tang nàng cởi ra, trả lại cho ngươi!”.

Một đống lụa trắng, bị lão bản tiệm quan tài ném đến trong ngực Đổng Hàn Băn, Đổng Hàn Văn liền văng tục: “Đuổi theo cho ta, bắt tiểu tiện nhân kia cho ta, ta muốn lột da nàng!”.

“Chậm đã!”.

Lão bản tiệm quan tài liếc mắt một cái, mắt đen không thấy, chỉ còn lại có tròng mắt trắng: “Tiền đâu?”.

Đổng công tử giận không kìm được nói: “Bản công tử bị người lừa, ngươi không thấy được hả? Quan tài trả lại ngươi!”.

“Thối lắm, quan tài dùng lại được sao? Thật mất mặt, ngươi là người đọc sách, quan tài này cũng có thể trả hàng? Lệnh tôn lão đại nhân không phải đã nhập quan sao, gánh đi đi, đừng nhiều lời”.

“Đây không phải là cha ta!”.

“Ta không quan tâm hắn là cha hay là gia gia ngươi, không trả tiền, mơ tưởng rời đi”.

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Mấy người cẩu nô tài các ngươi, nhìn công tử ta chịu nhục sao? Đánh cho ta!”.

“Ái ui, ngươi còn chơi trò này sao, ngươi có người, tiểu nhị, cầm vũ khí đi ra, ngũ quan tài bá vương đã đến!”.

Đổng Hàn Văn và ông chủ tiệm quan tài gườm nhau một lúc, một người áo xanh mũ quả dưa, dường như là tiểu đồng gia đinh người nhà giàu, mặt thanh tú, đã xuất hiện ở một cửa hàng lương thực, giọng ngọt ngào trong vắt nói: “Chủ quán, mua hàng”.

Người này tất nhiên chính là tiểu mỹ nhân vừa mới “bán mình chôn cất phụ thân” kia, thì ra là Tạ Vũ Phi tinh quái, nàng bị xe ngựa đưa vào trong thành, thất lạc với Bành Tử Kỳ. Xe vào thành, khách trên xe ngựa liền đường ai nấy đi, nàng cũng chỉ đi tìm kiếm chỗ ở. Tiền lại để trên người Bành Tử Kỳ, chỉ có quần áo tùy thân của hai người là ở trong tay nàng, trừ thứ đó ra, nàng chỉ có hai bàn tay trắng.

Làm sao sống sót trong thành?

Tài sản duy nhất của Tạ Vũ Phi, chính là một bao quần áo, trong bao này còn lưu lại một bộ nam trang, một bộ nữ trang, cái khác đều sảng khoái bán đi, đổi lấy hơn trăm văn tiền bị nàng mua một tấm vải trắng làm thành đồ tang, để lại tiền cơm cho hai ngày, tiền còn lại để cho thân nhân người chết.

Bởi vì người sợ ôn dịch, người trong thành một khi đã chết, dựa theo mệnh lệnh của Thiết đại nhân, đều là phải tập trung hỏa táng, hộ chạy nạn vốn cũng phải đem thi thể đến trong nhóm xử lý, hôm nay có thể đổi lấy ít tiền cơm, làm sao có thể không đáp ứng? Thế là, cửa ra vào Đổng phủ hiện ra một màn kia.

Tạ Vũ Phi cũng nghĩ đến vấn đề ăn cơm sau này, hơn nữa thời gian nàng nghĩ đến còn sớm hơn một ít so với Hạ Tầm.

Có lẽ là bởi vì từ nhỏ luôn mua bán trong nguy hiểm, Tạ Vũ Phi có ý thức nguy cơ đặc biệt mạnh, từ sau khi vào thành, nàng mang theo toàn bộ gia sản, lúc mang bao đồ vật đi vào hiệu cầm đồ, nàng nghĩ đến cũng không phải là ngày một ngày hai phải trải qua như thế nào, mà là làm sao tận dụng khả năng qua được lâu hơn so với người khác.

Lúc Hạ Tầm vận chuyển từng túi lương thực đến Trường Xuân quan, Tạ Vũ Phi đã đem một ít tủi lương thực xách đi, giấu ở chỗ ẩn thân nàng tìm được. Nàng không lưu lại một đồng tiền, nàng cũng không nghĩ sẽ ở Tế Nam trở thành dân chạy nạn, chỉ cần Yến quân vừa rút lui, nàng sẽ lập tức rời đi. Nếu Yến quân không đi, như vậy bên trong thành này, đáng tiền nhất chỉ có lương thực, nàng lưu lại tiền làm gì?

Chiến tranh, không quan hệ đến chính nghĩa hay không phải chính nghĩa, mặc kệ ngươi miêu tả nó nhiệt huyết sôi trào như thế nào, rộng lớn mạnh mẽ, mỹ lệ ly kỳ, bản chất của nó luôn là lãnh huyết, tàn khốc, mục đích của nó, đúng là giết chóc tính mạng.

Tạ Tạ tựa như một con thú biết cảnh giác, lúc ngàn vạn sinh linh còn đang vô ưu vô lo, nàng đã ngửi được tư vị nguy hiểm, hơn nữa bắt đầu vì công việc sinh tồn mà lu bù lên...

***

Vây thành hai tháng, lương thực trở nên quý hơn cả vàng, trong thành Tế Nam người chết đói khắp nơi trên đất, một mảng hoang vu.

Đầu đường, một vị phu nhân giơ vòng tay bằng ngọc, cao giọng reo lên: “Một cái bánh bao, đổi cái một bánh bao! Ai đổi cho ta một cái bánh bao?”.

Có người đổi, phu nhân tiếp nhận bánh bao vừa gặm một miếng, bên cạnh có một bàn tay nhỏ bé vô cùng bẩn duỗi ra, tủm lấy bánh bao bỏ chạy.

“Trả cho ta, bánh bao của ta!”. Phu nhân đuổi theo không xa, liền hết sức lực yếu đuối nằm trên mặt đất, chỉ có thể khóc rống tại chỗ...

Trong ngõ, một gia đình đóng chặt cánh cửa, một đứa nhỏ gầy yếu yếu ớt đập cửa, qua hồi lâu, cửa mở ra một khe hở, bên trong còn dùng dây xích sắt, từ trong khe cửa, thò ra một khuôn mặt trung niên, khí sắc so với đứa nhỏ bên ngoài đỡ hơn rất nhiều, lại giống với rất nhiều dân chạy nạn trên đường, mặt đầy thẫn thờ, chỉ có ánh mắt kia, nhìn đứa nhỏ bên ngoài giống như đang đang nhìn phạm nhân vậy.

Đứa nhỏ duỗi cánh tay gầy teo yếu nhược ra, cầu xin nói: “Lão cữu, cha ta, mẹ ta, đều chết đói... Lão cữu, cầu ngươi cho ta một ít, một ít, cho một ít là được”.

Người trung niên lạnh lùng thốt: “Cho ngươi, chúng ta ăn cái gì?”.

Phành một tiếng, cửa đóng lại, đứa nhỏ vô lực gõ vài cái, tuyệt vọng đi trở về, đi xa một chút, hắn té trên mặt đất, rốt cuộc không đứng dậy được.

Không ai nhìn nó, mọi người trên đường như xác không hồn, tràng diện cùng loại nhiều lắm, thường thường có người đi tới đi tới, ngã trên mặt đất sẽ thấy không dậy nổi, mọi người lúc bắt đầu sợ hãi, sợ hãi, đến bây giờ nhìn quen lắm rồi, thậm chí còn ngủ cùng với thi thể, đã hoàn toàn không có cảm giác, đói quá làm tâm người ta trở nên cứng rắn như sắt...

Nha môn Đô Chỉ Huy sứ ti, Thịnh Dung, Thiết Huyễn, Cao Nguy và đám quan viên đang ngồi nghiêm chỉnh, nguyên một đám sắc mặt ngưng trọng, không khí trong đại sảnh cực kỳ áp lực.

Tham quân Cao Nguy báo cáo xong công tác thống kê con số thương vong, thở thật dài, khép tay lại, trầm giọng nói: “Yến quân công thành đã hơn hai tháng, tướng sĩ thủ thành thương vong thảm trọng, trong thành lương thực có hạn, vì kiên trì thủ vững thời gian dài, quan binh thủ thành mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm, hơn nữa đều là lương thực trộn với đậu, thể lực suy yếu, người bị bệnh từ từ tăng lên, binh sĩ có thể chiến càng ngày càng ít”.

Thịnh Dung hướng về phía Tham chính Thiết Huyễn hỏi: “Hôm nay, kho lương thực trong phủ còn dư bao nhiêu?”.

Sắc mặt Thiết Huyễn trầm trọng nói: “Kho lương thực dư còn khả năng cung cấp cho quan binh ta dùng ăn ba tháng, nhưng... Đây là dựa theo mỗi ngày một bữa giờ đây để tính toán”.

Thịnh Dung hít vào một hơi thật dài, bóp chặt cổ tay nói: "Thiếu binh, thiếu lương, binh mã bên ngoài cho tới nay không thể công kích đến mức tạo thành uy hiếp đối với Yến quân, cũng không biết Yến quân còn muốn vây hãm thành bao lâu, hai vị đại nhân, có đề nghị gì?".

Cao Nguy nói: "Đại nhân, chỉ dựa vào quân trên thành coi giữ, đã vô lực thủ thành, giờ đây, tất phải tập trung dân tráng thậm chí phụ nữ và trẻ em trong thành, lên thành trợ chiến. Thủ thành sao, khác với hành quân chiến tranh, chỉ cần có khí lực, chuyển cây lăn đá tảng là được, không còn khí lực chuyển cây lăn đá tảng, cũng có thể đổ nước sôi. Chỉ có điều, nếu muốn vời dân tráng đến giúp, phải lo cơm ăn cho bọn họ, lương thực của chúng ta giờ đây còn dư.

Thốt ra lời này, tia sáng trong mắt Thịnh Dung cũng ảm đạm xuống, nhất thời, ba người lại trầm mặc không nói gì.

Qua thật lâu, Thiết Huyễn mới dùng thanh âm trầm thấp nói: "Những ngày này, ta một mực kiên trì tuần thành, ta phát hiện, trong thành đã có càng ngày càng nhiều dân chúng bởi vì không có ăn mà chết đói, quan phủ hỗ trợ lương thực đã sớm ngừng, đội tuần phố, đội quét dọn do dân chúng tạo thành, cũng đều đã ngừng từ sớm, giờ đây trong thành người chết đói khắp nơi trên đất, mùi hôi ngút trời".

Hắn cười khổ một tiếng lại nói: "Người người đói bụng đến mức không thể đi, còn có khí lực làm việc cho ngươi? Hai vị đại nhân, cứ để như vậy, kết quả duy nhất, chính là toàn thành suy sụp, ngọc thạch câu phần. Cho nên, Bản quan nghĩ đến một biện pháp bất đắc dĩ.

Thịnh Dung và Cao Nguy đồng loạt ngẩng đầu lên, cấp bách nhìn về phía hắn: "Thiết đại nhân, xin cứ nói!".

Thiết Huyễn chậm rãi nói: "Muốn thủ vững, chỉ có một biện pháp, tập trung lương thực quân dân toàn thành, thống nhất an bài phân phối, ưu tiên cung cấp cho quân nhân".

Cao Nguy ngơ ngác nói: "Cái đó và giờ đây, có gì khác nhau?".

Thiết Huyễn trầm giọng nói: "Có! Rất nhiều nhà giàu trong thành, đều cất giấu rất nhiều lương thực, bắt bọn họ bỏ ra, toàn bộ sung làm đồ quân dụng, như vậy có thể mộ tập dân tráng thủ thành, vì có phần cơm ăn, dân chúng nhất định nguyện ý lên tường thành".

Cao Nguy nói: "Nhưng đây là một chuyện, còn những dân chúng không thủ thành được thì

làm sao bây giờ?”.

Thiết Huyễn nói: “Đuổi ra ngoài thành, lương thực lại đoạt về cung cấp cho quân dụng, nếu không muốn thủ thành, cũng phải đuổi ra khỏi thành, giờ đây bọn họ ở trong thành, chính là tranh lương thực với quân”.

Thịnh Dung có chút nhíu mày nói: “Chỉ sợ... Yến vương sẽ không để ta làm như vậy, một khi đuổi dân chúng ra khỏi thành, Yến vương sẽ rõ ràng dụng ý của chúng ta, nếu hắn cự tuyệt không tha người, vậy làm sao bây giờ, chúng ta vốn phải chịu trách nhiệm gìn giữ đất đai Tế Nam, lại để dân chúng phụ lão chết ở dưới thành?”.

Trong mắt Thiết Huyễn hơi nổi lên lệ quang, trầm giọng nói: “Sẽ thê thảm được như thế nào nữa, chẳng lẽ thảm hơn tướng quân Trương Tuần? Trương Tuần tướng quân vì thủ thành, ngay cả ái thiếp của mình cũng giết, dân chúng yếu đuối trong thành, đều giết sung làm quân lương, chẳng lẽ hắn nguyện ý tàn sát dân chúng? Hắn làm như vậy, chỉ là bởi vì Tuy Dương cần phải bảo vệ, một thành mặc dù chết hết, lại có thể bảo vệ giang sơn xã tắc”.

Nói đến đây, lệ quang trong mắt biến thành loại hàn ý đao phong, thanh âm hắn cũng lãnh khốc, vững như sắt đá: “Tế Nam, thông nam bắc, một khi rơi vào tay Yến Nghịch, sẽ khuếch trương thanh thế Yến Nghịch, hắn có tiền vốn chống lại triều đình, cho nên, dù là hy sinh lớn thế nào, Tế Nam thành không thể bỏ! Chết một phần nhỏ người, bảo vệ một bộ phận lớn người! Hủy một tòa thành Tế Nam, nhưng vì Hoàng Thượng bảo trụ ngàn dặm giang sơn, chẳng lẽ không đáng giá? Chúng ta đã phát thề, thề cùng tồn vong với Tế Nam, cho dù quân dân Tế Nam chết trận toàn bộ, vì thế mà bức lui Yến Nghịch, vậy cũng đáng giá, đây là chỗ đại nghĩa!”.

Nhìn Thịnh Dung và Cao Nguy, Thiết Huyễn lại nói: “Dân chạy nạn ra khỏi thành, có lẽ sẽ bị Yến vương ngăn, nhưng hắn một khi ngăn cản dân chạy nạn ra khỏi thành, nhất định sẽ bị mang tiếng xấu chèn ép người dân đến chết! Ở lại trong thành, chỉ là kéo dài cái chết toàn thành, đuổi ra khỏi thành, còn cho bọn họ một đường để sống, giờ đây, chúng ta chỉ có thể so với Yến Nghịch một điều!”.

Thịnh Dung hỏi: “So với cái gì?”.

Thiết Huyễn gằn giọng nói từng chữ: “So xem ai hung ác hơn!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 335

Xem Như Ngươi Lợi Hại!

Chương 335: Xem như ngươi lợi hại!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Trên đường, có thật nhiều nữ nhân, tuổi trẻ, tướng mạo đẹp, đã từng là tiểu thư nhà giàu, rất nhiều người đều là khuê nữ hoa cúc trong sạch. Bắt đầu từ một tháng trước, ở trong thành thị, dùng một túi gạo nhỏ có thể đổi một hoàng hoa đại khuê nữ ngủ cùng ngươi, nửa tháng trước bắt đầu biến thành chỉ cần một bữa cơm, giờ đây thì chỉ cần một vá. Nhưng đến lúc này, cho dù một vá cũng không còn người nào nguyện ý đổi, ai cũng không biết Yến quân còn muốn vây hãm thành bao lâu, ai cũng không biết đại quân triều đình bao lâu mới có thể tới giải vây, mặc dù trong nhà giàu còn có lương thực dư thừa, lúc này cũng đã ăn mặc tiết kiệm, rốt cuộc không chịu lãng phí một hạt lương thực.

Đã đến mùa hè, người chết đói nằm ở đầu đường cuối ngõ, bởi vì đội quét dọn đã giải tán, không thể kịp thời thanh lý, có thi thể ở đằng kia vừa để xuống đã qua thật nhiều ngày, lúc này đúng là thời tiết tháng bảy nóng bức vô cùng, sau mưa to, những tử thi kia ngâm mình ở trong mưa, lại bị mặt trời phơi nắng, cả thân thể tựa như bánh bao lên men chậm rãi phình to, không biết khi nào thì, phốc một tiếng, bụng phát nỗ, bộ phận thối tràn ngập ra, người người muốn ói.

Nhưng những người cách đó không xa như bị tê liệt, hình như đều không có tri giác. Bọn họ chỉ nằm ở nơi đó, nguyên một đám trương bụng lên, bởi vì bên trong đó ngoại trừ nước ra thì chỉ có nước, ngoài ra chính là một vài thứ gì đó có thể ăn nhưng lại không hề có dinh dưỡng, cách làn da bụng, ngươi người đều có thể trông thấy màu sắc bên trong.

Bọn họ không hề có cảm xúc, cứ như vậy nằm ở nơi đó, đang thẫn thờ nhìn bầu trời, có khi

còn có thể rên rỉ hai tiếng: "Đói, đói...", lúc này ngươi chỉ biết, hắn còn sống. Lúc bọn họ không lên tiếng, ánh mắt đều trừng lên không hề nhúc nhích, ngươi căn bản không biết hắn đã chết hay vẫn còn sống.

Quân đội bắt đầu hành động, tất cả quy củ, pháp luật và kỷ luật bình thường, đều được thay đổi để phục tùng quân sự. Bọn lính đến các hộ gia đình điều tra lương thực, gia đình chỉ cần bốc lên khói bếp, lập tức cũng sẽ bị tên lính tuần phố phát hiện, bọn họ lập tức sẽ đến điều tra, bắt gọn đi. Thời gian chiến tranh tùy ý dùng quyền, tất cả lương thực, toàn bộ tập trung cung cấp cho quân đội.

Bảo vệ cho Tế Nam, có rất nhiều công lao và vinh quang, nhưng không thể tránh né, những dân chúng không tình nguyện kia bị trói lên chiến xa, phải gánh chịu hậu quả chiến tranh. Tế Nam mở một cửa thành, một đám dân chạy nạn được thả ra để tự mưu sinh. Bọn họ tựa như lúc trước may mắn trốn vào thành Tế Nam, bây giờ lại âm thầm may mắn trốn ra khỏi thành Tế Nam.

Bởi vì tướng sĩ Yến quân không rõ những dân chạy nạn xanh xao vàng vọt này đột nhiên chạy ra khỏi thành là vì chuyện gì, cho nên đám người thứ nhất chạy ra khỏi thành này có thể may mắn chạy trốn, càng may mắn, trong đó có ít người còn được đến một số binh lính bố thí, ném cho hắn một nửa cái bánh bao để gặm.

Nhưng khi Yến quân biết dụng ý quân coi giữ trong thành, Yến vương Chu Lệ ra lệnh một tiếng, binh doanh vây bên ngoài thành, nghiễm nhiên cũng biến thành một tòa thành khác, không cho phép bất kỳ kẻ nào đi ra, trừ phi quân coi giữ trong thành đầu hàng, nếu không toàn bộ dân chạy nạn phải trở về thành.

Các nạn dân muốn trở về thành, lại trở về không được, khi bọn hắn bị đuổi ra khỏi thành, cửa thành đã lại lần nữa phong kín, những dân chạy nạn này tiến lùi không được, mặc cho bọn hắn đến cửa thành, khóc hô, cầu xin như thế nào, cửa thành thủy chung vẫn đứng sừng sững bất động; Tùy ý để bọn họ xông vào, quỳ xuống như thế nào, thậm chí có vài đại cô nương tiểu tức phụ bất chấp tu sĩ lõa lồ bộ ngực, hy sinh nhan sắc, ý đồ để Yến quân thương câm, nghênh đón bọn họ thủy chung là đao thương lạnh như băng.

Một ngày...

Ở địa phương này, đến nước cũng không được uống, để tỏ lòng quyết tâm trục xuất bọn họ,

trên đầu thành tất nhiên sẽ không bỏ tủi nước xuống; Để tỏ lòng quyết tâm tuyệt đối không tiếp nhận, chiến hào Yến quân đương nhiên cũng không chịu đưa thứ gì, người đã cực kỳ suy yếu cứ như vậy nằm xuống.

Hai ngày, trong thành lại đuổi ra một nhóm người, lúc này, người bị đuổi ra ngày đầu tiên tới đây đã không có bao nhiêu người còn có thể đứng, ngồi, đại đa số mọi người nằm bệt dưới mặt trời đã khuất, cảm nhận sự kết thúc của sinh mạng.

Ba ngày, lại đuổi ra đến một nhóm người..." Thiết đại nhân... có mấy người mắt thấy tình cảnh thê thảm dưới thành, thật sự không nhịn được.

"Không cần phải nói! Nếu Thiết Huyễn có thể dĩ thay thế, vậy thì tiếc gì thân này? Nhưng... Vì đánh bại Yến nghịch, không thể không làm! Tình không dùng binh, tình không làm nên sự nghiệp! Các ngươi không cần phải nói! Tiếp tục mỗi ngày một đám, xua đuổi dân chạy nạn, không cho phép bọn họ mang theo lương thực ra khỏi thành!".

Các Tiểu lại vâng dạ lui ra.

Thiết Huyễn sừng sững bất động, có lẽ lòng hắn đang nhỏ máu, nhưng mặt hắn lại như sắt đúc, nhìn không một tia gợn sóng tình cảm, hai mắt hắn nhìn thấy không chỉ là một tòa thành Tế Nam, hắn thấy xa hơn, hắn muốn kế hoạch của Yến nghịch thất bại, bảo trụ giang sơn cho Hoàng Thượng, các tướng sĩ có thể đỗ máu hy sinh, ai lại không thể hy sinh?

Yến quân đại doanh, trên vọng lâu, Chu Lệ vẫn không nhúc nhích.

Thiết Huyễn muốn sơ tán dân tập trung lương thực quân nhu, hắn làm sao không biết? Để cho Thiết Huyễn thong dong thi kế, muốn tăng thật nhiều thương vong quan binh khi hắn công thành, ai so với ai hung ác hơn? Chu Lệ cười lạnh.

"Van cầu các ngươi, để chúng ta qua đi, chúng ta không phải binh mã triều đình, van cầu các ngươi.

Tiếng cầu khẩn cũng không thật to, bởi vì bọn họ đã đói bụng đến mức không có khí lực nói chuyện. Những lính kia đều là sát thần bêu đầu chém đầu trên chiến trường mặt không đổi sắc, nhưng chém giết trên chiến trường là một chuyện, hành hạ bình dân tay không tấc sắt đến chết như vậy, đó là một việc khác; Một đao chém xuống, thống khoái giết hắn là một việc, mắt thấy bọn họ kéo dài hơi tàn, kiên cường tiêu hao một tia sinh mệnh lực cuối cùng, đó là một

việc khác.

Yến quân tướng sĩ đối với việc phòng thủ tại chiến hào, ngăn cản dân chạy nạn thoát đi mà nói, việc này là một loại dày vò khó tả, bọn họ tận mắt nhìn thấy những người kia chết dần chết mòn, hoặc là thật sự không cách nào thừa nhận quá đói và khát, tự vẫn mà chết, còn có một vài mẫu thân gần chết, mắt thấy không thể trốn thoát, liền đem hài nhi hấp hối, hoặc là đại hài tử vài tuổi đến bờ chiến hào, ngươi làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi có thể vứt chúng trở về?

Chủ tướng khâu Phúc doanh tiên phong nhẫn nại vài ngày, bây giờ nhìn không nỗi nữa, hắn tìm được Chu Năng, Trương Ngọc Đẳng, vài hảo hữu tri giao nói chuyện, mấy người cùng đi đến trước mặt Chu Lệ.

Bọn họ còn chưa nói hết, Chu Lệ liền nhàn nhạt nói: "Chu Lệ là Yến nghịch, các ngươi là Yến không phải là triều đình, ta và ngươi tất cả đều là đại nghịch bất đạo, liên lụy phản tặc cửu tộc, nhưng việc này vốn nên do bọn họ đến bảo vệ dân chúng, bọn họ lại có thể biến thành con tin để gia tăng lợi thế thủ thắng, buồn cười không? Nhân từ không lãnh binh, thiện không xưng vương, bản vương chỉ vì quân binh và con dân bản vương phụ trách!".

Chúng tướng nghe xong lập tức không có gì để nói, trầm mặc một lát, Chu Lệ tin một bề, Trương Ngọc bị ánh mắt chúng tướng giật giây một hồi, kiên trì tiến lên nói: "Điện hạ, Thịnh Dung, Thiết Huyễn, bọn người này lập gian mưu, mạt tướng tất nhiên rõ ràng, nhưng bọn họ tuy có dụng tâm hiểm ác, chúng ta lại không thể không tiếp chiêu".

"A, tại sao?".

Chu Lệ có chút động dung, lúc này mới quay đầu hỏi.

Trương Ngọc nói: "Điện hạ, trong thành xác thực thiếu lương, bọn họ bắt dân lương cung ứng quân nhu là sự thật, nhưng bọn họ tự cao là hoàng triều chính thống, nắm chỗ đại nghĩa, bất luận hành vi gì, cũng có thể quảng cáo rùm beng là vì giang sơn xã tắc. Bọn họ có thể nói, những người này ở lại trong thành sớm muộn gì cũng chết, thả bọn họ ra khỏi thành là để bọn họ tự sinh tự diệt, chúng ta nếu để tùy ý vô số dân chạy nạn chết ở dưới thành, thiên hạ dân chúng đều sẽ thóa mạ điện hạ, thóa mạ Yến quân".

Chu Lệ nghe xong trầm mặc không nói, hắn từ từ bước đi thong thả trong trướng hồi lâu, mới đứng lại, thở dài một tiếng nói: "Thiết Huyễn, Xem như ngươi lợi hại! Lần này đọ sức,

ngươi thắng!”.

***

Hai tháng, lương thực và dưa muối mà Hạ Tầm tồn trữ đã ăn hết. Hắn cũng hoảng hốt, cứ tiếp tục như vậy, làm sao cho phải?

Hắn thường xuyên ra ngoài đi đi lại lại thám thính tin tức, mặc dù không cách nào nắm giữ tin tức ngoài thành, nhưng thông qua miệng dân chạy nạn, ít nhiều cũng có thể từ phản ứng trong thành hiểu được một chút. Thảm cảnh này như là địa ngục nhân gian vậy, hắn thấy vô cùng khó coi. Hắn cũng muốn trợ giúp người khác, nhưng hắn có thể trợ giúp ai? Quan binh vốn nên bảo hương vệ dân, lương thực trong kho còn có thể chèo chống mấy tháng, cũng đã bắt đầu dùng vũ lực đoạt lương thực bảo vệ tính mạng từ trong tay dân chúng, hắn có thể làm gì?

Trong tay có lương, chỉ có thể nhìn người khác chết đi vô cùng thê thảm, lương tâm Hạ Tầm cũng nhận được một chút tra tấn, không biết bao nhiêu lần, hắn phải bừng tỉnh trong ác mộng, chuyện hắn duy nhất có thể làm, chính là giảm bớt thời gian đi ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ, thẳng đến lúc tâm hắn cũng bởi vì nhìn quen lắm rồi mà chết lặng không cảm giấc.

Đối với Tạ Tạ, hắn đã không dám suy nghĩ. Hắn đã từng đi khắp toàn thành, thủy chung tìm không thấy cô gái giống hệt Tạ Tạ kia, hắn giờ đây đã không muốn tìm, hắn chỉ trông ngóng Tạ Tạ không ở trong thành, nếu không, hắn tìm được có lẽ chính là một đống thịt thối và xương trắng, nếu không chính là...

Mỗi khi hắn đi ra ngoài, nhìn thấy một ít nữ nhân ngây ngốc ngồi ở ven đường, bất kể là ai, chỉ cần xuất ra một cái bánh bao, liền ngoan ngoãn đi theo hắn, mặc cho hắn bài bố, hắn sẽ không làm mà hưởng.

Đúng lúc này, trong thành vang lên một tiếng hoan hô, Hạ Tầm đang ngồi ở hậu viện Trường Xuân quan phát sầu liền nhảy dựng lên, trong nội tâm thầm nghĩ: “Chẳng lẽ Yến vương lui binh?”. Nhìn xung quanh, tính toán dấu khắc tính thời gian chi chít cũng đã hơn hai tháng, hắn cũng nhớ không rõ thời gian Yến vương vây thành cụ thể là bao lâu, mừng rỡ vội vàng bay qua tường vây chạy đến trên đường.

Đối với dân chúng vô số xanh xao vàng vọt, suy yếu vô lực trên đường, Hạ Tầm quả thực có thể xem như rồng bay hổ gầm, mặc dù gặm dưa muối hai tháng. Đương nhiên, khí sắc Hạ

Tầm và kẻ có tiền không sai biệt lắm, vẫn có người, gia đình luôn luôn có một ít biện pháp. Tiền có thể mua thần, đây chính là tác dụng bất di bất dịch trong bất cứ thời điểm nào.

Hạ Tầm đi ra như bình thường, đi đi lại lại thám thính tin tức, nghe nói, công tử Tào Ngọc Quảng nha nội của Án Sát ti Tào đại nhân âm thầm trộm bán lương thảo, hắn bán lương thực đều là dùng vàng bạc đỗi, vì mạng sống, trong phủ lương tồn không nhiều lắm, những kẻ có tiền kia đều đi về phía hắn mua lương, dù là vì thế mà táng gia bại sản, còn phải mang ơn với hắn, dù sao... Lúc này, ngươi đang ở đây, là chỗ có tiền cũng không mua được lương thực.

"Yến vương thả người, Yến vương cho phép chúng ta rời khỏi Tế Nam".

Ngôn ngữ này vang lên, trước kia phảng phất thành Tế Nam biến thành một tòa quỷ thành, giờ phút này rốt cuộc cũng có thể đào thoát khỏi địa ngục. Nước mắt sớm đã khóc khô, các nạn dân gầy như que củi, giờ phút này nước mắt như suối trào, rồi lại hưng phấn không hiểu, không hẹn mà cùng gặp, bọn họ đều tự động đi đến hướng cửa thành duy nhất có thể mở ra thông với bên ngoài - thành đông. Tuy là đi lại tập tễnh, nhưng cuối cùng vẫn có hy vọng.

Cửa thành đông, phảng phất giống như lúc trước các nạn dân tràn vào thành Tế Nam, vô số dân chúng, kể cả cư dân trong thành Tế Nam, đều dìu già dắt trẻ, liều mạng muốn chen đi ra ngoài thành. Nhưng cửa thành chỉ là mở một nửa, rất nhiều binh lính cầm trong tay binh khí tới gần cửa thành cường chế áp súc một loạt dân chúng, thoạt nhìn là vì phòng bị Yến quân xông vào thành, có thể bất cứ lúc nào đóng cửa.

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài!".

Nguyên một đám binh lính Quân Minh nói: "Ngươi, đứng sang bên cạnh. Ngươi, cũng đi qua!".

Hạ Tầm hơi khó hiểu: "Vì sao có một số người có thể rời đi, có một số người không thể rời đi?".

Hắn đứng ở trong đội ngũ chạy nạn, cẩn thận quan sát những người không cho phép ra thành, đột nhiên trong nội tâm nhảy dựng: "Không ổn! Những người này nam nhiều nữ ít, nhưng bất luận nam nữ, chỉ cần bị lôi ra, so với những người yếu đuối, đi đường đều lung la lung lay kia, thoạt nhìn khí sắc đều là khá tốt, còn có khí lực, bọn họ đem những này người đi ra, mịa! Bắt lính à! Đây là... Lão Thiết! Xem như ngươi lợi hại!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 336

Chiến Địa Mân Côi.

Chương 336: Chiến địa mân côi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm bị người chạy nạn đẩy ra khỏi đội ngũ, lúc này hắn mới biết được, thì ra sau khi quân coi giữ vơ vét lương thực dân chúng toàn thành sung làm quân dụng, cũng không có ý định đuổi tất cả dân chạy nạn ra khỏi thành, còn muốn lưu lại người còn có thể hành động trong đó, bổ sung binh lực cho quân coi giữ thành.

Lúc này dân chúng còn có khí lực hoặc thân thể dị thường cường tráng, cho ăn mấy bát cháo nóng là có thể tiếp tục xuất lực đều bị bắt tới một bên. Hạ Tầm một thân một mình tự lo liệu còn tốt, có một ít gia đình muốn đồng loạt chạy ra ngoài thành, lại bắt một mình trượng phu, hoặc là phụ thân, đứa con lưu lại, người một nhà đều khóc lóc cầu khẩn.

Hai tháng khổ chiến tử thủ, tựa như ý chí tất cả mọi người biến thành sắt đá, không có một quân binh nào để ý tới lời cầu xin của bọn họ, dân chúng nóng lòng ra khỏi thành rất nhanh xô đẩy những người nhà đang khóc kia đi thẳng về phía trước, rất nhiều người trong bọn họ, có lẽ do đó mà từ biệt, cả đời cũng khó gặp nhau.

Hạ Tầm bất đắc dĩ đứng lại, nhìn về phía dân chúng không may, đột nhiên, ánh mắt hắn rơi vào trên người một người.

Đó là một nam hài hơi gầy yếu, nam hài gầy yếu rất đẹp. Nói hắn gầy yếu, là vì khung xương của hắn mười phần nhỏ xíu, dáng người đối với một thiếu niên mà nói có vẻ vô cùng nhỏ xíu. Nhưng cho dù là so sánh với rất nhiều dân chúng sắc mặt xanh xao bên người hắn,

khí sắc hắn tốt hơn nhiều lắm, trắng tinh, đôi mắt đặc biệt linh động, thông minh, loại ánh mắt này không hề chịu đựng tử vong và tra tấn giống những người dân kia.

Hạ Tầm vừa nhìn thấy hắn, cả người đứng nguyên một chỗ.

Thiếu niên thon gầy kia không thấy Hạ Tầm, hắn tránh ở sau lưng hai thân hình nam nhân cao lớn, từ giữa bả vai bọn họ có chút lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, một đôi mắt thông minh linh động, nhìn chằm chằm vào phương hướng cửa thành, chuyển động nhanh như chớp, dường như đang có chủ ý gì xấu.

Mặt trời đã khuất, Hạ Tầm nhìn chằm chằm vào thiếu niên ẩn trong bóng tối tường thành kia, một dòng nước ấm không tên đột nhiên toát lên trong lồng ngực, ánh sáng bầu trời dường như sáng hơn, đây là loại chuyển cảm giác kỳ diệu, bất tri bất giác, ánh mắt hắn nong nóng, hơi ướt át.

Thiếu niên thon gầy, mặt trái xoan kia, giống như một con chồn tinh quái quan sát xung quanh, sau đó cơ cảnh quét qua quan binh giám thị, cước bộ bắt đầu di động về phía sau, cũng không biết hắn đang có chú gì ý, ánh mắt của hắn nhanh chóng xẹt qua trên người Hạ Tầm đang ngây người, sau đó lại nhanh chóng quay về, yên lặng xem nhìn trên người Hạ Tầm, cặp mắt xinh đẹp kia đầu tiên là kinh ngạc, sau đó kinh hỉ, chậm rãi mở lớn, mở lớn...

Hạ Tầm bước nhanh đi tới, người nọ cũng không kìm lòng được tách hai đại hán ngây người tuyệt vọng ra, đứng ở trước mặt Hạ Tầm, miệng nhỏ nhắn hơi mở thành hình chữ o, hai hàng nước mắt kích động bất tri bất giác rơi xuống gò má.

"Tạ Tạ...".

Thanh âm Hạ Tầm nghẹn ngào, dây âm thanh khó khăn mới phát ra tiếng.

Tạ Vũ Phi run giọng nói: "Húc ca ca, chàng... chàng tại sao lại ở chỗ này?".

"Ta đang muốn hỏi nàng, tại sao nàng lại ở chỗ này, Tử Kỳ không ở cùng một chỗ với nàng? Hơn hai tháng đấy, ông trời ơi! Nàng... Nàng là một nữ hài nhi, làm thế nào sống sót!".

Tạ Vũ Phi không hỏi lại, Hạ Tầm cũng không hỏi lại, bọn họ đã kích động ôm nhau ở một chỗ, ôm thật chặt, dường như là sợ khi buông tay ra, một trong hai người sẽ hư không tiêu thất.

Hơn hai tháng, bọn họ tận mắt thấy vô số người chết đi, những lão nhược phụ nữ và trẻ em

kia đói quá mà chết, thi thể hư thối khắp nơi đều bị để qua một bên không người hỏi đến, làm cả thành Tế Nam biến thành địa ngục nhân gian.

Hai tháng, dân chúng bình dân chết đói so với thương vong của Yến quân công thành và quân Minh thủ thành còn nhiều hơn mấy lần.

Trải qua nhiều sinh ly tử biệt, thảm kịch nhân gian như vậy, trong lúc đó lại nhìn thấy người mình mong nhớ ngày đêm, hơn nữa là vẫn tốt đứng ở trước mặt mình, ngôn ngữ đều là chán nản vô lực, bất kỳ sự hiếu kỳ nào cũng không sao cả, chỉ cần chăm chú ôm lấy hắn, chỉ cần biết rằng hắn còn sống, đã là thỏa mãn lớn nhất...

"Kim thang! Kim thang! Nhanh nhanh lên!".

Đội đốc chiến vung đao quát chói tai, Hạ Tầm và Tạ Vũ Phi hợp lực giơ lên một cái nồi lớn, thở hổn hển chạy lên đầu thành, đặt ở dưới tường thành. Cái gọi là kim thang, chính là phẫn thang (nước bẩn đun sôi), phẫn thang và nước sôi bình thường khác nhau, nó tương đương với một loại vũ khí sinh hóa, bị phỏng nước sôi còn được cứu trợ, bị bỏng phẫn thang có thể da tróc thịt bong, tám chín phần mười sẽ bị nhiễm trùng, mà ở niên đại này, một người bị nhiễm trùng, hy vọng còn sống cực kỳ bé nhỏ.

Phẫn thang này một khi đun nóng, mùi thối hầu như có thể đón gió thổi ra mười dặm. Nhưng loại mùi thối này so với tư vị thi thể chết đói đầu đường rồi hư thối, quả thực đúng là so sánh cống rãnh mà sóng sánh với đại dương, hai người từ trong địa ngục còn sống đi ra, vẫn còn chịu được. Nhưng mà, bọn họ sống qua nạn đói, xem dạng như vậy, lại chưa hẳn có thể sống qua chiến trường.

Tên bay như mưa, từng tảng đá lớn bị ném lên đầu tường, rơi vào địa phương bên cạnh bọn họ, ước chừng khoảng bốn trượng, đá ầm ầm nện xuống làm bắn những viên nhỏ lên trên mặt tạo thành những vết rách đau nhức, tảng đá kia vừa mới nện trúng một lang trung lưng đeo hộp thuốc, cả người bị đập nát thành thịt băm, chỉ có hai chân lộ ra ở bên ngoài, làm người ta sợ hãi kinh tâm, nhưng những người khác ở đầu tường vẫn đang bận, đối với tình hình này đã nhìn quen lắm rồi, không ai thèm để ý tới.

"Cẩn thận!".

Hạ Tầm nhảy lên bổ nhào lên trên người Tạ Tạ, một tiếng vang ầm ầm thật lớn, ngoài thành và trên tường thành cao cùng bắng pháo, pháo lúc này uy lực rất có hạn, lực phá hoại

với thành trì còn không bằng vứt đá lớn hoặc máy bắn đá, khối đá lớn vừa rồi nện ở đầu tường, tạo ra một cái hố to, hơn mười mét đá xanh đầu tường bị nện cho nhếch hẳn lên, nhưng pháo này khi nện vào chỉ làm gạch đầu tường hoặc dưới nền biến thành tổ ong vò vẽ mà thôi.

Bởi vì bên trong pháo phần lớn là nhét đầy mảnh sắt, lúc này còn chưa có lựu đạn, chỉ là một quả cầu sắt bắn ra, uy lực không bì kịp máy bắn đá, nhưng mảnh sắt có khả năng bắn lung tung ra ngoài, tác dụng sát thương với người ta lại đặc biệt rõ ràng.

Hạ Tầm kịp thời bổ nhào vào Tạ Tạ, một mảnh sắt lớn vượt qua đỉnh đầu bọn họ, một tên binh lính cầm đao đang đứng ở phía sau đốc chiến kêu lớn một tiếng, cả khuôn mặt đều bị mảnh sắt đánh thành một đống huyết nhục mơ hồ, hắn quẳng đao đi, gào rú ôm lấy mặt mình, chỉ chụp được một tay thịt nhão, sau đó liền ngửa mặt ngã xuống.

"Cảm ơn tướng công, cảm ơn tướng công!".

Tạ Tạ ôm ở cổ Hạ Tầm, hôn mấy phát vào mặt hắn, lúc này mới bò người lên.

"Cảm ơn tướng công!".

Tuy mặt đầy vết bùn, nhưng lúm đồng tiền lại như hoa.

Nàng giờ đây bí mật ở cùng một chỗ với Hạ Tầm, thích nhất câu nói này, đại khái là sinh ly tử biệt gặp nhiều lắm, giờ đây nàng đặc biệt thích hướng về phía hắn nói rõ hai người sở hữu lẫn nhau. Trong phút chốc vẫn là một sinh mệnh vui vẻ, sau một khắc có khả năng sẽ trở thành một thi thể không thành hình, chuyện này cũng không hề làm cho nàng ngượng ngùng xấu hổ như vậy, nếu tính mạng bọn họ nhất định kết thúc tại đầu tường Tế Nam, ít nhất, nàng cũng cùng nam nhân của mình ở cùng một chỗ!

Hạ Tầm nhếch miệng cười, xoay người đứng lên, đại pháo bắn xong, lấp đầy hỏa dược, thời gian rất thong thả, hỏa pháo của Yến là chiến lợi phẩm từ Đức Châu vận đến, không tính là rất nhiều, bên ngoài tường thành này chỉ an bài một khẩu pháo đồng, tạm thời không cần lo lắng lợi khí này giết tất cả người ở đây.

Nhưng hắn vừa mới đứng lên, thình lình lại là một mũi tên phóng tới, may mắn mũi tên này bắn đến tận đây lực đạo đã gần hết, nhưng trên người hắn không có hộ giáp, mũi tên này vẫn ghim thật sâu vào đầu vai, Hạ Tầm kêu lên một tiếng đau đớn, suýt nữa té ngã. Tạ Vũ Phi thất sắc, vội vàng đỡ lấy hắn, ôm lấy eo hướng dưới thành chạy đi.

“Đứng lại! Trở về, người sợ chết sẽ chết!”.

Một binh lính đội đốc chiến thình lình từ sau công sự che chắn xuất hiện, rút đao hét lớn.

“Hắn... hắn trúng tên!”.

“Không phải còn có thể đi sao, tự mình đi tìm người trị liệu, ngươi, trở về thủ thành!”.

“Phốc!”.

Lại là một mũi tên bay tới, ở giữa mi tâm hắn, mũi tên sắc bén xuyên thấu xương sọ, đi vào nửa thước, cỗ họng binh lính đốc chiến không một tiếng động, ngửa mặt ra phía sau, Tạ Vũ Phi nhân cơ hội vịn Hạ Tầm xuôi theo con đường vận binh chạy về phía dưới thành. Dưới thành có rất nhiều.

Thương binh nằm, đang có một lang trung từ nơi khác tìm đến mang theo dược đồng vội vàng chạy đến. Tạ Vũ Phi cực kỳ vui mừng kêu lên: “Lang trung, hắn trúng tên, xin nhanh cứu hắn.

Tạ Vũ Phi còn chưa hô xong, thanh âm liền đình chỉ, nàng yên lặng nhìn chằm chằm vào lang trung và tiểu dược đồng bên cạnh hắn, cả người đều đứng ở nơi đó...

***

Phòng khoan theo đoàn lương thảo Đức Châu, vội vàng chạy tới dưới thành Tế Nam. Phòng khoan này vốn là chỉ huy hậu quân Yến quân, trước kia ở bờ sông Bạch Câu, Bình An, Cù Năng đoạt lấy thời cơ trước Chu Lệ, khởi xướng tiến công tập kích quân doanh hắn, Chu Lệ không muốn bị quân địch nắm mũi dẫn đi, buông tha cho hậu quân, toàn lực công kích trung quân Lý Cảnh Long, Phòng khoan đành phải một mình chèo chống, cùng chiến với hai đại mãnh tướng đương thời, kết quả thương vong thảm trọng, hậu quân Yến vương cơ hồ đã không thành biên chế.

Sau trận chiến đại thắng này, lại bổ sung binh lính đầu hàng đi vào, lúc này mới kiếm đủ nhân số, hôm nay Yến vương vây hãm Tế Nam, hắn gánh trách nhiệm vận lương thảo quân nhu. Nhưng lúc này đây, hắn vận lương thảo, Bình Bảo Nhân phái rất nhiều người, phá hủy cầu vận chuyển lương, hắn đi một đường, gặp nước thì bắc cầu, hao hết bao nhiêu trắc trở, lúc này mới chạy tới dưới thành Tế Nam, so với thời gian quy định đã muộn ba ngày.

Phòng khoan biết điện hạ trị quân nghiêm cẩn, cho nên trong lòng thấp thỏm không yên, sau khi một thân lầy lội tiến vào trung quân, chỉ là bàn tính sẽ thinh tội như thế nào.

Lúc này, Chu Lệ đang cùng chúng tướng nghị sự, hắn bực bội bất an nói: "Dân đói trong thành đã thoát hết, giờ đây chỉ để lại một ít dân tráng, dựa vào những người này và lương thảo của bọn họ, lại có thể đánh tiếp, chèo chống ba tháng mà không thành vấn đề như vậy, bọn người Bình Bảo Nhân, Trần Huy, Ngô kiệt đã thu nạp tàn binh, phân biệt đóng quân tại cầu Đan gia, lúc nào cũng chia quân tập kích doanh trại ta, hủy đường vận lương, quân ta lúc này tăng thêm thương tổn, cứ như thế này, làm sao cho tốt?".

Phòng khoan đang muốn thỉnh tội, vừa nghe lời này, đột nhiên linh cơ khẽ động. Hắn đi đoạn đường này, đưa lương thảo trở về, ăn đủ đau khổ, lúc này vừa nghe Yến vương nói nói, Phòng khoan không khỏi vui vẻ nói: "Điện hạ, mạt tướng có một kế, có thể phá thành".

"A!".

Chu Lệ đứng vọt lên, gấp giọng nói: "Nhanh nói, ngươi có biện pháp nào, có thể hỗ trợ bản vương phá thành?".

Phòng khoan tươi cười nói: "Điện hạ có nhớ Tống thái tổ dùng nước phá thành Tấn Dương không? Phàm là Đại Thành, cần phải dựa vào sông lớn mà xây, ngoài thành Tế Nam này chính là Hoàng Hà, thiên binh như vậy làm sao không cần? Chúng ta dẫn nước công thành, lo gì Tế Nam không bị diệt?".

Chu Lệ đầu tiên là vui vẻ, tiện đà lắc đầu nói: "Không ổn, nước công Tấn Dương, Tấn Dương hôm nay còn không? Tế Nam cũng là một thành quan trọng, thành không có, người cũng không còn, bồn vương lấy Tế Nam dùng làm gì?".

Trương Ngọc vui vẻ nói: "Điện hạ, kể thủy công mặc dù không thể dùng, lại có thể dùng để dọa quân địch. Quân coi giữ trong thành nhìn thấy, chính là thành cao tường dày, quân ta không thể đánh ngang tay, cứ thế kiên trì, cuối cùng cũng là chúng ta hao tổn. Không bằng đem tin tức này để quân coi giữ trong thành hiểu rõ, bức hắn đầu hàng hiến thành".

Chu Lệ vỗ án nói: "Hay, kế này có thể dùng!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 337

Một Viên Gạch Là Đổ.

Chương 337: Một viên gạch là đổ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Tây Môn Khánh, Nam Phi Phi.

Đâm đầu đi tới đúng là Tây Môn Khánh và Nam Phi Phi.

Từ lúc bọn họ vừa vào thành, bởi vì thân phận lang trung bị quan phủ trưng dụng, một mực trong quân, tuy nói làm quân y cũng có nguy hiểm, nhưng vẫn sống khá giả hơn chết đói, lên trời không đường xuống đất không cửa Tây Môn Khánh cũng đành giữ vững tinh thần mà làm việc hắn không nguyện ý. Tây Môn Khánh học phụ khoa, vài chục năm trước, một mực muốn xem bệnh cho các đại cô nương tiểu tức phụ, hai tháng trôi đi, qua tay hắn trị liệu toàn là xú nam nhân, so với nữ nhân hắn khám và chữa bệnh mười mấy năm qua còn nhiều hơn.

Vốn hắn là ở một chỗ tường thành khác phụ trách khám và chữa bệnh cho người bệnh, nhưng lang trung chỗ này bị đá lớn đập chết, hắn tạm thời bị điều tới, không ngờ vừa đến dưới thành, nhìn thấy hai người chạy xuống theo đường vận binh, chờ thấy rõ bộ dáng đối phương, hắn cũng không nhịn được phải ngây dại một lúc.

Con mắt Hạ Tầm trong nháy mắt cũng nhìn chằm chằm vào Tây Môn Khánh không hề nháy, nhìn thấy ánh mắt có hắn chút biến hóa, trong lòng không khỏi mát lạnh: “Hỏng rồi, hắn biết chuyện phát sinh ở Nam kinh, nếu không, lúc hắn nhìn thấy ta, không phải là thần sắc như vậy. Triều đình vì truy nã ta mà đưa ra trọng thưởng, chỉ cần hắn la lên một tiếng, quan to lộc hậu dễ như trở bàn tay, hắn... có thể bán đứng ta hay không?”.

Nam Phi Phi và Tạ Vũ Phi nhìn thấy đối phương, đầu tiên là vừa mừng vừa sợ, nhưng sắc mặt vui mừng còn chưa tách ra, liền bị lo lắng và sợ hãi thay thế, rất hiển nhiên, các nàng đều đã nghĩ đến thân phận Hạ Tầm giờ phút này.

Tạ Vũ Phi đỡ trước người Hạ Tầm, dùng một loại ánh mắt gần như cầu khẩn nhìn Tây Môn Khánh, lại nhìn tỷ muội từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, tình như thủ túc. Nam Phi Phi hiển nhiên là từ Tây Môn Khánh đã biết những sự tình phát sinh ở Nam kinh, nàng lo lắng cầm ống tay áo Tây Môn Khánh, trầm thấp gọi: 'Tướng công...

Một người là nam nhân của tỷ muội tốt, một người là nam nhân của mình, nàng cũng không biết nam nhân mình sẽ lựa chọn điều gì, nếu như hắn cao giọng la lên, không cần người khác động thủ, chút ít thương binh bị Yến quân tra tấn sắp phát điên có thể giống như kẻ điên nhảy dựng lên, đem Hạ Tầm xé nát, cắn nát tươi sống, kẹp ở giữa, nàng nên lựa chọn chuyện gì, trong lúc nhất thời, tâm Nam Phi Phi loạn như tơ vò.

Tây Môn Khánh yên lặng nhìn Hạ Tầm, khuôn mặt đột nhiên vô tình nói: "Thương thế của ngươi không nặng, không cần vội, mũi tên không cần phải rút ra, đi trước đợi ở một bên. Ta muốn cứu chữa những người khác".

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng Hạ Tầm, Tạ Vũ Phi, Nam Phi Phi, thân hình căng cứng, thần kinh cũng muốn kéo căng đồng thời thở dài một tiếng.

Hạ Tầm ĩ vị thâm trường liếc nhìn Tây Môn Khánh, yên lặng đi đến chân tường ngồi xuống, Tạ Vũ Phi đưa mắt nhìn Nam Phi Phi, hai người chỉ dùng ánh mắt trao đổi, đều không nói chuyện, Tây Môn Khánh giống như căn bản không nhận biết Hạ Tầm, dưới góc tường làm việc lu bù, hắn chậm rãi cứu chữa vài thương viên bị rách bụng, thiếu cánh tay thiếu chân trước, lúc này mới đi đến bên người Hạ Tầm ngồi xổm xuống.

Mở da thịt ra, lấy mũi tên nanh sói ra, rịt thuốc xung quanh, Tây Môn đại quan nhân thánh thủ phụ khoa huyện Dương Cốc qua hai tháng, đã biến thành danh y ngoại khoa, động tác nhanh nhẹn vô cùng, không đợi Hạ Tầm cảm thấy đau đớn, miệng vết thương chảy ra quá nhiều máu, Tây Môn Khánh đã hoàn thành xong quá trình băng bó.

Trời dần dần tối, ngoài thành đình chỉ công kích, trên thành lục tục lại có rất nhiều người bệnh nặng nhẹ đi xuống, Tây Môn Khánh và Nam Phi Phi thủy chung vẫn đang bận.

Tạ Vũ Phi không biết thân phận Tây Môn Khánh, nàng còn tưởng rằng Tây Môn Khánh chỉ

là một danh y phú thân bình thường, lương dân có gia có nghiệp như vậy, đột nhiên nhìn thấy người từng là quen biết là khâm phạm của triều đình, đối với quốc pháp, bản năng kính sợ và lo lắng, tâm lý liên lụy, mâu thuẫn đan xen, không đành lòng bán đứng bằng hữu cũ, cho nên mới phải thể hiện thái độ khác thường này, Hạ Tầm biết nếu đổi lại là hắn, sợ rằng cũng phải giống như Tây Môn Khánh, trong lòng rất khó quyết định một lựa chọn.

Tạ Vũ Phi còn đang lo lắng Tây Môn Khánh thay đổi tâm ý, đôi tròng.

Mắt kia một mực di động theo thân ảnh bận rộn của Tây Môn Khánh, Hạ Tầm thấy nàng quá mức khẩn trương, vỗ vỗ tay nàng, cười cười an ủi, liền dựa bả vai nàng, nhẹ nhàng đóng con mắt lại.

Thủ thành là việc tốn sức, hắn vừa phải gánh vác việc phân phối cho Tạ Vũ Phi, hôm nay bị thương, thật sự rất mệt mỏi...

***

Đang lúc mơ màng ngủ, Tạ Vũ Phi đột nhiên vỗ bả vai hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Tướng công, phân phát bữa tối, người quan phủ cũng tới đầu tường dò xét".

Hạ Tầm giật mình, vội vàng ngồi dậy, hắn từng cùng Phó Ngự sử Sơn Đông Hoàng Chân đốc thúc án Bạch Liên giáo, quan nhân nhận ra hắn không phải số ít, trường hợp này không qua loa được.

Người tới là Thiết Huyễn, mang theo rất nhiều quan viên, hắn là quan văn, tự nhiên là quan viên bình thường không cần cầm thương thủ thành, ví dụ như quan viên nha môn Bố Chính sứ, nha môn án sát, ngoài ra còn có một ít thân sĩ, cùng nhau theo hắn đến an ủi tướng sĩ thủ thành.

Phía sau có người bưng một cái nồi lớn chứa đầy cháo, cũng không tính là nhiều lắm, binh lính và dân tráng đều lấy chén lớn ra, Thiết Huyễn đích thân múc, đến từng chỗ đánh cơm cho bọn hắn, hoàng hôn ửng đỏ, Thiết Huyễn cũng gầy đi rất nhiều, một khuôn mặt vốn đã đen nay càng đen nhánh giống như than.

Giờ đây đầu não quân sự cao nhất trong thành là Thịnh Dung, đầu não dân chính cao nhất chính là Thiết Huyễn, riêng dưới tường thành này đã mấy trăm người, cũng không thể bắt Thiết đại nhân đánh cơm cho tất cả mọi người, cho nên khi múc được vài chén cháo, đã có người cướp lấy làm, Thiết Huyễn liền đứng dậy, ấm giọng ân cần thăm hỏi tướng sĩ, trấn an thương

binh.

Hạ Tầm vội vàng quét qua, phát hiện trong quan viên có vài người quen mặt, trong thân sĩ vậy mà cũng nhận ra hai người, trong đó một là công tử của án sát Tào đại nhân Tào Ngọc Quảng, người khác càng làm hắn ngoài ý muốn, vậy mà lại gặp mặt vài lần, đó chính là tú tài Sơn Đông Cao Hiền Ninh. Cao Hiền Ninh nhiều lần khoa cử không trúng, đang ở phủ Tế Nam tiếp tục khổ học, trông cậy vào khoa cử năm nay lại đi thi, yến quân vừa mới vây thành, bên người Thiết Huyễn cần nhân thủ, tạm thời đến trong nha môn làm việc.

Hạ Tầm vừa thấy nhiều người quen như vậy, không khỏi âm thầm khẩn trương, vội vàng nháy mắt vài cái với Tạ Vũ Phi, thừa dịp người khác đều chen chúc đi lên phía trước, lặng lẽ ẩn vào một chỗ rách nát không chịu nỗi, bởi vì đại bộ phận dân chúng trong thành đều bị trục xuất, người còn lại phần lớn cũng tụ tập dưới thành, cho nên ở đây rất quang đãng, mười phần hoang vu.

Tạ Vũ Phi nhìn chằm chằm vào động tác của hắn, thấy hắn an toàn đi vào ngỏ tắt nhỏ, lúc này mới yên tâm mà bưng chén tiến lên xin đồ ăn.

“Tướng công, tướng công...

Tạ Vũ Phi bưng chén đi vào ngỏ tắt nhỏ: “Tướng công, chỉ có một chén cháo, theo như đầu người, tướng công hãy uống đi”.

Hạ Tầm từ chỗ tối lòe ra, chỉ thấy một chén cháo tràn đầy, đọng lại một lớp hơi mỏng, Tạ Vũ Phi lại vẫn không nhấp một ngụm.

“Tạ Tạ...”.

Hạ Tầm nhìn trong mắt, một câu nghẹn ở trong cổ, nói không nên lời.

Sắc trời chiều màu vàng chiếu lên trên người, trên vai, trên mặt, trên sợi tóc Tạ Tạ, vì thân thể nàng ánh lên một tầng màu vàn, từ khi Hạ Tầm nhận thức nàng đến nay, đây là lần nàng ăn mặc trang điểm bết bát nhất, chẳng những như một tiểu tử choai choai, trên mặt còn có rất nhiều vết bùn, vết bẩn, nhưng ở trong mắt Hạ Tầm, từ khi quen biết nàng đến nay, xinh đẹp vũ mị nhất, không gì sánh được thời khắc này.

Trời chiều bao trùm lấy thân ảnh hai người ở trong hẻm nhỏ hoang vu, bóng đổ dài trên

mặt đất.

Một chén cháo, ngươi một ngụm, ta một ngụm, uống đến mức hương vị vô cùng ngọt ngào.

Có đôi khi, hai người đồng thời thò đầu ra, bóng dáng rơi trên mặt đất, giống như là hai người đang ngọt ngào hôn nhau...

"Ngươi làm sao tìm được đến nơi này?".

Tào Ngọc Quảng sắc mặt tái nhợt.

Hắn yêu mến nữ tử thông minh xinh đẹp, nhưng không thích các nàng không nghe lời mình nói. Hắn đang theo sau lưng Thiết Huyễn, một bên giả vờ ủng hộ quân đội, một bên cùng Thù Hạ Thù đại nhân tìm kiếm nguồn tiêu thụ lương thực mất đi sau để sinh tài phú, không ngờ Tử Y Đằng lại có thể chạy đến tìm hắn. Nàng đã thay đổi một thân nam trang, chẳng chướng mắt lắm, vấn đề là, nàng chỉ thay đổi một thân nam trang mà thôi, người mù cũng nhìn ra được nàng là nữ nhân, hơn nữa là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Lúc Tào Ngọc Quảng đi qua, phát hiện Thiết Huyễn nhìn thoáng về phía hắn ở bên này, có lẽ chỉ là vô tình liếc, nhưng hắn chột dạ rất khẩn trương, hắn giờ đây xem như đã kiến thức một người đọc sách mặt sắt đá, tâm cũng sắt đá, không hổ danh họ Thiết. Nếu như bị Thiết Huyễn biết mình thông qua quan hệ bán trộm quân lương, hắn tin tưởng Thiết Huyễn sẽ không chút do dự chém đầu hắn, mặt mũi cha hắn chỉ sợ không dùng được.

Tử Y Đằng vô cùng lo lắng nói: "Công tử, ta không dám vi phạm công tử phân phó, thật sự là... Sự tình quá khẩn cấp".

Tào Ngọc Quảng trầm mặt nói: "Việc gì gấp?".

Tử Y Đằng nói: "Là Cảnh viên ngoại đó, hắn và con của hắn Cảnh Tiểu Đan đều bị kéo lên đầu tường phòng thủ, buổi chiều lúc Yến quân công thành, một tảng đá ném lên, đem hai cha con hắn đập chết tươi, Cảnh phu nhân gào khóc om xòm, giống như điên rồi, nói... Nói.

Tào Ngọc Quảng lạnh lùng nói: "Nói chuyện gì?".

Tử Y Đằng nói: "Nàng nói... Vi mua lương từ chỗ công tử, cơ hồ là đấu gạo vạn kim, gia sản bạc triệu toàn bộ tiêu hết, vốn nghĩ có thể bảo trụ tính mạng một nhà già trẻ là tốt rồi, giờ đây lão gia đã chết, đứa con cũng đã chết, trong nhà không còn gì, nàng cũng không muốn

sống, quả thực là muốn thắt cỗ, nàng nói những thứ này, ta sợ tin tức truyền ra, khi đó...

“Bốp!”.

Một cái tát vang dội in trên mặt Tử Y Đằng, Tử Y Đằng ôm mặt lo sợ không yên lui một bước, trán Tào Ngọc Quảng nổi lên gân xanh, điềm nhiên nói: “Khốn kiếp, chỉ bảo ngươi bán lương, ai kêu ngươi đối ngoại đường hoàng, nói lương thực là mua từ ta?”.

“Ta... Ta...”.

Tử Y Đằng lúng túng nói: “Phát giác chúng ta có lương thực, đã từng có người đánh chủ ý với chúng ta, báo ra cửa hiệu công tử đứng tên, mới để bọn hắn biết khó mà lui, ai biết tin tức cứ như vậy truyền ra, ta cũng không phải cố ý, công tử... xin thứ tội”.

“Vô năng, thật quá ngu xuẩn!”.

Tào Ngọc Quảng chửi bới một tiếng, cúi đầu tính toán.

Tử Y Đằng sợ hãi, nhìn sang hắn với ánh mắt chờ mong, trong mắt Tào Ngọc Quảng lóe lên hào quang đao phong sắc bén, âm u nói: “Cảnh phu nhân, phải chết!”.

“A!”.

Tử Y Đằng giật mình che miệng lại, nhỏ giọng nói: “Muốn giết nàng sao? Cảnh gia là đại hộ trong thành, chỉ sợ.

Tào Ngọc Quảng cười lạnh nói: “Nàng ta không phải đang muốn chết sao? Chỉ cần hành động bí mật, ai biết nàng tự sát hay là bị giết?”.

Tử Y Đằng khiếp vía thốt: “Vậy... Ai đi động thủ? Những người thủ hạ của ta, làm việc ác vớ vẩn vẫn còn được, bắt bọn họ giết người, nhất là phu nhân Cảnh cử nhân, chỉ sợ bọn họ không có lá gan này đâu”.

“Chuyện này sao, ngươi không phải lo lắng...

Tào Ngọc Quảng âm hiểm cười: “Chuyện mua bán rơi đầu, còn có thể sơ ý, vậy cũng đáng chết vậy. Cho nên, không chỉ là nàng ta, ngươi cũng phải chết!”.

Tử Y Đằng vừa mới hoảng sợ mở lớn hai con ngươi, cánh tay Tào Ngọc Quảng đã bóp chặt yết hầu nàng, nhe răng cười nói: "Ngươi chết, xem ai còn có thể tra được thân phận bản công tử! Chi bằng thân phận cha ta, Thịnh Dung, Thiết Huyễn sẽ không dám dựa vào lời nói một phía đến tìm ta gây phiền toái!".

"Công...".

Tử Y Đằng chỉ kịp kêu lên một tiếng, thì rắc một tiếng, cổ nhỏ đã bị gãy đoạn.

Tào Ngọc Quảng dùng hết khí lực toàn thân, hai bàn tay đặt ở cổ họng nàng, đem khớp xương cổ họng nàng bóp vào thật sâu, hai mắt Tử Y Đằng hầu như muốn lồi ra, đã hoàn toàn không nhìn ra một điểm nhan sắc mỹ lệ. Dần dần, đôi tròng mắt kia cứng lại, hoàn toàn mất đi sắc thái tính mạng, dưới ánh trời chiều chiếu rọi xuống, chỉ còn mơ hồ hiện ra một tầng ánh sáng.

Tào Ngọc Quảng hung dữ buông tay ra, Tử Y Đằng giống như một cái mền rách, té ngã trên mặt đất.

"A!".

Trong góc đột nhiên truyền ra một tiếng thét kinh hãi, đằng sau tường vốn đã ngã một nửa, đột nhiên nhảy ra một người.

Đó là Tạ Vũ Phi phát giác có động tĩnh, lặng lẽ ngồi chồm hổm tránh thân ở nơi đó, nàng và Hạ Tầm giấu ở đó, đang nhìn một màn kinh người này, một con chuột ăn nhiều thịt người, trở nên to mọng vô cùng, căn bản không sợ người chạy đến bò lên người nàng, làm nàng cả kinh nhảy ra từ chỗ bí mật.

Tào Ngọc Quảng không ngờ chỗ này lại vẫn có người ẩn giấu, trước sự kinh hãi rút ra một thanh đoản đao trên eo bờ, nghiêm nghị quát: "Người nào?".

Vừa thấy là thiếu niên thon gầy, Tào Ngọc Quảng yên lòng, cười lạnh nói: "Thiên đường có đường ngươi không đi, muốn chết!". Nói xong liền vung đao đánh tới.

Tạ Vũ Phi kêu một tiếng sợ hãi, bàn chân đỗi hướng, xoay người bỏ chạy, thân pháp linh hoạt vô cùng, giống như một con lươn, Tào Ngọc Quảng đâu chịu bỏ qua, chạy nhanh đuổi theo, đuổi tới lỗ châu mai trên tường sụp đổ một nửa kia, trong tường đột nhiên thò ra một

cánh tay, trong tay nắm chặt nửa viên gạch, hung hăng đập vào đầu hắn.

“Bốp!”.

Một tiếng phành cùng phốc xen vào, thân thể Tào Ngọc Quảng đứng vững, hắn chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, ngay sau đó, máu trên đỉnh đầu chảy xuống, trước mắt toàn một mảng máu màu hồng, không còn nhìn thấy gì nữa.

“Phành phành phành, phốc phốc phốc...”.

Hạ Tầm mặt không đổi sắc, người từ trong địa ngục đi ra, ai còn kinh ngạc động dung với tử vong, Hạ Tầm giống như đang nện một vật thể không hề có tính mạng, ban đầu âm thanh vang dội bang bang hiện tại biến thành âm thanh phốc phốc nặng nề. Đầu Tào Ngọc Quảng biến thành dưa hấu nát, thẳng đến lúc Hạ Tầm buông tay nắm chặt cổ áo hắn ra, hắn mới như Tử Y Đằng, hai chân đỗ nghiêng, oành một tiếng ngã ra trên mặt đất.

“Nguy rồi!”.

“A!”.

Người kêu hỏng bét là Tạ Vũ Phi, kêu sợ hãi là Thù Hạ.

Bọn họ muốn chạy tới nơi đóng quân đội khác, Thù Hạ chạy đến ngõ nhỏ tìm Tào Ngọc Quảng, trùng hợp nhìn thấy một màn kinh người này, Thù Hạ kêu một tiếng sợ hãi, nhấc áo bào xoay người bỏ chạy. Hạ Tầm giật mình, một thân ra toàn mồ hôi lạnh, chỉ cần bị Thù Hạ chạy đi hô lớn một tiếng, Tế thành Nam này chính là nơi hắn và Tạ Tạ nằm xuống. Không chút nghĩ ngợi, Hạ Tầm phản xạ có điều kiện liền ném viên gạch trong tay.

Chỉ là, một viên gạch này trừ khi vừa vặn đập trúng gáy Thù Hạ, nếu không sao có thể giữ được hắn lại. Hạ Tầm cũng chưa từng luyện qua phi đao, mặc dù luyện qua, đột nhiên thay đổi vật thể sức nặng hoàn toàn khác nhau, làm sao có thể chính xác.

Thù Hạ cách cửa ngõ gần đấy chỉ ba bước, một bước của hắn hầu như đã thoát ra, đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên lóe ra một người, tay nhẹ nhàng giương lên, một đạo hàn quang liền lóe lên ngay chỗ cổ họng Thù Hạ đang muốn hô to.

Ngay sau đó, gạch của Hạ Tầm bay đến, bốp một tiếng chuẩn xác đánh lên trên đầu người này.

Hạ Tầm giật mình nói: “Tây Môn Khánh?”.

Tây Môn Khánh hai mắt đăm đăm, trừng mắt nhìn Hạ Tầm, cổ họng thầm thì hai tiếng, mắt trợn tròn trắng dã, liền hôn mê bất tỉnh.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 338

Kế Tuyệt Hậu.

Chương 338: kế tuyệt hậu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Trong góc, Hạ Tầm, Tạ Vũ Phi và Tây Môn Khánh cùng vội vàng chạy đến chỗ Nam Phi Phi.

“Tướng công, trên đầu chàng bị thương... Đây là làm sao vậy?”.

Nam Phi Phi lấy khăn tay nhẹ nhàng lau vết máu chảy ra trên trán Tây Môn Khánh, đau lòng hỏi.

Hạ Tầm ho khan một tiếng, nghiêm trang nói: “Cao huynh vì cứu ta, bị Thù Hạ ngộ thương”.

Tây Môn Khánh hướng về phía hắn trợn mắt xem thường.

Tạ Vũ Phi một lần nữa băng bó vết thương cho Hạ Tầm, bởi vì dùng sức quá lớn, miệng vết thương trên vai hắn lại bị rách, lúc ấy còn không có cảm giác gì, giờ đây chẳng những đỗ máu, hơn nữa đau đớn không chịu nỗi. Tạ Vũ Phi băng bó xong, khẩn trương hỏi: “Tướng công, làm sao bây giờ, nếu quan phủ nghi ngờ, tiến hành kiểm tra người, vậy thì nguy mất”.

Hạ Tầm tỉnh táo nói: “Ta đem thi thể ba người Thù Hạ, Tào Ngọc Quảng, Tử Y Đằng an bài thỏa đáng, hiện trường được bố trí rất khó phân biệt, giống như vô tình bị giết. Nếu Thịnh Dung, Thiết Huyễn đủ khôn khéo, cũng không giống trống khua chiêng điều tra phía sau, khiến cho quan binh thủ thành ngờ vực vô căn cứ, lòng người hoang mang. Nhưng mà, điều duy nhất

làm ta lo lắng là cha của Tào Ngọc Quảng, dưới tay hắn cũng có ít nhiều người có thể dùng, nếu bản thân hắn chạy tới từng quan binh thủ thành kiểm tra, hắn sẽ nhận ra ta...

Tây Môn Khánh thở dài, sâu kín nói: "Cẩn thận mà nghĩ, phiền toái của Cao Thăng ta, đều là do Dương Húc ngươi mang tới. Vốn ta ở huyện Dương Cốc rất tiêu diêu tự tại, rất thích ý. Đều là tiểu tử ngươi, từ Thanh châu chạy đến tìm ta, kéo ta đi Bắc Bình với ngươi, suýt nữa rước lấy họa sát thân. Được rồi, giờ đây ta đến Tế Nam, vậy mà lại bị ngươi kéo xuống nước, khiến cho ta cũng thành khâm phạm của triều đình".

Hạ Tầm vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Đừng nói giống như oán phụ vậy có được không? Ta kéo ngươi đi Bắc Bình thì làm sao, không đi với ta đến Bắc Bình, ngươi có thể được Tiểu nương tử thiên kiều bá mị như vậy? Diễm phúc bực này huynh đệ thay ngươi tranh thủ. Đi theo huynh đệ làm loạn, ngươi sẽ có chỗ tốt.

Tây Môn Khánh phẫn nộ nói: "Có chuyện gì chỗ tốt? Một lần nữa tìm cho ta tiểu nương tử như hoa như ngọc sao?".

Nam Phi Phi nghe vậy không cam lòng, hung hăng véo hắn một phát, Tây Môn Khánh bị đau, vội cười nói: "Nương tử tốt, ta đây không phải đang nói nhảm sao".

Hạ Tầm liếc nhìn Nam Phi Phi, cười nói: "Phi Phi, nhìn ngươi giờ đây thành bộ dáng ôn nhu, đúng là một tiểu nữ nhân, đã có hài tử chưa?".

Nam Phi Phi liếc mắt nhìn Tây Môn Khánh, ngượng ngùng nói: "Còn chưa có...".

Tây Môn Khánh trừng mắt nhìn Hạ Tầm, khẽ nói: "Đừng đùa giỡn lão bà của ta, nói! Làm sao bây giờ?".

Hạ Tầm nhíu mày nói: "Thịnh Dung, Thiết Huyễn, vì đề phòng đào binh và người thông đồng với địch, một mực có binh lính tuần tra đốc chiến canh giữ ở đầu tường, tất cả công cụ có thể leo ra khỏi thành cũng không còn, thời gian chiến tranh tên như mưa, tự bảo vệ mình còn không đủ, càng không có cơ hội tỏ rõ thân phận về phía Yến quân. Nếu quả thật có nguy hiểm bị người phát hiện, ta chỉ có thể chạy đến trong thành, giờ đây phòng trống không người nhiều vô số kể, muốn ẩn thân vẫn dễ dàng, chỉ là... cơm ăn là vấn đề lớn".

Tây Môn Khánh suy nghĩ một chút, nói: "Xem ra cũng chỉ có biện pháp này, ăn cơm sao, ta nghĩ ra biện pháp, tuy ăn không đủ no... Nhưng.

Cũng không sợ chết đói".

"Tây Môn huynh.

Hạ Tầm cầm tay hắn lắc, một chữ tạ ơn không nói ra đến miệng. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Tây Môn Khánh ở thời khắc mấu chốt, rốt cuộc vẫn đứng ở bên hắn, trước mắt còn chưa nhìn ra một chút khả năng thành công của Yến vương, trong hoạn nạn gặp chân tình, phần tình nghĩa huynh đệ này của Tây Môn Khánh, Hạ Tầm thật sự khắc sâu trong lòng.

Tạ Vũ Phi nói: "Tướng công, vậy chúng ta chờ quan binh tra được chúng ta rồi mới đi, hay giờ đây bỏ chạy đi?".

Hạ Tầm vừa muốn trả lời, chợt nghe đầu tường huyên náo một hồi, âm thanh gõ mõ oanh oanh vang lên, có người hô to nói: "Yến quân đánh lén ban đêm...".

***

Yến quân lần này đánh lén ban đêm, thời gian giằng co rất ngắn, trước kia Yến quân cũng đánh qua loại đánh lén ban đêm này, mục đích chính thức chỉ là khiến cho quân coi giữ trong thành khó có thể an giấc, lúc này đây hình như cũng giống như vậy, đến khi quân coi giữ lục tục xông lên đầu tường trận sẵn sàng đón quân địch, yến quân đã rút lui, chỉ là bắn chút ít tên linh tinh về phía đầu tường.

Nhưng quan binh thủ thành rất nhanh liền phát hiện, lúc này đây và đánh lén ban đêm trước kia là khác nhau, bởi vì rất nhiều tên có gắn thư tín bên trên, lúc này trong quân dân thủ thành có không ít là dân chạy nạn đang ra khỏi thành thì bị bắt buộc ở lại làm chốt thí lao động, mà vây hãm thành hơn hai tháng, tráng đinh còn có khí lực đi đường thậm chí thủ thành, đều là gia cảnh vốn tương đối giàu có, cho nên bọn họ mới kiên trì tới giờ khắc này.

Như vậy, người ta phần lớn là có điều kiện đọc sách, tất nhiên ít nhiều gì cũng đều biết chút ít chữ, thế là, dưới cây đuốc, một phong phong thư bị mở ra, đến khi đám người làm quan bắt đầu đoạt lại thư Yến vương, nội dung đã nhanh chóng truyền ra cả thành Tế Nam.

"Nếu không đầu hàng, yến quân muốn nhấn chìm Tế Nam?".

Tây Môn Khánh quá sợ hãi nói: "Hỏng rồi, hỏng rồi, Phi Phi, chúng ta cùng bọn Dương Hủc nhanh chạy đi thôi".

“Chạy trốn chỗ nào?”.

Nam Phi Phi tức giận trách mắng: “Nước tràn vào thành, ngập hết tất cả, tránh ở trong khu dân cư... còn không bằng lên tường thành”.

“Vậy làm sao bây giờ, vậy làm sao bây giờ, thật sẽ phải chết ở trong thành sao”.

Hạ Tầm biến sắc, đột nhiên nghĩ đến một đại sự cực kỳ trọng yếu, bật thốt kêu lên: “Nước dâng thành Tế Nam? Việc lớn không ổn!”.

Tây Môn Khánh vẻ mặt đau khổ nói: “Chúng ta không bị chết đói, không bị đánh chết, cuối cùng lại cũng bị chết đuối, cuối cùng là chạy không khỏi cái chết, đương nhiên không ổn rồi”.

Hạ Tầm chậm rãi lắc đầu: “Trước mắt không thể trốn, thành này... Ta còn phải thủ tiếp!”.

Tây Môn Khánh buồn bã nói: “Muốn chạy trốn cũng không có chỗ trốn! Lão đệ à!”.

Chỉ có Tạ Vũ Phi, hình như nghe ra trong lời nói của Hạ Tầm là có chuyện, nàng nhìn sang Hạ Tầm, thấy sắc mặt hắn cực kỳ ngưng trọng, nhưng lại không có bao nhiêu bối rối khi tử thần tới.

Trên lầu cửa thành, thành lâu ba tầng, một tầng phía trên cùng đã bị chiến hỏa tiêu diệt, trong tầng lầu thứ hai, bọn người Thịnh Dung, Thiết Huyễn sắc mặt nặng nề, ở trước mặt bọn họ, có một đống thư tín thu được, phần lớn cũng đã bị bọn quan binh thủ thành mở ra.

Tào đại nhân bởi vì đứa con chết thảm không hiểu nguyên nhân mà đang phẫn uất muốn điên lên cũng đành phải tạm thời buông tha sự tình đứa con, tham dự việc quân cơ, hắn lo lắng nói: “Quân tâm đã tan rã, thành này sợ là không thể thủ. Quân dân thủ thành, ban đầu còn ngóng trông bức lui Yến quân, sẽ có đại quân triều đình giải vây, hôm nay chỉ cần Yến quân rót nước vào thành, Tế Nam sẽ bị phá, mỗi người đều phải chết không có chỗ chôn, còn có người nào chịu thủ thành?”.

Thịnh Dung vô cùng lo lắng nói: “Bản quan vừa mới tuần thành trở về, quan binh vệ chỗ bên ta vẫn còn trấn định chút ít, nhưng những dân tráng vừa lên thành kia, lại kinh hoàng thất sắc đến cực điểm, hôm nay trong binh lực thủ thành, bọn họ ít nhất chiếm một nửa, nếu bọn họ không có tâm tử thủ, thành này không cần đánh cũng sẽ bị Yến quân phá”.

Thiết Huyễn nghiêm mặt nói: “Thì tính sao, chẳng lẽ ta và ngươi phải hiến thành đầu hàng

Yến nghịch? Các vị đại nhân, ai chịu đầu hàng, làm người bất trung bất nghĩa, để tiếng xấu muôn đời?".

Thịnh Dung, Cao Nguy và Tào đại nhân vội vàng nói: "Chúng ta đối với Hoàng Thượng trung thành và tận tâm, nào có ý này, chỉ là lo Yến vương một khi thi hành kế tuyệt hậu này, mấy tháng tâm huyết của chúng ta, nay thành Tế Nam đã không thể giữ, cho nên mới bàng hoàng thất thố".

Hai mắt Thiết Huyễn hơi nheo lại, trầm giọng nói: "Nếu là như thế, Bản quan đã có một kế, có thể loại bỏ phản tặc Yến nghịch".

Thịnh Dung động dung nói: "Thiết đại nhân có diệu kế gì, mau mau nói đi".

Thiết Huyễn đưa kế hoạch hắn vừa suy nghĩ tinh tế nói lại một lần, Thịnh Dung do dự nói: "Cái này... Thiết đại nhân, ngươi cần phải hiểu rõ. Nếu kế này thành công, yến quân tất nhiên không công tự bại, Tế Nam sẽ được vây giải. Chỉ khi nào thất bại... Việc thủ thành từ xưa, không phải lúc bất đắc dĩ, không thể trá hàng, thủ thành giả trá hàng, một khi thành phá, sợ sẽ có hàng loạt dân trong thành gặp họa tàn sát, quân dân trong thành này chẳng thể bảo vệ".

Thiết Huyễn cười lạnh: "Thịnh tướng quân chẳng lẽ còn có tâm tự bảo vệ mình? Yến nghịch phát rồ, đã quyết ý nhấn chìm thành, một khi mưu đồ chúng ta thất bại, cục diện vẫn là như vậy, dưới hồng thủy, không còn một đường sống, một lần hành động rồi chết, còn sợ cái gì tàn sát, hai cách không kém nhau nhiều lắm. Hôm nay Yến nghịch muốn nhấn chìm thành, quân dân mất tâm, không cách nào thủ vững, dùng kế này được hay không. Nếu được, thì ta và ngươi giết được Yến nghịch, bảo trụ Tế Nam, công thành danh toại; Bại, Yến vương nổi giận, quân dân toàn thành không còn may mắn, vừa vặn rơi vào tay địch, thành còn người còn, thành mất người mất!".

Tào đại nhân thầm nghĩ: "Yến vương có kế tuyệt hậu, là muốn bức.

Chúng ta đầu hàng, ngươi có kế tuyệt hậu này, là muốn chặt đứt đường quy hàng của chúng ta" Mắt thấy bọn người Thịnh Dung, Cao Nguy không dị nghị, hắn mặc dù oán thầm, thực sự không dám biểu lộ.

Thiết Huyễn bỗng nhiên đứng lên, nói một cách khí phách: "Ta và ngươi đọc sách thánh hiền, là học chuyện gì? An lộc của vua, làm việc trung quân, đền đáp quân vương, rực rỡ thiên thu! Chết thì chết, vẫn là được tiện lợi!".

***

Bốn thành Tế Nam, ngoại trừ đông thành cũng sớm đã bị phá hỏng hoàn toàn, lúc nửa đêm, dân tráng canh giữ ở đầu tường đông thành đã bị điều đi toàn bộ, đổi lại là đội tướng sĩ tâm phúc đốc chiến, xa xa chỉ thấy cây đuốc sáng chói, cũng không biết bọn họ ở cửa thành làm chuyện gì.

Cho đến hừng đông, bọn người Thịnh Dung, Thiết Huyễn triệu tập quân coi giữ, quân coi giữ trong thành hiểu rõ Yến quân sắp nhấn chìm thành, lòng người bàng hoàng, đã là một đêm không ngủ, đang mơ màng lại bị triệu tập tới, nhất thời cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Thiết Huyễn trầm thống nói: "Yến quân vây thành, đã hơn hai tháng, quân dân toàn thành trung kiên tử thủ, đền đáp quân thượng, đã dồn hết toàn lực. Ngày nay trong thành dần dần khốn đốn, viện quân triều đình chậm chạp không thấy, đêm qua Yến quân bắn thư vào thành, nói nếu không hiến thành, sẽ nhấn chìm thành, ngọc thạch câu phần. Chúng ta ở một bên, báo ân triều đình, giúp đỡ muôn dân. Nay quân dân Tế Nam thủ vững cô thành hai tháng, chết đói chết trận, không thể đếm hết, đối với triều đình đã hết lòng trung thành, chúng ta làm sao để quân dân toàn thành cùng chết chìm, dùng để no bụng con cá con ba ba? Cho nên... Bản quan cùng chư vị đại nhân thương nghị, quyết tâm... hiến thành đầu hàng!".

Lời vừa nói ra, tiếng hoan hô như sấm dậy, vô số dân chúng hò hét, ngay cả rất nhiều quân nhân, trên mặt cũng lộ ra sự vui vẻ như trút được gánh nặng, yến quân ngoài thành đang đứng yên, chợt nghe động tình trên thành truyền ra, lập tức tăng mạnh đề phòng, nhưng cẩn thận quan sát, lại nghe thanh âm trên thành truyền ra là từng đợt hoan hô tung tăng như chim sẻ, không khỏi kinh ngạc nhìn nhau.

Thiết Huyễn để quân dân hò hét một hồi, lúc này mới đưa hai tay ra hiệu mọi người ngừng lại, tiếp tục nói: "Bản quan đã chọn lựa vài vị quan viên, chuẩn bị ra khỏi thành thương nghị với Yến vương điện hạ về việc hiến thành...".

Ba gã quan văn lên tiếng ra khỏi hàng, nhìn quanh dân chúng, bên trong có một người là Dịch Gia Dật, cũng là người Hạ Tầm quen biết đã lâu, Hạ Tầm vốn đang ẩn thân trong đám người đầu lại thấp thấp xuống.

Thiết Huyễn lại nói: "Vì để cho Yến vương điện hạ sáng tỏ thành ý quân dân ta trong thành, còn muốn thỉnh vài vị phụ lão cùng nhau đi trước, bởi vậy, thỉnh mọi người đề cử mấy

người đi ra, cùng sứ giả của bản quan cùng nhau đi trước đến trước quân doanh Yến vương điện hạ".

Vừa nghe lời này, đầu Hạ Tầm cúi xuống thấp hơn.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 339

Chỉ Mành Treo Chuông

Chương 339: Chỉ mành treo chuông

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Rất nhanh, một phong thư do đích thân Thiết Huyễn chấp bút, chư vị quan viên cao cấp ký tên xin hàng từ đầu tường bắn xuống, rơi vào trong doanh Yến quân.

Yến quân vốn nên sáng sớm lại phát động công kích lần nữa.

Trải qua thế công tuyên truyền đêm qua, Chu Lệ định liệu quân tâm trong thành tất nhiên đã tan rã, lấy vỡ đê làm điều uy hiếp, sức chống cự của quân coi giữ nhất định suy yếu trên diện rộng. Sáng sớm, hắn chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị một trận chiến chiếm lấy Tế Nam, nhưng, trong thành lại bắn xuống một lá thư, Chu Lệ không ngờ uy lực kế tuyệt hậu này mạnh đến mức như vậy, không khỏi mừng rỡ, lập tức hạ lệnh đình chỉ công thành, chờ sứ giả trong thành phái ra thương nghị.

Vừa đến giờ Thìn, cửa thành đông Tế Nam mở ra, một chuyến sứ giả đầu hàng đi ra.

Quân binh sớm đã được Yến vương phân phó lập tức đem bọn họ đi vào lều lớn trung quân của Yến vương, ngồi vào trung tâm Yến quân, chư tướng mang giáp trụ, uy phong lẫm liệt đứng thẳng hai bên.

Vừa thấy ngồi bên trên, hán tử mày rậm như sâu róm, Dịch Gia Dật liền oành một tiếng quỳ rạp xuống đất, cao giọng nói: "Đề Hình Thiêm Sự phủ Sơn Đông Dịch Gia Dật, nhận lệnh Thịnh Dung tướng quân, Thiết Huyễn tham chính, dẫn quân dân phủ Tế Nam đầu hàng, bái

kiến Yến vương điện hạ!”.

Dịch Gia Dật quỳ, hai gã quan viên sau lưng cùng đi vội vàng quỳ xuống theo, mấy dân chúng lớn tuổi bị chọn lựa ra trông thấy quan quân uy nghi như thế, thì đã sớm run rẩy, chờ toàn bộ ba quan nhân quỳ gối, lúc này mới chợt hiểu ra là phải quỳ xuống, chỉ là bọn hắn nhát gan, đều núp ở phía sau.

Nói đến Thiết Huyễn, tâm cơ cũng là rất cao, những người này, vô luận là quan hay dân, một mực không biết chân tướng bên trong, không chỉ nói Chu Lệ và chúng tướng từ lúc bọn họ vừa tiến vào cử chỉ thần sắc bọn họ thờ ơ lạnh nhạt, cho dù mỗi người bọn họ đều là có hỏa nhãn kim tinh, cũng đừng mơ tưởng từ thần thái những người này nhìn ra nửa phần sơ hở.

Chu Lệ lạnh lùng thốt: “Các ngươi kháng cự binh mã bản vương, ở Tế Nam trong thành thủ vững hơn hai tháng, ngày nay... rốt cuộc mới chịu đầu hàng sao?”.

Dịch Gia Dật chỉ nói từ nay về sau phải đi theo Yến vương, dù sao quan viên văn võ trước sau quy thuận Yến vương cũng nhiều, nên cũng không cảm thấy có gì dọa người, hơn nữa theo hắn biết, phàm là đầu hàng Yến vương, đều được Yến vương xem là người cùng một nhà tiến hành trọng dụng, có lẽ cũng không bạc đãi mình, muốn nói quan viên trong thành Tế Nam, có đến hơn mười vị tai to mặt lớn, hắn thật đúng là không có tư cách đứng trước mặt Yến vương tươi cười nói năng, hôm nay thật vất vả mới có cơ hội lưu lại ấn tượng cho Yến vương, tự nhiên là giữ vững tinh thần.

Nghe vậy vội vàng dập đầu thỉnh tội nói: “Điện hạ thứ tội. Trên có gian nịnh, cuồng vọng sửa tổ chế, dựa vào luật lệ Đại Minh ta, phiên vương vốn là có quyền xuất binh giết đám gian nịnh đầu độc Hoàng Thượng bóp méo tổ chế trong triều, đây là điều lệ thái tổ hoàng đế Hồng Vũ tự tay viết.

Trong triều dám sửa quan chế của ta, tước quyền chư vương ta, đại nghịch bất đạo, điện hạ xuất bình tĩnh Nan, chính là vì đại nghĩa.

Điện hạ chính là con của thái tổ, chúng ta đều là con dân của thái tổ, sao dám có ý chống lại? Tế Nam là cô thành, đau khổ chịu đựng được đến hôm nay, toàn bộ là bởi vì Thịnh tướng quân, Thiết tham chính không biết thiên mệnh, không phân biệt trung gian, cho nên một mực khăng khăng. Ngày nay, điện hạ quyết ý dâng nước ngập thành, dân chúng trong thành nghe xong sợ hãi than khóc, khó có thể bảo toàn mình, Thịnh tướng quân, Thiết Tham Chính cũng tự

biết tội nghiệt, sinh lòng hối hận. Cho nên, những người này sai ti chức ra khỏi thành xin hàng, mong điện hạ niệm tình chúng ta cũng là dân Đại Minh, tha tội lúc trước".

Chu Lệ thấy hắn ngôn từ khẩn thiết, không giống giả bộ, hơn nữa hắn xin hàng thì thôi, ngôn ngữ rất phù hợp với mình, thẳng thắn khiển trách hoàng đế bóp méo tổ chế, trong triều có gian nịnh quấy phá, càng không có khả năng là trá hàng, không khỏi vui mừng, liền vội vàng hỏi: "Bản vương khởi binh Tĩnh Nan, cũng là vì giang sơn, xã tắc tổ tông Đại Minh ta, các ngươi đã chịu mở thành đầu hàng, bản vương cần gì lại phải giết chóc. Nay văn võ trong quân ta, có nhiều từng người từng là địch của bản vương, cũng có người đã từng khiến bản vương ăn nhiều đau khổ...

Tướng lãnh tả hữu nghe xong liền cười to, trong đó có mấy người chiến bại quy hàng, ngay từ đầu xác thực từng khiến cho Chu Lệ nếm qua nhiều đau khổ rồi mới quy hàng, Chu Lệ tươi cười nói: "Khi đó đều vì chủ của mình, nay đã đầu hàng ta, bản vương sao có thể giáng tội, còn phải khen hắn một tiếng có bản lĩnh! Bọn ngươi cũng đừng băn khoăn, Thịnh Dung, Thiết Huyễn nếu chịu đầu hàng ta, bản vương cũng muốn trọng dụng".

"Vâng vâng vâng, điện hạ trí tuệ rộng lớn, thần dùng tâm bản thân, cuồng vọng nghĩ sai cho điện hạ, hổ thẹn, hổ thẹn!".

Chu Lệ vừa cười hỏi: "Các ngươi đã muốn hiến thành đầu hàng, bao lâu thì mở thành ra nghênh đón?".

Dịch Gia Dật vội nói: "Điện hạ, trong thành thủ vững hai tháng, tướng sĩ Tĩnh Nan ta có nhiều người thương tổn, vô luận là quân hay dân, thật ra trong lòng đều không yên, chỉ e bị trả thù, thành Tế Nam này, chính là chỗ cuối cùng che chở, nào có lá gan rời đi đơn giản, kính xin điện hạ để đại quân ở phía sau, dẫn thị vệ kỵ binh nhẹ vào thành, để bày ra thành ý, quân dân trong thành, mới dám vứt bỏ khí giới đầu hàng".

Chu Lệ khẽ giật mình, nụ cười chậm rãi thu liễm, hắn hoài nghi nhìn chằm chằm Dịch Gia Dật, lạnh lùng thốt: "Xin hàng mà không ra nghênh đón, từ xưa đến nay sao có đạo lý như vậy? Các ngươi... chẳng lẽ muốn trá hàng?".

"Điện hạ chỉ cần ra lệnh một tiếng, Tế Nam sẽ biến thành biển cả, bọn thần nào dám lại cuồng vọng lừa gạt điện hạ, thực bởi vì trong lòng sợ hãi, không dám ra nghênh đón!".

Dịch Gia Dật liên tục dập đầu: "Điện hạ biết được tình trạng trong thành Tế Nam, binh mã

thiếu thốn, bình dân cũng đều bị điều lên đầu thành, dũng sĩ của điện hạ, muốn vào thành, ai có thể địch lại? Sao lại có ý trá hàng, thực bởi vì sợ hãi!". Nói xong, hắn ngước mắt nhìn Yến vương Chu Lệ.

Trong lòng Chu Lệ khẽ động, khoát tay nói: "Đã như vậy, bọn ngươi lui ra, để bản vương thương nghị cùng chư tướng một phen".

Bọn người Dịch Gia Dật bị dẫn ra ngoài, một lúc sau, các tướng cũng đều đi ra, tất cả mọi người, phân biệt đề ra nghi vấn, nghi ngờ trá hàng, muốn xem bọn họ một chút, có phải là có ý trá hàng hay không, mà Dịch Gia Dật thì lại bị dẫn tới trước mặt Chu Lệ.

"Dịch Gia Dật, chẳng lẽ ngươi còn có điều gì dấu, sẽ không nói với bản vương sao?".

"Dạ dạ, thần còn có một lời nói, muốn mật báo cùng điện hạ".

Thì ra, đương Dịch Gia Dật tiếp nhận trách nhiệm làm sứ giả, nghe nói bọn người Thịnh Dung, Thiết Huyễn chỉ ở trong thành bài trí hương án, cũng không ra khỏi thành, nhưng lại muốn Yến vương không cho đại quân vào trú trong thành trước, mà là dẫn đầu vào thành, đã cảm thấy có phần không hợp tình lý, hắn đã từng hỏi trong đó nguyên do, lúc này vừa vặn dâng câu trả lời của Thịnh Dung, Thiết Huyễn lên.

Chu Lệ đầy bụng khả nghi, đợi nghe Dịch Gia Dật trả lời xong, cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Thì ra bọn người Thịnh Dung, Thiết Huyễn cũng biết điều kiện của mình quá kỳ cục, không dễ dàng lừa gạt Yến vương vào thành, tối thiểu nhất, ngươi không chịu ra khỏi thành, hắn cần đại quân vào thành trước, tiếp quản thành trì, ngươi cũng không làm gì được hắn. Lại bắt Yến vương tiếp nhận đầu hàng, vừa phải lừa gạt Yến vương đi đầu tiên vào thành, không cần chút lý do đầy đủ làm sao có thể thành công.

Bọn họ nói lý do, có khả năng so sánh với "song hoàng kể" của Ninh vương khi bị kèm hai bên tại Đại Ninh: "Quân dân thủ thành không ra, mời Yến vương Chu Lệ xua quân vào thành, lan truyền ra ngoài, thành này chính là do Yến vương chiến đấu mới bị phá, bọn họ không địch lại được nên bị bắt, không phải chủ động đầu hàng, về phần mời Yến vương đi vào trước, mà binh tướng đi sau, là vì hai tháng này khổ chiến, trong thành ngoài thành đều chết quá nhiều người, e sợ để binh lính vào trong thành trước, giết chóc cho hả giận, điện hạ tiến vào thành trước, tất nhiên có thể chủ trì đại cuộc".

“Những quan nhân này, có thể thủ vững cô thành hơn hai tháng, giằng co không dưới cơ bản vương, coi như là đại trượng phu trong thế gian, làm gì được, vừa đến lúc xin hàng, lại nhăn nhó khó khăn như vậy, nam tử hán đại trượng phu làm việc phải sảng khoái, làm gì phải đi bịt mắt bắt dê thế này? Thoạt nhìn, bọn họ đây là muốn vì mình lưu một đường lui mà thôi”.

Chu Lệ vốn rất khâm phục với việc bọn họ có thể giữ gìn cô thành hơn hai tháng, bởi vì việc này, lại không khỏi có chút khinh miệt.

Phất tay đuổi Dịch Gia Dật ra, Chu Năng lập tức tiến lên phía trước nói: “Điện hạ, không cần nghe hắn nói ba hoa chích chòe, đầu hàng từ xưa, quân đầu hàng không ra khỏi thành, chủ tướng quân công thành phải đi đầu tiến vào là đạo lý gì? Điện hạ thân thể vạn kim, chỉ sợ trong đó có trá, hôm nay nhân tâm trong thành bất an, rất có thể sẽ đón đánh chúng ta, điện hạ không thể mạo hiểm”.

Chu Lệ lắc đầu nói: “Bản vương quan sát nét mặt, nhìn ngôn ngữ hắn, lại không giống giả bộ, lý do này, bên trong cũng là hợp sự tình, trong thiên hạ, người xem trọng bản vương, quá ít... Tuy nói giờ phút này cường công, cũng có thể phá thành, nhưng bản vương đã tiếp nhận đầu hàng, lại.

Gián đoạn đầu hàng, chuyển sang công thành, thì quân dân trong thành tự liệu không còn đường lui, tất nhiên quyết định tử thủ, quân ta thương vong thảm trọng. Nếu có thể không động đao binh tiếp thu thành này, bản vương làm sao không thể chịu được hung hiểm? Từ khi khởi bình tĩnh Nan đến nay, bản vương có khi nào không ở trong tình thế hung hiểm, chuyện này có là cái gì?”.

Bọn người Chu Năng, Trương Ngọc vẫn chưa yên tâm, Chu Lệ ngẫm lại, liền gọi người tìm Bảo Định Tri Phủ Lạc Thiêm cùng với quan viên đầu hàng sau khi phá Sơn Đông Đức Châu, Chu Lệ hỏi thăm tình hình hai người Thịnh Dung, quan viên quen thuộc hai người đều đánh giá: Thịnh Dung có chỉ có dũng, quả cảm cương nghị, chính là một viên võ tướng thẳng thắn có tài; Thiết Huyễn tính tình ngay thẳng, đạo đức cao thượng, chính là một vị quân tử quang minh lỗi lạc.

Ngay sau đó, phụ trách phân biệt đề ra nghi vấn quân dân quan viên xin hàng đều hồi báo, Thịnh Dung, Thiết Huyễn ở trước mặt mọi người tuyên bố xin hàng, quân dân trong thành ai cũng vui mừng khôn xiết, từ tình huống đề ra nghi vấn, cũng không có chút quỷ dị nào, nếu nói là mấy quan nhân là có ý giả bộ, nhưng đại biểu dân chúng giả bộ hời hợt căn bản không giả

bộ được, lại chưa hẳn có tâm cơ lòng dạ như vậy, bọn họ trả lời cũng giống nhau.

Nghe đến đó, Chu Lệ càng thêm kiên định, đích thân chủ trì đầu hàng, để bày ra thành ý tiếp nhận quân đầu hàng. Nhóm người Chu Năng, Trương Ngọc bất đắc dĩ, đành phải thỉnh Yến vương mặc thẳng ba tầng bì giáp, áo khoác phiên vương dệt ra rắn, lúc này mới cho phép hắn cưỡi chiến mã, tiếp đó cẩn thận dặn dò thị vệ bên người Chu Lệ, bảo bọn hắn cảnh giác mọi thời khắc, để phòng bất trắc, một khi phát hiện mai phục trong thành, lập tức yểm hộ điện hạ quay về.

Bên này chuẩn bị, bọn người Dịch Gia Dật bên kia được hồi âm liền vui mừng phấn khởi trở về thành báo tin.

Hạ Tầm trên thành gấp đến độ lòng bàn tay đổ mồ hôi, trên đầu nóng như lửa, trong lòng hắn cũng tương tự, so với mặt trời chiếu vào đầu kia còn nóng hơn. Ngoại trừ Thịnh Dung, Thiết Huyễn và vài quan viên, cùng với một số tử sĩ tâm phúc trong đội đốc chiến, chỉ sợ chỉ có một mình hắn hiểu rõ trong đó có trá. Mọi người đều say mình ta tỉnh, mùi vị thật không dễ chịu.

Mắt thấy sứ giả tiến vào Yến doanh, lại nhìn bọn họ vội vàng trở về, đến cuối cùng là trong quân binh Yến vương di động, Chu Lệ một thân phiên vương mãng bào, cưỡi tuấn mã, trước sau có mười sáu thân quân bảo vệ xung quanh khoan thai đi đến, mà đại quân tầng tầng lớp lớp lại sắp xếp đội ngũ chỉnh tề đi theo phía sau hắn, Hạ Tầm gấp đến độ muốn ngất đi.

Hắn không thể tin được kỳ tích, nếu không phải do hắn, Yến vương từ lúc ở Yến vương phủ Bắc Bình, trong lúc ngủ mơ đã bị nỗ tan thành mảnh nhỏ, yến gia ba Hỗ Tử cũng không có khả năng rời khỏi hợp thành Kim Lăng, nếu muốn để Yến vương sống sót, chỉ sợ chỉ có hắn động thân may ra mới có thể. Nhưng hắn xen lẫn trong đám người phụ trách hoan nghênh trong thành, toàn là đầu người, vạn chúng hoan hô, hắn muốn bước chân đi về phía trước cũng khó, làm sao cảnh báo về phía Yến vương.

“Bò lên trên đầu tường rồi nhảy xuống, lấy cái chết cảnh báo? Coi như là điên rồi, không chừng sẽ bị đám đông chen chúc dẫm chết, chết cũng là chết vô ích! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”.

Đội ngũ Yến vương càng ngày càng gần, mồ hôi như hạt đậu, từ trán Hạ Tầm từng giọt từng giọt lăn xuống...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 340

Sinh Tử Một Đường

Chương 340: Sinh tử một đường

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Chu Lệ ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi đi về hướng đông thành Tế Nam, ánh mắt hắn từ trên thiên không chậm rãi dời lên tường thành, nhìn thấy vô số đám người đang hoan hô, huy động cánh tay. Rất nhiều quân dân đem thân thể thò ra khỏi tường thành, đang nhìn hắn, thậm chí có người bò lên trên tường, lưng Chu Lệ lặng lẽ ưỡn lên càng thẳng.

Tế Nam rốt cuộc cũng tới tay!

Trải qua gần ba tháng khổ chiến, quân đội và hắn cũng đã mỏi mệt, hao tổn rất lớn, dùng một cái giá lớn như thế, cướp lấy một tòa thành trì, có đáng giá hay không? Đối với Trịnh Thôn Bá, Bạch Câu Hà, hai trận chiến tiêu diệt rất nhiều chủ lực quân Minh, trên ý nghĩa trực tiếp, đánh Tế Nam hiển nhiên là được không bằng mất, nhưng hắn quá khát vọng tìm được sự thừa nhận của người trong thiên hạ, tối thiểu nhất, cũng được người nhìn thẳng vào.

Hắn không phải là một tên giặc!

Đánh Tế Nam, tác dụng trên ý nghĩa quân sự cũng không rõ ràng, nhưng nếu có thể thành công chiếm lĩnh Tế Nam, dù là thủ nửa năm, liền co rút binh lực trở lại trên địa bàn của mình, ý nghĩa chính trị cũng không cần nói cũng biết, từ việc này, trên ý nghĩa mà nói, Tế Nam là quyết tâm phải có được. Ngày nay, tòa thành kiên cố, rốt cuộc đã thần phục dưới chân hắn.

Bốn gã quân thị vệ phía trước đã đi vào cửa thành động, trong động cửa thành, từng khối

đá lớn ban đầu dùng để chống đỡ cửa thành đều chuyển đi, chồng chất hai bên đường, còn có vài cột gỗ, vẫn đứng chặn đống đá lớn, hình như là vì phòng ngừa sụp xuống. Tám bàn tay trần lại quỳ sát hai bên, lấy tay chạm đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Trong động cửa thành có phần âm u, từ cửa thành động đi ra ngoài, hương án đang bày biện dưới ánh mặt trời, bọn người Thịnh Dung, Thiết Huyễn bỏ mũ quan, chỉ có quần áo quan, cung kính đứng ở nơi đó. Bốn thị vệ phía trước không chần chừ, lập tức đẩy tốc độ nhanh hơn xuyên qua động cửa thành, ghìm ngựa nhìn xung quanh, không phát hiện đao phủ, cung tiễn thủ mai phục, bọn họ lúc này mới quay ngựa lại, hướng về phía sau đánh một thủ thế an toàn, Yến vương liền dùng tốc độ nhanh hơn tiến lên.

"Tới gần, càng gần...".

Tim Thiết Huyễn đập bịch bịch, trên mặt hắn lộ ra vẻ cung kính, thần phục, hai tay hơi cong, ánh mắt trong lúc này cũng không hề nháy, nhìn chằm chằm vào Chu Lệ, hắn tính toán tốc độ chiến mã tiến lên. Thiên Cân áp này đánh sớm không được, muộn không được, cần vừa vặn đập chết hắn. Bởi vì thiên cân áp chỉ là một cái áp đao cực lớn trong lúc vội vàng sử dụng.

Cửa thành là địa phương kiên cố nhất, không có khả năng lưu được một cái máng xối lớn, nhưng có thể che giấu một thiết bản diện tích lớn đủ để có thể phủ kín cả cửa thành, cho nên muốn giết chết Yến vương phải nắm chắc thời cơ thật chuẩn xác, một kích trí mạng. Phát động sớm sẽ ngăn Chu Lệ ở bên ngoài, phát động muộn Chu Lệ sẽ lợi dụng thời cơ xông tới trước, một khi phát hiện có biến, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể quay đầu ngựa chạy trốn trở về.

Thấy bốn thân binh dò xét một vòng, đã ở bên trong cửa thành ghìm ngựa đứng lại, trên mặt Chu Lệ lộ ra vẻ mỉm cười nhàn nhạt, hai chân hắn đạp vào bàn đạp, chiến mã nhẹ nhàng chạy, móng ngựa đạp đạp, dẫm nát cầu treo trên sông đào bảo vệ thành, tiếng chân thanh thúy dễ nghe.

Roi ngựa giương lên, nhẹ nhàng co lại trên đùi ngựa.

Tới gần, càng gần...

Cổ họng Thiết Huyễn phát khô, trong lòng dường như muốn nhảy ra, tính toán nhanh chóng, hắn đột nhiên tiến lên trước một bước, hai tay nắm tay, trợn mắt quát to: "Giết Yến!".

Rắc một tiếng, cũng không biết trong những người quỳ nghênh đón kia là ai đã phát động cơ quan, trong giá gỗ chỗ tối tăm, một thanh đại đao vù một tiếng chặt xuống.

Người Trung Quốc dùng hình phạt chém đầu, luôn luôn là dùng đao, mà ở phương Tây ngay từ đầu cũng dùng đao, về sau thì là dùng đoạn đầu đài. Tại phương Tây, chém đầu là đặc quyền quý tộc mới có thể được hưởng, người hạ đẳng không xứng hưởng thụ hình phạt chém đầu đó. Cường đạo muốn sử ở công khai nơi thì dùng hình bằng bánh xe; Hành thích vua sẽ bị phán tử mã phân thây; Chế tạo tiền tệ giả phải dùng nước sôi nấu chết, phần tử dị đoan thì dùng hỏa hình, mà bình dân tiểu thâu thì dùng hình phạt treo cổ...

Đến thế kỷ mười tám, người Pháp dẫn đầu phát minh kết thúc đoạn đầu đài, nhưng đoạn đầu đài ban đầu nhất chém không được mấy người có lưỡi đao cuốn, vẫn cần có quốc vương Louis XVI với thiên phú công tượng đích thân chỉ điểm tiến hành thay đổi, loại lợi khí giết người này mới tính là chính thức hoàn thiện, lưỡi đao hình bán nguyệt đổi thành hình tam giác góc vuông, nặng đạt bốn mươi kg, chém rơi một đầu chỉ cần hai phần trăm giây, mà người bị chặt bỏ đầu cần ba mươi giây mới có thể mất đi ý thức, hiệu suất thần kỳ như vậy so với mỗi người ít nhất phải chịu hình phạt treo cổ bốn phút hoặc tra tấn bằng điện quả thực có thể được xưng tụng là vô cùng kỳ diệu. Bất hạnh là, đoạn đầu đài mà Louis XVI này đích thân chỉ điểm thay đổi, chín tháng sau, đã chặt đứt chính đầu của hắn.

Thiết Huyễn triệu tập người giỏi tay nghề thiết kế cái thiên cân áp này, trên cơ bản chính là hình thức ban đầu của đoạn đầu đài, nói nó là thiên cân áp, thật ra chỉ nặng mấy trăm cân, chân thật mà nói, so với dao dao nghiêng bốn mươi lăm độ hình tam giác do vua Louis XVI thay đổi, nó mặc dù nặng hơn một ít, chặt vài lần người đại khái sẽ bị cong, nhưng mà... Sứ mạng của nó, chỉ phải chém một người đã đủ rồi.

Thiết Huyễn tính toán thời gian rất chuẩn xác, dựa theo tốc độ Chu Lệ, hắn vừa vặn đi đến chỗ dao hạ xuống, đừng nói hắn chỉ mặc ba tầng bì giáp, cho dù choàng ba mươi tầng bì giáp, cũng sẽ bị thanh áp đao này rơi xuống đầu mà bổ thành hai mảnh.

Nhưng, trong tích tắc đầu ngựa đi vào động cửa thành, ngồi trên lưng ngựa Chu Lệ như ma xui quỷ khiến thoáng ghìm cương ngựa, dường như chỉ là động tác vô ý thức, cho nên động tác hắn cũng không kiên quyết, bởi vậy tuấn mã chỉ là thoáng dừng lại, vẫn đang chạy về phía trước.

Nhưng cũng chỉ nhờ giây phút thoáng dừng lại này, đại đao ầm ầm rơi xuống, so với hắn đi

nhanh hơn chỉ một tích tắc.

Phập một tiếng, áp đao sắc bén chặt đúng trên cổ ngựa, sức nặng, tốc độ, tăng thêm sự sắc bén của đao, quả thực giống như cầm một con dao nhỏ đi gọt mờ bò, hầu như không có một chút nào đình trệ, đao cứ thế xuyên qua, tuấn mã gồm đầu ngựa và đùi ngựa, bị gọt thành hai nửa.

Máu tươi ngựa bắn lên người Chu Lệ, hắn ngã xuống ngựa, nhìn cái lưỡi đao đoạt tính mạng trước mặt, thấy lạnh cả người, từ bàn chân thoáng xông lên đến tận đỉnh đầu, tóc dựng đứng cả lên.

"Có mai phục!".

Bọn thị vệ Yến vương quá sợ hãi, lập tức nhảy xuống ngựa mãnh liệt nhào tới, ôm Chu Lệ đang cả kinh sợ run bỏ chạy, bọn họ ba chân bốn cẳng đem Chu Lệ đẩy lên một thớt chiến mã, vỗ mông ngựa, chiến mã liền hướng ra phía ngoài chạy đi, bọn thị vệ lúc này mới lên ngựa, chăm chú hộ vệ sau lưng Chu Lệ, đồng loạt hướng ra phía ngoài bỏ chạy.

"Bắn chết Chu Lệ!".

Thiết Huyễn bất chấp tiếc hận cảm thán, vội vàng phát ra tín hiệu về phía đầu tường, thân tín sĩ tốt từ lúc quan sát trên đầu tường sớm đã lẩy ra cung nỏ tốt bỗ nhào lên bên tường thành, cùng lúc đó, quan viên thị vệ ra vẻ xin hàng thì bỗ nhào vào trước hương án, từ dưới bàn rút ra binh khí, đánh về phía bốn gã hộ vệ Yến vương của đang tức giận bạt đao.

Ánh mặt trời nóng bỏng, nhưng trên người Chu Lệ lại đầy hàn ý lạnh lẽo.

Hắn là đến tiếp nhận đầu hàng, trên người cũng không mang bội đao, lúc này hai tay nắm chặt lấy yên ngựa, cắm đầu phục xuống ngựa chỉ lo chạy trốn về phía trước, quân Minh cầm cung nỏ bị đẩy ra mờ mịt không biết làm sao, bỗ nhào về phía trên tường liền nhìn thấy người đang phục trên lưng ngựa, thấy rõ ràng người ăn mặc một thân phiên vương mãng bào liền nhanh chóng bắn tới. Nhờ Trương Ngọc, Chu Năng luôn khuyên bảo, trên người Chu Lệ lúc có đến tới ba tầng bì giáp.

Cho dù quân lính sử dụng lang nha tiễn, cũng chỉ có thể xuyên thấu hai tầng bì giáp mà thôi, huống chi tên mà quan binh vệ sở Tế Nam sử dụng. Mũi tên chỉ đập trên bì giáp rồi rơi xuống, thực sự chưa từng chạm tới thân thể của hắn, lực đạo mũi tên lớn hơn một chút nhiều

lắm thì cũng chỉ thoáng đâm rách da.

Chu Lệ nhanh như chớp trốn về hậu trận mình, phía sau lưng đã bị bắn thành con nhím...

Quan binh dân chúng trên tường thành đang hoan hô hò hét đều bị một màn này dọa cho sợ đến ngây người.

Đứng ở trên tường thành huy vũ hai tay, nằm trên đầu tường cười vui, chen chúc tại trên tường thành quan sát náo nhiệt, tất cả mọi người như bị hóa đá, ngơ ngác đứng ở đó, mắt thấy Yến vương Chu Lệ nằm ở trên lưng ngựa, giống như con nhím trốn về trận của hắn, một luồng hàn ý hoảng sợ đến cực điểm lập tức bao phủ thể xác và tinh thần bọn họ.

Trá hàng!

Bọn họ không biết, nhưng Chu Lệ còn một hơi mà nói, chỉ cần bị hắn đánh vào Tế Nam, bọn họ sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào.

"May mà! Điện hạ không việc gì!".

Bọn người Chu Năng, Trương Ngọc, khâu Phúc chạy đến bên người Chu Lệ, kiểm tra một phen, thấy con nhím vẫn khỏe mạnh như trước, lúc này mới yên lòng, nguyên một đám trước vui sau kinh, kinh xong lại vui, bi ai rồi mừng rỡ, hầu như đều muốn gào khóc hết mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Cao Hú trắng bệch, hắn rốt cuộc vẫn còn tuổi trẻ, mặc dù.

Gặp phụ thân không việc gì, nhưng thần sắc vẫn ngơ ngác như cũ.

Trương Ngọc run giọng nói: "Quân Minh lại dám trá hàng, may mắn điện hạ có thần trợ, người lại... Người lại tránh được một kiếp...

Chu Lệ cởi bì giáp găm đầy mũi tên, trực tiếp quăng ra trên mặt đất, cố gắng trấn định cười lạnh nói: "Nào có thần trợ, là trong thành có người cảnh báo về phía ta".

Hắn giục ngựa đi vào, trong tích tắc sắp sửa tiến vào cửa thành, một ánh sáng loang loáng mãnh liệt xẹt qua ánh mắt hắn, Chu Lệ vô ý thức ghìm cương ngựa, cũng chỉ trì hoãn một chút như vậy, liền tránh được một kiếp, nhớ tới khẩu đao sắc bén dán sát mặt mình cắt đứt xuống, bỗ một thót tuấn mã thành hai nửa, cho tới giờ khắc này, lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

"Trong thành có người cảnh báo?".

Chư tướng nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, đợi lúc hướng đến đầu tường nhìn lại, chỉ thấy đám người trên thành hoảng sợ một mảng, đâu tìm được người ra cảnh báo.

Lúc này, cửa thành đã khép lại một lần nữa, tảng đá nặng nề chống đỡ, không cần thiết phải hỏi, bốn thị vệ đi vào thành trước, đã là bị người trong thành băm thành thịt nát.

Ở ngoài thành vang lên tiếng Yến quân phẫn nộ chửi bậy, Thiết Huyễn ngẩng đầu, bước đi đến đầu tường, hướng về phía quân dân thủ thành đang kinh ngạc không biết làm sao, hùng hồn nói: "Còn đứng ngây đó làm gì, mau mau cầm lấy đao thương cung tiễn thủ thành! Yến nghịch may mắn còn sống, tất nhiên không chịu tha quân dân trong thành ta. Một khi rơi vào trong tay Yến nghịch, rút gân lột da, róc thịt nấu xương, chết vô cùng thê thảm! Mọi người căn bản không có đường lui, chỉ có tử thủ thành trì, còn được một đường sinh cơ, mặc dù chết trận, đó cũng là vì quốc vong thân, đền đáp quân vương, cốt trắng phơi thành, chết vẫn tráng liệt!".

Tiếp đó đi đến thành bên cạnh, vịn tường không ngừng mắng to về phía Chu Lệ. Chu Lệ thể mới biết, người này đúng là dùng kế trá hàng, suýt nữa hại tính mạng mình, không khỏi máu xông lên đầu, trong cơn giận dữ chỉ tay đầu tường, nghiêm nghị quát: "Thiết Huyễn cẩu tặc, ngươi dám cuống lừa gạt bản vương, ngươi hãy cầu mong đừng rơi vào tay bản vương, nếu không sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!".

Hai vị lão đại ở đằng kia hung ác chửi nhau, Hạ Tầm đang trèo trên đầu tường, ngây ra như phỗng giống như tất cả quân dân, vẫn không nhúc nhích, nhưng một thanh đao nhỏ sáng chói như tuyết, lén lút, từng tấc một trượt vào tay áo hắn.

Tây Môn Khánh, Tạ Vũ Phi và Nam Phi Phi đứng ở bên cạnh hắn, ngăn cách hắn với người đầu hàng khác, chặn ánh mắt người bên ngoài. Một lát sau, chuôi tiểu đao này đã xuất hiện ở trong tay áo trái hắn, Tây Môn Khánh vác lấy hộp thuốc của mình, ngón tay khẽ động, hòm thuốc xốc lên một đường nhỏ, thanh tiểu đao sắc bén dùng để thanh lý thịt thối, rạch miệng vết thương liền thần không biết quỷ không hay đút trở về.

"Két!".

Hộp thuốc một lần nữa khép lại, mờ ám không có người nhìn thấy, thoạt nhìn, bọn họ vẫn đang giống với những người khác, ngây ra như phỗng.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 341

Ta Đao Ta Kiếm

Chương 341: Ta đao ta kiếm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Công thành! Công thành! Nhất định phải nắm thành Tế Nam, bản vương nhất định phải bắt được Thiết Huyễn, đem thất phu kia chém thành trăm ngàn mảnh!”.

Chu Lệ giận không thể kìm được, yến quân cũng đánh ra chân hỏa, bọn họ tập trung ném máy bắn đá, chuyên đối với một nơi cứ điểm quan trọng của Tế Nam thành oanh kích mãnh liệt. Trương Ngọc, Chu Năng, khâu Phúc vài viên hãn tướng thay nhau lình quân xung phong, một phen kịch chiến này, thật so với bất luận lúc nào đều muốn thảm thiết.

Quân giữ thành đã bị bức lên đường cùng rồi, trá hàng vốn là từ xưa đến nay một phương kế sách thủ thành thận trọng, bởi vì dạng việc làm này rất dễ dàng lâm vào tàn sát dân trong thành trả thù, hiện hôm nay không những trá hàng, còn chút nữa muốn nguy hiểm đến tính mạng Yến vương, nếu thành phá sẽ như thế nào? Sợ hãi cái chết đem dũng khí và quyết tâm tử chiến của bọn họ đều kích phát đi ra, hết lớp này tới lớp khác, trên thành dưới thành, núi thây biển máu.

“Rầm!”.

Tại nơi máy bắn đá nhiều lần nện xuống, tường thành lở một cái lỗ thủng, thang mây có thể trực tiếp đáp tại mặt trên, binh lính theo như kiến, cuồn cuộn không dứt, đầu thành lập tức triệu tập người ngựa phản công, hai bên tại lỗ thủng của tường thành giằng co tranh đoạt nhiều lần, tường thành vài lần thay chủ, vừa mới rơi vào trong tay Yến quân, lại bị quân coi giữ liều

mạng phản công đoạt lại.

“Triệu tập đồng hỏa thương, đem bọn chúng đều đánh cho ta!”.

Chu Cao Hú mang đao tại trên tường đất, nhìn tình cảnh này lập tức quát lớn.

Sáu bảy khẩu đồng hỏa thương được điều đến, tuy uy lực của chúng không đủ có thể đánh sập tường thành, nhưng mảnh sắt bắn tóe ra với diện tích lớn lại đối với quân giữ ở đầu thành tạo thành hiệu quả sát thương cực lớn, bởi vì tường thành đã xuất hiện lỗ thủng, đám đồng hỏa pháo ở ngoài thành cùng trên tường đất bằng phẳng bắn áp chế quân địch, bên dưới Yến quân có thể tiếp tục leo lên, pháo dừng lại gián đoạn, bọn họ liền có thể lập lức chạy lên đầu thành chiến đấu.

Đến lúc này quân coi giữ liền rơi vào chiến đấu càng gian nan, khi pháo nổ vang bọn họ không dám vào công sự che chắn, chết và bị thương tất nhiên nặng nề.

“Báo, tướng quân. Tường thành sụp xuống, đã không kịp xây dựng. Yến quân dùng hỏa pháo bắn nhanh áp chế quân ta, thương vong nặng nề, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta không thủ được”.

Một tên Tổng Kỳ quan đầy mặt đầy người máu tươi thất tha thất thểu bổ đến trước mặt Thịnh Dung, Thịnh Dung cắn răng một cái, rút đao nói: “Tình thế nguy cấp, Thiết đại nhân, xin thay bản tưởng tọa trấn như vậy, ta dẫn đội đốc chiến đi đoạt lại tường thành”.

“Tướng quân chậm đã!”.

Thiết Huyễn ngăn lại: “Hỏa pháo sắc bén, tướng quân tự mình chiến đấu, sợ cũng không giúp được việc, một khi tướng quân chết trận, Thiết mỗ không tập binh pháp, chỉ huy quân dân như thế nào?”.

Thịnh Dung bất đắc dĩ nói: “Đang lúc này, ngươi với ta lại có thể thể nào?”.

Thiết Huyễn tình thể cấp bách sinh kể, cười lạnh nói: “Tướng quân chờ một chút, ta có một biện pháp, còn xem Yến nghịch kia dám mạo phạm đại húy của thiên hạ hay không!”. Dứt lời vội xoay người đi hướng thư án, bọn người Thịnh Dong và Cao Nguy nhìn nhau ngạc nhiên.

Một lát thời gian, Thiết Huyễn liền đem đến một tờ giấy lớn nét mực đầm đìa, thật dài

giống như một bức câu đối, trên giấy một hàng chữ to "Khai thiên hành đạo triệu kỷ lập cực đại thánh chí thần nhân văn nghĩa vũ.

Tuấn đức thành công cao hoàng đế!".

Thiết Huyễn nói: "Người đâu, mau đem nó dán tại trên ván gỗ, đặt tại chỗ tường thành thủng sập, ta ngược lại muốn nhìn xem, Chu Lệ hắn dám đánh thành hay không!".

"Thiết Huyễn, Thiết Huyễn!".

Chu Lệ nghe pháo im tiếng, ngay cả máy bắn đá cũng im xuống, kinh ngạc không hiểu, đến trước trận vừa nhìn, chỉ tức đến nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên, tức giận đến giậm chân, lại cũng không có cách nào.

Hai quân giao chiến, thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, bị vị chí thành quân tử Thiết Tham chính kia, vậy mà mời ra bài vị linh bài Thái tổ Cao hoàng đế Chu Nguyên Chương đặt tại trên lỗ châu mai của tường thành, dạng thủ đoạn như vậy... Yến quân dưới thành không giữ lợi khí, đối mặt một tấm linh bài nho nhỏ kia, lại không người dám động, đó là linh bài cha của Yến vương điện hạ, ai dám đánh nó?

"Thiết Huyễn, Thiết Huyễn!".

Chu Lệ vừa thẹn vừa nhục, giận không kìm được, rút đao chỉ thẳng đầu thành, lạnh lùng mắng chửi: "Bản vương không đem ngươi chém thành ngàn khúc, thiêu trên dàn hỏa, khó tiêu hận trong lòng ta!".

Lời nói trong miệng hung ác, nhưng là nhìn linh bài vong phụ đứng sừng sững đầu thành, hắn lại là hết đường xoay sở.

Triều đình sáu mươi vạn đại quân, đều không thể ngăn nổi bước chân hắn, nhưng là đối mặt linh bài phụ hoàng đã mất, hắn như thế nào bỗ được cương đao trong tay?

***

Lý Cảnh Long mang theo cái đuôi, kiên trì trở về Kim Lăng.

Hắn từ Tế Nam dẫn tàn binh bại tướng một đường trốn hướng Nam, một hơi trốn đến Từ Châu, hắn không đi. Hắn không có cách đi rồi, hoàng thượng trước trước sau sau cho hắn tám

mươi vạn đại quân, kết quả hắn liên tục nếm thua trận, hiện hôm nay bên người chỉ có vài vạn người, hắn có mặt mũi gì về Kim Lăng? Trở về không bị chém đầu không có thiên lý rồi.

Lý Cảnh Long tại Từ Châu dừng vững chân, cân nhắc lại, nghĩ vẫn là trước tiên thu nạp tàn binh nói sau, hắn trước phái người thăm dò một hồi động tình của Yến quân.

Biết được Yến quân đã vây khốn Tể Nam rồi, sau đó liền truyền lệnh Quách Anh, Bình An, Trần Huy bọn tướng lĩnh dẫn binh đến chờ nghe sai khiến.

Lão ca nhi này chờ hơn nửa tháng, lão tướng quân Quách Anh không để ý tới hắn, trực tiếp đem lệnh tiễn của hắn ném đến trên mặt hắn truyền lệnh binh, oanh ra lều lớn trung quân, sau đó viết tấu thỉnh tội kiêm cáo trạng của hắn; Bình An còn coi như cho hắn mặt mũi, hừ hừ ha ha đáp ứng xuống, chỉ là đáp ứng thì đáp ứng, những vẫn không xê dịch ổ, hắn tại phụ cận Đan Gia kiều khổ tâm kinh doanh, đem một cái tiểu binh trấn chế tạo được giống như tường đồng vách sắt, sau đó liền không ngừng xuất binh tiệt đường lương của Yến quân, chiếm lấy đường rút quân của Yến quân; phía bên Trần Huy ngược lại cũng đáp ứng xuống, chỉ là hôm nay nói tàn binh bại tướng còn không có thu gom, ngày mai nói do thám biết Yến quân nửa đường bố trí mai phục, tóm lại, chính là không động đậy.

Các lộ tướng lĩnh khác cũng đại thể là tương tự, già thì trực tiếp không cho hắn mặt mũi, cùng bối phận lại tìm rất nhiều lý do ly kỳ quái lạ. Từ xưa nói, tướng tại bên ngoài quân lệnh có chỗ không tuân, đến Lý Cảnh Long chỗ này sửa lại, đổi thành tướng tại bên ngoài lĩnh mệnh có chỗ không tuân, căn bản không có người để ý tình thế này của hắn, Tào quốc công, Thảo nghịch đại tướng quân Lý Cảnh Long còn không có bị hoàng đế miễn chức, trước đã bị đại tướng dưới trướng vứt đi.

Lý Cảnh Long tiến cũng tiến không được, lùi cũng lùi không được, trong tuyệt vọng, chỉ đành đem nguyên nhân chiến bại ra sức đùn đẩy đến trên thân người khác, sau đó viết một phong thư mật, kêu người đem đến Kim Lăng cho Hoàng Tử Trừng, hy vọng nguy nan trước mắt, Hoàng đại nhân lại kéo tiểu huynh đệ một phen.

Hoàng Tử Trừng xem thư tín của Lý Cảnh Long, cả người đều muốn hỏng rồi, lúc trước Lý Cảnh Long năm mươi vạn đại quân bại lui thành Đức Châu, hắn có thể đem đại sự cả triều dã đều nghe thấy giấu xuống dưới, chỉ lừa một mình hoàng đế không biết, cái này đã hầu như đã là vô cùng nghịch thiên rồi, hiện hôm nay sáu mươi vạn đại quân thất bại thảm hại, so sánh với lần trước thua đến còn thảm hơn, sáu mươi vạn đại quân sống không quá một nửa, trong

đó binh lính tàn tật lại có vài vạn, Đức Châu trăm vạn gánh quân lương giao hết cho địch thủ, phủ Tế Nam bị vây khốn, các lộ tướng lĩnh tới tấp dâng thư, muôn miệng một lời chỉ hướng Lý Cảnh Long, Hoàng Tử Trừng hắn tuy là một tay che trời, chuyện này cũng giấu không xuống được.

Hoàng Tử Trừng không có giúp hắn một phen, mà đem thư tín của hắn đi buộc tội với hoàng thượng.

Chu Duẫn Văn còn đang học Chu Lễ, thứ này uyên thâm, muốn dùng Chu Lễ trị thiên hạ, phục cổ an bang, chính mình không học thấu triệt là không được, hắn đang học đến say sưa thú vị, Hoàng Tử Trừng đem thư của Lý Cảnh Long mặt xám mày tro đến.

Chu Duẫn Văn vừa thấy sắc mặt hắn khác thường, không khỏi ngạc nhiên nói: "Tiên sinh hoang mang chuyện gì?".

"Bệ hạ, bệ hạ...".

Hoàng Tử Trừng bổ nhào xuống đất, lão lệ tung hoành: "Lý Cảnh Long thua rồi, Đức Châu thua to, tám mươi vạn đại quân thua không còn manh giáp, hôm nay Yến nghịch dùng binh vây khốn thành Tế Nam, Lý Cảnh Long thua chạy Từ Châu, các tướng từng người mà chiến như cát rời rạc Hoàng thượng...".

"Cái gì?".

Chu Duẫn Văn quá sợ hãi, quệt đất một cái đứng lên nói: "Lý Cảnh Long không phải lãnh binh đi công Bắc Bình sao? Tại sao ngược lại thua tại Đức Châu, tám mươi vạn đại quân, vậy mà... Vậy mà thua to? Yến nghịch có bao nhiêu binh mã?".

Hoàng Tử Trừng dập đầu không ngừng: "Bệ hạ, Lý Cảnh Long binh phát Bắc Bình, đến sông Bạch Câu, đang nghênh tiếp binh mã Yến nghịch, Lý Cảnh Long cuồng vọng tự đại, kiêu binh khinh địch, đến nỗi thất bại thảm hại, tang sư nhục quốc.

Chu Duẫn Văn sắc mặt trắng bệch, lùi hai bước, vấp một cái ngã ngồi trên ghế, Hoàng Tử Trừng bò rạp vài bước, gào to khóc lớn nói: "Lý Cảnh Long chỉ huy không thỏa đáng, thiệt vô số binh mã triều đình ta, còn xin bệ hạ lập tức hạ chỉ, triệu Lý Cảnh Long về kinh sư, chém đầu hắn, xử phạt mức cao nhất theo pháp luật, dùng tạ thiên hạ, khích lệ tướng sĩ, cỗ vũ lòng người".

Chu Duẫn Văn tâm loạn như ma, khua tay nói: "Nhanh chóng truyền chỉ, tuyên Lý Cảnh Long về kinh!". Tiếp đó lên trước đỡ Hoàng Tử Trừng lên, hoảng sợ lúng túng nói: "Tiên sinh, Lý Cửu Giang thua to, phủ Sơn Đông nguy hiểm rồi, trẫm nên như thế nào là phải?".

Hoàng Tử Trừng há to miệng, nhưng rốt cuộc cũng cầm không ra khí thể Ngọa Long Phượng sồ đến.

Chu Duẫn Văn thấy thế vội nói: "Nhanh, nhanh tuyên Hiếu Trực tiên sinh, Binh bộ Tề Thái các quân cơ trọng thần đến Chính Tâm điện nghị sự!".

Lý Cảnh Long tại Từ Châu mỏi mắt chờ mong, không chờ đến diệu kế của Hoàng Tử Trừng, lại chờ đến một đạo thánh chỉ, chỉ đành thê lương trở về kinh sư, lúc này tin tức chiến bại đã truyền khắp triều dã, tấu chương buộc tội như tuyết rơi bay đến trên thư án Chu Duẫn Văn.

Lý Cảnh Long đến kinh sự, tự trói hai tay, lên điện thỉnh tội, Hoàng Tử Trừng người đầu tiên giành ra nói: "Bệ hạ, Lý Cảnh Long nhục quốc tang sư, tội ứng muôn chết, xin hệ hạ đem hắn xử tử, dùng tạ quốc gia thiên hạ".

Lý Cảnh Long cũng biết mình tội này là nặng, chỉ sợ đến run lẩy bẩy, liên tục dập đầu thỉnh tội, Chu Duẫn Văn nhìn ở trong mắt, nghĩ đến chính mình khi còn làm Hoàng thái tôn, cùng hắn giao tình cũng khá tốt, hôm nay mình là quân, hắn là thần, sống chết của hắn đều nắm trong tay mình, liền lòng thương xót nỗi lên, một ít tức giận kia không khỏi có chút yếu đi, liền nói: "Việc khẩn cấp trước mắt, là như thế nào ứng đối Yến nghịch. Lý Cảnh Long tất nhiên tội không thể tha, nhưng niệm hắn chính là đời sau khai quốc công thần, trẫm thật không đành lòng dùng thêm giết hại, mà lại... Pháp ngoại thi ân, tha cho hắn một hồi đi".

Hoàng Tử Trừng lời lẽ đanh thép nói: "Kẻ làm pháp, pháp của tổ tông, kẻ hành pháp dùng kích lệ tướng sĩ. Nay Lý Cảnh Long phụng hoàng mệnh dẹp giặc, lại u mê bất lực, đến nỗi tang sư nhục quốc, dù muôn chết không đủ để chuộc tội đấy!".

Lý Cảnh Long nghe xong hàm răng cắn một cái, oán độc nhìn chằm chằm Hoàng Tử Trừng, nhưng hắn lúc này đã là chuột chạy qua đường người người hô đánh, Hoàng Tử Trừng lại là đệ nhất sủng thần bên cạnh hoàng đế, hắn nào dám chọc giận Hoàng Tử Trừng, cho chính mình đã rét vì tuyết lại giá vì sương.

Phó đô ngự sử Luyện Tử Ninh thấu hoàng thượng có lòng đặc xá Lý Cảnh Long, cũng nỗi

giận đùng đùng rời hàng tấu nói: “Bệ hạ, đạo trị quân là thưởng phạt phân minh, bệ hạ không nên ban ân xá, mà nên nghiêm trị không tha, như vậy mới có thể khích lệ lòng quân!”.

Các võ tướng giả mù giả điếc, không có một người nào lên tiếng, lại nhìn những quan văn này tự quyết, trong hàng quan văn Ngự sử trẻ tuổi Úc Tân vốn là kiên quyết phản đối vi phạm tổ chế, trừ phiên giận không kìm được nhảy ra, quát lớn: “Bệ hạ, Lý Cảnh Long, không thể tha! Không những Lý Cảnh Long không thể tha, tiến cử hắn làm thống soái xuất binh Hoàng Tử Trừng cũng không thể tha!”.

Một câu của Úc Tân, cả sảnh đều sợ hãi, lại nghe hắn dõng dạc nói: “Không những Hoàng Tử Trừng không thể tha, thần nghe nói, triều đình thảo nghịch đại quân lúc đầu tại dưới thành Bắc Bình chính là tổn thất nặng, nếu như tình huống là thật, Binh bộ thượng thư Tề Thái giấu giếm việc quân, cũng không thể tha, Phương Hiếu Nhụ chấp chưởng quốc chính, chặn giữ tấu chương binh bại, cũng không thể tha. Những người này bao dung Lý Cảnh Long loại bất lực, hại đến triều đình tám mươi vạn đại quân tử thương trầm trọng, giang sơn rung chuyển; hại đến vô số người nhà để lại vợ góa con côi, ngày đêm bi thương khóc lóc. Mỗi người đều là tội không thể tha, giết cả nhà hắn, cũng không là quá!”.

Úc Tân người này vừa mới nhảy ra, ngược lại làm trở ngại, chỉ giết đại biểu ca hắn Chu Duẫn Văn đã không nỡ bỏ được, lại muốn truy cứu trách nhiệm bọn người Phương Hoàng Tề Thái, bên người hắn còn có cái gì năng thần có thể dùng, kiến Văn tân chính không phải nửa đường chết yểu sao? Đối mặt hậu quả như vậy, hắn lại có thế nào sử lên được Thượng Phương bảo kiếm trong tay?

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 342

Thiếp Nguyện Ý

Chương 342: Thiếp nguyện ý

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Đêm nay ánh trăng đặc biệt sáng, dưới ánh trăng trong sáng như sương. Vốn đầu thành tàn phá bởi vì ánh trăng nhàn nhạt này, tựa hồ cũng che đậy huyết tinh, lộ ra vài phần thơ tình họa ý.

Trên trời, một đám mây mỏng nhẹ nhàng che lại ánh trăng, liền giống như tiểu mỹ nhân ra tắm, đem một bộ vải nhẹ nhàng mỏng như cánh ve che thân mình, ít đi vài phần quang huy trần trụi, trong ánh trăng mờ lại tăng thêm vài phần mùi vị mê người.

Lúc này, một bóng người mờ ám lóe lên, biến mất tại bên cạnh một khối đá to ném trên thành.

“Người nào, đứng lại!”.

Vài tên sĩ tốc đốc chiến tuần thành lập tức rút đao đi đuổi theo, liền chỉ lợi dụng giây thời gian này, trên đường vận binh lại xuất hiện một người, giương cung lắp tên, một mũi tên nhọn vạch hình cung xa xa biến mất tại không trung bóng đêm ngoài thành. Bóng người đó hướng xuống vừa nấp, biến mất không thấy rõi.

“Kêu cái gì, kêu cái gì”.

Phía sau tảng đá, Tây Môn Khánh vẻ mặt đau khổ đứng lên, cây đuốc chiếc rọi xuống, chỉ thấy hắn ôm bụng, khẽ vểnh mông: “Là ta, là ta. Ơ, Trần Tiểu kỳ, là ngươi”.

Người nọ đuổi tại phía trước thở phào một hơi hỏi: "Thì ra là Tây Môn lang trung, ngươi tại nơi này làm gì?".

Ở sau người hắn, mấy tên quan binh đã tản ra, ánh mắt lại chuyển hướng đầu tường.

Tên Tiểu kỳ này cũng từng được Tây Môn Khánh cứu chữa qua, cho nên đối với hắn thái độ còn coi như hòa khí. Tây Môn Khánh vẻ mặt đau khổ nói: "Ăn xấu bụng, muốn đại tiện một cái".

Trần Tiểu kỳ vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Vậy cũng không thể đến trên đầu tường đại tiện, tại sao không tìm chỗ nào ở dưới thành?".

Tây Môn Khánh cười khan nói: "Dưới thành... Ta lại sợ. Trời tối không đèn, giữa đường phố đó cũng không biết chết qua bao nhiêu người, không dám đi. Đầu tường có các vị nhà quân một thân sát khí trông coi, quỷ mị không dám xâm".

"Tại nơi này... Trần gia yên tâm, một lát nữa, ta dùng đất lấp lên chẳng phải xong rồi sao, đi cái đại tiện đã, ôi, bụng ta đây náo đến lợi hại, trong ngõ dưới thành, ta thật không dám đi".

Trần Tiểu kỳ lắc lắc đầu nói: "Nhớ lấp đất lên đó".

"Vâng vâng vâng...".

Tây Môn Khánh nhìn hắn đi xa, quỷ dị cười một cái, cởi quần ngồi xổm xuống.

"Hắn còn sống, Văn Hiên còn sống, ha ha ha ha...". Trong quân doanh Yến quân, Chu Lệ cất tiếng cười to, bọn người Chu Năng Trương Ngọc cũng là dáng vẻ vui mừng, khâu Phúc nói: "Dương huynh đệ làm sao lại chạy đến trong thành rồi. Tế Nam này vừa vây ba tháng, hắn làm sao mà sống đến hôm nay".

"Đúng vậy...".

Chu Lệ giơ phong giấy lụa kia: "Khó trách, cái này khó trách rồi, hôm nay tại đầu tường dùng ánh sáng phản quang lên hai mắt bản vương để cảnh báo, thì ra chính là Dương Húc".

Chu Lệ xem thư, gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, cuối cùng đem bức thư để xuống, thở dài nói: "Dương Húc vốn lẫn tại trong nạn dân bí mật dò xét.

Động tĩnh Lý Cửu Giang, không ngờ binh mã Cao Hú vừa đến, dân chúng chạy nạn kinh hoảng lên, Dương Húc bị loạn dân chen đứng không vững được, u u mê mê liền vào thành Tế Nam, qua hai tháng này, hắn tại trong thành thật cũng chịu nhiều đau khổ rồi".

Nói đến chỗ này, hắn nghiêm nghị nói: "Tin tức Dương Húc ở trong thành, chỉ hạn những người trong trướng này biết, các ngươi cần nghiêm khắc giữ bí mật, để ngừa là địch quân xét biết, hại tính mạng hắn".

Chu Năng nói: "Chúng thần biết rồi, chỉ không biết trong thư Dương huynh đệ còn nói chút chuyện gì?".

Chu Lệ nói: "Vậy cũng không có gì, chỉ là, đối với chỗ Thiết Huyễn dùng thủ đoạn khốn nạn, lại vì bản vương đưa ra một cái chủ ý".

Trương Ngọc đổi sắc nói: "Chủ ý gì?".

Chu Lệ nói: "Dùng gậy ông đập lưng ông, lập bài vị tổ phụ bản vương, để kháng Thiết Huyễn".

Các tướng nghe xong, nhìn nhau, chỉ cảm thấy kể này khó bề tưởng tượng, thật khó mà nghĩ được ra, qua hồi lâu, khâu Phúc mới nhảy dựng lên, phấn chấn kêu lên: "Oa! Kế hay, quả thật kế hay, có mưu kế này, còn sợ không thể thi triển quyền cước sao?".

Ban ngày, khi Thiết Huyễn dựng lên linh bài Thái tổ Cao hoàng để Chu Nguyên Chương, yến quân dưới thành đều trợn mắt há mồm, không những hỏa pháo không dám dùng, liền công thành cũng đều quên, bị quân giữ trên thành thừa cơ bao cỏ xây đá lấp trên lỗ thủng. Chu Lệ thấy sĩ khí đã suy, liền lúc đó thu binh. Một đêm này, bọn hắn đều tại trong trướng ứng phó thủ đoạn vô lại của Thiết Huyễn như thế nào, nghĩ không được lúc này đã bị mọi người cho là đã chết trong loạn quân Hạ Tầm vậy mà đưa đến tin tức.

Chu Năng vỗ vỗ trán, ha ha cười nói: "Văn Hiên suy nghĩ lại sâu đến như thế, ta tại sao không có nghĩ đến chủ ý dạng như vậy?".

Chu Lệ lắc lắc đầu, cười khổ nói: "Một kế này của Văn Hiên, thiên hạ ai ai dùng cũng được, chỉ có bản vương dùng không được. Ta nay đã tại dưới thành Tế Nam, một kế này, liền tuyệt không thể dùng".

Bọn người Trương Ngọc giật mình, Chu Cao Hú không kìm được, giành trước hỏi: "Phụ vương, một kế này, như thế nào dùng không được?".

Chu Lệ trầm giọng nói: "Thiết Huyễn tốt xấu là làm một thần tử, hắn đem linh bài hoàng khảo (phụ hoàng đã mất) của ta dựng thẳng trên tường thành cũng còn thôi, Chu Lệ ta là con trai Đại Minh thái tổ Cao hoàng đế, nếu là học dựa vào dạng vậy, dựng thẳng lên linh bài tổ phụ ta cùng phụ hoàng đã mất đánh võ đài, để cho thiên hạ cười, lấy là hoàng thất Chu Minh ta, vũ nhục đều là tổ tiên Chu Lệ ta, thủ đoạn như thế, thế nào có thể dùng?".

Chu Cao Hú ngây ngốc, đặt mình vào hoàn cảnh người khác vừa nghĩ, thật là cái đạo lý này, không khỏi rất là nản lòng, nói: "Như thế, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?".

Chu Lê nói: "Thiết Huyễn cẩu tặc, tuy đem linh bài phụ hoàng đã mất của ta giắt trên tường, cũng không thể huy vũ linh bài cùng quân ta đối chiến, nếu là như vậy, tội đại bất kính này, hắn gánh không nổi. Hắn nếu thật dám như thế, bản vương liền cho dù dùng hỏa pháo hủy linh bài, giết thập hắn rửa nhục cũng là nghĩa cử thiên kinh địa nghĩa của kẻ làm con. Nay đã không động được hỏa pháo, liền không thể công thành sao? Quỷ kế thiết phong, áp chế nhuệ khí ta, phát ra lại là quân tâm hắn, ngày mai công thành, dùng nhiều thang mây, thang móc, xe tông, cầu hào, nga phó, hiên xe, bản vương hao tổn cũng phải hao tổn chết hắn!".

Hắn suy nghĩ, lại dặn dò nói: "Đúng rồi, hỏi rõ tên tiểu hiệu nhặt tên kia, là ở dưới mặt tường nào nhặt được, mặt tường thành này, chỉ có thể đánh nghi binh, tránh ngộ thương Văn Hiên!".

Nha môn cẩm y vệ Đô Chỉ Huy sứ, trong nội viện, dưới khóm hoa, bày một chiếc kỷ án. Trên án có quả dưa tươi, rượu ngon mới mở, ngoài ra còn có một khay bánh trung thu, ngó sen tươi, củ ấu rau quả.

La Khắc Địch xưa nay không uống rượu, tối nay tựa hồ hứng thú rất cao, nâng chén lên, hướng lên cổ, liền đem một chén rượu một hơi cạn sạch, chỉ là nhìn sắc mặt hắn, buồn bực sầu não lại không giống bộ dạng hắn.

"Thiên Nguyệt còn chưa đưa tin tức về sao?".

"Còn chưa có".

"Mười hai liên doanh chốc lát báo thất bại, yến quân tiếp thu Đức Châu, phóng ngựa đuổi

theo Lý Cảnh Long, cơ hồ công tác liên tục, muốn nói triều đình không có tại Đức Châu an bài nội gián, không có khả năng. Đáng hận là, triều đình đề phòng chúng ta như tránh rắn rết, trước sau không chịu tín nhiệm trọng dụng, nếu không, bản quan nhất định có thể đem tai mắt của Yến vương toàn bộ đều khoét ra!".

La Khắc Địch nói đến chỗ phiền não, nhịn không được nặng nề nện bàn một cái: "Hôm nay vừa vặn hay rồi, chỉ phái đi một người Tiêu Thiên Nguyệt, còn phải bó tay bó chân, tránh triều đình, có thể tra ra chút chuyện gì? Ài! Hết sức người, nghe thiên mệnh đi.

Lưu Ngọc Giác lại vì hắn nhẹ nhàng rót đầy chén rượu, thấy vẻ mặt hắn phiền não, vội biết điều nói tránh đi: "Nghe nói, Tào quốc công về kinh, đã chịu trăm quan buộc tội rồi, hôm nay như thế nào?".

"Ha ha...".

La Khắc Địch rượu đến cạn chén, lại là một chén rượu một hơi mà hết, khóe miệng chứa nụ cười lạnh nói: "Thế nào, còn có thể thế nào, hoàng thượng đại phát thiện tâm, đem tám mươi vạn đại quân Đại Minh ta biến thành tán loạn, vậy mà chỉ là miễn chức Thảo Nghịch tướng quân thì thôi đi, ngược lại Bảo Định Tổng Binh Vũ Định hầu Quách Anh Quách đại nhân, lại cũng bị miễn chức qua, trừng phạt so với Lý Cảnh Long còn nặng hơn! Về phần đám người Phương Hoàng, biết người không rõ, tiến cử không thỏa đáng, vậy mà không tổn hại mảy may!".

La Khắc Địch nặng nề dừng nâng chén, giọng bi thương nói: "Hoàng thượng do dự thiếu quyết đoán, nhân nhượng kẻ gian, thật là đáng tiếc, cũng là đáng hận!".

Lưu Ngọc Giác cả kinh nói: "Đại nhân, người uống nhiều rồi".

La Khắc Địch hừ lạnh nói: "Ta chưa có say, nơi này chỉ có ngươi ta, ta còn không nói được vài câu trong lòng sao?".

La Khắc Địch đùng đùng nổi giận từ trong tay Lưu Ngọc Giác đoạt lấy bầu rượu, dốc miệng mấy ngụm, bĩu miệng một cái, lúc này mới nói: "Tiên đế anh minh một đời, bình sinh chỉ làm sai một chuyện, đó chính là, lập sai người thừa kế!".

Lưu Ngọc Giá nghe đến dạng lời đại nghịch bất đạo này, chỉ sợ đến mặt trắng bệch, biết rõ hai bên không người, hắn vẫn lo lắng nhìn bốn phía.

La Khắc Địch vành mắt ứng đỏ, say rượu vịn án trứng mắt nhìn Lưu Ngọc Giác, trầm giọng nói: "Đương kim thánh thượng, có cái gì, hả?".

"Chỉ có một chữ, nho!".

"Nếu như đổi thành hai chữ, chính là chính thống!".

"Trừ cái thân phận chính thống này, hắn cái gì cũng không phải!".

"Đại nhân...".

"Nhưng mà, cái chính thống này, chính là ủng hộ, chính là quyền lực...".

La Khắc Địch phất tay áo đứng dậy, bước nhanh đi đến trước một khóm hoa, trong khóm hoa truyền ra chín chít côn trùng kêu lập tức yên tĩnh xuống.

Lưu Ngọc Giác thất thố đứng lên, không dám nói lời nào.

La Khắc Địch hai tay chắp sau lưng, ngửa đầu nhìn một vòng trăng sáng giữa trời, suy nghĩ đột nhiên chuyển đến trên người Hạ Tầm: "Dương Húc, là ta sai sao? Không, ta có thể đã nhìn sai người, lại sẽ không nhìn lầm thế, cho dù là Yến vương hôm nay liền thắng hai trận, so với cái đế quốc khổng lồ này, lực lượng hắn như cũ yếu đến đáng thương, Lý Cảnh Long đầu ngu xuẩn gièm pha này đã bị miễn chức Thảo Nghịch đại tướng quân, Chu Lệ, sau này sẽ không lại chiếm được cái gì tiện nghi. Đánh cuộc này, ngươi thua định rồi".

***

Trong thành Tế Nam, Hạ Tầm lặng lẽ lần về dưới thành, trở lại cái lều nhỏ rách nát hắn cùng Tạ Vũ Lịch cùng ở, ánh trăng theo mọi chỗ rách nát chiếu đến, hình thành từng đạo chùm tia sáng, mê ly, yên tĩnh. Tạ Vũ Lịch lẳng lặng ngồi tại trước lều, ánh trăng rắc trên người, ôn nhuận như.

Ngọc, chùm tia sáng trong lều sau người, lại như từng đạo hào quan sau đầu nàng, tiểu mỹ nhân dưới trăng, khuôn mặt nhỏ đó có tư vị khác.

"Tạ Tạ!".

Hạ Tầm ngồi xuống bên người nàng, trước đem cây cung kia giấu trong lều.

“Ca ca, chàng rốt cuộc có tin tức trọng yếu gì, phải mạo hiểm lớn như vậy đưa cho ngoài thành?”.

Hạ Tầm đem biện pháp “lão tử đánh con, gia gia đánh lão tử” thấp giọng nói với nàng một lần, Tạ Vũ Lịch nghe xong nhíu mày suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: “Kế này tuy hay, nếu kẻ công thành này vẻn vẹn là một viên tướng lĩnh dưới trướng Yến vương, ngược lại có thể dùng. Yến vương đã ở dưới thành, sợ là không thể dùng”.

Hạ Tầm giật mình, hỏi: “Nói cái gì?”. Tạ Vũ Lịch nói: “Tuy triều đình nói Yến vương là phản tặc, nhưng mà Yến vương Tĩnh Nan, dẫu sao có thể theo, đó chính là hoàng minh tổ huấn cha hắn Chu Nguyên Chương, kiến Văn đế xuyên tạc tổ chế, đây là sự thật, Yến vương tự xưng tuân theo tổ tệ Tĩnh Nan, rõ ràng thiên về vua. Thật ra cũng chính là dùng lão cha hắn áp đứa con thứ của lão cha hắn. Hiện tại Thiết Huyễn treo ra thần bài tiên đế, ngươi cho hắn một ngàn một vạn cái lý do, hắn có thể hủy thần vị phụ thân chính mình sao?

Vả lại, Thiết Huyễn là bề tôi của hoàng đế, Yến vương chính là con của tiên đế, Thiết Huyễn có thể làm như vậy, Yến vương lại không thể, trăm thiện hiếu là đầu, kẻ làm con có thể mời tổ phụ tới đánh loạn phụ thân thân sinh sao? Thủ đoạn của Thiết Tiêu, gần như là vô lại, nếu như Yến vương cũng làm vậy, đó chính là hí lộng làm trò cười tổ phụ nhà mình sao? Thể diện hoàng thất trước tiên phải mất hết”.

Hạ Tầm giật mình, thở dài nói: “Ta chỉ nghĩ cái biện pháp này có lẽ có thể làm, lại quên thân phận Yến vương, ài...”. Tạ Vũ Phi kéo tay hắn, ôn nhu nói: “Ca ca không phải buồn phiền, chàng đã hết sức rồi...”.

Hạ Tầm nắm vai nàng, làm cho nàng nhẹ nhàng tựa trước ngực mình, nhìn một vòng trăng sáng trên không, ngây ngốc nghĩ.

Cái biện pháp này, thật ra là hắn từ trong một quyển tiểu thuyết đời sau học được, hắn hiến kế cùng Yến vương, tự nhiên là muốn thật nhanh kết thúc cuộc chiến Tế Nam, thật ra cũng là một cái thăm dò, hắn muốn biết, lịch sử có phải hay không là dọc theo quỹ tích lịch sử hắn biết phát triển. Nếu như Yến vương tiếp thu chủ ý của hắn, như vậy lịch sử hiển nhiên đến đây liền sẽ phát sinh biến hóa, hắn có năng lực thay đổi tương lai, nhưng mà Tạ Vũ Phi nói một phen, lại làm hắn lo sợ nghi hoặc hẳn lên.

Ta vẻn vẹn là đang sửa đổi lịch sử vốn có, hay là có thể thay đổi nó?

Can đảm của người, là từng điểm nổi lên, ban đầu, hắn nhận định mình chỉ là làm cho vui, chỉ muốn kinh doanh tốt cái nhà nhỏ của mình; đáng tiếc hắn chiếm giữ bối cảnh người này, cũng không đơn giản như vậy, trời không theo người mong ước, giữa bất tri bất giác hắn đã tham dự, thậm chí chủ động sáng tạo rất nhiều chuyện lớn, hắn muốn biết, tác dụng của mình có phải hay không chỉ dừng lại tại đây, đáng tiếc lần thăm dò thứ nhất này, dùng tại trên sai người.

"Ca ca, nghĩ gì thế?".

"À, không có, ta chỉ là... chỉ là cảm thấy đêm nay mặt trăng, tựa như đặc biệt tròn" Tạ Vũ Lịch phì cười một tiếng. "Đồ ngốc, hôm nay là mười lăm tháng tám, tiết Trung thu, trăng đương nhiên tròn rồi".

Hạ Tầm ngây ngốc hỏi: "Đã trang thu rồi sao?".

Từ khi rời Trường Xuân quan, hắn liền không nhớ đếm mỗi ngày, không nghĩ đến trong bất tri bất giác, vậy mà đã đến ngày hội Trung thu. Gò má Tạ Vũ Lịch dán lên ngực hắn, nhẹ nhàng cọ xát, u oán nói: "Trung thu năm trước, chàng nói trung thu năm nay, chúng ta thành thân. Trung thu năm nay, chúng ta lại đang ở đây.

Hạ Tầm nghe xong, nghĩ đến nàng đối với mình một mối tình thâm, bất giác nghĩ: "Mặc kệ nó, sau này có cơ hội, dò xét lại ta rốt cuộc là đi ngược thời gian, hay là đi đến không gian song song theo như lời Hoắc kim. Bất kể là một loại nào, bất kể là tại nơi nào, bất kể là tình cảnh nào, có một dạng mục đều là ta quyết chí thề không đỗi phải làm được: Cho người ta yêu, hạnh phúc, vui vẻ!".

Hạ Tầm khẽ nâng cằm Tạ Vũ Phi lên, làm cho khuôn mặt nhỏ của nàng ngẩng lên, Tạ Vũ Phi cho là hắn muốn hôn mình, trên mặt lặng lẽ nâng lên một vòng thẹn thùng, một đôi mắt cười tựa vầng trăng thuận theo đóng lại.

Hạ Tầm nhẹ nhàng nói: "Trung thu năm trước, ta nói trang thu năm tới, chúng ta thành thân. Trung thu năm nay, chúng tại nơi này. Tại đây, chúng ta thành thân đi". Tạ Vũ Phi thoáng mở mắt, một đôi con ngươi nhất thời từ mặt trăng cong cong biến thành hai ngọn đèn pha.

Hạ Tầm ôn nhu nói: "Nơi này, không có mai mối, không có khách quý chật nhà, không có bạn thân chúc mừng, không có kiệu hoa rượu mừng, không có mũ phượng khăn trùm, không có động phòng hoa chúc, chỉ có ta, nàng..." Tạ Vũ Phi cực vui, cướp lời nói: "Thiếp nguyện ý!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 343

Trăng Mười Lăm Sáng Mười Sáu Tròn.

Chương 343: Trăng mười lăm sáng mười sáu tròn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Trời đã sáng.

Hạ Tầm cùng Tạ Vũ Phi ôm nhau ngồi tại trước lều, là bị tiếng mõ trên đầu thành làm tỉnh giấc.

Tiếng mõ không nhanh không chậm, một dài hai ngắn, đây không phải tín hiệu quân địch đánh thành, mà là kêu chuẩn bị chiến.

Hạ Tầm mở mắt, liền thấy Tạ Vũ Phi đang ngây ngốc nhìn hắn, trong mắt có một mảng thẹn thùng, còn có một mảng vui mừng, thấy hắn tỉnh lại, uyển chuyển cúi đầu, thấp giọng nói: "Đêm qua là ngày kết hôn của thiếp cùng tướng quân, lại chưa thể hầu lang quân chăn chiếu.

Đêm qua, hai người quả như ngày đó đầu đường Kim Lăng tuyên cáo với Lý Cảnh Long, dùng trời đất làm mai, dùng trăng sáng làm mối, bái nhau thành thân, sau đó ôm nhau ngắm trăng nửa đêm, nói lời yêu thương nửa đêm, thẳng đến canh ba mới không hay biết thiếp đi, đêm động phòng của hai người chính là qua như vậy. Thành thân, đối với một nữ nhi gia, là chuyện lớn trọng yếu nhất một đời, khó trách Tạ Vũ Phi đối với cái này canh cánh trong lòng.

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Nơi này gian khổ như vậy, sao làm được lễ Chu công? Hôn lễ chưa từng lo liệu lớn thì thôi, lần ân ái triền miên đầu tiên này, thế nào cũng không thể qua loa".

Hắn nắm chặt tay Tạ Tạ, ôn nhu nói: "Chờ chúng ta an toàn thoát hiểm, ăn thật no, tắm thật sạch, lại hẳn hoi ân ái một phen. Lần đầu này, thế nào cũng phải khiến chúng ta nhớ mãi không quên mới được, có lẽ vài chục năm sau... con cháu chúng ta đầy nhà rồi, nghĩ đến một hồi đầu này, còn có thể hiểu ý cười một tiếng, dư vị vô cùng".

"Ừm...".

Tạ Vũ Phi nghe được sao nhỏ đầy mắt, nàng không kìm lòng được vươn tay ra, sờ sờ lên râu Hạ Tầm trải qua ba tháng, đã mạnh mẽ mọc lên chưa từng cạo đi, ngọt ngào nói: "Nô cũng chờ mong...

"vẫn là xưng thiếp đi, giống như Tử Kỳ đó, nhà chúng ta không có quy củ lớn như vậy, tại trước mặt người ngoài chú ý một chút, nàng là Tạ Tạ, trên trời dưới đất, Tạ Tạ có một không hai, không phải nô này nô kia.

Muốn nói: "Nô" này chỉ là nữ nhi gia tự xưng, cũng không phải ý tứ nô lệ, nhưng mà Tạ Vũ Phi cảm nhận được hắn tôn trọng cùng yên mến, lòng đầy vui mừng, cũng không cãi lại, vẫn là ôn thuần gật đầu.

"Khụ!".

Bên cạnh đột nhiên một tiếng ho nhẹ, hai người vội tách ra, Nam Phi Phi hơi lộ người ra: "Tỷ tỷ còn là một thân quần áo nam, mọi người đều dậy rồi, chú ý chút, cẩn thận người nhìn thấy".

Hạ Tầm đứng dậy cười nói: "Ta đi rửa mặt một chút, Tây Môn huynh đâu" Nói xong không chờ trả lời, liền rời đi.

Tể Nam là tuyền thành (thành nhiều kênh ngòi), tuy vài tháng trở lại đây, làm cho nhân gian như địa ngục, nhưng nguồn nước không thiếu, trước kia rất nhiều người đói đến bỏ không được, nằm tại trên đất bùn chờ chết, đương nhiên sẽ không có lòng rửa mặt. Hôm nay còn lại những người này chí ít có phần cơm ăn, vì phòng ngừa ôn dịch, cho dù là người không ưa sạch sẽ, quân coi giữ cũng là bắt buộc mỗi ngày rửa mặt, cho nên mọi người tuy tóc tai rối bù quần áo tả tơi, cũng là không đến nỗi làm đến trên người hôi hám.

Nhìn Hạ Tầm rời đi, Nam Phi Phi nghiêng đầu dò xét Tạ Vũ Phi, đột nhiên giống như có cái phát hiện lớn gì, ngạc nhiên mở to mắt: "Tỷ, ta cảm thấy... khí sắc thần sắc ngươi, giống

như cùng hôm qua một điểm cũng không giống, ăn phải cái gì rồi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ánh mắt sáng như vậy?".

Tạ Vũ Phi cũng đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên mông, kiêu ngạo nói: "Tỷ thành thân rồi".

Nam Phi Phi trợn tròn mắt: "Tại nơi này?".

Tạ Vũ Phu ưu nhã mà đắc ý gật đầu.

"Liền tối qua?".

Tạ Vũ Phi tiếp tục ưu nhã mà đắc ý gật đầu.

Nam Phi Phi thở ra một hơi lớn, tán thưởng gật đầu nói: "Hai bên không xa còn có người khác ở, liền chỗ này, liền lúc này... các người vậy mà có thể bái đường động phòng, chậc chậc chậc, bội phục, muội tử bội phục sát đất, người không hổ là tỷ của ta...

Tạ Vũ Phi đỏ mặt trừng mắt nhìn nàng, sẵng giọng: "Cái lều rách như thế này, ngẩng đầu đều là lỗ, động phòng thế nào, người ta chỉ là bái đường thành thân không được sao? Còn chưa... còn chưa.

Nam Phi Phi chợt nói: "Thì ra như thế, ta còn tưởng, ngươi cũng quá bụng đói vơ quàng rồi.

Tạ Vũ Phi vừa tức vừa buồn cười: "Ta là nữ nhân! Cho dù là có người bụng đói vơ quàng, đó cũng không nên là ta đi?".

Nam Phi Phu cười hi hi nói: "Cái này cũng khó nói, ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, hai mươi tuổi là sóc nhỏ trộm đồ ăn, tỷ là gái lờ thì rồi, ai biết ngươi có ăn vụng hay không...

Vừa nói đến chỗ này, đầu thành tiếng mõ đột nhiên biến thành không tiết tấu: "Bang bang bang bang bang...

Hai người biến sắc, lập tức thu lại vẻ cười: "Không hay, yến quân lại công thành rồi!".

"Kỳ quái, nhìn bọn chúng đánh đến khí thể ngất trời, mũi tên này tại sao không phải bắn đến giữa ngõ ngách trong thành chính là yếu ớt bắn đến ngoài thành, thế công cũng...

Trần Tiểu kỳ mang đao đứng tại đầu tường, có chút cảm giác khó hiểu.

"Ngu ngốc! Ngu xuẩn! Ngu ngốc! Phế vật! Đồ ngốc! Cút bà ngươi đi!".

Đang bởi vì chính mình mặt tường thành này thế công nhìn kịch liệt, thực ra là yếu ớt mà trong lòng Tổng Kỳ quan Dương Mị mừng thầm vừa nghe Trần Tiểu kỳ hướng mình đưa ra nghi vấn, không khỏi giận tím mặt, mắng còn không hết tức, lại trên mông hắn hung ác thêm một đá: "Thế công của địch quân mãnh liệt, bọn ta thương vong thảm trọng, hiểu không? Mau đi giữ thành, phóng rắm chó cái gì!".

Trần Tiểu kỳ bừng tỉnh hiểu ra, vội vã cái miệng to của mình một cái: "Dạ dạ dạ, tiểu nhân hiểu rồi, tiểu nhân... Liền đốc chiến giữ thành!".

Trần Tiểu kỳ nghiến răng nghiến lợi xông lên, xách đao chạy trốn qua lại, chỉ huy chút binh lính dân tráng kia đều cùng chạy lên, từ chỗ xa nhìn, cũng không biết chỗ này thế công mãnh liệt bậc nào.

Thiếu máy ném đá phá hư đối với đầu thành cùng hỏa pháp áp chế đối với quân coi giữ, độ khó công thành của Yến quân rõ ràng tăng lớn, thương vong cũng càng nhiều.

Yến vương Chu Lệ công hai ngày không thấy hiệu quả, đang buồn bực, lại nhận được vài cái tin tức xấu.

Vận thế tựa hồ giống như gió, khi thuận lợi, thuận buồm xuôi gió, chuyện gì đều thuận, khi không thuận, các loại vấn đề liền theo nhau mà đến.

Yên vương Chu Lệ nhận được cái tin tức thứ nhất, là triều đình lập tức lại muốn điều binh mã, chỉnh đốn bại binh lên Bắc, chủ tướng là ai chưa xác định, nhưng mà Binh bộ đã bắt đầu điều quân đội. Trong một trận chiến sông Bạch Câu, nếu không phải cờ soái đột nhiên gãy, Chu Lệ suýt nữa do đó thua to, chiến thuật đánh úp hậu doanh, lại công cánh hắn, chính là ra từ tay Ngụy quốc công Từ Huy Tổ, Chu Lệ đối với đại cữu tử này, thật ra là có phần kiêng kỵ, Từ Huy Tổ đã về kinh rồi, cho đến nay chủ tướng chưa xác định, hiển nhiên Chu Duẫn Văn rốt cuộc không yên tâm đem quyền khống chế đại quân giao đến trên tay Từ Huy Tổ, Chu Lệ nghe xong tin tức này, lại là yên tâm rất nhiều.

Nhưng mà hắn ở dưới thành Tế Nam vây thành ba tháng, cũng là binh lính mỏi mệt, nếu như triều đình lại có quân khỏe mạnh đến, chỉ cần không phải Lý Cảnh Long làm soái, sợ rằng

có yếu cũng không yếu đến vậy, một điểm này không thể không chú ý.

Chu Lệ triệu tập các tướng, đang tính toán đại quân triều đình còn cần bao lâu mới có thể lên Bắc tham chiến, chính mình còn có bao nhiêu thời gian có thể tiêu hao ở dưới thành Tế Nam, hậu quân Chỉ huy sứ Phòng khoan đột nhiên máu tươi đầy người chạy về, quỳ xuống thỉnh tội nói, Nam quân đô đốc Bình An, Trần Huy hợp binh một chỗ, đoạn lương thảo hắn, hắn đem xe ngăn lại, lại bị quân Minh dùng tên lửa đốt lương thảo rồi.

Đồng thời Bình An còn bẩm báo, khi hắn dẫn quân truy cản bắt được vài tên quân Minh, từ trong miệng bọn chúng hỏi ra, Bình An đã tập trung rất nhiều tàu chiến, cũng từ trong quân tuyển ra năm ngàn tên sĩ binh dùng thuyền biết bơi, chuẩn bị ngày gần đây dọc theo kênh đào đến Đức Châu, thủy bộ phối hợp, các quân phối hợp, muốn đem quân lương của Đức Châu đoạt về, cho dù đoạt không về, cũng thà đốt một bó đuốc, tuyệt không giúp địch.

Chu Lệ nghe xong tin tức này, không khỏi âm thầm cả kinh, lương thực, đối với hắn mà nói thật đang là quá quan trọng, không có lương liền không có quân đội, quân lương chứa tại Đức Châu không những có thể an ổn lòng quân, còn có thể tiếp tục chiêu mộ binh mã, tuyệt không để cho mất. Đồng thời, số lượng lương thực khổng lồ như vậy, muốn chuyển về Bắc Bình tuyệt không phải chuyện dễ, nếu như chờ đến Kim Lăng bên kia phát binh rồi, bọn quân lính Bình An dọc đường tập kích quấy rối, lương thực này liền thành làm điểm yếu của mình, không những chuyển không về Bắc Bình, liền quân đội đều có thể kéo chết tại chỗ này.

Thành Tế Nam tường cao dầy, không dễ công đánh, quân coi giữ lại bị một chiêu Tuyệt hậu kế của Thiết Huyễn bức đến không đường lùi, tử thủ thành lâm nguy, cho dù là hắn hiện tại thu thần bài tiên đế, trong vài ngày sợ cũng công không được, hai tướng cân nhắc, vẫn là giữ quân lương quan trọng hơn, lúc này vừa lui, còn có thể người đời một loại ấn tượng bởi vì kính sợ phụ hoàng đã mất, vì thế rút lui, không thể nghi ngờ đối với chính mình tranh thủ lòng quân lòng dân cũng là chỗ có ích lớn.

Nghĩ đến đây, Chu Lệ quyết đoán quyết định, buông tha Tế Nam, điều quân trở về Đức Châu, hộ tống quân lương chạy về Bắc Bình.

Chu Lệ làm việc quyết đoán, một khi quyết định, không chút do dự, lập tức hạ lệnh ngày mai thu binh, đồng thời đem điều lo lắng của mình bảo rõ các tướng, phân phó lập tức nhổ trại. Dựa theo tính toán của hắn, cho dù là hiện tại lập tức lên đường, bởi vì đội lương đi đường chậm chạp, sợ rằng bị quân Minh đuổi kịp, đến lúc đó bộ đội chủ lực của hắn phải

nghênh địch, không thể gánh vác trọng trách vận lương, cho nên hắn còn phái ngựa nhanh chạy về Bắc Bình, gọi thế tử Cao Toại tổ chức đội ngũ tiếp ứng vận lương.

Ngày mười sáu tháng tám.

Giữa trưa.

Bọn người Hạ Tầm đem bát tô, sắp xếp đội ngũ chờ nhận cháo.

Hôm nay thế công của Yến quân càng thêm thưa thớt, chỉ đánh không lâu liền đánh chiêng thu quân, quân giữ trong thành có thể so với bình thường nghĩ nhiều hơn nửa canh giờ, cho nên lúc này mọi người đều so với bình thường lúc này nhiều hơn vài phần tinh thần sức lực.

Đột nhiên, trên đầu thành người phụ trách theo dõi tình hình quân địch phát ra một tiếng thét nhọn không giống tiếng người, tiếng thét đó khiến người nghe ngấm sợ, đang tại dưới thành xếp hàng húp cháo người thoáng cái ngẩng đầu lên, cùng thanh hướng đầu thành nhìn. Liền thấy một tên quân coi giữ giống như điên rồi, trong miệng liên thanh ôi ôi, hoa tay múa chân hướng người phía dưới kêu lên: "Lui! Yến quân rút lui! A... ha ha... Yến quân lui binh rồi! Ha ha ha ha.

Rầm một tiếng, đội ngũ xếp hàng húp cháo lập tức nổ òa lên, chỗ có người đều điên cuống hướng trên đầu thành chạy đi, giữa hoảng hốt chén lớn đánh đỗ vài cái, liền một nồi cháo loãng đều xô đỗ, người bị bỏng đến cũng giống như không hề hay biết, chỉ lo hướng trên đầu thành chạy, ngay cả đại sư phụ đeo tạp dề cũng hưng phấn muốn điên chạy lên đều thành, trong tay còn hí hửng nắm chặt một chiếc muôi.

Nhào lên đầu thành, nhìn thấy Yến quân quả nhiên nhổ đại doanh, đang lục tục xuất phát, quân dân trên thành đều muốn điên rồi, bọn họ hoa tay múa chân, nhảy cẫng lên, có ít người mặc kệ quen hay không quen, đều ôm cùng vui quá khóc lớn, còn có một chút liều mạng đánh tất cả, phát tiết vui sướng trong lòng.

Dùng đao gõ lá chắn, dùng thương dậm đất, còn có vị đại sư phụ nấu cơm kia vung mạnh chiếc muôi liều mạng gõ đầu tường, chỗ chiếc muôi đều gõ cong rồi, hắn cũng không có phát hiện.

Nam Phi Phi cùng Tây Môn Khánh nhìn nhau một cái, trên vai Tây Môn Khánh hộp thuốc rơi xuống đất, hai người sống sót sau tai nạn chăm chút ôm cùng một chỗ, nước mắt trong mơ

hồ, Nam Phi Phi từ trên đầu vai Tây Môn Khánh nhìn qua, thấy được hai nam nhân đang kịch liệt ôm hôn.

Nổi da gà!

Nàng nháy nháy mắt, mới nhìn rõ đó là Hạ Tầm và Tạ Vũ Phi. Hai người đều là quần áo nam, loại hành động này tựa hồ rất cổ quái, nhưng mà phóng mắt nhìn ra, làm ra các loại hành động quái dị, cũng đâu chỉ bọn họ. Lệ nóng đầy má, nàng lại cười, cười, hung hăng cắn một ngoạm tại trên vai Tây Môn Khánh, ở trong tiếng gào thét của hắn, liều mạng nhảy, nhảy...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 344

Ừm!

Chương 344: Ừm!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Đại quân Chu Lệ rời khỏi thành Tế Nam, một ngày này chạy đến thành Vũ Sơn Đông.

Tòa thành tại giữa Đức Châu và Tế Nam này, sớm đã khống chế trong tay Chu Lệ, đại quân đến thành Vũ, cửa thành mở rộng, trực tiếp xuyên thành mà vào. Đại quân chủ lực của hắn rút lui, là không cần lo lắng Bình An và Trần Huy xua quân vây đánh, Bình An và Trần Huy liên hợp cái khác các tướng lĩnh đóng quân tại trên binh lực cũng không phải hơn hắn, nhưng mà có tướng không soái, khó có thể chúng quân như một.

Về phần Thịnh Dung và Thiết Huyễn trong thành Tế Nam, có lẽ sẽ tại sau mông hắn một đường tiếp thu thành trì, viết hoa mỹ là "thu phục" đi, nói không chừng còn muốn vây thành ba tháng, yến quân sứt đầu mẻ trán, khốn đốn không chịu nổi như thế nào, mấy cái văn chương lừa bịp dân chúng này, hắn cũng không làm gì được.

"Quân trú ở thành Vũ, cùng bản vương cùng nhau rút lui, nơi này không cần đóng giữ".

Chu Lệ đứng ở cửa thành, đối với tướng lĩnh quân giữ thành Vũ phân phó một tiếng, lại nhìn một cái, thở dài nói: "Những tàn binh bại tướng này, không đợi bản vương đi xa, cửa thành là không dám mở, sợ rằng Văn Hiên nhất thời nửa ngày không đuổi đến".

Chu Cao Hú đối với Hạ Tầm cũng rất có thiện cảm, không chỉ là bởi vì Hạ Tầm đem hắn từ Kim Lăng giải cứu ra, còn bởi vì sau khi Hạ Tầm nhiều lần dùng kế hay, đối với nghiệp lớn

Tĩnh Nan của cha con hắn lập xuống rất nhiều công lao, tại trong mắt Chu Cao Hú, công lao của Hạ Tầm, bản lĩnh không chút nào kém hơn các vị thúc thúc Trương Ngọc, Chu Năng, khâu Phúc dẫn binh nắm ấn tướng chính diện tác chiến, nghe vậy liền nói: "Phụ thân không cần lo lắng, chúng ta lui binh rồi, Dương Húc nơi đó tự nhiên liền an toàn. Chờ hắn thoát thân rồi, tự sẽ chạy đến cùng phụ thân gặp gỡ".

Chu Lệ gật gật đầu, thúc cương ngựa nói: "Đi, trước vào thành, nghỉ ngơi một canh giờ, đại quân lại tiếp tục gấp rút lên đường".

Thành Vũ sớm trong sự khống chế của Chu Lệ, giờ phút này trong thành lại chen chúc đầy người, dân chúng phần lớn đều đóng chặt cửa, sợ chọc phải phiền toái, có chút dân chúng tại đầu đường đi lại, cũng đều giống như hoàng hoa ngư, men theo bên đường đi lại. Cũng may, Chu Lệ dùng thần phạm quân, trên đạo nghĩa vốn không chiếm lợi thế, bị rất nhiều nho sinh văn sĩ chửi máu chó phun đầu, vì tranh thủ lòng dân, đối với kỷ luật quân đội ràng buộc cực nghiêm, chỉ sợ lại bị lão bách tính mắng chửi, cho nên quân đội tuy nhiều, ngược lại cũng đôi bên không qua lại.

Chu Lệ giục ngựa vào thành, đang muốn tìm nơi nghỉ ngơi một chút ăn cơm trưa, trong người đi bên đường đột nhiên vọt ra một người đến, nắm chặt dây cương ngựa của hắn. Thị vệ bên người Yến vương cũng là chủ quan, vạn không ngờ đến đầy đường nhìn đến không thấy đầu đuôi đều là binh mã Yến vương, những dân chúng bình dân này lại là quen sợ hãi khiếp đảm rồi, đột nhiên lại chạy ra một tên ngốc lớn mật.

Bọn họ chỉ nói người này là thích khách, từng người sợ đến vong hồn tỏa ra, đợi bọn hắn rút bội đao ra vây lên, đã là một thân mồ hôi lạnh. Chu Lệ sợ hãi, cũng là đột nhiên nắm chặt yêu đao, chỉ là cử động tiếp tục của người kia, lại chặn đứng động tác bọn thị vệ cập kỳ của Chu Lệ.

Chỉ thấy người này vừa chờ bắt được dây cương ngựa, ngăn chặn thớt ngựa tiến lên, lập tức thuận thế quỳ xuống, cao giọng nói: "Chư sinh Lâm ấp kỷ Cương, nguyện theo điện hạ, thanh quân trắc, giết gian nịnh, đi theo làm tùy tùng, ra sức vì đại vương, còn xin điện hạ thu nạp!".

Bọn thị vệ bốn phía vốn đao thương đều giơ, mắt thấy liền muốn tại trên thân người này đâm thủng mười mấy cái lỗ, vừa nghe lời này nhất thời dừng lại. Chu Lệ nghe vậy, có chút kinh ngạc, quan sát nho sinh Sơn Đông dáng người khôi ngô quỳ phía dưới này, kinh ngạc nói:

“Ngươi... Muốn đầu quân bản vương?”.

Khó trách Chu Lệ kinh ngạc, hắn khởi binh Tĩnh Nan đến nay, mắng hắn hung hăng nhất chính là người đọc sách, bọn họ không quản Chu Duẫn Văn là thế nào đối với các thúc phụ, chỉ quan âm giảng đó là vua, ngươi là tôi, vua muốn thần chết, không đáng chết cũng phải chết, ngươi dùng thần phạm vua, chính là tội ác tày trời, chính là tội ác cùng cực, hai tầng tiêu chuẩn này đem Chu Lệ buồn bực không thôi.

Từ hắn khởi binh đến nay, chủ động về theo nhiều là võ tướng, quan văn phần lớn là binh đến dưới thành lúc này mới quy hàng. Người đọc sách có công danh, tại chưa biết trước tiền đồ hắn chủ động đến đầu nhập vào, trước đây chỉ có một người Dương Húc, kỷ Cương là người thứ hai, cái này đối với nhu cầu bức thiết nắm giữ căn bản thiên hạ, nắm giữ lấy tiếng nói ngôn ngữ người đọc sách thừa nhận đối với Chu Lệ mà nói, thật sự là rất khó có được.

Chu Lệ dùng người, luôn luôn là chỉ đến quy thuận, tất theo tài mà dùng, ủy thác trọng trách. Nhưng mà kỷ Cương này bất ngờ xuất hiện, cũng có thân phận người đọc sách có công danh mà đến quy thuận, trước đây thật sự là quá ít, đến nỗi vừa mới trải qua Thiết Huyễn trá hàng Chu Lệ trong nhất thời vừa vui vừa lo, lo được lo mất, lại là sợ hắn là gian tế đến.

Cho nên, được kỷ Cương xác nhận, sau khi một lần nữa khảng khái giải thích một phen, Chu Lệ cũng không dễ tin, chỉ là nói: “Ngươi đã nói từ nhỏ tập võ, cưỡi ngựa bắn cung đều tinh, trong quân bản vương, hôm nay thiếu nhất kẻ sĩ dũng mãnh, ngươi có nguyện là tốt trước ngựa bản vương, vì bản vương mà dẫn ngựa giơ roi?”.

Kỷ Cương nghe xong liền là giật mình, tính cách hắn là không chịu cô đơn, nhưng nếu là theo chính đồ, với thân phận hắn một học sinh bị phủ học khai trừ là rất khó có chỗ phát triển, bởi vậy hắn mới hạ quyết tâm muốn tại trong loạn thế đánh cuộc một lần, đem tiền đồ một đời đặt cược tại trên người Yến vương, vốn hắn dự đoán bằng văn bằng võ, lại nghe nói Yến vương cầu tài như khát, phàm có xin đến góp sức, ai cũng trọng dụng, cho nên tự nghĩ đến nếu không được việc cũng có thể lập tức làm các chức quan nhỏ, không ngờ được Yến vương lại muốn hắn làm mã phu.

Nhưng mà kỷ Cương người này tính cách hung ác nham hiểm, nhận thức chuẩn sự tình cũng là mười phần quyết đoán, sau khi hơi cảm thấy thất vọng, lập tức ý thức được có thể tại bên người Yến vương, cái này chính là một cái cơ hội khó được, chỉ cần hắn thật có bản lĩnh, tất có một ngày nhận được đề bạt trọng dụng, thế là vui vẻ đáp ứng xuống, dập đầu khen phải.

Chu Lệ mỉm cười, người này dám liều chết sấm giá (chặn xa giá), dám vứt bỏ triều đình mà đến cậy nhờ mình, ánh mắt, đảm lược thật là bất phàm, nếu như xác thực chứng minh hắn không phải là gian tế mà nói, ngược lại có thể trọng dụng. Chỉ là phần tâm tư này, dưới mắt hắn tự nhiên sẽ không nói cùng kỷ Cương nghe, liền nhàn nhạt nói: "Đã như vậy, từ lúc này, người liền là một thành viên trong quân bản vương, đi thôi!".

"Rõ!".

Kỷ Cương đáp ứng một tiếng, đem trường bào vén lên giắt vào thắt lưng, vén tay áo lên làm dáng khom người, dắt dây cương, lại thật vui vẻ làm mã phu, không chút vẻ nổi giận...

Thành Tế Nam.

Sau khi Yến vương dẫn quân rời đi mấy ngày, lúc trước dân chúng chạy nạn bỏ thành lục tục kết đội chạy trở về.

Phòng ốc kiến trúc lân cận bên thành dân chúng xui xẻo nhất, vì giữ thành, phòng ốc của bọn họ đã bị san thành bình địa, thấy được loại đống đổ nát chỗ ở cũ, bọn họ nhịn không được gào to khóc lớn; Có người dân về đến nhà của mình, nhà chỉ có bốn bức tường, vật không người cũng không, nghĩ đến những thân nhân người chết đói kia cũng không có chống đỡ được, nhịn không được cũng thương tâm rơi nước mắt; Lại có kia tại dưới thành tìm kiếm thân nhân thủ thành bị lưu lại, tìm được chỉ có tin người chết, ngay cả thây xương đều không từng lưu lại, phục tại chỗ mà khóc lớn; Còn có tìm được thân nhân may mắn còn sống, dù là hắn đã thành tàn phế thiếu tay thiếu chân, cũng nhịn không được ôm nhau một chỗ, vui quá mà khóc.

Vui cũng khóc, buồn cũng khóc, trong thành Tế Nam một mảnh tiếng khóc.

Nhưng mà không quản thế nào mà nói, tai nạn, cuối cùng là qua rồi.

Đóng quân Đan Gia kiều Bình An, là người thứ nhất dẫn binh đến Tế Nam thành, đến đây, hắn còn mang theo rất nhiều quân nhu, lương thảo rượu và thức ăn, vừa vào thành, nhìn thấy khô lâu binh điên điên khùng khùng, Bình An liền vội phát ra vài mươi xe lương thực, lúc này mới đi gặp Thịnh Dung và Thiết Huyễn. Không lâu, đồng dạng đối với hướng đi của Yến quân giám thị nghiêm mật Trần Huy cũng nhận được tin tức, lập tức dẫn quân chạy đến, cùng bọn hắn hội hợp.

Hồ Đại Minh, đình Thiên Tâm, liền với hai bên chỗ cong trên cầu, đều bày đầy tiệc rượu.

Bọn người Thịnh Dung, Thiết Huyễn, Cao Dung vui sướng dương dương tự đắc, Yến vương Chu Lệ gãy cánh mà về, thành Tế Nam rốt cuộc giữ được, mọi người đều là một người làm quan cả họ được nhờ. Trong mọi người tại đây, chỉ có Án Sát sứ Tào đại nhân bởi vì con trai duy nhất chết thảm, trước sau buồn phiền không vui.

"Thánh chỉ đến...".

Lúc quan viên đang cụng chén, vui mừng dương dương tự đắc, thánh chỉ của Chu Duẫn Văn cũng đã cho khoái mã tám trăm dặm đưa đến Tế Nam rồi. Từ khi Lý Cảnh Long về kinh, tự kể lại tội trạng thua trận, triều đình liền tăng cường cục diện lùng bắt đối với Sơn Đông, bên này vừa có tin tức, lập tức đã quân dịch cấp báo trình lên kinh sư, qua lại chẳng qua vài ngày thời gian, nghe được tin tức Yến vương lui binh, Chu Duẫn Văn mừng rỡ như điên.

Bởi gì chuyện Lý Cảnh Lòng làm cho mấy vị đại nhân mặt xám mày tro cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đừng tưởng rằng người cùng một trận doanh chính là bền chắc như thếp, Tiêu Hà như thế nào? Trương Lương như thế nào? Tại trong những tiểu thuyết khắc họa đơn giản kia, tựa như cho người ta một loại tư vị quan văn võ tướng ai cũng tin phục kính yêu, nhưng lòng người sao lại đơn giản như vậy, Lưu Bang khai quốc, hai vị này được phong hầu, các võ tướng cùng nổi giận kịch liệt phản đối, ép Lưu Bang không thể không lần lượt ra giải thích thậm chí đàn áp.

Lại nói gần, khi chúng ta khai quốc nhận công lao, vì ai cao ai thấp, giữa các võ tướng chiến công hiển hách, làm sao không phải cũng đều có các tính toán. Bọn người Phương Hoàng là một bước lên trời, bò đến trên đầu mọi người, vốn có rất nhiều người không phục. Triều đình nếm thất bại lớn như vậy, không quả là huân thích võ tướng hay là văn quan trong.

Triều, đối với bọn họ kịch liệt chỉ trích cũng không phải số ít, hôm nay cuối cùng bởi vì Yến vương lui binh, Tế Nam được bảo vệ, nguy cơ chính trị của bọn họ xem như giải quyết rồi.

Thế là, tại phía dưới trợ giúp của bọn họ, kiến Văn đế đạo thánh chỉ này, liền tại trong thời gian ngắn nhất có thể ban bố đến Tế Nam.

Triều đình, thật cần có một hồi thắng lớn cổ vũ sĩ khí lòng quân rồi.

Mặc kệ Yến vương là chủ động lui binh hay là bị đuổi ra Sơn Đông, mặc kệ bảo vệ được thành Tế Nam có phải là đại thắng hay không, nó chính là đại thắng.

Các quan viên vội vàng buông chén rượu, chỉnh chỉnh quần áo lên trước tiếp chỉ, thái giám truyền chỉ mở thánh chỉ ra, cao giọng tuyên đọc:... Đô đốc Thịnh Dung, Tham Chính Thiết Huyễn với quân dân Tế Nam một mình thủ vững hơn ba tháng, tướng sĩ phục vụ quên mình, trên dưới đồng lòng... Nay, phong Đô đốc Thịnh Dung làm Bình Yến tướng quân, nhận Lịch Thành hầu, Tổng lĩnh đại quân dẹp giặc, tham chính Thiết Huyễn thăng chức làm Sơn Đông Bố Chính sứ, thêm hàm Binh bộ Thượng thư, giúp đỡ quân cơ.

"Tạ ơn hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

***

"Trong thành Tế Nam hiện tại lộn xộn, Tử Kỳ cho dù tìm đến, muốn tìm được chúng ta cũng là mò kim đáy bể, phải nhanh cùng nàng lấy được liên hệ, nơi duy nhất chúng ta đi, chỉ có Thanh Châu. Tử Kỳ nếu như vào thành tìm đến chúng ta, tìm không được nơi ở của chúng ta, nàng nhất định sẽ nghĩ đến nàng một khi rời thành, chỗ duy nhất đi chỉ có Thanh Châu, chúng ta tại chỗ đó chờ nàng".

"Ừm! Tướng công, Tử Kỳ tỷ tỷ lúc đầy... Sẽ không vì tìm thiếp, cũng vào Tế Nam thành chứ? Nạn đói ba tháng này, Tế Nam giống như địa ngục trần gian, thiếp lo lắng...".

"Nàng yên tâm, gia tộc Tử Kỳ hai đường hắc bạch đều có quan hệ, hơn nữa nha đầu này cũng không phải là thà chết đói cũng không xuất ra một thân bản lĩnh, nếu như nàng thật tại trong thành, tuyệt đối sẽ không thiếu lương chết đói".

"Ừm! Vậy chúng ta nên đi hướng Chương khâu đi, tại sao đi Lịch Thành?".

"Chỉ là rẽ vòng một chút thôi, Lịch Thành có một chỗ trạm tin tức ta thiết lập, ta phải vào thành xem thử một chút sự tình an bài tiến triển ra sao rồi, phía bên Yến vương ta dù cho không thể thoát thân đi gặp hắn, cũng phải mang đem tin tức chuyển qua mới được".

Tạ Vũ Phi trộm liếc Hạ Tầm, khuôn mặt đỏ lên, ấp a ấp úng nói: "Ừm! Ừm... Tướng công...".

"Hả?".

Tạ Vũ Phi vội vàng lại lắc đầu: “Không... không có chuyện gì.

“Ừm!”.

“Chàng Ừm cái gì?”.

Hạ Tầm cười đến có chút xấu: “Ừm chính là Ừm, nàng nói còn có thể là cái gì?”.

Tạ Vũ Phi khó hiểu nói: “Ừm... Ừm... Đúng vậy.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 345

Lỡ Cơ Hội.

Chương 345: Lỡ cơ hội.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Huyện thành Lịch, đây là huyện thành gần Tế Nam nhất.

Huyện thành Lịch, Hồng gia lâu đại gia, nhà Đới lão đầu nhi.

Hạ Tầm ngồi tại trên ghế, lão Đới đứng ở đối diện, cung cung kính kính hướng hắn bẩm báo.

Lão Đới nhà có hơn mười mẫu ruộng tốt, tại trong huyện xem như nhà thường thường bậc trung. Ở trong bốn loại hộ tịch tượng táo của quân dân Đại Minh, hắn thuộc về dân hộ, chẳng qua là trong dân hộ cũng là một loại hi hữu, hắn là nữ hộ. Là nữ nộ, chính là hắn không cần giao thuế má, cũng không cần chịu lao dịch, chỉ là tại lúc triều đình cần, giao một nữ nhi, đương nhiên, phải là nữ nhi trẻ tuổi.

Mảng phân chia hộ tịch của Đại Minh bởi vậy có thể thấy được, mỗi người đều an bài cho ngươi chức nghiệp, triều đình khi cần dùng người gì, chỉ cần dựa vào hộ tịch an bài liền đến. Nộp lên nữ nhi, là đi làm cung nữ, nữ tử trong cung, đến tuổi nhất định liền cần đổi một đám, lớn tuổi thả đi ra, đỗi một đám tuổi trẻ tiến vào. Có vài triều đại, là dân nghèo tự nguyện nhập cung, mà Đại Minh, liền cái chức nghiệp này cũng phân định tốt rồi.

Người ta phân định làm nữ hộ như vậy, nếu như sinh một đổng con trai, chính là không sinh nữ nhi làm thế nào? Vậy chính mình nghĩ biện pháp đi, nhận con gái nuôi, hoặc là mua trẻ

bị vứt bỏ, tùy!

Có chút nữ hộ người ta không muốn để con gái ruột xa cha mẹ, gia cảnh lại tương đối giàu có, rất sớm sẽ mua bé gái chuẩn bị, đến lúc này ngược lại cũng xem như là làm chuyện tốt, trong vô hình cứu những nhà không muốn bé gái, lại nuôi không nỗi quá nhiều trẻ con, vốn muốn dìm chết tiểu nha đầu.

Lão Đới sở dĩ nhanh như vậy trở thành một thành viên của Phi Long bí điệp, là bởi vì con một của hắn Đới Dụ Bân ở trong quân Yến vương, mà con gái nuôi của hắn Đới Dật Huyên lại ở tại hoàng cung Kim Lăng.

Lão Đới thu nuôi nữ nhi này, vốn là dự bị triều đình chiêu mộ cung nữ dùng, bất quá Chu Nguyên Chương làm hoàng đế, bởi vì cả đời nghèo quen rồi, cho nên ghét nhất phô trương lãng phí, cung nữ trong cung nhu cầu không nhiều, một mực cũng không có đến phiên hắn đưa vào cung. Lão Đới thu nuôi đứa trẻ bị bỏ rơi này, vốn chính là hai ý định, trong cung cần người thì đưa vào cung, quá tuổi vào cung rồi, liền hứa cho con trai làm vợ.

Vừa vặn, kiến Văn đăng cơ, trong cung nhu cầu nữ hầu tăng thêm, liền đem con dâu chuẩn bị của hắn tuyển vào trong cung rồi, ngay sau đó, con trai hắn cùng Yến vương phản, hơn nữa bởi vì kiêu dũng thiện chiến, còn đề bạt làm Tiểu kỳ. Hạ Tầm khi tại trong Yến sơn ba hộ vệ chọn lựa nòng cốt quân bộ, biết được những tình huống này trong nhà hắn, con trai của hắn tự nhiên thuận lợi trúng tuyển.

Con ruột quyết tâm cùng Yến vương đi rồi, lão Đới còn có thể làm thể nào, tự nhiên là hết hy vọng làm liên lạc viên trạm tình báo Phi Long bí điệp của Yến vương. Cũng may Hạ Tầm thiết kế lưới tình báo này, nòng cốt là từ trong tướng sĩ tinh anh ba đạo hộ vệ Yến sơn tuyển ra, cũng không có ý định an bài cho lão Đới chuyện gì khó làm, hắn cũng chỉ là chuyển tiếp, phụ trách truyền lại tình báo.

"Đại nhân, bốn vị đặc sứ phụng mệnh đại nhân chạy đến Kim Lăng, bây giờ đã cắm rễ xuống, nhưng bọn họ hiện tại chỉ có thể tại giang hồ cùng dân gian có tác dụng, muốn nhúng tay triều đình, nhất thời còn chưa làm được".

Lão Đới hiểu rằng tình báo có hạn, tin tức truyền đi ra vốn có hạn, sẽ không đề cập Từ Thạch Lăng, Trương Tuấn, Tưởng Mộng Hùng, Vương Quan Vũ tên bốn người và thời gian đến Kim Lăng, làm chức nghiệp cụ thể, để ngăn có người tiết lộ tin tức, bị triều đình dò ra bắt

được.

Hạ Tầm gật đầu nói: "Có hai phong thư, ngươi đưa ra ngoài cho ta. Một phong giao cho bốn vị đặc sứ, một phong khác giao cho Yến vương điện hạ".

"Vâng!".

Lão Đới kính sợ nói: "Phi Long đã truyền ra tin tức, chờ có tin tức của đại nhân, lập tức đưa trở về. Yến vương điện hạ nơi đó, cũng hạ mệnh lệnh tìm nơi ở của đại nhân, đại nhân không đi gặp điện hạ sao?".

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Điện hạ biết ta còn sống, vậy đủ rồi. Ta vốn nên ba tháng trước đến Kim Lăng, bây giờ đã dây dưa lỡ việc rồi, ta phải nhanh chóng đi. Ngươi chỉ quan tâm đem thư đi, chuyện khác ngươi không cần quan tâm, lấy giấy bút ra đây".

Lão Đới đáp ứng một tiếng, liền vội vàng đưa lên văn phong tứ bảo, Hạ Tầm liếc nhìn, ho khan một tiếng nói: "Ngươi đi ra trước, mời vị cô nương theo ta cùng đến kia đi vào".

"Chàng thật kiểu cách nha, còn muốn đọc viết nữa, thiếp lấy bút".

Tạ Vũ Phi tựa cười mà không phải cười liếc nhìn Hạ Tầm, bắt đầu mài mực.

Hạ Tầm nghiêm trang nói: "Ta đây là cẩn thận mọi việc, miễn cho bút tích của ta rơi vào trong mắt người có lòng, một cái vô ý, liền khó giữ được không ở tại trường hợp nào đó nhận ra, cẩn thận thì sẽ không làm sai chuyện".

Tạ Vũ Phi vừa nghe, lúm đồng tiền như hoa, dương dương đắc ý nói: "Vậy chàng tìm thiếp, có thể tính là tìm đúng người rồi, bản cô nương sẽ dùng Triện Đãi Thảo Hành Giai năm loại kiểu chữ, Vương Nhan Liễu Triệu Mễ các loại kiểu bút, hi hi, chàng nhìn đi, một chữ thiếp đổi cho chàng một loại kiểu bút, hai chữ thiếp đổi cho chàng một loại kiểu chữ, cam đoan... Ai xem cũng chóng mặt!".

***

"Khu vực Sơn Đông, Nam quân cùng Yến quân, sớm muộn cũng sẽ lại khởi chinh chiến, tại địa phương này đặt một chút tai mắt, là rất cần thiết. Đáng tiếc, Cao Thăng huynh nếu như chịu giúp đỡ, ta để hắn làm tạm trướng phân trạm tình báo Sơn Đông Phi Long bí điệp, hắn quen cửa quen ngõ, sau này bên này hoàn toàn không cần bận tâm, không biết làm thế nao...".

Khi rời khỏi nhà lão Đới, Hạ Tầm thuận tiện để lão Đới mua cho hai thót ngựa, nhưng ngựa này là vật tư quân dụng, nhà bình thường nào có thể mua được, cuối cùng mua được hai con la, cũng hay, chỉ là thay bộ công cụ mà thôi, con la này đều là la thuần, trên lót tấm đệm thật dày, chính là vừa thích hợp Tạ Vũ Phi không thích cưỡi ngựa ngồi.

Tạ Vũ Phi nói: "Chàng đấy, chàng làm như người ta đều là thích mạo hiểm như chàng vậy? Tây Môn Khánh người ta có nhà có việc, vợ đẹp thiếp xinh, việc gì cùng chàng gánh nguy hiểm?".

Hạ Tầm gật đầu nói: "Đúng vậy, người có chí, cho nên, ta cũng không muốn cường cầu. Chẳng qua, duy bởi vì như vậy, khi tại thành Tế Nam, hắn chịu giúp ta như vậy, thật là không có sở cầu, hoàn toàn niệm tình huynh đệ. Người huynh đệ này, ta sẽ nhớ!".

Sau khi Yến quân rút lui, Tây Môn Khánh và Nam Phi Phi liền về huyện Dương Cốc, tuy nói tẩu tử Tiểu Đông còn không biết bọn họ bị vây tại thành Tế Nam, nhưng mà hắn đã qua kỳ phục dịch vẫn không có về nhà, chiến tranh loạn lạc này, Tiểu Đông ở nhà một mình lo liệu, còn nuôi nấng hai đứa con, sao có thể không lòng như lửa đốt? Bởi vậy cửa thành vừa mở, Tây Môn Khánh liền uyển chuyển từ chối ý tốt của Hạ Tầm, cùng Nam Phi Phi vội vàng về huyện Dương Cốc.

Tây Môn Khánh không có chí hướng gì lớn, lão bà hài tử đầu giường đặt gần lò sưởi mà thôi, chí hướng này, cũng chính là ý định trước đây của Hạ Tầm. Nếu như Hạ Tầm dùng điểm thủ đoạn, muốn đem Tây Môn Khánh ép lên cái thuyền này của mình dễ như trở bàn tay, nhưng hắn đương nhiên không thể làm như vậy. Muốn nói, đi theo Yến vương làm, vốn chính là cực nguy hiểm, Hạ Tầm là biết một điểm tương lai, có lòng cho huynh đệ của mình mưu cái tiền đồ vợ con hưởng đặc quyền, nhưng mà muốn người ta bỏ rơi vợ con, cùng mình làm cái mua bán mất đầu này, thật cũng là có nguy hiểm, Tây Môn Khánh lưu luyến gia đình trở về, Hạ Tầm tuy không muốn, cũng chỉ đành dựa theo hắn.

Tạ Vũ Phi cưỡi con la tuy không nhanh, cũng may Thanh Châu cũng không tính là xa, qua vài ngày, hai người cuối cùng chạy đến phủ Thanh Châu. Hạ Tầm tại Thanh Châu là người có tiếng tăm, tuy nói rời đi hai ba năm rồi, hắn tại Tế Nam lại bị vây ba tháng, mặt mày gầy đi nhiều, một mặt râu xồm lại không cạo, trừ khi cẩn thận quan sát, nếu không cho dù là người cực quen biết cũng chưa hẳn có thể nhận ra hắn, nhưng hắn vẫn không thể mạo hiểm như vậy.

Bởi vậy Hạ Tầm qua thành không vào, trực tiếp vòng đến Bành gia trang.

Đến Bành gia trang, Hạ Tầm lại không có nhiều cố kỵ như vậy, hắn tuy không biết nhà bố vợ mình chính là Bạch Liên giáo, nhưng cũng biết thế lực tại địa phương của Bành gia, thổ hào tại những địa phương này, uy vọng so với quan phủ, triều đình lớn hơn, nói không khách khí, có chút điêu dân đau đầu, không sợ gông xiềng công đường, đối với hào cường địa phương như vậy cũng như là chuột gặp mèo, cho nên Hạ Tầm đến Bành gia trang, gõ mở cửa chính, thoải mái lộ rõ thân phận.

Chỉ chóc lát thời gian, cha vợ hắn liền trừng mắt ra đón.

Bành lão đầu không có trước mặt mọi người để hắn khó xử, nói cho cùng chung quy con rể của mình, tại cỗ đại, con rể đến thăm chính là khách, cũng không nên quá làm hắn khó xử. Đợi đem Hạ Tầm vào đến trong sảnh, Bành lão đầu nhi lúc này mới hỏi tình hình hắn, Hạ Tầm trước đây các loại việc, Bành Tử Kỳ lần trước từ Đăng Châu Bồng Lai các thượng ngạn, khi trên đường qua Thanh Châu đã nói cho phụ thân, Bành gia là Bạch Liên giáo, vội ép hắn, lá gan tạo phản đều có, ngược lại không để ý đến con rể của mình làm những sự tình kinh thế hãi tục này.

Hạ Tầm từ trong miệng Tạ Vũ Phi, cũng biết Bành Tử Kỳ đã đối với nhạc phụ lão địa nhân này nói rõ đầu đuôi rồi, liền đem chuyện chính mình trải qua trong ba tháng qua nói một lần. Bành lão đầu nhi tai mắt vốn linh thông, khi nạn dân Tế Nam đi ra, đã biết trong thành Tế Nam biến thành địa ngục trần gian, hôm nay vừa nghe con rể chính là từ trong thành ra, không khỏi vẻ mặt biến đổi, lời oán trách cũng không nói ra miệng.

Nhạc phụ lão đại nhân phân phó người an bài cho hắn và Tạ Vũ Phi chỗ ở và ăn uống, cái này cùng bọn họ nói lên tình huống Bành Tử Kỳ bên này.

Thì ra, Bành Tử Kỳ lúc ấy cũng không phải tiến vào thành Tế Nam. Yến quân chạy đến, khi nạn dân chen chúc vào thành, Bành Tử Kỳ đã không nhìn được bọn nàng vốn ngồi xe, nàng cũng Tạ Vũ Phi là không muốn chạy vào thành, còn tưởng rằng nàng sẽ nhảy xuống xe, cho nên trước tiên tại trong đám người vội vàng tìm một vong, đợi không thấy bóng dáng nàng, lúc này mới bắt đầu hướng trong thành đuổi theo.

Khi Bành Tử Kỳ chạy đến dưới thành, chính là thủ quân đầu thành dùng tên bắn loạn, ngăn cản nạn dân lúc tiếp tục vào thành, lúc ấy Hạ Tầm đang tại dưới gầm xe bò, liều mạng hướng

cửa thành gần khép lại, hai người do đó lờ mất dịp tốt gặp mặt, Bành Tử Kỳ đã bị chắn ở bên ngoài.

Chờ đến đại quân Yến vương hạ doanh trại xuống, bao quanh vây khốn Tế Nam thành, đầu tường Tế Nam cũng là như lâm đại địch nghiêm mật đề phòng, Bành Tử Kỳ lại càng không có cơ hội vào thành. Nàng tại phụ cận Tế Nam đuổi theo đội ngũ dân chạy nạn tứ tán một hồi, không có tìm được Tạ Vũ Phi, liền lập tức chạy về Thanh Châu, hướng phụ thân nói rõ tình huống, lại giao cho một trụ sở phụ cận Tế Nam của mình, kêu người nơi đó một khi thấy Tạ Vũ Phi tìm trở về, lập tức đi báo cho nàng biết.

Mà chính màng thì ở lại tại phụ cận Tế Nam, thỉnh thoảng đến dưới thành Tế Nam thăm dò tin tức, khi trong thành lục tục phóng thích nạ dân ra, Bành Tử Kỳ từ trong miệng nạn dân nói tình huống trong thành cực kỳ bi thảm, cơ hồ giật mình ngất đi, trong đêm cùng ngày nàng liền đỗi mặc quần áo đi đêm, mạo hiểm đi về phía thành Tế Nam.

Hao phí sức thật lớn, nàng thận lợi xuyên qua binh doanh Yến quân, nhưng mà đến dưới thành, vẫn bị quân Minh nghiêm mật đề phòng phát hiện, lúc lui về lại kinh động Yến quân, suýt nữa chết tại dưới tên bắn loạn, nàng lúc này mới hết hy vọng, đồng thời cũng nghĩ đến, với tình huống trước mắt, lại hướng nơi đó đi tìm Tạ Vũ Phi sao? Chẳng lẽ khua chiêng gióng trống đi tìm, lại xin hai bên giao chiến cho cái mặt mũi, để cho nàng đem Tạ Vũ Phi đi ra?

Rơi vào đường cùng, Bành Tử Kỳ chỉ đành tiếp tục tại bên ngoài chờ. Bành lão đầu nhi không yên tâm cô nương một người tại bên ngoài, sớm.

Tại nửa tháng trước liền đem con trai Bành Tử Kỳ đuổi đi ra ngoài cùng nữ nhi. Hiện hôm nay Bành Tử Kỳ và Tạ Vũ Phi đã an toàn trở về, hắn lập tức sẽ kêu người đi báo cho con trai con gái biết trở về.

Tạ Vũ Phi nghe xong trong lòng âm thầm vui vẻ lên, tuy nói đã bái thiên địa rồi, nhưng mà không làm nữ nhân của Hạ Tầm, trong lòng nàng trước sau không vững bụng. Tại cái tuổi này của nàng, còn không tới lúc tham lam, nàng gấp, là trong lòng gấp, mười chín tuổi rồi, gái lờ thì rồi! Bái thiên địa rồi mà chưa động phòng, cuối cùng chưa tính là vợ chồng chân chính.

Đường hôn nhân của nàng, có thể nói nhiều lần gặp phải thời gian trôi qua một cách vô ích, hôm nay Bành Tử Kỳ không việc gì, hai người bọn họ đều có thể yên tâm rồi. Chỉ chờ Tử Kỳ trở về, nàng có thể cùng người trong lòng của mình động phòng hay sao? Ở một bên nghĩ,

nét xấu hổ liền xao động trên lông mày nàng.

Hạ Tầm cũng yên tâm, cuối cùng hai lão bà yểu điệu đều bình an vô sự, hắn uống một ngụm trà, thuận miệng hỏi: "Nhạc phụ, hôm nay Tử Kỳ đang ở đâu vậy?".

Bành lão đầu nhi đáp: "Huyện thành Lịch, đường cái Bành gia lâu".

Hạ Tầm phì một cái, một ngụm trà phun ra...

Giờ phút này, hậu viện Bành gia, Bành lão thái gia Bành Oánh Ngọc đang tiếp đãi một vị khách, người này chính là tạo phản trước trận Đức Châu Lâm Vũ Thất.

Hai bên đàm tiếu một hồi, Lâm Vũ Thất đứng dậy, cung kính nói: "Như vậy, vãn bối lúc này liền mang theo đệ muội trở về, còn phải đa tạ lão thái gia, thay vãn bối chăm sóc mẹ con nàng lâu như vậy".

Bành hòa thượng cởi mở cười nói: "Hồng hoa lục hiệp bạch liên ngẫu, vạn thủy đồng nguyên thị nhất gia. Lâm chưởng quỹ không cần khách khí như vậy. Lão phu già rồi, cũng rất hy vọng giữa vãn bối các ngươi đi lại nhiều hơn".

Lâm Vũ Thất vội nói: "Nhất định, nhất định, mọi người tại khu vực Sơn Đông, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, huống chi, vãn bối còn có rất nhiều thứ phải hướng tiền bối ngài thỉnh giáo".

Bành hòa thượng ha ha cười nói: "Được, lão phu hoan nghênh ngươi thường đến làm khách. Vạn Lý, thay lão phu tiễn khách".

Bành Vạn Lý chắp tay nhường, Lâm Vũ Thất vội hướng Bành hòa thượng trịnh trọng hành lễ, sau đó theo Bành Vạn Lý đi ra.

Trong viện, Đường gia nương tử ôm con, bên cạnh cùng Tô Hân Thần tiểu nha đầu. Đường gia nương tử mặc một thân quần áo màu trắng, bên mai tóc đeo một đóa hoa trắng nhỏ, mặt hoa thảm đạm, mười phần gầy gò, vừa thấy Lâm Vũ Thất đi ra, liền phúc thân nói: "Thất gia!". Một câu nói ra, vành mắt đỏ lên, liền muốn rơi nước mắt.

"Ai da, đệ muội, không cần thương tâm. Hài tử nhỏ như vậy, ngươi còn phải yêu quý thân thể chính mình mới phải".

Lâm Vũ Thất trấn an khuyên nói: “Đường huynh đệ tuy không còn, chúng ta còn sống, đệ muội, Tiểu Tam nhà ta so với lệnh ái lớn không hơn mấy tuổi, nếu như đệ muội không phản đối, chúng ta liền kết cái nhi nữ thân gia, sau này, ngươi cùng lệnh thiên kim chỉ phí ăn mặc, đều bao tại trên người Lâm Vũ Thất ta”.

Lâm Vũ Thất một bên an ủi Đường gia nương tử, một bên cùng các nàng một chỗ, tại Bành Vạn Lý dẫn đường xuống đi ra hậu trạch, vừa mới vượt qua dịch môn bên phải sảnh giữa, đi đến giếng trời nhỏ, cửa một gian phòng bên hông vừa mở, Bành trang chủ cùng Hạ Tầm và Tạ Vũ Phi đi ra, hai bên cái cái đối mặt, đều bị dọa cho nhảy dựng!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 346

U Oán Tâm.

Chương 346: U oán tâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Lâm Vũ Thất, Đường gia nương tử và Tô Hân Thần cũng không có lập tức nhận ra Hạ Tầm. Hạ Tầm ăn dưa muối ba tháng, người tuy chưa chết đói, nhưng cũng gầy gò đi rất nhiều, mặt mày đều có chút lõm vào, lại là một mặt râu xồm, hình dáng tướng mạo biến hóa lớn, nhưng mà Hạ Tầm vừa nhìn liền nhận ra bọn họ.

Hạ Tầm tuyệt đối không có nghĩ đến sẽ tại tơi này gặp được bọn họ, nhất là hắn lúc trước nghe thủ hạ hồi báo, Đường gia nương tử và Tô Hân Thần là bị Đường Diêu Cử chuyển đến Tế Nam rồi, hắn sau khi vào thành tìm kiếm Tạ Vũ Phi, còn từng đến nơi mà Đường gia nương tử ở, đáng tiếc cái gì cũng không có tìm được. Tuyệt không ngờ đến, cuối cùng lại tại nơi này gặp được bọn họ, thần sắc không khỏi có chút kinh ngạc.

Loại ánh mắt nhìn thấy người quen kia cùng thần sắc kinh ngạc lập tức khiến cho Lâm Vũ Thất chú ý, tử tế nhìn lại một cái, tựa như phi thường quen thuộc, Lâm Vũ Thất bất giác có chút nghi hoặc lên, ngược lại Tô Hân Thần, bởi vì khi Hạ Tầm giả làm hồn Đường chưởng quỹ chính là một mặt đầy râu xồm, giờ phút này tuy gầy gò đi chút, vẫn bị nàng nhận ra, tiểu cô nương không khỏi vui mừng kêu: “Chưởng quỹ, người tại sao ở đây?”.

Hạ Tầm trong lòng cũng nghi vấn: “Các người tại sao lại ở nơi này?”.

Thì ra, Bạch Liên giáo tại Đức Châu hai quân giao chiến khởi sự làm phá[thao tác khó khăn rất cao, mà Yến quân tiến công, Nam quân thất bại tốc độ lại quá nhanh, trường nháo

kịch đó ngay cả bọt nước cũng không có nhấc lên, liền bị đại quân hai bên đập chết rồi, sĩ tốt hai bên thậm chí không biết đội quân lập trường không rõ này rốt cuộc là lai lịch gì, yến quân vội vàng đuổi theo quân Minh, quân Minh vội vã chạy hướng Tế Nam, hoàn toàn không có người để ý tới đám người bị đánh tan kia.

Chuyện sau khi Lâm Vũ Thất thua, ẩn nấp hơn nửa tháng, phát hiện chuyện gì đều không có, căn bản không có người truy cứu trước trận hai quân đột nhiên phát sinh sự kiện Bạch Liên giáo tạo phản này, thậm chí ngay cả người chủ sự là ai đều không biết, lúc này mới yên tâm về huyện Bồ Đài. Đường Diêu Cử bị trọng thương, bị hắn kéo đi chỗ ẩn thân không lâu, cũng bởi vì thiếu thuốc men mà đi đời nhà ma.

Đường Diêu Cử tại Đường khẩu của hắn trong người cũ uy vọng cực cao, nương tử và nữ nhi của hắn nơi ở không rõ, Lâm Vũ Thất nếu như không thể đem vợ dại con thơ nhà người ta tìm trở về, sẽ rất khó tiếp thu thế lực Đường Diêu Cử lưu lại, cho nên Lâm Vũ Thất sau khi trốn về huyện Bồ Đài, cẩn thận quan sát một hồi, phát hiện quan phủ quả nhiên không có phát giác chuyện hắn tạo phản, liền công khai lộ mặt, cũng thăm dò xung quanh nơi ở của Đường gia nương tử.

Đường gia nương tử cũng không ở Tế Nam.

Khi Đường Diêu Cử và Lâm Vũ Thất muốn khởi sự, đều đem người nhà của mình trước tiên chuyển đi, Đường Diêu Cử an bài cho nương tử của mình đi chỗ vốn xác thật là Tế Nam phủ, chuyện trước tiên là ngụy tạo cho nàng cái thân phận khác, rất có điểm ý tứ kín đáo. Nhưng mà Hạ Tầm phái người một mực theo dõi nhất cử nhất động của hắn, quá trình hắn phái người đưa vợ con đi Tế Nam, đều bị người của Hạ Tầm nhìn tại trong.

Mắt.

Nhưng mà Đường Diêu Cử là địa đầu xà trên khu vực Sơn Đông, thủ hạ của Hạ Tầm bí mật tra xét là quan binh nửa đường đi ra, thuật theo dõi không đến nơi đến chốn, hộ tống Đường gia nương tử là tâm phúc của Đường Diêu Cử Vương Hoàng Quang, hắn phát giác có người theo dõi, liền dùng phép che mắt, chỉ ở Tế Nam một ngày, liền chuyển đến điểm ẩn náu thứ hai: Thanh Châu.

Sau khi Đức Châu khởi sự thất bại, Lâm Vũ kéo Đường Diêu Cử bị trọng thương ẩn nấp, Vương Hoành Quan cùng người của mình triệt để mất liên hệ, bất đắc dĩ, hắn chỉ đàng tại

trong quán trà bày ra thiết khẩu trà ngữ của Bạch Liên giáo hướng giáo hữu xin giúp đỡ, bị địa đầu xà Thanh Châu Bành gia nhanh chóng phát hiện.

Hôm nay Sơn Đông một mảng hỗn loạn, Bành hòa thượng thờ ơ lạnh nhạt, tuy với ánh mắt lão luyện của hắn, cảm giác còn không phải lúc đục nước béo cò, nhưng lá gan lại lớn hơn rất nhiều, nếu như có thể lợi dụng cái cơ hội này nhúng tay Sơn Đông Bạch Liên giáo, đem khu vực Sơn Đông vài cỗ thế lực Bạch Liên giáo dần dần nhét vào trong lòng bàn tay mình, khuếch trương thế lực Bành gia, một điểm này đúng là không thể bỏ qua.

Môn hạ đệ tử Bành gia phát hiện có người dùng thiết khẩu thông dụng trong giáo xin giúp đỡ, sau khi hỏi rõ thân phận đối phương, Bành hòa thượng liền động tâm tư kết giao. Bởi vì dưới Bạch Liên giáo có hai môn Tướng Sư, đệ tử Tướng môn luyện tập binh pháp võ nghệ, đệ tử Sư môn luyện tập đạo pháp huyễn thuật. Võ nghệ binh pháp có thể dùng ở chiến trường, đạo pháp huyễn thuật dễ dàng lôi kéo ngu phu ngu phụ vào giáo, có thể nói cùng hỗ trợ.

Thiểm Tây Điền Cửu Thành tạo phản, không binh không hướng, lại có bản lĩnh triệu nạp mấy vạn dân chúng vì hắn ra roi, ngay cả Vương Kim Cương Nô hào kiệt trí dũng song toàn như vậy đều phải dưới hắn, chính là bởi vì hắn huyễn thuật rất cao, nhận được tín đồ ủng hộ. Bành hòa thượng xuất thân Tướng môn, Sư môn đạo pháp huyễn thuật chính là sở đoản của hắn.

Bành hòa thượng thân tại Sơn Đông, sao có thể không đối với các cỗ thế lực Bạch Liên giáo trên khu vực Sơn Đông có chỗ rõ ràng? Hắn sớm biết Lâm Vũ Thuận một cửa này là cao thủ huyễn thuật, chỉ là trước kia thiên hạ ổn định, hắn chỉ có thể một mực bảo vệ cho cơ nghiệp ở Hoài Tây của mình, không dám cũng chỉ nhành Bạch Liên giáo bản địa Sơn Đông tranh địa bàn, hôm nay có cơ hội như vậy, tự nhiên có ý kết nạp. Thế là, sau khi hắn thu lưu Đường gia nương tử, liền phái người đi tìm Lâm Vũ Thất và Đường Diêu Cử, hai bên ngày gần đây mới bắt được liên lạc.

Tô Hân Thần vừa mừng vừa sợ kêu ra một tiếng: "Chưởng quỹ", Đường gia nương tử liền cùng nhận ra hắn, không khỏi nước mắt đầy mặt nói: "Dương huynh đệ, lại là ngươi, Đường đại ca của ngươi hắn...". Nói đến đây, cũng là khóc không thành tiếng.

Thân phận Hạ Tầm đã bị người gọi phá, chỉ đành kiên trì mà đi lên phía trước...

Nếu như không phải sợ liên lụy Bành gia, Hạ Tầm căn bản không cần băn khoăn cái gì,

thật bị người nhận ra mà nói, cùng lắm thì đi, với năng lực hiện tại của hắn, muốn đỗi thân phận dễ như trở bàn tay. Không nói đến hắn hiện tại nắm giữ năng lượng và tài phú cực lớn, chỉ nói Yến vương một đường công thành nhổ trại, lấy được rất nhiều ấn tin quan phòng quan phủ các nơi, cũng đủ dùng để cho hắn chế tạo lượng lớn quan bằng lộ dẫn, với cái hiệu suất hành chính quan phủ thời đại này, phương diện triều đình muốn thay đổi hoặc là phân biệt thật giả, đó là tương đối khó khăn.

Vấn đề là, hắn có thể đi, Bành gia gia nghiệp lớn như vậy, muốn đi lại cực khó khăn. Cũng may, một phen nói chuyện với nhau, Lâm Vũ Thất tựa như cũng không biết thân phận của hắn, Hạ Tầm lúc này mới yên tâm. Hàn huyên lẫn nhau vài câu, cùng Bành nhị thúc cùng đưa Đường gia nương tử và Tô Hân Thần theo Lâm Vũ Thất sau khi rời đi, Hạ Tầm đứng tại ngoài cửa lớn Bành gia, giật mình xuất thần.

Tạ Vũ Phi đứng ở một bên, bằng khóe mắt liếc hắn, liếc thật lâu, Hạ Tầm còn đang nhìn phương hướng bọn người Lâm Vũ Thần rời đi xuất thần, Tạ Vũ Phi nhịn không được ho khan một tiếng nói: "Này! Đừng nhìn nữa, người ta cũng đi không thấy bóng dáng rồi".

"A? Cái gì?". Hạ Tầm định thần lại, mờ mịt hỏi.

Tạ Vũ Phi chanh chua nói: "Vị cô nương họ Tô kia, lưu luyến không rời, một bước ba ngoảnh đầu, giống như đối với chàng có giấu ý tứ mà".

Hạ Tầm cười, xoa xoa cái mũi nói: "Ta thế nào nghe được một cỗ vị giấm chua Sơn Tây".

Tạ Vũ Phi hếch mũi ngọc lên, hừ một tiếng.

Hạ Tầm quay đầu nhìn nhìn cửa lớn của Bành gia, đối với Tạ Vũ Phi thấp giọng nói: "Nàng có nhận ra hay không, nhà bố vợ ta, phi thường thần bí".

Tạ Vũ Phi hỏi ngược lại: "Thần bí thế nào?".

Hạ Tầm chậm rãi nói: "Nàng cũng biết, trượng phu của Đường gia nương tử, là Bạch Liên giáo".

"Hả?".

Tạ Vũ Phi có chút kinh ngạc, nhưng nàng loại đầu óc linh hoạt, lập tức phản ứng, nhịn không được khẽ hô một tiếng: "A, chàng là nói...

Hạ Tầm gật gật đầu nói: "Không sai. Đường Diêu Cử là Bạch Liên giáo, từng tại Đức Châu tập hợp dân chúng tạo phản, trong chiến loạn, trọng thương mà trốn. Lâm Vũ Thất này lại đối với ta dối trá xưng là Đường Diêu Cử là bị bệnh nặng mà chết, nàng không cảm thấy kỳ quái sao? Nàng có nhìn mấy tùy tùng của hắn hay không? Dáng người khôi ngô, ánh mắt hung ác, cái họ Lâm này tuyệt không phải là người làm ăn đứng đắn gì, tám chín phần mười, hắn cũng là Bạch Liên giáo đồ...

Tạ Vũ Phi tiếp lời nói: "Mà Bành gia, không những khéo thu lưu Bành gia nương tử, còn cùng Lâm Vũ Thất lấy được liên lạc, như vậy Bành gia...".

Con ngươi nàng xoay chuyển, đột nhiên nói: "Tựa như... cái này không có quan hệ gì? Chàng hiện tại lại không phải quan lại triều đình mà".

Hạ Tầm hít một hơi thật dài nói: "Nếu như Bành gia an phận giữ mình, vậy cũng không có quan hệ gì, nếu như Bành gia cũng muốn tranh bá thiên hạ... chúng ta trước tiên trở về đi, đợi Tử Kỳ trở về, chuyện này phải cùng nàng nói chuyện cho tốt".

Tây khóa viện, ba gian phòng.

Tạ Vũ Phi xem xét gian phòng của mình, lại nhìn Hạ Tầm, sau đó chuyển hướng Bành trang chủ, chỉnh đốn trang phục nói cảm ơn: "Đa tạ trang chủ khoản đãi".

"Không cần khách khí, cũng không phải người ngoài, ha ha, nơi ở thô sơ, Tạ cô nương không chê là tốt rồi, các người trước tiên nghỉ ngơi đi, lão phu tập tức an bài người đi thành Lịch đưa tin".

Bành trang chủ đi rồi, Tạ Vũ Phi chăm chú nhìn Hạ Tầm một cái, nhỏ giọng nói: "Sao lại... cho chúng ta hai phòng?".

Hạ Tầm nói: "Đúng đấy, nên an bài cho chúng ta cùng ở một phòng mới đúng".

Tạ Vũ Phi đỏ mặt lên, giải thích: "Người ta mới không phải cái ý tứ kia, chỉ là... chỉ là...".

Chỉ là chuyện gì? Nàng lại không nói ra được.

Hạ Tầm nói: "Nhạc phụ kia của ta còn không biết hai người chúng ta đã thành thân, ta lại không dễ nói thẳng với hắn... Tử Kỳ là con gái hắn, chuyện này đối với hắn, ta còn thật có

chút khó mở miệng. Nàng không biết cưỡi ngựa, một đường này cũng mệt mỏi rồi, đêm nay ngủ ngon một giấc, chờ sáng mai.

Tạ Vũ Phi răng trắng cắn môi anh đào, mị nhãn như tơ liếc hắn, ôn nhu nói: "Đêm mai... Thế nào vậy?".

"Đêm mai sao, còn xin nương tử nhớ cho, để cửa cho tướng công".

Tạ Vũ Phi ngay cả tai cũng đều đỏ lên, nàng khẽ xì một tiếng, hời dỗi nói: "Cửa cũng không để!".

Nàng nhanh chóng mờ cửa, vào phòng, cửa phòng kia nửa đóng nửa không, lúc này mới ngoái đầu lại cười, ngọt ngào nói: "Chỉ để lại một cái cửa số cho chàng, chàng thích thì đến!".

Cửa bốp một tiếng đóng lên, dư âm vẫn còn vấn vương, làm cho lòng của Hạ Tầm, một trận nhộn nhạo.

Trời... không theo người mong muốn!

Bành Tử Kỳ trở về rồi!

Ngày thứ hai liền trở về.

Bành Tử Kỳ cũng không đợi đến người Bành gia đi tìm nàng, thành Tế Nam vừa mở, nàng cùng ca ca liền vào thành đi tìm Tạ Tạ rồi, liên tiếp tìm vài ngày không thấy bóng dáng, Bành Tử Kỳ liền khuyên nàng tìm kiếm như vậy không khác biển rộng mò kim đáy biển, còn không bằng về Thanh Châu đi ôm cây đợi thỏ. Bành Tử Kỳ cũng chưa có chủ ý, chỉ đành đi theo ca ca về Thanh Châu.

Ba tháng này, Bành Tử Kỳ tuy ở ngoài thành Tế Nam, không lo nguy hiểm đói bụng, nhưng nàng cũng không dễ chịu bao nhiêu so với Tạ Vũ Phi trong thành. Lúc trước rời đảo Song Tự đi tìm Hạ Tầm là chủ ý của nàng, tuy nói Tạ Vũ Phi là tự nguyện đi theo, nhưng Tạ Vũ Phi một nữ tử yếu ớt không tập võ công, nàng cứ như vậy đem người làm cho biến mất, trước tiên không đề cập đến tình nghĩa tỷ muội của nàng cùng Tạ Vũ Phi trong thời gian dài cùng ở, chỉ nói ở trước mặt Hạ Tầm, nàng liền không cách nào trả lời.

Cho nên ba tháng này, Bành Tử Kỳ chịu đủ tra tấn tâm lý, cũng là gầy đi rất nhiều, vốn eo nhỏ rất nhỏ, thắt lưng dần nới rộng, quả thực là gió thổi muốn bay. Chờ về đến Bành gia trang,

thấy được Hạ Tầm và Tạ Vũ Phi, Bành Tử Kỳ tâm sự đi hết, ôm lấy hai người quá vui mà khóc. Ba người đem người Bành gia xếp ở một bên, kể hết chuyện sau khi rời nhau, càng về sau, chỉ còn Tạ Tạ và Tử Kỳ oa oa nói không ngừng, ngay cả Hạ Tầm cũng làm tiếp khách một bên.

Nhưng mà sau khi vui vẻ, Tạ Vũ Phi rất nhanh liền rơi vào chính giữa phiền não.

Bởi vì... Bành Tử Kỳ trở lại rồi.

Lão đầu nhi chết tiệt Bành trang chủ kia, đem nữ nhi bảo bối của hắn và Hạ Tầm an bài tại một gian phòng.

Cái này... cái này...

Vào lúc ban đêm, Tạ Tạ rất u oán lưu lại ở cửa sổ. Trở về nằm một lát, lại bò dậy, rất u oán lưu lại ở cửa.

Sau đó, nàng trở về trên giường, cắn khóe môi, rất u oán nghĩ: “Cái oan gia kia, sẽ đến hay không?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 347

Hắc, Hắc Hắc.

Chương 347: Hắc, hắc hắc.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Ba ngày rồi.

Buổi tối đầu tiên, lâu ngày gặp lại Tử Kỳ giống như bạch buộc cuộn chặt lấy Hạ Tầm, nào thoát được thân, sáng sớm ngày thứ hai, Tạ Tạ thần sắc rất u oán.

Buổi tối ngày thứ hai, lâu ngày gặp lại Tử Kỳ giống như bạch tuộc cuộn chặt lấy Hạ Tầm, nào thoát thân được, sáng sớm ngày thứ ba, Tạ Tạ thần sắc rất u oán.

Buổi tối ngày thứ ba, lâu ngày gặp lại Tử Kỳ giống như bạch tuộc cuộn chặt lấy Hạ Tầm, nào thoát thân được, sáng sớm ngày thứ tư, Tạ Tạ thần sắc rất lạnh nhạt.

Buổi tối ngày thứ tư.

Bành Tử Kỳ nói với Hạ Tầm: “Thiếp đã thử qua tâm ý của phụ thân rồi, phụ thân cũng không ý tạo phản, Thái Công nói, Đại Minh vừa lập, như mặt trời mọc phương đông, khí vận đang vượng, đừng xem thúc cháu Chu Duẫn Văn hai người đấu đến ngươi chết ta sống, nhưng ngay cả Đại Nguyên lùi về Mạc Bắc, cũng không dám nhân cơ hội xâm nhập phía Nam. Nguyên triều tuy bại đi về Mạc Bắc, thực lực lại chưa mười phần hùng hậu. Hai thúc cháu tranh gia sản, người ngoài muốn chia một chén canh, đó là tìm chết”.

Hạ Tầm thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “Vậy tốt rồi, như vậy... Bành gia các nàng cần gì cùng Lâm Vũ Thất qua lại?”.

Bành Tử Kỳ nói: "Thái Công tuy không dám hy vọng long y bảo tọa xa vời, lại muốn cho Bành gia ta ở trong Bạch Liên giáo có thể ngồi trên. Bạch Liên giáo có Tướng Sư hai môn, Tướng môn tập binh pháp võ nghệ, Sư môn tập đạo pháp huyễn thuật, Lâm Vũ Thất chính là truyền nhân Sư môn, thái công là muốn, lợi dụng lực lượng hắn, thậm chí học được tuyệt kỹ sư môn, tăng cường thực lực Bành gia ta. Còn nữa cũng là.

Nói thật, Bạch Liên giáo tạo phản hay không, có thể thành việc hay không, quyết định bởi triều đình. Muốn Bạch Liên giáo không tạo phản, vậy triều đình phải trấn áp được, nó có thể khiến cho trăm họ có đường sống, không đối với trăm họ kiểm soát quá lắm, Bạch Liên giáo tự nhiên không có cơ hội có thể thừa dịp. Nếu không, triều đình cho dù là thật muốn giết, một mực chặt đi xuống, cũng là chặt không xong, cho dù là thật đem Bạch Liên giáo tiêu diệt hết lại thế nào? Lão bách tính sống không nỗi, cũng sẽ phản, ngoại trừ Đại Minh là lợi dụng Bạch Liên giáo khởi sự, từ xưa đến nay nhiều vương triều đều bị diệt như vậy, lại có cái nào là Bạch Liên giáo làm? Cần gì phải đem nó thành giống như hồng thủy mãnh thú.

Hạ Tầm nói: "Nhưng mà... Tuy Đức Châu khởi sự, bọn họ thất bại rồi, nhưng lòng phản này một khi nảy sinh, khó giữ không... Nàng là thê tử của ta, Bành gia chính là thân nhân ta, ta không hy vọng các nàng bị Lâm Vũ Thất kéo xuống nước".

Bành Tử Kỳ cười hì hì, ngạo nghễ nói: "Tướng công, chàng đây là xem trọng Lâm Vũ Thất rồi, nếu không phải Lâm gia hắn có huyễn thuật môn đạo pháp kia, lão thái công nhà ta cũng sẽ không nhìn thẳng hắn một cái, hắn muốn ép Bành gia chúng ta cùng hắn tạo phản, môn nhân cũng không có. Có Bành gia chúng ta xem, Lâm Vũ Thất hắn cho dù là rồng là rắn, cũng phải ngoai ngoãn, cho dù là một con hổ, cũng phải ngoan ngoãn giống như con mèo con".

Nói đến đây, nàng nắm chặt tay Hạ Tầm, động tình nói: "Thiếp biết, chàng là vì tốt với thiếp, yên tâm đi, Bành gia chúng ta, sẽ không dính vào.

Con đường của Lâm Vũ Thất, luận đường đi, luận thực lực, hắn đều kém xa. Chi bằng những thủ đoạn hắn tại Đức Châu khởi sự kia, cũng khiến cho Thái Công và phụ thân thiếp bọn họ cười rơi cả răng hàm rồi, làm sao cùng bọn hắn hồ đồ".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Chỉ mong như vậy. Đúng rồi, nàng thế nào có tự tin lớn như vậy? Bành gia các nàng... ở trong Bạch Liên giáo, rất có địa vị sao?".

Bành Tử Kỳ chỉ hơi chút do dự, liền thản nhiên nói: "Bạch Liên giáo, chỉ là một cái xưng

hô chung chung. Trên thực tế, chỉ nhánh dưới Bạch Liên giáo vô số, một cái chỉ phái lớn nhất chính là Minh giáo. Mà trong Minh giáo lại có vô số phân đàn, trong đó Nam Bắc có một chỉ là lãnh tụ".

Bành Tử Kỳ nói đến chỗ này ngừng lại một chút, một đôi con ngươi như nước nhìn Hạ Tầm, từng chữ nói: "Minh giáo Bắc tông đại biểu là Hà gia. Minh giáo Nam tông đại biểu là Bành gia. Ba mươi năm trước, lãnh tụ Bắc Tông chính là dẫn đầu khởi sự phản kháng Đại Nguyên Hàn Sơn Đồng, mà lãnh tụ Nam tông, chính là giúp lập nên Thiên Hoàn đế quốc lão Thái Công nhà thiếp...

Tim Hạ Tầm không tự chủ được nhảy đến nhanh lên, một cái tên nghe nhiều nên thuộc hầu như lập tức thoát ra: "Như vậy, Bành lão thái công chính là...".

Bành Tử Kỳ cười duyên nói: "Tự nhiên chính là Bành hòa thượng rồi".

"Lại là hắn!".

Đại danh Bành hòa thượng Hạ Tầm tự nhiên là biết, cho dù là đối với lịch sử hiểu không nhiều người, chí ít cũng biết ngũ tán nhân trong tiểu thuyết võ hiệp. Chỉ có điều, ngũ tán nhân là chức vụ nhàn tản, võ công và việc làm cũng không tính là cao, trên thực tế, người so với bọn hắn cao minh hơn đều là hư cấu, ở trong ngũ tán nhân Bành Oánh Ngọc và Chu Điên, mới là kỳ nhân chân chính ở tại Nguyên mạt Minh sơ.

Bành hòa thượng ở trong thời đại kia, là nhân vật phong phú sắc thái thần bí nhất. Ai Châu khởi sự, hắn mới là lãnh tụ, trong quân khởi nghĩa tướng lĩnh cao cấp cũng đệ tử hắn nhiều nhất, nhưng mà hắn đem Chu Tử Vượng đẩy lên vương vị, sau khi Chu Tử Vượng chết trận, vì tranh thủ đoàn kết nội bộ, hắn lại đem đế vị tặng cho Từ Thọ Huy, thật ra hai lần trước sau, hắn đều là người có tư cách nhất ngồi lên vị trí thủ lĩnh.

Trên chính trị mưu tính sâu xa, chú ý đến toàn cục, trở thành keo kết dính ở giữa các lộ tạp hùng Thiên Hoàn đế quốc. Trên quân sự, Bành hòa thượng hắn cũng là vị đại tướng năng chinh thiện chiến, Bành hòa thượng đã từng dẫn binh vào Giang Tây, đại bại nguyên Giang Tây hành tỉnh Hữu thừa Vũ La Thiếp Mộc Nhi, giết chết tổng quản Giang Châu Lý Sao, Từ giang Châu lại đánh Nam Xương, đem Đại Nguyên Giang Tây Bình Chương Đạo Đồng sợ đến vứt nha môn mà chạy, tiếp đó liền đánh gục Nhiêu Châu, Nhạc Bình mười lăm thành. Thẳng giết đến Hàng Châu, nơi đại quân qua, thế như chẻ tre.

Người này tuy không bằng Chu Nguyên Chương, nhưng cũng là hùng tài đại lược, nếu như đem hắn làm thành một tên giặc cỏ, đó chính là sai hoàn toàn rồi. Hạ Tầm được biết lão thái Công Bành gia lại là Bành Oánh Ngọc Bành hòa thượng tiếng tăm lừng lẫy, tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng yên tâm xuống.

Với nhãn lực Bành hòa thượng, tự nhiên nhìn được ra Đại Minh lúc này, không thể cho người ngoài có cơ hội thừa dịp, với năng lực của hắn, chỉ có phần hắn đem Lâm Vũ Thất trêu đùa trên tay, sao lại có thể bị Lâm Vũ Thất ép buộc?

Bành Tử Kỳ nói: "Cho nên, lão Thái Công chỉ là muốn lợi dụng cái cơ hội này, đem Tướng Sư hai môn tuyệt nghệ đều lung lạc đến Bành gia thiếp, còn nữa chính là Bành gia thiếp vốn là Nam tông, tuy thân ở Thanh Châu, đối với những địa phương Bắc tông khống chế này lại một mực không có nhúng tay. Hiện hôm nay, Nam quân, Bắc quân chiến trường chính tại phương Bắc, bốn phương thối nát, thái công cảm thấy, đây là một cái cơ hội tốt đem thế lực Nam tông thiếp khuếch trương đến phương Bắc...".

Hạ Tầm thâm dĩ vi nhiên gật đầu nói: "Nếu Thái Công chính là Bành tổ, ta tự nhiên là tin được ánh mắt của lão nhân gia người. Đến lúc này, ta cũng yên lòng rồi. Vậy chúng ta sớm nghỉ ngơi chút, sáng sớm mai, phải lên đường xuôi Nam rồi".

Ba ngày này, Hạ Tầm không chỉ hàng đêm cày bừa, ngoại trừ đối với Bành Tử Kỳ hiểu dùng lý, thuyết phục nàng dò rõ thái độ của phụ tổ đối với thiên hạ, hắn còn đang sắp xếp chuyện đi Kim Lăng, hôm nay đã sơ bộ đã định một cái kế hoạch.

Bành Tử Kỳ khó xử nói: "Không được, sáng sớm mai phải đi rồi, mẫu thân rất không nỡ, gọi thiếp đêm nay đi tiếp người, cho nên.

Hạ Tầm ngẩn ngơ, liền nói: "Nói cũng phải, một chuyến này, không biết bao lâu mới có thể trở về, nàng đi hậu trạch hầu tiếp nhạc mẫu đại nhân đi".

Bành Tử Kỳ đáp ứng một tiếng, hai vợ chồng lại nói ngắn gọn vài câu, Bành Tử Kỳ liền đứng dậy đi hậu trạch.

Hạ Tầm thở phào một tiếng thật dài, lẳng lặng ngồi một hồi, rồi lại nhảy dựng lên.

Tạ Tạ hai ngày này ánh mắt u oán nhìn hắn, hắn làm sao không hiểu rõ? Nhưng gần một tháng nay, tuy nếm rất nhiều đau khổ, chí ít hắn và Tạ Tạ một mực cùng một chỗ, Bành Tử Kỳ

cô đơn bên ngoài, lo lắng hãi hùng, hôm nay vừa mới gặp nhau, hắn sao tiện nói ra chuyện bái thiên địa trong thành, cho dù nói ra, đón ánh mắt lưu luyến kia của Tử Kỳ, hắn lại như thế nào nói ra được muốn đi cùng phòng với Tạ Tạ?

Mắt thấy hôm nay Tạ Tạ ánh mắt u oán kia biến thành lạnh nhạt rồi, Hạ Tầm trong lòng cũng gấp nha. Sao không đến, thời khắc quan trọng vẫn là cha mẹ vợ đau con rể, vậy mà đem Tử Kỳ gấp điều đi rồi, Hạ Tầm vội vàng sắp xếp một chút, liền bẻ tay bẻ chân đi ra cửa phòng, chuẩn bị đi dỗ dành tiểu mỹ nhân ba ngày qua chịu đủ lạnh nhạt.

"Cô gia, muộn lạnh như này rồi, còn chưa ngủ".

Vừa mới ra cửa, đụng mặt liền một tiểu nha hoàn thanh tú động lòng người, hướng phía hắn cười hi hi cúi người thi lễ.

Hạ Tầm có tật giật mình bị dọa cho nhảy dựng, thiếu chút nữa không cùng làm cái động tác cúi chào: "A... A, ta tại nội viện đi một chút, một lát sẽ về".

Hạ Tầm hai tay sau lưng, bước ra hình chữ bát bắt đầu: "Đi một chút", khóe mắt nhìn tiểu nha đầu kia, sau khi nàng ngoặt qua cửa vòm, Hạ Tầm mới giương cánh đại bàng, ba một cái nhảy đến trước cửa Tạ Vũ Phi, trong lúc nhất thời, tim lại nhảy đến nhanh.

"Bà nội ơi, tại nhà lão bà nương trộm lão bà, đây gọi là chuyện gì!".

Hạ Tầm thở gấp, đẩy một cái, một cánh cửa, không nhúc nhích. Hạ Tầm vỗ vỗ cái trán, lại nhảy đến trước cửa sổ, lại đẩy một cái, vẫn không nhúc nhích.

"Hỏng rồi, Tạ Tạ thật tức giận rồi".

Hạ Tầm nhảy tới nhảy lui giống như một con thỏ nhỏ vất vả cần cù, một lần nữa nhảy đến cửa trước, đưa tay nhẹ nhàng gõ nhẹ lên cửa phòng: "Tạ Tạ!".

"Ai".

"Ta!".

"Ngươi là ai?".

"Bảo bối tâm can ngoan nào, hai ngày này thật là không thuận lợi, cái này cũng không có

nghĩa là ta không nghĩ tới nàng. Nàng... Trước tiên cho ta vào trong rồi hãy nói".

Trong gian phòng yên tĩnh một chút, cửa két một tiếng mở ra, Tạ Vũ Phi mặc tiểu y, xoay người đi vào, vừa vén chăn lên giường nằm, gương mặt xinh đẹp hướng bên trong, ném cho hắn một cái bóng lưng.

Hạ Tầm vội vàng chen vào cửa phòng, thấy tiểu mỹ nhân không để ý hắn, chỉ đành trước tiên trở mặt đi qua, phúc tề nhân không phải dễ hưởng như vậy, chủ nghĩa đại nam tử không được, lúc nên cúi đầu phải cúi đầu.

Hạ Tầm nằm xuống bên cạnh nàng, bóp bóp bờ vai nàng, Tạ Tạ mặt lạnh nói: "Làm gì?".

Hạ Tầm nhẹ nhàng đem chuyện ba ngày qua nói một lần, một mặt nói, không thiếu được ôm ôm, hôn hôn sờ sờ, Tạ Vũ Phi lưng cứng ngắc rốt cuộc mềm trở lại, cơ thể yêu kiều vừa chuyển, quay hướng hắn nói: "Biết rồi, người bận rộn, ai nhỏ mọn như vậy, giận không đâu với chàng".

Hạ Tầm mừng rỡ: "Nương tử thật là ôn nhu hiền thục, vậy... Đêm nay chúng ta có thể động phòng hoa chúc rồi chứ?".

Tạ Tạ hướng về phía hắn trừng mắt nói: "Đêm nay... chàng thuận lợi rồi sao?".

Hạ Tầm gật đầu như giã tỏi: "Thuận tiện, thuận tiện rồi".

Tạ Tạ hừ một cái, chậm rãi nói: "Đáng tiếc, bản cô nương hôm nay... không thuận tiện rồi".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Được rồi, nương tử tốt của ta, nàng cũng đừng tức giận với ta như vậy chứ".

Tạ Tạ không tức giận nói: "Ai cùng chàng tức giận, thiếp giờ... Thật không tiện rồi".

"A?".

Hạ Tầm thoáng cái ngây ngốc nhìn: "Nàng không... Sẽ không...".

Tạ Tạ xinh đẹp gật gật đầu, rất ưu nhã nói: "Tướng công, chàng đoán đúng rồi".

Hạ Tầm cúi đầu nhìn tiểu huynh đệ đã dựng lều lớn lên, hướng Tạ Tạ mặt đau khổ nói: "Vậy... Ta làm sao bây giờ?".

Tạ Tạ vô tội nói: "Cái này cũng không phải lỗi tại thiếp, thiếp có thể làm gì bây giờ?".

Hạ Tầm bất đắc dĩ nhìn Tạ Tạ, nhìn mặt nàng cười như hoa, tinh hoa như môi hồng, đột nhiên nhớ đến nàng biết đầu lưỡi nhảy múa đó, lưỡi kỳ diệu tế hoa đó, như bút lông phong phú, như linh xà, như sóng biển, như mũi khoan, đột nhiên nó như sóng bập bềnh, đột nhiên nó lại xoắn vòng cắm xuống, rồi lại xoay vòng hướng ra bên ngoài...

Hạ Tầm đột nhiêt có điểm miệng khô lười đắng đứng lên. Hắn ho khan một tiếng, khàn khàn cồ họng nói: "Tạ Tạ".

"Hả?".

"Nàng hiện tại, trong miệng không có giấu đao chứ?".

"Làm gì vậy?".

"Hắc! Hắc hắc...".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 348

Điệp Tọa Xuy Trường Địch.

Chương 348: Điệp tọa xuy trường địch.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Thượng mã bất tróc tiên

Phản ảo dương liễu chỉ

Điệp tọa xuy trường địch

Oán sát hành khách nhân.

(Đây là khúc Nhạc phủ tên là Chiết Dương Liễu Chỉ "Bẻ cành dương liễu".

Lên yên cương chẳng cầm dây

Vin tay uốn gãy cành cây liễu buồn

Dùng dằng cầm sáo xuống yên

Véo von tiễn biệt héo hơn lòng người

- Nguyễn Hữu Vinh dịch).

Nhiều lần thưởng thức bài thơ cổ Nhạc Phủ này, Hạ Tầm cảm thấy, cổ nhận thật là rất có học vấn, thổi tiêu mà thôi, vậy mà có thể khiến cho bọn họ nói đến đường hoàng phong nhã như thế.

Nhớ tới tư vị trong khuê phòng hôm qua, xác thật làm cho người ta dư vị vô cùng, Tạ Tạ còn chỉ là lần đầu tiên, xẩu hỗ mang theo e sợ, tài nghệ không quen, đã tiêu hồn như vậy, làm chút tài mọn, mà đã làm cho hắn... Đáng thương chút nước bồ đề, dốc hết vào trong đôi môi đỏ mọng, cái này nếu là am hiểu tư vị mưa gió...

Không thể nói, không thể nói, dư vị vô cùng.

Khi Bành Tử Kỳ vừa mới rời khỏi nhà, rất là thương tâm một hồi, nhưng mà lúc này lại đang chăm chú nhìn Hạ Tầm và Tạ Vũ Phi, bởi vì nàng phát hiện, giữa hai người này tựa hồ có điểm cảm giác không giống, dường như... hẳn là... Đại khái... có thể... Là phát sinh điểm gì rồi.

Hạ Tầm đang nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng còn mang ý cười như có như không, mà Tạ Tạ... Giống như bộ dáng rất thẹn thùng. Nhất là vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt luôn là lơ lư lửng lửng, tựa như có chút không dám đối mặt.

Qua đã lâu, nàng rốt cuộc phát hiện từng điểm không giống, Tạ Tạ đã đổi về nữ trang, mà nàng búi tóc là kiểu tóc phụ nhân đã kết hôn, Bành Tử Kỳ lặng lẽ tới gần Hạ Tầm, tại dưới nách hắn nhẹ nhàng véo một cái, đưa tai qua, nhỏ giọng nói: "Chàng đem Tạ Tạ làm sao rồi, thành thật nhận tội!".

"Tạ Tạ sao?".

Hạ Tầm mở to con mắt, hắn cảm thấy cũng là lúc nói cho Tử Kỳ rồi, nếu không, cũng quá ủy khuất cho Tạ Tạ người xấu hổ ta. Hạ Tầm nhìn Tạ Tạ đầu giấu trước ngực khó được, ôn nhu nói: "Tạ Tạ và nàng giống nhau, là vợ ta, là nữ nhi làm bạn của ta cả đời rồi.

Bành Tử Kỳ bừng tỉnh đại ngộ nói: "A... các người tối qua.

Tạ Vũ Phi đang giấu đầu vụt thoáng cái ngẩng đầu lên, lớn tiếng thất thanh nói: "Chúng ta không có! Đêm qua, chúng ta cái gì cũng không có xảy ra!".

Hạ Tầm ở một bên ho khan một tiếng, chậm rãi nói đỡ cho nàng: "Thú vui khuê phòng, có rất nhiều thứ. Nam hoan nữ ái, thiên kinh địa nghĩa, có cái gì phải thẹn thùng, Tạ Tạ, không cần sợ nàng cười, Tử Kỳ sao... cũng không phải không có làm qua.

Bành Tử Kỳ nghi ngờ nhìn Hạ Tầm đạo mạo nghiêm trang, lại nhìn Tạ Tạ xấu hổ không thể

kìm được, ngây ngốc hỏi: "Ta? Ta làm cái gì?".

Đoàn người Hạ Tầm không có theo đường bộ đi Giang Nam, mà là một đường đi về hướng Đông, chuẩn bị theo đường biển trước tiên đi Song Tự. Hiện tại thiên hạ hỗn loạn, tình thế tuy khẩn trương, nhưng mà bởi vì lượng lớn quan binh điều động, dịch phu tập trung, nạn dân chạy tán loạn, cùng với rất nhiều thân sĩ vì tránh chiến họa liên quan mà dời về phía Nam, quan phủ không có đủ nhân lực đối với địa phương tiến hành khống chế, Hạ Tầm muốn đi hướng Nam ngược lại trở nên dễ dàng.

Nhưng mà đi hướng Nam tuy dễ dàng, mục đích của Hạ Tầm cũng không chỉ là đến phương Nam, bọn bốn người Tưởng Mộng Hùng hắn phái đã lợi dụng thực lực tài chính hùng hậu và nhân thủ đông đúc tại Kim Lăng mở ra cục diện, nhưng mà muốn cùng giai tầng quan thân thành lập quan hệ, lại không phải một lần mà được việc, như vậy mà nói Hạ Tầm liền phải kiếm con đường khác, mới có thể nhanh chóng mở ra đường lối vươn lên thượng tầng xã hội.

Một điểm này, nếu như để cho mấy vị đại ca Tưởng Mộng Hùng vốn chỉ là phụ trách cầm đao chém người kia đi làm, quả thật là làm khó bọn họ, chuyển vai không phải chuyện một ngày hai ngày, chuyện này đành phải do Hạ Tầm đích thân làm, hắn đã nghĩ đến một biện pháp, mạch suy nghĩ lại vẫn chưa phải quá hoàn thiện. Chuyện này, cho dù là Tạ Tạ tinh thông mánh khóe lừa người, đối với tưởng tượng của hắn cũng không quá xác định, bởi vì ngay cả Tạ Tạ cũng không có làm qua, thậm chí không có nghĩ qua chuyện như vậy.

Bọn hắn một đường đi về hướng Đông, tại Lang Gia sơn dùng số tiền lớn thuê một chiếc thuyền, dọc biển về phía Nam, đến trấn Diêm Quan, lại cùng đảo Song Tự bắt được liên hệ, do thuyền biển Song Tự đón lên đảo Song Tự.

"Thiếu gia, thiếu gia!".

Tiểu Địch giống như một con chim Hải âu vui vẻ, từ thật xa cười, nhảy bổ đến, trong tay còn cầm một cái cần câu cá.

"Tiểu Địch!".

Hạ Tầm xỉa xỉa tóc nàng bị gió biển thổi thành rối bởi, cười nói: "Ngươi cũng vì nhanh phơi nắng thành cục than đen rồi, làm gì vậy?".

Tiểu Quản sự cười khổ nói: “Nha đầu này, bây giờ mê lên câu cá, cả ngày ngồi xổm ở trên bãi biển, lại không biết làm cái ô...

Hứa Hử chắp tay cười nói: “Dương lão đệ”.

Hạ Tầm vội vàng cũng chắp tay cười nói: “Hứa đại đương gia”.

Hắn hướng trong đám người liếc một cái, không có nhìn thấy Tô Dĩnh, hơi có chút thất vọng, không nhịn được hỏi: “Tam đương gia không ở trên đảo sao?”.

Hắn vừa hỏi cái này, mọi người của đảo Song Tự trên mặt đều lóe quan một tia thần sắc cổ quái, Hứa Hử ngừng lại một chút, sờ cái mũi cười khan nói: “A muội à, ha ha, nàng hiện tại... hiện tại ở Dương Giác sơn, nhất thời nửa ngày, sợ là không đi ra được. Chúng ta đừng đứng ở tại nơi này, trong Tụ nghĩa đường đã vì đón các người mà bày xuống tiệc tẩy trần, mời mời mời, chúng ta lên núi, vừa uống vừa nói”.

Mọi người ngươi một câu, ta một câu, một bên nói một bên đi lên trên đảo. Tiểu Địch lòng vui chơi tuy nặng, lại vô cùng ỷ lại thiếu gia của nàng, mắt thấy chính mình còn không có nói vài câu, liền bị người khác chen đến phía sau, tiểu nha đầu vội đến nhảy dựng lên, cuối cùng liều mạng chen đến trước mặt, dùng mông đẩy ra phụ thân nàng, đem cần câu nhét vào trong tay phụ thân, cái miệng nhỏ nhắn liền giống như súng liên thanh đều đều lên.

“Thiếu gia, khi ta vừa mới đến trên đảo, cả ngày nghe tiếng thủy triều, cảm thấy đều ngủ không tốt, sau này nghe quen rồi, vừa nghe tiếng thủy triều ngủ đặc biệt ngon”.

“Ha ha, đó là chuyện tốt nha.

“Thiếu gia, tại bãi biển câu cá, câu được ốc biển đặc biệt đẹp mắt, ngươi xem ngươi xem, màu phấn hồng, giống như một con vẹt, đây là con mắt, đây là miệng, đây là lông vũ...

Tiểu Địch từ trong ngực lấy ra một con ốc biển hướng thiếu gia hiến bảo vật: “Trên đảo thật nhiều người nói, bọn họ chưa thấy qua loại ốc biển này, hiếm có à? Ta vốn nghĩ chờ thiếu gia trở về cùng một chỗ thử chút hiếm có, đáng tiếc trái chờ ngươi không trở về, phải chờ ngươi không trở về, ốc biển đều chết rồi, ta sợ thịt ốc thối rồi, liền đem nó ăn rồi, cảm giác mùi vị cũng bình thường, chỉ còn lại cái ốc biển này, ta cố ý giữ lại, đưa cho thiếu gia”.

Bọn người Hứa Hử và Tiểu Quản sự, cùng cố ý rớt lại phía sau vài bước, cho bọn họ để

ra vị trí Bành Tử Kỳ và Tạ Vũ Phi nhìn thấy Tiểu Địch tính trẻ con, cũng không khỏi mỉm cười, Hạ Tầm không để ý liếc nhìn ốc biển trong tay Tiểu Địch, lại không khỏi giật mình, vội cầm qua xem xét, quả nhiên là ốc anh vũ, hơn nữa tại trong ốc anh vũ coi như là cực phẩm.

Hạ Tầm nhìn Tiểu Địch một cái, trong lòng rất tiếc: "Cái miệng nhỏ này, thật là quý giá, hơn mười vạn đô la Mỹ, để nàng một ngụm nuốt rồi...".

Tiểu Địch chỉ nói hắn thích, dương dương đắc ý nói: "Đẹp mắt, ta cũng rất thích, ta đem nó tặng cho thiếu gia".

Hạ Tầm cười sờ sờ đầu nàng, đem ốc anh vũ giấu tại trong ngực. Một đường đi xuống, liền chỉ nghe Tiểu Địch hướng hắn kể đông kể tây, hỏi nam hỏi bắc, Hạ Tầm thỉnh thoảng nói vài câu, bọn người Hứa Hử và Tiếu Quản sự đều nghe đến ngạc nhiên biến sắc, chỉ có Tiểu Địch mặt không đổi sắc, bởi vì nàng căn bản tưởng tượng không ra tình huống như thế nào. Tại trong mắt nàng, thiếu gia của nàng là có bản lĩnh nhất, lại có cái gì khó xử có thể làm khó hắn?

Khó trách nàng tuy nhớ thiếu gia, nhưng mà tại trên đảo ăn được no, ngủ được kỹ, khuôn mặt nhỏ đều biến thành quả táo đỏ đáng yêu, bởi vì tại trong lòng nàng, căn bản không cho là có cái gì khó khăn là có thể làm khó thiếu gia của nàng. Hạ Tầm thấy tình huống vậy, không có giảng kỹ tình huống nữa, không biết nhân gian hiểm ác, không hẳn không phải là một loại hạnh phúc, nếu như có thể, hắn hy vọng người bên cạnh mình, phong ba hiểm ác đều trải qua càng ít càng tốt.

Tiểu Địch đã lâu không gặp Hạ Tầm rồi, hận không được đem chính mình nghĩ đến đứng lên tất cả đều nói cho hắn biết, nói đi nói lại, nàng rốt cuộc nói đến Tô Dĩnh: "Thiếu gia, Tô tam tỷ tỷ hiện tại ở Dương Giác sơn, vài ngày trước, ta...

Tiểu Địch còn chưa nói xong, Phương Tài đã biết điều vọt đến một bên, Hứa Hử cùng Tiếu Quản sự tùy ý nàng nói không ngừng với Hạ Tầm đồng thời vọt lên, Tiếu Quản sự một nắm kéo Tiểu Địch ra, Hứa Hử thì nắm chặt cánh tay Hạ Tầm, cao giọng khí vũ hiên ngang nói: "A, Dương lão đệ! Đến đến đến, liền ở phía trước, ha ha ha, các huynh đệ đều chờ tiệc tẩy trần cho ngươi, mời, mời mời mời.

Tiểu Địch sững sờ nhìn bọn họ, rất hoang mang nói với Tiếu Quản sự: "Cha, ta là nói sai lời nào sao?".

***

“Tiểu Địch!”.

Tiệc rượu tan rồi, Hạ Tầm về đến chỗ ở, trước cùng Tiếu Quản sự và vài gia nhân thân cận cùng lên đảo hàn huyên một hồi, chờ đến mọi người đều tự rời đi, Hạ Tầm liền im lặng chuyển đến chỗ ở của Tiểu Địch.

“Thiếu gia!”.

Tiểu Địch vừa mới đốt đèn tại trên giường ngồi xuống, đột nhiên thấy Hạ Tầm đến, lại mừng rỡ nhảy dựng lên.

Nàng so với lúc chia tay tại Kim Lăng, tựa hồ lại cao hơn nửa cái đầu, tại trên đảo hơn nửa năm này, phơi nắng đến đen rồi, lại cũng khỏe mạnh rồi, như cũ là mày cong miệng nhỏ, vui buồn lẫn lộn, khuôn mặt tuy có chút mượt mà, nhưng đó là khỏe mạnh, tư vị ngọt ngào, thiếu nữ lúc hài nhi dáng người mập mạp, đang dần dần phát triển đến thướt tha kiện mỹ, chỉ có cặp mắt to đen trắng phân minh kia, vẫn là ngây thơ trong trắng như trước.

Trời đất của nàng rất nhỏ, tại Thanh Châu chỉ là một cái đường Ngọc Hoàng, tại Kim Lăng, chỉ là một cái trấn Mạt Lăng; tâm linh của nàng cũng rất nhỏ, chỉ có một cái Dương phủ, ở cha mẹ của nàng, còn có thiếu gia của nàng, cùng với... Tiểu oa tiểu cẩu, hiện tại thì biến thành một cái cần câu. Cho nên con ngươi nàng trước sau trong vắt như nước, tựa như đứa bé chưa trừng nhận phải ô nhiễm thị tục.

Hạ Tầm cưng chiều sờ sờ đầu nàng, Tiểu Địch rất ôn thuần, rất hưởng thụ, tựa như nàng vuốt ve con chó nhỏ của nàng.

“Tiểu Địch, ngươi vừa mới nói, Tô tam đương gia, thế nào rồi?”.

Tiểu Địch mặt có khó khăn: “Ta vừa mới muốn nói, nhưng cha ta không để cho ta nói, có phải... Ta không nên nói hay không?”.

Trong lòng Hạ Tầm nghi ngờ càng đậm, liền mỉm cười nói: “Ô, đó đại khái bởi vì không thuận lợi nói trước mặt mọi người, ta là thiếu gia của ngươi, cũng không phải người ngoài, nói với ta không vấn đề”.

Tiểu Địch nghĩ một chút quả thật như thế, không khỏi giãn mặt cười nói: “Đúng vậy, có cái

chuyện gì khó nói với người khác, nói cho thiếu gia nghe cũng không sao. Đương nghiên, có chút chuyện liền thiếu gia cũng không thể nói, ví dụ nói... Lần đầu tiên tới tháng, ta đã sợ muốn chết đi được, ta còn cho rằng sinh bệnh, lập tức phải chết rồi, khóc đi tìm mẹ ta. Ừm... Mẹ ta cố ý dặn dò ta, loại chuyện này chính mình biết là được rồi, đối với phụ thân, đối với thiếu gia, đều không thể đề cập đến".

Hạ Tầm rất quýnh, cái nha đầu ngốc tự nhiên này!

Vốn Hạ Tầm còn cảm thấy nàng ngây thơ trong trắng, không rành thế sự, thật ra trái ngược rất nhiều người muốn vui vẻ nhiều, nhưng mà giờ đây hắn lại cảm thấy, hay là nên để cho nàng trải qua chút bách thái nhân gian, nếu không...

Nhìn thấy vẻ khó xử trên mặt Hạ Tầm, Tiểu Địch cuối cùng ý thức được chính mình lại quen tính lạc đề rồi, nàng lè lưỡi, lén lén lút lút nhìn bốn phía một chút, lúc này mới rất quỷ quyệt hướng Hạ Tầm mách lẻo: "Thiếu gia, Tô tam tỷ tỷ có tiểu bảo bảo rồi!".

"Cái gì?".

Hạ Tầm bị dọa cho nhảy dựng, trợn to mắt lên nói: "Nàng có hài tử rồi?".

"Ừm!".

Tiểu Địch dùng sức gật đầu: "Trong bụng có một cái, ngoài bụng một cái! Thật có thể sinh nha!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 349

Không Thể Tư Xuân.

Chương 349: không thể Tư Xuân.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Tam tỷ, uống chút canh cá đi”.

Một cô nương trên đầu quấn khăn vải hoa đi vào phòng, một thân áo ngắn quần hoa, chải hai cái bím tóc to thô đen bóng loáng đến tận mông, dáng người không cao, nhưng rất cân xứng, cho nên vẫn rõ rệt ra chân dài eo mảnh. Trán nàng tương đối rộng, cánh mũi có thịt, miệng có chút lớn, nhưng môi rất dầy, tuy không phải mười phần quyến rũ, lại rất có một cỗ tư vị xinh đẹp mạnh mẽ, tại trong tay nàng, bưng một chén canh cá hơi nóng hôi hổi, hầm thành màu nhũ trắng nồng đậm, vừa vào phòng, một cỗ hương vị liền xông vào mũi.

“Mùi vị thật thơm, Bình nữ, thuật nấu ăn của ngươi không tồi”.

Tô Dĩnh ngẩng đầu cười nói. Nàng đã sắp sinh rồi, bụng to vượt mặt. Trên giường còn nằm một đứa bé mặt hoa da phấn, bím tóc chải một cái hướng trời, hai tay ôm đầu, ngủ đang say.

Cô nương gọi là Bình nữ kia cười nói: “Đó là đương nhiên, không quản hải vị gì, đến trong tay ta, đều có thể điều chế thơm ngào ngạt, trong canh cá này còn thêm rất nhiều não cá, rất bổ. Con của tam tỷ còn nhỏ như vậy, lại mang thai rồi, nên so với người bình thường càng thêm cẩn thận, tuy tam tỷ là người luyện võ, thân thể cường tráng, tẩm bổ nhiều chung quy không phải chuyện xấu”.

“Ừm, trước tiên đặt ở trên bàn đi, quá nóng, để nguội một chút”.

Tô Dĩnh cắn đứt sợi chỉ, đem một cái áo hoa nhỏ may được hơn nửa trong tay đặt lên giường.

Tô Dĩnh vốn không biết nữ công, ngay cả chuyện xuống bếp cũng không quá rõ ràng, nhưng mà từ khi có hài tử, tuy nói chỉ là nàng muốn, đã tìm được người đến làm, cũng có thể dùng tiền mua, vẫn hy vọng có thể tự tay làm quần áo cho cục cưng của mình, tại đầu ngón tay sau khi bị đâm qua nhiều lần, nàng bây giờ đã có thể thuần thục làm chút ít thêu thùa may vá.

“Tiểu Tư Dương bộ dạng ngủ thật đáng yêu”.

Bình Bình đặt chén xuống, đi đến bên giường khom lưng nhìn đứa bé ngủ say: “Tiểu gia hỏa, rất nhanh liền phải làm lâu la của tiểu tỷ tỷ, vui hay không?”.

Tiểu nha đầu trên giường kêu kêu cái miệng, đầu mày nhíu lại, tựa hồ muốn khóc, một lát lại tự mình chít chít cười hai tiếng, nhưng vẫn là ngủ không có tỉnh lại. Tô Dĩnh và Bình nữ đều cười lên, Tô Dĩnh nói: “Tư Dương đây là ngủ mê, không cần để ý tới nó”.

Nói xong đi đến bên bàn, bưng chén canh lên thổi thổi, muốn đem canh cá uống hết, chén vừa nâng đến miệng, nàng đột nhiên ngừng lại, đặt chén xuống hướng ngoài cửa sổ nhìn ra, tự nhủ nói: “Thuyền đến Song Tự rồi, giống như là thuyền của Thiên Dương kia, lại đến tặng đồ gì sao?”.

“Thật sao?”.

Bình nữ vừa nghe, hai mắt nhất thời sáng lên, vui vẻ nói: “Ta đi đón hắn một chút”. Nói xong liền cực kỳ hứng thú đi ra.

Tô Dĩnh mỉm cười, Bình nữ là nữ tử nàng từ trên một chiếc thuyền cứu xuống, lúc ấy cứu nàng xuống chính là Hà Thiên Dương, nhìn ra được, nha đầu này từ đó về sau đối với Hà Thiên Dương lại có một loại nhiệt tình đặc biệt, tựa hồ có chút yêu mến hắn.

Bình nữ sau khi ra ngoài, Tô Dĩnh liền bưng chén lên, ngồi tại bên giường uống, một chén canh cá rất đặc vừa mới uống một nửa, cửa phòng mở ra, hai mắt Bình nữ phát ra ánh sáng đứng tại đó, Tô Dĩnh cười nói: “Là Thiên Dương ca của ngươi đến rồi sao, đưa tới những cái gì rồi?”.

“Đưa... Đưa đến... Đưa đến một người”.

Bình nữ ấp a ấp úng nói, thân thể hướng phía bên lóe lên, đằng sau đứng ra một người đến, là một người râu xồm.

Tô Dĩnh trước tiên là có chút kỳ quái, lại cẩn thận nhìn lại, nụ cười trên mặt liền dần dần ngưng lại, cơ hồ lờ tay đánh rơi chén canh trong tay.

Dương Húc! Là hắn...

“Nàng có con rồi, vì cái gì không nói với ta?”.

“Vì sao phải nói với chàng?”.

“Vì sao không thể nói với ta?”.

“Nó... Nó là hài tử của ta, cùng chàng một chút quan hệ đều không có, vì sao... Phải nói với chàng?”.

Chân mày Hạ Tầm vặn vẹo thành một cục: “Cùng ta một chút quan hệ đều không có? Nàng một mình sinh được ra hài tử?”.

Sau khi trải qua một lát bối rối, thần sắc Tô Dĩnh dần dần ổn định lại, có chút cứng đầu nói: “Ta... Nam nhân của ta đã chết mười năm rồi, thân ở trong ổ hải tặc, chàng cho ta sẽ giữ sống quả phụ sao, ta lại không thể có nam nhân khác?”.

Hạ Tầm mặt trầm xuống, nói: “A? Như vậy... Nam nhân của nàng ở đâu, chỉ ra đến ta xem xem”.

“Hắn... Ta vì sao phải chỉ cho chàng xem, chúng ta chỉ là... chỉ là nhân duyên mong manh ngắn ngủi, chàng lại không phải nam nhân của ta”.

“Lúc nàng lần trước gặp được ta, lại không phải nói như vậy!”.

“Nói thừa!”.

Tô Dĩnh cười lạnh bĩu môi: “Chàng lúc cùng một nữ nhân thân mật, sẽ cùng nàng kể chuyện nữ nhân khác sao?”.

“Ta...”.

Hạ Tầm có chút nghẹn lời, nhưng hắn cũng không tin tưởng lời của Tô Dĩnh, mặc dù Tô Dĩnh là nữ hải tặc trong ổ hải tặc, hắn cũng không tin tưởng Tô Dĩnh là loại nữ nhân phóng đãng, huống chi, Tô Dĩnh lúc mới gặp hắn trong hỗn loạn và quẫn bách, cũn không có bị bắt kẻ gian dâm làm xấu hổ, hắn có điểm không rõ tâm tính của Tô Dĩnh, nếu như hai người có kết tinh tình yêu, nàng giấu giếm với mình, hoặc còn có thể bắt đầu, bởi vì nàng cũng không nghĩ đến Dương gia này, làm bà bé cửa chính không ra cổng trong không bước, nhưng bị chính mình phát hiện rồi, vẫn như thế một mặt phủ nhận, lại là vì cái gì đây?

Hạ Tầm vốn lòng đầy vui mừng chạy đến, thật có chút tức giận, hắn sắc mặt âm trầm nói: “Nàng tốt nhất đem hắn tìm ra, cùng ta đối chất tại chỗ, nếu không, ta sẽ không tin tưởng lời của nàng!”.

Hà Thiên Dương vén thân trước của áo quệt mồ hôi trán, hùng hùng hổ hổ chạy đến: “Tam đương gia, ăn mặc, đều đã đưa xuống, người còn cần những thứ gì, thì bảo người đưa danh sách tới, ta sẽ đi lấy về”.

“Hắn! Chính là hắn!”.

Tô Dĩnh như gặp cứu tinh, một nắm bắt được Hà Thiên Dương, Hà Thiên Dương ngạc nhiên nói: “Có chuyện gì là ta?”.

Tô Dĩnh không đáp, khoát tay nói: “Được rồi, ngươi trước tiên đi ra đi, Bình nữ, ngươi cũng đi ra”.

“Vâng!”.

Bình nữ rất cơ trí, phát giác tựa hồ có chút không thích hợp, vội vàng một kéo thít chặt Hà Thiên Dương còn muốn hỏi rõ đi ra ngoài, thuận tay đem cửa phòng cũng đóng lại.

“Không phải hài tử của ta sao?”.

Hạ Tầm đi đến bên giường, khom lưng nhìn: “Nhìn lông mày này, nhìn con mắt này, còn có cái mũi này, cái miệng, thật có thể chính là bộ dáng ta”.

“Đừng nói bậy, đi một bên, tiểu hài tử như vậy, có thể nhìn ra cái gì?”.

Tô Dĩnh chột dạt chạy qua, liền muốn đem hắn đẩy ra.

Lúc này, tiểu gia hỏa trên giường tỉnh rồi, trước tiên mở cái miệng nhỏ ra đánh cái ngáp lớn, sau đó dùng hết sức lực toàn thân cái lưng lười biếng, liền mở ra một đôi con ngươi đen như sơn, tò mò nhìn Hạ Tầm, bình tĩnh, cũng không khóc.

Hạ Tầm cùng đứa bé này đối mặt, đột nhiên có loại cảm động không tên, một loại cảm giác đặc thù chưa từng cảm nhận qua, đột nhiên liền tràn đầy thể xác và tinh thần hắn. Trên mặt hắn nửa làm bộ nửa là thật tức giận biến mất, giống như sợ làm cục cưng nhỏ sợ hãi, liền như vậy lẳng lặng nhìn nàng, nhìn hồi lâu, khóe miệng chậm rãi vạch ra hướng lên trên, hắn cười rồi, phát ra từ trong lòng, không tự chủ được mỉm cười.

Hắn cảm nhận được một loại cảm giác cốt nhục tương liên, đó là rung động huyết mạch thân tình.

Trước kia, bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, hắn chỉ là một đứa bé trai lớn. Có người nói, tại trước mặt nữ nhân của hắn, nam nhân cả đời đều là đều là đứa con trai mãi không lớn. Nhưng, tại trước mặt tiểu gia hỏa trắng nõn nà này, hắn lớn rồi, hắn có một loại kính sợ kỳ diệu và truyền thừa đối với sinh mạng.

Hắn không phải người xưa, không giống như người xưa quan tâm con nối dõi giữ gìn kế tục như vậy, nhưng đối mặt với cốt nhục thân sinh của mình, hắn người mới làm cha, vẫn cảm nhận được cảm giác kỳ diệu và cỗ lực lượng vô hình kia...

Tựa như, Tô Dĩnh cũng cảm ứng được loại lực lượng kỳ diệu kia, vậy mà không có dũng khí đẩy hắn tiếp nữa.

Qua đã lâu, tiểu gia hỏa nằm tại trên giường bị gã râu xồm đột nhiên mạo muội đến này trừng mắt đến không kiên nhẫn được, mở cái miệng nhỏ oa oa khóc lên, hai người lớn này lúc này mới tỉnh lại. Hạ Tầm lúng ta lúng túng muốn đi ôm, nhưng một người bộ dáng nho nhỏ như vậy, cánh tay non nớt chân non nớt, hắn lại không dám chạm vào, sợ làm tổn thương nàng.

Tô Dĩnh vội vàng ôm hài tử lên, đến cửa hô qua một vú em khỏe mạnh, vú em nhận qua hài tử, dỗ dành nói: "Ái ui, Tiểu Tư Dương bảo bối của ta, không khóc đó, lập lức vú cho ăn".

"Tư Dương? Hắc! Tư Dương?".

Cửa phòng vừa đóng, Hạ Tầm liền ranh mãnh nói, Tô Dĩnh khẩn trương lên, lời bịa đặt bị vạch trần, sau lưng nàng chống ở trên cửa, đề phòng nhìn Hạ Tầm, giống như tuyên bố chủ quyền kêu lên: "Nó là nữ nhi của ta! Chàng không thể mang đi!".

"Cái gì?".

Hạ Tầm ngây ngốc, lúc này mới rõ ràng nguyên nhân nàng phủ nhận quan hệ hài tử cùng chính mình, vốn đối với việc Tô Dinh trịnh trọng hắn có chút buồn cười, nhưng hắn đột nhiên nghĩ thông đạo lý trong đó, trong lòng liền chỉ có xúc động, mà lại cũng không cười nổi.

Tại cổ đại, nữ nhi chẳng qua là máy móc sinh dục. Thế gian chỉ có nam nhân chủ động vứt bỏ vợ con, lại từ trước đến nay chưa nghe qua một nam nhân nếu là bỏ vợ, con gái cũng có thể bị nhà gái mang đi. Quyền sở hữu con nối dõi, chính như huyết mạch xác nhận chỉ căn cứ một bên nam nhân, nữ nhân căn bản không có quyền lợi tranh thủ. Cái này không chỉ là pháp luật, cũng là dân gian coi là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Cho dù là hải tặc, cuối cùng cũng là người thế gian này, không thoát được cái gông cùm xiềng xích vô hình này, nếu như Hạ Tầm muốn đem cốt nhục của hắn mang đi, chính là hải tặc cũng không có người sẽ cảm thấy không nên, Tô Dĩnh cũng sẽ không cảm thấy chính mình có lý do có lý chẳng sợ nào cùng hắn tranh thủ, cho nên nàng mới liều mạng phủ nhận đứa bé là cốt nhục của hắn. Nhìn ánh mắt Tô Dĩnh giống như đề phòng kẻ trộm kia, tựa hồ chính mình chỉ cần nói rõ quyền sở hữu đối với đứa bé, nàng liền sẽ nhào qua liều mạng, Hạ Tầm chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

"Thiên hạ rung chuyển, hải đảo này ngược lại trở thành tồn tại giống như thế ngoại đào nguyên. Ta lần này đến, không phải mang theo người nhà đi, ta càng không hy vọng, hài từ nhỏ như vậy, cùng ta về Trung Nguyên đi mạo hiểm. Ta cam đoan, nàng sẽ tại nơi này khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, ai cũng sẽ không đem nàng cướp đi. Nếu như có người muốn đoạt nàng đi, ta sẽ cùng ngươi một chỗ, bảo vệ nàng!".

Hạ Tầm những lời này nói ra, Tô Dĩnh toàn thân vũ trang rốt cuộc giải trừ, nàng thở phào một hơi dài, chỉ cảm thấy trên lưng đều thấm ra mồ hôi lạnh.

"Được rồi, chàng là nam nhân, chần gì phải chấp nhặt với thiếp...

Một khi làm rõ ràng nguyên nhân, lúc này liền thay đổi Hạ Tầm chiếm thượng phong, nhìn thấy mặt hắn nghiêm túc, Tô Dĩnh liền cuống lên, vịn cánh tay hắn làm nũng, biến tướng xin

tha thứ.

Nói hơn nửa ngày, hai người liếc mắt đưa tình đem cảm tình lẫn nhau lần nữa nhắc lại quá khứ, hai người lúc này mới ngồi xuống trò chuyện chút chuyện chính.

“Cái gì! Chàng lại phải đi Kim Lăng mạo hiểm?”.

“Nói mạo hiểm, lại cũng chưa hẳn”.

Hạ Tầm cười cười, nói: “Không quan tâm là lúc trước là tính toán thế nào, chuyện đến một bước này ngày hôm nay, ta là có tiến không lùi, lùi, tất cả chỗ ta làm đều phải trôi theo dòng nước, mà tiến, cuối cùng lựa chọn sở trường của mình. Nàng yên tâm, ta đã nghĩ kỹ một cái thân phận, vốn những người mà ta quen biết ở tại kinh thành, trên cơ bản không có cơ hội cùng ta đánh quan hệ. Nàng không thấy được một mặt râu xồm của ta đều không cạo sao?”.

“Thân phận gì?”.

“Sứ tiết nước khác, nàng cảm thấy... Lưu cầu thế nào? Lưu cầu vốn.

Không lớn, hôm nay lại phân liệt ba nước, rối bởi, triều đình lại không rõ tình hình nơi đó, nàng nói ta phải giả mạo một vị vương tử Lưu cầu như thế nào, chỉ đáng tiếc đối với phong tục tập quán bên đó, quần áo trang điểm đều không quen thuộc, nếu như phải giả mạo, tốt nhất tìm vài người Lưu Cầu có thể tin được đi cùng ta...

Thần sắc trên mặt Tô Dĩnh đột nhiên trở nên cổ quái lên, Hạ Tầm nhìn thấy nhịn không được hỏi: “Sao vậy?”.

Tô Dĩnh nói: “Chỗ này của ta... không có vương tử Lưu cầu, ngược lại có một vị công chúa của Lưu cầu, không biết có thể giúp được chàng hay không?”.

“Cái gì!”.

Hạ Tầm nhảy dựng lên, vui mừng nói: “Thật? Nàng nơi này tại sao có... Nàng ta có đáng tin không?”.

Tô Dĩnh nói: “Người chàng đã gặp qua rồi, chính là cô nương bên người Hà Thiên Dương kia”.

Hạ Tầm chợt nói: "Là nàng, ta nói bộ dáng tại sao... Nàng là công chúa Lưu Cầu, ta còn cho rằng là nha hoàn bên người nàng".

Tô Dĩnh không cho là đúng nói: "Lưu cầu vốn không lớn, phân liệt thành ba nước, càng là nhỏ đáng thương, địa và và thực lực thậm chí còn không có mạnh hơn chỗ thiếp, thuyền Song Tự chúng ta đến Lưu cầu, đại phu bọn họ, thậm chí quốc vương, cũng phải cung cung kính kính. Vương quốc của Bình nữ càng nhỏ hơn, nói là công chúa, phụ vương của nàng quản lý địa bàn và nhân khẩu so với trấn Diêm Quan cũng không nhiều hơn, thiếp còn phải đem nàng làm kim chỉ ngọc diệp mà cung phụng sao? Nhưng mà, nàng công chúa này lại là hàng thật giá thật.

Lưu Cầu hiện tại có ba nước, chúng ta gọi là nước Sơn Nam, nước Trung Sơn và nước Sơn Bắc, phương Bắc Lưu cầu thật ra còn có rất nhiều nước nhỏ, phải giống như một vùng thổ ty Vân Quý, thế lực so với ba nước còn nhỏ hơn, Bình nữ chính là công chúa một cái nước nhỏ trong đó. Vương quốc của nàng bị nước Trang Sơn diệt rồi, nàng ngồi thuyền trốn ra biển, vẫn bị người nước Trung Sơn truy sát, là thuyền của thiếp cứu nàng. Nước Trung Sơn thấy là Song Tự thiếp ra tay cứu người, cũng liền không dám làm khó nàng nữa.

Hiện hôm nay, vương quốc của nàng đã bị nước Trung Sơn chiếm lấy rồi, bên người nàng chỉ có mười mấy người hầu được thiếp cứu về, cũng không dám vọng tưởng phục quốc nữa, hôm nay liền hết hy vọng lưu lại bên người thiếp. Thiếp là ân nhân cứu mạng của nàng, nếu như muốn nàng làm chút chuyện, nàng nhất định sẽ đáp ứng".

Hạ Tầm mừng rỡ nói: "Đạp phá thiết hài tìm không ra, được lại không tốn chút công phu. Cái này cực tốt rồi, vốn ta còn muốn mượn thuyền của nàng, đi Lưu cầu một chuyến, lừa mấy người đến, cái này vừa vặn tốt rồi, nếu như Bình nữ này thật có thể vì ta làm việc, đó có thể tiết kiệm không ít thời gian".

Vừa mới hiểu lầm Hạ Tầm tìm đến là muốn mang bảo bối tâm can của nàng đi, kết quả làm cho Hạ Tầm rất không vui, tuy Hạ Tầm là có chút giả bộ, nhưng Tô Dĩnh vẫn là lòng lo lắng, hiện tại chỉ muốn được người ta vui vẻ một chút, lấy lòng tiểu nam nhân của mình, vừa nghe hắn nói như vậy, Tô Dĩnh lập tửng đứng dậy đi, kéo cửa phòng ra, vừa gặp một phụ nhân từ trước cửa đi ra, Tô Dĩnh liền nói: "Hà thẩm, đi kêu Bình nữ đến gặp ta".

Khép cửa phòng, quay đầu vừa nhìn, thấy ánh mắt Hạ Tầm đang sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, Tô Dĩnh xấu hổ nói: "Chàng nhìn cái gì?".

Hạ Tầm nói: “Khuê nữ của ta, tên Tư Dương?”.

Tô Dĩnh trên mặt nóng lên: “Thế nào, không được sao?”.

“Được, đương nhiên được!”.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Còn đứa trong bụng này, phải kêu Tư Hạ!”.

Tô Dĩnh nghi nói: “Tư Hạ? Tư Hạ... cái tên này có ý nghĩa gì?”.

Hạ Tầm nói: “Đương nhiên có giải thích, lão đại tên Tư Dương, lão nhị tất phải gọi là Tư Hạ, không phải vậy sao?”.

Tô Dĩnh nghi hoặc nói: “Chàng đang nói cái gì? Chàng cho dù là muốn thứ hạng, xuân hạ thu đông, vậy cũng nên.

Hạ Tầm buồn cười nói: “Nên cái gì, còn có thể gọi Tư Xuân hay sao?”.

“A...”. Tô Dĩnh vừa nghe có chút lúng túng: “Nếu là nam thì thôi, nếu là nữ, kêu Tư Hạ thiếp vẫn cảm thấy không dễ nghe cho lắm”.

“Ừm...”.

Hạ Tầm nghĩ một chút, đại thủ vung ra, vỗ bàn nói: “Được rồi, vậy gọi Tư Tầm, Tư Tầm được rồi chứ? Nam nữ đều thích hợp, liền định như vậy đi!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 350

Mộng Vương Tử.

Chương 350: Mộng vương tử.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Địa điểm: Dương Giác sơn thuộc Song Tự bang.

Nhân viên tham gia bàn bạc bí mật: Một nam, vài nữ.

Đây là một cái tổ hợp rất kỳ quái: Có nguyên Bách hộ cẩm y vệ, hiện thủ lĩnh Phi Long mật điệp của Yến vương; Có nữ anh hùng Bạch Liên giáo xuất thân giang hồ, có cao thủ Thiên môn tung hoàn đại Giang Nam bắc, trên dưới Hoàng Hà; có hải tặc đảo Song Tự tung hoành trên biển, có công chúa lưu vong của Lưu cầu...

Ly kỳ nhất là, ngoại trừ một người Hạ Tầm, còn lại tất cả là nữ nhân.

Giả mạo sứ đoàn nước Lưu cầu triều cống Đại Minh, đây là chủ ý của Hạ Tầm.

Trong lịch sử, thương nhân nước ngoài, mạo hiểm giả các loại, giả mạo sứ thần cai quốc hướng vương triều Trung Nguyên triều cống, có rất nhiều rất nhiều, loại chuyện này đối với thượng triều thiên quốc mà nói, là một chuyện rất mất thể diện, cho nên tại trong sách lịch sử của chúng ta, chúng ta thường thường chỉ có thể tại trong kẽ hở nhìn được một câu nói qua vội vàng như vậy, một cái không chú ý, liền lướt qua rồi, từ trước đến nay không có một ví dụ cụ thể nào.

Bởi vì tình huống giao thông và thông tin lúc đấy, loại sứ đoàn này bị phân biệt ra là giả mạo khả năng hầu như tính bằng không, triều đình cho dù có lòng nghi ngờ, cũng không thể

phái người đến quốc gia đối phương nói đi lặng lẽ thăm dò, thăm dò là có thật hay không có một cái sứ đoàn như vậy phái đến Trung Nguyên. Những sứ đoàn bi bại lộ kia, hoặc là "thành viên sứ đoàn" tố chất quá thấp, hoàn toàn không có một điểm hình tượng quan viên đi sự một quốc gia, hoặc chính là bởi vì bọn họ cùng cái gọi là "sứ đoàn" khác chó cắn chó, vì tranh đoạt lợi ích lẫn nhau lộ tẩy nội tình, lúc này mới bạo lộ.

Hạ Tầm nắm chú ý, định phương hướng, chuyện còn lại, liền phải dựa vào mọi người hợp mưu hợp sức.

Đầu tiên, là Tô Dĩnh tỏ thái độ, do nàng cung cấp thuyền, nhân viên tùy tùng, trang phục với lễ phẩm triều cống các loại vật tư.

Sau đó, do Tạ Tạ vạch ra kế hoạch đi lừa gạt rõ ràng tỉ mỉ.

Tiếp đó, do Bình nữ quen thuộc nhất tình huống nước Lưu cầu đến quyết định tình huống cụ thể của sứ đoàn quốc gia triều cống, đồng thời vạch ra quốc thư, chỉ huy chế tạo một loại ấn tín giả, con dấu giả.

Bình nữ đầy ngại ngùng nói với mọi người: "Lưu cầu chúng ta trước mắt vì Đại Minh chỗ biết rõ chỉ có nước Sơn Nam, nước Sơn Bắc và nước Trung Sơn. Còn có rất nhiều nước nhỏ khác, Đại Minh rất khó biết rõ. Quốc gia chúng ta tên khách Ba Lạp, thật ra phi thường nhỏ, có lẽ tại Trung Nguyên, chỉ tương đương với một cái bộ tộc nhỏ, Đại Minh là không thể biết nó diệt vong. Nhưng mà, Dương đại nhân nói, chúng ta muốn hết sức khiến cho Đại Minh coi trọng, nói như vậy, chúng ta ngoại trừ phải do vương tử dẫn theo sứ đoàn dùng bày ra ngoài long trọng, còn cần hết sức đem quốc gia chúng ta nói cường đại một chút".

Bình nữ nói đến chỗ này, nhìn quanh một chút, thấy mỗi người đều gật đầu, chỉ có Tiểu Địch ngồi tại trong một góc, hai mắt nhìn nàng, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Bình nữ liền dừng giới thiệu, hỏi: "Ngươi có vấn đề gì?".

"Ừm, ta có một cái vấn đề!".

Tất cả ánh mắt mọi người đều hướng về phía Tiểu Địch, Hạ Tầm rất kinh ngạc, đối với Tiểu Địch dụi mắt nhìn. Mọi người đều không nghe ra vấn đề, nàng vậy mà nghe ra vấn đề rồi, thật là hiếm thấy.

Bình nữ khách khí nói: "Ngươi nói".

Tiểu Địch nghiêm túc thỉnh giáo nói: "Ta rất kỳ quái, vì sao các ngươi người nơi đó, có thể nói một hơi lưu loát tiếng Hán vậy?".

Rầm một cái, mọi người đang nghiêng tai lắng nghe bởi vậy cười ngất.

Bình nữ cũng nhịn không được nở nụ cười, cười nói: "Chúng ta đương nhiên có ngôn ngữ của mình, trang phục, tập tục, văn hóa. Nhưng mà chúng ta ở nơi đó, người ta tôn quý, có quyền thế, đều là phải mặc quần áo Hán, nói tiếng Hán, nếu không sẽ bị người xem thường. Niên hiệu của chúng ta là sử dụng niên hiệu của Đại Minh, còn có công văn nhà nước của chúng ta, điều ước, sách sử các loại, đều phải dùng chữ Hán viết.

Ngay cả nước Trung Sơn cường đại nhất nơi đó của chúng ta, cung điện trong thành thủ đô nước nó, đều không phải ngồi Bắc hướng Nam mà mặt hướng phương Tây, cũng chính là hướng phương hướng kinh sư Đại Minh. Lúc hết năm, quốc vương các nước chúng ta nơi đó đều tại trong cung điện hướng phương hướng Đại Minh triều bái, cho nên, chúng ta nói tiếng Hán, mặc Hán phục thậm chí lấy tên Hán, đều là rất bình thường, giống Trung Sơn, Sơn Bắc các quốc gia tương đối lớn như vậy, còn thường thường phái con cháu sĩ đại phu đến Đại Minh học Hán văn".

Nói đến đây, Bình nữ khẽ thở dài, u oán nói: "Thật ra, tại nơi đó của chúng ta, từ khi nước Lưu cầu một phân làm ba đến nay, Trung Sơn, Sơn Nam, Sơn Bắc ba nước liền một mực chiến tranh lẫn nhau, về sau, cũng là Hồng Võ hoàng đế, nghe nói chúng ta ba nước Lưu cầu chiến tranh lẫn nhau, liền hạ xuống mệnh lệnh ba nước Lưu cầu nghỉ binh nuôi dân, không được chinh phạt lẫn nhau.

Quốc vương ba nước không dám làm trái mệnh lệnh hoàng đế thượng quốc, chỉ đành nghỉ binh đình chiến. Nhưng mà, hoàng đế Hồng Võ tại trong chiếu thư nói, không cho phép giữa ba nước bọn họ tranh chiến lẫn nhau, lại bị bọn họ nhìn ra khe hở, bọn họ liền chui qua cái chỗ trống này, ngược lại bắt đầu đánh chúng ta những bộ lạc bắc đảo hoang vu này, vương quốc chúng ta chính là bị bọn họ như vậy.

Bình nữ thương cảm một hồi, một lần nữa phấn chấn tinh thần, nói: "Khách Ba Lạp tiếng tăm quá nhỏ, có lẽ sẽ không khiến cho hoàng đế thượng quốc coi trọng, mà Sơn Nam, Trung Sơn, Sơn Bắc ba nước, trước đây ít năm lại đến Đại Minh hướng Hồng Võ hoàng đế triều

cống qua, ta không quá rõ ràng triều định Đại Minh đối với chúng ta biết rõ bao nhiêu, lời nói như vậy giả mạo vương tử quốc gia bọn họ lại có nguy hiểm nhất định. Cho nên, chúng ta không bằng lấy một cái tên khác, nghe còn coi như là tên vương quốc tương đối cường đại, cái quốc gia chúng ta đi sứ này... Liền kêu Sơn Đông đi, thế nào?".

"Rầm" một cái, mọi người ngồi nơi đây một lần nữa bị ngã ngửa.

Hạ Tầm nhịn cười khan một tiếng nói: "Bình... công chúa à, Sơn Đông sao... khụ, cái tên này đã có rồi".

"Như vậy...".

Bình nữ có chút thất vọng, nàng nghĩ một chút, lại tung tăng nói: "Vậy... chúng ta gọi Sơn Tây?".

"Sơn Tây... cũng... có rồi...".

Hạ Tầm mặt kìm đến đỏ bừng, cố nén tiếng cười khó khăn trả lời.

Bình nữ nhíu chân mày, ngạc nhiên nói: "Kỳ quái, hai quốc gia này tại nơi nào, ta tại sao đều chưa nghe nói qua, vậy chúng ta kêu quốc gia gì mới tốt?".

Tô Dĩnh cười nói: "Sơn Đông Sơn Tây Sơn Nam Sơn Bắc thậm chí Sơn Trung (Trung Sơn), đều đã có rồi, vậy chúng ta liền gọi Sơn Tiền, nếu không liền gọi Sơn Hậu!".

Hạ Tầm vuốt vuốt mũi, rất bất đắc dĩ nói: "Chúng ta thế nào cũng cần phải dùng chữ Sơn hay sao?".

Tô Dĩnh trợn mặt nhìn hắn nói: "Nơi đó ngoại trừ hải đảo chỉ có núi, không gọi cái này thì gọi cái gì?".

Hạ Tầm buồn bực nói: "Vậy được rồi, các người xem, ta là làm Sơn Tiền vương tử hay là Sơn Hậu vương tử?".

"Không quan tâm là Sơn Tiền hay là Sơn Hậu, ngươi đều không thể làm vương tử!".

Căn bản không để ý tới mọi người nghị luận, Tạ Tạ một mực tại nơi đó vùi đầu tô tô vẽ vẽ đột nhiên ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: "Vừa rồi Bình nữ cũng nói rồi, người nước Lưu cầu,

tôn trọng Hán phục Hán ngữ, mặc giả trang phần lớn cùng Trung Nguyên tương tự, chàng cho dù là giữ một bộ dáng râu xồm, bất thình lình nhìn một cái, người quen chàng cũng phải trố mắt, cẩn thận nhìn ngó, vẫn dễ dàng bị người nhận ra.

Mà đường đường vương tử một nước, người ta muốn không chú ý đến chàng đều không được, người chàng tiếp xúc trước kia, quả thật không có nhiều cơ hội gặp được chàng, lại không đại biểu tuyệt đối không có cơ hội thấy được chàng. Nếu như một khi gặp được, trước mặt là một vị vương tử dị quốc, có thể không cố ý nhìn nhiều một chút sao? Cái nguy hiểm này, chúng ta phải cân nhắc.

Cho nên, chàng chỉ có thể làm người bên cạnh vương tử, chỉ cần có thể tại bên người vương tử, liền không ảnh hưởng chàng làm việc, lại tuyệt đối sẽ không có một người nào đó chuyên môn nhìn chằm chằm chàng, hoàn toàn đem chàng làm bài trí. Khi chàng cần bí mật làm chút chuyện, lại không đến nỗi bởi vì thân phận vương tử như vậy dẫn người chăm chú nhìn mà không cách nào rời đi".

Thần sắc Tạ Tạ rất nghiêm túc, đi mạo hiểm là nam nhân của nàng, nàng có thể không nghiêm túc sao?

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Ta không làm, còn ai có thể làm?".

Tạ Tạ nói: "Bình công chúa lần này phải giả làm vương tử phi, như vậy mới có thể cùng người giả làm vương tử hình bóng không rời, tùy thời nhắc nhở lời nói hành động cử chỉ của hắn, tránh được xuất hiện cái gì sơ xuất. Việc mà chàng chân chính muốn làm, người muốn gặp, đều là cần tiến hành trong bóng tối, cũng không cần cái thân phận vương tử này, ngược lại, cái thân phận vương tử này trái lại sẽ thành làm trở ngại của chàng. Cho nên, cái vương tử này, ở trong kế hoạch, chỉ là dùng để chế tạo cơ hội cho chàng, cùng hấp dẫn ánh mắt người khác...

Nói đến đây, nàng chuyển hướng Bình nữ, hỏi: "Bình công chúa, ở trong những người của cô, có thể có ai thích hợp thân phận vương tử?".

"Người của ta... Bình nữ do dự hẳn lên.

Tạ Tạ gợi ý nói: "Không nhất định là người của cô từ Lưu cầu mang đến, chỉ cần là cô cảm thấy thích hợp, đều có thể đề xuất".

Con mắt Bình nữ lập tức sáng lên, tay chỉ về phía trước, ngượng ngùng nói: "Như vậy... Thì hắn đi!".

Ánh mắt mọi người theo ngón tay nàng hướng cùng một chỗ nhìn về phía trước, liền thấy chỗ Bình nữ chỉ, chính là Hà Thiên Dương đứng thẳng tại cửa chính vì mọi người canh chừng tuần tra, Hà Thiên Dương không có việc gì đứng ở đó, còn không biết người trong phòng đều đang nhìn hắn.

"Hắn?".

Ngoại trừ Tạ Tạ, tất cả mọi người đều bĩu môi: "Đó có thể là một vị vương tử à, là hắn sao?".

Tạ Tạ vừa rồi nhìn giống như một mực chuyên tâm phác họa kế hoạch của mình, trên thực tế mắt nhìn sáu phía, tai nghe tám phương, chẳng những mọi người bàn bạc nàng đều nghe tại trong tai, ngay cả thần sắc động tác mọi người, đều là không xót cái gì. Bình nữ thỉnh thoảng trộm hướng phía cửa nhìn một cái, lại há có thể giấu giếm qua tai mắt nàng.

Bình nữ biến hóa nhanh chóng, từ công chúa biến thành vương phi, là phải theo tại bên người vị vương tử này, nếu như nàng và vị vương tử này không quá phối hợp, há có thể không có một điểm sơ hở? Đại Minh Hồng Lư tự các quan viên chúc lại, cũng không chỉ là phụ trách chiêu đãi ngươi ăn uống, cho nên người giả trang vương tử này, có thể cùng vị vương phi giả công chúa thật này tình đầu ý hợp đó là tốt nhất.

Về phần tướng mạo Hà Thiên Dương thô kệch, vậy lại như thế nào? Vương tử phiên bang tiểu quốc thôi, như vậy không phải phù hợp ấn tượng của mọi người sao, ai quy định bọn họ nhất định phải đọc đủ thứ sách vở, có văn hóa có lễ phép? Huống chi, từ sau khi phát giác tình ý Bình nữ đối với Hà Thiên Dương, Tạ Vũ Phi cũng đối với hắn tiến hành một phen quan sát, phát giác người này ánh mắt phi thường thông minh lanh lợi, chưa hẳn thô lỗ tựa như tướng mạo bề ngoài của hắn.

"Ta thấy được!".

Tạ Tạ mỉm cười nói: "Vương tử chỉ là cái bài trí, có vương phi đề điểm, không ra sai lầm lớn, đủ rồi. Dù sao chuyện chính thức cần, cũng không cần hắn đi làm".

"Ta thấy cũng được!".

Tô Dĩnh thêm vào một câu, đương nhiên là có thể, Hà Thiên Dương thực là từng tại bên người Nhị đương gia Lôi Hiểu Hy làm nội gian nằm vùng, thời khắc mấu chốt một đao chặt đầu Lôi Hiểu Hy ý muốn tạo phản đoạt quyền xuống. Cái tiểu tử giả heo ăn thịt hổ này, mười phần thông minh nhanh trí, đừng xem hắn đọc sách không nhiều, ai thật đem hắn cho là ngu ngốc, kẻ đó nhất định hỏng lớn. Bình nữ điểm tên, Tạ Tạ và Tô Dĩnh tán thành, người khác vài người còn có thể có ý kiến gì, thế là mọi người đều gật đầu.

Bị lạnh nhạt một bên Hạ Tầm nhịn không được hỏi: "Vậy ta, Tạ Tạ, ta làm cái gì?".

Tạ Vũ Phi cười khúc khích, thản nhiên đáp: "Chàng à, chàng làm thái giám!".

"Cái gì?".

Từ thái tử, đến thái giám, cái này cũng sai lệch quá nhiều đi?

Hạ Tầm vẻ mặt đau khổ hướng người khác tìm kiếm an ủi, nhưng hắn nhìn thấy, lại là một đám gà con đang mổ thóc, mọi người ngoại chừ gật đầu vẫn là gật đầu, mỗi người trong mắt đều lóe lên ánh mắt rất vui vẻ, ngay cả vốn phải vĩnh viễn đều đứng tại một bên hắn, chỉ thiếu gia như Thiên lôi sai đâu đánh đó Tiểu Địch đều không ngoại lệ.

Hạ Tầm oán hận nghĩ: "Những nữ nhân này, quá ác đi. Khó trách khổng sư phụ nói, duy tiểu nhân cùng nữ tử, đều khó nuôi!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 351

Ba Vị Đại Nhân

Chương 351: Ba vị đại nhân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Tấn An Hà là một con sông ở Phúc Châu xuất hiện lúc Tống Triều đào hào để bảo vệ thành, sông này uốn lượn đi về hướng đông nối thẳng đến biển rộng, thương thuyền vùng Nam Dương đều đi qua con sông này, trực tiếp chạy nhanh đến dưới thành Phúc Châu ở bến tàu gần cầu Nhạc Du, dỡ hàng lên bờ tại đây, thông quan tỏa cảng.

Nhưng ngày nay, một thuyền lớn đến đây, kẹp ở trong rất nhiều thương thuyền lớn nhỏ, một khi lại gần bờ kiểm tra, đã không có quan phòng cũng không có châm hợp, tư nhân đi thuyền biển lập tức cảnh giác hơn, liền giữ lại thuyền mang hàng ở cùng một chỗ, lúc này khách nhân trên bờ mới xuống, người lại xuất ra một phong quốc thư.

Thuyền tư nhân đi biển mở ra xem xét, chỉ thấy đồ án bên trên màu sắc rực rỡ, dùng chữ Hán viết nội dung quốc thư, chủ quan chính là thái tử điện hạ và Vương phi nương nương Lưu cầu nghe theo lệnh Quốc vương Sơn Hậu dắt tay nhau đến Trung Nguyên, hướng về phía thiên tử Trung Quốc tiến cống dâng tặng lễ vật vân vân...

Thuyền tư nhân đi biển vừa thấy thân phận đối phương đúng là vương tử và Vương phi dị quốc, đại biểu quốc vương tiến cống thiên tử bản quốc, thực sự không dám chậm trễ, vội vàng nghênh đón vào dịch quán, nghiệm thu hàng hóa bọn họ mang đến tiến cống hoàng đế, sau khi lôi danh sách ra, liền phi ngựa trình báo kinh sư, đồng thời an bài vương tử, vương tử phi và một đám quan viên đi theo ở lại.

Làm tiểu quốc phiên bang của một nước khác, cống vật quốc gia vẫn tương đối phong phú, mười thót hàng dệt có hoa văn đầy màu sắc, gỗ một đôi bình phong trầm hương Nam Hải, năm bức hội họa, một đôi bình nước sơn khảm trai hình ngũ trảo kim long, còn cả mười đĩnh tử kim.

Con Sơn Hậu quốc vương gọi là Hạ Thiên Dương, Vương phi gọi là Bình Nữ, hai người trang điểm rất có phong vận, nhưng đã sửa lại rất nhiều, rất giống với trang phục Đại Minh. Ngoài ra bọn họ còn có hơn mười người tùy tùng nam nữ, trong đó chỉ có một quan viên đi theo, gọi là Tầm Hạ, chức quan Thừa Trực Lang, Nghi vệ sứ nước Sơn Hậu.

Dựa theo quan chế Lưu cầu, chức quan nhất phẩm mũ ngũ sắc, nhị phẩm mũ tím là huân quan; Tam phẩm đến thất phẩm, cùng mang mũ màu vàng lên triều; quan tám chín phẩm chỉ coi là tạp chức, đều đội mũ màu đỏ, chỉ có tiểu lại đội mũ xanh. Cho nên, Thừa Trực Lang Tầm Hạ râu quai nón, dáng điệu chân thành là mặc áo xanh đội mũ vàng, trừ hắn ra, các tiểu lại khác trên người đều mặc áo bào màu lam, đội mũ xanh lục.

Thái giám? Đương nhiên không có khả năng.

Hạ Tầm là nam nhân của Tạ Tạ, không nói đến việc nếu hắn cạo hết râu mép có thể dễ dàng bị người khác phân biệt được hay không, chỉ bắt hắn giả trang thanh âm thành một công công nữ khí, Tạ Tạ cũng đã không vui.

Ở trên đường đến Song Tự, Tạ Tạ đã hoàn toàn thành phụ nữ, hai người lênh đênh trên biển rộng, chính thức hoàn thành ý nghĩa lần đầu tiên. Muốn nói hai vị nương tử này của Hạ Tầm, lần đầu tiên của Bành Tử Kỳ là ở trong tuyết lớn đầy trời, xung quanh toàn sông núi; Lần đầu tiên.

Của Tạ Vũ Phi, cũng trong cơn gió mạnh ngàn dặm, biển cả mênh mông, một sơn một thủy, một gió một tuyết, quả nhiên là một phong hoa tuyết nguyệt, một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp.

Uy phong nam nhân nhà mình, Tạ Tạ biết rõ, dưới đầu lưỡi như hoa của nàng, Hạ Tầm không chịu nổi một kích; Nhưng nếu thật yên ổn lên ngựa, Tạ Tạ thực sự không chịu nỗi khi hắn rong mỗi trên người, thân thể nàng rất mẫn cảm, nếu không dùng miệng lưỡi hỗ trợ, cuối cùng cũng phải năn nỉ Tử Kỳ giải vây, lúc này mới có thể mềm nhũn như bùn nằm ở nơi đó thở dốc. Đối với hùng phong bá đạo của nam nhân nhà mình, nàng vừa thương vừa sợ, hai người tân hôn vui vẻ, đang lúc như keo như sơn, đâu chịu để cho nam nhân mình giả trang

thành thái giám bị hoạn, ngẫm lại cũng không thoải mái được.

Phía bên Kim Lăng sau khi nhận được tấu chương từ Phúc Châu, rất là vui mừng.

Tế Nam bị vây ba tháng, Chu Lệ xuất phát từ lo lắng chiến lược chủ động lui binh, Tế Nam được giải vây, lại được triều đình tuyên dương là đại thắng. Để đám văn nhân sĩ tử múa bút vẩy mực, ban anh hùng, khen chiến tích, khoa trương đến sắc màu rực rỡ.

Thật ra chỉ là Tế Nam được giải vây mà thôi, hơn nữa là dưới tình huống đối phương chủ động lui binh, lại bị triều đình đơn phương tuyên dương thành một trận đại thắng lợi. Dưới sự miêu tả của bọn họ, quan binh triều đình một mực canh giữ ở trong thành, chờ đến lúc đối phương chủ động lui binh là anh minh thần võ, mà đối phương vây quanh ở bên ngoài chiếm hết chủ động lại trở thành chật vật không chịu nổi, sứt đầu mẻ trán, đã gặp phải ngăn trở cực lớn, hao tổn vô số nhân mã.

Dưới loại tuyên truyền này, dân tâm sĩ khí triều đình tranh thủ được xác thực đã có tác dụng rất lớn, bởi vì dân chúng bình dân hiểu rõ tin tức dù sao cũng quá ít, chỉ có thể triều đình nói thế nào, bọn họ nghe thế đó. Đến lúc này, triều đình lại tuyên truyền ngon ngọt, chiến báo đại thắng bắt đầu không ngừng tuyên cáo thiên hạ.

Triều đình thu phục Vũ Thành, triều đình thu phục Bình Nguyên, triều đình thu phục Đức Châu, triều đình thu phục Thương Châu, triều đình thu phục Hà Gian...

Tóm lại, binh mã Chu Lệ rời khỏi chỗ nào, chỗ đó đã bị triều đình thu phục, có phải là do người ta chủ động buông tha cho ngươi, chẳng thèm trông nom nữa hay không, đều công bố chính là do triều đình thu phục, thu phục sao, tự nhiên là... có đúng không?

Sau khi triều đình chú ý nắm giữ lời ăn tiếng nói, cố ý tăng mạnh tuyên truyền phương diện này, vừa đúng lúc đó, lại có sứ tiết ngoại quốc chạy tới tiến công, ngươi nói đây không phải là hoàng đế Thiên triều ân đức tử hải, uy gia vũ nội, chư quân phục tùng sao?

Thật ra sứ tiết ngoại quốc cũng không phải hàng giả Hạ Tầm thay đổi, mà là sứ giả nước hắn hàng thật giá thật, những người này vừa đến vịnh Hàng Châu, đã ở chờ vào kinh tiến cống. Bọn họ là do Mạc Phủ Đại tương quân Nhật Bản Túc Lợi Nghĩa Mãn sai tới làm sứ giả.

Túc Lợi vào trước khi Đại Minh lập quốc, chiếm lĩnh kinh đô, sau khi phế truất Thể Hồ Thiên hoàng, rồi ủng hộ lập nên Quang Minh Thiên hoàng, tự xưng Chinh Di Đại tướng quân,

ở kinh đô thiết lập Mạc phủ. Sau khi Minh triều thành lập, Túc Lợi Mạc phủ liền xưng thần tiến cống về phía Đại Minh, nhưng bởi vì Túc Lợi Mạc phủ không thể diệt trừ giặc Oa, về sau lại có lãng nhân Nhật Bản lẫn vào án Hồ Duy Dung mưu phản, làm long nhan Chu Nguyên Chương giận dữ, đối với việc Nhật Bản triều cống làm rất nhiều hạn chế để trừng phạt.

Hôm nay tin tức Hồng Vũ đại đế băng hà, Túc Lợi Mạc phủ bên kia vừa mới nghe nói, vừa nghe lão đầu nhi nói chuyện không tốt lắm kia đã chết, Túc Lợi Nghĩa Mãn rất vui mừng, vội phái sứ giả, lần này tới, còn không xem như triều cống công khai, bởi vì lần này bọn họ tới chỉ là thám thính mục đích triều đình, nếu triều đình có ý tiếp nhận, bọn họ xin ý kiến phê chuẩn quốc sứ, một lần nữa xưng thần tiến cống về phía Đại Minh, để đổi lấy mậu dịch triều cống và mở ra ưu đãi.

Dù sao, hôm nay Túc Lợi Nghĩa Mãn ở Nhật Bản cũng coi là đại nhân vật hỗ trợ thiên tử lệnh các chư hầu, hắn không tìm kiếm ý tử Đại Minh trước, mạo muội phái sứ giả chính thức đến xưng thần tiến cống, vạn nhất hoàng đế Trung Quốc lại nghe lão đầu nhi Chu Nguyên Chương kia sai khiến, căn bản sẽ không tiếp nhận, đem bọn họ đuổi trở về, đó là một sự kiện rất dọa người.

Chu Duẫn Văn vừa nghe nói sứ giả Nhật Bản lên đất liền ở vịnh Hàng Châu, mang theo lễ trọng thỉnh cầu tiếp kiến, tiếp đó lại nhận được báo cáo từ Phúc Châu, nói quần đảo Lưu cầu có một nước Sơn Hậu muốn thấy thiên nhan đã lâu, hôm nay phái vương tử và vương tử phi vào kinh tiến cống, quả nhiên là vui vẻ ra mặt. Đây chính là lần thứ hai kể từ khi hắn xưng đế đến nay có sứ tiết ngoại quốc đến tiến cống, hơn nữa người đến, là nước Sơn Hậu, chẳng những phái vương tử quy cách long trọng như vậy, hơn nữa còn là phiên bang nước khác, trước kia chưa từng bị Đại Minh xâm chiếm, hôm nay đã đến thần phục, đây không phải là đang dát vàng vào mặt Chu Duẫn Văn hắn sao?

Chu Duẫn Văn lập tức hạ chiếu, chiếu lệnh phủ Hàng Châu và phủ Phúc Châu lập tức an bài xe ngựa, vận chuyển sử tiết hai nước vào kinh, muốn bọn họ an bài hành trình thật tốt, tốt nhất là để sứ thần hai nước đồng thời đến kinh sư, thử nghĩ xem, đặc sứ hai nước Nhật Bản và nước Sơn Hậu đồng thời tiến vào thành Nam kinh, rêu rao khắp nơi, lúc đó chẳng phải sẽ là một loại tuyên truyền vô cùng tốt hay sao?

Thể là, sứ giả Nhật Bản và sứ giả Sơn Hậu quốc, dưới sự an bài của Đại Minh, đồng thời xuất phát hướng đến Nam kinh, đồng thời đi tới thành Nam kinh.

***

Đông Giao Nam kinh, một nghi thức, ba vị đại nhân.

Thượng Thư Như Thường, Thị Lang Mạnh Phù Sinh, Ngự Sử Hoàng Chân.

Đây là toàn bộ nhân mã nghênh đón sứ giả hai nước.

Thật ra, chỉ một mình sứ giả Nhật Bản đến mà nói, không cần nghi thức nghênh đón long trọng như vậy, bọn họ đây là dính vào hào quang.

Của "Nước Sơn Hậu".

"Nước Sơn Hậu" Là lần đầu triều cống về phía Đại Minh, hơn nữa sứ giả tiến đến tiến cống là thân phận vương tử, Chu Duẫn Văn lại là lúc cấp thiết cần dương uy, lễ chế quy cách tất nhiên phải tăng lên đặc biệt.

Sứ giả hai nước còn chưa tới, thám mã hồi báo nói, sứ đoàn song phương cách trường đình còn có mười dặm, quan viên cùng đè nặng bước chân, đội quân quan viên thông tri tiền tiêu đi tới đi lui không ngừng điều chỉnh tiến độ, bảo đảm bọn họ phải đồng thời đến đây.

Như Thường không phải phải là Lễ bộ Thượng thư, Chu Duẫn Văn hắn tạm thời bắt lính, cho kiêm chức luôn. Bởi vì trước đó vài ngày, triều đình bình định ở phương bắc, khiến cho một đống thối nát, cho nên thời gian thi Hương sau này cũng kéo dài ít thời gian, hôm nay tin tức "Tế Nam đại thắng" truyền về, trên triều đình thở phào nhẹ nhõm, khoa cử mới chính thức bắt đầu, Lễ bộ Thượng thư bởi vì đang tại chủ trì khoa cử không thể thoát thân được, cho nên chỉ có Thị Lang, Chu Duẫn Văn lo lắng quy cách còn chưa đủ cao, thế là lại biến ra thêm một Thượng Thư.

Ba vị đại nhân đều là văn nhân, nói chuyện với nhau rất rất hợp ý, bọn họ ngồi ở dưới trường đình, một bên chờ sứ giả hai nước chạy đến, một bên ngâm thơ làm phú, vô cùng tự đắc.

Ba người đang trò chuyện, đột nhiên một con chó lớn từ trong đất hoang phía trước chạy qua, Như Thường lập tức nổi lên chủ ý đùa cợt, liền chỉ chỉ về phía trong bụi cỏ, một ngón tay chỉ về thân hình con chó, vuốt râu cười nói: "Nhị vị xem, là sói hay là chó!?".

Mạnh Thị Lang quay đầu nhìn về phía trong bụi cỏ, Ngự Sử Hoàng Chân một bên cũng đã

thoải mái cười ha hả, hắn đã nghe ra Như Thượng Thư đây là dùng từ cùng âm trêu chọc Mạnh Phù Sinh: "Là sói hay là chó? Thị Lang là chó sao!". (chơi chữ: thị lang vừa có nghĩa là sói vừa có nghĩa là chức quan Thị Lang).

Mạnh Thị Lang nghe thấy Hoàng Chân cười to, nhất thời cũng hiểu được, hắn vừa buồn cười vừa tức giận, hơi suy nghĩ, liền cười mỉm trả lời lại một cách mỉa mai: "Đuôi sói cứng, đuôi chó ngắn, cho nên... hạ quan cho rằng, xem đuôi nó, là có thể biết: Hạ xuống là sói, dựng thẳng là chó!".

Dựng thẳng này (Thượng thụ) và Thượng Thư là cùng âm, Hoàng Chân nghe xong càng vui, chỉ vỗ tay cười to.

"Lão gia hỏa này, thích cười sao?".

Như Thường trừng mắt nhìn Hoàng Chân, ung dung thản nhiên nói: "Khụ, dường như cũng có thể nhận là như vậy, sói sao, là ăn thịt, mà chó thi khác, gặp thịt ăn thịt, gặp *** ăn ***!".

Những lời này vừa ra khỏi miệng, Mạnh Thị Lang cũng cười ha hả, ôm bụng cười nói: "Hay, hay một cái ngự sử ăn ***, ha ha ha.

Hoàng Chân vừa nghe, lập tức quẫn, nhưng hắn vòng vo suy nghĩ nửa ngày, đã không nghĩ ra lời nói trêu chọc gì có thể trêu chọc bọn họ, đúng lúc này, chỉ thấy trên hai lối rẽ phía trước đều xuất hiện một đội ngũ, Hoàng Chân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng lên, nghiêm trang nói: "Khụ, hai vị đại nhân, sứ giả hai nước Nhật Bản, Sơn Hậu, đã đến!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 352

Mộng Toái Mỹ Nam.

Chương 352: Mộng toái mỹ nam.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Như Thượng Thư, Mạnh Thị Lang và Hoàng Ngự sử vội vàng đứng dậy nghênh đi ra đình, đột nhiên dừng thân thể lại, lại phát giác có điểm khó xử. Nghi lễ ngoại giao liên quan đến tôn nghiêm một quốc gia, tuy là tiểu tiết cũng không được đường đột. Chu Duẫn Văn thầm muốn bắt đặc sứ hai nước đồng thời vào kinh, cảnh tượng càng hiển hiện rõ, thực sự không ngờ người phía dưới lại làm việc xơ cứng như vậy, hắn nói nắm giữ tốc độ để sứ tiết hai nước đồng thời đến kinh, người phía dưới sẽ chú ý thời gian chính xác sứ giả hai nước đồng thời chạy tới để đón khách ở trường đình.

Ngươi tiếp ai trước?

Hoàng Chân liếc nhìn Mạnh Du Sinh, nhỏ giọng thầm nói: "Ta nói, Thị Lang đại nhân, chúng ta tiếp bên kia trước nha?".

Mạnh Thị Lang nói: "Nhật Bản lớn hơn, Lưu cầu là nước nhỏ".

Hoàng Chân nói: "Nhưng Thái tử lớn, gia thần Mạc phủ quan nhỏ".

Như Thượng Thư vừa nghe cảm thấy có lý, liền cất bước nghênh đón về phía Vương Thái tử "Nước Sơn Hậu", Mạnh Thị Lang và Hoàng Ngự sử xem xét, vội vàng đi theo.

Hạ Tầm đứng ở trong đội ngũ thị vệ, cũng nhìn thấy một đội ngũ khác đi tới bên cạnh, xem xét xa xa, đã cảm thấy quần áo và kiểu tóc rất giống người Nhật Bản, còn chưa kịp dò xét, đã

nhìn thấy quan viên Đại Minh chạy tới, vội vàng thu hồi ánh mắt lại. Hắn nhìn thấy trong ba người nghênh đón lại có Hoàng Chân, trong lòng không khỏi âm thầm cả kinh, Hoàng Chân đối với hắn rất quen thuộc, nếu để cho hắn làm vương tử, thật khó nói lão gia hỏa này có nhìn ra hay không.

Trái lại giờ đây, ánh mắt vài vị quan viên đều chăm chú vào trên người Hà Thiên Dương, ngẫu nhiên quét mắt một vòng những người đứng ở một bên, xem Bình Nữ cũng đã trang điểm xinh đẹp, ai chịu liếc nhìn hắn nhiều làm gì, không khỏi âm thầm may mắn.

"A ha, Đại Minh Lại bộ Thượng Thư Như Thường, Lễ bộ thị lang Mạnh Phù Sinh, Ngự sử đài Hoàng Chân, vâng mệnh hoàng đế quốc gia của ta, nghênh đón Thái tử quốc vương Sơn Hậu, thái tử phi điện hạ, hai vị đường xa mà đến.

"Chậm đã! Ba vị quan viên Đại Minh các hạ, ta là sứ giả Nhật Bản, đồng thời chạy tới cùng lúc với bọn họ, vì sao các ngươi nghênh đón bọn họ, lại không đón chúng ta, đây là lễ nghi pháp tắc của thượng quốc trung thổ sao?".

Hạ Tầm tập trung nhìn vào, từ trong đội ngũ sứ tiết Nhật Bản nhảy ra một quan viên, trên đỉnh đầu đội mũ nước sơn màu đen sáng bóng, mũ phảng phất như một cái chén đĩa móc ngược, tại phía sau mũ dựng thẳng lên một khối giống như hạt gì đó, cao cao, cũng màu đen, sợi tơ màu đen thắt ở dưới hàm, mặc trên người một áo bào rộng màu cát vàng, tức giận bừng bừng, mười phần không vui.

Lại nhìn kỹ, Hạ Tầm không khỏi ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, vị quan viên Nhật Bản trước mắt này, thân chỉ cao ước chừng một mét năm năm, râu chữ bát, dưới hàm cũng có một chòm râu, buồn cười nhất là lông mi hắn, lông mi cạo sạch, ở vị trí trung tâm hai hàng lông mày điểm hai vết mực nho nhỏ, khi hắn giận không kìm chế được, dùng tiếng Trung Quốc phát ra giọng chất vấn, Hạ Tầm phát hiện hàm răng của hắn cũng toàn màu đen.

Nhuộm răng? Sẽ không đâu, lúc này còn chưa có thuốc nhuộm, ngoài.

Ra, nhuộm răng cũng không phải màu sắc này nha.

Hạ Tầm đang tò mò nhìn chằm chằm vào quan viên Nhật Bản này, nghiên cứu cách tạo hình kỳ lạ của hắn, Lễ bộ thị lang Mạnh Phù Sinh đã mang theo một người phiên dịch tiến ra đón, cũng không biết Mạnh Phù Sinh giải thích chuyện gì với bọn họ, trong đội ngũ đối phương lại nhảy ra một võ sĩ, trên đầu cạo tóc hình bán nguyệt, trụi lủi, tỏa sáng, lông mi cũng

cạo sạch bôi hai điểm đen lên trên, biến thành "lông mày trên điện", mặc một bộ áo bào võ sĩ màu trắng.

Hắn lớn tiếng rít gào nói: "Kẻ sĩ có thể bị giết, không thể chịu nhục, chúng ta hôm nay, nhận mệnh Chinh Di Đại tướng quân, đại biểu cho Nhật Bản. Nước Sơn Hậu gì đó, chúng ta chưa từng nghe nói Lưu cầu có một nước Sơn Hậu, chính là một quốc gia chật hẹp nhỏ bé, cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ rất cao so với chúng ta? Thị Lang Đại Minh các hạ tôn quý, ngươi đây là đang làm nhục chúng ta".

"Ta nói con mẹ ngươi.

Hà Thiên Dương xuất thân làm hải tặc, trừ lão đại hắn ra, nào có người hắn phục, nghe hai thằng lùn chửi không dứt, Hà Thiên Dương giận quá, nhảy dựng lên chửi.

"Hả? Vị quốc vương Thái tử Sơn Hậu này không những nói một tràng tiếng Hán lưu loát, đến mắng chửi người cũng học được giống như đúc nha?".

Ánh mắt Như Thường và Hoàng Chân sáng lên, nhất thời nhìn về phía hắn, Bình Nữ cả kinh, vội vàng dùng lời Lưu cầu lầm nhầm nói vài câu với Hà Thiên Dương, lúc này mới chuyển hướng về phía Hoàng Chân, áy náy cười nói: "Vương tử tính tình nóng nảy, kính xin hai vị thiên sứ chớ trách".

Hạ Tầm thầm nghĩ: "Không ngờ vừa tới Nam kinh, đã xảy ra một việc như vậy, ta là Nghi Vệ sứ, lúc này tất phải ra mặt, mặt mũi nước Sơn Hậu bị mất không phải việc nhỏ, nếu bởi vậy mà bị người xem nhẹ, về sau ta làm việc sẽ rất bất lợi, ngoài ra, Hà Thiên Dương này cũng không phải người có tính tình nhẫn nhịn được, cũng đừng nên để hắn gây phiền toái".

Nghĩ tới đây, Hạ Tầm phi thân lên trước đám người thị vệ, nhảy lên đến trước mặt võ sĩ Nhật Bản kia, động tác nhanh chóng, Hoàng Chân ngay từ đầu căn bản không chú ý hắn, lúc này chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hắn.

Hạ Tầm cầm đao, trầm giọng nói: "Người quốc gia ta đi sứ Đại Minh, là Thái tử điện hạ nước Lưu cầu Sơn Hậu của chúng ta, ngươi là người gì, lại dám cùng Thái tử điện hạ chúng ta tranh lễ luận đạo!".

Võ sĩ đối diện không sợ, hắn xê dịch bước, triển khai tư thế công kích, đè thái đao lại, trầm giọng nói: "Bản quan là tự xã phụng hành quan quyền xuyên Tân hữu vệ môn của Nhật

Bản, ngươi là người phương nào?”.

Ai?

Hạ Tầm choáng váng nghĩ một hồi. Tân hữu vệ môn, hắn chính là Tân hữu vệ môn sao?

Hạ Tầm khi còn bé đã xem phim hoạt hình, Tân hữu vệ môn đều là mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong, người trước mắt này... Tính đại khái chỉ chừng một mét sáu, đỉnh đầu bóng loáng còn chưa tính, lông mi cạo sạch vẽ lên hai chấm đen nhỏ còn chưa tính, vì sao... Vì sao hàm răng ngươi cũng phải sơn đen xì như vậy?

Thật ra đây là bởi vì Hạ Tầm đối với Nhật Bản này còn chưa hiểu rõ, người Nhật, vốn dáng người thấp bé, lại bởi vì lệnh cấm sát biến thái kia, hầu như khiến người không có thịt để ăn, cho nên tuy ngẫu nhiên cũng có người vóc dáng cao, nhưng người phổ biến trong nước là không cao, như Chức Điền Tín Trường thân cao ước chừng một mét sáu sáu, đã tính là thân hình cao lớn rồi, Phong Thần Tú Cát thân cao một mét bốn, bọn người Trì Điền Huy Chính, Sơn Huyền Xương Cảnh thân chỉ cao có một mét ba, Đức Xuyên Cương Cát thậm chí có một mét hai lăm.

Cho nên, ngươi mới có thể rõ ràng, vì sao thời kỳ Nhật Bản bình an lão công của đại mỹ nhân Nhân Tĩnh Ngự Tiền còn phải cười lừa đi ra trận?

Nói đến đại mỹ nhân trong lịch sử Nhật Bản, may mắn Hạ Tầm không trông thấy, nếu không ảo tưởng đẹp đẽ của hắn còn phải lại chịu đựng đả kích trầm trọng lần nữa. Bởi vì tiêu chuẩn đẹp của con gái xã hội thượng lưu ở Nhật Bản lúc ấy cũng không phải là cùng một tiêu chuẩn, các nàng phải bôi đen hàm răng, mặt thoa phấn trắng, cánh môi bôi nhựa, cạo sạch lông mi, trên vị trí lông mi nên phải vẽ hai điểm đen đường kính lớn gấp hai so với điểm đen trên lông mày nam nhân.

Tưởng tượng xem, một đám cô nương thân cao không đến một mét bốn vây quanh ngươi, tay áo bồng bềnh, tóc dài bồng bềnh, sắc mặt trắng bệch, các nàng cười xinh đẹp về phía ngươi, trên ánh mắt nơi vốn nên là một đôi mày liễu giờ lại là hai chấm đen tròn, môi anh đào, chính giữa miệng lại là hai điểm đỏ bất động, kiên trì đứng yên tại một vị trí, phảng phất như điểm hồng trên đỉnh quả đào mừng thọ, ngươi sẽ làm thế nào?

Ta chỉ biết, đổi lại là ta, ta sẽ can đảm muốn chết, bi phẫn muốn chết thét lên: “Đừng đụng vào ta, để cho ta đi chết!”.

Hạ Tầm vội vàng thoáng suy nghĩ về mỹ nam Tân hữu vệ môn Đông Doanh, rồi mới lên tiếng: "Bản quan Thừa Trực Lang nước Sơn Hậu, Nghi Vệ quan Tầm Hạ!".

Hắn khẽ cong eo, quan sát võ sĩ Nhật Bản thấp hơn hai cái đầu so với mình trước mắt này, trầm giọng nói: "Ngươi muốn thế nào?".

Xoảng một tiếng, Tân hữu vệ môn dùng động tác trả lời, hắn phô bày một chiêu độc môn tuyệt kỹ Hạ Tầm tuyệt đối không làm được, hắn rút ra thanh đao này so với thân thể hắn còn cao hơn.

"Xoảng!".

Hạ Tầm không nói hai lời, cũng rút đao bên hông ra, trong lúc nhất thời tình thế biến thành giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng.

"Hai vị sứ giả, hai vị sứ giả, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ!".

Mạnh Thị Lang tựa như Thái Bạch chuyên môn phụ trách chiêu an, phẩy tay áo hấp tấp chạy tới, đứng vào vị trí trung gian giữa bọn họ: "Hai vị ở xa tới đều là khách, đều là khách nhân Đại Minh ta, nếu các ngươi vung tay trong này, chẳng phải là không đem Thiên triều thượng quốc ta để vào mắt sao? Bệ hạ nghe nói các ngươi đường xa đến tiến cống, vốn là mười phần vui mừng, hai vị khách quý tuyệt đối không thể vì một chút việc nhỏ mà tổn thương hòa khí, làm bệ hạ cũng không vui vẻ".

Mạnh Thị Lang tươi cười chân thành nói: "Như vậy đi, Bản quan phụ trách nghênh đón sứ tiết Sơn Hậu, Hoàng Ngự sử phụ trách nghênh đón sứ tiết Nhật Bản, lại mời Như Thượng Thư chúng ta dẫn dắt quý sứ hai nước cùng nhau nhập kinh, thế nào?".

"Hừ!".

Tân hữu vệ môn lại lần nữa thi triển một chiêu độc môn tuyệt kỹ Hạ Tầm tuyệt đối không làm được, hắn cắm thanh đao so với hắn thân cao còn dài hơn này trở về.

Hạ Tầm cũng giả trang làm ra một bộ dáng dũng mãnh thô lỗ, lỗ mũi coi trời bằng vung nhếch lên hừ lạnh một tiếng, đem đao của hắn thu trở về.

Một hồi phong ba, dưới sự xoay sở của Mạnh Thị Lang có thể giải quyết viên mãn, thế là ba vị đại nhân chia làm ba việc, Mạnh Thị Lang dẫn sứ tiết nước Sơn Hậu, Hoàng Ngự sử

nghênh đón sứ tiết Nhật Bản, Như Thường vốn chính là phái đi làm việc lại thanh nhàn, sau khi bọn họ làm xong nghi thức nghênh đón, cưỡi đầu ngựa thái bình đi trước dẫn đường.

"Thị Lang đại nhân, bỉ nhân tại lúc lên bờ Phúc Châu, từng nghe nói, quý quốc có một vị Vương gia làm phản, đang lúc chiến tranh, đánh rất kịch liệt. Nhưng ta xem trong kinh sư này, vật bình người yên, thái bình yên vui, chẳng lẽ... Đồn đại là sai sao?".

Sứ giả hai nước tiến vào kinh, khiến cho dân chúng kinh sư chú ý, rất nhiều người trên đường đi theo xem náo nhiệt. Như Thường, Mạnh Phù Sinh và Hoàng Chân nhận thánh ý, vốn là có ý khoe khoang, cho nên đi không nhanh không chậm, mặc người quan sát, cũng không sai thị vệ mở đường. Đường này Hạ Tầm đi đã quen, hắn chẳng giống như mấy người Nhật Bản hết nhìn đông tới nhìn tây, dường như nông dân vào thành không bằng, lùi lại một chút, hắn đến gần Mạnh Thị Lang, nhân cơ hội hỏi chuyện.

Mạnh Phù Sinh mặc dù biết chức quan hắn không lớn, dù sao cũng là khách ở xa tới, đối với hắn còn rất khách khí, mỉm cười đáp: "Quý sứ có chỗ không biết, phương bắc quốc gia ta, thật có một vị phiên vương tạo phản, trước đó vài ngày, hắn còn chiếm chút ít tiện nghi tiểu nhân nhỏ nhỏ. Nhưng Hoàng Thượng ta phú hữu tứ hải, tay cầm trọng binh hơn trăm vạn, vị phiên vương kia có thể đắc ý nhất thời, đúng là vẫn bị đại quân dẹp phải nghịch của chúng ta tiêu diệt, xóa hết hậu hoạn, chỉ là chuyện nhỏ".

Hạ Tầm mỉm cười, thoáng nắm thật chặt dây cương, đi cách hắn một khoảng. Hắn cẩn thận quan sát qua thần sắc Mạnh Thị Lang, mặc kệ Mạnh Thị Lang rốt cuộc thấy thế nào với yến phiên, hắn đối với sứ tiết ngoại quốc đương nhiên chỉ có thể nói như vậy, nhưng nếu hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, Hạ Tầm vẫn có thể đủ nhìn ra được. Hạ Tầm vừa rồi cẩn thận quan sát, phát hiện ngôn ngữ Mạnh Phù Sinh thật sự là thành tâm thành ý.

Nói cách khác, mặc dù Yến vương trước sau hai lần đánh bại mấy chục vạn đại quân triều đình, trong quan viên triều đình vẫn có một nhóm người đang lạc quan phi thường. Khó trách Yến vương không tiếc tốn thời gian mấy tháng dưới thành Tế Nam, một mực muốn bắt nó đầu hàng, nếu thế lực hắn không thể xâm nhập phía nam, thủy chung chỉ đảo quanh ở phụ cận Bắc Bình, làm gì được, thủy chung không thể rung chuyển căn cơ của kiến Văn, cũng không thể hấp dẫn dân chúng Giang Nam.

Từ thái độ Mạnh Phù Sinh, sau khi Hạ Tầm nghĩ ra phán đoán này, liền đối với hành trình mình đến Kim Lăng định ra nốt nhạc dạo: "Xét thấy đại bộ phận quan viên đối với triều đình

tin tưởng mười phần, lúc này không nên tiến hành xúi giục đại quy mô. Lúc này cần dò hỏi tình báo là việc chính, nếu muốn xúi giục, cũng phải tập trung ở trên thân những người đã bị triều đình xa lánh chèn ép kia".

Hạ Tầm đang âm thầm thương nghị, đội ngũ sứ tiết đi ngang qua trường thi, thấy vô số nho sinh, thư sinh vây quanh ba thư sinh khoác lụa hồng cười tuấn mã, đã đi tới trước mặt...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 353

Tiến Cống.

Chương 353: Tiến cống.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Vì hôm nay chính thức yết bảng, ba gã đầu giáp vừa mới xuất hiện. Lễ bộ Thượng thư chưa tới nghênh đón sứ giả hai nước, là vì đang bề bộn chuyện này.

Thấy người đối diện đến là Lại bộ Thượng Thư đang dùng nghi thức dẫn đội sứ tiết ngoại quốc, học sinh hưng phấn hò hét cũng không dám xông tới, vội vàng lui qua một bên. Mạnh Phù Sinh là Lễ bộ Thị lang, đối với tình huống khoa cử cũng đặc biệt quan tâm, hắn ghì ngựa, hướng về phía học sinh dạo phố vây quanh bảng thành tích hỏi thăm vài câu, lại trở lại trong đội ngũ nước Sơn Hậu, miệng liên tục tấm tắc tán thưởng.

Bình Nữ gặp rất nhiều học sinh áo đạo trên đường, hơn nữa dân chúng vây xem, sợ phải có trên vạn người, tràng diện đồ sộ như vậy trước đây chưa từng gặp, tò mò hỏi thăm Hạ Tầm, đã biết đây là tình hình khoa cử thượng quốc trung thổ, nhưng nàng vẫn là lần đầu trông thấy đầu, trong lòng không khỏi hiếu kỳ, vừa thấy Mạnh Thị Lang thúc ngựa trở về rung đùi đắc ý, trong lòng càng thêm hiếu kỳ, liền hỏi nói: “Thị Lang đại nhân, chuyện gì mà kích động như vậy?”.

Lòng thích đẹp mọi người đều có, hơn mười năm trước lúc sứ giả Nhật Bản đến tiến cống hoàng đế Hồng Vũ, lúc ấy vẫn là Lễ bộ Thị Lang Mạnh Phù Sinh tiếp đãi bọn họ, đã biết mặt mày bọn họ có hình tượng gì. Nhưng hắn đã thích ứng hơn mười năm, thời đại quý tộc Nhật Bản trang điểm thật sự là kinh thế hãi tục, hắn vẫn không tiếp thụ được.

Tương phản, đối với những người nước Sơn Hậu này, hắn nhìn vẫn phi thường thuận mắt, vừa thấy vị Vương phi mỹ mạo này hướng về phía mình hỏi thăm, mạnh Thị Lang vội vàng chắp tay nói: "Điện hạ có chỗ không biết! , khoa cử nước ta có tới mấy vạn người học sinh, thủ sĩ vẻn vẹn một trăm mười người, đã có kết quả, đầu giáp có ba danh, trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa, đều là người phủ Cát An Giang Tây, hai thứ hạng đầu trong ba gã, trạng nguyên và thám hoa cũng là người phủ Cát An, sáu gã đứng đầu người Cát An chiếm năm cái, trong đó nhị giáp trạng nguyên Ngô Phổ cũng là Hội Nguyên, tình huống tập trung như thế trước đó chưa từng có!".

Bình nữ nghe xong vẻ mặt biến đổi, sợ hãi than nói: "Vạn người khoa cử, trăm người trúng cử, trong trăm người lại chiếm ngôi đầu, hơn nữa đều tập trung ở một đất. Quý quốc rộng lớn, đây là sự tình rất khó có được phải không?".

Mạnh Thị Lang liên tục gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy, chưa bao giờ nghe thấy!".

Hạ Tầm ở một bên nghe xong, cũng âm thầm kinh ngạc, hắn lập tức nghĩ tới vụ án Hồng Vũ khoa nam bắc, trong lòng thầm nghĩ: "Sáu gã đứng trước, năm người Cát An, không có người làm bậy, lại xảy ra 'bản án nam bắc'?".

Thật đúng là không có người náo loạn, bởi vì nam bắc đã phân bảng, đã lo lắng đầy đủ đến khu vực sai biệt, tận lực làm việc công bằng. Học sinh nam bảng cũng đều hiểu rõ, hôm nay phong cách học tập phía nam mạnh nhất, thật đúng là phủ Cát An. Khoa chính quy, quan chủ khảo thi Hương là Phương Hiếu Nhụ, Phương Hiếu Nhụ là người Ninh Hải Chiết Giang, một mực làm phủ học giáo sư ở phủ Hán Trung, cho dù hắn có thiên vị, cũng nên thiên vị quê quán phụ lão hoặc là học sinh tại phủ Hán Trung của hắn mới đúng, mà học sinh hai nơi trúng cử cũng không nhiều.

Lúc ấy, phủ Cát An thật là địa linh nhân kiệt, có một không hai trong.

Thiên hạ. Càng về sau, hai năm Vĩnh Lạc khoa cử, so với lúc này còn muốn oanh động hơn, một ít thủ sĩ đã có bốn trăm bảy mươi hai người, nhiều người như vậy, tam người đứng đầu đều là người phủ Cát An, nội các Đại học sĩ tổng cộng có bảy người, trong đó có năm người cũng đều là phủ Cát An, có thể thấy được phong trào học tập ở địa phương.

Bình Nữ tấm tắc tán thưởng, mặt Hạ Tầm có kinh hãi, duy chỉ có một mình Hà Thiên Dương, nhìn xung quanh, đối với chuyện đọc sách trúng cử gì đó một chút phản ứng cũng

không có, Mạnh Thị Lang vụng trộm liếc nhìn hắn, âm thầm oán thầm: "Vị vương tử phi này, đối với ta văn hóa trung thổ, hình như đã biết sơ lược, ngược lại vương tử vẻ mặt to lớn này, dường như là thứ bất học vô thuật...".

***

Sứ tiết hai nước không ở lập tức kiến giá, mà là bị đưa vào Hồng Lư tự, địa phương chuyên môn an trí sứ tiết ngoại quốc, để cho bọn họ ở lại, sau đó do quan viên giáo sư Lễ bộ an bài bọn họ học lễ nghi tiến lùi trên triều, để tránh làm hỏng lễ nghi trước mặt quân vương.

Chuyện này không là gì với Hạ Tầm, Hà Thiên Dương khổ cả mặt, đi theo đằng sau một tiểu lại Lễ bộ, cứ nhắm mắt theo đuôi, hành lễ cúi đầu, ba ngày khổ không thể tả.

Sứ tiết Nhật Bản và sứ tiết Sơn Hậu được an bài tại Tả Hữu khóa viện, cách một chính sảnh ở chính giữa, một chính viện, hai bên bình an vô sự, không hề ảnh hưởng, trong ba ngày qua không có phát sinh xung đột gì. Ba ngày nay Hạ Tầm cũng không được liên lạc với người của hắn, vừa mới đi vào Nam kinh, đúng là lúc làm cho người khác chăm chú theo dõi, lúc này không nên có động tác gì.

Nhoáng một cái đã qua ba ngày quá, Hà Thiên Dương học lễ học cũng không hơn được gì nhiều, những lễ nghi kia quá phiền phức, tối thiểu khoa tay múa chân đã giống như đánh trống, sáng sớm ngày hôm đó, liền do Hồng Lư tự dẫn đường, thẳng đến hoàng cung.

Vương tử phi cũng muốn tiến cung, cũng không cần phải kiến giá triều đình, có hoàng hậu ở hậu cung tiếp đãi, Hạ Tầm mang thân phận này không được lên triều đình, chỉ có thể ở ngoài ngọ môn, hắn nhìn Hà Thiên Dương, thấy Hà Thiên Dương ngồi ở ghế trong xe, hai mắt đăm đăm, miệng lẩm bẩm, còn đang lẩm bẩm nhớ lại một số lễ nghi tiến cống, thật sự là có chút không yên lòng.

Hắn nghĩ nghĩ, liền dặn dò: "Thiên Dương, trên mặt lễ nghi, ngươi không cần quá câu nệ, chỉ cần thể hiện thái độ kính cẩn tâm phục khẩu phục là được. Lễ chế dù là sai một chút cũng không quan trọng, ngươi phải biết rằng, tại trong mắt quan viên nhìn chúng ta, man di tứ phương, đều là chưa khai mở văn hóa, cho nên ngươi cho dù là tỉnh tỉnh mê mê làm sai một chút, cũng không có người nào cười ngươi, ngược lại là sẽ cảm thấy đương nhiên.

Cho nên, động tác thô lỗ một ít, không có vấn đề gì. Ngôn ngữ thô tục một chút, cũng không có quan hệ, chỉ cần chú ý, ngươi là tiểu quốc biên thùy, trong lòng còn có kính sợ với quốc

gia lớn. Nhớ kỹ, có hai sự kiện là phải nói, một: Là ngươi tới lần này, muốn cùng Đại Minh thành lập quan hệ triều cống, thỉnh hoàng đế Đại Minh ban thưởng khám hợp. Một điều nữa, ngươi đường xa đến, mến văn hóa thượng quốc đã lâu, muốn dừng ở kinh thành, học tập văn hóa phong thổ thượng quốc, Tạ Tạ dạy ngươi nói lời kia, đã nhớ hết chưa?".

Tạ Tạ định ra cho hắn mấy lời nói kia, tuy đã tận lực khẩu ngữ hóa, lúc Hà Thiên Dương nghe, vẫn mơ mơ màng màng, cũng may đây là lời từ lúc hắn rời khỏi đảo Song Tự, mỗi ngày nhất định phải đọc thuộc lòng mấy lần, nhưng thật ra vẫn chỉ là cứng ngắc mà nhớ. Hà Thiên Dương lau mồ hôi, gật gật đầu với Hạ Tầm, miễn cưỡng nhếch môi ra cười cười.

Vừa thấy hắn khẩn trương đầu đầy mồ hôi, Hạ Tầm vội vàng, lo lắng lại hỏi: "Quốc thư... Ngươi có thuộc hay không? Ngươi không biết chữ, ngàn vạn lần đừng đem quốc thư cầm ngược, hoặc là đọc sai".

Bình Nữ không đành lòng nhìn nam nhân mình ngưỡng mộ trong lòng khó xử như vậy, liền thay hắn nói: "Đại nhân yên tâm, Bình Nữ mỗi ngày đều kiểm tra Thiên Dương ca mấy lần, những lời này, hắn đều đọc làu làu".

Hà Thiên Dương lại không ngừng lau mồ hôi chảy ra, lúng ta lúng túng nói: "Đúng... Đúng vậy, ta... Ta đều đọc thuộc lòng. Đừng làm loạn ta, ta... Ta chỉ muốn đọc một lần, có thể một hơi nói hết ra, nếu nói đến một nửa bị người cắt đứt... Vậy nghĩ không ra".

Hạ Tầm muốn cười, nhưng tình trạng trước mắt này cười thế nào được, hắn hơi suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: "Ngươi yên tâm, trên triều đình, sẽ không có người đơn giản cắt đứt người khác nói chuyện, nếu quả thật có người cắt đứt lời nói của ngươi, ngươi không nghĩ ra phải nói như thế nào, ngươi chỉ cần giả trang cực kỳ kính cẩn, lập lại từ đầu một lần nữa, người ta chỉ nói ngươi không muốn thất lễ với thiên tử, nhiều lắm là cười ngươi câu nệ không thay đổi, sẽ không có ý nào khác".

Hà Thiên Dương dùng sức gật đầu, cũng không thèm nhìn bọn hắn, chỉ là thì thầm lẩm bẩm: "Thiên khải Đại Minh, vạn bang tất được chiếu rọi; Biển rộng mênh mông, Trung Quốc đều thái bình. Phàm là dân chúng, ai không biết. Khâm duy Đại Minh hoàng đế bệ hạ, tử thánh truyền nghiệp, ba biên giới an bình, uy danh cảnh nội, tứ hải phục tùng, cống tiết không vào, trước đây chưa tới, đường xá xa xôi, nay thần vương Sơn Hậu, đặc biệt sai thế tử, ngưỡng mộ quang minh tệ quốc, đến hiến vật.

Bình Nữ móc khăn tay ra, lau mồ hôi bên tóc mai cho hắn, oán giận nói với Hạ Tầm: "Đại nhân, người đừng nói nữa, nhìn người đã làm cho hắn...".

"Được được rồi, ta không nói nữa".

Hạ Tầm cười khổ một tiếng, thối lui đến một bên, trong lòng không yên: "Hàng loại này, rốt cuộc có được hay không đây?".

***

Kiến Văn đế ngồi xuống, đồng thời tiếp kiến sứ tiết hai nước Nhật Bản và Sơn Hậu.

Dan đầu kiến giá là sứ tiết Nhật Bản Tu Lý đại phu Đảo Tân Quang Phu, Hà Thiên Dương không đoạt với hắn, để tân đại phu đoạt tiên cơ, dương dương đắc ý tiến lên kiến giá, hướng về phía Chu Duẫn Văn nói rõ đủ điều nghĩa lý, ý nguyện muốn cùng Đại Minh xây dựng lại quan hệ triều cống, cũng trình lên lễ vật danh sách, trong có ngàn lượng hoàng.

Kim, mười thót ngựa, trăm quạt gấp, hai cặp binh phong, kiếm mười cái, đao mười thanh, nghiên mực...

Chu Duẫn Văn là lần đầu thấy trang điểm của quý tộc Nhật, chờ tới lúc trông thấy hình tượng của Đảo Tân đại phu, con mắt lông mày Chu Duẫn Văn liền đồng loạt nhảy loạn, thật vất vả mới nhịn được trận xúc động cười dữ dội, giả bộ đoan trang nghiêm túc ngồi ở bên trên. Đến phiên Sơn Hậu, thấy vương tử Sơn Hậu quốc mặc kệ là quần áo trang điểm, hay bộ dáng tướng mạo, đều tương tự người Đại Minh, trước tiên đã sinh ba phần thân thiết, lại có bảy phần thuận mắt.

Hà Thiên Dương mặc dù đã thuộc làu quốc thư, nhưng bởi vì lo lắng phạm sai lầm, càng nghĩ càng khẩn trương, cho nên "Niệm" rất không xuôi, sứ tiết Nhật ở một bên không ngừng bĩu môi, khóe miệng đều sắp đưa lên tai, trong mắt Chu Duẫn Văn và văn võ cả triều, lại cảm thấy đương nhiên. Lời nói không xuôi? Chuyện này nói rõ tiểu bang man di thấy thượng uy thiên triều nên trong lòng còn có kính sợ; cử động hơi thô lỗ? Man di mà, còn chưa khai hóa, có thể làm gì hơn thế.

Đến cuối cùng, Hà Thiên Dương ngược lại chưa quên lời Hạ Tầm dặn dò, cũng đưa ra mậu dịch triều cống, đây là chuyện nhất định phải làm, nếu không ngươi sẽ làm thế nào? Nếu không đề cập tới không khỏi làm cho người ta sinh nghi, tiếp đó đưa ra ý kiến muốn ở Đại

Minh một thời gian, tiếp nhận phong cảnh Đại Minh hun đúc. Nhân sĩ trung thổ ta gần đây thích lên mặt dạy đời, nào có ý nghĩ không đồng ý.

Đến khi sứ tiết hai nước hoàn tất kiến giá, kiến Văn đế tiện đường còn ban thưởng lễ vật. Trận phong ba đón khách ngoài đình kia, là do đám người Mạnh Phù Sinh bẩm báo về phía hắn như thường, vì không để sứ tiết hai nước lại tranh chấp, Chu Duẫn Văn đối xử như nhau, mặc kệ lễ vật bọn họ tiến cống lớn thế nào, hai nước đều ban thưởng giống nhau, mũ đội một cái, kim tệ một tủi, hồng la y một bộ, vải sợi gai bốn xấp, lụa một xấp, vải tơ tẩm mười xấp. Bởi vì thái tử phi Sơn Hậu quốc cũng cùng đến đây, cho nên lại ban thưởng cho nàng vải sợi gai bốn xấp, lụa bốn xấp, vải tơ tằm mười xấp.

Đương nhiên, những lễ vật này, so với lễ vật hai nước thượng cống ít hơn nhiều, nhưng Đại Minh đã đáp ứng mậu dịch cùng bọn họ, bọn họ cũng không có hại. Sau này bọn họ từ Trung Quốc tùy tiện lấy chút hàng hóa trở về, có thể bán đi bằng giá tiền rất tốt.

Hà Thiên Dương rất vui vẻ, Dương đại nhân phân phó, hắn cuối cùng cũng đã hoàn thành viên mãn, thời gian kế tiếp, không phải là vui chơi giải trí, du sơn ngoạn thủy sao? Loại "việc khổ sai" này, hắn rất thích. Nhưng ai biết, vấn đề lại xuất hiện ở đây.

Long nhan Chu Duẫn Văn cực kỳ vui mừng, hứng vẫn còn chưa hết, nhất thời cao hứng, tạm thời quyết định muốn thiết quốc yến khoản đãi sứ tiết hai nước, trên yến hội, bên trái là đại thần ngồi, bên phải là sứ tiết triều cống ngồi, ở trên tự nhiên là hoàng đế bệ hạ. Hôm nay tới là sứ tiết hai nước, ai ngồi phía trước? Ai ngồi phía sau? Đang mang quốc thể, người ngoại quốc cũng rất quan tâm đến quốc thể.

Đứng ở trước tiệc rượu, Đảo Tân Quang Phu và Hà Thiên Dương liếc nhau một cái, ánh mắt đan vào, một chuỗi lửa nhất thời "lách ta lách tách" nổ ra...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 354

Hay Cho Một Hải Tặc.

Chương 354: Hay cho một hải tặc.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Bệ hạ, ở trước mặt bệ hạ, ngoại thần là thần tử tiểu quốc, nhưng nước Sơn Hậu này là cái gì, cũng không hẳn là tch hiếp phía trên Nhật Bản ta. Ngoại thần Đảo Tân Quang Phu, vinh nhục cá nhân không được tính là chuyện gì, nhưng... chuyện liên quan đến thể diện Nhật Bản ta, nếu để ngoại thần phải ngồi dưới sứ tiết Sơn Hậu quốc, ngoại thần không dám vâng mệnh”.

“A...”.

Chu Duẫn Văn cũng có chút hối hận, tại sao trong lúc cao hứng lại quên việc bọn họ tranh danh đấu khí lúc đó? Nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng không có biện pháp gì có thể làm, đành phải kiên trì nói: “Đảo Tân sứ giả, sứ tiết Sơn Hậu là vương tử, cho nên.

Đảo Tân Quang Phu trừng mắt, trợn mắt quát: “Bệ hạ, nước nhỏ Sơn Hậu, chưa từng nghe thấy. Cho dù là ba nước Sơn Nam, Sơn Bắc, Trung Sơn trên đảo Lưu cầu, cũng bất quá là nơi chật hẹp nhỏ bé, không đáng để vào mắt, huống chi là nước nhỏ Sơn Hậu này. Quốc vương nên biết, bọn hắn trong mắt Nhật Bản chúng ta, còn chưa bì kịp một tiểu lại dưới trướng Chinh Di Đại tướng quân, bệ hạ nếu để hắn ngồi ghế trên, chẳng phải là làm chúng ta nhục nhã sao?”.

Hà Thiên Dương cẩn thận tuân theo Hạ Tầm phân phó, có sao nói vậy, có hai nói hai, không nên nói là không nói, không nên làm là không làm, vốn một mực thành thật với bản phận, đứng ở đằng kia, chờ người ta thỉnh hắn nhập tọa. Nói thật, hắn còn chưa nếm qua ngự

yến cung đình, nhìn thịnh yến đầy bàn thật là có điểm tham lam. Ai ngồi trước ai ngồi sau, hắn không để ý, nhưng Đảo Tân Quang Phu nói bốc nói phét, hắn một mực yên lặng không lên tiếng, những Đại Minh quan viên kia nhìn hắn, ánh mắt đã hơi lộ ra ý khinh miệt, hắn đã có điểm không chịu được rồi.

Nhất là chú lùn Đảo Tân càng nói càng dõng dạc, về sau lại nhảy lên trước mặt hắn, ngửa đầu, chỉ vào mũi hắn lu loa gì đó một trận, đến nước bọt cũng đều văng đến trên mặt hắn, Hà Thiên Dương tức giận, vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh nhiệt tình của hải tặc bốc lên, nhất thời vứt hết tất cả những thứ dặn dò Hạ Tầm đi.

"Đòi cái gì, ngươi đòi cái gì?".

Hà Thiên Dương trừng mắt, nhìn quốc sứ Nhật Bản trước mắt này: "Ngươi nhìn chân mày của ngươi đi, đó là chân mày sao? Trên ánh mắt vừa vẽ hai điểm, ta còn tưởng rằng đó là ghèn chưa kịp lau. Ngươi nhìn xem mặt ngươi bôi cái gì, còn cả răng ngươi nữa, vốn là không đủ, khó coi muốn chết, nhuộm đen để cho người khác nhìn không thấy hả, ngươi nói ngươi ngồi ở phía trước như vậy, ngươi bắt hoàng đế bệ hạ Đại Minh nhìn còn muốn ăn cơm hay không?".

Chu Duẫn Văn mặt nghẹn đỏ bừng, nhưng hắn không thể cười, tuyệt đối không thể cười, đại thần dưới tay hắn... cũng đều đang nín cười.

Muốn nói cãi nhau sỉ nhục người khác, Hà Thiên Dương đánh rất chuẩn, ngoài ra hắn còn tung hoành Đông hải, Nhật Bản và Lưu cầu đều đi qua, đối với người nơi đây cũng tương đối quen thuộc, bình thường ngẫu nhiên nói đến phong tục tập quán, ăn mặc những nước khác này, người song tự đảo trêu ghẹo nói giỡn, từng có rất nhiều lời nói trêu chọc, giờ đây đều bị hắn nói hết ra.

"Ngươi lớn mật, ta...

"Ta cái gì mà ta, luôn mồm nước Nhật Bản ta, nước Nhật Bản, nước Nhật Bản ngươi là cái gì? Hoàng đế bệ hạ, các vị các hạ quan viên Đại Minh, các ngươi biết phu nhân người Nhật bọn họ đều để kiểu tóc gì không? Là đầu chuy nhưng, biết cái gì gọi là chuy nhưng không? Chuy nhưng chính là nấm hương, vốn là chỉ có phu nhân và nữ quan mới có thể búi, nhưng hiện tại rất nhiều nữ tử dân gian đã noi theo. Mời hoàng đế bệ hạ và các vị đại thần tưởng tượng dưới bàn chân, có một đống nấm hương mọc khắp nơi...".

“Phì!”.

Hoàng Chân không chịu được lên tiếng phì cười, hắn vội nhảy chồm ra sau, trốn sau lưng Mạnh Thị Lang.

“Sao có việc này...”.

Hà Thiên Dương phủi phủi thắt lưng: “Cái gì cũng có! Hoàng đế bệ hạ, đã từng có hải tặc cướp thương thuyền Nhật Bản bọn họ, đến Lưu cầu chúng ta buôn bán, tiểu thần lúc ấy nhìn rất kỳ quái, ái ui, đây là cái giáp trụ gì, tại sao đều là giành cho tiểu hài tử mặc, đây không phải là trêu người sao, hôm nay thấy vị đặc sứ Nhật Bản này, tiểu thần mới biết được, hải tặc không hề dọa người, đây cũng không phải là dành cho hài tử mặc, mà lớn hơn là sẽ mặc không được”.

Các đại thần Minh quốc nhịn không được, không biết ai núp ở phía sau bên cạnh, bật lên tiếng cười, tiếng cười này, liền dẫn tới rất nhiều người bắt đầu bật cười, chỉ có Chu Duẫn Văn không thể cười, cố nén, sắp nhịn đến nội thương rồi.

Đảo Tân Quang Phu giận tím mặt, thở hồng hộc nói: “Ngươi... Nho nhỏ... Vương tử một nước nho nhỏ, dám vô lễ với sứ giả Nhật Bản ta như thế, ta... Ta...”.

Hà Thiên Dương đắc ý không buông tha người: “Ngươi cái gì mà ngươi, bản vương tử nói sai rồi sao? Ta là phiên bang man di, ngươi cũng là phiên bang man di, ngươi so với ta cao quý hơn ở điểm nào? Quý nhân quốc gia chúng ta, thích học tập thượng quốc trung thổ, quý nhân thượng quốc trung thổ ngồi kiệu, chúng ta nơi đó cũng ngồi kiệu, Nhật các ngươi nơi đó không khác nhau sao? Cũng không học thượng quốc trung thổ ngồi kiệu? Nhưng hình như ngươi đã học được một ít.

Hoàng để bệ hạ, các vị đại nhân, các ngươi biết bộ dáng cỗ kiệu của nước Nhật Bản này, to đến cỡ nào không? Một cửa sổ như là cái hộp, kéo cửa ra để người chui vào, một cây đòn hai đầu vừa nhấc, ái ui, quá nhỏ nha, so với lồng gà cũng không sai biệt lắm, tiểu thần lên bờ từ Phúc Châu, một đường hướng đến kinh sư, ven đường được gặp đại a đầu ở nông thôn quý quốc xuất giá, ngồi kiệu hoa cũng đều không khó coi như vậy!”.

“Ha ha ha ha...”.

Tiếng cười ha ha nhẹ biến thành cười vang, thật ra các đại thần rất muốn cho sứ tiết Nhật

Bản một chút mặt mũi, nhưng vị Lưu cầu vương tử này nói xấu người thật sự là... Bọn họ muốn không cười cũng không được. Chu Duẫn Văn cũng không nhịn được nữa, đành phải bật cười nhưng rất nhanh chuyển thành mỉm cười ôn hòa thiện ý, khuyên giải nói: "Hai vị sứ giả, không cần nói nữa, trẫm.

Đảo Tân Quang Phu tức giận đến sắc mặt trắng bệch, tức giận nói: "Bệ hạ, cũng không phải ngoại thần không tuân hoàng mệnh, thực là tiểu bang man vương này không biết lễ nghi, ngoại thần là tới triều bái kiến bệ hạ, hắn nhục nhã ngoại thần như vậy, đó cũng là bất kính với bệ hạ, bệ hạ hẳn phải trị hắn tội chết!".

"Họ Đảo kia, ngươi đừng nói bậy!".

Hà Thiên Dương càng nói càng dũng cảm hơn, lớn tiếng hét lên: "Ngươi nói bất kính thiên tử Trung Nguyên, là ai bất kính thiên tử Trung Nguyên? Chúng ta có trang phục, ngôn ngữ, trang điểm, nhưng một khi muốn triều kiến thiên tử Trung Nguyên, nhất định phải dựa vào quy củ Trung Nguyên, ngươi nhìn lại ngươi đi, rốt cuộc ai kính ai không kính? Quốc gia chúng ta không có văn tự của riêng mình, chúng ta đi học văn tự trung thổ, học trung thổ văn tự, vậy phải học toàn bộ, đây cũng là tôn trọng. Còn dáng vẻ này của các ngươi.

Ngươi nhìn các ngươi học đi, nghe nói là đem chữ trung thổ mở ra, dùng văn tự thiếu tay thiếu chân, cái này gọi là gì, bức tranh hổ không thành lại thành... chó, chỗ này chính là chưa hết, còn chưa nói, người các ngươi nơi đó ngược lại rất chăm chú, tuy nói là bức tranh chó, bức tranh còn nghiêm trang, trịnh trọng như chuyện lạ".

"Ngươi... Ngươi... Bát cách nha lỗ!".

"Ngươi không cần đổi biện pháp mắng chửi người, bản vương tử ta... Nghe hiểu được. Ai bát cách? Ta bát cách cũng là ngươi bát cách! Ta nghe nói các ngươi bên kia, thiên hoàng gì gì kia, đến quyền lực cũng không có, cầm quyền là Đại tướng quân, có đúng không?".

Những lời này Đảo Tân không hề phủ nhận, hắn ngạo nghễ nói: "Không sai, thế thì sao?".

Hà Thiên Dương nhưng bắt được điểm yếu, lập tức nói với bọn người Chu Duẫn Văn: "Bệ hạ, ngài nghe một chút, các vị đại nhân, các ngươi đều nghe một chút, cái này gọi là tiếng người sao? Bất kể là Đại Minh quốc cũng tốt, hay dị quốc tiểu bang chúng ta cũng được, đều là phải tôn vương sùng thánh, Hoàng Thượng bọn họ nơi đó, lại có thể không có quyền. Thương nhân nước chúng ta đi đến chỗ bọn họ, trở về nói, tướng quân đại nhân các ngươi một

năm thu vào mấy trăm vạn thạch, nhưng Hoàng Thượng, có mấy vạn thạch, khiến cho người hầu thiên hoàng thường xuyên đến ăn cơm còn phải đi xin ăn, cái này gọi là đạo lý gì!".

Chu Duẫn Văn vừa nghe, lập tức trở nên rất khó chịu!

Bởi vì việc Yến vương Chu Lệ, hắn kiêng kỵ nhất chính là bên dưới phạm thượng, bất kính quân vương, tuy hắn nghe thấy người Nhật Bản đem quốc vương bọn họ gọi là Thiên hoàng, đối với việc này rất không hài lòng, nhưng trước mắt lại không muốn truy cứu chuyện này, hắn chỉ cảm thấy, Chinh Di Đại tướng quân này, một số gần như loạn thần tặc tử, lại đem hoàng đế làm con rối, đó và gian hùng Tào Tháo có gì khác nhau?

Chu Duẫn Văn sắc mặt lạnh xuống, nhàn nhạt nói: "Hai vị sứ giả, hôm nay là trẫm thiết yến, các ngươi tiếp tục tranh cãi, chính là vô lễ với trẫm. Các ngươi đều là sứ thần phiên bang, ở trước mặt trẫm, đối xử như nhau.

Hạ Thiên Dương là vương tử nước Sơn Hậu, ngươi là Tu Lý đại thần Nhật Bản, theo lý nên mời vương tử Hạ Thiên Dương ghế trên. Nhập tọa đi!".

Đảo Tân Quang Phu con mắt đỏ lên, rít gào nói: "Bệ hạ, người đây là... Người đây là nhục nhã ngoại thần!".

Hà Thiên Dương miệng không buông tha người nói: "Ngươi cảm thấy nhục nhã, ngươi cảm thấy nhục nhã thì ngươi chết đi, đúng rồi, dường như người các ngươi nơi đó rất thích tự sát, ở trên bụng chọc một đao như vậy, 'xoẹt xoẹt' thoáng cái ruột liền phun ra! Ái ui Hoàng Thượng, chúng ta hôm nay dùng bữa, có một già không vậy?".

"Bệ hạ, ngoại thần... Thẹn là... Sứ giả Nhật Bản!".

Đảo Tân Quang Phu giận quá mức, sắc mặt đã từ màu hồng trở nên trắng bệch, môi hắn run rẩy nói với Chu Duẫn Văn: "Đại biểu cho thể diện Nhật, ngoại thần... Ngoại thần không cách nào tiếp nhận nhục nhã và an bài như vậy. Ngoại thần không thể dự tiệc, xin cáo lui!".

Nói xong, khom người chào thật sâu về phía Chu Duẫn Văn, lại không quên oán độc trừng mắt liếc nhìn Hà Thiên Dương, trầm giọng nói: "Ngươi, nhục nhã Nhật Bản chúng ta, ngươi nhớ kỹ, Nhật Bản chúng ta, Sơn Hậu bên kia, khai chiến!".

Nói xong không đợi Hà Thiên Dương trả lời, liền lui thân ra khỏi đại sảnh, nghênh ngang

rời đi!

Hạ Tầm nằm ở trên xe, trên mặt có cái mũ rơm, bắt chéo hai chân, dường như mười phần nhàn nhã tự tại, thật ra lỗ tai một mực dựng thẳng, chú ý đến động tĩnh trong nội cung.

Đột nhiên, cửa cung mở ra, có người đi ra, ngay sau đó xe ngựa bên cạnh di động, đó là xa giá sứ tiết Nhật Bản, Hạ Tầm ngồi vọt lên.

Chăm chú nhìn lại, gặp sứ tiết Nhật Bản từ trong nội cung vội vàng đi ra, mới người dẫn đầu hữu vệ môn đang đi về phía trước nghênh đón, Hạ Tầm ở xa hơn nhìn sau lưng Đảo Tân, cửa cung lại khép lại, Hà Thiên Dương và Bình Nữ còn chưa đi ra, trong lòng Hạ Tầm trầm xuống, vội nhảy xuống xe ngựa chạy qua.

Đảo Tân Quang Phu nâng cao một bộ mặt tức giận trèo lên xe, Hạ Tầm đã chạy tới, nụ cười chân thành nói: "Xin hỏi vị sứ giả này, vương tử điện hạ và vương tử phi điện hạ quốc gia của ta vì sao còn chưa đi ra vậy?".

Đảo Tân Quang Phu kịch liệt quơ cánh tay, khàn giọng quát: "Bát cách nha lỗ! Chết rồi! Tất cả chết hết rồi chết hết rồi!". Nói xong liền tiến vào trong xe.

Xe ngựa cuốn bụi rời đi, Hạ Tầm đứng bên ngoài ngơ ngác sợ run: "Đã chết? Chẳng lẽ thân phận bại lộ? Vậy tại sao... không có người đi ra bắt ta?".

Hắn nhìn cửa cung đóng chặt, lại nhìn nhìn cỗ xe đi xa, không hiểu vì sao.

Trong nội cung, Hà Thiên Dương đang ăn rất ngon lành!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 355

Tần Hoài.

Chương 355: Tần Hoài.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm vô cùng lo lắng chờ ở ngoài cung, đã chuẩn bị tùy thời chạy trốn, nhưng đến thời gian hoàng hôn, lại thấy Hà Thiên Dương và Bình Nữ từ trong nội cung đi tới, bên cạnh còn có Mạnh Thị Lang đi cùng, Hạ Tầm thấy tình cảnh này, đành phải nhẫn nại, chờ "vương tử" lên xe, lúc này mới chui vào hỏi thăm: "Thiên Dương, tại sao ngươi đi ra muộn như vậy?".

"Ha ha, đại nhân, ngự yến cung đình này thật đúng là phong phú, ta thấy Hoàng Thượng và những đại quan kia cũng không dám ăn, ta cũng không quản...".

Hà Thiên Dương nấc một cái, phun ra toàn mùi rượu nói: "Vì sao muộn như vậy, Hoàng Thượng mời uống rượu mà thôi".

Hắn đem sự tình phát sinh ở trong nội cung hôm nay dương dương đắc ý kể lại một lần, cứ nói rồi về sau dường như đột nhiên hiểu ra chuyện gì, con mắt nháy nháy, ánh mắt thoáng trở nên khôn khéo hơn: "Không đúng, không đúng! Ta xem họ Đảo kia lúc gần đi đã toát ra ánh mắt đầy sát khí, lão tiểu tử đó không đánh ngoài sáng nói không chừng sẽ đánh trong bóng tối, đại nhân, buổi tối hôm nay chúng ta phải cẩn thận một chút".

Hạ Tầm khẽ giật mình, hỏi: "Ngươi nói bọn họ có khả năng đánh lén ban đêm?".

Cẩn thận ngẫm lại xác thực cũng có chút khả năng, người đảo quốc này thoạt nhìn là người nặng lễ tiết nhất trên đời, đối với lễ tiết chú trọng rườm rà đến tình trạng tột đỉnh, nhưng theo

lễ nghi này, bọn họ không biết khi nào sẽ đột nhiên bộc phát thú tính. Nhớ mang máng, dường như trong lịch sử từng có hai lần sứ đoàn Nhật Bản đồng thời đến Minh triều cống, vì tranh đoạt quyền triều cống, ở lãnh thổ quốc gia Đại Minh một trốn, một đuổi, giết đến long trời lở đất.

Thân phận người kia vẫn rất cao, hôm nay bọn họ bị Hà Thiên Dương, vương tử nước nhỏ cực kỳ nhỏ yếu trong mắt bọn hắn làm nhục nhã, không muốn lấy lại danh dự mới là kỳ quái.

Hà Thiên Dương lo nghĩ, cười lạnh nói: "Đại nhân, buổi tối hôm nay, chúng ta an bài thật kỹ, nếu bọn họ thật sự đánh chủ ý tới chúng ta, mặc kệ đến bao nhiêu người, cũng để hắn có đến mà không có về!".

Bình Nữ là công chúa bộ lạc đảo quốc, cực kỳ tôn trọng loại hình tượng anh hùng hảo hán, vừa nghe hắn nói như vậy, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ hâm mộ không hề che giấu.

"Không được! Tuyệt đối không thể".

Hạ Tầm phủ quyết ngay, hôm nay Đại Minh không phải là nước yếu, làm như vậy, chỉ có ở quốc gia so với ngươi nhỏ yếu hơn nhiều, phải hóng hơi thở của ngươi để sống mới được.

Hạ Tầm trầm giọng nói: "Chớ quên mục đích ban đầu của chúng ta, so sánh cùng vài người lùn Đông Doanh có tác dụng gì? Ngươi ở trong nội cung tổn hại bọn họ một trận, hoàng đế và các đại thần chỉ biết chê cười nhìn xem, nhưng nếu chúng ta động đao động thương vung tay ở trong dịch quán Đại Minh, mặc kệ người chết hay người bị thương, đều không để Đại Minh vào mắt, nhục nhã là thể diện Đại Minh đế quốc, một phương vô lý tuy phải chịu hoàng đế Đại Minh nghiêm trị, một phương có lý cũng sẽ bị trục xuất".

Hà Thiên Gia nói: "Vậy làm sao bây giờ? Nếu bọn họ thật sự xông vào động thủ...".

Hạ Tầm nói: "Sau khi trở về, nói một tiếng với Hồng Lư tự, bọn họ phụ trách khoản đãi, một khi đánh nhau, bọn họ cũng không thoát khỏi liên quan, nhất định sẽ tăng vệ binh phái tới, khống chế cục diện".

Hà Thiên Dương không cam lòng, phẫn nộ nói: "Được rồi, vì đại sự của chúng ta, ta tha cho lũ con cháu này một hồi. Bà nội, bọn chúng nếu thật dám làm xằng bậy, giờ đây ta nhịn hắn, quay đầu lại cũng phải thông báo cho huynh đệ Song Tự, khiến cho lũ con cháu này không trở lại được Nhật Bản".

Mặt Hạ Tầm giãn ra cười nói: "Ha ha, ngươi muốn động thủ trên biển, muốn giáo huấn hắn ra sao ta đều không có ý kiến, đem bọn họ ném vào biển rộng cho cá mập ăn, cũng không phải không thể. Chỉ là, ở chỗ này, bọn họ là khách, chúng ta cũng là khách, hai khách chúng ta, không lấn đến đầu chủ nhân Đại Minh này được".

Hà Thiên Dương nặng nề Ừm một tiếng.

Ai ngờ sau khi trở về, Hà Thiên Dương còn chưa kịp thông báo Hồng Lư tự quan viên, bên trong dịch quán bỗng nhiên gia tăng rất nhiều tên lính, ở trái phải viện trong giữa chính sảnh chính viện, trọn vẹn đồn trú năm Tiểu kỳ binh đinh, đem hai bên che chắn cực kỳ nghiêm mật.

Thì ra Mạnh Thị Lang trên đường trở về đã nghĩ tới khả năng hai bên phát sinh xung đột, nếu hai bên thật sự vung tay ở dịch quán, thậm chí người của nước Sơn Hậu bị giết sạch sẽ, vậy mặt mũi Đại Minh triều còn tồn tại hay không? Với sức mạnh Đại Minh, quả quyết không có khả năng để cho lũ võ sĩ đao kia làm loạn, đến lúc đó đem sứ tiết hai nước lớp giết lớp xét, rồi đuổi ra khỏi nước, một chuyện tốt thế là xong, chức quan này của hắn không cần người khác buộc tội, cũng phải cuốn gói về nhà.

Cho nên Mạnh Phù Sinh về dịch quán, chuyện thứ nhất chính là phái thêm lính, đem hai bên triệt để ngăn cách, căn bản không để cho bọn họ có cơ hội gặp mặt.

***

Lúc chạng vạng tối.

Tân quan Hồng Lư tự ti Trương Hi Đồng bưng lấy một bình trà, ngồi ở trong chính đường Nghi tân khách sạn, bắt chéo hai chân, hát điệu hát dân gian, hắn đang tự đắc vui mừng.

Hắn cố ý đem sứ đoàn hai nước đến ở chỗ giữa, chính là sợ hai bên có gì xung đột. Chính lúc đó, chợt thấy một người nho sĩ mặc trường bào, râu quai nón đen như mực từ trong sân sứ tiết Sơn Hậu đi ra, Trương Hi Đồng tập trung nhìn vào, nhận ra là vị Tầm Hạ Nghi vệ sử Sơn Hậu kia, vội vàng đứng lên cười nói: "Tầm sứ giả, ngài muốn đi đâu vậy?".

Hạ Tầm đứng lại, chắp tay cười nói về phía hắn: "A, tại hạ thích cảnh tượng Đại Minh đã lâu, sản vật phì nhiêu, đêm nay vô sự, đi ra ngoài một chút".

"A, quý sứ đến trung thổ ta, còn lạ nước lạ cái, đất kinh sư, tuy rằng cũng không sinh ra

chuyện gì được, người còn nói được một chút tiếng Hán, bất quá, vẫn không nên đi quá xa mới tốt".

Hạ Tầm cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy, làm phiền đại nhân dặn dò, tại hạ cũng không đi nơi khác, chính là... Tùy tiện đi một chút".

Nói đến đây, hắn đi sát vào vài bước, một bộ dáng hơi chột dạ, không tiện mở miệng nói: "À... Đại nhân, tại hạ, muốn hỏi thăm đại nhân ngài một chút".

Trương Hi Đồng vừa mới ngồi xuống lại vội vàng đứng lên, vân vê chòm râu dưới hàm cười nói: "Quý sứ có chuyện gì xin cứ nói".

"Cái này...".

Hạ Tầm nhìn hai bên một chút, giảm thấp xuống giọng, ấp a ấp úng nói: "Thỉnh giáo đại nhân, sông Tần Hoài này, đi như thế nào vậy?".

"Ngươi... A! À...".

Trương Hi Đồng đột nhiên rõ ràng điều gì đó, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười: "Tất cả mọi người đều là nam nhân".

"Tầm sứ giả, người ra khỏi chỗ này, ngoặt hướng phải, một mực đi tới phía trước, có một cây cầu, xuống dưới cầu, người đi về phía trái.

Nước bọt Trương Hi Đồng tung tóe giải thích cho hắn một phen, suy nghĩ một chút, lại nói: "Đối diện cổng viện, chính là song kim hạ xử, nhìn sang bên trái, toàn bộ chính là nhạc phường, tiến đến xa hơn, chính là Nguyệt Lai Cư, làm ăn vô cùng nhất náo nhiệt, giá tiền cũng có hợp lý, các cô nương càng không thể chê. Bình thường ở bên cạnh bờ có liễu rủ xuống, còn vài hoa phảng đăng thuyền có thể ngừng lại, đi hoa phảng chủ yếu là mời tri giao uống rượu mua vui, chỉ tìm cô nương mà nói, đi chỗ đó sẽ không có lợi, đến đăng thuyền tìm thuyền nương, thực sự có ý nhị khác".

"Ha ha ha, đúng vậy, đúng vậy, đa tạ Đại nhân".

"Ai ai ai, trở về trở về, ta còn chưa nói xong, nhìn hình dáng háo sắc của ngươi kìa, hắc hắc!".

Trương Hi Đồng mặt tươi như hoa nói: “Ngươi nhớ kỹ, đừng nói mình là người bên ngoài tới, dù sao ngươi nói tiếng Hán phi thường lưu loát, bằng không người ta sẽ lừa ngươi. Còn nữa, tủ bà nếu đề cử cho ngươi cô nương mười ba tuổi, đừng muốn, một trận gió trăng, có một nguyên tắc này, gọi là thử hoa. Tiểu nha đầu mười hai mười ba tuổi, tuổi còn nhỏ quá, trong lúc mây mưa không tìm được niềm vui thoải mái, đừng để tiền tiêu uổng phí. Mười bốn tuổi, đã nở hoa, nữ nhi đã tới kinh nguyệt, nam động nữ nhận, cũng coi như tạm được. Đến mười lăm tuổi, cô nương mới biết tình thú, nam nữ hoan ái, hai bên thỏa đáng, đây gọi là hái hoa, tìm cô nương lớn một chút, chẳng những biết phục vụ người, so với mấy nha đầu tuổi còn nhỏ kia tiện nghi hơn nhiều”.

Hạ Tầm mặt toát mồ hôi nói: “A... Đa tạ lão đại nhân, lão đại nhân thật sự là... Thật sự là học rộng tài cao”.

Trương Hi Đồng khiêm tốn khoát tay nói: “Chưa nói tới, chưa nói tới, lão phu chỉ là... A... Triều đình không cho phép quan viên chơi gái, lão phu cũng không đi qua, đây đều là... Nghe nói, nghe nói”.

Hạ Tầm vội vàng gật đầu: “Tại hạ biết, sẽ không nói lung tung. Như.

Vậy... Tại hạ cáo từ”.

Hạ Tầm không dám lại nghe hắn khoe khoang, đi ra khỏi Hồng Lư tự như chạy trốn, rẽ ngang về phía bên phải, nghênh ngang rời đi.

Con đường kinh sư, hắn đương nhiên quen thuộc, nhưng hôm nay giả trang là sứ giả dị quốc, phải giả trang ra bộ dáng. Hạ Tầm một đường hết nhìn đông tới nhìn tây, đi một chút ngừng ngừng, thẳng đến lúc xác định không có người theo dõi, lúc này mới đẩy cước bộ nhanh hơn, biến mất ở giữa bóng đêm...

***

Tháng mười mùa thu, trên sông Tần Hoài lại là một mảnh xuân quang, khu vực phồn hoa nhất trong đó là ở phụ cận trường thi. Cổng viện Giang Nam đông giáp Diêu gia hạng, tây cổng viện là đến phố tây, nam giáp sông Tần Hoài, bắc chống đỡ đường kiến khang, trong đó bốn phía Minh viễn lâu dựng lên cho thí sinh dự thi, tổng cộng hơn hai vạn gian, đối diện Cổng viện cách một con sông chính là kỹ viện quan doanh tư doanh lớn nhỏ.

Mỗi mùa xuân gặp kỳ thi Hương, mấy vạn thí sinh tụ tập kinh sư, chờ cuộc thi chấm dứt, đều đến thăm, là khách hàng lớn nhất được khai quật. Lúc này đúng là sau khi thi Hương yết bảng, vô số thí sinh đều hướng trên sông Tần Hoài tầm hoan tác nhạc, đám người đi như dệt, phi thường náo nhiệt. Trên sông, đăng thuyền qua lại, thỉnh thoảng có học sinh ở bên cạnh bờ hô lên, thuyền cập bờ, nương tử trên thuyền kia ôn nhu chân thành, đem hắn nghênh tiếp lên thuyền, tắt đèn đầu thuyền, lại từ bên cạnh bờ đẩy ra, làm một đêm vợ chồng hờ.

Phòng hai bờ sông, hoa lan thơm nức, cửa sổ san sát, tấm rèm che xuống. Những kỹ gia này thuộc loại tồn tại rất cao, nhà tinh khiết, hoa và cây cảnh vắng lặng, vào cửa cẩu nhân phệ khách, anh ca hoán trà; đăng đường có bảo mẫu đón chào, cho ngươi như tắm gió xuân, phía sau liền có mỹ nhân trang phục lộng lẫy đi ra, bảo ngươi rất đẹp trai, chính là chỗ vung tiền như rác.

Trừ thứ đó ra, còn có rất nhiều hoa phảng, hoa phảng di chuyển dọc theo sông, ngọn đèn ánh lên, ti trúc nhã nhạc, cửa sổ trên thuyền mở rộng ra, bằng hữu tri giao ba ngồi gần cửa sổ, một bên thưởng thức ngọn đèn mờ ảo, một bên uống rượu đàm tiếu, nhìn tiểu mỹ nhân ca múa không ngớt, chuyện đến lúc này, liền chọn lấy tiểu mỹ nhân vừa ý, liền vào trong một nhã gian ân ái một phen.

Lúc này, tại cầu bên cạnh bờ sông, một con hoa phảng đang ngừng lại. Bờ sông có vài cọng liễu rủ, làm bóng dáng ngọn đèn nhàn nhạt trong nước chập chờn, cành liễu phảng phất như cánh tay ngọc chân trắng của tiểu mỹ nhân quấn quanh trên thân nam nhân, lay động chập chờn, lúc nới lỏng lúc thì căng, từng trận âm thanh sao trúc từ trong hoa phảng truyền đến. Đây là một chiếc hoa phảng hai tầng, mấy bàn đạp cũng thành một đường dài, thẳng đáp đến trên bờ, trong khoang thuyền mơ hồ truyền đến thanh âm đàm tiếu, hiển nhiên là đã có khách quang lâm.

Hạ Tầm đứng lại tại dưới một thân cây xa xa, nhìn thoáng qua phía trên tấm bảng treo dây đèn đỏ ghi chữ "Di Hồng phảng", là nơi này. Hắn một lần nữa cảnh giác nhìn hai bên một chút, liền cất bước đi về phía hoa phảng...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 356

Nghiệm Thu.

Chương 356: Nghiệm thu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Hơn mười đại hán vây quanh hai người đến trước hoa phảng, xem những đại hán này, đều giống như những kẻ chuyên đánh đấm vậy, mười phần hung dữ, còn ăn mặc áo ngắn làm bằng vải thô, trên cánh tay hay cơ thể đều cường tráng, sắc mặt nghiêm khắc, những sĩ tử đọc sách kia vừa thấy liền sinh ý niệm nhượng bộ lui binh.

Hai người ở chính giữa bọn đại hán, tay chân một người trong đó phảng phất so với những người hộ vệ này còn muốn hoành tráng hơn, mặc một bộ tay áo bào rộng màu vàng cát, lộ ra một đôi bàn tay lớn giống như quạt hương bồ, cổ tay to lớn, hắn mở rộng ngực, trước ngực là một con thanh long giương nanh múa vuốt, trông rất sống động. Người khác ăn mặc so với hắn chỉnh tề hơn chút ít, dáng người gầy hơn, nhưng nhìn quanh một lượt, thần sắc vẫn rất dũng mãnh.

Phần lớn người trên sông Tần Hoài đều nhận ra đại hán phanh ngực này, người này tên hiệu là "Nhân Hùng", là người kiếm sống bằng nắm tay, tên là Tương Mộng Hùng, tất cả lưu manh vùng miếu Phu Tử đều là huynh đệ hắn.

Đại ca lưu manh vùng miếu Phu Tử gọi là Chân Nhị Dã, tên hiệu Song Đầu Giao, khống chế bến tàu, hoa phảng, kỹ viện, tửu lâu và cửa hàng, từ chủ quán nơi đó thu tiền hàng tháng, gọi là để bảo tiêu, mập đến chảy mỡ. Nhưng sau khi Nhân Hùng này tới, câu cửa miệng cuồng long không áp địa đầu xà, đến lượt hắn cũng không được áp dụng, Nhân Hùng này có thể đánh, hắn mang đến mấy chục huynh đệ cũng có thể đánh, chỉ trong một đêm, Chân Nhị Dã và đám

tâm phúc đã bị đánh cho hoa rơi nước chảy, tiếp đó mất tích không thấy, qua năm ngày, Chân Nhị Dã mới từ dưới sông Tần Hoài ló đầu ra, Song Đầu Giao đã là một cái tủi phao.

Từ nay về sau, vùng miếu Phu Tử thay đổi lão đại, chính là Tương Mộng Hùng này.

Theo đèn đỏ đầu thuyền chiếu xuống, thấy rõ người đến là đại ca lưu manh tâm ngoan thủ lạt vùng miếu Phu Tử, hai nha đầu đón khách vội vàng chào đón. Bên trái một Nguyệt Anh, bên phải một Minh Oanh, đồng thời khóa ở tay cánh tay hắn, nũng nịu gọi: "Hùng đại ca, hôm nay tại sao lại có thời gian rảnh vào thăm Di Hồng Phảng chúng ta vậy?".

Tương Mộng Hùng đối với những nữ tử làm sinh ý da thịt này lại không mạnh tay, cho nên vài nha đầu tuy sợ hắn, vẫn chưa sợ đến mức hoa dung thất sắc. Tương Mộng Hùng cười nói: "Người này, là huynh đệ ta, gọi Từ khương, đừng lạnh nhạt với hắn".

"Từ gia...".

Nguyệt Anh quay tít vòng mông, liền linh hoạt chuyển đến bên người Từ khương, khóa ở cánh tay hắn, vũ mị chọc người nói: "Từ gia là lần đầu đến Di Hồng phảng chúng ta sao, nếu muốn có cô nương thân mật, muốn tiểu muội giới thiệu một nha đầu cho người hay không?".

Âm thanh thô kệch của Tương Mộng Hùng thở mạnh nói: "Đừng vội đừng vội, chúng ta trước bàn chuyện làm ăn, an bài một gian phòng trên yên tĩnh, ngâm trà ngon nước hồ vào, gọi chưởng quầy các ngươi tới".

Đến trên sông Tần Hoài tìm kỹ nữ, một nửa thuần tủy là tầm hoan, một nửa khác thì chỉ là dùng tửu sắc làm mối, Minh Oanh vừa nghe Tương Mộng Hùng có chính sự muốn làm, thực sự không dám dây dưa, vội vàng đáp ứng một tiếng, liền đi tiến lên, giúp bọn họ nhấc bức rèm che lên, Nguyệt Anh thì nhu thuận kéo lấy cánh tay Từ khương, dẫn bọn họ tới một gian phòng trên. Những người hộ vệ kia hướng đến trên thuyền dưới thuyền tản ra bốn phía, khoanh tay đứng lại, nhất thời hù được rất nhiều con thuyền hay người đọc sách muốn đến hướng này phải thay nơi khác.

Tiến vào buồng nhỏ trên tàu, so với bên ngoài sáng hơn rất nhiều, một số khách tán gẫu ngồi ở trước bàn, phẩm rượu nghe nhạc, đàm tiếu nói chuyện với nhau. Từ khương lúc này mới thấy rõ Nguyệt Anh nha đầu, một thân quần áo màu xanh, tuổi chừng mười bốn mười lăm, dung mạo trang nhã, mái tóc rũ xuống dưới, lông mày trăng non, mặt như đào xuân, ý vị như hoa, da thịt non như ngọc sinh ra ánh sáng, chỉ là một nha đầu đón khách, cũng có tướng mạo

đẹp như vậy, hai mắt Từ khương không khỏi nhìn nhiều.

Tương Mộng Hùng nhìn thấy trong mắt, liền cười khanh khách: "Ngươi nếu có ý, gọi nàng tối nay ở cùng ngươi đi. Nha đầu ở đây, chỉ là tài nghệ ca múa kém chút ít, cho nên mới làm sự tình đón khách vẩy nước quét nhà, nhưng cũng tiếp khách".

Nét mặt của Từ khương thoáng đỏ lên, ngượng ngùng đáp: "Nói chuyện làm ăn, khụ! Nói chuyện chính sự quan trọng hơn".

Nguyệt Anh nha đầu xấu hổ nghiêng mắt liếc nhìn hắn, kéo lấy hắn cánh tay chặt hơn, còn đem cặp bánh bao trắng nõn trên ngực mình cọ xát hai cái, làm Từ khương chưa từng trải qua tư vị gió trăng này ngượng ngùng quẫn bách.

Gần cửa sổ có một bàn nhỏ, Hạ Tầm một mình ngồi ở đằng kia, nghiêng mắt nhìn bọn họ đi qua, nghe bọn họ nói chuyện, chỉ nhàn nhạt cười.

Tương Mộng Hùng và Từ khương vào trong, nước trà dâng lên, thấy hai người có chính sự cần bàn, cũng không gọi nàng ngồi xuống, Nguyệt Anh liền khoan thai thi lễ, lui ra ngoài. Từ khương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Lúc này mới không gặp một thời gian ngắn, lão ca ngươi tại sao lại biến thành dẫn mối? Cẩn thận đại nhân biết, hung hăng sửa trị ngươi một phen".

Tương Mộng Hùng hắc hắc cười nói: "Đại nhân nói, chúng ta muốn giả trang rồng như rồng, giả trang hổ giống như hỗ, ta hôm nay giả trang là lưu manh phải lưu manh, tửu sắc tài vận, đương nhiên không cách nào thoát thân, làm sao lại thành dẫn mối?".

Đang nói, Từ Thạch Lăng nhếch màn cửa lên đi tới, mỉm cười nói: "Đang nói cái gì vậy?".

Tương Mộng Hùng chỉ vào hắn cười nói: "Nhìn kìa, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, người dẫn mối chính thức đã đến".

Thì ra, bọn người Tương Mộng Hùng, Vương Quan Vũ sau khi đến Kim Lăng, tất cả chấp hành mở sự nghiệp, Tương Mộng Hùng giết chết Song Đầu Giao Chân Nhị Dã, chiếm đại ca vùng miếu Phu Tử này, Từ Thạch Lăng thì mua kỹ viện này, thành đại chưởng quỹ Di Hồng phảng, làm đại lão bản, nói văn vẻ thì nghĩa là đông cung, một thân phong lưu. Trên sông Tần Hoài thuận lợi cho giao thông, quan to hiển quý lui tới nơi gió trăng, tin tức linh thông, thu

thập tình báo, hơn nữa còn trong ứng ngoài hợp trên sông Tần Hoài, thuận tiện cho việc lui lại lẩn trốn.

Vốn Hạ Tầm quy định là, bọn họ cũng không được liên lạc thẳng với nhau, hai bên trong lúc đó cũng không liên quan đến nhau, nhưng Tương Mộng Hùng làm lưu manh xưng bá Phu Tử miếu rõ ràng hợp lý, cùng với việc Từ Thạch Lăng mua kỹ viện này không hẹn mà gặp, sững sờ không biết... Đây không phải là bịt tai trộm chuông sao. Ngoài ra, lúc ấy Hạ Tầm xảy ra chuyện, không lý do mất tích ba tháng, sinh tử không biết, không rõ ở đâu. Yến vương bên kia nghĩ đến tình huống xấu nhất, mệnh lệnh Kim Lăng bên này dùng bốn người bọn hắn cầm đầu, có việc tự thương lượng giải quyết, tất yếu bốn người trong lúc đó lại càng không giấu giếm thân phận với nhau.

Ba người đàm tiếu vài câu, Từ Thạch Lăng liền nghiêm mặt nói: "Từ khương lão đệ, ngươi từ phương Bắc tới, tình hình nơi đó giờ đây như thế nào, mau nói cho chúng ta biết, chúng ta ở bên cạnh, tin tức không tính là quá linh thông, cả ngày chỉ nghe triều đình khoe khoang vớ vẩn, hôm nay đánh thắng một trận lớn, sáng mai lại đánh thắng trận lớn, trong lòng gấp đến độ sợ hãi".

Từ khương vừa muốn nói chuyện, Tương Mộng Hùng nói: "Gấp cái gì, vững vàng, chờ Hạ lão đại đến rồi nói sau".

Từ Thạch Lăng nói: "Lão đại thật không có việc gì xảy ra? Nghe nói hơn ba tháng, không người nào biết tin tức hắn, ta còn lo lắng... Ai biết trước đó không lâu không ngờ nhận được tin tức lão đại từ thành Lịch truyền đến".

Tương Mộng Hùng cười hắc hắc nói: "Tự nhiên là không có việc gì, ngươi chết, lão đại cũng sẽ không rơi một sợi tóc gáy, cũng không nghĩ tới, lão đại đã làm quá nhiều đại sự, trải qua bao nhiêu tràng diện to lớn, là người dễ dàng bị người khác xếp đặt như vậy sao? Hôm nay, không phải là lão đại triệu tập chúng ta đến sao?".

Từ khương nói: "Lão đại hiện tại là thân phận gì?".

Tương Mộng Hùng và Từ Thạch Lăng cùng lắc đầu: "Chúng ta cũng không biết được, cũng không biết lão đại ở nơi nào, chúng ta chỉ nhận được mệnh lệnh lão đại, chạy tới nơi này, biết cũng không thể nhiều hơn so với ngươi".

Đang nói, Trương Tuấn và Vương Quan Vũ cũng trước sau chạy tới, hai người kia làm

việc buôn bán khác với Tương Mộng Hùng, Từ Thạch Lăng. Trương Tuấn mở một cửa hàng lương thực, Vương Quan Vũ ở góc hướng tây cổng viện mở một cửa hàng văn phòng tử bảo, hai người đều là làm sinh ý đứng đắn.

Năm người tụ tập dưới một mái nhà, vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp nói chuyện, cửa khoang lai mở, một người râu quai nón liền đứng ở cửa ra vào.

Lúc Hạ Tầm ở Đức Châu, cũng để qua râu quai nón, chỉ có điều khi đó râu là đính lên, nhưng dung mạo so với hiện tại, thực sự không phải kém quá nhiều. Chỉ là ở thành Tế Nam ba tháng, hắn thật sự là gầy đi nhiều lắm, cho nên năm người vào trước tuy có ý nghĩ, nhận định hắn hẳn là Hạ Tầm, vẫn ngẩn người, lúc này mới nhảy người lên.

Vương Quan Vũ tán thưởng nói: "Lão đại, người dùng thuật dịch dung này... Thật sự là thật cao minh, người khác nhiều lắm là vẽ lông mi, dán thêm râu mép, đổi thân xiêm y, người đến khuôn mặt cũng thay đổi, nếu không phải sớm biết là lão đại người, thình lình nhìn lên, ta tuyệt đối không dám nhận thức, thuật dịch dung bực này, thật sự là thần kỳ, để cho người ta xem thế là đủ rồi, khi nào thì lão đại truyền dạy cho huynh đệ vậy".

Vương Quan Vũ đã đọc qua sách, mặc dù không có công danh, vẫn nhận biết chữ nghĩa, cho nên hắn mở cửa hàng văn phong tứ bảo này, thực sự không phải khó xử. Hạ Tầm nghe xong không biết nên khóc hay cười, tức giận nói: "Thuật dịch dung này, không cần dạy, đem ngươi tới một chỗ, mỗi ngày một chén cháo loãng, nửa cái bánh bao, làm việc mệt đến.

Mức nằm xuống đã ngủ, sau ba tháng, ngươi có thể giống hệt ta".

Trương Tuấn cười khan nói: "Tại sao có thể như vậy, a! Ba tháng, ba tháng, ông trời ơi! Lão đại lúc ấy... ở trong thành Tế Nam sao?".

Hạ Tầm khoát tay áo, tự ngồi xuống chỗ ngồi trung tâm lưu lại cho hắn, gương mặt nghiêm túc, nhìn về phía Từ khương trước: "Ta vừa đến Kim Lăng, đêm nay vốn là để gặp bọn họ, lại không nghĩ rằng, ngươi vừa vặn chạy tới, trước tiên là nói, tình hình phương bắc như thế nào?".

Từ khương nghiêm nét mặt nói: "Điện hạ trong trang tuần tháng chín quay về Bắc Bình. Thịnh Dung sau khi kế nhiệm tướng quân dẹp nghịch tặc, cả chư bộ binh mã, chuẩn bị lại công Bắc Bình".

Hạ Tầm khẽ nhíu mày nói: “Mắt thấy thời tiết vừa muốn lạnh, năm trước Lý Cảnh Long nếm mùi thất bại, quá nửa là vì thời tiết rét căm căm này, xem ra lúc này đây, Thịnh Dung đã chuẩn bị đầy đủ?”.

Từ khương nói: “Đúng, Thịnh Dung lúc này đây đã chuẩn bị quần áo mùa đông sung túc, xem ra, hắn không muốn cho điện hạ cơ hội thở dốc. Bất quá, điện hạ lúc này cũng không chờ hắn tiến binh, mà là chủ động xuất binh phản kích. Lúc ấy, Bình An, Ngô kiệt đóng ở Định Châu, Thịnh Dung tọa trấn ở Đức Châu, Từ khải, Đào Minh đóng ở Thương Châu. Thịnh Dung vì bắc chinh, phái ra rất nhiều thám mã, điện hạ vì che giấu tai mắt người, vụng trộm phái hai vị tướng quân Từ Lý, Trần Húc tại Trực Cô bắc cầu nỗi, tự mình lãnh binh thệ sư, nói muốn bình định Liêu Đông.

Điện hạ chỉ huy hướng bắc, đến cửa Hạ An, đột nhiên chuyển hướng nam, đi qua Trực Cô mãnh liệt xông đến Thương Châu, ngày đêm kiêm trình ba trăm dặm. Quân canh giữ Thương Châu đều không phòng bị, chỉ nói quân ta chạy đến Sơn Hải quan, kết quả một trận chiến liền bại. Hắc hắc, chủ soái Từ khải, bọn người Đô Đốc Trình Xiêm, Đô Chỉ Huy Du kỳ, Triệu Hử bị điện hạ bắt giữ, đầu hàng mấy vạn”.

Nghe đến đó, tất cả mọi người phấn chấn, Tương Mộng Hùng cười lớn lên nói: “Ha ha ha, ha ha ha, những ngày này chợt nghe.

Hạ Tầm hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn, Tương Mộng Hùng vội vàng giảm thấp thanh âm xuống: “Những ngày này chợt nghe triều đình khoe khoang, thì ra điện hạ lại đánh thắng một trận lớn”.

Từ khương cũng cười, nói: “Ti chức chạy đến, điện hạ đang đem kho vật tư dự trữ qua mùa đông tại Thương Châu vận chuyển đến Bắc Bình, kế tiếp, còn phải xem phương diện triều đình có động tác như thế nào mới có thể quyết định, dù sao, chúng ta bây giờ còn chưa có lực nam chinh”.

Hạ Tầm gật nhẹ đầu, chiến trường thay đổi trong nháy mắt, ai cũng không biết được, Thịnh Dung sẽ lập lờ nước đôi y theo trong trí của hắn nhớ hay không, không có tư liệu chuẩn xác để hành động, chính là hắn nhớ rõ cái gì, cũng không thể ngo ngoe giả trang tiên tri, huống hồ tiến triển cụ thể, hắn cũng không quá hiểu rõ.

Hắn hít vào một hơi, nói với bốn người Tương Mộng Hùng: “Điện hạ từ lúc khởi binh đến

nay, cho tới nay chưa từng thất bại, đây là chuyện tốt. Nhưng triều đình thế lực hùng hậu, chúng ta bên này sưu tập nhiều tình báo hơn, đối với điện hạ nơi đó mới được mười phần lợi ích. Được rồi, bốn người các ngươi nói đi, từ khi vào kinh thành đến nay, đã làm được gì, sưu tập được những tình báo gì?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 357

Giáo Huấn

Chương 357: Giáo huấn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Tân hữu vệ môn tay đặt lên đao, đi lại đi qua sân nhỏ phía trước, băn khoăn thật lâu, nhưng có hai hàng vệ binh kinh doanh cao lớn ngăn ở nơi đó, phảng phất giống như tường lấp kín, hắn điểm mũi chân cũng không nhìn thấy tình hình đối diện, đành phải tức giận từ bỏ.

"Quyền Xuyên Quân, ngươi đang ở đây làm chuyện gì?".

Đảo Tân Quang Phu phát giác chỗ người gác cổng tân hữu vệ vẫn sáng đèn, đẩy cửa xem xét, vài võ sĩ đằng đẳng sát khí ngồi ở đằng kia, lập tức cảnh giác hỏi.

Sau khi hắn trở về, đã đem tình huống nhục nhã trong cung thụ nói cho bọn người tân hữu vệ môn biết, vài võ sĩ tức giận, quả nhiên ban đêm muốn đánh lén chỗ ở của Sơn Hậu quốc, lấy lại mặt mũi.

Đảo Tân Quang Phu sau khi nghe xong ý định của bọn họ, giận tím mặt, khiển trách: "Khốn kiếp! Tuyệt đối không thể! Đại Minh binh hùng tướng mạnh, có cùng Nhật Bản chúng ta buôn bán hay không cũng không cần thiết, không buôn bán cùng Nhật Bản chúng ta, còn có thể buôn bán cùng các nước Nam Dương, nhưng chúng ta không thể tìm được mậu dịch Đại Minh, đối với sự thống trị của tướng quân các hạ thật sự rất bất lợi, cho nên, chúng ta cần chịu nhục, tuyệt đối không thể chọc giận triều đình Đại Minh".

Nói xong, hắn cười âm trầm, lại nói: "Để cho bọn họ đắc ý nhất thời có tính là chuyện gì,

chờ chúng ta trở lại Nhật Bản, có thể phát binh đánh bọn họ, bọn họ sẽ vì sự cuồng ngạo của mình mà phải trả giá thật nhiều".

Tân hữu vệ môn không phục nói: "Đảo Tân các hạ, ngày xưa ba nước Lưu Cầu công phạt lẫn nhau, hoàng đế Đại Minh liền hạ chỉ không cho phép bọn họ chinh chiến lẫn nhau, hôm nay nước Sơn Hậu đã xưng thần về phía Đại Minh, Đại Minh có cho phép chúng ta xâm phạm nước phụ thuộc vào hắn sao?".

Đảo Tân Quang Phu giảo hoạt cười nói: "Đại Minh đế quốc cũng đáp ứng để chúng ta khai mở mậu dịch triều cống, chờ chúng ta trở về, tướng quân các hạ có thể chính thức đưa quốc thư về phía Đại Minh, như vậy, chúng ta cũng là nước phụ thuộc Đại Minh. Đều là nước phụ thuộc Đại Minh, hai bên phát sinh tranh chấp, cũng không xâm phạm mặt mũi Đại Minh.

Mấy ngày nay, ta cẩn thận tìm hiểu qua tin tức kinh sư Đại Minh, hôm nay tiến cung yết kiến hoàng đế Đại Minh, lại tận mắt nhìn hoàng đế và các đại thần bọn họ, bằng cách quan sát nét mặt, phát hiện hoàng đế bệ hạ chỉ là một người nói bốc nói phét, không phải người làm việc cụ thể, người như vậy, không phải mãnh hổ như Chu Nguyên Chương, hắn chỉ thích hư danh, rất dễ dàng đối phó!".

Tân hữu vệ môn hoài nghi nói: "Đảo Tân các hạ nói lời này, có căn cứ không?".

Đảo Tân Quang Phu nói: "Đương nhiên. Chúng ta một đường từ vịnh Hàng Châu tới, chợt nghe nói Yến vương tọa trấn phương bắc tạo phản, điều rất nhiều binh mã, dịch phu Từ Giang Nam, còn bị thua to, nhưng chúng ta đã đến kinh sư, trông thấy cái gì? Dân gian ca múa mừng cảnh thái bình, triều đình ngồi đó mà nói suông.

Khoa khảo thi Hương Đại Minh quốc năm nay vì chiến tranh phương bắc mới kéo dài, ngày chúng ta đến kinh, ba gã khoa giáp đứng đầu vừa mới dạo phố. Ta đã nghe ngóng, ba gã khoa đầu giáp này, danh đệ nhất vốn là Vương cấn, nhưng cũng bởi vì tướng mạo hắn không đủ anh tuấn, cho nên xuống đến thứ hai, đem Hồ Tĩnh vốn là thứ hai đề bạt đến thứ nhất, đây còn không phải hoàng đế bệ hạ chỉ thích hư danh, không chịu nhìn thực tế sao? Quan trọng nhất là.

Hắn quét mắt ngưng thần nhìn mấy võ sĩ đang lắng nghe nói: "Ta đối với khoa khảo người Trung Nguyên, cực kỳ hiểu rõ. Bọn họ do hoàng đế đích thân phỏng vấn, chỉ do hoàng đế ra mọt sách đề. Hắc hắc, phương bắc đang lúc rối loạn, lúc này ra sách sao, cho dù không hỏi

quân sự, cũng nên hỏi một chút giải thích đối với việc tước phiên chứ?

Nhưng vị hoàng đế Đại Minh này ra đề mục là ‘Sự quân, kính kỳ sự nhi hậu kỳ thực. Khổng tử chỉ vị tập đại thành. Tập đại thành dã giả, kim thanh nhi ngọc chấn chỉ dã. Tử vị tử sản hữu quân tử chỉ đạo tử yên: kỳ hành dĩ dã cung, kỳ sự thượng dã kính, kỳ dưỡng dân dã huệ, kỳ sử dân dã nghĩa’”.

Tân hữu vệ môn mờ mịt nói: “Các hạ, đây là ý tứ gì?”.

Đảo Tân Quang Phu nói: “Đây là lời nói bên trong tứ thư, ý tứ tất cả mà nói, các ngươi phải trung với Hoàng Thượng, phải tu dưỡng bản thân. Chuyện này, có coi như là thi sách sao? Toàn dân là thánh hiền, ha ha ha, mộng tưởng xa không thể chạm, cổ hủ! Hoàng đế cổ hủ như thế, đối với việc hoàng đế đưa ra loại sách đề này mà không thể đưa ra ý kiến phản đối thậm chí tán thành, quan chủ khảo Phương đại nhân cũng là người cổ hủ. Bọn họ, không phải người làm được việc!”.

Đảo Tân Quang Phu nói đến đây, ánh mắt quét về phía mọi người bắt đầu sắc bén hơn: “Người Trung Nguyên có câu, gọi là quân tử báo thù, mười năm không muộn. Cho nên, các ngươi không thể xuất đầu lộ diện, làm hỏng đại kế của tướng quân các hạ! Người trong nước Sơn Hậu làm chúng ta nhục nhã, chúng ta sẽ dùng máu bọn họ để rửa sạch, nhưng mà, không phải bây giờ!”.

“Hải y!”.

Mấy võ sĩ vui lòng phục tùng, cúi đầu.

***

Hạ Tầm một tay đặt ở trên bàn, tay nhẹ nhàng chuyển động trong chén trà nhỏ tinh xảo.

Tương Mộng Hùng, Từ Thạch Lăng, Trương Tuấn, Vương Quan Vũ, bốn người ngồi thẳng tắp ở đẳng kia, hai tay đặt trên gối, mắt xem mũi, lỗ mũi liền tim, vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn khôi phục thói quen trong quân ngũ. Qua hồi lâu, con mắt bọn họ mới thoáng di động, liếc qua Hạ Tầm, sau đó vội trở về vị trí cũ.

Không khí ngưng trọng, khiến cho Từ khương một bên cũng bắt đầu cảm giác không được tự nhiên, tư thế ngồi bất tri bất giác thay đổi.

Ti trúc nhã nhạc, âm thanh dễ nghe bên ngoài không dứt bên tai, mơ hồ còn có thanh âm nam nữ đưa tình cười nói, Hạ Tầm thở dài, ánh mắt chuyển hướng Tương Mộng Hùng: "Ngươi, trong vòng một ngày giải quyết đầu lĩnh lưu manh Song Đầu Giao phụ cận vùng miếu Phu Tử, chiếm địa bàn hắn, đã khống chế rất nhiều kỹ phường thanh lâu ở đây, cửa hàng mua bán, kể cả bến tàu, dưới trướng mấy ngàn lưu manh, rất uy phong!".

Tương Mộng Hùng nhếch môi nói: "Lão đại khích lệ!".

Hạ Tầm nhẹ nhàng vỗ bàn, trách mắng: "Ta khen ngươi sao?".

Tương Mộng Hùng vội ngồi thẳng, lại kéo căng gương mặt.

Hạ Tầm lại chuyển hướng Từ Thạch Lăng: "Ngươi cũng không sai, mua một tòa thanh lâu, oanh oanh yến yến, gái đẹp thành đàn, mỗi ngày nghe chân tường, nghe người ta anh anh em em, ân ân ái ái, ta nói... Động huyền tử ba mươi sáu tuyệt kỹ, đại khái ngươi đều học hết rồi hả?".

Từ Thạch Lăng nhếch nhếch miệng, xấu hổ nở nụ cười.

Hạ Tầm lại chuyển hướng Trương Tuấn: "Ngươi sao...

Trương Tuấn vội cúi đầu nói: "Ti chức vô năng, hôm nay... hôm nay chỉ mở một cửa hàng lương thực, cái khác... Đều không làm".

Hạ Tầm hừ một tiếng, lại chuyển hướng Vương Quan Vũ, giống như cười mà không phải cười nói: "Đang lúc thi Hương, ngươi nơi đó, buôn bán chắc không ít?".

Vương Quan Vũ cười gượng hai tiếng, cầu xin tha thứ nói: "Lão đại, chúng ta... chúng ta trước kia đều là xách đao giết người, làm việc này... Thật sự là không trâu bắt chó đi cày, chúng ta không phải không muốn làm việc, thật sự là... không biết nên làm như thế nào. Vốn, trông cậy vào đại nhân đến Kim Lăng, có thể chỉ điểm chúng ta một hai, ai ngờ đại nhân lại đột nhiên mất tích.

"Ba tháng, các ngươi vẫn là do ta tỉ mỉ chọn lựa ra...

Hạ Tầm thở dài một tiếng, ngẩng đầu tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, Vương Quan Vũ vừa thấy vội câm miệng.

Hạ Tầm dùng tay khẽ gõ mặt bàn, qua nửa ngày, mới chậm rãi mở mắt, ngồi thẳng người, dường như cơn tức trong lòng đã bị hắn đè xuống, vẻ mặt trở nên ôn hòa nói: "Ta nói vài chuyện xưa cho ngươi nghe".

"A?". Tương Mộng Hùng hơi ngẩn người.

Hạ Tầm không để ý đến hắn, nói với Từ khương: "Ngươi cũng cùng nghe, sau khi trở về, sẽ đem chuyện xưa này giảng cho bọn thủ hạ của các ngươi nghe. Sư phụ dẫn vào cửa, tu luyện do cá nhân, có thể có bao nhiêu hiểu biết, phải xem lĩnh ngộ của các ngươi".

"Dạ dạ dạ!". Từ khương vội đi về phía trước, bốn người Tương Mộng Hùng cũng hơi nghiêng thân về phía trước.

Hạ Tầm ho khan một tiếng, chậm rãi nói: "Đây là vài chuyện xưa của phiên bang nước khác, các ngươi tử tế nghe lấy. Chuyện xưa thứ nhất, uống rượu".

Mấy người liếc nhau, vội nghiêng tai lắng nghe.

Hạ Tầm nói: "Có một quốc gia, gọi là nước Mỹ, cùng quốc gia khác gọi là Đức đã xảy ra chiến tranh, Đức tỉ mỉ bày ra lần hành động thứ nhất, muốn tại một nơi tên là Verdun mà bắt đầu tiến công, nếu như trận chiến này thành công, bọn họ có thể đạt được thắng lợi cuối cùng. Tham dự kế hoạch này là một đại quan, tham gia một tiệc rượu, a, coi như là hoa tửu đi, ở trong đó có rất nhiều người, có quan viên cũng có thân sĩ còn có thương nhân eo quấn bạc triệu, đại quan kia uống rượu, thuận miệng nói một câu với mọi người: 'Tất cả mọi người có thể yên tâm, kẻ địch nhất định sẽ thất bại, chúng ta tại Verdun sẽ chung kết tất cả bọn họ!

"Trong đó có một thương nhân, thật ra đến từ nước Mỹ, sau khi hắn nghe được câu này, cảm thấy nhất định là một bí mật lớn, liền lập tức đem tin tức này báo cáo cho quốc gia mình, cuối cùng, bởi vì nước Mỹ có đề phòng, Đức phát động chiến dịch này thất bại, từ đó làm cho bọn họ tan tác toàn diện!".

Mấy người nghe xong, như có điều suy nghĩ.

Hạ Tầm lại nói: "Chuyện xưa thứ hai, gọi là quét tuyết. Cũng là hai quốc gia, đang phái binh giao chiến, nhưng hai bên không biết binh lực và bố trí lính của nhau. Có một ngày, trời tuyết lớn, một phương tướng quân trong đó đột nhiên nghĩ đến, trong chiến hào tích đầy tuyết, sĩ tốt di động không tiện, nhất định sẽ quét tuyết, mà quét ra tuyết, nhất định sẽ chồng chất đến

bên ngoài chiến hào, quét tuyết đọng như vậy, màu sắc khẳng định cùng tuyết rơi xuống bình thường có chỗ bất đồng, thế là lập tức sai người quan sát động tình quân địch. Quả nhiên, bọn họ theo tuyết đọng màu sắc, đoán được quân địch chủ yếu mai phục tại chiến hào đó, mà chỗ màu sắc tuyết đọng không hề biến hóa, thì chỉ là kẻ địch phô trương thanh thế cố tình bày bố nghi trận, do đó đánh thắng một trận".

Thần sắc mấy người càng thêm trầm tĩnh. Hạ Tầm không vội vã nói thêm gì nữa, hắn uống mấy ngụm trà, để cho bọn họ tiêu hóa hết, lúc này mới nói tiếp: "Chuyện xưa thứ ba, gọi là nuôi con mèo. Các ngươi cũng biết, một số quan lớn thích nuôi con mèo, chó, đại tướng phương bắc còn thích nuôi ưng. Ta nói một quốc gia này, là ưa thích nuôi con mèo. Cũng là hai quân giao chiến, đối chọi trên trận, hai bên đều ẩn tàng vị trí chủ lực và chủ soái mình rồi".

Hạ Tầm nói là vài ví dụ trong chiến tranh hiện đại, ví dụ như che giấu vị trí chủ soái, chuyện này lúc cổ đại không thường dùng, bởi vì ba quân tướng sĩ cần nhìn thấy, chính là chỗ chủ soái, nhưng đạo lý tương thông, bọn người Tương Mộng Hùng chỉ là người thô kệch, nếu không phải kẻ ngu dốt, đã rõ ràng ý nghĩa Hạ Tầm muốn nói cho bọn hắn biết, nằm ở một số chi tiết nhỏ nhìn như không có, nếu như cẩn thận cân nhắc, có thể từ đó đoán được ít nhiều tình báo cơ mật vốn hao tổn tâm cơ cũng không nghe được, cho nên không người nào lộ vẻ mặt nghi ngờ, chỉ là kiên nhẫn nghe.

Hạ Tầm nói: "Kết quả có một ngày, ở trận tuyến khác, tại một chỗ khác của trận tuyến khác, chợt phát hiện một mèo con chạy qua, hơn nữa không phải mèo hoang, mà là mèo Ba Tư cực kỳ quý báu. Bọn họ liền phán đoán, chủ tướng quân địch, rất có thể ẩn thân trong này, cho nên tập trung binh lực đánh ở đây, bắt giặc phải bắt vua trước, một lần xử lý chủ soái đối phương, cuộc chiến này, ai thua ai thắng, còn muốn ta nói sao?".

Nhìn năm người giữ im lặng, Hạ Tầm lại nói: "Một chuyện xưa cuối cùng, là ngọn đèn. Hai quốc gia giao chiến, trong đó một phương phái.

Gian tế, ẩn nấp đến thành thị đối phương, sẽ nấp ở tướng lãnh đối phương, các công sở phụ cận. Hắn cẩn thận quan sát, phát hiện buổi tối mỗi ngày trong nha môn, đều có vài địa phương cố định có đèn sáng rực rỡ, nhưng đột nhiên có một ngày, hắn phát hiện cả nha môn đều là đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi đều người là bận rộn ra ra vào vào, hắn cảm thấy, đối phương nhất định phải có hành động rất lớn, thế là lập tức đem tin tình báo đưa trở về. Các ngươi ngẫm lại, một phương có chuẩn bị, một phương khác cho rằng đối phương không chuẩn

bị, trận chiến này, ai sẽ gặp thiệt hại?".

Năm người chậm rãi gật đầu, hơi hiểu được.

Hạ Tầm nói: "Những chuyện này, không chỉ có thể trực tiếp dùng ở trên chiến trường hai quân giao chiến, dùng ở chỗ chúng ta, cũng rất phù hợp. Uống rượu, quét tuyết, nuôi con mèo, ngọn đèn, những chuyện này, người là đối tượng trực tiếp quan hệ đến hành động của quân sự đối phương? Nhưng ngươi đủ thông minh, ngươi có thể từ đó phỏng đoán ra ý đồ đối phương, mà ngươi không cần phải từ trong miệng các vị tai to mặt lớn của đối phương, nghe chính miệng hắn nói ra, đây mới gọi là tình báo!".

"Rõ!". Năm người đồng loạt cúi đầu.

Hạ Tầm lại nói: "Mộng Hùng, ngươi lăn lộn trong hắc đạo, cái khác không nói, ngươi đang ở trên bến tàu bao nhiêu tai mắt? Bọn họ mỗi ngày vận đến vận đi, là vận chuyển những thứ gì, vận bao nhiêu, vận đi đâu, từ nơi này vận chuyển, vận cho người nào, chỉ cần làm rõ những chuyện này, ngươi có biết bao nhiêu tình báo hữu dụng?".

Tương Mộng Hùng hưng phấn mặt đỏ bừng, đến mấy cái mụn trên mặt cũng căng lên: "Dạ dạ dạ, lão đại, huynh đệ đã hiểu".

Hạ Tầm chuyển hướng Từ Thạch Lăng: 'Tiệc rượu, cốc chén giao thoa, nói chuyện trời đất, không hề để ý, là nơi dễ dàng tiết lộ cơ mật nhất. Ngươi mua kỹ viện này không sai, vấn đề là, ngươi dùng sai nhiệt tình rồi, cô nam quả nữ, thoát sạch quần áo, có mấy người sẽ ở trên giường đàm luận quốc gia đại sự, hả? Buông tha những nữ nhân kia đi! Cố gắng bắt lấy tiểu nhị của ngươi!".

Từ Thạch Lăng lau mồ hôi nói: "Dạ dạ dạ, tại sao ta không nghĩ tới. Đúng rồi, tiểu nhị mới là tai mắt thích hợp nhất, ta trước kia thật ngu xuẩn, thầm nghĩ lên giường, là lúc bọn hắn không hề cố kỵ...

Hạ Tầm tức giận liếc nhìn hắn, lại chuyển hướng Trương Tuấn: "Mở cửa hàng, củi gạo mờ muối tương dấm chua trà. Ngươi cho rằng, ta cho ngươi đến kinh doanh cửa hàng lương thực, chỉ là cho ngươi có một thân phận che giấu tung tích? Ngươi muốn tìm hiểu tình báo trực tiếp, nên nghe chỗ nào, hả? Ngươi xem lương thực là lên giá hay hạ giá, người đến mua lương nói những thứ gì bực tức, trong tủi áo là xa xỉ hay túng quẫn, cái này không phải là tình báo sao?".

Trương Tuấn rụt rè nói: “Ta... Ta vốn là nghĩ, liên lạc một số quan lại hay người làm chủ, tống ít lương đến thăm, là có biện pháp từ tôi tớ hạ nhân bọn họ nơi đó, nghe được rất nhiều tin tức. Chỉ là, bọn họ quen biết phần lớn đều là tiệm cơm tiệm gạo, ta giờ đây... Vẫn còn chưa liên lạc được mấy hộ của người ta”.

Hạ Tầm nói: “Ngươi dùng biện pháp này, đương nhiên là không sai, chỉ là thấy hiệu quả chậm, nhưng mà tính ra... hai người các ngươi so với bọn họ còn thông minh hơn, ta chỉ là nói cho ngươi biết, biện pháp tìm hiểu tình báo, không chỉ có một loại, không chỉ có một”.

“Dạ dạ dạ”.

“Còn có ngươi, Quan Vũ!...”.

Vương Quan Vũ chăm chú lắng nghe, hưng phấn mà nói: “Lão đại, ngươi không cần phải nói, ta nghe rõ toàn bộ, ta biết nên làm như thế nao”.

Hạ Tầm trừng mắt nói: “Các ngươi, đều làm phiền ta, nếu còn phiền đến như vậy, ta sẽ đi, lúc đó... không chỉ là đơn giản biến mất ba tháng như vậy!”.

Như có thần giao cách cảm, Trung Sơn vương phủ, trong khuê phòng tiểu quận chúa, Từ Minh Nhi lúc này đang bịt lỗ tai, nói với Từ Huy Tổ, Từ Tăng Thọ: “Các người, đều làm phiền ta, nếu còn phiền đến như vậy, ta sẽ đi, lúc đó... không chỉ là đơn giản biến mất nửa năm như vậy!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 358

Bức Hôn.

Chương 358: Bức hôn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Ta phải hơn một tháng nữa mới vừa mới qua mười bốn, cần gì phải gả sớm như vậy, các người chẳng lẽ không thể chờ đợi được muốn đuổi ta đi sao?”.

Từ Minh Nhi khóc sướt mướt bắt đầu phát huy thế công bằng nước mắt.

“Ai ui, bảo bối của ta, muội đừng khóc!”.

Từ Tăng Thọ đã ba mươi, tiểu muội tử này so với con lớn nhất của hắn còn nhỏ hơn, tuy nói là muội tử, thật ra không khác gì một nữ nhi, nhìn nàng khóc, Từ Tăng Thọ nhất thời luống cuống tay chân, vội cất lời giải thích: “Muội tử, chỉ là kết hôn, chỉ là kết hôn mà thôi, ta không vội thành thân. Có thể lấy tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ ta, đây là phúc khí hắn đã tu luyện mấy đời, còn không phải tất cả đều là nhà chúng ta định đoạt?

Đại ca thật ra chỉ dẫn muội đi xem, muội xem thanh niên nhà ai tài tuấn, chỉ cần lặng lẽ chỉ cho đại ca biết để đến nơi, đại ca tìm người kết hôn với muội, trước trao đổi hôn thư, thành lập hôn ước. Về phần động phòng hoa chúc, đây còn không phải là tự muội tính sao, ngươi thích khi nào thành thân thì lúc ấy thành thân.

“Lão Tam, sao ngươi sủng ái nàng như vậy? Tiểu muội chính là do ngươi làm cho hư!”.

Từ Huy Tổ bày ra bộ dáng gia chủ, trầm mặt khiển trách: “Cha mẹ đặt đâu, con ngồi đấy, khi nào thì đến phiên một nữ nhi tự mình làm chủ?”.

Hắn lại chuyển hướng Từ Minh Nhi, khiển trách: “Còn nói đại ca không thương muội, nếu đại ca không thương muội, trực tiếp chỉ định cho muội một vị hôn phu, muội còn dám không lấy chồng sao? Ta đây không phải muốn dẫn muội đi, bảo muội tự mình xem? Muội đến lúc đó ra vẻ là một đồng tử bên cạnh đại ca, cẩn thận nhìn một chút, nhìn một người thi khoa cử nào hợp tâm ý muội, muội nói cho ta biết, đại ca đính hôn cho muội”.

Chu Duẫn Văn vì tỏ rõ thái bình, hạ chỉ do Lễ bộ chủ trì, triệu tập sĩ tử cao trung thi Hương lần này đi chơi thuyền hồ Mạc Sầu, tổ chức một tiệc rượu thơ long trọng. Từ Huy Tổ liền động tâm tư, muốn mang muội muội cùng đi, nhìn xem những khoa sĩ tử mới, tinh anh quốc gia kia. Khoa cử sĩ tử mới này đương nhiên cũng không phải là đều là thiếu niên, lão nhân năm sáu mươi có, thiếu niên tao nhã đẹp trai cũng có, người nữ nhân quấn đầu gối đã kết hôn cũng có, thanh niên cho tới nay vẫn độc thân cũng có.

Từ Huy Tổ là muốn cho muội tử tận mắt xem, thấy nam tử nào phù hợp, liền thành lập hôn nhân cho nàng, đến sang năm sẽ đem muội tử gả ra ngoài, hắn hiểu rõ lão Tam và muội muội quan hệ tốt nhất, cố ý kéo hắn tới cùng, ai ngờ vì việc này, nhắm trúng lúc tiểu muội tử đang muốn lên giường nghỉ ngơi làm nàng khóc toáng lên, lão Tam ở một bên cũng chẳng có tác dụng gì, tiểu muội còn chưa nói xách điều kiện, hắn đã bắt đầu nhượng bộ từng bước một.

Từ Huy Tổ không để cho nghi vấn nói: “Cứ định như vậy rồi, phụ thân.

Mất sớm, huynh trưởng như cha, chung thân đại sự của ngươi, đương nhiên để ta làm chủ. Ngày mai, tiệc rượu thơ bên hồ Mạc Sầu, muội đi, cũng phải đi. Không đi, cũng phải đi. Nếu muội vẫn không nghe lời như vậy, vi huynh làm chủ cho muội, chờ ta tìm người cho muội, đính hôn, muội còn muốn đỗi ý, đó là tuyệt đối không thể!”.

Dứt lời, tay áo Từ Huy Tổ phất một cái, nói với Từ Tăng Thọ: “Lão Tam, đi thôi”.

“Ha ha ha, đại ca, ngươi đi trước, ta... khuyên nàng”.

“Hừ!”. Từ Huy Tổ tức giận phẩy tay áo một cái, nghênh ngang rời đi.

Từ Minh Nhi vừa thấy đại ca đi rồi, liền từ trên mặt ghế tức giận nhảy dựng lên, chạy đến bên giường, nhấc chăn lên, cả người mặc nguyên quần áo liền chui vào, bởi vì nàng còn đi giầy, chân in đầy bên giường, chăn loạn xì ngầu, cổ và hai chân đều lộ ở bên ngoài, chỉ giấu đầu và mặt mình, điển hình theo kiểu đầu không để ý đít.

Từ Tăng Thọ nhìn muốn cười phá lên, nhưng muội tử đang khóc, hắn cũng không dám cười, nếu không không lại chọc giận tiểu tử kia. Từ Tăng Thọ đi đến bên giường, vỗ vỗ bả vai nàng, Từ Minh Nhi giãy mạnh một cái, không để ý tới hắn. Từ Tăng Thọ tóm lấy tấm chắn, trở tay hung hăng vỗ một cái trên mông đít nàng, nói: "Lùi vào bên trong, để cho Tam ca chút chỗ!".

Từ Minh Nhi tức giận giãy giãy người, cũng tính để cho hắn một chỗ bằng bàn tay. Từ Tăng Thọ liền đem một cái mông cực lớn hạ xuống bên giường, xem như đang ngồi trên đó, lúc này mới thở dài nói: "Tiểu muội à, muốn nói, ba tỷ tỷ của muội, người gả đều là vương hầu, muội gả cho một tiến sĩ, thật là thiệt thòi cho muội.

Từ Minh Nhi mạnh mẽ từ trong chăn nhô đầu ra, quay đầu lại gắt giọng: "Ai muốn gả vương hầu? Người ta như vậy, ta còn ngại buồn bực!". Nói xong vèo hạ xuống, đầu càng rút vào trong chắn.

Từ Tăng Thọ liên tục không ngừng gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, vương hầu có gì tốt, muội xem nhìn ít phượng tử long tôn, bị Hoàng Thượng sửa trị thành cái dạng gì? Ta không nói ngoa. Tiểu muội à, thơ tiệc rượu hồ Mạc Sầu này, đến hội đều là tài tử các nơi trúng khoa cử, nguyên một đám học thức bất phàm, trong đó càng không thiếu thiếu niên phong độ tuấn mỹ có thừa.

Muội đừng tức giận, nói không chừng đến nơi đó, liếc một người nào trong, sẽ không biết xấu hổ bảo đại ca vội gả muội qua đẩy. Hắc hắc, con gái là con nhà người ta, lưu cũng không thể lưu. Ai không phải gả đâu, Tam tẩu ngươi khi gả đi, khóc đến kêu mẹ kêu cha, ôm mẹ nàng không buông tay đó, mắt đều khóc đến sưng lên. Về sau đại chất tử muội đều sinh ra, nàng mới nói với ta, lúc xuất giá là do nhỏ nước lên trên mắt".

Từ Minh Nhi giấu ở trong chắn, nghe hắn nói thú vị, nhịn không được phì cười một tiếng, lại vội nhịn xuống.

Từ Tăng Thọ nói: "Đại ca làm như vậy, cũng là muốn tìm lang quân như ý cho muội thôi!".

"Ta còn nhỏ!".

Từ Minh Nhi đầu lại là lắc lư liên tục, nói chuyện thì chui ra, không nói lời nào lại giấu vào, đúng là làm cho người buồn cười.

Từ Tăng Thọ vội vàng nói: "Ừm, muội giờ đây không muốn gả, cũng có thể lo liệu. Chuyện này ở trên người Tam ca, muội chỉ phụ trách tuyển người, trúng người nào, Tam ca cho kết hôn muội. Muội nếu ngại mười bốn nhỏ, vậy mười lăm gả, được không? Tam tẩu muội gả đi, chính là mười lăm. Thật ra mười bốn cũng miễn cưỡng được thôi, mấy thiếp của Tam ca, có hai người đều là mười bốn vào cửa đó".

Xem Từ Minh Nhi không nói gì, Từ Tăng Thọ chỉ nghĩ đã thuyết phục được nàng, lại rèn sắt khi còn nóng nói: "Thế nào? Muội đồng ý? Muội nghĩ đi, anh tuấn trong thiên hạ, tất cả đều ở tại Mạc sầu, còn tìm không ra một người hợp tâm ý muội sao? Đừng xem muội giờ đây mất hứng, nói không chừng, chờ muội chọn trúng lang quân như ý, sau này cảm ơn ca ca cũng không kịp".

Từ Minh Nhi nhếch chăn lên, đột nhiên ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng thần sắc hết sức nghiêm túc: "Tam ca, ngươi bây giờ không phải là đang vụng trộm đưa tình báo cho Đại tỷ phu?".

Từ Tăng Thọ giật mình, thấy thần sắc tiểu muội nghiêm túc, vừa rồi đáp: "Ài! Hôm nay Tam ca đã đứng sang bên cạnh, binh quyền bên cạnh, thật muốn nghe, nhưng nhận được tin tức cũng có hạn. Mặt khác, loại sự tình này, ta chỉ có thể sai sử vài gia tướng thân tín, nếu để bọn hắn đuổi theo sau lưng Đại tỷ phu chạy trên chiến trường, muốn tìm Đại tỷ phu thật sự không dễ dàng, cho nên ngẫu nhiên có thể nghe được một chút tin tức, ta cũng là mang đến Bắc Bình giao cho Đại tỷ, có hữu dụng hay không, vậy còn khó nói. Muội hỏi chuyện này để làm gì?".

Từ Minh Nhi chăm chú nói: "Tam ca, Dương Húc nhờ ta chuyển cho ngươi một lời nói, ngươi còn nhớ rõ không? Mặc kệ ngươi đưa đi tin tức hữu dụng hay không, có dùng nhiều hơn hay không, một khi bại lộ, tất có họa sát thân. Giờ đây đại ca lại bức ta lập gia đình, còn không bằng... chúng ta chạy đi thôi, chúng ta đi Bắc Bình!".

"Hồ đồ!".

Từ Tăng Thọ trợn mắt nhìn, khẽ nói: "Người bên ngoài nói muội không nghe, Dương Húc kia nói chuyện, muội ngược lại coi thành khuôn vàng thước ngọc. Ta cũng không phải dụng tâm đi nghe, nghe được chút gì đó thì có là gì, phái người đưa tin cũng là tâm phúc nhà mình, Hoàng Thượng làm sao có thể biết? Cho dù hắn có biết, Từ gia ta có lệnh bài miễn tử, đó là Thái tổ hoàng đế ban thưởng cho, đó là di chiếu của Thái tổ hoàng đế, nếu Thái tổ còn, nói không chừng còn có thể thu hồi lệnh bài chính hắn ban phát. Đương kim hoàng thượng là con

cháu của Thái tổ, hắn dám vi phạm di chiếu của Thái tổ sao? Hắn nhiều nhất là bắt ta lại, giam trong đại lao quan cả đời, có Trung Sơn vương phủ ta làm chỗ dựa, ta lại có thể phải chịu khổ gì? Muội tử, Từ gia chúng ta có kim bài miễn tử! Ngoài ra, Tam ca chính là muốn đi cũng không thể đi!".

Từ Tăng Thọ thở dài nói: "Tam ca vừa đi, đại ca cần phải chịu liên đới. Hắn là Ngụy Quốc Công, là chủ nhân Trung Sơn vương phủ, là đương gia người Từ gia chúng ta. Đại tỷ phu bên kia thắng trận càng nhiều, ca chúng ta lâm vào tình cảnh càng khó xử, tình cảnh đại ca hôm nay vốn không sống khá giả, ta lại vừa đi, hắn chính là đầu sóng ngọn giá, làm sao để như vậy được?".

Từ Minh Nhi nâng miệng lên: "Vậy... Ta cũng không gả, ta không thích.

Những người đọc sách chỉ thích chỉ hồ giả dã, miệng lưỡi cay độc kia".

Từ Tăng Thọ cười nói: "Ha ha, không hổ là khuê nữ Trung Sơn vương phủ, chúng ta dùng chiến công mà phong tước, bọn nữ tử chúng ta yêu mến cũng đều là vũ phu oai hùng. Chính là Đại tỷ ta, đọc đủ thứ thi thư, ban đầu ở Kim Lăng có danh xưng là 'nữ chư sinh', yêu mến cũng là quân nhân. Bất quá... Trong văn nhân, cũng có người phóng khoáng".

Từ Minh Nhi vểnh môi lên nói: "Ta không thích, chính là không thích...".

Vẻ mặt Từ Tăng Thọ đau khổ nói: "Vậy... Ta đi đến chỗ đại ca nói...".

Từ Minh Nhi mừng rỡ, ôm lấy cánh tay hắn hoan hô nói: "Ta chỉ biết, Tam ca đối với ta tốt nhất".

Từ Tăng Thọ trừng mắt nhìn nàng nói: "Muội chỉ biết nịnh Tam ca của ngươi! Vậy muội ngủ đi, ta đi theo đại ca nói chuyện, bằng không, ở trong huân khanh võ tướng, tìm cho muội lang quân như ý. Ừm, lại nói tiếp, trong bộ hạ cũ của ta, có vài người còn chưa lập gia đình, tướng mạo nhân phẩm cũng không kém".

"A?".

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Minh Nhi hạ xuống, gắt giọng nói: "Tam ca, người là thật khờ, vẫn giả ngu, ý ta là, ta không cần phải gả, ta giờ đây không cần phải gả! Những võ tướng miệng đầy thô lỗ kia, làm người làm việc đều lỗ mãng, động đậy hay không động đều một thân

toàn mồ hôi thổi...".

Từ Minh Nhi gạt mũi nói: "Ta ở bên cạnh huynh cũng không phải chưa thấy qua, chỉ mất công huynh đem bọn họ khoa trương thành một đóa hoa".

Từ Tăng Thọ cả giận nói: "Cao không tới, thấp không xong, hình dáng gì mới hợp tâm ý ngươi? Tam ca chỉ đáp ứng giúp muội thuyết phục đại ca, tìm cho muội gia đình huân thích công thần để làm trượng phu, cũng không nói giúp ngươi thuyết phục đại ca không lấy chồng. Không cho phép được một tấc lại đòi một thước, muội nghỉ ngơi trước, ta đi tìm đại ca".

"A!".

Từ Minh Nhi vừa kêu một tiếng, Từ Tăng Thọ đã chạy ra ngoài nhanh như chớp, Từ Minh Nhi oán hận giật cái chắn, lầm bầm nói: "Bức ta gả, ta sẽ đi!".

"Cọc cọc cọc!".

Cửa thư phòng vang lên tiếng gõ, không đợi bên trong trả lời, Từ Tăng Thọ liền đẩy cửa phòng đi vào. Hắn vốn đến hậu trạch đi tìm đại ca, kết quả vừa hỏi mới biết được, đại ca còn chưa đi ngủ, liền lại nhớ tới tiền viện, đến thư phòng tìm hắn.

Từ Tăng Thọ vào nhà, đem tâm ý tiểu muội nói cho Từ Huy Tổ, Từ Huy Tổ nghe xong nhất thời mặt kéo dài, không vui nói: "Lão Tam, tiểu muội tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngươi tại sao cũng làm rối rắm theo! Hả? Ngươi còn ở chỗ này mò mẫm xen vào, ngươi làm sao lại không rõ đại ca đang khổ tâm một phen?".

Từ Tăng Thọ ngạc nhiên nói: "Tiểu muội tìm vị hôn phu mà thôi, tuổi nàng xác thực không lớn, muộn hai năm có làm sao, chuyện này có gì khó?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 359

Phẩu Tâm.

Chương 359: Phẩu tâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Từ Huy Tổ bảo hắn ngồi xuống, bộ dáng vẻ mặt giống kiểu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn hắn hồi lâu, thấy hắn thật là một bộ dáng ngây thơ, lúc này mới bất đắc dĩ nói: "Từ khi Hoàng Thượng quyết ý tước phiên, Từ gia chúng ta liền lâm vào tình cảnh khó xử, hiện hôm nay, ngươi, ta, còn có lão Nhị đang ở bên ngoài, ba huynh đệ chúng ta, đều là hư danh, thành thứ để bài trí. Từ gia, giờ đây chỉ còn lại một khối thương hiệu, đối với tương lai Từ gia ta, ngươi không nghĩ một chút gì sao?".

Từ Tăng Thọ trừng mắt nói: "Tâm ý Hoàng Thượng như thế, ta có thể có ý nghĩ gì? Ngoài ra, không phải còn có ngươi sao?".

Từ Huy Tổ trừng mắt nhìn hắn nói: "Vốn Hoàng Thượng đề bạt Tào quốc công Lý Cảnh Long, có ý muốn dùng hắn thay Trung Sơn vương phủ ta, để cho hắn trở thành đệ nhất nhân trong võ tướng, suy yếu thế lực Từ gia ta, bởi vì đằng sau Từ gia ta, hợp với ba vị phiên vương, Hoàng Thượng lo lắng, chuyện này, ngươi cũng có phát giác chứ?".

Từ Tăng Thọ ồ một tiếng, sắc mặt dần dần trầm tỉnh lại.

Từ Huy Tổ đối với huynh đệ mình, đương nhiên có thể thành thật với nhau, hắn nói tiếp: "Giương lý mà tch từ, đây là mục đích của Hoàng Thượng, đem binh quyền, đem ảnh hưởng Từ gia ta đều chuyển dời đến trong tay Lý Cảnh Long hắn tín nhiệm, Hoàng Thượng mới an tâm. Mà Hoàng Tử Trừng hết lòng vì Lý Cảnh Long, hắn có tính toán của hắn, căn cơ hắn thật

sự là quá yếu!

Ban đầu, Hoàng Tử Trừng chỉ là một Ngự Sử, kiêm một giáo thụ Quốc Tử Giám, từ quan ngũ phẩm. Phương Hiếu Nhụ thì sao? Chỉ là một giáo thụ trong Phủ học, chỉ là quan cửu phẩm, hai người một bước lên trời, trên triều áp đảo cả văn võ, vậy những người mấy chục năm gian khổ lăn lộn, có chịu phục không?

Hoàng Tử Trừng hết lòng vì Lý Cảnh Long, để cho hắn lập nhiều đại công lại lợi dụng chiến công đem hắn đẩy lên địa vị võ tướng đệ nhất nhân, hắn có thể thông qua Lý Cảnh Long, gián tiếp khống chế lực lượng võ thần, do đó áp chế nhất định đối với quan thần không phục hắn, làm được việc chính thức khống chế triều cương, mặc dù trận chiến không thuận theo Hoàng Thượng tín nhiệm, hắn cũng có thể nói thành như vậy, một lời nói tựa chín đỉnh.

Một điểm này, các quan văn khẳng định nhìn ra được, đối với hắn cũng là có bài xích. Nhưng Hoàng Thượng tch võ giương văn đây là chỗ lợi ích của tất cả cộng đồng quan văn, Hoàng Tử Trừng là đế sư, xuất lực trong đó là lớn nhất, bọn họ vì đạt thành mục tiêu này, đối với dã tâm của Hoàng Tử Trừng, cũng chỉ có thể nhượng bộ chút ít. Dù sao đây là phù hợp tất cả lợi ích quan văn.

Đáng tiếc, tám mươi vạn đại quân của Lý Cảnh Long, lại có thể thất bại thảm hại. Lúc này các quan văn và võ tướng huân thích trong triều liền liên kết thành minh hữu, mục tiêu biến thành hai người Phương Hoàng, bách quan liên tiếp dâng tấu chương luận tội, muốn đem hai hủ nho này đánh xuống đài. Hoàng Thượng dù chưa trừng trị bọn họ, dưới loại thanh thế này, bọn họ cũng không dám tiếp tục đứng ở trên triều cương, hiện hôm nay bọn họ như là đã nhận lấy chức vụ đại thiện nhân, dường như là người rảnh rỗi nhận bổng lộc không can thiệp chính sự.

Nhưng bọn họ vẫn ảnh hưởng đến Hoàng Thượng như cũ, nắm quyền vẫn như cũ, chỉ là không công khai không tiện lộ diện, một số quyền lực không thể không chia xẻ cùng với các quan văn khác mà thôi. Các quan.

Văn và hai người Phương Hoàng đều có cùng một lợi ích, bọn họ mặc dù bất mãn Phương Hoàng được hoàng đế lựa chọn đề bạt một bước lên trời, lại càng không nguyện ý để cho võ tướng có cơ hội ngang cấp với bọn họ.

Lúc này lại tiếp tục chèn ép Phương Hoàng, sẽ không phù hợp lợi ích của bọn họ, cho nên

quan hệ liên minh yếu ớt giữa quan văn và quan võ trong lúc đó lập tức vờ tan. Huân thích võ tướng chỉ là một cây thương bị quan văn sử dụng, giờ đây các quan văn bổ nhiệm Thịnh Dung làm chủ soái dẹp nghịch tặc, Thịnh Dung tuy là võ tướng, lại không phải huân thích cũng không phải một huân thích xuất thân phe phái, căn cơ quá nhỏ bé uy vọng quá nhỏ bé, còn có văn thần Thiết Huyễn này chế định hắn, công lao hắn cho dù nhiều hơn nữa, cũng không có khả năng trở thành Trung Sơn vương thứ hai, Tào quốc công thứ hai, không có khả năng đem tất cả thế lực võ tướng đoàn kết đến dưới cờ hắn, ngươi hiểu không?".

Từ Tăng Thọ thử hỏi thăm: "Ý đại ca là...

Từ Huy Tổ cười nhạt: "Lão Tam, quân nhân thất thế, đã là không thể tránh né. Các văn thần lợi dụng việc tước phiên, suy yếu lực ảnh hưởng của phiên vương đối với triều đình; Lợi dụng dẹp nghịch tặc, để cho Từ gia đứng đầu huân thích ta đứng sang bên cạnh; Lợi dụng thất bại của Lý Cảnh Long, tiến thêm một bước làm suy yếu lực lượng tất cả huân thích trên triều; Hiện hôm nay, thì lợi dụng lựa chọn đề bạt Thịnh Dung, dùng Thiết Huyễn hạn chế nhất định, làm tan rã lực lượng võ tướng".

Hắn khẽ dựa trên mặt ghế, mất hứng nói: "Ngươi biết đó, chỉ chờ Yến vương thất bại, phiên vương bị tiêu diệt triệt để, đó chính là lúc thỏ chết chó cũng tiêu. Lúc trước chủ trương tước phiên, là văn thần; chủ trì triều chính chỉ huy dẹp nghịch tặc, là văn thần.

Có công lớn, đều là văn thần, quân công bách chiến không bì kịp một thiên văn vẻ cẩm tú, ngày Yến vương bị chém đầu, chính là ngày quan văn một người làm quan cả họ được nhờ, toàn diện cầm giữ triều đình, coi võ thần như tay sai".

Từ Tăng Thọ nghe được kinh sợ động dung, cẩn thận tưởng tượng, rồi lại cảm thấy đây là một cơ hội lớn lao, không khỏi thử nói: "Đại ca, nếu thật sự là như vậy, chúng ta hắn là... Đứng ở bên Yến vương mới đúng".

"Nói bậy!".

Từ Huy Tổ căm tức liếc nhìn hắn nói: "Không ngờ lời nói phản nghịch như vậy, ngươi cũng nói được?".

Từ Tăng Thọ rụt rụt cổ, không phục cười hai câu. Từ Huy Tổ cả giận nói: "Lão Tam, Yến vương tuy lẩy được một số thắng lợi, thậm chí đánh bại tám mươi vạn binh mã triều đình, nhưng đây chẳng qua là bởi vì chủ soái Lý Cảnh Long này ngu xuẩn, quá vô năng, cũng không

phải hắn Chu Lệ có khả năng thông thiên triệt địa, có bản lĩnh làm lực chiến đại quân mình tăng gấp mười lần.

Yến vương, thậm chí tất cả phiên vương, không thể nào thành công, hắn sớm muộn gì cũng bị đại quân bệ hạ tiêu diệt, ngươi hiểu không? Văn thần thế áp võ thần, chẳng những đặc biệt là văn chính, hơn nữa còn cầm giữ quân chính, chuyện này đã là không thể nghịch chuyển, ngươi hiểu không? Không nói những lời này nữa, một điểm quan trọng nhất là!".

Từ Huy Tổ bỗng nhiên đứng lên, thần sắc kích động nói: "Phụ thân vì bảo vệ Đại Minh, một lòng trung thành, chiến công hiển hách.

Vừa nghe hắn nhắc tới phụ thân, Từ Tăng Thọ vội vàng đứng lên, Từ Huy Tổ dõng dạc nói: "Phụ thân được Thái tổ hoàng đế ban vinh dự là đệ nhất công thần khai quốc Đại Minh! Ta là công thần Đại Minh, sau khi chết, đều là do hàn lâm quan chế văn, đứng trên bia mộ, chỉ có phụ thân, là Thái tổ cao hoàng đế đích thân sáng tác văn tế, dựng bia cho phụ thân, bia mộ so với bia mộ Thái tổ hoàng đế còn muốn lớn hơn.

Vinh hạnh đặc biệt như thế, công thần Đại Minh, duy chỉ có một nhà. Thái tổ hoàng đế càng ban thưởng Từ gia ta ba thế hệ đều là Vương tước, con cháu có tước lộc, cùng quốc gia trường tồn, chúng ta người mang quốc ân, có thế nào lại có ý vô lễ với Hoàng Thượng! Mặc kệ Hoàng Thượng muốn làm như thế nào, chúng ta chỉ có thể phục tùng, đây mới là đạo thần tử!".

Từ Tăng Thọ không cho là đúng, trợn trắng mắt lên nói: "Đại ca, đã như vậy, ngươi còn nói nhiều như vậy làm gì? Ta đem quyền giao ra, trông coi vương phủ ta, dựa vào trang viện điền sản tiên đế ban cho, dựa vào bổng lộc triều đình, làm một phú ông cũng là tốt rồi!".

"Ngươi thật là, ngươi không thể sử dụng cái não heo của ngươi sao, không nghĩ được gì sao?".

Từ Huy Tổ tức giận trừng mắt nhìn Tam đệ nói: "Ý chỉ Hoàng Thượng, chúng ta làm thần tử, không thể cãi lời. Nhưng phụ thân vì Đại Minh mà cả đời lên ngựa chiến, phụ tá Thái tổ hoàng đế thu phục ngàn dặm giang sơn cẩm tú này, lúc này mới đến huynh đệ ta và ngươi là thế hệ thứ hai, cam tâm để Trung Sơn vương phủ xuống dốc không phanh, từ nay về sau tuyệt tích tại triều đình sao?".

Từ Tăng Thọ nói: "Đại ca, ta đây thật không rõ, ngươi nói nửa ngày, rốt cuộc muốn nói

chuyện gì?”.

Từ Huy Tổ nói: “Còn chưa nghe rõ sao? Phiên vương, sắp xong đời! Huân thích, phải đứng sang bên cạnh! Võ tướng, phải cung phụ người ta! Chủ chưởng tương lai triều đình, cầm giữ triều cương, hẳn là văn thần, trong đó, cần phải dùng Phương Hoàng cầm đầu. Ta bắt tiểu muội chọn người trong khoa cử này, chính là vì nàng chọn một rể hiền, chính là vì Từ gia ta, tuyển chọn một người kế nghiệp, ngươi hiểu chưa?”.

Từ Tăng Thọ lưỡng lự nói: “Đại ca, ngươi là muốn... chúng ta chủ động hướng về phía đám văn thần bên kia cầu xin?”.

Từ Huy Tổ thở dài nói: “Lão Tam, ngươi cuối cùng đã hiểu. Quan chủ khảo khoa này, là Phương Hiếu Nhụ, môn sinh trúng cử khoa này, cũng đều là học sinh của bọn họ. Hắn và Hoàng Tử Trừng vẫn được Hoàng Thượng tin một bề, phàm là đại sự, ai cũng hỏi kế bọn hắn. Chỉ chờ triều đình đánh được mấy trận thắng, chính là lúc bọn họ một lần nữa bao trùm bách quan.

Từ gia ta, giờ đây mặc dù quyền lớn như hư danh, nhân mạch trong triều trước kia còn có, uy vọng vẫn còn, muốn đến đỡ một tiến sĩ mới trúng cử, để hắn đi con đường làm quan thuận lợi còn không phải dễ dàng.

Sao? Con rể Từ gia ta, môn sinh của văn thần Phương Hiếu Nhụ người Hoàng Thượng chỉ tin một bề, chúng ta có thể có tầng này quan hệ, đứng cùng một tuyến với Phương Hiếu Nhụ, thông qua hắn tọa chấn, cùng nằm, cùng vua và bách quan văn ở cùng một tuyến.

Khi đó, yến phiên đã bị tiêu diệt, chư vương cũng đều bị tước hết, Hoàng Thượng đối với Từ gia ta cũng sẽ không kiêng kỵ như vậy, sẽ cùng các quan văn kết minh, Từ gia chúng ta, vẫn đang ở triều giữ lấy vị trí ở trên, mà không chỉ là một vị trí bài trí có chức không có quyền. Dụng tâm vi huynh khổ như thế, ngươi hiểu không?”.

“Ta hiểu rồi!”.

Trong đôi mắt to của Từ Tăng Thọ lộ ra thần sắc cực kỳ quái dị, dường như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ: “Ta đương nhiên hiểu. Tiểu muội qua năm mới mười bốn, căn bản không vội gả, ngươi đã không thể chờ đợi được, chỉ muốn đoạt trước khi mặt trời lặn phía tây, lại đứng đến một tuyến, đứng trên tuyến Hiếu Nhụ, đứng cùng phía với quan văn, để được sủng ái, có phải vậy không?”.

Từ Huy Tổ đỏ mặt lên, có chút thẹn quá hóa giận nói: "Ngươi không lo nhà này, đương nhiên không cần lo lắng nhiều như vậy. Ta cũng không phải mặc kệ hạnh phúc chung thân của tiểu muội, đây không phải là muốn dẫn nàng cùng đi, để chính nàng tuyển một lang quân như ý sao? Nhất cử lường tiện, có chuyện gì không tốt?".

"Ngươi chỉ là lương tâm bất an thôi!".

Từ Tăng Thọ tức giận nói một câu, sau đó quay đầu bước đi.

Từ Huy Tổ giận dữ, vỗ bàn nói: "Khốn kiếp! Trở lại cho ta!".

Trả lời hắn, là một tiếng phanh thật lớn, Từ Huy Tổ tức giận đến toàn thân phát run lên.

Một đêm vô sự, sáng sớm ngày kế, Hạ Tầm đang ở trong nội viện hoạt động thân thể, Ti tân quan Trương Hi Đồng đột nhiên đi vào viện, vừa thấy Hạ Tầm liền hướng mắt về phía hắn, cười hì hì nói: "Tầm sứ giả thật khá đó, hôm qua vất vả cả đêm như vậy, sáng sớm đã có tinh thần như vậy".

Hạ Tầm cười gượng hai tiếng nói: "Đại nhân nói quá, mới sáng sớm, vương tử điện hạ còn chưa dùng cơm, đại nhân có chuyện gì không?".

"A!". Trương Hi Đồng vội vàng cầm thiệp mời trong tay đưa lên, mỉm cười nói: "Lễ bộ phụng chỉ, sáng mai, tại trên hồ Mạc Sầu triệu tập sĩ tử trúng cử khoa này, mở thịnh hội thơ rượu. Thị Lang đại nhân cố ý chiếu cố, mời quý sứ hai nước cùng nhau tham gia.

Hạ Tầm nghe xong vội vàng đưa hai tay tiếp nhận, cười nói: "Tại hạ sẽ trình báo điện hạ, ý tốt của Thị Lang đại nhân, điện hạ chúng ta nhất định sẽ vui vẻ đến đó".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 360

Nổi Lên.

Chương 360: Nổi lên.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Phò mã Hoài khánh, Đô Đốc Trần Huy, còn có... Lý Cảnh Long...

Từ Tăng Thọ châm chước thật lâu, tại trên danh sách hắn mờ tiệc chiêu đãi viết xuống mấy cái tên. Hồ Mạc Sầu mở thịnh hội thơ rượu là hoàng thượng hạ chỉ, Lễ bộ chủ sự, nhưng nơi tổ chức lại là Từ gia. Từ gia muốn tham gia thịnh yến, tự nhiên cũng có thể tự mình mời một số người đi.

Nhưng Từ Huy Tổ không mời bất kỳ thân bằng hảo hữu nào, bởi vì thân bằng bạn hữu của Từ gia không phải võ tướng huân thích thì chính là công thần thế gia, mà hắn đã quyết định hướng về phía các quan văn tỏ thái độ, hắn không muốn cho các quan văn một tín hiệu sai lầm: “Hắn vẫn muốn lôi kéo bộ hạ cũ ý đồ chống lại thế lực quan văn”.

Từ Tăng Thọ rõ ràng tâm ý đại ca. Trung, là tiền đề trong suy nghĩ đại ca. Đại ca sẽ không buông tha sự trung tâm đối với triều đình, mà triều đình, ở trong lòng dại ca chính là kiến Văn hoàng đế. Từ Huy Tổ hành động, chắc là không biết vượt qua điều kiện giới hạn tiên quyết “trang” này. Nhưng mà trung, cũng không ảnh hưởng trách nhiệm của hắn đối với Từ gia, hắn muốn không vi phạm đến hoàng đế, trung, điều kiện tiên quyết, tìm người để Từ gia hỗ trợ đứng sừng sững trên triều đình.

Cho nên, đại ca thuận thể mà động. Người Hoàng Thượng tín nhiệm là văn thần, trọng dụng là văn thần, hắn chủ động dựa về phía các quan văn. Mà Từ Tăng Thọ thì không, hắn cũng

không phải không nghĩ đến việc giữ gìn uy thế Từ gia. Nhưng trong lòng hắn, quyền thế vĩnh viễn không trọng yếu bằng thân tình, hữu tình trong mắt hắn là trân quý nhất, cho nên hắn đối với việc đại ca vứt bỏ bằng hữu nhiều năm qua, thuộc hạ, thậm chí đến hôn nhân của muội muội, tất cả đều muốn vì lợi thế chính trị là phi thường bất mãn.

Mặc dù, rất nhiều hào môn đại hộ vẫn làm như vậy, trăm ngàn năm qua đều là làm như vậy, nữ nhi, từ trước đến nay chính là ràng buộc quyền quý trong lúc kết liên minh. Hơn nữa muội muội ở bữa tiệc này tìm được vị hôn phu cũng chưa chắc sẽ không thể vừa lòng đẹp ý, hôn nhân hạnh phúc nhưng dụng ý căn bản của đại ca khiến cho trái tim hắn băng giá.

Tối hôm qua sau khi hai huynh đệ cãi nhau, đại ca lập tức tăng mạnh trông giữ đối với tiểu muội, dường như là sợ hắn trợ giúp tiểu muội chạy ra khỏi nhà. Thật ra đại ca không làm như vậy, hắn cũng sẽ không giật giây để tiểu muội đào tẩu.

Lần tiểu muội trốn ra ngoài, mỗi ngày rối loạn một mực không rõ ở đâu, đã khiến hắn lo lắng hãi hùng hồi lâu, nếu trợ giúp tiểu muội đào tẩu, chạy trốn tới chỗ đại ca tìm không thấy vậy không thể chạm phải tất cả thế lực có quan hệ cùng Từ gia, như vậy mà nói hắn cũng vô pháp cam đoan tiểu muội được an toàn.

Hắn có biện pháp của hắn. Hôm nay hắn cố ý mời một số người, cùng nhau đến Mạc sầu ăn tiệc. Mở tiệc chiêu đãi những người này một mặt là vì liên lạc cảm tình bằng hữu đồng thời cũng hy vọng những người này xuất hiện tại Từ gia có thể phá hư sự giảng hòa của đại ca và các quan văn. Phá hủy kế hoạch xếp đặt hôn sự tiểu muội của đại ca, tất nhiên không cần nhắc lại.

Hắn không phải một chính khách tài năng, nhưng xuất thân thể gia nhà giàu lúc thủa nhỏ đã thấy đấu tranh quyền thế ngay trước mặt, sao lại là một thất phu thô lỗ không biết gì? Đại ca tình nguyện cho rằng, trong vòng địa vị quyền thế của Sơn vương phủ, nếu như nhìn trúng tiến sĩ nào mới đỗ, đối phương nhất định được quá yêu mà sợ, việc hôn nhân này nhất định có thể định ra, quả thật như thế sao? Con đường làm quan quang minh rộng lớn, có thể ngay cả công chúa cũng không nguyện ý lấy.

Hắn nhớ rõ cùng Hoài khánh Phò mã Vương Ninh chơi thuyền hồ Mạc Sầu, từng nghe hắn nói qua một sự kiện, là về Lý Thương Ẩn muộn đường tài tử. Nghe nói Lý Thương Ẩn này không chỉ có danh về thơ, hơn nữa đầy bụng kinh luân, vừa mới xuất đạo, đã được trọng thần triều đình Lệnh Hồ Sở thưởng thức và đề bạt. Nhưng, sau khi Lệnh Hồ Sở chết, hắn lại tìm nơi

nương tựa kính nguyên Tiết Độ Sứ Vương Mậu Nguyên, còn cưới nữ nhi của hắn.

Hai sự kiện nhìn như không liên quan đến nhau, tiền đồ cả đời Lý Thương Ẩn lại bởi vậy mất sạch, từ nay về sau lang bạc khắp nơi, không thể đắc chí. Bởi vì Lệnh Hồ Sở là một đảng của Ngưu Tăng Nhụ, Vương Mậu Nguyên lại một đảng thuộc Lý Đức Đụ, khi đó hai đảng Ngưu Lý tranh quyền, thế trong triều như nước lửa.

Lý Thương Ẩn là nịnh nọt, hay chính trị ngu ngốc? Cho đến ngày nay, đã không có người nào hiểu rõ hắn lúc trước tại sao phải chọn lựa như vậy, có lẽ là bởi vì hắn quá yêu Vương thị. Loại hành động này, ở trong mắt người Ngưu đảng, là vong ân phụ nghĩa, tiểu nhân hèn hạ, từ nay về sau tìm mọi cách chèn ép hắn; Mà phần lớn người trong Lý đảng cũng cho rằng người này lưỡng lự không thể trọng dụng, tiền đồ cả đời Lý Thương Ẩn do đó mà bị hủy diệt.

Những người đọc sách đậu Tiến sĩ kia không phải đầy bụng kinh luân, tâm tư cẩn mật, bọn họ lại không biết những sự tình này? Lại không biết thế lực văn võ trước mắt trong triều đang nghiêng về ai? Chỉ cần hắn ở trước mặt chút ít sĩ tử mới đỗ khoa cử đằng kia xảo diệu bày ra một tư thế Từ gia vẫn là lớp phòng thủ cho huân thích võ tướng, có sĩ tử nào còn dám vì một chút quyền lực mịt mù mà cam lòng để con đường làm quan bị hủy hết, tràn đầy phong hiểm, tiếp nhận nữ nhi Từ gia hắn làm vợ?

Phò mã Hoài khánh Vương Ninh, hắn muốn mời tới. Vương Ninh này tốt nhất chính là ngâm thơi làm phú, là một nhân vật phong nhã, thịnh hội như vậy hắn nhất định sẽ vui vẻ đến. Sau khi thế lực quan văn phát triển, huân thích võ tướng đều đứng dựa vào bên cạnh, Hoài khánh Phò mã vốn là hảo hữu tri giao với kiến Văn đế trước khi đăng cơ, nhưng khi ba thế tử Yến vương lợi dụng hắn chạy khỏi Kim Lăng. Khi đó, Chu Duẫn Văn cũng không quá mức so đo khuyết điểm của hắn, nhưng theo thế lực Yến vương dần dần mở rộng, không ngừng đánh thắng trận, Chu Duẫn Văn truy bản tố nguyên (tìm nguồn gốc), liền bắt đầu không muốn thấy hắn.

Ngay từ đầu Chu Duẫn Văn sở dĩ khoan hồng độ lượng, là vì hắn cho rằng bọn người Chu Cao Sí chạy thoát cũng không làm được chuyện gì, cho dù Yến nghịch bởi vậy mà không hề cố kỵ, quả thật kéo cờ tạo phản, đại quân triều đình vừa đến cũng sẽ bình định trong sớm tối, bởi vậy mới hào phóng bỏ qua cho vị Hoài khánh Phò mã này.

Nhưng từ việc Yến vương lần lượt thủ thắng, trong đầu Chu Duẫn Văn càng ngày càng sợ, liền bắt đầu giận lây sang Vương Ninh. Vương Phò mã thời gian gần đây không tốt lắm, ở trên

triều cũng thuộc về người đứng trên biên giới.

Vương Ninh, là đại biểu huân thích.

Đô Đốc Trần Huy, cũng là muốn mời. Cấm quân kinh sư phân trong ngoài hai trường, bốn mươi tám vệ, Trần Huy vốn là người khôn khéo trong giao thiệp với hai mươi bốn vệ Đô Đốc thống binh, là bộ hạ cũ của hắn cũng là bằng hữu hắn đi lại thân mật, trên người đánh trúng dấu ấn Từ gia, Từ gia đứng sang bên cạnh, hắn giờ đây cũng bị dời khỏi chức vụ ban đầu, làm chức vị rảnh rỗi một mực rầu rĩ không vui, người này phải mời, không thể để tâm bộ hạ cũ rét lạnh.

Trần Huy, là đại biểu võ tướng.

Về phần Lý Cửu Giang.

Trên đời không có minh hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn. Lý Cửu Giang có lẽ từng là nhân tuyển thay thế Từ gia cạnh tranh đệ nhất nhân trong ban võ tướng, cực kỳ có lực, nhưng cầm binh quyền bất kể là Từ gia hay Lý gia, thay đổi chỉ là hai nhà bọn hắn trong lúc đó, thế lực, binh quyền, đối với việc vứt bỏ tập đoàn lợi ích huân thần cũng không có tổn hại gì, giờ đây thì sao? Bọn họ là vui buồn cùng nhau, đồng bệnh tương liên, hơn nữa tình cảnh Lý Cửu Giang giờ đây so với hắn còn muốn chịu không nỗi.

Lý Cửu Giang, là đại biểu công thần.

Huân thích, võ tướng, công thần, tất cả xuất hiện ở trên yến hội Từ gia hắn, những văn nhân tâm tư kín đáo, giỏi về luồn cúi còn dám chạm vào Từ gia, đắc tội Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, thánh quyền hưng thịnh, quyền thế như mặt trời giữa trưa?

Nghĩ xong danh sách, Từ Tăng Thọ nhìn nhiều mấy lần, cười lạnh hắc hắc rồi đứng dậy.

Từ Huy Tổ muốn lợi dụng hội thơ hồ Mạc Sầu ném ra ngoài cành ô- liu của hắn về phía các quan văn, mà Từ Tăng Thọ an vị ở bên cạnh hắn lại cầm chuôi cương đao bóng loáng sắc bén này "sát sát sát" chém hắn. Thử hỏi, ai dám vươn tay ra lấy?

Ngày mai vương tử nước Sơn Hậu ưng thuận đến tham gia tiệc thơ rượu hồ Mạc Sầu, cho nên hôm nay Lễ bộ không an bài hành trình gì cho hắn. Vương tử cho các tùy tùng thả cửa, tốp năm tốp ba tự đi du lịch trong thành Kim Lăng, một lần đến trung thổ thượng quốc, ai không

muốn mang một ít lễ vật trung thổ trở về cho người nhà hoặc thân bằng hữu, đây là chuyện thường tình.

Hạ Tầm một mình một người đi dạo một hồi bên bờ sông Tần Hoài, sau đó ngồi xuống ở trong một cửa hàng quà vặt. Mua mấy thứ quà vặt. Không bao lâu, bên cạnh cũng có một đại hán ngồi, tướng ăn so với Hạ Tầm khó coi nhiều hơn, vừa ăn cái gì đó, vừa cởi giầy ra, bỏ chân dẫm lên trên ghế dài bên kia, xoa xoa xoa xoa.

Nhìn bộ dáng hắn nghèo túng hung ác, thực khách khác đều chán ghét chạy khỏi đây hoặc lẩn đến xa xa, không ai chịu đến trước mặt hắn.

Người này đúng là con trai bảo bối của Đới lão ở huyện thành Lịch, hiện là Phi Long bí điệp, Đới Dụ Bân.

Hạ Tầm nhẹ nhàng nói: "Nói bọn Tương Mộng Hùng, Từ Thạch Lăng chuẩn bị sẵn sàng. Đêm ngày mai, hồ Mạc Sầu mở ra cho dân chúng, chắc chắn mọi người không ngừng đến hồ, cả bờ hồ Mạc Sầu, người nhất định dừng lại, biển người, cực kỳ náo nhiệt. Đây là một cơ hội vô cùng tốt, chúng ta không cần câu nệ hình thức, phải áp dụng tất cả thủ đoạn để đả kích kẻ địch, triều đình không phải đã khống chế tiếng nói phía chính phủ? Vậy chúng ta lợi dụng dư luận dân gian".

Đới Dụ Bân dùng cánh tay vừa xoa chân nắm chiếc đũa lên, thấp giọng nói: "Đại nhân yên tâm, Tưởng Thống lĩnh và Từ Thống lĩnh đã tuân theo đại nhân phân phó chuẩn bị, chỉ chờ đêm mai, liền thi thố tài năng".

Hạ Tầm ừ một tiếng, gắp bánh gạch cua lên, nhìn Đới Dụ Bân lại đi vê chân, ăn không ngon tùy ý ném trở lại bát canh nói: "Chỗ Tiểu Lâm Tử, đã liên hệ chưa?".

Tiểu Lâm Tử, chính là tiểu thái giám phụng dưỡng ngự tiền trước kia, Hạ Tầm vì kéo quan hệ với hắn, cũng mất một phen tay chân, hắn trước hết để cho Đới Dụ Bân cùng muội muội của hắn bắt liên lạc, lúc này mới để Tiểu Lâm Tử đáp lên thuyền. Muội tử Đới Dụ Bân là cung nữ. Cung nữ Minh triều, đãi ngộ tương đối mà nói vẫn không tệ, nếu hoàng đế chướng mắt, còn có một ngày xuất cung, nếu để cảnh triều Đường, vừa vào cửa cung, hồng nhan tóc trắng, rốt cuộc không rời đi được.

Đới Dật Huyên là tiểu cung nữ, rất khó có cơ hội xuất cung, nàng cũng không nghĩ tới việc muốn xuất cung, nàng ở trong thành Kim Lăng không có thân nhân, chỉ phí ăn mặc đều là hoàng

gia, nàng cũng không cần thiết phải đi dạo phố phường, nàng là tiểu nha đầu rất tiết kiệm.

Nhưng đột nhiên có một ngày, một công công áo quần bình thường tìm được nàng, nói là thân thích nàng đến kinh sư, muốn gặp nàng, vị công công kia thu chỗ tốt của người ta, theo lệ cũng chịu dụng tâm làm việc, chỉ qua hai ngày, liền tìm một cơ hội đem nàng mang ra khỏi cung, ở ngoài cửa góc hướng tây, gặp được ca ca của nàng.

Đới Dật Huyên rất vui vẻ, từ nay về sau, ở kinh sư có người nàng nhớ thương, trong cung, cũng trở nên khoái hoạt hơn. Gia thế ngự tiền nội thị Tiểu Lâm Tử, chính là nàng nói cho ca ca.

"Vâng, ước chừng buổi chiều hắn có thể trở về cung một chuyến, ta sẽ gặp hắn".

Hạ Tầm nói: "Tốt, ngươi không cần phải nóng lòng làm việc, từng bước một, hoàng đế đối với người đọc sách rất hậu đãi, đối bọn thái giám nội hoạn lại cực kỳ nghiêm khắc, động cái là đánh chửi thậm chí giết chết, ngự tiền nội thị Tiểu Phó Tử là hắn tận mắt nhìn thấy bị đánh chết tươi, thỏ chết cáo buồn. Ngươi từ tình huống mà xem, cha nuôi hắn Đường Tổng quản Ngự thiện phòng cũng đã bị hoàng đế hạ lệnh đánh chết, chuyện này càng là cơ hội tốt. Ngươi phải dùng ân, bắt hắn xem ngươi là.

Người thân nhất, khi đó lại chậm rãi thử tâm ý hắn. Hắn là tiểu nội thị ngự tiền, nhiều ít cũng có thể nghe được chút tin tức cơ mật, nếu có thể khiến hắn biến thành người của chúng ta, vậy chúng ta chẳng khác nào ở trước mặt hoàng đế, sắp xếp một tai mắt. Cho nên, kiên nhẫn một chút, trả giá nhiều chút, chờ thêm một chút, đều là đáng giá".

"Vâng, ti chức xin đi".

Hạ Tầm gật gật đầu không để lại dấu vết, Đới Dụ Bân bưng chén lên, uống sạch theo kiểu gió cuốn mây tan. Sau đó đứng dậy lau miệng, hấp tấp rời đi.

Hạ Tầm nâng bánh gạch cua lên, bánh gạch cua nồng đậm, tư vị đậm đà, một ngụm uống xuống dưới, gò má liền lưu hương. Nhưng chóp mũi Hạ Tầm dường như cảm thấy một luồng tư vị bàn chân Đới Dụ Bân, há hốc mồm nhưng vẫn không có dũng khí cắn xuống, hắn cười khổ một tiếng, vứt bánh xuống dưới rồi đứng dậy đi.

***

Tiểu Lâm Tử buồn rầu xuất cung.

Hắn là người kinh sư, hai huynh đệ, phụ thân mất sớm, toàn bộ nhờ lão nương làm thiêu thùa may vá cho người ta nuôi bọn họ lớn lên, về sau lão nương bệnh nặng một hồi, hai mắt bị mù, đệ đệ thì bởi vì lúc mẫu thân mang thai đúng khi phụ thân mất nên bi thống ưu thương làm thai mang tật xấu, thủa nhỏ thân thể yếu nhược nhiều bệnh. Tiểu Lâm Tử còn nhỏ, chống đỡ không nỗi nhà này, tâm trạng hung hăng, liền tịnh thân vào cung.

Những năm gần đây, trong nội cung phát tiền tiêu hàng tháng, tiền đó hắn đều ăn mặc tiết kiệm, sai người xuất cung đi giúp lão nương và huynh đệ trong nhà, phải dựa vào chút tiền ấy của hắn mà vất vả qua ngày. Nhưng hôm qua, hắn đột nhiên nghe người ta đưa tin trở về, nói cho hắn một tin tức giống như sấm sét giữa trời quang, huynh đệ mình bệnh lâu không khỏi, đã chết.

Làm thân thể thái giám tự mình hại mình, thẹn với tổ tông, người khác xem thường, coi trọng nhất chính là người nhà, nhất là từ khi hắn vào cung đến nay, hương khói Lâm gia toàn bộ truyền thừa cho huynh đệ, ngày nay tất cả những thứ hắn hy sinh đã thành bọt nước, lão nương mắt bị mù một mình bên ngoài, cuộc sống sẽ như thế nào?

Tiểu Lâm Tử khóc suốt cả một buổi tối, sáng sớm liền mang tròng mắt sưng đỏ đi về phía chức ty thái giám cầu xin xuất cung. Sự tình như vậy mặc cho ai nghe xong cũng phải thổn thức cảm thán, chức ty thái giám giúp hắn tìm một lý do thân thể cảm giác phong hàn không khỏe, tìm tiểu thái giám thay ca, cho hắn nửa ngày, Tiểu Lâm Tử vội dọn dẹp một chút, bởi vì còn chưa phát tiền tiêu hàng tháng nên đành đi về phía bọn thái giám thân mật, mượn ít tiền, liền vội vàng xuất cung.

Lúc Tiểu Lâm Tử đi ra góc hướng tây hoàng cung, nha môn cẩm Y vệ, trước mặt La Thiêm Sự đang có Lưu Ngọc Quyết đứng, còn có Trần Đông và Hiệp An lúc trước theo Hạ Tầm "hành thích Yến vương".

Trần Đông vẫn là vẻ mặt tươi cười, cả người lẫn vật đều vô hại hèn mọn, phảng phất như một tiểu nhị gặp người cúi người, mà Hiệp An thì vẻ mặt thành thật chất phác, ăn mặc một thân thanh sam giặt đến trắng bệch, đang nhìn chằm chằm cặp đế giầy vải trên chân của mình.

La Khắc Địch nhàn nhạt phân phó nói: "Tối ngày mai, thơ Mạc sầu, rất nhiều quan to triều đình, sĩ tử mới khoa cử, thậm chí huân khanh quyền quý đều đi, ba người các ngươi đi nhìn

một chút, xem có tin tức hành động gì, đều chú ý đến. Nhất là.

Ánh mắt La Khắc Địch lợi hại hơn: "Yến vương quả thật thành lập một nhánh bí điệp, sẽ không thể không đến kinh sư, nếu đến kinh sư, sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, các ngươi rõ ràng chưa?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 361

Đêm Mạc Sầu.

Chương 361: Đêm Mạc sầu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Tiểu Lâm Tử ăn mặc một thân y phục dân chúng tầm thường, cúi đầu tiến vào ngõ nhỏ. Tụy nói vào cung đã nhiều năm, các hàng xóm láng giềng chưa hẳn có thể nhận ra hẳn, nhưng hắn vân lo lắng, mình là một người tự thiến vào cung làm thái giám, xấu hổ không dám gặp phụ lão.

Ở trong ngõ nhỏ này đều là dân chúng nghèo khổ, mấy năm qua, hầu như không có biến hóa gì, loại địa phương này, có lẽ hơn một trăm năm trước đều là mang bộ dáng này, không chuyện gì biến hóa. Chỉ cảm giác, dường như một nhà đá vụn hay đầu tường này càng cũ nát hơn, một ít cây táo già trước cửa đã khô hơn vài phần...

Đầu tường này, cây táo, đều là hồi tch đẹp nhất khi hắn còn bé.

Ở trên đầu tường, dưới ánh trăng, hắn và những đứa nhỏ láng giềng, đâm hai lỗ thủng trên mảnh vải rồi che trên mặt, ra vẻ giang hồ đại hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo, trên bức tường kia bò qua bò lại, làm gà bay chó chạy, thỉnh thoảng có nhà đại nương này, thím nhà kia, chạy ra tới cửa mắng hai tiếng.

Còn có cây táo, trong tiết trời thu mát mẻ, lá xanh thấp thoáng, từng quả táo đỏ rừng rực tựa như từng quả tim, hắn giẫm lên vai đám bạn bò lên trên cây, hái từng quả nhét vào trong ngực, lại tóm một quả nhét vào trong miệng, lúc này mới vừa nhai quả táo ngọt giòn tan, vừa huy động cây trúc thò từ dưới lên đánh táo, thẳng đến lúc đại gia hàng xóm cao giọng chửi rồi

chạy ra ngoài đuổi, lúc này mới liều mạng nhảy dựng lên, cười ha ha chạy đi.

Lúc này mới vài năm, lại phảng phất như cách một đời.

Một đường đi qua, một đường nhớ lại, khi thì chua chát, khi thì ngọt ngào, tiến độ dưới chân hắn nhanh hơn, về đến nhà, phía trước không xa, chính là nhà hắn.

Một gian nhà tranh cũ nát, chỉ có một nhà chính và một phòng ngủ. Phòng ngủ có một cửa sổ, cửa gỗ đã không có, dùng gạch đá vào thay, lộ liêu một lô hổng lớn cỡ bàn tay. Tiểu Lâm Tử đẩy cửa ra, tiến vào trong, đã nhìn thấy cửa phòng mở rộng ra, chỉ là một quan tài mỏng nho nhỏ đã chiếm hết diện tích nhà mình, nước mắt Tiểu Lâm Tử nhất thời tựa như nước suối dũng mãnh trào ra, gào khóc nói: "Nương, nương ơi!...".

Đới Dụ Bân vén rèm lên, từ buồng trong đi ra, hơi kinh ngạc nhìn hắn nói: "Ngươi là...".

***

Trên một mảng sườn núi vùng ngoại ô, Đới Dụ Bân chỉ huy vài hương thân hỗ trợ: "Được được, dựng bia mộ cẩn thận, đất giẫm một chút, dưa và trái cây hương nến đâu? Lấy ra lấy ra, nhanh mang lên".

Tiểu Lâm Tử đỡ lão nương bởi vì mắt mù sớm già mà tóc hoa râm ngơ ngác đứng ở đằng kia, hắn rất nhỏ đã vào cung, chỉ biết hầu hạ người mà thôi, những sự tình này, hắn cũng không rõ ràng. Hắn không biết nếu không phải vị Đới đại Ca này nhiệt tình hỗ trợ, cho dù hắn về tới nhà, ngoại trừ ôm đầu cùng lão nương khóc rống, lại không thể làm được việc gì.

Lão nương kéo kéo tay hắn nói: "Con à, cảm ơn Đới đại ca đi, đứa nhỏ Tiểu Bân này nhiệt tình lắm, nếu không có hắn, tang sự huynh đệ con không có người trông nom, chính là lão nương mắt mù này của con, cũng phải chết đói".

Tiểu Lâm Tử lau lau nước mắt nói: "Nương, Đới đại ca là hàng xóm nhà chúng ta sao?".

Lão phụ nhân nói: "Không phải, Tiểu Bân là tiểu nhị cửa hàng lương thực Trương gia trên đường trước cửa. Nhà lương thực này giá tiền rất hợp lý, huynh đệ con thường đi đến chỗ đó mua.

Lương, có đôi khi, tiền tiêu hàng tháng của con chưa kịp đưa tới, huynh đệ ngươi vừa nói với người ta, người ta liền ứng trước, chưởng quầy cũng phúc hậu lắm. Mấy ngày này, huynh

đệ con đi mua lương thì ho ra máu, đứa nhỏ Tiểu Bân này thấy vậy, giúp huynh đệ con đưa lương về, đã thế sau này, còn thường đến hỗ trợ".

Lão phu nhân đôi mắt đã khô cạn phảng phất giống như có thể trông thấy, hướng mộ phần đứa con nhìn nhìn, rồi hướng Tiểu Lâm Tử nói: "Đệ đệ của con về sau bệnh không được, cũng là Tiểu Bân thu xếp mời lang trung, bốc thuốc. Con à, người ta là đại ân nhân của nhà chúng ta đó".

Tiểu Lâm Tử vừa nghe, đi qua, vội vàng quỳ trước người Đới Dụ Bân, lệ như suối trào nói: "Đới đại Ca, ta... cảm ơn người!". Nói xong liền dập đầu xuống đất.

Đới Dụ Bân kinh ngạc nói: "Ai da, tiểu huynh đệ, ngươi làm gì vậy, mau đứng lên, mau đứng lên!".

Tiểu Lâm Tử quỳ gối thẳng tắp nơi đó, mắt đầy lệ nóng, nức nở nói: "Đới đại ca, ta nghe nương nói tất cả, những ngày này, thiệt thòi Đới đại ca người. Huynh đệ của ta đã chết, ta ở trong nội cung, không thể tận hiếu trước người mẹ ta, vứt đi một lão nương mắt bị mù, làm sao sống được. Đưa vào tế viện nuôi, mẹ ta còn có đứa con bất hiếu như ta, vào khôn^ được. Ta mặt dày cầu người, Đới đại ca, sau này ta sẽ giành tiền tiêu hàng tháng, đều cho người đưa tới, cũng không cầu người gì nhiều, chỉ một ngày ba bữa, cho lão nương ta ăn một chút, cầu xin người!".

Tiểu Lâm Tử vừa nói, vừa không ngừng dập đầu: "Nếu có cơ hội, ta sẽ đi ra thăm mẫu thân, nhưng ngày bình thường, phải cầu ngài chăm sóc, Đới đại ca, ta cũng biết mạo muội, kính xin ngài đáp ứng ta, ngài đại ân đại đức, kiếp này ta khó có thể báo đáp, chỉ có kiếp sau, làm trâu làm ngựa. Đới đại ca...

Tiểu thái giám đưa vào trong nội cung, có người chuyên môn dạy hắn biết vài chữ, để hầu hạ trước hoàng thượng, Tiểu Lâm Tử có thể điều đến chỗ hoàng thượng, có liên hệ đến việc cả ngày ở trong thư phòng, vẫn biết chút ít chữ, nói chuyện, cũng là không giống người đến chữ to cũng không nhìn được.

Đới Dụ Bân vừa nghe, vội kéo hắn đứng dậy: "Huynh đệ, đừng như vậy, hương thân quê nhà, ta sao có thể mặc kệ, ngươi yên tâm đi, sau này, lão nương ngươi, ta coi như mẹ ruột của mình để chiếu cố, ta có ăn, cũng không bạc đãi lão nhân gia. Ngươi là... Gọi là Tiểu Lâm hả?".

Tiểu Lâm Tử cảm động đến rơi nước mắt, lại nặng nề dập đầu về phía hắn, lúc này mới rưng rưng đứng lên, khóc thút thít nói: "Ta có tên, là cha ta đặt, vốn phía trên còn có một ca ca, mới sinh ra đã chết non, về sau... Lại có huynh đệ... Giờ đây, huynh đệ của ta đều đi, lưu lại một phế nhân như ta, cũng không thể tận hiếu trước mẫu thân, lại không thể tiếp nhận thay mặt tổ tông tiếp tục kéo dài hương khói...

Đới Dụ Bân vội an ủi: "Tiểu huynh đệ, cũng đừng nói như vậy, ta rất kính nể ngươi, mẹ ngươi, huynh đệ ngươi, nếu không có ngươi, sao sống đến hôm nay được, ai nói ngươi bất hiếu, ta xem, ngươi là người con chí hiếu trong thiên hạ".

Tiểu Lâm Tử cảm kích nói: "Đới đại ca, ta là người cơ khổ, tự mình hại mình vào cung, thẹn với tổ tông, từ lúc vào cung, họ này cũng không dám dùng, sợ tổ tiên hổ thẹn. Hôm nay, huynh đệ của ta cũng tuyệt, một cây làm chẳng nên non, ta hủy đi họ mình, từ nay vê sau, ta họ Mộc.

Ta một lần. Nữa cho lấy tên gọi cho mình, kêu là Ân. Tên gọi là cha ta lấy, bẻ một nửa lâm thành mộc, là nhớ kỹ ân sinh dục của cha ta; Lấy tên là Ân, là nhớ kỹ ân Đới đại ca ngài thay ta phụng dưỡng mẫu thân. Đới đại ca, Mộc Ân ta thề với trời, ngày sau có một chút tiền đồ, tuyệt sẽ không quên ân trời cao đất rộng của ngài!".

Đêm Tần Hoài, cho tới bây giờ đều là ca múa hát, mà hồ Mạc Sầu lại như một tiên tử nghiêm nghi không thể xâm phạm, ban ngày tuy ít cỏ người đi, ban đêm càng một mảnh vắng vẻ, bởi vì nơi này là tài sản riêng của Trung Sơn vương phủ, từ lúc hoàng đe Hồng Vũ ban nó cho Từ Đạt, dân chúng bình thường cũng không ai dám đến bên hồ. Nhưng mà tối nay là ngoại lệ, Lê bộ mượn hồ Mạc Sầu lo liệu thinh hội thơ rượu, mời sĩ tử khoa cử khắp nơi, hoàng đế còn hạ chỉ tối nay mở hồ Mạc Sầu ra, để dân cũng vui mừng, hồ Mạc Sầu này náo nhiệt han lên.

Mặt hồ sóng gợn lãn tăn dập dềnh, một luồng gió nhẹ từ từ thổi qua, ngọn đèn đung đưa gần gần xa xa rất thưa thớt, làm cho người ta cảm giác một loại mông lung mê ly. Từng chiếc từng chiếc hoa phảng treo đèn đuốc sáng trưng, xa xa có thể trông thấy nữ tử đẩu thuyền mặc trang phục lộng lây nhẹ nhàng nhảy múa, như tiên tử từ mặt trăng xuống, lại có tiếng ca nhạc mơ hồ truyền đen, rất nhiều du khách, cũng nhân cơ hội này đến bờ hồ Mạc Sầu, ngắm trăng và cảnh tượng Mạc sầu. Hoa phảng nhè nhẹ, âm thanh ánh đèn, một bức tranh cảnh đẹp như mộng như ảo...

Bên canh bờ, lại có ba người.

Chính giữa, một bộ áo bào trắng, răng trắng môi hồng, dung mạo tuấn tú phảng phất như một nữ nhi mỹ lệ cải trang giả dạng, làm hại một vị tiểu thư mang theo hầu gái cao hứng bơi hồ cứ ngỏng xem lang quán tuấn tú, suýt nữa rơi vào trong hồ nước, để nàng hầu gái ở phía sau vừa ăn vừa cười không ngừng.

Nhưng hai người hai bên, thì lại không thể tính là dễ coi được.

Người bên trái eo luôn hơi nghiêng, mang trên mặt một nụ cười hiền lành vô hại, phảng phất giống như một tiều nhi giả trang. Người còn lại, ngũ quan đoan chính, để râu chữ bát, đỉnh đầu là một khối khăn vuông, vẻ mặt chất phác, như một tiên sinh tư thục ở nông thôn.

"Thật sự là rất náo nhiệt!".

Thiểu niên tuấn mỳ nhẹ giọng cười cười, phân phó nói: "Ta đi lên trên thuyền một chút, hai người các ngươi, đi dạo nơi khác".

"Rõ!". Tiểu nhi và giáo thư tiên sinh lách mình vào đám người, bất kể là ăn mặc hay tướng mạo, bọn họ đều quá bình thường, ở trong đám người sẽ không thể nhìn thay thân ảnh Người còn lại xếp quạt hất tóc lên vai, sau đỏ liền đi về phía thuyền nhỏ ngừng lại bên canh bờ.

Tối nay, thuyền nhỏ ngừng bên canh bờ, hồ Mạc Sầu mở ra, nhưng ngoại trừ mời khách nhân, tiến sĩ trúng cử, nhạc sĩ vũ nữ của giáo phường, lại không cho phép du khách bình thường nhập hồ, người chèo thuyền đưa đò bên canh bờ đều nhận được mệnh lệnh quan phủ, phải nhìn thân phận, mới có thể đi lên hoa phảng.

Mỹ thiếu niên thực sự chứng minh được, chỉ thay hắn lấy ra một đồ vật từ trong tay áo, người chèo thuyền đưa đò cao gầy ở đầu thuyền nhìn xuống xem, liền cười nói: "Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử, thì ra cao trung lão gia khoa này, còn trẻ như vậy, lại tuấn tú lịch sự, thật sự là khó có được, mời, mời, mau mời lên thuyền".

Thiểu niên kia mỉm cười, đang muốn cất bước lên thuyền, chợt thay đỉnh đầu cỏ kiệu quan giơ lên, trước sau đi theo mười tôi tớ, tất cả đều mặc áo xanh mũ quả dưa, xiêm y mới tinh, vô cùng phô trương, không khỏi hơi dừng bước lại.

Thời đại này so với về sau rất khác, chỉ cần cỏ tiền, cho dù ngươi là thương nhân, kỳ nữ

thanh lâu, người người đều được ngồi cô kiệu, lúc này cần phải là quan đã ngoài tam phẩm ở kinh thành, mới có tư cách ngồi kiệu người nâng.

Cỗ kiệu dừng lại bên canh bờ, màn kiệu hé ra, bên trong liền cỏ một người say khướt đi ra, khoảng trên dưới ba mươi tuổi, tuấn tú, cử chỉ phiêu dật, mỳ thiểu niên không khỏi cười cười: "Thì ra là thành Kim Lăng ta nói không sai, đêm nay trong kinh không chỉ rất nhiều người, tất cả hơn một trăm danh tiến sĩ trúng cử đều đen, hắn là tiểu tử không biết xấu hổ, cũng dám vác mặt đen đây?".

Dân chứng bên canh cũng đều đang nghi luận, có người không nhận biết còn đang hỏi thăm bốn phía vị công tử này là ai, có người nhận thức đà sớm khinh thường cười lanh, còn có người che miệng nói nhỏ vài câu.

Lý Cảnh Long đứng lại, trong kiệu lại chui ra một nữ tử bộ dáng xinh đẹp, bảy phần tư sắc, mười phần tư thái, xem xét dưới đèn, cực kỳ xinh đẹp. Vừa ra khỏi cô kiệu, nàng đỡ Lý Cảnh Long, Lý Cảnh Long nhướng lông mày lên, chỉ về phía trước, cười nói: "Uống, buổi tối hôm nay, hồ Mạc Sầu này thật đúng là náo nhiệt, con chó con mèo gì đó, toàn lũ súc sinh, đều đen hết".

"Quốc công gia... Nữ tử xinh đẹp bên canh hờn dôi nói hắn một câu.

Lý Cảnh Long cười hắc hắc, cũng không để ý mọi người bên canh sắc mặt tức giận, rung đùi đắc ý nói: "Đi thôi, hôm nay Từ lão tam mời khách, ta đi uống cho thống khoái".

Quốc công gia đương nhiên không phải người bình thường lên thuyền nhỏ, vài chiến thuyền lớn sớm ngừng bên canh bờ, chuyên môn chờ đón khách nhân chỉ định, Lý Cảnh Long lảo đảo trên mặt đất, liền đi về phía một hoa phảng lớn nhất trên mặt hồ. Thiểu niên tuấn tú mỉm cười, cất bước lên thuyền, phân phó nói: "Đi theo chiến thuyền lớn kia!".

***

Từ Minh Nhi mặc áo xanh, mang mũ quả dưa, da trắng như tuyết.

Con mắt thật to, miệng nho nhỏ, lúc không cười, trên má cũng có hai má lúm đồng tiền nhẹ nhàng đứng bên canh hoa phảng.

Trên cột treo một chuỗi đèn lồng màu đỏ, ngọn đèn ánh lửa đỏ rực chiểu trên khuôn mặt

nhỏ nhắn trát phan của nàng, môi một lão gia vênh váo hoặc là tiến sĩ thư sinh đi qua bên canh nàng đều bị nàng làm cho loạn hết cả lên. Vốn không hay ra ngoài chơi, cũng đột nhiên cảm thay, nếu nem thử loại trò chơi nghe nói rất mới rất ưu nhã này dường như cũng không kém lắm.

Nhưng, không người nào dám đi đến gần hắn, bởi vì phía trước tiểu thư đồng còn đứng hai đại hán anh khí hừng bừng, đều là mặc áo ngắn tay, trên chán mang giày, bên hông giắt hai khối kim bài, ngực đại hán bên trái thêu một con kỳ lân, ngực đại hán bên phải thêu một con sư tử.

Trước ngực thêu kỳ lân, không phải công hầu thì chính là Phò mã, trước ngực thêu sư tử, không phải nhất phẩm võ tướng cũng là nhi phẩm, ai rảnh rồi dám chạy đến sau lưng hai người bọn họ trêu chọc? Nhất là kỳ lân kia, hai mắt dường như đang phóng hỏa, lô mũi dường như cỏ bốc khói...

Kỳ lân lỗ mũi bốc khói tự nhiên chính là Từ Huy Tổ, lão Tam căn bản không nói cho hắn biết chuyện mời khách khác, hắn đi ra là vì nghe nói Lê bộ Thượng thư đến, cho nên đích thán đi ra nghênh đón, ai biết Hoài khánh Phò mã lại có thể đen cũng một chỗ, Từ Huy Tổ hận đến cắn răng, lại không thể phủ nhận khách nhân này không phải hắn mời. Cho nên, sư tử kia bên canh nở nụ cười, cười đen rất thoải mái.

Tiểu thư đứng ở bên canh bọn họ kia không để ý đến sắc mặt hắn, hắn chỉ là chu miệng lên, mặc cho ai thay đều muốn đích thán tiến hôn một ngụm lên cánh môi, hai con ngươi giong như điểm nước sơn nhìn thấy những người khách lên thuyền kia, càng nhìn càng không vui.

“A, Du Niên huynh, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp, ta xem qua một bảng, ngươi là nhi giáp hai mươi bảy, thật sự là bội phục, bội phục!”.

“Ai da, Như Bối hiền đệ, nghe nói ngươi là tam giáp mười sáu? Đã vào Hàn Lâm viện rồi, không sai không sai, chúc mừng, chúc mừng!”.

“Hồ thẹn, hồ thẹn, Du Niên huynh là tiến sĩ, tiểu đệ chỉ trong tam giáp, cũng xuất thán tiến sĩ, thẹn với cố nhân, thẹn với cố nhân!”.

Từ Minh Nhi vểnh miệng nhỏ nhắn lên: “Nhìn bọn hắn nói liền nhấc tay, cười thì nhấc chân, nói chuyện chậm rãi, tại sao lại chán ghét như vậy? Nếu gả một người nam nhân như vậy, không phải sẽ làm người ta buồn chết sao!”.

Thật ra người đọc sách nói chuyện vốn chính là kiểu giọng này, hơn nữa, mười năm gian khổ học tập, một khi trúng cử, làm tiến sĩ, có thể làm Biên tu, kiểm thảo, Chủ sự tất cả bộ, hoặc là đi ra ngoài địa phương trở thành Tri huyện lão gia thất phẩm bình thường, tiền đồ đã trải rộng, thoáng để ý may việc nhỏ nhặt, mặt mày hớn hở một chút, cũng là việc thường tinh thôi, ai gặp việc vui linh thần lại khó chịu được!?

Nhưng Từ Minh Nhi xem cũng rất khó chịu, nàng cảm thay những người này rất giả dối, nói chuyện giả, thanh âm giả, ngay cả động tác cũng đều lộ ra là giả, thật dối trá, dối trá làm cho người ta chán ghét! Những người kia nằm mơ mới bằng được Dương Húc chuyên nói dối, nhìn hắn so với bọn họ thuận mắt hơn nhiều.

Trong khi Từ Minh NM tức giận nghĩ, thuyền sứ tiết Sơn Hậu và sứ tiết Nhật Bản, đã được Manh Thị Lang dán dắt, chậm rãi đi về phía này...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 362

Loạn Tượng.

Chương 362: Loạn tượng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Đêm nay hội thơ này cũng không phải hoàn toàn chính quy, bởi vì Chu Duẫn Văn rất muốn lợi dụng một hoạt động như vậy, cho sứ tiết ngoại quốc, tiến sĩ mới khoa cử cùng các dân chúng thần dân làm nên ấn tượng quốc thái dân an, yên bình yên vui. Nhưng mà, có lẽ bởi vì lòng dạ hắn đối với chân tướng của đại thắng liên tiếp phía trước biết rõ, cho nên có điểm chột dạ, hoặc là muốn che giấu, không muốn để người nhìn ra mục đích vốn có của hắn, cho nên ngượng ngùng, mặc dù Lễ bộ xử lý, Trung Sơn vương phủ tham gia, nhưng lại không giao phó quá nhiều lạc ấn từ bên phía quan phương cho hội thơ lần này.

Đến lúc này, Lễ bộ cũng tốt, Trung Sơn vương phủ cũng tốt, có thể buông tay mà làm, xử lý thịnh hội lần này vô cùng náo nhiệt, rồi lại không bám vào một khuôn mẫu, quả thật có hương vị vui mừng cùng dân chúng.

Trung tâm Hồ Mạc Sầu, đặt một bàn hình vòng tròn, đoán chừng là dựng lên cây trụ ở phía dưới, cho nên vững vàng chắc chắn, cũng không bị sóng cuộn khi thuyền bắt đầu khởi động kích thích mà lắc lư, biên giới bàn bầy đặt một vòng đèn lồng, trên đài trống trơn, xem bộ dáng là lát nữa phải có biểu diễn. Bởi vì đã truyền ra tin tức, Lê bộ vì xử lý tiệc rượu thơ lần này, cố ý lấy bảo giáo phường ti điều đến đây rất nhiều ca vũ kỹ.

Minh triều không cho phép quân viên chơi gái, nhưng cho phép ca múa trợ hứng.

Giáo phường ti, nhất là cơ cấu trong kinh thành, chức năng chủ yếu là múa giúp vui, cũng

không phải là chỗ bán da thịt, theo như lời dân gian là bán nghệ không bán thân.

Sáu chiếc hoa phảng đều dừng lại quanh sân khấu, bày ra một hình cánh hoa, một con hoa phảng trong đó phía trên có rất nhiều vũ kỹ y phục rực rỡ đang bận rộn chuẩn bị, trong khoang thuyền còn điều chỉnh thử thanh âm thanh nhạc.

Lúc Hạ Tầm lên thuyền, con thuyền này hắn của hắn, phía trước bong thuyền đã bày ra rất nhiều bàn, trên vải có rất nhiều rượu và thức ăn, không ngừng có người đứng lên đón chào, không ngừng có người ngồi xuống, âm thanh hàn huyên liên tiếp, rất náo nhiệt.

Mạnh Thị Lang an bài tốt sứ giả hai nước Nhật Bản và Sơn Hậu, liền vòng đi về phía trước gặp Thượng Thư Trần Địch. Hạ Tầm nhìn thấy, Phương Hiếu Nhụ đã đến, tuy bởi vì chiến sự phía trước thất bại, hắn và Hoàng Tử Trừng đều từ bỏ đại bộ phận chức vụ trong triều, giờ đây xử sự làm người khá thấp, nhưng bởi vì vẫn được hoàng đế tin dùng, cho nên thoạt nhìn hắn vẫn rất dễ chịu như cũ.

Các tân khoa tiến sĩ may mắn đi lên thuyền này nghe nói tọa sư ở đây, không khỏi mừng rỡ như điên, thừa dịp thịnh hội còn chưa chính thức bắt đầu, liền tốp năm tốp ba tới bái kiến, Phương Hiếu Nhụ ngồi ngay ngắn trên mặt ghế, nhấc tay vịn lên, tự nhiên đáp lê, ai được hắn thuận miệng hỏi hơn mấy câu, cười khẽ miễn cưỡng an ủi vài tiếng, người nọ liền vui sướng, xương cốt đều muốn nhẹ hơn ba phần, đây chính là người tâm phúc nhất của hoàng đế đó.

Bọn người Lý Cảnh Long và Từ Tăng Thọ, Phò mã Hoài khánh ngồi ở một bàn khác, Hạ Tầm nhìn thấy một bàn này, chú ý thấy ngồi cùng bàn còn có một quân nhân, người này mặc dù một thân áo vải tầm thường, nhưng ngồi ở đằng kia vai lưng thẳng tắp, thần sắc lạnh lùng, nhìn quanh một lúc, rất có uy nghiêm. Chỉ có lúc bọn người Từ Tăng Thọ, Lý Cảnh Long nói chuyện cùng hắn, hắn mới có thể lộ ra mỉm cười, thời gian khác thì nhìn không chớp mắt, thỉnh thoảng nâng chén uống rượu.

Bởi vì Từ Tăng Thọ mời khách, là vì võ đài của đại ca hắn, cho nên danh sách trước đó cũng không công bố, Hạ Tầm cũng không biết người này đúng là nguyên đại đô đốc hai mươi bốn vệ bên ngoài kinh sư Trần Huy, chỉ cảm thấy người này có thể cùng bàn với bọn người Từ Tăng Thọ, Lý Cảnh Long, địa vị tự nhiên không thấp, mà thân sắc hắn trầm mặc không vui, hiển nhiên có tâm sự khác, liền âm thầm nhớ kỹ bộ dáng người này, chuẩn bị sau đó tra thân phận của hắn.

Trên bàn Từ Tăng Thọ, mấy người chuyện trò vui vẻ, nhất là Lý Cảnh Long, dường như căn bản chưa từng gặp đại bại, căn bản chưa từng bị chèn ép xa lánh, hắn ôm lay tiểu thiếp dung mạo mỹ lệ kia, nói chuyện thanh âm thật lớn, tiếng cười càng khoa trương, không kiêng nể gì cả, làm cho người khác liếc mắt. Trên bữa tiệc, chỉ có Hạ Tầm không biết tên họ viên võ tướng thần sắc cô đơn kia mà thôi.

Còn bên cạnh, chính là đám người Từ Huy Tổ và Phương Hiếu Nhụ, Thượng Thư Trần Địch, Thị Lang Mạnh Phù, trên tiệc này, vốn trò chuyện vui vẻ, vui vẻ hòa thuận, nhưng sau khi thấy hàng xóm là Phò mã Hoài khánh, sắc mặt Phương Hiếu Nhụ nhìn không tốt, ngay sau đó Lý Cảnh Long, Trần Huy lục tục trình diện, Phương Hiếu Nhụ càng thêm không vui, cũng chỉ có lúc bọn học sinh đến trước mặt cung kính thi lê, hắn mới băng lòng lộ ra một chút bộ dáng tươi cười.

"Đặt ở hai năm trước, ngươi chính là người nịnh nọt chuyên cười làm lành, Ngụy Quốc Công ta sao lại đem ngươi, một hủ nho cửu phẩm nhìn ở trong mắt!".

Thấy bộ dáng Phương Hiếu Nhụ không mặn không nhạt, Từ Huy Tổ cũng ngầm bực dọc, nhưng tình thế mạnh hơn so với người, người trước mắt này ở trước mặt Hoàng Thượng là đệ nhất tâm phúc, Hoàng Thượng khi gặp hắn chỉ biết bảo sao nghe vậy. Từ Huy Tổ đè cơn tóc giận xuống, không khỏi hận sang huynh đệ: "Lão Tam này, mời một đám cẩu bằng hữu đến, muốn để cho ta gánh thêm phiền hà sao?".

Bởi vì Phương Hiếu Nhụ lãnh đạm rõ ràng, Từ Huy Tổ muốn mượn cơ hội đàm tiếu thỉnh hắn làm mai, từ môn sinh của hắn trúng tuyển năm nay chon ra một người kết hôn với muội muội nhưng cũng khó có thể nói ra.

Hạ Tầm đứng ở sau lưng vương tử Sơn Hậu Hà Thiên Dương, lãnh đạm đánh giá mọi người trên thuyền, tự nhiên không có người đi để ý sự tồn tại của hắn, cũng vậy, hắn cũng không chú ý thư đồng nhỏ đứng ở bên người Từ Huy Tổ kia. Lúc này đại đa số mọi người là mặt nhìn vê phía đâu thuyên, Hạ Tâm mặc dù nhìn lại, nhìn thấy cũng chỉ là bóng lưng Từ Minh Nhi, sao có thể nghĩ đến người này đúng là tiểu quận chúa.

Sứ tiết Nhật Bản và sứ tiết Sơn Hậu lần lượt tham gia tiệc rượu, chủ trì bàn là Từ gia, bọn họ lại không biết hai bên không hợp, chờ Mạnh Thị Lang đến, cũng đành đâm lao phải theo lao. Mạnh Thị Lang cảm nhận, hai bên tuy không hợp, cũng tuyệt sẽ không ở loại địa phương này vung tay, bất kể như thế nào, bọn họ dù sao cũng là đại biểu một quốc gia, sẽ không ở

trước mặt mọi người gây chuyện để người chê cười làm tổn hại đến quốc thể.

Người Nhật Bản tuy bất mãn người Sơn Hậu, thực sự chưa từng nghĩ ở trường hợp này làm khó dễ bọn họ. Nhưng mà, Hà Thiên Dương trên thực tế là hải tặc, cũng không phải vương tử quốc gia thật, ngươi giảng lê với một hải tặc, chẳng lẽ không phải là đàn gảy tai trâu?

Hà Thiên Dương trừng mắt nổi giận nhìn Đảo Tân, Đảo Tân Quang Phu trừng mắt nhìn Thiên Nhãn, mắt to trừng mắt nhỏ, trừng đến mức con mắt cũng nghe kêu xèn xẹt. Cuối cùng lạnh lùng khẽ hừ, đều tự nhếch cằm lên, làm bộ chẳng thèm ngó tới, ánh mắt Hà Thiên Dương loạn chuyển, liền bắt đầu cân nhắc làm sao áp chế tên này.

"Tiểu muội, kìa, muội xem người kia, thế nào?".

Từ Tăng Thọ đang theo Lý Cảnh Long cười ha ha, đột nhiên trông thấy một công tử áo trắng xuôi theo mép thuyền phía trước đi qua, ngọn đèn dưới ánh trăng, người phảng phất giống như ngọc, không khỏi hai mắt sáng ngời, vội vàng quay đầu nhỏ giọng nói với Minh Nhi. Tuy nói hắn mời bọn người Trần Huy, Lý Cảnh.

Long và Hoài khánh Phò mã đến dự tiệc, chính là vì chán ghét đại ca của hắn, phá hỏng hôn sự đại ca tác hợp cho tiểu muội, nhưng thật nhìn thây sĩ tử văn nhân có thể đê vào mắt, thực sự không ngại bảo muội tử nhìn qua.

Vị áo bào trắng công tử tuấn mỹ như ngọc này, có thể là cao trung tiến sĩ, tài học tất nhiên cũng là có, cho nên hắn không thể chờ đợi được muốn cho muội muội nhìn một cái.

Từ Minh Nhi bị đại ca "tuyển chồng" làm cho nàng rất không vui vẻ, đang đứng ở đằng kia sinh hờn dỗi, nghe Tam ca nhỏ giọng hỏi ý kiến, liền tóc giận nói: "Ta không thích!".

"Ài, muội ngó trước đã, ta xem người này rất tuấn tú".

Từ Tăng Thọ hơi sốt ruột, vội vàng lại gọi một gia đinh qua, thì thầm vài câu với hắn, bảo hắn đi nghe ngóng thân phận người nọ, gia đinh kia nghe phân phó xong liền vội vàng rời đi. Người nọ đúng là Lưu Ngọc Quyết, hắn cũng không nghĩ đến có người vừa ý hắn, trên thuyền lắc lư một hồi, thấy con thuyền này không có khả năng xảy ra chuyện gì, liền đạp mạn thuyền nhảy qua một chiếc thuyền khác.

Đúng lúc này, một thị tỳ áo xanh bưng khay dưa và trái cây hét lên một tiếng, chén đĩa

trong tay rung động, các loại trái cây đều đổ lên trên đầu tân hữu vệ môn, tiếng ồn ào xung quanh lập tức yên tĩnh, hầu hạ tìm thủy trên thuyền đều là thị tỳ từ Sơn vương phủ phân phối tới, vừa thấy vị cô nương kia gây họa, một người bộ dáng quản sự vội vàng chạy tới, tóc giận ‘trách mắng: “Tại sao không cẩn thận như vậy?”.

Một mặt nói, một mặt rút ra một cái khăn tay, Tân hữu vệ môn ảo não tiếp nhận khăn tay, lau lung tung trên đầu trên mặt.

Vị cô nương kia té ngồi ở bên cạnh Tân hữu vệ, người nọ liếc về phía bên cạnh, có phần ủy khuất nói: “Tam quản sự, hắn... hắn nhéo ta... Đau quá...”. Nói xong lại nhẹ nhàng xoa mông.

Xung quanh, bất kể là quan viên hay tiến sĩ, hoặc là những tôi tớ khác, mỗi người đều bừng tỉnh đại ngộ, đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn chú lùn đang ngồi nghiêm chỉnh kia.

Đảo Tân Quang Phu cũng giống hệt mọi người, vẻ mặt khinh thường nhìn về phía trước, nhìn hồi lâu mới phát hiện tất cả mọi người đang nhìn chính mình, một bộ mặt trắng thoáng đỏ lên, hai đốm màu đen trên ánh mắt kinh ngạc nhíu lên trời, hắn nhảy dựng lên, hai tay liên tục đong đưa nói: “Nạp ni? Không phải ta! Không phải ta!”.

Hà Thiên Dương ngồi ở một bên con đường đem chân bắt chéo lên, quyệt miệng nói: “Trước mắt công chúng, dọa người quá...

“Bát dát! Thật không phải là ta!”.

Hà Thiên Dương khỉnh thường nói: “Ngươi cửu dát! Ngươi thập dát! Ngươi nói cùng cô nương đi, nói với ta làm gì, ta cũng không phải người ngươi tới...

Đảo Tân Quang Phu giận không kìm được, đã muốn nhảy lên liều mạng, bị quản sự ngăn lại, dàn xếp ổn thỏa nói: “Được rồi được rồi, nhiều người nhiều tay, nói không chừng là tên lưu manh nào đó chiếm tiện nghi cô nương người ta, quý sứ mời ngồi, đêm nay Đại lão gia nhà ta, Tam lão gia mời các vị khách quý cùng đến thịnh hội làm thơ uống rượu, cũng đừng làm mọi người mất hứng mới đúng”.

Nói xong liền đánh mắt về phía thị tỳ, thị tỳ hung hăng trừng mắt nhìn Đảo Tân Quang Phu, uốn éo thân thể rời đi, làm mặt Đảo Tân Quang Phu biến thành quả cả chua, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào, chỉ là tác giận ngồi xuống, phẫn nộ, muốn tìm người liều mạng

cũng không biết tìm ai.

Hà Thiên Dương dương dương đắc ý cười, ngón tay nắn vuốt trong tay áo: "Chậc chậc chậc, trơn bóng, hương hương, vị ngọt này... không sai đâu... Ừm!".

Đang mặt mày hớn hở, Hà Thiên Dương đột nhiên trợn trừng hai mắt, Bình Nữ đoan trang xinh đẹp ngồi một bên, mắt nhìn phía trước, tay áo lại trượt đến bờ eo hắn hung hăng nhéo một cái. Hạ Tầm xem một bên, đã biết là do Hà Thiên Dương giở trò quỷ.

Hắn bị Bình Nữ thu thập, Hạ Tầm chỉ nhẹ nhàng cười, lại đem ánh mắt ném trên người Lý Cảnh Long. Hắn đột nhiên cảm giác được, Lý Cảnh Long trò chuyện vui vẻ, phóng đãng không cố kỵ, dường như cũng là một loại ngụy trang. Nhất là bê ngoài giông như ăn thuốc kích thích.

Cho dù là lúc hắn đắc ý nhất, cũng chưa từng có điệu bộ điên cuồng như vậy.

Hắn cố ý!

Hạ Tầm giật mình: Lý Cảnh Long đừng loại biểu hiện này để che giấu bi thương và thất vọng trong lòng hắn, đã từng là Tào quốc công cao cao tại thượng, được người tôn sùng, là người tâm cao khí ngạo, hắn có thể vô năng, cũng có thể vô sỉ, vẫn rất có lòng tự tôn. Bất kể là xem thường hay đùa cợt, với hắn mà nói, đều là khó có thể chịu được, mà chỉ cần hắn xuất hiện ở trước mặt công chúng nhất định phải thừa nhận. Cho nên, hắn dùng sự phóng đãng điên cuồng, chẳng hề để ý để che giấu sự nhục nhã và khó khăn trong lòng hắn.

"Lý Cửu Long...

Hạ Tầm dừng trên người hắn, trong mắt dần dần lộ ra vẻ tham lam, hào quang muốn cướp đoạt.

Đúng lúc này, thanh ca nhã nhạc vang lên, trong sân khấu hoa phảng vờn quanh, xuất hiện một người...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 363

Tao Nhân.

Chương 363: Tao nhân.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Minh nguyệt ki thời hữu? Bả tửu van thanh thiên: “Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên?”. Ngã dục thừa phong quy khứ, Hựu cũng huỳnh lâu ngọc vũ, Cao xứ bất thăng hàn. Khởi vù lộng thanh ảnh; Hà tự tại nhân gian!?”.

(Thủy Điệu Ca của Tô Thức:

Minh nguyệt kỷ thời hữu?

Bả tửu van thanh thiên:

“Bất tri thiên thượng cung khuyết.

Kim tịch thị hà niên?”.

Ngã dục thừa phong quy khứ.

Hựu cũng huỳnh lâu ngọc vũ.

Cao xứ bất thăng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh...

Hà tự tại nhân gian!

Chuyển chu các.

Đê ý hộ.

Chiểu vô miên.

Bất ưng hữu hận.

Hà sự trường hướng biệt thời viên?

Nhân hữu bi hoan ly hợp.

Nguyệt hữu âm tình viên khuyết.

Thử sự cổ nan toàn.

Đãn nguyện nhân trường cửu.

Thiên lý cộng thiền quyên.

Dịch:

Trăng sáng bao giờ có?

Nâng chén hỏi trời cao Chăng hay trên đây cung khuyết Đêm đó nhằm năm nao?

Rắp đinh cưỡi mây lên đến Chỉ sợ lầu quỳnh điện ngọc Cao ngất lanh lùng sao?

Đứng múa vời thanh ảnh Trần thế khác chỉ đâu.

Xoay gác đỏ.

Luồn song lụa.

Rọi tim nhau.

Chăng nên cừu hận.

Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau.

Người có buồn, vui, ly, họp.

Trăng cỏ tỏ, mờ, tròn, khuyết.

Tự cồ vẹn toàn đâu.

Chỉ nguyện người trường cửu.

Ngàn dặm dưới trăng thâu - Nguyên Chí Viên).

Theo thanh âm, dưới ánh trăng, thay một thư sinh áo đạo mềm mại, dáng người phiêu dật một tay cầm chén, đứng ở phía trên thuyền nhỏ, thản nhiên lay động về phía sán khau, mới xem xét quạ, phảng phất là Thanh Liên cư sĩ từ trong mộ phần leo ra, đang phiêu phù trên mặt nước, xuất hiện như vậy, thật sự rất phong cách, thanh âm tạp âm xung quanh bỗng chốc không thay, người người đều nhìn về phía trên đài.

"Chuyển chu các, Đê ý hộ, Chiểu vô miên, Bất ưng hữu hận, Hà sự trường hướng biệt thời viên?...".

Thuyền nhỏ xuôi theo dòng nước đụng một cái nhẹ nhàng vào sân khau, người nọ liền nâng chén lên đài, tay áo thả dài, một bước một câu, chính xác là vô cùng phong nhã, đợi hắn tại đứng nghiêm giữa đài, thân hình vừa chuyển, Hạ Tầm nhịn không được phải cười lên, thi ra người này đúng là Hoàng Chân Hoàng Ngự sử.

Hoàng Ngự sử vô cùng phong tao, giơ cao chén trong tay, mặt mày hớn hở nói: "Các vị đại nhân, các vị tân khoa tiến sĩ, Hoàng Thượng ân chuẩn, Lê bộ gánh vác, chúng ta tối nay dùng thơ làm đồ nhậu, cùng vui trên hồ Mạc Sầu. Đại quân triều đình ở phương bắc liên tiếp thủ thắng, tín chiến thắng liên tiếp báo về, chúng ta đoàn tụ lại lúc này, đầu tiên là để cho chúng ta ở cũng một chỗ cung chúc thánh thượng sống lâu muôn tuổi, ái ui, ai cầm cái gì ném ta?".

Hoàng Chân đột nhiên hô một tiếng, lay tay sờ đầu, Lý Cảnh Long tức giận mắng: "Là lão tử ta!".

Trong tay hắn còn nhặt một quả hạch đào, kích động mắng: "Bản Quốc Công còn nghĩ ngươi tới nơi này để ca múa, muốn mở ca nhạc vù điệu cho mọi người cùng xem, lão thất phu ngươi chạy lên đay hò hét làm gì? Đêm nay tiệc thơ rượu, chỉ là để chúc mừng các vị tân khoa

tiến sĩ cá vượt long môn, được làm cao quan, được cưỡi tuấn mã, kéo nhiều lý do làm gì!".

Lý Cảnh Long vừa nghe phương bắc liên tiếp báo về tin chiến thắng, tức giận bừng bừng, vừa mới cầm qua một cây hạch đào, liền ném luôn qua. Sắc mặt Phương Hiểu Nhụ trầm xuống, lanh lùng nói: "Hoàng Ngự sử là đại quan triều đình, đêm nay chủ trì thịnh hội thơ rượu, người đang ngồi không phải công khanh đại thần thi là tiến sĩ mới trúng cử, Tào quốc công không nghĩ mình quá mức càn rỡ thất lê sao?".

"Thất lễ là chuyện gì, có thể làm cơm ăn không? Có thể có quần áo mặc không? Hay có thể tham gia quân ngũ không?".

Phương Hiểu Nhụ giận tím mặt, vỗ án nói: "Lễ giả, là gốc rễ quốc gia. Trị dân, cần giỏi về lê, lê có thể hưng, cần ở chỗ trị; Lê bị phế, chúng tất loạn, ngươi là Quốc Công đương triều, thất lê như thế, còn ra thể thống gì?".

Lý Cảnh Long cũng không giận, cười hì hì chắp tay nói: "Hay lắm, hay lắm, người người đều hay, nghe cả buổi nói chuyện, thắng người đọc sách mười năm, Lý Cảnh Long thụ giáo".

Phương Hiểu Nhụ không ngờ hắn chịu thống khoái tiếp nhận mình giáo huấn như vậy, đầu tiên là hơi ngẩn ra, nhìn thay một vị Quốc Công bị mình giáo huấn nhận lầm, cũng cỏ chút vui sướng, liền phất tay áo một cái, nói:

"Thôi! Hoàng Ngự sử, mời người...".

"Chậm đã!".

Lý Cảnh Long đưa chân bắt chéo, lung lay cổ chân, thản nhiên nói: "Lý Cảnh Long ta, thì ra không biết lê, mạo phạm Hoàng đại nhân, chỗ này, Hoàng đại nhân ngươi cũng không phải".

"A, a...". Hoàng Chân đứng ở trên đài, muốn thở dài, rượu còn tràn ngập, đưa chén rượu lên, lại cảm thấy không phải có chuyện như vậy, thật là hơi khó xử.

Lý Cảnh Long cao giọng hỏi: "Hiểu Trực tiên sinh, giờ đây làm chức vị gì trong triều thể?".

Phương Hiểu Nhụ bây giờ là tiến sĩ văn học, chính là quan ngũ phẩm, tuy trên thực tế là Te tướng đương triều, nắm quyền, nhưng chức quan còn chưa bằng người. Phương Hiểu Nhụ chắp tay nói: "Nhận được tín nhiệm Hoàng Thượng, Phương mỗ hôm nay thẹn vì tiến sĩ văn

học, ngũ phẩm đương triều".

"Ở! Trên cao trị dân, cần giỏi về lễ, lễ hưng thinh, dễ trị chúng; Lê bị phế, chúng tất loạn, ta Lý Cảnh Long ta thụ giáo".

Lý Cảnh Long vỗ bàn, cười lanh đứng dậy nhìn hắn: "Lý Cảnh Long ta là nhất phẩm đương triều, tước phong Quốc Công. Bản Quốc Công so với ngươi cao hơn, ngươi ngông nghênh ngồi ở đẳng kia, không hề thay ngươi, một thằng quan ngũ phẩm đứng dậy đón chào! Bản quan an vị, đã lâu như vậy, không thấy quan ngũ phẩm ngươi tiến lên ân cần thăm hỏi! Lê nghi ở đâu? Xin hỏi Phương tiến sĩ, chuyện này còn thể thống gì?".

Lý Cảnh Long càng nói, thanh âm càng lớn, càng về sau lại càng là đều lệ sắc bén: "Lý Cảnh Long không học van không nghề nghiệp, cũng không biết nhớ đúng hay không đúng, nếu như không đúng, kính xin ngươi Phương đại tiến sĩ chỉ giáo. Dựa vào lê chế Đại Minh ta, quan viên tương kiến, phẩm hàm kém tứ đang, cần phải tham bái, người ngồi trên cao, cỏ việc thì cẩu. Phương đại tiến sĩ, thình ngài làm gương tốt, giờ đây hành lê đi!".

Từ Huy Tồ tức giận, nhảy bật lên nói: "Lý Cửu Giang, ngươi không cần phải hồ đồ!".

"HỒ đồ?".

Hai mắt Lý Cảnh Long mơ hồ nổi lên sự tàn khốc, nhe răng cười nói: "Ngụy Quốc Công, lê giả, gốc rễ quốc gia. Bồn Quốc Công đây là đang tuân theo lê, làm sao lại thành hồ đồ?". Hắn liếc qua Phương Hiểu Nhụ, trầm giọng nói: "Phương Hiểu Nhụ, ngươi bái hay là không bái? Ngươi nếu không bái, lê chính là cái rắm! Từ nay về sau, không cần phải luôn mồm nói chuyện lê gì đỏ với bồn Quốc Công!".

Anh mắt đưa sang, tất cả mọi người đang nhìn, trên mặt Phương Hiểu Nhụ đỏ một hồi, trắng một hồi, vô cùng xấu hổ.

Chức quan hắn mặc dù không cao, nhìn gần đây được Hoàng Thượng coi trọng, nghiêm nhiên là Te tướng đương triều bình thường, ai không kính sợ bảy phần với hắn, hôm nay mà ngay cả Ngụy Quốc Công Từ Huy Tồ đối với hắn lúc đó chang phải vân cung kính? Lúc hắn vừa mới đến kinh, đối với một chút lê, ván tương đối chú ý, nhìn thay quan viên tai to mặt lớn phẩm hàm so với mình lớn hơn, còn biết nghiêng người né tránh, hành lê, thời gian lâu, hắn đã thành thói người khác a dua quen ninh hót hắn, hôm nay dùng quan ngũ phẩm cũng công Hầu bá tước, hai chức quan to khác nhau ngồi cũng một chỗ, cũng không có chút cảm giác co quắp

nào, ngược lại còn nghĩ là đương nhiên, hôm nay Lý Cảnh Long đột nhiên trở mặt, khiến cho trên mặt hắn xấu hổ không thôi.

Hắn vừa mới giáo huấn Lý Cảnh Long "Lễ hưng thinh, dễ trị chúng; Lê bị phế, chúng tất loạn", hôm nay, lê này, hắn tuân thủ hay là không tuân thủ?

Từ Huy Tổ thay mặt mũi Lý Cảnh Long vểnh lên, tức giận hung hăng trừng mắt liếc nhìn Từ Tăng Thọ, Từ Tăng Thọ mời loại hàng này đến, chỉ là vì chán ghét người thôi, Lý Cảnh Long vừa náo chuyện, không thể là do hắn giật giây, náo loạn đến một bước này cũng hơi vượt quá dự kiến của hắn, Từ Tăng Thọ vội vàng giật nhẹ tay áo Lý Cảnh Long, thấp giọng nói:

"Cửu Giang, ngươi đừng náo loạn", Lý Cảnh Long hất tay lên, nghiêm mặt nói: "Tam ca, lê hưng thinh; dê trị chúng; Lê bị phế, chúng tất loạn, tội này, ngươi ăn được không?".

Từ Tăng Thọ cũng trợn tròn mắt: "Lý Cửu Giang khi nào thì trở nên giống con lừa như vậy?".

Lúc trước Phương Hiểu Nhụ Hoàng Tử Trừng lợi dụng Lý Cảnh Long xa lánh Từ gia, hắn bị lợi dụng là cam tâm tinh nguyện, nhìn về sau hai người này vứt bỏ hắn, đem Lý Cảnh Long hắn biến thành cái bia đỡ đạn, trong lòng Lý Cảnh Long đã cực kỳ hận. Hắn dù sao cũng đã như vậy, lợn chết không sợ nước nóng, còn sợ đắc tội Phương Hiểu Nhụ sao. Tâm tính lúc này của hắn, cũng có chút tương tự với Ninh vương bị buộc đến tuyệt cảnh, chỉ hơi giả điên mà thôi.

Thời Minh sơ, đẳng cấp mười phần nghiêm ngặt, đến quan thán dán chúng mặc quần áo gì đội mũ gì, quần áo tay áo dài ngắn đều có quy đinh nghiêm khắc, Phương Hiểu Nhụ lại vừa mới công khai giáo huấn Lý Cảnh Long, giờ đây Lý Cảnh Long nói có lý như thế, hắn có thể làm gì?

Phương Hiểu Nhụ khẽ cắn môi, khuôn mặt đỏ lên đi quạ, đến trước mặt Lý Cảnh Long quỳ xuống, đã bái bốn bái, từ trong cuống họng phát ra một đoạn âm thanh nghẹn ngào: "Hạ quan Phương Hiểu Nhụ, bái kiến Tào quốc công".

Lý Cảnh Long phất tay áo, nhìn Phương Hiểu Nhụ dưới chán nói: "Phương tiến sĩ, còn có sự tình gì cần bẩm báo không?".

Phương Hiểu Nhụ cắn răng nói: "Hạ quan chỉ vì gặp đại nhân Tào quốc công, cho nên tiến

lên bái kiến, cũng không sự tình gì cần bẩm báo".

"A!".

Lý Cảnh Long gật gật đầu, mặt mày hớn hở nói: "Đứng lên đi. Hôm nay quan dân cũng vui mừng, tự trở lại chỗ ngồi nhận thưởng ngâm thơ phẩm nhạc đi, đừng quay rầy bồn Quốc Công cũng đồng liêu hảo hữu chuyện trò".

"Tạ Quốc Công!".

Phương Hiểu Nhụ lại một dập đầu, lúc đứng lên thì sắc mặt đã tái nhợt, trở lại chỗ ngồi nhân tiện nói: "Phương mỗ cảm giác không khỏe, thơ tiệc rượu tối nay, không thể tham gia, các vị đồng liêu, cáo từ".

Từ Huy Tổ vội vàng đứng lên nói: "Hiểu Trực tiên sinh..." ' Phương Hiểu Nhụ đã phẩy tay áo mà bỏ đi, chỉ còn lại một trận gió mát.

Từ Huy Tổ ngơ ngác đứng đó một lúc lâu, liền bước nhanh đi theo, Lê bộ Thượng thư Trần Địch xem xét, vội vàng chạy theo sau khuyên bảo, ba người này vừa đi, Hoàng Chán đứng ở trên đài, chuẩn bị một bụng đầy thơ từ đều không biểu hiện được, vội nói ngắn gọn một phen, rồi kết thúc cuộc nói chuyện của hắn, bảo ca kỳ vũ Giáo phường ti lên bục biểu diên, tiệc rượu thơ này liền qua loa bắt đầu. Hạ Tầm rất vui vẻ, sau khi hắn đen kinh, cũng đã biết sau khi Lý Cảnh Long binh bại bị các đồng minh quan vãn vứt bỏ như rác rưởi, giờ phút này nhìn thấy tình huống Lý Cảnh Long và Phương Hiểu Nhụ đối chọi gay gắt, hắn càng kiên đinh ý niệm xúi giục Lý Cảnh Long trong đầu. Lý Cảnh Long ở trên quân sự có lẽ rất vô năng, nhìn cũng không đại biểu Lý Cảnh Long này này không hề có năng lực, hoặc là nói Lý gia không hề có năng lực.

Nếu Lý gia không phải có hệ phái và thuộc hạ của mình, có đủ the lực lớn, Hoàng Tử Trừng nào có năng lực dìu hắn thượng vị, thay thế Trung Sơn vương phủ? Còn nữa, Lý Cảnh Long tuy bị xa lánh ra khỏi trung tâm quyền lực, nhìn tướng lãnh của hắn đã đánh qua vài trận chiến cùng Yến quân, trong triều có kế hoạch quân sự trọng đại gì, ván sẽ để hắn đi tham khảo, hắn là người có cơ hội tham dự việc quân cơ, một khi xúi giục thành... hạ Tầm càng nghĩ càng hưng phan, lại không chú ý tới Từ Huy Tồ giận không kìm được trở về, gọi Từ Tăng Thọ tới.

Từ Huy Tổ đuổi theo Phương Hiểu Nhụ, nhìn Phương Hiểu Nhụ cũng là nhân vật tính nóng

như lửa, nếu hắn vân là một giáo thụ học phủ, có lẽ không thèm để ý làm gì, nhìn hắn giờ đây nghiêm nhiên là Thừa tướng, dưới một người, trên vạn người, văn võ cả triều ai dám bất kính? Quan cao tính tình hẹp, sự tinh ban đầu đương nhiên là the, giờ đây chính là dưới con mắt bao người nhìn trừng trừng, Lý Cảnh Long làm hắn cực kỳ nhục nhã.

Hôm nay hắn lại bị phe vật Lý Cảnh Long kia chăm chú chế trụ không tha bằng chữ "lê", bắt hắn phải thành thật bái lê, Phương Hiểu Nhụ cảm thay vô cùng nhục nhã, trong đỏ còn có ánh mắt của mọi người đồng liêu và môn sinh bọn họ đang ở trước mặt thản nhiên an vị uống rượu. Từ Huy Tồ tuy đuổi theo ăn nói khép nép bồi tội một hồi, hắn vân tức giận bỏ đi.

Từ Huy Tồ thấy kế muốn liên kết với quan văn thất bai, trải.

Qua một chuyện quá mức này, khúc mắc hai bên càng sâu, Từ Huy Tồ tức giận đến nhất phật xuất thể, nhi phật thăng thiên, hắn đùng đùng nổi giận quay về thuyền, trầm mặt gọi lão Tam đi cùng hắn, Lý Cảnh Long hôm nay ngược lại rất phong quang, Phương Hiểu Nhụ kia là nhân vật thực quyền hắn còn trị được tội, còn sợ Từ lão đại sao? Ngươi là Quốc Công, ta cũng là Quốc Công, tất cả mọi người đều không may, ai sợ ai. Cho nên hắn cũng tùy tiện đi theo sát.

Phò mã Hoài khánh lo lắng Từ Tăng Thọ bị Từ Huy Tổ trong lúc tức giận trách cứ, lại lo lắng tính con lừa của Lý Cảnh Long phát tác, cãi lộn cùng Ngụy Quốc Công, cho nên cũng đi theo, đen khi Hạ Tầm thoáng nghĩ ra đối sách ép Lý Cảnh Long phản, tỉnh lại nhìn ra xung quanh, lúc này mấy người đã không thấy đâu, những người khác trên thuyền đã chén chú chén anh; náo nhiệt hơn nhiều.

Các đại nhân vật cảm thay, mình đứng trên yến tiệc không thể thiểu việc làm đẹp trọng yếu, thật ra ở trong mắt người bình thường, không thích nhất chính là khi bọn họ ở đây, bọn họ chỉ cần ở đây, người khác cho dù không phải bưng chén rượu, bất cứ lúc nào cũng đều phải theo dõi nhất cử nhất động của bọn hắn, nhìn hắn uống xong một ly, nhìn han cỏ phải đang lúc hứng uống rượu, để tìm thời cơ tốt nhất tiến lên mời rượu, đành phải giả ngu giả ngơ ngồi ở đẳng kia, ai có thể uống được thoải mái tận hứng?

Hai nhóm người bọn họ vừa đi, những tiểu quan tiểu lại, tân khoa tiến sĩ kia đều rất thoải mái. Không khí yên bình, ngươi nâng chén ta rót rượu, ngươi ngâm thơ ta đối, quả nhiên là rất khoái ý thoải mái.

Manh Thị Lang thay một ít bàn có đại nhân vật đều đi hết sạch, hắn dứt khoát cũng vài tiến sĩ làm một bàn, vài tiến sĩ này không phải là người bình thường, ba người đô đầu khoa này, trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa năm nay đều ở trong đây.

Manh Phù Sinh vê râu nói: "Bản quan lúc ấy đang nghênh đón sứ giả Nhật Bản và Sơn Hậu, chưa từng ở trên điện xem các ngươi đối tấu. Về sau, đã xem qua phần ghi chép lại. Hồ Tĩnh, ngươi nói một câu kia, thần dùng đạo nhân nghĩa thánh hiền, vỉ bệ hạ phục tùng. Phục vụ nguyện vọng của bệ hạ không cần suy nghĩ, mà đặc biệt chú ý phẩm hanh thuần hậu, thì sẽ không chỉ biểu hiện như hôm nay. Thật là nét bút vẽ rồng điểm mắt, khó trách được làm trạng nguyên khoa này".

Hồ Tĩnh sắc mặt vui mừng, vội vàng nâng chén nói: "Vãn sinh nào dám được như lão đại nhân nói vậy, Thị Lang đại nhân, mời rượu".

Vương Lương một bên nghe xong liền có chút dị sắc, bởi vỉ đầu danh đầu giáp khoa này, vốn nên là hắn, bởi vì tướng mạo hắn không đẹp trai bằng người, bị hoàng đế đổi vị trí hai người bọn họ, bây giờ nghe Manh Thị Lang khích lệ Hồ Tĩnh, trong tâm Vương Lương rất không vui.

Manh Phù Sinh làm quan nhiều năm, là dạng lão luyện, thoáng liếc nhìn, lại nói: "Vương Lương, câu kia của ngươi, thần nghe thay thiên hạ dùng một người là việc chính, người dùng một lòng vỉ quân vương. Người chủ tâm có đinh hướng, thì nô lực hết mình để thực hiện, cũng hay lắm, có thể nói là câu hay đó" Vương Lương cười nhẹ một tiếng, chắp tay nói: "Đại nhân khen sai rồi, so tài học với Hồ Tĩnh, vãn sinh vân thua một bậc, nếu không, tại sao đành phải làm bảng nhãn".

Người này tính tinh ngay ngắn, nói không kiêng kỵ, Manh kiếp Phù nghe xong liền cảm thay hơi không vui, thám hoa Lý Quán quan sát nét mặt, vội vàng hòa giải nói: "Nói thôi! Vãn sinh cũng nghe nói, Thị Lang đại nhân ngày đó đang lúc nghênh đón sứ thần phiên quốc, cho nên chưa từng ở đây. Bên canh có hai bàn, chỉ có sứ tiết Nhật và Sơn Hậu quốc? Vãn sinh nghe nói, sĩ tử trong những nước kia, đã thích vãn hóa trung thổ ta từ lâu, cũng từng tập thi thư trung thổ ta, tối nay thịnh hội thơ rượu, xem bọn hắn chỉ ở chỗ uống rượu, không khỏi không hợp lắm, chúng ta sao không mời sứ tiết hai nước cũng ngâm thơ, để trợ tửu hứng?".

Manh Phù Sinh vui vẻ gật đầu, hắn vừa rồi đã đến kính rượu qua hai bàn, nhìn tất cả khách nhân trên tiệc đều ngâm thơ làm phú, chỉ có khách nhân hai bàn chỉ uống rượu, không khỏi

không hợp với mọi người, hắn đang cảm thấy có phần hơi lanh nhạt với khách ngoại quốc, muốn kính một chén rượu nữa, vừa nghe đề nghị này rất vui mừng khen:

"Tốt, tốt, Lý Quán, đề nghị này của ngươi phi thường tốt".

Manh Phù Sinh nâng chén đi đến bên người Đảo Tán Quang Phu và Hà Thiên Dương, mỉm cười nói: "Hai vị quý sứ, đêm nay thịnh hội thơ rượu, dùng thơ cùng nhau, dùng rượu trợ thơ, hai vị quý sứ đối ẩm không ngâm, làm sao được, ha ha, không bằng xin mời hai vị ngâm thơ một bài thơ, như thế nào?".

Đảo Tán Quang Phu nghe xong, hai điểm đen trên lông mày khẽ động, hai tay an xuống bàn, trợn tròn con mắt, khẩn trương nói: "Nạp ni?".

Hà Thiên Dương ngại chén kia quá nhỏ, đang thay đổi bát nước lớn để uống rượu, vừa nghe ngâm thơ, cũng để chén lớn xuống, lớn miệng nói:

"Hả, làm, làm cái gì?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 364

Bướm Trên Vai.

Chương 364: Bướm trên vai.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Đảo Tân Quang Phu rất khẩn trương, nguyên nhân khẩn trương không phải hắn sẽ không làm thơ. Hắn mặc dù không biết văn vẻ nhiều lắm, nhưng thuận miệng làm ra bài giống như thơ còn không làm được sao? Vân đê là hắn không dám làm thơ, bởi vì người tiền nhiệm của hắn, cũng bởi vì một bài thơ, đắc tội Hồng Vũ hoàng đế.

Túc Lợi Nghĩa Mãn ở thời Hồng Vũ hướng đã từng phái người tới, sứ tiết vào triều tiến cống, Chu Nguyên Chương gặp, hỏi một câu: "Quốc gia các ngươi, có phong tục tập quán là gì?".

Vị này sứ giả tin mình đủ sức làm một bài thơ, có thể trả lời thuyết phục hoàng đế: "Quốc bỉ Trung Nguyên quốc, nhân đồng thượng cổ nhân. Y quan đường chế độ, lễ nhạc hán quân thần. Ngân úng trữ thanh tìm, kim đao quái tố lân. Niên niên nhị tam nguyệt, đào Lý tự dương xuân" (Quốc gia ta so với quốc gia Trung Nguyên, người giống như cổ nhân. Y quan đãi ngộ theo đường chế, lễ nhạc hán quân thần. Lấy bình bạc đựng rượu, kim đao để trong vỏ. Đào lý như dương xuân). Chúng ta nơi đó và trung thổ thượng quốc ngài giống nhau, y quan lễ nhạc đều là học tập các ngươi, hai nước chúng ta ở rất gần nhau, bắt nguồn xa, dòng chảy dài!".

Đáng tiếc, vỗ mông ngựa lại vỗ vào đùi ngựa, sử nói: Sau khi nghe thấy thơ này, ác đế nói hắn vô lễ, tuyệt đường cống nạp của hắn, có ý chinh phạt.

Long nhan Chu Nguyên Chương vì sao giận dữ? Vị sứ giả kia nói như vậy là muốn chắp

nối, thể hiện sự thân thiết, nhưng Chu Nguyên Chương lại coi đây là việc sỉ nhục, bởi vì hắn căn bản xem thường mấy người này, tại trong bài thơ Lũ Phiến Hành của hắn, đám người đó chỉ đáng so sánh với lũ tôm tép nhãi nhép, giờ đây vị sứ giả này lại nói thần dân ngài và chúng ta là giống nhau, Chu Nguyên Chương sao có thể không tóc giận.

Vị sứ giả kia không biết vì sao đắc tội Chu Nguyên Chương, hơn nữa hải tặc vùng duyên hải không ngừng cướp bóc, Chu Nguyên Chương mấy lần hạ chiếu, để Nhật Bản thay mặt diệt cường đạo, mà Nhật Bản đang bề bộn nội chiến, không có lực tiến hành, cho nên Chu Nguyên Chương rất khó chịu, hôm nay lại gặp người dám lấy bài thơ này sỉ nhục hắn, Chu Nguyên Chương liền không thu cống lễ, đem hắn đuổi đi.

Đảo Tân Quang Phu cách hơn mười năm sau lại đến trung thổ triều cống, đối với sự tình người tiền nhiệm ngoại giao thất bại đương nhiên đã biết, vuốt mông ngựa, làm thơ biến thành bà con gần đều có thể làm long nhan người ta giận dữ, hắn sao biết thơ này làm như thế nào mới có thể không làm hoàng đế tóc giận Nhật Bản? Cho nên vừa nghe làm thơ, theo bản năng, vị sứ tiết này cảm thấy khẩn trương.

Hà Thiên Dương cười mỉa nói: “Sứ tiết các ngươi, đến một bài thơ cũng không làm được sao?”.

Hà Thiên Dương không biết thì không sợ, hắn định lúc vạn bất đắc dĩ, bảo Thừa Trực Lang Tầm Hạ ra mặt ứng đối, dù sao vẫn là người bên mình, mắt thấy sứ giả Nhật Bản quốc khó xử, ước gì có thể làm xấu mặt bọn họ. Lúc này bàn vài tân khách khác.

Cũng đều yên tĩnh trở lại, hiếu kỳ nhìn về phía đây.

Tân hữu vệ môn mắt thấy cống sứ khó xử, đột nhiên linh cơ khẽ động, đứng dậy cúi đầu nói: “Đang ngồi đều là tài tử khoa cử cao trung của trung thổ thượng quốc, chúng ta làm thơ, lại thành múa búa trước cửa Lô Ban, làm trò cười cho người trong nghề. Không bằng, để tại hạ nói một chuyện tình yêu động lòng người thời xưa, trợ tìm hứng cho mọi người”.

Người lưu lại trên thuyền này, phần lớn là tân khoa tiến sĩ, chuyện xưa của tài Từ giai nhân, đúng là chuyện bọn họ nói say sưa, vừa nghe tân hữu vệ môn nói như vậy, mọi người đều trầm trồ khen ngợi, Đảo Tân Quang Phu được hữu vệ môn giải vây, cũng nhẹ nhàng thở phào.

Hạ Tầm cũng rất tò mò, không biết Tân hữu vệ môn muốn nói chuyện xưa gì, tất cả mọi

người lẳng lặng lắng nghe, chỉ có tiếng cười đùa ôn ào trên thuyên khác theo gió truyền đến.

Tân hữu vệ môn nói chuyện xưa là, một vị cô nương thân nhiễm trọng bệnh, thuốc và kim châm cứu không cứu được, người yêu nàng, một vị võ sĩ, ngày đêm khẩn cầu về phía Phật tổ. Phật tổ cảm động, hứa hẹn sẽ trị tốt cho người yêu hắn, nhưng hắn phải hóa thành hồ điệp ba năm. Võ sĩ đáp ứng. Cô nương lành bệnh, nhưng người yêu nàng lại: "Biến mất", chỉ có một con hồ điệp thường thường ngừng trên đầu vai nàng.

Nàng tìm kiếm khắp nơi lang quân mình, lại thủy chung không biết hắn đi đâu, vì thế bi thương hồi lâu, thẳng đến hai năm sau, nàng mới tiếp nhận một võ sĩ khác theo đuổi, thành người yêu hắn. Võ sĩ hóa bướm kia cực kỳ bi thương, mỗi ngày xem ra hai người anh anh em em, thẳng đến kỳ hạn ba năm, Phật tổ muốn cho hắn một lần nữa hóa người, hắn cự tuyệt, hắn nguyện ý vĩnh viễn làm một con bướm, chờ đợi ở bên người hắn yêu, dù nàng không biết tất cả đều do mình gây nên.

Chuyện xưa êm tai, nếu như không phải Tân hữu vệ môn thay đổi tạo hình, mà là bộ dáng rất phong cách của Hoàng Chân ngự sử vừa rồi đi đến sân khấu, còn có thể để cho chuyện xưa này tăng thêm vài phần cuốn hút, đáng tiếc, tựa như bài thơ vuốt mông ngựa đập đến đùi ngựa, chuyện xưa này... Mọi người đều không thích nghe.

Bởi vì ở trung thổ, lúc này chú ý là ngựa tốt không ngồi hai yên, liệt nữ không lấy hai chồng. Người yêu trả giá hy sinh lớn như vậy, nữ nhân kia lại có thể yêu người khác, có thể nhẫn nhịn hay không thể nhẫn nhịn? Cô gái này hẳn phải tẩm trư lung (nhốt vào lồng heo quẳng xuống nước cho chết chìm)! Hẳn phải điểm thiên đăng (dùng vải nhúng sáp nóng đem quấn chung quanh cơ thể, rồi cột vào trụ sắt xong châm lửa đốt)! Hẳn là... Tội quá, tội quá, vài tiên sinh học vấn cao vội vàng khống chế sự phân nộ trong lòng mình.

Nếu Tân hữu vệ biết đổi chỗ nhân vật nam nữ chính trong câu chuyện này, khiến cho nữ kia trả giá không oán không hối cho nam nhân. Chắc hẳn những tiên sinh, các học sinh này nhất định sẽ cực kỳ cực kỳ cảm động, nói không chừng còn có thể làm một bộ dáng đồng tình rơi lệ.

Nhưng, Minh Nhi nghe rất cảm động, ánh mắt của nàng đều ẩm ướt.

Từ Tăng Thọ bị Từ Huy Tổ gọi đi mắng cho một trận, Minh Nhi mừng rỡ nhẹ nhàng nới lỏng tâm hồn, nàng còn ở lại trên thuyền, vừa mới nghe được tân hữu vệ môn giản chuyện xưa

này. Lúc nàng nghe được điều võ sĩ kia nói với Phật tổ, nguyện ý vĩnh viễn làm một con bướm, chờ đợi ở bên người hắn yêu, dù nàng vĩnh viễn không biết những thứ mình làm cho nàng, không oán không hối.

Tiếng lòng Minh Nhi run lên, suýt nữa rơi lệ, trong lòng nàng thật khổ sở...

Vì sao trước kia cũng nghe qua một số chuyện tình yêu xưa réo rắt thảm thiết mà không có cảm giác gì, giờ đây lại thương tâm như vậy, chẳng lẽ là bởi vì... Đã lớn lên rồi sao?

Lúc này, Hạ Tầm nói chuyện: "Chuyện xưa này, không biết các hạ muốn nói điều gì?".

"Chuyện xưa này...

Hạ Tầm xen lời hắn: "Lúc cô nương yếu ớt sắp mất, võ sĩ dùng hóa bướm để đổi lấy nàng tính mạng, đã có thể khẩn cầu thần linh tương trợ, như vậy vị cô nương kia lúc không tìm thấy hắn, vị cô nương này vì sao không trả giá hy sinh, đi khẩn cầu thần linh trợ giúp? Có phải là nói, vị cô nương này yêu võ sĩ kia, không bằng võ sĩ kia yêu nàng đến mức hy sinh?".

Tân hủy vệ môn trọn tròn tròng mắt, hắn đang bị chính chuyện xưa của mình cảm động, hắn chưa từng nghe người ta hỏi vấn đề từ góc độ này.

Hạ Tầm lại nói: "Xin hỏi, Phật tổ có biết chân tình võ sĩ đối với cô nương hay không?".

Tân hữu vệ môn nâng ngực lên nói: "Đương nhiên, Phật tổ thần thông quảng đại, hiểu rõ quá khứ tương lai, tại sao lại không biết võ sĩ thật tình với cô nương".

Hạ Tầm nói: "Như vậy, vì sao Phật tổ không trực tiếp đáp ứng thỉnh cầu của hắn cứu sống cô nương, làm cho bọn họ hạnh phúc sống cùng một chỗ, lại làm cho hắn hóa bướm ba năm, cố gắng tách bọn họ ra? Phật tổ muốn chứng minh điều gì, muốn chứng minh võ sĩ trả giá là không đáng? Muốn chứng minh tình yêu không có thiên trường địa cửu? Muốn chứng minh thiện không được thiện báo? Đó là phật kiểu gì!".

Các phu tử, tiến sĩ ở một bên đã sớm canh cánh trong lòng đồng loạt gật đầu, cô nương trong chuyện xưa kia, đem nàng tẩm trư lung cũng được, bọn họ giờ đây chỉ muốn đem chú lùn này cho lên điểm thiên đăng.

Tâm hữu vệ môn ha ha nói: "Cái này... cái này, thiện bởi vì, sẽ được thiện quả, có lẽ, Phật tổ là muốn khảo nghiệm sự chân thành của hắn, như vậy sau khi đến kiếp sau, bọn họ có thể

hạnh phúc sống cùng một chỗ".

Hạ Tầm vươn tay lôi kéo, một vị cô nương bên cạnh liền ai nha một tiếng, hơi xấu hổ quân nói: "Ngươi... Ngươi làm chuyện gì?".

Vị cô nương này, đúng là tiểu tỳ vừa rồi bị Hà Thiên Dương vụng trộm nhéo một cái vào mông, làm cho Đảo Tân Quang Phu xấu mặt, đột nhiên bị Hạ Tầm kéo đến bên người, nhìn nam nhân ngang tàng này, cô nương mặt đỏ tới mang tai, rồi lại không thể tức giận được nữa. Nam nhân này nhìn cũng hơi anh tuấn một chút, vẫn không chịu thiệt lắm.

"Này, mời các hạ nhìn xem. Ta cùng với vị cô nương này trước kia vốn không quen biết, khuya hôm nay, ta thấy nàng, nàng cũng nhìn được ta. Nếu như lúc nữa, chúng ta yêu nhau. Như vậy nàng kiếp trước là ai? Ta kiếp trước là ai? Chúng ta.

Kiếp trước nếu như là ai đó, cùng chúng ta giờ đây có quan hệ gì? Chúng ta có thể cảm giác được kiếp trước giữa chúng ta ái hận tình cừu sao? Kiếp trước chúng ta có thể chia xẻ giờ đây giữa chúng ta có khoái hoạt và hạnh phúc sao?".

"Cái này... cái này...

Đương kim hoàng đế nhận ảnh hưởng của Phương Hiếu Nhụ, bài xích phật giáo, những người đọc sách này là học đồ nho gia, nói càng là "Chết không cũng không tin thần", đối với việc Hạ Tầm chất vấn càng gật đầu liên tiếp. Thậm chí có người cao giọng trầm trồ khen ngợi, Đảo Tân Quang Phu vội vàng, đôi mắt trông chờ nhìn Tân hữu vệ môn, hy vọng hắn có thể phản bác lời Hạ Tầm nói.

"Loại kiếp trước sống tốt, được nhân quả, loại kiếp không tốt, được kết quả xấu. Kiếp trước ta và ngươi, và kiếp này ta và ngươi có quan hệ gì đâu? Kiếp này ta và ngươi, cùng kiếp sau ta và ngươi có quan hệ gì đâu? Linh thức không còn, trí nhớ hoàn toàn biến mất, linh hồn còn là gì? Ngã phật tuệ nhân, biết rất rõ ràng bọn họ yêu nhau, cần gì hủy để đợi đến kiếp sau? Đây chính là phật từ bi sao? Ngươi đây là nói lời lệch lạc, nếu ngã phật thật sự tồn tại, ngươi đây là làm nhục phật!".

Chúng tiến sĩ đều trầm trồ khen ngợi, Tân hữu vệ môn muốn khóc, làm thơ thì lão đầu nhi Chu Nguyên Chương kia mất hứng, kể chuyện xưa, các ngươi lại không hiểu, rốt cuộc muốn chúng ta làm thế nào mới được?

Hạ Tầm thấm thìa nói: "Học phật, tu là tâm tính, không phải mong đợi thứ vô căn cứ, ta nghe nói, thời cổ có người vì cứu vớt thân nhân, mong đợi thần minh, để tỏ lòng thành kính của mình, tự vân, nhảy núi... Thân nhân gặp nạn, đang lúc cần đem hết toàn lực cứu trợ, mong đợi ở thần phật, không cứu được người, lại hủy chính mình, ngươi giảng chuyện xưa như vậy, đây là muốn mê hoặc người đi về nơi đâu? Dưới thiên hạ, không cần phải ngụy trung thần phật, mê hoặc người đi đường tà đạo".

Tả hữu vệ môn khóc không ra nước mắt, đỏ mặt nói: "Chuyện xưa này, không phải như vậy. Ý ta là, không phải tất cả cảm tình, đều có thể có kết quả, cho nên, phải quý trọng".

"A".

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Ngươi dùng một thứ vớ vẩn, chuyện xưa căn bản nói không thông, để chứng minh đạo lý của ngươi?".

"Ta... Ta...".

"Ta cho rằng, đây là một thứ vừa mới nghe thì phi thường cảm động, trên thực tê răm chó cũng không băng, chẳng những nhục phật, hơn nữa làm người lầm chuyện xưa, dùng lời trung thổ thượng quốc mà nói, chính là... chính là... Thiếu niên không biết tư vị sau, ráng dùng thơ phú để tả mình sầu, các vị tài tử, không biết tại hạ nói đúng hay không?".

Xung quanh cười to, có người nâng chén nói: "Sứ tiết nước Sơn Hậu nói rất đúng, nào, vì đạo lý lần này, uống cạn một chén lớn!".

Trên mặt Đảo Tân Quang Phu hồng một hồi, trắng một hồi, cực kỳ xấu hổ nói: "Võ sĩ bỉ quốc bị bêu xấu, như vậy, xin mời sứ tiết quý quốc ngâm một bài thơ, để mọi người đánh giá một phen, thế nào?".

Minh Nhi tiểu quận chúa ảo não trừng mắt: "Tên râu ria này thật ghê tởm, bản cô nương nghe vốn rất cảm động, thật đau lòng, giờ đây lại chỉ có hận phật tổ Như Lai... ồ?".

Tiểu cô nương nhìn chăm chú, lại nhìn kỹ Hạ Tầm, trong lòng đột nhiên bừng tỉnh, dường như thực sự được một con bướm nhẹ nhàng đậu vào đầu vai nàng, nhẹ nhàng quạt cánh, phát ra thanh âm "ông ông ông".

"Người râu quai nón này, rất quen thuộc...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 365

Người Râu Quai Nón.

Chương 365: Người râu quai nón.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

‘Từ ngày mai trở đi, làm một người hạnh phúc.

Lên ngựa, giục cương, chu du thế giới.

Từ ngày mai trở đi, không cần quan tâm lương thực và rau dưa.

Ta có một phòng ở, mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở...

Bóng đêm thâm trầm, trên bờ là ngọn đèn dầu di động, trên hồ là ngọn đèn mỹ lệ, ánh sáng trên bờ và trong hồ, đồng loạt chiếu rọi vào trong nước, nhìn từ xa thấy sóng gợn sáng, đến gần nhìn thì giống như những con rắn vàng đan xen nhảy múa cuồng loạn.

Vài người bị mất chứng minh thân phận và hầu bao đựng tiền, đến nôi không thê tham gia thịnh yên thơ rượu tiên sĩ, cực kỳ khó khăn chạy đến ứng Thiên phủ nha báo án, Phi Long bí điệp ăn mặc như sĩ tử lên thuyền đã bắt đầu ở trên tất cả các thuyền vứt xuống rất nhiều phong thư, mà trên bờ, cũng bắt đầu có người tản ra bốn phía dán yết thiếp (giấy tố cáo) sự việc.

Loại này không khác gì công báo của triều đình, công báo trong quá trình tầng tầng tuyên truyền, sẽ bị địa phương cắt giảm, để những thứ gì đó bọn họ cảm thấy hứng thú hoặc là những thứ cho phép biết, thường thường lúc rơi vào tay quan phủ bên dưới, cũng chỉ còn lại một trang giấy hơi mỏng. Giờ phút này bí điệp đang ở trên bờ tuyên truyền chính là loại một giấy hơi mỏng này, bọn họ cũng không công khai phát ra, mà là lợi dụng cơ hội chen vai sát cánh,

nhét vào trong bụng, trong rổ người khác, sau đó nhanh chóng lách mình rời đi.

Người đầu tiên phát giác vạch trần việc này là một sĩ tử tiến tới hoa phảng, người nọ vừa mới rời ghế về phía một người khác kính rượu, sau khi quay vê chỗ ngôi của mình, liên phát hiện trên bàn đã xếp đặt phong thư ngăn nắp, đã không có dấu hiệu cũng không có ký hiệu gì, giơ lên cao giọng hô mấy lần, không có ai đến nhận, liền mở ra, xem xét thứ này, không khỏi biến sắc.

Trong thư chẳng những vạch trần triều đình đại thắng là giả, thực tế là thất bại, còn một lần nữa nhắc lại gian thần trong triều, hoàng đế vi phạm tổ chế, tự tiện trừ bỏ chư phiên, hậu quả là Yến vương khởi bình tĩnh Nan, một mặt công kích người khác bất công, một mặt dựng nên chính nghĩa của mình. Đừng xem thường tác dụng của nó, chính như La Khắc Địch trong đêm Trung thu nói một câu toạc ra với Lưu Ngọc Quyết: Hoàng Thượng có lẽ cái gì cũng không có, nhưng hắn có thân phận chính thống, một thân phận này, chính là sự ủng hộ, chính là lực lượng.

Hôm nay truyền đơn này chẳng những bóc trần triều đình trên mặt quân sự liên tiếp thất bại, hơn nữa thẳng thắn khiển trách việc hoàng đế sửa tổ chế, cho nên Yến vương làm theo "tổ huấn Hoàng Minh" khởi bình tĩnh Nan. Nói dối truyền bá một vạn lần, nó chính là chân lý, huống chi Yến vương Chu Lệ khởi binh xác thực là có căn cứ, quy định của Chu Nguyên Chương có điều nói có gian nịnh thì phiên vương có thể khởi binh thanh lọc triều chính, như vậy tiêu chuẩn gian nịnh là gì? Yến vương cho ra đáp án là 'bóp méo tổ chế'.

Đây là một cái lý, ngươi có lý của ngươi, ta có lý của ta, ai có.

Lý chính xác hơn cũng không quan trọng, quan trọng là người khác tin ai có. Rất nhiều sĩ tử sở dĩ không chịu đi về phía Chu Lệ, chính là cũng không phải là bọn họ một lòng trung thành với Chu Duẩn Văn như thế nào, chỉ là bọn hắn đã được giáo dục từ nhỏ, trở thành một chuẩn mực trong hành vi của bọn họ, nếu như bọn họ tán đồng Chu Lệ mà nói, liền không hề tồn tại chướng ngại trên tâm lý, đây là vũ khí tranh thủ nhân tâm rất lợi hại, sự tình đao thương làm không được, nó có thể làm được.

Cho nên khi tiến sĩ nghẹn ngào kinh hô, sau khi bị một quan viên phát hiện, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Lúc này, Lưu Ngọc Quyết cũng phát hiện có người cử động lén phát ra truyền đơn: "Yến vương quả nhiên có bí điệp hoạt động tại kinh sư!". Hoảng sợ, Lưu Ngọc Quyết lập tức muốn

hành động, nhưng mà, nói dễ vậy sao!

Vì duy trì trật tự thịnh hội tối nay, ngoài sáng trong tối ngầm có rất nhiều người công môn trà trộn trên thuyền và trên bờ, trong đó có người ngũ môn binh mã ti, cũng có người phủ ứng Thiên, minh tuần ám tra, tuần tra tới lui ở giữa, nhưng Lưu Ngọc Quyết không có quyền điều động, hắn thậm chí không thể để cho những nha môn này biết hắn tồn tại.

Nếu y theo ý tó Lưu Ngọc Quyết, trên bờ có thể tạm không để ý tới, chỉ cần. Khống chế được tất cả đội thuyền trước, không cho phép một chiếc thuyền nào di động, như vậy là đủ rồi. Đối phương đã có thể phát truyền đơn ở trên thuyền, chỉ cần kiểm tra từng thuyền, cũng không tin thân phận bọn họ không có một điểm sơ hở. Đáng tiếc, vị quan viên nhìn thấy truyền đơn phản ứng đầu tiên kia, chính là khàn cả giọng hạ lệnh lập tức hủy bỏ thi hội, sơ tán quần chúng, tìm kiếm truyền đơn, để ngăn ngừa tình thế mở rộng.

Lưu Ngọc Quyết chú ý làm thế nào bắt được mật điệp của Yến vương, nhưng trong tay hắn không có quyền lực; Quan viên cầm quyền quan tâm là thể diện và ảnh hưởng, e sợ để tình thế mở rộng, gièm pha truyền ra, cho nên Lưu Ngọc Quyết cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn từng chiếc từng chiếc hoa phảng đi về phía trên bờ. Đột nhiên, hắn giải thích được một đêm sau khi La Khắc Địch say rượu tại sao phải phẫn uất bất đắc dĩ như vậy, có lòng giết địch, lúc vô lực xoay chuyển trời đất, chính là một loại tâm tình như vậy.

“Ta cũng chúc phúc vì ngươi.

Nguyện ngươi có một tiền đồ sáng lạn.

Nguyện người có tình sẽ thành thân thuộc.

Nguyện ngươi đang ở trần thế đạt được hạnh phúc.

Ta chỉ nguyện mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở...

Trên thuyền không có một người nào không phải người hiểu biết, Hạ Tầm ngâm lên một tràng, nói xong một câu cuối cùng, hắn còn mở rộng vòng tay, tình cảm mãnh liệt dào dạt. Hạ Tầm ngâm xong rồi, quan viên, tiến sĩ hai mặt nhìn nhau, xuất phát từ lễ phép, bọn họ hẳn là vỗ tay, nhưng mà... Vậy cũng quá thẹn với lương tâm đi? Đối trận biền gẫu, tất cả đều không có, đúng vần đúng điệu, toàn bộ không nói, đã không ứng tình lại không ứng cảnh, cái này gọi là chơi trò gì đây?

Mạnh Thị Lang đảo đảo mắt, đột nhiên vỗ tay khen: “Hay, tốt. Cái này... cái này... rất có cổ phong. Thời đường trước kia, Sở Từ, thơ Nhạc Phủ, chính là có bộ dáng này, không nói đối trận, không nói thi từ, nhét thi từ người Hồ vào, dường như đây cũng là phong cách thi từ của quý quốc phải không? Thơ có nội dung rất tốt, mong ước các vị đều có một tiền đồ sáng lạng, mặt hướng biển rộng, đã nói rồi, theo gió vượt sóng cũng như là giương buồm vượt biển mà thôi!”.

“Đúng vậy đúng vậy, rất tốt, rất tốt!”.

Vị đại nhân này vất vả để cho Hạ Tầm tròn bản phận trở về, các tiến sĩ lập tức nói một đằng cười một nẻo, nghĩ một đằng lại nói một nẻo, đều cố đưa tay lên vỗ. Hạ Tầm cười, còn chưa ngồi xuống, đã có người chạy lên đầu thuyền, vội vàng kêu lên: “Tất cả đội thuyền cập bờ, tiệc rượu thơ hủy bỏ, thu được bí điệp Yến nghịch phát ra yết thiếp, tất cả giao nộp lên trên!”.

Trên sân khấu, Hoàng Chân cũng vội vàng chạy lên đài, hắn đang ở trên thuyền giáo phường ti, ngửi ngửi hương son phấn ngọt, nhìn quần áo phấp phới, như trong hương quốc, đẹp không sao tả xiết, đột nhiên nghe nói bí điệp Yến vương đã lên trên thuyền, đang phát ra truyền đơn về phía các tiến sĩ, không khỏi quá sợ hãi, cũng vội vàng xông lên sân khấu, nói với đám vũ kỹ: “Tản, tản, tất cả tản ra!”.

Trần Đông và Hiệp An phát hiện có người phát ra truyền đơn, lập tức bắt đầu hành động, bọn họ không chỉ là sát thủ hợp cách. Hai người nhanh chóng xuyên qua đám người, cảnh giác đánh giá mỗi người. Phu nhân, hài tử là người đầu tiên bị bọn họ xem nhẹ, sau đó chính là gia đình người một nhà vướng bận du lịch, trọng điểm bọn họ xem, là nam nhân, nhất là nam nhân độc thân.

Trần Đông phát hiện một thân ảnh nhẹ nhàng, giống như một tên trộm, bay sượt qua bả vai người khác, tay liền nhanh chóng lùi về, Trần Đông lập tức bước nhanh hơn, linh cơ người nọ phi thường, phát giác có người theo dõi, từ đoạn đường này, liền đánh nam nhân này một phát, cọ bên hông phu nhân kia một cái, cố ý tăng thêm độ mạnh yếu, khiến cho mọi người chú ý, trong lúc nhất thời người người hò hét truy nã, Trần Đông chen chúc trong đám người gấp đến độ vội vàng, chờ hắn đẩy mọi người ra xông lên phía trước thì đã không còn thấy bóng dáng người nọ nữa.

Cùng lúc đó, mọi nơi trong đám người tự nhiên loạn lên, lưu manh nhân cơ hội chiếm tiện

nghi nữ nhân dường như đột nhiên nhiều hơn, khắp nơi đều là tiếng chửi bậy, khắp nơi đều có người đánh nhau, công sai ngũ môn binh mã ti và nha môn phủ ứng Thiên ngăn lại bốn phía. Hiệp An chăm chú nhìn một bóng người khả nghi phía trước, mắt thấy muốn đuổi theo, phía trước đột nhiên lòe ra hai người, sóng vai ngăn ở trước mặt hắn, Hiệp An vội vàng vươn tay đẩy ra, chợt nghe cách một tiếng, trên cổ đã nhiều hơn một vòng khóa sắt, ngẩng đầu xem xét, gặp hai quan sai giống như môn thần đứng ở đằng kia, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Tiểu tử ngươi chạy nhanh như vậy, là vì việc gì?".

"Xe ngựa đâu? Nhanh lên nhanh lên, hai vị quý sứ, mau trở lại dịch quán, nơi đây có kẻ xấu làm loạn, để tránh ngộ thương! Thượng Thư đại nhân đâu? Ngụy Quốc Công ở nơi nào rồi?".

Mạnh Thị Lang gấp đến quýnh quáng hết cả, sau khi đưa Đảo Tân Quang Phu và Hà Thiên Dương rất có hào hứng muốn xem náo nhiệt lên xe, liền xoay cổ qua lại quát lên.

"Các ngươi đi trước!".

Hạ Tầm đột nhiên cảm giác được có người theo dõi, vừa quay đầu lại, gặp một thân ảnh nho nhỏ cơ cảnh lóe lên trong đám người, cảnh giác Hạ Tầm nổi lên, nói nhỏ một tiếng với Hà Thiên Dương và Bình Nữ, liền nhảy xuống xe, đến giữa đám người.

"Bị người theo dõi? Lúc ấy trên thuyền kia, không có người nào biết mình mới đúng!".

Hạ Tầm âm thầm khẩn trương, hắn nhớ đến lúc ấy trên thuyền cũng không có một quan viên nào hiểu biết, lại không nghĩ rằng, tượng gô vừa lộ mặt, vân khiến cho người khác chú ý. Hạ Tầm nhất thời nổi sát khí, mặc kệ người kia là ai, giết hắn, tuyệt hậu hoạn!

Từ Minh Nhi chớp động thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, cực kỳ linh hoạt xuyên qua trong đám người, đột nhiên, một cánh tay hữu lực ghìm chặt yết hầu nàng, Từ Minh Nhi liền một câu đều không kêu được, thân thể bay lên trời, bị người nọ kẹp lấy, nhanh chóng kéo đi.

Giống như đằng vân giá vũ, nhanh chóng thoát ly đám người bên hồ náo nhiệt, đến một hẻm nhỏ yên tĩnh, hai chân Từ Minh Nhi còn chưa rơi xuống đất, đã bị Hạ Tầm xách cổ áo thô bạo xoay người lại, giống như một con búp bê rối, mặc cho người định đoạt, đều không có sức hoàn thủ.

"Hô!".

Còn chưa tới kịp la lên, một nắm đấm lớn liền chạy đến chóp mũi nàng, Từ Minh Nhi sợ đến co rụt cổ lại, lập tức nhắm mắt lại.

Quyền phong đập vào mặt, nhưng cảm giác đau đớn ngay sau đó nên truyền đến lại không hề có. Từ Minh Nhi cẩn thận mở ra một con mắt, sau đó là hai con mắt.

Đây là một ngõ nhỏ, ánh trăng sáng tỏ chiếu trên mặt hắn, nàng xem không rõ bộ dáng người nọ, chỉ chú ý tới người này có vẻ mặt đại hồ tử, còn có một con mắt sáng ngời.

Hai chân Từ Minh Nhi cách mặt đất, còn bị Hạ Tầm xách trên không trung, Hạ Tầm đã không biết làm sao: "Là tiểu quận chúa?". Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết phải làm gì cho đúng.

"Ngươi có phải hắn hay không?".

Tiểu Minh Nhi không sợ, nàng chằm chằm vào Hạ Tầm đang ngẩn người, đột nhiên đánh bạo hỏi.

Trong lòng Hạ Tầm nhảy dựng, có phần bối rối, đè thấp giọng nói: "Ta không phải là ai?".

Minh Nhi nghiêng đầu nhiên hắn, đột nhiên vươn hai tay, mắt Hạ Tầm thấy tay nàng đưa lên trên mặt mình, cũng không biết có nên ngăn cản hay không.

"A...". Hạ Tầm hét thảm một tiếng.

Từ Minh Nhi nắm chặt râu của hắn dùng sức kéo xuống đất, sợ hãi la lên: "Oa! Lại là thật!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 366

Đấu Pháp.

Chương 366: Đấu pháp.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm trừng con ngươi lên, hung ác nói: "Ngươi muốn chết?".

"Không muốn!".

Từ Minh Nhi nháy mắt mấy cái, ngọt ngào cười với hắn: "Ngươi chính là hắn! Đúng không?".

"Ta chính là ai?".

Hạ Tầm hung hăng giơ nắm tay lên, uy hiếp nói: "Có tin ta đánh một quyền xuống dưới, là có thể đem đầu ngươi đánh thành dưa hấu nát hay không?".

"Ta tin, nhưng ngươi sẽ không động thủ".

Từ Minh Nhi tuyệt đối không phối hợp, nàng duỗi một ngón tay xíu xiu ra, đem thiết quyền của Hạ Tầm nhẹ nhàng đẩy đến một bên, cười tủm tỉm nói: "Được rồi, được rồi, đừng giả bộ nữa, giả bộ sẽ không có ý tứ".

Nắm tay Hạ Tầm liền giống bóng cao su bị đâm, mềm nhũn thả xuống: "Ta chẳng những gầy rất nhiều, lại còn để râu, cô tại sao nhận ra ta?".

"Ngươi để ta xuống trước có được không?".

“A!”.

Hạ Tầm lúc này mới phát hiện ra mình còn níu lấy cổ áo người ta, đem nàng dí chặt tại trên tường, vội vàng buông nàng xuống, vô ý thức còn muốn giúp nàng chỉnh lại thoáng vạt áo rối loạn, tay còn chưa đụng đến ngực nàng, đã bị Từ Minh Nhi hung hăng vô một cái, trông thấy thần khí tiểu cô nương người ta có phần xấu hổ hờn dỗi, Hạ Tầm lúc này mới tỉnh ngộ, không khỏi cười ngượng ngùng.

“Muốn biết tại sao ta nhận ra ngươi sao? Rất đơn giản”.

Từ Minh Nhi chậm rãi nói: “Thật ra, ta căn bản là không nhận ra ngươi, chỉ là nhìn có chút quen mắt mà thôi”.

Hạ Tầm nghe đến đó, đã hối hận.

Từ Minh Nhi lại nói: “Nếu như ta chạy đến trước mặt ngươi, chỉ vào lỗ mũi của ngươi hỏi ngươi có phải là Dương Húc không, ngươi cũng một mực phủ nhận, lại mang bộ dáng kinh ngạc giật mình, như vậy, ta cũng không hoài nghi ngươi. Ta chỉ là không có việc làm, theo lên bờ nhìn tới một chút, là vì ngươi quá cẩn thận rồi, ngươi không bắt ta, ta làm sao xác định là ngươi?”.

“Cho nên...

Từ Minh Nhi hùng hồn nói: “Không trách ta được, là ngươi thần hồn nát thần tính, bắt ta tới đây. Nên đấu võ ngươi lại không đánh, ánh mắt nhìn ta, lại cổ quái như vậy, ta còn chưa nhận ra ngươi là ai, ngươi cho là ta mắt mù sao?”.

Hạ Tầm thở dài nói: “Đúng vậy, ta rất ngốc, có phải không?”.

Tiểu cô nương tâm tính thiện lương, ôn nhu an ủi: “Cũng không phải, ngươi chỉ là... cho tới bây giờ không coi ta trở thành kẻ địch, tin tưởng ta sẽ không hại ngươi, đúng không?”.

Hạ Tầm xoa xoa mũi, bất đắc dĩ nói: “Cô đường đường là quận chúa, giả trang thành bộ dạng này bộ dáng làm gì? Trước mắt cô bị mất tích, Trung Sơn vương phủ không chừng vội vàng sốt rột hơn nữa, còn không mau trở về?”.

Từ Minh Nhi nói: “Không được! Không thấy được ngươi thì thôi, đã thấy được ngươi, sao có thể để ngươi rời khỏi như vậy?”.

Sắc mặt Hạ Tầm đau khổ nói: “Vậy cô còn muốn thế nào?”.

Từ Minh Nhi nói: “Ta mặc kệ ngươi đến Kim Lăng lại muốn làm chuyện xấu gì, dù sao ta cũng sẽ không nói. Bất quá trước mắt ta có phiền toái, ngươi cần phải giúp ta”.

Hạ Tầm nhìn hai bên một chút, kéo nàng nói: “Chỗ này cũng không an toàn, sắp có ngươi đi tới, vừa đi vừa nói chuyện...”.

Từ Minh Nhi đi ở bên cạnh hắn, đem sự tình nói lại một lần đầy đủ, cuối cùng nói: “Đại ca của ta ép ta gả, nhưng ta không muốn gả. Ta đáp ứng giữ bí mật cho ngươi, ngươi phải đáp ứng ta, nếu đại ca của ta làm căng, ngươi phải cứu ta ra ngoài”.

Nàng liếc nhìn Hạ Tầm chằm chằm, nói: “Ngươi có bản lãnh lớn như vậy, Đại tỷ của ta có ba nhi tử bảo bối ngươi đều cứu được đi, long đàm hổ huyệt, giống như không có, phải cứu một tiểu nữ tử, không khó khăn gì chứ?”.

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, tự nhiên nghĩ tới đảo Song Tự, nếu tiểu quận chúa thật muốn rời đi, đem nàng đưa đi nơi đó, ngược lại là chỗ cực an toàn, nhưng mà...

Hạ Tầm nghĩ tới đây nói: “Quận chúa, muốn cứu cô đi, rất dễ dàng, nhưng triều đình và Yến vương hôm nay đã tới một bước này, nếu ngươi đột nhiên mất tích, mặc kệ cô đi chỗ nào, triều đình đều nhận định ngươi đầu phục Yến vương điện hạ, đối với Trung Sơn vương phủ... Quận chúa có từng nghĩ tới không?”.

“Ta đã nghĩ qua!”.

Từ Minh Nhi rất chăm chú nói: “Triều đình đối với ta Từ gia, đã sớm dùng mọi cách đề phòng. Ta rời khỏi, cùng lắm thì Từ gia ta rốt cuộc không được dẫn binh, còn có thể thế nào? Nắm quyền lực, quan trọng như vậy sao?”.

Nàng đứng lại, nhìn về phía Hạ Tầm, dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm túc: “Vì an nguy người nhà, Từ Minh Nhi ta không sợ hy sinh chính mình; Nhưng ta sẽ không vì dải lụa đen trên đầu đại ca, bán đứng chính mình. Tam ca làm việc so với ta càng nguy hiểm hơn, hắn có thể có lựa chọn của hắn, ta vì sao không thể, cũng bởi vì ta là nữ nhi sao?”.

Hạ Tầm có phần ngoài ý muốn nhìn nàng, bởi vì nàng thay đổi một thân nam trang, như một tiểu tử không lớn không nhỏ, Hạ Tầm không chú ý nàng lớn lên bao nhiêu, nhưng nghe

nàng lời nói, xem thần sắc nàng, Hạ Tầm đột nhiên ý thức được, tiểu nha đầu lúc trước mặc một thân áo lông xù, giống như dường như một con thỏ trắng nhỏ, hôm nay thật đã lớn lên, nàng đã có ý nghĩ của riêng nàng.

Hạ Tầm cũng nghiêm túc lên, giống như hứa hẹn với một đại nhân: "Được! Ta đáp ứng cô, một khi Ngụy Quốc Công ép cô xuất giá, ta giúp cô rời đi!".

Từ Minh Nhi vừa mới hiện ra khuôn mặt tươi cười, thì xa xa có một đội tuần kiểm đuổi theo một người chạy qua cửa ngõ hô to gọi nhỏ, Hạ Tầm vội ra hiệu, hai người tiếp tục chạy về phía trước.

"Đúng rồi, ta còn có một việc".

"Cô nói".

"Ngươi lúc trước nói cho ta biết, ta đã nói cho Tam ca. Nhưng, hắn không cho là đúng...

Từ Minh Nhi thật khó khăn nói: "Ta hiểu rõ, yêu cầu như vậy... có phần làm khó ngươi, nhưng ta thật sự sợ Tam ca gặp chuyện không may, ngươi có thể... Tận khả năng giúp ta chiếu cố hắn hay không, nếu Tam ca của ta thật sự xảy ra chuyện, mà ngươi lại có thể giúp hắn vượt qua mà nói... Tiểu cô nương rất thấu tình đạt lý, không bắt buộc Hạ Tầm đáp ứng nàng chuyện này.

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, đột nhiên nghĩ đến bí điệp tổ chức của hắn còn chưa có phương pháp mở ra ở thượng tầng, có thể dùng Từ Tăng Thọ thu nạp hay không?

Nhưng hắn rất nhanh bỏ ý nghĩ này đi, nguyên nhân không phải hắn, cũng bởi vì Từ Tăng Thọ là cậu em vợ Yến vương Chu Lệ, đệ đệ Yên vương phi. Nêu muôn đánh chủ ý đến hắn, ngay cả xúi giục cũng không thể dùng, vấn đề là, nếu một khi hắn bởi vì vậy mà xảy ra chuyện, ai có thể cam đoan những người sau lưng hắn sẽ không giận lây sang mình?

Huống chi, bởi vì quan hệ thân thích giữa hắn và Yến vương Chu Lệ, giờ đây hắn hầu như không có cơ hội tham dự bất kỳ việc quân cơ nào, hắn có thể tìm tình báo vốn có hạn, hơn nữa sứ mạng của cẩm Y vệ chính là lùng bắt quân phản bội hoặc sự việc trọng đại không hợp pháp, tuy triều đình đã sớm triệt tiêu chức năng này của cẩm Y vệ, chỉ lưu bọn họ lại làm dụng cụ, nhưng La Khắc Địch chưa bao giờ buông tha sứ mạng thần thánh này.

Nếu hắn phái người giám thị nhất cử nhất động của Từ lão tam, mình tiếp xúc cùng hắn, chẳng phải là... Tiên lời và giá phải trả kém nhau quá xa. Nghĩ tới đây, Hạ Tầm bỏ đi ý nghĩ, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Từ Minh Nhi vui vẻ, nói: "Dương Húc, cảm ơn ngươi!".

Hạ Tầm cười cười, vừa định khách khí nói, Từ Minh Nhi giống như đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, a nhẹ một tiếng nói: "Đúng rồi, ta còn có một việc!".

Mặt Hạ Tầm méo mó giống như bánh bao: "Đại tiểu thư, cô nói hết một lần. Có được hay không?".

***

Nha môn cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy sứ ti.

La Khắc Địch khoanh chân ngồi, lẳng lặng nhìn ba người trước mặt.

Lưu Ngọc Quyết nói: "Ti chức đã tra qua, có người trộm ra vài phần 'cáo thân' Lê bộ ban phát cho các tiến sĩ, dùng thân phận giả lên thuyền dự tiệc, thừa cơ vụng trộm tán phát yết thiếp. Chỉ là... Quan viên Lễ bộ sau khi phát hiện, thất kinh, lo lắng tình thế náo loạn, cho nên vội đoạt lại yết thiếp, hủy bỏ thi tìm hội, đưa người lên bờ, đến nỗi... không thể tiến hành sắp xếp tra ra những người kia".

Ánh mắt La Khắc Địch lạnh lùng chuyển hướng Trần Đông và Hiệp An, Trần Đông từ trong lòng lấy ra vài phần yết thiếp, xấu hổ nói: "Đại nhân, ti chức chỉ lấy được vài phần yết thiếp này, vốn ti chức trông thấy một người cực kỳ khả nghi, muốn giữ hắn lại tra hỏi tinh tường. Chỉ là... hắn một đường bỏ chạy, cố ý gây ra rất nhiều sự việc, người của phủ ứng Thiên và ngũ môn binh mã ti bắt người lung tung, kết quả... Bị hắn thừa dịp loạn chạy thoát rồi".

La Khắc Địch lạnh lùng vươn tay, Trần Đông vội vàng đem mấy tấm yết thiếp đưa lên.

La Khắc Địch tiếp trong tay, cũng không nhìn tới nội dung, hắn chỉ nhẹ nhàng nắn vuốt giấy, trang giấy hơi nhàu, mặt ngoài hơi có vẻ thô ráp, đây là dùng trúc cân, thảo cân để chế cốt giấy, là một loại giấy in ấn phổ biến nhất có thể lập tức sử dụng để in.

Mà chữ là bản khắc in ấn, nhìn hình thể bút, hắn là đại gia thư pháp triều Nguyên triệu thể

Triệu Mạnh Phủ, triệu thể từng phổ.

Biến một thời, được xưng "Cao thấp trong năm trăm năm, tung hoành trong một vạn dặm, thư pháp không người nào có thể cùng địch nổi", đây chính là thể chữ in trong thời Nguyên mạt Minh sơ là lưu hành phổ biến nhất.

"Dùng giấy phổ biến nhất, tự thể in ấn phổ biến nhất, muốn tra ngọn nguồn hắn, không khác tìm kim đáy bể, xem ra đối phương làm việc rất cẩn thận".

La Khắc Địch duỗi một ngón tay ra, cọ xát trên giấy, sau đó duỗi thẳng nhìn kỹ xem nói: "Đây là mực Tùng Yên! Ngọc Quyết, ngươi đi tra xem!".

Lưu Ngọc Quyết khom người nói: "Ti chức tuân mệnh!".

La Khắc Địch liếc mắt nhìn hắn hỏi: "Ngươi định bắt tay vào làm như thế nào?".

Lưu Ngọc Quyết hạ thấp người nói: "Dạ, trang giấy tất được tạo từ giấy phổ thông, bản khắc thể bút cũng là triệu thể dân gian lưu hành phổ biến nhất, muốn tra, cũng không dễ dàng. Nhưng mà, mực mỗi một nhà in ấn dùng, phần lớn là tự mình tạo, mực hoặc sâu hoặc cạn, đa phần đều có chút sai biệt, ti chức định từ phương diện này bắt tay vào làm, tìm ra phường in ấn dùng mực in gần giống, sau đó sắp xếp tra, luôn luôn có cơ hội bắt được hắn ra đây".

Lúc ấy in ấn chủ yếu dùng mực du yên và mực tùng yên, mực du yên chế tạo không dễ, giá cả đắt, đại bộ phận sách vở dân gian sử dụng vân là mực tùng yên. Vì tùng yên, chính là dùng gô thông đốt, cạo lấy bụi dính trên thân, sau đó cầm bột mì nhào thành dạng cao, lại dùng rượu dấm chua, dùng bí phương điều phôi thật tốt, đê lên men, loại mực này mực sắc như nước sơn, lâu không thay đổi sắc, lưu lại hương thơm, đối với in ấn có tác dụng phòng chống mối một, hơn nữa in ấn thì trang giấy sẽ không co rút lại, mực cũng sẽ không làm giây in bị cong. Tất cả nhà phường in ấn phần lớn là dùng mực tùng yên do mình tạo, trong hậu viện hiệu sách thường xuyên chôn hơn mười khẩu vạc lớn, dùng để lên men mực. Lưu Ngọc Quyết là người đọc sách, loại sự tình này hắn cũng rất hiểu.

La Khắc Địch duỗi ra ngón trỏ lắc nói: "Mực chỉ là một điểm, còn có một điểm, là thời gian".

Lưu Ngọc Quyết hơi kinh ngạc, khó hiểu ý, liền cúi đầu nói: "Xin đại nhân chỉ điểm...".

La Khắc Địch nói: “Nơi này là dưới chân thiên tò, người có gia có nghiệp, rất khó nhanh như vậy đã bị bọn họ lôi kéo qua. Cho nên, tai mắt bọn họ chỉ có thể là thời gian gần đây mới xếp vào thành Kim Lăng, như vậy mà nói, bọn họ không kịp chế mực của mình, mực tùng yên ít nhất phải chôn ở đất ba năm mới có thể sử dụng, bọn họ chỉ có thể mua từ chỗ người khác.

Cho nên, thời gian mới là manh mối quan trọng nhất. Ngươi thành lập tất cả những thứ vừa thay đổi trong vòng nửa năm trong thành Kim Lăng trước, chủ nhân phường in ấn, thư phòng, thậm chí cửa hàng văn phòng tó bảo, tất cả đều phải điều tra, sẽ có dấu vết liên quan đến mực xuất bản in ấn. Dùng thời gian, tập trung kiểm tra thu hẹp phạm vi; Dùng mực in, tập trung người khả nghi, hiểu chưa?”.

Lưu Ngọc Quyết phục tùng nói: “Rõ!”.

La Khắc Địch khoát khoát tay, ba người vội lui ra ngoài.

Hai tay La Khắc Địch để trên đầu gối, trầm mặc nửa ngày, nhẹ nhàng cười rộ lên: “Dương Húc, là ngươi đến đây sao?”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 367

Cắt Đuôi.

Chương 367: cắt đuôi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Ở cực bắc thành Kim Lăng, trên đỉnh núi phía đông bắc, chính là kê Minh tự.

Tòa tự miếu đầu gọi Đồng Thái tự, xây dựng vào thời kỳ nam triều Lương Vũ đế, vì kiến tạo nên chùa, Lương Vũ đế bốn lần đến Đổng Thái tự "xuất gia". Khiến cho các đại thần chuộc thân cho hắn, gom góp được rất nhiều tiền, có thể kiến tạo chùa miếu quy mô hùng vĩ. Đáng tiếc, không đến hai mươi năm, chùa bị sét đánh, thiêu hủy hơn phân nửa.

Đến sau khi Chu Nguyên Chương trở thành hoàng đế, vị hoàng đế đã làm tiểu hòa thượng ba năm này uống nước nhớ nguồn, hạ lệnh xây dựng lại, lúc này mới đổi tên là kê Minh tự. Vốn hương khói kê Minh tự cực kỳ cường thịnh, nhưng sau này Chu Duẫn Văn đăng cơ, tiểu hài nhi này phản nghịch khắp nơi và đối nghịch với tổ phụ hắn, chẳng những thay đổi quy chế triều đình đến nghiêng trời lệch đất, hơn nữa tổ phụ sùng phật, hắn lại bỏ phật.

Dân chúng cũng không quản là ai, vẫn tin phật như trước, tới dâng hương lễ Phật, nhưng quan viên thân sĩ gia môn nghiệp lớn trong thành Kim Lăng, không thể không lo lắng cái nhìn của hoàng đế, nhất là cái nhìn phi thường chán ghét phật giáo của Phương đại tiến sĩ, bởi vậy kê Minh tự quạnh quẽ hơn rất nhiều, mây người quyên quý không tới, tiên lộc ít đi rất nhiều. Hôm nay lại là thời gian tốt, sáng sớm, phương trượng kê Minh tự Vãn không hòa thượng chợt nghe nói sứ tiết Nhật Bản và sứ tiết Sơn Hậu đến đây, Lễ bộ muốn dẫn sứ tiết hai nước đến kê Minh tự thăm viếng Phật tổ.

Vãn không hòa thượng vui mừng quá đỗi, vội vàng gọi tăng nhân đến tiếp khách, an bài tất cả, tiểu sa di vẩy nước quét nhà khắp nơi, đem cả kê Minh tự chỉnh lý sạch sẽ.

Đợi lễ thiện Thị Lang Mạnh Phù Sinh dẫn đoàn người Đảo Tân Quang Phu và Hà Thiên Dương đi vào kê Minh tự, người Vãn không hòa thượng mặc áo cả sa đỏ thâm, đầu đội mũ bì lô, trang phục lộng lẫy ra nghênh đón, gọi tăng nhân tiếp khách, đích thân dẫn quý sứ hai nước thăm quan kê Minh tự.

Vì hoan nghênh quý sứ hai nước, Vãn không hòa thượng tỉ mỉ an bài một phen, cố ý cách ly một số khu vực quan trọng, cấm khách hành hương bình thường tiến vào, dân sứ tiết hai nước vào Đại Hùng bảo điện, Đảo Tân Quang Phu lập tức cung kính quỳ rạp xuống trên bồ đoàn lễ Phật, Hà Thiên Dương và Bình Nữ cũng học theo, thắp nén hương, cùng nhau dâng hương lê Phật.

Dâng hương xong, Vãn không liền dẫn bọn họ đi thăm chùa miều, thỉnh thoảng dừng lại, đích thân giải thích cho bọn họ. Đi dạo đến Yên Chỉ tỉnh, Vãn không chỉ điểm nói: "Tỉnh vốn tên là Cảnh Dương tỉnh, lại xưng Nhục tỉnh. Năm đó, Tùy binh xuôi nam, Trần Hậu Chủ Thúc Bảo và ái phi Trương Lệ Hoa chính là nấp ở trong giếng này, kết quả bị Tùy binh phát hiện, bắt sống".

"Nạp ni?".

Đảo Tân Quang Phu vừa nghe rất có hào hứng, vội vàng đi lên.

Phía trước, thăm dò nhìn vào trong giếng, đáng tiếc trong giếng không có tiểu mỹ nhân, chỉ chiếu ra một nhân ảnh giống như quỷ gì đó, làm hắn bị dọa cho nhảy dựng, tập trung nhìn vào, mới nhận ra là mình.

Đúng lúc này, vị tăng nhân tiếp khách bị phương trượng đoạt mối làm ăn kia đột nhiên dẫn đoàn người đi tới bên này, một đường đi cứ chỉ trỏ, mặt mày hớn hở. Vãn không vừa thấy, lông mi trăng nhíu một cái, hắn nhất thời không vui vội vàng cáo lôi một tiếng về phía đám người Mạnh Thị Lang, hai tay chắp lại, vội vàng chạy qua nghênh đón.

"Sư đệ, sư huynh đang cùng Lễ bộ thị lang và hai vị sứ giả dị quốc đi thăm chùa miếu, không phải đã nói cho ngươi, khách hành hương khác tạm thời...

Lời nói còn chưa nói xong, tăng nhân tiếp khách hứng thú hừng hực chào đón, nhỏ giọng

nói: “Sư huynh à! , vị này cũng không nhỏ, đây là tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ đó!”.

“A?”.

Vừa nghe là vị quận chúa, vẻ không vui trên mặt Vãn không đại sư nhất thời quét sạch, nhìn lại, quả nhiên, đám người túm tụm, là một thiếu nữ trẻ tuổi tóc búi sang hai bên, mặc áo màu nước biển, dưới thân là một chiếc váy màu xanh biếc, một cái dây lưng tinh tế, quấn bên hông tạo thành đường cong nhỏ nhắn mềm mại động lòng người.

Không chút phấn son, không mang đồ trang sức, mặt mộc, lại có một khí cao quý đập vào mặt mà đến, một đôi mắt đẹp của tiểu cô nương không hề nháy mắt theo dõi hắn, Vãn không hòa thượng vội vàng chắp tay, cao giọng tuyên một tiếng phật hiệu, trên mặt liền hiển ra vẻ thân thiết hòa ái vui vẻ. Thế là, phương trượng đại sư đích thân tiếp đãi khách quý, lại nhiều thêm một vị khách nhân: Tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ.

Chúi tầng phù đồ bảy tầng tháp mười mặt kim phật, lúc thăm quan hơn một nửa tòa kê Minh tự này, ngâu nhiên tình cờ gặp gỡ tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ Từ Diệu Gấm và Sơn Hậu quốc vương thế tử phi Bình Nữ, mới quen đã thân, thành bằng hữu vô cùng tốt. Trong điện Quan Âm, đại sĩ ngồi mặt bắc, cửa điện viết một câu: “Vấn bồ tát vi hà đảo tọa, thán chúng sinh bất khẳng hồi đầu (hỏi Bồ Tát vì sao lại ngồi ngược, than chúng sinh không chịu quay đầu)”.

Từ Minh Nhi lúm đồng tiền như hoa, lôi kéo tay Bình Nữ nói: “Bình Nữ tỷ tỷ, ta và tỷ hôm nay có thể quen biết, là duyên phận lớn lao. Không bằng, ta và tỷ, hai người ở trước mặt Quan Âm đại sĩ, kết thành tỷ muội khác họ, đó là một chuyện tốt”.

Lần tao ngộ hôm nay, thật ra là do Từ Minh Nhi yêu cầu. Nàng muốn cùng vương thế tử phi Sơn Hậu quốc Bình Nữ kết bạn và kết nghĩa kim lan, sau này có cơ hội lui tới cùng nàng, như vậy vạn nhất Từ Huy Tổ thật và Phương Hiếu Nhụ đạt thành hợp tác, cơ hội Hạ Tầm đem nàng vụng trộm đưa đi sẽ có nhiều hơn.

Loại lo lắng này của Từ Minh Nhi cũng không phải là không có khả năng, Phương Hiếu Nhụ có hoàng đế tín nhiệm, khuyết thiếu là căn cơ ở trong triều, mà Từ Huy Tổ tại triều đã có rất nhiều nhân mạch, căn cơ hùng hậu, khiếm khuyết chỉ là người hoàng đế tin dùng như Phương Hiếu Nhụ, hai người nếu ký kết liên minh, đối với hai bên đều là rất là hữu ích. Chuyện này không cần. Là một chính trị gia thành thục, Phương Hiếu Nhụ chỉ cần. Hơi có ánh

mắt, cũng không cự tuyệt ý tốt của Từ Huy Tổ.

Một khi ký kết liên minh, Phương Hiếu Nhụ tìm được một minh hữu cực kỳ cường đại, đạt được trợ lực thật lớn, mà hắn cần. Trả giá, chỉ là một môn sinh kết thân cùng Từ gia thôi, mà quyền lực của hắn bởi vậy càng được cũng cố, lý tưởng và khát vọng của hắn đều sẽ có khả năng áp dụng quán triệt lớn hơn. Hắn sẽ không đáp ứng sao?

Đang mang chung thân hạnh phúc của một nữ nhi, Hạ Tầm không dám khnh thường. Hắn giờ đây đã phát giác, đại thế thiên hạ gì đó không phải là hắn. Nhưng những người mang đại thế thiên hạ kia, vận mệnh bọn họ đang ở trình độ nhất định nào đó nhận lấy sự ảnh hưởng của hắn, hắn cũng không dám cam đoan chỉ một cánh bướm nhỏ của mình, cũng không ảnh hưởng tới Phương Hiếu Nhụ và Từ Huy Tổ, từ đó can thiệp đến tương lai Từ Minh Nhi.

Bình Nữ sớm đã được Hạ Tầm dặn dò, nghe vậy lập tức vui vẻ nói: "Ta cùng với muội tử mới quen đã thân, cũng đang có ý nghĩ này, dựa theo muội muội, thỉnh Quan Âm đại sĩ chứng kiến cho muội và ta, kết thành tỷ muội kim lan".

Hai người vui vui vẻ vẻ quỳ gối tại trước mặt Quan Âm đại sĩ, đến khi hai người đứng dậy, Vãn không hòa thượng mang vẻ mặt tươi cười tiến lên phía trước nói, hai nữ cười hoàn lễ, trong lúc lơ đãng, một đôi mắt đẹp của Từ Minh Nhi liền dừng trên mặt Hạ Tầm, chân mày hơi nhảy lên, trong ngây thơ mơ hồ lộ ra một vẻ rất đặc sắc.

***

Ngày thứ tám sau tiệc rượu thơ Mạc sầu, kẻ rải "lời đồn" vẫn chưa bắt được, Phủ doãn ứng Thiên cùng đứng đầu ngũ môn binh mã ti bị Chu Duẫn Văn gọi vào tiến cung răn dạy một phen, hai người mặt mày xám xịt xuất cung, liền trắng trợn lùng bắt trong dân gian một phen, khiến cho gà bay chó chạy, ngoại trừ tiến thêm một bước mở rộng ảnh hưởng của bí điệp Yến vương, còn lại cũng không có tác dụng gì.

Người buôn bán giữa phường thị vẫn tương đối lo lắng, không biết khi nào thì phủ ứng Thiên bắt người hoặc là binh đinh tuần thành của ngũ môn binh mã ti sẽ giống như một cơn gió chạy tới đề ra một đống nghi vấn, lục soát kiểm tra, thì "Tùng Trúc Mai Tứ Bảo Điếm" của Trương Tuấn lại thanh tĩnh hơn nhiều.

Hắn mở cửa hàng này, mở tại bên cạnh cửa nách cổng viện, trong một cái ngách không bắt mắt. Cửa nách vừa mở, bên trong chính là thư viện, các học sinh ra khỏi cửa nách, đối diện

chính là một tấm biển vẽ bức tranh tó bảo rất lịch sự tao nhã, đi vào, hương mực đập vào mặt, chính là cửa hàng văn phòng tó bảo của Trương Tuấn.

Trời đã dần dần lạnh, mùa đông Giang Nam, là ẩm ướt lại lạnh. Cũng không khiến người ta cảm thấy quá lạnh lẽo, ngươi vĩnh viễn cũng không có cảm giác gió lạnh giống như dao nhỏ cắt thịt, nhưng kiêu âm ướt này, không khí âm lãnh, dinh dính làm người rất khó chịu.

Một thư sinh ăn mặc áo bào vải bông màu xanh, ở trong trời lạnh khí hậu ẩm ướt này, cất bước đi vào "Tùng Trúc Mai".

"Vị công tử này, ngài xem, đây là nghiên mực, chất liệu tinh.

Tế, ánh sáng màu vàng, tạo hình mới lạ, đường vân xưa cũ nhưng hào phóng, xem tạo hình của nghiên mực này, nhiều chỗ thuận tiện, nếu ngài mua, lại tặng ngài một cái hộp đựng, ngài xem hộp màu xanh ngọc này thế nào?".

Thư sinh đang mua đồ kia rõ ràng cho thấy là thư sinh nghèo, ăn mặc đơn bạc, thời tiết âm lãnh, sắc mặt bị lạnh đến xanh trắng, bị Trương Tuấn lừa dối một phen, rốt cuộc hắn khẽ cắn môi, lấy ra một chuỗi đồng tiền nam đến đổ mồ hôi. Trương Tuấn nhanh nhẹn đóng gói hoàn hảo cho hắn, thư sinh này liền ôm nghiên mực giống như hộp bảo bối đi ra. Lúc này, thư sinh mặc áo bào vải bông màu xanh ở phía sau kia mới mỉm cười bước tới trước.

Trương Tuấn cười ha hả nói: "Vị công tử này, ngươi muốn mua những thứ gì, phòng tá bảo, trong tiệm này của ta có đủ mọi thứ...

Công tử tuấn tú kia nhẹ nhàng cười nói: "Ta không mua văn phòng tá bảo, chỉ là muốn mua một chút ấn mà thôi".

Trương Tuấn khẽ giật mình đáp: "Xấu hổ, tiểu điếm chỉ bán đồ văn phòng tá bảo, không có bán ấn".

"Ha ha, chỉ là đơn giản vài thứ gì đó, làm một lần cũng không làm nữa, ấn phường cũng không chịu tiếp vụ mua bán này, ta xem quý cửa hàng vẫn còn đang an nhàn, thật không muốn tiếp nhận vụ mua bán này sao?".

Vị công tử kia nói, lấy từ trong tay áo ra một trang giấy, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Trương Tuấn nhặt lên xem xét, nhất thời trên mặt biến sắc, giấy nhiều nếp nhăn, đúng là yết

thiếp phát ra hội thơ Mạc sầu đêm đó. Đối diện, vị công tử kia đã không cười, môi mỏng bĩu một cái, trong mắt lộ ra sát khí sắc bén.

Trương Tuấn hét lớn một tiếng, nhấc chân đạp một cái, một tấm chắn lớn bị hắn bị đá bay ra ngoài, thư sinh kia sớm đã có bị, nghiêng người tránh, một tấm chắn thoáng đâm sầm vào tường đối diện, cùng lúc đó, vài đại hán cẩm Y vệ đã nhào vào cửa, Trương Tuấn lui một bước, eo một con mèo, liền từ dưới kệ đặt tủ áo rút ra một thanh đơn đao.

Thư sinh anh tuấn nhẹ nhàng lui hai bước, chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt nói: "Bắt sống!".

"Nghe nói, Tùng Trúc mai, đã xảy ra chuyện!".

"Sao vậy, Trương lão bản là người của Yến vương?".

"Phản nghịch triều đình? Không thấy được, một người rất hiền lành, không phải nói, binh tướng dưới trướng Yến vương, đều là người tái ngoại man rợ, môi người đều là hung thần ác sát sao?".

Tin tác truyền ra, là do mấy người làm buôn bán nhỏ biết trước, sau đó ngoài ngõ nhỏ liền có rất nhiều dân chúng chạy vào xem náo nhiệt, nguyên một đám châu đầu ghé tai, nghị luận.

Rất nhanh, bọn họ nhìn thấy Trương Tuấn trên người mang máu, bị người trói gô áp ra khỏi cửa hàng tá bảo "Tùng Trúc Mai", mơ hồ có thể trông thấy trong tiệm còn có mấy người giông như đang phá hủy mọi thứ đê kiểm tra lục soát.

Trương Tuấn bị bắt giữ, hắn ủ rũ bị người áp giải, từng bước một đi ra ngõ nhỏ, dân chúng ven đường vây xem càng ngày càng nhiều, ai cũng không chú ý tới, trong đám người có một người bán hàng rong bán "Trạng Nguyên Cao", chính đem hắn vác lấy rổ lặng lẽ nhắm ngay Trương Tuấn, trên rổ có một lỗ nhỏ, nhưng ai thèm chú ý tới hắn...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 368

Giải Oan.

Chương 368: Giải oan.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Hạch đào bồ não, đậu đỏ bồ máu, Trạng Nguyên Cao chính là dùng cây hạch đào và đậu đỏ làm nguyên liệu chính, hơn nữa còn thêm một số thực vật nâng cao tinh thần làm não tỉnh táo tạo thành. Thí sinh nhập trường thi, thường xuyên mang chút ít những thứ ăn dê lại nâng cao tinh thần tỉnh táo trí não gì đó, bởi vì muốn phòng ngừa bí mật mang theo, điểm tâm này nhập trường thi thi đều phải cắt thành khối nhỏ một tấc vuông, thời gian lâu, bán điểm tâm bình thường trên đường, cũng đều cắt thành một cục nho nhỏ như vậy.

Tại phụ cận trường thi, người bán hàng rong bán "Trạng Nguyên Cao" rất nhiều, trong đám người có như vậy một người xem náo nhiệt, ai cũng sẽ không chú ý.

"Cạch!".

Trên đùi Trương Tuấn hơi tê rần, đang tinh thần hoảng hốt, đẩy bụng ảo não nên hắn không chú ý, lại đi đi về trước vài bước, lúc này mới thấy trước mắt tối sầm, dưới đùi mềm nhũn bỗng chốc ngã quỳ gối xuống. Một Cẩm Y Giáo úy thô lỗ tóm cổ áo hắn quát: "Làm cái gì thế, đứng dậy!". Hắn tóm cổ áo, cổ Trương Tuấn liền mềm nhũn hướng lên trời, Cẩm Y Giáo úy tập trung nhìn vào, chỉ thấy ánh mắt Trương Tuấn đã tan rã, trong miệng mũi đều tràn ra vết máu, không khỏi cả kinh kêu lên: "Tổng Kỳ đại nhân, Lưu Tổng Kỳ, người này uống thuốc độc tự vân!".

Lưu Ngọc Quyết đi ở phía sau nhảy một bước đến trước mặt, xem xét bộ dáng Trương

Tuấn, khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Trương Tuấn còn chưa chết, nhìn ai nay đều thay được, hắn đã cách cái chết không xa.

Trương Tuấn lúc hết sức hấp hối, trong đầu lờ mờ hiện ra gương mặt nghiêm nghi của Hạ Tầm: "Đừng tưởng rằng, việc các ngươi đang làm, chính là vui chơi giải trí, nghe một chút tin tức, các ngươi so với chiến sĩ đau tranh anh dũng bên canh điện hạ càng thêm nguy hiểm, trên chiến trường, một khi thất bại, các ngươi chưa han sẽ chết, nhìn ở trong chỗ kẻ địch do thám, một khi thất bại, cũng chỉ còn con đường chết.

Ta tín tưởng mỗi một người các ngươi đều trung với điện hạ, đều là người không sợ chết, nhìn trên đời này, thật sự có nhiều việc so với chết càng thêm đáng sợ, mười tám loại hình pháp của Cấm Y vệ, tuyệt đối cỏ thể cho một người căn bản không sợ chết, vì muốn chết mà khai ra tất cả. Cho nên, ta sẽ không để cho bất kỳ một người nào chúng ta, cỏ cơ hội rơi vào trong tay cấm Y vệ, kể cả chính ta. Không muốn đi, giờ đây lui ra phía sau một bước! Không có ai lui ra phía sau? Như vậy, các ngươi nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, mạng các ngươi, giao cho ta!".

"Thi ra, lão đại còn an bài người khác trong này!".

Trương Tuấn muốn cười, nhìn cơ thể đã cứng ngắc, ở lại trên mặt hắn, cũng chỉ còn lại có một bộ dáng giong như cười mà không phải cười, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Lưu Ngọc Quyết nâng người lên, lanh lùng quét về phía đám người, đầu người rất đông, rất nhiều người nhón chân đến đây xem, phía sau còn không ngừng cỏ người chen chúc về phía trước, đâu còn tìm được người động thủ.

Trong Cấm Y vệ đại lao, trên giường sắt máu gì loang lổ, thi thể Trương Tuấn trần truồng nằm.

Giường sắt này, bình thường chỉ dùng để "cọ rửa" tội phạm, một bên mang theo bàn chải, đem nước sôi xối trên người phạm nhân, một bên dùng bàn chải sắt cọ rửa xuống phía dưới, thế là máu khối và thịt thối, sẽ rơi xuống thành từng mành. Có đôi khi, dưới giường còn có thể kê than lửa, giong như nướng thịt, đem người trơn bỏng cột vào trên mặt, thang đến lúc bay ra mùi thịt xông thang vào mũi. Các đại gia dụng hình nếu như muốn tìm việc vui, còn có thể đem người cột chắc, sau đó co chân lại, dùng móc rút ruột từ trong cơ thể người ra, kéo thật dài thật dài, đến khi người đỏ không còn thở...

Trước mắt, Trương Tuấn đã là một tử thi, không cần dụng hình, giường sắt đa dụng này, tác dụng duy nhất giờ đây chính là đặt thi thể.

La Khắc Địch ở một lỗ trên đùi tử thi gật đầu, nói: "Trong này, là độc châm kiến huyết phong hầu!".

Hắn trầm ngâm nói: "Người này, lẻ loi một mình kinh doanh cửa hàng phụ phòng tứ bảo, đến tiểu nhi cũng không có... à, trong tiệm tim ra thứ gì?".

Lưu Ngọc Quyết ở một bên đáp: "Không có, cả khối bản khắc.

Kia đểu đã bị hắn phá hủy, nhìn mà, trang giấy, mực giong nhau, cùng đà tìm được rồi. Trừ thứ đỏ ra, không có lục soát được bất luận cái gì hữu dụng nữa".

Thư sinh đà từng bị uốn lượn đến khóc nhè kia, có lẽ đã quen nhìn sinh tử, quay mắt về phía thi thể trên giường sắt, mặt Lưu Ngọc Quyết đã không đổi sắc.

La Khắc Địch lanh lùng cười nói: "Lẻ loi một mình, đang ở Kim Lăng... Một người, thật là khó nhịn được cô độc, đúng, Tùng Trúc Mai, dán chúng phụ cận, tiểu thương thường xuyên lui tới, kiểm tra từng người một, hỏi một câu Trương Tuấn này bình thường đi chỗ nào ăn cơm, còn đi những địa phương nào, tra! Chỉ cần sẽ tim ra một chút manh mối, ta cỏ thể hướng Hoàng thượng thỉnh cẩu, do cấm y vệ ta tiếp nhận án này!".

"Rò!".

***

"Trương Tuấn bị phát hiện, bất quá... hắn còn chưa có cơ hội khai ra điểu gì!".

Ở trong mật thất của đại ca lưu manh miếu Phu Tử Tương Mộng Hùng, Hạ Tầm trầm mặt, chậm rãi đi quanh.

"Trương Tuấn xưa nay còn lui tới cùng các ngươi?".

Tương Mộng Hùng lắc đầu: "Ngoại trừ lần trước Mông đại nhân triệu kiến, chúng ta xưa nay cũng không gặp nhau".

Hắn ngẫm nghĩ, lại do dự nói: "Bất quá...".

“Hử7’.

Anh mắt Hạ Tầm thay đổi, như mũi tên bình thường nhìn chằm chằm về phía hắn, Tương Mộng Hùng co rúm lại, lo lắng đáp: “Trương Tuấn... Thường xuyên... Thường xuyên đi hoa phảng của Từ Thạch Lăng...”.

“Di Hồng phảng?”.

Hạ Tầm nheo mắt lại: “Các ngươi cũng thường xuyên đi sao?”.

Sắc mặt Tương Mộng Hùng hơi đỏ lên, nhìn do Hạ Tầm nhìn, cũng không dám giấu diếm: “Đúng, ta... Ta cũng Trương Tuấn, xác thực thường xuyên... Nhìn mà... Nhìn mà, bình thường lúc chúng ta đi, chỉ ra vẻ khách nhân bình thường, cũng không tiếp xúc cũng Từ Thạch Lăng...”.

Hạ Tầm điềm nhiên nói: “Ngươi muốn tìm nữ nhân, cần phải đi Di Hồng phảng sao? Còn có Trương Tuấn kia, hắn một người kinh doanh phòng tứ bảo, buôn bán nhỏ, so ra còn cỏ thể vượt đại ca lưu manh ngươi? Lại có thể đi đến Di Hồng phảng!”.

Tương Mộng Hùng đỏ mặt tía tai nói: “Chúng ta không phải hạch toán... Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài sao...”.

Hạ Tầm tức giận, quát lên: “Cực kỳ ngu ngốc!”.

Tương Mộng Hùng lần đầu thay hắn nồi giận như the, không khỏi hoảng sợ.

Hạ Tầm bất chấp lại tiếp tục nồi giận với hắn, vội vàng nói: “Thân phận của ngươi, xuất nhập Di Hồng phảng cũng được, Trương Tuấn đã bị phát hiện... chỉ sợ Từ Thạch Lăng cũng không an toàn, lập tức thông báo cho hắn rời đi. Vương Quan Vũ... chưa từng đi sao?”.

Tương Mộng Hùng nói: “Vâng, Quan Vũ này, không thích nữ sắc lắm, ngoại trừ lần trước đại nhân triệu kiến, cũng chưa từng đến Di Hồng phảng”.

Nói đến đây, hắn lại có chút không phục nói: “Đại nhân, triều đình chưa han có thể tra được Trương Tuấn đi đến Di Hồng phảng? Hắn sau khi buôn bán, chỗ nào cũng không đi, ai thèm chú ý...”.

Hạ Tầm cả giận nói: “Nếu không muốn người biết, trừ khi mình đừng làm! Lúc này đây,

chang phải bọn họ dựa vào một trang giấy, đã tìm được Trương Tuấn rồi sao?".

Tương Mộng Hùng hung hăng nói: "Đại nhân, muốn vận dụng nhân thủ hay không, xử lý một số người của bọn họ, miên cho bọn họ làm việc không kiêng nể gì cả".

Hạ Tầm lanh lùng thốt: "Ngươi yên phận cho ta một chút, mục đích của chúng ta, không phải ám sát vài nhân vật nào đó, ta có đại sự muốn làm, không cần phải làm rối loạn trận tuyến".

"Vâng!".

Tương Mộng Hùng đáp ứng, một tiếng, thấy Hạ Tầm đi về hướng cửa ra vào, vội vàng đuổi theo nói: "Đại nhân muôn đi? Nếu có việc gấp, ti chức đi đâu gặp đại nhản".

Hạ Tầm quay đầu lại nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Có việc, ta sẽ tìm ngươi".

Trong lòng Tương Mộng Hùng rùng mình, vội vàng gật đầu, hắn căn bản không biết thân phận chân chính của Hạ Tầm tại thành Kim Lăng. Những ngày này, Hạ Tầm xuất quỷ nhập thần, mỗi lần. Đều chủ động tìm được bọn họ, mỗi một lần giả trung thần phận, ăn mặc quần áo cũng không giống nhau.

Lúc này đây, Hạ Tầm giả trang là dân cờ bạc, sau khi đến nơi đổ phường lậu này, hắn còn đang ở bên ngoài rất chăm chú đánh cuộc vài ván, sau khi thua một mớ tiền trong túi, mới tìm cơ hội liên lạc cùng hắn. Đối với việc Hạ Tầm quá mức cẩn thận, Tương Mộng Hùng vẫn không cho là đúng. Nhưng giờ đây, hắn rốt cuộc ý thức được, để ý việc nhỏ sẽ không gây ra sai lầm lớn, làm hại đến bản thân.

***

"Trương Tuấn bại lộ, ngươi cũng nguy hiểm, nhanh rời đi!".

Từ Thạch Lăng không biết là ai đưa tin tóc cho hắn, nhưng bên trên mật thư rành mạch cho thấy, đây là mệnh lệnh tới từ Hạ lão bản.

Dựa theo Hạ Tầm quy hoạch bố trí trước đó, nhân viên rút lui và che giấu, các cơ cấu trang bị cũng đã sắp xếp xong xuôi. Hắn có thể thong dong rút lui, nêu Câm Y vệ thật sự tìm tới nơi này, hắn sớm đã bỏ đi không một dấu vết, chẳng biết đi đâu. Nhưng hắn không đi, hắn không lập tức đi, bởi vì hắn không bỏ được.

Hắn nguyên vốn chỉ là một tiểu giáo trong Yến Sơn hộ vệ, làm người cơ cảnh giỏi giang, tác chiến dám đánh dám giết, nhưng trong vòng một đêm, hắn thành đại phú hào xa xỉ, cầm vàng cầm bạc, mỹ nữ như mây, thời gian như vậy, là mộng tưởng của mỗi một nam nhân. Hắn cũng không cảm thấy, ở trong này mở mang hoa thuyền, nghe một chút tin tóc, có thể so với trên chiến trường thương đâm tên bắn còn nguy hiểm hơn, sau khi nhận được tin tóc, hắn lập tức bắt đầu động tác.

Đầu tiên hắn đem tất cả tài sản có thể dời đi đều dời đi, trong chuyện này có Hạ Tầm cấp kinh phí, cũng có vốn riêng hắn kinh doanh hoa thuyên, đồng thời, hắn còn muôn an bài tốt cho Vi Liên.

Vi Liên là cô nương khi hắn tiếp nhận này thuyền hoa thì thu lấy, mỹ lệ, hào phóng, ôn nhu, khéo hiểu lòng người.

Nam nhân một đầu đao liếm máu, hôm nay không biết rõ ngày mai, đột nhiên gặp một nữ nhân đáng yêu như vậy, hắn làm sao có thể không thương? Hắn đã yêu cô gái này, không hề muốn nàng làm kiếp sống bán rẻ tiếng cười, hai bên hợp ý, nghiêm nhiên đã thành vợ chồng, hắn đã quyết định lấy nàng. Hắn muốn đem Vi Liên cô nương an trí thỏa đáng, mới có thể yên tâm rời đi.

Lúc đi, hắn đem thân phận mình nói cho Vi Liên cô nương, sau đó cầm chút ít vàng bạc đồ trang sức đưa nàng, cùng nàng đi vào trong thành tìm một chỗ phòng ở thuê, ước định ngày gặp gỡ với nàng, lúc này mới lưu luyến rưng rưng không rời. Lúc hắn nhận được chỉ lệnh là vừa qua khỏi buổi trưa, chờ hắn an bài tất cả, vội vàng quay về thuyền hoa, đã là đèn rực rỡ sáng lên, sao đầy trời.

Từ Thạch Lăng mang đủ tất cả có tài vật thể mang đi, đang định dựa theo phương án trước đó bố trí rút lui rời đi. Nhưng hắn vừa mới gánh trên lưng hai bọc, thì có bốn người áo đen đi tới. Hiểu rõ thân phận đối phương, Từ Thạch Lăng buông đao trong tay xuống, cả giận: “Ta đã nhận được chỉ lệnh đại nhân, đang muốn đi, tại sao lại phái các ngươi tới hỗ trợ?”.

Hắn có chút tò mò, hắn cho rằng Hạ Tầm đã an bài mấy người ở Kim Lăng bọn họ, nhưng bốn người này hắn cho tới bây giờ đều chưa gặp qua, hơn nữa nhìn những người đứng đây đều là người trực tiếp vâng mệnh Hạ lão đại. Chính thân phận hắn cũng đã đủ bí ẩn, thoạt nhìn thân phận những người này so với hắn càng bí ẩn hơn, Hạ lão đại rốt cuộc an bài bao nhiêu

nhóm người ở Kim Lăng?

Bốn người áo đen trầm mắt. Một người trong đỏ điềm nhiên.

Nói: "Ngươi sớm cần phải đi, nhưng ngươi vẫn chưa đi!".

Từ Thạch Lăng giải thích: "Những tài vật này, cứ như vậy mà buông tha sao? Thời gian còn kịp, đại nhân chỉ lo lắng cẩm Y vệ sẽ tìm tới thôi, nào có nhanh như vậy...".

Hắc y nhân lạnh lùng ngắt lời hắn: "Quân lệnh như núi, cho dù ngươi có bất kỳ lý do gì, đều nên lập tác chấp hành quân lệnh!".

Từ Thạch Lăng bật cười nói: "Bốn vị lão đệ, chỗ này cũng không phải chiến trường...

"Đây là chiến trường! Đây là quân lệnh!".

Từ Thạch Lăng cả giận nói: "Được rồi, ta... Sẽ thỉnh tội về phía đại nhân, chúng ta chạy nhanh thôi. Các ngươi đi lên thuyền có động tình lớn như vậy, chỉ sợ bí mật đã bị lộ".

Ánh mắt tên áo đen kia lộ ra vẻ đùa cợt, lạnh lùng thốt: "Tài, ngươi không nỡ! Nữ nhân, ngươi không nỡ! Trên đời này, có nhiều thứ gì đó ngươi không nỡ như vậy, còn có bí mật gì là ngươi có thể bảo toàn?".

Từ Thạch Lăng biến sắc nói: "Có ý tá gì?".

Hắc y nhân đưa tay tiến vào trong ngực, chậm rãi nói: "Trên chiến trường, người cãi quân lệnh, có kết cuộc gì?".

Từ Thạch Lăng lui mạnh hai bước, thẳng đến lúc áp lưng vào trên vách đá phía sau khoang thuyền sắc mặt mới tái nhợt quát: "Các ngươi muốn làm gì? Ta là thân binh của điện hạ, vì điện hạ vào sinh ra tử, không có công lao cũng có khổ lao, các ngươi là người từ chỗ nào xuất hiện, các ngươi không thể đụng đến ta! Dan ta đi gặp đại nhân, ta thỉnh tội về phía đại nhân, ta biện bạch với đại nhân, ta...".

"Đã muộn!".

Hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng vung tay lên, bàn tay sáng lên một tầng hàn quang.

Từ Thạch Lăng không chết kiểu không nhắm mắt, bởi vì quan binh tới so với hắn đoán trước còn nhanh hơn một lúc, đến nỗi bốn người áo đen cũng không kịp xác định hằn đã chết, vội vàng nhảy xuống sông chạy trốn. Từ Thạch Lăng là người phương bắc, hắn sẽ không biết bơi, hắn cũng không biết Hạ đại nhân thần thông quảng đại, từ chỗ nào tìm đến người có kỹ năng bơi tốt như vậy, hắn nằm ở đầu thuyền, nhìn bọn họ nhảy xuống nước, giống như một con cá, hơi quẫy một chút đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Tng khi hấp hối, Từ Thạch Lăng nhìn thấy rất nhiều đôi giày quan ở bên cạnh hắn đi tới đi lui, trong đó chỉ có một đôi chân là nữ nhân. Một đôi bé xíu xiu, đôi chân rất mỹ lệ. Hắn đã từng vô số lần. Thưởng thức dưới đèn, làm sao không nhận biết đó là chân Vi Liên cô nương. Bỏ đi tất giày, để ngươi chứng kiến da thịt, đẹp như bôi mỡ, óng ánh phản chiếu ánh sáng, giống như một đôi chân làm bằng ngọc, làm cho người mất hồn.

Hắn còn có thể nghe được thanh âm Vi Liên, thanh âm ngọt như trước kia, phảng phất khi ân ái triền miên thì ghé vào lỗ tai hắn ôn nhu lẩm bẩm rên rỉ, chỉ là giờ phút này điều nàng nói ra lại là: “Quan gia, chính là hắn, hắn chính là gian tế của Yến nghịch!”.

“Trên chiến trường, các ngươi đều là anh hùng hào kiệt hung hãn không sợ chết, trong này, các ngươi cho rằng cũng chỉ là xem múa hát thôi sao? Sai rồi! Ở đây, so với chiến trường càng tàn khốc hơn! Không thể thành công, sẽ phải chết!”.

Đây là một câu mà Từ Thạch Lăng sau khi chết, mỗi một Phi Long bí điệp tiềm phục tại Kim Lăng đều thu được từ Hạ Tầm.

***

La Khắc Địch thỏa chí mãn nguyện tiến cung.

Bờ Hồ Mạc Sầu, hắn bị dàn xếp một ván.

Hôm nay, hắn lại hòa nhau một ván.

Ai thắng, ai bại?

Hắn tin tưởng, Hạ Tầm còn có thể ra tay!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 369

Theo Gió Lẻn Vào Bóng Đêm.

Chương 369: Theo gió lẻn vào bóng đêm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Trong thành Kim Lăng, bắt đầu một trận ám chiến rồi.

Sau khi hai điểm tình báo lần lượt bị phá, Phi Long bí điệp tức giận muốn trực tiếp phản ứng, chính là muốn ăn miếng trả miếng, đầu độc, phóng hỏa, ám sát... ở trong thành Kim Lăng triển khai một loạt hoạt động khủng bố, khiến cho triều đình hiểu được lợi hại của bọn họ, manh mối này lập tức bị Hạ Tầm nghiêm khắc ngăn lại.

Bọn họ ở Kim Lăng triển khai là một hồi chiến đấu đặc thù, cùng Cẩm Y vệ, phủ ứng Thiên, ngũ môn binh mã ti chơi trò mèo vờn chuột trong lúc đó chỉ là biểu tượng, nhiệm vụ thực chất là cung cấp trợ giúp hữu ích cho chiến trường chính diện, thủ đoạn chủ yếu là tình báo dò xét và xúi giục các quan viên.

Đối chọi gay gắt, triển khai hành động trả thù, giết vài nha môn quan lại tuần kiểm, công sai bộ khoái nhỏ, ngoại trừ hao tổn hầu như không còn lực lượng ẩn núp trong Kim Lăng mình khổ tâm bố trí, còn có chỗ ích lợi nào khác không?

Đầu độc, phóng hỏa, một loại trò này càng không thể dùng, đây là đấu tranh bên trong Đại Minh, là đấu tranh trong Đại hoàng thất Minh, nếu làm như vậy, bọn họ xác thực có thể đem thành Kim Lăng Chu Duẫn Văn thống trị khiến cho lòng người bàng hoàng, thực sự muốn triệt để mất đi dân tâm dân ý.

Chu Lệ có thể dùng cách xa thực lực chèo chống đến bây giờ, thậm chí dần dần lớn mạnh, đúng là bởi vì ngoại trừ một số bộ phận người đọc sách chính thống và người nắm quyền lực trên triều đình đã có lợi ích là căm thù giặc ngoại quốc, sĩ nông công thương thậm chí đại bộ phận thành viên quân đội đối với Chu Lệ cũng không có địch ý và mâu thuẫn quá sâu, Phi Long bí điệp có thể làm chút việc hữu ích với địch, lại làm sự tình hại đến bản thân mình.

Tại sau khi cửa hàng phòng tứ bảo Tùng Trúc Mai và Di Hồng phảng lần. Lượt bị cẩm Y vệ phá, Phi Long bí điệp tiềm phục ở Kim Lăng triệt để hành quân lặng lẽ. Trong đoạn thời gian này, Hạ Tầm đối với bí điệp chủ yếu làm hai sự tình, một là uốn nắn tư tưởng bọn họ, những bộ hạ này của thực chất cũng không kém, có thể ở trong thiên quân vạn mã trở thành chiến sĩ tinh nhuệ, các phương diện tố chất khác sao có thể kém? Bọn họ có chỗ kém, chỉ là chưa thể thích ứng loại chiến đấu đặc thù này, vừa gặp phải sự tình, tư duy quan niệm luôn dùng trên chiến trường không thể mang ra để giải quyết vấn đề.

Hạ Tầm làm chuyện thứ hai chính là nghiêm túc "quân kỷ", thân là một gián điệp bí mật hắn là phải tuân thủ kỷ luật. Tại trên chiến trường đặc thù này, kỷ luật truyền thống trên chiến trường là không thích hợp, Hạ Tầm tỉ mỉ bào chế một phần nhân viên bí điệp hắn là phải tuân thủ kỷ luật và chú ý hạng mục công việc, Trương Tuấn và Từ Thạch Lăng đã chết, làm cho tác phong vận động một lần. Mười phần nghiêm khắc chỉnh đốn, đối với một số người sau khi tiến vào thành Kim Lăng, bị lạc ở nơi phồn hoa, ngợp trong vàng son quên hết tất cả, là con sâu làm rầu nồi canh, thậm chí tiến hành thiết huyết tẩy trừ.

Trong lúc này, hắn cho phép bộ hạ làm duy nhất một sự kiện, chính là không ngừng phát truyền đơn ra, rơi ở trên đường, nhét vào trong khe cửa, không ngừng công kích triều đình giả nhân giả nghĩa, vạch trần chân tướng chiến trường, mục đích của hắn chỉ có một, chính là muốn có cảm giác tồn tại, muốn cho sĩ nông.

Công thương các giai tầng trong thành Kim Lăng, thủy chung ý thức được Yến vương tồn tại.

Khi hắn chỉnh đốn bên trong được một giai đoạn, hành động bắt đầu thăng cấp.

Người khác bắt đầu lợi dụng các loại trường hợp, rải các loại tin tức thật thật giả giả, dẫn đường cho dân ý.

Hạ Tầm xếp mật điệp mật thám vào trong tam giáo cửu lưu, kiệt lực cổ động đại quân dẹp

nghịch có Thống Soái triều đình Thịnh Dung là danh tướng đương thời, bách chiến bách thắng. Dưới sự cổ động của bọn họ, Thịnh Dung được thổi phồng thành danh tướng đệ nhất Đại Minh, là đỉnh trụ triều đình, dường như không có Thịnh Dung, đại quân triều đình sẽ không chịu nổi một kích, vỡ tan ngàn dặm, các loại chiến tích, toàn bộ lại là của một người Thịnh Dung.

Các tướng bắc phạt, Ngô kiệt, Bình An, Chu Vinh, Lưu giang, Đặng Tiển, Trần Bằng... Tư lịch tối thiển cũng không dưới Thịnh Dung, nếu không phải Thịnh Dung thủ Tế Nam một trận thành danh, tư lịch so với bọn hắn thậm chí còn muốn thấp hơn. Trong chuyện này, Ngô kiệt lão Hầu gia có tước vị cao, tư lịch hơn xa Thịnh Dung; Bình An dũng mãnh thiện chiến, công huân hiển hách, cũng vẫn còn ở trên Thịnh Dung, loại cổ động này đối với một người Thịnh Dung, rơi vào trong lỗ tai bọn họ sẽ có ý nghĩ gì, vậy không cần phải nói rồi.

Hành động của Hạ Tầm, biểu hiện ra là có giúp đỡ triều đình, bởi vậy ở khắp nơi, truyền bá loại tin tác này giữa phường thị tửu quán, rất khó để cho quan phủ cảnh giác và hoài nghi. Dân ý thật là dễ dàng mù quáng nghe theo, rất nhanh, càng ngày càng có nhiều người gia nhập hàng ngũ trợ giúp. Đồng thời, Hạ Tầm cũng không quên công kích trào phúng Lý Cảnh Long, Thịnh Dung đánh thắng trận càng nhiều, Lý Cảnh Long có vẻ càng vô năng.

Trí tuệ quần chúng là vô cùng, quần chúng thích việc thú vị cũng là vô cùng, Hạ Tầm chỉ mở một đầu mối, bọn họ có thể tự phát thêm mắm thêm muối, đem Lý Cảnh Long đùa cợt thành Đại tướng quân vô năng đệ nhất từ xưa đến nay, trên trời dưới đất không ai bằng. Thậm chí còn biến tấu tuôn ra như là lũ lụt Hà Nam, chỉ cần đem Lý Cảnh Long ném vào, có thể làm bế tắc, bởi vì Tào quốc công đại nhân là đại bao cỏ đệ nhất thiên hạ ai cũng chê cười.

Binh thế vô thường, binh mã triều đình tất nhiên cũng có lúc bại trận, lúc triều đình bị đánh bại, Lý Cảnh Long càng nhận lấy vô số người thóa mạ, vinh quang thắng lợi là thuộc về hoàng đế, là thuộc về các đại thần phụ chính bên người hoàng đế kia, là thuộc về tướng quân anh minh thần võ, nhưng thất bại? Thất bại là thuộc về Lý Cảnh Long, bởi vì Lý Cảnh Long hai lần đại bại, làm cho nguyên khí triều đình đại thương, cho nên triều đình mới có thể thất bại.

Triều đình đánh thắng trận, Lý Cảnh Long đã bị trở thành vở hài kịch, dùng để chứng minh hắn là phế vật, bị mọi người cười cợt tức giận mắng một phen; Triều đình bị đánh bại, Lý Cảnh Long đã bị trở thành người chịu tội thay, vẫn chứng minh hắn là phế vật, nếu không phải hắn có khuyết điểm, triều đình làm sao có thể bại trận? Thế là, Lý đại soái ca đáng thương

cũng sẽ bị mọi người lại hung hăng mắng chửi một lần nữa.

Có thể có một nơi dời công kích và trút giận giữa dân chúng với triều đình, tăng lên tin tưởng của dân chúng đối với đại quân triều đình, đây không thể nghi ngờ là có lợi với triều đình, càng là có lợi đối với bọn người Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tẻ Thái bởi vì hai phiên đại bại ở Trịnh Thôn bá và Bạch Câu Hà mà không thể không tự nhận lỗi từ chức, cho nên triều đình đối với loại dân gian bàn tán này, áp dụng ngầm đồng ý thậm chí có thái độ dung túng.

Trong một thế công dư luận cường đại, nghìn người điều chửi Lý Cảnh Long, da mặt hắn dù dày, tố chất tâm lý dù mạnh, cũng không thể chịu được nhiệt tình. Ban đầu Lý Cảnh Long dùng giả điên giả ngu để che giấu nội tâm thất lạc và xấu hổ của mình, rồi từ từ biến mất ở trước mặt công chúng, hắn rất ít khi lộ diện trước công chúng, lại qua vài ngày, hắn bị bệnh.

Lý Cảnh Long không phải giả bộ bệnh, thời gian dài tâm tình bị áp lực, hắn bị bệnh thật, bệnh tới như núi sập...

Ngoại trừ Từ Tăng Thọ và nhất mạch thế lực thuộc về Tào quốc công, lén lút đi nhìn hắn, không còn có một đại thần trong triều nào trèo lên cửa phủ hắn, những người lớn rất yêu quý cái mũ trên đầu mình, đều sợ dính vào xú danh của hắn, trở thành đối tượng công kích của mọi người triều.

Lý Cảnh Long tâm tình buồn bực, lúc triền miên trên giường bệnh, tâm tình La Khắc Địch lại cực kỳ tốt.

Lúc phủ ứng Thiên và ngũ môn binh mã ti còn đang không biết đánh vào đâu, La Khắc Địch mang theo tư liệu phá hủy hai nơi bí điệp Yến vương cơ cấu tường tận vào cung. Không ngoài La Khắc Địch dự liệu, khi hắn mang tư liệu đặt tới bàn, kiến Văn đế động ý. Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Trực, Tẻ Thái luôn luôn kiên quyết không cho phép cẩm Y vệ cắm tay vào triều chính, đem chức năng bọn họ giới hạn trong Nghi loan thị vệ cũng phải nhượng bộ, mặc dù chỉ là nhượng bộ rất nhỏ.

Bọn họ cho phép cẩm Y vệ lùng bắt mật điệp Yến vương tại kinh sư, ở tình hình khẩn cấp trước mắt, có thể thuyên chuyển Tuần Kiểm ti phủ ứng Thiên và nhân viên ngũ môn binh mã ti. Nhưng phạm vi giới hạn chức quyền và lùng bắt của cẩm Y vệ vẫn như thế, bởi vì cẩm Y vệ là một mãnh hổ đáng sợ, bọn họ vẫn phải nhận lấy các loại hạn chế.

La Khắc Địch cũng rất lạc quan, giờ đây, theo chiến sự tiền tuyến liên tiếp bất lợi, Lại bộ Thượng Thư Như Thường đã điều sang Binh Bộ Thượng Thư, Như Thường là phái chủ hòa, gần đây phản đối tước phiên, chủ trương hòa bình với Yến vương, đây là một tín hiệu, tín nhiệm của hoàng đế đối với bọn người Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ và Tẻ Thái hiển nhiên cũng không phải không hề không có điều kiện; Còn có, mặc dù cùng là phái tước phiên, bọn người Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh, lần trước lúc Lý Cảnh Long đại bại mà về, bọn họ đã từng bởi vì bọn người Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng liên tiếp làm ra quyết sách sai lầm mà giận không kìm được, ngay mặt bề ngoài buộc tội bọn họ, cho thấy trong phái tước phiên cũng không phải bền chắc như thếp.

Hắn tin tưởng, khi hắn lấy được càng nhiều chiến tích, hoàng đế sẽ ý thức được tác dụng trọng đại của cẩm Y vệ, đến lúc đó, hoàng đế sẽ bỏ ý kiến Phương Hoàng qua một bên, một lần nữa bắt đầu dùng Cẩm Y vệ, chỉ cần hoàng đế điểm tướng, rốt cuộc không người nào có thể ngăn cản cẩm Y vệ Đông Sơn tái khởi.

Nước càng đục, hắn càng có cơ hội.

Cho nên trong lúc Phi Long bí điệp hành quân lặng lẽ, người thất vọng nhất chính là La Khắc Địch, hắn cực kỳ hy vọng Hạ Tầm có thể làm được đại sự oanh oanh liệt liệt, như vậy, cơ hội hắn xuất núi mới có thể càng lớn.

Hạ Tầm xác thực đang mưu đồ đại sự, nhưng đại sự của hắn là chiến lược, mà không phải mặt chiến thuật, theo gió lẻn vào bóng đêm, cướp lấy vật không gây tiếng động, đại sự của hắn chú định không có khả năng oanh oanh liệt liệt. Hắn giờ đây làm một kiểu, không phải trực tiếp nhằm vào triều đình, thậm chí đối với triều đình, đối với hoàng đế, đối với những đại thần chấp chính kia là có lợi.

Mục tiêu của hắn là Lý Cảnh Long. Tựa như một thiếu nữ hoài xuân mọi thời khắc luôn chú ý đến tình lang nàng thầm mến, toàn bộ ánh mắt Hạ Tầm giờ đây đều quăng ở trên người Lý Cảnh Long, đối với tất cả mọi thứ xảy ra bên người Lý Cảnh Long, hắn rõ như lòng bàn tay, bởi vì bên người Lý Cảnh Long, đã sắp xếp người khác.

Người này, chính là Từ khương.

Vì để cho Từ khương đánh vào Lý phủ, Hạ Tầm đã mất một phen khổ tâm.

Hắn đầu tiên tra được, Lý Cảnh Long mới nạp một thiếp. Thiếp này chính là vũ kỹ từng bị

hắn lúc ở Đức Châu lợi dụng qua một lần, vị vũ nữ Nhất Trọc ở Giang Nam kia.

Lần trước đó, Hạ Tầm lợi dụng một lần, sắp xếp vài thân binh ở bên người Lý Cảnh Long, lâm trận hủy cờ đại tướng, đến nỗi đại thắng dễ như trở bàn tay của Lý Cảnh Long biến thành thất bại thảm hại. Lý Cảnh Long bị triệu hồi kinh sư hỏi tội, những binh lính kia đều bị Thịnh Dung tiếp quản, một lần nữa xếp vào tất cả các doanh, làm binh lính bình thường, đã mất đi tác dụng quan trọng làm bí điệp.

Lúc này đây, Hạ Tầm còn muốn lợi dụng Nhất Trọc làm cửa khẩu đột phá, bởi vì xem tình hình nàng và Lý Cảnh Long, nữ nhân trước mắt này không không thể nghi ngờ, là người được Lý Cảnh Long sủng ái nhất.

Hạ Tầm đầu tiên tra được một thanh lâu trước khi chuộc thân, từ tú bà nơi đó tra được tư liệu Nhất Trọc cô nương trước khi bán mình, từ tư liệu tìm tới gia đình nàng, một đường đệ nghèo rớt mùng tơi. Sau đó, do Từ khương ra mặt, cùng hắn biến thành bạn nhậu. Tiếp đó, Từ khương "Ngẫu nhiên" nghe nói Đường tỷ của hảo hữu đã phát đạt, thành ái thiếp của Tào quốc công, giật giây hắn đi nương nhờ họ hàng.

Thế là, Từ khương làm như một bạn cùng chung hoạn nạn với đường đệ, cùng hắn cùng một chỗ đến thành Kim Lăng.

Một đường đệ tìm được đường tỷ của mình, dưới sự năn nỉ của nàng, Lý Cảnh Long đem em họ nàng ở lại phủ Tào quốc công làm một tiểu quản sự trong nhà, Từ khương tất nhiên cũng thuận lý thành chương trà trộn phủ vào Tào quốc công.

Có tai mắt này, Hạ Tầm biết nhất cử nhất động của Lý Cảnh Long không phải là kỳ quái, hắn thậm chí có thể tinh tường hiểu rõ mỗi ngày Lý Cảnh Long ăn bao nhiêu cơm, mắng người mấy lần, đối với tâm tính biến hóa của hắn, tất nhiên nắm chắc rất rành mạch.

Hạ Tầm cảm thấy, đây là lúc nên tiến hành tiếp xúc cùng Lý Cảnh Long.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 370

Mộng Tưởng Cùng Hy Vọng.

Chương 370: Mộng tưởng cùng hy vọng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Sau khi được Đại Minh triều nguyện ý đối với Nhật Bản hứa hẹn cho triều cống trở lại, Nhật sứ giả kích động trở về nước.

Đây là chuyện nửa tháng trước. Hai ngày, từ đảo Song Tự truyền về tin tức, hai chiếc thuyền sứ tiết của Nhật Bản về nước vừa ra khỏi vịnh Hàng Châu, đã bị người đảo Song Tự chặn lại, bọn hải đạo sau khi lên thuyền trắng trợn cướp bóc một phen, đem hàng hóa Đảo Tân Quang Phu từ Đại Minh mua sắm cùng với các lễ vật triều đình Đại Minh ban cho Túc Lợi Nghĩa Mãn, tất cả vơ vét sạch. Bởi vì Hà Thiên Dương ở trong lời nhắn cố ý nói rõ, bọn hải đạo còn đùa dai đem quần áo đoàn sứ tiết Nhật Bản đều lột sạch sẽ, chỉ để cho bọn hắn một cái quần trong đặc trưng: Đâu đang bố, chính là một miếng vải nhỏ che trong che mông to lớn vô cùng của các lực sĩ đô vật hiện nay vẫn còn sử dụng. Hà Thiên Dương sau khi nghe nói lại, ôm bụng cười to.

Giờ phút này, trong phòng ngủ của Quốc vương tử cùng Vương thế tử phi phía sau núi, trên bàn đang bày biện một đôi nến đỏ, trên mặt đất quỳ một đôi nam nữ, đứng bên cạnh là Hạ Tầm cùng Từ Minh Nhi, nơi này là chỗ ở của quốc cống sứ do Hồng Lư tự an bài, chỉ có một đường một cửa, chưa có thông báo, cũng sẽ không có người tiến đến, kể cả người của Hồng Lư tự, nhưng mà bọn họ vẫn rất cẩn thận.

Hà Thiên Dương cùng Bình Nữ song song quỳ trên mặt đất, không có mũ phượng khăn quàng vai, không có áo choàng trạng nguyên, Bình Nữ thì mặc một thân xiêm y đỏ thẫm, Hà

Thiên Dương thì ở trên mũ cắm hoa, người mặc đồ đỏ, cả sảnh đường đều là không khí vui mừng.

“Hoàng thiên hậu thổ tại thượng, hôm nay Hà Thiên Dương cùng Bình Nữ kết làm đại thê, từ nay về sau không rời khỏi nhau, đồng sinh cộng tử, nếu như trái lời thề này, nhân thần cùng phẫn nộ!”.

Lời này Hà Thiên Dương đã rất trịnh trọng hỏi qua Hạ Tầm, lúc này đây môi chữ môi câu hắn đều niệm phi thường chăm chú.

Trên đầu Bình Nữ, dùng một một miếng vải đỏ trùm lên trên, khăn quá nhỏ, che không được dung nhan của nàng, gương mặt tràn đầy sự vui mừng, trong đôi mắt tỏa sáng sự hạnh phúc, nàng cũng lập lại một lần những lời Hà Thiên Dương nói, sau đó nhìn nhau cười nhẹ nhàng nắm tay giữ tại cùng một chỗ, ý trọng tình thâm. Hôm nay, bọn họ thành thân dưới sự chứng kiến của Hạ Tầm cùng Từ Minh Nhi.

Bọn họ không thể không thành thân, bởi vì trong bụng Bình Nữ đã có hài tử. Cô nam quả nữ, nghỉ đêm chung một phòng, hơn nữa thời gian lâu như vậy, chỉ chỉ nó Hà Thiên Dương cũng không phải liễu rủ, cho dù hắn là chính nhân quân tử cũng đã sớm cầm không được hấp dẫn, huống chi nam là hải tặc xem lễ giáo như chó má, nữ là thiếu nữ hải đảo sớm đã ngầm giao tâm hồn cho hắn.

Từ Minh Nhi đứng ở một bên nhìn, cổ tay thon dài mượt mà liên tục khẽ động, bởi vì bàn tay nhỏ bé như hoa lan của nàng đang giấu ở trong tay áo, ngón tay đang không ngớt xiết lấy nhau, dùng cải nảy phát tiết cảm giác mới lạT khẩn trương cũng.

Hưng phấn, bất quá trên mặt nàng vẫn không tự chủ được nổi lên một tầng đỏ ửng khác thường.

Nàng đã tham gia qua hôn lễ của người khác, nhưng mà lúc ấy còn nhỏ chỉ lo chơi đùa, nàng còn chưa từng có ở trong dạng hoàn cảnh yên tĩnh này, thấy tận mắt chứng một đôi vợ chồng mới cưới. Cảm giác khác thường lặng lẽ từ trong lòng thiếu nữ sinh sôi ra, thần kỳ lực lượng chưa bao giờ có, không ngừng mà đánh sâu vào trái tim của nàng. Nàng cảm thấy, trước mắt tất cả đều quá đẹp, quá đẹp... Bất kể là nụ cười xinh của tân nương, hay là cái tân phòng nam nữ kết hợp giản lược yên tĩnh này, đều kỳ diệu như vậy. Đêm nay, nàng lại là phù dâu...

“Chúc các ngươi sống đến đầu bạc răng long. Ha ha, một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng

ta sẽ không quấy rầy" Hạ Tâm mỉm cười chúc phúc, rồi nháy mắt với Từ Minh Nhi.

Tiểu phù dâu hôm nay cũng mặc một bộ đồ đỏ, bị hồng quang ánh lên, khuôn mặt tao nhã tú lệ nói không nên lời, phảng phất như một đóa hồng đang bung nở.

"A!". Từ Minh Nhi còn đang xuất thần bị Hạ Tầm gọi tỉnh lại, nàng xấu hổ le lưỡi, cũng hướng về phía tân lang tân nương nói lời chúc phúc một phen, sau đó cuống quít đi theo Hạ Tâm ra ngoài, đóng cửa lại.

"Ài...". Từ Minh Nhi vui vẻ thở ra một hơi, mỉm cười nói: "Thật tốt" Giọng điệu có chút mang theo sự hâm mộ tựa như ảo mộng, còn có một tia thiếu nữ mê ly ngây thơ. Hạ Tầm mỉm cười nói: "Ha ha, tiểu quận chúa sau này vào ngày đại hôn, nhất định càng thêm vui mừng!".

Từ Minh Nhi vui vẻ gật đầu, cái cằm khéo léo tinh xảo dùng lực gật hai cái, đột nhiên mới tỉnh ngộ Hạ Tầm đang nói cái gì, mặt không khỏi xấu hổ đỏ bừng: "Không có đâu!".

Từ Minh Nhi xấu hổ đỏ mặt phủ nhận, có nữ hài nào trông mong được gả, còn nghị luận với một người nam nhân xem hôn lễ tương lai mình như thế nào. Nàng xấu hổ quẫn bách trừng mắt liếc nhìn Hạ Tầm nói: "Ta... Sắc trời không còn sớm, ta đi về phủ".

Không đợi trả lời, nàng thẹn thùng chạy mất. Hạ Tầm nhìn bóng lưng nàng, áo thiếp thân màu hồng phấn, không thể che hết vẻ thẹn thùng của nàng, giữa đôi chân dài đi đi lại lại, eo thon mềm mại, thân thể cực kỳ xinh đẹp, làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Tiểu nha đầu dường như một cành liễu co lại, loại thiêu nữ thanh xuân xinh đẹp thanh tú, đã phô bày ra lại không thể che giấu.

Hạ Tầm thở dài. Đi vào, đang muốn cất bước trở lại phòng ngủ của mình, sau lưng kẹt một tiếng, tân phòng mở cửa, Hà Thiên Dương nhô đầu ra, lấm la lấm lét nhìn ngó, liền chui ra, nhỏ giọng kêu lên: "Đại nhân dừng bước, ta... có lời muốn nói với người".

Đèn trong phòng Hạ Tầm sáng lên, dưới đèn, Hà Thiên Dương do dự, nói với Hạ Tầm rất nhiều rất nhiều.

Trình độ văn hóa của hắn có hạn, muốn nói tâm sự mình, rất nhiều từ không thể diễn đạt ý, nhưng hắn lật qua lật lại, cuối cùng cũng phát biểu ra được.

Nói hết lời một phen, Hạ Tầm còn chưa thấy thế nào, Hà Thiên Dương đã mệt đến mức

nhức đầu đầy mồ hôi, hắn thả lỏng thân hình. Hít khí, liên tục không ngừng nam ấm trà trên bàn Hạ Tầm lên, tu ừng ực.

Hà Thiên Dương nói chuyện, tổng cộng có hai tầng ý tứ.

Chuyện thứ nhất, hắn và Bình Nữ đã thành vợ chồng, trong bụng Bình Nữ còn có cốt nhục Hà gia hắn, cho nên, hắn lo lắng Bình Nữ tiếp tục lưu lại đây sẽ làm Hà Thiên Dương hắn khó có thể vào sinh ra tử, chỉ hy vọng đại nhân có thể làm cho lão bà hài nhi hắn trở lại đảo Song Tự.

Chuyện thứ hai, hắn không, muốn làm hải tặc, hắn hy vọng Hạ Tâm có thể tiếp nhận hắn, đê hắn trở thành một thành viên Phi Long bí điệp. Hắn không quan tâm có làm hải tặc hay không, lại càng không quan tâm thân phận này ti tiện hay không, nhưng hắn không muôn làm cho hài tử mình vừa ra đời lại là một tiêu hải tặc, nhất là mẹ của hài tử, đây chính là công chúa hàng thật giá thật của một nước, cho nên, hắn muốn cầu một địa vị xuất thân.

Thành thân, đối với một nữ nhân mà nói, lại là lần phát triển thứ nhất trong cả đời, từ ngày này, nàng mới có thể từ nữ hài nhi biến thành nữ nhân, thân phận và quan niệm, triệt để biến đổi hình dáng, rời khỏi cha mẹ huynh đệ, cùng một người nam nhân thành lập gia đình nhà mình, từ nay về sau giúp chồng dạy con.

Mà nam nhân, thành hôn thì vẫn là nam hài chưa lớn, hắn có tâm ham chơi rất nặng, không hề coi trọng chuyện gia đình, thăng đến khi hắn có cốt nhục của mình, hắn mới có thể thoát thai hoán cốt, ý thức được trách nhiệm và nghĩa vụ một người nam nhân cần phải nhận lấy, hắn có thể từ một bé trai, biến thành một người nam nhân.

Hà Thiên Dương, giờ đây đã ý thức được trách nhiệm và nghĩa vụ hắn phải nhận.

Hắn không phải là một người chỉ biết cậy mạnh dùng đao kiếm để giải quyết vấn đề, hắn bắt đầu tự hỏi, cũng bắt đầu có ý định, bắt đầu có kế hoạch cho người một nhà.

Hạ Tầm đáp ứng hắn, hắn rất hiểu tâm tình Hà Thiên Dương.

Bành Tử Kỳ và Tạ Tạ một văn một võ, một người võ công tinh xảo, một người trời sinh đã có chất liệu làm bí điệp, nếu các nàng có thể theo hắn đến Kim Lăng, có thể giúp đỡ hắn rất nhiều, nhưng hai người bất kể là mềm giọng cầu xin, hay là giả vờ giận dữ uy hiếp, bất kê quân quýt bám chặt lây thế nào, hắn đều kiên quyết không đáp ứng.

Xuất phát từ cùng nguyên nhân với Hà Thiên Dương, hắn có thể vì sự nghiệp làm một người nam nhân của mình mà dốc sức làm, vì gia đình và hài tử mình dốc sức đi làm, lại không thể để cho nữ nhân mình dấn thân vào hiểm. Cho nên hắn bắt buộc hai người ở lại.

Hải đảo, vì tránh cho hai người bằng mặt không bằng lòng, lại như lần. Trước lên thuyền Bắc thượng đi tìm hắn, lại vụng trộm chạy tới Kim Lăng, hắn để lại cho hai người một nhiệm vụ làm cho các nàng không thể thoát thân mà đi theo hắn.

Hắn từ trong Phi Long bí điệp điều ra khỏi một chỉ tinh nhuệ, lúc sau Tô Dĩnh đích thân giúp hắn xem xét một đám nhân viên gồm dân cư vùng duyên hải và hải tặc có ý thoát ly có thể tín nhiệm, tất cả giao cho hai vị ái thê của hắn.

Do Bành Tử Kỳ chỉ điểm võ công cho những người này. Do Tạ Vũ Phi dạy bọn họ dịch dung giả dạng, ẩn núp hành tung, nhìn mặt mà nói chuyện, các loại bản lãnh dò xét tình báo, dưới cơ cấu này của Phi Long bí điệp, xây dựng ra một đội ngũ Tiềm Long càng hạch tâm hơn.

Các nàng vốn chính là lão sư tốt nhất, quan trọng hơn là, các nàng bởi vậy mà không thể thoát thân. Được hai vị danh sư này huấn luyện, nhóm nhân viên đầu tiên huấn luyện ra đã ẩn núp đến Kim Lăng, trở thành lực lượng thứ hai do đích thân hắn nắm giữ, một lần. Trước đó, bốn người áo đen được hắn phái đi thanh trừ Từ Thạch Lăng con sâu làm rầu nồi canh này, chính là đến từ Tiềm Long bí điệp.

Hai sự kiện, Hạ Tầm đều rất sảng khoái đáp ứng Hà Thiên Dương.

Muốn cho Bình Nữ rời đi rất dễ dàng, chỉ cần nói với Lễ bộ, nói thế tử phi mang thai, quốc vương và vương hậu Sơn Hậu vội vàng hy vọng tức phụ về nước, về phần vị vương tử giả Hà Thiên Dương này, trải qua thời gian lâu như vậy, được Bình Nữ chỉ điểm, hắn đã có thể một mình gánh vác, Lễ bộ cũng đã quen thuộc phong cách và phương pháp của hắn, sẽ không lộ ra dấu vết gì, hắn muốn tiếp tục lưu lại Đại Minh học tập văn hóa thượng quốc, ngắm cảnh du lịch sơn hà cẩm tú, kết giao vương công đại thần, Lễ bộ cầu còn không được.

Chuyện thứ hai, hắn cũng đáp ứng, nhưng Hà Thiên Dương không giống với lũ giặc bình thường, Hà Thiên Dương là đại đầu lĩnh Song Tự bang, tâm phúc của Hứa Hử, ở trên đảo là đầu lĩnh, nếu muốn đáp ứng, không khỏi có người dị nghị Hạ Tầm quá dê dàng đáp ứng hắn, trước khi an bài Bình Nữ rời đi, sẽ đem ý tứ của hắn tiết lộ cho Hứa Hử, chỉ cần Hứa Hử

chịu thả người, hắn nhất định tiếp nhận.

Hà Thiên Dương nghe Hạ Tầm trả lời thuyết phục xong, vui vẻ trở về phòng cùng tân nương tử của hắn.

Chắc hẳn, bên gối tối nay, hắn sẽ đem hai tin tức tốt này nói cho nương tử hắn biết, một đôi uyên ương cùng sánh vai nằm ở đó, làm một đêm ước mơ mộng đẹp.

Sau khi Hà Thiên Dương rời khỏi, Hạ Tầm một mình một người lẳng lặng ngồi trong chốc lát, hơi mỉm cười.

Người có hèn mọn, cũng đều có lý tưởng của hắn, đều có ý định cho tương lai, nhất là khi hắn gánh vác trách nhiệm, cho dù Hà Thiên Dương là một hải tặc cũng không ngoại lệ.

Như vậy, đã từng bởi vì chiến công hiển hách, phụ thân được truy phong làm Lũng Dương vương, chính mình được truy phong làm kỳ Dương vương, nhận bổng lộc cao, được hưởng thái miếu, Đại Minh khai quốc công thần bài danh đệ tam chiến thần Lý Văn Trung, con của hắn Lý Cảnh Long, trên người phải gánh vác vinh quang hai đời quận vương, gánh vác kỳ vọng và trách nhiệm gia tộc Lý thị thậm chí với phân đông môn sinh bạn cũ, hắn sẽ cam tâm để Lý thị từ đó mà suy tàn, bản thân vĩnh viễn làm một con chuột chạy qua đường bị người đùa cợt sao?

Hạ Tầm thở ra một hơi. Đứng dậy, đi tới cửa, mở cửa, lẳng lặng đứng ở phía dưới hiên cửa.

Chốc lát sau, một bóng đen lén lút đứng ở bên cạnh hắn, khom người thi lễ.

Hạ Tầm mắt nhìn phía trước, nhẹ nhàng nói: “Ngày mai, an bài gặp gỡ Lý Cảnh Long!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 371

Vui Hóa Quân Tâm Buồn Thành Sĩ Khí.

Chương 371: Vui hóa quân tâm buồn thành sĩ khí.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Sáng sớm hôm sau, Hà Thiên Dương đưa ra ý muốn đi kiến giá bệ hạ về phía Lễ bộ, nói thế tử phi về nước, Mạnh Thị Lang nghe xong, vội vàng dẫn theo Hà Thiên Dương cùng đi.

Đợi đến lúc lâm triều, dựa vào quy củ, việc đầu tiên phải xử lý chính là quan viên ở bên ngoài vào kinh kiến giá và từ trong kinh ra khỏi kinh, Mạnh Phù Sinh lách mình ra khỏi nhóm, khom người về phía kiến Văn đế nói: “Bệ hạ, hiện có vương tử Sơn Hậu Hạ Thiên Dương, xin rời kinh, xin bệ hạ ân chuẩn”.

Chu Duẫn Văn Văn kinh ngạc nói: “Vương tử Sơn Hậu tùng nói, muốn kiến thức phong cảnh trung thổ ta, học tập phong tục thượng quốc, ít nhất phải ở lại kim Lãng một năm, giờ muốn đi là sao?”.

Mạnh Phù Sinh nói: “Bệ hạ, cũng không Hạ Thiên Dương phải đi, mà là thế tử phi Bỉnh Nữ có thai, quốc vương, vương hậu kia biết liền mười phần mừng rỡ, hoài niệm con dâu, yêu cầu con dâu về sớm, Hạ Thiên Dương hâm mộ văn hóa Thiên triều ta, còn muốn tiếp tục lưu lại Kim Lăng”.

Chu Duẫn Văn cười ha ha nói: “Tốt! Đây là một chuyện vui, thế tử phi quốc vương Sơn Hậu ở đế đô Đại Minh ta có thai, hài tử này cũng muốn nhiễm linh khí đất nước ta, đã như vậy, hãy ban thưởng chút ít lễ vật sung làm lễ của Thiên triều ta, Lễ bộ phải an bài thích đáng, trẫm ân chuẩn thế tử phi của hắn về nước, muốn hắn lên điện đến gặp mặt vua để tạ ơn”.

Mạnh Phù Sinh đáp ứng một tiếng, trong lòng âm thầm kỳ quái: "Hôm nay lâm triều, Hoàng Thượng dường như đặc biệt cao hứng".

Ý chỉ truyền đi, Hà Thiên Dương đã sớm ở bên ngoài liền lĩnh chỉ vào triều, Chu Duẫn Văn Vãn bên này tươi cười chân thành quét mắt văn võ cả triều, dụng tâm nhìn chằm chằm vào tân nhậm Binh Bộ Thượng Thư Như Thường, phân phó nói: "Tấu sự đi".

Dĩ nhiên là Tiểu Lâm Tử đổi tên Mộc Ân giương phất trần lên, cao giọng kéo âm thanh: "Hoàng thượng có chỉ, bách quan tấu sự, có chuyện sớm tấu, vô sự bãi triều".

Thanh âm vừa dứt, Binh Bộ Thượng Thư Như Thường liền chạy ra khỏi hàng, cao giọng nói: "Thần, có bản tấu!".

Hà Thiên Dương đi vào triều đình, chưa kịp kiến giá, liền nghe được Như Thường cất cao giọng nói: "Hoàng Thượng, Đông Xương đại thắng!".

Hà Thiên Dương cả kinh, vội vàng dừng bước, chợt nghe Như Thường tấu nói: "Hoàng Thượng, yến quân xuôi nam, tại Đông Xương phát sinh kịch chiến cùng đại quân triều đình ta, Thịnh Dung tướng quân bày trận ở dưới thành, hỏa khí, độc nỏ cùng phát, phong tỏa quân địch, yến quân tổn thương thảm trọng, vài viên đại tướng đã chết trên chiến dịch này. Bản thân Yến nghịch được Đại tướng Chu Hùng cùng với con trai Cao Hú tương trợ, hoảng sợ giết ra, một đường chạy đến Quán Đào, lại bởi vì hai vị tướng quân Bỉnh An, Ngô kiệt đang chiếm cứ Chân Định, cắt đứt đường lui của hắn, đành phải thua chạy về Sâu Châu, đi đường vòng trốn về Bắc Bình. Một trận chiến quân ta toàn thắng, chém địch mấy vạn, nhất là, Đại tướng Trương Ngọc dưới trướng yến nghịch, bỏ mình nơi chiến trường, thanh thế quân ta tăng nhanh-.

Hà Thiên Dương nghe thấy liền âm thầm kinh hãi, quân tỉnh triều.

Đỉnh tấu lên nhiều lần làm giả, kiêng kỵ nhất là thắng bại. Nhưng lại chưa bao giờ dám nói bừa chém Đại tướng địch, bởi vì đây là chỗ nói dối dễ dàng bị chọc thủng nhất. Trương Ngọc nguyên vốn là người không nổi tiếng, giữa triều dã không người nào biết Thiên hộ Tả hộ vệ trong Yến sơn ba đạo hộ vệ này. Nhưng hôm nay theo Yến quân khí thế càng ngày càng thịnh, Trương Ngọc nghiễm nhiên thành danh tướng đương thời, đây chính là đệ nhất dũng tướng dưới trướng Yến vương, hắn... Vậy mà lại chết trận sao? Tin tức này, hẳn không phải là giả.

Như Thường nói một phen như sấm dậy đất bằng, lập tức khiến cho một hồi sóng to gió

lớn trên triều, người người phấn chấn, không khí hùng hồn! Rất nhiều quan viên châu đầu ghé tai, cả triều đình xôn xao, nhưng đây là việc mừng rỡ, Chu Duẫn Văn Vãn hiểu được, đối với việc quân thần thất lễ không chút phật lòng.

Đến khi đám quan viên tiêu hóa được tin tức này, cùng một chỗ cúi đầu, hô to vạn tuế, sau khi khen hoàng đế thánh minh, Chu Duẫn Văn Vãn lúc này mới đắc ý dào dạt, cao giọng tuyên bố nói: "Truyền chi, tuyên cáo thiên hạ, Đông Xương đại thắng, ban phần thưởng theo công lao, ban thưởng ba quân. Còn có, chiếu lệnh võ tướng, công khanh, huân thích đang ở kinh có quan tước ngoài phẩm ngũ, buổi trưa tụ tập đầy đủ tại ngọ môn, theo trẫm đến thái miếu đem tin tức đại thắng tế cáo tổ tông.

Giờ Mùi canh ba, trong nội cung bày rượu, đại yến tiệc cho quần thần!".

Chu Duẫn Văn Vãn mỉm cười liếc nhìn Hà Thiên Dương nói: "Sơn Hậu vương tử, ngươi cũng cùng tham gia đi".

"Thần tuân chi".

Hà Thiên Dương vội vàng đáp ứng một tiếng, trong lòng âm thầm kêu khổ: "Nguy rồi, nam quân đại thắng, loại tình hình này, đại nhân hắn... còn có thể xúi giục thành công không?".

Hà Thiên Dương vừa mới lui ra, trong ban văn thần lại xông ra một Ngự sử, giơ lệnh bài lên cao, khom người nói: "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, binh mã triều đình đại thắng, trong trận chém đệ nhất kiêu tướng của Yến quân, đây là bệ hạ anh minh thần võ, tướng sĩ tiền tuyến hết sức trung thành phục vụ quên mình. Bất quá...".

Hắn vừa chuyển lời nói, lại nói: "Chuyện này cũng nói rõ, ba vị đại nhân Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái dùng đúng phương pháp, lần trước binh bại, tất cả đều là do một mình Lý Cảnh Long vô năng, liên lụy bà quân, làm triều đình hổ thẹn, nay quân ta đã lấy được đại thắng, Hoàng Thượng thưởng phạt phân minh, như vậy ba vị đại nhân Phương Hoàng Tề, cũng nên phục nguyên quan chức, đề bạt một lần nữa".

Như Thường liếc liếc mắt, nhận ra đây là quan nhân phái Phương Hiếu Nhụ, Như Thường không nói gì, trong lòng cũng không thoải mái lắm. Thịnh Dung đánh thắng trận là trong lúc hắn nhận chức Binh Bộ Thượng Thư, tốt rồi, giờ đây có công, hắn không thể bỏ qua chuyện này.

Ngoài ra, Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng một lần nữa phục chức thì thôi, Tề Thái lại là Binh Bộ Thượng Thư, hắn xuống đài ta mới gánh chức này, công việc Binh Bộ Thượng Thư béo bở như vậy, ta chân trước vừa đi, chân sau đã có người chiếm, ngươi giờ đây bảo hắn phục chức, ta đây đi chỗ nào?

Chu Duẫn Văn Vãn đang lúc cao hứng bừng bừng, lòng dạ hắn biết rõ, trên thực tế đây là lần đầu tiên binh mã triều đình đánh thắng trận, hơn nữa là một hồi thắng trận lớn như vậy, nếu không phải ghi nhớ uy nghi của quân vương, hắn đã sớm hoa chân múa tay vui sướng, lần này có quan hệ đến an bài nhân sự, còn có thận trọng suy nghĩ. Vị ngự sử ấy vừa nói, Chu Duẫn Văn liền vui vẻ gật đầu, cười nói: "Ái khanh nói có lý, truyền chỉ, Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, lập tức phục nguyên chức quan!".

Thế là, lúc Chu Duẫn Văn Vãn dẫn văn võ bá quan tới Thái miếu tế tổ, đứng sau lưng Chu Duẫn Văn Vãn từ sáu Thượng Thư đã biến thành bảy Thượng Thư, trong đó Binh Bộ Thượng Thư là hai chủ quan, một người họ Như, một người họ Tề.

Chu Lệ thê lương hoảng sợ trở về Bắc Bình.

Lúc này đây Yến quân đại bại, một nguyên nhân chủ yếu chính là khinh địch. Liên tiếp thắng lợi, trên dưới Yến quân, hình thành một dáng vẻ kiêu binh bệ vệ, không chỉ binh lính, ngay cả Yến vương và các tướng lĩnh dưới trướng hắn cũng như thế, triều đình là quái vật khổng lồ, hình tượng trong mắt bọn hắn đã là không chịu nổi một kích, kết quả cuối cùng là gặp thảm bại.

Trước đó sau khi lần đầu bất ngờ tập kích thành công Thương Châu, Chu Lệ tin tưởng tăng nhiều, so sánh với việc trước sau hai lần lãnh binh đều vượt qua năm mươi vạn quân của Lý Cảnh Long, đối với Thịnh Dung nguyên vốn chỉ là một Tham tướng phụ dưới trướng Trường Hưng hầu Cảnh Bỉnh này, hắn căn bản không xem ra gì. Sau khi chiếm Thương Châu, binh mã Chu Lệ chưa chỉnh trang, rất nhiều quân dụng vật tư tồn trữ tại Thương Châu đang vận chuyển đến Bắc Bình, hắn ngựa không dừng vó lại lần nữa Nam chinh.

Lúc này đây, hắn bỏ qua các lộ địch quân Thịnh Dung cùng Bỉnh An, Ngô kiệt, thẳng đến Đức Châu, ban đầu quân Minh bắc chinh e sợ căn cơ bị mất, vội vàng phản hồi, ngược lại âm thầm theo sát phía sau hắn. Yến quân sau khi từ Quán Đào qua sông đến Đông Bỉnh, Thịnh Dung cùng tất cả lộ nam quân cũng chạy tới theo, đóng quân ở Vu Đông.

Chu Lệ sau khi nghe tấu, đột nhiên giết đòn Hồi Mã Thương, vứt bỏ Đức Châu mà công Đông Xương. Chiến trường vừa mở, Chu Lệ vô cùng khinh địch liền tự dẫn thiết kỵ công về phía Thịnh Dung bên cánh tả, kết quả vài lần đánh không thành, đành phải tập trung xông mạnh vào trung tâm. Thịnh Dung nhìn ra Chu Lệ căn bản không đem mình để vào mắt, cho nên cố ý mở trận, làm ra vẻ chiến bại, dụ hắn nhập vào thật sâu.

Đợi sau khi Yến vương dẫn thiết kỵ tiến vào trận địch, Thịnh Dung lập tức hợp trận bao bọc vây quanh hắn, khu động tất cả lộ đại quân liều chết chém giết, chủ tướng hữu lộ quân Yến quân Chu Năng thấy tình thế không ổn, vội vàng liều chết đột nhập, đem Chu Lệ cứu ra, nam quân mau chóng đuổi theo, may mắn Chu Cao Hú cũng dẫn binh đuổi tới, hai bên hợp binh một chỗ, che chở Chu Lệ đang hoảng sợ bỏ chạy.

Nhưng chủ tướng tả lộ quân Trương Ngọc bởi vì tin tức không linh, không biết Chu Lệ đã an toàn cứu ra, mắt thấy Yến vương gặp nạn, Trương Ngọc cũng dẫn binh giết vào trận địch, Chu Lệ và Chu Năng vừa đi, Trương Ngọc đang bị vây ở trong trận địch, hắn vốn có cơ hội đào tẩu, nhưng hắn chỉ cho là Chu Lệ còn đang hãm thân trong địch doanh, ở trong trận liều chết, phấn đấu quên mình, cuối cùng kiệt lực, bỏ.

Mạng ở trong loạn quân.

Chu Lệ trốn đoạn đường này, trên đường đi không ngừng lọt vào quân vây đuổi chặn đường, nếu như không phải bởi vì Hạ Tầm ở kinh sư có dụng tâm đối với Thịnh Dung, đã làm tướng quân Minh lúc đó sinh ra hiềm khích, các tướng lãnh Thịnh Dung, Bình An, Ngô kiệt đều nghĩ đoạt công đầu giết chết Chu Lệ này, các bên phối hợp trong lúc đó không đủ ăn ý, đến nỗi vòng vây xuất hiện lỗ thủng, nếu không phải vậy, chỉ sợ Chu Lệ cũng không thể còn sống về Bắc Bình.

Chu Duẫn Văn dẫn văn võ bá quan, huân thích công khanh đến thái miếu tế tổ đã xong, bãi giá hồi cung chuẩn bị mở tiệc rượu, lúc quân thần đang vui vẻ, Chu Lệ lại đang để tang, ở vùng ngoại ô Bắc Bình tế điện ba quân tướng sĩ bỏ mình.

Ngàn dặm đóng băng, ngàn dặm tuyết rơi, trong ngoài Trường Thành, tuyết rơi dày đặc.

Gào thét gió lạnh nức nở nghẹn ngào thổi qua bình nguyên, trên đài chiêu hồn ba thước xây ở vùng đất lạnh, linh hồn tung bay, khăn tang trên đầu Chu Lệ cũng theo gió lạnh không ngừng phập phồng, hắn đứng ở trên đài, nhìn Đông Xương phía xa, hô một tiếng: “Thế Mỹ, hồn gia...

Trở về...". Liền khóc không thành tiếng.

Chu Lệ thật sự thương tâm, Trương Ngọc lúc hắn vẫn là phiên vương, đã theo hắn chinh chiến tái ngoại, Cho đến khởi bình tĩnh Nan, Trương Ngọc cũng không chút do dự, trung thành và tận tâm, lúc này đây càng vì cứu hắn, mới mạo hiểm xông vào trận, kiệt lực mà chết, Chu Lệ có thế nào không thương tâm?

Chu Lệ chảy nước mắt nói: "Thắng bại chính là chuyện thường của binh gia, không càn lo. Nhưng trong khi gian nan, mất đi vị tướng tài giỏi như vậy, thật đáng buồn, đáng hận! Đây đều là tại cô vương quá nóng vội!".

"Điện hạ, xin nén bi thương!".

Tướng sĩ ở một bên đốt giấy để tang vì Chu Năng bỏ mình vội vàng đỡ lấy hắn, Chu Lệ dùng ba chén nước rượu tế tướng sĩ bỏ mình, lại vừa quay người, Mã Tam Bảo trong ba bảo vệ bởi vì đi theo hắn một đường chinh chiến lập công lao mà được hắn ban tên Trịnh Hòa mang theo một cái mâm tiến đến, trong mâm đĩa là một cái chiến bào phủ đầy vết máu, đây là chiến bào Chu Lệ mặc trong chiến dịch này.

Chu Lệ lấy chiến bào ra, tiếp nhận một cây đuốc từ trong tay thị vệ, đốt chiến bào, nhìn trời ngâm nga nói: "Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Tuy kỷ nhất ti, dĩ thức dư tâm!". (Nếu không có áo thì cùng người chung áo, mặc một lần cũng đủ hiểu lòng).

"A di đà phật!". Hòa thượng Đạo Diễn hai tay chắp lại, thấp giọng tụng một tiếng phật hiệu.

Ba quân tướng sĩ dưới đài thấy tình cảnh này, đồng loạt lớn tiếng nói: "Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Tuy kỳ nhất ti, dĩ thức dư tâm!".

Ngàn vạn trường thương đồng thời giơ lên, ngàn vạn cụ tấm chắn đồng thời bị cương đao gõ, thanh âm bi phẫn kia thật phóng khoáng, khí thế ngất trời, bởi vì binh bại mà trong quân toàn ngập bi quan, hào khí suy sụp, bởi vỉ một lời này, đã quét sạch, chỉ còn lại có sát khí lạnh thấu xương xông lên cao, chiếu đán ánh nắng lạnh giá.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 372

Thiên Hoa Loạn Trụy.

Chương 372: Thiên hoa loạn trụy.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Từ Thái miếu trở về, Chu Duẫn Văn Vãn đi trước đến Chính Tâm điện nghỉ tạm một lát, thay đổi quần áo, lại mời dự họp quốc yến. Văn võ bá quan cũng giống như vậy, cũng không thể ăn mặc đồ bái tế Thái miếu phải thay quan phục long trọng tham gia yến hội cung đình, nhưng đại đa số bọn họ không hồi phủ, bởi vì hai chiếu mệnh là đồng thời ban xuống, các vị đã sớm chuẩn bị xiêm y, từ Thái miếu trở về, đến xe của mình ở trước cung thay đổi đồ rồi đi luôn.

Chính là lợi dụng khoảng thời gian này, Hà Thiên Dương trở lại trong xe của mình, đem tin tức đại thắng hắn nghe trong cung nói cho Hạ Tầm. Hạ Tầm lúc này còn chưa biết tin tức Yến quân chiến bại, thời đại này không có điện thoại điện báo, nếu triều đình muốn khống chế khu và giữ gìn liên lạc tiền tuyến, tùy thời biết biến hóa trong cuộc chiến, đó là chuyện không thực tế.

Hạ Tầm sau khi nghe nói tin tức này cũng bị dọa cho nhảy dựng, hắn vừa cẩn thận hỏi thăm hồi lâu, Hà Thiên Dương đem toàn bộ tin tức nghe được trên triều đình nói lại một lần, liền nhíu mày trầm ngâm hẳn lên. Hà Thiên Dương lo lắng nói: "Đại nhân, như vậy mà nói, sự tình chúng ta xúi giục Lý Cảnh Long, có phải là để sau lại nói? Cũng phải chờ chúng ta đánh một trận thắng lớn, bàng không, chỉ sợ Lý Cảnh Long chắc là sẽ không chấp nhận".

Hạ Tầm suy tư thật lâu hỏi: "Hôm nay quan viên đã ngoài ngũ phẩm tại kinh cùng vào bái thái miếu, công khanh vào cung tham gia yến, trong chuyện này có Lý Cảnh Long không?".

Hà Thiên Dương nói: "Đó là tất nhiên, Đại Minh hiện tại còn lại được mấy quốc công? Trong chuyện này đương nhiên là bao gồm cả hắn".

Hạ Tầm gật đầu nói: "Cứ bình tĩnh, tất cả... cứ chiếu theo kế hoạch đã định ra!".

Hà Thiên Dương lo lắng nói: "Đại nhân...

Hạ Tầm mỉm cười, nói: "Không sao, cứ nghe ta phân phó mà làm!".

Yến hội mừng công long trọng mãi cho đến lúc chạng vạng tối mới tan, sau khi cửa cung mở ra, các đại thần lục tục đi tới. Lý Cảnh Long đi ở cuối cùng, các đại thần vừa đi vừa nghị luận, đối với chiến sự vui mừng phía trước nói không biết mỏi mệt, hắn không thể không thả chậm cước bộ. Đứng ở trong đám người cũng sẽ không có người nào dám đến gần hắn, thỉnh thoảng còn phải nghe người khác giễu cợt, bất tất tự làm khổ tai mình.

Trên chiến trường thua, còn có đồng chí huynh đệ liều mạng đến kéo ngươi ra, thua ở trong quan trường, chỉ có thể bị cô lập và vứt bỏ triệt để.

Chiến trường tuy tàn khốc, còn có ôn nhu và nhiệt huyết, quan trường máu lạnh hơn so với chiến trường, càng tàn khốc, ở đây chỉ có ngươi lừa ta gạt, chỉ có trần trụi tranh ích lợi.

Đang lúc Lý Cảnh Long chậm rãi đi ra cửa cung, cửa cung ở phía sau hắn lặng yên khép lại, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u, mang theo sắc mặt âm u, cất bước đi về hướng xe của mình. Ở lòng bàn tay hắn, đang gắt gao nắm chặt một tờ giấy, đó là tờ giấy khi ở trong cung có người lặng lẽ để dưới khay chén của hắn, bên trên chỉ có một câu: "Trong xe các hạ, có cố nhân muốn gặp!".

Tại trong lúc yến hội, hắn chỉ nâng cốc chúc mừng về phía hoàng đế, mới rời khỏi chỗ ngồi đúng một lần, chờ hắn trở về, tờ giấy hiện ra, hắn cực kỳ ngạc nhiên muốn xem ai chờ hắn trong xe, càng hiếu kỳ là, tin tức sao có thể truyền cho hắn ở trong cung.

"Lão gia!".

Vừa thấy Lý Cảnh Long trở về, mã vội buông bàn đạp, bọn thị vệ đang ngồi đợi dưới chân tường cũng vội vàng phi thân lên ngựa, đều chạy đến. Hôm nay còn tất cung tất kính đối với Lý Cảnh Long hắn, chỉ có hạ nhân của hắn, mặc kệ hắn ở trên triều đình thất ý như thế nào, mặc kệ hắn ở giữa triều đã bị bao nhiêu mỉa mai, chỉ có những người này, không có khả năng

thay đổi thái độ đối với hắn, bởi vì những người này là dựa vào hắn để ăn cơm.

Lý Cảnh Long bước lên trên xe, ngón tay chạm được cửa kiệu lại hơi ngừng một chút, bên trong thực sự có người sao, còn là người khác đang trêu đùa mình? Nếu có người, hắn sẽ là ai, cũng là một vị quan viên tham gia yến tiệc mừng công hôm nay?

Hắn liếc mắt nhìn mã phu đứng ở dưới xe, mã phu bởi vì hắn lưỡng lự, đang có chút mờ mịt nhìn hắn, xem thần sắc, mã phu không giống.

Như là người biết chuyện. Lý Cảnh Long cười cười, trong lòng đột nhiên nổi lên một ý nghĩ quái đản: "Bên trong, không phải là một hồ nữ thiên kiều bá mị chứ? Hồ nữ thần thông quảng đại, làm thư sinh điên đảo mất hồn...".

Thần sắc co quắp khẩn trương trên mặt Lý Cảnh Long biến mất, người chết chim chì lên trời, bất tử vạn vạn năm, cũng rơi tới bước người người hô đánh hô giết, còn có cái gì phải sợ?

Hắn kéo cửa xe, liền chui vào...

Xe ngựa lộc cộc, dần dần chậm lại.

Lý Cảnh Long xốc hạ bức màn, nhìn thấy cảnh phố quen thuộc, hiểu được sẽ nhanh đến phủ đệ nhà mình, liền phân phó nói: "Không vội hồi phủ, đi dạo bốn phía".

Mã phu ngẩn ngơ, hỏi: "Lão gia, chạy hướng nào?".

"Tùy ý!".

Lý Cảnh Long buông bức màn, lại ngồi ở một bên nhìn về phía Hạ Tầm.

Hắn đã từng nghĩ qua vô số người, thậm chí nghĩ tới có phải là Hoàng Tử Trừng đã từng giậu đổ bìm leo lại nổi lên tâm tư muốn lôi kéo hắn, nhưng hắn vạn lần không ngờ, ngồi ngay ngắn ở trong xe vậy mà lại là Hạ Tầm, một người hắn tuyệt đối không ngờ đến.

Có lẽ lúc này hắn chỉ cần kêu lên một tiếng, Hạ Tầm sẽ máu nhuộm tại chỗ, thậm chí đem hắn bắt sống, đưa cho Hoàng Thượng. Nhưng Lý Cảnh Long không làm như vậy, Hạ Tầm chỉ nói một câu, hắn liền bỏ đi ý niệm trong đầu.

Hạ Tầm thản nhiên ngồi ngay ngắn, mỉm cười chì nói một câu: "Tại hạ là một con cá nhỏ, ở trong mắt Hoàng Thượng không đáng. Nếu Quốc công gia giờ đây đang cần bàng hữu mà nói, như vậy, ta chính là bằng hữu tốt nhất của Quốc công gia!".

Cũng bởi vì một câu nói kia, Lý Cảnh Long an phận ngồi xuống chỗ ngồi.

Lý Cảnh Long buông màn xe, cười nhẹ một tiếng nói với Hạ Tầm: "Lý Cảnh Long chì là một phế vật mà thôi, Yến vương điện hạ tìm ta làm gì?".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Một trận chiến Trịnh Thôn Bá, Quốc Công thua một là ở kiêu binh, hai là thua ở thiên thời; Một trận chiến Bạch Câu Hà, nếu không có chuyện soái kỳ Quốc Công bị gió thổi gãy, điện hạ đã ngã ở trên tay Quốc Công. Triều đình dùng thành bại luận anh hùng, nhưng Yến vương điện hạ sẽ không, điện hạ tìng đối chọi cùng Quốc Công nơi sa trường, đối với bản lĩnh Quốc Công, tự nhiên là hiểu rõ nhất.

Điện hạ rất khâm phục bản lĩnh Quốc Công, điện hạ tìng nói với ta: Cửu Giang hổ phụ sinh hổ tử, chỗ khiếm khuyết, chì là kinh nghiệm chiến trận thôi. Trước sau hai trận, nếu không phải lịch lãm chiến trường của Quốc Công có hạn, nắm bắt thời cơ còn chưa đủ tốt, mà điện hạ lại được trời phù hộ, đầu tiên là giá lạnh, sau đó là gió lớn, đều đối với Yến quân ta có lợi, yến quân ta đã thất bại thảm hại".

Lý Cảnh Long bị người mắng là vô năng, ngu xuẩn, kẻ bất lực, mắng đủ đường, nghe được Hạ Tầm "thuật lại lời công bàng của Yến vương Chu Lệ" mũi cay cay, nước mắt chì kém chút nữa là rơi xuống, hắn không muốn để cho Hạ Tầm nhìn thấy vẻ quẫn bách của mình, vội vàng quay đầu, cố nén hồi lâu, mới cười lạnh nói: "Do trời phù hộ sao? Như vậy lúc này đây điện hạ tại sao đại bại, đến đệ nhất Đại tướng Trương Ngọc dưới trướng hắn cũng bỏ mình".

Hạ Tầm hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ Quốc Công cho rằng, Thịnh Dung so với ngươi mạnh hơn sao?".

Đương nhiên là không! Văn không thứ nhất, võ không thứ hai, ai chịu thừa nhận người khác so với mình mạnh hơn, nhất là một người có gia thế, tư lịch, địa vị đều hơn xa hắn, nhất là một người tự phụ, kiêu ngạo như Lý Cảnh Long, nhưng hắn không thể nói ra được.

Hạ Tầm cũng không chờ hắn thừa nhạn, tiếp tục nói: "Điện hạ thất bại lần này, cũng là bởi vì duyên cớ kiêu binh! Trong mắt điện hạ, Quốc Công chính là con trai chiến thần tướng quân Lý Phụ Đại Minh ta, ý chí thao lược, mưu tính vô số, dưới trướng lại có sáu mươi vạn hùng

binh, điện hạ đã có thể đánh bại Tào quốc công, sao có thể đem Thịnh Dung hắn để vào mắt, nguyên nhân chính là như thế, vậy nên mới thất bại".

Hạ Tầm hít một hơi, tiếc hận nói: "Thịnh Dung thắng lần này, không phải hắn thiện chiến, thật sự là... Quốc Công ngài... Thành toàn cho hắn!".

Lý Cảnh Long chấp nhận thật sâu.

Đã biết rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ trận đại thắng này, Lý Cảnh Long nghe được Chu Lệ vừa mới giao chiến, liền đích thân dẫn quân công kích cánh tả Thịnh Dung, vài lần đánh không phá được liền quấn trở lại quyết đấu chính diện, bị Thịnh Dung trá bại dụ vào đại trận, đã biết Chu Lệ bại là do khinh địch.

Để cho Lý Cảnh Long hắn điều binh khiển tướng, ứng phó thay đổi thế cục chiến trường trong nháy mắt, hắn xác thực hơi bình thường, nhưng nếu bàn về nắm giữ lý luận quân sự, để hắn ngồi mà nói suông, hắn so với đại đa số người mạnh hơn nhiều.

Chu Lệ dùng cùng loại chiến thuật, trong một trận chiến Bạch Câu Hà, đã từng thi triển qua đối với hắn, một lần nếu không có soái kỳ bị bẻ gẫy, Chu Lệ dĩ nhiên đã chết trong tay hắn, lúc này đây Chu Lệ giở mánh cũ, sẽ không sợ lại dẫm vào vết xe đổ sao? Giải thích duy nhất, chính là Chu Lệ căn bản không để Thịnh Dung vào mắt, hắn bại một trận này, xác thực là thua ở cuồng vọng khinh địch.

Mà tất cả việc này, không phải là do Lý Cảnh Long hắn trải đường cho Thịnh Dung sao? Kết quả, Thịnh Dung may mắn đắc thắng được người thổi phồng là bách chiến bách thắng, công đều được hưởng, mà Lý Cảnh Long hắn, lại trở thành phế vật vô năng bị người khác càng chế nhạo trào phúng thêm.

Ghen ghét và không phục, tựa như một độc xà, hung hăng cắn nuốt toái tim hắn, Lý Cảnh Long cắn chặt hàm răng, sau nửa ngày mới tch chế tâm tình, lạnh lùng thốt: "Bất kể nói thế nào, Yến vương thật là thất bại, một trận tổn bại binh tướng này, đến Trương Ngọc cũng chết trận sa trường, nguyên khí yến quân đại thương, mà sĩ khí binh mã triều đình ta lại tăng, hắn gọi ngươi tới, muốn làm gì? Muốn ta Lý Cảnh Long đầu nhập vào tướng bên thua như hắn sao?".

Hạ Tầm nói: "Điện hạ lúc này, thật là thất bại. Nhưng thắng bại là chuyện thường của binh gia, ngươi dám nói, Thịnh Dung may mắn thủ thắng, từ nay về sau bách chiến bách thắng sao?

Yến vương điện hạ sẽ không có cơ hội xoay người sao?".

Lý Cảnh Long đương nhiên không tin, cũng không nguyện ý tin tưởng.

Hắn bại vào tay Yến vương Chu Lệ mới rơi xuống bước này, nhưng trong lòng hắn, cũng không hận Chu Lệ, hắn hận đúng là Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ, Tề Thái giậu đổ bìm leo, hắn hận là do hắn thất bại để tạo thành điều kiện để kiêu binh Chu Lệ đại bại trước Thịnh Dung, lại làm cho hắn càng lâm vào khốn cảnh, nhận hát trào phúng của thế nhân.

Hạ Tầm mỉm cười, tựa như một ma quỷ đầu độc người khác bán đứng linh hồn, dùng ngữ điệu tràn ngập sức hấp dẫn, kích động nói: "Yến vương điện hạ còn có được cơ hội xoay người, mà Quốc Công ngài, Hoàng Thượng sẽ không cho ngươi cơ hội này, Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng cũng sẽ không cho ngươi cơ hội này, bọn họ cho ngươi, chỉ có mọi người cùng đẩy, chỉ có giậu đổ bìm leo. Nhưng Yến vương điện hạ nguyện ý cho ngươi một cơ hội xoay người, Quốc Công ngươi... có muốn hay không?".

Hạ Tầm nói ra điều kiện, hắn không khỏi động tâm. Lý Cảnh Long tựa như một người lập tức chết chìm, cho dù có người vứt lên được chỉ là một cọng rơm rạ, hắn cũng muốn chăm chú bắt lấy; Tựa như một lữ nhân lạc đường trong sa mạc, dù là biết rõ người khác đưa cho hắn chỉ là một chén rượu nhạt, hắn cũng muốn rót hết, làm dịu làm dịu cơn khát trong yết hầu.

Bởi vì trên người Lý Cảnh Long gánh vác, không chỉ là nhục nhã của người khác, còn có áp lực trầm trọng, áp lực đến từ chính gia tộc và tập đoàn lợi ích phụ thuộc mình. Hắn có thế lực phe phái của mình, có nhân mạch quan hệ của hắn, có thế lực phụ thuộc vào mình, hắn thất thế, không chỉ là việc của một mình hắn, mà là gia tộc của hắn, cả thế lực tập đoàn của hắn, một vinh tất cả vinh, một tổn hại đều tổn hại.

Nếu hắn tiếp tục trầm luân như vậy, Lý gia sẽ gặp đả kích đến từ toàn bộ các phương diện từ triều đường đến dân gian, khiến cho Lý gia từ từ xuống dốc, cuối cùng sa vào giai tầng hào môn hạ lưu bình thường, càng khổ hơn là đến địa vị hào môn bình thường cũng khó có thể bảo vệ. Loại địa vị chính trị nửa vời này, tùy thời sẽ bị diệt ở dưới sự đấu đá quyền lực trong triều đình, tùy thời đều có khả năng tan đàn xẻ nghé.

Lý Cảnh Long tựa như một dân cờ bạc tiêu chuẩn, thua đỏ mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Tầm nói: "Như vậy, Yến vương điện hạ, muốn cho ta làm chuyện gì? Lý Cảnh Long hôm nay đã như vậy... còn có thể làm chuyện gì?".

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn cũng bị mình dọa cho sợ hãi, khàn giọng, thanh âm thê thảm, thật sự là từ trong miệng hắn phát ra sao?

Hạ Tầm thản nhiên nói: "Quốc Công thật sự cảm thấy, ngươi ở trên triều đình đã là chuột chạy qua đường người người hô đánh sao? Ngươi thật sự cảm thấy, võ tướng cả triều, đều đã vứt bỏ Quốc Công như ném đá xuống giếng sao?".

"Chẳng lẽ không phải?".

"Đương nhiên không phải!".

Hạ Tầm ân cần khai đạo cho hắn: "Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, một giáo thụ học phủ, một tiên sinh Quốc Tử Giám, văn không thể an bang, võ không thể định quốc, ngươi thật cho ràng, hai người bọn họ như vậy, được thánh sủng có thể một tay che trời sao? Có thể làm văn võ cả triều ai cũng tâm phục khẩu phục sao? Thật đáng chê cười! Mà ngay cả phái chủ chiến chuyện tước phiên, bọn người Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh, Trác kính, chính kiến tuy giống nhau, đối với việc hai người làm và năng lực bọn họ, đối với việc bọn họ bò lên trên như vậy sẽ lập tức vui lòng phục tùng sao?

Càng có Như Thường, Úc Tân, Cao Nguy, những này quan viên phái chủ hòa phản đối tước phiên, thậm chí rất nhiều tướng lãnh phản chiến trong quân, lực lượng này một khi đoàn kết lại sẽ khổng lồ thế nào, giờ đây sở dĩ bọn họ chia rẽ, tùng người tự chiến, đó là bởi vì bọn họ thiếu khuyết một người cầm đầu địa vị tôn sùng, những người này... Đều là minh hữu của ngươi đó...".

Con mắt Lý Cảnh Long dần dần sáng lên, hắn tựa như một con dơi, loài chim đang bay xem thú chạy dưới đất, thú chạy dưới đất xem hắn như loài chim bay, kết quả hắn thành đối tượng cộng đồng hai bên đùa cợt chế nhạo, nhưng hai phái này, mới là phái chính thức không có khả năng điều hòa mâu thuẫn đối lập. Phái chủ hòa phản đối tước phiên, ở trên triều đang thiếu người dẫn đầu có lực, nếu như hắn chịu dương cờ đứng ra, không cần chủ động đi chiêu nạp, những người này tự nhiên sẽ đứng ở bên hắn.

Dưới cờ xí, Lý Cảnh Long hắn ở trên triều có quyền nói chuyện, còn có thể mặc người cười nhạo như vở hài kịch sao?

Từ cơ hội này, hắn chẳng những có thể gắn bó, làm thế lực hắn lớn mạnh, hơn nữa... còn có thể đả kích Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, hắn vĩnh viễn cũng không quên được chuyện

bị những chính khách lãnh huyết tàn nhẫn này biến mình trở thành thứ vứt bỏ, khàn cả giọng nói muốn hắn đi chết, loại nhục nhã, bi thương và tuyệt vọng, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định phải trả thù.

Lý Cảnh Long cảm thấy yết hầu có phần phát khô, hắn gian nan nuốt nước bọt: "Yến vương, là muốn cho ta... Để cho ta đầu nhập vào hắn sao?".

"Đương nhiên không phải!".

Hạ Tầm nghĩa chính từ nghiêm nói: "Quốc Công là thần tử Hoàng Thượng, Yến vương điện hạ cũng là thần tử Hoàng Thượng, điện hạ chưa từng nghĩ tới việc phản đối Hoàng Thượng, chỉ là đám gian nịnh, điện hạ tuân theo tổ huấn, không thể không khởi binh tĩnh Nan thanh lọc bên cạnh quân vương thôi. Đều là thần tử của Hoàng Thượng, điện hạ tại sao lại chiêu nạp Quốc Công để mình sử dụng? Chỉ có điều, chiến trận nổ ra, chịu khổ cuối cùng là dân chứng, địa phương thói nát, quốc nội bất an.

Điện hạ là hy vọng quốc công có thể đứng ra, dẫn đầu quần thần, cuối cùng đạt tới việc trừng phạt gian nịnh, hai bên nghị hòa, dùng thủ đoạn thương thảo để giải quyết vấn đề".

Hạ Tầm mỉm cười, lại vỉ lời nói của hắn bỏ thêm một câu chú giải: "Đương nhiên, vỉ trợ giúp Quốc Công đạt tới mục đích này, điện hạ sẽ hết sức phối hợp ở trên chiến trường, điện hạ đánh thắng trận càng nhiều, Phương Hoàng lại càng khổ sở.

Quốc công ở trên triều nói chuyện thì càng có phần lượng. Cho nên, vỉ để cho chủ trương của Quốc Công có thể có được nhiều ủng hộ, vỉ đạt tới mục đích giải quyết tranh chấp hòa bỉnh cuối cùng, ta nghĩ... Quốc Công sẽ không để ý lộ ra chút tin tức về phía điện hạ, bắt Thịnh Dung ăn một chút thiệt thòi nhỏ, tất cả cũng là vỉ triều đình!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 373

Phá Cục.

Chương 373: Phá cục.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Tháng mười hai, Yến vương Chu Lệ tại Bắc Bình trọng chỉnh đội ngũ, lại lần nữa dẫn bắc quân Nam chinh, tiến vào chiếm giữ Sơn Đông Lâm Thanh, Quán Đào, Đại Danh, vấn Thượng, Tể Trữ một vùng. Thịnh Dung thì đối chọi gay gắt, dẫn nam quân vùng Liêu Thành Vu Đông bố trí phòng tuyến, hai bên có công có phòng, tiến nhập giai đoạn giằng co dài dằng dặc.

Cùng lúc đó, ngoại trừ chiến trường chính diện, hai bên cũng triển khai một loạt gián điệp chiến, tình báo chiến cùng với ngoại giao chiến. Phi Long bí điệp ở kinh thành hoạt động càng ngày càng nhiều, không ngừng tạo thế cho Yến vương. Yến vương cũng công khai phái sứ giả lên lớp giảng giải cho triều đình, nhắc lại chỉ cần triều đình giết trừ một đám gian nịnh Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái đầu đảng tội ác, Yến vương liền buông tha Nam chinh, quay về Bắc Bình, vẫn chấp nhận ý chỉ hoàng đá, coi đây là mình đang chính danh tiến hành Nam chinh, một ngụm cắn chết hắn là tại "Tĩnh Nan".

Chu Duẫn Văn đương nhiên cự tuyệt, đồng thời sẵn sàng ra trận, chuẩn bị triệt để tiêu diệt thế lực Yến vương. Nam quân giờ đây thiếu nhất chính là chiến mã, trên thảo nguyên Mông cổ lại có rất nhiều ngựa, nhưng triều đình bắc Nguyên giờ đây mặc dù đã phân liệt thành hai quốc gia, là Thát Đát và Ngõa Thứ, nhưng hai quốc gia này cùng triều đình Đại Minh đều ở vào trạng thái đối địch, không có khả năng đem chiến mã bán cho Đại Minh, Đại Minh liền đem chủ ý đánh tới Triều Tiên.

Đảo Đam La Triều Tiên vốn là mục trường chính phủ triều Nguyên, cũng có quan viên chuyên môn quản lý, sau khi triều Nguyên trốn về thảo nguyên, Triều Tiên vội hướng về phía Đại Minh thỉnh cầu tiếp quản đảo này. Như loại địa phương như đảo Song Tự, bởi vì bơ vơ ở hải ngoại, bất lợi với đối việc thống trị dân chúng đều bị Chu Nguyên Chương chủ động buông tha, đem dân chúng dời trở về lục địa, hắn thật đúng là không để đảo Đam La vào mắt, liền một lời đáp ứng, nhưng từ nay về sau tại bên trong quốc cống của Triều Tiên, có thêm năm mươi con chiến mã.

Năm mươi con chiến mã này là tiến cống, trừ cái đó ra, Chu Nguyên Chương còn thường xuyên trưng mua ngựa của Triều Tiên, giao phó Liêu Đông Đô Ti sử dụng. Triều Tiên chỉ là một quốc đảo vùng núi, thật ra cũng không thích hợp nuôi ngựa, ngay từ đầu nó còn cung cấp được rất khá, nhưng sau khi Đại Minh mộ binh lấy mấy vạn con ngựa, ngựa tốt Triều Tiên đều bị thu hết, còn lại một số ngựa tồi, có con so với con lừa cũng không lớn hơn được bao nhiêu, khiến cho quan viên sĩ phu Triều Tiên cũng chỉ có thể cưỡi ngựa bệnh.

Lúc này Chu Duẫn Văn phái người đi sứ Triều Tiên, yêu cầu theo Triều Tiên mua chiến mã vào, quốc vương Triều Tiên Lý Phương Viễn đáp ứng một lời, trên thực tế hắn là người soán vị tự lập, cho nên cực kỳ cần chính phủ Đại Minh thừa nhận để cũng cố sự thống trị của hắn, đối với ý chỉ của triều đình Đại Minh tất nhiên phải hết sức làm, hắn chẳng những lập tức hạ lệnh mộ ngựa chiến trong phạm vi cả nước, còn công khai tuyên bố, duy trì cuộc chiến chính nghĩa Đại Minh hoàng đế thảo phạt Yến vương.

Một phen lăn qua lăn lại, mặc kệ ngựa nhỏ ngựa tồi tất cả đều muốn, cuối cùng liều mạng gom góp, cũng không gom góp đủ số lượng Chu Duẫn Văn cần, rơi vào đường cùng, Lý Phương Viễn đã lỡ đồng ý đành khẽ cắn môi, nhịn đau đem cả trâu cày đến cho đủ số. Trâu không thể làm tọa kỵ, tối thiểu còn có thể vận chuyển đồ quân nhu. Triều Tiên là.

Quốc gia vùng núi, trâu ngựa vốn ít, lần này bị vơ vét hầu như không còn gì-.

Trâu ngựa không có, Đại Minh đổi lấy trả tiền bằng lụa, trù, vải vóc để mua ngựa. Tơ lụa vải vóc chồng chất như núi tuy xinh đẹp lại không thể thay cơm ăn, ngược lại còn kích thích một số quan Triều Tiên truy cầu bầu không khí xa hoa và lợi ích, khiến cho Lý Phương Viễn đau đầu không thôi, đành phải đem những lụa vải vóc này bán trao tay cho người Nhật Bản và Lưu cầu. Nhật Bản lúc này còn chưa được Đại Minh chính thức cho phép triển khai mậu dịch triều cống, xã hội thượng lưu trong nước muốn mua vật phẩm xa xỉ chỉ có thể thông qua buôn lậu, hôm nay Triều Tiên chủ động đưa ra mậu dịch, Nhật Bản tất nhiên cầu còn không được.

Thế là, hiện bên này Đại Minh đang đánh hăng hái, ngược lại thúc đẩy kinh tế mậu dịch giữa Triều Tiên và Nhật Bản.

La Khắc Địch sau khi nhận được sự đồng ý của Chu Duẫn Văn Vãn, vận dụng lực lượng cẩm Y vệ, cũng là bắt được một số Phi Long bí điệp tuyên bố truyền đơn, rải lời đồn, nhưng những người này chỉ là con tôm nhỏ tầng ngoài cùng, bọn họ căn bản không nắm giữ được hạch tâm cơ mật của Phi Long bí điệp, hình pháp cẩm Y vệ lại rất cao, đối với người căn bản không biết cơ mật cũng vô ích.

Mà Hạ Tầm bên này, dùng Lý Cảnh Long làm cửa khẩu đột phá, từ trong quan viên phản đối tước phiên hoặc đồng tỉnh với Yến vương không ngừng xem xét mục tiêu, tiến hành lôi kéo, ăn mòn, thẩm thấu, dần dần, đã hình thành một mạng lưới tình báo cực kỳ nghiêm mật và khổng lồ.

Phương diện triều đình, giờ đây đấu tranh bên trong cũng cùng như chiến sự ở tiền tuyến, trở nên ngày càng nghiêm trọng, các loại thế lực rắc rối phức tạp.

Phái tước phiên hôm nay phân liệt thành hai tập đoàn, một tập đoàn là phái Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái cầm đầu, phái khác dùng bọn người Cảnh Thanh, Trác kính, Luyện Tử Ninh cầm đầu phái trẻ trung. Cảnh Thanh, Trác kính, Luyện Tử Ninh, nhân tài tước phiên mới xuất hiện cũng kiên định trung thành với hoàng đế, nhưng bọn họ đối với những người vô năng như Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng này cũng căm thù đến tận xương tủy.

Đối ngoại, bọn họ chủ trương nghiêm khắc đả kích Yến vương Chu Lệ, tuyệt không thỏa hiệp. Đối nội, bọn họ thì hy vọng đẩy hạng người vô năng Phương Hoàng xuống ngựa, bởi vì dưới mắt bọn họ, do những hạng người vô năng này cầm giữ triều chính, tuyệt không phải phúc quốc gia, đáng tiếc là, Chu Duẫn Văn Vãn tín nhiệm nhất vẫn là Phương Hiếu Nhụ và Hoàng Tử Trừng, hành động của bọn họ còn chưa thấy hiệu quả gì, chỉ là tiến thêm một bước làm suy yếu lực ảnh hưởng của Phương Hoàng mà thôi.

Lúc trong phái tước phiên tranh chấp không ngừng, một thanh âm nguyên bản yếu kém bạc nhược tới cực điểm tự nhiên vang lên. Đại biểu thanh âm này chính là Lý Cảnh Long. Lý Cảnh Long cũng không biết là ăn sai thuốc gì, đột nhiên nhảy ra, trắng trợn công kích Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng đầu độc thánh ý, ly gián hoàng thân, là đầu sỏ gây nên chiến tranh trong hoàng thất, hẳn là phải đem bọn họ ra công lý, cùng nghị hòa với Yến vương.

Nguyên bản, những quan viên như Như Thường, Úc Tân, Cao Nguy chính là có loại chủ trương này, nhưng bọn họ khuyết thiếu một lãnh tụ mạnh mẽ, thanh âm ở trong triều vốn cực kỳ yếu ớt. Thanh danh Lý Cảnh Long tuy hôi không ngửi nổi, nhưng Lý thế gia đã tùng có hy vọng thay thế Trung Sơn vương phủ trở thành vố thần đứng đầu, thực sự có cực nhiều nhân mạch và quan hệ.

Tập đoàn ích lợi phụ thuộc vào phủ Tào quốc công, cần một cơ hội đứng lên một lần nữa, dù là cơ hội này là đầu cơ, là bí quá hóa liều.

Thế là, dưới sự duy trì kiên định của bọn họ, Lý Cảnh Long nguyên bản bởi vì hai lần đại bại xấu hổ đến cửa chính cũng không dám ra ngoài tự nhiên bay lên, đột nhiên từ một vũ phu oai hùng biến thành một vỉ sao trên chính đàn.

Mỗi ngày triều đình nghị sự, hắn rốt cuộc không cáo ốm không ra như trước, Tào quốc công đại nhân vào triều so với người khác đều tích cực hơn, chỉ cần bắt được cơ hội, hắn ở trên triều đình nói bốc nói phét chào hàng lý luận về phía người khác "Yến vương không thể chiến thắng, tước phiên làm quốc gia lầm than, hẳn là phải giết trừ gian nịnh, hòa giải cùng Yến vương", vẻ cuồng nhiệt nhiệt tình này, cùng Uông tinh vệ cổ động "ba ngày vong quốc luận" liền liều mạng.

Như Thường, Úc Tân, Cao Nguy, những người đảng nghị hòa này ban đầu có thanh âm bé nhất mừng rỡ phát hiện ra toi âm Lý Cảnh Long, rất nhanh, bọn họ đều tìm nơi nương tựa đến làm môn hạ của Lý Cảnh Long, đối với phái nghị hòa quật khởi, phái Phương Hoàng và phái Trác Cảnh ngay từ đầu nắm giữ quyền nói chuyện tuyệt đối cũng không để ý, thậm chí ở trên trình độ nhất định, bọn họ cố ý dung túng để hệ phái này tồn tại.

Bởi vì phái Phương Hoàng hy vọng phái nghị hòa hiện ra, thúc đẩy phái Cảnh Trác sinh ra cảm giác nguy cơ, một lần nữa đoàn kết lại cùng mình, mà phái Cảnh Trác thì hy vọng phái nghị hòa giật nhẹ sau chân phái Phương Hoàng, thúc đẩy bọn họ xuống đài, không thể tưởng được, phái nghị hòa có văn có vố, vậy mà khỏe mạnh lớn lên, rất nhanh đã có thanh thế lớn, lại có thể cùng phái Phương Hoàng, phái Trác Cảnh có địa vị ngang nhau.

Tam đại phái này mặc kệ có mục đích chính thức là gì, đều đánh trúng một lý do đường hoàng: Vì Hoàng Thượng, vì Đại Minh!

Chu Duẫn Văn Vãn vốn chính là một người không quen nghe nhiều, chủ nhân không có chủ

ý, mỗi ngày đều bị ba phái lý luận này đến lý luận, lý luận đến mức đầu hắn đau nhức, đến "Chu Lễ" hắn yêu thích không buông tay cũng tạm thời buông xuống, mỗi ngày vừa lên phải giữ vững tinh thần, bắt đầu: "Sống trong bùn". Hắn bắt đầu cảm thấy, giờ đây đáng yêu nhất chính là phái lưng chừng. Ngươi xem, phái lưng chừng đứng ở đàng kia, đần độn, cho tới bây giờ cũng không tìm phiền toái.

Cục diện bế tắc, cần một cơ hội đến đánh vỡ.

Bất kể là trạng thái Sơn Đông Hà Bắc vùng hai quân nam bắc giằng co, hay trên triều đình tạo ra trạng thái chân vạc, đều cần đánh vỡ.

Xuân về hoa nở, nụ hoa đầy đường, cẩn thận vật dễ cháy.

Tào quốc công phủ, Lý Cảnh Long ngồi thẳng đến đêm khuya, mới rời khỏi thư phòng.

Không biết từ lúc nào, Lý Cảnh Long có thói quen ghi nhật ký.

Trên việc quân sự, tranh chấp trên triều đình, hắn đều nhớ kỹ chi tiết không rõ, tùng lúc tiến hành phân tích, đánh giá, giữa những hàng chữ, khắp nơi thể hiện đều là hắn cảm khái lo quốc lo dân, nếu bản bút ký này rơi xuống trong tay hoàng đế hoặc là Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, mặc dù chính kiến bất đồng, chắc hẳn bọn họ cũng đều vì tinh.

Cảm sâu đậm cao thượng và tình cảm ôm ấp vĩ đại của Tào quốc công đại nhân mà cảm động.

Lý Cảnh Long hiềm nguyên người quét dọn thư phòng thường hay động tay động chân rất không được Tào quốc công đại nhân chào đón, giờ đây hắn đã chỉ định chuyên gia quét dọn thư phòng, người này gọi là Từ khương, là em họ ái thiếp thứ năm của Quốc Công đại nhân dẫn tới trong phủ.

Một người mới đến chưa tới nửa năm, rất cơ linh, có nhãn lực rất độc đáo, làm việc cũng chịu khó, cho nên nhận được ưu ái của Lý Cảnh Long, thành hạ nhân chuyên môn vẩy nước quét nhà trong thư phòng.

Mắt thấy Tào quốc công đại nhân đứng dậy đi vào trong phòng ngủ, Từ khương liền vào thư phòng.

Trên bàn đèn vẫn sáng, đây là thói quen của Tào quốc công, đèn trên bàn sáng, đó chính là

cần lập tức "quét dọn".

Từ khương đóng kỹ cửa phòng, buông chổi, đi đến dưới đèn mở bút ký Lý Cảnh Long ra, vội vàng mở ra, thở dài nói: "Hôm nay viết nhiều như vậy...".

Buồn bực thì buồn bực, hắn vẫn vội nhấc bút tới, trải rộng một toang giấy ra, liền vội vàng viết lên.

Từ khương cũng không rành văn chương, cách mấy ngày, hắn sẽ đem những thứ sao ra từ nơi này, lặng lẽ đưa đến chỗ Hạ lão bản chỉ định, nhưng một mực chưa thấy bản sao hắn gởi có được tác dụng gì đó, hôm nay hắn vẫn nghĩ như vậy, nhưng không biết, hắn giờ phút này đang ở dưới đèn sao chép, lại đúng là thứ đánh vỡ cục diện, tình báo mấu chốt thay đổi triệt để thế giằng co giữa hai quân.

***

Đêm nay, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, Trần Địch, đang ở phủ Phương Hiếu Nhụ nghị sự.

Đối mặt với phái tước phiên do Cảnh Thanh Trác kính cẩn tay, phái Lý Cảnh Long công kích nghị hòa như thường, bọn họ vô kế khả thi. Trầm ngâm thật lâu, lễ thiện Thượng Thư Trần Địch đột nhiên nói: "Hiếu Trực tiên sinh, ủng hộ Lý Cảnh Long, ngoại trừ một Như Thường, lại không có gì đặc biệt hơn người, hắn sở dĩ kiêu ngạo như thế, là vì hắn ở trong quân ngũ có khá nhiều người ủng hộ, chúng ta cần một người để áp chế hắn. Trong triều tạo cục diện thế chân vạc, cũng cần dẫn vào một ngoại lực mới có thể đánh".

Phương Hiếu Nhụ động dung nói: "Cảnh Đạo tiên sinh có kế diệu sách gì không?".

Trần Địch quả quyết nói: "Từ Huy Tổ, chỉ có Từ Huy Tổ, mới có tư cách áp chế Lý Cảnh Long".

Phương Hiếu Nhụ do dự nói: "Cái này... hội thơ Mạc sầu ngày đó, Phương mỗ giận dữ phẩy tay áo bỏ đi, khiến cho Ngụy Quốc Công thật là khó xử, ngày nay muốn kết giao lại, có thể không?".

Trần Địch cười nói: "Chuyện nào có đáng gì, lần trước, hội thơ Mạc Sầu, Từ Huy Tổ từng có ý dùng nhân duyên ấu muội làm cầu nối, cùng Hiếu Trực tiên sinh kết giao. Ta nghe thấy tiên sinh có bốn con, thứ tử Trong Hiến đang tuổi kết hôn, tiên sinh nếu để thứ tử cùng Từ gia

ký kết nhân duyên, đủ để chứng minh thành ý tiên sinh, tin tưởng Ngụy Quốc Công cũng sẽ không để ý hiềm khích lúc trước, kết giao hảo hữu".

Phương Hiếu Nhụ suy nghĩ một lát, đứng dậy chắp tay nói: "Như thế, phiền tiên sinh làm bà mối!"

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 374

Hủ Nho Như Đậu Hủ.

Chương 374: Hủ nho như đậu hủ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Trạng thái giằng co giữa nam quân bắc quân, là do Chu Lệ đánh đầu tiên vỡ.

Loại quân sự giằng co này tiêu hao quá lớn. Triều đình có cả tòa giang sơn kiêu ngạo phía sau, cung cấp cuồn cuộn không ngừng, Yến vương Chu Lệ lại không chịu nổi tiêu hao. Nhưng Thịnh Dung nói rõ muốn đánh lâu dài, muốn đánh vỡ loại cục diện giằng co này, vậy chỉ có thể tấn công.

Có tướng lãnh cho ràng có thể tập kết trọng binh, trước phá Định Châu, Chu Lệ lại không đồng ý, hắn nói: "Dã chiến, công thành khó. Nay Thịnh Dung tụ Đức Châu, Ngô kiệt, Bỉnh An đến Chân Định, cùng vỉ "Công thành chưa hạ" nên hai quân Minh họp thế đến làm viện binh. Công thành phía trước cường địch phía sau, thắng bại khó phán định".

Cuối cùng, Chu Lệ trời sinh tính thích mạo hiểm quyết định đem quân đội đi đến chính giữa Chân Định và Đức Châu, dụ địch dã chiến. Đối với chiến thuật này, phần lớn tướng lãnh trong quân là có chút bận tâm, bọn họ cho ràng tự mạo hiểm như vậy, nếu quả thật nam quân Chân Định và Đức Châu hai đường giáp công, tướng bắc quân rất dễ dàng hai mặt thụ địch.

Chu Lệ cũng không chấp nhạn, hắn tin tưởng mười phần nói: "Quân ta nhiều kỵ binh, tiến lùi tự nhiên. Ngoài trăm dặm, thế không giống nhau. Hai quân cũng mỏng, thắng bại chỉ ở một khắc, mặc dù trăm bước cũng không thể cứu giúp, huống chi hai trăm dặm?".

Thế là chúng tướng liền dựa vào lệnh Yến vương, nhanh chóng nhổ toại, chạy tới Chân Định và Đức Châu trú doanh ở bờ sông Hô Đà. Cũng phái kỵ binh chạy tới Chân Định và Định Châu ngay trong lúc đó, ra vẻ phục binh, dọa ngăn Bỉnh An, Ngô kiệt kịp thời mang viện binh. Thịnh Dung được báo quả nhiên dẫn quân xuất chinh, tiến vào chiếm giữ mặt giữa, hai bên triển khai một hồi đại chiến ở trong này.

Một trận chiến này, Thịnh Dung lại lần nữa sử dụng hỏa khí làm Chu Lệ đau đầu không thôi, xe phóng hỏa, súng lớn, nỏ lửa cho bộ tốt làm vũ khí chủ chiến, đồng thời dùng chiến xa và lá chắn lớn kết trận tự bảo vệ mình3 Yến vương Chu Lệ biểu hiện chọn dùng thì vẫn là chiến thuật truyền thống của hắn, trước công cánh, sau lại xông chủ trận. Nhưng trên thực tế lúc này đây lại là mánh khóe đùa giỡn, chọn dùng sách lược tiến công giống như sóng cuộn.

Đóa Nhan tam vệ của hắn cưỡi ngựa lướt qua địch doanh, sau khi bổ nhào cánh lập tức dùng ưu thế kỵ binh nhanh chóng thoát ly chiến đấu, năm nghìn bộ tốt được thay thế tiếp tục đánh cánh, mà kỵ binh quay một vòng tròn, đi về chủ trận, đánh sâu vào chính diện trận doanh, vừa xông không phá, lập tức mở ra một con đường, đội kỵ binh thứ hai sớm đã giữ lực chờ lần nữa phát động công kích, mấy vạn thiết kỵ như sóng cuộn bình thường thay nhau công kích, rốt cuộc rung chuyển trung quân Thịnh Dung, cưỡng chế đột nhập, triển khai hỗn chiến.

Một trận chiến này quả nhiên là cực kỳ thảm thiết, Yến vương dũng.

Mãnh thiện chiến đàm gương cho binh sĩ, trong hỗn loạn ngựa dính đao, ngã xuống mặt đất, bị Đại tướng nam quân Trang Đắc một đao chém giết. Nhung trang Đắc còn chưa kịp vui mừng, liền bị Đại tướng Trương Võ dẫn thiết kỵ Yến quân xông trận cầm mâu đâm chết. Yến quân tướng Đổng Chân, Sở Trí trước sau chết trên chiến trường. Nam quân thương vong vô số kể. Trận đại chiến này, giết đến trời đất quay cuồng, hơn mười dặm trên mặt đất, khắp nơi đều là quân đội địch ta hỗn tạp. Hoàn toàn biến thành một hồi đại hỗn chiến, đến khi bóng đêm đen kịt. Địch ta khó phân. Tất cả lộ binh mã mới dừng lại nghỉ ngơi tại chỗ. Yến vương mang theo trên dưới một trăm binh lính hung hãn đã ngủ lại ở trên chiến trận, đán khi thời gian bỉnh minh tìm kiếm binh lính đối phương khắp nơi, lúc này mới phát hiện xung quanh đều là doanh trướng nam quân, thì ra hắn đã xung phong liều chết đánh phía sau nam quân.

Thấy tình cảnh này, bọn thị vệ bên người Chu Lệ rất khủng hoảng, sợ Yến vương nguy mất linh cơ, Chu Lệ lại khẽ động, gọi người chuẩn bị lên ngựa, dấu đi cờ xỉ, ngông nghênh phóng ngựa từ trong doanh địch xuyên qua. Lúc này sắc trời không rõ, nam quân cũng đang loạn hỗn loạn đều tự đưa cờ bản bộ lên để gọi binh mã về đơn vị, Chu Lệ đi một chuyến này cả người

ăn mặc khá giống nam quân, lại không có cờ xí, xen lẫn bốn phía lưu động trong nam quân.

Một đường đi về phía Bắc, nhất thời lại có thể không người nào phát giác khác thường. Đán lúc cuối cùng có nam quân phát hiện chỉ đội ngũ này không phải người của mình, đoàn người Chu Lệ đã giục ngựa như bay, lao ra khỏi phạm vi nam quân trú doanh.

Mở cờ ra, xông về phía đại doanh Yến quân, cờ bay phấp phới. Cơ hội tốt tru sát Yến vương, bởi vỉ trận doanh đối phương hỗn loạn, cá lớn cứ như vậy chạy thoát rồi, Yến vương một đường trải qua, tất cả quân tướng doanh nam đều cảm thấy ngỡ ngàng, sợ bị chủ soái biết được hỏi tội, đâu còn dám đường hoàng đi kể chuyện, lại không biết vỉ vậy mà chôn xuống hạt giống đại bại.

Chu Lệ hắn mới từ trong doanh nam quân lao tới, đối với tình huống hỗn loạn bên kia vừa xem hiểu ngay, nam quân nhiều bộ tốt, sau khi giết loạn, tất cả doanh binh lính đi bộ tìm kiếm tướng lãnh bản bộ cũng tập kết về phía hắn, tốc độ thua xa bắc quân. Giờ đây tất cả doanh nam quân còn đang lộn xộn thu nạp binh mã. Đây là một cơ hội cực kỳ tốt, cho nên sau khi Chu Lệ trở lại đại doanh bắc quân, lập tức triệu tập các tướng, thừa dịp nam quân chưa nghiêm túc chỉnh đốn, lập tức tái chiến.

Chu Lệ đem tất cả kỵ binh đi ra ngoài, dùng trăm người làm một tiểu đội, khoái mã rong ruổi ở trong địch doanh, tản ra khắp nơi, ung dung tập kết cùng với nam quân đang tập trung khắp nơi, sau khi lại vung cờ đại quân, sát nhập địch doanh. Hai bên trận giao chiến này, từ sáng sớm giết thẳng tới giữa trưa, đột nhiên giữa trưa lại nổi lên một trân gió lớn, thời tiết tháng ba, cỏ cây còn chưa bao trùm mặt đất, gió lớn chà xát làm bụi đất tung bay, trong gang tấc không thấy địch ta, nam quân đều chưa tự về doanh, vốn là tùng người tự chiến, đến lúc này nhìn không thấy hiệu lệnh trung quân, càng chia rẽ, cuối cùng là thất bại thảm hại.

Thịnh Dung mặt xám mày tro, một đường trốn về Đức Châu, kiểm trã tàn quân, lại có thể hao tổn gần năm vạn nhân mã, không khỏi quá kinh hoảng. Hắn bị thổi phồng là chiến thần, đây là vinh quang, đồng thời cũng thành một gánh nặng của hắn, thất bại thảm như vậy, hắn làm sao gánh chịu được. Huống chi, mỗi khi có thu hoạch, hắn đều là công đầu, Ngô kiệt, Bỉnh An đối với danh vọng hắn càng ngày càng tăng có chút ít ghen ghét, hai người này nếu giậu đổ bỉm leo...

Thịnh Dung về chỗ, phòng ngủ khó có thể bỉnh an, phụ tá trong quân hắn, gặp chủ soái lo lo lắng lắng, lặng lẽ cho hắn một chủ ý, đem lý do đại bại đổ cho thiên thời, dùng để bảo vệ

không ngã. Thịnh Dung bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng ghi tấu, báo chuyện trải qua chiến bại, nói là hai bên kịch chiến đến sau giờ ngọ giờ Mùi, thời tiết đột nhiên thay đổi, gió bắc nổi lên quá mạnh, cát bụi đầy trời, cờ trống hiệu lệnh khó có thể quán triệt, làm cho đại bại.

Tin tức nhanh chóng truyền lại Kim Lăng, bọn người Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng nhận được chiến báo, ngoại trừ ủ rũ vẫn là ủ rũ, đành phải gắng làm ra bộ dáng đi bẩm báo về phía hoàng đế.

***

Sáng sớm, La Khắc Địch đang ăn cơm trong phủ.

Bữa sáng hắn cực kỳ đơn giản, cháo gạo trắng, bánh bao, trứng vịt, đậu hủ cùng với một đĩa dầu vừng, rất là thanh đạm.

Đang ăn, Lưu Ngọc Quyết từ bên ngoài đi tới, thoát áo choàng, chà chà tay nói: "Đại nhân".

Đêm qua là Lưu Ngọc Quyết đang trực trong cung, hôm nay lâm triều vừa mới đi ra.

La Khắc Địch chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, cười nói về phía hắn: "Ngồi, cùng ăn đi".

Lưu Ngọc Quyết ngồi xuống ở một bên, nhỏ giọng nói: "Đại nhân, hôm nay trước khi lâm triều, Hoàng Thượng trước tiên ở Chính Tâm điện tiếp kiến ba vị đại nhân Phương Hiếu Nhụ, Tề Thái, Hoàng Tử Trừng".

"A, nói chuyện gì?".

"Hài! Long nhan Hoàng Thượng rất giận dữ!".

Lưu Ngọc Quyết là người phương bắc cũng không ngại ngùng, ăn cái bánh bao, lại cầm lấy đôi đũa rồi nói: "Nghe nói tướng quân Thịnh Dung nếm mùi thất bại, mất năm vạn binh mã lui về Đức Châu. Bỉnh An, Ngô kiệt, hai vị tướng quân dẫn binh đến viện trợ, còn chưa đuổi tới, liền nghe nói Thịnh tướng quân một đường trốn đi, vội vàng quay lại Chân Định, Hoàng Thượng giận tím mặt, tại Chính Tâm điện vỗ ngự án mắng to tướng sĩ tiền tuyến lưỡng lự, không chịu phục vụ quên mình, uổng phí thuế ruộng triều đình".

Lưu Ngọc Quyết khoét lòng đỏ trứng thơm ngào ngạt định bỏ vào miệng. Đột nhiên ngừng

lại, đầu lông mày nhăn lại, kỳ quái nói: "Đại nhân, cũng thật là kỳ quái, Tào quốc công ở Trịnh Bá Thôn thất bại thảm hại là vì phương bắc tuyết lớn giá lạnh, tại Bạch Câu Hà lại đại bại lần nữa là vì soái kỳ bị gió lớn thổi gãy. Hôm nay Thịnh Dung tướng quân tại cuộc chiến Giáp Hà, lại là bởi vì gió lớn nổi lên bụi đất đầy trời, dường như ông trời đặc biệt thiên vị Yến vương, chẳng lẽ dân gian đồn đãi là thật, này Yến vương... Thật sự là chân mệnh thiên tử sao?".

La Khắc Địch khẽ giật mình, ngạc nhiên nói: "Ngươi nói chuyện gì... Nói cẩn thận chút".

Lưu Ngọc Quyết đem tình hình cụ thể hắn nghe được tại Chính Tâm.

Điện tỉ mỉ nói một lần cho La Khắc Địch. La Khắc Địch sau khi nghe xong cầm chiếc đũa hướng trên bàn gõ bốp một cái, phẫn nộ nói: "Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng là hai con mọt sách, căn bản không hiểu quân sự. Tề Thái tuy là làm Binh Bộ Thượng Thư, nguyên vốn cũng chỉ là văn nhân, bù lại đọc được một vài binh thư, cũng chỉ biết vung tay múa chân, nói bốc nói phét, Thịnh Dung nói dối một cách thô thiển như vậy, lại cũng bị bọn họ giấu giếm đi!".

Lưu Ngọc Quyết ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: "Đại nhân, trong chuyện này có quỷ sao?".

La Khắc Địch cả giận nói: "Thịnh Dung này là nói dối! Hắn nói Chu Lệ sáng sớm khởi xướng tiến công, đến buổi trưa, hai bên đã biến thành hỗn chiến, địch ta hỗn tạp cùng một chỗ, cái này cũng không phải Yến quân nhờ gió lớn thổi cát bụi mới bắt đầu công kích, sao có thể nhờ bão cát. Hai bên đã hỗn chiến cùng một chỗ, lúc này nổi lên bão cát, đối với quân ta bất lợi, chẳng lẽ đối với Yến quân thì có lợi sao? Thất bại chính là thất bại, nói chuyện gì đột nhiên xuất hiện bão cát, phảng phất như ông trời trợ giúp Yến quân không bằng, trốn tránh trách nhiệm như thế, vài phế vật này căn bản vẫn không bị bắt bẻ, thật sự là buồn cười!".

Lưu Ngọc Quyết thấy hắn giận dữ, ngượng ngùng khuyên giải nói: "Đại nhân bớt giận, lại nói tiếp, Thịnh Dung tướng quân đã là chiến tướng khó có được, chợt có thất bại, trong lòng không yên, cho nên hơi nói quá lên, cũng là chuyện bình thường. Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, vài vị đại nhân không nhìn thì thôi, bằng không mà nói, dựa vào tính tình Hoàng Thượng, chỉ sợ cũng muốn vì một lần bại này mà rút chức vụ Thịnh Dung, khi đó, đi nơi nào mới tìm được một chiến tướng có thể dẫn quân?".

La Khắc Địch thở dài nói: "Ài! Bại cũng không sao, thắng bại vốn là chuyện thường của

binh gia, nếu ba vị đại nhân Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái muốn bảo vệ Thịnh Dung, đi tới nói một phen, để Thịnh Dung lập công chuộc tội, Hoàng Thượng nhất định sẽ nghe, nhưng... Thịnh Dung hồ đồ, dùng biện pháp như vậy để tránh trách nhiệm chiến bại: Phương Hoàng ngu xuẩn, lại tin lý do như vậy!".

Lưu Ngọc Quyết lúng ta lúng túng nói: "Như vậy... Mục đích đã đạt được, lại không làm mất mặt mũi triều đình ta, không phải... không phải rất tốt sao?".

La Khắc Địch trừng mắt liếc hắn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chỉ điểm nói: "Mỗi lần quân tã chiến bại, đều không phải do mình mà là vì thiên ý, cái này gọi là không mất mặt sao? Đây là biến tướng tạo thế cho Yến vương! Yến vương bí điệp vốn ở trong dân gian cổ động Yến vương chính là chân long thiên tử, bây giờ tốt rồi, không cần thiết Yến vương người ta ra mặt, chính cánh tay đắc lực của triều đình chúng ta, đang chủ động giúp đỡ người ta tạo thế! Lúc người người đều tin tưởng... hắc!".

"A", Lưu Ngọc Quyết lúc này mới nghĩ đến còn có tác dụng phụ như vậy, không khỏi giật mình ở đàng kia, lưỡng lự một lát, mới nói: "Vậy... Đại nhân có cần nhắc nhở Hoàng Thượng một chút hay không?".

La Khắc Địch thở dài một tiếng nói: "Ài! Chắc hẳn trên triều, đã dùng lý do này bày ra trước mặt quần thần, nước đổ khó vớt à! Lúc này góp lời, cũng chỉ là vô bổ, còn phải đắc tội với Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, thậm chí... Thịnh Dung Đại tướng quân phía trước...".

Hắn yên lặng nhặt chiếc đũa lên, gắp một chút đậu, còn chưa đưa tới miệng, tự nhiên lại sinh tức giận, nhịn không được đâm đũa vào trong đĩa đậu, oán hận mắng: "Phương, Hoàng, Tề Thái, tựa như đậu phụ trong đĩa này, ngẫu nhiên để làm cơm ăn sáng ăn thì thôi, trèo lên mâm cao sao? Như vậy thành sự không có, bại sự có thừa, không biết sẽ làm triều đình biến thành cái dạng gì nữa... La Khắc Địch ngẫm nghĩ, ánh mắt âm lãnh lóe lên, nặng nề nói: "Không được! Phải đánh bọn họ xuống dưới, nếu không... Triều đình nguy mất!".

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 375 376 377

Chương 375 376 377

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Chu Lệ đánh bại Thịnh Dung, Thịnh Dung lui về giữ Đức Châu, co đầu rút cổ không ra, Bình An cùng Ngô kiệt liền cùng trốn về Chân Định, thủ vững trong thành, không chịu xuất chiến. Thấy tình cảnh này, Chu Lệ lại sinh một kế, hắn ra lệnh cho thủ hạ sĩ tốt đi tứ tán, sưu tập lương thảo khắp nơi, làm đủ thanh thế. Sau khi dân chúng chạy nạn chạy đến thành Chân Định, đều nói lương thảo Yến vương sắp hết, quan binh đều tự rời khỏi doanh đi tìm lương thảo, trong lúc nhất thời một truyền mười mười truyền trăm.

Bình An và Ngô kiệt gọi vài dân chúng chạy nạn tiến trong trướng cẩn thận nghi vấn hỏi một phen, xác nhận thân phận bọn họ không thể nghi ngờ, không khởi động tâm tư. Hai người này tự nhận mình bản lĩnh, chiến công và tư lịch đều ở trên Thịnh Dung, giờ đây lại bị Thịnh Dung quản thúc, trong lòng có chút không phục, cực kỳ muốn lập một công lao lớn, trước mắt trong quân Yến vương đã thiếu lương, quân tâm sĩ khí tất nhiên sa sút tinh thần, lại bởi vì tất cả doanh quan binh đi bốn phía tìm kiếm lương thực, trong doanh tất nhiên trống rỗng, hai người liền nổi lên ý niệm tham công trong đầu.

Hai người phái thám mã đi trước dò xét hư thật trong quân doanh Yến quân, nhận được tin tức quả nhiên như lời dân chúng chạy nạn nói, hai người mừng rỡ, lập tức lãnh binh ra khỏi thành, tập kích bất ngờ đại doanh Yến vương. Chu Lệ sai mật thám lúc nào cũng giám thị động tĩnh Ngô kiệt và Bình An, vừa thấy hai người trúng kế, Chu Lệ mừng rỡ, lập tức tập kết đội ngũ, đánh tới trước mặt, đến khi Ngô kiệt và Bình An phát hiện trúng kế, liền muốn chạy trốn.

Hai đùi làm sao chạy trốn thoát khỏi bốn chân? Lúc này lui bước không khác chịu chết,

Ngô kiệt quyết đoán hạ lệnh kết trận tự bảo vệ mình3 Chu Lệ vừa thấy Ngô kiệt kết tứ phương trận, không khỏi cười to nói: “Ngô kiệt là lão thành dụng binh, tự ý thủ thành, không tự ý dã chiến, tứ phương trận tứ phía thụ địch, sao có thể thủ thắng? Vốn dĩ chỉ cần dùng binh mã công một góc, góc đó bại, thì mấy góc còn lại sẽ tự bại thôi!”.

Thế là Chu Lệ đánh nghi binh ba mặt, một mặt chủ công, hết lần này tới lần khác trong quân hắn có nhiều binh, một mặt đánh nghi binh một mặt thực sự công, có thể căn cứ biến hóa trong doanh địch mà tùy thời biến hóa, đến lúc này Ngô kiệt khó lòng phòng bị, chiến nửa ngày, đại trận liền bị đột phá, giết về sau, chỉ còn lại có binh mã của Bình An còn có thể miễn cưỡng chèo chống. Chu Lệ thấy Bình An đứng trong quân điều khiển, từ vọng lâu trên cao nhìn xuống tùy thời ứng biến, liền tổ chức một đội tử sĩ, cưỡng chế xông vào trong quân Bình An, cũng không ham chiến, chỉ là giết về phía vọng lâu.

Một đạo thiết kỵ này đều là tinh nhuệ trong ba đạo hộ vệ Yến Sơn, hung hãn không sợ chết, anh dũng tranh lên trước, khó khăn lắm mới giết đến dưới vọng lâu, Bình An bất đắc dĩ, đành phải bỏ vọng lâu lên ngựa tác chiến, vọng lâu cuối cùng bị đội tử sĩ này vung mạnh riu lớn cường ngạnh chém ngã, binh mã bộ đội sở thuộc Bình An mất đi “thiên lý nhãn”. Cuối cùng cũng bị Yến quân như thủy triều dâng bao phủ.

Bình An chém giết đẫm máu, cùng Ngô kiệt trốn về thành Chân Định, kiểm binh mã một lần, kết quả so với Thịnh Dung còn thảm hơn, hai người qua một trận chiến này hoặc chết hoặc bị bắt, hao tổn mười vạn binh mã. Hai người hắn vốn là vì tranh công với Thịnh Dung, không nghĩ là sẽ có thất bại thảm bại, trong lòng không khỏi hoảng sợ, không biết nên giải thích như thế nào với Hoàng Thượng.

Ngồi đối diện thật lâu, Ngô kiệt đột nhiên nói: “Thịnh Dung làm được, chúng ta chẳng lẽ không làm được?”.

Bình An khẽ động trong lòng, thử nói: “Hầu gia muốn nói?”.

Ánh mắt hai người đụng vào nhau, đã có cảm giác tương đồng.

Rất nhanh, lại một phong chiến báo đưa đến kinh sư.

Chiến báo nói, lại gặp gió lớn.

Lúc này đây gió so với gió Thịnh Dung đụng phải còn muốn lớn hơn, Thịnh Dung chỉ một

ít gió lớn cuốn cát bụi đầy trời mà thôi, gió lúc này đây lại như bão lớn, mãnh liệt quét sạch sành sanh, vọng lâu trong quân đều bị thổi ngã, đến nỗi binh mã triều đình đại bại.

Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng lại tin.

La Khắc Địch tức đến điên mất rồi.

Hắn quyết tâm, tạm thời dứt bỏ mặc kệ Yến vương bí điệp, toàn lực tạo thế, bằng mọi cách lật đổ đám Phương Hoàng này.

Hắn xem như đã hiểu, mấy phế vật này không xuống đài, thiên hạ Đại Minh sớm muộn gỉ cũng đổi chủ.

Chu Lệ hai phiên đại thắng, sự lo lắng khi bại lần trước ở Đông Xương đã bị quét sạch, sĩ khí tăng vọt chưa từng có. Nhưng Ngô kiệt, Bỉnh An và Thịnh Dung thủ vững trong thành, mặc ngươi mắng trận dụ binh như thế nào, chính là không chịu ra khỏi thành dã chiến, khiến cho Chu Lệ cũng không có kế khả thi.

Vừa lúc đó, người Hạ Tầm phái tới lặng lẽ tìm được đại doanh Chu Lệ, xem tình báo Hạ Tầm phái người đưa tới kỹ càng, Chu Lệ không khỏi ngửa mặt lên trời cười to!

***

Huyện Bái chịu sự quản lý của phủ Từ Châu, đông dựa vào Sơn Hồ, Chiêu Dương Hồ, cùng giáp với huyện Vi Sơn phủ Sơn Đông. Nơi này là cố hương của Hán cao tổ Lưu Bang, cũng là nguyên quán của mình Thái tổ Chu Nguyên Chương, đối với tiền tuyến Đức Châu, đây vẫn là hậu phương lớn, các dân chúng vẫn đang an cư lạc nghiệp.

Thời tiết tháng sáu, mười phần nóng bức.

Lúc chạng vạng tối, các dân chúng Tiểu vương toang ăn qua cơm tối, đều mang theo thê tử đi hóng mát. Lão nhân mang bàn nhỏ ra sân, một bỉnh trà Bột Hải, thản nhiên nói chuyện trời đất. Người trẻ tuổi thì tụ tập trong nội viện, ngồi trên mặt đất, cười cười nói nói.

Đột nhiên, một đội quan binh giục ngựa đến, tầng tầng lớp lớp, đội ngũ chừng mấy ngàn người, hơn nữa đều là kỵ binh. Chiến sự dù chưa đánh tới đây, nhưng dân chúng ở đây đã nhìn quân đội quen, nam qua bắc lại, không ngừng có đại quân triều đình đi qua, bọn họ sao có thể chưa quen thuộc? Nhưng như đội quan binh này nghiêm chỉnh trật tự như vậy, bọn họ vẫn là

lần đầu nhìn thấy, không khỏi thầm khen một tiếng oai phong.

Đội ngũ mấy ngàn người này xác thực là tinh binh bách chiến, đội ngũ chỉnh tề, kỷ luật cực nghiêm, giục ngựa phi nhìn phía trước không chớp mắt, lại càng không châu đầu ghé tai, cho dù là mùa hè nóng bức, bọn họ cũng mặc đầy đủ áo giáp, mặc dù mồ hôi đầm đìa, nhưng không có một người hở ngực lộ bụng, quân đội như vậy, mới là hổ lang chi sư, hùng tráng chi sư.

Các dân chúng tấm tắc trong tiếng than thở, chỉ đội ngũ này dần dần biến mất ở chính giữa bóng đêm.

Đội kỵ binh này có tướng lãnh là Chỉ Huy Sứ úy Châu Lý Viễn, chuẩn xác mà nói hẳn là nguyên Chỉ Huy Sứ úy Châu, bởi vì Yến vương công úy Châu, hắn đã đầu hàng Yến vương. Dân chúng Bái huyện tuyệt đối không ngờ ràng, chỉ đội ngũ này lại chính là binh mã của Yến vương trong truyền thuyết.

Đại quân triều đình trú đầy các nơi ven đường, binh Yến vương làm sao có thể có khả năng xuất hiện ở chỗ này? Huyện Bái còn chưa từng thấy binh mã Yến vương đánh tới.

Ngày hôm sau, một tin tức kinh người liền truyền ra, binh mã Yến vương như thiên binh thiên tướng, đột nhiên xuất hiện ở bến tàu huyện Bái, triều đình bí mật vận chuyển đồ quân nhu, hơn vạn thuyền lương thảo sẵn sàng có thể trợ cấp tiền tuyến, chỉ một mồi lửa đã bị đốt rụi. Thịnh Dung lúc trước ở Đức Châu bị Yến quân cướp đi trăm vạn gánh quân lương để giáo huấn, lúc này đây đều đem quân lương đặt ở hậu phương, càn lương thảo thì bất cứ lúc nào cũng có thể vận chuyển, kể từ đó, có thể nói an toàn, nhưng hắn vạn lần không ngờ, nội bộ lại có thể mâu thuẫn, đây chính là hơn vạn thuyền lương thảo đó!

Một mồi lửa này, đến nước sông cũng đều bị đốt cháy, đường sông vận chuyển lương thực từ hạ du trở lên có vô số cá và ba ba đều bị nước sôi nấu chín.

Đột nhiên nghe thấy tin dữ, Thịnh Dung xuýt chút nữa thì ngất đi.

Quân địch có sáu ngàn kỵ binh nhẹ, lại có thể thần không biết quỷ không hay giết đến hậu phương, lộ tuyến vận chuyển lương thảo, tình huống phân bố đóng quân, quan phòng khám xét ven đường, lộ tuyến Yến quân lui lại, tất cả chuyện này... Tất cả làm sao lại đến cùng một lúc?

Thịnh Dung cực kỳ bi thương không kịp đấm ngực dậm chân, vội vàng lệnh Đại tướng Viên Vũ dẫn binh đuổi giết Lý Viễn, dưới trướng Viên Vũ có ba vạn tinh binh, gần đây mới được toang bị thêm chiến mã mới từ Triều Tiên chở đến, xem như đội ngũ có lực cơ động tương đối manh.

Đội ngũ này đại bộ phận đều cưỡi chiến mã lớn nhỏ như con lừa vậy, vội vàng đuổi theo sáu ngàn kỵ binh của Lý Xa, bọn họ bi ai phát hiện không phải ngựa của mình nhanh, mà là người ta tại cố ý chờ hắn, trên đường Lý Viễn lui về phía sau, vậy mà sớm đã có phục binh của Yến vương, kết quả không nói cũng có thể nghĩ.

***

Chu Duẫn Văn sau khi biết được tin tức này cũng bắt đầu phát điên, ngay sau đó tấu chương Thịnh Dung đưa lên, Thịnh Dung bị chọc giận tìm từ nghiêm khắc chỉ trích triều đình không lo lắng cẩn thận, khiến bố trí của triều đình ở hậu phương cũng bị quân địch biết, cuối cùng hắn còn nhớ rõ ân đề bạt của bọn người Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng đối với hắn, không có trực tiếp điểm ra danh tính mấy người này.

Nhưng ở kinh, phái tước phiên, phái nghị hòa, thậm chí là La Khắc Địch thành lập phái đối nghịch Hoàng phái cũng mặc kệ những người kia, tất cả triều dã cùng đánh trống hò reo, muôn miệng một lời chỉ trích Hoàng Tử Trừng vô năng, trong lúc nhất thời dùng ngòi bút làm vũ khí, tấu chương như tuyết rơi bay đến trên bàn Chu Duẫn Văn.

Chu Duẫn Văn ăn không tiêu.

Đêm khuya, Phương Hiếu Nhụ ở trong thư phòng, ngọn đèn dầu vẫn còn sáng.

Phương Hiếu Nhụ cùng Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, ba người ngồi đối diện không nói gì.

Qua hồi lâu Hoàng Tử Trừng mới khàn giọng nói: "Luân phiên đại bại, hôm nay đến cả hơn vạn thuyền lương thảo phía sau cũng bị Yến quân đốt cháy, văn võ bá quan cùng nhau liên kết, Hoàng Thượng... hoàng Thượng đối với ngươi và ta cũng nổi lên oán than. Ài! Tình cảnh chúng ta thật gian nan...".

Tề Thái lạnh lùng nói: "Thái tổ khi còn sống để lại, vài lần đã hao tổn không còn, binh lính vốn đầy đủ sung túc qua mấy lần điều động, muốn đủ lính cũng là cố hết sức, lúc kiến Văn nguyên niên, miễn giảm thuế má Giang Nam trên diện rộng, kết quả hai năm qua Hộ bộ

thu không đủ chi, giờ đây đã không còn gì, đã không lấy ra đủ tiền tài để trả tiền quân lương cho những tướng sĩ ở tiền phương. Những cái này đều là kết quả của ta và ngươi chủ chính tạo thành, Hoàng Thượng có thể không tức giận sao?".

Hoàng Tử Trừng thẹn quá hóa giận nói: "Ngươi...".

Phương Hiếu Nhụ thở dài, cắt đứt lời bọn họ nói: "Hai vị, hoạn nạn lâm đầu, ta và ngươi càng cần phải đồng tâm hiệp lực, không cần tranh cãi nữa".

Hoàng Tử Trừng cùng Tề Thái đều hừ lạnh một tiếng.

Trầm ngâm thật lâu, Tề Thái nói: "Hôm nay, Lý Cảnh Long, Như Thường, những người kia không ngừng công kích chúng ta, lớp người Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh cũng không bỏ cơ hội lên lớp giảng bài, trong thành Kim Lăng tiếng oán than dậy đất, ta xem... không bao lâu nữa, Hoàng Thượng sẽ không thể không đem chúng ta ra khai đao, dẹp an quân tâm sĩ khí. Cùng với ngồi chờ chết, không bàng chúng ta chủ động ra tay!".

Ánh mắt Phương Hiếu Nhụ lóe lên, vội hỏi: "Còn kế gì có thể dùng?".

Tề Thái điềm nhiên nói: "Hai người chúng ta chủ quân sự, lại nắm chính sự, quốc gia rơi vào cục diện như thế, hai người chúng ta khó có thể chối bỏ, cho nên, hai người chúng ta phải chủ động dâng thư thỉnh tội, ôm đồm chịu toàn bộ tội, như thế, là được giữ được Hiếu Trực tiên sinh vẫn còn ở lại được triều đình".

Phương Hiếu Nhụ vừa nghe bỗng nhiên đứng lên: 'Thượng Lễ, không thể!".

Tề Thái đè hắn lại nói: "Hiếu Trực tiên sinh không cần phải chối từ, chúng ta chịu lời gièm pha của gian thần cùng với sự xa lánh của đám người gian trá, nhân thủ có ở trên tay, giờ đây cũng không thể xuất ra được, chỉ cần có ngươi ở trong triều, chúng ta liền có cơ hội quay đầu lại, vậy thì sợ chuyện gì. Chỉ là sau khi hai người chúng ta rời đi, trước mặt hoàng thượng cũng chỉ còn lại có một mình Hiếu Trực tiên sinh, giang sơn xã tắc của Hoàng Thượng và chúng ta, đều phải kính nhờ Hiếu Trực tiên sinh ngươi lo lắng".

Phương Hiếu Nhụ thấy hắn trịnh trọng nói, không dám lại chối từ, chỉ đứng dậy, nghiêm nghị vái chào về phía bọn họ: "Tốn Chí tất sẽ không phụ sự phó thác!".

Hoàng Tử Trừng há to miệng, cuối cùng không nói nữa.

Tề Thái lại nói: "Hiếu Trực tiên sinh một người trong triều, một cây chẳng chống vững nhà, nhất định phải tìm một trợ lực cường đại. Trần Thượng Thư làm mai cho con trai tiên sinh, Ngụy Quốc Công nơi đó cũng đã có ý. Sau khi chúng ta rời khỏi, tiên sinh cần phải nhanh chóng định ra việc hôn nhân cùng Trung Sơn vương phủ, chỉ có nhân duyên, tìm được sự ủng hộ của Trung Sơn vương phủ, tiên sinh có thể tiếp tục cầm giữ triều cương, thoát khỏi đám gian nhân áp chế!".

Phương Hiếu Nhụ trịnh trọng nói: "Tốn Chí tất sẽ toàn lực ứng phó!".

Bởi vì tướng lãnh tiền tuyến cùng quan viên ở kinh thành nhất trí, ba ngày sau đó, kiến Văn đế rốt cuộc nghiêm khắc đối với Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, hai người một mực chấp chưởng đại quyền trên triều đình. Hai người bị tước đoạt chức quan, lưu vong ra khỏi kinh, cũng kê biên và sung công gia sản bọn hắn.

Cùng lúc đó, kiến Văn đế dùng phái nghị hòa Như Thường thay thế Tề Thái, Lý Cảnh Long thay thế Hoàng Tử Trừng, chủ trì triều chính, đồng thời phái sứ thần thương lượng hòa giải về phía Yến vương Chu Lệ. Ba mươi năm Hà Đông chuyển Hà Tây, trước đó Yến vương cầu hòa một lần, mà kiến Văn đế không đồng ý, lúc này đây rồi lại đổi thành kiến Văn đế cầu hòa về phía Yến vương.

Làm phái mới nổi và phái hòa bình thất vọng là, bên người hoàng đế còn để lại một Phương Hiếu Nhụ.

Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, ba cực phẩm này, bất luận làm gì đều có năng lượng thật lớn, đủ để cho mạnh biến thành yếu, khiến cho tốt biến thành xấu, bên người hoàng đế còn giữ một người Phương Hiếu Nhụ, tại sao vậy? Làm sao được, Hoàng Tử Trừng và Tề Thái đã đem tất cả tội nhận về phía mình, Phương Hiếu Nhụ lại có hoàng đế bảo hộ, bọn họ nhất thời cũng không có biện pháp.

Ngày Tề Thái cùng Hoàng Tử Trừng rời kinh, bọn người Phương Hiếu Nhụ, Trần Địch cầm tay đưa tiễn, một mực đưa đến bờ Trường Giang. Bên cạnh bờ Trường Giang, Phương Hiếu Nhụ đem hai phần mật chỉ lặng lẽ nhét vào trong tay bọn họ, nói nhỏ: "Hai vị đại nhân, lần này đi lưu vong, thật ra là trưng binh, Hoàng Thượng đối với hai vị đại nhân vẫn tín nhiệm như trước. Trong kinh, ta sẽ chờ đợi cơ hội, chỉ cần triều đình đánh vài trận thắng, thời cơ chín muồi, ta sẽ lập tức sẽ góp lời cho Hoàng thượng, tuyên triệu các ngươi trở lại kinh".

Hoàng Tử Trừng chắp chắp tay nói: “Tất cả, dựa vào Hiếu Trực tiên sinh”.

Tề Thái còn băn khoăn đại sự liên minh, tha thiết dặn dò: “Hiếu Trực tiên sinh, đừng quên mới có cường viện”.

Phương Hiếu Nhụ vuốt cằm nói: “Thượng Lễ yên tâm đi thôi, từ nơi này trở về, ta liền đi Trung Son vương phủ một chuyến”.

Hoàng Tử Trừng và Tề Thái giương buồm đi xa, Phương Hiếu Nhụ đứng đó nhìn thật lâu, lúc này mới thở dài một tiếng, quay người lên kiệu, cùng Lễ bộ Thượng thư Trần Địch, thẳng đến Trung Son vương phủ.

Phương Hiếu Nhụ hôm nay có bốn đứa con, đương nhiên, đây là chỉ đích tử (con vợ chính), Phương tiến sĩ là người rất tuân thủ cổ lễ, đối với con gái lập gia đình, đối với thứ tự hắn phân biệt cực kỳ tinh tường. Thân phận của thứ tử (con của thiếp), địa vị chỉ cao hơn nửa phần so với gia phó, đây chẳng qua là sản phẩm phụ khi hoan hảo cùng thị thiếp mà thôi, cho nên hắn cũng không đi tới thăm khi thiếp thất mình sinh nhi tử.

Trong đích tử của hắn, trưởng tử Phương Trung Dũ đã thành thân, thứ tử Phương Trung Hiến chỉ thích kết hôn người hơn tuổi, mặt khác tam tử Phương Đức Tông, tứ tử Phương Lãng Hoàn vẫn là thiếu niên. Lúc này, bốn đứa con cũng còn ở quê nhà đọc sách, cũng không theo hắn vào kinh thành. Đối với việc kết thân cùng Trung Son vương phủ, Phương Hiếu Nhụ cũng không biết là mình.

Lại nói tiếp, nhà bọn họ chẳng những là thư hương môn đệ thi lễ gia truyền, hơn nữa còn là thế gia quan lại, tằng tổ phụ hắn là người đọc sách, cũng ra ngoài làm quan, chỉ có điều quan càng làm càng nhỏ, đến lúc tổ phụ hắn, cũng chỉ đảm nhiệm qua huyện lệnh huyện Ngân triều đình Mông Nguyên, đến phụ thân hắn Phương khắc Cần, ngay cả giáo dụ cũng không làm được.

Nhưng khi đó thiên hạ đại loạn đã hiện rõ, nghĩa quân các nơi thay nhau nổi lên, Ngô Giang Đồng và Kim Cương Nô nhận lệnh Đại Nguyên đến hành tỉnh chiêu mộ thủy binh chống cự nghĩa quân, Phương khắc cần sau khi nghe hỏi cảm thấy cơ hội làm quan tới, vội vàng bị kích động tiến đến hiến kế bình định cho Kim Cương Nô, nhưng vị quan viên Mông Nguyên cũng không tiếp thu, còn đánh hắn đuổi đi ra, kết quả Phương khắc cần bị loạn quân lôi vào núi, rốt cuộc biến thành một thành viên nghĩa quân hắn vốn muốn đi tiêu diệt.

Đáng tiếc đội ngũ này cuối cùng không nhận được kết cuộc có hậu, cuối cùng là Chu Nguyên Chương được thiên hạ, Phương khắc cần liền trở về quê hương, một lần nữa khổ đọc, năm thứ sáu Hồng Vũ thi đậu Tiến sĩ, về sau đến Tể Trữ làm quan Tri Phủ. Kết quả lúc này "án không ấn" bộc phát, quan viên liên quan trong thiên hạ lấy đon vị ngàn mà tính, Phương khắc cần cũng là một trong số đó, hắn bị Chu Nguyên Chương bãi quan miễn chức, giáng chức đến Giang Dũng làm lính, không lâu sau thì bệnh chết.

Đến lúc Phương Hiếu Nhụ, Phương gia mới lại quật khởi lần nữa.

Trong mắt hắn xem, thời đại môn đệ Phương gia tha hương, hôm nay hắn lại nghiễm nhiên là Tể tướng quốc gia, nếu không vì cần Trung Son vương phủ hỗ trợ, thành toàn lý tưởng chính trị của mình, Phương gia hắn lấy người vợ cũng muốn tuyển một giòng họ đi theo nho gia, hắn còn chưa nguyện ý kết thân cùng công thần huân thích.

***

Tiểu quận chúa thời gian gần đây rất nhàm chán, Bình Nữ đã rời khỏi Kim Lăng, rời bến chờ sinh con, nàng đã không có cớ đến Hồng Lư tự. Mắt thấy đã là đại cô nương mười lăm tuổi, vì tị hiềm, cho nên, nàng không có chỗ nào có thể đi.

Lâm viên Trung Sơn vương phủ thật là đẹp, thú vật tao nhã tinh xảo, như thiên đường nhân gian, nhưng từ nhỏ ở tại chỗ này, xem cũng đã nhàm chán, cho nên đợi ở trong phủ đệ rất không thú vị.

Buổi chiều ngày nọ, nàng ngồi ở trên rào chắn hành lang hoa viên, hai đùi vung vẩy bên ngoài, có làn gió mát nhẹ nhàng đi lại, thỉnh thoảng tóm một khối bánh bao ném vào trong nước, đám cá túm tụm đến, chen chúc tranh đoạt ở dưới chân nàng.

Có một mái hiên kéo dài ra ngoài hành lang, ánh mặt trời không thể soi sáng trên mặt nàng, chỉ có thể chiếu vào bộ phận dưới đầu gối, nhưng không có gió, thời tiết êm dịu, rất dễ làm cho người ta buồn ngủ.

Từ Minh Nhi nhàm chán thở dài một hơi, vượt qua lan can, đang muốn trở về phòng đi ngủ trưa, cuối hành lang chợt có mấy người chậm rãi đi tới.

"Ha ha, tiểu muội! , còn chưa ngủ trưa sao?".

Từ Huy Tổ cười mỉm đi tới nói: "Đến đây, vi huynh cho muội gặp một người, vị này chính là Phương Hiếu Nhụ Phương đại nhân, vị này chính là Trần Địch Trần đại nhân, hai vị đại nhân, đây là muội muội Huy Tổ, Diệu Cẩm!".

"Từ gia ta ít có quan văn, đại ca mời hai phu tử như vậy về nhà làm gì? Phương Hiếu Nhụ... không phải là lần trước đại ca nói muốn kết thân gia cho ta sao?".

Từ Minh Nhi cảnh giác liếc mắt nhìn bọn họ, hơi cúi thân nói: "Diệu Gấm bái kiến Phương đại nhân, Trần đại nhân".

"Ha ha, tiểu quận chúa không cần phải đa lễ, không cần phải đa lễ".

Phương Hiếu Nhụ và Trần Địch mỉm cười chắp tay hoàn lễ, Phương Hiếu Nhụ dò xét trên dưới Từ Minh Nhi một phen, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Từ Huy Tổ cười nói: "Hôm nay Phương đại nhân và Từ đại nhân tới chơi, bởi vì thời tiết nóng bức, trong hoa viên thoáng mát, cho nên vi huynh xin mời nhị vị đại nhân đến ngồi trong hoa viên. Tiểu muội cùng đi đi, các vị đại nhân học rộng tài cao, chính là danh nho đương thời, không cần câu thúc lễ tiết".

Từ Minh Nhi nhẹ nhàng cười đáp: "Tiểu nữ đang muốn trở về phòng nghỉ tạm, sẽ không quấy rầy hai vị đại nhân cùng gia huynh đàm đạo".

Phương Hiếu Nhụ nghe xong vê râu mỉm cười, vốn hắn còn có chút lo lắng nữ nhi võ tướng công thần này ngang ngược kiêu ngạo điêu ngoa, hôm nay vừa thấy Từ Minh Nhi xinh đẹp như vẽ, ăn nói lễ phép hào phóng, không khỏi âm thầm gật đầu: "Tốt! Tốt! Xuất thân danh môn mà không kiêu căng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ăn nói hào phóng, vẫn còn có bộ dáng khuê nữ, Ừm, cũng coi như miễn cưỡng xứng đôi với đứa con của Hiếu Nhụ ta".

Từ Huy Tổ huynh trưởng như cha, không khỏi có điệu bộ cha mẹ bình thường thích khoe khoang hài nhi nhà mình có bản sự trước mặt người ta, có phần muốn cho Lễ bộ Thượng thư cùng vị cận thần thiên tử, thân gia tương lai này hiểu được muội muội mình đa tài đa nghệ như thế nào, vừa thấy nàng phải đi, Từ Huy Tổ bối rối, nhưng hắn biết tính tình mình muội muội, ngoài thì ôn nhu mà trong lại không vừa, là tính tình trong bông có kim, nếu chọc giận nàng, đừng nói cái gì đại nho đương thời, cho dù Khổng lão phu tử đến đây, nàng cũng không thèm để ý.

Trước tình thế cấp bách, Từ Huy Tổ đột nhiên nghĩ đến một chủ ý, liền cười nói: "Thôi thôi, muội muốn đi ngủ trưa, cũng cho phép muội đi. Bất quá vi huynh vừa rồi ở trước mặt hai vị đại nhân khen ngợi hơi quá đáng, nói tiểu muội ta cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, không chỗ nào không thông, không chỗ nào không tinh. Muội muốn đi nghỉ tạm, trước làm một bài thơ cho hai vị đại nhân nghe đi, ha ha, hai vị đại nhân đều là chỉ sĩ uyên bác, vừa vặn có thể chỉ điểm cho ngươi, dùng tâm mà làm, Diệu cẩm, cũng đừng làm cho vi huynh mất mặt nhé".

Từ Huy Tổ vừa nói, Từ Minh Nhi liền có chút không vui: "Ta tập hay không tập thi từ, liên quan gì đến bọn họ, cần để cho bọn họ chỉ điểm sao? Hay là...

Từ Minh Nhi hướng đôi mắt đẹp thoáng nhìn trên mặt ca ca, lại nhìn Phương Hiếu Nhụ cùng Trần Địch đứng ở đằng kia giống như đang khảo sát học sinh, trong lòng không khỏi khẽ động: "Chẳng lẽ đại ca hắn...".

Trần Địch thấy nàng ngó trái ngó phải, nhìn nhìn, cho rằng nàng không làm ra thơ nên sợ bị mất thể diện, liền cười ha ha hòa giải nói: "Làm thơ cũng là chú ý không khí tình cảnh, sao có thể nói làm liền làm, ha ha ha, Quốc Công cho rằng người trong thiên hạ mỗi người đều là Tào Tử kiến sao? Quận chúa không cần phải khó xử...

Từ Minh Nhi đột nhiên xinh đẹp cười: "Làm thơ sao? Vậy thì hơi khó xử, tiểu nữ tài sơ học thiển, miễn cưỡng cũng có thể làm được, hai vị đại nho trước mặt, nếu biểu hiện xấu, kính xin cảm thông một chút".

Phương Hiếu Nhụ vuốt râu mỉm cười nói: "Ha ha, không sao, quận chúa cứ làm để ta nghe một chút".

"Khụ, hai vị đại nhân nghe".

Từ Minh Nhi cố làm ra vẻ ho khan một tiếng, đứng thân thể lại, mặt hướng hồ cá, cao giọng ngâm nói:

"Từ ngày mai trở đi, làm một người hạnh phúc.

Thêu hoa, vẽ tranh, may vá cho người.

Từ ngày mai trở đi quan tâm trù nghệ cùng chế biến.

Ta có một chỗ phòng ở.

Mặt hướng biển rộng xuân về hoa nở...

Nụ cười trên mặt Phương Hiếu Nhụ liền cứng lại...

***

Từ Minh Nhi thoát khỏi đại ca, càng nghĩ càng không đúng, sau khi trở lại khuê phòng cũng không nằm ngủ, mà là lập tức sai người chạy đi theo đại ca và Phương Hiếu Nhụ gì đó nghe tin tức, nàng chờ ở trong phòng.

Vừa thấy Xảo Vân chạy về, Từ Minh Nhi vội nghênh đón, cấp cấp hỏi: "Xảo Vân, nghe được chưa?".

Xảo Vân thở hổn hển mấy ngụm không khí, vui mừng nói: "Chúc mừng tiểu tiểu thư, chúc mừng tiểu thư, Đại lão gia cho tiểu thư một mối hôn sự, chính là Nhị công tử của đại nhân họ Phương kia".

"Cái gì?".

Từ Minh Nhi vừa nghe hoa đã biến sắc, vị Nhị công tử Phương gia kia là cao tròn thế nào ta cũng không biết, dù sao họ Phương đã già, nhìn tuổi cũng khoảng bốn mươi, làm ra vẻ giống như lão đầu tám mươi tuổi, nếu có một cha chồng như vậy, còn không chỉnh ngươi chết hay sao?

Từ Minh Nhi đi một hồi trong khuê, sau nửa ngày vòng vo, đột nhiên dừng lại, phân phó nói: "Chuẩn bị xe, ta muốn đi ra ngoài!".

Xảo Vân kinh ngạc nói: "Tiểu thư, ngươi muốn đi đâu vậy?".

Từ Minh Nhi nói: "Đi Hồng Lư tự!".

"A?".

Xảo Vân miệng càng mở càng lớn: "Tiểu thư, ngươi quên rồi, tỷ tỷ tiểu thư là vương phi Bình Nữ đã về nước chờ sinh, nàng đâu còn ở Hồng Lư tự nữa".

Từ Minh Nhi nhếch mũi ngọc nhỏ lên, hùng hồn nói: "Tỷ tỷ không còn, ta đi gặp tỷ phu ta,

không được sao?”.

Kim Lăng cỏ mười sáu tòa quan doanh tửu lâu do Chu Nguyên Chương hạ chỉ ban thưởng xây dựng, mười sáu tòa tửu lâu này đều có sáu tầng, cao ráo rộng rãi, nhà cửa sơn hồng, trang trí màu đỏ, khách khứa ra vào tấp nập, hết sức phồn hoa. Trong đó Lai Tân lâu và Trọng Dịch lâu là chỗ Hồng Lư tự chỉ đinh khoải đãi khách bên ngoài, cho nên trang trí đặc biệt phồn hoa, trong đó Lai Tân Lâu ở phía tây Tụ Bảo môn, vương tử nước Sơn Hậu Hạ Thiên Dương rất thích đồ ăn ở đây, thường xuyên đến tòa tửu lâu này dùng cơm.

Hôm nay dường như vương tử rất hào hứng, một mình đến đây, lên cửa sổ lầu ba trong một nhã gian hắn quen dùng, gọi ít chai rượu và thức ăn tự rót tự uống một mình, thực sự dương dương tự đắc.

Đợi cho rượu và thức ăn dâng đủ, tiểu nhị kia cũng chưa bước đi, cánh cửa liền mở ra, bên ngoài cỏ khách, có thể nhìn thấy tiểu nhị kia cúi đầu khom lưng, mà Hạ Thiên Dương thì chỉ trỏ, dường như đang phân phó hắn làm một chút ít đồ ăn khác, nhưng hắn thỉnh thoảng hướng ngoài cửa sổ chỉ chỏ, hoặc như là đang hỏi thăm cảnh tượng cảnh trí trong thành, tất cả mọi người đến tửu lâu để tìm vui vẻ, vị vương tử này lại ăn mặc quần áo nhân sĩ Đại Minh, người bên ngoài không biết thân phận của hắn, cũng lười để ý tới.

Trong phòng, tiểu nhị kia cúi đầu khom lưng cười, vừa trầm thấp nói: “Số bốn bị ưng trảo nhổ”.

“Số 4? Đây chính là người chuyên môn phụ trách đưa tin tức tình báo từ phủ Tào quốc công truyền ra!”.

Hạ Tầm cả kinh, tuy rằng vì bảo đảm nhân vật Lý Cảnh Long quan trọng nhất được an toàn, hắn thiết lập cẩn thận đủ các loại trang bị, tin tức của số bốn chỉ là dựa theo quy định mà máy móc đem tình báo thu thập truyền xuống dưới, chính số bốn cũng không biết tin tức từ đâu đưa tới, rồi được đưa đi đâu, cũng không biết thân phận nhân viên truyền đến tin tức và nhận tin tức rời đi, nhưng cẩm.

Y vệ đã cỏ thể nhổ cứ điểm này, làm sao biết bọn họ không nắm giữ được nhiều tin tức hơn?

Hạ Tầm khẩn trương hỏi: “Số bốn bị bắt đi rồi sao? Còn có tình báo nào bị chận không?”.

Tiểu nhị nói: "Số bốn tự vẫn bỏ mình, lúc ấy số bốn không hề truyền lại tin tức nào".

Hạ Tầm thở phào nhẹ nhõm, hắn lần lượt nháy mắt mấy cái, tiểu nhị liền cao giọng nói: "Sao vậy, khách quan cứ tính toán đi, món ăn này khách lâu chúng ta làm rất ngon, Tiểu Mã sẽ thông báo phòng bếp một tiếng, khách quan xin cứ từ từ dùng bữa" Nói xong liền rời khỏi phòng bao, khi đi ra cửa còn đóng cửa lại cho bọn hắn.

Cửa phòng vừa đóng, Hà Thiên Dương lập tức nhảy dựng lên, vội la lên: "Đại nhân, làm sao bây giờ?".

Sắc mặt Hạ Tầm ngưng trọng lắc đầu.

Từ sau khi hắn tiến hành chỉnh đốn lãnh huyết nội bộ một phen, bí điệp ở trên chiến trường không có khói thuốc súng này đã nhanh chóng trưởng thành lên, mấy tháng qua đấu trí đấu pháp cùng cẩm Y vệ, Phi Long bí điệp lục tục cỏ một số người rơi vào trong tay cẩm Y vệ, kinh nghiệm làm tù binh, khiến cho người dưới tay hắn có một giác ngộ và nhận thức: thân thể huyết nhục, một khi rơi vào trong tay cẩm Y vệ, thật là khỏ chống lại những hình phạt cực kỳ tàn ác kia, dũng sĩ không sợ chết, ở dưới cực hình đằng kia, lại có thể vì muốn chết mà khai ra tất cả mọi thứ.

Nhưng sau khi cung khai vẫn khỏ tránh khỏi cái chết, mặc dù Cẩm Y vệ chịu bỏ qua cho bọn họ, đội ngũ Tiềm Long xuất quỷ nhập thần dưới tay Hạ đại nhân kia cũng sẽ dùng hết biện pháp diệt trừ phản đồ, đúng là vẫn còn khỏ tránh khỏi vừa chết, hơn nữa sau khi cung khai bất luận là chết ở trong tay cẩm Y vệ hay trong tay người một nhà, trong nhà đều không có trợ cấp.

Cho nên phần lớn bí điệp cỏ ý niệm phải chết, một khi Cẩm Y vệ tìm tới cưa, lại không có cách bỏ chạy, bọn họ sẽ lựa chọn tự vẫn, vừa chạy trốn khỏi những hình phạt tra tấn, gia quyến vừa cỏ thể nhận được trợ cấp rất lớn, Hạ lão bản cũng không bạc đãi liệt sĩ, điểm này bọn họ đều rất rõ ràng.

Số bốn đã tự vẫn, tình báo lúc ấy còn chưa được truyền đi lại rơi vào trong tay cẩm Y vệ, như vậy cẩm Y vệ muốn.

Dùng tin tức số bốn để đột phá cửa khẩu bắt được nhân viên tình báo khác chính là rất khỏ khăn. Nhưng Lý Cảnh Long đối với Yến vương bên này thật sự là quá quan trọng, bất kể là hắn có thể nắm giữ tình báo, hay là tác dụng của hắn ở trên triều đình, đều đủ để chống đỡ hơn mười vạn đại quân, nhân vật quan trọng này tuyệt đối không thể để mất.

Hạ Tầm cẩn thận suy tư một lát, quả quyết nói: "Vùng Hà Bắc Sơn Đông, hai đường nhân mã Thinh Dung Thiết Huyễn, Ngô kiệt Bình An đều đã co đầu rút cổ không ra, thủ vững trong thành, điện hạ không lâu nữa lại phải điều quân trở về Bắc Bình nghỉ ngơi và hồi phục, tạm thời đại quân hai bên địch ta không có hành động. Cho nên, vi để an toàn, phải tạm thời chặt đứt các số và tất cả liên lạc, tất cả nhân viên quan hệ với số bốn phải lập tức dời đi toàn bộ, chúng ta ở đây thiết lập thông đạo tin tức mới, không được liên lạc với bất kỳ một số nào".

Hà Thiên Dương kinh ngạc nói: "Chúng ta không phải đang muốn mượn số 0 xúi giục số một sao, ngày mai sắp... chỉ vì vậy mà phải buông tha sao?".

Hạ Tầm chém đinh chặt sắt nói: "Cẩn thận việc nhỏ sẽ không gây ra sai lầm lớn! Tất cả hành động, đều phải đình chỉ. Chúng ta nên chui xuống dưới đất, không đến lúc gió êm sóng lặng, tuyệt đối không thể lại thò đầu ra".

Hà Thiên Dương thấy hắn nói trịnh trọng như thế, đành phải gật nhẹ đầu.

Số 0 trong miệng bọn họ chính là Lý Cảnh Long, mà số một là đương kim Binh Bộ Thượng Thư Như Thường, Như Thường mặc dù là phái nghị hòa, nhưng lại không phải người Yến vương, Hạ Tầm lợi dụng thân phận vương tử Sơn Hậu của Hà Thiên Dương, nhiều lần cùng quan viên triều đình bày tỏ thái độ đồng tình với Yến vương, nhất là tiếp xúc với quai viên con đường làm quan không quá thuận lợi, giờ đây đã lục tục xúi giục được một số quan viên.

Những người này, Lý Cảnh Long tự nhiên hoài toàn xứng đáng là nhân vật số một, ngoài ra còn có Phò mã Hoài khánh và một số người cao quý cũng bị lôi kéo tới, nhưng nếu bàn về tầm quan trọng đối với Yến vương, hiển nhiên là trong quai viên có thể tranh thủ, Như Thường là nhân vật quan trọng gần bằng Lý Cảnh Long. Vốn bước tiếp theo trong kế hoạch của Hạ Tầm chính là xúi giục Như Thường, hôm nay vì bảo đảm an toàn cho cả mạng lưới tình báo, hắn không thể không đình chỉ tất cả hành động, tạm thời bất động thanh sắc.

Được biết đại sự này, hai người cũng không còn lòng thưởng thức, ăn một thời gian ngắn, hai người liền vội vàng quay trở về Hồng Lư tự. Vừa đến dịch quán, Tư Tân quan Trương Hi Đồng liền cười hì hì chào đón, thở dài nói: "Vương tử đã về rồi, tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ vừa mới đến, đang ở khách sạn chờ điện hạ, nói là chuẩn bị vài món lễ vật cho tiểu vương tử chưa xuất thế".

Hà Thiên Dương đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó làm bừng tỉnh đại ngộ trạng nói: "A, a

a, đúng rồi, quận chúa đã nói qua chuyện này, ta xuýt nữa thì quên, ta đi gặp nàng bây giờ đây" Nói xong liền chắp chắp tay về phía Trương Hi Đồng, liền vội vàng chạy về sân nhà minh.

Vào phòng khách, hai người liền nhìn thấy tiểu quận chúa đang ở trong sảnh đi tới đi lui, vẻ mặt lo lắng. Vừa thấy hai người tiến đến, phía sau cũng không có người ngoài đi theo, Từ Mỉnh Nhi lộ rõ vui mừng trên nét mặt, xông lên một bước, kéo lấy ống tay áo Hạ Tầm, nhân tiện nói: "Này, họ Dương, ngươi trước kia đã đáp ứng với ta, vậy mà không thèm tính toái gì hết sao?".

Lời này đã cỏ chút mập mờ, lòng nghi ngờ của Hà Thiên Dương nổi lên, nhìn hai người một cái, ngượng ngùng chen miệng nói: "A... Muốn ta đi ra ngoài không?".

Hạ Tầm tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn, hơi mờ mịt nói với Từ Minh Nhi: "Quận chúa, ta đáp ứng cô cái gì?".

Từ Minh Nhi gấp đến độ đạp mạnh chân đến: "Ngươi là tên lừa đảo, không thể nói nói lời mà không giữ lấy lời, ngươi đã đáp ứng ta, chỉ cần đại ca của ta bức ta lập gia đình, ngươi lập tức dẫn ta đi, tại sao ngươi có thể quên!".

Lời này lại càng ảm muội, Hà Thiên Dương ho khan một tiếng, khó xử nói: "A... Ta cần phải đi ra đây một chút!".

Nha môn cẩm Y vệ, La Khắc Địch nghe được tin tức bắt được bí điệp của Yến vương nhưng hắn đã tự sát, không khỏi hơi nhíu nhíu mày.

Công tác tình báo thật ra là cực kỳ buồn chán và nóng nảy, cũng không phải vỗ gáy, linh cơ khẽ động, có thể ù ù cạc cạc tìm được người ngươi muốn tìm, từ sau khi hắn phá được hai nơi Tùng Trúc Mai và Di Hồng phảng, hành động của bí điệp Yến vương càng thêm cẩn thận, cũng càng bí ẩn, hắn muốn từ trong miệng mấy trăm vạn người Kim Lăng tìm ra vài gián điệp mật thám, không khác gì tìm kim đáy biển, việc này cần thu thập rất nhiều số liệu, phân tích và sàng lọc.

Ngày nay, thật vất vả mới tìm được một nhân vật khả nghi, còn chưa bắt hắn lại, hắn đã tự vận, tuyến liên lạc vừa đứt, không biết cần dùng bao nhiêu thời gian, làm bao nhiêu thứ chuẩn bị, mới có thể tìm được một manh mối.

La Khắc Địch buồn rầu đứng dậy, chắp hai tay ra sau lưng, chậm rãi bước đi thong thả một hồi, hai hàng lông mày kiếm nhíu lại, nghiêm nghị nói: "Tuyến liên lạc này không thể bởi vì hắn chết mà buông tha, cửa hàng hắn mở không phải cửa hàng đồ cổ sao, tiếp tục tra, hàng xóm đều phải hỏi, sách hắn đọc cũng phải giở ra, tìm ra tất cả người có quan hệ với hắn, lại tiến hành sắp xếp điều tra đối với tất cả những người này".

Lưu Ngọc Quyết chắp tay nói: "Vâng!".

Lúc này Trần Đông vội vàng đi đến, La Khắc Địch nhẹ nhàng khoát tay, ngăn động tác hành lễ của hắn lại hỏi: "Hai ngày nay, bảy người kia cỏ dị động gì không?".

Trần Đông lập tức móc ra một cuốn sách nhỏ từ trong lồng ngực, đưa về phía La Khắc Địch.

Bảy người như lời La Khắc Địch nói, theo thứ tự là Lý Cảnh Long, Từ Tăng Thọ, Như Thường, Úc Tân, Trác kính, Cảnh Thanh, Luyện Từ Ninh.

Lương thảo huyện Bái bị đốt, rõ ràng cho thấy trong triều có nội ứng, hiểu kỹ càng tình báo như vậy cũng không cỏ nhiều người, Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng và Te Thái đương nhiên là một trong những người biết chuyện, nhưng bọn họ vì thế mà bị liên lụy đến bản thân, Hoàng Tử Trừng và Te Thái đúng là bởi vì chuyện này mà bị lưu vong đến địa phương, cho nên bọn họ có thể loại trừ bên ngoài. Còn lại bảy người này, thì phân biệt đại biểu cho phái nghị hòa cùng với phái mới nổi phản đối chủ trương tước phiên của hai người Phương Hoàng.

Bảy người này cũng chưa chắc tất cả đều hiểu rõ toàn cảnh bố trí quân sự Sơn Đông, tình huống phân phối thế lực, người canh giữ kho lương thảo, nhưng chỉ cần bọn họ cố tình nghe, bọn họ đều có điều kiện tìm được những tin tình báo này.

Trong những người này, phái nghị hòa đương nhiên là khả nghi nhất, nhưng những quan viên phái mới nổi phản đối chủ trương tước phiên kia luôn mồm thề không cùng đội trời chung với Yến nghịch, cũng chưa chắc không có khả năng là cố ý diễn trò để che giấu tai mắt người khác, cho nên hắn đem tất cả bảy người này liệt vào đối tượng hiềm nghi trọng yếu, tiến hành mật thiết giám thị với bọn họ.

Giám thị đại thần triều đình thật là một sự kiện kiêng kỵ phạm húy, một loại tổ chức Hán Vệ bị chửi thành người người công kích, giống như tất cả sự tình bọn họ làm đều là hại nước hại dân, chỉ là bởi vì không người nào nguyện ý đặt một bộ gông xiềng vô hình ở trên cổ mình

thôi. Người người đều có ý riêng, không có ai thích nhất cử nhất động của mình đều bị người khác nắm rõ như lòng bàn tay.

Hoàng đế cũng không giao phó La Khắc Địch hắn quyền lực giám thị bách quan. Cho nên một khi tin tức này tiết lộ, hắn lập tức cỏ thể bị văn võ cả triều dùng ngòi bút làm vũ khí, đảnh tới chỗ vạn kiếp bất phục, bởi vậy, Chu Duẫn Văn tuy trao quyền để hắn có thể điều động quan viên ứng Thiên phủ và Ngũ môn binh mã ti, hắn lại chỉ có thể sử dụng người một nhà mình tuyệt đối tin cậy, cho nên, mọi sự giảm thị bảy vị tai to mặt lớn trên triều đình, đã là lực lượng cực hạn trước mắt hắn có thể vận dụng.

Tình báo Trần Đông báo cáo cực kỳ vụn vặt, chuyện gì mà Luyện Tử Ninh, Cảnh Thanh ở một tửu quán uống rượu, sau khi say mắng to Phương Hiếu Nhụ vô năng, Như Thường, Lý Cảnh Long vò sỉ; Đỏ Đốc Trần Huy.

Sinh bênh, Từ Tăng Thọ đến thăm; Phò mã Vương Ninh ngày mai muốn mời khách, mở tiệc chiêu đãi quan viên, kể cả Binh Bộ Thượng Thư Như Thường, Tào quốc công Lý Cảnh Long, còn có vương tử nước Sơn Hậu mấy tháng qua lui tới cực kỳ mật thiết với hắn; Phương Hiếu Nhụ và Trần Địch nhiều lần xuất nhập Trung Sơn vương phủ, hai bên muốn kết thành thân gia; Đương nhiên, còn kể cả chuyện hôm nay tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ đi Hồng Lư tự gặp ty phu nàng, mang cho tiểu chất nhi của nàng ít quà, vân vân...

Những tình báo linh linh phiền toái này dài đến vạn ký tự, nhìn không ra có chỗ nào cổ quái, La Khắc Địch bất đắc dĩ khoát khoát tay nói: "Có hành động, tất có dấu vết! Tiếp tục giảm thị, nếu như nội gian ở trong bọn họ, bọn họ luôn luôn để lộ dấu vết trước khi hành động".

"Rõ!". Trần Đông quay người muốn đi gấp.

"Chậm đã!".

Hai tay La Khắc Địch như hổ trảo vồ mồi, đột nhiên đập bàn đứng lên, trong mắt bắn ra hào quang rợn người, Trần Đông bị dọa cho nhảy dựng, lo sợ không yên nói: "Đại nhân?".

Anh mắt trở nên lợi hại của La Khắc Địch dần dần biến mất, biến thành bộ mặt như có điều gì đó suy nghĩ, hắn thì thào lẩm bẩm: "Thời gian đến kinh, cùng tiếp xúc với quai viên... Vương tử phiên bang này... Tại sao ta lại chưa từng chú ý đến nhân vật luôn xuất hiện ở trong mắt này?".

Lưu Ngọc Quyết cùng Trần Đông hai mặt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ: "Đại nhân có phải là muốn bắt Yến vương bí điệp đến mức điên rồi? Một vương tử dị quốc phiên bang, có thể liên quai gì với Yến vương?".

Hai mắt La Khắc Địch hơi nheo lại, trầm giọng phân phó nói: "Giám thị hắn, lập tức phái người giám thị hắn, báo cho ta nhất cử nhất động của hắn!".

Mặt Trần Đông lộ vẻ khó khăn nói: "Đại nhân, nhân thủ chúng ta bây giờ cực kỳ cỏ hạn, chỉ sợ...

Lưu Ngọc Quyết tiến lên một bước nói: "Đại nhân, bằng không... Để ta đi!".

La Khắc Địch khoát khoát tay nói: "Không được, án cửa hàng đồ cổ này, là manh mối đã tới tay chúng ta, không thể buông tha nỏ, ngươi tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm ra người cỏ liên quan đến hắn".

Hắn hơi suy tư một chút, rồi hướng Trần Đông nói: "Từ bên trong nhân viên giảm thị Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh, Trác kính điều vài người tinh anh đi ra, do ngươi dẫn đội, từ giờ trở đi, theo dõi thật chặt Hạ Thiên Dương này cho ta!".

Lưu Ngọc Quyết và Trần Đông cùng chắp tay nói: "Ti chức tuân mênh!".

"Quận chúa đi thong thả, đi thong thả!".

Hà Thiên Dương đứng ở cửa ra vào dịch quán, tươi cười chân thành chắp tay, dưới trời chiều, nhìn xa giá của Từ Minh Nhi lộc cộc chạy đi.

Trở lại chỗ ở của mình, Hà Thiên Dương như con khỉ vội vàng hỏi thăm: "Đại nhân, ngươi thật muốn mang tiểu quận chúa bỏ trốn?".

Hạ Tầm uống chút rượu ở khách lâu, sau khi trở về lại nói nửa ngày cùng Từ Minh Nhi, hơi khát nước, vừa cầm chén trà lanh, vừa uống vào trong miệng, nghe Hà Thiên Dương lời này, miệng nước trà phụt một phát phun ra ngoài, phun đúng trên mặt Hà Thiên Dương.

Hà Thiên Dương rất cố gắng chịu đựng, lau cũng không lau, vẫn chăm chú theo dõi hắn.

Hạ Tầm tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn nói: "Ngươi nghĩ đi đâu vậy? Ngươi không biết là, cứu tiểu quận chúa rời đi, là thủ đoạn tốt nhất phá hỏng liên minh giữa Phương Hiếu Nhụ

và Trung Sơn vương phủ sao?”.

Hắn để chén trả lại, ngồi xuống, thản nhiên nói: “Cho nên, ta chẳng những phải cứu nàng đi, lại muốn ở trong lúc quan trọng nhất, mang nàng đi, khiến cho nét mặt già nua của Phương Hiếu Nhụ vứt con mẹ nó đi!”.

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 378

Thành Công Không Chỉ Dựa Vào Thực Lực.

Chương 378: Thành công không chỉ dựa vào thực lực.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Chu Duẫn Văn phái sứ thần đi gặp Yến vương, đưa ra ý chỉ bắt Yến vương ngưng chiến, liền đặc xá xóa hết tội danh của Yến vương và tướng sĩ yến quân, khôi phục Vương tước của Chu Lệ. Chu Lệ nghe xong lập tức cười lạnh, đây chẳng qua là kế hoãn binh của hoàng đế chất nhi thôi, hắn làm sao không biết.

Chu Lệ lạnh lùng nói: "Thần từ ngày khởi binh từng chiếu cáo thiên hạ, không phải phản Hoàng Thượng, thật là thanh lọc bên cạnh hoàng thượng. Nay Tĩnh Nan đã ba năm, dân chúng ly tán, địa phương thối nát, tướng sĩ thương vong, quốc gia suy yếu, ai muốn nhìn? Do đó hành quân lặng lẽ, nghỉ ngơi binh ngưng chiến, giữ được một nhà an khang phú quý, nhưng Chu Lệ làm sao giao phó với người trong thiên hạ? Làm sao giao phó với những dân chúng trôi giạt khắp nơi nhà tan cửa nát kia? Làm sao giao phó với vô số tướng sĩ nam quân bắc quân bỏ mình trong ba năm qua?".

Đặc phái viên biến sắc nói: "Điện hạ...".

Chu Lệ phất tay áo nói: "Thiên sứ không cần nói nữa, bệ hạ muốn thần lui binh ngưng chiến, có thể, nhưng cần đáp ứng thần một điều kiện, chỉ cần bệ hạ đem một đám gian nịnh Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, đầu độc quân tâm, ly gián hoàng thân, dùng danh tước phiên, bức hoàng tử chết, nhốt tôn thất, đầu sỏ gây nên trận đại chiến này diệt trừ ngay trước mặt mọi người, thần lập tức lui binh, cùng ba đứa con đon cưỡi ngựa quy hàng, nghe theo mệnh lệnh của bệ hạ!".

Đặc phái viên bất đắc dĩ, đành phải trở về kinh sư, Chu Duẫn Văn vốn chỉ muốn trì hoãn chiến tranh, lợi dụng trong khoảng thời gian này điều binh mã, thu thập lương thảo mà thôi, đó hoàng là thật cố tình ngưng chiến cầu hòa. Chu Lệ đưa ra điều kiện hà khắc diệt trừ bọn người Phương Hiếu Nhụ, Tề Thái như vậy, cho dù hắn cố tình cầu hòa, cũng tuyệt đối không thể đáp ứng.

Bởi vì thời tiết chuyển biến, Chu Duẫn Văn mắc bệnh phong hàn, đang lúc bệnh tật, sau khi nhận được hồi báo của đặc phái viên, miễn cưỡng mang thân thể bệnh tật đến tiền điện, hoàng hậu không yên lòng, vội vàng sai Mộc Ân đi triệu thái y theo hầu.

Chu Duẫn Văn triệu tập Phương Hiếu Nhụ, Như Thường, Lý Cảnh Long, văn võ chúng thần đi tới điện Chính Tâm, vừa mới nhắc tới việc Yến vương cự tuyệt nghị hòa, Phương Hiếu Nhụ liền đoạt lời trước. Hôm nay Hoàng Tử Trừng và Tề Thái không ở trong kinh, Phương Hiếu Nhụ thế lực có phần đơn bạc, hắn sợ Lý Cảnh Long và lão Như Thường thừa cơ, lại nói cái gì đó nghị hòa, liền đoạt trước nói: "Bệ hạ, lợi dụng thời gian hơn hai tháng này, chúng ta đã kiếm đủ lương thảo, có thể bù đắp tổn thất ở huyện Bái, lại từ các nơi phía nam điều đến mười vạn binh tốt, bổ sung quân cho quân đội. Thần cho rằng, yến nghịch cự tuyệt hảo ý của Thánh Thượng, chính là chứng minh hắn lòng mang dạ thú, thiên binh bên ta càng nên đánh. Bệ hạ nên lệnh Thịnh Dung, Ngô kiệt, Bình An xua quân tấn công Bắc Bình, còn có thể từ Liêu Đông điều động các tướng vào Son Hải quan...

Lý Cảnh Long liếc mắt khinh thường nói: "Nếu là Thát Đát, bộ tộc Ngõa Lạt thừa dịp binh lính Liêu Đông điều đi, nhân cơ hội đoạt Liêu Đông Đô ti, thì thế nào?".

Phương Hiếu Nhụ nói: "Thát Đát, bộ tộc Ngõa Lạt đang bề bộn trong nội chiến, không rảnh để chú ý, chưa hẳn có tâm lấy Liêu Đông. Còn nữa, thế Yến nghịch càng.

Lúc càng lớn, đây là mối họa tâm phúc, mặc dù buông tha Liêu Đông, cũng phải diệt trừ Yến nghịch trước, chỉ cần diệt trừ yến nghịch, cho dù Liêu Đông bị người chiếm, uy vũ chỉ sư của Thiên triều ta, chẳng lẽ còn không thể đoạt trở lại? Chỉ cần binh mã Liêu Đông điều đi, yến nghịch sẽ phải nóng lòng rút quân về bảo vệ sào huyệt, quân ta truy kích ở phía sau, có thể nhất cử công thành".

Chu Duẫn Văn chần chừ một chút, lại nhìn về phía người khác, Từ Huy Tổ ung dung thản nhiên đứng ra nói: "Điều Hi Trực tiên sinh nói, chính là ý kiến rất tốt! Thần tán thành!".

Ngụy Quốc Công tỏ thái độ, liền có rất nhiều tướng lãnh trong quân đều tỏ thái độ ủng hộ, bọn người Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh cũng không rành quân sự, chỉ là bọn hắn đã kiến thức quá nhiều chuyện xấu do đám người Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng lo liệu, càng làm càng rối, ban đầu còn không dám tỏ thái độ, hôm nay thấy phần đông tướng lãnh trong quân ủng hộ, lường trước kế sách này mặc dù không phải là thần cơ diệu toán gì, hẳn cũng không phải là chủ ý quá ngu xuẩn, liền cùng đều tỏ thái độ duy trì, đến lúc này, Lý Cảnh Long, Như Thường chỉ là thế đon lực bạc, không dễ nói chuyện.

Phương Hiếu Nhụ thấy thế không khỏi âm thầm đắc ý, hôm nay Hoàng Tử Trừng và Tề Thái mặc dù không ở kinh sư, nhưng có thông gia tương lai to lớn này ủng hộ, hắn có thể một lời tựa như chín đỉnh, nắm đại thế triều đình.

Thật ra đây là biện pháp hắn và Từ Huy Tổ thương nghị ra, Từ Huy Tổ sau khi phân tích kỹ càng thế cục quan ngoại, kết luận giờ đây triều Nguyên phân liệt ra Thát Đát và bộ tộc Ngõa Lạt đang bề bộn tranh quyền đoạt thế, tạm thời không có khả năng đánh chủ ý đến Liêu Đông. Đất quan ngoại vốn rộng lớn, những thủ lĩnh du mục này quan tâm là tài phú có sẵn, mà không phải cướp lấy một vùng quê trống trải, điều binh Liêu Đông nhập quan, nhìn như mạo hiểm, thực ra khả năng người Mông Cổ đến áp chế cũng không lớn.

Chu Duẫn Văn thấy đại đa số mọi người đồng ý chủ trương của Phương Hiếu Nhụ, cũng vui vẻ, vội vàng sai người làm ý chỉ, theo như ý tứ Phương Hiếu Nhụ, mệnh lệnh bọn người Thịnh Dung, Bình An tiến quân Bắc Bình, đồng thời sai binh mã Liêu Đông nhập quan phối hợp tác chiến.

Đến khi mọi người đều cáo lui, Phương Hiếu Nhụ vẫn đứng thẳng bất động, đợi tất cả mọi người rời đi, liền tiến đến trước mặt hoàng thượng, nói nhỏ: “Hoàng Thượng, thần còn có một kế, có thể trợ giúp bệ hạ đối phó Yến vương”.

Chu Duẫn Văn kinh hỉ, vội vàng nói: “Hi Trực tiên sinh mau mau nói đi”.

Phương Hiếu Nhụ trầm thấp nói với Chu Duẫn Văn một phen, Chu Duẫn Văn nghe thấy liền gật đầu liên tiếp, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói: “Tiên sinh trí kế vô song, trẫm sẽ dựa vào kế tiên sinh đi làm!”.

Đang nói, Mộc Ân mang theo ngự y vào, trông thấy Phương Hiếu Nhụ vui sướng, sải bước đi ra ngoài, Mộc Ân không khỏi có phần kinh ngạc. Từ khi Hoàng Tử Trừng, Tề Thái bị giáng

chức quan lưu vong, hắn thật lâu không phát hiện Phương tiến sĩ mang bộ dáng như hãnh diện vậy, chỉ là bởi vì hắn mới từ Thái Y viện trở về, không biết Phương Hiếu Nhụ có việc vui gì.

Thịnh Dung sau khi nhận được thánh chỉ của Chu Duẫn Văn, lập tức bố trí phải kích, hắn điều thủ tướng Đại Đồng Phòng Chiêu xua quân nhập Tử kinh quan trước, công kích các huyện Bảo Định đã quy thuận Yến vương; Sai Ngô kiệt dùng lương thảo tiếp tế Phòng Chiêu; Lại sai các tướng Liêu Đông chỉ huy nhập quai, công kích Vĩnh Bình; Tự mình dẫn đại quân ra Đức Châu, đóng quân tại Dịch huyện phía tây thủy trại, chỗ này ở trong rừng tùng, dễ thủ khó công, Yến vương cậy vào thiết kỵ quen dùng lực dã chiến không phát huy được; Cuối cùng lại để cho Bình An dẫn quân chạy ra tái ngoại, hoặc công Bắc Bình, hoặc công Yến vương, tùy cơ ứng biến.

Trong lúc nhất thời chiến cuộc phương bắc dày đặc như mây, độ khẩn trương lại tăng lên.

Thành Bắc Bình lại lần nữa bị đại quân triều đình công kích, quân đội nhập quai Liêu Đông và Mã Hòa Bình An thay nhau đảnh Bắc Bình, tình hình chiến đấu kịch liệt, mặc dù không bằng thanh thế Lý Cảnh Long vây quanh tứ phía làm cho người ta sợ hãi trước đó lần, nhưng bọn họ biết quân trông giữ thành sẽ quả quyết không buông tha thành Bắc Bình, cho nên căn bản không cần vây thành tứ phía, mỗi ngày chỉ là tập trung trọng binh công mạnh một chỗ, sự thảm thiết so với lần bảo vệ Bắc Bình trước đó lớn hơn nhiều.

Ba năm qua, Yến vương cùng thứ tử Chu Cao Hú lãnh binh bên ngoài, tư thế hào hùng, bách chiến sa trường, Chu Cao Sí làm thế tử trấn thủ Bắc Bình, dù chưa ăn nằm trên chiến trường, thực so với trên chiến trường còn muốn gian nan hơn, hắn trấn thủ ở thành Bắc Bình, muốn điều động lương thảo, chiêu mộ binh lính, tiếp thu và chinh phục phủ huyện quy thuận, quản lý quan viên địa phương, trưng thu thuế má sung quân lương, tiếp thu sắp xếp lợi khí chở đến tiền tuyến, các loại việc tốt đẹp như thế, mới có thể làm cho Yến vương lãnh binh bên ngoài không buồn phiền ở nhà.

Ba năm qua, nhiều chuyện như vậy đặt ở trên vai hắn, ngày đêm vất vả, khiến cho cả người Chu mập mạp thành thục, tính tình trầm ổn, làm việc lão luyện, làm người khôn khéo, đôi môi dày càng làm cho cả người hắn lộ ra vài phần uy nghiêm, điều duy nhất không biến đổi là hắn làm người rất đôn hậu, ngoài ra hắn tự hỏi tại sao mệt nhọc tại sao ăn uống không điều độ mà vẫn chưa giảm cân.

Sáng sớm hôm nay, nam quân liền lại phát động công kích với Bắc Bình lần nữa, Chu Cao

Sí đích thân trấn thủ ở đầu tường cao, đi bốn phía cổ vũ thăm hỏi tướng sĩ, đến khi giữa trưa, nam quân lui ra, hắn mới có thể thở hồng hộc nghỉ ngơi. Chu Cao Sí trở lại trong lầu cửa thành, lau một đống mồ hôi trên mặt, bưng lên tách trà một lớn, vừa muốn uống, liền có người đến bẩm báo: "Bẩm báo thế tử, ngoài thành có người cầm cờ cầu kiến!".

Chu Cao Sí khẽ giật mình hỏi: "Có mấy người đến trước trận?".

Người binh lính kia nói: "Chỉ có một người!".

Chu Cao Sí hơi suy tư, phân phó nói: "Buông giỏ xuống, kéo hắn lên, ta muốn xem, Bình An muốn chơi trò.

Gì".

Chỉ chốc lát sau, một người nam quân mang tin tức bị kéo lên đầu tường, mang vào trong thành lâu. Chu Cao Sí ngồi ngay ngắn phía trên, lanh lùng thốt: "Bình An phái ngươi tới làm chuyện gì?".

Người cười nọ ha ha, thản nhiên chắp tay nói: "Thế tử, tiểu thần không phải bộ hạ tướng quân Bình An".

Chu Cao Sỉ hơi nhíu mày, nghi ngờ nói: "Ngươi là người Liêu Đông sao?".

Người nọ cười thần bí, nói: "Cũng không phải. Tiểu thần đến từ Kim Lăng".

"Kim Lăng?".

Chu Cao Sí kinh nghi nói: "Ngươi là sứ tiết Hoàng Thương phái tới?".

Người nọ trong tay áo lấy ra một phong mật tín dùng hoàng lăng phong kín lại, mỉm cười nói: "Thế tử, đây là bệ hạ tự tay viết cho thế tử, bệ hạ biết rõ, thế tử thủ vững Bắc Bình đối nghịch cùng triều đình, chính là vâng theo lênh phụ thân, không thể không làm. Nhưng từ xưa trung hiếu không thể lưỡng toàn, làm theo hiếu sẽ cạn sạch trung, bệ hạ nói, chỉ cần thế tử quy thuận triều đình, dâng Bắc Bình ra, Hoàng Thượng sẽ phong thế tử làm Yến vương, đời đời trấn thủ".

"Không cần nói!".

Chu Cao Sí giận tím mặt, bỗng nhiên đứng lên nói: “Người đau, đem hắn trói lại, giải vào đại lao!”.

Một võ tướng đứng thẳng một bên mắt thấy tất cả việc phát sinh ở trước mắt, con mắt đi lòng vòng, một tia xảo trả sáng rọi lóe lên rồi biến mất.

Người này mới xem xét là võ tướng, nhìn kỹ, dưới bì giáp bao phủ bên canh lại là một áo bào thái giám màu lam.

Trong phủ Yến vương có vài đại thái giám quản sự, Trịnh Hòa, Lý Hưng, Hầu Hiển, cẩu Nhân, Vương An, đại khái là do duyên cớ võ công phương bắc hưng thinh, bọn họ đều có một thân võ nghệ tuyệt hảo, Hoàng Quảng này cũng là một trong số đó, thế tử đích thân thủ thành, hắn tự nhiên cũng phải đi theo.

Hai ngày trước bởi vì nam quân công thành mãnh liệt, Hoàng Quảng sợ chiến không dám ra phụ cận, bị Chu Cao Sí đốc chiến phát hiện, dùng quân pháp nặng nề đánh vào đít, Hoàng Quảng ghi hận trong lòng, lúc này nhìn thấy triều đình phái người đến mời chào thế tử, nhất thời nảy ra ý hay, đến ban đêm, Hoàng Quảng liền lặng lẽ gọi một tiểu thái giám tâm phúc qua, phân phó một phen, sau đó đem hắn lặng lẽ hạ xuống thành.

Nam quân cũng sợ yến quân trong thành tập doanh ban đêm, cho nên trú doanh cách thành Bắc Bình hai mươi dăm, dưới thành cũng không cỏ quân địch, tiểu thái giám hạ xuống thành, liền nhanh chân chạy đi, lẫn vào chỉnh giữa bóng đêm mênh mông.

Lại nói Chu Cao Sỉ, bắt sứ giả triều đình lại liền đi gặp mẫu thân.

Từ Phi cũng không để việc này ở trong lòng, Chu Duẫn Văn tự tay viết thư nàng cũng không thèm nhìn liền vứt qua một bên, rồi cùng đứa con thương nghị việc Yến vương sắp điều quân trở về, đại quân lên đến mấy chục vạn, quần áo mùa đông và lương thảo cũng thành vấn đề.

Buổi sáng ngày hôm sau Đạo Diễn hòa thượng gom góp được một số vàng bạc tài vật, đến Yến vương phủ giao cho Vương phi, Từ vương phi nhớ tới hôm qua việc, thuận miệng nói cho Đạo Diễn, Đạo Diễn không khỏi bật cười nói: “Hoàng Thượng thật sự là ít sáng tạo, lại muốn để thế tử phải bội điện hạ, không nói đến con trai Chu vương tố cáo cha hắn, rơi vào kết cuộc gì, lấy nhân hiếu của thế tử...”.

Nói đến đây, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Từ Phi cực kỳ nhạy bén, lập tức phát giác không ổn, vội hỏi: "Đại sư, cỏ gì không ổn?".

Đạo Diễn chậm rãi nói: "Bần tăng lo lắng, Hoàng Thượng chiêu hàng là giả, ly giản là thật".

Từ Phi khẽ giật mình, nói: "Ly gián? Cao Sí cùng điện hạ chính là phụ tử, dùng một phong thư liền có thể...

Nói đến đây, sắc mặt nàng cũng trở nên khỏ coi, Chu vương thứ tử làm sao không phải cốt nhục thân sinh? Hơn nữa cũng là đích tử. Từ xưa đến nay, vì quyền lực, cốt nhục tương tàn chuyện này còn thiếu sao, Yến vương hôm nay lãnh binh bên ngoài, nếu như Bắc Bình bị mất, lập tức sẽ mất đi căn cơ, tin tức truyền ra, trong khoảnh khắc hắn đại quân phải tán đi bảy tám phần mười, không có lương thảo, không cỏ căn cơ, diệt vong cũng chỉ là việc trong nay mai, nếu Yến vương nghe được tin tức này, hắn sẽ không lo lắng sao?

Từ Phi bỗng nhiên đứng lên, mặt phấn thất sắc nói: "Ai da, là ta chủ quai, đại sư, làm thế nào mới tốt bây giờ?".

Đạo Diễn hỏi: "Phong thư của Hoàng Thượng, người có từng mở ra xem chưa?".

Từ Phi nói: "Không cỏ, Cao Sí căn bản chẳng thèm ngó tới, ta cũng chưa từng để ở trong lòng".

Nàng vội vàng đi qua, mở bàn ra, tìm thấy phong thư chưa từng mở ra đưa cho Đạo Diễn, Đạo Diễn lòng mới nới lỏng, thở dài, nói: "Như thế còn tốt, lập tức phái người mang theo thư này, mang luôn cả sứ tiết triều đình kia đi gặp điện hạ, tất cả mặc cho điện xử lý, như thế, có thể đánh tan nghi kỵ trong lòng điện hạ. Nếu không, điện hạ trúng kế, khỏ tránh khỏi lòng nghi ngờ thế tử từng do dự, sau này đối với thế tử thật sự là bất lợi!".

Từ Phi cũng biết tình thế nghiêm trọng, vội vàng gọi người đến áp giải sứ giả trong đại lao ra, gọi vài tên gia tướng thân tín tới, dặn dò tỉ mỉ một phen. Chu Cao Sí từ đầu tường trở về, nghe mẫu thân nói rõ lợi hại trong đó, cũng không khỏi đổ ra một thân mồ hôi lanh, đợi cho đến lúc nửa đêm, Chu Cao Sí liền mở cửa thành, thả vài tên gia tướng này ra khỏi thành, chạy đi tìm Yến vương.

Hoàng Quảng phái một tiểu thái giám đi, chờ thoát ly phạm vi khỏi Bắc Bình, lập tức mua một con ngựa, ngày đêm kiêm trình chạy tới doanh Yến vương trú, Yến vương nghe được tiểu thái giám bẩm báo Hoàng Thượng phái mật sử dụ hàng thế tử, không khỏi có phần do dự, hắn thực không muốn tin tưởng đứa con sẽ bản mình, đó là cốt nhục mình thân sinh ra, nhưng đang mang trọng trách, một khi là thật thì chính là kết cục vạn kiếp bất phục.

Càng nghĩ càng không yên lòng, Yến vương liền gọi con thứ hai Chu Cao Hú, hỏi hắn lúc ở kinh, thế tử và Hoàng Thượng có vâng lai hay không. Chu Cao Hú đầu tiên hơi không hiểu chuyện gì, cho đến phụ thân lấy ra mật tín của hoàng thượng, hắn mới hiểu được sự việc trong đó, một tia tham lam không khỏi tự nhiên sinh ra.

Hắn tự hỏi mình vì phụ thân vào sinh ra tử, công lao thật lớn, nhưng hắn không phải trưởng tử, bất kể là vương vị Yến vương này, hay một khi phụ thân ngồi lên ngôi vị hoàng đế giang sơn, đều không có phần hắn, Chu Cao Hú bình thường hay nhớ tới, đã từng cảm thấy bất bình không cam lòng. Đại ca đã béo mà lại hay bênh, có lẽ không thể trường thọ, nhưng hắn đã có con, có con trai trưởng này tồn tại, vương vị hoặc ngôi vị hoàng đế, vẫn sẽ không thuộc về mình, nếu có thể...

Một tia ác niệm dâng lên trong lòng hắn, bỗng nhiên nhớ tới đại ca luôn luôn nhân hậu, đối với hắn và lão Tam đều cực kỳ thân cận, từ nhỏ hai người bọn họ làm loạn khắp nơi, đại ca đều cực lực bao dung, che chở bọn họ, hôm nay một lời của mình đà đinh sinh tử đại ca, không khỏi lại có chút không đành lòng.

Chu Lệ thấy sắc mặt hắn âm thầm bất định, không khỏi quát: “Vi phụ hỏi ngươi, vì sao bàng hoàng không đáp?”.

“A!”.

Chu Cao Hú lắp bắp kinh hãi, quyền lợi cuối cùng chiến thắng cốt nhục thân tình, hắn quyết tâm vượt qua, quỳ xuống đất nói: “Phụ vương, con... Do dự, là không muốn nói đến thị phi của đại ca, dù sao cũng là đại ca của hài nhi, nhưng... Nhưng đang mang an nguy của phụ vương và hơn mười vạn đại quân, con lại không dám giấu giếm, cho nên...”.

Anh mắt Chu Lệ lóe lên, trầm giọng nói: “Cứ việc nói, vi phụ sẽ có quyết định!”.

“Vâng!”.

Chu Cao Hú làm ra một bộ dáng không muốn, miễn cưỡng nói: "Ba huynh đệ nhi thần đến kinh sư, Hoàng Thượng thiết thinh yến khoản đãi, đối với đại ca hết sức rộng rãi. Sau này... Sau này cũng thường xuyên triệu đại ca vào cung gặp nhau. Đại ca học rộng tài cao, tinh thông cầm kỳ thư họa, không giống hài nhi, một kẻ vũ phu như vậy, cho nên được nhận ân điển của Hoàng Thượng, cận thần bên người hoàng thượng, như Phò mã Hoài khánh và một đám hoàng thân quốc thích, cũng thường cùng đại ca ăn cơm uống rượu ở cùng một chỗ, Hoàng Thượng và Đại ca... xác thực... thật là... cực kỳ thân cân".

Chu Lệ nghe đến đỏ, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Chu Cao Hú lại vội nói: "Bất quá, hài nhi tin tưởng, đại ca tuyệt đối không đầu hàng Hoàng Thượng, Hoàng Quảng đưa lời nhắn tới cũng không nói Hoàng Thượng phái người chiêu hàng, người mang tin bị đại ca giữ lại, nhưng cũng chưa nói đại ca đã đáp ứng đầu hàng".

Chu Lệ kinh nghi bất định, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu đứa con thật bị Hoàng Thượng đầu độc, đầu nhập vào triều đình...".

Hắn không dám nghĩ tiếp, tuy nói Bắc Bình có ái phi Từ thị, còn có Đạo Diễn đại sư, nhưng Cao Sí là thế tử danh chính ngôn thuận, một mực chấp chưởng quân chỉnh đại quyền ở Bắc Bình. Mấy năm nay mình lãnh binh bên ngoài, đầy đủ mọi thứ quân chính pháp tư Bắc Bình, đều là do đứa con lớn một tay nắm giữ, nếu hắn muốn phản, Vương phi và Đạo Diễn đại sư không thể ngăn hắn lại được, không chỉ nói hắn dâng ra cả tòa thành Bắc Bình, chỉ cần hắn mở một cửa thành ra, để nam quân vào thành, vậy đại thế đã mất.

Chu Lệ càng nghĩ, cuối cùng không dám đem tính mạng người cả nhà cùng tiền đồ hơn mười vạn đại quân đều đặt ở trên người trưởng tử hắn chưa biết nên tín nhiệm hay không, hắn trầm mặt nói với Chu Cao Hú: "Cao Hú, ngươi lập tức dùng danh nghĩa thúc đẩy giao nộp thuế ruộng dẫn kỵ binh nhẹ trở về kinh, đối với việc triều đình chiêu hàng làm ra vẻ không biết, sau khi thấy đại ca ngươi, lập tức động thủ hắn bắt lại, lại cầm thủ lênh của ta khống chế toàn thành, chờ ta trở về điều tra rõ. Nếu đại ca ngươi dám can đảm phản kháng, vậy...

Chu Lệ cắn răng, trong mắt lập lòe vẻ tàn khốc, tay phải hung hăng bổ hướng Nam kinh, từ trong kẽ răng đi ra một chừ: "Giết!".

"Hài nhi tuân mênh!".

Chu Cao Hú vội vàng đáp ứng, trong lòng không tự chủ được, tự nhiên cảm thấy bồn chồn, tuy phụ thân phân phó, nếu đại ca không chịu tuân lênh mới có thể giết hắn, nhưng đến lúc đó rốt cuộc là cục diện gì, còn không phải mình nói là tính. Cho dù sau đó bị phụ thân phát giác, hắn còn cỏ thể giết mình cho báo thù đại ca không? Huống chi bên trong ba huynh đệ, phụ thân vốn thích mình nhất.

Chu Cao Hú vừa suy nghĩ trong đầu, vừa đứng dậy định đi ra ngoài, đúng lúc này, Chu Năng dẫn vài gia tướng Yến vương phủ, áp một tiểu tử ủ rũ đi vào trong trướng.

Thì ra, tuy Hoàng Quảng sớm phái người đến đưa tin trước một ngày, nhưng hắn không dám kinh động Chu Cao Sí, là vụng trộm dùng sọt đem tiểu thái giám thân tín của hắn buông xuống thành, tiểu thái giám đi hơn mười dặm đường, đến một thôn trấn, mới mua được ngựa thay đi bộ, lại là một thớt ngựa tồi.

Mà mấy viên gia tướng Từ vương phi phái tới là Chu Cao Sỉ ngông nghênh mở cửa thành cho đi ra, ngựa cưỡi cũng là một chiến mã cấp một trong quân, kết quả chỉ chạy tới quân doanh chậm một lát so với tiểu thái giám.

Chu Lệ nghe gia tướng nói rõ lý do, lại tiếp nhận xem xét phong thư hoàng đế ngự bút, bức thư kia cỏ phong kín hoài hảo không tổn hao gì, căn bản chưa từng mở ra, hai mắt kích động dâng lên một vòng lệ quang, ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Quá âm hiểm, Quá âm hiểm!”.

Một kế ly gián này, đúng là do Phương Hiếu Nhụ bày ra cho Chu Duẫn Văn. Có thể nói Phương Hiếu Nhụ từ khi nhập kinh đến nay, đây là lần đầu tiên biết làm chút chuyện, chính là một kế này.

Nếu không phải Từ Phi ngẫu nhiên nói cho Đạo Diễn biết, lúc này hắn đã thật sự thành công khiến cho phụ tử Chu Lệ tương tàn, bằng một kế này, cũng cỏ thể thoảng rửa danh vô năng của hắn, đáng tiếc, bị con lừa trọc Đạo Diễn kia phá hủy, theo như việc này thì, lúc Phương Hiếu Nhụ vừa mới cầm giữ triều chính, nghiêm khắc chèn ép phật giáo vẫn là có dự kiến trước.

Ke ly gián không thành công, lúc Phương Hiếu Nhụ buồn chán không thôi, Hạ Tầm lại cho hắn lên một cái tát vào mặt, bởi vì thời điểm đám cưới giữa Phương Hiếu Nhụ và Trung Sơn vương phủ đã đến...

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 379

Ngày Văn Định.

Chương 379: Ngày văn định.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Cẩm Y vệ giám thị đoàn người Hà Thiên Dương, rất nhanh đã có người báo cáo cho Hạ Tầm. Hạ Tầm xét thấy tổng bộ tình báo trên thực tế nằm tại Hồng Lư tự, không được phép sơ xuất nửa điểm, cho nên Hạ Tầm đã an bài nhân viên tinh nhuệ nhất, bố trí tại Hồng Lư tự, lợi dụng các loại thân phận và chức nghiệp yểm hộ, sứ mạng duy nhất của bọn họ, chính là chú ý bất kỳ động tĩnh gì xảy ra xung quanh mình.

Sứ mạng duy nhất của bọn họ chính là nhìn chằm chằm vào đầu lĩnh nhà mình, không có bất kỳ cử động gì khác, nhìn tất nhiên rất giống dân chúng bình thường, không hề khả nghi, bởi vậy cũng rất khó để mật thám cẩm Y vệ chú ý. Kết quả những Tiềm Long bí điệp này giả trang thành tiểu thương, tiểu nhị, người thổi đồ chơi làm bằng đường, thậm chí ăn xin bày chén đầu đường, đột nhiên phát hiện bọn họ có nhiều hơn mấy người đồng bọn, cũng chăm chú giám thị khách sạn Hồng Lư tự giống như bọn hắn.

Các bí tham không biết đây là nhân mã đại nhân an bài làm việc khác hay quan viên bên phía triều đình... Lập tức đem những hiện tượng quái dị này bẩm báo thủ trưởng bọn họ, lúc sau thủ trưởng bọn họ chuyển đạt đến Hạ Tầm nơi đó, Hạ Tầm vừa nghe đã phát giác có phần không ổn.

Hắn mang thân phận sứ tiết ngoại quốc đến kinh, chủ yếu là vì thuận tiện triển khai cục diện, có thể công khai lui tới cùng huân quý công khanh mà không bị người khác chú mục, giờ đây mục đích cơ bản này đã đạt tới, hắn đã mở ra cục diện, sắp xếp đinh ở vị trí trái tim kẻ

địch, lúc này an toàn của mạng lưới tình báo và giữ gìn thành tích hiện hữu hiển nhiên so với tiếp tục mạo hiểm càng quan trọng hơn, cho nên Hạ Tầm lập tức quyết định lui lại dự án đã khởi động, đem cơ cấu chỉ huy của hắn từ sáng vào tối.

Hà Thiên Dương đối với việc Hạ Tầm quyết định đương nhiên không phản đối, cũng không có quyền phản đối, huống chi có cơ hội rời đi, hắn cũng cực kỳ cam tâm tình nguyện, qua hai tháng nữa Bình Nữ sẽ sinh nở, hắn cũng hy vọng lúc con mình xuất thế có thể canh giữ ở bên người mẹ nó, cho nên lập tức dựa theo Hạ Tầm an bài mà chuẩn bị.

Tại buổi sáng ngày thứ ba từ khi cẩm Y vệ bố trí giám thị ở bên ngoài Nghi Tân quán, Thừa Trực lang Tầm Hạ nước Son Hậu đi ra ngoài Hồng Lư tự, cưỡi một con ngựa nghênh ngang rời đi. Xưa nay chỉ có vương tử ra khỏi thành du ngoạn hoặc đi quý phủ người khác dự tiệc thì bọn họ mới dùng xe ngựa, thời gian khác các tùy tùng tự đi du lịch trong thành đều là đi bộ, cho nên đối với hành động lần này của Hạ Tầm, cẩm Y vệ chuẩn bị không đầy đủ... chân tay có phần luống cuống.

Nhất thời tìm không thấy ngựa, đành phải phái hai người bằng sức của đôi bàn chân đuổi theo, đã thấy này người râu ria này ra khỏi thành, Hạ Tầm ra khỏi thành nam, giơ roi đánh ngựa chạy như bay mà đi. Đối tượng bí tham Cẩm y quản chế chủ yếu là vị vương tử Son Hậu kia, trong lúc không có chứng cớ vô cùng xác thực, bởi vì mối quan hệ ngoại giao, đối với tôi tớ của vị vương tử này cũng không dám động, mắt thấy hoàn cảnh này, cẩm.

Y vệ theo dõi cũng không dám chạy lên ngăn cản.

Cũng may những nhân vật chính, bọn họ vẫn còn đang ở trong khách sạn, vương tử Hạ Thiên Dương vẫn chưa rời khỏi đây, một con tôm nhỏ nhảy đi mất cũng không tính là chuyện gì, bọn họ liền trở về bẩm báo Trần Đông. Trần Đông nghe xong tin tức cũng cảm thấy hơi kỳ quái, hắn suy nghĩ một chút, liền đi Ngũ môn binh mã ti, tìm người hỗ trợ. Lấy lý do, xin người ra mặt đi đến Nghi Tân quán nghe ngóng.

Tin tức tìm được cho biết, thế tử phi nước Son Hậu sắp.

Sinh sản, vương tử nhớ mong thê tử và đứa con sắp xuất thế, quyết định trong mấy ngày gần đây quay về nước Son Hậu. Hai chiếc thuyền lớn Vương tử dùng để đến Đại Minh triều thì đã hộ tống Vương phi trở về điểm xuất phát, cho nên muốn phái người đi trước đến Phúc Châu, đáp thuyền biển rời bến, nhờ trong nước điều thuyền và hộ vệ đến cảng Phúc Châu chờ

đón vương tử.

Vương tử nước Son Hậu đang muốn đi?

Nghe một đại sự như thế, Trần Đông không dám chậm trễ, lập tức trở về bẩm báo La Khắc Địch, về phần con tôm nhỏ rời khỏi kia, hắn căn bản không đặt ở trong lòng.

Nếu Hạ Thiên Dương là người bị khả nghi, khả nghi nhất cũng chỉ có thể là bản thân Hạ Thiên Dương, vương tử là người quan trọng, hay ngược lại, một tôi tớ mới là thủ lĩnh? Loại sự tình này thật không dễ dàng tưởng tượng. Nhất là Hạ Tầm làm như thật sự đi phương hướng Phúc Châu, chỉ muốn an bài thuyền biển, bố trí một sự việc thực tế rất hiển nhiên như vậy, cảnh giác của Trần Đông đối với bọn họ giảm bớt thêm một bước.

Hắn thủy chung cho rằng, ở trong đám người La đại nhân hiềm nghi, không có khả năng nhất chính là chỗ mấy sứ giả phiên bang này.

La Khắc Địch đối với vị sứ tiết nước Son Hậu cũng chỉ là sinh hoài nghi, nghe xong hồi báo lại có thể áp dụng biện pháp hữu lực gì? Giờ đây việc khó khăn lớn nhất của hắn không phải là giết kẻ địch, mà là kìm chế đến từ trong nội bộ triều đình, hắn bị thế lực khắp nơi áp chế và đề phòng khi làm việc, sao có thể làm uy phong lúc trước của Cẩm Y vệ trở lại, cũng chỉ có thể bảo Trần Đông chấn chỉnh tinh thần, theo dõi Hạ Thiên Dương là xong việc.

Ngày hôm sau, Hà Thiên Dương mời Mạnh Thị Lang rồi hướng thiên tử chào từ biệt, bởi vì lão bà muốn sinh con, tuy còn hai tháng, nhưng đường xá xa xôi, hắn chuẩn bị trở về nước Son Hậu, nhờ Mạnh Thị Lang thay mặt đem ý tứ của hắn trình báo cho thiên tử, Chu Duẫn Văn đang bề bộn đến sứt đầu mẻ trán, cũng không có tâm giữ vị vương tử nước Son Hậu ăn uống chùa ở Đại Minh gần một năm này ở lại, liền phân phó Mạnh Phù Sinh định ra ngày về, an bài hành trình, cho vương tử nước Sơn Hậu cất bước đi về nước trong cảnh phong quang.

Mạnh Phù Sinh nhận thánh chỉ, liền trở về chuẩn bị.

Đám cưới Phương Hiếu Nhụ và Trung Son vương phủ đã đến kỳ văn định.

Gọi là văn định, thì ra là sáu lễ trong nạp chinh, nhưng giờ đây, đã có rất ít người nghiêm khắc dựa theo cổ lễ để xử lý, cái gì chim nhạn ngỗng trắng, đại hộ người ta, cũng không thể thành thật như vậy mà ôm những thứ này đi cầu hôn.

Phương Hiếu Nhụ tuy chấp nhất lễ chế thượng cổ, ở một điểm này cũng không thể không tuân theo phong tục hiện tại, dù sao cũng là lo liệu việc vui, dù sao cũng phải dựa vào tập tục hiện tại, để cho khách và chủ cùng vui, nếu như cứ dựa vào tính tình mình mà làm, vậy sẽ gây ồn ào làm mọi người không thoải mái.

Văn định là nhà trai nộp lễ, hai bên chính thức định ngày đính hôn, phải có sự tiếp đãi của nhà gái, nhà trai đăng môn đưa sính lễ đính hôn qua nhà gái trong ngày này sẽ mời thân bằng hữu tân khách, bởi vì lúc thành thân là ở trong nhà trai tiếp đãi, thân bằng hảo hữu nhà gái đều không được tham gia, vừa vặn thừa dịp cơ hội này tiếp đãi một phen.

Đương nhiên, ngày này người nhà trai tới cũng sẽ không chỉ có một người làm chủ. Hắn cũng muốn mời thân nhân bằng hữu cùng nhau đến thăm, đến để bày ra sự long trọng, thứ hai cũng chứng minh ý tứ môn đăng hộ đối, dù sao Son vương phủ cũng có tiền tài quyền thế, cũng không ít hơn hơn mười bàn tiệc rượu.

Văn định được thiết lập tại trong Thắng kỳ lâu hồ Mạc Sầu, đây là địa điểm thuộc sản nghiệp của Từ gia.

Sáng sớm, người Trung Son vương phủ bắt đầu thu xếp, thật ra đại bộ phận công tác chuẩn bị trong ngày đã bố trí xong từ giờ Tỵ, các chủ nhân của Từ gia đến, Từ Huy Tổ, Từ Tăng Thọ, thậm chí đến ngay cả lão hai Từ Ưng Tự làm quan tái ngoại cũng chạy tới đây, mỗi người mặc một bộ đồ mới, không khí vui vẻ.

Từ Tăng Thọ thực tế đã từng hỏi qua tiểu muội, Từ Minh Nhi ngô ngô nghê nghê, cũng không thấy tỏ thái độ quyết liệt, Từ Tăng Thọ chỉ nghĩ muội tử đối với Phương gia coi như hài lòng, nữ hài nhi da mặt mỏng, xấu hổ không muốn nói ra, muội tử đã tự mình cam tâm tình nguyện, hắn cũng lười phải làm ác nhân, cho nên hôm nay xử lý việc vui, tự đáy lòng hắn cũng rất vui mừng.

Lại qua một lát, thân bằng hảo hữu Từ gia lục tục đến, lúc này có thể nhìn thấy thế lực Từ gia rốt cuộc có bao nhiêu. Nhân mạch Từ gia, bất kể là ở Phượng Dương, khai Phong, hay các địa phương khác, đều phái người mang theo hậu lễ trở về, võ tướng quan văn các nơi cũng có rất nhiều người có quan hệ cùng Từ gia phái người mang theo lễ trọng đến chúc mừng, văn võ quan viên ở kinh tới tham gia lễ văn định càng vô số kể. Ngoại trừ những người này, người hoàng thân quốc thích, thế gia huân thần công khanh tới càng nhiều, phóng tầm mắt nhìn lại... không phải vương gia thì chính là công gia, không phải Phò mã thì cũng là Hầu gia, trong kinh

nhà nào được gọi là thế gia, mặc kệ quan hệ với Từ gia đi như thế nào, trong ngày này đều phải nể mặt... Lúc này đến đây đã hơn phân nửa triều đình.

Lại qua một hồi, Phương Hiếu Nhụ cũng mang theo đại đội nhân mã đến, Phương Hiếu Nhụ mời phần lớn là quan viên, giáo thụ Ngự Sử Đài, Quốc Tử Giám, lại có rất nhiều quan viên học sinh gì đó của hắn chủ động chạy đến chúc mừng, tuy xa xa không bì kịp phần đông thân bằng hảo hữu của Trung Son vương phủ, cũng không có sức mạnh bì kịp bọn họ, nhưng thuần một sắc văn thần nho sĩ, phong cảnh cũng rất hoành tráng.

Phương Hiếu Nhụ ngồi trên xe, dương dương tự đắc.

Muốn kết minh, đương nhiên không cần phải kết thân, nhưng kết thân là biểu tượng ý nghĩa càng cụ thể hơn so với kết minh.

Hôn sự này, nhất định làm cho khắp thiên hạ cùng biết, Phương Hiếu Nhụ hắn đã cùng Trung Son vương phủ thành liên minh không gì phá nổi, lúc trước Hoàng Tử Trừng hết lòng giúp Lý Cảnh Long làm Đại tướng quân dẹp nghịch tặc, đối với ý định trong lòng Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ chưa hẳn không biết, không thể tưởng được, Hoàng Tử Trừng không thành công, chính mình lại thành công, có Hoàng Thượng tin tưởng, cộng thêm Trung Sơn vương phủ toàn lực ủng hộ, trong quần thần còn có ai có thể chống lại hắn.

Đợi một thời gian, yến phiên bị diệt trừ, chư vương bị tiêu diệt, đến lúc đó hắn dưới một người, trên vạn người, lại phổ biến chế độ tỉnh điền, phục hồi quy chế thượng cổ, chắc hẳn cũng không có ai dám lên tiếng huyên náo ở bên tai hắn, gây trở ngại cho lý tưởng thiên hạ đại trị to lớn của hắn?

Nghĩ tới đây, Phương Hiếu Nhụ không khỏi mỉm cười hài lòng.

Xa giá đến, dĩ nhiên ba huynh đệ Từ Huy Tổ nghe nói liền dẫn một đám công hầu tước gia, các vị hậu duệ quý tộc tai to mặt lớn ra đón Phương Hiếu Nhụ xuống xe, hai bên nhìn thấy nhau, đối với thanh thế to lớn của Từ gia, trong lòng Phương Hiếu Nhụ sớm đã chuẩn bị, nhưng vừa mới thấy được nhiều vương công đại thần bình thường đại triều hội chưa hẳn gom góp được đầy đủ hết như vậy, vẫn là làm cho hắn hoảng sợ.

Nhưng Phương Hiếu Nhụ thật sự cũng chưa từng cảm thấy không yên, luận thực lực, luận nhân mạch căn cơ, hắn xa xa không bì kịp Trung Son vương phủ, nhưng nếu bàn về đế sủng, còn có người nào có thể vượt qua hắn? Từ gia có người đến chúc mừng nhiều hơn nữa, quan

tước cho dù lớn, chẳng lẽ lại có thể vượt mặt một vị sứ tiết được hoàng đế sủng ái sao?

Hoàng Thượng đã biết hắn muốn kết thân cùng Từ gia, đối với tiểu nha đầu từng ở trước mặt chống đối mình kia, Chu Duẫn Văn rất có ấn tượng, nghe nói nàng lập tức muốn làm con dâu Phương gia, Chu Duẫn Văn cũng rất cao hứng, hắn đương nhiên hiểu rõ Hi Trực tiên sinh nếu có Từ gia hỗ trợ, đối với mình sẽ đem đến trợ giúp lớn cỡ nào, chiến cuộc trên triều đến một bước này, dù hắn là thiên tử, cũng vẫn phải làm việc như quan lại bình thường, lôi kéo tất cả sức mạnh có thể đoàn kết.

Cho nên, hắn cũng chuẩn bị một phần lễ vật, chỉ chờ lúc hai bên văn định, phái sứ tiết ban xuống, cho Hi Trực tiên sinh một quang cảnh hoành tráng.

Xa xa, một chiếc xe ngựa đứng ở nơi đó, mành rèm che thoáng hé ra một khe hở, có thể nhìn thấy trước lầu Thắng kỳ lâu ngựa xe như nước cảnh tượng náo nhiệt. Tiểu quận chúa được sủng ái khẩn trương đến mức có phần trắng bệch, nhìn động tĩnh trước lầu.

Nàng là tiểu quận chúa Trung Son vương phủ, ca ca cũng không ở nhà, nàng muốn rời đi, ai dám ngăn chặn nàng?

Sau khi nhìn hồi lâu, tiểu quận chúa nghiêng đầu sang chỗ khác, khẩn trương hỏi Hạ Tầm: "Chúng ta... cứ như vậy đi được sao? Có cần phải đi đến đó cự tuyệt hắn không?".

Hạ Tầm nói: "Không thể như vậy đâu, cô không lo khi cự tuyệt, hắn không thèm để ý đến mặt mũi... hắn còn mặt dày mày dạn muốn kéo cô đi đến Phương gia hắn làm con dâu, đến lúc đó đại ca cô nói với bên ngoài là do cô sinh bệnh cần tĩnh dưỡng, lại âm thầm phái người bắt cô khắp nơi, vậy làm sao bây giờ? Để tránh hậu hoạn, phải bước đúng chỗ, để hắn vừa thẹn lại vừa phẫn nộ, rốt cuộc không mặt mũi nhắc lại việc hôn nhân, tiểu quận chúa cho dù không cẩn thận bị bắt trở về, hôn nhân này cũng không thể kết thành, mới có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã nha".

Tiểu Minh Nhi bị ma quỷ dỗ ngon dỗ ngọt cảm động: "Ngươi thật là tốt, cũng là ngươi nghĩ chu toàn! Nhưng ta đi, vạn...".

"Cô yên tâm, nếu như xảy ra điều gì, ta lập tức sẽ đoạt cô ra!".

Hạ Tầm vỗ vỗ ngực bùm bụp: "Có biết nơi đó vì sao có nhiều người như vậy không? Ta đã sớm an bài trên dưới một trăm tráng hán ở bên cạnh, một khi có việc, lập tức cướp cô

dâu!”.

“Ùm!”.

Từ Minh Nhi gật mạnh đầu một cái, xốc mành lên nhảy xuống xe, hít sâu một hơi, nhô ngực lên, đầy khí phách hiên ngang đi về phía trước...

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 380

Bản Cô Nương Không Dám Trèo Cao.

Chương 380: Bản cô nương không dám trèo cao.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Hôm nay tiểu muội Diệu cẩm cùng con trai Phương tiên sinh Trung Hiến văn định ngày cưới, nhận được các vị thân bằng hảo hữu đến đây chúc mừng, thật sự là Từ Huy Tổ vô cùng cảm kích!”.

Mắt thấy người đến không sai biệt lắm, Từ Huy Tổ liền đi tới đường trước, ôm quyền nói tạ ơn về phía các vị khách, hắn đã nói xong, mọi người đều đứng lên hoàn lễ. Lý Cảnh Long lười biếng, cuối cùng cũng đứng lên, tùy tiện chắp tay về phía hắn.

Phương Hiếu Nhụ mặt mày hớn hở nói: “Từ thị có giai nữ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, dung mạo tú lệ, khuyển tử Trung Hiến, đang tuổi kết hôn, nhận được sự tác hợp của đại nhân Lễ bộ Thượng thư Trần Địch, hôm nay Phương mỗ được cùng Từ gia kết thân suốt đời, ha ha, hôm nay văn định, tùy ý thành thân. Chỉ nguyện sau này, tiểu nhi nữ và con trai, vợ chồng bảo nhau, sống hạnh phúc, hôm nay các vị thân bằng bạn cũ, đồng liêu hảo hữu đến, cũng xin làm chứng cho hai bên!”.

Từ Huy Tổ liền cười nói: “Ha ha, muội tử ta sau này đến Phương gia, chính là người Phương gia, hiếu kính cha mẹ chồng, hòa thuận như tay chân, đó là việc đương nhiên, nếu có chỗ không phải, Hi Trực tiên sinh nên giáo huấn, cũng không nên nuông chiều nàng”.

Bên cạnh liền có người ồn ào nói: “Hôn thư đã đổi, định chung thân rồi, chính là chính thức thân gia, Ngụy Quốc Công đối với Hi Trực tiên sinh tại sao vẫn khách khí như vậy?”.

“Đúng vậy, đúng vậy, hẳn là phải đổi lại xưng hô”.

Từ Huy Tổ quay đầu xem xét, thấy vài người ồn ào đều là hảo hữu của mình, không khỏi cười nói: “Hôm nay các ngươi tới, chỉ làm người tiếp khách, uống vài chén rượu, việc chính là cùng ta hạ lễ, chớ có lên tiếng huyên náo”.

Xoay đầu lại, Từ Huy Tổ nói với Phương Hiếu Nhụ: “Hi Trực tiên sinh, ta và người trao đổi hôn thư, chính thức làm thân gia, ha ha, ngươi xem, tất cả mọi người đều hơi sốt ruột rồi”.

Phương Hiếu Nhụ cười thần bí, khoát tay nói: “Quốc Công đừng vội, chờ một chút nữa, còn có khách quý chưa tới”.

Từ Huy Tổ ngạc nhiên nói: “Còn có khách quý?”.

Hắn nghĩ nghĩ chỗ khách nhân mình mời, Phương Hiếu Nhụ chưa chắc quan tâm, khách quý này nhất định là người Phương Hiếu Nhụ mời đến, nhưng nhìn quanh tiệc, chính vài quan nhân đang đàm tiếu vui vẻ, cơ hồ đã bao gồm lục bộ cửu khanh, muốn nói còn có khách quý, có thể là ai đây?

Từ Huy Tổ muốn hỏi, nhưng bộ dáng Phương Hiếu Nhụ đầy thần bí, mình cuối cùng cũng là gia trưởng nhà gái, không thể biểu hiện sốt ruột hơn so với đối phương, đành phải phất phất tay, bảo thị tỳ đã bưng hôn thư đến chuẩn bị để cho hai bên đồng ý ký tên kết thông gia, lại lui xuống.

Lý Cảnh Long là Tào quốc công, địa vị không dưới Từ Huy Tổ, cho nên cũng ngồi ở chủ vị, trông thấy Phương Hiếu Nhụ làm bộ dáng, khinh thường nhếch miệng, tay vẫn vuốt chòm râu như thường, ngửa vai dựa vào ghế, thấp giọng nói: “Cố lộng huyền hư!”.

Lý Cảnh Long cười lạnh một tiếng nói: “Một đóa hoa tươi, cắm ở trên phân chó!”.

Ngồi bên cạnh bên phải hắn là người làm bà mai thúc đẩy cuộc hôn nhân này. Lễ bộ Thương thư Trần Địch.

Thanh âm Lý Cảnh Long tuy nhỏ, lại không dụng tâm che giấu, bị hắn nghe thấy được, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua.

Lý Cảnh Long vẻ mặt cợt nhả nói với hắn: “Mỗi ngày trên triều đình gặp nhau, thỉnh thoảng còn đấu đấu võ mồm, Trần đại nhân còn chưa xem đủ sao?”.

Hắn lại nói với Binh Bộ Thượng Thư Như Thường: "Như đại nhân, bản Quốc Công thực sự phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong đến như thế sao?".

Như Thường chắp tay cười nói: "Tào quốc công phong độ nhẹ nhàng, tuấn tú lịch sự, người khiêm tốn, trầm ổn như ngọc".

Lý Cảnh Long vân vê cằm trầm ngâm nói: "A? Thì ra ta còn là một quân tử...".

Lúc này Từ Tăng Thọ chào hỏi vài người khách, vừa mới trở lại bàn ngồi xuống, nhìn ra dường như hắn đang nói nói gở, liền trừng mắt liếc nhìn hắn, nói: "Cửu Giang, hôm nay là ngày đại hỉ của muội tử ta, ngươi yên tĩnh cho ta chút ít, nếu không, ta sẽ không tha cho ngươi!".

Lý Cảnh Long nhún vai, khẽ nói: "Đã là quân tử, ta coi như không nói gì là được".

Những lời này vừa nói xong, hắn đột nhiên ồ một tiếng, thân thể vốn lười biếng ngồi phịch ở trên mặt ghế thoáng ngồi thẳng lên, hai con mắt cũng sáng lên, Từ Tăng Thọ ngồi ở đối diện phát giác thần sắc hắn khác thường, theo ánh mắt hắn quay đầu xem xét, không khỏi cũng lắp bắp kinh hãi, thất thanh nói: "Tiểu muội! Muội tới làm gì?".

Hôm nay là ngày văn định của hai nhà Phương, Từ, nhưng người trong cuộc lại không cần lộ diện, nhất là nhà gái, căn bản không nên trình diện, đặc biệt Trung Son vương phủ người ta như vậy, đâu cần tiểu quận chúa xuất đầu lộ diện, đây là hành vi cực kỳ thất lễ, tối thiểu cũng bị người nói một tiếng quản giáo không nghiêm, xoay mình gặp Minh Nhi xuất hiện, Từ Tăng Thọ tất nhiên kinh hãi.

Trong các vị khách hôm nay nhận ra Từ Minh Nhi, cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm, có người không nhận biết, mắt thấy người khác thần sắc quỷ dị, thấp giọng hỏi hai câu, thần sắc mình cũng lập tức quỷ dị, chỉ một lát trên lầu Thắng kỳ lâu lặng ngắt như tờ, Từ Huy Tổ thấy mình tiểu muội xuất hiện, vội vàng đứng lên nghênh đón, nhỏ giọng nói: "Minh Nhi, muội... Sao muội lại tới đây?".

"Ngươi bàn là chung thân đại sự của ta, ta làm sao lại không thể tới?".

Từ Minh Nhi đẩy Tư Huy Tổ ra, hai mắt lạnh lùng quét qua, dựa vào lời Hạ Tầm chỉ giáo nàng, rõ ràng nhìn thấy Phương Hiếu Nhụ, trước kia đã từng gặp qua trong phủ, làm ra một bộ

hình dáng không nhận biết, đem mũi ngọc nhỏ nhếch lên, lớn tiếng nói: "Người nào là Phương Hiếu Nhụ, mời đi ra đây gặp mặt!".

Lông mày Phương Hiếu Nhụ cau chặt, hắn biết nữ nhi Từ gia này không nguyện ý làm vợ nhà mình lắm, ngày đó nghe nàng ngâm ra một bài thơ cực kỳ hoang đường, hắn chỉ biết tiểu cô nương này đối Phương gia có chút thành kiến. Nhưng vì nghiệp lớn, hắn miễn cưỡng có thể nhịn được. Ngoài ra, ba tỷ tỷ nàng tuy gả cho người tôn quý, hôm nay thực sự chỉ là vương phi ăn bữa hôm lo bữa mai, trong đó đại vương phi càng làm một kẻ tù tội ở Thục trung, mình là đại nho đương thời, đương triều tể tướng, con mình chẳng lẽ còn không lấy được cô nương Trung Son vương phủ hắn?

Cho nên Phương Hiếu Nhụ dự liệu, Từ Diệu cẩm dù có bất mãn, đợi cho gạo nấu thành com, cũng sẽ hồi tâm chuyển ý, không thể tưởng được nàng thật sự không biết lễ nghi, đây chính là con dâu tương lai Phương gia, xuất đầu lộ diện ném đi mặt mũi Phương gia hắn thì thôi, lại còn dám gọi thẳng tên họ mình, mà ngay cả đại ca nàng đều phải gọi mình một tiếng Hi Trực tiên sinh, nàng dám gọi thẳng chính tên họ lão Công Công mình, Phương Hiếu Nhụ cực kỳ không cam lòng: "Lập tức sẽ làm tức phụ bên nhà ta, còn dám thể hiện vẻ quận chúa làm giá với ta sao?".

Hắn đem mặt trầm xuống, chậm rãi đứng dậy, nâng khuôn mặt cha chồng lên nói: "Phương mỗ đây, cô nương là ai?". Nói xong không ngừng nháy mắt ra dấu về phía Từ Huy Tổ.

Dựa vào ý tứ của hắn, Hoàng Thượng khâm sử lập tức sẽ đến, không quan tâm khách và bằng hữu đang ngồi nhận ra nàng hay không nhận biết nàng, chỉ để ý việc mình làm, gọi Từ Huy Tổ xem thời cơ lôi nàng đi, trên mặt mũi không có trở ngại, trước cứ ứng việc hôm nay đã, quay đầu lại đợi nàng vào trong nhà mình, đến lúc đó muốn quản giáo nàng ra sao, đã có thể đến Từ gia cũng không thể nhúng tay vào, cần gì đang ở trước mặt công khanh cả triều bị mất mặt xấu hổ.

Nhưng Từ Minh Nhi bị Hạ Tầm dụ dỗ nên không hề nghĩ ngợi, đã nhớ kỹ lời Hạ Tầm nói cho nàng biết: "Phương Hiếu Nhụ này, thích danh hơn tính mạng, cô cần phải nhục nhã hắn một phen, khiến cho hắn chủ động buông tha cho đám cưới. Bằng không, hắn vì tìm được ủng hộ của đại ca cô, cô làm một chút việc nhỏ hắn đều sẽ ẩn nhẫn, muốn kết thân cùng gia đình cô, như vậy cô cho dù chạy đến chân trời góc biển, cũng vẫn là người vợ của Phương gia, bởi vì mặc kệ cô có nguyện ý hay không, chỉ cần đại ca cô ký xuống, cô chỉ có đường là con dâu Phương gia mà thôi!".

Cho nên vừa thấy Phương Hiếu Nhụ giả vờ, Từ Minh Nhi cũng không vạch trần việc từng gặp qua hắn một lần, chỉ là một phất tay áo tránh khỏi cánh tay đại ca, lớn tiếng nói với hắn: "Ngươi chính là Phương Hiếu Nhụ? Nói cho ngươi biết, bản cô nương chính là Từ Diệu cẩm!".

Tiếng nghị luận xung quanh như ruồi bọ loại ong ong, mọi người đều châu đầu ghé tai đứng dậy.

"Không đúng nha, tiểu quận chúa dường như không đồng ý việc hôn sự này, ngươi xem nàng, mũi không phải mắt cũng không phải".

"Cái gì vậy! Tại sao mũi không phải mắt cũng không phải, cái này không phải xem rất tốt sao, ta mới lần đầu trở lại trông thấy tiểu quận chúa Từ gia, chậc chậc chậc, thật đúng là xinh đẹp".

"Ngươi nói cái gì thế, ta nói là nói thần khí nàng!".

Bả vai Như Thường nghiêng một cái, lại tiến đến bên người Lý Cảnh Long, thì thầm nói: "Quốc Công, có trò hay để xem".

Lý Cảnh Long ngồi nghiêm chỉnh, tinh thần sáng láng, tra lời lại cho hắn mấy chữ: "Xem trò vui!".

Tiếng nghị luận rơi vào trong lỗ tai Phương Hiếu Nhụ, khiến cho trên mắt hắn hồng một hồi trắng một hồi, nhất.

Thời vẻ thư sinh kiên cường cũng nổi lên, mắt thấy Từ Huy Tổ muốn đem muội tử kéo đi, ngược lại bị hắn ngăn lại, trầm giọng nói: "Thì ra là tiểu quận chúa, không biết quận chúa muốn gặp Phương mỗ, có chuyện gì?".

Từ Minh Nhi nói: "Phương tiên sinh tiếng tăm vang dội kinh thành, ai không biết, nào ai không hiểu, nghe nói đại ca muốn đem chung thân Diệu cẩm gả cho Nhị công tử Phương gia, tiểu nữ cố ý chạy đến nhìn một cái".

Phương Hiếu Nhụ nghe xong khẽ giật mình, con tức này rất không thích hợp, nghe nàng nói chuyện lại là tán thưởng hắn, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết tâm tư tiểu cô nương này.

Từ Minh Nhi lớn tiếng nói: "Ta nghe nói Thái tổ hoàng đế ba mươi năm chăm lo việc

nước, khiến cho Đại Minh mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, vật nhiều người quý, tứ hải thái bình, kiến Văn hoàng đế kế thừa đại điện, mời Phương tiến sĩ ngươi vào triều phụ chính, chỉ ba năm công phu, liền huyên náo hoàng thất, chiến loạn thường xuyên, phủ kho không còn lương, dân chúng lầm than, có việc này không?".

"Ngươi... Ngươi...".

Da mặt Phương Hiếu Nhụ đỏ giống như máu gà, đỏ thật đậm, một câu ngăn ở trong cổ họng, chỉ vào Từ Minh Nhi vậy mà lại nói không ra lời.

Từ Huy Tổ giận dữ, chạy vọt về phía Từ Minh Nhi, Từ Tăng Thọ vừa thấy bộ dáng hắn cùng hung cực ác, còn tưởng hắn sẽ động thủ với tiểu muội, vội vàng hướng về phía bạn thân hắn đại đô đốc Trần Huyên nháy mắt, một trái một phải xông lên, kẹp Từ Huy Tổ, kéo sang một bên.

Từ Minh Nhi dùng thanh âm thanh thúy nói: "Ta nghe nói, thiên hạ là Thái tổ để lại, Phương tiến sĩ vừa mới vào triều, liền cổ động tước phiên, Thái tổ thi cốt chưa lạnh, các hoàng tử liền bị bắt, vào tù, cốt nhục tương tàn, nên mới có loạn hôm nay. Ta nghe nói, Phương tiến sĩ học rộng tài cao, đại nho đương thời, tôn sùng thượng nhất là cổ chế tỉnh điền. Từ xưa, người kiên quyết cải cách, tất có người được lợi, có người thất ý, có người ủng hộ, có người phản đối, chỉ có Phương tiến sĩ vừa ra cổ chế tỉnh điền, trong thiên hạ, vô luận sĩ nông công thương, ai cũng phản đối, cũng coi như được là đệ nhất nhân từ cổ đến kim!

Ta nghe nói, Phương tiến sĩ tôn trọng lễ giáo, hâm mộ pháp luật chu quan, cho rằng chỉ cần dựa theo Chu Lễ thống trị thiên hạ, Đại Minh ta có thể phồn vinh hưng thịnh, vượt xa Thái tổ, cho nên hôm nay bớt châu, ngày mai bớt huyện; Hôm nay cũng bớt vệ, ngày mai bớt sở; Hôm nay sửa quan chế, ngày mai đổi quan giai; Cửa cung cửa điện tên đổi hàng ngày, đưa lên hôm nay ngày mai chưa biết có đổi không, ngay cả các bảng hiệu ở cửa nha môn son chưa khô mà lại phải làm tiếp mới có phải không?".

"Ngươi... Ngươi...".

Phương Hiếu Nhụ tức giận đến run rẩy, trong đám người cũng đã có người cười trộm ha hả.

Văn nhân đời sau thổi phồng là "bốn năm tham chính bỏ lệnh giới nghiêm". Ngược lại, dân gian đối với cải cách của Phương Hoàng lại có đánh giá khác nhau.

Trên thực tế cũng là vậy, Chu Nguyên Chương là hung ác, là nghiêm, nhưng hắn hung ác và nghiêm là nhằm vào ai? Vị bốn năm tham chính bỏ lệnh giới nghiêm, là người nào cảm khái nói như vậy? Sẽ là dân chúng bình dân sao? Chu Duẫn Văn lên nắm quyền bốn năm này, chiến sự không ngớt, không ngừng trưng binh chinh chiến, sẽ có dân chúng bình dân vui mừng khôn xiết vì một kết luận "bốn năm tham chính bỏ lệnh giới nghiêm" như vậy sao?

Hoàn toàn ngược lại! Dân gian đối với bọn người Phương Hiếu Nhụ tham chính cho kiến Văn, cải cách ngu xuẩn, là thái độ phản đối và giễu cợt.

Tước phiên không cần phải nói, đã bức phản Yến vương, dân chúng liền không dám có ý kiến, bởi vì lúc này nếu phản đối, có thể cài cho ngươi tội danh đồng tình phản nghịch; khôi phục chế độ tỉnh điền cũng không cần nói, đến minh hữu kiên định nhất của hắn cũng không ủng hộ hắn, loại ý kiến này thật sự khó tưởng tượng, vừa mới đưa ra ý tưởng trên triều đình, đã bị tất cả các phe phái đối nghịch và trung lập đồng loạt đập chết, đến cả hỏa tinh cũng không để lại cho hắn, không để cho hắn làm nguy hại nhân gian, không cho nghị luận.

Đối với quan viên và dân chúng mà nói, phiền nhất chính là Phương Hiếu Nhụ khôi phục pháp luật Chu quan, xáp nhập vài châu huyện, đem tên chính thức đổi lại tên cổ lão, sửa cung điện, sửa cửa thành, hơn nữa còn là sửa lại liên tục liên tục.

Hắn sửa một lần, các nha môn phải đi theo một lần, bảng hiệu phải thay đổi, quan ấn phải thay đổi, dưới chế độ hộ tịch nghiêm khắc của Đại Minh, cực kỳ liên quan đến đến dân chúng châu huyện, có vô số giấy chứng nhận đều phải thay đổi. Hắn động động mồm mép, phải có vô số người loay hoay như con quay theo hắn, làm những việc chẳng có tác dụng, dân gian sao có thể không lên tiếng oán than?

Vừa rồi Từ Minh Nhi theo như điều thứ ba trong đoạn "hôm nay bớt châu, ngày mai bớt huyện; Hôm nay cũng bớt vệ, ngày mai bớt sở; Hôm nay sửa quan chế, ngày mai đổi quan giai; Cửa cung cửa điện tên đổi hàng ngày, đưa lên hôm nay ngày mai chưa biết có đổi không, ngay cả các bảng hiệu ở cửa nha môn son chưa khô mà lại phải làm tiếp mới" đến từ một đoạn ca dao trong dân gian, cùng loại với kiểu "Ngươi gõ một nhịp, ta gõ một", bị nhóm tiểu bằng hữu sớm truyền ra ngoài.

Từ Minh Nhi lại nói: "Phương tiến sĩ có thể dùng ba năm, hủy diệt nền móng Thái tổ hoàng đế thức khuya dậy sớm, lo lắng hết lòng ba mươi năm, bản lĩnh lớn như vậy, Từ Diệu Cẩm cũng không dám trèo cao đến Phương gia, tiểu nữ lo lắng nghĩ đến tương lai, vạn nhất tòa

nhà lật úp, ngay cả Từ gia ta cũng sẽ bị liên lụy. Phương tiến sĩ là dạng người bậc này, hổ phụ không sinh khuyển tử, Phương Trung Hiến nhất định cũng là một trong những người tuấn kiệt, tiểu nữ tự ti mặc cảm, cũng không dám trèo cao. Cho nên, nhận được ưu ái, ý tốt sẽ nhớ trong tâm, lời Từ Diệu Cẩm chỉ nói đến thế, cáo từ!".

Từ Minh Nhi dùng một thanh âm thiếu nữ non nớt, nhưng từng câu từng chữ như kích như đao, đâm đến đúng chỗ đau của Phương Hiếu Nhụ, làm Phương Hiếu Nhụ tức giận đến mức phun lửa, lỗ mũi xì ra khói. Từ Huy Tổ lỗ mũi bốc khói, cực kỳ tức giận quát: "Từ Diệu Cẩm, ngươi phản rồi! Người đâu, bắt nàng lại cho ta! Bắt lấy!".

Lý Cảnh Long nhìn thấy, vù cái nhảy ra, giống như con thỏ nhảy lên, mở hai tay ra ngăn phía trước Từ Minh Nhi, mặt mày hớn hở nói: "Đừng nhúc nhích! Ai cũng đừng nhúc nhích! Ai da, ta nói lão Từ nha, sao lại tức giận với một tiểu hài tử, tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói chuyện không biết cân nhắc trước sau, ngươi đừng để trong lòng, Hi Trực tiên sinh, ngươi cũng đừng để vào trong lòng.

Hạ Tầm sớm đã định liệu Từ Minh Nhi đi vào nói những lời này, có thể thong dong đi ra. Tiểu hài tử nhà mình ở trước mặt mọi người nói lời không nên nói, người chủ sự đương gia nên làm chuyện gì thứ nhất? Đương nhiên không phải giáo huấn tiểu hài tử nhà mình, đầu tiên là nhận lỗi về phía vị đang bị tức điên kia. Ngoài ra, ở Thắng kỳ lâu này còn có bao nhiêu người khác, chinh là những thân thích bằng hữu của Từ gia kia, cũng phải xuất hiện đi ra khuyên giải, Từ Minh Nhi chỉ nói từ hôn, chưa nói đào tẩu, còn chưa thể lập tức trói nàng lại được.

Quả nhiên, căn bản không cần người Hạ Tầm an bài trước đó ra mặt, Phò mã Hoài khánh, Thượng Thư Như Thường, ngự sử Úc Tân, Hoàng Chân, thậm chí tất cả khách tự nhận là có giao tình với Từ gia, hoặc là đang muốn kết giao, tất cả đều bật dậy đi ra, kéo người này, khuyên người kia, loạn hết cả lên.

Thừa dịp này, Từ Minh Nhi nghênh ngang lẻn ra khỏi Thắng kỳ lâu, lên cửa ra vào chiếc xe ngựa đỗ ngoài cửa, Hạ Tầm tạm thời đang đóng vai xa phu của khách mời, cây roi vung lên, xe ngựa liền nghênh ngang rời đi.

"Bỏ đi, bỏ đi, bên nhà ta... Bên nhà ta không dám trèo Trung Son vương phủ nhà ngươi, người vợ tốt như vậy, bên gia đình ta lấy không nổi!".

Phương Hiếu Nhụ tức giận đến mức lưỡi phát cứng, những lời này nói xong, lỗ mũi phì phò y như con bò.

Từ Huy Tổ giận không kìm được, nhưng hắn bị Từ Tăng Thọ và Trần Huyên nắm chặt hai tay, trước mặt lại có Như Thường ngăn chặn tận tình khuyên bảo, cũng xông không ra đi bắt người.

Đang lúc bề bộn, đầu bậc thang vang lên một hồi thình thịch, một tiểu thái giám ăn mặc áo bào thái giám màu lam cầm trong tay phất trần, dẫn bốn thị vệ trong nội cung đi đến lâu, trong tay bốn thị vệ phía sau nâng cái khay, bên trên bày đặt ngọc như ý, ngọc bội các thứ.

Tiểu thái giám đúng là Ngự tiền tiểu nội thị Mộc Ân, trên Thắng kỳ lâu vô cùng náo nhiệt, hắn cũng không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, lo liệu việc vui chẳng lẽ chính là vô cùng náo nhiệt sao.

Mộc Ân chạy đến trên bậc thang liền đứng lại, đem phất trần giương lên, mí mắt nhấp nháy, nhìn cũng không thèm nhìn mọi người, liền kéo cao giọng hát lên: "Hoàng thượng có chỉ...".

"Ồ!".

Trên Thắng kỳ lâu, mọi người đang cãi nhau lập tức yên lặng, rất nhiều người vẫn giữ ở tư thế động tác lôi kéo, đẩy túm, đồng loạt quay đầu nhìn về phía đầu bậc thang.

Mộc Ân đầu không ngẩng mắt không trợn nói: "Hoàng Thượng nói, nghe thấy Trung Sơn vương phủ Diệu cẩm quận chúa cùng thứ tử Trung Hiến Hi Trực tiên sinh kết giai duyên, lòng trẫm rất an ủi, đặc biệt ban thưởng một đôi ngọc như ý, một đôi ngọc bội long phượng, một quả đào Quan Ảm làm bằng ngân kim khảm ngọc, một túi hương đeo trên cổ, chúc cho hai người hạnh phúc, tâm đầu ý hợp, đầu bạc răng long, con cháu đầy đàn...

Mộc Ân nói giống như hát xong, phất trần lại phất lên, lúc này mới mở mắt ra. Vừa mở mắt hắn đã bị dọa cho nhảy dựng, chỉ thấy tân khách cả sảnh đường đều đang nhìn hắn, một bộ dáng ngây ra như phỗng. Mộc Ân cũng thấy kỳ quái, hắn nhìn trái, rồi quay sang nhìn phải, không phát hiện ra mình có tật xấu gì, liền lấy giọng ở cổ, phất trần giương lên, lại nói: "Từ Huy Tổ, Phương Hiếu Nhụ, tiến lên tiếp chỉ, tạ ơn...".

Duy Linh

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 381

Cùng Thúc Thúc Bỏ Trốn.

Chương 381: Cùng thúc thúc bỏ trốn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Phương Hiếu Nhụ giận dữ bỏ đi, hôn sự hai nhà tất nhiên thất bại.

Hạ Tầm đã chắc chắn kết cục này, từ lúc Từ Minh Nhi leo lên Thắng kỷ lâu, châm chọc khiêu khích Phương Hiếu Nhụ một phen, đã là kết cục tất nhiên, hơn nữa ngay cả hình thức liên minh khác giữa hai nhà Phương Từ cũng bị phá hỏng cùng một chỗ.

Phương Hiếu Nhụ có tính tình đánh chết cũng không khom lưng, vốn không phải là nhân vật vì đại cục có thể chịu nhục, huống hồ người này từ trước đến nay luôn cao ngạo, hắn giờ đây mặc dù cần Trung Sơn vương phủ ủng hộ, nhưng trong lòng hắn xem ra, một khi liên minh mà nói, hắn ủng hộ cho Trung Sơn vương phủ hơn xa so với hắn có thể được ủng hộ, vậy làm sao hắn chịu được nhục nhã như vậy.

Huống chi, ở đây còn tụ tập quan viên văn võ các phe phái thế lực trong triều, mặc kệ bọn họ ở trên triều tranh cãi nhau thế nào, ở loại hôn sự cưới gả này lại không thể thất lễ, không cần phải triệt để vạch mặt nhau, cho nên hôm nay tất cả bọn họ đều đến đây. Hôm nay đã có cơ hội lợi dụng tiểu quận chúa cự tuyệt hôn nhân để phá hỏng liên minh giữa Phương Hiếu Nhụ và Trung Sơn vương phủ, bọn họ cũng không phải là người ngốc, nguyên một đám ở trong quan trường lâu năm gấp mấy lần Hạ Tầm, gừng càng già càng cay, càng biết nắm bắt cơ hội, bọn họ sẽ bỏ qua sao?

Không ngoài dự đoán, những lão quan trường này xem thời cơ không thể bỏ qua, lập tức

dùng các loại biểu hiện đứng ra khuyên giải, thực ra là thủ đoạn lửa cháy đổ thêm dầu, thành công kích động Phương Hiếu Nhụ bỏ đi rồi. Phương Hiếu Nhụ giờ đây mà nói, chính là một giáo sư cấp đại học nửa đời dạy người làm văn, dạy vẫn là văn học cổ, một mực toàn đống giấy lộn trong cách nghiên cứu học vấn.

Những quan nhân này là ai, bọn họ ở trong quan trường nửa đời người, có thể theo dưới tay lão đầu nhi Chu Nguyên Chương trong mắt không chứa một hạt cát kia làm lãn lộn đến bây giờ, có người nào không phải là nhân tinh, nếu muốn chơi tâm nhãn, động mưu mô, Phương Hiếu Nhụ này sao so được với bọn họ. Cho nên bọn họ không khuyên còn được, càng khuyên Phương Hiếu Nhụ càng phẫn nộ, chỉ trong khoảnh khắc đã trở nên cực kỳ ngu ngốc, lúc này liền phất tay áo đi.

Mộc Ân đứng ở đàng kia, bên này nghe ngươi một câu, bên kia ta một câu, loạn hết cả lên, thực sự cũng cũng đã rõ ràng việc xảy ra, mắt thấy lễ này không thể ra đi, Mộc Ân liên tục không ngừng lên tiếng kêu gọi về phía bốn thị vệ trong nội cung, bảo bọn họ mang trở về.

Một lát sau, văn võ bá quan giải tán, lập tức trong miệng tôi tớ hạ nhân thậm chí mỗi một xa phu, kiệu phu, sự tình phát sinh ở Thắng kỷ lâu này nhanh chóng lan truyền trong thành Kim Lăng.

La Khắc Địch sau khi nghe nói chuyện này chỉ mỉm cười, đối với việc phá hỏng liên minh Phương Từ, hắn cũng rất vui mừng tán thành, kết quả như vậy, hắn cảm thấy rất không tồi. Nhưng ngay sau đó người giám thị Từ Tăng Thọ chạy đến báo cáo cử động Từ Tăng Thọ, tiện thể nói tới một tin tức: Tiểu quận chúa không trở lại Trung Sơn vương phủ, Ngụy Quốc Công đang ở Thắng kỷ lâu ứng đối với khách khắp nơi, còn chưa biết tin tức này.

Phụ trách giám thị Từ Tăng Thọ, người chủ sự là Hiệp An, tin tức chính là do hắn đưa về. La Khắc Địch nghe xong tin tức này chỉ giật mình một cái, cũng không nghĩ sâu, chỉ là thuận miệng hỏi: “Chắc hẳn nàng ta cũng biết sau khi trở về sẽ chịu huynh trưởng trách phạt, đi tới nhà người thân ở tạm?”.

Hiệp An nói: “Quận chúa từ Thắng kỷ lâu đi ra, liền lên một chiếc xe ngựa, quan sát hình dạng, không giống xa giá Trung Sơn vương phủ, hạ nhân cũng không đi theo, ti chức cảm thấy kỳ quặc, bởi vì thấy Từ Đại đô đốc còn đang ở trên Thắng kỷ lâu, trong một lúc không thể rời đi, cho nên sai hai người đi theo”.

La Khắc Địch ồ một tiếng: “Kết quả thế nào?”.

Hiệp An hít vào một hơi nói: “Kết quả xe đi xuyên qua phố, đi ở trên đường, dường như sớm có rất nhiều người tiếp ứng, dùng rất nhiều phương pháp thoát khỏi sự theo dõi, người chúng ta... Lại có thể bị mất dấu”.

Đầu chân mày La Khắc Địch nhẹ nhàng nhướng lên: “Ồ! Lại có thể bị mất dấu?”.

Phương pháp một chiếc xe muốn thoát khỏi theo dõi có khá nhiều, ví dụ như cố ý cho chiếc xe chạy thông qua ngõ chật hẹp, trước đó chuẩn bị sẵn sàng, xe bên này vừa mới đi ra ngoài, lập tức từ đối diện lại một chiếc xe chạy nhanh tiến vào, cố ý làm bế tắc ở ngõ nhỏ, làm người ở phía sau ngừng lại không thể đuổi kịp, như vậy chỉ cần một thời gian, mục tiêu theo dõi đã mất bóng dáng.

Biện pháp cùng loại có rất nhiều, La Khắc Địch cũng không hỏi, vấn đề là người hắn phái đi tuyệt không phải hạng người kém cỏi, thủ đoạn theo dõi và phản theo dõi đều khá cao minh, vậy mà cũng bị mất dấu, như vậy chỗ đối phương chuẩn bị, lực lượng có thể vận dụng đã không thể bỏ qua, chẳng những phải có lực lượng khổng lồ, người có thể thực hiện một chuyến đi này tuyệt đối không phải người thường.

Hiệp An nói: “Vâng, đã bị mất dấu. Chờ bọn hắn lại đuổi lên, lại trông thấy bảy tám cỗ xe giống như đúc, phân biệt chạy nhanh về phía phương hướng khác nhau, hai người dưới tình thế cấp bách, phân biệt ngăn cản một cỗ, kết quả hỏi han một phen, đều là xe khách ‘Bình An xa hanh’”.

“Bình An xa hành này...”.

“Ti chức đi thăm dò qua, có người dùng thân phận giả thuê mười chiếc xe, manh mối bị chặt đứt, toa không được”.

La Khắc Địch trầm mặc, Từ Minh Nhi bỏ ra ngoài, chuyện này không sao cả! Chỉ bất quá là tiểu nhi nữ hậu duệ quý tộc nhà người ta giận dỗi với người trong nhà mà thôi, nhưng Từ Minh Nhi còn có một đại tỷ phu, đây chính là Yến vương điện hạ phong vân một cõi, hôm nay mất liên lạc, chỉ sợ cử động trên Thắng kỳ lâu, cũng không phải là đơn giản như vậy.

Nàng ở trên Thắng kỳ lâu trước mặt mọi người cự hôn, sau khi phá hủy liên minh hai nhà Trung Sơn vương phủ và Phương Hiếu Nhụ, lại có người vận dụng nhiều nhân thủ như vậy trợ

giúp nàng đào tẩu, đến thám tử Cẩm Y vệ cũng có thể thoát khỏi...

La Khắc Địch đứng dậy bước đi thong thả một hồi, ánh mắt dần dần lợi hại, hắn đứng lại thân thể, chậm rãi nói: "Yến vương bí điệp! Nhất định là Yến vương bí điệp quấy phá, lập tức tập trung nhân thủ toa nơi ở của nàng, nói không chừng chúng ta có thể từ trên người nàng tìm được người chúng ta một mực muốn bắt mà bắt không được kia!".

Mới nói được chỗ này, Trần Đông liền thở hồng hộc chạy đến bẩm báo: "Đại nhân, sứ tiết nước Sơn Hậu lập tức muốn rời khỏi kinh thành, Mạnh Thị Lang đang an bài xe, chuẩn bị hộ tống bọn họ rời thành".

"Hả?".

Trong lòng La Khắc Địch cảm thấy vội vàng: "Từ Diệu cẩm phá hỏng đám hỏi Từ gia và Phương gia, ngay sau đó đã được người tiếp ứng, xảo diệu thoát thân đào tẩu. Sau đó là sứ tiết nước Sơn Hậu rời kinh, mà trước đây không lâu, Từ Diệu cẩm tùng đến Hồng Lư tự gặp qua vương tử nước Sơn Hậu, từ việc này xem ra...".

Mắt La Khắc Địch sáng rực lên, bật thốt nói: "Nhanh, lập tức chặn sứ đoàn nước Sơn Hậu lại!".

Thượng Phường môn, một chuyến xe ngựa chậm rãi ra khỏi cửa thành.

Mạnh Phù Sinh ngồi trên xe, cười nói với Hà Thiên Dương ở một bên: "Mấy tháng qua, Mạnh mỗ và vương tử ở chung thật vui, hôm nay vương tử về nước, Mạnh mỗ thật sự có chút lưu luyến không rời".

Hà Thiên Dương nói: "Tiểu vương cũng giống như vậy, nhận được Hà đại nhân chiếu cố từ trước tới nay, qua vài năm, Thiên Dương tất nhiên sẽ lại lần nữa đến thượng quốc, đến lúc đó vẫn cùng đại uống rượu đàm đạo".

Nói đến đó, một miếng ngọc bội đã từ tay áo hắn đưa qua.

"Phiên bang tiểu quốc, hải ngoại cô liêu, thật sự không có cái gì thật giá trị có thể xuất ra được, lần này Tiểu vương về nước, cố ý ở kim Ngọc phường trong thành chọn mua rất nhiều lễ vật, chuẩn bị sau khi trở về kính biếu cho phụ vương, mẫu hậu, cùng với thân nhân bàng hữu, gặp được miếng ngọc bội này cực kỳ hoa mỹ, liền mua ngay, hôm nay đưa nó tặng cho

đại nhân, lễ vật nho nhỏ, coi như là Tiểu vương tỏ lòng biết ơn với đại nhân".

"Ai da! Vương tử, chuyện này sao có thể được, khoản đãi vương tử, chính là trách nhiệm của Bản quan, sao có thể nhận lễ của vương tử".

Hà Thiên Dương nghiêm mặt nói: "Điểm này có đáng gì, không cần phải tính toán, chỉ hy vọng Mạnh đại nhân nhìn vật nhớ người, nhớ rõ tỉnh hữu nghị giữa ta và ngươi, nhớ rõ ở hải ngoại còn có vị Tiểu vương bằng hữu kia. Nếu đại nhân là cự tuyệt, vậy cũng là cự tuyệt thành ý của Tiểu vương, kính xin đại nhân hãy nhận lấy!".

"Cái này... cái này... Vương tử đã nói như vậy, hạ quan cũng không tiện chối từ, đa tạ vương tử ban thưởng, Bản quan thật xấu hổ".

Ngọc bội đưa tới trong tay hắn, hơi lòe ra một chút ánh sáng, chỉ thấy trắng nõn trong suốt, quả nhiên là mỹ ngọc nhất phẩm, hơn nữa tính chất trong suốt sáng long lanh, có thể nói cực phẩm. Chờ mỹ ngọc nặng trịch này cầm vào tay, càng cảm thấy cảm xúc mát lạnh mượt mà, Mạnh Phù Sinh dùng ngón tay hung hăng cọ xát hai cái vào ngọc bội trong tay áo, cảm giác nó nhẵn nhụi tinh tế, thầm nghĩ trong lòng: "Quả thật là một miếng ngọc cực phẩm, tính chất này, chắc là loại ngọc quý giá nhất, hoàng kim có giá bảo ngọc vô giá, đây chính là bảo bối giá trị liên thành đó!".

Trong lòng nghĩ, tay áo hắn liền rũ xuống, miếng ngọc bội liền trượt đến trong túi, Mạnh Phù Sinh lại miết miết, lúc này mới an tâm. Lại cùng Hà Thiên Dương đàm đạo, thật đúng là có phần lưu luyến không muốn rời xa.

"Đứng lại! Đứng lại! Đỗ xe kiểm toa!".

Xe hơi mới ra khỏi Thượng Phường môn, còn chưa tới mười dặm Trường Thành, thì có vài quan sai rút đao đón chào.

Quan binh Hồng Lư tự hộ tống ghìm ngựa giận dữ nói: "Mắt ngươi là mắt chó, không thấy đây là xe ngựa của Hồng Lư tự hả?".

Quan tuần kiểm không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Xấu hổ, ti chức cũng chỉ phụng mệnh làm việc, kính xin đồng nghiệp Hồng Lư tự thông cảm một chút".

Mạnh Phù Sinh nhướng mày, đứng dậy đi ra ngoài xe, hướng về phía trước, uy nghiêm

quát: “Chuyện gì?”.

“Chính là bọn họ, chính là bọn họ, bắt cóc nữ nhi của ta, nữ nhi của ta...”.

Một lão đầu râu bạc thất tha thất thiểu chạy tới, đấm ngực dậm chân, gào khóc thảm thiết.

Xung quanh chợt có một người đám cầm đao thương xông tới, xem phục sức, hẳn là sai dịch phủ ứng Thiên, trong đó còn có một quan nhân đang mặc quan phục, ở trong những người này hẳn là có phẩm hàm cao nhất, chắc chắn chính là lão đại của bọn họ.

Xem người này trên dưới ba mươi tuổi, tuy chỉ là quan ngũ phẩm nhân, nhưng hắn là phụ trách trị an ở dưới chân thiên tử, lùng bắt thẩm vấn, nhân số bọn bộ khoái công sai dưới trướng còn nhiều hơn so với trong án sát tư nha môn, cho nên uy quyền rất mạnh, thấy Mạnh Thị Lang quan to tam phẩm này cũng không có vẻ co quắp bối rối, chỉ là chắp tay, nói với Mạnh Phù Sinh: “Đại nhân, dân chúng này báo động cho bản quan, trong chuyến xe ngựa này, có người bắt cóc nữ nhi của hắn, đây là chức trách của bản quan, không thể không xem xét, kính xin đại nhân đi chấp thuận, để hạ quan phái người điều toa một phen”.

“Thật là hồ đồ!”.

Mạnh Thị Lang phất tay áo giận dữ nói: “Đây là sứ tiết nước Sơn Hậu, đến triều kiến quốc gia thiên tử của ta, hôm nay về nước, Bản quan thừa lệnh ý chỉ của vua hộ tống họ rời đi, các ngươi là người phủ ứng Thiên cũng dám đến toa, tội làm chậm trễ ngoại sứ, các ngươi gánh vác được không?”.

Không nghĩ vị quan phía trước rất có phong cách tư thế “tao cứ làm”, không hề sợ hãi, cứng âm thanh nói: “Hạ quan chưởng quản một phủ hình danh, giữ gìn trị an kinh thành, vô luận vương hầu công khanh, văn võ bá quan, nếu làm việc không hợp pháp, hạ quan muốn nhúng tay vào vẫn có thể được! Hiện có khổ chủ này, chỉ vì bọn họ là sứ tiết ngoại quốc, hạ quan không được toa? Đây là chức trách của hạ quan, kính xin Thị Lang đại nhân chớ để hạ quan khó xử, chấp thuận cho hạ quan lục soát qua, nếu trong xe quả thật giấu dân nữ, hạ quan muốn đem bọn họ mang về giao cho Phủ doãn đại nhân xử lý. Nếu không phải là thật, hạ quan tự dập đầu tạ tội về phía đại nhân ngài cũng được”.

“Ngươi lớn mật!”.

Đây là chức trách của Mạnh Thị Lang, sao có thể để hắn điều toa cỗ xe của đặc phái viên

ngoại quốc, ngoài ra, nhận quà trả ơn, vừa mới thu của người ta một miếng ngọc bội tốt nhất, sao có thể mặc kệ, hắn đang muốn mắng chửi lần nữa, Hà Thiên Dương từ trong xe đi ra, mỉm cười nói: "Hành vi quang minh, tất nhiên trong lòng cũng quang minh, tâm đại nhân bảo vệ, Tiểu vương xin ghi nhớ trong lòng, hắn muốn toa, để hắn toa đi".

Mạnh Phù Sinh lo lắng nhìn hắn một cái, lưỡng lự nói: "Vương tử...

Hà Thiên Dương cười nói: "Đại nhân yên tâm, Tiểu vương tuy là người trong nước nhỏ phiên bang, cũng học tập văn hóa Thiên triều thượng quốc, sao có thể làm ra sự tình vi phạm pháp lệnh bực này".

Mạnh Phù Sinh lúc này mới khoát tay, bảo quan binh Hồng Lư tự hộ tống đi sang một bên, vị Thôi quan kia liền giữ lấy đao, dẫn lão đầu râu bạc cáo trạng lên chiếc xe cẩn thận điều toa, lần kiểm toa này, trên xe dưới xe, trong xe ngoài xe, bọn họ đều toa, không chịu bỏ qua một chỗ nào có thể giấu người, mà ngay cả sàn xe và bàn đạp cũng gõ mấy cái, đập vai cái, nhìn xem có tường kép hay không.

Tất cả hơn mười cỗ xe ngựa đều toa một lần, tất cả hầu gái tôi tớ cũng đều xếp thành đội ngoài xe, lão đầu nhi kia tùng bước tùng bước nhìn kỹ qua, thủy chung tìm không thấy nữ nhi kia của lão nhân, lão nhân nháy nháy mắt, có phần mờ mịt nói: "Không sai mà, kẻ lỗ mãng bên hàng xóm nói, nữ nhi lão hán chính là bị một chuyến xe như vậy cho mang đi mà, tại sao không thấy người đâu?".

"Hỗn láo! Ngươi vu cáo đặc phái viên ngoại quốc, Bản quan trở về nhất định phải nghiêm khắc trị tội ngươi!".

Thôi quan kia giận tím mặt, hung hăng mắng chửi này lão đầu nhi vài câu, mới chuyển hướng Mạnh Phù Sinh, cười nói: "Thị Lang đại nhân, hạ quan lỗ mãng, xin lỗi đại nhân...

Mạnh Phù Sinh lạnh lùng cười, tiếp lời nói: "Báo với ngươi, Bản quan sẽ đi phủ ứng Thiên, gặp Phủ doãn Vương Hồng Duệ Vương đại nhân của các ngươi, hỏi một chút Vương đại nhân hắn quản giáo người dưới tay như thế nào! Hừ! Chúng ta đi!". Nói xong vung tay lên, đoàn xe nghênh ngang rời đi.

Nhìn đoàn xe đi xa, lão đầu râu bạc kéo râu mép một cái, đúng là do Trần Đông giả trang, hắn lại nhìn Thôi quan do Hiệp An giả trang kia, cười khổ nói: "Làm sao bây giờ?".

Hiệp An lắc đầu, ủ rũ nói: "Trở về, bẩm báo chi tiết cho đại nhân".

***

Cùng lúc đó, cửa Dương môn ở thành Kim Lăng, các dân chúng đang xếp hàng chờ đợi ra khỏi thành.

"Cửa thành này cao mấy trượng? Ba mươi sáu trượng. Cởi ngựa trắng, mang bả đao, đi dưới cửa thành một lần...".

Em nhỏ đầu đường vỗ tay hát nhạc thiếu nhi, sung sướng không lo nghĩ.

Dân chúng chuẩn bị vào thành ở thông đạo bên toái, tiếp nhận kiểm toa, nộp thuế vào thành, dân chúng ra khỏi thành thông đạo bên phải bên cạnh, kiểm toa so với vào thành dễ dàng hơn nhiều.

"Làm gì?".

Quát hỏi là lão binh người địa phương Kim Lăng, gọi là Thôi Duệ Duệ, tuổi hơn bốn mươi còn chưa cưới được vợ, cho nên hắn cũng không phải thủ thành cực nghiêm, mà là vừa thấy người mang theo đại cô nương tiểu tức phụ ra khỏi thành, nhiệt tình mới nổi lên, thật ra là tìm cơ hội đến gần nói vài câu.

Trước mặt đang có một người hán tử, mặt đầy râu ria, ước chừng khoảng ba mươi có dư, một thân xiêm y vải thô, mang theo hai món đồ chơi lúc lắc, quan trọng là hắn còn mang theo một cô thôn nữ nhỏ, đầu hai búi tóc, quần áo vải, mi thanh mục tú, tuy lớp vàng như là da bệnh, nhưng lại một khuôn mặt nhỏ nhắn lại rất có đường nét tinh xảo, không có chút nào ảnh hưởng đến ngũ quan tuấn mỹ đó của nàng.

Gặp đại binh thủ thành dùng âm thanh thô nói to, một đôi mắt giống như dao nhỏ đang khoét tùng nhát trên người mình, cô thôn nữ nhỏ sợ hãi giữ chặt vạt áo hán tử, nhẹ giọng kêu: "Thúc thúc...". Hoàn toàn là một bộ dáng chưa tùng gặp qua người lạ mặt của tiểu cô nương ở nông thôn.

Hán tử kia cúi đầu khom lưng cười nói: "Quân gia, tiểu nhân vào thành bán mấy con vịt, giờ đang muốn trở về".

Binh lính giữ cửa xem xét trên dưới bọn hắn, lại nhìn trong giỏ trúc trống trơn, bên trong

còn có vài túm lông, thật sự không tìm được cái gì để lưu người, lúc này mới đem thương hạ xuống, khoát tay nói: "Đi đi đi...".

Hai người vội đi ra ngoài.

"Thúc thúc, vị quân gia kia hung tợn quá à...".

Cô thôn nữ nhỏ nhút nhát e lệ gọi, nhưng trong cặp mắt to thông minh linh động kia, lại hiện lên một sự tinh nghịch vui vẻ, bộ dáng dường như cảm thấy rất thú vị.

Hán tử chịu trách nhiệm xách giỏ trúc tựa như một người bản phận.

Thành thật, nông dân không muốn gây chuyện, chỉ vùi đầu lo đi lên phía trước, thuận miệng khiển trách: "Đừng nói nhảm, còn bướng bỉnh nữa, lần tới thúc thúc không dẫn theo ngươi vào thành chơi".

Phía sau Thôi Duệ Duệ tham lam nhìn chằm chằm vào tiểu cô nương chân thành õng ẹo kia, eo thon nhỏ như gió thổi dương liễu mê người, liếm liếm môi, nở nụ cười hắc hắc dâm đãng, dùng thổ ngữ địa phương nói: "Em này sắp lớn, lớn lên còn mông cong...

Ra khỏi cửa thành, hán tử cầm giỏ liền bước nhanh hơn, cô thôn nữ nhỏ ở phía sau liền chạy theo, mới có thể theo kịp tiến độ của hắn, tiểu cô nương chống một tay vào eo, thở phì phò nói: "Dương Húc, ngươi chậm một chút đi, mệt chết ta, người ta không theo kịp!".

"Gọi thúc thúc!".

Hạ Tầm cơ cảnh quét qua mọi nơi, xem xung quanh không người, lúc này mới hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng. Cô thôn nữ nhỏ này tất nhiên chính là Từ Minh Nhi, Hạ Tầm không để nàng giả trang thành nam hài, nàng không có kinh nghiệm, nếu làm ra vẻ nam nhân, ngược lại càng dễ dàng lời đuôi, cho nên chỉ trang điểm nàng thành cô thôn nữ nhỏ xấu xí, thay đổi thoáng qua màu da, kiểu tóc của nàng.

Từ Minh Nhi bĩu môi, kéo âm thanh ngâm nga nói: "Thúc thúc... Người đi chậm một chút có được hay không, người ta không theo kịp người".

"Muốn ta cõng cô đi hay không?".

"Tốt đó tốt đó!".

“Cứ mơ đi!”.

“Hứ!”.

“Nhanh lên, phía trước có xe tiếp ứng, lên xe, ta liền đưa cô đi bờ sông, lập tức lên thuyền rời bến”.

“Đi cái đảo gì kia sao, ngươi đi không?”.

“Ta không đi, ở Kim Lăng ta còn có đại sự cần làm, còn phải trở về”.

“Ta cũng không đi, ta đi theo ngươi”.

“Đứng nhói nhảm!”.

Hạ Tầm tức giận nói: “Ta đáp ứng cứu cô đi ra, cô cũng không cần phải nói nhảm nữa, đáp ứng phải làm, đứng có mà thay đổi!”.

Từ Minh Nhi hùng hồn nói: “Ta lúc ấy không biết ngươi không đi cùng ta, trước đó ngươi đem ta nhét vào Tạ gia, một người quen đều không có, ta ở chỗ đó có khác gì ngồi tù. Hay là, ngươi mang ta đưa đi Bắc Bình gặp tỷ tỷ của ta, ta đến nơi đó, cùng lắm thì không hề lộ diện, giấu giếm tên họ, chắc hẳn tin tức cũng không truyền ra được, sẽ không ảnh hưởng đến Từ gia chúng ta”.

“Đừng làm loạn có được hay không, ta an bài cô rời bến, đã gặp bao trắc trở, giờ đây phương bắc đang chiến tranh, đoạn đường này không có địa phương nào thái bình, đem cô một đường đưa đến Bắc Bình quá khó khăn, nếu đi đường biển, trước mắt lại đến mùa đông, gió đông bắc nổi lên, không nói đường biển khó đi, thân thể cô sợ cũng ăn không tiêu, một đường khốn khổ”.

“Ta liền đi theo ngươi, ngươi không bị sao, ta sẽ an toàn. Nếu ngươi xảy ra chuyện, ta liền giúp ngươi, đại ca còn có thể làm gì ta sao, hì hì, đến lúc đó nói không chừng còn nhờ ta tới cứu ngươi”.

“Cô... Ta cho cô biết, cô muốn đi theo ta, chỉ có thể giả trang làm thôn cô, một mực giả trang thôn cô, không có xiêm y tốt để mặc, không có thứ tốt để ăn, ngủ ngoài trời, ở phòng tối, hơn nữa...”.

“Tốt quá tốt quá, ta thích như vậy, cho tới bây giờ chưa thử qua, chắc là vui vẻ đây...”.

Hạ Tầm đe dọa không có hiệu quả, đành phải cắm đầu chạy đi.

Từ Minh Nhi lại vươn eo nhỏ, chạy nhanh đuổi theo: “Dương Húc, ngươi chậm một chút đi, người ta đuổi không kịp. Thúc thúc! Thúc... Thúc... Thúc ơi...”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 382

Hai Con Côn Trùng Có Hại.

Chương 382: Hai con côn trùng có hại.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Thời gian tiến vào năm Kiến Văn thứ bốn, cuộc chiến phương bắc càng làm người ta không thể nhìn thấu.

Ba năm qua, hai quân nam bắc giao chiến chủ yếu tập trung ở hai tỉnh Sơn Hòa và Sơn Đông, tổng kết chiến tích, Yến quân thắng nhiều bại ít, càng đánh càng mạnh. Nhưng dùng chiến quả mà nói, Yến quân suốt ba năm đại chiến Tĩnh Nan, hầu như không có tiến triển gì, thiết kỵ bọn họ thủy chung ở vùng Sơn Đông, Hà Bắc, triều đình nhiều lính như kiến, dù là bại thảm thiết, đều có thể tùy thời bổ sung lính, bổ sung cấp dưỡng, đến nỗi làm cho bắc quân thắng mà không công.

Bởi vì địa bàn bắc quân có hạn, hơn phân nửa cấp dưỡng thu được đến từ chính chiến tranh, bọn họ nuôi không nổi quá nhiều binh, tổng binh lực thủy chung bảo trì tại mười lăm mười sáu vạn gì đó, điều này khiến cho bọn họ có năng lực dã chiến, nhưng không có đủ binh lực phân tán đi canh giữ thành trì các nơi bị bọn họ phá được. Bởi vậy ba năm nay, tuy rất nhiều thành trì bị bọn họ đánh hạ như Thuận Đức, Nghiễm Bình, Đại Danh, nhưng lại nhát được nhát mất, hoặc là chủ động buông tha, hoặc là bị binh mã triều đình phản công đoạt lại, có thể thủy chung một mực cầm giữ tại trong tay yến quân, chỉ là Bắc Bình, Bảo Định, Vĩnh Bình ba phủ.

Biểu hiện ở mặt ngoài, Yến quân không chiếm được bất kỳ tiện nghi gì, nhưng phương diện triều đình nhà mình tự mình biết, bọn họ biết ba năm khổ chiến này, phương diện triều đình

hao tổn bao nhiêu, kho chứa trống không, dịch phu mộ binh đã vượt qua mấy trăm vạn, binh lực có thể điều động toàn bộ đã đầu nhập chiến trường phương bắc, bọn họ đã không lấy ra tiền để nuôi quân, cũng không có đủ binh lực quân nhu bổ sung chiến trường phương bắc nữa.

Mà ngay cả vốn cố định ở thành Kim Lăng, bốn mươi vạn cảnh vệ quân đội không thể động không thể chuyển khỏi kinh thành, đã bị bọn họ lặng lẽ điều ra mười vạn, đưa lên chiến trường phương bắc. Giờ đây Tề Thái, Vương Thúc Anh ở Quảng Đức mộ binh mộ lương, Hoàng Tử Trừng, Diêu Thiện ở Tô Châu mộ binh mộ lương, Luyện Tử Ninh, Hoàng Quan cùng với Phò mã Mai Ân chia đều ở Hàng Châu to lớn gom góp lương thảo và điều động lính, dân chúng bị vơ vét đến mức tiếng oán than dậy đất.

Dưới loại tình huống này, bao nhiêu việc đại sự quốc gia cần xử lý, nhưng hoàng đế thiên tài Chu Duẫn Văn không biết tại sao, lại nhớ tới Thái Sơn Ngũ thúc Chu Thu bị hắn lưu vong đến Vân Nam đi làm vượn người. Một nhà Tương Vương tự vẫn, Tề vương bị giam đến nhà tù Phượng Dương, Đại vương bị giam giữ đến đất khách Tứ Xuyên, Ninh vương đi theo Yến vương tạo phản, vài vị Vương gia bên trong này, chỉ có Chu vương vẫn tự do, tuy hắn sống cuộc sống là dã nhân dãi gió dầm sương.

Nhưng thế này không quá an toàn, vạn nhất Yến vương phái người đi Vân Nam cứu hắn đi, ba Vương gia cùng nhau hiệu triệu thiên hạ Tĩnh Nan, thanh thế không phải sẽ tăng vọt sao? Thế là, Chu Duẫn Văn vội hạ một đạo chiếu thư, đem Ngũ thúc Chu Thu của hắn cấp tốc từ Vân Nam trở về kinh sư, tìm địa phương giam giữ ở trong thành Kim Lăng, đặt tại dưới mí mắt mình, hắn mới yên tâm.

Chu Duẫn Văn "tính toán không bỏ sót", lúc hắn phòng ngừa chu đáo mà đem Ngũ thúc hắn từ lưu vong lao động cải tạo thành giam giữ ngồi tù: "Ngọa long" Hi Trực tiên sinh của hắn đang làm gì? Hi Trực tiên sinh nói có sách, mách có chứng, chăm chú tham khảo, thức khuya dậy sớm, công tác vất vả, rốt cuộc cũng hoàn thành một đại sự, hắn đã sửa đổi thành công phẩm quan và huân giai vương triều Đại Minh.

Hắn đối với chế độ quan giai của Hồng Vũ thì tiến hành cải cách và phân mảnh, chế định bao nhiêu cấp văn huân, bao nhiêu cấp võ huân, quan văn bao nhiêu phẩm, võ quan bao nhiêu phẩm, quan văn mỗi phẩm có bao nhiêu loại... Võ quan mỗi phẩm có bao nhiêu vân vân... Lúc dâng lên hoàng đế, chiếu cáo thiên hạ, lập tức áp dụng.

Thật đúng là hai tên dở người...

***

Tại lúc hai người bọn họ bề bộn mò mẫm những thứ vớ vẩn không quan trọng, phương bắc còn đang chiến tranh.

Yến quân qua năm sẽ bắt đầu xuất binh, liền vây hãm Đông A, Đông Bình, Bấn Thượng, Duyệt Châu, Tế Dương, Sơn Đông Bố Chính Sứ Thiết Huyễn thúc thủ vô sách, đành phải tiếp tục thứ biến hắn "thành thần", đóng chặt cửa thành, bảo vệ cho phủ Tế Nam hắn là xong việc. Đại tướng quân dẹp nghịch Thịnh Dung cũng từng bước lui về phía sau, triều đình thiếu thốn lính và thuế ruộng, đã bắt đầu thể hiện trên chiến trường.

Dưới loại tình huống này, tấu chương xin binh, xin lương như tuyết rơi mùa đông bay tới kinh thành, Chu Duẫn Văn và Tể tướng Phương Hiếu Nhụ ngu ngơ lúc này mới khẩn trương, phái ai đến giải vây cho Sơn Đông đây? Hai người thương nghị đi thương nghị lại, thật sự không tìm ra một ai có thể dùng làm tướng soái, rốt cuộc nghĩ tới Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ.

Từ Huy Tổ cùng Phương Hiếu Nhụ dù chưa kết thành thân gia, nhưng trong cuộc sống hai bên vẫn tiếp xúc, cuối cùng là cũng có chút giao tình, so với trước kia hai bên chưa quen thuộc không thèm giúp nhau cũng đã mạnh hơn rất nhiều, dưới loại tình huống khẩn yếu quan đầu này, đành phải bắt Từ Huy Tổ nắm giữ ấn soái đi Sơn Đông giải vây.

Bởi vì binh mã các nơi đã điều động hết, trên thời gian cũng không cho phép lại từ địa phương điều binh mã. Phương Hiếu Nhụ lại hiến kế, từ trong quân đội cảnh vệ kinh sư lại rút ra mười vạn đại quân, do Từ Huy Tổ mang đến Sơn Đông. Đương nhiên, theo quân là phải có giám quân, nắm giữ binh quyền cuối cùng.

Đây là một tin tức tuyệt mật, điều binh mã trong kinh thành, Nam Kinh biến thành hư không. Bởi vì lương thảo lần trước ở huyện Bái bị đốt, bọn họ cũng biết trong kinh sư có tai mắt Yến vương, bởi vậy tin tức này thuộc về tuyệt mật, trừ hai người bọn họ ra, đúng là chưa từng nói cho ai.

Từ Huy Tổ còn chưa chạy tới Sơn Đông, Chu Lệ dĩ nhiên mặc kệ tòa thành Tế Nam, nghênh ngang đi qua dưới thành Tế Nam, một đường công thành nhổ trại, rất nhanh liền giết đến huyện Bái, tiến đến xa hơn chính là Từ Châu, qua Hoàng Hà chính là trung đô Phượng Dương.

Trong lúc nhất thời, Thịnh Dung, Bình An, Hà Phúc, Trần Huy, các tướng lãnh bối rối, sau đó liền hành động, trước chắn sau truy, tất yếu phải khiến cho Yến vương dừng bước ở bên cạnh bờ Hoàng Hà. Mắt thấy tất cả lộ nam quân đều chạy đến, trước mặt lại có anh vợ Từ Huy Tổ của hắn lãnh binh tới đón, Chu Lệ liền tới dùng chiến lược vu hồi, một đường chuyển dời đến vùng Phì Hà, Linh Bích.

Hà Phúc tại Linh Bích lũy sâu hào cao, muốn đánh đánh lâu dài cùng Yến vương, giở mánh cũ, để Yến vương hao tổn trở lại Bắc Bình. Chu Lệ thấy thế, liền chặt đứt đường lương thục, ngăn cản lương thảo vận đến Linh Bích, đến lúc này Hà Phúc tự mua dây buộc mình, xuất chiến hắn lại không dám, không ra chiến lại không có cơm ăn, chỉ phải phái người cầu viện về phía Bình An.

Bình An lãnh binh đi giải vây cho Hà Phúc, kết quả bị Yến vương dùng tam vệ tinh nhuệ Đóa Nhan thiết kỵ làm tiên phong, đem quân đội Bình An phân thành hai, chia ra để trị, Hà Phúc trên núi thấy thế vội vàng mở cửa thành cứu viện, lại bị Chu Cao Hú lĩnh quân đánh lui. Hắn bị giết cho chật vật không chịu nổi, Bình An được tướng lãnh cứu trở về sơn trại. Chu Lệ cũng không cường công, chỉ đứng ở dưới chân núi giằng co.

Vây cứ điểm đánh viện binh, đây chính là biện pháp từ xưa, lần nào dùng cũng tốt.

Trên núi vốn thiếu lương, bỗng chốc lại đột nhiên nhiều hơn một đội viện binh tới cứu, vốn binh trên núi được uống là bát cháo, lần này nhục đến độ chỉ có thể uống nước lã. Mắt thấy biện pháp như thế không thể được lâu, bọn người Hà Phúc cùng Bình An thương nghị một phen, quyết định so với ngồi chờ chết, không bằng cưỡng chế phá vòng vây, chuyển dời đến vùng sông Hoài, từ châu huyện phụ cận gần đây lấy lương thực.

Các tướng đã định, lập tức ban bố mệnh lệnh về phía toàn quân, ngày mai dùng ba tiếng pháo hiệu, nghe tiếng pháo vang lên, lập tức lao ra sơn trại, hướng về phía sông Hoài phá vòng vây.

Một chỗ trong quân doanh, sau khi Tổng kỳ quan tuyên bố quân lệnh chủ soái liền xoay người rời đi, hai binh lính nháy mắt lẫn nhau, lặng lẽ đi tới một bên.

Hai người kia, một người tên là Đông Phương Lượng, một người tên là Nhạc Tuấn Hoàng, một trận chiến Bạch Câu Hà, chính là Nhạc Tuấn Hoằng này đánh ngã soái kỳ, làm cho Lý Cảnh Long vốn chiếm thượng phong thất bại thảm hại, sau đó bởi vì hai người có công, phân

biệt được phong làm Tổng Kỳ và Bách Hộ, chỉ có điều thật vất vả trà trộn vào bên quan binh, cho nên hai người vẫn là vâng mệnh tiềm phục ở chỗ này.

"Phương đông đại ca, ngày mai sẽ phá vòng vây...

"Ta hiểu!".

Đông Phương Lượng giơ tay áo lên, dùng tay áo cọ xát mũi, suy nghĩ nhanh như chớp, ánh mắt dò xét bốn phía: "Điện hạ đề phòng nam quân đánh lén ban đêm, trú doanh cũng không gần, nếu thình lình phá vòng vây, nam quân ít nhất có thể chạy ra hơn phân nửa. Từ lúc trở thành thân binh bên người Lý Cảnh Long vài ngày, một này năm, hai chúng ta đầu tiên là đi theo Thiết Huyễn, sau đó là theo Thịnh Dung, kế tiếp lại đi theo Bình An, thời gian khổ sở cũng nên chấm dứt, trong đêm hôm nay chúng ta trở về, báo tin cho điện hạ".

Hai người đối mặt, cười gian hai tiếng hắc hắc, sóng vai đi đến.

"Chúng ta là côn trùng có hại, chúng ta là sâu một, chúng ta giấu ở trong góc tối bí mật, lộ ra một bộ dáng vô hại nhất, trong lúc đó vô thanh vô tức, chuyên môn ăn xà nhà của chủ nhà, cây cột đó, một trận gió, nó ầm ầm sụp đổ, vẫn hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đã xảy ra...".

Sáng sớm hôm sau, tất cả lộ binh mã đều rời giường, nổi lửa nấu cơm, sau khi ăn no nê chuẩn bị phá vòng vây, tất cả doanh binh mã lục tục tập kết, mới chỉ tập kết hết một phần nhỏ: "Bùm bùm bùm" ba tiếng pháo hiệu liền đột nhiên vang lên, thật quanh quẩn lâu ở trong sơn cốc.

Tất cả doanh tướng sĩ đều ngơ ngẩn: "Đã bắt đầu phá vây rồi sao?".

Có quân đội phản ứng nhanh đã tập kết xong, lập tức dục ngựa xung trận lên chạy về doanh phía trước, người phản ứng chậm nhất thời cũng hiểu được, muốn phá vòng vây mà không bị kỵ binh Yến quân truy kích, đó là sự tình cực kỳ hung hiểm, người rơi về đằng sau, tám chín phần mười không bị chém chết cũng bị bắt, lúc này đây cũng bất chấp quan trên ở bên người tập hợp, người người tranh nhau đi, anh dũng về phía trước, chỉ để ý xông về phía cửa trại.

Các tướng lĩnh cao cấp tất nhiên hiểu rõ còn chưa phát ra hiệu lệnh phá vòng vây, nhưng lúc này bọn họ tùy ý gào khàn cả giọng như thế nào, cũng không ngăn được binh lính phá doanh.

Khe núi, Chu Lệ đứng ở trên sườn núi, dưới chân chính là một nòng pháo chổng lên trời, áo choàng đỏ hồng tung bay theo gió núi, dường như một đóa hoa hồng, mắt thấy binh sĩ nam quân như thủy triều tuôn ra, Chu Lệ mỉm cười, lạnh nhạt phân phó nói: "Để một nửa đi ra ngoài, rồi đóng cửa núi!".

Một trận chiến này, nếu coi như là một trận chiến mà nói, kết thúc rất nhanh.

Bình An cùng ba mươi bảy viên đại tướng, hơn một trăm năm mươi người quan văn giám quân, hoạn quan toàn bộ bị bắt sống, vốn bọn họ hiểu rõ mình còn chưa hạ lệnh phá vòng vây, cho nên cũng là người ở lại mặt sau cùng, tất nhiên đã như con ba ba bị bắt trong hũ. Nhất là Bình An, Bình An từ lúc tác chiến cùng Yến quân đến nay, dũng mãnh quyết liệt, thắng nhiều bại ít, hắn bị bắt, làm trên dưới Yến quân hoan hô như sấm dậy.

Hai con côn trùng có hại, lại lập công!

***

Phủ ứng Thiên phía tây nam Nam Kinh, cùng chỗ giao giới với phủ Đương Đồ huyện Thái Bình, có một ngọn Từ Mỗ sơn, dân bản xứ lại gọi nó là Từ Màu sơn, Miêu Nhân sơn. Núi không quá cao, hơn năm mươi trượng, vách núi nhô ra, đỉnh nhọn hoắt, phong cảnh lại rất mỹ lệ. Trên núi có một loại trúc, có thể dùng để làm tiêu, âm sắc ống tiêu hùng hậu mượt mà, to rõ vang xa, vang khắp thiên hạ.

Dưới núi không xa chính là một quan đạo từ phía tây nam Từ Mỗ Sơn đi qua, thương lữ đi trên đường không dứt. Bên cạnh quan đạo không xa, lại có một thôn trang nhỏ nằm trên sườn núi, hai mươi đến ba mươi gia đình, dừa vào đánh cá, đưa đò, bày trà quán ven đường mà sống, ngẫu nhiên cũng có người lên núi chặt cây trúc già, đưa vào cửa hàng trong thành Lý Nhạc sản xuất, chỉ có thể làm khoản thu nhập thêm, cuối cùng không phải kế lâu dài.

Đầu thôn kia có một ít nhà họ Trần.

Trần bà bà đã qua tuổi lục tuần ngồi ở trong sân nhỏ nhà mình, cùng ngồi có hai nữ hài nhi đang nói chuyện. Hai nữ hài nhi đều chỉ mười bốn mười lăm tuổi tuổi, một người mặc áo đỏ thẫm, xem bộ dáng rõ ràng là vừa chải tóc không lâu, tuy nhan sắc bình thường, thực sự có loại chân lấm tay bùn, nhưng vẫn thể hiện tư vị cô dâu kiều diễm ướt át. Cô bé này là cháu gái ruột Trần bà bà, gọi Bạch Tiêm Tiêm, ba ngày tân hôn, hôm nay cùng chú rể đi lại mặt.

Tiểu cô nương khác ăn mặc dáng vẻ quê mùa, kiểu tóc cũng quê mùa, nhưng ngũ quan cực kỳ thanh tú, tuyệt không giống kiểu trang điểm quê mùa như vậy, nếu như chăm chút một tí, tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân gây tai họa, đáng tiếc, minh châu bị long đong. Nhưng chuyện này cũng không kỳ quái, trong nhà không có mẫu thân, đi theo đại bá, Nhị thúc, hai đại nam nhân để sống, tiểu cô nương lôi thôi một chút cũng là bình thường.

Tiểu cô nương này gọi Hạ Tinh, là nữ hài nhi hàng xóm của gia đình Trần bà bà, hàng xóm nguyên vốn chỉ có một nam nhân, từ Hà Nam tới, ở chỗ này gần một năm, về sau con lớn nhất Trần bà bà hỗ trợ, giới thiệu công việc lao động ở bãi khai thác đá Ki Đương, bình thường gia đình không lớn, tháng trước huynh đệ hắn lại mang theo Hạ Tinh đến nơi này, nghe nói là quê quán gặp lũ lụt.

"Đáng thương, Hoàng Hà này chính là không bao giờ ngừng, sau này ở lại bờ này Trường Giang đi!". Trần bà bà dựa vào sông nước để kiếm cơm nói như thế.

Hai nhà rất nhanh thân thiết, Hạ Tinh thường xuyên đến nhà Trần bà bà, cùng Bạch Tiêm Tiêm thành bạn tốt cực thân thiết. Ba ngày trước, Bạch Tiêm Tiêm xuất giá, hôm nay lại mặt, nàng tự nhiên muốn đến xem hảo hữu mình động phòng xong trông thế nào.

Trần bà bà ở một bên đi giày vào, vừa giáo huấn cháu gái mình: "Gả cho người phải hiểu quy củ, mặc kệ trước đó ngươi thế nào, cũng phải có bộ dáng một người vợ. Ngươi nhìn ngươi xem, mở miệng liền gọi một tiếng ích Khiếu, đó là nam nhân của ngươi, sao có thể gọi như vậy, để người ta nghe thấy không phải sẽ chê cười Bạch gia chúng ta không có gia giáo sao".

Bạch Tiêm Tiêm bĩu môi nói: "Ở đây không phải là không có người ngoài sao".

"Không có người ngoài cũng không được!".

Hạ Tinh ngơ ngác nhìn, xen vào hỏi: "Trần bà bà, phải kêu như nào mới đúng".

Trần bà bà nói: "Mặc kệ ngươi là người thế nào, đối với nam nhân của mình đều phải là...

Mới nói được ở đây, trong phòng có người reo lên: "Lão bà, lão bà, áo choàng ngắn của ta đâu, cô gia đến đây, ta phải đi chuẩn bị rượu".

"Lão bất tử này!".

Trần bà bà đứng lên, vừa đi vừa rống vào trong phòng: “Áo choàng ngắn lớn như vậy mà nhìn không thấy? Chỉ còn thiếu để ở trước mắt ngươi thôi!”.

Bạch Tiêm Tiêm và Hạ Tinh liếc nhau, le lưỡi, đồng loạt cười khanh khách.

“A, thúc thúc ta đã trở lại!”.

Lướt qua tường thấp, nhìn thấy hai người từ quan đạo nhỏ đi về phía đường mòn trong thôn, Hạ Tinh đột nhiên nhảy dựng lên, rất sung sướng.

Gọi-.

Đi tới là hai người, trong đó một người Bạch Tiêm Tiêm cũng nhận ra, hắn là nhị thúc của Hạ Tinh, Hạ Hữu Tài, một đại thúc rất anh tuấn. Làm cho lúc Bạch Tiêm Tiêm phát mộng xuân, còn mơ thấy mình biến thành Nhị thẩm của Hạ Tinh. Người khác sẽ không nhận ra, tuy cũng ăn mặc áo ngắn vải thô, giầy rơm, ống quần kéo lên, một bộ dáng nông dân, nhưng hai mươi đến ba mươi gia đình trong thôn bọn ta nhận ra, sẽ không thể nhầm được người này.

Người này đi tới, lại đang quay đầu lại nhìn gì đó, bả vai cũng không nhúc nhích, Bạch Tiêm Tiêm nhớ tới trong sách từng nói qua, xem kiểu như vậy gọi là ưng xem sói, giống như gian hùng, không khỏi che miệng cười rộ lên: “So hết ở đây, vẫn là Hạ Nhị thúc trông được nhất!”.

Nhớ tới trượng phu Hà ích của mình chỉ là một tiểu tử tuổi mới lớn, tiểu cô nương nhịn không được mà nhẹ nhàng thở dài.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 383

Gây Dựng Trở Lại.

Chương 383: Gây dựng trở lại.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Người chạy tới từ dưới núi là Kỷ Cương.

Kỷ Cương đầu nhập vào quân Yến vương, trước đó hắn đã làm mã phu.

Cũng không nên xem nhẹ mã phu thời đại này, trách nhiệm của hắn không chỉ là chăm sóc chiến mã bình thường, lúc chiến tranh thì dẫn ngựa đi theo, phục vụ cho chiến sĩ, quan hệ tồn tại của hắn lấy ngựa để quyết định an nguy chủ nhân, lúc niên đại Tiên Tần thời thượng cổ lấy chiến xa làm vũ khí chủ chiến, người lái xe chiến xa bình thường đều có thân phận quý tộc nhất định, hơn nữa là nhân tài cực thân tín với chủ tướng mới được đảm nhiệm công việc.

Yến vương muốn hắn làm mã phu cho mình, có ý tứ khảo sát, cũng thật sự là muốn bồi dưỡng người đọc sách chủ động đầu nhập đến dưới trước mình này. Kỷ Cương có dũng có mưu, tuyệt không phải một người tài trí bình thường, hắn ở bên người Chu Lệ, lúc tác chiến dũng mãnh lao về phía trước, bình thường chăm sóc Yến vương lại rất cẩn thận, cực kỳ được Yến vương tin tương, lúc này mới hai năm, đã tấn thăng làm Thiên hộ Trung Nghĩa Vệ.

Đại chiến luân phiên nếm đủ ngon ngọt, khiến cho Chu Lệ càng ngày càng xem nặng công tác tình báo, hắn bắt đầu phát giác, một tổ chức tình báo có lực lượng mạnh, đối với quyết sách của chủ soái có rất nhiều tác dụng quan trọng, thắng bại trên chiến trường, có đôi khi quyết định bởi một ít tin tức tình báo, cho nên đối với việc Hạ Tầm lãnh đạo Phi Long bí điệp càng ngày càng coi trọng, mặc dù chiến sự phía trước không ngừng, khắp nơi dùng tiền, nhưng

bên này Hạ Tầm chỉ cần cần, hắn nhất định được thỏa mãn trước tiên.

Về sau, Kỷ Cương ở trong quân nghe nói chuyện ba thế tử Yến vương trốn về từ Giang Nam, cảm thấy vô cùng hứng thú, vì vậy Dương Húc là hảo hữu tri giao của hắn, nghe Yến vương nói qua nơi ở hôm nay của người bạn tốt, Chu Lệ thế mới biết hắn và Dương Húc là người quen biết cũ, trước đó không lâu, Hạ Tầm rút lui khỏi thành Kim Lăng, hồi báo cho hắn là hoạt động đã chuyển từ sáng sang tối, cũng xin hắn lại phái vài người can đảm cẩn trọng đến hỗ trợ cho mình, Chu Lệ liền phái Kỷ Cương đến.

Hạ Tầm đến thác Yên Tử đón người, còn chưa biết người tới chính là Sơn Đông chư sinh Kỷ Cương, cố nhân gặp nhau, xác thực cũng rất vui mừng.

Lúc hai người trở lại chỗ Hạ Tầm ở, Từ Mính Nhi cũng cáo từ Bạch Tiêm Tiêm, về tới nhà mình.

Còn chưa ngồi xuống, vừa thấy cô thôn nữ nhỏ mặc quần áo màu đỏ dáng vẻ rất quê mùa lại chạy vào, Kỷ Cương không khỏi khẽ giật mình.

Hạ Tầm lại không khách khí chút nào, cười nói với Từ Mính Nhi: "Đi chuẩn bị bầu rượu, lại làm hai món thức ăn đến đây".

Tại Từ gia quần áo đến tận tay, cơm đến chỉ việc há miệng nhai, thiên kim đại tiểu thư, nhưng mấy tháng này đã bị Hạ Tầm dạy dỗ cẩn thận, nhóm lửa nấu cơm, trải giường chiếu xếp chắn, những việc này đối với người tầm thường mà nói rất đơn giản, nhưng nàng ban đầu không biết làm, giờ đây làm rất không tồi.

Chỉ có điều giống như tiểu hài tử học đi đường, đi đường thì quá liều mạng, quả thực là không muốn xuống đất đi, chờ hắn học đi đường xong, lại chính là ôm chặt lấy cổ ngươi không chịu xuống đất, Từ Minh.

Nhi lúc vừa mới bắt đâu hào hứng bừng bừng, thêm một cây củi vào trong lò ở nội đường, nhìn mầm lửa kia bốc lên ngùn ngụt, nàng có thể vui vẻ được cả một buổi tối, giờ đây cũng không thích đụng vào những vật này.

Tuy thế, Hạ Tầm bảo nàng đi làm, nàng đành ngoan ngoãn đáp ứng, chưa nói cái khác, cũng bởi vì nàng cảm giác mình là nữ, mặc kệ thân phận cao quý như thế nào, giặt quần áo nấu cơm đó là việc của nữ nhi, không để cho Đại lão gia phải làm này việc, nơi này đã không có

nha hoàn sai, hạ nhân có thể khiến, vậy đành tự mình động thủ, nếu để cho Hạ Tầm làm thì thật quá kỳ cục.

Kỷ Cương thấy hắn không giới thiệu mình nhận thức thân phận cô bé này, nhưng cũng không để nàng tránh đi, sai khiến nàng làm việc giống như người một nhà, hơi đánh giá, cô bé này xem qua thì dáng vẻ quê mùa, kỳ thực ngũ quan tinh xảo, trong đôi mắt ánh lên vẻ thông minh cơ linh nhiệt tình, chắc chắn là cố ý để trang phục vụng về bề ngoài che lấp, không khỏi cười hắc hắc, chớp mắt lia lịa về phía Hạ Tầm, cười ranh mãnh nói: "Văn Hiên, mặc kệ ngươi đi đến chỗ nào, luôn không thiếu nữ nhân, cô bé này nhân rất không tệ đó, ta thấy nàng giống như một vò nước trong veo thuần khiết, bắc lò nấu rượu làm ấm chân chắc là rất hợp thích phải không?".

"Chớ nói nhảm, nha đầu này, ngươi cũng không có đắc tội nổi đâu".

Hạ Tầm cười thần bí, vẫn không chịu nói minh thân phận Từ Mính Nhi. Thân phận Từ Mính Nhi rất đặc thù, nếu để phương diện triều đình biết nàng tìm nơi nương tựa Yến vương, chỉ cần Kiến Văn đế nguyện ý, có thể trị tội liên đới với Từ gia, cho nên lúc đang thông báo tin tức cho Yến vương, vì phòng ngừa tình báo bị phương diện triều đình chặn được, trong thư Hạ Tầm viết cũng không đề cập tiểu quận chúa hiện đang ở cùng một chỗ với mình, Kỷ Cương đối với việc này tất nhiên hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng hắn là người khôn khéo bực nào, vừa thấy thần sắc Hạ Tầm, liền nghĩ ra vị cô nương này nhất định là rất có lai lịch, lập tức ngậm miệng, không dám dùng việc này cười cợt lung tung nữa.

Không nói cái khác, tiểu nha đầu rất có thiên phú xuống bếp, bản lãnh xuống bếp nấu cơm của Hạ Tầm rất thô thiển, có thể dạy cho Từ Mính Nhi chỉ là chút ít nhận thức cơ bản, như là nhóm lửa như thế nào, sang nồi như thế nào, trình tự cho mỡ muối tương dấm chua vào nồi, Từ Mính Nhi rất nhanh nắm giữ toàn bộ, hơn nữa tiểu nha đầu nhập môn tự ngộ tự học, so với sư phụ làm được tốt hơn nhiều, từ nay về sau Hạ Tầm đã yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Tay áo kéo lên, lộ ra hai đoạn cánh tay giống như búp măng non, lại đeo tạp dề nhỏ làm bằng vải rách theo hoa, trên dưới thân thể lộ ra sự nhiệt tình, Từ Mính Nhi liền bận việc dưới bếp. Hạ Tầm ở dưới tàng cây trong viện lấy ra một bình trà thô ngâm vào nước, chỉ để ý nói chuyện trời với Kỷ Cương đất, chờ thức ăn mang lên.

Trong thiên hạ, có thể làm cho một quận chúa xếp chăn trải giường, thổi lửa nấu cơm sai khiến như nha đầu cho mình, vinh quang lớn như vậy, Hạ Tầm coi như là đệ nhất nhân từ xưa đến nay.

Một dĩa rau xanh tươi, một bát xào, một bát rau cải trắng, một món ăn, lại một khay có sẵn đầu heo đã cắt thịt, còn cả một con cá, đây là cá bắt trên sông Trường Giang, nói là lấy hai món ăn, chỉ trong chốc lát, Từ Mính Nhi lại có thể làm sáu món ăn bốn nóng hai mát, lại thêm bầu rượu nóng, từng món bưng lên.

Kỷ Cương cũng không biết mình đang nếm tay nghề tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ, ăn một miếng món ăn, hương vị ngon miệng, không khỏi gật đầu khen một tiếng, liền nhấc chén rượu đầy lên cụng với Hạ Tầm. Hai người tuy ngày xưa là bằng hữu, nhưng ngày nay Hạ Tầm là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, Kỷ Cương rất rõ ràng Hạ Tầm ở trong mắt Yến vương điện hạ là nhân vật quan trọng tới mức nào, hắn ban ơn cho cả nhà Yến vương, đối với bản thân Yến vương và ba vị vương tử đều có ân cứu mạng. Mặc dù chưa bao giờ lãnh binh ăn nằm trên chiến trường, thanh danh cũng không lộ rõ ràng bên ngoài, nhưng ngoại trừ vài lão nhân Trương Ngọc, Chu Năng, Khâu Phúc từ lúc Yến vương khởi binh đi theo này, những văn thần võ tướng khác, không có một người nào có thể so sánh ngồi ngang hàng với hắn được. Nhân vật bậc này, hắn đến đây lại là tiếp nhận chỉ huy Hạ Tầm, lại còn có thể để cho thượng quan rót rượu cho mình.

Đúng là thời tiết tháng tư, hai người ở dưới cây nâng ly cạn chén, uống hết mình.

Mặc dù là ở trong nông gia tiểu viện, hai người ngồi ở nơi đây tất nhiên không có khả năng "Khai hiên diện trường phố, bả tửu thoại tang ma (đây là câu thơ trong bài Quá cố nhân trang, dịch thơ: Rau quả kề hiên mở.

Dâu gai giục chén vơi)" 5 mà sau khi trải qua mấy năm kinh nghiệm lang bạt đều biết nên làm gì. Nhớ tới lúc trước hai người lần đầu tiên gặp mặt ở huyện Bồ Đài, Kỷ Cương, Cao Hiền Ninh vẫn là người đọc sách học thiên hạ, mà hắn thì là thân sĩ nổi danh trong phủ Thanh Châu. Hôm nay, hai người không hẹn mà gặp, tụ họp dưới trướng Yến vương, thành một bí điệp. Mà ngày xưa cũng là một hảo hữu, Cao Hiền Ninh hôm nay ở Tế Nam, thành trợ thủ đắc lực của Sơn Đông Bố Chính Sứ Thiết Huyễn, Lưu Ngọc Quyết thì đang ở phủ ứng Thiên, thành một thành viên cẩm Y vệ.

Bốn người, ở hai năm trước ai sẽ nghĩ tới hôm nay? Càng không ngờ sẽ biến thành quan hệ

đối địch con mèo và con chuột, thế sự biến ảo, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Từ Mính Nhi đầu buộc hai búi tóc, ngồi ở dưới mái hiên, cũng nâng hai đầu gối, chống cằm, tò mò nhìn hai người dưới gốc cây uống rượu tán chuyện, lúc thì thoải mái cười to, lúc thì lắc đầu cảm thán, khi thì thổn thức, khi thì ảm đạm, buồn cũng tốt, vui cũng tốt, rượu luôn không ngừng, nàng rất không hiểu, tại sao nam nhân lại thích uống rượu như vậy, lại càng không hiểu, hai đại nam nhân ngồi ở đằng kia, cũng có thể có cảm tình phong phú như vậy.

Rượu vàng Giang Nam, nồng độ cũng không lớn, tửu lượng hai người lại cũng không tệ, một bầu rượu, uống không say. Đến khi kể hết những việc đã trải qua trước kia, chủ đề hai người liền đều tập trung ở trước mắt, tập trung ở Yến vương, tập trung ở trên đại sự liên quan đến tiền đồ hai người.

Thần sắc Hạ Tầm tỉnh táo lại: "Điện hạ phái ngươi tới, thật ra là nhân tuyển cực kỳ thỏa đáng. Ngươi tìm nơi nương tựa Yến vương không người biết được, đây là yểm hộ lớn nhất, có thể cho ngươi công khai hoạt động ở trong thành Kim Lăng".

"Ta có nên đi gặp Ngọc Quyết hay không, hắn cũng không biết thân phận ta, có hắn che chở...

"Không thể!".

Hạ Tầm nhớ tới lúc trước cứu trợ ba thế tử Yến vương rời khỏi Kim Lăng, Lưu Ngọc Quyết từng buông tha hắn một lần lúc ở trong rừng, tuy nói nếu lúc ấy động thủ, hắn tự tin cũng có thể đánh bại Ngọc Quyết.

Nhưng Ngọc Quyết buông tay, tuyệt đối không phải vì tự nghĩ không phải đối thủ của hắn, phần nhân tình này hắn luôn nhớ kỹ. Cho nên, hắn không muốn kéo Ngọc Quyết xuống nước, giống như hắn đối với Từ Tăng Thọ, cố kỵ nhiều hơn, rõ ràng hắn là nhân vật dễ dàng xúi giục nhất, Hạ Tầm lại không muốn thi triển quyền cước. Còn nữa, Ngọc Quyết dù sao cũng đang làm việc trong cẩm Y vệ, ai biết hắn giờ đây có biến hóa gì hay không, nếu hắn không nhớ tình bạn cũ, ở dưới mí mắt hắn lại dễ dàng lời đuôi hơn.

Kỷ Cương sửa lời nói: "Cũng tốt, dù sao... Ta đối với tình huống hắn bây giờ cũng không rõ lắm. Như vậy ta đi Kim Lăng lần này, chủ yếu làm chuyện gì?".

Hạ Tầm uống chén rượu, mỉm cười nói: "Ngươi đi lần này, chỉ có một việc: một lần nữa

khởi động tuyến tình báo quan trọng nhất của chúng ta".

Hắn đặt chén rượu xuống nói: "Chúng ta hành động ở Kim Lăng chưa từng đình chỉ, nhưng hai tuyến quan trọng nhất, bắt đầu từ khi ta rời khỏi Kim Lăng, hoàn toàn chặt đứt, trước khi nhận được chỉ lệnh của ta, hai tuyến này cũng sẽ không khởi động".

Vẻ mặt Kỷ Cương biến đổi: "Đại nhân thận trọng như vậy, hai tuyến này, nhất định là cực kỳ quan trọng".

"Không sai, người thường nói nuôi binh ngàn ngày, dụng binh một giờ, đối với gián điệp mật thám chúng ta mà nói, càng như thế. Hai tuyến này cực kỳ quan trọng, một tuyến trong đó, ta còn chưa từng sai khiến nó truyền tới bất kỳ một tin tức gì, không phải tin tức trọng đại khẩn yếu, không được vận dụng. Hai tuyến này một khi bị phá hỏng, đó chính là tổn thất cực lớn không thể vãn hồi. Sự quan trọng của chúng nó... Nói như vậy, vì để bảo trụ hai tuyến này, ta có thể buông tha tất cả mạng lưới tình báo ở thành Kim Lăng".

Kỷ Cương không tự chủ được, ngồi thẳng người, hắn đương nhiên biết rõ ý nghĩa Hạ Tầm nói như vậy là gì, biết chắc Hạ Tầm sẽ đem trách nhiệm quan trọng cỡ nào giao đến tay mình.

"Rốt cuộc cũng là bạn cũ tri giao, đại nhân lại đem sự tình quan trọng như vậy giao cho ta!". Kỷ Cương hơi kích động.

Đương nhiên, hắn không biết là, phía dưới Phi Long, còn có một Tiềm Long, Hạ Tầm đối xử với tất cả bộ hạ đều như nhau, trách nhiệm trọng đại như vậy giao cho hắn, sao có thể không phái người của Tiềm Long theo dõi hắn.

Hạ Tầm nói: "Lúc tình thế căng thẳng, ta đã cắt đứt nó. Giờ đây, ta muốn một lần nữa bắt đầu dùng nó, sau khi ngươi vào thành...

Kỷ Cương ngưng thần lắng nghe.

Kỷ Cương rời đi, hắn chỉ dừng lại chỗ này nửa ngày.

Nhìn sang bóng lưng hắn vội vàng rời đi, Từ Mính Nhi thở dài sâu kín: "Lại muốn bắt đầu sao?".

Bất tri bất giác, nàng đã thích loại yên tĩnh này, tất nhiên cuộc sống, không có lục đục với nhau, không có ngươi lừa ta gạt, không có vàng đọ với ngọc, cho nên, dù là không có áo hoa

quần lụa, không có tôi tớ như mây, không có cao quý như sao quanh trăng sáng, nàng tình nguyện ở trong này làm một cô thôn nữ nhỏ vô ưu vô tư.

Nhưng, mộng đẹp này sẽ kết thúc sao...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 384

Ban Mai.

Chương 384: Ban mai.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Từ Huy Tổ dẫn quân chạy tới, cuối cùng là đánh Linh Bích, khó khăn lắm mới gặp gỡ Hà Phúc bị đánh tơi bời chạy đến.

Bởi vì binh mã Hà Phúc trú đóng ở trong núi non phập phồng trùng điệp, dùng cổ ngăn tiếng động, dùng cờ xí làm lời nói, lại bởi vì cỏ cây tươi tốt, dãy núi phập phồng, chỉ sợ tất cả quan binh không nhìn thấy, cho nên hắn mới định dùng ba tiếng pháo hiệu làm tín hiệu, sao biết Yến quân lại làm trước, bắn phát ba pháo, đến nỗi ba quân mất đi khống chế, đều vượt lên trước phá vòng vây.

Hà Phúc cũng là người biết thời cơ, thấy tình huống không ổn, vội vàng xông tới một thớt chiến mã phía trước, xen lẫn trong trong loạn quân bỏ trốn mất dạng, vứt những người khác xuống dưới, hắn là một tướng lãnh cao cấp duy nhất trốn được. Từ Huy Tổ trông thấy bộ dáng hắn chật vật vô cùng, lại vừa tức giận vừa buồn cười, lúc này cũng không cần truy cứu trách nhiệm của hắn, vội vàng bày trận hạ trại, doanh trại quân đội bên này vừa mới đóng, Yến vương Chu Lệ đã dẫn binh mã đến.

Đại cữu ca cùng đại tỷ phu bày xong trận thế chiến một trận, Từ Huy Tổ đánh chắc thắng chắc, lợi dụng Thịnh Dung nghe được chuyện mang tất cả lộ binh mã chạy đến kìm chế, tại Tề Mi sơn đánh bại Yến quân, chém kiêu tướng Quý Bân của hắn, Chu Lệ vì phong tỏa Linh Bích, đã giằng co ở đây hồi lâu, lương tiền hao tổn quá nhiều, hắn đã biết năng lực lãnh binh của đại cữu ca mình, mắt thấy không thể lấy được tiện nghi, liền tự động lui binh trở lại Bắc

Bình, muốn nghỉ ngơi và hồi phục.

Nhưng binh mã còn chưa lùi, Chu Duẫn Văn lại giúp cho hắn một đại.

Ân.

Chu Duẫn Văn nghe nói Từ Huy Tổ đánh thắng trận, Yến quân đã đình chỉ xuôi nam, không thể chờ đợi được, lại muốn lấy về binh quyền từ trong tay Từ Huy Tổ, lập tức hạ một đạo thánh chỉ, Từ Huy Tổ đang chuẩn bị tái chiến đành phải quay về chỗ cũ.

Hắn khác với những tướng lãnh Hà Phúc, Thịnh Dung, Ngô Kiệt này, những tướng lãnh này nhận được thánh chỉ, còn có thể lý luận với trong kinh một phen, thỉnh cầu hoàng đế thay đổi chủ trương, nhưng Từ Huy Tổ không thể, bởi vì người đối diện là Đại tỷ phu của hắn, thân phận này quá khó xử, hắn dám hơi có dị nghị, không cần Chu Duẫn Văn hạ chỉ, giám quân mang thượng phương bảo kiếm, mang theo lệnh bài vua có thể chém đầu người khác.

Từ Huy Tổ khải hoàn về kinh, Chu Lệ nghe xong liền mừng rỡ, lập tức xua quân tái chiến, trước đánh tàn quân Hà Phúc, lại đánh bại Thịnh Dung tại sông Hoài, chặn được mấy ngàn chiến thuyền, nếu hắn dùng những chiến thuyền này vượt qua sông Hoài, chiếm lĩnh Hu Di, quân tiên phong có thể trực chỉ Dương Châu, cách Kim Lăng càng gần. Làm Chu Duẫn Văn và Phương Hiếu Nhụ vừa mới sai Từ Huy Tổ khải hoàn về kinh choáng váng mặt mày.

Lại gọi Từ Huy Tổ đi đánh tiếp? Đã nói rõ không tín nhiệm người ta, thay đổi xoành xoạch như thế, da mặt bọn họ dù dày cũng xấu hổ không thể mở miệng. Thế là chuyển công tác sang cho Phò mã Mai Ân, phong hắn làm chủ soái, ngoại trừ đem mười vạn quân của Từ Huy Tổ giao.

Cho hắn, còn từ trong quan binh kinh doanh lại điều mười vạn nhân mã, hợp với mười vạn binh Mai Ân mộ tập được ở vùng Hàng Châu, tổng cộng ba mươi vạn, xưng thành bốn mươi vạn đại quân, tầng tầng lớp lớp đuổi tới bên cạnh bờ sông Hoài, đóng quân Hoài Thượng, áp chế Yến quân.

Vì kinh sư lo lắng an toàn, lúc này đây bọn họ vẫn đang phong tỏa tin tức nghiêm mật với bên ngoài, chỉ nói bốn mươi vạn đại quân đều là binh mã Mai Ân mới gom góp được, nhưng điều động nhiều binh mã như vậy, động tĩnh lớn như vậy, sao có thể giấu giếm được người có tâm.

Ngày nay, đại đô đốc Trần Huyên bị tước đoạt thực quyền, cả ngày không có việc gì ngoài kinh doanh hai mươi bốn vệ chạy đến tìm Từ Tăng Thọ uống rượu, Từ Tăng Thọ giờ đây cũng không có việc gì, đại ca vừa về nhà, bởi vì triều đình nói rõ không tín nhiệm hắn, đại ca rất không vui, cả ngày mang khuôn mặt trầm tư, Từ Tăng Thọ chẳng muốn nhìn bộ dáng hắn, chỉ ở trong sảnh ngồi chơi uống rượu, vừa thấy hảo hữu Trần Huyên đến, mừng rỡ vui sướng, vội vàng gọi người chuẩn bị một bàn tiệc rượu nữa, kéo hắn cùng uống.

Hai người đều là vố tướng thất thế, ngươi một ly ta một ly uống đến say mèm, tiếp đó liền bắt đầu chửi má nó. Lúc mắng chửi, Trần Huyên đã nói tin tức Hoàng Thượng điều binh từ kinh doanh. Trần Huyên càu nhàu nói: "Mai Ân ngắn ngủn mấy tháng có thể gom góp từng ấy binh, hắn ở vùng Tô Hàng chỉ chiêu mộ được mười vạn tân binh, mười vạn tân binh, đâu là đối thủ của quân đoàn Yến vương bách chiến, còn không phải là điều binh mã từ trong kinh doanh sao.

Đánh giá xem Hoàng Thượng dùng những người này, đại ca ngươi đối với hắn trung thành thì thế nào, lúc nào cũng đề phòng không dám trọng dụng, Mai Ân là người có thể đánh trận sao? Hắn đã làm qua một học chính Sơn Đông, ngươi nói một người dạy học... Bà nội nó, Hoàng Thượng sao lại thích trọng dụng đám người chỉ biết dạy học, để hắn mang binh sao? Lão Mai gia! Hừ! Một đường đi ra toàn là công huân, dùng cái rắm!".

Trần Huyên nói lời này, ám chỉ bá phụ Mai Ân, Mai Tư Tổ, Mai Tư Tổ ban đầu là quan nhân triều Nguyên, về sau thấy quân Hồng Cân thế lớn, liền đầu nhập Lưu Phúc Thông, về sau lại thấy Trương Sĩ Thành thế lớn, lại đến chỗ Trương Sĩ Thành, đến khi đại quân Chu Nguyên Chương đến đây, gặp Chu Nguyên Chương thế lớn, lại đầu hàng Chu Nguyên Chương, dâng bốn châu hắn khống chế ra, bởi vậy lập nhiều đại công, sau khi Chu Nguyên Chương xưng đế phong hắn làm Nhữ Nam hầu.

Về sau, bởi vì Mai gia bị tố cáo là một đảng của Hồ Duy Dung, bị Chu Nguyên Chương hạ lệnh diệt cả nhà, nhưng cháu hắn Mai Ân lúc ấy đã là chồng của công chúa Liễu Ninh, cho nên không bị liên quan đến. Mai Ân cũng biết cưỡi mã bắn tên, khi đó cái gì cũng phải biết, người đọc sách sao lại không có vài người biết cưỡi ngựa bắn tên? Cái này không đại biểu hắn có thể đánh trận. Mai Ân chỉ làm qua một học chính Sơn Đông, chủ quản giáo dục và khoa cử Sơn Đông, làm cũng có chút chiến tích, nhưng vị nhân huynh này cho tới bây giờ đều chưa từng mang qua binh, Trần Huyên xuất thân binh nghiệp giờ đây để ở nhà không dùng, thấy Mai Ân đã được trọng dụng, đương nhiên trong lòng không phục.

Từ Tăng Thọ vừa nghe lời này, lập tức nghe thấy hắn nói câu "điều binh mã từ trong kinh doanh" kia, vô cùng hứng thú, Trần Huyên là Đô Đốc hai mươi bốn vệ ngoài kinh doanh, tuy hắn giờ đây cũng nhàn rỗi ở nhà, có lẽ tin tức trong miệng hắn nói ra không phải là giả, Từ Tăng Thọ vội vàng rót đầy chén rượu cho hắn, hỏi lại việc này lần nữa.

Việc này tuy là quân sự cơ mật, Trần Huyên đối với lão thủ trưởng bạn tốt của mình, không hề có lòng đề phòng, liền say khướt nói: "Nói cho Tam ca biết, bốn mươi vạn đại quân cảnh vệ kinh sư tinh nhuệ của chúng ta, đã sớm điều mười vạn đi Sơn Đông, trước mắt Yến vương đánh tới bên cạnh sông Hoài, Hoàng Thượng bất đắc dĩ, lại đem hai mươi vạn binh cho Mai Ân, giờ đây phủ ứng Thiên chúng ta tính toán đâu ra đấy, chỉ còn lại mười vạn binh mã thôi, ài! Bốn năm rồi, đánh đến mức Yến vương càng ngày càng mạnh, ngươi xem lúc trước trong thành Kim Lăng náo nhiệt như vậy, đã sớm chẳng còn gì cả, biểu hiện ra là đã sạch bóng rồi!".

Từ Tăng Thọ âm thầm lắp bắp kinh hãi: "Phủ ứng Thiên chỉ còn lại có mười vạn binh?".

Tuy hắn uống rượu rượu, vẫn chưa hồ đồ đến tình trạng ý thức không rõ, hắn đương nhiên biết tin tức này trọng đại đến mức nào. Đến khi đèn rực rỡ mới lên, hắn say khướt không ngừng chửi má nó rồi tiễn Trần Huyên ra khỏi cửa phủ, lập tức chạy tới thư phòng, trải rộng trang giấy ra, mài mực chấm búi, vội vàng viết một bức thư.

Một phong thơ ghi đến một nửa, cảm thấy ý nghĩ của có phần mơ hồ, có nhiều chỗ nói không đủ tinh tường, vội vàng bỏ đi ghi một bức khác, đến khi phong thư này viết xong, tự mình nhìn không có vấn đề, liền để khô cho vào trong ngực, lúc này sắc trời đã tối, cửa phủ đã đóng, không tiện sai sử người nhà đưa tin, Từ Tăng Thọ liền từ từ nhẹ nhàng trở về phòng ngủ.

Từ Huy Tổ bởi vì hoàng đế đối với mình lúc nào cũng có sự cảnh giác làm hắn khó chịu không vui, một mình hắn uống rượu cảm thấy buồn bực, cố tình gọi huynh đệ tới cùng nhau uống rượu, nghe nói hắn ngồi cùng bàn với Trần Huyên, lại thôi. Chờ hắn uống rượu buồn bực xong, thuận miệng hỏi một câu, biết Trần Huyên đã đi rồi, Tam đệ lại đến thư phòng, liền cảm thấy hơi kinh ngạc, Tam đệ rất thích rượu, gặp rượu cần phải say, hắn biết rõ, huynh đệ sau khi say rượu sẽ làm gì, nhưng bây giờ sao lại chạy tới thư phòng?

Từ Huy Tổ ngẫm nghĩ, liền đến thư phòng tìm huynh đệ hắn, đẩy cửa đi vào, không thấy bóng người Từ Tăng Thọ, đèn trên bàn vẫn sáng, nghiên mực cũng chưa khép lại, bên cạnh còn một tờ giấy, Từ Huy Tổ đi qua, mở giấy ra xem xét, mặt không khỏi biến sắc...

Sịt sịt sịt.

Sáng sớm, mây mù nổi lên.

Từ Mỗ sơn bao phủ trong một mảng sương mù mê man, vụ khí lượn lờ, cảnh sắc trên núi lúc ẩn lúc hiện, phảng phất giống như tiên cảnh.

Sáng sớm, chim chóc hót líu lo, thỉnh thoảng bởi vì tiếng bước chân nhỏ mà cảnh giác bay lên, đôi cánh mở ra bay về phía xa xa.

Trong rừng trúc, sương mù ẩm ướt đập vào mặt, thấm vào ruột gan.

Cô nương vác giỏ trúc nhỏ, khăn trùm đầu thanh nhẹ, nện bước chân uyển chuyển, xuyên qua giữa rừng trúc.

Bẻ một túm măng, hái vài cọng nấm, sự mừng rỡ luôn lơ đễnh hiện thoáng qua trên gương mặt xinh đẹp của nàng, thần thái vui vẻ, có một loại xinh đẹp chỉ thiếu nữ mới có.

Hạ Tầm nhàn nhã theo sát ở phía sau, nhìn nàng đi đi lại lại trong rừng trúc, vòng eo mềm mại, mũi chân uyển chuyện hạ xuống, nhẹ nhàng rút mắt cá chân xinh đẹp dưới lớp lá cây tươi xốp lên, dường như luôn lơ đễnh kích thích dục vọng mẫn cảm nhất ẩn trong thân thể hắn, vô cùng quyến rũ.

“Quá cầm thú! Ta nhất định là... Nhất định là quá lâu không gặp Tạ Tạ va Tử Kỳ”.

Hạ Tầm âm thầm tìm được cho mình một lý do, cưỡng chế ánh mắt dời đi.

“Oa! Ở đây thật nhiều măng, thúc thúc, ngươi mau nhìn!”.

Đã gọi quen “thúc thúc”, Từ Mính Nhi vui mừng phấn khởi gọi. Hạ Tầm không thể làm gì hơn đành phải lại xoay đầu lại, thế là ánh mắt không không chịu thua kém, lại rơi vào bộ mông tròn lẳn của tiểu cô nương đang xoay người nhổ măng.

Dường như là một thứ kích thích kỳ diệu các giác quan, đơn giản là động tác xoay người, quần màu đỏ, bộ mông căng vểnh lên vừa mới đến độ thành thục, liền lộ ra một đường cong mê người, Hạ Tầm cố hết sức rút ánh mắt mình rời khỏi đó, lại rơi vào cái gáy trắng nõn như ngọc của nàng, nơi đó còn có một đám tóc đen nhánh mềm mại hơi rũ xuống.

Một động tác đơn giản, một tràng cảnh như vẽ, chỉ là một cô gái như vậy, làm sao tâm thần lại sinh rung động?

"Ta hẳn là phải vào thành tìm nữ nhân!".

Phát giác được mình có phần đói khát đến tà ác, Hạ Tầm thở ra một ngụm trọc khí rõ ràng hơi ấm lên, vẻ mặt hiền lành, rất lâu mới mỉm cười đi qua: "Cô đó, có thể tự mình tìm được việc giải trí. Vài tòa nhà tranh này, một mảnh triền núi này, còn chưa chơi đủ sao? Giờ đây thời tiết chuyển ấm, muốn ta an bài cho cô đi Song Tự hay không, đi qua đường biển rồi đưa cô đi Bắc Bình?".

"Ta ở trong này, thật sự làm cho ngươi rất khó xử sao?".

Từ Mính Nhi vào măng bỏ giỏ trúc, nhẹ nhàng đem một đám tóc bên mai vén qua sau tai, dừng lại hỏi hắn.

Hạ Tầm không khỏi nghẹn lời, sao lại hắn đột nhiên động đến ý niệm tiễn nàng đi trong đầu, là vì hắn đã bất tri bất giác bắt đầu xem nàng là một nữ nhân để đối đãi, lại còn là một tiểu nữ nhân rất mê người.

Từ Mính Nhi hít một hơi, cả giận nói: "Ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi muốn lợi dụng ta, phá hỏng liên minh giữa nhà ta và Phương gia sao?".

Trong lòng Hạ Tầm nhảy dựng: "Chuyện gì?".

Từ Mính Nhi buồn bã nói: "Ta không ngốc, sinh ra ở quan trường, sao có thể không hiểu những sự tình này. Chỉ là, ta cũng không hy vọng đại ca cột vào cùng một chỗ với hắn, mới cam tâm bị ngươi lợi dụng thôi, nhưng ta làm rất đúng hay không đúng, ta không biết, ta còn có thể làm những thứ gì.

Bắc Bình, ta không muốn đi, đại ca bảo vệ triều đình, Đại tỷ và Đại tỷ phu đang phản triều đình, đại ca vì không thể tìm được triều đình tín nhiệm mà phiền não, Tam ca vì không thể thoát ly gia tộc trói buộc đi giúp Đại tỷ phu mà phiền lòng, ta chỉ là một tiểu nữ tử, không có lực thay đổi, hai bên đều là thân nhân của ta, bàn tay bàn chân đều là thịt, sao lại làm cho bọn họ khó xử vì ta.

Ở đây, là một nơi yên tĩnh khó tìm, có thể để cho ta không thèm nghĩ nữa, không muốn khó

xử, ta chỉ hy vọng trước khi tất cả đều kết thúc, có thể đợi ở chỗ này, khi ta trở về, người nhà của ta cũng khỏe, cứ để cho ta trốn tránh một lần, được chứ?”.

Đôi tròng mắt kia, như thủy tinh trong suốt, tràn đầy chờ mong.

Nhưng, ở đây là thế ngoại đào nguyên sao?

Dưới ánh mặt trời, sương mù trong rừng trúc, dần dần tản đi...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 385

Bọ Ngựa Bắt Ve.

Chương 385: Bọ ngựa bắt ve.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Đêm qua Từ Tăng Thọ uống nhiều quá, một đêm ngủ ngon, mặt trời đã cao ba sào còn chưa rời giường.

Ở cửa lớn Từ phủ, vài gia đinh sáng sớm đã quét sạch sẽ bậc thang, thấy ánh nắng hơi chói gắt, vội vàng đi lấy nước giếng té trên mặt đất, cầm chổi quét quét thềm đá, đột nhiên một đám cẩm y Giáo úy như lang như hổ xông vào, một gia đinh thấy thế, vội vàng tiến lên ngăn lại, lớn tiếng nói: "Ai ai ai, đứng lại! Đi đâu vậy, đây là Trung Sơn vương phủ!".

"Chúng ta nhận thánh dụ, đến Trung Sơn vương phủ bắt người!".

Cẩm y Giáo úy đưa thánh chỉ lên, nhấc chân xông vào bên trong, người Từ phủ còn muốn ngăn đón, chợt nghe một người trầm giọng nói: "Để cho bọn họ đi vào!".

Người nhà Từ phủ ngẩng đầu, thấy lão gia vừa đi vào triều từ sáng sớm đang cưỡi ngựa đứng trước cửa nhà mình.

Bọn gia đinh không biết làm sao, vội vàng tránh ra, kia cẩm y Giáo úy kia liền xông vào Từ phủ.

Một lúc sau, Từ Tăng Thọ vẫn là mùi rượu đầy người ăn mặc quần áo lót màu trắng bị trói đi ra, Từ Tăng Thọ tức giận như mãnh hổ, lớn tiếng rít gào nói: "Đồ khốn kiếp, các ngươi thật lớn mật, các ngươi dám bắt ta, buông ra! Đinh lão tứ, Từ lão thực, cầm lấy côn bổng, đuổi

đám người này đi cho ta!".

Do hắn lôi kéo kịch liệt, vài cẩm y Giáo úy cầm dây thừng ngã trái ngã phải, đứng không vững. Từ lão hổ đang phát uy, bỗng nghe thấy một tiếng quát khẽ: "Lão Tam, còn dám làm càn!".

Từ Tăng Thọ ngẩng đầu, thấy đại ca đứng ở trước mặt, không khỏi khẽ giật mình nói: "Đại ca, ngươi còn chưa vào triều sao? Chuyện này... Đây là có chuyện gì?".

"Chuyện gì xảy ra!".

Từ Huy Tổ đem một giấy viết thư nhiều nếp nhăn đưa đến trước mặt hắn, nghiêm nghị quát hỏi: "Đây là chuyện gì?".

"Cái này?".

Từ Tăng Thọ tập trung nhìn vào, lập tức kinh hoàng đổ ra một thân mồ hôi lạnh, men say đều biến mất, hắn lắp bắp nói: "Đại ca, ta... Ta...".

Từ Huy Tổ tát một cái ngay giữa mặt hắn, xanh mặt quát: "Ngươi làm chuyện tốt lắm! Từ gia ta cả nhà trung lương, hôm nay đều bại trong tay ngươi, ngươi biết mình đã phạm vào tội gì chưa? Ngươi không muốn cho Từ gia ta gánh vác tội lớn phải bị giết cửu tộc mới được?".

Hắn thu lại tờ giấy kia, quát: "Mang đi!".

Vài Cẩm Y vệ kéo Từ Tăng Thọ bước đi, Từ Tăng Thọ bị đại ca mắng nên hơi ngẩn người, cũng không phản kháng, bị áp lên một cỗ xe ngựa, người chăn ngựa phía trước vung roi lên, xe ngựa liền mau chóng đuổi theo.

Lúc này phu nhân Từ Tăng Thọ, tiểu thiếp, vài nữ tử đều vội vàng hấp tấp chạy đến, vừa thấy Từ Tăng Thọ bị kéo lên một chiếc xe ngựa đã chạy nhanh ra xa, Từ Nhị phu nhân liền quỳ gối trước mặt Từ Huy Tổ, lệ rơi đầy mặt cầu khẩn nói: "Đại bá, đại bá, Tăng Thọ rốt cuộc phạm vào tội gì vậy, đại bá là gia chủ Từ gia, Tăng Thọ nếu là có gì không phải, ngươi dùng gia pháp đánh hắn cũng được rồi, cần gì phải.

Đưa ra quan phủ...".

"Phụ nhân đừng ý kiến!".

Từ Huy Tổ phẩy tay áo một cái, liền muốn nhảy lên lưng ngựa, mấy thiếp thất của Từ Tăng Thọ và mấy hài tử mặc dù chưa biết chuyện gì xảy ra, thực sự quỳ rạp xuống trước mặt Từ Huy Tổ, liên tục năn nỉ, Từ Huy Tổ trầm mặt nói: "Không cần nói nữa, ta đã bẩm báo Hoàng Thượng! Xử phạt như thế nào, chỉ có thể nghe theo bệ hạ!".

Từ Nhị phu nhân khóc lóc hỏi: "Đại bá, Tăng Thọ rốt cuộc phạm vào tội gì vậy?".

Từ Huy Tổ không đáp, leo lên yên ngựa, quất roi một phát, liền đuổi theo những cẩm y Giáo úy kia.

***

Trong Chính Tâm điện, Chu Duẫn Văn vừa lên triều giận không kìm được trừng mắt nhìn Từ Tăng Thọ quỳ gối trước mặt.

Lâm triều còn chưa bắt đầu, Từ Huy Tổ đã thỉnh tội với hắn, nói rõ Tam đệ thông đồng với địch, Chu Duẫn Văn giận tím mặt, lập tức gọi vài tên Cẩm y đi theo hắn trở về bắt người, trong lúc lâm triều, Chu Duẫn Văn sắc mặt rất khó coi, văn võ bá quan đều nhìn thấy trong mắt, thực sự không dám xin hỏi. Đến khi lâm triều xong, y theo thói quen, hắn nên đến trắc điện dùng chút thức ăn, sau đó đến Chính Tâm điện phê duyệt tấu chương, nhưng Chu Duẫn Văn đã không còn tâm để xử lý công vụ, càng vô tâm dùng cơm, hắn trực tiếp vào Chính Tâm điện, phẫn nộ chờ ở đó, một mực đợi đến khi Từ Huy Tổ dẫn đệ đệ đến, Chu Duẫn Văn tức giận ẩn nhẫn hồi lâu rốt cuộc cũng có chỗ phát tiết.

"Tốt! Tốt, thì ra bên người trẫm ẩn giấu một tai mắt của Yến vương lớn như vậy, khó trách binh mã triều đình ta chiến đấu thất bại, thì ra đều là ngươi đang ở đây mật báo cho Yến vương!".

Chu Duẫn Văn từ trong ngực Từ Tăng Thọ tìm ra một phong thư chính thức, nhe răng cười nói: "Ta kinh doanh binh mã điều hơn 3/4 ra ngoài, phủ ứng Thiên thực sự không còn, hả? Ngươi đưa phong thư này ra ngoài, là muốn bảo yến nghịch mang binh giết thẳng đến thành Kim Lăng, lấy thủ cấp trẫm! Hả? Nếu không có Huy Tổ trung thành và tận tâm, trẫm sẽ phải chôn vùi trong tay ngươi!".

Đang nói, một đám cung nữ thái giám đến đây. Bọn họ ở trong điện chờ hầu hạ Hoàng Thượng dùng bữa, đợi hơn nửa thời gian không thấy Hoàng Thượng xuất hiện, còn tưởng rằng hôm nay lâm triều kéo dài, sau khi nghe ngóng, mới biết Hoàng Thượng trực tiếp đến Chính

Tâm điện, một đám cung nữ tiểu thái giám vội vàng mang chén lớn đĩa nhỏ, một đống đồ ăn lại đến Chính Tâm điện.

Quản sự thái giám đi ở trước, cũng không chú ý tình hình trên điện, vào cửa liền hướng Hoàng thượng xoay người thi lễ, nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng, vất vả quốc sự cũng nên chú ý long thể! , ngài nên dùng... 7".

"Cút đi ra!".

Chu Duẫn Văn rít gào một tiếng, cầm một chén trà lên liền ném qua, quản sự thái giám sợ tới mức giật mình, người bưng chén đĩa phía sau vừa vào đến liền đồng loạt quỳ trên đất: "Hoàng Thượng thứ tội...

"Đi ra ngoài, đều đi ra ngoài!".

Mộc Ân canh giữ ở ngự án bên cạnh không dám thở mạnh thấy thế, vội vàng chạy tới đuổi người: "Đi đi đi, chớ chọc giận Hoàng Thượng, chén trà kia cũng nhặt ra ngoài".

Mộc Ân giúp đỡ nhặt lên vài mảnh chén trà vỡ, đuổi bọn họ đi ra ngoài, những người này mắt thấy long nhan Hoàng Thượng giận dữ, sợ đến mức cảm giác sau lưng có một con hổ đi theo, chạy nhanh như chớp ra ngoài. Mộc Ân đi theo phía sau, ra khỏi Chính Tâm điện đưa chén trà nhét vào tay một tiểu cung nữ, nhẹ nhàng sờ tay nàng, nhanh chóng nói mấy câu, tiểu cung nữ hơi giật mình liếc nhìn hắn, Mộc Ân vội vàng khua tay nói: "Đi đi đi, còn không mau đi, không biết sống chết!".

Tiểu cung nữ lúc này mới kịp phản ứng, liên tục không ngừng chạy theo nhân mã ngự thiện phòng đang rời đi kia.

Mắt Mộc Ân nhìn chàm chàm thật sâu vào bóng lưng tiểu cung nữ gọi Đái Dật Huyên kia, liền xoay người đi trở về, vừa đến cửa ra vào, chợt nghe bên trong Chu Duẫn Văn quát: "Ngươi còn dám mạnh miệng? Có ai không, bắt hắn kéo ra ngoài cho ta, xử phạt mức cao nhất theo pháp luật!".

"Hoàng Thượng không được giết ta, Từ gia ta có lệnh bài miễn chết!".

"Lệnh bài miễn chết cũng không bảo vệ người mưu phản!".

"Mưu phản? Hoàng Thượng chỉ biết oán trời trách đất, chẳng lẽ cũng không tự nhìn mình?

Thi cốt tiên đế chưa lạnh, Hoàng Thượng liền sát hại chư vương vô tội, xin hỏi Hoàng Thượng, người ở nơi nào? Tiên đế chăm lo việc nước ba mươi năm, Hoàng Thượng chỉ cần ba năm, liền thống trị thiên hạ đến mức rơi xuống bùn lầy, xin hỏi Hoàng Thượng, hiền ở nơi nào? Tốt ở chỗ nào, ai nghe người...

"Ngươi đáng chết!".

Chu Duẫn Văn thẹn quá hóa giận, thét lên một tiếng, vừa cao lại thanh, quả thực so với thanh âm thái giám còn lanh lảnh hơn, đâm vào màng tai Mộc Ân làm hắn ngứa ngáy, không tự chủ được rùng mình một cái, đúng lúc này, một tiếng bước chân dồn dập vang lên, Mộc Ân quay đầu xem xét, gặp cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Thiêm sự La Khắc Địch đang bước đi như bay chạy về phía Chính Tâm điện...

***

Kỷ Cương từ trong nhà thuê đi ra, hai mắt nhìn khắp nơi, liền lười biếng đi xuôi theo sông Tần Hoài.

Đối diện sông chính là khu trách lâu, địa phương này là chỗ đám học sinh vào kinh thi cử thuê trọ, tương đương với gia đình sống bằng nhà thuê đời sau, phòng xá nhỏ nhắn chen chúc chật hẹp, là nhà nhỏ chung cư hàng thật giá thật, nhưng được cái giá tiền tiện nghi.

Cho nên chỗ này có rất nhiều người đến thuê ở, không chỉ thư sinh nghèo vào kinh đi thi vì tiết kiệm tiền nên nguyện ý thuê nhà ở đây, mà ngay cả rất nhiều người vào kinh làm buôn bán nhỏ cũng nguyện ý ở tại chỗ này.

Rất nhiều người còn tự mình nhóm lửa nấu cơm, bọn họ lại không thống nhất thời gian rời giường, đến nỗi một mảng phòng xá này lúc nào.

Cũng có ống thoát khói, ống khói xây lên thấp bé, khói bốc mù mịt làm gia đình sống bằng lều trong vùng do dự muốn rời đi. Những gia đình sống bằng khu lều đơn sơ này, vấn đề làm quan phủ đau đầu nhất chính là vấn đề cháy, về phần trị an, đánh nhau, đánh không chết người, trộm cắp không vượt qua trăm văn, nhưng một chút chuyện nhỏ như vậy, các lão gia tuần kiểm đã sớm buông tha cho việc quản lý.

Kỷ Cương đã biết đại nhân vật theo như lời Hạ Tầm kia là ai, Đại Minh Tào Quốc Công, từng trước sau dẫn tám mươi vạn đại quân dẹp nghịch tặc, cầm ấn Nguyên soái chiến một trận

cùng Yến vương, hôm nay triều đình chủ hòa phái lãnh tụ Lý Cảnh Long, lại có thể chính là tai mắt bọn họ xếp vào trái tim triều đình, nếu không phải chính tai nghe Hạ Tầm nói việc này, thật sự hắn không dám tin.

Nhưng, một tuyến khác càng làm hắn thêm hiếu kỳ, tuyến kia hắn vẫn không biết người đó là ai, Hạ Tầm chỉ nói cho hắn biết, mỗi ngày đều phải đi một lần trong ngõ hẻm Loạn Thạch Hạng này, ở một đầu tường nhà có đá chắn bên trên, trong đống đá có một khối đá đỏ, khối gạch thứ ba phía dưới tảng đá có thứ cần tìm, mỗi ngày đi đến mở tảng đá kia nhìn xem, có gì thì lấy ra.

Kỷ Cương cũng là rất cẩn thận người, vì mỗi ngày "tuần tra cố định" không để người chú ý, sau khi hắn khảo sát các gia đình sống bằng lều khu ở đây một phen, bởi vì trong ngõ nhỏ kia là khu dân nghèo, đúng là thông với mấy gia đình sống bằng lều, đi đi lại lại, có vẻ rất tự nhiên. Hắn lại cố ý xem xét xung quanh, chỗ cuối cùng con đường có đống đá ở có một quán ăn nhỏ nằm ở đàng kia, giữ độc quyền về món súp máu áp bột và bánh rán nhân hành.

Thế là, vốn chỉ thích ăn bánh rán cuốn hành tây. Kỷ Cương đột nhiên biến thành thích canh vịt cuồng nhiệt, mưa gió không thể cản, buổi trưa mỗi ngày hắn đều đi ra khỏi căn nhà nhỏ bé của mình, xuyên qua Loạn Thạch Hạng, đến tiểu điếm đầu đường nhà này, uống hai chén canh vịt, ăn sáu cái bánh rán hành, Kỷ Cương quả thực là một người ăn khỏe. Trên đường trở về, hắn liền thuận lý thành chương đến chỗ tường gia đình nhà kia, thuận tiện đi tiểu một chút, không hề có cái gì đáng để nói, đi tiểu tùy chỗ thậm chí sĩ tử đi thi cử đại tiện còn có nữa là, ngươi cũng không nên cho ràng mặc một thân áo bào, thật sự có thể thăng hoa đến mức ăn uống và tiểu tiện giống hệt với thánh nhân. Hàng năm sau khi kỳ thi Hương mùa xuân chấm dứt, khắp nơi đều là những thứ vàng như nghệ bốc lên mùi thum thủm lan ra cả ngoài đường chính, đây là sự tình làm các vị quan trong triều đình cho đến nay vẫn cực kỳ đau đầu.

Hôm nay giống như mọi ngày, Kỷ Cương đi qua đầu tường gia đình nhà đó, nhìn cũng không nhìn, đung đưa đi qua, xuyên qua ngõ nhỏ ngồi xuống trong lều cửa hàng quà vặt, không cần hắn gọi món, lão bản nhanh nhẹn mang sáu cái bánh lớn, hai chén súp áp máu tới. Kỷ Cương ăn cơm xong, trả tiền, liền đung đưa bụng đi trở về, đi qua đầu tường gia đình nhà kia, rất tự nhiên rẽ ngang vào bên trong.

Nếu nói ngay từ đầu hắn đi trong này chỉ là thuận tiện làm việc, hôm nay cũng đã phản xạ có điều kiện, vén trường bào lên, cởi bỏ dây lưng, tuột xuống nửa cá quần, thừa dịp này, hắn rút tảng đá kia ra, vươn tay vào bên trong tìm tòi, động tác như đi đường quen. Hắn cho ràng

vẫn giống như bình thường, bên trong cái gì cũng không có, nhưng lúc này đây, tay hắn đã đụng phải một tờ giấy mỏng mỏng hơi nhàu một chút.

Kỷ Cương hơi ngẩn ra, ung dung thản nhiên đem tờ giấy bắn vào tay áo, nhét tảng đá trở lại, liền nghênh ngang rời đi.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 386

Hoàng Tước Ở Đâu.

Chương 386: Hoàng tước ở đâu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Từ Mính Nhi ở trong phòng sau tiểu viện, dùng một cái xẻng nhỏ để đào hố, đem cây anh đào trồng xuống, cố ý nhặt một chút tảng đá, đặt một vòng xung quanh bốn phía, lúc này mới đứng dậy, lau lau mồ hôi trên trán, đánh giá, rất hài lòng cười rộ lên.

Đây là cây anh đào, lúc nàng phát hiện, đã bị rất nhiều dây cỏ dại quấn chặt xung quanh, nửa sống nửa chết, Từ Mính Nhi trông thấy bên trên mở ra vài đóa hoa màu hồng nhỏ nhàn nhạt mất trật tự, nghe Hạ Tầm nói đây là một cây anh đào, liền quấn quít lấy hắn muốn đem cây anh đào này mang đến trồng trong hậu viện nhà mình.

Hạ Tầm bật thốt lên cười nói: "Chúng ta không có khả năng ở chỗ này ở cả đời, nói không chừng rất nhanh sẽ đi nơi khác, cần gì... Được rồi, đưa vào trong nội viện, cách thành Kim Lăng cũng không xa, sau này muốn, có thể trở về xem".

Nhìn thấy thần sắc buồn buồn trong mắt Mính Nhi, Hạ Tầm vội vàng đổi giọng, lúc này Mính Nhi mới cười xinh đẹp.

Một cây nho nhỏ, cũng không cần đào sâu lắm, hơn nữa thổ nhưỡng chỗ này vừa xốp lại phì nhiêu, cho nên Mính Nhi tự động thủ, không gọi Hạ Tầm đi đào, nhưng trồng cây này xong, nàng cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

"A, ngươi lấy cái gì đấy!".

Một mùi thối thuận gió bay tới, Mính Nhi vội bóp mũi, Hạ Tầm cười hắc hắc nói: "Phân chuồng đó, hoa có nở hay không, toàn bộ là nhờ phân, cây anh đào này bị mấy cây leo dại quấn quanh đến nửa chết nửa sống, giờ thêm phân chuồng, mới có thể để nó nhanh chóng mọc ra, nói không chừng lúc này sang năm, có thể kết thật nhiều anh đào".

Nói xong, Hạ Tầm đem đống phân lấy được từ chỗ Trần bà tưới xuống chỗ đá Mính Nhi xếp quanh cây anh đào, sau đó lại đổ chút nước giếng vào.

Từ Mính Nhi bịt mũi, vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Người ta chỉ thích cây anh đào này thôi, ngươi làm ra những trò này, nhìn thật buồn nôn!".

Hạ Tầm vỗ vỗ tay, cười nói: "Xong rồi, sau này cây nở hoa sẽ cho hoa thật đẹp, kết quả là quá trình thực hiện kết quả, chỉ có thương tiếc cây hoa mà không để cho nó nở hoa, đến lúc đó, khó tránh khỏi có một loại cảm giác thất lạc khác ở trong lòng".

Từ Mính Nhi trêu chọc cười nói: "ơ! Đại tài tử nói lời này rất có triết lý, hay là ngươi ngâm một bài thơ đi".

"Ngâm thơ sao?".

Hạ Tầm moi ruột gan ngẫm nghĩ rồi nói: "Anh đào hoa, nhất chỉ lưỡng chỉ thiên vạn đóa. Hoa chuyên tằng lập trích hoa nhân, tốt phá la quần hồng tự hỏa".

Mính Nhi hờn dỗi nói: "Bảo ngươi làm thơ mình, ai bảo ngươi sao chép thơ Đường cổ hả?". Lại nghĩ tới mình ăn mặc quần đỏ, hình như là Hạ Tầm đang ca ngợi mình, hai nét xấu hổ đỏ ửng liền hiện lên trên gò má.

"Tự làm một bài? Ta cũng không có bản lãnh bảy bước thành thơ.

Không bằng mời quận chúa đại nhân làm một bài thơ đi".

Hạ Tầm cười nói, hắn nhớ về thơ anh đào tổng cộng cũng chỉ có hai câu, một câu khác: "Giá lưỡng khỏa hồng anh đào nhâm nhĩ toát, nhâm nhĩ giảo, tình nguyện giáo ca thôn đáo đỗ tử canh gia hảo (Hai nụ anh đào này mặc cho người nhéo, mặc cho người cắn, tình nguyện để giáo ca nuốt vào mới là tốt nhất)" Câu đó tuyệt đối không dám nói ra, nếu tiểu cô nương tức giận, dùng ngón tay thon nhỏ như bạch ngọc kia, ở trên mặt hắn múa bút vẩy mực vẽ một bức "Sương nhiễm tằng lâm, mạn sơn hồng biến (Sương nhuộm cả cánh rừng, khắp núi toàn màu

hồng" trên mặt hắn. Vậy cũng đành tự làm tự chịu.

Đang lúc cười nói, đường mòn ngoài thôn có một người đi tới, ở đây chỉ có hơn mười hai mươi gia đình, dựa vào thế núi chằng chịt mà định cư, tầm mắt mười phần rộng rãi, từ dưới quan đạo, hai dặm đồng ruộng, đường mòn mặc kệ ai tới cũng vậy, không cách nào che giấu thân hình. Hạ Tầm trông thấy bộ dáng người nọ, ánh mắt không khỏi co rụt lại, liền nói với Mính Nhi: "Đi lấy nước, vẩy lên cây để nó phát triển tốt, ta đi ra phía trước một chút".

Mính Nhi cũng trông thấy người đến, liền gật đầu.

Sịt sịt sịt.

Người đến là Tương Mộng Hùng, trừ khi đại sự cấp tốc, Tương Mộng Hùng không thể trực tiếp liên lạc với hắn, hơn nữa Tương Mộng Hùng cũng không biết người liên lạc tin tức giữa hai người bọn hắn, còn phải thông qua bao nhiêu người, hắn có thể đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, chỉ có thể là Kỷ Cương nói cho hắn biết. Xét thấy tình báo có phần trọng đại, chỉ có tác dụng lớn nhất trong thời gian hạn định, Hạ Tầm không có khả năng hạn chế hành động của Kỷ Cương đến sít sao, hắn từng nói qua, tin tức duy nhất khẩn cấp nhất quan trọng nhất, cần lập tức xử lý, mới có thể tự chủ trương, đồng thời an bài những người khác liên lạc với mình, trước mắt, chẳng lẽ đã xuất hiện tin tức quan trọng nhất.

Quả nhiên, vừa thấy Hạ Tầm, Tương Mộng Hùng lập tức nói: "Đại nhân, Kỷ Cương đã rời khỏi Kim Lăng suốt đêm, vượt sông Bắc thượng, ta tiến đến gặp mặt đại nhân, báo cáo tin tức".

Hạ Tầm hỏi: "Có tin tức trọng đại gì?".

Tương Mộng Hùng vội vàng nói tin tức vừa nhận được với Hạ Tầm, Hạ Tầm lẩm bẩm: "Khó trách... Quả nhiên...

Kỷ Cương thông báo với Tương Mộng Hùng đúng là tình báo nói kinh doanh hư không, thừa dịp xuôi nam, đoạt lấy kinh sư trước, cướp lấy thành Kim Lăng. Trong đó còn đề cập, bọn người Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, Luyện Tử Ninh, Cảnh Thanh mộ binh ở các nơi, hiện trạng không có quân coi giữ Kim Lăng sẽ không được lâu, nói không chừng một thời gian ngắn sẽ có một loại lộ binh mã chạy tới Nam Kinh, có thể tăng cường năng lực cảnh vệ thành Nam Kinh. Tân binh dã chiến có lẽ không được, nhưng muốn thủ thành lại dễ dàng hơn nhiều.

Hạ Tầm lúc này mới giải thích được, tin tức trọng đại như thế, Kỷ Cương quyết định thật nhanh, lập tức buông tha những nhiệm vụ khác, quyết đoán lên phía Bắc báo tin, nếu lúc này hắn còn nắm chặt tờ giấy chạy đến Từ Mỗ sơn xin chỉ thị của mình, dễ để hỏng thời cơ chiến đấu mà nói, vậy thì thật là chết trăm lần không đủ. Hạ Tầm ngâm nghĩ nói: "Tin tức này cực kỳ quan trọng, đã khởi động tuyến thông đạo dự bị hay chưa?".

Lý Cảnh Long là một con cờ cực kỳ quan trọng trong mạng lưới tình báo Hạ Tầm phát triển, nhưng hắn mai phục Mộc Ân ở trong nội cung, so với Lý Cảnh Long càng thêm là một quân cờ bí ẩn. Hắn đã từng phân phó, trừ khi là tin tức trọng đại liên quan đến thắng bại bậc này, những tin tức khác Mộc Ân một mực không cần phải để ý tới, luôn bảo đảm hắn làm nhiệm vụ quan trọng nhất.

Quả nhiên, quân cờ này không đơn giản, chỉ dùng một lần, liền có thể định càn khôn. Từ Tăng Thọ ở trong nhà mình, không cảnh giác, thật vất vả tìm được một tin tức rất quan trọng, lại bị huynh trưởng quân pháp bất vị thân tố giác, nhưng hắn bị bắt, đến trước mặt vua, bị Mộc Ân hầu hạ ngay bên cạnh nghe được, liền thông qua tiểu cung nữ Đái Dật Huyên truyền cho ca ca đang làm tiểu nhị cửa hàng lương thực Trương gia của nàng.

Hạ Tầm quy định ba cấp tình báo có phương thức truyền tin tức khác nhau cho mạng lưới tình báo của mình giáp, ngoài hạng tình báo quan trọng nhất, vì bảo đảm truyền được liên tiếp, cần phải đồng thời khởi động ba tuyến truyền tin tức, trong đó bất kỳ một tuyến nào bị cắt đứt, cũng có thể cam đoan tin tức sẽ không vì thế mà bị mất, bởi vậy không cần lo lắng.

Tương Mộng Hùng vuốt cằm nói: "Vâng, Kỷ Cương liên lạc với ti chức, từng nói qua đây là tin tức quan trọng nhất, cần phải khởi động hơn thông đạo tình báo nhanh chóng truyền đến cho điện hạ, để ngừa hắn trên đường đi gặp bất trắc. Hắn còn dặn dò ti chức, chỉ cho phép sao lời nhắn, không cho phép ghi lời trên giấy, một khi đả thảo kinh xà, tình báo tiếp theo liền mất đi hiệu lực!".

Hạ Tầm gật gật đầu, lộ ra một tia vui vẻ, Kỷ Cương tâm tư kín đáo, rất có khiếu đảm bảo tin tức tình báo. Nhưng Tương Mộng Hùng nói tiếp một câu, lại làm cho nụ cười trên mặt hắn cứng lại.

"Đúng rồi, đại nhân, ti chức ra khỏi kinh, nghe được một tin tức, nói là trung quân đại đốc Từ Tăng Thọ tư thông với Yến vương, Hoàng Thượng nghe xong liền giận dữ, cầm Y vệ bắt hắn lại, muốn chém đầu hắn...".

Nụ cười trên mặt Hạ Tầm ngưng lại, một thần sắc cổ quái nổi lên trên gương mặt: "Làm sao có thể?".

Tương Mộng Hùng nói: "Là thật, tin tức đã truyền khắp thành Kim Lăng".

Tương Mộng Hùng vụng trộm liếc mắt nhìn Hạ Tầm, dò hỏi: "Đại nhân, Từ đại đốc... Thật sự là người của chúng ta sao? Tin tức cơ mật này, chẳng lẽ chính là do hắn truyền tới?".

Hạ Tầm còn chưa nói chuyện, một thanh âm run rẩy của nữ hài nhi vang lên: "Tam ca của ta... Hắn làm sao?".

Từ Mính Nhi từ chỗ đầu tường chạy tới, sắc mặt tái nhợt hỏi thăm.

Sịt sịt sịt.

"Hắc, nghe nói chưa, Từ Tăng Thọ Từ đại đô đốc bị giam lỏng, Phương học sĩ ở trong triều dâng thư với Hoàng Thượng, xin chém Từ đại đốc để răn đe thiên hạ.

"Biết rồi, biết rồi, nghe nói bởi vì Từ Đô Đốc mật báo cho Yến vương, cho nên triều đình hễ chiến là bại".

"Nói hươu nói vượn, không phải nói, triều đình một mực đánh thắng trận, Yến quân nửa bước khó đi sao?".

"Ta nhổ vào! Trước đó không lâu Yến quân đã đánh tới bên cạnh sông Hoài, Mai Phò mã dẫn bốn mươi vạn binh, đóng quân Hoài Thượng đối kháng Yến quân, cái này mà gọi là nửa bước khó đi sao?".

"Đừng chuyển đề tài đừng chuyển đề tài, ta nghe nói, sáng sớm ngày hôm đó, Cẩm Y vệ xông vào Trung Sơn vương phủ, bắt Từ đại đốc đi, Từ phu nhân cùng vài vị công tử tiểu thư đuổi tới cửa phủ gào khóc thảm thiết, đều bị người nhìn thấy".

"Ta đã nói với ngươi, nghe nói là Ngụy Quốc Công phát hiện huynh đệ tư thông Yến vương, quân pháp bất vị thân, tố giác với Hoàng thượng".

"Ài, cũng thật khó cho hai huynh đệ Từ gia này, một người muốn bảo vệ Hoàng Thượng, một người muốn bảo vệ thân thích...

“Ngụy Quốc Công cũng có cái khó, đại đương gia một nhà, thừa kế tổ tông, truyền thừa muôn đời, vì một huynh đệ, liền hủy cả Từ gia sao? Ta nghe nói, Ngụy Quốc Công tuy tố giác Từ Đô Đốc, nhưng lúc long nhan Hoàng Thượng giận dữ muốn chém đầu Đô Đốc, Ngụy Quốc Công vẫn vì hắn quỳ xuống đất cầu xin, cũng mang đến lệnh bài miễn chết Thái tổ ban cho, bởi vậy, Hoàng Thượng mới xá tội Từ Đô Đốc, lệnh cưỡng chế Ngụy Quốc Công đem hắn giam lỏng trong phủ, không được ra khỏi phủ đệ một bước, coi như đã là nể tình huynh đệ rồi”.

“Nhưng Phương học sĩ mặc kệ hết, lên triều nói đại quân một lần đại bại ở Giáp Hà, vạn thuyền lương thảo huyện Bái bị đốt, hai vị đại nhân Hoàng Tử Trừng, Tề Thái bởi vậy mà bị giáng chức quan lưu vong, Phương học sĩ dâng thư với Hoàng Thượng, yêu cầu giết Từ Đô Đốc dùng để răn đe thiên hạ, triệu hai vị đại nhân Hoàng Tề về kinh!”.

Trên Tam Hữu Các, tửu khách đều nghị luận, trên vai đắp hầu bao, Hạ Tầm ra vẻ một thương nhân nghỉ chân nghe xong hai câu, đi về phía người ăn mặc như hóa kế dâng trà bên cạnh đánh mắt, lại đi về phía lầu ba.

Tửu lâu Tam Hữu Các ở phía Tây Trung Sơn vương phủ, cách bốn năm trượng. Đến lầu ba, Hạ Tầm chọn lấy một nhã gian ở phía đông, đi vào kêu vài chai rượu và thức ăn, tiểu nhị kia vừa lui, lập tức đóng cửa, lại đẩy một cửa nhỏ cửa sổ ra. Bên ngoài là một lan can nhỏ thò ra, có một vành gỗ sơn màu xanh bảo hộ, hai bên có hai cây cột thô ôm lấy, đây là lấy gỗ lớn trên Tần Lĩnh kiến tạo lầu cao, dùng bốn mươi tám cây cột lớn, bực quy mô này, cũng chỉ kém hơn hoàng đế xây mười sáu lầu Kim Lăng mà thôi.

Hạ Tầm vịn vòng bảo hộ, quan sát cảnh trí trong Trung Sơn vương phủ, lòng đầy kích động: “Ta nhớ không lầm mà nói, sách sử viết Từ Tăng Thọ là vào lúc Yến vương vượt sông thì mới bại lộ việc cơ mật, bị Chu Duẫn Văn nổi giận một kiếm giết chết, nhưng hắn giờ đây đã xảy ra chuyện! Lịch sử thay đổi, ta đã cải biến lịch sử!”.

Từ Mính Nhi đi đến bên cạnh hắn, nhìn gia viên nhà mình, trong mắt nổi lên lệ quang, thấp giọng khóc không ra tiếng: “Thúc thúc, ta muốn trở về, ta muốn... Cứu Tam ca ta!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 387

Dự Mưu.

Chương 387: Dự mưu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm tỉnh táo hỏi ngược lại: “Cô muốn cứu kiểu gì? Trực tiếp trở về trong phủ, bảo đại ca cô thả người sao? Khả năng duy nhất, chính là cô cũng bị đại ca cô nhìn thấy, từ nay về sau rốt cuộc không được tự do nữa”.

Từ Mính Nhi khóc nức nở nói: “Nhưng... Tam ca giờ đây giống như phạm nhân, đám người Phương Hiếu Nhụ còn đang đi theo không buông tha, ngươi cũng biết, hoàng thượng này là người không có chủ ý, vạn nhất ngày nào đó hắn cải biến tâm ý, muốn giết Tam ca ta thì làm sao?”.

Hạ Tầm hít thật dài, nói: “Cô đừng khóc, người tự nhiên là chúng ta phải cứu, nhưng cứu người cũng phải chú ý phương pháp, không phải quang minh chính đại đến trước cửa cứu người như cô vậy, hiểu không?”.

Hai mắt Từ Mính Nhi còn đang đẫm lệ, lại trở nên vui mừng nói: “Ngươi chịu giúp ta nghĩ biện pháp? Ta biết, thúc thúc tốt nhất, thúc thúc là người lừa đảo lợi hại nhất, nhất định có thể cứu Tam ca của ta đi ra”.

Hạ Tầm hơi có chút lo lắng, Từ Mính Nhi vội vàng cất lời giải thích: “Ta cũng không muốn nói xấu ngươi, là ta đang khen ngươi”.

Hạ Tầm nói: “Được rồi, ta biết cô là đang khen ta, ta không ra tay tương trợ, tiểu nha đầu

cô chịu tha ta mới là lạ".

Hạ Tầm thở dài một tiếng, trong lòng lại bỏ thêm một câu: "Không chỉ là cô, ta đã đã biết việc này, không làm chút chuyện nào, Đại tỷ ngươi cũng sẽ không tha thứ cho ta, mà ngay cả Yến vương điện hạ... Chỉ sợ trong lòng cũng có vướng mắc. Từ đại đốc ơi, hiện tại ngươi thích sống hay thích chết? Vô luận như thế nào, ta cho ngươi mạo hiểm một lần, vì lúc trước ngươi trượng nghĩa cứu tính mạng ta, phần nhân tình này, ta cũng phải trả!".

Hạ Tầm ôn nhu nói với Từ Mính Nhi: "Được rồi, muốn cứu người, cũng phải để mình no bụng trước. Cô ngồi xuống, an tâm ăn một chút, chúng ta từ từ thương lượng kế hoạch, làm sao cứu Tam ca cô đi ra".

Từ Mính Nhi đối với năng lực Hạ Tầm lại cực kỳ tín nhiệm, hắn đã đáp ứng trợ giúp mình cứu Tam ca, ở trong lòng Mính Nhi, Tam ca có thể sống sót chính là không việc hề nghi ngờ, vốn ngẫm lại việc Hạ Tầm làm ở Bắc Bình, lại nghĩ đến hắn dùng trí cứu "ba con lợn nhỏ" rời khỏi Kim Lăng, hai hành động vĩ đại, bản lãnh của hắn rất lớn, đây chính là một người xấu chuyên sinh chủ ý tốt!

Từ Mính Nhi nghe lời ngồi xuống, nâng chén cơm lên, đưa một miếng cơm vào trong mồm, con ngươi nhấp nháy nhìn Hạ Tầm, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Hạ Tầm xé một khối thịt giò nhét vào trong miệng, trông thấy bộ dáng này của nàng, đành phải để đũa xuống đàm luận chính sự trước, hắn cố gắng nuốt một ít thịt xuống, ho khan một tiếng nói: "Chúng ta cần tìm hiểu tình hình trong phủ trước, Tam ca của cô bị giam ở nơi nào, có bao nhiêu người trong coi. Nhưng chúng ta không thể trực tiếp tiếp xúc với Trung Sơn vương phủ.

Triều đình đã hoài nghi hắn là bí điệp của Yến vương, đồng thời trông giữ hắn nghiêm mật, sao có thể không đề phòng có người cứu hắn, không thể để người không cứu được ra, lại còn để chúng ta đi vào tròng. Phủ đệ Trung Sơn vương phủ lớn như vậy, trăm ngàn nhân khẩu, luôn luôn có người thường xuyên ra vào, mua sắm vật dùng cần thiết hằng ngày của vương phủ, trong những người này, có ngươi nào tương đối quen thuộc, hơn nữa là người đáng tin cậy?".

Từ Mính Nhi bật thốt lên nói: "Nô bộc Từ gia ta, đều là lão nhân tổ phụ truyền lại, mặc kệ rời khỏi Trung Sơn vương phủ hay phản bội Trung Sơn vương phủ, căn bản không có đường

ra, mỗi người đều rất tin cậy".

Hạ Tầm liếc nhìn nàng chàm chàm nói: "Ta muốn nói... Là người đối với cô, hoặc là đối với Tam ca cô đặc biệt thân cận, để phòng ngừa khả năng mật báo cho đại ca cô".

"A!".

Từ Mính Nhi để đũa xuống, nâng cằm lên chăm chú tự hỏi.

Suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt nàng sáng ngời, hưng phấn nói: "Có rồi! Phụ thân Hồ Thiên La của Xảo Vân, hắn là Nhị quản sự phòng bếp. Nữ nhi Xảo Vân của hắn là nha đầu thiếp thân của ta, hai năm đầu, mẹ hắn sinh bệnh nặng, là ta lấy tiền riêng của mình cho hắn...".

Hạ Tầm ngắt lời nói: "Người này có thể tin cậy không?".

"Tin cậy! Tuyệt đối tin cậy!".

Từ Mính Nhi chắc chắc nói: "Từ gia lớn như vậy, gia đinh nô bộc, cũng phân thành hai ba phòng nhỏ, hắn là người của chúng ta, không có can đảm phản bội ta!".

Hạ Tầm vuốt cằm nói: "Vậy được, ăn cơm thật ngon đi, tý nữa chúng ta phải đi tìm hắn, tìm hiểu thoáng qua tình hình trong vương phủ rồi nói sau".

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, xe mua thức ăn của Từ gia ra khỏi cửa hông, lách cách lách cách, hướng phía khu bán gà náo nhiệt đi đến.

Từ gia có hơn một ngàn người, thịt ăn mỗi ngày đều tiêu hao một lượng kinh người, mỗi ngày mua sắm đều được dùng xe ngựa.

Nhị quản sự phòng bếp Hồ Thiên La chậm rãi theo sát phía sau xe, quản sự phòng bếp là công việc béo bở, bởi vì thê tử hắn nhiều bệnh, thường cần mua chút dược liệu, tiểu thư hảo tâm, cố ý dặn dò Tam lão gia an bài hắn vào phòng bếp làm việc, Hồ Thiên La mang ơn này, ở trên vị trí làm việc, mặc dù không cần giở trò tham ô, bằng vào lượng mua sắm mỗi ngày lớn như vậy của Từ gia, cửa hàng rau xanh cửa hàng bán thịt chủ động nịnh bợ hắn không thiếu chỗ tốt, những người đó thường thường muốn đưa những thứ tốt cho hắn, những chỗ tốt này đủ để trợ cấp dùng hằng ngày.

Đang đi tới, trước mặt đột nhiên một người mập mạp đi đến, vừa thấy Hồ Thiên La liền

cười lớn chào đón, một tay nắm ở bả vai hắn, thân mật kêu lên: "Lão Hồ à, ngươi thật đúng là một người bận rộn, khó có thể trông thấy ngươi, lần trước ta tìm ngươi uống rượu, tại sao ngươi lại không đi vậy".

Hồ Thiên La thân thể nhỏ gầy, khoảng năm thước, bị người cao lớn mập mạp này kéo, tựa như cha ôm đứa con, mập mạp này còn có mùi hôi nách, làm đầu óc Hồ Thiên La choáng váng, hắn ngửa mặt nhìn người này, dường như không hề có ấn tượng, không khỏi lúng ta lúng túng nói: "Ngươi... Nhận lầm người rồi?".

"Không sai không sai, Hồ Thiên La sao, chính là ngươi, ha ha, ngươi có đốt thành tro, lão tử cũng nhận ra ngươi. Không phải là thiếu nợ hai ta xâu tiền sao, huynh đệ trượng nghĩa, không vội đòi ngươi, ngươi trốn mặt ta làm gì".

Người nọ lớn tiếng cười nói, bỗng đè thấp tiếng vội vàng nói nhỏ hai câu, Hồ Thiên La vốn hơi tức giận, đang muốn giãy cánh tay hắn ra, nhưng nghe hắn thì thầm xong, đột nhiên an tĩnh lại, người nọ cười nói: "Đi một chút, mời mọc không bằng ngẫu nhiên gặp, chúng ta vào trong tiệm uống hai chén đi, lần trước mời ngươi ngươi không tới, lúc này ngươi phải mời ta".

Hồ Thiên La quay đầu về phía bọn tiểu nhị phụ trách chọn mua dặn dò một tiếng, bọn họ vội vàng đưa xe đi phường thị, mình thì ngoan ngoãn theo sát mập mạp kia vào một quán rượu nhỏ bên đường.

Trong tửu quán, lần lượt hai bàn, mập mạp ngồi bên này cùng Hồ Thiên La, cách đó một bước, trước một cái bàn lớn khác, một lão đầu râu bạc ngồi đó, tiểu cô nương ngồi đối diện hắn, bởi vì tiểu cô nương đưa lưng về phía cửa ra vào, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nàng, nhìn tuổi, dường như là con cháu lão đầu râu bạc.

Mập mạp kêu vài món ăn sáng nhắm rượu, nâng ly cạn chén cùng Hồ Thiên La, thân mật vô cùng, vô tình nhìn qua, thật đúng là như là một đôi hảo hữu mới gặp lại. Bên ngoài tửu quán, gần gần xa xa có mấy người đi đường lượn lờ, ánh mắt ẩn ẩn mang theo chút cảnh giác, xem kỹ người đi đường khác.

"Lão Hồ, Tam ca của ta nhốt ở địa phương nào?".

Tiểu cô nương kia không quay đầu, một bên ăn món trong mâm, một bên nhỏ giọng hỏi.

Hồ Thiên La cũng giảm thấp tiếng nói xuống nói: "Tam lão gia bị giam ở tây viên Tự cẩm

Các".

Tiểu cô nương lại hỏi: "Có bao nhiêu người trông giữ?".

Hồ Thiên La nói: "Người lại không nhiều lắm, bốn gia tướng thôi, nhưng Đại lão gia đã phân phó, Tam lão gia không dám ra khỏi Tự cẩm Các nửa bước, mấy ngày nay Nhị phu nhân cùng vài vị công tử tiểu thư khóc năn nỉ Đại lão gia, muốn gặp Tam lão gia một chút, cũng không được phép".

"Ai cũng không được phép gặp Tam ca ta?".

"Đương nhiên không cho phép, Đại lão gia buổi sáng ngày đó dẫn theo Cẩm Y vệ đến bắt Tam lão gia đi, đến tối đêm mới dùng xe đưa Tam lão gia trở về, trực tiếp mở cửa hông Tây viện, áp giải Tam lão gia vào Tự Cẩm Các. Hài, thoạt nhìn Đại lão gia thật sự là phát hỏa, Tam lão gia giờ đây không khác gì ngồi tù".

Lão đầu râu bạc ho khan một tiếng dùng tay vuốt chòm râu, đè thấp tiếng hỏi: "Tình hình Ngụy Quốc Công mấy ngày nay như thế nào, cẩn thận nói cho ta nghe".

Lão đầu râu bạc này chính là Hạ Tầm, Từ Mính Nhi kinh ngạc nhiên nhìn hắn một cái, không rõ hắn hỏi đại ca làm gì, Hồ Thiên La không nhận biết hắn, cũng có chút kinh ngạc, không trả lời.

Từ Mính Nhi nói: "Lão Hồ, nhanh nói đi".

"Vâng...".

Hạ Tầm liếc nhìn hắn chằm chằm nói: "Từ từ nói, phải cẩn thận!".

Hồ Thiên La ngẩn ngơ, lúc này mới suy tư nói: "Đêm đó Đại lão gia... Nhốt Tam lão gia vào Tự cẩm Các, Đại lão gia một mình đi từ đường, thỉnh tội với tổ tông, quỳ trọn vẹn một đêm, về sau Đại phu nhân đến, quỳ xuống cầu khẩn ở cửa ra vào từ đường, Đại lão gia mới đi ra. Mấy ngày nay Đại lão gia không có khách lạ, đến hậu trạch cũng không trở lại mà ngủ ở trong thư phòng. Ài! Đại lão gia cũng thực là, rốt cuộc vẫn là huynh đệ nhà mình, Đại lão gia đối với triều đình trung thành, đối với việc Tam lão gia làm không thể không tố cáo, nhưng cũng lo lắng Hoàng Thượng thật sự sẽ giết Tam lão gia".

Hạ Tầm suy tư một chút, hỏi: "Ngụy Quốc Công mấy ngày nay ăn cơm như thế nào?".

Từ Mính Nhi và Hồ Thiên La lại ngẩn ngơ, không rõ hắn hỏi những việc này làm gì, Hồ Thiên La ngẫm nghĩ đáp: "Ăn rất ít, một hai ngày đầu, đồ ăn hầu như đến thư phòng bao nhiêu cũng mang trở về bấy nhiêu, hai ngày nay mới bắt đầu ăn cơm, nhưng lượng cơm ăn so với trước kia cũng ít hơn nhiều".

Ánh mắt Hạ Tầm hơi lóe lên, lại hỏi: "Như vậy, Ngụy Quốc Công có từng đi qua Tự cẩm Các không?".

Việc này không ở trong phạm vi Hồ Thiên La quản lý, nhưng mấy ngày nay trên dưới Từ phủ cứ nghị luận sự kiện này, tất nhiên hắn nghe được người khác nói qua động tĩnh của lão gia, nhân tiện nói: "Lão Hồ không thấy tận mắt, nhưng nghe đại quản sự nói, Đại lão gia vài lần đi qua Tự Cẩm Các".

Hạ Tầm gật nhẹ đầu, vuốt râu không nói.

Lúc Hồ Thiên La cùng bằng hữu mập mạp nhiều ngày không thấy của hắn còn đang nâng ly cạn chén uống rượu, lão đầu râu bạc đã dẫn hắn cháu gái nhỏ rời khỏi khách sạn, đi lại tập tễnh ở trên đường.

Sau khi vượt qua mấy ngõ nhỏ, liền biến mất không thấy đây.

Trong phòng khách một khách sạn nhỏ, Hạ Tầm trang điểm thương nhân và tiểu nhị nhỏ Từ Mính Nhi ngồi một giường, một người ngồi nói, người đối diện bắt chuyện.

"Thúc thúc, chúng ta phải cứu Tam ca ta, ngươi hỏi nhiều chuyện của đại ca ta như vậy làm gì?".

"Ta suy nghĩ... Đây có phải là một cái bẫy hay không".

"Bẫy rập?".

Từ Mính Nhi ngẩn ngơ, tiếp đó tỉnh ngộ lại: "Không thể nào, đại ca vô tình, đến cả huynh đệ nhà mình, hắn trung với Hoàng Thượng, không thể không tố cáo Tam ca, trong lòng nhất định cũng không chịu nổi, biểu hiện đại ca cũng không tính là đặc biệt...

"Ừm, cô không cần lo lắng, bất kể như thế nào, chúng ta luôn phải tìm hiểu rõ ràng, dù là nó có cơ quan hiểm ác, long đàm hổ huyệt! Ta chỉ muốn, tận lực cẩn thận".

Hạ Tầm nói, cầm lấy hầu bao, lấy từ đó ra giấy bút hộp mực, trải rộng ra trên bàn vuông, nói với Từ Mính Nhi: "Lại đây, cô tận khả năng vẽ ra tây viện, cẩn thận giảng giải cho ta biết".

"Được!".

Từ Mính Nhi vội đáp ứng một tiếng, trải rộng trang giấy ra, vừa vẽ, vừa chăm chú giảng giải cho Hạ Tầm.

"Trung sơn vương phủ chúng ta chủ yếu chia làm hai bộ phận lớn, Đông viện là chủ trạch, bức tường sau là cửa chính, phòng trước, tiến vào hai đại sảnh là đến phòng khách, xa hơn phía sau là hậu trạch, tất cả thành sân nơi ở của đại ca Nhị ca Tam ca, đều ở phụ cận. Tây viện chủ yếu là lâm viên, thỉnh thoảng cũng có lầu gác, đó là địa phương nữ nhi Từ gia đã lấy chồng ở.

Nhà ban đầu của ba tỷ tỷ giờ đây là nhà ở của mấy nữ hài nhi đã lớn của đại ca và Nhị ca, chỗ ta ở là ở Tây viện. Tây viện từ một chủ viên, có năm tiểu viên tất cả cấu thành thành hình dạng cánh hoa, chủ viên gọi Tĩnh Diệu Đường, vốn là chỗ ta ở, Tự cẩm Các ở phía Tây Tĩnh Diệu đường, là một phòng sách của ta, ngoài phòng sách có tường thấp lợp ngói, ngoài tường thấp là con đường nhỏ, lại đi tiếp sẽ đến trên đường lớn".

Hạ Tầm ở dưới bóng rừng bên đường phía Tây Trung Sơn vương phủ chậm rãi đi tới, vừa nghĩ lời Từ Mính Nhi nói cho hắn biết, một bên lặng lẽ đánh giá Trung Sơn vương phủ, tuy cố ý đứng ở một con đường khác, cách tường cao, vẫn không cách nào thấy rõ tình hình trong nội viện, chỉ có thể mơ hồ trông thấy một góc mái cong, chắc hẳn chính là chỗ Tự Cẩm Các, Hạ Tầm cau mày, ngẩng đầu nhìn về phía trước, liền trông thấy tòa tửu lâu Tam Hữu Các.

Tòa tửu lâu này cách Trung Sơn vương phủ một phố, cùng vị trí đại khái của Tự cẩm Các sai nhau một ít, nếu trèo lên đến tầng ba cao nhất, nhất định có thể thấy rõ ràng tình hình trong nội viện.

Hắn mặc dù đã ở trên lầu này xem qua động tĩnh trong Trung Sơn vương phủ, dù sao lúc ấy đối với kiến trúc các nơi không hiểu rõ lắm, ở lại trong ấn tượng chỉ là phong cảnh sơn thủy, cũng không nhớ vị trí cụ thể ở giữa con đường và tất cả kiến trúc xung quanh.

Hạ Tầm nghĩ nghĩ liền rời đi, đến tối đêm, hắn lại đến nhà tửu lâu này, vẫn giả trang, chỉ là không bắt Mính Nhi đi theo. Những tiểu nhị đưa rượu này có con mắt cực kỳ độc, gặp qua một

người khách, qua thời gian rất lâu cũng sẽ không quên, Hạ Tầm nếu đổi một thân trang phục, chỉ sợ sẽ làm bọn họ sinh nghi, bởi vậy Hạ Tầm giả trang thành thương nhân, vào tửu lâu chọn lầu ba, lựa chọn một gian phòng giữa dễ dàng quan sát cảnh trí trong Trung sơn vương phủ.

Hạ Tầm đem ghế đến rào chắn trên ban công, lẳng lặng quan sát động tĩnh trong Trung Sơn vương phủ, đầu nhanh chóng suy nghĩ: "Hoàng đế giam lỏng Từ Tăng Thọ, chỉ bởi vì nhớ Trung Sơn vương phủ là đệ nhất công thần khai quốc Đại Minh? Chưa hẳn, cho dù hắn làm như thế, La Thiêm Sự sẽ dễ dàng buông tha cơ hội này như vậy? Trong mắt bọn hắn, Từ Tăng Thọ chính là tai mắt thành công nhất Phi Long bí điệp ta xúi giục được, hôm nay Từ Tăng Thọ đã rơi vào trong tay bọn họ, vậy hắn sẽ tới, trở thành mồi câu triều đình thả ra để câu cá hay không?".

Suy nghĩ hồi lâu, trên mặt Hạ Tầm lộ ra một tia vui vẻ giống như cười mà không phải cười: "Về công về tư, Từ Tăng Thọ này nhất định phải cứu, cứu được ra ta liền báo đáp được Từ Đô Đốc, đối với một nhà Yến vương cũng có cái để ăn nói, cứu không ra, ít nhất Lý Cảnh Long và Mộc Ân bên kia sẽ càng an toàn hơn".

Hắn khẽ dựa vào cây cột trụ lớn bên cạnh, tự rót tự uống một mình, thản nhiên được tựa như một lão ông thả câu ven sông.

Ánh trời chiều chiếu xuống, thẳng đến lâm viên như vẽ trước mắt, tất cả đều khắc vào trong óc hắn...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 388

Đêm Dò Xét.

Chương 388: Đêm dò xét.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Đêm thanh lương, không ánh trăng.

Tinh quang đầy trời, gió mát vi vu, côn trùng kêu vang.

Ngoài tường phía tây Trung Sơn vương phủ, bởi vì đối diện không xa chính là tửu lâu Tam Hữu Các, cho nên thẳng đến lúc canh ba, tửu lâu đi nghỉ, tiếng chân mới dần dần rất thưa thớt.

Đây là ngày thứ ba sau khi Hạ Tầm trèo lên Tam Hữu Các quan sát tình hình Trung Sơn vương phủ.

Ba ngày qua, mỗi ngày Hạ Tầm đều giả trang thành người khác nhau lên lầu, từ chỗ cao nhìn động tĩnh trong sơn vương phủ, xem hư thật trong phủ, nếu nó giống với các khu nhà giàu cao cấp khác, sau thời gian canh hai, Trung Sơn vương phủ sẽ có người mang theo đèn lồng chạy một vòng trong sân, kiểm tra đèn đuốc một chút, trừ lần đó ra sẽ không có động tĩnh gì nữa.

Gia đinh hộ viện, cũng không cần mỗi ngày cầm khí giới tuần tra, trừ khi trong kinh thành đã náo loạn. Ngoại trừ đại nội hoàng cung, mà ngay cả buổi tối ở lục bộ nha môn cũng chỉ có hai nhân viên trực, mà không có tên lính cầm khí giới tuần tra ban đêm. Trì giới tuần tra mọi người đi trên đường ban đêm, bọn họ là một phần của phủ ứng Thiên và Ngũ môn binh mã ti, ước chừng nửa canh giờ, mới có thể tuần tra qua một ngã tư đường.

Những tình hình này, Hạ Tầm dùng vài ngày thời gian để thăm dò, xác nhận.

Để tâm việc nhỏ sẽ không gây ra sai lầm lớn, nhất là đại sự nguy hiểm như vậy, hắn nhất định phải dùng sự kiên nhẫn lớn nhất, tận khả năng chuẩn bị, nguy hiểm khẳng định sẽ có, cẩm Y vệ không có khả năng không lợi dụng cơ hội này, đoạt thức ăn trước miệng hổ, nguy hiểm tương đối lớn, với trình độ Hạ Tầm giờ đây nhất định phải đem hy vọng thành công ký thác vào lực lượng có hạn của cẩm Y vệ.

Hắn hiểu rõ La Thiêm Sự một mực muốn được hoàng đế trọng dụng, mà bách quan văn võ đối với mãnh hổ cẩm Y vệ đầu răng nhọn móng sắc này lại mười phần kiêng kỵ, thủy chung không chịu giao quyền, cho nên lực lượng cẩm Y vệ có thể vận dụng cực kỳ có hạn, La Thiêm Sự dù có bản lãnh thông thiên, không bột đố gột nên hồ, chỉ cần hắn chuẩn bị đầy đủ một chút, La Khắc Địch cũng chưa chắc có thể hình thành uy hiếp trí mạng đối với hắn.

Hạ Tầm rất thuận lợi bay qua bức tường thứ nhất, người theo bên cạnh, hai thủ hạ cũng vượt qua, ngay sau đó là bức tường thứ hai, bức tường thứ hai là tường thấp, Hạ Tầm nhảy lên đầu tường, vươn tay tới, trước đem Từ Mính Nhi thoải mái đi lên. Từ Mính Nhi ăn mặc một thân y phục dạ hành, khẩn trương đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, Hạ Tầm an ủi vỗ vỗ bả vai nàng.

Hạ Tầm không thể không mang nàng theo, vô luận là đồn đãi trên phố, hay tin tức từ nhận được từ trong miệng người nhà Từ phủ, đều nói Từ Tăng Thọ bị Từ Huy Tổ giam lỏng trong phủ, chỉ có bốn gia đinh canh giữ ở ngoài viện. Nếu tình huống là thật mà nói, như vậy nguyên.

Nhân chỉ có thể là Từ Tăng Thọ căn bản chưa từng có ý niệm đào thoát trong đầu, cũng không phải trông giữ quá mức nghiêm mật, không có cơ hội chạy mất, mà là hắn không cách nào vượt qua bức tường trách nhiệm và thân tình gia tộc trong lòng mình.

Hắn có thể phản bội Hoàng Thượng, chỉ vì thân tình, vì Đại tỷ hắn, giống nhau, hắn không dám chạy trốn, bởi vì hắn lo lắng sẽ liên lụy đại ca hắn, dù khả năng này sẽ bắt hắn trả giá bằng tính mạng, Từ Tăng Thọ không thể nghi ngờ cũng là một người rất nặng cảm tình, cũng vô cùng tình với gia tộc. Như vậy mà nói, Hạ Tầm tìm được hắn, cũng chưa chắc có thể mang hắn đi, cho nên cần Mính Nhi thuyết phục hắn.

Từ Huy Tổ dù có tội trông giữ không nghiêm, người mang lệnh bài miễn chết cộng thêm

không phải tội cần chết, Từ Mính Nhi nếu không thể thuyết phục hắn, chỉ cần nói ra đòn sát thủ "tam ca không đi ta cũng không đi", lại thêm vài giọt nước mắt, Từ Tăng Thọ luôn luôn sủng ái nàng, thương nàng giống như bảo bối mình, vì chung thân tiểu muội mà suy nghĩ, cũng chỉ có thể lựa chọn rời đi cùng nàng.

Sau khi lên tường thấp, Hạ Tầm cũng không lập tức bay qua, mà là đem Từ Mính Nhi xuống dưới trước.

Trong ngực Hạ Tầm có vài cái bánh bao thịt, nhưng thứ này đối với mấy con chó canh giữ hộ viện nhà người giàu mà nói, chưa hẳn có tác dụng, những con chó này được huấn luyện nghiêm chỉnh, không nhất định chịu mắc lừa. Đang suy nghĩ làm sao đối phó với mấy con chó dữ Từ gia nuôi dưỡng, Từ Mính Nhi lại vỗ ngực cam đoan nói nàng tuyệt đối nắm chắc có thể ứng phó, mấy con chó ở trong nhà khi ở trước mặt nàng đều rất ngoan ngoãn, Hạ Tầm giờ đây chỉ hy vọng nàng không phải là người khoe khoang.

Từ Mính Nhi rón ra rón rén bước đi vài bước, trong bóng đêm liền có mấy bóng dáng như điện xẹt nhảy lên, Từ Mính Nhi dừng bước chân lại, vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng gọi: "Đại hắc, tiểu hắc, tiểu bạch...

Những con chó cao đến nửa người kia ngừng lại, ngây người một lát, lại bổ nhào qua, âm thanh uy hiếp đổi thành tiếng gầm nhẹ vui sướng, chúng nó vươn người đứng thẳng lên, hưng phấn nhào tới Từ Mính Nhi, đồng thời còn liều mạng đong đưa đuôi, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn trẻ con yếu đuối của Từ Mính Nhi lập tức biến thành một con thuyền giấy trong sóng biển, xuýt nữa bị những "tiểu cẩu cẩu" kia đẩy ngã.

Hạ Tầm thầm giật mình, hắn không ngờ chỉ là Tây viện đã có nhiều chó như vậy, bánh bao thịt trong ngực trước đó thật đúng là không có khả năng có tác dụng, chỉ cần có một con chó sủa, hành động cứu người đêm nay cũng chỉ có thể hủy bỏ.

"Ta có thể trông nom chúng nó, đại tẩu nói, tiểu hài tử và con mèo con chó rất giống nhau, có thể xem thấu nhân tâm, thích ở cùng người lương thiện, ta không biết có phải là thật hay không, bất quá ta nuôi con mèo, con chó trong nhà, tất cả đều thật sự yêu thích ta, còn có tiểu hài tử chúng ta trong nhà, mặc kệ tính tình gì, đều yêu mến thân cận ta, đều có thể chơi cùng ta cả ngày".

Nhớ tới những lời Từ Mính Nhi nói, Hạ Tầm hơi cười cười.

Từ Mính Nhi vuốt ve những con chó đang liều mạng vẫy đuôi về phía nàng kia, bốn năm con chó to, mỗi con đều cao cỡ nửa người, nếu thú tính bộc phát, bổ nhào về phía trước là có thể xé nát nàng, nhưng bàn tay nhỏ bé của nàng vừa sờ xuống, những con chó kia như kỳ tích đã an tĩnh lại, nguyên một đám ngồi chồm hổm dưới mặt đất, thành thành thật thật không nhúc nhích, chỉ là ngửa đầu, đôi mắt trông chờ nhìn nàng.

Từ Mính Nhi lúc này mới xoay người vẫy tay về phía Hạ Tầm ngồi xổm trên tường, Hạ Tầm lập tức nhảy vào.

Phía sau còn đi theo hai người, bốn người ở cùng một chỗ sờ soạng về phía trước, mỗi lần đi vài bước, bọn họ đều phía nhìn xung quanh bốn phía, dường như đang xem có mai phục không, nhìn hướng đi ngoằn nghèo như rắn, có vẻ có phần quỷ dị.

“Hảo hán, xin hảo hán tha mạng! , ngươi đòi tiền, chỉ cần cầm hết tiền đi thôi, chỉ cầu ngươi không làm tổn thương tính mạng chúng ta! í.

Thật sự là xui, mắt thấy nhanh canh ba, chỉ còn lại một bàn khách nhân ở lầu hai uống đến say mèm, gần cửa sổ lầu ba cũng có một bàn, đại bộ phận tiểu nhị và đầu bếp trong tiệm đều đã rời đi, chỉ còn vài người tăng ca tối nay.

Chưởng quầy và tiểu nhị khuyên can mãi, lại giảm chút tiền, lúc này mới tống được tửu quỷ bàn lầu hai kia đi, không ngờ vừa lên lầu ba, mấy khách nhân rượu không uống mấy ngụm, món ăn cũng chưa động mấy món, lại đang ở đây rót suốt cả đêm, đột nhiên lật mặt, lộ ra dao nhỏ sáng loáng, mọi người nâng cốc trong lầu chạy tới cùng nơi, ngay sau đó bọn họ lên trước ván cửa, chỉ chừa một cánh cửa nhỏ, đèn bên ngoài lại tắt, sau đó trong ngoài khách lâu bận việc, cũng không biết bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì.

Trong Tam Hữu Các, chưởng quầy, người chạy việc, còn có đại sư nấu bếp, đều nơm nớp lo sợ ngồi chồm hổm trên mặt đất, chưởng quầy sợ bọn họ hủy đi tửu lâu của mình, nhịn không được hướng về phía đại hán mặt đầy sát khí cầu xin buông tha.

“Phi! Ai thèm mấy đồng tiền trinh của ngươi!”.

Đại hán mặt đầy dữ tợn vỗ đao vào trên mặt bàn, ngồi xuống nói: “Chưởng quầy, ngươi không phải sợ, các huynh đệ hôm nay đến làm ăn, chỉ là mượn nơi này của lão huynh, việc xong xuôi chúng ta sẽ bước đi, không động một người nào chỗ ngươi, cũng không bắt ngươi đưa tiền, các ngươi cũng phải thức thời một chút, nếu ai dám làm loạn, thanh đao này của ta

hôm nay sẽ uống máu người!”.

“Dạ dạ dạ!”.

Chưởng quầy gật đầu như bằm tỏi, mặt đầy sắc khổ không dám nói nữa: “Mượn chỗ của ta? Bọn họ là hắc đạo hay lục lâm hành hiệp vậy, mặc kệ là ai đi nữa, mượn tửu quán này của ta để làm ăn gì đây?”.

Ngoài tường Tây viện Trung Sơn vương phủ, tới gần phố dài đằng trước, một chiếc xe ngựa ngừng lại, xe ngựa đứng ở trong lốm chỗ của tường vây, đuôi xe đang chạm vào tường vây. Phu canh tuần tra ban đêm cầm chiêng gõ mõ, đi qua đầu đường lại gõ mõ, tùy ý liếc nhìn đến chỗ này.

Đầu xe có một người chăn ngựa ngồi, mũ cụp xuống đầu dường như đang ngủ gà ngủ gật, ngựa còn đứng đó, xem bộ dáng là tùy thời phải đi, nếu người này ở qua đêm mà nói, cũng không thể nào ở như thế cả đêm, ai lại không thương tiếc gia súc như vậy.

Xe ngựa tổng cộng có bốn con ngựa, sắc trời tối, không thấy rõ là rốt cuộc là con la cường tráng hay tuấn mã, dù sao cũng là thứ tốt, vậy không phải người tầm thường, khó trách đứng ở ngoài tường Trung Sơn vương phủ, có lẽ là có quý nhân trong đêm tìm đến quốc công gia, việc này không phải việc dân chúng bình dân nên để ý tới.

Phu canh há miệng ngáp vài cái, gõ mõ đi qua.

Vào sân nhỏ, Từ Mính Nhi quen việc dễ làm, chỉ chốc lát đã dẫn bọn họ ra Tự cẩm Các.

Tự Cẩm Các này và Tĩnh Diệu Đường ở trong lâm viên, trước kia một chỗ là chỗ Từ Mính Nhi đọc sách, một chỗ là khuê phòng nàng, cho nên tất cả đều lấy một chữ trong tên nàng, vậy mới có hai danh tự này. Tự Cẩm Các tới gần địa phương phía tây tường, đó là một chỗ tiểu lâu độc lập, bên ngoài còn có một dãy tường thấp vờn quanh như cuộn sóng, có một đạo Nguyệt Lượng môn.

Đến cửa ra vào, Hạ Tầm làm một số thủ thế về phía Từ Mính Nhi, liền nhảy về phía bên trái bên phải, đến phía dưới tường thấp, hai bộ hạ Hạ Tầm thì lanh lợi bay qua tường thấp, nhờ hoa cỏ núi đá yểm hộ, lén lút sờ soạng về phía trước.

Rất nhanh, vài tiếng kêu không làm người khác chú ý truyền đến, một người áo đen lách

mình đi ra, vẫy vẫy tay về phía Hạ Tầm.

"Quá thuận lợi?".

Hạ Tầm mơ hồ cảm thấy có điểm gì là lạ, hai gã bộ hạ hắn mang đến này có thân thủ cực kỳ cao minh, là cao thủ cấp một trong Yến sơn tam hộ vệ, nghe nói còn từng được Đạo Diễn đại sư chỉ điểm qua vố nghệ, nếu gia tướng không hề phòng bị, dù hắn là gia tướng trong Trung Sơn vương phủ, hắn là rất dễ dàng.

Bất quá, không biết có phải là ngày đó La Khắc Địch để lại cho hắn một đòn tâm lý đúng ngay vào mặt quá cường liệt hay không, hắn cảm thấy La Khắc Địch không có khả năng buông tha mồi câu Từ Tăng Thọ tốt nhất này, với bản lĩnh của La Khắc Địch, nếu hắn muốn dùng Từ Tăng Thọ làm mồi nhử, không có khả năng bố trí cảnh vệ lỏng như thế. Nhưng trước mắt tuy có hoài nghi, cũng chỉ có thể đi từng bước để xem.

Hạ Tầm và Từ Mính Nhi vào trong viện, kỳ quái là, gia tướng nghe nói là được Từ Huy Tổ phái tới trông giữ Từ Tăng Thọ đã bị người khác giải quyết, Hạ Tầm lại không đi bằng cửa sân, hắn bật lên tường thấp, khẽ vươn tay về phía Từ Mính Nhi, Từ Mính Nhi liền chạy tới, kéo tay hắn, được hắn nâng lên trên tường, sau đó lại nhẹ nhàng bỏ vào trong nội viện, ngay sau đó Hạ Tầm cũng nhảy vào.

Bọn họ từ khi bắt đầu trở mình tiến vào tường viện, hành tẩu, động tác, luôn luôn lộ ra chút quỷ dị, kể cả hai người thủ hạ, bốn người thỉnh thoảng phải cử động tay, không biết lấy vật gì đó, giờ đây đã đến cửa chính lại không đi còn muốn nhảy tường, càng có vẻ cổ quái, nhưng đêm nay có sao không trăng, ánh sáng hôn ám, thực sự thấy không rõ bọn họ rốt cuộc đang làm cái quỷ gì.

Canh ba, trong nhà giữa vẫn sáng đèn, cửa là cây gỗ lim chạm khắc, nửa phần trên là hoa chạm rỗng, vách dán lụa, bóng dáng ngọn đèn lay động chiếu vào trên cửa, nhìn giống như một người nằm ở trên xích đu, hơi có chút lay động, dường như bởi vì cối lòng đầy vẻ u sầu khó có thể nằm ngủ. Từ Mính Nhi xúc động muốn la lên, tiếp đó tỉnh ra trong này không cao giọng được.

Nàng đè kích động xuống, lao về phía cửa ra vào...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 389

Phi Thiên.

Chương 389: Phi thiên.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Cửa phòng đẩy ra vang lên một tiếng kẹt.

“Tam ca!”.

Từ Mính Nhi nhìn thấy người trên ghế tựa đưa lưng về phía cửa chính, run giọng gọi.

Dưới đèn, ghế ngừng lay động, người trên mặt ghế dường như đã ngơ ngẩn, nhất thời chưa quay đầu lại.

Từ Mính Nhi thấy thế cất bước muốn xông vào phòng, lại bị Hạ Tầm giữ ở bả vai nàng, Hạ Tầm cảm thấy nguy hiểm, kéo Từ Mính Nhi lùi lại ba bước, thẳng đến dưới bậc, mới khó khăn đứng lại thân thể.

Ghế dựa chậm rãi quay lại.

Hạ Tầm thấy rõ người ngồi trên mặt ghế, ánh mắt nhọn hoắt giống như cây kim bình thường, trầm giọng nói: “Là ngươi!”.

La Khắc Địch mỉm cười, thần sắc ung dung ưu nhã như Gia Cát Khổng Minh cầm quạt lông đầu chít khăn, hắn không hề kinh ngạc nhìn Từ Mính Nhi cùng với Hạ Tầm và hai người thủ hạ đang đứng thẳng, chỉ dừng ở trên người Hạ Tầm thật sâu, khẽ thở dài: “Vậy mà lại là ngươi...”.

Thần sắc trên mặt hắn cực kỳ kỳ quái, cũng không biết là đắc ý, vui mừng, hay tiếc hận, thương cảm: "Từ Tăng Thọ là một tai mắt quan trọng nhất của các ngươi, lại là thân thích của Yến vương, ta hiểu rõ các ngươi nhất định sẽ tới cứu hắn, chỉ là... Không ngờ ràng người tới lại là ngươi".

La Khắc Địch bùi ngùi thở dài một tiếng, nhìn vẻ mặt Hạ Tầm, giống như Hạ Tầm vẫn là bộ hạ hắn cố gắng tài bồi kia, mỉm cười hỏi: "Ngươi giờ đây, vẫn tốt chứ?".

"Cảm ơn đại nhân quan tâm, ti chức vẫn còn tốt!".

Hạ Tầm nói, một tay chắp sau lưng, lặng lẽ đánh thủ thế về phía hai người thủ hạ. La Khắc Địch không thèm để ý hắn làm việc mờ ám, mỉm cười còn nói: "Yến vương bí điệp, danh viết 'Phi Long', thật không? Phi long tại thiên, tên rất hay đó, chí hướng Yến vương điện hạ quả thực không nhỏ".

Hắn đã từng bắt được một số Phi Long bí điệp, biết rõ tên tổ chức này cũng không kỳ lạ, Hạ Tầm không chút kinh hoảng, chỉ hỏi: "Thỉnh giáo đại nhân, Từ đại đốc hôm nay ở đâu?".

La Khắc Địch nhìn hắn, rất hào hứng hỏi: "Ngươi ở trong Phi Long, thân giữ chức gì? Là tổng đầu mục, đại đầu mục, hay một tiểu lâu la?".

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Đại nhân ngay cả thân phận ta ở trong Phi Long cũng không biết, không phải là quá thất bại hay sao?".

"Ha ha, sau hôm nay, chẳng phải ta sẽ biết sao? Ta tin tưởng, tự miệng ngươi sẽ nói cho ta biết!".

La Khắc Địch nói, liền đứng lên, Hạ Tầm lập tức lôi kéo Từ Mính Nhi vội vàng thối lui ba bước.

La Khắc Địch võ công kinh người hắn đã lĩnh giáo qua, tuy hắn chưa bao giờ bỏ qua việc luyện tập võ công, nhưng công lực thâm hậu hay không, cần phải thông qua năm tháng rèn luyện, hai năm ba năm liền muốn kéo bằng chênh lệch với một đại hành gia võ đạo, đó là mơ tưởng.

Mà thôi.

"Thỉnh giáo đại nhân, Từ đại đốc hôm nay ở đâu?". Hạ Tầm lại hỏi lần nữa.

La Khắc Địch lại thở dài: “Dương Húc, ngươi đến thân mình còn khó bảo toàn, còn muốn quan tâm sống chết của Từ Tăng Thọ sao?”.

“Tam ca của ta ở đâu?”. Từ Mính Nhi thấy tình thế cấp bách liền kêu lên.

La Khắc Địch không trả lời, cũng không nhìn nàng, chỉ mỉm cười nhìn Hạ Tầm, giống như con mèo nhìn con chuột sắp bị tóm.

Sắc mặt Hạ Tầm dần dần ngưng trọng lên, chậm rãi nói: “Đại nhân làm việc luôn luôn ổn thỏa. Đại nhân đã dùng Từ Đô Đốc làm mồi, mà lại không biết người tới cứu Từ Đô Đốc có phải là nhân vật quan trọng hay không, theo lẽ thường, nên để chúng ta đem người cứu đi. Với thủ đoạn của đại nhân, muốn làm người biến thành nửa chết nửa sống hẳn là rất dễ dàng, mang theo một người nửa chết nửa sống, nếu muốn chạy ra khỏi thành Kim Lăng tất nhiên khó như lên trời, đại nhân dễ dàng tìm ra nền tảng của chúng ta. Nhưng đại nhân lại có thể đích thân chờ ở chỗ này, chẳng lẽ... Từ đại đốc đã gặp bất trắc?”.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Từ Mính Nhi tái đi, nàng hoảng sợ nhìn về phía Hạ Tầm, kích động lắc đầu nói: “Sẽ không! Sẽ không!”.

Dường như muốn tìm được lời xác nhận, bỗng nhiên nàng lại chuyển hướng La Khắc Địch, kích động kêu lên: “Tam ca của ta ở nơi nào?”.

La Khắc Địch cười mà không đáp, đúng lúc này một người bên cạnh Hạ Tầm móc từ trong lồng ngực ra một thứ gì đó, hỏa quang lóe lên, oành một thanh âm vang lên, một chuỗi đốm lửa liền từ trong tay hắn bay thẳng lên trên không, bốp một tiếng liền nổ tung, lập tức như một chùm tơ phóng đi, vô số điểm khói lửa như sợi tơ, ánh lên bầu trời đêm thật mỹ lệ.

La Khắc Địch đứng thân thể lại, hai tay thả lỏng ra phía sau, mắt nheo lại ngẩng đầu nhìn phong cảnh không trung sáng lạn, mỉm cười nói: “Một màn khói lửa rất đẹp, đây là cửa hàng ‘Ngũ Thải Minh’ ở kinh thành sản xuất phải không, tay nghề tinh mỹ như vậy, cũng chỉ có ‘Ngũ Thải Minh’ mới có công phu như vậy, nếu ta đoán không sai, đây là xuất phát từ trong tay điếm chủ Diễm Hỏa Trương”.

Minh triều, tài nghệ bom mìn đã mười phần cao siêu, từng có người thừa nhận: “Không trung phùng xuất bách ti đăng, thần nữ tân trang ngũ thải minh. Chân hữu trảm giao động trường kiếm, cuồng khách xuy tiêu quá động đình”. Diễm hỏa Trương thị Ngũ Thải Minh, cũng

là thợ thủ công pháp hoa tài nghệ cao nhất trong kinh thành, hàng năm trong nội cung cần pháo hoa, đều là mua sắm từ cửa hàng pháp hoa của hắn, nghe nói giờ đây hắn đã có thể chế tạo ra pháp hoa khi châm ngòi thì hiện ra hình dáng tiên nữ.

Khói lửa sáng chói, đẹp như hoa xuân.

Thứ gì chói sáng luôn ngắn ngủi, khi nó ảm đạm xuống, La Khắc Địch đã đứng ở trên bậc, cúi đầu, nhìn Hạ Tầm thối lui đến nội viện, nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài nói: "Ta còn chưa gọi người, ngươi đã bắt đầu gọi người. Dưới chân thiên tử, đế đô Kim Lăng, làm tặc lại có thể kiêu ngạo hơn so với làm quan, ngươi nói đây là thế đạo gì...

Hạ Tầm không trả lời, trong mắt đã có ý cười mơ hồ.

Tối nay có sao không trăng, sắc trời âm u, hắn đứng ở trong nội viện, La Khắc Địch không thể nhìn rõ thanh dung nhan ngũ quan hắn, nhưng do ngọn đèn trong phòng bật ra, lại có thể nhìn thấy trong mắt Hạ Tầm xuất hiện một ít biến hóa loang loáng, một tia dự cảm điềm xấu lập tức xuất hiện trong lòng, La Khắc Địch đột nhiên kêu lên: "Bắt hết tất cả bọn chúng!".

"Phần phật!".

Cẩm y Giáo úy cầm đao từ trong phòng chen chúc ùa ra.

Khó trách Hạ Tầm ngàn vạn lần cẩn thận, vẫn thủy chung không tìm thấy dấu hiệu bố trí mai phục, thì ra người La Khắc Địch đem theo đều giấu ở trong giống như chó giấu ***. Thật ra nếu không ngại thân phận cao, cho dù không an bài thuộc hạ, chỉ có La một mình Khắc Địch, ai có thể đào thoát dưới tay hắn?

Dường như cùng lúc đó, Từ Mính Nhi kêu một tiếng sợ hãi, dường như trong bóng đêm có một người tàng hình đột nhiên vọt tới bên người nàng, nắm ở eo nhỏ nhắn của nàng kéo nàng hướng ra phía ngoài, hai chân Từ Mính Nhi đột nhiên bay lên không, cả người cũng bay ngược về phía sau.

Thấy kỳ cảnh như vậy, La Khắc Địch vừa mới kêu lên, Hạ Tầm cũng bị người "bắt" đi rồi, hai chân hắn cũng rời khỏi mặt đất, bay nhanh về phía sau, hơn nữa còn bay lên cực cao.

La Khắc Địch chỉ cảm thấy tình cảnh này vạn phần quỷ dị, cũng đã bất chấp tất cả, hắn hét lớn một tiếng, ống tay áo cuốn lên, cả người liền nhảy về phía trước, năm ngón tay xòe ra như

hổ trảo, nhanh chóng chụp vào Hạ Tầm, đúng lúc này, bên cạnh quát khẽ một tiếng: "Hắc", một bộ hạ Hạ Tầm mang đến tay cầm chùy thủ ngăn đón phía trước, đâm về phía La Khắc Địch.

Thân hình La Khắc Địch hơi nghiêng, liền tránh qua một đao kia, biến trảo thành chưởng: "Phốc" một chưởng đánh vào ngực người đó, một chưởng đánh xuống, như búa tạ, người nọ như diều đứt dây, đàng vân giá vũ bay về phía sau.

La Khắc Địch đánh trúng một chưởng, cảm thấy khác thường, kêu một tiếng quái lạ: "Kim Chung Tráo?". Liền muốn quay lại đánh một chưởng nữa, nhưng người nọ cũng đã bay đến giữa không trung. Dù là La Khắc Địch kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi kinh ngạc không hiểu, một chưởng này của hắn chỉ dùng tám phần lực, đã có thể xem như lực đạo dùng đủ mười phần, cũng có thể đánh một hán tử hai trăm cân bay ra ba bốn trượng, ít nhất cũng cao hơn hai ba trượng? Hơn nữa... Hắn còn đang bay lên trên...

Bộ hạ này của Hạ Tầm họ Kim, gọi Kim Hồ Lô, là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, một thân công phu khổ luyện cực cao, nhưng dưới thiết chưởng của La Khắc Địch, ngực như trúng búa tạ, sau khi cả người hắn bay lên giữa không trung, vẫn không nhịn được, một đống máu tươi phun ra, nhưng thân hình hắn không ngừng, vẫn đang bay lên trên, bay thẳng đến bốn trượng gì đó trên không trung, mới dùng một góc chếch mười độ bay vút về phía bên ngoài Trung Sơn vương phủ.

Người phóng ra pháo hoa kia cũng giống như vậy, giờ phút này đã sớm phi thăng lên giữa không trung, bốn người Hạ Tầm xếp thành một loạt: "Đàng vân giá vũ" mà đi, những cẩm y Giáo úy cầm đao lao tới kia đều nhìn đến ngây người, đôi mắt bọn họ trông chờ nhìn bốn nhân ảnh.

Nhanh chóng biến mất trong không trung, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ trên đời thực sự có kiếm tiên?".

Ngoài tường Tây viện Trung Sơn vương phủ, pháo hoa phóng ra trong sân tách ra ở trong bầu trời đêm, người trên xe cả người đột nhiên nhảy dựng lên, roi dài trong tay gào thét quay ba vòng, một tiếng bốp vang lên, hung hăng đánh về phía trên lưng ngựa đang co lại, cương ngựa run lên, cao giọng quát mắng: "Giá!". Bốn ngựa bị đau, phóng đi như điên, liền dọc theo phố dài xông ra ngoài.

Cả phố dài, tất cả đều là con đường ốp đá xanh, bốn con ngựa, mười sáu gót sắt phi nước đại, chà đạp ở trên đường dài, thanh âm gấp gáp như tiếng mưa gõ cửa sổ, tiếng sấm trống trận, phía sau xe, một dây thừng thô to bị kéo thẳng tắp.

Xe nhất định là xe đặc chế, dây thừng này không biết đầu thắt ở đâu, nhưng khi nhìn nó rung động, nhất định là đang thừa nhận sức nặng thật lớn, nếu là cỗ xe bằng gỗ bình thường, dưới sức kéo của dây thừng và trọng áp, lại bị bốn thớt ngựa như vậy xông tới, đã sớm tan nát, nhưng chiếc xe này vẫn đang vững vàng.

Dây thừng căng cứng, xe ngựa đã không thể đi về phía trước, nhưng đại hán đội khăn trùm đầu trên xe ngựa kia trợn mắt tròn xoe, roi trong tay lại vung lên càng nhanh, bốn con ngựa tiếp tục làm động tác chạy như điên, móng ngựa đạp loạn, móng sắt đạp trên đường đá xanh đã tóe lên ánh lửa, nhưng xe ngựa vẫn không nhúc nhích.

Dây thừng dường như kéo dài vào bầu trời đêm hư vô, trong bầu trời đêm đột nhiên hiện ra một bóng người, ngay sau đó là người thứ hai...

Dây thừng được người buộc lên xe ngựa, hơi trùng một chút, người nọ kêu một tiếng ai nha, người thứ hai liền đến ngay sau đó, đụng mạnh vào nàng, hai người không mất nhiều thời gian ở trên xe ngựa, một lát sau, cũng không biết cởi bỏ vật gì đó, hai người liền ngã cùng một chỗ tiến vào trong xe, chỉ truyền ra một âm thanh êm ái, dường như trong xe trải rất nhiều đệm giường dày đặc.

Sau đó người thứ ba, thứ tư... Người thứ tư vừa rơi xuống, liền lấy trong xe một thứ gì đó, dùng sức nhấc lên trên, dây thừng kia liền ô một tiếng thoát ly khỏi xe ngựa, bởi vì sức kéo cực căng, nhanh chóng hướng về bầu trời đêm như đạn, mà mười sáu bước chân ngựa không ngừng kéo xe, giống như thoát khỏi lực kéo cứ thế gào thét mà đi, không khác gì một mũi tên rời khỏi cây cung...

Cây đuốc, chiếu vào trong nội viện làm hiện lên một mảnh tươi sáng.

Sau đó, có dây thừng từ không trung rơi xuống mềm nhũn, phảng phất như một con rắn dài.

La Khắc Địch đi qua, nhẹ nhàng ước lượng dây thừng vừa rơi xuống kia, tay vừa chạm vào chính là một tầng mỡ dinh dính trơn bóng, mỡ là dầu heo, dây là dây làm bằng vỏ cây, La Khắc Địch quay đầu lại nhìn tòa tửu lâu Tam Hữu Các đứng sừng sững cách đó không xa, lại nhìn nhìn sân phía trước, trên mặt chậm rãi hiện lên một tia cổ quái: "Dương Húc này, suy

nghĩ thật đúng là thiên mã hành không...

Hắn bỏ dây thừng trong tay xuống, nhìn sang bầu trời đêm tĩnh lặng trầm mặc một lát, bỗng cười nhẹ một tiếng: "Dương Húc, ngươi chạy thoát được Trung Sơn vương phủ, có thể trốn được ra khỏi thành Kim Lăng sao?".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 390

Độn Địa.

Chương 390: Độn địa.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Đại lão gia”.

“Thế nào?”.

“Là... Tiểu thư... Nàng còn mang đến ba người...

“Bắt được chưa?”.

“Bẩm Đại lão gia, đã chạy mất, không biết bọn họ dùng biện pháp gì, Cẩm Y vệ nhiều người như vậy, mà vẫn chưa bắt được bọn họ. La đại nhân nói!”.

“Đi xuống đi!”.

“Dạ!”.

Lão quản gia đứng ngoài cửa, vô ý thức cúi người một cái, lúc này mới lặng lẽ lui ra.

Trong thư phòng, Từ Huy Tổ bật bấc đèn sáng hơn chút ít, một lần nữa đội chụp đèn lên, hướng lên trên mặt ghế, mệt mỏi thở dài.

Nghe nói tiểu muội không bị lưu lại, Từ Huy Tổ đã có phần thất vọng, rồi lại có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày nay, một mình hắn ở trong thư phòng, điều chính yếu nhất, là hắn sợ đối mặt với nước mắt của Tam đệ muội, cùng ánh mắt mang chút ít cừu hận của chất

nhi, chất nữ, thậm chí... Phu nhân hắn và mấy đứa nhỏ, đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, đến Nhị lão phu nhân, đều lặng lẽ ước thúc nữ tử nàng, không cho bọn họ xuất hiện ở trước mặt mình.

Bọn họ cũng không biết lão Tam đã chết rồi, chỉ cho là lão Tam đã bị mình làm cho lâm vào nhà tù, nên mới thể hiện thái độ như vậy, nếu bọn họ biết rõ... Tuy, hắn vẫn là nhất gia chỉ chủ của Từ gia, ở Từ gia có được địa vị cao nhất, nhưng hắn đã có một loại cảm giác đồng bạn xa lánh.

"Ta thật sự làm sai sao?".

Từ Huy Tổ vô ý thức lại nghĩ tới ngày đó.

Chu Duẫn Văn bị lời Từ Huy Tổ nói kích động đến thẹn quá hóa giận, tháo bảo kiếm từ trên vách xuống, liền đâm về phía ngực Từ Tăng Thọ đang bị trói gô, nhanh đến mức, thậm chí hắn còn không kịp quỳ xuống cầu tình. Hắn thật không nghĩ tới việc muốn bức Tam đệ đi tìm chết, hắn làm trưởng tử Từ gia, từ nhỏ đã bị dồn hết trách nhiệm, nên gánh vác nghĩa vụ. Lúc ấy hắn thầm nghĩ trói Tam đệ lại thỉnh tội với Hoàng thượng: "Hoàn thành toàn bộ nghĩa quân thần, bảo vệ thanh danh Từ gia, bảo vệ cả nhà"...

Đến lúc đó, dựa vào Từ gia tranh đấu giành thiên hạ vì Đại Minh mà lập nhiều công lao, dựa vào lệnh bài miễn chết Thái tổ hoàng đế ban thưởng, dù cho phải cầu xin một phen, Tam đệ sẽ lấy về một mạng, nhưng ai biết...

Hắn trơ mắt nhìn trường kiếm sắc bén, đâm vào lồng ngực hắn Tam đệ, hung dữ, không chút do dự.

Hắn thương tâm, nhưng hắn không thể sinh nổi hận ý đối với hoàng đế. Hoàng đế trên cao, vâng mệnh tại thiên. Hoàng đế muốn lấy tính mạng ai, cần lý do không? Cần phải hỏi không?

Từ gia là đệ nhất thế gia Đại Minh, nhưng thế gia không phải môn phiệt, lúc môn phiệt Hán Đường, phụ thuộc đối với hoàng quyền chỉ là cùng lợi dụng, bọn họ chỉ trung với gia tộc của mình, mà thế gia lại đem tồn vong của mình hoàn toàn phụ thuộc vào hoàng quyền, Từ Huy Tổ có tư tưởng trung quân rất chính thống.

Hắn không hận hoàng đế, hắn hận Yến thê, hắn hận Yến vương và những gian tế kia, hắn hận Tam đệ hồ đồ.

Cho nên La Khắc Địch nghe thấy vội vàng chạy đến cướp được một.

Cỗ thi thể, nhưng lại giấu giếm tin Từ Tăng Thọ đã chết, dùng Từ Tăng Thọ làm mồi nhử dụ dỗ người Yến vương mắc câu, hắn rất thống khoái đáp ứng rồi.

La Khắc Địch tỉ mỉ bố trí bao lâu, đêm nay vẫn bị thất bại, kế tiếp nên công bố tin lão Tam đã chết, khi đó, người nhà sẽ tin sao, Diệu Gấm sẽ nghĩ như thế nào, ta nên đối mặt với tất cả thân nhân như thế nào?

Từ Huy Tổ thở thật dài, hai khuỷu tay bám lấy bàn, mệt mỏi ôm lấy gương mặt lại.

Mới thời gian vài ngày, hắn đã già nua đi rất nhiều.

"Thịch, thịch thịch...".

"Phủ ứng Thiên có lệnh, tất cả phố xá, nam nữ già trẻ, mở cửa, đóng cửa buôn bán, tất cả đều nghe rõ ràng cho ta, ngay hôm nay, không phải dân cư thường ở đây, tất cả phải đi nha môn trình báo. Tất cả đều trừng lớn mắt nhìn, trong nhà ngoài tiệm, hàng xóm láng giềng, mặc kệ đi đâu tìm bạn bè, làm công ở trọ, cho dù là ăn xin xuôi theo phố khiếu, nhìn thấy một bộ mặt lạ, phải bẩm báo cho quan phủ, nếu bắt được kẻ phạm pháp, báo lên sẽ nhận được giải thưởng lớn, nếu bị quan phủ bắt được tội phạm trước, tội bất lực, tất cả sẽ phạm tội liên đới đồng phạm!".

Phố lớn ngố nhỏ, khắp nơi đều có lính quan phủ và hương đinh bảo an địa phương cầm loa tuyên cáo tin tức đến các dân chúng. Đêm đó người lộ mắt qua, kể cả Hạ Tầm, đều bị quan phủ vẽ hình trên cáo thị, truy nã khắp phố lớn ngố nhỏ.

Đầu đường ngố Loạn Thạch, chưởng quầy bán canh vịt kia đã mấy ngày không thấy đại hán đến uống hai chén canh, ăn sáu cái bánh rán hành, chưởng quầy rất nhớ nhung. Chính là đang hoài niệm, lại tới một người, cười nói: "Chưởng quầy, ba chén canh vịt, sáu cái bánh rán hành, gói lại mang đi".

"Được rồi được rồi!". Chưởng quầy vừa thấy mối buôn bán đến, nhất thời hưng phấn lên.

Lão bản nương bên cạnh dùng cùi chỏ hung hăng đánh hắn một cái, chưởng quầy nhất thời tỉnh ngộ lại, vội vàng trừng con ngươi hỏi: "Làm gì vậy mua nhiều vậy? Ở chỗ này ăn không được ư?".

“Hài, ta nói ngươi trông nom nhiều như vậy làm gì, người nhà ta nhiều miệng ăn, bà ngoại, con nhỏ, không có tiện đi ra”.

“Không có tiện? Tại sao nhà mình mà không ra được, từ bên ngoài đến sao? Lộ dẫn đâu, lấy ra ta xem”.

Phía đối diện, trên ống khói một gia đình vừa mới bốc khói bếp lên, vài người như hổ liền xông vào cửa: “Trong nhà có mấy người? Đều đi ra đều đi ra, kiểm tra! Một hai ba bốn, Lưu Kiến, đi nhìn trong nồi, làm đồ ăn cho mấy người!”.

Người ngoài cửa thành kiểm càng thêm nghiêm khắc, người ra khỏi thành xếp thành hàng dài, các loại xe bất kể là quý nhân, hay xe lương vận tải, đều bị người leo từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, lật ra mấy lần, trong đám người còn có rất nhiều mật thám lúc ẩn lúc hiện, một khi chứng kiến người có vẻ khả nghi, lập tức nhào tới trước đem người khống chế rồi nói sau.

Trong Cẩm Y vệ nha môn, La Thiêm Sự lạnh lùng thốt: “Hôm nay ta có thánh dụ trong tay, gia môn người nào ta không tiến vào được? Dạng người gì ta không thể bắt? Nói cho người phủ ứng Thiên và Ngũ môn binh mã ti, bất cứ chuyện gì, ta chịu trách nhiệm, tìm kiếm cho ta, lật hết cái thành Kim Lăng này lên cho ta. Dùng phương pháp gán tội liên đới, để dân chúng bách tình toàn thành làm tai mắt cho ta, cho dù bọn họ ẩn sâu chín thước dưới mặt đất, ta cũng có thể bức bọn hắn đi ra”.

“Rõ!”.

Trần Đông đáp ứng một tiếng, vội vàng đi ra ngoài.

La Khắc Địch nâng chung trà lên, lại đưa mắt nhìn Hiệp An: “Những lên lưu manh kia...”.

“Đại nhân yên tâm, những lưu manh kia, người phủ ứng Thiên và Ngũ môn binh mã ti sao lại không biết, bình thường không để ý tới bọn họ thì thôi, giờ đây, bọn họ bị chúng ta gõ một phen, những người này cũng đều động, góc tường, cống ngầm trong kẽ đất những địa phương này chúng ta quét không đến, tất cả đều là tai mắt bọn họ, bọn Dương Húc ở loại địa phương này, cũng khó ẩn náu”.

“Ừm, người chúng ta đã rút khỏi chưa?”.

Hiệp An nói: “Vâng, người bên ngoài của chúng ta, cùng với lực lượng âm thầm, lúc này đã vận dụng toàn bộ”.

La Khắc Địch cười nhẹ một tiếng, cầm chén tiến đến bên miệng, Hiệp An thấy thế, biết thời cơ lui ra ngoài.

Lưu Ngọc Quyết một bên có phần đứng ngồi không yên, nhưng lúc này La đại nhân chính là không cần hắn ra mặt, hắn hiểu rõ đại nhân đang lo lắng gì. Vụng trộm ngắm mắt sắc mặt đại nhân, cuối cùng không dám tự động nói ra lời xin đi giết giặc.

La Khắc Địch một chút xấu hổ bởi vì Hạ Tầm đào thoát cũng không có, khác hoàn toàn, giờ đây hắn có phần vui vẻ.

Sáng sớm hôm nay, hắn tiến cung bẩm báo toàn bộ quá trình Dương Húc bỏ chạy với Hoàng thượng. Hơn nữa còn thêm mắm thêm muối, miêu tả Hạ Tầm năng lực càng thêm kinh người, hắn không phải muốn đẩy trách nhiệm vì khâm phạm bỏ chạy dưới mí mắt mình, hắn chỉ muốn khiến cho hoàng đế hiểu rõ, người Yến vương ở trong thành Kim Lăng đã đến tình trạng có thể hô phong hoán vũ.

Quả nhiên, hoàng đế kinh hãi, Phương học sĩ cũng kinh hãi, bọn họ rốt cuộc đã chịu giao quyền.

“Triều đình rốt cuộc cũng biết thiếu khuyết một tai mắt cường đại là việc ngu xuẩn bực nào!”.

Tư vị nắm quyền, thật tốt!

Sóng lớn trên biển dù có thể đánh tung hàng tấn sắt, đáy biển cũng rất bình tĩnh.

Năng lượng cẩm Y vệ lại khổng lồ, có thể thật nhấc cả một tòa đô thành từ đáy bay lên trời hay không? Đáp án là: Không thể! Dùng cơ cấu năng lực chấp pháp hiện đại cũng không làm được việc lật tung toàn bộ góc một tòa thành trì, huống chi là thời đại kia.

Nhưng La Khắc Địch chẳng những phát động lực lượng quan phủ, lực lượng hắc đạo thậm chí lợi dụng lực uy hiếp liên đới, đem dân chúng toàn thành biến thành tai mắt hắn, điểm này ở cơ cấu chấp pháp hiện đại lại làm không được, cho nên, góc tường oai phong của hắn quét không đến, thì rải rác không có mấy.

Rải rác không có mấy, vậy cũng là còn có, ví dụ như, Tống Hương phòng.

Tống Hương phòng có quan hệ hoàng cung Đại Minh, gồm mười hai giam, bốn ti, tám cục hai mươi bốn nha môn là không tìm đến, nó căn bản không có một cơ cấu tên chính thức, chỉ là liệt vào cùng một chỗ gọi.

Là Hoán Y cục, Hoán Y cục là hai mươi bốn nha môn không thiết lập tại cơ cấu hoạn quan trong hoàng cung, Tống Hương phòng đương nhiên cũng là ở bên ngoài hoàng cung.

Tống Hương phòng phụ trách mấy ngàn cái bồn cầu trong hoàng cung, các loại tiện khí mà hoàng cung sử dụng, kể cả tiện bồn (dùng để đại tiện), cung dũng (dùng để tiểu tiện) các loại... Trong hoàng cung, cũng không có nhà vệ sinh chuyên môn, bên cạnh hoàng cung sao có thể trang bị một chỗ bốc mùi hôi ngút trời như vậy. Bởi như vậy, thì mỗi sáng sớm cần để ý mấy ngàn cái bồn cầu, những bồn cầu này đều là do Tống Hương phòng sưu tập mỗi ngày, vận ra ngoài thành Kim Lăng, rửa ráy sạch sẽ, lại gửi trở lại các góc hoàng cung.

Tiện bồn có chứa tro, chuyên chuẩn bị cho đại tiện, sử dụng rồi là đưa đến nơi quy định, tiểu tiện thì dùng cung dũng, trực tiếp đi ở bên trong, lại dùng nắp đắp kín đậy vào. Hoàng đế, hậu phi sử dụng chậu gọi là "quan phòng", cũng gọi là "Hổ Tử".

"Thú tử".

"Mã tử". Còn người hạ đẳng thì đều dùng cái gọi là "Tiện bồn".

"Quan phòng" đương nhiên là rất cần chú ý, bình thường dùng gỗ, thủy tinh hoặc sứ tạo thành, bên cạnh khung có gỗ, trên mặt mở của khung có hình trứng, chung quanh lại gắn nệm êm, trên miệng có nắp, tiện bồn giống như dạng ngăn kéo có thể kéo co lại, sau có chỗ tựa lưng, lại có đệm êm, giống như sô pha không tay vịn bình thường giờ đây, ngồi ở trên mặt, cũng không thể kém hơn so với bồn cầu giờ đây.

"Quan phòng" quý báu nhất phải kể tới thời Ngũ Đại những năm cuối của Thục Vương Vu Sưởng, nạm vàng khảm ngọc, hoa mỹ vô cùng, Tống thái tổ Triệu Cứu Dận sau khi diệt Thục Quốc, chiếm được đồ vật này còn tưởng là đồ vật gì quý báu, nếu không có Hoa Nhị phu nhân nói toạc lai lịch nó ra, lão Triệu chắc sẽ vui vẻ mà đem nó bài trí đặt ở trên long án của mình.

Nhưng nó lại quý báu, cuối cùng vẫn là vật để ỉa đái, là vật không thanh khiết, cho nên Tống Hương phòng không thể thiết lập ở trong hoàng cung. Chỗ này ở phía tây hoàng cung,

một nơi cực kỳ vắng vẻ, mọi người sinh hoạt ở trong đại viện Tống Hương phòng đều là hoạn quan tuổi già không được ân sủng hoặc thái giám cung nhân có tội, bọn họ tựa như một đám bị cách ly, người bị thế nhân quên, vĩnh viễn không có ai nâng đỡ bọn họ, tuy bọn họ vào trong nội cung mỗi ngày cũng không được người để ý.

Chỗ này thật chỉ có thái giám tuổi già và có tội, sẽ không có những người khác đến sao? Phía quan phương nói là như thế này. Trên thực tế tựa như một ít công nhân viên chức chính thức bảo vệ môi trường chúng ta bây giờ, mỗi tháng được hai ba ngàn đồng tiền lương, hoa hồng tám trăm đồng tiền mướn cá nhân, bảo hắn mặc trang phục quét sạch đoạn đường do hắn phụ trách, mình ở nhà chơi mạt chược hoặc là phái một phần khác đi làm việc như vậy, chỗ này cũng có một đám so với thái giám cung nhân những người tầng thấp nhất này càng thấp hơn, cực cực khổ khổ làm công cho bọn họ, những người này phần lớn là người đáng thương, sinh kế không tốt, tự cung vào cung nhưng không thành công.

Cho nên, tuy bọn họ làm việc mệt nhất bẩn nhất, trên thực tế đến tiền công cũng không được vài văn, bọn họ chỉ có thể kiếm miếng cơm ăn mà thôi, đãi ngộ duy nhất giống nhau là, những người này cũng được xưng là công công.

Không lâu, bọn họ lại có thêm hai đồng bạn, một người coi như có khí lực, một người yếu nhược giống như con gà, cường tráng gọi là Hạ công công, gầy gọi là Từ công công...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 391

Đấu Pháp.

Chương 391: Đấu pháp.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Chúng ta chỉ qua bốn ngày quan sát, trong Cửu thành, chỉ có, Tống Hương Phòng khi ra thành là kiểm tra lỏng lẻo nhất. Ha ha, cái đai này không giống với cái mà cô thường dùng, chỉ có thể thắt ra cái nút thắt hợp hoan, ta ngất...

“Ta... Ta chỉ biết thắt một loại nút này” Từ Mính Nhi đỏ mặt.

“Đến, ta thắt cho cô. Đây là một kiện Duệ Tát (kiểu quần áo), loại màu sắc và kiểu dáng này, chỉ có thái giám dùng, hơn nữa còn là thái giám khốn cùng nhất, giữa lưng có dây thừng thắt rồi, chỉ cần là buộc vào liền thành. Nút thắt hợp hoan là thắt của nữ hài, nam nhân không thể dùng, biết không?”.

Hạ Tầm đem Từ Mính Nhi kéo đến bên người, khẽ kéo nút thắt lưng của nàng ra, một lần nữa thắt lại, chậm rãi, để cho nàng nhìn rõ ràng.

Rốt cuộc là đại cô nương rồi, để cho người ta loay hoay như vậy, Mính Nhi rất không tự do, nút thắt áo vừa kéo ra, trên người liền lặng lẽ nổi lên một tầng da gà, bụng nhỏ vội hóp vào, thu đến vội vàng, khi Hạ Tầm buộc thắt lưng, ngón tay như có như không chạm người nàng. Mính Nhi nín thở, đến mức tim đập nhanh.

Hạ Tầm hoàn toàn không có chú ý, còn đang thấp giọng dặn dò: “Một đám hoạn quan, áp tải lại là xe lừa nước phân văng bốn phía, mỗi ngày đều phải ra vào cửa thành, bốn mươi tám

cỗ xe lớn, trăm mười thám giám, căn bản không có người chú ý. Hai ngày đầu bọn họ còn có thể nhìn lên vài lần, hai ngày này liền càng lỏng lẻo.

Quan trọng nhất là, bọn hắn biết tiểu quận chúa Trung sơn vương phủ và ta ở một chỗ, mà đường đường quận chúa, lá ngọc cành vàng, thân thể cao quý, thế nào cũng không thể trà trộn trong thái giám, theo xe phân ra khỏi thành, là người sẽ nghĩ như vậy, mà như vậy vừa vặn thành cơ hội duy nhất chúng ta bỏ trốn".

"Mính Nhi rất ngoan, có thể tiếp nhận an bài như thế của ta. Đổi một người, không cần nói là thân phận quận chúa, cho dù tiểu thư đại hộ bình thường người ta, cũng sẽ không bằng lòng mặc lên quần áo bẩn như vậy, tiếp nhận an bài như thế của ta...

Mính Nhi trầm trầm nói: "Không phải ngươi nói sao, dưới sự truy bắt của cường địch, quy luật sinh tồn thứ nhất chính là hạ thấp bản thân, càng hạ thấp bản thân càng tốt, hạ thấp bản thân đến giống như một hạt bụi, hạ thấp thành một bãi *** chó, người ta như vậy liền muốn vòng qua ngươi đi rồi, chỉ có như vậy, mới có thể sống được lâu".

"Ừm, Mính Nhi ngược lại tính dễ nhớ. Được rồi, buộc tốt rồi, xoay qua đi ta xem xem, Ừm! Đến đây, đem mũ lớn cũng đội lên, ta lại bôi cho cô một lượt nước gừng, cái này sẽ không hủy da thịt cô, sau khi ra khỏi thành, chúng ta rửa đi".

"Ta không sợ, ngươi đến đi. Không cần luôn cảm thấy ủy khuất cho ta, hại ngươi nguy hiểm như vậy, thật ra đều là bởi vì ta...

Từ Mính Nhi nói đến đây, đột nhiên nghĩ đến tam ca, khi ngày lễ ngày Tết, mặc áo mới, đội mũ, đại ca lo liệu toàn phủ An phủ, nghênh đón tân khách đến, nhị ca cũng phải bận việc bên ngoài, chỉ có tam ca, thường xuyên nhớ, dù là các nha hoàn đã đem nàng trang điểm thỏa đáng, tam ca đều muốn đem nàng gọi đến bên người, một bên kiểm tra nàng ăn mặc trang điểm, một bên lải nhải như vậy, nước mắt Mính Nhi.

Liền không kìm được tí tách chảy xuống.

Tay Hạ Tầm ngừng lại, kinh ngạc nói: "Vì sao khóc rồi?".

"Không có việc gì!".

Từ Mính Nhi muốn dụi mắt, bởi vì phụ cận con mắt đã thoa nước gừng, lại cố nén, chớp

chớp chớp, nén nước mắt nói: "Vị gừng xông".

Hạ Tầm không có hỏi lại, hắn đương nhiên biết không phải cái nguyên nhân này, mà là Mính Nhi nhớ tới tam ca của nàng.

Bây giờ cả thành đều đang tìm kiếm bọn hắn, danh nghĩa là bí điệp của Yến vương lẻn vào Trung Sơn vương phủ, cứu Từ Tăng Thọ rời đi, Từ Tăng Thọ được hoàng thượng khoan dung, địa ca giáo huấn, đã hoàn toàn tỉnh ngộ, không muốn trợ Trụ vi ngược nữa, chỉ muốn cẩm túc hối lỗi. Bọn hắn lại như phát cuồng đem Từ đại đô đốc giết chết, hoàng thượng nghe tin nổi giận, hạ lệnh lùng sục cả thành.

Cái tin tức này truyền ra, Từ Mính Nhi tự nhiên liền biết tam ca nàng đã chết rồi. Nàng rất kiên cường, không muốn rơi nước mắt trước mặt người khác, nhiều lần, Hạ Tầm đều nhìn thấy thừa dịp lúc không ở bên người, nàng mới có thể trộm lau nước mắt, hôm nay có lẽ là bởi vì phải rời khỏi Kim Lăng, nàng thậm chí không thể đến trước linh cữu vong huynh đi bái tế một phen, cho nên mới nhịn không được tại trước mặt chính mình rơi nước mắt.

Thật ra tại lúc hắn hỏi thăm Hồ Thiên La quản sự phòng ăn của Từ phủ, hắn đã nghi ngờ chỗ Trung Sơn vương phủ giam lỏng là một cái bẫy, bởi vì hắn cảm thấy một huynh trưởng có thể đem đệ đệ ruột trói trên Kim điện, đem huynh đệ sinh tử giao cho hoàng đế đến quyết định, cũng sẽ không thể đem huynh đệ phản nghịch giam lỏng rồi ở trong tổ từ quỳ lâu không dậy, thẳng đến phu nhân tại cửa từ đường khóc cầu xin mới đi ra, cũng không đến mức tự nhốt trong thư phòng, liên tục vài ngày uất ức không ăn, không gặp người ngoài. Trừ khi... Huynh đệ kia của hắn đã chết trong tay hắn.

Nhưng mà, Từ Mính Nhi hiển nhiên không nghĩ như vậy, không cứu, nàng một ải này khó đi qua, huống chi chính mình thiếu Từ đại đô đốc một cái nhân tình, nhưng có một đường khả năng, hắn liền không thể không cứu. Đồng thời, cứu người lại có thể càng dễ bảo hộ Lý Cảnh long và Mộc Ân tồn tại, nói đến một tầng này, đã không quan hệ ân oán cá nhân, mà là từ đại cục mà nghĩ.

Ngoài ra, hắn còn có một cái lý do không chỉ là vì nhân đạo, hắn muốn cởi bỏ một cái nghi hoặc trong lòng mình, nếu như hắn có thể cứu Từ Tăng Thọ ra, hoặc đều hắn có thể chứng thực Từ Tăng Thọ đã chết, như vậy liền có thể cởi bỏ cái nghi ngờ vắt ngang trong lòng hắn đã rất lâu.

Bây giờ hắn đã biết đáp án.

Hắn biết, lịch sử thật bắt đầu thay đổi rồi. Tuy bây giờ chỉ là một chút thay đổi nho nhỏ, nhưng vậy đủ rồi. Hắn không cần lại vì trên lịch sử vì sao không có ghi lại về chính mình mà thấp thỏm, hắn cũng không cần lại làm mỗi một chuyên, đều phải cố kỵ hướng đi vốn có của lịch sử, không cần lo lắng chính mình can dự là không tác dụng, hoặc khiến cho lịch sử đi về phương hướng không thể dự đoán.

Hắn chỉ cần biết, lịch sử có thể bị hắn thay đổi, mặc dù lịch sử xảy ra thay đổi, cũng sẽ không khiến cho đã xuất hiện tại nơi này hắn biến mất không có căn cứ, cái này là đủ rồi. Về phần hắn hôm nay là một cái không gian song song cùng cùng thế giới vốn có của hắn cùng tồn tại, hay là hắn một khi xuyên việt thời không về đến quá khứ, tựa như lời của nhà Phật nhảy ra ngoài tam giới, vô luận hắn khiến cho cái thế giới này làm ra thay đổi gì, đều sẽ không ảnh hưởng hắn cái người đã đến tương lai của hiện tại, cái này cũng không quan trọng nữa, quan trọng là hắn sống tại ngay sau đó, hắn có thể vì ngay sau đó mà sống.

Mỗi một người, đều phải lựa chọn con đường của chính hắn, giải quyết tâm ma của chính hắn.

Tâm sự của mình Nhi, hắn biết một chút, lại cũng biết đây là ngôn ngữ không cách nào giải quyết. Thanh quan khó đoạn việc nhà, tâm bệnh, của mình Nhi chung quy là chính nàng đi nghĩ thông suốt, có lẽ đợi lúc nàng nghĩ thông suốt, cái tiểu nữ hài này liền có thể chính thức thay xương đổi thịt, biến thành một đại cô nương.

Thân thể thành thục, chỉ cần phát triển, tâm thành thục, cần ma luyện.

Từng cái bô lên xe, chỉnh tề từng tầng một xếp chồng chất cao cao, cuối cùng dùng dây thừng cẩn thận buộc chặt, buộc chắc chắn, sau đó lại sắp xếp lên trên một chiếc xe.

Hạ Tầm và người khác giống nhau, chăm chỉ làm, một chút cũng không có lộ ra tâm tình chán ghét, ngại bẩn. Vốn bô phải do Từ Mính Nhi vận chuyển, hắn cũng đưa đi. Những người khác chú ý đến, chỉ là lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, không có bất cứ biểu tình gì.

Bọn họ là người sống tại tầng thấp nhất xã hội, không có tôn nghiêm, không có nhân quyền, thậm chí không có quyền lợi sinh tồn. Bọn họ biết, họ Hạ cùng họ Từ hai người này là cùng nơi đến, có lẽ bọn họ vốn là bằng hữu hoặc là thân thích, cho nên mới chiếu cố nhau. Không vấn đề gì, ở cái địa phương này lâu ngày, cũng sẽ không còn nhân tính, rất nhanh, hai người

bọn họ liền sẽ giống như người khác nơi này, thành một cái xác không hồn chỉ lo cuộc sống của chính mình.

Từ Mính Nhi đứng tại nơi đó, có điểm bộ dáng chân tay luống cuống. Sau đó, nàng đột nhiên cố lấy dũng khí...

Hạ Tầm nhấc một cái bô lên, đặt đến trên xe, vừa nhấc lên một cái, đột nhiên có một đôi tay nhỏ đồng thời nắm chặt một bên lan can, đôi tay nhỏ kia nhìn đến rất thô ráp, hơn nữa bẩn vô cùng! Nhưng mà Hạ Tầm nhận ra, đó là tay Mính Nhi.

Đây là hắn dùng thủ pháp dịch dung học từ nơi đó của Tạ Tạ, không có nhiều tài liệu hóa trang hiện hành của thế giới hiện đại, chính là tương gạo, bùn đất, nước cỏ... Dùng những tài liệu rất dễ dàng có được này, trải qua đôi tay khéo léo xử lý, liền có thể khiến cho bộ dạng và làn da một người biến dạng lớn, đơn giản dễ dàng.

Hạ Tầm ngẩng đầu nhìn một cái, Từ Mính Nhi không có nói gì, cũng không có nhìn hắn, nàng mím môi, rất nỗ lực giơ bô lên.

Trước mắt, là một nữ hài hiểu chuyện, là một nữ hài quật cường.

Cũng là một... Cô nhỏ đáng thương!

Khóe miệng Hạ Tầm khẽ nhếch lên trên một chút, trên tay tăng thêm sức lực, cũng tăng nhanh tốc độ.

Hơn ba mươi cỗ xe chở đầy bô son đỏ khô khan kẽo cả kẽo kẹt hướng cửa Triêu Dương đi, xa xa có một cỗ mùi thối mốc meo chậm rãi lan ra.

Đế đô Kim Lăng, dân cư vài trăm vạn, mỗi ngày đều có vấn đề rác rưởi cùng vật bài tiết cần giải quyết, có một quần thể người sống tại tầng thấp nhất của xã hội, bọn họ là chuyên môn phụ trách thanh lý những rác rưởi và vật bài tiết sinh hoạt này, cuộc sống của bọn họ đến vốn chính là phần công tác này, phụ thuộc vào nha môn phủ ứng Thiên, thanh lý là rác thải sinh hoạt của dân chúng trăm họ bình thường, quan phủ sẽ trả một bộ phận phí tổn, phân liền chuyển ra ngoài thành, sẽ bán cho đại địa chủ ngoại ô hương trấn, còn có thể được một phần thu nhập.

Tại thời đó, tại nông thôn, đối với phân chuồng đã có đủ nhân thức, địa chủ thân sĩ nông

thôn thậm chí sẽ tại qua đại đạo nhà mình xây một cái nhà xí công, mục tiêu chính là vì được nước giàu chất dinh dưỡng miễn phí, tiêu tốn không nhiều tiền, liền có thể màu mỡ đất đai nhà mình, bọn họ đương nhiên cũng là mong muốn.

Tống Hương Phòng chuyên môn xử lý rác rưởi trong cung, thượng cấp có quy định, xe phân chỉ có thể ra cửa Triêu Dương, đưa đến trong ruộng của Hiếu Lăng vệ, cái này cũng coi như là nước phù sa không chảy ruộng ngoài. Quân vệ đóng ở kinh đô phần lớn không có vệ thành cùng vệ điền của mình, duy chỉ có Hiếu Lăng vệ thì khác. Nhánh quân đội này sứ mệnh duy nhất chính là bảo vệ xung quanh Hiếu lăng, bọn là là vĩnh viễn đóng quân nơi này, không quan tâm biên chế hay là nhân viên, cho nên bọn họ có chỗ ở và nơi đóng quân, có địa phương thu xếp ổn thỏa.

Vừa ra cửa Triêu Dương, lại hướng đi thẳng đến Hiếu lăng, giữa một mảnh ruộng lớn này đều là quan binh vệ điền của Hiếu lăng, vệ thành cùng vệ điền của Hiếu lăng vệ tổng diện tích, chửng trên dưới một phần tư cả thành Nam Kinh, thật uy phong. Đáng tiếc là, quan binh Hiếu lăng vệ không có cơ hội phát tài, cũng không có khả năng lên chức, bọn họ không quyền không thể, vừa vào Hiếu lăng vệ, chỉ có thể bảo vệ vệ điền của bọn họ như vậy, yên phận sống qua ngày.

Đi Hiếu lăng vệ, phải đi cửa Triêu Dương.

Trong cửa Triêu Dương một khu kia là trọng địa của hoàng thành, căn bản không có bao nhiêu hộ gia đình dân chúng bình thường, đồng thời ra cửa Triêu Dương chính là thẳng hướng ngự đạo đi Hiếu lăng, muốn đi địa phương khác phải vòng một vòng lớn, cho nên tuy cửa thành khác bây giờ bởi vì tra quá nghiêm mà chen chúc không chịu nổi, trăm họ rời thành vẫn là thà rằng tại địa phương khác chờ đợi, ít có người đến cửa thành này, bởi vậy nơi này trở nên tương đối quạnh quẽ.

Hạ Tầm lựa chọn cái thân phận bây giờ này, ngoại trừ cái thân phận này bản thân có đủ tính bí mật tự nhiên, cũng cân nhắc đến bọn họ mỗi ngày phải rời thành, hơn nữa đi cửa Triêu Dương một đặc điểm này, đây là một trường tâm lý chiến.

Đường đường quận chúa sao có thể trà trộn đội ngũ chuyển bô, mặc lên một thân quần áo rách nát không chịu nổi mang theo mùi khai nước tiểu? Đây là một cái không thể.

Tin tức gấp như vậy, kiểm tra nghiêm như vậy, người trong lòng có quỷ, đều theo bản năng

lựa chọn cửa thành hỗn loạn nhiều người, như vậy mới có cảm giác an toàn, ai sẽ đi một con đường vắng vẻ như vậy, như hạc giữa bầy gà rõ ràng? Cái này lại là một cái không thể.

Huống chi, như vậy một đám thái giám mỗi ngày rêu rao khắp nơi, lại bị tất cả mọi người đều không chú ý sự tồn tại của bọn họ, bản thân chính là màu bảo vệ tốt nhất.

La Thiêm sự nắm quyền một triều đại, quả thật có năng lực sử dụng lực lượng trị an thành Kim Lăng, đem cả toàn Kim Lăng thành quấy đến long trời lở đất, nhưng hắn dù sao không phải Quan Thế Âm ngàn tay ngàn mắt, chỉ cần không phải bản thân hắn tại đây tọa trấn, vậy những công sai tuần kiểm nha môn chịu hắn sử dụng kia, sẽ không từ vất vả, ngày qua ngày ra sức kiểm tra mỗi một người qua đường sao, sẽ đối với một ít thái giám mỗi ngày tại dưới mí mắt bọn họ chuyển bô qua sinh lên lòng cảnh giác sao?

Người của Hạ Tầm thông qua vài ngày quan sát, cơ bản đã xác định con đường an toàn này. Mặc dù như thế, Hạ Tầm vẫn tại phụ cận an bài một chút nhân thủ đề phòng vạn nhất, một khi thân phận của hắn tiết lộ, những người này chính là tử sĩ, là tử sĩ phụ trách bằng mọi giá liều mạng yểm hộ hắn tên thủ lĩnh này ly khai, bởi vậy hôm nay xung quanh cửa Triêu Dương còn coi như là tương đối náo nhiệt.

Vừa thấy bọn thái giám Tống Hương phòng xui xẻo rừng rực chết bầm lại đến, quan binh giữ cửa sớm liền bịt mũi khoát tay kêu bọn hắn thông qua, theo lệ một tên người mặc cẩm y Giáo úy hô một tiếng: "Chậm đã!". Liền đi thẳng lên phía trướng đánh giá.

Bô trên xe căn bản là không giấu được người, muốn kiểm tra cũng chỉ là tra những người áp tải xe chuyển bô rời thành này, hướng giữa bọn họ vừa đứng, liền có một cỗ mùi khai rừng rực bổ vào mặt mà đến, tên Cẩm y Giáo úy kia ngừng thở, đánh giá từng cái.

Một tiểu cô nương muốn giả trang tiểu thái giám, trời sinh liền có ưu thế. Huống chi Từ Mính Nhi mặc lên một thân quần áo rách nát dơ bẩn, sắc mặt làm cho một mảnh vàng vọt, còn hơi mang theo vẻ thiếu dinh dưỡng, hoàn toàn chính là một bộ dáng dinh dưỡng không tốt, mặc ngươi nhìn thế nào đều là một tên tiểu thái giám hàng thật giá thật, cùng bức tranh vị tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu, thông minh linh động giấu trong ngực cẩm y Giáo úy kia còn không bằng.

Cẩm y Giáo úy án đao chỉ là tại trên mặt nàng khẽ quét một cái, liền nhìn hướng một người kế tiếp. Hạ Tầm dùng tiểu đao sắc bén nhất, vừa sớm đem cái cằm hắn cạo đến sạch sẽ lại

cạo một lần, còn bôi tầng phấn nhàn nhạt, khiến cho cái cằm kia biến thành mịn màng lên. Màu da hắn, kiểu tóc cũng đổi, đầu tóc thậm chí đánh mỏng một chút, dùng đến nỗi vén cái búi tóc kia lên đều lộ ra vẻ mượt mà.

Khóe mắt mắt dùng tương gạo chế tạo ra nếp nhăn tinh tế, đến nỗi bỗng già đi chục tuổi. Khóe mắt còn hướng hai mai nâng gấp một chút, lông mi cũng nhổ đi một ít, khiến cho vốn cực anh lãng một đôi mày kiếm biến nhỏ, trong mồm thì tại hai bên lót chút gì đó, thế là hình lông mày hắn, hình mắt, hình mặt toàn bộ đều xảy ra biến hóa, đại khái một cái không đổi, chỉ có chiều cao người hắn.

Cẩm y Giáo úy lúc đi đến bên người hắn, cẩn thận nhìn một chút, Hạ Tầm và các thái giám khác đồng dạng, cử chỉ, ánh mắt, thần khí, không.

Mang nửa điểm nam tử hán dương cương chi khí, bộ dáng hắn bây giờ, cùng dán tại cửa thành trên văn thư bắt vị tư thế oai hùng bừng bừng khâm phạm triều đình đầu não Yến nghịch kia, quả thực là cách biệt trời đất.

Loại hình thái giả trang này không thể duy trì quá lâu, không quan tâm là hết sức làm ra động tác và thần thái, hay là chân mày khóe mắt thậm chí khuôn mặt đơn giản hóa trang, đều không thể kéo dài, nhưng hắn chỉ cần có thể kiên trì đến đi ra khỏi cửa thành này, vậy liền đủ rồi. Cẩm y Giáo úy hỏi hắn vài câu, Hạ Tầm một bộ dáng lão thái thái dở sống dở chết, kìm cuống họng, nương thanh nữ khí hướng phía trước vừa đến gần, hắn cố ý trên quần áo thêm dầy một chút mùi vị phân nước đái cùng xông lên hun cho tên cẩm y vệ kia thiếu chút nữa ngã nhào, vừa cười, lúc này lộ ra một miệng răng vàng.

Chi tiết này bị cẩm y Giáo úy kia chú ý đến, nhưng phàm người gia thế điều kiện còn có thể, mỗi ngày rửa mặt cùng đánh răng đều là không thể thiếu, hắn tuyệt đối không tưởng được có người sẽ ngụy trang làm đến tình trạng cẩn thận như thế, hàm răng vàng kia, còn có khóe mắt thấy phân... Cẩm y Giáo úy chán ghét khoát tay, đối với Hạ Tầm ân cần chỉ trả lời một chữ: "Cút!".

Hạ Tầm gật đầu khom lưng cười, đội xe Tống hương phòng lọc cả lọc cọc hướng ngoài thành đi ra. Không quan tâm là Hạ Tầm và Từ Mính Nhi ngoài sáng, hay là mười mấy tên tử sĩ chuẩn bị tiếp ứng trong tối, toàn bộ đều là thở phào một hơi.

Ra khỏi cửa thành không xa, chính là quan binh Hiếu lãng vệ thành phiến vệ điền, hoa màu

đã lên rồi, xanh mơn mởn đón gió dậy sóng.

Rời thành rồi! Rốt cuộc rời thành rồi!

Chỉ cần phương pháp tìm đúng, thiên hạ không có nhà lao không thể phá giam cầm.

Gió đồng bằng thổi đến mặt, Hạ Tầm ngực hơi chút thoải mái.

Người giỏi thủ, nấp dưới cửu địa!

"La đại nhân, lần này, ngươi lại thua một nước cờ!".

Hạ Tầm quay đầu nhìn cửa triều, khẽ cười một tiếng...

Nha môn cẩm y vệ, Lưu Ngọc Giác thật sự không kìm được, hướng La Khắc Địch hỏi: "Đại nhân, chúng ta bởi vì sao đều tung đến ngoài thành Kim Lăng?".

La Khắc Địch liếc hắn một cái, hỏi ngược lại: "Thành Kim Lăng vài trăm vạn dân chúng, ngươi cho ràng bằng chút nhân thủ như vậy của Cẩm y vệ chúng ta thật có thể thấy được qua? Trong thành này ở vô số vương hầu quan tướng, ngươi cho ràng, bọn họ thật có thể dễ dàng để chúng ta không ngừng tìm kiếm, đem cả thành Kim Lăng làm cho gà bay chó chạy, làm cho bọn họ không được sống yên ổn sao? Ngươi cho rằng, phủ ứng Thiên, các tuần kiểm bộ khoái của Ngũ môn binh mã ti kia đối với thượng quan bản nha đều có thể bằng mặt không bằng lòng, bọn họ sẽ ra sức làm việc cho chúng ta sao?".

Lưu Ngọc Giác nghi hoặc nói: "Như vậy đại nhân...

La Khắc Địch nhàn nhạt cười: "Tác dụng của bọn họ, chỉ là rút dây động rừng mà thôi, túi của chúng ta, đặt tại ngoài thành!".

Kẻ giỏi công, động chín tầng trời!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 392

Thiên La.

Chương 392: Thiên la.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Ngoài cửa Triêu Dương chính là vệ điền Hiếu lăng vệ, đội xe ra khỏi thành, hướng phía trước già chừng hai dặm, Hạ Tầm liền hướng Từ Mính Nhi chuyển cái ánh mắt, nói: "Ta đi bên cạnh đại tiểu tiện một chút, các ngươi đi trước, lập tức nhanh trở về" Nói xong liền hướng hoa màu bên đường đi.

"Ta... Ta cũng cần đại tiểu tiện một chút!".

Khuôn mặt Từ Mính Nhi khẽ đỏ một chút, vội vàng cũng chạy đi, người khác cũng không để ý, mọi người đều đã lăn lộn tới nơi này, tất cả là làm việc dơ bẩn sống kiếm cơm ăn, kiếm lời ít đến đáng thương đủ tiêu mà thôi, dưới mắt sống cũng chỉ còn một nửa, ngươi đuổi cũng không đi hắn, ai còn quan tâm đến người khác có trốn đi hay không?

Hạ Tầm đến trong hoa màu bên đường, liền đứng tại trên đường mòn nhỏ giữa ruộng bất động, một lát thời gian, Từ Mính Nhi chạy đến.

"Đi mau, bên này!".

Hạ Tầm hướng nàng khoát tay một cái, dọc theo con đường mòn nhỏ kia vội vàng chạy đi, chờ hắn chạy đến tận đầu, liền nhìn thấy một con sông dẫn nước tưới ruộng nhỏ, bờ sông trông một loạt dương liễu, qua con sông nhỏ vẫn như cũ là một mảnh đất ruộng, Hạ Tầm ngẩng đầu phân biệt phương hướng một chút, hướng Từ Mính Nhi vẫy tay một cái, lại hướng phía tây

chạy đi.

Dọc theo bờ ruộng chạy ước chừng hơn một dặm, liền thấy một tên ăn mặc nông phu đang ngồi xổm trên đê sông dùng một cái câu cá thả câu, vừa thấy bọn họ chạy tới, người nọ lập tức ném cần câu, người lóe lên tiến vào bên trong ruộng bên cạnh, chốc lát thời gian lại xách một cái giỏ lớn đi ra, đó là cái sọt nhặt phân gánh đất của nông gia, nhưng mà bên trong rất sạch sẽ, chỉ đặt hai bộ quần áo.

"Nhanh! Lập tức thay lên!".

Người nọ chỉ là phụng mệnh tiếp ứng, lại không biết trước mắt cái tên bị truy nã Dương Húc này lại là long đầu lão đại Hạ Tầm của Phi Long bí điệp nhà mình, hắn đem hai bộ quần áo lấy ra đưa đến trong tay Hạ Tầm và Từ Mính Nhi, Hạ Tầm nhận qua quần áo nói với Từ Mính Nhi: "Nhanh, đến trong ruộng đem quần áo thay đổi".

"Ừm!".

Từ Mính Nhi đáp ứng một tiếng, cầm quần áo chạy vào trong ruộng, chờ lúc bọn họ lại đi ra, đã biến thành một tiểu hỏa tử tinh thần dồi dào và một tiểu thôn cô xinh đẹp, đều là giả trang nhà nông, chỉ màu da còn không đổi. Người nọ cẩn thận đánh giá bọn họ vài lần, thở phào một hơi nói: "Được rồi, đây là lộ dẫn của các ngươi, nhưng mà phủ ứng Thiên hiện tại kiểm tra rất chặt, làm cho không có được lộ dẫn xuất phát từ bản địa. Ở đây mới có ba bộ lộ dẫn, dùng chuẩn bị vạn nhất, xem tình huống mà thay đổi. Bộ thứ nhất là lộ dẫn đến Ô Giang, Giang Ninh, lộ dẫn Mạt Lăng quan, trước mắt thích hợp nhất, các ngươi bây giờ đi theo ta, phía trước còn có người tiếp ứng, đưa các ngươi vượt kênh đào đi Lật Thủy, đến nơi đó người khác có an bài chỗ đi".

Nói xong, người giả trang lão nông nọ đánh cái thủ thế, liền vội vàng hướng phía trước đi, Hạ Tầm và Từ Mính Nhi nhanh chóng theo sau, người này mang theo bọn hắn trong chốc lát chui vào ruộng, một lát đi con đường nhỏ giữa ruộng, sau đến lại lội sông đến một bên khác của.

Con sông nhỏ.

Hạ Tầm phát hiện, cái gọi là mỹ nữ không quan tâm trải qua bao nhiêu vận động kịch liệt, trước sau muôn hình vạn dạng, đầu tóc một tia không loạn, thì ra chỉ có trong tiểu thuyết cổ Long mới thấy được, tiểu mỹ nhân bên cạnh bây giờ đã chạy đến tóc tai rối loạn, mồ hôi ròng

ròng rồi. Hạ Tầm hướng nàng vươn tay ra, Từ Mính Nhi chỉ hơi do dự, liền đem bàn tay nhỏ bé thấm mồ hôi đưa đến trong bàn tay to của hắn, được hắn vừa mang theo, cả thân thể đều nhẹ nhàng rất nhiều.

Bàn tay nhỏ bé được bàn tay to của một nam nhân nắm, bên hắn chạy như vậy, trong lòng Mính Nhi có loại cảm giác đi mây về gió, mê mê man man cũng không biết chạy bao lâu, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một mảnh rừng, bên rừng đỗ một cỗ xe la, có cái xe đứng tại trên mặt đất chờ roi da đang trông mong nhìn lại, lão nông chạy ở phía trước hướng phía hắn hô gọi, người nọ liền nhảy lên xe, vội vàng ngoắc tay nói: "Nhanh chút, nhanh chút".

Hạ Tầm cùng Từ Mính Nhi chui vào xe còn chưa ngồi vững, người đánh xe nọ lập tức roi, xe la vội vàng hướng phía trước chạy đi...

An Lập Đồng An mập đang ở tại Hiếu lăng vệ.

Nhân thủ cẩm y vệ có thần dùng toàn bộ đều dùng rồi, hơn một năm bệnh nhân sau khi tuyên là đã trị hết An mập cũng bị sai phái ra. Đại ca hắn chính là người của cẩm y vệ, năm đó cẩm y vệ khi quyền thế ngút trời, tại Hiếu Lăng vệ bên này làm vài miếng đất, còn xây một chỗ biệt viện, An mập mạp và đại ca liền phụng mệnh giám thị một vùng này, cũng xem như là quen nhà quen cửa.

Cẩm y vệ tại nơi này chỉ có hai người bọn họ, ngoài ra những người khác đều là lưu manh lẫn lộn trong thành Kim Lăng. Lực lượng cẩm y vệ La Khắc Địch có thể sử dụng có hạn, muốn nói thật ra sức, hắn lại không tin được những tuần kiểm sai dịch quen bằng mặt không bằng lòng, luồn cúi kính lợi kia, liền lợi dụng lực lượng quan phủ, bức bách rất nhiều lực lượng trong bang phái giúp sức, đảm nhiệm tai mắt.

Phái cho An thị huynh đệ hai người đại khái có hơn bốn mươi người, phần lớn huynh đệ trong Cái hỏa. Người của Cái hỏa này cũng chính là Cái Bang, vì Cái Bang thật ra ba mươi năm mươi người chính là một bang, cũng không có một cái tổ chức thống nhất, mỗi cái giống như một lão đại ăn xin khống chế vài đường phố, tại trong khu vực này ăn xin ăn mày đều thuộc về hắn quản, không phải người khác cho dù muốn xin cơm cũng chỉ đành đi nông thôn khắp hang cùng ngõ hẻm, bên trong các thành lớn đều có người khống chế địa bàn, sao có thể dung ngươi dành miếng ăn.

Những người này chỉ cần quan phủ nói một câu bọn họ mới ngại mặt mũi, vậy mới có thể

đem bọn họ đuổi đi, muốn cáo trạng đều không thể, đối với yêu cầu của quan phủ lại đâu dám không theo? Lại nói La Khắc Địch lại mở ra mức thưởng cực cao, cho nên những tên ăn mày này năm ba người thành nhóm, rải rác tại các nơi trên đường cái cần phải đi qua, dựa vào một đôi mắt lửa ngươi vàng bọn họ nhiều năm xin ăn luyện ra, nhìn chằm chằm mỗi một người đi đường.

Triều đình đương nhiên sẽ không chỉ ở trong thành an bài nhân viên tìm kiếm, ngoài thành cũng có lượng lớn tuần kiểm lưu động, nhưng mà tuần kiểm bộ khoái bố trí ở các nơi vùng ngoại ô đều chỉ là bày trí, chính thức dựa vào lại là người những bang phái không chút nào bắt mắt này.

Hạ Tầm có thể thuận lợi ra khỏi thành, chủ yếu là đứng tại góc độ Cẩm y vệ, từ năng lực của bọn họ, thăm dò lực lượng phân phối bọn họ mà ứng đối, trong đó lại liên quan đến vấn đề khi thăm dò tâm lý cẩm y vệ đang thực thi truy bắt cùng nhân lực phân phối. Mà La Khắc Địch đem lực lượng hắn chính thức dựa vào an bài đến ngoài thành, hoàn toàn là vô luận nghiêm mật như thế nào, nhất định có lỗ thủng có thể chui trên cơ sở hiện thực. Thăm dò đầy đủ Hạ Tầm nóng lòng bỏ chạy cùng với một khi ra khỏi thành liền sẽ sinh ra tâm lý lòng cảnh giác giảm mạnh, hơn nữa thông qua hướng đi của các nhân viên ra khỏi thành, càng dễ dàng lộ ra dấu vết.

Đây là một trường thủ lĩnh hai bên phỏng đoán tâm lý đối phương triển khai bí mật chơi đùa.

Trong một tiệm trà Tang gia Phổ thôn, An Lập Đồng rót chén trà lớn mùi vị cũng không ra làm sao, cầm khăn tay không ngừng lau mồ hôi. Còn chưa tiến vào mùa hè, nhưng hắn không những người béo, hơn nữa cơ thể hư nhược, chính là tích cực chảy mồ hôi, chỉ là ngồi ở nơi đó, đã mồ hôi như mưa rơi. Một cái điểm tin tức này, giống như một cái giao điểm trên lưới nhiện, giao điểm như vậy còn có rất nhiều, bất luận một cái giao điểm nào có chút gió thổi cỏ lay, tán kỵ, quan binh, tuần kiểm, dân tráng bốn phương tám hướng, sẽ nhanh chóng bổ nhào qua.

“Dương Húc, thật là nhân vật!”.

An Lập Đồng buông chén lớn, cảm khái thở dài.

Biết lai lịch thật sự của Dương Húc, thế gian này đại khái chỉ có hắn một người, bí mật

giấu tại trong lòng không thể cùng người chia sẻ, thật là một chuyện rất khó chịu, nhưng mà hắn không dám nói, cái tội lừa dối thượng quan này, hắn nào dám đề cập đến với người. Lại nói, chuyện này nói hay không nói cũng không quan trọng, bây giờ tên Dương Húc này là khâm phạm, là Phi Long bí điệp thần thông quảng đại, đã là tên phản nghịch, vậy cũng không phải thân phận cử tử Thanh Châu nói ra lại có thể như thế nào, tự nhiên lại dẫn đến phiền toái cho mình.

Tên tiểu tử này, thật là to gan, lúc trước làm thế nào cũng không có nhìn ra hắn là dạng liều mạng như vậy? Không đúng, từ khi Phùng tổng kỳ, Trương Thập Tam bọn họ chết đi không cách khó hiểu, liền biết tiểu tử này to gan, có chút tâm cơ, cũng... Có chút bản lĩnh. Nhưng một lần này, hắn xông xáo lại gây nên đại họa tận trời. Từ đại đô đốc là hắn giết sao? Chưa hẳn! Nhưng mà hắn đêm xông vào Trung Sơn vương phủ hẳn không giả, lần trước đó Yến vương ba đứa con được hắn cứu đi hẳn cũng không giả...

Nghĩ đến Dương Húc làm những việc lớn kinh thiên động địa kia, An Lập Đồng thậm chí có chút hâm mộ. Về phần bắt được Hạ Tầm có thể phong làm Bách hộ truyền đời, hắn cũng không dám nghĩ, chí hướng của hắn gần đây rất hèn mọn, nói lại, hạt mưa lớn như vậy, như thế nào có thể nện đến trên đầu hắn.

An mập mạp nghĩ, lại đảo một chén trà lớn, khi hắn nâng trà lên, một cỗ xe la đang từ trước tiệm đi qua...

Bên trong xe la có vài bộ quần áo để thay đổi, còn có tóc giả các loại đồ dùng hóa trang giản dị, ngoài ra còn có chút tiền. Hạ Tầm rất hài lòng, thủ hạ của hắn hiện tại làm việc phi thường cẩn thận, lại cũng không phải là đại binh ngốc một năm trước lúc vừa đến Kim Lăng thành gặp chuyện chỉ là hô đánh hô giết.

Từ Mính Nhi lấy ra lộ dẫn cẩn thận xem, phía trên đắp tròn vuông các loại ấn tín quan phòng và nha môn, đỏ rực đều là thật, từ trên lộ dẫn nhìn, bọn họ đã đi qua rất nhiều nơi rồi. Trên ba phần lộ dẫn danh vũ không đồng dạng, về phần quan hệ...

Khuôn mặt Từ Mính Nhi lại đỏ lên.

Một phần là quan hệ huynh muội, mà hai phần khác, là quan hệ vợ chồng, phu phó...

Nàng trộm liếc Hạ Tầm một cái, có chút xấu hổ lúng túng.

Người của Hạ Tầm lo lắng quả thật rất tỉ mỉ, với tuổi hai người này, giả làm cha con thật sự kém quá xa, Hạ Tầm đã cạo sạch râu ria, nhìn bộ dạng chỉ tương đối lớn hơn nàng bảy tám tuổi mà thôi, giả làm huynh muội ngược lại còn có thể. Nhưng mà lo lắng đến trên đường đào mệnh điều kiện có hạn, nếu như giả làm huynh muội, tại ăn ở nghỉ ngơi đi các phương diện đều không dễ dàng, cho nên trong ba phần lộ dẫn ngược lại có hai là viết thành quan hệ vợ chồng.

Từ Mính Nhi ngược lại không phải thấy được mấy thứ như vậy, liền lòng sinh dậy lên suy nghĩ tiểu hoa si gì đó, nàng xấu hổ lúng túng chỉ là phản ứng theo bản năng của nữ hài nhi gia da mặt mỏng mà thôi.

Sáng sớm, từ tây Hoàng cung đổi quần áo đến cửa Triêu Dương, lại từ con đường nhỏ thôn quê một đường bôn ba, thẳng đến lên xe la, một đường này đi xuống, hai người cẩn thận tỉ mỉ, trên đường cũng chỉ vẻn vẹn là xuống xe đại tiểu tiện một chút, dọc đường trạm kiểm soát quan phủ đều theo đường nhỏ vòng qua.

Nơi này tại dưới thành Nam Kinh, tuy triều đình trên bảng truy nã cáo thị hoàn toàn không có đề cập tiểu quận chúa, hơn nữa người truy nã kể cả từng ẩn hiện Trung Sơn vương phủ ba người (ngoại trừ tiểu quận chúa), còn có một tên đánh xe, cùng với bảy tám người ở tửu điếm Tam Hữu Các, cũng không có điểm rõ là một nam một nữ, nhưng mà những người có phẩm cấp cao nhất định nhận qua nhắc nhở, biết trong đối tượng truy bắt có một nữ hài nhi tuổi chừng mười bốn mười năm, bởi vậy vẫn lấy cẩn thận làm đầu.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn là dẫn lên người có lòng nghi ngờ, cái người có lòng nghi ngờ bọn họ lý do hoàn toàn là bởi vì bọn họ quá cẩn thận rồi. Đây là một tên ăn mày, bọn họ lúc dừng xe đại tiểu tiện. Tên ăn mày kia nhìn thấy, lúc đó đối với bọn họ cũng chưa nghi ngờ, nhưng mà tên ăn mày kia khi hướng phía trước dạo bộ, lại trong lúc lơ đãng phát hiện người trên xe này không đi lộ khẩu, mà là vòng đường nhỏ qua ải.

Hạ Tầm tuyệt đối không có ngờ đến quan phủ là quang minh chính đại bắt người một phương, nhưng người quan phủ vậy mà so với hắn nhân vật giả trang còn muốn bí ẩn hơn, lại có thể là một tên ăn mày bên đường, ánh mắt Hạ Tầm lại độc ác, lại như thế nào nhìn thấy một tên ăn mày vốn chính là ăn mày?

Rất nhanh, một đội người ngựa đuổi đến. Người đuổi đến chính là tám người An Lập Đồng, An Lập Đồng còn không thể xác nhận người muốn đuổi có phải hay không người hắn

muốn tìm, có lẽ cũng không thể nghi ngờ, có lẽ là tên mang theo hàng lậu, nhưng hắn chung quy muốn xác nhận một chút.

Phu xe kia đột nhiên nghe được phía sau tiếng vó ngựa như sấm sét, quay đầu vừa nhìn, không khỏi cả kinh, lập tức giơ roi rụt mạnh, cỗ xe lập tức giống như bay hướng phía trước chạy đi. Xe là từ phương hướng Kim Lăng đi ra ngoài, mà trên xe hai người này, trên lộ dẫn của bọn họ lại không có ấn tín quan phòng Kim Lăng phủ, đây là một cái điểm đáng ngờ trọng đại, một khi bị người bắt được, đoán trước hậu quả không gánh nổi!

Nhưng bên này vừa trốn, người phía sau liền cũng xác định trong đó có quỷ, đuổi càng gấp.

"Cách địa điểm tiếp ứng còn có bao xa?".

Hạ Tầm một tay vịn vách xe, một tay vịn Mính Nhi hỏi. Đường vùng ngoại ô không bằng phẳng, Mính Nhi bị lắc lư lên, sau khi đầu bị đụng cái đỉnh một chút, nàng liền ngoan ngoãn cầm cánh tay Hạ Tầm không buông.

"Còn có mười dặm, nơi đó có ba người của chúng ta".

Giờ đây ba bốn người đã là cực hạn rồi, không quan tâm ngươi giả trang thành nông dân hay là thương nhân, đội ngũ nhân số hơi nhiều một chút bây giờ đều sẽ nhận được quan binh phản hạ kiểm tra, nhiều lần vặn hỏi.

Hạ Tầm thò đầu hướng phía sau nhìn một cái, trên đường khô ráo, hơn mười người giục ngựa chạy như điên ngay ở sau lưng tung lên đầy trời bụi đất, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Hạ Tầm nhanh chóng suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Tuyến đường thủy kia cách nơi này bao xa?".

Xa phu một mặt vung roi như mưa, ra sức điều khiển cỗ xe, một mặt thở hồng hộc đáp: "Nếu đi về hướng Đông, ước chừng ngoài hai mươi dặm có sông, trên Tố hà, nơi đó có bến tàu, chúng ta có thuyền dừng tại nơi đó...".

Hạ Tầm quả quyết nói: "Vòng qua sườn núi phía trước kia lập tức ngừng lại, thả chúng ta xuống, ngươi chạy không dẫn bọn họ đi".

Xa phu cả kinh nói: "Muốn buông bỏ tuyến này sao?".

Hạ Tầm bình tĩnh nói: "Đuổi đến chỉ có mười mấy người, lại khó bảo toàn phía sau không có người khác, càng khó bảo đảm phía trước không có người vâng mệnh chặn đường! Lại nói, cỗ xe la này của ngươi chở thêm chúng ta, chỉ sợ chạy không được bao lâu liền bị đuổi kịp, phản đổi tuyến!".

"Được!".

Xa phu kia ngược lại cũng quyết đoán, cỗ xe rẽ qua triền núi, hắn liền ghì mạnh dây cương, la ngựa hí dài, lại lao ra xa bốn năm trượng, lúc này mới chậm rãi dừng lại. Xe la còn chưa ổn định, Hạ Tầm liền một bước xa nhảy xuống xe, Từ Mính Nhi rất cơ linh, không đợi gọi liền theo ra, vừa mới cong lưng, còn chưa nhảy xuống, liền ái một tiếng, bị Hạ Tầm nắm eo nhỏ của nàng, đem nàng giống như một con mèo nhỏ kẹp dưới sườn, bước dài như bay hướng đường bí mật bên cạnh chạy đi.

Xa phu nhìn bọn họ một cái, vừa vung roi giá một tiếng cỗ xe lại nhanh chóng hướng phía trước chạy đi.

"Cái này đúng là người chúng ta muốn tìm sao? Dương Húc ở trên xe! Ta... Ta phát tài rồi, phát tài rồi!".

An mập cưỡi ngựa không tồi, một ngựa xông lên phía trước nhất, trái tim bởi vì hưng phấn đã nhảy lên giống như nổi trống. Một khi bắt được Dương Húc, đó chính là Bách hộ truyền đời, truyền đời đó! Không chỉ là hắn muốn quan thăng bách quan, hơn nữa con cháu hắn, tất cả ai ai sinh ra chú định là cẩm y vệ Bách hộ quan quân, cho dù kiếm xuống một tòa núi vàng núi bạc, so với kiếm được cho con cháu đời sau một phần gia sản như vậy không phải là càng quý trọng hơn sao?

"Hạt mưa thật nện đến trên đầu ta, cái đầu to của ta cũng không phải để không rồi, mộ tổ An gia ta bốc lên khói xanh rồi!".

An mập càng nghĩ càng hưng phất, hít thở cũng càng lúc càng dồn dập, một chút kiên kỵ cũng vừa quét mà sạch.

Vừa ngẩng phát hiện cỗ xe phía trước bắt đầu chạy, liền có người rời đội báo tin, chỉ cần một lát, binh mã rải rác các nơi sẽ hướng một vùng này tập trung, giống như các thợ săn bốn

mặt hợp vây bổ về hướng trung.

Tâm săn bắn vậy, trong mười dặm vuông, nhanh chóng tập trung lượng lớn tuần kiểm bộ khoái, cung thủ dân tráng, ngay sau đó, mục tiêu tại nơi đó xuất hiện tin tức sẽ giống như đá vào nước lay động lên sóng lăn tăn truyền đến địa phương càng xa hơn.

Hắn muốn vượt lên phía trước, hắn nhất định phải đem phần công lao này đoạt trong tay mình.

An mập đánh ngựa như bay, liều mạng đuổi theo.

Gần rồi, càng gần rồi, phía trước là một cái ngã ba, cỗ xe la chạy nhanh như muốn phát điên này đã buông tha chạy trốn, nó dừng lại rồi.

An mập mừng rỡ, nụ cười giống như một đóa hoa cúc sáng lạn tại trên mặt hắn tràn ra.

Một cái dây chặn ngựa hoành không xuất hiện, ngay sau đó, ngựa ngã xuống, An mập cũng ngã xuống theo.

Trên mặt hắn còn mang theo nụ cười, giống như Nhị sư huynh (Trư Bát Giới) muốn nhảy xuống đi cùng yêu tinh nhiện cùng tắm bể tình mà té bổ nhào xuống, một đầu trên mặt đất, trượt ra hơn một trượng xa, từ sống mũi đến chóp mũi, đều cọ xuống, cọ đến máu thịt mơ hồ.

Truy kỵ phía sau thấy thế cả kinh, đều ghìm chặt ngựa, nhất thời tuấn mã tới tấp đứng người mà dậy, có vài người cưỡi ngựa không tốt thậm chí bị quẳng xuống đất.

An mập đầy mặt là máu bò dậy, chỉ vừa ngẩng đầu, liền thấy một thanh cương đao đón mặt bổ đến.

“Ta luôn luôn chịu rơi phía sau người, ta chạy nhanh như vậy làm gì, đầu bị mỡ heo bị kín hay sao!”.

Ý niệm vô cùng hối hận vừa mới nổi lên trong đầu, đao đã bổ đầu xuống, sét đánh không kịp!

###.

Lộ tuyến chạy trốn thứ hai của Hạ Tầm là ở thượng du sông Tần Hoài.

Ngọn nguồn sông Tần Hoài có hai nơi, ngọn nguồn phía Đông ra từ Câu Dung Bảo Hoa sơn, ngọn nguồn phía Nam ra từ Lật Thủy Đông Lư sơn, hai cái ngọn nguồn tại Giang Ninh gặp nhau, từ Đông Thủy quan chảy vào thành Kim Lăng, trải qua quặt đông rẽ tây thông suốt nội thành, từ Tây Thủy quan chảy ra, rót vào Trường Giang.

Người của Hạ Tầm tại quan ngoại Đông Thủy trên bến tàu lưu lại người, cũng lưu lại thuyền, đây là chuẩn bị một con đường dự phòng khi đường bộ xuất hiện vấn đề.

Hạ Tầm cùng Từ Mính Nhi hiện tại ẩn trốn ở trong cây cỏ con đường lên thượng du sông Tần Hoài, cái bến tàu kia ở địa phương không xa, nhưng mà đối với bọn hắn mà nói, lại như xa tận chân trời, bởi vì tại trước một phút bọn hắn chạy đến nơi này, đã có lượng lớn tuần kiểm cung tráng phong tỏa đường sông.

Tốc độ phản ứng nhanh như vậy, nhanh như vậy có thể điều đến nhiều người như vậy, phong tỏa tất cả lối thoát có thể xung quanh địa điểm xảy ra chuyện, cũng chính là làm Hạ Tầm lòng thầm kinh hãi.

“Chúng ta làm thế nào?”.

Từ Mính Nhi cùng Hạ Tầm sóng vai nằm bò nơi đó, một mực mắt chăm chú nhìn Hạ Tầm, thấy hắn trước sau không lên tiếng, lúc này mới nhịn không được hỏi.

Hạ Tầm khẽ ngẩng đầu, hướng về phía thành Kim Lăng nhìn một cái, nặng nề nói: “Quay trở lại”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 393

Nam Chinh Bắc Chiến.

Chương 393: Nam chinh bắc chiến.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Nam triều bốn trăm tám mươi chùa.

Tuy triều đình đè nén Phật, đoạt được lượng lớn Phật điền cùng Tự sản, nhưng làm hòa thượng hầu như chính là chức nghiệp cả đời, chung quy không được bởi vì khách hành hương điêu linh mà đóng cửa cho khỏe. Lại nói Giang Nam vốn lại là địa phương làn gió hiếu Phật thịnh nhất, dân gian chùa nhỏ phải chịu ảnh hưởng của đè nén Phật cũng không lớn.

Ví dụ như gian Bồ Đề thiền tự này, chính là thiết lập tại giữa nông thôn, vốn không có bao nhiêu Phật điền Tự sản, cũng không có cái gì sĩ thân quan lại đại hộ pháp, tự nhiên cũng không chỗ nào gọi là đè nén Phật hay không cả.

Trước cửa chùa miếu khoảng sân trống là một ngôi chợ, dân chúng làng xã chung quanh định kỳ tại nơi này hợp chợ, bán ra nông sản, mua sắm dân dụng. Người xuất gia và người đời tại nơi này bình an vô sự, hòa đồng lẫn nhau.

Giờ phút này, ở trong đám người ở chợ, cũng có vài cái bóng người quỷ dị, bọn họ mặc quần áo phổ thông, cũng giống như dân chúng họp chợ, lại không giống người khác đồng dạng hỏi giá rau, mua đồ vật nhỏ gia dụng, chỉ là dùng ánh mắt lạnh lùng thận trọng quét mắt mỗi một dân chúng tập trung tụ họp vào.

Hạ Tầm nắm tay Mính Nhi, vừa mới đi vào chợ không xa, liền phát hiện những người hành

vi khác thường này, so với những tên ăn mày chuyên nghiệp chuyển sang làm ăn mày mật thám, những mật thám chuyên nghiệp giả trang làm dân chúng này hiển nhiên quá nghiệp dư rồi.

Hạ Tầm cả kinh, muốn lùi đi, nhưng là lúc này rời đi không thể nghi ngờ càng thêm rõ ràng. Hắn vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy chùa Bồ Đề, không chờ mật thám chó săn bốn phía quét mắt nhìn thẳng hắn, liền xoay người hướng trong chùa miếu mà đi.

Từ Mính Nhi phát giác hắn khẩn trương, nhìn hắn một cái, lại không nói lời nào, mà là ngầm hiểu tăng nhanh tốc độ. Một tên mật thám giống như chó săn cảnh giác, hắn nhìn chằm chằm thân ảnh vội vàng lóe lên tiến vào chùa kia, trong lòng hơi sinh một tia nghi hoặc. Hắn ngừng bước, hướng đồng bạn thì thầm một tiếng, hai người liền ra vẻ nhàn nhã đuổi theo hướng trong chùa.

Trong chùa khách hành hương rất nhiều, nói là khách hành hương cũng không chính xác, bởi vì những người này phần lớn là họp chợ, thuận đường đến trong miếu xem một chút, cho nên người tuy rất nhiều, hương khói lại không thịnh vượng. Chùa hai bên hành lang bày vài quầy hàng, có vài tiểu sa di ở nơi đó bán chút hương nến cùng với trang sức nhỏ phát sáng, lại cũng ít người hỏi.

Hạ Tầm vào chùa một lát không ngừng, lại nhoáng người tiến vào Tả thiên điện, trong điện cung phụng là tứ đại kim cương, treo dưới cạnh cửa một tấm chữ viết, trên bốn chữ lớn: "Giải kinh miễn phí".

Hạ Tầm vừa thấy có lão bà bà đang muốn ngồi đến trên chỗ ngồi, vội vàng lắc mình một cái, nhất thời đặt mông trước chiếm chỗ ngồi, Mính Nhi liền ngoan ngoãn hướng bên cạnh hắn đứng, lão bà bà xách giỏ đồ ăn bất mãn trừng mắt nhìn hắn, hậm hực đứng đến đằng sau, cam chịu che cho hắn, từ bên ngoài nhìn qua, ngược lại giống như một lão bà bà dẫn theo cháu gái nhỏ của bà, tại nơi đó chờ hòa thượng giải kinh.

Phía sau bàn, một đại hòa thượng trên dưới bốn mươi, mặt vuông tai to, mặt mày hồng hào, mặt mũi hiền lành trên dưới đánh giá hắn vài cái, ôn hòa cười, hai tay chắp lại ôn hòa nói: "Thí chủ không phải người bản địa?".

Hạ Tầm vội vàng cũng hai tay chắp lại nói: "Dạ, tín nam từ vùng Hòa Châu, Ô Giang đến, đi hướng Dương Châu đi thăm bạn thân".

Đại hòa thượng mở miệng cười, chậm rãi vuốt cằm nói: "Ừm, ngàn dặm xa xôi, thí chủ

ngẫu nhiên qua nơi đây, cái này cũng là một trường duyên phận!".

"Từ Ô Giang đến nơi này, có ngàn dặm xa xôi không?".

Hạ Tầm muốn cười, vội vàng nhịn lại, thành kính đáp một tiếng: "Dạ, là duyên phận, tín nam cùng cửa Phật gần đây có duyên".

Lúc này hai người kia đã đuổi theo vào chùa, quét mắt nhìn du khách bốn phía trong chùa, liền hướng trong Đại Hùng bảo điện đuổi theo.

Đại hòa thượng hai mắt lóe lên vẻ quang huy hiền từ, cơ trí, hướng sau lưng vừa chỉ, hòa ái nói: "Duyên phận đã đến, không rõ một nén hương, tôn kính cùng Phật tổ sao?".

Hạ Tầm nhìn hướng phía sau hắn, chỉ thấy trước trường chật vật một tấm ván gỗ để ngang nơi đó, bên trên bày rất nhiều bó hương cỏ thô kệch nhất, đại hòa thượng nói: "Một thẻ hương chín phụ tiền, một nén hương chín mươi chín phụ tiền. Lại cũng không đắt, chỉ là một phen tâm ý đối với Phật tổ".

Hạ Tầm hướng trong chính viện quét mắt một cái, cười cười nói: "Đại sư, tín nam một đường đi đến, trong túi khó xử, hôm nay vào chùa, chỉ là muốn nghe đại sư giải kinh phụ mà thôi".

Đại hòa thượng nghe xong, trên mặt vẫn treo nụ cười mỉm điềm tĩnh nhàn nhạt như cao tăng có đạo, mí mắt lại cụp xuống, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, hắn mở rộng bàn tay to béo, nhẹ nhàng giống như nghịch nước hướng phía ngoài khoát một cái, mười phần ưu nhã.

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Đại sư?".

Đại hòa thượng hai mắt khép lại, khóe miệng hướng xuống dưới nhếch biên độ càng lớn một chút, hắn không có nói lời nào, chỉ là lại lần nữa hướng ra ngoài khoát khoát tay.

"Ồ!".

Hạ Tầm vội gật gật đầu, nhấc mông lên đi.

"Người xuất gia này tại sao...

Mính Nhi tức giận bất bình, Hạ Tầm bóp bóp bàn tay nàng, không nói không ràng đi đến

cửa chùa, Hạ Tầm mua bó rau dựng thẳng vác trên vai, chặn nửa bên mặt hắn, lại kéo tay Mính Nhi, theo đám người từng bước hướng bên ngoài di chuyển...

Hạ Tầm nhìn thấy thượng du sông Tần Hoài đề phòng nghiêm ngặt, liền đã tỉnh ngộ được chính mình xem nhẹ La Khắc Địch, hắn tuyệt không rời khỏi thành an toàn, trường mèo con chơi đùa này mới bắt đầu mà thôi.

Hắn chăm chú phân tích một phen, cho ràng lúc này lại đi hướng Nam phi thường nguy hiểm, hành tung đã tiết lộ, nếu như cường hành Nam hạ cùng nhân viên an bài tiếp ứng mình liên hệ, tất nhiên là chui đầu vào lưới. Cho nên hắn quyết đoán buông tha suy nghĩ đi hướng Nam cùng nhân viên tiếp ứng liên lạc, chuyển mà đi hướng Bắc. Không ngoài dự đoán, một đường này đi xuống, đề phòng cũng không coi như là mười phần nghiêm ngặt.

Hiển nhiên, cỗ xe kia đã hấp dẫn chú ý của cẩm y vệ, lực lượng chủ yếu của bọn họ đã bổ đến mặt Nam, tại nơi này mở ra một tấm lưới lớn, đào ba thước đất đang muốn đem hắn bắt ra, hắn lúc này đi trở về, ngược lại hữu kinh vô hiểm. Hạ Tầm đi trở về, đương nhiên không phải về thành Nam Kinh, vào thành chính là mặc cho số phận rồi, hắn không nghĩ đem tính mạng chính mình giao cho ông trời sắp xếp.

Hắn tin tưởng trải qua hơn một năm rèn luyện, bộ hạ của hắn đã có đấu tranh trí tuệ tối thiểu, bọn hắn nhất định sẽ biết thời biết thế, đem thanh thế tạo được càng lớn, thu lấy quan phủ càng chú ý nhiều, đi về hướng Bắc là hướng đi có khả năng nhất của hắn, sau khi từ đường Nam phát hiện bọn hắn tin tức tung tích truyền ra, La Thiêm sự tất nhiên rút lượng lớn nhân lực hướng Nam tìm kiếm, như vậy mặt Bắc trạm gác mật thám tất nhiên giảm nhiều.

Quả nhiên, trên đường trạm kiểm soát, nhân viên bố phòng đã giảm rất nhiều, Hạ Tầm tạt qua con đường nhỏ, an toàn chạy đến bờ Trường Giang. Hướng phía trước đi nữa, lại không dễ dàng, phía trước là một cái bến tàu nhỏ, không phải rất lớn, nơi này bỏ neo không được tàu hàng lớn đỗ ăn ngấn nước quá sâu, cũng không phải bến tàu đưa đò khách chuyên dùng, mà là một cái bến tàu nhỏ ngư dân ven sông đánh cá xây dựng đi ra thuận tiện thuyền đánh cá cập bờ, nhưng chính là một cái bến tàu nhỏ như vậy, cũng có người trông coi.

Hạ Tầm lặng lẽ quan sát một phen, những người này hẳn là tuần kiểm và những thủ hạ của bọn hắn ở địa phương, bốn người mang theo đao hiển nhiên là quan tuần kiểm trong nha môn, ngoài ra còn có hơn mười tên cầm thủy hỏa côn, chính là thủ hạ trải qua quản thúc chính dịch bên ngoài. Hạ Tầm nhìn chằm chằm vị trí phân bố những người này, vũ khí mang theo, tính

toán động thủ đoạt thuyền như thế nào.

Chờ trong lòng hắn có chút mạch lạc, liền nói nhỏ với Từ Mính Nhi: "Mính Nhi, mang theo cô đi cướp thuyền quá nguy hiểm, cô đi men theo sông hướng xuống dưới, đi xa chút, chí ít phải đến ngoài vài dặm, liền tại hạ du bên sông đợi ta, ta sau khi đoạt thuyền sẽ đi tìm cô".

Hạ Tầm nói xong không có nghe thấy Từ Mính Nhi trả lời, hắn quay đầu qua, có chút kinh ngạc nhìn hướng Mính Nhi, Mính Nhi nằm sấp tại bên cạnh, mở to một đôi mắt sáng long lanh, đang trong nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn hắn, giống như muốn từ trên mặt hắn thấy ra một đóa hoa, Hạ Tầm nhíu mày, nghi hoặc nói: "Làm sao vậy?".

Mính Nhi lắc lắc đầu, mím môi không nói gì.

Hạ Tầm nói: "Bốn tên tuần kiểm, mười mấy tên bang nhàn, không quá dễ đối phó. Hơn nữa, một khi bạo lộ chúng ta là hai người, là một nam một nữ, vậy mục tiêu càng rõ ràng. Cô đi đến hạ du chờ ta, chờ ta đoạt thuyền rồi, nếu như... Ta một mực không có xuất hiện mà nói, ngươi... Trước tiên về Trung Sơn vương phủ đi, ta biết cô không muốn trở về, nhưng mà...".

"Ta biết!".

Từ Mính Nhi xụ mặt, rất nghiêm túc nói một câu, nàng đem môi dưới cắn đến trắng bệch, một câu nói xong, liền cong lưng hướng hạ du Trường Giang chạy đi. Hạ Tầm đối với thần sắc nàng biến hóa có chút nghi hoặc, nhưng mà lúc này hắn cũng không có nghĩ nhiều, hắn lại chuyển hướng bến tàu, đem lực chú ý phóng đến trên người những tuần kiểm và bang nhàn kia, cân nhắc kế hoạch như người đoạt thuyền.

Lại có một chiếc thuyền đánh cá cập bờ, trên thuyền hai cái sọt trúc đều đã xếp đầy hơn nửa cá tươi, một tên tuần kiểm đi nghênh đón, khom lưng xem xét, nhìn trong sọt kia ngân quang lấp lánh đều là cá tươi, bên trên vài con cong đang không ngừng nhảy, không khỏi vui thành tiếng: "Ái ui, Nhâm lão thực, vận khí không tồi nha, lại có thể đầy thuyền trở về".

Trong miệng nói, hắn liền từ trên bãi cát bẻ gãy một cây cỏ dại dài, vuốt lá đi, chỉ giữ lại cọng cỏ, sau đó thành thật không khách khí khom lưng xuống đi, tại trong sọt chọn nhặt một phen, chuyên chọn cá lớn vừa béo vừa to, thịt ngon vây đẹp, dùng cọng cỏ xuyên lên, một tên tuần kiểm bên cạnh, bắt chéo hai chân bộ dạng uể oải ngồi trên mạn thuyền một chiếc thuyền nhỏ, nói với hắn: "Chọn cho ta cũng vài con lớn ra, tối về nhà uống rượu".

Người này nghe xong, liền lại chọn ra vài con cá lớn đến, lúc này mới khoát tay nói: "Được rồi, đi đi!".

"Trời giết, tên cẩu tạp chủng này, thế nào lại không gặp cái báo ứng!".

Nhâm lão thực thầm chửi, trên mặt lại không dám lộ ra chút nào không vui, vội vàng gật đầu khom lưng đáp ứng một tiếng, đem sọt nhấc lên bờ, lại lấy ra cái đòn gánh, vừa đem sọt chọn đến trên vai, đi ra còn không có mười bước đường, một tên thanh niên hán tử mặc áo vải xám ngắn thô liền đón đầu hắn, cùng hắn cọ vai mà qua.

"Đứng lại, ngươi làm cái gì?".

Tên tuần kiểm xách cá lòng nghi ngờ nổi lên, nhìn người này mặc không giống là người đánh cá, nơi này lại không phải bến đò, hắn đến nơi này làm cái gì?

Hạ Tầm không để cho hắn hỏi nhiều nữa, tay tên tuần kiểm kia còn chưa sờ đến chuôi đao, Hạ Tầm liền đã ra tay, năm ngón tay hắn vừa gập, quyền như một chiếc xẻng, phốc một tiếng đâm vào yết hầu tên tuần kiểm kia, tên tuần kiểm này một tiếng không bật ra, ngửa mặt liền ngã, trong cổ vang lên ọc ọc, một quyền này của Hạ Tầm, sợ là liền cả xương cổ hắn đều đánh nát rồi.

Cá lớn rơi loạn xuống đất, vài con cá to còn chưa chết rơi đến trên cát, liền liều mạng đập cá đuôi, trong đó một đuôi cá nhảy lên, một lát nhảy đến trên mặt hắn, cái đuôi lớn bạch bạch bạch không ngừng vỗ mặt hắn, hắn cũng không động đậy.

Nhâm lão thực nhìn thấy một màn này, sợ đến đòn gánh từ trên bờ vai thoáng cái trượt xuống: "Ông trời của ta, thật linh như vậy sao?".

Và tên tuần kiểm cùng bang nhàn thấy thế lập tức rống giận bổ nhào qua, trong đó phản ứng chậm nhất chính là tên tuần kiểm ngồi trên mạn thuyền kia, Hạ Tầm một bước dài xông lên, một cước mang theo một mảnh cát dưới chân đá qua, gầm giày và mặt hắn thân mật tiếp xúc trên một diện tích lớn nhất, trên mặt tên tuần kiểm kia lập tức năm màu rực rỡ, máu mũi chảy dài, hắn chỉ buồn bực hừ một tiếng, liền lao từ trên mạn thuyền xuống, thân thể chìm ở trong nước sông ngất đi, cũng may nơi này nước nông, chỉ cao hơi quá bàn chân, nếu không liền phải chết đuối.

Hạ Tầm ngang nhiên động thủ, hắn không thể không động thủ, lộ dẫn trên người hắn không

có quan phòng phủ Kim Lăng, người lại xuất hiện tại nơi này, vừa kiểm tra liền lộ dấu vết, chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường. Đạp hôn mê tên tuần kiểm này, Hạ Tầm vừa cong lưng liền rút ra bội đao của hắn. Hai tên tuần kiểm còn lại khua múa cương đao tại mặt sau điên cuồng hét thúc giục, mười mấy tên bang nhàn vung mạnh thủy hỏa côn, ý vào người đông thế mạnh, hướng Hạ Tầm liều mạng bổ qua.

"Giết!".

Hạ Tầm một đao ở tay, đột nhiên biến thành một mãnh hổ nuốt người, hắn đạp mạnh bãi cát xốp, bay người hướng phía trước nhảy đi, khi tung người nhảy lên, dưới chân dùng sức hơi chếch, vốn thân hình chính diện bổ ra, khi nghênh tiếp một côn vào đầu, đã khẽ di chuyển sang bên cạnh một phân, tiếu côn dán tại trên vai hắn rít rơi xuống, hiệp phong đơn đao (đao mũi dài hẹp) trong tay Hạ Tầm trực tiếp đâm vào bụng dưới người kia, cổ tay vừa lật, lại vừa hất, người nọ liền gào rú ngã xuống, máu tươi bắn tung tóe.

Đơn đao Hạ Tầm vừa thu lại, vai phải trầm xuống dưới, cả người nặng nề ngã tại trên bãi cát, một cái nhào lộn tránh qua năm sáu thanh bổng sát bên thân thể, đủ để đem người đánh cho gãy xương đứt gân, đao trong tay liền tư thế vừa trượt, giống như cắt cỏ quét ngang qua, lại là ba tên liền kêu điên cuồng ngã ra, buông côn trong tay, ôm chân đầm đìa máu tươi gào thét.

Nhưng một tên cũng nhân cơ hội này, dùng côn làm thương, đổi bổ thành đâm, hung ác đâm một cái vào dưới sườn của hắn, nếu không phải bởi vì người kia muốn tránh đao của hắn, đến lúc hướng phía sau nhảy một cái bỏ chút lực đạo, một côn này liền có thể đâm gãy một cái xương sườn của Hạ Tầm, dù là như thế, cảm giác đau đớn vào tạng phủ vẫn là khiến cho Hạ Tầm hầu như thở không ra hơi.

Có thể làm thủ hạ cho các tuần kiểm, đều là một đám liều mạng hung hãn nhất trong lưu manh, vừa thấy máu, ngược lại khơi dậy hung hãn của bọn hắn, phong hỏa côn được bọn hắn hung ác múa đến vù vù xé gió, Hạ Tầm ĩ định muốn tại nơi này đem sự tình náo lớn, múa một khẩu đao trong tay cũng không trốn tránh, vừa bắt đầu, bởi vì dưới xương sườn hắn trúng một côn, tốc độ và lực đạo trên tay đều ngại không đủ, sau một lúc tốc độ và lực đạo của hắn liền khôi phục trạng thái bình thường.

Hắn một đao chặt đứt hai cây bổng, thuận thế một vòng, lại một tên bang nhàn xoay bay đi, dưới sườn người đó bị đao của hắn cắt mở một đường rách, nội tạng đều chen chúc đi ra.

Nhưng Hạ Tầm tại trong nháy mắt này, cũng bị một tên lão đạo tuần kiểm kinh nghiệm bắt được cơ hội, tại sau lưng hắn đâm một đao.

Hảo hán khó địch bốn tay, trong động thủ muốn không chút tổn thương khó như lên trời, nhưng có người một thân tổn thương sinh long hoạt hổ như cũ, có người chịu một đao liền một mạng về trời, cái này trong đó sai khác liền ở, phải hiểu được tránh né chỗ hiểm, hiểu được tá kình. Kinh nghiệm chiến đấu của Hạ Tầm tại lúc này liền thể hiện đầy đủ ra, tuần kiểm kia đao cương vừa sát bên thân thể hắn, hắn liền hết sức hướng phía trước tung đi, chấp nhận trên bụng dính một côn, cho nên một đao này thương thế cũng không nghiêm trọng.

Sau lưng trúng một đao, đau rát, động tác trên tay liền chậm lại, phía trước một tên tuần kiểm thấy có cơ hội có thể thừa dịp, vung đao gia nhập chiến đoàn, hướng về phía đầu hắn bổ đến, Hạ Tầm trong lúc vội vàng bước chân dừng lại, thân thể cứng rắn tránh sang bên cạnh, đao trong tay hướng lên vẩy một cái, theo một tiếng hét lớn rung trời, một cái cánh tay cầm đao bay lên giữa trời, phun ra máu tươi một đầu một mặt hắn.

Hạ Tầm giống như hổ điên, điên cuồng múa vài đao bức mọi người ra, tung người nảy đến bên sông, giơ tay một đao chặt ra dây thừng buộc một cái thuyền nhỏ, vội vàng nhảy đi lên thuyền, nhanh chóng khua mái chèo rời khỏi bờ, nương tốc độ nước sông chảy, đồng thời liều mạng trượt mái chèo hướng hạ du chạy đi.

Cung là vũ khí mới phân phối quân đội và dân tráng cung thủ, hơn nữa xưa nay còn không được sử dụng, không phải trạng thái chiến tranh hoặc phụng mệnh tiễu phỉ đều phải khóa tại trong vố trường, những tuần kiểm cửa quan này là không có cung tên, bọn hắn chỉ có thể khua múa đao côn, trơ mắt nhìn thuyền nhỏ của Hạ Tầm theo nước sông lướt đi, dọc theo bờ sông đuổi theo.

Nhưng cái bờ sông này cũng không phải là dễ đi, thuyền nhỏ kia thuận sông mà đi, lại thêm Hạ Tầm khua chèo trợ lực, trong nhất thời nhanh như ngựa phi, trong bọn hắn cũng không có một tên kiện tướng chạy cự ly dài, rất nhanh những người trong cửa quan hô to gọi nhỏ này liền bị bỏ mặc tại mặt sau.

Hạ Tầm tại bên bờ chờ rất lâu, xem chừng Mính Nhi đã đi tương đối xa mới hiện thân đoạt thuyền, vừa chờ thoát khỏi những người trong cửa.

Quan kia, hắn lập tức hết sức hướng bên bờ tới gần chút, dọc sông tìm bóng người Mính

Nhi.

Thuyền nhỏ như một phiến lá rụng trong gió, bị nước sông cuồn cuộn đáng vào, hướng hạ du xông mạnh tới. Bên bờ, bỗng xuất hiện một cái bóng người nho nhỏ, lẻ loi đứng tại nơi đó, vừa thấy bóng người quen thuộc kia, Hạ Tầm lập tức đứng lên, vung đao hướng đáy khoang bổ đến, một đao, hai đao, ba đao, mảnh gỗ vụn bay lả tả...

Hạ Tầm một thân là nước đi lên bờ, sau người chiếc thuyền nhỏ kia đang hướng hạ du mà lướt xuống, nhưng nước sông đã từ đáy thuyền phun như suối mạnh lên, thuyền đã chìm nửa, rất nhanh liền phải hoàn toàn chìm vào lòng sông.

Mính Nhi xách cái giỏ nhỏ đứng tại bên sông, trong giỏ có quần áo hắn thay đổi, Hạ Tầm một thân là nước đi lên trên bờ, hướng phía nàng nhếch miệng cười, Mính Nhi đột nhiên quăng giỏ, tung người bổ đến trong ngực hắn, siết chặt eo hắn, đem đầu vùi vào trong ngực hắn, một đôi cánh tay nhỏ bé dùng sức là lực như thế, siết chặt đến lưng có vết thương bởi đao Hạ Tầm đau đến hít một khí lạnh.

Hạ Tầm giãy giãy hai tay, có chút không biết làm sao nói: “Mính Nhi, làm sao vậy?”.

Từ ngực ra Mính Nhi buồn bực, mang theo tiếng giọng mũi: “Ta còn cho ràng... Ngươi không quan tâm tới ta rồi!”.

Mính Nhi từ trong ngực hắn ngửa mặt lên, nước mắt lưng tròng: “Ta cho ràng... Ngươi muốn vứt bỏ ta, một người đi đào mệnh...

“Tiểu nha đầu này, tâm tư cũng quá mẫn cảm rồi!”.

Hạ Tầm vừa tức giận vừa buồn cười, lại không nghĩ tới Mính Nhi loại lá ngọc cành vàng, lúc này tâm linh là yếu đuối cỡ nào. Tam ca chết rồi, chết ở trong tay đại ca, chuyện này đối với tâm linh nàng đánh sâu vào mãnh liệt bậc nào, vốn vô ưu vô lự, từ không biết thế sự gian hiểm nàng, đột nhiên thấy được cốt nhục chí thân còn như thế, nàng còn có thể tin tưởng ai đây?

Vô tình đại ca là chủ nhân Trung Sơn vương phủ, Mính Nhi cực kỳ bi thương đã không đem cái địa phương kia trở thành nhà nàng nữa. Thân nhân thân nhất không có, nhà cũng không, bỗng nhiên trở nên hai bàn tay trắng, không chỗ nào dựa vào, nàng sao có thể không bàng hoàng thấp thỏm, lo được lo mất.

Tỉnh thấy chính mình còn ôm chặt hắn, Mính Nhi thẹn thùng buông tay ra, lau lau nước mắt, cười phá lên nói: “Coi như ngươi có lương tâm, còn nhớ đến ta...”.

Hạ Tầm sau lưng miệng vết thương bị nước sông ngấm vào, vốn có chút tê tê, bị nàng ôm, lại cảm thấy đau không thể chịu nổi, nàng vừa buông tay, Hạ Tầm cũng thở phào, vội vàng nói: “Nhanh đi, tìm nơi trước tiên đổi quần áo”.

Mính Nhi đột nhiên nhớ đến một chuyện lớn, kỳ quái hỏi: “Đúng rồi, ngươi tại sao đem thuyền đục chìm, chúng ta làm sao qua sông?”.

Hạ Tầm nói: “Ai nói chúng ta muốn qua sông?”.

Mính Nhi kinh ngạc nói: “Không qua sông sao?”.

“Qua không được, sông bờ kia cũng là địa bàn bọn họ, biết chúng ta đoạt thuyền qua sông rồi, bên kia còn không rải thiên la địa võng? Lộ dẫn của chúng ta đi đến Lật Thủy, một khi có người kiểm tra, lập tức bại lộ”.

“Vậy chúng ta...”.

“Vần đi hướng Lật Thủy!”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 394

Muốn Thoát Vây.

Chương 394: Muốn thoát vây.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“A!”.

Theo một tiếng hét thảm, lại một tên tuần kiểm quan ngã tại trên đất, đầu gối phải của hắn bị Hạ Tầm nặng nề đạp mạnh, cả chân đều quái dị hướng bên ngoài mà bẻ quặt ra, rõ ràng là xương chân đã bị đạp gãy rồi. Một đường đi xuống, Hạ Tầm hạ thủ càng lúc càng ác, ngắn gọn rõ ràng, chuyện chọn chỗ hiểm.

Tên tuần kiểm kia đầu đầy mồ hôi hột, cố hết sức nhìn chằm chằm bóng lưng hắn chạy như bay mà đi, hướng vài tên thủ hạ do dự không biết làm sao nghiến răng quát: “Mau đuổi theo hắn!”.

“Tại sao... Không giết bọn họ?”.

Mính Nhi nắm tay Hạ Tầm, một mặt theo hắn chạy vội, một mặt há to mồm thở dốc, cố gắng đem không khí mới mẻ nạp vào phế phủ nàng.

“Giết lợi ích gì!”.

Hạ Tầm trên mặt mang một nụ cười quái dị, đó là thân lâm tuyệt cảnh vong mệnh chỉ đồ quen có nụ cười: “Giữ lại không giết, lại có truy binh mà nói, liền phải phân một bộ phận đi chiếu cố bọn họ, liền suy yếu lực lượng bọn họ. Nếu như truy binh muốn mang theo bọn họ, vậy sẽ kéo chậm tốc độ bọn họ, truy binh nhìn thấy bọn nọ nửa sống nửa chết vĩnh viễn tàn

phế, còn có hiệu quả khiếp địch".

Nói chuyện, bóng hai người đã biến mất tại chỗ sâu rừng rậm. Vài ngày này, hai người ở phụ cận Nam Kinh tả xung hữu đột, chợt trước chợt sau, truy binh giống như ruồi nhặng không đầu bị bọn hắn dắt khắp nơi chạy trốn, từng tên mệt mỏi không chịu nổi.

Hạ Tầm cùng Mính Nhi đã thuận lợi chạy đến Lật Thủy, nhưng điểm tiếp ứng nơi này đã bị quan phủ tiêu diệt rồi, xem chừng là có người rơi vào trong tay triều đình, thụ hình mà khai ra chỗ này. Hạ Tầm bất đắc dĩ, chỉ đành dẫn theo Mính Nhi đi hướng Tây, chạy thẳng phương hướng Hòa Châu, nửa đường bị người phát giác, sau khi Hạ Tầm giết và làm bị thương mấy người, lại làm trò cũ, lần nữa lên phía bắc, vượt qua Kim Lăng thành, chạy thẳng Yến Tử Phàn.

Cẩm Y vệ thế nào cũng không có nghĩ đến, hắn sau khi giương đông kích tây, dương Nam thực Bắc, lại sẽ giở trò cũ, đi một lần nữa. Thế là, chờ bọn hắn tại Tây, Nam, Đông ba cái phương hướng lại là đặt trạm lại là mai phục, sau khi lăn qua lăn lại đến gà bay chó chạy, tin tức truyền đến, bờ sông Trường Giang lại lần nữa phát hiện mục tiêu. Thế là đại đội nhân mã một lần nữa giết hướng Trường Giang, kết quả chờ bọn hắn khi đem Trường Giang phong tỏa mưa gió không lọt, Hạ Tầm đã xuất hiện tại Mã An Sơn, kết quả cực kỳ làm mệt mỏi cẩm y vệ, tuần kiểm bộ khoái lại phát điên xông hướng Mã An Sơn...

Nha môn cẩm y vệ, La Khắc Địch dạo bước, nghe bộ hạ không ngừng truyền đến tin tức, tại trong cảm giác của hắn, Hạ Tầm phảng phất căn bản không có một cái mục tiêu chuẩn xác, hắn chỉ là vùng vẫy giãy chết, có thể chạy đến nơi nào liền tính nơi đó, bảo người đau đầu nhất chính là loại đào phạm này, hắn căn bản không có mục tiêu, mà là chạy trốn tán loạn bốn phía, rất khó tập trung lực lượng thực thi truy bắt.

Nhất là, triều đình treo thưởng cùng trừng phạt tội liên đới phát huy tác dụng, có chút gió thổi cỏ lay gì, dân chúng liền sẽ chạy đến nha môn bẩm báo, trong chốc lát nơi này nói phát hiện khâm phạm triều đình, một lát nơi kia nói phát hiện giang dương đại đạo, hai đến bọn hắn chạy Đông chạy Tây, lại không ngoại lệ toàn là tin tức giả. Muốn nói tin tức giả cũng không toàn bộ giả, trong đó xác thật có không ít đào phạm vi phạm pháp lệnh của quan phủ.

Bọn Cẩm y vệ nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, dứt khoát đem bọn họ đều tóm vào ngục lớn, một lần này có thể Phủ Doãn ứng Thiên Vương đại nhân vui vẻ rồi, ở dưới sự quản lý của hắn, tỷ lệ phá án cứ thế mà tăng cao lên.

Tiêu Thiên Nguyệt đối với La Khắc Địch bình tĩnh bẩm báo nói: "Đại nhân, từ chúng ta bây giờ nắm giữ tình huống xem xét, sau khi điểm tiếp ứng của bọn hắn bị phá hỏng, Dương Húc đã không có hướng đi dự định, hắn chỉ là đang thoát khỏi đuổi bắt của chúng ta, căn bản không có mục tiêu cố định. Chúng ta hiện tại duy nhất có thể xác định là... Hắn rời Kim Lăng càng lúc càng xa, phạm vi hoạt động càng lúc càng lớn, lực lượng của chúng ta đã không cách nào phong tỏa tất cả con đường rồi".

Tiêu Thiên Nguyệt vừa từ Sơn Đông trở về, có trợ thủ đắc lực này, La Khắc Địch cuối cùng trở lại bình thường. Tức giận, không cần đích thân ứng phó những tin tức thật thật giả giả, thiên kỳ bách quái kia.

"Không, hắn một mực có một mục tiêu!".

Có thể từ trong chuyện phong tỏa thoát ra, đầu óc La Khắc Địch tỉnh táo rất nhiều: "Mục tiêu của hắn chính là phương Bắc, hắn muốn đi tìm Yến vương, nguyên nhân hắn vốn đi hướng Nam là bởi vì hắn biết chúng ta cũng rất rõ ràng mục tiêu của hắn, cho nên hắn mới làm phương pháp trái ngược".

La Khắc Địch vừa nói đến đây, nghe bên ngoài thịch thịch thịch chạy vào một người, vội vàng bẩm báo nói: "Khởi bẩm Thiêm sự đại nhân, dưới chân Lư Sơn phát hiện tung tích Dương Húc!".

Lưu Ngọc Quyết một mực lẳng lặng ngồi tại bên cạnh phản ứng đầu tiên, một bước xông đến trước mặt hắn, truy hỏi: "Bắt được chưa?".

Người nọ bẩm báo nói: "Phát hiện hắn chỉ là hai tên tuần kiểm, mang theo một đội thủ hạ, không phải đối thủ của hắn, bị hắn đả thương đánh cho tàn phế nhiều người, chờ tiểu đội tìm kiếm phụ cận nghe tin chạy đến, hắn đã đào tẩu rồi".

Lưu Ngọc Quyết âm thầm thở phào một hơi, quay đầu nhìn về phía La Khắc Địch, La Khắc Địch hỏi: "Bọn hắn chạy về hướng nào rồi?".

Người nọ nói: "Tên tuần kiểm bị thương kia nói, bọn hắn nhìn thấy Dương Húc đi hướng tây, nhìn bộ dạng, hắn là muốn vượt Lư Sơn, chạy tới địa cảnh Mao sơn".

La Khắc Địch ngẫm nghĩ nói: "Hắn muốn đi đường biển! Đường bộ Bắc hành không thông, hắn đây là muốn đi đường biển rồi, lần trước thế tử Yến vương thoát khốn, cũng là đi đường

biển, hắn có biện pháp kiếm được thuyền đi biển! Truyền lệnh!".

La Khắc Địch chỉ nói hai chữ, thanh âm liền im bặt ngừng lại, Tiêu Thiên Nguyệt và Lưu Ngọc Quyết kinh ngạc nhìn hướng hắn, La Khắc Địch im lặng một lát, đột nhiên quỷ quyệt cười, chậm rãi lắc đầu nói: "Không, không không không, không đúng, không đúng...

Hắn nghiến răng, trầm trầm cười nói: "Mấy ngày này, hắn giương đông kích tây, chỉ nam đánh bắc, đã đem chúng ta chơi đùa không ít, dưới sự bao vây trùng trùng, hắn có thể gặp biến không sợ hãi, có dũng có mưu, dưới mắt càng trốn càng xa, hắn ngược lại hoảng loạn lên, kêu người của chúng ta nhìn rõ hướng hắn đi sao? Hừ!".

Tiêu Thiên Nguyệt lưỡng lự nói: "Đại nhân là nói...

La Khắc Địch hỏi: "Hắn muốn đi hướng Bắc, trong các đường tắt, đường nào khó đi nhất?".

Tiêu Thiên Nguyệt lưỡng lự nói: "Tất nhiên là trực tiếp qua Trường Giang đi hướng bắc nhanh nhất, nhưng mà con đường này chúng ta cũng nghĩ đến rồi, một đường đi xuống, trạm kiểm soát trùng trùng, hắn không dễ qua. Con đường thứ hai chính là đi hướng Đông, ra biển, đối với người không có phương pháp mà nói, đây là một tử lộ, nhưng đối với Dương Húc mà nói, một khi chạy đến bờ biển, hắn liền chẳng khác nào thả hổ về rừng. Con đường thứ ba cũng là qua Trường Giang, nhưng mà là đi hướng tây, qua phủ Thái Bình qua Trường Giang, tiến vào Hồ Quảng, Hà Nam, dọc đường chỗ qua trạm kiểm soát càng nhiều, nhưng mà bên đó tra xét chưa hẳn nghiêm mật. Coi như là hắn đi hướng Nam, cuối cùng vẫn không tránh khỏi đi ba con đường này, hoặc Bắc, hoặc Đông, hoặc Tây, Bắc đã không thể đi, hướng Đông... Quả thật hẳn là con đường hắn muốn lựa chọn nhất".

La Khắc Địch mỉm cười nói: "Không sai, ngươi cũng nghĩ như vậy, vậy đúng rồi. Dương Húc có có đầy đủ lý do đi hướng Đông, hắn lại cố ý kêu người của chúng ta thấy hắn đi hướng Đông, chúng ta tự nhiên nên đuổi theo hướng Đông, phải không?".

"Cố ý?". Tiêu Thiên Nguyệt do dự.

La Khắc Địch nhướng đầu lông mày, bình thản cười nói: "Mặt bắc tất cả trạm kiểm soát vẫn nghiêm mật đề phòng như cũ, điều động đại bộ phận di chuyển trạm gác, toàn bộ chuyển địa điểm đóng quân phủ Thái Bình, nắm lấy tất cả đường giao thông quan trọng ra vào Hồ Quảng".

Tiêu Thiên Nguyệt nói: “Vâng, ti chức chờ lệnh đi nơi đó...

“Không! Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!”.

La Khắc Địch ngắt lời nói: “Hướng đông, chỉ sợ là hắn cố ý bày nghi trận, lại cũng không thể không đề phòng hắn quả thật hướng Đông, ngươi mang theo người đuổi theo hướng Đông, bản quan đích thân chạy đi phủ Thái Bình chủ trì đại cục!”.

“Chúng ta tại đây nghỉ ngơi chút, nghỉ đến đêm tối lại lên đường”.

Dưới chân Mao Sơn, trong một vùng núi hẻo lánh, Hạ Tầm mệt mỏi ngồi dưới một cái cây.

Hắn không phải làm bằng sắt, mấy ngày này dắt người của quan phủ luồn đông chạy tây người của quan phủ nhanh chóng bị lăn lộn đến phát điên rồi, hắn cũng phải mệt mỏi suy sụp. Mính Nhi tuy chỉ là một đường chạy theo, không cần hô đánh hô giết, đôi chân nhỏ mềm mại kia cũng cọ sát ra bong bóng, một đường liền đau đến tha nước mắt. Mấy ngày qua, trên người Hạ Tâm tuy vết thương không trí mạng, lại cũng vết thương chồng chất, có chút vết thương là lợi khí đâm cắt, có chút chỗ bầm xanh sưng lên vì bị vũ khí cùn đánh trúng.

Hạ Tầm thở ra một hơi thật dài, rồi duỗi hai chân ra dựa vào cây ngồi nói: “Chúng ta hiện tại rời Kim Lăng càng lúc càng xa rồi, bọn họ cũng sẽ không có đủ nhân thủ để chi phối, chúng ta cũng sẽ càng an toàn. Chờ trời tối, chúng ta liền vượt qua Mao Sơn. Vào phủ Trấn Giang rồi, lộ dẫn của chúng ta liền có thể phát huy tác dụng, đến lúc dó cơ hội đào tẩu liền càng lớn”.

Ánh mắt hắn lay động một cái, mỉm cười nói: “Nếu như là kẻ ngu xuẩn, có thể sẽ còn đuổi xuống, nhưng mà... La Thiêm sự là kẻ thông minh, hơn nữa còn là người rất thông minh, ta liên tục nhiều ngày giương đông kích tây như vậy, hiện tại bất thình lình làm một cái: “giương đông kích đông”. Hắc, hắn chưa chắc sẽ đuổi theo hướng Đông”.

“Thương thế của ngươi... Nặng lắm không?”. Từ Mính Nhi nhìn vết máu trên người Hạ Tầm, lo lắng hỏi.

Hạ Tầm nhếch miệng cười: “Không sao, ta chịu đựng được”.

“Ta... Ta băng bó cho ngươi dễ chịu một chút”.

Hạ Tầm nhìn quần áo trên người chính mình dơ bẩn rách nát giống như ăn mày, cười khổ nói: "Dùng cái gì băng bó, trong bọc quần áo chỉ còn thừa một bộ quần áo, qua Mao Sơn còn phải dùng nữa".

"Không được, trên người vô cùng bẩn, nếu vết thương hư thối sinh mủ vậy hỏng rồi, chí ít... Cũng phải rửa sạch một chút".

Hạ Tầm đương nhiên biết thường vết thương dễ bị nhiễm trùng, nhất là thời đại này, một khi vết thương bị nhiễm trùng, không có thuốc tiêu viêm, kháng sinh gì sử dụng, vậy sợ một cái vết thương hỉ cỡ ngón tay cái, sau khi bị nhiễm trùng đều có nguy hiểm chết chóc, nghe xong lời này hắn chỉ đành ngoan ngoãn bò người dậy, đi hướng bên cạnh dòng suối nhỏ, tại một khối đá nhẵn bóng bên dòng suối ngồi xuống.

Từ Minh Nghi ngồi xổm bên cạnh hắn, nhẹ nhàng cuốn ống quần hắn lên, trên bàn chân hắn có chút vết máu chảy xuống đã khô, lại hướng lên, quần cùng miệng vết thương dính chặt rồi, nhẹ nhàng kéo, Hạ Tầm liền đau đến hít vội hơi lạnh, nhìn thấy miệng vết thương mảng máu thịt mơ hồ và một khối to bầm xanh sưng vù bên cạnh, cái miệng nhỏ của Từ Mính Nhi chép chép, liền muốn rơi nước mắt, nàng vội quay đầu đi, trước nhào hai vốc nước sông ở trên mặt, lúc này mới dùng bàn tay nhỏ vốc nước sạch rửa vết thương cho hắn.

Đùi, cánh tay, eo, lưng... Xanh, tím, máu thịt mơ hồ... Trên dưới toàn thân đã tìm không ra chỗ nào thịt lành, Từ Mính Nhi cái mũi cay cay, nước mắt rốt cuộc rơi xuống.

"Đều là ta không tốt!".

Từ Mính Nhi ngậm nước mắt nói: "Ta là một sự vướng víu, nếu như không có ta liên lụy, nói không chừng ngươi đã sớm chạy thoát rồi".

"Đừng nói lời ngốc nghếch, ta biết, cô không muốn trở về vị nhân gia không có tình người kia. Từ lúc trước Bắc Bình phủ bắt đầu, ta giúp qua cô, cô cũng giúp ta, duyên phận ta và cô, không phải chỉ kết tại hôm nay, ta sẽ bảo vệ cô, cùng nhau chạy trốn, yên tâm đi, chỉ cần có ta, tuyệt không để cho người nào thương tổn một sợi lông của cô!".

Hạ Tầm vừa nghiêng đầu thấy bộ dáng nàng mờ mắt muốn khóc, vội ôn nhu nói lời an ủi.

Mính Nhi nghe xong lời của hắn, con mắt trở nên sáng long lanh, trong có một loại quang huy khó nói lên lời, đang lặng lẽ dập dờn.

Hạ Tầm một lần nữa nằm sấp xuống, đem cái cằm đặt tại trên hai chân, cười nói: "Được rồi, đừng sụt sịt cái mũi, ta kể cho cô nghe chuyện cười".

"Ừm!".

"Chuyện kể rằng, có vị cô nương họ Chúc, bởi vì nhà ở tại bên trường thành, cho nên lấy cái tên gọi Chúc Trường Thành...

"Nào có nữ hài nhi gia kêu loại tên này?".

"Nào, dân chúng bình thường người ta, kêu cái gì A Hoa A Thảo A Miêu A Cẩu đều có, kể chuyện xưa, cô đừng ngắt lời".

"À...".

"Vị cô nương tên Chúc Trường Thành này, dần dần lớn lên, có một hồi, cha nàng đem nàng đi họp chợ, vừa mới gặp một lão bằng hữu nhiều năm không gặp, lão bằng hữu sớm đã thành gia lập nghiệp rồi, có đứa con trai lớn cùng cô nương kia không lớn hơn mấy. Cha cô nương liền giới thiệu hai người nhận biết, khi nói đến nữ nhi của mình tên Trường Thành, tiểu hỏa tử kia đột nhiên nhớ đến một câu tục ngữ, liền đùa giỡn nói: "Không thượng Trường Thành không phải hảo hán". Ha ha, ha ha, ha ha ha... A...

Từ Mính Nhi mở to một đôi mắt lớn ngây thơ, giống như một con chim nhỏ đáng yêu, nghiêng đầu nhìn hắn, Hạ Tầm thoải mái cười to cuối cùng biến thành cười mỉm, xác thực, cái chuyện cười này là không thể nào thích hợp nói cho cô nương nhà người ta nghe, đây chính là thiên kim tiểu thư công hầu thế gia...

Hạ Tầm đang hối hận, Từ Mính Nhi chớp chớp mắt, hiếu kỳ hỏi: "Về sau?".

"Về sau?".

Hạ Tầm có chút mờ mịt: "Không có về sau".

"A!".

Từ Mính Nhi ngẫm nghĩ, lại nghi hoặc nói: "Ngươi không phải nói muốn kể chuyện cười, buồn cười ở đâu?".

Hạ Tầm:

Từ Mính Nhi khéo hiểu lòng người thấy vẻ mặt này của hắn, vội vàng an ủi nói: "Thật ra... Thật ra rất buồn cười, ta hiện tại bắt đầu cảm thấy buồn cười rồi, ha ha, ha ha...

Khóe miệng Hạ Tầm co rút vài cái, vội vàng ho khan một tiếng nói: "Được rồi, nhìn khuôn mặt nhỏ của cô vô cùng bẩn, cô cũng rửa một chút đi, ta đi phụ cận quanh quanh một chút, lấy chút quả dại trở về, nếu như có thể bắt được gà rừng thỏ gì càng tốt, ăn cái đó, chúng ta có sức, mới lên đường tốt" Nói xong đứng dậy, ngượng ngùng rời đi.

Từ Mính Nhi nhìn bóng lưng hắn, vô tội nói nhỏ: "Ngươi kể chuyện cười quả thật không buồn cười, ngươi kêu người ta thế nào mà cười...

Trời tối, Hạ Tầm không săn được gà núi thỏ hoang gì, chỉ hái vài chục quả dại, còn lấy được bảy tám cái trứng chim, hai người tùy ý ăn vô một chút, liền lặng lẽ cất bước lên đường.

Núi này cũng không khó đi, trên núi cũng không có dã thú gì. Phụ cận phủ Giang Ninh là chỗ đế đô, dân cư nhiều, thành thị nơi nơi, mà Mao Sơn từ cổ chính là thánh địa đạo giáo, du khách bốn mùa không ngừng, khiến cho dã thú tuyệt tích, còn đạp ra nhiều con đường bằng. Hạ Tầm mấy ngày này một mực ngày ẩn đêm đi, ban đêm tuy đường tốn tăm, nhưng mơ hồ cũng có thể nhìn rõ con đường người đi đường đạp ra, cho nên cũng không khó đi.

Hai người nghỉ ngơi thời gian ngắn, thể lực còn chưa khôi phục, nhưng mà vừa nghĩ đến vượt qua Mao sơn liền sẽ tiến vào phủ Trấn Giang, hy vọng chạy thoát càng lớn hơn vài phần, Hạ Tầm liền hưng phấn lên, đi lên đường núi cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Hắn đang đi, Từ Mính Nhi bên người đột nhiên a một tiếng kêu nhẹ, Hạ Tầm giống như con thỏ trúng tên, hướng phía sau nằm sấp xuống, quay đầu vừa nhìn. Từ Mính Nhi còn đứng ở đó, Hạ Tầm vội vàng đem nàng kéo ngã xuống, tại bên người của mình, cảnh giác quét mắt bốn phía, thấp giọng hỏi: "Cô phát hiện cái gì?".

Từ Mính Nhi mờ mịt nói: "Ta không phát hiện cái gì nha, ngươi phát hiện cái gì sao?".

"Ta? Ta cũng...".

Hạ Tầm đột nhiên trừng mắt lên nói: "Không phát hiện cái gì, cô kêu lên làm gì?".

Từ Mính Nhi cặp mắt to thông minh kia khẽ khép lên: "Hừ! Ta nghĩ rõ ràng rồi!".

“Hử?”.

“Ngươi vô sỉ!”.

“A?”.

“Ngươi lại kể chuyện cười hạ lưu như vậy!”.

R r.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 395

Muốn Mạng Hay Muốn Ngựa

Chương 395: Muốn mạng hay muốn ngựa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Trấn Mao Sơn có một tên tuần kiểm quan, tên gọi Hùng Tất. Vốn là lão đại ba ban bộ khoái trong huyện, chỉ là làm người ngay thẳng, không giỏi bảo vệ trên dưới, chấp pháp cũng không biết biến báo tạm thích ứng, không biết lấy lòng tri huyện đại lão gia, nên tìm cớ đem hắn đuổi đến trấn Mao Sơn làm tuần kiểm.

Sau khi nhận được tin tức triều đình truy bắt khâm phạm, Hùng Tất lập tức hành động, tổ chức dân tráng bốn phía bố trí phòng vệ, dọc đường mòn đường lớn dưới chân Mao Sơn, ngồi ôm cây đợi thỏ. Hạ Tầm rốt cuộc biết địa đầu xà lợi hại, chỉ là một tên tuần kiểm quan nho nhỏ như vậy, mang theo một đám người nhà quê mang thương sào, câu liêm, lại có thể đem một tòa trấn Mao Sơn chế tạo đến mưa gió không lọt, Hạ Tầm căn bản không có cơ hội tiến vào trong trấn.

Hạ Tầm mang theo Mính Nhi sau khi tại đất hoang ngoài trấn ẩn náu quan sát một hồi, Tiêu Thiên Nguyệt dẫn người chạy đến, nhân mã liền trú ở trên Mao Sơn, đem đường lùi của bọn hắn cũng tuyệt, may mà bọn hắn căn bản không có phát hiện tung tích hai người, nếu không phát động dân tráng đối với một mảnh đất lớn nhỏ không quá mười mẫu đất này đem cỏ dại quét sạch một phen, hai người tất nhiên sa lưới không thể nghi ngờ.

Trong đám cỏ dại cao nửa người, Mính Nhi nhắm lông mi thanh tú, nước mắt lưng tròng.

Nàng tại chạy trốn hết sức, chân đau, mắt cá chân sưng lên, vừa động liền đau thấu tim.

Hạ Tầm thò đầu ra nhìn, quan sát bốn phía một hồi, yên tâm ngồi xuống, nói với nàng: "Đến đây, ta xoa xoa cho cô, tuy không có rượu thuốc, xoa bóp chỗ bị sưng, cũng dễ dàng khôi phục".

"Không cần! Ái ui!".

Mính Nhi lập tức cự tuyệt, bàn chân vội vàng co rụt trở về, động chỗ đau, nhịn không được lại là kêu khẽ một tiếng.

Hạ Tầm trừng mắt lên: "Cái gì không cần, một khi có cơ hội, chúng ta làm sao chạy thoát, khập khiễng còn không khiến người sinh nghi? Ta ngược lại có thể cõng cô, nhưng đó không phải càng dễ dàng khiến người chú ý sao?".

Mính Nhi sợ hãi nói: "Nghỉ ngơi một chút... Liền sẽ tốt mà...

Hạ Tầm quở mắng trừng mắt nhìn nàng, tăng nặng ngữ khí: "Mính Nhi, ta biết thân thể nữ nhi gia không nên để cho nam nhân đụng chạm, nhưng sự cấp tòng quyền, trước mắt chỉ là vì trị thương, chúng ta thiên tân vạn khổ, tìm được đường sống trong chỗ chết, mắt thấy chỉ thiếu một bước liền có thể tìm được chỗ sống, chẳng lẽ muốn tại nơi này thất thủ bị bắt?".

Mính Nhi đỏ mặt, lúng túng nói: "Ta mới không có cổ hủ ngu dốt như vậy, ta thật ra... Ta...

"Hử?".

Mính Nhi xấu hổ cúi đầu: "Người ta... Bàn chân người ta đó, người khác đụng không được. Nam nhân không được, nữ nhân... Cũng không được...".

"A?".

Hạ Tầm phát hiện chính mình càng lúc càng ngốc, căn bản nghe không hiểu lời của nàng, cái này chính là sự khác biệt giữa hai thế hệ sao? Hạ Tầm cảm thấy một hồi thổn thức: "Ta già rồi...

Mính Nhi lấy hết dũng khí, đỏ mặt nói: "Ta... Chân ta vừa chạm liền ngứa, từ trong ngứa ra ngoài, sẽ... Sẽ ngứa đến muốn chết. Từ nhỏ, người ta đi giày đều nhất định phải tự mình động thủ, chính là nha hoàn.

Thiếp thân Xảo Vân, đều không thể đụng chân ta...

Hạ Tầm ngẩn người nói: “Tại sao có thể như vậy?”.

Mính Nhi nhìn hắn bằng nửa con mắt: “Ta làm sao biết?”.

Hạ Tầm gãi gãi đầu: “Cô... Mắt cá chân đều sưng lên rồi, vừa chạm liền đau, vậy cũng không thể ngứa, ta xoa bóp chắc không việc gì...

“Không được không được!”.

Mính Nhi lo lắng nhìn hắn, năn nỉ nói: “Ta... Ta chỉ cần vừa nghĩ phải bị người sờ chân ta, liền... Liền đã ngứa đến muốn chết rồi...

I 55.

Hạ Tầm nhịn nửa ngày, chính khí nghiêm nghị nói: “Cô là muốn mạng, hay là muốn ngứa?”.

Mính Nhi tính trẻ con trả lời thiếu chút đem Hạ Tầm tức ngất đi: “Ta... Thà ràng không cần mạng...”.

“Còn phải liên lụy một mạng của ta!”. Hạ Tầm tăng thêm cân nặng.

Mính Nhi cắn môi không nói, nàng trộm liếc Hạ Tầm một cái, cúi đầu nghĩ một chút, lại trộm nhìn hắn một cái, lại cắn môi nghĩ một chút, qua hồi lâu, Mính Nhi mới giống như lên pháp trường, đem chân giơ trước mặt hắn, cắn chặt răng, quay đầu đi, quả quyết nói: “Ngươi bóp đi!”.

Đem bàn chân nàng gác ở trên đùi mình, nhẹ nhàng cởi giày đi, lại nhẹ nhàng đem tất vải từng chút từ mắt cá chân cởi xuống, khi cởi tất gặp phải một điểm phiền toái, nàng cong chân lên, ngón chân chăm chú rụt lại, ngay cả tất đều kẹp chặt, Hạ Tầm giật xuống, mới đem tất vải kéo xuống.

Một cái chân trời xinh đẹp, trắng nõn mịn màng, óng ánh sáng long lanh, mạch xanh xanh cũng nhìn được rõ ràng, hình chân phi thường đẹp. Mính Nhi ưa sạch sẽ, đêm qua tại trong núi còn dùng nước suối rửa đủ, cho nên phi thường sạch sẽ. Hạ Tầm vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm chặt chân nhỏ của nàng, thân thể Mính Nhi chấn động, bàn chân vội rụt trở lại, nhưng mà sớm đã dự liệu Hạ Tầm đã nắm chặt chân nàng, căn bản giãy không nhúc nhích.

Mính Nhi đầy mặt đỏ ửng, một hàm răng trắng nhỏ bé vội vàng cắn môi dưới, hai tay chống bãi cỏ, nghiên đầu qua, bộ ngực sữa nhanh chóng phập phồng, hô hấp dồn dập tựa hồ chạy bốn mươi dặm đường núi, Hạ Tầm cách rất xa, tựa hồ đều có thể nghe thấy tim nàng đập thình thịch.

Chân nàng bóng loáng mịn nhẵn, ngay cả gót chân đều là thịt non màu đỏ, không có một điểm chai da, chỉ là trên bàn chân có hai cái bong bóng, trong đó một cái đã chọc phá rồi, Hạ Tầm cẩn thận tránh đi, không có nắm chặt nơi đó: "Được rồi, không cần động loạn, ta trước tiên hoạt động mắt cá chân cho cô một chút, rồi mới xoa bóp chỗ sưng, bằng không cô chịu không được".

Mính Nhi không có trả lời, nàng cũng không dám nhìn bàn chân nhỏ bị Hạ Tầm nắm chặt, chỉ là quay đầu qua, dùng sức gật gật đầu, bàn chân nàng cơ thịt bởi vì khẩn trương, đã căng đến cứng ngắc phảng phất một khối sắt, Hạ Tầm thật lo lắng nàng dùng sức lớn như vậy sẽ chuột rút.

Lúc đem chân nắm chặt tại trong tay, thật ra là không quá ngứa, khó chịu nhất là loại đụng chạm nhu hòa kia. Hạ Tầm thấy nàng không giãy giụa nữa, liền buông lỏng lực đạo, chỉ là nắm chặt diện tích chân nàng lực đạo tương đối lớn, lòng bàn tay, vị trí hổ khẩu buông lỏng, tay hắn khẽ động một cái, Mính Nhi liền cơ thể rung mạnh một cái, tựa hồ cả thân thể đều muốn từ mặt đất bắn lên.

Hạ Tầm lo lắng hỏi: "Đau sao?".

Mính Nhi dùng sức lắc đầu, hô hấp dồn dập, thấp giọng nói: "Không cần quan tâm ta, không việc gì...".

Nữ hài nhi gia sợ ngứa ngược lại có, nhưng Hạ Tầm còn chưa thấy qua một nữ hài nhi sợ ngứa sợ đến loại tình trạng này, chân nàng cũng quá mẫn cảm đi?".

Hạ Tầm không cho làn đúng lắc lắc đầu, ánh mắt rủ xuống chuyên tâm xoa bóp cho nàng.

Kế tiếp trường cảnh đó, nếu như là đặc tả cho một cô gái nhỏ mà nói, vậy là một bộ tình cảnh phi thường ám muội.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lan đầy đỏ ửng, hai tay chống đất, tóc mai rối loạn, đầu kiệt lực ngẩng, cắn chặt khớp hàm hai bên lung lay, cánh mũi nhỏ tinh xảo của nàng thở dồn dập,

bất tri bất giác cái trán trắng nõn trơn bóng bằng phẳng liền thấm đầy mồ hôi...

Nếu như màn ảnh kia lại di động hướng xuống một chút, ngươi sẽ phát hiện bộ ngực sữa đã có chút nâng lên hình cong xinh đẹp đang giống như ống bễ kịch liệt phập phồng, cái eo nhỏ bé tinh tế không chịu nổi bỗng vặn sang trái, chợt vặn sang phải, chợt chăm chú nhô lên, chợt mềm mại hạ xuống...

"Tốt rồi!".

Hạ Tầm một câu mới rồi, ta vừa rời khỏi bàn chân nàng, Mính Nhi liền hai tay mềm nhũn, phảng phất chấm dứt thụ hình, hư thoát ngã tại trên cỏ mềm mại, cái chân kia đặt ở trên đùi hắn cũng nhanh chóng rụt trở về, đem nó giấu đi một chỗ khác.

Nàng hít một hơi thật dài, rất kéo dài rất kéo dài, sau đó lại thở phào một hơi thật dài, thân thể mềm nhũn ngồi phịch lên lớp cỏ mềm trên mặt đất, một đôi mắt mê mê mang mang, tiêu cự đều tìm không thấy.

Hạ Tầm nhìn nàng rực rỡ như hoa cây lựu, hơn nữa là chăm chú khỏa khỏa thần lộ hoa lựu giống như khuôn mặt nhỏ, vươn tay áo, lau cái trán mồ hôi của mình, Hạ Tầm mệt mỏi... Một điểm cũng không thoải mái so với nàng.

"Nha đầu này nếu là đi làm trị liệu chân, còn không phải nhiều lần cao triều sao?".

Hạ Tầm âm thầm oán trách một câu.

Trên núi, Tiêu Thiên Nguyệt gọi Hùng Tất đến trước mặt nói: "Như vậy không được, Hùng tuần kiểm, đem người của ngươi đều rút đi, bày thế trận chờ quân địch như vậy, cho dù là hắn thật chạy con đường này, lại dám hiện thân sao?".

Hùng Tất tự tin nói: "Đại nhân, hạ quan kinh doanh trấn Mao Sơn nhiều năm, đối với nơi này như lòng bàn tay, hạ quan có thể kết luận, dùng bố trí này, hắn căn bản không cách nào vượt qua được một bước!".

"Nhưng ta không phải muốn ngăn cản hắn qua chỗ này, mà là bắt hắn!".

Tiêu Thiên Nguyệt vênh mặt nói: "Lập tức đem người của ngươi triệt tiêu, những hương đinh dân tráng kia dùng cái rắm, đối phó sâu một hại nước còn được, đối phó được hắn sao?".

“Đại nhân...”.

“Nơi này là ta làm chủ hay là ngươi làm chủ, có muốn mời huyện tôn đại nhân của các ngươi đích thân cho ta một đạo mệnh lệnh mới chịu.

Nghe ta phân phó hay không?”.

“Cái này... Ti chức không dám!”.

“Không dám vậy liền đem người rút đi! Đều là phế vật, Dương Húc nói không chừng sớm rời khỏi nơi này rồi, đang ở nơi khác tiêu dao, hai ngày rồi, có tin tức không? Hắn sẽ ngây ngốc đợi ở nơi này sao? Đem những hương đinh dân tráng vô dụng này đều rút đi, mang lên bộ hạ tinh anh nhất của ngươi, đi theo bản Tổng kỳ, đạp khắp phủ Trấn Giang, ta không tin bắt không được hắn!”.

“Đại nhân, hạ quan có thể nghe theo đại nhân phân phó, nhưng mà... Gióng trống khua chiêng bắt hung phạm như vậy, chẳng phải đánh rắn động cỏ, có chút gió thổi cỏ lay gì hắn liền trốn đi, hạ quan ăn cơm cửa quan nửa đời người, còn chưa có nghe nói qua...

“Ngươi đây là đang giáo huấn ta à? Ngươi làm sai nửa đời người rồi? Ngươi bắt đều là A Miêu A cẩu gì đó, ngươi so với bản quan còn có bản lĩnh hơn sao?”.

Tiêu Thiên Nguyệt thanh âm càng lúc càng lớn, đại khái thời tiết nóng rồi, hắn cơn tức cũng lớn, chút nước miếng đều phun đến trên mặt Hùng Tất Hùng tuần kiểm.

Hùng Tất tức giận nhưng không dám nói chắp tay nói: “Hạ quan không dám!”.

“Thách ngươi cũng không dám! Lập tức theo như ta phân phó đi làm, tối nay liền rút những trạm gác sáng tối vô dụng kia, chọn ra nhân thủ tinh anh, nghe ta an bài!”.

“Dạ...”.

Hùng Tất cúi đầu, cắn răng đi xuống.

Tiêu Thiên Nguyệt chậm rãi đi đến triền núi hơi nghiêng, chắp tay nhìn cảnh trí Mao Sơn, khóe miệng đột nhiên quỷ dị động một cái...

Sắc trời mờ sáng, Mính Nhi giống như mèo con cuộn mình trên mặt đất, trong giấc mơ mí mắt khẽ rung động, tựa hồ mơ thấy chuyện thống khổ gì, lông mi thanh tú kia khẽ giật, khóe mắt còn có vệt nước mắt mơ hồ.

Hạ Tầm đã tỉnh rồi, là đói tỉnh, bọn họ hai người đã bị vây tại nơi này hai ngày, cũng đói hai ngày, đã là bụng đói kêu vang, nếu không phải bên cạnh đám cỏ có một ít nước khe núi chảy qua, chỉ sợ cũng kiên trí không đến giờ phút này. Hạ Tầm lẳng lặng nhìn Mính Nhi trong ngủ mơ, đem khác quần áo lên trên bờ vai nàng lại cho nàng che đầu một chút, nàng ngủ ngược lại ngoan ngoãn, một cái tư thế này, tựa như một đêm không có đổi qua.

Hạ Tầm ngồi dậy, u buồn nhìn hướng phương xa: "Nhân thủ của quan phủ phong tỏa đến mưa không lọt, còn không có ý tứ phá hủy công sự, hôm nay vô luận như thế nào đều muốn liều một chút, cứng rắn xông ra cũng thôi, lẩn trốn cũng thôi, lại kiên trì như vậy đi xuống, sẽ muốn chết đói tại nơi này...

Mao Sơn, danh lam thắng cảnh đạo gia, hiệu xưng cú khúc chỉ kim lăng, dưỡng chân chỉ phúc cảnh, thành thần chỉ linh khư. Bọn hắn hiện tại liền nhanh muốn thành thần rồi.

Hạ Tầm đau khổ thở dài, cúi đầu, liền đón nhận một đôi con người đen láy sáng của mình Nhi: "Cô tỉnh rồi?".

Mính Nhi ngồi dậy, đáng thương nhìn hắn: "Đại thúc, ta đói rồi...

Bụng vang lên rột rột, dường như đang hưởng ứng lời của nàng, Mính Nhi liếm liếm môi nói: "Ta hiện tại ăn được một cái đầu trâu...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 396

Khó Kìm Lòng.

Chương 396: Khó kìm lòng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Ta nghĩ tới một khu nhà, mặt hướng biển lớn, xuân về hoa nở...”.

Ý thức Mính Nhi tựa như có chút mơ hồ không rõ, nàng giống như nói mơ kể ra, như mộng như ảo: “Thúc thúc, lúc ấy nghe ngươi ngâm thơ như vậy, không phải biền không phải lệ, không hài không vận, ta còn cảm thấy rất buồn cười, nhưng hiện tại... Ta tựa như phẩm ra một chút tư vị rồi...”.

“Ta không cần rất nhiều, thật không cần, ta chỉ cần một căn phòng có thể ở, không cần lộ thiên tịch địa, không cần lo lắng hãi hùng, bôn ba khắp nơi. Ta chỉ cần có một chén cơm ăn, không cần thịt lớn cá lớn, chỉ cần có thể lấp đầy cái bụng ta...”.

Mính Nhi càng nói càng đói, nhưng mà người một khi cực đói rồi, đối với thức ăn khát vọng cũng càng mãnh liệt, càng là khắc chế không đi nghĩ liền càng nghĩ, nàng nuốt ngụm nước miếng, ngẩng đầu nhìn Hạ Tầm, giống như nhìn một cái cánh mỡ màng. Bị nàng vừa nói, Hạ Tầm cũng càng lúc càng đói.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, nói với Mính Nhi: “Cô trước tiên chờ, ta lại đi đầu trấn nhìn xem, thử có thể tìm một con đường ra hay không, chúng ta đi ra”.

“Nếu như vẫn không được?”. Mính Nhi buồn bã hỏi.

Ngữ khí của nàng buồn bã, thần sắc lại rất bình tĩnh, cái loại khác thường này khiến cho

Hạ Tầm phát giác có chút không đúng, hắn thật sâu nhìn Mình Nhi một cái, thần sắc bình tĩnh như vậy vốn không nên xuất hiện tại trên người một nữ hài nhi còn trẻ như vậy, Hạ Tầm đột nhiên cảm thấy, nàng tựa hồ đã nảy sinh tử chí.

Hạ Tầm cảnh giác lên, trầm giọng nói: "Cô đừng suy nghĩ miên man, cho dù là thật cùng đường, cái người đó cũng là ta, mà không phải cô. Cô có thể...

"Ta thà chết, cũng không trở về cái nhà kia!".

Mính Nhi đói đến thanh âm rất yếu ớt, nhưng ngữ khí kiên quyết lại không dung nghi vấn.

Hạ Tầm trầm mặc một lát rồi nói: "Tốt, vậy cô ít nhất, phải đợi ta trở ve!".

"Ừm! Ta sẽ đợi ngươi!".

Hạ Tầm lại thật sâu nhìn nàng một cái, xác định nàng sẽ không thừa dịp mình rời đi làm chuyện ngốc nghếch, lúc này mới lắc người nhào vào bụi cỏ.

Không có người!

Thì ra không có trạm gác ngầm địa phương đều không có người, Hạ Tầm tim thoáng cái vội nhảy dựng lên.

"Bọn họ rốt cuộc cho rằng chính mình đã chạy thoát, hoặc là căn bản không có đi đường này?". Biện pháp chặn đường như vậy tuy ngốc, lại cũng là hữu hiệu nhất, không có lưu động tìm kiếm, liền không lộ ra một tia sơ hở, Hạ Tầm vốn cho rằng phải bị vây chết tại nơi này rồi, bây giờ hắn rốt cuộc nhìn thấy hy vọng. Trong lòng Hạ Tầm một trận kích động, cơ hồ vui mừng muốn rơi nước mắt: "Cuối cùng đem bọn chúng mệt mỏi mà đưa đi rồi".

Mừng như điên qua đi, Hạ Tầm nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn liều mạng nhắc nhở chính mình: "Dùng vội, không thể quá xúc động, vàng là giờ phút này càng cần cẩn thận, nhẫn nhịn nữa, quan sát một chút nữa, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc".

Hạ Tầm nằm trong bụi cỏ, kiên nhẫn quan sát lộ khẩu chồ xa, chậm rãi, có thôn dân đi qua, Hạ Tầm không có động. Không biết qua bao lâu, lại hanh hanh du khách qua, vẫn không có người hiện thân vặn hỏi. Hạ Tầm bắt đầu bò đến gần, tiếp tục quan sát. Lúc đang sáng nhận.

Không nghi ngờ, hắn lại từ trong bụi cỏ dại di chuyển đến một cái phương hướng khác của

thôn trấn... Từ sáng sớm một mực chịu đựng đến mặt trời lên cao, bụng đói kêu vang Hạ Tầm rốt cuộc xác nhận, các tuần kiểm bộ khoái, cung binh dân tráng không nơi nào không có, kẹp chết tất cả thông đạo kia, thật tất cả rút đi rồi. Hạ Tầm cố nén vui mừng điên cuồng trong lòng, lặng lẽ ẩn nấp đi về.

Mính Nhi khoanh chân ngồi trên mặt đất, trước mặt cắm một đoạn cành cây từ trên giỏ dỡ xuống, cành cây cực có tính dẻo đã bẻ thằng, đầu trước là lúc làm giỏ bị con dao vót xéo một mặt, rất sắc bén. Phần sắc bén này được cắm ở trong bùn đất mềm xốp như một cái đồng hồ mặt trời, mặt trời từng chút lên, bóng đoạn cây dần dần di động, rút ngắn, nhanh muốn nhìn không thấy rõi.

Mính Nhi vẫn khoanh chân ngồi như cũ, thần sắc lằng lặng, giống như một cao tăng hiểu được sống chết, thằng đến Hạ Tầm đẩy bụi cỏ ra, chui đến trước mặt nàng. Trên đời này, thật có quá nhiều thống khổ là so với tử vong càng làm người sự hãi và khó thừa nhận, nàng không sợ chết, lại chịu không được loại cảm giác đói quá liền cỏ dại cũng hận không được nhét vào trong miệng.

“Bọn chúng rút rồi, chúng ta được cứu rồi!”.

“Thật? Ngươi không gạt ta?”.

Hạ Tầm chỉ một câu, cao tăng đắc đạo liền hoàn tục rồi, tiểu Mính Nhi từ mặt đất đứng lên, hai mắt phát sáng, hướng phía hắn run giọng hỏi.

Nàng lúc này đã nhận lấy không ngớt đả kích hy vọng tan vỡ rồi.

“Thật!”. Hạ Tần gật mạnh đầu.

Mính Nhi hoan hô một tiếng, bổ manh hướng hắn, đem Hạ Tầm bất ngờ không kịp đề phòng ngã ở trong bụi cỏ: “Chúng ta được cứu rồi, được cứu rồi...

Mính Nhi vui mừng kêu, say sưa kêu, hoàn toàn quên chính mình tư thế áp tại trên người hắn có nhiều ám muội.

Có thể có cái gì mập mờ, nàng bây giờ đầy đầu đều là thức ăn, thực vật chế biến thức ăn đầy hương vị, nàng hiện tại hận không thể đem Hạ Tầm dưới thân nấu thành thịt hầm, ăn sống nuốt tươi nuốt xuống.

Hạ Tầm cũng giống như vậy, trong ngực ôm một tiểu mỹ nhân hoạt sắc sinh hương, nhưng hiện tại giờ phút này thà ôm là một con vịt muối Kim Lăng ngoại hình chắc nịch, người mập da trang, chất thịt non mịn, đầy hương vị.

Có đôi khi, dục vọng của con người là rất dễ dàng thỏa mãn...

Chập tối, trên trấn Hồ Khê bay lên khói bếp lượn lờ.

Một đầu hán tử ngoài ba mươi vác cái túi da, trong tay xách cái túi vải, cực kỳ hứng thú đi đến trước sân.

Ba gian phòng cỏ tranh trát đất, dùng rào giậu tại trước phòng cuộn một cái tiểu viện nhi, có vài con gà đang tại trên mặt đất ra sức đào thức ăn.

"Nương tử, nương tử...

Còn chưa có vào trong sân, hán tử liền cực kỳ hứng thú kêu lên.

"Kêu gào cái gì mà kêu, vừa về đến liền kêu to gọi nhỏ".

Một tiểu phụ nhân buộc một cái vải xanh rách quây sơ, trang điểm đến mười phần gọn gàng từ trong phòng đi ra, nhìn bộ dạng còn rất xinh đẹp, nàng tức giận trừng mắt nhìn nam nhân một cái, khiển trách nói.

Hán tử kia trong tay cái túi vải vừa nâng, dương dương đắc ý nói: "Nương tử, ngươi đoán xem, trong này là cái gì?".

Tiểu phụ nhân bĩu môi nói: "Ngươi có thể cầm về thứ gì tốt?".

Hán tử kia nói: "Lần này ngươi đoán sai rồi, nương tử à, vi phu giúp nhà Vương tú tài làm hai cái áo choàng, hắn không có nhiều tiền mặt như vậy cho ta, liền đem cái chân giò hun khói bù. Nhanh chút, đi cắt thịt, lại làm chút đậu la hán, xào một đĩa to chân giò hun khói với đậu, vi phu đi đầu thôn đông lấy được một ít rượu".

"Cái gì? Cầm chân giò hun khói bù! Ngươi cũng đã mất cả ngày đấy! Thà kêu hắn thiếu nợ, đó cũng là tiền, ngươi lấy chân giò hun khói làm cái gì!".

Phụ nhân giận dữ, dùng đầu ngón tay hung dữ tại trên trán hắn chọc một cái.

“Cái này không phải... Nếu bàn về giá tiền cái chân giò hun khói này, ta còn chiếm tiện nghi đấy” Hán tử không phục lầu bầu.

“Chiếm tiện nghi cái rắm, ngươi chỉ biết thèm ăn thịt, ngươi không có tiền đồ!”.

Phụ nhân nói tới nói lui, vẫn nhận qua túi da đựng đồ nghề của trượng phu cùng cái túi da đựng chân giò hun khói kia. Hán tử kia lúc này mới cười nịnh nói: “Nương tử tốt, xào ngon một chút nha, vi phu yêu nhất ăn chân giò xào đậu nàng làm” Nói xong bẻ bẻ tay, liền cực kỳ hứng thú đi về phía đầu thôn đông lấy rượu.

“Chỉ biết ăn, đúng là quỷ đói đầu thai!”.

Phụ nhân cười mắng một tiếng, xoay người về phòng làm com, tối hôm nay nhiều hơn một món chân giò hun khói xào đậu, liền có vẻ phong phú hơn nhiều. Hai vợ chồng ngồi xuống bàn ăn, bày lên rượu và thức ăn, vừa muốn động, cửa sân liền có người gọi: “Xin hỏi, trong nhà có người không?”.

Đương nhiên có người, nhà nông ăn cơm, cửa lớn là mở thông, hai vợ chồng ngồi ở trong nhà chính, vừa thấy liền nhìn ra, còn có thể không có người. Hai vợ chồng hướng cửa nhìn một cái, thấy là một hậu sinh rất tuấn tú, dẫn theo một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, tiểu cô nương mặt mày như vẽ, xinh đẹp động lòng người, lại nhìn kiểu tóc, rõ ràng là búi tóc phụ nhân, nghĩ đến là đã thành thân rồi.

Hán tử kia cầm chiếc đũa liền đi ra, trên dưới đánh giá bọn họ, hỏi: “Các ngươi... Là làm gì?”.

Nam nhân kia thở dài, hướng hắn chắp chắp tay, đáng thương chờ mong nói: “Vị đại ca này, tiểu đệ và nương tử từ Hòa Châu đến, đến phủ Thường Châu đi thăm bằng hữu, không may trên đường gặp kẻ xấu cướp đường, vợ chồng ta hai người may mắn chạy thoát, lại lỡ nơi ngủ đêm, hiện tại mới chạy đến trấn này, trong trấn đã không có khách sạn lại không quán cơm, vợ chồng ta hai người bụng đói kêu vang, không chỗ nghỉ ngơi, muốn cầu đại ca cấp chút phương tiện”.

“Cái này...”.

Hán tử nghe xong do dự, hậu sinh tuấn tú kia vừa thấy, vội vàng nói: “À, đại ca xin yêu tâm, tiền com, tiền ở trọ, chúng ta cũng không phải xin không, không dối đại ca, tiểu đệ đem

tiền giấu trong vỏ giày, không để cho lưu manh phát hiện".

Hán tử gãi gãi đầu, có chút khó xử nói: "Cái này... Quan phủ có lệnh, không cho phép tiếp đãi người lạ qua đường, vợ chồng nhà các ngươi...

"Ồ, hai người vợ chồng ta là có lộ dẫn, mời đại ca xem, trong này viết, từ phủ Hòa Châu đến phủ Thường Châu, chồng Vương Tiểu Song, vợ Triệu Linh Tâm...

"Mau vào mau vào, ái ui, nhìn vợ của ngươi cái này mới gọi là trông xinh đẹp, giống như nhân vật trong tranh vậy".

Phía sau, thiếu phụ kia ra nghênh đón, ân cần mời khách, nàng lại trừng mắt nhìn nam nhân của mình, quát: "Ngươi còn ở chỗ đó làm gì, ngốc! Nhìn vợ chồng nhỏ này, nam tài nữ mạo, giống kẻ xấu sao? Ra cửa ở bên ngoài nhiều cái không dễ dàng, sao còn có thể không cho người ta chút phương tiện".

Răn dạy và quở mắng trượng phu xong, phụ nhân kia lại chuyển hướng đối đáp vợ chồng nhỏ kia, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nói: "Trong nhà vừa vặn làm com ngon, không ngại liền cùng ăn. Chuyết phu tên Mã Kiều, tẩu tử ta họ Thôi, hai người chúng ta đều là tượng hộ, thường xuyên ở bên ngoài, biết ra ở bên ngoài khổ. Năm trước, vợ chồng chúng ta cũng gặp qua kẻ cướp đường, nhưng mà hai tên giặc kia rất ngốc, gia hỏa đi cướp chúng ta làm công, lại không cẩn thận rơi một cuộn tiền giấy, ha ha ha, chúng ta nhân họa được phúc, chỉ là lộ dẫn của chúng ta lúc đó cũng bị cùng đoạt đi rồi, hại hai người chúng ta vài ngày trời không lên đường được!".

"Hả?".

Hạ Tầm quay đầu xem xem "Chuyết phu" của nàng lại nhìn vị xảo thê này, lờ mờ... Tựa như... Giống như có chút quen mắt.

Sẽ không chứ... Lúc đó bị mình và Tô Dĩnh cướp đi lộ dẫn, chính là hai người bọn họ?

"Đến đến đến đây, nhanh ngồi xuống!".

Thôi Tiểu Yên nhiệt tình mời gọi bọn họ, lại đối với trượng phu của mình tức giận quát: "Ngươi đứng ngốc ở đó làm gì, nhanh đánh chậu nước đi, mời tiểu ca nhi và tiểu nương tử của hắn rửa tay!".

Một gian nhà nhỏ, một ngọn đèn dầu, một cái giường trải.

Ăn một bữa com no Hạ Tầm và Từ Minh Nhi ngồi tại trong phòng. Cái này cũng không phải bữa ăn cơm đầu tiên sau khi hai người rời khỏi trấn Mao Son, cho nên ngược lại cũng không đến nỗi cùng hình ác tướng dọa chủ nhân.

Tuy phòng ốc đon sơ, nhưng trong yên tĩnh hai người lại cảm thấy vô cùng thỏa mần. Bọn hắn càng đi ra hướng ngoài càng an toàn, tuy triều đình đã thông báo đến các châu phủ, nhưng nơi này lực độ tiếp nhận tuyệt đối không kịp dưới chân kinh sư, mệnh lệnh kia hướng bên ngoài khuếch tán, tầng tầng hạ đạt, rời kinh sư càng xa, tại địa phương càng không coi trọng, hy vọng chạy thoát của hai người càng lúc càng lớn.

Hai người đều đã tẩy đi giả trang, địa phương Giang Nam nơi nơi son thủy, nơi trong núi không người cũng có thể yên tâm tắm rửa, một thân sạch sẽ mát mẻ, nhất là Từ Mính Nhi, đã khôi phục dung nhan vốn có, càng là xinh đẹp ngời ngời, cho dù là tại địa phương Giang Nam xuất nhiều tiểu mỹ nhân kia cũng là loại xuất chúng.

Hán tử gãi gãi đầu, có chút khó xử nói: "Cái này... Quan phủ có lệnh, không cho phép tiếp đãi người lạ qua đường, vợ chồng nhà các ngươi...".

"Ồ, hai người vợ chồng ta là có lộ dẫn, mời đại ca xem, trong này viết, từ phủ Hòa Châu đến phủ Thường Châu, chồng Vương Tiểu Song, vợ Triệu Linh Tâm...

"Mau vào mau vào, ái ui, nhìn vợ của ngươi cái này mới gọi là trông xinh đẹp, giống như nhân vật trong tranh vậy".

Phía sau, thiếu phụ kia ra nghênh đón, ân cần mời khách, nàng lại trừng mắt nhìn nam nhân của mình, quát: "Ngươi còn ở chỗ đó làm gì, ngốc! Nhìn vợ chồng nhỏ này, nam tài nữ mạo, giống kẻ xấu sao? Ra cửa ở bên ngoài nhiều cái không dễ dàng, sao còn có thể không cho người ta chút phương tiện".

Răn dạy và quở mắng trượng phu xong, phụ nhân kia lại chuyển hướng đối đáp vợ chồng nhỏ kia, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nói: "Trong nhà vừa vặn làm cơm ngon, không ngại liền cùng ăn. Chuyết phu tên Mã Kiều, tẩu tử ta họ Thôi, hai người chúng ta đều là tượng hộ, thường xuyên ở bên ngoài, biết ra ở bên ngoài khổ. Năm trước, vợ chồng chúng ta cũng gặp qua kẻ cướp đường, nhưng mà hai tên giặc kia rất ngốc, gia hỏa đi cướp chúng ta làm công, lại không cẩn thận rơi một cuộn tiền giấy, ha ha ha, chúng ta nhân họa được phúc, chỉ là lộ

dẫn của chúng ta lúc đó cũng bị cùng đoạt đi rồi, hại hai người chúng ta vài ngày trời không lên đường được!".

"Hả?".

Hạ Tầm quay đầu xem xem "Chuyết phu" của nàng lại nhìn vị xảo thê này, lờ mờ... Tựa như... Giống như có chút quen mắt.

Sẽ không chứ... Lúc đó bị mình và Tô Dĩnh cướp đi lộ dẫn, chính là hai người bọn họ?

"Đến đến đến đây, nhanh ngồi xuống!".

Thôi Tiểu Yên nhiệt tình mời gọi bọn họ, lại đối với trượng phu của mình tức giận quát: "Ngươi đứng ngốc ở đó làm gì, nhanh đánh chậu nước đi, mời tiểu ca nhi và tiểu nương tử của hắn rửa tay!".

Một gian nhà nhỏ, một ngọn đèn dầu, một cái giường trải.

Ăn một bữa cơm no Hạ Tầm và Từ Mính Nhi ngồi tại trong phòng. Cái này cũng không phải bữa ăn cơm đầu tiên sau khi hai người rời khỏi trấn Mao Son, cho nên ngược lại cũng không đến nỗi cùng hình ác tướng dọa chủ nhân.

Tuy phòng ốc đon sơ, nhưng trong yên tĩnh hai người lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Bọn hắn càng đi ra hướng ngoài càng an toàn, tuy triều đình đã thông báo đến các châu phủ, nhưng nơi này lực độ tiếp nhận tuyệt đối không kịp dưới chân kinh sư, mệnh lệnh kia hướng bên ngoài khuếch tán, tầng tầng hạ đạt, rời kinh sư càng xa, tại địa phương càng không coi trọng, hy vọng chạy thoát của hai người càng lúc càng lớn.

Hai người đều đã tẩy đi giả trang, địa phương Giang Nam nơi nơi son thủy, nơi trong núi không người cũng có thể yên tâm tắm rửa, một thân sạch sẽ mát mẻ, nhất là Từ Mính Nhi, đã khôi phục dung nhan vốn có, càng là xinh đẹp ngời ngời, cho dù là tại địa phương Giang Nam xuất nhiều tiểu mỹ nhân kia cũng là loại xuất chúng.

Dựa vào bộ tướng mạo đẹp này, hai người một đường đi xuống, còn thật không gặp phải cái gì làm khó dễ, tá túc nông gia đối với bọn hắn phần lớn đều là nhiệt tình chiêu đãi.

Về phần ở cùng một phòng, hai người lại cũng không đến nỗi có cảm giác câu thúc gì, hai người chính là dựa sát mà ngủ, trên một đường danh nghĩa vợ chồng đồng hành, càng là cùng

ở cùng dừng, theo thói quen thành tự nhiên rồi. Chỉ có điều hai người một đường đều là đề cao cảnh giác, ngay cả cũng đều là mở to một mắt, một mực chạy đến nơi này, đến trấn Hồ Khê rồi, một đường lại chưa gặp phải truy bắt, tâm lý lúc này mới tính là an tâm xuống.

"Ngủ đi!".

Hạ Tầm dựa theo quy củ cũ, đem đệm chăn cho nàng chuyển đến một đầu. Mính Nhi lên giường rồi, lại không có lập tức ngủ, nàng nằm ở trên giường, thấy Hạ Tầm muốn đi thổi tắt đèn, liền nhỏ giọng nói: "Đừng thổi đèn, chúng ta trò chuyện chút".

Hạ Tầm quay đầu nhìn bộ dạng nàng hào hứng bừng bừng, không khỏi cười, liền theo lời đi trở về, tại đầu giường này nằm xuống, thở dài một hơi, nghiêng người nói với nàng: "Trông lòng an tâm rồi chứ?".

"Ừm!".

Mính Nhi nâng cái má thơm, cười ngọt ngào. Nàng chớp mắt suy nghĩ, thong thả thở dài nói: "Ngươi nói tình hình phủ Te Nam, ta thật là không dám tưởng tượng, vậy đói thành bộ dạng gì nha. Người ta mới đói hai ngày, liền hận không nắm được cỏ dại đến ăn rồi".

"Đúng vậy!".

Hạ Tầm lại nghĩ đến ba tháng địa ngục trần gian kia, thần sắc ngưng trọng lên: "Hưng, dân chúng khổ, vong, dân chúng khổ. Lúc đó, ta tuy không đói, nhưng mắt thấy trong thành giống như luyện ngục cảnh tượng khủng bố, cũng thường thường gặp ác mộng. Cô không biết, ở đầu đường, sống, chết, liền như vậy lần lượt nằm tại nơi đó...".

Mính Nhi biến sắc, vội vàng đem tay che lỗ tai, liên giọng nói: "Đừng nói, đừng nói, ta không dám nghe, sẽ gặp ác mộng".

Hạ Tầm cười, thong thả ngừng nói.

Mính Nhi buông lỗ tai ra, lại nâng cằm lên, xuất thần suy nghĩ một hồi, nói: "Buổi sáng ngày đó, ta thật đói đến không chịu được, ta liền nghĩ, nếu như thật vẫn đi không xong, ta không cần tiếp tục chịu tội, ta nhất định tự sát, vậy cũng thống khoái một chút".

"Ta biết, ta lúc đi liền cảm thấy thần sắc cô có dị thường, khi trở về lại nhìn thấy... Cô cái nha đầu ngốc này, tại sao có thể nghĩ như vậy, nhưng có một tia hy vọng, đều không nên buông

bỏ. Ngay cả vì căm hận cái nhà kia, liền thà chết sao? Ta mới là chỉ cần rơi vào trong tay bọn chúng, liền sống không bằng chết, nhưng chỉ cần còn có một chút cơ hội, ta tuyệt đối không chịu buông bỏ".

Mính Nhi bĩu bĩu cái miệng nhỏ, không tin nói: "Ngươi cũng chính là nói thôi, lúc đó có nhiều gian nan ngươi cũng không phải không biết, ngươi khỏe mạnh hơn ta chút, đương nhiên có thể nhịn hơn ta, nhưng nếu là lúc đó lại đói ba ngày, ngươi làm thế nào? Chỉ sợ ngươi cũng muốn tìm chết".

Hạ Tầm cười nói: "Ta sẽ không, thật ra đem ta cực đói rồi, ta liền ăn thịt người!".

"Ăn thịt người?".

Mính Nhi bị dọa cho nhảy dựng, một đôi mắt to xinh đẹp mở càng to hơn.

Hạ Tầm nói: "Ừm, ăn thịt người! Cô đọc qua nhiều sách như vậy, chẳng lẽ chưa thấy bên trong nói qua, năm đất cằn cỗi ngàn dặm mất mùa, mọi người ăn cả thịt người sao?".

"Đương nhiên xem qua, nhưng mà lúc đó nhìn trong mắt, thật không cách nào nghĩ... Cũng cảm thụ không đến...".

Mính Nhi im lặng nửa ngày, đột nhiên trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Tầm nghi hoặc nói: "Sao vậy?".

Một đôi mắt to xinh đẹp chậm rãi hơi khép lại: "Ăn thịt người, ùm... Lúc đó bên người không có người ngoài, ngươi đinh ăn thịt ai?".

Hạ Tầm dưới ánh mắt ý thức tại trên người nàng do dự một chút, ông trời, tiểu cô nương ở nơi đó, quần áo chỉnh tề, nhưng lại có loại hương vị sơn thủy thoải mái phập phồng.

Hạ Tầm lại nghĩ đến lúc nàng gác ở trên đùi mình để xoa bóp chồ sưng của nàng cảm giác được đùi chắc chắn cùng co giãn, thuận miệng cười nói: "Ăn thịt cô đó, nếu là thật cực đói rồi, ta liền cắt một cái đùi của cô xuống, ăn tươi!".

"Ăn ta... Một cái chân, đủ ăn sao?".

Hầu như là vô ý thức, Mính Nhi liền nói ra một câu ngay cả chính nàng đều không dám tin

tưởng nàng sẽ nói ra lời, vừa nói ra miệng, chồ hai chân nàng thoáng cái liền vội cuộn lại, chỉ cảm thấy quanh người nóng lên, trên mặt giống như muốn bốc lửa.

Tiếng lòng Hạ Tầm cũng là thình thịch nhảy, ánh mắt hắn đinh ở trên mặt Mính Nhi, Mính Nhi đầy mặt đỏ ửng, một đôi mắt lại sáng đến dọa người.

Nàng... Nàng ý tứ gì, đây là lời tâm tình của nàng sao?

Tim Hạ Tầm giống như ngừng nhảy một giây, sau đó dồn dập nhảy lên.

Trong thiên hạ lời nói động lòng người nhất là lời nào?

Là lời tâm tình!

Trong thiên hạ động lòng người nhất nhất là lời nào?

Là tiểu thục nữ nói lời tỏ tình!

Hạ Tầm đột nhiên phát hiện, nữ hài nhi trước mắt trong ngây ngô lộ kiều diễm, trong sinh mênh nàng vầng trăng sáng đã dần dần tròn, treo cao trong bầu trời đêm, óng ánh sáng tươi, bỏ đi nét trẻ con tinh khiết của nàng, càng thêm lộ rõ sự thanh thuần, đã bắt đầu tỏa ra làn ánh sáng xanh thanh tao.

Lúc trước trong Bắc quốc trời băng đất tuyết, thấy được tiểu nha đầu trẻ con đáng yêu, mặc một thân lông tập tập trắng, giống như thỏ bảo bảo đáng yêu kia, lúc này đã lớn lên rồi... Hạ Tầm không dám nói tiếp, hắn không biết nên nói tiếp thế nào.

Hạ Tầm trầm mặc cũng không xoay xở, tựa như sau khi cho nói ra những lời này, liền thoáng cái tiểu Mính Nhi sợ đến có chút muốn tìm khe đất chui vào dũng khí tăng lên, nàng đột nhiên xoay người qua, di động hai tay hai gối, nhẹ nhàng hướng Hạ Tầm bò qua, giống như một con mèo nhỏ kiếm ăn, động tác ưu nhã uyển chuyển, mang theo một loại dụ hoặc không cách nào nói được.

Hạ Tầm ngây ngốc, mắt mở to nhìn nàng đỏ mặt, to gan, hai mắt sáng long lanh hướng chính mình tới gần, liền giống như một lão thử kinh nghiệm chạy trốn rất phong phú, lại bị một con mèo nhỏ lần đầu học tự mình kiếm ăn bức tại góc chết. Trong mắt con mèo nhỏ đang tới gần tràn đầy hưng phấn, chờ mong. Cùng thêm vào có ý vị hứng thú, còn có một tia khiếp đảm muốn lùi lại tiến.

Mà hắn, lại bị con mèo nhỏ khẽ hai chân uyển chuyển hướng hắn tới gần dọa cho ngây ngốc, con mèo nhỏ này có lẽ không có kinh nghiệm đi săn, nhưng hiếu kỳ và hứng thú của nàng, rõ ràng so với một lão miêu kinh nghiệm lão đạo càng thêm nguy hiểm.

Mính Nhi bò đến trước mặt hắn, nửa quỳ nửa ngồi xuống, đôi mắt ướt nhìn chằm chằn không biết làm sao hắn, khẽ vươn hai tay, liền giống như nàng tại dưới chân Mao Sơn vốc nước suối rửa vết thương cho hắn ôn nhu, nhã nhặn lịch sự nâng gò má hắn lên, dùng tiếng nói ôn nhu như mộng ảo rì rầm nói: "Thúc thúc, ngươi biết không?".

"Hả?".

"Ta thích ngươi, rất thích ngươi, rất rất thích ngươi!".

Hạ Tầm ngây ngốc, ngây ngốc thật lâu, mới thâm tình trả lời một câu: "Đừng nói nhảm nữa, đi ngủ đi!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 397

Hỏi Thế Gian Tình Là Vật Chi.

Chương 397: Hỏi thế gian tình là vật chi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Nếu như muốn tổng kết một chút các loại hành động của Cẩm Y vệ Tổng kỳ quan Tiêu Thiên Nguyệt Tiêu đại nhân mấy ngày này đến truy bắt khâm phạm triều đình Dương Húc cùng dư đảng, quan tuần kiểm trấn Mao Sơn Hùng Tất đại nhân chỉ có năm chữ dâng lên: "Người mù cưỡi ngựa đui!".

Tiêu đại nhân rất uy phong, tạo ra được thanh thế rất to lớn. Ở trong kinh thành, triều đình đã cho phép bọn hắn chi phối nhân lực phủ ứng Thiên cùng Ngũ môn binh mã ti, ở trên địa phương, cũng cho phép bọn hắn chi phối lực lượng quan phủ chấp pháp địa phương, cho nên lực độ hắn bắt giữ khâm phạm triều đình rất lớn, một đường nơi đi qua phảng phất nổi qua một trận lốc xoáy, khiến cho khắp nơi đều là gà bay chó chạy.

Hùng tuần kiểm khóc không ra nước mắt, hắn rất muốn nói cho xú tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh này biết: "Giặc, không phải bắt như vậy!".

Nhưng hắn không dám, cùng Tiêu Thiên Nguyệt mệt mỏi bận việc vài ngày, Hùng tuấn kiểm tâm tư cũng đã chết, đi theo một cách vô nghĩa! Dù sao người là các ngươi muốn bắt, liên quan cái đếch gì tới ta!

Mà Tiêu Thiên Nguyệt cho đến nay không có bắt được Dương Húc, đại nhân bên đó cũng không có truyền đến tin tức bắt được Dương Húc, cái này khiến cho hắn rất vui vẻ, phải, rất vui vẻ.

Hắn cũng không biết Dương Húc hiện tại đang có thể ở đâu, hắn chỉ hy vọng, Dương Húc thật chạy đến bờ đông, mà chính mình xem như có thể vì hắn tranh thủ được một đường sinh cơ, hy vọng Dương Húc Dương đại nhân hắn đại nạn không chết, không phải cô phụ kỳ vọng của mình, nhất định phải chạy đi!

Rất khó giải thích sao?

Thật ra một chút cũng không khó giải thích, nếu như chúng ta dùng "Nàng" đến thay thế "hắn". Tâm tư Tiêu Thiên Nguyệt liền có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nàng, không hy vọng Dương Húc chết!

Dương Húc là khâm phạm triều đình, là người La đại nhân hy vọng nhất bắt được, nhưng vậy thì thế nào. Dương Húc chết sẽ ảnh hưởng đại cục triều đình sao? Có thể chi phối thắng bại chiến trường sao? Hiển nhiên không thể, có thể khởi lên được cái tác dụng này, trên đời hiện nay chỉ có Hoàng đế bệ hạ và Yến vương điện hạ.

Nhưng Dương Húc sống sẽ thế nào? Tác dụng kia liền lớn rồi.

Tâm tư nàng rất tinh tế, rất mẫn cảm, Lưu Ngọc Quyết đối với Dương Húc cảm tình đặc thù, nàng rất sớm liền phát giác rồi.

Lúc trước khi Dương Húc còn ở nha môn cẩm y vệ, Lưu Ngọc Quyết đối với Dương Húc rất hâm mộ, rất ý lại, hai con ngươi Lưu Ngọc Quyết thường xuyên không tự chủ được đuổi theo bóng người Dương Húc, nàng có thể từ trong mắt Lưu Ngọc Quyết đọc hiểu loại tư vị đó, nàng biết loại ánh mắt đó có ý nghĩa gì.

Nhưng, Lưu Ngọc Giác cuối cùng lại trở thành người của đại nhân, thành người đại nhân yêu mến nhất.

Thật lâu trước kia, nàng mới là người đại nhân yêu mến nhất, khi đại nhân yêu mến nàng, vì vậy lanh nhạt Trương Thập Tam, nàng rất vui vẻ, nhưng nàng tuyệt đối không có nghĩ đến, có một ngày nàng cũng rơi vào kết cục tương tự.

Dương Húc đến, đại nhân rất thưởng thức hắn, vừa bắt đầu trong lòng nàng cũng không thoải mái lắm, nàng chỉ hy vọng tâm tư đại nhân hoàn toàn đặt ở trên người nàng, nhưng nàng rất nhanh phát hiện, đại nhân thưởng thức chỉ là năng lực của Dương Húc, cho nên nàng không

quan tâm, hơn nữa nàng rất vui mừng có thể có một người thực sự có tài năng đến giúp nam nhân của nàng, chí hướng nam nhân của nàng rộng lớn, lại tráng chí khó vươn, một mình chèo chống một cái cơ cấu lớn như vậy, thật mệt chết đi.

Nhưng không nghĩ tới, Dương Húc đi một chuyến, vậy mà lại mang đến một người, Lưu Ngọc Quyết!

Cái tên đáng chết kia!

Đại nhân đối với Lưu Ngọc Quyết sủng ái hiển nhiên là khác bình thường, cho dù biết người Lưu Ngọc Quyết thật sự yêu mến là Dương Húc, vẫn y nguyên sủng ái, nuông chiều, thậm chí vì Lưu Ngọc Quyết đem nàng đuổi đi.

May mắn, nàng chú ý tới, người Lưu Ngọc Quyết thật lòng yêu mến vẫn như cũ là Dương Húc, là đại nhân đối với cái này cũng không phải hoàn toàn không có khúc mắc.

Nếu Dương Húc đã chết, sẽ như thế nào?

Nàng biết Lưu Ngọc Quyết lả người tính cách rất mềm.

Yếu, khi biết tin Dương Húc chết, Lưu Ngọc Quyết, có lẽ sẽ rất thương tâm, nhưng thời gian lâu, làm sao biết lòng Lưu Ngọc Quyết sẽ không chết, triệt để đầu nhập vào lòng La đại nhân? Nếu như thế, nàng nào đâu còn có một tia cơ hội.

Dương Húc chết cùng quốc gia vô ích, Dương Húc sống lại có lợi chính mình, như vậy, Dương Húc phải sống. Chỉ có Dương Húc sống, lòng Lưu Ngọc Quyết mới không thể hoàn toàn đặt tại trong lòng dại nhân, nàng mới có cơ hội một lần nữa được đại nhân yêu, yêu toàn bộ!

Cho nên, thủ đoạn truy lùng khâm phạm của nàng trở nên "đơn giản thô bạo", nàng mang theo một đám người rêu rao khắp nơi, cử động cùng với nói là bắt giặc như vậy, còn không như đưa tin nói cho Dương Húc, nàng thật lòng hy vọng Dương Húc có thể chạy đi.

Hạ Tầm tuyệt sẽ không nghĩ đến, tại ranh giới cuối cùng của việc hắn đem hết tất cả vốn liếng, đã sức cùng lực kiệt, cứu hắn không phải bản lĩnh, không phải ý trời, không phải vận may, mà là... Lực lượng tình yêu.

Có một nam nhân ghen tị...

Khi Hùng Tất rất có ý thức trách nhiệm nhanh bị cái tên "Ngu ngốc" tra tấn điên mất rồi, nha môn Cẩm Y vệ đột nhiên truyền đến một đạo chỉ lênh, Tiêu Thiên Nguyệt sau khi nhìn thấy đạo chỉ lênh kia, lập tức vứt bỏ xuống nghiệp lớn bắt giặc, ngựa không dừng vó chạy về Kim Lăng.

Hùng Tất thở phào một hơi, hắn lại lần nữa trở về trấn Mao Sơn.

Trước kia, hắn đối với cấp trên, đối với hắn dùng chức vị mà nói, xa không thể vô duyên chạm đến quan to kinh thành, luôn mang một loại tâm tình kính sợ, hiện tại đã không còn, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, người ngu ngốc không đâu không có, cũng không phải thân ở thượng vị giả, liền nhất định khôn khéo được việc.

***

Hạ Tầm dẫn theo Mính Nhi lại lên đường.

Hạ Tầm cũng không biết tin tức Cẩm Y vệ khẩn cấp về kinh, tại hắn nhìn ra, vẫn là trốn được càng xa càng tốt, mục tiêu cuối cùng của hắn đương nhiên là trở về trận doanh của Yến vương, hôm nay đã đi đến tình trạng này, lựa chọn duy nhất của hắn chỉ có đường biển, cho nên một đường hướng Đông mà đi.

Trên đường, Mính Nhi tiểu nha đầu cũng miệng nhỏ nhắn không nói chuyện, trên miệng nhếch lên đều có thể treo lên một cái bình dầu, vô luận Hạ Tầm cố ý trêu chọc nàng thế nào, chọc ghẹo nàng, nàng chính là không nói chuyện.

Thế là, Hạ Tầm lại bắt đầu kể chuyện cười cho nàng, kết quả tiểu nha đầu rất nghiêm túc nói cho hắn biết: "Ngươi chọc ta cười nữa, ta liền khóc cho ngươi xem!".

Lời rất tính trẻ con, thái độ lại rất nghiêm túc, nếu như kể chuyện thật kể đến cho người ta thêm nước mắt chảy đầy mặt, vậy còn không bằng mua khối đậu hũ đập đầu chết rồi, cho nên Hạ Tầm lập tức ngậm miệng lại, hai người liền buồn bực như vậy lên đường.

Mính Nhi rất ủy khuất, nàng từ trước đến nay không có yêu mến qua một nam nhân, mối tình đầu của nàng, đây vẫn là lần đầu tiên.

Nàng lần đầu yêu mến một nam nhân, nàng từ trước đến nay không biết tư vị tình yêu, đầu một hồi hiểu rõ trong lòng một loại cảm giác ấm áp, ngọt ngào gì đó lấp đầy, quá kỳ diệu, chỉ

cần nghĩ đến hắn, liền có một loại cảm giác khó nói ngọt ngào toát lên trong lòng, chỉ cần trộm nhìn hắn một cái, liền sẽ tai nóng tim nhảy, đầy lòng vui sướng, cái này chính là tình yêu sao?

Cái cảm giác này đến nhanh như vậy, hoàn toàn không có báo hiệu, đột nhiên liền khiến cho nàng mở lòng.

Không có ai biết nàng lúc nghiêm túc bày tỏ với Hạ Tầm, trong đầu là thẹn thùng cỡ nào sợ hãi cỡ nào, nhưng... Tên gia hỏa xấu kia, liền dùng một câu nhàn nhạt như vậy đem nàng tống cổ đi.

"Đừng nói nhảm, ngủ đi!".

Đây cũng quá đả kích người rồi! Giọng điệu tên gia hỏa xấu kia, rõ ràng chính là khi nghe thấy ý nghĩ viển vông của tiểu hài tử, một loại buồn cười qua loa. Tiểu quận chúa long trọng tiến hành bày tỏ tình yêu, liền bị Hạ Tầm vung tay như vậy, hời hợt kết thúc.

Mính Nhi tức giận khó nén: "Dựa vào cái gì nha, dựa vào cái gì mà làm như lớn lắm vậy!".

Hạ Tầm ngoại trừ một tia cảm động nhỏ bé, hoàn toàn là ôm một loại tâm thái buồn cười, nhìn tiểu nha đầu này hờn dỗi.

Không thể che giấu, khi nàng giống như con mèo con bò đến, dùng ngữ khí nghiêm túc như vậy, khi dùng một đôi con ngươi tinh quang sáng chói thâm tình chăm chú nhìn hắn, lòng hắn cũng theo đó khẽ động một chút. Cô bé này trong suốt như thủy tinh, cao quý như phượng hoàng, một thiếu nữ thuần khiết xinh đẹp cao quý như vậy, trong phòng yên lặng, nửa quỳ nửa ngồi tại trước mặt ngươi, thâm tình chân thành hướng phía ngươi thổ lộ ý nghĩ yêu thương, tư vị kia...

Nhưng mà hắn rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Trong mắt Mính Nhi chứa đựng nước mắt ủy khuất, tức giận hỏi hắn: "Vì sao" Hắn trả lời là: "Ta biết, cô đột nhiên gặp đại biến, trong lòng đau khổ, rất muốn tìm người dựa vào, cái này giống như người chết đuối, muốn tóm lấy cái gì đó dựa vào. Hơn nữa, một đường trốn chết này, mắt thấy ta chém giết đẫm máu, phi thường vất vả, cô cảm thấy liên lụy ta, cô cái này là bởi vì cảm kích cùng áy này, không phải thật sự thích một người, chỉ là tình cảm nhất thời, chung thân đại sự không được tùy tiện".

Hạ Tầm liền như vậy đem Mính Nhi trở về.

Mính Nhi yêu, chưa hẳn không có thành phần cảm kích cùng áy náy, nhưng bất luận loại cảm tình nào, luôn có một loại nguyên nhân dẫn đến, có nguyên nhân dẫn đến chưa hẳn không thể phát triển thành cảm tình thật, ai quy đinh tình yêu phải là nhất kiến chung tình, lần đầu tiên nhìn thấy, muốn thân cận muốn tiếp xúc mục đích phải là vì phối ngẫu. Nhưng mà, thân phận Mính Nhi thật sự là khiến cho Hạ Tầm lùi ba giá... Quận chúa không phải công chúa, nếu như nam nhân mà nàng chọn được, đương nhiên cũng có thể nạp thiếp, nhưng mà trong nhà còn bày ra hai phòng bình thê vậy có chút quá rồi. Trước mắt vị quận chúa này càng xa không phải quận chúa bình thường có thể so sánh, có một vị hoàng hậu tỷ tỷ, hai vị vương phi tỷ tỷ, một quốc công ca ca, một quốc công chất nhi, đó là tồn tại so với công chúa lá ngọc cành vàng còn muốn cao quỷ hơn.

Đánh chủ ý tiểu quận chúa người ta? Hắn nhắm trúng được không!

Đầu giường kia, tiểu nha đầu lật qua lật lại nửa đêm chưa ngủ.

Hạ Tầm bên này?

“Ài, thật không ngủ được, cô trêu chọc ta làm gì chứ? Cô hại ta lòng hươu dạ vượn... Thúc thúc ngủ không được...”.

Một đường đi về hướng Đông, Mính Nhi tức giận hỏi lại, Hạ Tầm luôn dùng tương tự một câu trả lời nàng: “Cô còn nhỏ, không biết tình là vật gì. Loại suy nghĩ này chẳng qua là nhất thời hồ đồ mà thôi, chờ đến gió êm sóng lặng rồi, cô vẫn là quận chúa ngươi, quận chúa cao cao tại thượng, cô tự nhiên sẽ quên ta”. Như thế mấy ngày, tiểu cô nương không hỏi nữa, nàng cũng không tức giận nữa, ngay từ đầu, nàng chỉ là lộ ra một chút bộ dạng mủn cười, dần dần, nàng lại giống như bình thường hoạt bát trong sáng, dường như mơ hồ quên đêm đó bày tỏ với Hạ Tần.

“Nhìn đi nhìn đi, ta biết! Tiểu hài nhi không thường tình, ta không đáp ứng là được rồi, nếu không cho dù không rơi đầu, cái mặt này cũng mất!”.

Hạ Tầm chua xót nghĩ, tại sao cảm thấy rất mất mát?

Nam nhân sao, có đôi khi cũng là khẩu thị tâm phi.

Khi Hạ Tầm một đường hướng đông, trong thành Nam Kinh đã loạn làm một đoàn.

Thì ra, quân đội sở thuộc Yến vương phần lớn là Bắc quân, không giỏi thủy chiến, hắn lại lo lắng tiến quân thần tốc sẽ bị Nam quân cắt đứt đường đi, cho nên đã đình lại lần nữa trở về Bắc Bình, nhưng binh mã của hắn còn chưa điều động, Kỷ Cương liền phong trần mệt mỏi xông vào lều lớn trung quân hắn, thậm chí đến không kịp hướng hắn hành lễ bái kiến, liền nói ra một cái bí mật to lớn: Nam quân ngoài thật mà trong trống rỗng, quân giữ thành Kim Lăng tối đa bất quá chỉ có chừng mười vạn nhân mã thôi.

Yến vương nghe vậy mùng rỡ, quyết định thật nhanh nhổ trại Nam tiến.

Đã ngoài thật mà trong trống rỗng, trận đánh trực diện này tất nhiên liền thể hiện đang muốn đánh phá lớp vỏ ngoài cứng rắn của Nam quân, quân coi giữ sông Hoài, Trường Giang các nơi không tính ở trong đó, trên bờ sông Hoài, vẻn vẹn trong tay Thinh Dung còn có hơn mười vạn binh mã, trong thành Hoài An càng có phò mã Mai An bốn mươi vạn đại quân, trong đó có hai mươi vạn là bộ đội cấm quân tinh nhuệ, lần trước Từ Huy Tổ chi bằng mười vạn nhân mã trong hai mươi vạn cấm quân tinh nhuệ này, liền tại Linh Bích cùng hắn giằng co hồi lâu, suýt nữa bức được hắn trở về Bắc Bình.

Chu Lệ trong tay giờ phút này chỉ có mười lăm vạn binh mã, hơn nữa là sau khi luân phiên tác chiến, binh sĩ đã cực kỳ mệt mỏi, nếu như không phải bởi vì cái cơ hội này ngàn lần khó gặp, Chu Lệ cực kỳ trân trọng binh lực có hạn là sẽ không nghĩ tới cứng đối cứng như vậy. Hắn dự liệu được vài trận chiến kế tiếp nhất định cực kỳ gian khổ, muốn đột phá phòng tuyến bên ngoài Nam Kinh phải có một phen khổ chiến, ác chiến, huyết chiến, cho nên trước khi xuất phát đối với toàn quân làm một lần động viên toàn diện, vì các tướng sĩ khuyến khích.

Kết quả đánh xuống một đường, Chu Lệ phát hiện, hắn là lo lắng vô ích.

Chu Duẫn Văn kế vị bốn năm nay liên tiếp chính sách không thực tế, một bên câu kết dìm võ dương văn bỏ, tại lúc này hậu quả xấu đã xuất hiện.

Chu Lệ sau khi tại Hoài thượng đánh bại binh mã của Thinh Dung, tiếp đó binh phát Hu Dị. Quân đội Chu Lệ từ trước đến nay chưa có đánh đến cách Nam Kinh gần như vậy, binh qua sông Hoài, đây là một đạo phòng tuyến tâm lý, quân canh giữ vốn không nguyện liều chết bảo vệ Kiến Văn đế, vốn chỉ là ở thái độ đồng tình với Yến vương, khuynh hướng về phía Yến vương, đạo phòng tuyến tâm lý này vừa bị đánh bại, cán cân tâm lý lâu ngày này liền triệt

để ngả về phía Chu Lệ.

Quân coi giữ Hu Dị mở thành đầu hàng, Chu Lệ mừng rỡ, cũng không kịp hợp nhất nhân mã, trực tiếp để cho quân coi giữ Hu Dị đánh cờ hiệu vốn có liền cùng hắn tiếp tục Nam hạ, binh Chu Lệ đến Tứ Châu, quân coi giữ Tứ Châu cũng là không mất người, một mũi tên không bắn, dâng thành đầu hàng.

Chu Lệ ngựa không ngừa vó lại chạy tới Dương Châu, Dương Châu giám quân giám sát ngự sử Vương Bân vốn còn muốn chống cự một chút, kết quả tướng giữ Dương Châu bao gồm huynh đệ Vương Lễ của hắn ở trong đó, đồng loạt động thủ đem hắn trói lại, dâng trước mặt Yến vương.

Liên tiếp đầu hàng nổi lên tác dụng làm mẫu, Chu Lệ liền giống như Napoleon từ trên đảo Elba trở về, một đường đi không bắn một mũi tên, Cao Bưu, Thông Châu, Thái Châu, Dương Châu đều đổi màu cờ quy hàng, trong đó thậm chí còn có nơi binh mã Chu Lệ chưa đến, liền tự mình vượt lên trước chạy đến liên hệ để đầu hàng.

Một mực đánh đến Nghỉ chân, quân coi giữ nơi này mới tính chống cự tượng trưng một chút, nhưng mà tướng không có chiến ý, binh không có chiến tâm, cũng là đánh nhỏ một chút, Chu Lệ trước chiến đấu đã chuẩn bị chiến đấu gian khổ, kết quả lại là hầu như gươm chưa dính máu đã thắng, liền giết đến bờ bắc Trường Giang.

Chu Duẫn Văn ở trong thành Nam Kinh nghe tin cả kinh, lập tức ban chiếu, lênh Hoàng Tử Trừng, Te Thái, Ngự sử Luyện Tử Ninh, Thị lang Hoàng Quan, Tu soạn Vương Thúc Anh các lộ nhân mã trưng binh bên ngoài lập tức trở về bảo vệ Nam Kinh, nhất là phò mã Mai Ân đóng quân Hoài An, trên tay hắn có bốn mươi vạn đại quân, nếu như có thể kịp thời trở về, vòng vây Nam Kinh lập tức giải, cho dù là Mai Ân không thiện chiến, chỉ cần lĩnh quân để ngang trước mặt, binh mã cần vương các nơi cũng sẽ lục tục chạy đến, cho nên cố ý đối với Mai Ân hạ cấp chiếu trong cấp chiếu.

Lúc này liền có thể thấy được chồ dùng người khác nhau của Chu Lệ và Chu Duẫn Văn, Chu Lệ lĩnh binh chiến tranh, dùng đều là quân nhân, các phụ thần toàn bộ đều giữ lại thủ Bắc Bình, bảo vệ cùng xử lý chính sự. Mà Chu Duẫn Văn liền phái đi tướng lĩnh tuyển binh luyện binh đều là phụ thần, trong những người ở trên ngoại trừ một Te Thái là văn thần xuất thân Binh bộ Thượng thư, người khác không hề ngoại lệ, hết thảy đều là phụ quan.

Kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết, Chu Duẫn Văn trọng dụng văn quan như thế, các quan văn tự nhiên muốn vì thế mà nguyện trung thành, ngoài những văn thần trên ra ngoài tuyển binh nhất thời còn chưa kịp chạy về, chưa từng nhận được chiếu thư lại đã biết Yến quân binh đến Trường Giang Tô Châu tri phủ Diêu Thiện, tri phủ Ninh Ba Vương Điển, tri phủ Huy Châu Trần Ngạn Hồi, tri huyện Nhạc Bình Trương Ngạn các lộ quan văn, liền đã không hẹn mà cùng, đều dẫn quan binh bản phủ dưới trướng cùng các dân tráng chạy đến Nam Kinh cần vương.

Lúc này, Hạ Tầm cùng Từ Mính Nhi đã đến Tượng Sơn Chiết Đông, biển lớn liền ở trước mắt!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 398

Khẩu Thủy Chiến.

Chương 398: Khẩu thủy chiến.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Bờ Nam Trường Giang, một chiếc đại hạm đang hướng bờ bắc chạy đến, đầu thuyền đứng một phụ nhân trang điểm cung trang áo ngân lăng ngọc, phụ nhân này trên dưới năm mươi, một thân quý khí, chỉ là trong thần sắc hơi có chút lo lắng khẩn trương.

Nàng là quận chúa Khánh Thành, là một trong bốn con gái của đường huynh Chu Nguyên Chương, tuổi so với Chu Lệ lớn một chút, khi tại kinh Chu Lệ cùng bốn người chị quan hệ gần đây không tồi, mắt thấy đại quân Yến vương đã đến bờ bắc, một khi kiếm đủ thuyền bè liền muốn qua sông, mà các lộ cần vương chỉ sư còn chưa chạy đến, Chu Duẫn Văn liền dựa theo lời Phương Hiếu Nhụ, mời tứ cô của hắn ra mặt nghị hòa, dùng trì hoãn quân địch.

Quận chúa Khánh Thành chỉ là một người phụ đạo, lúc Chu Nguyên Chương còn chưa được thiên hạ, nàng liền đã là đại cô nương trưởng thành rồi, cho nên không có cơ hội đọc sách biết chữ, tuy quý vi quận chúa, thật ra chẳng qua là nữ nhà nông bản phận chất phác, đại sự quân đội quốc gia này...

“Không sợ không sợ, Hoàng thượng nói rồi, chuyện này chẳng qua là một chút tranh cãi giữa chú cháu ruột, để cho ta đi tìm tiểu Tứ nhi hòa giải chút cho hắn, người một nhà qua ngày, nào có đầu lưỡi không đụng răng, rốt cuộc là cốt nhục chí thân, tiểu Tứ nhi gặp ủy khuất, hiện cũng mang binh đánh đến nơi này, con tức này cũng phải ra rồi, ta khuyên nhủ để cho hắn về Bắc Bình, người một nhà vẫn là hòa thuận vui vẻ, thật là tốt biết bao”.

Quận chúa Khánh Thành nghĩ tới như vậy, đầu óc liền linh hoạt lên, bắt đầu tính toán nhìn thấy Tứ đệ nàng phải nói chuyện thế nào.

Trong kinh thành, trên Kim Loan điện Chu Duẫn Văn sốt ruột nói: "Mai Ân đâu? Hắn có bốn mươi vạn binh, cùng Yến nghịch gần trong gang tấc, là chỗ dựa lớn nhất của trẫm, tại sao đến nay vẫn không thấy động tĩnh?".

Phương Hiếu Nhụ nói: "Mai phò mã có lẽ là còn chưa biết binh Yến nghịch đã đến Trường Giang, cho nên...

"Nói nhảm!".

Chu Duẫn Văn giận tím mặt: "Trẫm kêu hắn đi Hoài Thượng là xem phong cảnh sao? Trẫm cho hắn bốn mươi vạn đại quân, không phải là vì ngăn trở Yến quân Nam hạ sao? Chẳng lẽ hắn có binh bốn mươi vạn, cả ngày núp ở trong quân doanh, việc bên ngoài một mực không biết sao? Tri phủ Tô Châu, tri phủ Ninh Ba, tri phủ Huy Châu, tri huyện Nhạc Bình các lộ trung thần đều dẫn binh chạy đến cần vương rồi, lúc Yến vương Nam hạ hơn mười vạn đại quân liền từ dưới thành Hoài An vượt qua, hắn có thể không biết sao?".

Dưới tình thế cấp bách, Chu Duẫn Văn cũng bất chấp Phương Hiếu Nhụ gần đây đối xử trọng hậu, mắng chửi hắn một câu nói nhảm, còn không phát giác ngữ khí chính mình cùng ngày thường khác một trời một vực.

Phương Hiếu Nhụ lúng ta lúng túng nói: "Có lẽ, Mai phò mã lo lắng địch thừa dịp, cho nên muốn gia cố thành thêm kiên cố".

Đánh trận bốn năm rồi, ngu ngốc cũng sẽ biết một chút đạo lý trên quân sự, Chu Duẫn Văn lại ngu xuẩn cũng không cách nào tiếp nhận lý do ấu trĩ như vậy, hắn giận không kìm được nói: "Hắn muốn cố thủ làm gì? Trẫm nếu không còn, giang sơn của trẫm cũng sẽ không còn, hắn có thủ Hoài An còn cái tác dụng gì? Yến nghịch đã đem binh qua Hoài An đến Trường Giang rồi, hắn có bốn mươi vạn quân, chẳng lẽ một cái thám mã đều không có sao? Quân đội điều động nhiều như vậy, vô số nạn dân chạy trốn, ngay cả Tô Châu, Ninh Ba, Huy Châu, Nhạc Bình các lộ cần vương đều nghe tin chạy đến kinh thành rồi, hắn còn ở Hoài An cái gì cũng không biết? Hắn là người chết sao!".

Gò má Chu Duẫn Văn đột nhiên co rút một chút, khẩn trương bắt lấy tay Phương Hiếu Nhụ, có chút tố chất thần kinh hỏi: "Hi Trực tiên sinh, không phải là... Không phải là Mai Ân cũng

đầu hàng rồi?".

Phương Hiếu Nhụ vội nói: "Mai phò mã là cố mệnh trung thần, sao lại phụ Hoàng thượng, Hoàng thượng chớ lo lắng, có lẽ... Mai phò mã lúc này đã xua quân thẳng đến chận đường lui của Yến quân, Hoàng thượng không nên vội" Phương Hiếu Nhụ nói xong hướng Chu Duẫn Văn nháy mắt.

Chu Duẫn Văn đầu tiên là giật mình, tiếp đó tỉnh ngộ lại: "Không sai, mặc kệ Mai Ân là bởi vì cái gì án binh bất động, lúc này tuyệt đối không thể nhắc tới. Bách quan văn võ lòng người đã bàng hoàng, Mai Ân bốn mươi vạn tinh binh là mấu chốt đối kháng Yến vương, Yến vương lướt qua Hoài An binh đến Trường Giang, nếu như Mai Ân xua quân bốn mươi vạn khuynh thành mà ra, từ sau lưng hắn công mạnh, không những có thể giải vây Nam Kinh, nói không chừng loại đối kháng cứng đối cứng này, còn có thể đem tử chiến đến cùng tiêu diện toàn bộ Yến quân, cái này là chỗ hy vọng của thành Nam Kinh, không thể tự loạn lòng quân.

Chu Duẫn Văn lặng lẽ buông tay ra, quét mắt nhìn các văn võ một cái, giọng rung động nói: "Không sai, Bắc quân nhiều kỵ binh, đến như gió, nhanh nhẹn như điện. Mai phò mã còn không biết Bắc quân đã đến Trường Giang, trẫm phát thánh chỉ nữa, lệnh Mai phò mã sau khi tiếp chỉ lập tức xuất binh, giữ đường lui của địch, kìm chế Bắc quân nam hạ, bọn Thiết Huyễn Son Đông đã phát binh cần vương đi đoạn đường lui của địch, chỉ cần chúng ta dùng phép nghị hòa kéo dài mấy ngày nữa, các lộ cần vương vừa đến, vòng vây Kim Lăng tất giải".

Trong đại doanh Yến quân, quận chúa Khánh Thành gặp được Chu Lệ. Từ năm Hồng Vũ mười ba Chu Lệ sau khi nhận phiên Bắc Bình, hai người không có gặp mặt qua, hôm nay qua hai mươi mấy năm rồi, lúc đó thiếu niên oai hùng đã biến thành một người trung niên, chính mình cũng từ một thiếu phụ vẫn còn phong vận biến thành một lão ẩu phát phúc, già rồi.

Nhất là Chu Lệ, mấy năm nay màn trời chiếu đất, có lúc máy ngày thân không cởi giáp, vài năm nay chiến trận lớn nhỏ vô số, đến nỗi mặt đầy phong sương, đang tráng niên hai bên tóc mai đã hoa râm, nhìn khiến người khó nhịn nổi.

"Tiểu, Tứ nhi!".

Quận chúa Khánh Thành mềm lòng, một tiếng tiểu Tứ nhi hô ra, nước mắt liền rơi xuống. Chu Lệ nhìn thấy Tứ tỷ lúc còn nhỏ thường thường nắm tay hắn dẫn đi chơi trên đường phố, cũng không nhịn có chút động tình, vội vàng tiến lên nắm tay Khánh Thành quận chú, thương

cảm nói: "Tứ tỷ tỷ, người già rồi".

"Đúng vậy đúng vậy, năm đó trên Tứ nhi, như mệnh... Cũng sinh tóc trắng, chúng ta... Đều già rồi" Tỷ đệ cầm tay nhìn nhau, không dừng được thổn thức.

Chu Lệ đem Quận chúa Khánh Thành vào lều lớn, bày tiệc khoản đãi, sau khi một phen chuyện nhà, Quận chúa Khánh Thành mới đem lời nhắc đến trên chuyện chính sự, nàng trước tiên dùng cốt nhục chí thân lời lẽ một phen, lúc này mới nói: "Tiểu Tứ nhi à, cái này đều là việc nhà Chu gia chúng ta, dùng đến động đao động thương sao? Không nói cái gì khác, Hoàng thượng là cháu ruột ngươi, ngươi làm thúc thúc như thế này cũng có điểm không phải với hắn?".

Chu Lệ cũng không có mười phần nắm chắc nhất định đánh qua Trường Giang, Trường Giang không dễ qua, triều đình còn có thủy sư, mà Bắc quân của hắn hoàn toàn không thiện thủy chiến. Ở sau lưng hắn, lo lắng có bốn mươi vạn quân phò mã Mai Ân cũng không biết xuất phát từ lúc nào, tựa như giống như không biết quân hắn đã đến Trường Giang, một mực án binh bất động, nhưng nếu như Mai Ân đột nhiên xuất binh, dùng bốn mươi vạn quân bức bách mà đến, kỵ binh hắn tại vùng sông nước Giang Nam lại không cách nào tận tình rong ruổi, không gian qua lại có hạn, cứng đối cứng đánh xuống khó bảo toàn không thiệt thòi.

Càng phía sau, Hà Phúc bị hắn thoát khỏi, cùng với Thiết Huyễn Tế Nam cũng đang điều binh khiển tướng, một khi bị bọn hắn chặt đứt đường lui, hậu quả càng là không thể nghĩ tới, cho nên hắn rõ ràng, chính mình tại lúc này không thể ở lâu, nếu như không thể nhanh chóng lấy Kim Lăng, kết quả cuối cùng vẫn là phải nhanh chóng trở về Bắc Bình, hắn biết Tứ tỷ lần này đến hẳn là nhận triều đình sai phái, mưu đồ "Nghị hòa" thật ra là hoãn binh, cho nên cũng sớm có một phen lo lắng.

Quận chúa Khánh Thành vừa nói xong, Chu Lệ liền nghiêm mặt nói: "Tứ tỷ tỷ, lăng phụ hoàng ta đất chưa khô, các huynh đệ ta liền bị tàn diệt, lòng hung ác hại người, còn có thể như thế nào nữa? Không sai, đây là việc nhà Chu gia ta, nhưng việc nhà này, lại là bị người ngoài một phen mê hoặc, khiến cho máu chảy đầm đìa! Hoàng thượng nghe tin lời gièm pha, đối với cốt nhục chí thân lòng như sắt đá, đệ đệ hôm nay đến tình trạng này, chẳng lẽ là cam tâm tình nguyện sao?".

Nói đến đây, trong mắt hắn đã tha nước mắt ra, Quận chúa Khánh Thành nghĩ đến Tương vương Chu Bách một nhà tự thiêu, Đại vương, Tề vương, Chu vương đều trở thành tù nhân,

nhất thời không nói ra lời. Lại nói, nàng chỉ là một thôn phụ chất phác hiền hậu mà thôi, nếu là nói phải trái, nào phải đối thủ của Chu Lệ, chỉ đành lúng túng nói: "Nhưng... Hắn dù sao cũng là Hoàng thượng, Hoàng thượng đã muốn hạ chiếu rồi, ngươi làm thúc thúc này còn có thể đem hắn thế nào? Tiểu Tứ nhi à, tỷ tỷ lúc đến, Hoàng thượng nói rồi, chỉ cần ngươi chịu lui binh.

Không đánh xuống nữa, Hoàng thượng nguyện cùng ngươi phân chia mà trị, chia nửa giang sơn...

Chu Lệ lập tức ngắt lời Quận chúa Khánh Thành: "Tỷ tỷ! Giang sơn này, là phụ hoàng ta một tay gây dựng cơ nghiệp, làm con cháu, sao có thể làm bại gia tử, trước đem gia sản tổ tông phân hết sạch? Đại Minh một phân làm hai, quá hoang đường! Đệ đệ không muốn nửa cái giang sơn này! Chỉ muốn lấy đầu gian nịnh trong triều kia!".

Quận chúa Khánh Thành khó xử nói: "Tiểu Tứ nhi...

Chu Lệ thở dài nói: "Tứ tỷ à, người nghĩ xem, đệ đệ nhận phiên địa là được phong, nhưng mà Bắc Bình một thành kia, lại trở thành cái đinh trong mắt Hoàng thượng, cắt đất một nửa, Hoàng thượng thật có thành ý như vậy không? Đệ đệ ngày khởi binh, từng bố cáo thiên hạ, Tĩnh Nan khởi binh, chỉ vì thanh quân trắc, giết gian nịnh, điện tông xã, an thiên hạ, không tại ở đất đai. Hoàng thượng muốn thần bãi binh, chỉ cần giết gian nịnh, thần chắc chắn yết kiến Hiếu lăng, hướng thiên tử, cung kính xin chịu phiên phụ, không làm gì hắn nữa. Gian thần không trừ, ta tuyệt không thể đưa binh về Bắc Bình, đây là kế hoãn binh của Hoàng thượng, lừa được tỷ tỷ người, nhưng không lừa được Chu Lệ ta!".

Quận chúa Khánh Thành bị một phen lời nói của hắn trợn mắt há mồm, căn bản không biết ứng đối như thế nào, nghĩ một chút chỉ đành nói: "Vậy... Tứ đệ ngươi muốn giết những gian nịnh nào?".

Chu Lệ hướng trong tay áo vừa sờ, lấy ra một cái trát, hướng trước mặt Quận chúa Khánh Thành đẩy, nghiêm nghị nói: "Thần đệ ở đây, liệt vào gian nịnh đương triều có hai mươi chín người!".

Quận chúa Khánh Thành lắp bắp kinh hãi nói: "Nhiều như vậy sao?".

Chu Lệ nói: "Đầu đảng tội ác ba người, Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái. Dòng họ Đại Minh ta tự giết lẫn nhau, bốn năm đại chiến vô số tử thương tướng sĩ quân dân,

toàn bộ bởi vì ba người này sai phái chia rẽ, là đầu sỏ gây nên, ba người này phải chết! Còn lại hai mươi sáu người, nếu chịu cúi đầu nhận tội, lại cũng không cần nhất định phải giết".

Quận chúa Khánh Thành thở dài, tự nhủ: "Chỉ giết ba tên, so với mất nửa giang sơn tốt hơn. Tiểu Tứ nhi đã đều công khai nói như vậy rồi, Hoàng thượng chỉ cần giết ba tên khốn kiếp của nợ kia chia rẽ người một nhà ta tàn sát lẫn nhau, Tiểu Tứ nhi chung quy sẽ không thể không buông tha nữa".

Chu Duẫn Văn ở trong triều trông mong chờ đợi, hắn mở ra điều kiện chia sông núi mà trị, cái này là ném cho Chu lệ một cái nan đề, Chu Lệ nếu là đáp ứng, liền định tội danh hắn soán nghịch, cái gì Tĩnh Nam thanh quân chắc, toàn bộ đều thành chuyện cười lớn, có thể hắn cũng không dám đáp ứng, nhưng điều kiện hậu đãi như thế, Chu Lệ lại không thể không động lòng, dù sao có thể không đánh hạ Nam Kinh còn đang giữa ngã rẽ, nhưng cái chia sông núi trị này lại là dễ như trở bàn tay, chỉ cần hắn do dự vài ngày như vậy, viện quân của mình liền đến rồi.

Không nghĩ tới Quận chúa Khánh Thành trở về, lại mang về cho hắn một phần danh sách, trên liệt kê đại thần hai mươi chín người, ngoại trừ Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái còn có Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh, Hoàng Quan bọn người cũng bất thình lình ở trong, từng người đều là đại thần chủ trương tước phiên. Chu Lệ không có đáp ứng điều kiện của hắn, ngược lại đem hắn một vấn đề, phần danh sách "tội phạm" này vừa công bố, lập tức ở trong triều dấy lên sóng to gió lớn.

Quan viên tên liệt "Gian thần bảng" từng người kích động tức giận lạ thường, quan viên chưa từng vào bảng cũng thở phào, mà bọn quan viên Lý Cảnh Long, Như Thường phái chủ hòa nhân cơ hội đánh trống reo hò, yêu cầu Hoàng thượng giết ba tên gian, để tạ Yến vương.

Phái trung gian rất nhiều đại thần đến tình trạng này, cũng không nhịn được vô cùng căm phẫn, chỉ ở bốn năm trước, ai sẽ nghĩ đến Yến vương có ngày hôm nay, Yến vương hôm nay uy phong, là ai cho hắn? Với triều đình giang sơn vạn dặm, trăm vạn hùng binh, đối phó một tên phiên vương tám trăm người lập nghiệp, đánh đi đánh lại đánh đến loại tình trạng hôm nay, ba người tên liệt đứng đầu bảng tội phạm của Yến vương kia không phải gian nịnh, chẳng lẽ là hiền thần hay sao?

Trong nhất thời, bọn hắn cũng từng người dâng thư buộc tội lên, bọn hắn ngược lại không có yêu cầu Hoàng đế giết Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng và Tề Thái, nhưng lại nói ba người này đưa ra ý kiến sai lầm mà ảnh hưởng tới quốc gia, phải đem cách chức làm dân,

vĩnh viễn không bổ nhiệm, như thế, có lẽ có thể vãn con giận của Yến vương.

Phương Hiếu Nhụ mắt thấy tinh thần quần chúng náo nhiệt, muôn miệng một lời, không khỏi thẹn quá hóa giận, lập tức nghiêm giọng quát mắt lên, vị đại nho khó được tức giận này, tượng đất vừa tức giận râu tóc bay lên, nước bọt bay đương trường, tình trạng thực sự làm cho người ta sợ hãi, các đại thần nhất thời vậy mà không dám nói nữa.

Không ngờ các văn võ vừa mới yên tĩnh xuống, đột nhiên có một người động thân mà ra, giận dữ trách mắng: "Trên triều đình, vốn chính là chỗ bách quan thảo luận nói chính sự, quốc gia đã đến tình trạng này, còn không thể tiếp nhận người dám nói thẳng sao?".

Phương Hiếu Nhụ trợn mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy rõ người đến, không khỏi ngạc nhiên mở to mắt.

Luyện Tử Ninh! Lại là đêm tối đi gấp, vừa mới về kinh Luyện Tử Ninh, cùng liệt vào bảng gian nịnh, hắn lai có thể cũng đứng đến mặt đối lập chính mình. Luyện Tử Ninh là phái tước phiên, hắn cũng kiên trì chính sách tước phiên, nhưng đối với năng lực của hạng người Phương Hoàng thật sự là căm thù đến tận xương tủy, mắt thấy Phương Hiếu Nhụ còn đang ra oai bộ điệu đại nho của hắn, nhịn không được đứng ra.

Phương Hiếu Nhụ lập tức như ngũ lôi oanh đỉnh, phòng tuyến tâm lý của hắn cũng bị đánh tan, nhìn xung quanh bốn phía, chỉ nhìn thấy mỗi một đôi mắt đều tràn đầy cừu thị cùng khinh miệt, Lý Cảnh Long gõ gõ móng tay, rất nhàm chán nói: "Hi Trực tiên sinh luôn mồm nói.

Đại nghĩa, thiên hạ, Hoàng thượng! Khi Cảnh đế tước phiên, thất vương bức cung, thiên hạ tràn đầy nguy cơ, Triều Thác chủ động cầu chết dẹp an chư vương, cuối cùng vì Cảnh đế thắng được thời gian, Hi Trực tiên sinh đã lấy thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, tại sao không dùng cái chết đến trả lời cho Yến vương đây? Yến vương ra điều kiện như vậy, chỉ cần các ngươi chết rồi, Yến vương không có lấy cớ, Yến vương, lại không dám thất tín đối với thiên hạ!".

Sắc mặt Phương Hiếu Nhụ đỏ như tiết gà, tức giận quát: "Phương Hiếu Nhụ tiếc gì thân này, nhưng kẻ làm thần, sao có thể hãm hoàng thượng vào bất nghĩa!".

"Phì!". Lý Cảnh Long phì một cái về phía hắn.

"Được rồi được rồi, các khanh không cần tranh cãi. Trước mắt, Yến vương cự tuyệt điều

kiện nghị hòa của trẫm, các khanh gia cho rằng, trước mắt nên như thế nào cho phải?". Chu Duẫn Văn mắt thấy người một nhà tranh cãi đến túi bụi, chỉ đành đi ra hòa giải.

Lý Cảnh Long lập tức nói: "Xin giết ba gian thần!".

Phương Hiếu Nhụ nói: "Một đạo trưởng Giang, có thể làm mười vạn hùng binh, thuyền Giang Bắc sớm đã sai người thiêu hủy toàn bộ, Bắc binh vũ dũng như thế nào đi nữa, còn có thể bay qua trời hay sao? Huống hồ thời tiết nóng nực, dễ nhiễm bệnh truyền nhiễm, chỉ cần chúng ta kiên trì thủ Trường Giang, không quá mười ngày, Yến nghịch tất nhiên lui bước. Nếu hắn dám phạt trúc làm thuyền nhỏ ngang nhiên qua sông, ở trước mặt thủy sư triều đình ta, chỉ có chịu chết mà thôi, có gì phải sợ!".

Chu Duẫn Văn lưỡng lự nói: "Vậy thì, có thể phái người nào làm tướng, lĩnh thủy sư chống địch trên Trường Giang đây?".

Binh bộ Thị lang Liêu Bình rời hàng tấu nói: "Bệ hạ, Đô đốc Trần Huyên, vốn lĩnh chính là binh mã thủy sư, kinh doanh thủy sư đều là bộ hạ cũ của hắn, gặp thời khắc nguy cấp này, chỉ có Trần Huyên lĩnh thủy sư xuất chiến, mới có thể ngăn lại giặc Yến nghịch kiêu ngạo!".

Phương Hiếu Nhụ nghe xong bất giác có chút do dự, Trần Huyên là bộ hạ cũ của Từ Tăng Thọ, vốn trước đây bởi vì lo lắng hắn xoay lưng cất bước cùng Yến vương có quan hệ mới cách quân chức của hắn, để cho hắn lĩnh quân... Bất quá, bốn năm nay, hắn thi hành biện pháp chính trị thì thôi, tiến người thì thôi, hầu như là nhiều lần sai phạm, chút lòng tự tin kia sớm tổn thất gần như không còn rồi. Thủy sư tự có cách đánh của thủy sư, đổi một tướng lĩnh quân không tập thủy chiến khẳng định là không được, Trần Huyên là Binh bộ Thị lang tiến cử, hẳn là không kém, trong tay mình không có nhân tuyển thích hợp, nếu như lại một lần nữa tiến cử không thỏa đáng, vậy thật là mọi người tức giận khó bình rồi.

Nghĩ đến đây, Phương Hiếu Nhụ trầm mặc không nói.

Chu Duẫn Văn thấy Phương Hiếu Nhụ không có phản đối, liền vuốt cằm nói: "Được, lập tức truyền chỉ, để cho Trần Huyên lĩnh thủy sư, bày trận Trường Giang, bắc cự Yến quân!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 399

Nhân Lúc Cháy Nhà Đi Hôi Của.

Chương 399: Nhân lúc cháy nhà đi hôi của.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Đi mau!”.

Hạ Tầm giữ chặt bàn tay nhỏ của mình Nhi, liều mạng chạy trốn, đáng tiếc trên bãi biển cát xốp, phía sau vài tên người Oa hai chân trần, bởi vì thân thể thấp bé, cho nên thả sức đuổi bám theo, phảng phất giống như ếch, tốc độ lại cực kỳ nhanh nhẹn, hai người đi giày liền chạy không được nhanh, nhất là tiểu nha đầu Mính Nhi, chung quy không giỏi chạy đường dài.

Một tên người Oa tay nâng trường đao cực kỳ hưng phấn đuổi theo, trong miệng xì xà xì xồ cũng không biết hô những gì, xem chừng dịch thành lời tương tự tiếng Hán chính là “Hoa cô nương, thật xinh đẹp”.

Hạ Tầm mắt thấy người Oa kia càng đuổi càng nhanh, đột nhiên đẩy sau lưng Mính Nhi một nhát, đem nàng đưa ra ba thước, một cái xoay người, đất cát ở hai tay liền hất ra.

Người Oa kia đang thèm chảy nước miếng nhìn chằm chằm Mính Nhi, thấy Hạ Tầm một thân quần áo dân chúng bình thường, căn bản không đem hắn đặt tại trong mắt, những dân chúng này thấy bọn hắn chỉ có phần chạy trối chết, còn chưa thấy qua vài người dám phẫn nộ phản kháng, cho nên sức chú ý của hắn toàn bộ đặt tại trên người hoa cô nương, kết quả một nắm cát vung đến vỗ thẳng mặt, con mắt không phân biệt được, trong mồm cũng trút vào một nắm cát.

Người Oa kia tức giận đến kêu to ồ ồ, một thanh đao Nhật Bản trong tay múa đến giống như chong chóng, còn không đợi hắn chớp đôi mắt khôi phục thị giác, sau lưng liền bị một đạp hung hăng đập mạnh, tuy hạ bàn hắn rất vững, nhưng một cước này lực rất mạnh, vẫn là bị một cước đạp ngã, thân thể vừa trượt theo cát, còn không đợi hắn bò dậy, trên cái cổ lại bị một cước, một cước này đạp mạnh đến hung ác, rắc một tiếng hoàn toàn đem cái cổ hắn đạp gãy rồi, cả người đều vùi vào trong cát.

Hạ Tầm nhặt thanh đao Nhật Bản kia lên, ở trong tay vuốt vuốt, phẩm chất thật không tồi, xem ra tên người Oa này tại nước Oa ít nhất cũng là có chút địa vị. Một đao ở trong tay, gan hắn liền to hơn, đứng vững thân thể, hướng về phía trên bãi biển nhìn lại.

Hắn cũng không có nghĩ vận khí của mình xui xẻo đến như vậy, thật không dễ dàng đến bờ biển, lén lén lút lút muốn tìm một cái nhà thuyền nào đó đưa hắn ra biển, nhưng loanh quanh đi lại, phát hiện bờ biển có lượng lớn thuyền bè, lại không có một người, Hạ Tầm đang trong kinh ngạc, đột nhiên thấy một đội quan binh phi nhanh chạy đến, binh sĩ vây quanh một viên tướng quân, tướng quân này cưỡi một con tuấn mã, trong tay xách một thanh đao lớn, đằng đằng sát khí.

Hạ Tầm thấy tình hình này bị dọa cho nhảy dựng, chỉ nói hành tung của mình đã bị tiết lộ, liền vội vàng mang Mính Nhi trốn đến trong một đám cỏ dại. Địa hình chỗ này, là một cái vịnh lõm vào trong, trong vịnh đỗ rất nhiều thuyền bè, bởi vì dọc bên bờ hướng đến một ngọn núi nhỏ, cho nên cây nhỏ cỏ dại, vũng lầy khắp nơi, cũng vẫn dễ dàng ẩn nấp, cái này cũng là Hạ Tầm nhanh trí, cố ý chọn một vùng bãi biển như vậy tìm thuyền bè ra biển, một khi bị quan binh phát hiện, cũng dễ dàng thoát thân.

Hạ Tầm cùng Mính Nhi trốn đến trong bụi cỏ, liền thấy đội quan binh kia đến bờ biển không nói hai lời, liền đi phóng hỏa đốt thuyền bè, không khỏi cực kỳ ngạc nhiên: “Quan binh không phải vì ta mà đến sao?”.

Những quan binh kia tản ra bốn phía, chia nhau vươn ra đốt thuyền bè lớn nhỏ, đang lúc bận rộn, liền có một đám hải tặc hô to gọi nhỏ từ trên bờ nhào đến, quan binh thấy tình hình, liền bỏ đốt thuyền, lên bờ cùng bọn họ giết lẫn nhau, Hạ Tầm phát hiện những hải tặc này ăn mặc, kiểu tóc, thân thể, cực giống người Oa Đông Doanh, lại nghe ngôn ngữ bọn họ hô to gọi nhỏ, quả nhiên phán đoán không sai, không khỏi càng thêm ngạc nhiên.

Giặc Oa phải từ trên biển đến mới đúng, tại sao quan binh đầu tiên chạy đến bờ biển đốt

thuyền, ngay sau đó giặc Oa từ sau lưng bọn họ xuất hiện, cũng là từ chỗ đất liền hướng đến, đây là chuyện gì? Ngay sau đó, ngươi đuổi ta giết giặc Oa phát hiện Hạ Tầm và Mính Nhi trốn tại trong bụi cỏ, vừa thấy tiểu cô nương này xinh đẹp đáng yêu, vài tên giặc Oa phát hiện bọn hắn động sắc tâm, liền đuổi đến. Hạ Tầm đã giết một người, còn chưa biết nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vài tên giặc Oa khác đuổi đến vừa thấy tên dẫn thường người Hán này giết người của bọn hắn, lập tức hung tính đại phát, tạm thời buông tha hoa cô nương kia, đồng loạt hướng Hạ Tầm hợp vây lại, Hạ Tầm đã động thủ rồi, vốn cũng không định liền lúc này rời đi, hắn đem trường đao trong tay vung một cái, trọng lượng cũng vừa tay, liền hét lớn một tiếng, một chiêu Lực Phách Hoa Son hướng đến tên giặc Oa gần nhất bổ đến.

Tên giặc Oa kia bị dọa cho nhảy dựng, hắn không có nghĩ đến người này lưng, cánh tay, đao phối hợp được nhịp nhàng như thế, một đao này xuống đến hùng hổ, so sánh với kiếm khách hàng đầu của bọn hắn nơi đó cũng không kém chút nào, vội vàng dùng đao nghênh đón, Hạ Tầm đao chuyển theo người, ánh đao lóe một cái, đã biến bổ làm quét, phốc một tiếng, liền đem tên giặc Oa trước mặt này chém ngang lưng thành hai nửa, ruột và nội tạng rơi vãi đầy đất, máu tươi tung tóe, thảm thương không nỡ nhìn.

Mính Nhi nhìn thấy kinh hãi kêu một tiếng, khuôn mặt trắng bệch, hầu như muốn nôn ra.

Một tên giặc Oa khẽ giật mình, không có lập tức xông lên động thủ, mà là dùng tiếng Nhật Bản nói với hắn vài câu gì, Hạ Tầm giật mình nói: "Ngươi nói cái gì?".

Hắn lúc này mới chú ý đến, tên giặc Oa trước mắt này ăn mặt không giống người Oa bình thường, trên chân ít thấy cũng đi giày. Hạ Tầm cùng sứ giả của nước Nhật Bản liên hệ qua lại, thấy kiểu tóc, ăn mặc của hắn, nhất là hàm răng đen kịt kia, tựa như là người quý tộc, không khỏi trong lòng khẽ động. Hắn một lần nữa quét mắt nhìn vài tên giặc Oa xung quanh, bởi vì người này vừa hỏi, liền lập tức ngừng tấn công, tuy bởi vì đồng bọn chết, bọn hắn ai ai cũng tức giận không nói ra, thái độ lại kính cẩn khác thường, cử chỉ tiến lùi trong lúc đó, cũng có chút kỷ luật, trong lòng không khỏi khẽ động: "Bọn hắn thật chỉ là người Oa phổ thông sao? Hay là... Đổi quân làm cướp?".

Hạ Tầm cũng không quên, sứ giả nước Nhật Bản trên đường về, từng bị hải tặc đảo Song Tự đùa giỡn làm nhục qua, cuối cùng lột trần truồng, lại đem thuyền của bọn hắn cướp sạch sẽ, mới đuổi bọn họ đi.

Tên giặc Oa kia cũng có chút kỳ quái, lại đổi dùng tiếng Hán nói: "Ngươi, người nước Minh? Người Nhật Bản?".

"Lão tử đương nhiên là người nước Minh!".

Hạ Tầm lúc này mới hiểu rõ hắn hỏi cái gì, cười dài một tiếng, trường đao trong tay lại lần nữa giơ lên.

Đao pháp của Hạ Tầm là theo Hồ Cửu Lục học, đao pháp của Hồ Cửu Lục chính là đao pháp cổ cực kỳ có uy lực thực chiến, hơn nữa Hạ Tầm còn từng kiến thức qua đao pháp hai tay của Phùng Tây Huy, đao pháp của Nhật Bản phần lớn tham khảo trong đao pháp cổ của Trung Quốc, thật ra chính là một loại thể hiện của đao pháp hai tay, bây giờ Hạ Tầm dùng đao là đao Nhật Bản, tất nhiên là liền dung hợp đặc điểm đao pháp của Phùng Tây Huy và Hồ Cửu Lục, lấy hai tay sử đao, cách thức vận khí dùng sức đao pháp Nhật Bản cực kỳ tương tự.

Hắn dùng vốn chính là tổ tông của đao pháp Nhật Bản, kết quả bị người Nhật Bản kia đem hắn làm thành người Nhật Bản, tại hắn nhìn đến, Trung Nguyên cũng không nên có người đem đao Nhật Bản của bọn hắn vận dụng được thành thạo như thế. Mắt thấy Hạ Tầm tự thùa nhận là người nước Minh, tên giặc Oa kia giận dữ, lập tức nhấc đao nghênh đón, mấy tên giặc Oa khác cũng không chậm trễ, đồng bọn chết không khiến cho bọn hắn sợ hãi, ngược lại kích động lòng căm thù giặc của bọn hắn.

Hai tay Hạ Tầm cầm đao, mơ mơ hồ hồ cùng mấy tên giặc Oa đại chiến...

Hạ Tầm tốn sức chín trâu hai hổ, mới đem mấy tên giặc Oa này giải quyết hết sạch, tên giặc Oa nghi ngờ giống quỷ tộc Nhật Bản kia sau khi bị hắn giết, mấy tên giặc Oa xung quanh đều giống như cha chết gào lên, từng tên không cần mạng hướng hắn nhào manh đến, rất có điệu bộ lấy mạng đổi mạng, Hạ Tầm càng thêm nhận đinh, thân phận tên giặc Oa này không đơn giản, nhất là sau khi đoạt chuôi đao kia của hắn, đao của người này so sánh với chuôi đao vừa rồi kia tốt hơn, có hai tên giặc Oa liền bị hắn cả người đeo đao chém thành hai khúc, dùng được đao tốt như vậy, sao có thể là một tên hải tặc nghèo rớt mùng tơi.

Trong lòng Hạ Tầm âm thầm còn nghi ngờ, nếu như có cơ hội, hắn sẽ điều tra rõ chuyện này.

***

Trên bãi biển tướng sĩ quân Minh so sánh trên nhân số với những tên giặc Oa này ít hơn rất nhiều, bởi vì phân công nhau thiêu hủy thuyền bè, bọn họ đã phân tán ra, không cách nào phát huy sở trường đặc biệt tác chiến tập thể, mà từng binh sĩ so đo võ nghệ, lại so với những tên giặc Oa này kém chút, cho nên vừa mới giao chiến, liền từng chút bại lui. Nhưng mà Hạ Tầm chú ý đến tướng quân cưỡi ngựa kia tay múa một thanh trường đao, lại dũng mãnh không thể ngăn cản, sau khi hắn giải quyết vài tên giặc Oa vây công hắn, nơi tướng quân trên ngựa kia đi qua, đã hơn mười tên giặc Oa ngã chết.

“Hay cho một viên mãnh tướng!”.

Hạ Tầm trong lòng biết người này tuy chiếm tiện lợi sức ngựa và đao dài, nhưng một đường này trùng sát đi xuống, có thể nhanh như vậy giải quyết rất nhiều địch nhân, võ công của hắn cao, sợ so sánh với chính mình cũng không hơn kém bao nhiêu. Ngay tại lúc này, chỉ thấy thân thể tướng quân trên ngựa kia lắc lư một cái, vội vàng xóc dây cương, ngựa lại không có nhảy vọt lên đi ra. Thì ra bãi cát xốp, còn có vũng lầy, trong lúc con ngựa kia chạy nhảy, vó ngựa hãm vào một cái vũng bùn, vậy mà lại không rút ra được.

“Không ổn!”. Hạ Tầm vừa thấy mấy tên giặc Oa nhân cơ hội hướng tướng Minh kia đi qua quây lại, không khỏi sắc mặt khẽ biến. Vị tướng quân trên ngựa này mặc khải giáp, trong tay dùng lại là trường đao mã chiến, một khi bộ chiến, chỉ sợ địch không lại những tên người Oa động tác linh hoạt, giống như lão thử thoắt đến thoắt đi này.

Hạ Tầm vội vàng quét mắt nhìn xung quanh, thấy bọn giặc Oa cùng tướng sĩ quân Minh đang từng đôi chém giết, còn không chú ý đến bọn hắn nơi này, liền gấp giọng nói với Mính Nhi: “Nhanh, trốn đến dưới thuyền ẩn thân, không cần đi lại lung tung!”. Nói xong tung chân liền hướng tướng Minh có con ngựa bị hãm trong bùn kia mà chạy đến.

Trên bãi cát, có một chiếc thuyền nhỏ đợi sửa chữa bị kéo lên bờ, ở trong bụi cỏ, Mính Nhi nghe hắn phân phó, vội vàng trốn đến bên canh chiếc thuyền kia, mượn dùng để yểm hộ, đồng thời lằng lặng thò đầu ra, nhìn hướng Hạ Tầm đi.

Hạ Tầm đã chậm một bước, những tên giặc Oa kia phản ứng cực nhanh, vừa thấy tướng Minh giết nhiều người của bọn hắn kia ngựa hãm vũng bùn, lập tức giống như ruồi bọ thấy máu, cùng vây hãm tấn công, tướng Minh trường đao khải giáp kia chuyển động không linh hoạt, ngươi một đao, ta một đao, giống đèn kéo quân du chiến, tướng Minh kia đã máu nhuộm chinh bào.

“Giết!”.

Hạ Tầm quát một tiếng chói tai, một tên giặc Oa vừa mới một đao đâm vào bụng tướng Minh kia, còn chưa kịp rút đao, liền bị Hạ Tầm nghiêng vai kéo đến hông, cắt thành hai nửa. Thanh đao này trong tay Hạ Tầm, ngược lại thật là một thanh đao tốt, Hạ Tầm xem chừng dùng thanh đao sắc bén này, ít nhất cũng là một thanh Tam Đồng Đao, chính là loại khoái đao có thể một đao liền chém đứt thân thể ba người kia.

Hạ Tầm một đao đi xuống, mũi đao tại trên cát vẫy một cái, bùn cát mang theo máu tươi bắn lên, giơ hướng phía một tên giặc Oa đối diện, thừa dịp chớp mắt hai mắt hắn vừa nhắm, một thanh đao liền đâm vào bụng người nọ, thẳng không đến chuôi, ép người nọ liên tiếp lùi bảy tám bước, nhân cơ hội tránh khỏi trường đao của mấy tên giặc Oa khác bên ngoài, tiếp đó rút đao, quay người tái chiến.

Mính Nhi tránh tại sau thuyền, dùng bàn tay che miệng, kinh ngạc nhìn Hạ Tầm, theo Hạ Tầm một đường chạy trốn, nàng cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Tầm động thủ, nhưng nàng còn chưa thấy qua lúc Hạ Tầm giết người, giết được nhanh như vậy, chuẩn như vậy, hung ác như vậy!

Mấy tên giặc Oa thấy đao pháp của hắn kinh người, lập tức mười phần ăn ý hình thành một cái nửa vòng tròn, đem hắn ép lại.

Lưng Hạ Tầm dựa vào biển lớn, đỉnh đầu ánh mặt trời, dưới chân là bọt nước gầm gù, hai tay cầm đao, đằng đằng sát khí tập trung nhìn mấy tên giặc Oa trước mắt, uy nghi như thiên thần, loại khí thế kia, không giống như bị người vây chặt, ngược lại giống như một người hắn đem vài tên giặc Oa bao vây.

“Thật uy phong! Thật oai!”.

Một đôi mắt của mình Nhi nhìn hắn, ánh mắt bồng có chút say mê, tâm hồn thiếu nữ khả khả, nắm tay trắng trẻo nắm chặt, kích động đến nàng chỉ muốn hét lớn một tiếng trợ uy: “Thúc thúc... Không phải! Ca ca thật uy phong! Cái này mới là một nam nhân chân chính, mới xứng làm phu quân Tù Diệu cấm ta! Mính Nhi muốn xác định ngươi rồi! Ngươi có biết hay không, Dương Húc ca ca!”.

Viên tướng Minh kia rút đao đâm trên người ra, một tay chống trường đao của mình, một tay ôm bụng, muốn từ trên mặt đất đứng dậy, nhưng gắng gượng giãy giụa vài cái đều không

cách nào đứng người lên, hắn không cách nào giúp đỡ người nghĩa sĩ đột nhiên xuất hiện này, đành phải vô cùng lo lắng khẩn trương nhìn chằm chằm hắn.

Hạ Tầm cùng mấy tên giặc Oa trước mắt đứng song song, bỗng nhiên nhìn thấy chồ xa bụi đất cuốn lên, lại có một đội nhân mã chạy đến, nhìn cờ xí tung bay kia, rõ ràng là quân đội của Đại Minh, trong lòng hắn buông lỏn, khóe miệng liền lộ ra một tia ý cười lành lanh. Mấy tên giặc Oa kia tựa như cũng nghe được âm thanh sau lưng, bắt đầu có chút bất an cùng nổi lên, con mắt cũng có chút lay động, đột nhiên vào lúc này!

Đao trong tay Hạ Tầm hơi nghiêng một cái, một vòng hàn quang sáng như tuyết từ trên mắt mấy tên giặc Oa lướt qua, cùng cùng lúc này, Hạ Tầm giống như mãnh hổ xuống núi bổ manh qua, đao trong tay hắt ra một mảnh quang luân hình quạt, huyết quang văng tung tóe...

"Đại nhân! Đại nhân!".

Sau khi viện binh quân Minh chạy đến, giặc Oa thấy viện binh quân Minh rất nhiều, bắt đầu đều tranh giành trước thuyền bè còn chưa kịp thiêu hủy chuẩn bị ra biển, Hạ Tầm vội vàng đi lên phía trước đỡ viên tướng Minh lảo đảo muốn ngã xuống kia, gấp giọng gọi to.

"Võ nghệ tốt, võ nghệ thật là tốt!".

Viên tướng Minh kia đã hơi thở thoi thóp, hắn mỉm cười nhìn Hạ Tầm, hỏi: "Ngươi... Không phải xuất thân quân hộ? Đáng tiếc, nếu ngươi là tướng sĩ trong quân ta, vậy tốt bao nhiêu!".

Thì ra, viên tướng Minh này chính là Thiên hộ Tiễn Thương vệ sở huyện Tượng Son, gọi là Dịch Thiệu Tông. Bắt đầu từ tháng trước, đột nhiên có lượng lớn giặc Oa tiến sát vùng duyên hải, vừa bắt đầu có hải tặc trên đảo Song Tự kìm chế, bọn họ đối với dân chúng vùng duyên hải tạo thành ức hiếp quấy nhiễu còn không nghiêm trọng, về sau lực lượng của bọn họ lại bỗng nhiên tăng cường, thực lực quần đạo đảo Song Tự cũng không đủ, bắt đầu lùi phòng tuyến, bọn họ liền giống như ruồi muỗi hút máu nhào đến trên bờ.

Trước kia, cũng có giặc Oa tập kích quấy rối, thời gian cũng là cái khoảng thời gian này, nhưng mà năm nay tựa như đặc biệt nhiều. Hôm nay, liền có một tốp giặc Oa lại chỗ này lên bờ, nhào hướng đến huyện thành Tượng Son, Dịch Thiệu Tông sau khi nghe tin, lập tức điểm tất cả binh mã bản bộ, lệnh bảy trăm người theo phó Thiên hộ Tư Khải Dương cứu viện huyện thành, chính mình thì dẫn theo ba trăm người vòng qua đường rút lui của giặc Oa, muốn đem

thuyền bè của giặc Oa đều đốt đi, triệt để tiêu diệt tốp này của bọn họ, để cắt đứt hậu hoạn không ngờ những tên giặc Oa này tại trên bờ bãi vùng duyên hải có phần tử cặn bã trong người Minh làm cơ sở ngầm, bọn họ còn chưa có chạy đến huyện Dịch Son, sau khi nghe tin tức kinh hãi liền lại vội vàng chạy trở về, Dịch Thiệu Tôn một phen huyết chiến, lại bị vây công như vậy, người trúng mấy đao, Hạ Tầm thấy sắc mặt hắn nhợt nhạt, thương thế nặng như thế, nguy hiểm thấy đã là không cách nào cứu sống, không khỏi có chút ảm đạm.

Dịch Thiệu Tông bảo Hạ Tầm đỡ ngồi dậy, mắt thấy rất nhiều giặc Oa đã đoạt thuyền ra biển đi xa xa, không khỏi lấy làm tiếc nói: "Bờ biển dài đằng đẵng, không cách nào khắp nơi đóng quân, cảnh giới nghiêm nữa cũng không cấm hoàn toàn được người Oa tập kích quấy rối... Đáng tiếc đồn bảo vệ vùng duyên hải của ta, tàu chiến chỉ có thể đi lại ở trong nước, không được trải qua sóng gió biển xa, nếu không thì, có thể ra biển quét sạch cường đạo, đánh mạnh vào căn cơ nó, sao có thể để cho bọn hắn muốn đến thì đến, muốn đi thì đi".

Hạ Tầm buột miệng nói: "Tướng quân, Đại Minh chúng ta sớm muộn sẽ có hạm đội viễn dương của mình, hạm đội của chúng ta, vừa là một hạm đội vô địch, vừa khổng lồ giống như một tòa pháo đài di động. Đến mức, không gì không thần phục! Kẻ nó dám vô lễ bắt ngay! Chỉ có đám giặc Oa này thì tính là gì!".

"Chỉ mong... Chỉ mong thật có một ngày như vậy...

Dịch Thiệu Tông mỉm cười thở ra một ngụm trọc tức, đầu khẽ nghiêng, ngã ở trong ngực Hạ Tầm, hai mắt hắn như cũ nhìn về phía người Oa biến mất nơi xa, trong mắt mang theo không cam lòng, cừu hận cùng tiếc nuối, chỉ là thần thái trong mắt kia, đã từng tia tiêu tán...

Các binh sĩ quét dọn chiến trường, phó Thiên hộ Tư Khải Dương và Hạ Tầm cùng nhau đem Dịch Thiệu Tông khiêng đến trên sườn núi, lặng lẽ đặt xuống.

Hạ Tầm nhịn không được hỏi: "Tướng quân, các ngươi đã biết giặc Oa gần đây tập kích rất nhiều lần, mà nhân số rất nhiều, tại sao không hướng bên trên xin nhiều viện quân một chút? Dựa vào một lộ binh mã Tượng Son vệ này, khó tránh khỏi được cái này mất cái khác".

Tư Khải Dương thở dài nói: "Viện quân cũng không phải nhân mã thường trú bản địa, bọn họ có thể ở nơi này đóng quân bao lâu đây? Huống chi, gần đây ta là một binh một tốt cũng mời không đến".

"Tại sao?".

Tư Khải Dương cười khổ nói: "Tiểu phu thê các người từ Hòa Châu đến nơi này nương nhờ họ hàng, một đường đi đến, nghĩ nhất định còn không biết, đại quân Yến vương đã đến bờ bắc Trường Giang, thủy quân triều đình, toàn bộ bị điều đi chống địch rồi".

Hạ Tầm lắp bắp kinh hãi, thất thanh nói: "Cái gì? Yến vương đã đến bờ bắc Trường Giang?".

Tư phó Thiên hộ nói: "Không sai, Yến vương lập tức liền muốn qua sông rồi, quan phủ các nơi đều đang mộ lính, đi Kim Lăng cần vương. Ngươi nói tìm không được thân thích muốn nương tựa, ta đoán bọn họ đại khái cũng bị đưa đi Kim Lăng rồi, hiện tại chiến tranh loạn lạc, các ngươi không nên đi loạn khắp nơi, liền ở huyện thành Tượng Son ở vài ngày, chờ đại cuộc yên ổn nói sau. Nếu như có cái gì khó xử, đến nói với ta.

"Đa tạ đại nhân!".

Hạ Tầm cùng Mính Nhi nhìn nhau một cái, không che giấu được sự vui mừng trong lòng: "Yến vương đã đến bờ bắc Trường Giang, Kỷ Cương nhất định là đã đem tin tức đưa đến rồi".

Vừa nghĩ đến chỗ này, ý niệm ra biển sớm bị hắn vứt đến ngoài chín tầng mây, hắn hận không được chắp cánh lên, lập tức bay đến Trường Giang chiến trường hai quân đối đầu kia.

Nhìn chiến trường ngổn ngang, xác chết đầy đất, Hạ Tầm nắm chặt thanh Tam Đồng đao trong tay hắn. Hắn đã tìm được vỏ đao, hắn muốn đem thanh đao này làm thành chiến lợi phẩm của hắn. Ở trên chuôi đao của thanh đao này có một cái gia huy, đó là một cái vòng tròn, chính giữa là hình dáng cánh hoa.

Hắn mới không tin năm nay giặc Oa đột ngột tăng là một loại ngẫu nhiên, những người này cùng bọn người Tân Quang Phu bị lột trần truồng về quốc đảo nhất định có liên quan cực lớn.

Yến vương muốn sang sông rồi, thiên hạ sắp đổi chủ, một cái thời đại mới sắp đến, mà hắn, hắn cũng sắp có cơ hội chỉ trích vung tù, tạo sự nghiệp một đời.

Hắn hy vọng, có một ngày, hắn có thể cầm lợi kiếm này, lái cự hạm viễn dương của Đại Minh, đích thân chạy đến Đông Doanh, đem đầu của đầu sỏ giặt dây giặc Oa xâm nhập vùng biển của ta xách trở về, an ủi linh hồn Dịch tướng quân trên trời cùng dân chúng vùng duyên hải bị nạn.

Hắn tin tưởng, sẽ có một ngày như vậy!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan

Quyển 5

Chương 400: Thiên Vô Nhi Nhất.
Chương 401: Binh Đến Dưới Thành.
Chương 402: Lai Nhập Kim Lăng.
Chương 403: Đại Nan Lâm Đầu.
Chương 404: Tân Hỏa Truyền Thừa.
Chương 405: Tránh Không Gặp Vua.
Chương 406: Vương Không Gặp Vương.
Chương 407: Khắc Địch Chết.
Chương 408: Ủng Hộ Lên Ngôi.
Chương 409: Nhân Tuyển Thảo Chiếu.
Chương 410: Khai Đao Khai Đao.
Chương 411: Hiệp Lô Tương Phùng.
Chương 412: Tam Đại Chiếu.
Chương 413: Tân Quan Thương Nhiệm.
Chương 414: Nam Bắc Trấn Phủ.
Chương 415: Quốc Sư Gia Sư Cùng Tình Sư.
Chương 416: Khổ Vì Tình.
Chương 417: Hiểu Tiến Thối.
Chương 418: Hợp Ý.
Chương 419: Từ Nay Về Sau Không Gặp Gỡ.
Chương 420: Xưa Đâu Bằng Nay.
Chương 421: Bất Tàm Thế Thương Anh.
Chương 422: Hành Thích.
Chương 423: Thiên Tử Gian Dữ.
Chương 424: Bất Tiết Nhân Giả Cơ.
Chương 425: Biết Rõ Không Thể Làm.
Chương 426: Sát Phí Khổ Tâm.
Chương 427: Kỳ Cảnh Tiếu Giai Nhân.
Chương 428: Vĩnh Lạc Gõ Chuông.
Chương 429: Hương Hoa Quế Tháng Tám.
Chương 430: Đi Đông Hải.
Chương 431: Liên Thủ Tác Chiến.
Chương 432: Một Tâm Can, Một Bảo Bối.
Chương 433: Người Một Nhà.
Chương 434: Chiêu An.
Chương 435: Điều Kiện.
Chương 436: Ghét Nhất. . .
Chương 437: Một Trong Nồi Một Trong Chén.
Chương 438: Khinh Công Thật Tốt.
Chương 439: Cảnh Báo.
Chương 440: Bản Tâm Không Dời.
Chương 441: Chu Ti Trùng Tích.
Chương 442: Xao Sơn Chấn Hổ.
Chương 443: Bí Sự.
Chương 444: Tâm Sự Giấu Thật Sâu.
Chương 445: Lai Khởi Phong Ba.
Chương 446: Không Có Lựa Chon Nào Khác.
Chương 447: Có Thù Tất Báo.

Chương 448: Thiên Cơ Khó Dò.
Chương 449: Ha Sáo
Chương 450: Ném Đá Dò Đường.
Chương 451: Làm Nha Hoàn Làm Ấm Giường.
Chương 452: Tìm Hiểu Nguồn Gốc.
Chương 453: Rẽ Mây Nhìn Trời.
Chương 454: Mượn Đao, Dựa Thế.
Chương 455: Nhặt Hoa Làm Kiếm.
Chương 456: Ung Dung Mưu Hậu Kế.
Chương 457: Ném Đá Dò Đường.
Chương 458: Gặp Chuyện Bất Bình.
Chương 459: Khai Khiếu.
Chương 460: Bình Tĩnh Mà Chảy.
Chương 461: Cầu Ban Hôn.
Chương 462: Tình Khiên Tâm Tràng.
Chương 463: Khó Làm Người Ác.
Chương 464: Uống Nhầm Thuốc.
Chương 465: Tin Vui.
Chương 466: Thôi Thủ.
Chương 467: Yến Không Hảo Yến.
Chương 468: Tình Quyết.
Chương 469: Tú Tài Kiếm, Võ Sĩ Đao.
Chương 470: Vâng! Chủ Nhân.
Chương 471: Hoa Thủy!
Chương 472: Năm Mới.
Chương 473: Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt.
Chương 474: Lên Trời Nói Chuyện Tốt.
Chương 475: Nằm Cũng Trúng Thương.
Chương 476: Hủy Người Không Biết Mỏi Mệt.
Chương 477: Lý Tưởng Của Kẻ Hèn Mọn.
Chương 478: Nên Đoạn Thì Đoạn.
Chương 479: Tình Chung Hữu Đinh.
Chương 480: Mưu Hại (1+2)
Chương 481: Tùng Bước Ép Sát (1+2)
Chương 482: Chí Điểu Tương Kích (1+2)
Chương 483: Làm Trầm Trọng Thêm (1+2)
Chương 484: Khéo An Bày (1+2)
Chương 485: Vân Nguyệt Phong Quỷ (1+2)
Chương 486: Lần Sau Không Thể Theo Thông Lệ Này (1+2)
Chương 487: Ngư Tiền Bí Tẩu (1+2)
Chương 488: Âm Thầm Xác Minh (1+2)
Chương 489: Khai Thẩm (1+2)
Chương 490: Hiệp Thứ Nhất: Hát Hí Khúc (1+2)
Chương 491: Nhập Tuồng (1+2)
Chương 492: Diễn Trò (1+2)
Chương 493: Thêm Nhiệt (1+2)
Chương 494: Đấu Trí (1+2)
Chương 495: Xích Sắt Vượt Đại Giang (1+2)
Chương 496: Chuyện Đến Hồi Kết (1+2)
Chương 497: Tiềm Long Giải Đề (1+2)
Chương 498: Thần Đở Cho Bê Ha (1+2)
Chương 499: Thỉnh Anh (1+2)
Chương 500: Xuất Mả (1+2)

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 400

Thiên Vô Nhị Nhật.

Chương 400: Thiên vô nhị nhật.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Hạ Tầm cùng Mính Nhi sau khi chia tay Tư Thiên hộ, trở về huyện thành Tượng Son, sau đó đến chiều bọn hắn cũng chạy đến một bến đò, từ hạ du Trường Giang qua sông, đến bờ bắc Trường Giang, sau đó ngược dòng mà lên, đi đến đại doanh của Yến vương.

Đường đi trở về không dễ dàng, tất cả thuyền xe bọn hắn gặp được đều là bởi vì chiến loạn thuận dòng mà xuống trốn tránh tai họa chiến tranh, dân bản xứ cũng đã nghe nói tin tức rồi, ai cũng không chịu cho thuê thuyền xe chở bọn hắn quay về hướng tây, cho dù hiện tại tiền giấy Đại Minh bởi vì chiến loạn mất giá kịch liệt, may mắn tiền trên người Hạ Tầm còn xem là dư dả, cho nên hắn lấy ra toàn bộ tiền tài, dưới sự khuyên can mãi, cuối cùng mua được một chiếc xe lừa, có xe thay đi bộ, tốc độ lúc này mới nhanh một chút, Hạ Tầm liền một hồi sắm vai đánh xe, chở Mính Nhi đi trở về.

Lúc này, Trần Huyên đã nhận được thánh chỉ, suốt đêm chạy đến đại doanh thủy quân tiếp nhận việc nắm quân.

Trước đó, Thịnh Dung tại cửa biển cùng bắc quân lại đại chiến hai trận, hiệp đầu tiên Thịnh Dung thắng nhỏ, hiệp thứ hai lại là thua to, không biết làm thế nào chỉ đành dẫn tàn binh bại tướng qua sông, tại bờ nam Trường Giang đóng xuống doanh trại bố trí phòng ngự, mà nhiệm vụ quan trọng ngăn cản bắc quân xuôi nam, liền giao cho thủy quân triều đình rồi, lúc này quả thật cần một vị tướng lĩnh mạnh mẽ có khả năng cai quản trên dưới thủy quân, người này tất nhiên không phải Trần Huyên thì không ai khác hơn, Binh bộ cân nhắc từ trên phương

diện năng lực và kinh nghiệm, tiến cử hắn vẫn là phi thường hợp lý.

Nhưng mà trước đây, Trần Huyên lại bởi vì cùng Từ Tăng Thọ đi lại thân mật bị liên lụy, hôm nay một lần nữa bắt đầu sử dụng, hoàng đế lại không có cho hắn thêm nữa cái chức quan hoặc là có chỗ ban thưởng dùng để thu mua lòng người, xem ra vị hoàng đế này trúng hủ độc không nhẹ, nhiều tướng lĩnh không chiến mà hàng như vậy, vẫn là không thể khiến cho hắn tỉnh táo lại, để cho hắn biết, cũng không phải bất luận hắn làm như thế nào, làm bề tôi đều sẽ không oán không trách trung thành với hắn.

Sau khi Trần Huyên tự đứng sang bên cạnh, một mực ở nhà không có việc gì, chỗ đi duy nhất chỉ có ở chỗ Từ Tăng Thọ, sau khi Từ Tăng Thọ vô duyên vô cớ chết đi, hắn trở nên càng thêm trầm mặc ít nói, cả ngày chỉ ở trong nhà buồn bã ngồi uống rượu, thẳng đến thánh chỉ xuống, lúc này mới lại đi trên phần mộ Từ Tăng Thọ cúng tế quét dọn một phen, chạy đi thủy quân.

Quan binh thủy quân toàn bộ là bộ hạ cũ của hắn, nghe nói Trần đô đốc khôi phục chức quan, trở về thủy quân, các tướng lĩnh thân tín dưới trướng của hắn đều hưng phấn khác thường, rất sớm đã toàn bộ mặc giáp trụ chờ ở nha môn, vừa thấy Trần Huyên đi đến, các tướng lĩnh đều đi lên trước bái kiến, Trần Huyền trầm sắc mặt gật gật đầu, phó tướng thân tín Khương Minh cười nói: "Đai đô.

Đốc, bọn ti chức nghe nói đại đô đốc trở về, phi thường vui vẻ, chúng ta đã bày xong tiệc rượu rồi, vì đại đô đốc...

"Dọn xuống đi!".

Trần Huyên trầm mặt nói: "Đại địch trước mặt, còn có lòng rảnh rỗi uống rượu? Lập tức thăng trướng, thảo luận việc quân cơ!".

Khương Minh khẽ giật mình, thấy sắc mặt đại đô đốc buồn bực sầu não, vội vàng đáp ứng một tiếng, phân phó người rút tiệc rượu, gõ lên tiếng trống tụ tướng đùng đùng dùng, ở trên không đại doanh thủy quân vang vọng, tuyên bố Trần Huyên đô đốc trở về.

Bờ bắc sông, Chu Lệ vạn phần sốt ruột, hắn đang ở khắp nơi thu thập thuyền bè, muốn qua sông phải có thuyền lớn, nhưng mà triều đình đã một mồi lửa đem chiến hạm, thuyền dân phía bắc sông đều đốt sạch sẽ, trong lúc nhất thời hướng nơi nào đi làm thuyền, một khi trì hoãn lâu, cái cơ hội ngàn năm khó gặp này liền phải bỏ đi, hắn chỉ đành bị ép trở về Bắc Bình.

Chu Lệ đang vì chuyện thuyền bè rầu rĩ, Kỷ Cương một bước dài xông vào đại trướng, vui mừng ra mặt nói: "Điện hạ, Dương Húc trở về rồi!".

"Cái gì?".

Chu Lệ mừng rỡ đứng dậy, đối với viên ái tướng Hạ Tầm này hắn thật là cực kỳ xem trọng, chuyện Hạ Tầm gặp phải truy sát ở Giang Bắc hắn hiện tại còn không biết, hắn một mực cho rằng Hạ Tầm còn ẩn nấp ở dưới Từ Mỗ Son, trước mắt chính mình đã đến bờ bắc Trường Giang rồi, Hạ Tầm vẫn không đến gặp, hắn còn cho rằng nguyên nhân là vùng ven sông phong tỏa không cách nào ra vào, lúc này nghe nói Hạ Tầm đi đến, tự nhiên cực kỳ vui vẻ.

Chu Lệ nói một câu: "Mau mời!". Dưới chân đã vội vàng đi ra nghênh đón, Kỷ Cương liền gấp gáp theo ở phía sau.

Trong quân đi đi lại lại, nhân mã qua lại, có người luyện tập, có người cũng cố phòng ngự doanh trại, còn có người đang gấp rút đóng thuyền lớn, khắp nơi đinh đinh đang đang, một mảng bận rộn. Thật xa nhìn thấy bóng người Hạ Tầm đi đến, trên mặt Chu Lệ liền lộ ra vẻ tươi cười, hắn dừng bước chân, cười nhìn Hạ Tầm, sau đó, vẻ tươi cười của hắn liền từng chút cứng lại ở trên mặt. Hắn nhìn thấy bên người Hạ Tầm còn đi tới một thiếu nữ, khi hắn nhìn rõ dung mạo thiếu nữ kia, ý thức đột nhiên có chút hoảng hốt, hắn phảng phất rời khỏi chiến trường không khí chiến tranh rải dày đặc này, về đến những năm tháng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi của hắn, phải, một năm đó, hắn mười bảy tuổi, nàng mười lăm tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn liền bị người thiếu nữ nũng nịu xinh đẹp mười lăm tuổi này làm say mê rồi, từ đấy hai người hai nơi hai bến đỗ, thẳng đến hôm nay.

Chu Lệ chớp chớp mắt, người thiếu nữ đi ở bên người Hạ Tầm này, cùng Từ phi lúc đó, mang máng lại có bảy phần giống nhau, thật... Quá giống rồi!

"Điện hạ! Điện hạ!".

Hạ Tầm đến trước mặt rồi, liên tiếp gọi hai tiếng, hai mắt Chu Lệ không ngừng nhìn Mính Nhi, còn không có hoàn hồn lại. Cái này cũng không trách được hắn, lần trước khi gặp được tiểu di tử (cô em vợ), Mính Nhi vẫn là cô gái nhỏ tinh nghịch chín tuổi, nữ trưởng thành biến đổi cực lớn, lúc này gặp lại nàng, đã là đại cô nương xinh đẹp động lòng người rồi, hắn nào dám lỗ mãng lên trước nhận thân.

Chu Lệ chỉ Mính Nhi, có chút do dự nói: "Dương Húc, nàng... Vị cô nương này là...".

“Đại tỷ phu (anh rể), người không nhận ra ta sao?”.

Chu Lệ ngoại trừ càng rõ rệt già một chút, dung mạo cùng vài năm trước sự khác biệt cũng không lớn, lại nói Hạ Tầm đều gọi ra miệng, Mình Nhi nào còn không biết hắn là người nào sao.

Mính Nhi vui vui mừng mừng kêu lên một tiếng, liền chạy đến bên người hắn, vô ý thức liền muốn đi ôm cánh tay hắn, nhưng mà còn chưa có sát bên tay áo hắn, Mính Nhi liền ý thức được chính mình đã lớn rồi, nàng nhanh chóng liếc nhìn Hạ Tầm, lại thu tay về, hướng phía Chu Lệ uyển chuyển hành lễ chào một lễ.

“A! Diệu Cẩm? Mính Nhi sao, lại là ngươi, ha ha, vậy mà thật là ngươi!”.

Chu Lệ vừa mừng vừa sợ, trên dưới nhìn đánh giá nàng, tấm tắc khen ngợi: “Lúc này mới vài năm, cô nhóc ngày nào lại có thể... Ai da, lúc đó ngươi còn giống như hạt đậu nhỏ, cái đầu cũng chỉ cao đến eo tỷ phu mà thôi, chớp mắt một cái cũng đã lớn như vậy rồi!”.

Mính Nhi hung hăng đưa hắn một cái trừng mắt, nhõng nhẽo nói: “Ai có nhỏ như vậy, nói xấu ta, ta nói cho tỷ tỷ biết!”.

Trước mắt người trong lòng của mình đem chính mình nói thành tiểu hài tử, nàng đương nhiên không mong muốn rồi. Nói xong câu này, Mính Nhi nhanh chóng liếc Hạ Tầm một cái, thầm nghĩ: “Hắn lúc đó chính là gặp qua ta, khó trách... Khó trách ta đã nói rõ ràng với hắn như vậy, hắn lại đem ta coi như tiểu hài tử đuổi đi, hắn một mức coi ta là tiểu hài tử sao?”.

Mính Nhi vô ý thức ưỡn bộ ngực sữa ra.

“Hiện tại cái lo lắng duy nhất, chính là chiến hạm”.

Chu Lệ cùng bọn hắn về đến trong trướng, vắn tắt tự kể.

Chuyện tình hình sau khi xa rời của nhau, lập tức liền nói đến vấn đề khó giải quyết nhất trước đó, Chu Lệ nhíu chặt hai lông mày nói: “Mai Ân đóng quân doanh ở Hoài An, án binh bất động, dựa theo ta xem ra, Mai Ân nọ cũng là chần chừ, không biết nên ở lúc này đi nương nhờ bản vương hay không, nhưng ta nếu ở bờ bắc Trường Giang khó mà vượt sông, khó bảo toàn hắn sẽ không đổi ý, xua quân đến đánh.

Còn có trung đô Phượng Dương, cũng có sáu vạn thủ quân thường trú, nhánh quân đội này

hôm nay cũng là án binh bất động, quan sát rồi mới xuất phát, một khi bản vương lộ ra bại trận hoặc giậm chân tại chỗ, bọn hắn cũng sẽ nhân cơ hội xuất binh, nhưng tàu chiến này thật là khó tìm, thuyền nhỏ bình thường không nói tới không cách nào đem toàn bộ binh lực nhanh chóng vận chuyển sang sông, cũng không cách nào cùng thủy quân triều đình đối kháng, trước mắt thủy quân triều đình gần tám vạn đại quân, đô đốc Trần Huyên lại là lão tướng thủy quân, rất nhận được tướng sĩ thủy quân ủng hộ, lòng quân nghiêm chỉnh, không thể xem nhẹ".

"Trần Huyên?".

Thần sắc Hạ Tầm khẽ động nói: "Thần biết Trần Huyên này, bởi vì hắn cùng Từ đại đô đốc quan hệ mật thiết, cũng bị liên lụy, một mực bị cách chức quân chức, nhàn nhã thoải mái ở nhà, triều đình lại khôi phục hắn rồi.

Sao?".

"Không sai!".

Hạ Tầm suy nghĩ nói: "Điện hạ, chúng ta có khả năng chiêu hàng Trần Huyên hay không?".

Trên một đường này, hàng tướng không ít, Hạ Tầm vừa hỏi cái này, Chu Lệ trong tim thình thịch vừa động, nhìn chằm chằm Hạ Tầm không rời mắt, khẩn trương hỏi: "Có khả năng này sao?".

Hạ Tầm nói: "Thần cho rằng, cũng đáng để thử một lần. Trần đô đốc bị triều đình bất công, mà có giao tình cùng Từ đại đô đốc, triều đình bây giờ nói dối Từ đại đô đốc chết tại trong tay chúng ta, hôm nay quận chúa đã ở trong trướng của chúng ta, nàng là em gái ruột của Từ đại đô đốc, là người trong cuộc. Nếu như điện hạ viết một phong thư chiêu hàng Trần đại đô đốc, lại kèm thêm lên thư tiểu quận chúa tự tay viết, nói rõ chân tướng Từ đại đô đốc bị giết, Trần đô đốc chưa hẳn sẽ chịu lại vì triều đình bán mạng!".

"Hay! Đáng thử một lần, nếu như có thể thành công, bản vương không chỉ có thể được một nhánh thủy quân, càng quan trọng là, dòng Trường Giang này đã không cần phải nói tới nữa rồi, thuyền bè qua sông, toàn bộ đều có thể có!".

Chu Lệ vui sướng vỗ án mà dậy!

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 401

Binh Đến Dưới Thành.

Chương 401: Binh đến dưới thành.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Chu Lệ qua sông rồi.

Tình thế đột nhiên xoay ngược, bây giờ biến thành Yến vương có thuyền mà triều đình không thuyền.

Thịnh Dung dọc sông bố trí quân đội phòng vệ trơ mắt nhìn Bắc quân cuồn cuồn qua sông lớn.

Thật ra, với lực lượng bố trí phòng vệ dọc sông của Thịnh Dung còn có thể chiến một trận, dù sao đối với một nhánh quân đội cướp bãi lên bờ mà nói, sớm tại trên bờ xây dựng rất nhiều công sự một chỉ quân đội khác càng chiếm tiên cơ, mà kỵ binh Bắc quân lợi hại nhất cũng không dùng được, nhưng mà chiến ý của Nam quân đã không còn chút nào, không quản Thịnh Dung phi ngựa khắp ba quân, hò hét khích lệ như thế nào, các binh sĩ căn bản không có dũng khí chiến đấu.

Bọn họ cầm mâu cầm cung, nóng lòng muốn thử, chỉ là đang chờ, chờ giây phút Bắc quân đánh doanh, giây phút đó, chính là bọn hắn hô lên một tiếng, rời khỏi trói buộc của quan tướng, từng người tìm cơ hội chạy trốn.

Bắc quân đoạt bãi lên bờ, đã không thể cưỡi ngựa chiến cũng không thể khoác giáp nặng, nghênh đón đội ngũ đầu tiên xông lên bờ chính là bộ đội chính quy Thịnh Dung an bài tại mặt

trước nhất, cái này cũng là bộ đội trung thành nhất của hắn, nếu như hắn có thể đánh lui đợt tiến công đầu tiên của Bắc quân, có lẽ còn có thể vãn hồi sĩ khí ba quân này. Nào biết làm sao, thép tốt dùng ở trên lưỡi đao, Chu Lệ an bài đội xung phong chỉ có tám trăm người, lại là tám trăm la hán!

Thuyền vừa cập bờ, từ trên thuyền liền nhảy xuống rất nhiều hòa thượng thân mặc tăng bào màu xám, đỉnh đầu trọc lốc hai hàng chấm hương.

Đây là khi Chu Lệ đánh đến Hà Nam, cầm bức thư Đạo Diễn đại sư tự tay viết, lên Tung Son Thiếu Lâm Tự, bái phỏng hảo hữu của Đạo Diễn đại sư Giới Không phương trượng được đến một đội tăng binh khẩu tăng binh chỉ có tám trăm người, nhưng ai ai võ nghệ tinh thông, thời khắc mấu chốt, có thể đảm đương được hiệu quả xung phong hãm trận của ba ngàn thiết kỵ của Yến vương.

Đây là từ sau mười ba côn tăng cứu Đường vương, Thiếu Lâm tăng binh một lần nữa xuất hiện lại trên chiến trường hai quân. Tám trăm đại hòa thượng long tinh hổ mãnh vung múa giới đao, tiếu bổng, phương tiện sạn, hai tay áo phồng lên như kình phong, giống như từng đầu diều hâu bổ vào trong quân Thịnh Dung, đại đội nhân mã của Yến vương theo sát phía sau, chỉ thời gian một nén hương, phòng tuyến trung quân không gì không phá nổi của Thịnh Dung liền hỏng mất rồi.

Lập tức, liền giống như một khối đá trọng yếu nhất trên tháp cao bị rút đi, cả đạo phòng tuyến ầm ầm sụp đổ, Nam quân không hội được quân, không kịp đào tẩu đều nâng vũ khí đầu hàng, Thịnh Dung mắt thấy thế không thể làm, chỉ lãnh vài chục tên thân binh chạy trối chết.

"Điện hạ, chúng ta đánh thốc thẳng Kim Lăng sao?".

Khâu Phúc, Chu Năng các đại tướng bảo vệ xung quanh Chu Lệ lên bờ, vô cùng hứng thú hỏi.

"Không! Trấn Giang chính là cổ họng kinh đô, đánh thốc thẳng vào Kim Lăng, cần phải đề phòng nó phía sau đánh lén, nơi đỏ còn cỏ vài van tinh binh, chúng ta phải.

Trước tiên lấy Trấn Giang, lại vây Kim Lăng".

Khi hai chân hắn một lần nữa bước lên bờ nam Trường Giang, lòng tin của Chu Lệ cũng đột nhiên tăng mạnh, hắn biết, thời điểm nguy hiểm nhất qua rồi, đã qua sông, hai đường quân

Minh uy hiếp đến từ Hoài An Mai Ân, trung đô Phượng Dương liền không còn tồn tại, thành công cũng dễ như trở bàn tay, ngữ khí liền trầm ổn khác thường, kiên định lên.

Tướng giữ Trấn Giang là Đồng Tuấn. Mắt thấy đại quân Chu Lệ hùng hổ mà đến, Đồng Tuấn không biết không chỉ huy, ngay sau đó, Yến quân dừng ở dưới thành, vài phong thư bắn vào thành, đây đều là thư của tướng giữ Dương Châu, Cao Bưu, Thông Châu, Thái Châu, Giang Châu cùng với thủy sư đô đốc Trần Huyên, những tướng lĩnh này hoặc là cùng Đồng Tuấn quan hệ cá nhân rất sâu, hoặc là cũng đánh qua quan hệ, bọn hắn hiện thân thuyết pháp khuyên hàng một trận, Đồng Tuấn biết lắng nghe, lập tức bỏ giáp quy hàng, Chu Lệ không đánh mà thắng liền lấy Trấn Giang, binh mã thẳng một đường đánh đến đầm rồng, giải trừ lo lắng mặt sau, lúc này mới chuyển hướng Kim Lăng.

Nghe nói mười vạn binh của Yến vương có thể qua sông lớn, Chu Duẫn Văn sợ đến hồn vía lên mây, cầu kế với các văn võ, căn bản không người hiến kế, Chu Duẫn Văn bất đắc dĩ, chỉ đành sai Tào Quốc Công Lý Cảnh Long, Binh bộ Thượng thư Như Thường và đô đốc Vương Tá đi đại doanh Yến quân nghị hòa lần nữa. Trong ba người này, ngoại trừ đô đốc Vương Tá, hai vị khác đều là lãnh tụ phía nghị hòa, Yến quân binh đến dưới thành, Chu Duẫn Văn một hồi này là thật muốn nghị hòa, hắn thà rằng cắt nhường Giang Bắc nửa giang sơn, chỉ cầu vị tứ thúc bị hắn dẫn đến nhanh chóng rút quân.

Chu Lệ một thân quân phục, doanh trướng không lập, liền tại trong quân tiếp kiến bọn hắn. Lý Cảnh Long thần sắc ung dung, không chút khẩn trương, hắn là sớm đã hàng Chu Lệ rồi, dưới mắt thành công của Chu Lệ sắp đến, trong lòng hắn chỉ có vui mừng, làm sao sẽ kinh hoàng thất thố, nhưng mà Như Thường tuy là minh hữu của hắn, lại còn chưa từng quy hàng, đô đốc Vương Tá càng là phái chủ chiến, phái đến làm phó thủ, trên thực tế làm giám thị bọn hắn, hắn cũng không dám ngay mặt biểu lộ cái gì.

Chỉ là lúc nhìn thấy Hạ Tầm đứng bên người Chu Lệ, Lý Cảnh Long hướng phía hắn thâm ý nhìn một cái, trong mắt tràn đầy là ý vị cảm kích, đúng, hắn rất cảm kích Hạ Tầm, nếu như không phải Hạ Tầm xúi giục, hắn nào có hôm nay, Yến vương một khi được thiên hạ, hắn chính là có công phò vua, ân đức như thế, ngày trước bởi vì một nữ nhân cùng Hạ Tầm sinh khúc mắc sớm trở thành hư không.

Chu Lệ ngồi trên ngựa, nhìn ba vị sứ thần triều đình quỳ tại trước mặt, cười lạnh nói: "Công đợi đến đây, có gì muốn làm?".

Như Thường nhìn Lý Cảnh Long một cái, thấy hắn không nói gì, chỉ đành lo sợ không yên cúi đầu nói: "Chúng thần phụng mệnh hoàng thương, đến trước trướng điện hạ cầu hòa, hoàng thượng nói nguyện dựa vào nghị hòa trước kia, tính từ đất Giang Bắc, cùng điện hạ phân chiếm đóng nam bắc Trường Giang, cùng nắm thiên hạ, chỉ cần điện hạ đáp ứng, hoàng thượng có thể trước tiên đi chiếu cáo thiên hạ, lại xin điện hạ lui binh".

Chu Lệ ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười chưa dứt, liền đem mắt hổ trừng lên, nghiêm nghị nói: "Chu Lệ ta trước kia không chút sai lầm, hoàng thượng lại tự nhiên giáng tội. Thái tổ phong ta phiên quốc Bắc Bình, Hoàng thượng lại nhận gian thần chia rẽ, không những muốn đoạt đất phong của ta, còn muốn đem ta biến thành người bị tù đày, Chu Lệ phụng thiên Tĩnh Nan, chỉ cầu vì nước trừ gian, lần trước quận chúa Khánh Thành đến, bản vương đã đem "Gian nịnh bảng" dâng cùng bệ hạ, chỉ cần bệ hạ giết hết gian nịnh trong bảng, Chu Lệ lập tức lui binh, nếu là làm không được, Chu Lệ liền dựa vào khi Tĩnh Nan bố cáo lời bố cáo thiên hạ, đích thân đi Kim Lăng, diệt trừ gian tà!".

"Điện hạ...".

Như Thường còn định nói nữa, Chu Lệ phất tay áo nói: "Đi đi!".

Ba người không dám nói nữa, vâng dạ đứng dậy, Lý Cảnh Long đứng người lên, có chút bất an nhìn Hạ Tầm một cái, Hạ Tầm hướng phía hắn nhanh chóng cười một cái, không người chú ý gật gật đầu, Lý Cảnh Long trong lòng lập tức anh định xuống, vội cũng làm ra một cái bộ dáng lo sợ không yên, theo Như Thường và Vương Tá lui đi về.

Nhìn ba người đi xa, Hạ Tầm thúc ngựa đến trước mặt Chu Lệ, nói: "Điện hạ lần này chỉ sợ là không thể không vào thành rồi, điện hạ có từng nghĩ, đối mặt Hoàng thượng như thế nào?".

Phải biết, Yến vương khởi bình tĩnh Nan, là đánh danh nghĩa thanh quân trắc, như vậy đợi sau khi hắn đến Nam Kinh giết vài tên bảng bày tỏ thiên hạ "Gian nịnh" kia lại nên như thế nào? Lấy thiên tử nhi đại chỉ khẩu đó không phải tự đánh mặt mình sao, Chu Lệ có thể dùng danh nghĩa Tĩnh Nan cùng thiên quân chiến một trận, lý trực khí tráng, không sợ người sau lưng chỉ trích trách mắng, nhưng nếu như đem đứa cháu đá xuống hoàng vị, vậy cũng thật không nói nổi.

Dưới mắt Chu Lệ khó khăn nhất chính là chuyện này, sự tình đến tình trạng này hôm nay,

sau khi thu dọn bọn người Phương Hiếu Nhụ hắn thật quay binh về Bắc Bình? Đó là không thể, kẻ ngốc đều sẽ không làm như vậy, đánh rắn không chết, hậu hoạn vô cùng, chẳng lẽ đợi hoàng đế trì hoãn qua, lại làm một lần Tĩnh Nan sao? Huống chi, thời thế thay đổi, đến hôm nay rồi, ngôi vị hoàng đế dễ như trở bàn tay, ngày xưa hắn là dám nghĩ mà không dám làm, bây giờ chỉ cần hắn muốn, tùy lúc có thể chiếm lấy, đối với ngôi vị hoàng đế kia hắn như thế nào không động lòng?

Nhưng khiến cho hắn đau đầu, hoàn toàn là không có danh nghĩa, đối mặt Hạ Tầm tâm phúc như vậy, Chu Lệ tự nhiên không cần che giấu dã tâm của mình, vừa nghe lời này, hai mắt liền sáng lên, vội vàng hỏi: "Văn Hiên muốn dự định như thế nào?".

Hạ Tầm nói: "Thần nghĩ, đoạt tại trước đại quân điện hạ, trước tiên bí mật đi về Kim Lăng, xem thời cơ đi làm việc".

Chu Lệ là người thông minh, nghe huyền âm mà biết nhã ý, có chút lời hắn cũng là không tiện nói rõ, cho nên chỉ là gật gật đầu nói: "Được, ngươi tự đi an bài, cần bản vương có gì phối hợp, chỉ cứ một mực nói rõ".

Hạ Tầm cười cười, chắp tay nói: "Điện hạ nơi này muốn đánh như thế nào thì cứ đánh, không cần có chỗ cố kỵ, thần chỉ muốn vào thành Kim Lăng, liền có thể điều động lực lượng Phi Long, cái này không phải hai quân đối đầu, có bọn họ, như vậy đủ rồi".

Lý Cảnh Long. Như Thường. Vương Tá ba người về.

Thành Nam Kinh vừa nói như thế, sắc mặt Chu Duẫn Văn trắng bệch, chưa bao lâu, Yến vương Chu Lệ từng bước rút lui, giao ra binh quyền, giao ra Yến Son ba hộ vệ, giao ra ba đứa con làm con tin, chạy đến đầu đường Bắc Bình giả ngây giả dại, chỉ xin hắn có thể buông tha cho truy bức, ai sẽ nghĩ đến giờ này ngày này, hắn trái lại muốn hại nửa giang sơn cũng không được.

Mắt thấy thần sắc Chu Duẫn Văn ảm đạm, các văn võ im miệng không nói, Phương Hiếu Nhụ chỉ đành kiên trì đến cùng nói: "Hoàng thượng, vì bày ra thành ý cầu hòa của Hoàng thượng, bằng không... Lại mời các vương đi vì bệ hạ nghị hòa thôi, các lộ cần vương chỉ sư còn đang trên đường, đại thế chưa hẳn không thể làm, chỉ cần có thể kéo dài chút thời gian, chiến cục nói không chừng sẽ còn biến hóa nữa".

Chu Duẫn Văn bây giờ là hoàn toàn không có chủ ý, giống như tượng đất, vừa nghe

Phương Hiếu Nhụ đề nghị, quan tâm hắn có tác dụng hay không, lập tức làm theo, tiếp đó hạ chiếu, lệnh Cốc vương Chu Ổn, An vương Chu Doanh cái vương gia lại đi đại doanh Yến vương cầu hòa nữa, nghe nói các huynh đệ đến, Chu Lệ mở doanh trướng đón chào, mời bọn hắn vào trướng, bày ra tiệc rượu, thịnh tình khoản đãi.

Cốc vương Chu Tuệ vừa nói rõ ý đến, Chu Lệ liền cười lớn nói: "Các vị hoàng đệ, xin các ngươi suy nghĩ cho kỹ, lời này của bệ hạ là lời thật lòng sao?".

Chu Hồi Đức kiên trì nói: "Hoàng huynh minh giám, với bọn đệ xem ra bệ hạ quả thật có thành ý nghị hòa...

Chu Lệ bình thản cười một tiếng nói: "Chu Lệ xua quân đến nam, chỉ ở bắt gian thần trong triều, nay gian thần chưa bắt được, nếu liền lui binh như thế, Chu Lệ giao phó cho thiên hạ như thế nào? Như thế nào giao phó với vô số tướng sĩ trung tinh bốn năm nay bách chiến sa trường máu nhuộm chiến bào...

Chu Hồi Đức còn muốn nói nữa, Chu Lệ liếc hắn nói: "Thập cửu đệ, chúng ta là huynh đệ tay chân, lúc trước Hoàng thượng bị gian thần đầu độc, bức đến thập nhất ca của ngươi cả nhà tự thiêu, thảm không nhịn được ngũ ca, thất ca, thập nhị ca của ngươi đến nay còn nhốt tại trong ngục, nếu như không phải ta không thể nhịn được, cử bình tĩnh Nan, huynh đệ ta ngươi hôm nay còn có thể ở nơi này uống rượu? Nói không chừng ngươi ta sớm nhốt tại trong tường cao Phượng Dương, cách một bức tường, cũng không thấy được".

Chu Hám nghe đến đó, ngậm miệng không nói, Chu Lệ lại quét mắt nhìn các đệ đệ một cái, nói: "Các vị huynh đệ, các ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, Hoàng thượng từ lúc đăng cơ đến nay, đối với chúng ta chí thân như thế, có thể có một tia tình cốt nhục? Hôm nay hoàng đế muốn các ngươi hướng ta nghị hòa, hôm qua hắn đối đãi các ngươi như thế nào? Bốn năm nay, các ngươi ở trong kinh thành, tại dưới đáy mắt hắn, kẹp lấy cái đuôi bản bản phận phận, sợ bệ hạ lại hạ độc thủ. Hôm nay các ngươi muốn vì hoàng thượng giải vây, cái đám quân này của ta vừa rút, quân cần vương đến kinh, ai đến vì ta giải vây? Đợi Chu Lệ ta bị triều đình tiêu diệt, lúc đó, đồ đao của hoàng thượng đến trên đầu các ngươi, ai lại sẽ vì các ngươi giải vây đây? Các ngươi hôm nay muốn bảo vệ bọn gian thần? Bọn hắn chỉ hận một đám tông thân hoàng thất Chu Minh ta, không thể chết sạch chết tuyệt!".

Chư vương nghe vậy, trầm mặc không nói, Chu Lệ nâng chén nói: "Các huynh đệ, lời này của vi huynh, các ngươi suy nghĩ cho kỹ. Được rồi, huynh đệ bọn ta hôm nay khó được gặp

lại, hôm nay chỉ bàn tình tay chân, không bàn đại sự quân quốc, tiệc rượu trong quân đon sơ, chiều theo một chút đi, chờ đến ngày trong thành Kim Lăng, huynh đệ chúng ta cùng bàn chè chén!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 402

Lại Nhập Kim Lăng.

Chương 402: Lại nhập Kim Lăng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Chu Lệ hùng hổ, ép thẳng Kim Lăng mà đến, Chu Duẫn Văn nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một chiêu kế hoãn binh kia, lại có thể gài cho Yến vương thật chính là chiêu số soán nghịch phân thiên hạ, nhưng đối với Chu Duẫn Văn ra chiêu, Chu Lệ cũng là chỉ có một chiêu hoàn trả: "Không cần thiên hạ, ta muốn gian thần!".

Phái nghị hòa không công mà về rồi, các vương nghị hòa lại cũng là không công mà về, một lần này không chỉ là không công mà về, hơn nữa các vương bị tình thủ túc của Chu Lệ đánh động, cẩn thận suy nghĩ, vài năm nay bọn hắn tại trong kinh thành cụp đuôi làm người, nếu như không phải hoàng đế bận với việc thu thập Yến vương, khó nói bọn hắn sẽ không sớm bị gán cho cái tội danh quăng vào ngục lớn, cho nên một hồi khuyên hòa này, không những không có giá trị đả động, ngược lại khiến cho bọn hắn lẳng lặng đứng sang bên phía Chu Lệ.

Chu Duẫn Văn mấy năm nay cũng thật là có lỗi với những người này, thủ hạ của hoàng đề nhiều tướng lĩnh không chiến mà hàng như vậy, bọn hắn đều là bởi vì sợ chết sao? Lúc này mới lập nước ba mươi năm, rất nhiều tướng lĩnh trong quân đều là bách chiến sa trường dựa vào công lao thăng chức đi lên, nào có một người sợ chết? Còn phiên vương các nơi cho đến nay không thấy một người đến cần vương, không quan tâm là lúc Yếu vương nhỏ yếu, hay là hôm nay lúc dáng vẻ bệ vệ ngút trời, từ đầu đến cuối liền không có một vị phiên vương đứng ra hưởng ứng hoàng đế, cái này còn không thể nói rõ là có vấn đề sao?

Vua xem thần như tay chân, thần xem vua là cha mẹ; Vua xem thần như khuyển mã, thần

xem vua như quốc nhân; Vua xem thần đất đá, thần xem vua như kẻ thù; Huân thích, võ tướng, hoàng thất, ba nhánh lực lượng cường đại này đều bị Chu Duẫn Văn làm cho tổn thương thấu tim, hắn duy nhất xem trọng chính là phụ thần, nhưng các văn thần lúc này có thể nổi lên tác dụng thật sự có hạn, nghe các vương hồi báo xong, Chu Duẫn Văn lại cũng không kìm được sợ hãi trong lòng, tại trên Kim điện liền cất tiếng khóc rống lên.

Các quan viên thấy hoàng đế thất thố như thế, rốt cuộc có chút lộ vẻ xúc động. Liền có quan viên rời khỏi hàng hiến kế, khuyên hoàng thượng chạy đến Tứ Xuyên, lý do của hắn là bằng vào nơi giàu tài nguyên thiên nhiên địa thế hiểm yếu cùng lương thực đầy đủ, đủ cùng Yến vương tái chiến; Nhưng mà lập tức có người phản đối, đề xuất nên chạy đến Chiết Đông bởi vì hoàng thượng mới kế vị, liền cắt giảm thuế phú của Chiết Đông, rất được địa chủ cường hào nơi đó ủng hộ nơi đó lại là quê cũ của phần lớn quan văn, căn cơ kiên cố; quan viên Chiết Giang vừa nói xong, lại có quan viên Hồ Tương nói hoàng đế chạy đến vùng Hồ Tương, nơi đó bây giờ có vị Ninh vương, Ninh vương cũng là một vị vương gia thiện chiến, chỉ là... Từ sau khi Ninh vương tuân theo thánh chỉ bị cải phong Kinh Châu, chỉ cho hắn ba trăm tên vệ binh, một mực an phận giữ mình, tại nơi đó trồng hoa nuôi cỏ, hôm nay tình thế nguy cấp không bằng lui hướng Hồ Tương, đem binh mã giao cho Ninh vương, xin Ninh vương xuất mã, dùng phiên vương chế phiên vương.

Chu Duẫn Văn là người không có chủ ý, những người này ông nói ông có lý, bà nói bà có lý cái nào nghe đều có chút đạo lý, Chu Duẫn Văn bàng hoàng vô thố, muốn tìm thần tử thân tín nhất của mình hỏi cái chủ ý chuẩn, nhưng lóe mắt nhìn đến, trước mặt chỉ có một tên Phương Hiếu Nhụ, Tề Thái, Hoàng Tử Trừng kia sớm phái người đi triệu bọn hắn về kinh, vậy mà đến bây giờ còn chưa chạy đến, một cỗ oán khí tự nhiên sinh ra.

Chu Duẫn Văn hai hàng nước mắt chảy dài, trừng mắt nhìn Phương Hiếu Nhụ dậm chân giọng căm hận nói: “Chuyện tới nước này, ngày nay đều muốn vứt bỏ trẫm mà đi sao?”.

Nước này là cái nước gì? Khởi xướng tước phiên là Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, bây giờ đều không ở trong kinh, một tên tích cực dẫn đầu khác là Phương Hiếu Nhụ, nghe thấy lời này của Hoàng thượng, Phương Hiếu Nhụ cũng có chút sợ hãi ăn không tiêu, hắn đứng tại đầu ban phụ thần, hướng đối diện vừa nhìn, chỉ nhìn thấy Lý Cảnh Long đứng ở nơi đó, thần sắc nhàn nhã dương dương tự đắc, không khỏi lòng sinh tức giận.

Phương Hiếu Nhụ vừa chỉ Lý Cảnh Long nghiêm giọng nói: “Kẻ làm hư việc lớn của bệ hạ, tên giặc này cũng không phải là hắn mười vạn hùng binh của triều đình ta, như thế nào mất

sạch ở Bắc cương, triều đình như thế nào sẽ có quẫn cảnh hôm nay, Hoàng thượng, giết tên giặc này, dùng tạ thiên hạ!".

Nói xong giận không kìm được bổ nhào tới, nắm chặt Lý Cảnh Long nhắm đánh. Lý Cảnh Long dù sao cũng là xuất thân võ tướng, thật muốn động thủ, một cước liền có thể đem Phương Hiếu Nhụ đạp nằm bò xuống, nhưng hắn không dám, vạn nhất chọc giận hoàng đế, quả thật hạ lệnh đem hắn giết, hiện tại Yến vương không cứu được hắn. Lý Cảnh Long chỉ đành ra vẻ đáng thương, ôm đầu bảo vệ chỗ hiểm không để ý đến, trong các văn thần khác có người nghĩ đến Lý Cảnh Long hai phen thua to, đưa đến cục diện triều đình hôm nay, cũng là giận không kìm được lên trước mang trảo mang cào.

"Đủ rồi!".

Luyện Tử Ninh tức đến méo miệng, Phương đại nho cũng quá không biết điều rồi, lúc này, ngươi đem Lý Cảnh Long phanh thây tươi sống có tác dụng rắm gì? Hoàng thượng tình thế nguy hiểm là Yến quân binh đến dưới thành, chuyện này không có người nghĩ chủ ý, trốn tránh trách nhiệm ngược lại anh dũng tranh lên trước.

Luyện Tử Ninh rống to một tiếng ngăn các phụ quan, Lý Cảnh Long Ồm đầu từ dưới đất chậm rãi đứng lên, phủi phủi áo bào, nhìn lên đến áo bào kiểu tóc có chút rối, trên người trên mặt lại không có việc lớn gì, đánh người vài tên lão hủ kia đại khái bình thường vận động quá ít, từng tên ngược lại mệt mỏi thở hồng hộc.

Luyện Tử Ninh chắp tay nói: "Hoàng thượng, thành Kim Lăng thành cao hào sâu, lương thực đầy đủ, thủ trên một năm cũng không thành vấn đề. Yến vương binh đến dưới thành, chiến đấu chỉ là một cái chữ nhanh, đợi các lộ cần vương chỉ sư của triều đình ta vừa đến, vòng vây Kim Lăng tất giải, cho nên kế trước mắt, phải lập tức điều binh khiển tướng, đem các lộ binh mã ngoài thành tất cả đều thu vào thành, chỉ cần Kim Lăng thành thủ trên một tháng, đủ rồi!".

Vừa nói như vậy, Phương Hiếu Nhụ không khỏi sáng mắt lên, vội vàng phụ họa nói: "Không sai, lời Luyện đại nhân có lý, Hoàng thượng có thể đem binh mã ngoài thành cùng dân chúng toàn bộ điều vào thành, đốt đi tất cả phòng xá, rừng cây chung quanh, Yến binh không có khí giới công thành, quân coi giữ trong thành ta lưng dựa thành kiên cố, còn sợ thủ không nổi sao? Thiết Huyễn thủ Tế Nam đều có thể thủ vững ba tháng, dây dưa lui Yến vương, Hoàng thượng đích thân tự tọa trấn nơi này, sĩ khí lòng quân nào phải Thiết Lôi có thể so sánh.

Chỉ cần chúng ta thủ trên một tháng, trung đô Phượng Dương sáu vạn đại quân, Hoài An Mai phò mã bốn mươi vạn thiên quân, cùng với các lộ cần vương đều sẽ dồn dập chạy đến, Yến vương cho dù không thua to, cũng phải chạy về Bắc Bình!".

Chu Duẫn Văn nghe vậy mừng rỡ, liên mồm nói: "Không sai, lời hai vị ái khanh có lý, liền dựa theo lời hai vị ái khanh, lập tức thi hành, lập tức thi hành!".

Từ Thần Sách môn, Kim môn, Chung Phụ môn, xuyên qua trạm Long Giang, vượt qua Sư Tử son, lại đến thành tây Nghi Phượng môn, Kim Lăng mười ba cửa thành mở rộng, trước mỗi tòa cửa thành uốn lượn hơn mười dặm, người hô ngựa hí, không phải binh tức là dân, nối liền không dứt hướng trong Kim Lăng thành rời đi. Đế đô Kim Lăng, bao phủ một mảnh mây đen đến sát thành trong không khí khẩn trương.

Đang là mùa hạ nóng nực, vô số dân chúng dìu già dắt trẻ, tại dưới sự bức bách của quan binh, vác một cái bọc hành lý nhỏ chảy nước mắt dời hướng thành Nam Kinh, vừa mới vào thành không lâu, những hộ thanh niên trai tráng người lao động này lại bị quan binh chọn ra, tại dưới quan binh giám thị rời khỏi Kim Lăng thành, phá hủy tất cả phòng ốc, dùng xe nhỏ đẩy chuyển gạch đá, dùng dây thừng gánh vác xà gỗ, đem những thứ này vận chuyển về thành dùng chuẩn bị thủ thành.

Kim Lăng là đế đô, thôn trấn xung quanh đều là chỗ tương đối giàu có, nhưng trong chốc lát, liền bị phá đến thất linh bát lạc, biến thành một mảnh phế tích. Dân chúng tại dưới mặt trời chói chang vận chuyển lao đông, rất nhiều người đói khát bị cảm nắng, ngã lăn bên đường, lúc này cũng không có người nào chiếu cố đến chỗn cất, có nơi không kịp phá hủy phòng ốc cùng rừng, tất cả cho một mồi lửa, đều là lửa cháy ngút trời, gió vừa nổi, tro tàn khắp nơi, đem thi thể những người dân phu lao động quá độ ngã lăn bên đường đều nhuộm đen sì.

Dân chúng mắt thấy phòng xá thiêu hủy dỡ xuống, thương nhân mắt thấy cửa hàng bị cướp sạch đập nát, lại chỉ có thể lặng lẽ rơi nước mắt, tại dưới quan binh áp giải, thậm chí không dám mắng chửi một câu. Đương nhiên, cũng có nghe tin biết dịp được sớm, sớm thu dọn vàng bạc tế nhuyễn bỏ trốn mất dạng. Ai đều biết mục tiêu của Yến vương là thành Kim Lăng, nếu như có thể trốn, ai mong muốn đi Kim Lăng cùng chết? Thiết Huyễn thủ Tế Nam, chuyện dân chúng chết đói vô số, bọn họ đã nghe nói rồi.

Huyện Giang Ninh, song kiều tiểu lâm kiều chính là một cái quán rượu, tên gọi Song Kiều

Quái Tiên Quán chuyên môn kinh doanh tôm cá tươi, nhất là cá nóc, đại sư phụ nhà này có cách làm độc đáo, còn chưa nghe nói đồn cá làm không sạch sẽ, khiến cho khách trúng độc, cho nên tuy chỉ là quán rượu chất lượng trung bình, có lúc vì ăn thực phẩm tươi, hào thương cự phú trong thành cũng sẽ đến nơi này thưởng thức.

Bởi vì cái cửa hàng này tại bên ngoài nhất của Kim Lăng, thánh chỉ của hoàng đế vừa hạ, mệnh lệnh dân chúng toàn bộ di dời vào trong thành, kiến trúc ngoài thành cỏ thế dỡ liền dỡ, không thể dỡ liền đốt, tin tức sau.

Khi truyền ra, nơi này rất nhiều hộ gia đình lập tức liền trốn, chưởng quầy Quái Tiên Quán cũng thu thập vàng bạc tế nhuyễn, dẫn già trẻ cả nhà lên đường rồi.

Bọn quan binh một đường vơ vét đến đây, đại đa số hộ gia đình đã trốn mất. Một tên tiểu hiệu đi vào Song Kiều Quái Tiên Quán. Trước mặt vừa xô chạm phải hai người trẻ tuổi lưng đeo hành lý vội vàng đi ra, tiểu giáo kia lập tức rút đao nói: "Người nào?".

Hai tên hán tử thanh niên kia vừa thấy, vội vàng nói: "Quân gia tha mạng, chúng ta... Chúng ta là hỏa kế trong quán này".

Tiểu hiệu nhìn hai người trang điểm ăn mặc xác thực là quần áo tiểu nhị, liền thu hồi đao hỏi: "Các ngươi vội vàng, làm cái gì?".

Một tên tiểu nhị phía trước lập tức kêu lên thấu trời: "Quân gia à, chúng là hỏa kế của tiệm này, chưởng quầy không có lương tâm, thu thập toàn bộ người nhà chạy rồi, tiền công đều không có thanh toán. Huynh đệ hai người chúng ta thật sự không cam lòng, cho nên... Cho nên...

"Hử?".

Tiểu giáo kia trừng mắt, một tên hán tử khác vội cười bồi nói: "Chúng ta... Chúng ta chỉ là vơ vét chút ít đồ tạp nham, đền bù tiền công".

Tiểu hiệu nhìn nhìn hai người lưng đeo hành lý, dùng sống đao gồ gồ, đinh đang vang lên, lại là nồi, dao làm bếp một loại gì đó, hắn lại xem xét hình thể hai người, nói: "Không sai, thân thể khỏe mạnh, các ngươi đừng chạy loạn khắp nơi, Hoàng thượng có chỉ, dân chúng ngoài thành Kim Lăng toàn bộ di dời, cố thủ thành Kim Lăng, hai người các ngươi, cùng ta đi, trở về giữ thành".

“A”.

Hai tên tiểu nhị vừa nghe sợ đến hồn vía lên mây, liên mồm cầu xin, tiểu hiệu kia nào cho phép bọn hắn cầu xin, nghiêm giọng quát: “Dám không tuân thánh chỉ, đồng loạt dùng đồng đảng loạn phỉ luận xử, tin hay không ta một đao chém các ngươi không”.

Hai tên hỏa kế nghe xong không dám nói nữa, ấp a ấp úng rất không tình nguyện.

Tiểu giáo kia nhìn bốn phía một cái, cũng không vơ vét được cái gì, vơ vét đến ngoại vi, tổng cộng cũng không bắt được mấy tên tráng đinh, nếu như dỡ phòng, cái đòn dông này ít không phải chính mình cũng phải đi khiêng, trời nóng như vậy, đường xa như vậy, vậy cũng đủ phải chết, liền dùng đao chỉ huy hai tên tiểu nhị nói: “Đốt đốt, lập tức đem cái quán rượu này đốt, cùng chúng ta về thành!”.

Hai tên tiểu nhị tại dưới quan binh bức bách, bị ép dẫn đốt quán rượu, cùng bọn hắn đi hướng Kim Lăng thành. Một đường này đi qua, quan binh đã bắt vài dân chúng chuẩn bị chạy nạn, trên đường đi về, lại chặn được mấy người chạy trốn muộn, lúc này mười ba cửa thành mở rộng, chỉ quan tâm đi hướng bên trong bắt người, hai tên tiểu nhị kia xen lẫn trong những dân chúng này thuận lợi vào thành Kim Lăng.

Vừa vào cửa thành, hai người liền vô ý thức nhìn nhau một cái, trong mắt đều có hơi tiếu ý, bọn hắn là Hạ Tầm và Kỷ Cương.

Trong thành khắp nơi là người, chen chúc không chịu nổi một mảnh hỗn loạn, thừa dịp trận loạn này, hai người rất nhanh liền biến mất trong đám người...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 403

Đại Nạn Lâm Đầu.

Chương 403: Đại nạn lâm đầu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Yến quân vây thành rồi.

Bốn năm Tĩnh Nan, bách chiến sa trường, hôm nay, bọn hắn rốt cuộc giết đến dưới thành Kim Lăng.

Đại cục đã định, sĩ khí ba quân sung mãn, cùng quân giữ thành hoang mang nhụt chí hình thành so sánh trái ngược rõ ràng.

Vô số binh sĩ mặt trời chiếu lưng, ở dưới mặt trời chói chang bận rộn, bọn họ hưng phấn đi nhanh đến dưới thành Kim Lăng, dùng xà nhà gỗ lớn mà nam quân sợ hãi bỏ lại kiến tạo khí giới công thành, ánh mặt trời chiếu trên da thịt đen nhánh của bọn họ, mồ hôi lấp lánh phát quang.

Cờ lớn chữ Yến ở dưới mặt trời chói chang dựng thẳng đứng, đại quân Yến vương ở dưới thành Kim Lăng cắm xuống trại liền mười dặm, cờ phấp phới, doanh trại quân đội không ngớt, khí thế uy phong kia, khiến cho quân giữ đầu thành nhìn mà khiếp đảm.

Chu Lệ tắm rửa thay quần áo, đổi lên áo bào phiên vương long trọng, đầu đội Thiện Dực quan, thân mặc mãng long bào màu đỏ thắm, cổ áo tay áo hẹp, lưng đeo thắt lưng ngọc, tại dưới vài chục vị mãnh tướng bảo vệ xung quanh tuần tra trận địa dưới thành, nơi đi qua, tướng sĩ hoan hô, giống như biển rộng điên cuồng gào thét.

Chu Lệ thúc ngựa giơ roi, ngay phía trước, chính là đế kinh Kim Lăng hùng vĩ đồ sộ, mặt đông Chung son như bàn long đồng dạng uốn lượn vây quanh, mặt tây Thạch Đầu son như mãnh hổ hùng cứ. Trường Giang rộng lớn từ dưới Kim Xuyên môn chảy đi hướng Đông Bắc. Góc Đông Nam trong thành một mảng kim quang chói mắt lâu đài điện các chính là Hoàng thành. Tất cả những thứ này đập vào mắt, Chu Lệ lòng không nhịn được mang kích động.

Ngoài cửa ải tuyết bay, sông Bạch Câu trăng sáng, khoái mã dưới thành Đức Châu, chiến xa trước thành Tế Nam, thảm bại dưới thành Đông Xương, từng màn lại hiện ra trước mắt... Bốn năm rồi, từ hoàng đế từng bước thúc ép dưới liều chết vật lộn, đến hôm nay binh đến dưới thành nắm chắc thắng lợi trong tay, bao nhiêu lần thân vào tên đạn, bao nhiêu lần nguy hiểm chết chóc còn sống sót, mà nay, hắn rốt cuộc nghênh đón thời khắc thắng lợi rồi.

Tám mươi vạn đại quân không có ngăn trở được hắn, Trường Giang hiểm yếu không có ngăn cản được hắn, tường thành Kim Lăng, có thể ngăn cản được bước chân của hắn sao?

Trong thành Kim Lăng, vô số vương công đại thần, văn thần võ tướng, đều lo sợ không yên chờ đợi vận mệnh cuối cùng, đến thời khắc này, ai cũng không tin tưởng Kim Lăng còn có thể giữ được. Quả thật, Kim Lăng so với thành Tế Nam càng thêm kiên cố càng thêm hùng vĩ, nhưng thời thế thay đổi, tường thành kiên cố nữa, cuối cùng cũng phải có người đến thủ, hiện tại ai còn có dũng khí cùng Yến vương chiến một trận. Đừng nói là Thiết Huyễn, đương kim Hoàng đế ở trong thành, cũng không cách nào cổ vũ sĩ khí ba quân.

Nội viện Ngô Phổ gia hàn lâm biên tu, dưới bóng cây dày đặc, một bàn rượu và thức ăn, vài hảo hữu đang lo lắng bàn luận thế cục hiện tại.

Đang ngồi có chủ nhân Ngô Phổ, còn có khách nhân Hồ Tĩnh, Vương cấn, Lý Quán, một người khác tên lùn nhất, dung mạo hắn xấu xí, lại là đại tài tử bọn hắn bội phục nhất - Giải Tấn. Giải Tấn, người này cùng Dương.

Thận, Từ Vị cũng xưng "tam đại tài tử đời Minh" một đời danh sĩ, tại Lan Châu nếm đau khổ ba năm, sau đến kinh do hảo hữu của hắn Lễ bộ Thị lang Đổng Luân không ngừng hoạt động vì hắn, cuối cùng là vào đầu năm nay, từ Lan Châu điều trở về, hiện đảm nhiệm Hàn lâm đãi chiếu.

Trên tiệc, đối với thế cục đương thời, mọi người đều đang bàn luận cao xa, hầu như muôn miệng một lời, đều không cho rằng thành Kim Lăng còn có thể giữ được, Vương Cấn ảm đạm

rơi nước mắt, đối với Hồ Tĩnh, Lý Quán và Hồ Phổ nói: "Kiến Văn hai năm, bốn người chúng ta cùng nhau đậu tiến sĩ, địa vị liệt đầu bảng bốn tên phía trước, vốn cho rằng, chúng ta từ nay có thể đền đáp nước nhà, không nghĩ đến mới hai năm thời gian, nước nhà lại rơi vào bộ dạng như vậy...

Hồ Tĩnh thầm nghĩ: "Đền đáp quốc gia, cùng Kiến Văn và Yến vương ai làm thiên tử có quan hệ gì, đều là hoàng thất Chu Minh, đợi Yến vương ngồi thiên hạ, chẳng lẽ hắn không cần thần tử vì hắn quản lý giang sơn sao? Chúng ta lại không có gào thét ồn ào đòi tước phiên, hai mươi chín người trên "Gian nịnh bảng" của Yến vương, cũng không có tên họ chúng ta, thương tâm cái gì?".

Nhưng mà, bọn hắn học đều là đạo đức văn chương, loại lời này tự nhiên không thể nói ra miệng, vội vàng cùng phụ họa hai câu, một bộ dạng trung can nghĩa đảm. Loại lời hay ý đẹp này thật nếu nói ra, hắn so với Vương Cấn nói còn muốn dễ nghe hơn. Giải Tấn thờ ơ lạnh nhạt, tựa cười mà không phải cười, lại là khiến người khó có thể nhìn ra tâm tình hắn.

Hắn đối với vị Kiến Văn hoàng đế này có thể nói chưa có cái hảo cảm gì, lúc đó khiến cho hắn đi Lan Châu ăn đất chính là vị Kiến Văn đế này, mà nay, phó thác hảo hữu hoạt động, cuối cùng về Nam Kinh, không nghĩ vừa mới về đến liền đụng chuyện giang sơn đổi chủ này, hắn không quan tâm, hắn đầy bụng tài học, một bụng báo phụ, ở trong tay Kiến Văn đế này căn bản không được thi triển, cái Hàn lâm đãi chiếu này làm cũng có hai tháng, hắn không có cơ hội thay Hoàng thượng nghĩ qua một đạo chiếu thư, công việc đó đều bị Phương đại học sĩ bao hết.

Trời muốn đổi rồi sao? Mặt trời mọc mặt trời lặn, cùng hắn có quan hệ gì?

Khúc chung nhân tán, vài tên văn nhân đối với khốn cục trước mắt không có sức xoay chuyển trời đất, chỉ có thể biểu đạt lên một phen cảm khái rồi đều tự đi trở về. Tiểu nhi tử của Ngô Phổ đã chín tuổi rồi, hắn tại một bên nghe vài vị thúc thúc hoặc khẳng khái sục sôi, hoặc dẫn chứng phong phú, nửa hiểu nửa không, cũng có thể mơ hồ nghe rõ một chút. Đợi vài vị thúc phụ rời đi, hán liền tựa vào trong lòng phụ thân, nói: "Phụ thân, Hồ thúc thúc vừa rồi nói ngày thành phá, liền theo Kiến Văn hoàng đế mà đi, những lời này khảng khái sục sôi, người nghe được nhiệt huyết sôi trào, thật không hổ là trạng nguyên lang".

Ngô Phổ lẳng lặng lắc lắc đầu, phu nhân hắn đang thu dọn bàn, sợ trượng phu nghe xong lời này, cũng muốn học phòng theo thư sinh ngốc kia đi tự sát rõ ý chí, vội vàng kéo nhi tử ra,

tại trên mông hắn hung hăng vỗ một cái, sẵng giọng: "Nói nhảm cái gì, về phòng đọc sách đi" Ngược lại lo lắng nói với Ngô Phổ: "Tướng công, đây là chuyện nhà hoàng đế, ngươi ngàn vạn không phải sinh ý niệm hồ đồ, ngươi nếu là có cái chuyện không may, ném xuống cô nhi quả mẫu chúng ta...

Nói đến đây, Ngô phu nhân liền nhịn không được rơi nước mắt.

Ngô Phổ cười khổ một tiếng nói: "Phu nhân, nói nhảm cái gì đây, vi phu sẽ không đi chết".

Hắn trầm mặc một chút, chậm rãi nói: "Ta cùng Vương Cấn, Hồ Tĩnh, Lý Quán ba người tiến sĩ cùng bảng, hai năm nay tương giao tâm đầu ý hợp, ta đối với bọn hắn hiểu rõ, chịu lấy chết đền đáp quân vương... Chỉ sợ chỉ có tên Vương cấn hết hy vọng kia mà thôi".

Lời Ngô Phổ vừa dứt, liền nghe hàng xóm bên trái truyền đến thanh âm Hồ Tĩnh: "Phu nhân, bên ngoài hiện tại rối loạn, ngươi tại sao còn nhàn nhã tự tại, mau chút đi thu thập đồ vật đáng giá trong nhà, đều giấu đến đáy tủ thóc đi!".

Ngô Phổ cùng Hồ Tình, Vương cấn đồng khoa trúng cử, phân biệt là đứng từ một đến bốn, sau khi làm quan, ngoại trừ Lý Quán gia cảnh tương đối giàu có, một mình tại khu phố xá sầm uất phồn hoa mua phòng ở, ba người còn lại đều tại cùng một cái ngõ này mua phòng xá, hàng xóm bên trái của Ngô Phổ là nhà Hồ Tĩnh, phòng bên phải chính là nhà Vương cấn.

Nghe xong lời này của Hồ Tĩnh, Ngô Phổ và Ngô phu nhân vẻ mặt khó coi, đình chỉ chốc lát, Ngô Phổ mới cười khổ nói: "Phu nhân, bà thấy rõi chứ? Đen hiện tại còn nghĩ đến những thứ đáng tiền trong nhà không để gặp binh tai, hắn thế nào sẽ đi tìm chết đây?".

Ngô phu nhân mủn cười, hờn dỗi gõ một cái trên trán hắn nói: "Hồ đại nhân này mới là người thông minh, chú cháu Chu gia ai làm hoàng đế, việc gì liên quan đến chúng ta, ngươi cũng không nên giả ngốc, không cho phép hạ tâm ác độc, bỏ xuống nô gia và hài tử, học Hồ trạng nguyên người ta!".

Trong nhà Vương cấn, Vương cần thần sắc nghiêm túc và trang trọng nói với thê tử hắn: "Phu nhân, ta ăn bổng lộc của Kiến Văn hoàng đế, liền phải không phụ lòng Kiến Văn hoàng đế, hôm nay Yến vương binh đến dưới thành, không thể thủ được, lúc thành phá, hoàng đế hẳn dùng cái chết để đền nợ nước, đã không thể vì vua san sẽ, cũng không thể để cho vua cha chết trước thần tử ta đây, ta đi trước rồi, dưới cửu tuyền, lại phụng dưỡng trước giá Hoàng thượng!".

“Phu quân...”.

Vương phu nhân đau thương khóc nức nở, nhưng Vương Cấn trị gia quá nghiêm, Vương phu nhân đối với trượng phu chưa từng không tuân theo, mắt thấy trượng phu đã nảy sinh ý chết, lại là không dám khuyên can.

Vương Cấn cười thê lượng, lẳng lặng từ trong tay áo dùng ngón tay cái mở nắp một cái bình nhỏ rượu độc vừa mua nói: “Nàng nuôi lớn hài tử cho tốt, chính là vì ta tận tiết nghĩa, vi phu đi trước xuống cửu tuyền, chờ đón thiên tử!”.

Dứt lời ngẩng đầu, đem rượu độc dốc vào trong miệng...

***

Sắc mặt La Khắc Địch ngưng trọng bị người dẫn vào Chính Tâm điện, hắn không biết hoàng thượng lúc này triệu kiến hắn sẽ có việc lớn gì phân phó.

Yến quân liền muốn vào thành, hắn thật sự không có nghĩ đến, triều đình lại thua thảm như vậy, nhanh như vậy.

Mấy ngày này, tại trong đầu hắn bồi hồi, một mực là bóng người Dương Húc.

Hắn thua rồi, hắn triệt để thua rồi, Dương Húc tiểu tử kia, ánh mắt lại chuẩn như thế, lại nhìn được xa như vậy!

“La đại nhân!”. Vừa thấy La Khắc Địch đến, thiếu giám.

Vương Việt vội vàng nghênh đón.

La Khắc Địch nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng đâu?”.

Vương Việt nói: “Hoàng thượng đang ở bên trong chờ ngươi, đi nhanh chút đi”.

La Khắc Địch gật gật đầu, cất bước đi vào, Vương Việt cũng cùng vào, đem tay vừa vẫy, tất cả nội thị và cung nữ cung thắt lưng, chậm rãi lùi đi ra.

La Khắc Đinh thấy tình hình này, không khỏi có chút lộ vẻ xúc động: “Hoàng thượng lại gạt lui tất cả người bên người, rốt cuộc có chuyện quan trọng tuyệt mật gì phân phó với ta,

chẳng lẽ... Là muốn ta nghĩ biện pháp ám sát Yến vương? Nếu như Yến vương bạo tử, ngược lại cũng vẫn có thể xem là biện pháp tốt giải tình thế nguy hiểm, chỉ là... Muốn ám sát Yến vương gian nan tới cỡ nào".

La Khắc Địch miên man suy nghĩ vượt qua bình phong, đang đi lại thong thả bước chân, mặt đầu lo lắng Chu Duẫn Văn vừa thấy La Khắc Địch, lập tức đến nghênh đón, không chờ La Khắc Địch khom người thi lễ, liền nắm chặt cánh tay hắn, vội vàng nói: "La ái khanh, ranh giới quốc gia tồn vong, thời khắc sống còn, việc lớn này, trầm chỉ có thể phó thác ngươi".

La Khắc Địch nghe xong mũi cay cay suýt nữa rơi nước mắt, hắn mong chờ ngày đêm chính là có thể được hoàng đế tín nhiệm, có thể tái hiện vinh quang cẩm Y vệ, một khắc này hắn rốt cuộc đợi được rồi. Hoàng đế cuối cùng nghĩ đến hắn, rốt cuộc nghĩ đến cẩm y vệ, tuy lúc này đã muộn, La Khắc Địch vẫn lòng mang kích động: "Cho dù Hoàng thượng để cho ta lẻn vào trong doanh Yến quân đi ám sát Yến vương, ta cũng đi, ta muốn đích thân đi, hoàng thượng dùng quốc sĩ đối đãi ta, tan xương nát thịt, ta cũng chết mà không uổng!".

Con mắt La Khắc Địch sáng lên, hắn giấu ánh sáng không rõ ràng nhiều năm, một khắc này giống như một thanh bảo kiếm giấu trong vỏ lâu, đột nhiên rời vỏ, như cũ là hành quang bắn ra bốn phía, La Khắc Địch trầm giọng nói: "Hoàng thượng xin phân phó, thần thịt nát xương tan, cũng sẽ không cô phụ kỳ vọng của Hoàng thượng!".

"Được! Được được! Trẫm biết, La ái khanh trước sau là trung với trẫm, so sánh những phế vật xưa nay khoe khoang khoác lác, việc đến đầu bỏ trẫm mà đi kia manh hơn một ngàn lần, một vạn lần!".

Chu Duẫn Văn kích động nói: "Thành Kim Lăng có thể thủ hay không, trẫm thật không nắm chắc, không thể không phòng ngừa chu đáo, trẫm muốn ngươi vì trẫm an bài một chút, một khi thành phá, liền đem trẫm đưa ra khỏi cung!".

La Khắc Địch ngây ngốc, thần quang trong mắt dần dần ảm đạm, Chu Duẫn Văn sợ hãi nói: "Thế nào, ngay cả ngươi cũng làm không được sao?".

La Khắc Địch trong lòng khẽ động, đột nhiên lại nghĩ: "Chẳng lẽ Hoàng thượng muốn chạy ra chỗ khác, Đông Sơn tái khởi?".

Hai mắt hắn lại sáng lên, vội vàng hỏi: "Bệ hạ muốn đi nơi nào? Đi Tứ Xuyên nơi Thục vương, hay là Vân Nam chỗ Mộc vương? Ở yếu địa này, hiệu triệu thiên hạ, vẫn là có cơ

hội?”.

Chu Duẫn Văn vội xua tay nói: “Trẫm dùng cả thiên hạ còn không địch lại Yến vương, chạy đi nơi đó lại có tác dụng gì, bất quá là chết chậm một lát mà thôi! Ái khanh, ngươi an bài cho tốt một chút, để cho trầm chạy được càng xa càng tốt, ngàn vạn không để cho người của Yến vương tìm được trầm!”.

La Khắc Địch im lặng một lát, chậm rãi quỳ xuống đất, đầu khấu đến thật sâu trên đất, trầm thấp nói: “Thần... Tuân chỉ...”.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 404

Tân Hỏa Truyền Thừa.

Chương 404: Tân hỏa truyền thừa.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Trong kinh thành còn lại số tướng lĩnh có danh không nhiều, Chu Duẫn Văn cũng không dám dùng, từ lúc Chu Lệ qua sông Hoài, võ tướng nghe gió mà đi ngược lại tình huống quá phổ biến rồi, ngoại trừ một người Thịnh Dung, hầu như cũng không có người nào nghiêm túc tác chiến nữa, cho nên bị hắn phái đi giữ mười ba cửa thành phần lớn là quan văn, mà quan văn lại không biết binh, thế là huân thích và hoàng thất cũng bị hắn đưa lên sử dụng.

Huân thích không cần nói rồi, toàn là bởi vì chiến công mới phong tước, mà các vương tuy không có mang binh, nhưng Minh sơ các vương cũng từ nhỏ liền học tập binh pháp thao lược, chuẩn bị rào giậu, cho nên, Chu Duẫn Văn dùng huân thích, tông thất, quan văn lẫn lộn dựng lên, phân biệt thủ ngự các đạo cửa thành, thủ Kim Xuyên môn chính là Lý Cảnh long, Cốc vương Chu Tuệ và Ngự sử Hoàng Chân.

Hạ Tầm lặng lẽ từ trong thành môn Kim Xuyên chỗ Lý Cảnh Long đóng quân đi ra, hắn đã cùng Lý Cảnh Long lấy được liên hệ. Lý Cảnh Long đã đáp ứng thuyết hàng Cốc vương Chu Tuệ, một khi thành công, liền đưa tin tức ra ngoài thành, mở cửa Kim Xuyên nghênh Yến vương vào thành. Cốc vương Chu Tuệ từ lúc đi trong doanh Chu Lệ nghị hòa trở về, biết cử động chính mình lúc trước từ Tuyên Phủ chạy về Kim Lăng, tứ hoàng huynh cũng không để ý, trên thái độ đối với Yến vương đã không có mâu thuẫn gì, đem tất cả phòng ngự toàn bộ giao cho Lý Cảnh Long, chính mình căn bản không nghe không hỏi liền có thể thấy được.

Về phần Hoàng Chân, trực tiếp bị Lý Cảnh Long không nhìn đến, bất quá Cốc vương Chu

Tuệ thân là con em hoàng thất, đối với hắn còn có chút tác dụng chế ước, chỉ là một tên lão hủ Ngự sử, chỉ cần hắn muốn phản, còn không phải mặc hắn muốn làm gò cũng mặc kệ, căn bản không cần thương lượng, đến lúc hắn dám kích động lên, trực tiếp một kiếm giết đi.

Trong thành loạn hết ca lên, khắp nơi đều là nạn dân, theo lý thuyết, đối với những nạn dân này, quan phủ nên phân biệt tìm nơi an trí, cung ứng gạo lương, tổ chức duy trì trật tự, thiếp lập quy củ, giống như Thiết Huyễn ở tại Tế Nam vậy, thứ nhất phòng ngừa bọn họ bọn họ đem cả thành làm cho một đoàn hỗn loạn, thứ hai cũng có thể phòng ngừa bọn họ toàn bộ đều tụ cùng một chỗ tụ chúng làm loạn.

Nhưng mà hiện tại căn bản không có người quản, quan phủ tựa như đã ngừng trệ, quan lại bên dưới đều đang chờ khoảnh khắc thiên hạ ai làm chủ, mà quan viên cao cấp quả nhiên là "bình thường tụ thủ bàn tâm tính, lâm nguy đóng cửa chọn sống chết". Có người ở trong nhà tụ tập thân hữu, môn sinh, đồng liêu, thương nghị tiền đồ cá nhân bọn họ, nói toạc ra chẳng qua là một khi thành phá, là đầu hàng hay không, khi nào đầu hàng, dùng phương thức đầu hàng gì, dùng để được chủ mới xem trọng. Một ít người khác thì cùng thân nhân cáo biệt, thê thê lương lương, chuẩn bị dùng chết làm rõ chí, đền đáp quân vương.

Một loại bầu không khí rất kỳ quái, Yến vương còn chưa có vào kinh, bọn họ suy nghĩ đều là chuyện sau khi Yến vương vào kinh, vô luận là quyết ý đi theo Kiến Văn.

Đế hay là muốn đầu hàng, suy nghĩ đều là tính mạng tiền đồ hoặc là danh tiết trung nghĩa, chính là không có một người đứng ra đến làm điểm việc thực tế, vì ngăn cản Yến vương vào kinh làm chút chuyện.

Hạ Tầm đến tiệm lương thực Trương gia, giống như bất luận một tòa thành thị bị vây khốn nào đồng dạng, tiệm lương thực là dân chúng nơi đầu tiên nghĩ đến, mà chưởng quầy tiệm lương thực cũng là đóng cửa cho êm chuyện sớm nhất, địa phương tích lương không bán, khi Hạ Tầm đến tiệm lương thực Trương gia, cửa trước đã vì rất nhiều dân chúng, thình thịch đập cửa, muốn mua chút gạo đi tích lũy lên, mà cửa lớn lại đóng chặt, bên trên thủ sẵn một biển "Đã bán hết".

Hạ Tầm thấy tình hình này, liền lướt đến cửa sau tiệm lương thực Trương gia, không ai hay biết gõ cánh cửa mấy cái, chốc lát thời gian, bên trong có người nâng chốt, đem cửa kéo ra một khe hở, hướng bên ngoài xem xét, lại lấy đi cuộn khóa sắt trên cửa, để cho Hạ Tầm đi vào...

***

La Khắc Địch một thân áo vải, chậm rãi thả bộ đầu đường.

Bên người huyên náo hỗn loạn, toàn bộ là dân chúng sợ hãi không biết suốt ngày, nhưng La Khắc Địch thần sắc ung dung, đúng như nhàn nhã bước chậm, căn bản không có đối với bọn họ nhìn nhiều một cái.

Nam cầu Ẩm Hồng, thiết tác phường (xưởng sắt).

Trong phường phần lớn là hộ thợ rèn chế tạo, hiện tại, đây là lúc vắng vẻ nhất, trước tiệm tấm biển thép tôi ở trong gió đinh đinh đang đang vang lên, trên đường phố lại là một mảnh yên tĩnh. Cho dù là cửa hàng rèn mở cửa, bên trong cũng là yên tĩnh, dưới lò lửa đã tắt, lúc này, ai sẽ còn đến chế tạo dụng cụ bằng sắt đây?

La Khắc Địch bước chậm, ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm cửa hàng ở trên có một tấm bảng hiệu hình tròn, đó hẳn là vẽ! Bức cá âm dương thái cực đồ, niên đại quá xa xưa rồi, gió thổi nắng chiếu, vết nước son bong ra, đã mơ hồ không rõ.

La Khắc Địch tại trước cửa dừng lại, hướng bên trong xem xét, cửa chỉ mở nửa tấm, một hán tử cởi trần thân trên, cả người cơ thịt cơ bắp đang nắm một chuôi chùy sắt nhỏ, trong tay hí hoáy cái gì, thỉnh thoảng gõ đánh hai cái. La Khắc Địch hít một hơi, cất bước đi vào cửa.

"Khách quan, ngài muốn chế tạo chút gì?".

Thợ rèn tựa hồ có chút kỳ quái lúc này còn có người đến cửa, nhưng mà vẫn là buông chùy xuống, tại trên vạt áo lau lau hai tay, nghênh đón.

La Khắc Địch đánh giá tình hình trong phòng, không có trả lời hắn, thợ rèn kia trong mắt khẽ lộ ra ý cảnh giác, lại hỏi: "Ngươi là ai, đến làm gì?".

La Khắc Địch cười cười, quay đầu xem xét hắn: "Lão chưởng quầy còn ở à, là cha ngươi, hay là sư phụ ngươi, mời hắn trở về một chút".

Thợ rèn kia nói: "Chưởng quầy là cha ta, cha ta lớn tuổi rồi, trong tiệm này tất cả đều là ta làm chủ, khách quan muốn làm gì, chỉ quản nói với ta là được".

La Khắc Địch ngưng mắt nhìn hắn một lát, đột nhiên cười: "Hàm hư hỗn thái thanh, thì

chuyển át vân thanh. Hồ nhạn song song khởi, ngư đan cá cá khinh. Thế tình hà viễn cận, nhân sự tỉnh tương nghênh. Đàm tiếu phùng chư lão, chung thân nguyện thái bình!".

Thợ rèn kia bỗng trừng lớn một đôi mắt trâu, cứng đỡ nhìn chằm chằm vào hắn, lắp bắp nói: "Ngươi... Ngươi... Ngươi là...".

Hắn đột nhiên vừa xoay người, giống như một đầu trâu chạy xông hướng sau tiệm, thân thể còn đánh rơi vài kiện đồ sắt bán thành phẩm, leng keng rơi xuống rất, chốc lát thời gian, đại hán này liền đỡ một lão đầu tóc trắng run rẩy từ sau tiệm đi ra.

Lão đầu nhi tóc trắng kia mở to một đôi mắt già khô cạn, cẩn thận nhìn La Khắc Địch một lát, đột nhiên cổ họng khàn khàn kêu: "Là Khắc Địch sao? Là... Là Khắc Địch sao?".

"Lý bá...".

La Khắc Địch một cái bước dài vượt lên, đỡ hắn, một đôi mắt cũng bất giác ẩm ướt. Đây là bộ hạ trung thành nhất của phụ thân hắn, hơn hai mươi năm rồi, hai người gần trong gang tấc, hắn lại trước sau không có đến qua, một khi hắn xuất hiện, cũng chính là khi phá vỡ cuộc sống bình tĩnh an bình của lão nhân gia, nhưng hắn thấy được trên mặt lão nhân thần sắc kích động hưng phấn kia, thấy được hắn rơi xuống hai hàng nước mắt già nua, hắn biết, chính mình là đến đúng rồi.

Cũng không phải chỉ có hắn một người vì lý tưởng mà phấn đấu, còn có rất nhiều người đi với hắn, nếu như hắn một đời một kiếp cũng không xuất hiện, lão nhân trước mắt không nghi ngờ đem theo tiếc nuối vô hạn đi hết tính mạng hắn.

Hắn xuất hiện rồi, cái lão nhân như ngọn nến tàn trước gió này đột nhiên giống như trẻ hai mươi tuổi, cả người đều trở nên không giống lúc trước.

"Lý bá, có việc lớn muốn giao cho ngươi đi làm!".

"Vâng!". Lão nhân đẩy con trai ra, nỗ lực đứng thẳng người, khép lại gót chân, khàn khàn mà hưng phấn nói: "Tiểu La đại nhân, xin phân phó!".

Hắn là lão nhân, cũng là lão binh, lão binh tuổi xế chiều, nhưng cũng là một chiến sĩ!

Nha môn cẩm Y vệ, cùng tất cả nha môn giống nhau, tiểu lại, quan chúc, toàn bộ đều không có lòng làm việc, mỗi người đều đang nghị luận chuyện Yến vương.

Loại đấu tranh quyền lực tầng đỉnh này cùng bọn họ không có quan hệ trực tiếp, không quan tâm là thúc thúc làm thiên hạ hay cháu ngồi thiên hạ, bọn hắn luôn là nhân vật không thể thiếu, cũng là nhân vật sẽ không chịu ảnh hưởng, nhưng việc lớn như vậy, không có người không quan tâm, không đi xì xào bàn tán.

Nhưng nhìn thấy bóng người La Khắc Địch xuất hiện, bọn họ phải làm việc vẫn là lập tức tán ra đi về làm việc, nên đứng gác vẫn là lập tức đứng đến thẳng tắp như tiểu thương, hướng La Khắc Địch đưa mắt làm lễ.

Đối với La đại nhân, bọn họ không chỉ là nhiều năm qua phụ thuộc ở dưới kính sợ, bọn họ đều rõ ràng La đại nhân vì giữ gìn tôn nghiêm cùng quyền lực của cẩm y vệ, qua nhiều năm như vậy đau khổ chèo chống, trả giá bao nhiêu cố gắng, bọn họ tôn kính người này.

La Khắc Địch giống thường ngày vậy, mặt không nhìn mà đi qua, đi như nước chảy mây trôi.

Khi hắn đến chỗ ở của mình sau nha môn, vừa vào tiểu viện, liền nhìn thấy Lưu Ngọc Quyết, Tiêu Thiên Nguyệt, Trần Đông, Hiệp An phân hai bên, lẳng lặng chờ ở trước cửa. La Khắc Địch đi qua, Tiêu Thiên Nguyệt lập tức kéo ra vách ngăn cửa, kính cẩn nói: "Đại nhân!".

"Đều vào đi!".

La Khắc Địch nhàn nhạt phân phó một tiếng, bước chân không ngừng chút nào, trực tiếp đi vào phòng.

Bốn người theo vào phòng, La Khắc Địch khẽ khoát tay, bốn người lền tại trên chiếu quỳ xuống, hai trái hai phải, lưng thẳng tắp, dựa đầu gối mà ngồi, thần thái kính cẩn.

"Đại nhân, xin thứ ti chức nói thẳng, thành Kim Lăng này sợ là thủ không được rồi. Cho dù trong thành còn có trăm vạn binh, làm gì được khi sĩ khí lòng quân mất sạch, những quan lại trong ngày thường chỉ điểm giang sơn, không gì không làm được kia hiện tại đều đóng cửa không ra, biến thành con mẹ nó kẻ điếc hết rồi!".

Trên mặt Tiêu Thiên Nguyệt lộ ra sự khinh miệt và chán ghét không che giấu: "Đại nhân, quan lại khác, tất cả phụng dưỡng chủ mới, nhưng đại nhân ngài, rất nguy hiểm. Yến vương có

Phi Long bí điệp, tiếp quản cẩm Y vệ, nhất định là bọn hắn, sẽ không dùng đại nhân ngài! Chúng ta trừ đi không ít người của Phi Long bí điệp, Phi Long bí điệp một khi nắm giữ cẩm y vệ, tuyệt đối sẽ không buông tha chúng ta, lúc trước đại nhân là phụ trách trông coi thế tử Yến vương và hai vị vương tử, bọn hắn sợ cũng sẽ không rộng lượng như vậy...

La Khắc Địch nhàn nhạt nhìn hắn một cái hỏi: "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?".

Tiêu Thiên Nguyệt La Khắc Địch nhìn chằm chằm, không khỏi gian nan nuốt nước bọt, vẫn là lấy hết dũng khí nói ra lời trong lòng: "Đại nhân, ngài có thể đi! Yến vương một khi phá thành, cái muốn khống chế đầu tiên, nhất định là hoàng cung, nhóm đầu tiên muốn bắt, nhất định là hai mươi chín đại thần trên "Gian thần bảng", đại nhân kinh doanh Kim Lăng nhiều năm, nếu như ngài muốn đi, không có người ngăn trở ngài được!".

La Khắc Địch cười cười nói: "Ta không thể đi! Ta có việc muốn làm so với chạy thoát thân càng quan trọng hơn, ta phải chờ một người!".

Trần Đông cùng Hiệp An nhìn nhau, không biết đại nhân đang nói cái gì, Lưu Ngọc Giác có chút mở miệng, tựa hồ muốn hỏi cái gì, cuối cùng vẫn là ngậm chặt miệng.

La Khắc Địch xoay người đi, ngưng mắt nhìn bức cẩm.

Y Bạn Giá Thừa Dư Đồ phía sau kia, từ trong tay áo lấy ra một khối khăn tay vải bông Tùng Giang thượng hạng, thâm tình mà lau, yếu ớt, lại không dập tắt mầm lửa ở trong hai mắt hắn thiêu đốt, La Khắc Địch thần sắc giống như buồn giống như vui, ngữ khí lại dị thường khẳng định nói: "Hắn nhất định sẽ đến!".

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 405

Tránh Không Gặp Vua.

Chương 405: Tránh không gặp vua.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Thành phá, thành phá, Yến quân vào thành!".

Dân chúng kinh hoảng đầy đường chạy trốn, một lão hán tuổi gần sáu mươi giống như trời sập loạng choạng chạy vài bước, ngã nhào trên mặt đất. Tiếp đó, đại đội thiết kỵ từ bên người hắn mạnh mẽ phi qua, tiếng vó ngựa rầm rập nghe đến hết hồn, đội ngũ kia một người đầu tiên, trong tay nắm một mặt đại kỳ, đón gió phần phật, chính là một chữ "Yến".

"Trời ơi, Yến quân vào thành!".

Lão hán lại điên cuồng hô hai tiếng, chạy đến bên cạnh một cái phòng ở dưới mái hiên đứng, mắt thấy Yến quân không quản bộ kỵ, đều như hồng thủy từ bên người hắn chạy băng băng mà qua, lão hán hồn vía lên mây sau khi kêu lên hai tiếng đột nhiên tỉnh ngộ lại, cẩn thận suy nghĩ: "Yến quân vào thành... Cùng lão đầu tử ta có quan hệ gì?".

Lão đầu nhi thành thật lại rồi, dán vào chân tường đứng vững, cũng không động đậy nữa, như tượng đất vừa quay đầu, đột nhiên phát hiện bên cạnh trên song cửa sổ bên cạnh chọc cái lỗ thủng, chủ hộ dán tại trên cửa sổ, lộ ra một con mắt, đang nhìn động tĩnh trên đường cái, đột nhiên có một loại cảm giác buồn cười.

Cốc vương Chu Tuệ từ lúc biết tứ hoàng huynh cũng không ngại hắn lúc trước sau khi bỏ rơi Tuyên phủ đầu nhập hoàng đế, cán cân tâm lý này liền đảo hướng Chu Lệ rồi. Nói thật, hắn

lúc trước sở dĩ đầu nhập Kim Lăng, là bởi vì hắn nghĩ rằng Yến vương không thể thành công, Yến vương căn bản không có lực lượng đối kháng hoàng đế, cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn hoàng đế một phương.

Binh mã hắn cũng không nhiều, tước phiên hắn cũng không để ý, nhưng cái gì gọi là tước phiên? Tước phiên là tước đi binh mã của phiên vương, tước đi binh quyền phiên vương lĩnh, phiên vương liền chỉ là thân vương mà không phải phiên vương rồi, nhưng cái đứa cháu "Chí thân chí hiếu" của hắn kia quá ác một chút, thủ đoạn kia không phải tước phiên mà đó là tước vương! Giống như thời ngũ đại thập quốc hoàng đế Nam Hán Lưu Thịnh vậy, ngoại trừ một mạch của chính hắn, muốn đem các phòng hoàng thất tông thân khác giết sạch sẽ.

Nhưng hắn lại cho rằng không có người có thể đối kháng hoàng đế, cho nên thể hiện chút thông minh vặt, thừa dịp Yến vương binh tiến Tuyên phủ, trực tiếp chạy đến kinh thành, làm ra cái: "Chui đầu vào lưới" trong tay không có một binh một tướng, dự liệu hoàng đế sẽ không lại đem hắn xem thành uy hiếp, kết quả bởi vì Yến vương bị ép phản Hoàng thượng đình chỉ trình tự tước phiên, hắn mới có thể bảo toàn, tình hình như thế, hắn nào có khả năng trung với Kiến Văn.

Là với Lý Cảnh Long ám phục thân binh ở sau trướng, khi mời hắn đến cùng bàn việc lớn, căn bản không cần Lý Cảnh Long rơi chén làm hiệu một cái để phản đối bằng vũ trang, Cốc vương lập tức biết nghe lời phải, đáp ứng mở thành mời Yến vương vào kinh.

Đại quân Yến vương từ Kim Xuyên môn vừa vào đến đầy đường đầy ngõ, lão bách tính liền hò hét lên, tin tức Yến quân vào thành rất nhanh truyền khắp toàn thành. Ngụy Quốc Công Từ Huy Tổ vốn là thủ tại Thần Sách môn, vừa nghe Yến quân từ Kim Xuyên môn vào thành, lập tức như ngũ lôi oanh đỉnh, lập tức dẫn quân chạy đến. Lúc này tin tức Yến quân vào thành truyền khắp toàn thành, chịu xua quân đến đón, chỉ có một người Từ Huy Tổ, ngoại trừ cái nảy tướng giữ thành các nơi khác, phụ.

Thần, huân thích, các vương đều bảo trì trầm mặc, án binh bất động.

Khi quân Từ Huy Tổ đến cửa Chung Phụ, liền gặp được Yến quân đến chính diện, khi Yến quân vào thành liền nhận được nghiêm lệnh của Yến vương: "Không cho phép nhanh chóng tiếp cận hoàng cung, hạn chế mười ba cửa thành". Yến Vương đau đầu nhất chính là sau khi vào thành, không biết nên như thế nào đối mặt hoàng đế, hiện tại hắn chỉ gửi hy vọng vào Hạ Tầm trong lúc này, hắn chỉ có thể mặc kệ hoàng cung vứt qua một bên, trước mắt hắn muốn

làm đầu một chuyện, chính là trước tiên khống chế được cả tòa thành trì này chỉ chỉ cần nắm giữ toàn bộ mười ba cửa, những quan viên hắn liệt bảng cần bắt kia cũng không lo bọn hắn sẽ chạy thoát.

Sau khi Yến quân vào thành lập tức phân biệt chạy hướng các tòa cửa thành, một lộ binh mã này là Khâu Phúc chỉ huy, đến cửa Chung Phụ vừa đụng phải Từ Huy Tổ, Từ Huy Tổ ngoại trừ một đội thân binh, quân sĩ khác sớm đã mất đi dũng khí tử chiến, hai quân vừa mới tiếp xúc, liền thất bại thảm hại, chỉ còn có thân binh của Từ Huy Tổ theo sát hắn.

Chiến mã dưới khố Từ Huy Tổ bị trường thương Yến quân đâm chết, lập tức nhảy lên khiên bộ tướng lên một thớt chiến mã khác tái chiến, Khâu Phúc thấy hắn kiêu dũng, vung đao lên trước cùng hắn chém giết, Từ Huy Tổ chỉ có một đội thân binh, ít không địch lại, bị giết đến liên tiếp bại lui, một mực bị ép lùi đến tây Thần Sách môn, ngay cả Thần Sách mã cũng bị binh mã Khâu Phúc chiếm.

Lúc này bên người Từ Huy Tổ chỉ còn lại mười mấy tên thân tín, từng tên trên người mang thương, Từ Huy Tổ xem xét tình hình xung quanh, ảm đạm thở dài, xoay ngựa liền đi, Khâu Phúc thấy hắn bỏ chạy, cũng không đuổi theo, cười hắc hắc, tự đi tiếp quản Thần Sách môn.

Từ Huy Tổ một thân vết máu về đến Trung Son vương phủ, gia quyến sớm đã chờ đợi lo lắng lên nghênh đón, Từ Huy Tổ mặt trầm như nước, căn bản không để ý phu nhân và con cái hỏi thăm, trực tiếp chạy đến tổ từ, ở trước thiết khoán đan thư Thái tổ ngự tứ cho dập đầu ba cái, đem đan thư thiết khoán lấy xuống, giấu trong ngực, lại đến linh tiền phụ thân Từ Đạt đại tướng quân, thần sắc cực kỳ phức tạp, hắn há to miệng, lại một lời cũng không nói ra, chỉ là hai đầu gối vừa cong, liền quỳ thẳng không dậy...

“Ngũ đệ ta hôm nay giam tại chỗ nào?”.

Yến vương vừa vào thành, hai bên cửa thành đã có chút quan viên biết cơ hội chạy đến nghênh đón, vừa thấy hắn đến, lập tức đồng loạt quỳ dưới đất, Chu Lệ cũng không nhận ra vài người, liền đem chiến mã ghìm lại, cất giọng hỏi.

Hoàng Chân lập tức đứng dậy đáp: “Điện hạ, tiểu thần biết chỗ giam giữ Chu vương điện hạ”.

Yến vương nhìn bào phục hắn, biết là tên quan viên của Ngự Sử đài, mừng rỡ nói: “Đi trước dẫn đường!”.

“Vâng vâng!”. Hoàng Chân lập tức vui vẻ chạy phía trước, Yến vương vừa thấy, vội phân phó nói: “Cho hắn một thớt ngựa!”.

Lập tức liền có thân binh nhảy xuống ngựa chiến, đem ngựa cho Hoàng Chân, Hoàng Chân được yêu mà sợ, vội vàng dễ cho thân binh đỡ lên ngựa, dẫn Yến vương đi.

Chu vương Chu người một nhà nhốt tại hoàng cung địa phương dựa vào Hoán y cục. Con cái phân biệt giam giữ tại viện lạc bất đồng, Chu vương Chu và vương phi Phùng thị một mình một cái viện, một gian phòng, một chỗ viện lớn bằng bàn tay, tựa như là cách vách đi ra, có ý thêm tường vây cao, khiến cho hắn ngoại trừ một góc bầu trời đỉnh đầu, cái gì cũng không nhìn thấy.

Vợ chồng hai người nhốt như thế, ngục tốt mỗi ngày ngoại trừ cho bọn hắn một ngụm nước để uống, căn bản không cung cấp nước cho các mục đích khác, cũng không cho bọn hắn bồn cầu, cho bọn hắn dọn dẹp uế vật, ăn uống cùng với tất cả ở trong nội viện, cho nên khiến cho nội viện, trên người đều là mùi thối ngút trời. Bọn họ hiện tại mặc là quần áo mùa đông, bởi vì trời nóng, Chu liền sướng áo choàng, lộ ra gầy trơ xương, ngực tràn đầy cáu bẩn, ngồi xổm tại góc sân, nghịch một cây cỏ dại.

Rơi đến bước này, hắn đương nhiên không thể còn có tâm tư nghiên cứu thảo dược, huống chi cái này cũng chỉ là một cây cỏ dại bình thường mà thôi, nhưng hắn luôn luôn tìm chút việc làm, bằng không thật muốn bị ép điên rồi.

Vương phi Phùng thị mặc đồ lót sát người, cửa viện này đều là bịt kín, mỗi ngày đồ ăn đều là từ dưới lỗ nhỏ nhét vào, nàng cũng không cần lo lắng bị trượng phu với người ngoài nhìn thấy. Nàng dựa vào tường viện ngồi, đầu nấp dưới bóng tối mái hiên, thân thể chiếu dưới ánh sáng mặt trời, trên đùi mở kiện áo bông rách ra, đang bắt rận.

Trong sân quá an tĩnh, một mực chính là an tĩnh như vậy, bởi vì một vùng này tại cả cái thành Kim Lăng, đều là địa phương hoang vắng nhất, móng tay thật dài không cách nào cắt sửa khi bấm vỡ con rận “tách tách” vang lên, nghe ở trong tai, tựa như cũng chấn động đến màng nhĩ nở ra.

Tất cả bên ngoài, bọn họ đều không rõ.

Tại Vân Nam những ngày kia, bọn họ bị lưu đày đến vùng đất hoang dã, Trung Nguyên xảy ra cái gì, bọn họ một mực không biết. Khi đột nhiên bị áp giải về kinh, bọn họ tại nửa đường

ngẫu nhiên nghe quan binh áp giải nói chuyện phiếm, mơ hồ biết Hoàng thượng sau khi đem Tề vương và hắn bắt đến, tựa như lại lục tục bắt vài tên vương gia, Đại vương bị giam ở Tứ Xuyên, cả nhà Tương vương tự thiêu, mà Tứ ca... Dường như tạo phản rồi.

Nhưng kế tiếp, hắn lại cái gì cũng không biết, từ khi vào kinh sư, vợ chồng bọn hắn có thể nhìn thấy, liền chỉ có một góc bầu trời đỉnh đầu, thời gian lâu, giữa hai vợ chồng cũng không có chủ đề gì dễ nói, liền như vậy mà ngây ngây ngốc ngốc.

Qua ngày, có lúc khi không nhìn cây cỏ dại kia ngẩn người. Hắn sẽ nằm tại trong sân, nhìn một góc bầu trời kia, hy vọng có đám mây qua, như vậy có thể nhìn thấy một điểm hoạt động gì đó, lúc này, hắn ngẫu nhiên nghĩ đến tứ ca hắn...

Chu Bằng đang nhàm chán hí hoáy cây cỏ dại kia, cửa sân ầm lên một vài cái, Chu Bằng có chút hiếu kỳ, còn chưa đến lúc ăn cơm, hôm nay tại sao có thể có người đến? Ngay sau đó, cửa sân vậy mà mở ra rồi, lão đại coi ngục Lý Biệt đi vào.

Chu vương bị giam tại trong này một ngày đầu, từng gặp qua tên quan coi ngục này, lại cũng không nhớ được tên hắn. Lý Biệt cung kính khom lưng, cười bồi nói: "Ai da da, Chu vương điện hạ, vương phi nương nương, tiểu nhân lời nói nhẹ, một mực cũng chiếu cố không được.

Ngài hai vị cái gì, ngài xem xem, có thể khiến cho ngài bị tội vậy. Tiểu nhân cũng là thân bất do kỷ nha...

Chu Bằng chậm rãi đứng lên, chết lặng nhìn hắn, giam giữ lâu như vậy, hắn người cùng ý thức đều chết lặng rất nhiều rồi, nhất thời phản ứng không kịp. Chỉ có vương phi Phùng thị, bởi vì bản năng nữ tính thẹn thùng, vội đem kiện áo bông rách mặc lên người.

Lý Biệt vừa khoát tay, sau lưng liền có vài tên quan coi ngục vào đến, có bưng bồn, có xách thùng, còn có người vài món quần áo mùa hè sạch sẽ, Lý Biệt bắt chuyện cười nói: "Điện hạ, nương nương, xin các ngươi tắm rửa thay quần áo, rửa mặt trang điểm một chút".

"Các ngươi... Các ngươi đây là...

Chu vương Chu Bằng đột nhiên tỉnh ngộ lại, lo sợ lui vài bước, dán vào vách tường cả kinh kêu lên: "Hoàng thượng muốn giết ta rồi sao? Hoàng thượng là muốn giết cả nhà ta sao?".

Lý Biệt muốn đến trước lại không dám, gấp đến thẳng tay: "Ai da điện hạ, xem ngài nói kìa, không có ai nghĩ đến chuyện đó đâu, tuyệt không phải việc này, tuyệt đối không phải như điện hạ nghĩ vậy, ngài... Vẫn là rửa mặt một chút, trước tiên thay quần áo đi".

Tin tức Yến quân vào thành Lý Biệt đã biết rồi, lập tức liền nghĩ đến phạm nhân hắn trông giữ muốn hàm ngư xoay người rồi, hắn xem chừng Yến vương vừa vào kinh liền phải trước tiên đi gặp Hoàng thượng, cho nên vội vàng chạy vượt trước một bước, muốn trước tiên hướng Chu vương bày tỏ tốt. Không nghĩ đến Chu vương như chim sợ cành cong, ngược lại đem Chu vương dọa rồi.

Đúng lúc này, phía sau một trận tiếng ồn ào vang lên, Lý Biệt quay đầu vừa nhìn, liền thấy một đám quân hán áo giáp sáng loáng, đằng đằng sát khí xông vào, Chu vương Chu Bằng chỉ nói chính mình đoán không sai, Hoàng thượng thật muốn động thủ giết cả nhà hắn rồi, nhịn không được cùng vương phi vội vàng ôm làm một đoàn, toàn thân phát run.

Vài tên quân hán cầm đao xông vào kia không khỏi phân trần, liền đem bọn quan coi ngục đá đến một bên, bọn họ kinh ngạc nhìn trước mặt tên ăn mày rối bù này, nhất thời cũng không dám nhận, tên quân hán đầu lĩnh kia vươn tay, lại đem Lý Biệt bị hắn đạp đến một bên đi tóm trở về, nghiêm giọng hỏi: "Hai vị này, chính là Chu vương điện hạ và nương nương sao?".

Lý Biệt còn chưa trả lời, đầu đội mũ cánh thiện, thân mặc mãng long bào màu đỏ thắm Chu Lệ liền xông vào, cùng Chu Bằng bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngẩn tại nơi đó. Chu Bằng là tuyệt đối không có nghĩ đến bây giờ vốn phải chạy thoát thân lưu vong khắp nơi Tứ ca sẽ như vậy tiên y thắt lưng ngọc xuất hiện tại trước mặt hắn, Chu Lệ tuy biết lão ngũ là bị giam giữ như thế, lại cũng không có nghĩ đến Chu Bằng sau khi ở Vân Nam ba năm làm vượn người Thái Son ăn tươi nuốt sống, lại ếch ngồi đáy giếng tại Kim Lăng hơn nửa năm, vậy mà thành bộ dạng này.

Đây là huynh đệ ruột thịt một mẹ đánh giá lẫn nhau nửa ngày, Chu Lệ cánh mũi cay cay, hai hàng lệ nóng liền chảy xuống, hắn run giọng nói: "Lão ngũ, ca... Đến cứu ngươi!".

"Tứ ca! Tứ ca à!". Chu Bằng đột nhiên hiểu được, hắn gào khóc một tiếng, bổ qua sít sao ôm chặt lấy Chu Lệ, cất tiếng khóc lớn lên...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 406

Vương Không Gặp Vương.

Chương 406: Vương không gặp vương.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Cái gì, chỉ có thể trẫm một người rời đi?”.

Chu Duẫn Văn vừa sợ vừa giận, nghiêm giọng quát: “Chẳng lẽ muốn trẫm vứt bỏ hoàng hậu và thái tử, một mình một người chạy thoát thân đi sao?”.

“Bệ hạ, thiên hạ nắm giữ trong tay Yến vương. Một nhà ba người, có nam có nữ, là rất dễ dàng dò la. Vì an toàn của bệ hạ, thần chỉ có thể an bài bệ hạ một người đi. Đương nhiên...”.

La Khắc Địch liền nhìn sau người Chu Duẫn Văn mấy cái rương đầy kim châu bảo ngọc giá trị liên thành, đắt tiền nhất, nhàn nhạt nói: “Nội thị bên người bệ hạ có thể mang vài người, không có người quan tâm tới bọn họ ở đâu.

Chu Duẫn Văn lảo đảo lùi vài bước, sắc mặt như đất, La Khắc Địch khom người nói: “Bệ hạ, Yến vương chung quy là thúc phụ của bệ hạ, người thiên hạ đều đang nhìn hắn, đối với đàn bà trẻ nhỏ, đoán là hắn cũng sẽ không hạ độc thủ. Yến vương đã vào thành, có lẽ... Rất nhanh liền muốn đến rồi, vẫn xin bệ hạ sớm ra quyết đoán”.

Gò má Chu Duẫn Văn co giật vài cái, hắn nặng nề chuyển bước, hai chân giống như rót chì, chậm chạp xốc bức rèm che, đi vào tẩm cung.

Hoàng hậu đang vội vàng thu thập đồ đạc, thái tử năm sáu tuổi giật mình đứng ở một bên, không rõ mẫu thân vì sao hoang mang rối loạn như thế.

“Hoàng hậu...”.

Chu Duẫn Văn nhìn hoàng hậu, run giọng nói: “Cẩm Y vệ chỉ có thể an bài trẫm một người rời đi, một nhà ba người, rất dễ... Bại lộ”.

Hoàng hậu nghe xong, tay mềm nhũn, vừa mới nhấc hành lý lên lại rơi về trên giường, nàng tuyệt vọng nhìn Chu Duẫn Văn, nhìn thấy sắc mặt Chu Duẫn Văn đau buồn, thần sắc dần dần bình tĩnh lại: “Hoàng thượng, thần thiếp... Thần thiếp biết rồi, Yến vương có thể buông tha qua bất cứ người nào, nhất định không thể buông tha Hoàng thượng, Hoàng thượng cần phải đi, Hoàng thượng... Ngàn vạn bảo trọng!”.

Nói đến đây, hai hàng lệ từ gò má nàng chậm rãi chảy xuống: “Từ khi phụng dưỡng Hoàng thượng, thần thiếp từ trước đến nay vẫn chưa từng rời khỏi bên Hoàng thượng...”.

Chu Duẫn Văn đi qua, khẽ lau nước mắt trên má nàng, nức nở nói: “Vận mệnh quốc gia lận đận, là trẫm vô năng! Yến vương hận trẫm thấu xương, trẫm không thể không đi, nhưng trẫm đi lần này, sau này hoàng hậu và thái tử nhất định rơi vào Yến vương, hoàng hậu băng thanh ngọc khiết, đoan trang hiền thục, là hậu hiền của trẫm, sau này... Các người như thế nào là tốt, trẫm lo lắng... Các người sau khi rơi vào Yến vương, cuối cùng không được kết quả tốt...”.

Hoàng hậu biết, mẹ đưa mắt nhìn nhi tử như cũ vẫn không biết xảy ra chuyện gì một cái, nước mắt tràn mi nói: “Tổ chim bị hạ, trứng còn có yên? Thần thiếp một người chỗ nào đáng tiếc, chỉ là... Khuê nhi còn nhỏ, hắn... Là cốt nhục ruột thịt của chúng ta...

Chu Duẫn Văn chảy nước mắt nói: “Văn Khuê là thái tử, hắn còn, Yến vương sẽ có chỗ nào? Yến vương tuyệt đối không tha hắn được, đây là mệnh, muốn trách, liền.

Tránh hắn không nên sinh tại nhà đế vương...

“Thần thiếp... Thần thiếp hiểu rồi!”.

Hoàng hậu run giọng đáp ứng. Đem nhi tử kéo vào trong lòng, cất tiếng khóc lên.

Chu Duẫn Văn run rẩy ngón tay muốn đi ôm bọn họ, rốt cuộc chỉ là cắn chặt răng, lảo đảo chạy đi...

Tẩm cung nổi lửa, lửa cháy ngút trời, nơi xa truyền đến các cung nữ thái giám kinh hô, nhưng bọn hắn đã được Hoàng thượng nghiêm lệnh, ai cũng không dám tới gần. Chu Duẫn Văn

đã đổi xong một thân quần áo bình dân đứng tại trước mặt vài tên thái giám tâm phúc vác rương, hai mắt đẫm lệ nhìn lần cuối cùng tẩm cung thế lửa càng lên càng cao kia, che mặt chạy đi.

Trên mặt La Khắc Địch hoàn toàn không biểu tình, hắn lạnh lùng nhìn tẩm cung, sóng nhiệt phả mặt mà đến, chỉ trên mặt phát nóng, trong lửa lớn như vậy, ai cũng không thể trốn ra nữa, hắn khẽ thở dài, vừa khoát tay, liền dẫn vài bóng người đứng tại sau lưng hắn, vội vàng rời đi.

Hắn rất dễ dàng liền có thể trong tẩm cung lưu xuống một cỗ thi thể nam giới, tuổi tác cùng hoàng đế tương tự, nhưng hắn không có làm như vậy.

Hoàng thượng cho hắn một đạo chỉ ý cuối cùng, là đem bản thân Hoàng đế cứu đi ra. Hắn sẽ làm, hắn sẽ làm phi thường trọn vẹn, tận hắn làm là một cái bản phận cuối cùng của thần tử. Nhưng hắn không thể làm cho một giọt nước cũng không lọt, sống chết của Hoàng đế, phải là một cái câu đố. Hắn muốn khiến cho hoàng đế mới biết rõ ràng rành mạch. Người vẫn còn sống!

Chim hết cất cung, thỏ chết mổ chó.

Cẩm Y vệ lúc bắt đầu từ tiền thân của bọn họ là Ngự tiền cũng vệ ti, vài nhiệm kỳ thủ lĩnh đều là chim hết cất cung, thỏ chết mổ chó, thẳng đến những năm cuối Hồng Vũ, Cẩm y vệ cả người đều bị tuyết giấu đi, biến thành một cái nha môn có cũng được không cũng được.

Không thể làm gì được hoa rơi, thời đại Kiến Văn kết thúc rồi, thời đại thuộc về La Khắc Địch hắn cũng phải kết thúc rồi. Nhưng hắn muốn cố gắng lớn nhất cuối cùng, cho tân hỏa truyền nhân của hắn lưu xuống một phần truyền thừa, một phần y bát, không chỉ như thế, còn muốn trải sẵn cho hắn mộc con đường, một tiền đồ gấm vóc.

Mặc kệ Yến vương ngươi là "Tĩnh Nan" cũng được: "Trừ gian" cũng tốt, ngôi vị hoàng đế của cháu ngươi đổi ngươi ngồi luôn là sự thật không tranh cãi. Như vậy ngươi lo lắng nhất, liền chỉ có thể là tiền nhiệm của ngươi không phải chết rồi mà là nơi ở của hắn không rõ, ngươi không biết hắn khi nào nơi nào sẽ xuất hiện, hiệu xưng hắn mới là kẻ chính thức có được Đại Minh, ngươi lại không thể đại tác thiên hạ, thậm chí muốn khiến cho tất cả mọi người đều cho rằng hắn thật chết rồi, như vậy, ngươi liền cần tay sai, cần một đám người thủ hộ trong bóng tối.

Còn có tay sai so với cẩm Y vệ càng hợp cách, thủ vệ trong bóng tối càng hợp cách sao?

Sau lưng, lửa cháy ngút trời.

Trong lòng La Khắc Địch cũng nổi lên một quầng lửa, một vầng hy vọng...

Chu Lệ đỡ Chu Bộ đi khỏi phòng giam, phía sau đi theo Chu vương phi và các con nàng vui quá mà khóc, chỉ có con thứ của Chu vương, vị nhị vương tử vu cáo phụ vương kia, lại không có được Chu Duẫn Văn hứa hẹn phong vương, ngược lại cùng bị giam rụt rè sợ hãi đi tại sau cùng, phụ thân được cứu rồi, có thể một lần nữa làm Chu vương, nhưng hắn lại không biết, ngày sau chỗ của chính mình như thế nào.

Đột nhiên, Chu Lệ đứng lại, trên đường rất nhiều người đều đang nhìn cùng một cái phương hướng chỉ chỉ trỏ trỏ, hắn cũng không tự chủ được nhìn, ngay sau đó Chu vương Chu Bộ cũng ngẩng mặt lên, nheo mắt nhìn hướng phía xa.

Hướng Đông Nam, con lốc lửa bốc thẳng, lên hứng mặt trời chói chang, trong khói đặc cuồn cuộn, sóng nhiệt xen lẫn rất nhiều tro tàn tại phía trên ngọn lửa không ngừng quay cuồng.

Hoàng cung, đó là hoàng cung, là phía nội cung.

Tâm thần Chu Lệ theo ngọn lửa bốc lên kia cũng bay lên, bay lên tầng mây, bao quát tám hướng, hắn biết, chướng ngại sau cùng cũng đã biến mất, từ bây giờ, hắn chính là chúa tể cái thế giới này!

Trong phủ Phương Hiếu Nhụ, trên giả son, Phương Hiếu Nhụ vịn núi đá trèo lên nhìn xa, nhìn địa phương đế cung cháy, nước mắt già giàn dụa.

Thời khắc cuối cùng, hắn không có thủ tại bên người hoàng đế. Từ ngày hôm qua sau khi Yến vương vây khốn thành, hắn cũng không có rời khỏi qua cửa phủ của mình, hoàng thượng không có triệu kiến hắn, hắn cũng không có đi gặp hoàng thượng, hắn không còn mặt mũi đi nữa, tuy nói các triều thần ở trên triều đối với hắn cáo buộc mắng chửi hắn có thể giận không kìm được phản bác, nhưng hắn trên thực tế lại là mặt nghiêm khắc mà tra bên trong, triều đình rơi đến cục diện hôm nay, hắn biết, chính mình khó chối sai lầm.

Đang rơi nước mắt, một đội binh sĩ phá cửa mà vào, bọn gia đinh nô bộc hoảng sợ chạy ra, Phương Hiếu Nhụ chậm rãi xoay người, thấy một tên gia đinh đang khiếp sợ chỉ hắn, sau đó, một vị tướng quân mặc áo giáp buông tên gia đinh bị hắn túm cổ áo kia, cười lạnh một tiếng, chỉ hắn nói: “Đem lão tặc này, bắt lại cho ta!”.

Đô sát viện, Ngô Hữu Đạo đại nhân nhìn tình hình cung xảy ra hỏa hoạn, vê râu thở dài, đối với mười mấy vị văn thần hai bên nói: "Trong cung xảy ra hỏa hoạn, Yến vương điện hạ nhất định đi thăm, chúng ta... Trước tiên đi bái kiến đi!". Các quan viên đều gật đầu, theo sau người Ngô Hữu Đạo, hướng hoàng cung đi đến.

Hoàng bộ Thượng thư Như Thường trên phủ, Như Thượng thư đỡ thê tử dựa ở trên mái hiên, trông về con rồng lửa nơi xa kia, khẽ thở dài: "Hoàng thượng nếu không đi, văn võ đầy triều này là tuẫn chủ cũ hay là bảo vệ chủ mới, cuối cùng là một chuyện xấu hổ khó xử. Hoàng thượng cuối cùng, không ngờ cũng cương liệt một hồi. Long ngự thượng tân. Tránh cho các thần tử cả triều khó xử!".

Hắn lùi lại, từng bước từ trên thang đi xuống, phủ phủ tay áo, ung dung phân phó nói: "Chuẩn bị kiệu, đi Ngọ môn!".

Trên ngự đạo đi thông đến hoàng cung, một đám nhân mã đặc thù đang đến, cũng đã ở hai bên ngự đạo năm bước một chỗ gác, mười bước một trạm binh sĩ. Khác với binh sĩ phổ thông của Yến vương, đám nhân mã này trên vai đều buộc một cái áo choàng, một cái áo choàng trong đỏ ngoài đen, thêu ẩn rồng bay, giục ngựa chạy tới, như mây trên không, có vẻ uy vũ khác thường.

Bọn họ ở trước cửa cẩm Y vệ Đô chỉ huy sứ ti ngừng lại, binh sĩ Yến quân cũng chưa xông vào các nha môn, bọn họ chỉ là ở hai bên ngự đạo bố trí xuống trạm gác, mà các ti nha môn tuy đều mở cửa chính, quan viên tư lại, phó dịch thị vệ trong nha môn, cũng đều yên phận giữ mình chờ bên trong, bày ra một bộ trạng thái nước sông không phạm nước giếng. Đây là một loại tư thế hợp tác, bọn họ đã chờ bị tiếp thu rồi.

Nha môn cẩm y vệ cũng không ngoại lệ, cửa lớn mở rộng, chỉ là thị vệ đeo đao vốn phải giữ ở sư tử đá hai bên phải trái, cũng tương tự với thị vệ các nha môn khác, đem thiên hạ bên ngoài, đều để cho Yến quân.

Cái đội ngũ kỳ quái này ở cửa nha môn vừa ngừng lại, thị vệ đứng ở trong cửa liền có chút sợ hãi, bọn hắn vô ý thức đè đao xuống, lại không có dũng khí rút ra, sau đó, bọn hắn liền nhìn thấy một người ở phía trước nhất của đám người mặc áo choàng rồng bay kia, lại là người mà bọn hắn đã quen biết, Dương Húc Dương Bách hộ.

"Dương đại nhân!".

Bọn hắn không có kêu ra, thanh âm chỉ ở trong cổ họng lý nhí thì thầm một vòng, Hạ Tầm hướng bọn hắn cười cười, cơ thịt bọn hắn căng cứng lập tức buông lỏng xuống. Bọn hắn cũng không ngốc, đã nhìn thấy Hạ Tầm, đương nhiên biết nhóm người này mục đích đến đây, không phải muốn máu cẩm Y vệ.

Tràng diện lớn vương gặp vương, sẽ không ảnh hưởng những con tôm nhỏ bọn họ.

"Đại nhân đâu?".

Hạ Tầm dừng bước, hướng thị vệ ở cửa ra vào thân thiết hỏi thăm, giống như hắn vẫn là một tên Bách hộ Cẩm Y vệ, chỉ giống như trước đây, đến nha môn trực.

Vì thế, thị vệ kia cũng rất tự nhiên trả lời: "Hồi Dương đại nhân, La đại nhân đang ở sau nha môn chờ".

Hạ Tầm gật gật đầu, cất bước đi vào. Một đội thị vệ mặc áo choàng rồng bay kia đều án đao cùng vào, qua mỗi cái cửa ra vào, đều có hai tên thị vệ ngừng lại, gia nhập hàng ngũ cảnh vệ.

Sau nha môn, tòa cửa tròn kia, gạch xanh bằng phẳng khắp trên mặt đường, vẫn có cỏ xanh xanh, môn hộ cùng đình trụ như cũ là mặt son bóc ra loang lổ một mảng, bất quá từ vòm cửa kia nhìn vào, lại là cây cỏ um tùm, chim tước hót vui vẻ, tự có một cỗ sức sống bừng bừng.

Hạ Tầm khẽ giơ tay lên, một đội quan binh vẫn theo ở sau lưng lập tức dừng bước, Hạ Tầm cầm cái nút sợi tơ buộc áo choàng khẽ kéo, áo choàng liền từ trên vai trượt xuống, chưa đợi áo choàng rơi xuống đất, một tên thị vệ theo gần nhất liền khom lưng, đem áo choàng khoác ở trên cánh tay.

Hạ Tầm lại nhẹ nhàng tháo bội đao xuống, giao lên trên tay người nọ, liền cất bước đi vào trong sân.

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 407

Khắc Địch Chết.

Chương 407: Khắc Địch chết.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

Trong sân hai người đứng, bên trái một người khom lưng giống như điếm tiểu nhị tùy thời chuẩn bị nghênh đón khách, đầu vai luôn là theo thói quen nhún xuống, trên mặt mang theo chút nụ cười hèn mọn. Bên phải một một người khuôn mặt vuông vắn, một thân áo xanh giặt vò đến thẳng tắp, giống như một tiên sinh tư thục cổ hủ dưới quê.

Chỉ là trong mắt Hạ Tầm đã từng nhìn tận mắt qua trên người bọn họ, lại là một loại giải thích hoàn toàn khác: Đây là hai tên sát thủ chân chính, dùng sát thủ giết người làm nghiệp, tuy bọn hắn rất ít ra tay, nhưng mà lại là loại ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm vượt thích khách hạng nhất kia.

Bọn họ dùng để làm thám tử, làm thị vệ, đều là lãng phí tài liệu, La Thiêm sự cũng là thật sự không người có thể dùng, hai người biến thành đánh loạn, chuyện gì đều làm, thật ra hai người bọn hắn chỉ là sát thủ mà thôi, loại chuyên nghiệp nhất kia, nếu như cùng bọn hắn chính diện động thủ, Hạ Tầm tự tin bọn hắn không phải đối thủ của mình, nhưng mà nếu như để cho bọn hắn đi ám sát một người, cho dù là hắn cũng sẽ rất đau đầu.

Hạ Tầm dừng lại, hướng bọn hắn thân thiết chào hỏi: "Trần huynh, Diệp huynh, các ngươi khỏe chứ".

Hai tên sát thủ có chút lúng túng, bọn hắn không biết nên đối với Hạ Tầm tên đồng liêu và thượng cấp ngày trước kia, nên áp dụng dạng thái độ nào, là địch, hay là bạn.

Kẹt một tiếng, hàng rào mở ra, một cái thanh âm thanh thúy, có chút sợ hãi, có chút kích động vang lên: "Dương đại ca!".

Hạ Tầm dời mắt nhìn lại, liền nhìn thấy một thiếu niên môi hồng răng trang, nửa đứng tại dưới ánh mặt trời, một thân áo trắng, giống như ngọc lang.

Hạ Tầm mủn cười, cất bước đi qua, đến cửa có chút dừng lại, gọi: "Ngọc Quyết".

"Dương đại ca".

Khuôn mặt tuấn tú động lòng người kia hơi có chút đỏ bừng, hắn cố gắng không chế sự vui mừng nhìn thấy được Hạ Tầm, chỉ gọi một tiếng, liền mím chặt môi, hướng bên canh đứng đứng, thế là Hạ Tầm liền nhìn thấy La Khắc Địch đầu đội đạo kế, mặt một thân quần áo ở nhà màu trắng, ba túm râu nhỏ, mặt như quan ngọc đang ngồi ở trên chiếu, mủn cười nhìn hắn.

Lưu Ngọc Quyết thấp giọng nói: "Đại nhân... Mời người vào".

Thế là, Hạ Tầm liền cất bước vào trong phòng.

Tại bên người La Khắc Địch, Tiêu Thiên Nguyệt án đao nửa ngồi nửa quỳ, khuôn mặt mi thanh mục tú hơi có chút vặn vẹo, trong mắt lộ ra quang mang hung ác thù hận, nhưng mà từ thời điểm Hạ Tầm nhìn thấy La Khắc Địch kia, trong mắt hắn lại cũng không có người khác nữa, hắn trực tiếp đi tới, ở trước chiếc kỷ trà đối diện La Khắc Địch nửa ngồi nửa quỳ xuống, mắt không liếc xéo, hướng La Khắc Địch hạ thấp người nói: "Đại nhân!".

La Khắc Địch mủn cười nhìn Hạ Tầm, nhàn nhạt phân phó nói: "Các ngươi đi ra!".

Lưu Ngọc Quyết nghe thấy phân phó lùi một bước, bước đến ngoài cửa, nhưng Tiêu Thiên Nguyệt lại vẫn không nhúc nhích.

La Khắc Địch vừa mới từ trong khay lật qua một cái chén trà, sắc mặt hắn khẽ trầm, cái chén trên bàn ngừng lại, trầm giọng nói: "Đi xuống!".

Tiêu Thiên Nguyệt cắn chặt răng, lúc này mới đứng người dậy, con mắt có chút đỏ lên nhìn chằm chằm Hạ Tầm một cái, lúc này mới từng bước lui đến ngoài cửa, rào chắn lập tức bị Lưu Ngọc Quyết đóng lại.

"Ngươi đến rồi!".

“Ta đến rồi!”.

Hạ Tầm rất muốn trả lời như vậy, nhưng mà một hỏi một đáp này cũng quá chút cổ Long rồi, cho nên Hạ Tầm không trả lời hỏi ngược lại, nói: “Đại nhân tại sao còn không đi?”.

Đầu lông mày La Khắc Địch nhướng lên, hỏi: “Ta vì sao phải đi?”.

Hạ Tầm nói: “Từ trong xương cốt mà nói, đại nhân là một người cực kỳ cao ngạo, người sẽ không hướng tới địch nhân quỳ gối cúi đầu, cho nên ta nghĩ không hiểu đại nhân vì sao không đi, đại nhân nếu là muốn đi, tin tưởng trong thiên hạ không có người có thể ngăn được”.

La Khắc Địch ha ha cười lên: “Ta không đi, bởi vì ta biết ngươi muốn đến!”.

“Đại nhân biết ta sẽ đến?”.

“Ngươi không phải đã đến rồi sao?”.

Hạ Tầm sờ sờ cái mũi, hắn lại không kìm lòng được nhớ tới Cổ Long.

La Khắc Địch vì Hạ Tầm châm một chén trà, cử chỉ ung dung, ưu nhã, một giọt nước cũng không có tung tóe ra, tay hắn phi thường ổn.

Hạ Tầm rũ mi mắt xuống, nhìn hơi nước chén trà nhàn nhạt bay lên.

La Khắc Địch mỉm cười: “Lo lắng có độc sao?”.

Hạ Tầm lập tức bưng chén lên một hơi mà hết.

La Khắc Địch lắc đầu nói: “Ngươi hẳn nên cẩn thận, chúng ta cược, ngươi thắng rồi. Người thắng, là không có cần phải cùng người thua đấu khí”.

Hạ Tầm nói: “Đại nhân nếu như muốn giết ta, ở trong khoảng cách gần như vậy, chỉ cần một đao là đủ rồi, cần gì hạ độc?”.

La Khắc Địch ha ha cười, nâng chén lên, sát đến bên môi, chăm chú nhìn Hạ Tầm hỏi: “Thủ lĩnh Phi Long... Là.

Ai?”.

Hạ Tầm hướng phía hắn khom người nói: “Chính là ti chức!”.

“Giỏi, rất giỏi!”.

Hai mắt La Khắc Địch sáng lên, đem một chén trà một hơi mà hết, trà nấu đến vừa vặn, hương còn lại đầy miệng.

La Khắc Địch nhẹ nhàng nhấp nước đọng khóe môi nói: “Phi Long và cấm Y đấu nhanh hai năm rồi, ngươi cảm thấy Cẩm Y vệ thế nào?”.

“Chúng ta chiếm thượng phong!”.

Hạ Tầm trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Nhưng mà, Phi Long là cùng cẩm y bị bó buộc tay chân đấu với nhau, cho nên thắng không võ. Cẩm Y vệ là một thanh đao, một thanh cương đao bách luyện, chém sắt như chém bùn, đáng tiếc có người đem nó giấu ở trong vỏ, không chịu rút ra. Bởi vì bọn họ cho rằng, đây là một thanh hung đao. Thật ra, đao hung hay không, là tại người cầm đao”.

Ánh mắt La Khắc Địch càng sáng, rực rỡ như sao sớm.

Hạ Tầm nói: “Ở trong mắt những quan văn kia, cẩm Y vệ là không việc ác nào không làm, ta lại không cho rằng vậy, là người ắt phải có những chuyện không nguyện ý để người khác biết, những văn nhân đạo mạo nghiêm trang kia cũng không ngoại lệ, cho nên không có người không căm hận cẩm y vệ, cho nên cẩm y vệ bị bọn họ nói thành cái gì cũng sai, nhưng cẩm y vệ tự có giá trị tồn tại của nó”.

La Khắc Địch bật thốt lên nói: “Ngươi cho rằng nó còn có giá trị tồn tại? Yến vương nếu như làm hoàng đế rồi sẽ không thủ tiêu nó? Sẽ không lại để cho chúng ta làm dạng bài trí nghi loan (làm cảnh) sao?”.

“Sẽ không, ta tin tưởng sẽ không!”.

Hạ Tầm lắc đầu nói: “Yến vương điện hạ nhất định sẽ khôi phục tổ chế”.

Ánh mắt La Khắc Địch ảm đạm một chút: “Đem chúng ta nhốt vào trong lồng, chính là tiên đe!”.

Hạ Tầm nói: “Nhưng một tay tạo nên Cẩm Y vệ, cũng là tiên đế. Tù Hán Vũ Đe chiếu

ngục, Tào Tháo ti đãi Giáo úy, từng đời đi xuống, Giáo Sự, Hậu Quan, Điển Thiêm, thẳng đến Đồng Quỳ nội vệ Võ Tắc Thiên, triều Tống Hoàng thành ti... Bọn họ làm, đều là việc cẩm y vệ đang làm, những người sử dụng, đều biết ý nghĩa tồn tại của nó. Hán Vũ Đế, Tào Tháo, Võ Tắc Thiên, Triệu Khuông Dận, những hùng chủ một đời này, biết rõ giá trị của nó. Cẩm y vệ không phải cái: "ưng khuyển của triều đình" đầu tiên cũng sẽ không phải một cái cuối cùng, ta tin tưởng có một ngày như vậy, bất luận một quốc gia nào, cũng đều sẽ có một tổ chức tương tự cẩm y vệ...".

La Khắc Địch chăm chú nhìn hắn hồi lâu, chậm rãi mỉm cười lên, nụ cười này rất vui mừng, mang theo một loại an tường hài lòng cùng yên tâm.

Hắn xoay người qua, nhìn chằm chằm vào bức "Cẩm Y Bạn Giá Thừa Dư Đồ" yêu quý nhất ở sau người mỗi ngày đều phải lau chùi một lần kia, sau đó vươn hai tay ra, đem bức họa kia nhẹ nhàng tháo xuống, cầm ở trong tay lại cẩn thận xem xét hồi lâu, lúc mày mới lưu luyến không rời đem nó cuộn lên.

La Khắc Địch cuộn rất chậm, ham đem bức trường quyển kia từng tấc, từng tấc một cuộn lên, thẳng đến nó thành một quyển họa trục, lúc này mới quay người qua, đối với Hạ Tầm trinh trọng nói: "Lúc trước, ta thả ngươi đi về, chỉ bởi vì ngươi đối với ta nói một câu. Ngươi nói, nếu như ngươi lựa chọn mới là đúng, thả ngươi rời đi có thể vì Cẩm Y vệ lưu xuống một điểm tân hỏa".

Hai tay La Khắc Địch cầm họa quyển, chậm rãi nâng về phía trước, thần sắc trang trọng. Hạ Tầm có chút nghi hoặc từ trong tay La Khắc Địch nhận họa trục, nhẹ nhàng mở ra tại chỗ gần nhìn thấy rõ ràng, bức họa này nhất định là ra từ thủ bút đại gia, họa phong tinh tế, tiên diễm thanh thoát, đem tràng diện Cẩm Y vệ bạn giá tuần du hùng vĩ miêu tả lại trông rất sống động.

La Khắc Địch trầm giọng nói: "Hai đầu quyển trục của tranh, đều là có thể án động".

Thần sắc Hạ Tầm khẽ động, dựa theo lời đem họa trục hạ xuống, dùng ngón tay cái tại hai đầu bên dưới họa trục thử thăm dò ấn một cái, xoạt một tiếng họa trục kia vậy mà lại giống như cái cặp mở ra, Hạ Tầm kinh ngạc trợn to mắt, cầm lấy chồ tách ra kia, thử thăm dò khẽ bóc hướng lên trên, bức họa kia lại bị toàn bộ bị bóc xuống, bên dưới vậy mà lại còn có một lớp kép.

Trên lớp kép không phải tranh, mà là từng hàng chữ cực nhỏ rậm rạp chằng chịt, tinh tế cẩn thận, Hạ Tầm tùy tiện tìm một đoạn chữ chăm chú nhìn một cái, chỉ thấy mặt trên viết: "Điền huyện Phúc Kiến, Tôn Dịch Phàm lái thuyền lấy thuyền làm nghiệp, nhà có hai cột buồm thuyền lớn một chiếc thuyền nhỏ...". Lại nhìn một cái, thì nhìn thấy một hàng chữ nhỏ: "Huyện Nghi Hưng Thường Châu phủ Nhâm Tụ Ưng, làm...

Hạ Tầm lập tức nín thở, hắn một mực biết La Khắc Địch trong tay nắm giữ một nhánh lực lượng thần bí, nhưng không có nghĩ đến, cái bí mật này lại bày ở trước mặt hắn, bày ở trước mặt tất cả người có thể ra vào trụ sở của La Khắc Địch, hắn lại giấu ở ngay trong phòng tiếp khách của La Khắc Địch này, đặt trong bức thanh vừa vào phòng liền nhìn thấy.

"Đại nhân, cái này...

Hạ Tầm khẽ ngẩng đầu, lời còn chưa có nói ra miệng, đột nhiên cả kinh, liền chỉ một lát thời gian, La Khắc Địch đã mặt như tờ giấy, màu da hắn vốn tráng nõn khỏe manh, lúc này lại lộ ra một cổ trắng bệch khác thường, La Khắc Địch vươn tay yếu ớt đè lại, ngăn Hạ Tầm muốn đứng lên, giọng trầm thấp nói: "Ngươi thắng rồi, ta thua rồi, dựa theo hẹn trước, ta đem cái tân hỏa này, truyền cho ngươi!".

"Đại nhân...".

Hạ Tầm có chút lo sợ không yên, nhìn khí sắc La Khắc Địch, hắn liền biết La Khắc Địch đã uống vào dược vật kịch độc, trên mặt đã lộ ra tử khí, chỉ sợ thần tiên cũng không cứu được. Hắn hôm nay đến, cũng không muốn đối với La Khắc Địch như thế nào, hắn biết La Khắc Địch người như vậy nếu là cho trọng dụng, nhất định là làm nên chuyện, cho nên hắn lần này đến vốn là muốn khuyên hàng, lại không nghĩ đến, rất nhiều người phải cùng hoàng cung đem đốt đi kia chết không có chết, La Khắc Địch người hoàn toàn không có cần phải đi chết này lại uống thuốc độc tự vẫn.

Người đọc sách có đạo người đọc sách phải kiên trì, tại trong lòng người như La Khắc Địch, không nghi ngờ cũng có đạo hắn kiên trì, vô luận hắn vì lý tưởng của hắn, có thể tạm thích nghi cầu biến thế nào, nhưng cái giới hạn thấp nhất kia của hắn sẽ không chạm đến, khi làm hắn cần phải chạm đến, hắn sẽ lựa chọn tuẫn đạo.

Thần thái trong mắt La Khắc Địch dần dần ảm đạm đi xuống, nhưng thân thể hắn như cũ ngồi thẳng, giống như mãnh hổ, tuy chết mà không chịu đảo uy: "Ta... Rất kỳ quái, vì sao... Ai

ai cũng đều cho rằng hắn tuyệt không thể... Thành công, ngươi lại nhìn được chuẩn như vậy, muốn bảo vệ... Một nhà của hắn?".

Hạ Tầm trầm mặc, hắn không cách nào trả lời.

Gò má La Khắc Địch co giật một chút, tuy hắn thế vững chắc mà ngồi, kiệt lực bảo trì bình tĩnh, nhưng Hạ Tầm biết, thuốc độc đã phát tác, hắn đã ngũ nhục như thiêu đốt, hắn đang chịu đựng thống khổ cực lớn, La Khắc Địch thoáng nhếch miệng, động tác rất nhanh, động tác làm rất khẽ, nhưng Hạ Tầm đã nhìn thấy, môi kia trong tích tắc đó, trong miệng hắn một mảng đỏ sẫm, máu đã vọt đến trong miệng, lại bị hắn cứng rắn nuốt xuống.

Hắn không cách nào ngồi ngay ngắn nữa, thân thể khẽ nghiêng, liền hướng trên chiếu mềm nhũn ngã xuống, Hạ Tầm vội vàng buông hoa trúc ra. Vọt đi lên đỡ hắn, sắc mặt La Khắc Địch đã biến thành màu xám kỳ dị, đồng tử hắn co thành giống như nhỏ như cây kim, hắn liền dùng hai con người lộ ra vẻ quỷ dị như vậy nhìn chằm chằm Hạ Tầm, khẽ nói: "Ngươi, thắng ta một ván rồi! Hôm nay, ta lại bày một ván, lần này, ngươi có thể thắng không?".

Hạ Tần bật thốt lên nói: "Ván gì?".

La Khắc Địch không có trả lời, khóe miệng hắn nhếch lên, mỉn cười, mang theo một tia đắc ý, một tia kiêu ngạo, cũng không có đáp trả nữa...

Hạ Tầm đem hắn nhẹ nhàng đặt ngang tại trên chiếu, chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, thấp giọng trả lời vấn về vừa rồi của hắn: "Hùng võ thao lược vượt xa Đường Tông, tầm nhìn hiểu biết sâu rông hơn quan lại Hán Vũ; ngũ trục Mạc Bắc, tam lê Lồ đình, đánh đông dẹp bắc, man di các nơi trông về quy thuận, lục hạ Tây Dương, vạn quốc Te triều thánh chủ; khơi thông kênh đào, Vĩnh Lạc đại điển! Không cắt đất, không bồi thường, không xưng thần, không hòa hiếu kết giao, không cống nạp, thiên tử thủ quốc môn, quân vương tử xã cố... Cái này chính là công tích cả đời hắn. Hắn không phải con người toàn vẹn, lại là vĩ nhân, vận mênh đã nhất định phải ta lựa chọn một cái, ta không bảo vệ hắn, chẳng lẽ muốn bảo vệ cái A Đẩu đỡ không dậy nổi kia sao?".

La Khắc Địch không có trả lời, hắn đã cũng không thể trả lời được nữa rồi.

Hạ Tầm thở dài, khẽ vươn tay ra, xoa qua hai mắt hắn.

Cửa mở, Hạ Tầm trong tay nắm một quyển họa trục, đứng ở tại cửa ra vào.

Mắt vừa thấy rõ họa trục trong tay Hạ Tầm, Tiêu Thiên Nguyệt liền giống như sói bị thương, từ trong cổ họng phát ra một tiếng tru nức nở, rút đao bổ manh nhào tới.

"Xoảng!".

Một thanh Tú Xuân đao chắn đến dưới cổ hắn, Lưu Ngọc Giác trầm giọng quát: "Di mênh của đại nhân, bức họa quyển người yêu quý nhất giao cho ai, chúng ta sau này phải phục tùng người đó, giống như trung thành với đại nhân!". Nói đến đây, đáy mắt hắn cũng đột ngột lộ ra một tầng lệ quang.

Tiêu Thiên Nguyệt khí thế hung ác chậm rãi thu lại, hắn rủ đao xuống, không coi ai ra gì đi lên trước, đao trong tay Lưu Ngọc Quyết trước sau theo động tác hắn, hướng phía trước di động, hướng sang bên di động, thẳng đến hắn cả người đi vào cửa, đao sắc bén kia rời khỏi cổ của hắn, ngay cả da cũng không có vết cắt.

"Đao pháp của Ngọc Quyết có tiến bộ lớn rồi!". Hạ Tầm nhìn thấy, thật sâu nhìn Lưu Ngọc Giác một cái.

Trên chiếu trong phòng, La Khắc Địch lẳng lặng nằm, áo trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi, Lưu Ngọc Quyết sóng mắt cũng ngưng nhìn tại trên người hắn, giống như một dòng nước trong.

Nhưng mà cửa lập tức liền đóng lại, bị Tiêu Thiên Nguyệt đóng lại.

Lưu Ngọc Quyết chớp chớp mắt, chớp đi lệ quang trong mắt, thu đao, lui đến dưới bậc, mặt hướng Hạ Tầm, đột nhiên cúi người bái đi xuống: "Ti chức Lưu Ngọc Quyết, ra mắt đại nhân!".

Trần Đông và Hiệp An hơi chút do dự, cũng song song cung kính quỳ xuống hành lễ trên mặt đất.

Hạ Tầm khẽ thở dài, chậm rãi ngang đầu lên, bầu trời trong vắt, tựa như ngọc bích.

Trong phòng, Tiêu Thiên Nguyệt tại bên người La Khắc Địch nhẹ nhàng quỳ xuống, thâm tình đắm đuối nhìn khuôn mặt hắn, nâng tay áo lên, ôn nhu vì hắn lau đi một tia máu trào ra bên môi, chậm rãi rút ra Tú Xuân đao của hắn.

Đao vào bụng, Tiêu Thiên Nguyệt chậm rãi ngã tại bên người La Khắc Địch, cật lực nắm

tay hắn, gắt gao nắm chặt, sai đó hắn thỏa mãn nhắm mắt lại...

Cẩm Y Dạ Hành

Tác giả: Nguyệt Quan

Quyển 10: Kim Thiền Tử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 408

Ủng Hộ Lên Ngôi.

Chương 408: ủng hộ lên ngôi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vip. vandan

Đả tự: ram 76 --- 4vn. eu

“Nhanh! Nhanh dập lửa chút, cứu hoàng thượng ra!”.

Yến vương vốn muốn tránh hoàng cung mà không vào, nhưng mắt thấy hoàng cung xảy ra hỏa hoạn, liền không thể không đến. Vừa vào hoàng cung, Yến vương liền vội vàng hạ lênh, nhân mã hắn mang đến nhanh chóng gia nhập hàng ngũ cứu hỏa, thật ra cũng không cần cứu cái gì, một tòa tẩm cung kia đã đốt đến cháy sạch, còn lại đều là vật không dề đốt.

Đen khi thế lửa dập tắt, các võ sĩ dùng câu liêm, đem vật liệu gồ và ngói sụp đổ cào ra, tiến hành dọn dẹp, Chu Lệ liền đứng tại bên canh nhìn. Lúc này, mắt thấy trong cung xảy ra hỏa hoạn, lục tục rất nhiều quan viên đều hướng hoàng cung mà đến, người sau lưng Chu Lệ càng tụ càng nhiều.

Nhiều người dễ làm việc, phế tích còn nóng hừng hực rõ trước mặt người kia, từ bên trong kéo ra vài cồ thi thể, tiểu nội thị Mộc Ân tiến lên phân biệt, sít sao kết thành một đôi thi thể hẳn là hoàng hậu nương nương và thái tử, nhưng vài cồ thi thể khác đốt trụi, từ thân hình cùng bị trí bới ra mà xem xét...

Mộc Ân do dự một chút, thấy Yến vương còn đứng tại ngoài đám cháy chờ, vội vàng chạy đến trước mặt hắn quỳ xuống, tấu nói: “Điện hạ, nô tì đã cẩn thận phân biệt qua, ôm nhau mà chết một đôi mẹ con chính là hoàng hậu nương nương và tiểu thái tử, về phần thi thể hoàng thượng...”.

“Hử?”.

Chu Lệ thấp giọng hỏi một tiếng, Mộc Ân có chút khiếp đảm lên, hắn thường trong cung hầu hạ, quen biết nhìn sắc mặt người, lúc này vô ý thứ ngẩng đầu nhìn trộm một cái, đứng tại bên người Chu Lệ đã lớn tiếng quát: “Hoàng thượng tự thiêu trong cung, thi thể đã tìm được rồi!”.

Một câu này của hắn không phải đang hỏi, rõ ràng chính là kết luận, hơn nữa thanh âm đề lên cực cao, chần chủ đứng ở chồ xa còn không dám tiến gần các quan viên đều nghe rõ ràng rành mạch. Mộc Ân trong lòng linh hoạt, vội vàng dập đầu nói: “Vâng, hoàng thượng... Đã về trời rồi!”.

Chu Lệ tán thưởng nhìn Kỷ Cương một cái, hướng Mộc Ân nói: “Ngươi là người bên người bệ hạ sao...”.

Kỷ Cương vội vàng tới gần Chu Lệ, đối với hắn nhỏ giọng nói vào câu, Chu Lệ giật mình, thần sắc liền ôn hòa rất nhiều, vẻ mặt ôn hòa nói: “Mộc Ân, rất tốt, ngươi đứng lên đi, nhanh đem di thể bệ hạ chuyển ra ngoài, chuẩn bị thu liễm an táng!”.

“Dạ vâng!”.

Mộc Ân vội vàng bò dậy, Kỷ Cương hướng hắn nháy mắt, đồng thời đi đến trước vài cồ thi thể đốt cháy khét kia, Mộc Ân dù sao trẻ tuổi, nhìn nhìn cồ này, nhìn nhìn cồ kia, còn chưa quyết định một cồ nào mới tốt làm thi thể bệ hạ, Kỷ Cương đã chỉ một cồ thi thể nói: “Đây là bệ hạ, mau mang ra!”.

Lập tức vài tên võ sĩ ba chân bốn cẳng đem thi thể kia mang ra, đem đến trước mặt Chu Lệ, Chu Lệ nhìn thấy thi thể, không khỏi cất tiếng khóc lớn, che mặt khóc nói: “Kẻ ngốc, thật là kẻ ngốc, thúc phụ vào kinh, chỉ vì thanh quân trắc cứu hoàng thượng từ tay gian ninh, bệ hạ tại sao nghĩ không thông như thế, lại muốn tự thiêu!”.

Tục ngữ nói: “Nữ nhi khóc, thật lòng thật ỷ, con rể khóc, con lùa đen đánh rắm!”. Con rể khóc bố vợ, mẹ vợ là thật không có bi thương, giả mù sa mưa rơi nước mắt, thúc phụ khóc cháu, lại nào có vài cái là thật bi thương cực kỳ, huống chi đứa cháu này muốn đẩy hắn vào tử địa, sớm chính là đại địch sống chết, nhưng mà các quan càng tụ càng đông, tràng diện này đùa giỡn vẫn là phải làm.

Lý Cảnh Long lúc này cũng chạy đến rồi, hắn cũng không biết cỗ thi thể này là giả, thật ra tại trường quan viên toàn bộ đều nhìn không ra thật giả, thứ nhất là bởi vì cách tương đối xa, thứ hai cũng là bởi vì hoàng đế cao cao tại thượng, cho dù bọn họ ngày ngày gặp mặt, cũng không có chăm chú nhìn hoàng thượng, cho nên đối với hắn chiều cao tướng mạo chưa nói lên phi thường quen thuộc, chỉ có gần bên người hoàng đế là mới đối với hoàng đế phi thường rõ ràng, hôm nay thi thể cháy đến giống như than cốc, bọn hắn nào nhìn được ra khác thường?

Lý Cảnh Long đang nghĩ một cái vấn đề rất kỳ quái: "Đàm vương tự thiêu, Tương vương tự thiêu, hôm nay Kiến Vàn đế cũng tu thiêu, người nhà lão Chu có loại sở.

Thích này hay sao?".

Hắn đang nghĩ, Binh bộ thượng thư Như Thường hướng vài đồng liêu hảo hữu nháy mắt, đã đi lên trước, quỳ gối tại trước mặt Chu Lệ, cao giọng nói: "Hoàng thượng đã long ngự thượng tân, điện hạ nén bi thương thuận biến!".

Chu Lệ lau lau nước mắt, oán hận nói: "Thân vương tông thất, không chết thì tù, hình như heo chó, hoàng thượng hôm nay lại tự thiêu tại trong cung, tất cả tội trạng này, kẻ khởi xướng, Phương, Hoàng, Te Thái! Ta tuyệt sẽ không khinh xuất tha thứ! Phương Hiếu Nhụ kia đã bắt được hay chưa?".

Kỷ Cương vội vàng tiến liên một bước bẩm nói: "Điện hạ, Phương Hiếu Nhụ đã bị bắt sống, nhốt vào đại lao!".

Chu Lệ cười lanh một tiếng nói: "Heo chó kia ngược lại không chịu chết, lập tức phái người bắt Hoàng Tử Trừng, Te Thái, ta muốn đem ba người gian ninh bọn hắn thiên đao vạn quả, dùng tế hoàng thượng, dùng tế vô số anh linh bốn năm nay chết uổng!".

Dứt lời, Chu Lệ đứng người dậy, bọn Như Thường cũng không đứng lên, vừa thấy Chu Lệ đứng, lập tức dập dầu nói: "Điện hạ, nước không thể một ngày không có vua, hôm nay hoàng đế đã băng hà, bốn biển rung chuyển, vũ nội không yên, không phải minh chủ không thể đinh thiên hạ, thời điểm này, chỉ có điện hạ kế thừa ngôi vua, mới có thể bảo vệ Đại Minh ta trời yên biển lặng, giang sơn thái bình, chúng thần, cung thỉnh điện hạ kế vị hoàng đe!". Trăm quan sau lưng Như Thường đồng thanh nói: "Cung thỉnh điện hạ kế hoàng đế vị!".

Lý Cảnh Long hận đến cắn răng, thiết chút nữa không cho chính mình một cái miệng rộng: "Ta tại chỗ này suy nghĩ miên man chút gì, ủng hộ lên ngôi! ủng hộ lên ngôi đi! Bà nội nó, cái

công đầu ủng hộ lên ngôi này, Như Thường lão cáo già kia đã được rồi!".

Lý Cảnh Long vội vàng cũng tiến lên quỳ xuống, khuyên Yến vương kế hoàng đế vị.

Chu Lệ xua tay nói: "Bản phiên vô tội bị gian thần nói lời gièm pha ép hại, bất đắc dĩ khởi bình tĩnh Nan, vốn muốn diệt trừ gian thần, dùng bảo vệ tông xã, hiệu pháp Chu công, trợ giúp bảo vệ thiếu chủ, không ngờ hoàng thượng không thể lượng thứ một phen khổ tâm của vi thần, ngược lại tự quyên sinh, bản vương lúc này cực kỳ bi thương, nào có tâm tư mưu toan đại vị, còn xin các phụ võ đại thần tuyển hiền vương khác, kế thừa ngôi vua đi".

Lý Cảnh Long vừa muốn nói, Như Thường đã nói: "Hoàng thượng đã băng hà, thái tử cũng cùng đi, đích tôn, trưởng từ đều đã không còn, điện hạ hệ thái tổ đích tử, trong các vương là người lớn tuổi nhất, dù không luận đạo đức võ công, chỉ luận lớn bé, điện hạ kế thừa ngôi vua, cũng là thiên kinh địa nghĩa".

Chu Lệ chỉ là xua tay: "Việc này dùng nhắc lại nữa, binh mã không thể thường trú trong thành, vừa chờ bắt quần gian trên 'Gian ninh bảng', bản vương liền muốn về trạm dịch quân Long Giang đóng quân, hậu sự của hoàng thượng, còn xin Như đại nhân và các quan viên Lễ bộ lo liệu cho tốt. Bản vương hôm nay tâm loạn như ma, cái gì cũng không muốn bàn, có chuyện gì, chúng ta trở về lại nói đi!".

"Dạ vâng!".

Cho dù là người chính thức do tiên đế chỉ đinh kế thừa, lúc đăng cơ cũng phải theo lễ cổ cự tuyệt ba lần, lúc này mới có thể vâng mênh, Như Thường cũng không trông chờ một lần ủng hộ lên ngôi này, Chu Lệ lập tức không thể chờ đợi được đáp ứng, dù sao cũng công lao khởi xướng ủng hộ lên ngôi này đã đến tay, bọn Như Thường liền dập đầu một cái, cung cung kính kính lùi một bước.

Trong cung có người mang đến vải trắng, trước tiên đem vài cồ di thể phủ lên, sau đó chính là lễ bộ chuẩn bị quan tài trước tiên làm long trọng chuyện thu gom này.

Đối với sống chết của Kiến Văn đế, Chu Lệ thật ra đầy bụng nghi ngờ, thậm chí trong cung cái mồi lửa này rốt cuộc là hoàng đế tự thiêu hay là có người ngoài động tay chân, hắn cũng không cách nào xác định. Khi Hạ Tầm bí mật lẻn vào trong thành, từng nói qua với hắn, muốn vì hắn giải quyết cục diện khó xử "vương gặp vua", trong lòng hắn cái bí ẩn này cũng chỉ có thể gọi Hạ Tầm đến hỏi cái kết quả, bởi vậy vừa ra hoàng cung, cưỡi lên ngựa chiến, Chu Lệ

liền phân phó với Kỷ Cương nói: "Bản vương trước tiên về trạm dịch Long Giang, ngươi tìm được Dương Húc, bảo hắn nhanh chóng đến gặp ta!".

Khi Hạ Tầm rời khỏi Cẩm Y vệ, liền biết được Yến vương đã về trạm dịch Long Giang, cho nên lập tức khoái mã chạy về nơi dùng chân trạm dịch Long Giang của Yến vương.

Vừa vào đại trướng trung quân, Yến vương liền gạt lui tả hữu, chỉ lưu lại Kỷ Cương một người biết rõ tình hình, vội vàng hỏi: "Văn Hiên, lửa trong cung, thật là ngươi làm sao?".

Hạ Tầm nhìn Kỷ Cương một cái nói: "Thần vừa vào thành, liền bảo Kỷ Cương mang người thủ tại hai bên hoàng cung, mật thiết chú ý tất cả đám người ra vào, chuẩn bị thấy cơ hồi làm việc, vì điện hạ sớm dọn chướng ngại, nhưng mà lửa trong cung, quả thật không phải bọn vi thần làm".

Chu Lệ nhíu đầu lông mày, lo âu nói: "Nếu là Văn Hiên làm ngược lại tốt rồi, mà nay chỉ sợ là có người cố ý bày nghi trận".

"Tại sao?".

Kỷ Cương liền đem trước lời nói khi trở về liền lén hỏi qua Mộc Ân nói một lần, nói: "Mộc Ân đối với hoàng đế mười phần quen thuộc hắn nói, thi thể hoàng hậu và thái tử hằn không nghi ngờ, chỉ là hoàng đế... Chỉ sợ không ở trong đó! Đúng rồi, Mộc Ân còn nói, mấy ngày nay, cấm.

Y vệ sử La Khắc Địch từng vài lần bị triệu vào cung!".

Đối với cái nghi án thiên cổ này, Hạ Tầm một mực cũng có chút hiếu kỳ, hắn cũng muốn làm rõ ràng, Chu Duẫn Văn rốt cuộc là chết ở trong cung, hay là bỏ trốn sống qua ngày. Lúc này nghe Kỷ Cương nói đột nhiên liên tưởng đến lời nói của La Khắc Địch trước khi chết đối với hắn: "Ngươi, thắng ta một ván! Hôm nay ta lại bày một ván, lần này ngươi có thể thắng không?".

Hắn khi chết, trên mặt còn mang nụ cười, trong nụ cười có một tia đắc ý, một tia kiêu ngạo. La Khắc Địch là người rất kiêu ngạo, chẳng lẽ Kiến Văn sinh tử chỉ mê, chính là một ván cờ cuối cùng hắn bày xuống cho mình.

Sao?".

Hạ Tầm suy nghĩ, không có nói ra phỏng đoán trong lòng, chỉ là nói với Chu Lệ: "Điện hạ yên tâm, cho dù Hoàng thượng quả thật trốn thoát, xem điệu bộ hắn bỏ rơi vợ con, một mình chạy thoát thân, cũng căn bản không có dũng khí và ý đinh mưu đồ Đông Sơn tái khởi, bất quá chằng qua là mai danh ẩn tính, sống cẩu thả tạm bợ mà thôi, chuyện này, thần nhất định sẽ đi tra xuống, chung quy sẽ tra cho lộ ra chân tướng".

Chu Lệ gật gật đầu nói: "Chuyện cơ mật này, cũng chỉ có giao cho ngươi đi làm, ta mới yên tâm xuống được, nhớ kỹ không được nói ra ngoài!".

"Thần hiểu!".

Vừa mới nói đến đây, liền có thị vệ tiến đến bẩm báo: "Điện hạ, trong thành lại đến một đám quan viên, hiện quỳ tại ngoài cửa, xin điện hạ kế hoàng đế vị!". Chu Lệ nhướng mày, khinh thường khoát tay nói: "Kêu bọn hắn đi về, bản vương không gặp!".

"Vâng!". Thị vệ kia ứng tiếng lui xuống.

Kỷ Cương lập tức thiết tha nói: "Điện hạ kế thừa ngôi vua, đã là cái đích mà mọi người cùng hướng tới. Điện hạ không cần từ chối quá lâu, nên biết danh bất chính thì ngôn bất thuận, ngôn bất thuận thì lênh khó làm, trước mắt bách phế đãi hưng, lòng dân cầu đinh chỉ có điện hạ đăng cơ, mới chấp chưởng trung tâm, công bố mênh lênh, đem nơi này vì chiến loạn mà thối nát tất cả một lần nữa thu thập lại".

Lời ngầm của hắn không có nói ra, nhưng Chu Lệ vừa nghe liền hiểu. Trước mắt lòng dân cần ổn định, mà ổn định lòng dân căn bản, chính làm một lần nữa sinh ra một vị đế vương, nắm giữ trung tâm quyền lực, quan phủ cùng quân đội đóng giữ các nơi bây giờ đều đang chờ đợi, kể cả Mai Ân bốn mươi vạn đại quân, với trung đô Phượng Dương vài vạn đại quân, còn có các nơi đang tổ chức và thành lập quân cần vương...

Không nhanh chóng đăng cơ, tuyên bố chủ mới xác lập, những người này thế tất lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan, bọn hắn là tiếp tục trung với hoàng đế đã chết, hay là đầu nhập một vị phiên vương? Nếu như tuyên bố Kiến Văn đế chết, chính thức đăng cơ thành hoàng đế, tuyên khắp nơi cùng quan viên phụ võ các nơi trong lòng cái nan đề này liền giải quyết dễ dàng rồi.

Còn nữa, nhiều văn thần võ tướng như vậy đi theo Chu Lệ vào sinh ra tử, bây giờ cũng là lúc báo đáp cho bọn họ, không thể lanh lòng trung thần. Nhìn xem đại quân Yến vương vừa qua sông Hoài, bao nhiêu văn thần võ tướng của triều đình trở giáo đầu hàng, lại nghĩ một

chút cho dù.

Là tại lúc Chu Lệ nguy hiểm nhất, người khác cũng là không rời đi không vứt bỏ, trung thành tận tụy, cái này đặc biệt là đáng quỷ.

Quan trọng nhất, chính là câu "Danh bất chính thì ngôn bất thuận" kia. Cái danh chính này, không chỉ là chỉ kế hoàng đế vị, còn làm muốn vì hắn bốn năm Tĩnh Nan làm một cái bình luận và giới thiệu. Hắn là dùng Tĩnh Nan làm tên khởi binh, kết quả Tĩnh Nan tĩnh bốn năm, đem hoàng đế làm cho tự thiêu, một cái muốn dẹp yên gian thần còn chưa diệt trừ, hắn như thế nào hướng người thiên hạ giao phó?

Hắn muốn cam đoan lập trường mang tính chính nghĩa của mình, liền nhất định phải đem nguyên do mình khởi binh và kết quả hoàng đế chết, cho người thiên hạ một cái giao phó, cái giao phó này chính là nhất định bắt ra được vài người, dễ cho bọn hắn vì khởi bình tĩnh Nan và hoàng đế Kiến Văn tự thiêu gánh chịu trách nhiệm. Mấy người này, tất nhiên chính là Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Te Thái, những người này phải chết. Yến vương là vì muốn hắn thanh bọn hắn mới khởi binh, nếu như bọn hắn không chết, bọn hắn liền không phải gian thần, bọn hắn không phải gian thần, vậy Chu Lệ chính là gian thần!

Đây chính là chính trị, đám người Phương Hoàng không dùng tư thế gian ninh đi chết, Chu Lệ liền phải sống với thân phận soán nghịch.

Mà những người này đều là đại thần ở trung tâm, Chu Lệ chỉ có dùng thân phận hoàng đế đến xử phạt bọn hắn, mới là danh chính ngôn thuận, mới có thể kết thúc cái luận đinh này.

Những chuyện này, Chu Lệ thật ra nghĩ so với Kỷ Cương càng thấu triệt hơn, hắn chỉ suy nghĩ một chút, liền nghĩ thông lợi hại trong đó, thế là vuốt cằm nói: "Bản vương hiểu rồi, vậy... Đợi hai ngày nữa đi!".

Kỷ Cương ngầm hiểu, lập tức cực kỳ kích động nói: "Được, vậy vi thần đi ngoài cửa, khuyên những vị đại thần kia đi về".

Cái gọi là khuyên đi về, tất nhiên là đi ám chỉ bọn họ sáng mai lại đến, Chu Lệ nhìn bóng Kỷ Cương biến mất tại cửa lều, mỉm cười nói: "Kỷ Cương người này, cũng coi như tài giỏi!". Hắn lại chuyển hướng Hạ Tầm, ánh mắt càng xu hướng nhu hòa: "Chuyện tiếp quản Cẩm Y vệ, làm thế nào rồi?".

Hạ Tầm nhẹ nhàng chạm vào quyển họa trục trong ngực kia, hơi hạ thấp người nói: "La Thiêm sự tự sát rồi, thần đã tiếp quản nha môn Cẩm Y vệ".

Chu Lệ gật gật đầu, nói: "Giang sơn chưa đinh, lòng người chưa đinh, cẩm Y vệ là có thể nhiều đất dụng võ, Phi Long bí điệp sau này liền cũng nhập vào cẩm Y vệ, nhưng mà phải làm thành một nhánh lực lượng bí mật trong đó! Ngươi khi tổ chức và thành lập Phi Long, dùng là tên giả Hạ Tầm, sau này, vẫn là dùng cái tên này đi, Hạ Tầm, liền làm cái bóng của Chu Lệ ta!".

Hạ Tầm khom người nói: "Vâng!". Hắn biết, Yến vương là đã bắt đầu vì sau khi xưng đế mà an bài một chút.

Chu Lệ hơi trầm ngâm, lại nói: "Kỷ Cương người này rất là cơ linh, làm việc cũng hợp tâm ý bản vương, hắn là hảo hữu tri giao của ngươi, dựa theo giải thích của ngươi, Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ này, hắn có thể làm được không?".

Hạ Tầm trong lòng nhất thời chấn động: "Yến vương muốn đem Cẩm Y vệ giao cho Kỷ Cương? Phi Long ta lệ thuộc tuy là trực thuộc ở hoàng đế, nhưng trên danh nghĩa lại là thuộc về Cẩm Y vệ, Yến vương đây là lo trước tính sau đạo cân bằng, hay là đối với ta nổi lên lòng đề phòng?".

Hắn không dám để cho Yến vương nhìn thấy sự lo lắng trong đáy mắt hắn, vội vàng rủ mắt chắp tay nói: "Điện hạ tuệ nhãn, thần cũng cho rằng, Kỷ Cương làm chi huy sứ Cẩm Y vệ này, là rất xứng chức".

Chu Lệ vuốt cằm nói: "Ừm, vậy chính là hắn đi. Chuyện trên mặt quan, chung quy phải có người đi chủ trì, bản vương nghĩ đi nghĩ lại, ngoại trừ Dương Húc ngươi, thì cũng là Kỷ Cương thích hợp, ngươi đã không ra mặt được... Vậy để cho hắn đi làm!".

Hạ Tầm có chút nghi hoặc nói: "Thần... Vì sao không ra mặt được?".

"Bởi vì Chỉ huy sứ cẩm Y vệ, cao nhất cũng chỉ là một quan tam phẩm".

Chu Lệ mỉm cười nói với Hạ Tầm: "Chu Lệ ta, là sẽ không bạc đãi người của mình!"

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 409

Nhân Tuyển Thảo Chiếu.

Được ám thị của Kỷ Cương, sớm ngày kế tiếp, quan viên phụ võ, huân thích công khanh tại kinh ngay cả với Chu vương cầm đầu chư vương hoàng thất, lại đến trạm dịch Long Giang ủng hộ lên ngôi, Chu Lệ tất nhiên lại lần nữa cự tuyệt. Ngày thứ ba, liền giống như Hồng Vũ hoàng gia tại vị văn võ trăm quan thượng triều vậy, bọn họ như cũ đúng giờ, chỉnh tề xuất hiện tại trạm dịch Long Giang đại doanh Yến quân.

Chiếu theo cổ lễ, cái này cũng coi như là ba lần từ chối ngôi vua rồi, không cần nói phụ võ các quan đã cho rồi, chính là thủ hạ Chu Lệ những tướng lĩnh kia, bây giờ cũng đều giống như sói đói, liền chờ mong Chu Lệ gật đầu, đến thời điểm này, mới coi như là thật đến danh về, Chu Lệ liền nói: "Bản vương tài đức mỏng manh, vốn không thỏa đáng thừa kế ngôi vua, nhưng phụ hoàng đã mất của ta gây dựng giang sơn vạn dặm này, làm con chung quy không thể vì ham muốn thanh nhàn bản thân, bỏ gia nghiệp tổ tông không quản, chư vị đại nhân đã lần nữa cố mời, bản vương liền cũng không từ chối nữa".

Các phụ võ nghe vậy cuối cùng thở phào một hơi thật dài, bộ tướng của Chu Lệ đã không nhịn được hoan hô lên, Lễ bộ tả Thị lang Đổng Luân, Hữu Thị lang Mạnh Phù Sinh lập tức song song tiến lên, hướng Chu Lệ chắp tay làm lễ: "Vậy xin điện hạ lập tức vào cung, tổ chức đại điển đăng cơ đi!".

Lễ bộ Thượng thư Trần Địch cũng là phái tước phiên, tên liệt vào bảng gian nịnh, hôm nay đã vào tù, Lễ bộ tự nhiên là do hai người bọn hắn chủ trì.

"Chậm đã!".

Mọi người loạn ầm ầm đang muốn vây quanh Yến vương vào hoàng thành, mặt sau đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, mọi người nghe xong không khỏi giật mình: "Đây là người nào, lúc này nơi này còn dám ngăn cản Yến vương đăng cơ?". Không cần nói các quan gấp, thủ hạ của Yến vương những đại tướng kia cũng gấp, mọi người quay đầu nhìn đến, từ

mặt sau các quan viên chen tiến đến một vị quan.

Người này ước chừng ngoài ba mươi tuổi, vẻ mặt tinh thần lão luyện, là quan văn, bởi vì phẩm chức khá thấp, cho nên đứng tại sau lưng người, một tiếng hô này, mới có cơ hội lên trước. Có người nhận ra hắn, vừa thấy mới biết đây là Hàn lâm biên tu Dương Vinh, mọi người đều trừng mắt nhìn hắn, dưới trướng Chu Lệ những võ tướng kia đều nắm chặt nắm đấm lớn, chỉ sợ hắn vừa nói không đúng, liền muốn đánh chết tươi hắn.

Dương Vinh đi nhanh chạy đến trước mặt Chu Lệ, khom người chắp tay nói: "Điện hạ, ngài là trước khi đăng cơ, vẫn là đi tế tổ Hiếu lăng trước?".

"Ừm? À!".

Chu Lệ được hắn một lời nhắc nhở, không khỏi bừng tỉnh đại ngộ. Tế tổ rồi đăng cơ, đăng cơ lại tế tổ, cái trật tự trước sau này nhìn lên không có cái gì ghê gớm, trong đó lại rất được coi trọng. Đăng cơ trước lại tế tổ Hiếu lăng, báo với tổ tiên, đó chính là nói hoàng vị của hắn kế thừa từ Kiến Văn hoàng đế, tế tổ trước Hiếu lăng báo với tổ tông, lại khoác hoàng bào, đó chính là hắn trực tiếp kế vị từ thái tổ hoàng đế, mà cùng Kiến Văn vô can.

Cái y bát này đến từ Kiến Văn đế hay là Hồng Vũ đế, đối với tương lai của hắn lập trường thi hành biện pháp chính trị, danh phận đăng cơ, là có liên quan lớn.

Chu Lệ cảm kích nhìn hắn một cái, hỏi: "Vị đại nhân này là?".

Dương Vinh khom người nói: "Vi thần là Hàn lâm biên tu Dương Vinh".

Chu Lệ gật gật đầu, đem tên hắn nhớ tại trong lòng, rồi nói: "Việc tế tổ Hiếu lăng, đăng cơ đều do Lễ bộ xử lý, Lễ bộ tả hữu Thị lang đại nhân lập tức chuẩn bị! Sáng sớm ngày mai, bản vương tế tổ Hiếu lăng, sau đó lại đi trong cung đăng cơ".

Các phụ võ được tin chính xác, đều vui mừng tản ra chuẩn bị, Lễ bộ hai vị Thị lang lại lưu lại, đăng cơ tất cả lễ nghi tự có chế định, bọn hắn dựa theo sách vở liền đi, tuy nói thời gian gấp gáp một chút, nhưng mà vài ngày trước này bọn hắn đã bắt đầu chuẩn bị, ngược lại cũng không có cái gì, chỉ là có chút chuyện, lại phải cần Chu Lệ cầm đến chủ ý của mình.

Mạnh Phù Sinh nói: "Điện hạ đăng cơ, cái đăng cơ này chiếu thư lên ngôi lại không thể qua loa, mời một vị đại gia danh sĩ đại gia đến viết, tránh cho hạ khí độ hoàng gia, thần trong

lòng có một cái nhân tuyển, chính là Binh bộ Thượng thư Như Thường, Như Thượng thư đức cao vọng trọng, tài học xuất chúng, lúc thái tổ còn, liền khen hắn "trong ngoài một người, trụ cột vững vàng" cũng ban thưởng thiết khoán đan thư với hắn, mà miễn thuế điền đường viên lâm Như gia, đối với Như Thượng thư là cực kỳ coi trọng. Như Thượng thư lại từng làm qua Lại bộ Thượng thư, trong lục bộ cửu khanh, không người nào có thể so sánh, có thể đảm đương trách nhiệm lớn này".

Đổng Luân nghe xong liền có chút sốt ruột, bởi vì hảo hữu của hắn Giải Tấn hôm qua vừa mới đến vừa xin hắn giúp đỡ. Giải Tấn một mực muốn bái yết Yến vương, cầu trọng dụng, hắn lại chức bé lời nhẹ, một cái cửu phẩm Hàn lâm đãi chiếu, căn bản không có cơ hội gặp được Yến vương, cho nên hắn liền nhờ cậy giúp đỡ hảo hữu Đổng Luân, bởi vì Đổng Luân là Lễ bộ Thị lang, xin hắn giúp đỡ, tại lúc Yến vương đáp ứng đăng cơ, tiến cử hắn vì Hoàng thượng phác thảo chiếu thư đăng cơ, không nghĩ hôm nay lại lời Mạnh Phù Sinh vượt lên trước, tiến cử Như Thường Như Thượng thư.

Như Thượng thư quả thật tài học xuất chúng, ngày trước là nhân vật Thái tổ hoàng đế mười phần xem trọng, ở bên trong phụ võ trong triều, cũng là đại nhân vật cực kỳ có phân lượng, nếu như Yến vương gật đầu đáp ứng, đem cái phong quang này sai sử giao cho Như Thường, đối với Như Thường mà nói chẳng qua là dệt hoa trên gấm, nhưng hảo hữu Giải Tấn của mình không có bậc tiến thân rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Đổng Luân vội vàng nói: "Điện hạ, thần cũng tiến cử một người, xin điện hạ suy xét. Người này từng là đệ nhất thần đồng của Đại Minh ta, năm tuổi ứng khẩu thành tụng, bảy tuổi viết thơ phú, mười hai tuổi độc hết Tứ thư, Ngũ kinh, xuyên suốt nghĩa lý, không người có thể bắt bẻ. Người này thiếu niên liền vào triều làm quan, Thái tổ rất là xem trọng, từng khen hắn là kỳ tài kinh bang tế thế, đại lược trị nước bình thiên hạ, ngày trước từng hướng tiên đế hiến lên Thái bình thập sách, rung động cả triều...".

Hắn còn chưa nói xong, Chu Lệ đã rung động nói: "A, bản vương cũng nghe nói qua thanh danh người này. Đổng đại nhân nói hắn là Giám Hồ tài tử Giải Tấn Giải đại nhân?".

Đổng Luân ngược lại không nghĩ đến Chu Lệ xa tại Bắc Bình làm vương, vậy mà lại cũng nghe nói qua thanh danh Giải Tấn, không khỏi vui mừng nói: "Chính là người này! Giải Tấn hiện làm Hàn lâm đãi chiếu, nhưng vì điện hạ nghĩ đại chiếu đăng cực!".

"Giải Tấn? Giải Tấn đã về kinh thành rồi sao?".

Hạ Tầm ở một bên nghe, nghĩ đến tên lùn muốn nhảy sông kia, khóe miệng không khỏi dâng lên một tia ý cười. Nhìn trước mắt tuyển nghị chiếu thư đăng cơ nhân tuyển ba người, hắn càng không tự chủ được nghĩ đến cái truyền thuyết thần kỳ kia, cái ở bên trong "Minh Thật Lục" kia không có, ở trong bản "Minh Sử" đầu tiên cũng không có, đến bản thứ ba lại đột nhiên vọt ra Phương Hiếu Nhụ đến cự tuyệt thảo chiếu.

Đúng vậy, Yến vương còn chưa xưng đế, chưa xưng đế liền không thể ở tại trong cung, nếu không chính là cái thóp lớn soán vị. Yến vương lúc này còn ở trạm dịch Long Giang, vậy đến kim điện triệu kiến Phương Hiếu Nhụ thảo chiếu, lại nói, chiếu thư đăng cơ loại đại sự trịnh trọng bậc nào, sẽ cần đệ nhất nhân trên bảng gian nịnh đến viết sao? Dạng chiếu thư này viết ra, cái gọi là Tĩnh Nan không phải thành chuyện cười muôn đời rồi?

Lại nói Phương Hiếu Nhụ kia lúc trước được người tiến cử vào triều, Chu Nguyên Chương thử bình luận một phen, không cho bổ nhiệm, lại đem hắn đuổi đi về. Một chuyện mất mặt như vậy, bị người viết sai sự thật, liền biến thành hoàng đế có ý kỳ vọng hắn ngày sau phò tá con cháu, cố ý mà đuổi hắn về quê học tập tiếp, Chu Nguyên Chương đều là như vậy bồi dưỡng phụ chính đại thần cho con cháu.

Khi đó thái tử Chu Tiêu còn sống khỏe mạnh, thái tử lúc đó vẫn còn trẻ, vẫn còn trẻ, Chu Nguyên Chương đem Phương Hiếu Nhụ đuổi về nhà, vậy mà còn có thể vênh mặt nói thành mong đợi ngày sau phò tá con cháu, dát vàng dát đến trên cái mức độ này, đều dát đến không cần da mặt rồi. Lịch sử này, bị người cầm bút vẽ loạn thành bộ dáng gì rồi.

Hạ Tầm suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, Mạnh Phù Sinh và Đổng Luân lại ở bên kia tranh luận lên. Muốn nói bọn hắn đề cử hai người này, luận tài hoa đều là nhân kiệt, nhưng mà nếu luận địa vị, Như Thường vị thần cực nhân, quan to nhất phẩm, lại từng làm qua Thượng thư đứng đầu Lục bộ, cái lý lịch này liền không phải Giải Tấn có thể so sánh, nhưng nếu luận danh vọng, Giải Tấn là vài cái đại danh sĩ số ít bên người Thái tổ hoàng đế có thể hoa tay múa chân, khích lệ mọi người, nếu không phải Giải Tấn tuổi trẻ khí thịnh, quá cậy tài khinh người chút ít, tại kinh đắc tội quá nhiều quan lại, cũng sẽ không bị Chu Nguyên Chương làm trừng phạt dùng mười năm sau mới cho phép về triều, cho nên Chu Lệ trong lòng có chút đắn đo không chắc.

Hạ Tầm thấy thế, liền ho nhẹ một tiếng nói: "Điện hạ ngày mai liền phải tế tổ Yết lăng, sau đó liền phải tổ chức đại điển đăng cơ, thời gian gấp gáp, không phải có cấp tài, không thể viết được phụ chương cẩm tú. Như Thượng thư học vấn tất nhiên là giỏi, nhưng mà Như Thượng

thư thân ở Binh bộ, công việc bận rộn, chỉ sợ không thể kịp thời hoàn thành. Thần nghe nói Giải đại tài tử thi phú từ phụ, hạ bút ngàn lời, lưu loát, vung tay đã có thể, huống hồ Giải Tấn trước mắt là Hàn lâm đãi chiếu, cái chiếu thư phác thảo này, vốn chính là việc chuyên môn của hắn".

Chu Lệ ngạc nhiên nhìn Hạ Tầm một cái, không nghĩ đến Hạ Tầm lại cũng biết Giải Tấn, liền cười nói: "Văn Hiên cho rằng, Giải Tấn viết được cái chiếu thư đăng cơ này hay sao?".

"Thần dám dùng đầu người trên cổ đảm bảo!".

Chuyện cười! Đại Minh ba trăm năm, tổng cộng liền ra ba đại tài tử tài hoa bộc lộ Văn Khúc hạ phàm, Giải Tấn ở trong ba đại tài tử này bài danh đệ nhất, tổng biên soạn "Vĩnh Lạc đại điển" còn viết không tốt một thiên chiếu thư đăng cơ sao? Hạ Tầm cũng không sợ thuận nước đẩy thuyền cái nhân tình cho vị thủ phụ Đại Minh tương lai này.

Chu Lệ ha ha cười nói: "Được, Văn Hiên cũng đã nói như vậy, vậy chiếu thư đăng cơ của bản vương, liền do Giải Tấn phác thảo đi!".

Mạnh Phù Sinh cùng Đổng Luân đều ngạc nhiên nhìn Hạ Tầm một cái, người này là ai, đột nhiên chen miệng đại sự phác thảo chiếu thư đăng cơ như vậy, Yến vương không những không giận, còn đối với hắn bảo sao nghe vậy, bên người Yến vương văn quan võ tướng có danh tiếng bọn hắn sớm đã nghe nói rõ ràng rành mạch, lại không biết còn có một nhân vật như vậy. Hai người cẩn thận nhìn Hạ Tầm vài lần, Mạnh Thị lang luôn cảm thấy người trẻ tuổi này nhìn có chút quen mắt, lại không nhớ được tại nơi nào gặp qua.

Đổng Luân càng không biết hắn là người nào, cũng đã âm thầm nhớ bộ dáng cùng tên chữ của hắn, trong lòng cân nhắc đi về hỏi Giải Tấn, đã tại bên người Yến vương điện hạ có cái bằng hữu đắc lực như vậy, hà gì bỏ gần cầu xa, muốn chính mình kiên trì vì hắn nói tốt cho người.

Sau khi Đổng Luân rời khỏi trạm dịch Long Giang, lập tức đi tìm Giải Tấn, đối với hắn đem tình hình trước sau nói một lần, Giải Tấn cũng là trợn mắt há mồm, không biết Đổng Luân nói đến rốt cuộc là người nào, Đổng Luân thấy hắn cũng là một bộ dáng mờ mịt, liền cảm thán vỗ vỗ bả vai hắn: "Đại Thân huynh, ta thấy ngươi là hết khổ đến sướng, tự có quý nhân tương trợ. Ngươi này họ gì tên gì, ta cũng không biết, nhưng mà ta nghe điện hạ gọi hắn, cũng chỉ gọi tên chữ "Văn Hiên" mà không tên, nghĩ đến chắc là người thân cận nhất bên người điện hạ,

quay đầu ngươi phải hảo hảo nịnh bợ, nhưng có người này tương trợ, bằng tài học đầy bụng ngươi, còn sợ không thể lên như diều gặp gió sao?".

Giải Tấn liên tục gật đầu: "Tiểu đệ hiểu, đã nhớ rồi, Văn Hiên, Văn Hiên... Người này là ai?".

Người ta nói trong triều có người làm quan dễ, chỉ có bản lĩnh không được, cũng phải có người cho cơ hội. Giải Tấn lúc này còn không biết người vì hắn tranh được cơ hội thảo chiếu chính là cẩm Y vệ ba năm trước khuyên hắn bỏ đi ý niệm coi thường mạng sống của mình.

Chỉ vì một lời của Hạ Tầm, vì hắn tranh được cơ hội phác thảo "Chiếu thư đăng cơ", Giải Tấn một thiên văn chương cẩm tú ra tay, quả nhiên được Chu Lệ thưởng thức, vài ngày sau liền từ Hàn lâm đãi chiếu thăng đến bản viện đãi độc, từ cửu phẩm thăng đến lục phẩm. Một tháng sau, càng là cùng Hoàng Hoài, Dương Kỳ Sĩ, Dương Vinh, Hồ Quảng, Hồ Nghiễm, Kim Ấu Tư đồng thời vào Văn Uyên các, trở thành bảy đại học sĩ đứng đầu Vĩnh Lạc nội các.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 410

Khai Đạo Khai Đạo.

Tiểu viện chỗ ở của La Khắc Địch kia, vẫn là gian phòng kia.

Chiếu, kỷ trà, thư quyển.

Chỉ là trên tường thiếu một bức tranh, kỷ trắc, không có cái lò đất kia, nhưng mà qua hun đúc, thân ở trong phòng, tựa như vẫn có thể ngửi được mùi trà nhàn nhạt.

Vị trí La Khắc Địch quen ngồi trống không, Hạ Tầm ở trong phòng, lại không có đi ngồi cái vị trí kia, hắn cảm thấy, cái vị trí kia chỉ nên thuộc về La Khắc Địch, La Khắc Địch mới là loại người vì lý tưởng và tín niệm, có thể hy sinh tất cả, kể cả chính hắn. Hạ Tầm không biết đây có phải chuyên thuộc về một loại chấp nhất cổ nhân hay không, ngược lại hắn là làm không được.

Hắn làm không được, cho nên kính ý sâu trong lòng, La Khắc Địch tuy đã không còn, nhưng ảnh hưởng của hắn đã sâu sâu nhuộm dần mỗi một người cùng hắn tiếp xúc, hiểu biết.

"Đại nhân, việc hậu sự của La đại nhân, đã lo liệu xong rồi, còn có... Hậu sự Tiêu tổng kỳ...

"Tiêu Thiên Nguyệt... Chúng ta từng cộng sự qua, không nghĩ đến hắn đối với La đại nhân một lòng trung thành, lại có tráng sĩ tiết liệt điền hoành...". Hạ Tầm lại không biết La đại nhân cực kỳ lợi hại ở trong suy nghĩ của hắn vậy mà lại có Long dương chỉ hảo (gay), đối với Tiêu Thiên Nguyệt chết, hắn cũng không có nghĩ nhiều, hắn chỉ là có chút cảm khái, cái từng cùng hắn cộng sự qua lại cùng hắn là địch Tiêu Thiên Nguyệt, so sánh với những người cả ngày vây quanh trạm dịch Long Giang ủng hộ đại nhân lên ngôi kia, thật là càng có chút khí tiết.

Nhưng mà hắn cũng không nên nói quá nhiều, bằng không không tránh khỏi khiến Ngọc Quyết và Trần Đông, Hiệp An khó chịu nổi, hắn chỉ than thở một câu, ánh mắt lại rơi tại trên người Lưu Ngọc Quyết muốn nói lại thôi.

Lưu Ngọc Quyết lấy hết dũng khí nói: “Sớm nay... Một vị đại nhân họ Kỷ đến qua, nói hắn muốn tiếp quản Cẩm y vệ”.

Lưu Ngọc Quyết nhìn Hạ Tầm, cặp mắt to có thể nói kia mang theo ủy khuất và chất vấn: “Đại nhân tại sao có thể đem La đại nhân phó thác cho ngươi, giao ra chứ?”.

“Mệnh lệnh hoàng đế, ta có thể kháng cự sao? Cẩm Y đi lên, nhất định cần ta ngồi ở trên cái vị trí này sao?”.

Hôm nay Yến vương dẫn văn võ bá quan tế tổ Hiếu lăng, trở về liền muốn cử hành đại điển đăng cơ, các văn thần rất nghiêm cẩn dựa theo lễ nghi, tại trước hắn không có chính thức cử hành đại điển như cũ xưng hắn điện hạ, mà bọn người Hạ Tầm thủ hạ của Yến vương, đã đổi xưng hắn hoàng thượng rồi.

Hạ Tầm nói xong, nhìn nhìn ba người có chút bộ dạng buồn bực, mỉm cười: “Các ngươi sắp xếp một chút, Kỷ Cương theo giá đi hiếu lăng rồi, đại điển đăng cơ hôm nay, hắn đảm nhiệm cẩm Y vệ Đô chỉ huy sứ kiêm Bắc Trấn phủ, mà các ngươi, phải rời khỏi nơi này”.

Ba người Lưu Ngọc Giác mở to con mắt, muôn miệng một lời nói: “Rời đi?”.

“Không sai! Hoàng thượng lần nữa mở Nam Trấn phủ ti, chính là ta thành lập tổ chức Nam Trấn phủ ti”.

Cẩm y vệ nhân viên cùng chức quyền toàn bộ, là bố trí xuống Nam trấn Bắc trấn. Bắc trấn chuyên môn phụ trách án hoàng đế khâm định, lùng bắt hình sự, mà nam trấn thì phụ trách nội bộ pháp kỷ, quân kỷ của cẩm Y vệ, là.

Giám sát quản thúc chế hành Bắc trấn, ở trước mặt người ngoài, khiến người nghe tin sợ vỡ mật là đề kỵ Bắc Trấn, nhưng ở trong nội bộ cẩm y vệ, khiến cho người lùi ba xá là bọn “hiến binh” Nam Trấn kia.

Ba người Lưu Ngọc Quyết nhìn nhau, vẫn là Lưu Ngọc Quyết ý vào cùng Hạ Tầm tư giao rất dày, thay Trần Đông và Hiệp An hỏi ra lời bọn hắn muốn hỏi: “Dương đại ca, người... Người muốn đảm nhiệm quan trấn phủ Nam Trấn phủ ti? Tên Kỷ Cương kia... Hắn là nguyên nhân gì, còn muốn quan ở trên đại ca?”.

Hạ Tầm nói: “Nam trấn phủ sao? Không phải ta! Ta đã hướng hoàng thượng tiến cử, do

ngươi... Ngọc Quyết, đến đảm nhiệm Trấn ti Nam Trấn phủ ti!".

Lưu Ngọc Giác cả kinh, thất thanh nói: "Ta... Ta làm sao có thể?".

Hạ Tầm mỉm cười không trả lời, lại chuyển hướng Trần Đông và Hiệp An: "Hoàng thượng định xây dựng lại đề kỵ, khôi phục toàn bộ chức ti của cẩm Y vệ và bố trí xuống vệ sở, hai người các ngươi, là Nam Trấn Thiên hộ. Nam Trấn sau này, không chỉ phụ trách quân kỷ, pháp kỷ nội bộ Cẩm y vệ, còn phải phụ trách vũ khí nóng. Khi hoàng thượng Tĩnh Nan, từng nếm qua đau khổ của vũ khí nóng nam quân, hoàng thượng đối với những vũ khí nóng này rất cảm thấy hứng thú, xét thấy nghiên cứu chế tạo vũ khí nóng thuộc về tuyệt mật quốc gia, cho nên sau này thợ vũ khí nóng, bản vẽ vũ khí nóng, phường làm vũ khí nóng, toàn bộ chuyển giao Nam Trấn.

Các ngươi sau khi nhậm chức, trước tiên phải định ra một phần biện pháp nghiêm khắc bảo mật, còn phải định ra một phần biện pháp thưởng phạt phát minh chế tạo nghiên cứu vũ khí nóng, dùng khích lệ thợ thủ công nghiên cứu chế tạo vũ khí nóng, hoàng thượng... Định xây dựng một nhánh quân đội chuyên môn vũ khí nóng, nhánh quân đội này, với tam thiên doanh, ngũ quân doanh như nhau, trở thành lực lượng chủ yếu bảo vệ kinh sư, mà vũ khí nóng này, liền cần Nam Trấn đến quản lý và cung cấp".

Hạ Tầm cười cười nói: "Nhánh quân đội này, tên là ta giúp hoàng thượng lấy, gọi... 'Thần Cơ doanh'!".

Trần Đông lưỡng lự nói: "Vậy... Đại nhân... Còn ngài?".

Phi Long tồn tại là tuyệt mật, mà lực lượng bí mật tồn tại và quy mô của cẩm Y vệ, vốn chỉ có La Khắc Địch biết, ngay cả Trần Đông Hiệp An thân ở trong đó, cũng chỉ cho rằng bọn hắn tồn tại, cũng không biết ở trong thiên hạ còn có rất nhiều người giống như bọn họ, hai bộ sát thủ giản này, là vũ khí bí mật của Hạ Tầm, Hạ Tầm đương nhiên không thể nói cho bọn hắn biết.

Hắn xoa xoa cái mũi, giang hai tay, bất đắc dĩ nói: "Về phần ta... Ta cũng không biết, khi hoàng thượng đăng cơ đại điển, ta sẽ đi, sau đó... Liền sẽ biết thôi. Được rồi, các ngươi tự đi chuẩn bị đi!".

Lưu Ngọc Quyết còn muốn nói, Hạ Tầm mỉm cười vỗ vỗ bả vai hắn, thân thiết nói: "Được rồi, có chuyện gì, chờ nha môn nam trấn phủ lần nữa mở ra rồi, ta mời ngươi, còn có Trần

huynh, Hiệp huynh uống rượu, chúng ta lại hảo hảo trò chuyện, Kỷ Cương rất nhanh liền phải tiếp quản nơi này, các ngươi vẫn là làm chuẩn bị trước đi".

"Vâng!".

Bị hắn vỗ, trên má Lưu Ngọc Giác nhất thời hơi đỏ, hắn ôn thuần đáp ứng một tiếng, liền ngoan ngoãn đứng dậy. Trần Đông và Hiệp An cũng đứng dậy, vừa cảm kích vừa hưng phấn hướng Hạ Tầm khom người vái, lùi đi ra.

Hai người bọn hắn có thể trở thành siêu nhất lưu sát thủ, đầu óc, ánh mắt sao lại có thể kém. Cái chức quan Cẩm y vệ trấn phủ Nam Trấn phủ ti này của Lưu Ngọc Quyết, chính là tên Dương Húc trước mắt này một lời tiến cử, chức vị Dương Húc tuy chưa định, hắn có địa vị quyền bính bậc nào còn cần hỏi sao? Lại nói hai người hắn có thể vì Hạ Tầm một lời mà quyết, thành Thiên hộ rồi.

Lúc Cẩm Y vệ thịnh nhất, bố trí xuống năm vệ sở đều là đủ quân số, khi đó thật khuyết thiên hộ cũng chỉ có năm người. Ngoại trừ năm thật khuyết thiên hộ này ra, còn lại đều là quan nhàn rỗi có quan không có chức chỉ ăn bổng lộc, chỉ có năm người Thiên hộ này mới là chân chính nắm quyền, Hạ Tầm thoáng cái liền vì bọn hắn đòi hỏi hai cái. Ba ghế còn thiếu khác, nghĩ đến là lưu cho Kỷ Cương, dù sao Kỷ Cương mới là chỉ huy sứ tối cao của Cẩm Y vệ. Nhưng càng như thế, càng có thể thấy tên Dương Húc này rất cao. Sao không khỏi khiến bọn họ sinh lòng kính sợ.

Khi bọn hắn đi ra ngoài, thần chí còn có chút hoảng hốt, nhưng mà bọn hắn đều ý thức được: cẩm Y vệ, tựa như muốn thật quật khởi lại rồi, lý tưởng La đại nhân vì nó phấn đấu một đời, cuối cùng thực hiện được rồi.

***

Hạ Tầm đi ra cửa nha môn cẩm Y vệ, cửa ra vào đứng vài người, nắm mấy thớt ngựa, vừa thấy Hạ Tầm đi ra, lập tức hướng hắn khom người hành lễ.

Hạ Tầm xoay người lên ngựa, vài người kia vội vàng cũng lên ngựa, túm tụm chung quanh hắn, vài người này cùng Hạ Tầm giống nhau, đều không mặc quan phục quân phục gì, chỉ là bộ giáp quanh bụng, là ăn mặc theo kiểu quân nhân.

Đợi Hạ Tầm tại trên ngựa ngồi vững, Tưởng Mộng Hùng nói: "Đại nhân, cần hậu giá Ngọ

môn sao?”.

Hạ Tầm ngẩng đầu xem xét sắc trời nói: “Hoàng thượng sẽ không trở về nhanh như vậy, đi đi, trước tiên ở trong thành đi một chút!”.

“Vâng!”. Vài người lập tức đánh ngựa đi theo ngựa Hạ Tầm, dọc ngự đạo chạy xuống.

“Nhân thủ đã rải đi ra rồi sao?”.

Hạ Tầm quay đầu hỏi Tưởng Mộng Hùng theo thật sát bên người, Tưởng Mộng Hùng nói: “Vâng, tuân đại nhân phân phó, người của chúng ta đã toàn bộ đều phái đi ra rồi”.

Hạ Tầm gật gật đầu: “Người của chúng ta, trước mắt chuyện duy nhất phải làm, chính là xác định nơi ở, sống chết của người kia!”.

“Vâng!”. Tưởng Mộng Hùng do dự một chút, lại thấp giọng nói: “Đại nhân, điện hạ đăng cơ sắp đến, thần có công đều đang đợi luận công ban thưởng, Kỷ Cương kia đến sau lên trước, không những ngồi cẩm Y vệ sử, hơn nữa lập tức liền muốn chiêu binh mãi mã, xây dựng lại đề kỵ, Phi Long chúng ta đem toàn bộ lực lượng đi tìm nơi ở người kia... Ừm...”.

Hạ Tầm liếc hắn một cái: “Ngươi muốn nói cái gì, thống khoái một chút, không cần như đàn bà vậy”.

Tưởng Mộng Hùng cười hắc hắc, nói: “Phi Long chúng ta, vì điện hạ vào sinh ra tử, công huân lớn lao, lúc này có phải cũng nên hay không...

Sắc mặt Hạ Tầm khẽ trầm nói: “Công lao của các ngươi, hoàng thượng không quên, nên có phong thưởng, cũng tự nhiên sẽ có, cái khác, không cần vọng tưởng. Nhất là thân phận các ngươi, tay càng là không cần vươn quá dài. Trước mắt trong kinh thành một đầm nước đục, dễ dàng mò cá, phải không? Nhớ kỹ cho ta, phải là ngươi, tuyệt sẽ không thiếu ngươi, nhưng lúc này, đối với việc trong kinh không cần dính vào, ngươi biết hôm nay cao cao tại thượng, ngày mai có phải là tù đày hay không? Ngươi biết hôm nay tiểu lại nghênh đón, ngày mai phải đứng hàng cửu khanh hay không? Vươn tay loạn, cẩn thận không rút ra được!”.

Tưởng Mộng Hùng thấy hắn tức giận, sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói: “Dạ, ti chức tỉnh ngộ rồi!”.

Hạ Tầm ở trong thành đi lòng vòng, chỉ thấy các nơi trật tự ngăn nắp, đã khôi phục bình

tĩnh rồi, dân chúng chạy nạn phần lớn đã rời khỏi kinh thành đi về xây dựng lại quê quán, trong lúc lúc này mới an tâm xuống. Xem xét thời gian không sai biết lắm, Yến vương hẳn từ Hiếu lăng về đến, liền giục ngựa chạy về.

Phía trước vượt qua một chỗ phủ đệ, vừa mới quặt qua góc tường, Hạ Tầm liền vô ý thức thả chậm tốc độ ngựa, đây là Trung Son vương phủ, hắn từng tại đây cứ Từ đại đô đốc, dùng một chiêu "Phi thiên kế" từ trong tay La Khắc Địch chạy thoát, đối với địa hình nơi này phi thường quen thuộc.

Rẽ đến trên đường cái phía trước, Hạ Tầm vừa nhìn liền nhìn thấy không xa phía trước, bên đường đứng một thiếu nữ, thân người yểu điệu, thướt tha đứng cười, mái tóc rũ xuống hai vai, gò má tú mỹ kia, phảng phất một kiện tác phẩm nghệ thuật tỉ mỉ tạo hình, không một chỗ nào không khéo đến cực điểm, đẹp đến khiến cho người ngạt thở. Một thân váy trắng tập vân vân mặc tại trên người nàng dáng vẻ yểu điệu kia, tựa như một gốc lâm phong ngọc thụ.

Hạ Tầm ghì mạnh dây cương ngựa, đó là Mính Nhi, nàng vài ngày nay, cũng một mực ở tại trong quân doanh trạm dịch Long Giang, mỗi ngày có quá nhiều việc bận rộn, bện đến Hạ Tầm vài ngày nay căn bản không rảnh nhớ người bạn một đường chạy thoát chết này, tiểu nha đầu còn lưu lại mấy phần mơ tưởng xa xôi.

Nàng đang ngây ngốc nhìn sang phía Trung Son vương phủ đối diện, xa xa, liền có thể nhìn thấy, trong mắt nàng mơ hồ lệ quang.

"Tiểu nha đầu này có nhà khó vào có thân khó thăm viếng, thật khó cho nàng rồi, mấy ngày nay ai cũng đang bận, cũng không có ai chiếu cố đến nàng" Hạ Tầm lòng mềm ra, quay đầu nói với Tưởng Mộng Hùng: "Từ Huy Tổ mấy ngày nay còn an phận không?".

Tưởng Mộng Hùng nói: "Phụng khẩu dụ của đại nhân, người của thuộc hạ một mực theo dõi hắn, hắn mấy ngày nay cả ngày không rời khỏi nhà, cũng không thấy khách lạ, cả ngày đều thủ ở bên trong tổ tò".

Hạ Tầm nói: "Hoàng thượng hiện tại còn không để ý hắn, chờ bận rộn đăng cơ đại điển xong, chung quy sẽ có sự xử lý" Nói xong liền quay người xuống ngựa.

Tưởng Mộng Hùng vội vàng nhắc nhở nói: "Đại nhân, hoàng thượng lập tức liền muốn về thành rồi".

Hạ Tầm khoát khoát tay nói: “Thời gian còn kịp, ta đi khuyên bảo tiểu hài đáng thương kia một chút, các ngươi không cần theo!”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 411

Hiệp Lộ Tương Phùng.

"Quận chúa!".

Mình Nhi quay đầu nhìn thấy Hạ Tầm, vội vàng lau đi lệ quang trong mắt, mang theo chút sụt sịt nói: "Hôm nay tỷ phu tế Hiếu lăng, liền phải đăng cơ xưng đế rồi, ngươi tại sao chưa cùng đi?".

Hạ Tầm nói: "Tại hạ vâng mệnh, lưu thủ kinh thành".

Mính Nhi chỉ Ừm một tiếng.

Hạ Tầm thở dài, an ủi nói: "Quận chúa, chuyện cũ đã qua, đại đô đốc nếu là dưới suối vàng có linh, cũng sẽ không hy vọng quận chúa buồn bực không vui".

Mính Nhi vừa nghe hắn nói đến tam ca, vốn nhịn không được nước mắt lập tức lại nổi lên, Hạ Tầm từ trong tay áo lấy ra khăn tay của mình, suy nghĩ không ổn lại nhét về, nhìn nhìn ánh mắt khác thường của người đi đường, chỉ đành quýnh lên nói: "Cô xem, cho dù là ta sẽ không khuyên, tốt xấu cũng là một phen tâm ý của ta, cô tại sao... Khóc đến càng lợi hại vậy?".

Mính Nhi thấy bộ dạng hắn tay chân luống cuống, trong lòng cảm thấy buồn cười, tư vị khổ sở liền nhẹ đi chút, nàng khịt khịt cái mũi, quay đầu qua nói: "Ta mới không có thương tâm, ngươi là người bận rộn, vừa đến Kim Lăng liền căn bản không nhìn thấy bóng ngươi, có việc gấp thì ngươi đi đi, người ta không cần ngươi quan tâm".

Hạ Tầm giải thích nói: "Vài ngày nay, việc quả thật nhiều một chút, lại nói, quận chúa hôm nay có điện hạ chiếu cố. Chuyện đã qua đi rất lâu rồi, quận chúa không cần thương tâm, hoàng thượng nhất định sẽ cho Từ gia một câu trả lời thỏa đáng, cho Từ gia một cái công đạo".

Mính Nhi căng cứng khuôn mặt nói: "Ta đã nói không có tức giận rồi!".

“Ài, quận chúa không cần mạnh miệng, thật ra...

Mính Nhi phát cáu, đột nhiên chuyển hướng hắn nói: “Được được được rồi, ta tương tâm, được rồi chứ? Ta thương tâm hiện tại không nhà có thể về, ngươi cứ nói lải nhải hoài, vậy ngươi nghĩ biện pháp cho ta đi!”.

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: “Không nhà có thể vè? Tại hạ biết quận chúa không muốn về vương phủ, hiện tại không phải ở tại trạm dịch Long Giang sao?”.

Mính Nhi giận dữ nói: “Tỷ phu hôm nay liền đăng cơ xưng đế rồi, sau khi xưng đế liền ở trong cung, trạm dịch Long Giang ở cũng phải rút rồi, chẳng lẽ ta dọn đi trong cung ở sao? Ngươi nghe nói qua quy củ giống như vậy chưa?”.

Hạ Tầm nghẹn lời, mấy ngày nay mọi người đều bận rộn việc lớn, tiểu quận chúa an trí như thế nào, còn thật không có nghĩ tới. Mính Nhi tức giận nói: “Ta không nhà có thể về rồi, ngươi lại giả mù sa mưa ra vẻ quan tâm...”.

Hạ Tầm cười bồi nói: “Tại hạ là thật quan tâm quận chúa”.

“Tốt, vậy ngươi an bài cho ta cái chỗ ở đi”.

Hạ Tầm ngây ngốc nói: “Quận chúa, tại hạ hôm nay cũng là không nhà có thể về nha, ta mấy ngày nay không có chỗ ở cố định...

Mính Nhi liếc hắn một cái nói: “Lúc trước khi ở Bắc Bình, ta nhớ ngươi nói qua tại Kim Lăng có một tòa nhà, hiện tại hẳn vẫn để không.

Không thể cho ta mượn ở chút sao?”.

“Cái này... Không giấu quận chúa, từ lúc đánh vào thành Kim Lăng, tại hạ một mực bận rộn, còn chưa chú ý đi xem một chút, bây hiện tại trong phủ là một mảng hỗn loạn hay là bị người xâm chiếm, hoặc là khi di dời dân vào thành cũng bị quan binh một mồi lửa đốt rồi, tại hạ một mực không biết...

“Vậy làm thế nào?”.

Hạ Tầm khẽ buông tay.

Mính Nhi nổi giận nói: "Ta không quan tâm, ngươi là nam nhân, ngươi nghĩ biện pháp!".

Lời này nói xong, tựa hồ cũng cảm giấc trong đó có chút ý nghĩa khác, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, vội vàng căng khuôn mặt nhỏ nhắn, tránh cho Hạ Tầm nhìn ra nàng e lệ rụt rè.

Hạ Tầm ngượng ngập nói: "Quận chúa, có thể kêu hoàng thượng an bài nha, tuy nói hắn là hoàng thượng, cuối cùng là tỷ phu của cô".

Mính Nhi nói: "Ngươi hiện tại bận rộn, hắn còn không phải càng bận hơn ngươi sao?".

Hạ Tầm nghẹn lời rồi.

Mính Nhi trừng mắt nhìn hắn, vốn chỉ là giận dỗi, nhưng là nhìn hắn thật khoanh tay mặc kệ, lại thật có chút tức giận nói: "Ngươi quản hay không? Ngươi không quan tâm, ta liền kêu ngươi thúc thúc!".

"Hả?". Hạ Tầm có điểm không phản ứng kịp: "Kêu ta thúc thúc, cái này cùng giúp đỡ quận chúa hay không có quan hệ gì?".

Mính Nhi tựa cười mà không phải cười liếc hắn một cái, nói: "Quả thật không có quan hệ, dù sao khi ta gặp tỷ tỷ tỷ phu, liền kêu ngươi như vậy, ta gặp văn võ đầy triều, vẫn gọi ngươi như vậy, ta gọi hoàng thượng tỷ phu và cả cả triều văn võ nghe, ngươi nếu cùng hoàng đại gia ngang hàng, ngươi muốn làm trưởng bối đương kim hoàng thượng! Thúc thúc, thúc thúc, thúc thúc...".

Hạ Tầm thế nào cũng không nghĩ tới, hảo tâm tiến lên khuyên giải vài câu, tiểu tiên nữ vậy mà lại biến thành tiểu ma nữ, hắn khóc không ra nước mắt nói: "Quận chúa cô không có việc gì làm lấy bối phận lớn như vậy làm gì? Cô đây không phải làm khó người khác sao?".

Mính Nhi trợn mắt xinh đẹp nhìn hắn một cái: "Ta nào biết? Chuyện này ngươi phải hỏi cha ta đi! Ngươi mặc kệ ta, ta liền gọi, thúc thúc, thúc thúc...".

Mính Nhi tuy bình thường một bộ dáng tiểu thục nữ, nhưng ngàn vạn sủng ái tập trung tại một thân, vẫn là có chút điêu ngoa nóng tính, chỉ chẳng qua bình thường đều bị nàng được sự giáo dưỡng tốt kìm chế chặt. Nhưng không biết tại sao, từ sau khi Hạ Tầm mang theo nàng tìm được Yến vương, cũng không quan tâm nàng ăn no hay không, cũng không quan tâm nàng ngủ ngon hay không, lúc so với lúc nàng dậy sớm hơn, cũng không biết kéo chăn cho nàng...

Đương nhiên, hiện tại không phải trên đường chạy nạn, những chuyện này quả thật không đến phiên Hạ Tầm để ý đến, cái này... Có chút làm khó người ta rồi, nhưng mà... Ân cần hỏi thăm một tiếng cũng có thể mà? Nàng tức giận tại sau khi Hạ Tầm đem nàng ném cho tỷ phu, liền giống như hoàn toàn quên mất nàng, cái loại cảm giác ngươi bị hắn khinh thị này khiến cho nàng rất khó chịu, hiện tại rốt cuộc đã bạo phát ra rồi.

Hạ Tầm cười khổ xin tha: "Được được được, xem như ta sợ cô rồi, ta đến nghĩ biện pháp. Cô nãi nãi ngươi đừng kêu được không, kêu ta đầu cũng to rồi!".

Mính Nhi đắc ý lên, lại cố ý dè dặt nói: "Dương đại nhân không cần khách khí như vậy, bản cô nương cũng không có thói quen làm trưởng bối người ta...".

"Đúng, do ta thiếu nợ miệng...". Hạ Tầm nhận mệnh rồi, hắn quay đầu qua, tức giận trừng mắt nhìn Tưởng Mộng Hùng đứng tại nơi xa: "Ngươi, qua đay!".

Tưởng Mộng Hùng vội vàng hấp tấp chạy qua: "Đại nhân...

Hạ Tầm nói: "Hoàng thượng lập tức liền muốn về thành rồi, ta phải tập tức chạy đi, ngươi, trước tiên tìm một địa phương, an trí tốt ổn thỏa cho vị tiểu tổ tông này...

Mính Nhi không vui, nàng không mong muốn so sánh Hạ Tầm bối phận lớn hơn, cho dù hắn thuận miệng nói cũng không được, tiểu ny tử lập tức trừng một đôi mắt to thông minh mỹ lệ, không vui vẻ nói: "Ta là tổ tông của ai?".

Hạ Tầm một ngón chỉ Tưởng Mộng Hùng: "Hắn".

Cái mũi nhỏ của mình Nhi hếch lên: "Hừ" một tiếng không nói.

Lúc Hạ Tầm giục ngựa chạy hướng Triêu Dương môn, Chu Lệ đã đến Triêu Dương môn, vừa đến cửa, liền bị hai người ngăn cản.

Hai người này thân triều phục, trang nghiêm long trọng, lại là Ngự sử Liên Doanh và Đổng Dung.

Chu Lệ sớm tại lúc cùng Kiến Văn đế đàm phán, liền liệt ra "Gian nịnh bảng" hai mươi chín người, trong đó cũng không có tên hai người này. Bọn hắn đối với tước phiên cũng không hoan nghênh, đối với thủ đoạn tước phiên của phương hoàng chỉ lưu càng không cho là đúng, nhưng sau khi Chu Lệ vào thành, Kiến Văn đế tự thiêu, bọn hắn cũng không có cùng bọn quan

viên Ngô Hữu Đạo cùng nhau đi yết kiến Yến vương, hướng Yến vương ủng hộ lên ngôi.

Bọn hắn một mực chờ đợi, chờ đợi hành động bước tiếp theo của Yến vương.

Ngươi nói ngươi là Tĩnh Nan, có thể, binh mã triều đình đánh không lại ngươi, hai người chúng ta sức người đọc sách tay trói gà không chặt tự nhiên chỉ có thể buông xuôi bỏ mặc.

Kiến Văn hoàng đế tự thiêu, bọn hắn đồng dạng không có biện pháp, chủ cũ tuy đi, bọn hắn cũng không lựa chọn tự sát đi theo, Chu Duẫn Văn đối với bọn hắn xa không đạt đến tình trạng đối đãi với quốc sĩ, Chu Duẫn Văn dùng đối đãi quốc sĩ với Phương Hiếu Nhụ, Phương Hiếu Nhụ cũng chưa tự sát.

Nhưng mà bọn hắn cũng có kiên trì của bọn hắn, đó chính là đạo chính thống, đạo chính thống là đặt nền móng thiên hạ, vạn lần không thể phế. Kiến Văn hoàng đế chết rồi, tiểu thái tử Chu Văn Khuê cũng chết rồi, nhưng Kiến Văn đế còn có cái tiểu nhi tử Chu Văn Khuê hai tuổi, Tĩnh Nan đã kết thúc, đế vị này liền nên truyền cho Chu Văn Khuê, cho dù Chu Văn Khuê tuổi nhỏ, không thể cai quản đất nước, Kiến Văn đế còn có vài huynh đệ, Chu Lệ ngươi tự mình làm hoàng đế, đó chính là mất đạo chính thống.

Làm đệ tử Nho gia, cái này bọn họ tuyệt đối không thể khoan nhượng. Nhưng hai người bọn hắn không phải thần ủng hộ lên ngôi, vô duyên theo Chu Lệ đi Hiếu lăng tế tổ, dưới chân núi Hiếu lăng hộ vệ nghiêm ngặt, bọn hắn cũng hỗn loạn không đi vào, cho nên một mực ở sau Triêu Dương môn chờ chỗ xa giá Chu Lệ phải qua. Vừa thấy Chu Lệ nghi trượng đến, Liên Doanh và Đổng Dung lập tức nâng lên trường thương cảnh vệ sĩ tốt ngăn cản, hướng nghi trượng của Chu Lệ bổ tới.

Thị vệ của Chu Lệ vừa thấy lập tức đem bọn hắn ngăn lại, Chu Lệ mắt thấy hai tên quan văn, bất giác có chút nghi hoặc, hắn đem tay nhẹ.

Nhàng phất lên, hầu hạ tại một bên Kỷ Cương vội vàng hô: "Buông bọn hắn ra!".

Hai tên Ngự sử bổ nhào đến bên người Chu Lệ, nắm chặt dây cương ngựa của hắn, nghiêm nghị quát: "Nghịch tặc, xuống ngựa!".

Một tiếng quát lớn này, trăm quan toàn bộ tái mặt, Chu Lệ đem mặt cúi xuống, trầm giọng nói: "Các ngươi nói cái gì?".

Liên Doanh chính khí lẫm liệt nói: “Dùng thần soán vua, có thể nói trung sao? Dùng thúc tàn cháu, có thể nói nhân sao? Quay lưng lại tiên đế phân phong chỉ chế, có thể nói hiếu sao? Đã viết Tĩnh Nan, chiếm đoạt chủ vị, danh phận kỷ pháp không còn sót lại chút gì, cái này không phải nghịch tặc sao?”.

Chu Lệ không nghĩ đến vừa mới về thành, liền nhận phải bọn hắn khó xơi như thế, chỉ tức đến mặt đỏ như máu, hắn còn chưa kịp trả lời, Kỷ Cương đã lớn tiếng quát: “Mạnh thánh nhân nói, quân xem thần là rơm rác, thì thần xem quân như giặc thù, quân vương bất nhân, tại sao tận trung! Ngươi nói dùng thúc tàn cháu, bốn năm nay các loại, ngươi mắt mù không nhìn thấy sao? Rốt cuộc là thúc tàn cháu hay lấy cháu tàn thúc phụ! Quay lưng lại tiên đế phân phong chỉ chế, rốt cuộc là Kiến Văn hoàng đế hay là Yến vương điện hạ! Người đâu, đem đồng đảng hai tên gian thần này bắt lại!”.

Liên Doanh cùng Đổng Dung lớn tiếng chửi mắng, Liên Doanh bị hai tên thị vệ vặn chặt cánh tay, hắn vẫn giãy giụa nhảy lên, hướng trên mặt Chu Lệ hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, nghiêm nghị quát: “Lòng muông dạ thú, trời đất chứng giám, nghịch tặc Chu Lệ, không được chết tử tế!”.

Trên mặt Chu Lệ lộ ra một nụ cười khiến tim người đập nhanh, nhẹ nhàng vuốt cằm nói: “Được, mắng hay lắm, ngươi nói cương đao của bản vương không sắc sao?”.

Trong mắt hắn lóe lên một mảng màu đỏ, trầm giọng quát: “Đem bọn hắn chém đầu tại chỗ!”.

Kỷ Cương đem tay vung lên, cẩm y thị vệ kéo Liên Doanh, Đổng Dung đi, hai người vẫn như cũ mắng chửi không ngừng, thẳng đến bị đại hán cẩm y kéo đến bên đường, giơ cương đao lên: “Xoẹt xoẹt” hai tiếng, sạch sẽ gọn gàng chặt xuống đầu bọn hắn, tiếng chửi mắng lú này mới nghỉ, làm trong dân chúng xem lập tức truyền ra một hồi kinh hô.

Theo tại bên người Chu Lệ Chu vương tức giận đến toàn thân run rẩy, nói: “Tôn tử (cháu nội) có thể làm hoàng đế, nhân tử (con trai) lại không được; Chất tử có thể giết thúc thúc, thúc thúc lại chỉ có thể buông tay chịu trói. Cái này chính là trung của bọn chúng, đạo của bọn chúng! Hai tên này đổi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa, sách đều đọc đến trong bụng chó rồi!”.

Một quan viên mặt xanh lét, hai má hóp tiến lên trước nói: “Điện hạ ứng trời thuận người,

vạn họ phục thuận theo, hôm nay kế hoàng đế vị, đó chính là đứng đầu thiên hạ. Loại nịnh thần này mạo phạm điện hạ, chính là tội lớn bất kính, đáng tru di chín họ!".

Người này tên Trần Anh, tài học là có, trước theo Thái học, sau làm Ngự sử, tiếp đó đảm nhiệm Án sát sứ Sơn Đông, về sau lại điều làm Thiêm sự phủ Bắc Bình, khi Kiến Văn đế muốn diệt sạch Yến vương, đem quan viên cùng Yến vương qua lại quá gần đều tịch cố hoặc giáng chức hoặc điều khỏi Bắc Bình, Trần Anh này bị người báo lên nhận tài vật của Yến vương, cho nên bị phái đến Quảng Tây, năm trước hoạt động trên dưới, mới được về kinh.

Chu Lệ giơ tay lên, đem nước bọn trên mặt nhẹ nhàng lau đi, nhàn nhạt nói: "Bát quá là hai tên lão cổ hủ trúng hủ độc mà thôi, trí hắn mặc dù ngu, khí tiết khó có được, chung quy không thương hại với quốc gia, chém đầu hắn đủ rồi!".

Trần Anh vội vàng khom người nói: "Điện hạ nhân từ!".

Trải qua chuyện này, tâm tình Chu Lệ chịu ảnh hưởng, trên mặt không có bộ dáng cười, hắn khoát khoát tay nói: "Đi đi!".

Nghi trượng tiếp tục hướng hoàng cung mà đi, Trần Anh vuốt chòm râu, chậm rãi theo tại phía sau, khuôn mặt như có suy nghĩ.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 412

Tam Đại Chiếu.

Thời đại Kiến Văn, giống như pháo hoa, chỉ sau ba năm ngắn ngủi đã kết thúc.

Vương triều mới, thời đại Vĩnh Lạc đến rồi. Mặc kệ hắn đại điển đăng cơ bởi vì vội vàng mà trở nên đơn sơ, bởi vì vội vàng mà không có tứ di (các nước chư hầu) đến, các vương đến triều, nhưng nó dù sao là một cái bắt đầu mới.

Phụng Thiên điện, Yến vương Chu Lệ thân mặc long bào, đầu đội vương miện, uy nghiêm ngồi tại trên ngự tọa, vương công quốc trụ, phụ võ các quan tề tụ, những lão thần nhìn thấy Chu Lệ ngồi ở thượng thủ, trong hoảng hốt có một loại ảo giác, tựa như... Ba mươi năm trước, vừa mới đánh đuổi Thát Lỗ, xây dựng lại Hoa Hạ Hồng Vũ đại đế lại về rồi.

Khi đó, Hồng Vũ hoàng đế cũng là tuổi như vậy, cũng là bộ dạng như vậy, cũng là tự tin như vậy, cũng là nhuệ khí bừng bừng như vậy, tuy cách giữa một cái vương triều đoản mệnh, nhưng tựa hồ, Vĩnh Lạc hoàng đế, mới là thiên tử nối tiếp sự oanh liệt của Hồng Vũ, khai sáng thời đại mới.

Mộc Ân đã thăng chức Trung quan Đại thái giám hai tây dâng bảo tỷ, cao cao nâng qua đỉnh đầu, các quan đồng loạt quỳ xuống, hô vạn tuế.

Sau khi tiếp nhận các quan hướng chúc mừng, Chu Lệ hai cánh tay giang ra, uy nghiêm nói: "Các khanh bình thân!".

Các quan ba quỳ chín vái, làm xong đại lễ, đều từ mặt đất bò lên, đứng trang nghiêm trong ban.

Chu Lệ chậm rãi đứng dậy, ánh mắt từ trên mặt phụ võ các quan, các huân thích công khanh từng người quét qua, cao giọng nói: "Trẫm vốn tài đức bạc bẽo, khó kham nổi trách nhiệm lớn, lại được phụ võ các quan cực lực ủng hộ lên ngôi, vì bảo vệ tông miếu xã tắc, trẫm chỉ đành tuân theo chí mọi người, đăng cơ đại bảo".

Các quan lại bái: "Vạn tuế!".

Nhưng Chu Lệ và Chu Duẫn Văn rõ ràng hai cách thức, đăng cơ đại điển của hắn không có bao nhiêu lễ tiết khách sáo lôi thôi lằng nhằng, đem người lăn qua lăn lại đến chóng mặt, vừa mới đăng cơ, Chu Lệ liền mạnh mẽ vang dội bắt đầu thi hành biện pháp chính trị.

"Ta nay đã là hoàng đế, cũng nên mưu đồ chính trị thiên tử. Vương công đại thần, văn võ các quan, nên đồng tâm gộp sức, hiệp trợ cùng ta! Nếu như có kẻ vi phạm pháp lệnh, trên không thể báo hiệu quân vương, dưới không thể an lê dân bách tính, y luật luận xử, hoặc có kẻ có dị chí khác, vô luận thân ở vị trí gì, ta đều muốn nghiêm trị không tha, tuyệt không tha thứ!".

Thói quen Chu Lệ nói chuyện Bắc Bình cựu thần lão thần đứng khắp nơi tại nơi đó, quan viên tại kinh nghe Chu Lệ lời này hầu như muốn ngất xỉu: "Cũng thành hoàng đế rồi, tại sao vẫn là một miệng một cái ta, ngươi phải là trẫm chứ!".

Nhưng mà Chu Lệ hoàng đế này hiển nhiên cùng Chu Duẫn Văn không quá giống nhau, bên cạnh cũng không có Hoàng Tử Trừng và Phương Hiếu Nhụ lúc nào dạy hắn cái gì là "Lễ". Chu Lệ ngại lại nói đến cái gì giảo phụ tước vũ cũng liền thôi, càng đem vấn đề lớn nói đến điểm quan trọng.

Chu Lệ nói xong, hướng một Trung quan Đại thám giám khác, theo hắn vào sinh ra tử, bách chiến sa trường trong phủ Yến vương Thái giám Cẩu Nhi khoát tay một cái, cẩu Nhi liền ở dưới ngự giai đứng lại, từ từ mở ra chiếu thư ngự cực Chu Lệ.

Đạo chiếu thư đăng cực này đại tài tử Giải Tấn viết, nội dung đâu chỉ một cái cẩm tú, càng quan trọng là, hắn dùng ngôn ngữ ngắn gọn nhất, có lực nhất, kể đến Kiến Văn bị gian thần giật dây như thế nào, thay đổi di chế tổ tông, Vĩnh Lạc đế lại là bị ép khởi bình tĩnh Nan như thế nào, hôm nay muốn khôi phục đạo lý tổ chế. Phen lời nói này là phải kể, bởi vì phen lời nói này ngoài ý chính là, Vĩnh Lạc hoàng đế kế thừa là y bát của Thái tổ Hồng Võ hoàng đế, hắn cũng không thừa nhận tính hợp pháp việc làm Chu Duẫn Văn bốn năm nay.

Một đạo chỉ ý này, khai tông minh nghĩa, tuyên bố một năm này là Hồng Vũ năm thứ ba mươi lăm, năm sau là Vĩnh Lạc nguyên niên, cũng chính là nói, Kiến Văn bốn năm thống trị không đáng thừa nhận. Ngay sau đó, liền tuyên bố khai quốc hoàng đế, Thái tổ Hồng Vũ tất cả pháp luật và chế độ toàn bộ khôi phục, cái gì dựa theo Chu Lễ tịnh phủ tịnh huyện, thay đổi

tên chính thức, tất cả sửa lại chế độ cũ Hồng Vũ.

Một quyền này đánh cho mọi người đầu óc choàng váng, chiếu thư tuyên bố xong rồi, các quan vừa mới thở dài, cho rằng đại điển hôm nay kế tiếp chính là báo trời báo đất báo tổ tông, một bộ đại lễ nghi lôi thôi lằng nhằng, không nghĩ cẩu Nhi đem chiếu thư giao cho Mộc Ân, ngay sau đó lại là một đạo thánh chỉ.

Đạo thánh chỉ này lại là an bài nhân sự, hiển nhiên cũng là nội dung quan tâm nhất, các quan phụ võ lập tức tinh thần chấn động, nghiêng tai lắng nghe.

Đầu tiên chính là đối với tang lễ Kiến Văn đế, hoàng hậu và hoàng thái tử an bài, tang lễ dựa theo đế hậu và thái tử lễ chế cử hành, cái này đã một cái trấn an đối với cựu thần của Kiến Văn, cũng là hiển lộ rõ ràng vua mới khoan hậu, nhưng mà quan văn tỉ mỉ chú ý đến, Vĩnh Lạc hoàng đế không có cho Kiến Văn hoàng đế thụy hiệu.

Ngay sau đó, lại là đối với các vương mà Kiến Văn đế bốn năm nay đả kích chỉnh lý an bài.

Tương vương Chu Bách, Chu Duẫn Văn cho vị thúc phụ này thụy hiệu là "Lệ". Chu Lệ sửa "Lệ" làm "Hiến". Phong làm Tương Hiến vương. Phần mộ Tương vương bởi vì là một nhà già trẻ tự thiêu mà chết, còn có rất nhiều cung nhân nô tì chết theo, vốn chỉ là đơn giản toàn bộ chôn tại cùng một chỗ, tạo một tòa phần mộ lớn, Chu Lệ cũng tuyên bố, một lần nữa thu dọn xương cốt an táng long trọng, mà bởi vì Tương vương một mạch đã chết hết, chuyên môn lập Từ quan phụng thủ từ viện.

Trong cựu thần của Kiến Văn đế có người vốn còn muốn khẩn cầu Chu Lệ ban cho Kiến Văn một cái thụy hiệu, nếu không thì dù sao từng là một đời đế vương, ngay cả cái thụy hiệu cũng không có, khó tránh khỏi quá keo kiệt một chút, nhưng vừa nghe Chu Lệ ngay sau đó đối với Chu Bách bị ép chết an bài, lập tức ngậm miệng không nói. Đối với việc Chu Duẫn Văn đối với kẻ chết làm việc không có hậu, không cho thụy hiệu tựa như cũng dễ dàng tiếp nhận rồi, nếu như muốn cho thụy hiệu, chưa biết chừng Vĩnh Lạc đế sẽ cho cái thụy hiệu gì khó nghe.

Sau đó, liền là Chu vương phục tước vị, vẫn về Khai Phong phiên quốc, Tề vương, Đại vương, cũng phân biệt từ trong ngục giam thả ra, phục tước trở về đất phong, Ninh vương cho thưởng hậu, lại không có muốn hắn trở về Đại Ninh, mà là đổi phong Nam Xương, góc Nam

Xương với đất tái ngoại lạnh khủng khiếp muốn phồn hoa rất nhiều, đến nơi đó làm phiên vương, rõ ràng so sánh tại tái ngoại thoải mái hơn nhiều.

Nhưng mà có một điểm, Ninh vương ở tái ngoại, bởi vì gần Mông Cổ, vì cảnh bị biên cương cần thiết, hắn có thể tiết chế tám vạn tinh binh, mà đến Nam Xương rồi, ngoại trừ ba đạo hộ vệ bên ngựa, thì sẽ không thể có binh quyền lớn như vậy.

Mọi người còn chưa hiểu ra tư vị trong đó, màn quan trọng liền đến rồi, các vương đã xong, đối với quần thần ban thưởng và an bài bắt đầu rồi. Đầu tiên tự nhiên là hệ công thần Bắc Bình có công đi theo, người đầu tiên chính là đại tướng Trương Ngọc một trận chiến Đông Xương cho rằng Chu Lệ thân rơi vào vòng vây chặt, anh dũng giết vào, đến nỗi thân rơi vào địch doanh kiệt lực tử chiến, xem như là Tĩnh Nan đệ nhất công thần, truy tặng Anh Quốc Công, thụy Trung Hiển, gia phong Hà Gian Trung Vũ vương.

Vị thứ hai chính là Đạo Diễn đại sư khởi xướng Tĩnh Nan, bốn năm nay phò tá thế tử trấn thủ Bắc Bình, Đạo Diễn đại sư tên tục gia xưng Diêu Quảng Hiếu, quan nhận Thái tử thiếu sư, phong Vinh Quốc Công; vị thứ ba là Từ Tăng Thọ, phong Định Quốc Công; vị thứ tư là Khâu Phúc, phong Kỳ Quốc Công; vị thứ năm là Chu Năng, Điền Thành Quốc Công, vị thứ sáu là Dương Húc, phong Phụ Quốc Công. Sáu vị Quốc Công trên đây đều vì phụng thiên Tĩnh Nan đóng góp công sức đạc tuyên Lục Vũ thần đặc tiến Vinh Lộc đại phu, Hữu trụ quốc, ăn lộc hai nghìn năm trăm thạch, con cháu kế thừa.

Năm người trước không ai không biết, nhưng Dương Húc này là người nào lại có rất nhiều người cũng không biết, lại được phong thế tập (truyền đời) Quốc Công, quần thần không tránh khỏi rất là kinh ngạc, thậm chí có người rất bất bình, tuy không có xì xào bàn tán, nhiều quan viên như vậy đứng tại nơi đó, nhưng có người hơi có dị động, liền dấy lên một hồi ồn ào. Nhưng mà hệ quan viên Bắc Bình, nhất là cao quan cao cấp Bắc Bình lại là thần sắc bình tĩnh, sắc mặt ung dung.

Dương Húc có công lao gì? Triều đình bí mật sắc chỉ bắt Yến vương, Bắc Bình đô chỉ huy sứ Trương Tín chạy đi báo cái tin này cho Yến vương, phong là Huân Quốc Công, Dương Húc trước khi Tĩnh Nan đã cứu qua tính mạng cả nhà Yến vương, sau Tĩnh Nan, tại Kim Lăng cố ý hành thích thất bại, lại cứu Yến vương một hồi, lại cứu thế tử và hai vị vương tử của Yến vương, sông Bạch Câu một trận chiến bày mưu nghĩ kế, trí đoạn soái kỳ Lý Cảnh Long, đến nỗi kết cuộc nam quân tất thắng ngược lại thua to, sau đó đầu thành Tế Nam cảnh báo, lại cứu Yến vương một mạng, lẻn vào Nam Kinh thành, nắm giữ tình báo cơ mật, khiến cho Yến

vương thiêu hủy vạn thuyền lương thảo tụ tập tại huyện Phái, khuyên hàng Trần Huyên, khiến cho Bắc quân có được vô số chiến thuyền, ung dung qua sông, một trận chiến mà định thiên hạ, công lao như vậy, còn không đủ tư cách phong Quốc Công sao?

Người có thể đứng ở trên điện Kim Loan, ai ai đều là nhân tinh, vừa nhìn thấy hệ quan viên cao cấp Bắc Bình mỗi người sắc mặt đương nhiên, người khác tuy không rõ chi tiết, lại cũng không bất bình nữa, chỉ là kiên nhẫn nghe xuống, không ngờ nghe xong phong thưởng Bắc Bình hệ quan viên, khi lại phong đến cựu thần của Kiến Văn, người đầu tiên vậy mà lại là Tào Quốc Công Lý Cảnh Long, quần thần không khỏi xôn xao.

Nói thật, Lý Cảnh Long này thanh danh quả thật không quá tốt, cựu thần của Kiến Văn tuy phần lớn xem thường hắn, văn quan võ tướng hệ Bắc Bình cũng xem thường hắn, món hàng như vậy, lại được phong Tả Trụ Quốc, Thái tử thái sư, Tào Quốc Công, tăng lộc một ngàn thạch, con cháu thế tập (truyền đời), cái này còn có thiên lý sao? Liền chỉ bởi vì lần hắn mở cửa thành?

Lần rối loạn này so với nghe được Dương Húc phong Quốc Công nháo ra động tĩnh còn muốn lớn hơn, bởi vì lần này chủ yếu là các công thần hệ Bắc Bình tỏ vẻ bất mãn, Chu Lệ ngồi thẳng ghế rồng, mỉm cười, cũng không để ý.

Kế tiếp Như Thường khởi xướng ủng hộ lên ngôi, cũng được phong thưởng cực lớn, Như Thường nhận phong làm Phụng thiên dực vận Thủ chính đại thần, đặc tiến Vinh Lộc đại phu, Trụ Quốc, Thái tử thiếu bảo, kiêm Binh bộ Thượng thư, Trung Thành bá, ăn lộc một ngàn thạch.

Chu Lệ đối với bọn hắn phong thưởng không e dè, tự nhiên có đạo lý của hắn, ngoại trừ những người này một mực là thủ lĩnh phái nghị hòa triều Kiến Văn, về sau thiêu hủy lương thực huyện Phái cũng thôi, mở Kim Xuyên môn, với thương vong nhỏ nhất tiến vào thành Kim Lăng cũng thôi, cũng đều có công lao của bọn hắn, càng quan trọng là, hai người này là đại biểu huân thích và triều thần trong cựu thần của Kiến Văn.

Chu Lệ cũng không muốn làm to chuyện, hắn hy vọng nhân tâm có thể nhanh chóng ổn định xuống, triều đình có thể nhanh chóng ổn định xuống. Thống trị thiên hạ lớn như vậy, dựa vào những võ tướng hắn mang từ Bắc Bình qua là không được, một màn ngoài Triêu Dương môn kia, đối với hắn xúc động thật sâu, không quản là hàng thần cũng tốt, cựu thần của Kiến Văn nước chảy bèo trôi nghênh phụng chủ mới cũng thôi, hắn hy vọng có thể cho bọn hắn một cái

tín hiệu rõ ràng: Chỉ cần ủng hộ ta, ta sẽ chuyện cũ bỏ qua, đối xử như nhau, tuyệt sẽ không bạc đãi ai.

Cho nên, theo hắn đánh thiên hạ rất nhiều công thần lão tướng đều bộ dạng bất bình, Chu Lệ ngồi tại thượng thủ, chỉ đành làm như chưa từng nhìn thấy.

Đạo chiếu thư này lưu loát, thời gian tuyên đọc dài nhất, chờ đến kế chiếu thư này tuyên xong, không quản là quần thần loại tâm tư nào đều thở dài, bởi vì kim điện nghi thức nghênh phụng vua mới cuối cùng là kết thúc rồi. Lại không nghĩ đến, Chu Lệ và cha hắn Chu Nguyên Chương giống nhau, cũng là tên cuồng làm việc, văn võ bá quan mở to con mắt, mắt trợn tròn nhìn Trung quan cẩu Nhi lại cầm lên đạo chiếu thư thứ ba.

"... Nới lỏng bốn phủ, khôi phục thuế phú Hồng Vũ. Phàm bốn phương lũ lụt hạn hán, miễn trừ thuế, năm được mùa mà không tình hình thiên tai, kẻ đất đai càn cỗi cũng được ưu tiên miễn phú thuế. Phàm nạn đói mùa màng, toàn bộ bãi bỏ hai thuế, mà quan phủ địa phương phải trước tiên mở kho cứu tế dân, sau đó hướng triều đình bẩm báo. Đô sát viện cử quan tuần thị tuần tra địa phương, kẻ có giấu giếm tai họa không báo, có tai không cứu tế, bắt xử theo pháp luật. Triều mới định, quan phủ các nơi, càng cần phải vỗ về quân dân, kẻ có gian tham, bắt trị tội nặng! Quan ở kinh thành thất phẩm trở lên, quan bên ngoài huyện lệnh trở lên, tất cả cử một người, theo tài cất nhắc, như có tham ô, tội liên đới!".

Không nghĩ tới ngày Vĩnh Lạc hoàng đế đăng cơ, liền ban bố một đạo chiếu thư thi hành biện pháp chính trị như vậy, trọng điểm đạo chiếu thư này chính là lại trị, chính là phản tham, cố ý đem đạo chiếu thư này đặt tại ngày đăng cơ ban bố, cái này rõ ràng chính là Chu Lệ lệnh phản tham.

Vĩnh Lạc ngự cực, ban ba chiếu lớn, đạo thứ nhất, lật đổ đến cùng cựu chính Kiến Văn, đây là quyết đoán; đạo thứ hai, đại phong quan lại cũ mới, đây là vỗ về; đạo thứ ba, các quan viên ngoài hưng phấn, tựa như cảm giác được một chút tư vị kiên cường và giàu lòng hy sinh lúc Thái tổ còn sống. Sau Kiến Văn "bốn năm khoan chính bỏ lệnh giới nghiêm", quan viên chân tay không quá sạch sẽ, tựa như lại cảm nhận được thu ý ào ào...

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 413

Tân Quan Thượng Nhiệm.

Nước trong róc rách, dọc theo một cái lỗ nhỏ không nhanh không chậm rót vào đồng hồ nước đếm canh, mũi tên chảy với tốc độ mắt thịt khó thấy được từng chút từng chút di động, mỗi khi nó di động tám cái khắc độ, cũng chính là nửa canh giờ, thái giám túc trực Khắc Lậu phòng liền sẽ thông tri thái giám Trực Điện giám, thái giám Trực Điện giám lập tức giơ cao bảng biểu thị thời gian mới chạy hướng tẩm cung hoàng thượng hướng thái giám trực ban báo cáo.

Trong hoàng cung một mảng yên tĩnh, ngoại trừ cẩm Y vệ đang trực tuần tra ban đêm ở ngoài điện, cùng với khi những thái giám túc trực trắng đêm không ngủ này di động đèn lồng, đối với cả quần thể kiến trúc hoàng cung mà nói, là yên tĩnh, đen kịt.

Canh tư, chữ vàng "Biển canh giờ" lại chuẩn bị đưa đến tẩm cung hoàng đế, thái giám xướng lên, Vĩnh Lạc hoàng đế nhanh chóng thức dậy, bắt đầu tắm rửa thay quần áo, chải chuốt râu tóc, sau đó dùng bữa sáng, uống trà, sau đó thái giám phụng ngự bắt đầu hầu hạ ăn mặc.

Cùng lúc đó, Khắc Lậu phòng còn đang làm việc, mắt thấy giờ đã đến, bọn họ lập tức một dòng tiểu bảo nhi chạy đi Ngọ Môn thông báo, Chung Cổ ti gõ chuông sớm, Ngọ Môn mở rộng, văn thần võ tướng một trái một phải, nối đuôi nhau mà vào. Trong hậu cung, thái giám giữ ấn, thái giám cầm bút hạ mắt theo đuổi theo Vĩnh Lạc hoàng đế ngồi lên trên kiệu, tinh thần vô cùng phấn chấn, đi hướng Phụng Thiên đại điện.

Mười hai thái giám Đô Tri giám thân thể khỏe mạnh phía trước dẫn giá, Cẩm Y vệ theo giá, lúc này, trước điện Phụng Thiên, thái giám bắt đầu: "Minh tiên". Ngự tiền thị vệ, cung nữ, thái giám, văn võ đại thần qua lại giống như con thoi, vì tòa cung điện hoa lệ này mang đến sức sống.

Nơi này liền giống như cỗ máy móc thời gian Khắc Lậu phòng cực kỳ tinh vi kia, đều một tia không tán vận hành và thao tác, đây là trái tim cả đế quốc, kết quả vận hành và thao tác của

nó, trực tiếp ảnh hưởng cả đế quốc Đại Minh, ảnh hưởng vận mệnh ngàn vạn lê dân.

Ngày đầu tiên thượng triều, đối với Chu Lệ mà nói, là lộ ra mới lạ và không quen, nhưng mà, hắn rất nhanh liền thích ứng tiết tấu cuộc sống như vậy.

Vua mới tân chính, có quá nhiều chuyện phải xử lý, huống chi hắn tuy đăng cơ, rất nhiều địa phương còn chưa có quy thuận, quân sự, chính trị, kinh tế, các cái phương diện, đều có rất nhiều chuyện cần hoàng đế hắn đưa ra chủ ý, Chu Lệ nghiêm túc nghe thần tử hướng hắn bẩm báo các loại các dạng tin tức, tùy thời làm ra phê duyệt.

Bởi vì có quá nhiều chuyện phải xử lý, triều sớm hôm nay tựa hồ cũng qua đặc biệt nhanh, rất nhiều đại thần còn chưa kịp nói ra việc bọn họ muốn xin chỉ thị, triều sớm liền đã đến thời gian.

Hôm nay trời âm u, tựa hồ muốn mưa, Chu Lệ một mực bận rộn đến giữa trưa, mới đến thiên điện dùng bữa trưa. Ở trong mắt các thái giám, cái hoàng đế mới này là rất uy nghiêm cũng là rất có khả năng. Nhưng.

Chu Lệ thật ra hiện tại rất khó chịu.

Hắn ở phương Bắc nhiều năm, thích ăn thức ăn làm bằng bột mì, chính đang tráng niên, lượng cơm ăn cũng lớn, nhưng bữa cơm này, hắn chỉ ăn một cái bánh bao, một khối thịt dê chế biến ngon, còn có một chút đậu hủ, liền phân phó rút yến, đến Chính Tâm điện nghỉ ngơi.

Hắn một mặt uống trà trưa, một mặt kêu người đi truyền thái y, đồng thời nghĩ về trên triều sớm nghe được chỗ các quan các loại vấn đề của cái đế quốc này, trên suy xét xử lý phải hay không còn có cái gì không ổn, cùng với tính toán của hắn đối với cái đế quốc này rót vào thứ gì mới từ góc độ nào khiết nhập. Cùng lúc đó, hắn còn nhẹ nhàng đấm bóp hai chân, nơi đó đang đau nhức khó nhịn được.

Hắn có bệnh phong thấp, đây là hắn thời trẻ chinh phạt Nguyên di Mạc Bắc, cùng các tướng sĩ cùng một chỗ trèo đèo lội suối, bò băng nằm tuyết bị bệnh, bởi vì hôm nay trời âm u, cho nên xương cốt lại vừa đau vừa mỏi, nhưng hắn tại trên hội triều không thể lộ ra một chút không kiên nhẫn cùng thống khổ, mỗi cái thần tử khi hướng hắn bẩm báo, hắn đều phải làm ra tư thái chăm chú lắng nghe, hắn cũng quả thật đang chăm chú lắng nghe.

Tuy hắn tự tin chính mình so với đứa cháu ngu hủ kia càng có năng lực hơn, do hắn đến

thống trị thiên hạ, vô luận đối với đất nước, đối với dân chúng, đều so với Chu Duẫn Văn thống trị càng tốt hơn, nhưng hắn trời sinh thiếu sót, hắn kém một cái đạo chính thống, ngày ngày đạo chính thống này là người đọc sách quan tâm nhất, là vượt lên với quốc gia và lợi ích ngàn vạn bá tính, vì đạo chính thống, bọn họ có thể hy sinh cái tất cả này, kể cả tính mạng của chính bọn họ, ở ngoài Triêu Dương môn, đã có người chứng minh một điểm này.

Cho nên hắn phải cố gắng, không những phải cố gắng, phải so với Chu Duẫn Văn trả giá cố gắng gấp trăm lần, còn phải sáng tạo công tích huy hoàng. Lý Thế Dân không phải chính là làm như vậy sao? Hắn hy vọng dùng chính mình sáng tạo công lao sự nghiệp, đạt được sĩ tử thiên hạ ủng hộ, muốn thống trị thiên hạ, chung quy phải dựa vào bọn họ.

Hắn càng hy vọng thông qua nỗ lực của mình, khiến cho hậu nhân thừa nhận hắn là cái xứng chức hoàng đế, hắn hiện tại đã ngồi ở cửu ngũ, chí tôn thiên hạ, ngoại trừ danh sau khi qua đời, đã không có cái gì là hắn muốn truy cầu mà không đạt được rồi, hắn phải vì thế mà cố gắng.

Uống thuốc thái y đưa đến, lại nghỉ trưa một lát, bệnh trên người hơi trì hoãn, Chu Lệ liền phấn chấn tinh thần, triệu tập quan viên sáu bộ tiếp tục bàn việc.

Đầu tiên là Lại bộ, quan viên Văn Tuyển ti cùng Kê Huân ti hướng hắn đề xuất một chuỗi dài danh sách, trên đại điển đăng cơ hôm qua, hắn bổ nhiệm cùng phong thưởng đều là quan viên cấp bậc tối cao, còn có càng nhiều bổ nhiệm và miễn nhiệm chờ hắn đến quyết định, trải qua một phen nghiêm túc dò hỏi, từng cái xác định, cuối cùng hắn xác định danh sách thăng chức cùng ban thưởng.

Sau đó Hộ bộ hướng hắn bẩm báo con số dân cư, đồng ruộng của quốc gia, thu hoạch năm trước, năm nay gặp binh tai cùng với bởi vì binh tai mà còn chưa kịp xử lý các tai hại hạn hán ngập lụt, Chu Lệ chăm chú lắng nghe, hạ lệnh miễn trừ bởi vì ảnh hưởng tai hại của chiến tranh và hạn hán lũ lụt đến Sơn Đông, Hà Bắc, Hà Nam, Cam Túc các nơi nửa năm thuế má.

Tiếp đó Lễ bộ hướng hắn bẩm báo đối với lễ nghi an táng Kiến Văn đế hậu cập thái tử an bài cẩn thận, cũng gấp rút xin hoàng đế nhanh chóng đem Yến vương phi và thế tử từ Bắc Bình tiếp qua, nhanh chóng phong hậu sắc lập thái tử.

Sau đó là Binh bộ báo cáo chiều hướng đóng quân các nơi, kể cả tàn quân Thịnh Dung, Sơn Đông Thiết Huyễn, trú quân của trung đô Phượng Dương, cùng với vị Mai Ân Mai phò

mã có quân bốn mươi vạn đóng quân Hoài An, đến nay vẫn đối với tình hình Chu Lệ dẫn quân công vào Nam Kinh "hoàn toàn không biết gì", còn hướng hắn bẩm báo chuyện địa khu ven biển Tượng Sơn bị giặc Uy tập kích quấy rối, Thiên hộ Tượng Sơn vệ Dịch Thiệu Tông tử chiến sa trường.

"Nhật Bản!".

Chu Lệ cười lạnh một tiếng, hắn hiện tại còn chẳng quan tâm đến những tên lùn Đông Doanh bị hắn chế nhạo vì "Nhìn trời đáy giếng, quân thần tiếng ếch", nói: "Mệnh lệnh quan binh ven biển, tăng cường phòng vệ, tránh cho giặc Oa lại xâm nhiễu thần dân của ta. Lệnh Trần Huyên dẫn thủy sư đi hướng Đông, tăng cường phòng ngự ven biển. Dịch Thiệu Tông vì nước quên mình, hạ chỉ, truy thăng một cấp, cho chôn Tượng Sơn Ngọc Tuyền Sơn, ban khắc bia khen ngợi, ban tiền lương nhà hắn, do con trai hắn kế thừa chức cha, tòng quân ra sức".

"Tuân chỉ!".

Như Thường đáp ứng một tiếng, lại nói: "Chỗ Mai Ân Hoài An, binh mã bốn mươi vạn...".

Chu Lệ lại là một tiếng cười lạnh, hắn sớm đã hiểu rõ tâm tư Mai Ân.

Hắn dẫn mười lăm vạn đại quân xuôi nam, liền thành đô Nam Kinh đều chiếm rồi, vị này phụng mệnh Kiến Văn đế Bắc thượng Hoài An, chính là vì ngăn trở hắn xuôi nam Mai phò mã vậy mà lại đối với chiều hướng của hắn hoàn toàn không biết gì, đối với tình huống Nam Kinh hoàn toàn không biết gì, thiên hạ có chuyện cười người tự lừa dối mình như vậy sao?

Vị Mai phò mã này lộ rõ ràng là quý trọng danh dự, đã không dám cùng hắn đánh một trận, lại bởi vì là phụ hoàng đã mất trước khi băng hà, cố mệnh trước giường thân tín đại thần, không dễ trực tiếp phản bội Kiến Văn, cho nên mới giả câm vờ điếc, án binh bất động, cái này khiến cho Chu Lệ phi thường khinh thường.

Nếu như Mai Ân có thể lãnh binh cùng chiến một trận, hoặc là thấy đại thế đã mất, dứt khoát hào phóng đầu hàng, ngược lại cũng vẫn có thể xem là một hán tử quang minh lỗi lạc, hôm nay làm như thế, Chu Lệ từ trong lòng xem thường. Hắn suy nghĩ, rồi gọi: "Mộc Ân!".

"Có nô tỳ!".

Mộc Ân chạy vội vào bái kiến, Mộc Ân hiện tại không chỉ là một vị tiểu nội thị ngự tiền rồi, Chu Lệ sau khi nhập chủ hoàng cung, đã đem hắn nhấc làm Đại thái giám quản trong Trực Điện giám, ở trong cung.

Cũng là nhân vật quyền cao chức trọng.

Chu Lệ nhàn nhạt nói: "Chiếu dụ Ninh quốc công chúa, viết phong thư nhà, mời phò mã gia của nàng trở về!".

Mộc Ân vội nói: "Vâng!".

Tính cách Chu Lệ và lão cha hắn phi thường giống nhau, Chu Nguyên Chương chính là tính cách như vậy: "Ninh trứ kiền!".

Chu Nguyên Chương ở tại một nơi mà người người nói địa phương đó có hồ không thích hợp làm hoàng cung, hắn liền đem hồ cho lấp, thế nào cũng không chuyển chỗ; Ngươi tham ô quân lương, hắn liền dùng vài nghìn thạch lương thực đem ngươi đè chết tươi; Ngươi tham ô tiền vì các học sinh xây phòng học, hắn liền chặt đầu ngươi, chôn tại trước cửa phòng học trên con đường phải qua để cho các học sinh ngày ngày đạp mà qua... Mai Ân không phải là muốn hắn một đạo chiếu thư để thuận thế xuống lừa sao, lúc trước Ninh vương cũng đã chơi đùa qua loại chuyện làm kỹ nữ mà muốn lập đền thờ này, lúc đó Chu Lệ không thể không cho phối hợp, nhưng hiện tại quyền chủ động nắm giữ tại trong tay hắn hắn tự nhiên không cần ủy khuất cầu toàn. Chu Lệ không cho một đạo chiếu thư kia, hắn muốn xuống thì để cho lão bà ngươi cho ngươi một phong thư nhà, ngươi thích xuống hay không? Lúc trước bắc quân qua Hoài An, ngươi cũng không dám xuất binh giao chiến, chẳng lẽ bây giờ dám tạo phản sao?

Mộc Ân vội vàng chạy đi "Thập vương phủ" hướng Ninh Quốc công chúa truyền đạt khẩu dụ hoàng thượng, Chu Lệ lại hướng Như Thường dò hỏi một chút về tình huống Mục Mã ti, Xa Giá ti cùng Vũ Khố ti, nói: "Trẫm đã lệnh hỏa khí tượng nhân cục hỏa khí, tác phường, một mực chuyển giao cẩm Y vệ Nam trấn phủ ti trông nom, ngươi nhanh chóng an bài chuyển tiếp. Ở bên ngoài Tam thiên doanh, Ngũ quân doanh, trẫm muốn một mình thành lập một nhánh quân đội "Thần cơ doanh" thuần dùng vũ khí nóng làm chủ. Phương diện này, ngươi cần cùng Ngũ quân đô đốc phủ, cẩm Y vệ Nam trấn, Công bộ cùng nhau làm cho tốt".

Như Thường vội vàng khom người xưng phải.

Chu Lệ lại nhìn hướng Đô ngự sử tân nhiệm Trần Kỳ, phân phó nói: "Ta sau khi đăng cơ

xưng đế, chưa có đại xá thiên hạ! Câu cửa miệng nói, một người đắc đạo, gà chó lên trời, nhưng nếu như bởi vì ta làm hoàng đế, phạm nhân giết người, gian dâm, tham ô tội đại ác, đều muốn được nhờ như vậy, đó không phải là không có lẽ phải sao? Bất quá, Ngự sử đài các ngươi phải đối với án Hình bộ đã phán quyết, án treo mà chưa quyết, nghiêm túc chăm chút một chút, xác thực hệ án nhẹ phán nặng xử lý không thỏa đáng, phải giúp uốn nắn, thân phận nhân sĩ đại phu tham ô nhận hối lộ mà phán nhẹ, không phán, lần nữa thẩm tra xử lý, theo nặng xử phạt!".

Trần Kỳ vội vàng nói: "Thần tuân chỉ, thần còn có hai việc bẩm báo bệ hạ".

"Ngươi nói".

Trần Tục nói: "Cựu thần kiến nghị lâu, từng có nhiều người phụng mệnh đi các nơi mộ binh, chuẩn bị bảo vệ xung quanh kinh sư. Trong đó Hoàng Quan đã mộ tập hơn vạn binh mã, thừa dịp thuyền binh chạy đi Kim Lăng, thuyền đến An Khánh La Sát Cơ, nghe nói Kiến Văn đế tự thiêu, bệ hạ đã phá thành Kim Lăng, hắn liền nhảy sông tự vẫn, chỗ binh mã hắn mộ, cũng tự tan đi".

Chu Lệ trên mặt lập tức sầm lại: "Lại một tên, lại là một tên, chết cũng không chịu thừa nhận ta".

Trần Kỳ quan sát nét mặt, lại nói: "Vương Thúc Anh mộ binh trở về, trên đường nghe nói bệ hạ kế thừa ngôi vua, thì đã tự vẫn bỏ mình rồi".

Chu Lệ bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, hắn bỗng cảm thấy đau nhức hai đầu gối càng thêm khó chịu, khó chịu đến khiến cho hắn chỉ muốn nằm xuống.

Trần Kỳ nói: "Còn có Thang Tông, Trường Tông giả trang thành dân chúng ý muốn chạy khỏi kinh thành, đã bị bắt rồi. Bệ hạ tuân theo mệnh trời, thừa kế ngôi vua, đã vì thiên hạ làm chủ, nhưng những kẻ quên mình phục vụ Kiến Văn này, thông thái rởm chuyên cùng bệ hạ là địch, thần cho rằng, kẻ chưa chết đem giết, kẻ đã chết không cần bỏ qua, đem giết sạch tộc hắn!".

Thang Tông này chính là được Kiến Văn đế bày mưu, dẫn đầu hướng triều đình "tố giác" Yến vương mưu phản nguyên quan viên Bắc Bình, Trần Kỳ lúc đó cũng ở Bắc Bình làm quan, chính là bởi vì bị Thang Tông tố giác, nói hắn cùng Yến vương đi lại mật thiết, cho nên bị giáng chức quan đi đày Quảng Tây, Trần Kỳ người này có thù tất báo, hôm nay đã bắt được

Thang Tông, hắn sao chịu bỏ qua.

Chu Lệ im lặng nửa ngày, nói: "Trẫm ban đầu khởi nghĩa bất quá chỉ muốn giết vài tên gian thần Phương, Hoàng, Tề Thái, kẻ còn lại có ý quy thuận, đều có thể sử dụng".

"Bệ hạ...".

Chu Lệ khoát khoát tay: "Bọn họ đều là tận trung với phụ hoàng đã mất, cho nên trung với Kiến Văn, trẫm cũng không hận bọn họ trung với Kiến Văn, chỉ hận gian nịnh kia lòng hiểm ác, dụ dỗ Kiến Văn, biến loạn di pháp của tổ tông!".

Trần Kỳ vừa mới ngồi lên Đô ngự sử, rất có điểm vị đạo quan mới nhận chức, hơn nữa Đô sát viện là làm cái gì? Chính là duy trì trật tự bá quan, nếu như có thể làm nhiều vài cái việc lớn, địa vị hắn ở trong triều, địa vị ở trong lòng hoàng thượng tự nhiên cũng không giống bình thường rồi. Nhưng, lần trước ở ngoài Triêu Dương môn, phen này tại trong Chính Tâm điện, liên tiếp hai lần hướng Chu Lệ góp lời, muốn đem liên lụy làm lớn chút ít, đều bị Chu Lệ cự tuyệt, Trần Kỳ bất giác có chút ủ rũ.

Trần Kỳ vâng vâng hai tiếng, cũng chưa lui xuống Chu Lệ hỏi: "Còn có chuyện gì không?".

Trần Kỳ nuốt nước bọt, nói: "Còn có... Tri phủ Ninh Ba Vương Ban, gấp rút làm chiến thuyền, muốn vào kinh cần vương, nghe bệ hạ đã đăng đại bảo, bộ hạ của hắn tự tán loạn, mà có quân sĩ trói hắn vào kinh đến dâng lên bệ hạ không biết đối với người này... Xử trí như thế nào?".

Chu Lệ từ sáng sớm dậy lòng đầy nhiệt tình bị vài bầu nước lạnh này đều hắt cho nguội lạnh, hắn ảm đạm khoát khoát tay, phân phó nói: "Bãi quan hắn, đuổi về quê cũ đi!".

Trần Kỳ giật mìn vạn không nghĩ đến Chu Lệ xử phạt vậy mà lại nhẹ như vậy, không khỏi có chút ủ rũ mất mát, hắn chỉ đáp ứng hai tiếng rồi lui đến một bên, Chu Lệ đột nhiên nói: "Đúng rồi, nơi này có vài phần tấu chương!".

Chu Lệ từ trên án lấy ra vài phần tấu chương, đưa cho Trần Anh vốn sắc mặt ngưng trọng cuối cùng có chút bộ dáng cười: "Đây là Cảnh Thanh, Phùng Vạn Thuận, Thạch Duẫn Thường, Từ An, Triệu Thanh, Chu Tự vài người dâng lên tấu chương thỉnh tội, ngoại trừ ba người thủ ác chịu nhận tội, ta đều muốn khoan dung, ngươi cùng Hình bộ thương nghị một chút, ngày gần đây dâng cái tấu chương tha miễn bọn họ, để cho bọn họ rời ngục đi. Nhất là

Cảnh Thanh, khi ta ở Bắc Bình, hắn từng làm qua tham nghị ta, người này phẩm tính thanh liêm, làm việc giỏi giang, để cho hắn phục nguyên chức quan, vào triều làm việc đi".

"Còn có...".

Tuy bị việc Hoàng Quan, Vương Thúc Anh và vị Ninh Ba tri phủ Vương San kia gấp rút đả kích một chút, nhưng mà vừa nghĩ tới những tên đại thần liệt vào "Gian nịnh bảng" này lại đã chịu hướng hắn cúi đầu nhận tội, tâm tình Chu Lệ lại tốt lên: "Ở trong phạm nhân bị giam, Trác Kính. Luyện Tử Ninh, đây cũng là hiền sĩ năng thần cực khó có được, Đô sát viện các ngươi cũng không cần một mặt chỉ biết bắt người, vào trong ngục thuyết phục một chút, nếu như có thể thuyết phục bọn họ vì ta làm việc, đó chính là một cái công lớn của ngươi".

Trần Kỳ càng thêm không thoải mái, chỉ đành ậm ừ đáp ứng một tiếng, lui đến một bên.

Lúc này, bởi vì có việc vừa mới chạy đến Hình bộ Thị lang vội vã tiến đến hướng Hoàng thượng hành lễ, bởi vì Hình bộ Thượng thư Bạo Chiêu cũng là một người của Gian nịnh bảng, đã vào ngục lớn, Hình bộ tạm do Thị lang chủ trì công việc.

Chu Lệ thấy hắn đầu đầy mồ hôi, giống như chạy vào cung, liền hỏi: "Có chuyện gì?".

Hình bộ Thị lang Liêu Ân khom người nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Thịnh Dung dẫn tàn quân của hắn đến hàng!".

"Thịnh Dung?".

Dưới điện các quan đồng thời cả kinh, đây chính là đệ tam nhiệm Thảo nghịch đại tướng quân, Chu Lệ từ lúc khởi binh đến nay, chỉ ở dưới tay hai người nếm qua thiệt thòi lớn, một người là Bình An, một người chính là Thịnh Dung, Bình An đã hàng rồi, bây giờ ở Bắc Bình nhậm chức, nhưng lúc đó Chu Lệ còn chưa được thiên hạ nha, tên Thịnh Dung này mắt thấy đại thế đã mất, mới dẫn người đến hàng, hoàng đế sẽ xử trí hắn như thế nào đây?

Chu Lệ vừa mới có chút bộ dáng cười trên mặt, đã là u ám, trong mắt ẩn ẩn hiện ra sát khí: "Thịnh Dung? Mang hắn đến gặp trẫm!".

Bên cạnh lập tức đi ra truyền chỉ, chỉ một lát, cấm vệ trong cung liền áp giải ngũ hoa đại bảng Thịnh Dung vào đến Chính Tâm điện, vừa thấy Chu Lệ, Thịnh Dung quỳ phốc xuống, dập đầu nói: "Tội thần Thịnh Dung, ra mắt bệ hạ!".

Thật lâu, không nghe thấy lời, sắc mặc Thịnh Dung dần dần trắng bệch, lại qua hồi lâu, mới nghe Chu Lệ lạnh lùng khẽ hừ, thân thể Thịnh Dung run rẩy, liền nghe Chu Lệ hỏi: "Trẫm đến hỏi ngươi, dưới Tế Nam thành trá hàng, dùng ngàn cân ép muốn lấy tính mạng trẫm, là chủ ý của ai?".

Thịnh Dung không dám ngẩng đầu, cúi đầu nói: "Bệ hạ, kế trá hàng... Là chủ ý của Sơn Đông Bố chính Thiết Huyễn!".

"Giỏi, cái này cũng thôi, binh bất yếm trá, trẫm không trách".

"Ba!".

Long thư án vỗ mạnh một cái, văn võ đầy điện đồng thời run lẩy bẩy, đồng thời khom người xuống, liền nghe Chu Lệ lành lạnh hỏi: "Như vậy, đầu thành Tế Nam, dựng thẳng linh vị thái tổ dùng làm tấm chắn, dùng thân thần tử mà nhục quân thượng, đem linh vị phụ hoàng đã mất của ta trên trời có linh thiêng ra đùa giỡn, lại là người nào?".

Những lời này đằng đằng sát khí, Thịnh Dung không dám thở mạnh, chỉ là trầm trầm nói: "Hồi tấu bệ hạ, cái này... Cũng là chủ ý của Thiết Bố chính!".

"Lời này thật sao?".

"Tội thần đã đến hàng, sao có thể lừa dối bệ hạ, việc này, lúc đó khi thắng lợi tay triều đình, tội thần không dám đoạt công người, cũng từng viết đến rõ ràng, chư vị đại nhân trong triều, hẳn là biết".

Chu Lệ lạnh lùng liếc mắt các quan trong điện, Binh bộ, Lại bộ, Lễ bộ vài vị quan viên đồng thời khom người nói: "Bệ hạ, bọn thần chức ti sở tại, ngày đó là thấy qua tấu chương báo công, hai chuyện này, quả thật là Thiết Huyễn làm".

Chu Lệ nghe xong sắc mặt hơi nguôi, ngẩng đầu nói: "Đã như vậy, ngươi đứng lên đi, cùng cởi trói ra!".

"Vâng, vâng!". Thịnh Dung âm thầm thở phào, cẩm y thị vệ hai bên buông tay hắn, để cho hắn đứng lên, vì hắn cởi dây thừng đi.

Chu Lệ nói: "Hai quân tác chiến, đều thể hiện bản lĩnh, thắn bại, ta không trách ngươi. Nhưng ta là con của phụ hoàng đã mất, các ngươi là thần của tiên đế, trên chiến trường, vũ

nhục linh vị quân phụ, nhìn như con rối gỗ đùa giỡn, vô luận là làm con hay là làm thần, bất kính như thế, tuyệt không thể tha!".

Thịnh Dung run giọng nói: "Vâng, vâng!".

Chu Lệ liếc hắn một cái, nói: "Ngươi không cần sợ hãi, việc này đã không phải ngươi chủ trương, mà ngươi đã đến hàng, tội trước xóa bỏ, phụ nguyên chức quan đi. ít ngày nữa, Mai Ân sẽ từ Hoài An trở về, hôm nay Sơn Đông chưa định, Hoài An cần phải được đại tướng trấn thủ, giữa lúc này ngươi liền cùng An Bình hầu Lý Viễn, cùng đi Hoài An trấn thủ, đất Hoài An nguy hiểm vây hãm binh lâu, khanh nên tập binh nuôi dân, dùng xưng ý trẫm".

Thịnh Dung mừng rỡ, vội vàng ôm quyền khom người nói: "Thần, lĩnh chỉ, tạ ơn!".

Chu Lệ ngẩng đầu nhìn sắc trời, mắt thấy cũng muốn hoàng hôn rồi, liền khoát khoát tay nói: "Được rồi, trẫm mệt rồi, các ngươi đều đi xuống đi!".

Các quan vội vàng khom người lui xuống, đợi đến bọn họ đều đi ra rồi, Chu Lệ trầm mặc một lát, đối với Mộc Ân vừa mới truyền chỉ trở về nói: "Truyền Giải Tấn, Lý Quán, Ngô Phổ đến gặp trẫm!".

"Nô tỳ lĩnh chỉ!".

Mộc Ân xoay người vừa muốn đi, Chu Lệ lại gọi hắn lại: "Chậm đã, Dương Húc ở nơi nào, tại sao sau khi triều sớm, trẫm liền không nhìn thấy han".

Trên mặt Mộc Ân cũng lộ ra một tia cười: "Hồi bẩm hoàng thượng, lúc nô tỳ vừa mới đi Thập vương phủ truyền chỉ, nghe công chúa Hoài Khánh nói, Phụ Quốc Công Dương Húc đi phủ Vương phò mã uống rượu rồi".

Chu Lệ cười mắng nói: "Lão tử mệt chết cả ngày rồi, hắn ngược lại.

Tự tại, phong Quốc Công rồi, liền chỉ muốn hưởng thanh phúc rồi sao? Không được, đi đem hắn gọi lại cho ta!".

Mộc Ân cười thi lễ một cái, vừa muốn xoay người rời đi, Chu Lệ lại nói: "Còn có cẩm Y vệ Nam Bắc trấn phủ Kỷ Cương, Lưu Ngọc Quyết, gọi bọn hắn cùng đến!".

Lưu Ngọc Quyết đang ở Nam trấn phủ ti hoang phế đã lâu xây dựng lại thành viên cơ bản

của hắn. Người khác, từ trong người cũ của cẩm y vệ chuyển dời qua đến một đám, sau khi Vĩnh Lạc hoàng đế đăng cơ, thị vệ trong cung đổi rất nhiều người của Yến Sơn vệ, các Thiên uy tướng quân thay thế đi xuống không có chỗ đi, liền bị Lưu Ngọc Quyến muốn điều qua. Ngoài ra, còn có Hạ Tầm từ trong mật điệp Phi Long chuyển tới một số người cho hắn.

Lưu Ngọc Quyết dung nhan tuấn mỹ như xử nữ, nhìn liền không có quá mức uy nghiêm, trước kia hắn lại là người hầu nhỏ trước mặt của La Thiêm sự, cho nên người cũ của cẩm Y không thể nào đem hắn đặt tại trong mắt. Nam nha môn cẩm Y đóng cửa đã lâu, bên trong khắp nơi đầy tro bụi.

Nhân mã của Lưu Ngọc Quyết đều là hiện thành tiếp thu, người đến đầy đủ, vừa sớm hắn liền phân phó mọi người trước tiên dọn sạch công sở. Không ngờ, người cũ của cẩm y, nhất là vừa mới từ trong cung thay thế đi ra hai tên vệ chỉ huy kia, gần đây an nhàn quen rồi, bọn hắn thì ra chức vị lại ở trên Lưu Ngọc Quyết, cho nên đối với phân phó của hắn căn bản không cho là đúng.

Lưu Ngọc Quyết vội vàng đi nha môn cẩm Y vệ hướng hảo hữu quen biết cũ của hắn kiêm cấp trên Kỷ Cương giao tiếp công việc, đợi đến chập tối về đến nam trấn, liền thấy hai tên vệ chỉ huy kia phụ trách mảng người không nhúc nhích. Hai vị đại gia tránh ở dưới cây thừa dịp râm mát, đang nói chuyện trời đất, thủ hạ của bọn hắn đám người kia cũng là cao hứng nói chuyện, lười nhắc ngồi một mảng.

Lưu Ngọc Quyết không nói hai lời, lập tức đối với hai tên vệ chỉ huy phân phó nói: "Vào sáng mai, hai người các ngươi không cần đến, Nam trấn phủ không dùng được dạng đại gia như các ngươi".

Hai tên vệ chỉ huy giật mình, bọn hắn vốn cũng ngờ tới Lưu Ngọc Quyết sẽ có chỉ trích, nhưng Lưu Ngọc Quyết tuổi trẻ, từng trải nông cạn, muốn dựng nên uy quyền thủ đoạn tối nhất xem chừng cũng chính là ngay mặt răn dạy quở mắng hai câu, trong tối lôi kéo một phen, hứa bọn hắn hai cái chức vị trọng yếu chút dùng cũng cố chính mình, không nghĩ đến Lưu Ngọc Quyết vậy mà lại trước mặt mọi người làm ra an bài như vậy, hai người bỗng giận dữ, nhảy dựng lên nghiêm giọng nói: "Họ Lưu, ngươi nói cái gì? Lão tử ở cẩm Y vệ khổ khổ sở sở chịu đựng nửa đời, ngươi nói không cần liền không cần sao, ngươi muốn để cho lão tử đi đâu?".

Lưu Ngọc Quyết nhàn nhạt cười, hai tay chắp sau lưng, khẽ dương lên khuôn mặt tuấn tú kia: "Không có chức vị, tự nhiên chính là sa thải, sau này ở nhà đi, hoặc sẽ có người dùng

ngươi. Nếu như các ngươi muốn cầu bản trấn phủ giúp đỡ, ta ngược lại có thể giúp các ngươi hoạt động chút, tại Hiếu lăng vệ an bài cho các ngươi cái chỗ!".

Tên vệ chỉ huy tuổi gần bốn mươi kia giận không kìm được, liền chộp hướng Lưu Ngọc Quyết chộp tới: "Thằng nhãi con ngươi".

Khóe miệng Lưu Ngọc Quyết ngậm một tia cười lạnh, một vòng hàn quang tại trong mắt chợt lóe qua.

Đối với La Thiêm sự, hắn là nương tựa cùng phục tùng, đối với Hạ Tầm, hắn là tin cậy cùng thân cận, hắn nhu nhược, cũng chỉ ở trước mặt La Khắc Địch và Hạ Tầm, nếu như người khác cũng cảm thấy hắn dễ khi dễ, vậy sai rồi, sai to rồi!

"Có trò hay xem rồi!".

Bọn Cẩm y vệ phần phật vây tới.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 414

Nam Bắc Trấn Phủ.

Vừa thấy tên vệ chỉ huy kia khua tay hướng ngực mình chộp tới, Lưu Ngọc Quyết ngạo nghễ đứng không động đậy, trong mắt lại có một đạo hàn quang lóe qua.

Tên vệ chỉ huy kia tay chộp tới, ngón tay vừa mới chạm đến ngực Lưu Ngọc Quyết, Lưu Ngọc Quyết đôi bàn tay nhỏ trắng như ngọc liền đột nhiên động, hắn tay trái một đỡ, tay phải một giữ, sạch sẽ gọn gàng một cái động tác bắt, vệ chỉ huy kia kêu thảm một tiếng, cả người liền thuận thế quỳ xuống.

Lưu Ngọc Quyết quả thật không dùng bao nhiêu sức, một chiêu này càng nhiều là một cỗ xảo kình, hắn chỉ là ở trên một điểm mấu chốt dùng sức, cầm chặt cổ tay đối phương, mà đối phương đến không kịp phản ứng, vẫn như cũ dùng đủ chỗ sức lực hướng đến phía trước, chính mình đem cổ tay của mình bẻ gãy rồi.

Một chiêu thủ pháp cầm nã xảo diệu này, là Hạ Tầm dạy cho hắn, nhưng có thể vận dụng đến tình trạng xuất thần nhập hóa như thế, thời cơ, góc độ, lực độ cầm bắt ổn như vậy, mấy năm nay hắn nhất định là bỏ ra không ít thời gian.

Vệ chỉ huy kia đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa, hắn thật không dám tin tưởng, tên trấn phủ đại nhân này lớn lên giống đại cô nương xinh đẹp, lời nói thần sắc cũng giống như đại cô nương vậy mà lại lòng dạ độc ác như thế, một lời không hợp lại hạ độc thủ như thế.

Một tên vệ chỉ huy khác vừa thấy ông bạn rơi vào kết cục như vậy, lửa giận bừng bừng, xoảng một tiếng rút ra Tú Xuân đao, chỉ hướng ngực Lưu Ngọc Quyết, nghiêm giọng nói: "Ngươi dám hạ độc thủ?".

Lưu Ngọc Quyết dùng hành động trả lời hắn, chân phải dưới đất đá lên, mũi ủng quan hôn lên dưới cằm tên vệ chỉ huy bị hắn bắt kia, đem hắn một cước đá đi ra. Tên vệ chỉ huy kia thân thể to béo, sợ không có trên dưới một trăm tám mươi cân, vậy mà lại bị Lưu Ngọc Quyết nhìn như hời hợt một cước đá đến bay ra xa hơn một trượng. Người gần đó rõ ràng nghe được

rắc một tiếng, xương dưới cằm chỉ sợ là toàn bộ vỡ rồi, vệ chỉ huy kia một tiếng không thốt ra, đã ngất đi.

Cẩm Y vệ ở đây không thiếu cao thủ quyền thuật, những ngự tiền thị vệ này từng tùy vương bạn giá (hầu xa giá) không phải một cái bài trí, tuy bọn họ chỉ là đánh đánh lá cờ, nhưng bọn họ lúc trước có thể tuyển vào Cẩm y vệ, ngoại trừ cái điều kiện tất yếu thân thế này, võ công cao minh cũng là một cái, hơn nữa sau khi làm thị vệ trong cung, khi không trực ban, cường độ huấn luyện cũng vượt qua quan binh tất cả vệ sở khác, kể cả kinh doanh tinh nhuệ, nhất là chú trọng huấn luyện quyền thuật cá nhân.

Bọn họ đương nhiên nhìn ra được, trước khi một cước này đá ra Lưu Ngọc Quyết có cái động tác giơ tay hướng phía ngoài, có động tác tên vệ chỉ huy này khéo léo chủ động rút tay bị đau, nhưng trấn phủ đại nhân một cước này lực lượng vẫn kinh người như cũ, cái này vẫn là một cước dưới hắn hời hợt, vị trấn phủ đại nhân này lực bạo phát của chân... Nếu như hắn toàn lực làm, vậy là loại kinh người bậc nào?

Trong nhất thời, mọi người đối với trấn phủ đại nhân dung mạo như xử nữ này dụi mắt mà nhìn, vậy mà không có người nào dám đánh trống reo hò.

Lưu Ngọc Quyết đối mặt khẩu cương đao sắc bén trước ngực kia không cho là đúng, hướng hắn nhàn nhạt cười nói: "Bản trấn phủ đã hạ thủ rồi, không phải sao?".

Dứt lời khẽ quay người, lại đem lưng bán cho hắn, nói rõ căn bản không đem hắn đặt tại trong mắt.

Vệ chỉ huy kia tại trước mặt nhiều bộ hạ cũ, xấu hổ đao khó vào vỏ, khẽ nghiến răng, liền hướng Lưu Ngọc Quyết đâm đến, nhưng mà đối phương dù sao là cấp trên của hắn, một đao này hắn vẫn là giữ sức, xem chừng chỉ muốn cho Lưu Ngọc Quyết một chút thương nhẹ, cạo phá chút da, khiến Lưu Ngọc Quyết khó chịu một chút, chính mình cũng có xuống thang.

Nhưng đao trong tay hắn vừa mới đưa ra, đang đâm nghiêng ra lại là một đạo đao quang lóe qua, phốc một tiếng huyết quang văng tứ tung, tên chỉ huy này một tiếng kêu thảm, một cánh tay liền nắm chặt Tú Xuân đao cùng nhau rơi trên mặt đất, đau đến hắn lăn lộn đầy đất, nhất thời khắp nơi đều có vết máu kinh người ghê mắt.

Trần Đông ở bên cạnh chậm rãi thu đao, từ eo lưng rút ra một khối khăn tay trắng như tuyết, điềm nhiên như không lau vết máu trên đao.

Mọi người ồn ào, đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, kinh hãi không hiểu. Giữa đồng liêu đột nhiên có xung đội mà thôi, hắn vậy mà lại trực tiếp đem một cánh tay của người khác chặt, hơn nữa còn là một tên vệ chỉ huy!

Một bên khác Hiệp An nghiêm giọng nói: "Mấy năm nay, các ngươi phải thời gian an nhàn quá quen rồi hay không? Không được quên, cẩm.

Y vệ chúng ta cũng là một vệ của Đại Minh, là quân nhân Đại Minh! Chúng ta là quân trong quân, cận vệ của Thiên tử! Nam trấn chúng ta, càng là chỗ chấp chưởng quân pháp bản vệ, cho phép các ngươi làm càn sao? Lấy dưới phạm kẻ trên, theo quân pháp, chính là chém đầu hắn cũng không sao, huống chi là đứt một tay của hắn!".

Lưu Ngọc Quyết chắp tay sau lưng, ngang nhiên nói: "Hai người này, dùng dưới phạm trên, đoạt quân tịch của hắn, tống vào ngục của chúng ta, giam lại! Từ hôm nay trở đi, Nam trấn phủ chúng ta coi như là khai trương rồi!".

Hiệp An sững người, hắn vốn cho ràng hai tên vệ chỉ huy đui mù này một tên bẻ gãy cổ tay rồi, một tên liền cánh tay đều chém đứt rồi, Lưu Ngọc Quyết sẽ liền dừng tay, không nghĩ đến hắn sẽ ác như vậy, nếu là giam vào ngục lớn, muốn lại đi ra thì khó khăn rồi? Ngày đầu tiên Nam trấn phủ khai trương, không nghĩ đến lại là đem người bản vệ bản nha cho đi vào.

Sau khi ngây người, Hiệp An vội vàng ôm quyền nói: "Ti chức tuân mệnh!".

Vừa rồi, Trần Đông, Hiệp An hai tên Thiên hộ này cũng ở trong đám người xem náo nhiệt, đương nhiên, bọn hắn là sẽ không để cho Lưu Ngọc Quyết quá khó xử, bởi vì Lưu Ngọc Quyết tất nhiên là vừa mới lên chức, hai người bọn hắn lại làm sao không phải, ba người bọn hắn là vui buồn cùng nhau, một tổn hại tất cả tổn hại, người khác nếu như không đem Lưu Ngọc Quyết đặt ở trong mắt, liền tương tự sẽ không đem Thiên hộ mới hai người bọn hắn này đặt ở trong mắt.

Bất quá, đối với Lưu Ngọc Quyết ở trên bọn hắn, bọn hắn tương tự có chút không phục, cho nên vốn muốn nhìn Lưu Ngọc Quyết ra chút xấu, lại ra mặt tương trợ, giúp hắn vững chắc cục diện, nhưng vừa rồi khi Lưu Ngọc Quyết hai tay chắp sau lưng, xoay người đi qua, hai con mắt kia đã như chóp ở trên người bọn hắn đâm một cái. Tâm tư bọn hắn không có thoát qua tai mắt của Lưu Ngọc Quyết, Lưu Ngọc Quyết nhìn ra rồi.

Lưu Ngọc Quyết cái nhìn lạnh lùng này, mơ hồ lại có vài phần thần vận của La Khắc Địch,

Trần Đông và Hiệp An trong lòng khẽ nhảy, nào còn dám chờ xem chuyện cười của hắn, vừa rồi Trần Đông ra tay tàn nhẫn như thế, thật ra cũng có cố ý nặng tay, hướng vị trấn phủ tân nhiệm này thỉnh tội, nghĩ không được... Bọn hắn tự cho ràng đã trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc, Lưu Ngọc Quyết càng ngại không đủ.

Tiểu tử này, đi theo bên người La đại nhân lăn lộn vài năm, vậy mà lại ác như vậy rồi!

Hai người trong lòng thầm nhủ, nhưng không dám nói ra.

Liền lúc này, cửa lớn nam trấn phủ xuất hiện một tên tiểu nội thị, cao giọng reo lên: "Khẩu dụ của hoàng thượng, tuyên Nam trấn phủ Lưu Ngọc Quyết yết kiến!".

Lưu Ngọc Quyết vội vàng chắp tay nói: "Thần lập tức vào cung! Làm phiền công công rồi".

Lúc này, cẩm Y vệ đầy sân mới đột nhiên tỉnh lại, cẩm Y vệ đã không phải mấy năm nay từ từ điêu linh, tản ra nha môn nhàn chức rồi, trấn phủ đại nhân kia là cận thần của Thiên tử, tùy lúc có thể gặp mặt thiên nhan, ngươi cùng người ta đấu lai lịch sao? Ngươi lấy cái gì cùng người ta đấu? Khi lại nhìn hướng vị vệ chỉ huy kia, trong mắt mọi người liền mang theo vài phần ý tứ hàm xúc ngu ngốc.

Trần Đông quát: "Chưa nghe thấy đại nhân phân phó sao? Đem bọn hắn bắt vào ngục!".

Cẩm Y vệ bên cạnh đang ngây như gà gỗ đột nhiên tỉnh lại, vội vàng không ngừng kéo hai tên vệ chỉ huy đã tàn phế dậy, những cẩm y vệ theo hai tên vệ chỉ huy cả ngày thoải mái nhàn nhã cái gì đều không làm ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nào dám liền như vậy về nhà, lập tức lấy ra sức bú mẹ, nghiêm túc quét dọn khu vực bọn hắn phụ trách.

Lưu Ngọc Quyết ra khỏi cửa nha môn, cũng không khỏi nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, tuy ra vẻ trấn định, tàn khốc, nhưng trong lòng hắn thật ra cũng có chút khẩn trương, nhưng hắn phải làm như vậy. Năm năm trước, hắn từ Tế Nam ngàn dặm điều đến nơi này, vì là rèn luyện cánh tay kiên cường, chống đỡ gia đình Lưu thị.

Trong năm năm, La đại nhân dạy hắn rất nhiều thứ, hôm nay Dương đại ca lại cho hắn một cái cơ hội, Nam trấn phủ này, từ nay chính là thiên hạ của hắn! Hắn sớm dự liệu sẽ có người không phục, cũng sớm hạ quyết tâm phải có chỗ hy sinh, không phải như thế, không thể an thiên hạ của hắn, lập uy phong của hắn, hiện tại hắn làm được rồi, hắn tin tưởng ngày mai lần

nữa khi đi vào cửa lớn Nam trần phủ ti, hắn liền sẽ trở thành chủ nhân chân chính của nơi này.

Hắn biết, vẫn như cũ sẽ có người không phục, thậm chí có người ôm hận, nhưng không khiến người đố kỵ là kẻ bình thường, hắn căn bản không hy vọng tất cả mọi người đối với hắn tâm phục khẩu phục, trung thành ủng hộ, bọn họ chỉ cần biết sợ, biết phục tùng, vậy đủ rồi.

Thiên hạ Nam trấn phủ, cần hai mạng người lập uy, nếu như là một cái thiên hạ càng lớn hơn?

***

Kỷ Cương lúc này cũng ở nha môn cẩm Y vệ Đô chỉ huy sứ ti gấp rút thành lập thành viên cơ bản của hắn, trời cũng tối rồi, hắn còn chưa đi, mười phần hăng hái.

Người cũ trong tay hắn không nhiều, chuẩn xác mà nói, hắn hiện tại trong tay căn bản không có mấy người.

Yến vương xưng đế rồi, Dương Húc thụ phong làm Hữu trụ quốc, Phụ Quốc Công, con cháu thế tập, nhất đẳng công tước, Phi Long bí điệp cũng giải tán rồi, những người kia đều giữ lại cho cẩm y vệ hắn, nhưng hắn một người không cần, toàn bộ sang tay đưa cho Lưu Ngọc Quyết, hắn tiếp thu một bộ phận cẩm Y vệ từ trong cung điều ra, nhưng lực lượng càng chủ yếu, hắn định chính mình chế tạo, hắn muốn chế tạo thành viên cơ bản của mình, thiên hạ của mình.

Trước mắt, hắn không có cái gì không hài lòng, hắn từng vì Hoàng thượng dẫn ngựa dâng roi, là cận thần của thiên tử, Phụ Quốc Công quen biết cũ là cấp trên của hắn, Nam trấn phủ tuy là treo tại nội bộ cẩm.

Y vệ một thanh đao, nhưng hắn không chỉ có là Bắc trấn phủ, đồng thời còn là Chỉ huy sứ đốc quản cẩm Y vệ Nam Bắc trấn phủ, huống chi Nam trấn phủ Lưu Ngọc Quyết lại là hảo hữu ngày trước của hắn, hắn cảm thấy một mảng trời đất rộng rãi đã vì hắn mở ra, hơn nữa không có cái gì là có thể cản trở hắn. Uy phong cẩm Y vệ ngày trước, hắn cũng biết, hắn hy vọng, chính mình cũng có cơ hội trở thành đại nhân vật cả triều kia ghé mắt vào.

Hắn đã bắt đầu tại trong quân hộ chiêu mộ đinh dư thừa thân thế trong sạch, hắn muốn một tay chế tạo một đội ngũ hoàn toàn nghe theo lệnh của hắn, đây là dã tâm của hắn, mà hoàng đế cũng đang cần dã tâm của hắn như vậy, một người theo cũ bảo thủ, cẩn thận thận trọng, hiển

nhiên là rất khó tận hết trách nhiệm của hắn. Đối với một điểm này, hắn tự nhìn nhận ra rất rõ ràng.

Kỷ Cương đang bận rộn, đột nhiên nhận được khẩu dụ của hoàng đế, hắn cũng lập tức vứt xuống công việc trong tay, vội vàng vào cung.

"Chẳng lẽ hoàng thượng định đối với cựu thần của Kiến Văn đế trên Gian nịnh bảng động thủ rồi?".

Vừa nghĩ đến đây, đi tại trên đường Kỷ Cương liền giống như cá mập ngửi được máu, lập tức hưng phấn lên.

Một tên Hàn lâm, hắn muốn thưởng xuyên vì hoàng thượng viết chút văn chương cẩm tú mới xứng chức; Một tên học sĩ, hắn muốn thưởng xuyên dâng những phương lược trị nước mới xứng chức; Một vị tướng quân, hắn muốn lâm chiến có thể thắng, không chiến luyện binh, vậy mới xứng chức; Một tên Ngự sử, hắn muốn thưởng xuyên vạch tội bá quan, duy trì trật tự sai trái, vậy mới xứng chức, bởi vì cái này chính là chức trách của bọn hắn.

Như vậy chức trách của cẩm Y vệ là gì? Kỷ Cương trong xương tủy là khát máu, hắn rõ ràng, giá trị của hắn liền thể hiện tại trên giết chóc.

Cẩm Y vệ chỉ là vì giết chóc mà tồn tại sao?

Kỷ Cương kiên định cho ràng: Phải!

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 415

Quốc Sự Gia Sự Cùng Tình Sự.

Bọn người Giải Tấn, Hồ Tĩnh nhận được chỉ ý vội vàng vào cung, qua Hội Cực môn đến nội thư phòng, qua Thông Chính ti giao tấu chương cần ngự lãm, đều là trải qua nội thư phòng tiến hành phân loại sắp xếp. Mộc Ân dẫn bọn hắn tiến vào một chỗ thiên điện, liền thấy Vĩnh Lạc hoàng đế đứng tại trong điện, đang giở xem vài phần tấu chương, bên cạnh trên bàn trên đất chồng chất như núi, cao cao chồng chất đều là tấu chương.

Mấy người Giải Tấn vội vàng lên trước kiến giá, Chu Lệ chỉ những tấu chương kia nói: "Nơi này là toàn bộ tấu chương Kiến Văn bốn năm nay, sau vài ngày, các ngươi liến đến nơi này, từng bản tiến hành thẩm duyệt, phàm liên quan đến quân sự, nông nghiệp, thương nghiệp, chính trị, đều giữ lại, hiện tại còn cần dùng đến, hoặc là nên để cho trẫm biết, đều nhặt lấy tóm tắt của nó, sao chép rõ ràng lại, cho trẫm xem xét!".

Bọn người Giải Tấn vội vàng xưng phải.

Chu Lệ nhìn bọn hắn, cười nói: "Bên trong những tấu chương này, còn có rất nhiều là mắng trẫm, đều đốt đi. Ồ, bên trong hắn cũng có các ngươi viết à?".

Giải Tấn, Hồ Tĩnh, Ngô Phổ vài vị đại tài tử đều mặt có vẻ xấu hổ, không lời phản đối được, vốn bọn họ chính là người viết lách, Kiến Văn khi cùng Yến vương là địch, bọn hắn là ăn cơm của Kiến Văn, còn có thể không bán chút sức, làm ra phất cờ hò reo?

Chu Lệ cười cười nói: "Được rồi, chuyện cũ đã vậy, sau này chỉ cần trung thành vì triều đình làm việc là được!".

Lý Quán đắc ý liếc mấy người hắn một cái, lên trước nói: "Hoàng thượng, trong những tấu chương này, tuyệt đối không có thần nhục mạ hoàng thượng, thần trung thành với hoàng thượng, chưa từng mắng chửi hoàng thượng nói bậy nịnh bợ với Kiến Văn".

Hắn vừa nói như vậy, bọn người Giải Tấn càng thêm không thoải mái, không nghĩ Chu Lệ

vậy mà lại có chút không vui, lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: "Lúc đó ngươi là thần tử của Kiến Văn, ngươi không viết xem như là trung cái gì? Chỗ trẫm căn hận, từ trước đến nay đều không phải thần tử trung với Kiến Văn, thần trung với vua, không có sai! Trẫm căm hận, là gian nịnh bụng dạ khó lường, mê hoặc Kiến Văn phá hỏng pháp chế của tổ tông".

Lý Quán không nghĩ đến vỗ mông ngựa vỗ đến trên chân ngựa, mặt hồng tai đỏ, nhất thời nói không ra lời.

Ngữ khí của Chu Lệ hòa hoãn lại nói: "Chuyện Kiến Văn, trung Kiến Văn, thiên kinh địa nghĩa, không có cái gì không đúng, mấy người các ngươi, không cần vì thế canh cánh trong lòng. Sau này làm việc cho trẫm, tự nhiên phải trung với trẫm, trước kia có làm cái gì, không cần lo lắng, cũng không cần mượn cớ che đậy".

Mấy người Giải Tấn nghe xong không khỏi thở phào, lúc này tiểu nội thị đến báo, Cẩm Y vệ Nam Bắc trấn phủ đã đến rồi, hiện tại ở cẩn thận điện hậu giá. Cẩn thận điện chính là Chính Tâm điện, Kiến Văn sau khi đăng cơ nghe lời Phương Hiếu Nhụ, đổi thành Chính Tâm điện, hôm nay lại bị Chu Lệ cho đổi trở về.

Chu Lệ nghe xong, liền hướng bọn người Giải Tấn khoát khoát tay, hướng Cẩn thận điện đi. Mấy người Giải Tấn cung tiễn Hoàng thượng rời đi, xem xét thời gian cách khóa cung còn sớm, mấy người liền nắm chắc thời gian, chỉnh lý tấu chương đến. Những tấu chương kia đủ loại, bởi vì từ lúc Chu Duẫn Văn đăng cơ, liền bắt đầu tước phiên, không được mấy tháng Chu Lệ liền bắt đầu Tĩnh Nan, cho nên trong tấu chương có tương đối nhiều đều là nhắm vào Chu Lệ.

Những tấu chương kia đem Chu Lệ mắng đến độc ác, trong đó rất nhiều đại thần hôm nay vẫn ở trong triều làm quan, dĩ nhiên làm thần tử của Chu Lệ, nếu như Chu Lệ coi đây là bằng chứng, từng cái truy bắt, không biết bao nhiêu đại thần gặp nạn, phải nhận họa giết cả nhà, nhưng hôm nay Chu Lệ bảo bọn hắn đem những tấu chương này đều đốt đi, vài người không khỏi thở phào, vừa chờ phát hiện tấu chương như vậy, vội vàng làm lên ký hiệu đặt sang một bên, để chuẩn bị tập trung thiêu hủy.

Kỷ Cương cùng Lưu Ngọc Quyết đang chờ ở trong cẩn thận điện, bọn hắn vốn là hảo hữu quen biết cũ, hôm nay lại cùng triều làm thần, cùng tại một cái nha môn, lại là quan hệ cấp trên cùng thuộc hạ, vừa thấy mặt cũng quả thật lộ ra thân mật, hai người nói chuyện phiếm một hồi, cửa ra vào có người xướng lên: "Hoàng thượng giá lâm!".

Hai người vội phủ áo bào đứng yên, vừa thấy Chu Lệ tiến đến, lập tức đi nhanh lên bái kiến, Chu Lệ khoát khoát tay, chuyển đến sau ngự án ngồi xuống, cười tủm tỉm trước tiên nhìn Lưu Ngọc Quyết một cái. Kỷ Cương hắn là cực kỳ quen thuộc, mà Lưu Ngọc Quyết lại là được Hạ Tầm tiến cử, mới thành làm Nam trấn phủ, chỉ ở ngày nhận chức, do Hạ Tầm dẫn đến ra mắt hắn một lần, lúc đó Chu Lệ trong tay cực nhiều việc, cũng không chú ý cùng hắn nói vài câu, lúc này mới cẩn thận hỏi lý lịch, cùng với việc sau khi tiếp nhận Nam trấn phủ.

Sau đó lại chuyển hướng Kỷ Cương, nói: "Kỷ Cương, trẫm biết ngươi hôm nay vừa mới nhậm chức, rất nhiều việc còn chưa kịp đi làm, nhưng mà ngươi phải giữ vững tinh thần, nhanh chóng bắt tay vào làm".

Kỷ Cương khom người nói: "Vâng!".

Chu Lệ nói: "Chuyện truy bắt, hiện tại là do Hình bộ đang làm, ngươi bên này vừa mới bắt đầu thành lập, nhân thủ thiếu, trẫm liền không cho ngươi dồn nén quá nhiều việc, nhưng mà ngươi phải tăng nhanh bước chân, hôm nay trẫm vừa mới ngồi thiên hạ, văn võ bá qua thật lòng thần phục, giả ý khom đi theo, ngầm động chân tay, dạng gì đều có, ngươi phải chú ý thăm dò chuyện không hợp pháp, đây là chức trách của cẩm Y vệ.

Còn có, chiến loạn mới bình, dân chúng trong kinh sư cuộc sống như thế nào, gạo, mì, muốn các vật ngày thường cần giá cả bao nhiêu, so với giữa năm Hồng Vũ là cao hay thấp? Còn có, trẫm nghe nói, sau khi chiến loạn, tiền giấy ở dân gian ngày càng khó lưu thông, đã có người làm trái lệ dùng vàng bạc giao dịch, ngươi phải nghe ngóng cho trẫm một chút, hôm nay một quán tiền giấy giá trị bao nhiêu, dân gian không muốn sử dụng tiền giấy đều có những nguyên nhân kia, những cái này đều là trẫm bức thiết cần biết".

Kỷ Cương từng cái nhớ ở trong lòng, liên tục xưng phải.

Chu Lệ lại đối với Lưu Ngọc Quyết nói: "Nam trấn phụ trách pháp luật và kỷ luật bản vệ, chỉ một việc này, không tránh khỏi có chút quá dễ dàng. Phụ Quốc Công hướng trẫm kiến nghị, đem hỏa khí tượng nhân, hỏa khí phường, chuyển giao cho Nam trấn phủ giám thị. Những cái này, vốn là chuyện của Công bộ và Binh bộ, nhưng bà bà nhiều, tức phụ khó tránh khỏi bị ức hiếp, hai nha môn này tranh luận lẫn nhau, ngăn cản nghiên cứu phát triển hỏa khí của Đại Minh ta. Mà hỏa khí này, liệt vào làm cơ mật của triều đình, nha môn quản lý lắm miệng, cũng khó nói được có thể bảo mật.

Trẫm Tĩnh Nan bốn năm, biết rõ lợi hại của hỏa khí, định nhanh chóng tại bên ngoài Ngũ quân doanh, Tam thiên doanh, xây dựng lại một đội kinh doanh tinh nhuệ "Thần cơ doanh" toàn dùng hỏa khí làm chủ, cái này cần lượng lớn hỏa khí chất lượng thượng thừa, lực sát thương càng lớn, các ngươi phải nhanh chóng đối với hỏa khí tượng nhân tiến hành đăng ký, tiếp quản hỏa khí phường tượng tác doanh, định ra biện pháp thưởng phạt, cổ vũ thợ thủ công chất lượng chế tạo hỏa khí càng tốt, phẩm chất càng cao, chuyện này, càng ở các ngươi đối với quân kỷ bản vệ đôn đốc, chớ lười biếng chủ quan".

Lưu Ngọc Quyết vội khom người nói: "Thần tuân chỉ".

Chu Lệ là biết Phi Long bí điệp vì tiện bề ẩn giấu hành tung, nương nhờ dưới Nam trấn phủ, chuyện này hắn ngay cả thân tín Kỷ Cương của mình, đều không có nói cho biết, nhưng mà vì phối hợp Hạ Tầm, Lưu Ngọc Quyết lại là một trong người biết chuyện, cho nên hắn nếu có thâm ý liếc Lưu Ngọc Quyết một cái, chậm rãi vuốt râu, lại nói: "Ngươi vừa mới nhận nắm Nam trấn phủ, tư cách và sự từng trải nông một chút, không quản là nhận nắm tượng tác, hay là một chút việc cần Công bộ, Binh bộ hợp tác, chỉ sợ đều không dễ dàng, gặp phải vấn đề khó gì, đi tìm Phụ Quốc Công, kêu hắn ra mặt giúp ngươi".

Cái này cho Hạ Tầm tiếp xúc Nam trấn phủ cung cấp một cái danh nghĩa quang minh chính đại tiếp xúc Nam trấn phủ ti, Lưu Ngọc Quyết ngầm hiểu, vội vàng lại lần nữa tạ ơn.

Kỷ Cương nhìn xem Lưu Ngọc Quyết, lại nghĩ đến Dương Húc, chợt nghĩ lại các tình huống trước kia, giật mình một giấc chiêm bao. Ban đầu khi ở ven hồ Đại Minh đàm tiếu uống rượu, ai có thể nghĩ đến mấy người hôm nay đều ở trên đế khuyết?

Chỉ là, vẫn là Dương Húc bò cao, Quốc Công, thế tập!

Lúc nào, Kỷ Cương ta mới có thể có một ngày như vậy?

Trong nhất thời, Kỷ Cương lòng tràn đầy hâm mộ.

"Chung nhật bôn mang chích vi cơ, tài đắc hữu thực hựu tư y. Trí hạ lăng la thân thượng xuyên, sĩ đầu hựu hiềm phòng ốc đê. Cái hạ cao lâu tịnh đại hạ, sàng tiền khước thiếu mỹ mạo thê. Kiều thê mỹ thiếp đô thú hạ, hựu lự xuất môn một mã kỵ. Tương tiễn mãi hạ cao đầu mã, mã tiền mã hậu thiếu cân tùy. Gia nhân chiêu hạ sổ thập cá, hữu tiễn một thế bị nhân khi. Nhất thuyên thuyên đáo tri huyền vị, hựu thuyết quan tiểu thế vị ti. Nhất phàn phàn đáo các lão vị, mỗi nhật tư tưởng yếu đăng cơ. Nhất nhật nam diện tọa thiên hạ, hựu tưởng thần tiên lai hạ kỳ.

Động tân dữ tha bả kỳ hạ, hựu vấn na thị thượng thiên thê. Thượng thiên thê tử vị tọa hạ, diêm vương phát bài quỷ lai thôi. Nhược phi thử nhân đại hạn đáo, thượng đáo thiên thượng hoàn hiềm đê".

Hạ Tầm lẳng lặng đọc Thập Bất Túc do cháu đời thứ sáu của Chu Lệ, nổi tiếng nhà luật học, nhà lịch học, nhà số học, nhà nghệ thuật, nhà khoa học Chu Tái viết ra, nhìn không chớp mắt.

Ánh mắt vừa nghiêng, liền có thể thấy được một đôi mắt đưa tình ẩn tình, ăn không tiêu mà.

Hắn đọc bài này, chính là vì cảnh giác chính mình, cũng đừng lòng tham không đủ, nếu không, liền giống như vị Lưu công công kia trong phim Tiếu ngạo giang hồ nói: "Hội sát đầu tích!".

Trên đài đang hát tuồng, bên người là Vương Ninh Vương phò mã, cách một tấm trà kỷ gỗ hoa lê, bên đó là công chúa Hoài Khánh, bên người công chúa Hoài Khánh, chính là tiểu quận chúa Từ Mính Nhi.

Tiểu quận chúa hiện tại ở tại phò mã phủ Hoài Khánh.

Tự mình an trí? Đó là điên rồi!

Một tiểu cô nương người ta ở cái thời đại này mà nói, vừa mới thành niên, có thể hôn phối, ngươi an trí được sao? Được, ngươi là Quốc Công, ngươi đừng nói an trí một tiểu nữ tử, chính là mười cái tám cái, chỉ cần muốn là ngươi an trí được, nhưng mà... Ngươi cũng phải xem đối phương là thân phận gì, cho dù ngươi là Quốc Công, ngươi có thể tùy ý an bài một vị quận chúa tuổi trẻ đã đến tuổi thành hôn sao? Hơn nữa còn có một vị hoàng thân cực kỳ có quyền thế? Chắc chắn không thể được.

Cho nên, Hạ Tầm nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ đến vị bằng hữu rượu thịt phò mã Hoài Khánh này.

Nhưng phò mã và công chúa Hoài Khánh không phải ở cùng một chỗ, công chúa chủ yếu ở tại Thập vương phủ, lúc nào rời cung về phủ công chúa cùng trượng phu đoàn tụ, đó là bị quản sự thái giám và nữ quan tại trong cung quản chế. Cho dù nàng là công chúa, lá ngọc cành vàng, cũng không có cái tự do đó. Cho nên trong phủ công chúa chỉ có phò mã, không có công

chúa, Đem tiểu quận chúa đưa đến trên phò mã phủ lưu manh này, Vương Ninh cũng không dám đồng ý.

Kết quả là, Hạ Tầm lại tìm đến trong cung, hiện giờ ở trong cung làm thái giám quản sự mấy người Trịnh Hòa, Mộc Ân, cẩu Nhi hoặc là cùng hắn có giao tình, hoặc là hầu gần thiên tử, đối với hắn biết quá tường tận, cái mặt mũi này ai có thể không bán cho hắn? Lại nói đây chính là tiểu di tử (em vợ) của hoàng thượng, thế là đại thái giám một tiếng phân phó đi xuống, bên dưới cái gì các tổng quản nữ quan tè ra quần, vội vàng đem công chúa Hoài Khánh đưa đến, đừng nói ở vài ngày, ở nửa năm cũng không dám nói muốn tiếp công chúa trở về.

Đến lúc này công chúa cùng phò mã Hoài Khánh tự nhiên là tất cả đều vui vẻ.

Hạ Tầm đem tiểu quận chúa đưa đến phủ phò mã Hoài Khánh, thật ra cũng là có lòng thân thiện hảo hữu quan hệ hai người, lúc trước Hạ Tầm cứu đi thế tử Yến vương và Cao Hú, Cao Toại hai vị vương tử, cũng có lợi dụng phò mã Hoài Khánh Vương Ninh, Vương Ninh vì thế cũng đã nếm không ít đau khổ từ Chu Duẫn Văn, tuy nói Chu Lệ sau khi cai quản đất nước, phong hắn Phụng Thiên phụ vận Thôi Thành hiệu nghĩa vũ thần, đặc tiến Quang Lộc đại phu, trụ quốc, phò mã Đô úy gia Vĩnh Xuân hầu, con cháu thế tập, cũng coi như là bồi thường hắn, nhưng cái này không đại biểu là người ta liền phải cảm kích Dương Húc ngươi.

Hạ Tầm khéo léo lợi dụng quan hệ xã hội của công chúa, không những cùng Vương Ninh phục hồi quan hệ, vài ngày kết giao đi xuống, hai người đã hòa hợp được như mật ong. Nhưng Hạ Tầm phát giác, tiểu quận chúa cũng nhanh chóng thay đổi rồi, đã từng, nàng là một tiểu nha đầu ngây thơ trong sáng, hoạt bát đáng yêu, theo tuổi tác phát triển, trong nhà biến lớn, khiến cho nàng trưởng thành lên, tâm sự nhiều, người cũng văn tĩnh, mà tình đầu, lại khiến cho nàng lần nữa lột xác, thành thục.

Vài ngày không gặp, Hạ Tầm phát hiện tiểu quận chúa phát sinh biến hóa long trời lở đất, bây giờ nàng, lột xác thành một vị tiểu thư khuê các nhàn nhã, văn tĩnh. Nhưng mà...

Hạ Tầm kinh hồn táng đảm vì ánh mắt của nàng, ánh mắt đó, tiểu thục nữ u oán hoài xuân, thương không nổi mà!

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 416

Khổ Vì Tình.

Trên đài vai bà già hát: “Hoa hữu trọng khai nhật, nhân vô tái thiểu niên. Hưu đạo hoàng kim quý, an nhạc tối trị tiễn...”.

Mính Nhi nghe xong, không tránh khỏi lòng có ưu tư. Lời hát này, bây giờ đối với nàng mà nói, có thể nói nhận thức từ trước đến nay chưa từng sâu như vậy. Nàng tại Bắc Bình từng xem qua diễn kịch này, đại tỷ phu Chu Lệ của nàng là kẻ mê xem hát siêu cấp, có rảnh rỗi cũng sẽ ư ử vài câu, tuy không cuồng nhiệt giống như thế tử Chu vương, nhưng cũng là người cực thích xem kịch, bất quá là Chu Lệ thích xem vũ kịch, thần tiên ma quái kịch, hiện nay xem tài tử giai nhân kịch này vẫn là bởi vì tỷ tỷ Từ phi của nàng chọn mà ra.

Lúc ấy Mính Nhi còn nhỏ, đại tỷ chọn vở kịch này nàng cũng không thích xem, nàng và đại tỷ phu giống nhau, cũng đối với những kịch đánh đánh giết giết, thần thần quái quái cảm thấy hứng thú, tiểu hài tử mà, đương nhiên thích náo nhiệt, cho nên vở kịch này trong đầu nàng ấn tượng đã cực kỳ đạm bạc, không nghĩ đến hôm nay lại ở tại phủ Vương phò mã một lần nữa xem, khi nàng xem lần nữa, lại có cảm xúc như vậy. Tựa như mỗi một câu ca từ đều có thể khiến cho nàng nghĩ đến một ít chuyện, dẫn lên một ít cảm giác...

Mính Nhi đột nhiên có chút kinh ngạc, bởi vì nàng phát hiện, ở trong các loại kinh nghiệm của nàng từ nhỏ đến giờ, từ khi nàng vẫn là một bé gái ngây thơ không hiểu chuyện đời, thẳng đến hôm nay trổ mã thành một đại cô nương đa sầu đa cảm, ở trong một lần chuyển biến trọng đại trong cuộc đời của nàng, mỗi một lần kinh nghiệm khắc vào xương, lại không thể chia cách được hình bóng một người: Dương Húc!

Đúng, chính là Dương Húc!

Trong thành Bắc Bình áo lông hỏa hồ ly, đỉnh núi Yến son đêm tuyết mênh mông, trong đường ngầm địa cung vật lộn sống chết, ngoài thành Chân Định ngoài ý muốn tình cờ gặp gỡ, Trung Son vương phủ dắt tay nhau bay lên, ngoài trấn Mao Son cực khổ tôi luyện, trong phòng

cỏ tranh lần đầu tiên dùng thân phận nữ nhân đối với một nam nhân thổ lộ hết ý nghĩ yêu thương của nàng... Tất cả tất cả cái này, người kia đều không trốn thoát quan hệ, còn... Còn không phải duyên sao?

Thế là, ánh mắt của nàng nhìn về phía Hạ Tầm liền cũng càng thêm u oán, càng thêm nóng bỏng, ánh mắt kia mang theo tơ tình kéo dài, quấn quấn, từng vòng quấn quanh trên người Hạ Tầm, Hạ Tầm thẳng người mà ngồi, ra vẻ nhìn không chớp mắt, nhưng trong lòng lại có loại cảm giác như ngồi trên đống lửa. May mắn Vương Ninh hai người đều là mê kịch, chăm chú nhìn trên đài, cũng chưa phát hiện hai người mắt đi mày lại.

Không thương nhiều như vậy, chỉ yêu từng chút, người khác mắt đến lại mày đi, ta chỉ nhìn trộm ngươi một cái. Loại cảm giác này, tựa như so với mắt đi mày lại, ân ái triền miên, càng thêm khiến người ta tim đập thình thịch. Nhưng mà, mỹ nhân ân trọng, thân phận lại là khác nhau một trời một vực, thêm hai cái thang Hạ Tầm cũng là có điểm chống đỡ không được.

Trên sân khấu còn đang diễn kịch, kể một người thiếu nữ cùng một vị thư sinh nhất kiến chung tình, thư sinh kia lên kinh đi thỉ, thiếu nữ tưởng niêm thảnh tất. Nhưng thư.

Sinh kia lại ở kinh thành nơi phồn hoa, lại vui vẻ nữ nhi của tướng quốc, lúc này, không chút nào cảm kích thiếu nữ đang vì hắn triền miên giường bệnh: "Tự cầm cờ đến tay, không giữ lại trường tiêu tụy này, tưởng cuộc đời biệt ly khổ nhất. Nói chỗ thiếu tinh thần, chỗ ngủ nằm không điên đảo, com nước không biết mùi vị. Mất ăn mất ngủ giống như vậy, thành ra áp chế mỗi ngày lại càng gầy.

Hơn. 7".

Công chúa Hoài Khánh nắm cái khăn tay nhỏ, lau lau nước mắt, thổn thức nói: "Cái thư sinh nghèo này nếu không phải cô nương người ta tặng cho lộ phí, nào có khả năng vào kinh dự thi, nhưng người này vừa mới vào kinh, liền vui vẻ nữ tử nhà khác, đáng thương cô nương kia còn ở trong nhà đối với hắn nhớ mãi không quên, đến mắc bệnh tương tư".

"Không hẳn thế!".

Mính Nhi tiếp câu miệng, ánh mắt như có như không liền liếc trên người Hạ Tầm: "Cái người phụ lòng này, trêu chọc tình ý của người ta, hiện tại lại đem người ta bỏ rơi đầu không nghĩ đến nữa, nữ tử si tình... Phụ tâm lang!".

Hai nam nhân ở đây liền có chút tinh thần chịu đựng không nổi, Vương Ninh ho khan một tiếng, tiếp lời nói: "Công chúa, nam tử trong thiên hạ, không phải đều là như thế, nàng lấy vi phu mà nói, đối với công chúa thật là tình bỉ kim kiên, chưa từng hai lòng!".

Công chúa Hoài Khánh trừng mắt nhìn hắn, sẵng giọng: "Chàng cũng dám sao, hừ!".

Nói xong, nhớ tới vợ chồng mình cách một đạo tường cung, một năm khó được gặp một lần, không tránh khỏi lòng cũng có chỗ suy nghĩ, tay lại vươn ra, liền cùng Vương Ninh nắm cùng một chỗ, bốn mắt nhìn nhau, thâm tình cười, tư vị khác nhau, nhộn nhạo trong lòng.

Hạ Tầm vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngươi xem xem, hai người bất quá là ngoại ô ngẫu nhiên gặp, nghe hắn ngâm hai câu thơ, liền thích hắn, còn vì hắn nhớ nhung thành tật, đối phương phẩm tính như thế nào, thật ra nàng hoàn toàn không biết, là tự gánh ác quả? Cho nên, cái chuyện xưa này chính là nói cho chúng ta biết, nữ nhi gia phó thác chung thân, nhất định phải thận trọng, tuyệt đối không được qua loa".

Phá nát phong cảnh! Công chúa Hoài Khánh và tiểu quận chúa đồng loạt đưa hắn một cái trừng mắt, Phụ Quốc Công đại nhân sờ sờ cái mũi, vui lòng nhận.

Lời hát kia giống như nước chảy róc rách, từng câu từ trong lòng Mính Nhi chảy qua, tuy là tức giận, nhưng tầm hồn thiếu nữ của nàng, vẫn là đặt ở trong lòng người kia.

Có lẽ tiểu nha đầu này từ nhỏ mất cha, thiếu tình thương của cha, cho nên có chút lưu luyến tình cha, nàng thích cùng Hạ Tầm lớn tuổi, thành thục hơn nàng ở cùng một chỗ, Hạ Tầm làm người xử sử không phô trương giống người trẻ tuổi bình thường, cũng không giống kẻ lỗ mãng cục cằn, hắn tâm tư tinh tế, những nam nhân cùng tuổi với nàng chỉ là những đứa trẻ, hắn một câu ân cần hỏi thăm, một cái cử động quan tâm, luôn có thể ở trong lúc lơ đãng kích thích tiếng lòng nàng.

Nàng địa vị tôn quý, bối phận cũng cao, từ nhỏ được người cưng chiều, không người nào không tuân mênh với nàng, nhưng chỉ có Hạ Tầm, ở bên ngoài quan tâm chăm sóc, lại có thể không chút khách khí phê bình uốn nắn nàng, cái này khiến cho tiểu quận chúa cao ngạo càng rơi càng sâu, nàng không những hưởng thụ Hạ Tầm quan tâm cùng bảo vệ, hơn nữa khi bị hắn răn dạy quản giáo, trong lòng cũng sẽ ấm áp mười phần vui vẻ.

Cái loại cảm giác có cương có nhu này, là tam ca đối với nàng chỉ có cưng chiều che chở, là đại ca chỉ có một mặt nghiêm túc, là mấy tiểu tử chỉ biết lấy lòng giống như con khổng tước

ở trước mặt nàng khoe khoang học vấn không đầy đủ, với thân phận cùng vị trí hoàn cảnh của nàng, loại cảm giác này ngoại trừ Hạ Tầm một người như vậy đến từ tương lai lại cùng kinh nghiệm cộng đồng quá nhiều nam nhân, là bất luận người nào đều không thể cho nàng được, một đám tơ tình thiếu nữ này, lại thế nào không bám hết lên trên người hắn.

Nhưng oan gia kia...

Sóng mắt Mính Nhi rung động, một đám u oán lại lướt qua, khó khăn lắm nghênh tiếp ánh mắt vụng trộm liếc tới của Hạ Tầm.

Mính Nhi thân mặc một cái áo ngắn màu vàng nhạt biên viền bạc, eo buộc một cái váy màu xanh như nước hồ, dáng người yểu điệu, như sen mới trên nước biếc, lả lướt tươi mát không gì sánh được. Hai chân mày cong cong giống như hai vầng trăng non, mũi ngọc phía dưới như huyền đảm, một cái miệng nhỏ non mềm như cánh hoa, khiến người ngắm liền không nhịn được tưởng tượng như được một thân dung mạo hắn là tư vị tiêu hồn bậc nào, chỉ ánh mắt u oán kia... Hạ Tầm vội vàng thu hồi ánh mắt.

Hắn thật muốn rời đi đáng tiếc lại nghĩ không ra một cái cớ xác đáng. Vừa đúng lúc này, Quản sự phủ phò mã vội vàng đi đến, ghé tại bên tai Vương Ninh khẽ thấp giọng nói vài câu Vương Ninh liền quay đầu đối với Hạ Tầm cười nói: “Ha ha, Quốc Công gia, vốn xem xong kịch, còn muốn mời người uống rượu, chỉ sợ hôm nay là không được rồi, hoàng thượng tìm người đấy”.

Hạ Tầm vừa nghe như trút được gánh nặng, vội vàng đứng dậy, hướng Vương Ninh ôm quyền nói: “Vạn tuế đã triệu kiến, vậy không tiện trì hoãn, ta đây liền đi ngày khác huynh đệ làm chủ, lại mời phò mã dự tiệc” Tiếp đó lại hướng Công chúa Hoài Khánh và Mính Nhi đánh tiếng nói: “Công chúa, quận chúa, Dương mồ cáo từ”.

Công chúa Hoài Khánh đứng dậy cười nói: “Phủ Phụ Quốc Công còn chưa xây xong, nếu muốn mời uống rượu, không khỏi phải đi tửu lâu loại địa phương kia nào kịp được tự tại trong nhà. Có thời gian, chỉ cần đến phủ là được rồi, đợi phủ Quốc Công xây xong, bản cung và phò mã tất nhiên là muốn đến cửa quấy ray”.

Hạ Tầm cười nói: “Được được được, đến lúc đó nhất định mời công chúa và phò mã đến”.

Nói xong nhanh chóng nhìn Mính Nhi một cái, Mính Nhi cắn cắn môi, nhẹ nhàng nói:

“Quốc Công đi thong thả”.

Hạ Tầm gật gật đầu, chuyện đều không tiếp nữa, liền do Vương phò mã tiếp đi ra ngoài nhìn hắn vừa đi, bước chân cũng nhẹ nhàng rất nhiều, giống như rốt cuộc thoát khỏi đại nạn, Mính Nhi trong lòng nhói lên, chỉ cảm thấy đầu ngón chân phát ngứa lại, thật muốn đuổi theo ở trên mông hắn hung hắn đạp một cước, không phải muốn chạy sao? Bản cô nương một cước tống ngươi đến ngoài ngàn dặm!

Lúc này trên đài áo xanh đang hát: “Tác tính đâu khai, tái bất tương tha ký thượng hoài. Phạ hữu thần minh tại, sân ngã tâm tràng ngạt. Ngốc, na lý hữu thần lai! Đâu khai hà hại? Chích khán tha môn phao ngã nhập trần giới, tất.

Cánh thân minh khiếm minh bạch...”.

Mính Nhi thầm nhủ: “Bỏ qua bỏ qua nếu như bỏ qua được, bản cô nương làm sao phải vì hắn mà buồn bực? Thật là bao nhiêu chuyện lớn đều làm đến nam nhân, trong địa cung Bắc Bình tại trên hỏa hồi dược chồng chất hung hãn không sợ chết, ngoài thành Kim Lăng trong thập diện mai phục xông phá bảy vào bảy ra, sợ thành bộ dáng như vậy, bản cô nương là con hổ cái sao, bảo ngươi tránh không kịp?”.

Công chúa Hoài Khánh cười nói: “Quận chúa an tọa, chúng ta xem kịch tiếp!”.

Mính Nhi trong lòng không thoải mái, liền đối với Công chúa Hoài Khánh nói: “Công chúa, Diệu cấm có chút không khỏe, muốn về phòng nghỉ ngơi”.

Công chúa Hoài Khánh vừa nghe, vội vàng bảo trên đài dừng kịch, theo Mính Nhi trở về, hỏi thăm vài câu, Mính Nhi nói không cần gọi lang trung, nàng liền dặn dò Mính Nhi nghỉ ngơi cho tốt, rồi đi về phòng với phò mã. Công chúa Hoài Khánh vừa đi, Mính Nhi trở về bên giường giả vờ nằm xuống liền nhảy dựng dậy, tức giận đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, hai tay chống cằm sinh hời dỗi.

Hiện tại không thể so sánh với trên đường chạy nạn, lúc đó nàng là một tiểu nữ tử bơ vơ không chồ dựa, ăn bữa hôm lo bữa mai, dưới sự xúc động có thể hướng hắn lớn mật thổ lộ. Nhưng hiện tại, nàng lại trở về làm quận chúa, cái xú nam nhân không có can đảm kia cũng làm quốc công rồi, hai người liền cơ hội lén gặp mặt nói chuyện đều không có, nàng ngoại trừ mặt mày đưa tình, căn bản không cách nào hướng hắn thổ lộ tâm ý, cũng không có dũng khí hướng hắn một lần thổ lộ tâm ý nữa.

Nhưng hắn... Có thể hy vọng hắn tiếp nhận chính mình sao?

Mính Nhi buồn bực thở dài một hơi, thuận tay một tấm giấy màu đỏ như hoa đào lên, nâng bút vẽ lông mày lên ở trên giấy bôi bôi vẽ vẽ, từng hàng chữ nhỏ đẹp đẽ, lại ngẫu hứng viết xuống một bài từ nhỏ:

Ca ca đại đại quyên quyên.

Phong phong vận vận bàn bàn.

Khắc khắc thì thì phán phán.

Tâm tâm nguyên nguyên...

Song song đối đối đề am!

Quyên quyên đại đại ca ca.

Đình đình nhược nhược đa đa.

Kiện kiện kham kham khả khả.

Tàng tàng đóa đóa.

Tễ tễ thế thế bà bà.

Đem bút vẽ lông mày ném đi, Mính Nhi lại đem hai tay chống cằm.

Bất giác bên trong gương đồng Lăng Hoa, chiếu đến bộ dáng một nữ hài nhi, mắt nước như mùa thu, má tụ nước mắt mới, tiểu nha đầu xinh đẹp tư hai tay chống cằm, cái miệng nhỏ cũng đặc biệt đáng yêu, không chịu thua kém, chính là chính mình sao?

Mính Nhi hướng nữ hài trong gương làm cái mặt quỷ, lại nhăn cái mũi xuống, rất dí dỏm, trong dí dỏm, lại không che giấu được đáy mắt cô đơn: “Ca ca đại đại quyên quyên, phong phong vận vận bàn bàn, khắc khắc thì thì phán phán, tâm tâm nguyên nguyên...”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 417

Hiểu Tiến Thối.

Hạ Tầm đến cửa cung, nghênh đón đang có vài vị quan viên đi ra, hai bên đang đối mặt nhau.

Vừa nhìn thấy Hạ Tầm, Giải Tấn vừa mừng vừa sợ, vội vàng lên trước bái kiến: "Hạ quan Hàn lâm đã chiếu Giải Tấn, ra mắt Phụ Quốc Công".

"Giải Tấn?". Hạ Tầm nhìn thấy là hắn, cũng không nhịn được nở nụ cười.

Giải Tấn đã biết Hạ Tầm chính là ở trước mặt Yến vương vì hắn nói chuyện, đại quý nhân thay hắn xin viết Chiếu lên ngôi cơ hội ghi tên vào sử xanh bậc này, trên đại điển đăng cực, cũng gặp qua hắn rồi, còn tách ra đi xuống bái kiến một chút, chỉ là lúc đó mọi người đều đang bận, cũng không chú ý đến mấy lời này. Kế tiếp Hạ Tầm được phong Phụ Quốc Công, lại còn chưa có phủ Quốc Công của mình, mấy ngày nay một mực ở khắp nơi đánh du kích, hắn cũng không có cơ hội đến thăm, lúc này nhìn thấy, vội vàng đi lên phía trước bái kiến.

Hạ Tầm dừng bước lại, gọi tên chữ của hắn, thân mật nói: "Ha ha, Đại Thân à, ngày đó ta nói chuẩn ngươi sẽ có ngày hết khổ, như thế nào?".

Giải Tấn cảm kích nói: "Ngày trước nhờ có Quốc Công chỉ điểm khích lệ, nếu không học sinh tâm tàn ý lạnh, sớm làm quỷ dưới đáy sông Hoài rồi, Quốc Công với học sinh có ơn cứu mạng, học sinh một mực ghi nhớ trong lòng".

Mấy người Lý Quán ở phía sau nhìn, vừa sợ vừa ao ước, bọn hắn còn không biết, Giải Tấn vậy mà lại quen một vị nhân vật lớn như vậy, Quốc Công gia đó! Vậy mà lại gọi tên chữ của Giải Tấn, cùng hắn thân mật như vậy.

Hạ Tầm cười mỉm, vừa nghĩ lúc trước câu nói kia: "Ta xem ngươi thiên đình no đủ, địa các phương viên, cốt cách thanh kỳ, linh căn rất tốt, ngày sau tiền đồ hẳn không thể hạn lượng, chưa hẳn không thể vị cực nhân thần" Lại tính nói vài câu trêu chọc nữa, nhưng lời đến bên

miệng, hắn đột nhiên nuốt trở vào.

Không thể nói! Chính bởi vì hắn rõ ràng biết tiền đồ của Giải Tấn quả thật không thể hạn lượng, cho nên lời này tuyệt đối không nói được. Nếu như lời này nói ra, Giải Tấn ngày sau quả nhiên vị cực nhân thần, tuyệt sẽ không nghĩ đến mình có khả năng tiên tri, suy nghĩ duy nhất chỉ có thể là mình đã ở trước mặt hoàng thượng vì hắn mà nói chuyện. Hạ Tầm hắn ở trước mặt hoàng thượng nói chuyện, liền có thể nâng lên một cái thủ phụ đương triều, đây là chuyện tốt sao?

Vĩnh Lạc đại đế thật là một ông chủ rất cường thế một khi loại tin tức này tại trên triều đường lan truyền ra, tuyệt không phải một chuyện tốt, mà là gây tai họa. Câu cửa miệng nói họa từ miệng mà ra Hạ Tầm hôm nay tước cao vị hiển, nhất cử nhất động đều có người chú ý, lời nói không thể không cẩn thận.

Hắn ha ha nói: "Được rồi, hoàng thượng truyền triệu ta, liền không cũng người nói nhiều nữa, ngày khác chúng ta lại thân cận chút" Lời giả thần giả quỷ là không thể nói, nhưng thủ phụ đương triều tương lai này, nên thân cận vẫn là cần thân cận, Giải Tấn vừa nghe Quốc Công gia khách khí như vậy, được yêu mà sợ nói: "Phải phải phải Quốc Công gia bận rộn đi trước".

Câu kia ngày khác lại thân cận, tự động bị hắn xem nhẹ, Quốc Công gia nói như vậy là cùng hắn khách khí, hắn một quan đãi chiếu cửu phẩm nho nhỏ này, bằng cái gì cùng người ta nhất đẳng công tước thân cận chứ? Người quý tự hiểu, người là người ta nể mặt chính mình không thể không biết chừng mực.

Hạ Tầm cười cười, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Hồ Tĩnh, Lý Quán, Cao Dung ba người, ba người đang mắt trợn tròn nhìn, vừa thấy Phụ Quốc Công hướng bọn hắn nhìn đến, vội vàng chắp tay nói: "Hạ quan ra mắt Quốc Công gia!".".

Hạ Tầm cười cười, khoát tay nói: "Ba vị không cần khách khí!". Liền hướng trong cung đi.

Đợi hắn vừa vào cửa cung, ba người Lý Quán lập tức vây chặt Giải Tấn, cực kỳ hâm mộ than thở nói: "Đại Thân huynh, ngươi vậy mà lại quen được Phụ Quốc Công? Thật là có mặt mũi, đây là kết xuống giao tình bao lâu roi?".

Giải Tấn dương dương đắc ý, vừa đi vừa khoe khoang nói: "Cái này sao, có thể nói đến chuyện cũng dài. Nói năm đó, gặp phụ nhân... A, lúc năm Hồng Vũ ba mươi hai...".

Khi Hạ Tầm vào cung, Kỷ Cương và Lưu Ngọc Quyết đã đi rồi, Vĩnh Lạc đại đế đang dùng com.

Chu Lệ cùng cha hắn tương tự, tương đối keo kiệt, ăn cơm mặc áo tương đối tiết kiệm. Thời Kiến Văn, dựa theo Chu lễ khi ăn cơm phải bày bao nhiêu cái khay bao nhiêu cái bát đều có quy định, thức ăn dùng lục cốc "đạo, thử, tắc, lương, mạch, cô" uống dùng lục thanh "thủy, tương, lễ, lễ, lương, đà", món ăn dùng lục sinh "trâu, dê, lợn, chó, nhạn, cá" trân vị thức ăn một trăm hai mươi khoản, tương phẩm một trăm hai mươi vò...

Còn phải có đội hình múa tám, cũng chính là tám hàng tám đội ngũ sáu mươi tư mỹ nhân vừa hát vừa múa, phải có lễ nhạc, tấu các loại cung nhạc hoàng đình ưu nhã, Chu Lệ ngày đầu lúc ăn cơm không biết, ngự thiện phòng vẫn là dựa theo quy củ cũ dâng đồ ăn, Chu Lệ vừa thấy đầy điện chén khay, đem hắn cực kỳ đau lòng, ngày thứ hai liền tước bớt chỉ để lại một bàn vài món ăn, về phần cái gì tiểu mỹ nhân vừa hát vừa múa còn phải tấu nhạc, cũng bị hắn miễn, Vĩnh Lạc đế ngại ồn ào.

Hạ Tầm trực tiếp đến thiện cung, Mộc Ân truyền báo đi vào, Chu Lệ nghe nói hắn đến rồi, liền nói: "Tuyên hắn vào!".

Hạ Tầm đi vào kiến giá, Chu Lệ khoát tay nói: "Được rồi được rồi, ta vừa lúc ăn cơm, không cần cái gì lễ tiết".

Hắn nói tới nói lui, Hạ Tầm vẫn là cung cung kính kính hành lễ, Chu Lệ trong tay cầm bánh bao, hướng bên cạnh chỉ một cái: "Ngồi, cùng ăn đi!".

Hoàng thượng dùng bữa, dựa theo lệ phải bày một bàn trống, đây là quy củ, bởi vì hoàng thượng có thể ban ăn, người được ban có thể là hoàng hậu, phi tần, hoàng tử hoặc sủng thần, hoàng đế khi ban ăn không phải làm một phần khác, mà là từ bàn hoàng thượng lấy vài món thức ăn qua, để cho người kia ăn, cùng thiên tử cùng ăn, bày ra ân sủng, loại ân sủng này không cho phép khước từ.

Hạ Tầm vội vàng tạ ơn, tại phía sau cái bàn kia quy quy củ củ ngồi xuống. Mộc Ân đích thân mang vài tên tiểu thái giám, từ trên bàn Chu Lệ lấy vài món thức ăn, ngoài ra thêm hai cái bánh bao mang qua cho hắn, Hạ. Tầm lần nữa tạ ơn, sau đó rất nho nhã ăn. Bồi hoàng thượng ăn cơm, còn có thể thật ăn cơm sao?

Chu Lệ liếc hắn một cái, tức giận hừ một tiếng, dùng sức ăn một miếng bánh bao, sau đó

liền cầm bánh bao kia chỉ vào Hạ Tầm nói: "Ngươi đó, ở trước mặt ta lại còn có thể ra vẻ bộ dáng, đã kêu ngươi ăn, nên cứ ăn đi, giống như tiểu tức phụ nhân bị ức hiếp làm cái gì!".

Hạ Tầm cười nói: "Hoàng thượng, nơi này so không giống trong quân, thần bất tri bất giác sợ hãi lên".

Chu Lệ nghe xong ha ha cười lớn lên, thật ra Hạ Tầm trước kia tuy chưa cùng Hoàng đế chung yến, nhưng mà đi lại lâu ở trong cung, Chu Nguyên Chương, Chu Duẫn Văn, Chu Lệ, ba đời đế vương hắn đều kiến thức qua rồi, nhất là Chu Nguyên Chương, lão đầu nhi kia khí trường phi thường lợi hại, tuy là người già nua, một cái nhấc tay nhấc chân, thậm chí một cái ánh mắt, đều khiến người có uy áp lớn lao, Hạ Tầm có thể tại trước mặt hắn hồ đồ lâu như vậy, nào có thể không chịu nổi tràng diện như vậy?

Nhưng là, trường hợp nên ra vẻ liền phải ra vẻ, hiểu được tiến thối. Đừng xem hoàng thượng nói hắn xấu hổ, nhưng mà thấy hắn quy củ như vậy, thật ra trong lòng vẫn là vui vẻ. Cổ nhân nói, làm bạn với vua như làm bạn với hổ, ngược lại chưa chắc hoàng đế ai ai như lang như hổ hung tàn, nhưng lời này là không sai. Cùng ai ở lâu với nhau, không có lúc xảy ra mâu thuẫn? Bất quá là bạn bè bình thường, hai người cho dù là động thủ, cũng không có cái gì trở ngại, qua vài ngày hết giận, nói không chừng liền quay lại càng tốt hơn.

Nhưng là hoàng đế nắm giữ trong tay quyền lực thật sự là quá lớn, khi ngươi để cho hắn không thoải mái, hắn một câu liền có thể quyết định sống chết của ngươi, mà bên người hoàng đế lại xung quanh quá nhiều tập đoàn thế lực, nếu như có người nhân lúc cháy nhà hôi của, ném đá xuống giếng, ngươi liền cùng hoàng thượng cơ hội tốt trở lại cũng không có. Cho nên địa vị càng cao, làm người xử sự càng phải cẩn thận, Hạ Tầm từ lúc được phong Quốc Công, hắn liền không ngừng tự khuyên răn bản thân, ngày sau phải chú ý đạo làm quan.

Hoàng đế là cao cao tại thượng, chỗ cao không khỏi lạnh, cái gọi là cô gia quả nhân chính là như thế, cho dù đầy bàn son hào hải vị chỉ có ngươi một người tại nơi đó ăn, cũng đủ quạnh quẽ, Chu Duẫn Văn là hoàng thái tôn, từ nhỏ đã trải qua như vậy, hắn quen rồi, Chu Lệ lại không giống, hai ngày nay ăn cơm hắn một mực rất không được tự nhiên, hiện tại coi như là có người bồi hắn ăn cơm nói chuyện phiếm, hắn hào hứng cũng cao lên, hai người vừa nói vừa cười, làm cho Chu Lệ khẩu vị mở rộng, một phát ăn ba cái bánh bao lớn, lại uống một chén canh lớn, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn để đũa xuống, gọi Hạ Tầm hầu hắn tản bộ đi về phía ngự thư phòng.

Đợi hai người vào ngự thư phòng, nội thị dâng trà lui xuống, trên đỉnh chỉ còn lại hai người bọn hắn, thần sắc Chu Lệ liền ngưng trọng lên: "Văn Hiên, ngươi còn trẻ, đang là lúc trẻ trung khỏe mạnh, nhiều lúc thay trẫm chia sẻ lo lắng chút chuyện, hiện tại còn chưa phải lúc ngươi hương thanh phúc".

Hạ Tầm vừa đem trà bưng lên, lại vội vàng đặt xuống, đứng lên nói: "Hoàng thượng xin phân phó".

Chu Lệ trừng mắt nhìn hắn, khoát khoát tay kêu hắn ngồi xuống, trầm ngâm nói: "Chuyện kia, có điều tra được gì chưa?".

Hạ Tầm nói: "Hoàng thượng, thần biểu hiện ra thoải mái nhàn nhã, chẳng qua là cho người ta xem, vài ngày nay thần không ngừng bận rộn, một mực lo liệu việc này. Theo tình huống thần hiện tại nắm giữ xem xét, người kia chỉ sợ là thật sự đào tẩu rồi...

Chu Lệ có điểm xuất thần, nửa ngày mới ung dung nói: "Đều nói ta sát phạt quyết đoán, nhưng ta... So ra kém hắn! Đối với kẻ địch, Chu Lệ ta không tiếc nâng đồ đao lên, nhưng mà đối với vợ con của mình... Hừ! Muốn Chu Lệ ta bỏ vợ vứt con, một mình chạy thoát thân, ta không làm được!".

Việc nhà hoàng đế, người ngoài vẫn là không cần nói xen vào, Hạ Tầm không có tiếp lời nửa chừng này, chỉ là nói tiếp: "Thần đã phái ra vài lộ nhân mã, âm thầm tra theo, vì hắn an bài bỏ chạy, hắn là nguyên Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ La Khắc Địch La Thiêm sự, thần từng cùng người này cộng sự qua, La Khắc Địch túc trí đa mưu, chuyện này hắn an bài giọt nước không lọt, thủ hạ của thần còn chưa có tra được manh mối hữu dụng nào".

Chu Lệ gật gật đầu, nói: "Thả hắn trốn chạy bên ngoài, chung quy cũng là một phiền toái, chuyện này không thể buông lỏng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, không quan tâm bao lâu, ngươi phải một mực tra xuống cho trẫm, cần phải tra rõ ràng!".

"Vâng!".

Chu Lệ suy nghĩ một chút, đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng đấm đấm ngực nói: "Nhân tâm, nhân tâm! Trẫm sở dĩ thận trọng như thế, không phải sợ hắn, hắn ngày trước cao cao tại thượng, có cả thiên hạ, đều không phải đối thủ của trẫm, cho dù là hắn hiện tại xuất hiện tại bất luận một địa phương nào, còn có thể nhấc lên sóng gió gì? Còn có thể xô đẩy thiên hạ của trẫm hay sao?".

Chu Lệ khinh miệt cười nói: “Trước kia, hắn không được! Hiện tại, hắn càng không được! Tương lai, hắn tính là cái thứ gì? Như vậy... Trẫm là sợ cái gì, trẫm sợ cái gì, ngươi biết không?”.

Hạ Tầm đầu tiên là giật mình, nhưng trong đầu linh quang lóe lên, hắn đột nhiên hiểu ra. Sống lưng hắn bất tri bất giác thẳng lên, thần sắc trang nghiêm, mang theo thành kính, trầm giọng nói: “Thần, hiểu rồi!”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 418

Hợp Ý.

Chu Lệ thử ý như thế, tựa như không tin tưởng Hạ Tầm thật biết suy nghĩ trong lòng hắn, liền rất cảm thấy hứng thú nói: "ô? Ngươi thật biết nói ra nghe xem".

Hạ Tầm nói: "Hoàng thượng sợ không phải hắn, cũng không phải những người vẫn muốn đi theo hắn! Thiên hạ này đã nắm giữ tại trong tay hoàng thượng, bọn hắn không có cái bản lĩnh đoạt đi. Hoàng thượng sợ, là bởi vì hoàng thượng có thứ phải bảo vệ".

"Ồ?". Trong mắt Chu Lệ mơ hồ phóng ra ánh sáng.

Hạ Tầm từng chữ từng câu nói: "Trước kia, đây là thiên hạ của hắn; Bây giờ, đây là thiên hạ của hoàng thượng ngài!".

Trong mắt Chu Lệ lộ ra một tia ý cười, khen ngợi gật gật đầu nói: "Không sai, khác nhau chính là như thế. Trước kia, đây là thiên hạ của hắn, trẫm là người đoạt chính quyền, muốn đoạt chính quyền, liền phải 'Phá'. Trẫm không sợ thiên hạ đại loạn, không sợ lê dân bách tính trôi giạt khắp nơi. Bởi vì thiên hạ này là hắn, hắn mới là người bảo vệ. Thiên hạ càng loạn, đối với trẫm liền càng có lợi, dân chúng càng chịu khổ, liền càng sẽ căm hận hắn vô dụng, đối với hắn tiếng oán thán đầy đường".

Ánh mắt Chu Lệ nóng rực lên, trầm giọng nói: "Nhưng hiện tại không giống, thiên hạ này hiện tại là của trẫm, lê dân thiên hạ hiện tại đều là con dân của trẫm, trẫm mới là người bảo vệ. Cho nên, trẫm không muốn loạn, cũng không thể loạn! Trẫm không thể để cho con dân sống đầu đường xó chợ, trẫm phải làm một người vạn dân xưng nói hoàng đế tốt! Trẫm muốn cho con dân giàu có, thái bình, yên vui cuộc sống, thiên triều thượng quốc tôn nghiêm cùng vinh quang! Trẫm muốn đại trị, không phải đại loạn.

Nhưng mà, có người này chỉ trọng đạo chính thống. Hừ! Từ xưa đến nay thánh đế minh quân, có mấy cái là tiền nhân chỉ định đây? Nhưng bọn hắn không quan tâm, sống chết cá nhân bọn hắn, bọn hắn không quan tâm; Sống chết của người khác, bọn hắn tương tự không quan

tâm; Sống chết của người thiên hạ, bọn hắn hết thảy không quan tâm, bọn hắn chỉ quan tâm đạo trong lòng bọn hắn!".

Chu Lệ thở hổn hển, thanh âm trầm thấp xuống: "Trẫm khâm phục khí tiết bọn hắn, lại không thể cho phép bọn hắn làm càn như vậy. Nhưng mà, thế gian này khó chinh phục nhất chính là lòng người, ngoài Triêu Dương môn, Liên Doanh, Đổng Liên biết phải chết, lại ngăn cản ngựa mắng giá; Hoàng Quang, Vương Thúc Anh, mộ binh trở về, nghe tin liền đã được thiên hạ, lại nhảy sông tự vẫn, chuyện như thế người đều biết rồi chứ?".

Hạ Tầm gật gật đầu, Chu Lệ thở dài nói: "Nếu như chỉ là như vậy cũng thôi, bọn hắn dùng một cái chết của mình, tận trung với quân vương của bọn hắn, khí tiết có thể khen, mà lại không tổn hại tới người khác. Liền chỉ là lo lắng, có người này sẽ mưu mô khó dò, không ngừng trong bóng tối phá phách, thậm chí dùng cái gọi là đại nghĩa mê hoặc mọi người theo bọn hắn cùng một chỗ gây rối. Trẫm không thể đem quan nhân dưới gầm trời này.

Đều giết sạch, cho dù là giết sạch rồi, đổi lại vẫn không phải là môn sinh đệ tử của bọn họ, vẫn là người đọc sách như cũ sao? Trước kia, trẫm lấy thiên hạ, bằng là một khẩu kiếm trong tay; hôm nay, trẫm ngồi thiên hạ, lại không thể dựa vào chém giết, chém giết không được lòng người".

Hạ Tầm trong lòng khẽ động, bật thốt nói: "Chẳng lẽ hoàng thượng định đặc xá Phương Hoàng, Tề Thái?".

Lời này vừa ra khỏi miệng, Hạ Tầm liền biết chính mình nói lời ngu xuẩn. Chu Lệ quả thật từ đầu đến cuối dùng Tĩnh Nan làm danh xưng, được sao, ngươi tĩnh đến tĩnh đi, đem hoàng thượng tĩnh chết rồi, chính mình ngồi thiên hạ, sau đó, ngươi muốn tĩnh vài cái gian nịnh trong triều từng người chuyện gì không có, vỗ vỗ mông thả về nhà, thậm chí chiêu vì chính mình sử dụng, ngươi đây không phải là tát vào mặt thiên hạ sao? Ngươi chính là nói phá trời đi, vẫn là loạn thần tặc tử!".

Lại nói, đối với Phương Hoàng Tề Thái mấy người này, các vương gia bị bức hại kia đang chằm chằm theo dõi, các gia quyến tướng sĩ đã chết cũng theo dõi, bốn năm chiến tranh, cần có người phụ trách, vô số vong linh, cần có người phụ trách. Thả những ngu phu tử này, đổi lại không được các sĩ tử ủng hộ, ngược lại muốn đánh mất các vương và dân tâm tướng sĩ hệ Bắc Bình. Đây là chính trị, không phải mời khách ăn cơm, cần máu, là nhất định phải chảy.

Quả nhiên, Chu Lệ cười lạnh một tiếng nói: "Ta không hận thần trung với Kiến Văn, lại cực hận mấy tên gian nịnh dẫn dụ Kiến Văn họa hại tông thất, bại hư thành pháp tổ tông kia! Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, tội khuyển ác cực, tuyệt đối không thể tha thứ".

Nói đến đây, hắn lại liếc Hạ Tầm một cái, khinh thường nói: "Ngươi cho rằng bọn hắn là cái thứ gì, tha bọn chúng, liền có thể đổi lấy nhân tâm sĩ tử thiên hạ sao? Sĩ tử thiên hạ sẽ đem bọn hắn nhìn so sánh với đạo chính thống, so với Kiến Văn càng quan trọng hơn sao?".

Hạ Tầm vội vàng nói: "Vâng, thần lỡ lời rồi. Nhưng mà, tận thu nhân tâm thiên hạ, cái này thật sự khó làm...

Chu Lệ ngắt lời nói: "Ngươi sai rồi, trẫm nào có cuồng vọng như vậy! Thu hết nhân tâm thiên hạ? Không có người làm được! Tần hoàng Hán võ, Đường tông Tống tổ, tất cả đều làm không được, lại đi tìm nguồn gốc mà lên, thượng cổ thánh quân, tam hoàng ngũ đế, Nghiêu Thuấn Vũ Thang, bọn họ tương tự không làm được, đó căn bản chính là si tâm vọng tưởng nói nhăng nói cuội, chỉ cần đại bộ phận văn nhân để ta sử dụng, vậy đủ rồi. Nhưng mà, văn nhân không dễ đối phó...

Chu Lệ cười khổ đứng dậy: "Bọn hắn cầm không được đao thương, cũng không sợ đao thương. Vũ khí của bọn hắn là bút, sợ cũng là bút, bọn hắn liền sợ sau này một vài cây bút ô danh bọn hắn, vì thế, bọn hắn có thể không sợ chết, có thể không cần quan cao lộc hậu, cứng mềm không ăn, mỡ muối không tiến, ngươi nói làm thế nào mới có thể nắm người đọc sách đây?".

Hạ Tầm đột nhiên nhớ đến vừa rồi tại cửa cung ngẫu nhiên gặp được Giải Tấn, không khỏi tinh thần phấn chấn, bật thốt lên nói: "Vậy hoàng thượng sao không làm một việc văn hóa đại thịnh, để cho sĩ tử thiên hạ tham dự trong đó? Đây là vinh quang chói lọi ngàn năm, đủ để lưu danh trăm đời, trên đời còn có thể lưu danh trăm đời hơn được so với sách? Chỉ một việc này, hoàng thượng liền có thể thu hút lòng của sĩ tử thiên hạ rồi!".

Thân thể Chu Lệ khẽ động, vọt cái đứng lên: "Ngươi nói cái gì? Cẩn thận nói lại, mau mau nói cho ta nghe".

Hạ Tầm thấy hắn đứng lên, cũng vội vàng đứng dậy nói: "Từ xưa đến nay, kinh sử tử tập, phật tàng đạo kinh, hí khúc tiểu thuyết, công nghệ y dược, chí thừa tạp sử toàn sách là sách vô cùng vô tận, các loại điển tịch sách vở vô cùng to lớn, nếu như hoàng thượng hiệu triệu văn

nhân thiên hạ, đem văn tự tự có từ trước đến nay, kinh sử tử tập các đời, sách trăm nhà, thiên văn địa chí, âm dương y thượng, tăng đạo kỹ nghệ các loại của trăm nhà các loại thư tịch toàn bộ thu thập lại, sao chép chỉnh lý tại một chỗ, biên soạn thành một bộ đại điển, cái này không phải thịnh sự văn hóa chưa từng có sao?".

Chu Lệ hai mắt phát sáng, hít thở cũng gấp rút lên, hắn đã hiểu rõ cái gì, nhưng còn muốn nghe Hạ Tầm nói xác thực, liền gấp giọng nói: "Ngươi nói tiếp!".

Hạ Tầm nói: "Vâng, chúng ta hiệu triệu văn nhân thiên hạ quyên hiến sách, không cần nguyên bản, chỉ cần bản sao có thể, đối với giá trị phi phàm bản đon lẻ, sách quý, bản tốt nhất còn có thể ở trong đại điển ghi chú rõ tên người có hoặc khen ngợi, văn nhân như vậy tất nhiên hăng hái. Một sự kiện văn hóa trọng đại giống như vậy, người đọc sách khắp thiên hạ đều có thể tham gia trong đó, chỉ là ở kinh sư phụ trách chọn, sao chép rõ, đối chiếu sửa chữa danh sĩ văn tông, túc học lão nho ít nhất cũng phải vài nghìn người, đó chính là tinh anh trong văn nhân thiên hạ".

"Chờ chút...".

Chu Lệ một nhát ngăn lại, ngăn lời Hạ Tầm, tại trên điện nhanh chóng thả bộ bước chân, sau nửa ngày, hắn đột nhiên dừng lại lẩm bẩm: "Một sự kiện văn hóa trọng đại như thế, không quan hệ với bản triều, không quan hệ với trẫm, nó là tập hợp kế thừa văn các triều đại truyền thừa thiên cổ một cọc công đức lớn, không có người đọc sách nào không muốn tham dự trong đó. Nhưng công lao của sự kiện này, là tại trẫm duy trì xuống mới hoàn thành, lại sao có thể thiếu được công lao của trẫm? Tinh anh văn nghệ thiên hạ, tập trung tại kinh sư, khi cùng nhau tham dự đại công đức này, bọn hắn còn có thể nảy sinh tâm tư phản kháng không? Ta cùng bọn hắn cùng nhau hoàn thành việc lớn của văn đàn này, ở trong đó ngầm thu được ủng hộ của bọn hắn sao? Ai dà...

Chu Lệ ngửa mặt lên trời cười to vui vẻ nói: "Diệu, quá diệu rồi. Đây là ném cho bọn hắn chỗ tốt, hơn nữa là mê hoặc bọn hắn không cách nào cự tuyệt. Ha ha ha, Dương Húc, cũng là ngươi, ngươi như thế nào có thể nghĩ ra chủ ý tốt như vậy, tốt! Quá tốt rồi!".

Chu Lệ ở trong phòng đi đi lại lại, xoa xoa tay, bộ dáng không thể chờ đợi được giống như hận không được lập tức bắt tay thực hiện.

Hạ Tầm thấy thế, vội vàng nhắc nhở nói: "Hoàng thượng, việc này trọng đại không được

gấp. Đầu tiên, hoàng thượng phải có vài tài tử danh sĩ đắc dụng, tiếp đó, trừng phạt gian nịnh triều Kiến Văn, chắc chắn ở triều đình và dân gian nổi lên một mảng chấn động, chung quy phải đợi phong thanh hơi lắng. Còn nữa, đây là một sự kiện văn đàn trọng đại hoàng thượng chủ trì, hôm nay vẫn.

Là năm Hồng Vũ ba mươi năm, chung quy phải đến năm Vĩnh Lạc, mới được ban bố thực hiện, như thế, mới là việc trọng đại của Vĩnh Lạc!".

Chu Lệ được hắn nhắc nhở, tỉnh ngộ nói: "Không sai, không sai, com cần một miệng ăn, đường cần đi từng bước. Ta không thể nóng vội, chuyện này phải đợi sau khi thiên hạ hơi ổn mới nói tiếp, lúc đó thu hút lòng dân, cũng so với hiện tại dễ dàng hơn một chút".

Hắn nén khí thế, một lần nữa ngồi về trên ghế, cười tủm tỉm nhìn Hạ Tầm nói: "Sự buồn bực to lớn trong lòng ta, vì một lời của ngươi mà giải. Ha ha, đúng rồi, nghe nói ngươi hôm nay đi tới phủ Vương Ninh uống rượu? Không để cho ta quấy nhiễu hào hứng của ngươi chứ?".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Uống rượu là giả, thật ra là vì hỏi thăm quận chúa, tiểu quận chúa hiện tại ở tại trong phủ Vương phò mã, thần cũng không thể đem quận chúa đưa tới nơi đó, rồi không nghe không hỏi tới".

"A!".

Chu Lệ vỗ vỗ cái trán nói: "Mính Nhi nha đầu kia hiện tại thế nào rồi, đã qua lâu như vậy, nàng không lại vì Tăng Thọ chết mà lúc nào cũng thương tâm chứ?".

Hạ Tầm nói: "Vậy không có, nhưng mà... Nàng vẫn là không chịu đi về Trung Son vương phủ".

Sắc mặt Chu Lệ trầm trọng xuống, nhẹ nhàng thở dài nói: "Nha đầu này cũng thật đáng thương, đợi tỷ tỷ nàng từ Bắc Bình qua, ta và tỷ tỷ nàng thương lượng một chút, tìm hộ gia đình tốt đem nàng gả đi".

Hạ Tầm nghe thấy lời này, trong lòng lóe qua một tia tư vị khó nói, đột nhiên cảm thấy lòng nặng trịch giống như tưới chì, hắn há to miệng, muốn nói, lại không biết nên nói cái gì.

Chu Lệ ngẩng đầu, lại nói với Hạ Tầm: "Nàng không quay về, thì cũng không cần trở về,

liền chuẩn bị đem bất động sản danh nghĩa Từ Tăng Thọ, lại thêm vào một bộ phận sản nghiệp nguyên của Trung Son vương phủ lấy ra, làm sản nghiệp Định Quốc Công, trưởng tử của Tăng Thọ là sẽ kế thừa vị trí Định Quốc Công, hôm nay hắn đã biết Tăng Thọ bị bá phụ hắn trói đến trong cung vì Kiến Văn giết chết, dưới một mái hiên này, là ở không được rồi. Ngươi cùng Tăng Thọ vốn có nguồn gốc, ngày mai, liền do ngươi thay ta đi một chuyến, để cho Tăng Thọ một phòng này chuyển nhà, Diệu cẩm nếu là muốn, kêu nàng cũng dọn qua, trước tiên ở tại phủ Định Quốc Công, lúc nào có người vừa ý, thì sẽ phong quang từ Định Quốc Công phủ gả đi".

Hạ Tầm đứng dậy, lẳng lặng đáp ứng tiếng phải.

Sắc mặt Chu Lệ hơi âm trầm một chút, lại hỏi: "Từ Huy Tổ, hiện tại đang làm cái gì?".

Hạ Tầm đáp: "Từ Huy Tổ mỗi ngày đều thủ tại trong tổ tò, đã ba ngày rồi".

Chu Lệ cười lạnh một tiếng nói: "Bằng không, hắn còn có thể thế nào. Gian giảo phản bội, thân ly, cũng không quá với hắn!".

Hạ Tầm có lo lắng nói: "Hoàng thượng chuẩn bị đối với hắn làm thế nào?".

Chu Lệ trầm mặc hồi lâu, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm hình trang trí ô vuông đỉnh điện, hồi lâu, mới nói: "Ngày mai, ngươi đi Trung Son vương phủ, đem chuyện này giải quyết sạch sẽ đi".

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 419

Từ Nay Về Sau Không Gặp Gỡ.

Hạ Tầm mang theo người đến Trung Sơn vương phủ, kiến trúc vẫn là cao lớn uy nghiêm như cũ. Cửa lớn hai sư tử, cửa chính sơn son, canh cửa treo cao bốn chữ lớn "Trung Sơn vương phủ", nhưng mà lần đến cửa này, tựa như không cảm giác được loại kính sợ và kính ngưỡng của ngày trước nữa.

Không phải bởi vì hắn hôm nay địa vị cũng không so sánh thấp hơn chủ nhân Trung sơn vương phủ, cũng không phải bởi vì hắn là phụng thánh dụ mà đến, chỉ là bởi vì, chủ nhân tòa phủ đệ này, hắn xem thường.

Cửa chính đóng chặt, từ lúc Chu Lệ vào thành, cửa Trung Sơn vương phủ liền một mực đóng, tin tức của Hạ Tầm, là từ gia đinh nô bộc Trung Sơn vương phủ phụ trách chọn mua đồ dùng cần của sinh hoạt nơi đó lấy được.

Hắn đứng lặng hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu một cái, thủ hạ lập tức tiến lên gõ cửa. Cửa vừa mới gõ vang, sau lưng tiếng vó ngựa lên, một thớt khoái mã phi nhanh đến trước mặt, người trên ngựa xoay người xuống ngựa, động tác mười phần manh mẽ.

Là Mính Nhi, tiểu Mính Nhi mặc một thân võ phục tiễn tụ, thuần màu trắng, nổi bật lên tư thế oai hùng manh mẽ của nàng, da thịt non mềm trắng như tuyết tựa hồ co giãn phá được. Chỉ là thần sắc nàng, có kích động không đè nén được.

Hạ Tầm sáng sớm trước tiên đi qua phủ Vương phò mã, chuyện này, hắn cảm thấy Mính Nhi có quyền biết. Nhưng Mính Nhi trầm mặc nửa ngày, lại không có đáp ứng cùng đi với hắn. Nàng trước sai là không cách nào xác định, nên dùng dạng thái độ gì đối với đại ca nàng, cho nên nàng chỉ có trốn tránh. Không nghĩ đến, Mình Nhi cuối cùng vẫn là đến rồi.

Hạ Tầm lẳng lặng nhìn nàng, Mính Nhi cúi đầu, chầm chậm đi đến bên người hắn, thấp giọng nói: "Hôm nay, là ngày tam ca ta chuyển nhà, ta phải đến!".

Hạ Tầm gật gật đầu, không nói lời nào.

Cửa chính mở, người sai vặt đã biết Phụ Quốc Công đến truyền chỉ, hắn cũng nhìn thấy tiểu thư nhà mình, lão sai vặt tóc trắng xóa môi mấp máy động một chút, cái gì cũng không có nói ra, chỉ là lặng lẽ lui đến một bên.

Hạ Tầm làm cái động tác tay "Mời", Mính Nhi hít sâu một hơi dài, ưỡn ngực, dũng cảm bước vào cửa phủ.

Ngày Chu Lệ đăng cơ, phong Từ Tăng Thọ làm Đinh Quốc Công, hơn nữa trước mặt mọi người nói rõ chân tướng cái chết của hắn, trưởng tử của Từ Tăng Thọ kim điện nhận phong, cũng là lúc này, mới biết nguyên nhân chính thức cái chết của phụ thân. Thật ra từ sau khi Từ Tăng Thọ chết, chỉ trưởng Từ gia cùng ba phòng liền không làm sao qua lại nữa, tuy cùng ở một tòa phủ đệ, nhưng giữa hai cái viện lạc liền phảng phất cách một bức tường vô hình.

Mà trưởng tử của Từ Tăng Thọ Từ Cảnh Xương sau khi từ trong cung mang theo nguyên nhân chính thức phụ thân chết, hai phòng liền triệt để cắt đứt qua lại, ngay cả người hầu hai phòng, đôi bên đi đối diện cũng chỉ coi đối phương giống như là không khí. Chỉ trưởng và ba phòng tuy gần tại gang tấc, dĩ nhiên nhiều tiếng gà chó cùng nghe, xu thế chết già không qua lại với nhau.

Hạ Tầm và Mính Nhi cùng nhau chạy đến viện lạc tam phòng Tù gia, Tù Cảnh Xương đã là cái thanh niên ngoài hai mươi, anh tuấn khôi ngô, hắn chưa kịp báo hiếu cho phụ thân, bởi vì phụ thân chết, so với người cùng lứa, Từ Cảnh Xương trở nên càng thành thục một chút, trầm mặc ít lời, cử chỉ ngưng trọng.

Từ Cảnh Xương quỳ nghe thánh chỉ, dập đầu nói:

"Thần, ta ơn. Lĩnh chỉ!".

Hắn giơ cao hai tay, từ trong tay Hạ Tầm nhận thánh chỉ, đứng lên, đem thánh chỉ giao cho gia nhân cất kỹ, lại nhìn Mính Nhi hướng so với hắn còn nhỏ hơn năm sáu tuổi, hơi khàn khàn cuống họng nói: "Cô cô".

Mính Nhi gật gật đầu, đi đến trước mặt tam phu nhân đang lặng lẽ rơi lệ, nhẹ nhàng gọi: "Tam tẩu!".

Tù tam phu nhân lại cũng không kìm được bi thương, cất tiếng khóc lớn lên, Mính Nhi ôm chặt nàng, lại gọi một tiếng: "Tam tẩu" cũng không nhịn được lã chã rơi lệ.

Hạ Tầm khẽ thở dài, nói với Từ Cảnh Xương: "Đinh Quốc Công, thu thập đồ đạc, lúc này liền đi đi. Ta còn phải hướng Ngụy Quốc Công truyền một khẩu dụ của hoàng thượng".

Tù Cảnh Xương nghe hắn nhắc đến đại bá, sắc mặt không chút biểu tình, phảng phất đó là một người cùng hắn không có chút nào tương quan, hắn hướng Hạ Tầm khẽ khom người bái một cái, cung kính nói: "Làm phiền Phụ Quốc Công!".

Hạ Tầm gật gật đầu, lại nhìn Mính Nhi một cái, xoay người đi ra.

Góc tây bắc Trung Sơn vương phủ, là chồ đất tổ từ, Từ Tăng Thọ một mực đợi ở bên trong sảnh tổ từ, trên người mặc kiện chiến bào nhiễm máu vẫn là khi ngày đó tại Thần Sách môn rút lui về, râu ria xồm xoàm, dung nhan không sửa.

Mấy ngày nay, là thời gian hắn khó chịu nhất, Chu Lệ đăng cơ ba ngày rồi, nên phong phong rồi, nên bắt đang bắt, chỉ có đối với hắn hoàn toàn không có xử trí, hắn cũng không biết hoàng thượng cuối cũng sẽ đối với hắn như thế nào, đợi ở trong tổ từ, không phải vì sám hối, mà là bởi vì hắn trước kia không cách nào đối diện người nhà tam đệ, hiện tại hắn đã đem cả cái Tù gia dẫn đến một cái hoàn cảnh không thể lưu lại, hắn thậm chí không cách nào đối mặt với người nhà của mình.

Chuyện con trai lão tam Cảnh Xương thụ phong Đinh Quốc Công hắn đã biết rồi, Trung sơn vương phủ một nhà hai Quốc Công, cả cái Đại Minh có nhà thứ hai nào uy phong như thế, có thể không cao hứng sao? Tù gia trên dưới, chỉ sợ không có một ai cao hứng lên được. Lão tam phong Quốc Công rồi, cái Quốc Công này của hắn rất có thể tiền đồ không giữ được, có lẽ, nhìn tại phân lượng đại tỷ, nhìn tại phân lượng đan thư thiết khoán, sẽ cách chức làm thứ dân giữ hắn một mạng?

Vậy... Đại khái chính là kết cuộc tốt nhất rồi, nhưng mà đại tỷ hiện tại còn ở Bắc Bình, cái kết cuộc này chỉ sợ cũng không nhất định có. Lão tam cho Yến vương mật báo, bị Kiến Văn đế một nhát đâm chết rồi, không để ý hắn là hoàng thân, không để ý Từ gia vì Đại Minh khai quốc lập nhiều công tịch, càng không để ý thái tổ ban xuống đan thư thiết khoán. Hơn nữa, quả thật thiết thực cùng Chu Lệ làm đối đầu.

Sông Bạch Câu, thiếu chút nữa giết chết Chu Lệ, chiến lược chiến thuật đó là ra từ thủ bút

của hắn, Chu Lệ hôm nay làm hoàng đế, Lý Cảnh Long nhất định sẽ đem chuyện này nói cho Chu Lệ biết. Một trận chiến Linh Bích, lại là hắn dẫn binh ngăn cản Chu Lệ thừa thắng truy kích, nếu như không phải Kiến Văn đế đột nhiên đổi chủ ý lại đem hắn điều về kinh sư, Chu Lệ dĩ nhiên trở về Bắc Bình, thì hiện tại vẫn là chiếc cục giằng co. Chu Lệ sau khi tiến vào thành Nam Kinh, văn võ đầy triều không người nào phản kháng, vẫn là hắn, chỉ có hắn, dẫn binh huyết chiến, thẳng đến lui thủ Trung Sơn vương phủ.

Tù đầu đến cuối, hắn đều kiên đinh đứng tại mặt đối diện Chu Lệ, từ trước đến nay không có bận tâm tình nghĩa thân thích, ngay cả huynh đệ ruột thịt hắn, đều là bị hắn đại nghĩa diệt thân, tự tay trói đưa tới cho Chu Duẫn Văn, Chu Lệ sẽ tha hắn sao?

"Đại lão gia, đại lão gia, hoàng thượng có chỉ ý, Phụ Quốc Công đến truyền chỉ của hoàng thượng!".

Lão quản sự Từ phủ vượt lên trước một bước, vội vàng tiến đến, đứng ở cửa ra vào tổ từ, sợ hãi gọi.

Giống như tượng đất thân thể Từ Huy Tổ chấn động, giống như đột nhiên hoàn hồn: "Đến rồi, rốt cuộc đến rồi, không quản là sống là chết, ít nhất không cần lại ở trong giày vò chờ đợi!".

Ánh mắt Từ Huy Tổ sáng lên, ở trước linh vị phụ thân quỳ thẳng một chút.

Hạ Tầm đi đến trước cửa tổ từ Từ gia, hắn không có đi vào, chỉ là trước tiên khom người thật sâu, hướng Từ Đạt lão tướng quân gửi tới ý kính trọng, lúc này mới đứng vững thân thể, cao giọng nói: "Hoàng thượng khẩu dụ!".

Từ Huy Tổ vẫn là mặt hướng linh vị phụ thân mà quỳ, đầu cũng không quay, Hạ Tầm cũng không để ý thái độ hắn, chỉ là ngừng một chút, liền nói: "Huynh đệ của ngươi giúp ta, khiến cho Kiến Văn giết rồi. Ngươi giúp Kiến Văn, ta lại không thể giết ngươi, ở nhà đóng cửa suy nghĩ qua đi. Dù cho không nhìn mặt mũi Từ lão tướng quân, ta cũng không nhẫn tâm để cho hoàng hậu thương tâm, không nhẫn tâm khiến Tăng Thọ ở dưới suối vàng bất an. Ngươi có thể lục thân bất nhận, Tăng Thọ không làm được, Chu Lệ ta cũng không làm được!".

Hạ Tầm nói xong, xoay người liền đi, Từ Tăng Thọ ngây người, hắn bỗng quay đầu qua, ngây ngốc nhìn bóng lưng Hạ Tầm, một câu cũng không nói ra được: "Chu Lệ vậy mà lại không có bất cứ trừng phạt nào, liền tước lộc đều giữ lại cho ta?". Trong lòng rung động như

sóng lớn mãnh liệt, nhưng mà trên mặt hắn lại không có một chút bộ dáng cao hứng.

Có người còn sống, nhưng lại như đã chết rồi. Từ Huy Tổ rất rõ ràng, hắn sống cũng cùng chết không có cái gì khác nhau, trong thiên hạ đã không có chỗ cho Ngụy Quốc Công hắn rồi!

Phủ Định Quốc Công Từ Cảnh Xương cũng chưa có, Chu Lệ Tĩnh Nan thành công, đại phong công thần, những công thần này ngoại trừ số ít tiếp nhận phủ đệ tội thần triều trước, phần lớn đều muốn xây mới, cho nên gần đây ở trong kinh xây dựng rầm rộ, cái này ngược lại cung cấp cơ hội có công ăn việc làm cho cho rất nhiều dân chúng bởi vì chiến loạn mà trôi giạt khắp nơi.

Bất quá phủ Định Quốc Công Từ Cảnh Xương tuy còn chưa xây xong, nhưng mà hoàng đế ngoại trừ cấp cho hắn vài miếng đất mới, còn từ Trung Son vương phủ lấy ra vài khu biệt thự trang viên cho hắn, mặt khác Từ Tăng Thọ khi còn sống cũng đặt mua có vài chỗ bất động sản, ngược lại không sợ không có chỗ ở.

Từ Tăng Thọ một phòng này tại Trung Son vương phủ những ngày này chịu đủ áp lực, hôm nay chuyển đi ra, trong lòng đều nhẹ nhõm rất nhiều. Từ Cảnh Xương có viện sở của mình, không thiếu đến phải xin cô cô cùng một chỗ chuyển đến. Thật ra không quản Từ gia phân nhà thế nào, chỉ trưởng đều là một mạch Từ Huy Tổ kia, theo lý Mính Nhi làm một cô nương chưa lấy chồng, chỉ có thể.

Đi theo ở cùng với huynh trưởng.

Nhưng mà hiện tại người ba phòng Từ gia và Mính Nhi, đã căn bản không đem Từ Huy Tổ làm thành gia chủ Từ gia rồi. Từ nay về sau, Từ Huy Tổ cơ hội duy nhất có thể ở trước mặt bọn họ được xem là gia chủ, đại khái chỉ có lúc tế bái tổ tiên, do hắn đến lĩnh tế. Ngoại trừ cái này, chỉ sợ hắn không can thiệp được bất luận một chút việc gì của ba phòng, kể cả Mính Nhi.

Mính Nhi tuy nói có thể chuyển đến trong nhà tam ca, bồi bạn cùng ở với tam tẩu, nhưng mà cũng không thể qua loa như vậy, chung quy phải trước tiên về phủ Vương phò mã, cảm ơn người ta mới nói sau. Hạ Tầm liền cảm ơn qua Định Quốc Công Từ Cảnh Xương khoản đãi, cùng Mính Nhi về phủ phò mã.

Hai người song song đầu đường, con ngựa nhàn nhã di chuyển bước chân, hai người trên ngựa nhìn đông nhìn tây, xem xét phong cảnh nhìn nhìn người, chính là không cùng ánh mắt đối

phương đụng nhau. Hạ Tầm không biết Mính Nhi đang nghĩ cái gì, thật ra trong đầu hắn một mực nhanh chóng chuyển động, chuyển tới chuyển lui, thật ra chỉ là muốn tìm một cái chủ đề cùng nàng bắt chuyện nói mà thôi, nhưng mà càng gấp ngược lại càng nghĩ không được.

Đột nhiên Hạ Tầm nhìn thấy bên đường một chỗ nhà cửa, cổng tò vò vừa mở, một đám quan viên vây quanh, tựa hồ nghênh tiếp người nào đi vào. Mà trên cửa còn có niêm phong của quan phủ chưa có xé đi, gần đây trong kinh cảnh tượng như vậy rất nhiều, tội thần tịch biên không có nhà cửa, hoàng thượng tiện tay thưởng cho công thần kia, vậy liền thành phủ đệ của hắn rồi.

Hạ Tầm có thể coi như là tìm được chủ đề bắt chuyện rồi, vội vàng ghìm ngựa, chỉ cái cửa kia nói: "A... Quận chúa người xem, không biết đây lại là vị tướng quân nào được hoàng thượng phong thưởng, một khu nhà cửa rất lịch sự tao nhã".

Mính Nhi liếc mắt nhìn qua khu nhà kia, nhàn nhạt nói: "Có gì kỳ? Hỏi một chút không phải liền biết sao!".

Hạ Tầm bị một câu nói của nàng chẹn họng không nhẹ, ngượng ngùng sờ sờ mũi, không nói nữa.

Mính Nhi con mắt đẹp trong suốt hướng lướt qua hắn, trong lòng kêu khổ: "Ngu ngốc! Nếu không thể làm cho người ta vui vẻ được, thì ngươi hò hét ta cũng không được sao, thì ra có thể nói như vậy, hiện tại lại tiếc chữ như vàng, làm quốc công rất giỏi sao...

Đúng lúc này, lại một tên quan viên vội vàng đến trước cửa phủ nọ, hướng gia đinh áo xanh mũ nhỏ nghênh đón ở cửa cười nói: "Ha ha, Cảnh Thanh đã phục nguyên quan chức rồi? Đáng mừng đáng mừng, hắn có trở về không?".

Viên quan này tựa hồ cùng chủ nhân nơi này cực quen thuộc, gia đinh kia trực tiếp nói: "Ra mắt Phùng lão gia, chủ nhân nhà ta vừa mới do vài vị đại nhân cùng dẫn về phủ".

"Cảnh Thanh?".

Hạ Tầm ghìm mạnh thớt ngựa, hắn đột nhiên nhớ đến chút gì đó.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 420

Xưa Đâu Bằng Nay.

Hạ Tầm đột nhiên nhớ đến một chuyện, tại ký ức vụn vặt lộn xộn của hắn, giống như có một đoạn chuyện xưa thứ giá (ám sát vua), cụ thể là ai làm hắn nhớ tương đối lẫn lộn, hẳn là trong góc sâu ấn tượng là một trong mấy người kia, những người kia là Trác Kính, Cảnh Thanh, Luyện Tử Ninh. Mấy người này vốn đều giam trong ngục, hiện tại Cảnh Thanh được thả ra rồi, chẳng lẽ...

"Làm sao rồi?".

Mính Nhi tuy kiêu ngạo ngẩng đầu lên, cố tình không thèm chớp mắt, nhưng mà biến hóa biểu cảm của Hạ Tầm đều nhìn tại trong mắt, nàng biết Hạ Tầm khi lộ ra vẻ mặt như vậy nhất định là đang suy nghĩ vấn đề gì đó, vốn còn muốn dè dặt một chút, lại rốt cuộc là tâm tính thiếu nữ, không kìm được tò mò hỏi ra.

Hạ Tầm hơi trầm ngâm nói: "Chúng ta thuận đường đi Cẩm Y vệ một chuyến đi, có chút chuyện cần bố trí một chút".

"Được!". Mính Nhi ôn thuần gật gật đầu.

Nàng là sẽ không ở lúc Hạ Tầm làm chính sự cùng hắn bướng bỉnh giận dỗi, Mính Nhi tuy tuổi còn ít, lại là con em công hầu thế gia, nhà cao cửa rộng giáo dưỡng ra cô nương, cái nhìn đại cục vẫn là có.

Hạ Tầm cười cười, quay đầu nói với các thị vệ: "Đi Cẩm" Y vệ!".

Nếu quả là Cảnh Thanh, chuyện thứ giá này sẽ còn xảy ra sao?

Có thể!

Có những thứ, không phải hắn có thể thay đổi, ví dụ như phẩm tính một người, hướng lựa

chọn giá trị nhân sinh của một người, đây là Hạ Tầm ảnh hưởng không được. Hắn cũng không muốn nhúng tay vào, Chu Lệ sau khi đăng cơ tất nhiên muốn dùng trường chính trị này thanh tẩy lớn, nhưng mà hắn không cách nào xác định nếu như chính mình mặc kệ, sự kiện hành thích trong lịch sử vốn không có thành công này sẽ có thành công hay không?

Bởi vì, tuy hắn không cách nào ảnh hưởng tính cách và hướng lựa chọn giá trị nhân sinh của người ta, cũng không cách nào theo dõi mỗi chút hành vi của người ta, nhưng mà thông qua tác dụng và ảnh hưởng của hắn, từng sự kiện cụ thể mà nhỏ bé của lịch sử, sẽ xảy ra biến hóa nhỏ bé, thời gian thay đổi, địa điểm thay đổi, khi việc xảy ra một chút điều kiện khách quan thay đổi, cả việc thành bại liền có thể xảy ra biến hóa, cho nên hắn phải nhắc nhở Kỷ Cương.

Nếu như Kỷ Cương có thể vào trước khi Cảnh Thanh vào điện liền phát hiện vấn đề, tìm ra binh khí, đem ảnh hưởng chuyện hành thích này biến thành nhỏ nhất, vậy liền có thể đem trường phong ba này biến thành nhỏ nhất.

Kỷ Cương đang ở trong cẩm y vệ bận rộn, tối hôm qua hắn hoàn toàn không về chỗ ở của mình, hắn đem cái Cẩm y vệ này làm thành nhà rồi, cả đêm từ tư liệu hộ dư đinh báo danh tham gia Cẩm Y vệ tuyển ra một đám người, sáng sớm hôm nay liền đều gọi đến, lại phỏng vấn kiểm tra một phen, lập tức đương sai, an bài bổ nhiệm.

Hắn vốn muốn tất cả người đều dùng người mới, bởi vì người như vậy càng dễ dạy bảo, có thể tăng cường tính dẻo, cũng có thể bảo đảm bọn hắn đối với chính mình tuyệt đối phục tùng. Nhưng mà vì khẩn cấp, hắn không thể không từ binh sĩ trong cung điều tới chọn tuyển ra một đám người, những người này là lập tức liến có thể dùng được. Còn may, chuyện phía bên Lưu Ngọc Quyết hai tên vệ chỉ huy tàn phế còn bị giam vào ngục ở trong Cẩm Y vệ truyền ra, nổi lên tác dụng giết một răn trăm, những người vốn cận vệ thiên tử này ngược lại cũng không có dám đùa giỡn vượt mặt.

Kỷ Cương tuy bận rộn, tâm tình lại rất tốt, mỗi khi hạ một đạo mênh lênh, đều lập tức có một đám người đi làm, một cái quyết định của hắn, liền có thể an bài vận mênh tiền đồ của người khác xung quanh, loại cảm giác nắm đại quyền này khiến cho người phiêu phiêu như muốn lên tiên, phi thường thoải mái.

Kỷ Cương đang vùi đầu bận rộn, đột nhiên có người tiến đến truyền báo: “Khởi bẩm Chỉ huy sứ đại nhân, Phụ Quốc Công đến”.

“A?”.

Kỷ Cương vừa nghe, vội vàng vồ áo mà dậy, bước nhanh ra cửa nghênh đón, Hạ Tầm đang cười tủm tỉm đi đến, nhìn thấy cảnh tượng Cẩm Y vệ vội vàng ra ra vào vào, đối với Kỷ Cương cười nói: “Đều nói quan mới bổ nhiệm ba mồi lửa, ngươi cái mồi lửa này, thiêu đến có thể thật đủ vượng”.

Kỷ Cương vội vàng tiến nhanh đến bái kiến, cười nói: “Ti chức mọi việc đều không có đầu mối, chỉ là nhàn rồi bề bộn, ngược lại Quốc Công chê cười rồi”.

Thân thể hắn còn chưa bái Hạ Tầm, Hạ Tầm vượt lên một bước, đã đem hắn đỡ lại, cười nói: “Ta cũng không phải người ngoài, không cần hành đại lễ thế”.

Kỷ Cương cười, liền thuận thế đứng lên, nghiêng người nhường đường: “Quốc công mời vào, người đâu, dâng trà!”.

Hắn đưa Hạ Tầm vào thư phòng, người dâng trà rồi, tự ngồi ở phía dưới, cười nói: “Ti chức vừa mới tiếp nhận Cẩm Y vệ, trước kia cũng không có làm quan qua, rất nhiều việc đều còn không có đầu mối, vốn đinh ra chút mặt mũi, lại đi bái phỏng quốc công, thế nào lại động người đã qua rồi, nếu như có việc gì, chỉ cần người truyền gọi một tiếng, ti chứ tự đi tới trước mặt quốc công nghe răn dạy là được”.

Hạ Tầm vội vàng khoát tay nói: “Ai, ta và ngươi quan hệ không so với tầm thường, những lễ nghi phiền phức trên quan trường kia liền không cần chuyển ra, chúng ta vẫn nói chuyện cứ như thường ngày cho nó thống khoái”.

Nói xong, sắc mặt hắn nghiêm túc lại, hơi nghiêng người, hướng Kỷ Cương hỏi: “Kỷ huynh, ngươi đối với tình hình hiện tại của những người ‘Gian ninh bảng’, hiểu được bao nhiêu?”.

Kỷ Cương giật mình, không biết hắn hỏi cái này làm gì, nhưng mà hắn cũng không tiện hỏi, chỉ hơi suy nghĩ một chút, liền nói: “Trên Gian ninh bảng tổng cộng hai mươi chín người, có còn chưa bắt được, giống như Hoàng Tử Trừng, Te Thái; có đã tự vẫn, như Vương Thúc Anh, Hoàng Quan; Có thi ân ngoài pháp luật, chỉ miễn chức quan, chưa từng vào ngục giam giữ, như Trường Hưng hầu Cảnh Bính Văn, thực tế vào ngục chỉ có mười bốn người, và bộ phận gia quyến của họ”.

Hạ Tầm có chút ngạc nhiên, không khỏi chú ý nhìn Kỷ Cương một cái, hắn tuy hỏi đến, lại chỉ là mở cái chủ đề, vốn không hy vọng Kỷ Cương giải thích rõ như vậy. Phải biết, bắt tạm giam những người này, hiện tại còn không phải trách nhiệm của Kỷ Cương, Kỷ Cương vừa mới tiếp nhận Cẩm y vệ, ngay cả nhân thủ còn chưa có bài trí ra, hoàn toàn chưa hiểu về gian ninh bảng, tình hình quan viên hiện tại cũng không coi như là thất trách, nhưng mà không nghĩ đến hắn đã đem những cái này thăm dò rõ ràng rành mạch.

Khó trách người này có thể được trọng dụng, phần năng lực này thật bất phàm, hắn dựa vào không phải lúc trước vì Yến vương dẫn ngựa ra roi, mà là thật có bản lĩnh.

Kỷ Cương nói xong lại nói: "Quốc công tại sao đột nhiên hỏi đến việc bọn hắn vậy?".

Hạ Tầm nói: "Như vậy, ta có thể biết, trong mười bốn người này, đã có người nào được thả ra rồi?".

Kỷ Cương không biết Hạ Tầm vì sao đến, vốn còn có chút khẩn trương, vừa nghe lời này không khỏi cười rộ lên: "À, thì ra là vì việc này. Ha ha, ti chức biết, trong mười bốn người này tổng cộng thả ra sáu người".

Kỷ Cương trước kia chưa từng ở tại triều nhậm chức, đối với quan viên trong kinh đều không quen thuộc, nhưng hắn vậy mà lại thuộc như lòng bàn tay, phi thường lưu loát đáp: "Sáu người này là Cảnh Thanh, Phùng Vạn Thuận, Thạch Duẫn Thường, Từ An, Triệu Thanh, Chu Tự, bọn hắn đã dâng lên tấu chương thỉnh tội, Đô sát viện Trần Anh đại nhân xin chỉ tha miễn cho bọn hắn, hôm nay vừa mới thả ra khỏi đại lao Hình bộ".

Hạ Tầm đối với hắn thật là có chút thay đổi cách nhìn rồi, Kỷ Cương người này ở trong sử phong bình không quản tốt xấu, nhưng hắn tuyệt đối là người có khả năng, mà không phải một kẻ ngu xuẩn tầm thường vô vi, đã như vậy, Hạ Tầm đối với chuyện chính mình muốn giao cho hắn làm cũng càng yên tâm hơn.

Hạ Tầm gật gật đầu nói: "Ta muốn nói cùng ngươi, chính là chuyện có quan hệ chúng ta. Cung vệ, cấm vệ, triều vệ, đây đều là chức ti của Cẩm Y vệ. Cho nên, hôm nay cấm vệ trong cung, là do ngươi phụ trách sao?".

Kỷ Cương nói: "Vâng, sắp xếp bố trí, điều chỉnh thị vệ trong cung đều là do ti chức phụ trách. Quy củ trong cung, không dễ dàng thay đổi được, tuy nhân mã thị vệ đổi Yến sơn ba đạo hộ vệ tinh nhuệ, nhưng mà tất cả vẫn làm theo quy củ cũ, ti chức tuy tiếp nhận, cũng chỉ là làm

từng bước, không dám thay đổi".

Hạ Tầm nói: "Ừm!".

Kỷ Cương nhịn không được hỏi: "Quốc Công, những phương diện này, có gì không ổn sao?".

Hạ Tầm nghĩ thầm: "Hoàng thượng vì trấn an cựu thần của Kiến Văn, sau khi đăng cơ, cũng không đại khai sát giới, cùng truyền thuyết của dân gian khác nhau rất lớn, đây là một chuyện tốt. Làm chiến dịch Tĩnh Nan danh chính ngôn thuận, ngoại trừ Hoàng Tử Trừng, Phương Hiếu Nhụ, Te Thái ba người này đáng chết phải chết, không đáng chết cũng phải chết, quan viên khác cho dù không chịu thỉnh tội thần phục, hoàng thượng cũng là sẽ không dễ dàng động sát tâm, xem chùng cuối cùng nhiều nhất ngồi tù, lưu đày, thậm chí chỉ là cách chức quan, đuổi hắn về quê. Nhưng mà nếu có kẻ giả ý thần phục, lại âm thầm giấu vũ khí lên triều hành thích, chỉ sợ hoàng thượng sẽ nổi sát cơ, chuyện này cần phản ngăn cản!".

Kỷ Cương thấy Hạ Tầm trầm ngâm không nói, không khỏi lại hỏi: "Quốc Công?".

"À!".

Hạ Tầm tỉnh táo lại, trinh trọng nhắc nhở nói: "Kỷ huynh, ta hôm nay đến, là đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Những người này lúc trước đều là chủ lực phái cứng đầu tước phiên, hôm nay hướng hoàng thượng thỉnh tội đầu hàng, có thể là thật lòng quy phục, lại cũng không thể loại trừ trong đó có người rắp tâm hại người, giả ý quy hàng, thật ra là muốn tìm cơ hội hành thích hoàng thượng. Ngươi hôm nay phụ trách cảnh vệ cung đình, đối với những hàng thần vừa mới từ trong ngục thả ra này, cần phải tăng cường cảnh giác".

Kỷ Cương ngạc nhiên nói: "Quốc Công lo nghĩ nhiều vậy? Bọn hắn đã chịu nhận tội, còn sẽ nổi lòng phản nữa sao? Kiến Văn đã tự thiêu rồi, bọn hắn lại hiệu trung với ai đây? Chẳng lẽ không vì các thân nhân cha mẹ của mình mà suy nghĩ sao?".

Hạ Tầm nói: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nhưng cái này chung quy là ta lo lắng, không bằng không chứng, không dễ tấu với thiên tử. Ngươi là phụ trách cảnh vệ cung đình, nếu như thật có người lòng mang phản trắc, thương hại hoàng thượng, người là khó từ tội đó, ta với người là hoạn nạn chỉ giao, nghĩ đến chuyện này, liền đến nhắc nhở ngươi".

Kỷ Cương suy nghĩ, cũng cảm thấy an nguy của hoàng thượng quan hệ to lớn, loại chuyện

này tuy có chút hoang đường, nhưng bởi vì một cái suy nghĩ này của Dương Húc cũng phải tiến hành phòng bị khó tránh khỏi quá thận trọng, nhưng mà thà tin là có, không thể tin là không, vẫn là cẩn thận là hơn, liền thận trọng gật gật đầu, nhưng mà vừa xoay chuyển ý nghĩ, lại cảm thấy có chút khó xử, liền nói: "Quốc Công, bá quan thượng triều, không có đạo lý soát người, nếu như trong bọn hắn thật có người bụng dạ khó lường, ti chức cũng không cách nào phòng bị".

Hạ Tầm nói: "Cái đầu tiên, đương nhiên là phải bảo đảm bệ hạ không việc gì, cho nên, tướng quân đứng điện và bốn tên thị vệ mang đao trước ngự giai, ngươi cần phải lựa chọn thị vệ làm người cơ cảnh, võ nghệ cao cường, hơn nữa cố ý nhắc nhở một chút, như vậy liền có thể bảo đảm an toàn bệ hạ ở trình độ lớn nhất. Chỉ cần bệ hạ an toàn, cũng sẽ không có gì đáng ngại rồi.

Lại một cái nữa, mấy người này đều là quan văn, nếu như trong ngực giấu một thanh đao, làm ra việc thích giá lớn như vậy, không quản là cử chỉ hay là thần thái, cùng bình thường nhất định có chút khác, Cẩm Y vệ và Đô Sát viện có trách nhiệm duy trì trật tự tác phong và kỷ luật bá quan, người có thể an bài... Không! Ngươi đích thân đi, quan sát tình trạng những quan viên này thượng triều, nếu như có khác thường, lập tức khám người, trên người nếu có vũ khí, còn không phải là người trong lòng không trong sạch sao?".

Kỷ Cương liên tục gật đầu: "Không sai, lời của Quốc Công có lý, ti chức chính là dựa theo làm!".

Hạ Tầm cười cười nói: "Mấy người bọn chúng đều là quan văn, trên điện lại có võ sĩ bảo vệ xung quanh, bá quan cách ngự án lại có khoảng cách nhất định, muốn thích sát thiên tử? Chính là Kinh Kha dạng dùng địa đồ với đầu người cố tiếp cận cũng khó được thành công, càng không phải nói bọn hắn, nhưng mà nếu như ở trên kim điện náo ra chuyện thích giá, chung quy có tổn hại mặt mũi thiên tử, cho nên, nếu như người có thể lên trước ngăn cản việc này, hoàng thượng biết rồi, nhất định khen.

Ngươi được việc. Nếu như đây là ta lo nghĩ nhiều, cũng không có tổn thất cái gì, chỉ là Kỷ huynh phải dậy sớm vài ngày, không thể ngủ ngon giấc, ha ha...

Kỷ Cương vừa nghe có thể ở trước mặt thiên tử biểu hiện ra chính mình giỏi giang, cũng hưng phấn lên, bẻ bẻ tay, ha ha cười nói: "Vâng, ti chức biết rồi, chuyện này, ti chức lập tức đi làm".

Hạ Tầm khẽ cười đứng dậy nói: "Được, xem ngươi hiện tại rất bận rộn, ta cũng không quấy rầy, chuyện này, ngàn vạn đặt ở trong lòng!".

"Ti chức hiểu! Quốc Công cũng không cần đi vội, sự tình có bận rộn, quốc công đến đây, những việc kia đều không gọi là việc nữa, ti chức hầu Quốc Công uống vài chén đi, chúng ta thật là mấy ngày chưa gặp nhau rồi".

Hạ Tầm cười nói: "Không được không được, ta còn có việc, phải chạy đi phủ Vương phò mã, chúng ta ngày khác gặp lại".

Kỷ Cương nghe xong cũng không giữ lại nữa, liền đem hắn một đường tiễn ra nha môn.

Hạ Tầm những ngày này quả thật đang bận việc của mình, lại cũng là cố ý không muốn chạm vào chuyện hoàng đế thanh tẩy cựu thần, nhưng đã nghĩ đến chuyện này, không quản là vì VTnh Lạc hoàng đế, hay là vì những cựu thần của Kiến Văn kia, hắn cũng muốn đem chuyện này ngăn cản, khiến cho nó biến mất trong vô hình.

Nếu như thật là Cảnh Thanh muốn thích giá, tại trước khi tiến vào triều đường liền bị bắt, Hoàng thượng cũng không mất mặt mũi, giết cũng bất quá là một mình Cảnh Thanh, không đến nổi nổi giận đùng đùng. Có thể ít tạo sát nghiệt, luôn là tốt. Kỷ Cương rất khôn khéo, hôm nay xem ra, hắn đâu chỉ khôn khéo, quả thực là một quỷ khôn khéo lanh lợi, chuyện này đã nhắc nhở hắn rồi, với sự tinh minh của Kỷ Cương, hằn có thể đủ làm đến phi thường viên mãn.

Sự tình đã giao xong, lại tận mắt thấy Kỷ Cương tinh minh, Hạ Tầm liền yên tâm đi, hai người vừa nói vừa cười đi ra nha môn cẩm Y vệ, đến cửa ra vào, lại đem Kỷ Cương dọa cho nhảy dựng, hắn không nghĩ đến ngoài cửa còn có một vị quận chúa chờ tại nơi đó.

Lúc đó tại thôn nhỏ dưới chân Từ Mồ sơn, Kỷ Cương đã gặp qua Mính Nhi, lúc này là vừa thấy tiểu quận chúa ngồi trên ngựa, vội vàng thần sắc cung kính, đi nhanh đến trước mặt, ngay trước vái một cái, cung kính nói: "Hạ quan Kỷ Cương, ra mắt quận chúa".

"Kỷ đại nhân, miễn lễ!".

Mính Nhi nhàn nhạt trả lời một tiếng, đem roi nhẹ nhàng giơ lên, coi như là đáp lễ, Kỷ Cương không dám nói nhiều, vâng vâng hai tiếng, lui sang một bên.

Hạ Tầm nói: "Được rồi, Kỷ huynh, ngươi công việc bận rộn, không nhọc công tiễn nữa"

Nói xong xoay người lên ngựa, hướng Kỷ Cương chắp tay chào. Kỷ Cương lập tức tiến tới một bước, một cái vái dài hầu như đến đất.

"Quốc công, chúng ta đi đi!".

Mính Nhi đối với Hạ Tầm ôn nhu nói một câu, hai người mang theo những người hầu rời khỏi.

Kỷ Cương chậm rãi nâng người lên, nhìn bóng lưng hai người, thần sắc có chút phức tạp. Hắn và Hạ Tầm phi thường quen thuộc, tại huyện Phổ Đài, tại thành Te Nam, lúc đó đều chỉ là một tên tú tài. Về sau cũng ở Phi Long bí điệp, tuy là thuộc hạ của Hạ Tầm, hắn cũng không có quá nhiều kính sợ.

Cho nên vừa rồi Hạ Tầm nói không cần khách khí, hắn liền làm như thế, ngoại trừ vẫn như cũ xưng Hạ Tầm là Quốc Công, mà không tiện gọi tên chữ hắn, nhưng mà thái độ cùng cử chỉ đều ung dung tự tại tương tự cùng ngày trước, vừa rồi từ trong nha môn đi ra, cũng là sóng vai mà đi, cũng không dựa theo quy củ quan trường đứng sau nửa bước.

Hôm nay hắn hướng quận chúa cung kính thi lễ, người ta ngồi ở trên ngựa không động đậy, chỉ là khẽ giơ roi ngựa một cái, coi như là khách khí với hắn rồi. Nhưng mà dựa theo thân phận địa vị người ta mà nói, lại cũng không coi là thất lễ. Nhưng mà đối với Hạ Tầm, nàng quả thật rất cung kính!

Nói đến Hạ Tầm, đến trong nha môn nói chuyện, tiểu di tử (em vợ) của hoàng đến đều phải ở bên ngoài đợi hắn, cái bộ dáng này...

So sánh hai bên, Kỷ Cương bắt đầu ý thức được địa vị sai khác, một phương diện, hắn đối với Hạ Tầm thăng chức rất nhanh như thế càng thêm hâm mộ, một phương diện khác, hắn cũng bắt đầu âm thầm cảnh tỉnh chính mình: "Cũng không thể người ta vừa nói, ngươi liền thật không biết tốt xấu, cùng người ta xưng huynh gọi đệ, đó là Quốc Công, ngươi có thể so sánh được sao?".

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 421

Bất Tàm Thế Thượng Anh.

Sắc trời còn sớm, văn võ bá quan đều ở phòng nghỉ chờ vào triều.

Đại quan nhất nhị phẩm ngồi trong phòng bên cạnh, quan viên phẩm trật thấp hơn thì ở bên ngoài tụm năm tụm ba nói chuyện phiếm với nhau. Chỗ đầu tường của phòng nghỉ, một vị quan viên đứng một mình, tuổi chừng năm mươi, khuôn mặt bình tĩnh, trong tay nâng lệnh bài, thần thái trầm tĩnh.

Cách đó không xa, vài quan viên giao tình không tệ đang đàm tiếu, một quan viên trong đó đột nhiên thấy được người đứng ở trong góc nhỏ này, lập tức lần lượt nháy mắt về phía người bên ngoài, miệng hướng về phía quan viên đứng ở góc tường nói: "Ồ, đây không phải là Cảnh Ngự sử sao?".

Một quan nhân bên cạnh quay đầu xem xét nói: "A, không sai, hôm qua chợt nghe nói, hắn được Hoàng Thượng khai ân thả ra, đồng thời phóng thích, còn có mấy người Phùng Vạn Thuận, Thạch Duẫn Thường, nhưng mấy người kia đều là phục quan nguyên chức, chỉ có Cảnh Ngự sử này, lại nhân họa đắc phúc được thăng chức, hôm nay được Hoàng Thượng thăng chức là Phó đô Ngự sử, trong ngoài Đô Sát viện trừ Trần Anh ra thì chỉ có hắn".

Quan viên khác hâm mộ nói: "Không có biện pháp, lại nói tới, Cảnh Thanh cũng là cựu thần Hoàng Thượng để tại Bắc Bình, lúc trước Cảnh Thanh nhậm chức Tham nghị Bắc Bình, từng làm việc ở dưới tay Hoàng Thượng, hoàng thượng đương nhiên coi trọng hắn. Ngươi xem Ngô Hữu Đạo, suất lĩnh Đô Đốc và các Ngự sử tiến đến nghênh giá, ủng hộ lên ngôi, hôm nay cũng không được trọng dụng bằng Cảnh Thanh. Quần áo không mới, người không bằng cũ, đây là Hoàng Thượng trọng tình nghĩa, người nhớ tình bạn cũ".

Bên cạnh liền có người một tiếng cười lạnh, âm dương quái khí nói: "Cảnh Thanh gần đây không phải tự xưng trung nghĩa sao? Ta nghe nói, trước khi thành bị phá một ngày, vào buổi sáng, ở trong phòng nghỉ bên này, Cảnh Thanh từng cộng ước với Phương Hiếu Nhụ, một khi

thành bị phá, liền thủ nghĩa tử tiết, không chịu sống cẩu thả. Kết quả sao? Phương Hiếu Nhụ không chịu chết, Cảnh Thanh cũng không chịu chết, cũng không biết bọn họ đang đợi chuyện gì, thì ra là chờ Hoàng Thượng ân xá, hắc! Nói không ngoa, đúng là rất sợ chết!".

Có người cười ha ha nói: "Cảnh Thanh cầu xá, Hoàng Thượng coi trọng hắn, tất nhiên xá tội, nhưng Phương Hi Trực... Hắc hắc! Người đề xướng tước phiên, có hắn; xếp đặt Bắc Bình, là hắn; Một phong thư ly gián, suýt nữa khiến cho phụ tử Hoàng Thượng phản bội, Hoàng Thượng hận hắn tận xương, hắn cho dù mất một vạn cái đầu, Hoàng Thượng cũng không có khả năng đặc xá cho hắn".

Một quan nhân tuổi tác lớn chút liền thở dài nói: "Các ngươi nói chuyện không cần phải chanh chua như vậy, lúc trước tuy chúng ta không phải nịnh thần tước phiên, dù sao cũng đã... Thúc cũng được, chất cũng được, tóm lại đều là giang sơn Đại Minh. Chúng ta làm thần tử, chỉ cần làm tốt phận sự, trên có thể đền đáp triều đình, dưới có thể tạo phúc bá tính, không phụ lòng sở học trong lồng.

Ngực, không phụ lòng phần bổng lộc này là được rồi".

Mấy người khác nghe xong, không nói tiếp nữa.

Cảnh Thanh nâng lệnh bài đứng ở góc tường, lời mấy người kia nói hắn nghe rành mạch, hắn chỉ cười nhẹ một tiếng, không kinh không giận, không xấu hổ không tức giận, một bộ dáng không hề bận tâm. Hắn lại chưa từng chú ý, Tiểu thương giống như đái đao thị vệ đứng ở đằng kia cùng vài tiểu thái giám ra ra vào vào bưng trà dâng nước hầu hạ các vị đại nhân, đều âm thầm theo dõi hắn và mấy người Phùng Vạn Thuận, Thạch Duẫn Thường.

Kỷ Cương có năng lực làm việc rất mạnh, Hạ Tầm nhắc nhở hắn một câu, tuy trong lòng hắn không cho là đúng. Nhưng an bài xuống, vẫn cẩn thận như cũ, một tấm lưới vô hình lớn, đã lén lút chụp xuống, mọi thời đều khắc giám thị nhất cử nhất động của bọn Cảnh Thanh. Tất cả lời nói và việc làm của bọn họ, những người này đều tùy thời báo cho Kỷ Cương biết.

Chuông Cảnh Dương vang lên, bách quan vào triều, rời khỏi phòng nghỉ, đi về phía cầu Kim Thủy...

Bờ cầu Kim Son, Kỷ Cương đứng ở con đường bên cạnh, nhắm hai mắt lại, đánh giá mỗi một triều thần đi qua trước mặt hắn. Hắn có năng lực hạng nhất nhiều người không bì kịp, có thể nhớ rất nhanh rất nhiều tên người và tướng mạo chưa quen thuộc, cẩm Y vệ đã làm một

chuyến này, hắn rất chịu khó bỏ một phen khí lực, quan viên lâm triều mỗi ngày đều nhớ rõ không sai biệt lắm, còn đối với mấy quan viên vừa mới được thả Hạ Tầm nhắc nhở hắn, càng nhớ thật kỹ.

Vốn duy trì tác phong trật tự và kỷ luật cũng không cần hắn ở đây mỗi ngày, phái một Thiên hộ đại biểu là được, nhưng sáng sớm hôm nay hắn đã tới rồi, quan sát tác phong và kỷ luật của bách quan so với người khác đều chăm chú hơn, xem xét Ngự sử Trần Anh ở trong mắt, bất giác có chút khâm phục.

Trần Anh làm trưởng quan Đô Sát viện, cũng không cần khổ cực đích thân duy trì tác phong trật tự và kỷ luật như vậy, hắn có thể cho Ngự sử dưới tay sắp xếp, khiến cho mọi người thay phiên duy trì trật tự, nhưng hắn và Kỷ Cương giống nhau, đều là người rất nặng hiệu quả và lợi ích. Vừa mới chấp chưởng Đô Sát viện, Trần Anh rất muốn ở trước mặt hoàng đế làm ra một chút chiến tích, cựu thần tân thần trong triều cao thấp không đều, nhất là rất nhiều quan viên hệ Bắc Bình, vốn là quan nhân rất nhỏ, bỗng nhiên thăng quan lên triều kiến giá, không hiểu những lễ nghi quy củ quan phục này, khó tránh khỏi xảy ra các loại đường rẽ, hắn không thể không ở chỗ này lo lắng.

Ngoài ra những công thần kia, chỉ có người cùng xuất thân hệ Bắc Bình hắn mới có thể đi quản, cựu thần Ngự sử thời Kiến Văn giờ đây ở trong lòng đều cảm giác thấp hơn quan viên hệ Bắc Bình một cái đầu, chưa hẳn dám đi duy trì trật tự bọn họ, cho nên Trần Anh không chối từ vất vả, đích thân đứng ra làm. Kỷ Cương vừa về đến, Trần Anh thấy, liền đi qua, chắp chắp tay về phía hắn, cười nói: "Ký chỉ huy chưởng quản cẩm Y vệ, sự vụ bận rộn, còn muốn đích thân vào cung duy trì tác phong trật tự và kỷ luật, thật sự là quá vất vả rồi".

Kỷ Cương và hắn tuy không phải hiểu biết, lại biết hắn giống với mình, đều là quan viên xuất thân hệ Bắc Bình, cho nên không dám chậm trễ, vội vàng chắp tay hoàn lễ, cười khổ một tiếng nói: "Không dối gạt Trần ngự sử, Kỷ mồ bên kia thật sự có rất nhiều việc, bận rộn lắm, loay hoay xung quanh một lúc, tác phong và kỷ luật sao, cùng lắm thì chính là mũ sai lệch chút ít, áo bào mang theo không được phang, việc nhỏ, nói thật, Kỷ mồ mặc dù từng có công danh tú tài, nhưng lại là một kẻ quân nhân, sự tình bực này ta không để trong lòng, nhưng ta không thể không đến được".

"Hả?".

Trần Anh có chút động dung, vội hỏi thăm: "Chẳng lẽ là Hoàng Thượng coi trọng tác

phong và kỷ luật của bách quan, cố ý bảo Kỷ đại nhân đến duy trì tác phong trật tự và kỷ luật?".

Kỷ Cương khoát tay nói: "Ài, Hoàng Thượng vừa trèo lên đại vị, bao nhiêu quốc gia đại sự cần làm, nào có lòng dạ thanh thản để ý tới loại chuyện này?".

Hắn nhìn hai bên một chút, để sát vào tai Trần Anh, nhỏ giọng nói: "Không dối gạt Trần Ngự sử, Kỷ mồ là được Phụ Quốc Công dặn dò, mới cố ý đến nội cung đảm đương việc này".

Da mặt Trần Anh xiết chặt, lồ tai lập tức dựng lên. Trần Anh được phái đi làm việc xem xét những Ngự sử này. Thật đúng là dùng người đúng chồ, người này chằng những khôn khéo, hơn nữa chuyên môn thích nghe nhưng tin tức nho nhỏ bát quái truyền miệng ít ai biết đến, lòng hiếu kỳ đặc biệt nặng, vừa nghe lời này của Kỷ Cương dường như có khác ấn tình, cặp mắt nhỏ khôn khéo kia của hắn chớp chớp, nhất thời liền chú ý hơn.

Kỷ Cương nói: "Phụ Quốc Công hôm qua cố ý đến Cẩm Y vệ thông báo với ta, trong những triều thần quy hàng Hoàng Thượng này, chỉ sợ có người bụng dạ khó lường, dùng kế trá hàng, ý đồ bất lợi đối với Hoàng Thượng. Đang mang an nguy của Hoàng Thượng, Kỷ mồ không dám chủ quan, thị vệ bên người hoàng thượng, tất cả đều thay đổi võ sĩ đắc lực nhất, ta canh giữ ở chồ này, cũng là để ngừa vạn nhất, nếu quả thật có người dám có ý đồ bất chính, ta có thể sớm phát giác, cũng miễn cho hắn náo loạn kim điện, khiến cho Hoàng Thượng khó xử".

Trần Anh giật mình, nhịn không được cười lên nói: "Làm loạn kim điện sao? Phụ Quốc Công cũng quá nghi thần nghi quỷ, Ký chỉ huy đại nhân lại có thể tin, ha ha, sợ bóng sợ gió như vậy, nếu lan truyền đi ra ngoài, chằng lẽ không phải làm cho người ta chê cười sao?".

Trên mặt Kỷ Cương nóng lên, có chút không thể chịu được, nhân tiện nói: "Trần Ngự sử có chồ không biết, lúc Hoàng Thượng Tĩnh Nan, đã từng điều tinh nhuệ trong Yến sơn ba đạo hộ vệ, hợp thành một đội Phi Long bí điệp, việc huyện Bái tụ tập vạn thuyền lương thảo, là bọn hắn thám thính được, binh lực kinh sư hư không, cũng là bọn họ thám thính được, bọn họ chính là mấy người xâm nhập Trung Sơn vương phủ cứu Đinh Quốc Công, ở trong vòng vây chặt chẽ của cẩm Y vệ cũng có thể bình yên thoát thân, những bí điệp này thần thông quảng đại, cực kỳ cao minh.

Hôm nay Phụ Quốc Công tước cao vị hiển, không thể làm tiếp, Phi Long bí điệp cùng tan

rã, một bộ phận về Cẩm Y vệ, một bộ phận một lần nữa trở về ba hộ vệ, nhưng Phụ Quốc Công khổ tâm kinh doanh nhiều năm, sao có thể không lưu lại vài tai mắt? Ta xem chừng, Quốc Công nhất định là nghe được tiếng gió gì đó, nếu không mà nói, dùng thân phận của hắn, sao có thể cố ý đến nha môn Cẩm Y vệ, giao cho ta một số việc không thật như vậy?".

Kỷ Cương không hề giữ lại nói thẳng với Trần Anh, một mặt là bởi vì hai người đều xuất thân hệ Bắc Bình, về phương diện khác, cũng vì việc hai người làm không sai.

Biệt lắm, một người có chuyên môn chọn tật xấu, một người là chuyên môn sửa chữa những tật xấu, hai thứ có liên quan chặt chẽ với nhau.

Kỷ Cương tuy là quan viên đề bạt thẳng lên như hỏa tiễn, nhưng hắn cũng không kết giao với bách quan, hắn biết rõ quyền lực của mình đến từ chính ai, phải dựa vào ai. Hắn không cần kết đảng, chỉ cần hoàng đế tín nhiệm hắn, hắn không cần e ngại bất kỳ quan viên gì, cho dù là đương triều nhất phẩm. Chức trách của hắn, trời sinh chính là địch của bách quan, nếu đi lại quá thân cận cùng với các quan, chỉ sợ sẽ hoàn toàn thất bại, mất đi sự tin tưởng của Hoàng Thượng.

Trần Anh nghe xong lời Kỷ Cương nói, cũng không dám lại coi tin tức này như không quan trọng, hắn đứng ở canh cầu Kim Thủy, tay vuốt chòm râu, yên lặng chăm chú nhìn về hướng quan viên đang đến cung vàng điện ngọc, đầy bụng nghi hoặc: "Trong bọn họ, thật sự cất giấu một người ý đồ hành thích vua sao?".

Tia nắng ban mai chiếu đến ánh mắt thâm thúy của Trần Anh, trong ánh mắt có một tia sáng rọi như máu...

Ba ngày, liên tục ba ngày, mỗi một ngày, Cảnh Thanh đều cẩn thận quan sát tất cả mọi thứ trên kim điện. Trước kia hắn vào triều, chưa từng chú ý tất cả những thứ bên canh mình như vậy, thậm chí còn không chú ý trong điện Phụng Thiên tổng cộng có bao nhiêu cây cột rồng.

Nhưng ba ngày nay, hắn đã đem tất cả những thứ trong điện Phụng Thiên cùng với vị trí mỗi một người đứng buổi trưa, đều nhớ rõ nhớ kỹ trong lòng.

Hắn chuẩn bị động thủ hôm nay!

Một thanh dao ngắn sắc bén, bị hắn cột trên đùi, lúc vào cửa cung đến phòng nghỉ, hắn giả vờ nhập xí, lấy lưỡi dao sắc bén ra cắm ở bên hông, giờ đây chỉ cần đưa tay vào ngực, có thể

nhanh chóng rút ra.

Hắn yên lặng đứng ở chân tường phòng nghỉ, lần đầu làm loại sự tình này, hơn nữa người sắp sửa giết là hoàng đế, hắn rất khẩn trương, tâm trạng nhảy cực kỳ nhanh, chân cũng hơi run run, nhưng hắn vẫn đứng tại góc tường, không nói không động, thực sự không làm người phát giác hắn khác thường.

"Nghe nói chưa, Te Thái nghe được Hoàng Thượng đăng cơ, lập tức rời khỏi nơi mộ binh, nhưng hắn lại dại dột đi qua cố hương, kết quả chui đầu vào lưới, hôm nay đã bị bắt được, đang áp giải đến kinh sư, thúc phụ hắn là Te Dương Ngạn, cùng đệ đệ Te Kính và bảy tên chí thân cũng bị bắt hết về đây".

"Không trở về cố hương thì có thể đi chồ nào? Hoàng Tử Trừng lại không về nhà, vừa nghe nói Hoàng Thượng đăng cơ, hắn giả trang thành một phu tử bỏ chạy, kết quả lúc đi ở trọ, còn không phải bị người nhận ra sao? Nghe nói Hoàng gia cũng bị liên đới, già trẻ lớn bé bắt hơn sáu mươi miệng ăn, người một nhà này chẳng phải đoàn tụ trong đại lao tại kinh sư sao?".

"Ta nghe nói, đứa con của Hoàng Tử Trừng là Hoàng Ngạn Tu biết thừa cơ đào tẩu?".

"Đúng vậy, chẳng phải lúc đó Phương Hiếu Nhụ cũng thế sao, trưởng tử thứ tử không kịp đào tẩu, tự vẫn, ba tử bốn tử lại được người nhà mang đi, nhưng một hai người thoát được, những người vướng bận gia đình kia làm sao có thể trốn? Thân tộc Phương gia, có mấy trăm người đều ngồi xổm trong ngục đó".

Nghe mọi người nghị luận, sát tâm Cảnh Thanh càng nặng.

Lúc này, chuông Cảnh Dương vang lên, hắn lặng lẽ sờ chùy thủ trong ngực, cố lấy dũng khí, đi về phía cầu Kim Thủy...

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 422

Hành Thích.

Văn võ bá quan dựa theo thứ tự để đi, đi qua cầu Kim Thủy, nhìn thấy hai bên có rất nhiều thị vệ cầm đao đứng, rất nghiêm nghị, dùng ánh mắt thận trọng đánh giá tác phong và kỷ luật của mỗi một quan viên, tâm trạng Cảnh Thanh lại không kìm chế được, hắn hô hấp dồn dập, hít thở mấy ngụm không khí tươi mát, lại cảm thấy khí không đủ dùng.

Hắn chịu nhục, không tiếc bị người mỉa mai cười nhạo, bề ngoài xin hàng về phía Vĩnh Lạc, không phải vì bảo trụ tính mạng tiền đồ của mình, mà là vì hôm nay, vì tìm cơ hội đâm vương giết vua. Vì đại kế, hắn không đem kế hoạch của mình tiết lộ cho bất kỳ kẻ nào, hắn biết, tiến hành hành thích hoàng đế, hành động kinh thế hãi tục bực này, sẽ bị trừng phạt như thế nào, mặc kệ thành hay bại, hắn đều bị tội tru di cửu tộc.

Hắn cũng biết, thiên hạ đã là của Vĩnh Lạc hoàng đế, cho dù Vĩnh Lạc hoàng đế đã chết, văn võ bá quan cũng sẽ đưa con của hắn lên, thiên hạ này sẽ không bởi vì Vĩnh Lạc chết mà trở lại trong tay Kiến Văn, hắn kéo toàn tộc cùng chết, nhưng chỉ giết được một người mà thôi. Nhưng một người này là hoàng đế, giá trị! Giết hắn, chính là báo thù vì chủ nhân, liền có thể giống như Kinh Kha, Chuyên Chư, Chu Hợi, để cho thanh danh hắn vang khắp thiên cổ, vĩnh viễn nằm trong sử sách!

Lúc canh ba rời giường, lão thê giống như ngày thường, dậy sớm nửa canh giờ so với hắn, chuẩn bị bữa sáng cho hắn, chuẩn bị áo bào, hầu hạ rửa mặt, sau đó một mực đi theo hắn đến tiền viện, nhìn hắn trèo lên xe rời đi.

Đứa con Tiểu Tôn lúc này còn đang trong giấc ngủ... Tất cả, dường như giống hệt với ngày thường, rất bình tĩnh, rất an tường, nhưng tất cả lại hoàn toàn không giống với bình thường, một khắc khi hắn bạt lưỡi dao sắc bén ra, đâm về phía hoàng đế...

Hắn hiểu rõ một nhát đâm này, tất cả thân nhân đều sẽ rơi vào một kết cục bi thảm, nhưng người vốn có lúc chết, chết có nặng tựa Thái Son, hoặc nhe như lông hồng, vì đại nghĩa chính

đạo, chết thì cổ làm sao?

Qua đầu cầu, Cảnh Thanh nhẹ nhàng thở dài. Hít khí, tạp niệm đều vứt đến chín tầng mây, nhìn sang Phụng Thiên đại điện, trong mắt hắn dâng lên một đoàn hỏa diễm cuồng nhiệt...

Vĩnh Lạc đăng điện, bắt đầu lâm triều nghe báo cáo và quyết định việc nước.

Theo thường lệ, trước xử lý công việc ngoại giao và quan viên vào kinh thành, rời kinh, thỉnh gặp bệ hạ, tận lực tiếp xúc xử lý chính vụ, Hộ bộ luôn nhiều sự tình nhất, các nơi trong thiên hạ, nhất cử nhất động, mỗi ngày luôn luôn đủ loại biến hóa mới.

Chu Lệ nghe xong Hộ bộ bẩm báo, quan tâm nói: "Bởi vì chiến tranh cùng với nạn hồng thủy phát sinh trong lúc chiến tranh làm hại phủ huyện không đủ cứu tế, lần này địa phương xuất hiện rất nhiều dân chạy nạn, phải miễn giảm những địa phương này nửa năm thuế ruộng, để cho các dân chúng yên ổn. Còn có, bộ hộ phải cùng giải quyết bộ công, kiểm tra phương tiện thủy lợi các nơi, cần duy tu xây dựng, phải trình báo lên nhanh một chút.

Ngày đông giá rét tiết là không nên thi công, đầu xuân sang năm mưa sẽ bắt đầu nhiều hơn, phải cướp thời cơ trước, làm tốt sự tình lần này. Nhưng việc quan trọng nhất trước mắt, chính là cấp lương thực, cứu tế nạn dân, đối với việc này, Hộ bộ đã có kế sách ứng đối?".

Quan viên Bộ hộ nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, lương.

thực thiên ha, Giang Chiết độc chiếm tám phần, lương.

Thực Giang Chiết, Tô Tùng lại chiếm hơn phân nửa, hôm nay những cây nông nghiệp này một năm có ít nhất hai mùa vụ, qua việc thiên tai nhân họa cũng đã khôi phục nhật chế của Hồng Vũ triều, trưng thu lương thực nhiều hơn, đủ để ứng phó cho triều đình sử dụng đến sang năm, cho nên Hộ bộ có thể xuất ra thuế ruộng, cứu tế dân chúng nghèo khó và thiên tai trước...

Vĩnh Lạc hoàng đế cao hứng trở lại, liên thanh khen: "Tốt, Hộ bộ làm rất tốt. Quốc lấy dân làm gốc, dân ăn no là đủ, khiến cho dân chúng đói bụng, là muốn thiên hạ đại loạn, Hộ bộ có thể an bài thích đáng, suy nghĩ cho triều đình, lo cho dân chúng, tất cả bộ quan viên đều phải học tập Hộ bộ...".

Hắn lại chuyển qua quan viên Công bộ hỏi: "Xưởng đóng tàu của triều đình ở các nơi, tình hình hôm nay thế nào?".

Quan viên Công bộ không biết tại sao Hoàng Thượng đột nhiên hỏi chuyện tàu thuyền, cũng may Hoàng Thượng vừa mới đăng cơ, quan viên tất cả các ti đều chú ý những sự tình Hoàng Thượng có thể hỏi, tất cả sự vụ đều được chuẩn bị một phen, lúc này vừa vặn khoe khoang, liền bẩm báo nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, ta hiện có xưởng đóng tàu Kim Lăng Long Giang, Phúc Kiến Phúc Châu xưởng đóng tàu ngũ hổ môn, Quảng Đông mới có xưởng đóng tàu Đông Hoàn... Trong đó xưởng đóng tàu Long Giang là xưởng đóng tàu lớn nhất, có thể chế tạo thuyền biển to lớn, có hơn bốn trăm tượng hộ tay nghề cao nhất Đại Minh ta.

Xưởng đóng Phúc Châu tàu chủ yếu sản xuất chiến hạm tuần hải thuyền Đại Phúc, mỗi tàu chiến hạm có thể chở trăm người, loại Đại Phúc này có đáy thuyền trên boong rộng rãi, đầu ngẩng đuôi cao, rất mạnh mẽ, có hai cột buồm, dùng gỗ lim, và thiết mộc làm tường chắn mái và giường. Tên đạn hỏa khí đều có thể sử dụng, hải chiến hết sức lợi hại. Xưởng đóng tàu Đông Hoàn chế tạo Hoành Giang thuyền, Ô Tào thuyền, cũng là chiến thuyền trên biển, xưng là Quảng thuyền, mặc dù so với Phúc thuyền nhỏ hơn chút ít, nhưng càng thêm linh hoạt và chắc chắn, có thể phối hợp với Phúc thuyền để cộng đồng tác chiến.

Nhưng bởi vì triều ta gần đây hay dò xét gần biển, thủy sư không cần nhiều chiến thuyền như vậy, thuyền viễn dương cực nhỏ, giờ đây chủ yếu là chế tạo đội thuyền thủy vận...".

Chu Lệ nghe xong phân phó nói: "Di nghiệt Bắc Nguyên những năm gần đây này một mực nội đấu, kìm chế bọn họ không thể nào xuôi nam một cách quy mô. Nhưng mà, giờ đây Bắc Nguyên đã phân liệt thành hai quốc gia Thát Đát và bộ tộc Ngõa Lạt, các ngươi nhất thiết không thể sơ ý, bọn họ một phân thành hai, sẽ suy yếu lực lượng, hoàn toàn khác biệt, triệt để phân liệt, tránh khỏi sự hao tổn bên trong, vặn thành một dây thừng có lực lượng so với trước kia càng cường đại hơn.

Du mục phương bắc, từ xưa chính là đại địch Trung Nguyên ta, năm đó vâng lệnh hoàng tổ, trấn thủ Bắc Bình, chính là vì đối phó những con sói phương bắc dã tâm bừng bừng này, hôm nay đang ở Kim Lăng, vì đối phó người Hồ, giữ gìn số lượng đóng quân ở Bắc Bình, đã thay đổi Bắc Bình là Bắc Kinh, vi hành tại Bắc Bình, cho nên nhu cầu lương thực của Bắc Bình sẽ không giảm bớt, bởi vậy đội thuyền thủy vận nhất định phải bảo đảm, kênh đào cũng phải không ngừng được mở rộng, bảo đảm thẳng đường. Trước đó một lần ở huyện Bái, bỗng chốc thiêu hủy vạn chiến thuyền trở lương, chỉ sợ đại thủy vận sẽ chịu ảnh hưởng, lần này xưởng đóng tàu phải gia tăng chế tạo, nếu như cần, có thể xây dựng mấy xưởng đóng tàu...".

Quan viên Công bộ vội vội vàng vàng ghi nhớ, liên tục vâng dạ, Chu Lệ lại nói: "Còn có,

chiến thuyền ‘viễn dương’ trên biển cũng phải tạo ra một chút”.

Hắn lạnh lùng cười, nói: “Người Oa thừa dịp ta khởi bình tĩnh Nan, thủy sư Đại Minh đang lúc yếu nhất, không ngừng đến vùng duyên hải yêm đột kích quấy nhiễu dân chúng, món nợ này, sớm muộn gì cũng phải tính toán với bọn họ”.

Quan viên Công bộ vừa vội vàng nhớ kỹ, vừa âm thầm cân nhắc: “Hoàng Thượng không phải sẽ dụng binh với Nhật Bản chứ? Thiên hạ vừa mới yên ổn, nếu là lại lao sư viễn chinh... Dụng binh vượt biển, lương tiền hao phí khó có thể tưởng tượng, Tùy Diễm đế hùng tài đại lược, đại Tùy là quốc gia giàu có, cũng chỉ bởi vì tu kiến kênh đào hơn nữa còn chinh chiến Cao Lệ, huyên náo bốn bề, báo hiệu bất ổn, Đại Tùy do đó mà sụp đổ. Triều Nguyên năm đó làm chủ Trung Nguyên, muốn tung hoành bốn biển, vượt biển chinh phục Đông Doanh, cũng khiến cho nguyên khí đại thương, Hoàng Thượng cũng không nên nghèo mà thích sài sang chứ?”.

Hắn lại không biết, ý định Chu Lệ chính là muốn làm, lúc Chu Lệ tiếp nhận giang sơn, quân mã cả nước sản xuất cả năm mới hơn hai vạn thớt, một phần đưa đến vệ sở các nơi, quả thực rải rác không có mấy, như vậy mà nói, nếu không có một nhánh quân đội cường đại dùng kỵ binh làm chủ, chiến đấu với Đại Minh, chẳng lẽ chỉ có thể canh giữ bị động cứ để bị đánh ở trong thành? Những dân chúng mặt úp xuống đất lưng đưa lên trời của cực cực khổ khổ nuôi sống các ngươi kia, làm sao bây giờ? Đứng ở đầu tường mắt thấy bọn họ bị đốt giết tàn sát sao?

Chu Lệ sau khi hiểu biết hiện trạng mã chính, ý định cải cách mã chính, kế tiếp hắn còn muốn cải cách chế độ đồn điền, cải cách chế độ quân hộ vệ sở... Cả đời này có nhiều việc hắn phải làm lắm.

Nhưng Chu Lệ cả đời làm việc, công trình to lớn hơn cả Hán Đường cũng không biết là tới bao nhiêu, lưu lại cho con cháu, nếu không phải một cục diện rối rắm, con của hắn tại vị một năm cháu nội tại vị mười năm tổng cộng mười một năm, lại được xưng là đại thịnh thế như Thành Khang thời Chu, Văn Cảnh thời Hán: Nhân tuyên chỉ trị!

Chu Lệ nếu không lưu lại cho con cái của cải giàu có, hai đời con cháu tổng cộng mười một năm, có thể tạo ra một đại thịnh thế? Có người càng làm thì lại càng giàu, có người càng làm thì lại càng nghèo, làm việc cũng là một nghệ thuật.

Cảnh Thanh lẳng lặng nghe, tìm kiếm cơ hội từ lúc mới vào triều, lúc lớp thị vệ đứng tập trung tinh thần, khi đó không nên động thủ. Nhưng bọn thị vệ vẫn không nhúc nhích đứng ở đằng kia, thể lực tiêu hao so với bách quan lại lớn hơn, càng về phía sau, tinh khí thần càng không đủ dùng, phản ứng sẽ trì độn, cơ hội của hắn xuất hiện, hắn cần một cơ hội tốt nhất, cần cơ hội một kích thành công.

Công tâm mà nói, từ mấy ngày nay triều đình thảo luận chính sự, hắn cảm giác được, Vĩnh Lạc so với Kiến Văn càng cụ thể hơn, chú ý cũng không phải những điều hư vô mờ mịt gì đó như Phương Hiếu Nhụ khoác lác, có lẽ hắn thống trị thiên hạ, thật sự cao minh hơn so với Kiến Văn, nhưng mà, vô luận hắn làm được tốt đến thế nào, đều không cải biến được một sự thật: Hắn là loạn thần tặc tử, hắn là thần soán quân, hắn nhiễu loạn lễ phép trật tự, mà, đó mới là một điều quan trọng nhất của vương triều.

Trên triều đình, đại sự quan trọng dần dần xử lý hoàn tất, trời đã gần buổi trưa, mỗi người đều mệt mỏi.

"Là lúc này!".

Cảnh Thanh lại đè lên lưỡi dao sắc bén bên hông, đột nhiên đứng ra, khom người nói: "Thần có bản tấu!".

Canh bốn rời giường, bận đến giờ này, hơn nữa tất cả đều là việc cần trí nhớ, ngồi ở bên trên lại không thể tùy tiện hoạt động, dù là Chu Lệ một mực sống qua kiếp nhưng mã, thể lực rất tốt, cũng có phần mệt mỏi, thấy văn võ chúng thần đã không có gì chuyện bẩm tấu quan trọng, hắn đang muốn bảo nội thị tan triều, trở về ăn một chút gì, lại phê duyệt tấu chương chồng chất, chợt nghe lại có người có bản tấu, ngừng lại xem xét, nhận ra là Cảnh Thanh, Chu Lệ lập tức vừa mừng vừa lo.

Cảnh Thanh từng làm qua Tham nghị phủ Bắc Bình, phẩm tính, năng lực đều cực kỳ xuất chúng, Chu Lệ rất coi trọng hắn, hắn chịu thuận theo, Chu Lệ cũng cực kỳ cao hứng. Nhưng từ khi Cảnh Thanh trở lại triều đình, mấy ngày nay không hề nói, đề cập qua một đề nghị hay quốc sách nào, rất có điểm giống Từ Thứ khi vào doanh Tào. Chu Lệ cũng biết trong lòng, hắn hiểu rõ trong lòng Cảnh Thanh còn có chút vướng mắc, chỉ trông mong hắn có thể chậm rãi nghĩ thông suốt, hôm nay Cảnh Thanh đứng ra thảo luận chính sự, cho thấy là muốn giúp lực vì hắn, tất nhiên Chu Lệ phải cao hứng.

Chu Lệ lập tức ngồi thẳng người, vẻ mặt ôn hòa nói: “Cảnh khanh có chuyện cứ nói”.

Cảnh Thanh đi từng bước một ra phía trước, cầm lấy lệnh bài, cũng không ngẩng đầu lên, cất cao giọng nói: “Thần có một quyển này, chính là mật tấu”.

“A”.

Chẳng những Chu Lệ, văn võ cả triều đều lập tức giật mình chăm chú.

Mật tấu chính là một thứ không thể công khai nói trên triều, dâng sớ như vậy nhất định là đại sự rất quan trọng, hắn có đại sự cơ mật gì cần khải tấu? Chú ý mọi người thoáng tập trung ở trên người hắn, thần sắc Chu Lệ cũng nghiêm túc, vội vàng giơ tay lên.

Mộc Ân lập tức bước nhanh đi xuống ngự giai, duỗi hai tay ra, chờ Cảnh Thanh dâng sớ.

Hai tay Cảnh Thanh nâng lên, chậm rãi đi đến dưới bậc, tay trái cầm lệnh bài, tay phải đi vào ngực sờ sớ. Đột nhiên, hai mắt hắn vừa chuyển, ánh mắt đầy lệ quang, sát khí bay vọt ra!

Mộc Ân cả kinh, lệnh bài trong tay Cảnh Thanh đã hung hăng co lại: “Ba!”. Một tiếng, Mộc Ân vội vàng không kịp chuẩn bị dính đòn, mặt đỏ lên, bị quất một cái lảo đảo, Cảnh Thanh chạy xông lên ngự giai, tay phải rút từ trong ngực ra một thanh đoản đao sắc bén.

Văn võ cả triều nhìn thấy, nhất thời đều kinh ngạc đứng đó.

Bốn đái đao thị vệ, rút đao xoảng cái, tung người lên, nhanh chóng bổ nhào về phía trước ngự án.

Chu Lệ cả đời nhưng mã, thân kinh bách chiến, dường như bị cử động của Cảnh Thanh dọa cho sợ ngây người, hắn có đầy đủ thời gian đứng lên né tránh, hoặc là cầm chút gì đó gì đó qua loa đỡ đòn, nhưng mắt hắn thấy Cảnh Thanh cầm trong tay đao nhọn nghiến răng nghiến lợi bổ nhào qua, lại có thể không hề nhúc nhích.

Hắn vẫn đang nghiêm nghiêm chính chính ngồi ở đằng kia, trong mắt giống như kinh ngạc, giống như tức giận, lại như mang theo chút ít thống khổ và bi phẫn khó tả, mắt thấy Cảnh Thanh trợn hai mắt lên, cầm chuôi chùy thủ sắc bén này hung hăng đâm về phía hắn!

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 423

Thiên Tử Giận Dữ.

Tuy Cảnh Thanh là văn nhân, mà lại đã hơn năm mươi tuổi, nhưng tốc độ đâm lần này thực sự cực nhanh, bởi vì hắn xông lên nhanh chóng, đầu gối hắn còn nặng nề đập xuống trên thư án, đau đến mức gương mặt hắn vặn vẹo hết cả lên, gương mặt vốn nhã nhặn cũng có phần dữ tợn hơn.

Với một thân võ nghệ và phản ứng nhanh nhẹn bách chiến sa trường của Chu Lệ, dễ dàng là có thể chế phục Cảnh Thanh, nhưng hắn căn bản không nhúc nhích. Cảnh Thanh đứng vài chục năm trên triều đình, trong giờ khắc này mới chính thức đi đến trước thư án, nghiêng thân đâm một cái, bàn khá rộng, Chu Lệ trên long ý căn bản không có ý né tránh, một đao kia còn kém nửa thước.

Cảnh Thanh vội vàng, hắn hét lớn một tiếng, liền bò lên trên thư án, cầm đao đâm lại. Không còn kịp, bốn đái đao thị vệ đã có hai vọt tới trước mặt Chu Lệ, chỉ cần hợp lại, là đã có thể thành lá chắn thịt, mà hai thị vệ khác, đao trong tay loáng lên, đã đánh về phía eo hắn!

"Trẫm muốn sống!".

Chu Lệ dường như đang ngẩn người đột nhiên lên tiếng, phản ứng hai thị vệ cũng thật sự nhanh nhẹn, khẩu dụ Hoàng Thượng vừa hạ, người thị vệ bên trái kia rất nhanh chuyển hướng cây đao đang đánh xuống, nó liền tà tà đi lệch lên, nghiêng hướng lên không, nương theo thế một đao kia, thân hình ở trên không trung chuyển động, chân trái nặng nề đá vào vai Cảnh Thanh.

Động tác người thị vệ bên phải kia so với hắn còn nhanh hơn, đã không kịp thu đao, vội vàng hành động, xoay lưỡi đao ngược lại, dùng sống dao bổ vào vai Cảnh Thanh.

Một đao đánh xuống, xương vai vỡ vụn, Cảnh Thanh hét thảm một tiếng, vừa mới ra khỏi miệng, vai lại trúng một cước, bị đá bay lên trên bàn, trực tiếp ném tới trên mặt đất dưới bậc gạch. Lần này cho dù là người luyện võ cũng chịu không nổi, huống chi Cảnh Thanh là một kẻ

văn nhân, hắn rơi xuống vô cùng đau đớn và tức giận, dường như muốn ngất đi, nhưng đầu vai đau đớn, khiến cho hắn bảo trì tỉnh táo.

Ngay sau đó hai thị vệ nhảy đến trước mặt, chế trụ hắn, các võ sĩ gào thét đi vào, đứng lại trước từng dãy bậc thang, đã khống chế cả cung điện.

Cảnh Thanh thở hổn hển, đôi mắt vẫn hung ác như cũ, trừng mắt nhìn Chu Lệ, các đại thần đều sợ đến mặt trắng không còn chút máu, yên tĩnh một lát, không biết ai nghĩ ra đầu tiên, vượt lên trước hô to một tiếng: "Bọn thần sơ sẩy, kinh động thánh giá, muôn lần đáng chết!". Chúng văn võ kịp phản ứng, chợt vội vàng quỳ xuống, đều thỉnh tội.

"Đủ rồi!".

Chu Lệ rít gào một tiếng, nhất thời lặng ngắt như tờ, trên đại điện hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ tiếng thở dốc ồ ồ của Cảnh Thanh, tựa như âm thanh gì cũng không có.

"Vì sao?".

Chu Lệ dường như vừa mới tỉnh táo lại, thanh âm hắn hơi phát run, nhìn Cảnh Thanh theo kiểu không dám tin.

Bước từng bước từ trên bậc đi xuống, đi đến trước mặt Cảnh Thanh, đè nén hơi thở, lại hỏi một lần: "Vì sao?".

Chu Lệ xác thực không có khả năng bị Cảnh Thanh đâm đến, động tác hắn hơi trì độn, chỉ là bởi vì trong lòng hắn kinh ngạc và khó có thể tin, dường như khi nhìn thấy chuôi dao sắc bén lưỡi sáng loáng này trong tay Cảnh Thanh đâm đến trước ngực, hắn vẫn không thể tin: Hắn khoan hồng độ lượng, hắn sẽ bỏ qua chuyện cũ, hắn ưu ái coi trọng đối với Cảnh Thanh, đổi lấy chính là một kết quả này sao.

Giờ đây, rốt cuộc hắn cũng đã tỉnh.

"Báo thù vì cố chủ!".

Cảnh Thanh bị đè gắt gao trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi nói, bởi vì đau đớn mà hơi thở không đều đặn, thanh âm kia có vẻ hơi quái dị: "Đáng tiếc Cảnh Thanh không thể được việc, thật là khiến cho người ta vô cùng đau đớn!".

Sắc mặt Chu Lệ đột nhiên hồng lên, tiếp đó như là bị rút hết máu, trở nên tái nhợt, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, thanh âm hắn ổn định lại, lại không biết có phải là bởi vì này cung điện nguy nga khiến cho thanh âm có vẻ trống rỗng, thanh âm hắn không hề có khí sinh mạng: "An lộc của vua, làm việc trung quân, ngươi vì Kiến Văn phất cờ hò reo tước phiên, trẫm không trách ngươi, ngày nay, trẫm là hoàng đế, trẫm mười phần coi trọng ngươi. Trông cậy vào ta và ngươi làm quân thần, cùng nhau chế tạo một Đại Minh thịnh thế. Vì sao ngươi... Muốn ám sát trẫm?".

Cảnh Thanh khàn giọng cười to, hắn hung dữ nhổ một ngụm, một búng máu nhả lên trân long bào Chu Lệ: "Thúc đoạt ngôi vị cháu, như cha gian dâm thê tử.

Ngươi phản bội di mệnh thái tổ, quả thật là loạn thần tặc tử, người người muốn giết! Còn muốn Cảnh Thanh ta cống hiến cho ngươi, nằm mơ! Để ngươi sống trong mộng xuân thu, ta hận không thể ăn thịt ngươi, uống máu ngươi, giải mối hận này!".

Gân xanh trên trán Chu Lệ đều kéo căng lên, ai cũng thấy được hắn đang cưỡng chế phẫn nộ, nhưng hắn vẫn đang chưa từ bỏ ý định hỏi: "Chẳng lẽ, trẫm nên bó tay chịu chết? Chẳng lẽ, trẫm sẽ không thể trị vì thiên hạ?".

Cảnh Thanh bị người gắt gao đè ở trên mặt đất, lại ra sức ngẩng đầu lên, trừng mắt khiêu khích Chu Lệ, nói từng câu từng chữ: "Kiến Văn đế là Trưởng Tôn con trai trưởng, hoàng đạo chính thống, ngươi, tính là cái gì!".

Chu Lệ dường như bị lăng không đánh cho một quyền, đằng đằng đằng, liền lùi lại ba bước, một đôi ống tay áo thả xuống dưới...

Bách quan đi hết, tin tức Cảnh Thanh ở cung vàng điện ngọc đâm thánh giá nhanh chóng lan truyền ra toàn thành, tin tức tất nhiên cũng bằng tốc độ nhanh nhất rơi vào tay nha môn cẩm Y vệ, Kỷ Cương nghe hỏi lập tức chạy tới hoàng cung.

Kỷ Cương "bệnh" rồi, hắn chỉ xem xét một ngày tác phong và kỷ luật, liền bị phong hàn, chỉ có thể cáo bệnh nghỉ ngơi, sau hôm hắn xin nghỉ, Trần Anh cũng biến mất, thay đổi một ngự sử trực ban duy trì trật tự.

Ngày đó sau khi Bách quan vào triều, Trần Anh nói với Kỷ Cương một câu: "Trần mồ chấp chưởng Đô Sát viện, Kỷ đại nhân chấp chưởng cẩm Y vệ, hai nha môn này của chúng ta, khác với các nha môn khác, nha môn khác, là thay Hoàng Thượng thống trị thiên hạ, mà chúng

ta, là thay Hoàng Thượng duy trì trật tự bách quan.

Thiên hạ không lúc nào không có thống trị, cho nên bách quan mọi thời khắc đều được tồn tại, duy chỉ có chúng ta là khác. Chúng ta là một binh khí trong tay Hoàng Thượng, chúng ta là cô thần, ý nghĩa chúng ta tồn tại, chính là bảo vệ xung quanh Hoàng Thượng. Binh khí sao, lúc cần dùng mới có thể xuất hiện, lúc không cần, phải để đao thương treo trên tường.

Nếu không có quan viên phạm sai lầm, chúng ta sẽ không có ý nghĩa tồn tại, có người phạm sai lầm, chúng ta mới có thể tồn tại, quan viên phạm sai lầm càng nhiều, quyền lực chúng ta mới càng lớn. Hy vọng bách quan đều có thể làm hết phận sự, vĩnh viễn không cần chúng ta, khi nào Đô Sát viện ta thành nha môn nước trong nhìn thấy đáy, trước cửa Cẩm Y vệ ngươi có thể giăng lưới bắt chim, vậy chính là tứ hải thái bình, thiên hạ trị lâu!".

Trần Anh mỉm cười, nhìn sang Kỷ Cương, ngữ khí chân thành, nhưng trong ánh mắt thâm thúy, đã có một ý tứ hàm xúc làm cho người ta rất khó hiểu.

Nhưng mà Kỷ Cương đã đọc hiểu, cho nên ngày hôm sau hắn sinh bênh.

Buổi sáng ngày thứ ba, Trần Anh thấy Kỷ Cương không tới, cho nên hắn cũng trở về, thay đổi một ngự sử mắt mờ đến trực ban.

Có một số việc cần ngầm hiểu lẫn nhau.

Không thể tưởng được, một câu của Phụ Quốc Công đã thành sấm, lại có thể thực sự có người dám can đảm đâm vương giết thượng, lúc Kỷ Cương chạy nhanh về phía hoàng cung, tim đập trống ngực cực kỳ nhanh, hắn ý thức được, cơ hội của hắn đã tới!

Kỷ Cương đi đến Đông Thuận môn, trước mặt là Hạ Tầm đang vội vàng chạy bộ, thần sắc ngưng trọng.

Vừa thấy Hạ Tầm, Kỷ Cương liền tiến lên một bước, quỳ xuống, âm thanh đau nhức nói: "Ti chức thẹn với Quốc Công phó thác, đã vạn toàn an bài, không thể tưởng được vẫn còn có...".

"Đứng dậy đứng dậy!".

Hạ Tầm vội vàng nâng hắn dậy, một tay kéo lấy hắn vội vàng đi vào trong nội cung, đồng thời nói: "Ngươi sinh ra không có được một đôi hỏa nhãn kim tinh, hắn dấu kín lưỡi dao sắc

bén trong người, ta dặn dò ngươi, cũng chỉ là để ngừa vạn nhất, cũng may không để Hoàng Thượng bị thương, chuyện này không cần phải nhắc lại".

Vừa thấy mặt hắn, Kỷ Cương đã quỵ xuống thỉnh tội, Hạ Tầm cũng không nên nói quá nhiều, khiến cho Kỷ Cương khó xử. Hắn không có cách nào nhúng tay vào phòng nghỉ trong hoàng cung, Kỷ Cương đứng cảnh giới tuyệt đối không có lòng nghi ngờ, nếu tố chất tâm lý Cảnh Thanh thật tốt, người đứng ở đằng kia duy trì tác phong trật tự và kỷ luật xác thực không thể nhìn ra chuyện gì, sự tình đã đã xảy ra, hắn không muốn nhắc lại việc này, làm cho người ta biết rõ hắn có thể tiên tri, đối với hắn cũng rất bất lợi.

Kỷ Cương sau khi nghe Dương Húc phân phó xong, xác thực bỏ khí lực thật lớn, bố trí an toàn trên dưới cung vàng điện ngọc, bốn võ sĩ trước bậc đá đều là thị vệ thân thủ cao minh nhất hắn cố ý chọn lựa ra. Hắn đương nhiên không thể để cho hoàng đế gặp chuyện không may, nhưng hắn cũng rất muốn đem sự tình náo loạn, Cẩm Y vệ chưa lên điện đã tìm ra binh khí, động tĩnh quá nhỏ, ở trước mặt bách quan công khai động thủ hành thích, hắn mới có đất dụng võ.

Hôm nay mạo hiểm quả nhiên thành công, vừa thấy Hạ Tầm không muốn nhắc lại việc này, Kỷ Cương biết mình là kẻ dưới, hắn liền lập tức câm mồm không đề cập tới, hai người phát lực dưới chân, nhanh chóng chạy về phía điện Cần Thân.

"Hoàng Thượng đâu?".

Đi vào trước cửa cẩn thận điện, thấy Mộc Ân và thái giám lớn nhỏ đều quỳ ở cửa ra vào, nguyên một đám sắc mặt xám ngoét, Hạ Tầm vội vàng dùng bước, nhỏ giọng hỏi một câu về phía Mộc Ân, Mộc Ân hướng trên điện chỉ chỉ, nhỏ giọng nói: "Long nhan Hoàng Thượng giận dữ, bách quan xin gặp, không thèm gặp ai, đang tức giận ở trên điện, đã đập bể vài món đồ".

Bách quan không được Hoàng Thượng cho phép, ngoại trừ Phụng Thiên đại điện, không được đến nơi khác, Hạ Tầm và Kỷ Cương có lệnh bài xuyên cung, lúc này mới thông suốt. Nghe xong lời Mộc Ân nói, trong lòng Hạ Tầm trầm xuống, nháy mắt về phía Kỷ Cương, liền cùng đi tiến vào điện.

"Bốp!".

Lại là một khay trà tốt nhất bị ném vụn ở dưới chân, Hạ Tầm vội cùng Kỷ Cương bái dài:

“Hoàng Thượng bớt giận!”.”.

“Các ngươi đã tới!”.

Trên mặt Chu Lệ giống như cười mà không phải cười, trong mắt lập lòe hào quang kỳ dị, nói hắn tại tức giận sao, dạng như vậy lại không phải, trái ngược với tâm trạng kích thích, tinh thần có điểm không quá bình thường, thấy vậy trong lòng Hạ Tầm và Kỷ Cương liền sợ hãi một hồi.

“Bọn chúng hãm ta, hại ta, làm cho ta đường đường là một hoàng tử, một phiên vương, bí quá hóa liều, bị ép Tĩnh Nan, bốn năm vào sinh ra tử, vài lần xuýt chết! Hôm nay ta được thiên hạ, đối với bọn chúng còn phải dùng ơn báo oán, ta phải ăn nói khép nép với bọn chúng, cung kính với bọn chúng, cẩn thận chú ý, nói lời cẩn trọng...”.

Chu Lệ vô cùng đau đớn nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm và Kỷ Cương, một ánh mắt cực kỳ sắc bén: “Ta đối với bọn họ là thật lòng, kiệt lực lấy lòng đó, Chu Lệ ta... Thật sự muốn làm một hoàng đế tốt, muốn làm một sự nghiệp vĩ đại, để được bọn họ tán thành đó, làm sao lại khó như vậy?”.

Chu Lệ rất buồn bực, thật ra Hạ Tầm cũng rất buồn bực, hắn đến từ hiện đại, căn bản không cách nào giải thích, cái đạo chính thống rắm chó kia thật sự quan trọng như vậy, có thể cao hơn tất cả sao?

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...

Tiếng cười từ thấp đến cao, từ nhỏ đến lớn, do bi thương đến điên cuồng, tiếng cười từ trong lồng ngực Chu Lệ dâng lên, phảng phất một chuỗi tiếng sấm tha thiết liên tục cuốn qua ruộng đồng trống trải.

“Nam nhi đại trượng phu, không thể yêu ghét hận thù, cho dù làm hoàng đế thì có gì khoái hoạt? Trẫm là thiên tử, cửu ngũ chí tôn, cần phải tạm nhân nhượng với bọn họ vì lợi ích toàn cục sao, sai rồi, bọn họ sai mười phần! Cho rằng trẫm sẽ tùy ý để bọn họ đạp trên mặt mũi sao?”.

Tiếng cười còn đang quanh quẩn trên không trung cung điện, Chu Lệ phẫn uất rít gào liền phóng ra sát khí đập vào mặt: “Tốt! Tốt! Tốt! Cầu không được một thiên hạ thái bình, trẫm liền giết một thiên hạ thái bình! Đe cương đao Chu Lệ ta không vui, giết một, trăm người

không phục, trầm liền giết cả trăm!”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 424

Bất Tiết Nhân Giả Cơ.

Phố Tam Son, mấy hài tử đang chơi đùa với nhau, hai bên con đường có vài hàng bán rong. Bởi vì trời nóng nực, sạp bày biện ở đằng kia, người bán hàng rong đều tránh sang chỗ mát mẻ, trông thấy có khách đến xem hàng, lúc này mới vội vàng chạy tới nhiệt tình mời chào. Ở lại trước quầy hàng, cũng là người mang theo mũ rom, lười biếng, thần khí nhàn nhã.

Đột nhiên, tiếng vó ngựa gấp gáp như mưa, dọc theo phố dài có hơn mười con tuấn mã chạy tới, lập tức xuất hiện các võ sĩ đang mặc chiến bào màu hồng, đầu đội nón rộng che nắng, bội đao bên hông, đằng đằng sát khí.

Bọn họ vội chạy đến ven đường, một lão đầu nghe được âm thanh, vội chạy ra cửa, vừa vặn bắt được cháu trai. Lão đầu kéo cháu nội bảo bối vào, kinh ngạc nhìn những võ sĩ đang mặc chiến bào màu hồng kia, bọn họ giục ngựa vội vã, nhanh như chớp chạy đến phương hướng cửa thành.

Lão đầu nhìn bóng lưng bọn họ, con mắt nháy nháy, cuối cùng nhớ ra những người này giống như đã từng quen biết, sắc mặt lập tức đại biến: "Đề kỵ? Hoàng Thượng lại trùng kiến Đề kỵ rồi!".

Phố Tam Son, Đề kỵ hung ác, đột nhiên bay tới, giống như chim ưng.

Cẩm y Đề kỵ, tái xuất giang hồ.

Chuyện thứ nhất khi bọn họ tái xuất giang hồ, chính là đến quê quán Cảnh Thanh, Thiểm Tây Thừa Tuyên Bố chính sứ ti phủ Khánh Dương huyện Chân Ninh (nay Chính Ninh Cam Túc) Minh Tân trang thôn Trại Tử. Chỉ Huy Sứ Kỷ đại nhân truyền khẩu dụ Hoàng Thượng, mệnh lệnh cho bọn hắn là: "Trong thôn Trại Tử, chó gà không lưu!".

Kỷ Cương cầm trong tay thiếp ti lễ giám xuất ra, ấn tín cũng đóng dấu chồng lên trên, hấp tấp chạy tới Hình bộ, Trực Xu Hình khoa cấp sự trung công đang ở đó, Hình khoa cấp sự

trung thấy thánh chỉ Hoàng Thượng, không dám chậm trễ, lập tức đóng dấu "Thiêm thiêm" chồng lên giá thiếp.

Mỗi Cẩm Y vệ lo liệu một kiện hoàng sai, cần giữ lấy giá thiếp, mà giá thiếp đều do Hình bộ đóng chồng dấu "Thiêm thiêm" lên mới có hiệu lực pháp luật, trước kia ở Minh trung kỳ, quyền lực cẩm Y vệ cực lớn, nhưng một quy củ này lại không dám vi phạm.

Sau khi "Thiêm thiêm", cẩm Y vệ liền nắm giữ quyền sinh sát trong tay, phá án mà không cần Hình bộ, Đại Lý tự phúc thẩm. Kỷ Cương lập tức chạy về nha môn, ra lệnh, một đội Cẩm Y vệ vừa mới tổ kiến thành liền xông lên đầu đường.

Nhà Cảnh Thanh bị tịch thu, một nhà già trẻ toàn bộ bị bắt đi, không cần trải qua Hình bộ thẩm vẫn hay phúc thẩm, Hoàng Thượng bỏ qua thủ tục phức tạp, lập tức bắt đến ngoài chợ chém đầu, cháu ngoại Cảnh Thanh là Lưu Cố, Lưu Cố đang ở trong nhà cậu ăn bám, cũng dính vào luôn.

Chợ này tục xưng là Khẩu Chỉ, từng triều đại cụ thể cũng không giống nhau, bình thường đều là địa phương cách Hình bộ tương đối gần để thuận tiện xử quyết phạm nhân, còn phải là phố xá phồn hoa sầm uất, chính là dùng.

Để chấn nhiếp, làm người không dám phạm pháp.

Lúc một môn già trẻ bị chặt đầu, Cảnh Thanh đã bị dẫn tới ngục Cẩm Y vệ, cột vào trên giường sắt máu gỉ loang lổ, một sư phụ hành hình đã thất nghiệp gần mười năm, lại được Cẩm Y vệ mời trở về.

Hắn buông hộp nhỏ, nhìn Cảnh Thanh đang trần truồng cột ở trên giường, trên mặt không chút biểu tình, như đang nhìn một con gia súc đăng sắp bị làm thịt, lúc này mới không nhanh không chậm mở hộp ra, xuất ra một thanh tiểu đao sắc bén, nhàn nhạt nói về phía Cảnh Thanh: "Cảnh lão gia, tiểu nhân hôm nay tống lão gia ra đi, tay nghề hoang phế hơn mười năm, có gì thất lễ, xin hay tha thứ!".

Sau đó chuyển hướng vài cẩm Y vệ bên cạnh, hỏi: "Lột còn sống hay lột đã chết?".

Lúc này, hoàng đế chưa phân phó, bọn cẩm y vệ cũng đều là người mới, hơn mười năm trước vẫn mặc quần yếm búp bê, cũng là lần đầu trông thấy hình phạt lột da lúc trước thường thường nghe nói, nhất thời không đáp được, một Tiểu kỳ liền trừng mắt nói: "Nghịch tặc này

lớn mật, đâm vương giết vua, tội ác tày trời, tự nhiên là lột da hắn tươi sống!".

Sư phụ hành hình cười cười, liền đi lên. Cảnh Thanh nằm sấp cột vào trên giường sắt, trong miệng đút một miếng vải rách, trợn mắt tròn xoe, một câu cũng nói không nên lời. Sư phụ hành hình đi đến sau lưng hắn, tiểu đao sáng như tuyết chuyển động lên...

Chu Lệ trừng phạt Cảnh Thanh là lột da, treo móc ở cổng Trường An để thị chúng!

Cổ kim nội ngoại, các quốc gia đều có phương pháp lột da, La Mã, Ba Tư, Đức, còn có Tang Nhân, người Anh- điêng... Trung Quốc từ thời Tùy Đường trước kia đã có hình phạt lột da, nhưng sau khi lột da đến thời Đại Minh được Tể tướng Hồ Duy Dung phát minh một cách độc nhất vô nhị.

Thời Hồng Vũ, rất nhiều tham quan phải nhận hình phạt lột da, tân quan thượng nhiệm, nếu trong nha môn có tiền nhiệm là quan tham ô bị xử tử, đều có một gian phòng riêng để đặt da người quan viên tiền nhiệm, quan viên kế nhiệm phải đi đến bái, có thể hiểu tình cảnh đáng sợ đến mức nào. Không nói cái khác, Hồng Vũ thống trị ba mươi năm, số lượng quan thanh lọc, chiếm hơn phân nửa số lượng quan chịu hình phạt trong ba trăm năm Đại Minh thống trị.

Mấy đời sau cũng không phải tham quan so với thời Hồng Vũ hướng ít hơn, mà là không ác như Hồng Vũ đại đế, cho nên mới có vẻ trong thời Hồng Vũ, tham quan giống như tầng tầng lớp lớp. Đương nhiên, nhận hình phạt lột da cũng không phải tất cả đều bởi vì tham ô nhận hối lộ, quan viên trong đấu tranh chính trị bị ngã ngựa cũng có khối người.

Lột da có lột sống và lột chết, Lam Ngọc đại tướng quân chính là nhận hình phạt lột da đó, niệm tình chiến công ngày xưa, lúc ấy ban là lột chết, chính là xử tử trước, lại lột da, một thân xác đã thối, thì không sao cả. Lột sống lại cực kỳ bi thảm. Từ những năm cuối Hồng Vũ, Chu Nguyên Chương giảm bớt hình phạt, nhưng hôm nay, bởi vì Cảnh Thanh đâm vua trên kim điện, vị sư phụ hành hình này lại lần nữa động vào đao lột da.

Hắn nhặt đao lên, mũi đao từ xương sống nhanh chóng vẽ một đường, làn da trên lưng Cảnh Thanh bị mổ hai nửa, máu tươi nhanh chóng phun ra, thân thể căng mạnh, tuy thân thể bị trói quá chặt không thể động đậy, nhưng lại run rẩy kịch liệt, trong cổ cũng phát ra tiếng ô ô không thuộc về mình.

Sư phụ lột da nhìn đã quen, đao trong tay nhanh chóng hoạt động, một tấm da người chảy máu đầm đìa tựa như bướm đêm tung cánh, từ từ tách ra khỏi thân thể, máu tươi đầm đìa...

Thiên tử giận dữ, thây chết trăm vạn, đổ máu thành sông!

Chu Lệ cho tới hiện tại vẫn không sợ giết người, tục ngữ nói con trai thiên tử, tọa bất thùy đường (ý nói sống cẩn thận, không cần mạo hiểm), Chu Lệ thân là phiên vương một phương, lại thích đi lên trước đầu tên mũi đạn, quyết chiến sa trường. Hắn là một người hiếu chiến, cũng không úy kỵ bất kỳ khiêu khích nào. Giết là vì chinh phục, không giết cũng là vì chinh phục, ân hay uy đều xem trọng, cần giết người, mí mắt hắn cũng sẽ không nháy.

Trong Cẩn thận điện, Trần Anh như một con chuột sợ hãi rụt rè, quỳ gối trước mặt Chu Lệ, đầu rạp xuống đất, đang thừa nhận tức giận của Chu Lệ: "Đô Sát viện các ngươi làm ăn như thế nào hả? Từ ngày ngươi nhậm chức đến nay, còn chưa bắt được một tên phản nghịch, không buộc tội một quan viên! Trở về, tra cho trẫm, phàm là người có tư tâm hay kết đảng, người phỉ báng triều đình, người cấu kết cùng phản nghịch, đều bắt lại cho trẫm!".

Trần Anh hồn không ở thân nói: "Vâng, vâng vâng, thần tuân chỉ, thần sẽ lập tức đi làm!".

"Lăn ra đi!".

"Vâng, vâng vâng!".

Trần Anh rút lui đi đến cửa đại điện, lại dập đầu một cái, rồi mới đứng lên chạy đi nhanh như chớp.

Vừa ly khai điện cẩn thận, sợ hãi trên mặt Trần Anh liền biến mất, cặp mắt kia mang chút góc cạnh, nhanh chóng lóe lên một tia đắc ý và điên cuồng vui mừng, bước chân vội vàng chạy về phía ngoài...

***

Da Cảnh Thanh mặc trên người rom ở trên cửa Trường An phiêu lãng theo gió, từ sau khi Chu Lệ vào trong kinh thành, lần đầu xuất hiện tinh phong huyết vũ.

Vết máu cả nhà Cảnh gia ở chợ bán thức ăn còn chưa khô, Đô sát Ngự sử Trần Anh liền toàn lực thúc đẩy, bằng hiệu suất nhanh nhất bắt đầu buộc tội đối với các cựu thần Kiến Văn.

Trần Anh buộc tội, Kỷ Cương bắt người, hai người phối hợp thân mật khăng khít, trong lúc nhất thời văn võ bá quan thần hồn nát thần tính, người người cảm thấy bất an. Chu Lệ trước khi vào thành công bố là hai mươi chín danh, trong đó đã có người tự vẫn, có nhận tội được

thả, hiện tại còn nhốt ở trong ngục chỉ còn lại có mười bốn người.

Trải qua Trần Anh ngày đêm kiểm tra nghiêm khắc, một phần phạm vi danh sách rất lớn bị hắn bào chế ra, trên danh sách này lại bày ra năm mươi ba người. Những người nảy tuy sẽ không giết chết hết, nhưng cũng không.

Tránh khỏi một thân tù tội.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng Trần Anh và Kỷ Cương, vang khắp kinh sư, bách quan ghé mắt, rất có hung danh làm trẻ con ngừng khóc.

Một chiếc xe kiệu ở bên trái ngõ nhỏ trong một sân rộng giữa Tam Son môn ngừng lại, mành nhếch lên, một thiếu nữ thanh lệ đi ra.

Mính Nhi đã đến phủ đệ chất nhi Định Quốc Công Từ Cảnh Xương, hôm nay mang theo lễ vật thăm vợ chồng Vương Phò mã, trong lúc vô tình nghe nói, Vương Phò mã ngày hôm qua đem một tòa nhà của mình cấp cho Phụ quốc công, chỗ ở Dương Húc giờ đây, không biết thì thôi, một khi biết chỗ hắn ở, Mính Nhi liền cảm thấy có chút đứng ngồi không yên.

Trong hành trình, nàng nhàm chán đi dạo qua mấy nhà cấp bậc cực cao, thường xuyên tiếp đãi thiên kim, danh môn quý nữ, phường châu báu, cửa hàng son, đi dạo nửa ngày, rốt cuộc lấy hết dũng khí, đem thứ nàng nhớ rõ nhớ kỹ trong lòng kia báo cho xa phu. Nàng vốn tạm thời nảy lòng tham, kết quả khi đến trước cửa nhà Hạ Tầm, đột nhiên có phần e sợ: "Thấy hắn, nên nói như thế nào đây?".

Không ngờ Mính Nhi nhếch màn kiệu đi ra, đã thấy chỗ cửa trước sân quỳ thật nhiều người, Mính Nhi khẽ giật mình, nghi hoặc nói: "Những người này đang làm chuyện gì?".

Tùy tùng gia tướng vội vàng tiến lên hỏi một phen, trở về bẩm báo nói: "Quận chúa, những những người này là người nhà Giám sát Ngự sử Đoạn Mịch, bởi vì bị Trần Anh liệt vào danh sách, cẩm Y vệ bắt lão gia bọn họ vào đại lao, không biết bọn họ nghe nói Phụ Quốc Công được Hoàng Thượng cực kỳ coi trọng ở chỗ nào, hơn nữa còn có quan hệ mật thiết với cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ Kỷ Cương, cho nên đến cầu cạnh".

"Hả?".

Tiểu nha đầu mơ hồ cảm thấy có điều gì đó, nàng chau lông mi thanh tú lại, chăm chú nghĩ

nghĩ, ngẩng đầu lên, nói với gia tướng: “Đi gõ cửa, nói bản quận chúa cầu kiến Phụ Quốc Công”.

Gia tướng kia nói: “Quận chúa, Phụ Quốc Công không ở nhà, những người quỳ gối chỗ này, chính là chờ Phụ Quốc Công trở về, tiểu nhân vừa lên cửa kêu, bên trong chỉ có hai nha đầu Vương Phò mã sai đến hầu hạ Phụ Quốc Công”.

Trong mắt to thông minh của mình Nhi chợt lóe lên một tia thần thái khôn khéo, nàng lập tức phân phó nói: “Đem những này người đuổi đi cho ta!”.

Gia tướng đầu lĩnh ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói: “Quận chúa, bọn họ... Là chờ Phụ Quốc Công, chúng ta lại thay mặt, hình như...”.

Mính Nhi trừng mắt, gia tướng lập tức đổi giọng: “Vâng vâng, tiểu nhân tuân mệnh!”.

“Đợi một chút!”.

Mính Nhi lại nghĩ, chậm rãi nói: “Từ Thịnh, ngươi để mấy người lưu lại, sau khi đuổi người đi, tạm thời ở lại phủ Phụ Quốc Công, đối ngoại chỉ nói là gia tướng phủ Phụ Quốc Công, nhớ lấy, mặc kệ người phương nào đến cầu xin, đuổi hết đi, không cần lưu tình!”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 425

Biết Rõ Không Thể Làm.

Gia tướng Từ phủ tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không dám không tuân theo, vội vàng điểm vài thị vệ, đi theo hắn chạy tới đuổi người.

Mính Nhi quay về xe, vừa ngồi vào chỗ của mình, bên ngoài liền truyền đến thanh âm bọn thị vệ quát mắng xua đuổi, Mính Nhi càng nghĩ càng cảm giác bất an, không khỏi có phần lo lắng.

Tuổi nàng còn nhỏ, chưa từng tự mình trải qua đại án Hồ Duy Dung, Lý Thiện Trường trong năm Hồng Vũ, họa kéo dài liên quan đến công khanh cả triều, nhưng đang ở thế gia công khanh, vài đại án này nàng đã nghe nhiều nên thuộc, lúc này có thể từ trong dòng nước xoáy nhảy ra sao? Quốc Công thì thế nào, vẻn vẹn một án Hồ Duy Dung, mà ngay cả bao nhiêu công hầu thế gia, bao nhiêu nhất phẩm đương triều bị kéo vào?

Dương Húc làm việc tư, hướng về phía vương Phò mã mượn một tòa nhà như vậy, Vương Phò mã sẽ không nói, Dương Húc cũng không có khả năng nói với người ta, hơn nữa lúc này mới có một ngày, trừ khi là người có tâm, nếu không làm sao nghe được đến chỗ này? Chỉ điểm người nhà Đoạn ngự sử để van cầu Dương Húc, chỉ sợ là không có ý tốt, trên triều đình khuyên can Hoàng Thượng đừng nổi sát tâm, và tiếp nhận lời nhờ cậy của gia đình thân thuộc phạm để nói tốt cho người, đây chính là hai chuyện tuyệt đối khác nhau.

Mính Nhi xuất thân huân thần thế gia, khứu giác chính trị rất linh mẫn, nàng rèn luyện chính trị hàng ngày không chỉ nói nữ tử cẩu thả như là Tử Kỳ, Tô Dĩnh, ngay cả Tạ Vũ Phi, một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh như vậy cũng không bằng được nàng, đây là tri thức lắng đọng qua năm tháng do thân thế và địa vị tạo nên. Người khác muốn lần sờ tìm hiểu cả đời, may mắn không chết mà nói, mới có thể từ vô số giáo huấn tổng kết ra chút ít tri thức này, nàng từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất.

“Không được, phải lập tức tìm được hắn, nhắc nhở cho hắn! Xú gia hỏa kia tuy rất cảnh

giác, nhưng thủ đoạn mềm dẻo thủ đoạn sát nhân trên quan trường kia, hắn chỉ là tân binh, không khéo lại còn làm người thế mạng để người ta bán nữa?".

Mính Nhi là một tiểu thư khuê các, cũng không thể xông đi tìm nam nhân, sau khi rời khỏi chỗ nhà cửa Vương Phò mã cấp cho Hạ Tầm, nàng lập tức quay về phủ Định Quốc Công, muốn cháu Từ Cảnh Xương đi tìm Hạ Tầm, lúc này Hạ Tầm vừa mới rời khỏi hoàng cung, đang tiến về phía Hình bộ.

Hạ Tầm ngay từ đầu đã có ý thức không muốn chạm vào chính đàn, tẩy trừ thay đổi triều đại là điều tất nhiên, một người có tội, liên lụy cả nhà thậm chí toàn tộc, thậm chí như Cảnh Thanh, dưới sự tức giận của thiên tử, đến mọi người cùng thôn với hắn đều nhận lấy liên lụy, có nên làm hay không? Hạ Tầm cho rằng không nên, nhưng hắn cho rằng không nên cũng không thể đi uốn nắn.

Người quý tự biết, nhặt được thứ gì tự bỏ vào túi, tựa như hắn ở trong thành Tế Nam, dân toàn thành đói, chết thảm vô số, trong tay hắn cỏ lương, lại chí đủ bảo toàn.

Cho mình, nghèo thì chỉ lo thân mình, hắn còn không có năng lượng thiên tử gì đó, điểm này, hắn nhận thức cực kỳ tinh tường.

Huống chi, hắn cho rằng không nên, là dựa theo quan niệm giá trị đời sau để cân nhắc, hắn không cách nào dùng những thứ này để nói người thời đại hiên nay kính phục. Tựa như có chút người dùng tư duy giáo dục hình thành thời hiện đại đi công kích hình thức tam thê tứ thiếp giống như ngựa đực thời cổ đại, ai biết tổ tông mười tám đời nhà hắn, trừ khi đều là bần dân, nếu không cũng đã làm như vậy. Thời đại khác biệt, hoàn cảnh khác biệt, không có cùng nền văn minh, dùng một bên để đánh giá giá trị đúng sai của thời đại khác, chẳng lẽ không phải gà giảng với vịt sao.

Hạ Tầm làm một gã chấp pháp, lúc làm việc, đại đa số tình huống, lý trí của hắn chiếm thượng phong so với tình cảm, hắn biết rõ, mặc dù ở hiện đại, mấy tội phạm chính trị cũng làm liên lụy đến người thân trong gia đình, tuy tội liên đới hiện đại không đến mức bị chém đầu thị chúng, nhưng xã hội hiện đại, bản thân tội phạm chính trị có mất đầu không?

Người khác nhau, chỉ là hình luật cổ kim nặng nhẹ khác nhau, về phần tội không liên quan đến người nhà thậm chí các loại đãi ngộ không công bằng, cổ kim giống nhau. Hiện đại còn như thế, ngươi đang ở sáu trăm năm trước dùng một giải thích của người hiện đại, như một

thằng ngốc đi theo người ta giảng nhân quyền? Ngốc có quyền xuyên việt sao?

Nhưng lý trí là một chuyện, con người không có khả năng vĩnh viễn hành động theo lý trí, bảng danh sách mới làm đã khuếch trương đến năm mươi ba người, xem tình hình, có thể càng ngày càng nghiêm trọng, Hạ Tầm thực sự hơi thiếu kiên nhẫn, hắn tiến cung chính là muốn khuyên hoàng đế có chừng có mực, kinh sợ cũng được, nhưng cũng không hẳn là tiếp tục khuếch trương xuống dưới, xem dạng như vậy, chỉ cần hoàng đế không mở miệng, Trần Anh và Kỷ Cương sẽ cứ làm đến cùng, tính mạng con người, không ngừng biến mất.

Chu Lệ tuy ngập lửa giận, nhưng không có chỉ lo việc bắt bớ, chuyện này phân phó xuống dưới, có người làm đến nơi, đứng ở độ cao của hắn, có quá nhiều đại sự cần xử lý, không thể nào cả ngày chuyên chú. Đặt trong tình hình hiện đại mà nói, cho dù một lãnh đạo cao cấp, muốn vài viên chức bình thường căn bản không có sức phản kháng, phân phó tâm phúc bên nhân lực, kế toán, văn phòng nói một tiếng là được, còn không phải hắn liền tự hạ giá trị bản thân, đích thân chạy tới nhìn xem người nọ giờ đây có ở đó hay không hoặc là hỏi cụ thể nên sửa trị như thế nào hay sao? Huống chi là thiên tử một quốc gia.

Sách sử ghi lại, loại hoàng đế hào hứng bừng bừng chuyển ghế đích thân quan sát việc hành hình, chỉ là những hoàng đế cho rằng xuống dưới làm việc là thực thế là thương dân, mà truyền thuyết ly kỳ hoàng đế ở trên điện Kim Loan dựng lên nồi chảo nấu thịt người, càng trực tiếp đem chuyện xưa âm tào địa phủ Diêm la vương tiểu quỷ chạy tới bắt đi.

Lúc Hạ Tầm chạy tới trong nội cung, Chu Lệ đang bề bộn tuyển người nhập các, cùng phái người nói với sứ thần tuyên bố với các nước sự tình mình đăng cơ.

Bình thường cho rằng, quy chế nội các là sáng chế thứ nhất của Chu Lệ, thực ra cũng không phải, phế Tể tướng, thiết lập nội các, sáng lập chế định nội các và phân quyền, là do Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương đối với việc mình làm tiên phong cực kỳ đắc ý, cố ý ở trong sắc dụ Tổ Huấn Điều Chương, tức là Hoàng Minh Tổ Huấn nói với con cháu và thần dân: "Từ xưa, khi quốc gia thành lập pháp chế, đều vâng mệnh quân vương. Sau này tử tôn lại tuân thủ luật cũ dẹp an thiên hạ.

Quân vương sáng thế, rất gian nan, triều đại trước để lại, đều biết nhân tình thiện ác. Sợ đời sau giữ gìn, quân vương đã có, sinh trưởng trong thâm cung, không am hiểu đời. Chỉ sĩ núi rừng đi ra, khoe khoang mình hiểu biết. Đến mức có gian tặc, vì quyền lợi, chỉ cậy thông minh. Trên không thể xem xét mà tín nhiệm, thay đổi tổ pháp làm loạn quốc gia, gieo hại thiên

hạ, ta ngày đêm suy nghĩ, sau khi lập pháp ban xuống, là vĩnh viễn không thể xóa được".

Ý hắn là, quân vương khai quốc xuất phát từ dân gian, biết rõ dân chúng khó khăn, cũng biết các loại tệ nạn trong quan phủ, bởi vậy chế định quy chế hoàn thiện hơn, con cháu đời sau sinh trưởng ở trong thâm cung, dễ dàng bị người lừa gạt và đầu độc, cho nên đối với chế độ của hoàng đế khai quốc, không thể sửa đổi được. Nhưng sau khi Kiến Văn đăng cơ, dù cũng không đến nỗi ngu ngốc, nhưng quốc sự lại bị thao túng trong tay Phương Hiếu Nhụ và Hoàng Tử Trừng, các chế tài danh nghĩa thì còn, thực tế đã mất.

Giờ đây Chu Lệ định thành lập nội các một lần nữa, mấy ngày nay hắn lại lục tục chọn lựa một số quan viên tham dự, đối với tấu chương bốn năm nay của Kiến Văn thì tiến hành chỉnh lý, trên thực tế chính là một quá trình khảo sát và huấn luyện đối với bọn họ, Chu Lệ định chọn lựa từ đó năm đến bảy người, cộng đồng tạo thành nội các, tham dự việc quốc sự quân cơ. Giờ đây hắn đã chọn trúng hai người, Giải Tấn và Dương Vinh, Giải Tấn là người chấp bút ghi Đăng Cực Chiếu, tài hoa hơn người, Dương Vinh là nhắc nhở hắn trước nên thăm tổ lăng, dễ thành người kế tục đại vị, tâm tư kín đáo.

Ngoài ra hắn còn nhìn trúng mấy người Hồ Tĩnh, Hoàng Hoài, Dương Sĩ Kỳ, Hồ Nghiễm, Kim Ấu Tư, nhưng mấy người này hắn định tiếp tục khảo sát khảo sát, bởi vì quốc vụ bận rộn, hắn chuẩn bị, trước hết để cho Giải Tấn và Dương Vinh đi vào các, mấy người khác lục tục gia nhập.

Trừ lần đó ra, chính là đem việc mình đăng cực báo cho biết chư bang, Triều Tiên, Nhật Bản, Lưu cầu... Ngoại trừ các nước vùng duyên hải, còn có phiên quốc Tây Vực, kể cả đế quốc Mộc nhi xa xôi, một đại đế quốc hiển hách tại phương Tây, hắn cũng biết rõ.

Ngoài ra, hắn còn tính toán an bài người điều tra tình hình Thát Đát và bộ tộc Ngõa Lạt, hai quốc gia phương bắc này, trong mắt hắn thì đó là uy hiếp lớn nhất của Đại Minh, mà hai nước trong quá trình phân liệt đến thành lập, Đại Minh đang bề bộn nội chiến, đối với quốc gia bọn họ lớn hay nhỏ nhỏ, binh lực bao nhiêu, chủ chương lãnh tụ chính quyền... Các phương diện cũng không hề biết, chuyện này hắn chuẩn bị an bài Phi Long Hạ Tầm và Cẩm y Kỷ Cương phân biệt đi làm. Hai người tuy đều là Cẩm Y vệ, nhưng một sáng một tối, có thủ lĩnh, an bài như vậy cũng là lần khảo nghiệm thứ nhất của hắn đối với hai tổ chức bí điệp có cùng năng lực làm việc này.

Hạ Tầm thấy Chu Lệ đang bề bộn không ngớt, Chu Lệ.

Lập tức đem chuyện này nói cho hắn nghe, Hạ Tầm cũng không hy vọng Phi Long bí điệp một tay mình hao phí toàn bộ tinh lực chế tạo đều chỉ dành trên người Chu Duẫn Văn củi mục kia, tuy nói Hoàng Thượng coi trọng nhất chính là sự kiện này, Hạ Tầm lập tức đáp ứng một lời, tiếp đó là đề nghị về phía Chu Lệ, uy đã dựng lên, phá rồi lại lập, lực đạo "phá" cũng không xê xích gì nhiều, hôm nay bách quan đang hoảng sợ, hẳn là nên có chừng có mực.

Vài ngày qua, con tức của Chu Lệ đã không lớn như hai ngày đầu, ngẫm nghĩ một lát, liền gật đầu.

Hạ Tầm vui vẻ, vội vàng nén âm thanh, lại hỏi dò: "Hoàng Tử Trừng và Tề Thái đều đã bắt trở lại, nhóm gian thần hàng đầu trong 'Bảng gian nịnh', đều đã bị giam giữ, ý Hoàng Thượng định xử lý bọn họ như thế nào?".

Chu Lệ liếc nhìn hắn, hỏi: "Ngươi lại có gì muốn nói?".

Hạ Tầm vội nói: "Hoàng Thượng hy vọng nhất, không phải giết vài thư sinh ngu ngốc, mà là để sĩ tử toàn thiên hạ biết, cho nên thần cho rằng, đối với người có thể tranh thủ, cần phải dùng lực mạnh để tranh thủ, mặc dù bọn họ không thể hiệu lực vì Hoàng Thượng, cũng tận khả năng đừng giết hết, trải qua chuyện Cảnh Thanh đâm vương này, nếu Hoàng Thượng còn có thể khoan hồng độ lượng đối với bọn họ, người đọc sách cũng không phải mỗi người đều đọc sách đến hôn mê ngu ngốc, luôn luôn biết chuyện có lý, sẽ khâm phục sự khoan dung của bệ hạ, cam lòng để bệ hạ sử dụng".

Chu Lệ lại liếc liếc hắn, Hạ Tầm vội chắp tay cúi đầu trước ngực.

Cảnh Thanh thứ giá, liên quan đến rất rộng, Trần Anh và Kỷ Cương lại bắt một nhóm người lớn, cựu thần Kiến Văn giờ đây đều vội vã thiết lập quan hệ với bọn họ, chỉ e sợ tránh không kịp, nào có một người chịu cầu tình vì bọn họ, đã sớm tai vạ gió. Mà Hạ Tầm làm như vậy, rõ ràng cho thấy mình không nịnh nọt, một khi có người noi theo Cảnh Thanh, lại một người giỏi hành thích đến đầu hàng, Hạ Tầm sao có thể không bị liên quan? Hắn là theo long thành thần, công huân lớn lao, giờ đây đã là người quyền lực cực cao, nếu là vì chuyện tư tâm, rõ ràng không cần làm như vậy.

"Hắn là nghĩ cho ta mà thôi!".

Nghĩ tới đây, trong lòng Chu Lệ có chút tình cảm ấm áp, hắn thả tấu chương đang nhìn một nửa trong tay xuống, thần sắc hòa hoãn, nói với Hạ Tầm: "Được rồi, vậy ngươi đi một

chuyến, đường đường là quốc công ra mặt, trẫm cũng tính là cho bọn họ mặt mũi, bề ngoài trẫm đã đủ thành tâm chưa? Nguyện ý nhận tội, trẫm liền khoan hồng, phục quan nguyên chức. Một mực khăng khăng, mặc dù tội không đáng chém, cũng phải sung quân lưu vong, tuyệt không bỏ qua!".

"Thần tuân chỉ".

Chu Lệ lại nhìn hắn một cái, nói: "Nhưng... Có ba người, ngươi không cần để ý tới".

Hạ Tầm cũng không hỏi tên ba người kia, tại triều, Chu Lệ hận nhất chính là Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, trong đó đặc biệt là Phương Hiếu Nhụ dùng kế ly gián suýt nữa hại mình giết con mình, bên ngoài, hận nhất là Thiết Huyễn đem linh vị lão tử hắn nâng lên đầu thành để làm tấm chắn, nếu cầu tình cho mấy người này, đó là xác định mũi dính đầy tro, hắn vội đáp: "Thần rõ ràng!".

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 426

Sát Phí Khổ Tâm.

Hình bộ và Thiên Lý tự ở cùng một chỗ, bắc bán bộ là Hình bộ, nam bán bộ là Thiên Lý tự. Đại viện Hình bộ nằm ở phía tây quay mặt về hướng đông, tất cả góc tây nam và góc tây bắc đại viện không có một chỗ nào không phải nhà giam, theo thứ tự là quan giam và giam bình thường, giam bình thường là giam giữ phạm nhân phạm vào án kiện trọng đại, quan giam thì là chỗ giam giữ quan phạm tội cùng gia quyến.

Điều kiện trong quan giam nếu so với giam bình thường thì tốt hơn nhiều, binh tốt trong ngục quan giam đối với quan vi phạm cũng khách khí, đây là kinh nghiệm từ xưa truyền thừa, ai biết khi nào đại quan triều đình hôm nay nói muốn chém đầu ngày mai lại được phục quan nguyên chức? Ngươi đắc tội gia đình người ta, sau này người ta ra tù, tùy tiện nói một câu, là có thể bóp chết ngươi giống như con kiến.

Cho nên quan tốt ngục giam chẳng những đối với phạm nhân cực kỳ khách khí, ở trong lao vẫn xưng lão gia như trước, hơn nữa chỉ cần ngươi có tiền, nghĩ đến chuyện hưởng thụ, cứ chuẩn bị đi, tự ngục tốt sẽ làm người chạy việc cho ngươi.

Hạ Tầm đến Hình bộ cùng Thị lang Liêu Ân đi vào nơi giam quan, bên trong vẩy nước quét nhà cực kỳ sạch sẽ, cửa sổ ở mái nhà mở ra, không khí cũng tươi mát, chỉ có điều bởi vì rất nhiều gia quyến quan phạm tội cũng đều bị nhốt vào đây, cho nên trong phòng giam có cảm giác đã kín người hết chỗ.

Thẳng đường đi tới, lão bà khóc, hài tử gọi, còn có người chửi ầm lên, cẩn thận nghe, đối tượng mắng lại chính là thân nhân bọn nó, ví dụ như thân tộc Phương Hiếu Nhụ, thân tộc Tề Thái, lúc này hoàn toàn không nhớ rõ lúc bọn họ làm quan, một nhà già trẻ đã nhận được những lợi ích thực tế gì, chỉ nhớ rõ bọn họ phạm tội làm một nhà mình chịu tội cùng, lời mắng cực kỳ ác độc, cái gì dơ bẩn đều có hết.

Hạ Tầm hơi nhíu mày, Liêu Thị Lang ở một bên thấy quốc công gia có chút không vui, vội

nháy mắt về phía lão đại canh ngục, ngục lão đại lập tức rít gào một tiếng: "Tất cả câm miệng, cẩn thận không thì ăn roi".

Tiếng mắng chửi liền im bặt, ngục tốt có thể khách khí đối với ngươi, ngươi dám đạp lên mặt mũi hắn, hắn cũng có can đảm thu thập ngươi, người thường niên thủ trong nhà tù, tâm lý hơi âm u, thủ đoạn ác độc sửa trị người khác có rất nhiều.

Liêu Thị Lang cung kính cùng Hạ Tầm đi đến bên trong đi, càng đi vào trong, giam giữ quan nhân cũng càng lớn, người bị giam trong phòng giam lại càng ít, trong phòng giam trống trải hơn rất nhiều.

Những người trong phòng giam này lại đều không giống nhau, có người thấy Hình bộ Thị lang đến đây, dường như đi cùng một quan nhân rất lớn, ngồi ở trong phòng giam không nói lời nào, cặp ánh mắt kia lại một mực theo sát Hạ Tầm di động, trong ánh mắt lộ ra khát vọng và chờ mong, chỉ trông mong hắn đến truyền chỉ phóng thích mình.

Cũng có người mạnh mẽ bổ nhào vào bên cạnh hàng rào, hai tay cầm lấy hàng rào, chửi ầm về phía Hạ Tầm và Liêu Ân: "Cẩu quan gian tặc, các ngươi chết không yên lành đâu!".

Ngục tốt đi theo sau lưng Hạ Tầm cũng không khách khí, hướng về phía quốc công gia chửi ầm lên, đây không phải tìm đường chết sao, bọn họ co roi lại rồi vung mạnh, đừng xem nhà tù là từng hàng rào dựng thẳng, bọn họ đã sớm luyện thành tiên pháp, co lại đi vào khe hở, mặc kệ ngươi trốn đến chỗ nào, đều có thể như hình với bóng, đánh một cái là bọn họ kêu thảm mấy ngày liền.

Có quan nhân trong phòng giam, mặc áo tù nhân, đối với đoàn người Hạ Tầm và Liêu Ân đến thì nhìn cũng không nhìn, tự lo cầm cục đá, vẽ loạn trên tường, viết câu thơ.

Trên tường mới cũ sớm đã có không ít câu thơ, khắc đầy cả mặt tường, phảng phất là vẽ bậy trong nhà vệ sinh, người này còn muốn ngâm thơ, chỉ có thể tìm chút ít khe hở trong đó, chữ vẫn không thể quá lớn.

Lại có người ngồi thẳng dậy, mắt thấy Hạ Tầm và Liêu Ân đi qua, thần thái thong dong, mặt mỉm cười, phảng phất như cao tăng đắc đạo, khó có thể nhận đó có phải thật sự là coi thường việc sinh tử hay không.

Anh hùng hảo hán, giang dương đại đạo khi sắp bị tử hình hô to "hai mươi năm sau lại là

một hảo hán", Hạ Tầm chưa thấy qua, nhưng trên pháp trường tử hình tội phạm trong xã hội hiện đại, cũng có người chẳng hề để ý, vẻ mặt cợt nhả, là thật sự không sợ hay ra vẻ thong dong, Hạ Tầm cũng khó có thể xác định tâm lý bọn họ, đối với những người đọc sách này càng khó phỏng đoán.

Trong ngục giam người ta nói có thể thể hiện trăm mặt nhân sinh, xem ra không phải là giả.

***

"Quốc Công, xa hơn phía trước, đều là nhà tù một mình, Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, Luyện Tử Ninh, Trác Kính, còn có...".

Hạ Tầm đứng vững, quay đầu về phía hắn, Liêu Ân lập tức ưỡn ngực, xem xét mọi nơi, cao giọng nói: "Phụ Quốc Công gia vâng mệnh khẩu dụ Hoàng Thượng, tới chỗ này vấn an các vị đại nhân, các vị đại nhân ngày xưa đối với Hoàng Thượng tuy có chỗ vô lễ bất kính, nhưng Hoàng Thượng khoan hồng độ lượng, chỉ cần các vị đại nhân chịu cúi đầu nhận tội, Hoàng Thượng sẽ đặc xá các ngươi...

Hạ Tầm khoát tay, ngăn Liêu Ân lại, rồi nói: "Hoàng Thượng nói: Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, sửa tổ chế, ly gián tôn thất, chính là đầu sỏ gây nên, bốn năm nay quốc gia hao tổn dân chúng ly tán, tôn thất mất mát, tướng sĩ thương vong, tuyệt đối không thể xá tội! Trừ ba người này, người chịu hoàn toàn tỉnh ngộ, Hoàng Thượng đều sẽ bao dung!".

Hạ Tầm nói thẳng, ba người này hẳn là phải chết, cầu xin tha thứ cũng vô dụng, đây là bước phân hóa đầu tiên. Hắn muốn khuyên giải chúng thần, rồi lại sợ bọn họ bị bọn người Phương Hiếu Nhụ ép buộc bằng đại nghĩa, quan viên hơi có thể tranh thủ thì yếu thế không bước ra được một bước đầu hàng này, trước tiên phải nói rõ cho bọn họ rõ ràng việc sinh tử, bọn họ muốn nhắc lại cái gì mà hùng hồn hy sinh thân mình, hiệu quả đã giảm bớt đi nhiều. Vì thuyết phục những quan viên này đừng làm việc hy sinh vô vị, Hạ Tầm quả thực phải cân nhắc một phen.

Hắn chắp tay về phía hai bên trái phải trong phòng giam, cất cao giọng nói: "Các vị đại nhân, ngày xưa đều vì chủ mình, các vị ăn triều đình bổng lộc, hiệu trung với hoàng đế, trung tâm có thể khen, đương kim hoàng thượng cũng không trách tội. Hoàng Thượng từng nói, các ngươi đều là thần tử Thái tổ hoàng đế lưu lại, tất nhiên nên trung với thiên tử Thái tổ hoàng đế truyền ngôi, đây là đạo thần tử, cũng không có chuyện gì không ổn.

Nhưng mà, Kiến Văn đế ở thâm cung, không rành thế sự, bị vài gian nịnh cầm giữ triều chính, đầu độc quân thượng, các vị đại nhân cũng bị bức làm chuyện sai, phá hư thiết chế tổ tông khiến hoàng thất tông thân thương tổn, tội không thể tha thứ, nhưng tình có thể nghĩ. Đương kim thiên tử khởi bình tĩnh Nan, giết tới thành Kim Lăng, vốn là thuận theo tổ chế, thanh lọc bên cạnh quân vương, giết gian tà. Nhưng không ngờ, Kiến Văn đế xấu hổ, không mặt mũi nào đối mặt với hoàng thúc, lại tự vẫn. Vì giang sơn xã tắc, đương kim hoàng thượng mới kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, chỉ cần các vị đại nhân nhất nhất đi theo...

Bậc thang này của Hạ Tầm còn chưa trải xong cho bọn hắn, liền nghe một tiếng cười lạnh nói: "Xảo ngôn đến mấy, cũng khó sửa đổi việc phản thần soán nghịch, chúng ta quang minh lỗi lạc, như ánh sao trên trời, mặc dù vừa chết, danh tiếng cũng có thể được ghi vào sử sách, mặc dù chết nhưng càng vinh! Bọn ngươi là gian nịnh, sẽ bị muôn đời thóa mạ!".

Hạ Tầm xem xét, nói chuyện đúng là Hoàng Tử Trừng, Hạ Tầm mỉm cười nói: "Thì ra là Thái Thường tự khanh Hoàng đại nhân, thất kính thất kính. Một người, đưa ra chủ ý lùn cũng không khó, khó là cả đời lúc nào cũng có chủ ý lùn, việc khó khăn như vậy, Hoàng đại nhân đều làm được, Dương mỗ đối với Hoàng đại nhân thật sự là cực kỳ khâm phục".

Sắc mặt Hoàng Tử Trừng hồng như máu, bổ nhào đến bên cạnh hàng rào, chỉ tay vào Hạ Tầm, tức giận nói: "Ngươi... Dám vũ nhục lão nhân...".

Hạ Tầm phủi phủi áo bào, khinh thường nói: "Quang phong vụ nguyệt? Ngươi cũng xứng sao! Tào Quốc Công hai lần bại trận, là ngươi thay hắn mượn cớ che đậy, nói láo trước mặt Kiến Văn, đến nỗi hắn có tội không phạt, lại còn được trọng thưởng? Chính là vị đế sư như ngươi, ngươi vì sao lại làm như vậy? Là vì giang sơn của Kiến Văn hay đại nghĩa thiên hạ? Còn không phải là vì tiền đồ bản thân! Chỉ sợ ngươi biết rõ hắn là phải chết, vì cái danh sau lưng, nên mới ra vẻ kệch cỡm như thế!".

Hoàng Tử Trừng tức giận đến bốc lửa, nhưng những sự kiện dơ bẩn này hắn không cách nào phản bác, hắn nhất thời nghẹn th, mặt đỏ tới mang tai, Phương Hiếu Nhụ trong phòng giam đối diện trầm giọng giải vây nói: "Việc nhỏ không ảnh hưởng đến quốc gia đại sự! Sự nghiệp thống nhất đất nước từ xưa thường có phân ngắn dài, quốc gia luân lý cương thường, sao có thể vô tư? Chúng ta làm, là vì nước vì dân, không thẹn với lương tâm! Chỉ có một chút nhược điểm như vậy, vết tích không có, lại có thể cho là chuyện gì?".

Hạ Tầm nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn nhìn Phương Hiếu Nhụ, rồi hỏi: "Như vậy xin

hỏi Phương học sĩ, cái gì luân lý cương thường liên quan đến vận mệnh dân sinh quốc gia, lại quan trọng như vậy?".

Phương Hiếu Nhụ chấn âm thanh nói: "Hoàng thất chính thống!".

Hạ Tầm cười nhẹ một tiếng: "Chỉ là kiểu nhìn xem ai đầu thai vào đâu thôi!".

Phương Hiếu Nhụ lạnh lùng nói: "Đây là thiên ý, đây là thiên đạo!".

Hạ Tầm nói: "Thiên ý? Nói đến thiên ý, thiên ý làm cho Yến vương điện hạ làm hoàng đế! Phương học sĩ ngươi không phải tôn trọng lễ chế thượng cổ sao, thượng cổ còn có tuyển hiền nhâm, có thể nhường ngôi thiên hạ, có phải là một vị hoàng đế tốt, phải xem hắn đối với quốc gia, đối với lê dân bách tính có thể làm những thứ gì! Kiến Văn có giang sơn to như vậy, đánh không lại một góc Bắc Bình, hắn có gì đức gì có thể thống trị?".

Phương Hiếu Nhụ ung dung chắp tay, khinh thường nói: "Hoàng Thượng chí nhân chí hiếu, Yến tặc sao lại có thể so sánh được?".

Hạ Tầm thở dài nói: "Chí nhân chí hiếu, nghe được những lời này, tai ta ngứa ngáy quá, nhưng ta nghĩ vỡ đầu, cũng không nghĩ ra Kiến Văn ngồi ghế bốn năm nay, rốt cuộc chí nhân ở chỗ nào! Hiếu ở chỗ nào?

Chẳng lẽ vừa trèo lên đại vị, cấm hoàng tử vội về chịu tang chính là chí hiếu? Chẳng lẽ vô tội mà giết, cầm tù Tề vương, Chu vương Đại vương, bức tử Tương vương, chính là chí nhân?

Chí nhân chí hiếu chính là hoàng đế tốt sao? Chiếu theo lời Phương đại nhân ngươi nói, một người có hiếu có thể làm hoàng đế, nhưng hắn có thể quản lý tốt một quốc gia sao? Nếu minh quân trong mắt ngươi, chỉ là đạo đức cao thượng, người đáng làm hoàng đế nhất phải là hòa thượng, quét rác thương mạng con kiến hôi, cho con muỗi hút máu, chẳng phải hoàn mỹ sao?".

Phương Hiếu Nhụ giận không kìm được rít gào nói: "Yến tặc là thúc giết cháu...".

"Được rồi được rồi, Phương đại học sĩ ngươi nói một chút đạo lý có được hay không? Lấy việc luôn có nhân quả đi! A, đúng rồi, Phương học sĩ không tin phật, không tin nhân quả, nhưng đạo lý ngươi cũng biết giảng chứ? Nhất gia chỉ chủ vừa mới mất, thi cốt còn chưa lạnh, Trưởng Tôn ngươi kế thừa gia nghiệp, liền xa lánh tất cả thúc phụ, trăm phương ngàn kế muốn

đem tài sản tổ phụ ngươi phân cho bọn họ, dùng các loại danh nghĩa thu về.

Việc này cũng chưa tính, còn muốn bức tử tất cả thúc phụ, chất nhi này là một người nhân từ? Thúc thúc chỉ có thể khoanh tay chịu chết, một khi phản kháng chính là thúc giết cháu. Trong luật Đại Minh có một quy định cháu giết chú là đại nhân đại nghĩa, thúc phụ phản kháng lại thành thúc giết cháu, đại nghịch bất đạo sao? Đổi trắng thay đen cũng là chỉ hươu bảo ngựa, vừa ngu vừa dốt!".

Tề Thái một mực khoanh chân ngồi ở trong phòng giam, nghe bọn họ lý luận, nghe đến đó, chỉ hơi thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Hoàng Tử Trừng tiếp lời nói: "Đây là việc quốc sự, há có thể đánh đồng với gia sự, phiên vương quyền trọng, vô ích với quốc gia, vì thiên hạ thái bình, phải...".

Hạ Tầm liếc mắt nhìn hắn, buông tay nói: "Ngươi xem, ta và các ngươi nói chuyện, các ngươi nói với ta chuyện thúc giết cháu, ta và các ngươi nói chuyện gia sự, các ngươi lại cùng ta đàm quốc sự. Được, ngươi cần quốc sự, ta liền nói quốc sự".

Hạ Tầm xoay thân hình lại, cất cao giọng nói: "Hoàng Minh Tổ Quát": Thiên hạ to lớn, cần phải xây phiên binh, trên bảo vệ quốc gia, dưới giúp dân sống yên ổn. Nay các con đã lớn. Cần có tước phong, phân cho các nước. Ban cho bọn hắn phiên quốc, chính là tuân theo chế độ từ cổ xưa đến nay, vì kế yên bình lâu dài. Các vị đại nhân, phiên vương này là Thái tổ hoàng đế lập ra, các ngươi luôn miệng nói Yến vương điện hạ vi phạm tổ chế, rốt cuộc là ai vi phạm tổ chế?

Hoàng Tử Trừng vừa muốn nói chuyện, Hạ Tầm lại nói: "Được, ngươi tự vả miệng mình một cái, ta lại không lý luận cùng ngươi, theo như ngươi nói, phiên vương quyền to, vô ích với đất nước, vì kế thiên hạ ổn định và hòa bình lâu dài, nên tước phiên. Ta đây hỏi ngươi, cái gì gọi là tước phiên?".

Hạ Tầm mạnh đề cao thanh âm, trầm giọng nói: "Phiên vương, tách rời, hắn có phong quốc, tự lập binh của hắn, xưng làm phiên vương. Ngươi muốn binh quyền, chư vương giao, ngươi muốn ba đạo hộ vệ binh mã, chư vương cũng giao, thân vương này chỉ còn là thân vương, đã không được xưng là phiên vương, vì sao còn muốn đau khổ bức bách, không chết không buông tha?".

Phương Hiếu Nhụ lạnh lùng nói: "Phân phong thế nặng, vạn nhất bất hạnh, sẽ có họa về lâu

dài, Yến vương tọa trấn một phương, thủ biên phòng đã lâu, một khi dã tâm phát sinh, quốc gia bắt hắn xuất binh quyền, cũng không nói lên hắn sẽ không bao giờ gây họa cho quốc gia!".

"Vạn nhất? Một khi? Phương đại học sĩ ngươi phụ chính quân đội, không phải muốn noi theo Chu công sao, Chu công chỉ cần nhìn thấy hoàng tử có bản lĩnh có uy vọng, nếu biết dùng người, có văn thần vố tướng, thiết lập trọng binh, một khi, vạn nhất, có khả năng tạo phản, với bản lãnh của hắn sẽ làm thiên hạ đại loạn, vậy mặc kệ hắn có tội hay không, có phản tâm hay không, lập tức động thủ xử lý sao?

Khó trách Phương học sĩ ngươi là đại nho, học vấn kinh thiên địa quỷ thần khiếp bực này, thật ta bội phục sát đất! Khó trách Phương học sĩ ngươi được tiến cử vào triều, Thái tổ hoàng đế không chịu dùng ngươi, dựa vào lý của luận của ngươi, nếu muốn thiên hạ bình yên, như vậy ngoại trừ Thái tử, toàn bộ hoàng tử khác không nên nuôi dưỡng, cũng không dạy hắn vố công, lại không dạy hắn biết chữ, hoặc là nên bóp chết ngay từ khi mới sinh để chấm dứt hậu hoạn, phải thế không?".

Hoàng Tử Trừng trợn mắt trắng, lạnh lùng cười nói: "Chúng ta oan uổng hắn sao? Hắn xác thực làm phản, không phải sao?".

Hạ Tầm cũng cười: "Hoàng học sĩ ngươi còn không biết xấu hổ? Yến vương điện hạ hẳn là phải cúi đầu nhận chết, mới đúng ngươi tâm ý hả? Nhưng nếu Yến vương điện hạ thật sự cúi đầu, ngươi chịu thừa nhận hắn bị oan uổng sao? Ta xem không thể nào, Yến vương nếu là trung thần, Kiến Văn đế chẳng phải thành hôn quân, các ngươi sẽ chẳng phải là thành gian thần sao?

Cho nên, nếu lúc trước Yến vương điện hạ thật sự cúi đầu các ngươi vẫn sẽ an bài cho hắn một tội danh chủ mưu tạo phản. Sách sử sẽ ghi, các vị đại nhân anh minh thần vố tự nhiên phát hiện dấu vết phản, lập tức tiêu diệt gian thần. Người đã chết còn phải lưu danh xấu ngàn năm! Tương vương cam tâm chẳng phải nhận được một cách xử trí như vậy sao? Vị Kiến Văn đế chí nhân chí hiếu kia, hắn tự tay ban thưởng cho thúc phụ bị bức tử một chữ gì! Lệ!".

Hạ Tầm bất động thanh sắc, càng về sau âm thanh càng cao, từng câu từng chữ truyền vào trong lòng mỗi một quan viên, kích khởi từng gợn sóng ở đáy lòng bọn họ, có ít người không khỏi nghĩ lại các chuyện xảy ra trong bốn năm nay, mình lúc đó làm như vậy, thật sự có đúng không?

Phương Hiếu Nhụ nén âm thanh nói: “Mặc kệ ngươi múa lưỡi thế nào, Phương Hiếu Nhụ chỉ trung lòng mình, vì thiên tử, vì dân chúng thiên hạ, Phương mỗ chết cũng không tiếc!”.

Hạ Tầm bình tĩnh trở lại, hơi hạ thấp người về phía hắn nói: “Phương học sĩ, trung với lòng mình, cầu người được người, chắc chắn đáng giá tôn kính! Nhưng mà, chẳng lẽ chỉ có ngươi trung với đạo của mình? Bốn năm này, đi theo Vĩnh Lạc hoàng đế vào sinh ra tử, các tướng sĩ anh dũng thiện chiến kia, chẳng lẽ không phải trung với đạo của bọn họ?

Ngươi chết, là theo đạo! Tướng quân Trương Ngọc chiến đấu mà chết, chẳng lẽ không phải vì bảo vệ đạo trong lòng hắn? Chỉ có đạo của ngươi mới là đạo? Chỉ có cái chết của ngươi mới có ý nghĩa? Thiên địa đại đạo, chỉ là do ngươi thiết lập? Dựa vào đạo gì đó của ngươi chính là đại nghĩa? Vì chủ mà sống vì dân mà chết? Ngươi xứng sao! Việc này liên quan đến quốc gia, dân tộc và dân chúng hả? Ngươi chỉ là vì Kiến Văn, vì cái thứ chính thống, vì tín ngưỡng của ngươi mà chết! Tâm tuẫn đạo khả kính, con đường riêng lại thật sự không đáng”.

Phương Hiếu Nhụ như bị sét đánh, bỗng dưng lui hai bước, nhất thời nói không ra lời.

Hạ Tầm khinh thường xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng thốt: “Phương học sĩ, ngày phá thành, có đại thần tử vẫn, Kiến Văn đế tự vẫn, cũng có đại thần tử tiết, trong đó đều không có ngươi, không phải vì Kiến Văn đế nể trọng ngươi, mà là ngươi ở trong nhà bó tay chịu trói!

Hoàng học sĩ, Tề Thượng Thư, đương kim Thánh Thượng sau khi lên ngôi, các đại thần như Vương Thúc Anh, Hoàng Quan đều tự vẫn tỏ chí, trong đó cũng không có các ngươi, các ngươi giải tán binh mã, thay đổi trang phục, lẩn trốn trên đường mới bị bắt trở về.

Nếu bọn họ không muốn chết, cũng có thể không cần chết, chỉ cần xưng tội thần phục với Vĩnh Lạc hoàng đế, đều được đến đặc xá, Bình An, Thịnh Dung đã từng đánh bại quân tướng phía bắc như vậy mà đều có không chết, huống chi là bọn hắn. Mà các ngươi, người cần phải tự vẫn, nhưng các ngươi đều không chết, còn ở nơi này bàn luận đại nghĩa cùng ta làm gì?”.

Hạ Tầm nói lời này thì có chút ý tứ châm ngòi, người khác nghe vào trong tai, thần sắc quả nhiên khác thường, Hạ Tầm rèn sắt khi còn nóng, kêu: “Liêu Thị Lang!”.

Liêu Ân ở một bên nghe đến nhập thần vội tiến lên phía trước nói: “Hạ quan ở đây, Quốc Công có gì phân phó?”.

Hạ Tầm nói: “Ngoại trừ Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng, Tề Thái, các vị quan viên khác mời ra ngoài, nói chuyện với chúng ta!”.

Hạ Tầm bình tĩnh quan sát thần sắc tất cả quan viên, hiển nhiên có người bởi vì những lời này của hắn, thái độ đã buông lỏng, chỉ là trở ngại mặt mũi, ở trước mặt mọi người khó có thể mở miệng. Hắn rèn sắt khi còn nóng, đem nguyên một đám này mang ra ngoài hỏi thăm, bên cạnh không có phạm quan khác, khi đó làm cho bọn họ thừa nhận có tội, thỉnh cầu đặc xá rất dễ dàng.

Cứu được một người chính là một nhà thậm chí một tộc, công đức vô lượng, về phần những người vẫn không chịu buông chấp niệm, hắn cũng không cần biết nhiều như vậy, thay đổi một triều đại là một lần thanh lọc, đây không phải là vô nghĩa sao!

Hạ Tầm cất bước đi ra ngoài, lúc này, gia quyến quan phạm trong phòng giam cách đó khá gần đã truyền ra tiếng gầm rú điên cuồng, có trưởng bối tông tộc của phạm quan cố gắng nhô ra, hò hét khàn cả giọng, có thể nhi cha mẹ gào khóc cầu khẩn.

Có người nghĩ Kiến Văn vừa chết, người nhà hắn có lẽ cũng có thái độ đồng nhất, nhưng dù sao cũng là số ít, đại bộ phận thân nhân dòng họ lại như người chìm dưới nước bắt được một cây rơm rạ cứu mạng, tiếng gọi ầm ĩ đinh tai nhức óc, dường như trong ngục giam đã xảy ra bạo động, mỗi một âm thanh đều làm rung chuyển nhân tâm vốn có ý chí kiên định.

Ngay sau đó, gia quyến phạm quan chỗ nhà tù xa hơn cũng biết, lập tức gia nhập hàng ngũ cầu khẩn, khuyên giải lão gia nhà mình, mà một số thành viên gia tộc ba người Phương Hiếu Nhụ Hoàng Tử Trừng Tề Thái bị xác định tuyên bố cần phải bị quản chế này, giống như bị điên gào thét mắng chửi, nhìn bộ dáng bọn hắn điên cuồng liều mạng rung chuyển hàng rào, nếu như giờ đây thả bọn họ ra, bọn họ có thể bổ nhào qua cắn nát người kẻ đầu sỏ đã làm liên lụy đến cả nhà.

Phương Hiếu Nhụ và Hoàng Tử Trừng còn muốn cho thấy tâm chí, hiệu triệu chúng quan, nhưng thanh âm kia giống như chim chích chòe, đều bị những gia quyến phạm quan tâm tình lâm vào điên cuồng hò hét hết mình giống như tiếng sấm này bao phủ.

Lúc Hạ Tầm đi ra nhà tù, lén lút phân phó một tiếng với Liêu Ân: “Không cần phải gấp gáp, chờ thêm nữa canh giờ, nhắc lại lần nữa”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 427

Kỳ Cảnh Tiểu Giai Nhân.

Thùng tắm bằng gỗ Hương Bách, hơi nước mờ mịt, trên mặt nước tràn đầy hoa sắc hồng. Sóng nước nhộn nhạo, như ẩn như hiện, là một thân thể nữ hài nhi trắng nõn động lòng người.

Nàng buông lỏng nằm ở trong thùng tắm, đầu để khăn mặt, cả thân thể đều chìm trong nước, trên mặt hơi hiện ra vẻ ửng hồng. Tựa như đang ngủ, bàn tay nhỏ bé ngẫu nhiên lại nâng lên, nhẹ nhàng mơn trớn qua vai, lau qua xương quai xanh tinh xảo gợi cảm, bởi vì nước gợn nhộn nhạo, hoa tách ra một chút, một đôi ngực trắng muốt nhìn như hình giọt nước có thể ẩn hiện nhìn thấy được.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thần tình trên mặt cũng không như động tác nhàn nhã bình thường của nàng, tựa như đang nghĩ ngợi gì đó, ai biết được, vào tuổi của nàng, vốn là lúc ảo tưởng về tình yêu nhất.

"Quận chúa, Phụ Quốc Công đến, đang do Định Quốc Công tiếp".

Xảo Vân lén lút xuất hiện, nhẹ giọng bẩm báo về phía nàng.

"Hả?". Mính Nhi đột nhiên mở cặp mắt động lòng người ra.

Thế là, một đôi bánh bao trắng muốt động lòng người từ trong gợn nước thản nhiên bước ra, tản ra nhiệt khí nghi ngút, đôi chân thon dài uyển chuyển đạp trên ghế tắm, một bộ áo tắm nhu hòa như mây liền bao lấy thân thể hoàn mỹ.

Từ Cảnh Xương đang uống trà nói chuyện phiếm cùng Hạ Tầm, Từ Cảnh Xương hiểu rõ quan hệ giữa phụ thân và Hạ Tầm, đối với hắn rất thân mật, hai người là thanh niên tuổi tương tự, Từ Cảnh Xương đuổi người sai vặt đi, thật ra cũng là một người trẻ tuổi tính tình cực sảng khoái, hai người có thể nói là một đôi bạn hợp ý.

Hạ Tầm có tâm tình rất tốt, nghiêm khắc công kích bọn người Phương Hiếu Nhụ, Hoàng

Tử Trừng, dao động tinh thần trọng nghĩa trong nội tâm những quan viên khác, chỉ ra bọn người Phương Hoàng là người Vĩnh Lạc hoàng đế nhất định muốn giết, cũng phát ra hiệu quả phân hóa, bọn họ nói ra chút lời dõng dạc, không khỏi có loại cảm giác bắt người cùng chết, sau đó đem từng bộ phận những quan viên khác đưa ra khỏi nhà ngục mà đánh từng bộ phận, quả nhiên có mấy quan viên "vẫn còn ôm nửa cây đàn tỳ bà che mặt", liền tỏ vẻ quy hàng.

Một phen cố gắng không uổng phí, bảo vệ mấy người, ảnh hưởng lại đến vài gia tộc mấy trăm mấy ngàn người, công đức vô lượng! Hạ Tầm hồi cung hướng Hoàng thượng phục chỉ, mới vừa ra khỏi, đụng phải người Định Quốc Công Từ Cảnh Xương phái ra tìm kiếm. Hạ Tầm tuy lập tức chạy đến phủ Định Quốc Công nhưng vừa nghe là Mính Nhi cùng mời hắn tới, hắn cũng không suy nghĩ có thể có đại sự gì, đến phủ Định Quốc Công, nghe nói quận chúa còn đang tắm rửa, tâm tình càng thoải mái.

Hắn đang thoải mái trò chuyện với Từ Cảnh Xương, giọng Xảo Vân ngoài cửa phòng bẩm báo một tiếng: "Quận chúa đến!".

Mép váy màu trắng khẽ nhếch, Mính Nhi đã duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó, Mính Nhi vừa mới tắm rửa qua, mái tóc dài đen nhánh vẫn ẩm ướt sáng sáng, hai má ửng hồng trên khuôn mặt cũng chưa rút đi, loại khí chất mỹ lệ... Rất quyến rũ, Hạ Tầm thấy vậy tim liền đập thình thịch.

Mỹ nhân như rượu, đắm say lòng người.

Hạ Tầm đột nhiên nhớ nhà, hơn nữa muốn uống rượu.

"Cô cô!".

Định Quốc Công vội vàng đứng dậy, hành lễ về phía Mính Nhi, khi còn bé, hắn cảm giác mình lớn tuổi hơn, hành lễ đối với một cỏ bé so.

Với mình còn nhỏ hơn nhiều thật sự rất kỳ cục, làm cho... Không ít lần hắn bị lão tử đánh, giờ đây lớn lên, tất nhiên hiểu rõ thứ tự trưởng bối, đây là chính cô cô trưởng bối của mình, bộ dạng cung kính không hề giả dối đi ra.

"Cảnh Xương, ngươi trước đi ra ngoài, cô cô và Phụ Quốc Công cần bàn chút chuyện".

"Vâng, chất nhi cáo lui".

Từ Cảnh Xương lui hai bước, lại chắp chắp tay về phía Hạ Tầm, cất bước lui ra ngoài.

Xảo Vân đi lên đổi trà cho hắn lại bưng một ly lên cho quận chúa, sau đó liền thối lui ra bên ngoài phòng, đứng ở cửa ra vào.

Mính Nhi ngồi trên ghế chủ vị, đôi mắt đẹp khẽ lướt qua, mắt to con ngươi cũng to, thật sự rất động lòng người.

Hạ Tầm đã thu lại tâm tình xao động, mỉm cười: "Làm sao vậy, tìm ta đến, có chuyện gì?".

Mính Nhi trợn mắt nhìn, nói: "Không có chuyện, sẽ không thể tìm ngươi sao?".

Hạ Tầm cười khổ: "Ta chỉ biết, cô không thể không có chuyện".

Mính Nhi nâng chén trà lên, dù ung dung dùng trà, đầu ngón tay nhẹ nhàng vểnh lên, như hoa lan, nói lên một tiếng nhẹ nhàng: "Phụ Quốc Công đại nhân, còn chưa hồi phủ phải không?".

Hạ Tầm đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó bừng tỉnh đại ngộ, cười nói: "Cô biết ta có chỗ ở sao? A! Là Công chúa Hoài Khánh nói cho cô biết hả?".

Mính Nhi lại liếc mắt nhìn hắn, chậm rãi hỏi: "Ngươi dọn nhà, đã nói với người nào?".

Hạ Tầm bật cười nói: "Chỉ là mượn nhà cửa, tạm thời có một chỗ ở, chuyện này còn phải tuyên bố ra ngoài, ồn ào để ai ai cũng biết sao?".

Lông mày Mính Nhi nhíu lại nói: "Thật là lạ, hôm nay ta từ phủ Phò mã trở về, muốn đi thăm ngươi, đến trước cửa nhà của ngươi, lại phát hiện có rất nhiều gia quyến phạm quan, quỳ gối trước cửa nhà của ngươi, bảo gia tướng đến hỏi, nói là để van cầu ngươi giúp bọn họ cầu tình với Hoàng thượng, còn nói án lập tức sẽ chuyển giao cẩm Y vệ, Phụ quốc công ngươi cùng cẩm Y vệ quan hệ không phải là cạn, muốn mời ngươi chiếu cố, miễn cho lão gia nhà mình ở bên kia chịu đau khổ".

Hạ Tầm cũng chưa ý thức được sau lưng tin tức này chất chứa hàm ý gì, hắn tuy cơ cảnh, nhưng lại không có trải qua quan trường, trên quan trường ngươi lừa ta gạt, mượn đao giết người, hắn hoàn toàn chưa từng trải qua, nghe xong lời Mính Nhi nói, hắn chỉ là khe khẽ thở dài nói: "Cảnh Thanh hành thích, hại thân tộc hàng xóm láng giềng hắn, cũng hại cả văn võ trên triều!

Giờ đây cân nhắc, ta cảm thấy Cảnh Thanh làm như vậy chưa hẳn thật sự là hắn muốn mình có thể giết được Hoàng Thượng, hắn làm như vậy, chính là muốn náo động ngọc thạch câu phần, thà rằng mang cả thiên hạ này hủy, cũng không thể để giao thiên hạ cho loạn thần tặc tử trong mắt của hắn. Ài! Đao Hoàng Thượng vốn muốn cho vào vỏ, đến lúc này... Ngày hôm nay, ta đi gặp hoàng thượng, cuối cùng Hoàng Thượng cũng không muốn sự tình huyên náo càng lúc càng lớn...

Mính Nhi giật mình nói: "Ngươi đi khuyên can hoàng thượng? Đến, theo lời gia quyến phạm quan nhờ cậy sao?".

Hạ Tầm nói: "Cũng không phải, ta còn chưa thấy qua bọn họ, chỉ là bởi vì mấy ngày nay Trần Anh, Cảnh Thanh bắt quá nhiều người, cứ bắt như vậy, thấy một đám, bắt một đám, cứ thấy lại bắt, không dùng được bao lâu, văn võ cả triều đều muốn bắt hết, nói không chừng sẽ gây ra đại sự như thái tổ trong mấy năm đó, hơn mười năm, vài trăm mấy ngàn người gặp nạn".

Mính Nhi buông trà chén nhỏ, bước chân bước đi thong qua trong phòng lại, tiểu cô nương xinh đẹp mười lăm mười sáu tuổi, lông mi thanh tú nhẹ nhàng nhíu, một bộ dáng tiểu đại nhân, làm cho người ta muốn cười.

Đột nhiên, nàng đứng thân thể lại, chuyển hướng Hạ Tầm, nói: "Ngày hôm qua ngươi vừa mới dọn nhà, hơn nữa không phải phủ quốc công khảnh thành, chỉ là mượn tòa nhà ở chỗ Vương Phò mã, làm sao lại có gia quyến phạm quan tìm được chỗ ở của ngươi, quỳ trên đất, để ngươi ra mặt cầu tình cho đám quan lại vi phạm? Trên đường lui tới, tam giáo cửu lưu, người nào cũng có, ngươi còn hoàn toàn đi cầu tình vì phạm quan, Hoàng Thượng tin ngươi, thì sẽ cho ràng ngươi nghĩ thay cho hắn, lúc quay đầu lại hắn nghe dạng tin tức như thế, còn có thể nghĩ vậy sao?".

Hạ Tầm khẽ giật mình, tưởng tượng một lúc, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Mính Nhi lại nói: "Ngươi muốn ngăn tình thế tiến thêm một bước mở rộng, không phải ý tưởng đột phát phải không? Mấy ngày nay, người từng nói qua lời đồng tình hoặc lo lắng về đám quan lại phạm pháp không?".

Hạ Tầm há to miệng, đột nhiên phát giác, mấy ngày nay hắn thật đúng là cũng không ít người tỏ vẻ thái độ, thứ nhất là do cảm giác, thứ hai cũng là muốn nghe ý kiến của những đại

thần khác, từ đó để mình quyết định có nên làm hay không. Thực ra, lúc chưa thể xác định tâm ý hoàng đế, sao có thể nhẹ để lộ ra đi như vậy, lại không trần thuật ý kiến về phía hoàng đế, sao có thể đơn giản tiết lộ cho triều thần cũng không phải là tâm phúc và đồng minh của mình hiểu rõ? Luận lòng dạ và thủ đoạn chua cay của người trong quan trường, hắn đây rõ ràng là không có kinh nghiệm gì hết.

Con mắt Hạ Tầm hơi mị lên, trầm giọng nói: "Cô muốn nói, có người muốn mưu đồ ta?".

Mính Nhi trở thủ nói: "Có loại khả năng này, đấu tranh trên quan trường, ít có một trận chiến quyết thắng thua, thường thường đều là tích tiểu thắng để đại thắng, ngàn dặm đê, bại do tổ kiến. Nhược điểm bị nắm nhiều hơn, hôm nay vẫn là đại thần, quyền nghiêng triều dã, ngày mai mài đũng quần trong nhà tù, đầu thân phân biệt, lệ rơi vào trong lòng, các triều đại khác, còn thiếu sao? Lúc hoàng đế khai quốc, khai quốc công hầu bởi vậy mà cả nhà đều bị chém cũng không phải số ít, ngươi không được chủ quan".

Hạ Tầm nghe xong muốn nói lại thôi, việc hắn trông coi Phi Long bí điệp rất ít người được biết, mà Phi Long bí điệp chỉ là một tổ chức đặc vụ nương nhờ trong cẩm Y vệ, không có xung đột gì với triều thần; Lưu Ngọc Quyết tuy biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, Hạ Tầm cũng không tin hắn sẽ hại mình, ngoài ra hắn là Nam trấn phủ, căn cơ cũng ít, là do mình đến đỡ nên mới thượng vị, bên trên hắn còn có một Kỷ Cương, cho dù làm cho mình rơi đài, cũng là vì làm mai mối cho Kỷ Cương.

Mà Kỷ Cương... Hẳn là cũng sẽ không làm như vậy, với sự khôn khéo của Kỷ Cương, mặc kệ hắn đối với Phi Long bí điệp hiểu rõ nhiều.

Hay ít, cho dù hắn không niệm giao tình, hơn nữa có lá gan cùng một quốc công như hắn đọ cổ tay, cũng sẽ không chọn lúc này, hắn mới vừa vặn tổ kiến tổ chức thành viên Bắc trấn phủ, hắn nuốt không nổi khối thịt béo rồng bay này. Như vậy trừ bọn họ ra, còn có ai hiểu rõ?

Hạ Tầm nghĩ một, phủ định một, do dự hồi lâu, cũng không nghĩ ra một người có khả năng.

Mính Nhi quan sát nét mặt nói: "Nếu như có người thất lễ muốn mưu đồ ngươi, thì phải là người đã biết thái độ của ngươi, cho nên tiến hành lợi dụng, kéo ngươi xuống nước, ngươi là quan viên hệ Bắc Bình, là thần tử Hoàng Thượng cực kỳ tin tưởng, đem ngươi kéo xuống nước, làm cho nước càng loạn, thì có thể làm cho hoàng đế cố kỵ đến nguyên khí đại thương mà kịp thời thu tay lại, nếu là như vậy, đó chính là do cựu thần của Kiến Văn gây nên".

“Cựu thần của Kiến Văn?”.

Ngẫm lại những người nhìn thấy mỗi ngày, đều là cựu thần Kiến Văn kẹp đuôi để làm người, Hạ Tầm thật không dám tin tưởng bọn họ có thể âm thầm thiết lập một ván như vậy, xem ra ở trong quan trường, mình thật sự rất non nớt, so về những lão bánh quẩy chìm nổi cả đời trong quan trường này, còn kém xa lắm.

Quan trường, đối với Hạ Tầm mà nói, là một chiến trường hoàn toàn mới, rất nhiều kỹ xảo hắn am hiểu, trong này lại không có đất dụng võ. Một chiến trường hoàn toàn mới, phương thức chiến đấu hoàn toàn mới, hắn cần học tập từ đầu. Hạ Tầm dùng ánh mắt hoàn toàn mới, nhìn nhìn cô gái nhỏ có trí tuệ chính trị cao minh hơn xa so với mình này hỏi: “Gia quyến phạm quan đi ta quý phủ ăn mày, là người nhà ai?”.

Mính Nhi nói: “Là người nhà Giám sát Ngự sử Đoạn Mịch, ngươi muốn theo đó tra xem ai bày mưu đặt kế bảo bọn họ đến sao? Chuyện này không vội, ngươi muốn tra tùy thời có thể tra, chuyện trước mắt ngươi phải làm là, nhanh chóng thoát khỏi, không hề nhúng tay. Đây là đại sự thay đổi triều đại, một khi Hoàng Thượng cảm thấy tất yếu lại tẩy trừ một phen, hành động của ngươi có thể bị người hữu tâm nắm lấy mã vẽ vời. Nhưng mà, ngươi cũng không cần quá lo lắng, Hoàng Thượng rất tin tưởng ngươi, chuyện này cho dù thật sự bị người lợi dụng, cũng không thấy có thể vặt ngã được ngươi, chỉ là sau này nói chuyện làm việc, đều nên cẩn thận một chút”.

Hạ Tầm gật gật đầu: “Ta rõ ràng, nhưng đột nhiên ngồi yện, có phải là càng có vẻ trong lòng có quỷ không? Ngoài ra, ta đã tiến gián, nếu Hoàng Thượng hỏi ta nên xử lý phạm quan như thế nào, chẳng lẽ ta có thể ngậm miệng không nói, hoặc là thái độ so với trước kia khác nhau một trời một vực sao?”.

Mính Nhi nói: “Vậy tìm kiếm lý do, làm cho mình không đếm xỉa đến”.

“Tìm lý do... Không đếm xỉa đến?”.

Hạ Tầm trầm ngâm một lát, trên mặt lộ ra ý cười: “Lý do sao, lại có một cái có sẵn!”.

Mính Nhi ngạc nhiên nói: “Lý do gì?”.

Hạ Tầm mỉm cười nói: “Ta đi Song Tự tiếp lão bà!”.

Mính Nhi đột nhiên không thoải mái, cực kỳ cực kỳ không vui vẻ, nhưng... Chỉ có thể cười duyên khen: “Ý kiến hay”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 428

Vĩnh Lạc Gõ Chuông.

Triều hội ngày thường, Hạ Tầm là không cần vào triều, nhưng năm ngày một lần đại triều, khi đại triều hội hắn được lâm triều kiến giá. Ngày kế đúng là đại triều hội, Hạ Tầm và Mính Nhi thương nghị đã định, quyết định ngày mai hướng Hoàng thượng xin nghỉ, rời khỏi kinh thành đi đảo Song Tự.

Ngày kế lâm triều, Hạ Tầm cũng dậy thật sớm chạy vào hoàng cung. Hôm nay lâm triều, Vĩnh Lạc hoàng đế lại phân phó vài việc đại sự, một là trùng tu Thái Tổ Thật Lục, Thái Tổ Thật Lục lúc Kiến Văn nguyên niên do bọn người Lễ Bộ thị lang Đổng Luân tu qua một lần, nhưng Chu Lệ đối với tất cả những thứ Kiến Văn làm đều không thừa nhận, xuất phát từ chính trị, hắn cần trùng tu một bộ Thái Tổ Thật Lục.

Chu Lệ tuyên bố trên triều, dùng Tào Quốc Công Lý Cảnh Long và Binh Bộ Thượng Thư Như Thường làm chính, tu sửa, giảng giải nội dung bên trong, dùng bọn người Hàn lâm học sĩ Vương Cảnh, Hữu thông chính Lý Chí Cương, Thị độc Hoàng Hoài, Tu soạn Lý Xâu làm phụ, trùng tu Thái Tổ Thực Lục, hắn cũng không thừa nhận bốn năm Kiến Văn thống trị, nhưng sự tích bốn năm này lại không thể cứ thế mà xóa đi, Kiến Văn đã để bốn năm này thành Hồng Vũ ba mươi hai năm đến ba mươi lăm năm, cho nên có đại thần đề nghị, đem sự tích Kiến Văn để đằng sau phụ lục Thái Tổ Thật Lục, Chu Lệ suy nghĩ một chút, liền đồng ý.

Sau đó, Chu Lệ lại tuyên bố trọng trấn Hoa ích điện, Vố Anh điện thời Thái tổ, Văn Uyên các, Đông các Đại học sĩ, chuẩn bị cố vấn, lệnh Thị độc Giải Tấn, Tu soạn Dương Vinh nhập các, hai vị đại thần này phẩm trật quan chức mặc dù dưới lục bộ, lại là quan chức không quản, không xử lý sự vụ, nhưng lại chân chính là cận thần của thiên tử, khi Chu Lệ lộ ra ít nhất còn phải tuyển dụng thêm năm người, dùng để bổ sung nội các, bách quan đều hưng phấn hơn.

Mấy vị đại thần biên soạn Thái Tổ Thật Lục, đều không ngoại lệ, toàn bộ là cựu thần của Kiến Văn, hai vị đại thần nhập các này cũng không phải đều là cựu thần Kiến Văn, những người này đã được tin cậy và trọng dụng, giúp văn vố cả triều đang hoảng sợ không chịu nổi

có thêm một liều thuốc trợ tim, mấy ngày nay Trần Anh và Kỷ Cương bắt người liên tiếp, đến nỗi người người cảm thấy bất an, rất nhiều người đều lo lắng xuất hiện loại liên lụy vô số trong năm Hồng Vũ, kéo theo mấy năm tai nạn chính trị.

Mà tín hiệu chính trị này của Chu Lệ, hiển nhiên bày ra là việc tẩy trừ sắp sửa ngưng hẳn, bách quan đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mà hai vị đại thần vào các đều có chân tài thực học lại còn trẻ tuổi, quan viên tư lịch thấp, như vậy chỉ cần có tài là được, cũng làm cho rất nhiều quan viên tự cao về tài học sinh ra hy vọng nóng bỏng, âm thầm xoa tay, muốn tranh thủ nhập các.

Chu Lệ hiển nhiên không chỉ am hiểu chiến tranh, hơn nữa còn là cao thủ chính trị hiểu được cử trọng nhược khinh (nâng mạnh đánh khẽ), thông qua hai sự kiện như vậy, hắn chẳng những rất dễ dàng đi một bước định hướng triều đình, dời khỏi ánh mắt đại chúng, hơn nữa rất dễ dàng điều động nhân tâm. Đây mới là thủ đoạn thượng thừa trị đại quốc như nấu cơm.

Sau đó, Chu Lệ lại lệnh Hộ bộ kiểm tra đối chiếu số lượng hộ dân thực tế các nơi Sơn Tây không có ruộng đồng, từng nhóm di chuyển Bắc.

Bình. Phủ Bắc Bình bởi vì bốn năm chiến loạn dân cư giảm bớt rất nhiều, sau khi Chu Lệ nhập chủ Kim Lăng càng dẫn quân đội hắn tới phía nam, sức lao động địa phương Bắc Bình càng giảm bớt, giờ đây phủ Bắc Bình đã lên cấp Bắc Kinh, là gần cấp với Kim Lăng và Phượng Dương, trên chính sách tự nhiên muốn nghiêng về phía đó một chút.

Chu Lệ hạ chỉ, nông hộ không ruộng ở Sơn Tây di chuyển đến Bắc Kinh, cứ theo như hộ mà cấp sổ, mua sắm trâu cày, hạt giống và nông cụ, đầu năm di chuyển dân chúng miễn thuế phú, sau năm năm bắt đầu thu thuế, đồng thời từ trong mười quận nam Trực Đãi, Tô Châu, chín tỉnh Chiết Giang chọn lựa một đám phú hộ đến thành Bắc Kinh, ngoài ra còn định ra điều lệ về tội tù làm điền, đưa đám tù phạm phía dưới đến khai khẩn đồng ruộng Bắc Kinh.

Quan viên địa phương giám sát an trí di chuyển dân chúng, cho vay phí tổn, quan viên các tỉnh giám sát chọn lựa phú hộ di chuyển Bắc Kinh, đưa tù tội đến Bắc Kinh khai hoang, sự tình này tự nhiên là trách nhiệm của Đô Sát viện, Trần Anh phát giác hoàng đế đình chỉ tẩy trừ, nắm chặt ý tứ kiến thiết, vốn đang lo lắng cho cảnh tượng mình làm vừa rồi chưa được hai ngày lại phải đứng sang bên cạnh, vừa nghe Hoàng Thượng phân phó, lúc này mới yên lòng.

Về phần Kỷ Cương lại không chút nào lo lắng, thông qua tẩy trừ, hắn đã sơ bộ dựng nên quyền uy cho mình, kế tiếp là giai đoạn hắn cũng cố. Ngoài ra, bởi vì sự tình Cảnh Thanh thứ giá, Hoàng Thượng mặc dù lựa chọn đề bạt đối với cựu thần của Kiến Văn, dùng thủ đoạn lung lạc nhân tâm để mình sử dụng, đối với sự trung tâm của bọn họ thực sự sinh ra nghi kỵ rất lớn, đã phân phó cẩm Y vệ hắn phải tăng mạnh giám sát đối với bách quan.

Chi bằng một đạo mệnh lệnh này, hắn luôn treo một cây đao ở trên đầu bách quan, ai dám coi hắn Kỷ Cương như La Khắc Địch dưới thời Kiến Văn mà không để vào mắt?

Một người xui nhiều người vui, người cảm kích Cảnh Thanh nhất, đại khái chính là Trần Anh và Kỷ Cương.

Ban bố ba đại sự này, thảo luận xong, thời gian lâm triều còn không nhiều lắm, tới gần giữa trưa, lúc muốn bãi triều, Chu Lệ vừa thu nét mặt tươi cười lại, đột nhiên nghiêm nghị nói: "Trẫm hôm nay, có vài câu thành thật muốn nói, đối với những công thần Tĩnh Nan!".

Trên điện nhất thời yên tĩnh, văn võ bá quan đều dựng lỗ tai lên, nhất là công thần hệ Bắc Bình, bọn họ ở trên triều luôn luôn tản mạn hơn so với cựu thần Kiến Văn, lúc này khẽ giật mình, cũng chầm chậm nghiêm túc, nhất thời trên điện lặng ngắt như tờ.

Chu Lệ trầm giọng nói: "Quá khứ, dùng võ công khai sáng thiên hạ quân chủ, tất nhiên nhờ cậy các thần giúp đỡ. Nhưng, càng về sau thường thường khó có thể bảo toàn công thần, vì sao? Thường có người nói, đây là đế vương thấy thỏ khôn hết, liền đem mổ chó, tàn sát công thần quyền lớn, dẹp an giang sơn tôn thất. Thật sự là như vậy phải không? Hoàng đế nuôi công thần để họ suy yếu, phương pháp còn nhiều, cần phải dùng giết chóc thủ đoạn để bị bêu danh vạn năm?".

Ánh mắt Chu Lệ chậm rãi quét qua quần thần, quan viên hệ Bắc Bình đều có chút không yên.

Chu Lệ nói: "Có người từng tra qua, những công thần khó có thể bảo toàn kia, có kiêu căng trái pháp luật hay không, có được sủng mà kiêu căng hay không? Quân chủ thay mặt trời cao, một khi ngồi giang sơn, sẽ không chỉ là quân chủ của công thần, hắn là quân chủ của toàn bộ thiên hạ, trong thiên hạ đều là con dân của quân chủ, không có chỗ thiên lệch.

Cho nên công thần phạm pháp, sẽ phải theo nếp nghiêm trị. Cao hoàng đế Hồng Vũ lập pháp, mục đích là khiến cho người đời sau tuân thủ nghiêm ngặt không ngừng. Nếu như các vị

công thần có vi phạm hiến pháp, hơn nữa chấp mê không tỉnh, tất nhiên cũng phải tru sát theo như luật. Cho dù là chí thân, cũng không thể tha thứ!

Trẫm mấy ngày nay nghe được không ít tin tức, công thần Tĩnh Nan ta kiêu ngạo, sỉ nhục cựu thần trong triều; Đột nhiên lên địa vị cao, bắt đầu tham lam, ngại trẫm ban thưởng xây phủ đệ quá nhỏ, mà xâm chiếm dân cư xây dựng thêm trái pháp luật; nhận hối lộ của phạm quan bị trục xuất, chuẩn bị trên dưới, luồn cúi kiếm chác lợi lộc cho bản thân; Kết bè kết cánh, lung lạc triều thần giả...

Lương tướng công thần có thể chinh chiến công thành, cũng không đại biểu có nhân phẩm cao thượng đã tới tình trạng không chút tỳ vết nào, Chu Lệ nói lời này, mỗi một câu đều có chỗ chỉ tới, có một chút quan viên hệ Bắc Bình có cùng loại hành vi bị hắn chỉ đến đều cảm thấy trong lòng lo lắng, những ngày này chính là bọn họ không kiêng nể gì cả, bọn họ tự hào có công lao cao, thấy cựu thần Kiến Văn liền chẳng thèm để vào mắt, vênh mặt hất hàm sai khiến, có khối người còn vơ vét tài sản chỗ tốt.

Về phần các loại hành vi không hợp pháp, cũng xác thực là có, có nhẹ có nặng, có lớn có nhỏ, giữ mình trong sạch, không dính một vết nhọ nào chỉ chiếm số quan viên cực nhỏ, đại khái chỉ có Hạ Tầm tự giác không thẹn với lương tâm, nhưng nghe Chu Lệ nói xong lời này, lại cẩn thận tưởng tượng, chính xác không thẹn với lương tâm sao?

Tòa nhà Vương Phò mã nói là mượn, nhưng người khác thấy thế nào? Sẽ tin tưởng hắn mượn của vương Phò mã tòa nhà hay tiếp nhận quà người ta tặng rồi? Hạ Tầm đột nhiên phát giác, từ lúc Chu Lệ ngồi giang sơn, mặc dù nói hắn không ngừng cảnh tỉnh chính mình, thật ra cũng có chút lâng lâng, nếu như đổi một tình cảnh khác, hắn sẽ nhẹ nhàng tiếp nhận ý tốt của vương Phò mã như vậy sao?

Nhất là kết bè kết cánh, lung lạc triều thần, một tội danh này có thể nói nặng nhất, Hoàng Thượng có thể là đang nói ta hay không? Hôm qua ta hướng Hoàng thượng xin đình chỉ tẩy trừ, cũng có người ở trước phủ ta quỳ xuống nhờ làm hộ, nếu có người đem chuyện này nói cho Hoàng Thượng, ngôn ngữ trong lúc đó hơi hàm hồ, cố ý không đề cập tới thời gian trước sau, trong lòng Hoàng Thượng sẽ thấy thế nào?

Đâu chỉ không thể trái pháp luật, cho dù trong lòng quang minh, làm việc ở trong quan trường cũng phải giảng kỹ xảo. Bởi vì người khác nhìn không tới tâm ngươi, chỉ nhìn hành vi của ngươi!

Chu Lệ cảnh báo lần này, đập vào trong lòng mỗi người, giải thích cũng không giống nhau, nhưng hắn vừa lên trời, liền kịp thời nhắc nhở công thần chiếu lệnh này, không thể nghi ngờ là đã phát ra tác dụng cực kỳ quan trọng, công thần Tĩnh Nan rất ít người không được chết già, cùng lời Chu Lệ nói hôm nay, công bằng mà nói, có quan hệ tương đối lớn.

Thanh âm Chu Lệ lang lảnh quanh quẩn ở trong kim điện: "Hôm nay nói lời này, chỉ là nhắc nhở, tất cả việc phát sinh trước đây, xem như trẫm không nói đến. Các ngươi ủng hộ trẫm, cùng trẫm vào sinh ra tử, có thiên hạ hôm nay, trẫm chân thành hy vọng chư vị công thần đều có thể trường mệnh phú quý, cùng quốc gia phát triển. Nhưng nếu có người.

Làm ác không chịu hối cải, làm xằng làm bậy, đến lúc đó chớ trách trẫm vô tình!".

Tan triều, văn võ bá quan đều có tâm sự, đều tán đi, có người nhập các, tiếp quản Thái Tổ Thật Lục quan trọng bực này, rời đi liền hãnh diện, trong đó đặc biệt là Giải Tấn, hai việc đại sự đều có hắn tham dự, có thể thấy rất được coi trọng, vừa mới ra khỏi kim điện, hắn đã được đồng liêu vây quanh chúc mừng, nhìn bộ dáng hắn tươi như hoa, thần thái cũng rất sáng sủa.

Có công thần những ngày gần đây từng làm chút ít việc không hợp pháp, thì tự định giá làm thế nào sửa chữa, đền bù khuyết điểm. Hạ Tầm cố ý thả chậm cước bộ đi ở cuối cùng, càng nghĩ, vẫn nên kiên trì đi tìm Hoàng Thượng.

"Đi Song Tự?".

"Vâng, thần lúc trước cứu thế tử và hai vị Vương gia rời khỏi Kim Lăng, chính là nhờ quần đạo Song Tự trợ giúp, lúc ấy thần từng thay mặt Hoàng Thượng đáp ứng bọn họ, sẽ không quên công lao bọn họ. Thần nghe nói Hoàng Thượng đối với giặc Oa xâm phạm bên cạnh rất không vui, cố tình muốn ban giáo huấn, những hải tặc này chẳng những giỏi về tác chiến trên biển, nhất là thường đi xa, đối với hải dương vô cùng quen thuộc, so với ta thủy sư cao minh hơn gấp trăm lần, nếu như có thể chiêu an những hải tặc này, thêm chút chỉnh đốn, đó chính là một đội thủy quân thiện chiến có thể chinh phạt trong tay Hoàng Thượng".

"Ồ...".

Chu Lệ vuốt chòm râu rơi vào trầm tư, Hạ Tầm lại nói: "Lúc thần mang theo quận chúa chạy trốn, vừa lúc gặp Sơn Thiên hộ tướng quân Dịch Thiệu Tông và giặc Oa khổ chiến ở trên bờ biển, Dịch Tướng quân trước khi lâm chung cũng nói, là vì hải tặc Song Tự Kìm chế với giặc Oa, dân chúng vùng duyên hải mới không bị thương tổn lớn, có thể thấy được, những hải

tặc này tuy là không hợp pháp, nhưng trước mặt ngoại tộc, vẫn hết sức chân thành, Hoàng Thượng áp chế, không bằng dùng biện pháp giáo hóa".

"Ừm!".

Chu Lệ gật gật đầu, liếc nhìn hắn: "Gia quyến nhà ngươi, hôm nay cũng đều tại trên đảo hả?".

"Vâng!".

Hạ Tầm cười cười, đối với lão bản tinh minh này, cùng với che che lấp lấp, không bằng nói lời nói thật: "Thần được Hoàng Thượng coi trọng, thụ phong quốc công, quan cao nhất phẩm, trong lòng... Rất đắc ý. Phụ mẫu thần đều mất, lại trở mặt với dòng họ, chỉ có hai vị hiền thê không hề chê bai, thủy chung làm bạn, cổ nhân nói: Phú quý không hoàn hương, như cẩm y dạ hành (ý nói như mặc áo gấm mà đi trong đêm tối, không người thấy được), hôm nay thần nghĩ... Làm một cảnh tượng phong quang tiếp hai vị phu nhân trở lại, cùng nhận hoàng ân mênh mông cuồn cuộn".

Chu Lệ nở nụ cười: "Chỉ sợ, đây mới là mục đích lớn nhất của ngươi đúng không?".

Hạ Tầm thẹn thùng nói: "Hoàng Thượng...

Chu Lệ khoát khoát tay: "Chuyện thường tình thôi, được, ngươi đi đi, gọi thủy sư Trần Huyên đưa vài tàu chiến hạm cho ngươi, đã muốn đi, phong cảnh phải huy hoàng, chớ để yếu đi uy phong triều đình ta, mất mặt Phụ quốc công ngươi".

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 429

Hương Hoa Quế Tháng Tám.

Hạ Tầm và hoàng đế lại thảo luận tỉ mỉ việc chiêu an một phen, lúc này mới rời khỏi cẩn thận điện, sau khi Hạ Tầm rời đi, Chu Lệ thuận tay mở ra một phần tấu chương, nhưng chỉ nhìn hai hàng, liền tiện tay bỏ qua một bên, đột nhiên có chút thấp thỏm, tinh thần không khỏi dâng lên.

"Phú quý không hoàn hương, như cẩm y dạ hành...

Chu Lệ chậm rãi nhai nuốt những lời này, trong mắt đột nhiên mơ hồ hiện ra một tầng bi ai, một người có thành công, có huy hoàng, luôn nguyện ý chia xẻ với thân nhân mình, cũng chỉ có như thế, vinh quang mới có thể biến thành hạnh phúc. Nhưng hắn thì sao? Hắn là hoàng đế, rất nhiều người thường có thể có hạnh phúc, đối với hắn mà nói, lại là một loại hy vọng xa vời.

Làm hoàng đế, nên tế tổ trước, rồi mới đến cha mẹ song thân, nhưng hắn lại không thể, hắn không thể cáo tế mẹ đẻ, không thể dâng tặng mẹ đẻ tước vị thái hoàng thái hậu, thậm chí không thể nhắc tới mẹ đẻ hắn như những người khác.

Vì cạnh tranh dân tâm dân ý cùng Chu Duẫn Văn, sau khi hắn Tĩnh Nan, không thể không tuyên bố với bên ngoài, hắn là đích tử của Hiếu Từ Cao hoàng hậu Mã nương nương. Nhưng trên thực tế, mẫu thân thân sinh ra hắn cũng không phải Mã nương nương, mà là Cung phi.

Thật ra, Mã hoàng hậu căn bản không có con thân sinh, kể cả Thái tử Chu Tiêu, cũng không phải Mã hoàng hậu sinh. Mã hoàng hậu cả đời không sinh dục, tất cả hoàng tử hoàng nữ đều là phi tần sinh, y theo quy củ bình thường, hoàng hậu không con, phải phế truất, cho dù muốn tạm thích ứng, như vậy phi tần nào sinh hoàng tử lại được làm Thái tử, cũng được thăng làm hoàng hậu, hai cung cùng tồn tại.

Nhưng tại trong lòng Chu Nguyên Chương, người nào có thể đánh đồng với Mã Tú Anh? Cho nên hắn sinh được năm nhi tử, đều giao cho Mã nương nương nuôi dưỡng, đối ngoại chỉ nói là Mã hoàng hậu sinh được. Năm con trai là này trưởng tử Chu Tiêu, thứ tử Chu Văn, tam

tử Chu Hùng, tứ tử Chu Lệ, đứa con thứ năm là Chu Thu.

Thật ra Chu Tiêu, Chu Văn, Chu Hùng có mẹ đẻ là Thục phi Lý thị, mẹ đẻ Chu Lệ và Chu Thu là Cung phi Ông thị, quan viên biết bọn họ cũng không phải là do thân sinh Mã nương nương đương nhiên là có, nhưng quan viên hiểu rõ dù sao cũng là số ít, hơn nữa sẽ không đi ra ngoài nói lung tung, chuyện này có thể làm cho người trong thiên hạ tin tưởng là đủ rồi.

Chu Lệ thật là do Mã nương nương nuôi dưỡng lớn lên, nhưng Ông thị mẫu thân thân sinh hắn lại là một phi tử tộc Mông cổ của Chu Nguyên Chương, nàng là một nữ nhi của Đạt Lỗ Hoa Xích triều Nguyên (quan viên quân chính địa phương), sau khi bị nghĩa quân bắt làm tù binh, bởi vì rất xinh đẹp, bị tướng lãnh hiến cho phụ thân hắn, nhưng bởi vì nguyên nhân xuất thân, cho nên địa vị rất ti tiện.

Tình cảnh nàng ở trong cung thật sự không tốt, lúc Chu Lệ còn rất nhỏ đã bị bệnh chết, nhưng trong trí nhớ Chu Lệ lúc nhỏ, còn nhớ rõ nàng, nhớ rõ mẹ ruột hắn.

Màu thân hắn cực kỳ yêu thương hắn, lúc ngẫu nhiên có cơ hội có thể ngồi cùng một chỗ với hắn, đều cực kỳ vui vẻ, vừa thấy được hắn, sẽ ôm hắn thật chặt, càng không ngừng nói chuyện với hắn, dường như nàng muốn mang tất cả tưởng niệm một hơi nói xong với nhi tử thân sinh, nàng hát cho đứa con nghe dân ca trên thảo nguyên, chỉ vì nàng hát lên có chút lạ lẫm và khiếp đảm khiến đứa con lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Nghĩ đi nghĩ lại, con mắt Chu Lệ ẩm ướt.

Mặc dù người người trong nội cung cũng biết mẫu thân thân sinh hắn là ai, đối với người trong thiên hạ lại tuyên bố là Mã nương nương, cho nên hắn khởi bình tĩnh Nan, mới có thể tuyên bố mình là đích tử của Hiếu Từ hoàng hậu, giờ đây nếu còn có người hiểu rõ chân tướng, chắc chắn không người nào dám nói lung tung với người khác, chỉ cần hắn nghiêm mật phong tỏa tin tức này, mười năm, hai mươi năm, một trăm năm sau, còn có người nào biết được nữa?

Hắn, trấn thủ biên quan, sát phạt quyết đoán, đuổi được hào kiệt thảo xâm phạm; Hắn, bốn năm Tĩnh Nan, dùng tám trăm thân binh lập nghiệp, cướp lấy thiên hạ Đại Minh; Hắn vô số lần xung phong hãm trận, làm gương cho binh sĩ hung hãn không sợ chết, hắn không biết cái gì làm hắn sợ hãi, hôm nay làm thiên tử, càng không cách nào tưởng tượng, có thứ gì là hắn không làm được.

Nhưng khi Dương Húc biểu hiện ra hạnh phúc muốn cùng thân nhân chia xẻ vinh quang, hắn lại đột nhiên phát hiện, có một chút sự tình, hắn cũng không thể đối mặt, hoặc là nói, sự thật là một giá lớn thật sự là quá lớn, hắn gánh không nổi. Trong lòng Chu Lệ cảm nhận được một loại bi ai thật sâu, thân là người đứng đầu thiên hạ, hắn lại không thể đem tin vui này quang minh chính đại tự nói với mẫu thân mình, làm cho nàng trên trời có linh thiêng cũng tự hào vì mình.

Mặc dù hắn kiệt lực biểu hiện ra một loại khinh thường đối với đạo thống chó má của Phương Hoàng Tề Thái, nhưng đang ở thời đại này, từ nhỏ cũng tiếp nhận cách dạy bảo như vậy, trong lòng hắn thật ra cũng là chuyện thân thế, vì tận khả năng lôi kéo nhân tâm, hắn chỉ có thể làm trái lương tâm nói dối, nói hắn là con ruột của Hiếu Từ cao hoàng hậu, mà mẫu thân thân sinh ra hắn, thậm chí thành một thứ kiêng kỵ, một thứ kiêng kỵ không thể nhắc tới.

Trong đầu hắn, không ngừng hiện ra hắn khi còn nhỏ, ở trong cung điện vắng vẻ đằng kia, nữ nhân kia vui mừng nhào lên ôm chặt lấy hắn, chảy nước mắt hôn lên môi hắn; nữ nhân hạnh phúc ôm hắn vào trong ngực, ngâm nga ca dao thảo nguyên có phần lạ lẫm cho nghe hắn để hắn ngủ kia; Đó là mẫu thân thân sinh của hắn...

Chu Lệ chậm rãi khép hai mắt lại, nước mắt lã chã rơi xuống.

Đây là một đế vương bi ai, cũng là một người có khả năng phiên giang đảo hải, nhưng lại không thể không sợ hãi trước mặt đạo chính thống, anh hùng bi ai đầu hàng.

"Có lẽ, ta cũng nên làm chuyện gì đó, vì mẫu thân ta! Dù không thể quang minh chính đại. Ta là hoàng đế, đem giang sơn Đại Minh đời đời truyền xuống trong tay con cháu ta, bọn họ... Hắn là phải nhớ kỹ nàng, hắn là dùng hương khói để tế tự nàng, không có nàng, sẽ không có ta, làm sao có thể có bọn họ...

Trong lòng Chu Lệ âm thầm hạ một quyết định, sau đó, hắn nghĩ đến Dương Húc. Dương Húc ba phen mẩy bân đã cứu hắn và tính mạng cả nhà hắn, hôm nay lại quý vi công tước, lên xuống cùng với đất nước, bí mật này, giao cho hắn đi làm, hắn là thích hợp nhất.

"Mộc Ân!".

Chu Lệ gọi một tiếng, Mộc Ân lập tức ứng tiếng xuất hiện ở cửa ra vào: "Có nô tỳ!".

"Đi, gọi Dương Húc lại đây cho trẫm...

Chu Lệ mới nói đến chỗ này, lại dừng lại, nghĩ nghĩ: "Chuyện này, lo liệu không chỉ ngày một ngày hai, vẫn nên chờ hắn trở về rồi nói sau!".

Nghĩ tới đây, Chu Lệ lại khoát tay áo, phân phó nói: "Không có việc gì, đi xuống đi!".

Mộc Ân khó hiểu nháy nháy con mắt, khom người, lại biến mất ở cửa ra vào.

***

Hạ Tầm rời khỏi kinh thành, đi đảo Song Tự.

Một chuyến đi này, cùng với thường ngày ra khỏi kinh khác nhau rất lớn, trên danh nghĩa chính phủ, lần này hắn phụng thánh chỉ, đi chiêu an nghĩa đạo đảo Song Tự.

Nghĩa đạo, đây là định vị của triều đình đối với hải tặc Song Tự, tự dưng chiêu an, cần một lý do, việc này cần tạo thế. Chiêu an những hải tặc này, nguyên nhân ở đâu?

Thế là, sau khi tin tức Phụ Quốc Công ra mặt chiêu an hải tặc Song Tự truyền ra, dân gian liền bắt đầu lưu truyền tin tức hải tặc Song Tự hiệp trợ Tào Quốc Công Lý Cảnh Long áp chế Sở Mễ bang và Nam Hải đạo tặc Trần Tổ Nghĩa, Song Tự bang có quan hệ đến việc cứu thế tử Yến vương và việc chiến đấu cùng giặc Oa gần đây cũng được truyền bá xôn xao.

Những sự tình này, Hạ Tầm chỉ cần phân phó một tiếng, người dưới tay hắn tất nhiên sẽ làm, lúc trước người khác ở dưới sự đuổi bắt của triều đình, còn có thể lấy các loại tin tức từ kinh sư có quan hệ đến Yến vương, hôm nay muốn làm việc như vậy tất nhiên dễ như trở bàn tay.

Điều tra đối với người nhà Giám sát Ngự sử Đoạn Mịch cũng bắt đầu.

Rồi, chuyện này Hạ Tầm rất xem trọng, Hạ Tầm hắn cũng không phải người hiền lành, người không động ta, ta không phạm người, nếu có người muốn đánh chủ ý đến hắn, mặc kệ xuất phát từ loại mục đích nào, hắn phải phản ứng, nếu hắn hiểu rõ ai dám động đến hắn, hắn không ngại tiên hạ thủ vi cường.

Ở trong quan trường, có một số việc ngươi phải cho thấy thái độ, mà không ở chỗ ngươi có cần phải làm ra phản ứng hay không. Điều tra chuyện này, người hắn vận dụng là Tiềm Long. Tiềm Long thành lập, là bí điệp Cẩm Y vệ được hắn dẫn dắt thành lập, đối với đội ngũ bí mật này, hắn hoàn toàn khống chế ở trong tay mình, bởi vì có Phi Long yểm hộ, đến hoàng

đế cũng không biết.

Giữ lại một nhánh lực lượng như vậy trong tay, hắn cũng không phải muốn làm chuyện gì xằng bậy thậm chí gây bất lợi với hoàng đế, đặc vụ chính là đặc vụ, là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, muốn làm đại sự bên ngoài cũng không làm được, hắn chỉ muốn có nhiều hơn một lực lượng để bảo vệ mình, về phần truyền thừa từ La Khắc Địch kia phạm vi càng rộng, lực lượng cũng càng bí ẩn, hắn lại càng không muốn để cho nó ra ngoài ánh sáng.

Nhánh lực lượng này sở dĩ cường đại, chính vì nó bí ẩn như thế, thông qua mấy chục năm hoạt động, rễ của nó đã đâm xuống khắp thiên hạ Đại Minh, hơn nữa có màu sắc tự vệ cực kỳ tốt, nếu như bắt nó xuất hiện dưới ánh sáng, mất đi tính thần bí, nó sẽ không còn là cái gì quá ghê gớm, dưới loại tình huống những cẩm y bí điệp này, có tác dụng làm việc còn không bằng bọn bộ khoái phủ huyện nha môn các nơi, vũ khí đặc thù, phải thả trong hoàn cảnh đặc thù mới có thể phát huy tác dụng.

Ngày Hạ Tầm rời kinh, rất nhiều người đến đưa tiễn.

Tào Quốc Công Lý Cảnh Long đang bề bộn chuẩn bị soạn Thái Tổ Thật Lục, Binh Bộ Thượng Thư Như Thường, Đại học sĩ Giải Tấn cùng với Kỳ Quốc Công Khâu Phúc, Thành Quốc Công Chu Năng, Định Quốc Công Từ Cảnh Xương, Phò mã Hoài Khánh Vương Ninh, cùng với Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ Kỷ Cương gần đây dáng vẻ bệ vệ ngút trời, bọn người Nam trấn phủ sử Lưu Ngọc Quyết tất cả đều đến đây, thậm chí hoàng tử Chu Cao Hú cũng tới.

Những người này có tôn thất, có quốc thích, có huân thần, có quan văn, có võ tướng, đại biểu các thế lực đều có, đừng xem sau khi Vĩnh Lạc hoàng đế đăng cơ, Hạ Tầm cả ngày thoải mái nhàn nhã, phảng phất giống như không có việc gì, quan viên có nhãn lực, từ một sự kiện này có thể phát giác ảnh hưởng của Hạ Tầm ở trong triều đình và lực lượng hắn có thể vận dụng.

Có thể đồng thời tìm được tán thành của cựu thần Kiến Văn và công thần hệ Bắc Bình, đồng thời được các lão trên triều, Thượng Thư, các tướng quân và tôn thất, hoàng thân, huân thần không cầm quyền tán thành, ngoại trừ Hạ Tầm, trước mắt thật đúng là không có người thứ hai.

Nghi thức đi ra khỏi Hướng Tuần môn, Hạ Tầm nhìn thấy rất nhiều nam nữ đang mặc áo tù tội, đang chậm rãi bị áp giải đi qua đầu đường, những điều này là do Giáo phường ti, cẩm Y

vệ, chuẩn bị phân phó, đổi quần áo này để làm tập tượng, hoặc là gia quyến phạm quan sung đến làm người hầu để cho công thần sử dụng.

Hạ Tầm thấy vậy, nụ cười trên mặt biến mất. Đối với kết cuộc những người này, Hạ Tầm cũng chỉ có thể thở dài một tiếng. Mỗi người, đều có lựa chọn của mình, rất nhiều việc, không phải người khác có thể làm thay. Cho dù là hoàng đế không gì không làm được, cũng có lúc không thể làm gì được, huống chi là bọn hắn.

Hạ Tầm cố gắng thật ra cũng không có uổng phí, hắn thành công thuyết phục một số đại thần "Gian nịnh bảng", ví dụ như Hộ bộ Thượng thư Vương Độn, Công bộ Thượng thư Trịnh Tứ, Công bộ Thị Lang Hoàng Phúc, Ngự Sử Doãn Hưng Thịnh, Lại bộ Thượng Thư Trương Thẩm, Lại Bộ Thị Lang Mao Thái Hanh, dưới sự khuyên bảo của hắn, đều trước sau nhận tội, những người này chẳng những được Vĩnh Lạc hoàng đế thả ra, đại bộ phận trong đó còn được khôi phục lại quan chức cũ.

Những người này cũng không tới, thân phận bọn họ giờ đây còn rất mẫn cảm, cần một thời kỳ ổn định, lúc này không nên xuất đầu lộ diện, Hạ Tầm đối với nỗi khổ tâm trong lòng bọn họ đều biết rõ. Nhưng những người này đều là trải qua tay hắn phóng thích, phần nhân tình này, những người kia đều thiếu nợ hắn.

Thật ra Luyện Tử Ninh và Trác Kính là người Hạ Tầm muốn thuyết phục nhất, thật sự luận bàn, tài cán và năng lực bọn họ có lẽ cũng không thể mạnh so với những Thượng Thư, Thị Lang, Ngự Sử này, nhưng bởi vì bọn họ bất khuất, ở trong lịch sử, bọn họ rất có danh khí, cho nên Hạ Tầm đối với bọn họ rất có hảo cảm.

Đáng tiếc, thứ nhân tâm nhân tính này, thật là khó bị người thay đổi, tuy Hạ Tầm thông qua kỹ xảo thuyết phục, dụ dỗ rồi chèn ép, phân hóa, Luyện Tử Ninh, Trác Kính và một đám quan viên vẫn không thèm để ý.

Hắn mời những người này, nguyên một đám đi ra, kiên nhẫn tiến hành khuyên bảo, còn dùng sự tích chuyện xưa Quản Trọng sửa Hoàn Công, Ngụy Chỉnh sửa Lý Thế Dân tiến hành khuyên bảo, khuyên bọn họ chớ để lãng phí sở học trong lồng ngực, làm nhiều chuyện tốt vì nước vì dân, tương lai chưa hẳn không thể như Quản Trọng, Ngụy Chinh trở thành nhất đại danh thần lọt vào sử xanh, kết quả lại là đàn gảy tai châu.

Trác Kính tốt hơn chút ít, Trác Kính chưa bao giờ là phái xúc động, thấy Hạ Tầm hắn

không chửi cũng không mắng, chỉ là không ngừng lắc đầu cảm thán, lật qua lật lại lời nói Kiến Văn đế ngàn lần không nên vạn lần không nên, không nên nghe theo Phương Hiếu Nhụ, Hoàng Tử Trừng nghe kế ngu xuẩn của người ta, nếu sớm nghe hắn, đối với chư vương thì dời vua hoặc là thi hành đẩy ân, làm loại thủ đoạn nhu hòa này, mà không phải đừng loại thủ đoạn tối kiến bức phản, trảm thảo trừ căn, khiến chư vương thảm thiết, cũng không đến mức tạo thành loại cục diện hôm nay.

Lải nhải liên tục, Trác đại nhân quay mặt vào tường, miệng đều là tiếc nuối và hối tiếc, nhưng căn bản không để ý tới lời Hạ Tầm nói, Hạ.

Tầm nói mãi, hắn mới nói một câu: "Trác mỗ hôm nay không còn cầu việc gì, chỉ cầu có thể chết nhanh, đi theo cố chủ xuống dưới cửu tuyền, dùng việc này để tiết nghĩa!". Hạ Tầm bất đắc dĩ, đành phải áp giải hắn về đại lao.

Luyện Tử Ninh thì tính tình nóng nảy, một chút cũng không chịu nổi, sau khi hắn được mang ra đại lao, không chờ Hạ Tầm nói chuyện, liền vỗ bàn mắng to, nước bọt phun vào mặt Hạ Tầm, Luyện Tử Ninh nghiêm nghị quát hỏi: Chu Lệ quả thật là bị bách đến lúc bất đắc dĩ mới khởi bình tĩnh Nan, Tĩnh Nan đã thành công như vậy, Kiến Văn đế mặc dù chết, nhưng lại có con có em, vì sao Yến vương không noi theo Chu công, để cho bọn hắn đăng vị?

Nói rất dõng dạc, thanh sắc nghiêm chỉnh, làm chuyện Hạ Tầm muốn nói đều bị phá hỏng. Cái này không phải là nói nhảm sao, bị ép khởi binh mặc dù là thật, nhưng ở Tĩnh Nan, cũng chỉ là ngụy trang tranh thủ dân tâm, từ ngày Chu Lệ khởi binh, đã xác định đây là ngươi chết ta sống, bất cộng đái thiên.

Để đứa con Kiến Văn đế hoặc huynh đệ làm quân vương? Nếu Luyện Tử Ninh nói loại lời này chỉ để nói nhảm tranh cãi với Chu Lệ cũng là bình thường, nếu ở trong lòng hắn thật sự cảm thấy làm như vậy gọi là đúng đắn, rõ ràng chính là một nhà chính trị ngu ngốc. Đạo bất đồng bất tương mưu, Hạ Tầm cũng không nói nhảm, lập tức gọi người đưa hắn trở ve.

Kiến Văn đế trọng văn nhân, văn thần cuối cùng cũng có một số chỉ sĩ đầy khí tiết, lấy cái chết đền đáp quân vương bọn họ. Chỉ là, nhớ tới vị Kiến Văn hoàng đế bỏ mặc thê tử và đứa con để tự vẫn, mình thì lẩn trốn bên ngoài, tạm thời an toàn tính mạng kia, trong lòng Hạ Tầm luôn luôn có một cảm giác buồn cười.

Bất kể như thế nào, tinh phong huyết vũ cuối cùng cũng phải trôi qua, tương lai chính là

một mảnh trời đất càng thêm rộng lớn, ngẫm lại những người làm đại sự đầy chí lớn kia, nhiệt huyết Hạ Tầm lại sôi trào. Nhìn khắp lịch sử, ít có đế vương nào có thể sáng tạo nhiều thành tích huy hoàng như vậy, có thể cùng Vĩnh Lạc đại đế sánh vai.

Nhưng mà, trong chuyện này cũng có một chút lầm lẫn, sai một ly, đi ngàn dặm, để lại tương lai rất nhiều tiếc nuối.

"Ta, có thể đền bù khuyết điểm này hay không?".

Hạ Tầm nhìn đám bạn hai bên trái phải, vương hầu công khanh, Thượng Thư học sĩ, bọn họ hầu như đã bao gồm toàn bộ lực lượng các phe phái trong triều, trong lòng Hạ Tầm đột nhiên bay lên một loại tin tưởng trước đó chưa từng có.

Cửa thành tới gần, một trận gió từ ngoài thành đánh tới, mang theo khí trời thu và mùi thơm hoa quế, vô cùng tươi mát, thấm vào ruột gan...

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 430

Đi Đông Hải.

Hạ Tầm đi một chuyến về phía đông này, cũng không tùy ý giống như trước kia, trước kia muốn ngủ thì nằm ngủ, đi ngừng tùy ý, giờ đây không được, nghi thức Quốc Công bày ở nơi đó, mỗi lần đến một chỗ, các châu huyện đều ra nghênh đón mười dặm, trong thành đang xếp đặt tiệc rượu, quan thân toàn thành ai đủ tư cách danh túc đều đến tiếp đãi, trong tiếng ca múa, a dua không ngừng.

Nhưng, những lão tướng a dua quan trường này tuyệt đối không làm cho người ta có cảm giác buồn nôn, kỹ xảo nói chuyện cực kỳ cao minh, rõ ràng thổi phồng ngươi, còn để ngươi không cảm giác được, trong lúc bất tri bất giác liền bay bổng như tiên.

Đương nhiên, những quan viên này dâng tặng nghênh đón như thế, ngoại trừ bởi vì hắn chức cao tước nặng, thân phận tôn vinh, còn có một nguyên nhân chủ yếu nhất chính là chút ít quan viên chỗ này đều là cựu thần Kiến Văn vẫn được giữ lại làm, đối với hiểu biết về Chu Lệ rất có hạn, những ngày này trong kinh thành đại tẩy trừ bọn họ cũng đều nghe được tiếng gió, sợ luồng gió độc trong triều từ kinh thành khuếch tán ra cả nước, bọn họ cũng phải gặp nạn theo.

Thẳng đến lúc bọn họ nghe nói Hoàng Thượng không muốn mở rộng tẩy trừ, nhất là Chu Lệ gần đây cho thấy tâm ý của mình, cuối cùng là lặp lại câu nói kia trước mặt cựu thần Kiến Văn: "Các vị đều là di thần thái tổ, tất nhiên trung với Kiến Văn, nay trẫm kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, các khanh chỉ cần quan tâm quốc sự, hiệu trung với trẫm, việc ngày xưa sẽ không truy cứu" Lúc này mới xem như an tâm.

Cũng may, Chu Nguyên Chương là ghét tham quan như thù, Chu Lệ và lão tử hắn có cùng một bộ dáng, bầu không khí Đại Minh khai quốc chính là thế, những quan viên này không hề biết tính nết làm người của vị phụ Quốc Công Dương Húc, cho nên không ai dám đưa hối lộ, đưa nữ nhân cho hắn, Dương Húc một đường đi về hướng đông vốn đã làm xong chuẩn bị, đến lúc này lại có chút mất mát.

Hắn cũng không phải muốn thu nhận hối lộ, hoặc là thu vài tiểu mỹ nhân, nhưng... Nhìn một số kỳ trân dị bảo, nhìn các tiểu mỹ nhân, được thêm kiến thức, lại nghiêm túc cự tuyệt, đó không phải là tốt sao.

Hạ Tầm lúc trước xem Trở về triều Minh làm Vương Gia, đối với Dương Lăng xuống nam Trường Giang đến chỗ tam đại thái giám trấn thủ, lại gặp "tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân" ở thành Khinh Vận, hai lần đương đầu tình yêu kia mới chịu hướng về, đây là Hạ Tầm đột nhiên cảm thấy thú vị, những quan viên kia nào biết được, cho nên toàn vỗ trượt mông ngựa.

Hạ Tầm chạy tới chỗ Xương Quốc vệ, cùng gặp Đô Đốc Trần Huyên vâng lệnh Vĩnh Lạc hoàng đế chạy tới nơi này đóng. Thuyền sư Trần Huyên phần lớn là đội thuyền trong đất liền, thông hành ở trên sông, không dễ rời bến, nhưng tuần tra phòng ngự vùng bờ duyên hải vẫn có thể. Trần Huyên đưa Hạ Tầm tiến vào trung quân, sau một phen khách sáo, Hạ Tầm liền hỏi tình hình đảo Song Tự.

Trần Huyên nói: "Chiến thuyền của mạt tướng đa phần là thuyền trên sông, không thể rời bến đi xa, cho nên đối với tình hình hải ngoại, mạt tướng không hiểu rõ lắm, hải tặc chiếm giữ tại đảo Song Tự cách chỗ.

Này hơn trăm dặm, so sánh với tai họa giặc Oa, hải tặc Song Tự coi như biết bản phận, cho nên mạt tướng và phía bên bọn họ không tiếp xúc nhiều lắm, hiểu biết với bọn họ không nhiều lắm, chỉ biết là thời gian gần đây bọn họ không xuất hiện ở gần biển nhiều, không biết là sợ mạt tướng tăng cường lực lượng thủy sư, hay bị giặc Oa kìm chế".

Thần sắc Hạ Tầm khẽ động, liền hỏi: "Hôm nay giặc Oa còn thường đến vùng duyên hải sao?".

Trần Huyên nói: "Từ sau khi ti chức tiếp viện phòng vệ chỗ, lực lượng thủy sư tăng nhiều, giặc Oa đã tới mấy lần, đều bị tổn thất nặng, gần đây ít quấy rầy hơn. Nhưng Quốc Công đã hỏi, ti chức đang có chút suy nghĩ, muốn xin Quốc Công thay ta bẩm báo cho bệ hạ".

Hạ Tầm vội nói: "Đô Đốc cứ nói".

Trần Huyên nói: "Quốc Công, từ xưa nói: "Chỉ có ngàn ngày làm giặc, không có ngàn ngày đề phòng cướp' trước mắt chúng ta mỗi đêm ngày đều điều động rất nhiều nhân mã thủy sư vùng duyên hải tuần tra, hành động tiêu hao quá lớn, quan binh thủy sư cũng không chịu nổi, đây là không có khả năng bền bỉ, nếu ngàn dặm hải cương Đại Minh ta đều đừng loại thủ đoạn

bảo vệ bị động này, chỉ cần phòng thủ không thôi cũng đủ để hao tổn hết của cải của triều đình rồi".

Hạ Tầm gật nhẹ đầu, rất chấp nhận.

Trần Huyên thấy hắn đồng ý, tinh thần chấn động, nói càng hăng say: "Nhưng một khi thủy sư rút về, hoặc là nhân số tuần phòng, số lần tuần tra suy giảm, lại rất khó cam đoan giặc Oa sẽ không giết qua, nếu muốn chính thức hình thành uy hiếp đối với giặc Oa, chỉ có thể hình thành đả kích trầm trọng với bọn họ, như vậy mà nói, chúng ta nhất định phải có thuyền có thể đi xa, huấn luyện binh lính có thể đi xa hải chiến".

Xuống chút nữa, Trần Huyên nói chính là phương diện chế tạo thuyền và huấn luyện thủy quân chuyên nghiệp, những kiến thức này đối với Hạ Tầm chính là kiến thức nửa vời.

Trải qua lần trước đối thoại cùng Mính Nhi, Hạ Tầm đã ý thức được, mình làm một người xuyên việt, ưu thế chỉ ở nắm chắc đại thế, phương diện khác cũng không thể so với người khác, nhất là các lĩnh vực chuyên nghiệp, các loại lĩnh vực chuyên nghiệp mấy trăm năm trước, cho dù là một chuyên gia hiện đại ở trong lĩnh vực này, đến thời đại này, đối với kỹ thuật tiêu chuẩn và các loại kỹ thuật sớm đã là danh từ vứt đi không cần của thời đại này cũng chưa chắc hiểu rõ, nếu hắn so với chút ít người làm nghề đâm cá cả đời còn rõ ràng hơn, vậy hắn không phải là người, mà là thần.

Cho nên Hạ Tầm không tự ti, cũng không muốn hỏi, hắn không thể đảm đương chức vụ kỹ sư, nếu hắn tham dự vào chuyện này, như vậy hắn chỉ cần nắm chắc về phía hào phóng, cho những nhân sĩ chuyên nghiệp kia sáng tạo đầy đủ điều kiện vậy là đủ rồi. Hắn cắt đứt lời Trần Huyên nói, phân phó: "Trần Đô Đốc, Hoàng Thượng cũng đang có tâm kiến tạo một chỉ thủy sư Đại Minh cường đại, ta nghĩ ngươi lúc này hãy dâng tấu chương trước, nhất định sẽ được Hoàng Thượng coi trọng".

Trần Huyên nghe vậy mừng rỡ, vội vàng đáp ứng.

Hai người đang nói, thủy sư vệ sở Đô Chỉ Huy vịnh Hàng Châu Lạc Vũ phong trần mệt mỏi chạy đến.

Trần Huyên vội vàng đứng dậy giới thiệu: "Quốc Công, vị này chính là thủy sư Chỉ Huy Sứ vịnh Hàng Châu Lạc Vũ, chỗ của hắn có mấy thuyền biển có thể đi xa, Quốc Công muốn đến đảo Song Tự, sẽ do Lạc chỉ huy đích thân dẫn chiến hạm đồng hành".

Lạc Vũ bước nhanh tiến lên, quỳ một gối xuống, ôm quyền thi lễ về phía Hạ Tầm: "Mạt tướng thủy sư Hàng Châu Lạc Vũ, bái kiến Phụ Quốc Công!".

Thân thể hắn còn chưa hoàn toàn bái xuống, Hạ Tầm đã tiến lên trước một bước, hai tay dùng lực, nâng hắn dậy, mỉm cười về phía hắn nói: "Lạc đại nhân, đã lâu không gặp!".

Lạc Vũ nhìn hắn, chỉ cảm thấy cực kỳ quen mặt, ngẩn ngơ, mới nói: "Mạt tướng... Gặp qua Quốc Công rồi sao?".

Đầu tháng chín, vòm trời trong vắt, màu xanh vô tận. Trời cao mây ít, gió biển mênh mông cuồn cuộn, vừa đứng trên boong thuyền, trước mặt là vạn vạn luồng sóng nước nhỏ, lòng dạ cũng lập tức theo đó mở rộng ra.

"Tử Kỳ, Tạ Tạ, Dĩnh Nhi, ta tới đây! Còn có Tiểu Địch, còn có nữ nhi bảo bối...".

Hai tay Hạ Tầm nắm chặt mép thuyền bị ánh mặt trời phơi nắng đến ấm áp, tâm tình hết sức kích động. Trước kia cũng đã đến đây, nhưng dường như không có cảm giác mãnh liệt như vậy, không biết là bởi vì chia lìa thời gian lần này quá lâu, hay tuổi tác phát triển, bắt đầu lưu luyến gia đình.

Nhớ tới kiều thê như hoa như ngọc của mình, nhất thời tâm viên ý mã; Nhớ tới nữ nhi bảo bối của mình, lại không khỏi có chút áy náy. Nhưng nghĩ đến mình đã đạt được công danh địa vị như vậy, từ nay về sau thê nữ cũng có thể sống cuộc sống hạnh phúc hơn, hắn lại cảm thấy tự hào và kiêu ngạo.

Tâm tình Hạ Tầm đang theo sóng nước chuyển động phập phồng mãnh liệt, tiêu thuyền phía trước đột nhiên phát ra cờ hiệu. Lạc Vũ một mực ở bong thuyền tầng hai chỉ huy chiến hạm đi tới, lần này hộ tống Hạ Tầm đi Song Tự, có chiến hạm và bốn chiến thuyền đại hạm, mười chiến thuyền ngô công, ngoài ra còn có sáu tiêu thuyền. Tuy Hạ Tầm đã nói qua, sớm có minh ước với Song Tự bang, lần này đi là vì chiêu an, không phải chiến tranh, nhưng trên thuyền có Quốc Công, một khi xảy ra chuyện chính là trách nhiệm của bọn họ, Lạc Vũ cũng không dám chủ quan.

Thuyền vừa ra biển, ba chiến thuyền đại hạm liền đem bảo vệ xung quanh kỳ hạm Hạ Tầm, mười chiến thuyền ngô công ở chính giữa hiện lên hình cánh nhạn, mà sáu tiêu thuyền sau khi ra ngoài biển, phân bố ở đường biển bên ngoài, hôm nay đã có tiêu thuyền phản hồi phát ra tín hiệu, hẳn là phía trước xuất hiện tình huống gì đó, thần sắc Lạc Vũ xiết chặt, lập tức hạ lệnh

thuyền chậm lại, đồng thời vội vàng chạy tới boong tàu trên cùng báo cáo tình huống về phía Hạ Tầm.

Hai người kiên nhẫn đợi trong chốc lát, tiêu thuyền chạy nhanh đến dưới chiến hạm, thang dây đưa xuống để cho người trên tiêu thuyền bò lên trên đại hạm, chạy đến trước mặt Hạ Tầm và Lạc Vũ, bẩm báo nói: "Bẩm Quốc Công, Chỉ huy đại nhân, phía trước hải vực chính phát sinh hỗn chiến, hơn mười đội thuyền lớn nhỏ".

Hạ Tầm ngẩn ngơ, hỏi là: "Là người phương nào giao chiến?".

Binh lính Tiêu thuyền nói: "Trong đó có một phương dựng cờ hải tặc Song Tự, một phương khác dựng cờ Bát phương đại bồ tát, là thuyền của người Oa".

Lạc Vũ nhìn về phía Hạ Tầm, Hạ Tầm không chút do dự, lập tức phân phó nói: "Đẩy hết tốc độ tiến về phía trước, nghênh đón!".

Lạc Vũ nói: "Thế địch không rõ, nhiều ít không biết, ngoài ra, hải tặc Song Tự cũng không biết thuyền quan binh chúng ta tới là vì chiêu an bọn họ, một khi chúng ta tham chiến, chỉ sợ dễ dàng khiến họ hiểu lầm, hai mặt thụ địch cũng là có thể. Mạt tướng tất nhiên không sợ, nhưng Quốc Công thân phận quý giá, vạn nhất...

Hạ Tầm chỉ lo lắng Tô Dĩnh đã ở trên thuyền đảo Song Tự, sợ nàng có gì sơ xuất, khoát tay nói: "Nếu chúng ta giải vây cho bọn họ, chiêu an chẳng phải càng dễ dàng sao? Ngoài ra, những cướp biển này xâm nhập vùng duyên hải chúng ta, đốt giết đánh cướp, gian dâm phụ nữ, không việc ác nào không làm, hôm nay đã có cơ hội chiến đấu, thủy sư Đại Minh là cha mẹ bảo vệ dân chúng, sao có thể buông tha chúng, đẩy hết tốc độ tiến về phía trước!".

Lạc Vũ bất đắc dĩ, đành phải phân phó xuống dưới, vài chiến thuyền đại hạm đều giương buồm lên, thuyền con rết càng toàn lực đi tới, nhẹ nhàng lướt qua mặt biển, lưu lại một đống bọt trắng kéo dài trên mặt biển.

"Nhanh lên, nhanh lên! Mẹ nó, Trần Nhị Tráng, đem thùng dầu vứt qua cho ta!".

Hà Thiên Dương để cánh tay trần, đứng ở trên thuyền hải tặc, đang chiến đấu cùng một con thuyền giặc Oa lớn, hai bên một bên dùng câu liêm móc vào mạn thuyền đối phương, phe bên kia dùng gậy trúc bó lại với nhau thành một cây cầu nhỏ miễng cưỡng giúp chiến sĩ nhảy qua, cũng có hải tặc cầm trường đao lưỡi búa, một tay cầm lấy dây thừng, đu đến lên trên thuyền

đối phương.

Tóm lại, là thuyền ta có địch, thuyền địch có ta, một mảnh hỗn loạn. Hà Thiên Dương hô Trần Nhị Tráng, là hán tử sức mạnh như trâu, dáng người cũng cao, chừng trên dưới một mét chín, cạo đầu bóng loáng, mặt đầy dữ tợn, mười phần hung hãn. Hắn ôm lấy một thùng hỏa dược, hai tay trên cơ thể căng lên, cơ bắp cuồn cuộn, mạnh mẽ hét lớn một tiếng, một thùng hỏa dược nặng hơn mười cân bay đến hai trượng trên mặt biển, trực tiếp ném đến trên thuyền giặc Oa.

"Oành!". Thùng hỏa dược rơi xuống đất, tạo ra vài khe hở, như bánh xe dọc theo boong tàu lăn đi một đường, hỏa dược đụng vào boong tàu, cây đuốc trong tay Hà Thiên Dương ném tới, nó chuyển động như chong chóng, rơi xuống bong thuyền, mồi lửa kia mới thiêu cháy, bỗng chốc dẫn đốt thùng hỏa dược, trên thuyền lập tức kinh hô một mảng. Hà Thiên Dương cười ha ha: "Mẹ nó, ý vào thuyền nhiều khi dễ thuyền ít sao, lão tử thuyền thiêu ngươi, cho các ngươi đi uống nước biển!".

Đúng lúc này, hải tặc trên đài quan sát la hoảng lên: "Quan binh, có quan binh!".

Xa xa, chiến hạm thủy sư Đại Minh hùng hổ đến, thuyền hải tặc và thuyền giặc Oa đều phát hiện, hai bên lập tức ngừng chiến đấu.

Thủy sư chiến hạm Quân Minh ít hơn so với đội thuyền hai bên, nhưng nếu bàn về trang bị hiện đại, vậy không thể so sánh nổi. Ngoài ra bên cạnh còn có một tử địch, giặc Oa lo lắng chiến hạm quân Minh công kích mình, hải tặc bên này cũng lo lắng quan binh đến đả kích, hai bên không khác biệt lắm, thủ lĩnh hai phe vội vàng hạ lệnh, cố gắng thu nạp đội thuyền của mình, cảnh giác chú ý đội nhân mã ngang trời giết ra này.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 431

Liên Thủ Tác Chiến.

Nhằm vào phản ứng của hải tặc Song Tự và giặc Oa Đông Doanh, thủy sư Đại Minh nhanh chóng phát ra một quyết định. Bọn họ còn chưa tiến vào phạm vi công kích hữu hiệu, hạm đội liền bắt đầu chuyển hướng tây bắc, rất rõ ràng, đây là muốn cắm vào đằng sau giặc Oa, chặn đường lui đứng bọn họ.

Đội giặc Oa này người đông thế mạnh, so với thuyền hải tặc Song Tự còn nhiều hơn một phần, đội thuyền Nhật Bản có An Trạch thuyền, quan thuyền, còn có thương thuyền cướp đi từ vùng duyên hải Trung Quốc, đủ loại, cái gì cũng có, thế nhưng vẫn rất dễ dàng phân biệt thân phận bọn họ, bởi vì cho dù là ở trên thương thuyền Trung Quốc, cũng cắm cờ xí đặc biệt của bọn họ.

Kỳ ấn của bọn họ giống hệt như đội thuyền bọn họ, có hình dáng mang đủ loại màu sắc, là bát phiên đại bồ tát, có là một hàng chữ Hán "Đại nhất đại vạn đại cát".

"Yếm ly uế thổ hân cầu tịnh thổ", còn có "Kỳ tật như phong, kỳ từ như lâm, xâm lược như hỏa, bất động như son" lấy ra từ binh pháp Tôn Tử.

Ngoài ra còn có vài đội thuyền chỉ giắt một miếng vải vô cùng đơn giản, từ chút ít cờ xí nơi này, đội ngũ giặc Oa Nhật Bản khổng lồ này cũng không phải một đội hải tặc thống nhất cờ hiệu, hẳn là nhiều đội ngũ giặc Oa liên hợp rồi tổ chức hành động tấn công.

Lúc Hạ Tầm mệnh lệnh hạm đội vòng về phía cánh giặc Oa vĩ, phát hiện trong đội ngũ giặc Oa, trung tâm có An Trạch thuyền Nhật Bản to lớn, trên thuyền giắt một miếng vải, đồ án in trên miếng vải mười phần nhìn quen mắt, dường như so với đồ án trên chuôi đao Nhật Bản mình thu được trên bờ biển thì giống như đúc.

Chỉ tiếc chuôi đao này không mang đến, bình thường chơi đùa cũng chỉ chú ý hình đao rất đẹp, lưỡi nhọn phẩm chất tốt, cũng không quá chú ý hoa văn trên chuôi, nhất thời không thể so sánh, nhưng bức tranh đồ án ở trên cờ xí so với bức tranh khắc trên chuôi đao thì rõ ràng hơn

rất nhiều, hắn âm thầm lưu tâm, ghi nhớ đồ án kỳ lạ trên cờ xí kia vào trong đầu.

"Chức Điền đại nhân, quân Minh liên thủ cùng với hải tặc!".

Trên An Trạch thuyền, một giặc Oa đứng ở chỗ cao, nhìn động tĩnh quân Minh phía xa, báo cáo về phía thủ lĩnh bọn họ.

"Thoát ly chiến đấu, trở về điểm xuất phát!".

Một võ sĩ mặc đồ đen vững vàng đứng ở đầu thuyền bình tĩnh truyền đạt mệnh lệnh, bên cạnh lập tức có người Oa phản đối: "Chức Điền đại nhân, mặc dù tăng thêm chiến hạm quân Minh, số lượng thuyền hạm bọn họ vẫn đang ít hơn so với chúng ta, chúng ta hẳn là đủ đánh bại bọn họ".

Võ sĩ áo đen kia khoảng ba mươi tuổi gì đó, thần thái trầm ổn cười nhẹ một tiếng, khinh thường nói: "Bằng vào những đám ô hợp này sao? Bọn họ chỉ có thể đánh loạn một trận, một khi bị bọn họ cuốn lấy, mà quân Minh còn có viện quân, chúng ta sẽ thiệt thòi lớn. Ở trên biển, bọn họ không có lực dây dưa với chúng ta, không cần liều mạng, quyết tử với bọn họ!".

"Tuân mệnh Chức Điền đại nhân!".

Vài giặc Oa trước người hạ thấp người nghe lệnh, đều.

Phát ra hiệu lệnh, Oa thuyền bắt đầu hướng ra phía ngoài phá vòng vây do thủy sư quân Minh hình thành.

"Dương ca, thuyền quan binh dường như là tới giúp chúng ta, bọn họ chắn đường người Oa rút lui đi".

Một hải tặc Song Tự giống như con khỉ trèo lên trên cột buồm, nhìn cử động thủy sư, liền bẩm báo cho Hà Thiên Dương.

Thần sắc Hà Thiên Dương khẽ động, phân phó nói: "Ngăn chặn chúng, đừng để cho bọn họ chạy, nhưng mà... Cũng đừng quá tiếp cận, phải cam đoan thuyền chúng ta có thể tùy thời thoát ly, quan binh không trượng nghĩa, nói không chừng ngay cả chúng ta cũng muốn đanh".

Bọn họ đã nếm qua thiệt thòi khi Lý Cảnh Long dẫn quan binh đến, vì vậy nên rất không tín nhiệm.

Thuyền giặc Oa bắt đầu lui lại, hải tặc, giặc Oa, thủy sư có cờ tín hiệu của riêng mình, Hạ Tầm tất nhiên không hiểu tín hiệu cờ của bọn họ, nhưng hắn chú ý tới, mệnh lệnh giặc Oa lui lại, là phát ra từ chiến thuyền An Trạch có đồ án hoa văn kỳ lạ kia. Con thuyền dài ước chừng mười bảy mười tám trượng, bề rộng chừng ba trượng gì đó, là một trong những con thuyền lớn nhất của bọn giặc Oa này, hình thể cực lớn, so sánh với chiến hạm thủy sư cũng không kém bao nhiêu, người trên con thuyền này hẳn chính là thủ lĩnh của bầy giặc Oa.

"Nã pháo!".

Vừa thấy giặc Oa muốn chạy trốn, Lạc chỉ huy cố ý khoe khoang trước mặt Quốc Công, chiến hạm chủ lực lên tiếng, xông xéo tới gần chiến thuyền giặc Oa, súng to bằng bốn chén ăn cơm ở mạn thuyền bên phải cùng rống giận một chỗ.

Lạc Vũ muốn sát thương, hạ lệnh dùng khoáng sắt bắn ra, pháo lúc này nếu dùng để hủy thuyền thật đúng là không có tác dụng bằng chiến thuyền cự hạm, nhưng khoáng sắt quét qua một mảng, súng lớn đồng loạt bắn ra, hiệu quả sát thương cực lớn, giặc Oa trên thuyền nhất thời truyền ra một mảng tiếng kêu thảm thiết.

Ngay sau đó, chiến hạm quân Minh tiếp cận, súng kíp, hỏa thương, thủ súng, hỏa công tiễn, hỏa xoa, thần cơ tiễn, bắn giống như kiểu không tốn tiền, lúc này chiến hạm quân Minh đã xông đến phía trước chiến thuyền giặc Oa đã bị súng tàn sát bừa bãi, những hỏa khí sắc bén này đã tạo ra cho những tên Oa khấu này thương tổn tương đối lớn.

Đương nhiên, giặc Oa cũng bắn tên, ném lao, phóng búa rìu, đối với quân Minh cũng tạo thành tổn thương nhất định, đồng thời bọn họ còn đang điều chỉnh buồm muốn tới gần, bọn họ thường xuyên tác chiến trên biển, nếu bàn về chiến lực từng binh sĩ, là trội hơn thủy sư quân Minh, một khi áp sát thành công, có thể bù đắp chỗ thua kém về vũ khí trang bị.

Nhưng lúc này, trên chiến thuyền quân Minh, nhóm lực sĩ đã vác lên hỏa tật lê pháo, thuốc của hỏa tật lê pháo cháy lên kêu xẹt xẹt, loại hỏa dược to lớn này bắn đến trên thuyền người Oa, trong tiếng nổ mạnh, cương châm miếng sắt bay loạn khắp nơi, nhất thời lại đánh ngã một mảng, người Oa đều cúi thấp hoặc gục xuống, tìm kiếm công sự khắp nơi để che chắn, ý đồ tác chiến cận thân bởi vậy mà thất bại.

Hỏa tật lê pháo nổ mạnh nhưng lực không đủ, cũng không nổ chết mấy người, đại bộ phận giặc Oa đều là bị thương. Nhưng bị thương so với trực tiếp nổ chết thì càng thảm hơn, bọn họ

không y không dược, điều kiện vệ sinh trên biển lại không tốt, vết thương nhẹ có khi cũng sẽ bị nhiễm trùng mà nằm chờ chết, trọng thương càng không cần phải nói, sau khi bọn họ tàn phế cũng sẽ bị đội giặc Oa lãnh khốc vứt bỏ, cho dù có thể còn sống trở lại Nhật Bản, cũng chỉ có thể liên lụy đến cuộc sống cả nhà, do đó càng thêm tuyệt vọng.

Lúc này, hải tặc đảo Song Tự đã ở nhân cơ hội đuổi giết, mở rộng chiến quả, nhưng bọn họ vẫn đang bảo trì khoảng cách cẩn thận với thủy sư quân Minh, dưới sự cộng tác của thủy sư và hải tặc đảo Song Tự, giặc Oa bỏ lại mấy thuyền bị phá cùng một số giặc Oa không may rồi chạy trốn.

Chiến An Trạch thuyền to lớn có vũ khí phân phối rất đầy đủ, lại được nhiều thuyền giặc Oa yểm hộ xung quanh, nó nhanh chóng thoát ly chiến trường, cũng không trực tiếp tiến hành giao chiến với quân Minh. Hạ Tầm ở xa xa thấy được người đứng ở đầu thuyền kia là võ sĩ đang mặc áo màu đen, chỉ có điều khoảng cách rất xa, không cách nào thấy rõ diện mục hắn, người nọ nhìn thấy hắn, thuyền di chuyển trên biển, người nọ vẫn thủy chung chưa từng di động.

Tiếp xúc ngắn ngủi, cũng không tạo thành thương tổn nghiêm trọng với đối phương, Hạ Tầm đã nhìn ra đối phương chủ động thoát ly chiến đấu, để một đội giặc Oa tạm thời tấn công, là kết hợp lợi ích, giặc Oa bị bỏ rơi cũng chỉ có thể tự nhận không may, người khác là không thể nào yểm hộ cho bọn họ, hy sinh lực lượng mình.

Lúc này, trên mặt biển hình thành một cục diện quái dị, chính giữa là vài chiến thuyền Oa thuyền đã bị gãy cột buồm hoặc là đập bể hết tất cả buồng nhỏ trên tàu, giặc Oa trên thuyền tuyệt vọng đứng ở trên thuyền. Mà thủy sư quân Minh và hải tặc Song Tự ở hai bên, Oa thuyền ngăn cách ở chính giữa.

Hai đường nhân mã này phối hợp tác chiến, lại không phải bạn bè, nhất thời liền giằng co ở đằng kia, quân Minh không thể dị động, để tránh khiến cho đối phương hiểu lầm, còn đối với phương cũng không nguyện yếu thế, do đó lui lại.

Hạ Tầm thấy thế, phân phó nói: "Đưa thuyền nhỏ xuống dưới, ta đi gặp bọn họ".

Lạc Vũ giật mình nói: "Quốc Công, những hải tặc này chỉ là chút lâu la, chưa hẳn hiểu rõ đại đầu lĩnh bọn họ đã tiếp xúc cùng với Quốc Công, ngoài ra tước vị Quốc Công cao quý, cho dù chiêu an, cũng nên đến ngoài đảo Song Tự, bảo cường đạo đầu lĩnh lên thuyền đến bái

kiến Quốc Công, Quốc Công sao có thể hãm thân vào hiểm nguy".

Hạ Tầm khoát tay cười nói: "Không sao, cứ làm theo như ta phân phó".

Hạ Tầm đương nhiên không lo lắng, không nói đến chuyện quan hệ giữa hắn và với Tô Dĩnh, gia quyến nhà.

Hắn đã ở trên đảo Song Tự, hai năm qua, Tiềm Long bí điệp thông qua đảo Song Tự vận chuyển rất nhiều thứ mới lạ cho hắn, nếu nói bọn hải trên đảo Song Tự không biết tên hắn thì đúng là đáng chê cười.

Đại đầu lĩnh đảo Song Tự là Hứa Hử, dù chưa công khai đổi màu cờ, trên thực tế giờ đây đã xem như nửa bộ hạ của hắn, còn có Hà Thiên Dương, cũng nhận được Hứa Hử cho phép, giờ đây đã là người khác, chỉ có điều một mực ở lại trên đảo, trợ giúp Tử Kỳ và Tạ Tạ huấn luyện bí điệp cho hắn, Hạ Tầm tự liệu không có gì phong hiểm.

Lạc Vũ không dám tranh cãi nữa, đành phải phân phó chuẩn bị một con thuyền thuyền nhỏ cho Hạ Tầm, mình thì hết sức chăm chú, chỉ huy tất cả chiến hạm chuẩn bị chiến đấu, để phòng tất cả. Lúc này, những giặc Oa ở giữa kia, hai hạm đội hai bên không có người để ý tới chúng, người chèo thuyền của bọn họ đa số đều bị thương tổn, cột buồm đứt rời không cách nào hành động, tạm thời còn có thể kéo dài hơi tàn, những cuộc tấn công đập bể phá tan đáy khoang thuyền làm nước biển tràn vào Oa thuyền, bởi vì miệng vết thủng quá lớn không cách nào ngăn chặn, đã bắt đầu chìm nghỉm, những giặc Oa kia đành phải chật vật nhảy xuống nước, bơi về phía Oa thuyền khác.

"Không được phép vọng động, xem bọn hắn muốn làm gì?".

Thấy thủy sư triều đình buông một thuyền nhỏ xuống, hai chiếc thuyền ngô công hộ tống Hạ Tầm đi thành một hình cung, vượt qua những Oa thuyền cô linh đứng tại chỗ, đi về phía bọn họ bên này, Hà Thiên Dương lập tức chế trụ bộ hạ, mắt nhìn chằm chằm vào người ngang nhiên đứng ở mũi thuyền kia.

Người nọ không mặc quân phục, đầu hắn đội khăn màu vàng, mặc một bộ quần áo hoa mỹ, thắt lưng đeo một đai ngọc, trước và trên quần áo vạt áo đều thêu một đầu kỳ lân. Hà Thiên Dương càng xem càng kỳ lạ, hắn giả trang vương tử Son Hậu quốc, ở thành Kim Lăng chờ đợi hơn một năm, nhân vật quan trường hắn được chứng kiến không ít, người trước mắt này ngực thêu kỳ lân... Chẳng lẽ là nhất phẩm đương triều?

Thuyền kia đi nhanh chóng, mắt thấy gần đến, Hạ Tầm đã ngăn thuyền ngô công đi theo, chỉ dùng một thuyền lá nhỏ một mình tiến đến, Hà Thiên Dương nhìn chăm chú lại, không khỏi ai da một tiếng, vui mừng kêu lên: "Nhanh, nhanh nhanh, buông thang dây, không không không, huyền thê đây. Chuyển huyền thê đến!".

Bọn hải tặc không biết vì sao Hà Thiên Dương long trọng như thế, nhưng Hà Thiên Dương hiện tại là một Đại đầu mục trên đảo Song Tự, hắn đã phân phó xuống, mọi người chỉ để ý tuân mệnh, người dưới tay lập tức đi đưa huyền thê tới, để ở một bên mép thuyền. Thuyền nhỏ đến bên cạnh, vừa vặn cập đến bên huyền thê, Hạ Tầm vươn tay bắt lấy tay vịn, liền leo lên thuyền.

Hạ Tầm lên thuyền, vừa mới đứng lại, Hà Thiên Dương liền rút lui hai bước, dùng đại lễ quỳ xuống, cao giọng nói: "Ti chức Hà Thiên Dương, bái kiến đại nhân".

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 432

Một Tâm Can, Một Bảo Bối.

Thuyền Hạ Tầm chạy nhanh tới gần, thấy rõ người trên thuyền chính là Hà Thiên Dương, trong lòng dĩ nhiên đã đại định, hắn mỉm cười dìu Hà Thiên Dương trên mặt đất lên, cười nói: "Thiên Dương, nghe nói Bình Nữ đã sinh cho ngươi một tiểu tử mập mạp, ha ha, chúc mừng, chúc mừng nha!".

Hải tặc ở bên cạnh đều nhìn đến ngây người, nhất thời còn chưa biết người trước mắt này chính là Dương Húc trong truyền thuyết.

Hà Thiên Dương toét miệng rộng ra cười ngây ngô: "Nhờ có đại nhân hỗ trợ, bằng không tiểu nhân nào có phúc khí tốt như vậy, ha ha, ha ha...".

Hạ Tầm hiểu được hắn nói may mắn nhờ mình cung cấp cơ hội cho hắn, được cùng Bình Nữ kết làm phu thê, được thê tử tốt như vậy, mới được một tiểu tử béo mập, nhưng lời này tại sao nghe lại không được tự nhiên, hắn xoa xoa mũi, cười nói: "Ta lần này đến, là y theo trước hẹn, gặp Hứa đại đầu lĩnh, nhanh đưa ta lên trên đảo".

Hà Thiên Dương vui mừng nói: "Tiểu nhân nghe nói, Yến vương điện hạ đã lấy Kim Lăng, ngồi trên thiên hạ? Những ngày này rất loạn, trên biển lại có người Oa gây sự, không cách nào nghe tin tức mới nhất, đại nhân đã được... Phong làm chức quan gì? Ngũ quân đại đô đốc? Nhất phẩm võ thần sao!".

Hạ Tầm cười mỉm nói: "Ngươi lại sai rồi!".

Hà Thiên Dương gãi gãi đầu, đột nhiên la hoảng lên: "A! Đại nhân làm Pho ma?".

Hạ Tầm cũng giật nảy mình, lảo đảo một cái, thiếu chút nữa sẽ trở lại trong nước. Không có cách nào, Đại Minh khai quốc thì chỉ có sáu công tước, đến hiện tại không nói đến còn sống, mà ngay cả tử tôn bọn họ cũng không còn lại được mấy người, Hà Thiên Dương ở Kim Lăng trông thấy người mặc áo kỳ lân, không phải Phò mã thì chính là Ngũ quân đại đô đốc,

hắn tự nhiên sẽ nghĩ trên mặt này.

Hạ Tầm ho khan một tiếng, mới nói: "Ta hôm nay, thụ phong làm Phụ Quốc Công, thế tập nhất đẳng công tước".

"Ông trời ơi! Thật không?".

Hà Thiên Dương mở miệng rộng ra, nửa ngày không thể nói: "Chuyện này phải cho Tam tỷ biết, không biết sẽ vui mừng thế nào. Đại nhân... Không, Quốc Công, Quốc Công gia, mau mau nhanh, chúng ta lập tức trở lại Song Tự".

Có một hải tặc bên cạnh nhắc nhở: "Thiên Dương ca những người Oa kia... Làm sao bây giờ?".

Hà Thiên Dương lúc này mới nhớ còn có chút cừu nhân chưa xử trí, nhìn nhìn hướng trên biển, đám người Oa bò lên Oa thuyền chưa chìm nghỉm, trên mặt thuyền chen chúc nguyên một đám người Oa lùn tịt như trẻ con, cũng đang nhìn về phía này.

Hà Thiên Dương hỏi dò: "Quốc Công, người xem những người Oa kia nên xử trí ra sao? Bắt trở về mà nói... Lãng phí lương thực. Nếu bán đi Nam Dương làm nô lệ... Giờ đây chúng ta và Nam Dương vương Trần Tổ Nghĩa rất căng thẳng, đi một chuyến không hề dễ dàng, một người bọn họ còn không đáng giá bằng một thớt lụa, không đáng làm đâu, người thấy thế nào?".

Hạ Tầm nhàn nhạt nói: "Chúng ta đi Song Tự ngay lập tức, về phần những người Oa nảy thì giao cho các ngươi.

Trước kia xử lý như thế nào, bây giờ xử lý như thế đó đi!".

Hà Thiên Dương mừng rỡ, ra lệnh một tiếng, từng chiếc từng chiếc thuyền hải tặc lập tức đánh trống reo hò tiến về phía Oa thuyền, xem ra, là muốn trực tiếp nhấn chìm chúng nó.

Giặc Oa kinh hoàng, nếu đặt ở trước kia, bọn họ rơi vào tay hải tặc cũng tự biết không thể may mắn thoát khỏi, nhưng giờ đây bởi vì thủy sư quân Minh xuất hiện, bọn họ không khỏi ôm một tia ảo tưởng, nhưng mắt thấy đối phương vẫn muốn xử lý toàn bộ bọn họ, không khỏi kinh hoảng giật mình.

Cột buồm thuyền đã bị chặt đứt, bọn họ dùng mấy thứ linh tinh gì đó liều mạng nhảy xuống

nước, đi về phía thủy sư quân Minh bên kia, có người dùng tiếng Hán cao giọng kêu lên: "Các ngươi là quan binh, các ngươi không thể giết người được!".

Lạc Vũ ở đầu thuyền nhìn rõ ràng, hiểu rõ hành động của bọn hải tặc nhất định là được Phụ Quốc Công ngầm đồng ý, liền ghé vào đầu thuyền kêu to: "Cút con bà ngươi đi, lão tử căn bản không tiếp nhận đầu hàng!".

"Quân gia tha mạng, tha mạng, đừng giết ta, ta là người Hán!".

"Ngươi đã quay lưng với tổ tông mười tám đời nhà mình, ngươi càng đáng chết hơn!".

Lúc này chỗ đầu thuyền không ngừng có người mắng chửi, còn có cung tiễn vọt tới trước mặt.

"Phành!".

Một chiếc thuyền hải tặc bị đâm cho chia năm xẻ bảy, giặc Oa giống như hạ sủi cảo rớt xuống nước, thuyền lớn không chút do dự, liền đi qua đỉnh đầu bọn họ, phóng tới thuyền thứ hai...

Vào lúc thuyền hải tặc tiến hành đợt thanh lý cuối cùng với những thuyền giặc Oa bỏ neo không thể động đậy ở trên mặt biển, Hạ Tầm không thể chờ đợi được đã bảo Hà Thiên Dương đưa hắn đi đến đảo Song Tự.

Hạm đội thủy sư Quân Minh phụ cận chạy tới đảo Song Tự, Hạ Tầm lo lắng chiến hạm thủy sư đột nhiên xuất hiện sẽ gây nên phiền toái không cần thiết, liền bảo Lạc Vũ dẫn hạm đội chờ ở hải ngoại Song Tự, chính mình cưỡi thuyền Hà Thiên Dương tiếp tục đi về phía trước.

Thuyền chậm rãi chạy nhanh tiến vào eo biển Song Tự, tim Hạ Tầm nhịn không được cảm thấy rất hồi hộp, chỗ này, không chỉ có thân nhân hắn, còn có những thứ hắn khó quên, hôm nay tới nơi này lần nữa, cảm xúc sao có thể không bành trướng. Phóng tầm mắt nhìn lại, tất cả Song Tự, dường như không có gì biến hóa, bốn năm Tĩnh Nan, Trung Nguyên biến đổi nghiêng trời lệch đất, nhưng nơi này lại như thế ngoại đào nguyên.

Một thương thuyền đến từ Lữ Tống bỏ neo ở trên bến tàu, những tên có danh là hải tặc kia thật sự là người buôn lậu ở đảo Song Tự, họ để trần cánh tay ra sức vận chuyển hàng hóa, dường như mọi người đang ở cảng bận rộn thương nhân buôn lậu cùng bọn hải tặc vận chuyển

hàng hóa trên bến tàu còn không biết sự tình Hà Thiên Dương và giặc Oa giao chiến bên ngoài biển, thuyền Hà Thiên Dương xuất hiện, cũng không khiến cho họ xuất hiện điều gì ngạc nhiên.

Thuyền cập bờ trong bến tàu.

"Hà đại ca, đã trở lại rồi!".

Trên bến tàu có người gọi, đồng thời gọn gàng tiếp nhận dây thừng trên thuyền ném đến, quấn chặt vào cọc, lại giúp đỡ đi lấy ván, ngay sau đó, bọn họ giật mình nhìn thấy Hà Thiên Dương cùng một nam nhân ăn mặc quần áo kỳ quái từ trên thuyền xuống.

Hạ Tầm ăn mặc công phục kỳ lân, những người này cả đời ở trên bến tàu đều chưa gặp qua loại quan phục này, rất nhiều người trong bọn họ đến quan huyện cũng chưa gặp qua, thấy quan nhân lớn nhất chỉ là tuần kiểm, sao biết bộ y phục này là có ý gì.

"Đại đương gia đâu?".

Hà Thiên Dương rống lên một tiếng về phía người khác, sau khi hỏi rõ chỗ Đại đương gia, liền nói với Hạ Tầm: "Quốc Công, chúng ta đi gặp Đại đương gia đi".

Hạ Tầm nói: "Không vội, đưa ta đi thăm các nàng Tử Kỳ, Tạ Tạ".

Thanh âm Hạ Tầm có phần dồn dập, Hà Thiên Dương đã thành gia lập nghiệp, có con, rất hiểu cảm tình của hắn, lập tức đáp ứng một tiếng, dẫn Hạ Tầm xuôi theo bến tàu đi lên phía trước, đồng thời gọi người đến đi nói cho Hứa đại đương gia một tiếng. Tám Giáo úy đeo đao cũng chăm chú theo phía sau Hạ Tầm.

"Hai vị phu nhân giờ đây ở chỗ Tam tỷ".

Hà Thiên Dương nhanh chóng liếc nhìn Hạ Tầm, trên mặt hiện ra thần khí có phần cổ quái. Trên đời không có gió nào không lọt tường, mặc dù Tô Dĩnh chưa bao giờ từng phát ngôn, nhưng giờ đây trên đảo không người nào không biết nam nhân nàng là một người tên là Dương Húc, người trong triều đình.

"Đều ở một viện này, các nàng rất hợp với Tam tỷ, cũng rất yêu mến... Hài tử của Tam tỷ".

Người trong cuộc không có việc gì, Hà Thiên Dương lại có chút khó xử, nhưng nói xong, lại cảm thấy tự nhiên. Hạ Tầm xác thực không để vào trong lòng, lần này tới, hắn đã có ý định

công khai chân tướng. Nam nhân hai bàn tay trắng thì cũng có thể nắm chắc gia đình, nhưng lại thiếu uy vọng, Hạ Tầm giờ đây mới thực sự là hết lo lắng, bất kể là địa vị, thân phận, hay năng lực kinh tế, hắn có lòng tin để nữ nhân hắn và hài tử ổn định, cuộc sống phú quý, không còn gì phải lo lắng.

Vượt qua một mảng triền núi, phía trước liền xuất hiện một bãi cát, bởi vì chỗ hải vực này đều là nước cạn và đá ngầm, không thể đỗ thuyền, cho nên rất thanh tĩnh, trên bờ biển không có bao nhiêu người, có vài chiến thuyền hay thuyền nhỏ kéo lên bãi cát chờ đợi sửa chữa, còn có mấy chỗ để lưới cá đang phơi nắng, đá ngầm đầy bên cạnh, có mấy lão nhân thả câu, chỗ cao còn có vài cái giàn gỗ, có một ít rau dưa.

Đột nhiên, Hạ Tầm đứng lại, Hà Thiên Dương đi theo cũng đứng lại, ánh mắt Hạ Tầm dừng ở trên bờ cát, bãi cát rất rộng rộng rãi, rất bằng phẳng, chỗ cách bờ biển hơn trăm thước, có hai tiểu nữ nhi đang ngồi ở trong đống cát chơi đùa. Từ bãi cát lại hướng lên hai mươi đến ba mươi mét, chính là một sườn núi cao đột nhiên xuất hiện.

Trên sườn núi có một khu vực đầy phòng xá, Hạ Tầm biết, đó là chỗ ở của Tô Dĩnh. Như vậy, hai đứa nhỏ trên bờ cát chính là...

Hà Thiên Dương liếc mắt nhìn Hạ Tầm, nhỏ giọng nói: “Hai nữ nhi kia, chính là nữ nhi của Tam tỷ, lớn là Tư Dương, nhỏ là Tư Tầm...

Hạ Tầm nhìn hai hài tử không chớp mắt, khẽ Ừm. Tim hắn càng nhảy càng nhanh, còn có một loại ngạc nhiên và vui sướng khó nói lên lời, hắn hít thật sâu, phân phó nói: “Các ngươi ở chỗ này đợi ta!”. Nói xong, liền đi qua từng bước một, một mực đi đến bên người hai tiểu nữ nhi kia.

Đại nữ hài nhi ngồi ở trên đống cát, đang chăm chú chỉ huy tiểu nữ oa nhi đắp phòng ở, đương nhiên, phòng ở của các nàng, thật ra chỉ là đông một đống tây một đống cát. Nữ hài nhi nhỏ hơn nàng chút ít kia ra sức phụ giúp đắp cát bên người nàng, thẳng đến lúc thân ảnh Hạ Tầm cao lớn chặn ánh sáng trước mặt bọn họ, hai nữ hài nhi mới ngẩng mặt lên.

Nữ hài nhi lớn hơn một chút thoạt nhìn trên dưới năm tuổi, đầu buộc hai bím tóc, rất đẹp, rất đáng yêu. Tiểu nữ hài nhi kia buộc một bím tóc nhỏ phóng lên trời, khoảng ba tuổi, mặt mày rất giống tỷ tỷ, cũng là một tiểu mỹ nhân bại hoại. Tuy dáng vẻ trang điểm quê mùa, nhưng hai tiểu nha đầu đều là vẻ mặt thanh tú.

Người thường nói, nam hài như mẹ, nữ hài như cha, Hạ Tầm thấy thế nào, đều cảm thấy hai mặt mày tiểu nha đầu này có vài phần rất giống mình, một dòng nước ấm lập tức chảy xuôi theo đáy lòng hắn, ánh mắt cũng nhu hòa hơn.

“Này, ngươi là ai vậy, ngươi giẫm phải phòng ở của ta kìa!”.

Nữ hài nhi lớn hơn một chút nhíu mày, mất hứng nhìn chân to của Hạ Tầm, lại trừng mắt liếc nhìn hắn. Nữ hài nhi nhỏ hơn một chút lại kỳ quái nhìn Hạ Tầm, bò đến bên người tỷ tỷ, âm thanh bập bẹ nói: “Tỷ tỷ, quần áo người này thật kỳ quái, tỷ xem trên quần áo hắn vẽ tranh kìa, vẽ rất đẹp đó!”.

Hạ Tầm mỉm cười ngồi xổm xuống, muốn sờ đầu tỷ tỷ, tiểu nha đầu vô ý thức trốn một cái, cặp mắt to xinh đẹp kia không vui trừng lên, Hạ Tầm ngượng ngùng rút tay về, quay đầu lại đi trêu chọc muội muội, hỏi nàng nói: “Ngươi xem tranh trên y phục của ta có đẹp mắt không?”.

“Ừm đẹp mắt!”.

Tiểu Tư Tầm dùng sức gật đầu, nhìn ra được, nàng đối với đầu kỳ lân dùng tơ vàng thêu trên ngực Hạ Tầm xác thực rất có hứng thú, một mực nhìn không chuyển mắt, thấy bộ dáng Hạ Tầm cười mỉm rất hiền hòa, nàng gan lớn, duỗi bàn tay nhỏ bé dính đầy cát ra, đã muốn sờ sờ thử xem.

Hạ Tầm lập tức hứng khởi, cổ vũ.

“Tư Tầm, không cho phép đụng loạn vào người khác!”.

Bên cạnh duỗi ra một bàn tay nhỏ bé, nhanh chóng đánh một cái, Tư Tầm lập tức rút tay về, bĩu miệng lên, Tư Dương cảnh giác nhìn Hạ Tầm một chút, răn dạy muội muội nói: “Xem xét cũng không phải là người tốt, hắn đem ngươi đi bán thì làm sao bây giờ?”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 433

Người Một Nhà.

Hạ Tầm nghe lời nữ nhi nói xong, không khỏi có chút muốn cười, nhưng mà... Dường như nữ nhi không nói sai, mình chẳng những rẽ vào đón mẫu thân các nàng, lúc này đây, đúng là muốn bắt cóc luôn cả các nàng, Hạ Tầm đắc ý vui vẻ cười cười.

Tư Dương giáo huấn muội muội xong rồi, lại thoáng dò xét Hạ Tầm, nói: "Tại sao ngươi lại ăn mặc kỳ quái như vậy, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua loại quần áo này, ngươi là từ địa phương ở rất xa đến sao?".

Hạ Tầm mỉm cười, rất cố gắng làm ra bộ dáng hiền lành, nữ nhi lớn lên, nhớ việc, ấn tượng đầu tiên là rất quan trọng.

Hạ Tầm nói: "Đúng vậy, ta từ địa phương rất xa tới, chỗ đó, các ngươi cho tới hiện tại vẫn chưa từng đi qua, nơi đó có thật nhiều đồ chơi thú vị, so với hải đảo này mạnh hơn gấp một vạn lần, các ngươi thích không, ta có thể mang bọn ngươi đi đến đó chơi".

"Tốt lắm tốt lắm".

Tiểu Tư Tầm vỗ tay mùng rỡ, Tư Dương lập tức giáo huấn muội muội: "Ngươi đừng ngốc nữa được không? Vừa nghe thú vị liền muốn đi cùng người ta. Mẹ nói rồi, bên ngoài có rất nhiều người xấu, người đến trên đảo chúng ta để làm ăn cũng có rất nhiều người xấu, ngươi nếu để cho người ta lừa gạt đi, sẽ không thể về được, sẽ không còn được gặp lại mẫu thân".

"Ta mới không sợ! Ta xem hắn không giống người xấu!".

Tư Tầm không phục phản bác tỷ tỷ: "Ngoài ra, mẫu thân bơi so với cá còn nhanh hơn, nếu hắn thật sự là người xấu, cho dù thuyền hắn chạy trốn tới chân trời, mẹ cũng có thể đuổi đến nơi. A... Đúng rồi! Ta còn có Kỳ Kỳ di nha, Kỳ Kỳ di hiểu ta nhất, ta hô một tiếng, Kỳ Kỳ di sẽ mang theo đại đao đi ra, cắt tên người xấu thành từng miếng, cắt thành tấm ảnh!".

“Ta đổ mồ hôi! Nữ hài nhi lúc này mới ba tuổi, có cần bạo lực như vậy hay không. Dĩnh nhi và Tử Kỳ chính là giáo dục tiểu hài tử như thế này sao? Nữ hài tử quá hung hăng rất không tốt, sẽ không gả ra được, vẫn là Tạ Tạ nhu thuận bình tĩnh, sau này, đứa nhỏ này phải để cho theo nàng mới được”.

Hạ Tầm vừa nghĩ vấn đề giáo dục nữ nhi sau này, vừa móc từ trong lồng ngực ra một món quà. Đây chính là lễ vật lúc hắn rời khỏi Kim Lăng cố ý mang đến cho nữ nhi: “Ha ha, tiểu nha đầu, ta không phải là người xấu đó, các ngươi xem, chồ này của ta có kẹo, rất ngọt, có muốn ăn không...”.

Con mắt tiểu Tư Tầm lập tức sáng lên, nàng nhìn chằm chằm cục đường trong tay Hạ Tầm, liền quay sang nhìn tỷ tỷ, xem ra tiểu tử kia tuy bướng bỉnh, vẫn rất nghe lời tỷ tỷ nói, Tư Dương nhìn thấy viên đạn bọc đường trước mặt dường như cũng dao động: “Đường này... Thật sự cho chúng ta ăn sao?”.

“Đương nhiên!”.

“Ồ... Không cần tiền?”.

“Ha ha, không cần, tặng không cho ngươi”.

“Ừm... Tư Tầm!”.

“Tỷ tỷ!”.

“Đi, trở về phòng rửa tay đi, rửa sạch tỷ tỷ cho ngươi ăn kẹo”.

“A!”.

Tư Tầm cực kỳ nhu thuận, lập tức đứng lên chạy vào trong sân, Hạ Tầm rất vui vẻ: “Nhìn nữ nhi bảo bối của.

Ta, còn rất biết giữ vệ sinh, là hài tử tốt”.

Tư Dương xoa xoa tay trên vạt áo, ngọt ngào cười về phía Hạ Tầm: “Tạ ơn thúc thúc!”.

“Ừm, tiểu nha đầu thật láu lỉnh!”.

Hạ Tầm tán dương nữ nhi, trong lòng vui thích, tiểu nha đầu cười rất vui, rất ngọt, trong lòng hắn cũng có loại cảm giác ấm áp, rốt cuộc là cốt nhục do mình thân sinh ra, vậy đại khái chính là cảm giác huyết mạch tương liên đo!

Hạ Tầm mỉm cười vươn tay ra, hai tay Tư Dương như thiểm điện cắm xuống phía dưới, nắm lên hai nắm cát, liền ném về phía mặt Hạ Tầm.

"Oa!".

Hạ Tầm đâu dự đoán được nữ nhi bảo bối của hắn lại có thể sẽ dùng chiêu thức này với hắn, hai con mắt nhất thời không nhìn thấy gì, Hạ Tầm nhắm mắt lại, cảm thấy trước ngực bị một cái chân nhỏ hung hăng đạp một cước, sau đó liền truyền đến một tiếng thét lên: "Kỳ Kỳ di, có người xấu lừa bán tiểu hài nhi nè...

Biểu hiện của Hạ Tầm, và thủ đoạn những tên giang hồ bịp bợm lùa bán nhi đồng kia do Tạ Vũ Phi giảng cho các nàng nghe quá giống nhau, vô cớ đến gần, vô cớ ân cần, lễ vật vô cớ, còn nói muốn dẫn các nàng đi đến địa phương rất xa rất vui vẻ, đây không phải bọn buôn người thì là gì? Tư Dương rất quan tâm muội muội, động cân não bảo muội muội trở về nhà trước, lúc này mới đột nhiên làm khó dễ, vừa chạy trốn vừa quát lên.

"Hắc! Thanh âm cao như vậy... Một tiếng cuối cùng lại còn mang một ít âm cá heo, đây là học với Tiểu Địch".

Nước mắt Hạ Tầm chảy dài: "Xú nha đầu này, mới năm tuổi đã gạt người, chẳng lẽ là học của Tạ Tạ? Ài, Dĩnh nhi dạy các nàng thô lồ, Tử Kỳ dạy các nàng bạo lực, Tạ Tạ... Cũng không phải người lương thiện, không được không được, hài tử của ta, tương lai nhất định phải đưa vào trong nội cung để cho nữ quan cung đình giáo dục một phen, giống như tiểu quận chúa Mính Nhi nhã nhặn biết lễ như vậy mới tốt".

Vào thời điểm này, Hạ Tầm vẫn không quên quan tâm đại kế giáo dục nữ nhi, vừa suy nghĩ miên man, vừa nháy mắt để cho nước mắt cuốn trôi hạt cát đi ra, lúc này chợt nghe một thanh âm càng thêm cao vút bỗng nhiên vang lên: "Ở trên đảo Song Tự, ai dám dụ dỗ tiểu bảo bối nhà ta, chết đi!".

Hai mắt Hạ Tầm đẫm lệ nhìn lại, trong lệ quang mờ mờ, gặp một vị nữ anh hùng xách một cây xiên cá, giương nanh múa vuốt chạy từ trong sân đến.

“A! Tiểu Địch lớn lên, đã trổ mã thành một đại cô nương xinh đẹp như vậy!”.

Hạ Tầm nước mắt lưng tròng, cố gắng gọi: “Tiểu Địch!”.

“A!”.

Hạ Tầm chỉ cảm thấy màng tai ngứa một cái, Tiểu Địch quang đi xiên cá, biến mất ở cửa ra vào...

Sau đó, một đám người từ trong sân chạy đến, Tử Kỳ, Tạ Tạ, Tô Dĩnh, vợ chồng Tiếu Quản sự, cùng với người nhà đi theo hắn đến hải đảo kia, một đám người chen chúc ở cửa ra vào, vui mừng nhìn hắn.

Tử Kỳ và Tạ Tạ si ngốc nhìn hắn một hồi, đột nhiên đồng thời phát ra một tiếng hoan hô vui sướng: “Tướng công!”. Liền lệ rơi đầy mặt bổ nhào qua, Tiểu Địch đi theo đằng sau các nàng, vui vẻ cười, lần đầu tiên không nhào lên tranh đoạt ngực Hạ Tầm cùng các nàng, Tiểu Địch... Thật đã trưởng thành.

Hạ Tầm tay trái một người, tay phải một người, đem hai vị ái thê ôm vào trong ngực, hai bên đầu vai nhanh chóng bị nước mắt vui sướng thấm ướt, Hạ Tầm ôm các nàng, nhìn Tô Dĩnh ở đối diện, Tô Dĩnh đứng ở cửa ra vào, môi run rẩy, dường như cũng muốn bổ nhào qua, nhưng rồi lại cố gắng nhịn được, chỉ là một đôi mắt thắm đẫm nước mắt, si ngốc nhìn ở trên mặt hắn, một chút cũng không rời đi, trong vẻ ôn nhu lộ ra sự vui sướng.

Tiểu Tư Tầm và Tư Dương đung đưa đầu từ trong đám người đi ra, hai cái đầu nho nhỏ từ giữa hai chân đại nhân chui ra, tò mò nhìn một màn trước mắt, quá kỳ quái, Kỳ Kỳ di không lấy đao kia ra, chuẩn bị dùng để chém người xấu lừa các nàng đi bán thành mấy mảnh, Tạ Tạ di cũng không đem người xấu kia lừa đi bán, còn bị hắn khi dễ đến khóc lóc, sự tình dưỡng như khác xa so với những gì các nàng dự đoán lúc trước à.

Tư Tầm kỳ quái nghiêng đầu, hỏi tỷ tỷ: “Tỷ tỷ, vì sao Kỳ Kỳ di và Tạ Tạ di lại khóc?”.

Muội muội không hiểu, tỷ tỷ đương nhiên hẳn là hiểu, cho nên, mặc dù nàng cũng không hiểu, Tư Dương vẫn rất nghiêm túc hồi đáp: “Ngươi bây giờ còn nhỏ, chờ ngươi lớn lên sẽ hiểu!”.

***

“Chàng hiện tại là Quốc Công?”.

Tử Kỳ và Tạ Tạ đồng loạt trừng con mắt mỹ lệ thật lớn, không dám tin nhìn Hạ Tầm.

Hạ Tầm và đảo Song Tự một mực bảo trì liên lạc, nhưng hắn thụ phong Quốc Công chỉ là việc mấy ngày nay, lúc Chu Lệ xưng đế ở Kim Lăng, quan phủ địa phương vẫn hướng cờ hiệu Kiến Văn triều, đến khi hoàn toàn bình định cũng đã là việc hai ngày sau, cho nên tin tức truyền đến rất chậm.

Hon nữa thời gian gần đây giặc Oa và đảo Song Tự ma sát càng ngày càng nhiều, cũng làm chú ý trên đảo rời đi, cho nên tin vui Hạ Tầm thụ phong Quốc Công như vậy các nàng còn chưa biết, trước đó các nàng chỉ xác định điều duy nhất là, Yến vương đã ngồi lên giang sơn, người phái đi nghe tin tức cụ thể ở Kim Lăng còn chưa trở lại.

Bỗng nhiên nghe được Hạ Tầm nói, các nàng đều ngạc nhiên không thôi. Xem phải xem trái, bất kể xem thế nào, dường như không có cách nào đem nam nhân mình sánh ngang với loại sinh vật Quốc Công hiếm lạ hiếm thấy.

“Thiếu gia... Là Quốc Công?”.

Tiểu Địch đứng ở bên cạnh, thần sắc có vẻ hơi cổ quái, có vui mừng, có kinh ngạc, dường như... Lại có chút mất mát.

Trong tích tắc này, nàng chợt phát hiện... Mình và thiếu gia càng ngày càng xa, một người trên trời, một người dưới đất, chỉ có thể nhìn lên, xa không thể chạm, dường như đến làm tiểu nha hoàn cho hắn, mình cũng không có đủ tư cách.

Nàng đột nhiên vô ý thức nhìn mắt mẹ mình, nhìn thấy mẫu thân mặt đầy vui mừng và mắt đầy nóng bỏng, tâm tình nàng càng trầm trọng, đến nỗi không sao cao hứng nổi, có lẽ... Trong lòng nàng, càng hy vọng thiếu gia nàng vĩnh viễn chỉ là thiếu gia nàng, chỉ là một thiếu gia thôi.

“Người... Chúc mừng, Quốc Công gia”.

Sau khi Hạ Tầm nói ra thân phận giờ đây của hắn, người duy nhất trấn tĩnh tự nhiên, đại khái chỉ còn lại có.

Tỏ Dĩnh. Nàng là nữ hải tặc, cỏ lẽ tầm mắt cũng không.

Phải là quá khoáng đạt, nhưng ở trong mắt nàng, cho dù Hoàng Thượng lão tử cũng không tính cái gì, nàng ở trên biển, chỉ là một dân chúng vùng thiếu văn minh coi trời bằng vung, kính thiên địa kính tổ tông, về phần khác, hoàng đế cũng tốt, Quốc Công cũng được, không hề liên quan đến nữ nhi tiêu diêu trên biển.

Nhưng không biết tại làm sao, trong lòng nàng cũng có một ít thương cảm không hiểu. Nàng hiểu rõ chỉ cần nàng gật đầu, Hạ Tầm nhất định sẽ mang nàng đi, nhưng nàng biết, Hạ Tầm sẽ không chỉ thuộc về nàng, mặc dù hắn không có những nữ nhân khác, còn có sự nghiệp của hắn, sống cũng không hề giống với nam nhân không tham gia thế sự như nữ nhân thường tưởng tượng, dường như hai người chỉ cần mỗi ngày ở cùng một chỗ là được rồi.

Hắn vẫn có việc mà, hắn đi làm sự nghiệp, mà nàng, đời này vĩnh viễn không thể làm một nữ nhân đi vào cửa chính là không thể bước ra, chỉ ở nhà cao cửa rộng giúp chồng dạy con thẳng đến lúc chết già, nàng yêu Hạ Tầm, nhưng không cách nào vì hắn buông tha cho cuộc sống của mình, nếu nàng rời khỏi nơi ưa thích, tự do vô câu vô thúc, đi làm một phu nhân quy củ, rất nhanh, nàng sẽ không còn là nàng.

Nàng cũng như mọi người, sẽ không còn tính chất đặc biệt hấp dẫn hắn, mà ngay cả chính nàng, đều chán ghét chính mình. Nhưng, tuy nàng luôn luôn có ý thức duy trì một khoảng cách với Hạ Tầm, nhưng trong lòng cũng không khỏi có một loại ảo tưởng, dù là chỉ là một ảo tưởng, cũng có thể an ủi tương tư ủa mình. Mà hiện tại, loại chênh lệch cực lớn này, làm cho ảo tưởng của nàng dường như cũng trở thành không có khả năng.

“Thiếu gia lên làm Quốc Công, Quốc Công gia, đây chính là Quốc Công gia đó!”.

Mặc dù mỗi người trong phòng đều nghe được những lời này của Hạ Tầm, Tiểu Quản sự bắt được ai vẫn lại nói luôn với người đó, không ngừng lặp lại những lời này, hắn hận không thể lập tức chạy vào gian phòng bài vị để cung phụng lão gia, phu nhân, khấu đầu một cái, đem tin tức thiếu gia làm rạng rỡ tổ tông nói cho bọn hắn biết, nhưng hắn giờ đây lại không nỡ rời khỏi thiếu gia.

Hạ Tầm đến đây, hơn nữa làm đại quan, những tin tức tốt này, làm cho cả tiểu viện đều sôi trào lên...

Tư Tầm và Tư Dương tò mò nhìn mọi người, không ngừng mà kéo vạt áo mẫu thân nàng: “Mẹ, mẹ, Quốc Công là thứ gì gì vậy, so với Nam Hải vương còn lợi hại hơn sao? So với

giặc Oa còn lợi hại hơn sao? So với Đại đương gia còn lợi hại hơn sao? Mẹ, mẹ, người để ý con được không...".

Mẹ các nàng giờ đây chẳng quan tâm để ý các nàng, thế là các nàng lại tìm tới Tử Kỳ, Tạ Tạ, thậm chí Tiểu Địch, kỳ quái, trong nhà, từ trước tới nay hai người các nàng mới là trung tâm của mọi người, các nàng là cục cưng, nhưng bây giờ tất cả mọi người vây quanh tiểu tử trước ngực thêu một con tiểu quái thú kia, căn bản không có người để ý đến các nàng.

Tư Dương tức giận, nâng miệng nhỏ lên, không vui tay dắt muội muội: "Muội muội, chúng ta đi ra ngoài chơi, không để ý tới bọn họ!".

Tư Tầm không chịu đi, con mắt nàng nhìn Hạ Tầm: "Tất nhiên người này không phải loại người xấu dùng kẹo dụ dỗ tiểu hài tử mà Tạ Tạ di nói, như vậy kẹo của hắn... Có thể ăn được không?".

Tư Tầm nhìn chằm chằm vào kỳ lân trước ngực Hạ Tầm, kẹo chính là biến ra từ bên trong con tiểu quái thú...

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 434

Chiêu An.

Người rất nhiều, mỗi người muốn hỏi một chút, đề tài cũng không giống nhau, Hạ Tầm không kịp nhìn, cũng không biết nên đáp vấn đề ai hỏi, dù sao nghe được một câu đáp một câu, người nghe được cũng không cần biết có phải là mình hỏi hay không, nghe xong đều vui vẻ.

Trong phòng còn có một nam hài nhỏ, ra là nhi tử bảo bối của Thiên Dương. Tiểu tử kia trông rất đáng yêu, nhưng bởi vì mũi dãi lòng thòng, tuy hắn gọi tỷ tỷ tỷ tỷ rất ngọt, một mực đính vào đằng sau Tư Tầm và Tư Dương, hai tiểu cô nương lại không nguyện ý để ý đến hắn, tiểu hài tử theo đuôi cũng không tức giận, người ta ở đâu hắn liền chạy đến, hắn đi theo đuôi đằng sau người ta, còn tưởng hai tiểu tỷ tỷ là muốn chơi trốn tìm với hắn, cười ngây ngô đến hăng hái.

Đã nửa ngày, Hạ Tầm thật ra còn chưa nói qua một đoạn lời nói đầy đủ. Mà Hà Thiên Dương bị chen chúc ở phía ngoài cùng, chèn ép liên tục, không ngừng lấn vào, hắn nói câu nói nhiều nhất lần đầu tiên là: “Quốc Công, chúng ta có phải là nên đi đến chỗ Đại đương gia nói chuyện không?”.

Những lời này làm rất nhiều người tức giận, nhưng Hà Thiên Dương hiển nhiên không phát giác mọi người cả phòng không quá vui vẻ, Bình Nữ vừa bực mình vừa buồn cười, luôn hướng về phía trượng phu âm thầm nháy mắt, Hà Thiên Dương cẩu thả cũng chưa cảm thấy gì, cuối cùng Bình Nữ không thể nhịn được nữa, cầm lỗ tai hắn lên kéo hắn đi ra ngoài, ánh mắt như kim châm từ trong mắt mọi người bắn đến mới biến mất.

Hai tiểu nha đầu đáng yêu cuối cùng cũng khiến cho người khác chú ý, thật ra Hạ Tầm luôn muốn trêu chọc nói chuyện với các nàng. Nhưng mọi người có quá nhiều lời muốn nói, thật vất vả ứng phó, hắn mới có khe hở, nói chuyện với Tư Tầm và Tư Dương.

“Nữ nhi bảo bối, tới, gọi phụ thân đi!”.

Hạ Tầm nói một câu, Tô Dĩnh liền đỏ mặt, nhưng trong phòng này đã không có người ngoài, đối với biểu hiện đột nhiên cường thế của Hạ Tầm, Tô Dĩnh đến cơ hội kháng nghị cũng không có, đôi mắt hai người con trông chờ nhìn nàng, sau nửa ngày do dự, nàng cũng chỉ nghiêm cái mặt đang đỏ, gật gật đầu về phía hai người con, dùng thanh âm rất nhỏ rất nhỏ nói: "Đúng, hắn... Chính là phụ thân của các con, gọi phụ thân đi".

Hai nữ hài nhi không lên tiếng, Hạ Tầm lại làm chiêu cũ, lại móc kẹo ra: "Phụ thân có thiệt nhiều kẹo ở đây này, có kẹo trái cây thơm, có sư tử đường, có hoa hoa đường, có giao nha đường, ai da, cắn một phát vừa mê vừa say, mau gọi cha, ai kêu ta liền cho người đó kẹo để ăn".

Hai tiểu nha đầu nhìn kẹo trong tay hắn, lén lút nuốt nước bọt, cũng không chịu há miệng. Mở miệng gọi cha đối với một nam nhân lạ lẫm, tuy nói kẹo có sức hấp dẫn rất lớn, các nàng vẫn không mở miệng được.

Hạ Tầm lại bắt đầu uy hiếp: "Gọi hay không gọi? Không gọi, ta sẽ đem kẹo cho hải tử nhả người khác ăn.

Đấy!".

Hài tử nhà người ta lập tức cùng nhau đi lên, bé trai Hà gia kia mặc dù mới hơn một tuổi, nhưng đầu óc rất khá, lập tức phối hợp đứng ra, đôi mắt trông chờ theo dõi kẹo trong tay hắn.

Hai tiểu nha đầu nhìn nhau, đột nhiên cùng nhau chạy ra khỏi phòng, nhìn ra được, bởi vì Hạ Tầm uy hiếp, các nàng đã hòn dỗi.

Hạ Tầm ngỡ ngàng nâng người lên, đem kẹo giao cho Tiểu Địch, Tiểu Địch cười nói: "Thiếu gia đừng nóng vội, các nàng còn chưa nhận ra người, mấy ngày nữa sẽ khác ngay. Đi, chúng ta đi ra ngoài phân đường" Nàng dắt tay tiểu tử Hà gia, dẫn hắn đi ra ngoài.

Hạ Tầm có phần mất mát, nhưng chuyện này không trách được hài tử. Không có vấn đề gì, sau này, hắn sẽ bổ sung thân tình cho hài tử, hắn than một tiếng, quay thân lại, nhìn thấy ba cặp mắt ôn nhu chân thành đang đọng lại trên người hắn, trong mắt tràn đầy ý nghĩ ôn nhu yêu thương.

Trong lòng Hạ Tầm ấm áp, một chút mất mát vừa rồi biến mất hết. Lúc trước, hắn vừa mới tới thế giới này, cô độc, chỉ có một thân hai bàn tay trắng. Hôm nay, tất cả mọi thứ hắn đều có,

nhân sinh đến mức này, còn cầu gì hơn nữa.

"Được rồi, đừng đứng nữa, chúng ta ngồi xuống, tò tò tâm sự".

Hạ Tầm mỉm cười đi qua, trước tiên ngồi ở ghế đầu, chỗ nhất gia chỉ chủ ngồi, mọi người thì tự giác tất cả tìm chỗ ngồi, ở trên mặt ghế, đầu giường mà ngồi xuống, mọi người vừa mới ngồi xong, Hạ Tầm mỉm cười đang muốn há miệng, cửa ra vào liền lại truyền đến một thanh âm: "Chúc mừng chúc mừng nha, chúc mừng Quốc Công gia đại nhân, làm rạng rỡ tổ tông, phúc ấm tử tôn, ha ha ha ha...".

Lời còn chưa dứt, Hứa Hử bị kích động xông vào.

***

"Ta tới dường như không phải lúc...

Nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Tô tiểu muội, cùng với vẻ mặt người trong phòng rõ ràng không quá hoan nghênh, đảo chủ đảo Song Tự Hứa đại đương gia lập tức có giác ngộ, hắn rất khách khí gật đầu về phía mọi người nói: "Quốc Công vừa mới tới, ha ha ha... Hứa mỗ tới lên tiếng chào thôi, ha ha ha... Cái này... Một nhà Quốc Công đoàn tụ sao, sáng mai tại hạ lại đón gió tẩy trần cho Quốc Công, ha ha ha ha...

Hứa Hử vừa nghĩ một đằng nói một nẻo, vừa muốn chuồn mất, Hạ Tầm vội vàng đứng lên nói: "Đại đương gia, xấu hổ, ta vốn luôn nghĩ đến người trong nhà, ngươi xem, vừa nói đã quên đại sự, chúng ta vẫn nên nói chuyện chính sự trước đã".

"Không không không, không vội không vội!".

Vừa thấy sắc mặt Bành Tử Kỳ và Tạ Vũ Phi cũng khó coi, Hứa Hử vội vàng cự tuyệt. Vai cô nương xinh đẹp này như hổ, hắn không trêu chọc nổi. Nhưng muốn nói không vội vậy là giả, triều đình có điều kiện gì, không chỉ có quan hệ đến tương lai người một nhà Hứa Hử hắn, mà còn cực kỳ quan hệ đến tương lai mấy vạn người trên đảo nhỏ phụ thuộc Song Tự, hắn có thể không vội vàng sao?

Hạ Tầm nghiêm mặt nói: "Quốc sự quan trọng hơn, người một nhà đã gặp, còn sợ không có thời gian gặp nhau sao? Đi một chút đi, hai người chúng ta tâm sự trước".

Hạ Tầm nói xong, quay đầu về phía nữ nhân mình, cười nói: "Làm chút thức ăn ngon, chờ

ta trở lại uống rượu".

Hạ Tầm nắm tay Tử Kỳ, con mắt nhìn Tạ Tạ, gật gật đầu về phía Tô Dĩnh, thế là... Ba vẻ mặt kéo căng như sắp chiến đấu trên mặt tiểu mỹ nhân sạch như tuyết tan, rất ôn nhu gật đầu về phía hắn.

Lúc Hạ Tầm ra khỏi phòng, nhìn thấy một thiếu niên đang đứng trong nội viện, nói chuyện cùng Tiểu Địch.

Thiếu niên này thoạt nhìn lớn hơn mấy tuổi so với Tiểu Địch, khoảng mười tám mười chín tuổi tuổi, tráng giống như giống như con nghé con, trên thân cởi trần, phơi nắng làm làn da đen nhánh, một thân da thịt chắc nịch. Ở bên chân hắn đặt một giỏ lớn, trong giỏ có mấy con cá lớn, đang ra sức về nhảy lên trên, làm rỏ không ngừng giật giật trên mặt đất. Mà ở phía dưới cá lớn, còn lộ ra một đôi càng khá lớn, một con tôm hùm lớn ra sức muốn bò lên, lại bị con cá lớn đập xuống dưới.

Nhìn thấy Hạ Tầm đi ra, Tiểu Địch liền mở miệng, ngọt ngào cười về phía hắn: "Thiếu gia".

Ánh mắt thiếu niên kia vẫn đang ném ở trên người Tiểu Địch, bởi vì Tiểu Địch đột nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn, ánh mắt hắn có phần si mê, đó là ánh mắt nam hài tử tuổi trẻ nhìn thấy nữ nhân mình ngưỡng mộ trong lòng.

Hứa Hử cười nói với Hạ Tầm: "Đây là đứa con của Hứa mỗ. Dật Lan, còn không qua đây bái kiến Quốc Công".

Thiếu niên kia mặc dù chưa bao giờ gặp Hạ Tầm, nhưng nhân vật đã ngang hàng bàn luận với phụ thân, hắn cũng không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên ôm quyền thi lễ nói: "Văn bối Hứa Dật Lan, bái kiến Quốc Công gia".

Hạ Tầm nói: "Miễn lễ miễn lễ, ha ha, hổ phụ không khuyển tử, Đại đương gia, con của ngươi xem ra chính là một vị thiếu niên anh hùng" Nói xong liền liếc nhìn Tiểu Địch, vẻ mặt Tiểu Địch luôn có nụ cười sáng lạn, dường như trong lòng rất vui vẻ, không nhìn ra chuyện gì.

"Ha ha, không dám nhận, không dám nhận" Hứa Hử liếc nhìn đứa con, nói: "Tiểu tử này rất không tốt, ở trước mặt ta mới có thể giả trang bộ dáng này, không nên thân, không nên thân. Quốc Công, mời".

Tư Dương và Tư Tầm còn có tiểu mao đầu Hà gia đã cầm kẹo trong tay do Tiểu Địch đưa, Tư Dương và Tư Tầm đứng ở trên giác, tiểu mao đầu theo đuôi tới ăn kẹo hòa cùng nước mũi, hai tiểu nha đầu nhìn thật chán ghét, liền đuổi hắn đi. Hai người đứng ở đằng kia, đôi mắt Tư Tầm trông chờ nhìn Tư Dương, không ngừng nuốt nước bọt, Tư Dương vừa mở giấy gói kẹo ra, Tư Tầm không thể chờ đợi được nhào tới, cắn lấy một viên kẹo ngậm ở.

Trong miệng.

"Ai da ai da! Tiểu quỷ thèm ăn ngươi, cắn ngón tay tỷ tỷ rồi!".

Tư Dương hung hăng trừng mắt liếc nhìn muội muội, trong miệng Tư Tầm ngậm một viên kẹo, quai hàm cố mở ra, cười đến mức con mắt co lại, còn đang muốn nói gì đó. Tư Dương vừa thấy, vội vàng mở một giấy gói kẹo ra, vừa định cho vào trong miệng, trông thấy Hạ Tầm đang cười tủm tỉm nhìn nàng, liền xấu hổ xoay người sang chỗ khác, vụng trộm đem viên kẹo đường nhét vào trong miệng.

Tư Tầm không ngại ngùng giống như tỷ tỷ, ăn thì cứ ăn, vừa thấy Hạ Tầm trông về phía nàng, Tư Tầm lập tức không keo kiệt chút nào, cho hắn một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, chỉ là bởi vì miệng nàng đang ngậm kẹo, không thể mở ra, cho nên cố gắng âm ư trong miệng, hơn nữa trên mặt có một đường bẩn kéo dài, làm nàng cười giống như một con mèo nhỏ.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của các nàng, lòng Hạ Tầm tràn đầy vui mừng, nếu không có Hứa Hử đang ở bên người, chắc hắn sẽ không nhịn được đi lên trêu chọc các nàng.

"Tiểu Địch, ta đi trước đây, lần tới bắt tôm hùm lớn lại đưa tới cho cô".

Hứa Dật Lan nhỏ giọng về phía Tiểu Địch, liền đi theo phía sau phụ thân chạy ra ngoài, lúc chạy đến cửa sân, còn quay đầu lại vẫy vẫy tay. Hạ Tầm nghe trong tai, dụng tâm quay đầu lại liếc nhìn bọn họ, ánh mắt Tiểu Địch đụng một cái với hắn, có chút mất tự nhiên.

"Tiểu Địch thật sự đã trưởng thành!".

Hạ Tầm nhất thời không thể đọc hiểu ý tứ ẩn chứa trong mắt nàng, nhưng... ánh mắt nàng rất phức tạp, đó là một ánh mắt thiếu nữ từ từ trưởng thành, so với ánh mắt non nớt của Tiểu Địch lần đầu tiên hắn nhìn thấy, lúc đang tiêu diệt cả nửa dĩa hoa quả, tiểu nha đầu đon thuần đang liều mạng giảm béo, hoàn toàn khác nhau...

***

Trong son động này là đại sảnh nghị sự của quần đạo Song Tự, rất rộng rãi thoáng mát.

Bọn người đưa trà đi lên, Hứa Hử áy náy cười nói: "Quốc Công hôm nay vừa mới đoàn tụ với cả nhà, tại hạ quá nóng vội, thật sự có phần mạo muội...

Hạ Tầm khoát tay nói: "Đại đương gia là một người đứng đầu đảo, sự tình chiêu an đang mang tiền đồ tính mạng của toàn bộ người trên đảo, trong lòng dại đương gia lo lắng, cũng là việc bình thường. Lần này tới, ta đã phụng thánh chỉ, vì một chuyện chiêu an".

Hứa Hử thần sắc nghiêm túc, thân thể liền nghiêng nghiêng về phía trước, Hạ Tầm nói: "Hoàng Thượng đối với việc các ngươi trợ giúp thế tử thoát hiểm lúc trước, trong lòng vẫn luôn luôn cảm kích. Các ngươi ở đảo Song Tự kìm chế giặc Oa Đông Doanh, giúp cho cư dân vùng duyên hải ít bị quấy nhiễu, chuyện này Hoàng Thượng cũng biết.

Cho nên, ta nhắc tới chuyện chiêu an, Hoàng Thượng đã đồng ý, Hoàng Thượng nói, người nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi ngờ người, nếu các ngươi nguyện ý tiếp nhận chiêu an, như vậy nhân thủ của ngươi sẽ không bị tan rã, vẫn do ngươi chỉ huy, đồng thời, triều đình sẽ cho ngươi biên chế một vệ, do ngươi nhận chỉ huy vệ, thế nào?".

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 435

Điều Kiện.

Hứa Hử đứng thẳng eo lên, hắn cực kỳ ngoài ý muốn, cực kỳ ngạc nhiên.

Hắn dự đoán, nếu hắn tiếp nhận triều đình chiêu an, đại bộ phận bộ hạ của hắn đều bị biến thành dân tịch, tước hết đến mức chỉ còn lại có trên dưới một trăm người, cho hắn một chức vị Bách hộ, coi như là an bài hợp lý, nếu niệm tình hắn đã từng phái thuyền cứu thái tử, như vậy cho hắn làm một Thiên hộ, cũng là có nhiều khả năng.

Nhưng người ta không loại bỏ sự chỉ huy của hắn, hơn nữa còn cho hắn biên chế một vệ... Một vệ, chỉ huy vệ là võ quan tứ phẩm đó. Chỉ cần hắn đáp ứng, có thể lập tức trở thành đại quan tứ phẩm của triều đình, dù là Hứa Hử tung hoành Đông Hải, thấy nhiều quan lại, thậm chí còn liên lạc với một ít quốc vương tiểu quốc phiên bang, vẫn còn cảm thấy hơi mơ màng phát mộng. Đừng xem hắn luôn mang một bộ dáng bộ không để triều đình vào mắt, nhưng quái vật khổng lồ Đại Minh này, trong lòng hắn, những tiểu quốc phiên bang kia là không thể so sánh với nhau.

"Như thế nào, Hứa huynh?".

"A! A!".

Hứa Hử lấy lại bình tĩnh, thẹn thùng cười vì mình quá thất thố, thản nhiên nói: "Hổ thẹn, triều đình hậu đãi như thế, xác thực vượt quá xa Hứa mỗ... Vượt quá dự đoán lúc trước của tại hạ, nhất thời có chút thất thần, khiến cho Quốc Công chê cười".

Hạ Tầm cười nói: "Nói như vậy, an bài này, Đại đương gia đã hài lòng chưa?".

Hứa Hử thoáng có phần do dự, thật ra trong lòng hắn còn có một đại sự khó có thể giải quyết, nhưng triều đình cho hắn điều kiện tốt như vậy, nếu nhắc lại yêu cầu vậy thì đúng là không biết tốt xấu, cho nên trong lòng Hứa Hử giãy dụa không thôi, không biết nên hay không nên nói cho Hạ Tầm biết.

Hạ Tầm nói: “Như thế nào, còn có việc gì khó xử sao, nói ra đi, nếu đã chiêu an, việc bên trong tất nhiên cùng bàn, nếu chờ triều đình tiếp nhận chiêu an, sẽ không thể tự chủ trương”.

Hứa Hử cắn răng nói: “Vâng, Quốc Công, lúc trước Lý Cảnh Long đối với chúng ta cũng có ý mời chào, lúc ấy chúng ta cũng không biết thằng nhãi này không có ý tốt, nhưng chúng ta cũng không đáp ứng, không tin triều đình lắm, chỉ là một phương diện khác... Những năm gần đây, chúng ta sống định cư ở đảo Song Tự, vợ con đều ở đây, còn có rất nhiều người dựa vào chúng ta để sống, mà triều đình sẽ an trí nhiều người như vậy thì thế nào?”.

Hứa Hử thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Vùng duyên hải ít đất, sau khi những người này quy thuận triều đình, mỗi hộ chỉ sợ đến hai mẫu đất cũng không được phân, khó có thể duy trì sinh kế cho người một nhà. Nếu rời bến đánh cá, có ít người là tráng đinh muốn làm binh, có ít nhà đã không có người lao động, còn có vài nam tử nhà người ta đã chết hoặc là tàn phế trong lúc chiến đấu với hải tặc và tặc khấu khác, cũng khó có thể... Những người này, đều từng vào sinh ra tử cho đảo Song Tự ta, tại hạ không thể.

Vứt bỏ mà không quản tới!”.

Thật ra Hứa Hử còn có một sự kiện chưa nói, bọn họ làm ăn buôn lậu, tuy làm hải tặc có nhiều nguy hiểm, nhưng lợi nhuận cũng cao, nếu sau khi tiếp nhận chiêu an không cách nào giải quyết thật tốt vấn đề của những gia đình bộ hạ này. Sợ rất nhiều gia đình đến ấm no cũng không có được, chất lượng sinh hoạt tương phản lớn như vậy mà nói, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người phản đối chiêu an.

Bất quá, không lo gia đình không có củi gạo, trước mắt Song Tự đang ở trong khốn cảnh, phức tạp lâu ngày, Hứa Hử thật sự là muốn tiếp nhận chiêu an, nhất là khi nghe triều đình chấp nhận điều kiện hậu đãi như vậy.

Lúc trước Hứa Hử đáp ứng cứu trợ yến vương, nguyên nhân chủ yếu vẫn muốn lợi dụng Yến vương làm loạn khiến cho triều đình Đại Minh gặp chút ít phiền toái, Đại Minh càng loạn, khống chế đối với vùng duyên hải càng nới lỏng, người ở đây lại càng sống khá giả, về phương diện khác, hắn cũng nhờ Yến vương nơi đó đạt được một số món lợi khá lớn, khi đó, hắn cũng chưa có ý muốn tiếp nhận chiêu an.

Bất quá, xưa đâu bằng nay, bắt đầu từ một năm trước, hắn thông qua Hà Thiên Dương, bày tỏ ý tứ về phía Hạ Tầm, nếu Yến vương được giang sơn, hắn nguyện ý tiếp nhận chiêu an.

Loại phát sinh thay đổi này có rất nhiều nguyên nhân, nhưng xét đến cùng, thời gian gần đây, bọn họ càng ngày càng không dễ chịu.

Sở Mễ bang bị tiêu diệt, Trần Tổ Nghĩa trốn về Nam Hải, bởi vì hắn ở Nam Hải cũng gặp phải một chút phiền toái, tạm thời không phát động quá nhiều hải đạo phía bắc quyết chiến với Song Tự bang, nhưng hai đại đội cường đạo Đông Hải và Nam hải liên tục xung đột, quy mô không ngừng lớn. Bởi vì hai bên trở mặt, Song Tự bang xuôi nam buôn lậu cũng chịu ảnh hưởng rất lớn, doanh thu buôn lậu Nam Dương cũng giảm bớt trên diện rộng.

Mà sau khi Kiến Văn bắt đầu nhập khẩu rất nhiều chiến mã từ Triều Tiên, triều đình dùng rất nhiều hàng hóa, hàng tiêu dùng cao cấp làm vật trao đổi, Triều Tiên nào có nhiều vương công quý tộc để tiêu hóa những vật phẩm xa xỉ này như vậy, thế là liên kết buôn bán cùng người Nhật Bản, đến lúc này phương diện Nhật Bản có thể từ Triều Tiên nhập khẩu rất nhiều vật phẩm xa xỉ vốn là thuộc về Đại Minh, việc mua sắm hàng hóa thông qua con đường buôn lậu của Song Tự cũng giảm bớt từ đó.

Một nam một bắc, hai lỗ hổng rất lớn, làm Song Tự bang thời gian gần đây rất khổ sở.

Nhất là, thừa dịp Đại Minh nội loạn, lũ khấu Nhật Bản xâm phạm vùng duyên hải Đại Minh, quân Minh không điều ra đủ lực lượng ngăn cản, mỗi lần lũ khấu đều có thể thắng lợi trở về, lũ khấu nếm được vì ngon ngọt trở về tuyên truyền, ủng hộ càng nhiều lãng nhân Nhật Bản gia nhập vào trong hàng ngũ hải tặc, bọn họ nhiều lần xuất nhập Đông Hải, liền sinh ra tranh chấp với đảo Song Tự bá chủ động hải.

Cường đạo đảo Song Tự là bộ hạ Trương Dĩ Thành, mà Trương Sĩ Thành năm đó quá mức được dân chúng vùng Giang Tích ủng hộ, cho nên Trương Sĩ Thành bại trận, sau này bọn họ chạy trốn tới hải đảo, cũng không chịu làm việc gây tai họa đến dân chúng Giang Tích, lúc bọn họ thành đầu lĩnh buôn lậu lớn nhất Đông Hải, dân chúng vùng duyên hải chính là trụ cột và hậu thuẫn kiên cường để bọn họ buôn lậu, bọn họ càng không thể tự hủy Trường Thành của mình.

Kể từ đó, bọn họ thành cái đinh trong mắt lũ khấu, một mặt là tiền buôn lậu thu vào giảm bớt rất nhiều, một mặt là không ngừng phát sinh xung đột, không ngừng có người tử vong, tàn tật, những sự tình này trước mắt cũng không quá mức trầm trọng, nhưng các loại áp lực đọng ở trên người hắn, làm người vạch kế hoạch lớn, Hứa Hử rất khổ sơ.

Đối với Nam Hải Trần Tổ Nghĩa, đó là trở mặt triệt để, lũ khấu Nhật Bản không thèm mua bán, tai họa là dân chúng Đại Minh, cho dù hắn không sợ ruồng bỏ tổ tông làm Hán gian, một phần bọn thủ hạ cũng sẽ không đi cùng hắn, đứng trước một nguy cơ phân liệt quy mô nhất, nếu muốn sinh tồn, đầu nhập vào Đại Minh là lựa chọn duy nhất.

Nhưng nếu hải tặc không nhận được an trí thích đáng thì việc tiếp nhận chiêu an cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió, không thể thiếu một phen đao quang kiếm ảnh, tẩy trừ huyết tinh bên trong, dùng vũ lực bắt buộc người không chịu tiếp nhận chiêu an phục tùng, dù thế nào cũng cần điều đó, nhưng hắn có thể sử dụng thủ đoạn như vậy?

Hứa Hử cảm kích nói: "Hoàng đế có thể cho ta một chức vụ tai to mặt lớn, chắc hẳn Quốc Công nói không ít lời hữu ích cho tại hạ. Hứa Hử không phải người không biết tốt xấu, nhưng Song Tự có mấy vạn người, trong đó hơn một nửa là lão nhược phụ nữ và trẻ em, đều là gia quyến các huynh đệ Song Tự. Huynh đệ chúng ta bị chiêu an, ăn cơm hoàng thượng tất nhiên sẽ không đói bụng, nhưng thê nhi già trẻ chỉ dựa vào chút tiền quân quân nhân này không thể ăn no được!

Quốc Công cũng biết, vùng duyên hải ít đất, triều đình cũng không thể lấy đâu ra đất để phân cho chúng ta, câu cửa miệng nói dựa nước ăn nước, nhưng tráng đinh trong nhà trở thành binh làm cho lão nhược phụ nữ và trẻ em trong nhà bọn họ không có gì để sống, vậy cũng không thỏa đáng. Tại hạ nguyện ý tiếp nhận chiêu an, chỉ là an trí nhiều người như vậy thế nào, rất là đau đầu.

Không thể tìm ra con đường cho bọn họ, tại hạ tuy là Đại đương gia đảo Song Tự, cũng rất khó chuyên quyền độc đoán, sợ là sợ hôm nay đáp ứng triều đình, quay đầu lại thì bên dưới rối loạn, khi đó không chỉ tại hạ lâm vào thế khó xử, Quốc Công sợ cũng chịu liên quan, cho nên, kính xin Quốc Công cho tại hạ một chút thời gian, trước tiên ta phải nói để vài đại đầu lĩnh dưới tay phục tùng...

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Đại đương gia không cần lo lắng vấn đề này, ta đã nghĩ tới".

Tinh thần Hứa Hử chấn động, vội vàng hỏi: "Quốc Công có biện pháp nào sao?".

Hạ Tầm chậm rãi nói: "Đại đương gia cho rằng, Hoàng Thượng cho ngươi một vệ, vệ này... Phải thiết lập ở đâu?".

Hứa Hử vốn cũng là người khôn khéo, lập tức ý thức được trong lời nói có huyền cơ, hắn

vừa mừng vừa sợ, có chút không dám tin tưởng, lưỡng lự nói: "Quốc Công nói... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ vẫn là Song Tự?".

"Không sai!".

Hứa Hử nghe xong cả người đều đứng tại chỗ, sau nửa ngày nói không ra lời.

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Vĩnh Lạc hoàng đế và Thái tổ hoàng đế khác nhau, Vĩnh Lạc hoàng đế đối với hải dương... Rất có hứng thú. Lúc ta hướng Hoàng thượng đưa ra việc chiêu an, có nói qua lịch sử Song Tự trước kia, Song Tự vốn là trong lãnh thổ Đại Minh ta, chỉ bởi vì nó nằm một mình tại hải ngoại, thật sự không có phương tiện quản lý, năm đó Thái tổ hoàng đế mới không quan tâm cư dân Song Tự, vứt bỏ mà không cần nó.

Nhưng mà, triều đình vứt bỏ mà không cần, liền để hải tặc sử dụng. Song Tự là một bến cảng tự nhiên, phụ cận Hàng Châu, không có cảng ở quá sâu, cũng không có thuyền viễn dương lớn lai vãng, mà phía bắc giáp Triều Tiên và Nhật Bản, nam giáp Lữ Tống và Lưu cầu, mặt đối diện lại là tim gan Đại Minh ta, một chỗ như vậy, nếu như vận dụng tốt, chính là một bến cảng vô cùng tốt, nhưng trọng cảng này, vẫn cần phải thiết lập quan binh bảo vệ chứ?

Ha ha, Hoàng Thượng đáp ứng thiết vệ lúc này, đây là một lý do trong đó; Một nguyên nhân khác là: tính toàn bộ dân cư trên đảo Song Tự, ta phỏng chừng ít nhất cũng có bảy tám vạn người, nhân khẩu nhiều cỡ này, ngươi bắt phủ huyện nào an trí, cũng không thể an trí được. Bắc Bình lại đang cần người, nhưng tất cả gia đình trên đảo các ngươi phải làm nông dân và trên đường chỉ chăm lo được cho một số gia đình nhỏ, căn bản sẽ không chăm sóc toàn bộ, đưa đến Bắc Bình, vậy cũng không thực tế, cho nên, để các ngươi ở lại chỗ này, chính là lựa chọn tốt nhất".

Hứa Hử mừng rỡ, vội vàng đứng dậy, vái thật dài về phía Hạ Tầm, cảm động đến rơi nước mắt nói: "Đã như vậy, vậy không còn bất cứ vấn đề gì nữa, tại hạ nắm chắc có thể thuyết phục tất cả đầu lĩnh trên đảo, đồng loạt tiếp nhận triều đình chiêu an. Quốc Công, tại hạ... Không không, ti chức, ti chức lập tức triệu tập tất cả đầu lĩnh trên đảo, đến đây, chờ đợi Quốc Công tuyên chỉ".

"Không vội!".

Thần sắc Hạ Tầm nghiêm túc nói: "Hoàng Thượng chịu đáp ứng điều kiện hậu đãi như vậy, còn có một nguyên nhân, ngươi ngồi xuống, nghe ta từ từ nói!".

Nụ cười Hứa Hử vừa thu lại, hơi khẩn trương, ngồi xuống nói: “Quốc Công, xin cứ nói!”.

Hạ Tầm nói: “Lũ khấu gần đây cũng hơi quá càn rỡ, vị Hoàng Thượng này của chúng ta, ngươi không biết tính tình hắn, hắn là tuyệt đối không chịu để người ngoài khi dễ, Hoàng Thượng giờ đây vừa trèo lên đại bảo, còn co lại chưa ra tay, nhưng khi ra tay, là tuyệt đối không buông tha những lũ khấu này.

Vậy phải làm sao bây giờ? Song Tự nếu có một đạo nhân mã, cùng giống như son vệ, cùng Hàng Châu vệ hô ứng lẫn nhau, lũ khấu tất yếu không thể không cố kỵ quấy rầy vùng duyên hải. Thật ra, các ngươi luôn luôn ở đây, chỉ có điều, cùng lúc đó, các ngươi còn phải đề phòng quan binh, hai bên chẳng những không phối hợp, ngược lại còn đề phòng lẫn nhau, lúc này mới không phát huy lực lượng tương xứng.

Sau khi đảo Song Tự thiết lập vệ sở, triều đình sẽ cung cấp chiến hạm chính thức cho các ngươi, cũng để các ngươi hoạt động. Dùng địa hình đặc thù Song Tự, lũ khấu đánh không được, chờ các ngươi được phân phối chiến hạm và hỏa khí, dùng bản sự tung hoành trên biển nhiều năm của các ngươi, còn sợ không thể giáo huấn bọn họ hay sao?”.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 436

Ghét Nhất. . .

"Tốt!".

Hứa Hử dùng hai tay đập vào nhau, hưng phấn nói: "Những chú lùn Đông Doanh này, luôn luôn hung ác khi dễ chúng ta, đến lúc này, ta có thể báo thù rửa hận".

Hạ Tầm nghiêm túc nói: "Thù là phải báo, nhưng ngươi phải nhớ, từ nay về sau, ngươi là võ quan Đại Minh, gìn giữ đất đai bảo vệ dân, mang trách nhiệm quân nhân. Đối với giặc Oa, ngươi có cừu oán, phải hung hăng đánh! Không có thù, cũng phải đánh thật hung hăng!".

"Ti chức rõ!". Hứa Hử hiểu ý nở nụ cười.

Thật ra, ngoại trừ nguyên nhân đó, còn có một nguyên nhân Hạ Tầm không nói, nguyên nhân này sẽ không nói với người ngoài, cho dù đối với Chu Lệ, hắn cũng không nói, đó chính là buôn lậu. Nếu quả thật triệt tiêu ván cầu buôn lậu trên đảo Song Tự này, cũng không thể tiêu diệt hành vi buôn lậu, các quốc gia đoàn thể vãng lai buôn lậu ở Đại Minh tất nhiên sẽ tìm phương pháp thay thế.

Giặc Oa hoành hành, nguyên nhất rất lớn cũng bởi vì bọn họ căn bản không có cách mậu dịch khác, nếu không, cướp bóc dùng tính mạng làm giá cả ai muốn làm, nếu cho phép mậu dịch tự do, mặc dù không thể triệt để ngăn chặn buôn lậu và hải tặc, nhất định có thể giảm bớt quy mô nghiêm trọng của bọn họ, sẽ không hình thành nguy hại lớn như vậy.

Trong lịch sử, về sau Minh triều triệt để làm bế tắc biển Song Tự, hủy bỏ cảng biển thiên nhiên này, kết quả? Đoàn thể buôn lậu ngoại quốc lựa chọn Macao làm căn cứ, cũng nuôi dưỡng hải tặc mới để cung cấp tiện lợi cho bọn họ.

Chuyện này Hạ Tầm hiểu rõ. Tuy hắn không nghiêm túc tiếp xúc với tư liệu văn chương lịch sử nhiều lắm, nhưng đoạn tư liệu này hắn đã từng gặp trong tiểu thuyết làm Nguyệt Quan thành danh, tác giả kia tuy viết hơi chút khoa trương, nhưng những thứ đó Hạ Tầm cũng vui vẻ

tiếp nhận, cho nên nhớ rõ hơn so với việc khác.

Đã chắn không bằng dùng, mấy vạn dân chúng trên đảo Song Tự cũng cần có một sinh kế, như vậy sẽ tìm đến biện pháp giải quyết tốt nhất, tạm thời sẽ không tổn hại hiện trạng. Ý nghĩ này hắn đương nhiên không thể nói, hắn hiện tại còn chưa rõ thái độ của Chu Lệ đối với mậu dịch hải dương, nhất là đối với việc dân gian mậu dịch hải dương.

Mà trong lúc này, hắn đem cả đảo Dương Giác biến thành căn cứ Tiềm Long của hắn, tiền từ chỗ nào đến? Tạ Tạ là một cao thủ lừa gạt, trên thực tế nàng càng là một thiên phú kỳ tài trên phương diện kinh thương, trải qua mấy năm điều phối, hắn đã có một tuyến mậu dịch hải dương bí mật thuộc về mình, nếu đột nhiên thủ tiêu mậu dịch buôn lậu đảo Song Tự, như vậy thảm nhất chính là hắn, không có tiền nửa bước khó đi.

Việc khó xử lớn nhất trong lòng Hứa Hử đã được giải quyết, hắn cao hứng không ngậm miệng được, Hạ Tầm lại đột nhiên lại nghĩ tới một sự kiện, liền hỏi: "Đúng rồi, nói tới những giặc Oa kia, ta xem đủ loại cờ xí của bọn.

Họ, dường như không thuộc về cũng một bọn hải tặc?".

Hứa Hử nói: "Không sai, bà nội nó, bọn nhóc này, đến đây đoạt được chút ngon ngọt, giống như một đám sói, càng ngày càng nhiều, ở Nhật Bản bọn họ, những lãng nhân, võ sĩ kia, đều đi làm hải tặc, việc này cũng chưa tính, nhìn bọn hắn mỗi trở lại đều thắng lợi lớn, rất nhiều người còn chưa đi đến đây cũng quen mắt, đều rời bến làm cường đạo. Ta nghe nói, còn có một số người có đại danh, tiểu danh, thủ hộ, cũng phái gia thần giả mạo hải tặc, đến Đại Minh chúng ta để lấy thêm khoản thu nhập".

Hạ Tầm gật nhẹ đầu, hắn dùng ngón tay chấm nước trà, dựa vào trí nhớ trên bàn vẽ một đồ án, hỏi: "Đồ án này, hẳn là hoa văn gia tộc Nhật Bản nào đó, trước đó vài ngày, ta ở Tượng Son đã từng nhìn thấy một đám giặc Oa xâm nhập, một thủ lĩnh giặc Oa trong đó, để lại một thanh đao tốt, trên chuôi đao có đồ án này. Hôm nay, trên đường ta đến Song Tự, cũng nhìn thấy Thiên Dương dẫn chiến thuyền tác chiến cùng một đám giặc Oa, trên một con thuyền lớn nhất trong đám giặc Oa, cờ xí dường như cũng là đồ án này, ngươi nhận ra không?".

Hứa Hử nhìn nhìn, lắc đầu nói: "Quốc Công, ti chức và người Oa vừa thấy mặt, chính là vung tay, về phần đầu lĩnh bọn họ là ai, ti chức lại không nghe qua, ngoài ra bọn họ cực kỳ hỗn loạn, hôm nay những người này tập hợp thành một đám, ngày mai những người kia tập hợp

đám khác, đầu lĩnh cũng thường xuyên đổi. Chỗ ở...

Hạ Tầm nhắc nhở: "Nếu gặp lại giặc Oa, tận lực tìm hiểu kỹ càng một chút. Người Oa một mực muốn khôi phục mậu dịch triều cống cùng Đại Minh ta, sớm hay muộn chúng ta cũng phải liên hệ. Những giặc Oa kia đến đây, chúng ta có thể tiêu diệt hắn, nhưng những người an tọa trong đảo Nhật Bản kia, sai sử những giặc Oa để kiếm tiền, chúng ta không thể buông tha!".

Hứa Hử nghiêm nghị nói: "Ti chức tuân mệnh!".

Hạ Tầm cười nói: "Được rồi, ngươi hiện tại có thể an tâm, trước tiên có thể triệu tập đầu lĩnh dưới tay, giải thích cho bọn họ rõ ràng, mọi người đến đông đủ, chúng ta lại tuyên bố thánh chỉ, tiến hành cải biên. Thủy sư Hàng Châu Lạc Chỉ huy sứ hiện tại còn đang ở trên biển, ngươi phái người tiếp đón bọn họ đi vào. Hắn là vệ chỉ huy, không bao lâu sau, ngươi cũng là vệ chỉ huy, sau này phải kề vai chiến đấu, giờ đây thân cận trước một chút, mới có lợi".

Hứa Hử đứng lên nói: "Vâng! Vậy lát nữa ti chức sẽ tự mình đi tiếp Lạc đại nhân, đợi ngày mai, lại bày yến để quốc công tẩy trần".

Hạ Tầm khoát khoát tay, cười nói: "Được rồi, vậy ngươi chuẩn bị đi, ta về trước".

Đại sảnh nghị sự này thiết lập ở trong son động, cửa vào hẹp dài, Hứa Hử đưa hắn đến cửa động, Hạ Tầm liền cự tuyệt ý tốt muốn đưa hắn về nhà đi, Hứa Hử vái chào thật dài về phía hắn, quay người liền đi trở về, đi vài bước, đột nhiên nghĩ đến việc nên xin Hạ Tầm phái một người cùng hắn đi ra biển, bằng không cứ thể mà chạy ra, vị Lạc chỉ huy kia tin hắn hay không vẫn là một việc khó nói.

Hứa Hử liền quay đầu lại, bước nhanh đến cửa động, vươn tay kêu: "A, Quốc Công...

Thanh âm Hứa Hử chợt im bặt, Hạ Tầm mặc áo bào, đang chạy vội về chỗ ở của Tô tiểu muội, chỉ thấy hắn khi thì phi diêm tẩu bích, khi thì đăng bình độ thủy, khi thì bát bộ cản thiền, khi thì súc tốt thiên lý, như giẫm trên đất bằng, chỉ trong nháy mắt đã chạy đi thật xa.

Hứa Hử giơ tay lên, há to miệng, cuối cùng hóa thành ngượng ngùng tán thưởng một tiếng: "Quốc Công... Khinh công tốt!".

Com tối hôm nay, là bữa com ngọt ngào nhất Hạ Tầm ăn trong mấy năm qua.

Com trong nhà, cùng người nhà ăn cơm, là ngon nhất, mặc dù lúc hắn với những vương công đại thần kia ở trong thành Kim Lăng sa hoa nhất, cũng là hoa lệ nhất toàn bộ Đại Minh, ăn trong những nơi cao sang nhất, nhưng những đồ ăn hôm nay không chỉ là thức ăn bình thường, trong đó còn có ấm áp, an tâm.

Nhất là tiểu nha đầu Tư Tầm được mụ mụ ngầm đồng ý, vài vị di di giật giây, rốt cuộc đã phản bội liên minh tỷ muội, ngượng ngượng ngùng ngùng gọi hắn một tiếng phụ thân, sau đó Tư Dương cũng đành chắp tay đầu hàng, đi theo hắn gọi một tiếng cha, Hạ Tầm nghe vào tai, thật như uống rượu.

Vô luận hung hiểm cỡ nào, vô luận vất vả cỡ nào, tất cả vinh quang và tôn vinh này, không phải là vì chia xẻ với thân nhân sao, nếu không có thân nhân, không có nữ nhân, dù là làm hoàng đế, làm sao khoái hoạt được. Giờ khắc này, Hạ Tầm thật cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Ăn com xong, từ từ nhấp một ngụm trà, người một nhà ngồi cùng một chỗ bắt đầu nói chuyện phiếm, đem huy hoàng và vinh quang của hắn chia xẻ cho người nhà, thời gian trôi qua từng chút. Từng tiếng sóng vỗ trên bờ biển dường như làm người ta buồn ngủ, ủ rũ, lúc này, Hạ Tầm chợt phát hiện một vấn đề hắn chưa từng quá lo lắng: Đêm nay, hắn ngủ ở đâu?

“Tử Kỳ!”.

Ba tiểu mỹ nhân cũng không muốn làm mọi người thương tâm, nhưng lại không dám mặt dày mày dạn đưa ra yêu cầu quá mức, đang do dự, vẫn là Tạ Tạ hiểu rõ lòng người, đã sớm nhìn ra việc hắn khó xử, tiệc rượu tan, một ánh mắt ném tới, Hạ Tầm liền ngầm hiểu, trơ mặt đi theo sau lưng Tử Kỳ.

Tạ Tạ nhìn bóng lưng hắn, vẻ mặt có phần tinh nghịch, giống như cười mà không phải cười, bình thường lúc Tạ Tạ lộ ra loại vẻ mặt này, chính là muốn trêu cợt người. Chỉ có điều, Hạ Tầm dưới tình thế cấp bách, chỉ là vội vàng thoáng nhìn, tuy nhìn ở trong mắt, lại không nghĩ nhiều.

“Tử Kỳ! Nương tử!”.

Bành Tử Kỳ dường như không biết phía sau có người đi theo, vào gian phòng liền muốn đóng cửa, Hạ Tầm vội vàng nhảy vào, một tay ôm lấy eo thon nhỏ của nàng, chậc chậc chậc, vẫn mềm mại như vậy, thon thả như vậy, Hạ Tầm dùng chân đẩy cửa, mặt dán vào phần gáy của nàng, thân mật cọ cọ, dục hỏa đã bành trướng lên, chăm chú cắm vào bộ mông đầy đặn

ưỡn về phía sau của nàng, hô hấp cũng gấp rút.

“Chàng! Làm gì vậy?”.

Bành Tử Kỳ nắm lấy cánh tay đang làm loạn trước ngực, mặt đỏ hồng, rất đáng yêu.

“Nàng cứ nói đi?”.

Hạ Tầm không tức giận chút nào, lại lần nữa sờ lên bộ ngực to lớn của nàng, lúc này, ngoại trừ ngôn ngữ cơ thể, ngôn ngữ gì cũng là dư thừa, ôm thân thể thơm phức trong ngực, dục vọng trong người Hạ Tầm như bị kích nhích, giống hệt núi lửa bạo phát bình thường, thật sự nếu không phát tiết ra ngoài, hắn cảm giác cả người mình đều muốn nổ tung.

“Ai da, trò chuyện không tốt sao”.

Tử Kỳ đỏ mặt, bị Hạ Tầm tức giận ném bên giường, liền vươn tay kéo dây lưng nàng xuống, không khỏi sẵng giọng: “Đã ném người ta ở chỗ này mặc kệ không hỏi, cũng chỉ nghĩ... Người xấu, đi qua một bên!”.

“Ta nào có! Ta ở bên ngoài liều sống liều chết, còn không phải là vì các nàng sao”.

Hạ Tầm vừa giải thích, vừa tay chân luống cuống tuột váy ra: “Nương tử tốt của ta, đừng nghĩ xấu ta như vậy, ngoan, chúng ta thân mật trước, lát nữa chúng ta mới nói chuyện!”.

Tử Kỳ bị hắn phân trần đẩy ngã lên trên giường, vội vàng cởi áo ngoài ra, lộ ra áo lót bên trong, đường cong eo Tử Kỳ mềm mại uốn lượn như nước, vẫn tràn ngập vẻ nữ tính quyến rũ của cô gái. Quần dưới nhấc lên, lộ ra một đoạn bờ công mông rắn chắc, phối hợp với eo thon nhỏ càng thêm mê người.

Quần lót làm bằng lụa ôm chặt trên mông làm nổi lên đường cong rắn chắc, thuận thế trượt ra khỏi mông, một bộ mông tròn trịa vểnh lên rất động lòng người, hai bên mông căng tròn ở giữa lấp ló một mu thịt dụ hồn mê người, làm cho cả thân thể Hạ Tầm khô nóng. Nhưng Tử Kỳ hết lần này tới lần khác khép một đôi chân thẳng tắp thon dài, tròn trịa săn chắc lại, bộ mông lên xuống, mũi thở hổn hển đề nghị: “Người xấu, trò chuyện cùng người ta đã”.

Xem bộ dáng nàng mơ màng thở dốc, rõ ràng cũng đã động tình, nữ nhân à, thật sự là khẩu phật tâm xà, Hạ Tầm không để ý tới nàng, nam nhân sao, lúc nên làm chủ sao có thể nghe nữ nhân chỉ đạo?

Một bàn tay xoa bộ mông mềm mại mà toàn tính đàn hồi, từ khe rãnh sờ soạng về phía nhô lên tiêu hồn, cùng lúc đó, cả người Hạ Tầm nhào tới, dùng một tư thế xâm lược đặt ở trên người ái thê, nhu tình mật ý hôn xuống mang tai nàng, sau đó...

Hạ Tầm thân thể cứng lại, hắn lại kinh ngạc nhìn xuống, tựa như một quả bóng cao su lật ra bên cạnh Tử Kỳ, buồn bực nói: "Ừm... Chúng ta tâm sự một chút, trò chuyện đi...".

Tử Kỳ nằm ở nơi đó, hai tay giao nhau để lên trên trán, cười khanh khách, cười đến cười run rẩy hết cả người, thế là bộ mông đẫy đà vểnh lên như trăng rằm liên tục rung động làm cho tâm hồn người khác lay động, thấy, nhưng không ăn được!

Hạ Tầm thấy càng thêm bi phẫn: "Ta ghét nhất là khi bạn hàng tháng của các nàng đến...

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 437

Một Trong Nồi Một Trong Chén.

Hạ Tầm cuối cùng rõ ràng Tạ Tạ ánh mắt nhìn về phía hắn vì sao cổ quái như vậy, rõ ràng chính là trêu cợt hắn mà, Tạ Tạ nhất định hiểu rằng Tử Kỳ mấy ngày nay chính không có thuận tiện, lại cố ý... Ba ngày không đánh, phòng trên vạch ngói mà!

Hạ Tầm thở dài trong lòng, vẫn ôn nhu ôm Tử Kỳ, trò chuyện qua đêm với nàng. Cũng không biết hàn huyên bao lâu, Tử Kỳ dường như thỏa mãn, lại ôm hắn, ngọt ngào hôn một cái, mới nói: "Được rồi, Đại lão gia ta ngoan như vậy, thật khó có được, thả chàng đi, lúc này Tạ Tạ cũng nên rửa mặt sẵn sàng hầu chàng rồi".

Hạ Tầm khẩu phật tâm xà cười: "Nào có, trò chuyện như vậy... Rất ấm áp, lại theo cùng ta trò chuyện với Tiểu Kỳ trong chốc lát".

"Thôi đi!". Bành tử Kỳ giả bộ làm mặt quỷ về phía hắn: "Giả bộ làm dáng, cẩn thật người ta muốn ở cùng chàng cả đêm đó".

Hạ Tầm cười ha ha, lại hôn một phát lên má nàng, lúc này mới quay người đi về cánh cửa, Tử Kỳ phía sau đột nhiên lại gọi: "Tướng công!".

Hạ Tầm vừa quay đầu lại, Bành Tử Kỳ đã bổ nhào qua, nhào vào trong lồng ngực hắn, ôm hắn thật chặt, ôn nhu nói: "Rất nhớ chàng... Chờ thiếp... Xong chuyện, thiếp sẽ bồi thường cho chàng, chỉ có thiếp!".

"Ừm!". Hạ Tầm hôn một cái trên bờ môi mềm mại của nàng!

Sau khi Tạ Tạ tắm xong, tựa như một đóa hoa sen nũng nịu. Đóa hoa sen này, mặc một tầng áo lót mỏng mềm mại, ngồi ở trước bàn trang điểm, ánh trăng chiếu vào lớp váy ngủ đầy nhu hòa, lớp lụa mềm mại ôm vòng quanh đầy tư thái ưu nhã. Như bạch ngọc, vòng tròn trên người khom lại thành một vòng động lòng người, nàng đang hơi cúi đầu nhìn tiểu mỹ nhân trong kính, gương mặt tinh xảo ưu nhã trong kính, hoàn mỹ kinh người.

Cửa đột nhiên mở ra, trên mặt Tạ Tạ lập tức tràn ra nét mặt tươi cười, nàng xoay người, thấy Hạ Tầm phụng phịu đi đến.

Hạ Tầm phụng phịu tiến đến, ngồi vào chỗ của mình ở trên mặt ghế, trầm giọng nói: "Tới!".

Ánh mắt Tạ Tạ giật giật, liền lộ ra một bộ dáng sợ hãi, nhẹ nhàng bay tới bên cạnh hắn, cúi đầu xuống.

"Khụ! Trà?".

Tạ Tạ vội khẽ cong eo đem một ly trà bốc khói vừa vặn đưa đến trên tay Hạ Tầm, sau đó không đợi hắn phân phó, liền chạy đến sau lưng hắn, ân cần đấm vai cho hắn.

"Nàng thật lớn mật, quy củ trong nhà cũng không để ý, dám trêu bản quốc công!".

"Người ta biết lỗi rồi, Quốc Công thứ tội!". Thanh âm vừa ngọt lại giòn, trong trẻo như một tiểu lolly.

Hạ Tầm càng thêm uy phong, đem chân bắt chéo nhếch lên: "Hiểu rõ là tốt rồi, quỳ xuống thỉnh tội! Để lão gia vui vẻ, nàng chừng nào thì đứng dậy! Ái ui!".

Trên bờ vai đã bị hung hăng đánh một cái, Tạ Tạ vểnh cái cằm kiêu ngạo giống như khổng tước đi về bên giường: "Không chơi cùng chàng nữa, ta buồn ngủ, chàng có ngủ hay không đó!".

Hạ Tầm cười khổ, thật đúng là không dọa được nha đầu kia, nhưng mà... Nàng nói ngủ ta liền đi nằm ngủ, có phải là quá mất mặt hay không?

Tạ Vũ Phi đi đến bên giường, con mắt sóng lượn, lướt về phía hắn một lượt, tấm lưng hơi nghiêng sang một bên. Một cử động hoàn mỹ làm thân thể động lòng người hiện ra rõ mồn một, ngực no đủ to thẳng, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, còn có vòng mông khoa trương khi nàng ngửa về phía sau lại vểnh lên phía trên làm con mắt người nhìn như muốn nổ tung.

Ánh đèn vừa phải phối hợp, khiến cho thân thể nàng uyển chuyển, phảng phất như một cơ thể hoàn mỹ, ngực tấn công mông phòng thủ, hô hấp Hạ Tầm nhịn không được trở nên dồn dập hơn.

Tạ Vũ Phi nhấp nháy đôi mày ngài về phía hắn, rất là yêu kiều. Sau đó, nàng liền ưu nhã giật dây lưng buộc trên áo ngủ ra, đôi vai khẽ động, dọc theo đường cong thân thể tuyệt đẹp của nàng chảy xuống, trượt đến bộ mông, bị hai đồi mông nhẹ nhàng ôm lấy, rơi kiểu nửa vời, đầy phong tình như vậy, quần lót ẩn hiện của Tạ Tạ nổi bật lên phía sau càng dụ hoặc kinh người...

Tâm có thể nhẫn, thân không thể nhẫn, Hạ Tầm rốt cuộc không cách nào giả bộ, một khắc xuân tiêu giá trị ngàn vàng, cứ lãng phí thời gian, đó là muốn bị trời phạt, Hạ Tầm nhảy lên, như mãnh hổ chụp mồi bổ nhào vào người Tạ Tạ, một tay nắm ở vòng eo mềm mại của nàng.

Tạ Tạ liếc mắt nhìn lại, đắc ý mở mắt nhìn, có thể có lực hấp dẫn như vậy với nam nhân mình yêu mến, có nữ hài nhi nào không mừng trong lòng? Nhưng một màu đỏ ửng nhàn nhạt hiện lên trên gò má nàng, bởi vì nàng đột nhiên cảm giác được chỗ mông mình đang có một thứ cứng rắn đang gắt gao va chạm trên đó, tuy sớm cảm nhận qua chuyện hân hoan, vẫn không nhịn được phải ngượng ngùng một phen.

Dưới ánh đèn, hai người hợp thành một, thân mật với nhau. Tuy nam nhân kia cường tráng như núi, so sánh với nữ nhân nằm ở ngực hắn, lại giống như một con chim son ca xinh xắn nhỏ nhắn, nhưng hai người vẫn kết hợp với nhau. Động tác Hạ Tầm bắt đầu nhiệt liệt, gần như là thô bạo.

Tiểu mỹ nhân mềm mại không xương trong ngực, hương thơm tươi mát, phảng phất như một khối ngọc tuyệt mỹ, đi qua tay thợ thủ công cao minh nhất, không một chỗ nào không đẹp đến mức tận cùng, tuyệt đến tột đỉnh, như một tấm lụa mềm mại, non mềm ôn nhu, mùi hương bộ mông tròn no đủ đem đến một loại cảm giác chỉ có thể truyền đến trong lòng hắn, tuyệt không thể tả, Hạ Tầm không khỏi ôm sát mỹ nhân làm cho người ta trìu mến này...

“Tướng công...”.

Tạ Vũ Phi cũng động tình, cặp môi đỏ mọng mê người chủ động hôn lên miệng hắn, nỉ non như hoa.

Đối mặt lời mời hàm súc này, Hạ Tầm cực kỳ hào phóng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng phóng đưa lên trên giường, quần lót bên trong tách ra hai bên, lộ ra một mảnh da thịt nõn nà, da thịt nàng cực kỳ tinh tế, nhìn không thấy từng chân lông, như một dãi lụa phát sáng, kiều diễm đến chói mắt.

Dây thắt lưng cởi ra, người khỏa thân, thân thể hiện rõ.

Cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo, bụng không chút mỡ thừa. Dáng người xinh đẹp có lồi có lõm, như là thiên thần. Bộ ngực no đủ giống như một đôi trái lê, nhẹ nhàng xoa lên, trong tay đầy thịt, ôn nhu liên tục, xúc cảm mỹ diệu, thiếu vài phần thiếu nữ ngây ngô, lại càng thêm mê người.

Một đôi nam nữ đều cởi hết quần áo, không có quá nhiều chuyện cần nói, chính là dùng sức xuyên vào, phảng phất muốn xuyên qua thân thể kiều diễm, Tạ Tạ a một tiếng, hai con ngươi liền bịt kín bằng một đám sương ướt sũng, nàng gian nan thở phì phò, tay nắm chặt chăn đon, dường như đang giãy dụa vì đau đớn, hết lần này tới lần khác, thân thể mềm mại giống như không có xương.

Cũng không biết triền miên qua bao lâu, Tạ Tạ thở hổn hển, mềm như bún nằm bệt ở nơi đó: "Tướng công, chàng... Chàng xong chưa, người ta... Người ta mệt chết đi được, động đậy cũng không động đậy được, đầu ngón tay đều đã tê rần. Bại hoại, giống như ba năm không biết mùi vị thịt vậy".

"Vậy sao?".

Hạ Tầm nằm ở bên người nàng, cẩn thận ngẫm lại, đột nhiên bi phẫn nói: "Nàng còn nói, tuy nói không đến ba năm, nhưng đã hai năm rồi đó, tướng công ta hai năm không dính nữ sắc, nếu nàng không nói, ta thậm chí chưa từng nghĩ đến, lại có thể lâu như vậy rồi!".

"Thật sao?".

Tạ Tạ đột nhiên miễn cưỡng vươn người dậy, một đôi mắt vũ mị trọn to, không quá tin tưởng hỏi hắn: "Chàng... ở Kim Lăng, nơi phồn hoa, hơn hai năm không chạm qua thân thể nữ nhân? Ta không tin!".

"Trời đất chứng giám, ta lừa nàng làm gì?".

"Thật không có?".

"Thật không có!".

Tạ Tạ cảm động, nàng đột nhiên thả người vào trong ngực, ôm chặt lấy Hạ Tầm, hôn một cái thật mạnh ở trên mặt hắn, động tình nói: "Tướng công tốt, Tạ Tạ cho chàng, đều cho

chàng...

Một đôi chân cân xứng xinh đẹp tuyệt trần, ở giữa không trung không ngừng chập chờn, giống như hồ sen đặt trong khoang thuyền hoa sen, chập chờn, run rẩy, thẳng đến lúc chúng mang theo run rẩy mà đình chỉ, như một ngọn bút thẳng tắp...

Tạ Tạ cao triều mặt đầy màu hồng, mồ hôi đầm đìa, đôi mắt đều mơ màng không tỉnh táo, yếu ớt gọi: "Thiếp không được rồi, thật không được, tướng công quỷ... Buông tha thiếp đi, Tạ Tạ muốn chết, muốn chết...

Hai năm tích lũy, một khi bộc phát, Hạ Tầm vẫn chưa thỏa mãn, không thể làm gì hơn, lại muốn thân mật mà nói, Tạ Tạ thật sẽ hiT thoát, Hạ Tầm đảnh phải buông tha.

Việc trừng phạt, ôm nàng nằm xuống.

"Đi, rửa ráy".

Tạ Tạ dùng một bàn chân lười biếng đạp hắn xuống, sau đó thì không thể động đậy được nữa.

Hạ Tầm cười, đứng dậy đi xuống dưới rửa dáy sạch sẽ, lại tới đến bên giường, chỉ thấy đôi mắt Tạ Tạ nhắm vào nhau, đã ngủ rồi.

"Bảo bối, muốn tướng công ôm nàng đi tắm rửa hay không".

"Không cần... Mệt... Quá mệt mỏi... Thật... Không còn khí lực để phục vụ chàng...

Tạ Tạ tóc tai bù xù nằm lỳ ở trên giường, giống như bị người cường bạo làm hơn một trăm lần, yếu ớt phất tay: "Thiếp muốn ngủ, cảm giác mệt, nghỉ... Nghỉ xả hơi, chàng đừng làm phiền thiếp...

Hạ Tầm nhìn bộ dáng nàng nằm hình chữ đại (^), dang tay dang chân nằm lỳ ở trên giường, bất đắc dĩ nói: "ít nhất, cũng nên lưu lại cho ta chỗ ngủ chứ...".

Tạ Tạ mơ màng nói nói: "Không cần đâu, sợ chàng rồi, chàng đi... Dĩnh tỷ đi, người ta nuôi dưỡng hai khuê nữ cho chàng, còn có thể... Làm người ngoài sao? Chàng không nhìn tới nàng, cẩn thận Dĩnh tỷ thương tâm, nếu tỷ không để ý chàng, thiếp cũng... Mặc kệ...". Nói đến đây, nàng đã như con mèo nhỏ, phát ra tiếng thở hơi khò khè, vậy mà lại thật sự ngủ thiếp đi.

“Dường như... Rất có đạo lý...”.

Hạ Tầm xoa xoa cằm, giống như một con mèo chưa ăn no, hắn lại nhìn Tạ Tạ nằm lỳ ngủ thật say ở trên giường, kéo chăn qua đắp kín cho nàng, liền nhặt quần áo mình lên, lặng lẽ đi ra ngoài.

Phòng đối diện, đẩy cửa, cửa không khóa: “Hắc hắc, hấp dẫn!”. Hạ Tầm lén lút xem xét trái phải, thân thể lóe lên liền chui vào.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng Tô Dĩnh tối như mực liền truyền ra một đoạn đối thoại.

“Chàng chạy tới làm gì, mau đi ra!”.

“Hắc hắc, nếu ta đi ra ngoài, nàng cam lòng không?”.

“Có gì không bỏ được, đã lâu như vậy, người ta còn không phải một mình trải qua sao? Thời gian hai ba năm, chàng cũng không nghe không hỏi, cũng không tới nhìn ta, không cần tới chàng”.

“Thật sự không cần tới? Tại sao ta nghe nói, Tư Tầm và Tư Dương bình thường đều là ngủ với nàng, vì sao tối hôm nay lại đuổi các nàng đi theo thím đại nương ngủ hả?”.

“Chàng muốn chết có phải không!”.

Tâm tư bị người bóc trần, Tô Dĩnh thẹn quá hóa giận, trong phòng liền truyền ra âm thanh đánh đá, sau đó... Đột nhiên yên tĩnh.

Qua hồi lâu, dường như lại truyền ra âm thanh uốn éo, lần này còn lợi hại hơn, tiếng hít thở dồn dập vang lên, thanh âm da thịt va chạm bành bạch, chân giường chầm chậm phát ra tiếng kêu thảm thiết...

Hai người đánh lộn thật lâu thật lâu, đánh đánh ngừng ngừng, ngừng xong lại đánh, cũng không biết cuối cùng ai là người thắng, ai là người thua...

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 438

Khinh Công Thật Tốt.

Sáng sớm, Hứa Hử đi ra gặp Lạc Vũ vốn ở gần đây, Lạc Vũ nghe mấy đầu lĩnh hải tặc nói, liền hưng phấn đùng đùng chạy tới tiểu viện chỗ Hạ Tầm ở. Thật ra cũng không tính sớm, tuy nói mặt trời còn chưa lên cao, nhưng thái dương đã bay lên từ lâu. Huống chi, trên đảo Song Tự cũng có thuyền đánh cá, thuyền đánh cá đi rất sớm, bởi vậy đại bộ phận mọi người trên đảo đã sớm thức dậy.

Thời tiết sáng sủa, cho nên thần sắc con người cũng có vẻ rất tốt. Hứa Hử và Lạc Vũ khí phách hiên ngang đi tới, thật xa đã nhìn thấy Bành Tử Kỳ và Tiểu Địch đang cùng hai tiểu nha đầu Tư Dương và Tư Tầm ở trên bờ biển, hai tiểu nha đầu ngươi đuổi ta chạy, thỉnh thoảng nhặt con ốc biển thủy triều cuốn lên, nhìn xem là một loại gì đó, rồi lại vừa cười vừa nhảy.

Hứa Hử vẫy vẫy tay hướng về phía Bành Tử Kỳ đang ở trên bờ biển xa xa, xem như là mời đến, lại làm một thủ thế mời Lạc chỉ huy, liền sóng vai đi vào sân nhỏ.

"Quốc Công, Quốc Công gia, đã dậy chưa?".

Vốn cho rằng Dương Húc đã sớm dậy, nhưng trong sân không thấy người, Bành Tử Kỳ đang ở trên bờ biển, Dương Húc tự nhiên là ở trong phòng Tạ Vũ Phi, Hứa Hử liền hô về phía gian phòng Tạ Tạ: "Quốc Công, Hứa Hử và Lạc chỉ huy, còn có vài mấy đầu lĩnh đến thăm Quốc Công, Quốc Công?".

Trong phòng, Tạ Tạ đêm qua ở trong tình trạng kiệt sức, đến giờ thần trí vẫn không rõ, nàng nắm một cái gối đầu, để lên trên đầu, tiếp tục o o ngủ say. Bên kia, trong phòng Tô Dĩnh cũng đã kiệt lực. Tô Dĩnh được sủng ái đến không còn chút sức lực, dùng sức đẩy Hạ Tầm đang ngủ say: "Mau đứng lên, mau đứng lên, đại đương gia đến đây".

"A, người này, không thể chờ đợi được sao, sáng sớm đã đến quấy rầy!".

Hạ Tầm bực tức, chầm chập mặc quần áo. Tối hôm qua quá mức dũng mãnh, thân thể tuy

hắn cường tráng, giờ đây cũng có chút cảm giác bủn rủn. Mặc quần áo tử tế nâng giày lên, Hạ Tầm nhấc chân đi về hướng cửa ra vào, bị Tô Dĩnh giữ chặt, gấp giọng nói: "Chàng làm gì?".

Hạ Tầm khó hiểu nói: "Đi ra ngoài gặp hắn".

Tô Dĩnh mặt đỏ tới mang tai nói: "Không được, chàng đi ra ngoài như vậy, ta làm sao sống được, chàng... Chàng từ cửa sổ phía sau đi ra ngoài".

Hạ Tầm không cho là đúng nói: "Sợ gì, nàng chính là nữ nhân của ta, mọi người khắp thiên hạ đều biết, ngươi đã là nữ nhân của ta!".

"Không nên không nên, nhanh lên, từ cửa sau đi ra ngoài!".

Tô Dĩnh cực kỳ thẹn thùng, tuy nói giờ đây chuyện nàng và Hạ Tầm người cả đảo đều biết, nhưng ở mặt ngoài là làm ngơ không biết, tầng cửa sổ này mà bị phá ra, nàng là một nữ tặc, để một đại nam nhân từ trong gian phòng của mình đi ra ngoài, vậy thì dấu mặt đi đâu được?

Hạ Tầm thật không hiểu nàng nghĩ thế nào, rơi vào đường cũng, đảnh phải theo nàng, mở cửa sổ phía sau.

Nhảy ra ngoài, Hạ Tầm vừa đi ra ngoài cửa sổ, thì cửa đã đóng lại. Hạ Tầm đứng ở ngoài cửa sổ mà choáng váng, phòng này kiến tạo dựa vào thế núi, đằng sau là một đống đá lớn, dốc đứng mười phần, xem chừng cũng cao đến bốn trượng là ít, mà vách núi trái phải đều gắn liền với nhau, phong kín. Địa phương để hắn đứng chân cũng chỉ đủ rộng cho một người, không nói vách núi này có thể leo lên hay không, cho dù có thể, Hứa Hử đứng ở trong sân cũng có thể nhìn thấy hết.

"Quốc Công...".

Hứa Hử còn đang gọi, Lạc Vũ dường như hiểu chút gì đó, nhẹ nhàng kéo Hứa Hử một cái, cười khanh khách nói: "Quốc Công và phu nhân xa cách lâu ngày gặp lại, còn trẻ như vậy, không thiếu được một đêm điên cuồng, có lẽ... Hiện tại còn chưa dậy, chúng ta đi ra bờ biển một chút, một lát nữa lại đến".

"A! Có lý!".

Hứa Hử vỗ trán một cái nói: "Ai da, có lý, có lý có lý, là ta hồ đồ, đi một chút đi, ta đưa Lạc đại nhân đi bờ biển tán gẫu giải sầu trước".

Một đám người xoay người đi trở về, vừa mới đi đến cửa sân, Hạ Tầm khó khăn lắm bò lên trên nóc nhà, bởi vì lo lắng bọn họ chờ sốt ruột, liền gọi trước: "Ta ở trong này!".

Bọn người Hứa Hử nghe tiếng dừng lại, quay đầu nhìn: "Hả? Người đâu?".

Cửa phòng chính mở, không có ai, cửa phòng hai bên trái phải vẫn đóng chặt, mấy người đang lưỡng lự, Hạ Tầm đột nhiên xông ra từ trên nóc nhà, Lạc Vũ mắt sắc, là người thứ nhất nhìn thấy, vội vàng chắp tay, ngửa đầu chắp tay... Hướng về phía trên nóc nhà: "Mạt tướng Lạc Vũ, bái kiến Phụ Quốc Công".

Tuy là võ tướng, dù sao cũng là người ở trong quan trường, nhìn tư thế người ta, gặp không sợ hãi, thong dong tự nhiên, đừng nói hắn xuất hiện từ trên nóc nhà, có lẽ cho dù từ dưới nền đất chui ra, hắn cũng có thần khí như vậy. Hứa Hử âm thầm kinh ngạc, trên mặt cũng không dám lộ ra kinh hãi, vội vàng tiến lên bái kiến, chỉ có điều bái người hắn là cúi đầu, lúc này lại chỉ có thể ngửa đầu.

Mấy đại đầu lĩnh phía sau hắn không hiểu, rồi lại không dám hỏi, liền đi theo Hứa Hử chắp tay về phía trên nóc nhà, Hạ Tầm hơi khó xử liên ho khan hai tiếng, chỉ về phía xa xa nói: "A, bản quốc công... Xem phong cảnh bờ biển này đẹp quá mức, ngắm ở trên cao, có một phen tư vị khác, cho nên... Khụ khụ...".

Hắn cũng khó có thể tự bào chữa, nhấc áo bào lên, liền tung người nhảy xuống.

Bình thường từ độ cao này nhảy xuống với hắn mà nói thì cũng không khó, nhưng tối hôm qua cày ruộng thật sự là quá sức một chút, thể lực có phần tiêu hao, hai chân vừa chạm đất là cảm thấy mềm oặt, Hạ Tầm lảo đảo một cái, Hứa Hử và Lạc Vũ vội xông về phía trước một bước, một trái một phải đỡ lấy hắn, Hứa Hử gượng cười khen tặng: "Quốc Công... Khinh công thật tốt!".

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trẫm kế thừa ngôi báu, thống trị triệu người, giang sơn đất nước, đều là con dân của ta, không thể cẩu thả làm đất hoang phế. Dân chúng Đông Hải, tuy là vùng thiếu văn minh, vẫn còn biết tôn sùng Trung Quốc. Đã hỏi cung điện trên cao, khẩn cầu để ý. Theo tình cũng đáng nghe theo, ân chuẩn không cần nghi ngờ. Ta đặc biệt ban thưởng cho các ngươi làm vệ quân Song Tự Đại Minh, cố phiên vệ tại Thiên triều. Sau khi nhận phong, bọn ngươi phải tu sửa yêu dân, làm theo việc công quốc gia, dân chúng phụ cận, yên bề gia thất, không gây chuyện. Khâm thử!".

Trên đảo Song Tự, bốn ngày sau đó, Hạ Tầm và thủ lĩnh quần đạo Song Tự nhiều lần nói chuyện với nhau, không ngừng giải đáp chỗ hoang mang của bọn họ, rốt cuộc cũng tiêu trừ nghi kỵ của bọn họ, dưới trướng Song Tự có hơn mười hòn đảo lớn nhỏ, đều phục tùng, từ nay về sau, những dân chúng trong năm đầu thời Hồng Vũ vứt bỏ không cần quốc thổ, một lần nữa trở về Minh quốc, tất cả mọi người trên đảo một lần nữa treo cờ xí Đại Minh lên.

Tuyên đọc thánh chỉ xong, ngay sau đó chính là công văn chính thức do nội các ký, thánh chỉ chỉ là cho thấy thái độ của hoàng đế, đối với quần đạo Đông Hải, chân chính có hiệu lực pháp luật là các công văn ký giấy chiêu an, đối với Hứa Hử và cường đạo Đông Hải muốn ban thưởng như thế nào, ở trong công văn mới có thể thể hiện. Dưới Hứa Hử, các đại đầu lĩnh người người đều làm quan, dựa vào quyền lực lớn nhỏ, phân biệt phong làm chi huy Thiêm sự, Thiên hộ, Bách hộ, mà Hứa Hử tự nhiên là Vệ chỉ huy.

Thánh chỉ, công văn liên tiếp này, đều cần Hạ Tầm đến tuyên đọc, trên sườn núi gió lớn, hắn lấy đủ khí lực, chẳng những muốn cho cường đạo Song Tự quỳ gối phía dưới nghe chỉ có thể nghe rõ ràng, còn muốn hết sức để cho dân chúng ở chỗ xa hơn nghe được rõ ràng, thật sự là một việc tốn sức. Hạ Tầm không làm qua MC, bình thường cũng không luyện giọng, thánh chỉ, công văn lúc này, đọc từng cái một, về sau thật sự là khàn cả giọng.

Chờ đọc xong hết, Hạ Tầm chỉ cảm thấy hơi trong người mình cũng sắp hết.

"Đọc vài phần chiếu thư, công văn mà thôi, tại sao mệt mỏi thành như vậy? Nhất định là vậy vài ngày không biết kìm chế, hàng đêm tăng ca, xem ra buổi tối hôm nay ta phải nghỉ ngơi một chút, buổi sáng ngày mai dậy sớm luyện công như bình thường!".

Hạ Tầm sau khi đem một phần ủy dụ cuối cùng đọc xong, ho khan hai tiếng, âm thầm tự đề tỉnh mình.

Các đầu mục hải tặc cầm lấy ủy dụ, cả đám đều cười đến không ngậm miệng được, nếu có thể có một xuất thân quang minh chính đại, ai nguyện ý làm hải tặc đâu. Tuy nói bọn họ là bộ hạ cũ của Trương Sĩ Thành, nhưng thời đại đã cách quá xa, bất kể là Chu Nguyên Chương cũng tốt, Trương Sĩ Thành cũng tốt, đều đã mất. Hôm nay chủ lực của Song Tự ở niên đại Trương Sĩ Thành và Chu Nguyên Chương tranh đấu, đại bộ phận còn chưa sinh ra, đã sinh ra cũng đều là con nít không hiểu chuyện, ai còn nhớ kỹ những chuyện trước kia.

Về phần những lão nhân kia, đã sớm không làm việc chém chém giết giết, giờ đây bọn họ

không làm binh lính, bọn họ ở lại trên đảo như trước, sau này chủ yếu làm việc buôn bán hàng hóa.

"Hứa Đô ti!".

Hai tay bưng lấy ủy dụ và quan bào, thân hình Hứa Hử cúi xuống, nghiêm nghị nói: "Ti chức có mặt!".

Vệ chỉ huy lĩnh hàm Đô ti, được xưng là Đô ti lại càng nghiêm chỉnh hơn một chút.

Hạ Tầm cười cười, vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Ngươi, cùng hai Chỉ huy Thiêm sự sắp tới phải cùng ta vào kinh thành, chính tứ phẩm, từ đại quan tứ phẩm của triều đình, thượng nhiệm cần phải đi gặp Thiên tử".

"Vâng!".

Trong lòng Hứa Hử kích động một hồi, Thiên tử Đại Minh! Đây chính là tồn tại chí cao trước kia hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, mà hiện tại thậm chí mình còn có cơ hội nhìn thấy hắn. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, lúc trước Yến vương thế tử hắn đã gặp qua, giờ đây thế tử này nên là hoàng thái tử, không phải mang hình dáng kia, đều là hai bả vai đỉnh đầu, cũng không có cái gì liên quan, lúc ấy nhìn thấy hắn còn không hề có cảm giác, giờ đây muốn nhìn thấy bộ dáng cha hắn, làm sao lại mang bộ dạng này được?

Nói cho cùng, mình quá quan tâm sẽ bị loạn, khi đó cũng không nghĩ là muốn làm việc dưới tay triều đình, nên cũng không cần quan tâm, ngày nay cầm bát com người ta, vậy đã khác. Nghĩ thông suốt đạo lý này, Hứa Hử âm thầm cười, loại cảm giác khẩn trương đã giảm bớt rất nhiều.

Hôm nay tuyên chỉ nhận chức quan, quan viên có tư cách trực tiếp nhận chỉ triều đình đều được nhận quan phục và ủy dụ ngay hiện trường, người nhà bọn họ và bộ hạ thân tín đều theo tới, tuyên chỉ đã xong, người trong nhà đều vây quanh, lạ lẫm nhìn quan phục trong tay bọn họ, sờ sờ quần áo, đụng đụng cái mũ, toàn thứ hiếm lạ, những quan nhân kia tuy kiệt lực làm ra một bộ dáng trang nghiêm, nhưng thực sự không nhịn được mặt mày hớn hở.

Hạ Tầm khoát khoát tay về phía bọn họ, lớn tiếng nói: "Được rồi, tất cả mọi người tản ra, khuya hôm nay, Hứa Đô ti thiết yến cho mọi người, tận tình chè chén, nhớ kỹ, đây là ngày cuối cùng các ngươi làm hải tặc, uống rượu thoải mái, từ ngày mai trở đi, đều là người triều đình,

phải làm hết phận sự, giữ gìn đất đai bảo vệ dân!”.

Đám hải tặc ầm ầm hưởng ứng, Hứa Hử nhân tiện nói: “Được rồi, tất cả giải tán đi, giờ Dậu, tất cả trở về, huynh đệ chúng ta có thể có hôm nay, toàn bộ đều là nhờ Quốc Công gia tài bồi, buổi tối hôm nay, đều chuẩn bị đủ tinh thần, kính Quốc Công một ly!”.

Đám hải tặc nghe xong liền đáp ứng một tiếng, lập tức tự tản đi, có người không chờ được, ở ngay hiện trường mặc quần áo quan, đội mũ quan, cầm yêu đao, đứng ở đằng kia tùy ý để người nhà thưởng thức. Đám hải tặc khác trông thấy, cũng học bộ dáng quan nhân của bọn họ, chắp tay thở dài, gọi một tiếng đại nhân.

Bọn họ làm hải tặc đã quen, đứng không đứng đúng, ngồi không ngồi đúng, nhất là chân còn chưa rửa, không đi được giày quan, mặc quan bào không có giày, xem thế nào cũng đều có điểm bộ dáng người vượn đội mũ. Chỉ có điều, người người đều như vậy, thì lại không cho rằng quái lạ, đại ca đừng nói nhị ca.

-o0o-

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 439

Cảnh Báo.

Hạ Tầm nhìn cảnh tượng náo nhiệt lần này, chỉ mỉm cười, nháy mắt về phía Hứa Hử, Hứa Hử hiểu ý, vội vàng giao quan bào cho đứa con, đi theo Hạ Tầm.

Trên bờ biển, từng đợt sóng cuồn cuộn đi lên, không ngừng cọ rửa bờ biển, Hạ Tầm và Hứa Hử đi dọc theo đường ven biển thật dài, chậm rãi mà đi.

"Hứa Đô Ti, có vài việc, ta còn phải dặn dò ngươi. Tuy sau này vẫn có cơ hội nói, bất quá ta cảm thấy nên nhắc nhở ngươi trước thì tốt hơn".

"Quốc Công cứ nói!".

Giờ đây chính thức thành người triều đình, thái độ của Hứa Hử đối với Hạ Tầm càng thêm tôn kính so với trước kia. Hứa Hử so với những bộ hạ tính tình tục tằng của hắn, tinh tế hơn nhiều, người tuổi trẻ trước mắt này, không chỉ là Quốc Công, bọn họ là do Hạ Tầm chiêu an, hơn nữa hai bên vốn có mối quan hệ sâu xa, từ nay về sau, Hạ Tầm chính là một chỗ dựa lớn cho bọn họ trong triều, hai thân phận này, Hứa Hử sao có thể không cung kính với hắn.

Hạ Tầm hít một hơi thật dài, không khí mang theo chút mùi tanh của gió biển, rồi nói: "Việc thứ nhất, chính là việc các ngươi buôn lậu. Song Tự đã là thiết vệ, không có dân chính quan viên, đây là một chuyện tốt, các ngươi có thể xem là lính bảo an địa phương tự do nhất, nhưng mà, ngươi phải nhớ kỹ, không thể quá kiêu ngạo, buôn lậu là vì mưu sinh, là bất đắc dĩ, lại không được cho rằng sau này mình chính là quan, có thể muốn làm gì thì làm".

Thần sắc Hạ Tầm nghiêm túc lên: "Trước khi tới đây, những sự tình này, ta cũng đề cập qua với Hoàng Thượng, đương nhiên, nói khá hàm hồ, có lẽ Hoàng Thượng nghĩ, các ngươi cũng cũng chỉ là làm vớ vẩn, cho người nhà một phần com ăn, sẽ không nghĩ các ngươi có quy mô lớn như vậy, cho nên Hoàng Thượng không để ở trong lòng, cũng không đề cập qua việc nghiêm cấm".

Hắn lại nhìn chằm chằm Hứa Hử nói: "Ta hiểu rõ, triều đình cấm biển, dân chúng vùng duyên hải đều không muốn, từ Quảng Đông đến Liêu Đông, từ Nam Hải đến Đông Hải, Hoàng hải, đều tồn tại buôn lậu, các ngươi không làm, người khác cũng sẽ đi làm, cấm là không cấm được. Cho nên ta mới dùng biện pháp, có thể tiến hành quản lý và khống chế, so với phát triển tự do thì tốt hơn. Đây là nguyên do ta tranh thủ cơ hội cho ngươi".

Hứa Hử cảm kích nói: "Vâng, Quốc Công đã biết tình hình nơi đây, tính cả già trẻ lớn bé, toàn bộ có hơn bảy tám vạn nhân khẩu, nếu chỉ dựa vào quân lương, chúng ta không nuôi sống nổi nhiều người như vậy, trên đảo này, cũng không làm được".

Hạ Tầm Ừm một tiếng, lại nói: "Ta biết, không chỉ là dân chúng vùng duyên hải âm thầm buôn lậu, quan viên vùng duyên hải vì chiến tích, vì dân sinh, vì giao nộp được thuế phú để triều đình trưng thu, thật ra cũng đã ngầm đồng ý, dung túng các ngươi buôn lậu. Đổi lại góc độ khác để xem, cũng không còn chuyện gì, ven biển sao có thể không cho ăn biển, để một chậu châu báu, một gốc cây rụng ra tiền như vậy mà vứt bỏ không cần, cũng không phải đạo lý.

Bất quá, dù sao triều đình cũng không cho phép làm chuyện này, tuy các ngươi từ nay về sau chính là quan binh đóng ở Song Tư. Quan phủ địa phương vùng duyên.

Hải thật ra cũng cần quản, nhưng lúc ngươi là giặc, buôn lậu thì không sao cả, lúc là binh mà buôn lậu, một khi bị người bắt được chứng cớ, cáo buộc lên trên, vậy...

Hứa Hử cũng nghiêm túc hơn: "Ti chức rõ ràng".

Hạ Tầm cười cười: "Ngươi là người biết chuyện, nói một chút là hiểu thấu, ta cũng không cần nói quá nhiều. Chuyện này, ngươi cần nắm chắc, nếu quả thật bị người tố cáo lên, nắm giữ chứng cứ rõ ràng, ta cũng không thể nào cứu được ngươi".

"Vâng!".

"Thứ hai, là giặc Oa".

Thần sắc Hạ Tầm nghiêm túc hơn: "Làm hải tặc, đây là nghiệp chém chém giết giết, tham gia quân ngũ, cũng là nghiệp chém chém giết giết. Khác nhau lớn nhất giữa hai chức nghiệp, chính là đánh vì cái gì! Hải tặc chỉ cần vì chính hắn, mà khi là binh, nhất định phải chịu được trách nhiệm, từ nay về sau, ngươi ở đây làm người thủ hộ, canh giữ không hề chỉ là ngươi

cùng với người nhà ngươi, ngươi là quân nhân Đại Minh, phải canh giữ cho dân chúng Đại Minh.

Ta hiểu rõ, các ngươi không sợ tác chiến cùng người Oa, ta lo lắng là, ngươi hoặc là bộ hạ ngươi, tuy mặc quan bào vào, mông lại ngồi vị trí không chính xác, ngươi phải biết rằng, quân pháp vô tình, nếu kẻ thù bên ngoài xâm lấn mà quân coi giữ co đầu rút cổ không ra, ngồi yên không để ý tới, ngồi nhìn dân chúng gặp nạn, hậu quả so với khi các ngươi làm hải tặc là khác nhau. Làm hải tặc, nếu vị đảo chủ ấy làm như vậy, ngươi muốn mắng hắn sợ chết, không nói nghĩa khí, tuyệt giao với hắn, mà khi là binh, ai làm như vậy, cứ bắt người mang đầu ra tế cờ!".

"Ti chức rõ ràng!".

"Thứ ba...".

Hạ Tầm dừng chân lại, trầm ngâm một lát, nói: "Các ngươi trước kia, dù sao cũng là hải tặc, hôm nay lại là quân độc lập, trong quân cũng tốt, quan trường cũng được, luôn có vài phe phái, đối với các ngươi là người từ bên ngoài đến, các quan vệ sở khác thậm chí là thủ trưởng các ngươi, cũng phải có nhận thức, có quá trình tiếp nhận. Ngươi không thể trông mong bọn họ lập tức tán thành.

Có lẽ, trong chuyện này sẽ có người làm khó dễ ngươi, thậm chí xa lánh, chèn ép các ngươi, ta hy vọng ngươi có thể nhịn xuống, bởi vì đây cũng là chuyện thường tình, các ngươi vừa mới là người để hắn bắt, đột nhiên biến thành người một nhà, thay đổi ai cũng phải có một quá trình. Đối với khinh miệt, dùng chiến công để chứng minh! Đối với địch ý, dùng thành ý để tiếp nhận!".

"Quốc Công yên tâm, Hứa Hử đã đáp ứng tiếp nhận chiêu an, đối với điểm này, cũng đã lo lắng qua".

"Ừm, ngươi, ta đương nhiên là yên tâm, nhưng những kia đầu lĩnh dưới tay ngươi, giờ đây lại chỉ nghĩ đến vinh quang, chắc là không ý thức được điểm này, ta sợ khi thật sự gặp phải sự tình, ngươi bị bọn họ giật giây, một khi mưu phản triều đình, muốn quay đầu lại, rất khó khăn".

"Vâng!".

Hạ Tầm cười nói: "Ha ha, đương nhiên, ta cũng không phải muốn ngươi luôn ẩn nhẫn. Ta

chưa bao giờ tán thành đạo lý chó má gì mà trăm nhẫn sẽ thành công, người nếu sống mà không có một chút tâm huyết, nhiệt tình thì còn sống làm gì? Nhưng cũng không thể để tính tình bộc phát, hơi quá là không được. Nếu quả thật có phiền toái không thể giải quyết, phái người đến trong kinh tìm ta".

Lúc này, Hứa Hử thật cảm động, Hạ Tầm vì hắn mà tranh thủ chức quan cao như vậy, lại trăm phương ngàn kế giải quyết buồn phiền ở nhà cho hắn, giờ đây lại có thể lo lắng chu đáo như vậy, với địa vị Hạ Tầm giờ này ngày này, cần lung lạc hắn như vậy sao?

Nếu Hứa Hử có phần thân cận với Hạ Tầm là vì nữ nhi lão Bang chủ có quan hệ không phải là nông cạn với hắn, về sau sinh lòng kính ý với hắn là vì dụng tâm nịnh bợ muốn tìm được chỗ dựa, giờ đây bởi vì một phen lời nói này, lại hết hy vọng nguyện ý đi theo hắn.

Hứa Hử trịnh trọng nói: "Xin Quốc Công yên tâm, có lời nói của ngài hôm nay, thành thật với nhau, Hứa Hử tuyệt sẽ không làm ra sự tình có lỗi với ngươi. Nếu quả thật xuất hiện việc gì không thể liệu, Hứa Hử cũng nhất định sẽ nghe theo Quốc Công, tuyệt đối không làm sự tình gì quyết liệt! Hán tử trên giang hồ chúng ta, nước bọt nói ra chính là cái đinh đóng xuống ván, tuyệt không nuốt lời!".

Hạ Tầm vui vẻ gật nhẹ đầu, hắn nhìn ra được, Hứa Hử nói chính là lời trong lòng của hắn. Chu Lệ kịp thời gõ một cảnh báo cho đám công thần, hắn giờ đây kịp thời gõ gõ cảnh báo cho Hứa Hử, xác thực cũng xuất phát từ ý bảo vệ.

Hạ Tầm nói: "Được rồi, chỗ này, ngươi là chủ, thịnh yến đêm nay, còn nhờ ngươi tới thu xếp, ta sẽ không lôi kéo ngươi không tha, ngươi bận việc thì cứ đi, đêm nay, chúng ta uống với nhau hai chén".

Hai người nhìn nhau cười, Hứa Hử ôm quyền về phía hắn, xoay người rời đi.

***

Nhìn thời gian còn sớm, Hạ Tầm liền trở về chỗ ở của mình, tiến vào sân nhỏ, thấy Tư Tầm và Tư Dương đang chơi đùa trong nội viện, tại tầng tầng lớp lớp lễ vật và thế công của Hạ Tầm, cộng thêm mấy người Tô Dĩnh, Tạ Tạ, Tử Kỳ, Tiểu Địch thay nhau oanh tạc, hai tiểu nha đầu đã nhận biết cha, nhất là Tư Tầm, dù sao tuổi còn nhỏ, dễ dàng tiếp nhận, Tư Dương thấy Hạ Tầm vẫn còn có chút ngại ngùng thẹn thùng, Tư Tầm thấy hắn cũng đã rất thân mật.

Vừa thấy Hạ Tầm tiến đến, Tư Tầm đã lập tức chạy tới mở hai tay ra, ngọt ngào gọi: "Phụ thân, ôm!".

"Ai, bảo bối tâm can của ta!".

Hạ Tầm ôm lấy nàng, hôn một cái trên gương mặt giống như táo đỏ, lại một đôi mắt khuê nữ trông chờ nhìn hắn, muốn thân cận lại thẹn thùng, một tay ôm một cô bé vô cùng cao hứng đi vào trong phòng.

"Tướng công!".

Tạ Tạ chào đón, tiếp nhận Tư Tầm từ trong lồng ngực hắn, cùng nhau vào phòng, trêu chọc hài tử trong chốc lát, để cho các nàng chơi đùa một bên, Tạ Tạ nhân tiện nói: "Tướng công, ngày mai chúng ta phải về Kim Lăng, lát nữa, thiếp phải đi một chuyến đến đảo Dương Giác, đại ca còn ở đằng kia, thiếp qua trước đó hỏi ý tứ hắn, hắn không muốn trở về, có một số việc thiếp phải an bài thật.

Kỹ cũng đai ca, đêm nay sơ không về được".

Căn cứ huấn luyện Tiềm Long bí điệp của Hạ Tầm nằm ở đảo Dương Giác, Hạ Tầm tất nhiên rõ ràng nàng nói an bài là chỉ cái gì, liền cười nói: "Tốt, nàng đi đi, tướng công đêm nay đang muốn nghỉ ngơi một chút".

Tạ Tạ nghe xong khuôn mặt không khỏi hồng lên, trợn mắt nhìn, gắt giọng: "Còn tưởng chàng làm bằng sắt, bắt được người ta sẽ không dừng phút nào, hừ, chàng cũng có thời điểm không dùng được à?".

Hạ Tầm đấm đấm lưng, liếc nàng nói: "A? Dám coi thường tướng công của nàng sao, thời gian còn sớm, nàng xem bản đại nhân có đi được hay không, đừng chạy!".

Hạ Tầm khẽ vươn tay lên, eo nhỏ nhắn uốn éo của Tạ Tạ liền tránh thoát, chạy ra ngoài, cười cười cười, quay đầu lại, làm mặt quỷ về phía hắn nói: "Xấu hổ, bản cô nương lúc này phải lên đường, đi tìm Dĩnh phu nhân của càng đó, đại nhân quốc công gia của ta".

Mang theo một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, eo nhỏ nhắn của Tạ Tạ quay đi, phong tình... Thật đúng là hại nước hại dân.

Mấy ngày đều là đêm xuân, thật ra Hạ Tầm cũng có chút mệt mỏi, vừa rồi chỉ là đùa một

chút với ái thê, thấy nàng đi rồi, Hạ Tầm cười ha ha, cũng đứng dậy, vừa mới cất bước ra khỏi gian phòng, đang muốn chơi với mấy cô con gái một lúc, thấy Bành Tử Kỳ đứng ở trong phòng nàng, đang lặng lẽ ngoắc về phía mình.

Hạ Tầm xem nàng bộ dáng lén lén lút lút, không hiểu có chuyện gì cơ mật, nhìn xung quanh không có người, nhảy một bước xa liền rút vào trong phòng nàng, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì?".

"Tướng công...".

Âm thanh lượn lờ, có loại cảm giác khác thường, có cổ quái! Đường đường Bành nữ hiệp làm sao loại có làn điệu nói chuyện kiểu này, Hạ Tầm nhất thời nổi lên cảnh giác: "Hả?".

"Người ta... Kết thúc rồi".

"A?".

"A gì mà a!". Bành Tử Kỳ trừng mắt, vừa vui lại giận: "Nghe không hiểu sao hả?".

"Đã hiểu, đã hiểu... Hạ Tầm liên tục không ngừng gật đầu, tự nhiên nghĩ ra điều gì đó, kinh hô một tiếng: "A! Đã hiểu...".

Bành Tử Kỳ nhẹ nhàng cắn cắn môi, ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn, hào quang nhộn nhạo: "Khuya hôm nay, chàng là của thiếp!".

U.

"Làm gì vậy, không tình nguyện hả!?". Bành Tử Kỳ kéo căng khuôn mặt lên.

Hạ Tầm vội nói: "Không có! Không có không có! Vì tiểu nương tử Kỳ Kỳ của ta, vi phu cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!".

"Nghe cũng tạm được".

Bành Tử Kỳ cười một tiếng, đánh hắn một cái, rồi nói: "Được rồi, không quấn quít chàng nữa, mau đi thăm Dĩnh tỷ một chút, nàng dường như không muốn đi cùng chúng ta".

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 440

Bản Tâm Không Dời.

"Không phải đã nói tốt rồi sao? Tại sao lại không chịu đi rồi?".

Lúc Hạ Tầm đến gần gian phòng, Tô Dĩnh đang ngồi bên cạnh một bộ y phục, cửa sổ mở ra, gió biển thổi đến, lay động sợi tóc nàng, nàng so với Hạ Tầm còn lớn hơn vài tuổi, đã là một vị phu nhân phong vận rất thành thục, nữ nhân thành thục, đều có một loại tư vị thành thục, loại cảm giác đặc biệt, là chỗ Tạ Tạ và Tử Kỳ không hề có.

Hạ Tầm nhẹ nhàng đi đến bên người nàng, ngồi xuống gần nàng, lúc này mới ôn nhu hỏi.

Tô Dĩnh không trả lời, ngừng động tác trên tay, ánh mắt lại vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, Hạ Tầm nhìn theo ánh mắt nàng, bờ biển đầy bọt nước trắng xóa, Tư Dương và Tư Tầm đang chạy trong bọt nước đuổi theo Tiểu Địch, một bộ dáng rất vui vẻ.

Hạ Tầm nhẹ nhàng nắm eo nàng, để cằm lên đầu vai mềm mại của nàng, thấp giọng nói: "Đến Kim Lăng, chúng ta vẫn có thể có thời gian như vậy, người một nhà vui vui vẻ vẻ, vô ưu vô lo".

Tô Dĩnh nhẹ nhàng lắc đầu.

Hạ Tầm nói: "Dĩnh nhi, rốt cuộc nàng lo lắng cái gì? Lo lắng ta đối với nàng không tốt, hay lo lắng nàng đã từng mang thân phận hải tặc, hoặc là đã từng gả cho người khác? Tất cả những thứ đó không phải vấn đề...

Đầu lông mày Tô Dĩnh hơi nhảy lên nói: "Đương nhiên không vấn đề, chàng muốn yêu mến thiếp, liền yêu mến thiếp, không so đo những thứ này có hay không, không chỉ nói chàng hiện tại là Quốc Công, cho dù chàng là hoàng đế, nếu chàng ghét bỏ, thiếp cũng không theo ngươi, Tô tiểu muội ta cho tới hiện tại không có cảm giác mình đê tiện so với người khác, ta sẽ không đi tìm chết".

Hạ Tầm cười nhẹ nhàng, hôn một cái trên má bóng loáng của nàng, nói: "Ừm, vậy còn có vấn đề gì?".

Tô Dĩnh khe khẽ thở dài, buồn bã nói: "Tướng công...

Đây là lần đầu tiên Tô Dĩnh gọi hắn là tướng công, dù là lúc hai người thân nhất, đến chỗ cao trào nhất, Tô Dĩnh cũng chỉ vỗ về chơi đùa tóc hắn, ngọt ngào gọi hắn: "Nam nhân của ta!". Từ tướng công này, tuyệt đối là lần đầu từ trong miệng nàng nói ra, Hạ Tầm nhất thời vui mừng, công thêm cả kinh ngạc.

Tô Dĩnh nhẹ nhàng quay thân, nhìn hắn, nói khẽ: "Thiếp rất hay nghĩ tới. Thiếp nguyện ý ở cùng một chỗ với chàng, nhưng thiếp rất rõ ràng, có việc cần chàng đi làm. Chàng thường nói... Trường tương tư thủ (bên nhau trọn đời), nhưng cho dù nói vậy, cũng phải có chuyện cần làm, bất kể là xuống đất làm ruộng, rời bến đánh cá, khi trở về nhà, ở cùng một chỗ nói nói chuyện. Nếu không có như thế, có bao nhiêu lời nói đều nói hết, có bao nhiêu chuyện đều hết sạch, chỉ còn lại cuộc sống bình thản.

Cửa chính không ra, hai môn không bước, giúp chồng dạy con, chờ ngươi trở về, thiếp như vậy, không phải là thiếp! Thiếp sinh ra ở hải đảo, từ nhỏ đã có tập quán lỗ mãng, thiếp có chuyện của thiếp, giờ đây, thiếp còn thường xuyên mang thuyền rời bến, đánh cá hoặc là vận chuyển hàng hóa, thiếp còn dẫn theo các nữ nhân trên đảo, lặn xuống đáy biển đi vớt trân châu...

Tô Dĩnh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Hạ Tầm, ôn nhu nói: "Tướng công, chàng có thể tưởng tượng bộ dáng ta ăn mặc phục trang đẹp đẽ, cả ngày nuôi trong nhà cao cửa rộng như thế nào không? Như vậy là thiếp, hay không phải là thiếp? Thiếp như vậy, chàng có thích hay không?".

Hạ Tầm trầm mặc, hắn không cách nào tưởng tượng, cũng không muốn tưởng tượng. Tô Dĩnh, chính là dã tính, không thích bị bó buộc cấm cản. Một khi nhớ tới Tô Dĩnh, Hạ Tầm nhớ tới màu da tiểu mạch do nàng phơi nắng mà thành, mặc áo cá mập da bó sát người đầy gợi cảm quyến rũ, tràn đầy dã tính, mỹ lệ động lòng người.

Một khi nhớ tới Tô Dĩnh, Hạ Tầm sẽ nhớ tới mái tóc dài như đồng cỏ tràn đầy sinh mệnh và tung bay trong nguồn nước dưới đáy biển, nàng thướt tha động lòng người, bộ mông liên tục đong đưa, cảnh tượng như một nàng tiên cá từ hải dương thần bí bơi về phía hắn; Sẽ nghĩ đến khi tay nàng xách trường đao, đứng ở trên thuyền hải tặc, bộ dáng hăng hái chỉ huy vô số

nam nhân lỗ mãng.

Đây là mị lực đặc biệt của Tô Dĩnh, không giống với bất kỳ nữ nhân nào khác, đây mới là Tô Dĩnh, Tô Dĩnh độc nhất vô nhị, để cho nàng làm một phu nhân sống an nhàn sung sướng, ăn mặc trang phục đẹp đẽ, cùng một số phu nhân công khanh đại thần khác ngồi cùng một chỗ, nghe kể về nam nhân, chuyên ngồi lê đôi mách nói chuyện phiếm...

Hạ Tầm không khỏi rùng mình một cái, Tô Dĩnh như vậy, nàng có lẽ rất nhanh sẽ mất tính chất đặc biệt và linh khí, Tô Dĩnh là nữ nhi biển cả, chưa từng sống trong lồng, cũng không thể sống trong lồng. Đối với nữ nhân vốn sinh hoạt ở trong hoàn cảnh kia mà nói, có lẽ đó là một mảnh thiên địa rất rộng rộng rãi, nhưng đối với Tô Dĩnh mà nói, đó chính là giam cầm.

Hạ Tầm trầm mặc hồi lâu, Tô Dĩnh ngưng mắt nhìn hắn hồi lâu, dường như muốn khắc ghi hình ảnh của hắn vào trong lòng. Nàng không biết Hạ Tầm sẽ quyết định như thế nào, nhưng nàng đã nghĩ rất kỹ, dù Hạ Tầm không đáp ứng, cần phải mang nàng và hai nữ nhi đi, nàng cũng không thể cùng hắn đi. Nếu đi cùng hắn, chẳng những sẽ "giết chết" chính mình, cũng sẽ "giết chết" mình trong lòng hắn.

Khi hắn không hề yêu, mà chuyển thành trách nhiệm, khi đó nàng nên đi nơi nào? Vì thế, nàng tình nguyện chia lìa, chia lìa còn có tưởng niệm, nếu đi cùng hắn, kết cục, chính là khi hắn nhìn thấy mình, trong mắt không còn cảm động, đây mới thực sự là chia lìa.

Đột nhiên, Hạ Tầm nở nụ cười, Tô Dĩnh lại khẩn trương lên, khẩn trương nhìn hắn, chờ hắn tuyên án.

Hạ Tầm liếc mắt nhìn nàng, mỉm cười nói: "Ta hiểu rồi, nàng trước cứ theo ta đi!".

"Thiếp...".

"Hai nha đầu đương nhiên cũng đi theo, đến Kim Lăng ở lại hai tháng ba tháng, coi như là ra ngoài giải sầu, chuyện này chắc không có vấn đề gì chứ? Nữ nhi là của nàng, cũng là của ta, ta đây là cha cũng không thể tách nàng đã ở cùng các nàng từ trước đến nay được. Thật ra từ nơi này đến Kim Lăng, đường cũng không xa, hàng năm, nàng đến bên cạnh ở lại ta hai ba tháng, ít nhất hai ba tháng, được không?".

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 441

Chu Ti Trùng Tích.

Hạ Tầm quay về so với lúc đến khác nhau rất lớn, nghi thức hành quân lặng lẽ, không lộ ra chút nào, quan phủ địa phương cũng không biết, có khi còn phải đi vòng qua một đoạn đường, nguyên nhân rất đơn giản, vì để cho hai nữ nhi bảo bối được thống khoái.

Hai bảo bối tâm can chưa bao giờ rời khỏi hải đảo, nhìn chỗ nào cũng đều có cảm giác mới lạ, dọc theo con đường này có cảnh tượng cảnh trí gì, tự nhiên là muốn nhìn. Ngoài ra Hạ Tầm vốn chính là người đơn giản, nghi thức nghênh đón Quốc Công quá rườm rà, chính hắn cũng ngại phiền toái.

Nhưng lúc đi bên ngoài thì còn che giấu dược, đến phụ cận kinh thành sẽ không thể lại che giấu hành tung, cách kinh thành còn có trăm tám mươi dặm, Hạ Tầm dừng lại, dặn dò mọi người một lần nữa bày ra nghi thức, đồng thời sai người đi báo tin về kinh trước. Nghe nói Hạ Tầm đã trở lại, quan viên có thể đi ra tất nhiên đều muốn đón chào.

Hạ Tầm nhân cơ hội này, dẫn tất cả mọi người tới tòa nhà Vương Phò mã cho mượn. Mọi người đều biết tòa nhà này là mượn từ Vương Phò mã, sẽ không sợ có người rải lời đồn, cáo trạng hắn.

Tòa nhà này của Vương Phò mã gia thật ra tương đối lịch sự tao nhã, chỉ là sau khi Hạ Tầm ở nhờ, chỉ sử dụng một phần nhỏ, địa phương khác hắn đều không đi dạo qua. Tòa nhà dù cho lớn, vẫn chỉ có một người, có gì mà phải đi dạo, nhưng một lần này lại khác, một gia đình thân nhân đều trở về, phân biệt an bài chỗ ở, lúc này Hạ Tầm mới có cơ hội nhìn toàn cảnh trang viện này.

Tòa nhà này không phải chỗ ở chính của Vương Phò mã, bởi vậy cũng không xây theo lối tiền viện chính quy, mà hoàn toàn là cảnh tượng lâm viên Giang Nam, tiến vào viện, chính là một cái ao nhỏ, hòn non bộ có cây tử đằng, các loại cảnh quan bố trí chằng chịt hấp dẫn, phòng ốc kiến trúc cũng đều có ý vị khác nhau.

Cả nhà vẫn phân chia thành hai bộ phận trước sau, kiến trúc từng bộ phận lại có công dụng khác nhau, lợi dụng kiến trúc, hành lang, nước ao, phân chia không gian thành rất nhiều không gian nhỏ hơn, đã có tính riêng tư, lại bởi vì chia vách mười phần tự nhiên, mà không hề có loại cảm giác rõ ràng có hàng rào trong sân.

Người cả nhà đối với chỗ nhà mới này hiển nhiên là rất hài lòng, Hạ Tầm an bài phòng ốc cụ thể cũng không hề ý kiến, bởi vì hắn cũng để cả nhà đi thăm quan một lần, đảnh phải đợi dàn xếp sau. Vội vàng buông hành lý, rửa thoáng qua mặt, đổi quần áo mới, còn phải khoản đãi khách nhân.

Một đại gia đình vừa mới vào ở, trong nhà không nhiều đầu bếp, rượu và thức ăn như vậy, đều là tạm thời gọi từ trong tửu lâu tới, tiền viện, hậu viện, tất cả đều có vài bàn.

Những quan viên này phần lớn là mang theo nữ quyến đi cùng; hôm nay là nghênh đón gia quyến Phụ Quốc Công, mang theo nữ quyến, cùng với gia quyến nhà người ta có vẻ càng thêm thân mật. Nhưng nói bọn họ là quan viên cũng không quá chuẩn xác, bởi vì lúc Hạ Tầm vào thành, triều hội đang tiến hành đến một nửa, các quan viên không thể thoát thân, chạy đến chào đón phần lớn không phải quan viên, mà là công hầu huân thích.

Ví dụ như Vương Ninh dẫn theo công chúa Hoài Khánh, Mai Ân dẫn theo công chúa Ninh Quốc, Lý Cảnh Long dẫn theo phu nhân Vương thị. Ái thiếp Lý Cảnh Long sủng ái nhất không thể nghi ngờ đó chính là Nhất Trọc, thằng nhãi này đại khái đối với Tạ Vũ Phi muốn mà không chiếm được, luôn luôn cảm thấy khúc mắc, nhưng vừa trông thấy Tạ Tạ, vẻ mặt vô cùng chính trục, thực sự không nhìn ra vẻ háo sắc ngày xưa của hắn.

Nhưng trong loại trường hợp này, hắn khẳng định không thể mang thiếp đến, đó là không tôn trọng với gia quyến Hạ Tầm, cho nên hoặc là không mang theo gia quyến, mang gia quyến tất nhiên phải là chính thất phu nhân ra mặt. Định Quốc Công Từ Cảnh Xương cũng tới, chẳng những dẫn theo phu nhân cùng đi, hơn nữa tiểu cô cô Từ Mính Nhi của hắn cũng tới.

Từ Mính Nhi cũng mang theo lễ vật, không như những quan viên mang theo gia quyến khác, chủ yếu là đồ trang sức, lụa, một loại son bột nước gì đó để nữ nhân dùng, chính nàng ta còn là một đại cô nương chưa lấy chồng, ngay cả nàng cũng rất ít khi gặp trường hợp có thể dùng những vật này, những vật này nên do phu nhân Từ Cảnh Xương đem tặng là thích hợp nhất, nàng mang đến là món đồ chơi, đưa món đồ chơi cho tiểu hài tử.

Quả thật theo như lời nàng, động vật nhỏ, tiểu hài tử đều thích thân cận nàng, nàng còn chưa xuất ra những lễ vật tiểu hài tử cực kỳ yêu mến này, Tư Tầm và Tư Dương đã biểu hiện thái độ với nàng hoàn toàn khác hẳn những người khác. Những phu nhân kia mặc một thân phục trang đẹp đẽ, thấy hai nữ nhi bảo bối của Hạ Tầm mặt cũng mang đầy ý cười, tất nhiên là phải khích lệ vài câu, xoa bóp khuôn mặt, hai tiểu nha đầu đối với loại tán thưởng và thân cận này đều có chút kháng cự, nhưng vừa thấy được Từ Mính Nhi, các nàng tự nhiên rất thích tiếp cận, đến khi Từ Mính Nhi lấy một lễ vật ra, các nàng càng thân thiết hơn nữa.

"Tỷ tỷ tỷ tỷ, Mính Nhi tỷ tỷ...

"Minh di Minh di...".

Tư Dương gọi tỷ tỷ, Tư Tầm lại gọi di, hai tiểu nha đầu theo đuôi Từ Mính Nhi, một mực quấn quít lấy nàng không tha.

Sau khi kiến thức được lực sát thương của mình Nhi kinh, Hạ Tầm làm ra một kết luận: "Chậc chậc, thật đúng là không phải thổi phồng, nếu đặt vào thời hiện đại, quận chúa Mính Nhi nhất định rất xứng với chức a di của trường mẫu giáo hoặc là tiểu hộ sĩ sủng vật của bệnh viện!".

Mở tiệc vui vẻ đến lúc muộn mới nghỉ ngơi, sau khi tiễn từng vị đại nhân và nữ quyến ra khỏi cửa phủ, trong trạch viện ồn ào náo động thoáng biến thành thanh tĩnh. Tạ Tạ, Tử Kỳ và Tô Dĩnh mang theo người cả nhà, lúc này mới xem xét xung quanh sân một lần nữa, phân phối chỗ ở cho mọi người, nhưng Hạ Tầm không trở lại hậu trạch, mà là trực tiếp đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng bố trí thanh tĩnh trang nhã, cổ kính, trên tường có giá sách, bên kia là tranh chữ của danh nhân. Cuối cùng là một bàn bát tiên, trên bàn ngoại trừ văn phong tứ bảo, ngọc thước chặn giấy, giấy trắng để sẵn, còn có một lư hương, mùi hương nhàn nhạt và hương mực mơ hồ mùi gỗ đàn hương, đan vào thành một tư vị mê người.

Trong thư phòng đang có một người lẳng lặng chờ tại đó, trong phòng không đốt đèn, người nọ an vị trong bóng đêm, hai tay đặt ngang trên gối, lẳng lặng, không nhúc nhích, chờ Hạ Tầm tiến đến, hắn mới đứng dậy kêu: "Đại nhân!".

Hạ Tầm gật gật đầu, đi qua châm đèn, ánh sáng nhu hòa lập tức rải đầy gian phòng. Hạ Tầm ngồi xuống án thư, nhìn nam nhân đứng đối diện. Người này mặc một bộ quần áo tầm

thường, cổ tròn tay áo xắn lên, đầu bó khăn, dáng người cao to, khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn.

Hắn là Tả Đan, người Tiềm Long, người Tiềm Long đang ở Kim Lăng đều có một thân phận công khai, dùng để yểm hộ, đây là tất yếu. Nhưng công khai thân phận có thật nhiều loại, Tả Đan công khai thân phận là thuộc về người của thế giới ngầm, bởi vì hắn là mở sòng bạc. Bất luận một thành thị nào luôn luôn có một thế giới ngầm, tựa như quang minh và hắc ám luôn hỗ trợ cho nhau.

"Tra ra chưa?". Hạ Tầm lẳng lặng hỏi.

"Vâng! Nghĩ kế cho người nhà Đoạn Mịch, bảo bọn họ tới cầu Quốc Công, là Thông chính ti Hữu Thông chính Trương An Thái".

"Trương An Thái? Ta không biết người này".

Tả Đan chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, hắn còn mang theo bức họa người này, nhưng mở ra xem xét, Hạ Tầm vẫn không hề có ấn tượng. Nhưng nha môn Thông chính ti này hắn lại biết rõ.

Thông chính ti là cơ cấu thu nhận, kiểm tra tấu chương trong ngoài và công văn thần dân khiếu nại. Thường xuất nhập mệnh lệnh hoàng đế, hiểu rõ tình hình bên dưới, khám xét công văn quan phòng, tấu chương của thần dân tứ phương, trần tình khiếu nại quân tình, việc thiên tai, chức năng của nó là khai đường thiên hạ cho dân nói.

Một người Thông chính ti Thiết Thông chính sứ, chuyên thụ lý tấu chương trong ngoài, soạn thảo trình lên, là quan tam phẩm; Tả Hữu Thông chính mỗi vị trí một người, chính tứ phẩm, thụ lý việc thần dan trong ngoài mật tố cáo. Nếu nói Nội các Đại học sĩ là trợ lý hoàng đế, Thông chính ti chính là thư ký của hoàng đế.

Hạ Tầm nghĩ nghĩ, nói: "Tình hình có quan hệ đến người này, nói cho ta biết".

Tả Đan thong dong lên tiếng đáp: "Trương An Thái, năm nay bốn mươi sáu tuổi, năm Hồng Vũ mười tám thi đận tiến sĩ; nhiện vào Hàn Lảm viện; san khi làm việc soạn.

Thảo, rồi trở về liền làm thông chính kinh kịch, tham nghị, sau đó lên chức đến hữu thông chính. Thuộc hạ cẩn thận điều tra qua, hắn và Đoạn Ngự sử thi cùng năm, quan hệ khá thân cận".

Hạ Tầm trầm ngâm, xem xét từ cá nhân Tham chính này, luôn luôn làm quan ở kinh thành, hơn nữa không có bất kỳ giao tình gì với mình, có lẽ là Mính Nhi và mình quá mức mẫn cảm? Người này chỉ là trong lúc vô tình biết chỗ ở của mình, thế là chỉ điểm gia quyến cố nhân đến chỗ mình xin giúp đỡ?

Dù sao lúc ấy Trần Anh và Kỷ Cương bắt người rất tà dị, lúc tất cả mọi người cảm thấy bất an, nếu có thể tìm một người đắc lực khống chế được tình thế, như vậy không những giúp được hảo hữu, tình cảnh của mình cũng sẽ càng an toàn, chỉ cần hắn không ôm mục đích nguy hiểm, Hạ Tầm cũng không muốn vì thế mà không buông tha cho hắn.

Hạ Tầm hỏi: "Còn gì nữa không? Hắn là từ chỗ người nào biết tin tức Vương Phò mã cho ta mượn nhà cửa? Tuy nói đây không phải một việc gì cơ mật, nhưng ta cũng không nói ra, Vương Phò mã cho ta mượn tòa nhà, là vì giao tình giữa chúng ta, cũng không đi ra ngoài đường khoe khoang".

Tả Đan nói: "Chuyện này, ti chức không cách nào kiểm chứng, có lẽ chỉ có bản thân hắn mới biết được, cho dù Vương Phò mã, sợ cũng không nhớ rõ vô tình đề cập qua với ai. Nhưng... Lúc Quốc Công không ở kinh, Mộc Ân đã từng cho người nói cho chúng ta biết một việc...".

"Hử?".

Tả Đan nói: "Mộc Ân giờ đây được Hoàng Thượng bổ nhiệm làm quản sự Nội thư phòng, chưởng quản chính là Thông chính ti, chuyên báo tấu chương vào đại nội. Thông chính ti và Nội thư phòng có một quy củ bất thành văn, bình thường bọn họ sẽ đem tấu chương muốn lo liệu nhất đặt ở phía trên đầu, bất kể là tiến cung hay xuất cung, hai bên xem xét, thì hiểu rõ. Bởi vì Thông chính ti có liên quan đến Nội thư phòng, mà Nội thư phòng cũng cần đến Thông chính ti, cho nên bình thường đều cho đối phương đi lại thuận tiện.

Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương, càng nhìn thấy trước, tất nhiên sẽ càng dễ dàng chú ý. Mà Hoàng Thượng phê chuẩn qua tấu chương, cần công việc, cũng sẽ không tiêu tốn quá nhiều thời gian, tấu chương được thông chính tư lo liệu trước, sau khi lo liệu xong, có khi để lên vài ngày rồi mới có khả năng trả về, trong khoảng thời gian này, đủ để cho một số người làm chút việc chuẩn bị".

Hạ Tầm cười cười, khẽ Ừm. Chuyện này hắn nghe hiểu được, nguyên nhân thật ra đây là

có ít người cố ý nịnh bợ thư ký lãnh đạo, có phần lo liệu trước, nhưng lo liệu trước hay sau khi làm sự tình, bọn họ sẽ làm kế nhỏ, có thể khiến cho lãnh đạo chú ý hoặc là không chú ý đến, ngươi không làm bọn họ hài lòng, khi đó còn lâu mới được diêm vương nhìn ngó tới, đây gọi là tiểu quỷ khó chơi.

Tả Đan nói: "Mấy ngày hôm trước, rất nhiều Ngự Sử Đô Sát viện buộc tội công thần Tĩnh Nan ức hiếp đồng liêu, vơ vét tài sản nhận hối lộ, rất nhiều tấu chương cùng loại, Quốc Công... Việc ngài ở nhờ nhà Vương Phò mã cũng bị nói buộc tội, nói là thu hối lộ. Mà phong tấu chương buộc tội Quốc Công này lúc Thông chính ti lấy ra, chính là đặt ở phía trên nhất!".

Mở tiệc vui vẻ đến lúc muộn mới nghỉ ngơi, sau khi tiễn từng vị đại nhân và nữ quyến ra khỏi cửa phủ, trong trạch viện ồn ào náo động thoáng biến thành thanh tĩnh. Tạ Tạ, Tử Kỳ và Tô Dĩnh mang theo người cả nhà, lúc này mới xem xét xung quanh sân một lần nữa, phân phối chỗ ở cho mọi người, nhưng Hạ Tầm không trở lại hậu trạch, mà là trực tiếp đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng bố trí thanh tĩnh trang nhã, cổ kính, trên tường có giá sách, bên kia là tranh chữ của danh nhân. Cuối cùng là một bàn bát tiên, trên bàn ngoại trừ văn phong tứ bảo, ngọc thước chặn giấy, giấy trắng để sẵn, còn có một lư hương, mùi hương nhàn nhạt và hương mực mơ hồ mùi gỗ đàn hương, đan vào thành một tư vị mê người.

Trong thư phòng đang có một người lẳng lặng chờ tại đó, trong phòng không đốt đèn, người nọ an vị trong bóng đêm, hai tay đặt ngang trên gối, lẳng lặng, không nhúc nhích, chờ Hạ Tầm tiến đến, hắn mới đứng dậy kêu: "Đại nhân!".

Hạ Tầm gật gật đầu, đi qua châm đèn, ánh sáng nhu hòa lập tức rải đầy gian phòng. Hạ Tầm ngồi xuống án thư, nhìn nam nhân đứng đối diện. Người này mặc một bộ quần áo tầm thường, cổ tròn tay áo xắn lên, đầu bó khăn, dáng người cao to, khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn.

Hắn là Tả Đan, người Tiềm Long, người Tiềm Long đang ở Kim Lăng đều có một thân phận công khai, dùng để yểm hộ, đây là tất yếu. Nhưng công khai thân phận có thật nhiều loại, Tả Đan công khai thân phận là thuộc về người của thế giới ngầm, bởi vì hắn là mở sòng bạc. Bất luận một thành thị nào luôn luôn có một thế giới ngầm, tựa như quang minh và hắc ám luôn hỗ trợ cho nhau.

“Tra ra chưa?”. Hạ Tầm lẳng lặng hỏi.

“Vâng! Nghĩ kế cho người nhà Đoạn Mịch, bảo bọn họ tới cầu Quốc Công, là Thông chính ti Hữu Thông chính Trương An Thái”.

“Trương An Thái? Ta không biết người này”.

Tả Đan chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, hắn còn mang theo bức họa người này, nhưng mở ra xem xét, Hạ Tầm vẫn không hề có ấn tượng. Nhưng nha môn Thông chính ti này hắn lại biết rõ.

Thông chính ti là cơ cấu thu nhận, kiểm tra tấu chương trong ngoài và công văn thần dân khiếu nại. Thường xuất nhập mệnh lệnh hoàng đế, hiểu rõ tình hình bên dưới, khám xét công văn quan phòng, tấu chương của thần dân tứ phương, trần tình khiếu nại quân tình, việc thiên tai, chức năng của nó là khai đường thiên hạ cho dân nói.

Một người Thông chính ti Thiết Thông chính sứ, chuyên thụ lý tấu chương trong ngoài, soạn thảo trình lên, là quan tam phẩm; Tả Hữu Thông chính mỗi vị trí một người, chính tứ phẩm, thụ lý việc thần dan trong ngoài mật tố cáo. Nếu nói Nội các Đại học sĩ là trợ lý hoàng đế, Thông chính ti chính là thư ký của hoàng đế.

Hạ Tầm nghĩ nghĩ, nói: “Tình hình có quan hệ đến người này, nói cho ta biết”.

Tả Đan thong dong lên tiếng đáp: “Trương An Thái, năm nay bốn mươi sáu tuổi, năm Hồng Vũ mười tám thi đận tiến sĩ; nhiện vào Hàn Lảm viện; san khi làm việc soạn.

Thảo, rồi trở về liền làm thông chính kinh kịch, tham nghị, sau đó lên chức đến hữu thông chính. Thuộc hạ cẩn thận điều tra qua, hắn và Đoạn Ngự sử thi cùng năm, quan hệ khá thân cận”.

Hạ Tầm trầm ngâm, xem xét từ cá nhân Tham chính này, luôn luôn làm quan ở kinh thành, hơn nữa không có bất kỳ giao tình gì với mình, có lẽ là Mính Nhi và mình quá mức mẫn cảm? Người này chỉ là trong lúc vô tình biết chỗ ở của mình, thế là chỉ điểm gia quyến cố nhân đến chỗ mình xin giúp đỡ?

Dù sao lúc ấy Trần Anh và Kỷ Cương bắt người rất tà dị, lúc tất cả mọi người cảm thấy bất an, nếu có thể tìm một người đắc lực khống chế được tình thế, như vậy không những giúp được hảo hữu, tình cảnh của mình cũng sẽ càng an toàn, chỉ cần hắn không ôm mục đích nguy

hiểm, Hạ Tầm cũng không muốn vì thế mà không buông tha cho hắn.

Hạ Tầm hỏi: "Còn gì nữa không? Hắn là từ chỗ người nào biết tin tức Vương Phò mã cho ta mượn nhà cửa? Tuy nói đây không phải một việc gì cơ mật, nhưng ta cũng không nói ra, Vương Phò mã cho ta mượn tòa nhà, là vì giao tình giữa chúng ta, cũng không đi ra ngoài đường khoe khoang".

Tả Đan nói: "Chuyện này, ti chức không cách nào kiểm chứng, có lẽ chỉ có bản thân hắn mới biết được, cho dù Vương Phò mã, sợ cũng không nhớ rõ vô tình đề cập qua với ai. Nhưng... Lúc Quốc Công không ở kinh, Mộc Ân đã từng cho người nói cho chúng ta biết một việc...".

"Hử?".

Tả Đan nói: "Mộc Ân giờ đây được Hoàng Thượng bổ nhiệm làm quản sự Nội thư phòng, chưởng quản chính là Thông chính ti, chuyên báo tấu chương vào đại nội. Thông chính ti và Nội thư phòng có một quy củ bất thành văn, bình thường bọn họ sẽ đem tấu chương muốn lo liệu nhất đặt ở phía trên đầu, bất kể là tiến cung hay xuất cung, hai bên xem xét, thì hiểu rõ. Bởi vì Thông chính ti có liên quan đến Nội thư phòng, mà Nội thư phòng cũng cần đến Thông chính ti, cho nên bình thường đều cho đối phương đi lại thuận tiện.

Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương, càng nhìn thấy trước, tất nhiên sẽ càng dễ dàng chú ý. Mà Hoàng Thượng phê chuẩn qua tấu chương, cần công việc, cũng sẽ không tiêu tốn quá nhiều thời gian, tấu chương được thông chính tư lo liệu trước, sau khi lo liệu xong, có khi để lên vài ngày rồi mới có khả năng trả về, trong khoảng thời gian này, đủ để cho một số người làm chút việc chuẩn bị".

Hạ Tầm cười cười, khẽ Ừm. Chuyện này hắn nghe hiểu được, nguyên nhân thật ra đây là có ít người cố ý nịnh bợ thư ký lãnh đạo, có phần lo liệu trước, nhưng lo liệu trước hay sau khi làm sự tình, bọn họ sẽ làm kế nhỏ, có thể khiến cho lãnh đạo chú ý hoặc là không chú ý đến, ngươi không làm bọn họ hài lòng, khi đó còn lâu mới được diêm vương nhìn ngó tới, đây gọi là tiểu quỷ khó chơi.

Tả Đan nói: "Mấy ngày hôm trước, rất nhiều Ngự Sử Đô Sát viện buộc tội công thần Tĩnh Nan ức hiếp đồng liêu, vơ vét tài sản nhận hối lộ, rất nhiều tấu chương cùng loại, Quốc Công... Việc ngài ở nhờ nhà Vương Phò mã cũng bị nói buộc tội, nói là thu hối lộ. Mà phong

tấu chương buộc tội Quốc Công này lúc Thông chính ti lấy ra, chính là đặt ở phía trên nhất!”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 442

Xao Sơn Chấn Hổ.

"A?". Lông mày Hạ Tầm nhíu lại, ung dung thản nhiên nói: "Nói tiếp!".

"Dạ! Vốn Mộc Ân không hiểu những quy củ này lắm, đúng bởi vì hắn vừa mới tiếp nhận Nội thư phòng, bọn thái giám Nội thư phòng giải thích những quy củ này về phía hắn, cho nên hắn thuận tay nhặt lên phong tấu chương phía trên nhất xem qua, trong lúc vô tình chú ý là Quốc Công, hắn thuận tay đem phong tấu chương này đặt sau tấu chương khác. Quay về hắn liền đem tin tức cho người báo cho Quốc Công, hãy mau trả nhà lại, hoặc là dùng tiền mua cái mới, miễn để Hoàng Thượng truy cứu".

Hạ Tầm ồ một tiếng, không hỏi Ngự sử buộc tội hắn ai. Ngự sử này nhất định là bị người sai khiến, chuyện này mặc dù thật sự là nhận hối lộ, nhiều lắm là khiến cho Hoàng Thượng cảm giác không thoải mái, cũng không có khả năng vặt ngã hắn, nếu có người muốn đối phó hắn, tuyệt sẽ không sớm hành động, để lộ mình như vậy.

Về phần người Ngự sử bị sử dụng này, không đáng truy cứu. Người ta nói quan chính là ăn đi com, nghe phong phanh tấu sự, mặc dù không thật cũng không trách tội, bọn họ thường xuyên buộc tội người này, cử động báo người kia, vương hầu công khanh, bắt được ai tố cáo ai, không cần phải canh cánh trong lòng. Cho dù Ngụy Trung Hiền chín ngàn tuổi, lúc quyền nghiêng lực hơn cả vua, ít nhiều cũng có quan to nhất nhị phẩm đã bái hắn làm cha nuôi, có Ngự sử thỉnh thoảng tố cáo hắn một tấu chương, cũng không gặp Ngụy Trung Hiền trả thù.

Bởi vì Đô đốc sát chính là vì cắn người mà tồn tại, ngươi không làm việc chính xác thì ta tố cáo, đó chính là đoạt bát com của người ta, cả Đô Sát viện đều muốn làm địch thủ của ngươi, trừ phi ngươi vĩnh viễn đừng để người ta túm được giấu vết. Ngoài ra tấu chương buộc tội giống như tuyết rơi, báo lên, chưa hẳn có thể làm ngươi bị thương, nói không chừng thánh sủng còn càng thêm kiên cố. Làm hoàng đế, rất không thích chuyện không ai dám có ý kiến đối với ngươi, hoặc là quan viên không dám có một chút ý kiến đối với ngươi.

Tả Đan thấy hắn trầm tư, cố ý dừng lại một chút, mới nói: "Lúc ấy, đưa tấu chương vào Nội thư phòng, đúng là vị Trương Thông chính này".

Con mắt Hạ Tầm từ từ hơi khép lại.

Trương Thông chính và Đoạn Ngự sử là hảo hữu, nghĩ kế cho người nhà hắn, tìm phương pháp cầu tình, đây là chuyện thường tình, có lẽ hắn chỉ là trùng hợp biết chỗ ở của mình hôm nay, chỉ một kiện sự này mà nói, Hạ Tầm sẽ không truy cứu, cũng không muốn truy cứu. Nhưng mà, hai sự kiện này cùng xảy ra, sẽ không thoát khỏi ý vị sâu xa.

"Chỉ là một lần ngẫu nhiên sao?".

Hạ Tầm suy tư trong chốc lát, chậm rãi phân phó nói: "Theo dõi Trương Thông chính này cho ta, công sự, việc tư, một thứ cũng không muốn buông tha! Xử trí như thế.

Nào, chờ ta phân phó!".

"Tuân mệnh!".

***

Ngày hôm sau, lên triều, dựa theo quá trình, vẫn trước xử lý tấu chương và sự tình yết kiến.

Thật ra đại đa số trình tự lúc này chỉ là bài trí, trừ phi có đặc phái viên ngoại quốc, hoặc là quan to nhất nhị phẩm của triều đình triều kiến, nếu không hoàng thượng sẽ không chịu gặp. Bệ từ quan viên cũng giống như vậy, nếu như xác thực cần hoàng đế chỉ thị để làm chút chuyện gì, đã sớm gặp qua, ngoại trừ loại đại sự phụng chỉ xuất binh, nói như vậy Hoàng Thượng cũng không cần thấy.

Nhưng hôm nay lại khác, tuy nói Hứa Hử chỉ là một võ tướng tứ phẩm, nhưng hắn là đến chiêu an. Giờ đây Chu Lệ trèo lên đăng cơ, các quốc gia còn chưa biết, ngoại trừ vài vị Vương gia tại kinh, ngay cả các vương gia nơi khác cũng còn chưa kịp phái đặc phái viên nhập kinh triều kiến, lúc này có dân vùng thiếu văn minh, quần đạo hải ngoại quy hàng triều đình, đối với triều đình mà nói là một chuyện tuyên truyền rất có ý nghĩa.

Huống chi hải tặc này thực lực không nhỏ, tính cả thân thích bằng hữu bọn họ, cùng với các hải đảo, chỉ là dân chúng nhờ cánh tay bọn họ bao che bảo vệ, xem chừng được có gần

mười vạn người, đã tương đương với dân cư một tiểu quốc, cho nên giống như lúc vương tử "Son Hậu quốc" đến triều kiến, Vĩnh Lạc hoàng đế cũng khá coi trọng.

Vĩnh Lạc hoàng đế lập tức hạ chỉ triệu kiến, Hứa Hử đã thay triều phục và ba thủ lĩnh hải tặc liền vào Kim Loan điện, đừng xem bọn họ không sợ trời không sợ đất, nếu thủy sư triều đình đi đánh, bọn họ chiến một trận cũng không hề sợ hãi, nhưng thật đến Kim Loan điện, vẫn tự nhiên toát ra một sự kính sợ.

Cung điện nguy nga, thị vệ cung đình thẳng tắp đứng thẳng, vô cùng long trọng, sẽ hình thành một loại áp lực tâm lý đối với người đến, huống chi bọn họ giờ đây đã xem như thần tử triều đình.

Chu Lệ truyền bọn họ vào, cũng không hề biểu thị công khai hoàng ân, uy nghiêm, đương nhiên, vừa trèo lên đại vị, có người đến đầu hàng, việc này tất nhiên là muốn tuyên truyền thật mạnh, nhưng đây là việc của Lễ bộ, bản thân Chu Lệ cũng không quá để ý, trấn an tán dương vài câu trung tâm là được, Chu Lệ xoay chuyển lời nói, liền hỏi Hứa Hử về tình hình Đông Hải.

Lại nói tiếp, Đại Minh đối với các nước hải ngoại xác thực không hiểu nhiều lắm, lúc Nhật Bản phái sứ thần đến gặp Chu Nguyên Chương, cũng sẽ không coi thân vương là quốc vương. Mà Hứa Hử đối với Đông Hải, Nam Hải thậm chí các nước hải ngoại có liên lạc với bọn họ lại cực kỳ quen thuộc, vốn Hứa Hử thấy hoàng đế trong nội tâm còn có chút không yên, giờ đây hỏi tình hình hắn hiểu rõ nhất, thái độ liền thong dong, bắt đầu chậm rãi nói.

Hạ Tầm chú ý tới, Chu Lệ lắng nghe mười phần chăm chú, hơn nữa hắn không chỉ hỏi tình hình cường đạo Đông Hải, Nam Hải, giặc Oa, hoàn toàn khác, hắn quan tâm nhất chính là tình huống các nước hải ngoại, cùng với vài đội ngũ thực lực võ trang cường đại nhất xưng bá Đông Hải, Nam Hải.

Chu Nguyện Chương là hoàng đế rất cường thế, nhưng hắn khởi điểm quá thấp, tạo thành ánh mắt hắn xem thế giới còn chưa đủ xa. Buông tha cho hải dương, thậm chí buông tha cho những đảo nhỏ vùng duyên hải, không thèm để ý đến cư dân, không phải bởi vì hắn e ngại điều gì, Chu Nguyên Chương cho tới bây giờ vẫn không sợ bất kỳ kẻ nào, bất cứ chuyện gì, mà là hắn nghĩ, hắn buông tha cho những địa phương kia, những nơi đến gân gà còn không bằng, mà Chu Lệ lại ý thức hơn rõ ràng về quyền lợi trên biển so với lão tử của hắn.

Mặc dù, động cơ ý thức của hắn chưa chắc thuần khiết là quyền lợi biển, nhưng làm một hoàng đế vừa mời đăng cơ, giang sơn còn chưa hoàn toàn quy phục xuống dưới, có thể phóng tầm mắt hải ngoại, đây đã là trí tuệ rất rất giỏi, nếu có thể thêm chút mắm muối, với sự quyết đoán của vị đế vương này, chưa hẳn không thể mở rộng thời đại hải dương.

Chu Lệ hỏi rất kỹ càng, hôm nay lâm triều, vẻn vẹn là tiếp kiến nhận bọn người Hứa Hử chiêu an, chiếm dụng gần một phần ba thời gian, đến khi ba người Hứa Hử lui ra, được Hồng Lư tự dẫn dắt đến trong ban võ thần, chỉ cảm thấy mồ hôi ra như mưa, phía sau lưng đều ướt đẫm.

"Bà nội nó, làm quan thật đúng là không dễ dàng, lão tử chỉ lên một hồi, mệt mỏi thành bộ dáng này, thật khó cho những quan nhân kia, mỗi ngày vào triều, làm sao chịu nổi".

Hứa Hử âm thầm lau bả mồ hôi, khâm phục nhìn những quan viên trấn định tự nhiên kia một chút...

***

Hết buổi triều, ba người Hứa Hử đi ra khỏi đại điện, lập tức bước đi, bọn họ muốn hỏi Hạ Tầm một chút, bước tiếp theo bọn họ nên làm gì. Bọn họ làm hải tặc đều là rất thông minh và tháo vát, nhưng việc trên quan trường lại dốt đặc cán mai, cực kỳ mờ mịt. Vừa thấy Hạ Tầm đi tới, ba người Hứa Hử vội đi lên.

Không ngờ ba người còn chưa đứng vững, đằng sau phần phật đi lên, bỗng chốc đã chen đến bên cạnh bọn họ, đừng xem bọn họ một thân võ nghệ, đứng đầu thuyền tựa như cây bình thường mọc rễ trên đất, mặc cho gió lớn mưa tuôn cũng đừng mơ tưởng làm rung chuyển hắn, lúc này bị một người chen chúc cũng lập tức bại trận.

Chen chúc và đánh nhau đó là hai chuyện khác nhau, các huynh đệ đã từng chen chúc xe bus chắc hẳn thấm sâu trong người, những thục nữ yểu điệu kia, vừa thấy xe bus đứng bên cạnh, liền bổ sóng chém mây, bả vai và cơ mông hoạt động, cho dù ngươi lớn hay nhỏ cũng bị chen chúc ngã trái ngã phải. Giờ phút này, người chen chúc không phải vài vị cô nương, chính là quan văn, hơn nữa nhìn một ít râu mép của bọn họ, tuổi cũng không nhỏ.

Chen chúc tới đây là vài quan nhân, Binh bộ Thượng Thư Như Thường, Hộ bộ Thượng Thư Vương Độn, Công bộ Thượng Thư Trịnh Tứ, Lại bộ Thượng Thư Trương Thẩm, Công bộ Thị Lang Hoàng Phúc, Ngự Sử doãn Xương Long, Lại Bộ Thị Lang Mao Thái Hanh, đội hình

này, trong lục bộ có đến bốn bộ.

Mấy vị nhân huynh này ngày hôm qua không rảnh rỗi đi đón Hạ Tầm, hôm nay tan triều, dù thế nào cũng phải tới nói vài lời với Phụ Quốc Công, cho nên không hẹn mà gặp, bọn họ chen đến bên người Hạ Tầm. Mọi người đều ngơ ngác nhìn, vài vị này không phải Thượng Thư thì chính là Thị Lang, đều là quan to nhất nhị phẩm trên triều đình, Hạ Tầm cũng không thể sĩ diện, vội vàng chắp tay hoàn lễ.

Mấy người đang đàm tiếu, đột nhiên có vị quan viên thản nhiên từ trong đại điện đi ra, Hạ Tầm liếc trông thấy, lập tức kêu: "Trương Thông chính!".

Vị kia quan viên đang cất bước đi ra ngoài, nghe thấy có người gọi hắn, quay đầu nhìn lên, không khỏi biến sắc.

Hạ Tầm mỉm cười, thần sắc biến hóa của Trương An Thái đã rơi hết vào trong mắt hắn, muốn xác định Trương An Thái có địch ý hay không, đây là cách thử trực tiếp nhất, về phần đả thảo kinh xà, hắn cần lo lắng hay sao?

Thần sắc Trương An Thái thay đổi mấy lần, miễn cưỡng an tĩnh lại, vội vàng tiến nhanh tới bái kiến: "Hạ quan bái kiến Phụ Quốc Công, không biết Quốc Công có gì chỉ dạy!".

Hạ Tầm cười mỉm nói: "Hoàng Thượng ban thưởng xây phủ Phụ Quốc Công còn không chưa xong, bản quốc công ở phủ vương Phò mã làm phiền hơi lâu, Vương Phò mã lại cho ta mượn một tòa nhà, trong lòng luôn luôn cảm kích, định đến 'Tụ Hiền lâu' thiết yến đáp tạ Phò mã. Nghe nói Trương thông chính và Vương Phò mã có giao tình riêng, đến lúc đó kính xin cùng tới dự tiệc".

Bọn người Như Thường nghe xong, đều có chút hâm mộ nhìn về phía Trương An Thái, có thể để Quốc Công mở miệng mời đến, cũng có mặt mũi đấy. Nhưng... Sắc mặt Trương An Thái lại hơi trắng bệch, hắn miễn cưỡng nở nụ cười hai tiếng đáp: "Hạ quan và Vương Phò mã chỉ vẹn vẹn có vài lần gặp nhau, nào có giao tình gì, chắc Quốc Công nghe lầm".

Hạ Tầm nghe xong, cười đến vui sướng: "Như vậy sao? Ha ha, đó là bản Quốc Công mạo muội rồi".

Trương An Thái vội vàng chắp tay nói: "Không dám, không dám".

Lúc này có người kêu: “Phụ Quốc Công, Hoàng Thượng triệu kiến!”.

Hạ Tầm quay đầu xem xét, chỉ thấy Mộc Ân không biết khi nào đã vọt ra, đang đứng lại bên cạnh.

Hạ Tầm liền chắp tay về phía bọn người Như Thường nói: “Các vị đại nhân, Hoàng Thượng triệu kiến, không trì hoãn được, chúng ta ngày khác lại trò chuyện, mời!”.

“Mời, mời!”.

Mọi người vội vàng chắp tay, Hạ Tầm lại gật gật đầu về phía bọn người Hứa Hử, xoay người liền đi theo Mộc Ân, từ đầu đến cuối, không thấy liếc nhìn Trương An Thái, phảng phất đã đem hắn trở thành không khí. Trương An Thái kinh nghi bất định nhìn bóng lưng Hạ Tầm, thẳng đến lúc Hạ Tầm biến mất ở góc điện, mới cắn răng một cái, vội vàng hoảng sợ đi về phía ngoài...

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 443

Bí Sự.

"Thần Dương Húc, bái kiến Hoàng Thượng".

"Ha ha, Văn Hiên tới rồi, đứng lên đi!".

Chu Lệ buông tấu chương, liếc mắt nhìn Hạ Tầm.

Trải qua khoảng thời gian này, Chu Lệ đã thích ứng thân phận hoàng đế, nếu nói lúc hắn mới đăng cơ, ngôn từ cử chỉ còn hơi có phần câu nệ, có phần tận lực giữ gìn uy nghiêm, hắn giờ đây, giữa lúc giơ tay nhấc chân đều có khí độ uy nghiêm tự nhiên phát ra.

Hắn không tận lực bắt chước ai, uy nghi là thứ chuyên thuộc về hắn, khác với kiểu Chu Nguyên Chương mặc dù bệnh trên giường, có khí tức sắc bén mãnh hổ, khác với Chu Duẫn Văn thủa nhỏ đã tiếp nhận lễ nghi cung đình giáo dục dưỡng thành loại ưu nhã ung dung, hắn ném tấu chương sang một bên, khẽ dựa trên ghế, còn dùng tay nhẹ nhàng đặt lên thành ghế, vẫn rất tùy ý như lúc hắn làm Yến vương, tự nhiên như lúc hắn ở trong trướng soái chỉ huy ba quân, tất cả hợp thành một loại khí khái vô thượng chí tôn.

"Hoàng Thượng triệu kiến, là vì chuyện chiêu an Song Tự sao?".

Chu Lệ khoát khoát tay: "Việc kia không vội, sự tình phía sau, có Binh bộ và Ngũ quân đô đốc phủ lo liệu xử lý, ngươi cũng không cần quản".

"Vâng! Như vậy...".

Chu Lệ đứng lên: "Đi, theo ta đến Đế Hậu uyển giải sầu".

"Vâng!". Nghe hắn muốn dẫn mình đi Đế Hậu uyển tản bộ, trong lòng Hạ Tầm thở phào, như thế xem ra, hắn không phải là đại sự triều đình khẩn yếu gì.

Hai người một trước một sau, vài tên tiểu nội thị làm bạn ở bên, liền bước đi thong thả về

phía Đế Hậu uyển.

Đế Hậu uyển chính là Ngự hoa viên, lúc Minh triều xưng là Đế Hậu uyển, bình thường ngoại thần địa phương hoạt động giới hạn theo lệnh vua, phía trước là cẩn thận tam đại điện, hậu đình là nơi ngoại thần tiến nhập, có thể được đưa hậu đình, đó là vinh quang lớn lao.

Hạ Tầm lần đầu nhìn thấy cảnh tượng trong lâm viên nội cung, Ngự hoa viên hoàng cung Kim Lăng có sự uy nghiêm khí độ của hoàng cung, cũng bảo lưu lại giới hạn lớn nhất của lâm viên Giang Nam, đình đài lầu các thấp thoáng trong tùng cúc trúc mai, điểm thêm son thạch thủy trì, làm nhỏ giống như trong dân gian, tinh tế quyến rũ, rồi lại phóng khoáng không giống như làm cảnh quan co lại.

Hạ Tầm bước chậm ở giữa, xem qua vài tòa lâm viên nổi tiếng lưu truyền đến đời sau, cũng bị cảnh trí đẹp không sao tả xiết của Đế Hậu uyển hoàng cung Kim Lăng làm mê hoặc. Từng cọng cây ngọn cỏ trước mắt, một tuổi lại lớn, mỗi năm giống nhau, mỗi năm khác nhau. Nhưng đền lầu các thậm chí bố cục xếp đặt lâm viên, lại vĩnh viễn không thay đổi, mà tất cả cảnh đẹp này, làm người đời sau, chỉ có hắn có thể được thưởng thức.

Sau khi Vĩnh Lạc dời đô, hoàng cung Kim Lăng làm thủ đô thứ hai vẫn được coi trọng và bảo vệ, sau khi Thanh diệt Minh, sửa Kim Lăng là Giang Ninh, hoàng thành Minh trở thành nơi bát kỳ đóng giữ, mà cố cung nhà Minh thì trở thành chỗ tướng quân Cập Đô Thống hai nha môn ở, trong năm Khang Hi, từ trong cố cung Kim Lăng vụng trộm hủy đi ít vật liệu đá đi xây miếu thờ Phổ Đà son, chờ sau khi Thái Bình thiên quốc công hãm.

Nam Kinh, càng dứt khoát hủy đi cả cố cung nhà Minh.

Nhóm dịch: himtercả.

Trùng kiến một tòa thiên vương phủ gì đó. Trải qua sự tàn phá liên tục như vậy, Minh cố cung, đến cả tường thành cung điện, tất cả đều bị san thành bình địa.

“Đẹp quá, đáng tiếc... Bất quá... Lịch sử là do vô số chuyện tự nhiên và ngẫu nhiên tạo thành, nếu có thể lợi dụng năng lượng của ta, đem tiến trình và phương hướng lịch sử dù là thoáng thay đổi một chút, không biết... Sẽ biến thành bộ dáng thế nào?”.

Hạ Tầm mặc sức tưởng tượng, một mực chậm rãi đi, cũng không nói chuyện với Chu Lệ, dương như cảm xúc tràn ngập, đột nhiên, hắn đứng vững ở trước Điêu Lan cung trì, xoay

người lại, mặt hướng Hạ Tầm, thần sắc nghiêm túc nói: "Văn Hiên, trẫm có một việc đại sự cơ mật, muốn ngươi đi làm!".

***

Một gian phòng ánh sáng cực kỳ ảm đạm, có mấy người ngồi lẳng lặng.

Thật ra hoàn toàn không tất yếu phải để căn phòng hôn ám như vậy, nếu có người đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, tất nhiên có thể phát hiện thân phận bọn họ. Mà có thể xuất hiện ở đây, tất nhiên bọn hắn là người một nhà, đều rất rõ ràng thân phận nhau, nhưng bọn họ vẫn không cầm đèn, cửa sổ cũng đều đóng chặt, đến nỗi trong phòng hôn ám cả bộ dáng bọn họ cũng không thấy rõ.

Trong phòng có bốn người, ngồi ở xung quanh một cái bàn, cảnh tượng này, giống trong tửu điếm nhỏ ngoài thành Thanh châu lúc trước, bốn người Phùng Tây Huy, An Lập Đồng, Trương Thập Tam, Lưu Húc cùng ngồi, khác nhau là, bốn người này không có quan hệ phụ thuộc, mỗi một người trong bọn họ đều có quyền thế và uy vọng thật lớn, điều duy nhất giống nhau là, áp lực hào khí trong phòng rất giống lúc bọn người Phùng Tây Huy gặp phải tuyệt cảnh.

Một người đưa lưng về phía sau nói chuyện: "Trương An Thái kia là một phế vật, bị Dương Húc dọa vài câu, vội vội vàng vàng tìm ta đòi chủ ý, bị ta đuổi trở về. Ta bảo hắn án binh bất động, từ giờ trở đi, không được liên lạc cùng chúng ta. Chỉ dựa vào tình huống Dương Húc nắm giữ, chỉ là đề cao cảnh giác, tuy hắn là Quốc Công, liền có thể tùy ý xử trí một vị quan tứ phẩm triều đình sao? Hừ!".

Một người bên tay trái hắn trầm mặc một lát, nói: "Ngươi làm rất tốt, Dương Húc làm như vậy, rõ ràng là muốn dọa chúng ta đi ra, Trương An Thái vì thế mà án binh bất động, không hề có hành động gì, Dương Húc không sẽ có cách nào. Trương An Thái đi gặp ngươi, sẽ không khiến cho Dương Húc chú ý chứ?".

Người đưa lưng về phái sau cười hai tiếng ha ha: "Ngươi yên tâm, muốn thông tiếng động, phương pháp có rất nhiều, chúng ta sao có thể trực tiếp gặp mặt, cho dù có người nhìn chằm chằm vào cử động hai người chúng ta, cũng sẽ không phát hiện chúng ta tiếp xúc với nhau".

Người ngồi ở đối diện hắn trầm giọng nói: "Vậy là tốt rồi, Dương Húc là một con hổ, cũng không nghĩ tới, hắn lại cảnh giác như vậy, một khi phát hiện có chỗ bất lợi, lập tức không đếm

xỉa gì đến, chạy đến Đông Hải. Bát quá, chúng ta vốn không nghĩ chi bằng một món đồ như vậy liền vặt ngã hắn, người này quá mức được Yến tặc tin cậy, muốn đối phó hắn, phải khiến cho hắn mất đi sự tin tưởng của Yến tặc, nếu muốn khiến cho hắn mất đi sự tin tưởng của Yến tặc, cần đi từng bước một, kiên nhẫn. Dương Húc hắn cho dù là một tòa Trấn Giang bảo tháp, lúc gạch bên dưới bị gỡ xuống từng lớp, thì chỉ có thể ầm ầm sụp đổ".

Bên phải, người một mực không nói gì kia đột nhiên nhẹ nhàng hít thở, nói: "Ta cảm thấy, chúng ta có phần liều lĩnh, không nên coi Dương Húc là đại địch của chúng ta. Dương Húc chịu cầu tình vì cựu thần Kiến Văn bị bỏ tù, đối với chúng ta vẫn rất có tâm lý đồng tình, trong thân tín của Yến tặc, Dương Húc làm như vậy, xem như là đáng quý, làm gì lại...

Thanh âm người này có phần già nua, ở trong bốn người rõ ràng cho thấy tuổi tác hắn lớn nhất, hắn vừa nói một lời, người đưa lưng về phía cửa phòng bên tay trái hắn liền không nói, chỉ có người ngồi ở trong tối, thì ra là người ngồi ghế chủ vị, hắn cười lạnh một tiếng: "Nếu không có Dương Húc, Yến tặc nào có ngày hôm nay? Thù tiên đế, hận vong quốc, đều phải báo ứng ở trên người hắn. Người này chưa diệt trừ, hận ta khó tiêu! Ngươi cũng không nên mềm lòng, ta và ngươi rơi vào tình thế khó khăn như vậy, truy bản tố nguyên (tìm nguồn gốc), Dương Húc đúng là đầu sỏ gây nên!

Ta lựa chọn hắn, thế nhưng không phải bởi vì tư oán, người này ở trong bảng Tĩnh Nan công thần nổi tiếng thứ sáu nhưng công lao của hắn đều là nét bút đi nghiêng, trong triều không có căn cơ, là một người dễ dàng vặn ngã nhất, mà hắn đứng hàng Quốc Công, một khi vặn ngã, sẽ ảnh hưởng lớn đến những người khác, tên này hoài bích có tội, không chọn hắn thì chọn ai?".

Thanh âm già nua sâu kín thở dài một tiếng không nói thêm nữa.

Người nọ lại chuyển hướng hai người khác nói: "Thời gian còn dài mà muốn vặt ngã một người, có thể dùng thời gian một năm, cũng có thể có thể thời gian mười năm, lúc này đây, chỉ là làm thử, Dương Húc tuy cảnh giác, nhưng hắn ở trong quan trường được vài năm? Có thể đấu được chúng ta sao. Hừ, phúc này có ẩn họa.

Thiếu niên đắc chí, có bao nhiêu người có thể được chết già?".

Thanh âm già nua nói: "Như vậy... Ngươi định làm thế nào?".

Người nọ trầm mặc một lát, cười lạnh một tiếng...

***

“Thần... Tuân chỉ, chuyện này, thần nhất định làm thỏa đáng”.

Hạ Tầm đáp ứng rất dứt khoát, một người không quên hiếu đạo là người đáng tôn kính, tuy nói thiên hạ sĩ tử khắp thiên hạ đối với hoàng đạo chính thống rất chấp nhất, dùng thế lực Chu Lệ cũng không thể không nhượng bộ, kiệt lực cắn chết khi hắn không phải là con trai trưởng do Hiếu Từ hoàng hậu thân sinh, không cách nào công khai vinh quang và tế tự cho mẫu thân sinh ra hắn, nhưng tử tôn hiếu tâm, vốn không cần biểu diễn cho người khác xem, có thể nhớ kỹ tổ tông của mình, vậy là đủ rồi.

Chu Lệ một mực chăm chú nhìn hắn, Chu Lệ hiểu rõ hắn là người mình có thể tin cậy, nhưng Dương Húc dù sao cũng xuất thân là người đọc sách, còn trúng qua công danh tú tài, khó nói ở trên một điểm này, không có ý nghĩ gì khác thường, hoặc là khinh thường, rất khinh thường, hoặc là nghe nói hắn không phải là con trai trưởng của Hiếu Từ hoàng hậu, cũng sẽ sinh ra. Dao động đối với tính.

Hợp pháp về ngôi vị hoàng đế của hắn.

Cổ nhân coi trọng đạo hiếu, hắn thật sự sợ mình mềm yếu và khi đối mặt đại thế thiên hạ không thể không khuất phục được, ngay cả tâm phúc cũng sẽ khinh bỉ hắn, nhưng, hắn không nhìn thấy Hạ Tầm có tâm tình gì kỳ lạ, đã thế, từ trong mắt Hạ Tầm, hắn nhìn thấy không chỉ là chân thành, lại có cả khâm phục. Hạ Tầm chẳng những giải thích nỗi khổ tâm của hắn, hơn nữa cảm phục hiếu tâm của hắn.

Áp lực trong lòng Chu Lệ buông lỏng, từ đáy lòng còn cảm nhận được vui mừng.

“Văn Hiên, tuyên chỉ, cho ngươi làm, phải xây một tòa miếu thờ cực kỳ huy hoàng, dựa theo tiêu chuẩn hoàng cung để kiến tạo!”.

“Rõ!”. Hạ Tầm lại lĩnh mệnh lần nữa, nhưng trong lòng cũng không rung động, xem ra, Vĩnh Lạc hoàng đế bởi vì không thể công khai tế tự mẫu thân mình, nên rất muốn làm miếu thờ quy mô để tiến hành đền bù tổn thất, hoàng đế coi trọng như thế, chuyện này thật đúng là không thể coi như không quan trọng.

Chu Lệ nói: “Ngươi là Quốc Công, tuy chủ trì việc này, đầu tiên... Không nên do ngươi thỉnh chỉ. Sau khi tuyên chỉ, ngươi có thể cho người Công bộ thỉnh chỉ và ước tính chi phí,

trẫm sẽ sai Hộ bộ cấp tiền, do Công bộ, Hộ bộ, Tăng Lục ti, ba nha môn cùng kết hợp để hoàn thành, mà ngươi, thì chủ trì đại cục, ở giữa điều hành".

Tăng Lục ti là nha môn quản lý người xuất gia, miếu xây tốt, dù sao cũng phải có hòa thượng chủ trì, cho nên bọn họ cũng phải tham dự trong đó. Có truyền thuyết dân gian, nói trước khi Chu Nguyên Chương tạo phản là hòa thượng, biết rõ tính kích động khi tăng nhân tạo phản, cho nên sau khi hắn làm hoàng đế liền vô cùng đàn áp phật giáo, thật ra đây là vô nghĩa, nếu Chu Nguyên Chương xa lánh phật giáo như vậy, lúc trước cũng sẽ không cầu phúc cho ái thê, phân phối cho tất cả hoàng tử mỗi người một cao tăng đắc đạo.

Thật ra đối với tăng lữ, quản sự, từ thời Nam Bắc triều đã quản lý tương đối nghiêm khắc, Đường triều, Tống Triều, đều thành lập từ bộ, có người muốn xuất gia, phải thông qua cuộc thi, do quan phủ từ bộ thiết lập danh sách tiến hành xác nhận. Bởi vì tăng lữ không cần nộp thuế má, không bị cưỡng bức lao động, không cần gánh chịu bất luận nghĩa vụ gì đối với quốc gia, mà sức lao động cổ đại lại là rất quan trọng với tài phú quốc gia, cho nên muốn khống chế số lượng tăng lữ, bằng không, dân chúng cố ý xuất gia để có com ăn nhiều lắm.

Không nói đến phật môn thu rất nhiều tài phú trong xã hội, ruộng phật không cần giao nộp thuế phú, giả vờ làm hòa thượng, sau đó để tóc dài về nhà lấy lão bà đều có rất nhiều, nhất là vì trốn tránh cưỡng bức lao động và đi lính, khi báo danh còn vượt qua nhân viên làm việc công vụ, giống như thiên quân vạn mã chen chúc trên cầu độc mộc, không thêm vào hạn chế mà nói, quốc gia bị những người thích ăn cơm chùa này chèn ép cho cạn kiệt.

Hạ Tầm lại lên tiếng vâng, lúc này, sau núi đá đột nhiên truyền đến một loại tiếng cười trong trẻo, hai thiếu nữ mặc áo dài màu trắng một trước một sau đuổi nhau chạy ra, suýt chút nữa là đụng vào người Chu Lệ.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 444

Tâm Sự Giấu Thật Sâu.

Hai cô gái đều mặc cung trang, váy Nguyệt Hoa, áo ngân lăng, đầu búi tóc, ưu nhã hào phóng mà không mất đi sự hoạt bát đáng yêu, chạy ở phía trước đúng là Mính Nhi, vị tiểu cô nương phía sau kia không đến mười tuổi, mày liễu mắt hạnh, tuy không phải mười phần tư sắc, đã có loại khí chất cao nhã rất không bình thường.

Hạ Tầm nhìn thoáng qua cũng không biết, dù sao cũng là nữ tử trong nội cung, không nên nhìn chằm chằm vào người ta, liền rũ mi mắt xuống. Muốn nói, thực sự không cần, hôm nay hắn có thân phận Quốc Công, ngoại trừ hoàng đế, hoàng hậu, hoàng tử, cũng không cần hành lễ trước trước bất kỳ ai.

"Hoàng Thượng, Phụ Quốc Công!".

Trông thấy bọn họ, Mính Nhi vội vàng dừng bước chân lại, thi lễ, về phía bọn họ chỉ là ánh mắt liếc về phía Hạ Tầm thì... Linh hồn nhỏ bé thật sự rất câu hồn, nhưng Hạ Tầm dường như không phát hiện, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, làm lão tăng nhập định.

Tiểu nha đầu phía sau kia vội vàng tiến lên chào, Chu Lệ ha ha cười, khoát tay nói: "Miễn lễ, miễn lễ, Mính Nhi, Bảo Khánh, các ngươi không phải đang ở tại Thượng Nghi cục học lễ sao, tại sao lại vụng trộm chạy ra ngoài?".

Hạ Tầm nghe xong, không khỏi giương mắt nhìn, lại đưa mắt nhìn tiểu nha đầu trên dưới mười tuổi kia, thầm nghĩ: "Thì ra là công chúa Bảo Khánh, vài năm không thấy, biến hóa không nhỏ, ta cũng chưa nhận ra được".

Vừa nghe Chu Lệ nói, công chúa Bảo Khánh liền không phục nói: "Hoàng đế Tứ ca, không phải chúng ta chuồn ra, là Thượng Nghi nữ quan Trịnh phu nhân có một số việc muốn làm, sớm nghỉ học, ta bắt Mính Nhi tỷ tỷ đi theo ta đến Đế Hậu uyển chơi".

"A, ha ha, tốt tốt tốt, là Tứ ca sai, Bảo Khánh muội muội rất ngoan mà!". Chu Lệ buồn

cười, cười lên ha hả.

Muội muội nhỏ nhất này của hắn, so với nữ nhi của hắn còn nhỏ hơn, trưởng tôn của hắn là Chu Chiêm Cơ giờ đây đã bốn tuổi, Bảo Khánh mới mười tuổi mà thôi, cho dù làm gia gia, Chu Lệ giờ đây cũng miễn cưỡng làm được, cho nên rất sủng ái đối với tiểu muội tử này. Bảo Khánh tuy là tiểu hài tử, nhưng bằng trực giác tiểu hài tử, có thể... Xác định ai sủng ái nàng, ai không sủng ái nàng, ở trước mặt Chu Lệ cũng không sợ hãi.

Mính Nhi hé miệng cười nói: "Là như thế này, tỷ tỷ sẽ từ Bắc Bình tới, Trịnh phu nhân cùng một đám nữ quan trong nội cung muốn an bài nghênh đón, sự tình đều tương đối nhiều, cho nên thời gian gần đây giáo thụ lễ nghi ít dạy hơn".

Chu Lệ tay sờ quai hàm nói: "Tốt, các ngươi đi chơi đi. Bảo Khánh trong cung không có bạn, ngươi chịu khó chơi cùng nàng".

"Vâng, Hoàng Thượng".

Mính Nhi đáp ứng một tiếng, mắt đẹp lại thoáng nhìn trên người Hạ Tầm, Hạ Tầm còn đang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình, cử đông của mình Nhỉ. Ha Tầm làm sao không biết, nhưng.

Hắn lại có thể thế nào? Đành phải ra vẻ không thấy, Mính Nhi hàm răng ngứa đến mức thật sự muốn cạo sạch tóc hắn, để hắn chính xác đi xuất gia.

Nàng dắt bàn tay Bảo Khánh công chúa nhỏ bé nói: "Đi, chúng ta đi câu cá" Liền chạy về phía trước, cố ý vượt qua bên người Hạ Tầm, Hạ Tầm vội vàng lui một bước, lần ngẩng đầu này, đã có thể thấy được cặp mắt u oán kia. Bảo Khánh công chúa cũng không chú ý hai người mặt mày đưa tình, cười cười kéo Mính Nhi tay sôi nổi chạy xa.

Chu Lệ vuốt vuốt chòm râu, lắc đầu thở dài nói: "Câu cá? Nàng nghĩ thật hay, ta nuôi thả trong nội cung đều là loại cá quý báu, chắc sẽ hết mất".

Hạ Tầm nghe xong nhịn không được liền lộ ra sự vui vẻ. Chu Lệ nói với hắn: "Vừa thấy Diệu cẩm, ta liền nhớ lại, nàng cũng đã trưởng thành, nên tìm nhà chồng cho nàng mới đúng. Ba tỷ tỷ nàng, đều gả cho Vương gia, nhưng những huynh đệ của ta kia, giờ đây nhỏ nhất cũng đã có chính phi, nếu là lấy thế tử, lại là vãn bối, xem ra chỉ có thể tìm từ công khanh thế gia.

Ngươi ngoại trừ việc đại sự tìm người không thể bỏ qua, trước mắt cũng không có việc để làm, đốc thúc xây Báo Ân tự, vừa vặn có cơ hội lui tới với các nha môn, thừa dịp này, giúp nàng xem xét một chút, nhìn xem gia đình vị đại thần nào có học phẩm xuất chúng. Ngươi là người cứu mạng Diệu cẩm, tiểu nha đầu này coi như là ngươi nhìn nàng lớn lên, chuyện này, nên lo lắng một chút".

"Vâng, thần tuân chỉ!".

Hạ Tầm nói lời không đúng tâm, hắn mới không thích làm mai cho người ta, nhất là Mính Nhi, tuy hắn biết mình và Mính Nhi trong lúc này có hàng rào không thể vượt qua, hai người là tuyệt đối không thể, nhưng bắt hắn tìm lang quân cho cô nương từng thổ lộ hết ý nghĩ yêu thương về phía mình, mà hắn đối với nàng cũng không phải không có cảm giác, việc máu chó như vậy hắn không thể làm được, chỉ là hoàng đế phân phó, đành phải thoáng qua loa.

Lúc Hạ Tầm rời khỏi hoàng cung, Hứa Hử và hai phó Chỉ Huy Sứ đang ở ngoài ngọ môn chờ hắn, Hạ Tầm vừa thấy ba người bọn họ, bất giác kinh ngạc mười phần, vừa hỏi mới hiểu được, ba vị này vừa mới từ hải tặc biến hóa nhanh chóng thành quan to trong triều đình, không biết kế tiếp mình nên làm gì.

Hạ Tầm nghe xong không khỏi nhịn không được, cười phá lên, liền chỉ điểm để bọn họ đi đến Binh bộ, Ngũ quân đô đốc phủ, xem có công việc cụ thể hay công việc đưa xuống, còn nữa, đây đều là cơ cấu quân sự cao nhất quản lý bọn họ, đi gặp thượng quan cũng là việc quan trọng.

Trải qua Hạ Tầm chỉ điểm, ba người Hứa Hử mới hiểu được rất nhiều quy củ trong đó, so với người trong giang hồ đưa tiền bảo hộ cũng không kém nhiều lắm, những nha môn này đều ở phụ cận hoàng cung, muốn tìm thực sự không khó, ba người liền từ biệt Hạ Tầm, bị kích động đi Binh bộ và ngũ quân phủ đô đốc tìm xếp bọn hắn để đưa tiền bảo hộ.

Hạ Tầm cẩn thận hỏi thăm thị vệ một phen, sau đó liền đi dạo trong thành Nam Kinh, liên tiếp nhìn vài địa phương, đều cảm thấy không quá phù hợp, cuối cùng lại đi tới Trường Càn lý.

Hoàng Thượng xây chùa vì mẫu thân, nhưng lại cố ý chỉ rõ muốn kiến tạo dựa theo quy cách hoàng cung, tuy phương diện này chủ yếu là chỉ dùng vật liệu và chế độ xây dựng, không có khả năng thật sự xây một tòa miếu khổng lồ giống như hoàng cung, nhưng quy mô chùa

miếu này cũng tuyệt đối không thể nhỏ.

Bên trong thành Nam Kinh muốn tìm một khối đất diện tích khổng lồ như thế rất không thực tế, hơn nữa xung quanh vẫn không thể quá hoang vu, nếu làm ngay gần bờ sông Tần Hoài, thật ra rất được, cũng không biết tòa Từ Ân tự theo lời bọn thị vệ nói là bao nhiêu lớn.

Bọn thị vệ nói, ở đây vốn có một chỗ chùa miếu thật lớn, gọi là Từ Ân tự, những năm cuối triều Nguyên bị hủy bởi chiến hỏa, hôm nay chùa chiền hoang vu, đã không thấy được mấy chỗ phòng ốc lúc trước, trong chùa chỉ có một tòa bảo tháp, vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, địa phương cũng khá lớn, muốn xây một tòa chùa miếu lớn, là địa phương vô cùng tốt.

Chờ Hạ Tầm dẫn người đi tới nơi, thật xa có thể nhìn thấy một tòa bảo tháp đứng sừng sững, đến gần mới phát hiện, đại bộ phận địa phương trong chùa này xác thực đã rách nát, nhưng từ một ít phòng ốc rách nát, tường miếu sụp đổ khắp nơi, lờ mờ còn có thể nhìn sự đồ sộ thuần chính của nơi này trước kia.

Một mảng lớn chùa miếu này, chỉ có một chỗ kiến trúc chủ yếu còn giữ gìn hoàn toàn tốt, may mắn là, còn có mấy lão tăng vẫn đang tu luyện bên trong. Hạ Tầm bảo bọn thị vệ đợi ở bên ngoài, chỉ dẫn theo hai thân binh đi đến trong miếu. Trong miếu không có mấy người, chủ trì tự mình kiêm luôn công việc người tiếp khách, Hạ Tầm đưa chút tiền lộc, lão tăng kia vui mừng lập tức coi hắn như thượng khách, mời vào thiện phòng đãi khách.

Hạ Tầm bắt chuyện với lão hòa thượng này một phen, mới biết được Thiên Hi tự thời ban đầu nhất gọi là Trường Càn tự, lúc triều đình Tống triều đổi tên là Thiên Hi tự, lúc triều Nguyên lại bị triều đình đổi thành Từ Ân tự, tòa chùa miểu xây dựng trong năm Tập Ngô, trong chùa này, tòa bảo tháp được giữ gìn hoàn hảo gọi là A Dục Vương tháp. Các tăng nhân lúc ban đầu nhất hoành pháp tại Giang Nam, chính là tại ngôi chùa này, phật giáo từ đó về sau mới khai chi tán diệp tại Giang Nam, cho nên tòa chùa miếu này có thể nói là chùa bắt đầu cho Giang Nam.

Hạ Tầm nghe cực kỳ chăm chú, hắn biết rõ chuyện này có được thành công hay không, có ý nghĩa trọng đại hạng nào. Tựa như Lý Cảnh Long, Như Thường, Giải Tấn biên soạn Thái Tổ Thật Lục, dùng quan điểm hiện đại để xem, không phải là di thư sao? Tu một quyển sách có gì đặc biệt hơn người, đã không có lợi ích thực tế, cũng không phải quân quyền gì, chính hồi quyền. Nhưng ở thời đại đó, đây là hoạt động chính trị quan trọng nhất, không phải người hoàng đế tín nhiệm nhất, người cực kỳ có.

Năng lực, ngươi không bao giờ được nhận công việc này.

Quay về, hắn còn phải bẩm báo tình huống để hoàng đế tuyên chỉ, để hoàng đế định đoạt, đối với hắn, các phương diện tình huống đương nhiên phải chuẩn bị cực kỳ đầy đủ.

Thẳng đến lúc mặt trời lặn về phía tây, lão hòa thượng mới nói chuyện xong, Hạ Tầm đối với tình huống ở đây cũng đã có hiểu biết rất kỹ, lúc này mới cáo từ đi ra, quay về phủ đệ của mình.

"Trường Càn tự có lịch sử đã lâu, là điểm bắt đầu thủy tổ của phật giáo Giang Nam, chùa miếu cũ cũng khá lớn, dài khoảng chín dặm, một mảnh địa phương lớn như vậy, đủ xây một thành nhỏ, hẳn là cũng có thể phù hợp yêu cầu của Hoàng Thượng.

ừm... Ta hiện phải cẩn thận cân nhắc lại, đem tư liệu sắp xếp chỉnh lý, ngày mai liền trình báo Hoàng Thượng, một khi đã xác định, phải để công bộ quy hoạch bản vẽ, phải y theo quy cách hoàng cung để kiến tạo, công trình này không nhỏ được, các phương diện cần phải được lo lắng cẩn thận chu đáo, thật ra đây là cho mẫu thân thân sinh của Hoàng Thượng, không thể xảy ra điều gì sơ xuất...".

Hạ Tầm một mặt cân nhắc, một mặt đi vào cửa phủ. Trong phủ này chỉ có vài gia đinh nha hoàn do Vương Phò mã chọn đến hầu hạ, sau khi người một nhà hắn đưa đến đây, người phủ Phò mã liền rút khỏi toàn bộ, trong lúc nhất thời, trong phủ có vẻ rất quạnh quẽ, sau khi gặp người sai vặt quản lý, đoạn đường này đi tới sẽ không gặp người.

Đến cửa ra vào phòng khách, Hạ Tầm đi đến liếc nhìn bên trong, trống rỗng không còn người, hắn xoay người đi về trạch phía sau, vừa đi hai bước, chợt nghe trong khách sảnh mơ hồ truyền ra một tiếng động, Hạ Tầm lại vòng trở về, đi vào phòng khách xem xét, thấy cửa sổ giác đặt một cái ghế, trên mặt ghế lại để một cái ghế, trên ghế bên cạnh có một nữ hài nhi đang điểm mũi chân dùng khăn lau lau mặt cửa sổ.

Hạ Tầm vô ý thức đi nhẹ chân, đi đến bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn lại, lúc này tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng, hắn đã nhận ra cô bé kia là Tiểu Địch, Tiểu Địch đại khái là làm việc nóng lên, thoát váy ngoài ra, chỉ mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, điểm thêm một số vệt xanh lam, đứng ở chỗ cao, điểm mũi chân, thật sự là rất nguy hiểm.

Nhưng mà, trời cao trêu người, làm chuyện gì cũng đều có trời nhúng tay. Tiểu Địch hào hứng bừng bừng lau cửa sổ, trong miệng còn cất tiếng ca, giẫm lên chỗ cao nguy hiểm như

vậy, hát đến chỗ cao hứng, nàng còn uốn éo uốn éo người một hồi.

Hạ Tầm càng xem càng buồn cười, nhịn không được nói: “Trời đã tối rồi, còn lau cửa sổ gì làm gì?”.

Tiểu Địch đang lúc tự đắc vui mừng, thình lình có người nói chuyện, nàng bỗng nhiên giật nảy mình, thét lên một tiếng, liền ngã từ trên ghế xuống...

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 445

Lại Khởi Phong Ba.

Một tiếng kêu sợ hãi, thân thể lại vững vàng rơi vào trong ngực Hạ Tầm.

Tiểu Địch kinh hồn bất định, vồ vồ ngực, may mắn nói: "Thiếu gia, nguy hiểm thật đó!".

Hạ Tầm tức giận nói: "Ta hiểm gì, là ngươi nguy hiểm mới đúng!".

Nhưng cái vồ này của Tiểu Địch, Hạ Tầm lại chú ý tới, vạt áo nàng hơi mở rộng, bên trong lộ ra một mảnh da thịt màu tiểu mạch, da thịt non mịn bóng loáng, chính giữa có một khe rãnh nhẹ nhàng thả xuống, một đôi ngực rất tròn, áo lót vải bông Tùng Giang liên tục phập phồng cao thấp.

Xuân quang trong tích tắc đập vào mắt, Hạ Tầm lập tức ý thức được, Tiểu Địch đã lớn lên, không thể sẽ coi nàng là tiểu nha đầu để đối đãi, vội vàng buông nàng xuống, hỏi: "Ngươi leo cao như vậy làm gì? Đen giờ này còn quét dọn trong phòng?".

Tiểu Địch nói: "Thiếu gia còn nói sao, phủ Vương Phò mã phái tới mấy người kia chỉ là tạm thời, đâu chịu dốc sức làm việc, nhìn đại khái trên mặt, đều là sạch sẽ, thật ra, chổ nào cũng đều bấn thỉu, bọn họ khi dề thiếu gia dễ nói chuyện, không trộm dùng gian mánh mới là lạ...".

Hạ Tầm cười nói: "Nơi này là tòa nhà Vương Phò mã để đó không dùng, bụi đất đương nhiên rất nhiều. Chúng ta đang ở nhờ, không cần phải lăn qua lăn lại như vậy".

Tiểu Địch nói: "Nói cũng không thể nói như vậy, hôm nay Tiểu Địch cùng phu nhân đi xem phủ quốc công đang kiến tạo của chúng ta, lại đủ đồ sộ. Nhưng mà nhà cửa quá lớn, nhìn tiến độ, nhanh nhất cũng phải cuối năm mới có thể hoàn công, chúng ta muốn dời đi ít nhất còn phải non nửa năm, non nửa năm này, chúng ta phải ở tại đây, sao có thể hàm hồ cho qua...".

Hạ Tầm lắc đầu nói: "Được rồi, ngày mai mướn vài người làm về, nhân thủ nhiều hơn thì

dề dọn dẹp".

"Ồ!".

Tiểu Địch ứng tiếng, không nói chuyện gì nữa.

Hạ Tầm vốn xoay người phải đi, đột nhiên lại xoay người, kỳ quái liếc nhìn nàng.

Tiểu Địch thấy hắn quay đầu lại, con ngươi cũng có chút trợn tròn lên, trong con ngươi chiếu ra hai dấu chấm hỏi.

Hạ Tầm đột nhiên rõ ràng vấn đề ở nơi nào, Tiểu Địch rất trầm mặc. Trước kia, dù là chỉ có ba ngày không gặp mình, nàng sẽ truy đuổi theo bên người mình, phải đem tất cả sự tình phát sinh ba ngày nay hào hứng bừng bùng nói cho mình nghe, nhưng hiện tại đã hơn hai năm không gặp, nàng lại không làm vậy. Dường như bắt đầu từ khi hắn chạy tới đảo Song Tự, Tiểu Địch cũng chỉ đứng xa xa, mỉm cười nhìn hắn, dường như không nói qua mấy câu với hắn.

"Là vì tiểu nha đầu lớn lên, hay bởi vì...".

Hạ Tầm lại nhớ tới đảo Song Tự, cặp thân ảnh đã từng thấy dưới ánh trăng trên bờ biển kia.

Hạ Tầm nhịn không được hỏi: "Tiểu Địch, ngươi có tâm sự gì sao?".

"Không có!". Tiểu Địch kinh ngạc càng trợn mắt to hơn.

"Ừm... ở đây... Ngươi có thích không?".

"Rất thích, rất đẹp. Bất quá...".

"Hả?".

"Bất quá, nhà này cuối cùng vẫn là nhà người ta, vẫn là nhà mình tốt hơn, dù nhỏ hơn chút ít, bẩn hơn chút ít, ở vẫn an tâm, cảm giác kia... Không giống với...

Tiểu Địch nói, con ngươi lập lòe sáng lên, mang theo một loại sắc thái như mộng ảo.

Hạ Tầm chậm rãi nhấm nháp những lời này, nhẹ nhàng gật đầu. Hắn nhìn Tiểu Địch thật sâu, rồi nói: "Sáng mai ngươi cũng đi đi, thiếu gia đưa ngươi đi dạo phố".

“A!”. Tiểu Địch đáp ứng một tiếng, con mắt cong thành hình lưỡi liềm.

Hạ Tầm xoay người đi về phía nhà sau, người lớn lên, cần có nhà mình. Tiểu Địch... Tựa như thật sự yêu mến đứa con của Hứa Hử. Tiểu tử kia nhìn nhân phẩm cũng không tệ, hôm nay cha hắn lại là Đô ti, luận thân phận cũng không tính là hạ thấp Tiểu Địch. Quay đầu lại hỏi hỏi Tô Dĩnh một chút, chuyện này nàng hẳn là tinh tường, nếu Tiểu Địch thật yêu mến Hứa Dật Lan này, ta sẽ thanh toàn cho nàng.

Hạ Tầm nghĩ trong lòng, thở thật dài. Cảm giác rất kỳ quái, dường như đã có một phụ thân giao trách nhiệm, mắt thấy ái nữ có chung thân cũng cảm giác vui mừng và thoải mái, lại có một loại đồ vật mình che chở từ nhỏ, như trân bảo tâm can, bây giờ rời đi khiến mình phiền muộn và thương tâm.

Yêu và yêu thương là hai việc khác nhau, đối với Tạ Tạ, Tử Kỳ, Tô Dĩnh, hắn là yêu, còn đối với Tiểu Địch, lại là yêu thương. Loại yêu thương này, so với Tư Dương và Tư Tầm lại khác nhau, hắn cũng không biết trong lòng mình đinh vị như thế nào đối với Tiểu Địch, có lẽ cảm giác trở thành muội muội nhiều hơn một ít, nhưng cũng không phải toàn bộ.

Lai lịch chân chính của hắn không có ai biết, nhưng hắn lấy thân phận Dương Húc này, hiểu rõ thật giả về hắn, chỉ có một mình Tiểu Địch, Tiểu Địch là người duy nhất trên đời này chia sẻ bí mật không thể nói rõ với người khác, mà hiện tại... Nàng lại tách ra khỏi mình.

Hắn đã nói với chính mình, nếu Tiểu Địch có người để yêu mến, hắn sẽ coi Tiểu Địch trở muội muội bình thường long trọng thành thân gả ra ngoài. Từ khi trở lại Kim Lăng, Tiểu Địch một mực cô đơn không vui, hắn không hy vọng nhìn thấy một Tiểu Địch không sung sướng. Nếu nói hắn tôn trọng lựa chọn của Tiểu Địch, không bằng nói là hắn muốn một lần nữa nhìn thấy tiểu cô nương khoái hoạt kia.

Tiểu Địch nhìn bóng lưng Hạ Tầm, trong mắt có chút giống như vui còn có cả lo lắng. Thiếu gia đối với nàng không thân cận giống như trước, điều này làm nàng rõ ràng từ nhận thức đến khoảng cách. Tạ Tạ, Tử Kỳ, các nàng ai cũng không coi nàng là nha hoàn, đều đối đãi như muội tử vậy, nhưng nàng cũng không dám tự cho mình như thế, nàng cố gắng làm việc, so với nha hoàn hạ nhân khác càng chăm chỉ nhiều hơn, chỉ vì để thiếu gia có thể chú ý nàng, gần nàng nhiều hơn, nhưng thiếu gia vẫn càng chạy càng xa.

Nghĩ đến đây, tinh thần Tiểu Địch không khỏi chán nản. Nhưng Hạ Tầm bảo ngày mai đưa

nàng đi dạo phố, tuy nàng rất rõ ràng người đi theo sẽ không chỉ có nàng, nàng cũng sẽ không phải là diễn viên chính trong đó, vẫn cảm thấy rất hưng phấn. Nàng phảng phất lại trở về đoạn thời gian ở Thanh châu, một tiểu cô nương vô ưu vô lo, cùng thiếu gia nàng, khoái hoạt đi ở đầu đường...

"Thiếu gia, thật ra vẫn yêu thích ta?".

Vì một lời của hắn mà vui, vì một câu của hắn mà lo.

Tiểu Địch lo được lo mất.

"Phụ thân đã về rồi!".

Vừa mới đi vào hậu viện, Tư Tầm đột nhiên xuất hiện, vui tươi hớn hở chạy về phía hắn, Hạ Tầm vui vẻ ôm lấy nàng, cười nói: "Ô, bảo bối tâm can của ta hiểu chuyện quá, biết chờ phụ thân về nhà đấy".

Tư Tầm hưng phấn nói: "Ừm, phụ thân đã trở lại, Tạ Tạ di làm thiệt nhiều món ăn ngon, tràn đầy một bàn lớn, nhưng nương nói phải đợi phụ thân trở về mới có thể ăn, ta đói bụng quá, bụng kêu ùng ục nè, may mà phụ thân đã về rồi".

Hạ Tầm cười ha ha: "Xú nha đầu, thì ra là muốn ăn ngon mới ngoan như vậy, còn tưởng rằng đang chờ cha ngươi, xem ta phải đánh mông đít ngươi mới được!".

Hạ Tầm vỗ nhẹ nhẹ mông đít nàng, Tư Tầm khúc khích cười rộ lên, lúc này Tư Dương giơ hai cái đùi gà từ dưới đám cây chạy tới, vừa chạy vừa gọi: "Tư Tầm, Tư Tầm, trốn người nào vậy, tỷ tỷ trộm hai đùi gà, chúng ta...

Đột nhiên trông thấy Hạ Tầm, Tư Dương ngại ngùng, vội vàng dấu hai cánh tay đến sau lưng.

Hạ Tầm cười mỉm nói: "Phụ thân cũng đói bụng, cho cha cắn một miếng trước nào".

Tư Dương nhấp nháy một đôi mắt to, nhìn kỹ, cha nàng dường như không tức giận, lúc này mới rụt rè đưa một tay lên, Hạ Tầm cắn một cái ở trên đùi gà đằng kia, Tư Dương liền mỉm cười. Hạ Tầm buông Tư Tầm xuống, mỗi tay ôm một người, cười ha hả nói: "Đi, chúng ta đi xem Tạ Tạ di của con đã làm món ăn gì ngon".

Hai cô nương gặm đùi gà, vui vẻ theo hắn đi đến.

Ngày hôm sau, cả nhà Hạ Tầm đồng thời ra ngoài, đi dạo phố.

Hạ Tầm thay đổi thân y phục hàng ngày, người một nhà đi ở trong phố xá sầm uất, ngó đông ngó tây, nhìn nhìn, cực kỳ vui vẻ.

Chuyện thuê hạ nhân đương nhiên là do Tạ Tạ làm chủ. Người nào xảo trá, người nào thành thật, người nào chịu khó, người nào láu cá, chỉ sợ khó có thể giấu giếm được cặp tuệ nhãn của Tạ Tạ, Tiểu Địch cũng giúp đỡ tham mưu, ở trên chợ tuyển chọn được mười tên nam bộc, mười hai nha hoàn, bốn mụ tử, cộng thêm hai đầu bếp.

Những người này vẫn chỉ là căn cứ vào diện tích tòa nhà Vương Phò mã để phối trí. Tương lai tiến vào phủ Quốc Công của mình, từng ấy người nhất định là không được, trong phủ mặc dù sẽ không khoa trương giống Trung Son vương phủ, nhưng ba bốn trăm hạ nhân cũng không thể thiếu.

Nhưng khi đó không cần tự mình đi mua nhiều nô tỳ hạ nhân như vậy, vua mới đăng cơ, trong cưu thần tẩy trừ.

Gia quyến có lưu vong, có phân cho cẩm Y vệ, Giáo phường ti để sai khiến, cũng có người bị sung làm tập tượng, trong đó những người được phân tới nhà những công thần làm nô tài cũng có thể xem như là kết cục may mắn nhất, ít nhất cũng có chất lượng sinh hoạt đỡ hơn nhiều.

Làm Quốc Công đứng thứ sáu trong bảng công thần Tĩnh Nan, phủ Phụ Quốc Công cũng được phân phối hơn hai trăm gia quyến của những tù tội, chỉ là hiện tại phủ Quốc Công còn chưa xây xong, trước mắt những người kia còn đang ăn cơm tù, đang mong ngóng phủ Phụ Quốc Công sớm ngày hoàn thành, để được đi cải tạo lao động.

Chọn xong người hầu, người cả nhà liền thoải mái, tận tình thưởng thức cảnh tượng Kim Lăng. Phố xá sầm uất, rực rỡ muôn màu, các nơi trong ngoài, các loại kỳ trân dị bảo, cái gì cần có đều có, rất nhiều thứ gì đó đều là từ nhỏ ở hải đảo, Tư Dương và Tư Tầm chưa từng thấy qua, thẳng đường đi tới, rất nhiều vật đập vào mắt các nàng có thể đạt được độ hiếm lạ. Nhưng tiểu hài tử thích thứ gì đó hiển nhiên khác hoàn toàn với đại nhân thưởng thức, rất nhiều thứ gì đó các nàng xem cũng chỉ là vật hiếm lạ, nhưng lúc các nàng đi đến một cửa hàng bán động vật nhỏ, lại không thể nào rời bước chân đi khỏi chỗ này.

Các nàng chưa từng có gặp qua con thỏ, loại này trắng như tuyết, lông xù, một đôi lỗ tai dài, một đôi con ngươi đáng yêu, động vật nhỏ, đối với cô gái tuổi còn nhỏ này thật sự rất có lực sát thương. Thế là, trong nhà Hạ Tầm chẳng những nhập khẩu người hầu, bỗng chốc có nhiều hơn hai mươi miệng ăn, còn có thêm thật nhiều thỏ trắng. Chọn mua được thứ gì đó đều bắt hạ nhân ôm, hai con thỏ trắng nhỏ này các nàng rất không cam lòng cho giao cho người khác, mỗi người ôm một con vào trong ngực, một phút cũng không chịu buông xuống.

Lúc giữa trưa, Hạ Tầm mang theo người cả nhà dừng lại trước miếu Phu Tử, nhấm nháp một vài loại quà vặt, người một nhà com nước xong liền cảm thấy mỹ mãn đi về phủ, tắm rửa, đổi xiêm y, Hạ Tầm liền rời khỏi phủ đi vào hoàng cung. Lúc buổi sáng hoàng đế khai triều, lúc này hẳn là đã ăn trưa, nghỉ trưa cũng kết thúc, báo cáo kết quả khảo sát về phía hắn lúc này là phù hợp nhất.

Hạ Tầm cưỡi ngựa chạy về phía ngọ môn, đi xuôi theo ngự đạo, băng qua Ngũ quân phủ đô đốc, chợt thấy trước cửa phủ vây quanh một đống người, chỗ này tất nhiên không có khả năng có dân chúng, nhưng quan lại nhỏ đi ra đi vào làm việc quanh các cửa nha môn, sai dịch cũng rất nhiều, bọn họ đều chen chúc ở đằng kia, làm thành một vòng, đang xem chuyện gì đó.

Hạ Tầm có chút tò mò, đi đến trước cửa Ngũ quân đô đốc phủ, ghìm chặt tuấn mã nhìn thoáng về phía trong đám người, vừa xem xét không khỏi bị dọa cho nhảy dựng, trước cửa có cọt buộc ngựa, đang trói ba người, mình đầy thương tích, tóc tai bù xù, tập trung nhìn vào, đúng là ba người Hứa Hử.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 446

Không Có Lựa Chọn Nào Khác.

Ba người Hứa Hử buổi sáng đi đến Binh bộ trước, hành trình đi Binh bộ rất thuận lợi.

Binh Bộ Thượng Thư là Như Thường, Như Thường làm việc kín đáo tinh tế, hắn hiểu rõ hải tặc Song Tự là Phụ Quốc Công Dương Húc chiêu an, hơn nữa mơ hồ biết được, bọn họ và Dương Húc còn có sâu xa khác, cho nên rất chiếu cố bọn họ, trước khi vào triều cố ý nói với Binh bộ Đường Quản, nhắc nhở một phen, cho nên người Binh bộ đối với ba người Hứa Hử rất khách khí, tất cả thủ tục do Như Thường chiếu cố, lo liệu cũng rất thuận lợi.

Ba người đi đến thì không yên, nhưng sự tình lo liệu thuận lợi như vậy, bọn họ cũng rất vui vẻ, từ Binh bộ đi ra, mắt thấy đến trưa, đi đến một nhà tửu lâu dùng chút ít đồ ăn, cơm nước no nê đi ra, lúc này mới tiến đến Ngũ quân đô đốc phủ.

Ba người Hứa Hử nghe được từ Hạ Tầm, quan viên Binh bộ phần lớn là xuất thân văn nhân, cho nên lúc bái phỏng Binh bộ cố ý mang theo vài món đồ Nhật Bản và quạt xếp, vài đồ vật này cũng coi như quý báu, lại đính thêm chút phong nhã quang, chỉ cần nói một câu là chiến lợi phẩm đánh lũ khấu, ngay cả đưa hối lộ cũng không dính.

Mà quan nhân Ngũ quân đô đốc phủ đều là quân nhân chính thức, cho nên hắn chuẩn bị mấy thanh đao Nhật Bản làm lễ gặp mặt. Hứa Hử chuẩn bị mấy thanh đao này cũng không tệ, so với ba thanh đao Hạ Tầm thu được cũng không kém bao nhiêu. Đao Nhật Bản so với đao Đại Minh chất lượng tốt hơn nhiều, hắn cố ý chọn lựa ra mấy thanh đao chất lượng tốt nhất.

Ba người mang theo đao, hưng phấn đi vào Ngũ quân đô đốc phủ, thị vệ thủ vệ hỏi rõ ý đồ ba người đến đây, lại xem xét qua quan bằng, lệnh bài, liền dẫn ba người đi vào. Thị vệ đưa ba người vào một gian phòng ký tên, vào bên trong, một quan viên đang dùng trà nói: "Trinh Kinh Lịch, vài vị đại nhân này tới báo danh, lĩnh ấn".

Trinh Kinh Lịch uống trà, lười biếng lên tiếng, đến mí mắt cũng không mở ra: "A! Quan chồ nào vậy?".

Vị Trinh Kinh Lịch này ba mươi lăm ba mươi sáu năm tuổi, tướng mạo bình thường, dáng người gầy ốm, ngồi bên trong một chiếc ghế bành khổng lồ, giống như một con khỉ ngồi xổm nơi đó. Trinh Kinh Lịch tên là Trinh Tiểu Bố, dùng xem chức quan hắn hơi nhỏ, đến Ngũ quân đô đốc phủ này, mặc ngươi chỉ huy thiên quân vạn mã, nói như thế nào một là một hai là hai, người đến nơi này cũng phải quy củ tử tế, hắn thật sự đúng là không cần phải bắt ngươi trả lời câu nào.

Thị vệ kia đáp: "Là vệ Song Tự Đông Hải vệ Chỉ huy Hứa Hử Hứa đại nhân triều đình vừa mới thiết lập, còn có hai vị đại nhân Phó Chỉ Huy sứ Nhâm Tụ Ưng, Trương Vũ Hiệp".

"A?". Trinh Tiểu Bố ngẩng đầu lên, híp hai mắt đánh giá ba người Hứa Hử, Hứa Hử khiêm tốn cười cười: "Trinh Kinh Lịch, ba người chúng ta lần này tới phủ đô đốc là bái kiến thượng quan, lĩnh ấn tín, chúng ta vừa mới làm quan, rất nhiều quy củ cũng còn không hiểu rõ lắm, kính xin Trinh Kinh Lịch chỉ giáo nhiều hơn".

"Ha ha...".

Trinh Tiểu Bố giật cuống họng ra, cười hai tiếng, kỳ quái nói: "Đại nhân quá khách khí, chỉ giáo thì không dám. Lại nói tiếp, hạ quan làm ngũ đương trung, cũng đã dốc sức chịu khổ làm hơn mười năm, lại được tổ tiên ban cho, mới có thể tích lũy đến kinh nghiệm này, cái đó sao so được với đại nhân ngươi, làm hải tặc, làm vài chuyện khi nam phách nữ, vào nhà cướp của, rất thống khoái, quá thống khoái, cúi đầu xưng thần về phía triều đình, hắc! Một vệ chỉ huy tứ phẩm liền tới tay, làm cho người hâm mộ quá".

Nhâm Tụ Ưng làm đầu lĩnh hải tặc, xưng bá nhất phương, dám làm dám chịu, bao lâu nay chưa từng bị người khác chế diễu như vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Bên kia Trương Vũ Hiệp đã hành động phái, bả vai lay nhẹ, đã trôi qua chồ xung yếu, hai tay Hứa Hử cản lại, lập tức chế trụ bọn họ.

Trinh Tiểu Bố tấm tắc hai tiếng, cười tủm tỉm nói: "Làm sao, còn muốn động thủ? Chồ này là địa phương gì, các ngươi có thể giương oai sao?".

Hứa Hử trầm giọng nói: "Trinh Kinh Lịch, chúng ta nhận chức quan triều đình, ăn là bổng lộc triều đình. Nha môn Ngũ quân đô đốc phủ tuy lớn, thực sự không nên khinh người quá đáng. Bản quan vừa mới đi qua Binh bộ, Binh bộ Đường Quan Điển đại nhân, thực sự chưa từng nhục nhã Bản quan như thế, ngươi chỉ là một bát phẩm Kinh Lịch, sao dám vũ nhục

thượng quan như thế?”.

Trinh Tiểu Bố nghe xong cười lanh nói: “Mặc ngươi đánh đến nơi nào, quan to ở chồ này, ta còn chưa thấy có người sĩ diện ở trước mặt ta, quan? Quan ta thấy nhiều lắm, quan nhân thắp hương bái Phật tiến sai cửa miếu lại mới là lần đầu tiên!”.

Trinh Tiểu Bố nói, liền nghiêng thân đi, khoát tay nói: “Các ngươi chắc còn nhiều việc cần phải làm lắm, các ngươi đi về trước đi”.

Hứa Hử nhẫn nhịn cho nói: “Trinh Kinh Lịch, chúng ta bao lâu mới có thể nhận...”.

Trinh Tiểu Bố vuốt cằm một hồi, nhìn trời nhổ một bải nước bọt toàn lá trà, nhìn cũng không nhìn bọn họ, nhàn nhạt nói: “Các ngươi đợi đi, mồi ngày đến điểm mũ, chắc sẽ có vận khí gặp đại nhân rảnh rồi, tất nhiên sẽ thấy các ngươi” Nói hất tay áo lên, ung dung nói: “Mặc quan bào vào chính là quan sao? Hù, là chó, không bao giờ không ăn ***!”.

Những lời này nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ để ba người nghe rõ, tuy hắn không phải hướng về phía ba người Hứa Hử nói, nhưng rõ ràng là đang nhục mạ bọn họ. Trương Vũ Hiệp và Nhâm Tụ Ưng giận tím mặt, chỉ trong một giây, một cơn gió lốc liền nhào tới, lúc này Hứa Hử không ngăn cản, hắn đứng ở đằng kia, sừng sững như núi.

Hứa hẹn với Hạ Tầm, Hứa Hử nhớ rõ, nhưng đây không phải là tạo phản, mà là dẹp người!

Nếu làm quan phải chịu nhục như vậy, hắn thà không làm quan!

Trương Vũ Hiệp vừa nhấc chân, một tấm án thư trầm trọng liền bị hắn đá bay lên giữa không trung, giấy bút nghiên mực, chất đống công văn trên bàn đều bay đi, Trịnh Kinh Lịch ngồi ở trên mặt ghế vốn rất trầm ổn, nhìn thấy uy thế này thì giật mình, cũng không nhịn được, ôi một tiếng, suýt nữa ngã chổng vó xuống đất.

Nhưng hắn không rớt xuống đất, bởi vì Nhậm Tụ Ưng đã đến, Nhâm Tụ Ưng nắm chặt cổ hắn áo, Trinh Tiểu Bố thấp bé thon gầy, lần này cả người đều bị Nhâm Tụ Ưng nhấc lên, mấy chiếc quạt phiến gắn liền vào mặt hắn: “Đồ chó, lão tử lớn như vậy, chưa bao giờ bị người sỉ nhục như thế này, ngươi là một Kinh Lịch bát phẩm nho nhỏ, rất giỏi sao, lão tử theo tướng quân tứ phẩm, đứng ở chồ này để ngươi sỉ nhục”.

Vài miếng quạt phiến rơi xuống dưới, mặt khỉ của Trinh Tiểu Bố thật so với mông con khỉ còn đỏ hơn nhiều. Miệng hắn toàn là máu, kêu to oa oa, thị vệ cửa ra vào kia xem xét có đại sự xảy ra, các võ quan địa phương đến Ngũ quân đô đốc phủ bị khinh bỉ còn phải nén giận, cho tới bây giờ còn chưa gặp có ai dám vung tay, người thị vệ này vội đi ra ngoài hô người, một lát sau, một đám thị vệ chen chúc tiến vào, nguyên một đám cầm thường cầm khiên, rất hùng hổ.

Nhâm Tụ Ưng xem xét, nhét Trinh Tiểu Bố vào một bên, chuẩn bị lấy đao Nhật Bản tặng lễ ra, ba huynh đệ mỗi người một cái, đứng thẳng hiện lên hình chữ phẩm, bọn họ tuy không dám chính thức động thủ, nhưng loại cục diện này, những thị vệ kia cũng chưa từng thấy qua, không biết nên ứng đối như thế nào, hai bên liền giằng co ở trong.

Đô Đốc xí sự Tạ Quang Thắng ngủ một giấc, vừa mới đứng lên, một ly trà mới uống hai ngụm, Trinh Tiểu Bố miệng đầy máu chạy vào, vừa vào cửa đã khóc lóc hô: "Xí sự đại nhân, có người đến gây chuyện ngoài kia".

Tạ Quang Thắng nhìn bộ dáng hắn, không khỏi cười ha hả: "Ha ha, Tiểu Bố, đây là đắc tội với ai, để người đánh thành bộ dáng như vậy?".

Vị Tạ Xí sự này dáng người thon dài, mày rậm dài, một đôi mắt phượng, mũi như cong như chim ưng, ba túm râu dài, ngày thường là nghi biểu đường đường, mặc dù đã trên dưới bốn mươi, nhưng lại được xưng tụng là mỹ nam tử. Nhưng đừng xem hắn rất có tướng nho gia, nhận biết chữ lại ít đến đáng thương.

Triều đình tuyển quan, thật là coi trọng tướng mạo, lúc trước Binh bộ Võ Tuyển ti tuyển quan, khi đó hắn tích chiến công, đã là một vị Thiên hộ, Võ Tuyển Lang trung thấy hắn tướng mạo tốt, cực kỳ hài lòng, nhưng còn muốn khảo sát thoáng tài văn của hắn, đối với một võ tướng mà nói, cái gọi là văn học, không khác giun dế, lang trung viết xuống trên giấy hai chữ "Châm chích" bắt hắn đi nhận thức, Tạ Quang Thắng thấy, há miệng nhân tiện nói: "Thiết đa"! Võ Tuyển Lang trung cười to, vốn muốn không cần, cuối cùng cảm thấy tướng mạo người này tốt, cuối cùng là đồng ý bổ nhiệm hắn là vệ chỉ huy.

Từ Thiên hộ tới vệ chỉ huy, đây chính là một chồ mấu chốt, Tạ Quang Thắng từ đó mới có thể từng bước thăng chức, tư lịch cho đến hôm nay, trở thành Đô Đốc Xí sự, quan to tam phẩm.

Trinh Tiểu Bố khóc ròng nói: "Đại nhân, có người làm phản. Hôm nay nguyên hải tặc Song Tự được triều đình chiểu an đến phủ đô đốc ta lĩnh ấn tín và dây đeo triện, ti chức nhìn bọn hắn hình thái thô lồ, không biết lễ nghi, liền có chút không ưa thích lắm. Lại nghe nói bọn họ đi Binh bộ trước, về sau là Ngũ quân đô đốc phủ, đây rõ ràng là không để chúng ta vào trong mắt, bởi vậy liền trào phúng bọn họ vài câu. Cũng là do miệng ti chức thiếu nợ, ai hiểu được những hải tặc này trong mắt không có ai, quen ngang ngược kiêu ngạo, đi đến, đá tung bàn xử án của ti chức, lại tát miệng ti chức vài cái, bộ dáng như vậy. Đại nhân, ti chức so với bọn họ, chỉ là một quan nhân nhỏ, đánh cho đến mức này cũng không sao, nhưng chuyện này này lan truyền ra ngoài, mặt mũi Ngũ quân đô đốc phủ chúng ta còn là cái gì?".

Tạ Quang Thắng vừa nghe, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Nhắc tới Ngũ quân đô đốc phủ, là quan hệ chỉ mật thiết cùng với vệ chồ các nơi, trên thực tế là ở phía trên Binh bộ. Phàm là quan võ tập quan, lưu quan, thổ quan tập thế, ưu dưỡng, ưu cấp các hạng, đều phải qua Ngũ quân đô đốc phủ, sau khi Ngũ quân đô đốc phủ chuyển giao Binh bộ, Binh bộ phê chuẩn, cụ thể phân đi đâu, bổ nhiệm, còn phải thông qua Ngũ quân đô đốc phủ. Cái khác như võ quan cáo sắc, thao luyện thủy bộ bộ kỵ, quân ngũ được đưa lương thảo hoặc thay thế bổ sung, lương bổng, truân phí và loại khí giới khó khăn, tàu xe, tình hình quân tình, soạn thảo văn sách, làm tất cả mọi việc, cũng là do Ngũ quân đô đốc phủ ra mặt, cùng với nha môn tương quan với nó kết hợp giải quyết.

Nói cách khác, ở ngoài sáng, Binh bộ chỉ có quyền điều binh, Ngũ quân đô đốc phủ mới nắm toàn bộ cơ cấu đầu mối trong ngoài quân sự. Ngũ quân đô đốc phủ biến thành kẻ phụ họa cho Binh bộ, khắp nơi bị Binh bộ quản chế, đó là việc hậu kỳ trong Minh triều. Cho nên, Hứa Hử đưa tiền bảo hộ, hẳn là nên bái Ngũ quân đô đốc phủ trước, sau đó mới đi Binh bộ. Đáng tiếc, mấy vị này hoàn toàn không biết, mà chính Hạ Tầm đại quan nhân cũng không phải là làm từng bước từng bước một để thăng lên, tầm nhận thức đối với những thứ này cũng không hiểu rõ lắm, lúc chỉ điểm bọn họ thì nói ra hai nha môn này, cũng không có trình tự trước sau.

Trinh Tiểu Bố bị người đánh, Tạ Quang Thắng không để ý, nhưng Trinh Tiểu Bố bị đánh liên lụy đến thanh danh Ngũ quân đô đốc phủ, Tạ Quang Thắng sẽ không có thể chịu, nhất là nghe nói bọn họ đi đến Binh bộ trước, sau mới là Ngũ quân đô đốc phủ, căn bản không để Ngũ quân đô đốc phủ vào mắt, Tạ Quang Thắng càng tức giận hơn.

Người thô kệch này nhảy bật lên, vỗ bả vai Trinh Tiểu Bố nói: "Tiểu Bố, chuyện này ngươi làm đúng, lão tử đi nhìn xem, bọn họ dám hoành hành, hoành hành qua cả lão tử!".

Trong quan nhân Ngũ quân đô đốc phủ, khí quan liêu nồng hậu, còn hơn cả lục bộ. Bởi vì quan viên Ngũ quân đô đốc phủ luôn luôn là do huân thích đảm nhiệm, tầng thứ tối cao là đại đô đốc, quan viên có thể đảm đương một bậc này là một loại công hầu như Từ Tăng Thọ, Lý Cảnh Long, quan viên kém nhất cũng phần lớn cũng là huân thích, một số nhỏ là theo tư lịch từng bước một đi lên.

Những võ quan trung tầng này so với các đại đô đốc còn khó chơi hơn, bởi vì chẳng những đại bộ phận bọn họ cũng xuất thân huân thích, hơn nữa tính lưu động không bì kịp triều thần, trên cơ bản vào phủ đô đốc, sẽ ở nơi này cả cuộc đời, bởi vậy tác phong quan liêu ở đây so với lục bộ nghiêm trọng hơn nhiều. Cho nên chồ này có không khí phân biệt đối xử và tính bài ngoại nghiêm trọng hơn nhiều so với các nha môn khác. Bọn người Hứa Hử đã mạo phạm Ngũ quân đô đốc phủ, Tạ Quang Thắng sẽ không chịu coi như không quan trọng.

Sau khi Chu Lệ trở thành hoàng đế, thì đại đô đốc Từ Tăng Thọ đã chết, Lý Cảnh Long biên soạn Thái Tổ Thật Lục, hiện giữ đại đô đốc là mấy vị Quốc Công Chu Năng, Khâu Phúc. Mấy vị Quốc Công này hết sức quen thuộc với Hạ Tầm, nếu như bọn họ ở đây, hiểu rõ quần đạo đảo Song Tự đã từng cứu trợ thế tử, sự tình có thể sẽ không náo loạn như vậy.

Nhưng bọn họ hiện tại không có ở phủ đô đốc. Sau khi nhận chức ở ngũ quân phủ đô đốc, đã bị Chu Lệ phái đi các nơi chỉnh đốn binh mã, hợp nhất quân đội cựu triều Kiến Văn, phủ đô đốc hoạt động bình thường vẫn là do Ngũ quân đô đốc phủ phụ trách. Bọn đối với lợi ích của Ngũ đô đốc quân bảo vệ quá mức nghiêm mật, sao có thể dung túng người mạo phạm.

Tạ Quang Thắng nổi giận đùng đùng chạy ra ngoài, trên mặt Trinh Tiểu Bố có hai má sưng húp, chợt lóe lên sự vui vẻ quỷ dị, vội vàng chạy theo ra ngoài.

Tạ Quang Thắng là Đô Đốc Xí sự Ngũ quân đô đốc phủ, chẳng những là người chủ sự, hơn nữa chức vị so với bọn Hứa Hử còn cao hơn, hắn khẽ động, bọn người Hứa Hử liền không dám vọng động. Cùng người khác đánh nhau nháo sự, nói như thế nào cũng thế, động võ với Đô Đốc Xí sự, không khác gì tạo phản, Hứa Hử mặc dù không hiểu rõ việc trên lắm quan trường lắm, nhưng đạo lý đơn giản này vẫn rất rõ ràng.

Ba người vừa hạ vũ khí xuống, liền bị Tạ Quang Thắng hạ lệnh trói, kéo tới cửa nha môn buộc vào cọc buộc ngựa, dùng tội xông tới bộ đường, mỗi người khiển trách ba mươi roi, tiết mục như vậy ở tất cả cửa nha môn còn rất ít trông thấy, cho nên người vây quanh xem náo nhiệt ở chồ này rất nhiều. Lúc Hạ Tầm chạy tới, chính là nhìn thấy cảnh tượng bọn Hứa Hử họ

vừa mới thụ hình xong.

Hạ Tầm hỏi rõ sự tình trải qua, sắc mặt lập tức ngưng trọng. Hắn không ngờ ba người Hứa Hử chỉ là đến Ngũ quân đô đốc phủ báo danh, nhận ấn, một việc nhỏ như vậy, lại có thể dẫn đến sự cố lớn như vậy. Từ loại góc độ nào đó mà nói, đảo Song Tự đã đóng dấu Phụ Quốc Công hắn, chuyện đánh roi trên người bọn Hứa Hử, nhưng lại vả vào mặt Hạ Tầm hắn, nếu hắn ngồi yên không để ý tới, vậy sau này không cần để ý nữa.

Nhưng nếu hắn muốn xen vào, giờ đây đương gia phủ đô đốc đều không ở chỗ này, hắn tìm tới cửa, có thể can thiệp với ai? Sau khi Khâu Phúc và Chu Năng trở về, làm sao không có một loại cảm giác bị người lấn sân vẽ trên mặt mình? Giao tình giữa hắn và Khâu Phúc, Chu Năng, chẳng lẻ còn có thể thân cận hơn so với người trong cửa nha môn bọn hắn? Bọn họ vừa mới chấp chưởng Ngũ quân đô đốc phủ, cũng cần dựng nên uy tín.

Ván này, không có lựa chọn lưỡng toàn. Hơn nữa không có khả năng cho hắn thời gian, chờ Khâu Phúc, Chu Năng trở về, sẽ giải quyết cùng bọn họ. Hoặc là, lựa chọn giao tình với hai Quốc Công, buông tha cho ba hải tặc, nhưng như vậy, thanh danh trên quan trường của hắn tất nhiên sẽ hao tổn nhiều, không biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục nguyên khí; Hoặc là, bảo vệ ba người Hứa Hử, để cho ba hải tặc không có rễ không căn cơ này lấy về mặt mũi, đạt được thuần phục của bọn họ, bỗng chốc lại đắc tội với hai nhân vật quan trọng.

Hắn không có lựa chọn khác, lại phải lựa chọn!

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 447

Có Thù Tất Báo.

"Đem người thả ra!".

Hạ Tầm ra lệnh một tiếng, thị vệ lập tức tiến lên, bắt đầu động thủ thả người, bọn thị vệ Ngũ quân đô đốc phủ vừa mới sử dụng hết hình, chợt thấy có người nhúng tay, người nhúng tay là ai bọn họ không nhận biết, nhưng một thân công phục kỳ lân bọn họ lại nhận ra, người này tối thiểu là nhất phẩm đương triều, bọn họ không thể trêu vào.

Đang trông quan hình Trịnh Kinh Lịch thấy thế, vội vàng chạy vào phủ đô đốc báo tin, Hạ Tầm nhìn ở trong mắt, lại không để ý tới. Hắn căn bản là không muốn rời đi như vậy, cứu người còn không thấm tháp, hoặc là không cứu, cứu người phải để cho bọn hắn tìm mặt mũi sau tràng diện này, mới tính hòa nhau một ván.

Hạ Tầm không phải bảo mẫu của bọn người Hứa Hử, một đại quan tứ phẩm triều đình, hai người đại quan ngũ phẩm, bình thường đến phủ đô đốc báo tin, chỉ là thủ tục bình thường, nếu cũng cần Phụ Quốc Công hắn ra lệnh hoặc là phái thị vệ đi theo, vậy mặt mũi Phụ Quốc Công hắn quá không đáng tiền.

Nhưng thực sự có người lấn lên trên đầu, chỉ cần chiếm đóng chữ lý, hắn không sợ phiền toái, ngươi muốn để người ủng hộ, phải thực hiện nghĩa vụ. Không sai, hắn là Dương Húc, một phát lên thượng vị, căn cơ rất cạn. Hắn có thể hình thành một đặc thù cân đối ở chính giữa cựu thần Kiến Văn và công thần Tình Nan, có các phương diện nhân mạch, cũng vì nguyên nhân này, bởi vì hắn ở trên triều không có lập trường xác định, không có hệ phái thuộc về mình, sẽ không uy hiếp được lợi ích của người khác.

Nhưng loại đặc thù này, từ khi thế lực quan trường tân triều Vĩnh Lạc trùng tổ, hình thành, cũng chú định để hắn chậm rãi rời ra bên ngoài, trở thành một nhân vật có cũng được mà không có cũng không sao. Ngươi sẽ không ảnh hưởng lợi ích của bất kỳ kẻ nào, thì không thể cho bất kỳ kẻ nào ích lợi, người hiền lành có thể có, nhưng chỉ có lúc phong hoa tuyết nguyệt

mới có thể mời ngươi đi ra xem xét, bình thường không cần ngươi.

Hạ Tầm vẫn chưa tới ba mươi tuổi, còn chưa tới lúc biết thiên mệnh, không nói trong tay hắn chưởng quản một chỉ đội ngũ đặc thù, muốn triệt để thoát ly ảnh hưởng của triều đình cũng không làm được, huống chi từ địa vị đề cao, hắn cũng có căn cơ chính trị của mình, muốn thực hiện việc báo công của mình, phải có lực ảnh hưởng, có ngôn ngữ nặng, một bình hoa chỉ để ngắm, ai sẽ phụ thuộc vào ngươi?

Đảo Song Tự là lực lượng thứ nhất Hạ Tầm tranh thủ có thể đặt ở bên ngoài, lợi ích thực tế của hai bên âm thầm buộc chặt cùng một chỗ trong lúc đó, chỉ cần điểm này, hắn sẽ không thể không trông nom. Dù là sẽ sinh ra khúc mắc với hai vị Quốc Công Khâu Phúc và Chu Năng. Muốn có quyền lực tất nhiên sẽ có đối thủ, không có tranh chấp, sẽ không có được.

Qua lời Hứa Hử kể và xác nhận, Hạ Tầm đã mang theo ba người Hứa Hử đi gặp thị vệ Trịnh Kinh Lịch, ba mặt một lời, tại trước mặt một vị Quốc Công, một thị vệ nho nhỏ căn bản không có đường giãy dụa, hắn đã kể tất cả những điều chính kiến và nghe thấy, biết SỊT tình trải qua.

Trong lòng Hạ Tầm chấn định, hắn liếc mắt nhìn Nhâm Tụ ưng và Vương Vũ Hiệp, nhàn nhạt nói: "Chuyện này, đối với các ngươi giáo huấn là rất tốt, sau này muốn làm việc ở trong quan trường, trên quan trường, rất nhiều lúc, không chỉ xem nắm tay ai đủ cứng, hiểu chưa?".

Nhâm Tụ Ưng và Vương Vũ hiệp tức giận bất bình, Hứa Hử lại nghe ra chút tư vị khác, hắn rõ ràng, Phụ Quốc Công đây là muốn xuất đầu vì bọn họ, nếu không, cũng không giáo huấn bọn họ, Hứa Hử lập tức ôm quyền nói: "Ti chức thụ giáo!".

Tạ Quang Thắng vội vàng từ trong phủ đô đốc đi ra, vừa thấy Hạ Tầm mặt trầm như nước đứng ở đằng kia, trong lòng trầm xuống, lập tức phát giác không ổn. Hắn là người thô tục, chỉ là bởi vì hắn không biết chữ, cho nên làm cho người ta có một loại ấn tượng như vậy, nhưng biết chữ cũng có thể là một tên ngốc, không biết chữ không có nghĩa là không có tâm kế, nếu Tạ Quang Thắng hắn là người thô kệch từ đầu đến cuối, hắn cũng sẽ không một đường leo đến vị trí Đô Đốc Thiêm sự.

Hắn lưỡng lự một chút, lập tức mặt đầy ý cười nghênh đón, vái chào thật dài về phía Hạ Tầm, cung kính nói: "Thì ra là Phụ Quốc Công đại giá quang lâm, mạt tướng Tạ Quang Thắng không tiếp đón từ xa, Quốc Công thứ tội, thứ tội".

Hạ Tầm cười nhẹ một tiếng, chỉ một ngón tay về phía bọn thị vệ đỡ ba người Hứa Hử mình đầy thương tích nói: "Quần đạo Song Tự, chính là nghĩa đạo, năm đó từng cứu trợ đương kim ba vị hoàng tử thoát khỏi kinh sư, bình yên quay về Bắc Bình, về sau lại từng luân phiên khổ chiến cùng Đông Doanh giặc Oa, có bọn họ kìm chế, cư dân vùng duyên hải ta mới không bị quá nhiều thương tổn. Hoàng Thượng cảm động và nhớ sự trung nghĩa của bọn họ, đặc biệt sai bản quốc công chiêu an bọn họ, trở thành mệnh quan triều đình.

Hôm qua bọn họ vừa mới vào triều, chờ đợi qua Hoàng Thượng gặp mặt, hôm nay đến Ngũ quân đô đốc phủ chỉ là chiếu theo quy củ, báo bị dẫn ấn, làm sao lại náo loạn thành cục diện như vậy? Ha ha, bản quốc công không phải Ngũ quân đô đốc phủ, theo lý thuyết, không nên hỏi đến. Nhưng mà, người là bản quốc công chiêu an, có tầng này quan hệ, ta hỏi một chút, Tạ Thiêm sự sẽ không cảm thấy bản quốc công xen vào việc của người khác chứ?".

Tạ Quang Thắng cả kinh, hắn thật đúng là không biết những hải tặc này cùng Phụ Quốc Công có quan hệ sâu xa như vậy, nếu hiểu rõ, cũng sẽ không xử trí nghiêm khắc như vậy, nhưng bây giờ sự tình đã làm, đành phải kiên trì, cười lớn nói: "Đương nhiên sẽ không, đương nhiên sẽ không, thực không dám giấu giếm, mấy người này tại Ngũ quân đô đốc phủ đá tung bàn xử án, gào thét quanh công đường, hạ quan chạy tới, bọn họ đang cầm đao giằng co cùng bọn thị vệ.

Quốc Công, tuy nói bọn họ từng là nghĩa đạo, nhưng cho dù thủa nhỏ tòng quân, vào sinh ra tử vì triều đình, tướng lãnh lập vô số công lao, mạo phạm thượng quan như vậy, cũng nên bị trừng phạt chứ? Nhưng Quốc Công đã ra mặt, mặt mũi này mạt tướng vô luận như thế nào cũng phải để ý, chuyện này mạt tướng không truy cứu, à... Sổ ghi chép khảo công cũng sẽ không ghi lại".

Các nha môn quan lại nhỏ, sai người đứng ở một bên xem, không biết Phụ Quốc Công có thể tiếp nhận yếu thế trước Tạ Quang Thắng, chấm dứt việc này hay không, Hạ Tầm cười nhẹ một tiếng nói: "Bọn họ không hiểu quy củ, mạo phạm thượng quan, lý nên bị trừng phạt. Nhưng mà, bản quốc đã hỏi qua, việc này có nguyên nhân, Tạ Thiêm sự có biết ba người hắn vì sao lại đại náo Ngũ quân đô đốc phủ không?

Tạ Quang Thắng lưỡng lự nói: "À... Hạ quan không biết. *..".

Hạ Tầm ngưng mắt nhìn hắn một lát, nhàn nhạt cười nói: "Tạ Thiêm sự không hỏi sự tình nguyên do, liền vọng động thực hiện hình phạt sao?".

Tạ Quang Thắng kiên trì nói: "Quốc Công, mặc kệ bọn họ xuất phát từ lý do gì, đá tung bàn xử án, đại náo Ngũ quân đô đốc phủ luôn là sự thật, hạ quan chấp pháp, mặc kệ hắn có nguyên do gì, phạm vào sai, nên bị phạt".

"Tốt, ha ha...". Hạ Tầm nhẹ nhàng vỗ tay, vừa chỉ vào thị vệ Ngũ quân đô đốc phủ kia nói: "Đem lời ngươi nói chuyện với Quốc Công vừa rồi, nói lại một lần với Tạ Thiêm sự".

Thị vệ kia đã nói qua một lần với Tạ Quang Thắng, nhưng Hạ Tầm đã nói, hắn cũng không dám không tuân theo, đành phải lắp bắp rồi lập lại một lần với Tạ Quang Thắng, Hạ Tầm mỉm cười nói: "Tạ Thiêm sự, giờ đây ngươi đã biết chứ?".

Sắc mặt Tạ Quang Thắng hết sức khó coi, miễn cưỡng nói: "Hạ quan... Biết".

Hạ Tầm Ừm một tiếng hỏi: "Hứa Hử, Nhâm Tụ Ưng, Vương Vũ Hiệp, đại náo Ngũ quân đô đốc phủ, mạo phạm thượng quan bản ti, tội không thể tha, Tạ Thiêm sự theo lẽ công bằng chấp pháp, nguyên cũng không sai. Nhưng mà, Trịnh Kinh Lịch này mạo phạm thủ trưởng, có ý định khiêu khích, đến nỗi gây ra loại sự tình này, nên xử trí như thế nào?".

Tạ Quang Thắng biến sắc, ánh mắt Hạ Tầm liền lành lạnh nhìn hắn.

Trong lòng Tạ Quang Thắng giãy dụa thật lâu, mới miễn cưỡng đáp: "Tất nhiên... Tất nhiên cũng nên bị trừng phạt".

Hạ Tầm nói: "Được, bản quốc công muốn nhìn xem, Tạ Thiêm sự làm sao chấp pháp theo lẽ công bằng!".

Tạ Quang Thắng cắn răng quát: "Có ai không, trói Trịnh Tiểu Bố lại cho ta".

Trịnh Tiểu Bố vừa nghe, bối rối kêu lên: "Thiêm sự đại nhân, không thể được, Ngũ quân đô đốc phủ ta, dù sao cũng không phiền tới người ngoài đến vung tay múa chân. Phụ Quốc Công, mặc dù quyền lực ngài lớn, cũng không quản được người Ngũ quân đô đốc phủ ta, Phụ Quốc Công, ngươi đây là không để Kỳ Quốc Công, Thành Quốc Công, Định Quốc Công vào mắt".

Hạ Tầm cười lạnh nói: "Xảo ngôn sắc sảo lắm, dùng các vị Quốc Công đến áp ta sao? Giờ đây xử trí ngươi, chẳng lẽ không phải quan Ngũ quân đô đốc phủ ngươi sao, Tạ đại nhân!".

Thân thể Tạ Quang Thắng chấn động, vội vàng nói: "Người đâu, trước đánh ba mươi roi!".

Hắn đã nghĩ rất rõ ràng, hôm nay khuất phục Phụ Quốc Công, xác thực sẽ không được thượng quan bản nha.

Vui mừng, nhưng khuất phục tại một vị Quốc Công cũng không tính là sự việc dọa người cỡ nào. Giờ đây Phụ Quốc Công nói rõ thà rằng tự hạ thân phận, cũng muốn so đo cùng bọn họ, thật sự muốn làm to chuyện, có hại nhất định là hắn, hắn không đáng vì một Trịnh Kinh Lịch, đắc tội một vị Quốc Công.

Hắn hiểu rõ Kỳ Quốc Công Khâu Phúc, Thành Quốc Công Chu Năng và Phụ Quốc Công Dương Húc đều là xuất thân hệ Bắc Bình, mà Định Quốc Công Từ Cảnh Xương và Dương Húc giao tình rất tốt, đó là giao tình hai đời phụ tử, nếu hắn không làm theo ý Phụ Quốc Công, Phụ Quốc Công muốn trừng trị hắn có rất nhiều phương pháp hữu dụng, chỉ cần sửa trị hắn bằng thủ đoạn xảo diệu một chút, không trực tiếp tổn hại mặt mũi của mấy vị Quốc Công, mấy vị Quốc Công chưa hẳn chịu xuất đầu làm chỗ dựa cho bọn người Hứa Hử như Phụ Quốc Công.

Tạ Quang Thắng cố gắng để vượt qua, phân phó nói: "Bịt miệng hắn, trói lại cho ta, ba mươi roi, không thể thiếu".

Lập tức có người xông lên, nhét một đống vải vào miệng Trịnh Tiểu Bố, roi da vung một tiếng nổ vang, liền hung hăng quất xuống.

Nhiều người xem như vậy, nhất là có Hạ Tầm và bọn người Hứa Hử, người dụng hình cũng không dám hạ thủ lưu tình, Trịnh Tiểu Bố này tại phủ đô đốc lừa trên gạt dưới, nhân duyên không được tốt, đã có đại nhân vật muốn trị hắn, dụng hình cũng lười bảo vệ cho hắn, trước hết cứ đánh nhiệt tình, đánh đến đâu da tróc thịt bong đến đó, Trịnh Tiểu Bố đau đến hai con mắt đều rơi ra, cánh mũi mấp máy, ô ô vài tiếng.

Hạ Tầm cười nhẹ một tiếng: "Tạ đại nhân, ba mươi roi, dường như không đúng thì phải?".

Tạ Quang Thắng ngẩn ngơ: "Quốc Công ý là gì?".

Hạ Tầm nói: "Hứa Hử so với Tạ Thiêm sự thấp hơn một bậc, mạo phạm thượng quan, ba mươi roi; Trịnh Kinh Lịch mạo phạm ba vị thượng quan, kém ít nhất ba cấp so với phẩm trật

thượng quan, tổng cộng hắn phải nhận chín mươi roi, hẳn là xem như khoan hồng độ lượng chư?”.

“Chín mươi roi? Đây không phải là muốn quất người sống thành người chết sao?”.

Tạ Quang Thắng cả kinh, lưỡng lự nói: “Quốc Công...”.

Hạ Tầm cười cười nói: “Hoàng Thượng bởi vì hoài niệm tiên đế, muốn xây một chỗ Báo Ân tự, chuyện này, dĩ nhiên là giao cho bản quốc công phụ trách. Dưới tay bản quốc công đang cần vài nhân thủ đắc lực, Tạ Thiêm sự xử sự công chính, bản quốc công rất hài lòng, không biết Tạ Thiêm sự có ý tứ tới giúp bản quốc công hay không, nếu ngươi có tâm này, bản quốc công có thể đệ trình lên Hoàng thượng!”.

Tạ Quang Thắng nghe câu này hàm ẩn sát khí, sau gáy phút chốc lạnh run, hắn liếc nhìn Trịnh Tiểu Bố, thầm nghĩ: “Mẹ nó, mặc ngươi bình thường ương ngạnh như thế nào đều không quan hệ, ai bảo ngươi động chạm đến Phụ Quốc Công? Phụ Quốc Công đây là muốn mạng ngươi, lão Tạ ta ốc còn không mang nổi mình ốc, không quản được ngươi!”.

Trong mắt Tạ Quang Thắng xẹt qua một tia sát khí, nghiêm nghị quát: “Đánh cho ta, chín mươi roi! Mẹ nó, chưa ăn no com sao, dùng khí lực mạnh hơn!”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 448

Thiên Cơ Khó Dò.

Bốp! Bốp! Bốp! Roi da co lại một cái, liền có vài giọt máu rơi vào trong chậu gỗ lớn bên cạnh, nước trong chậu đã sớm trở thành một mảnh máu hồng, mỗi một roi đánh xuống, đều làm trán Trịnh Kinh Lịch nổi gân xanh, tuy đau nhức vào tận xương, nhưng hết lần này tới lần khác không thể cất tiếng nói.

"Quốc Công!".

Ba người Hứa Hử, Nhâm Tụ Ưng, Vương Vũ Hiệp hàm chứa đầy nhiệt tình nhìn sang Hạ Tầm, một câu cũng không thể phát ra.

Hôm nay Hạ Tầm xuất đầu vì bọn họ như thế, với vài hán tử giang hồ ân oán rõ ràng này, đã một mực ghi ở trong lòng.

Hạ Tầm xoay người nói: "Tất cả đứng lên đi, Bản quan còn muốn vào cung kiến giá, sau khi trở về, sẽ nói với các ngươi!". Hắn nhảy lên lưng ngựa, lại nói: "Lưu lại mấy người, chiếu cố cho bọn họ trước".

Hạ Tầm giơ roi đánh ngựa, đi thẳng đến hoàng cung, ba người Hứa Hử cùng vài tên thị vệ Phụ Quốc Công còn ở lại tại chỗ, vài tên đao phủ vừa mới dụng hình với bọn họ bây giờ lại thay nhau ra trận, một người mệt mỏi thì đổi một người khác, Phụ Quốc Công bao che khuyết điểm như vậy, người dưới tay hắn còn đang ở bên cạnh nhìn, mấy người này cũng không dám dùng ít sức. Trên mặt Tạ Quang Thắng thoạt đỏ thoạt trắng, trong lòng xấu hổ phẫn nộ cũng không dám ngăn lại, đành phải phất tay áo vào phủ, nhắm mắt làm ngơ.

Hạ Tầm lên ngựa chạy một lúc, gió thu đập vào mặt, không khỏi thở ra một ngụm trọc khí thật dài. Hắn giờ đây xem như rõ ràng Phi tướng quân Lý Quảng nhất đại hào kiệt, vì sao đối với chuyện Bá Lăng úy ngăn cản hắn vào thành lại canh cánh trong lòng. Sau này phục quan nguyên chức, chuyện thứ nhất chính là giết chết Bá Lăng Úy.

Người trong giang hồ "thân bất do kỷ, một chén com đức phải đền", có oán tất báo. Có đôi khi, chưa chắc là trong lòng nổi lên sát tâm, mà là không thể không giết. Hôm nay đã vậy, hắn dùng thân phận Quốc Công, so đo với một bát phẩm Kinh Lịch, giá trị con người tự giác đã rơi xuống, mặt mũi thật là không ánh sáng, nhưng hắn không ra mặt, giờ đây không người nào có thể thay hắn ra mặt.

Nhân vật như Trịnh Kinh Lịch, chỉ cần hắn động mồm mép, có thể khiến cho hắn chết đột tử. Nhưng đây là quan trường, khiến cho hắn chết đột tử, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Việc trên quan trường, phải dùng thủ đoạn trên quan trường, đấu là quyền, đấu là thế, càng cần đấu hơn, là cảnh tượng, vận dụng đến đặc vụ, vậy đã rơi xuống đẳng cấp thấp.

Hạ Tầm tự nghĩ: Có một số việc, không tiện lợi để ta ra mặt, xem ra, nên bồi dưỡng vài nhân vật trên quan trường ra mặt mới được. Nhưng mà, làm việc có lợi tất có hại, Hạ Tầm cũng không biết, những người đi qua nha môn Ngũ quân đô đốc phủ kia đã trở về cửa nha môn nhà mình báo cáo, quan trường cả Đại Minh không người nào không biết Phụ Quốc Công đặc biệt bao che cho người dưới, người khác không thể trêu chọc được.

***

Hạ Tầm chạy tới hoàng cung, đem lai lịch và hoàn cảnh xung quanh Từ Ân tự, các phương diện quan trọng hắn tìm kiếm được cẩn thận hồi báo về phía Chu Lệ, Chu Lệ vừa nghe vừa hỏi, vui vẻ nói: "Tốt, tốt tốt, Từ Ân tự, Từ Ân... Cải biến thành Báo Ân tự, rất hợp tâm ý trẫm, đây là thiên ý. Tốt, chuyện này có thể lập tức bắt tay vào làm, báo lên cho Công bộ đi".

"Vâng, thần lập tức đi ngay".

Hạ Tầm vái chào thật sâu về phía Chu Lệ, cáo từ đi ra ngoài. Sau khi Hạ Tầm đi một lúc, Mộc Ân liền vào bẩm báo: "Hoàng Thượng, Đô Sát viện Ngự sử Hải Thuần cầu kiến".

Chu Lệ vừa phê duyệt tấu chương, vừa nói: "Gọi hắn vào!".

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần buộc tội Phụ Quốc Công Dương Húc, Dương Húc làm loạn chính sự, liên quan đến tính mạng, xin Hoàng Thượng nghiêm trị!".

"A?". Chu Lệ dừng ngòi bút lại, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, chấm bút vào trám mực, tiếp tục phê duyệt tấu chương, hàn nhạt hỏi: "Hắn làm chuyện gì?".

Hải Thuần nói: “Thần đi qua Ngũ quân đô đốc phủ, nhìn thấy Phụ Quốc Công Dương Húc đang đứng trước cửa, người các nha môn chật ních xung quanh, thần tiến lên nhìn một chút. Thì ra...”. Hải Thuần đem sự tình trải qua nói lại một lần, người này chính trực, thật ra không thiên vị Ngũ quân đô đốc phủ, thị vệ phủ đô đốc nói việc xảy ra, hắn đều tự thuật một chữ không thiếu để hoàng đế hiểu rõ, Chu Lệ lại chấm trám mực, cười nhạt nói: “Dựa vào lời ngươi nói, phủ đô đốc, cậy vào việc quản quân quyền, khi nhục thượng quan, tình huống là thật. Bọn người Hứa Hử mạo phạm thượng quan, đã bị trừng phạt, Trịnh Bố này cũng đã bị phạt giống như vậy, có gì không đúng?”.

Hải Ngự sử tức giận nói: “Hoàng Thượng, Trịnh Bố mặc dù ứng chịu trùng phạt, cũng không nên xuất phát từ việc Phụ Quốc Công cưỡng bức, hành vi Phụ Quốc Công như thế, không phải là làm việc công, thật là vì bản thân. Nếu đại quan trên triều đình cũng đều như vậy, cậy vào quyền thế cưỡng bức người khác, kỷ cương triều đình ở đâu?”.

Chu Lệ nhàn nhạt nói: “Sự tình đã không có sai, cần gì phải hỏi tội hắn?”.

“Hoàng Thượng, Trịnh Kinh Lịch khi nhục ngoại quan, Tạ Thiêm sự có chỗ bất công, bọn họ còn có thủ trưởng, triều đình còn xem xét, vô luận như thế nào, không tới phiên Phụ Quốc Công đi quản, hắn đây là lấy lòng ngoại quan, bồi dưỡng thế lực bản thân, hành vi như thế...”, Chu Lệ cắt đứt hắn lời nói, nhàn nhạt nói: “Trẫm chỉ hỏi kết quả, không hỏi quá trình. Lui ra đi!”.

Hải Thuần ngẩn ngơ, đành phải nhẫn nại đáp: “Vâng, thần, tuân chỉ!”.

Sau khi Hải ngự sử lui ra ngoài, Chu Lệ ngừng bút, hơi xuất thần một hồi, lẩm bẩm: “Dương Húc... Bắt đầu bồi dưỡng thế lực của mình rồi sao...

Ánh mắt hắn lập lòe thần thái khó nói lên lời, sau một lát liền kêu: “Người đâu!”.

Mộc Ân ứng tiếng đi ra, khom người nói: “Hoàng Thượng!”.

Chu Lệ nói: “Đi Thái y viện, lấy chút ít kim sang dược tốt nhất, ban thưởng cho Vệ chỉ huy Song Tự Hứa Hử, Phó chỉ huy Nhâm Tụ Ưng, Vương Vũ Hiệp”.

“Nô tỳ lĩnh chỉ”.

“Truyền chỉ, giáng chức Ngũ quân đô đốc phủ Đô Đốc Thiêm sự Tạ Quang Thắng xuống

vệ chỉ huy Lan Châu, lập tức đến nhận chức".

"Nô tài lĩnh chỉ".

Mộc Ân ngắm Chu Lệ liếc, thấy hắn phất phất tay, vội vàng điểm mũi chân lui ra ngoài.

Hạ Tầm đối với việc này đều không biết, sau khi rời khỏi hoàng cung, liền đi Công bộ. Thượng Thư Công bộ Trịnh Tứ dính vào nhóm gian bảng, bị Hình bộ giam vào nhà tù, là quan viên Hạ Tầm đi vào trong ngục phục chúng, chấp nhận tội được ra tù phục quan nguyên chức, bởi vậy mười phần cảm kích đối với Hạ Tầm, sau đó vẫn rất thân cận với Hạ Tầm.

Vừa thấy Hạ Tầm đến, Trịnh Tứ vội vàng đích thân ra nghênh đón, đưa Hạ Tầm vào trong nha môn, như kiểu nghênh thượng khách.

Hai bên ngồi xuống, hàn huyên vài câu, Hạ Tầm nói ý đồ đến đây cho hắn biết, đừng nói là ý tứ hoàng đế, cho dù chỉ là ý tứ cá nhân của Hạ Tầm, hắn cũng muốn tận khả năng phối hợp, miệng lập tức đáp ứng. Sau đó gọi Công bộ Thị Lang Hoàng Lập Cung, cho hắn toàn quyền phụ trách việc này, không chỉ phụ trách làm tốt tấu chương xin xây đại Báo Ân tự, hơn nữa sau này còn đại biểu Công bộ, phối hợp với Phụ Quốc Công toàn lực hoàn thành việc này.

Lúc hai bên trò chuyện với nhau thật vui, tiên hình trước cửa Ngũ quân đô đốc phủ đã kết thúc. Chín mươi roi, mỗi một roi đều muốn kéo theo một đống máu thịt, chín mươi roi đánh xuống, đã đem thân hình gầy gò của Trịnh Kinh Lịch co lại thành máu thịt mơ hồ, nhìn không ra hình người, khi hắn bị cởi xuống, dây thừng rút ra đã ăn sâu vào trong da thịt, bị thương nặng như vậy, chỉ sợ hắn thật là khó qua khỏi, mà hắn không chết ngay tại chỗ, vẫn còn nguyên một hơi thở, làm người đứng xem càng giật mình.

***

Vẫn là ở giữa căn phòng hôn ám, vẫn là chiếc bàn đặt giữa phòng, trước bàn ngồi một người, đối diện với hắn còn một người đứng.

Người ngồi hỏi: "Trịnh Bố bị tiên hình?".

Đứng người đáp: "Đúng, chẳng ai ngờ rằng, Dương Húc đúng lúc chạy qua nơi đó, hắn không chỉ xem, mà còn cứu ba hải tặc Song Tự này, lại bức Tạ Thiêm sự vận dụng hình phạt giống như vậy với Trịnh Kinh Lịch".

Người ngồi chậm rãi hít một hơi hỏi: "Trịnh Bố giờ đây thế nào?".

"Đã đưa đi chạy chữa, nhưng mà... Với thương thế nghiêm trọng, chỉ sợ...".

Người ngồi nhẹ nhàng khoát tay áo, người đứng lập tức lui ra ngoài. Người ngồi im miệng không nói một lát, nhẹ nhàng cười một tiếng, tự nhủ nói: "Vì ba hải tặc, vui lòng mâu thuẫn với Ngũ quân đô đốc phủ, vui lòng mâu thuẫn với Kỳ Quốc Công, Thành Quốc Công... Ta còn chuẩn bị rất nhiều ở phía sau, không thể tưởng được cũng đã vào tròng, một đám hải tặc đảo Song Tự, đã trọng dụng như vậy? Dương Húc ơi là Dương Húc, ta thật đúng là không hiểu".

***

Sau khi Hạ Tầm rời khỏi công bộ, lập tức quay về Ngũ quân đô đốc phủ, bọn người Hứa Hử còn ở lại nơi đó.

Ba người Hứa Hử tuy gây ra chuyện ở Ngũ quân đô đốc phủ, nhưng cũng không coi là quá lớn, dùng thân phận một vệ chỉ huy, đại náo phủ đô đốc, cho nên chọc giận Đô Đốc Thiêm sự Tạ Quang Thắng, nhưng bọn họ rốt cuộc vẫn là quan tứ phẩm, quan ngũ phẩm, Tạ Quang Thắng mặc dù quyền lực rất nặng, luận phẩm trật cũng chỉ cao hơn một bậc so với bọn hắn. Thưởng phạt là thưởng phạt, thế nhưng không thể không vì phẩm hàm thấp hơn mà đánh chết, hơn nữa ba người dáng người.

Khôi ngô rắn chắc, thương thế thật ra không tính là nặng.

Cho nên Hạ Tầm mới an tâm để bọn họ ở lại nơi đó, để cho bọn họ quan sát việc hành hình, chính là để cho bọn hắn có một cơ hội hả giận. Những người này vừa mới quy phục, trong lòng vẫn là một đám hải tặc bất tuân, Hạ Tầm thật lo lắng bọn họ nhất thời tức giận, một lần nữa phản triều đình, dùng tính cách cường thế của Chu Lệ, có thể tiếp nhận bọn họ một lần, tuyệt đối sẽ không tiếp nhận lần thứ hai, người thay đổi liên tiếp, sẽ không được Chu Lệ tiếp nhận.

Ngày nay sự tình đã xong, hắn nhanh chóng đi đến chỗ bọn họ, để giúp bọn họ chữa trị, an ủi thoáng qua để bọn họ yên tâm. Chờ lúc hắn chạy tới, đám người vây xem đã tản đi, cọc buộc ngựa trước cửa Ngũ quân đô đốc phủ còn có vết máu loang lổ, Trịnh Kinh Lịch không cánh mà bay, chỉ có ba người Hứa Hử và mấy thị vệ Hạ Tầm lưu lại.

Mắt thấy Trịnh Kinh Lịch bị đánh đến hấp hối được người khiêng đi, Nhâm Tụ Ưng và

Vương Vũ cũng hết giận bảy tám phần, vừa thấy Hạ Tầm chạy đến, ba người vội vàng tiến lên chắp tay trước ngực hành lễ, Hạ Tầm đỡ Hứa Hử nói: "Miễn lễ miễn lễ, thương thế thế nào?".

Hứa Hử nói: "Quốc Công yêm tâm, mấy thương thế đó đối với chúng ta không tính là chuyện gì".

Hạ Tầm nói với bọn thị vệ: "Nhường ba con ngựa, ta cùng...".

Hắn vừa nói đến chỗ này, phía sau có người cao giọng nói: "Khẩu dụ Hoàng Thượng, ban thưởng Vệ chỉ huy Song Tự Hứa Hử, Phó chỉ huy Nhâm Tụ Ưng, Vương Vũ hiệp kim sang dược".

Hạ Tầm ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Mộc Ân dẫn hai nội thị, đang cười tủm tỉm đứng ở phía sau, Mộc Ân khoát tay ra, hai nội thị liền bưng kim sang dược thượng phẩm đưa lên trước, Hạ Tầm kịp phản ứng, vội vàng nói với bọn Hứa Hử: "Còn không mau tạ ơn thánh ân Hoàng Thượng", Mộc Ân vội nói: "Ba vị tướng quân trên người có thương tích, sẽ không bắt quỳ, nhanh tiếp, còn trông mong ba vị tướng quân điều dưỡng tốt thân thể, nhằm báo ân quốc gia" Phất trần vung lên, hạ thấp người hướng Hạ Tầm nói: "Quốc Công, hoàng thượng hạ ý chỉ, giáng chức Đô Đốc thiêm sự Tạ Quang Thắng làm vệ chỉ huy Lan Châu. Chúng ta còn phải đến trong Ngũ quân đô đốc phủ tuyên chỉ, sẽ lưu lại đây lâu, cáo từ".

Hạ Tầm kinh ngạc chắp tay: "Công công đi thong thả!". Vẻ mặt hoang mang nhìn sang Mộc Ân đang đi vào Ngũ quân đô đốc phủ, Hạ Tầm quay người lại, thấy Hứa Hử cùng Nhâm Tụ Ưng, Vương Vũ hiệp đã đồng loạt quỳ trên mặt đất, kích động nói: "Quốc Công ra mặt cho chúng ta như thế, chúng ta không thể không báo, từ nay về sau, lên núi cao xuống biển lửa, chỉ cần Quốc Công gia dặn dò một tiếng, ti chức dù thế nào cũng tuân mệnh!".

Người không hợp cần biện pháp không hợp để tranh thủ, như loại đạo tặc lưu lạc Đông Hải từ thủa nhỏ này, cộng đồng ích lợi hoặc là cùng chung chí hướng, đều không thể thu hết tâm ý, bọn họ quan tâm nhất là khí phách! Người tranh một khí phách, phật tranh một nén hương! Hạ Tầm cho bọn hắn mặt mũi, lại còn lên tận trên tố cáo, trong lòng bọn họ, từ giờ khắc này, mới thật sự coi hắn làm lão đại.

"Nói quá lời, nói quá lời, mau đứng lên, mau mau đứng dậy!". Hạ Tầm vội vàng đỡ bọn họ lên, trong lòng kinh nghi bất định: "Hoàng Thượng tại sao lại biết nhanh như vậy? Lại còn ban thuốc, trừng phạt Tạ Thiêm sự, với tính cách cường ngạnh của Hoàng Thượng, đối với

một đảo Song Tự, bày ra ân như thế, rốt cuộc Hoàng Thượng có ý tứ gì?”.”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 449

Hạ Sáo

Đại đô đốc tọa trấn bên trong Ngũ quân đô đốc phủ, có ba vị Quốc Công, theo thứ tự là Kỳ Quốc Công Khâu Phúc, Thành Quốc Công Chu Năng, Định Quốc Công Từ Cảnh Xương. Gọi là đánh chó ngó mặt chủ, có ba vị nhân vật quan trọng như vậy làm chủ nhân Ngũ quân đô đốc phủ, bất kể là ai, muốn động đến người Ngũ quân đô đốc phủ, đều phải nghĩ kỹ.

Nhưng Hạ Tầm chẳng những động, hơn nữa còn quất roi Kinh Lịch, giáng chức Tạ Thiêm sự, thủ đoạn phản kích lôi đình như thế, tất cả mọi người nhận định Ngũ quân đô đốc phủ chỉ là vô tâm, điều kiện tiên quyết dễ dàng bỏ qua, hình tượng Hạ Tầm vốn là người hiền lành và người vô hại nhất, lập tức nhảy vào ánh mắt thế lực chính đàn khắp nơi.

Bọn họ lúc này mới ý thức được, thì ra Phụ Quốc Công lại có năng lượng lớn như vậy, lại cường thế như vậy, thánh sủng lại long trọng như vậy, ai cũng không dám khinh thường người ra vẻ cô đơn, nhân vật ở chính đàn cũng không mấy ai giúp đỡ này, trên thực tế Hạ Tầm lúc này cũng không tính là người cô đơn, bởi vì hắn lại làm một sự kiện: Mời khách!

Chuyện mời khách thân mình này không tính là gì, đại quan trong kinh thỉnh thoảng sẽ ăn cơm khách một phen, nhưng Hạ Tầm mời khách, lập tức mời toàn trọng thần triều đình dậm chân một cái sẽ khiến kinh thành rung chuyển, vậy không chỉ là mời khách đơn giản như vậy, đây là kiếm sáng, Phụ Quốc Công gần đây chỉ lo liệu trung dung, rốt cuộc cũng lộ ra vẻ bên trong.

Hạ Tầm mời khách, ngụy trang là ngày trở lại kinh, các vị đồng liêu nghênh đón, hôm nay chính thức đáp tạ.

Hạ Tầm lấy lý do như thế, là vì hắn đã mơ hồ phỏng đoán được tâm tư Vĩnh Lạc hoàng đế, Hoàng Thượng giáng chức Thiêm sự Ngũ quân đô đốc phủ, công khai ủng hộ, cho phép hắn thành lập thế lực của riêng mình.

Chu Lệ đã không đả đảo đám quân thần tiền triều, cũng không phải hoàng đế danh chính

ngôn thuận kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, cho nên phương thức hắn thành lập chính quyền mới cũng khác với những người khác, hắn trực tiếp cướp lấy quyền lực trên đỉnh Kim Tự Tháp, từ đó khống chế cả nước, hắn không cách nào, cũng không thể nào, triệt để thay máu cả chính quyền chỉ trong một lúc.

Đừng xem cựu thần Kiến Văn trong việc huyết tinh tẩy trừ dường như đều không có sức phản kháng, nhưng bọn hắn chỉ là tạm thời ẩn nhẫn, đến khi cục diện chính trị ổn định lại, thế lực cựu triều không muốn ủng hộ Chu Lệ, sẽ từng bước phát động phản công. Thủ đoạn phản công chưa chắc là cờ xí đối kháng, chỉ cần kiểu tấn công tiêu cực, dùng kiểu ngáng chân, sử dụng ám chiêu, loại hao tổn máy móc này làm người ta chịu không được, nhất là Chu Lệ, một người hùng tâm bừng bừng như vậy, muốn làm đại sự nghiệp một phen.

Đương nhiên, cựu thần chưa hẳn sẽ không chịu quy phục đế mới, nhưng hoàng đế không có hỏa nhãn kim tinh, nếu hắn khảo sát từng người, thẳng đến lúc xác định bọn họ ủng hộ, việc này cần một thời gian tương đối dài, đối với Chu Lệ muốn làm một phen đại sự nghiệp mà nói, việc này cũng giống như bắt hắn phải chờ đợi.

Cho nên, Vĩnh Lạc hoàng đế cần nuôi trồng thế lực mới, bồi dưỡng thế lực trọng thần tâm phúc hệ Bắc Bình! Hoàng đế muốn xen vào thiên hạ, không cách nào khác, việc mình thì phải tự làm, hắn cần một số thần tử cường lực chia sẻ trách nhiệm cho hắn, hắn là một gốc cây đại thụ che trời, các loại thế lực rắc rối khó gỡ chính là thân cành và rễ cây của hắn, xuống chút nữa, những quan viên đê cấp kia, quan viên địa phương chính là cành lá và nhụy hoa, hắn cần dùng thân cành và rễ cây mới, dần dần thay thế bộ rễ và thân cành của cựu triều.

Hạ Tầm lúc này là đối tượng đối nghịch cũng là công thần hệ Bắc Bình, việc này không có vấn đề gì, hoàng đế chỉ sợ các thần tử không làm việc, không sợ các thần tử đối lập và cạnh tranh, chỉ cần bọn họ có đối lập, sẽ cố gắng tranh thủ tất cả người có thể tranh lấy, thành lập thế lực của mình, mà trong triều giờ đây nhiều nhất chính là quan viên cựu triều, một bộ phận rất lớn trong bọn họ, tất nhiên dưới loại cạnh tranh này sẽ bị các đại thần hắn tin tưởng lôi kéo, hấp thu, thế lực cựu triều sẽ dần dần phân hóa tiêu vong.

Mà chút tâm phúc trong lúc đó sẽ có cạnh tranh, sẽ kiệt lực nguyện trung thành với hắn, cố gắng làm việc vì hắn, dù sao quyền lực tất cả mọi người đều đến từ chính hắn. Mọi người hòa hợp êm thấm là không thể nào, cũng là nguy hiểm nhất, thích hợp nhất để phe phái cạnh tranh, đối với hoàng đế chỉ có chỗ tốt.

Về phần khả năng không khống chế được, Chu Lệ cũng không lo lắng, hắn vừa cường thế lại tự tin, có hắn cao cao tại thượng điều đình, cân đối, có thể cam đoan tất cả đều khỏe mạnh, phát triển phương hướng chính diện. Nếu có người thoát ly quy tắc trò chơi hắn định ra, làm nguy hại đến sự thống trị của hắn, tất nhiên hắn sẽ ra tay bóp chết loại cục diện nguy hiểm này.

Trong mắt hắn, toàn bộ thiên hạ chính là một ván cờ, mỗi người đều là một con cờ trên bàn cờ, tính chủ đạo và vận mệnh mỗi một quân cờ, là người chơi cờ như hắn định đoạt. Nghĩ thông suốt điểm này, Hạ Tầm không kiêng nể gì cả.

Hạ Tầm mở tiệc chiêu đãi người, đội hình quá khổng lồ, đủ để cho văn võ cả triều ghé mắt lên nhìn.

Phương diện huân thích, có hai vị Phò mã Vương Ninh Mai Ân; phương diện công thần, có Tào Quốc Công Lý Cảnh Long và Định Quốc Công Từ Cảnh Xương; phương diện võ tướng, có Đô Đốc Trần Huyên, cùng với ba vị Chỉ huy sứ đảo Song Tự thương thế đã khỏi hẳn, ba người này đã chính thức đóng dấu Phụ Quốc Công hắn, cũng là lần đầu tiên hắn làm cho mình lộ diện công khai trước mặt triều thần, đây cũng là một loại biến tướng bồi dưỡng.

Phương diện quan văn, có Đại học sĩ Giải Tấn, Thượng Thư Binh Bộ Như Thường, Thượng Thư Hộ bộ Vương Độn, Thượng Thư Công bộ Trịnh Tứ, Thượng Thư Lại bộ Trương Thẩm, Công bộ Thị Lang Hoàng Lập Cung, Lại Bộ Thị Lang Mao Thái Hành, Tả đô Ngự sử Trần Anh, Phó đô Ngự sử Ngô Hữu Đạo, Ngự Sử Doãn Xương Long, Hoàng Chân, ngoài ra, còn có cẩm Y vệ Nam trấn phủ ti Lưu Ngọc Quyết.

Từ những người tụ tập ở đây cũng có thể thấy được, cựu thần Kiến Văn vẫn cầm giữ đại bộ phận chức quyền trong triều đình, nếu Chu Lệ không có vài đỉnh núi thuộc về mình, lại sai son Đại vương đi chiêu binh mãi mã, tranh thủ cựu thần, lựa chọn duy nhất của những cựu thần này chỉ có thể là đoàn kết, hiển nhiên là bất lợi cho Chu Lệ.

Tiệc rượu xếp đặt ba bàn, món ăn quý và mỹ vị lạ đầy bàn. Tay trái là một bàn ít người nhất, bởi vì ngồi bàn này có Trần Anh. Tuy Vĩnh Lạc hoàng đế sau khi đăng cơ, tẩy trừ chính trị đã chấm dứt, nhưng xử lý tiếp sau vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt, cho nên Trần Anh và Kỷ Cương trước mắt vẫn là tiêu điểm của cả triều đình, nhất cử nhất động của bọn họ, vẫn xúc động thần kinh của rất nhiều người.

Tại đây, cho dù là Hạ Tầm so tay với Ngũ quân đô đốc phủ đã toàn thắng cũng không thể

sánh bằng, dù sao Hạ Tầm lợi hại đến mấy, cũng là ngươi chọc đến đầu hắn, hắn mới có thể tức giận, mà Trần Anh và Kỷ Cương tựa như một đôi chó điên, không chừng cắn loạn người ta, trong lúc ngươi vô tâm nói một câu, khả năng hắn nghe vào trong tai chính là một tội trạng, cho nên tất cả mọi người vô ý thức tránh xa hắn.

Cùng bàn với hắn là Phó đô Ngự sử Ngô Hữu Đạo, Ngự Sử Doãn Xương Long, Hoàng Chân, đây đều là người Đô Sát viện, đương nhiên không thể cách xa người lảnh đạo trực tiếp, ngoài ra Hứa Hử, Nhâm Tụ Ưng, Vương Vũ Hiệp. Trần Anh ngồi ở ghế chủ vị, bên tay phải ngồi một người trẻ tuổi mặc áo bào trắng tuấn nhã ôn nhu như xử nữ, đó là cẩm Y vệ Nam trấn phủ Lưu Ngọc Quyết, mà bên tay trái hắn tạm thời không có ai.

Khách và chủ liên hoan, lúc đang chén tạc chén thù, lão quản gia ở cửa ra vào bỗng hô lên: "Cẩm Y vệ Đô Chỉ huy sứ Kỷ Cương Kỷ đại nhân đến...".

Một tiếng hô này, bốn phía lập tức lặng ngắt như tờ, không có biện pháp, giờ đây Kỷ Cương đầy tiếng xấu bên ngoài, đừng xem ở đây ngồi rất nhiều công hầu và quan nhất nhị phẩm ở lục bộ, đối với chính tam phẩm Đô Chỉ Huy Sứ Cẩm Y vệ này, vừa nghe tên hắn, trong lòng quả thực có phần kiêng kỵ.

"Ti chức có một chuyện phải làm, cho nên đến chậm một bước, Quốc Công thứ tội, thứ tội!".

Kỷ Cương mặt mày hớn hở đi tới, ôm quyền xưng tội về phía Hạ Tầm, sau đó lại ôm quyền hành lễ về phía các vị Quốc Công, Phò mã, tất cả mọi người ở đây, người phẩm trật cao hơn so với hắn thì vuốt cằm, phẩm trật đồng cấp hoặc thấp hơn so với hắn đều đều đứng dậy đón chào, thậm chí vài vị Thị Lang cao hơn một bậc so với Kỷ Cương cũng vô ý thức đứng lên. Kỷ Cương, lớn tiếng dọa người thật là có hiệu quả.

Hạ Tầm an tọa bất động, thản nhiên cười nói: "Kỷ Cương, ngươi không chỉ đã muộn một chút, ta mời đi uống rượu, ngươi cũng dám muộn, lời đầu tiên phải phạt ba chén!".

Đô Ngự sử Trần Anh và Kỷ Cương là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, rất hợp tính tình, vừa thấy Kỷ Cương đến, liền mặt mày hớn hở ngoắc lại nói: "Kỷ đại nhân, ngồi ở đây, ngồi ở đây, đã sớm lưu lại vị trí cho ngươi".

Bàn tiệc Hạ Tầm ngồi, không phải Quốc Công, Phò mã, thì chính là nhất phẩm Thượng Thư, xác thực không có vị trí cho Kỷ Cương hắn, Kỷ Cương liền đi tới bên cạnh Trần Anh,

gọi người lấy chén, rót đầy ba chén rượu, cởi mở cười nói: "Hôm nay Phụ Quốc Công gia mời uống rượu, ti chức lại tới chậm, đáng bị phạt, Kỷ Cương tự phạt ba chén, thỉnh tội về phía Quốc Công gia".

Nói xong liền nhất nhất uống cạn ba chén rượu, lại ôm quyền về phía mọi người, lúc này mới ngồi xuống. Trần Anh cười hì hì nói: "Kỷ đại nhân, án gì mà quan trọng như vậy, đến tiệc rượu của Phụ Quốc Công gia cũng phải trì hoán?".

Kỷ Cương gắp một món ăn, lau miệng nói: "Cũng không còn gì, chính là giam hình một người, xử quyết phạm nhân vốn không cần phải ta đi giam hình, nhưng người này là khâm phạm, Hoàng Thượng đích thân hạ chỉ, Kỷ mỗ nào dám chủ quan, bằng không, Phụ Quốc Công gia gọi đến, đại sự đến mấy Kỷ Cương cũng phải bỏ qua.

Quả hình?

Hạ Tầm cả kinh, những ngày này trong kinh đã bình tĩnh trở lại, đây là động đến ai vậy? Hắn liền vội vàng hỏi: "Hoàng Thượng xử quyết người nào vậy, cần đường đường Đô Chỉ huy sứ như ngươi đích thân giam hình, quan nhân này sợ là không nhỏ được".

Mọi người cũng đều lắng nghe, Kỷ Cương cười hắc hắc nói: "Ngoại trừ Thiết Huyễn to gan lớn mật kia, dám cầm linh vị Thái tổ hoàng đế làm tấm chắn, khinh nhem linh thiêng Thái tổ trên trời, còn có người nào khác sao?".

Mọi người nghe xong liền chấn động một hồi, Hạ Tầm vội vàng hỏi: "Thiết Huyễn đã bị bắt trở lại? Hoàng Thượng xử trí như thế nào?".

Hạ Tầm vừa hỏi chuyện này, mọi người bên cạnh cũng đều dựng lỗ tai lên, Kỷ Cương dương dương đắc ý nói: "Hoàng Thượng đã làm vua, nhưng Thiết Huyễn còn muốn phản kháng, vọng tưởng thủ vững thành, hắc hắc, đáng tiếc, lần này hắn chỉ huy binh mã Tế Nam bất động, ý chỉ triều đình vừa đến, Thiết Huyễn liền bó tay chịu trói".

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 450

Ném Đá Dò Đường.

Mọi người đều cáo từ rời khỏi phủ Hạ Tầm. Lưu Ngọc Quyết vừa nhảy lên lưng ngựa, ngồi vào chỗ của mình, sau lưng đột nhiên vang lên một âm thanh: "Ngọc Quyết!".

Lưu Ngọc Quyết quay đầu xem xét, chắp tay nói: "Kỷ huynh!".

Kỷ Cương thúc ngựa đi lên, mỉm cười nói: "Triều đình đang thời buổi rối loạn, Nam Bắc trấn phủ lại vừa mới thành lập, mọi việc quấn thân, hai huynh đệ ta khó được gặp mặt để nói mấy lời, đi thôi, đến trong phủ ta tâm sự".

Lưu Ngọc Quyết do dự nói: "Kỷ huynh, hỏa khí tượng doanh vừa mới trùng tu xây dựng hoàn thành, Hoàng Thượng nóng lòng thành lập Thần Cơ doanh, chỗ của ta...".

Kỷ Cương cười nhẹ một tiếng nói: "Đi thôi, vội vàng cũng không kéo lại được mấy phút thời gian, chỗ của ta, còn có một vị cố nhân chờ ngươi...". Nói xong liền giục ngựa đi về phía trước, Lưu Ngọc Quyết lưỡng lự một chút, liền giục ngựa đi theo.

Thượng Thư Hộ bộ Trịnh Độn vừa mới lên kiệu, liền liên thanh thúc giục nói: "Nhanh, mau mau, lập tức trở lại Hộ bộ".

Kiệu phu không biết lão gia bối rối như thế là vì chuyện gì, đành phải đứng lên bước đi, chờ bọn hắn chạy tới Hộ bộ, người đã đầy mồ hôi. Không chờ cỗ kiệu ngừng lại, Trịnh Độn nhảy ra từ trong kiệu, bước đi như bay xông vào nha môn.

"Nhanh một chút, nhanh một chút, nhanh điều tra thêm, Hộ bộ chúng ta có thu được công hàm có quan hệ đến Hà Nam hoặc là Hoàng Thượng đưa tấu chương xuống hay không, gần hai tháng, phàm là liên quan đến công văn khảo thành, tìm tất cả ra".

Trịnh Độn gọi quan viên cả phủ ra, thần sắc khẩn trương phân phó xuống dưới, Tả Hữu Thị Lang, tất cả quan các ti đường, chủ sự không hiểu chuyện gì, nhưng thực sự không dám

chậm trễ, trong lúc nhất thời cả bộ hộ đều lu bù công việc, tất cả công văn gần hai tháng đều lật đi lật lại, phát động toàn bộ nhân thủ đọc từng bản công văn một.

Trịnh Độn ở trên đại sảnh chắp tay sau lưng đi tới đi lui, hắn hiểu rõ, Phụ Quốc Công Dương Húc không có nhiều khả năng là nhằm vào hắn, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, hắn thật đúng là sợ sai tại chính Hộ bộ của mình. Nếu là thời Kiến Văn, sơ sót một phần công văn cũng không tính chuyện đại sự gì, tuyển chọn thì có chỗ sơ hở, hoặc là tiểu lại nào đó không cẩn thận thất lạc cũng không tính là chuyện gì quá lớn, nhưng Vĩnh Lạc hoàng đế lại khác hẳn, phong cách hắn làm việc cường ngạnh nhưng rất tương xứng với hoàng đế Hồng Vũ.

Thời Thái tổ, năm đó, triều đình phát sinh thủy tai to như vậy làm Hộ bộ sai chủ sự Triệu Kiền đi trước giúp nạn thiên tai, Triệu Kiền không muốn đi trước đến khu thiên tai, lại dám mè nheo nửa năm không xuất phát, Thái tổ nghe được liền giận dữ, lập tức đem hắn chém đầu thị chúng, toàn bộ quan lớn nhỏ dính líu bất lực đều bị hỏi tội lưu vong.

Về sau, khu Thanh châu có nhiều chỗ phát sinh khô hạn và nạn châu chấu, quan phủ địa phương không cho là đúng, không giúp nạn thiên tai mà cũng không báo lên, đến nỗi rất nhiều nạn dân chết đói, Phương Thượng tuổi già được hương thân nhờ vào kinh cáo trạng, sau Chu Nguyên Chương nghe thấy, dao đồ tể lại giơ lên cao, mấy quan viên địa phương ngồi không ăn bám, ngồi nhìn dân chúng đói quá mà chết, toàn bộ lột da treo lên, dùng để bình dân bớt căm phẫn.

Vĩnh Lạc hoàng đế đăng cơ, tuyên bố tam đại chiếu thư, trong đó một đạo chiếu thư cố ý nói rõ, phàm là địa phương phát sinh thiên tai nhân họa, quan phủ địa phương không cần xin ý chỉ, đi đầu mở kho cứu tế nạn dân, để trễ việc cứu tế an dân, giết không cần hỏi, không thể tưởng tượng, hết lần này tới lần khác, việc này lại bị Trần Anh tự đề cử mình đi, nếu đổi một quan viên khác điều tra việc này, nói không chừng còn có thể giữ gìn, cho quan viên phạm tội một cơ hội sửa chữa, Trần Anh chính là e sợ thiên hạ không loạn.

"Ngàn vạn lần đừng để Hộ bộ ta dính vào, ngàn vạn lần đừng để...".

Trịnh Độn miệng khô lưỡi nóng, nhưng ngay cả một ngụm nước cũng không có tâm uống, đợi đã lâu, tất cả quan bộ đường đều hồi báo: "Đại nhân, chỗ này chúng ta cũng không tra được công văn có quan hệ đến khảo thành".

Trịnh Độn nới lỏng, thở dài, ngồi lên trên mặt ghế, may mắn nói: "Không có là tốt rồi,

không có là tốt rồi, a di đà Phật, tạ ơn trời phật!".

Quan viên tất cả các ti đường nhìn nhau, có người nhịn không được hỏi: "Đại nhân, khảo thành là chuyện đại sự gì vậy?".

"Hả?".

Trịnh Độn đột nhiên tỉnh táo lại, động thân quát: "Đều ở đây làm gì? Gặp chuyện không thể bối rối, tại sao lại không nhẫn nhịn như vậy! Làm việc đi, tất cả đi làm việc!".

Như Thường ngồi trên kiệu quan, cỗ kiệu ung dung mà đi, đôi mắt hắn hơi khép lại lên: "Phụ Quốc Công cũng không phải là kẻ đánh rắm không không, một chuyện như vậy, nếu hắn muốn tra, bắt tay vào làm từ Tín Dịch ti, Thông Chính ti, ít nhất không cần đến lúc hắn thiết yến khoản đãi tất cả bộ quan to triều đình, đi thăm dò ngay trước mặt mọi người. Tuy Phụ Quốc Công tuổi còn trẻ, sai lầm ngây thơ như vậy cũng không thể phạm phải, hắn cố ý nói chuyện để cho người khác nghe, vẫn là... Muốn mượn miệng mọi người, tuyên truyền chuyện này ra ngoài?".

Tay Như Thường vuốt chòm râu trầm ngâm thật lâu, miệng nhếch lên cười. Sự tình mấu chốt, hắn còn chưa nắm chắc được, nhưng làm một chính khách lão luyện chìm nổi trong quan trường nhiều năm, hắn đã cảm giác được, Phụ Quốc Công gần đây liên tiếp thể hiện hành vi khác thường, dường như là có mục đích.

Đối với hắn mà nói, cũng không phải là chuyện xấu, Như Thường hắn không có năng lực cầm riêng một ngọn cờ trên triều, nhưng hắn là nguyên lão tam triều, thân phận Binh Bộ Thượng Thư, mặc kệ đối với phương nào thế lực mà nói, đều là một lực lượng không thể bỏ qua, rất đáng để đầu cơ kiếm lợi.

Nhìn ngoài cửa kiệu, có một kiệu quan vội vàng chạy qua, nhìn kiệu phu dường như đang chầm chậm tiến lên, Như Thường có phần kinh ngạc, xốc bức màn lên nhìn nhìn, lúc này mới vui mừng cười: "Thì ra là Trần Anh, Trần Anh này, muốn cắn người còn hơn cả Kỷ Cương kia, đã không thể chờ đợi được nữa rồi. Không biết cây to đón gió, cứng rất dễ gãy, người như vậy, ở trên quan trường sẽ không kiêu ngạo được bao lâu, hừ!".

Như Thường cười lạnh một tiếng, để màn kiệu xuống, hai mắt khép hờ chậm rãi suy nghĩ...

"Kỷ huynh, là vị cố nhân nào?".

Tiến vào cửa chính nha môn cẩm Y vệ, Lưu Ngọc Quyết liền vội vàng hôi.

Kỷ Cương đưa hắn tiến vào phòng khách, sắc mặt ngưng trọng nói: "Hiền Ninh bị bắt khi đang hồi kinh".

"Cái gì?".

Lưu Ngọc Quyết bị dọa cho nhảy dựng, vọt đứng lên, cá giận nói: "Kỷ Cương, ngươi, ta, còn có Cao huynh, ngày xưa đi học cùng trường, tình như thủ túc. Hôm nay mặc dù người có chỉ, tất cả bảo vệ chủ riêng, thực sự không nên quên giao tình ngày xưa. Ngươi bắt Hiền Ninh làm gì, hắn là một phụ tá chúc lại cho quan bố chính Tế Nam, công lao sự nghiệp của ngươi sao có thể tăng tiến thêm?".

Kỷ Cương cũng không để ý, chỉ là cười khổ nói: "Ngọc Quyết, ngươi nghĩ ta bắt hắn trở về sao? Đây là Hoàng Thượng phân phó, ta có thể không làm sao!".

"Hoàng Thượng phân phó?".

Lưu Ngọc Quyết kinh nghi bất định nói: "Ngươi không cần phải lừa ta, Cao huynh chức vị thấp bé, ở trong quan viên Tế Nam căn bân không được xếp số, tại sao Hoàng Thượng lại nhớ đến hắn?".

Kỷ Cương giận dữ nói: "Ngọc Quyết, ta còn có thể lừa ngươi được sao? Không sai, Hiền Ninh ở Tế Nam thật sự không được sắp xếp tên lên đầu, nhưng Hoàng Thượng mang binh vây hãm Tế Nam, hắn lại từng giúp Thiết Huyễn ghi qua một thiên Chu Công Phụ Thành Vương Luận, mắng Hoàng Thượng hư tình giả nghĩa, tên là Tình Nan, thực ra là mưu phản. Bài văn vé này mắng hùng hồn mạch lạc, ta cũng không nghĩ cái đó bị Hoàng Thượng nhớ kỹ".

Lưu Ngọc Quyết lúc này mới tin, sắc mặt không khỏi tái nhợt, run giọng nói: "Hoàng Thượng muôn giết Cao huynh sao?".

Kỷ Cương nhẹ nhàng lắc đầu, Lưu Ngọc Quyết kinh ngạc nói: "Sao vậy?".

Kỷ Cương nói: "Hoàng Thượng rất thưởng thức cách hành văn của Hiền Ninh, muốn triệu hắn vào triều làm quan".

Lưu Ngọc Quyết ngẩn ngơ, tiếp đó mừng rỡ nói: "Đó là chuyện tốt, ba người chúng ta vốn là hảo hữu, hôm nay lại có thể cùng làm quan, như vậy tốt quá!".

Kỷ Cương hừ lạnh nói: "Ngươi không cần phải vui mừng sớm, vấn đề ở chỗ, Hiền Ninh không chịu đầu hàng! Hắn không chịu hiệu lực cho đương kim hoàng thượng. Ta đã khuyên đến miệng đắng lưỡi khô, nhưng hắn cực kỳ bướng bỉnh, chính là không chịu cúi đầu, Hoàng Thượng vẫn chờ hồi âm, ta chỉ sợ vừa nói với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không vui, khi đó hắn thật sự không có cách nào để cứu, cho nên mới tìm ngươi, nếu ngươi có thể thuyết phục hắn thì tốt, nếu không thể, chúng ta cũng tốt thương lượng một chút, làm sao để bảo toàn tính mạng hắn!".

Lưu Ngọc Quyết giờ mới hiểu được ngọn nguồn sự tình, vội vàng nói xin lỗi về phía Kỷ Cương: "Kỷ huynh, tiểu đệ vừa rồi ngôn ngữ mạo phạm, kính xin huynh trưởng chớ trách, tiểu đệ thật sự quá nóng vội".

"Ài...".

Kỷ Cương không kiên nhẫn nâng hắn dậy: "Ba người chúng ta ngày xưa cùng đọc sách, vô cùng thân thiết, nếu ngươi không thể thay đổi tình cảnh của Hiền Ninh, ta mới thật sự phải thất vọng đau khổ. Mấy câu nói trên miệng không tính là gì, việc cấp bách bây giờ, là phái khuyên Hiền Ninh hồi tâm chuyển ý!".

Lưu Ngọc Quyết nắm tay nói: "Kỷ huynh, hắn ở nơi nào, ta đi khuyên hắn!".

Kỷ Cương đưa Lưu Ngọc Quyết đi vào trong ngục, nơi này quỷ khí lượn lờ, dường như luôn luôn có một mùi máu tanh không thể thoát đi được, phòng giam của Hiền Ninh cũng coi là rất sạch sẽ, có thể nhìn ra là được người quét dọn qua.

Hai người tới trước cửa phòng giam, cách hàng rào nhìn lại, chỉ thấy một người ăn mặc một thân áo tù màu trắng đang nằm ở trên giường, ngủ đưa lưng về phía cửa lao, nhìn tóc tai hắn chỉnh tề, trên người không một chút bụi, cho thấy là không chịu qua tra tấn ngược đãi.

Lưu Ngọc Quyết bước vài bước đã vọt tới trước của lao, đứng ở hàng rào gọi vào trong: "Cao huynh, Cao huynh, ta là Ngọc Quyết!".

Thân thể người trên giường chấn động, chậm rãi xoay người lại, chậm rãi ngồi dậy, trông thấy Lưu Ngọc Quyết, trên mặt liền lộ ra nét vui vẻ nhàn nhạt: "Ngọc Quyết, ngươi cũng tới".

"Đúng, đúng, ta tới nhìn ngươi. Nhanh, mở cửa lao ra!".

Lao lão đại vội vàng mở cửa lao ra, Kỷ Cương cùng Lưu Ngọc Quyết đi vào trong lao, Kỷ Cương nói: "Hiền Ninh à, ta mang Ngọc Quyết tới, hai lão bằng hữu chúng ta hết sức chân thành, ngươi còn không chịu hồi tâm chuyển ý sao?".

Lưu Ngọc Quyết vội nói: "Đúng vậy Cao huynh, ta đã nghe Kỷ huynh nói qua, ngươi ngẫm lại, ngươi viết đoạn văn nhục mạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không hề trị tội ngươi, ngược lại còn thưởng thức tài văn của ngươi, hứa cho ngươi quan to lộc hậu, Hoàng Thượng như vậy không đáng chúng ta bảo vệ?

Cao huynh, đương kim hoàng thượng là con của Thái tổ, lấy ngôi của Kiến Văn đế, đây bất quá là việc nhà trong hoàng tộc, xưng thần về phía đương kim hoàng thượng, cũng không tính là mất khí tiết. Bao nhiêu trọng thần triều đình, hồng học đại nho đều đã đi theo thiên tử tân triều, ngươi đang ở đây hướng về Kiên Văn, nhưng một kẻ áo vải, con đường làm quan nhiều lần không thuận, hôm nay lại kiên trì làm gì?".

Cao Hiền Ninh mỉm cười nói: "Ngọc Quyết, từ Kiến Văn nguyên niên, ba người huynh đệ chúng ta đều có tương lai riêng, hôm nay vẫn gặp nhan được, có thể gặp lại ngươi và Kỷ huynh, ta rất vui vẻ. Huynh đệ chúng ta chỉ nói chuyện riêng, quốc gia đại sự không nên nói".

Kỷ Cương dậm chân nói: "Hiền Ninh à, không đề cập tới quốc gia đại sự, vậy ba huynh đệ chúng ta rất nhanh se không thê nói chuyện riêng, lúc trước ngươi viết vãn mãng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thích tài của ngươi không muôn truy cứu, nhưng nếu ngươi cự tuyệt hảo ý phong quan của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn có thể tha cho ngươi sao".

Cao Hiền Ninh cười ha ha, thong dong nói: "Hoàng Thượng không thê dung ta, cùng lắm cũng chỉ chém đầu thôi, có chuyện gì hơn nữa sao?".

Kỷ Cương tức khí: "Cỏ gì đặc biệt hơn người? Ngọc Quyết, ngươi nghe một chút, ngươi nghe một chút, tính tình hắn chính là vậy, muốn chết không muốn sống ta hận không thể đánh cho hắn tỉnh lại, đầu không khác gì đầu con lừa!".

Cao Hiền Ninh thấy hắn thật tình sốt ruột vì mình không khỏi có chút cảm động, liền nói với bọn họ: "Kỷ huynh, ngươi đừng tưởng rang, ta vì luân lý cương thường gì đỏ mà kiên quyết không cúi đầu, thật ra đối với điểm này, ta đã nhìn thấu, trong lòng ta, Kiến Văn đế mới là thiên tử, cho nên tạ mới giúp đỡ cho Kiến Vãn đế. Hôm nay, Kiên Văn đế đã băng hà, lai muốn kiên trì đã không hề ý nghĩa, chẳng lẽ thiên hạ lê dân bách tính không đê ý, chì vì kiên

trì mà phải kiên trì sao?".

Lưu Ngọc Quyết vui vẻ nói: "Đúng vậy, Cao huynh đã nghĩ rõ ràng như vậy, tại sao...".

Cao Hiền Ninh khoát khoát tay, nghiêm mặt nói: "Kỷ huynh, lúc trước bởi vì ngươi thương hay nổi giận, bị phu học trục xuất, ngươi muốn trung vơi tân triều, có đạo lý của ngươi, ta không trách ngươi, cũng sẽ không xem ngươi như thù. Ngọc Quyết, ngươi từ những năm cuối Hồng Vũ, đã trở thành Cầm Y vệ, cẩm Y vệ đầu hàng theo Vĩnh Lạc hoàng đế, ngươi nên thuần phục vì Vĩnh Lạc đế, ngươi cũng có đạo lý".

"Vậy ngươi...".

Cao Hiền Ninh ưỡn ngực nói: "Ta là bẩm sinh, khi ở phủ học, chi phí ăn mặc đều do triều đình cung cấp. Ta luôn thi không trúng, không cửa làm quan, là Thiết công biết ta dùng ta, ủy thác trách nhiệm. Đó gọi là, kẻ sĩ chết vì người tri kỷ! Hôm nay, Thiết công dĩ nhiên đã hy sinh thân mình, Cao Hiền Ninh không thể đi theo xuống đất dĩ nhiên thẹn với Thiết công, nếu lại thuần phục đế mới sau trăm tuổi, mặt mũi nào đi gặp trời?".

"Hiền Ninh!".

"Kỷ huynh, Ngọc Quyết, các ngươi trở về đi, không cần phải khuyên nữa. Cao Hiền Ninh không muốn chết, lại không thể vong ân phụ nghĩa, làm ra chuyện có lỗi với Thiết công! Việc này, đừng nhắc lại nữa!".

Kỷ Cương và Lưu Ngọc Quyết hai mặt nhìn nhau đối mặt cao thái độ quyết tuyệt của Hiền Ninh, rốt cuộc nói không ra lời.

Hai người rời khỏi chiếu ngục, đứng ở dưới ánh mặt trời nhìn nhau, Lưu Ngọc Quyết bất đắc dĩ nói: "Tính tình Cao huynh luôn luôn bướng bỉnh, đã nhận thức đạo lý chín trâu không thể kéo trở về, chúng ta, sợ là không khuyên hắn được, Kỷ huynh, ngươi nói làm sao bây giờ?".

Kỷ Cương ngửa đầu nhìn trời, trầm mặc nửa ngày, mới nhẹ nhàng hít thở, chậm rãi nói: "Hôm nay, ta cũng không còn chú ý. Đành phải bẩm báo cho Hoàng Thượng".

Lưu Ngọc Quyết vội la lên: "Kỷ huynh!".

Kỷ Cương liếc nhìn hắn, cười khổ nói: "Ngươi yên tâm, tốt xấu gì. Ta cũng là người dẫn

ngựa cho Hoàng Thượng, liên tục xung phong hãm trận, còn có chút kho lao. Lời nói chỉ cỏ thể xác định bằng tình hình thực tế không bằng, ta sẽ thỉnh cầu Hoàng Thượng, tha mạng cho hắn".

Lưu Ngọc Quyết kiên quyết nói: "Được, ta cùng đi với ngươi!".

Kỷ Cương dừng lại, đột nhiên cười, vỗ vỗ bả vai hắn trầm giọng nói: "Hảo huynh đệ, chúng ta cùng đi!".

Minh Sử nịnh trác truyện, Kỷ Cương bài danh đệ nhất. Người trong nước có thói quen khi tâng bốc một người sẽ nói khoác để hắn không hề có chút ty vết nào; Hạ thấp một người, sẽ nói hắn làm gì cũng sai. Động vào lòng người là phức tạp, đâu có thể phân biệt đơn giản như trắng đen. Ít nhất, lúc Kỷ Cương mưu cầu đanh lợi đã dùng máu tươi người khác nhuộm đỏ hào quang của mình, đôi với bạn cũ tri giao của mình, vẫn không thiếu nghĩa khí và ôn nhu.

Kỷ Cương và Lưu Ngọc Quyết cũng không biết lúc cầu tình với Hoàng thượng sẽ làm Hoàng Thượng tức giận hay không, hai người vẫn kiên trì tiến vào cung.

Lúc này, Hạ Tầm đưa khách rời phủ được Tiểu Địch đỡ đưa trở lại thư phòng. Hạ Tầm là chủ, muốn cho khách nhân tận hứng, lúc uống tất nhiên không thể bớt trở lại thư phòng ngồi xuống, vẫn còn cảm giác say chóng mặt vòng vòng.

Tiểu Địch dìu hắn ngồi xuống, Hạ Tầm nấc một cái nhất thời phòng đầy mùi rượu, Tiểu Địch nhíu mũi lại phẩy phẩy tay đi đến mở cửa sổ ra. Đã cuối thu, lập tức sắp tiến vào mùa đông, cửa sổ vừa mở gió lạnh tiến vào làm tinh thần Hạ Tầm lập tức tỉnh táo lại.

Tiểu Địch nâng chén trà tới, sẵng giọng: "Thiếu gia ngươi uống rượu cứ như vàng không bằng, nhìn ngươi uống đến mức này chắc khó chịu lắm, uống nhanh chút trà cho dã rượu".

"À à!".

Hạ Tầm đang cảm giác khát nước, tiếp nhận chén liền uống một ngụm, mắt say lờ đờ mông lung liếc nhìn nàng chợt nhớ tới tâm sự, mượn hứng rượu đang giả suy tư liên đột ngột hỏi một câu: "Tiêu Địch, ngươi có, yêu mến Hứa Hử gia tiểu tử kia không?".

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 451

Làm Nha Hoàn Làm Ấm Giường.

Con ngươi Tiểu Địch bỗng dưng trợn to, ha ha nói: "Thiếu gia hỏi như vậy làm gì?".

Hạ Tầm nhẹ nhàng hít thở, ánh mắt hơi thất thần, một lát sau mới nói: "Tại Thanh Châu, lần đầu trông thấy tình cảnh ngươi, phảng phất vẫn ngày hôm qua. Ai sẽ nghĩ tới. Đã qua nhiều năm như vậy...

Tiểu Địch buồn buồn nói: "Đúng vậy, ít ra... Giờ đây đã làm Quốc Công".

Mắt Hạ Tầm say lờ đờ mông lung, căn bản không nghe rõ nàng nói gì, phối hợp nói: "Giờ đây, ta đã có hai nữ nhi đáng yêu, một đứa năm tuổi, một đứa ba tuổi... Tiểu Địch, những năm qua ngươi thật vất vả...

Đôi mắt Tiểu Địch trông chờ nhìn hắn, không rõ là chờ mong hay sợ hãi, chỉ là một trái tim càng đập càng nhanh, phảng phất như một con nai, liều mạng đụng phải lồng ngực, đụng có phần đau lòng.

"Tiểu Địch, ngươi biết... Ta cũng không phải thiếu gia gì, cũng không thể cao quý hơn so với ngươi, nhưng ta yêu thương ngươi, không ít hơn chút nào so với... Dương Húc kia, ta dám nói, so với hắn còn nhiều hơn!".

"Ừm!".

Tiểu Địch gật đầu, đôi mắt dần dần lấp kín một tầng sương mù.

Hạ Tầm nói: "Ta nhìn vào ngươi... Từ một tiểu cô nương vô ưu vô lo, giờ đã là một đại cô nương trưởng thành. Ngươi có cha mẹ thân sinh, vốn không tới phiên ta trông nom, nhưng ta cảm thấy, ta có trách nhiệm.

Nếu ngươi yêu mến Hứa Dật Lan, vậy nói với ta, ta giúp ngươi ra mặt, đừng xem Hứa Hử

hắn bây giờ là Đô Ti tứ phẩm gì đó, mặt mũi ta... Hắn phải cho! Cô nương nhà ta gả ra ngoài, bọn họ không dám khi dễ".

Hạ Tầm nói, bất tri bất giác cảm thấy thương tâm. Hắn vốn nghĩ thông, nếu Tiểu Địch có yêu mến người, vậy hắn sẽ coi Tiểu Địch trở thành thân muội muội gả ra ngoài, nhưng lúc làm viện này, không biết tại sao lại cực kỳ khổ sở. Nói ra lời này, đặc biệt gian nan, nếu không phải hôm nay uống nhiều rượu như vậy, hắn còn không cách nào nói lưu loát.

Tiểu Địch, không phải Tử Kỳ nữ anh hùng nhà giàu có không phải Tạ Tạ một nữ giang hồ tinh quái, cũng không phải Tô Dĩnh nữ hải tặc tiếu ngạo bốn biển, cho tới bây giờ nàng không cách nào cùng hắn vào sinh ra tử, kinh nghiệm đặc sắc từ trong miệng kia chỉ lúc hắn về đến nhà, mới như con mèo nhỏ ôn nhu đi tới, nhẹ nhàng đưa một ly trà qua, sau đó ở một bên chải tóc cho hắn, một bên vui vẻ nói chút ít chuyện nhà cho hắn nghe. Lúc hắn ra ngoài làm việc, nàng cũng chỉ yên lặng chờ đợi, nàng chỉ là một tiểu nha đầu không biết tiếp xúc, rất vụng khi tiếp xúc.

Nhưng mà, chính là tiểu nha đầu này, trong lúc bất tri bất giác đã có một vị trí trong lòng hắn, hắn vĩnh viễn không quên được tiểu nha đầu cầm lấy quả đào gặm một miếng, đôi mắt kinh ngạc trợn to, phảng phất như một con sóc nhỏ khờ dại đang cầm hạt dẻ; Cũng quên không được tiểu cô nương kiên cường nhận hết cực hình tra tấn của Lưu Húc, nhưng không lộ ra một câu tin tức có quan hệ đến hắn kia.

Thật ra, hắn vẫn cho là Tiểu Địch không oán không hối hận chờ hắn, nhưng Tiểu Địch đã có người yêu mến, hắn cũng sẽ không cảm thấy oán hận, hắn rời đi lâu như vậy, không gặp mặt lâu như vậy, người ta làm sao có thể một mực chờ hắn? Nàng và Hứa Dật Lan sớm chiều ở chung, cũng khó không sinh tình cảm.

Tiểu tử kia quả thật không tệ, hắn còn có gì để nói? Nếu ngay từ đầu hắn chính là người thời đại này, vậy hắn sẽ không trưng cầu ý kiến Tiểu Địch, chỉ cần hắn yêu mến sẽ lưu người lại, thiên kinh địa nghĩa, nhưng hắn không phải như vậy, cho nên... Hắn nguyện ý thành toàn Tiểu Địch.

Hắn không kìm lòng được kéo hai tay Tiểu Địch, kéo tay áo nàng lên, vuốt ve vết thương trên cánh tay nàng, vẫn có thể cảm giác được cơ thể cứng ngắc, ôn nhu hỏi nói: "Tiểu Địch, nói cho thiếu gia, ngươi có yêu mến hắn hay không?".

Lòng Tiểu Địch chìm đến đáy cốc, thân thể lạnh run từng đợt, thứ.

Nàng luôn lo lắng, rốt cuộc vẫn xảy ra: "Thiếu gia... Không cần ta, hắn muốn đuổi ta rời đi".

Hạ Tầm cố chấp hỏi: "Tiểu Địch, nói cho ta biết!".

"Ta không nên bị thiếu gia chán ghét, thiếu gia không thích ta, ta phải đi thôi!".

Tiểu Địch nghĩ trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu, cười có phần chua xót.

Hạ Tầm chỉ nghĩ nàng có phần thẹn thùng, rốt cuộc vẫn hiểu tâm ý nàng, Hạ Tầm hết hy vọng, hắn cười cười, chỉ là không biết có phải uống nhiều rượu hay không, cơ trên mặt có phần cứng ngắc, cho nên vẻ mặt hơi đông cứng: "Tốt, để ngày mai... Ta và cha mẹ ngươi nói chuyện, nếu nhị lão cũng đồng ý, ta... Đi cầu hôn cho ngươi, không không, ta... Nói cho Hứa Hử một tiếng, bảo hắn đến cầu hôn...

Tiểu Địch nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn thiếu gia!".

Rất kỳ quái, nàng rõ ràng muốn khóc, lại có thể nhịn được nước mắt vào lòng.

"Được rồi, đừng thẹn thùng, chuyện này... Giao cho thiếu gia đi. Tử Kỳ các nàng đi lên phố còn chưa trở lại sao?".

"Còn chưa về".

"A, ngươi đi nghỉ đi, ta... Uống chén trà, lát nữa sẽ ngủ một giấc".

"Vâng...".

Tiểu Địch xoay người, đi tới cửa, lại quay đầu lại, lưu luyến liếc hắn một cái, lặng lẽ đi ra ngoài, đóng cửa lại, động tác nhẹ giống như con mèo.

Ra ngoài cửa, nước mắt Tiểu Địch không ngừng chảy ra, nàng ngửa đầu tựa ở trên cửa, lệ nóng tuôn rơi xuống dưới, chảy tới bên môi, mặn chát.

Tiểu Địch chưa bao giờ khóc, nhưng hiện tại nàng đã khóc, thật ra từ trước tới nay, nàng cũng không biết mình đối với thiếu gia là ý lại hay yêu, giờ đây nàng biết rằng, đến dũng khí

thổ lộ nàng cũng không có. Nàng chỉ là một cành lá hương bồ, tác dụng duy nhất chính là dùng để bện một đôi giầy rơm, bất kể là thiếu gia nàng, hay Quốc Công Đại Minh, nàng đâu có xứng đôi.

Tiểu Địch chậm rãi ngồi xổm xuống, đầu rúc vào giữa gối, từng giọt nước mắt thương tâm nhỏ đến gạch trên mặt đất, chậm rãi ẩm ướt một mảng lớn...

Hạ Tầm uống xong trà, đầu vẫn chìm vào hôn mê. Hắn nghĩ đến hôm nay để lộ tin tức ở trên yến hội cho các vị quan viên, đó là chủ ý của hắn, chính là do Trần Anh đi làm chuyện này, nếu bàn về thủ đoạn, Kỷ Cương ác hơn một ít, nhưng nếu bàn về tâm cơ mưu quyền, thì rõ ràng cho thấy Trần Anh càng tốt hơn, đối phó những lão bánh quẩy quan trường gian giống như quỷ kia, chỉ có Trần Anh xử lý như vậy, mới có thể như cá gặp nước.

Tất cả đều như sở liệu, Trần Anh nghe xong tin tức này, quả nhiên chủ động xin đi giết giặc. Người này có tâm hiệu quả và lợi ích rất nặng, chuyện này làm tốt, đã nịnh nọt Phụ Quốc Công, càng nịnh nọt hoàng đế, hắn sao có thể không tranh công. Dù là biết rõ Hạ Tầm có ý lợi dụng hắn, hắn cũng sẽ không nhường ai.

Đương nhiên, vì để ngừa vạn nhất, hắn vẫn bảo người chuẩn bị đủ chứng cớ, những chứng cớ này đương nhiên không thể trực tiếp giao lên trên tay Trần Anh, nhưng hắn chỉ cần cố ý lộ ra một số dấu vết, với sự nhạy bén của Trần Anh, nhất định có thể phát hiện, người này tuy tàn khốc nhưng cũng rất tỉnh táo.

Chuyện khác, không cần hắn quan tâm, Trần Anh là một con chó được quẳng cho một khối thịt ngon, hắn có thể cắn nuốt hăng say, tìm hiểu nguồn gốc bên trong, cho ngươi đào ra một mảng lớn. Mà Hạ Tầm phải làm, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt.

Sự tình đến một bước này, địa vị Trương An Thái khó giữ được, thậm chí tính mạng cũng khó bảo vệ, hắn còn có thể không cầu cứu thế lực ở sau lưng hắn sao?

Nhị Lăng Tử đang ở trong nội viện bày biện bồn hoa, chợt thấy Hạ Tầm thong thả bước đến, vội vàng hạ thấp người nói: “Lão gia đã trở lại”.

“Ừm, ta về phòng ngủ trước một lát, chờ phu nhân trở lại thì bảo ta”.

Hạ Tầm lắc đầu, đột nhiên cảm giác gọi thiếu gia dễ nghe hơn, làm lão gia đến tâm cũng già rồi, vẫn là Tiểu Địch gọi thật dễ nghe.

“A!”.

Trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng thét của Hạ Tầm, kẻ lỗ mãng ngẩn ngơ, quơ lấy kéo lớn vọt tới cửa ra vào quát: “Lão gia, chuyện gì xảy ra?”.

“Không nên vào... Khụ, khụ khụ, không có chuyện gì, có con gián”.

Hạ Tầm giải thích cho Nhị Lăng Tử, xoay người lại, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Địch, ngươi... Ngươi đang ở trên giường ta làm gì?”.

Ăn mặc quần áo lót, Tiểu Địch bị một tiếng hét của hắn làm cho sợ tới mức co lại đến góc giường, co lại thành một cục, sợ hãi đáp: “Thiếu gia không phải nói... Ta phụ trách làm ấm giường sao?”.

Hạ Tầm cất tiếng cười to, Tiểu Địch này, thật đúng là cực phẩm! Có người vui vẻ ở đây, thời gian sau sẽ không tịch mịch nữa!

Sịt sịt sịt.

“Nam Bắc trấn phủ đồng thời cầu kiến. Trẫm còn tưởng rằng là chuyện đại sự gì rất giỏi, thì ra, chỉ là vì thay Cao Hiền Ninh kia cầu tình, hả?”.

Ngữ khí Chu Lệ bất thiện, đầu Kỷ Cương và Lưu Ngọc Quyết lại cúi thấp hơn một chút. Chu Lệ đi tới đi lui trên điện, đột nhiên đứng lại, quay đầu nhìn bọn họ, trầm giọng nói: “Trẫm không so đo hắn viết hịch văn nhục mạ trẫm, còn muốn cho hắn tiền đồ phú quý, nhưng hắn lại có thể cự tuyệt, người không biết tốt xấu như thế, các ngươi còn muốn trẫm tha cho hắn, hả?”.

Kỷ Cương cắn răng, đầu chạm đến đất một cái bốp nói: “Hoàng Thượng thứ tội! Cổ nhân nói, ân một bát cơm, không thể quên! Thần năm đó vì làm hủ nho không thích, trục xuất phủ học, việc học không có, sinh kế không xong, đều nhờ mượn sách vở của Cao Hiền Ninh để đọc, cơm canh tiếp tế. Ân nghĩa tái tạo, tuy biết mạo phạm quân thượng, nhưng không thể không cầu khẩn!”.

Chu Lệ vừa nghe, cất tiếng cười to. Kỷ Cương ở lâu bên người Chu Lệ, biết rõ tính tình hắn làm người, lần này lấy tiến làm lùi, mạo hiểm quả nhiên thành công. Chu Lệ khen ngợi liếc mắt nhìn hắn, ngữ khí hòa hoãn xuống: “Ừm... Hắn nói, không thể hiệu trung với trẫm, chỉ

vì, kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, thật vậy không?”.

Kỷ Cương phát giác Chu Lệ ngữ khí có phần buông lỏng, vội nói: “Vâng, Cao Hiền Ninh nói, thần trung với Hoàng Thượng, là trung với đạo làm vua của thần, Lưu Ngọc Quyết trung với Hoàng Thượng, cũng có đạo làm vua của hắn. Nhưng Cao Hiền Ninh được Thiết Huyễn coi trọng, không dám quên ơn, nếu tự nhiên đi theo Hoàng Thượng, dưới cửu tuyền, cũng không có mặt mũi gặp lại cố chủ”.

Lưu Ngọc Quyết vội vàng tiếp lời nói: “Vâng, Cao Hiền Ninh còn nói, hắn cùng với chúng ta, mặc dù đều vì chủ mình, cũng không ảnh hưởng đến tình nghĩa, mặc kệ sau này như thế nào, vẫn là bằng hữu như trước. Thần xem... Đối với việc Hoàng Thượng có thiên hạ, cũng không có ý không phục, chỉ là người này khô khan thẳng thắn, đầu đất, không hề nghe người khác nói, giống như nghĩa sĩ xuân thu cổ phong lúc xưa...”.

“Ha ha, xuân thu cổ phong, xuân thu cổ phong...”.

Chu Lệ khoát tay áo, thở dài nói: “Thôi, hắn không muốn làm quan, để cho hắn về nhà dưỡng lão đi thôi!”.

Kỷ Cương và Lưu Ngọc Quyết mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ơn, Kỷ Cương liên thanh nói: “Đa tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng long ân, Hoàng Thượng đại từ đại bi... Tâm”.

Chu Lệ cười mắng: “Vuốt mông ngựa ít thôi, trẫm còn cứu khổ cứu nạn nữa. Ngươi trở về chuẩn bị một chút, ngày mai ra kinh, qua sông Hoài nghênh đón hoàng hậu ba vị hoàng tử cùng Đạo Diễn đại sư, hoàng hậu vừa đến, sẽ chính thức phong hậu, trên đường không thể xảy ra sơ xuất”.

“Thần... Tuân chỉ!”.

Một tia nghi kỵ lặng lẽ nổi lên trong lòng Kỷ Cương: “Hoàng Thượng sắc phong hoàng hậu, vì sao không đề cập tới việc sắc lập hoàng thái tử, chẳng lẽ...

Nhị Lăng Tử đang ở trong nội viện bày biện bồn hoa, chợt thấy Hạ Tầm thong thả bước đến, vội vàng hạ thấp người nói: “Lão gia đã trở lại”.

“Ừm, ta về phòng ngủ trước một lát, chờ phu nhân trở lại thì bảo ta”.

Hạ Tầm lắc đầu, đột nhiên cảm giác gọi thiếu gia dễ nghe hơn, làm lão gia đến tâm cũng

già rồi, vẫn là Tiểu Địch gọi thật dễ nghe.

"A!".

Trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng thét của Hạ Tầm, kẻ lỗ mãng ngẩn ngơ, quơ lấy kéo lớn vọt tới cửa ra vào quát: "Lão gia, chuyện gì xảy ra?".

"Không nên vào... Khụ, khụ khụ, không có chuyện gì, có con gián".

Hạ Tầm giải thích cho Nhị Lăng Tử, xoay người lại, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Địch, ngươi... Ngươi đang ở trên giường ta làm gì?".

Ăn mặc quần áo lót, Tiểu Địch bị một tiếng hét của hắn làm cho sợ tới mức co lại đến góc giường, co lại thành một cục, sợ hãi đáp: "Thiếu gia không phải nói... Ta phụ trách làm ấm giường sao?".

Hạ Tầm cất tiếng cười to, Tiểu Địch này, thật đúng là cực phẩm! Có người vui vẻ ở đây, thời gian sau sẽ không tịch mịch nữa!

Sịt sịt sịt.

"Nam Bắc trấn phủ đồng thời cầu kiến. Trẫm còn tưởng rằng là chuyện đại sự gì rất giỏi, thì ra, chỉ là vì thay Cao Hiền Ninh kia cầu tình, hả?".

Ngữ khí Chu Lệ bất thiện, đầu Kỷ Cương và Lưu Ngọc Quyết lại cúi thấp hơn một chút. Chu Lệ đi tới đi lui trên điện, đột nhiên đứng lại, quay đầu nhìn bọn họ, trầm giọng nói: "Trẫm không so đo hắn viết hịch văn nhục mạ trẫm, còn muốn cho hắn tiền đồ phú quý, nhưng hắn lại có thể cự tuyệt, người không biết tốt xấu như thế, các ngươi còn muốn trẫm tha cho hắn, hả?".

Kỷ Cương cắn răng, đầu chạm đến đất một cái bốp nói: "Hoàng Thượng thứ tội! Cổ nhân nói, ân một bát cơm, không thể quên! Thần năm đó vì làm hủ nho không thích, trục xuất phủ học, việc học không có, sinh kế không xong, đều nhờ mượn sách vở của Cao Hiền Ninh để đọc, cơm canh tiếp tế. Ân nghĩa tái tạo, tuy biết mạo phạm quân thượng, nhưng không thể không cầu khẩn!".

Chu Lệ vừa nghe, cất tiếng cười to. Kỷ Cương ở lâu bên người Chu Lệ, biết rõ tính tình hắn làm người, lần này lấy tiến làm lùi, mạo hiểm quả nhiên thành công. Chu Lệ khen ngợi

liếc mắt nhìn hắn, ngữ khí hòa hoãn xuống: "Ừm... Hắn nói, không thể hiệu trung với trẫm, chỉ vì, kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, thật vậy không?".

Kỷ Cương phát giác Chu Lệ ngữ khí có phần buông lỏng, vội nói: "Vâng, Cao Hiền Ninh nói, thần trung với Hoàng Thượng, là trung với đạo làm vua của thần, Lưu Ngọc Quyết trung với Hoàng Thượng, cũng có đạo làm vua của hắn. Nhưng Cao Hiền Ninh được Thiết Huyễn coi trọng, không dám quên ơn, nếu tự nhiên đi theo Hoàng Thượng, dưới cửu tuyền, cũng không có mặt mũi gặp lại cố chủ".

Lưu Ngọc Quyết vội vàng tiếp lời nói: "Vâng, Cao Hiền Ninh còn nói, hắn cùng với chúng ta, mặc dù đều vì chủ mình, cũng không ảnh hưởng đến tình nghĩa, mặc kệ sau này như thế nào, vẫn là bằng hữu như trước. Thần xem... Đối với việc Hoàng Thượng có thiên hạ, cũng không có ý không phục, chỉ là người này khô khan thẳng thắn, đầu đất, không hề nghe người khác nói, giống như nghĩa sĩ xuân thu cổ phong lúc xưa...".

"Ha ha, xuân thu cổ phong, xuân thu cổ phong...".

Chu Lệ khoát tay áo, thở dài nói: "Thôi, hắn không muốn làm quan, để cho hắn về nhà dưỡng lão đi thôi!".

Kỷ Cương và Lưu Ngọc Quyết mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ơn, Kỷ Cương liên thanh nói: "Đa tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng long ân, Hoàng Thượng đại từ đại bi... Tâm".

Chu Lệ cười mắng: "Vuốt mông ngựa ít thôi, trẫm còn cứu khổ cứu nạn nữa. Ngươi trở về chuẩn bị một chút, ngày mai ra kinh, qua sông Hoài nghênh đón hoàng hậu ba vị hoàng tử cùng Đạo Diễn đại sư, hoàng hậu vừa đến, sẽ chính thức phong hậu, trên đường không thể xảy ra sơ xuất".

"Thần... Tuân chỉ!".

Một tia nghi kỵ lặng lẽ nổi lên trong lòng Kỷ Cương: "Hoàng Thượng sắc phong hoàng hậu, vì sao không đề cập tới việc sắc lập hoàng thái tử, chẳng lẽ...

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 452

Tìm Hiểu Nguồn Gốc.

Cuối mùa thu, hoa sen trên sông đào bảo vệ thành trải qua vẻ héo tàn, đại bộ phận đều trụi lủi lộ ở trên mặt nước, chợt có một số lá sen vẫn nhô lên khỏi mặt nước, gió thu thổi qua, lạnh run.

Cửa thành, dân chúng ra ra vào vào, thương lữ gánh hàng, cảnh tượng vội vàng, tên lính thủ cửa thành ngại gió lớn, đã trốn dưới cửa thành, lười biếng phơi ánh nắng tà tà chiếu vào, gió thổi không đến người, bất quá vẫn có ánh nắng mờ nhạt, cảm giác vẫn còn có chút tình cảm ấm áp.

Bên cạnh hộ thành hà, có dân chúng giặt quần áo, một phiến đá bóng loáng tà tà chìm vào trong nước, cái chày gỗ đập "thình thịch" vào quần áo, mặc dù còn chưa tới mùa đông, nhưng nước sông rất lạnh, tay đã đông lạnh đến đỏ bừng.

Ngẫu nhiên, có con cá bị âm thanh đập vào quần áo làm cho kinh hãi, xoay người nhảy ra khỏi mặt nước, bọt nước tung tóe ra. Cá ở đây rất lớn, bởi vì củ sen và tôm cá trong hộ thành hà không được bắt giết, cho nên một đoạn nước sông này hoàn thành, thành thiên đường của tôm cá, chỉ cần chúng không vượt hẳn lên bờ, trên cơ bản đều có thể an hưởng lúc tuổi già, nhưng mấy tháng trước Hoàng Hà vỡ đê, ở đây cũng bị ngập, hoa sen bị tàn phá gần hết, không là tác dụng của gió thu, cũng là kết quả hồng thủy tràn lan.

"Cạch! Cạch cạch!".

Trong tiếng vang, tự nhiên lại yên lặng, lảng tránh, nha dịch tuần phố đã tới, dân chúng đang vào thành vội vàng lui qua một bên, phu nhân cầm chày đập quần áo bên bờ sông nhìn về phía cửa thành, xem điệu bộ này, liền hiểu được là tri huyện đại nhân đã trở lại.

Tri huyện Khảo Thành họ Thi, gọi là Thi Hiểu Hàn, đỗ tiến sĩ năm Hồng Vũ hai mươi bảy, làm tri huyện Khảo Thành bảy năm. Người này, chưa nói tới năng lực, sau khi đến nhận chức, Khảo Thành không thấy bao nhiêu biến hóa, thế nhưng không thể nói là càng kém, người này

làm quan cũng thanh liêm, chỉ có thể nói là quan thủ thành, dân chúng bình luận cũng không tệ lắm.

Lúc này, Thi Hiểu Hàn ngồi ở trong xe kiệu, đầu lông mày nhíu lại, vẫn hồi tưởng đến việc Tri phủ đại nhân triệu kiến.

Huyện Khảo Thành thuộc phủ Quy Đức, Tri Phủ Quy Đức là Biệt Quảng Hòa. Thi tri huyện không a dua nịnh hót nên quan hệ rất nhạt với vị Biệt Tri phủ này, xưa nay lui tới cũng ít, nhưng hai ngày trước Tôn Tri phủ đột nhiên phái người triệu kiến, Thi tri huyện không dám chậm trễ, sắp xếp xong xuôi sự vụ trong huyện, liền vội vàng đến phủ Quy Đức, Tôn Tri phủ thịnh tình khoản đãi, mời hắn uống rượu, trong lúc ăn còn nói, hắn làm quan thanh liêm nên có khả năng sớm lên chức, hoặc là dời khỏi đây đến nhận huyện phủ khác tốt hơn, chỉ là bởi vì bốn năm Tĩnh Nan, ảnh hưởng tới các khoa khảo, mới khiến hắn ngồi bảy năm ở Khảo Thành, Tri phủ đại nhân định đề cử cho hắn một phen, ít nhất điều đến một huyện giàu có.

Nếu quả thật Tôn Tri phủ đi làm, chuyện này đúng là dễ dàng làm được, bởi vì Tôn Tri phủ có thân gia Chu Văn Trạch là Lại bộ khảo công tư lang trung. Đừng xem chức quan không tính là lớn, thực quyền cũng không nhỏ, triều đình công nhận bốn công việc béo bở, chính là Lại bộ Văn Tuyển ti, Lại bộ Khảo Công ti, Binh bộ Võ Tuyển ti, Binh bộ Vũ Khố ti. Bốn Lang trung chủ quản nha môn này, năng lượng quả thực kinh người.

Nhưng Thi tri huyện cũng không phải tâm phúc của Tôn Tri phủ, chuyện tốt mức này, làm sao có thể vô cớ rơi xuống trên đầu hắn? Lúc ấy Thi tri huyện đã cảm thấy trong đó có chuyện kỳ quặc, ngày hôm qua Hà Nam đạo Giám sát Ngự sử và Đô Sát viện Hà Nam Tuần phóng sứ triệu kiến hắn và Tôn Tri phủ, lần này triệu kiến, không hỏi chiến tích, không hỏi đức hạnh, chỉ hỏi một chuyện lũ lụt Hoàng Hà hai tháng trước, Thi tri huyện hiểu rõ trong lòng.

Lũ lụt Hoàng Hà, một nửa là thiên tai, một nửa là người gây họa. Nói là thiên tai, là vì mưa rất nhiều, nước Hoàng Hà xác thực vô cùng hung mãnh, bốn năm nay này, nam quân bắc quân triều đình đánh túi bụi ở trên đoạn sông này. Nói là người gây họa, là vì lúc này nước hồng thủy Hoàng Hà tràn lan thật ra so sánh với năm trước cũng không tính là đặc biệt hung dữ, dùng kinh phí trị thủy triều đình cấp hàng năm là đủ để triệu tập dịch phu tu sửa một phen, thật ra là có thể ứng phó cho qua.

Nhưng, Hộ bộ hàng năm đưa xuống khoản tiền trị thủy, trải qua tay Tôn Tri phủ, rơi xuống huyện Khảo Thành trong mười thành chỉ còn lại ba thành đã là tốt lắm rồi, Thi Hiểu Hàn hắn

tự nhận không thẹn tâm, số tiền kia một văn cũng không tham ô, tất cả đều dùng để trị thủy, nhưng tiền này quá ít, rõ ràng cho thấy không đủ, kết quả vài năm gần đây, đê đập không được tu sửa tốt, năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện.

Lũ lụt xảy ra, hắn dâng thư thỉnh cầu miễn giảm thuế phú, cứu tế nạn dân, thật ra tân triều Vĩnh Lạc vừa mới chủ chính, đối với công vụ Kiến Văn làm còn cần thời gian tiếp quản, rất nhiều chuyện xưa đã có đứt gãy, nếu phủ Quy Đức báo theo đường cũ, chỉ nói xảy ra hồng thủy, ảnh hưởng vụ thu hoạch, thỉnh cầu giảm miễn thuế phú cứu tế nạn dân, mười phần thì tám chín phần triều đình sẽ coi nó trở thành thiên tai, trực tiếp phê chuẩn, chưa chắc sẽ nghĩ đến việc đi tra xem việc thống trị ở đây có tốt hay không.

Nhưng... Thi tri huyện âm thầm thở một hơi, vị Tri phủ đại nhân kia cũng hơi quá tham, mấy năm nay mò mẫm rất nhiều chỗ tốt thì thôi, hôm nay dân chúng gặp thiên tai, thân là quan phụ mẫu nhất phương, dù sao cũng là người triều đình, làm sao lại không thể cứ thực tế mà báo, miễn giảm thuế phú, giảm bớt gánh nặng cho dân chúng? Làm một quan nhân, không thể tạo phúc cho một phương, cũng không nên để dân chúng phải sống trong cảnh họa vô đơn chí mới đúng chứ?

Nhưng, Tôn Quảng này làm Tri Phủ Quy Đức nhiều năm, phân biệt đối xử, đã có tiền vốn lên chức, trên mặt khoa khảo này nếu có chỗ bẩn, vậy không thể lên chức, tại việc này... Vì chiến tích sáng rọi của hắn, việc hồng thủy lại không báo, đến nỗi rất nhiều điền viên của dân chúng bị hủy, còn bát giao nộp nhiều thuế lương hơn, giao nộp không nổi, cũng đành phải xa xứ, sa vào làm tên khất cái.

Trận lũ lụt năm nay cũng không tạo thành tổn thất quá nghiêm trọng, ngược lại là bởi vì bản thân Biệt Tri Phủ có tư tâm, làm việc hỗn loạn này trở nên mở rộng gấp mấy lần. Thi tri huyện tuy bất mãn đối với việc này, nhưng khi có mặt Tôn Tri phủ, hắn không dám nói. Tôn Tri phủ đối với việc hắn đồng ý, hắn thật không để trong lòng, tuy hắn không dám tự xưng là quan tốt tạo phúc một phương, thực sự không muốn kết đảng cùng Tôn Tri phủ. Hắn e ngại là, Tôn Tri phủ có người trong triều, nếu Đô Đốc sát viện để ý đến Tôn Tri phủ, hoặc là thích vặn ngã Tôn Tri phủ, hắn là chính thất phẩm, sau này sẽ không phạm pháp.

Mà Hà Nam đạo Ngự sử và đặc phái Tuần phóng sứ trong kinh đến điều tra án này, càng muốn trực tiếp đến hỏi Tôn Tri phủ, lại triệu hắn đi, vẫn đang ở chỗ Tôn Tri phủ hỏi thăm, việc này rõ ràng là gỡ tội cho Biệt Tri Phủ, hắn đâu còn có lá gan vạch trần, bất đắc dĩ, đành phải nói rất nhiều lời nói trái lương tâm, nhưng quay đầu, trong lòng hắn lại không yên, vốn

việc không liên quan đến mình, hôm nay lại bị Tôn Tri phủ cưỡng chế lôi vào dòng nước xoáy, một khi triều đình thật sự nghiêm túc tra này án, hắn cũng không thoát khỏi việc liên lụy, chẳng phải là cực kỳ oan uổng?

Thi tri huyện càng nghĩ, trong lòng giãy dụa không thôi, muốn tố giác, lo lắng bị đàn áp. Không tố giác, lại lo lắng bị liên quan đến. Mắt thấy vào cửa thành, Thi Tri Phủ mới thật thở dài một hơi, nói: "Thôi, cũng đã trở lại, còn muốn làm nhiều như vậy làm gì! Được chăng hay chớ đi...".

"Huyện lệnh đại nhân đã về rồi!".

Đang đi, phía trước đột nhiên có người cản đường, Thi tri huyện xốc màn kiệu lên xem xét, lại là Vương lão phu tử ở sinh hoa thư viện, người này chẳng những học rộng tài cao, hơn nữa còn là nhân sĩ nổi danh Khảo Thành, học sinh hắn đã dạy bên trong, xuất hiện không ít cử nhân, tú tài, con của hắn hôm nay là tuần tào ngự sử trong triều đình.

Đối với một nhân vật như vậy, Thi m huyện cũng không dám vô lễ, hắn muốn trị vì một phương, không thể thiếu loại nhân vật cường thế này duy trì, Thi tri huyện vội vàng hạ kiệu, cười nói: "Vương phu tử, mời".

Vương lão phu tử cười nói: "Huyện tôn đại nhân vừa vặn trở về, ta có một vị hảo hữu từ trong kinh du lịch đến đây, lão hủ đang muốn thiết yến khoản đãi, lại thiếu một vị nhã khách, đi mời không bằng ngẫu nhiên gặp, huyện lệnh đại nhân, ngài phải đi phủ ta ngồi một chút".

Thi tri huyện vội vàng nói: "Không không không, Vương phu tử, Bản quan mới từ Quy Đức phủ trở lại".

Vương phu tử đâu chịu nghe hắn, khoát tay với đội nghi thức nói: "Các ngươi tự trở lại huyện nha đi, huyện lệnh đại nhân đi phủ ta uống rượu, lát nữa ta sẽ đưa huyện lệnh đại nhân trở lại".

Vương lão phu tử là đại tộc bản địa, ba ban nha dịch lão đại chính là cháu trong hắn, nào dám không nghe theo, liền thét to một tiếng, dẫn đội nghi thức tự trở lại huyện nha, Thi huyện lệnh đang bụng đầy tâm sự, nào có tâm uống rượu, nhưng Vương lão phu tử hào hứng bừng bừng, lôi kéo hắn bước đi, Thi tri huyện bất đắc dĩ, đành phải liên tục cười khổ theo hắn trở về.

Vương lão phu tử mang hắn về nhà mình, liền phân phó người nhà.

Nói: "Mau mời vị bằng hữu trong kinh kia của ta đi ra, gặp mặt huyện lệnh đại nhân".

Thi Huyện lệnh cười khổ nói: "Vương lão phu tử, hôm nay bản quan thật sự là vô tâm uống rượu".

Vương lão phu tử cười thần bí: "Huyện lệnh đại nhân, ngươi nghĩ hôm nay lão hủ thật sự là ngẫu nhiên gặp ngươi sao? Ha ha, lão hủ là chuyên chờ ngươi trở về, vị bằng hữu trong kinh này đến, ngươi vừa thấy, chỉ có chỗ tốt, lão hủ chắc chắn không hại ngươi".

Thi Huyện lệnh vừa nghe, nhất thời cảnh giác: "Vương lão phu tử nói vị bằng hữu kia, bản quan... Nhận thức sao?".

"Từ hôm nay trở đi, chẳng phải sẽ nhận thức sao?".

Theo thanh âm, một nam tử mặt gầy, da màu trắng bóng, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, hơi gầy, đi vào phòng khách, ánh mắt lợi hại quăng trên người hắn, giống như một con chim ưng.

Thi Huyện lệnh kinh nghi nói: "Vị này là?".

Người nọ khẽ mỉm cười nói: "Ta là người được sai tới cứu ngươi!".

Thi Huyện lệnh co rụt mũi lại, trầm giọng nói: "Chỉ giáo cho?".

Người nọ thản nhiên nói: "Bản quan đến Khảo Thành, điều tra cẩn thận một phen, hiểu rõ Thi đại nhân ngươi làm quan vẫn còn thanh liêm, cho nên mới muốn giúp ngươi một lần. Thi huyện lệnh, lũ lụt Khảo Thành, tấu chương đã báo lên, triều đình chậm chạp vẫn không thấy hồi phục, dân chúng trôi giạt khắp nơi, âm thanh oán thán nhiều vô kể, vì sao ngươi không thể phát công hàm gấp rút hỏi chuyện? Ngươi cho rằng báo lên liền kết thúc trách nhiệm? Đây là lừa mình dối người!".

"Bản quan? Ngươi là".

Vương lão phu tử nghiêm nghị nói: "Vị này chính là Đô Sát viện Tả đô Ngự sử Trần Anh Trần đại nhân!".

Thi Huyện lệnh thét một tiếng a kinh hãi, Trần Anh cất cao giọng nói: "Năm nay thế nước không lớn, vì sao Khảo Thành lại gặp họa? Tấu chương báo thiên tai dâng lên kinh sư, chậm chạp không thấy hồi phục, nhân sĩ Khảo Thành luôn hỏi thăm, ngươi đã từng gửi công văn đi, hỏi thử Quy Đức phủ, Tôn Quảng Hòa làm sao trả lời, làm sao đè xuống, nhân chứng, vật chứng, công hàm qua lại, bản quan đã đến, ngươi còn không chịu giao ra đây sao?".

"Cái này...".

Trần Anh lạnh lùng nói: "Thi Hiểu Hàn, ngươi là người chủ quản Khảo Thành, lại nghĩ muốn đếm xỉa đến, chẳng lẽ không phải là si tâm vọng tưởng sao! Hoặc là, ngươi và Tôn Tri phủ là cùng một giuộc, thông đồng làm bậy, đừng tưởng Bản quan không thể sửa trị được ngươi! Hoặc là, ngươi lớn mật vạch trần, Bản quan làm chủ cho ngươi! Tôn Quảng Hòa hôm nay đang ở Quy Đức phủ bị Bản quan phái phóng sử đến thẩm tra, giám sát ngự sử dây dưa, đây là cơ hội duy nhất để ngươi thoát tội, chớ chọn lầm!".

Thi Huyện lệnh nghe xong, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy...

Cùng lúc đó, kinh thành, Tín Dịch ti.

Phó đô Ngự sử Ngô Hữu Đạo dẫn theo người, đang cẩn thận đọc qua sổ đăng ký ghi chép, đột nhiên, lật đến tấu chương báo thiên tai của Huyện lệnh Khảo Thành Thi Hiểu Hàn, hai mắt Ngô Hữu Đạo sáng ngời, cẩn thận nhìn lại, phong tấu chương này đã ở thu được Tín Dịch ti, ngày kế chuyển giao cho Thông Chính ti, bên trên có Thông Chính ti ký nhận đồng ý. Ngô Hữu Đạo mỉm cười, đem một ít cuốn sổ đăng ký ghi chép hợp lại, nhét vào trong tay áo, cười nói với quản sự Tín Dịch ti: "Cuốn đăng ký sổ ghi chép này, Bản quan lấy đi trước, chờ sự tình làm xong, sẽ trả lại Tín Dịch ti các ngươi".

Thông Chính ti, Ngự sử Hoàng Chân dẫn mấy người đã từng xem xét công hàm truyền xuống tiến hành kiểm tra mục lục đăng ký, Trương An Thái như con kiến trên lò lửa, trên mặt mặc dù ra vẻ tỉnh táo, trong lòng đã như giội nước sôi, gấp đến độ hốt hoảng. Nhưng hắn cũng không có biện pháp, vô ý mất đi hoặc là trình báo sơ hở, còn có thể nói là chủ quan qua loa, bóp méo sổ ghi chép giao tiếp, hắn không dám.

Ngoài ra hắn sửa lại cũng vô dụng, Tín Dịch ti có bọn thông chính tư tiếp thu ký tên, tay hắn còn chưa duỗi đến Tín Dịch ti. Nhưng trước khi chưa nắm giữ chứng cớ, không có người nào nguyện ý đắc tội hắn, dù sao thông chính tư cũng không phải nha môn dễ trêu chọc, lão

Ngô Hữu Đạo, kẻ dối trá kia chạy đến thăm dò Tín Dịch ti, để Thông Chính ti lại cho Hoàng Ngự sử.

Khi hắn ở ngoài sáng đã ngầm bảo nhiều lần, nhưng họ Hoàng khốn kiếp này cũng không biết là cố ý giả vờ ngu ngốc hay thật sự nghe không hiểu, đối với việc hắn hứa chỗ tốt căn bản không thèm để ý, lão khốn này cậy vào thế lực của ai, dám không để hắn vào mắt?

"Dương Húc?".

Trương An Thái đột nhiên nghĩ đến việc Dương Húc mời khách, tổng cộng mời ba người Đô Sát viện, Trần Anh, Ngô Hữu Đạo, Hoàng Chân. Trần Anh là Tả đô Ngự sử, Ngô Hữu Đạo là Phó đô Ngự sử, hai người kia còn chưa tính, nhưng Đô Sát viện còn có mười ba Ngự sử cùng với Ngự sử Ngôn quan tại kinh, những Ngự sử bình thường này tổng cộng không dưới hơn trăm người, Dương Húc mời một mình Hoàng Chân... Hắn là người của Dương Húc sao?

Nghĩ thông suốt việc này, Trương An Thái nhất thời hết hy vọng, hắn làm sao lôi kéo được, có thể sánh bằng chỗ tốt Phụ Quốc Công cho Hoàng Chân? Trương An Thái dậm chân một cái, xoay người đi ra ngoài.

Hoàng Chân cầm một quyển mục lục đưa lên, mí mắt có chút nhấp nháy, nghiêng mắt nhìn bóng lưng hắn mà lạnh lùng cười, ánh mắt liền dừng chỗ ghi ngày tháng năm trên hồ sơ, Hoàng Chân đã sớm tìm được thứ cần tìm, cố ý ở đây chậm trễ để tra tấn người, hay là đang ma luyện tính nhẫn nại cùng Trương An Thái, Trương An Thái quả nhiên thiếu kiên nhẫn.

Nhìn Trương An Thái đi ra ngoài, Hoàng Chân mới chậm rãi nói: "Chỗ này, người tiếp thu tấu chương Huyện lệnh Khảo Thành, là thông chính tri huyện Tô Tiểu Phổ, người này đang ở đâu? Gọi hắn, hỏi một chút về nơi tấu chương này đến!".

Thông Chính ti Vương Kinh Lịch vội vàng đáp: "A, Tô Tiểu Phổ... Mẫu thân bệnh nặng, đã xin nghỉ về quê hay sao đó?".

Hoàng Chân mỉm cười, hỏi: "A? Đi khi nào vậy!".

"A... Rất trùng hợp, ngày hôm qua vừa mới xin nghỉ!".

Hoàng Chân kỳ quái nói: "Ngày hôm qua? Ha ha, sao có thể nói không khéo, hay đây, quá hay!".

Vương Kinh Lịch lúng ta lúng túng không dám nói, Hoàng Chân lại hỏi: "Tô Tiểu Phổ này, quê quán ở nơi nào thế!?".

Vương kinh nghiệm vội nói: "Phủ Sở Hùng Vân Nam!".

"Chậc chậc chậc, thật đúng là đủ xa".

Hoàng Chân liên tục tấm tắc, đứng dậy, phân phó với người của mình, cười cười nói: "Đi, chúng ta đi Lại bộ, điều tra thêm quê quán Tô Tiểu Phổ này, rốt cuộc có phải phủ Sở Hùng Vân Nam hay không!".

Vương Kinh Lịch cả kinh trong lòng, vội vàng nói: "A, Tô tri huyện lão gia là huyện Phụng Hóa phủ Ninh Ba, không rõ... Nghe Tô tri huyện nói, giờ đây chuyển nhà đến Sở Hùng ở Vân Nam".

Hoàng Chân gật gật đầu, chậm rãi nói: "Không chuyển ra khỏi Đại Minh ta sao?".

Vương Kinh Lịch cười khan nói: "Hoàng Ngự sử nói đùa, đương nhiên... Không chuyển ra khỏi biên giới Đại Minh ta".

Hoàng Chân sờ quai hàm nói: "Được, chỉ cần chưa rời khỏi biên giới Đại Minh ta, sẽ không sợ không tìm ra!".

Hắn đem cuốn sổ ghi chép giao tiếp, đưa cho một người sau lưng, như một con vịt kiêu ngạo, lắc lắc mông đít lung lay đi ra ngoài...

Lại bộ Khảo Công ti, Khảo Công lang trung Chu Văn Trạch cực kỳ lo lắng nói: "Trương đại nhân, ngươi tại sao không chịu nhẫn nhịn như vậy, Dương Húc nói rõ là muốn động một phen, lúc này, sao ngươi còn đến gặp ta?".

Trương An Thái cực kỳ lo lắng nói: "Không đến tìm ngươi thì làm sao bây giờ? Ta là nể mặt mũi ngươi, mới thay nhà ngươi đè phong tấu chương này xuống, vốn một việc trong huyện bậc ba, tân triều vừa lên, mọi việc lộn xộn, bên trên cũng không thèm để ý đến. Nhưng... Hết lần này tới lần khác để cho Dương Húc hắn biết được, trước mắt đã tra được trên đầu ta, sao ta có thể không vội?".

Chu Văn Trạch dậm chân nói: "Hồ đồ! Ngươi hồ đồ! Tô Tiểu Phổ kia không phải đã giải quyết sao? Manh mối này đã bị chặt đứt, Dương Húc hắn có bản sự thông thiên, cũng không

thể tra đến trên đầu ngươi! Ngươi chỉ để ý cắn chết Tô Tiểu Phổ, Phụ Quốc Công hắn lại có thể làm gì ngươi?".

Trương An Thái cười lạnh nói: "Chu đại nhân của ta, ngươi nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng ta lại làm việc vì ngươi, bằng không... Dương Húc hắn muốn bắt được nhược điểm của ta thật đúng là không dễ dàng. Không sai, tuyến Tô Tiểu Phổ này đã bị chặt đứt, nhưng Khảo Thành bên kia? Trần Anh kia là con chó điên khùng, là loại cắn người không cần chủ nhân, nếu hắn nắm giữ chứng cớ từ vị thân gia kia của ngươi, còn sợ không thể tìm hiểu nguồn gốc, bắt được đến ngươi? Chu đại nhân ngươi nếu vào đại lao cẩm Y vệ, ta cũng không tin miệng ngươi so với hình cụ cẩm Y vệ còn rắn chắc hơn, đến lúc đó, ngươi có thể không thú nhận ta? Một khi bạo lộ tất cả, việc tấu chương kia ta sẽ nói rõ hết".

Chu Văn Trạch quả quyết nói: "Ngươi yên tâm, thân gia ta kinh doanh ở phủ Quy Đức nhiều năm, Trần Anh phái người không quen thẩm tra đi có cái rắm dùng được, hắn tìm được phương pháp gì? Vẫn không thể không dựa vào Ngự sử Hà Nam đạo. Ngự sử Hà Nam đạo này, ta đã sớm bảo thân gia cho ăn no, lúc này không xuất lực, khi nào thì hắn xuất lực? Có hắn cùng phối hợp, người Trần Anh phái đi, lăn qua lăn lại không thể làm chuyện gì được!".

Trương An Thái kiên trì nói: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, thật sự xảy ra chuyện, nói gì cũng đã muộn. Theo ta thấy, ngươi nên thông báo cho vị kia, thỉnh hắn ngẫm lại biện pháp đi!".

Chu Văn Trạch lưỡng lự một lát, thở dài nói: "Được rồi, ngươi trở về trước, ta lập tức đi gặp hắn!".

Phủ Phụ Quốc Công, tiểu Tư Tầm đang ở trong khách sảnh hăng say cưỡi ngựa gỗ, Dương Húc bắt chéo hai chân, bưng lấy một ly trà, Tả Đan đứng bên cạnh, nghe hắn tự thuật xong, Hạ Tầm mỉm cười: "Lại bộ Khảo Công ti? Chuyện này càng ngày càng thú vị, theo dõi hắn, yêu tinh... Phải hiện hình!".

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 453

Rẽ Mây Nhìn Trời.

Như Thường gần đây rất thanh nhàn. Người này có lẽ hơi láu cá, nhưng luận tài cán, xác thực là số một, nếu không lúc trước Chu Nguyên Chương sẽ không coi trọng hắn như vậy, làm một người đỉnh trụ vì nước. Suất lĩnh quần thần đề xướng Chu Lệ kế vị là hắn, phần công lao này, đủ để cho hắn đứng vững gót chân tại tân triều. Tân triều vừa đứng, tiếp thu, chỉnh biên quân đội các nơi là thân tín Chu Lệ, bọn người Khâu Phúc, Chu Năng, hắn thân là Binh Bộ Thượng Thư, chỉ cần phối hợp hành động, sự vụ trong tay cũng không rườm rà, cho nên thời gian qua rất dễ chịu.

Giờ phút này, hắn đang ôm ái thiếp ăn lẩu, thu hết đông sang, cần bồi bổ, thịt dê là thuốc tráng dương rất bổ, lão Như đối với thuật dưỡng sinh thật sự cũng có chút tâm đắc. Trong phòng ôn hòa như mùa xuân, Giảo Hảo mặc quần áo xuân, tư thái mỹ lệ lộ ra, nàng mười tám tuổi đẹp thướt tha, dung nhan vũ mị, thi từ ca phú, mọi thứ đều tinh thông, cực kỳ được lão Như sủng ái, hai người vừa xuyên thịt vừa uống rượu, tiểu mỹ nhân ôn nhu chân thành thỉnh thoảng ghé vào lỗ tai hắn nói chút ít tình huống. Quả nhiên là khoái hoạt giống hệt thần tiên.

Đột nhiên, quản gia xuất hiện, đứng ở cửa ra vào cung kính cúi thân thể xuống.

Như Thường có chút không vui, lúc hắn ở trong phủ hưởng thụ, là không cho phép người nào quấy rầy. Nhưng biết rõ như thế, quản gia vẫn xuất hiện, chắc chắn là có chuyện quan trọng, Như Thường liền giống như con khỉ mất quả đào, rút cánh tay đang thò vào trong áo sờ nắn bộ ngực căng tròn ra, nhíu mày nói: “Chuyện gì?”.

“Bẩm lão gia, Thông Chính ti Hữu Thông chính sứ Trương An Thái cầu kiến”.

“A?”.

Sắc mặt Như Thường nhất thời biến đổi mấy lần: “Thông chính ti Trương An Thái, đến đây làm gì”.

“Vâng, lão gia, hắn... Mang theo hậu lễ!”.

Quản gia cười cười, thanh âm hơi thấp xuống một chút: “Hắn đi xe nhẹ, y phục hàng ngày, đến cửa hông, có được...?”.

Như Thường nặng nề cười, khoát tay nói: “Không gặp! Nói lão phu bị phong hàn, thân thể cảm giác không khỏe, không tiếp khách”.

Quản gia khẽ giật mình, vội vàng đáp: “Vâng!”.

“Chậm đã!”.

Như Thường gọi hắn lại, trầm ngâm một chút, lại nói: “Nhớ kỹ, bất kỳ kẻ nào đến, đều trả lời như vậy, không gặp!”.

“Vâng!”.

Quản gia xoay người đi, Giảo Hảo eo uốn éo giống như con sông mềm mại không xương, như con rắn tiến sát trong lồng ngực của hắn.

Cây cỏ mềm mại nhẹ nhàng phủ lộng lấy chòm râu hắn, nén âm thanh nói: “Lão gia, người ta hiểu rõ quy củ như vậy tại sao còn không chịu gặp, lão gia không phải luôn luôn giúp mọi người làm điều tốt sao?”.

Như Thường lặng lẽ cười, nói: “Có thời điểm, chỉ lo cho thân mình thôi!”.

Lúc này, Lại bộ Khảo Công ti Lang trung Chu Văn Trạch mang theo một phần hậu lễ, cũng tới phủ Ninh quốc gặp Phò mã Mai Ân.

Chu Nguyên Chương có mười sáu người con rể, chỗ này chính là Phò mã của vị thứ nữ công chúa Ninh Quốc. Lúc trước Kiến Văn đế phái hắn thống binh bốn mươi vạn đóng quân Hoài Thượng, ngăn cản Yến quân xuôi nam, có thể nói là một đội lực lượng vũ trang lớn nhất triều đình giao cho hắn. Nhưng vị nhân huynh này cũng chỉ có vẻ ngoài, phế vật chỉ biết nói bốc nói phét, dùng bốn mươi vạn đứng trước mười vạn, căn bản không dám xuất chiến, đành phải giả vờ câm điếc.

Yến vương vượt qua Hoài An, vượt Tứ Thủy, chọn tuyến đường Dương Châu xuôi nam, hắn “Không biết” ; Yến vương qua Trường Giang, cướp lấy Kim Lăng, hắn “Không biết”, đến

cuối cùng Yến vương được thiên hạ, đăng cơ xưng đế, hắn còn "Không biết". Vị mang theo bốn mươi vạn binh này, đại tướng quân chuyên đi ngăn cản Chu Lệ mà phảng phất như đến thế ngoại đào nguyên, cái gì cũng không biết, cuối cùng Chu Lệ đến thánh chỉ cũng không cho hắn, chi bằng một phong thư nhà của Ninh Quốc công chúa, vị nhân huynh này đã trở lại.

Bên ngoài, chính là văn nhân sở tu trong sử sách ghi lại nhưng dựa theo thuyết pháp của bọn họ, vị Mai Phò mã này chính là người trung nghĩa, hắn thủ vững Hoài An, một bước cũng không nhường, còn lấy lỗ tai và lỗ mũi của sứ giả Chu Lệ đi chiêu hàng, Chu Lệ bất đắc dĩ, mới đi đường vòng đến Tứ Thủy, tiến công Giang Nam, chờ Chu Lệ được thiên hạ, buộc Ninh Quốc công chúa viết phong thư máu đi khuyên hắn trở lại kinh, Mai Phò mã nghĩ Kiến Văn đế đầu hàng, biết được Kiến Văn đế đã chết, lúc này mới khóc lớn tế điện một phen, giao binh quyền ra, trở lại Kim Lăng, tại trước mặt Vĩnh Lạc hoàng đế, được hắn an ủi, còn hùng hồn nói một câu: "Có lao mà không công!".

Nghe quả nhiên là vô cùng hào hùng, hết tình hết nghĩa. Nhưng vị nhân huynh này mang theo một nhánh quân đội chủ lực lớn nhất của Kiến Văn đế, phải đi ngăn cản Yến vương Chu Lệ, không phải đi du sơn ngoạn thủy. Yến vương nguy cấp chiêu hàng không được, lại còn vòng sang Tứ Thủy, vậy không liên quan đến việc của hắn? Chu Lệ đi qua Trường Giang, hắn còn canh giữ ở Hoài An nghĩ ngăn cản ai đó? Hắn để binh bốn mươi vạn chen chúc đóng quân ở Hoài An, đến thám mã cũng không phái ra bên ngoài sao, đến khi công chúa gửi thư nhà, hắn còn giả mù sa mưa hỏi nơi Kiến Văn đế đầu hàng, chẳng lẽ hắn canh giữ ở Hoài An, hai tai không nghe thấy việc ngoài thành?

Một nhánh quân đội khổng lồ như vậy, hoàn toàn không thông tin tức với triều đình sao? ít nhất hắn phải xin lương chứ, dù sao cũng nên đánh liên hệ với Hộ bộ. Yến quân đưa binh đến bờ bắc Trường Giang, Kiến Văn đế vội vàng mộ binh khắp nơi trở lại, lại có thể phái hắn đi ngăn cản Yến vương, hôm nay bốn mươi vạn đại quân ở ngay sau lưng Chu Lệ cũng làm bộ quên đi, không phải cá nhân hắn phải điều quân trở về cứu viện?

Đủ các chuyện như thế, căn bản không thể chịu nổi, trải qua một bút pháp thần kỳ, theo kiểu không phải quá sức bình thường, ngụy quân tử biến thành người trung nghĩa. Cho nên Chu Lệ rất xem thường hắn, nhưng thực sự chính vì hành vi làm người ta xem thường của hắn, Chu Lệ mới có thể thuận lợi đánh qua Trường Giang, thuận lợi chiếm lĩnh Kim Lăng, nếu lúc ấy hắn xua quân tác chiến sau lưng Yến vương, Chu Lệ cũng sẽ rất đau đầu, vậy cũng là công lao lớn hắn lập cho Tĩnh Nan, cho nên sau khi hắn trở lại kinh, cũng thành công thần Tĩnh Nan, Chu Lệ vui lòng phong thưởng, gia phong cho hắn chức Quốc Công vẻ vang.

Vinh Quốc Công so với Phò mã còn muốn cao hơn một cấp, bởi vậy tấm biển phủ Ninh Quốc Phò mã chuyển qua sân sau, trên cửa chính thượng giắt bốn chữ to: "Phủ Vinh Quốc Công".

Người gác cổng đi vào bẩm báo một tiếng, Vinh Quốc Công đã kêu người nghênh đón hắn vào, Tiềm Long thám tử âm thầm ngừng ở phía sau, lập tức đưa tin tức này về phủ Phụ Quốc Công.

Phủ Phụ Quốc Công, người một nhà Hạ Tầm đang ăn lẩu.

Tiếc nuối là hiện tại còn không có cây ớt, dùng tỏi và mù- tạc thay thế, những gia vị này mặc dù cũng cay, nhưng tư vị lại khác với cây ớt, đối với Hạ Tầm từng nếm qua ớt mà nói, cảm giác tư vị kém một chút. Hạ Tầm vừa ăn, vừa âm thầm cân nhắc: "Nghe nói hạm đội Vĩnh Lạc hoàng đế, đã đến Mỹ Châu, cũng không biết là thật hay giả, nếu quả thật đi qua, cầm cây ớt trở về mới tốt, nếu không thì đời này ta cũng không kịp ăn rồi".

Ngồi cùng bàn có Tử Kỳ, Tạ Tạ, Tô Dĩnh, Tư Dương cùng Tư Tầm đang chơi vài món đồ chơi của tiểu hài tử, những thứ đồ chơi này, kể cả con ngựa gỗ bên ngoài đều là Mính Nhi đưa cho, chính là đồ chơi của mình Nhi khi còn bé dùng qua, hai tiểu tử này ở trên hải đảo chưa từng chơi những món đồ chơi như vậy, cho nên không hề biết mệt là gì.

Tiểu Địch cùng vài nha hoàn đứng hầu ở một bên, thật ra Hạ Tầm muốn gọi nàng cùng nhập tọa, nhưng Tiểu Địch không chịu, nha hoàn chính là nha hoàn, được chủ nhân sủng ái cũng là nha hoàn, cùng bàn với một nhà chủ nhân, đây là quy tắc gì? Khuyên không được, Tạ Tạ ở bên cạnh giống như cười mà không phải cười nói một câu: "Lão gia không phải muốn cho Tiểu Địch ngồi vào vị trí sao, vậy nhận nàng làm nghĩa muội đi, bằng không cũng thật sự là làm khó nàng".

Những lời này vừa ra khỏi miệng, Hạ Tầm yên lặng, xoa xoa mũi, trong đầu lại buồn bực. Giờ đây đã rõ ràng tâm ý Tiểu Địch, bảo hắn nhận Tiểu Địch làm nghĩa muội, hắn sao có thể chịu? Thu Tiểu Địch vào phòng, hắn còn chưa nói với người ta, cũng không cần phải vội, dù sao cũng phải tìm thời cơ thích đáng, lại nói rõ ràng với Tiểu Quản sự. Bất quá, hắn cảm thấy Tạ Tạ cơ cảnh như hồ ly dường như đã phát giác ra gì đó, cặp con ngươi thông minh kia, dường như có lực lượng nhìn thẳng vào nhân tâm.

Tiểu Địch đứng ở sau lưng Tô Dĩnh hầu hạ, vừa vặn quay mắt về phía Hạ Tầm, cặp con

ngươi đầy tình ý kia, thường thường nhìn sang Hạ Tầm xuất thần, ngẫu nhiên đụng một cái vào ánh mắt Hạ Tầm, trên má liền lộ ra vẻ đỏ ửng nhàn nhạt, ánh mắt lặng lẽ lóe lên. Nàng đã biết gì gọi là "ấm giường", giờ đây trong đầu nàng đều là "ấm giường". Đối với chi tiết làm "ấm giường", thật ra nàng chỉ giải thích được một nửa, rất nhiều thứ gì đó nàng xác thực là không hiểu, nàng chỉ biết là phải cởi hết quần áo, cởi bỏ quần lót, sau đó... Sau đó... Sau đó nàng cũng không biết.

Nhưng càng như vậy, không gian tưởng tượng càng lớn, nàng cách lửa than còn xa, lại nghĩ đến tai nóng mặt đỏ, hai má còn hồng hơn so.

Với Tô Dĩnh đang uống rượu.

Nàng rất muốn hiểu rõ toàn bộ chi tiết "ấm giường", nàng đã rất chờ mong, từ nay về sau chuyên môn làm công tác ấm giường cho thiếu gia, dường như... Việc này so với chải tóc cho thiếu gia càng thú vị hơn?

Một cành hoa đào, đã đến lúc nên bẻ cành...

Đột nhiên, Tả Đan xuất hiện ở cửa ra vào.

Người phủ Phụ Quốc Công giờ đây đều biết hắn, cũng biết hắn là thủ hạ của lão gia, nhưng không biết cụ thể hắn phụ trách làm gì, dù sao người này xuất quỷ nhập thần, lúc Quốc Công mang người xuất hiện, luôn luôn không nhìn thấy hắn, lúc bọn thủ hạ không nên xuất hiện, hắn luôn xuất hiện một cách khó hiểu.

Hạ Tầm nhìn thấy hắn, lấy ra khăn tay lau lau khóe miệng, nói về phía các nàng: "Mọi người từ từ ăn, ta đi ra ngoài chút!".

Hạ Tầm mang theo Tả Đan đến bên cạnh phòng sách nhỏ, Tả Đan liền đem tin tức giám thị được thuật lại một lần với hắn, Hạ Tầm nghe xong liền trầm ngâm: "Như Thường... Mai Phong... Hơi ngoài dự kiến...".

Trái Đan nói: "Vâng, tình hình giờ đây, khó bề phân biệt, khó có thể phân biệt. Vinh Quốc Công tiếp kiến Chu Văn Trạch rồi, lại chưa hẳn không phải hắn nắm thực quyền, lại có hậu lễ. Như Thường tránh mà không gặp, nhưng Trương An Thái chờ đợi chỗ người gác cổng lâu như vậy, nếu muốn thông suốt báo tin tức gì, tuy không gặp bản thân Như Thường, cũng chưa chắc sẽ không thông báo tin tức. Hai người kia... Một người binh bộ Thượng Thư, Thái tử thiếu

bảo, Trung Thành bá; Một Phò mã Đô úy, Vinh Quốc Công, không nắm chắc, thực không nên tùy tiện đối phó, thuộc hạ còn muốn kiểm chứng thêm một bước".

Hạ Tầm hỏi: "Ngươi định kiểm chứng gì?".

Tả Đan đáp: "Tiếp tục nhìn chằm chằm bọn hắn!".

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Tiếp tục nhìn chằm chằm là không sai, nhưng làm như vậy quá ngu ngốc, chờ chúng ta xác nhận ai mới là người chúng ta muốn tìm, vậy sẽ mất tiên cơ. Ta cho ngươi biết một biện pháp, tuyệt đối có tác dụng".

Tinh thần Tả Đan chấn động, vội vàng nói: "Mời Quốc Công chỉ điểm".

Hạ Tầm cười mỉm nói: "Bọn họ đồng thời xin hai người giúp đỡ, khả năng hai người kia đều là chủ sự phía sau màn của bọn họ, cũng có khả năng một người trong đó là dùng để rải sương mù, muốn xác nhận, rất dễ dàng, điều tra thêm Trương An Thái, Chu Văn Trạch, trong hai vị này, người nào đi đi lại lại gần nhất!".

Trái Đan nói: "Đại nhân, Trương An Thái và Chu Văn Trạch không lui tới với hai vị công, bá này".

Hạ Tầm lắc lắc ngón tay nói: "Nhớ kỹ chuyện ta nói nhiều với các ngươi, sắp xếp kiểm tra người hiềm nghi, có một manh mối trọng yếu, đó chính là thời gian. Giờ đây bọn họ không vãng lai, đó là bởi vì bọn họ không thể không hóa minh thành ám, nhưng từng thời điểm... Bọn họ lại không muốn đến nơi bọn họ hoạt động trong cống ngầm. Hừ! Nếu muốn người không biết, trừ khi mình đừng làm, xác định nhân tuyển hoài nghi là tốt rồi, điều tra thêm vị Phò mã này còn có vị Thượng Thư kia, lúc Kiến Văn còn tại vị, ai đi đi lại lại mật thiết với Chu Văn Trạch, Trương An Thái!".

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 454

Mượn Đao, Dựa Thế.

"Đại nhân, ti chức tra được, lúc Mai Ân nhận chức Sơn Đông học chính, Lại bộ Khảo Công lang trung Chu Văn Trạch đang ở Tế Nam đảm nhiệm Bố chính đốc lương đạo, giao tình của hai người đã thân thiết từ khi đó, Chu Văn Trạch này có công việc Lại bộ Khảo Công lang trung béo bở, vẫn là do Mai Ân hoạt động giúp hắn".

"Ồ, Như Thường bên kia thì sao?".

"Như Thường ban đầu nhậm chức Lại bộ Thượng Thư, đều biết Chu Văn Trạch, Trương An Thái, nhưng liên hệ với quan nhân Lại bộ Thượng Thư nhiều hơn, hai người kia kết giao với hắn cũng không tính là đột xuất".

"Ừm, tiếp tục theo dõi hắn, thẳng đến lúc xác nhận hắn không có quan hệ với chuyện này".

"Dạ!".

"Mai Ân bên kia, từ giờ trở đi, chú ý toàn diện, ta muốn nhược điểm của hắn!".

"Dạ!".

Thấy Hạ Tầm không tiếp tục phân phó, Tả Đan khom người, lặng lẽ lui ra ngoài.

Cửa đóng lại, lông mày Hạ Tầm hơi nhắn, mặt Mai Ân lúc trên yến tiệc luôn có gì đó không vui vẻ, giờ phút này hồi tưởng lại, dường như là chìm trong một tầng trong sương mù. Mai Ân này sợ không thoát khỏi liên quan, tân triều đã thành lập, đối kháng vũ lực, Kiến Văn bại hết, muốn diễn biến giống như vậy là không thể nào, cựu thần Kiến Văn trước kia có thể là vì Chu Duẫn Văn, mà hiện tại thì là vì chính hắn.

Bọn họ giữ gìn Chu Duẫn Văn, có thể nói bên trong bọn họ có thành phần tín ngưỡng và lý niệm, nhưng cũng không cần nghĩ bọn họ cao thượng vĩ đại như thế nào, trong này cũng có lợi

ích rất lớn, Chu Duẫn Văn chính là đại biểu lợi ích của bọn họ. Ngày nay, Kiến Văn đã trở thành quá khứ, hoàng đế là người bọn họ không đả đảo được, chuyện bọn họ duy nhất muốn làm, chỉ có thể là biến tân hoàng đế thành người của bọn họ, biến thành đại biểu lợi ích của bọn họ.

Muốn làm được điểm này, bọn họ cũng chỉ có thể khởi xướng phản công đối với công thần hệ Bắc Bình, không có cách nào khác, vì thế mà bày mưu. Hợp tác là không thể nào, trừ phi bọn họ cam tâm phụ thuộc vào công thần hệ Bắc Bình, hứng một chút lợi ích từ giữa kẽ tay bọn họ lộ ra. Nếu là quan viên không có ý nghĩ đó, hoặc là quan viên ở thời Kiến Văn cũng không đắc ý quá mức, bọn họ sẽ vui vẻ tiếp nhận, nhưng đối với những đại nhân dưới một người trên vạn người thời Kiến Văn kia, bắt bọn họ cúi đầu làm bộ dạng phục tùng, lấy lòng những người chỉ là cấp thấp trong một phủ Bắc Bình nho nhỏ, bọn họ không tiếp thụ được.

Cho nên loại phản ứng này của bọn họ rất bình thường, với Mai Ân mà nói, cũng là Phò mã Đô úy, có Phò mã là ăn không ngồi, có Phò mã nắm quyền. Thái tổ Chu Nguyên Chương khi còn sống, hắn là cố mệnh đại thần duy nhất, ở thời Hồng Vũ chính là sủng thần; Đến thời Kiến Văn, trong lúc nguy cấp Chu Duẫn Văn có thể đem một đội vố trang cường đại nhất trong tay giao vào tay hắn, có thể thấy được hắn cũng là rất được coi trọng, giờ đây đang nhận nhục nhã và xa lánh, có lẽ đối với.

Người khác, nhìn đãi ngộ hắn giành được hôm nay thì cảm thấy là ân sủng, thật là đối với hắn, người được hai đời hoàng đế Chu Nguyên Chương, Chu Duẫn Văn nuông chiều mà nói, hắn không chịu được!

Nhưng, tại sao phải lựa chọn ta?

Bên trong công thần Tĩnh Nan, ta hẳn là một người vô hại nhất.

Chẳng lẽ, chọn cây hồng thì chọn chỗ mềm trước?

Hạ Tầm hơi nhếch mép cười lạnh.

Người không đánh ta, ta không phạm người, người ta đã đánh chủ ý lên hắn, hắn cũng sẽ không nương tay. Loại thủ đoạn ám sát hành thích tuy rất nhanh, nhưng lại không thể sử dụng. Chém chém giết giết, thậm chí là ám sát, đó là tối kỵ trong quan trường, một khi bị người bắt được nhược điểm, vậy tiền đồ không sáng. Ngươi làm như vậy, còn để đại lão bản vào mắt không, mà ngay cả đại lão bản, cũng phải lo lắng có một ngày ngươi sẽ dùng cách đó với hắn.

Đấu ở trong quan trường, phải theo như quy củ quan trường.

Chỉ cần trong phạm vi khống chế của đại lão bản, dựa theo quy tắc trò chơi quan trường, ngươi chơi như thế nào đều không quan hệ.

Hạ Tầm muốn làm giờ đây, chính là bắt nhược điểm của Mai Ân, nếu người này cẩn thận, không chê vào đâu được, vậy giúp hắn chế tạo nhược điểm, về phần phản kích, đó là việc sau này, nếu có khả năng, hắn muốn tận lực tránh để mình ra tay. Hắn hào nhoáng, khỏe mạnh như vậy, cùng hình tượng người vô hại, sao có thể biến thành loại người ác quan như Trần Anh, Kỷ Cương?

Mượn đao giết người, mới là tốt nhất!

Mai Ân từ khi Chu Văn Trạch đăng môn bái phỏng, liền ru rú trong nhà, bế môn không tiếp khách.

Hắn cũng không phải một thằng ngu, mười sáu con rể của Chu Nguyên Chương, đều là tỉ mỉ chọn lựa đệ tử quan lại, hắn có thể ở trong nhiều người như vậy mà tung tăng như chim sẻ, đã được Chu Nguyên Chương thưởng thức và sủng ái, sao có thể là kẻ ngu ngốc không hề có tâm cơ.

Có lẽ, lúc hắn nhận nhiệm vụ, lại thiếu khuyết dũng khí và quyết tâm ngăn cơn sóng dữ, cho nên làm ra loại tư thái còng lưng, làm cho người ta bật cười, nhưng một người, trong đời có bao nhiêu cơ hội gặp được thời khắc cần dùng sinh tử làm tiền đặt cược để lựa chọn? Dùng thân phận Phò mã đảm nhiệm Sơn Đông học chính, hắn làm ra chút chiến tích cũng không khó; với thân phận Phò mã đã được hoàng đế cực kỳ tin tưởng, việc hắn làm đương nhiên phải biết tròn biết méo, cho nên, từ trước tới nay, hắn làm cái gì, đều rất hoàn mỹ.

Ngoại trừ một lần thủ Hoài An.

Một lần đó, hắn không dám đánh cuộc vận mệnh, cho nên không dám liều mạng; Hắn tiếc danh, cho nên không muốn đầu hàng; Thế là, hắn không điều động bốn mươi vạn đại quân, bịt tay trộm chuông canh giữ ở Hoài An, trở thành đối tượng mọi người chế nhạo.

Lúc này đây, không phải lựa chọn sinh tử, nhưng hắn cũng không phải Ninh Quốc Phò mã được hoàng đế coi trọng sủng ái nhất, cho nên đối mặt với sự khởi xướng tiến công của Dương Húc, hắn thúc thủ vô sách. Chu Văn Trạch đã cầu đến trên đầu hắn, nhưng hắn hoàn

toàn không nghĩ ra thủ đoạn gì nên dùng để giải quyết. Nếu là trước kia, hắn chỉ cần nói vài lời, tất cả vấn đề liền giải quyết dễ dàng. Nhưng bây giờ, lời hắn nói có thể làm gì được Dương Húc? Trên yến tiệc của Dương Húc, Ninh Quốc Phò mã như hắn, cũng chỉ là người tiếp khách mà thôi.

Mai Ân mặt mày ủ rũ, đang ngẩn người, quản sự Mai Nhị phủ Phò mã rón ra rón rén đi đến.

Tinh thần Mai Ân chấn động, vội vàng hỏi: "Có hồi âm chưa?".

"Vâng, lão gia, đây là thứ lão nô thu được!".

Mai Ân đoạt lấy một tờ giấy từ trong tay Mai Nhị, vội vàng mở ra nhìn hai lần, con mắt hơi khép lên.

Mai Nhị khom người, từ nhỏ hắn đã là gia nô Mai thị, lúc trước Mai Ân cưới Ninh Quốc công chúa, làm Phò mã, hắn đã được Nhữ Nam hầu Mai Tư Tổ đưa đến hầu hạ Mai Ân, về sau Mai Tư To bởi vì liên lụy án Hồ Duy Dung, bị chém cả nhà, người nhà hắn cũng đều được Mai Ân an trí, từ nay về sau càng thêm trung thành và tận tâm với Mai Ân. Hắn không biết Phò mã đang làm chuyện gì, cũng không muốn hỏi, hắn chỉ cần làm tốt bản phận một nô bộc trung thành.

Mai Ân trầm tư một lát, đột nhiên nói: "Xem chừng, ba ngày sau, Hoàng hậu nương nương sẽ đến kinh thành".

Mai Nhị không có trả lời, chỉ hạ thấp người nghe.

Mai Ân lại nói: "Đi Tụ Hiền lâu lập bàn tiệc rượu, đưa một phần thiệp mời cho hoàng tử thứ hai Tiểu vương gia Cao Hú, ngày mai, ta muốn mời Tiểu vương gia dự tiệc, uống rượu".

"Vang!". Mai Nhị lên tiếng, lui ra khỏi cửa phòng.

Trần Anh trở lại kinh, mang theo Huyện lệnh Khảo Thành Thi Hiểu Hàn, tố cáo Quy Đức Tri Phủ Tôn Quảng Hòa, còn có các loại nhân chứng, vật chứng, tổng cộng đầy ắp ba cái xe lớn. Dùng quyền lực Ngự sử của Trần Anh, quan viên lục phẩm đều có thể bắt hỏi ngay lập tức, đây là Bát phủ tuần án trên sân khấu thường nói. Nhưng quan viên đã ngoài ngũ phẩm lại cần hoàng đế định đoạt.

Trần Anh tìm đọc toàn bộ tư liệu lý lịch của hơn một trăm Ngự sử dưới tay, tìm được một Tuần Tào Ngự sử, lão gia đúng là ở Khảo Thành, thế là hắn minh tu sạn đạo, phái một Phóng sứ thẩm tra hấp dẫn chú ý của Tôn Tri phủ, để hắn làm cho Ngự sử Hà Nam đạo không yên tâm, tự mình nhanh chóng bắt liên lạc với người Ngự sử trẻ tuổi đang chấp hành công vụ vận chuyển lương thực ở đường sông, đem danh lợi mua chuộc lòng người một phen, mang hắn trở về Khảo Thành, đi gặp.

Cha hắn là phương sĩ Vương lão phu tử.

Trần Anh từ Vương lão phu tử nơi đó, đã biết rất nhiều tư liệu, nhưng những thứ này dù sao cũng chỉ là dân tình, nếu muốn án thép như núi, phải có tri huyện Khảo Thành, có được tư liệu cung cấp trực tiếp từ phía chính phủ, thế là có Vương lão phu tử đứng bên đường ngăn đón kiệu, đưa Thi Huyện lệnh vào nhà cho biết tình hình. Chờ Trần Anh nắm giữ chứng cớ xác thực, hắn sẽ không lo lắng sẽ bị Tôn Tri phủ cắn ngược lại một cái, lập tức không chút khách khí đưa hắn vào kinh.

Vừa đến kinh sư, Trần Anh lập tức triệu kiến Ngô Hữu Câu, Hoàng Chân, tập hợp chứng cứ phạm tội bọn họ nắm giữ, suốt đêm viết xong tấu chương buộc tội, sáng sớm thứ hai, hai mắt Trần Anh đỏ bừng, khí phách bay lên trên điện, nghiễm nhiên như một đấu sĩ.

Đô Sát viện phá án rất khác so với cẩm Y vệ, cẩm Y vệ chỉ cần có án, dù thế nào cũng có thể bắt người, bắt người không cần chứng cớ, bọn họ cũng có thể tra khảo làm ra chứng cớ, ngươi là một con thỏ nhỏ, bọn họ có thể làm người thừa nhận là một con gấu lớn. Mà Trần Anh dù sao còn phải chú ý chứng cứ rõ ràng, trên triều đình, Trần Anh đem nhân chứng, vật chứng, nhất nhất trình lên.

Vĩnh Lạc hoàng đế nghe xong liền giận dữ, hắn đăng cơ đưa ra tam chiếu lớn, cố ý trong sạch hóa bộ máy chính trị yêu dân, còn có người dám làm ngược lại, chuyện này còn chưa nói đến, Thông Chính ti dám vẽ đường cho hươu chạy, không cho trên biết, đây là cái gì?

Hoàng đế cao cao tại thượng, tai mắt chính là bách quan, các nếu là lừa trên gạt dưới, hoàng đế chẳng phải sẽ thành con rối sao? Ngay lúc này hắn hạ chỉ bắt Chu Văn Trạch, Trương An Thái, Tôn Quảng Hòa nhốt vào đại lao Hình bộ, lệnh Đô Sát viện và Hình bộ cùng giải quyết, Đại Lý thẩm tra, xử lý này án. Chức Huyện lệnh Khảo Thành của Thi Hiểu Hàn, vẫn giữ lại, để lập công chuộc tội, hắn lập tức chạy về Khảo Thành, mở kho lương thực Quy Đức phủ để cứu tế nạn dân, miễn giảm thuế phú, gọi lưu dân trở về, an trí thích đáng.

Trong lúc nhất thời, kinh đô và vùng lân cận chấn động, các nơi đều hoảng loạn. Chuyện này khá nhỏ, vấn đề là, Trần Anh là loại người sợ việc không lớn, hơn nữa Chu Nguyên Chương hận tham ô nhất, Chu Lệ rất có chính kiến, trời mới biết việc này có thể diễn biến thành một hồi vận động chỉnh đốn tác phong hay không. Lúc trước không ấn án, hoàng đế Hồng Vũ cũng chỉ kiểm tra gạo và tiền sách, ngoài ý muốn phát hiện có tỉnh ngoài lại cầm sổ sách đầy chỗ trống đến Hộ bộ đến trình báo thu chỉ rồi tùy theo diễn biến mà điền vào, sau đó liền bắt đầu một hồi chỉnh đốn oanh oanh liệt liệt đại, hơn trăm quan viên bị giết, mấy trăm quan viên giáng chức lưu vong.

Trần Anh hấp tấp hành động, phàm là quan viên mông không sạch sẽ, đều hận không thể cho hai tên Trương An Thái và Chu Trạch Văn gây tai họa chết sớm, sớm gửi hồn về địa phủ, vấn đề là, bọn họ đã bị nhốt vào đại lao Hình bộ, trừ khi ông trời mở mắt, một tiếng sét đánh trúng nhà tù Hình bộ, nếu không, bọn họ đang sống sao lại bị chết?

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 455

Nhặt Hoa Làm Kiếm.

Đại lao Hình bộ, khu quan giam.

Trong khu giam quan trống trơn, sau khi Chu Lệ đăng cơ, ở đây từng tràn đầy, tất cả đều là phạm quan và gia đình, hôm nay đáng giết đã giết, nên thả đã thả, nên đi đày đã đi đày. Vận mệnh gia quyến cũng không giống nhau, hoặc là một lần nữa trở thành quan thái thái, quan tiểu thư, công tử thiếu gia, hoặc là sa vào làm nô tỳ cho quan lại, tạp vụ triều đình, hoặc là vào giáo phường tư chuyên đi hát trong dân gian.

Đương nhiên, còn phân phối một chút đến cho công thần cần sử dụng nô bộc, bởi vì phủ đệ công thần còn chưa xây xong, vẫn đang phải lại trong tù, ví dụ như hơn hai trăm người phân nhà cho Hạ Tầm, nhưng bọn họ đã chuyển từ khu giam quan đến khu nhà giam bình thường.

Chuyện khác duy nhất, chỉ là trên tường nhà lao vẽ xấu hơn một chút, phạm nhân nhàm chán có thể nhìn xem giải buồn. Những thi từ và hội họa kia tuy lộn xộn không chịu nổi, nhưng lại từ năm đầu Hồng Vũ đến bây giờ, thời gian khác nhau có những kiệt tác của phạm nhân khác nhau, ít người trong đó đã sớm qua đời, có ít người bây giờ còn làm các vị tai to mặt lớn, có ít người đã cáo lão hồi hương về hưởng phúc với con cháu...

Nhưng lúc bọn họ bị nhốt ở đây, không ai biết vận mệnh mình ngày mai, cho nên những bài thơ kia làm rất dài, cũng chỉ bao hàm nhận thức khi bọn họ quay đầu nhìn lại cuộc đời, hiểu được sống chết trước mắt, mỗi một thủ thơ, đều là khắc họa cả một đời người, mà những nhân sinh người này, ai cũng lộ ra vẻ đặc sắc, đủ để cho ngươi tiêu tốn rất nhiều thời gian thưởng thức cảm giác từng cái.

Lại bộ Khảo Công ti Lang trung Chu Trạch Văn, Thông Chính ti Hữu Thông chính Trương An Thái, Tri phủ Quy Đức Biệt Quảng Hòa, đang ở đó đọc nghiền ngẫm những thi từ ca phú để giết thời gian, bởi vì bọn họ không có việc khác để làm, bọn họ không phải tội phạm chính trị, mà là tội phạm tham ô, vì phòng ngừa bọn họ cấu kết lời khai, ảnh hưởng đến vụ án, quá

trình phá án và bắt giam, nhà tù ba người đều cách đủ xa, xa đến mức bọn họ không nhìn thấy nhau, căn bản không cách nào nói chuyện với nhau.

Nhưng không lâu sau, trước nhà tù Trương An Thái thêm một người, mặc quần áo tù nhân, nhưng thần sắc khí chất, không giống một tù nhân, hắn và Trương An Thái cách nhau một cái hàng rào, ngươi một lời ta một câu, lén lút nói chuyện gì đó.

Sắc mặt Trương An Thái trắng bệch, hai tay nắm chặt hàng rào, gân xanh trên tay đều kéo căng lên, cũng không biết hắn dùng bao nhiêu lực khí.

Người đứng ở đối diện, gương mặt dấu trong ánh sáng hôn ám, thanh âm sâu kín, giống như ca khúc thôi miên: "Trương đại nhân, ngươi hiểu rõ, đi con đường nào, tất cả chỉ là một ý niệm của ngươi!".

Trương An Thái khàn cuống họng nói: "Khó làm... Thật không có biện pháp nào khác sao?".

"Không có! Phò mã giờ đây cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình. Ngươi biết, chúng ta đối phó không chỉ là một Trần Anh, sau lưng hắn còn có Dương Húc, Phụ Quốc Công".

"Nhưng...".

"Trương đại nhân! Ngươi cũng làm quan cả đời, tại sao vẫn không rõ? Hoặc là, ngươi cam chịu tầm thường, không cần phải lựa chọn. Ngươi đã lựa chọn phụ thuộc, chiếm được vinh hoa phú quý, tất nhiên phải có khả năng gánh chịu hậu quả. Được làm vua thua làm giặc, việc đã đến nước này, cần gì phải nói những lời vô ích?".

Trương An Thái chậm rãi gục đầu xuống, không nói.

Người bên ngoài nhà tù dường như hiểu rõ tâm tư hắn, lạnh lùng cười, nói: "Trương đại nhân, không cần phải ôm may mắn trong lòng, Thái tổ có di chế, tham ô sáu mươi xâu, lột da treo đầu đường; Ngươi được bao nhiêu chỗ tốt? Ngươi đâu dừng lại ở tội tham ô, phần tấu chương kia giữ lại hai tháng, chuyện này không một hoàng đế nào có thể dễ dàng tha thứ, bỏ mặc chuyện ngươi làm, chẳng phải Hoàng Thượng đã thành kẻ mù người điếc, tùy ý để thần tử biến mình thành con rối sao?".

Trương An Thái khàn giọng nói: "Ta vào sinh ra tử vì Phò mã, bảo ta đi hướng đông ta

không dám đi hướng tây, không có công lao cũng có khổ lao, Phò mã không thể vươn tay cứu ta sao?".

Người bên ngoài nhà tù trầm giọng nói: "Lần này các ngươi gặp chuyện không may, có thể không chút quan hệ đến Phò mã! Trương đại nhân, đây là do ngươi lòng tham không đáy, tự gây tai họa thôi!".

Trương An Thái tức cười, hắn rất muốn giải thích, nếu không phải bởi vì nghe theo Phò mã phân phó, đối phó Phụ Quốc Công Dương Húc, chuyện này của hắn cũng sẽ không bị người ta vạch trần, nhưng hắn đã mất hết can đảm, đến khí lực giải thích cũng không có.

Người bên ngoài nhà tù nói: "Trương đại nhân, nhân sinh vội vàng, nhưng đến trăm năm, chết sớm chết muộn, cuối cùng cũng là chết. Nếu ngươi chịu thống khoái đi tìm cái chết, người nhà ngươi có thể bảo toàn, hơn nữa sẽ được Phò mã chăm sóc, Phò mã sẽ bảo đảm bọn họ không lo áo cơm, qua mười năm tám năm, chuyện này sẽ bị người quên lãng, còn có thể nghĩ biện pháp an bài con của ngươi tiếp tục làm quan.

Ngươi không chịu chết, cuối cùng vẫn phải chết, hơn nữa bị chết khổ không thể tả, nhưng ngươi kéo Phò mã gia xuống nước. Hừ hừ! Phò mã chưa hẳn bị chết, bất kể nói thế nào, hắn dù sao cũng là tỷ phu của đương kim hoàng đế, nhưng đến lúc đó, ai còn quản người nhà ngươi? Trương đại nhân, tính mạng ngươi, đã khó giữ được, không lo lắng việc còn lại sau lưng sao?".

Trương An Thái mặt mày méo mó, gò má thỉnh thoảng giật giật giật giật, qua hồi lâu, hắn mới chậm rãi đưa mắt lên, một đôi con ngươi đỏ lên gắt gao nhìn chàm chàm vào người bên ngoài kia, nói giọng khàn khàn: "Ta... Có thể chết! Phò mã hắn...

Người bên ngoài vui vẻ nói: "Ngươi yên tâm! Phò mã chẳng những sẽ bảo đảm chăm sóc cả nhà ngươi, hơn nữa... Lúc thời cơ phù hợp, còn có thể làm cho Hạ Tầm chết, báo thù cho ngươi!".

Trương An Thái lộ vẻ sầu thảm cười nói: "Được! Thỉnh Phò mã gia, nhớ rõ lời hắn hứa hẹn!".

"Ngươi yên tâm, không người nào không nhớ! Ngươi chết vì Phò mã, sao Phò mã có thể không đáng chăm sóc người nhà ngươi thích đáng được? Cho dù không quan tâm dưới cửu tuyền ngươi có nhắm mắt được hay không, Phò mã gia cũng không thể khiến người còn sống

thất vọng đau khổ phải không?”.

Trương An Thái gật gật đầu, chậm rãi trở lại ngồi xuống trước giường nhà tù, ngơ ngác ngẩn người nhìn sang vách tường.

Người bên ngoài đứng ở hàng rào còn chưa đi, sau nửa ngày, Trương An Thái lạnh lùng thốt: “Ngươi nhất định phải tận mắt nhìn thấy ta tự sát, mới yên tâm sao?”.

Người bên ngoài cười khan một tiếng, ôm quyền về phía hắn, xoay người rời đi. Cước bộ rất nhẹ, đáy giày nhẹ nhàng chạm vào mặt đất, phát ra thanh âm sàn sạt, tựa như một con rắn bò qua, mục tiêu kế tiếp hắn phải du thuyết, là Lại bộ Khảo Công ti Lang trung Chu Trạch Văn.

Trần Anh lại nhịn suốt một đêm, điểm này đến cả những người dưới tay hắn cũng đều cực kỳ bội phục, Đô Ngự sử đại nhân có thân thể thon gầy, phảng phất chính là làm bằng sắt, một khi đỉnh đầu có án tử, hắn có thể mất ăn mất ngủ, công tác suốt đêm, sáng sớm vẫn có tinh thần sáng láng như trước, điểm này, rất nhiều người lại không làm được.

Chỉ là Trần Anh có khả năng như vậy, người dưới tay hắn đi theo, cũng phải bận rộn theo, trắng đêm không ngủ.

Sáng sớm, Trần Anh uống chén trà, ăn hai miếng điểm tâm, đang định đi Hình bộ thẩm vấn phạm nhân, một người ăn mặc công phục Hình bộ vội vã đi đến, thấy hắn liền vái lạy thi lễ nói: “Đô Ngự sử lão gia, tiểu nhân vâng lệnh Hình bộ Chính đường Lạc đại nhân đến mời lão gia, ngay lập tức đi một chuyến đến Hình đường”.

Trần Anh cười nói: “Ha ha Lạc Thượng Thư so với Bản quan còn gấp gáp hơn...”.

Người kia cười khổ nói: “Đô Ngự sử lão gia, Lạc lão gia không vội không được. Buổi tối hôm qua, Trương An Thái, Chu Trạch Văn đã tự vẫn trong ngục”.

“Ngươi nói chuyện gì?”.

Mặt Trần Anh đỏ lên, hung dữ đứng dậy, nhìn chằm chằm vào người kia, trông hắn như một con sói, làm người kia sợ tới mức lui lại hai bước.

Trần Anh định thần, lập tức khua tay nói: “Chuẩn bị kiệu, chuẩn bị kiệu, lập tức đi Hình bộ!”.

Đại đường Hình bộ, một loạt ngục tốt nằm trên mặt đất, đã bị quất roi mình đầy thương tích, Thượng Thư Hình bộ Lạc Thiêm giận không kìm được quát hỏi: "Hai người tại sao lại tự sát cùng lúc? Bản quan bảo các ngươi chăm sóc, vì sao không người nào dò xét, đợi đến hừng đông mới phát giác khác thường! Có người tự ý nhập nhà tù hay không, có người tiếp xúc bọn họ hay không, tìm! Tìm cho ta!".

Ngoài đại đường, Trần Anh và Đại Lý tự khanh Giang Lâm Kiệt vội vàng chạy tới, hai người đối diện nhìn thấy nhau, chắp chắp tay, hiển nhiên Giang Lâm Kiệt cũng biết việc Chu Trạch Văn, Trương An Thái tự sát, thần sắc ngưng trọng mười phần, hai người không nhiều lời, lập tức sóng vai đi vào đại đường.

"Trần đại nhân, Giang đại nhân!".

Vừa thấy hai người tiến đến, Lạc Thượng Thư liền vội vàng rời khỏi bàn xử án tiến đến nghênh tiếp: "Đêm qua, Chu Trạch Văn, Trương An Thái tự vẫn".

"Tự vẫn?".

Ánh mắt Trần Anh lạnh lùng nhìn qua những ngục tốt mình đầy thương tích kia, Lạc Thượng Thư nói: "Vâng, từ tình huống thăm dò trước mắt, đúng là tự vẫn, không thể nghi ngờ. Chìa khóa nhà tù do hai quan coi ngục cùng giữ, một người canh giữ ở trong lao, một người ở ngoài lao, không có bọn họ cùng mở ra, không người nào đi vào được, hai người Chu Trạch Văn chỉ dùng dây thắt lưng để tự vẫn trong lao...

Lạc Thượng Thư đem hai người lui vào trong nội đường, dọn chỗ, lại nói: "Bản quan đang tra hỏi, ngục tốt đến sau nửa đêm, đều lười biếng đi nghỉ ngơi cho nên chưa từng phát hiện. Điều duy nhất đáng được ăn mừng là, Quy Đức Tri Phủ Tôn Quảng Hòa vẫn còn sống...

Vẻ mặt Trần Anh cứng ngắc, hít một hơi, thất vọng nói: "Một con cá nhỏ, còn sống thì có tác dụng gì...

Tin tức nhanh chóng truyền ra, rất nhiều quan viên nghe được tin tức Chu Trạch Văn, Trương An Thái tự vẫn, phản ứng đầu tiên chính là thả lỏng người, bọn họ chưa hẳn tham dự âm mưu nhằm vào Phụ Quốc Công Dương Húc của hai người kia, thậm chí đối với việc này là hoàn toàn không biết gì cả, nhưng bọn họ lại từng các mặt hợp tác khác với Chu Trạch Văn, Trương An Thái, hoặc là giúp nhau hỗ trợ một vài sự tình, những việc chưa hẳn có để ra

ngoài sáng trình bày rõ ràng.

Hai người kia tự vẫn, đã chặt đứt tất cả hậu hoạn, tâm tình thấp thỏm không yên đã trầm tĩnh lại, bọn họ tự nhiên sinh ra cảm kích. Tình thế trước mắt rất căng, bọn họ không tiện tế lễ hoặc là đến nhà hai người kia để an ủi, nhưng có thể đoán trước, đợi tình thế dẹp xuống, người nhà hai vị quan viên này chỉ cần tìm được đến chỗ bọn họ, bọn họ nhất định sẽ tận lớn nhất khả năng trợ giúp, bánh ít đi, bánh quy lại, cũng không phải độc quyền của chính nhân quân tử, đạo nghĩa cơ bản, bọn họ vẫn.

9.

1 • Ổ- ^ niêu rõ.

“Chu Trạch Văn, Trương An Thái tự vẫn?”.

Hạ Tầm sau khi nghe xong chỉ cười nhẹ một tiếng, không cho là đúng nói: “Giá trị lợi dụng của bọn họ đã biến mất, có chết hay không cũng không quan hệ với ta, đau đầu là Trần Anh mới đúng. Giờ đây việc chúng ta phải làm, chỉ là chằm chằm vào Mai Ân, Mai Ân đang làm gì vậy?”.

Tả Đan đáp: “Tiểu nhân vừa mới nhận được tin tức, Mai Ân hôm nay đến Tụ Hiền lâu, mở tiệc chiêu đãi hoàng thứ tử HÚc Vương gia”.

Hạ Tầm nghe xong khẽ giật mình, sắc mặt chậm rãi trở nên ngưng trọng hơn: “Mở tiệc chiêu đãi Điển Vương gia?”.

“Vâng, Quốc Công cảm thấy, có gì không ổn sao?”.

Hạ Tầm trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Từ Ân đã thanh lý không sai biệt lắm phải không?”.

Tả Đan khẽ giật mình, không biết tại sao hắn đột nhiên hỏi chuyện này, hắn thật đúng là không quá chú ý việc này, suy tư một lúc, mới nói: “Hẳn là không sai biệt lắm, từ phụ cận Kim Lăng điều động hơn vạn lao động cưỡng bức, tổng cộng cần hơn mười vạn người, giờ đây đang từ các nơi lục tục điều đến, theo lý mà nói, hẳn là rất nhanh”.

Hạ Tầm gật gật đầu, nói: “Ngươi tiếp tục phái người theo dõi hắn, nhưng không cần liên tục báo cáo hành tung động tác của hắn, lúc cần phải hỏi, ta sẽ tìm ngươi”.

“Vâng!”. Tả Đan chậm rãi lui ra ngoài.

Hạ Tầm sờ sờ cằm, nhẹ nhàng cười nói: “Dựa thế dùng thế, nhặt hoa làm kiếm, Phò mã gia này, không đơn giản. Được! Vậy chúng ta cởi lừa cùng ngắm, chờ xem!”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 456

Ung Dung Mưu Hậu Kế.

Tụ Hiền lâu, rượu là rượu ngon, món ăn là món ăn ngon, ca khúc là ca khúc hay, người sao, tất nhiên đều là quý nhân.

Ngoại trừ Chu Cao Hú và chủ nhân yến khách Phò mã Mai Ân, khách nhân được mời còn có Lý Cảnh Long cùng huynh đệ Lý Tăng Chỉ của hắn, Nam Khang Phò mã Hồ Quan, Thuận Xương bá Vương Tá.

Chu Cao Hú rất vui vẻ, Chu Cao Hú mười tám tuổi rất khôi ngô dũng mãnh, đã không thua tráng hán trưởng thành, kiếp sống bốn năm nhưng mã, máu và lửa rèn luyện, khiến hắn ngoài vẻ dũng mãnh ra, còn nhiều hơn vài phần khắc nghiệt uy nghiêm.

Đang ngồi đều là trưởng bối của hắn, nhưng sau một phen thi lễ, lại để cho hắn ngồi chủ vị, điều này làm Chu Cao Hú càng vui mừng trong lòng. Nhưng hắn rất nhanh nhạy cảm phát giác, hôm nay, những người này mở tiệc chiêu đãi hắn, chỉ sợ không là phải uống rượu.

Qua hai ngày nữa, mẫu hậu và hoàng huynh, hoàng đệ sẽ đến Kim Lăng, đại điển đang chuẩn bị vô cùng náo nhiệt, bốn năm Tĩnh Nan, Chu Cao Hú một mực theo cha hoàng chinh chiến bên ngoài, mẫu thân, huynh đệ, gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, mắt thấy người một nhà sắp đoàn tụ, hắn cũng cực kỳ vui mừng, nhưng loại tâm tình sung sướng này rất nhanh đã bị vài hoàng thân quốc thích trước mắt này làm cho biến mất.

Bọn họ nói bóng nói gió, đều hỏi thăm tính tình hoàng huynh Chu Cao Sí hắn như thế nào, có gì yêu thích, cho thấy là muốn giao tiếp với hoàng huynh, chuẩn bị tặng lễ vật.

“Thì ra, bọn họ không phải mời ta uống rượu, chỉ là muốn muốn nịnh nọt hoàng huynh ta, thông qua ta để biết tình hình và sở thích của hoàng huynh!”.

Chờ hiểu rõ tâm ý mọi người, Chu Cao Hú liền có vẻ không thoải mái. Hắn đang thao thao bất tuyệt, rất nhanh đã trầm mặc xuống, trong buồn bực đầu chỉ muốn uống rượu.

“Bốn năm Tĩnh Nan, cùng phụ hoàng vào sinh ra tử, là ta! Mấy lần dẫn binh cứu phụ hoàng trong hiểm cảnh, cũng là ta! Nhưng những thứ tốt nhất, sớm muộn gì cũng thuộc về hoàng huynh...

Chu Cao Hú càng nghĩ càng buồn bực, nhớ rõ có một lần, phụ hoàng binh lâm vào tuyệt cảnh, là hắn dẫn binh anh dũng chém giết, cứu phụ hoàng ra, lúc ấy phụ hoàng từng vỗ nhẹ lưng hắn, nói với hắn: “Thân thể Cao Sí béo phì, thân thể nhiều bệnh, ngươi tuy là thứ tử, nhưng phải thay cha chia sẻ nhiều hơn!”.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng hoàng huynh cho tới nay vẫn sống rất tốt, lại có đứa con. Trước kia, cho dù hoàng huynh làm Thái tử cũng không sợ, phụ hoàng đang lúc tráng niên, xem bộ dáng hoàng huynh mập mạp nhiều bệnh, chỉ sợ còn muốn đi trước phụ hoàng. Nhưng... Hoàng huynh đã có đứa con, hoàng hậu đã có, vị trí hoàng thái tử không lâu nữa cũng sẽ xuất hiện, một khi hoàng huynh trở thành Thái tử, cho dù mất sớm, ngôi vị hoàng đế cũng để cho chất nhi, Chu Cao Hú ta...

“Nhị điện hạ!”.

Mai Ân thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấy vẻ mặt Chu Cao Hú buồn khổ, liền giơ chén lên, mỉm cười nói: “Hoàng Thượng Tĩnh Nan bốn năm, Tiểu vương gia đi theo Hoàng Thượng, vào sinh ra tử, lập nhiều chiến công hiển hách, rất có khí phách anh hùng. Ta sớm nghe công thần Tĩnh Nan nhắc tới sự tích mấy lần điện hạ cứu giá anh.

Dũng, trong công thần của Hoàng Thượng, vô luận văn hay võ, ai cũng khâm phục và kính phục đối với điện hạ. Mai Ân ta cũng là người từng mang binh, khâm phục nhất chính là dũng tướng địch vạn người như điện hạ, điện hạ, thần mời ngươi một ly”.

“Phò mã khách khí rồi, tiểu vương chỉ là một vũ phu, không là gì hết. Hoàng huynh trấn thủ Bắc Bình, võ có ngăn cản mấy chục vạn đại quân triều đình tấn công, văn có thể ở giữa một đống thối nát thống trị chính sự Bắc Bình gọn gàng ngăn nắp, dưới tình huống gian nan nhất, luôn luôn bảo đảm đồ quân nhu và lương thảo cho hơn mười vạn đại quân của phụ hoàng, một chút công lao do tiểu vương xung phong hãm trận, có là chuyện gì?”.

Lý Cảnh Long vừa nghe liền hơi mất tự nhiên, phải biết rằng lúc trước binh vây hãm Bắc Bình đúng là hắn, Mai Ân và Chu Cao Hú kẻ xướng người họa, tuy không phải đang nói hắn, vẫn có phần hổ thẹn, vội vàng nâng chén nói: “Ài! Lời của điện hạ ấy sai rồi, Bắc Bình chính

là chốn cũ của triều đình đại Nguyên, thành cao tường dày, không thể phá vỡ, chỉ cần muốn thủ, tất nhiên sẽ thủ được. Thế hiểm của Tế Nam không thể bì kịp thành Bắc Bình, với long uy của Hoàng Thượng, còn không phải vây hãm thành ba tháng, không công mà lui?

Chân chính khó xử, là chiến đấu ở trên chiến trường, ngoài ra, điện hạ chỉ là không có cơ hội thống trị chính sự thôi, nếu có khả năng, điện hạ sao có thể đứng dưới đại điện hạ? Ha ha, đương nhiên, những sự tình này nói là nói vậy thôi, tóm lại, lúc Hoàng Thượng Tĩnh Nan, điện hạ mới mười bốn tuổi, dùng một người mười bốn tuổi tuổi, tự dẫn một quân, đông chinh giết tây, danh tướng như vậy, ngoại trừ mười ba vị tướng Cam La, Lý Cảnh Long ta còn chưa nghĩ ra từ xưa đến nay, ai có thể so sánh. Điện hạ và Cam La một văn một võ, đủ để chiếu sáng thiên cổ".

Thuận Xương bá Vương Tá nguyện là một Đô Đốc trong quân, vừa nghe lời này, liên tiếp gật đầu, nói: "Tào Quốc Công nói đúng, rất nhiều người trong quân lão hủ, không người nào không biết uy danh của điện hạ. Mắt thấy Hoàng hậu nương nương và đại đại điện, tam điện hạ đến kinh, ngươi xem, chúng ta nên đưa những lễ vật gì, còn phải hỏi thăm Nhị điện hạ, không phải bởi vì chưa quen thuộc sao. Nhưng nói đến Nhị điện hạ ngài, ai không biết, nào ai không hiểu".

Mai Ân nói: "Lời này có lý. Đại điện hạ rất giỏi về văn trị, Nhị điện hạ tinh thông võ công, một văn một võ, chính là phụ tá đắc lực của Hoàng Thượng. Hôm nay, Hoàng hậu nương nương lập tức sẽ chính thức sắc lập, mà địa vị hoàng thái tử vẫn vô căn cứ, theo ta thấy, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng lâm vào thế khó xử, nếu có thể để đại điện hạ giỏi văn, nhị điện hạ giỏi võ hợp lại làm một, mới làm thỏa mãn tâm ý Hoàng Thượng, ha ha...".

Chu Cao Hú nghe được trong lòng khẽ động, chợt như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, trong lòng xuất hiện một tia sáng.

"Đúng vậy! Hoàng huynh lập tức sẽ đến kinh, vì sao lại không sắc lập hoàng thái tử, chẳng lẽ...? Ta cùng phụ hoàng, bốn năm vào sinh ra tử, phụ hoàng nhất định là yêu thích ta hơn. Võ tướng, nhất định là càng thêm tin phục ta, những hoàng thân quốc thích, huân khanh công thần này cũng không ngoại lệ, ngoại trừ ta sinh ra muộn hơn một chút so với hoàng huynh, cái gì ta không thể mạnh hơn so với hắn, chẳng lẽ... Ta không có lực một lần tranh đoạt sao?".

Nghĩ tới đây, tâm Chu Cao Hú đột nhiên hưng phấn hơn rất nhiều...

Vẫn giữa căn phòng hôn ám, dường như ở đây quanh năm không thấy mặt trời, mà người ngồi ở bàn, cũng luôn luôn bảo trì cùng một tư thế, phảng phất như hắn luôn luôn ngồi ở đằng kia, giống một vị cao tăng khổ hanh.

Hắn lẳng lặng nghe người đối diện bẩm báo cho hắn, trong đại lao Hình bộ, Chu Trạch Văn và Trương An Thái tự vẫn, trên Tụ Hiền lâu, Mai Phò mã mở tiệc chiêu đãi Nhị điện hạ, Phụ Quốc Công Dương Húc đi Công bộ nghiên cứu xây Báo Ân tự...

Chờ người nọ nói xong, hắn nhẹ nhàng cười cười nói: "Dương Húc, thật ra rất thức thời".

Người nọ nói: "Vâng, đem nhị hoàng tử cột vào trên người, Dương Húc sợ ném chuột vỡ bình, đủ thông minh mà nói, hắn phải kịp thời thu tay lại, bằng không nhất định tự rước lấy họa. Lão Hầu gia nói, một kế này của lão gia thật sự cao minh, hung hiểm của chúng ta cuối cùng đã hóa giải, sau này, hắn cho dù bắt được nhược điểm của Mai Phò mã, muốn động thủ cước gì, cũng phải tự đánh giá".

Người ngồi ở bàn nhẹ nhàng lắc đầu, hơi ngước lên, một luồng ánh sáng tà tà chiếu tới, chiếu vào cái trán rộng lớn mà hơi mang chút nếp nhăn của hắn: "Việc này không đủ, còn lâu mới đủ, nếu chúng ta chỉ là muốn tự bảo vệ mình, lúc trước cần gì phải đi trêu chọc Dương Húc hắn? Hắn không dám động, chúng ta phải động".

Người đối diện nọ giật mình nói: "Dương Húc chỉ là qua Trương An Thái và Chu Trạch Văn, hoài nghĩ đến Mai Phò mã, người này rất khôn khéo. Chúng ta đã khiến cho hắn cảnh giác, trước mắt còn có thể có động tác sao?".

"Vì sao không thể? Chỉnh một người, không nhất định phải trực tiếp ra tay từ trên người hắn.

Dương Húc chẳng phải đã xảo diệu lợi dụng Tri phủ Quy Đức và tham quan bên chúng ta kia, nhổ Chu Trạch Văn và Trương An Thái của chúng ta, còn bại lộ Mai Phò mã sao?". Người đối diện chần chừ một chút, nói: "Lão Hầu gia muốn nói, quân tử báo thù, mười năm không muộn, trước mắt đúng là công thần Tĩnh Nan dáng vẻ bệ vệ ngút trời, chúng ta hẳn là phải ấn nhẫn nhiều hơn, ung dung bày mưu tính kế. Hắn nói, kính xin lão gia lấy đại cuộc làm trọng...".

"Thối lắm! Ta đúng là vì đại cuộc, bằng không là vì cái.

Gì?”.

Người ngồi trên bàn nhẹ nhàng vồ bàn, người đối diện lập tức câm miệng, người nọ cúi đầu xuống, ánh mặt trời soi sáng đỉnh đầu bó khăn búi tóc của hắn, hắn trầm giọng nói: “Hiện tại xem ra, là bất lợi với chúng ta, thực ra không phải thế. Dương Húc đã đắc tội Ngũ quân phủ đô đốc, hai người Chu Năng, Khâu Phúc đều là lão tướng công huân lớn lao, uy vọng cao cao, sao có thể cho phép Dương Húc lấn đến trên đầu họ? Chờ bọn hắn trở lại kinh, chắc chắn sẽ đối đầu với Dương Húc!

Chu Cao Hú dũng mãnh gan dạ, dã tâm bùng bùng, quyết không phải người đồng ý ở dưới, huống chi, trong bốn năm này, hắn lại lập nhiều chiến công hiển hách, ngôi vị hoàng đế hôm nay chắp tay nhường cho đại ca, hắn chịu không? Chỉ cần hắn không chịu, tranh đấu là việc tất nhiên, lực lượng chúng ta có thể nhờ danh nghĩa bao che, dần dần lớn manh, lúc này hành quân lặng lẽ, ung dung bày mưu tính kế, chẳng phải sẽ tuột mất thời cơ tốt, cơ hội tốt sao?”.

“Lão gia nói đúng!”.

Người ngồi bàn khe khẽ thở dài nói: “Ta không phải là vì Dương Húc, chúng ta muốn Đông Sơn tái khởi, tất phải ngăn chặn dáng vẻ bệ vệ của công thần Tĩnh Nan, nếu muốn đối phó bọn họ, chỉ có thông qua hoàng đế ra tay. Hù! Chuyện thỏ chết, chó đem mổ, từ xưa đế vương hùng tài đại lược còn ít sao? Ta không tin, Chu Lệ hắn có thể ngoại lệ.

Chỉ cần chúng ta... Chế tạo một loại thế, khiến hắn cảm thấy, công thần ngày xưa, đã trở thành uy hiếp ngày sau, hắn nhất định sẽ không chút do dự động thủ! Thế này, vốn là muốn lợi dụng công thần Tĩnh Nan ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, đáng tiếc, hắn ở kim điện ân cần nhắc nhở đám công thần Tĩnh Nan một phen, khiến đám công thần ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh này đều thu liềm rất nhiều, hù! Đều là những Ngự sử Ngôn quan kia làm hỏng việc!

Nhưng, chỉ cần khơi mào tham niệm của Chu Cao Hú đối với ngôi vị hoàng đế, cũng không phải chỉ cần hắn nói một phen liền có thể bỏ đi. Chúng ta phải nghĩ biện pháp kéo công thần Tĩnh Nan vào! Án Hồ Duy Dung, án Lý Thiện Trường, án Lam Ngọc, án Không Ấn, mỗi một đại án đều liên lụy rất rộng, những đại án này đều là do hoàng đế cảm thấy một loại manh mối đến lúc phải bỏ đi, bắt được một con chim đầu đàn, coi đây là cửa khẩu đột phá, triển khai một trận đại tẩy trừ. Rõ ràng chưa?”.

“Rõ ràng!”.

“Chúng ta tạo thế lúc này, chính là tranh! Lựa chọn chim đầu đàn, chính là Dương Húc! Dù sao, chúng ta đã đánh chủ ý lên lên trên người hắn. Đương nhiên, nếu hắn đủ thông minh, và có người nhảy ra đằng trước hắn, chúng ta sẽ không để ý mà đổi con chim đầu đàn khác để bắt, nhưng trước mắt, dễ dàng ra tay nhất, vẫn là han!”.

“Vâng! Như vậy... Lão gia đinh ra tay từ chồ nào?”.

Người nọ trầm mặc một lát, trầm thấp nói: “Dùng gậy Dng đập lưng ông! Ra tay từ Đông Hải!”.

Người đối diện đứng thất thanh nói: “Đảo Song Tự?”.

Người nọ nặng nề cười, nói: “Không sai! Đảo Song Tự!”.

***

Ban đêm.

Bình phong làm bằng ngọc lưu ly, kính trang đài, trên bàn có hai cây nến đỏ, chiếu một ánh sáng màu đỏ nhẹ nhàng khắp cả phòng, tựa như ảo mộng.

Giường gấm buông thõng, màn lụa hơi mỏng, trên giường điêu khắc tinh xảo, một đôi nam nữ đang ân ái triền miên.

Tô Dĩnh cúi ở trên giường, lưng bóng loáng, vòng eo mềm mại, rồi đến bộ mông rất tròn và to lớn tạo thành một đường cong uyển chuyển phập phồng, ánh nến nhàn nhạt chiếu vào da thịt nàng, trên bờ mông rất tròn hình thành một ngấn hình cung mê người.

Hai chân thon dài hoàn mỹ của nàng cũng quá chặt chẽ, nhưng lại không nhịn được Hạ Tầm vuốt ve, bàn tay to kia vuốt ve một hồi trên bộ mông đẹp tròn vo, liền dọc theo chồ thâm sâu căng mọng giữa đùi cưỡng chế tiến vào, không biết chạm phải chồ hiểm gì, nàng thét một tiếng a kinh hãi, phòng tuyến cuối cùng đã tan rã. Hạ Tầm liền cười nhẹ, hai cánh tay chạy lên, qua eo nhỏ mềm mại lại trượt đến trước ngực, một cặp vú no đủ bị nhào nặn tới mức biến hình, đồng thời, một cây côn cứng như sắt liền tiến vào bờ mông tròn vo đầy thịt, giống như một dao nhỏ đâm vào một thớ thịt bò đầy mỡ...

Tô Dĩnh so với Tử Kỳ và Tạ Tạ, thân thể thành thục đẫy đà hơn rất nhiều, đại khái đúng là bởi vì thân thể nàng đầy đặn hơn, cho nên mặc dù đã sinh hai nữ nhi, thân thể kia vẫn tràn ngập ma lực vô cùng như trước, nhất là loại tiến vào từ phía sau lưng này, bỏ qua cảm xúc mềm mại miên man, bên trong cũng có loại cảm giác núi non trùng điệp trùng điệp, mỗi một lần thăm dò vào, giống như phá vài cửa ải, vào rất gian nan, ra cũng không nhẹ nhàng, giống như bị hút vào, chăm chú bọc lấy hắn, nhất là Tô Dĩnh, bơi lặn trong thời gian dài nên vòng eo và hai chân trở nên cực kỳ có lực, liên tục đong đưa, quả thực giống như vứt hắn lên trên thiên đường!

Đêm nay, Hạ Tầm chuyên thuộc về nàng, bởi vì sáng mai nàng phải trở về đảo Song Tự.

Vốn Hạ Tầm không bỏ được nàng sớm như vậy, nhưng lần đầu, hiển nhiên không thể đợi quá lâu, bởi vì vốn là Tạ Tạ, Tử Kỳ và nàng, ở cùng một chỗ trợ giúp Tích Trúc phu nhân giữ gìn căn cứ Tiềm Long trên đảo Dương Giác, cùng với hoạt động buôn lậu thuộc về Hạ Tầm, mấy người đều rời đi, nàng lo lắng, Hạ Tầm cũng không yên tâm, nàng cần đi về trước.

Bởi vì sắp sửa ly biệt mấy tháng, Hạ Tầm không bỏ được, nàng cũng lưu luyến, hai người đều đem hết toàn lực, dùng hết thủ đoạn, kiệt lực lấy lòng nhau, cũng không biết dùng bao nhiêu tư thế đa dạng, lúc tiến vào nhau, hai người đã biến thành tư thế mặt đối mặt. Cúi ở trên lưng, đó là tư thế chinh phục, lúc này, mới là thời khắc hai bên gần nhau nhất.

"A... A... A...".

Tiếng Tô Dĩnh đặc biệt yêu kiều, hai người chăm chú ôm nhau ở cùng một chỗ, Hạ Tầm cảm giác mình tựa như một gốc cây đại thụ đâm thật sâu vào trong đất, một mực cố định ở đằng kia, nhưng... Bộ rễ lại thuộc về đại địa, một mực trói chặt trên người hắn, hai tay hai chân có lực liên tục quấn lấy hắn, qua hồi lâu, hai người còn có thể cảm giác được tiếng tim đập trống ngực kịch liệt của nhau.

Tô Dĩnh phảng phất như linh hồn trở về, mở hai mắt ẩm ướt thành một vũng nước ra, nhìn mồ hôi Hạ Tầm chảy ròng ròng trên khuôn mặt anh tuấn, bồng thẹn thùng, thế là nàng đem khuôn mặt nóng lên áp vào ngực hắn, dùng đôi môi đầy đặn hôn mồ hôi trên cơ thể hắn...

Hạ Tầm vuốt ve mái tóc dài trên đỉnh đầu nàng, ôn nhu nói: "Chậm nhất... Lúc đầu xuân, mang theo nữ nhi bảo bối của chúng ta, lại trở về".

"Ừm...". Tô Dĩnh lúc này, rất ngoan ngoãn phục tùng.

“Căn cứ Tiềm Long trải qua hơn ba năm phát triển, đã tự thành một hệ thống, lại có Tích Trúc phu nhân chăm sóc, nàng không cần quá quan tâm, đưa tuyến đường bên này vào hoạt động, mới cần tốn chút tâm tư”.

“Ừm!”.

Tay Hạ Tầm hơi ngừng lại, ánh mắt có phần thâm thúy, ghé bên tai Tô Dĩnh, hắn lại thấp giọng dặn dò: “Tất cả những thứ ở đó của chúng ta, tồn tại phụ thuộc vào đảo Song Tự. Da không còn, lông cũng mất, nàng chú ý nhiều hơn tình hình phía bên Hứa Hử, ta mặc dù thay hắn ra mặt làm ác, nhưng Ngũ quân đô đốc phủ chưa hẳn sẽ không động tình, mặt mũi không phải chuyện bình thường...”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 457

Ném Đá Dò Đường.

Hoàng hậu nương nương cùng Đại hoàng tử, Tam hoàng tử, Đạo Diễn đại sư, Anh Quốc Công Trương Phụ và quan viên lưu thủ Bắc Bình hôm nay sắp đến kinh. Chu Lệ hạ chỉ, cố ý nghĩ ngơi một ngày, văn võ cả triều đều tới Yến Tử Phàn, cung nghênh Hoàng hậu nương nương sang sông.

Thật ra Chu Lệ đăng cơ tháng sáu, nếu bọn người Từ phi lập tức xuôi nam, cũng không cần thời gian lâu như vậy mới đến, nhưng trong bốn năm này, Bắc Bình, Vĩnh Bình to như vậy, một mực ở dưới sự khống chế trực tiếp của Yến vương phủ, giờ đây toàn bộ quan viên vương phủ Bắc Bình xuôi nam, sẽ cần làm chút an bài, các loại quyền lực từ vương phủ chuyển giao cho địa phương, an bài thỏa đáng tất cả, nên mới kéo dài đến ngày nay.

Hôm nay đến cung nghênh hoàng hậu không chỉ là văn võ bá quan, quan viên trí sĩ, sĩ lâm danh túc, huân thần công khanh, hoàng thân quốc thích, còn cả tăng ni đạo sĩ cũng đều muốn tới, những người xuất gia này không chỉ tới nghênh đón quốc mẫu, đồng thời cũng vì nghênh đón Đạo Diễn, Đạo Diễn hòa thượng được nhận Tăng Lục ti Tả Thiện Thế, chủ quản người xuất gia trong thiên hạ, tất cả chùa chiền đạo quan trong kinh tự nhiên muốn phái người đón chào, tất cả đạo nhân mã đang lục tục từ trong kinh thành chạy đến, Yến Tử Phàn đã chen chúc đầy người.

Cũng may, Kỷ Cương phụ trách việc an toàn, tuy là lần đầu chủ trì một việc trọng đại lớn như vậy, các phương diện an bài cũng khá ngăn nắp gọn gàng, hắn phân chia các khu vực trước, người nghênh đón đứng ở các nơi khác nhau với thân phận khác nhau, bởi vậy tuy hơn chen chúc, vẫn rất trật tự và ngay ngắn.

Trên bến tàu, Lễ bộ lắp dàn chào đón cao ba trượng sáu, hồng lăng treo trên cao, cờ đỏ tung bay, thanh nhạc ca múa cũng đã đến vị trí. Bởi vì lo lắng khoảng thời gian chờ đợi khó có thể xác định, mà trong tất cả đạo nhân mã nghênh đón Hoàng hậu nương nương khó tránh khỏi có người gầy yếu mang bệnh cũ, sợ bọn họ không đứng được quá lâu, con đường hai bên còn

lắp rất nhiều lều, để người ngồi xuống chờ, trong lều còn hầu hạ nước trà.

Nhị điện hạ Chu Cao Hú xuất hiện, bình thường hắn đều mặc một áo quần tiễn tụ, dáng dấp quân nhân, hôm nay ăn mặc lại mười phần long trọng, đầu đội mũ quan cánh thiện, mặc áo bào màu đỏ eo buộc một dây sừng tê giác ngọc. Nghiêm chỉnh, mày rậm mắt to vẫn có tư thế oai hùng như cũ, cử chỉ lại trở nên mười phần trầm ổn. Hắn không ngừng đi lại ở các lều, nhận thức mọi người, các vương công đại thần mỉm cười vấn an, phủ bên ngoài áo bào ngọc đái là hai ngọc bội chỉ hơi hơi lắc lư, bằng chừng ấy tuổi, trầm ổn lão luyện như vậy, rất nhiều cựu thần nhìn ở trong mắt, đều âm thầm gật đầu.

Chu Cao Hú thương võ, ngoại trừ có thể chinh chiến võ nghệ cao cường, hắn có thể làm lão tướng khâm phục, thấy hắn cung kính thân thiết đối với một số những người xưa nay không đề Y nhiều, hôm nay không biết nguyên.

Nhân có phải là do mẫu hậu hắn từ Bắc Kinh chạy đến, trở nên nho nhã lễ độ, đối với huân thích công thần, hoàng thân quốc thích thậm chí văn võ bá quan đều mười phần khách khí, thái độ khiêm tốn hữu lễ như vậy, tất nhiên cũng chiếm được rất nhiều hảo cảm của người lần đầu trông thấy Nhị hoàng tử.

“Điện hạ, ngài ở chỗ này, cẩm Y vệ Ký chỉ huy sứ đang tìm ngài”.

Chu Cao Hú mới từ trong một lều, vừa an ủi chút cựu thần đi ra, trước mặt xuất hiện một sĩ quan cẩm Y vệ, xem trang phục, là một Thiên hộ.

“A?”. Chu Cao Hú cũng biết hôm nay là do cẩm Y vệ toàn quyền phụ trách an bài nghi thức nghênh đón và an toàn, không biết Kỷ Cương tìm hắn làm gì, hắn hỏi chỗ Kỷ Cương, liền cất bước đi đến, Thiên hộ cẩm y kia lập tức đánh thủ thế về phía đám người, sau đó điềm nhiên như không, tiếp tục đi kiểm tra an toàn phòng ngự.

Một góc bến tàu, đỉnh đầu lều buộc cờ, đây là nơi Kỷ Cương tạm thời chỉ huy, mấy ngàn cấm vệ quân, an bài điều hành cẩm Y vệ, đều là từ nơi nhỏ hẹp này phát ra mệnh lệnh, các phương có gió thổi cỏ lay gì, cũng đều trực tiếp báo danh ở đây, bảo đảm cả nghênh đón nghi thức không xuất hiện chút sai lầm nào.

Nhưng lúc này hoàng hậu còn chưa tới bờ bên kia, nhất thời cũng không vội, Kỷ Cương đích thân đi dò xét hiện trường, trong trướng chỉ chừa lại hai người phòng thủ.

Hai người kia, một người tên là Chu Đồ, một người tên là Kỷ Du Nam, đều là tâm phúc sau khi Kỷ Cương tiếp quản Cẩm Y vệ, tự tay đề bạt lên. Trước mắt Kỷ Cương còn đang không ngừng mở rộng đội ngũ cẩm Y vệ, tâm phúc do hắn một tay nhấc lên bao gồm tám người, trừ Chu Đồ, Kỷ Du Nam bên ngoài, còn có Vương Khiêm vừa rồi tìm kiếm Chu Cao Hú, cùng với Viên Giang, Trang Kính, Lý Côn Xuân, Chung Thương Hải, Cao Tường, tám Thiên hộ, được xưng tám đại kim cương trấn bắc.

Về phần Lưu Ngọc Quyết bên kia, uy phong xa xa không bằng Kỷ Cương bên này, Lưu Ngọc Giác chỉ là Nam trấn phủ, thấp hơn một bậc so với Kỷ Cương, lại chủ yếu phụ trách bộ quân kỷ tư pháp trong cẩm Y vệ, chức quyền đối ngoại không bị kịp Bắc trấn phủ, cho nên chỉ có hai Thiên hộ, chính là Trần Đông, Hiệp An, hai người này cũng bị cẩm Y Giáo úy môn ghép tên hiệu, gọi là Nam trấn Hanh Cáp nhị tướng.

Hai người ở trong lều, lười biếng ngồi ở trong trướng uống trà. Trước đó một lần lúc Vĩnh Lạc hoàng đế đăng cơ, bọn họ không có vận khí trông thấy tràng diện long trọng, đây cũng là lần đầu trông thấy tràng diện tất cả người tai to mặt lớn trong thành Kim Lăng đồng loạt xuất động, hai người cũng không thể không nghị luận việc trọng đại này một phen.

“Chu Đồ à, vừa rồi ta đi ra ngoài dò xét một vòng, nghe thấy có vài vị đại thần đang nghị luận, nói Hoàng Thượng nghênh đón nương nương hồi cung, lập tức sắc phong làm hậu, nhưng trưởng tử đã hơn hai mươi năm làm thế tử Yến vương, hôm nay Hoàng Thượng ngồi thiên hạ, thuận lý thành chương, nên do Vương thế tử tấn thăng lên làm hoàng thái tử, hết lần này tới lần khác Hoàng Thượng luôn luôn cố ý không nói đến chuyện này, ngươi nói... Hoàng thượng có phải có tâm tư gì hay không?”.

Chu Đồ bĩu môi, nói với Kỷ Du Nam: “Ta nói lão Kỷ này, ngươi quá rảnh rỗi rồi, Hoàng Thượng làm gì, liên quan cái rắm gì ngươi! Ngươi thì tốt rồi, nói cái gì không nói, loại chuyện rãnh rồi tốn hơi thừa lời này, đừng nghị luận”. *

Kỷ Du Nam nói: “Ta nói ngươi này, đầu óc làm sao lại không động? Nghe nói vị hoàng trưởng tử này của chúng ta tính tình nhân hậu, yêu thích cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, ngươi nói một vị hoàng tử như vậy nếu trở thành hoàng đế, xem cẩm Y vệ chúng ta có thể thuận mắt sao? Mấy năm nay cẩm Y vệ ta lăn lộn giống như con cháu, gặp ai cũng phải cúi đầu, trong nha môn hoang vắng có thể cho nuôi chim, không phải bởi vì Kiến Văn đế chướng mắt Cẩm y vệ ta bọn sao?”.

Lúc này, Chu Cao Hú chạy tới trướng bên cạnh, vốn đang muốn vén rèm đi vào, nghe thấy hai người đối thoại, lén lút đứng ở nơi đó, nhưng hai người trò chuyện trong trướng gần như nhập thần, không hề phát giác.

Chu Đồ nói: "Thì tính sao, Hoàng Thượng muốn cho ai làm Thái tử, chúng ta quản được sao? Trước mắt cẩm Y vệ chúng ta đang được sủng ái, đi đằng sau theo Kỷ đại nhân âm phát tài đi, để ý tới nhiều chuyện như vậy làm gì?".

Kỷ Du Nam nói: "Không người nào lo xa, tất có mối lo. Kỷ đại nhân cũng để ý tới phương diện này của Hoàng Thượng, trong lòng dại nhân cũng đang hạch toán đó, chỉ là không biết Nhị điện hạ hắn có hùng tâm tranh đoạt hay không, Nhị điện hạ trong quân có uy vọng cực cao, nếu hắn chịu lộ ra cờ hiệu, võ tướng huân thích nhất định sẵn sàng góp sức, đại nhân chúng ta phỏng chừng cũng...

Chu Đồ quả quyết nói: "Không có khả năng, lập trưởng lập đích, lâu nay truyền thừa đều là quy củ này, ai có thể làm rối loạn? Hoàng Thượng cũng không thể. Hoàng Thượng cảm thấy người nào tốt liền lập người đó? Đấy còn không phải làm rối loạn sao, từ nay về sau, hoàng thất làm sao còn thời gian thanh tĩnh, mỗi một đại hoàng tử còn không kéo bè kết phái, liều đến mức ngươi chết ta sống sao? Cho dù một đại trưởng tử tư chất bình thường một chút, thế nhưng không đến mức tất cả trưởng tử đều có tư chất bình thường, chuyện này so với mỗi một đại hoàng tử liều mạng tranh quyền đoạt thế, vẫn hay hơn, người sống lâu hưởng nhiều, mặc dù không phải biện pháp tốt nhất, cũng thành biện pháp tốt nhất, Hoàng Thượng cũng phải làm như vậy!".

Kỷ Du Nam lắc đầu nói: "Ta xem... Không cần thiết. Hoàng Thượng chúng ta, cũng không phải là trưởng tử. Lại nói lên trên, người Nguyên man di, cũng không cần nói ra, hoàng đế đời thứ hai Tống Triều, là trưởng tử sao? Hoàng đế đời thứ hai Đường triều, là trưởng tử sao? Hoàng đế đời thứ hai nhà Tùy, là trưởng tử sao? Hoàng Thượng chúng ta, chẳng khác nào quân vương khai quốc.

Giang sơn này... Hắc hắc...".

Chu Cao Hú nghe thấy tim đập thình thịch, lúc này chợt nghe xa xa truyền đến thanh âm Kỷ Cương: "Nhị điện hạ, ngài ở chỗ này?".

Cửa ra vào, Chu Cao Hú xoay người sang chỗ khác, thấy Kỷ Cương ở xa xa đã chạy tới,

liền mỉm cười: “A, nghe nói ngươi đang tìm bản vương, vốn sợ có chuyện quan trọng, tới hỏi tin tức, vừa đến lều, không ngờ ngươi lại đi từ bên ngoài trở về”.

Kỷ Du Nam và Chu Đồ trong lều vội vàng chạy ra tham kiến, Chu Cao Hú dùng khóe mắt đầy dư quang nhìn bọn họ, thấy vẻ mặt may mắn của bọn họ, tựa như cho là mình không nghe được bọn họ đối thoại. Kỷ Cương an bài lần này, hay là thử tâm ý hắn xem, hắn thấy đối phương ra vẻ không biết, cũng không mắng nhiếc, trong lòng đã có vài ý định, mặt liền giãn ra cười nói: “Thần nhận được tin tức bờ bên kia đưa tới, xa giá Hoàng hậu nương nương nhanh nhất còn phải hơn một canh giờ mới đến, vốn định thông báo cho điện hạ, nói để điện hạ khỏi vội, không có chuyện gì quá gấp, điện hạ đã đến, xin mời tiến vào lều uống chén trà, nghỉ chân một chút”.

“Cũng tốt!”.

Chu Cao Hú mỉm cười nói: “Tốt, ta và ngươi ngày xưa, cùng tồn tại trong quân cống hiến vì phụ hoàng, đồng cam cộng khổ, cùng chung hoạn nạn, từ khi đến kinh sư, đã lâu chưa gặp nhau”.

Kỷ Cương cũng mỉm cười: “Đúng vậy, thần luôn luôn ngưỡng mộ sự anh dũng của điện hạ, đáng tiếc ở trong quân thì việc chiến đấu cấp bách, luôn luôn không rảnh thân cận với điện hạ, ngày hôm nay thiên hạ đã định, điện hạ đã trở thành thân vương, thần hiện tại cũng không...

Chu Cao Hú trừng mắt liếc nhìn hắn nói: “Hôm nay thì thế nào? Ngươi biết, bản vương đối với những lễ nghi phiền phức kia luôn luôn không quan tâm, sau này có rảnh, chỉ cần đến quý phủ của ta, chúng ta cưỡi ngựa bắn tên, uống rượu mua vui”.

Kỷ Cương càng cười vui vẻ hơn: “Thần sẽ đến quấy rầy nhiều hơn, ha ha, mới điện hạ!”.

“Mời Kỷ đại nhân!”.

Hai người một trước một sau, liền vào quân trướng.

Lúc này, tất cả đại quan trong kinh đều tiến đến Yến Tử Phàn. Hạ Tầm cưỡi ngựa đi, khoảng cách ngắn như vậy chỉ mấy phút là đến, cho nên không thức dậy sớm hay quá vội vàng, sáng sớm hắn ngủ dậy, cứ theo lẽ thường, luyện quyền luyện đao, ăn điểm tâm, rửa mặt sẵn sàng, lúc này mới dẫn theo tám thị vệ, cởi tuấn mã ra khỏi cửa phủ, thoải mái nhàn nhã đi trên mặt đất.

Chỗ Hạ Tầm ở là một chỗ tư trạch của vương Phò mã, không ở nơi đường chính, cho nên từ trong phủ đi ra, cứ trực tiếp qua ngỏ tắt. Lúc Hạ Tầm mang theo tám gã thị vệ đi ra khỏi ngỏ nhỏ, chợt có một kiệu nhỏ chạy như bay vượt qua, gia đinh gì đó đi theo còn mặc hai áo xanh mũ quả dưa. Đường trong vốn là rất nhỏ, cỗ kiệu như vậy chạy qua, liền ngăn cản đường Hạ Tầm, thị vệ của Hạ Tầm lập tức quát tháo.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 458

Gặp Chuyện Bất Bình.

Hạ Tầm lại không cảm thấy gì, vội vàng ngăn bộ hạ, bảo bọn hắn mở con đường ra, nhưng Hạ Tầm nhìn cỗ kiệu này cảm thấy hết sức tò mò, nhịn không được cũng nhìn chằm chằm vài lần. Bởi vì khi đó cỗ kiệu này không phải người bình thường có thể ngồi, đừng xem giờ đây trong điện ảnh và trong phim truyền hình, mặc kệ Tần Hán Đường Tống, thất phẩm Huyện lệnh ra ngoài cũng ngồi kiệu, thật ra không có khả năng.

Lúc Đường triều, ngay cả Tể tướng xuất môn cũng phải cưỡi ngựa, lúc Tống Triều cũng giống như vậy, sĩ phu cho rằng dùng người thay súc vật có vẻ kiêu sang, cũng không chịu để người nâng lên, thời Tống Triết Tông, bởi vì Tư Mã Quang là nguyên lão bốn triều, tuổi già sức yếu, cố ý hạ chỉ cho hắn ngồi kiệu, Tư Mã Quang cũng không dám tiếp nhận. Đến triều đại Nam Tống, bởi vì Triệu cấu Nam độ, mà Giang Nam nhiều mưa, phương tiện giao thông khác không quá thuận tiện, mới cho giấy phép đặc biệt, lúc vào triều có thể ngồi kiệu, lúc khác thì không cho phép.

Minh sơ thoáng nới lỏng một ít, thế nhưng chỉ có quan viên đã ngoài tam phẩm ở kinh mới có thể ngồi kiệu, thẳng đến hậu kỳ Minh triều, kiệu mới lưu hành nhiều hơn, hôm nay trong ngõ nhỏ đột nhiên trông thấy một cái kiệu nhỏ, lại đi kiểu vội vàng, khó trách hắn cảm thấy hiểu kỳ.

Cỗ kiệu xông lại, bị thị vệ Hạ Tầm quát, mặt hai gia đinh không khỏi giận dữ, nhưng bọn họ ngẩng đầu, lập tức gặp một con kỳ lân, nhất thời bị dọa cho nhảy dựng, tuy nói quan nhân dưới chân thiên tử quá nhiều, nhưng mặc công phục kỳ lân lại không nhiều, lão gia nhà bọn họ cũng mặc công phục kỳ lân, thật sự so sánh, không chừng còn thấp hơn người mặc áo thêu đầu kỳ lân phía trước, cho nên hai gia đinh lập tức ngậm miệng, vội vàng chạy qua bên người Hạ Tầm.

Chờ cỗ kiệu đi qua, Hạ Tầm lập tức muốn ra khỏi ngõ, không đề phòng, một tiếng quát vang lên: “Không được đi!”. Lời còn chưa dứt, lại một con ngựa quẹo vào, tốc độ rất nhanh,

bất ngờ không đề phòng, đụng vào ngựa Hạ Tầm, hai con ngựa bị kinh sợ, hí dài một tiếng, đứng thẳng người dậy.

Hai chân Hạ Tầm kẹp lại, giống như vòng sắt kẹp chặt hông ngựa, nhưng kỵ sĩ từ trên đường quẹo vào đây không có lực chân mạnh như vậy, con ngựa đứng thẳng lên: "Ai da" một tiếng, liền trượt về phía dưới, sắp sửa rơi xuống đất.

Hạ Tầm bị kỵ sĩ này lỗ mãng va chạm, trong lòng cũng có chút căm tức, trong lúc vội vã, hắn chỉ kịp thấy rõ người này kết hai búi tóc trái đào, áo nhỏ ngân lăng, dáng người thướt tha, đúng là một thiếu nữ, mắt thấy nàng rơi xuống ngựa, cũng không để ý tức giận, vội vàng xoay người một cái, đỡ nàng đứng lên, cười ha ha nói: "Một cô nương cưỡi ngựa, tại sao lỗ mãng như vậy!".

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Hạ Tầm không khỏi sững sờ, người này đúng là tiểu quận chúa Mính Nhi, tay Hạ Tầm dường như bị chạm vào nước nóng, lại rụt trở về, Mính Nhi còn chưa ngồi vững vàng, chân còn chưa cài vào bàn đạp, Hạ Tầm buông lỏng tay như vậy, nàng ai da một tiếng lại trượt về phía dưới ngựa, Hạ Tầm vội vàng đưa tay chụp tới một lần nữa.

Tay chạm đến dưới xương sườn Mính Nhi, nâng người lên, cũng không có gì đặc biệt... Bất quá hắn cảm giác, lúc tay cắm vào nách Mính Nhi, dường như chạm vào một khối mềm nhũn gì đỏ trước ngực.

Chỉ là một cảm giác trong tích tắc, tự nhủ... Là ảo giác, nhất định là ảo giác!

Nhưng mà... Khi hắn nhìn thấy Mính Nhi ngồi trở lại, mặt đỏ tới mang tai, một đôi bàn tay nhỏ bé cầm lấy yên ngựa, bộ dáng dường như ngồi cũng không ngồi ổn, chỉ biết cảm giác vừa rồi tuyệt đối không phải là sai.

Ô... Ccm giác kia thật sự là không giống với cảm giác lúc trước, nữ tử thành thục, nơi đó là chỗ có cảm giác nhạy cảm nhất, có loại cảm xúc rất nặng, mà nàng... Nơi đó như một làn da mềm mại chứa đầy dịch nước, vừa no đủ, lại dị thường mềm mại. Cảm xúc trong tích tắc, truyền vào trong nội tâm, phảng phất là một loại cảm giác ngọt ngào.

Hạ Tầm ho một tiếng, giả vờ nói: "Khụ, quận chúa phải đi nghênh đón Hoàng hậu nương nương, tại sao... Lại đến nơi này?".

Được rồi, chiếm tiện nghi người ta, lại còn muốn giả bộ choáng váng; tình huống lúc đó

nhanh như chớp, người bên ngoài lại không chú ý, bị người chiếm tiện nghi, hiển nhiên... Cũng chỉ là vô tình, Mính Nhi nhanh chóng nghiêm mặt, lên tiếng: "Đúng, ta... Ta... Ai da! Mau đuổi theo cỗ kiệu kia!".

"Hả?".

Hạ Tầm có phần kinh ngạc, quay đầu xem xét, mắt thấy cỗ kiệu muốn chạy khỏi ngỏ nhỏ, hắn lập tức vung tay lên, quát: "Ngăn cỗ kiệu kia lại!".

Bốn thị vệ liền thúc ngựa truy đuổi, bốn con tuấn mã chạy như điên ở trong hẻm nhỏ, móng ngựa gắn sắt đạp lên con đường lát đá xanh giống như một tràng tiếng trống dày đặc.

Hạ Tầm lúc này mới hỏi: "Quận chúa truy đuổi cỗ kiệu kia làm chuyện gì?".

Mính Nhi tức giận nói: "Ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử, lại có người cường đoạt dân nữ, ngươi biết không?".

"Cường đoạt dân nữ?".

Hạ Tầm kinh ngạc nói: "Lại có việc này! Quận chúa, chúng ta đi xem, là ai sao mà dám to gan như vậy!".

Lúc này, lại có mấy thớt ngựa vọt tới, đây đều là thị vệ của mình Nhi, vừa thấy quận chúa không việc gì, mà lại cùng Phụ Quốc Công ở chung một chỗ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cỗ kiệu đã bị ngăn lại, Hạ Tầm và Mính Nhi cùng nhau tiến đến, sắc mặt Mính Nhi đã khôi phục bình thường, nhưng vẫn có thẹn thùng, nàng có phần không được tự nhiên, mái tóc loay hoay rủ xuống ngực, vụng trộm liếc mắt nhìn Hạ Tầm, ngực bị bàn tay sờ vào... Vẫn còn có chút tê tê, không đúng, là nóng bừng bừng, cũng không đúng, là ngứa... Ai nha, dù sao cũng thật phiền!

Mính Nhi hất tóc lên, oán trách trừng mắt liếc nhìn Hạ Tầm, cái nhìn này, thật sự phong tình vạn chủng, bộ dáng tiểu mỹ nữ tức giận cũng rất đẹp.

Nhưng... Hạ Tầm cũng không nhìn thấy, hắn đang nhìn chằm chằm vào cỗ kiệu ngăn lại phía trước!

Cường đoạt dân nữ!

Ca đã đến Đại Minh bảy năm, rốt cuộc gặp phải vở kịch cường đoạt dân nữ truyền thống này! Vui vẻ đây!

"Các ngươi thật lớn mật, dám ngăn cản kiệu của chúng ta, có biết chúng ta là người phủ nào không?".

Vừa thấy chính chủ xuất hiện, hai người áo xanh mũ quả dưa lập tức tự tin quát, ánh mắt bọn họ phiêu hốt bất định, càng liếc qua trên người Hạ Tầm, hai người kia có mắt không nhìn được thái son, tự động xem nhẹ Từ Mính Nhi bên cạnh Hạ Tầm, chỉ cảm thấy người mặc công phục kỳ lân có điểm khó giải quyết. Bất quá... Nhìn tuổi hắn, nhiều lắm là hai mươi bảy hai mươi tám, hẳn là người thừa kế công lao tổ phụ làm vị tai to mặt lớn, nếu là như vậy, nên là nhất nhị phẩm Đô Đốc, như vậy so sánh với lão gia nhà mình, hẳn là... Nước sông không phạm nước giếng.

Hai người nghĩ như vậy, trong lòng thoáng an định lại.

Từ Mính Nhi cười lạnh nói: "Chúng ta thật lớn mật? Lá gan các ngươi càng lớn hơn, các ngươi có biết hay không...".

Hạ Tầm khẽ vươn tay, Từ Mính Nhi liền ngoan ngoãn ngậm miệng. Không có biện pháp, nữ hài tử được dạy dỗ quá tốt, chính là như vậy, ở trước mặt người ngoài, muốn "Nam nhân" trong mắt định đoạt. Mính Nhi, những người trước mắt này, ngoại trừ ngoại nhân và hạ nhân, cũng chỉ có Hạ Tầm... Là "Nam nhân!".

Hạ Tầm ngăn cản Mính Nhi nói ra thân phận hai người bọn họ, là sợ làm cho hai gia đinh áo xanh mũ quả dưa sợ hãi, loại trò chơi cường đoạt dân nữ này, biểu hiện mình quá sớm, cường thế mất mặt, thời gian chạy tới Yến Tử Phàn còn kịp, hắn rất thích trò chơi này, trước hết để cho đám gia nô hung ác cáo mượn oai hùm một phen, sau đó lộ thân phận của mình ra, lại từ trong kiệu cứu một tiểu giai nhân thanh tú khóc đến lê hoa đái vũ ra...

Không thể không nói, có đôi khi Hạ Tầm rất thích làm ác.

Hạ Tầm cười mỉm nói: "Chúng ta thật đúng là không biết các ngươi là người phủ ai, rất giỏi sao?".

Đây là ngõ nhỏ, người không đến vây quanh quá nhiều, nhưng cứ đợi như vậy, một lúc sau vẫn khó tránh khỏi phải có rất nhiều người vây xem, hôm nay Hoàng hậu nương nương còn

đang đến, lính trên đường rất nhiều, tuần kiểm bộ khoái trong hẻm nhỏ nhiều như chó đói, chờ bọn hắn nghe chuyện chạy đến, làm chuyện này to lên, chủ nhân nhà mình cũng sẽ đẹp mặt, hai gia nô liếc nhìn chăm chú, liền tiến lên trước hai bước, ngạo nghễ nói: "Lão gia nhà ta là Đông Xuyên hầu, Phò mã Đô úy Hồ Đại lão gia! Hiểu được chưa? Không cần phải tự làm mất mặt, tránh ra!".

Hai người lộ danh hiệu chủ nhân nhà mình ra, liền vung vung tay lên, bảo kiệu phu lập tức chạy đi, đáng tiếc, bốn thị vệ ngồi trên lưng ngựa của Hạ Tầm ngăn ở trước kiệu dường như đúc bằng sắt, không chút sứt mẻ, cỗ kiệu động một bước lại ngừng.

Hai gia nô vừa sợ vừa giận, chuyển hướng Hạ Tầm quát: "Ngươi thích thế nào, thức thời thì mau mau tránh ra!".

"Đông Xương hầu?". Hạ Tầm quay sang hỏi Mính Nhi.

Một đôi mi thanh tú của mình Nhi hơi nhíu lại, cất lời giải thích với Hạ Tầm: "Là Phò mã Hồ Quan của công chúa An Khang, hắn nhận tước vị Hồ Hải".

"Như vậy...".

Mày liễu của mình Nhi dựng lên: "Ngươi sợ hắn sao?".

Hạ Tầm nói: "Ta đương nhiên không sợ, bất quá...".

Mính Nhi cười xinh đẹp nói: "Vậy được!".

Hai chân nàng đập vào bụng ngựa, đi về phía trước hai bước, dõng dạc nói: "Đông Xương hầu rất giỏi sao, các ngươi có biết người đứng ở trước mắt các ngươi là ai hay không?".

Gia nô nhà này cười lạnh nói: "Chắc là vị Đô Đốc nào đó được nhận tước vị của cha ông, lão gia chúng ta không chỉ là Hầu gia, là Phò mã!".

Mính Nhi chậm rãi nói: "Vị đại nhân trước mặt các ngươi, là phụng yêu tĩnh nan thôi thành tuyên lực vũ thần đặc tiến vinh lộc đại phu, hữu trụ quốc, tử tôn thế tập nhất đẳng công tước Phụ Quốc Công Dương Húc Dương đại nhân, có cần để ý đến Hồ Phò mã của các ngươi không?".

Hạ Tầm mặt đầy vẻ cười khổ, thầm nghĩ trong lòng: "Tiểu quận chúa, cô không cần để ta

đắc tội với người như vậy, cô báo chính thân phận ngươi chẳng phải tốt hơn sao...".

"Phụ Quốc Công".

Hai gia nô biến sắc, nhìn nhìn Hạ Tầm, miễn cưỡng thi lễ nói: "Tiểu nhân bái kiến Phụ Quốc Công gia, công gia vì cớ gì lại ngăn kiệu nhà ta, trong kiệu này lên nữ quyến lão gia ta, không nên gặp người ngoài".

Hạ Tầm có thể đáp gì, hắn là bị người ta bắt làm, hắn nhìn Mính Nhi, Mính Nhi mặt lạnh như nước, cười lạnh nói: "Nữ quyến lão gia nhà ngươi? Bản cô nương tận mắt nhìn thấy, các ngươi từ khu dân cư cưỡng chế bắt một vị cô nương, trói gô, kéo vào kiệu, cha mẹ nàng theo ở phía sau khóc sướt mướt, nói các ngươi cưỡng đoạt dân nữ! Nếu nữ quyến nhà ngươi, hôm nay cũng muốn mời đi ra để ta thấy, bản cô nương cũng là nữ nhân, chẳng lẽ nàng sợ gặp khách lạ sao? Chỉ cần nàng nói một tiếng thật là ngươi nữ quyến Hồ gia, chúng ta quay đầu bước đi, tuyệt không ngăn trở!".

Nói đến đây, nàng lại liếc mắt nhìn Hạ Tầm, nói: "Phụ Quốc Công còn có thể đích thân bồi tội về phía lão gia nhà ngươi!".

Hạ Tầm lập tức ngồi ngay ngắn, không nói gì hỏi gì.

Hắn đột nhiên cảm giác được, trò chơi cưỡng đoạt dân nữ thật ra không hề thú vị, thật sự không thú vị.

Sắc mặt hai gia nô biến đổi, nhìn Hạ Tầm, miễn cưỡng cười nói: "Công gia, đây là việc ta Hồ phủ, Quốc Công gia dường như không nên nhúng tay mới phải?".

Hạ Tầm lập tức ngồi ngay ngắn, như tượng gỗ ngoài chùa, vẻ mặt vô tội.

Mính Nhi nói: "Quốc Công!".

"A?".

Mính Nhi ngoan ngoãn nhẹ nhàng xin chỉ thị của hắn: "Người ta không chịu mang nàng kia ra gặp mặt, Quốc Công cho rằng, nên làm gì bây giờ?".

Hạ Tầm vuốt dưới hàm không hề có chòm râu nào, trầm ngâm nói: "A... Cái này à... Ta cho rằng... Ừm...

Mính Nhi quát một tiếng: “Quốc Công có lệnh, mời nữ tử trong kiệu đi ra gặp!”.

Hạ Tầm lập tức câm miệng!

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 459

Khai Khiếu.

Người được cứu ra, bị trói gô.

Bên trong kiệu còn có một người đẹp hết thời, vốn là nắm chặt vị cô nương này, hôm nay cỗ kiệu bị người ngăn lại, hai ác nô không dám phản kháng, nàng ngồi ở trong kiệu cũng không biết làm thế nào cho phải, bị thị vệ Mính Nhi tiến đến dọa, ngoan ngoãn buông lỏng tay, tùy ý để nàng kia được cứu ra ngoài.

Cô bé này nhân thoạt nhìn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, dáng người yểu điệu, thường nói chỗ nghèo hay có gái đẹp, thật là không giả, tiểu cô nương tuy áo vải may vá, nhưng loại khí chất thanh thuần đáng yêu lộ ra ngoài, quả thực làm người ta yêu mến.

Vừa hỏi xong, sự tình cưỡng đoạt dân nữ là thật, nhưng Hồ Phò mã cũng không phải đi trên đường trông thấy cô nương xinh đẹp liền đến nhà người ta đoạt, nếu hắn dám làm như vậy, cũng chỉ có thể noi theo Cừu Thu ở Son Đông huyện Bồ Đài, tuyệt không dám rêu rao như vậy.

Trên thực tế, nữ tử này là tá điền trong nhà Hồ gia, là loại người hầu cho Hồ gia, thì ra bởi vì mẹ nàng sinh bệnh, mượn một khoản tiền của chủ nhà, mùa xuân năm nay không có tiền mua lương thực, lại mượn một số tiền của chủ nhà, kết quả còn chưa tới vụ thu hoạch, binh bắc quân vào thành, nam quân hoảng sợ trở về thành, hơn nữa vô số dân chúng bị bắt vào thành, ai còn dám đi trên đường? Mảnh đất kia của nhà nàng ở ven đường, đã bị giẫm thành đất bằng.

Cứ tính toán như vậy, nhà vị cô nương này thiếu nợ tiền chủ nhà đã không phải một ít, hơn nữa mắt thấy sắp tiến vào mùa đông, chẳng những phải thiếu nợ thu tô đợt này, xuân tới còn phải vay tiền. Thế là, trong lúc vô tình nhìn thấy mặt khuê nữ nhà hắn, Hồ Quan rất thích, giả làm một người rộng lượng: “Không có tiền trả nợ, lấy Hỉ nhi gán nợ”.

Người nghèo chí hèn, trong nhà vị cô nương này vốn chưa chắc không chịu đem nữ nhi mình gán cho quý nhân làm thiếp, để giải quyết sinh kế cho người cả nhà, vấn đề Hồ Quan là Phò mã. Mà Phò mã Đại Minh không được nạp thiếp, làm thiếp của Hồ Quan phải lén lút

không thể gặp người, công khai thân phận chỉ có thể là nha đầu thiếp thân, cô bé này là một khuê nữ có cha mẹ, yên hơn hòn ngọc quý trên tay, đâu chịu cứ như vậy mang nàng cho người, vốn là để bà mối nói cho một phú thân gia cảnh giàu có tái giá kết hôn, do phú thân kia thay nhà hắn trả nợ, kết quả Hồ Quan vừa nghe đã giận, làm ra vụ "Cưỡng đoạt dân nữ".

Trong suy nghĩ của Hồ Quan, trong nhà tá điền này vốn thiếu hắn một số tiền lớn, đoạt người đi, gạo nấu thành com, nhà nàng không nhận cũng phải nhận, nhận cũng phải nhận, khi đó chắc chắn sẽ không đi tố cáo việc hắn làm, làm vậy nhất định là gà bay trứng vỡ cả người cả của đều không còn, nhưng hắn lại không nghĩ một màn này đúng bị tiểu quận chúa Trung Son vương phủ thích xen vào chuyện bất bình trông thấy, náo loạn đến mức này.

Mính Nhi nghe xong vô cùng tức giận, dựa vào tâm ý nàng, là phải đem ác nô Hồ gia đưa vào phủ ửng Thiên, sẽ bắt Hồ Quan trừng trị nghiêm khắc, nhưng lúc này Hạ.

Tầm không thể hồ đồ theo, Hạ Tầm suy tư một lúc, phân phó người đưa cô nương kia về nhà, rồi hướng gia nô Hồ phủ nói: "Các ngươi trở về đi, nhà vị cô nương này, không được quay lại quấy rầy. Chuyện này, bản quốc công sẽ tha thứ, chờ gặp Hồ Quan, ta sẽ nói với hắn!".

Người nhà Hồ phủ thật đúng là không dám xông tới, đành phải nén giận, vâng vâng dạ dạ mang kiệu không trở về.

"Quận chúa, đi thôi, trì hoãn một lúc như vậy, không khéo lại trễ mất!".

Mính Nhi ngạc nhiên nói: "Cứ như vậy? Chuyện này tính thế nào?".

Hạ Tầm cúi người kéo cương ngựa Mính Nhi, làm cho ngựa của nàng đi ngang ngựa mình, cười nhẹ một tiếng nói: "Bằng không... Cô muốn như thế nào?".

Mính Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Hạ Tầm nói: "Hồ Quan cường đoạt dân nữ, việc thực ra là có nguyên nhân, lại chưa từng thành công, cho dù bẩm báo phủ ửng Thiên, sẽ dính vào tội gì? Hồ Phò mã chịu chút ít trừng phạt, mất mặt vẫn là hoàng gia, thật để cho hắn đi ngồi chồm hổm vài ngày trong nhà tù mà nói, ngươi cho rằng công chúa Nam Khang sẽ thích sao? Nhà cô gái này là tá điền của Hồ gia, xác thực thiếu tiền người ta, chúng ta tự nhiên xen vào, Hồ Phò mã vì muốn dàn xếp ổn thỏa, nói không chừng bỏ qua nợ nần nhà nàng.

Nếu chúng ta muốn nắm chặt không tha, ta lại không sợ hắn, quận chúa cô đương nhiên cũng không sợ, nhưng nhà nàng kia làm sao bây giờ? Hồ Phò mã mất mặt xấu hổ, lại không làm gì được chúng ta, sao có thể không làm khó dễ gia đình nàng kia? Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, Hồ Quan nếu tố cáo lên quan phủ, có thể sửa trị được nhà nàng kia hay không? Quận chúa, nếu náo loạn đến bước kia, vậy cô, rốt cuộc là vì trợ giúp vị cô nương này, hay chỉ vì sự tức tối của bản thân?".

Thật ra Mính Nhi cũng không phải người không rõ lý lẽ, một khi tỉnh táo lại, cũng biết hắn giải quyết nhẹ nhàng thế này thật ra là biện pháp giải quyết thỏa đáng nhất, nhưng tâm tư nữ hài nhi chính là kỳ quái như vậy, tuy theo lý trí, nàng cảm thấy Hạ Tầm xử trí như vậy là không sai, nhưng lại thích hắn tình nguyện rút kiếm, máu tuôn năm bước, làm đại hiệp khách chỉ biết dùng khí lực để giải quyết vấn đề, thiếu nữ ôm ấp tình cảm, luôn có thật nhiều ảo tưởng.

Nàng không vui trừng mắt liếc nhìn Hạ Tầm, sẵng giọng: "Ngươi mới trở thành Quốc Công vài ngày, nói chuyện làm việc đều trở nên làm ra vẻ. Nhớ ngày đó, bị Cẩm Y vệ đuổi giết, chợt nam chợt bắc, đi qua Kim Lăng, ngươi đều chỉ dùng nắm tay để nói chuyện".

Hạ Tầm ha ha cười: "Không giống, khi đó ta là đào phạm, là thời điểm cận kề cái chết lại bị người truy đuổi, giận dữ rút kiếm, máu tuôn năm bước, loại truyền kỳ này cô đã thấy nhiều rồi, ha ha, chẳng lẽ cô hy vọng ta tiếp tục gặp nguy hiểm sao?".

Mính Nhi thầm nghĩ: "Sao lại không tốt? ít nhất... Ngươi sẽ che chở ta, săn sóc ta, hôm nay sống khá giả lại khách khí như vậy, thật không thích chút nào, chỉ cần... Chỉ cần ngươi còn mang theo ta, sẽ đi theo ngươi cùng liều mạng, có gì đặc biệt hơn người".

Hạ Tầm liếc mắt nhìn nàng, hơi kỳ quái không hiểu sao nàng đột nhiên trầm mặc: "Làm sao vậy? Cô sẽ không... Thật sự hy vọng ta làm giang hồ liều mạng đấy chứ?".

Mính Nhi bị hắn nói trúng tâm sự, mặt phấn nóng lên, vội vàng che giấu nói: "Ta cảm thấy hối hận. Hồ Quan này, lúc trước sau khi trở thành nhân tuyển Phò mã, tuân thủ bản phận, phẩm tính không hề có gì xấu, cho đến khi cưới Nam Khang công chúa, càng cẩn trọng hơn, từng nhiều lần được Thái tổ hoàng đế thừa nhận. Ở trong mười sáu Phò mã của Thái tổ hoàng đế, ngoại trừ Mai Ân, hắn coi như là người cực kỳ được Thái tổ sủng ái, đã như vậy... Lại còn làm ra sự tình bực này".

Hạ Tầm nghe xong, lại có phần ưu tư, đối với những Phò mã này, hắn ít nhiều cũng biết một chút, công chúa thành hôn, đều phải ở lại thập vương phủ, một năm khó gặp được được Phò mã vài lần, loại quy củ chó má vô nhân đạo này, hắn cũng không biết là vị lý học đại nho nào chế định, nếu Hồ Quan không phải cưỡng đoạt dân nữ, chỉ là mua thiếp nạp tỳ bình thường, đứng ở góc độ nam nhân, thật ra hắn muốn đồng tình với Phò mã hơn.

Hạ Tầm nhân tiện nói: "Hoàng đế tuyển Phò mã, người được chọn, có muốn được lựa chọn không? Cho dù trong lòng không tình nguyện, ở trước mặt hoàng thượng, ai dám phản đối? Làm như vậy cho dù Hoàng Thượng không tức giận, về đến nhà, cũng bị lão tử hắn cắt đứt hai chân. Loại bản phận cẩn thận, cả đời cẩn thận, là không thể không giả trang, không thể nói hắn cố ý lừa gạt, nếu đổi lại là ta, cô nghĩ rằng ta và cô dám không giả trang? Ta dám không cưới?".

"Phò mã giấu thiếp riêng ở bên ngoài, công chúa là thiên chỉ kiều nữ, thực sự không có cách nào. Biết chuyện để ý không muốn quản, không rõ lý lẽ không có cơ hội quản, chẳng lẽ, thật vất vả gặp mặt trượng phu, cũng chỉ vì cãi nhau sao? Thật sự để việc này vỡ lở ra, đối với các nàng lại có chuyện gì chỗ tốt, ngoại trừ mất mặt, thì có thể thế nào? Chẳng lẽ các nàng tình nguyện thủ tiết? Ngoài ra, đây cũng không phải là tử tội!".

Mính Nhi liếc nhìn hắn, nói: "Hót như khướu, vậy ngươi cũng đi cưỡng đoạt dân nữ đi".

Hạ Tầm cười nói: "Cưỡng đoạt dân nữ sao, xác thực là bỉ ổi. Lại nói...".

Hắn vỗ ngực một cái, như con khổng tước kiêu ngạo giống nhìn xung quanh: "Bản quốc công cần phải đoạt sao?".

Mính Nhi tức giận trách mắng: "Giả dối!".

Hạ Tầm cười ha ha nói: "Nam nhân xấu mà, đương nhiên phải giả dối".

Hắn hơi trầm mặc, lại hít một hơi nói: "Thật ra nam nhân cũng không dễ dàng đâu, ở bên ngoài liều đến tình trạng kiệt sức, trở về nhà ai không muốn có một nữ tử ôn nhu chân thành làm bạn? Đều nói nữ nhi hoàng đế không lo gả, lời này không giả, nhưng không lo gả cũng không.

Đại biểu gả cho nhà tốt, mỗi người công chúa đều không có tật xấu? Đều là cẩm y ngọc thực, quần áo từ nhỏ đưa đến tận tay, com đến tận miệng, các nàng có hiểu được cách săm sóc

nam nhân, chiếu cố nam nhân sao? Có thể làm được việc không vênh mặt, ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh trước mặt Phò mã đã là tốt lắm rồi".

Mính Nhi liếc mắt nhìn hắn, hừ một tiếng nói: "Nếu ngươi là Phò mã, cũng muốn năm thê bảy thiếp?".

Hạ Tầm xoa xoa mũi, nói: "Trong đám Phò mã, công chúa Vương Ninh và Hoài Khánh xem như một đôi ân ái, bất quá... Cô cho rằng Vương Ninh Phò mã cho ta mượn một tòa nhà là muốn làm gì? Cô biết Vương Phò mã ở bên ngoài có bao nhiêu tòa nhà? Cô biết những Phò mã kia có mấy người không có ngoại trạch? Ta nói cho cô biết, Vương Phò mã đưa cho ta ngoại trạch... Hoài Khánh công chúa biết rõ, nếu trong mắt có hạt cát, vậy sau đó không cần sống nữa".

"Người xấu! Nam nhân xấu! Nam nhân đều là nam nhân xấu!".

Mính Nhi tức giận bất bình, vung roi lên, quất mạnh mông ngựa, thoạt nhìn, nàng coi con ngựa kia trở thành Hạ Tam!

Nàng biết Hạ Tầm nói thật, những đạo lý này nàng hiểu, chuyện về những Phò mã này, cũng không phải nàng không nghe thấy chút nào, nhưng chỉ không muốn nghe Hạ Tầm nói những lời này, nàng đúng vào tuổi thích nằm mơ, không muốn bị người đánh vỡ. Trong ảo tưởng, khi đối mặt sự thật, nàng lại không cách nào nói rõ ảo tưởng trong lòng mình, đâu chỉ người làm Phò mã không có lựa chọn khác, những công chúa kia làm sao không phải như vậy?

Cho dù ba tỷ tỷ nàng, sinh ở công hầu thế gia, hôn nhân đâu có thể cho phép tự mình lựa chọn, chỉ Đại tỷ là may mắn, bởi vì nàng và Đại tỷ phủ cực kỳ ân ái, nhưng việc Nhị tỷ, Tam tỷ, nàng mơ hồ nghe nói qua, xác thực... Quá đả kích người!

Lúc này Hạ Tầm không đuổi theo, Mính Nhi vẫn hữu tình với hắn, hắn nhìn ra được, lại biết đây là việc không có khả năng có kết quả, hắn cố ý nói sự thật như vậy, chính là muốn đánh vỡ ảo tưởng của nàng, có nhiều thứ là nàng nhất định phải đối mặt. Có được tất có mất, nữ tử công khanh thế gia, vừa ra đời có thể hưởng thụ đến rất nhiều vinh hoa phú quý người bình thường cả đời cũng không được hưởng, nhưng có vài thứ người bình thường rất dễ dàng tìm được, cả đời các nàng cũng không thể tìm được.

Nàng, nên từ từ ngẫm lại.

Mính Nhi đúng là nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nghĩ tới câu nói kia của Hạ Tầm: "Hoàng đế tuyển Phò mã, người bị chọn trúng, có thích được lựa chọn không... Nếu đổi lại là ta, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi dám không giả trang? Ta dám không cưới?".

Mính Nhi mở rộng ánh mắt trong sáng: "Đúng rồi! Đại tỷ hiểu ta nhất, ta muốn đem tâm sự nói cho Đại tỷ nghe, bảo Đại tỷ cầu Đại tỷ phu hạ đạo ý chỉ...

Tâm hồn thiếu nữ của mình Nhi nhảy loạn, nhẹ nhàng cắn môi dưới, gò má bắt đầu đỏ hết cả lên.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 460

Bình Tĩnh Mà Chảy.

Hoàng hậu đã đến, tiêu chí mới của chính quyền cuối cùng cũng đã đầy đủ, tất cả đều đã được định.

Thành Kim Lăng đã xảy ra rất nhiều biến hóa.

Từ phi chính thức nhận kim sách kim ấn, phong làm Hoàng hậu, chiếu cáo thiên hạ.

Một nhà, hai Quốc công, hai Vương phi, Trung Son vương phủ thình lình lại lần nữa quật khởi, một lần nữa trở thành đệ nhất công thần thế gia Đại Minh.

Nhưng Từ gia giờ đây, chỉ là đệ nhất thế gia trên biểu tượng ý nghĩa, trên địa vị và danh vọng, không ai bằng, nhưng trên triều, đã không có lực ảnh hưởng cường đại như lúc trước.

Chuyện này cũng không chỉ bởi vì đương kim hoàng đế là hoàng đế rất cường thế, Chu Nguyên Chương cũng là hoàng đế cường thế, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc hình thành phe phái triều thần.

Nguyên nhân duy nhất là, Từ gia khuyết thiếu một người cường lực dẫn đầu. Từ Huy Tổ vô luận là bản lĩnh trị quân dụng binh, hay đoạn trên triều đình thủ, đều là lão luyện nhiều năm mài ra, hắn là người thừa kế Từ gia, được Đại tướng quân Từ Đạt bồi dưỡng từ nhỏ, là người dẫn đầu Từ gia không nhường cho ai, nhưng giờ đây hắn đã bị lệnh cưỡng chế bế môn không được ra, không thể làm.

Từ Tăng Thọ có lẽ miễn cưỡng có thể làm nhân tuyển người nối nghiệp như hắn, bằng vào uy vọng, tư lịch của Từ Tăng Thọ, có thể có được thế lực Từ hệ tin phục và phục vụ cho hắn, nhưng hắn đã mất sớm. Từ Ưng Tự có năng lực tại các phương diện rất bình thường, hơn nữa một mực làm quan địa phương, không có uy vọng này. Mà Từ Cảnh Xương còn trẻ, đại bá mặc dù mặc kệ hết mọi việc, nhưng người còn sống, Nhị bá đã ở đây, làm văn bối Từ gia, hắn còn phải đi con đường rất dài.

Cựu thần Kiến Văn đang trùng tân tổ hợp, hoặc chạm tay vào công thần Tĩnh Nan có thể bỏng, hoặc cựu thần Kiến Văn được Vĩnh Lạc trọng dụng, phương diện võ tướng, bởi vì Trung Son vương Từ gia và Tào Quốc Công Lý gia lần lượt đưa quân giới ra, mà Khâu Phúc, Chu Năng võ thần Tĩnh Nan vừa thượng vị, võ tướng đối với bọn họ cũng cần thử thách, tiếp xúc, hiểu rõ, quá trình kết hợp, cần thời gian rất lâu mới có thể hình thành phe phái mới, phe phái trong quân hình thành phức tạp hơn nhiều so với trong triều.

Hoàng hậu nương nương gần đây liên tiếp thiết yến khoản đãi công thần Tĩnh Nan và gia quyến cựu thần Kiến Văn, nàng hiểu rõ trượng phu mặc dù đã ngồi trên ngôi vị hoàng đế, nhưng đối với đế quốc khổng lồ này vẫn không thể dễ dàng sai khiến, hoàng đế cao cao tại thượng, chính lệnh và quyết sách của hắn, cần văn võ đại thần đi chấp hành, mà các cáo mệnh phu nhân, đối với những văn võ đại thần này có lực ảnh hưởng cực kỳ lớn, đi lộ tuyến phu nhân, có thể trợ giúp trượng phu thu hút nhân tâm.

Chu Cao Sí, Chu Cao Hú và Chu Cao Toại, giờ đây cũng không thể tham gia các loại tiệc chiêu đãi, cựu thần hệ Bắc Bình tỏ vẻ hữu tình về phía vương tử mình quen.

Thuộc, cựu thần Kiến Văn thì là đừng loại lễ kính này biểu đạt trung thành đối với Vĩnh Lạc hoàng đế. Ba vị hoàng tử có khi muốn dự tiệc cùng nhau, có khi muốn phân biệt dự tiệc, bởi vì nguyên nhân tính cách và thân thể, vị hoàng trường tử Chu Cao Sí kia có cơ hội lộ diện trước mặt những người quen thuộc cũng không quá nhiều.

Nhưng mặc dù không lộ diện quá nhiều, hoàng trưởng tử Chu Cao Sí vẫn để lại cho mọi người ấn tượng rất sâu. Một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi thân thể béo ục ịt đến loại tình trạng này, hơn nữa bất kể là phụ hoàng hắn hay huynh đệ hắn, đều là dáng người khôi ngô bưu hãn, người có dũng vạn phu không địch nổi, một ngoại tộc như vậy thật là khó để người vừa thấy đã quên.

Nhưng mặc dù hắn hơi quá mập, cũng không phải là kẻ ngu dốt, có mấy lần trong yến hội Chu Cao Sí biểu hiện phong độ hòa đàm nhã nhặn ra ngoài, để lại ấn tượng rất sâu cho quan viên hệ Kim Lăng, đây là một vị hoàng tử tao nhã hay một vị hoàng tử tính tình đôn hậu, chiếm được hảo cảm rất lớn của văn thần, đã có người thừa nhận Chu Cao Sí, nói hắn và Văn Thái tử Chu Tiêu lúc trước giống nhau, tính tình, phẩm cách đạo đức đều mười phần tương tự.

Nhưng xuất phát từ nguyên nhân thân thể, Chu Cao Sí cũng không hay xuất đầu lộ diện, bởi vì vậy, hoàng thứ tử Chu Cao Hú có vẻ rất sống động. Có lẽ hắn muốn thay đại ca chia sẻ

trách nhiệm, dù sao, Chu Lệ đăng cơ làm Đế, vì giảm lực cản khi thi hành biện pháp chính trị, đối với phái trung thần Kiến Văn ngoan cố đã tiến hành tẩy trừ huyết tinh, sau khi Hoàng hậu nương nương đến kinh vì để trượng phu vãn hồi hình tượng, đang cố gắng kiến tạo một bức tường và không khí bình an, nhiều lần mở tiệc chiêu đãi mệnh phụ, làm hoàng tử, đi yến hội nhiều một chút, hiển nhiên cũng có thể phát ra tác dụng giống như vậy.

Lần này, ba vị hoàng tử khó lộ diện lại ở cùng một chỗ, bởi vì khách nhân hôm nay là Phụ Quốc Công Dương Húc. Có lẽ còn rất nhiều người không biết Dương Húc tại sao ở trên bảng công thần Tĩnh Nan bài danh thứ sáu, nhưng ba vị hoàng tử lại là người biết chuyện, bọn họ rất rõ ràng Dương Húc vì giang sơn phụ hoàng hắn lập bao nhiêu công lao, hơn nữa bản thân bọn họ ít nhất cũng có hai lần là dựa vào Dương Húc trợ giúp, mới có thể bảo toàn tính mạng.

Bởi vậy thiệp mời Phụ Quốc công vừa đến, bọn họ lập tức thoái thác tất cả tiệc chiêu đãi xung quanh, đúng giờ dự tiệc. Hôm nay người mở tiệc chiêu đãi quá nhiều, hơn nữa khách chủ là ba vị hoàng tử, bởi vậy Hạ Tầm không phải mở gia yến, mà là bao cả tòa Tụ Hiền lâu, hoàng thân quốc thích, công thần huân khanh, trong triều văn võ, tụ tập không sai, có vài vị là Phò mã Đô úy, trong đó có cả Phò mã Mai Ân.

Mai Ân và Hạ Tầm chỉ tính là thử tay lặng lẽ, người ngoài đối với việc bọn họ đấu tranh còn chưa hoàn toàn phát giác, cho dù có phát giác, cho dù hai người bí mật đấu đến mức ngươi chết ta sống, không người không biết, loại tính chất yến hội này, vẫn nên mời đối phương, vẫn nên đàm luận cười cười nói nói, giống như hảo hữu nhiều năm, đây là quan trường, một chiến trường hoàn toàn khác.

Nhưng vẫn có người không thích ứng loại quy tắc quan trường này. Khâu Phúc, Chu Năng đã trở lại kinh, bọn họ cũng nhận được thiệp mời của Hạ Tầm, Chu Năng đến đây, Từ Cảnh Xương đến đây, Khâu Phúc chưa tới. Ngũ quân đô đốc phủ tổng cộng ba vị Quốc Công, Từ Cảnh Xương không hề nghi ngờ là đứng ở bên Hạ Tầm nhiều một ít, đừng xem hắn là người Ngũ quân đô đốc phủ, nhưng trước mặt hai lão tướng bách chiến sa trường hệ Bắc Bình như Chu Năng, Khâu Phúc, tiểu tử hậu sinh như hắn hoàn toàn không tư cách ngồi ngang hàng với bọn họ.

Mà Từ Cảnh Xương giống hệt phụ thân, tình cảm nặng hơn lý trí, hắn cũng không quan tâm, chẳng muốn đi nịnh bợ hai vị bản nha có chân rết, hắn nói chuyện rất hợp ý với Hạ Tầm, hơn nữa Hạ Tầm đã từng liều chết cứu phụ thân hắn, dù chưa thành công, phần nhân tình này, hắn ghi nhận. Cũng chi bằng từng đó, hắn đã thân cận nhiều với Hạ Tầm. Ngoài ra, thông qua hắn

tiểu cô cô, hắn cũng biết Hạ Tầm đối với một nhà đương kim hoàng thượng có quá nhiều lần ân cứu mạng, nhân vật này đã được hoàng đế tín nhiệm, không nghi ngờ là không thua kém gì Khâu Phúc, Chu Năng. Hắn không đổ được, càng không có khả năng nện ở trên người mình.

Mà Chu Năng dự tiệc, cũng không phải vì mặt mũi Hạ Tầm, sau khi Chu Năng trở lại kinh, đã biết Hạ Tầm đánh chết Kinh Lịch Ngũ quân đô đốc phủ Trịnh Tiểu Bố, giáng chức Đô Đốc Thiêm sự Tạ Quang Thắng. Chân tướng sự tình tuy rõ ràng, nhưng thủ đoạn Hạ Tầm không để lại chút lối thoát nào, khiến lòng hắn rất không thoải mái, trong cận thần bên người Yến vương ngày xưa, giao tình tốt nhất cùng Hạ Tầm là Trương Ngọc, hắn và Khâu Phúc đều kém một ít, hôm nay đã xảy ra loại sự tình này, tình nghĩa ngày xưa càng phai nhạt.

Nhưng mà, dự tiệc hôm nay là ba vị hoàng tử, hắn và Trương Ngọc lúc trước là hộ vệ trưởng phủ Yến vương. Ba vị hoàng tử dự tiệc, hắn không thể không đến. Đây cũng là đạo Chu Năng làm người lão luyện thành thục, mặc dù có mâu thuẫn với Hạ Tầm, hắn cũng không biểu hiện rõ ràng như vậy, quan trường cuối cùng vẫn không phải chiến trường, muốn tiêu diệt một người, không cần giương cung bạt kiếm, huống chi, hắn không vui, chỉ là khiến hắn nổi lên phản cảm với Hạ Tầm, bởi vậy mà coi Hạ Tầm trở thành kẻ đối đầu lại rất ngu ngốc.

Mà tính tình Khâu Phúc thì rõ ràng thuộc về loại nóng như lửa, trong mắt căn bản không để hạt cát. Trịnh Tiểu Bố có chết hay không không liên quan đến hắn, Tạ Quang Thắng có phải là đến Lan Châu ăn rau uống mật cũng không phải việc của hắn, lúc trước hắn đến Ngũ quân đô đốc phủ vội vàng điểm danh, đi Phương Thượng tiếp thu, chỉnh biên quân đội, giờ đây hắn thậm chí không nghĩ ra họ Tạ và họ Trịnh có bộ dáng gì.

Nhưng hắn đã trở thành người chủ sự Ngũ quân đô đốc phủ, ai động đến người của hắn chính là không để cho hắn mặt mũi, không để cho hắn mặt mũi, hắn cũng lười lưu mặt mũi cho đối phương, so sánh với Chu Năng lão thành, Khâu Phúc lựa chọn đối chọi gay gắt, hắn chính là muốn nói cho Dương Húc: Ngươi đã đắc tội ta!

Đáng tiếc, người hôm nay Dương Húc mời thật sự là hơi nhiều một chút, không nói thiếu một Khâu Phúc, cho dù thiếu mười Khâu Phúc, cũng không có người nào chú ý tới hắn, huống chi, tiêu điểm hôm nay, là ba vị hoàng tử.

Trong Ngũ quân đô đốc phủ, Khâu Phúc đang triệu tập vài vị Đô Đốc bản nha nghị sự.

Đô Đốc Trần Huyên vốn cũng nhận được Hạ Tầm mời, đáng tiếc còn chưa xuất môn, đã bị

Khâu Phúc phái người tới chặn đứng, bất đắc dĩ, hắn đành phải phái một người nhà, nói rõ tình huống về phía Hạ Tầm, sau đó theo Giáo úy Ngũ quân đô đốc phủ vội vàng trở về tham gia nghị sự. Hôm nay cố ý tìm hắn đến, là vì là Thủy sư Đô Đốc Trần Huyên, lại từng đối phó phòng ngự lũ khấu vùng duyên hải, mà Khâu Phúc triệu người nghị sự lần này, chính là vì đối phó giặc Oa.

Khâu Phúc sắp sáu mươi tuổi, so với Chu Năng còn lớn hơn hai mươi tuổi, mao đầu tiểu tử Hạ Tầm kia hắn đương nhiên càng không có khả năng đặt ở trong mắt, đây cũng là nguyên nhân hắn đặc biệt không thể tha thứ Hạ Tầm mạo phạm: Quá không tôn trọng lão nhân gia. Yến hội Hạ Tầm hắn không để ở trong lòng, nhưng Hoàng Thượng nói chuyện, hắn lúc nào cũng ghi tạc trong lòng. Sau khi hắn và Chu Năng trở lại kinh, Hoàng Thượng từng triệu kiến một mình, cố ý nói ra ý nghĩ kiến thiết thủy sư và đả kích lũ khấu. Hôm nay Trần Huyên hắn tìm Đô Đốc biết thủy sư và lũ tình hình khấu này đến, chính là muốn bày ra một trận phản kích nhằm vào lũ khấu.

Khâu Phúc ngồi trên ghế cao, nói với Trần Huyên: "Hoàng Thượng ngày trước triệu kiến, từng đề cập giặc Oa vùng duyên hải hung hăng ngang ngược. Đông Doanh nho nhỏ, nơi chật hẹp nhỏ bé, vài cọng giặc cỏ, tại sao khó đối phó như vậy? Hừ, ta xem đều là do Kiến Văn đương triều, ức chế võ tướng dẫn đến mầm tai họa! Ngươi vốn là Đô Đốc giải quyết tình hình này, ta định hành động với đám giặc Oa xâm hải cương, đón đầu công kích, tiêu diệt hậu hoạn, giải mối lo cho Thánh Thượng".

Trần Huyên nói: "Đại đô đốc, vũ lực giặc Oa, xa xa không bì kịp thủy sư Đại Minh ta, nhưng, chúng ta muốn đối phó bọn họ cũng rất khó, tiêu diệt không dễ, phòng thủ cũng không hay".

"Chỉ giáo cho?".

"Đại đô đốc, lần trước Phụ Quốc Công phụng chỉ chiêu an hải tặc Song Tự, hạ quan đã từng nói với Phụ Quốc Công, Phụ Quốc Công đối với việc khó xử của hạ quan đã chấp nhận. Tập trung chư vệ vùng duyên hải...

Khâu Phúc bĩu môi, khinh thường nói: "Dương Húc, hừ, Dương Húc căn bản không biết dùng binh! Một tên mao đầu tiểu tử, hiểu chuyện gì! Lão phu đứng ngựa chiến cả đời, thân kinh bách chiến, bất kể là kỵ binh đại Nguyên hay mấy lần đối chiến cùng đại quân triều đình, lão phu đều đánh bại qua, vài man di Đông Doanh, có thể làm được chuyện gì?".

Tôn Huyên vừa thấy hắn kiêu căng như thế, vội nhắc nhở: "Đại đô đốc, hải chiến và lục chiến là hai chuyện khác nhau, lúc trước người Nguyên làm chủ Trung Nguyên, đúng là võ dũng cực thịnh, thiết kỵ tung hoành thiên hạ, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, nhưng hai lần đông chinh Nhật Bản, đều là bị bại đến không còn gì, chúng ta...".

Hắn nói đến một nửa, trông thấy ánh mắt lạnh lùng của Khâu Phúc, đành phải nuốt đoạn lời nói sau đó vào.

Khâu Phúc nhàn nhạt nói: "Nâng chí khí người khác, diệt uy phong mình, sẽ không cần phải nói. Thủy chiến, bản quốc công xác thực chưa từng đánh qua, người Oa sao, cũng chưa từng có quan hệ. Nhưng chiến tranh sao, không phải vẫn là chém chém giết giết, thủy chiến hay lục chiến, có gì khác nhau? Ngươi chỉ cần nói tình hình vùng duyên hải là tốt rồi!".

Trần Huyên nói: "Vâng, theo hạ quan biết, những lũ khấu này, phần lớn là binh chiến bại trong nội chiến ở Nhật Bản, võ sĩ thất ý, thương nhân phá sản, mất đi đất nông, sinh kế không có, liền kết bè kết đảng xâm lấn biên cương ta. Hạ quan nói bọn họ không phải địch chính diện của thủy sư ta, là vì thuyền của bọn họ rất tồi, thuyền lớn nhất của bọn họ chỉ có thể dung nạp ba trăm người, nhỏ một chút thì hơn một trăm người, nhỏ hơn chút nữa chỉ có hơn mười người.

Đại bộ phận thuyền chỉ dùng cây gỗ lớn cưa phần trong hoặc liên kết mà thành, chỗ liên kết không cần đinh sắt, chỉ dùng miếng sắt, không cần dây thừng, dầu hắc, mà là dùng cỏ để bịt kín ke hở, phí công phí sức, lại không quá mức kiên cố, nếu chiến hạm thủy sư chúng ta đuổi theo, chỉ cần va chạm, khung thuyền sẽ tan ra. Hơn nữa buồm của bọn họ cùng đều cực kỳ đơn sơ, chỉ có thể chạy nhanh lúc thuận gió, không thể ngược gió, gặp gió ngược hoặc không gió, chỉ có thể hạ buồm, cho nên đại bộ phận giặc Oa đều lợi dụng lũ xuân và lũ mùa thu xâm chiếm vùng duyên hải nước ta...

Khâu Phúc mất kiên nhẫn nói: "Đội thuyền chỉ dùng năm người để chạy, không cần phải nói kỹ càng như vậy, bọn họ có vũ khí gì, quen chiến như thế nào, ngươi nói đi!".

Trần Huyên vừa nghe tâm liền lạnh đi, Khâu đại đô đốc hoàn toàn chính là người không biết thủy chiến! Tác chiến trên biển, quan trọng nhất chính là thuyền, thuyền giặc Oa còn chưa hiểu kỹ càng, chiến hạm đối phương còn chưa hoàn toàn giải thích xong, lại nghiên cứu xem đối phương dùng những thứ vũ khí gì, đây là chiến pháp kiểu gì? Nhưng đại đô đốc hỏi, Trần Huyên bất đắc dĩ, cũng đành thay đổi chủ đề nói: "Lũ khấu dùng cung cứng tên nhọn, tới gần

mới bắn, tính tình hung tàn, vũ kỹ cũng rất xuất sắc, so sánh với quan quân vùng duyên hải ta, muốn hơn hẳn một bậc. Bọn họ có ít người cầm thương nhọn câu liêm, nhưng võ sĩ xuất sắc đều là dùng tam bả đao".

"Tam bả đao?".

"Vâng, một thanh đao dài, bổ chém đều mười phần hung mãnh, lại có thể phối với một thanh tiểu đao, để dùng nhiều việc, ngoài ra còn một con dao lưỡi sắc, chia làm hai loại, dài ước chừng một thước gọi là thủ đao, dài hơn một thước gọi là cấp bạt đao, chuyên dùng trong trường hợp giao chiến cận thân".

Khâu Phúc nhíu mày nói: "Đội thuyền nhỏ bé, vũ khí cũng không quá mức đặc sắc, làm sao lại để bọn họ gây tai họa đến ngày nay?".

Trần Huyên đờ đẫn nói: "Bởi vì, bọn họ dùng thuyền bỏ chạy, biển rộng mênh mông, rất khỏ đuổi kịp. Bọn họ.

Bình thường là lên bờ chiến đấu, dùng vùng duyên hải Chiết Đông ta, trong rất nhiều hải vệ, chỉ vẹn vẹn có hai vệ Thái Thương, Quan Hải sở hữu thuyền, các vệ khác đều là lục chiến quân sĩ, chỉ có thể phòng thủ theo bờ. Nhưng bờ biển dài dằng dặc, phòng không thể phòng, một khi bọn họ lên bờ, đó chính là chiến cận thân.

Người Oa thường dùng ba năm mười người làm một đội, mỗi đội cách xa nhau một hai lý, nối đuôi nhau mà đi, hình thành trường xà trận kéo hơn mười dặm, không công thành lớn, chuyên chọn thôn trấn tiểu huyện không có tường thành để cướp bóc, không dễ dàng vây quanh, không dễ dàng tiêu diệt, mặc dù chúng ta chiếm ưu thế binh lực, cũng không có khả năng nhanh chóng tập trung đến địa phương bọn họ lên bờ, một khi bọn họ lên bờ, tiến vào thôn trấn, loại chiến đấu trên đường phố phương, ưu thế của chúng ta khó có thể phát huy ra.

Ngẫu nhiên bên phụ cận có quân đội ta, thật sự tạo thành uy hiếp, bọn họ còn có thể lôi kéo dân chúng địa phương, dùng lão nhược phụ nữ và trẻ em làm lá chắn thịt, làm chúng ta tiến thoái lưỡng nan, từ đó giết ra, một lần nữa tiến hành chơi trốn tìm. Hơn nữa, ngay tại chỗ bọn họ còn có vài ánh mắt nội gian, có thể dẫn đường cho bọn họ, cho nên đối với đường hồi hương rất quen thuộc, càng khó cho vệ chỗ của chúng ta...

Nếu các tỉnh vùng duyên hải hợp lực, thống nhất bố trí vận hành, bố trí phòng vệ khắp nơi trên đất bằng, điều binh áp chế, đồng thời chế tạo nhiều thuyền lớn, vây đuổi chặn đường ở

trên biển, không để hắn chạy mất, muốn giết hết giặc Oa, vẫn có thể. Nhưng mà, hạ quan cho rằng, lao sư động chúng như thế, vẫn khó có thể chạm đến căn bản của bọn chúng...".

Trần Huyên cười khổ nói: "Hạ quan cho rằng, ở trên biển, căn bản không có khả năng tiêu diệt bọn họ, giờ đây không thể, sau này tạo nhiều thuyền biển, có thể đi xa ngàn dặm, cũng không thể. Mà trên đất bằng, chúng ta cũng không có khả năng trú binh khắp vùng duyên hải, địa hình vùng duyên hải phức tạp, thôn trại đơn sơ, lại không có vài chỗ định hướng tây bắc, làng có tường xây quanh thì đưa dân chúng vào trong, đến vườn không nhà trống, bọn họ đi ra một trăm người, dù chỉ có một người mang theo tài vật cướp đoạt còn sống trở về, có thể lại hấp dẫn một ngàn cá nhân gia nhập hàng ngũ cướp biển, như cỏ dại bình thường, giết không thể hết!".

Khâu Phúc cười lạnh nói: "Tới một giết một, đến hai giết một đôi, bọn họ có thể có bao nhiêu người?".

Khâu Phúc thủa nhỏ đã đi binh nghiệp bộ đội, là vũ phu không đọc sách, nhưng Trần Huyên nhưng lại một vị nho tướng, nghe xong lời này trong lòng tự nhiên cảm thấy tức giận, liền nhàn nhạt đáp: "Tùy Dương đế ba lần chinh phạt Cao Lệ, đến nỗi vong quốc, không phải bại trong tay Cao Lệ, mà là bởi vì chiến tranh kéo dài, dân gian sống không nổi, mấy năm liên tục hưng binh, lao dịch vô tận, đến nỗi mười tám lộ phản vương diệt đại Tùy. Đại đô đốc, Trần Huyên là quân nhân, không sợ chiến tranh, người Oa là nghèo hóa liều, không sợ khổ cực, nhưng mấy vạn dân chúng Đại Minh ta, không chịu nổi khổ cực!".

Khâu Phúc cả giận nói: "Dùng cách nói của ngươi, chẳng phải chúng ta không có biện pháp bắt bọn họ?".

Trần Huyên im lặng một lát, rồi nói: "Trước đó Phụ Quốc công đã chiêu an hải tặc Song Tự, từng cùng hạ quan luận cách đánh giặc Oa Đông Hải...

Hắn liếc mắt nhìn Khâu Phúc, thấy Khâu Phúc không phản đối, nhân tiện nói: "Phụ Quốc Công cho rằng, lũ khấu ra ngoài Nhật Bản, nếu muốn triệt để tiêu diệt bọn họ, phải thành lập một hạm đội cường đại, dùng vũ lực kinh sợ, với nhu cầu thông thương của Nhật Bản, vừa đấm vừa xoa, bức bách chúng phối hợp hành động khiến cho lũ khấu không có chỗ sống yên ổn. Như vậy, dù còn sót lại, cũng khó thành họa lớn.

Nhưng Phụ Quốc công còn nói chắn không bằng phòng, mặc dù dùng thủ đoạn này, cũng

chỉ có thể dẹp họa nhất thời, dần dà, giặc Oa tất nhiên lại cao hứng lần nữa, đến chỗ có nhiều lợi. Xa không nói, Nam Hải giờ đây có hải tặc, võ trang thuyền lớn so với thủy sư ta còn muốn lợi hại hơn, bọn họ không chỉ có người Oa mà còn có di dân Trung Quốc ta, nhưng tất cả đều làm hại một phương, quấy nhiễu cư dân vùng duyên hải ta, đốt giết đánh cướp, không việc ác nào không làm.

Phụ Quốc công nói, ân uy cùng làm, chính là làm cho khắp nơi phối hợp, khiến cho hải tặc cùng đường. Nếu muốn chính thức tiêu diệt mối họa, còn cần rút củi dưới đáy nồi, đưa ra việc thông thương đường biển, ân trạch như núi, làm hải tặc trong thời khắc đó gặp phải nguy hiểm diệt vong, như vậy là một vốn bốn lời vô cùng có lợi, lúc đó, đại bộ phận hải tặc chịu buông đao thương, làm thuận dân, như vậy với đất nước với dân chúng cũng có có ích".

Khâu Phúc thấy hắn luôn mồm đều là Dương Húc, dường như rất bội phục đối với Dương Húc, trong lòng thầm tức giận.

Từ Cảnh Xương tiểu tử vô dụng kia cũng không cần nói ra, chỉ biết đi theo bên người Dương Húc phất cờ hò reo, mất hết mặt mũi tổ phụ; Chu Năng kia là kẻ dối trá, người ta cưỡi đến đầu mình đi tiểu, lại còn cấp cho hắn mặt mũi, đến dự tiệc. Hôm nay Trần Huyên này, quả thực làm cho hắn không rõ Trần Huyên là người Ngũ quân đô đốc phủ hay là người của Dương Húc.

Khâu Phúc cố nhịn hỏi: "Trần Đô Đốc, ngươi là quân nhân, hay văn thần? Dương Húc cũng chưa từng mang binh một ngày, hắn biết dùng binh sao? Hắn hiểu được quân sự sao? Những ý nghĩ này, đều là đám văn nhân nói bốc nói phét thôi. Nếu mỗi lần gặp phải địch xâm lấn biên cương, đều dùng thủ đoạn như vậy để ứng phó, cần võ tướng chúng ta làm gì?".

Khâu Phúc chỉ là một quân nhân đơn thuần, hắn chỉ nghĩ làm sao lấy được thắng lợi, lại không suy nghĩ chiến tranh phục vụ cái gì, bởi vậy tầm mắt sẽ rất khó đặt ở bên ngoài biện pháp giải quyết chiến tranh. Khiển trách Trần Huyên một phen, Khâu Phúc quả quyết nói: "Quần đạo Song Tự đảo không phải đã bị triều đình chiêu an sao? Ăn bổng lộc triều đình, sẽ làm việc vì triều đình!

Chúng ta ở Đông Hải, hôm nay đã có ba vệ sở, có năng lực rời bến chiến một trận, ba vệ hỗ trợ nhau thành góc, tiến có thể công lùi có thể thủ, dùng những chiến thuyền rách nát kia của Uy nhân, cơ hồ không có vũ khí chiến đấu xa, một khi gặp trên biển, còn lo không thể đánh gục sao? Về phần lục địa, bản đốc cũng sẽ bố trí thích đáng, trừ phi bọn họ không đến, nếu

không, ta để bọn họ có đến mà không có ve!”.

Khâu Phúc là thượng soái hung hăng gõ một búa, nhìn Trần Huyên nói: “Ngươi nói, người Oa thường thừa dịp lũ xuân lũ mùa thu xâm lấn vùng duyên hải ta, mùa đông, bọn họ sẽ không đến đây?”.

Trần Huyên nói: “Cũng không phải, mùa đông, người Oa cũng có sức đánh một trận, chỉ có điều so với hai mùa xuân thu, lũ khấu ít hơn rất nhiều. Nhưng mà, mùa đông vẫn có thể đến vùng duyên hải ta quấy rầy, cũng không phải là đám ô hợp bình thường, đội thuyền bọn họ hoàn mỹ hơn, vũ lực cũng xuất sắc hơn so với bình thường, cho nên, tuy nhân số ít hơn so với hai mùa xuân thu, nhưng vẫn thực sự khó đối phó”.

Khâu Phúc lạnh lùng cười, lông mi hoa râm nhướng lên nói: “Được! Lão phu trước hết lấy bọn họ thử đao!”.

***

Mính Nhi ngồi ở gấm đôn, khuỷu tay bám lấy bàn, tay nắm má, con mắt mở một nửa, rất bình tĩnh, sóng mắt liên tục chuyển động.

Nếu ngươi thấy quang mang trong mắt nàng lúc này, mới có thể rõ ràng, cái gì gọi là mị nhãn như tơ.

Hoàng hậu nương nương đang mở tiệc chiêu đãi quan to đã ngoài nhị phẩm và phu nhân công Hầu bá tước cùng với các vị công chúa ở tại thập vương phủ trong nội cung, bởi vì đều là nữ nhi gia, rượu này hơi khác một chút, phần lớn đều là bồ đào tửu, lê tửu, tảo tửu, gia tương tửu thậm chí là ngũ gia bì tửu, bồ đào tửu, thị tửu...

Mính Nhi vốn không uống rượu, nhưng trông thấy người khác uống vui vẻ, lại thấy xuất bồ đào mỹ tửu màu hồng trông rất ngon, sắc thái mê người, chịu không nổi các phu nhân và thiên kim tiểu thư môn kia giật giây, liền uống một chung, kết quả... Một chung đã say. Nhẹ nhàng vuốt gò má, gò má đều có cảm giác phát sốt, đầu cũng mơ hồ chóng mặt.

Hoàng hậu thấy dáng điệu muội muội thơ ngây chân thành, buồn cười không nhịn được, vội vàng bảo người giúp đỡ nàng đến nghỉ ngơi trong nội cung của mình, Mính Nhi vốn đang có men say, không biết tại sao, đến nơi này lại không muốn ngủ, nàng nâng cằm lên, mơ hồ một hồi, không kìm lòng được nhớ tới ý định của mình, đó là một cơ hội tốt, lát nữa tỷ tỷ trở về,

ta... Nhờ nàng hỗ trợ được không?

Tưởng tượng như vậy, trên người đột nhiên càng thêm khô nóng: “Tiểu nha đầu, nghĩ đến nam nhân, không biết xấu hổ!”. Mính Nhi cắn cắn môi, trên gương mặt hiện lên hai rặng mây đỏ say lòng người, giống như tranh... Lại càng nóng!

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 461

Cầu Ban Hôn.

Nam nhân uống rượu cùng một chỗ, chủ đề nghị luận nhiều nhất là nữ nhân.

Giống như vậy, một tiệc rượu thuần túy do nữ nhân tạo thành, cho dù không phải chủ đề chủ yếu, tất nhiên cũng sẽ đàm luận đến nam nhân.

Đương nhiên, nữ nhân dự yến hội trên cung đình đều là phu nhân, duy trì phong thái, cho nên đàm luận hàm súc nhiều hơn, bình thường bắt đầu là từ "Chồng của ta".

"Con ta", nghe bọn hắn nói đến văn võ trong triều, dù là có người hơi vô lễ vài câu với Dương Húc, Mính Nhi đều tức giận, rất tức giận! Tuy nàng không biểu hiện ra ngoài, nhưng thật tức giận, ngoài ra, nếu nghe được ai tán dương Dương Húc một tiếng, nàng sẽ rất vui vẻ.

Nàng hỉ nộ ái ố, bất tri bất giác đã tập trung vào người kia, tình yêu cuồng nhiệt trong lòng cô gái, chính là như vậy.

Giờ phút này, Mính Nhi nâng má, đang nghĩ đến Dương Húc. Nhớ tới lúc nàng rất nhỏ rất nhỏ, xú gia hỏa kia không chút cho nàng mặt mũi nào, từ lúc bắt đầu lấy đi áo da lông hỏa hồ trước mặt nàng; Trong tuyết bay đêm đông, nam nhân kia to gan lớn mật đã hung hăng bắt nàng làm con tin: Ở bên trong cung, hắn can đảm dùng đế nến cào rách da thịt, dùng máu dập tắt dây dẫn lửa, nghĩ đến từng chuyện giữa bọn họ trong lúc đó, nghĩ đến người khác nghị luận đôi câu vài lời về hắn... Trong lòng càng lúc càng ngọt, dường như ăn mật vậy.

Ánh mắt mê ly, khóe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào, tâm thần nàng sớm đã không biết bay tới người nào, đến nỗi Từ Hoàng hậu đi vào tẩm cung, gọi nàng một tiếng không thấy trả lời, lại dùng tay vung vung hai lần trước mặt nàng vẫn chưa phát hiện. Từ Hoàng hậu cúi người, nhìn hai má trên mặt tiểu muội mình đỏ bừng hoa giống như hai đóa đào, ngạc nhiên cười nói: "Tiểu muội tử... Đây là làm sao vậy?".

"A?".

Tầm mắt trước mặt bị ngăn trở, Mính Nhi mới giật mình tỉnh lại, vô ý thức ngửa người ra, thấy rõ trước mặt là tỷ tỷ, Mính Nhi mới thở dài, vỗ vỗ ngực nói: "Tỷ tỷ sao lại lặng lẽ đi vào, dọa chết người".

Từ Hoàng hậu vừa bực mình vừa buồn cười: "Ai lặng lẽ vào, ta đã ở trước mặt muội đi hai vòng rồi".

Nàng kéo một cái ghế qua, ngồi xuống bên người Mính Nhi, đánh giá bộ dáng đáng yêu của nàng, thay nàng vén vài sợi tóc đến sau tai, ôn nhu hỏi: "Tiểu muội, đang suy nghĩ gì vậy?".

"A! Không nghĩ gì!". Mính Nhi đột nhiên chột dạ.

Từ Hoàng hậu nhẹ nhàng cười, vuốt nhẹ trên đầu mũi nàng một cái, sẵng giọng: "Muội nha, đừng quên, con của tỷ tỷ đều lớn hơn muội, còn nhìn không ra tâm tư của muội? Đừng giả bộ nữa, nhanh nói cho tỷ tỷ, có phải là đã có người trong lòng rồi không?".

"Muội...".

Mính Nhi lắc đầu, nhưng ngẫm lại không ổn, lại gật gật đầu, đôi mắt giương lên nhìn bộ dáng tỷ tỷ giống như cười mà không phải cười, xấu hổ một hồi, quẫn không chịu nổi, ai da một tiếng, liền nhào tới ngực nàng. Lại nói tiếp, vị trường tỷ này, đối với nàng mà nói, thật đúng là mẫu thân.

Từ Hoàng hậu cười vỗ vỗ lưng nàng, sau đó cầm vai nàng nâng lên, để cho nàng một lần nữa xuất hiện ở trước mắt mình, nhìn khuôn mặt.

Xinh xắn có má lúm đồng tiền của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại bóng loáng của nàng, ôn nhu nói: "Mính Nhi đã trưởng thành rồi, ta thấy còn yêu thương, huống chi là nam nhân. Nói cho tỷ tỷ, là người nhà nào có phúc khí như vậy?".

Mính Nhi xấu hổ, ngượng ngùng không mở miệng.

Từ Hoàng hậu cười nói: "Hai ngày trước, tỷ phu muội còn nói với ta, nên giúp muội kết hôn, mấy ngày nay mở tiệc chiêu đãi mệnh phụ hoàng thân, tỷ tỷ thật đúng là dụng tâm cho ngươi, không ngờ tiểu nha đầu muội, lại có thể nhắm trúng nam nhân của mình rồi, ha ha, nói đi, là ai, tiểu nha đầu, muội không nói, tỷ tỷ sao có thể thay muội làm chủ?".

Mính Nhi cúi thấp đầu xuống, thẹn thùng nói: "Muội... Muội nói, tỷ tỷ không được cười muội".

Từ hoàng hậu bật cười nói: "Tại sao lại cười, nữ nhi chúng ta, cả đời, việc quan trọng nhất, không phải là chung thân và hứa gả sao, đại sự quan trọng như vậy, tỷ tỷ sao lại cười muội, nói đi, là người nhà ai vậy? Nha đầu muội trông thấy người ta ở đâu, mà đã yêu mến rồi?".

Mính Nhi nhỏ giọng nói: "Thật ra... Tỷ tỷ cũng biết hắn".

"Tỷ tỷ cũng biết?".

Từ Hoàng hậu hơi cảm thấy kỳ lạ, suy nghĩ vài đệ tử công thần thế gia, tựa hồ không có ai có thể lọt mắt xanh, nhịn không được nói: "Được rồi, đừng để tỷ tỷ suy nghĩ nữa, mau nói cho tỷ tỷ nghe!".

"Hắn... Hắn chính là Dương Húc!".

Mính Nhi nói xong, thẹn đến muốn chui xuống đất, lại nhào vào ngực tỷ tỷ. Từ hoàng hậu ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: "Dương Húc? Hài tử nhà ai? Họ Dương, vị ấy là đại thần hả!?".

Mính Nhi nóng nảy, ngồi thẳng, gắt giọng: "Muội biết tỷ tỷ sẽ giễu cợt muội mà, Dương Húc! Dương Húc đó! Phụ Quốc Công Dương Húc!".

"Cái gì?".

Từ hoàng hậu ngạc nhiên, ngẩn ra nửa ngày, mới nói: "Không đúng... Tỷ tỷ nghe nói, Dương Húc không phải đã thành thân rồi sao? Ta nhớ rõ hắn đã có thể tử, chẳng lẽ đã chết bệnh? A... Đường đường tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ, để cho người ta tái giá? Không được! Không được không được! Cho dù hắn là Quốc Công cũng không được!".

Mính Nhi gấp đến độ dậm chân: "Ai da, tỷ tỷ hồ đồ rồi, bệnh cái gì mà bệnh, người ta... Hai phu nhân người ta, đều sống rất vui vẻ".

Từ Hoàng hậu bừng tỉnh đại ngộ: "A... Thì ra là thiếp, lại để cho, muội tử của ta, gả Quốc Công, cũng là xứng. Chỉ là... Hắn hơi lớn tuổi, ta suy nghĩ... Dường như hắn chừng hai mươi bảy? Muội mới mười lăm, Ừm... Miễn cưỡng có thể!".

Mính Nhi nói: “Không có đâu, hai phu nhân của Dương Húc, đều là cưới hỏi đàng hoàng, không phải thiếp thất”.

“Không phải thiếp thất?”.

Từ hoàng hậu sẵng giọng: “Xú nha đầu, vậy nói đùa gì vậy, chung thân đại sự của mình, cũng có thể dùng để dùng làm trò đùa?”.

“Muội không có đùa giỡn!”.

“Không đùa?”.

Từ Hoàng hậu nhìn kỹ vẻ mặt muội muội, thần sắc ngưng trọng hơn, đỡ lấy bả vai nàng nói: “Nói cho tỷ tỷ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”.

Mính Nhi xấu hổ nói: “Hắn... Hắn có hai bình thê. Muội nghĩ thêm muội cũng không có gì”.

Mặt Từ Hoàng hậu trầm như nước, thực sự hơi tức giận: “Không có gì? Nữ nhân khác thì không có gì! Nhưng muội là muội muội của ta, khuê nữ Trung Sơn vương phủ ta, cho dù là gả cho hoàng đế, gả cho Vương gia, làm sao có thể tử nào có thể bình thê với muội? Huống chi là hai!”.

“Tỷ tỷ...”.

“Muội không cần nói!”. Từ hoàng hậu đứng lên, nổi giận dùng đừng nói: “Dương Húc này, cũng quá kỳ cục! Trong nhà có hai thê tử, còn dám trêu chọc muội tử ta. Khi dễ ngươi tuổi trẻ không hiểu chuyện, hoa ngôn xảo ngữ lừa tâm hồn thiếu nữ của ngươi, thật sự là buồn cười, ta không tha cho hắn”.

“Tỷ tỷ, người đi đâu vậy?”.

“Ta đi tìm tỷ phu ngươi, triệu Dương Húc tiến cung, không ra thể thống gì, quả thực lớn gan, ngươi yên tâm, tỷ tỷ thay ngươi trút giận, ta sẽ không tha cho hắn”.

Mính Nhi kinh hãi, vội lao qua ôm cánh tay cổ tỷ tỷ, gấp đến độ dậm chân nói: “Ai da, tỷ tỷ, người... Người không cần phải đi đâu! Người ta... Người ta cũng không đáp ứng lấy muội, muội còn muốn nhờ tỷ tỷ cầu tỷ phu ban hôn”.

Mính Nhi nói, nước mắt đã sắp trực trào ra.

"Cái gì?". Từ Hoàng hậu không dám tin tưởng lỗ tai mình, nhìn kỹ muội muội, xác thực không giống nói đùa, lúc này mới kéo nàng đi đến trước bàn, ngồi xuống lần nữa nói: "Muội kể từ đầu tới đuôi cho tỷ tỷ biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?".

Mính Nhi nói từ đầu tới đuôi, đem tất cả sự tưởng niệm và vui mừng của mình đối với Hạ Tầm thổ lộ hết cho tỷ tỷ biết, sau đó trượt khỏi ghế gấm đôn, ngồi dưới chân tỷ tỷ đại, nước mắt lưng tròng nói: "Đại tỷ, người ta thật sự yêu mến hắn, cũng chỉ yêu mến hắn, tỷ giúp đỡ muội, được không? Tỷ nói chuyện hắn nhất định nghe".

Từ Hoàng hậu hiện tại mới hiểu được, tình cảm chỉ là muội tử mình tương tư đơn phương, nàng kéo Mính Nhi, thương tiếc thay nàng lau nước mắt trên má, khẽ thở dài: "Muội thật là nha đầu ngốc, được rồi, chuyện này không cần phải suy nghĩ, muội đó, nhất thời hồ đồ, may mắn... Muội chỉ nói cho tỷ tỷ biết, nếu không còn không phải sẽ làm người ta chê cười sao? Chuyện này cứ tính như vậy, sau này không cần phải nhắc lại, mấy ngày nữa, tỷ tỷ đích thân giúp muội tuyển lang quân vừa lòng đẹp ý".

"A?". Mính Nhi hơi ngẩn người: "Tỷ tỷ không giúp muội sao? Ý muội muốn tỷ tỷ cầu tỷ phu hạ một đạo ý chỉ, ai bảo người giúp muội tuyển phu quân?".

Từ Hoàng hậu cả giận nói: "Muội thật là xú nha đầu, còn đang tưởng tượng gì vậy! Dương Húc có hai thê tử, muội làm sao có thể gả?".

Mính Nhi ngập ngừng nói: "Không sao... Chuyện này không phải là còn có thể có một chính thê sao, cũng không tính bôi nhọ gia môn...".

"Còn không phải bôi nhọ?". Từ Hoàng hậu ấn một cái lên trán nàng, nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, lại cảm thấy đau lòng: "Chuyện này, tuyệt đối không có khả năng! Muội không nên suy nghĩ bậy bạ, mấy ngày nữa, tỷ tỷ gọi nam tử trong gia môn quyền cao chức trọng chưa lập gia đình, độ tuổi vừa phải vào cung, bảo ba ngoại sinh muội.

Thiết yến khoản đãi, muội, có thể vụng trộm nhìn xem, mặc kệ là thích ai, tỷ tỷ đều thay ngươi làm chủ, Dương Húc kia, không cần phải suy nghĩ!".

"Muội không thích! Muội yêu mến một mình hắn!". Từ Mính Nhi thể hiện tính tình ương ngạnh: "Tỷ tỷ không giúp muội, còn muốn chia rẽ ta, muội không để ý tới tỷ!".

Từ hoàng hậu vừa bực mình vừa buồn cười: “Nha đầu ngươi, tỷ tỷ nào có chia rẽ muội, người ta cũng đã nói không thích muội rồi đó sao?”.

Từ Mính Nhi ưỡn ngực, không phục nói: “Muội không tin, muội có chỗ nào không xứng với hắn? Muội hiểu rõ, hắn và tỷ tỷ nghĩ giống nhau, đều cảm thấy, hắn và muội căn bản không có khả năng, cho nên mới không chịu tiếp nhận! Chỉ cần tỷ tỷ nói cho hắn biết, người nguyện ý để muội gả cho hắn, hắn chẳng phải sẽ yên tâm sao?”.

Từ Hoàng hậu giật mình nói: “Tại sao muội lại khẳng định như thế? Muội... Chẳng lẽ muội đã thổ lộ với hắn?”.

Mặt Từ Mính Nhi thoáng đỏ lên, xấu hổ cúi đầu xuống, nhìn mình cái giày đang đưa đi đưa lại trên mặt đất.

Từ Hoàng hậu tức giận ngồi trở lại trên ghế, lẩm bẩm: “Nha đầu muội thật là, tại sao dám to gan như vậy? Thật sự là muốn chọc giận ta mà, ài! Đây đều là cha mẹ chết sớm, người trong nhà đều sủng ái muội, làm hư muội, muội làm sao... Muội làm sao có thể...

Từ Mính Nhi chạy tới, như khi còn bé thường hay hướng về phía nàng đòi món đồ chơi hỏi mình thích, làm nũng đong đưa cánh tay nàng: “Tỷ tỷ tốt, tỷ giúp đỡ muội đi, tỷ tỷ giúp muội, cả đời Mính Nhi đều nhớ tới tỷ. Tỷ tỷ, người ta thật lòng yêu mến hắn, muội cũng không biết vì sao, dù sao... Dù sao người khác muội xem không vừa mắt, ghét nhất những công tử tự cho là đúng kia, tỷ tỷ, tỷ tỷ...”.

“Được rồi được rồi, muội đừng có lắc nữa, tỷ tỷ bị muội lắc đến hôn mê rồi!”.

“Vậy tỷ đáp ứng rồi hả?”.

“Ừm... Tỷ tỷ đáp ứng cũng vô dụng thôi, nếu tỷ phu muội không đồng ý...”.

Miệng Mính Nhi lập tức bĩu môi nói: “Khuê nữ nhà chúng ta lập gia đình, chuyện gì liên quan đến hắn?”.

“Muội...”. Từ Hoàng hậu mang một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lại thở dài nói: “Nếu Dương Húc người ta không đồng ý thì sao?”.

“Không có khả năng!”. Mính Nhi khẳng định nói: “Muội nhìn ra được, hắn cũng yêu thích muội!”.

Từ hoàng hậu tức giận nói: “Muội thật là nha đầu không biết xấu hổ!”.

Mính Nhi ôm cánh tay nàng, trơ mặt ra làm nũng: “Đây không phải là ở trước mặt tỷ tỷ mình sao, đáp ứng muội được không, tỷ tỷ tốt nhất! Tỷ tỷ...”.

Từ Hoàng hậu hung hăng điểm một cái trên mi tâm nàng, sẵng giọng: “Nha đầu chết tiệt kia! Được, tỷ tỷ thay muội nói một chút, nhưng ta không cam đoan nhất định sẽ thành công đâu!”.

Mính Nhi vừa nghe, lập tức tung tăng như chim sẻ, ôm lấy tỷ tỷ, hung hăng hôn một cái trên mặt nàng. Từ hoàng hậu thì nghĩ: “Đứa nhỏ này cố chấp, ta phải thương lượng cùng Hoàng Thượng một chút, nếu Dương Húc chịu cách chức hai thê thất làm thiếp thất, để muội tử gả cho hắn cũng không thiệt thòi lắm, nếu hắn không chịu, phải nghĩ biện pháp bỏ ý niệm vớ vẩn này trong đầu muội muội đi mới được!”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 462

Tình Khiên Tâm Tràng.

"Hồ Phò mã, xin dừng bước!".

Hạ Tầm chờ văn võ bá quan đứng dưới Tụ Hiền lâu, đưa ba vị hoàng tử rời đi trước, các đại thần thì nhất nhất chắp tay cáo từ Hạ Tầm, Hạ Tầm trông thấy Hồ Quan, vội vàng gọi một tiếng, thần sắc Hồ Quan khó chịu, miễn cưỡng đứng lại.

Hạ Tầm hiểu rõ, hắn vì chuyện dân nữ kia nên mới tâm tồn khúc mắc với mình, liền mỉm cười đi qua nói: "Phò mã gia, xin dừng bước nói chuyện".

Hạ Tầm kéo hắn đến một bên nói: "Phò mã, lần trước đó, chuyện người với nữ nhi tá điền...

Hồ Quan vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "A, chuyện này, ta đã nói với quản gia, khoản nợ tá điền thiếu ta không trả được, quản sự thúc giục mấy lần không có kết quả, liền muốn mang nữ nhi của hắn đến phủ ta làm nha hoàn gán nợ nần. Ngày đó ta đang ở Yến Tử Phàn chờ đón Hoàng hậu nương nương, không biết việc này, sau khi nghe nói quản sự tự chủ trương, đã khiển trách hắn một phen, vốn Hồ gia ta không mở thiện đường, thiếu nợ cần phải trả nợ. Hồ gia cho tá điền vay hơn ngàn, nếu một nhà đó phải chết thì ta sẵn sàng bỏ qua nợ nần, nhà này lại có sự nghiệp lớn, cũng phải bại hết. Nhưng Quốc Công gia đã nhúng tay, vậy không cần nói nữa, ta đã phân phó quản sự, bỏ qua nợ nần nhà hắn".

Hạ Tầm thầm nghĩ một tiếng: "Quả nhiên là thế!". Nụ cười thân thiết hơn nói: "Ha ha, Phò mã khách khí rồi, như vậy là nghĩ cho mặt mũi Dương mỗ, hổ thẹn hổ thẹn. Phò mã, chỗ này không có người ngoài, ta ở trước mặt người sáng mắt không nói tiếng lóng, nói thật, tình huống thực tế như thế nào, ha ha, tại hạ đã nắm chắc. Thật ra ngày đó Dương mỗ cũng chỉ trùng hợp đi ngang qua, chuyện này vốn không muốn quản, ai biết người nhà ngươi làm việc quá đường hoàng, khiến cho tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ nhìn thấy. Ngươi cũng biết, nữ nhi mềm lòng, nhất là đối với loại chuyện này, Dương mỗ đi đến, định mặc kệ, nhưng quận chúa tuổi

trẻ khí thịnh, nói không chừng sẽ làm việc này lớn lên, đến lúc đó Phò mã không giữ được thể diện, cho nên ta đành nhúng tay vào".

Hồ Quan nghe xong không khỏi có phần động dung, hắn nghe người nhà kể, biết lúc ấy bên người Hạ Tầm thật sự có một vị thiếu nữ xinh đẹp, lúc ấy dường như nàng không buông tha, một đường truy hỏi, chỉ là người nhà không biết thân phận nàng, ban đầu còn tưởng rằng là người Dương phủ, hôm nay nghe Hạ Tầm nói mới biết đó là ai, trong lòng vốn đang cảm thấy bất bình, bây giờ lại thật sự cảm kích.

Hạ Tầm nhìn mặt mà nói chuyện, càng thêm quan tâm nói: "Phò mã, ta và ngươi đều là nam nhân, chuyện này sao, ta có thể hiểu được. Nhưng mà, quân tử háo sắc, cần phải biết cách, ngoài ra, nhân phẩm, gia thế, địa vị Phò mã ngươi, dạng nữ tử nào không chiếm được? Lúc này đây, là bị tiểu quận chúa Từ phủ nhìn thấy, may mắn là bị ta bắt gặp, áp xuống dưới, nếu thật sự bị truyền ra ngoài, cho dù công chúa không truy cứu chuyện này, rốt cuộc là vẫn là chuyện mất mặt, sau này Phò mã nên cẩn thận một chút, chân trời rộng lớn, nơi nào không có cỏ thơm, cần gì phải tìm đoạt".

Lời này của Hạ Tầm cũng không phải khen tặng, giống như luận tướng mạo, Hồ Quan người ta so với hắn còn anh tuấn hơn vài phần, người cao bảy thước, ngũ quan đoan chính, anh khí bừng bừng. Quan nhân thời Minh, tướng mạo dáng người đều là một trong trong những điều kiện tham khảo, tuyển Phò mã so với tuyển mỹ nữ cũng không khác nhiều lắm, điều kiện mười phần hà khắc, Hồ Quan này xác thực là một mỹ nam tử.

Biết được tình hình bên trong, oán khí Hồ Quan biến mất, nghe lời này của Hạ Tầm, lại cảm thấy dễ nghe, vội vàng hoàn lễ nói: "Đúng đúng, lời vàng ngọc của Quốc Công, Hồ mỗ nhớ kỹ. Thì ra bên trong còn có tình hình như thế, Hồ mỗ xác thực không biết, Quốc Công giữ gìn như thế, thật sự là... Thật sự là vô cùng cảm kích. Ngày khác, Hồ mỗ sẽ thiết yến đáp tạ Quốc công, Quốc Công nhất định phải đến đó".

"Phò mã khách khí, khách khí rồi, ha ha...

Hạ Tầm vội vàng chắp tay hoàn lễ, mặc dù hắn không sợ Hồ Quan, thực sự không cần phải gây thù với người, hôm nay mở lời giải thích, nếu Hồ Quan vẫn canh cánh trong lòng như trước, đó chính là Hồ Quan không thức thời, Hồ Quan ra như thế đi, giải quyết một chuyện phiền phức, hắn cũng rất vui vẻ. Hai bên lại đàm tiếu vài câu, lúc đưa mắt nhìn Hồ Quan rời đi, Hạ Tầm quay người lại, đã nhìn thấy công bộ Thị Lang Hoàng Lập Cung và cẩm Y vệ Nam

trấn phủ Lưu Ngọc Quyết đang đứng ở dưới cửa ra vào.

Hoàng Lập Cung là hắn cố ý lưu lại, Lưu Ngọc Quyết vì sao ở đấy, hắn cảm thấy hơi kỳ quái, đi trở về thuận miệng hỏi: "Ngọc Quyết, tại sao còn ở đây?".

Lưu Ngọc Quyết đứng thẳng người đáp: "Quốc Công, ti chức cũng đang có việc muốn thương lượng với Hoàng Thị Lang, nên ở lại".

Hạ Tầm chợt nói: "A, việc làm hỏa khí tượng sự phải không? Đi một chút đi, đây không phải địa phương nói chuyện, chúng ta đến Công bộ một chuyến".

Thị vệ Hạ Tầm dắt ngựa tới, Lưu Ngọc Quyết vội vàng xông một bước về phía trước, tiếp nhận cương ngựa từ trong tay thị vệ kia, đem ngựa đến bên người Hạ Tầm, cung kính nói: "Quốc Công mời lên ngựa".

Hạ Tầm cũng không khách khí, vươn tay lên yên, Lưu Ngọc Quyết đỡ cánh tay hắn, đưa Hạ Tầm lên ngựa, Hạ Tầm theo tiếp nhận cương ngựa trong tay hắn, Lưu Ngọc Quyết lúc này mới đi về tọa kỵ của mình, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên chiến mã, thúc mạnh ngựa đến bên người Hạ Tầm, rớt lại phía sau nửa thân ngựa, liền ghìm cương lại, không hề tiến lên, nghiễm nhiên là gia tướng bình thường của Dương phủ, hắn làm những việc này, lại vô cùng tự nhiên, dường như là việc bình thường.

Công bộ Thị Lang Hoàng Lập Cung nhìn ở trong mắt, không khỏi âm thầm sợ hãi than, cẩm Y vệ Nam trấn phủ này, không thể nghi ngờ, hắn là thân tín của Phụ Quốc Công gia. Phụ Quốc Công không phải thủ trưởng bản nha của hắn, lại xưng ti chức mà không phải hạ quan, chuyện này đủ thấy quan hệ hai bên rất thân cận, hôm nay dùng thân phận một phủ nha trấn, cam chịu dắt ngựa cho Dương Húc... Ở trong lòng Hoàng Lập Cung, đánh giá với Phụ Quốc Công liền cao hơn vài phần.

Hạ nhân hắn dắt ngựa qua, Hoàng Lập Cung nhảy lên ngựa, vô ý thức cũng rớt lại phía sau nửa thân ngựa, cùng Lưu Ngọc Quyết một trái một phải, nơi đi vốn là Công bộ, hắn là Công bộ Thị Lang lại biến thành một tùy tùng.

Đến Công bộ, Hạ Tầm cũng không quấy rầy Thượng Thư Trịnh Tứ, mà là cùng Lưu Ngọc Quyết đi đến phòng của Hoàng Lập Cung, phân chủ khách ngồi xuống, người dâng trà lên, Hạ Tầm nhân tiện nói: "Chuyện Đại Báo Ân tự, tình hình kiến tạo hôm nay ra sao, Hoàng Thượng mười phần coi trọng chuyện này, không thể để trễ được. Ta hôm nay đến, là muốn nghe tình

hình kỹ càng hơn một chút".

Hoàng Lập Cung biết hắn tìm mình, hẳn là vì việc này, vội vàng gọi người mang bản vẽ tới, mời Hạ Tầm tiến lên, chỉ điểm lấy giới thiệu: "Quốc Công xem, Từ Ân tự cũ này, phạm vi chín trăm mười ba bước, đã hoàn toàn thanh lý hết, dựa theo quy hoạch trước mắt, đang đào móng. Nền đất này hoàn toàn kiến tạo dựa theo yêu cầu kiến trúc cung điện, chủ điện các nơi, nền tảng phụ điện, đều dùng cọc gỗ thô to, sau đó phóng hỏa đốt cháy, biến thành than củi, dùng đá lớn nghiền nát.

Mặt đất đều lột bỏ một tầng, trải than củi ra, bên trên lại trải cát, để ngừa nước phòng bọ gây hại, sau đó mới để phiến đá, dựng tường, dự định xây hơn hai mươi chỗ điện các, hành lang ngã rẽ hơn một trăm chỗ, phòng có hơn bốn mươi cái. Mặt khác, chính là hủy tòa tháp cũ này đi, xây một tòa tháp cửu cấp ngũ sắc lưu ly, tháp này dự định xây chín tầng tám mặt, cao hai mười sáu trượng, không chỉ nói cả kinh thành, cho dù là đứng ở cách bờ Trường Giang mấy chục dặm, cũng có thể thấy rất rõ ràng.

Thân tháp ghép sứ trắng, cổng vòm khảm ngọc lưu ly, khung cửa dùng sư tử, voi trắng, các loại thú phật gia, trên đỉnh khảm nạm vàng bạc châu báu.

Giác dưới xà nhà có một trăm năm mươi hai cái Phong Linh. Thành trong thân tháp điêu khắc phật tượng, xây đèn tháp một trăm bốn mươi cái, ngày đêm đều thắp, phỏng chừng một ngày hao tổn khoảng sáu mươi bốn cân dầu thắp...".

Nói đến đây, Hoàng Lập Cung cười cười cất lời giải thích: "Tòa tháp này là Tăng Lục ti Tả Thiện Thế Đạo Diễn đại sư đề nghị kiến tạo, có thể trở thành đệ nhất tháp Đại Minh ta! Đại Báo Ân tự này, chi bằng chiếc tháp chí bảo độc nhất vô nhị, là có thể dương danh thiên hạ!".

Hạ Tầm gật gật đầu, hắn cũng không ngờ, Tăng Lục ti còn đưa ra kế hoạch cải tạo bảo tháp, ban đầu còn tưởng muốn giữ lại tòa tháp cũ cao hơn mười trượng trong chùa này, theo lời Hoàng Lập Cung giới thiệu, Hạ Tầm không khỏi nhớ tới tòa thông thiên phù đồ trong phim Thông Thiên Đế Quốc kia, nếu tháp này hoàn thành, hẳn là rất đồ sộ?

Tuy Hạ Tầm đến từ đời sau nhưng không có ấn tượng gì với tòa tháp này, cho nên giờ đây chỉ có thể tưởng tượng. Trên thực tế, tòa tháp này hoàn thành, cũng xác thực dương danh thiên hạ, về sau thương nhân Âu châu, du khách và thầy tu đi vào Nam Kinh, sau khi trông thấy tòa

bảo tháp to lớn đồ sộ, xưng là "Nam Kinh từ tháp". Hơn nữa so sánh với đấu trường La Mã, Kim tự tháp, tháp nghiêng Pizza... Được xưng là một trong bảy đại kỳ quan của thế giới trung cổ.

Sở dĩ Hạ Tầm hoàn toàn không biết gì về một tòa bảo tháp nổi danh như vậy, là vì lúc nội chiến Thái Bình thiên quốc, bắc vương Vi Xương Huy lo lắng bộ đội Thạch Đạt chiếm cứ tháp này, từ trên cao nã pháo về phía trong thành, thế là hạ lệnh hủy tòa kiến trúc nổi tiếng to lớn trên đời. Hậu nhân căn bản không nhìn thấy sự đồ sộ của nó.

Hạ Tầm lại hỏi chút ít tình hình, dưới sự chủ trì của công bộ, Đại Báo Ân tự đang từng bước được tiến hành xây dựng, nói về kiến trúc, Hoàng Thị Lang người ta là nhân tài chuyên nghiệp, Hạ Tầm là người thường, cũng không muốn hỏi nhiều, ngoại trừ chú ý tiến độ, chủ yếu là muốn hỏi một chút trường hợp khó khăn gặp phải, lúc này mới đến phiên hắn ra mặt, làm một người chủ trì, tác dụng chủ yếu của hắn chính là câu thông phối hợp cùng các phương diện, bảo đảm tiến độ công trình tiến hành thuận lợi.

Lưu Ngọc Quyết một mực ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng lắng nghe, thẳng đến lúc Hạ Tầm hỏi xong sự tình, hắn mới nhắc tới việc của mình. Hỏa khí tượng nhân tuy thống nhất do cẩm Y vệ Nam trấn phủ tư phụ trách, thật ra nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là vì giữ bí mật, công nghiệp lại là hỏa khí Đại Minh là cơ mật quân sự, nhưng hỏa khí tượng nhân chỉ phụ trách nghiên cứu chế tạo, khai phá, chế tạo hỏa khí, rất nhiều vật tư, tài liệu đều cần những ngành khác phối hợp. Cả quá trình chế tạo luyện kim, rèn, hóa học, rất nhiều ngành ngành học, đây cũng không phải là chuyện thợ thủ công hỏa khí có thể độc lập hoàn thành.

Hạ Tầm cũng không chịu trách nhiệm về việc này, bất quá đối với ý nghĩa trọng yếu của hỏa khí, hắn so với bất kỳ kẻ nào trong thời đại này đều thấy sâu xa hơn, cho dù Vĩnh Lạc đại đế đã nhạy cảm nhận thức được sự sắc bén của hỏa khí, tận lực phổ biến phát triển hỏa khí, ở mặt này cũng không bằng hắn. Nghe việc nghiên cứu chế tạo hỏa khí, lỗ tai Hạ Tầm nhất thời dựng lên.

Lưu Ngọc Quyết tự giác, luôn đặt chú ý của mình ở trên người Hạ Tầm, vốn hắn còn lo lắng Hạ Tầm không có hứng thú đối với việc này.

Sợ trì hoãn hắn thời gian, muốn nói ngắn gọn, nói đơn giản tóm tắt rõ ràng, đưa ra nhu cầu của thợ thủ công hỏa khí, vừa thấy bộ dáng Hạ Tầm rất có hứng thú, liền cải biến chủ ý, nói rất tận tình cặn kẽ.

Tuy Đại Minh thịnh hành nam phong, nhưng Hạ Tầm hiển nhiên không hề hứng thú với việc này, Hạ Tầm không thích, hắn cũng không làm. Cho nên hắn không dám bắt Hạ Tầm cảm nhận cảm tình của hắn, hắn chôn tất cả thật sâu trong lòng, chỉ cần có thể lắng nghe thanh âm Hạ Tầm, hoặc là để Hạ Tầm nghe lời hắn nói, hắn đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn và sung sướng, nếu hắn là một nữ tử, quyến luyến sâu như vậy, xem như là cảm giác yếu, đáng tiếc hắn là nam nhân, có lẽ tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời hắn, chính là mình không phải một nữ nhân.

Sịt sịt sịt.

Lúc này, Từ Hoàng hậu đã đưa tiểu muội xuất cung, nàng càng nghĩ càng cảm giác sự tình nghiêm trọng, nhưng trượng phu đang ở cẩn thận điện phê duyệt tấu chương, lúc Chu Lệ xử lý quốc sự, Từ hoàng hậu biết không nên dùng việc gia sự tới quấy rầy hắn, nàng chỉ có thể lo lắng chờ đợi, chờ trượng phu trở về, cùng nhau thương lượng biện pháp, cứu vớt tiểu muội hồ đồ lâm vào lưới tình!

"Tiểu nha đầu này thật không thể nói nổi!".

Nhớ tới muội muội, Từ hoàng hậu không khỏi thở dài thật sâu. Tiểu muội tử này còn nhỏ, hơn nữa tuổi chênh lệch quá lớn, tuy là muội muội, không khác gì mẹ con, nhưng lại không thể coi nàng là nữ nhi để đối đãi, bởi vậy Từ hoàng hậu rất thương nàng, sủng ái nàng, lại không nghiêm khắc giống như quản giáo nữ nhi, chỉ cần nàng muốn, Đại tỷ hận không thể thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng.

Nhưng mà, yêu cầu quá hoang đường, không cách nào đáp ứng, việc này không chỉ quan hệ đến tôn nghiêm hoàng gia, tôn nghiêm Từ gia, lo lắng lâu dài, Từ hoàng hậu cảm thấy muội muội cũng không nên làm việc này, ý nghĩ nhất thời nóng lên, ở trong mắt thiếu nữ khờ dại, tự hồ chỉ cần có thể cùng nam nhân mình yêu mến ở chung một chỗ là được, cuộc sống nào có đơn giản như vậy, giờ đây không thể tưởng tượng được, sau này sẽ buồn rầu nhiều hơn.

Có lẽ chúng ta rất khó giải thích, ở lúc ấy, người ta cho phép tam thê tứ thiếp, chẳng những nam nhân cho rằng đó là thiên kinh địa nghĩa, đến nữ nhân cũng như vậy, Từ hoàng hậu không quan tâm Dương Húc có nạp thiếp hay không, cần gì phải quan tâm hắn có hai thê tử? Thật ra, bởi vì thiếp không có địa vị, trong quy củ lớn nhỏ, thiếp so với nô tỳ cũng không cao quý hơn mấy, nhưng dính một chữ thê, lại khác nhau.

Như vậy cũng tốt, giống như một người từng có bạn gái, hai người còn phát sinh quan hệ,

đối với việc hắn thành gia cũng không ảnh hưởng lớn, nhưng hắn đã kết hôn hai lần, lại kết tái hôn ba lần, cho dù nhà gái không quan tâm, cha mẹ của nàng có thể không chú ý sao? Kết quả lại sau khi nghe ngóng, nam nhân này chẳng những kết hôn hai lần, hơn nữa thủ tục ly hôn với vợ trước cũng không làm tốt, nhà gái kia sao có thể chấp nhận...

Hạ Tầm có hai chính thê, Từ Hoàng hậu để ý, chính là chỗ này.

Mính Nhi vào cung lần này là dùng kiệu, ngồi trên cỗ kiệu, nhớ tới việc đã thổ lộ chân tình với tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng đáp ứng hỗ trợ, không khỏi vô cùng vui mừng.

Kiệu nhỏ lắc lư, tâm hồn thiếu nữ của nàng cũng từ từ trôi giạt, trong phút chốc, dường như mình đã mặc mũ phượng khăn quàng vai vào, ngồi trên kiệu hoa, bên tai còn có âm thanh tí tí tách cạch...

Tiểu nha đầu càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng ngọt ngào, nhưng loại cảm giác hạnh phúc này, không cách nào tìm người đến chia xẻ, tư vị trong tâm... Thật sự là khó chịu!

Nàng nhẹ nhàng nhấc một góc màn kiệu lên, nhìn người đi đường vội vàng qua và cảnh sắc đầu đường ngoài cửa sổ, càng ngày càng khó ngăn chặn khát vọng trong lòng mình, đột nhiên ma xui quỷ khiến phân phó nói: “Đi phủ Phụ Quốc Công!”.

Xảo Vân đi bên cạnh kiệu, nghe thấy tiểu thư phân phó, lập tức giương tay lên nói: “Tiểu thư phân phó, đi phủ Phụ Quốc Công!”.

Mính Nhi nhanh chóng buông màn kiệu xuống, mặt đỏ, tim đập nhanh trong ngực, tự nghĩ: “Ta... Ta là qua đó thăm Tư Dương và Tư Tầm, cũng không phải cố ý nhìn hắn, hắn là không có vấn đề gì, ta cũng không biết hắn có ở nhà không, à... Chắc là ở nhà chứ?”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 463

Khó Làm Người Ác.

Công bộ Thượng Thư Trịnh Tứ không biết nghe người chỗ nào nói Phụ Quốc công đến, vội vàng chạy tới chỗ Hoàng Thị Lang, mời Hạ Tầm đến chỗ hắn ngồi một chút, Hạ Tầm từ chối nhưng không được, đành phải để Lưu Ngọc Quyết và Hoàng Thị Lang tiếp tục bàn bạc, mình thì theo Trịnh Thượng Thư rời đi.

Lưu Ngọc Quyết và Hoàng Thị Lang đã định việc hỏa khí tượng tác cần Công bộ cung cấp các loại tài liệu, kỹ thuật, liền cáo từ đi ra, lúc này Hạ Tầm còn đang ở chỗ Trịnh Thượng Thư nói chuyện phiếm, Lưu Ngọc Quyết thấy Quốc Công đang xã giao, đành phải tự rời đi.

Hắn từ Hạ Tầm tìm được biện pháp nhanh chóng giải quyết hỏa khí, giải quyết nan đề lớn nhất trước mắt của binh đoàn Thần Cơ doanh vừa thành lập, việc này cần lập tức trình báo Hoàng Thượng, đây là muốn do hoàng thượng hạ chỉ để Thần Cơ doanh làm theo, làm cẩm Y vệ trấn phủ sử, hắn không có khả năng trực tiếp chạy đến Thần Cơ doanh chỉ tay năm ngón.

Lúc Lưu Ngọc Quyết chạy tới trong nội cung, Khâu Phúc đang kích động đi ra từ cẩn thận điện, Lưu Ngọc Quyết vội vàng nghiêng người né tránh sang một bên, khom mình hành lễ, Khâu Phúc liếc mắt nhìn hắn, thấy là một quan tứ phẩm, cũng không nhận ra, cũng không liếc nhìn nhiều, liền nghênh ngang đi ra... Hắn đã đệ trình kế hoạch hành động nhằm vào giặc Oa cho Chu Lệ, Chu Lệ tất nhiên là đáp ứng rồi.

Với tính cách của Chu Lệ, căn bản không cho phép người khác làm nhục uy danh. Lúc hắn trấn thủ Bắc Bình, vẫn chỉ là nhất phương phiên vương, quyết không để cho người Mông cổ xâm phạm uy vũ của hắn. Lúc Hạ Tầm ở Thanh châu, Tề vương từng bảo bộ hộ đem ngân lượng cầm đi khao thưởng tướng sĩ Bắc Bình, không cách nào kịp thời cấp cho hắn để hắn kiến tạo vương phủ mà tức giận, một lần đó vì sao Chu Lệ phát binh?

Cũng bởi vì ở doanh hắn phòng thủ, quân tuần phòng bên cạnh, phát hiện một bánh ngựa xe hư hao, loại chế tạo rõ ràng là của người Mông Cổ, thế là, hắn nghi ngờ người Mông cổ vừa

muốn cướp bóc biên giới, đây là phái người đến trinh sát trước, thế là xua quân Bắc thượng, dùng tiên phát chế nhân, sau khi bắt giữ thủ lĩnh Hồ tù Bột Lâm Thiếp Mộc Nhi ở Triệt Triệt Nhi, lại truy kích bại binh hơn ngàn dặm, một mực giết đến thành Ngột Lương Cáp Ngốc, đánh cho Cáp Lạt Ngột chạy trối chết. Hôm nay còn nhỏ yếu hơn so với Bắc Nguyên, người Oa thỉnh thoảng chạy đến địa giới của hắn cướp bóc, hắn làm sao có thể chịu được.

Khâu Phúc là Đại tướng dưới tay hắn, ban đầu thành lập sáu quân ở Hứng Châu, Khâu Phúc là Đô Chỉ Huy Sứ tiền quân, đánh trận ác liệt, lúc nào cũng xông lên trước, vị tướng quân này ở trên ngựa chiến cả đời, thân kinh bách chiến, là một thành viên lão tướng cực dũng mãnh, đối với năng lực chỉ huy của hắn, Chu Lệ đương nhiên là tin được, đối phó với quân đội cường đại của bắc Nguyên và quân chính quy triều đình, Khâu Phúc đều có thừa kinh nghiệm, đối phó với một đám hải tặc, Chu.

Lệ cho rằng đã là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà.

Cho nên, hắn chỉ vội vàng nhìn nhìn kế Khâu Phúc định ra, liền đáp ứng thống khoái, dặn dò Khâu Phúc toàn quyền xử lý việc này, nhất định phải nghiêm trị người Oa, để bọn hắn hiểu được lợi hại của thượng quốc Đại Minh. Toàn quyền xử lý việc này, đó chính là bài trừ Chu Năng ra bên ngoài, Khâu Phúc căn bản không để một đám hải tặc Nhật Bản vào mắt, mắt thấy đại công đã dễ như trở bàn tay, tất nhiên trong lòng tràn đầy vui mừng.

Đợi sau khi Khâu Phúc rời đi, Chu Lệ nhìn giờ cũng không sai biệt lắm, tấu chương nội các chuyển đến cũng duyệt xong rồi, liền muốn đến hậu cung nghỉ.

Chu Lệ có bệnh phong thấp rất nghiêm trọng, đây là do lúc hắn tuổi còn trẻ sống trong băng tuyết nhiều tạo thành, ở phương bắc còn khá hơn chút ít, bởi vì không khí khô ráo, ngoại trừ mùa đông thì rất ít phát tác, nhưng Giang Nam ẩm ướt nặng, vừa đến tiết thu đông, đặc biệt làm cho người gian nan, loại xương cốt toàn thân đau đớn cực kỳ khó chịu, cho dù trước đầu gối đặt lò than, cũng không thể giảm bớt vài phần.

Nhưng hắn vừa mới đứng dậy, Mộc Ân tiến đến bẩm báo, nói cẩm Y vệ Nam trấn phủ đến. Bắc trấn phủ là thay hắn giám thị triều thần làm loạn, Nam trấn phủ nắm hỏa khí hắn cảm thấy hứng thú nhất, đối với hai nha môn trấn phủ sử này, một khi có chuyện cầu kiến, Chu Lệ không bao giờ bỏ, thế là hắn lại ngồi xuống lần nữa.

Lưu Ngọc Quyết thấy Chu Lệ, lập tức nói ý định nghiên cứu chế tạo Toại Phát Thương của

Công bộ cho hắn, công bộ vốn có thể khai phá nghiên cứu chế tạo một ít đồ vật, không cần nói rõ chi tiết cho hoàng đế, nhưng nếu hoàng đế cảm thấy hứng thú đối với những thứ này, hắn có thể nói, từ trên xuống dưới, độ mạnh yếu tất nhiên rất khác nhau. Chu Lệ vừa nghe, quả nhiên rất cảm thấy hứng thú.

Hắn chưa tiếp xúc đá lửa và kích châm, nhưng loại binh khí khi đánh nhau tung tóe ra hoa lửa này rất thông thường ở trong quân, vừa nghe Lưu Ngọc Quyết nói, có lẽ chính là cùng một loại đạo lý, không khỏi cười nói: "Tốt, nếu đá lửa kích châm này nghiên cứu ra được, có thể thuận tiện hơn nhiều so với khi lâm trận giơ một cây đuốc ra. Chuyện này, trẫm sẽ nói với công bộ một tiếng, bảo Trịnh Tứ bên kia nhanh chóng nghiên cứu biểu diễn việc này một chút".

Lưu Ngọc Quyết thấy Chu Lệ rất có hứng thú, lại rèn sắt khi còn nóng nói: "Vâng, nhưng loại toại phát gì đó muốn nghiên cứu ra, cũng cầm một thời gian ngắn, một khi nghiên cứu chế tạo thành công, hỏa tỏa cũng phải tiến hành cải tạo tương ứng, hỏa tiễn đang sử dụng hôm nay cũng không thể cứ như vậy mà bỏ đi, thần còn nghe được một biện pháp tam đoạn kích, chẳng những áp dụng hỏa tiễn ở hiện tại, cho dù nghiên cứu ra toại phát hỏa tiễn, áp dụng giống nhau, biện pháp này không uổng phí một lượng bạc, không cần thay đổi vũ khí, có thể lập tức sử dụng".

"A, ngươi nói xem".

Lưu Ngọc Quyết vừa nói loại phương pháp phát minh xạ kích của Vân Nam Mộc Anh đối phó với thổ dân địa phương này, Chu Lệ vui mừng quá đỗi: "Tuyệt! , đây là biện pháp Kìm Ninh vương nghĩ ra? Trẫm ở Bắc Bình thì chưa từng nghe nói, là ai có trí nhớ tốt như vậy, hiểu được biện pháp hay như thế?".

Lưu Ngọc Quyết nói: "Bẩm Hoàng Thượng, đây là Phụ Quốc công Dương Húc nói cho vi thần, chủ ý toại hỏa khí vừa rồi, cũng là Phụ Quốc công nhắc nhở thần. Hoàng Thượng, thần cho rằng, thiên hạ có nhiều kỳ nhân dị sĩ, nói không chừng người nào đó, một lúc nào đó, sẽ nghĩ đến một biện pháp rất xảo diệu, không chỉ ở trong quân ngũ, các ngành sản xuất sĩ nông công thương ai cũng như thế, đáng tiếc, xuất phát từ các loại cố kỵ, những kế sách thần kỳ này không được truyền lưu, nếu Hoàng Thượng có thể hạ chiếu cho thiên hạ, để triều đình thi hành biện pháp chính trị mở đường ngôn luận, cổ vũ thiên hạ dân chúng hiến kế lên trên, xây dựng giang sơn xã tắc cùng Hoàng Thượng, nhất định là vô cùng hữu ích".

Chu Lệ liếc nhìn hắn hỏi: "Đề nghị này, không phải Dương Húc dạy cho ngươi chứ?".

"Không phải, chỉ là sau khi thần nghe Phụ Quốc công nhắc nhở, có cảm xúc, mới góp lời với Hoàng thượng".

Lưu Ngọc Quyết rất cẩn thận, sợ đề nghị của mình làm Hoàng Thượng không vui, toại hỏa thương và biện pháp tam đoạn kích vừa rồi, cũng được Hoàng Thượng thừa nhận, lúc này mới nói ra là kế Dương Húc nghĩ cho hắn, Hoàng Thượng hỏi câu này, trên mặt không mừng không hờn, hắn cũng không biết tâm ý Hoàng Thượng như thế nào, cũng không dám thừa nhận Dương Húc nhắc nhở hắn.

Chu Lệ nghe xong mỉm cười, vuốt quai hàm nói: "Tốt! Ngươi có tâm này, mới là người chăm chú làm việc. Ừm, việc ngươi đề nghị rất tốt, chuyện này, trẫm sẽ thông báo Giải Tấn, bảo hắn để ý viết một áng văn, lại chiếu cáo thiên hạ".

Hắn đấm đấm chân, nói: "Được rồi, trẫm mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút".

"Vâng, thần xin cáo lui!".

Lưu Ngọc Quyết khom người lui ra ngoài, Chu Lệ cảm thấy hai bàn chân đau nhức càng ngày càng nghiêm trọng, không khỏi cười khổ nói: "Ài, ta sinh ở phía nam, thủa nhỏ trưởng thành như thế, hôm nay lại chịu không được khí hậu ẩm ướt ở đây. Đôi chân này thật là, thật là muốn lấy mạng mà!".

Chu Lệ miễn cưỡng đứng lên, đi về hướng hậu cung.

Vào cung Không Ninh, Từ Hoàng hậu chào đón, trông thấy sắc mặt hắn, liền ân cần nói: "Bệnh phong thấp lại tái phát sao?".

"Ừm, ẩm ướt quá, đôi chân ta bị thấp khớp, vừa đến lúc phát tác!".

"Nhanh lên, mang vài chậu than đến!".

Hoàng hậu phân phó một tiếng với tiểu thái giám, liền vịn Chu Lệ đến bên giường, tháo mũ hoàng đế, long bào, lại bỏ một đôi giày, nhẹ nhàng để hắn dựa lên trên giường, để đôi chân hắn lên trên đùi, một bên nhẹ nhàng đấm chân cho hắn, một bên thương tiếc nói: "Chàng đó, cũng không biết yêu quý thân thể mình, trước mắt nội các đã có bảy vị Đại học sĩ, việc tầm thường cứ giao cho bọn họ đi làm, cần gì phải tự làm khổ mình".

Ở trước mặt nữ nhân, mình Chu Lệ không có loại uy nghiêm trong Cẩn thận điện, hắn thả lỏng người dựa vào đệm, nhắm hai mắt lại, lười biếng nói: "Có thể bỏ được, ta đều đã bỏ, nàng nghĩ ta không muốn bớt lo sao, nhưng giang sơn vừa định, các mặt, quá nhiều việc, có một số việc, liên quan đến toàn cục, không thể thả tay ra được!".

Chu Lệ nói theo cảm xúc, câu nói này ra khỏi miệng, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Nhìn bộ dáng tiều tụy của trượng phu, Từ hoàng hậu cũng rất đau lòng. Chuyện gì không phóng tay, động đến toàn cục? Nàng đột nhiên nghĩ tới một ít tin đồn của quan viên trong hoàng thành những ngày gần đây, đang định hỏi, nhưng lời nói đến đến miệng lại nuốt trở vào.

Tuy nói đều là con ruột mình, làm quốc sự, trượng phu người là có chủ ý, thân là người đứng đầu hậu cung, việc tham gia vào chính sự không thể làm. Nhưng chuyện các con không hỏi được, việc muội muội lại không sao, thế là, Từ hoàng hậu vừa đấm chân cho trượng phu, vừa kể chuyện hôm nay muội muội thổ lộ tâm ý với mình cho Chu Lệ.

Chu Lệ nằm trên gối, chòm râu cứng rắn đứng yên, dường như đang ngủ, một tiếng trong cổ họng cũng không phát ra. Từ nương nương có chút tức giận, hơi dùng lực đập lên trên đùi hắn, gắt giọng: "Người ta nói cho chàng nghe, có nghe hay không!".

"A, nghe được!".

Chu Lệ vặn vặn chân: "Đấm như vậy rất tốt, cứ thế phát huy".

Từ hoàng hậu vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Vậy chàng nghĩ kế giúp ta đi!".

Chu Lệ mờ mịt nói: "Kế gì? Nàng nguyện ý gả, vậy gả đi!".

"Chàng nói gì vậy!".

Từ hoàng hậu xụ mặt xuống nói: "Dương Húc đã có hai thê thất, muội muội của ta sao có thể gả?".

"Vậy không lấy chồng nữa!".

"Không lấy chồng cũng không được, nha đầu kia chiều quá đã thành hư, lần trước Huy

Tổ... Kết quả tiểu muội rời nhà đi ra ngoài, chẳng lẽ lại làm cho nàng bỏ ra ngoài một lần nữa?".

Chu Lệ bất đắc dĩ nói: "Được rồi, được rồi, vậy thì gả!".

Từ hoàng hậu thật sự tức giận: "Rốt cuộc chàng có nghe người ta nói chuyện hay không, Dương Húc đã có hai thê thất, làm sao có thể gả?".

Chu Lệ vẻ mặt đau khổ nói: "Phải gả cũng là nàng, không lấy chồng cũng là nàng, liên quan gì đến ta? Các người là khuê nữ Từ gia, cũng không phải khuê nữ của ta, ta là tỷ phu lẫn vào chuyện này làm gì? Chân ta đau, nàng đừng tra tấn ta nữa".

Từ hoàng hậu thử hỏi: "Thiếp đây không phải để chàng quyết định cho thiếp sao, bằng không... Chàng ra mặt nói, bảo Dương Húc đem hai thê thất của hắn cải lại là thiếp?".

"Cái gì? Ta mặc kệ!".

Chu Lệ uốn éo cổ, ngã ra giường nói: "Lập gia đình là muội muội của nàng, chuyện đắc tội với người bảo ta làm, ta mặc kệ!".

"Chàng mặc kệ?".

"Mặc kệ!".

"Bốp!". Từ hoàng hậu vỗ một cái vào chân Chu Lệ, Chu Lệ hừ hừ hai tiếng, đầu cũng không quay lại.

Từ hoàng hậu vừa thấy, lại bắt đầu giở chiêu thức đàn bà: "Cha mẹ ta chết sớm, lưu lại một tiểu muội tử như vậy, Huy Tổ phạm vào sai, giờ đây mặc kệ việc gì, chuyện gì... Chàng nói ta là Đại tỷ mà không thay nàng quan tâm, ai thay nàng quan tâm được? Hài tử đáng thương này không cha không mẹ, ngươi nhẫn tâm...".

Từ nương nương vừa khóc, Chu Lệ cũng không giả vờ nữa, liền ngồi xuống, bất đắc dĩ cười khổ nói: "Được được, ngươi đừng khóc, ta quản, quản là được chứ gì?".

Từ nương nương vừa nghe liền mỉm cười: "Thật?".

Chu Lệ thở dài nói: "Ài! Nữ nhân, thật phiền toái!".

Lúc này, hài tử đáng thương không cha không mẹ trong miệng Từ nương nương kia, đã cao hứng bừng bừng đi vào cửa chính Dương.

Phủ... 7.

"Quận chúa có thời gian rảnh rỗi, nên đến phủ ngồi nhiều một chút. Quận chúa cũng biết, Phụ Quốc Công chúng ta thủa nhỏ ở Sơn Đông, được Hoàng Thượng tin tưởng, lúc này mới thụ phong Quốc Công, ở trong kinh, hắn không bạn hữu nào tốt.

Lại nói, quận chúa và Quốc Công chúng ta từ lúc ở Bắc Bình đã quen biết, xem như bằng hữu của lão Dương gia chúng ta. Ta và Tử Kỳ vốn là nữ nhi cửa nhỏ nhà nghèo, không hề lai vãng với những nữ quyến vương công đại thần kia, bình thường rất tịch mịch, cũng rất hy vọng quận chúa có thể đi đi lại lại nhiều hơn một chút".

Nói chuyện là Tạ Tạ, khoản đãi quý nữ danh môn như Mính Nhi, Tạ Tạ có thể trả lời một phen, Tử Kỳ ở phương diện này kém hơn rất nhiều.

Mính Nhi nhẹ nhàng cười nói: "Tỷ tỷ khách khí rồi, lại nói tiếp, lúc ở Bắc Kinh, ta và tỷ tỷ còn có Tử Kỳ tỷ tỷ đã quen biết! , nên thường xuyên đi đi lại lại với nhau. Thật ra, tỷ tỷ cũng có thể đi cùng ta, nhàn nhã dạo chơi, Mính Nhi cũng không còn vãng lai cùng những danh gia vọng tộc kia, tính tình lại rất hợp với hai vị tỷ tỷ, cũng muốn thân cận hơn một chút".

Mính Nhi nói xong, con mắt liền chuyển con ngựa gỗ đặt trong một góc phòng khách, đó là món đồ chơi khi nàng còn bé, lần trước đưa đến Dương phủ, đã cho Tư Dương và Tư Tầm.

Vừa rồi đến quý phủ nàng mới biết được, hai tiểu nha đầu theo mẹ nàng đã trở về Song Tự, đã lên cửa cũng không thể lập tức đi ngay, thế là do Tạ Tạ tiếp đãi.

"Ngựa gỗ... Nếu ta sinh em bé, chờ nó lớn lên một chút, nó sẽ cưỡi ngựa gỗ chơi đùa ở đằng kia phải không?".

Mính Nhi cảm thấy trong đầu nhẹ nhàng, trong phút chốc, ngựa gỗ ở góc tường lay động, một bé trai đầu ít tóc, mặc yếm đỏ, cánh tay cánh chân đều mập mạp ngắn ngủn như búp sen ngồi trên mặt ngựa gỗ, hắn ngồi trên ngựa gỗ, phát ra tiếng cười cười khanh khách vui vẻ.

Bộ dáng kia... Thấy thế nào cũng đều là hình tượng búp bê cá chép mập mạp bên trên bức tranh tết.

“Nếu ta đã già... Sinh một cục cưng, nhất định có thể anh tuấn như hắn, dũng cảm như hắn, thông minh, lanh lợi giống như ta... Mính Nhi ngẩn người mê mẩn, khóe miệng liền hiện lên nụ cười ngọt ngào vui vẻ.

Tạ Tạ nhìn ở trong mắt, trong lòng âm thầm kinh ngạc, vị quận chúa này sao lại phân tâm vậy? Đó, đúng rồi, vừa mới cảm giác trên người nàng có chút mùi rượu nhàn nhạt, không phải là vừa đi uống rượu chứ?

Mính Nhi xua đuổi ý nghĩ khỏi đầu, cười ngọt ngào, ngẩng đầu lên, trông thấy Tạ Tạ đang tò mò nhìn nàng, mặt non không khỏi nóng lên, dường như đã để cho người ta khám phá tâm tư, hơi chột dạ sờ sờ gò má mình hỏi: “Tỷ tỷ nhìn gì vậy?”.

“A, không có, không có, ha ha, mời quận chúa uống trà”.

“Mời tỷ tỷ!”.

Mính Nhi bưng chén lên, cảm ơn Tạ Tạ, vừa để chén trà tiến đến bên môi, Tiểu Địch vui vẻ rạo rực bước vào cửa: “Thiếu gia đã trở về!”.

Tay Mính Nhi run lên, nước trà hơi tràn ra, không tung tóe trên mặt đất, lại làm ướt cằm, Mính Nhi dùng tay áo lau, nhẹ nhàng sượt qua khóe môi, trong lòng liền hoang mang rối loạn, nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Ta... Hôm nay ta đến làm gì vậy?”.

Vẫn là giữa tĩnh thất, thời tiết dần dần lạnh, người ngồi ở đằng kia dường như cũng mặc dày hơn, bả vai vốn rộng rãi, lúc này càng có vẻ khỏe mạnh, người ngồi ở đằng kia, có một loại cảm giác vững chắc trầm ổn, eo hắn thẳng băng như cây gậy, trong ánh sáng hôn ám, đôi con ngươi cũng rạng rỡ hào quang.

“Khâu Phúc định chinh phạt giặc Oa? Hừ! Hắn ở lâu tại Bắc cương, cho rằng chiến đấu trên nước cũng giống như trên đất bằng sao. Vùng đất phương bắc bằng phẳng, có đấu pháp của phương bắc, có đấu pháp vùng núi; về phần thủy chiến, Trường Giang và Hoàng Hà là thủy chiến trong hồ nước, rất khác so với thủy chiến trên biển.

Trần Huyên là Đô Đốc tinh thông thủy chiến, nhưng hắn cũng chỉ là tinh thông chiến đấu trên sông mà thôi, đến trên biển, cũng coi như ngoài cửa biển. Mà Khâu Phúc... Lại còn dám bài trừ Trần Huyên ra bên ngoài, hắn cũng quá cuồng vọng!”.

Người đối diện nói: "Lão gia, theo tin tức tiểu nhân nhận được, tựa như là bởi vì Trần Huyên ở trước mặt Khâu Phúc nhiều lần thừa nhận Dương Húc, làm Khâu Phúc cực kỳ không vui, lúc này mới vứt bỏ không cần Trần Huyên".

Ngồi người nọ lạnh lùng cười nói: "Trịnh Tiểu Bố không hy sinh vô ích, cuối cùng ở giữa Dương Húc và Khâu Phúc, đã có một cây gai! Thật là đối ngoại dụng binh, lại không phải đấu tranh nội bộ trong triều, Khâu Phúc chẳng phân biệt được công và tư, đã thua một nửa. Hắn không biết địch, không biết mình, ngang ngược kiêu ngạo cuồng vọng, lại thua một nửa nữa.

Bởi vì giặc Oa được gọi là khấu, hắn thật sự coi người Oa trở thành thủy khấu không được việc gì sao? Ha ha, nếu giặc Oa dễ đối phó như vậy, còn đến phiên hắn đến chinh phạt sao. Nhưng mà, đây lại là một cơ hội của chúng ta, dùng đặc điểm dụng binh của Khâu Phúc, xưa nay rất thích tiên phát chế nhân, cho nên hắn muốn chinh phạt giặc Oa, hẳn là chủ động xuất chiến, trong các vệ Đông Hải, chỉ có hai vệ Thái Thương, Quan Hải là có thuyền biển, hiện tại còn tăng thêm một Song Tự, chúng ta dễ dàng động tay chân!".

"Lão gia muốn nói...".

"Không sai, lần này thật sự là muốn đánh nhau như là buồn ngủ, đã có người đưa gối đầu đến. Chúng ta an bài tại Đông Hải, có thể sớm phát động".

Người đối diện lưỡng lự nói: "Nhưng... Người Oa dù sao cũng là giặc ngoại xâm, chúng ta hành động lúc này, chẳng phải sẽ để người Oa chiếm tiện nghi sao?".

Người nọ nhàn nhạt nói: "Khâu Phúc đánh trận này tất bại, cho dù không đại bại, cũng phải bị giặc Oa đánh chết. So với điều đó, không bằng chúng ta giúp hắn một lần, sớm kết thúc, về phần đám hải tặc Song Tự kia, hừ! Một đám cường đạo vào nhà cướp của, có gì đáng để thương cảm? Dương Húc không hề có căn cơ ở trong quân, lại đói bụng ăn quàng, lôi kéo một đám hải tặc vô ác bất tác làm thành viên tổ chức của hắn, người như vậy, có thể làm được gì, để cho ta... Đưa đến trên người bọn hải tặc này đi!".

"Dạ!".

Người nọ trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Đối với lập thái tử, trong kinh giờ đây nghị luận như thế nào?".

Người đối diện nói: "Hoàng đế tựa như có tâm đổi người, nhân gian đều nghị luận về việc

này, hoàng đế không có khả năng một chút tiếng gió cũng không nghe được, nhưng mà... Hoàng đế bên kia một mực còn không có động tĩnh gì".

"Văn võ trong triều, mục đích như thế nào?".

"Rất kỳ quái, văn võ trong triều giống như đã thương lượng, phần lớn văn thần có khuynh hướng chọn hoàng trưởng tử, mà phần lớn võ tướng có khuynh hướng hoàng thứ tử, theo lời bọn họ nói, có thể nhìn ra. Người còn lại, chính là quan sát các biến hóa xung quanh".

Người nọ cười nhẹ một tiếng nói: "Chuyện này không có gì kỳ quái! Văn thần đều là thư sinh nho gia, tập nho gia văn, khoa cử tiến sĩ, lập đứng không lập dài, lập trưởng không lập ấu, đạo lý đó, đã sớm khắc thật sâu vào trong tâm bọn họ. Ngoài ra, tuy hình thể Chu Cao Sí béo ụt ịt, nhưng lại biết thi từ ca phú, tao nhã, rất đúng tính tình bọn họ. Chu Cao Hú, tuy màu sắc đẹp đẽ cũng không kém, nhưng hắn quá thích khoe khoang vũ lực.

Bất quá, mùa đông mua quạt, mùa hè mua chắn, cũng là chỗ thông minh của hắn, tuy hắn rất màu mè đẹp đẽ, so sánh với đại ca của hắn vẫn còn thua kém một ít, huống hồ Chu Cao Sí là huynh trưởng, cho dù hắn màu sắc đẹp đẽ xuất chúng, cũng khó có thể tranh thủ văn thần, nhưng nếu bàn về võ công, đại ca hắn kém hơn hắn không phải chỉ một điểm.

Các tướng lĩnh trong quân tin phục nhất, chính là vũ dũng, chính là nắm tay, Chu Cao Sí này ở trên mặt quân sự, thật có chỗ độc đáo, nổi danh như làn gió, hơn nữa hắn kề vai chiến đấu cùng với những võ tướng kia bản năm, có tình đồng chí, Chu Cao Hú lên nắm quyền, đối với võ tướng mà nói, tất nhiên phải mạnh hơn so với vị hoàng trưởng tử nhu nhược kia, bọn họ đương nhiên sẽ đứng ở bên Chu Cao Hú".

"Vâng, vậy chúng ta... Phải đứng ở bên nào".

"Chúng ta sao... Đứng hai bên!".

"Đứng hai bên?".

"Không sai, quyền quyết định chân chính, là trên người Chu Lệ, hai huynh đệ này ai thắng ai bại, hiện tại còn rất khó đoán trước, đứng cả hai bên, có thêm vào chút náo nhiệt, đến khi tình thế sáng sủa, chúng ta cũng sẽ không đại thương nguyên khí. Không thể đem tất cả vốn liếng dồn vào một người, không thể được! Chúng ta đã không thể thua nữa rồi!".

“Vâng, tiểu nhân hiểu, tiểu nhân sẽ trở về bẩm với Hầu gia!”.

Người đối diện khom người thi lễ một cái, chậm rãi lui ra ngoài.

Mùa thu, đám cỏ khô nằm trên mặt đất, trên nhánh cây điêu linh, nước ao nổi gợn sóng.

Bởi vì đã là hoàng hôn, ánh sáng mặt trời màu hồng, mặc dù không có bao nhiêu tình cảm ấm áp, cũng có thể làm cho trong lòng người ta có một loại cảm giác ấm áp.

Mùa thu như vậy, chiếu vào một gương mặt đầy nụ cười, liền làm nó càng thêm sinh động, giống như lúc nhìn mỹ nhân dưới đèn, có thêm vài phần phong tình. Nếu tiểu mỹ nhân này vốn là một nữ nhi mắt ngọc mày ngài tuyệt lệ, dung nhan thật sự là xinh đẹp không gì sánh được.

“Khụ, Quốc công, trong phủ người, hạ nhân vẫn hơi ít một chút”.

Mính Nhi đột nhiên cảm giác gọi hắn là Quốc công hơi là lạ, vốn cũng đã quen xưng hô rồi, nói như thế nào...

Có lẽ... Là vì trong lòng nàng rõ ràng, qua chút thời gian nữa, sẽ phải đổi lại xưng hô?

Tưởng tượng như vậy, mặt lại đỏ.

Nàng cũng không biết, mình bị ma xui quỷ khiến đến Dương phủ tới làm gì, trong lòng rõ ràng muốn gặp hắn, thật sự thấy hắn, lại không tự nhiên bằng trước kia, hơi không tự chủ được sẽ thẹn thùng.

Cũng may, Hạ Tầm vẫn mang bộ dáng nghiêm trang, tuy đi dạo trong vườn cùng nàng, lại cố ý kéo dãn khoảng cách, Mính Nhi nhìn bộ dáng hắn, vẫn như bình thường, trong lòng chỉ có u oán, tức giận, nhưng bây giờ có tỷ tỷ thừa nhận, chính là một loại cảm giác khác, đó là cảm giác vừa bực mình vừa buồn cười.

“Trốn, ngươi chỉ biết trốn, giả vờ giả vịt, chờ tỷ phu ta hạ chỉ... Ngươi còn không lộ nguyên hình ra!”.

Tâm ranh mãnh xuất hiện, còn mang theo một chút đắc ý, lại chẳng phải thẹn thùng.

Bọn họ đang đi qua một hòn non bộ, bước trên một cây cầu hình cầu vồng.

Sân này, là địa phương để Tô Dĩnh và hai người con ở lại. Bởi vì các nàng trở về Song Tự, cho nên trong nội viện này không có người, tòa nhà này của Vương Phò mã mặc dù nhỏ, đã đủ để người một nhà Hạ Tầm ở, từ nơi này tiến đến sân xa hơn, còn có một chỗ tiểu viện, cũng không hề có ai.

Hạ Tầm đáp: "A, trước mắt, không cần thuê nhiều người như vậy, ha ha, triều đình phân hơn hai trăm nô tài đến phủ ta, bây giờ còn chưa dẫn về. Bất quá, hai ba tháng sau, phủ Phụ Quốc Công hoàn thành, chờ ta dời qua đó nhìn xem còn thiếu người nào không, nếu thiếu thì lấy thêm người về cũng được".

"A!".

Mính Nhi nén âm thanh đáp lời, trong lòng liền muốn nói: "Hai tháng sau Phủ Quốc Công hoàn thành, nếu tỷ phu giờ đây hạ chỉ hứa hôn, ngày phủ Quốc Công hoàn thành, vừa vặn có thể làm tân phòng của ta? Hi, thật xấu hổ quá...

Hạ Tầm hơi kỳ quái nhìn nàng, chân mày khóe mắt nàng đều là vui vẻ, là loại vui vẻ đè xuống, nhưng lại biểu hiện vui mừng không thể dấu, nàng vui vẻ như vậy làm gì? Ra ngoài cửa nhìn thấy tiền sao?

Hạ Tầm nhịn không được liền hỏi: "Quận chúa, chuyện gì cao hứng vậy?".

Mính Nhi há miệng muốn nói, rồi lại nhịn xuống, cười xinh đẹp về phía hắn, nghịch ngợm nói: "Không nói cho ngươi!".

Nàng cảm giác được, Hạ Tầm thật ra là rất yêu mến nàng, nàng cũng biết Hạ Tầm cố kỵ cái gì, hôm nay tỷ tỷ đáp ứng rồi, vậy không có gì chướng ngại, tâm sự đã định, nàng hận không thể lớn tiếng hoan hô, khiến cho toàn thế giới đều vui vẻ vì nàng.

Nhưng, lúc đến nơi này, nàng lại không nóng nảy cho Hạ Tầm biết, ai kêu hắn không có can đảm như vậy, đáng đời! Không nói cho hắn biết, chờ hoàng đế hạ chỉ, Ừm... Cho hắn một chuyện ngạc nhiên đi.

Hạ Tầm nhìn bộ dáng nàng hoạt bát đáng yêu, trong lòng cũng có loại vui mừng không hiểu, hắn thật sự không muốn nhìn thấy bộ dáng Mính Nhi u oán ở trước mặt mình, khó thấy nàng vui vẻ như vậy, Hạ Tầm sờ hồi sờ mũi, liền cũng cười nói: "Tiểu nha đầu cô... Thật bướng bỉnh!".

“Ngươi bảo ta cái gì?”.

Con ngươi Mính Nhi bỗng dưng mở ra, nàng dừng bước, con mắt nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt trở nên cực kỳ kỳ dị.

Lần đầu tiên Hạ Tầm gọi nàng như vậy, là lúc hai người tị nạn ở bên ngoài trấn Mao Sơn, con đường phong kín, không có ăn, hai người đều sắp chết đói, Hạ Tầm bảo nàng chạy trốn một mình, bởi vì chỉ cần nàng xuất hiện, quan binh tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng, nhất định sẽ mang nàng an toàn về Trung Sơn vương phủ.

Nhưng nàng không chịu, bởi vì nếu lúc đó nàng đi ra ngoài, chẳng khác nào biến tướng nói cho người khác biết: Hạ Tầm cũng ở trong đây. Mà một khi Hạ Tầm bị bắt, nhất định sẽ chết không thể nghi ngờ, cho nên, nàng thà ràng chết đói, cũng không chịu rời đi.

Lúc ấy... Hạ Tầm ôm nàng, hắn ôm thật chặt, dùng ngữ khí rất bất đắc dĩ, nói một điều: “Tiểu nha đầu cô thật là” Thanh âm kia, thật là sủng ái sâu rất sâu, không có ngăn cách thân phận, không có địa vị chênh lệch, không có băn khoăn khác, cũng chỉ là quan hệ đơn thuần giữa nam nhân và nữ nhân...

Mà khi bọn họ trở về, hắn ở trước mặt mình, lại biến thành một ngoại nhân nho nhã lễ độ, mở miệng một tiếng quận chúa, thấy nàng hận không thể ngăn cách tám trượng. Nàng thích hắn gọi nàng tiểu nha đầu, ở trước mặt hắn, nàng thầm muốn làm tiểu nha đầu, vĩnh viễn là tiểu nha đầu hắn che chở sủng ái, mà không phải một quận chúa kính nhi viễn chi.

Đột nhiên một lần nữa nghe dạng xưng hô từ trong miệng hắn, nhất là lúc khúc mắc của nàng đã mở, lòng tràn đầy vui mừng, loại xúc động này, quả thực giống như hồng thủy, lập tức giải khai sự rụt rè của nàng, tình cảm nàng khắc chế, nàng áp súc hồi lâu đều lưu động, quả tim đều vui mừng phát run.

“A!”. Hạ Tầm phát giác mình gọi sai xưng hô, vội vàng sửa lời nói: “Quận chúa thứ tội, là ta nhất thời nói sai, nhất thời nói sai!”.

Hai mắt Mính Nhi lòe lòe sáng lên, mê muội giống như đến gần: “Không phải quận chúa, ngươi vừa gọi ta là gì, gọi lại một lần, ta thích nghe...”.

“Cô... Cô... Quận chúa”.

Hạ Tầm có điểm thất thố, hắn rốt cuộc phát hiện hôm nay tiểu quận chúa có phần dị thường, hắn lui hai bước, sau lưng tựa ở vành đai ngăn trên cầu, rốt cuộc không chỗ để lui, cũng chỉ có thể đứng ở chỗ này.

Sau một khắc, thời gian dưỡng như vô hạn kéo dài, giống như một pha quay chậm đang truyền phát đi, hắn trông thấy chân Mính Nhi di chuyển, dáng người uyển chuyển, dùng một loại tư thế mười phần mê người bước về phía mình lặng lẽ tới gần, gió thổi dây thắt lưng nàng, váy áo nhẹ nhàng đong đưa, dịu dàng mềm mại.

Khuôn mặt Mính Nhi hiện lên hai vệt màu hồng, hai con ngươi giống như hai bảo thạch màu đen đang lòe lòe sáng lên: "Dù sao... Dù sao cũng sắp là người của hắn!".

Mính Nhi nghĩ, một ly rượu trái cây nho nhỏ, đang lên men mãnh liệt trong cơ thể nàng, làm cho đầu nàng mơ mơ màng màng, dũng khí.

Bừng lên.

Nàng cười xấu hổ, duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng vòng ở cổ Hạ Tầm, một khuôn mặt kiều diễm ướt át càng ngày càng gần.

Hạ Tầm bị dọa, tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu trước mắt, giờ phút này trong mắt hắn thật sự còn đáng sợ hơn so với lão hổ giương nanh múa vuốt.

Đôi môi mềm mại như cánh hoa chuẩn xác đập trên môi hắn, chỉ là giống như chuồn chuồn vừa chạm vào nước, cảm giác lành lạnh ôn nhu, còn mang theo một mùi hương rượu trái cây nhàn nhạt...

Hạ Tầm gần như hóa đá, căn bản không nghĩ đến việc né tránh.

Nhẹ nhàng chạm vào, còn chưa kịp thưởng thức, đôi môi liền tách ra.

Sau đó, trên mặt tiểu nha đầu kia liền lộ ra vẻ hoang mang, kỳ quái, nàng dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm liếm môi, cảm giác dư vị hiện lên: "Cái này... Chính là hôn môi sao? Cảm giác thật kỳ quái".

Hạ Tầm không nói gì, không hành động... Nhưng tại sao tim mình cũng rung động giữ dội vậy?

Tuy chỉ nhẹ nhàng chạm vào, nhưng tiểu nha đầu nhỏ nhắn như vậy, nói đầy lời nói trẻ con, nhưng cảm giác dư vị kia, thật sự so với rượu cay nóng còn muốn động lòng người hơn, hôn nàng, nàng hôn, tựa như một ly trà thơm cực phẩm, muốn chậm rãi thưởng thức.

Trong mắt Mính Nhi lóe lên sự vui mừng, hào quang kỳ quái, dường như đã biết vị, còn muốn nếm thử lần nữa?

Lý trí Hạ Tầm rốt cuộc tiếp quản thân thể hắn một lần nữa, hắn dán người vào thành lan can, vội vàng hấp tấp nói: "A! Sắc trời đã muộn, quận chúa cũng nên hồi phủ, chúng ta. Chúng ta rời đi thôi...".

Lời còn chưa nói xong, Hạ Tầm đã chạy trối chết.

"Này!".

Mính Nhi kêu một tiếng yêu kiều, Hạ Tầm đã chạy trốn không thấy bóng dáng đâu.

Mính Nhi liếm liếm miệng, sẵng giọng: "Thật là một người nhát gan!".

Nhưng nghĩ lại, lại đắc chí cười rộ lên: "Hi! Tỷ tỷ đã đáp ứng ta, ngươi còn muốn chạy ra khỏi lòng bàn tay ta sao, hắc hắc!".

Thục nữ đã động xuân tâm, biến thành tiểu quái thú.

Hạ Tầm vội vàng chạy trốn vào trong phòng khách, trước mặt chính là Tạ Tạ đang đi ra, Tạ Tạ hỏi: "Quận chúa đâu, nàng đã rời đi?".

"A! Nàng còn đang trong nội viện thưởng ngoạn".

Tạ Tạ ngạc nhiên nói: "Nào có người nào tiếp khách nhân như vậy, mặc kệ người ta một chỗ? Chàng thật đúng là thật xem người ta là người ngoài".

Mới nói đến chỗ này, Tiếu Quản sự vội vàng đi tới nói: "Lão gia, nhị hoàng tử sai người đưa thiệp mời, cho mời lão gia tối nay đến dự tiệc".

"A!? Lại mời uống rượu!".

Hạ Tầm hơi đau đầu tiếp nhận thiệp mời, mở ra xem xét, phía trên chỉ có một người Chu

Cao Hú, không khỏi khẽ giật mình. Đại hoàng tử Chu Cao Sí mặc dù không thường thường tham dự mở tiệc chiêu đãi, nhưng Chu Cao Hú đại biểu Chu Cao Sí mời khách, luôn luôn mang Tam hoàng tử Chu Cao Toại lên, hắn một mình mời khách, đây là lần đầu.

Hạ Tầm đột nhiên cảm giác được phiến thiệp mời hơi mỏng trong tay, trở nên trầm trọng hơn nhiều...

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 464

Uống Nhầm Thuốc.

Đối với việc tiểu quận chúa Mính Nhi tự nhiên chạy đến nhà mình lúc buổi chiều. "Hành vi ác liệt" đùa giỡn đại thúc, Hạ Tầm phán đoán là: Đã uống nhầm thuốc.

Nhưng thuốc này rốt cuộc là thuốc gì, cũng không thể xác định.

Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng Từ Mính Nhi là xúc động nhất thời.

Từ sau khi cự tuyệt nàng, hơn nữa có ý kéo khoảng cách với nàng, tiểu quận chúa đối với thái độ của hắn luôn buồn bã ai oán.

Có lẽ đặc thù hoàn cảnh cuộc sống và được ngàn vạn người sủng ái của nàng đã làm nàng trưởng thành, sẽ cho nàng dũng khí không giống với đa số cô gái bình thường trong thời đại này, nhưng muốn nàng chủ động đi hôn một người nam nhân...

Hạ Tầm tin tưởng, trừ khi là có chuyện gì đó cực kỳ kích thích trọng đại, nếu không chắc chắn nàng không làm được. Cho dù là Tử Kỳ cởi mở, Tạ Tạ giảo hoạt, Tô Dĩnh bưu hãn, đều không chủ động trải qua việc như vậy.

Cho nên, Hạ Tầm lập tức nghĩ tới việc Từ gia an bài lập gia đình cho nàng, đành phải phẫn uất phát tiết tất cả những gì trong lòng, nhưng mà... Xem bộ dáng nàng vui vui mừng mừng, lại không giống bị bi kịch như vậy, không phải bi kịch chẳng lẽ còn có thể là hài kịch? Nàng có thể có việc vui gì, đến nỗi làm cho hình dạng nàng biến đổi như thế?

Hạ Tầm phát huy đầy đủ sức tưởng của tượng mình, tưởng tượng liên tục, vẫn không nghĩ ra, liền để chuyện này qua một bên, chuyên tâm suy tư chuyện Chu Cao Hú đưa thiệp mời đến có dụng ý gì.

Nhị hoàng tử Chu Cao Hú đưa phần thiệp mời này, trong hồ lô bán thuốc gì, hắn đương nhiên hiểu rõ. Không nói đến một đội ngũ mật thám hắn nắm giữ trong tay, có thể nghe được

rất nhiều tin tức không muốn ai biết, cho dù hắn chính là một Quốc Công, việc này hắn cũng có thể nghĩ đến, bởi vì tiếng gió tranh giành đã truyền xôn xao trong thành Kim Lăng.

Ngày gần đây Chu Cao Hú xuất hiện rất nhiều, liên tiếp tiếp xúc cùng công hầu văn võ, chính là một tín hiệu, rất hiển nhiên, lần này một mình mở tiệc chiêu đãi triều thần, chính là Chu Cao Hú hành động, muốn chính thức ngả bài.

Như vậy mình có nên đi hay là không, nên cho thấy một lập trường như thế nào?

Y theo sách sử lưu lại, Chu Cao Hú là Vương gia thô bạo, đồng thời cũng là một Vương gia ngu xuẩn trong quá trình tranh giành, do đó, đến cuối cùng hắn chỉ diễn một vở hài kịch chính trị khôi hài.

Tận mắt chứng kiến "Một đại tẩy trừ huyết tinh vang dội cổ kim" sau khi Chu Lệ lên ngôi. Mặc kệ so về tiền triều hay về sau, cũng chỉ đến như thế là cùng, Hạ Tầm đã từ sử sách gần như suy luận ra không thể biết Chu Cao Hú biểu diễn trò gì, hắn biết không có khả năng căn cứ theo cái kia để đánh giá trung thực đối với Chu Cao Hú.

Tài năng quân sự của Chu Cao Hú là không thể nghi ngờ, Tĩnh Nan bắt đầu, hắn vẫn là một thiếu niên mười bốn tuổi, một thiếu niên mười bốn tuổi, có thể một mình dẫn quân, huyết chiến sa trường, còn mấy lần cứu vớt Chu Lệ trong lúc nguy cấp, việc này không chỉ là dũng cảm lại càng không là vận khí gì, hắn không chỉ có vũ dũng, hơn nữa còn rất tỉnh táo khi đối chiến, sức phán đoán nhạy cảm, chỉ huy quân sự mới có thể là mười phần xuất chúng.

Về phần nói sau khi Chu Cao Hú tranh giành thất bại, Chu Chiêm Cơ không giết vị thúc thúc này, sau đó lại rất quan tâm đi thăm hắn, thế là vị Vương từ điện hạ năm đó tung hoành sa trường, giết chóc uy phong lẫm liệt ở trong mấy chục vạn đại quân này cũng rất khôi hài, áp dụng thủ đoạn trả thù rất ấu trĩ, duỗi chân ra làm vấp chất tử, chất tử tức giận hậu quả rất nghiêm trọng, đem hắn cài vào thiết vạc, chồng lên than lửa rồi sau đó chết cháy, chuyện xưa ghi cho hậu nhân xem rất giống kiểu "tiểu thuyết".

Hoàng đế đi thăm hắn, muốn đi qua bên cạnh hắn để đến nơi đâu? Lại còn đi vội vã như vậy, lại để hắn làm vấp một cái?

Muốn giết người, cần phải tìm cho mình một lý do, như thế mà thôi. Dù sao không có người độc giả nào dám to gan lớn mật đi ngáng chân hoàng đế. Vị sử gia tả hoàng đế như vậy, từ việc viết lịch sử, bắt đầu chậm nhất từ Đường triều, chính là người ghi sử kêu la.

Chu Cao Hú không phải tên ngu ngốc, hắn tranh giành, có rất nhiều cơ hội gần như đánh bại Chu Cao Sí, không chỉ là vì Chu Lệ quan trọng việc trưởng tử và thứ tử, hắn càng thưởng thức đứa con thứ hai rất giống mình này, cũng không chỉ là bởi vì hắn được vố tướng ủng hộ, cá nhân hắn cũng là người có trí tuệ chính trị tương đối cao minh, việc hắn thất bại có rất nhiều nhân tố ngẫu nhiên ở bên cạnh.

Mặc dù hắn tranh giành thất bại, địa vị Thái tử của Chu Cao Sí cũng không ngồi ổn, trong lúc ở đằng kia, rất nhiều trọng thần ủng hộ Chu Cao Sí đứng đầu triều đình đều bị Chu Cao Hú làm cho rớt đài, Chu Cao Sí lại không cách nào bảo vệ.

Cho nên... Đối với Hạ Tầm mà nói, giờ đây không phải là vấn đề chọn sai đội hay không, mà là mặc dù đứng đúng đội rồi, có phải là có thể sống thọ và chết tại nhà, đây cũng rất thành vấn đề.

Không đếm xỉa gì đến, khó đây, Chu Cao Hú đã bắt đầu buộc hắn tỏ thái độ, nếu muốn đặt mình vào trong đó, đồng thời chiếu cố thiên hạ, còn muốn bảo toàn mặt mũi mình, thật sự phải lựa chọn như thế nào?

Kinh nghiệm của hắn không phải có thể dựa vào trăm phần trăm, lịch sử đã xuất hiện lệch lạc nhỏ bé, đủ để khiến tương lai sai lệch ngàn dặm. Hạ Tầm không biết người thắng ban đầu có được thắng lợi như trước hay không, sự thất bại ấy có như thất bại lúc trước hay không.

Nếu Chu Cao Hú làm hoàng đế, chưa hẳn là một hôn quân, Chu Cao Sí chỉ làm hoàng đế một năm, Chu Chiêm Cơ chỉ làm mười năm, đây là hai phụ tử thời gian sống đều tương đối ngắn, Chu Cao Hú tính cách tính tình giống hệt phụ thân, thân thể cũng cực kỳ tốt, nếu hắn có thể làm hoàng đế, tiếp tục thống trị đại Minh một thời gian tương đối dài, có lẽ...

Nhưng phụ tử Chu Cao Sí và Chu Chiêm Cơ, cũng không phải hôn quân, đây chính là nhân tuyển chính trị! Hẳn không có cách nào chứng minh lịch sử sẽ thay đổi? Loại mạo hiểm này, hắn không gánh chịu nổi hậu quả tương ứng.

Còn nữa, quan hệ giữa hắn và ba vị hoàng tử cũng không tệ, mặc kệ ai làm hoàng đế, đối với hắn cũng không kém, nếu cố gắng phải làm ra một lựa chọn, giao tình với hoàng tử khác thì không còn sót lại chút gì, có đáng giá hay không?

Hạ Tầm rất buồn rầu, đến nỗi lúc ăn cơm chiều, hắn còn mang một bộ dáng thất thần, các loại ý niệm trong đầu ùn ùn kéo đến, nhiều lần gần quyết định lại bị hắn buông tha. Người

trong giang hồ, thân thể đã không thuộc về mình cảm giác, giờ đây hắn đã cảm nhận được.

"Tướng công...".

Tử Kỳ đưa một khối cá vào trong đĩa cho Hạ Tầm, thấy hắn buồn bực chỉ lo nghĩ mà miệng không nhai cơm, không khỏi nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng.

Hạ Tầm giống như chưa tỉnh, Tử Kỳ tò mò, liền nhìn Tạ Tạ liếc. Tạ Tạ bĩu môi nói: "Ai biết hôm nay hắn làm sao, giống như đã ném linh hồn nhỏ bé đi rồi".

Tiểu Địch chen miệng nói: "Ngày hôm nay, tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ đã tới, sau đó thiếu gia biến thành như vậy".

Tử Kỳ hiếu kỳ nói: "Quận chúa nói gì?".

Tạ Tạ cười nói: "Cũng không phải, dường như là từ lúc tiếp thiệp mời của nhị hoàng tử, tâm sự tướng công mới nặng nề. Ăn cơm đi, việc của hắn. Chúng ta không xen tay vào được".

Hạ Tầm còn đang suy tư: "Trước mắt xem ra, trong lòng hoàng đế, là hướng vào nhị hoàng tử, nếu không phải Hoàng Thượng có tâm tư này, hắn là sẽ không bỏ mặc tin đồn truyền bá ở kinh thành. Đương kim hoàng thượng đang độ tuổi xuân, dù sao cũng còn có mười hai mươi năm làm hoàng đế, thân thể Đại hoàng tử không tốt, Hoàng Thượng chỉ sợ đang lo lắng đứa con còn muốn đi trước mình, chỉ cần băn khoăn việc này, lập thái tử không thể không thận trọng.

Huống chi, bốn năm Tĩnh Nan, Chu Cao Hú ở dưới mí mắt hoàng đế, mấy lần cứu tính mạng hắn, trên mặt cảm tình, hắn nhất định càng ưa thích Chu Cao Hú. Hoàng đế cương quyết bỏ mặc lời đồn đại, chỉ sợ là muốn nhìn tâm ý các thần tử một chút, dù sao... Ngôi vị hoàng đế có thể ngồi vững vàng hay không, mấu chốt còn ở các thần tử ủng hộ hay không.

Trong các thần tử, vố tướng nhất định là ủng hộ Chu Cao Hú, về phần văn thần, nội các thủ phụ Giải Tấn ta có thể nắm chắc việc hắn quyết định, trong lục bộ ta ít nhất có thể ảnh hưởng một nửa, nếu ta chịu dâng cờ đứng ở bên Chu Cao Hú, cục diện Chu Cao Hú yếu thế ở trong văn thần có thể bị biến đổi.

Không được, cứ như vậy, không xác định được nhiều lắm, tương lai đối với ta, sẽ biến thành vòng tối đen hoàn toàn khác. Ngoài ra, tuy Chu Cao Sí rất nhân hậu, nhưng một chút

cũng không ngốc, hắn chỉ dựa vào Bắc Bình, Vĩnh Bình, Chân Định, có thể liên tục duy trì cung ứng đồ quân nhu cho hơn mười vạn đại quân của Hoàng Thượng, hơn bốn năm mà sức dân không thiếu, không sinh nội loạn, có thể thấy được người này thâm tàng bất lộ.

Luận lòng dạ, hắn cao hơn không chỉ một bậc so với Chu Cao Hú, hắn có thể ở dưới tình hình Vĩnh Lạc hoàng đế có khuynh hướng nghiêng về Chu Cao Hú mà tranh giành thành công, tuyệt đối không chỉ dựa vào vận khí hoặc là vài chủ ý các quan văn đưa ra. Đúng rồi, Đạo Diễn đại sư dường như cũng đứng ở bên hắn, đừng xem Đạo Diễn giờ đây chỉ để ý Tăng Lục ti, giống như không hề quan đến triều chính, nhưng hòa thượng này ở trong lòng Hoàng Thượng... Như thế tính ra, Chu Cao Hú cũng không phải một cái cây sắp chết".

"Tướng công, tướng công...

Đến cuối cùng, chủ trương "Không cần phải để ý đến hắn" của Tạ Tạ đã không chịu nổi, Hạ Tầm cầm một chén cơm đã nguội tanh, lại có thể chưa ăn một miếng thức ăn nào.

Hạ Tầm mờ mịt nói: "A! Chuyện gì?".

Tử Kỳ vểnh môi lên nói: "Chúng ta đắc tội với tướng công sao, gắp đồ ăn cho chàng, chàng không để ý tới, nói chuyện chàng cũng không để ý...".

Hạ Tầm đầy cảm khái nói: "Ài, ta còn không phải vì các nàng sao, vì nhà chúng ta sao, cửa này... Không dễ dàng...

Lúc này, Tiểu Quản sự lại rón ra rón rén đi đến, trên tay lại cầm một phần thiệp mời.

Hạ Tầm nhìn thiệp mời, như phản xạ có điều kiện, trong lòng khẩn trương: "Thiệp này là ai đưa tới?".

Tiểu Quản dừng lại, kính cẩn nói: "Lão gia, đây là thiệp mời Định Quốc Công đưa tới, mời ngài đêm mai dự tiệc".

Hạ Tầm buông lỏng, mặt gian ra cười nói: "Thì ra là Từ Cảnh Xương, vậy không có vấn đề".

Sịt sịt sịt.

"Tình tính tang...".

Khương địch, hồ cầm, tỳ bà, yết tri...

Nhạc khúc mang theo phong tình vui sướng của nước khác quanh quẩn trong đại sảnh, hai vũ nữ đeo đồ trang sức sáng long lanh trên đầu, khăn mỏng che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt vũ mị, lốm sâu, ống quần xòe ra, bộ áo bó chặt cơ thể, bên hông lộ ra một lớp da trắng bóc mềm mại đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Đưa chân, nháy mắt, lay đầu, đung đưa, nhất cử nhất động, ai cũng bị lôi cuốn vào cảnh ngoạn mục, giơ tay nhấc chân, đều giống như tiên nữ giáng trần.

Chu Cao Hú ngồi ở trên cao, mỉm cười nhìn các nàng uyển chuyển nhảy múa, ở bên cạnh chỗ hắn ngồi, còn có một vài bàn, bàn Kỷ Cương, trên bàn đặt đầy rượu ngon thịt thơm để ăn, còn có dưa và trái cây, chỉ là hai người dường như cũng bị ca múa của nước khác hấp dẫn, hai mắt chỉ di động theo bộ dáng hoàn mỹ, cả người không thèm di động.

Một khúc này cũng không biết cất lên bao lâu, âm thanh nhạc khúc réo rắt, hai bộ dáng hoàn mỹ khoan thai tiến về phía Chu Cao Hú cúi chào, một đôi mắt to có thể nói đưa lên, thu vào, liền thể hiện một loại ý.

Vị kỳ lạ, lại mười phần trêu chọc ý nhị đưa đến trong lòng hắn. Mỹ nhân có bộ dáng hoàn mỹ này hiển nhiên là đã qua huấn luyện chuyên môn, có thể nói đâu chỉ là cặp mắt to vũ mị kia, xem cái eo thon nhỏ các nàng cố tình lộ ra một đoạn, động tác chân thành uốn éo, cảm giác như mùi hương cũng có thể nói.

Tuy hai vị cô nương che mặt, nhưng qua lớp màng mỏng dán trên mặt, lại có thể thấy rõ cái mũi cao, còn có cái miệng hồng nhuận giống như hương lăng, tóc các nàng là màu vàng óng ánh, con mắt màu lam như biển, hiển nhiên là một đôi hồ nữ. Bởi vì một phen ra sức ca múa, mồ hôi hai nàng đã chảy đầy ra cơ thể, làm quần áo ẩm ướt, càng lộ ra phong tình mê người.

Kỷ Cương vỗ tay "bốp bốp" vài cái, Chu Cao Hú nhẹ nhàng vung tay lên, hai nàng liền cúi lạy, phiêu nhiên lui ra.

Chu Cao Hú cười nói với Kỷ Cương: "Đây đều là mỹ nhân Khương tướng quân Tống Thịnh đưa cho bản vương, hôm nay vừa mới đưa tới, ngươi có phúc, bản vương cũng nhàn rỗi nên mới thưởng thức các nàng ca múa".

Tống Thịnh Phụ Huynh đều là tướng lãnh đi theo Chu Nguyên Chương khởi binh, làm quan

đến nguyên soái, Tống Thịnh vào năm mười hai Hồng Vũ vâng mệnh trấn thủ Lương Châu, từ nay về sau trấn thủ Tây Lương, uy danh vang xa ở Tây Vực, công huân lớn lao. Lần này Vĩnh Lạc đăng cơ, Tống Thịnh vào triều tham bái, long nhan Vĩnh Lạc cực kỳ vui mừng, thăng chức hắn từ Tây Lương Tổng binh làm Bình Khương tướng quân. Từ cử động hiến Quy Tư mỹ nhân cho Chu Cao Hú của hắn, hiển nhiên hắn xem trọng Chu Cao Hú hơn.

Kỷ Cương chắp tay cười nói: "Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ, Tống Tướng quân ở Tây Vực xa xôi, cũng biết uy danh điện hạ, điện hạ vũ dũng hiên ngang, thật sự đã truyền khắp thiên hạ".

Kỷ Cương không xin được một đôi mỹ nhân, lại chuyển sang võ tướng ủng hộ hắn, cái vỗ mông ngựa này hiển nhiên càng hợp với khẩu vị Chu Cao Hú, Chu Cao gật đầu, thần sắc không khỏi đắc ý.

Chu Cao Hú mỉm cười, đột nhiên nói: "Thiệp mời, bản vương đều đã phát đi rồi!".

Hiển nhiên, Kỷ Cương tham dự mưu đồ bí mật cho Chu Cao Hú, cứ nói một câu không đầu không đuôi như vậy, hắn lại có thể nghe rõ. Kỷ Cương vui vẻ nói: "Đều tốt rồi, điện hạ muốn tranh, phải cho mọi người thấy thái độ của ngươi, nếu lập lờ nước đôi, hàm hàm hồ hồ, những quan nhân kia ai chịu xả thân phó thác tính mạng cho điện hạ? Hôm nay trong kinh đã nghị luận xôn xao, điện hạ nên kịp thời cho thấy tâm ý!".

Chu Cao Hú sờ sờ quai hàm nói: "Ừm! Kỳ Quốc Công Khâu Phúc nơi đó, bản vương chuẩn bị cho hắn một thanh Đại Mã Sĩ khảm thiết đao chém sắt như chém bùn; Vương ninh Phò mã nơi đó, bản vương cho hắn chuẩn bị một bức "Trì Đường Vãn Thu" Tống Huy Tông, khế đất của Phú Dương hầu Lý Nhượng bên kia, ngươi chuẩn bị xong chưa?".

Kỷ Cương cười nói: "Điện trao yên tâm, khế đất hai ngàn mẫu ruộng tốt Hồ Châu, thần đã mang đến".

Chu Cao Hú gật gật đầu, hơi nhíu nâng lông mày nói: "Chỉ có Dương Húc này, bản vương mặc dù quen biết hắn đã lâu, lại chưa thể nói mười phần quen thuộc, hắn yêu thích cái gì, bản vương cũng hoàn toàn không biết, ngươi và hắn vốn là hảo hữu, lại từng làm việc dưới tay hắn, cũng biết Dương Húc yêu thích chuyện gì chứ?".

"Dương Húc...".

Kỷ Cương do dự, suy tư nửa ngày, từ lúc kết bạn Hạ Tầm đến nay, đột nhiên linh quang vừa hiện, bật thốt lên kêu lên: "A! Thần nghĩ ra rồi, Dương Húc này không chỗ nào không tốt, chỉ có nữ sắc, xem như là một thứ uy hiếp hắn".

"A?". Hai mắt Chu Cao Hú sáng ngời: "Dương Húc thích mỹ sắc?".

"Không sai!". Kỷ Cương nhớ lúc quen biết Hạ Tầm đến nay, quả quyết nói: "Dương Húc vô cùng thích nữ sắc".

Chu Cao Hú mỉm cười: "Chỉ sợ hắn không có gì ham mê, đã có chỗ mê muội, bản vương có thể giải quyết, ha ha...

Chu Cao Hú lo nghĩ, vỗ án nói: "Phấn hoa đầu đường chỉ sợ làm hắn chướng mắt, đã muốn đưa, sẽ đưa tuyệt đại giai nhân, hai hồ cơ vừa rồi cũng không tệ lắm phải không? Bản vương sẽ đưa cho hắn!".

Kỷ Cương giật mình nói: "Hai mỹ nhân này là vưu vật vạn người chọn một, điện hạ đưa họ ra ngoài?".

Chu Cao Hú cười nhẹ một tiếng nói: "So với giang sơn ngàn dặm, nữ nhân thì là chuyện gì?".

Hắn từ từ đứng lên, hai tay nắm chặt, chấn âm thanh nói: "Thiên hạ này, là bản vương giúp phụ hoàng đánh hạ, bản vương nhất định phải tranh! Nhất định phải... Tranh, đoạt, được!".

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 465

Tin Vui.

Ngày kế không phải đại triều hội, Hạ Tầm theo thường lệ không cần vào triều, nhưng hắn vẫn dậy rất sớm.

Thiệp mời nhị hoàng tử cho hắn mang đến nhiều phức tạp, tựa như đã bị hắn giải quyết, khi tối hôm qua hắn tự giam mình ở thư phòng một canh giờ, lúc trở ra, đã khôi phục vẻ bình thường thoải mái lạnh nhạt.

Rửa mặt sẵn sàng, hắn liền cùng Tử Kỳ giả trang nam nhi luyện vố ở trong hoa viên phía sau. Vài năm sinh sống, tựa hồ chưa tạo thành thay đổi gì cho Tử Kỳ, tư thái vẫn mỹ lệ như trước, cơ thể rắn chắc mà đầy tính đàn, chỉ là người không thường đến bên người nàng, nếu thấy nàng lúc này, sẽ cảm giác nàng so với trước kia thoáng nhu mì hơn chút ít.

Tuy dáng người thiếu nữ thon thả, thật ra có vài bộ phận phát dục còn chưa hoàn mỹ, chỉ có lúc này, thiếu phụ tuổi trẻ, mây mưa làm dịu, mới như con bướm ở trong kén lột xác biến thành bướm chúa đẹp đẽ; Như giọt sương dính vào đóa hoa; Như một quả táo đỏ chót, lộ ra ánh đỏ mê người, nhìn là muốn ăn, cùng tranh tài luận vố với thiếu nữ có bộ dáng đẹp như vậy, nhìn nàng xê dịch nhảy lung tung, chân dài đá một cái, eo thon cong cong, bộ ngực khẽ run, ai cũng vì cảnh đẹp mà vui mừng.

So với Tử Kỳ, đao pháp Hạ Tầm tinh tiến càng nhiều hơn, tăng trưởng theo năm tháng, thân thể dần đạt trạng thái đỉnh phong, bởi vì tính tình tôi luyện từ từ trầm ổn, tác dụng nhiều đến đao pháp của hắn, làm nó càng trầm ổn cô đọng, dáng người Tử Kỳ nhẹ nhàng, đao như nước chảy ra, nhưng rơi vào thanh đao trên tay Hạ Tầm, hơi phản kích một chút, cũng đã dần dần rơi xuống hạ phong.

“Cẩn thận!”.

Tử Kỳ không chịu thua, đột nhiên nhắc nhở một tiếng, thân hình rút lên, uy thế Quỷ nhẫn đao như bạo vũ cuồng phong đột nhiên phát tác, đao thế mặc dù mãnh liệt, giữa mỗi một đao

lại như có tầng tầng tơ nhiện, liên miên bất tận, cho thấy đao pháp đã là cực kỳ thành thạo. Hạ Tầm cười dài một tiếng, đao thế nguyên bản trầm ổn như núi đột nhiên biến đổi theo, đao của hắn không giống với Tử Kỳ, giữa mỗi một đao đều có một khoảng dừng lại rõ ràng, tuy khoảng cách dừng lại để người khác nhìn rõ ràng, nhưng căn bản không đủ thời gian cho ngươi phát động công kích.

Loại dừng lại này, giống như một danh gia hát nhạc đứng ở trên vố đài khổ luyện vài thập niên, nhanh chóng hát một đoạn từ thật dài ra, chữ chữ xen kẽ, cả sảnh đường đều nghe thấy. Mà thoáng dừng lại, đổi lấy mỗi một đao đều như lôi đình, sức bật mười phần. Đao bổ ra, tựa hồ thật mang theo tiếng sấm sét gào thét liên tục mà lọt vào tai.

Hạ Tầm đối với đao pháp kinh diễm của La Khắc Địch luôn luôn có sự kính sợ trong lòng, mấy năm này mưa gió không ngừng, chính là hy vọng mình cũng có thể luyện ra vố công cao minh như vậy.

Trước mắt, tuy hắn còn chưa đạt tới cảnh giới như La Khắc Địch, nhưng thực sự đã bước chân vào cảnh giới đao pháp thượng thừa, mơ hồ có một phong phạm đại tông sư.

“Xoảng!”.

Thế công cuồng mãnh của Bành Tử Kỳ dưới sự mạnh liệt phản kích của Hạ Tầm đã tan thành mây khói, nàng nhảy về phía sau, hai chân vừa.

Mới rơi xuống đất, lại đằng đằng đằng lùi lại ba bước, rồi mới miễn cưỡng đứng lại, thân thể còn chưa đứng vững, Hạ Tầm đã mang theo một cơn gió lướt đến trước mặt, cầm lấy cánh tay nàng, ổn định lại thân thể, cười cười nói: “Tại sao lại lùi nhiều như vậy, chẳng lẽ đêm qua nương tử làm việc quá vất vả?”.

Tối hôm qua, Hạ Tầm ngủ ở trong phòng nàng, tuy làm vợ chồng đã lâu, vừa nghe Hạ Tầm trêu chọc như vậy, Bành Tử Kỳ vẫn đỏ mặt, lườm hắn một, gắt giọng: “Chàng đó, còn giễu cợt thiếp, đêm nay không cho phép lên giường thiếp nữa!”.

“Ha ha, tốt tốt tốt, vi phu sai rồi, phu nhân chớ trách!”. Hạ Tầm vội vàng vái chào.

“Được rồi, hai người các ngươi, lão phu lão thê, còn ở đằng kia liếc mắt đưa tình”.

Tạ Tạ xuất hiện ở cửa ra vào, mỉm cười nói: “Đến ăn điểm tâm”.

Hạ Tầm vội vàng thu đao, cùng Bành Tử Kỳ đi qua.

Vừa đến phụ cận, Tạ Tạ đột nhiên biến sắc, quay người chạy đến góc tường, nôn khan một cái, lại không nôn ra cái gì. Hạ Tầm lo lắng theo sau, đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng vuốt lưng nói: "Tạ Tạ, có chỗ nào không thoải mái?".

Tạ Tạ khoát khoát tay nói: "Không có việc gì, chắc là gần đây trời lạnh, bị cảm gió, cơ thể có phần không thoải mái".

Hạ Tầm thở phào một hơi nói: "Lát nữa bảo nhà bếp đun bát canh cho nàng, trừ bỏ hàn khí".

"Ừm!". Cảm nhận được trượng phu ôn nhu săn sóc, Tạ Tạ ngọt ngào đáp ứng một tiếng, cười xinh đẹp về phía hắn.

Ánh mắt Bành Tử Kỳ lóe lên, lại đột nhiên lướt đến bên kia Tạ Tạ, nắm lấy cổ tay nàng.

Tạ Tạ ngạc nhiên nói: "Tử Kỳ, làm gì... A!".

Đột nhiên, nàng hiểu ra dụng ý Tử Kỳ, lập tức vừa mừng vừa sợ, tràn đầy chờ mong nhìn nàng, tùy ý để Tử Kỳ xem mạch cho mình.

Bành Tử Kỳ xem mạch cho nàng, sắc mặt bình tĩnh như nước, nhẹ nhàng thả cổ tay xuống, nhàn nhạt nói: "Đi thôi, ăn cơm đi".

Tạ Tạ muốn hỏi, lại không dám, rụt rè nói: "Ta... Ta...?".

Bành Tử Kỳ nói: "Không sao, uống chén canh đi đã".

"Ồ...".

Tạ Tạ thất vọng, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc bi thương, bước về phía trước, không dám liếc nhìn Hạ Tầm.

Nữ tử vừa mới thành thân không chiếm được trượng phu sủng ái là rất tự ti, mà nữ tử thành hôn vài năm không thể sinh con, đó chính là tâm bệnh lớn nhất.

Bành Tử Kỳ giữ chặt ống tay áo Hạ Tầm, cố ý rơi về đàng sau, đến khi thân ảnh Tạ Tạ

biến mất ở sau hòn non bộ, Tử Kỳ đột nhiên nắm lấy tay Hạ Tầm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Khuya hôm nay, chàng phải giúp thiếp, không phải không phải, từ hôm nay trở đi, chàng đều giúp thiếp, Tạ Tạ đã mang thai, dựa vào cái gì mà ta không có, không được, không được, ta không phục!".

"Cái gì?".

Hạ Tầm vừa mừng vừa sợ: "Tạ Tạ thực sự mang thai? Tại sao nàng không nói sớm!".

"Thiếp không nói, thiếp không thích nói, thiếp ghen! Thiếp ghen! Người ta cũng muốn sinh con!".

Hạ Tầm lòng tràn đầy vui mừng, vui nói: "Tạ Tạ đã mang thai! Ha ha ha! Ta đi nói cho nàng biết, Tạ Tạ, Tạ Tạ, nàng đợi một lát!".

"Này, chàng đừng đi!".

Bành Tử Kỳ trợn mắt đuổi theo!

Bởi vì việc Tạ Vũ Phi mang thai, sáng sớm, cả Dương gia sôi trào lên.

Tiếu Quản sự vội vàng nghe ngóng lang trung phụ khoa nổi danh trong kinh thành, cái thai trong bụng Vũ Phi phu nhân không chừng chính là tiểu công gia tương lai, việc này không qua loa được, lúc nào cũng phải chăm sóc thật kỹ càng, có thể không bảo dưỡng được? Người hầu mồm năm miệng mười mà giới thiệu cho hắn.

Tiếu phu nhân thì lôi kéo tay Tạ Tạ, bắt đầu truyền thụ cách dưỡng con. Tiểu Địch chạy trước chạy sau, rõ ràng người ta cũng biết tin vui của gia chủ, nàng còn bắt được một người lại nói với một người, dường như nàng sinh con không bằng.

Mà Tử Kỳ thì nhìn chằm chằm Hạ Tầm, âm thầm đánh chủ ý: "Từ hôm nay trở đi, không thể để hắn rời giường! Quý trọng mỗi một hạt giống, tuyệt không thể lãng phí, không để cho lão nương một hài tử, tuyệt không buông tha hắn!".

Hạ Tầm giống như đại công thần ngồi ở đàng kia, một mặt nhận sự chúc mừng không ngừng của cả nhà trên dưới, một mặt cười khúc khích. Mà Tạ Tạ, thì vui mừng chảy nước mắt, Tiếu gia nương tử nói một câu: "Phu nhân khóc, không tốt đối với hài tử" hù dọa làm nàng vội lau nước mắt, Hạ Tầm nhịn không được cười nói: "Không có việc gì đâu, khóc cũng chia ra là

khóc vì cái gì, cao hứng muốn khóc thì cứ khóc, so với nghẹn vẫn tốt hơn!".

Bành Tử Kỳ chua cay nói: "ơ, chàng lại hiểu, việc nữ nhân, chàng biết cái gì?".

Tiểu gia nương tử cũng phản bác: "Lão gia, nói như vậy rất không đúng, phu nhân đang mang thai, mừng rỡ bi thương cũng không được đâu!".

Tiểu Địch nói: "Thiếu gia, người lại chưa sinh hài tử, sao hiểu những này, đây chính là đại sự, người cũng đừng xen vào".

Nha hoàn giáp nói... Nha hoàn ất nói...

Hạ Tầm ăn không tiêu, hắn đột nhiên phát giác địa vị mình ở trong.

Phủ trở nên đầy nguy cơ, vội xin tha nói: "Được được rồi, các người đều biết, ta không xem vào, không xen vào...

Người một nhà đang làm ầm ĩ, ở cửa ra vào có người cười nói: "ơ, quý phủ Phụ Quốc Công đại nhân sao lại náo nhiệt như vậy, có hỉ gì sự.

Gì vạy?".

Hạ Tầm ngẩng đầu xem xét, lại là Mộc Ân cười tủm tỉm đứng ở cửa ra vào.

Qua buổi trưa, nhìn canh giờ, lúc Hoàng Thượng nghỉ trưa giữa hắn là đã xong, Hạ Tầm liền thay công phục, lên ngựa chạy hoàng cung.

Sáng sớm, Mộc Ân đến truyền chỉ: Hoàng Thượng triệu kiến, bảo hắn buổi trưa đi một chuyến vào trong nội cung. Hạ Tầm lặng lẽ hỏi qua Mộc Ân, đáng tiếc Mộc Ân cũng không biết Hoàng Thượng vì chuyện gì, Hạ Tầm đành phải suy đoán, mang một bụng dấu chấm hỏi tiến đến trong nội cung, hắn xem chừng, Hoàng Thượng triệu kiến, không phải vì việc Kiến Văn đế, chính là vì tiến triển đại kiến tạo Báo Ân tự, cho nên chuẩn bị đầy đủ tư liệu cho hai phương diện này.

Trong Cẩn thận điện, Chu Lệ không ngủ trưa, đang phê duyệt tấu chương.

Trên phần tấu chương này, là Ngự sử buộc tội Khương tướng quân Tống Thịnh, lại nói tiếp, thật ra cũng không có tội danh gì cụ thể, Tống Thịnh làm quan ở Tây Lương phía xa, các

lão gia ngồi ở Đô Sát viện Ngự sử sao biết hắn ở bên kia làm chuyện gì, tấu chương lưu loát mấy ngàn chữ, tổng kết lại thật ra chỉ có mấy chữ: "Ngang ngược kiêu ngạo chuyên quyền!".

Ví dụ như thổ dân bộ lạc Mỗ phản loạn, chưa nhận chỉ đã đưa binh bình định, tàn sát thôn trại; Ví dụ như quan viên xâm chiếm đồn điền, Tống Thịnh dùng cực hình, cũng không thông báo lên cho triều đình trước.

Chu Lệ không cho việc này là đúng, Tống Thịnh ở tận Tây Lương, bộ lạc thổ dân địa phương tạo phản, nếu chờ hắn cho ngựa báo kinh sư, để thánh chỉ bình định đưa xuống, còn kịp sao? Việc tự ý giết quan viên, một mình hắn trấn thủ Tây Vực, nếu không thể lập uy, sao có thể trấn trụ những kiêu binh hãn tướng kia? Chính Chu Lệ cũng đã là Thống Soái một phương, đối với những chỉ trích này tất nhiên chẳng thèm ngó tới, xách bút liền viết luôn: "Người không chuyên quyền thì không thể thành công, huống hồ Đại tướng thống chế một vùng biên cương, có thể không quyết đoán sao? Không cần nhắc lại nữa!".

Để phần này tấu chương qua một bên, vừa mới cầm qua một phần, trong nội tâm Chu Lệ khẽ động, đột nhiên cầm phần tấu chương buộc Tống Thịnh trở về, mở ra một lần nữa.

"Không đúng, đây cũng quá trùng hợp? Sớm không buộc muộn không buộc, Tống Thịnh mới vừa vào kinh, đã có người buộc tội hắn...

Chu Lệ nhớ tới một số tin tức tìm được hai ngày này, khóe miệng liền lộ ra một tia ý vị sâu xa vui vẻ: "Tranh đấu... Đã đặt trên mặt bàn rồi sao?".

Lúc này, Mộc Ân tiến vào bẩm báo: "Hoàng Thượng, Phụ Quốc Công nhận lệnh tới gặp!".

"Cho hắn vào đi!". Chu Lệ khép phần tấu chương lại, nặng nề đập đến một bên.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 466

Thôi Thủ.

"Thần Dương Húc...".

"Ngồi đi!".

"Tạ ơn Hoàng Thượng!".

Hạ Tầm nói một nửa lại bị chẹn họng, hắn hạ thấp người dời qua Mộc Ân đến ngồi trên mặt ghế, lại chắp tay về phía Chu Lệ nói: "Không biết Hoàng Thượng triệu kiến, là có chuyện gì muốn phân phó thần làm?".

"Ừm...".

Sắc mặt Chu Lệ ngưng trọng lên, đi thẳng vào vấn đề nói: "Gần đây trong kinh có những lời đồn cực kỳ quan trọng, trẫm muốn biết, ngươi đối với việc này, đối đãi như thế nào?".

Hạ Tầm hơi ngẩn ra, tiếp đó nói: "Thần cũng nghe đến qua một số nghị luận, thần cảm thấy, việc này thật giống với việc hoàng đế không vội thái giám đã vội, theo lý thuyết, lúc Hoàng Thượng vẫn còn là Yến vương, đại điện hạ chính là thế tử, hôm nay Hoàng Thượng làm thiên tử, đại điện hạ tất nhiên nên là Thái tử, Hoàng Thượng cũng không lập Thái tử, nhất định có chỗ lo lắng, làm thần tử chỉ nên để ý giúp dân giúp nước, việc này không nên quan tâm nhiều làm gì".

"Kẻ dối trá, Dương Húc, ngươi là kẻ rất dối trá!".

Chu Lệ dùng ngón tay chỉ Hạ Tầm nói: "Trong điện này không có người bên ngoài, trẫm đã hỏi ngươi, ngươi thành thật trả lời thuyết phục, ngươi nói, ba đứa con này của trẫm, ai nên làm Thái tử!".

Thần sắc Hạ Tầm cũng nghiêm túc hơn: "Bệ hạ thật có lòng muốn đổi người thừa kế?".

Chu Lệ nhàn nhạt nói: “Trẫm thượng vị lập người thừa kế, tại sao lại nói đến chuyện đổi người?”.

Hạ Tầm im lặng.

Chu Lệ liếc nhìn hắn hỏi: “Thế nào? Ngươi cũng cho ràng, Cao Sí là thế tử, hôm nay nên thuận lý thành chương làm Thái tử?”.

Hạ Tầm hít một hơi thật sâu nói: “Tâm ý Hoàng Thượng, thần rõ ràng. Hoàng Thượng anh minh thần võ, kiền cương độc đoán, nếu trong lòng đã có kế hoạch, có lẽ cũng sẽ không hỏi vi thần. Chẳng lẽ trong lòng Hoàng Thượng, rất khó xử với việc này?”.

Chu Lệ trầm mặc một lát, nhẹ nhàng thở dài nói: “Không sai, trẫm không dối gạt ngươi, chuyện này, trong lòng trẫm quả thực không có chủ ý. Thẳng thắn nói, đứa nhỏ Cao Sí này không tệ, trí tuệ rộng lớn tính tình nhân hậu, có phong phạm vương giả. Tĩnh Nan bốn năm, hắn một mình trấn Bắc, đặc biệt am hiểu thống trị chính sự, trẫm đối với nó... Tuy là khó vừa lòng, mà cũng không tìm ra chuyện gì sai”.

Lúc này, Vĩnh Lạc hoàng đế hùng tài đại lược, cũng bất quá chỉ là phụ thân hiền lành mà thôi, nói đến đứa con, tràn đầy kiêu ngạo và tự hào. Hắn nhìn Hạ Tầm, lại nói: “Dương Húc, ngươi biết trẫm sở dĩ do dự không hạ chỉ không phải bởi vì tư chất đứa con trẫm bình thường, khó có thể lấy ra một hoàng tử có thể thừa kế đại thống, hoàn toàn khác, là vì con trẫm đều quá ưu tú, ba hoàng tử ai cũng có sở trường riêng, không một ai tầm thường, cho nên trẫm mới khó có thể lấy hay bỏ!”.

Hạ Tầm không đến nỗi không biết thời biết thế, hỏi chuyện mỗi người hoàng tử ưu tú, vậy y theo thứ tự trưởng ấu để lập thái tử mà nói thì Chu Lệ là người tinh minh, hắn đã nói lời rõ ràng như vậy, ngươi giả bộ ngốc đó chính là tự làm mất mặt. Thế là, Hạ Tầm cũng trực tiếp hỏi: “Như vậy, Hoàng Thượng khó xử, là vì đại điện hạ thân thể không tốt sao?”.

Chu Lệ nói: “Đây chỉ là một nguyên nhân trong đó, thân thể Cao Sí.

Từ thủa nhỏ đã mập mạp, vô luận luyện thể hay ăn uống điều độ như thế nào, cũng không có hiệu quả, trẫm mời lang trung khám và chữa bệnh cho hắn, đây là một loại bệnh, cũng không có thuốc chưa trị. Nhưng, nếu ngươi cho rằng trẫm lo lắng Cao Sí đi trước trẫm, vậy sai rồi, mười phần sai! Trẫm đang độ tuổi xuân, sống thêm hai mươi ba mươi năm, không thành vấn đề gì phải không? Đến lúc đó, hoàng tôn trẫm đều đã trưởng thành, cho Cao Sí làm

Thái tử, có gì đáng để lo lắng?”.

Chu Lệ cười khổ nói: “Bệnh lâu... Vẫn có thể sống, trẫm không phải lo lắng hắn đoản thọ, là lo lắng hắn trường thọ!”.

“Hả?”.

Hạ Tầm nghe xong không khỏi ngạc nhiên, Chu Lệ nói: “Cao Sí là con trẫm, trẫm đương nhiên hy vọng con mình sống lâu trăm tuổi, nhưng... Một hoàng đế thân thể suy yếu, thường xuyên sinh bệnh, cũng chỉ có thể liên miên trên giường bệnh, làm sao thống trị giang sơn ngàn dặm này? Không sai, Cao Sí rất có khả năng, hắn trấn thủ Bắc Bình hơn bốn năm, làm rất nhiều việc, nhưng ba địa phương Bắc Bình tổng cộng mới lớn cỡ bàn tay, hơn nữa hắn còn chiếm tiện nghi tuổi trẻ, sau này? Trẫm không thể không lo lắng sao!”.

Chu Lệ duỗi chân nói: “Thể chất Cao Sí không tốt, nếu qua một hai mươi năm sau, lớn tuổi, tinh lực sẽ càng kém hơn, một quốc gia khổng lồ như vậy, tấu chương mỗi ngày chỉ lấy ngàn mà tính, đến trẫm còn thường xuyên cảm thấy ăn không tiêu, Cao Sí có thể chiếu cố tới sao? Cùng với như thế, không bằng làm Vương gia nhàn tản, sống cho thật tốt”.

“Ngoại trừ vấn đề này, còn có Cao Hú. Phương diện võ công, ngươi cũng biết. Cao Hú rất giống trẫm. Về phương diện văn trị, Cao Hú chỉ không có cơ hội tiếp xúc thôi, thật ra mặc dù Cao Hú ở trong quân bốn năm, cũng không quên đọc sách, thư pháp hắn hào phóng mạnh mẽ, tự thành một cách, thi từ văn vẻ ghi ra cũng rất tốt, nhất là hắn mấy lần cứu trẫm trong cảnh muôn vàn khó khăn, trẫm từng hàm súc nói qua với hắn, một khi được việc, lập hắn làm Thái tử, hôm nay không nên nuốt lời!”.

Ánh mắt Hạ Tầm hơi lóe lên hỏi: “Bệ hạ đã cảm thấy Nhị điện hạ là nhân tuyển tốt nhất, vậy bệ hạ do dự chuyện gì?”.

Chu Lệ từ từ nói: “Cao Sí chưa từng có bất kỳ khuyết điểm nào, trẫm làm sao phế tư cách làm thái tử của hắn? Quan trọng nhất là, nếu trẫm thiết lập quy củ phế trưởng lập thứ, chỉ sợ Đại Minh ta tồn tại một ngày, chức vị hoàng thái tử vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh! Trẫm không lập Cao Hú, là lo trước mắt, không muốn Cao Sí, là lo việc về sau, ài! Gia sự, quốc sự, thiên hạ sự, quá khứ sự, hiện tại sự, vị lai sự, trẫm quá khó xử!”.

Hạ Tầm hít một hơi thật dài, động lòng nói: “Hoàng Thượng thành thật với thần, thần làm sao không chịu phân ưu vì bệ hạ. Chỉ là, không dám lừa gạt bệ hạ, chỗ thần khó xử, cũng chính

là ở đây".

"Ồ?".

Hạ Tầm nói: "Bệ hạ, ngài hiểu rõ, quan hệ giữa thần và ba vị hoàng tử cũng không tệ, không quản vị hoàng tử nào có thể thừa kế đại thống, cũng sẽ không bạc đãi thần, thần ở phương diện Hoàng Thượng lập thái tử, tuyệt đối không có tư tâm. Thật ra thần băn khoăn, cũng giống với bệ hạ, chỉ là lý do, vô cùng giống với bệ hạ, thần vốn lo lắng, thân thể hoàng trưởng tử không tốt, một khi có gì không ổn...

Nhưng lập nhị hoàng tử, lại lo lắng làm hỏng quy củ này, khiến cho tử tôn bệ hạ về sau, đều vì ngôi vị hoàng đế này mà không ngừng tranh chấp. Thần... Thật sự là không biết nên lấy hay bỏ, dù sao, thần là thần tử của bệ hạ, chỉ để ý tận trung với bệ hạ đã đi, thần được Hoàng Thượng tin tưởng, được phong thừa kế Quốc Công, con cháu đời đời, trường tồn cùng đại Minh, nếu Hoàng Thượng chỉ định vị hoàng tử nào làm thái tử, thần và tử tôn của thần, cũng sẽ y theo tâm ý Hoàng Thượng, tận lực trung thành!".

Chu Lệ nghe có phần cảm động, nhưng sau đó lại hơi động dung, cẩn thận ngẫm lại, tiểu tử này nói mặc dù dễ nghe, một câu hữu dụng cũng không nói ra, không khỏi liếc nhìn hắn, không vui nói: "Trẫm bảo ngươi đến, chỉ là vì nghe ngươi trung tâm sao?".

Hạ Tầm do dự nói: "Dựa vào ý kiến thần, bệ hạ không nên... Lập thái tử...".

"Không nên lập thái tử?". Chu Lệ vung cánh tay lên: "Văn võ trong triều cũng đã bắt đầu kéo bè kết phái".

Hắn nhặt phần tấu chương trên đỉnh lên, vứt trên thư án nói: "Này, ngươi xem xem, Bình Khương tướng quân Tống Thịnh từ Tây Lương chạy đến gặp trẫm, hừ hừ, Đại lão chạy đến phong trần mệt mỏi, hắn chỉ biết chuẩn bị lễ vật trước, đi tặng lễ nịnh bợ Cao Hú. Mà Đô Sát viện, có người dâng tấu chương lên, buộc tội hắn ngang ngược kiêu ngạo chuyên quyền ở Tây Lương, cụ thể tội danh gì? Tin đồn thất thiệt! Điều tra nhưng không tìm được chứng cứ!".

Hạ Tầm bình tĩnh nói: "Thì đã sao, có thể thoát ly quyền khống chế của bệ hạ sao? Bệ hạ đã khó quyết, sao không bắt nó nhẹ nhàng đặt trước mắt để quan sát.

Nhìn xem các đại thần làm như thế nào, các hoàng tử làm như thế nào, có đôi khi nhìn từ xa là phong cảnh âm u, đợi xe đến đến trước núi, lại rộng mở trong sáng! Rất khác nhau".

“Hả?”.

Chu Lệ vứt tấu chương xuống dưới, đứng dậy, hai tay áo chắp sau lưng, bước chân nhẹ nhàng bước đi thong thả trong điện, Hạ Tầm thấy thế, vội vàng đứng lên theo. Chu Lệ trầm ngâm nửa ngày, nhẹ nhàng thở dài một hơi, sờ sờ quai hàm nói: “Ừm, cứ để từ từ rồi lập, cũng tốt...”.

Hạ Tầm nghe xong âm thầm nới lỏng, tối hôm qua hắn uống bình trà, cuối cùng đã nghĩ rõ ràng tất cả quan hệ lợi hại trong việc tranh giành lần này, việc này hắn không thể trộn lẫn, ít nhất trước mắt không thể lẫn vào.

Gia sự, quốc sự, thiên hạ sự, đối với Hoàng Thượng mà nói, trộn lẫn với nhau đều là một việc, Hoàng Thượng thành thật với hắn, nếu hắn cảm động đến rơi nước mắt, cũng không thể nói bừa, mặc kệ nói gì thì nói, chọn người không chuẩn sau này sẽ đưa tới họa sát thân, hắn và Hoàng Thượng hôm nay, liệu có qua được hoàng đế ngày mai? Người ta lật mặt ra hôm nay, ngày mai vẫn là thân gia, nhưng hắn liều mạng thật sự là không dậy nổi.

Chu Lệ tựa hồ đã đả thông một chút, không hề phiền não như vậy, hắn liếc nhìn Hạ Tầm, nói: “Được rồi, chuyện này tạm thời để đấy, yên lặng theo dõi kỳ biến. Ở đây trẫm còn có một chuyện phiền lòng, lại là liên quan tới ngươi, ngươi tới giúp trẫm phân ưu đi!”.

Hạ Tầm ngạc nhiên nói: “Về thần? Thần có chuyện gì, khiến cho bệ hạ phiền não vì thần?”.

Chu Lệ tức giận hừ một tiếng, theo dõi hắn, thình lình hỏi: “Ngươi và Diệu Cẩm, có thể có tư tình?”.

Chu Cao Sí dẫn theo thế tử phi Trương thị cùng đứa con Chu Chiên Cơ, đang ở trong cung Không Ninh.

Trương thị hiếu thuận dịu dàng ngoan ngoãn, phụng dưỡng cha mẹ chồng tận tâm chu đáo, cho nên luôn luôn được vợ chồng Chu Lệ yêu mến, con của bọn họ năm nay đã bốn tuổi, lúc Chu Lệ Tĩnh Nan khởi binh, đại cháu nội này vừa mới sinh ra. Tĩnh Nan bốn năm, Chu Lệ hữu kinh vô hiểm, một đường gập ghềnh đều đã xông qua được, có khi hồi tưởng lại, mình cũng cảm thấy không dám tin. Lúc vui đùa với nhau, hắn nói đây là phúc khí Trưởng Tôn Chu Chiêm Cơ của hắn mang đến, hơn nữa Chu Chiêm Cơ xác thực thông minh lanh lợi, được hắn quý hơn hòn ngọc trên tay.

Mỗi ngày, vợ chồng Chu Cao Sí đều mang theo đứa con vào cung ân cần thỉnh an thăm hỏi về phía cha mẹ, nhưng phụ thân vào triều sớm, trở về lại trễ, đại đa số cũng chỉ là tâm sự cùng mẫu thân. Mấy ngày hôm trước bởi vì mới vừa tiến vào mùa đông, tiểu tử kia có phần không thích ứng, thân thể có điểm không khỏe, cho nên không mang hắn theo, mẫu hậu rất nhớ, hôm nay thân thể đứa con chuyển biến tốt, liền dẫn hắn theo, Từ phi vừa thấy đã vui mừng, ôm cháu nội hôn hít một trận.

Lúc này, Chu Chiêm Cơ bỏ giày, chân nhỏ đang chạy tới chạy lui trên giường long phượng, khiến cho tấm chân loạn không chịu nổi, Trương thị thấy vậy vừa mắng nhiếc hai câu, đã bị Từ Hoàng hậu thương cháu nội ngăn lại, kéo nàng ngồi vào bên giường, bàn việc nhà. Chu Cao Sí thì ngồi ở trên mặt ghế, cười tủm tỉm uống trà.

Từ Hoàng hậu trông thấy đứa con thành thành thật thật ngồi ở đàng kia, đột nhiên nhớ tới lời đồn lập thái tử trong mấy ngày gần đây. Đứa con lớn nhất này nhân hậu thành thật, thân thể lại không tốt, làm mẹ phá lệ yêu thương hơn một chút, nàng hiểu rõ trượng phu thiên vị con thứ hai, đứa con thứ hai cũng tới, cũng không có việc gì mà vẫn tới gặp phụ thân, nói chuyện oanh oanh liệt liệt, lại càng được trượng phu yêu mến.

Hết lần này tới lần khác, đứa con lớn nhất này, trung thực, mắt thấy địa vị Thái tử cũng bị đệ đệ đoạt đi, bộ dáng còn vô tri vô giác giống.

Như không có việc gì, tuy hắn nắm chắc hiếu đạo, mỗi ngày tiến cung thỉnh an, nhưng vừa thấy cha hắn, chất phác ít lời, ngoại trừ tiếp nhận phụ thân hỏi thăm, chính là nghe phụ thân dạy dỗ, hai phụ tử giống như lão sư dạy học sinh, loại tính cách vô cùng lão thành này, cũng khó trách trượng phu không thích.

“Nhưng... Trượng phu lại mười phần yêu mến tiểu tôn tử này, cha tốt vì con!”.

Từ Hoàng hậu cố tình khiến cho trượng phu và trưởng tử thân cận hơn, liền nói với Chu Cao Sí: “Cao Sí, nương cùng vợ con nói chuyện, con đưa Chiêm Cơ đi gặp cha con đi”.

Chu Cao Sí vừa nghe, vội hỏi: “Phụ hoàng đang quan tâm quốc sự, con không nên đi quấy rầy”.

Từ Hoàng hậu vừa bực mình vừa buồn cười, nhi tử này lo liệu chính sự cũng rất khôn khéo, hết lần này tới lần khác lại rất trì độn, nhân tiện nói: “Cha con cũng rất thương Chiêm Cơ, mang nó qua đi, hắn giờ đây hẳn đang ở cẩn thận điện, lại không có ngoại thần, để tôn nhi

trò chuyện cùng hắn, coi như nghỉ đầu óc".

Trương thị vừa nghe mẫu hậu phân phó, đã đứng người lên gọi đứa con đến: "Chiêm Cơ, tới tới, đừng chạy, mau tới đi giày, cùng phụ vương con đi gặp hoàng gia gia, hoàng gia gia có điểm tâm ngon cho con".

Từ Hoàng hậu liếc mắt nhìn người vợ, thầm nghĩ: "Người vợ lại là người biết chuyện, đứa nhỏ Cao Sí này thật là... Ài!".

Trong Cẩn thận điện, mồ hôi Hạ Tầm rơi xuống, hắn quỳ trên mặt đất, thề thề thốt thốt, hắn và tiểu quận chúa tuyệt không có tư tình, nếu có đôi câu vài lời không đúng, trời giáng ngũ lôi oanh đỉnh vân vân...

Cảm tình giữa nam và nữ, vốn là hai phương diện, nhưng từ lúc nam nhân làm chủ thế giới, nam nhân làm chủ nữ nhân, được thì giữ lấy, nữ nhân phụ thuộc nam nhân, dưới tình huống nào đó sẽ được chiếm tiện nghi. Vấn đề là, có vài nữ nhân không thể chiếm tiện nghi.

Mà vô luận là theo tuổi hay thân phận, Hạ Tầm cũng không thoát được hiềm nghi chiếm tiện nghi tiểu cô nương người ta, nếu tỷ phu tiểu cô nương này là hoàng đế...

Hạ Tầm giải thích nói năng lộn xộn, Chu Lệ lại nghe rất bình tĩnh, trực tiếp xen vào lời hắn: "Được được, ngươi không cần nói, ta hiểu rõ ngươi không nói sai, ngươi không chiếm tiện nghi nàng, ta hỏi ngươi, nếu Diệu Cẩm cố ý hứa chung thân với ngươi, ngươi... Có nguyện ý hay không?".

Hạ Tầm ậm ừ nói: "Thần... Trong nhà thần đã có hai thê thất, chỉ sợ... Chỉ sợ không xứng với quận chúa".

Chu Lệ lập tức nở nụ cười nói: "Xứng hay không thì nói sau, ta chỉ hỏi ngươi, có nguyện ý hay không".

"Thần...".

"Hử?".

"Thần... Nghe theo thánh ý!".

"Ngươi có thích hay không, ngươi muốn theo yêm? Ta đâu biết ngươi có thích hay không?

A...

Chu Lệ đột nhiên hiểu được, cười hai tiếng ha ha nói: "Trẫm hiểu rồi. Ừm, Diệu Cẩm ôn nhu hiền lương, hiểu lễ nghĩa, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tiểu thư khuê các, cũng không thể trách ngươi động tâm. Ngươi đã yêu mến Diệu cẩm, Diệu cẩm cũng thích ngươi, vậy được, bầu trời không mây không mưa, trên mặt đất không đôi nào không thành thân, trẫm làm mai cho các ngươi, được không?".

Hạ Tầm nghe thấy liền chóng mặt chóng mặt hồ đồ, nếu Chu Lệ không tự là xưng trẫm, hắn còn nghĩ Chu Lệ là một bà mối.

Thật ra tiểu quận chúa xinh đẹp đáng yêu tuyệt trần, tính tình dịu dàng sáng sủa, làm sao Hạ Tầm không thích? Nhưng hắn biết mình đã có thể thất, với gia thế thân phận Mính Nhi, tuyệt đối không thể có thể chịu thiệt, mà hắn có thể có con, trách nhiệm gánh trên vai, không thể dễ dàng hành động theo cảm tính, không quan tâm, cho nên dùng lý trí áp lực cảm tình, hắn căn bản không dám phóng túng tràn lan.

Giờ phút này, nghe hoàng đế nguyện ý làm mai cho hắn, tâm đề phòng của Hạ Tầm rốt cuộc đã mở ra, mừng đến cười ngoác cả miệng, lập tức dập đầu nói: "Thần... Đa tạ bệ hạ thành toàn!".

Một đầu dập xuống dưới này, hắn cũng là thật tâm thực lòng, tuyệt không nửa điểm qua loa, nhưng... Vĩnh Lạc hoàng đế lại xấu hổ, ấp a ấp úng nói: "Khụ, trẫm... Làm mai cho ngươi cũng không sao, ban hôn cho ngươi cũng không quan hệ, chỉ là, trẫm... Trẫm còn có một yêu cầu quá đáng, chỉ cần ngươi đồng ý, việc này coi như hoàn mỹ, cần chính là ngươi".

Hạ Tầm ngẩn ngơ, ngẩng đầu lên nói: "Bệ hạ muốn thần đáp ứng chuyện gì?".

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 467

Yến Không Hảo Yến.

"Ý tốt của Hoàng Thượng, thần vô cùng cảm kích. Nhưng yêu cầu này, thần không dám đáp ứng!".

"Không dám?".

"Vâng!".

Hạ Tầm trầm giọng nói: "Cũng không phải là không thể, thực sự là không dám! Thần thì không quan trọng, hai vị hiền thê từ xưa đến nay. Tử Kỳ ân ái với thần, bởi vì bị người trong nhà cản trở, lại bất kể thân phận, theo thần xuôi nam, may mắn Thái tổ hoàng đế bệ hạ khai ân, ân chuẩn để ta mang thân phận Phóng sứ trở về Sơn Đông, trải qua bao khó khăn, lúc này mới được cao đường nàng đồng ý.

Vũ Phi là hậu nhân Trần quận Tạ thị, tuy gia đạo nhà thần lúc trước bị sa sút, cũng không từ hôn, về sau, từng có từng vị quý nhân cực cao, muốn lập nàng làm thiếp, cũng bị nàng cự tuyệt, nàng đối với thần không khác gì vàng ròng, trong trắng như băng tuyết!".

"Người nọ là ai?".

Chu Lệ trong lòng tò mò, đừng xem hắn ngồi trên ngựa chiến cả đời, giết người như không, thật ra lúc nhàn hạ lại là người mê xem hát, trong thân thể không thiếu tế bào lẵng mạn, một tiếng này thiếu chút nữa hỏi ra miệng.

Chỉ là... Dương Húc đang nói dõng dạc, hỏi như vậy tựa hồ không lịch sự, cho nên đành phải cưỡng chế nén lòng hiếu kỳ xuống.

Hạ Tầm tiếp tục nói: "Từ lúc thần thuần phục bệ hạ đến nay, độc thân ở Kim Lăng, làm hại các nàng lang bạc kỳ hồ, đơn độc trên đảo, hai nàng lại thủy chung không oán không hận thần, nếu thần vì quận chúa mà quên mất tình vợ chồng hoạn nạn, không chỉ nói người trong thiên hạ

chế nhạo, chính bản thân thần cũng xem thường chính mình, cổ nhân nói, nghèo hèn biết lòng nhau, cho dù cám bã cũng có thể ăn. Dù có thánh chỉ của bệ hạ, thần giấu giếm được thiên địa quỷ thần, cũng không thể gạt được lương tâm mình!".

"Đứng núi này trông núi nọ, có mới nới cũ, người như vậy, bệ hạ có để hắn vào mắt hay không?".

"Bệ hạ, đây là yêu cầu quận chúa đưa ra sao?".

Chu Lệ ỉu xỉu xỉu, hắn có thể nói thế nào, cũng không thể nói là hoàng hậu của ta chặn ngang một cước? Ài! Con không dễ lo, lão bà cũng không dễ lo!

Hạ Tầm quả quyết nói: "Quận chúa thân phận cao quý, với tình hình Dương Húc, xác thực không trèo cao được, thần tự mình hiểu, cho nên không dám có suy nghĩ không phải! Việc này, xin bệ hạ không cần nhắc lại!".

Chu Lệ chịu hắn trách móc, tuy lời hắn nói đã tận lực uyển chuyển, trên mặt vẫn có chút không nhịn được, nhưng... Đây là việc nhà người ta, hắn là hoàng đế cũng không thể bắt buộc người ta gả đi.

Chu Lệ đành phải nói: "Việc này, tạm thời bỏ qua, Ừm, không đề cập tới, không đề cập tới...

"Tạ ơn Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng không có việc khác phân phó, thần... Xin cáo lui".

Chu Lệ khoát khoát tay, Hạ Tầm khom người lui ra ngoài. Chỉ là khi quay người lại, một nụ cười tự giễu xuất hiện trên khóe miệng của hắn: "Hạ Tầm! Ngươi thật đúng là khốn kiếp! Lòng tham không đủ, còn mong chờ tiểu quận chúa người ta... Ừm! Tiểu quận chúa hoạt bát đáng yêu, dung mạo uyển mị, động lòng người... Là thân phận gì? Người ta không so đo chút nào đến ở nhà ngươi? Si tâm vọng tưởng, tự rước lấy nhục".

Chu Lệ ngắm bóng lưng hắn, ngượng ngùng, cảm giác mình rất không có mặt mũi.

Ngay từ đầu hắn đã cảm thấy làm như vậy thật không có hậu, ngươi xem... Người ta liền trở mặt đó? Chuyện này căn bản không cần quản! Nhớ ngày đó Hán Quang Vũ đế Lưu Tú làm như vậy, Đường Thái Tông Lý Thế Dân cũng làm như vậy, kết quả như thế nào? Ồ! Khoan hãy

nói, hai người kia đều cũng lâm vào cảnh khó sử, có lẽ chỉ có quân vương trong mơ mới có thể nhàn rỗi không có chuyện gì, can thiệp chuyện thần tử lấy lão bà... Trò chuyện tự an ủi, trò chuyện tự an ủi!

Lúc này, một tiểu tử môi hồng răng trắng, hai mắt linh động sôi nổi chạy đến, cố sức bay qua cánh cửa cao cao, vừa vào cửa đã phát ra âm thanh bập bẹ gọi: "Hoàng gia gia! Hoàng gia gia ôm! Hoàng gia gia cho ăn điểm tâm".

Chu Lệ xem xét, lập tức chuyển giận thành vui, bước nhanh nghênh đón, mở hai tay ra nói: "Ai ui, tiểu tôn ta tới rồi, ha ha ha, mau để gia gia ôm một cái".

Phía sau, Chu Cao Sí cố sức hoạt động thân hình mập mạp, kêu lên: "Chiêm Cơ, Chiêm Cơ, con chậm một chút, đừng quấy, đừng quấy hoàng gia gia!".

Chu Lệ tươi cười chân thành ôm lấy đại cháu nội, hung hăng hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nói với Mộc Ân: "Nhanh lên, nhanh lên, đem một hộp điểm tâm cho tôn nhi ta!".

Quay đầu trông thấy đứa con vịn khung cửa rảo bước tiến vào cửa điện, một đôi mày rậm của Chu Lệ nhất thời nhíu lại.

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng!".

Chu Cao Sí cúi người thi lễ, Chu Lệ Ừm một tiếng, hơi cau mày hỏi: "Thời gian gần đây, việc học như thế nào?".

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần ngày gần đây đang đọc Trung Dung... Mỗi lần có nghi hoặc, cần phải tham thảo cùng thị giảng, thỉnh giáo tiên sinh, không dám bỏ bê việc học. Mỗi ngày sau giờ ngọ, còn phải tập viết một canh giờ".

"Ừm, vi phụ tìm sư phụ cho ngươi, đều là người học vấn uyên bác, phẩm hạnh đoan chính, có thể tin tưởng. Ngươi cần kính trọng vâng theo, chú ý lễ đệ tử, người này nặng đạo sùng nho, không thể có tự trọng hoàng tử".

"Phụ hoàng giáo huấn rất đúng, nhi thần rõ ràng!".

Đây là phụ tử, ngươi hỏi ta đáp, có bài bản hẳn hoi.

Từ xưa đến nay, cha đối với trưởng tử vẫn nghiêm khắc hơn, phụ tử này thì càng như thế, hoàng thứ tử Chu Cao Hú từ nhỏ ở trước mặt phụ thân đã quen ăn to nói lớn, Chu Lệ tập mãi thành thói quen, ngược lại còn biểu hiện yêu mến đứa con không tuân thủ quy củ này, thật ra đối với trưởng tử, những quy củ quá mức nghiêm khắc của nhà giàu kia cũng không quan trọng lắm, cần học chính là cha nghiêm con hiếu.

Chu Lệ Ừm một tiếng, thấy đứa con chạy theo tôn tử đến đây, chạy được vài bước như vậy, trán đã thấy mồ hôi, thân thể này thật sự là quá hư nhược, trong lòng càng không vui, thực sự không đành lòng trách móc hắn nặng nề, nhân tiện nói: "Nhìn ngươi toàn thân đầy mồ hôi, đi ngồi một chút đi, ta chơi cùng tôn tử".

"Vâng, nhi thần tuân mệnh!".

Chu Cao Sí đặc biệt câu nệ khi ở trước mặt lão tử, vội vàng đi về một bên, Chu Lệ liếc mắt nhìn hắn, lại nhớ tới việc lập thái tử vừa mới nghị luận với Hạ Tầm: "Đạt đó mà nhìn", trong lòng không khỏi động, phân phó nói: "Vi phụ mệt mỏi, tấu chương còn chưa phê chuẩn xong, ngươi giúp vi phụ xem, tuyển ra việc quan trọng trước, đặt ở một bên, lát nữa vi phụ sẽ phê duyệt".

"Vâng, nhi thần...".

Chu Cao Sí đang muốn hỏi phụ hoàng muốn xem tấu chương phương diện nào trước, Chu Lệ đã mặt mày hớn hở nói với hắn bảo bối: "Đi, gia gia đưa con đi chơi".

"Gia gia, con muốn ăn điểm tâm!".

"Tiểu quỷ thèm ăn, không ăn điểm tâm sẽ không nghĩ đến gia gia hả?".

"Nghĩ gia gia!".

"Ha ha, vậy là tốt rồi, nội thị lấy điểm tâm đi, đi, chúng ta đi dạo chơi ngự trì trước, chỗ đó mới thả không ít loại cá quý báu, đặc biệt xinh đẹp, thích câu cá không? Chúng ta đi câu cá nào...

Một già một trẻ, cao hứng bừng bừng đi rồi, Chu Cao Sí bất đắc dĩ, đành phải đi đến bên cạnh ngự tòa, y theo tiêu chuẩn của mình, tiến hành tuyển chọn từng cái một.

Qua hơn một canh giờ, Chu Lệ bế Chu Chiêm Cơ trở lại, Chu Cao Sí vội vàng đứng dậy

chào đón: “Phụ hoàng...

Chu Lệ vội hỏi: “Nhỏ giọng chút, Chiêm Cơ mệt nhọc, đã ngủ trong ngực phụ thân mất rồi, ha ha, ngươi nhanh ôm nó trở về nghỉ ngơi một chút, nhớ lấy tay áo che đầu, tránh bị dính gió”.

Chu Lệ cẩn thận giao cho đứa con, Chu Cao Sí ôm con trong ngực, không cách nào thực hiện đại lễ, đành phải khom người, liền ôm đứa con ngọt ngào thiếp đi về hậu cung.

Chu Lệ trở lại ngồi xuống bên cạnh ngự án, Mộc Ân vội vàng bưng chén trà lên, Chu Lệ uống. Trà còn trông thấy nước, tấu chương phê duyệt đã chia hai chồng, một chồng đặt ở bên phải ngự án, dùng ngọc chặn giấy đè nặng, trước mặt lại có một ít chồng, chắc là tấu chương đứa con cố ý lấy ra để xử lý đầu tiên.

Chu Lệ mở tấu chương ra, cũng không nhìn kỹ, chỉ vội vàng mang một phần để lại một bên, chốc lát sau liền đem tấu chương đứa con cố ý chọn lựa ra nhìn qua một lần, tấu chương Chu Cao Sí tuyển ra, đều là liên quan đến nông tang, công thương, thuế má, lao dịch và giúp nạn thiên tai, thủy lợi, phương diện biên chế đồn điền, Chu Lệ nhẹ nhàng gõ mặt bàn, trên mặt dần dần lộ ra vẻ mỉm cười, trầm tư chốc lát, rồi lại khe khẽ thở dài...

Buổi tối, Hạ Tầm đúng hẹn đi tới phủ Định Quốc Công.

Từ Cảnh Xương nghe Hạ Tầm tới, đích thân ra nghênh đón, vô cùng.

Cao hứng đưa hắn đi vào phủ.

Hạ Tầm cười nói: “Định Quốc Công quá khách khí, những ngày này mọi người đều mời, quá nhiều lần, có phần ăn không tiêu, nếu không phải Định Quốc Công ngươi mời, hôm nay Dương mỗ tuyệt đối không xuất mon”.

Từ Cảnh Xương cười nói: “Tân đế đăng cơ, triều cương vừa lập, sự tình nghênh đón tiệc tùng tất nhiên phải có, hôm nay tại hạ thiết yến, khoản đãi nói chuyện đều là bằng hữu rất là hợp ý, tất cả mọi người là người nhã nhặn, sẽ không quá mức, bức Phụ Quốc Công uống rượu”.

“A? Định Quốc Công mời người nào vậy?”.

Từ Cảnh Xương hơi cười: “Ha ha, Quốc Công vừa thấy liền biết!”.

Bước vào phòng khách, một chú lùn trước mặt liền dẫn đầu chào đón, mặt mày hớn hở, quay đầu vái chào: "Phụ Quốc Công, Đại Thân mỏi mắt chờ mong, cuối cùng người cũng đã tới rồi!".

Những lời này phát ra làm cả sảnh đường cười to, thế là mọi người đều tiến lên đón chào, Hạ Tầm tập trung nhìn vào, đứng trước mặt đúng là Thủ phụ nội các Giải Tấn, đại bộ phận tiếp theo cũng nhận thức được, Hàn Lâm viện Thị Giảng, Nội các học sĩ Dương Sĩ Kỳ, Hàn Lâm viện Thị Độc, Nội các học sĩ Hoàng Hoài, ngoài ra còn có Dương Vinh. Nội các học sĩ, bốn người đã đến đây.

Trong mấy người kia, được xưng tụng hảo hữu, Giải Tấn là một, lúc Yến vương Chu Lệ đăng cơ, Dương Vinh nhắc nhở hắn đến Hiếu lăng trước cũng coi như một người, người khác chỉ là giao tình hời hợt. Dương Vinh vốn tên là Dương Tử Vinh, thật ra Dương Vinh này, vẫn là Chu Lệ bỏ chữ "tử" đi, ban tên cho chữ, trong nội các, cũng là đại thần rất được coi trọng. Ngoài ra, còn có Trương Ngọc con trai Trương Phụ, Hộ bộ Hữu Thị Lang Hạ Nguyên Cát.

Hạ Tầm đầy bụng hoang mang, nhất nhất chắp tay đáp lễ, đột nhiên phát giác còn có người ở phụ cận, ở giữa tiệc rượu không đi ra nghênh đón hắn... Hạ Tầm xem xét, không khỏi cả kinh.

Đứng ở trước bàn tiệc, người mỉm cười nhìn về phía hắn, thân rộng thể béo, thần thái an tĩnh, đúng là hoàng trưởng tử Chu Cao Sí, Hạ Tầm vội tiến lên tham kiến, lúc này trong lòng đã hiểu tất cả, đừng nhìn Chu Cao Sí không hành động gì, lúc hắn bất động thì không sao, đột nhiên động, liền bày ra tiệc phô trương như vậy, xem ra đối với việc tranh thái tử, hắn cũng không phải vô tri vô giác.

"Thần, Dương Húc, bái kiến đại điện hạ!".

"Ha ha, Phụ Quốc Công miễn lễ, miễn lễ, mau mau đứng dậy" Chu Cao Sí mỉm cười nhấc nhấc tay, không cho Hạ Tầm thi lễ: "Hôm nay, là Cảnh Xương mời khách, ta cũng không xưng vương gia, chỉ dùng thân phận biểu huynh của Cảnh Xương để dự tiệc, Quốc Công, ngàn vạn lần không nên khách khí, nếu không, Cao Sí thật sự là giọng khách át giọng chủ!".

"Đúng vậy, Phụ Quốc Công, hôm nay Định Quốc Công mời khách, đều là bằng hữu tính tình hợp nhau, không cần phải nói tôn ti thế gia" Người này im ắng đứng ở phía sau Chu Cao Sí nửa bước, Hạ Tầm ngay từ đầu chỉ nghĩ thị vệ Chu Cao Sí, không chú ý hắn, hắn vừa nói

lời này, Hạ Tầm mới nhận ra người đó là ai: “Trịnh Hòa!”.

Những người ở đây, Trịnh Hòa này xem như có chức vị thấp nhất, nhưng Trịnh Hòa xuất hiện, ý nghĩa là đại diện cho một thế lực? Hạ Tầm đột nhiên cảm giác được, bữa cơm hôm nay, chỉ sợ không đơn giản.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 468

Tình Quyết.

"A, Trịnh công công!".

Mặc dù Hạ Tầm tận lực che giấu, vẫn lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trịnh Hòa mỉm cười, nói: "Phụ Quốc Công đối với một nhà Hoàng Thượng, là mấy lần cứu mạng, nương nương một mực ghi nhớ trong lòng. Chỉ là hôm nay không thể so với lúc trước, nếu nương nương thiết yến, chuyên vì đáp tạ Quốc Công, sợ sẽ gây nghị luận không tốt trên triều. Hôm nay, đại điện hạ ngẫu nhiên nói với nương nương, Định Quốc Công muốn mở tiệc chiêu đãi Phụ Quốc Công, ta được nương nương phân công, mượn rượu Định Quốc Công, đáp tạ phụ Quốc Công".

"Không dám, không dám, đây đều là việc thần tử phải làm, nương nương quá ưu ái".

Miệng Hạ Tầm đầy vẻ đáp tạ, trong lòng dĩ nhiên rõ ràng, Hoàng hậu nương nương ý nghiêng về phía Đại hoàng tử, hôm nay phái Trịnh Hòa, không phải vì đáp tạ ân cứu mạng gì, hiển nhiên là muốn lôi kéo mình, hiệu lực cho Đại hoàng tử. Cho dù không phải vì lý do này, cũng là nhắc nhở mình không được can dự vào, để nhị hoàng tử sử dụng.

Mọi người đều ngồi xuống, mặc dù nói hôm nay là gia yến, không cần phân tôn ti cao thấp, nhưng ai có thể chiếm ghế đầu tiên trước mặt Chu Cao Sí. Trải qua mấy lần nhường nhịn, liền để cho Chu Cao Sí ngồi trên cùng, Hạ Tầm và Từ Cảnh Xương một trái một phải, theo thứ tự xuống dưới, chính là Nội các thủ phụ Giải Tấn và các quan viên, Trịnh Hòa tất nhiên là phải ngồi ở vị trí cuối, đừng xem hắn có thanh danh hiển hách, ở trước mặt một số triều thần, phẩm trật của hắn hôm nay hiển nhiên là thấp nhất.

Chu Cao Sí rất thân thiết với Hạ Tầm, xác thực không phải là giả, nhưng ngôn ngữ trong lúc đó, vẫn để lộ ra ý tứ mời chào, chỉ là nói hơi mờ mịt, ví dụ như "Quốc Công đang lúc tráng niên, tương lai còn rất nhiều việc, nên lập nhiều công huân cho triều đình" Một loại lời nói, trong lời nói mơ hồ lộ ra ý tứ mời chào, một khi mình làm Thái tử, sẽ đem danh lợi mua

chuộc lòng người, nhưng lời nói khéo đưa đẩy mười phần, cho dù lan truyền ra ngoài, cũng là hoàng tử khen ngợi và biểu dương đối với trọng thần, cánh tay đắc lực trong triều, người khác không tìm ra cái gì sai.

Hạ Tầm vốn có chút khẩn trương không khỏi trầm tĩnh lại, Chu Cao Sí hàm súc như vậy, không có đưa vấn đề trần trụi đặt lên trên mặt bàn, hắn sẽ không bị buộc tỏ thái độ tại chỗ, từ đó cũng có thể dùng chút ngôn ngữ ngoại giao khéo đưa đẩy để ứng đối. Nhưng Trịnh Hòa xuất hiện, vẫn cho hắn rung động tương đối lớn.

Dùng bản tính tính tình Từ Hoàng hậu, đối với trưởng tử cá tính chuyện trầm ổn, đôn hậu thành thật này hiển nhiên thiên vị hơn một ít, hơn nữa Tĩnh Nan bốn năm, mẫu tử ở Bắc Bình đồng cam cộng khổ, bởi đó càng sủng ái Chu Cao Sí hơn, thật sự rất bình thường. Nhưng Hoàng hậu phái Trịnh Hòa tới, rõ ràng chính là đại biểu tâm nàng ý, hiển nhiên, nàng không chỉ thiên vị trưởng tử trên mặt cảm tình, hơn nữa còn tốn công lao, trên lập trường tranh giành ngôi vị thái tử, nàng đã xác định đứng ở bên đứa con lớn nhất.

Hạ Tầm rất rõ ràng vị trí Từ Hoàng hậu ở trong lòng Chu Lệ, Từ Hoàng hậu thời Vĩnh Lạc hoàng đế, giống như Mã Hoàng hậu trong thời Hồng Vũ Hoàng đế, lực ảnh hưởng là mười phần to lớn, tuy chỉ ở trong hậu cung không được can dự việc nước, Từ Hoàng hậu đưa ra lập trường của mình cho hoàng đế thấy, Chu Lệ cũng không có khả năng không lo lắng ý kiến Hoàng hậu.

Đạo Diễn đâu? Ngoại trừ Từ Hoàng hậu, vị cao tăng phật môn vừa là thầy vừa là bạn cũng là một người ảnh hưởng lớn nhất đối với hoàng đế, nếu hắn cũng đứng ở bên Chu Cao Sí... Xét thấy điều này, Hạ Tầm cũng không thể xác định được ai là người chiến thắng, thái độ cũng hơi hàm hồ.

Rượu qua ba tuần, Từ Cảnh Xương liền sai vũ kỹ ca múa trong nhà ra trợ hứng rượu, nhìn một đoàn ca múa, Hạ Tầm hơi mót, liền xin lỗi một tiếng về phía Chu Cao Sí, đứng dậy được người dẫn đi nhà xí. Hạ Tầm vừa mới đi, Từ Cảnh Xương liền tiến đến bên tai Chu Cao Sí, nói nhỏ nói: “Biểu huynh, Phụ Quốc Công thái độ ám muội, thủy chung không chịu nói rõ ủng hộ hay không, cái này...”.

Chu Cao Sí mỉm cười, nhỏ giọng đáp: “Cảnh Xương, không nên gấp gáp, Phụ Quốc Công dĩ nhiên là thân phận cao quý, hôm nay ta chỉ là một hoàng tử, phong không thể phong, thưởng không thể thưởng cho hắn, hắn có thể có thái độ như thế, đã là đáng quý. Không thể bức bách

quá mau, nếu bữa tiệc rượu hôm nay, có thể làm lòng hắn hơi sinh do dự, sẽ không đi về phía Nhị đệ, vậy là đủ rồi!".

Từ Cảnh Xương thấy thần sắc Chu Cao Sí thong dong, chắc cũng không vội, đành phải bất đắc dĩ ngậm mồm.

Trên chính trị, tuy có kinh nghiệm ma luyện, nhưng có một số việc, cũng cần chú ý thiên phú, Chu Cao Sí chính là người rất có thiên phú chính trị. Hắn biết mình không được phụ thân yêu mến lắm, nếu quá mức lôi kéo triều thần, làm phụ thân phật ý, biến thành chuyên quyền. Hắn là hoàng trưởng tử, chiếm ưu thế trời ban, lại có mẫu thân sủng ái, chỉ cần không có thiếu sót lớn, phụ thân sẽ không thể làm gì hắn.

Cho nên, hắn muốn hết sức tranh thủ, là khiến cho triều thần giữ gìn trung lập, việc này cũng dễ dàng được triều thần tiếp nhận, có thể làm ra ít tác dụng, phụ thân đang độ tuổi xuân, còn nhiều thời gian, cần gì buộc quần thần bày tỏ lập trường.

Công tâm mà nói, Chu Cao Sí xác thực là tính tình trầm ổn, bản tính đôn hậu, nhưng thành thật không có nghĩa là không có dục vọng, không có tính tình, không có tâm kế. Hắn một mực cẩn thận, hiếu kính cha mẹ, quan tâm huynh đệ, nhưng phụ thân lại cứ thích Nhị đệ, thái độ ác liệt đối với hắn. Mặc kệ hắn cố gắng cỡ nào, công lao cỡ nào, luôn luôn không làm phụ thân vui, hắn làm sao không có oán khí.

Hắn là thế tử, Thái tử vốn nên chính là hắn, hôm nay phụ hoàng chậm chạp không lập Thái tử, khiến cho các thần tử nghị luận, rất nhiều người đều trông chừng đứng về phía Nhị đệ, đem hắn đặt vào một hoàn cảnh khó xử, để người chê, để người cười nhạo, hắn làm sao không phẫn nộ. Nhưng hắn tinh tường, ưu thế của mình là ở chỗ hoàng trưởng tử, hôm nay yếu thế, hoàn cảnh của mình xấu là do không có phụ hoàng thiên vị.

Bởi vậy, hắn không thể như Nhị đệ không kiêng nể gì cả, càng không thể như Nhị đệ, dùng thủ đoạn trần trụi lung lạc quần thần, việc Chu Cao Hú có thể làm được, huynh trưởng hắn lại làm không được. Hắn chỉ có thể không kiêu ngạo không siểm nịnh, không tức không giận, khiến cho cán cân dịch chuyển, đảo hướng một chút về phía mình.

Nhưng, Từ Cảnh Xương nhiệt tình như vậy, Chu Cao Sí vẫn rất cảm động, hắn ở trong vố thần không có bao nhiêu ảnh hưởng, Trương Phụ miễn cưỡng xem như một người, Từ Cảnh Xương xem như một người, nhưng hai người này đều là thừa hưởng chức vụ, trước mắt ở

trong quân còn không có lực ảnh hưởng, đây cũng là nguyên nhân hắn công khai lộ mặt lần thứ nhất, liền kiệt lực tạo áp lực về phía Hạ Tầm.

Hạ Tầm nhìn như phương diện nào cũng đều dính vào, phương diện nào cũng đều không sâu, nhưng hắn giờ đây đã có Song Tự vệ, coi đây là lô cốt đầu cầu, bước đầu tiên bắt đầu giao thiệp với quân giới. Hắn còn trẻ, ai biết năm năm sau mười năm sau, hắn sẽ đi được bao xa? Những lão tướng mang binh kia và Nhị đệ có tình đồng chí, tranh thủ không được, giờ đây hắn chỉ có thể ra tay về phía Hạ Tầm, sợ uy nghiêm phụ thân, thủ đoạn còn phải ôn hòa.

Hắn cũng không dễ dàng đâu.

Hắn vỗ vỗ bả vai Từ Cảnh Xương, cúi người qua, mỉm cười nói: "Có một số việc, một chút thì có thể, hăng quá hóa dở!".

"A! Quốc Công!".

Hạ Tầm trở về, đúng lúc bắt gặp tiểu quận chúa Mính Nhi.

Quả nhiên là tình cờ tốt, Từ Cảnh Xương mời khách ở trung đình, các nữ quyến ở hậu trạch, trước mắt đèn mới rực rỡ lên, tiểu quận chúa lại xuất hiện ở chỗ này.

Hạ Tầm lại sợ gặp Mính Nhi, lần trước sau khi vừa hôn nàng ở trên cầu, thường thường không kìm lòng được liền nhớ tới nàng, theo lý thuyết, hắn không phải người giỏi trong tình trường, việc mây mưa cũng chưa trải qua ít, không có lý nào lại bởi vì một tiểu nha đầu trẻ trung như vậy mà vẫn nhớ mãi không quên, nhưng tiểu nha đầu này hàng ngày vẫn chui vào trong đầu hắn.

Nhưng, ý nghĩ kỳ quái này, lại bị buổi nói chuyện của Chu Lệ đánh tan. Đúng vậy, tiểu quận chúa có lẽ là thật sự hắn, nhưng với thân phận quận chúa, há có thể để nữ nhân khác chia xẻ tôn vinh và danh phận thê tử với nàng. Hạ Tầm lạnh tâm, vốn cũng không để nó nảy sinh một chút ảo tưởng, cũng đã tan vỡ hoàn toàn, lại vì Mính Nhi yêu cầu ngang ngược như vậy mà lòng càng thêm không vui.

Trông thấy Mính Nhi xuất hiện, Hạ Tầm đầu tiên là khẽ giật mình, sắc mặt lạnh xuống, hắn chắp chắp tay, cứng ngắc nói: "Quận chúa!".

Mính Nhi rất vui vẻ, tâm nguyện sẽ được đền bù, được cùng người trong lòng ở chung một

chỗ, loại vui mừng toát lên trên thể xác và tinh thần nàng, đến nỗi nàng gần đây rất mơ màng, vậy mà xem nhẹ sự lạnh lùng trên mặt Hạ Tầm. Nàng vui mừng nghênh tiếp nói: "A, biết hôm nay Cảnh Xương mời người uống rượu, nhưng không biết ngươi cũng tới!". Nói xong liền phất phất tay về phía nô bộc, gia phó vội vàng biết điều rời đi.

Hạ Tầm cười nhẹ một tiếng nói: "Quận chúa còn có việc sao, nếu không có việc gì, Dương mỗ trở về trên tiệc đây".

Mính Nhi ngẩn ngơ, rốt cuộc phát giác có điều không ổn, nàng xem xem sắc mặt Hạ Tầm, cẩn cẩn thận thận hỏi: "Ngươi tức giận hả?".

Hạ Tầm lạnh lùng thốt: "Ta không thể tức giận sao?".

Trong mắt Mính Nhi mang theo một chút hoang mang: "Ai chọc giận ngươi vậy?".

Hạ Tầm nói: "Quận chúa đã biết rõ còn cố hỏi làm gì!".

"Hả?".

Mính Nhi nhíu lông mi thanh tú, kinh ngạc nói: "Ngươi muốn nói, là do ta?".

Hạ Tầm lạnh giọng nói: "Nhận được quận chúa ưu ái, Dương Húc cũng không phải là người ý chí sắt đá, sao có thể không hề xem xét? Nhưng làm gì được, gặp nhau muộn, Dương mỗ dĩ nhiên đã có thể thất. Hơn nữa, Dương mỗ không muốn làm người lang tâm cẩu phế chi, giáng chức thê làm thiếp, chỉ vì cưới vợ quận chúa. Quận chúa thân phận cao quý, Dương Húc xấu hổ, là không trèo cao nổi!".

Mính Nhi hơi không dám tin tưởng mình lỗ tai, rụt rè hỏi: "Ngươi, ngươi đang nói gì vậy?".

Hạ Tầm phẩy tay áo một cái, liền cất bước đi, ống tay áo mang theo một cơn gió nhẹ cuốn tới trên người Mính Nhi, lại giống một thanh chùy năng ngàn cân, bỗng chốc tử đánh nát tâm can nàng. Mính Nhi môi trắng bệch, đột nhiên quát: "Dương Húc, ngươi đứng lại đó cho ta!".

Hạ Tầm đứng lại, cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng hỏi: "Quận chúa còn có gì phân phó?".

Mính Nhi từng bước đi qua, đi đến trước mặt hắn, mặt đối mặt nhìn hắn, hai con ngươi lập

lòe lệ quang: “Ngươi, nói ta tự cho mình cao quý? Ngươi, nói ta bức ngươi giáng chức thê làm thiếp?”.

Thân thể nàng lạnh run lên, nước mắt như trân châu cuồn cuộn rơi dọc theo gò má: “Dương Húc, trong mắt ngươi, Từ Diệu cẩm ta tệ đến như vậy sao? Được, đây là ta tự làm tự chịu, ai kêu ta thiếu tự trọng! Ta.

Không nên làm vậy!”.

Nước mắt óng ánh rơi xuống trước ngực, giống như một cây kim đâm vào lòng Hạ Tầm, trong rung động và sợ hãi, nhớ lại từ lúc quen biết Mính Nhi đến nay, bản tính nàng, cách nàng làm người. Hạ Tầm đột nhiên ý thức được, có khả năng mình đã phạm vào một chuyện sai lầm: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ... Không phải ngươi nói ra với Hoàng thượng?”.

Mính Nhi ngửa cổ lên, cố chấp nói: “Ai nói không phải? Chính là ta nói!”.

Hạ Tầm cười khổ nói: “Quận chúa, cô đừng trách móc. Lúc ấy, lúc ấy ta vừa nghe, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nhất thời hồ đồ, cũng không nghĩ nhiều”.

Mính Nhi ngắt lời nói: “Cho nên, Từ Diệu cẩm ta ở trong lòng ngươi, biến thành nữ tử xấu xa không chịu nổi như vậy, thật không? Không sai, ta tự cho mình cao quý! Cao quý này, không phải gia thế cha mẹ cho! Không phải địa vị Trung Sơn vương phủ! Cao quý này, là một nữ hài nhi được dạy dỗ! Từ Diệu cẩm tuy bướng bỉnh, thực sự vẫn còn được dạy môn quy! Từ năm tuổi, ta đã có hai mẹ giáo dưỡng, mỗi ngày dạy bảo ta, một nữ hài nhi cần làm gì, cái gì không thể làm! Mười hai tuổi, ta mỗi ngày vào cung tiếp nhận nữ quan dạy bảo, học tập cử chỉ, hiểu biết pháp luật!”.

Nàng càng nói càng thương tâm, lệ tuôn cuồn cuộn, nghẹn ngào nói: “Cao quý này, là một nữ hài nhi gia kiêu ngạo và rụt rè, danh phận và trong sạch! Nhưng vì ngươi, tất cả những thứ này ta đều không để ý, ta bỏ đi tôn nghiêm và kiêu ngạo của một nữ hài nhi, hèn hạ như bụi cát, chỉ vì để ngươi niềm vui, đổi lấy chính là hèn hạ như vậy? Dương Húc, ngươi tốt! Ngươi rất tốt!”.

Nàng giơ lên bàn tay, tát bốp một cái, in trên mặt Hạ Tầm, Hạ Tầm bị đánh đến ngây người.

“Ta hận ngươi, ta hận ngươi cả đời!”. Nước mắt Mính Nhi chứa đựng lời nói, quay người

chạy vội đi.

Hạ Tầm ngơ ngác đứng ở đàng kia, một chút cảm giác say đều bị đánh tỉnh. Nhìn Mính Nhi đang vung lệ mà đi, đến dũng khí đuổi theo hắn cũng không có.

Trong cung Không Ninh, Từ Hoàng hậu đang lau nước mắt muội muội, nhìn mà đau lòng! . Nàng cũng chỉ vì ý định có lòng tốt lo nghĩ cho chung thân muội muội, ai biết... Sẽ để việc này biến thành kết cục như vậy? Buổi tối hôm qua, đã bị trượng phu dạy bảo một trận, sáng sớm hôm nay, muội muội lại mang bộ mặt này đến đây.

Từ Hoàng hậu dỗ muội muội nói: "Mính Nhi, muội đừng khóc. Là tỷ tỷ sai rồi, tỷ tỷ vốn định cho muội gả đi có được phong cảnh tượng quang, đỡ để người khác nói ra nói vào, đều là tỷ tỷ không tốt, nhất thời váng đầu...".

"Không quan hệ đến tỷ tỷ! Ta biết tỷ tỷ là vì muội!".

Mính Nhi lại ngượng ngùng nói: "Ta hận tên khốn kiếp kia! Hắn tự cho mình là đúng! Bởi vì hắn không phải! Hắn tự cao tự đại! Hắn không có lương tâm!".

Nghe muội muội nói lời có chút tính tình trẻ con, Từ Hoàng hậu không nhịn được, muốn cười một tiếng, nhưng nàng không dám cười, tiểu muội này ngoài mềm trong cứng, nếu cười ra tiếng, hậu quả sẽ không chịu nổi. Từ Hoàng hậu vội vàng khuyên nhủ theo ý tứ muội muội: "Đúng đúng, tiểu tử Dương Húc này không phải thứ gì tốt, không hay ho gì, ta không chấp nhặt với hắn, chuyện này, cũng là tỷ tỷ suy nghĩ không chu toàn, lại để cho tỷ phu ngươi đi hòa giải, nhìn xem có thể vẫn hồi hay không".

"Vãn hồi gì?".

Mính Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, kiên quyết nói: "Từ Diệu cẩm muội cho dù không gả ra được, cũng không có chút quan hệ nào với hắn! Không cần phải nhắc tới hắn trước mặt muội!".

Từ Hoàng hậu vội vàng sửa lời nói: "Được được được, tỷ tỷ giúp muội tuyển vị hôn phu vừa lòng đẹp ý, nhân phẩm tướng mạo, đều gấp trăm lần Dương Húc hắn!".

Mính Nhi lắc đầu nói: "Muội không cần, muội không muốn ở Kim Lăng".

Từ Hoàng hậu luống cuống, liền vội vàng hỏi: "Vậy muội đi đâu?".

Mính Nhi tinh thần chán nản, buồn bã nói: “Tỷ, muội muốn đi Phượng Dương, đến đó, về nhà, ở một đoạn thời gian”.

Từ Hoàng hậu thở phào một cái, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, ôn nhu nói: “Cũng tốt, đi ra ngoài giải sầu, chút nữa, ta gọi Cảnh Xương đưa muội đi”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 469

Tú Tài Kiếm, Võ Sĩ Đao.

Một đội kỵ mã chạy tới bờ sông Hoài, trước miếu phu tử, một con thuyền hoa ngừng lại bên bờ sông.

Thuyền hoa rất lớn, ba tầng lâu, mái cong vểnh lên, xa hoa, phảng phất như một tòa nhà có thể di động, làm cho người vừa thấy đã kinh ngạc.

Trên biển treo "Kinh Diễm Lâu", hơn nữa thuyền hoa lớn bực này chính là độc nhất trên sông Tần Hoài, cho nên đến cờ hiệu cũng không cần đánh.

Hạ Tầm ghìm ngựa xem xét tường tận, đây chính là địa phương Chu Cao Hú mời khách sao? So với sư huynh vẫn còn ôm đàn tỳ bà, Chu Cao Hú này thật là sảng khoái hơn nhiều, vị Nhị điện hạ này chẳng những công khai dùng danh nghĩa của mình phát thiệp mời ra, hơn nữa thời gian còn định dưới ban ngày ban mặt, là loại khí thế đường đường chính chính, so với Chu Cao Sí mạnh hơn không phải một bậc.

Trước mắt mặc dù đã đầu mùa đông, nhưng trên sông Tần Hoài lại như mùa xuân, hoa lan hoa hồng, chim kêu vượn hót. Tuy Kinh Diễm Lâu này không phải nổi tiếng dưới mười lầu sáu Kim Lăng, nhưng danh khí cực tốt, cho dù là ở triều đình cố đô kim phấn phồn hoa, Kinh Diễm Lâu cũng là nơi phần đông vương tôn công tử phú thương đi ra đi vào.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỗ này là giành cho người đẳng cấp cao. Chỗ này để cho lão ông uống rượu, không chừng có thể luận vài câu văn, ngâm hai thủ thơ cùng lão gia tiến sĩ cử nhân tú tài, một tiểu nha hoàn áo xanh bình thường tùy ý ca múa một phen, không chừng sẽ có một vũ đạo phong cách quý phái, cô nương chỗ này có khả năng không phải người đẹp nhất trên sông Tần Hoài, nhưng luận tài hoa, chắc chắn là có một không hai trên Tần Hoài.

Bởi vậy, không chỉ nói những thư đồng làm khách kia, quý nhân đi vào thì gọi món ngon mỹ nhân, đánh đàn thưởng nguyệt, danh sĩ quét tuyết pha trà, chính là những kỹ nữ đã từng bay tới bay lui trong đống hoa hoa công tử kia, thỉnh thoảng cũng nguyện ý đến nơi này đến tiêu

dao một phen, loại địa phương này mới đại biểu cho phong nhã, mới đại biểu cho thưởng thức.

Hạ Tầm dò xét thuyền hoa một phen, vừa xuống ngựa, chợt nghe móng ngựa gấp gáp, lại là vài người cưỡi tuấn mã chạy đến như bay, ghìm ngựa dừng lại trước mặt, hai bên đối mặt với nhau, ngước nhìn lên, người đến đúng là Kỳ Quốc Công Khâu Phúc.

Hai bên hơi sững sờ, trên mặt Hạ Tầm liền chậm rãi hiện lên vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng chắp tay nói: "Khâu lão tướng quân, đã lâu không gặp!".

Sắc mặt Khâu Phúc hơi trầm xuống, chỉ nhún hai chân, một câu cũng không nói, nhảy xuống ngựa.

"Ha ha, Khâu công, việc này ngươi làm không đúng rồi!".

Chu Cao Hú đang đem hai người ra ngoài đón chào, cử động này đều nhìn ở trong mắt, lập tức cao giọng nói. Hôm nay, Chu Cao Hú đổi một thân mang phục tiêu sái, đầu đội mũ quấn khăn vàng, mặc áo bào màu trắng, bước chậm đi xuống thuyền hoa, tướng mạo nguyên bản oai hùng bất phàm, giơ tay nhấc chân đều mang theo vài phần khí thế phiêu dật nho nhã.

Chu Cao Hú tay trái một người, tay phải một người, kết nối Khâu Phúc và Hạ Tầm với nhau, cười ha ha nói: "Khâu công còn vì chuyện hai tiểu nhân Trịnh Kinh Lịch, Tạ Thiêm mà trách tội Phụ Quốc Công sao? Nhưng việc này chỉ có Khâu công ngươi không phải, tình hình ngày đó, Tiểu vương có nghe thấy, tình cảnh như vậy, đổi lại Khâu công ngươi, có thể chịu được sao? Phụ Quốc công cũng chỉ là không thể không làm thôi, bằng không mà nói, ngươi nghĩ Phụ Quốc Công chịu đắc tội lão nhân ngươi sao, có phải vậy không, Phụ Quốc công".

"Điện hạ gọi thần là Văn Hiên được rồi, trước mặt điện hạ, thần cũng.

Không dám để hai chữ Quốc Công này ngoài miệng".

Hạ Tầm cười nói với Chu Cao Hú, lại nhìn Khâu Phúc vẫn trầm mặt bên kia nói: "Dương Húc và Khâu lão tướng quân quen biết đã lâu, có chuyện gì không thể thương lượng, nếu lúc ấy Khâu lão tướng quân ở trong phủ đô đốc, Dương Húc làm sao có thể tự chủ trương? Đương nhiên, lão tướng quân ở đấy, cũng sẽ không dung túng tiểu nhân quấy phá, nhưng làm gì được, lúc ấy lão tướng quân đang ở phần đất bên ngoài, không biết bao lâu mới có thể trở lại kinh, trước mắt bao người, Dương mỗ cũng không có lựa chọn nào khác".

Chu Cao Hú cười nói: “Nhìn xem, ta đã nói rồi, Văn Hiên không phải không để Khâu công ngươi vào mắt, mà là tình thế bất đắc dĩ. Hai vị xưng thần cùng một điện, đều là công thần triều đình, theo lý phải hòa thuận hữu hảo, đồng lòng hiệu lực vì triều đình, vì hai đại thần tiểu nhân cấu kết, vơ vét tài sản mà gây bất hòa, chẳng phải làm cho người khác đau lòng?”.

Khâu Phúc vuốt vuốt râu mép, hừ lạnh một tiếng nói: “Sau khi Lão phu trở lại kinh, thực sự không thấy hắn đến bồi tội!”.

Đây là hành động chịu xuống đài, Hạ Tầm lập tức thuận theo, cười hì hì nói: “Lão tướng quân đây chính là trách oan Dương Hú, Dương Húc cũng không phải không chịu bồi tội với lão tướng quân, thật sự là tính lão tướng quân nóng như lửa, một thân oai vũ, sợ lúc đến cửa phủ ngươi, cơn giận của lão tướng quân còn sót lại không tiêu, dùng quả đấm nói chuyện, thân cốt Dương Húc lại ăn không tiêu!”.

Khâu Phúc nghe xong lại hừ một tiếng, giống như cười mà không cười, sắc mặt cứng ngắc hòa hoãn lại chút ít, Chu Cao Hú mỉm cười nói: “Người thường nói, trong bụng Tể tướng có thể để thuyền, hai vị Quốc Công chắc không thể tôn quý hơn so với Tể tướng? Việc nhỏ bực này, không cần phải để ở trong lòng, hôm nay Tiểu vương làm chủ, chúng ta đến họp mặt. Nếu cơn giận của Khâu công còn sót lại chưa hết, lát nữa rót cho Văn Hiên nhiều hơn mấy chén, chúng ta so sánh tửu lượng, ha ha ha, mời hai vị!”.

Chu Cao Hú cầm lấy cánh tay hai người hồ, nhiệt tình kéo lên thuyền.

Trên thuyền có âm thanh ti trúc nhã nhạc mơ hồ truyền lại, vừa lên trên thuyền, thanh âm càng rõ ràng, đợi ba người vào buồng nhỏ trên tàu, thấy thuyền hoa rộng rãi như trong điện, hai hàng thiếu nữ tuổi trẻ, dao động bước đi, tay áo vung lên, hai chân đạp trên mặt thảm mềm mại, đang nhẹ nhàng nhảy múa. Buồng nhỏ trên tàu, hai bên buồng, bày một vài chiếc bàn nhỏ, sau bàn có mấy người ngồi rải rác, đàm tiếu nói chuyện, mười phần náo nhiệt.

Chu Cao Hú nói: “Được rồi, hai vị khách quý cuối cùng đã đến!”.

Mọi người đều đứng dậy chào đón, Hạ Tầm dời mắt quét tới, chỉ thấy Thành Quốc Công Chu Năng, Phò mã Vương Ninh, Hồ Quan, Phú Dương hầu Lý Nhượng, Đô sát Ngự sử Trần Anh, cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ Kỷ Cương đều đến đây, hôm nay tất cả những quan viên này đều ăn mặc y phục hàng ngày, ngoài ra còn có vài vị đại nhân không quen thuộc lắm, nhìn cử chỉ dáng đi của bọn hắn, đều là bộ dáng oai hùng vũ phu, chắc là tướng lãnh đã từng mang

binh.

Trong nội tâm Hạ Tầm không khỏi có chút buồn cười, nhân vật hai vị hoàng tử này lôi kéo thật đúng là khác nhau hoàn toàn, người Chu Cao Sí mời không phải Học sĩ thì chính là Ngự sử, Thị Lang, toàn một loại quan văn, mà nhân vật Chu Cao Hú mời không phải vố tướng thì chính là công hầu huân khanh. Nếu nói đến văn thần, chỉ có một văn thần ai cũng không dám gặp mặt, ai cũng không muốn thân cận, Trần Anh.

Hai bên đều cho rằng mỗi người một chiến hào sẽ không xảy ra xung đột, có thể tiến hành lôi kéo, chỉ có chính mình, đây là ưu thế, nhưng cũng là hoàn cảnh xấu, một chuyện không tốt, vậy cũng không phải người nhìn xa trông rộng.

“Đến đây, mọi người ngồi, không cần phải dùng những lễ nghi phiền phức của đám văn nhân kia!”.

Chu Cao Hú cười sảng khoái, bảo mọi người nhập tọa. Hắn là tướng lĩnh mang qua binh, nói chuyện đều dùng đến thanh âm to, sạch sẽ gọn gàng. Đợi mọi người đều ngồi xuống, hắn liền vỗ tay sai người đưa món ăn lên, từng món ngon mỹ vị lập tức được một đám nữ nhân xinh đẹp mang lên. Những nữ nhân này đều là mỹ nhân Giang Nam chân chính, tư thái yểu điệu, dung mạo thanh tú, mặt mày ngũ quan chưa chắc là tuyệt sắc cấp một, nhưng mỗi người lại thanh lệ ưu nhã. Một vòng eo nhỏ xíu gập lại, cánh tay mềm mại trắng trẻo gọn gàng bày khay chia thức ăn, động tác đều được huấn luyện chuyên nghiệp, chỉ nhìn thôi đã làm người cảm thấy vui vẻ.

“Các vị!”.

Đợi rượu và thức ăn đưa lên xong, đám thị nữ sai vặt đều đứng hầu hạ một bên, nhã nhạc bên cạnh cũng chuyển thành nhu hòa, Chu Cao Hú liền đứng lên trước, giống như một mãnh hổ vồ mồi, một đôi mắt sáng ngời quét qua mọi nơi, dùng thanh âm vang dội hữu lực nói: “Gần đây trong kinh đồn đãi lộn xộn, nghị luận về việc phụ hoàng ta lập Thái tử. Tin tưởng các vị đại nhân cũng nghe thấy việc này, cho nên hôm nay Tiểu vương thiết yến mời, không khỏi đã âm thầm suy đoán, lo sợ bất an!”.

“Ha ha Tiểu vương tính tình sảng khoái, đem lời này nói trước, miễn cho mọi người không thể an tâm uống rượu!”.

Chu Cao Hú ưỡn ngực, nói: “Hôm nay mời các vị, đều là bằng hữu tính tình hợp với Tiểu

vương, vì sao mở tiệc chiêu đãi các vị? Vì bốn chữ tính tình hợp nhau! Rượu gặp tri kỷ ngàn chén không say, muốn uống rượu, tự nhiên muốn tìm người hợp ý nói chuyện, về phần nghị luận trong kinh, việc lập thái tử, hôm nay Tiểu vương cũng muốn thổ lộ cối lòng với các vị hảo hữu tri giao, miễn cho việc bị người khác không ngừng phỏng đoán.

Trên Tiểu vương có huynh trưởng, nhân từ hữu ái, đạo đức tài hoa, chính là một nhân tuyển thái tử quốc gia, Cao Hú cũng vui lòng phục tùng huynh trưởng. Nhưng mà, thân thể huynh trưởng ta suy yếu, nắm giữ triều chính, trị giang sơn, sợ khó gánh trách nhiệm này. Bốn năm nay, tướng sĩ Tĩnh Nan ta tử thương vô số, mới có cục diện hôm nay, giang sơn không dễ cầm trong tay, sao có thể không quý trọng?

Tiểu vương quang minh chính đại, có thể bị người nói ra nói vào, nhưng huynh đệ nhường nhau, đó là tư tình, việc liên quan đến thiên hạ, chính là công nghĩa. Đang mang giang sơn xã tắc, tư tình bản thân, phải đặt ở một bên trước. Nếu phụ hoàng ta thực sự muốn tuyển thái tử, như vậy, vì thay phụ hoàng lo âu, vì giang sơn xã tắc không dễ có được này, Cao Hú không nhường việc nhân đức cho ai, muốn tranh một trận!".

Mấy vị vố tướng dẫn đầu nâng chén nói: "Điện hạ, có những lời này của ngươi, mạt tướng chân thành ủng hộ điện hạ, lên núi đao xuống biển lửa, cũng không chối từ!".

Phò mã Vương Ninh vuốt râu cười nói: "Điện hạ thật sự là người nói chuyện sảng khoái! Bốn năm Tĩnh Nan này, hơn trăm trận chiến lớn nhỏ, điện hạ lúc nào cũng là mũi nhọn xông vào trận, lập nhiều chiến công hiển hách, hôm nay bệ hạ ngồi trên giang sơn, công lao của Nhị điện cực kỳ lớn, thân thể đại điện hạ yếu, có tật trong người, công bằng mà nói, xác thực không thể làm thái tử, nếu bệ hạ thực sự muốn lập thái tử, như vậy thần cũng sẽ ủng hộ Nhị điện hạ".

Hạ Tầm không ngờ Chu Cao Hú lại không kiêng nể gì cả, ở trước mặt mọi người nói ra mong muốn trong lòng, tuy lời nói uyển chuyển, nhưng dã tâm đã lộ ra, không khỏi thầm giật mình, Thành Quốc Công Chu Năng là người lão luyện thành thục hạng, trong mắt cũng lộ ra chút dị sắc. Mắt hổ Chu Cao Hú quét qua, hai tay hơi ép xuống, ngừng thanh âm mọi người, mỉm cười nói: "Trong thiên hạ, là đất của vua, dân của vua, chẳng lẽ vương thần, nói ủng hộ, ta và ngươi đều là thần tử, người vĩnh viễn ủng hộ đều chỉ có một, đó chính là phụ hoàng ta!

Hành vi Cao Hú hôm nay, không phải kéo bè kết phái, cũng không phải mưu đồ làm loạn! Muốn tranh sao, cũng bất quá là tranh thủ tâm ý phụ hoàng thôi, Cao Hú thích rõ ràng rành

mạch, che che lấp lấp chỉ có đàn bà làm, hơi bị khinh thường, nói rõ luôn, Cao Hú chỉ hy vọng nếu phụ hoàng ta thực sự muốn lập thái tử, lúc hỏi chư vị đại nhân, những người nào cảm thấy Cao Hú còn có thể làm thái tử, xin hãy nói tốt vài câu cho Cao Hú".

Chu Cao Hú nâng chén nói: "Cao Hú tuyệt không mua được chư vị đại thần ý. Ha ha, có lẽ cũng không có người cho rằng, chỉ một tiệc rượu, có thể mua được chư vị đại nhân phải không? Ha ha, tốt lắm, nói rõ ra, mọi người sẽ không cần tự suy đoán, tâm thần có chút không tập trung? Vậy chúng ta có thể an tâm uống rượu, hôm nay chúng ta thoải mái chè chén, chỉ nói gió trăng, không nghị quốc sự, không say không về! Trần Ngự sử!".

Trần Anh lên tiếng đứng dậy, chắp tay nói: "Có thần".

Chu Cao Hú chỉ vào hắn cười nói: "Trần Ngự sử làm người vô cùng công chính nghiêm minh. Hôm nay, xin mời Trần Ngự sử làm giám rượu, ai phạm vào quy củ, phạt ba chén rượu!".

Trần Anh cười hì hì lên tiếng, nói với mọi người: "Tất cả mọi người nghe kỹ, hôm nay điện hạ nói lời này, dừng ở đây. Mọi người thoải mái chè chén, chỉ nói gió trăng. Ai nghị luận quốc sự nữa, phải phạt rượu".

Mọi người cười vang, hào khí nghiêm túc bị quét sạch.

Hạ Tầm chú ý, vừa rồi Chu Cao Hú mặc dù nói rất trịnh trọng, nhưng lời này đã nói rõ, hắn quả nhiên không đề cập tới nữa, trên tiệc, Chu Cao Hú tùy ý đàm tiếu, dùng bát lớn uống rượu, quả nhiên là vô cùng thoải mái, do đã nhập tiệc, chắc chắn là đem chủ đề hoàn toàn đặt sang một bên, cũng không nghị luận, cũng không bức bách người khác tỏ thái độ thuần phục, rất có khí khái cầm được cũng buông được.

Cái đó và loại muốn nói không dám nói, hàm hàm hồ hồ nói rồi lại sợ người khác không rõ cẩn cẩn thận thận của đại ca hắn hoàn toàn khác nhau, Khâu Phúc hôm nay tới: "Kinh Diễm Lâu", bị hắn nói vài ba lời hời hợt mà bỏ qua hiềm khích với mình, rồi đến quá trình hắn cho mọi người thấy cõi lòng, hoàn toàn chính là một hình tượng lòng bằng phẳng, trời quang trăng sáng.

Hạ Tầm âm thầm cảm khái, hai người huynh đệ này thật sự hoàn toàn khác nhau. Chu Cao Sí tựa như một tú tài cầm kiếm, Chu Cao Hú tựa như một thanh đao võ sĩ.

Kiếm tú tài treo ở bên hông là một đồ trang sức, treo trên tường là một đồ trang sức, cho dù rút ra, vẫn là một trang sức như trước, chỉ làm cho người ta tăng thêm một loại khí chất nho nhã, do đó, đến cuối cùng, chú ý của mọi người sẽ chỉ là người kia, không phải là kiếm của hắn.

Mà đao võ sĩ lại khác, dù hắn còn đang ở trong vỏ, cũng đằng đằng sát khí, một khi ra khỏi vỏ, hào quang càng bắn ra bốn phía, mặc cho ai cũng không dám khinh thường mũi nhọn lộ ra, đao được cầm trong tay người, chú ý của người khác vẫn là đao, mà không phải là người cầm đao.

Nhân cách mị lực như vậy, xác thực càng hấp dẫn người khác hơn so với Chu Cao Sí. Dù là Hạ Tầm đã hạ quyết tâm không đếm xỉa đến, nhìn cử động Chu Cao Hú hôm nay, trong tâm lại âm thầm chuyển động, có phần thân cận hơn.

Tiệc rượu mở ra, nhã nhạc bên cạnh cũng liên tục hoạt động, tiêu địch tỳ bà tấu lên cùng một chỗ, thanh âm cao vút, nhưng tuyệt đối không chói tai, thanh âm uyển chuyển, mười phần êm tai. Trước có nữ ca "Kinh Diễm Lâu" giọng hát uyển chuyển, vừa ngâm lại hát, lại có vũ nương y phục rực rỡ nhẹ nhàng nhảy múa, mọi người buông lỏng tâm sự, tận tình hưởng lạc.

Một lát sau, nhạc khúc đột nhiên biến đổi, tràn đầy phong tình nước khác, yết cổ tỳ bà, hồ cầm khương địch, phảng phất làm cho người ta đặt mình trong đại mạc thảo nguyên, hai tiểu mỹ nhân ăn mặc diễm lệ, tư thái thướt tha, một đoạn cơ bụng tuyết trắng uyển chuyển, trên mặt lại che khăn mềm mại, mái tóc màu vàng, nhẹ nhàng đi vào, mọi người lập tức kinh ngạc, tiểu mỹ nhân dị vực bực này ở Kim Lăng cũng không nhiều, thanh âm mọi người đang đàm tiếu uống rượu nhất thời thu lại, đều nhìn về hướng các nàng.

Kỷ Cương mỉm cười, dùng thanh âm giới thiệu không lớn không nhỏ, lại đủ để cho tân khách cả sảnh đường nghe rõ ràng: "Hai tiểu mỹ nhân này là chính người Quy Tư, mọi người đều biết, từ sau khi quốc gia cổ Quy Tư diệt vong, người Quy Tư chính thức cho dù ở Tây Lương cũng không thấy nhiều, huống chi là xử nữ mỹ mạo như vậy. Ha ha, đây đều là Khương tướng quân hao tổn tâm cơ vơ vét đến tặng cho Nhị điện hạ, vũ đạo nước khác, phong tình khác, mọi người cứ thưởng thức!".

Ý ở ngoài lời, mọi người vừa nghe đã hiểu, nhưng giờ đây cũng không vội vã thưởng thức, ánh mắt mọi người đều bị phong tình hai tiểu mỹ nhân dị quốc này hấp dẫn.

Người Quy Tư, là thuộc chủng người Nhã Lợi An, tóc vàng mắt xanh, màu da trắng tinh.

Nhưng bởi vì các nàng sống lâu ở Tây Vực, thói quen trang điểm như người dân tộc Hồi Hột, cho nên tóc vàng lúc này đều làm rối loạn, kết thành một bím tóc, đầu đội vương miện nhỏ, mặc váy gấm giày đồng, phụ trợ thêm chút phấn, mỹ lệ động lòng người.

Trên mặt tuy che lụa mỏng, nhưng một đôi mắt to màu xanh nước biển, đầu lắc, cổ chuyển động, có một loại vũ mị yêu dã khác, dù là các vị quen nhìn gái đẹp, cũng không nhịn được...

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 470

Vâng! Chủ Nhân.

"Cô cô, Hoàng hậu nương nương không phải nói muốn chọn cho cô cô một người ưng ý sao. Lại nói tiếp, cô cô cũng đến tuổi hứa hôn, nên lo lắng chung thân đại sự. Có Hoàng hậu nương nương xuất đầu, cô cô nhất định có thể tìm lang quân vừa lòng đẹp ý, đây là ý tốt của Hoàng hậu nương nương, cô cô cần gì phải đi 'Quy viên', dựa vào chất nhi xem, cô cô vẫn nên ở lại trong kinh thành, nếu nương nương thật sự tìm được nhân tuyển phù hợp, cô cô cũng có thể lặng lẽ nhìn xem".

Phu nhân Định Quốc Công đuổi theo sau Mính Nhi, không ngừng khuyên bảo.

Tuy tuổi nàng còn lớn hơn so với Mính Nhi, nhưng chồng của nàng lại là cháu ruột của Từ Mính Nhi, đây mới thực là trưởng bối nhà mình, cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể kém. Nhưng bởi vì tuổi nàng còn lớn hơn so với Mính Nhi, chuyện hai người luôn luôn giống như tỷ muội, cho nên lúc này nói là việc hôn nhân trưởng bối nhà mình, thực sự không cảm thấy có gì không ổn.

"Ai muốn tỷ tỷ xen vào việc của người khác, ta lấy chồng hay không đó là việc của ta!".

Mính Nhi nghiêm mặt, thu thập hành lý nói: "Xảo Vân, ngươi nhanh nhẹn lên, ta lên trên xe chờ ngươi".

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Mính Nhi nói với phu nhân Định Quốc Công: "Ngươi đừng quản chuyện này nữa, ta đi Quy viên giải sầu, ngắn thì nửa năm, lâu là một năm, khi nào thì trở về thì tính!".

"Cô cô, cô cô!".

Từ Mính Nhi nâng cao bộ ngực nhỏ lên, ủng thô nhỏ rung động đạp bành bạch xuống đất, như một con khổng tước kiêu ngạo đi ra ngoài.

Phu nhân Định Quốc Công khó hiểu, lẩm bẩm: "Đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ cô cô và Hoàng hậu nương nương đã cãi nhau?".

"Mỹ nhân vũ như liên hoa toàn, thế nhân hữu nhãn ứng vị kiến. Cao đường mãn hồng cù du, thí vũ nhất khúc thiên hạ vô. Thử khúc hồ nhân truyện nhập hán, chư khách kiến chỉ kinh thả thán. Mạn kiểm kiều nga tiêm phục nùng, khinh la kim lũ hoa thông lung. Liễu quần chuyển tụ nhược phi tuyết, tả toàn hữu toàn sinh toàn phong. Tỳ bà hoành địch hòa mộc táp, hoa môn sơn đầu hoàng vân hợp. Hốt tác xuất tắc nhập tắc thanh, bạch thảo hồ sa hàn phúng phúng. Phiên thân nhập phá như hữu thần, tiền kiến hậu kiến liễu địa tân. Thủy tri chư khúc bất khả bỉ, thải liên lạc mai đồ chiêu nhĩ, thế nhân học múa chỉ là múa, tư thái sao có thể được như thế...".

Không thể tưởng được, Trần Anh luôn luôn cũ kỹ nghiêm chỉnh, cũng là một người thương hoa tiếc ngọc, mắt thấy hai tiểu mỹ nhân tóc vàng nhẹ nhàng nhảy múa, đại khái là uống quá mấy chén, hào hứng quá đáng, hắn lại vỗ tay theo khúc nhạc, cao giọng ngâm một bài thơ.

Vừa dừng múa, thơ Trần Anh cũng khó khăn lắm mới ngâm xong, mọi người liên thanh trầm trồ khen ngợi, Hạ Tầm ngạc nhiên liếc nhìn hắn, cười nói: "Thì ra Trần Ngự sử luôn luôn nghiêm túc ngay ngắn cũng là con người tao nhã như vậy, ha ha, người là mỹ nhân, thơ là thơ hay, thơ như mỹ nhân, mỹ nhân như thơ, đúng là hai thứ hỗ trợ, hai vị tiểu mỹ nhân, nên kính Trần Ngự sử một ly mới đúng".

Những quan viên khác đều hỗ trợ, liên thanh phụ họa không ngừng.

Hai mỹ nhân Quy Tư hiển nhiên là hiểu được tiếng Hán, các nàng dừng múa, đang tiến lên hướng Chu Cao Hú tham bái, nghe thấy lời Hạ Tầm nói, một đôi mắt đẹp liền nhìn về phía chủ nhân mình, Chu Cao Hú mỉm cười đưa tay, hai tiểu mỹ nhân lập tức một người cầm bình, một người nâng chén, nhẹ nhàng bước liên tục, chậm uốn éo eo mảnh, chân thành đi về trước bàn Trần Anh.

Trần Anh được yêu mà sợ, vội vàng đứng dậy tạ ơn Chu Cao Hú, tiếp nhận chén rượu từ trong tay mỹ nhân mềm mại như cây cỏ, tiểu mỹ nhân khác rót đầy rượu, giơ chén lên liền uống sạch bằng một ngụm.

Chén kia hơi lớn, rượu này vừa xuống dưới bụng, nét mặt già nua của Trần Anh không khỏi hồng lên, hai tiểu mỹ nhân hé miệng cười, lại cúi đầu về phía hắn, liền muốn khoan thai lui ra.

Chu Cao Hú đột nhiên cười nói: "Mỹ nhân này rất đẹp, Trần Anh ngâm thơ rất hay, Văn Hiên bình luận được cũng tốt, phải mời rượu một ly!".

Hai nữ hài nhi nghe vậy, một đôi mắt to có thể nói liền liếc nhìn Chu Cao Hú, hơi lộ ra ý hỏi thăm, hiển nhiên là không hiểu Văn Hiên chủ nhân nói là ai.

Chu Cao Hú cười nói: "Làm sao, không biết Văn Hiên là người phương nào? Ha ha, cả sảnh đường đều là quý nhân, hai người các ngươi tự đi chọn, người nào phong lưu phóng khoáng, để cho nữ hài nhi động tâm nhất, đó chính là Văn Hiên".

Hai nữ hài nhi nghe vậy, một đôi mắt liền chớp động, tất cả mọi người mỉm cười, có người tự nhận tuổi tác tướng mạo, phong lưu phóng khoáng, có thể để cho mỹ nhân tâm động, càng lặng lẽ đứng thẳng lên eo, nâng chén, làm ra trạng thái tao nhã.

Lại nói, trong mọi người đang ngồi, nam sĩ anh tuấn tiêu sái có ba người, một là Hạ Tầm, hai người khác chính là Vương Ninh và Hồ Quan. Hai vị này đều là mỹ nam tử được tuyển ra, là rể hiền hoàng gia.

Vương Ninh là người thứ nhất bị bài trừ, bởi vì tuổi hắn hơi lớn một chút, hơn ba mươi tuổi, đúng là lúc nam nhân thành thục, mị lực hấp dẫn nữ hài tử nhất, nhưng những năm này Vương Ninh sống an nhàn sung sướng, thân thể đã bắt đầu mập ra.

Còn lại hai người cũng chỉ có Hồ Quan và Hạ Tầm, hai người kia chẳng phân biệt được cao thấp, hai tiểu mỹ nhân Quy Tư nhìn quanh, có phần khó có thể xác định. Hồ Quan cũng nhân cơ hội ưỡn ngực, một đôi mắt sắc không ngừng lưu luyến trên bộ ngực đầy đặn của hai tiểu mỹ nhân tóc vàng. Hạ Tầm chỉ hơi cười, cầm đũa gắp món ăn, bộ dáng dường như cực kỳ lạnh nhạt đối với trò chơi này.

Hai tiểu mỹ nhân nhìn hai bên một chút, đột nhiên lầm nhầm đối đáp hai câu, dùng ngôn ngữ quê quán tất cả mọi người nghe không hiểu, liền khoan thai bước về phía Hạ Tầm.

Các nàng mặc dù không phân ra được cao thấp về tướng mạo hai nam nhân này, lại nhớ rõ mới vừa rồi là quan nhân này đang lúc dùng bữa dẫn đầu ồn ào bắt các nàng mời rượu, cho nên người này có khả năng rất lớn là "Văn Hiên", hai cô gái mười phần cơ linh, một bên uyển chuyển bước chân đi về phía Hạ Tầm, lỗ tai ánh mắt lại đồng thời nghe ngóng, nhìn phản ứng người bên ngoài.

Vừa thấy mọi người vỗ tay cười to, hai nữ hài nhi liền biết mình suy đoán không sai, liền cười xinh đẹp về phía Hạ Tầm, quỳ xuống trước bàn hắn, một người nâng chén, một người rót rượu, sau đó mắt to vũ mị hơi hướng lên, cánh tay dâng rượu. Nếu nói vừa rồi đối với Trần Anh, hai tiểu mỹ nhân Tây Vực này vẫn chỉ là cười theo chức nghiệp, trong lúc trông thấy Hạ Tầm thật sự có vài phần ý tứ thưởng thức hàm xúc, vui vẻ ngọt ngào thì càng đậm vài phần.

Hai tiểu mỹ nhân vừa đến phụ cận, một luồng mùi vị hương cỏ ngâm quần áo liền xông vào mũi. Hạ Tầm cũng không nhịn được, chăm chú nhìn lại, hai hồ cơ này mặt che lụa mỏng, nhìn không thấy toàn cảnh, nhưng mặt mày có thể nhìn ra được, lông mi đen sẫm sáng sáng, chỉ dùng dịch nước Áo Tư Man để tô vẽ lông mày, cho nên vừa đen lại sáng, nồng đậm rậm rạp, một đôi mắt xanh như biển, một loại lực hấp dẫn rất khác lạ.

Lúc này, tay ngọc thon thon, đang đem chén nâng đến trước mặt hắn. Bàn tay trắng nõn như ngọc bích, móng tay tô màu nước biển, tựa như một đóa hoa tươi tách ra, một chén rượu trên bàn tay, thành một giọt sương sớm óng ánh sáng long lanh trên cánh hoa, càng thêm ngon miệng. Cái gì gọi là tú sắc có thể ăn được, tất cả chính là để miêu tả cho trường hợp này, Hạ Tầm liền cũng ha ha cười, tiếp nhận chén, sảng khoái uống.

Chu Cao Hú cười nói: “Văn Hiên hôm nay uống rượu, một chén này, uống vô cùng sảng khoái, ha ha, xem ra, muốn Văn Hiên uống nhiều, còn phải có tiểu mỹ nhân hầu hạ mới được!”.

Khâu Phúc rất không vui: Bà nội nó chứ, tiểu tử này vừa mới mời rượu ta, nói hắn tửu lượng kém, mới chỉ uống nửa chén, tốt! Tiểu mỹ nhân mời rượu, hắn uống hết?

Khâu Phúc bưng chén rượu lên, xông lại, nâng cốc về phía bàn Hạ Tầm, một đống râu ria xồm xàm, mặt vừa đen vừa lớn giống như Trương Phi, âm thanh thô ráp nói: “Đến đây! Lão Khâu uống ba chén với ngươi!”.

Sịt sịt sịt.

Hạ Tầm say.

Rót rượu, chính là truyền thống tốt đẹp của chúng ta. Nếu uống rượu là một đám quân nhân, muốn không say càng khó như lên trời.

Hạ Tầm phải để người đưa rời thuyền, một người duy nhất không say là Chu Cao Hú, thứ

nhất là vì tửu lượng của hắn quả thật không tệ, thứ hai cũng là bởi vì... Không ai dám rót rượu cho hắn.

Chu Cao Hú mỉm cười đưa khách nhân xuống lầu, Hạ Tầm chắp tay về phía Chu Cao Hú nói: "Nhị điện hạ, thần... Cáo từ".

Chu Cao Hú cười nói: "Văn Hiên say, bộ dáng như vậy làm sao cưỡi ngựa được, ở đây bản vương có chuẩn bị xe kiệu, đến đây, đưa Phụ Quốc Công về phủ".

"Dạ!".

Gia tướng Hạ Tầm vốn đã chào đón, Chu Cao Hú ngoắc một cái, một cỗ xe ngựa cực kỳ hào nhoáng dưới cây liễu bên bờ sông liền chạy tới, hai gia nô áo xanh mũ quả dưa đỡ Hạ Tầm, giúp hắn đi lên. Màn kiệu vừa nhếch lên, mùi thơm thảo dược ngâm quần áo liền lại xông vào mũi, Hạ Tầm tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong xe bố trí như một căn phòng sang trọng, hai thiếu nữ mặt đeo khăn mỏng đang ngồi bên trong.

Vừa thấy hắn tiến đến, hai thiếu nữ liền song song đi đến, chân chạm đất, âm thanh kiều mị nói: "Chủ nhân!". Nói là Hán ngữ, thoáng mang theo chút làn điệu dị quốc, không phải tiêu chuẩn, nhưng thanh âm lại rất dễ nghe.

"A! Sai rồi, sai rồi...".

Đầu óc Hạ Tầm choáng váng xoay người, gia nô Chu Cao Hú dìu hắn đi lên khẽ cười nói: "Phụ Quốc Công gia, không có sai, hai tiểu mỹ nhân này, là thị tỳ Nhị điện hạ tặng cho Quốc Công, sau này sẽ là người của Quốc Công gia, mời Quốc Công gia đến!". Hai người không khỏi phân trần, liền đẩy Hạ Tầm đi vào.

"Nhị điện hạ! Hậu lễ bực này làm sao được, kính xin điện hạ thu lại...".

Hạ Tầm cảm giác đầu lưỡi mình có phần cứng ngắc, nhưng những lời này coi như đầy đủ, mình nghe cũng rất tinh tường.

Chu Cao Hú nghe mồm miệng hắn nói không rõ vài câu gì, liền cười ha ha nói: "Ngày đó ở Bắc Bình, sau là Kim Lăng, hai lần Văn Hiên cứu mạng, Tiểu vương suốt đời khó quên, tiếc là khi đó còn trẻ, không thể báo đáp, hôm nay có được một đôi mỹ nhân, chuyển tặng Quốc Công. Hoa nở có thể rụng, không nên đợi hoa rời cành mới hái. Văn Hiên, hưởng thụ đi! Ha

ha ha ha".

Xa phu giơ roi quát: "Giá!".

Xe ngựa liền nhanh chóng phi về phía trước, xe vừa khởi động, Hạ Tầm không tự chủ được liền ngã về phía sau, chỉ cảm thấy ngồi ở một chỗ mềm mại, định thần lại, thấy một tiểu mỹ nhân Quy Tư quỳ sát ở dưới, tứ chi co lại, đem thân thể thon dài thướt tha trở thành tấm đệm. Người kia ngay ngắn ở bên vịn thân thể hắn, khó trách lần ngã này không ngồi trên mặt đất, thì ra là ngồi ở eo nhỏ mỹ nhân.

Hạ Tầm làm sao có thể coi hai người này là nô lệ để đối đãi như chủ nhân, cả kinh nhảy dựng dậy, ôi một tiếng, đầu đâm vào thùng xe, hai tiểu mỹ nhân bị dọa cho hoảng sợ. Các nàng ở Tây Vực, thủa nhỏ bị bán, sau khi lớn lên kính dâng cho quý nhân bồi dưỡng, nghe thấy nhiều những cực hình không có nhân tính kia, nếu chủ nhân bị thương, còn phải...

Hai người vội vàng đỡ Hạ Tầm đến trên ghế ngồi, liên tục sờ đầu, dùng thanh âm làn điệu dị quốc mang theo sự nhút nhát e lệ cầu khẩn.

Nói: "Nô tỳ phục vụ không chu toàn, xin chủ nhân thứ tội!".

"Không sao không sao, là ta không cẩn thận, các ngươi không cần tạ tội".

"Vâng, chủ nhân!".

Hai nữ hài nhi thở phào nhẹ nhõm, liền quỳ một chỗ theo quy củ.

Trên thân còn không dám ngồi thẳng, hai tay đặt lên đùi, phảng phất giống như một đôi mèo con, eo nhỏ nhắn trắng muốt như một quả chuối bóc dở, theo xe ngựa xóc nảy mà nhẹ nhàng lay động.

Trong xe này cũng trải thảm Ba Tư mềm mại, bằng không, xe ngựa lộc cộc, đầu gối các nàng nứt ra mất. Dù là như thế, Hạ Tầm làm sao nhìn được, đừng nói là hai người đẹp, cho dù là hai hạ nhân mặt mũi vô cùng bình thường, hắn cũng không thể tiếp nhận loại đối đãi này, nhân tiện nói: "Được rồi, các ngươi không cần phải quỳ ở đó, đến... Bên người ta ngồi xuống đi!".

"Vâng, chủ nhân!".

Hai nữ hài nhi vui vẻ đáp ứng một tiếng, một trái một phải ngồi cạnh Hạ Tầm, hai cánh tay mềm mại như ngọc, giống như bạch tuộc, rất tự giác quấn lên, ôm cánh tay Hạ Tầm vào trong ngực.

Hai mỹ nhân Quy Tư mắt xanh tóc vàng, da như băng tuyết, tất cả đều rất khác biệt, ngồi gần như vậy cũng đủ muốn chết, càng muốn chết hơn là, hai nữ nhân này dĩ nhiên đã đổi quần áo múa, giờ phút này ăn mặc càng làm người ta bốc lửa, lụa đặc biệt diễm lệ của tộc Ngột Nhân, chế thành váy dài và tay áo sa la bó chặt mở ra ở giữa cổ, cái áo bó sát người làm cho toàn bộ thân thể quyến rũ lộ hết cả ra càng thêm vẻ vũ mị, bộ ngực hõm sâu, như muốn lột quần áo ra, làm người xem kinh tâm động phách.

Hai nữ tử như vậy, còn dính sát trên thân thể, một trái một phải, ôm cánh tay hắn, đem cánh tay hắn chăm chú đặt ở bộ ngực đầy tính đàn hồi, Hạ Tầm thật sự là có phần ăn không tiêu, vội vàng lại phân phó nói: "Bản quan uống rượu quá lượng, rất nóng, nhanh vén màn lên!".

"Vâng, chủ nhân!".

Các nàng rất nghe lời, những lời này nói rõ ràng, đại khái là thói quen phục tùng. Mành nhếch lên, cảnh bên trong lộ hết ra, người qua đường thấy bọn họ, hai cô gái theo quy củ liền ôm tay cánh tay hắn ngồi xuống, không dám cử động thân thiết hơn.

Hạ Tầm thở phào một cái, thân thể thoáng nhích lại gần về phía sau, cố gắng nâng hai mắt, trong lòng đã cảnh giác hơn. Chỉ dựa vào biểu hiện trên tiệc rượu hôm nay của Chu Cao Hú, Hạ Tầm vốn mười phần thưởng thức hắn, nhưng hắn cử động đưa tặng hai người này, lại triệt để phá vỡ ấn tượng của Hạ Tầm đối với hắn.

Thời đại này, hào môn quyền quý vẫn dùng kiều thiếp mỹ tỳ, ca kỹ vũ nương tặng nhau, chính là chuyện thường xuyên để giao thiệp, Hạ Tầm đã lăn lộn một thời gian ngắn trên quan trường, đối với loại không khí này cũng có nghe thấy, về phía mình thì không có gì, nhưng, đường đường là hoàng tử, cần nịnh bợ người khác sao?

Chu Cao Hú đang lúc tuổi thanh xuân, thiếu niên hừng hực, cho dù hắn không phải mười phần yêu thích sắc đẹp, đối mặt một đôi giai nhân xinh đẹp động lòng người như vậy cũng không có chuyện vứt bỏ, hắn tặng lễ trọng như vậy, là ý kết giao tìm ủng hộ, chỉ sợ cũng không giống quan niệm đường hoàng hắn công khai nói trên yến tiệc.

Lễ thấp hơn người, tất có việc cầu!

Nhất là màn biểu diễn phía sau của Chu Cao Hú, làm Hạ Tầm càng nghĩ càng là kinh hãi, kinh hãi Chu Cao Hú nhẫn, xá, ngụy!

Một kẻ vũ phu thuần túy không đáng sợ, như Đại hoàng tử muốn kết giao quần thần, người lại khuyết thiếu nhuệ khí như vậy cũng không đáng sợ, chỉ có loại người này mới thật sự đáng sợ, loại người như hắn, ngươi không để hắn sử dụng, chính là kẻ địch của hắn, khó chơi đây!

Hai mỹ nhân Quy Tư liếc nhìn nhau, rất vui vẻ ôm chặt cánh tay Hạ Tầm hơn chút ít, các nàng phát giác, chủ nhân này dường như nói chuyện rất tốt, có thể gặp được một chủ nhân tính tình tốt, đối với thân thế vận mệnh nữ tử đáng thương bực này, không thể nghi ngờ là việc rất may mắn.

Còn đối với Hạ Tầm mà nói, lại là vận rủi đến, xe ngựa tiểu quận chúa, đang đi tới ở phía đối diện!

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 471

Họa Thủy!

"Chu Cao Hú quyết đoán như vậy, có lẽ càng dễ dàng trở thành một hoàng đế hơn so với đại ca hắn...

Hạ Tầm âm thầm suy nghĩ, trừ khi là dã tâm bừng bừng, ngay từ đầu đã có ý định biến lão bản thành một con rối do chính mình khống chế, nếu không ai không hy vọng Đại lão bản mình là người quyết đoán? Nhưng mà, vì thế mà đi thay đổi ước nguyện ban đầu?

Hạ Tầm lại không khỏi có phần do dự, hắn khe khẽ thở dài, mở mắt, liền trông thấy một cỗ xe tứ mã đi đến từ trước mặt. Ngựa là tuấn mã, xe là xe hoa, bên xe còn có thị vệ đi theo, hai mắt Hạ Tầm không khỏi nhìn nhiều, sau đó hắn thấy được một gương mặt vừa muốn nhìn lại sợ phải gặp, lúc này tuyệt đối không thích hợp để nhìn thấy: "Mính Nhi!".

Mính Nhi cũng đang nhìn hắn, rất ngạc nhiên nhìn hắn, đôi mắt càng trợn càng lớn...

"Oành!".

Cặp con ngươi sáng lóng lánh kia dấy lên hai ngọn lửa nguy hiểm, lông mi thanh tú đáng yêu đang từ từ dựng thẳng lên, giống như hai lưỡi phi đao.

Hạ Tầm tỉnh lại ngay lập tức, hắn cứng họng nhìn Mính Nhi, đột nhiên phát giác trên đùi trái có một bàn tay nhỏ bé, nhìn cũng chưa từng nhìn, vội hất ra, sau đó lại phát giác trên vai phải có cái gì đó, đầu cũng không uốn éo, vội vươn tay đẩy, tay chạm phải một thứ mềm nhũn, sau đó bên tai vang lên một tiếng kinh hô thẹn thùng.

"Xong đời rồi!".

Trong lòng Hạ Tầm kêu thảm một tiếng, hai mắt Mính Nhi trên xe đối diện bỗng dưng mở to hơn chút ít, bộ dáng gần như không dám tin.

Hai xe giao thoa qua nhau, Hạ Tầm rất ảo não: "Chết tử tế không chết, tại sao lúc này lại bị nàng bắt gặp?".

"Kỳ quái, nàng cũng không phải lão bà ta, lòng ta buồn vì chuyện gì?".

Hạ Tầm không ngừng an ủi mình, lại khó có thể dẹp loại tâm tình hối hận, bối rối.

Ở trước mặt Mính Nhi, hắn thật sự làm một dũng sĩ vì tình yêu mà không tiếc tất cả. Không phải bởi vì hắn sợ gánh chịu hậu quả của ình yêu, dũng sĩ, không phải cứ không sợ chết thì là dũng sĩ, cũng có thể là bỏ mạng. Biểu tượng dũng sĩ mặc dù giống với bỏ mạng, nhưng trong lúc hắn kiên trì làm việc lại khác. Hạ Tầm không dám nhận, thậm chí khuyết thiếu dũng khí, không phải bởi vì không thương, mà là bởi vì kính sợ, Mính Nhi có thân phận cao quý, khiến cho hắn, người đã có vợ cảm thấy tự ti.

Cho nên, lúc hắn hiểu lầm Mính Nhi, nặng nề làm tâm Mính Nhi bi thương, hắn không đuổi theo để giải thích biện bạch, mà là như con rùa đen rụt cổ lại. Đã không có kết quả, cần gì phải níu kéo cô nương nhà người ta? Đau dài không bằng đau ngắn, không bằng nhờ đó để chấm dứt, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, sớm muộn gì nàng cũng sẽ tìm được hạnh phúc và tương lai thuộc về nàng.

Nhưng, hắn không muốn bị Mính Nhi xem thường. Kết quả, ngày hôm qua vừa mới làm người ta thương tâm, hôm nay đã ôm hai cô gái xinh đẹp vào lòng, Mính Nhi sẽ thấy thế nào hắn? Hắn từ hôn là do nhớ tới ân tình cũ, là một nam nhân tốt sao? Mính Nhi chỉ biết, hắn là một người khẩu phật tâm xà, người xấu xa vô sỉ hỗn đản! Nữ nhân không quản Phụ Quốc Công hắn được, một chỗ dựa cường ngạnh như hoàng hậu, lại quản được hắn, cho nên... Hắn không tiếp thụ nàng, là vì hắn không muốn buông tha cuộc sống phóng đẵng không cấm đoán, tiêu diêu tự tại này!

"Chúa ơi...".

Hạ Tầm không kìm lòng được phát ra một tiếng rên rỉ, đổi lấy lại là hai mỹ nhân Quy Tư nhiệt tình ôm lấy.

Hai tiểu mỹ nhân ôm chặt lấy cánh tay hắn, hai cặp mắt xanh nước biển to tròn vui mừng nhìn hắn, tung tăng như chim sẻ nói: "Chủ nhân, ngươi cũng là tín đồ của Thánh A La sao?".

Hạ Tầm khóc không ra nước mắt, kết thúc, lúc này thật sự kết thúc. Đây chẳng phải là kết

quả ta hy vọng tìm được sao? Vì sao... Trong lòng.

Khó chấp nhận như vậy?

“Chủ nhân, chủ nhân.

Hai cô gái phát hiện sắc mặt Hạ Tầm có điểm khó coi, không khỏi sợ hãi.

Hạ Tầm liếc mắt nhìn các nàng, chậm rãi hỏi: “Các ngươi... Tên gọi là gì?”.

“Nô tỳ gọi là Tây Lâm”.

“Nô tỳ gọi là Nhiệt Na”.

“A! Tây Lâm, Nhiệt Na...”.

“Xin chủ nhân phân phó!”.

Hạ Tầm yếu ớt nói: “Các ngươi... Đừng ôm ta, ta nhờ các người, ngồi dịch ra một chút có được không?”.

***

Mính Nhi nắm chặt một đôi nắm tay nhỏ, cả người đều muốn tức điên lên!

“Tên kia thật vô sỉ, đại khốn kiếp! Lừa đảo, lừa đảo, lừa đảo, còn tưởng rằng hắn cải tà quy chính, nói dễ nghe như vậy! Đường hoàng như vậy! Kết quả... Kết quả, hắn...

Mính Nhi càng nghĩ càng tức giận, đột nhiên lớn tiếng quát lên: “Trở về! Đi hoàng cung!”.

“A? Quận chúa, chúng ta không đi ‘Quy viên’ sao?”.

Xảo Vân đang ghé vào một bên cửa sổ xe ngắm phong cảnh, quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi.

Hai mắt Mính Nhi phóng hỏa, phẫn nộ nói: “Không đi! Ta đi tìm tỷ tỷ, bảo tỷ tỷ tuyển cho ta, nữ, tế!”.

Xe ngựa vội vàng quẹo vào, vội vã đi về phía hoàng cung...

***

Xe ngựa ngừng ở trước cửa phủ.

Hạ Tầm đi xuống xe, cước bộ hơi dặt dẹo, nhưng đã tỉnh táo hơn nhiều.

Hắn đi nhanh vào trong phủ, hai nữ nhân Quy Tư nhắm mắt theo đuôi ở sau người.

"Lão gia đã về rồi!".

Nhị Lăng Tử nhiệt tình đón chào phía trước, sau đó rất ngạc nhiên nhìn hai nữ nhân kỳ dị sau lưng lão gia, tại sao tóc là màu vàng? Con mắt là màu xanh? Đây cũng quá dọa người đi!

"Các nàng là người nào?".

Tử Kỳ nghe thấy liền đi ra, trông thấy hai mỹ nhân dị tộc đứng phía sau Hạ Tầm, tức giận, lập tức hỏi, tư vị chua này, quả thực không khác gì một nhà bán dấm chua.

Hạ Tầm khó xử nói: "Đây là... Vũ cơ Nhị hoàng tử tặng cho ta. Các nàng... Các ngươi gọi là gì nhỉ?".

"Nô tỳ gọi là Tây Lâm, chủ nhân!".

"Chủ nhân, nô tỳ gọi Nhiệt Na!".

Lúc này, do Tiểu Địch tản bộ cùng Tạ Tạ đã đi ra từ trong hoa viên, nghe được phiên đối thoại, ánh mắt đẹp vừa chuyển, liền mỉm cười phân phó với Tiểu Địch: "Tiểu Địch, đưa hai vị cô nương đến nhà ngang phía tây kia của Dĩnh phu nhân, an bài ở lại, bảo người dưới bếp chuẩn bị nước ấm, hầu hạ hai vị cô nương tắm rửa thay quần áo. Nhớ kỹ, sau này hai vị cô nương kia, chính là người của chúng ta, không thể đối đãi giống hạ nhân".

"Vâng, phu nhân".

Tiểu Địch rất tò mò nhìn hai cô gái cổ quái này, đã nhịn không được, muốn hỏi chút gì đó, vừa nghe Tạ Tạ phân phó, vội vàng đáp ứng một tiếng, vô cùng cao hứng dẫn hai vị Quy Tư cô nương đi. Về phần ghen... Dường như từ lúc Tiểu Địch phát dục, không có tế bào nào chứa bộ phận cảm tình này, cho nên không hề ý thức.

Thấy Tạ Tạ an bài như vậy, hiển thị rõ phong phạm đại phu nhân, Tử Kỳ cũng không nên

tức giận với trượng phu nữa, bất quá vẫn là lặng lẽ oán thầm vài câu: "Ngươi hào phóng, cảm tình, ngươi có bầu, đương nhiên an tâm trong lòng...

Hạ Tầm thở phào nhẹ nhõm, đi qua đỡ lấy Tạ Tạ, ôn nhu hỏi: "Cảm giác hôm nay thế nào?".

Tạ Tạ che miệng cười nói: "Còn sớm lắm, thiếp giờ đây không có chuyện gì khác, chỉ là nghe nhiều thứ quá cảm thấy không thoải mái, không có nhiều trở ngại" Nói xong lại hỏi: "Làm sao, có điểm khó xử sao?".

Hạ Tầm gật gật đầu, sắc mặt ngưng trọng lên: "Nhị hoàng tử... Khó đối phó hơn so với Đại hoàng tử".

Nói xong, hai người đi tới bên người Tử Kỳ, Hạ Tầm thuận thế vòng tay qua vòng eo nhỏ nhắn của Tử Kỳ, Tử Kỳ làm bộ ngắt nhéo, thoáng giãy dựa vài cái, sau đó liền dịu dàng ngoan ngoãn theo hắn đi về phía trước.

Hạ Tầm cùng với các nàng chậm rãi đi về hướng hoa viên nói: "Nhị hoàng tử tặng lễ, thu cũng không phải, không thu cũng không phải, người này khí thế bức nhân".

Tử Kỳ nghe xong, cũng lập tức ý thức được, hai nữ nhân trượng phu mang về không chỉ là đơn giản như vậy, liền cảm thấy lo lắng trong lòng, quan tâm hỏi thăm: Vậy... Tướng công định làm như thế nào, là đứng ở bên đại hoàng tử, hay bên nhị hoàng tử?".

Hạ Tầm cười khổ nói: "Ta muốn đứng ở giữa".

Tử Kỳ nói: "Việc trên quan trường, ta không hiểu, nhưng mà... Ta hiểu rõ lúc bang phái giang hồ tranh địa bàn, người muốn đứng ở giữa, bình thường đều là người bị ăn sạch đầu tiên, trừ khi... Người đứng ở giữa không có ý nghĩa, căn bản không đáng để hai bên đi tranh thủ. Nếu không, một khi không có người để ngươi gia nhập trong thời khắc mấu chốt, người tọa sơn quan hổ đấu có thể làm cho thế cục nghiêng về một bên, đây là hai mặt đều không tốt được!".

Tạ Tạ cười xinh đẹp, nói: "Quan trường cũng giống như vậy, chỉ có điều tranh địa bàn lớn hơn so với bang phái giang hồ thôi".

Lông mày kẻ đen của nàng khẽ cau lại, suy tư một lúc, rồi hỏi: "Như vậy tướng công cảm

thấy, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, ai có phần thang lớn hơn?

Hạ Tầm cười cười, nặng nề nói: "Vũ Phi, ta rõ ràng ý tứ của nàng. Nhưng mà, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử giờ đây là ngang nhau, người thắng cuối cùng, đương nhiên là một người trong bọn họ, nhưng đầu nhập phụ thuộc vào người bọn họ, chỉ là một con cờ để bọn họ điều khiển, mặc dù là chọn đúng người, cũng chưa chắc có thể kiên trì đến thời khắc thắng lợi, nhất tướng công thành vạn cốt khô!".

"Thiếp hiểu!".

Sắc mặt Tạ Tạ cũng trầm trọng hơn: "Hoàng tử chiến đấu, là cơ hội, một cơ hội thăng chức rất nhanh, đồng thời cũng là một cơ hội vạn kiếp bất phục, tướng công đã là người cao nhất, thật sự không cần phải... Lẫn vào bên trong, đi theo mạo hiểm. Muốn không đếm xỉa đến, chỉ có không làm quân cờ!".

Hạ Tầm hỏi ngược lại: "Như vậy, người nào mới có thể là một con cờ không để bọn họ tùy ý bài bố?".

Tử Kỳ bật thốt lên nói: "Ta biết, có một loại người, chính là đã cường đại đến mức, chỉ cần ngươi không muốn gia nhập, bất luận người nào cũng không nguyện ý trêu chọc ngươi! Người như vậy, bọn họ tình nguyện muốn ngươi sống chết mặc kệ!".

Hạ Tầm lắc đầu, chậm rãi nói: "Nếu như chỉ là hai vị hoàng tử tranh giành, ta còn có thể miễn cưỡng không đếm xỉa đến. Vấn đề là, thế cờ càng lớn, cho dù hai vị hoàng tử cũng chỉ là quân cờ, chỉ cần rơi vào trong mắt người chơi cờ, ai có thể cường đại đến mức có thể không đếm xỉa đến?".

Tạ Tạ biến sắc, thất thanh nói: "Hoàng tử cũng là quân cờ, người nào mới là người đánh cờ? Hoàng Thượng? Còn có ai? Ai có thể đấu đá cùng hoàng đế!".

Hạ Tầm chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên trời, ý vị thâm trường.

Trời, hơi âm u, dường như sắp có tuyết rơi.

Tạ Tạ đã hiểu, nàng hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Như vậy mà nói, cũng chỉ có một biện pháp, mới có thể không đếm xỉa đến".

Tử Kỳ vội vàng hỏi: "Biện pháp gì?".

Tạ Tạ nói: “Quân vương thích đùa giỡn, bố cục rất lớn. Người đang ở ngoài bố cục, tất nhiên có thể không đếm xỉa đến”.

Tử Kỳ vội la lên: “Ai da, ngươi đừng nói mù mờ như vậy được không? Tướng công ở trong thành Kim Lăng, sao có thể làm người ngoài cuộc! Chẳng lẽ bắt hắn xuất gia làm hòa thượng?”.

Ánh mắt Hạ Tầm lóe lên, vô cùng hào hứng nói: “Nàng nói không sai, cơ hội quá ít, ta có thể chủ động tìm cơ hội, từ ngày mai trở đi, ta phải quan tâm đại sự phát sinh trong dân gian nhiều hơn”.

Tạ Tạ lại nhắc nhở: “Nếu chủ động tìm cũng không tìm thấy cơ hội, vậy không ngại chế tạo cho mình chút cơ hội!”.

Hạ Tầm hiểu ý, cười, vuốt cằm nói: “Ta hiểu!”.

Tử Kỳ dậm chân nói: “Ai da, hai người các ngươi đừng nói miên man được không? Rốt cuộc chủ ý gì?”.

Hạ Tầm ngưng mắt liếc nhìn nàng, thở dài thật sâu nói: “Tử Kỳ, nàng thật sự làm ta buồn”.

Tử Kỳ ngơ ngác hỏi: “Chàng buồn gì?”.

Hạ Tầm nói: “Chờ nàng có hài tử, nếu mà cũng ngốc như nàng, thì làm thế nào cho phải?”.

Trong hoa viên vang lên tiếng phẫn nộ rít gào của Kỳ phu nhân: “Dương Húc, ngươi muốn chết, đừng chạy!”.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 472

Năm Mới.

Tới gần cuối năm, Kim Lăng tiến nhập một trạng thái an bằng, lại sâu cất giấu bầu không khí xao động.

Quan ở kinh thành bắt đầu đặt mua lễ vật, thừa dịp lễ mừng năm mới phong ấn nghỉ ngơi, bọn họ muốn xin về quê nghỉ. Bởi vì đường xá không tiện, quan viên ở xa thường hai năm mới trở về nhà một lần, nhưng dù là năm trước vừa trở về, năm nay bọn họ cũng có ý định về quê. Năm nay từ người cũ đến người mới, vương triều thay đổi, trải qua một trận rung chuyển cực lớn, cảm xúc may mắn thoát khỏi tai nạn, càng quý trọng thân tình hơn, hiếu tử càng muốn sớm xuất hiện ở trước mặt cha mẹ cao đường, không nên để các lão nhân hoài niệm.

Tất cả nha môn lục bộ đều bận rộn kiểm kê cuối năm, tổng kết sự vụ một năm, tuy bận rộn, nhưng bởi vì sắp tới cuối năm, mọi người ra ra vào vào đều mang theo chút không khí vui mừng, người bình thường không qua lại đàm tiếu sắc mặt lúc này cũng nhu hòa hơn.

Nếu nói bề bộn, thì phải là Lại bộ và Lễ bộ. Lại bộ Khảo Công ti vội vàng vào trong triều, quan viên tiến hành đánh giá công lao khoa khảo, để Hoàng Thượng luận công ban thưởng, nhất là lễ mừng năm mới năm nay, chính là nguyên niên Vĩnh Lạc, việc trải qua trong khoảng thời gian này, hoàng đế khẳng định phải tiến hành điều chỉnh với Lục bộ Cửu khanh, tất cả nha môn, tất cả quan viên một lần nữa, khảo công là việc tham khảo cực kỳ quan trọng, đến nỗi dù là một tiểu lại của Lại bộ, giờ đây trong nhà cũng đều đông như trẩy hội, không ngừng có các loại quan viên ra ra vào vào, lễ vật dâng tặng lên nhiều hơn, bộ dáng người Lại bộ cũng cười nhiều hơn.

Lễ bộ cũng rất bề bộn, tân niên bắt đầu, hoàng gia ăn mừng tân xuân, tế bái tổ tông, tôn thất đoàn tụ, đều có một bộ lễ nghi của hoàng gia. Cải nguyên Vĩnh Lạc, lễ nghi chúc mừng càng thêm rườm rà, phiên vương các nơi, đại quan biên giới cũng đã lục tục phái người trở về triều kiến giá, một số đặc phái viên ngoại quốc sau khi nhận được Minh đình thông báo việc tân đế đăng cơ, cũng đã phái đặc phái viên ra, đặc phái viên đang căng chân chạy tới kinh thành, hy

vọng có thể đến kịp khảnh điển Vĩnh Lạc nguyên niên, bái kiến thiên tử thượng quốc.

Mấy ngày nay Hạ Tầm cũng rất bận rộn, ban ngày hắn thường xuyên phải xuất hiện ở trên công trường kiến trúc Đại Báo Ân tự, giờ đây ở chỗ này có sáu bảy vạn dân công phục dịch, trong thời đại đó, triệu tập nhiều dân công như vậy, cùng nhau tham dự một công trình, được xưng tụng cực kỳ to lớn, nhất là dưới chân thiên tử, hoàng đế đối với việc bỗng nhiên tập trung nhiều người ở cùng một địa phương như vậy cũng cực kỳ chú ý, nếu có người nhân cơ hội làm loạn, hoặc là quản lý không tốt làm ra một trận cháy lớn, Hạ Tầm làm quan viên chủ quản cũng bị bỏ tù.

Mỗi ngày, hắn phải đốc thúc quan viên công bộ tính toán lương tiền, lục tục đình chỉ thi công các hạng mục, từng nhóm lao dân đi lính điều về nhà ăn lễ mừng năm mới, còn phải để Ngũ thành binh mã ti và phủ ứng Thiên cùng đi, dò xét khu nhà ở lao công, bảo đảm an toàn dùng lửa. Buổi tối còn phải nghe bộ hạ chạy từ đảo Song Tự đến, báo cáo cho hắn việc buôn lậu trên biển, các loại tiền lời thu hoạch được từ buôn lậu ở Triều Tiên thậm chí cả Đông Nam Á, hạch toán các hạng mục thu chi.

Ước tính thu chi, lợi nhuận, phải luận công ban thưởng. Thành viên Tiềm Long cũng là người, dù là lúc nào cũng làm con chuột, lễ mừng năm mới cũng muốn đoàn tụ cùng người nhà, nên phát lương tiền phải tính toán tinh tường, sớm phát ra. Những sự tình này trước kia có Tạ Vũ Phi giúp hắn, Hạ Tầm ít nhúng tay vào, nhưng hôm nay Tạ Tạ đã có bầu, phụ nữ có thai dùng não quá độ rất không tốt đối với thai nhi, cho nên trên cơ bản, việc này cũng chỉ có thể do một mình hắn hoàn thành.

Phi Long bí điệp là một phần tư binh của hoàng đế, đây là một chỉ mật thám luôn tồn tại, nhưng hoàng đế rất rõ ràng lực lượng tồn tại của nó, phương diện này dễ xử lý, Hạ Tầm chỉ cần phân phó nhân viên tương quan tính toán các loại việc xảy ra trong năm, đi tìm hoàng đế phê duyệt, liền có thể trích ra từ trong kho. Hôm nay nhớ tới, tuy phương thức La Khắc Địch nuôi bí điệp cho hiệu suất công tác không cao lắm, nhưng những thứ họ tìm về, khiến cho Hạ Tầm rất hâm mộ.

Người trong triều đang bận, dân gian cũng như thế.

Kim Lăng là đế đô Đại Minh, thương hành đi qua, lữ khách các nơi, rất nhiều người, hôm nay đều lục tục về quê hương, đường thủy đường bộ nối liền không dứt, đều là người người vội vàng về quê hương.

Dân chúng muốn lễ mừng năm mới, dường như giặc Oa cũng muốn lễ mừng năm mới. Dân chúng trong lễ mừng năm mới phải lo liệu hàng tết, mà giặc Oa trong lễ mừng năm mới thì thừa dịp tiến hành cướp bóc quy mô càng lớn.

Sau khi Ngũ quân đô đốc phủ định kế hoạch ra tiêu diệt giặc Oa, đã giải trình với Binh bộ, truyền đạt quân lệnh cho chư vệ vùng duyên hải, thủy bộ phối hợp tiến hành áp chế, nhưng Hạ Tầm từ sổ sách người Song Tự chạy đến báo. Biện pháp áp chế đó, hiệu quả dường như không quá lý tưởng.

Biên giới biển Đại Minh quá dài, hắn phảng phất như một cự nhân ngủ ở nơi đó, mà đội giặc Oa tựa như một đám muỗi, không chỗ nào không quấy rầy, căn bản khó lòng phòng bị. Một khi chư vệ vùng duyên hải tập kết trọng binh, có lực uy hiếp, nhưng không cách nào hình thành sát thương hữu hiệu đối với giặc Oa.

Người Oa không phải muốn tấn công chiếm lấy cứ điểm quân sự, mà là đoạt tiền đoạt lương đoạt nữ nhân, thậm chí đoạt hài tử, một khi quan binh tập kết, không cách nào bảo vệ mảng thổ địa lớn như vậy, thường thường sau khi bọn hắn nghe thấy cảnh vệ xuất binh, người Oa đã đốt giết đánh cướp một phen rồi nghênh ngang rời đi. Nếu trú binh phân tán, Uy nhân dũng mãnh, quân Minh có lực lượng nhỏ khi đối kháng sẽ rơi xuống hạ phong.

Quan Hải vệ, Thái Thương vệ, Song Tự vệ có hải thuyền càng mệt mỏi, một tướng lãnh cho tới hiện tại chưa từng tiếp xúc qua biển rộng, thậm chí đến hồ nước lớn một chút cũng không gặp qua, tùy ý để hắn phát huy sức tưởng tượng lớn nhất, cũng không nghĩ ra, khi tìm kiếm trong biển rộng mênh mông, một đội ngũ giặc Oa căn bản không muốn đối địch chính diện với ngươi, là gian nan bực nào, mặc dù sau khi dùng mấy trăm thuyền, chạy tốc độ cao, ra đa quét phạm vi lớn, máy bay trinh sát bán kính rộng, đều là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, huống chi là dựa vào những thuyền buồm bằng gỗ kia.

Hạ Tầm không phải rất hiểu, nhưng có thể nghe hắn nói những tình huống này, đã cảm thấy rất đau đầu, bất quá hắn không thể tránh được việc này, thậm chí không thể tham gia nghị luận. Bởi vì dân chúng bình dân, nếu nghe nói trận chiến đánh không tốt, cũng có thể rót mấy chén rượu uống với nhau, thừa dịp rượu trợ hứng đàm luận một phen, nhưng bởi vì hắn mang thân phận đặc thù, hắn không thể làm như vậy.

Đến vị trí này của hắn, các mặt, từ trên xuống dưới cần giữ gìn quan hệ nhiều lắm, đặc biệt phải chú ý không thể làm sự tình vượt khỏi tầm kiểm soát. Trừ khi hắn đi Đô Sát viện làm

Ngự sử, nếu không sẽ không có biện pháp không chỗ nào không hỏi. Ngươi có thể tưởng tượng Bộ trưởng Bộ tài nguyên chạy đến Bộ quốc phòng, trên biên cảnh phát sinh sự kiện hai nước xung đột, sau đó vung tay múa chân với các đại lão quân đội, không phải quá ngu ngốc sao?

Muốn làm một siêu nhân ôm đồm tất cả, cuối cùng nhất định sẽ không thể chịu nổi, nhưng mà, các phương diện sự tình, bất kể là trong kinh hay ngoài kinh, kể cả phát sinh ở Đông Hải, hắn đều hết sức chú ý, bởi vì hắn đang tìm kiếm một cơ hội thoát ly dòng nước xoáy tranh giành thái tử. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, chỉ cần hắn ở lại trong kinh, dùng năng lượng hắn có, tất sẽ trở thành mục tiêu hai bên tranh đoạt, hắn không cách nào siêu nhiện ra khỏi bên ngoài.

Đương nhiên, nhúng tay vào trong đó, ủng hộ một vị hoàng tử, dùng tước lộc địa vị bực này của hắn, cũng chưa chắc sẽ có họa sát thân, nhưng khả năng nguy hiểm hơn xa so với những lợi lộc đạt được, như vậy còn có lý do gì nhúng tay vào trong đó?

"Cần phải được sống bên ngoài!". Lựa chọn tốt nhất của hắn chính là đi ra ngoài. Nhưng đi ra ngoài, cần một cơ hội, một cơ hội chính đáng. Trước đó, hắn chỉ có thể cẩn thận qua lại giữa hai vị hoàng tử, cũng không thể biểu hiện vô cùng nhiệt tình, hãm vào quá sâu, muốn thoát thân cũng không thể, lại không thể để hai người cảm giác mình là "Kẻ địch".

Những ngày này, Hạ Tầm đem hết tất cả vốn liếng, cẩn thận ứng xử với hai vị hoàng tử, vạn hạnh là còn chưa có cạm bẫy nào xảy ra, nhưng sự kiên nhẫn của hai vị hoàng tử đang dần dần hao tổn hầu như không còn, tiến độ buộc hắn tỏ thái độ càng lúc càng nhanh, Hạ Tầm cũng sắp không chống đỡ được.

Đủ loại như thế, làm tinh thần Hạ Tầm gần đây có phần sa sút, thực sự cả thể xác và tinh thần đều có cảm giác mệt mỏi.

Tạ Tạ và Tử Kỳ phát giác tâm sự trượng phu gần đây rất nặng nề, liền quan tâm chăm sóc hắn nhiều hơn. Tử Kỳ tuy quen mắt Tạ Tạ mang thai, nhưng thực sự không đố kỵ việc nàng cả ngày dây dưa trượng phu, nàng vẫn là nữ truyền nhân ngang ngược bá đạo của Ngũ hổ đoạn môn đao, nhưng vài năm sống cuộc sống hôn nhân, đã làm cho nàng biến thành một thiếu phụ biết yêu biết hận, biết ôn nhu săn sóc.

Hôm nay Hạ Tầm bận rộn một ngày ở Đại Báo Ân tự, trở lại quý phủ, Tả Đan đã đợi ở đó.

Hạ Tầm kêu Tả Đan cùng ngồi xuống ăn chút gì đó đơn giản, sau đó đi vào thư phòng, Tả

Đan dựa theo Hạ Tầm phân phó, mỗi ngày đều sưu tập tình báo các mặt, báo cáo cho hắn, đã thành lệ. Hạ Tầm một bên uống trà, một bên chăm chú lắng nghe, cảm thấy hứng thú gì đó, liền ghi nhớ điểm quan trọng trên giấy.

Nói xong lời cuối cùng, Tả Đan lại nói: "Đúng rồi, còn có một chuyện, hoàng hậu tuyên bố, vì tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ chiêu quận mã".

"A?".

Ngòi bút Hạ Tầm dừng lại, trên giấy xuất hiện một điểm đen thật to, bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Chiêu quận mã?".

Tả Đan cười nói: "Vâng, hôm nay là thời gian các cáo mệnh phu nhân tiến cung thỉnh an nương nương, nương nương lộ ra tin tức này, giờ đây tin tức đã truyền ra trong thành Kim Lăng, đại thần trong nhà có nam tử văn vố chưa kết hôn, đều thu xếp chuyện này. Định Quốc Công và Quốc Công đi lại luôn luôn gần với nhau, ti chức nghĩ, chuyện này Quốc Công cũng nên chú ý một chút, nếu quận chúa gả cho quan viên không cùng đường với Quốc Công, dù ít dù nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến Quốc Công".

"Ừm!".

Hạ Tầm lại cúi đầu xuống, vẽ loạn bôi bôi trên tờ giấy, nhưng căn bản không biết mình đang viết gì, lưỡng lự một lát lại hỏi: "Muốn làm thân gia cửa này... Rất nhiều sao?".

Tả Đan nói: "Vâng, quận mã này khác với Phò mã, không có quá nhiều ước thúc, tỷ tỷ quận chúa lại là đương triều hoàng hậu, việc hôn nhân này rất náo nhiệt, cho dù là công hầu huân thích không muốn kết thân với công chúa, người nhất phẩm quan to, đối với việc này đều mưu cầu danh lợi. Quan lại có thể nghe được tin tức, tự mình không tư cách góp lời cho Hoàng hậu nương nương, giờ đây đang quan hệ khắp nơi, muốn sai người nói đỡ".

"Biết rồi!".

Hạ Tầm nhàn nhạt lên tiếng, nhất thời tâm loạn như ma, Tả Đan liền đứng dậy cáo từ, mình trả lời ra sao cũng không biết.

Thẳng đến lúc cửa phòng truyền đến một tiếng kẹt một tiếng nhỏ, hắn mới định thần trí, nhìn kỹ, một trang giấy trắng đã bị hắn bôi thành đen xì, có thể làm giấy than được rồi.

Hạ Tầm đặt hạ bút, vo giấy thành một đống, hung hăng ném vào sọt rác, nằm ra trên ghế, thở ra một hơi dài.

Trong đầu hắn không ngừng quanh quẩn giọng nói và dáng điệu nụ cười của mình Nhi, từ nha đầu ăn mặc lông xù dường như một con thỏ trắng xảo quyệt, hoạt bát tập tễnh ở trên gió tuyết yến sơn kia; Rồi đến thiếu nữ thuần khiết như con mèo mị hoặc nép người bên cạnh hắn, dùng một đôi bàn tay nhỏ bé nâng gò má hắn, ôn nhu như mộng ảo, tiếng nói ngọt ngào thổ lộ hết với hắn: "Đại thúc, ta rất thích ngươi!"...

Không phải nghĩ, đau dài không bằng đau ngắn sao? Mục đích không phải đã đạt được rồi sao? Tại sao trong lòng vắng vẻ, có loại cảm giác mất mát buồn vô cớ.

Hạ Tầm nhàm chán bồi hồi đi trong đình viện, bên tai chợt truyền đến một tiếng địch thê lương, nghiêng tai lắng nghe một hồi, men theo tiếng địch kia cất bước đi đến.

Địch là khương địch, nhạc khúc tràn đầy một loại phong tình nước khác, mang theo loại cảm giác thê lương buồn bã.

Hạ Tầm lững thững đi đến, mới phát giác thanh âm truyền từ chỗ ở của hai cô gái Quy Tư, các nàng ở sân phía tây, chỗ cũ của Tô Dĩnh, một góc phủ đệ hẻo lánh nhất, lúc ban đêm, không một chút dấu tích người, lại không có đèn, có vẻ rất cô liêu. Hạ Tầm lúc này mới nghĩ ra, từ lúc tiếp các nàng về phủ, liền nhét vào chỗ này mặc kệ tự sinh tự diệt, những ngày này lại chưa từng hỏi tới.

Hắn đi đến trong tiểu viện hai người ở, thấy trong nhà lộ ra một ngọn đèn, liền cất bước đi tới. Đến cửa ra vào, tiếng địch vừa mới nghe thấy bên trong liền ngừng, hai cô gái dùng ngôn ngữ mình nghe không hiểu đối đáp vài câu gì đó, trầm mặc một hồi, tiếng địch buồn bã lại vang lên.

Hạ Tầm đẩy cửa, cửa phòng vừa vang lên tiếng động, hai nữ hài nhi bên trong nghe thấy có người đến, thét một tiếng: "a!". Kinh hãi, một người trong đó liền xoay sang chỗ khác, chân tay luống cuống lấy khăn che mặt, người khác quẳng địch đi, khăn che mặt vội vàng che lại một nửa, trông thấy người đến là Hạ Tầm, vừa mừng vừa sợ, vội buông khăn che mặt, bước nhanh đến trước mặt hắn, hai đầu gối quỳ xuống, kính cẩn nói: "Chủ nhân!".

"Đứng lên đi".

Hạ Tầm nhìn nhìn nàng, đây cũng là đầu hắn trông thấy tướng mạo cô gái Quy Tư này, hốc mắt thật sâu, mũi thẳng cao, màu da trắng bóc, đường cong ngũ quan trong sáng, mang theo một loại mị lực chỉ có ở nữ nhân châu Âu trẻ tuổi.

"Ngươi là...".

"Ta là người hầu của ngài, chủ nhân!".

"Không không không, ta muốn nói... Ngươi tên gì?".

"Nô tỳ gọi là Tây Lâm thưa chủ nhân".

"A, Tây Lâm, ta không thịnh hành nhiều quy củ như vậy, không cần phải luôn mồm chủ nhân chủ nhân, đứng lên mà nói".

"Vâng, chủ nhân".

Hạ Tầm bất đắc dĩ, lại nhìn xem cô gái khác đang quỳ xuống, khăn che mặt của nàng đã buộc lại, gặp Hạ Tầm vẫy vẫy tay về phía nàng, cũng liền đứng lên, kính cẩn khoanh tay đứng đó. Hạ Tầm đi qua bên người các nàng, ngồi trên mặt ghế, hai nữ hài nhi Quy Tư lập tức đi tới, quỳ xuống một trái một phải, nhẹ nhàng đấm chân cho hắn.

Các nàng từ nhỏ đã bị bồi dưỡng trở thành người hầu, những quy củ hầu hạ chủ nhân này đã thành thói quen tất nhiên, làm một cách cực kỳ tự nhiên, một chút cảm giác kệch cỡm gò bó cũng không có. Hạ Tầm vốn muốn bảo các nàng ra, tay giơ lên, nhưng lại không thể hạ xuống, chỉ nhìn các nàng nói: "Trong nhà, các ngươi còn che mặt làm gì, buổi tối rồi, nếu vào trong nội viện chạy một vòng, cẩn thận bị hộ viện coi các ngươi trở thành kẻ trộm".

Hai nữ hài nhi hiển nhiên là nghe hiểu câu nói đùa này, hai người liếc nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ vui vẻ, nữ hài nhi kia còn kéo khăn che mặt xuống, cô bé này càng thêm xinh đẹp, khóe miệng hơi nhếch lên, tựa hồ trời sinh đã mang theo một sự ngọt ngào vui vẻ, bộ dáng quyến rũ nhìn có phần quen mắt, Hạ Tầm nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ lại Kiệt Tây Tạp, A Nhĩ Ba trong Thần Kỳ Tứ Hiệp kia, thật là cực kỳ giống.

Hạ Tầm hỏi: "Ngươi tên là gì?".

"Nô tỳ gọi Thượng Na".

“Thượng Na, các ngươi luôn che mặt làm gì?”.

Thượng Na ngoan ngoãn đáp: “Chủ nhân, nữ nhân ngoại trừ tay chân, đều là chỗ xấu hổ, chỉ có cha mẹ thân sinh và nam nhân nàng mới có thể trông thấy, không thể để những người khác nhìn thấy”.

“A...”.

Hạ Tầm xoa xoa mũi, khó xử nói: “Vậy... Các ngươi vẫn nên đứng lên đi”.

Tây Lâm chăm chú nói: “Chủ nhân, chúng ta vừa rồi tưởng lầm người là người khác, lúc vội vàng mới đeo khăn che mặt, tất cả mọi thứ của chúng ta đều thuộc về chủ nhân, ở trước mặt chủ nhân, không cần che giấu”.

Hạ Tầm có điểm ăn không tiêu, nói tránh đi: “Nhạc khúc các ngươi vừa rồi thổi là của quê hương?”.

Thượng Na đáp: “Vâng thưa chủ nhân, đây là nhạc khúc quê hương ta. Chúng ta... Rời xa cố hương, lúc ban đêm âm u, rất tịch mịch, tâm tình thật không tốt, cho nên thổi nổi lên nhạc khúc cố hương, không ngờ lại quấy nhiễu chủ nhân”.

“Cố hương...”.

Hạ Tầm ngẫm nghĩ một hồi, nhìn các nàng, đột nhiên hỏi: “Nếu... Ta có thể đưa các ngươi trở về, các ngươi nguyện ý trở lại cố hương không?”.

Hai nữ hài nhi liếc nhìn nhau, nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Hạ Tầm hỏi: “Tại sao?”.

Tây Lâm nhẹ nhàng đáp: “Nô tỳ nhìn ra được, chủ nhân nhân từ là phát ra từ nội tâm, nhưng mà, chúng ta tưởng niệm cố hương, chỉ là bởi vì nơi đó là địa phương chúng ta sinh trưởng, chúng ta cũng không phải muốn trở về, chúng ta không nghĩ đến việc trở về”.

Hạ Tầm nhíu nhíu mày, hỏi: “Vì sao?”.

Thượng Na buồn bã nói: “Thưa chủ nhân, ngài cảm thấy, nếu hai người nữ hài nhi chúng ta trở về, dùng cái gì để sinh tồn, dùng cái gì để tự bảo vệ mình?”.

Hạ Tầm im lặng một lát, nhớ tới Mính Nhi muốn lấy thì không thể, muốn vứt bỏ lại không nỡ, không khỏi thở dài thật sâu, lẩm bẩm: "Bất như ý sự thường bát cửu, khả dữ ngữ nhân vô nhị tam (Việc không như ý thường chiếm tám chín phần, có thể được như ý có bao nhiêu người)...".

Hai câu thơ Đại Minh này cô gái Quy Tư cũng không rõ ràng lắm, nhưng các nàng nhìn ra được, chủ nhân tựa như cũng không vui vẻ gì lắm. Các nàng mấy ngày nay mặc dù hầu hết thời gian đều đợi ở trong sân này, nhưng đối với chủ nhân mình cũng hiểu được một chút, biết hắn là một lão gia quý tộc rất có quyền thế trong đại đế quốc phương đông này. Các nàng vì rời xa cố hương mà ưu sầu, vì no bụng mà không vui, nơi ở không tốt mà phiền não, chủ nhân là nhân vật có quyền thế như vậy lại có gì phiền não?

Các nàng rất ngạc nhiên, nhưng vẫn biết điều, không hỏi.

Hạ Tầm phân phó nói: "Thủ khúc vừa rồi, thổi lại một lần đi, ta cũng muốn nghe một chút".

Thượng Na trông rất giống Kiệt Tây Tạp, hoạt bát hơn một ít so với Tây Lâm, lớn mật hỏi thăm: "Chủ nhân thích thủ khúc sao này?".

Hạ Tầm thở dài nói: "Ta chỉ... Tâm tình cũng không tốt...

Thê lương, để người nghe xong sẽ thản nhiên có cảm xúc nhớ nhà, tiếng địch còn đang ung dung phiêu đãng, Hạ Tầm đã rời khỏi chỗ ở của cô nương Quy Tư, bước chậm về hướng hậu trạch.

Lúc vượt qua cầu cầu vồng, Hạ Tầm dựa vào lan can, ngửa đầu nhìn trăng rằm, giật mình đứng thật lâu, có lẽ... Vẫn còn dư vị Mính Nhi vừa hôn.

Tình này đang biến thành hồi ức, chỉ là lúc ấy đã ngơ ngẩn.

Hậu trạch, một cửa sổ phòng khách khép lại, xa xa đã nhìn thấy có một chút ánh sáng lộ ra từ cửa sổ.

Mùa đông Kim Lăng cũng không quá lạnh, trong phòng có chậu than, tuy ấm áp, nhưng không khí sẽ không tốt, tuy nói là dùng than tốt, nhưng Hạ Tầm nói qua với Tạ Tạ, cửa sổ đừng đóng quá chặt, tận lực để không khí ra vào, không thể tưởng được, Tạ Tạ ngoài miệng

nói hắn chuyện gì cũng đều không hiểu, ngược lại đã ghi nhớ ở trong lòng.

Hạ Tầm nhìn, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, lặng lẽ đi qua, đi đến dưới cửa.

Bên trong có ba người, Tạ Tạ, Tử Kỳ cùng Tiểu Địch.

Tạ Tạ đang cầm một cái đan để đan xiêm y, đó là một quần áo cho tiểu hài tử mặc, Tạ Tạ trước kia cũng không đụng thêu thùa, nay thì một đường châm cũng làm rất chăm chú, khóe mắt khóe môi đều là vẻ thỏa mãn hạnh phúc vui vẻ.

Tiểu Địch đang ăn gì đó, trước mặt bày biện vài mâm đựng trái cây, bên trong đều là các loại quả vỏ cứng ít nước, Tiểu Địch ăn rất nhiệt tình, một bên tự mình ăn, một bên cắn cắn chút hạt dưa, cây hạch đào, thứ quả tốt cho da, đưa tới trước mặt Tạ Tạ, Tạ Tạ thỉnh thoảng lại cầm một hạt bỏ vào miệng.

Tử Kỳ lười biếng gục xuống bàn, bĩu môi nhìn nhìn Tạ Tạ thêu xiêm.

Y-.

Tạ Tạ liếc nhìn nàng, khẽ cười nói: "Có cần như vậy hay không, nhìn bộ dáng ngươi u oán kìa. Ha ha, bảo bối của ta sinh hạ, không phải gọi ngươi là nương sao, không cần mình vất vả sinh, đã có hài tử ôm, ngươi còn không vui vẻ cái gì?".

"Thật sao?". Tử Kỳ sáng mắt: "Ngươi nói đó, chờ hài tử sinh, cũng phải gọi ta là nương, không không, không được bảo ta là nương trước, Ừm! Chờ hắn sinh ra, ta sẽ dạy hắn nói chuyện, đầu tiên là một tiếng nương, nhất định là ta, ha ha ha ha...

Tiểu Địch nhăn nhăn mũi, rất chăm chú nói: "Hai vị phu nhân, sinh con có tốt như vậy không? Ta nghe mẹ ta nói, sinh con rất đau đớn! Ta sau này gả cho người, không cần sinh con!".

Tạ Tạ liếc nhìn nàng, cười nhạt nói: "Quỷ nha đầu, chớ có cố làm ra vẻ trước mặt ta, ngươi còn sau này gả cho người nào, ngươi không phải người của thiếu gia nhà ngươi sao?".

Tiểu Địch đỏ mặt, xấu hổ nói: "Phu nhân, người... Người nói gì vậy!".

Tinh thần Tử Kỳ tỉnh táo, bỗng nhiên ngồi xuống nói: "Thật? Khi nào vậy, tại sao ta không biết?".

Tiểu Địch xấu hổ nói: “Không có đâu, Vũ phu nhân cứ... Hay nói đùa”.

Tạ Tạ bĩu môi nói: “Hừ hừ, bản phu nhân có hỏa nhãn kim tinh, tất cả yêu ma quỷ quái, ở trước mặt bản phu nhân, không có chỗ trốn đâu!”.

Khuôn mặt Tiểu Địch đỏ như khối thịt bò, vội vàng giải thích: “Thật không có...”.

Ba nữ tử cười đùa trong phòng, Hạ Tầm đứng ở ngoài cửa sổ, cũng nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Từng ngày hối hả chỉ vì cơm áo gạo tiền, mới có được lương thực và quần áo. Đưa quần áo mặc trên người, ngẩng đầu lại ngại phòng ốc thấp. Nhà lầu cao, trước giường lại chê thê tử không mỹ mạo. Kiều thê mỹ thiếp đều lấy, lại lo trước cửa không có ngựa... Các vị ở trên cao, mỗi ngày đều tư tưởng việc đăng cơ. Một ngày nắm chính quyền, lại muốn đánh cờ với thần tiên... Nếu không có người gặp đại nạn, bắc thang lên tới trời còn ngại thấp!”.

Trong lòng ngâm bài Thập Bất Túc (mười điều không đủ), tâm tình Hạ Tầm đã thoải mái rất nhiều: “Đã như vậy, nên buông, đều để xuống đi!”.

Hắn thoáng điều chỉnh tâm tình, đẩy cửa cười nói: “Đang nói chuyện gì, sao vui vẻ như vậy?”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 473

Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt.

Hôm nay là một lần đại triều hội cuối cùng của ba mươi lăm năm Hồng Vũ.

Muốn làm lễ mừng năm mới, cho dù là những cựu thần suy yếu ngày thường không cần vào triều cũng đều đến đây, lễ mừng năm mới chủ yếu là để cúi chào quân vương. Văn võ bá quan tụ tập dưới một mái nhà, Chu Lệ có vẻ rất cao hứng, hôm nay không có nghị quá nhiều công sự, chủ yếu chính là quân thần tự thoại, liên lạc cảm tình, tư thế có phần giống việc ngồi đàm luận trong tết nguyên đán hiện đại, chỉ là quân thần vẫn có chỗ khác, hình thức nghiêm túc hơn.

Nhưng mà, mặt ngoài hòa hợp êm thấm, phía dưới thật ra vẫn âm thầm dè chừng, bởi vì đã có tin tức truyền tới, chuyển lễ mừng năm mới thành Vĩnh Lạc nguyên niên, Hoàng Thượng sẽ khai đao với các nha môn. Nói cách khác, đại bộ phận chức vị đều phải nhúc nhích, cho dù là người hoàng đế muốn dùng, cũng phải bổ nhiệm một lần nữa, vua nào triều nào thì thần triều nấy, cũng không thể đổi tất cả thành mới người, nhưng hình thức tất yếu phải làm: Ngươi là người hầu của ta, mà không phải tiền triều lưu lại cho chúng ta.

Trình tự này thật ra các quan viên đã sớm hiểu rõ trong lòng, lúc Chu Lệ tiến binh đến Nam Kinh, tình thế lúc ấy chỉ có thể là cầu ổn định, cựu thần chẳng những tận lực lưu lại, hơn nữa phần lớn vẫn giữ chức vụ ban đầu. Qua hơn nửa năm ma luyện, ai thuận buồm xuôi gió, ai bình thường hoặc có khả năng, trong lòng hoàng đế đã có một quyển sách của riêng mình, điều chính là tất nhiên.

Nhưng mặc dù mọi người đều biết ngày này nhất định đã đến, liên quan đến tiền đồ con đường làm quan của mình, vẫn không khỏi hơi khẩn trương. Có người quan tâm mình còn làm quan hay không, có người quan tâm phải thay đổi làm quan gì, thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi.

Hơn nữa, Chu Cao Sí và Chu Cao Hú tranh giành đã từ từ ra ngoài sáng, thừa dịp cơ hội này, bọn họ cũng muốn xếp người một nhà vào trong nha môn trọng yếu, không hiểu Chu Lệ có

biết hai đứa con trai phân cao thấp hay không, hay là trong tâm tính hắn đang lắc lư bất định, hoặc là muốn nhìn bản lĩnh hai đứa con trai một chút, hắn không áp dụng bất kỳ ước thúc gì đối với hai đứa con trai, việc này làm cho sóng ngầm dưới mặt nước, càng thêm mãnh liệt.

Lâm triều tan, Hạ Tầm bước chậm ra khỏi Kim Loan điện, Hoàng Chân Hoàng Ngự sử nhanh đuổi theo.

Trên triều đình, các quan viên lên tiếng kêu gọi, ân cần thăm hỏi một tiếng có khi có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề, thậm chí đại biểu cho một hướng gió. Hôm nay tan triều, trước người vài vị Đại học sĩ nội các, liền vây đầy quan viên văn võ.

Hoàng đế làm mới quan tiền nhiệm ba hỏa lục bộ Cửu khanh, địa vị cũng không ổn định, nhưng hắn cũng xác nhận việc đề bạt thành viên nội các trên căn bản là không có khả năng, cũng chỉ có bọn họ, mới có thể hiểu rõ hoàng đế chuẩn bị động vào nha môn nào, cho nên vài vị nội các Đại học sĩ này chạm tay một cái là có thể rung động.

Nhàn nhã nhất chính là huân thích, bọn họ có tước lộc trong người, ở triều không có chức tước, rung chuyển trong triều ra sao thì cũng mặc ngươi, không hề liên quan đến bọn họ, cho nên những người này bước đi vô cùng nhàn nhã thong dong.

Hoàng Chân thật ra cũng muốn chen chúc bên người Đại học sĩ, làm.

Gì được, hắn chen chúc nhưng không bằng người ta, chỉ chớp mắt trông thấy Hạ Tầm, hắn liền chạy Hạ Tầm đến đây.

Hắn là một trong vài người hiểu rõ sự tương giao tâm đầu ý hợp giữa Hạ Tầm và nội các thủ phụ Giải Tấn.

Giải Tấn và Hạ Tầm, thuộc về giao tình quân tử, nhàn nhạt như nước. Hai người xưa nay không ở chung, Giải Tấn sẽ không tận lực tiếp cận Hạ Tầm, Hạ Tầm cũng sẽ không đặc biệt lôi kéo, nhưng gặp việc thực sự thì hai người lại có thể rất ăn ý chiếu cố giúp nhau. Người khác quan hệ là càng chạy càng gần, quan hệ hai người bọn họ là mỗi ngày uống rượu mà vẫn như thế; Mười năm không gặp mặt một lần, vẫn sẽ không đạm bạc, hai người đều là người có tính tình không màng danh lợi.

Hoàng Chân cân nhắc, đi một chút trên lộ tuyến Hạ Tầm, nếu Hạ Tầm chịu hỗ trợ, chỉ cần hắn ở trước mặt Giải Tấn nói một câu, với mình sẽ có chỗ tốt rất lớn, thế là nổi lên tâm ý đi

theo Hạ Tầm: “Quốc Công, ngươi nói xem, hạ quan có thiệt thòi quá hay không! Chịu đựng cả đời ở Đô Sát viện, qua đời Hồng Vũ, đời Kiến Văn, đến hôm nay này là đời Vĩnh Lạc, cũng coi như nguyên lão ba triều? Nhưng hạ quan một mực ăn không ngồi rồi! . Hạ quan làm việc cẩn trọng, chịu mệt nhọc...”.

Hạ Tầm liếc nhìn hắn, Hoàng Chân có phần xấu hổ, hạ giọng cất lời giải thích: “Lần kia đi Tế Nam... Khụ khụ, trước mặt Quốc Công, hạ quan không dám nói dối, xác thực... Hạ quan xác thực là có điểm cam chịu, cân nhắc một chút, sau này vẫn không được người chào đón, được hưởng thụ thì hưởng thụ, chuyện này... Hơi hoang đường, hơi hoang đường. Nhưng mà... Từ đó về sau, vài viên quan trong Đô Sát viện thay đổi nhiều lần, hạ quan cảm thấy vẫn có thể làm việc, cho nên xác thực làm việc mười phần chăm chú”.

Hoàng Chân bực tức đầy bụng nói: “Quốc Công, hạ quan trong Đô Sát viện xem như tuổi khá lớn, nhưng liên tiếp vài đại án, hạ quan đều tham dự, Trần đại nhân phá án rất vội, hạ quan đêm ngày đều nhịn, có khi sẽ cư ngụ ở trong Đô Sát viện, liên tiếp vài ngày không về nhà, kết quả, đến cuối năm, Đô Sát viện khảo khóa, Lại bộ khảo công, hạ quan đều là chỉ được hạng trung đẳng.

Nếu người khác thật sự làm việc chăm chỉ hơn hạ quan, hạ quan cũng không thể nói gì. Nhưng được kiểm tra đánh giá loại ưu đều là những loại người gì? Sự tình xảy ra bọn họ làm được bao nhiêu, so với ai chăm chỉ hơn, dường như tất cả sự tình đều là hắn làm. Nếu không nữa thì chính là nịnh nọt, đưa quà cáp cho quan lại, mang theo vài hậu lễ đêm hôm khuya khoắt đến cửa sau nhà thượng cấp, quăng thiệp đến chỗ người gác cổng của quan viên Lại bộ, cúi đầu khom lưng như con khỉ...”.

Hoàng Chân nói nghiến răng nghiến lợi, Hạ Tầm vỗ vỗ bả vai hắn, kêu: “Lão Hoàng à!”.

“A?”.

“Có khả năng không bằng nói, nói không bằng thổi phồng, thổi phồng không bằng đến nhà. Loại sự tình này, quá khứ có, giờ đây có, tương lai còn có. Lúc làm việc thì bị đưa đến phía trước, lúc luận công ban thưởng thì bị chen chúc ở phía sau, chuyện này hiếm thấy sao? Ngươi đã ở Đô Sát viện nhịn cả đời, thủy chung không thấy ngày xuất đầu, chẳng phải kém ở trên mặt đó sao? Quan trên làm việc tinh tường công bằng, có lẽ sẽ không bạc đãi ngươi, bằng không... Ngươi đã qua tuổi tri thiên mệnh, còn muốn làm gì? Tính gì nữa!”.

Hoàng Chân ngẩn ngơ, lại chạy lên nói: "Quốc Công, tân triều vừa lập, ai không muốn trở nên nổi bật, cho dù hạ quan lớn hơn mấy tuổi, nhưng, còn muốn lấy vinh quang để về hưu, lấy thể diện chứ? Trần đại nhân nơi đó đã từng nói Lại bộ Khảo Công ti này, a, đúng rồi, Lang trung Lại bộ Khảo Công ti này thì ra là Chu Văn Trạch, trước đó bởi vì bao che thân gia Quy Đức Tri Phủ Biệt Quảng Hòa, tự vẫn ở trong ngục. Giờ đây lại được Ngô Bút viết lên trên, vốn là Lại bộ Viên Ngoại Lang.

Viên Ngoại Lang là quan khảo khóa phụ trách bên ngoài, Lang trung là phụ trách khảo khóa quan ở kinh thành, sau khi Ngô Bút đề bạt làm Khảo Công Lang, hắn càng tìm cách kéo vị trí đến Viên Ngoại Lang, lúc này ngoại quan lại khảo hạch, đã có thể nắm giữ toàn bộ trong tay hắn. Đến cuối năm khảo khóa, nhân cơ hội Hoàng Thượng muốn điều chỉnh tất cả bộ quan viên, người này sẽ đút một bụng lớn tiền riêng! Không có lợi, ngươi đừng mơ tưởng được thượng quan kiểm tra đánh giá, ngươi nói một người như vậy phụ trách khảo khóa, Vĩnh Lạc ta năm sau sẽ có những thứ quan nhân gì".

Hạ Tầm liếc mắt nhìn hắn nói: "Đô Sát viện ngươi không phải giám sát bách quan sao? Đã như vậy, tại sao không buộc tội hắn?".

Hoàng Chân dậm chân nói: "Ôi, công gia của ta, ngươi cho Đô Sát viện ta muốn xử ai thì xử luôn sao? Nếu người đó trong sạch thì sao? Đây không phải là tự tìm phiền phức sao...".

Hắn nhìn mọi nơi, đè thấp tiếng nói: "Quốc Công, Trần đại nhân chúng ta, hôm nay đi lại rất gần với nhị hoàng tử".

Hạ Tầm ung dung thản nhiên ồ một tiếng, nói: "Thì thế nào?".

Hoàng Chân nói: "Ngô Bút này, hôm nay cũng đã đến làm môn hạ nhị hoàng tử, đều là môn nhân nhị hoàng tử, ngươi nói, bọn họ còn có thể không giúp nhau chiếu ứng? Không có Trần đại nhân, cho dù hạ quan buộc tội Ngô Bút, có thể có tác dụng sao?".

Hoàng Chân càng thêm thần bí nói: "Còn nữa! Quốc Công có chỗ không biết, Ngô Bút này bởi vì phụ trách Khảo Công ti, có cơ hội tiếp xúc bách quan trong triều, quá mức được nhị hoàng tử coi trọng. Hắn sẵn sàng góp sức cho nhị hoàng tử, nhị hoàng tử bánh ít đi, bánh quy lại, cũng sẽ trả hắn một phần đại lễ, nghe nói, con của hắn là Ngô Tử Minh, lập tức sẽ trở thành Cảnh Quận mã!".

Hạ Tầm đối với từ quận mã này đặc biệt mẫn cảm, lập tức truy vấn nói: "Cái gì quận

mã?”.

“Hài, quận mã của tiểu quận chúa Trung Sơn vương phủ đó! Hạ quan nghe nói, nhị hoàng tử dùng thủ đoạn, trong số người được đề cử làm quận mã, khiến cho hoàng hậu nương nương đặc biệt chú ý tới đứa con của Ngô Lang trung. Hoàng hậu nương nương tuyển chọn cá nhân, hợp ý nhất trong đó chính là hắn.

Lại nói, Ngô Lang trung đầu quân đến làm môn hạ cho nhị hoàng tử, vậy đến Lại bộ Thượng Thư cũng phải nhường hắn ba phần, hôm nay lại có khả năng kết thành thân gia cùng Hoàng hậu nương nương, ngươi nói, ai dám đối phó hắn?”.

Hạ Tầm nhìn hắn chằm chằm hỏi: “Chuyện đó là thật sao? Tại sao ngươi rõ ràng như vậy?”.

Hoàng Chân cười hắc hắc hai tiếng nói: “Quốc Công gia, muội muội hắn vô tình tiết lộ cho hạ quan, bình luận lung tung, Hạ quan một mực dò hỏi tìm nhược điểm, đáng tiếc, người ta có chỗ dựa quá cứng, hạ quan cầm được nhược điểm cũng không dám động đến hắn”.

Hạ Tầm thở dài, những sự tình này hắn thật đúng là không biết, sự tình phát sinh mỗi ngày trong kinh thành cũng không biết bao nhiêu, Tiềm Long mật điệp cũng không phải mật thám ngàn mắt ngàn tai, chuyện gì cũng đều biết, sự tình bọn họ tìm hiểu cũng là có ý nghĩa nhất định. Việc này thật đúng là, người hiểu rõ nhất, nhất định là kẻ địch của ngươi. Ngô Bút đắc tội Hoàng Chân, Hoàng Chân liền nhìn chằm chằm hắn.

“Mính Nhi... Phải gả cho con trai một tham quan sao?”.

Nghĩ vậy, trong lòng Hạ Tầm đau đớn, nhưng hắn có tư cách gì can thiệp, chỉ có thể an ủi mình: “Chỉ có một đứa con, có lẽ nhân phẩm đạo đức Ngô Tử Minh này không đến mức quân tử, cũng bình thường...

An ủi chính mình như vậy, trong lòng vẫn hốt hoảng: “Không được, ta phải nhắc nhở nàng, nhưng ta... Đã quá đắc tội nàng, nàng chịu gặp ta sao? Đúng rồi, ta đi tìm Từ Cảnh Xương, thông qua hắn, lộ ra cho Mính Nhi biết...”.

Hạ Tầm đang tính toán, vẻ mặt Hoàng Chân đau khổ nói: “Quốc Công gia, ở ngài trước mặt, Hoàng Chân không hề giấu giếm, Hoàng Chân là coi mình trở thành môn hạ của ngài. Môn hạ cũng không dám cầu ngài điều gì, Trần Ngự sử và Ngô Lang trung nơi đó, cũng không

chào đón hạ quan, nhưng mặt mũi Quốc Công gia ngài, ở trong kinh thành ai dám không cho, nếu Quốc Công gia nói hộ cho hạ quan vài lời...".

Hoàng Chân dùng một nét mặt già nua, vì tiền đồ cũng không ngại dọa người, mắt đầy cảm xúc nhìn Hạ Tầm, vẻ mặt tha thiết.

Trong lòng Hạ Tầm khẽ động, cười nói: "Muốn để ta giúp ngươi nói vài lời, cũng không khó. Nhưng mà, ngươi trước kia vất vả như thế nào, không phải là đi theo đằng sau mông Trần Anh làm việc sao? Có công lao, ngươi cũng phải có vài phần? Khổ lao, cũng chỉ là công việc! Bản quốc công nghe nói, chiến sự tiêu diệt người Oa ở Đông Hải bất lợi, hôm nay Hoàng Thượng còn không biết việc này, không bằng ngươi dụng tâm nghe ngóng phương diện này, tấu một quyển lên cho Hoàng thượng, như vậy, một khi xét xử, bản quốc công cũng dễ thay ngươi nói chuyện".

Hoàng Chân lưỡng lự nói: "Cái này... Để cho quan đưa tấu chương lên, chỉ sợ tất cả chuyện khảo công đều đã kết thúc...

Hạ Tầm hừ một tiếng nói: "Ánh mắt thiển cận! Cho dù sổ ghi chép khảo công bình luận chữ 'kém', bản công quốc không thể bảo vệ tiền đồ ngươi giống như gấm, tỏa sáng sao?".

Hoàng Chân ăn viên thuốc an thần này, tâm trạng nhất thời ổn định, mặt mày lập tức hớn hở nói: "Có những lời này của Quốc Công gia, hạ quan an tâm, Quốc Công, hạ quan trở về, lập tức bắt tay vào điều tra việc này!".

Hạ Tầm vẫy tay một cái, Hoàng Chân liền hấp tấp chạy đi, nhìn bộ dáng cao hứng bừng bừng, dường như quan chức đã thăng lên ba cấp vậy...

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 474

Lên Trời Nói Chuyện Tốt.

Huyện Tượng Sơn, thành cổ Thạch Phổ.

Thành cổ xuôi theo núi, dựa vào gần biển, một đầu hợp với cảng cá, một đầu ẩn sâu trong thung lũng, tường thành cũng theo thế núi phập phồng liên miên, bậc thang cứ theo đó mà xây, đường phố từ trên xuống có mười cấp, lúc sương sớm, dựa vào kiến trúc như ẩn như hiện, phảng phất nhân gian tiên cảnh.

Mà nhân gian tiên cảnh, giờ phút này cũng đã biến thành địa ngục chốn nhân gian.

Máu loãng, dọc theo thềm đá uốn lượn chảy ồ ồ từ trên xuống xuống, tất cả quầy hàng hai bên đường đá đều bị rối loạn, trên mặt đất vứt bỏ rất nhiều thứ gì đó, một mảnh bừa bãi, thỉnh thoảng có thể thấy đến một thi thể máu chảy đầm đìa nằm lăn trên mặt đất.

Một nhà dựa vào vách núi để xây cửa hàng đã sập một nửa, đám trúc dựng trên mặt đất chỉ còn cao bằng đầu gối, nhưng dọc theo cây gậy trúc là máu tươi đầm đìa chảy xuống, cho thấy đó là một hài nhi trong tã lót, hài nhi còn nhỏ, bị người mất nhân tính xuyên thủng qua cây gậy trúc, tính mạng nho nhỏ này đi vào đời còn chưa được vài ngày, đã trôi qua cả đời.

Cửa sổ một gia đình trên phố mở ra, trên cửa một thi thể nữ tuổi trẻ nằm sấp, nửa thanh thân thể rũ xuống bên ngoài cửa sổ, tóc dài mất trật tự rũ xuống trên mặt đất, thân thể nàng trần truồng, trước khi chết hiển nhiên đã từng bị lăng nhục, máu từ dưới người nàng chảy dọc theo tường đá xuống dưới, ở dưới vách tường thành còn có một đống máu.

Sâu trong ngõ nhỏ, truyền đến một tiếng khóc nức nở nghẹn ngào, thanh âm phòng ốc bị đốt cháy toát ra khói dày đặc phiêu hốt mông lung, vị trí cụ thể không chính xác, một số người may mắn bảo toàn tính mạng, vẫn ẩn núp, thăm dò xung quanh, nơm nớp lo sợ, không biết những người Oa hung tàn kia đã rời đi hay chưa.

Huyện thành Tượng Sơn bị người Oa công phá.

Khâu Phúc quyết định sách lược chủ động đi ra, chủ động đả kích, nhưng hắn quá xem nhẹ sức mạnh giặc Oa. Nguyên bản các vệ sở thiết lập tựa vào biển, có thể nhanh chóng đến thành trấn xung quanh, ở trong phạm vi bọn họ khống chế, người Oa thật không dám xâm nhập, không dám công kích phòng ngự. Bị động phòng ngự tuy không phải biện pháp tốt, lại có thể bảo vệ thành trì khá lớn.

Huyện thành Tượng Sơn, bởi vì quá gần hải cảng, luôn luôn là địa phương giặc Oa thèm thuồng. Chỉ là huyện thành Tượng Sơn, phụ cận có một Thiên hộ, giặc Oa không có cơ hội thừa dịp tấn công. Nhưng dựa vào kế hoạch Khâu Phúc chủ động đi ra, các vệ binh mã vùng duyên hải đều tập trung lại, kết quả các thành ở vùng duyên hải có gián điệp của người Oa, đối với hành tung bọn họ rõ như lòng bàn tay, giặc Oa tránh chỗ thực, tìm chỗ hư, dẫn bọn họ hối hả ngược xuôi, làm cho các vệ quan binh mệt mỏi, nhưng ngay cả bóng dáng chủ lực giặc Oa cũng không tìm thấy.

Lúc này đây, quân Minh lại bị giặc Oa thành công dẫn dắt rời khỏi, bọn họ chỉ dùng mấy trăm người phô trương thanh thế, làm chủ lực quân Minh trúng kế điệu hổ ly sơn, mấy ngàn giặc Oa lại đột nhiên xuất hiện ở Sơn cảng, lao thẳng tới huyện thành Tượng Sơn giống như hư không, đốt giết đánh cướp, gần như tàn sát tất cả dân trong thành. Huyện lệnh Tượng Sơn chết trận, cả thị trấn dưới dâm uy của giặc Oa, hóa thành địa ngục nhân gian...

Đại Tập sơn, Hứa Hử bước trên lục địa, chỉ cảm thấy mình đang.

Đứng ở bong thuyền, có loại cảm giác phập phồng bất định.

Mấy ngày bôn ba trên biển, cho dù hắn là người từ nhỏ đã kiếm ăn trên nước cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Râu mép Hứa Hử dài, hốc mắt hãm sâu, một thân quan phục nhăn nhăn nhúm nhúm, hắn mệt mỏi ngồi xuống trên mặt đá hỏi: "Còn chưa có tin tức Vũ Hiệp sao?".

"Không có, tiểu nhân đã đã tìm được Nhị đương gia, Nhị đương gia nói...".

Nói chuyện, là nam nhân râu quai nón, mặc một thân quân phục Bách hộ, Hứa Hử liếc mắt nhìn hắn, người nọ vỗ ót, ôi một tiếng, sửa lời nói: "Tiểu nhân đã đã tìm được Nhâm đại nhân, Nhâm đại nhân nói sẽ nhanh chóng chạy đến tụ hợp cùng Đô Ti đại nhân".

Hứa Hử gật gật đầu, thở dài nói: "Gọi tất cả mọi người lên đảo nghỉ ngơi một chút đi".

“Vâng, đại đương... Đại nhân, đánh như vậy không được đâu, chúng ta cho tới hiện tại cũng chưa đánh loại trận chiến uất ức kiểu này, giặc Oa nói tụ thì tụ, nói tán thì tán, nhìn biển rộng trông không thấy biên giới này, người ta nếu không muốn đánh với ngươi, ngươi đi chỗ nào để bắt hắn đánh. Huống chi, vì tìm người, thuyền chúng ta đều chia ra, tìm được rồi, có thể đánh được chúng sao? Tuy chúng ta quen sử dụng thuyền, thế nhưng chưa từng hành trình đêm ngày như vậy, không khác gì đám ruồi bọ di chuyển trên biển cả! , nhất là mùa đông, rất nhiều huynh đệ đều sinh bệnh”.

Hứa Hử chậm rãi nói: “Đánh như vậy, xác thực không phải biện pháp, ta đã hướng đưa ra ý kiến lên trên, nhưng quân lệnh một ngày không xuống, chúng ta phải kiên trì”.

Hắn trầm mặc, lại nói: “Ngày mai, trở lại Song Tự một chuyến, tiếp tế chút ít thực vật, nước uống, đội thuyền hư hao cũng cần kéo về sửa chữa”.

Người râu quai nón nói: “Nói đến thuyền này, ta thật tức giận. Cho chúng ta chiến hạm, đều là thủy sư bọn họ đào thải, hỏa pháo hỏa súng cũng thế, hỏa súng lần trước nổ tung, làm bị thương mấy huynh đệ chúng ta, giờ đây không người nào dám dùng, bà nội nó, tất cả mọi người là người triều đình, dựa vào cái gì mà phân biệt đối xử như mẹ kế vạy?”.

Hứa Hử phát hỏa, quát: “Chúng ta vốn chính là do mẹ kế nuôi! Ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Làm việc đi!”.

Người râu quay nón lầm bầm đi ra, Hứa Hử nhìn tướng sĩ mỏi mệt không chịu nổi đang từ trên chiến hạm đi xuống thở dài, thật sâu.

Sịt sịt sịt.

Huyện thành Tượng Sơn bị phá, dân chúng chết hơn vạn, hành động tiêu diệt người Oa hơn một tháng không chút thấy hiệu quả nào, giặc Oa lại phát triển rầm rộ, tin tức theo khoái mã trì báo lên kinh thành. Khâu Phúc nhận được chiến báo vừa sợ vừa giận, hắn biết rõ tính tình Hoàng Thượng, đó là một người cực kỳ hiếu thắng, mình trước kia nói tâng bốc lên, kết quả đường đường là uy vũ Thiên triều, áp chế giặc Oa lại bị áp chế, hao binh tổn tướng thì thôi, giống như Sơn thị trấn, cơ hồ tất cả dân trong thành bị tàn sát, một khi Hoàng Thượng biết được...

Khâu Phúc âm thầm kinh hãi, lập tức cầm phong chiến báo này đi gặp Chu Cao Hú.

Chu Cao Hú đang cùng Phò mã Vương Ninh, Tả đô Ngự sử Trần Anh đàm tiếu trong thư phòng.

Cửa sổ mở ra, hôm nay tuyết rơi ngay từ sáng sớm, trên mặt đất đã có một tầng tuyết hơi mỏng, hoa mai đã mở, hoa mai lốm đa lốm đốm nhẹ nhàng gắn trên cành cây, trên cành cây bên cạnh lại trắng toát như vấy nước sơn, cánh hoa đỏ tươi vây quanh nhụy hoa băng thanh ngọc khiết, chập chờn trong gió nhẹ.

Chu Cao Hú cười nói: "Đêm qua tiểu vương đọc sử sách, hơi tâm đắc, cảm hứng thích thú làm một bài thơ, Phò mã và Trần đại nhân đều là chỉ sĩ uyên bác, kính xin bình luận một phen".

Trần Anh kinh ngạc nói: "Thơ là điện hạ làm sao? Điện hạ rất vũ dũng, thiên hạ đều nghe thấy, về phần điện hạ làm thơ, thần còn chưa từng thấy qua, hôm nay thật sự là đến đúng lúc rồi!".

Vương Ninh cũng cười nói: "Thần lại hiểu rõ điện hạ văn võ song toàn, nhưng thực sự chưa từng thấy điện hạ làm thơ, hôm nay vừa vặn được thưởng thức một phen".

Hai người này đều là văn nhân, được Chu Cao Hú coi là người nhiều mưu trí, đàm tiếu cùng bọn họ, tất nhiên chỉ có thể luận văn, Chu Cao Hú mỉm cười, đứng dậy đi đến bên cạnh án thư, trải ra một cuộn giấy dài, Trần Anh lập tức vén tay áo lên, nâng nghiên mực đến cho hắn.

Chu Cao Hú vuốt cằm gật đầu về phía hắn, biểu hiện tạ ơn, cầm bút chấm mực, viết một hàng chữ như rồng bay phượng múa ở trên giấy đằng kia: "Sơ kiến đái tiểu tuyết, kiểu kiểu đương tiền doanh. Ám hương tập la mạc, thi hoài hạo nhiên thanh. A thủ tả tân cú, dị bỉ trần tục tình. Truy vịnh cổ đế vương, đắc thất tương dữ bình. Ô thanh cứu tâm tích, đan duyên phân trọng khinh. Tri ngã cập tội ngã, quý bỉ xuân thu danh. Hàn nguyệt chiếu khỉ song, quýnh quýnh vi ngã minh. Chỉnh khâm trọng tự cảnh, lẫm liệt như hoài băng (Mới gặp tuyết nhỏ, trước mặt sáng trong. Hoa mai nở rộ, ý thơ cuồn cuộn. Tay viết mấy câu, kể chuyện trần tục. Truy vịnh cổ đế vương, bình luận được mất. Ô thanh cứu rỗi cõi lòng, phân nặng nhẹ. Biết ta mang tội, xấu hổ với danh xuân thu kia. Trăng lạnh chiếu qua cửa sổ, ánh sáng chiếu lên cho ta. Cả cảnh như mờ ảo, lạnh thấu xương như ngâm trong băng)...".

Bút nhẹ nhàng đi qua, Vương Ninh đã nhẹ nhàng vỗ tay khen: "Chữ tốt! Thư pháp điện

hùng vĩ linh động, hào phóng mạnh mẽ, thật đúng là người nào chữ nấy".

Khóe miệng Chu Cao Hú nhếch lên, mỉm cười, bỏ một thủ thơ này đi, nhẹ nhàng đặt bút, lùi hai bước, khẽ cười ha ha nói: "Kính xin Phò mã và Trần đại nhân bình luận chỉ giáo!".

"A! Điện hạ bài thơ này...".

Trần Anh moi ruột gan, đang nghĩ từ ngữ vuốt mông ngựa, quản gia vương phủ vội vàng đi vào, nói nhỏ vài câu bên tai Chu Cao Hú, sắc mặt Chu Cao Hú hơi đổi, tiếp đó liền khôi phục thong dong, nói với Vương Ninh và Trần Anh: "Tiểu vương có chút việc bận, rời đi một lát" Nói xong liền theo quản gia kia vội vàng đi ra ngoài.

"Khâu công!".

Một thư phòng khác, Chu Cao Hú trầm mặt nói: "Sắp tới tết nguyên đán! Đại Minh muốn cải nguyên niên là Vĩnh Lạc, lúc này, chúng ta đưa lên cho phụ hoàng một phần hậu lễ như vậy? Hừ, ngươi nghĩ, long nhan phụ hoàng ta có thể cực kỳ vui mừng hay không!".

Khâu Phúc là Đại lão thô lỗ, thầm nghĩ đến tính tình hoàng đế, tất.

Không thể tiếp nhận sỉ nhục đại quân triều đình thảm bại trong tay giặc Oa nho nhỏ, cũng không nghĩ tới việc này nữa, vừa nghe Chu Cao Hú nói, trên trán liền thấm ra đầy mồ hôi lạnh.

Chu Cao Hú cắn chặt răng, tiếp tục nói: "Đại ca biết ngươi là người của ta, ngươi nói, lúc hắn nghe tin tức tốt như thế, có thể giậu đổ bìm leo, giẫm chúng ta một cước hay không?".

Sắc mặt Khâu Phúc càng khó coi.

Chu Cao Hú lại nói: "Tân niên sắp bắt đầu, sứ tiết các quốc gia đều đến chúc mừng, đến Kim Lăng xem xét, Thiên triều thượng quốc quả nhiên uy phong, tự nhiên bị một đám giặc Oa đánh cho hoa rơi bại liễu, tất nhiên kinh sợ đối với ta Đại Minh, vui lòng phục tùng, đến lúc đó, trên mặt phụ hoàng vô cùng sáng rọi, dựa vào tính tình phụ hoàng ta, có công cần phải thưởng, ngươi nói hắn sẽ làm thế nào?".

Khâu Phúc lau một đống mồ hôi lạnh nói: "Điện hạ, lão thần hồ đồ, lại không ngờ việc này... Chúng ta làm sao bây giờ?".

Chu Cao Hú trầm mặt bước đi thong thả trong phòng, đột nhiên quay lại hỏi: "Tin tức này, giờ đây đã có ai biết?".

Khâu Phúc nói: "Huyện lệnh huyện Tượng Sơn, huyện thừa, huyện úy, tất cả đều đã chết trận, lúc binh mã chúng ta chạy trở về, dân chúng trong thành, mười phần chỉ còn một hai, giờ đây do Lạc Vũ tiếp quản, giống như Sơn huyện, tin tức là Lạc Vũ phái khoái mã báo lên, cho nên... Hẳn là còn chưa truyền bá ra".

Ánh mắt Chu Cao Hú lóe lên, quả quyết nói: "Quan địa phương huyện Tượng Sơn đều chết sạch, Tri phủ nha môn không thể biết tin tức nhanh như vậy. Lập tức phái người hồi âm, bảo Lạc Vũ khống chế cả nơi đó cho ta, tin tức tuyệt đối không cho phép lan truyền. Vô luận như thế nào, qua năm nay, đừng làm cho phụ hoàng ta bực bội!".

"Dạ dạ, lão thần rõ ràng!".

"Huyện Tượng Sơn thuộc sở hữu của phủ Ninh Ba, bản vương sẽ phái người đi Ninh Ba phủ khơi thông, nếu Tri Phủ Ninh Ba nghe được tin tức, bảo hắn kéo dài một hai tháng, tạm thời không đăng báo. Ở trong lúc này, ngươi cần phải cho ta đánh thắng một trận lớn trở về, tốt nhất thu được một số thuyền của giặc Oa, bắt sống một số giặc Oa! Một bại một thắng, trước bại sau thắng, hai phong tấu chương đồng loạt trình lên, lại vừa hóa giải hiểm nguy, không để phụ hoàng ta tức giận!".

"Vâng, lão thần biết phải làm như thế nào, lập tức trở lại an bài!".

Khâu Phúc không có cách nào khác, nhưng một khi có người nghĩ chủ ý cho hắn, vận hành như thế nào, hắn tự nhiên là hiểu được.

"Chậm đã!".

Chu Cao Hú nhếch môi hơi mỏng lên, lộ ra chút ý hung ác, nhàn nhạt nói: "Nếu như... Không thể lấy công chuộc tội, ngươi biết nên làm như thế nào chứ?".

"Điện hạ muốn nói?".

"Tìm kẻ chết thay!".

"Lão thần rõ ràng!".

Trần Anh, Vương Ninh đang bình luận thủ thơ, cửa phòng mở ra, trên mặt Chu Cao Hú đầy sự ấm áp vui vẻ đi tới, khiêm tốn nói: “Ha ha, bài thơ này của Tiểu vương, lọt được vào mắt hai vị sao?”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 475

Nằm Cũng Trúng Thương.

Hai mươi ba cúng ông táo.

Đến hôm nay, trong nhà Hạ Tầm cũng chuẩn bị vật cúng tế, hương nến, do Hạ Tầm dẫn cả nhà, ở trong bếp lò nhóm lò bếp Vương gia, hai bên dán câu đối "Thượng thiên ngôn hảo sự, hạ giới bảo bình an (lên trời nói chuyện tốt, hạ giới bảo vệ bình an)" lên, rồi bái tám lần.

Sau đó, Hạ Tầm ra cửa.

Hôm nay là thời gian một đám dịch phu cuối cùng xây Đại Báo Ân tự về qua hương, nhóm dịch phu này rời kinh thành trong thời gian gần nhất, cho nên an bài cuối cùng, Hạ Tầm cần đi nhìn, tránh việc chỗ này có cạm bẫy.

Trên đường đã có không khí ngày tết, bán hàng tết, mua hàng tết, bán pháo đốt pháo, câu đối tranh tết, vô cùng náo nhiệt vui sướng.

Có ít gia đình đã dán môn thần, câu đối và chữ phúc ngược lại, chủ quán thì treo từng chuỗi đèn lồng màu đỏ lên, ở trên chỗ bắt mắt cạnh cửa dán bức hoành phi "Khương thái công tại thử bách vô cấm kỵ" lên, người bán cơm rang, bán lò, bán mứt quả kín phố.

Lại mục chịu sự quản lý của Binh bộ ngũ thành binh mã ti, các chỉ huy mang theo tuần bổ dịch tốt gào thét đi theo ngự sử tuần thành chạy khắp nơi, đánh nhau ẩu đả, ăn cắp ăn trộm, đại tiểu tiện bậy bạ, chồng chất củi linh tinh, chuyện gì cũng được bọn họ quản. Lúc này, là lúc bọn họ bận rộn nhất. Mọi người đầy đường mang theo không khí vui mừng, cũng chỉ có bọn họ là thái độ hung dữ.

Ngày nghỉ Đại Minh vốn ít đi, Ngũ thành binh mã ti càng ít, đừng nói quan viên nha môn sinh bệnh có thể nghỉ bệnh, Ngũ thành binh mã ti là không thể, nếu quan viên bọn họ sinh bệnh không thể có người hầu, chỉ có thể về hưu để nuôi, không cho phép xin nghỉ bệnh, cho nên chỉ cần muốn ăn chút bổng lộc ngày tết, có chút bệnh nhẹ cũng phải nâng cao, khí thế cường thịnh.

Hạ Tầm ngồi trên lưng ngựa, vừa đi, vừa nhìn các loại không khí trên đường. Đến Đại Minh bảy tám năm, hắn đây là lần đầu tiên ăn tết với người nhà, cảm thụ trong lòng rất khác so với năm vừa rồi, trong lòng hắn cũng có một loại vui sướng không hiểu.

Đột nhiên, phía trước thét to mấy tiếng, rất nhiều dân chúng nghe thấy động tĩnh, đều chạy qua xem náo nhiệt, Hạ Tầm ghìm chặt ngựa, ánh mắt dò xét nhìn lại, thấy vài bộ khoái mặt quần áo công sai, mang mũ cối đang từ trong một ngõ đi tới, hai người phía trước vung mạnh xích sắt xua đuổi dân chúng vây xem, chính giữa có một bộ khoái lười biếng chắp tay sau đít, trong tay cầm một dây xích sắt, dây xích sắt buộc ở trên cổ một người, giống như dắt bò, thoải mái nhàn nhã đi về phía trước.

Phạm nhân trên dưới bốn mươi tuổi, ba chòm râu dài, diện mạo bình thường, lại không nhìn ra hình tượng kẻ xấu. Hắn ăn mặc quần áo vải bông Tùng Giang, màu tóc biến thành màu trắng do dính tuyết, lạnh run, lại cúi đầu, giống như sợ gặp phải người quen, nhìn cực kỳ đáng thương.

Hạ Tầm hơi hiếu kỳ, bởi vì dân chúng bình thường bị bắt, có thể trực tiếp khóa người, bỏ ngoại bào, mặc quần áo giống như vậy, cũng chỉ có một loại khả năng, người nọ là quan viên triều đình, quan phục là công.

Phục triều đình, khóa quần áo hắn hoi chẳng phải làm nhục quốc thể?

Hạ Tầm kinh ngạc liếc nhìn người nọ, lúc này mới dục ngựa rời đi.

Phía sau, có người đang tại nghị luận: "Ai, đây không phải là Ngô đại nhân sao? Phạm vào chuyện gì vậy, tại sao lại bị bắt?".

"Ngô đại nhân nào?".

"Ôi, ngươi cũng không biết? Ta ở trong kinh thành, hắn chính là chủ quản nha môn, Lại bộ Khảo Công ti Lang trung Ngô Bút Ngô đại nhân, buổi tối hôm qua ta còn trông thấy không ít quan nhân lén lút mang đồ đến nhà hắn đút lót, hắc! Thật đúng là công dã tràng".

Hạ Tầm chạy tới Đại Báo Ân tự, Công bộ Thị Lang Hoàng Lập Cung đã đến.

Triều đình sắp điều chỉnh nhân sự, quan viên ai cũng lên dây cót, ai cũng không muốn ở phía sau.

Có hành gia Hoàng Lập Cung này giúp đỡ, Hạ Tầm chỉ ở chỗ này tọa trấn, uống trà, dưỡng thần, Hoàng Lập Cung chạy vừa thấy hắn, liền tiến đến bẩm báo một tiếng, Hạ Tầm gật gật đầu.

Hạ Tầm uống trà, cực kỳ rảnh rỗi nhàm chán, chạy đến trong vài thiện phòng hoàn hảo của Báo Ân tự kia, tìm được Lão hòa thượng trụ trì, nói chuyện cùng hắn. Nghe Lão hòa thượng nói chuyện cũ năm xưa, lúc triều Nguyên hắn còn là một tiểu sa di ở chỗ này, lại một lão hòa thượng chạy vào, nói với phương trượng: "Sư huynh, bên ngoài có vị quan viên họ Hoàng, tìm kiếm Quốc Công đại nhân".

"Họ Hoàng?".

Hạ Tầm đánh giá vài phần, cười cười nói với lão phương trượng: "Đại sư, cho ta mượn thiện phòng dùng một lát, gặp vị khách".

"Khách khí khách khí, mời Quốc Công ngồi!".

Lão phương trượng vội vàng đứng lên, đi theo sư đệ lui ra ngoài. Bọn họ mới đi ra, Hoàng Chân uốn éo giống như con lươn tiến đến, cao hứng bừng bừng nói: "Quốc Công gia, người để hạ quan tìm khắp nơi. Đi phủ Quốc Công, nói Quốc Công đang ở Đại Báo Ân tự, hạ quan lại đi công bộ xem xét trong lều, nói là ngài đến trong miếu, ha ha...

Hạ Tầm ngồi ở trên giường không xuống, chỉ một ngón tay về phía đối diện, cười nói: "Ngồi một chút, vội vã tìm ta như vậy, chuyện gì thế?".

Hoàng Chân hừng hực ngồi xuống chỗ đối diện hắn, lấy một phong tấu chương từ trong tay áo ra, cười nói: "Quốc Công, ngài nhìn một chút, hạ quan đã ghi được, người xem như vậy được không?".

Hạ Tầm mở ra xem xét, khoan hãy nói, chữ Hoàng Chân viết công nhận phải nói là đẹp, lại xem tỉ mỉ nội dung một lần, Hạ Tầm ngẩng đầu hỏi: "Những sự tình đã nói trong này, tra được từ chỗ nào, là thật sao?".

"Quốc Công! Hạ quan lại chưa từng phụng mệnh đi Đông Hải tra xét, nghe phong phanh tấu sự, nghe phong phanh tấu sự thôi! Năm phần thật, ba phần giả!".

"Còn lại hai phần?".

Hoàng Chân chỉ chỉ đầu mình: “Cái này, là cần tự mình bổ sung”.

Hạ Tầm không nói gì, nghĩ nghĩ, vuốt cằm nói: “Cũng được, trước hết ngươi cứ trình lên như vậy đi, sau đó, ta giúp ngươi điều tra thêm tình báo kỹ càng bên kia, lại cung cấp cho ngươi”.

Hoàng Chân mừng rỡ, liên tục nói lời cảm tạ, sau đó trơ mặt ra hỏi: “Quốc Công, chuyện kia của hạ quan...

Hạ Tầm lắc đầu: “Khó trách Hoàng Chân này lăn lộn cả đời cũng không nổi bật, không nhẫn nhịn như vậy, lại không hiểu giao tiếp kỹ xảo như vậy, khó trách Đô Sát viện đổi chủ quan giống như đèn kéo quân, lại không một ai để ý đến hắn”.

Đối với người không chút hiểu kỹ xảo nào, thật đúng là không thể nói lời hàm súc, Hạ Tầm đành phải bất đắc dĩ nói: “Ngươi yên tâm, chuyện này, ta đã thông báo giúp ngươi tới người có thể nói chuyện, ngày mai trên triều đình, không thể thiếu ngươi”.

“Đa tạ Quốc Công gia, Quốc Công đối với Hoàng Chân, thật sự là ân như tái tạo, Hoàng Chân chưa từng nhìn lầm người!”.

Hoàng Chân cảm động đến rơi nước mắt nói lời cảm tạ một phen, lại vui mừng nói: “Quốc Công, ngươi nghe nói chưa? Lại bộ Khảo Công ti Lang trung Ngô Bút, vừa bị Hình bộ bắt, ha ha ha...

Hạ Tầm khẽ giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Bi bắt? Không phải nói, hắn tác quái đủ việc, bách quan bực mình chẳng dám nói ra sao? Là vị Ngự sử Đô Sát viện của các ngươi buộc tội?”.

Hoàng Chân mỉm cười nói: “Quốc Công, đây cũng không phải là người Đô Sát viện chúng ta buộc tội, Tả đô Ngự sử Trần đại nhân và hắn, giao tình không phải là nông cạn, không nhìn thầy chùa thì xem mặt phật, vị Ngự sử ấy cũng không nên vì hắn, đắc tội bản Đô ti Đường đại nhân, ha ha, lần này, Ngô lang trung là phạm vào việc nhiều người tức giận!”.

Sịt sịt sịt.

“Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư...”.

Xảo Vân giống như con bướm, một đường bay vào khuê phòng Mính Nhi.

“Nha đầu lớn như vậy, vẫn không biết từ tốn, đi không nhấc váy lên, hiểu chưa, kích động chuyện gì!”.

Mính Nhi tức giận răn dạy vài câu, Xảo Vân ủ rũ: “Vâng, tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi!”.

Mính Nhi nhàm chán sờ cằm, tự mình đánh cờ vây với mình, lười biếng hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

Vừa hỏi, tinh thần Xảo Vân lại hăng hái lên, bước một bước, kích động nói: “Tiểu thư, ngươi còn nhớ rõ vài ngày trước, vị Ngô lang trung Định Quốc Công gia nói qua kia không?”.

Mính Nhi nhặt một con cờ lên, vừa cẩn thận xem vị trí, vừa nói: “A, cái gì Lang trung, ai sinh bệnh?”.

Xảo Vân vội la lên: “Ai da, không phải Lang trung xem bệnh, là Lang trung Lại bộ Khảo Công ti, Hoàng hậu nương nương thay tiểu thư phối ngẫu với Ngô Tử Minh Ngô công tử kia, không phải là con của Ngô lAng trung sao?”.

Mính Nhi đè quân cờ xuống, bốp một tiếng, giương mắt lên, nhàn nhạt hỏi: “Thì sao?”.

Xảo Vân nắm chặt đôi tay nhỏ, kích động nói: “Bị bắt rồi, thật sự bị bắt rồi”.

“Hả?”.

Mính Nhi đảo mắt, hoài nghi hỏi: “Bởi vì tội gì, người phương nào buộc tội?”.

Xảo Vân nói: “Ha ha, hắn thật là có bản lãnh, một Lang trung Khảo Công ti nho nhỏ, đắc tội với người địa vị không nhỏ”.

“Là ai?”.

Xảo Vân lấy ngón tay đếm đếm: “Khai Phong Chu vương. Hình bộ Thượng Thư Trịnh Tứ, Lại bộ Hữu Thị Lang Kiến Nghĩa, còn có... Ai da, ta vụng trộm nghe thấy Định Quốc Công nói với người ta, nhớ không rõ. Hoàng Thượng nghe nói hắn nhân cơ hội khảo công, vơ vét tài sản của bách quan, giận tím mặt, muốn chém đầu hắn, còn cắt công danh của hắn, cả nhà đi đày đến Vân Nam rồi!”.

Nàng vỗ vỗ bộ ngực nói: “Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, may mắn tiểu thư chưa chính xác hứa gả cho hắn!”.

Một đôi lông mi thanh tú của mình Nhi hơi nhíu lại, nàng hiểu rõ Từ Cảnh Xương nghe được việc Ngô Lang trung tham của hối lộ là từ đâu, hôn sự cô cô, cần một tiểu bối như hắn quan tâm sao? Mính Nhi đã nổi lên lòng nghi ngờ, vừa hỏi, Từ Cảnh Xương sao lại dám lừa dối nàng?

Hôm nay...

Hai mắt thông minh của mình Nhi có chút mị lên: “Khai Phong Chu vương, và Dương Húc cực kỳ hữu hảo, đã không chỉ một lần nghe Cảnh Xương nói qua, Chu vương ở Khai Phong gửi cho hắn một đống đặc sản, một Vương gia, gửi quà tết, đây là giao tình gì? Hình bộ Thượng Thư Trịnh Tứ, là Dương Húc cứu từ trong đại lao đi ra, bằng không, lúc trước đã bị Trần Anh, Kỷ Cương giết chết.

Những người khác thì chức quan quá nhỏ, chỉ là cùng nhau hò hét. Một vị phiên vương cao quý, một vị Thượng Thư trong triều đình, đột nhiên không hẹn mà cùng đối phó vung tay với một Viên Ngoại Lang Lại bộ nho nhỏ? Trên quan trường, sao có thể vô duyến vô cớ, bọn họ làm như vậy... Không phải là bị Dương Húc giật giây chứ...

Mính Nhi nâng cằm lên, kinh ngạc ngồi ở đằng kia, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết là muốn khóc hay muốn cười.

###.

Trong Đại Báo Ân tự, Hạ Tầm sao biết mình nằm cũng trúng thương, hắn thổn thức thở dài nói với Hoàng Chân đối diện: “Ài, những tham quan này tham đến tham đi, không phải là hy vọng để tử tôn mua một phần gia sản để hưởng dụng sao, kết quả, lại làm hại tử tôn. Công tử Ngô gia vốn là cử nhân, công danh bị tước, giáng chức nhập quân, trọn đời không thoát thân được. Ở Thanh châu, ta có vị Canh viên ngoại ở rể Tôn gia, cũng là bởi vì... Bất tất tự làm khổ mình, bất tất tự làm khổ minh!”.

Hạ Tầm cảm thán trong miệng, trong lòng cũng đang cười trộm. Hắn nhịn không được, tự khiển trách mình: “Quá không nên, tại sao lòng ta có thể âm u như vậy? Không đúng, ta đây là bởi vì thương tiếc bông hoa nhài không phải cắm bãi *** trâu, nên vui vẻ. ĐÚng, ta đây là thương hoa tiếc ngọc, mọi người đều có! Ha ha, ha ha...

Nhưng, rất nhanh, may mắn không thôi, Từ hoàng hậu lựa chọn đệ tử quan lại thứ hai cho muội muội, mà gia đình vừa mới vui mừng không đến hai ngày, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, lại bị bỏ tù. Hạ Tầm không cười nổi.

Mính Nhi rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 476

Hủy Người Không Biết Mỏi Mệt.

Từ Hoàng hậu có chút thẹn quá hóa giận, thay muội muội tìm hai quận mã, đều là tướng mạo đường đường, học vấn cũng đều không tầm thường, nghe những người kia giới thiệu tình hình trong nhà, chẳng phải quan lại thế gia, môn đệ cao quý, thanh bạch sao? Nói như thế nào...

Từ Hoàng hậu thật giận, liền ban sắc lệnh, ai dám xảo ngôn lừa dối, lại dùng mấy người không có đức hạnh lừa gạt Bản cung, cần phải nghiêm trị không tha, lần này người cầu thân thật sự đã ít hơn nhiều, nhưng một khi trèo lên cửa cầu hôn này, có thể cá chép hóa rồng, đội cảm tử vẫn không thiếu thốn.

Sau đó, lại có người giới thiệu cho Từ Hoàng hậu một vị thanh niên tuấn ngạn, người này họ Cam, tên là Cam Ngọc, trưởng công tử của Kim Lăng Sùng Chính thư viện Viện chính Cam Thanh Thiển. Cam phu tử đạo đức văn vẻ không thể bắt bẻ, từ đầu Đại Minh đến nay, trạng nguyên thứ nhất là đi ra từ Sùng Chính thư viện hắn. Cam phu tử trị gia nghiêm cẩn, vị trưởng công tử Cam Ngọc này thủa nhỏ đã được phụ thân dạy bảo cố gắng đọc sách, không ngoại giao.

Hôm nay Cam công tử đã lớn, nhưng, nữ sắc? Không chạm qua! Rượu? Không uống rượu. Tửu sắc tài sắc, mọi thứ đều vô duyên với hắn, cho nên quan viên nhận ủy thác đề cử Cam công tử không cần lo lắng quá mức, nam nhân như vậy, quả thực là không thể bắt bẻ, hoàn mỹ như ngọc, lão tử hắn càng thanh bạch, dốc lòng học vấn, không đi con đường làm quan, tuyệt đối không ngờ có nhược điểm nào.

Nhưng...

Cẩm Y vệ, Bắc trấn phủ.

Chu Đồ, Kỷ Du Nam, Vương Khiêm, Viên Giang, Trang Kính. Lý Côn Xuân, Chung Thương Hải, Cao Tường, tám đại kim cương đứng nghiêm trang hai bên, Kỷ Cương ngồi ở

trên, giống như một bức tượng điêu khắc, một đôi mắt lợi hại giống như chim ưng quét qua tám tâm phúc của hắn hỏi: "Thế nào? Nói chuyện đi!".

Vẻ mặt Chu Đồ đau khổ nói: "Đại nhân, ti chức đã tra qua, bát đại tổ tông của họ Cam này ti chức đều tra qua, thật sự không tìm ra tật xấu nào. Tiểu tử này giỏi nhiều mặt, không hề có khuyết điểm, nếu được thánh phong... Có thể còn có điểm kém, nhưng tuyệt đối được xưng tụng là quân tử trong sạch như nước. Nói thật, tiểu tử này suốt ngày căn bản không có việc gì khác, mỗi một việc đọc sách, đọc sách, đọc sách, như một thằng ngốc tử, ti chức không thể nắm được nhược điểm của hắn!".

"Ngu xuẩn!".

"Vâng!".

"Phế vật!".

"Vâng!".

"Ngu ngốc!".

"Vâng!".

Kỷ Cương không vui liếc qua hắn, chuyển hướng sang Kỷ Du Nam: "Tiểu Kỷ, có biện pháp không?".

Kỷ Du Nam mỉm cười đáp: "Đại nhân, người như vậy, đối phó dễ nhất. Hắn không có tật xấu, không phải bởi vì hắn tu một thân Hạo Nhiên Chính Khí, bách tà bất xâm, mà là bởi vì hắn từ đầu đến cuối không có cơ hội dính vào những thứ xấu này. Cho nên, người như vậy.

Dễ đối phó nhất!".

Kỷ Cương nhíu mày, nhìn sang bảy tiểu đệ khác nói: "Các ngươi nghe đi, các ngươi nghe đi, bình thường bảo các ngươi đọc nhiều sách một chút, nguyên một đám chỉ biết là hô đánh kêu giết, giờ đây đã biết người đọc sách lợi hại chưa? Người không có bệnh, chúng ta có thể giúp hắn bị bệnh, làm việc gì, cũng phải động não!".

Tám đại kim cương dưới tay Kỷ Cương, chỉ có Kỷ Du Nam này là người xuất thân đọc sách, Kỷ Cương nói xong, rồi quay lại nói với Kỷ Du Nam: "Thành Thụ, chuyện này giao cho

ngươi, làm thỏa đáng cho ta được không?”.

Kỷ Du Nam cười hì hì chắp tay nói: “Đại nhân yên tâm, ngài cứ nhìn là được rồi!”.

Cam Ngọc đã ở Sùng Chính thư viện đọc sách, dưới sự ân cần dạy bảo của phụ thân Cam lão phu tử, sự tình duy nhất mỗi ngày chính là đọc sách, học có thể sống không, bây giờ còn không biết, cái này phải đợi hắn khoa cử cao trung làm quan mới biết được, nhưng tri thức chỉ uyên bác, mọi người đều biết.

Bởi vì hắn là con của Viện chính, mà người Viện chính lại cực kỳ nghiêm khắc, các học sinh cũng không dám tiếp xúc cùng Cam Ngọc, cuộc sống Cam Ngọc này vô cùng nhạt nhẽo vô vị, giống như tăng sư khổ hạnh bình thường, không hề biết cái gì là cuộc sống.

Nhưng một ngày nào đó, Cam Ngọc bị vài du côn đánh cho, nguyên nhân chỉ là vô tình va chạm, Cam Ngọc bị đánh đến mặt mũi bầm dập, được một người qua đường trượng nghĩa ra tay cấp cứu, vịn về nhà, giúp hắn lau chùi máu đen, băng bó miệng vết thương, thế là, hai người cứ như vậy nhận thức.

Người cứu hắn họ Long, gọi là Phi Long. Long công tử mở một cửa hàng bán thuốc ở trong thành Kim Lăng, gia cảnh giàu có. Hắn còn có một phu nhân, con gái rượu, ôn nhu chân thành, Cam Ngọc luôn luôn tiếp xúc với sách vở liền được hai vợ chồng nhiệt tình khoản đãi, Long công tử ăn nói phong nhã, Long gia nương tử biết thư đạt lễ, Cam Ngọc rất có cảm giác mới quen đã thân, do đó hai bên kết giao với nhau.

Cam lão phu tử được người mời đến phủ Tô Châu dạy học, hắn rất yên tâm với đứa con lớn từ nhỏ dốc lòng tài bồi này, mẹ đẻ Cam Ngọc chết sớm, phụ thân tái giá với thiếp thất, Cam lão phu tử không giao phó, cũng không quản việc của Cam Ngọc, Cam Ngọc vẫn tương đối tự do.

“Hiền đệ, không phải vì huynh đệ chê ngươi, ngươi cứ đọc sách như vậy, là không được. Đọc vạn quyển sách, không bằng đi ngàn dặm đường! Ngươi hẳn là người am hiểu chuyện đời nhiều hơn, thế gian trăm việc, nếu học vấn không sâu hơn, cũng bất quá là đống giấy lộn trong một con bọ ngu xuẩn mà thôi!”.

Lời nói không xuôi tai, nhưng từ trong miệng hảo hữu tri giao nói ra, thực sự không làm người ta phản cảm.

Cam Ngọc nói: “Long huynh đầy bụng học vấn, ăn nói bất phàm, tại sao không chịu tiếp tục đi học, tương lai theo sĩ làm quan, hiệu lực vì triều đình?”.

Cam Ngọc đã uống đến mặt đỏ tới mang tai, hắn vốn không uống rượu, nhưng hảo hữu khuyên bảo, còn có chị dâu Long gia, tự tay xào ra vài món ăn sáng hương vị rất ngon, ôn nhu mềm giọng chúc tụng, tiểu mỹ nhân này năn nỉ, rất khó cự tuyệt, cứ thế... Một lỗ hổng đã mở, Cam Ngọc giờ đây cũng thích nâng chén uống rượu.

“Ha ha, đọc sách dùng vào chuyện gì?”.

Long công tử cười to nói: “Chịu tội chỉ từ đọc sách, trí giả cũng không làm gì được!”.

“Long huynh nói lời ấy sai rồi, tất cả đều xét phẩm giai, chỉ có đọc sách tốt, sao có thể nói đọc sách không tốt?”.

Long công tử cười nói: “Từ xưa đến nay, người chỉ đọc sách sẽ không quá tót, như “Toan Đinh”.

“Tế Toan”.

“Thố đại”.

“Hủ pho”.

“Thư ngốc tử”. Chính là chuyên chỉ người đọc sách. Lúc thời Tần, có hiền triết nói qua: “Nho lấy văn làm loạn pháp luật” Tần Thủy hoàng sau khi nhất thống Hoa Hạ, sợ người đọc sách chiếm giang sơn mình, liền hành động “đốt sách chôn người tài”.

“Kết quả? Bọn hắn đã chết không ít, Trần Thắng Ngô Quảng tạo phản, Đại Tần vong, Lưu Bang và Hạng Võ cũng là người không đọc sách”.

“Lúc loạn Sơn Đông, Lưu Hạng không phải người đọc sách. Ngươi nói thiên hạ này, người thật sự được trọng dụng, có phải là người đọc sách không? Lục cổ khuyên Hán cao tổ dùng thi thư trị dân, Hán cao tổ nói như thế nào? Hắn nói! Chính là trên lưng ngựa mà lấy được thiên hạ, cần gì dùng thi thư?”.

Hán cao tổ nói, Chu Bột ít văn, nhưng người Lưu thị cần phải vậy. Về sau quả nhiên, Chu Bột này, cũng là người không đọc sách, hắn còn nói: “Mỗi một nho sinh về phía ngồi đông mà

trách chi, không dùng lễ khách và chủ tiếp đãi" Triều Hán có Phó Giới Tử thủa nhỏ đọc sách, về sau rốt cuộc đọc hiểu, liền ném sách đi rồi nói: "Đại trượng phu lập công nơi xa xôi, sao có thể ngồi một chỗ tán nho" Ngay lập tức gác bút lên giá sách, theo việc binh đao, lại được phong hầu.

Thế là Ban Siêu cũng quăng sách đi nói: "Đại trượng phu đội trời đạp đất, giơ khiên, lập công cho nước, lấy phong hầu, sao có thể an phận sống với ngòi bút nghiên mực?". Kết quả, người ta cũng phong hầu! Giương Hùng từng nói: "Văn vẻ chính là chút tài mọn, tráng phu không phải thế" Vi huynh chấp nhận thật sâu. Tống Thái Tông nói chuyện gì "Chỉ có đọc sách" chỉ là vì muốn yên ổn thiên hạ mà thôi!

Nguyên Hảo từng oán hận nói: "Nho quan không đáng một xu là!". "Thư sinh chỉ hợp ở nhà bần nông!". Tô Đông Pha Tô đại học sĩ lại nói như thế nào? Hắn nói: "Nhân sinh biết chữ gian nan khổ cực, lấy được tính danh có thể nghỉ ngơi", rồi hướng con của hắn nói: "Người người đều nuôi con, hy vọng thông minh, ta bị thông minh lầm cả đời. Ta nguyện để đứa con ngu ngốc, không tai không nạn khó được công khanh, có thể thấy được, đọc sách là vớ vẩn".

"Long huynh nói bừa, Long huynh nói bừa, ha ha...".

Nếu bình thường nghe người ta nói người đọc sách như vậy, Cam Ngọc đã sớm lật mặt, phẩy tay áo bỏ đi, lúc này nghe thấy chỉ cười trừ, khóe miệng Long công tử giống như cười mà không phải cười, liền có chút biến hóa kỳ lạ.

Học xấu dễ học giỏi khó. Tựa như một mẫu thân từ ái, dạy dỗ hơn mấy năm, mới có thể dạy con của nàng mặc quần áo mang giày mang tất, mà một nữ nhân xinh đẹp, chi phí một phút thời gian đồng hồ, có thể khiến hắn thoát hết tất cả. Cam Ngọc chưa bao giờ tiếp xúc qua sự hấp dẫn, dưới sự hấp dẫn của Long công tử, từng bước trượt về phía vực sâu.

Hắn học được uống rượu, học được bài bạc, học được cách nghỉ đêm trong thanh lâu.

Áp lực dục vọng dồn nén hai mươi năm, một khi phát tiết ra...

Long công tử chỉ cần dẫn hắn vào cửa là đủ, Cam Ngọc là đệ tử tốt, rất nhanh lấy được sự nhiệt tình, chủ động, đầy nhiệt tình đắm chìm trong tửu sắc tài vận...

Phủ Chu Cao Hú, sắc mặt Nhị điện hạ âm trầm nói: "Chu Vương, Trịnh Tứ, Hạ Nguyên Cát... Những người này đang làm cái quỷ gì, chuyện này nhất định là chủ ý của đại ca ta, chỉ

có hắn mới làm như vậy!".

Kỷ Cương cẩn thận nói: "Điện hạ, thần nghe nói... Ban đầu Hoàng hậu nương nương từng có ý hứa gả quận chúa cho Phụ Quốc Công Dương Húc, mà Dương Húc, có tư tình với quận chúa, kết quả bởi vì hắn không muốn bỏ thê tái giá, nương nương giận dữ, lúc này mới chọn giai tế khác cho quận chúa, người xem, có thể là Dương Húc hay không...".

"Có loại sự tình này?".

Chu Cao Hú nghĩ nghĩ, do dự nói: "Đã là chính hắn chủ động cự hôn, cần gì phải làm xấu việc hôn nhân người ta?".

Kỷ Cương giống như cười mà không phải cười nói: "Điện hạ, cảm tình, ai nói được? Có lẽ, mình không chiếm được, cũng không muốn để cho người khác chiếm được".

Chân mày Chu Cao Hú nhíu lại: "Dương Húc này, bản vương ái mộ kết giao, nhưng hắn vẫn như gần như xa, thái độ mập mờ khó hiểu, cũng không biết hắn rốt cuộc đang đánh chủ ý gì!". Chu Cao Hú vội vàng đi hai vòng trong phòng, rồi nói: "Việc này trước mắt cứ mặc kệ hắn, nhịn một chút! Trước mắt không nên phức tạp, việc cấp bách, là phải giải quyết họa lớn trong lòng bản vương!".

Ánh mắt Kỷ Cương lóe lên, vội vàng hỏi: "Điện hạ có họa lớn trong lòng? Có thể phân phó thần, thần nguyện lo âu vì điện hạ!".

Chu Cao Hú giật mình, vội vàng khoát tay nói: "Ngươi không cần phải xen vào, chuyện này, ngươi không xen tay vào được!".

Hắn suy tư một lát, lại nói: "Vậy ngươi nhìn chằm chằm vào Dương Húc cho ta, nhìn xem chuyện này rốt cuộc là ai giở trò, chờ bản vương ra tay, hừ!".

Ngũ quân đô đốc phủ, Khâu Phúc vừa mới thu được chiến báo, khóc không ra nước mắt.

Chiến thuật đại pháo đánh muỗi căn bản không thấy hiệu quả, pháo bắn, xác thực cũng tạo thành sát thương nhất định cho lũ khấu, nhưng nó nhất định phải thủ, nhất định phải giữ gìn, mà giặc Oa không băn khoăn việc này, chủ động thủy chung nằm trong tay giặc Oa. Thế là, hắn nghiêm túc ra lệnh, binh mã các vệ đông tiến ra tiêu diệt, giặc Oa nghe tin liền biến mất, giống như bị càn quét không còn.

Nhưng, Phúc Kiến Phúc Châu, Hạ Môn, Sơn Đông Đăng Châu, Lai Châu, lục tục đưa tới tin tức lũ khấu tấn công, lũ khấu tựa như con ruồi, chèn ép nó, máu độc khuếch tán, lại càng lây nhiễm ra nhiều địa phương, Khâu Phúc dù có bản lãnh thông thiên, cũng vô pháp ngăn chặn tất cả tin tức vùng duyên hải đưa đến, hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể vứt bỏ một người, tìm kẻ chết thay, phụ trách tội không thể tiêu diệt lũ khấu!

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 477

Lý Tưởng Của Kẻ Hèn Mọn.

Phành!

Một ống đựng bút làm bằng hoa sứ rơi nát bấy, Tả Đan vội vàng lui ba bước về phía sau, khom người đứng lại, thở mạnh cũng không dám.

Hạ Tầm rất ít khi nổi giận, nhưng như thế, một khi hắn nổi giận, liền làm cho người ta sinh sợ. Tả Đan được điều đến bên cạnh hắn tương đối trễ, từ lúc bắt đầu tiếp xúc Hạ Tầm, vẫn cảm thấy Hạ Tầm tính tình ôn hòa, là người dễ nói chuyện, thẳng đến lúc này, Hạ Tầm đàng đàng sát khí, làm người thấy tự nhiên cảm giác hàn ý nồng nặc, hắn mới đột nhiên nhớ lại, vị Hạ lão bản thủ lĩnh Tiềm Long bí điệp, một khi tức giận, giết người cũng không hề nháy mắt.

Lúc trước Phi Long mới vào Kim Lăng, rất nhiều bí điệp bị hoàn cảnh Kim Lăng phồn hoa mê hoặc, bắt đầu trái với lệnh cấm, phá hỏng quy củ, Hạ lão bản không nương tay chút nào, lệnh cưỡng chế Tiềm Long trừ đi không ít người nhà, từ đó về sau, Hạ Tầm chưa từng tức giận như vậy, đến nỗi tất cả mọi người đã quên, chẳng những trong tay hắn có quyền sinh sát, hơn nữa sát khí rất nặng, không giết không phải mềm lòng, chỉ là lúc chưa tới.

“Huyện Tượng Sơn bị giặc Oa tàn sát, hàng loạt dân trong thành, Huyện lệnh, Huyện úy, Huyện thừa, toàn bộ chết trận, dân chúng toàn thành hơn mười phần chỉ còn một hai, tình trạng thảm liệt như vậy, nếu không có Sơn Đông Đăng Châu Lai Châu, Phúc Kiến Phúc Châu, Hạ Môn cũng liên tiếp lọt vào tay kẻ cướp, che cũng không che được, việc này còn bị bọn họ che giấu!”.

Hạ Tầm giận không kìm được nói: “Đánh trận thất bại không đáng xấu hổ! Đánh trận thất bại, vì bản thân, không dám thừa nhận thất bại, mượn trăm phương ngàn kế che đậy, thật vô liêm sỉ! Tượng Sơn thậm chí tất cả thôn trấn vùng duyên hải bao nhiêu người bị tàn tật, bao nhiêu cô nhi, bao nhiêu phòng ốc bị đốt cháy hầu như không còn không nhà để về, cũng bởi vì bọn họ giấu giếm tin tức, không cách nào được đưa lương thực đến cứu tế và trị liệu mà chết

đi! Những dân chúng này không chết trong tay giặc Oa, lại bị người bảo vệ bọn họ ngăn ở nơi đó, chậm rãi đông lạnh đói mà chết, đáng chết!".

Hạ Tầm nâng hai mắt lên, hai đầu lông mày đầy sát khí: "Gọi Từ Khương, Đông Phương Lương, Nhạc Tuấn Hoàng, Đái Dụ Bân bỏ qua tất cả sự vụ khác, toàn lực điều tra việc này, tra rõ ràng rành mạch cho ta, thật rõ ràng!".

"Ti chức tuân mệnh!".

Hạ Tầm phất phất tay, Tả Đan liền vội lui ra ngoài, đứng lại ngoài cửa, than một hơi thật dài, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đã thấm ướt phía sau lưng, lúc này mới sợ hãi rời đi.

Hạ Tầm đi qua đi lại trong phòng, trầm tư nửa ngày, lại nói: "Người đâu!".

Hạ nhân tiến đến, Hạ Tầm phân phó: "Ngay lập tức đi đến chỗ Ngự sử Hoàng Chân, mời hắn đến một chuyến!".

"Vâng, lão gia!".

Gia đinh kia không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là lão gia nhà mình đã cực kỳ tức giận, ra khỏi thư phòng liền vung hai chân chạy vội đi.

Ngày hôm sau, là tết nguyên đán, Vĩnh Lạc nguyên niên.

Thành Kim Lăng cử hành hoạt động chúc mừng long trọng, Vĩnh Lạc hoàng đế mở tiệc chiêu đãi trên điện, thiết đãi chư vương và hoàng thân quốc thích vào kinh thành triều kiến, sau đó tế trời ở Nam Giao, sau khi trở về liền dẫn văn võ quần thần đi dự lễ khảnh thành.

Ngày làm lễ tất niên, đại sự càng tiêu diệt Uy nhân càng loạn ở vùng duyên hải đã thành kết cục định sẵn, dân chúng đã gặp tai họa, cho nên tuy Hạ Tầm lòng nóng như lửa đốt, cũng phải chịu đựng, hắn không thể ở trong lúc Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi huynh đệ tỷ muội nhà mình, xông vào yến tiệc nhà hắn, hoặc là lúc hoàng đế tế bái thiên địa quỷ thần, xông lên đàn tế nói cho hắn biết thảm cảnh của Tượng Sơn thị trấn, hắn chỉ có thể nhẫn nại đi cùng hoàng đế đến lễ khảnh thành, sau đó dẹp đường về phủ.

Ngày hôm sau Chu Lệ rất có phong thái làm việc điên cuồng, không hề nhàn rỗi, hắn triệu tập quan viên đã ngoài ngũ phẩm trong kinh, chính thức tiến hành tuyên bố việc điều chỉnh nhân sự.

Bắc Bình đã sửa thành Bắc Kinh, có quan nha và quan viên tương ứng, từ đó, ở Bắc Kinh trang bị Bắc Kinh lưu thủ hành hậu quân đô đốc phủ, Bắc Kinh Hành bộ, Bắc Kinh Quốc Tử Giám. Sửa phủ Bắc Bình là phủ Thuận Thiên, Bắc Bình hành Thái phó thành Bắc Kinh hành Thái phó tự. Hành đô đốc phủ thiết trí Tả Hữu đô đốc, Đô đốc Đồng tri, Thiêm sự. Hành bộ được hai người Thượng Thư, bốn người Thị Lang, sáu Tào Lại Hộ Lễ Binh Hình Công Lang trung, Viên Ngoại Lang, Chủ sự tất cả một người.

Chu Lệ bổ nhiệm nguyên Thượng Thư Hộ bộ Quách Tư, Thượng Thư Hình bộ Lạc Thiêm đến Bắc Kinh làm Thượng Thư Hành bộ. Bổ nhiệm Kiến Nghĩa làm Thượng Thư Lại bộ Nam Kinh, Triệu Chí Cương làm Thượng Thư Lễ bộ, Hạ Nguyên Cát làm Thượng Thư Hộ bộ, Trịnh Tứ làm Thượng Thư Hình bộ, Hoàng Phúc là Thượng Thư Công bộ, Trần Anh là Đô Sát viện Tả đô Ngự sử, Lục bộ Thất khanh, điều chỉnh thật lớn, chỉ có Binh bộ tạm thời không động.

Thượng Thư Binh bộ vốn là Như Thường, sau khi Chu Lệ đăng cơ liền hậu đãi hắn, phong con hắn Như Giám là Trung Phụng đại phu, lại đem thứ nữ quận chúa của Tần vương Trường An gả làm vợ Như Giám. Đối với Như Thường là cực kỳ tín nhiệm, hắn ngồi ở Binh bộ Thượng Thư, tuyệt đối vững vàng như núi, nhưng Như Thường trước khi Hoàng Thượng chuẩn bị hạ chỉ thay đổi quan viên một ngày, đột nhiên hướng tới Hoàng thượng đề xuất, hắn hiện giữ chức Trung Thành bá, có tước lộc trong người, không nên lại nhận Thường chức, cho nên từ chức Binh Bộ Thượng Thư.

Chu Lệ cảm thấy Như Thường biết tiến thoái, không tham lam, cực kỳ vui mừng, thế là liền hạ chỉ bỏ qua chức Binh Bộ Thượng Thư chỉ của Như Thường, Binh Bộ Thượng Thư tạm thời có ghế trống, do Tả Hữu Thị Lang trông giữ việc binh bộ, đại sự khó quyết cần thỉnh giáo Như Thường, trên thực tế hắn không lĩnh ấn Thượng Thư, nhưng chưởng quản Binh bộ.

Lúc Hạ Tầm nghe được tin tức này, cực kỳ hoài nghi, lão già Như Thường giảo hoạt này chắc là nghe được tiếng gió gì đó, cho nên mới thanh cao như thế, từ chức Binh Bộ Thượng Thư.

Sau khi tuyên bố bổ nhiệm chức vụ, Chu Lệ liền hào hứng bừng bừng gọi Mộc Ân lại tuyên đọc hắn "Tân xuân diễn văn", thánh chỉ này đương nhiên là Giải Tấn trau chuốt qua cho hắn, nếu không Chu Lệ bản thân luôn luôn nói chuyện theo kiểu mạnh mẽ, cũng không cân nhắc từng câu từng chữ, trong trường hợp long trọng này, không khỏi có chút lỗi thời.

Mộc Ân cao giọng đọc: “Trên trời có đức, rất lớn, người tuân theo phép trời, lấy yêu người làm gốc. Bốn biển rộng lớn, không phải một người có khả năng tự trị, cần phải chọn người hiền tài, cùng nhau thống trị. Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang, Văn, Vũ, các vị quân vương, các đời đến nay, dùng đạo này trị nước, không cẩn thận sẽ bị loạn. Thái tổ hoàng đế nhận Minh mệnh, cần ái bảo dưỡng, sinh lợi hơn ba mươi năm, trong nước yên ổn, họa không nổi lên, giáo dục có kỷ cương, so với tổ tiên. Cũng duy trì thiên hạ, để ý sự vụ trong thiên hạ, bảo vệ nhân dân, hoàn tất việc nước.

Trẫm tiến hành Tĩnh Nan, làm quân vương của thiên hạ, quân dân đều là con. Trẫm từ khi vào chỗ đến nay, sớm đêm không phải lười, liên tục vỗ về, thừa nhận gánh nặng. Các văn võ đại thần có thể nghi ngờ trẫm, một con đường riêng, không chán không mệt, không ngược không tham, không hồ đồ, không tung hô quỷ thần, bắt người có tội, nâng người chính trực, thưởng công lao cho ngươi, dung thứ người lỗi nhỏ, giữ gìn người có công, không công không nhận lộc. Dùng thuế má trong dân để nuôi quân, quân bảo vệ dân, quân không ăn không của dân, dân không phải vì quân mà bất an. Chờ mong văn võ quần thần, yêu mến bảo vệ lẫn nhau, không xâm hại. Vì thành hiến vạn vật, muôn đời trị an, tuân theo thì cát, không tuân thì hung, dốc một lòng một chí, không được qua loa”.

Thánh chỉ tuyên đọc xong rồi, Chu Lệ mỉm cười nói: “Được rồi, hôm nay là lễ mừng năm mới, biết các ngươi đến nghênh đón, ha ha tất cả đều bận rộn, hôm nay nói là đại triều hội, những sự tình này nói xong, mọi người thì có thể an tâm trở về dự lễ mừng năm mới. Đương nhiên nếu quả thật có chuyện gì quan trọng, vẫn có thể bẩm tấu, hôm nay, tất cả bộ tất cả tư tất cả nha môn có chuyện gì chuyện quan trọng cần tấu không?”.

Chu Lệ mỉm cười nhìn lại, văn võ cả triều đều cười rộ lên, đều đáp: “Bọn thần hôm nay không có bản tấu, bệ hạ thức khuya dậy sớm, vất vả vì thiên hạ, cũng nên rất nghỉ ngơi hai ngày”.

Nếu bình thường, làm thần tử không thể nói chuyện với Hoàng Thượng như vậy, nhưng hôm nay là lễ mừng năm mới, cho dù là trên điện Kim Loan cũng không thể không có vài người nói chuyện tùy ý.

Chu Lệ ha ha cười, nói: “Đã như thế này, các vị ái khanh...

Hạ Tầm là Quốc Công, đứng ở lớp huân thích, lúc này quay đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Chân.

Hoàng Chân đứng ở trong ban quan văn, trong lòng một mực giãy dựa không thôi. Người Đô Sát viện muốn xuất đầu, đường ra duy nhất chính là chỉnh người. Trần Anh chính là người đứng đầu, phong quang vô hạn. Nhưng việc chỉnh người cũng phải có quyết đoán mới làm được, Hoàng Chân làm cả đời bị ghẻ lạnh, hắn muốn làm người xuất đầu lộ diện, muốn đến một lòng đều nóng, nhưng tình huống hôm nay hơi đặc thù.

Phụ Quốc Công cho hắn tin tức, hắn tin tưởng là thật, với địa vị Phụ Quốc Công giờ này ngày này, không có khả năng chỉ vì chút tin đồn thất thiệt mà làm, ngoài ra, Hoàng Chân hắn là Ngự sử, nghe phong phanh rồi dâng tấu sự là đặc quyền của Ngự sử, cho dù hắn buộc tội không đúng, cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của hắn, hắn không sợ. Vấn đề hôm nay là ngày đặc thù hơn so với bình thường, lúc này dâng tấu chương, buộc tội Binh bộ và Ngũ quân đô đốc phủ, danh tiếng rất lớn.

Cho nên Hoàng Chân đứng ở trong ban văn thần, một phong tấu chương trong tay áo đã thấm đầy mồ hôi, thủy chung không có dũng khí bước ra. Hắn có thói quen biến mất lúc ánh mắt mọi người nhìn bên ngoài, muốn hắn đứng ra làm tiêu điểm mọi người nhìn vào, thật sự là cần dũng khí.

Lúc này, Hạ Tầm nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, cái nhìn này, linh hồn Hoàng Chân rùng mình một cái.

“Phú quý cầu trong hiểm nguy! Phú quý cầu trong hiểm nguy! Lão Hoàng ta nghẹn uất cả đời, nay đã biết... Ta bất chấp tất cả!”.

Hoàng Chân chỉ cảm thấy máu trong người đều vọt tới đỉnh đầu, làm da đầu run lên, hắn cắn răng một cái, cao giọng hô: “Thần có bản tấu!”. Nói xong liền cất bước xông ra ngoài.

Dưới sự kích động, tiếng nói Hoàng Ngự sử đều thay đổi, động tĩnh nghe tựa như một phu nhân bị cưỡng gian phát ra tiếng kêu thảm thiết, hắn lao ra hai bước, dưới chân mềm nhũn, thịch một tiếng, liền quỳ rạp xuống đất, lấy phong tấu chương từ trong tay áo run lẩy bẩy ra, hai tay giơ lên, cao quá mức, đầu cũng không dám ngẩng lên, kêu lớn: “Thần, có bản tấu!”.

Những lời này nói xong, nước mắt hắn đã rơi nhanh xuống.

Làm quan ở kinh thành nhiều năm như vậy, đây là câu nói đầu tiên hắn nói trên Kim Loan điện!

Hạ Tầm âm thầm thở phào một hơi, nếu hôm nay Hoàng Chân không dám đi ra, hắn triệt để muốn buông tha cho phế vật này, bồi dưỡng một người phát ngôn khác ở Đô Sát viện, khá tốt, thời khắc mấu chốt, hận rốt cuộc cũng dám đứng dậy. Người muốn có dũng khí, có khi cũng cần có điều kiện bên ngoài kích thích, đã có lần này, Hoàng Ngự sử nhát gan chắc sẽ thoát thai hoán cốt, hẳn cũng sẽ quyết đoán hơn so với dĩ vãng.

Văn võ bá quan, công khanh cả triều đồng loạt nhìn về phía Hoàng Chân, ngạc nhiên nhìn tiểu nhân vật một mực là bình hoa bài trí trong cung điện, người chưa bao giờ từng được chú ý tới, không hẹn mà cùng nghĩ: "Lão gia hỏa này... Đã uống nhầm thuốc?".

Chu Lệ nhíu nhíu mày, quan viên này là từ lớp quan văn chạy đến, cách ngự tòa một khoảng cách rất xa, hắn đã không nói rõ bản tấu là gì, chẳng lẽ là mật tấu hay sao? Cần phải là mật tấu, ngươi lại đưa đến trước mặt ta làm gì.

Chu Lệ cẩn thận nhìn lên, phát giác đầu quan nhân cũng không dám ngẩng lên, hai tay giơ lên cao, thân thể không ngừng run giống như con gà, trong nội tâm hiểu ra một chút, không khỏi có điểm buồn cười. Hắn nhìn về phía Mộc Ân, Mộc Ân liền xuống từ trên ngự bậc, tiến đến tiếp tấu chương.

Hoàng Chân không ở tại chỗ nói rõ tấu chương về chuyện gì, buộc tội người phương nào, là vỉ quá khẩn trương, dọa người. Nhưng đến lúc này lại đánh bậy đánh bạ, chuyện này coi như làm đúng rồi. Nếu ở trong ngày tốt lành chúc mừng tân xuân toàn là hòa khí, nhất là sau khi Chu Lệ bính vừa phát biểu một bài văn dát vàng lên mặt, hắn lại chạy đến vả cho hoàng đế một cái, cho dù việc này có làm tốt, Hoàng Thượng cũng muốn giận hắn.

Mộc Ân tiếp tấu chương quay về ngự án, hai tay đưa lên trước mặt Hoàng Thượng, Chu Lệ nhận lấy mở ra xem xét, sắc mặt nhất thời thay đổi.

"Ngươi là người phương nào? Nhậm chức nơi nào?". Thanh âm Chu Lệ mang theo chút sát khí, vang vọng trên cung vàng điện ngọc đang lặng ngắt như tờ.

"Thần... Đô Sát viện Ngự sử Hoàng Chân" Lần này Hoàng Chân, sẽ thật nổi danh.

Chu Lệ chậm rãi đứng lên, nhét phong tấu chương vào trong tay áo, lạnh lùng nói: "Ngự sử Hoàng Chân cùng quan viên Binh bộ, Ngũ quan đô đốc phủ, vào hậu viện cẩn thận điện! Bãi triều!".

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 478

Nên Đoạn Thì Đoạn.

Ngày này, không có ai biết trong cẩn thận điện xảy ra chuyện gì, chỉ là có người chứng kiến, lúc người Binh bộ và Ngũ quân đô đốc phủ đi ra sắc mặt rất khó nhìn, so với chết cha chết mẹ còn khó coi hơn, mà Hoàng Ngự sử giống như uống rượu, sắc mặt đỏ bừng, nói năng lộn xộn, người khác hỏi gì hắn cũng không nói.

Vào lúc ban đêm, Hoàng Chân luôn luôn uống rượu trong nhà, sau khi uống rượu, hắn nói với lão thê một câu: "Nhân sinh một thế, cỏ sinh một thu! Lăn lộn như thế nào, thì cũng chỉ là một hồi, nhưng người ta sống, là phải lăn lộn, lăn lộn thật tốt, thật thoải mái!".

Kết quả, vào lúc ban đêm, Hoàng Ngự sử đã mười tám năm bốn tháng lẻ mười lăm ngày không lăn qua lăn lại với lão thê, đã hào hứng bừng bừng giằng co một đêm, sáng ngày thứ hai vừa mở mắt, lão thê cực kỳ thoải mái liền mang nước súc miệng đến bên gối hắn, vẻ mặt ôn nhu nhiệt tình, tựa như ngày nào đó, hai người vừa mới chính thức làm vợ chồng...

Vài ngày kế tiếp, có tin tức bắt đầu lục tục truyền ra, có người nói lũ khấu tấn công Sơn Đông và Phúc Kiến, hai nơi chịu thảm họa, người người cũng biết Đại Minh đang dùng Chiết Đông là chiến trường chính, triển khai hành động tiêu diệt giặc Oa, giờ đây lũ khấu nhiều lần xuất hiện ở Sơn Đông và Phúc Kiến, chẳng lẽ là giặc Oa e sợ oai vũ Đại Minh, cho nên tránh chỗ thực, tìm chỗ hư? Kết quả, ngay sau đó đã có tin tức truyền ra, chiến trường Chiết Đông toàn là một mảnh thối nát.

Lúc người khác nghe được tiếng gió, trong Đô Sát viện đã có ít người nắm giữ chứng cớ càng tỉ mỉ xác thực, bắt đầu buộc tội!

Trần Anh mặc dù là Tả đô Ngự sử Đô Sát viện, lại còn một tay che trời, khống chế toàn bộ hơn trăm vị ngự sử Đô Sát viện ở trong tay mình. Với chức quan chỉ thấp hơn một bậc so với hắn, Thiêm đô Ngự sử Ngô Hữu Đạo cầm đầu, hình thành một tiểu đoàn thể khác, phái số ít đơn giản không dám nhúc nhích, nhưng một khi thời cơ chín muồi, bọn họ vẫn nhảy ra ném

đá.

Có lẽ động tác Ngự sử không phải xuất từ Đại hoàng tử Chu Cao Sí bày mưu đặt kế, dù sao người bọn họ ủng hộ vài vị nội các Đại học sĩ và Trịnh Tứ, Hạ Nguyên Cát, các vị Thượng Thư đại nhân gia nhập đội ngũ buộc tội, sau lưng rõ ràng có thân ảnh Chu Cao Sí. Chu Cao Hú đối với việc này hận đến cắn răng, thực sự không có biện pháp, tập đoàn quan văn cơ hồ thiên về một bên ủng hộ Chu Cao Sí, quan văn hắn có thể tranh thủ tương đối có hạn.

Loại thời điểm này, Chu Cao Hú chỉ có thể mong đợi Khâu Phúc nhanh chóng giải quyết nguy cơ Chiết Đông, tập đoàn quan văn do Giải Tấn cầm đầu hiển nhiên là muốn thừa dịp loạn mở rộng chiến quả, lợi dụng nguy cơ này một mẻ hốt gọn một phần lực lượng phái ủng hộ Chu Cao Hú. Lúc này không thể thay đổi xu hướng suy tàn, đánh thắng một trận lớn, những ngày này những ưu thế hắn tranh thủ trên triều đều đem ra hết không còn sót lại chút gì, có rất nhiều người không phải hệ phái hắn đã phải xuống ngựa.

Trong lúc này, Vĩnh Lạc hoàng đế cũng đang quan tâm việc nuôi ngựa, hắn ban bố pháp luật mục mã, dân ngũ đinh nuôi một thớt ngựa đực, mười ngựa lập thành một nhân, năm mươi ngựa lập thành đàn, được phép quyên lương thực để bán. Mà phía đông Kế Châu lấy chư vệ Sơn hải, thổ địa rộng lớn, đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi, chỗ đóng quân, người nuôi một thớt ngựa đực, miễn thuế. Ngựa mẹ một thớt sinh.

Ba con, mỗi năm trưng thu một cho quân sĩ, không phải trưng thu không được tự tiện dùng.

Thoạt nhìn ở mặt ngoài, Chu Lệ còn có lòng dạ thanh thản định ra mục mã pháp, giải quyết quẫn cảnh Đại Minh thiếu khuyết ngựa, tựa như đối với thế cục Chiết Đông không phải mười phần chú ý, nhưng người quen thuộc tính cách hắn hiểu rõ, Vĩnh Lạc hoàng đế nổi giận còn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là hắn không nổi giận, sau đó lại như người bình thường không có việc gì, không đề cập tới việc này.

Lúc Chu Lệ ở Cẩn thận điện cũng không nổi trận lôi đình, sau khi hắn hiểu toàn bộ tình hình, lại cho thể mỉm cười nói với Khâu Phúc, thắng bại là chuyện thường của binh gia, bảo hắn chịu giáo huấn, đánh một trận thắng trận lớn để vãn hồi cục diện. Chu Lệ lúc này, tuyệt đối so với giận dữ càng thêm đáng sợ, không sai, thắng bại là chuyện thường của binh gia, nhưng bại bù thắng, cũng là chuyện thường, Chu lão tứ đang cầm đao chờ kết quả, không thể cho hắn một kết quả hài lòng, có người sẽ hỏng bét.

Khâu Phúc biết rõ Chu Lệ làm người, trong lòng sợ hãi vạn phần, trước đây hắn đã hạ mật lệnh cho Lạc Vũ, phân phó Lạc Vũ, sắp tới nếu không thể đánh một trận thắng lớn, để giao cho triều đình, nhất định phải có người đeo trên lưng trách nhiệm chiến bại này, để bảo toàn mọi người. Lúc này vẫn không yên lòng, lại bí mật phái tâm phúc mình đến Chiết Đông, đích thân chủ trì chuyện này.

Hoặc là đánh thắng một trận lớn triệt tiêu thất bại, mà bắt hết lũ khấu lấy công chuộc tội trên cơ bản đã không có khả năng, ít nhất... Cho dù hắn lập tức điều chỉnh bố trí, một lần nữa định ra kế hoạch tiêu diệt người Oa, sắp tới cũng không có khả năng. Mà đao hoàng đế đã mài sắc, cho nên chỉ có thể tìm người chịu tội thay, người chịu tội thay ngoại trừ đám hải tặc đảo Song Tự vừa mới quy thuận triều đình kia, không còn có nhân tuyển thích hợp hơn.

Lúc Khâu Phúc tìm Chu Cao Hú thương lượng sự tình dùng Song Tự vệ chịu tiếng xấu thay cho người khác, Chu Cao Hú vẫn có một chút do dự, bởi vì hắn rất rõ ràng, sau lưng Song Tự vệ có Phụ Quốc Công, không nói đến quan hệ mật thiết giữa Dương Húc và Song Tự vệ, coi là tâm phúc, cho dù Dương Húc chịu bỏ qua đảo Song Tự, quân cờ đầu nhập dưới trướng hắn cũng không có khả năng, bởi vì Song Tự vệ là Dương Húc chiêu an, nếu Song Tự vệ gánh chịu trách nhiệm trọng đại như vậy, Dương Húc là người đề nghị chiêu an cũng không thoát được quan hệ, hắn và Song Tự là cùng vui cùng buồn, cần phải bảo vệ Song Tự vệ. Nếu để bọn họ làm vật thế mạng, là triệt để mất đi cơ hội mời chào Dương Húc.

Nhưng nhân mã Đại hoàng tử Chu Cao Sí gây sự, phụ hoàng nơi đó lại cầm ma đao mài soàn soạt, Chu Cao Hú đã không có lựa chọn nào khác, cho nên lúc Khâu Phúc sai tâm phúc Chiết Đông, hắn cũng vứt bỏ cơ hội chiêu nạp Phụ Quốc Công Dương Húc.

Một không làm, hai là làm không ngớt, Chu Cao Hú lập tức phân phó Kỷ Cương bắt đầu sưu tầm tài liệu trị tội Hạ Tầm.

Đã trở mặt thành thù, vậy không có đường dung nạp.

Hoặc là không làm, hoặc là làm dứt khoát đến cùng.

Hai đứa con trai tranh đấu gay gắt, Từ Hoàng hậu đã chẳng quan tâm. Đều là con nàng, bàn tay hay ngón tay đều là thịt, mặc dù nàng thiên vị trưởng tử nhiều hơn một ít, thực sự không đến mức xem con thứ hai như kẻ thù. Hai đứa con trai đều là nhi tử của Hoàng Thượng, hổ dữ còn không ăn thịt con, các con dù tranh thế nào, quyết định chỉ là đế vị rơi vào trên đầu

ai thôi, loại mẫn cảm trước mắt này, nàng cũng không nên xuất đầu.

Ngược lại là hôn sự muội muội, giày vò Hoàng hậu nương nương quá mức, chứng đầu đau trải qua trị liệu đã lâu không phát tác nay lại tái phát.

Vị nhân tuyển quận mã thứ ba, lại lần nữa vinh quang xuống ngựa.

Cam Ngọc chơi gái, chơi gái đến mức một thân bệnh tật, bài bạc, thiếu rất nhiều khoản nợ, để người đến tận nhà đòi nợ.

Cam lão phu tử đi dạy học từ Tô Châu trở về, trở lại trước cửa nhà mình, nhìn thấy một đám cờ bạc kêu gào muốn thiêu nhà tòa nhà hắn, đùng đùng nổi giận trở lại trong phủ, nhìn thấy là một đứa con bị mắc bệnh đường sinh dục, Cam lão phu tử đúng như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Lão tiên sinh thật là một quân tử ngay ngắn, đích thân chạy đến nội cung, lão khóc lóc dập đầu thỉnh tội về phía Hoàng hậu nương nương, xin miễn hôn sự, sau đó về đến nhà, mở gia pháp, đánh cho đứa con đến hấp hối, trục xuất khỏi gia môn, từ nay về sau phụ tử không hề quen biết nhau!

Từ Hoàng hậu nghe xong, nghĩ mà sợ, thật sự phải hủy chung thân muội tử, nàng sẽ bứt rứt cả đời. Nếu nói trước hai người trước vẫn chỉ là phụ thân tham ô, bản thân hắn vẫn tạm qua được, như vậy vị thiếu niên quân tử học hành tốt, giỏi giang nhiều mặt không hề có tỳ vết này, thật sự là không cách nào đập vào mắt... Từ Hoàng hậu đã không mặt mũi một lần nữa tuyển phu quân cho muội muội.

Nương nương hết hy vọng, thật ra cho dù nàng chưa từ bỏ ý định, cũng không còn người nào dám làm thân với nương nương. Vị tiểu quận chúa này quả thực là dính đến ai liền diệt người đó, hủy người không biết mỏi mệt! Nàng mệnh cách cũng quá nặng, ai cũng không dám cam đoan mình có thể ở với nàng. Làm thân với Hoàng hậu nương nương vốn là sự tình dệt hoa trên gấm, nguy hiểm lớn như vậy, còn đáng giá sao?

Tiểu quận chúa cũng đã tức giận không chịu nổi.

Nếu nói vị nhân tuyển quận mã đầu tiên gặp chuyện không may, vẫn chỉ là trùng hợp, lần thứ hai thật là khiến người sinh nghi, đến lần thứ ba... Vẫn là trùng hợp sao?

Trong lòng tiểu quận chúa rất uất ức, lại nói tiếp, lúc trước tỷ tỷ tìm cho nàng quận mã, chỉ là tiểu nha đầu nổi nóng một câu. Dù sao nàng vẫn chỉ là tiểu cô nương mười sáu tuổi, có thể là nữ nhân năm mươi tuổi tính tình trầm ổn sao? Sau đó, nàng lập tức hối hận. Nhưng chính cô ta đổi ý cự hôn là một chuyện, Dương Húc nhúng tay lại có tính chất khác.

"Xú gia hỏa kia rốt cuộc muốn làm gì? Người ta thật tình với ngươi, đã bị ngươi biến trở thành lòng lang dạ thú, hôm nay tỷ tỷ giúp ta tuyển chồng, ngươi lại muốn chặn ngang một cước, ngươi là người thế nào của.

Ta! Tự nhiên tới quản việc của ta! Nhất là sửa trị Cam gia công tử, quả thực làm ta mất hết mặt mũi!".

Tiểu quận chúa không thể nhịn được nữa, dưới sự xúc động, không chút nghĩ ngợi liền đến thẳng phủ Phụ Quốc Công, đến tận nơi hỏi tội.

Phủ Phụ Quốc Công, Hạ Tầm đang tụ tập trong thư phòng.

Những người ở đây đều là Phi Long hắn suất lĩnh ẩn hình chiến trường vào sinh ra tử vì Yến vương Chu Lệ, bộ hạ tâm phúc đại triển thần uy, hôm nay đều đã trở thành thành viên nồng cốt của Tiềm Long, Hạ Tầm đã hiểu hết chuyện huyện thành Tượng Sơn bị tàn sát, quan binh phong tỏa tin tức kiểu từ đầu đến cuối, loại sự tình này liên quan đến quá rộng, một khi bị người hữu tâm chú ý, sẽ rất khó giấu giếm, muốn nghe ngóng cũng không phải rất khó.

Hôm nay Hạ Tầm cần làm, chính là tận lực thu thập nhân chứng, vật chứng xác thực, người hắn muốn đối phó có năng lượng và quyền thế không hơn so với hắn, thậm chí ở loại tranh giành quyền thái tử, bách quan chen chúc hỗ trợ, đối phương có thể mượn nhờ lực lượng cường đại hơn so với hắn, nếu hắn không có chứng cớ đầy đủ, hữu lực, muốn vặn ngã đối phương, rất khó.

Hắn biết rõ, sau lưng Khâu Phúc còn có Chu Cao Hú, một khi quản việc này, sẽ triệt để đứng đối lập với nhị hoàng tử, khi đó muốn không lựa chọn một bên trong thế cục đại hoàng tử và nhị hoàng tử cũng không được, mà lựa chọn duy nhất cũng chỉ có phái đại hoàng tử. Hắn rõ ràng hơn, trải qua Chu Cao Hú hòa giải, mâu thuẫn giữa hắn và Khâu Phúc đã hòa hoãn, chuyện này hắn vốn có thể mặc kệ, một khi đã quản, vốn chỉ là mâu thuẫn, từ nay về sau lại biến thành cừu gia.

Nhưng, hắn không thể không quản, mồ hôi nước mắt nhân dân, triều đình địa vị cao, hắn

không thể chỉ lo thân mình, thân thể có thể bình an, nhưng tâm hội hắn bất an.

“Việc giao cho các ngươi, đều rõ ràng chưa?”.

“Ti chức rõ ràng!”.

Vài tâm phúc cùng nói, bọn họ một mực đi theo Hạ Tầm thẳng đến hôm nay, rất rõ ràng hắn là một đại lão bản ngoài mềm trong cứng, tính cách lập tức hành quyết, kính sợ đối với hắn là phát ra từ nội tâm, ở trước mặt hắn, không dám lười biếng chút nào.

“Rất tốt, các ngươi...”.

“Quận chúa, Quốc Công gia đang bàn công việc! Mời đến phòng khách uống trà, chờ một chút nữa”.

Hạ Tầm vừa mới nói nửa câu, chợt nghe ngoài cửa truyền đến giọng nói, đây là thanh âm hạ nhân nhà mình, thanh âm cố ý đề cao, hiển nhiên là tự báo tin cho hắn.

“Quận chúa?”.

Hạ Tầm hơi cứng lại, lập tức phân phó nói: “Được rồi, hiểu việc thì đi làm đi!”. Sau đó cất giọng nói vọng ra bên ngoài thư phòng: “Mời quận chúa tiến vào!

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 479

Tình Chung Hữu Định.

Bộ hạ Hạ Tầm nối đuôi đi ra, một thiếu nữ liền khoan thai đi tới cửa ra vào, nàng mặc áo ngân lăng nhỏ, váy dài màu trắng bạc, dải lụa mềm mại buộc quanh eo ưu nhã, mang theo một đường vòng cung động lòng người, cất bước mà vào, phảng phất như một con thiên nga cao to ưu nhã, dáng đi nhẹ nhàng, dáng người ôn nhu, dung nhan hoàn mỹ đã siêu việt ra khỏi phạm trù loài người. Đây đại khái chính là tác dụng tâm lý tình nhân trong mắt chính là Tây Thi tạo thành.

Hạ Tầm đứng dậy, xoay người, đẩy cửa sổ ra.

Vừa quay đầu lại, đã thấy Mính Nhi thướt tha đứng ở đằng kia, hơi nghiêng đầu, giống như con chim: "Ngươi làm gì vậy?".

Thanh âm có vẻ lạnh, bởi vì tiểu quận chúa rất tức giận, hôm nay là đến hỏi tội. Nhưng do được giáo dưỡng, mặc dù nàng đang trong cơn thịnh nộ, từ trước đến nay cũng không nói ra được từ ngữ ác độc, chứ đừng nói chỉ là chơi đểu khóc lóc om sòm, cho dù nàng phát huy đầy đủ sức tưởng tượng của mình, cũng không nghĩ ra được phải nên làm như thế nào.

"Vừa rồi trong phòng có một đống xú nam nhân, trọc khí quá nặng!".

Tiểu quận chúa không tiếp nhận lời nói ngọt của hắn, hếch miệng nhỏ nhắn lên, đột nhiên hỏi: "Ngươi đang chột dạ?".

"Lòng ta? Lòng ta làm sao, có gì đâu!".

"Không có sao? Ngươi cười rất không thành thật!".

Hạ Tầm sờ sờ mũi, cười khan nói: "Đại khái, là bởi vì ta kinh ngạc khi quận chúa đến...

"Thật không? Có phải là do ngươi làm chuyện tốt!".

Hạ Tầm hoảng sợ, vội xua tay nói: “Không phải ta, không phải ta, tuyệt đối không phải ta!”.

Từ Mính Nhi không tin, hơi nheo mắt lại nói: “Không phải ngươi? Ta còn không nói chuyện này là chuyện gì, ngươi biết ta muốn nói gì sao?”.

Hạ Tầm cười khổ nói: “Quận chúa, sao ta có thể không biết? Giờ đây cả thành Kim Lăng, người nào không biết?”.

Từ Mính Nhi vừa nghe đã thương tâm, ướt át nói: “Ngươi biết người ta sẽ biết, ngươi còn làm như vậy, ngươi muốn để người ta trở thành trò cười trong thành Kim Lăng, cho người khác cười cợt ngươi mới vui vẻ sao? Ngươi rốt cuộc muốn thế nào, vì sao khi dễ ta...

Hạ Tầm rất bất đắc dĩ: “Quận chúa, ta cũng biết, chuyện này chỉ có ta làm được, nhưng... Xác thực không phải ta!”.

“Ngươi gạt người! Ngươi là đại lừa đảo, từ nhỏ ngươi đã gạt ta! Ta mới không tin chuyện ma quỷ của ngươi, trừ ngươi ra, còn có ai phải làm như vậy nữa?”.

Hạ Tầm khẩn trương, nhìn xung quanh, tiến lên một bước, đóng cửa sổ lại.

Mính Nhi ở phía sau dùng tay áo lau nước mắt, thút tha thút thít nói: “Ngươi không cần hại người, ta không lấy chồng, cuộc đời ta cũng không gả cho ai, ta xuất gia làm ni cô, để ngươi đừng khi dễ ta nữa!”.

“Mính Nhi...”.

“Làm gì?”.

Mính Nhi không phát giác Hạ Tầm không gọi nàng là quận chúa có.

Gì không ổn, phảng phất đó là một sự kiện rất bình thường, cho nên không có chút kinh ngạc nào, bất quá khi hai mắt nàng đẫm lệ mê ly, ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt Hạ Tầm, thanh âm đột nhiên ngưng lại: “Hắn biểu tình kiểu gì vậy? Tại sao lại mang một bộ dáng còn thống khổ hơn so với ta?”.

Hạ Tầm đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng nói: “Mính Nhi, ta rất đau lòng!”. Vì để tăng mạnh ngữ khí, Hạ Tầm nắm tay, nhẹ nhàng đấm đấm vào ngực trái mình.

“A?”. Mính Nhi cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ dáng này của Hạ Tầm, hơi ngẩn người.

Hạ Tầm nhíu lông mày, nói trầm thấp: “Nàng biết vì sao ta lại đau lòng như vậy không? Bởi vì... ở trong lòng nàng, ta lại thấp như vậy!”.

Mính Nhi không hiểu sao lại có phần chột dạ.

Thanh âm Hạ Tầm càng thêm bi thống: “Nàng ngẫm lại, từ ngày ta và ngươi quen biết đến nay, Dương mỗ đã từng làm sự tình gì ti tiện vô sỉ chưa?”.

“Ngươi...”.

Hạ Tầm lập tức ngắt lời nói: “Nàng xem, trong của hàng da ở Bắc Bình, ta không vì tiền, không vì cường quyền bức bách; Ở trong cung Yến vương phủ, ta không đếm xỉa gì hết, không chạy trốn một mình; Lúc chạy trốn dưới thiên la địa võng La Thiêm sự giăng ra, chúng ta trợ giúp lẫn nhau, bất ly bất không hề tách rời... Giờ đây nàng lại xem ta là người như vậy, ngươi nói, ta quang minh lỗi lạc như vậy, là người trí tuệ thẳng thắn, biết làm ra việc xấu xa vô sỉ như vậy sao?”.

Đại khái vừa rồi mở cửa sổ ra làm không khí lạnh lẽo hơn nhiều, Mính Nhi đột nhiên cảm giác mình nổi cả da gà.

Hạ Tầm tốt xấu gì cũng đã xem qua “Ngươi vô tình ngươi tàn khốc ngươi cố tình gây sự!”. Một loại truyện ngôn tình, tùy ý học theo đó, Mính Nhi này là loại tiểu cô nương chưa hề biết sự đời làm sao chịu nổi.

“Nhưng, bởi vì đó là nàng, cho nên ta không quan tâm!”.

Thanh âm Hạ Tầm đột nhiên nhẹ nhàng, giống như MC khu giải phóng, cao hứng bừng bừng nói: “Ta đã từng hiểu lầm nàng đưa ra yêu cầu không phải về phía Hoàng hậu nương nương, làm hại nàng thương tâm khổ sở, giờ đây nàng hiểu lầm ta, để cho ta đau lòng gần chết, báo thù trả nợ xong, chúng ta huề nhau!”.

“A!”.

Mính Nhi trợn tròn mắt, lừa đảo cũng rất lợi hại, một lừa đảo tiến hóa đến cảnh giới vô sỉ... Nàng không biết mình nên phản ứng gì nữa.

Hạ Tầm lại mỉm cười, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, ôn nhu nói: "Nàng đừng nghĩ rằng ta không có lương tâm, đúng! Là ta hiểu lầm nàng.

Nhưng nàng có biết hay không, lúc vừa nghe Hoàng Thượng đưa ra hôn ước, trong lòng ta có bao nhiêu vui mừng? Thực xin lỗi, là ta sai rồi, đã từng vì Tử Kỳ, lúc ta chỉ là một cẩm Y Giáo úy nho nhỏ, dám lên triều, đứng đó, nói thẳng với hoàng đế Hồng Vũ là muốn về quê.

Nhưng đối với nàng, ta chỉ gặp một vấn đề, đã muốn lùi bước trốn tránh, dù là ta hôm nay đã quyền cao chức trọng. Không phải ta không thương nàng, chỉ là bởi vì... Lực cản tập thể ngoại giới cũng không sợ, nhưng áp lực đến từ chính nàng, cho nên ta có chút khiếp đảm chột dạ, không dám suy nghĩ, không dậy nổi dũng khí, vừa gặp phải lực cản, không phải muốn giải quyết, mà là trốn tránh...

Mính Nhi bị nói lời này của Hạ Tầm lấy mộng, nàng rụt rè nói: "Ta... Ta không có làm gì hết, vừa rồi không làm khó ngươi".

Đương nhiên không có, Hạ Tầm sở dĩ đối mặt với cảm tình của nàng như một người nhu nhược, là vì tuy hắn sinh sống trên thế giới này đã tám năm, cơ bản sáp nhập vào thời đại này, nhưng từ nhỏ hình thành một số ý niệm, còn không dễ dàng thay đổi như vậy. Hắn dùng mốt số lý luận hôn nhân đời sau, đối mặt với cảm tình thời đại này... Khi gặp phải vấn đề, khó tránh khỏi sinh mâu thuẫn, do dự.

Lúc Tử kỳ bị ca ca của nàng mang đi, cũng có lực cản đến từ gia đình nàng, hơn nữa muốn đối mặt với một hoàng đế nắm giữ quyền sinh quyền sát trong tay, hắn vẫn hào tình vạn trượng, hoàn toàn không sợ hãi, không phải bởi vì khi đó tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí bừng bừng, mà là bởi vì hắn có lý lẽ. Đến lúc Tạ Tạ, hắn không khỏi có chút suy nghĩ, có chút lo lắng.

Chỉ có điều Tạ Tạ và hắn sớm có hôn ước định ra từ thủa nhỏ, có thể an ủi mình, thoáng vượt qua tâm lý oán hận, xem như mình lừa dối mình. Đồng thời, mặc dù hắn không bởi vì Tạ Tạ đã làm nữ tặc mà xem thường nàng, thậm chí kính trọng nàng đã hy sinh vì gia đình mà làm ra những việc như vậy, dù sao cũng giảm bớt áp lực tâm lý khi hắn theo đuổi.

Nhưng đối mặt Mính Nhi, những lý do có thể dùng để an ủi tìm khắp nơi không thấy, Mính Nhi là thiên chỉ kiều nữ, tôn quý cao sang, mà điều kiện hắn lúc này... Hạ Tầm không nắm chắc, loại tâm lý tự ti không xứng với người đối diện này, mới là vấn đề hắn gặp phải, nguyên

nhân chính bắt hắn trốn tránh.

Kể từ khi biết đề nghị bỏ vợ không phải xuất từ Mính Nhi, hắn áy náy không thôi, nhưng khi đó hắn vẫn không có dũng khí theo đuổi, nếu không với ý nghĩ yêu thương thật sâu của mình Nhi đối với hắn, Hạ Tầm quấn quít chặt lấy nàng, còn sợ Mính Nhi không chịu tha thứ cho hắn?

Kế tiếp, Từ Hoàng hậu tuyển Quận mã cho muội muội. Lần đầu tiên trong lòng hắn hiện lên tư vị không cam lòng, đến khi cha của Ngô Tử Minh bị bỏ tù, hôn sự thất bại, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ Từ Hoàng hậu kiên nhẫn, lại tìm cho muội muội một nhân tuyển khác, hắn lại nóng ruột nóng gan. Sau đó hôn sự lại ngoài ý muốn một lần nữa, Hạ Tầm lại thở phào nhẹ nhõm.

Như thế mà vẫn tiếp tục, lại lần thứ ba, thần kinh Hạ Tầm cũng không chịu được, hắn đã bắt đầu chú ý việc này, thậm chí vụng trộm phái người đi tra, rốt cuộc là ai phá hỏng hôn sự của mình Nhi, hiện tại còn chưa có kết quả báo lên.

Nhưng, trong lòng hắn thật sự cảm kích, mặc kệ mục đích người nọ là xuất phát từ đâu, hắn thật sự cảm kích từ đáy lòng.

Hơn nữa, dũng khí của hắn cũng từ nhiều lần bị kích thích tra tấn đã kích phát ra, Mính Nhi có thể không quan tâm những điều kiện kia của hắn, vì sao hắn không thể đi cùng Mính Nhi để đối mặt xông qua cửa ải gian khó? Tình nữ hài tử trước mặt tinh khiết như một khối thủy tinh, chỉ là đơn thuần theo đuổi, hắn cứ lần lượt trốn tránh không phải quá vô sỉ sao?

Khúc mắc của hắn rốt cuộc đã mở ra, trước mắt chính là khua chiêng.

Gõ trống ứng phó chuyện Chiết Đông, việc quá quan trọng, lúc này hắn không thể phân thần, lại càng không muốn cho người tìm lực lượng duy trì sau lưng Mính Nhi, mới chủ động theo đuổi nàng, cho nên hắn mới muốn đợi qua mấy ngày sau, liền thổ lộ tâm ý về phía Mính Nhi, hôm nay nàng đã đến đây, cải lương không bằng bạo lực, rốt cuộc Hạ Tầm đã thổ lộ tiếng lòng mình.

“Nàng đương nhiên không làm khó ta, là ta tự làm khó mình, tâm ma khó phá! Nhưng mà, giờ đây rốt cuộc ta đã đánh bại tâm ma, nếu hôm nay nàng không đến, qua hai ngày sau ta cũng sẽ đi tìm nàng! Trời đất chứng giám, lời ta nói là lời nói thật!”.

Mính Nhi dừng ở con mắt Hạ Tầm, chăm chú nhìn chằm chằm vào, lúc này, Hạ Tầm không có vẻ mặt cợt nhả, cũng không cố làm ra vẻ, trong mắt hắn chỉ có sự chân thành. Khóe miệng Mính Nhi không ngừng run rẩy, hai con ngươi bịt kín một tầng sương mù hơi mỏng, nàng nhẹ nhàng động đậy lấy ngón tay thon dài trong bàn tay Hạ Tầm, không biết là kích động hay vui mừng, có lẽ còn có một chút ủy khuất từ trước đến nay, giờ đây nàng thầm muốn khóc lớn một hồi.

"Ta yêu nàng, lúc tỉnh cũng yêu, đang ngủ cũng yêu, yêu đủ một đời một thế!".

Mính Nhi chưa từng nghe qua loại lời tâm tình này, trong nội tâm ngọt giống như ăn mật, lại đỏ mặt, nhẹ nhàng nói: "Đang ngủ làm sao nghĩ đến người ta? Lừa đảo! Đại lừa đảo!".

"Ta muốn ở cùng nàng, cùng một chỗ từ từ mà già đi!".

Mính Nhi bắt đầu làm nũng: "Nhưng người ta không muốn già!".

"Ta...".

"Hả?".

Mính Nhi đưa mắt lên, trong mắt tràn đầy ngọt ngào vui vẻ, bị xú gia hỏa này khi dễ bao lâu, hôm nay có thể khi dễ hắn, thật sự là rất vui vẻ.

"Vậy... Chúng ta tu luyện cùng một chỗ, làm yêu quái đi!".

Mính Nhi nở nụ cười xinh đẹp, còn nhiều thời gian, tạm thời tha hắn một lần, lang quân là phải giữ lại, từ từ khi dễ: "Được rồi, người ta và ngươi ở cùng một chỗ làm yêu quái!".

Mây mờ tan, trăng đã sáng, tình ý rốt cuộc đã nói, vui mừng tựa như có thêm đôi cánh, bay xuống trong tâm hồn Mính Nhi, chỉ cần một đời một thế như vậy, thật sự rất thỏa mãn.

Chưa đủ là Hạ Tầm, nhẹ nhàng nắm bàn tay mềm mại của nàng, phảng phất ngày hôm qua vẫn là một con nhóc mặc áo trắng, hôm nay đã là thiếu nữ yểu điệu đầy hương thơm, tận mắt chứng nàng lớn lên, còn muốn tự tay hái nàng xuống. Hạ Tầm nghĩ rất kỳ quái, tâm viên ý mãn: "Yêu tinh không già... Tiểu yêu tinh... Yêu tinh đánh nhau...

Mính Nhi chớp chớp đôi mắt to thuần khiết, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi nghĩ gì thế?".

Hạ Tầm ho khan một tiếng, nghiêm nghị đáp: “Ta suy nghĩ, làm sao qua được tỷ tỷ nàng!”.

o O o

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 480

Mưu Hại (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Mính Nhi thịnh nộ mà đến, vui vẻ mà đi.

Hạ Tầm vốn muốn đích thân đưa nàng trở về, vừa mới tìm được hứa hẹn yêu thương, cô gái nhỏ vui vẻ, lúc này cũng đặc biệt thích hưởng thụ người yêu ôn nhu che chở, đạo lý ấy Hạ Tầm vẫn hiểu.

Nhưng Mính Nhi cự tuyệt, nàng là cô nương rất khéo hiểu lòng người, nàng cũng tinh tường quan hệ hai người nếu đạt như trước kia, sẽ truyền ra quá nhiều tiếng gió, hai bên đều cực kỳ bất lợi, sẽ tạo thành càng nhiều chướng ngại cho bọn họ. Ngoài ra, Hạ Tầm vừa rồi đã nói qua, vốn muốn qua mấy ngày nay phải đi tìm nàng, đỉnh đầu rõ ràng còn có rất nhiều sự tình, lúc này không nên anh anh em em, chiếm dụng quá nhiều thời gian của hắn.

Cô gái nhỏ cực kỳ khát vọng tình yêu, nhưng nàng xuất thân từ gia đình như vậy, những thứ đã được giáo dục làm cho nàng đặc biệt tự hạn chế: Lúc nam nhân làm việc, không thể quấy nhiễu, không thể được sủng ái mà kiêu.

Cô gái nhỏ tự mình rời đi, ngồi trên lưng ngựa, tựa như đang ngồi trên áng mây, tâm thần bồng bềnh bay bổng, nhất thời nghĩ đến tên vô lại kia rốt cuộc đã chịu mở miệng, không phụ tình ý của nàng, trong tâm tràn đầy vui mừng, chốc lát lại muốn làm sao uyển chuyển nói rõ với tỷ tỷ, tìm được sự đồng ý của nàng. Dù sao, Hạ Tầm đã cự tuyệt một lần, điều này làm cho hoàng hậu tỷ tỷ thật mất mặt, không thăm dò tâm ý tỷ tỷ trước, hai người không nên tùy tiện đưa ra, tự hãm vào bị động.

Tiến độ từ từ, vòng vèo cong queo. Nhưng trong lòng tiểu quận chúa lại nở rộ như hoa mùa xuân, vô cùng sáng lạn. Chỉ cần nàng và nam nhân dũng cảm đứng ra sóng vai cùng nàng đối mặt, còn có khó khăn gì được nàng để vào mắt? Hai tâm hồn gắn bó, đồng loạt bước qua từng cửa ải khó, cũng là một loại hạnh phúc có thể lưu lại dư vị trong trí nhớ cả đời, chỉ cần không tra tấn lẫn nhau là tốt rồi.

Người có tình làm việc khoái hoạt, cặp tay cặp chân tra tấn người khác mới là vương đạo!

Lúc này, tâm phúc Tiêu Mộng của Khâu Phúc đã chạy tới quân doanh Lạc Vũ.

Tiêu Mộng là đại tướng dưới trướng Khâu Phúc, hôm nay đảm nhiệm chức vụ tại ngũ quân phủ đô đốc, nhậm chức Thiêm sự. Vô luận chức quan, tư lịch, so sánh với Lạc Vũ đều cao hơn một bậc.

Sau khi hắn chạy tới quân doanh Lạc Vũ, lập tức hỏi thăm Lạc Vũ về sự tình tiến triển, Lạc Vũ bẩm báo với hắn nói: "Sau khi ty chức nhận được chỉ thị của Kỳ Quốc Công, đã bắt tay vào an bài, đang chuẩn bị động thủ".

Tiêu Mộng nói: "Việc này quan hệ trọng đại, nếu bình thường thì thôi, nhưng Đại Minh vừa mới cải nguyên Vĩnh Lạc, lại gặp ngày hội tân xuân, thời gian khắp chốn mừng vui, gây ra một sự việc như vậy, trên mặt Hoàng Thượng thật không vui. Nhất là trong triều có người nhân cơ hội giậu đổ bìm leo, nếu chuyện này như không xong, Quốc Công sẽ phải chịu Hoàng Thượng trừng phạt trách cứ, mà ngươi... càng phải chịu tội".

"Vâng vâng, ty chức rõ ràng!"

"Ừm, nói thử xem, ngươi chuẩn bị làm thế nào?"

"Ty chức đã tìm người làm chứng, chuẩn bị buộc tội Song Tự vệ lâm trận sợ chiến, tránh địch không chiến, bỏ rơi nhiệm vụ, khiến giặc Oa cứ thế tiến nhập, phá huỷ huyện thành Tượng Sơn. Các vệ còn lại và Song Tự vệ quan hệ không tốt lắm, bởi vì tất cả vệ tướng sĩ không để mắt xuất thân của binh mã Song Tự vệ, hai bên thường đấu đá. Lại bởi vì triều đình mang đến chiến hạm và hỏa khí, bị Quan Hải vệ và Thái Thương vệ chia cắt không còn, lại thay thế thuyền cũ và hỏa súng cũ cho Song Tự, Song Tự vệ Nhâm Tụ Ưng còn đánh một trận với Chỉ Huy Sứ Thái Thương vệ.

Lần tiêu diệt này không phải là bất lực, nếu quả thật triều đình quở trách xuống, tất cả vệ

cũng khó tránh thoát tội, cho nên muốn tìm người thế tội cho bọn họ rất dễ dàng. Ngoài ra, hai cọc tội danh này cũng khỏng người nào kiểm chứng thiệt giả, bọn họ xác thực chưa từng đánh một trận chiến nào với giặc Oa, về phần là bọn hắn tìm không thấy chủ lực giặc Oa, hay lâm trận sợ chiến, tránh địch không dám chiến, bỏ rơi nhiệm vụ, căn bản không thể nói rõ ràng, cũng không có người chứng minh cho bọn hắn, chúng ta chỉ cần bắt các vệ khác làm chứng, cho dù bọn họ nhảy vào Đông hải cũng không rửa sạch!".

Lạc Vũ nói, không khỏi hơi lộ ra vẻ đắc ý, vì theo như tội danh sắp xếp cho Song Tự vệ, hắn đã vắt hết sức suy nghĩ, việc trên chiến trường, chỉ có chính bọn họ rõ ràng nhất, đến lúc đó các vệ muôn miệng một lời, Song Tự vệ đi giải thích cho ai nghe? Chẳng lẽ bọn họ tìm giặc Oa đến làm chứng sao? Chuyện này, rõ ràng là không có chứng cớ, bọn họ oan cũng không cãi lại được.

Mặt Tiêu Mộng lại trầm xuống, lạnh giọng trách mắng: "Hồ đồ! Quốc Công đã sớm phân phó xuống, kết quả ngươi lại làm như vậy?"

Lạc Vũ ngẩn ngơ, vội hỏi: "Hạ quan làm việc có chỗ nào không thỏa đáng, xin đại nhân chỉ giáo!"

Tiêu Mộng hừ lạnh một tiếng nói: "Cái gì không thỏa đáng lắm, là hoàn toàn không hiểu đạo lý! Song Tự vệ chỉ là một vệ trong tám vệ Chiết Đông, ngươi có thể nói bọn họ tác chiến bất lực, nhưng, bọn họ tác chiến bất lực, tài cán gì mà đòi phụ trách cả chiến cuộc Chiết Đông? Nhất là..."

Tiêu Mộng hơi cúi người về phía trước, ngón trỏ nặng nề gõ một cái trên bản đồ, trầm giọng nói: "Song Tự vệ phụ trách là trên biển Thanh Tiễu, giờ đây giặc Oa chém giết ở huyện thành Tượng Sơn! Hoàng Thượng lên ngựa chiến nửa đời, thân kinh bách chiến, ngươi đưa tội bực này trồng đến đầu Song Tự vệ, thủ đoạn vớ vẩn như thế, có thể dấu diếm được Hoàng Thượng không?"

Lạc Vũ cả kinh, vội vàng nói: "Hạ quan hồ đồ... Làm sao bây giờ?"

Tiêu Mộng lạnh lùng cười nói: "Đường lối, bổn quan đã hiểu rõ, ngươi chỉ cần..."

Tiêu Mộng vô ý thức hạ thấp thanh âm, trong phòng cũng không có người bên ngoài, nhưng hắn cũng biết hành vi của mình không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tựa như sợ bị thiên địa quỷ thần nghe được, xì xào bàn tán một phen với Lạc Vũ.

Lạc Vũ sau khi nghe xong, biến sắc, thất thanh nói: "Cái này... đại nhân, buộc Song Tự vệ tác chiến bất lực, dưới cơn thịnh nộ của Hoàng Thượng, nhiều lắm là cách chức tướng lãnh Song Tự vệ, đày bọn họ đi biên ải, nhưng nếu tạo cho bọn họ một tội danh như vậy…

Tiêu Mộng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn nói: "Nếu không có như thế, ngươi có thể đẩy sạch sẽ được tội này đi không? Quốc Công vất vả cả đời vì triều đình, chiến công hiển hách, nếu bởi vì thế cục Chiết Đông mà bị trừng phạt, có công đạo không? Lạc Tướng quân ngươi trấn thủ Đông hải, coi như là công lao vất vả, thật sự nguyện ý công danh nửa đời bị hủy hoại chỉ trong chốc lát? Song Tự vệ, hừ! Chỉ là một đám hải tặc làm xằng làm bậy, chuyển sang một bên, vượn đội mũ người!"

Tiêu Mộng đằng đằng sát khí nói: "Năm đó, bọn họ vào nhà cướp của, nào không phải hai tay dính đầy huyết tinh? Hạng người chết chưa hết tội, ngươi còn do dự chuyện gì? Lạc đại nhân, lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu!"

Lạc Vũ lưỡng lự nửa ngày, cắn răng nói: "Được! Hạ quan liền dựa vào kế đại nhân làm việc!"

***

Đảo Song Tự, Hứa Hử phái người đi ra mất sức chín trâu hai bò, cuối cùng đã tìm được Nhâm Tụ Ưng, hiện nay thiết bị thông tin không có, bọn họ ở trên biển không cách nào liên hệ tin tức, chỉ có thể từng người tự chiến, muốn tìm đối phương cùng cực kỳ khó khăn. Một mình tuần tra tới lui bên ngoài, giống như mèo mù bắt con chuột, còn đang tìm tòi hành tung giặc Oa, Nhâm Tụ Ưng thở phào nhẹ nhỏm, cũng trở về Song Tự nghỉ ngơi và hồi phục bổ sung.

Bởi vì Song Tự đảo đứng một mình ngoài hải ngoại, cho nên bọn họ thừa nhận phạm vi tìm tòi lớn nhất, mặc dù bọn họ là người thường xuyên kiếm ăn ở trên biển, cuối cùng cùng là thân thể huyết nhục, không chịu được cảnh liên tục không ngừng bôn ba mệt nhọc như vậy, đặc biệt lúc này là mùa đông, đi thuyền không tiện, khí hậu trên biển cũng khác thường, các tướng sĩ bị bệnh rất nhiều, trở lại Song Tự là về tới nhà, mọi người cuối cùng có thể nghỉ ngơi nhiệt tình một chút.

Không ngờ, nhân mã vừa mới về, mới chỉ nghỉ ngơi hai ngày, Lạc Vũ phái người đến đây, phân phó bọn họ lập tức tập kết chiến hạm và toàn bộ tướng sĩ, đi Quan Hải vệ. Ngũ quân đô đốc phủ phái người đến, muốn nghe tất cả vệ tướng lãnh báo cáo quân tình, một lần nữa định

ra kế hoạch tiêu diệt uy nhân mới và tiếp xúc việc thực hành.

Hứa Hử nghe xong liền cao hứng, hắn cho là đề nghị mình lên lớp đưa ra rốt cuộc đã có tác dụng, Ngũ quân đô đốc phủ đã phái người đến, hắn cũng rất muốn đích thân đi đến đó nói một chút giải thích của mình, nhắc nhở thượng cấp thay đổi loại đấu pháp trăm ngàn chỗ hở, tự loạn trận cước này.

Hứa Hử vui vẻ nói với người Lạc Vũ phái tới: "Bổn quan biết, sáng sớm ngày mai, dẫn hạm đội lên đường, đi Quan Hải vệ!"

Người mang tin tức của Lạc Vũ nói: "Các vệ Chiết Đông ta tiêu diệt giặc cướp bất lực, Hoàng Thượng nghe xong rất là tức giận, cho nên ngu quân phủ đô đốc mới phái người đến. Lạc đại nhân nói, mời Hứa Đô Ti được quân lệnh lập tức lên đường rời khỏi Song Tự, không được đến trễ".

Hứa Hử nhíu mày nói: "Lúc này đã gần đến buổi trưa, lên đường lúc này, chạy tới Quan Hải vệ đã là nửa đêm, lại có thể nghị luận được chuyện đại sự gì? Giặc Oa quấy rầy vùng duyên hải không phải một ngày, muốn tiêu diệt cũng không phải một ngày công, cũng không cần gấp gáp tranh thủ nửa ngày thời gian chứ?"

Người mang tin tức nói: "Tướng quân phân công chính là chỗ này, ty chức chỉ là phụng mệnh truyền lệnh, những sự tình này, ty chức không hiểu, Đô Ti đại nhân vẫn nên đi nói với Lạc đại nhân".

Hứa Hử bất đắc dĩ, đành phải phân phó xuống dưới, sai tướng sĩ lập tức lên hạm, nhổ neo rời khỏi Song Tự.

Sĩ tốt sinh bệnh tất nhiên ở lại trên đảo tĩnh dưỡng, cũng may chiến hạm cũng có tổn hại, tất cả hạm tuy có thiếu lính, dùng chiến hạm quan binh cần sửa chữa không cách nào chạy nhanh, bảo trì tất cả biên chế cho đủ quân số, chạy nhanh từ Song Tự đến Quan Hải vệ.

"Mẹ nó, cảnh tối lửa tắt đèn này, thúc giục chạy đến, đến cuối cùng! Đánh giặc Oa tựa như câu cá, không một chút tính nhẫn nại mà thành công? Theo ta thấy, thượng cấp lần này phái tới người là có ý đồ!"

Nói chuyện chính là người râu quai nón lần trước càu nhàu với Hứa Hử kia, hắn nguyên là một hải tặc đầu lĩnh dưới tay Hứa Hử, hôm nay làm quan bách hộ, tên là Lý Thiên Ngân.

Hắn vừa phát bực tức, vừa gọi người đánh tín hiệu đèn tiến hành liên lạc với đại trại thủy sư, chỉ chốc lát sau, trong trại phái thuyền nhỏ đi ra, mở rộng van ống nước ra, dẫn bọn họ chạy về phía thủy trại.

Thuyền xếp thành một hàng, nối đuôi nhau đi vào, Hứa Hử đứng ở đầu thuyền, nhìn trong thủy trại có nhiều đốm lửa, lại quay đầu liếc nhìn, vừa nhìn lên liền khẽ giật mình, trong bóng đêm, xa xa, hai bên thủy trại có một mảnh bóng tối cực lớn mơ mơ hồ hồ đang tại lặng lẽ tới gần, Hứa Hử kinh nghiệm phong phú lập tức phân biệt được, đó là chiến hạm bỗng nhiên xuất hiện!

"Chuyện gì xảy ra?"

Trong lòng Hứa Hử vừa mới toát ra một dấu chấm hỏi, từng chiếc từng chiếc chiến hạm đang lẳng lặng thả neo trong thủy trại, ngọn đèn dầu đều tắt, đột ngột một đống đèn lồng cây đuốc hiện ra, sáng như ban ngày. Âm thanh gõ mõ gấp gáp vang lên, có người kêu lớn: "Giặc Oa tập doanh, giặc Oa tập doanh!"

Hứa Hử kinh hãi, dưới ánh sáng, mắt thấy chiến thuyền thủy sư ném ra vài tên uy nhân đến, một đao chém liền lật thuyền đầu, cùng lúc đó, tất cả chiếm hạm hăng hái phát nỏ cứng hỏa súng, phóng tới chiến hạm hắn đang đứng, các tướng sĩ đứng ở trên thuyền không hề phòng bị nhất thời kêu thảm thiết.

Hứa Hử vừa sợ vừa giận: "Sao lại như thế? Sao lại như thế? Làm cái gì vậy?"

Lúc này, lại có người kêu lên: "Song Tự vệ cấu kết giặc Oa, công thủy trại ta, mau bắn tên, không cần phải buông tha bọn họ!"

Hứa Hử bỗng nhiên thấy lạnh cả người, vô số huynh đệ xung quanh trúng tên kêu thảm, đều ngã xuống đất, Lý Thiên Ngân râu quai nón rút đao ra, lại không biết nên giao chiến cùng người phương nào, chỉ là mờ mịt quát: "Mẹ hắn, chuyện gì xảy ra vậy? Chúng ta không phải giặc Oa, không nên động thủ!" Trả lời hắn, chỉ là tên bay vùn vụt và hỏa súng rung động.

"A!" Ngực phải Hứa Hử trúng tên, nhất thời máu nhuộm áo bào, Lý Thiên Ngân vừa thấy liền bỏ đao trong tay, vội bổ nhào qua đỡ lấy hắn nói: "Đại đương gia! Đô ti đại nhân!"

Hứa Hử đè lại ngực, máu theo khe hở chảy xuống ồ ồ, hắn cắn răng, nói với Lý Thiên Ngân: "Nhanh, nhảy xuống nước đi! Đi Kim Lăng, tìm Phụ Quốc Công Dương Húc!"

“Cái gì? Đại đương gia, người bị thương!”

“Đi, đi mau, mối thù của tất cả huynh đệ Song Tự vệ, đều giao cho ngươi! Mẹ nó! Đi nhanh lên!”

Hứa Hử giận dữ, một cước đạp Lý Thiên Ngân xuống dưới, ở bên cạnh hắn, đốc đốc đốc, đâm một loạt mũi tên nhọn.

“A, ta hiểu rõ, ta rõ ràng!” Lý Thiên Ngân té xuống, liền chạy đến chiến hạm bên cạnh, dán vào mép thuyền hướng ra phía ngoài, liền biến mất không thấy.

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 481

Tùng Bước Ép Sát (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Một chi hạm đội treo cờ hiệu thủy sư Đại Minh xuất hiện ở ngoài đảo Song Tự.

Từ khi đảo Song Tự quy phục triều đình, một lần nữa nhét vào giáo hóa vương trị đến nay, tuy cũng có thuyền thủy sư tới, nhưng xuất hiện đội ngũ chiến hạm long trọng bực này vẫn là lần đầu, quan binh thủ đảo không hiểu chuyện gì, vội vàng truyền tin thông tri thủ lĩnh trên đảo, đồng thời đánh tín hiệu ngừng thuyền về phía chiến hạm thủy sư quân Minh.

Người chủ sự trên đảo hôm nay là hai viên lão tướng Hà Đức, Liêu Ân, hai người là Tiểu giáo trong quân của phụ thân Tô Dĩnh, theo hắn cùng nhau rời bến làm hải tặc, hôm nay bọn người Hứa Hử tiêu diệt giặc bên ngoài, đã đem đảo Song Tự giao cho bọn họ phụ trách. Hai lão nhân nghe hỏi vội vàng phái thuyền nhỏ rời bến hỏi thăm tình huống, thủy sư quân Minh trả lời nói là vệ quan binh Thái Thương, rời bến tiêu diệt lâu ngày, yêu cầu nhập đảo tạm nghỉ ngơi và hồi phục, bổ sung lương thực và nước uống.

Song Tự vệ đã là lãnh thổ Đại Minh, há có thể cấm Đại Minh hạm đội chạy vào? Ngoài ra ba vệ thuyền biển đi cả ngày giống như ruồi bọ bay nhảy trên biển tìm giặc Oa, việc này bọn họ hiểu rõ, tuy nói quan hệ Song Tự vệ cùng với chư vệ khác không tốt, nhưng Hứa Hử luôn luôn cố gắng tranh thủ cải thiện quan hệ hai bên, lúc này nếu cự tuyệt, chưa hẳn sẽ cự tuyệt được, ngược lại sẽ làm cho quan hệ giữa Đại đương gia và chư vệ Chiết Đông càng thêm giá lạnh. Bởi vậy, Hà Đức và Liêu Ân thương lượng, liền hạ lệnh tiếp đón hạm đội vệ thủy sư Thái Thương vào trong.

Nhưng, sau khi Thái Thương vệ nhập vào cảng bến tàu, lập tức trở mặt. Hà Đức và Liêu

Ân chạy tới bến tàu nghênh đón, đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra đội ngũ của mình đột nhiên xung đột vũ trang, binh mã lưu thủ trên đảo Song Tự vốn không nhiều lắm, đánh chính diện cũng chưa hẳn là đối thủ của Thái Thương vệ thực lực quân đội cường thịnh như thế, huống chi đã bị người gian trá đi tận vào trong. Chỉ dùng gần nửa canh giờ, quan binh Thái Thương vệ chiếm cứ toàn bộ đảo các cửa ải hiểm yếu, đương nhiên, nhanh chóng như vậy là có quan hệ rất lớn đến việc Hà Đức, Liêu Ân hạ lệnh không chống cự. Quân coi giữ trên đảo vốn là hải tặc, tuy quy phục một thời gian ngắn, nhưng dã tính chưa thuần, căn bản không có ý thức thuận dân, vừa thấy bọn họ động võ, lập tức muốn phản kháng.

Thấy tình thế không ổn, Hà Đức và Liêu Ân không hẹn mà cùng thét ra lệnh tất cả mọi người lập tức ngừng chống cự, toàn bộ đầu hàng. Bọn họ tiếp nhận phó thác Hứa Hử, là muốn bảo toàn đảo Song Tự, mà không phải ngọc thạch câu phần cùng Song Tự đảo. Trước mắt, Thái Thương vệ quan binh có ưu thế binh lực đã tiến vào Song Tự, tác dụng phản kháng chỉ là kéo dài một chút thời gian rồi sẽ bị bọn họ chiếm lĩnh, không quan hệ đến đại cục.

Hơn nữa, đến lúc này quan binh Thái Thương vệ có thể lấy cớ huyết tẩy đảo Song Tự, trên đảo có nhiều lão nhược phụ nữ và trẻ em như vậy, một khi lâm vào hỗn chiến, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Trong mắt Thái Thương vệ chỉ huy Kỷ Văn Hạ đầy sát ý âm hiểm, cũng không giấu diếm được con mắt lão luyện của hai lão đầu tử kia. Mà sau khi ngừng phản kháng, quan binh dù sao cũng là quan binh, loại hung ác diệt sạch mất nhân tính vẫn làm không được. Trên đảo có mấy vạn dân chúng, Thái Thương vệ quan binh cũng có gần vạn người, nhiều ánh mắt như vậy nhìn vào, ai cũng không thể bịt nhiều miệng như vậy, trong quan binh ít ai có can đảm ôm tội danh cuồng đồ.

Thái Thương vệ chỉ huy Kỷ Văn Hạ thấy người trên đảo không phản kháng, không khỏi thất vọng. Hắn không phải một thủ lĩnh đội ngũ trên dưới một trăm người, chỗ này cũng không phải chỉ có hơn mười gia đình Sơn thôn, quân Thát tử ở Bắc cương Đại Minh tàn sát diệt toàn bộ thôn dân, hành động giống như lập công nhận phần thưởng, cũng là đến trong hậu kỳ Đại Minh mới lục tục xuất hiện, lúc này còn chưa có người dám làm như vậy, huống chi chỗ này có nhiều người như vậy, trong tướng lãnh dưới tay Kỷ Văn Hạ, cũng chưa chắc sẽ không có hai người ngắm nghía vị trí của hắn, ngóng trông hắn suy sụp, đã không thể lấy cớ, Kỷ Văn Hạ cũng không dám làm ra sự tình đầy nhược điểm.

Kỷ Văn Hạ nói rõ nguyên nhân với người trên đảo, tuyên bố tiếp quản Song Tự: Hứa Hử tư thông giặc Oa, dĩ nhiên bị bắt lấy hỏi tội, hắn phụng mệnh tới trông nom Song Tự, lục soát giao nộp tang vật không hợp pháp! Mọi người trên đảo sợ ngây người, bọn họ hoàn toàn

không nghĩ ra, rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Phía sau núi Song Tự đảo, một con thuyền nhỏ được thả xuống nước. Tô Tam tỷ ở chỗ hải vực nhiều đá ngầm này, không thích hợp để đội thuyền đi, nhưng một số con thuyền nhỏ vẫn có thể thông qua.

"Nhanh nhanh nhanh, ngay lập tức đi Dương Giác sơn, đưa sự tình phát sinh ở đây nói cho Tam tỷ!" Kêu gọi là một lão binh của phụ thân Tô Dĩnh đưa đến trên đảo năm đó, sau khi hắn phát giác tình hình không ổn, lập tức thừa lúc quan binh còn chưa khống chế toàn bộ đảo đến mức mưa gió không thấu, lợi dụng sự quen thuộc của hắn đối với các huyệt động, chạy tới phía sau núi, tìm được một hậu sinh đang phơi lưới cá, vội vàng nói sự tình phát sinh ở phía trước núi một lần với hắn, bảo hắn lập tức rời đi.

Thanh niên kia cũng biết chuyện quá khẩn cấp, vội vàng chạy đi. Cửa biển đã bị thủy sư Thái Thương phong tỏa, bây giờ hắn còn chưa thể lập tức rời đi, được giấu đến phía dưới hang đá Quy Bối nhai, đến khi bầu trời tối đen lại thừa dịp bóng đêm đào tẩu.

Kỷ Văn Hạ đứng ở bến tàu, phái người đi khắp đảo tìm tòi tài vật, đắc chí vừa lòng.

Từ sau khi lão Hầu gia phân phó xuống, hắn bắt đầu có ý định chế tạo sự cố, ý đồ phản kích Song Tự vệ. Hắn ngang ngược giữ lại chiến hạm và hỏa khí triều đình cấp cho Song Tự vệ, đưa thuyền rỉ sét và hỏa tiễn cũ cho đảo Song Tự, cố ý khơi mào địch ý và khinh thị của chư vệ vùng duyên hải đối với Song Tự, đáng tiếc những thủ đoạn nhằm vào Song Tự không có hiệu quả lớn, không thể tưởng được, lúc này Khâu Phúc lại giúp hắn đại ân, cái này thật đúng là có tâm trồng hoa hoa không mọc, vô tâm vứt liễu liễu thành rừng.

Đột nhiên, có người chạy tới bẩm báo: "Đại nhân, trên biển xuất hiện một thương thuyền, đang muốn chạy đến tiến nhập Song Tự, muốn ngăn chặn hay không?"

"Thương thuyền?" trong lòng Kỷ Văn Hạ khẽ động, khoát tay nói: "Không cần phải kinh động bọn họ, để bọn họ tiến đến!"

Chiếc thương thuyền vừa tiến đến đã bị người của Kỷ Văn Hạ khống chế được, thuyền là Lữ Tống đến, chủ thuyền là Hoa kiều sống ở Lữ Tống, người Phúc Châu, gọi Lữ Minh Chi. Vừa thấy thương thuyền mình bị người khống chế được, Lữ Minh Chi vừa sợ vừa giận, nghe được Kỷ Văn Hạ chính là thủ lĩnh đóng quân bản đảo, hắn lập tức hùng hổ xông lên quát: "Quan binh Đại Minh các ngươi đã xảy ra chuyện gì? Vì sao chế trụ thương thuyền của Lữ Minh Chi ta? Ta nói cho các ngươi biết, ta và Phụ Quốc Công Dương Húc đại nhân Đại Minh

quốc các ngươi có quan hệ, sao các ngươi dám bắt thuyền của ta!”

Kỷ Văn Hạ vừa nghe, hai mắt lập tức tỏa ánh sáng, lập tức truy vấn nói: "Cái gì? Các ngươi và Phụ Quốc Công có quan hệ?" Lữ Minh Chi cho rằng hắn sợ, ngạo nghễ nói: "Không sai, ta và Phụ Quốc Công các ngươi, có quan hệ rất mật thiết, nếu thức thời, nhanh thả thuyền ta ra, nếu không, ta nghĩ các ngươi không chịu nổi đâu!"

Kỷ Văn Hạ nở nụ cười, rất vui sướng cười nói: "Thật có lỗi thật có lỗi, nước cuốn trôi miếu long vương, người một nhà không nhận người nhà. Ha ha, bổn quan từng được Phụ Quốc Công gia dặn dò qua, phải để Lữ chủ thuyền đến từ Lữ Tống được thuận tiện, chỉ vì trên đảo sinh nhiễu loạn, bổn quan vội vàng, lại quên hỏi thân phận ngươi. Có ai không, thả thuyền này ra, tất cả hàng trên thuyền không được động!" Nói xong, Kỷ Văn Hạ thân thiết nói với Lữ Minh Chi: "Lữ chủ thuyền, qua bên này ngồi uống chén trà, để bổn quan bồi tội với ngươi".

***

Vẫn là giữa gian phòng âm u, thấy không rõ toàn cảnh.

Người kia vẫn ngồi ở đằng kia, chỉ thỉnh thoảng lại ho nhẹ vài tiếng, hắn thả một chén xuống trước người, trong chén còn có nửa chén thuốc, trong phòng mơ hồ có chút vị thuốc. Hắn ho khan vài tiếng, nói: "Quá vô sỉ! Binh bại thì thôi, lại mưu hại đồng đội, muôn lần chết không hết tội. Quần đạo Song Tự không phải luôn luôn không hợp với giặc Oa sao, vu cáo bọn họ cấu kết giặc Oa, dùng lý do gì?”

“Chúng tặc đảo Song Tự bản tính khó đổi, tức giận đãi ngộ bất công, liền cấu kết giặc Oa, mưu đồ trả thù”.

Người nọ cười khẽ hai tiếng nói: “Ừm, lời này còn tạm được, phân biệt đối xử trong quân, tác phong trước gần sau xa, hoàng đế là người mang qua binh, hắn đương nhiên hiểu rõ, có đôi khi, đối mặt với các loại đãi ngộ bất công, cho dù là một lão tướng tòng quân đã lâu, đều muốn chửi má nó, vì quân lương náo loạn bất ngờ làm phản càng là chuyện thường, vẫn là đám hải tặc, chiêu an làm quan binh nên kiệt ngạo bất tuân, loại phản ứng này không tính là thái quá. Ha ha, Song Tự vệ này không may, Dương Húc cũng phải dính chút quan hệ”.

Người đối diện nói: “Nhưng, bọn Lạc Vũ lại có thể không giết chết Hứa Hử, bọn họ làm lớn như vậy, liệu có nắm chắc khống chế được việc này không?”

Người nọ cười nói: “Bọn họ không phải không muốn giết, là không thể giết. Nếu người gánh tội thay chết sạch toàn bộ, bọn họ chỉ vào một đống thi thể nói với hoàng đế, tất cả sự tình đều phá hủy ở trong tay bọn họ, ngươi cho rằng hoàng đế sẽ dễ bị lừa gạt như vậy sao?”

“Như vậy...”

“Ngươi đã bao giờ thấy thiên tử đích thân thẩm vấn chưa?”

“Cái này...”

“Hứa Hử là tướng lãnh trong quân, án do Đoạn sự quan Ngũ quân đô đốc phủ đến thẩm tra, sự việc phản quốc không phải là nhỏ, hoặc là cho Cẩm Y vệ bồi thẩm, mà hai nha môn, đều nắm giữ ở trong tay bọn họ, bọn họ tính toán rất kỹ càng. Ngoài ra, Hứa Hử nói gì rất quan trọng sao? Quan trọng là chứng cớ, ta nghĩ... bọn họ nhất định sẽ bào chế ra đủ chứng cớ!”

“Là, tiểu nhân hiểu, không ngờ, chúng ta còn chưa kịp vật ngã Dương Húc, bọn họ lại có thể giúp cho chúng ta một đại ân”.

Người đối diện lại nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, bưng chén lên uống hai ngụm, chậm rãi nói: “Thật ra, ta giờ đây lại hơi muốn thay đổi chủ ý, cùng với làm cho Dương Húc rơi xuống, không bằng làm một đám võ quan hệ Bắc Bình rơi rụng! Nhưng, giờ đây việc tranh giành thái tử đang lúc khẩn yếu quan đầu, nếu thực lực Chu Cao Hú suy yếu lớn, vậy không có người nào có thể lên võ đài cùng Chu Cao Sí, không ổn, không ổn…”

Hắn khe khẽ thở dài, nói: “Việc này tạm thời bỏ qua đi, chứng cứ trong tay, luôn luôn có lúc cần dùng đến, chờ thời cơ chín muồi thì lại lấy ra, ha ha, bẫy rập trên đời mới đầu đều là bẫy người khác, về sau thường thường lại làm hại chính mình, Khâu Phúc hãm hại người khác, chúng ta giữ lại cho hắn trước! về phần Kỷ Văn Hạ Lạc Vũ, chứng cớ những người này cất kỹ làm đồ dự bị!”

“Vâng, vậy chúng ta giờ đây...”

“Trước mắt, vật ngã Dương Húc đi đã, chúng ta giúp Chu Cao Hú một tay, chờ hắn chiếm thượng phong, hắn sẽ động thủ đối phó người phái Chu Cao Sí, hoàng đế vốn sủng ái Chu Cao Hú nhiều hơn một ít, Chu Cao Sí nhất định sẽ có hại. Chờ Chu Cao Sí bị tổn hại nhiều, đành phải rơi xuống hạ phong, chúng ta lại thay người đưa chứng cớ quần đạo Song Tự cho hắn,

Chu Cao Sí nhất định sẽ không buông tha, phản kích Chu Cao Hú, đã hiểu chưa?”

“Tiểu nhân đã hiểu, ha ha, để bọn hắn chó cắn chó!”

“Ừm, bất quá... chỉ dựa vào những tội danh này, mặc dù có thể làm Dương Húc bị thất sủng, chưa hẳn có thể làm hắn thất bại, chúng ta mang thêm củi cho hắn, giúp Chu Cao Hú ghép vài tội danh khác cho Dương Húc, phải hết sức cẩn thận, chúng ta giờ đây...”

Hắn mới nói được chỗ này, bên ngoài có người nhỏ giọng bẩm báo: “Lão gia, lão Hầu gia phái người đến đây, có việc gấp!”

“Bảo hắn tiến vào!”

Bên ngoài có một người vội vàng đi vào, ghé lỗ tai nói nhỏ với hắn một phen, hắn ha ha nở nụ cười: “Lại có việc này? Ha ha, Dương Húc ơi! Dương Húc, phen này, ngươi chạy trời không khỏi nắng!”

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 482

Chí Điểu Tương Kích (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Khí tân niên nồng đậm, đối với trăm họ mà nói, cả tháng giêng đều là tết, cho dù làm quan, mãi cho đến mười lăm tháng giêng, cho dù là văn phòng làm việc công, cơ bản cũng là điểm mũ mà đến, bởi vì không việc gì cần làm. Chuyện công việc năm trước cần xử lý đều xử lý xong, trong lúc lễ mừng năm mới, cũng không có đại sự khẩn cấp gì cần phải chạy tới báo trong lúc lễ mừng năm mới, bởi vậy trong nha môn rất thanh nhàn.

Đương nhiên, việc này không có nghĩa là hoàng đế cũng rất thanh nhàn, thiên hạ lớn như vậy, tùy tiện một địa phương nào đó phát sinh đại sự, hắn phải bận rộn một hồi, cho nên trong khoảng thời gian lễ mừng năm mới này, bận rộn nhất thuộc về Chu Lệ và nội các của hắn.

Sứ tiết của phiên vương các nơi đã lục tục rời kinh, sứ tiết Triều Tiên và An Nam cũng đến, tham dự buổi lễ tân xuân long trọng trong đế đô Đại Minh, Nhật và Nam Hải, Tây Vực và một số sứ tiết quốc gia còn đang trên đường, trước đây đã đưa thư tới, nhưng đánh giá lộ trình, còn phải qua một thời gian ngắn nữa mới đến.

Trong lúc tân niên, lên triều đổi thành năm ngày, hơn nữa đều là tiểu triều hội, dù vậy, một khi lên điện, bách quan cũng theo thường lệ, không có bao nhiêu sự tình cần tấu lên, mình có thể xử lý thì xử lý, có thể áp xuống thì áp xuống, lễ mừng năm mới sao, Hoàng Thượng cũng phải nghỉ ngơi một chút, làm như vậy cho dù không phải bách quan luôn mồm cái gì mà lo thay cho quân vương, cũng là việc thường tình.

Nhưng mà hôm nay lâm triều đã có người tấu một việc.

Sáng sớm, y theo lệ cũ, đi một chút, khi đi ngang qua sân khấu, sau khi hỏi bách quan có bản tấu không, Kỳ Quốc Công Khâu Phúc đột nhiên trầm giọng nói: "Thần có bản tấu!"

Khâu Phúc vững vàng đứng ra từ lớp võ quan, tiến lên trước ba bước, khom người nói về phía Chu Lệ: "Hoàng Thượng, thần có quân tình khẩn cấp liên quan đến Chiết Đông cần tấu!"

"Ồ?"

Đôi lông mày của Chu Lệ nhíu lại nói: "Khâu khanh cứ tấu!"

Lúc này, quyền lực Ngũ quân đô đốc phủ vốn ở trên Binh bộ, hơn nữa người chủ sự Ngũ quân đô đốc phủ là Quốc Công, chức vụ rất cao, càng đè ép đầu Binh bộ, Như Thường sau khi cơ cảnh từ chức Thượng Thư Binh Bộ, Binh bộ chỉ có Tả Hữu Thị Lang chủ sự, chức vị bọn họ thấp hơn một tầng, càng tùy ý để Ngũ quân đô đốc phủ bày ra việc quân cơ đại sự rồi tự do Ngũ quân đô đốc phủ xử trí.

Khâu Phúc lấy một phong sớ trong tay áo ra, cao giọng nói: "Hoàng Thượng, Chiết Đông có tin vui!"

"Chiết Đông đại thắng?"

Chu Lệ vừa nghe, trên mặt lập tức tràn ra vẻ vui mừng, uất ức trong trận chiến Chiết Đông quả thực đã thành tâm bệnh của hắn, hết lần này tới lần khác, vùng Chiết Đông rất gần kinh sư, hắn có muốn nhắm mắt làm ngơ cũng không được. Chu Lệ hận không thể đích thân xuất chinh, đánh đánh đám giặc Oa mang dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ kia, nhưng... chỉ là tiêu diệt tặc khấu, lại có thể cần hoàng đế thân chinh, đây cũng quá hoang đường, huống chi tân triều vừa lập, mọi việc chưa ổn, lúc này hắn thật sự là không thể rời khỏi kinh sư, việc này chỉ có thể ngẫm lại thôi.

Lúc này nghe nói Chiết Đông đại thắng, Chu Lệ vui vô cùng, thậm chí có phần oán trách Khâu Phúc quá giữ gìn, việc này hẳn là phải báo cho mình biết trước tiên, để cho mình cao hứng mới đúng. Chu Lệ vui sướng nói: "Khâu khanh, nhanh chóng đem tình hình cụ thể nói ra cho trẫm nghe!

Khâu Phúc khom người nói: "Hoàng Thượng, thủy sư Chiết Đông Đô Chỉ Huy Sứ Lạc Vũ đưa tới chiến báo: Giặc Oa liên tiếp quấy rầy hải cương ta, dáng vẻ mười phần kiêu ngạo bệ vệ, bởi vì chư vệ vùng duyên hải ta rời bến tiêu diệt, đội thuyền giặc Oa không thể nào chống

lại chiến hạm thủy sư trang bị đầy đủ bên ta, tạo thành thiệt hại phiền toái rất lớn cho bọn hắn, giặc Oa lại dùng kế, đánh lén Quan Hải vệ ta, ý đồ đốt hết chiến hạm của ta đi!"

Chu Lệ cười lạnh: "Người Oa này thật lớn mật! Tiêu diệt đến tiêu diệt đi, bọn họ cũng dám phản công trại thủy sư ta! Kết quả như thế nào?"

Khâu Phúc nói: "Chiến báo dâng lên nói, may mắn quan binh thủy sư ta đã luyện tập tốt, sớm có đề phòng, phát giác tình hình không đúng, lập tức gọi phản kích, người Oa đại bại, vô cùng hoảng sợ chạy thục mạng, quan binh Quan Hải vệ ta anh dũng tác chiến, tiêu diệt lấy được hơn mười chiến thuyền chiến hạm địch, bắt được hơn bốn ngàn cường đạo, hôm nay đang thừa dịp thắng truy kích, mở rộng chiến quả, áp chế hải tặc bại trận còn sót lại!"

Chu Lệ vừa nghe chiến tích như vậy, cất tiếng cười to: "Tốt! Tốt! Tốt! Một trận đáng đánh! Rốt cuộc đánh ra uy phong Đại Minh ta, ha ha..

Trần Anh không để mất thời cơ, nhảy ra, cao giọng nói: "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, hùng sư Đại Minh ta mãnh liệt, uy phong trong nước, quét qua càn khôn, vũ trụ thanh minh!"

Văn võ bá quan đồng loạt khom người nói, Chu Lệ niềm nở cười to.

Khâu Phúc vẫn để tay trên ngực, bất động như núi, khi tiếng cười Chu Lệ dừng lại, không chờ Chu Lệ tán thưởng, hạ chiếu khao thưởng tam quân, liền lại tiến lên trước một bước, thân người hạ xuống thấp hơn: "Hoàng Thượng! Giặc Oa tập kích doanh, chính là đêm khuya, quan binh Quan Hải vệ ta quét dọn chiến trường, cho đến bình minh, lúc này mới phát hiện, trong đám Uy nhân có không ít quan binh thủy sư Đại Minh ta!"

Khuôn mặt Chu Lệ ngưng trọng, văn võ bá quan nhất thời cũng ngừng, nhìn chằm chằm vào Khâu Phúc, Chu Lệ trầm giọng nói: "Khâu khanh, lời ấy có ý gì?"

Khâu Phúc nói: "Trải qua Chiết Đông thủy sư Đô Chỉ Huy Sứ Lạc Vũ thẩm vấn, thì ra, hải tặc Song Tự năm trước quy thuận triều đình, bất bình về các phương diện quân lương, quân giới, chiến hạm, tức giận triều đình phân phối bất công, đã thiên vị cho thủy sư Quan Hải Chiết Đông ta, Thái Thương chư vệ, kỳ thị xuất thân của hắn, Song Tự vệ chỉ huy Hứa Hử, Nhâm Tụ Ưng, Vương Vũ Hiệp ghi hận trong lòng, có ý định trả thù.

Cho nên... bọn họ cấu kết giặc Oa, lợi dụng thân phận quan binh mật báo cho giặc Oa, yểm

hộ cho chúng, người Oa có thể nhiều lần thấy rõ tiên cơ, chạy ra khỏi vùng duyên hải chư vệ áp chế, chính là do bọn họ lén báo tin tức! Trước đó giặc Oa biết trong huyện Tượng Sơn không có ai, nhân cơ hội đánh Tượng Sơn, tàn sát đẫm máu thị trấn Tượng Sơn, cũng là do bọn họ quấy phá. Lúc này đây, bọn họ dứt khoát muốn nâng cờ làm phản, tiếp tục làm hải tặc, muốn đánh một trận thắng lớn lúc này mới cấu kết giặc Oa, ban đêm đánh lén Quan Hải vệ!".

Chu Lệ giận tím mặt, vỗ án đứng dậy nói: "Lời ấy là thật?"

Khâu Phúc nói: "Lạc Vũ nói như vậy trong chiến báo, trong chiến báo còn nói, Quan Hải vệ tiêu diệt lấy được hơn mười tàu chiến hạm, có thuyền giặc Oa, cũng có chiến hạm Song Tự vệ, tù binh cường đạo cũng là người Oa và Song Tự vệ hỗn tạp trong đó. Lạc Vũ sau khi biết được sự thật, lập tức lệnh hạm đội thủy sư lao thẳng tới đảo Song Tự, tiêu diệt lấy được trên Song Tự rất nhiều tang vật, đều là hàng hóa khí giới tang vật giao dịch giữa hải tặc Song Tự và giặc Oa, bên trong có thật nhiều tài vật là từ trăm họ vùng duyên hải!"

Hai mắt Chu Lệ long sòng sọc, sát khí thông thiên, trầm giọng nói: "Bọn người thủ lãnh đạo tặc Hứa Hử hôm nay ở đâu?".

Khâu Phúc nói: "Thủ lĩnh giặc Oa cực kỳ xảo trá, lợi dụng thời cơ, giả ý thuần phục, lại thừa dịp quan binh thủy sư ta đang xem xét lại có ý đồ chạy trốn, bị quan binh thủy sư ta bắn chết. Lát sau, Lạc chỉ huy liền phân phó bắt được thủ lãnh đạo tặc Hứa Hử, Vương Vũ Hiệp, để Hoàng Thượng trừng phạt thích đáng, về phần trùm thổ phỉ Nhâm Tụ Ưng, đã đột xuất vòng vây, suất lĩnh tàn quân chạy trốn về biển".

Chu Lệ lạnh lùng phân phó nói: "Giải Hứa Hử, Vương Vũ Hiệp đến kinh sư, Ngũ quân đô đốc phủ phúc thẩm, tra xét thật giả, một khi chờ chứng vô cùng xác thực, tất cả đều là thật, liền xử phạt theo mức pháp luật cao nhất, lấy đó để răn đe!"

"Thần tuân chỉ!" Khâu Phúc lưỡng lự một chút, nói: "Lạc Vũ đang truy kích và tiêu diệt tàn quân cường đạo ở Đông hải, không dám bỏ việc, hắn còn có một phong tấu chương thỉnh tội, muốn lão thần thay hắn trình lên".

"Tội gì!"

"Hoàng Thượng, đội thuyền Quan Hải vệ, Thái Thương vệ cũ nát, hỏa khí hỏng hóc, triều đình đã nhiều năm chưa từng cấp phát tiền tu sửa thuyền hạm, thay đổi hỏa khí, triều đình mới lập Song Tự vệ, cấp chiến hạm và hỏa khí, hai vệ chỉ huy thích thú không thôi, xác thực từng

năn nỉ Lạc Vũ, đem một bộ phận thuyền và hỏa khí mới cho bọn họ, để bọn họ sử dụng thay thế đám Song Tự vệ. Song Tự vệ cấu kết giặc Oa, phản triều đình, là do nguyên nhân này dẫn đến. Lạc Vũ khó qua mặt bộ hạ cũ, thân là chủ tướng, xử sự bất công, vì thế sợ hãi không thôi, chỉ chờ qua việc Đông hải, hắn liền đích thân sẽ trở lại kinh thỉnh tội với Hoàng thượng!"

Chu Lệ giận quá hóa cười: "Bởi vì bất công, liền muốn làm phản? Sao còn muốn đầu hàng triều đình làm gì! Việc bất công của Lạc Vũ để nghị luận sau, trước hay đem Hứa Hử cùng với tất cả nhân chứng vật chứng áp giải kinh sư, tiến hành thẩm vấn!"

"Thần, tuân chỉ!"

***

Hạ Tầm trong thư phòng, Lý Thiên Ngân quỳ trên mặt đất gào khóc thảm thiết, một hán tử to như vậy, liều mạng trên biển, giữa đao tuôn vũ tiễn chưa từng rơi lệ, lúc này lại khóc đến mức không thành tiếng.

"Quốc Công gia, Quốc Công gia, rất nhiều huynh đệ tốt, bị chết oan uổng! Bị chết thảm! Lý Thiên Ngân tận mắt thấy bọn họ đứng ở đằng kia, bị loạn tiễn xuyên tim, bị hỏa tiễn bắn thành nhím, nước biển đều nhuộm đỏ hết! Chúng ta không sợ chết, vì mình liều mạng thì không sợ, vì triều đình tiêu diệt giặc Oa cũng không sợ, nhưng để cho người mình đâm sau lưng, bị chết oan quá! Quốc Công gia, Đại đương gia cũng trúng đạn, hôm nay không biết sinh tử, xin Quốc Công gia chủ trì công đạo cho chúng ta!"

Lý Thiên Ngân lúc này một thân rách nát, tựa như một tên ăn mày, quần áo cũng không vừa người, có nhiều chỗ không còn khít, bởi vì quần áo quá nhỏ nên kéo căng lên, rối bù, nước mắt nước mũi, nhìn rất đáng thương.

Nếu Hạ Tầm nhận được tin tức trước, sớm nói một tiếng với Chu Lệ, có lẽ cũng không bị động như vậy. Nhưng Lý Thiên Ngân đi bộ, còn phải trốn tránh quan binh lục soát tìm kiếm khắp nơi, bởi vậy nên chậm chạp, hai chân đều bật máu ra, chiến báo vẫn chậm hơn một bước so với Lạc Vũ. Hơn nữa hắn đến cũng vô dụng, bởi vì trước khi hắn bước vào phủ Phụ Quốc Công, Hạ Tầm cũng được người khác đưa tin tức về đây.

Người Hạ Tầm vốn đang sưu tập chứng cớ thủy sư vùng duyên hải tác chiến bất lực, để giặc Oa thừa dịp phản kích, bất quá hắn không có người nào đóng ở Quan Hải vệ, chờ sự tình đã xảy ra, phát giác có phần kỳ quặc, lúc này mới nghĩ cách, tiếp xúc tướng sĩ Quan Hải vệ,

nói bóng nói gió, nghe tin tức, lại tìm được một số bại binh Song Tự vệ, tìm được tin tức xác thực, lúc này mới đưa trở về kinh sư.

"Ngươi đừng khóc, ta biết rồi, chuyện này ta sẽ xử lý!"

Hạ Tầm vẻ mặt ôn hoà nâng Lý Thiên Ngân dậy: "Ngươi ở lại phủ ta trước, đi tắm rửa, ăn một chút gì đi".

Lý Thiên Ngân không chịu đứng lên, chỉ nói: "Quốc Công! Ngài hãy vì các huynh đệ chết oan mà chủ trì công đạo!"

"Ngươi nói chẳng lẽ có lực hơn so với bọn hắn nói ở trước mặt hoàng thượng sao? Nếu ta mang theo ngươi đi gặp Hoàng Thượng, chỉ khiến cho Hoàng Thượng sinh lòng nghi kị, nhưng một khi đả thảo kinh xà, bọn họ có thể chuẩn bị càng thêm cẩn thận! Chuyện này dây dưa xuống dưới, không biết bao lâu mới có thể rõ ràng. Án thép như núi, chỉ có bằng chứng, mới có thể chuyển bại thành thắng. Ngươi yên tâm, chuyện này, để ta lo liệu!"

Lý Thiên Ngân mặt đầy nước mắt, được người nhà Dương phủ dẫn xuống dưới.

Đằng sau giá sách, một người chậm rãi đi ra, đúng là Tả Đan chạy đến báo tin, loại thần sắc bình thản bình tĩnh vừa rồi của Hạ Tầm không thấy đâu nữa, ánh mắt hắn dường như có hai ngọn lửa, nhìn chằm chằm vào Tả Đan nói: "Ngươi biết vì sao ta ẩn nhẫn mà không phát tác?"

"Ty chức rõ ràng! Tùy tiện phát động, không bằng có chuẩn bị mà đến! Quốc Công yên tâm, Từ Khương đại nhân bên kia đã bắt tay vào sưu tập chứng cứ!"

Hạ Tầm gật gật đầu: "Đánh rắn không chết, sau đó sẽ đả thương người! Đã muốn đánh, đánh hắn đến mức phân thây toái cốt! Nợ máu, phải trả bằng máu".

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 483

Làm Trầm Trọng Thêm (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Hứa Hử và Vương Vũ Hiệp bị bắt, ít nhất bọn họ không chết, xem như vạn hạnh trong bất hạnh, chỉ cần còn sống, luôn có hi vọng.

Trước mắt Hạ Tầm lo lắng là căn cứ Tiềm Long và mạng lưới buôn lậu của hắn.

Hai địa phương này là căn bản của hắn, một cái cung cấp kinh phí hoạt động cho hắn, cái khác huấn luyện thành viên Tiềm Long cho hắn, mặc dù Tích Trúc phu nhân lão luyện, cộng thêm mấy năm qua hắn khổ tâm kinh doanh, giữ bí mật và thiết lập biện pháp đề phòng, không để người khác bắt được nhược điểm, nhưng một khi hai địa phương này, nhất là mạng lưới buôn lậu của hắn bị phá hỏng, đều là đả kích trí mạng.

Nhất là mạng lưới buôn lậu của hắn, không có bất kỳ một tổ chức nào, cho dù là một bang phái xã hội đen, nếu ngươi không cách nào mang đến lợi ích cho thành viên, sao bọn họ có thể trung thành hết sức, tận trung hiệu lực cho ngươi. Thành viên bí điệp của Hạ Tầm cũng phải nuôi gia đình, cũng phải ăn cơm, nếu Hạ Tầm mất đi nơi làm kinh tế này, đối với địa vị mình giờ này ngày này, tuy không có bất kỳ ảnh hưởng nào, nhưng tiềm long bí điệp một tay hắn chế tạo tất phải sụp đổ.

Cũng may, ngày hôm sau Tích Trúc phu nhân và Tô Dĩnh đã đưa tin tức đến đây, các nàng bình yên vô sự, Dương Giác sơn đã không khiến quan binh triều đình chú ý. Phụ cận đảo Song Tự có vô số đảo lớn nhỏ, quan binh lại không thể giả trang cường đạo cướp bóc khắp nơi, cho nên lúc trời lạnh, bọn họ cũng không còn động lực đi tìm tòi từng con đường nhỏ không đáng để vào mắt. Mặc dù như thế, Tích Trúc phu nhân và Tô Dĩnh vẫn an bài là sơ tán Dương Giác

sơn, toàn bộ thành viên lẻn vào hoạt động trong hầm ngầm.

Mà mạng lưới buôn lậu của Hạ Tầm cũng chỉ nhận lấy tổn thất nho nhỏ, mạng lưới buôn lậu của Hạ Tầm thành lập dựa vào đảo Song Tự, nhưng bị người khác quản chế cũng không phải kế lâu dài, cho nên Hạ Tầm đã sớm bắt đầu bắt tay thành lập con đường thứ hai.

Sau khi đảo Song Tự bị Thái Thương vệ khống chế, Tích Trúc phu nhân và Tô Dĩnh lập tức bắt liên lạc với thương thuyền các nàng có quan hệ, bỏ qua tuyến đường Song Tự. Trước mắt, người duy nhất không có liên hệ là Lữ gia Lữ Tống, thương thuyền bọn họ đã đi ra ngoài, trước mắt không biết là rơi vào tầm khống chế của Thái Thương vệ, hay còn đang lang thang trên biển rộng mênh mông, Tô Dĩnh vừa phái người chú ý đến hành tung Lữ gia, vừa bắt tay tìm hiểu tin tức trong đảo Song Tự.

Lúc này, trong triều đã có Ngự sử dâng bản tấu buộc Phụ Quốc công Dương Húc. Hải tặc Song Tự là Dương Húc chủ trương chiêu an, hôm nay Song Tự phản lại triều đình, còn thông đồng giặc Oa tạo thành thương tổn lớn như vậy cho dân chúng vùng duyên hải, truy bản tố nguyên, Dương Húc khó có thể chối tội.

Hoạn nạn gặp chân tình, Giải Tấn không quên ân cứu mạng và tiến cử hắn của Hạ Tầm, hắn được viết Ngự Cực Chiếu cho hoàng đế Vĩnh Lạc nên từ đó một bước lên trời, hắn đi đầu trong việc phản kích, cho rằng Song Tự vệ tạo phản, là do đãi ngộ bất công tạo thành, có trách nhiệm cũng là trách nhiệm thủy sư Chiết Đông, Phụ Quốc công vô can.

Thượng Thư Thị Lang Trịnh Tứ và đám văn thần nhảy ra cãi nhau với Đô Sát viện, gỡ tội cho Hạ Hử, chủ trương nghiêm khắc trừng phạt thủy sư Chiết Đông, mặc dù Lạc Vũ lấy công chuộc tội, tội này cũng không thể ném đến đầu Phụ Quốc công.

Mà Ngũ quân đô đốc phủ và tất cả lộ vệ chỗ thủy sư Chiết Đông được Khâu Phúc bày mưu đặt kế, cũng đều lên lớp biện hộ, liệt kê từng hành động của Song Tự vệ từ lúc theo triều đình đến nay, bằng mặt không bằng lòng như thế nào, sinh sự với đồng đội như thế nào, cho dù bọn họ không bị đối xử bất công, sớm muộn gì cũng phản. Hai bên cãi nhau cực kỳ cao hứng.

Lúc này khổ nhất chính là Hoàng Chân, Hoàng Ngự sử thật vất vả mới toả sáng được hai ngày, kết quả thanh danh vừa nổi lên, chỗ dựa lớn của mình đã sắp suy sụp, mặc dù hắn muốn chuyển đổi đầu mình sang đầu nhập vào người khác, lúc này cũng không có khả năng. Hoàng Ngự sử về đến nhà, uống một đêm rượu vàng, cố gắng để trái tim vượt qua, bất chấp tất cả,

sáng sớm hôm sau hai mắt hắn đỏ bừng lên, cực lực bảo vệ Dương Húc, buộc tội Ngũ quân đô đốc phủ và thủy sư Chiết Đông.

Ngô Hữu Câu thuộc phái hệ Ngự sử vốn này đang quan sát, vừa thấy Giải Tấn Đại học sĩ và vài vị Thượng Thư đều cực lực bảo vệ Dương Húc, Hoàng Chân ngự sử thường xuyên bị người xem thường lại có thể đứng ra làm một đấu sĩ, bọn người Ngô Hữu Câu lập tức có dũng khí, cảm thấy sự việc chưa hẳn sẽ đổ, lập tức lay động cán bút gia nhập hỗn chiến.

Trong lúc nhất thời, Chiết Đông gặp nguy cơ, các phương diện thế lực nhảy vào chiến.

Đại hoàng tử Chu Cao Sí, nhị hoàng tử Chu Cao Hú không đếm xỉa đến, tựa hồ không hề quan tâm đến với này, nhưng một phần tập đoàn quan văn và tập đoàn võ tướng của bọn họ lại xông ra trận, đánh túi bụi. Mà bên trong Đô Sát viện, do Trần Anh, Ngô Hữu Câu cầm đầu hai phái cũng dùng Hạ Tầm làm vũ khí, bắt đầu tấn công, tranh đoạt quyền khống chế Đô Sát viện.

Buồn cười nhất chính là Viên Thái tiềm phục đã lâu, Viên Thái trong thời Hồng Vũ bởi vì thu nhận hối lộ bị Giải Tấn buộc tội, Chu Nguyên Chương tước bỏ chức hắn, thời Kiến Văn thì Chu Duẫn Văn dùng vua nào triều nào thần triều nấy, rút bỏ Ngô Hữu Câu, đề bạt hắn đứng lên; chờ Chu Lệ đăng cơ, càng để nha môn giám sát này làm tai mắt triều đình, tiếng nói triều đình giao cho thân tín Trần Anh, Ngô Hữu Câu bởi vì chen vào nên có công, trở thành Thiêm đô Ngự sử, Viên Thái vẫn ăn không ngồi rồi.

Hôm nay lão cừu gia Giải Tấn của Viên Thái đã là thủ phụ Đại học sĩ đương triều, Viên Thái căn bản không có khả năng nổi danh, nhưng mắt thấy văn thần võ quan đánh nhau quá lớn, Viên Thái âm thầm đã lâu cũng nhảy ra. Giải Tấn đã bảo vệ Dương Húc, hắn tự nhiên là muốn công kích Dương Húc, thế là hắn đứng ở bên Trần Anh. Làm gì được, Trần Anh không chào đón vị lão thủ trưởng này, thật sự để cho hắn trở lại, an bài hắn thế nào bây giờ?

Cho nên, lão Viên đành phải một mình chiến đấu hăng hái.

Bất kể như thế nào, sân khấu này đã có hắn, vậy là có một loại cảm giác tồn tại, đáng sợ nhất là bị tất cả mọi người quên, vậy mới là không có ngày nổi danh.

Trong triều đánh túi bụi, biểu hiện ra là vì Song Tự vệ, vì trách nhiệm chiến cuộc thuộc sở hữu của Chiết Đông, thực tế mục tiêu lại là Dương Húc, có người muốn bảo vệ hắn, lôi kéo hắn, có người muốn đánh hạ hắn, khiến cho hắn triệt để mất đi quyền nói chuyện trên triều. Mà xem mục tiêu càng dài càng xa, mục tiêu cuối cùng của trận đánh này lại là sở hữu ngôi vị

hoàng đế, là một trận vật lộn đọ sức của hai vị điện hạ.

Trong lúc khẩn yếu quan đầu này, chỉ có hai người thủy chung bảo trì trầm mặc.

Một người chính là hạch tâm của dòng nước xoáy: Dương Húc.

Một người khác, có quyền lực phán định thắng bại trận này, thuộc sở hữu của hoàng đế: Chu Lệ.

Cũng không phải là không có ai nhìn ra sự kỳ quặc trong chuyện này, ít nhất vị Binh Bộ Thượng Thư đa mưu túc trí kia, giờ đây là Trung Thành bá Như Thường, đã nhìn ra một chút môn đạo trong này, cho nên lão như cực kỳ thông minh giả làm người mù kẻ điếc, lúc hơn phân nửa triều đình đều hãm thân vào trong trận chiến, Như đại nhân một chút cũng không lẫn vào, hắn mỗi ngày thành thành thật thật đợi trong nhà, so với tiểu tôn tử của hắn còn nhu thuận hơn.

Lúc này, ở trong phòng tối, tổ bốn người vận động, một chứng cớ quan trọng có thể quyết định thắng bại trận hỗn chiến này đưa đến trên tay nhị hoàng tử Chu Cao Hú. Thái Thương vệ chỉ huy Kỷ Văn Hạ bắt được lữ tống thương nhân Lữ Minh, lời khai đưa cho thủy sư Đô Chỉ Huy Sứ Chiết Đông Lạc Vũ, Lạc Vũ như nhặt được chí bảo, lập tức chuyển giao đến kinh thành, đồng thời bảo Kỷ Văn Hạ lập tức đưa thương nhân Lữ Tống giải đến kinh thành làm nhân chứng.

***

Cẩn Thân điện, Chu Chiêm Cơ đang đứng trên đùi Chu Lệ, vểnh lên mông đít nhô lên vuốt vuốt chặn giấy và ngọc sư tử trên bàn, không biết hắn đang loay hoay những thứ gì, những thứ gì đó trên bàn bị hắn bày loạn hết cả lên, trong miệng còn nói mấy câu, dường như là đang chơi trò chơi chiến tranh, mà ấm lô, chặn giấy, ngọc sư tử... đều đã bị hắn biến trở thành Thống Soái đại quân.

Chu Lệ đỡ mông tiểu tôn tử, mỉm cười nhìn hắn chơi, tâm lão bà không tỉnh, tâm đứa con không tỉnh, văn võ đại thần còn không bớt lo, trước mắt chỉ có tiểu tôn đáng yêu tử này, trên mặt hắn mới có thể lộ ra bộ dáng tươi cười.

“Hoàng Thượng, Kỳ Quốc Công cầu kiến, có chuyện quan trọng cần tấu!”

“A? Gọi hắn tiến vào!”

Chu Lệ ôm cháu nội trở về trong ngực, thuận tay đưa khối điểm tâm cho hắn: “Chiêm Cơ, ngồi yên một chút, đừng nghịch, hoàng gia gia làm chút chuyện”.

“Vâng!”

Chu Chiêm Cơ mặt mày hớn hở, tiếp nhận điểm tâm từ trong tay gia gia, vui vẻ nói lắp bắp. Tiểu hài tử luôn thích ăn các loại đồ ăn vặt, vấn đề là cha mẹ vốn không cho phép hắn ăn quá nhiều đồ ăn vặt, những mỹ vị này đối với hoàng tôn thân thể quý giá mà nói, cũng là hấp dẫn thật lớn.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, lão thần vừa mới tìm được tin tức quan trọng!”.

Hai tay Chu Chiêm Cơ cầm điểm tâm, con mắt đen như nước sơn tò mò nhìn lão đầu nhi râu mép hoa râm trước mắt này.

Khâu Phúc lấy một phong tấu chương từ trong lồng ngực ra, đưa cho Mộc Ân, nói với Chu Lệ: “Thần vừa mới thu được quân tình quan trọng do thủy sư Chiết Đông Lạc Vũ đưa tới, việc này liên quan trọng đại, thần không làm chủ được, đành phải tấu lên Hoàng Thượng!”

Chu Lệ vừa mới tiếp nhận thánh chỉ, Chu Chiêm Cơ duỗi bàn tay nhỏ bé ra bắt lấy, Chu Lệ vội vàng ngăn chặn bàn tay nhỏ bé của cháu nội, hỏi: “Chuyện gì, nói nghe một chút.”.

Vẻ mặt Khâu Phúc phẫn uất nói: “Hoàng Thượng, Thái Thương vệ chỉ huy Kỷ Văn Hạ tiếp quản đảo Song Tự, đúng lúc có một thương thuyền ngoại quốc lái tới, thương thuyền này là thương thuyền Lữ Tống, thương thuyền thấy quan binh ngăn cản, chủ thuyền kia hùng hổ, nói hắn quan hệ mật thiết với Phụ Quốc công Dương Húc, cưỡng bức Thái Thương vệ lập tức cho đi. Kỷ Đô ti cảm thấy có việc kỳ quặc, cẩn thận giữ hắn lại hỏi thăm, mới biết... mới biết...”.

Chân mày Chu Lệ nhăn lại, không vui nói: “Mới biết chuyện gì, nói!”

“Vâng, mới biết Dương Húc cấu kết thương thuyền ngoại quốc buôn lậu kiếm lời! Thương thuyền không phải thị thuyền đi biển mà là thông qua Song Tự vệ để buôn bán hàng hóa, chẳng những quan hệ mật thiết với Dương Húc, mà còn quan hệ không tầm thường với Song Tự vệ. Thái Thương vệ cẩn thận kiêm tra chỗ ở của Hứa Hử, còn phát hiện một quyển sổ, trong có liên quan đến Dương Húc, chứng cớ hối lộ rõ ràng.

Hoàng Thượng, thần thật sự tuyệt đối không dám tin, Dương Húc được Hoàng Thượng coi trọng, hắn là Quốc Công, lại tư thông ngoại thương, buôn lậu kiếm lời! Hải tặc Song Tự thông đồng với giặc Oa, mặc dù hắn không biết rõ tình hình, nhưng hắn nhận hối lộ của hải tặc Song Tự, tất nhiên là bánh ít đi, bánh quy lại, tạo điều kiện cho hải tặc Song Tự, dân chúng vùng duyên hải Chiết Đông cực khổ như vậy, hắn không thể tránh khỏi tội trợ giúp!"

Chu Chiêm Cơ mất kiên nhẫn, uốn eo một cái liền từ Chu Lệ trên người đi xuống: "Hoàng gia gia, ta muốn đi tìm mẫu thân chơi, tìm hoàng nãi nãi chơi".

"Tốt tốt tốt, đi thôi đi thôi!"

Chu Lệ buông cháu nội ra, vỗ vỗ mông đít nhỏ của hắn, gọi người mang cháu nội đi hậu cung, tiếp đó mặt trầm xuống, phân phó nói: "Mộc Ân!"

"Có nô tài!"

"Đi Đô Sát viện, truyền chỉ đến Cẩm Y vệ, gọi Trần Anh và Kỷ Cương cùng ngươi đi phủ Phụ Quốc công chất vấn Dương Húc, nếu Dương Húc không có gì cãi lại, giải vào ngục đợi thẩm vấn!"

Mộc Ân cả kinh, vội vàng khom người nói: "Nô tài lĩnh chỉ!"

Chu Chiêm Cơ sôi nổi trở lại cung Không Ninh, thấy mẫu phi Trương thị và Hoàng hậu Từ nương nương, quận chúa Từ Mính Nhi đang nói chuyện phiếm. Chu Chiêm Cơ lập tức chạy tới, kéo vạt áo Từ Mính Nhi, mặt mày hớn hở nói: "Cô cô, mang ta đi Đế hậu uyển chơi trốn tìm!"

"Được được được, chúng ta đi chơi trốn tìm".

Từ Mính Nhi cười đáp ứng, dắt bàn tay nhỏ bé của Chu Chiêm Cơ, Từ hoàng hậu cười nói với con dâu: "Muội tử của ta, cho tới bây giờ vẫn yêu mến tiểu hài tử!"

Từ Mính Nhi nắm bàn tay nhỏ bé của Chu Chiêm Cơ, lưu dung dăng dung dẻ dẫn đến ngự hoa viên, thấy xung quanh không có người, liền nhỏ giọng hỏi: "Chiêm Cơ, hôm nay ở chỗ hoàng gia gia, có nghe được sự tình gì thú vị không, mau nói cho cô cô nghe một chút".

Chu Chiêm Cơ duỗi bàn tay nhỏ bé ra: "Quy củ cũ, cho kẹo trước!"

Từ Mính Nhi động tay, một viên kẹo trắng muốt giống như kẹo sữa xuất hiện ở lòng bàn tay, Chu Chiêm Cơ đoạt lấy nhét vào trong miệng, sau đó mơ hồ không rõ nói: "Vừa rồi, ta chơi ở chỗ hoàng gia gia, một lão đầu nhi râu mép hoa râm chạy tới, hắn nói…"

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 484

Khéo An Bày (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Mính Nhi gần đây hay vào trong hoàng cung.

Nàng có mục đích, là muốn xem thử ý tứ tỷ tỷ.

Lúc này tỷ tỷ thay mặt muội muội làm chủ thu xếp hôn sự, huynh trưởng nàng bị cấm trong nhà, chung thân này tất phải được trưởng tỷ gật đầu, thời đại này chính là như vậy. Nhưng theo sát lấy sự kiện Song Tự đảo cấu kết với giặc Oa, Mính Nhi hiểu rõ việc này quan trọng đến thế nào với Hạ Tầm, tư tình nhi nữ tạm thời để qua một bên, quan tâm đến chuyện này.

Nhưng, tỷ tỷ hay tỷ phu của nàng, không người nào là hạng người bình thường, cho dù nói bóng nói gió, một lần hai lần có lẽ người ta không để trong lòng, thời gian dài cũng khó tránh khỏi sinh nghi. Hai vợ chồng Chu Cao Sí mỗi ngày mưa gió cũng không ngừng đến, đưa đứa con vào cung vấn an phụ hoàng mẫu hậu. Thân thể Chu Cao Sí không tốt, chưa hẳn mỗi ngày đều đến, nhưng nhi tử bảo bối Chu Chiêm Cơ của hắn lại mỗi ngày đều đến, hơn nữa dưới mưu kế của Từ nương nương, thường hay an bài hắn vào Cẩn Thân điện ở cùng Hoàng Thượng.

Từ nương nương làm như vậy, là vì biết trượng phu thích đứa cháu này nhất, một lần đến là một lần muốn cho cháu nội giúp trượng phu thư giãn tâm tình, thứ hai cũng là dùng cảm tình cháu nội, giúp trưởng tử quá mức chất phác thành thật, nghiêm túc thái quá, thường xuyên bị răn dạy kia quan hệ gần hơn với trượng phu. Thế tử phi Trương thị hiểu rõ quan hệ giữa trượng phu và Hoàng Thượng khá khẩn trương, đối với việc này đương nhiên vui mừng.

Chu Chiêm Cơ tuổi còn nhỏ, đang ở hoàng gia, phải nhận nhiệm vụ chính trị trọng yếu như vậy. Mính Nhi nấn ná mỗi ngày ở chỗ tỷ tỷ, linh cơ khẽ động, cũng thường từ Chu Chiêm Cơ nghe chút tin tức hắn nghe được trên Cẩn Thân điện. Tiểu tử kia đã năm tuổi, sự tình cơ bản có thể nói rõ, chỉ là hắn bình thường chỉ lo ham chơi, chẳng muốn để ý những sự tình này, hôm nay hắn bị bà cô cực kỳ yêu mến chiếu cố, tất nhiên phải dựng thẳng hai lỗ tai lên để nghe ngóng.

Tuy Chu Chiêm Cơ nói không phải mười phần rõ ràng, nhưng ý tứ cơ bản đã biểu đạt phát ra, Mính Nhi nghe xong sắc mặt liền biến đổi, hận không thể chắp cánh bay đến phủ Phụ Quốc Công, nói tin tức này cho hắn biết, bảo hắn sớm chuẩn bị. Lập tức, Mính Nhi cũng bất chấp Chu Chiêm Cơ muốn chơi trốn tìm, lại cho hắn hai cục kẹo, Chu Chiêm Cơ liền mặt mày hớn hở, Mính Nhi cáo từ tỷ tỷ, vội vàng xuất cung.

Mính Nhi vào cung, là đi kiệu, vừa ra cửa cung, nàng liền lấy một con ngựa ra, ngựa phi nước đại đến phủ Phụ Quốc công.

"Húc ca ca, ngươi phải nhanh nghĩ biện pháp!"

Mính Nhi vội vàng nói tin tức nàng nghe được cho Hạ Tầm, Hạ Tầm nghe nói thương nhân Lữ Tống Lữ Minh Chi bị bắt, hơn nữa còn mơ hồ bị sai khiến xưng tội, nói mình là người giám hộ cho hắn, mà quân đội theo đó liền bào chế ra càng nhiều chứng cớ, ý muốn đưa hắn vào chỗ chết, thật sự hơi cả kinh, nhưng hắn nhiều lần tự suy nghĩ, lại bình tĩnh.

Âm mưu và dương mưu có chỗ khác nhau, dương mưu chỉ có thể liều mạng bằng thực lực, không được phép nửa điểm giả dối. Mà âm mưu, đặc điểm lớn nhất chính là âm, nó không cách nào đặt ở trên mặt bàn, mặc ngươi ba hoa chích choè gì đi nữa cũng không làm được, một khi bị người bóc trần, tựa như tầng giấy mỏng, có thể bị đâm thủng một cách đơn giản. Khâu Phúc dùng một chiêu này là hung ác, nếu đã biết, vậy không cần sợ hãi.

Mính Nhi thấy hắn không phản ứng gì, thật sự rất vội vàng, Hạ Tầm thấy nàng vội vàng cấp bách như thế, trong lòng có phần cảm động. Thật ra, mấy ngày nay lúc vơ vét chứng cớ đối đầu, hắn cũng vì mình làm chút việc an bài, không lo thắng, phải lo bại trước, không thể không phòng bị. Nếu không có Mính Nhi báo tin, hắn tin tưởng có thể sống sót, chỉ có điều quá trình phải khúc chiết hơn rất nhiều, chính giữa không thể thiếu việc phải ăn chút đau khổ, mà hiện tại sao...

Hắn cầm tay Mính Nhi, ôn nhu an ủi: "Đừng có gấp, vội vàng không phải biện pháp, ta không thể tự loạn trận cước".

Hắn ngẫm nghĩ, lại nói: "Nàng chờ ta một chút, ta đi ra ngoài một chuyến".

Mính Nhi thở phào nhẹ nhõm, biết hắn đã có đối sách, đây là muốn đi an bài bố trí một phen, liền nhu thuận gật đầu, tự ngồi trên mặt ghế.

Hạ Tầm đi ra khỏi thư phòng, biến hóa như vậy cần tiến hành điều chỉnh những thứ mình đã an bài, vội vàng phân phó tâm phúc một phen, bảo hắn lập tức đi làm, tiếp đó đang muốn quay về thư phòng, nghe nói tiểu quận chúa tìm đến Hạ Tầm, Tử Kỳ và Tạ Tạ liền chạy từ hậu viện đến.

Gần đây, những mưa gió trên triều đình, các nàng cũng biết một ít, biết chắc trượng phu mình, giờ đây đã ở trong mưa gió, địa vị phiêu phù bất định. Vừa nghe nói tiểu quận chúa đến đây, lập tức nghĩ đến khả năng có tin tức gì đó trọng đại. Trên quan trường, có một số việc không nên trực tiếp ra mặt tiếp xúc, vốn là muốn thông qua gia quyến truyền đạt, Tạ Tạ đối với lệ cũ này cũng không lạ lẫm.

Hai người chạy tới tiền viện, đụng phải tâm phúc người nhà vừa được phân phó rời đi, Hạ Tầm vừa mới quay lại, hai người vội tiến lên đón, Tử Kỳ lo lắng lo lắng hỏi: "Tướng công, quận chúa đi rồi sao? Nàng đưa tới tin tức gì, có bất lợi đối với tướng công không?"

Hạ Tầm không muốn các nàng lo lắng, vốn muốn hời hợt qua loa, nhưng lời nói đến khóe miệng đột nhiên lại nuốt trở vào. Trước mắt qua loa tắc trách rất dễ dàng, nhưng lát nữa Trần Anh, Kỷ Cương đến, khi đó thì làm sao có thể có thể lừa gạt được các nàng, còn không bằng nói cẩn thận, mới có thể làm các nàng yên tâm. Còn nữa, nói rõ chỗ hung hiểm trong đó, ở tương lai cũng có chỗ tốt lớn lao.

Nếu hắn cưới vợ Mính Nhi vào cửa, lực cản đến từ bên ngoài, trong nhà mặc dù không có lực trở ngại, nhưng lại có áp lực. Áp lực này không phải áp lực của hắn, mà là áp lực của Tử Kỳ và Tạ Tạ. Mính Nhi thân phận cao quý, lại trẻ tuổi hơn so với các nàng, một khi vào cửa, áp lực thất sủng có thể chuyển biến thành địch ý, tuy hắn nắm mình có thể quản được việc nhà, nhưng thực sự không thích nữ nhân mình biểu hiện ra ngoài thì hoà hợp êm thấm, sau lưng lục đục với nhau.

Các nàng đều là cô gái tốt, một khi bởi vì chút chuyện này mà tức giận, cuộc sống không

vui, đấu đi đấu lại, vậy rất không thú vị. Tử Kỳ và Tạ Tạ, Tô Dĩnh có quan hệ thân mật, ở chung hòa thuận, đó là có nguyên nhân, đã từng đồng sinh cộng tử, trợ giúp lẫn nhau, ủng hộ cùng một nam nhân, Hạ Tầm lại chú ý quan hệ ở chung của vài vị ái thê, lúc này mới cam đoan một nhà hòa khí, mà Mính Nhi...

Một tiểu đoàn thể rất thân cận, đột nhiên một quái vật khổng lồ xông vào, kết quả có thể nghĩ, mà trước mắt lại là một cơ hội vô cùng tốt!

Sự hòa thuận gia đình không phải cứ nghĩ là được, mà phải hành động, là có kỹ xảo ở chung. Tử Kỳ oanh oanh liệt liệt, có chút khí thế nam tô; Tạ Tạ thông tuệ nhạy bén, ôn nhu biết điều; mà Mính Nhi là xuất thân từ đâu, cô gái đi từ gia đình như vậy ra, chỉ cần người khác không có địch ý với nàng, nàng tuyệt đối có phong phạm cao quý, có thể giữ gìn quan hệ người cả nhà thật tốt.

Trước mắt, chỉ cần làm cho các nàng thân cận, cùng nhau lo lắng, cùng nhau đề phòng mà đi đến cơ hội hòa hợp. Như vậy... thông báo rõ tình hình thực tế, là có ích vô hại.

Thế là, Hạ Tầm nói với Tử Kỳ: "Tình huống rất không tốt, Hoàng Thượng biết chúng ta buôn lậu hàng hóa cùng với thương thuyền ngoại quốc, người đối đầu với ta nhân cơ hội giả tạo rất nhiều chứng cứ phạm tội. Nếu ta an tọa trong nhà, đối với việc này hoàn toàn không biết gì mà nói, chỉ sợ... vợ chồng chúng ta cả đời này, làm được đến hôm nay thì duyên hết".

"Cái gì?"

Mặc dù nghe hắn nói "nếu", tựa như còn có đường sống quay về, khuôn mặt Tử Kỳ vẫn trở nên trắng bệch.

Hạ Tầm cầm tay Tạ Tạ, thổn thức nói: "Nếu thật sự như vậy, hài tử chúng ta không thể xuất thế, đến mặt phụ thân thân sinh hắn cũng không thấy được".

Tạ Tạ trải qua rất nhiều đại sự, mặc dù không thông võ nghệ, gặp chuyện cũng trấn định hơn nhiều so với Tử Kỳ, dù là như thế, tâm cũng luống cuống, vội vàng hỏi: "Vậy bây giờ có biện pháp không?"

Hạ Tầm chậm rãi gật nhẹ đầu, thở dài một hơi nói: "May mắn, tiểu quận chúa nghe được tiếng gió, sớm chạy đến nói cho ta biết. Ta đã phái người làm phương án đề phòng, trước mắt vẫn không thể nói chuyển nguy thành an, bất quá không có gì đáng ngại".

Tạ Tạ thở phào một hơi, cầm tay Hạ Tầm nói: "Bình tĩnh ứng đối, chớ để rối loạn trận tuyến nhà mình. Vô luận như thế nào, thiếp và Tử Kỳ đều ở đây chờ chàng, nếu cần chúng ta đi làm việc, tướng công không cần phải do dự, đang làm việc trọng đại, có một số việc, người trong nhà đi làm, mới không có hậu hoạn".

Tử Kỳ nắm chặt tay nói: "Không sai! Tướng công không phải sợ, cho dù sóng to gió lớn, thiếp không sợ! Tạ Tạ đã mang thai cốt nhục tướng công, thiếp lập tức sẽ đưa nàng đi, còn thiếp ở trong kinh nhìn, nếu bọn họ thật sự muốn gây bất lợi với tướng công, Tử Kỳ bỏ tính mạng này đi, cũng phải giúp tướng công rời khỏi đây!"

Hạ Tầm vui mừng giữ chặt tay hai vị ái thê, đột nhiên nghe thấy đại nạn, hai vị kiều thê không người nào khóc lóc sướt mướt theo kiểu nữ nhân nhu nhược, ngược lại còn kiệt lực sắp xếp lo giải nạn vì hắn, đây là phúc khí của Hạ Tầm hắn!

Hạ Tầm nói: "Các nàng không cần lo lắng, không có việc gì. Hoàng Thượng lập tức hạ chỉ chất vấn, tuy ta có kế sách ứng đối, nhưng việc cần chuẩn bị, cho nên hiện tại còn không phải lúc nói ra. Bởi vậy, ta sẽ bị bắt vào đại lao, các nàng đừng vì vậy mà bối rối!"

"Cái gì! Tướng công còn phải ngồi tù sao?"

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Chúng ta là người có đường lui, ta đâu phải là đã đi đến đường cùng? Không nắm chắc, sao tướng công không an bài các nàng rời đi? Đối với quân tử, ta dùng đạo quân tử! Đối với tiểu nhân, ta dùng đạo tiểu nhân! Bọn họ chơi ngầm, ta cũng sẽ làm vậy! Nàng đừng lo lắng!"

Tạ Tạ giữ chặt Tử Kỳ muốn bạo phát nói: "Từ Kỳ, để tướng công làm việc. Chúng ta không thể động một chút lại muốn trốn, có người không muốn để cho chúng ta sống qua ngày tốt lành, chúng ta phải không cho hắn sống tốt! Tướng công đã nói có kế sách ứng đối, chúng ta hãy nghe tướng công".

Nàng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn sang Hạ Tầm, nhẹ nhàng nói: "Có thể lừa thiếp, một nữ tử tung hoành giang hồ thành tâm theo sát hắn, sao có thể bị chút việc như vậy làm khó!"

Hạ Tầm ôm nàng một chút nói: "Quận chúa còn đang ở thư phòng, ta đi nói với nàng vài câu".

Lúc này Tiểu Quản sự vội vàng chạy đến, nói: "Lão gia, vị Mộc công công trong nội cung

kia cùng hai vị đại nhân đã đến tiền viện".

Hạ Tầm vội nói: "Ngươi đi đón, ta lập tức tới ngay!" Nói xong liền quay người chạy vội vào thư phòng.

"Mính Nhi, ta đã sắp xếp xong xuôi, nàng không cần lo lắng. Kỷ Cương, Trần Anh đã đến, ta bảo Tử Kỳ, Tạ Tạ đưa nàng rời đi từ cửa hông!"

"Tốt!"

Mính Nhi cũng biết lúc này không phải lúc hỏi đông hỏi tây, sảng khoái đáp ứng một tiếng, liền theo hắn đi ra ngoài.

Hạ Tầm bảo Tạ Tạ và Tử Kỳ mang Mính Nhi rời đi theo cửa nách, tự mình đi về phía sảnh trước nghênh đón.

Tạ Tạ và Tử Kỳ cùng Mính Nhi đến cửa nách, Tạ Tạ đột nhiên gọi Mính Nhi: "Quận chúa!"

Mính Nhi quay người lại, thấy Tạ Tạ vén váy lên, nhanh nhẹn quỳ xuống: "Quận chúa, ân cứu tánh mạng phu quân ta, Tạ Vũ Phi cả đời không quên!"

Tử Kỳ bị nàng nhắc nhở một lời, cõi lòng đầy cảm kích cũng muốn quỳ xuống, Mính Nhi luống cuống, vội vàng ngăn Tử Kỳ lại, kéo Tạ Tạ, thành khẩn nói: "Hai vị tỷ tỷ, cần gì khách khí như vậy, ta... ta... khụ, ta luôn luôn kính trọng cách Phụ Quốc công làm người, sao có thể ngồi nhìn hắn bị người làm hại!".

Những lời này vừa nói xong, mặt tiểu nha đầu đã đỏ rần.

Nàng phát giác, làm việc gạt người thật không phải dễ dàng...

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 485

Vân Nguyệt Phong Quỷ (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Phòng trước, Trần Anh, Kỷ Cương, Mộc Ân, ngồi một hàng trên mặt ghế, ngồi nghiêm chỉnh.

Trước mặt mỗi người là một ly trà, hơi bốc lên lượn lờ, làm ba người giống như Tam Thanh Đạo quân.

Trà trước mặt, nhưng ai cũng không nhúc nhích. Trong ba người, chỉ có Trần Anh đối mặt với Hạ Tầm thì không hề có chướng ngại tâm lý, dù vậy, mắt thấy bộ dáng Kỷ Cương và Mộc Ân, Trần Anh cũng bày ra loại dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ khi bắt những quan viên khác.

Hạ Tầm mặc một thân áo vải, từ mặt sau tấm bình phong thong dong đi tới. Hạ Tầm không mặc công phục, miễn để bị người khác lột, như Khảo Công tư Lang trung Ngô Bút, mặc một thân quần áo lót chật vật không chịu nổi, hắn còn có tâm tư nghĩ đến một điểm này, thật đúng là đủ bình thản.

Hạ Tầm vừa xuất hiện, Kỷ Cương và Mộc Ân liền đứng lên, Trần Anh ngồi ở chính giữa nhìn hai bên một chút, vội vàng đứng lên. Hạ Tầm tươi cười chân thành nói: “Ngồi, ngồi, không phải người ngoài, ba vị không cần khách khí, hôm nay sao rảnh như vậy, cả ba người các ngươi cùng đến đây?”

Mộc Ân và Kỷ Cương nghe xong, trên mặt liền có chút khó xử, Trần Anh thấy thế, đành phải để mình đảm đương việc làm ác nhân, ho khan một tiếng nói: “Phụ Quốc Công, hoàng thượng có lời, ba người chúng ta tới hỏi người”.

“A?”

Hạ Tầm vội tiến lên hai bước, phủi phủi vạt áo, hai tay đập vào nhau, kéo kéo áo, kính cẩn nói: “Hoàng Thượng có việc gì vậy”.

Trần Anh nhìn hai bên một chút, thấy Kỷ Cương và Trần Anh đứng thẳng tắp ở đằng kia, đành phải tiếp tục hỏi: “Hoàng Thượng khẩu dụ: Dương Húc, ta đây tới hỏi ngươi, hiện có thương nhân Lữ Tống buôn lậu, bị thủy sư ta thu được, thương nhân này nói có liên quan đến ngươi, chính là được ngươi che chở, có việc này không?”

Hạ Tầm trầm mặc một lát, khom người nói: “Bẩm Hoàng Thượng, thật có việc này!”

Trần Anh ngạc nhiên, cũng không nghĩ đến việc Hạ Tầm sảng khoái thừa nhận như vậy, nhất thời định thần, lại hỏi: “Dương Húc, ta đây tới hỏi ngươi, quan binh Thái Thương vệ thu được rất nhiều tài vật từ Song Tự, có sổ sách, trong đó ghi rất nhiều việc, nói về đưa tài vật cho ngươi, có việc này không?”

Hạ Tầm khom người nói: “Lúc thần chưa phải người quan trọng, liền kết giao tình với quần hào Song Tự, đảo Song Tự lại là thần dốc hết sức thuyết phục, phụng chỉ chiêu an. Cho nên quan hệ giữa thần và mọi người Song Tự vệ xác thực rất thân mật, người Song Tự đảo cũng đã từng đưa cho thần một số lễ vật. Chỉ là câu hỏi của Hoàng Thượng, cũng không nói rõ trên sổ sách này ghi lại những danh mục về chuyện gì, cho nên... thần chỉ có thể nói, xác thực từng thu nhận lễ vật Song Tự đảo tặng, về phần có ở trong sổ sách hay không, thần không dám xác nhận”.

Trần Anh ho khan một tiếng, lại hỏi: “Như vậy đối với việc bao che thương nhân Lữ Tống, buôn lậu tránh thuế, tội danh thiên vị, người thừa nhận không?”

Kỷ Cương và Mộc Ân trong nháy mắt đều nhìn chằm chằm vào Hạ Tầm, Hạ Tầm nhàn nhạt nói: “Thần, coi như là có tội!”

Trần Anh lông mày nhíu lại hỏi: “Cái gì gọi là coi như có tội?”

Hạ Tầm nói: “Trong việc cá nhân, thực là không nên công khai, thần... chỉ có thể nói cho Hoàng Thượng biết”.

Trần Anh nói: “Bổn quan chính là phụng chỉ đi hỏi!”

Hạ Tầm nói: “Trần Ngự sử, thứ không thể nói!”

Lông mày Trần Anh nhăn lại, chỉ điểm nói: “Phụ Quốc công, sự việc có thể nói qua!”

Hạ Tầm thở dài, lắc đầu nói: “Trần Ngự sử, không thể nói được!”

Trần Anh giật giật lông mi, hít sâu một hơi nói: “Quốc Công, nếu nói như vậy, hạ quan cũng không còn lựa chọn! Khẩu dụ Hoàng Thượng, Dương Húc không thể biện bác, lập tức bắt, giải vào ngục chờ xét xử!”

Hạ Tầm nghe xong, duỗi hai tay ra, cười nói với Kỷ Cương: “Cần phải còng lại không?”

Kỷ Cương cười khan nói: “Quốc Công là đợi xét xử, chưa định tội, không cần còng”.

Hạ Tầm điềm nhiên như không nói: “Như thế, chúng ta đi thôi”.

Trần Anh không ngờ chuyện này lại thuận lợi như vậy, thở phào nhẹ nhõm nói: “Quốc Công gia, chúng ta cũng là phụng chỉ, có chỗ đắc tội, kính xin tha thứ, mời!”

Hạ Tầm cất bước đi ra ngoài, bọn người Trần Anh đi theo phía sau còn phải chạy nhanh hơn mới có thể đuổi kịp, Trần Anh giống như người hầu, chân chạy một hồi giống như điên, đột nhiên cảm giác có phần cổ quái, rốt cuộc cổ quái ở đâu, lại nghĩ mãi mà không rõ.

Thẳng đến lúc ra khỏi Dương phủ, bắt Hạ Tầm lên một cỗ xe trâu có che rạp đơn sơ, Trần Anh mới kịp phản ứng, nếu hắn đi phủ ai bắt người, lão bà hài tử liền ôm đùi nam nhân khóc lóc gào thét, vô cùng thê thảm. Quan nhân bị bắt cũng rưng rưng nước mắt cố ở lại, dặn dò mãi, thậm chí còn giao phó việc về sau, Dương Húc cũng hơi quá sóng êm gió lặng? Hai vị phu nhân của hắn đâu rồi?

Nghĩ là nghĩ như vậy, hắn cũng không dám hỏi, cũng không thể hỏi Hạ Tầm: “Này, ngươi bị bắt, nương tử nhà ngươi sao không đi ra khóc tống tiễn một phen hả?” Đây không phải là ăn no rỗi việc sao, Trần Anh đầy bụng hiềm nghi bò lên trên ngựa.

Phía sau, Mộc Ân rớt lại phía sau một bước, giả vờ kiểm tra xe chở tù, vén rèm lên, đi đến bên trong dò xét, chờ Kỷ Cương và Trần Anh ngồi yên trên ngựa, liền vội vàng nói nhỏ nói với Hạ Tầm: “Quốc Công gia, sự tình khẩn cấp, trước sau có người đi theo, nô tài thật sự không kịp đưa tin cho ngài”.

Hạ Tầm vuốt cằm mỉm cười nói về phía hắn: "Công công có tình, bình sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Không sao!"

Tinh thần Mộc Ân chấn động, vội hỏi: "Nô tài cũng phụng chỉ hỏi người, nếu Quốc Công có điều muốn nói, cứ nói để nô tài báo cho Hoàng Thượng?"

Hạ Tầm lắc đầu: "Trừ khi Hoàng Thượng đích thân hỏi, nếu không, cho dù đao thương kề cổ, Dương Húc không nói lời nào!"

Lúc này, Trần Anh đã ở lập tức ngồi vào chỗ của mình, quay đầu xem xét, nhìn Mộc Ân vén rèm lên xem tới xem lui, dường như còn đang kiểm tra độ kiên cố của xe chở tù, liền giương giọng nói: "Mộc công công, lên ngựa đi, Quốc Công gia còn có thể bỏ đi đâu được?"

Hạ Tầm trong xe gật gật đầu với Mộc Ân, Mộc Ân liền buông rèm, xoay người đi về hướng tọa kỵ của mình.

***

Phong hồi lộ chuyển.

Mặc dù chân tướng rõ ràng trước mắt, Chu Lệ cố ý áp chế tình thế phát triển, nhưng dưới sự truyền bá của người hữu tâm, Phụ Quốc công Dương Húc bị bỏ tù cùng với lý do bỏ tù vẫn nhanh chóng truyền ra triều đình, trong lúc nhất thời, toàn thể người bảo vệ Dương Húc khàn giọng.

Mà ngay cả Nội các Thủ phụ Giải Tấn không sợ hãi chút nào cũng đã quyết định đi đến một bên, Hắc Ngự sử Hoàng Chân á khẩu không trả lời được. Nếu tội danh là thật, ai còn giữ được Dương Húc? Vạn nhất hắn không chỉ là buôn lậu, nhận hối lộ, sự việc Song Tự vệ tư thông với giặc Oa cũng có liên quan, chỉ sợ sẽ dính tội mất đầu, thần tiên cũng không cứu được tánh mạng hắn.

Lúc này, phái Chu Cao Hú hãnh diện, Ngũ quân đô đốc phủ cũng ngẩng đầu lên một lần nữa, trong Đô Sát viện, phái Trần Anh đã lấy được thắng lợi áp đảo, Trần ngự sử lại có thói quen làm ca đêm, hắn mang theo người mất ăn mất ngủ chuẩn bị tài liệu sửa trị Dương Húc. Mà Ngũ quân đô đốc phủ cũng vội vàng chuẩn bị, Hứa Hử, Nhâm Tụ Ưng sắp áp giải vào kinh, chuẩn bị thẩm vấn cùng với sưu tập sắp xếp chỉnh lý chứng cớ liên quan. Trước đây chuẩn bị nhân chứng, vật chứng, có chuyện gì sơ hở, cũng nhân cơ hội này bổ sung toàn bộ.

***

Hứa Hử, Nhâm Tụ Ưng "bị tạo phản", bị bắt giữ đưa vào kinh thành, sự chú ý của thế lực các phương tạm thời lại chuyển dời từ trên người Dương Húc đến trên người bọn họ, dù sao bọn họ mới là tất cả căn nguyên, chỉ có điều, không ai cho rằng bọn họ có thể lật lại bản án, mọi người muốn đợi, chỉ là một kết quả xác định thôi.

"Có chuyện gì, cần phải gặp trẫm mới có thể nói?"

Chu Lệ vừa nghe được Hạ Tầm yêu cầu, tức tay không có chỗ đánh, giận dữ khua tay nói: "Quá kiêu ngạo! Gặp trẫm, muốn dùng ân cứu mạng cầu ta đặc xá sao? Công là công, tư là tư, công lao hắn, ta đã dùng tước vị Quốc Công thế tâm báo đáp! Tham bẩn làm trái pháp luật, dung túng giặc cướp, hại ngàn vạn dân chúng ta đến heo chó cũng bị người tàn sát, ta tha cho hắn, quốc pháp không tha cho hắn!"

Chu Lệ chỉ Trần Anh và Kỷ Cương: "Các ngươi, cùng Ngũ quân đô đốc phủ giải quyết, nhanh chóng tra ra án Song Tự vệ thông đồng người Oa".

Dương Húc đã nhốt vào ngục, đó chính là án hoàng đế muốn đích thân hỏi đến, Cẩm Y vệ có quyền lướt qua Đô Sát viện, Hình bộ, Đại Lý tự, ba tư này là cục tư pháp, cho nên Chu Lệ lại chuyển hướng một mình Kỷ Cương, phân phó nói: "Ngươi bên kia, tra rõ ràng rành mạch án Dương Húc cho ta! Trẫm không phải người lấy oán trả ơn, án tử, cũng muốn hắn chết tâm phục khẩu phục!"

"Thần tuân chỉ!"

Trong cung Không Ninh, Chu Cao Sí và Trương thị mang theo đứa con đang vội tới vấn an mẫu hậu. Trương thị mang theo đứa con chơi đùa ở đại điện, mà Chu Cao Sí thì đến Trắc điện cùng mẫu thân.

Từ Hoàng hậu nghiêm túc nói: "Cao Sí, lúc này còn muốn cứu Dương Húc, là không khôn ngoan. Ngươi biết... nếu hãm vào đó, chỉ sợ đến ngươi cũng bị liên luỵ. Dương Húc đã nhận tội, chúng ta còn có thể nói gì?"

Chu Cao Sí nói: "Mẫu hậu, việc Song Tự, còn chưa tra ra manh mối, mà Dương Húc đã bị nhốt vào ngục, mà loại địa phương nhà ngục này... nhi thần lo lắng, sẽ xuất hiện việc vu oan giá hoạ. Mẫu hậu, Dương Húc từng mấy lần cứu tánh mạng cả nhà ta, trong thiên thu nghiệp

lớn của phụ hoàng, càng có công lao lớn. Nhi thần nghĩ, cho dù sau khi Dương Húc ở địa vị cao có chút ngang ngược kiêu ngạo phóng túng, có lẽ cũng chỉ là buôn lậu vài thuyền hàng hóa, mưu chút lợi ích nhỏ, dung túng quan binh Song Tự vệ cấu kết giặc Oa, phạm vào việc bắt người cướp của là tuyệt đối không thể, một nhà ta đều chịu ơn cứu mạng của hắn, pháp lý không ngoài nhân tình, nhi thần sao có thể khoanh tay đứng nhìn, ngồi yên không nhìn đến?"

Từ Hoàng hậu thở dài nói: "Ngươi thật là, nhân hậu là chuyện tốt, nhưng mà... nói gì đi nữa, hậu cung không được can thiệp chính sự, nương không tiện mở miệng với phụ hoàng ngươi, phụ hoàng ngươi tuy không trách ta, nhưng làm việc này, gieo hại vô cùng..."

Chu Cao Sí nói: "Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy, trong đó tất có ẩn tình. Nhi thần nghe nói, Trần Anh, Kỷ Cương phụng chỉ đi hỏi, Dương Húc từng nói đều có nỗi khổ tâm, nhưng chỉ có thể nói rõ với một mình phụ hoàng. Mà phụ hoàng đang nổi nóng, chỉ cho là Dương Húc muốn dùng ân cứu giá áp chế, cho nên kiên trì không gặp. Mẫu hậu, ngươi cũng biết tính tình phụ hoàng, một khi quyết định rồi, chín trâu kéo cũng không trở về. Mẫu hậu không nên tham gia vào chính sự, nhi thần tất nhiên rõ ràng, như vậy, chỉ khuyên phụ hoàng gặp Dương Húc, cũng là hợp lẽ, lý do này thế nào? Mẫu hậu không cần trực tiếp ảnh hưởng đến quyết định của phụ hoàng, chỉ cần cho Dương Húc một cơ hội, nếu hắn thật sự có oan khuất, tất nhiên sẽ khiếu nại về phía phụ hoàng!"

Từ Hoàng hậu trầm ngâm một lát, khe khẽ thở dài: "Dương Húc có ân với nhà ta, mẫu thân làm sao không nhớ rõ? Chỉ là tư ân nặng hơn nữa, cũng không chống lại được pháp luật. Cũng được, nương phá lệ một lần, khuyên nhủ cha ngươi".

Chu Cao Sí mừng rỡ không thôi, vội vàng khom người nói: "Nhi thần tạ ơn mẫu hậu!"

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 486

Lần Sau Không Thể Theo Thông Lệ Nầy (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Một căn phòng, chỉ có một mảnh giấy trắng dán lên cửa sổ, trên cửa và hai cửa sổ dán chữ phúc, không khí lễ mừng năm mới còn chưa hoàn toàn biến mất.

Ánh mắt trời chiếu vào trên cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ giấy tiến vào trong phòng, ánh sáng nhu hòa rất nhiều. Một cái giường gỗ đơn sơ, trên giường có đệm chăn, trước giường không xa có một cái bàn vuông, trên bàn vuông có một bàn cờ, bên cạnh còn có thịt đầu heo, lạc, đậu nành xào và mấy thứ nhắm rượu ăn sáng, một bên là chén sứ, trong chén có rượu bốc mùi thơm phức.

Hai bên bàn có người ngồi, bên phải kia là Kỷ Cương, hắn ghé đầu vào bàn cờ nửa ngày, kích động cầm lấy một con tốt, đẩy qua sông giáp ranh, hô: "Tiến tốt! Quốc Công, một bước của ta là có mai phục sát khí đó!"

Người đối diện, đúng là Hạ Tầm, Hạ Tầm nhẹ nhàng cười, nhặt con mã lên, lùi về phía sau một bước, nói: "Xuống mã!"

"A! Quốc Công không ăn con tốt của ta?"

Hạ Tầm nói: "Nhịn được thì phải nhẫn, người phải trưởng thành. Một con tốt, không cần so đo!"

"Hả?"

Kỷ Cương nghe xong, trong lòng xuất hiện nghi ngờ, nhìn phải nhìn trái, nhìn hồi lâu, đột

nhiên cất tiếng cười to: “Ai ui! Ta hiểu rồi, Quốc Công muốn nói ma nói quỷ, sau đó lừa ta lọt vào tròng, ha ha, không mắc mưu, không mắc mưu, ta không mắc mưu!” Dứt lời liền buông tha con tốt, đẩy con sĩ lên.

Đây là chỗ ở của lão đại trong lao ngục, bên trong dù thu dọn thế nào, luôn luôn có một mùi máu tanh, cho nên, Kỷ Cương an bài Hạ Tầm ở chỗ này, nếu có người đến thẩm vấn hoặc hỏi thăm, sẽ mời Hạ Tầm về nhà tù, bình thường chỉ ở chỗ này, Kỷ Cương cũng không có việc liền chạy đến đánh cờ cùng hắn, uống chút rượu, giết thời gian.

Kỷ Cương đắc ý uống rượu, mí mắt hiện lên vẻ trêu chọc, nghiêng mắt nhìn Hạ Tầm, chỉ vào bàn cờ nói: “Quốc Công, thế cục bàn cờ này, rất bất lợi đối với người đó! Nếu Quốc Công còn có chiêu gì cất dấu, nên lấy ra đi!”

Hạ Tầm lắc đầu: “Chưa tới lúc!”

Ánh mắt Kỷ Cương lóe lên, bật thốt lên hỏi: “A, Quốc Công cho rằng khi nào thì mới là cơ hội phù hợp?”

Hạ Tầm điểm điểm bàn cờ, nói: “Hôm nay trên đi một vài bước bàn cờ này, ngươi đã bỏ hết vốn, vứt bỏ thế thủ công kích toàn bộ!”

“Không sai!”

“Ta, thì là lấy thủ làm công, hậu phát chế nhân. Như vậy mà nói, ta phải thong dong bố trí, trước để mình đến bên này, an bài mọi thứ, chờ tất cả xe ngựa pháo của ngươi đều qua sông, sẽ một nhát giết sạch!”

Kỷ Cương mỉm cười nói: “Ha ha, nếu ty chức đã biết điều đó, Quốc Công không sợ ty chức vứt bỏ công chuyển sang thủ, trở lại phòng thủ toàn diện sao?”

Hạ Tầm nói: “Quân cờ đã đi đến một bước này, ngươi còn có đường lui sao?”

Kỷ Cương nhìn nhìn thế cục bàn cờ, cười khổ nói: “Không sai, hãm vào quá sâu, thế cờ của ta, giờ đây chỉ có thể giống con tốt qua sông, có tiến không lùi, giết đến cá chết lưới rách.”

Hạ Tầm ngồi thẳng người, nhìn Kỷ Cương, đột nhiên nói: “Lão Kỷ, ngươi rốt cuộc là muốn gì?”

Trên mặt Kỷ Cương lộ ra một nụ cười giảo hoạt, hỏi ngược lại: "Quốc Công sao lại nói ra lời ấy?"

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Ngươi không nói, ta cũng đoán được! Đỉnh núi tổng cộng chỉ có hai cái, ngươi không phải đứng trên ngọn núi này, tất nhiên là đứng ở trên núi khác. Chỉ có điều, trước đây ta không nhìn ra, ngươi sẽ lựa chọn cây to này!"

Kỷ Cương cười hai tiếng hắc hắc, nói: "Người người đều cảm thấy đương nhiên, ngươi chưa hẳn là người đúng. Ngọn núi kia có sư hổ thành đàn, không thiếu ta. Trên ngọn núi này đều là gà cảnh tiên hạc, ta đầu cơ kiếm lợi, Quốc Công cảm thấy thế nào?"

Hạ Tầm nghĩ nghĩ, lắc đầu cười khổ nói: "Trước kia, ta xem nhẹ ngươi!"

Kỷ Cương ha ha cười, nói: "Ty chức chính là học Quốc Công gia ngài, đốt lửa lò lạnh! Phú quý cầu trong hiểm nguy!"

Nói đến đây, thần sắc hắn thay đổi, nghiêm nghị nói: "Quốc Công, cây to đón gió, ngươi muốn dừng, gió không ngừng! Không đếm xỉa gì đến, đối với người đã là tuyệt đối không thể, lúc này đây, người vẫn không thể quyết định dựa vào phương nào sao?"

Hạ Tầm liếc mắt nhìn hắn, không nói gì.

Kỷ Cương lại nói: "Hôn sự tiểu quận chúa nhiều lần bị người phá hư, đây là một phần đại lễ vị kia đưa cho Quốc Công. Mỹ nhân xứng anh hùng, cũng chỉ có nhân vật như Quốc Công, mới xứng đôi với vị nữ tử như vậy, vị kia khổ tâm sắp xếp, Quốc Công không cảm kích sao?"

"A? Nói như vậy, những sự tình kia là ngươi làm?"

Con mắt Hạ Tầm hơi nheo lại: "Làm sao hắn... biết việc này?"

Kỷ Cương cười nói: "Tai vách mạch rừng! Quốc Công, phủ Định Quốc Công, gặp gỡ hoa viên, các người đối thoại, đúng lúc bị hắn nhìn ở trong mắt. Ha ha, hắn cũng không phải cố ý nghe lén, đang muốn đi tiểu tiện, không cẩn thận nên mới nghe được thôi".

Hạ Tầm chậm rãi thở dài, nói: "Giờ đây ta đã vào nhà tù, mời chào còn có ý nghĩa sao? Hoặc là nói, ngươi sớm biết ta có chuẩn bị hậu thủ?"

“Không có!”

Kỷ Cương quả quyết nói: “Vốn, chúng ta cũng cho rằng lần này Quốc Công chạy trời không khỏi nắng! Vị kia đã định phát động lực lượng của mình, đem toàn bộ sự tình đổ lên trên người bọn Hứa Hử, thí tốt bảo vệ tướng, giúp đỡ Quốc Công, cứu người thoát hiểm. Quốc Công, đừng xem ưu thế giờ đây tựa hồ đã nghiêng về một bên, lực lượng vị kia nắm giữ cũng không nhỏ, bất quá có ta ở trong đó... ha ha, nhất định có thể thành công!”

Hạ Tầm à một tiếng.

Kỷ Cương lại nói: “Vị kia nhất định phải bảo vệ ngài, cũng không phải là tất cả đều là nhìn trúng bản lãnh của ngài, mà là tri ân báo đáp, không muốn một ngày kia xung đột vũ trang với người. Đương nhiên, cũng là bởi vì tiếc nuối bản lãnh của Quốc Công ngài, người có bản lĩnh, cho dù nhất thời thất ý, cũng có cơ hội phát huy. Hắn thấy rất xa, mà không phải là được mất trước mắt”.

“Như vậy... làm sao ngươi biết, ta có chuẩn bị hậu thủ?”

Kỷ Cương cười khổ, oán giận nói: “Quốc Công, ngài có nhìn Kỷ Cương không? Theo ngài lâu như vậy, Kỷ Cương có ngu xuẩn, cũng nên học được chút bản lãnh chứ? Từ tình huống trước và sau khi ngài bị bỏ tù, hơn nữa... ha ha, ty chức còn cố ý chú ý thoáng qua tình huống trong nhà ngài, Quốc Công chớ trách, Kỷ Cương cũng không có thói quen dòm chuyện riêng, chỉ là chú ý một ít dấu vết để lại thôi, nếu như vẫn không thể phán đoán ra, vậy thì thật là phí công Quốc Công bồi dưỡng”.

Hắn lại hỏi ngược lại: “Như vậy, Quốc Công phát hiện Kỷ Cương cũng không phải là một người qua đường từ lúc nào?”

Hạ Tầm mỉm cười, nói: “Không phải quá lâu, trước sau lúc bị bỏ tù thôi, ha ha, nguyên do bên trong sẽ không nói với người ngoài”.

Kỷ Cương thấy hắn không nói, thực sự không hề truy vấn, chỉ là nghiêm nghị nói: “Như vậy, Quốc Công đối với lời Kỷ Cương nói đã quyết định chưa?”

Hạ Tầm hơi nâng mắt lên, nhìn thẳng hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu như... Ta còn không chịu?”

Kỷ Cương nghiêm túc nói: “Kỷ Cương nhận được mệnh lệnh, nếu Quốc Công không chịu

đầu nhập vào, vẫn toàn lực giúp Quốc Công giải vây, về phần có ý định khác hay không, Kỷ Cương xác thực không biết. Nhưng Kỷ Cương nghĩ, dù là không phải vì Quốc Công, hắn cũng có lý do làm như vậy".

Như thế rất công bằng, Hạ Tầm không khỏi gật nhẹ đầu.

Kỷ Cương liền nhìn sang Hạ Tầm, tha thiết nói: "Như vậy, Quốc Công có thể cho ty chức một câu trả lời thuyết phục được không?"

Hạ Tầm nói: "Tiểu trí giả mượn vật, trung trí giả mượn tiền, đại trí giả mượn người, ngươi xem ta có giống kẻ ngu dốt không?"

Kỷ Cương cười ha ha, vứt bỏ con cờ, vái chào thật dài về phía Hạ Tầm.

Lúc này, một ngục tốt vội vàng đẩy cửa tiến đến, vội la lên: "Đại nhân, Nam trấn Lưu đại nhân cố ý muốn tiến vào ngục, tiểu nhân không ngăn cản được…"

Kỷ Cương khẽ giật mình, nói: "Ngọc Quyết, hắn không phải đi Nam Giao Tượng Tác doanh sao, đã trở lại kinh rồi?"

Chưa nói xong, ngục tốt đã bị người đẩy ra, Lưu Ngọc Quyết vội vã xông đến, nói: "Kỷ huynh, Phụ Quốc Công hắn thế nào…"

Một câu chưa xong, nhìn thấy Hạ Tầm đang ngồi, Lưu Ngọc Quyết lập tức như trút được gánh nặng: "Quốc Công không việc gì, ta an tâm rồi!"

***

Trên sân khấu Đế Hậu uyển, bình thường rất hay diễn kịch.

Chu Lệ là người mê xem hát, đặc biệt thích vở kịch thần tiên ma quái. Hôm nay, tuy suất diễn này không phải thần tiên ma quái, thực sự rất có ý tứ, suất diễn này gọi là "Trần Châu thiếu mễ", là tạp kịch lúc triều Nguyên vừa ra đời. Trong năm Đại Tống, Trần Châu đại hạn ba năm, mùa vụ thất bát, nhân dân cơ cực. Triều đình phái Lưu Đắc Trung, Dương Kim Ngô đến cứu tế. Bọn họ không mang lương thực đến cứu tế, lại bán lương thực, lấy đấu nhỏ đong, trắng trợn vơ vét dân chúng. Nhưng lại bị nông dân Trương Cổ để ý, tiểu tử Trương Cổ kiện lên cấp trên, đến phủ Khai Phong, Bao Chửng cải trang ngầm đi tra hỏi, tra ra chân tướng sự thật, giải hàm oan cho người bị hại.

Khi đó Bao Công được hí khúc trên đài biểu diễn còn chưa được định hình như hậu đại, cương trực công chính, thiết diện vô tư, một bộ mặt đen, cái trán có một mảnh trăng lưỡi liềm, tiểu hài tử ba tuổi cũng nhận ra được. Khi đó bao công trên sân khấu vẫn là một bạch diện thư sinh bình thường, tính cách cũng không phải loại người lửa cháy đến nơi vẫn trầm ổn như núi, ẩn dấu trong hắn là sự đùa giỡn khôi hài.

Bao Chửng đi Trần Châu, không bày ra tư thế khâm sai đại thần, mà là cải trang vi hành, thậm chí giúp kỹ nữ Vương Phấn lên lưng con lừa, nâng lên hạ xuống, tìm kiếm chứng cớ hai vị quan viên phụng chỉ giúp nạn dân chúng thiên tai lại thừa dịp tai họa làm bừa. Chuyện xưa thoải mái khôi hài, tuy không phải vở kịch Chu Lệ thích nhất, thực sự vẫn say sưa có vị.

Từ nương nương ngồi ở bên cạnh hắn, thừa dịp giữa ngừng nghỉ giữa đoạn, đối với Chu Lệ nói: "Hoàng Thượng, người này phụng chỉ giúp nạn thiên tai cứu vớt dân chúng trong lúc nguy nan, kết quả hoàn toàn ngược lại, dân chúng chịu thiên tai, còn phải đưa tiền cho bọn họ, Hoàng Thượng cao cao tại thượng, tai mắt mất linh, các quan lại bao che cho nhau, khó tránh khỏi bị lừa dối, may mắn cái Bao Chửng này chịu khó, nếu hắn xếp đặt nghi thức, chỉ sợ cũng không nhìn ra chân tướng".

Chu Lệ gật đầu nói: "Đúng vậy, hôm nay hắn lấy được chứng cớ, tuy trong tay hắn có thượng phương bảo kiếm, trong tay tham quan cũng có tử kim chùy, chỉ sợ Bao Chửng này không chém được hai người Lưu Dương, một khi trở về kinh, dùng thế lực hai nhà giữ gìn, chỉ sợ không giết được hắn. Chúng ta tò tò nhìn xem phần tiếp theo, nhìn Bao Chửng này dùng diệu kế gì mới có thể tiền trảm hậu tấu, trừ gian nịnh".

Từ nương nương vừa bực mình vừa buồn cười, nói: "Hoàng Thượng, quan lại bao che cho nhau từ xưa đã có, có chút oan khuất, không phải tận mắt nhìn thấy, thực khó phát hiện, ngài chưa phát giác ra, có đôi khi, ngài cũng nên đi ra ngoài, tận mắt nhìn những sự tình xảy ra, mà không phải chỉ nghe các đại thần nói một mặt thôi sao?"

"Hả?" Chu Lệ cảnh giác hơn, quay đầu nhìn về phía Từ nương nương, ánh mắt chợt lóe, liền hiểu được: "Hoàng hậu, ngươi cầu tình vì Dương Húc sao?"

Từ nương nương nhu thuận nói: "Có tội hay vô tội, đều là do quốc pháp, cuối cùng còn phải để Hoàng Thượng ngài định đoạt, thiếp nào dám nhiều lời. Thiếp cũng không dám nói Dương Húc có tội hoặc vô tội, hay hoặc là năn nỉ Hoàng Thượng phán hắn có tội hoặc là vô

tội, chỉ là... thiếp thân cảm thấy, Dương Húc đã nói trong đó có nỗi khổ tâm, chỉ có thể nói rõ với một mình bệ hạ, bệ hạ không nghe một chút, lại không hề ý kiến chuyện gì. Ở trên triều đình suốt, nếu Hoàng Thượng là không muốn xuất cung, gọi hắn tới hỏi một hai câu chẳng phải là được? Nếu hắn không phản bác được, chỉ là cầu Hoàng Thượng vi phạm quốc pháp, Hoàng Thượng lại trị tội hắn, không phải yên tâm thoải mái sao?”

Chu Lệ trầm mặc, sau nửa ngày, trừng mắt nhìn nàng nói: “Chỉ lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!"

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 487

Ngự Tiền Bí Tấu (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Lúc Hạ Tầm bị bắt, Lưu Ngọc Quyết không ở trong thành.

Bởi vì hỏa khí tượng tác không quá an toàn, cho nên thiết lập ngoài thành, trong một khe núi rất xa, sau khi hắn biết tin Hạ Tầm bị bắt vào trong ngục, nhất thời lòng nóng như lửa đốt, lập tức giục ngựa trở về thành, chạy như bay tới Cẩm Y vệ.

Lưu Ngọc Quyết nghĩ, phàm là người vào ngục, mặc kệ ngươi là công khanh, đều phải chịu đủ tra tấn, nếu Kỷ Cương không nhớ tình bạn cũ, chỉ sợ giờ đây Hạ Tầm đã nếm nhiều chuyện nhức đầu, không thể tưởng được, vội vã xông tới xem xét, Hạ Tầm đang uống chút rượu chơi cờ vua, một bộ dáng thản nhiên tự tại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỷ Cương cười nói: "Các ngươi trò chuyện trước, ta đi ra ngoài!"

Kỷ Cương quay người rời đi, Lưu Ngọc Quyết vội giữ chặt Hạ Tầm lại để hỏi han.

Sau khi nghe kỹ càng sự tình trải qua, Lưu Ngọc Quyết cũng rất đau đầu. Hắn nhíu lông mày lại nghĩ nửa ngày, nói: "Quốc Công, đối phương có nhân chứng, có vật chứng, thậm chí cả một thuyền đầy người, hàng, chuyện này xác thực khó giải quyết. Nhưng Hoàng Thượng còn chưa thẩm tra xử lí án này, chúng ta có thể làm chút thủ đoạn, tận lực bảo toàn Quốc Công. Ở đây ty chức có một biện pháp, không biết có thể làm hay không".

Biện pháp Lưu Ngọc Quyết nói ra thật ra không khác mấy so với chủ ý của Chu Cao Sí, đều là biện pháp quan trường cao tầng quen dùng: Thằn lằn chặt đuôi!

Trong mắt Lưu Ngọc Quyết, đối phương có nhân chứng, có vật chứng, thậm chí có một thuyền đầy người, muốn lật lại bản án này cơ hồ là không có khả năng, biện pháp duy nhất chỉ có tìm người gánh trách nhiệm, vứt bỏ tốt bảo vệ tướng.

Hắn cũng không biết bên người Hạ Tầm có người chịu được hay không, hoặc là có thể đem toàn bộ trách nhiệm đẩy qua người khác, để đối phương không thể buộc tội, thậm chí đối với Hạ Tầm mà nói, nếu thật sự không có nhân tuyển phù hợp, hắn nguyện gánh tội thay Quốc công. Chỉ cần nói rõ sự tình cho hắn biết, tránh để người ta bắt được nhược điểm.

Chân tình của Lưu Ngọc Quyết, Hạ Tầm nhìn ở trong mắt, cực kỳ cảm động, hắn xem ra, mặc dù Kỷ Cương chiếu cố hắn, bên trong lại chưa hẳn có vài phần xuất phát từ tình nghĩa ngày xưa, mà Lưu Ngọc Quyết mới là huynh đệ tốt bất kể chuyện gì, một lòng vì hắn. Nhưng chuyện này hắn đã có an bài, lại không cần liên lụy Lưu Ngọc Quyết vào trong đó.

Hạ Tầm cười nói: "Chuyện này ngươi không cần phải xen vào, ta đã an bài người đi làm. Ngươi xem, ta ở trong này cũng không chịu tội gì, không cần lo lắng. Ta là Quốc Công, sẽ không hỏi mà giết, chỉ cần thẩm tra ta, liền có cơ hội làm rõ ràng chân tướng, ha ha, mấy ngày nay, coi như ở chỗ này tu tâm!"

Lưu Ngọc Quyết bán tín bán nghi, nhưng thấy Hạ Tầm không bối rối chút nào, thong dong tự nhiên, cũng chỉ đành biết vậy thôi.

Hai người nói một hồi, Kỷ Cương vội vàng quay lại, nói: "Quốc Công, người trong nội cung đến, gọi người vào cung yết kiến".

Kỷ Cương đi ra ngoài, là phái tâm phúc đưa tin tức Hạ Tầm đã quyết ý ủng hộ đại điện hạ ra ngoài, không nghĩ trong nội cung lại phái người tới, thế là vội vàng bảo người đó, nói là tự mình đến trong lao gọi người, liền chạy trở về.

Hạ Tầm nhíu mày nói: "Nhanh như vậy?" Nói xong liền tiến đến.

Kỷ Cương cười nhẹ nói: "Chắc hẳn đại điện hạ đã nhờ Hoàng hậu nương nương khuyên được Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý. Quốc Công, ty chức nói không sai chứ, mặc kệ Quốc Công ngài theo hay bỏ như thế nào, đại điện hạ đều viện binh cho ngài".

Hạ Tầm nói: "Như vậy... ta vào cung thôi".

Hắn ngừng lại một chút, lại nhìn về phía Kỷ Cương, nghiêm nghị nói: "Điện hạ bên kia, kính xin thay ta bẩm một tiếng, trước mắt Dương Húc bị mọi người nhìn vào, không nên đi tới bái kiến, đợi đến lúc việc này qua, gió êm sóng lặng..."

Kỷ Cương hiểu ý, vuốt cằm nói: "Ty chức rõ ràng!"

Hạ Tầm là Quốc Công, là thần tử của hoàng đế, so với hoàng tử càng siêu nhiên hơn, ngày nay đã đáp ứng ủng hộ hoàng trưởng tử, chẳng khác nào là môn khách của Chu Cao Sí, tất nhiên hăn phải tỏ vẻ kính ý.

Lưu Ngọc Quyết nghe nói hoàng đế triệu Hạ Tầm vào cung, vốn rất khẩn trương, nhưng vừa thấy hai người xì xào bàn tán, mặc dù nghe không rõ nội dung, nhưng thần sắc hai người bình tĩnh, không khẩn trương chút nào, chắc hẳn không có gì hung hiểm, liền định tâm lại. Đi lên phía trước nói: "Quốc Công xin hãy cẩn thận, ty chức ở chỗ này chờ tin tức Quốc Công!"

Kỷ Cương nói: "Tốt, ngươi ngồi lại đây, ta đưa Quốc Công vào cung!"

***

Hạ Tầm tiến cung, ăn mặc một thân trang phục tù nhăn nhăn nhúm nhúm bẩn bẩn thỉu thỉu, tóc rối tung, trong búi tóc kẹp lấy vài cọng rơm rạ, hình dáng chán nản, rất đáng thương. Đây là lao lão đại trong ngục dùng không đến một khắc trang điểm cho hắn.

Phần lớn thị vệ trong nội cung đều biết vị này xuất thân từ hệ thống nha môn Cẩm Y vệ, chưởng quản qua cung cấm, Phụ Quốc Công đại nhân, thấy bộ dáng hắn như vậy, đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn, gần vua như gần cọp! Đột nhiên trong lúc đó, bọn họ không hề hâm mộ người ta thăng chức rất nhanh. Chỉ là người hướng chỗ cao, cũng không biết loại giác ngộ này của bọn họ có thể kiên trì đến sáng sớm ngày mai lúc bách quan tụ tập lên triều hay không.

Trong Cần Thân điện, Chu Lệ đang phê duyệt tấu chương.

Mỗi ngày, hắn đều phải hao tổn thời gian ban ngày để lâm triều, buổi chiều thì phải ở Cần Thân điện, thẳng đến lúc hắn xử lý tất cả đống tấu chương cao cao trên bàn. Ngôi vị hoàng đế này, mặc dù là vô số người hướng tới bảo tọa, nhưng nếu muốn làm một hoàng đế tốt, thật ra thật đúng là không bằng một Vương gia nhàn tản tiêu diêu tự tại.

"Hoàng Thượng, Dương Húc đến!"

Mộc Ân đứng ở cửa ra vào bẩm báo một tiếng, Chu Lệ ngẩng đầu, phân phó nói: "Dẫn hắn vào!"

Mộc Ân lên tiếng, một lát sau, dẫn Hạ Tầm vào điện, Hạ Tầm rảo bước tiến lên cánh cửa, môi run rẩy, giương mắt thấy Chu Lệ, lập tức xông về phía trước ba bước, quỳ xuống dưới thảm gấm, nức nở tại chỗ nói: "Vi thần Dương Húc, khấu kiến Hoàng Thượng!"

Chu Lệ xem xét bộ dáng rưng rưng uất ức của Hạ Tầm, tức giận trong lòng vơi đi một nửa, hắn bỏ bút lên giá bút, nặng nề hừ một tiếng nói: "Ngươi cũng biết sợ? Đã biết có ngày hôm nay, cần gì phải làm việc đó?"

Hắn vỗ ngự án bốp một tiếng, đau lòng nói: "Trẫm ban đầu ở trên kim điện, thành thật với nhau, tha thiết dặn dò công thần Tĩnh Nan, không thể kể công tự ngạo, càng không thể kiêu căng làm trái pháp luật! Ngươi đã nghe chưa? Trẫm hy vọng có thể cùng quần thần các ngươi hòa hoãn, trẫm hy vọng các ngươi có thể vinh hoa phú quý sống cùng quốc gia, nhưng ngươi đã làm những gì?"

Chu Lệ bỗng nhiên đứng lên, nghiêm nghị nói: "Ngươi còn nhớ rõ trẫm đã nói qua, quân chủ thay mặt trời quản vạn vật, một khi ngồi giang sơn, sẽ không chỉ là quân chủ của công thần, mà là quân chủ của toàn bộ thiên hạ, trong thiên hạ đều là con dân của quân chủ, không thể thiên lệch, công thần phạm pháp, chẳng phải sẽ bị nghiêm trị sao? Ngươi tới gặp trẫm, nếu chỉ là muốn năn nỉ trẫm tha thứ cho ngươi, vậy không cần mở miệng!"

Hắn lại liếc nhìn Hạ Tầm, chậm rãi ngâng đầu lên, ảm đạm nói: "Quốc pháp vô tình, oan hồn mấy vạn dân chúng huyện thành Tượng Sơn trên trời nhìn xuống, trẫm không thể tha cho ngươi. Điều duy nhất trẫm có thể làm, là bảo vệ người nhà ngươi bình yên không lo, ngươi... yên tâm đi đi!"

Hạ Tầm tiến vào không kêu oan, cố ý làm ra một bộ dáng nước mắt lưng tròng, dĩ nhiên đã làm Chu Lệ hiểu lầm, không ngoài dự đoán, Hạ Tầm trăm phương ngàn kế muốn gặp hắn, quả nhiên chính là vì muốn cầu xin, nhất thời lại là thất vọng và đau lòng.

Hạ Tầm vừa nghe thầm nghĩ trong lòng: "Mụ nội nó, diễn quá rồi!"

Hắn vội vàng thu lại nước mắt tuôn ra lại, kinh ngạc nói: "Thần nào có tội gì? Hôm nay cầu kiến Hoàng Thượng, không phải muốn năn nỉ Hoàng Thượng thứ tội. Thần... tiến cung, chính là vì thần, không phải thần tự xưng tội!"

"Hả?"

Chu Lệ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Dương Húc: "Ngươi... không phải cầu trẫm xá tội cho ngươi?"

Hạ Tầm gõ đầu xuống dưới đất một cái, kêu lớn: "Thần vô tội, thần oan uổng!"

Hai mắt Chu Lệ lóe lên hào quang, vội vàng hôi: "Thương nhân Lữ Tống tự nói được ngươi che chở, buôn hàng lậu, chẳng lẽ không có việc này?"

Hạ Tầm vừa muốn mở miệng, đột nhiên lộ ra thần sắc cảnh giác, liếc nhìn xung quanh Chu Lệ, Chu Lệ hiểu ý, khoát khoát tay, thị nữ hầu hạ trong điện cung, liền lui ra ngoài, Hạ Tầm lúc này mới thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, thương nhân Lữ Tống xác thực là được thần che chở!"

"Hả?"

"Hoàng Thượng, không chỉ thương nhân Lữ Tống, thương thuyền Triều Tiên, Nhật Bản, Lưu Cầu, An Nam, Mãn Lạt Gia, đều được thần che chở!"

Hắn vừa nói như vậy, Chu Lệ lại không giận, rất rõ ràng, bên trong tất có chuyện. Hắn dò xét trên dưới Hạ Tầm một phen, trở về ngự án, phân phó nói: "Nói lý do cho trẫm nghe!"

"Vâng!"

Hạ Tầm đứng người lên, nói: "Hoàng Thượng, thần nhận thánh chỉ, thống lĩnh Phi Long, vẫn chuyên lùng bắt hành tung Kiến Văn".

Ánh mắt Chu Lệ lập loè một chút, không nói gì, hắn không sợ Chu Duẫn Văn, nhưng Chu Duẫn Văn xác thực là một khối tâm bệnh của hắn, tâm bệnh kia không phải đến từ phế vật Chu Duẫn Văn này, mà là đại biểu đến từ đạo thống của hắn. Nghìn người cùng nhổ nước bọt, đủ dìm chết người, cho dù là hiện đại, có người thống trị nào không quan tâm nghị luận thị phi, huống chi thời đại kia.

Hạ Tầm nói: "Thần vì việc Kiến Văn, liên tục cố gắng, tìm khắp thiên hạ, tra được rất nhiều tin tức hành tung hắn xuất hiện, nhưng xác nhận tất cả đều là mây mù. Về sau, thần tra được một manh mối, từng có người sau khi bệ hạ đăng cơ không lâu, lên thuyền từ Phúc Kiến Phúc Châu rời bến, những người kia ra tay xa xỉ, trong có thư sinh yếu nhược, còn có người

già không râu làm bạn, hình dáng đặc thù, cùng người thần truy tìm mười phần tương tự. Cho nên, thần cần xác nhận hắn có chạy trốn tới hải ngoại hay không!"

"Hải ngoại?"

Ánh mắt Chu Lệ lập loè, chậm rãi gật nhẹ đầu: "Không sai, trẫm được thiên hạ, cũng chỉ có chạy trốn tới biển rộng, mới có thể đào thoát khỏi sự lùng bắt của trẫm. Lúc đại Đường, Cầu Nhiêm Khách chính là tranh giành thất bại, chạy ra hải ngoại, giết Phù Dư tự lập quốc chủ, chẳng lẽ..."

Hạ Tầm nói: "Nhưng cho dù chỉ là cảnh nội của Đại Minh ta, với lực lượng Phi Long hiện tại, địa phương trời cao hoàng đế xa cũng vô pháp thiết lập tai mắt, chứ đừng nói chi là nước khác ở hải ngoại, ngoài tầm tay với của thần, cho dù có thể phái mấy người đi, đến nước khác tha hương cũng không khác nào lao vào biển rộng, nhưng nếu có dân bản xứ trợ giúp lại khác hẳn.

Làm cho bọn họ giúp đỡ tìm hiểu vài người nhà quê đột nhiên định cư tại chỗ họ dễ dàng hơn nhiều. Mà muốn để bọn họ phục vụ cho Hoàng Thượng, cần phải để bọn họ một số chỗ tốt, Hoàng Thượng cũng biết, đảo Song Tự vốn có một số buôn bán buôn lậu, đất đai cằn cỗi, toàn bộ hơn mười vạn dân chúng sống bằng cách này. Thần chỉ là cho thương nhân ngoại quốc một nguồn hàng có sẵn, để bọn họ làm việc vì triều đình mà thôi!"

Muốn từ trong đám người buôn lậu buôn lậu với đảo Song Tự, xem xét vài thương nhân để mình sử dụng, không có thứ gì đủ sức cạnh tranh là không thể nào. Hướng về quốc gia là căn bản của xã hội, cho dù là giờ đây, đệ tử cán bộ cao cấp nếu muốn mua cổ phần của công ty lớn, người ngoài có thể không biết, công nhân viên bình thường có thể không biết, những chủ tịch công ty kia có thể không biết hắn là con ai sao?

Nhưng mà, thương nhân Lữ Tống bị cướp ngoài ý muốn, còn nói ra thân phận của hắn, việc này xác thực vượt quá dự kiến, Lữ Minh Chi xác thực hơi quá khoe khoang.

Nhưng sự tình đã đã xảy ra, dứt khoát một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, triệt để giải quyết phiền toái này, cho nên Hạ Tầm mới có lần nói chuyện này.

Tuy hắn kiếm chác vì tư lợi, nhưng lúc hắn tìm tòi nơi Kiến Văn đế chạy trốn, quả thật có manh mối nói Chu Duẫn Văn có khả năng đến hải ngoại, người Phi Long cũng xác thực từng nghe qua thương nhân ngoại quốc có quan hệ với mình, hơn nữa dặn dò bọn họ chú ý tin tức

nhân sĩ Đại Minh di chuyển. Hai kiện sự này vốn cùng làm, việc tìm kiếm Chu Duẫn Văn đều có hồ sơ ghi lại, không sợ Hoàng Thượng tra.

Chu Lệ thực sự không ngờ sẽ tìm được một đáp án như vậy, khó trách Hạ Tầm bị ba người Trần Anh, Kỷ Cương, Mộc Ân bỏ tù cũng không chịu nói ra lý do chính thức, trừ phi thấy mình, thì ra hắn đúng là vì...

Trong lúc nhất thời, trong lòng Chu Lệ cũng không biết là tư vị gì, qua nửa ngày sau, hắn mới định thần hỏi: "Như vậy, Hứa Hử đảo Song Tự từng dùng lễ trọng đưa tặng, kết giao cùng ngươi, có việc này không?"

Hạ Tầm nói: "Lễ là có, nếu hắn tặng cho thần con cá tươi, hai con tôm hùm, cũng coi như lễ trọng rồi. A! Không đúng, thật có một lễ trọng!"

Hạ Tầm vỗ trán một cái, giống như nhớ tới chuyện gì, nói: "Muốn nói lễ trọng, từng có một vật, Hứa Hử đưa cho thần một cục san hô cao ba thước! Nhưng, san hô này đối với người lục địa là vật hiếm có, đối với người sống hải đảo mà nói, thật sự không tính chuyện gì, nếu không phải nói có lễ trọng, như vậy thần chỉ lấy một món đồ như vậy thôi!"

Chu Lệ nheo mắt lại, chậm rãi hỏi: "Ngươi không nhớ lầm? Thái Thương vệ lục soát sổ sách ghi lại cũng không chỉ như thế!"

Hạ Tầm cười khổ nói: "Thần vẫn chỉ nghe nói, một đám hải tặc xuất thân nghèo khó, có thói quen ghi nợ. Thần là vàng thật không sợ lửa, nếu sổ sách này là thật, đó chính là Hứa Hử làm giả; nếu sổ sách này là giả, như vậy..."

Chu Lệ lập tức nghe ra ý trong lời hắn, hơn nữa thoáng nghĩ tới vấn đề sâu xa, hắn đột nhiên ý thức được, vụ án này đầy vẻ mơ hồ, không hiểu bên dưới bị che dấu bao nhiêu chuyện nữa.

Sau nửa ngày, Chu Lệ mới hỏi, nói: "Về Song Tự vệ cấu kết giặc Oa, ngươi thấy thế nào?"

Hạ Tầm lập tức nói: "Thần không biết, Song Tự vệ là người thần chiêu an, quan hệ với thần xác thực khá mật thiết. Nhưng thần thật sự không có lý do gì cả ngày quan tâm Song Tự vệ nơi đó đang làm chuyện gì. Nhưng, thần khá hiểu Song Tự vệ, bởi vì Hoàng Thượng khai ân, cho phép thương thuyền Song Tự vệ qua lại, khiến cho vợ con bọn họ có cơm ăn áo mặc. Mặc dù trên phương diện quân giới võ trang bị chút đãi ngộ bất công, bọn họ cũng sẽ không

phản!”

Sắc mặt Chu Lệ biến đổi, lại liếc nhìn Hạ Tầm, chậm rãi nói: “Đi vào, phải có lý do; đi ra, cũng cần một lý do. Ngươi lại chịu thiệt, ở trong ngục hai ngày nữa đi. Hai ngày sau, ba pháp ti và Ngũ quân đô đốc phú thẩm tra xử lí án này, trẫm... bảo Cao Sí và Cao Hú thay mặt trẫm giám thẩm, sau đó, trả lại trong sạch cho ngươi”.

“Thần, tuân chỉ!”

Hạ Tầm vái chào, lại ngẩng đầu, chỉ thấy thần sắc Chu Lệ tựa hồ ảm đạm đi rất nhiều.

Trở ra ngoài cung, Kỷ Cương đợi ở bên ngoài cửa cung lập tức không thể chờ đợi được, tiến đến nghênh đón: “Quốc Công, thế nào?”

Hạ Tầm nói: “Hai ngày sau, Ngũ quân đô đốc phủ và ba pháp ti thẩm tra giải quyết, hai vị hoàng tử giám thẩm, ha ha, ta còn phải làm phiền ngươi hai ngày”.

Kỷ Cương nghe xong lời Hạ Tầm trêu chọc, liền cười nói: “Không sao, vừa vặn được thân cận với Quốc Công, chỉ là để Quốc Công chịu thiệt thôi”.

Hắn vừa nói, vừa cùng Hạ Tầm đi về chỗ xe chở tù, lại có chút lo lắng hỏi thăm: “Hai ngày sau thẩm vấn, Quốc Công chuẩn bị thỏa đáng hết chưa, có thể nắm chắc không?”

Hạ Tầm cười cười, nói: “Đối với quân tử, lúc này lấy đạo quân tử; đối với tiểu nhân, lúc này lấy đạo tiểu nhân. Bọn họ ngấm ngầm đả kích hay công khai cũng được, ta không được dùng thủ đoạn sao? Yên tâm, một trận, không để toàn quân hắn bị diệt, cũng phải bắt hắn nguyên khí đại thương!”

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 488

Âm Thầm Xác Minh (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Lữ Minh Chi bị giam trong đại lao Hình bộ.

Lữ Minh Chi rất buồn bực, gia tộc của hắn từ những năm cuối triều Tống đã vượt trùng dương, vòng qua vùng Nam Dương, cuối cùng định cư Lữ Tống, định cư ở trấn con Đại Mạo (nay là Philippines). Hôm nay đã trở thành phú hào số một vùng Lữ Tống, có quyền thế thật lớn tại đó. Đối với tuyến đường mậu dịch với Đại Minh, trước kia không phải do hắn phụ trách, hắn ở trong gia tộc mặc dù không nói là một nhà giàu ăn chơi trác táng, cũng là người làm mưa làm gió.

Lúc này đây, hắn nghe phụ thân hắn nhắc tới gia tộc Lã thị, đã lên tuyến đường của Đại Minh Phụ Quốc Công gia, tuyến đường này rất ổn định, sau này đem đến càng nhiều lợi ích và lợi nhuận, nhất thời cao hứng, chợt muốn đến Trung Nguyên phồn hoa kiến thức một phen, lúc này mới chủ động xin đi giết giặc, mang thuyền tới. Hắn là con thứ ba của tộc trưởng, cũng là môt đứa con trai nhỏ nhất, xưa nay đã được sủng ái, bởi vì ít đi lịch lãm, Lão tộc trưởng lo lắng, cũng nên để cho tiểu nhi tử tăng thêm kiến thức, liền đồng ý hắn thỉnh cầu.

Thật ra, đáp lên tuyến Đại Minh Phụ Quốc Công, việc này ở Lữ gia cũng có độ bí mật cực cao, chỉ có thành viên trung tâm gia tộc mới được biết điều bí mật này, nhưng đối với đứa con mình, tộc trưởng Lã thị tất yếu không giấu diếm, hơn nữa lúc hắn nói ra bí mật này, cũng không ngờ Lữ Minh Chi sẽ nhất thời cao hứng, muốn mang thuyền đến Trung Nguyên.

Không ngờ đứa con trai này quả nhiên lịch lãm quá ít, hơi gặp ngăn trở, liền tự khoe át chủ bài, khoe khoang gia tộc của mình quan hệ với quan viên cao tầng trong Đại Minh, kết quả bị

Kỷ Văn Hạ lợi dụng.

Lữ Minh Chi đến bây giờ cũng không rõ vì sao Kỷ Văn Hạ lúc ấy khách khí, moi ra lời nói của hắn, sau đó lại bắt hắn lại, mãi cho đến lúc hắn vào đại lao Hình bộ, vẫn không rõ ngọn nguồn. Nhưng mà, trên đường đi hắn cũng đã không bị khổ cực, cũng không biết hình pháp Đại Minh tàn khốc, trong mắt hắn, không có vấn đề gì không thể dùng tiền giải quyết, chỉ là giờ đây hắn còn không có cơ hội nhìn thấy người chủ sự, có thể đưa tiền hối lộ. Cho nên hắn ở trong nhà lao ngoại trừ buồn bực, thật sự cũng không có bao nhiêu sợ hãi lo lắng, người không biết không sợ, cũng là một loại phúc khí.

Lữ Minh Chi đang nhàm chán nằm ở trên giường tù suy nghĩ miên man, cửa lao vừa vang lên tiếng "két", Lữ Minh Chi bỗng nhiên ngồi dậy, thấy cửa lao mở rộng ra, một người chậm rãi đi vào, người này thân hình cao lớn, lông mày rậm rạp, màu da đen, lông mày cao quá trán, hai mắt hõm sâu, dưới hàm trơn bóng không râu. Mặc trên người một bộ quần áo chỉnh tề, đỉnh đầu đội mũ chụp.

Lữ Minh Chi nhảy vọt xuống đất, reo lên: "Người Đại Minh các ngươi đã xảy ra chuyện gì, tại sao tự dưng bắt ta? Ta là người trong gia tộc có quan hệ không tồi với Phụ Quốc Công Đại Minh ngươi, lúc này mới đích thân mang thuyền tới Đại Minh, không thể tưởng được các ngươi không khách khí với ta như vậy, chuyện này ta là nhất định sẽ không bỏ qua, chờ ta đi ra ngoài, nhất định phải đòi công đạo với Phụ Quốc Công!"

Đôi mắt sáng ngời hữu thần của người nọ đánh giá hắn một phen, hơi nở nụ cười, vẻ tươi cười rất niềm nở. Người đến là Trịnh Hòa, trong nội cung quản sự thái giám số một số hai, thân tín trong thân tín của Chu Lệ.

"Ngươi là lần đầu đến đại Minh?"

"Không sai! Trước kia, thuyền chúng ta tới, lúc nào cũng bình thường, không thể tưởng được, ta mới dẫn theo một con thuyền, đã xảy ra sự tình như vậy, các ngươi rốt cuộc..."

Trịnh Hòa cắt đứt lời hắn nói, lại hỏi: "Nói như vậy, Phụ Quốc Công đại nhân, ngươi cũng chưa từng gặp qua?"

Lữ Minh Chi hùng hồn nói: "Không sai, ta chưa gặp qua! Nhưng Phụ Quốc Công các ngươi đã từng chủ động phái người kết giao cùng Lữ gia ta, đây là chính miệng cha ta nói, ta sao có thể không biết".

Trịnh Hòa hơi nhíu mày, tiểu tử trước mắt này, rõ ràng là người không hề có tâm cơ, cũng thiếu sự lịch lãm, là kẻ ăn chơi trác táng, người buôn lậu bị bắt được, còn dám đường hoàng khai quan hệ chỗ dựa của nhà mình ra, nông cạn như thế, thật đúng là kẻ dở hơi.

Trịnh Hòa lại nói: "Chúng ta phụng mệnh, chính là muốn xác nhận quan hệ giữa ngươi và Phụ Quốc Công, nếu ngươi nói không giả, chúng ta tự nhiên phải thả ngươi ra ngoài, dùng lễ đối đãi, nhưng ai biết ngươi có phải phô trương thanh thế hay không, tự nhận mình quan hệ cùng Phụ Quốc Công? Ngươi nói Phụ Quốc Công và gia đình ngươi quan hệ không phải là nông cạn, vậy Phụ Quốc Công và gia đình ngươi vì sao lại kết giao, vì sao vượt trùng dương, tìm tới nhà của ngươi?"

"Cái này..."

Nguyên do bên trong, Lữ Minh Chi thật đúng là không biết, lo nghĩ, nhân tiện nói: "Cái này... tự nhiên là bởi vì Lữ gia ta là thương nhân có thực lực nhất vùng Lữ Tống, Phụ Quốc Công các ngươi muốn buôn bán cùng nhà chúng ta".

Hai mắt Trịnh Hòa như đuốc, chăm chú theo dõi hắn, hỏi: "Tự nhiên ngươi nghĩ như vậy chưa chắc gia đình ngươi nghĩ như vậy…"

Lữ Minh Chi đỏ mặt lên, giải thích: "Tại sao không phải, thương thuyền ta đến đây, tự đem hàng hóa giao cho người khác, người khác phụ trách bảo vệ an toàn của chúng ta, giờ đây lại rất tốt, chúng ta không gặp được hải tặc, lại mơ hồ bị các ngươi người bắt!"

Trịnh Hòa lại chau mày, hiểu rõ trong miệng phế vật nhị thế tổ thậm chí có thể là tam thế tổ, bốn thế tổ này không hỏi ra được thứ gì đó hữu dụng, hắn lo nghĩ, đột nhiên trong lòng khẽ động, lại hỏi: "Ngươi là người mang thuyền rời bến, phụ thân ngươi liền yên tâm giao cho ngươi thương thuyền kia, chẳng lẻ không an bài chuyện gì để người đi đường biển hỗ trợ ngươi sao?"

Lữ Minh Chi nói: "Tự nhiên là có, lão quản gia nhà ta là Lôi Mộ Tài, theo cha ta cả đời người, đường chuyển hàng luôn luôn do hắn phụ trách, lần này ta mang thuyền đi ra, vốn là muốn giao hàng hóa xong liền tới Đại Minh kiến thức phong thổ nhân vật, ai ngờ đến, không hiểu tại sao, trên đường đi đã kiến thức đủ loại xe chở tù, ngục giam của các ngươi, chuyện này…"

Trịnh Hòa đột nhiên hỏi: "Phụ Quốc Công có từng nhờ Lữ gia ngươi, tìm kiếm người nào

đó ở vùng Lữ Tống không?"

Lữ Minh ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói: "Việc buôn bán là việc buôn bán, tìm người nào?"

Trịnh Hòa nghe xong, xoay người liền đi, hai nha dịch đứng xa xa nhân thấy hắn đi ra, lập tức chạy tới khóa cửa lao, Lữ Minh Chi bổ nhào vào bên cạnh hàng rào, hô hào về phía hắn: "Này, rốt cuộc ngươi có ý tứ gì? Nếu ngươi không tin lời ta nói, có thể đi hỏi Phụ Quốc Công! Để ta đi ra ngoài, ta muốn đi ra ngoài!"

Trịnh Hòa giả vờ không nghe thấy, hỏi lao lão đại: "Những hạ nhân đi theo người này nhốt tại chỗ nào…"

Lao lão đại cúi đầu khom lưng nói: "Công công, họ Lữ này là nhân chứng quan trọng, phải giam giữ một mình, tất cả hạ nhân của hắn đều tập trung giam giữ cùng một chỗ, mười hai người một gian nhà tù, ở nhà giam bình thường. Công công đi bên này…"

Trong giam bình thường, phòng giam nho nhỏ, mười hai người một gian nhà tù, vốn là chen chúc không chịu nổi, góc tường còn đặt một cái bồn cầu, tuy mỗi ngày bọn họ đều có thời gian thông khí, lợi dụng thời gian này, cũng phải thay nhau phụ trách tẩy rửa bồn cầu, nhưng không chịu nổi nhiều người sử dụng, mùi hôi trong phòng giam vẫn rừng rực cả ngày.

Trong này phần lớn là thủy thủ, bọn họ cũng đều là tráng sĩ khôi ngô kiện tráng, bởi vì bọn họ chuẩn bị vũ khí trên thuyền mình, nếu trên đường gặp phải hải tặc, phải cầm lấy vũ khí, vừa đánh vừa trốn, cho nên mỗi người đều là hán tử rất mạnh.

Góc bồn cầu, bên trong chân tường tối, một lão già đang ngồi, vị trí tốt nhất giành cho hắn, hiển nhiên hắn có địa vị cao nhất trong phòng giam.

Sự thật cũng là như thế, vị lão quản gia này sinh ra ở Lữ gia, sinh trưởng ở Lữ gia, đã hầu hạ ba thế hệ Lữ gia, lúc một đời gia chủ còn niên thiếu, Lôi Mộ Tài hãy còn theo gia chủ lưu lạc buôn bán ở Nam Dương, tại Lữ gia, Lôi Mộ Tài tuyệt đối cao, không chỉ đơn giản là một hạ nhân. Trên thực tế, ở trấn Đại Mạo Lữ Tống, Lôi gia cũng có hiệu buôn của riêng mình, thuyền biển, đã tiếp cận với nước phụ thuộc Lã thị, là hiệu buôn độc lập.

Chỉ có điều tuy hiệu buôn này là một tay Lôi Mộ Tài thành lập, lại giao cho con hắn quản lý, lão Lôi cả đời dốc sức vì Lữ gia, được Lã thị coi trọng, hắn có thể mưu đặt nghiệp riêng của nhà mình, sáng tạo hiệu buôn của mình, cũng có Lã thị gia chủ ủng hộ và trợ giúp, lão Lôi

có ơn thì báo đáp, cả đời này định đền đáp Lữ gia.

Cho nên, luận địa vị, tại Lữ gia hắn không bì kịp Lữ Minh Chi, nhưng trong chút ít thủy thủ ở đây, trong lòng các võ sĩ, địa vị hắn so với Lữ Minh Chi còn cao hơn, được tất cả đệ tử và thành viên Lữ gia tôn trọng.

Hôm trước thông khí, từng bị một ngục tốt lặng lẽ kéo đến một bên. Ngục tốt kia nói ra hắn cùng với Hà Thiên Dương, là đối tượng chính thức giao dịch với hắn, có việc cần bàn, đây là sự tình chỉ có hai bên liên hệ mới biết được, lấy được tín nhiệm của hắn, sau đó nói cho hắn một sự tình, những chuyện này thật ra trước đây hắn chỉ biết một điểm, bởi vì gia chủ đã từng giao cho hắn, chỉ có điều thông qua người này, hắn hiểu càng kỹ càng.

Người này lão luyện đến mức nào, lập tức ý thức được bên trong Đại Minh có khả năng xảy ra vấn đề, vị Phụ Quốc Công kia có khả năng cũng dính vào phiền toái, hắn được gia chủ phó thác, dẫn theo Tam công tử rời bến, lão Lôi trung thành và tận tâm tự nhiên là muốn không tiếc tất cả giữ được Tam công tử trở về, hắn hiểu rõ những điều ngục tốt kia nói cho hắn biết, nhất định chính là mấu chốt để thoát khốn, bởi vậy một mực ghi tạc trong lòng.

Lão quản gia cuộn mình tại góc tường, một bên dưỡng thần, một bên tự định giá sự tình lần này, đột nhiên, trong phòng giam an tĩnh lại, lão quản gia mở mắt ra, gặp vài ngục tốt đi đến trước nhà tù, mở cửa lao ra, đi vào bên trong, liếc nhìn xung quanh, quát: "Lôi Mộ Tài, đi ra!"

Lôi Mộ Tài bị dẫn tới một gian nhà tù thanh tĩnh, trong phòng giam chỉ có một người, mặc áo ngay ngắn, đầu đội mũ, lẳng lặng ngồi ở trên giường.

Địa phương có giường trong nhà tù đều là để giam giữ phạm nhân thân phận tương đối cao hoặc là quan trọng, nhưng người này hiển nhiên không phải phạm nhân.

Hắn ngẩng đầu, nhìn phạm nhân bị đưa đến trước mặt, cười nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi, và tính mạng tam thiếu gia nhà ngươi, đều liên quan đến một câu hỏi của ta, ngươi phải trả lời trung thực!"

Lôi Mộ Tài định thần, cẩn thận hỏi thăm: "Không biết vị đại nhân này... muốn hỏi điều gì?".

Người trước mắt không có râu, lão Lôi kiến thức rộng rãi đã ẩn ẩn đoán được thân phận

của hắn, nhưng hắn còn cần tiến một bước nhận thức đích xác, mới có thể nói ra điều mình biết.

Trịnh Hòa nói: "Phụ Quốc Công buôn bán với thương thuyền các ngươi, làm một giá lớn, đã từng ủy thác các ngươi thay tìm hắn kiếm một người?"

Ánh mắt Lôi Mộ Tài chớp động, muốn nói lại thôi, có bộ dáng băn khoăn, sau nửa ngày mới miễn cưỡng đáp: "Có! Lão hủ không biết người Phụ Quốc Công gia muốn tìm rốt cuộc là ai, nhưng... xác thực hắn từng ủy thác Lữ gia gia chủ ta, chú ý tìm kiếm người đến từ trung thổ ở Lữ Tống".

Trịnh Hòa nói: "Lữ Tống tuy nhỏ hơn so với Thiên triều ta, nhưng cũng nhiều người. Đã vậy, các ngươi tìm kiếm bằng cách nào…"

Lôi Mộ Tài nói: "Tất nhiên có chân dung".

Trịnh Hòa cười đến vui vẻ, chậm rãi nói: "Nghe nói ngươi xuất thân thư đồng, thuở nhỏ phục vụ gia chủ Lã thị. Thư đồng người nhà giàu, cầm kỳ thư họa đều có đọc lướt qua, chắc hẳn có thể vẽ chân dung thô thiển, ngươi vẽ một bức họa về người đó cho ta, nếu ngươi vẽ được, liền bảo vệ được tính mạng thiếu gia nhà ngươi!"

Trịnh Hòa chậm rãi rút một tờ giấy trong tay áo ra, trải rộng ra trong nhà lao, rất ít người nhận ra tướng mạo hoàng đế, cho dù rất nhiều người làm quan cả đời, đều không thấy qua bộ dáng hoàng đế, nhưng cận thần thường thường vào triều yết kiến dung nhan thiên tử, chỉ nhìn mũi và mặt, liền có thể nhận ra, bức họa này đúng là Chu Duẫn Văn.

Trịnh Hòa để chân dung đặt ở trước mặt, lại lấy ra một cái bút đặt ở trên chân dung, lẳng lặng nhìn Lôi Mộ Tài.

Một phút đồng hồ sau khi, Trịnh Hòa mang theo lão Lôi đi ra khỏi cửa chính đại lao Hình bộ, nói với Hình bộ Thị lang Lý Khánh vội vàng chạy tới: "Người này là nhân chứng quan trọng, nhận thánh dụ, ta mang đem hắn đi! Thẩm tra kỹ càng, tìm hiểu ngọn nguồn!"

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 489

Khai Thẩm (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Lúc Trịnh Hòa trở lại trong nội cung, cửa cung đã sắp khóa.

Lúc này, Chu Lệ trở về nội cung, phi tần Chu Lệ không nhiều lắm, Trịnh Hòa đến trong hỏi thăm một chút, biết đêm nay Hoàng Thượng vẫn ở chỗ hoàng hậu, liền trực tiếp chạy vội tới cung Không Ninh.

Trong cung Không Ninh, Từ nương nương đang rửa chân cho Chu Lệ. Mặc dù Từ nương nương vốn xuất thân cao quý, hôm nay lại là quý hoàng hậu, việc này không cần nàng đi làm. Nhưng vợ chồng hai người có cảm tình rất sâu đậm, hôm nay mặc dù nàng đã thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, điểm này vẫn không thay đổi, chỉ cần trượng phu ở trong phòng nàng, nhất định là do nàng phụng dưỡng trượng phu rửa mặt thay quần áo.

Chu Lệ bị thấp khớp, dùng nước nong nóng ngâm chân rất thoải mái, Từ hậu lau khô hai chân cho trượng phu, Chu Lệ lùi chân về trên giường, đắp chăn lên, cung nữ mang thùng nước xuống dưới, Từ nương nương rửa sạch tay, trở lại ngồi xuống bên giường, nói nhỏ với trượng phu, nhẹ nhàng trò chuyện.

Lúc này, một cung nữ lặng lẽ tiến đến, đứng ở bên cạnh bình phong, nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng, Trịnh Hòa công công cầu kiến!"

"A, Tam Bảo đến sao, gọi hắn tiến vào".

Từ hậu biết Trịnh Hòa cầu kiến vào giờ này tất có chuyện quan trọng, liền ôn nhu cười về

phía trượng phu nói: “Đừng quá làm mình mệt mỏi, thiếp đi tắm!”

“Được!”

Chu Lệ đáp ứng một tiếng, Từ hậu lách mình đi ra ngoài, Trịnh Hòa đứng bên ngoài điện, khom người đưa nương nương rời đi, lúc này mới nhẹ nhàng đi tới.

Chu Lệ liếc nhìn hắn, hỏi: “Như thế nào…”

Trịnh Hòa nói: “Bẩm Hoàng Thượng, Dương Húc nói không phải giả dối. Nô tài đi thiên lao hỏi thăm phạm nhân, không để người nào biết, đã dựa vào Hoàng Thượng phân phó, đưa một mình nhân chứng nọ ra, bảo vệ đến đây”.

“Không phải giả dối sao…”

Chu Lệ tựa trên đệm, hai mắt dừng ở ánh nến trên vách đá, hơi xuất thần.

Trịnh Hòa lẳng lặng đứng đó, sau nửa ngày, mới nhẹ nhàng nói: “Hoàng Thượng tựa như rất thất vọng…”

Phỏng đoán thánh ý, hơn nữa đưa ra ngay mặt, cũng chỉ có Trịnh Hòa, hạ nhân này một mực đi theo, hầu hạ bên người Chu Lệ, thân tín lắm mới dám nói.

Chu Lệ bùi ngùi nói: “Đã nói, Song Tự vệ cấu kết lũ khấu, đây là một sự kiện: Dương Húc bao che hải thương, buôn lậu kiếm lời, đây là một sự kiện khác. Tuy chuyện này là vì sự kiện kia mới lộ ra, nhưng hai việc trong lúc đó, căn bản không có quan hệ. Chỉ là trùng hợp bởi vì một sự kiện, phát hiện một sự kiện khác”.

Trịnh Hòa lẳng lặng nghe, cũng không xen vào.

Chu Lệ nói: “Nhưng hết lần này tới lần khác, có người hỗn xược liên kết hai sự kiện này, hơn nữa còn lấy ra chứng cớ, chứng minh hôm nay Dương Húc có ẩn tình với sự kiện kia, lại không phải thật sự giống những thứ chứng kiến, như vậy... một sự kiện khác, có phải cũng là giả?”

Trịnh Hòa nhu thuận nói: “Hoàng Thượng, có lẽ... chuyện Song Tự vệ tư thông lũ khấu là thật, sau khi ngoài ý muốn lấy được thương thuyền Lữ Tống, có người trong cuộc tự cho là mình thông minh, cưỡng chế đưa chuyện này liên hệ một kiện khác, mưu đồ đạt được lợi ích

càng lớn”.

Chu Lệ cười nhẹ một tiếng nói: “Nếu là như vậy, thì tốt. Nếu không phải?”

Trịnh Hòa khom người, không trả lời.

Chu Lệ gật gật đầu, lại lắc đầu, đột nhiên hỏi: “Tam Bảo, ngươi nói, dưới gầm trời này, người nghe được nhiều lời nói dối nhất, là ai…”

Trịnh Hòa rõ ràng ý tứ hắn, im lặng một lát, chua xót đáp: “Bẩm Hoàng Thượng, là Hoàng Thượng!”

Chu Lệ cười khổ, sờ quai hàm nói: “Không sai, một người, bên người hắn, nếu đầy kẻ nói dối, hắn còn có thể nhìn thấy chân tướng, còn có thể làm ra quyết đoán chính xác không...”

Trịnh Hòa thấp giọng nói: “Hoàng Thượng anh minh thần võ, cơ trí vô song…”

Chu Lệ liếc nhìn hắn, trách nói: “Ngươi cũng lừa dối ta, gia nhập đội ngũ nói dối sao?”

Trịnh Hòa hạ thấp người, lại không dám nói tiếp nữa.

Chu Lệ nói: “Anh minh thần võ, thông minh cơ trí, vậy cũng phải nghe được tin tức chính xác, mới làm được ra phán đoán chính xác.

Ta không dối gạt ngươi, vốn, ta không có ý giết Dương Húc, nhưng, nếu hắn thật sự tham ô hủ hóa, thì về đau khổ, là không thể thiếu hắn. Quan viên, là người vì ta mà thống trị thiên hạ này, quan viên tham lam, sẽ làm bại hoại tất cả kỷ cương, không còn sót lại chút gì.

Nhưng, giờ đây ta rất sợ, sợ việc Song Tự vệ cấu kết lũ khấu cũng là giả. Ta, mới vừa ngồi thiên hạ, lúc này mới ngắn ngủn hơn nửa năm, tướng sĩ đã từng theo ta ngăn đông cản tây, chém giết, máu nhuộm áo bào, đã hủ hóa rơi xuống đến loại tình trạng này? Nói dối quân tình, đẩy trách nhiệm thì thôi, lại dám hãm hại đồng liêu! Tuy bọn họ từng là hải tặc, nhưng mà... có thể lớn mật đến mức nào”.

Hắn trầm mặc một chút, tự nhủ nói: “Một người cả đời làm binh, chưa từng có tâm gian xảo, ở trước mặt ngươi nói lời nói thật, mới chỉ hưởng vài ngày vinh hoa phú quý, ở trước mặt ngươi liền nói lời nói dối, hơn nữa nói giống như là có thật, làm việc to gan lớn mật không hề cố kỵ! Tam Bảo, Dương Húc có công với ta, Khâu Phúc cũng có công với ta, nếu là

nói hiểu và tín nhiệm, Khâu Phúc đi theo yêm đã hơn hai mươi năm, ta đương nhiên càng tin hắn, nhưng nếu hắn... ngươi nói có thể có việc này hay không?"

Trịnh Hòa liếc nhìn Chu Lệ, cẩn cẩn thận thận nói: "Nô tài tin tưởng, Kỳ Quốc Công mặc kệ làm gì, là muốn trốn tránh trách nhiệm, hoặc là có tư oán với Phụ Quốc Công, nhưng mà... hắn trung tâm với Hoàng Thượng là không thay đổi. Huống chi, Kỳ Quốc Công một mực tọa trấn kinh sư, chân tướng Chiết Đông như thế nào... nếu nói Hoàng Thượng bị lừa gạt, Kỳ Quốc Công làm sao không thể bị lừa gạt?"

Chu Lệ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mà nói: "Chỉ hy vọng như thế! Chỉ hy vọng như thế!"

Hoàng đế không phải trực tiếp phụ trách thẩm tra xử lí án kiện, nhiều người thấy đã khóc lóc đùa giỡn, cảm giác hoàng đế đích thân điều tra phạm nhân, tựa hồ lại bình thường. Nhưng trên thực tế, vô luận cổ đại hay hiện đại, quan to triều đình dính vào hiềm nghi lớn đến mức này, chưa cần tư pháp thẩm vấn, người thống trị cao nhất bỏ qua cơ cấu tư pháp đi đầu tiếp kiến, hỏi thăm, đều là cực kỳ kiêng kị chuyện phạm huý này.

Nhất cử nhất động của hoàng đế, đều làm người chú ý, thậm chí hướng gió trong triều đình, cũng có thể bởi vì ý Thánh Thượng mà thay đổi đơn giản, bao nhiêu quan viên giỏi về luồn cúi đều phỏng đoán thánh ý để làm việc, một đại án vạn người quan tâm như vậy, trước đó ngươi đã đi trước tiếp kiến người bị tình nghi, ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn nói cho mọi người cái gì? Bởi vì không muốn làm phật ý hoàng hậu, tự tiện tiếp xúc Dương Húc, Chu Lệ vốn đang hối hận, tự mình phá hư pháp luật mình đặt ra, giờ đây nghĩ mà sợ, nhưng lại vạn phần may mắn.

Giống như người điếc, bị người bài bố, bất luận một người thống trị nào cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Giành chính quyền, hắn thành công; nắm chính quyền, hắn có thể thành công hay không.

Trong lòng Chu Lệ hạ quyết tâm, nếu có chứng cớ vô cùng xác thực, Khâu Phúc hãm thân trong đó mà nói, liền không tha.

Vấn đề tình hình chiến tranh Chiết Đông đã phản ứng theo dây chuyền, hắn bóp chết loại manh nha không tốt này, nuông chiều thì nuôi gian!

Muốn để Chu Lệ hắn thành con rối, tuyệt đối không thể!

***

Đô Sát viện, Đại Lý tự, Hình bộ, hội với Ngũ quân đô đốc phủ, ở đoạn sự sảnh Ngũ quân đô đốc phủ thẩm tra xử lí một án Song Tự vệ cấu kết lũ khấu và một án Phụ Quốc Công bày mưu đặt kế để Song Tự vệ bao che thuyền biển ngoại thương buôn lậu kiếm lời.

Hạ Tầm dính một án đơn giản lại bởi vì một án khác mà biến thành án phức tạp, bám vào là không sai, nhưng lại có tính độc lập nhất định, hai án trước thẩm tra thế nào, sau đó thẩm tra thế nào, Hoàng Thượng không có nói rõ, tóm lại, ném tất cả sổ nợ rối mù này cho bọn họ, Chu Lệ chỉ hỏi kết quả, mặc kệ quá trình!

Hôm nay Đoạn sự quan Ngũ quân đô đốc phủ tên là Long Danh Phi, tên rất hay, người cũng cao ráo tuấn tú lịch sự, chỉ có điều ngồi xuống nơi đó, một chút khí thế đều không có, nhìn xung quanh chỗ xử án, một người dự thính, thư kỷ ghi lại đều có khí thế trầm ổn bình tĩnh hơn so với hắn.

Không có biện pháp, hắn là chủ thẩm, nhưng Ngũ quân Đoạn sự quan chỉ là quan ngũ phẩm, mỗi người quan nhân bên cạnh đều lớn hơn so với hắn, Thượng Thư Hình bộ Trịnh Tứ, Đô Sát viện Tả đô Ngự sử Trần Anh, còn có Đại Lý tự Khanh Tiết Phẩm. Mà ngay cả quần chúng dự thính đều có chức quan lớn hơn so với hắn, Cẩm Y vệ tam phẩm Đô Chỉ Huy Sứ Kỷ Cương.

Người như đứng đống lừa, như ngồi đống than, còn có giám thẩm, giám thẩm là hai vị hoàng tử, Đại điện hạ Chu Cao Sí, Nhị điện hạ Chu Cao Hú.

Chịu thẩm là ai? Hứa Hử, Vương Vũ Hiệp, quan tước cũng lớn hơn so với hắn, Phụ Quốc Công Dương Húc kia, khiến cho hắn hết hồn, một đội hình như vậy, ai có thể làm bừa bãi?

Giờ phút này, Long Đoạn sự quan khóc không ra nước mắt, thật sự muốn xướng lên một đoạn "Làm quan khó..." Vương gia, Hầu gia, quan tố cáo quan, càng muốn tiểu quan ta đây đến thẩm vấn đại quan, thẩm vấn đại quan a. Bọn họ vốn là quan quản quan, ta đây bị quan quản đó, có thể nào quản cái quản quan quan thành quan quản quan, quan bị quản. Quản quan, quan quản, quan quan quản quản, quản quản quan quan, bảo ta, bảo ta, bảo ta làm sao làm quan? Ta thành tảng đá kẹp ở trong một khe quan!"

Long Phi nơm nớp lo sợ đi lên đường, hành lễ về phía hai vị hoàng tử, các vị Quốc Công, Thượng Thư, Ngự sử, Đô Đốc trước, sau đó tiến đến chủ án đằng sau mình, trước không ngồi,

mà là vẫn đứng đó, cười hỏi về phía hai vị hoàng tử: "Đại điện hạ, Nhị điện hạ, hai vị ngài xem... chúng ta hôm nay, là thẩm vấn án Phụ Quốc Công bao che buôn lậu, hay án Song Tự vệ tư thông lũ khấu?"

"Trước thẩm vấn Dương Húc!"

"Trước thẩm vấn Hứa Hử!"

Chu Cao Sí và Chu Cao Hú hai miệng một lời, sau đó không hẹn mà cùng liếc nhau.

Trước khi hai vị hoàng tử đến, đã được phụ hoàng Chu Lệ của bọn họ nói rõ, Chu Lệ để Dương Húc âm thầm phụ trách Phi Long bí điệp, chuyên lùng bắt Kiến Văn đế Chuẩn Văn, nói cho bọn họ rõ, hai vị hoàng tử thế mới biết Dương Húc còn nắm giữ một chi lực lượng như vậy, làm nhiệm vụ cơ mật như vậy. Chu Lệ nói cho bọn hắn biết, dĩ nhiên là đã tra ra chân tướng Hạ Tầm bao che buôn lậu ngoại thương.

Buôn lậu, không giả! Đúng thế, nhưng đây được núp dưới mục đích có lý, là lợi dụng lực lượng Lữ Tống để tìm kiếm nơi Kiến Văn đế chạy trốn, đây là đại sự liên quan đến yên ổn quốc gia, bởi vậy, việc nhỏ buôn lậu này đã không sao cả. Nói thật ra, Dương Húc bị oan uổng, người này tất phải bảo vệ, chẳng những phải bảo vệ, còn phải biến đổi biện pháp bảo vệ.

Bởi vì buôn lậu dù sao cũng là phạm vào quốc pháp, triều đình có thể vì thực hiện mục đích lớn mà tạm thời bỏ qua, lại không thể công khai với thiên hạ, vì đạt tới mục đích lớn, người chúng ta lập pháp, tư pháp, chấp pháp lần này có thể bỏ qua quốc pháp. Cho nên, tội danh buôn lậu này cũng tất phải xóa đi.

Như vậy, vô hình trung, Chu Cao Sí cũng đã chiếm thượng phong trước. Hắn đương nhiên hy vọng Dương Húc thẩm vấn trước, Dương Húc vô tội, như vậy án thép như núi của Hứa Hử cũng có thể buông lỏng, càng thêm có lợi cho hắn. Mà Chu Cao Hú thì hy vọng thẩm vấn Hứa Hử trước, đã mất Dương Húc, vô luận thế nào cũng phải bắt tội Hứa Hử, như vậy, mình vẫn bảo vệ được lực lượng của mình, phong tỏa một hệ lực lượng của hoàng huynh.

Hai vị hoàng tử không cùng ý kiến, Phi Long rơi vào thế khó xử, chợt nhìn thấy ba vị thẩm vấn bên cạnh, hắn lập tức giống như có người tâm phúc, lại cười hỏi: "Như vậy dựa vào ý kiến ba vị đại nhân, chúng ta hôm nay là thẩm vấn Dương Húc trước, hay thẩm vấn Hứa Hử trước?"

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 490

Hiệp Thứ Nhất: Hát Hí Khúc (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Trịnh Tứ tay vuốt chòm râu, chậm rãi nói: "Phụ Quốc Công quyền cao chức trọng, danh quan triều dã... án này rất chấn động, có thể nói vạn người cùng nhìn. Dựa vào bổn quan xem ra, vẫn trước nên thẩm vấn án Phụ Quốc Công trước thì thỏa đáng hơn, sớm phân biệt thật giả, có thể nhanh chóng thanh lọc lời đồn đại, thoát khỏi thị phi vô vị!"

Trần Anh lập tức nói: "Lời ấy của Thượng Thư đại nhân sai rồi, một án của Phụ Quốc Công là vì án Hứa Hử cấu kết giặc Oa mà bị vạch trần, án này có thời gian lâu hơn, phát sinh ở phía sau, mà lại thông với án trước, có quan hệ lớn lao, bởi vậy, thẩm án thông người Oa trước rồi thẩm vấn 'Thông phiên án' sau, như vậy mới thỏa đáng".

Hai người này một người là Chu Cao Sí, một người là Chu Cao Hú, chủ công đã khai chiến, tất nhiên phất cờ hò reo, kiệt lực hỗ trợ.

Trần Anh dứt lời, Trịnh Tứ lập tức lắc đầu nói: "Lời ấy của Trần Đô Ngự sử sai rồi, giờ đây tố cáo là Phụ Quốc Công nhận hối lộ lại bao che buôn lậu, cũng không có bất cứ chứng cớ gì cho thấy Phụ Quốc Công và án Song Tự vệ thông đồng người Oa có liên quan. Cho nên, không cần thẩm vấn 'Thông uy án" trước. Nếu nói là ảnh hưởng trên đất Chiết Đông, tự nhiên là 'Thông uy án' quan trọng hơn, nếu phóng tầm mắt ra thiên hạ mà nói, lại là, thông phiên án, quan trọng hơn, Quốc Công Đại Minh là nhất, đang mang quốc thể, phải càng thêm quan trọng, cho nên, án thẩm vấn trước, là thông phiên án".

Trần Anh liếc mắt nhìn Đại Lý tự khanh Tiết Phẩm hỏi: "Như vậy, Tiết đại nhân cho rằng, nên thẩm án nào trước?"

Tiết Phẩm là phái trung lập, tai nghe lưỡi hai người đầy đao kiếm, đang âm thầm may mắn mình không việc gì, không ngờ Trần Anh làm lửa thiêu đến trên người hắn, vụng trộm đã mắng Trần Anh là miệng chó không mọc được ngà voi, biểu hiện ra còn phải ngồi nghiêm chỉnh, là phái công bằng, cố ý suy tư một hồi, nói: "Hai vụ án, hôm nay đều phải thẩm vấn, ai trước ai sau, râu ria thế nào, thẩm vấn trước thẩm vấn sau, đều giống nhau!"

Trần Anh này trời sinh tính cay nghiệt, càng muốn buộc hắn tỏ thái độ, nhân tiện nói: "Cũng không thể dẫn phạm nhân của hai vụ án tới cùng một chỗ để thẩm vấn. Ta và ngươi ba người chính là bàng thẩm, hai vị điện hạ đã không có ý kiến đồng nhất... Long đoạn sự lại ủy quyền không quyết, ta và ngươi ba người nên tỏ vẻ mới đúng!"

Tiết Phẩm tức giận, cố gắng để trái tim vượt qua, cắn răng nói: "Đã như vậy, bổn quan cho rằng, vẫn nên thẩm vấn thông phiên án trước!"

Trần Anh biết Tiết Phẩm làm người cẩn thận chặt chẽ, rất thành thật, lúc này mới muốn ép buộc hắn, khiến cho hắn dựa vào ý tứ mình. Ai ngờ, người thành thật lại khiếp đảm, hắn đứng hàng Cửu khanh, sao có thể đứng trước nhiều quan viên như vậy, còn có mặt hai vị hoàng tử ngồi sờ sờ ở đó, thể hiện vẻ e sợ ngươi? Thể diện, hắn không muốn sao... kết quả khéo quá hóa vụng, Tiết Phẩm đứng ở bên Trịnh Tứ.

Trịnh Tứ lập tức nói với Long đoạn sự: "Được rồi, ba vị bàng thẩm đã quyết định, hai vị đại nhân đồng ý thẩm vấn Phụ Quốc Công trước, Long đoạn sự, thăng đường đi!"

Trần Anh còn muốn ngăn cản, đã không kịp, Phi Long cũng không phải ngu ngốc, đã có người nguyện ỷ làm chủ, không chấp hành, tiếp tục hỏi nữa, khiến cho tiểu quan nhân như hắn rơi vào tình huống khó xử sao? Phi Long lập tức nắm tấm gỗ trên công đường, giơ lên cao cao, nhẹ nhàng rơi xuống, bốp một tiếng vang nhỏ, phân phó nói: "Thăng đường!"

Án đầu tiên, thẩm vấn Dương Húc án trước, đoạn sự đường lập tức mang một đống người vào.

Dương Húc, Lữ Minh Chi, Lôi Quản sự, hạ nhân, Thái Thương vệ chỉ huy Kỷ Văn Hạ, quyển sách nhân viên dưới tay phát hiện, cùng với các loại hàng hòa lấy được từ thuyền buôn lậu mang đến làm vật chứng, tất cả đều mang lên.

Lữ Minh Chi đến trước công đường, vững vàng quỳ xuống, không bối rối chút nào, thậm chí có chút kiêu ngạo. Nguyên nhân rất đơn giản, Dương Húc bao che thương thuyền bọn họ là

thật, nhưng nguyên nhân lại bởi vì một nhiệm vụ cơ mật, nhiệm vụ không cách nào công khai. Mà này án vua và dân đều đã nghe thấy, không có khả năng bí mật xử trí, cho nên ngoại trừ thông cung để cho hắn lật lại bản án, không còn phương pháp khác. Bởi vậy Lữ Minh Chi đã được nói cách tùy cơ hành động, được người dạy cho hắn nên nói như thế nào, hắn đã biết hôm nay thẩm vấn hữu kinh vô hiểm, tất nhiên không sợ hãi chút nào.

Dương Húc lên công đường cũng không quỳ xuống, ngay cả Kỷ Văn Hạ và thân binh đều quỳ xuống, hắn vẫn đứng ở nơi đó. Phi Long đương nhiên không phát hiện, ho khan một tiếng nói: "Phụ... Dương Húc, bổn quan nhận thánh dụ, thẩm tra xử lí…"

"Chậm đã!"

Chu Cao Sí đột nhiên nói, Phi Long lập tức câm mồm, chuyển hướng Chu Cao Sí, chắp tay lại, nụ cười chân thành hỏi: "Đại điện hạ có gì phân phó?"

Chu Cao Sí mỉm cười nói: "Dương Húc đã định tội chưa?"

Phi Long ngạc nhiên, vội vàng cười nói: "Đại điện hạ nói đùa, hạ quan không phải đang tại thẩm vấn sao, án này còn chưa thẩm tra rõ, Dương Húc tất nhiên chưa định tội".

"A! Nói như vậy, hắn giờ đây chỉ là nghi phạm?"

"Vâng vâng, chỉ là nghi phạm, chưa định án!"

"Đã như vậy, Dương Húc giờ đây vẫn là nhất đẳng công tước, trọng thần triều đình. Có nên ban chỗ ngồi hay không".

Chu Cao Sí chuyển hướng Chu Cao Hú, thân thiết cười nói: "Nhị đệ, ngươi cho rằng như thế nào?"

Chu Cao Hú đang định cãi lại, tiếp đó lại nở nụ cười, sảng khoái nói: "Huynh trưởng nói đúng, Dương Húc chưa định tội, vẫn là thân phận Quốc Công, lý ra phải có một chỗ ngồi".

Chu Cao Hú ngoài miệng nói, trong lòng cũng đang âm thầm cười lạnh: "Chuyện này phụ hoàng đã lên tiếng, ngươi chắc chắn muốn thắng, tất nhiên càn rỡ. Ta cũng không lý luận cùng ngươi, dù sao, làm ra việc này, mục đích chính yếu nhất là bảo vệ thế lực của ta ở Ngũ quân đô đốc phủ, bảo vệ thế lực của ta ở trong quân! Chèn ép Dương Húc, chỉ là bởi vì khiến cho Song Tự vệ nhiễm mực đen, không thể không đánh nặng tay. Mục đích vốn có của ta đã đạt

tới, không cần dây dưa với ngươi trên sự tình định thắng bại rồi, Dương Húc có lẽ trở mình được án, Hứa Hử bằng chứng như núi, ta lại muốn xem hắn làm sao lật lại bản án!"

Hai vị hoàng tử đều gật đầu, Phi Long liên tục nói: "Có ai không! Nhanh đưa cho Phụ Quốc Công ghế ngồi!"

Đường dưới có người rời đi như bay, vội vã chuyển một cái ghế dựa lớn từ phòng khác sang phòng này, Hạ Tầm ngông nghênh ngồi xuống trên ghế, chân bắt chéo lên, như lão thái gia bình thường, rất nhàn nhã.

Cử chỉ bực này, còn có điểm coi rẻ công đường, Phi Long vẫn như không thấy, ho khan một tiếng, cất giọng nói: "Dương Húc, hiện có quan binh Thái Thương vệ, tiếp quản đảo Song Tự, lấy được một con thuyền buôn lậu súng của lữ tống, chủ thuyền tự nói, chính là được ngươi che chở, nếu nói là thật, chính là, thông phiên, tội lớn, hiện hôm nay có nhân chứng, vật chứng…"

Hắn vẫn chưa nói xong, âm thanh Lữ Minh Chi liền gào thét, quỵ bò lên trên trước vài bước, cao giọng reo lên: "Oan uổng! Oan uổng quá! Lão gia! Chúng ta là lương dân! Là thương thuyền tuân theo pháp luật, là thương thuyền đường đường chính chính buôn bán cùng Đại Minh! Chúng ta căn bản không biết cái gì Phụ Quốc Công, cũng không phải thuyền buôn lậu súng, chúng ta đang êm đẹp đi trên biển, đã bị thủy sư Đại Minh lao tới, vu oan giá họa, bức chúng ta thừa nhận là thuyền buôn lậu súng, lại bức chúng ta thừa nhận bị Phụ Quốc Công gì đó che chở, ta cái gì cũng không biết! Đại lão gia!"

Tên này ngày thường thần sắc béo tốt, khi rống lên thì dùng đúng mười phần công lực, nhìn hắn thật đúng là bị người vu oan giá họa, quan binh Thái Thương vệ chính là tâm phúc của Kỷ Văn Hạ, hắn vốn cực kỳ chắc chắn, lại không ngờ thương nhân Lữ Tống này dám lật lại bản án ngay tại công đường, không khỏi vừa sợ vừa giận, nhảy lên trước nói: "Ngươi nói bậy chuyện gì hả? Rõ ràng chính ngươi nhận tội, giờ đây dám không thừa nhận là được Phụ Quốc Công che chở?"

Lữ Minh Chi xem xét theo hướng tay hắn chỉ phía trước, nhìn thấy Hạ Tầm ngồi ngay ngắn trên mặt ghế, nhếch chân bắt chéo lên, không khỏi mờ mịt nói: "Hắn chính là Phụ Quốc Công sao? Ta quả thật chưa thấy qua!"

Trần Anh cũng không biết án này đã lật lại, hai vị hoàng tử là thẳng đến phút cuối cùng,

mới bị Hoàng Thượng triệu vào cung bày ra, người ở bên ngoài nhìn, chỉ là dặn dò hai vị hoàng tử giám thẩm một phen, để bọn hắn xử án theo lẽ công bằng, cho nên Chu Cao Hú còn chưa kịp nói chuyện này cho Trần Anh. Trần Anh không biết chân tướng vẫn rất dốc sức, lập tức chen miệng nói: "Lớn mật! Trên công đường, há lại có thể làm càn! Bổn quan hỏi ngươi, ngươi nói mình là người buôn bán đứng đắn, hôm nay đã đến lúc Lữ Tống triều cống chưa?"

Trần Anh nguyên là quan nhân Bắc Bình, bị Chu Lệ liên quan đến, bị Kiến Văn đế giáng chức đến Quảng Tây chờ đợi một hồi, đối với mậu dịch phiên quốc triều cống không hiểu nhiều lắm, nhưng hắn hiểu rất nhiều quốc gia cũng đều có thời gian triều cống, cũng không phải ngươi muốn tới thì tới. Ví dụ như Triều Tiên có quan hệ mật thiết với Đại Minh so thì một năm ba lần cống, Lưu Cầu là hai năm một lần cống, Chu Nguyên Chương chán ghét người Nhật Bổn hơn thì mười năm một lần cống.

Nguyên nhân chính là thời gian dài như thế, Nhật Bản không cách nào theo con đường bình thường lấy được đủ hàng hóa thương phẩm Đại Minh, giặc Oa lại có lãi nặng, lúc này mới có càng ngày càng nhiều người chạy đến vùng duyên hải làm hải tặc, họa giặc Oa bởi vậy nên lan tràn như cỏ dại. Mặc dù Trần Anh không biết kỹ càng quy định Lữ Tống triều cống, nhưng lần này hiển nhiên là bắt được điểm quan trọng, chỉ cần không đúng lúc Lữ Tống triều cống, lời khai này liền tự sụp đổ.

Trịnh Tứ từ thời Hồng Vũ đã là quan ở kinh thành, đối với phương diện này lại tương đối hiểu biết, vẻ bên ngoài hắn thì cười nhưng trong lòng không cười, nói với Trần Anh: "Đô Ngự sử đại nhân, Lữ Tống khâm phục Đại Minh kính ta, cực kỳ ngoãn ngoãn, quá mức được thái tổ cao hoàng đế yêu quý, cho nên đối với Lữ Tống triều cống, quy định là, không có định kỳ!"

Trần Anh cứng lại, chợt nhớ tới vị trí đại khái đảo Lữ Tống, không khỏi cười lạnh nói: "Hạ quan cô văn quả lậu, xin thụ giáo. Nhưng hạ quan còn muốn thỉnh giáo, Lữ Tống quốc ở phía Nam Hải, sao đường đi lại đến Hàng Châu sao?"

Trịnh Tứ tuy có tâm thiên vị Hạ Tầm, việc này cũng không dám mở miệng nói lời bịa đặt, liền hỏi về phía Lữ Minh Chi: "Đường tiến cống xác nhận là Phúc Châu, vì sao các ngươi xuất hiện ở Đông hải?"

Lữ Minh Chi đối đáp trôi chảy, lập tức nói: "Không dám lừa lão gia, đường đưa quốc cống từ Lữ Tống tới xác thực là Phúc Châu, nhưng bởi vì hôm nay người Oa lẻn đến khắp nơi, nhiều lần cướp bóc thuyền biển đi hướng Phúc Châu, Nam Hải đạo tặc Trần Tổ Nghĩa cũng

nhân cơ hội phái thuyền hải tặc Bắc thượng, ở vùng hải ngoại Phúc Châu đả kích thương thuyền, bất đắc dĩ, chúng ta mới đi đường vòng Bắc, ai ngờ né qua hải tặc và giặc Oa, lại bị quan binh ngăn đón, chúng ta thật quá đen đủi mà!"

Trần Anh kinh nghi bất định, đột nhiên lại hỏi: "Ngươi đã nói là triều cống đến, còn có khám hợp?"

"Có!"

Lữ Minh Chi hùng hồn quay đầu kêu: "Lôi gia, đem khám hợp của chúng ta cho các lão gia nhìn xem!"

Chu Cao Hú ngồi ở đây, đã không muốn chen miệng vào. Thẩm vấn Dương Húc, căn bản chính là biểu diễn, biểu diễn để rửa sạch tội cho Dương Húc. Chu Cao Hú đã biết rõ, vấn đề là tâm phúc còn chưa biết, đang vì một trận nhất định không có khả năng chiến thắng mà đem hết toàn lực ra chiến đấu, hắn là chủ soái ngồi ở bên trên trong lòng thật không rõ mùi vị thế nào.

Nhưng lúc này hắn lại không thể ám chỉ cho Trần Anh, về phương diện khác, hắn là chờ phán xét, làm thân phận mẫn cảm như hoàng tử, hắn lại không thể ra mặt hoà giải, nói ba xạo hàm hồ, thừa nhận Dương Húc vô tội, bảo người ta đừng thẩm vấn nữa. Cho nên, hắn chỉ có thể ở đằng kia nhìn Trần Anh ra sức tranh thủ vì hắn.

Lôi gia đến trước mặt Lữ Minh Chi, bỏ giầy ra trước mặt mọi người, xốc giầy lên, từ mép trong giầy rút ra một thứ gì đó dùng giấy dầu bao lấy, vừa mở ra, vừa nói: "Trên biển nhiều hải tặc, một thuyền hàng này bị mất, lại đi một chuyến thuyền khác, vất vả một chút, tổn thất cũng được vãn hồi, nhưng nếu khám hợp Đại Minh ban phát cho chúng ta bị mất, sinh ý này sẽ không thể làm, cho nên lão hủ chỉ sợ khám hợp này gặp chuyện không may, coi như trân bảo, giấu rất cẩn thận..

Hắn vừa nói, vừa cởi bỏ giấy dầu bao quanh, bên trong xuất hiện một phần khám hợp, run lẩy bẩy đưa lên, con mắt Tiểu giáo tâm phúc của Kỷ Văn Hạ ở bên cạnh đều trợn tròn: "Lúc bắt đám người kia trên đảo, đã điều tra... từ trên xuống dưới bọn họ mấy lần, sau khi đưa đến đại lao Hình bộ, lao lão đại Hình bộ khẳng định còn phải lục toán toàn diện kiểm tra một phen, làm sao có thể lưu lại cho hắn thứ này? Thật sự con mẹ nó đã gặp quỷ rồi!"

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 491

Nhập Tuồng (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Khám hợp trình lên, Phi Long lật qua lật lại nhìn hồi lâu, không thể nhận ra thật giả, lại truyền cho Trịnh Tứ, ba người Trịnh Tứ, Trần Anh tỉ mỉ phân biệt một phen, không có ý kiến gì, lại đưa cho hai vị hoàng tử Chu Cao Sí và Chu Cao Hú. Hai vị hoàng tử ngồi ở đằng kia, khám hợp lại để trên bàn, hai người cũng không liếc nhìn.

Giả?

Sao có thể là giả!

Triều đình Đại Minh ban khám hợp cho các quốc gia đều là do Lễ bộ chế tác, phần khám hợp trước mắt này, chính là Lễ bộ nhận thánh dụ chế tạo suốt đêm, hơn nữa do lão thợ thủ công kinh nghiệm phong phú nhất làm, thoạt nhìn dấu vết mồ hôi nước đọng nhàu nát đều có, rõ ràng là đã ban phát khoảng hơn hai mươi năm trước, cái đó là thật không thật hơn, người mấy năm liên tục nhìn vào cũng không thể nhìn ra sơ hở.

Trần Anh có chút kỳ quái, không rõ vì sao Chu Cao Hú đối với việc Dương Húc dường như đã thiếu hứng thú, nhưng trước mắt lại không tiện hỏi thăm. Trần Anh càng nghĩ, không chịu vì thế mà bỏ qua, lại bảo Phi Long tìm Chiếu Ma quan Ngũ quân đô đốc phủ, phân biệt thật giả.

Chiếu Ma ti có ở bất kỳ nha môn nào, chức năng trên thực tế tương đương với văn phòng hiện tại, quản lý công văn xử án và bảo lưu dấu gốc của ấn triện, tất nhiên cũng có người chuyên môn khám nghiệm bảo lưu dấu gốc của ấn triện, lập tức tìm quan kinh nghiệm phong

phú trong Chiếu Ma ti đến đây kiểm nghiệm một lần nữa.

Lão kia cẩn thận kiểm tra một phen, nói với hai vị hoàng tử, ba vị bàng thẩm cùng với nha môn chủ thẩm quan bản ti, một lời khẳng định: "Hai vị điện hạ, các vị đại nhân, dựa vào kinh nghiệm khám nghiệm bảo lưu dấu gốc của ấn triện nhiều năm của tiểu nhân, phần khám hợp này là thật. Nếu hai vị điện hạ và chư vị đại nhân lo lắng, có thể mời người Lễ bộ đến, đây là khám hợp bọn hắn phát ra, có thể dễ dàng nhìn thấy mánh khóe".

Chu Cao Sí thản nhiên ngồi, không nói một lời, Chu Cao Hú nhịn không được nói: "Không cần, nhiều vị đại nhân như vậy xem qua, ngươi cũng nghiệm qua, đã không còn vấn đề, không phải giả!"

Trần Anh không chịu hết hy vọng, hoài nghi nói: "Cho dù khám này hợp là thật, lúc trước vì sao các ngươi không lấy ra?"

Lữ Minh Chi chỉ vào một trong những tiểu giáo, hùng hồn nói: "Bọn họ như con sói con hổ xông lên thuyền chúng ta, căn bản không để cho chúng ta giải thích, bắt chúng ta buôn lậu, thảo dân nhìn ra kỳ quặc trong đó, nào dám lấy khám hợp ra? Nếu như bị bọn họ vứt xuống biển rộng, rốt cuộc không cách nào rửa sạch oan khuất".

Con ngươi Trần Anh xoay động, lại âm âm nói: "Như vậy, bọn họ chưa từng lục soát qua thân các ngươi sao? Cho dù đã lục soát qua, tiến vào đại lao Hình bộ, vẫn cần lục soát một lần, nhốt phạm nhân vào trong ngục, bí mật gì cũng đừng mơ tưởng mang theo vào, khám này hợp làm sao có thể giấu ở trên người các ngươi?"

Thốt ra lời này, Hình bộ Trịnh Tứ đột nhiên biến sắc, không vui nói: "Đô ngự sử đại nhân ý muốn nói chuyện gì? Chẳng lẽ nghi ngờ Hình bộ ta vì việc tư mà làm trái pháp luật sao?"

Hôm qua có vài người ra ra vào vào đại lao Hình bộ, nhưng đều là người trong nội cung phái tới, người Hoàng Thượng phái tới, Trịnh Tứ lo lắng mười phần, căn bản không sợ chọc vào tổ ong vò vẽ chuyên duy trì trật tự bách quan của Trần Anh.

Trần Anh còn muốn nói nữa, Chu Cao Hú nhàn nhạt nói: "Được rồi, đã chứng minh khám hợp này là thật, tiếp tục thẩm xuống dưới là được, hai vị đại nhân cần gì làm phức tạp!"

Trong lòng Trần Anh càng thêm kỳ quái, đành phải nghe theo lệnh.

Tiểu giáo Kỷ Văn Hạ phái tới đây chủ yếu là làm nhân chứng, bởi vì sổ sách chính là hắn tìm ra, đương nhiên, lúc giam thương thuyền Lữ Tống hắn đã ở đấy, xem như là nhân chứng. Nhưng bây giờ chỉ có nhân chứng, không có chứng cớ, tất cả thương nhân Lữ Tống đều sửa lại lời cung, hơn nữa lấy ra chứng cớ cực kỳ có uy lực: khám hợp hàng thật giá thật.

Về phần vì sao bọn họ xuất hiện ở Song Tự, cũng có giải thích đầy lý lẽ, còn tát một phát vào miệng Ngũ quân đô đốc phủ: Bởi vì các ngươi không tiêu diệt được hải tặc, giặc Oa gây tai họa ở Phúc Châu, Nam Dương đạo tặc Trần Tổ Nghĩa cũng lăn qua lăn lại, chúng ta không có cách nào, mới đi vòng qua Song Tự. Song Tự đã là quốc thổ Đại Minh ngươi, đóng quân có quân đội Đại Minh, chúng ta đường xa mà đến, làm sao biết nơi đó xảy ra chuyện gì?

Thân binh của Kỷ Văn Hạ tuy chỉ là một tiểu nhân vật hèn mọn, nhưng có thể được chủ tướng coi là thân binh, nào không phải người tâm tư nhạy bén, giỏi về quan sát nét mặt? Vừa thấy tình hình không ổn, cứ theo sự kiện này lại truy xuống dưới chỉ có tự làm mình mất mặt, hắn lập tức sửa lại, nói Song Tự vệ vốn là hải tặc xuất thân, lúc ấy lại đã phản triều đình, sau khi bọn họ khống chế Song Tự, chợt thấy thương thuyền Lữ Tống xuất hiện, tất nhiên liền cho rằng đây là một loại thuyền buôn lậu, dù sao Song Tự vệ cũng không có thuyền buôn bán, xuất hiện thương thuyền ngoại quốc tất nhiên là không bình thường.

Đương nhiên, chuyện bọn họ tự xưng được Phụ Quốc Công Dương Húc bao che, cũng bị tiểu hiệu này đổ sang chuyện người trên thương thuyền chắc hẳn nghe nói qua tên Phụ Quốc Công, cố ý mang ra để đe dọa bọn họ đến nỗi hiểu lầm. Nhưng người trên thuyền này là ai tất nhiên hắn không nhớ rõ. Như vậy, hàm hồ suy đoán giải thích vốn căn bản không thông qua thẩm vấn, cho dù Trịnh Tứ, tiết phẩm thậm chí Phi Long cố ý nhường, Trần Anh trong mắt đầy hạt cát cũng không chịu bỏ qua.

Nhưng, làm cho người kinh ngạc là, hai vị hoàng tử vốn chỉ dự thính lại có thể không hẹn mà cùng thừa nhận giải thích này của tiểu hiệu. Trần Anh tựa như một con mèo bị khâu miệng, một bụng hoang mang lại không phát ra được, đành lấy cớ đi ngoài, Trần Anh rời khỏi công đường, Chu Cao Hú cũng nhân cơ hội đi theo ra ngoài, Trần Anh thế mới biết, Dương Húc đã có Hoàng Thượng hộ giá, không động vào được.

Nguyên nhân cụ thể, Chu Cao Hú không có cách nào để nói, cho dù Trần Anh là tâm phúc của mình, nhưng sự việc về Kiến Văn đế, vẫn nên để càng ít người biết càng tốt, hắn cũng không còn giải thích nhiều về phía Trần Anh. Cho nên Chu Cao Hú không nói cho hắn biết nguyên nhân, chỉ là nói cho hắn biết: Hoàng Thượng dùng lực bảo vệ Dương Húc, người này

đã không thể động được, chúng ta cũng không nên tiếp tục dây dưa trên người hắn, nhanh chóng chấm dứt án này, chuyển sang án thông đồng với người Oa.

Trần Anh được tín hiệu, lúc đi về công đường, thái độ đã thay đổi biến dạng đến một trăm tám mươi độ, nhưng, hắn vẫn sầu, hắn vừa rồi sầu là vì: Làm sao mới có thể phá đổ Dương Húc, giờ đây sầu là vì làm sao mới có thể bảo toàn Dương Húc. Bởi vì tội danh thông đồng phiên quốc, tuy bởi vì khám hợp xuất hiện và người họ Lữ phản cung có thể tiêu tan, nhưng quyển sách kia...

Đây chính là người phía dưới bày mưu đặt kế, bào chế đạo cụ để công kích Dương Húc, giờ đây lại thành gông xiềng cuốn trên người bọn họ, trước mắt bao người, làm sao chứng minh quyển sách này cũng là giả?

Trên thực tế, quyển sách này là thật hay là giả, ngay cả Chu Lệ cũng không thể xác định, hắn cũng không thể bởi vì chỉ nghe Dương Húc nói, Dương Húc nói không phải là không phải sao?

Dương Húc nói nhờ thương nhân ngoại quốc giúp đỡ hắn tra tìm nơi Kiến Văn đế dừng chân, cho nên hắn mới thuận tiện buôn bán ngoại thương. Đột nhiên giật mình, người thân tín nhất của mình là Dương Húc hoặc Khâu Phúc, trong đó có một người đang lừa gạt mình, Chu Lệ thật không yên lòng, muốn phái Trịnh Hòa đi vào trong ngục đích thân xác nhận, chứng thật lời Dương Húc nói không sai. Quyển sách này là thật hay là giả, sao hắn có thể chỉ tin lời Dương Húc nói?

Chỉ có điều, đối với việc Dương Húc có nhận lễ vật hay không, Chu Lệ không quan tâm lắm. Hắn quan tâm là Dương Húc có thông đồng phiên quốc hay không, có lợi dụng chức quyền Quốc Công, tư thông rất nhiều phiên quốc, cùng những đại thương nhân có lực ảnh hưởng lớn trong các quốc gia khác kết giao vãng lai, bao che buôn lậu hay không, dám làm đến một bước này, sau này sẽ dám làm ra càng nhiều hoạt động không hợp pháp. Nếu chỉ là thu lễ mà nói...

Song Tự vệ là Dương Húc chiêu an, lúc trước Chu Lệ hắn còn chưa được giang sơn, Dương Húc đã có giao tình với những hải tặc này, chính ba đứa con của mình, khi đó cũng lợi dụng những người này chuyển nguy thành an, thuận lợi trốn về Bắc Bình. Từ nay về sau, Dương Húc lại từng vì thủ lĩnh Song Tự, cùng Ngũ quân đô đốc phủ sinh hiềm khích, xuất phát từ những lý do này, người Song Tự vệ đưa Dương Húc vài món lễ vật quý cũng không

phải chuyện gì to tát.

Chu Lệ tuyệt đối không tin tưởng, nếu Dương Húc biết Song Tự vệ tư thông giặc Oa mà nói, còn có thể thu vài món lễ vật của bọn họ, bao che loại muôn lần chết không hết tội. Bởi vậy, dựa theo tâm ý Chu Lệ, chuyện thu lễ này thật cũng tốt, là giả cũng được, tất cả đều không sao, chỉ cần chứng minh Hạ Tầm không thông đồng phiên quốc, chuyện này sẽ không tính, vẫn muốn bảo vệ hắn!

Cho nên Trần Anh cũng không thể lợi dụng chuyện này để tố lên, tiến hành hành động lớn, thậm chí còn phải dốc sức bảo vệ Dương Húc.

Lúc này, vấn đề đã tới rồi.

Chính lúc Dương Húc và Kỷ Cương đánh cờ trong ngục, kẻ địch mở rộng hộp lớn ra, chỉ lo tiến công, hôm nay hãm quá sâu, tốt đã qua sông chỉ có tiến không thể lùi, không cách nào bảo vệ sân nhà.

Muốn nói quyển sách là giả, mới có thể rửa sạch sẽ tội trạng Dương Húc. Quyển sách là giả, chứng minh có người cố ý mưu hại, lợi dụng một chuyện Song Tự vệ thông đồng uy nhân vu hãm Phụ Quốc công, như vậy phải có người đi ra gánh chịu trách nhiệm này.

Người này có thể là một tiểu giáo sao?

Bọn họ hãm quá sâu, muốn quay thân phòng thủ, đã không kịp để toàn thân trở ra, lúc này chỉ có thể tráng sĩ cắt cổ tay, dùng để ổn định đại cục!

Tất cả, dựa theo Hạ Tầm bố trí, diễn từng bước một...

Tội danh thứ nhất của Hạ Tầm, cũng là một tội danh nghiêm trọng nhất, lúc này đã rửa sạch. Lữ Minh Chi và đoàn người được tuyên bố phóng thích đương trường, trả hàng hóa, những người này và hàng hóa của bọn họ đi ra hết, trên công đường thanh tĩnh hơn rất nhiều, lúc này rốt cuộc đã đến võ đài của Hạ Tầm ngồi ở đằng kia và thân binh Kỷ Văn Hạ.

Vừa rồi Hạ Tầm đối với lời buộc tội mình căn bản khinh thường không một lời phản bác, "tội thông phiên" từ thẩm tra xử lí đến kết án, làm một bị cáo, hắn không biện bạch mỗi chữ mỗi câu, thân thể cứ như vậy ngồi ở đằng kia, thẳng đến lúc tội danh được rửa sạch, bị cáo bực này coi như là đệ nhất nhân vô tiền khoáng hậu.

Mà Long Đoạn Sự quan làm là việc chính thẩm, lại có thể giống như tượng gỗ ngồi ở đằng kia, đến khi kết thúc tội thẩm này, căn bản không tới phiên hắn nói chuyện, từ đầu đến cuối hắn ngồi ở đằng kia chính là một vật bài trí, chủ thẩm như thế, tìm khắp cổ kim, cũng là trước chưa có ai, sau này cũng khó kiếm.

Vụ án này, xem như đã lập nên hai kỷ lục trong lịch sử xử án tại Trung Quốc: Chủ thẩm quan không phát ra một lời, bị cáo không phát ra một lời.

Giờ đây, Hạ Tầm một mực lẳng lặng ngồi ở đằng kia rốt cuộc cần trực tiếp đối mặt với chất vấn của quan chủ thẩm. Bởi vì Trần Anh, Tiết Phẩm, Trịnh Tứ cũng không nguyện ý trực tiếp đối thoại cùng hắn. Trịnh Tứ là khuynh hướng nghiêng về phía hắn, không muốn thẩm vấn hắn; Tiết Phẩm là phái lưng chừng, hắn còn đang tiếp tục lưng chừng; Trần Anh thì là đã tinh tường hiểu rõ, sự kiện này đã không có khả năng vật ngã Dương Húc, nếu bị người hữu tâm nắm chặt chuyện quyển sách không tha, còn có khả năng làm cho mình đại thương nguyên khí, cho nên Trần Anh giờ đây thầm nghĩ quấy nước đục lên, muốn giống như thẩm vấn tội thông phiên vừa rồi, nói nói vài câu liền chung kết án này.

Phi Long ho một cái, nói: "Dương Húc, bổn quan nhận thánh dụ, thẩm tra xử lí người được Song Tự vệ chỉ huy Hứa Hử tặng đồ tư thông giặc Oa…"

Hạ Tầm bắt chéo chân, hai mắt sáng ngời, nói: "Chủ thẩm đại nhân, ta phản đối!"

Những lời này vừa dứt, Hạ Tầm bỗng nhiên đứng lên.

Kế tiếp, hắn vì công đường sáng tạo kỷ lục thứ ba: Bị cáo, tự mình thẩm án của mình!

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 492

Diễn Trò (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Phi Long ngơ ngẩn, hắn chưa thấy một bị cáo nào dám cắt đứt tiếng chủ thẩm, phản đối bề trên. Hắn ngơ ngác nhìn Hạ Tầm hỏi: "Không biết Phụ Quốc công... muốn phản đối cái gì?" Khẽ giật mình, hắn vô ý thức dùng tới kính ngữ đối với nghi phạm Hạ Tầm này, đến mình còn không phát giác.

Hạ Tầm vững vàng đứng ở đằng kia, cất cao giọng nói: "Chủ thẩm đại nhân, các vị bồi thẩm đại nhân, hai vị hoàng tử điện hạ, chúng ta đều tinh tường, Song Tự vệ có thông đồng với lũ khấu hay không, hôm nay còn chưa thẩm vấn, tội danh còn chưa chứng thực. Lúc này chủ thẩm quan đại nhân, mở miệng đã nói bổn quốc công thu nhận hối lộ của chỉ huy Song Tự vệ tư thông với lũ khấu... việc này không phải quá qua loa hay sao?"

Trịnh Tứ vuốt râu mỉm cười, Chu Cao Sí liên tiếp gật đầu, trăm miệng một lời nói: "Không sai, quá qua loa".

Trên mặt Phi Long như mở phường nhuộm, hồng một hồi, trắng một hồi, tím một hồi, đen một hồi, trời đất chứng giám, hắn chỉ dùng câu từ theo thói quen.

Từ xưa, tư pháp triều đình đều có thói quen ném tội cho người khác, ngươi xem quan nhân thẩm vấn thăng đường, cầm cái cục gỗ trên bàn, động một chút lại nói "điêu dân lớn mật, không dùng đại hình, ngươi không nhận tội, đến, mang đại hình ra!"

Nếu vô tội, ngươi dựa vào cái gì để mang đại hình ra? Đây là ghép tội, mặc kệ ngươi có phải có tội hay không, ta đánh trước nói sau.

Vấn đề là... Hạ Tầm không phải điêu dân, cho nên không thể làm, Phi Long không bày ra quan uy, quan uy của hắn từ lúc đội hình khổng lồ bồi thẩm đoàn và hai vị hoàng tử tạo thành giám thẩm đoàn như thế xuất hiện, cũng không biết ném đến nơi nào rồi.

Hạ Tầm từ từ đi đi lại lại, một tay chắp sau lưng, một tay vung vẩy trợ khí, giống như một vị phu tử đang dạy dỗ học sinh: "Long Đoạn sự, một câu ngươi vừa nói kia, phạm vào ba sai lầm nghiêm trọng!"

Phi Long rụt rè nói: "Hạ quan ngu muội, mời... Quốc Công chỉ giáo!"

Hạ Tầm nói: "Thứ nhất, 'Thông lũ án' chưa thẩm vấn, bọn người Hứa Hử rốt cuộc có tội hay vô tội, chưa đậy nắp quan tài chưa luận định. Lúc này, Long Đoạn sự làm chủ thẩm, luôn mồm nói bọn họ 'tư thông lũ khấu' là như thế nào, đây không phải không thẩm vấn đã định tội người rồi sao? Có lẽ ngươi chỉ là vô tâm nói ra, có thể là từ ngữ nói ra từ đáy lòng, ta rất lo lắng về việc thẩm tra xử lí kế tiếp, lập trường và thái độ của ngươi có thể không giữ gìn công chính liêm minh!"

Long Đoạn sự ỉu xìu, mặt đỏ bừng, đây chỉ là thói quen hỏi án của hắn, nói quen miệng mà thôi, nhiều quan nhân như vậy ngồi ở đây nhìn vào, hắn nào dám làm trái pháp luật, càng sẽ không vu oan giá họa, sao biết được sẽ bị Hạ Tầm nắm chặt câu nói này...

Hạ Tầm nói: "Thứ hai, làm một quan chủ thẩm, ngươi đang ở đây thăng đường thẩm tra xử lí tội danh chưa định của bổn quốc công, sử dụng một câu bổn quốc công thu nhận hối lộ của chỉ huy Song Tự vệ 'tư thông lũ khấu' như vậy. Tư thông lũ khấu, tội ác tày trời, ngươi nói dễ dàng như vậy, đối với các vị bồi thẩm đại nhân và hai vị điện hạ chờ phán xét sinh ra một loại tâm lý ám chỉ không tốt, làm cho bọn họ sinh lòng địch ý với ta, có thể ảnh hưởng đến việc thẩm vấn kế tiếp!"

Đáng thương, Long Đoạn sự bị hắn nói đến mồ hôi đầm đìa, hắn vừa lau mồ hôi, vừa gật gật đầu, lời nói cũng đã không thể phát ra.

Chu Cao Sí mỉm cười nâng chung trà lên, ưu nhã gẩy gẩy lá trà, nhìn Chu Cao Hú đối diện trầm ngâm như nước nói: "Nhị đệ, uống trà!"

Hạ Tầm chậm rãi, duỗi ngón tay ra nói: "Thứ ba, bổn quan là thu nhận lễ vật hay tiếp nhận hối lộ, bây giờ còn không thể xác định. Tặng lễ, thu lễ, là chuyện bình thường. Người ta mang đến, cười cười rồi mời mời, việc tầm thường như vậy, không thể ghép tặng lễ là đưa hối lộ,

thu lễ chính là nhận hối lộ. Nói thí dụ như, các vị đại nhân đều mở tiệc chiêu đãi đồng liêu chứ? Giúp nhau thì đưa tặng bản vẽ tranh chữ? Đây là việc tao nhã, sao nói là đưa hối lộ nhận hối lộ? Đưa hối lộ, có hai đặc thù quan trọng, nếu một cái không hợp, liền không phải đưa hối lộ, mà là tặng lễ, điểm này, nhất định phải làm cho rõ ràng!"

Thật ra, một nghi phạm, sao có thể kiêu ngạo như vậy ở trên công đường, nhưng đến phiên quái thai Hạ Tầm này, hết lần này tới lần khác lại có thể. Chu Cao Sí và Trịnh Tứ thiên vị hắn, việc này không cần phải nói, Chu Cao Hú và Trần Anh đã biết dù hắn kiêu ngạo thế nào, hôm nay cũng không thể trị tội hắn, cần gì đi ra tự làm mình mất mặt? Tất cả người hai phái đều không ý kiến như vậy, Tiết đại nhân đứng ở giữa tất nhiên không sao cả.

Kết quả, quan chủ thẩm Phi Long Long Đoạn sự chỉ có thể đáng thương chắp tay nói: "Kính xin Quốc Công chỉ giáo!"

Hạ Tầm ân cần giảng dạy: "Thứ nhất, đưa phải là lễ vật quý, từ quý này, chủ yếu là đối với người tặng lễ mà nói. Nếu người tặng lễ có gia tài bạc triệu, hắn mò từ trong hồ nước nhà mình ra hai con cá tươi đưa cho bằng hữu, cái này rõ ràng chính là giao tình, mà không phải đưa hối lộ. Nếu hắn đưa một mỹ ngọc giá trị liên thành, mặc dù đối với người giàu có như hắn ta mà nói, cũng là cực kỳ quý giá, như vậy đã có một lý do, việc này hiềm nghi là đưa hối lộ".

"Đúng đúng đúng, Quốc Công nói đúng!"

"Đặc thù thứ hai, chính là người nhận quà tặng, có tiếp nhận lễ vật hay không, dùng thứ bất chính hồi báo hay không, hoặc là thiên vị, bất công, hoặc là làm hành vi không hợp pháp, để hắn thuận tiện thực hiện, vân vân... Cho nên phán đoán có phải là đưa hối lộ hay không, còn phải xem người tặng lễ có từ người thu lễ chiếm được chuyện gì tốt, hơn nữa còn gây hại đến quốc pháp hay không".

Trên mặt Phi Long nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, cung kính nói: "Quốc Công nói, thật quá đúng, hạ quan đã hiểu ra, thụ giáo, thụ giáo!"

Nửa ngày này, Hạ Tầm vừa nói, vừa đi, Phi Long không dám ngồi, hạ thấp người đứng ở phía sau bàn xử án, vểnh mông lên chờ đợi giáo huấn, cái này là ai thẩm vấn ai!?

Dưới công đường, rất nhiều bản nha rảnh rỗi và người nha môn khác đến quan sát đều im ắng đứng ở đằng kia xem náo nhiệt, trong này có người Kỳ Quốc Công Khâu Phúc, người Thành Quốc Công Chu Năng, tất nhiên cũng có quan viên nha môn khác quan tâm việc này

phái người tới, chỉ có điều mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, đều là "trùng hợp làm việc", cho nên tất cả mọi người đều là người rảnh rỗi.

Trong đó thì có một người thiếu niên, mặc một bộ công phục bó eo bó tay, đỉnh đầu đội "mũ lục hợp nhất thống..." Thì ra là mũ quả dưa về sau, mặt mày tươi rói, đoan trang hiền thục, nhìn so với một thiếu nữ xinh đẹp còn muốn xinh đẹp hơn ba phần, trong tay vuốt vuốt một cái quạt xếp không hợp với thời tiết, xem Long Đoạn sự đang bị giáo huấn ở đằng kia, hai con mắt đều khom lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Người này ngoại trừ tiểu Mính Nhi, còn có thể là người nào. Mắt thấy người trong lòng uy phong hoành tráng, trong lòng Mính Nhi cực kỳ vui mừng, rất đắc ý.

Hạ Tầm cũng không biết Mính Nhi đã ở dưới công đường, từ lúc lên lớp, hắn đang ở đó sĩ diện, Ngũ quân đô đốc phủ này không phải là địa phương mọi người có thể tới, hắn cũng không nghĩ sẽ có người trong nhà trà trộn vào đây xem hắn thể hiện.

Hạ Tầm nói: "Nói thoáng qua, Nhị điện hạ để đáp tạ Dương Húc ngày xưa trợ giúp người thoát khỏi Kim Lăng, đoạn thời gian trước từng dùng hai tiểu mỹ nhân Quy Tư làm quà tặng, đặt trong nhà phú thương tầm thường, có được bọn họ mà nói, cũng là tiểu mỹ nhân nước khác cực quý báu, tất nhiên là có việc cần yêu cầu, có mưu đồ, nhưng đối với nhà giàu có, hậu duệ quý tộc công khanh, tặng nhau mỹ thiếp tiểu tỳ, chính là một việc tầm thường, ngươi có thể nói Nhị điện hạ đưa hối lộ sao? Ta lại có thể hồi báo cho Nhị điện hạ chuyện gì trái pháp luật?"

Long Đoạn sự vội vàng nói: "Có lý có lý, lời ấy có lý. Hành vi bực này, chính là tặng lễ nhận quà tặng, có qua có lại, mà không phải đưa hối lộ nhận hối lộ!"

"Thông minh!"

Hạ Tầm vẻnh ngón tay về phía hắn, lại chuyển hướng Chu Cao Hú đang hận đến âm thầm cắn răng, trên mặt lại còn vui vẻ nhẹ nhàng khom người, mỉm cười nói: "Điện hạ tặng Dương Húc hai tiểu mỹ nhân tóc vàng mắt xanh nước khác, phong tư quyến rũ, thức thời cảm kích, Dương Húc thích thú, dư vị thật sự rất tốt. Ha ha, thật sự phải tạ ơn điện hạ rồi".

Mính Nhi để tâm, mân mê miệng nhỏ nhắn, thầm hừ một tiếng, chua ngoa nghĩ: "Thích thú, dư vị vô cùng

sao?"

Ngón tay thon dài của nàng vặn vẹo cái quạt xếp xanh, có một loại cảm giác đang vặn thịt mềm bên hông Hạ Tầm.

Trần Anh ho khan một tiếng nói: "Phụ Quốc công, không quan hệ đến bản án, đừng nói nữa".

Hạ Tầm cười cười, chuyển hướng Phi Long nói: "Chỉ là luận bàn xem ta có tội hay vô tội, cần chủ thẩm đại nhân thẩm vấn qua mới biết được, lúc này lợi dụng thu nhận hối lộ, hơn nữa là thu nhận hối lộ để cho người thông đồng lũ khấu làm loạn pháp luật, cần phải có đạo công bằng!"

Long Đoạn sự khó xử nói: "Như vậy, như vậy... khụ! Bổn quan nhận khẩu dụ, thẩm tra xử lí việc Phụ Quốc công Dương Húc đã từng tiếp nhận chỉ huy Song Tự vệ Hứa Hử tặng lễ vật quý hay không, cũng bởi vậy mà thiên vị, tạo cơ hội thuận tiện, dùng việc bất chính không hợp pháp để hồi báo, một án Song Tự vệ chỉ huy Hứa Hử làm việc bất chính không hợp pháp, để cho kẻ khác lợi dụng làm loạn, nguyên cáo bị cáo nhân chứng vật chứng đều đã đưa lên, giờ đây mở thẩm!"

Nói hết một lời tràng giang đại hải này, Long đoạn sự thiếu chút nữa không nhịn được mà chết, nhưng cẩn thận tưởng tượng, nói như vậy quả nhiên là cẩn thận, không khỏi lại có chút đắc ý nho nhỏ, Long Đoạn sự chờ hai vị hoàng tử phán xét, đại nhân bồi thẩm thiếu nợ hạ thấp người, nhẹ nhàng ngồi trở lại trên mặt ghế nói: "Nhâm Kiếm, thị vệ thiếp thân của Thái Thương vệ chỉ huy Kỷ Văn Hạ, Thái Thương vệ được lệnh Lạc Vũ Đô Chỉ Huy tiếp quản Song Tự đảo, điều tra vật chứng kê khả nghi Song Tự vệ thông đồng lũ khấu, chính là ngươi tìm được quyển sách ghi lại tình hình tặng lễ Phụ Quốc công Dương Húc, giờ đây ngươi hãy nói tương quan…"

Dương Húc đã ngồi trở lại trên mặt ghế, đột nhiên lại chen miệng nói: "Chủ thẩm đại nhân, người tựa hồ còn chưa nói đủ? Ta đây là kẻ khả nghi nhận hối lộ đã bị thẩm vấn, vì sao kẻ khả nghi đưa hối lộ lại không thấy bóng dáng đâu?"

Long Đoạn sự ngẩn ngơ, ánh mắt liền chuyển hướng Trần Anh, Trần Anh hắng giọng một cái, nói: "Là như thế này, bởi vì Hứa Hử là một tội phạm quan trọng của đại án khác, đề phòng người có quan hệ thông cung, đưa thẳng đến chỗ trông giữ nghiêm mật. Người này phạm án bị bắt, tự nghĩ hẳn phải chết, cho tới nay không nói một lời, mặc ngươi hỏi han như thế nào, thủy chung không nói lời nào, đưa hối lộ... A! chuyện kẻ khả nghi đưa hối lộ, tất nhiên

cũng không có khẩu cung.

Bởi vậy các vị chủ thẩm chúng ta, quan viên bồi thẩm thương nghị một phen, quyết định tạm không đề cập tới hắn.

Bởi vì Thái Thương vệ ở trên đảo Song Tự tìm ra sổ sách và bộ phận vật chứng, có chứng cớ này, Hứa Hử làm như nghi phạm, mặc dù phủ nhận, cũng không thể làm sáng tỏ chứng cớ này, bởi vậy, chúng ta có thể tiến hành giám định quyển sách là thật hay giả để làm vật chứng tương quan".

Hạ Tầm lập tức nói: "Nói cách khác, làm người đưa hối lộ, giờ đây có thể xác định hành vi là phủ nhận đưa hối lộ, phủ nhận vật chứng quyển sách không phải là chân thật, phải vậy không?"

Trần Anh trầm mặc một lát, miễn cưỡng nói: "Có thể nói như vậy".

Hạ Tầm nói: "Chính là như vậy, không phải thì không phải, trên công đường, không được hàm hồ, Đô Ngự sử đại nhân à!"

Trong lòng Trần Anh bốc lên một ngọn lửa: "Dương Húc! Nếu không phải Thánh Thượng đã hạ mật chỉ, ta sao có thể dễ dàng tha ngươi!" Ngẫm nghĩ, cuối cùng cảm thấy việc thành kết cục đã định không đáng dây dưa với hắn, việc cấp bách là tận lực giảm bớt tổn thất, đứt cổ tay đã đủ đau đớn, không nên để hắn cắn chết, cụt tay mà nói, là nguyên khí đại thương.

Thế là gắng gượng gật gật đầu nói: "Không sai, Hứa Hử phủ nhận đưa hối lộ, phủ nhận tất cả vật chứng tương quan!"

"Tốt!"

Hạ Tầm chỉ một ngón tay vào thư kí nói: "Đoạn lời nói này, ghi vào!"

Hạ Tầm nói xong quay đầu nghiêng mắt liếc nhìn Thái Thương vệ Nhâm Kiếm, cười mỉm nói: "Tới phiên ngươi, nói đi!" Nói xong, hắn lơ đãng ra một dấu hiệu, một người chen chúc trong đám người xem náo nhiệt lập tức xoay người đi ra ngoài!

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 493

Thêm Nhiệt (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

“Tiểu nhân ở trên đảo Song Tự phụng mệnh điều tra chỗ ở của Song Tự vệ Hứa Hử…”

“Nói từ đầu, chân tướng phải rõ ràng!”

Nhâm Kiếm vừa mới nói một câu, Hạ Tầm liền ngắt lời hắn.

Ngữ khí Nhâm Kiếm cứng lại, nhưng thấy vài vị đại nhân, người nào cũng giả câm vờ điếc, đành phải chịu đựng sự giận giữ: “Ngày đó, Kỷ đại nhân chúng ta đột nhiên nhận được quân lệnh của Lạc đại nhân, lệnh chúng ta...”

“Ngày đó là ngày nào đó? Nói thời gian, địa điểm, rành mạch!”

Khẩu khí ác liệt này làm Nhâm Kiếm nuốt ngụm nước bọt, cẩn thận ngẫm nghĩ, cẩn thận đáp: “Ngày đó... là Hai Mươi Bảy tháng Mười Hai, sáng sớm, Kỷ đại nhân chúng ta liền nhận được quân lệnh Lạc đại nhân khẩn cấp đưa tới, nói Song Tự vệ cấu kết lũ khấu, tập kích Quan Hải vệ, sai Kỷ đại nhân lập tức xuất binh, công chiếm đảo Song Tự, cắt đường về của địch. Chúng ta lập tức lên đường, sau thời gian một ngày một đêm, đến rạng sáng ngày Hai Mươi Tám chạy tới Song Tự. Chiếm lĩnh đảo Song Tự...”

Hạ Tầm lại hỏi: “Binh mã trên đảo nhiều hay ít, có từng phản kháng?”

“À... binh mã trên đảo không nhiều lắm, nhưng mà... nhưng mà Song Tự đảo vốn là ổ hải tặc, nam nữ lão ấu đều có thể làm quân, tuy trú binh ít, nhưng thật ra người có thể tham chiến trên đảo lại không ít…”

“Đã như vậy, các ngươi thương vong bao nhiêu, dùng bao nhiêu thời gian mới chiếm được toàn bộ đảo?”

Tình hình giờ đây, dường như biến thành Hạ Tầm thẩm vấn.

Mồ hôi lạnh của Nhâm Kiếm rơi xuống, bởi vì trước đó bọn họ hoàn toàn không ngờ sẽ xuất hiện cục diện như vậy, công đường lại do bị cáo cầm giữ. Bởi vì thế, rất nhiều chứng cớ nguyên bản do Ngũ quân đô đốc phủ nắm giữ thẩm tra xử lí, không thể dị nghị cũng sẽ bị người khác cân nhắc nhiều lần, dễ dàng xuất hiện lỗ thủng.

Thật ra đây cũng không phải bọn họ chuẩn bị không đầy đủ, mà là có nhiều thứ vốn không được cân nhắc, có thể không bị tra ra, tất cả nằm trong độ xét xử mạnh yếu. Ví dụ như về sau quân đội hủ bại, có phát sinh chuyện giết dân và phá hủy công sự, nếu quả thật muốn tra không thể tra được sao? Án tử lớn như vậy, chân ai có khả năng sạch sẽ sạch không hề có sơ hở, cho dù là binh lính thi hành mệnh lệnh, nhiều người như vậy cũng chưa chắc một lòng, một khi hỏi, còn không thể tra được? Bởi vì xuất phát từ quan lại bao che cho nhau và các loại nguyên nhân khác, các tầng thế lực giữ gìn, thế là, cho dù trợn mắt ra nhìn cũng đừng mơ tưởng tra được chuyện này.

Mấu chốt ở chỗ độ mạnh yếu, nhìn như tầng tầng sương mù, thật ra không chịu nổi một kích.

Ví dụ như thời Minh võ tông Chính Đức hoàng đế, Chiết Giang tiền đường phát sinh án mạng, thân người chết trúng năm đao, đao nào cũng trí mạng, huyện Tiền Đường kết luận người này tự sát thân vong. Sau khi báo lên Hình bộ, Hình bộ cho rằng án này không thông, bác bỏ phủ phúc thẩm của Hàng Châu, phủ Hàng Châu tái thẩm, vẫn phán định là tự sát.

Hồ sơ vụ án bị đưa đến trước mặt Chính Đức hoàng đế, Chu Hậu Chiếu giận tím mặt, vỗ án mắng to: “Sao có người thân trúng năm đao là tự sát? Muốn làm ta giống Tấn Huệ đế sao?” Long nhan giận dữ, khâm sai đại thần hấp tấp chạy tới Hàng Châu, điều tra, vụ án rõ ràng, hung thủ giết người chính là cháu vợ quan huyện Tiền Đường, chỉ vì quan lại bao che cho nhau, thành ra án tử tra không rõ, nếu thật để bên trên động vào, mấy cái thứ mây mù căn bản không thể che dấu.

Án này của Hạ Tầm cũng là như thế, bọn họ ngoài ý muốn bắt được thuyền buôn lậu của Lữ Tống, có thanh đao này, đủ để cho Hạ Tầm không thể lau sạch chỗ bẩn, lại điểm thêm chút

tội, sao phải sợ hắn phản kháng? Nhất là án này do Ngũ quân đô đốc phủ thẩm tra xử lí, là sân nhà bọn họ đó, đến lúc đó Khâu đại đô đốc tọa trấn phía sau màn, thẩm tra án tử này làm sao không phải một tay bọn họ che trời?

Cho nên đối với cả sự kiện này, bọn họ cũng không tiến hành cân nhắc quá cẩn thận, cũng không có biện pháp tiến hành cân nhắc cẩn thận, vì án tử liên quan đến quá nhiều người, thật sự phải biên tập cẩn thận sẽ biến thành khắp nơi đều là lỗ thủng, so với như thế, không bằng hàm hồ một ít, chỉ cần án tử do người của bọn họ thẩm tra xử lí, Hạ Tầm lại ngồi trước tội thông phiên, đã có sẵn rận sẽ không sợ cắn, tội nhận hối lộ này nhất định có thể cài đến trên đầu hắn.

Ai biết tội "thông phiên" sát thủ này dễ dàng bị Hạ Tầm hóa giải, giờ đây Hạ Tầm đảo khách thành chủ, lại có thể đảm nhận nhân vật quan chủ thẩm, mà các quan thẩm tra vốn nên chủ đạo thẩm tra xử lí án kiện thì nguyên một đám sống chết mặc bây, tùy ý để Phụ Quốc Công làm khó dễ về phía hắn, Nhâm Kiếm thật sự mơ màng, vội vàng tự túc thiết kế lời nói dối trong lúc này làm sao có thể lừa ai?

Hạ Tầm ghi nhớ từng lỗ thủng trong lời hắn nói, cũng không bóc trần, chỉ là nghe hắn nói tiếp: "Bởi vì chúng ta đột nhiên xuất hiện lúc sáng sớm, quân coi giữ trên đảo cũng không phát giác, bị chúng ta tấn công vào. Trên đảo người gặp uy nghiêm của quân thủy sư triều đình ta, phần lớn sinh lòng sợ hãi, không dám phản kháng quá nhiều, chúng ta thuận lợi chiếm lĩnh Song Tự đảo, sau đó Lạc đại nhân lệnh chúng ta tìm chỗ ở của Hứa Hử, tiểu nhân ở chỗ hắn lục soát một ít đồ vật, vừa may tiểu nhân nhận biết chút chữ, cho nên…"

Nhâm Kiếm càng nói về sau càng lưu loát, cũng là sinh động như thật, rất có cảm giác chứng kiến.

Chờ hắn nói xong, Hạ Tầm đứng dậy, nho nhã lễ độ, tựa như đại luật sư toà án hoàng gia đứng lên, hạ thấp người về phía hai vị hoàng tử, ba vị bàng thẩm cùng với Long đoạn sự, rồi trở lại chỉ một ngón tay về phía Nhâm Kiếm... quát: "Ngươi nói láo! Tình hình dòng nước đảo Song Tự, mạch nước ngầm, đá ngầm vô số, không có người quen thuộc hải vực Song Tự dẫn đường, hoặc là do trên đảo người phát đèn số chỉ dẫn, căn bản không cách nào lặng yên xâm nhập, nhất là một hạm đội khổng lồ như vậy!"

"Quân coi giữ trên đảo đang trực lúc sáng sớm, phần lớn đều buồn ngủ, cho nên…"

“Ngươi nói Hứa Hử đi đánh Quan Hải vệ, hắn đã quyết ý phản triều đình, trước khi đi, sao có thể không an bài cho người trên đảo? Hắn dẫn tất cả binh lính đi, tùy ý để các ngươi thử dò xét thủy lộ, xông vào đảo?”

“Tên tiểu nhân cũng không biết, hải tặc chính là hải tặc, cũng có khả năng quân kỷ tan rã, thủ lĩnh không còn, việc khinh thường lỡ đãng sao không thể xảy ra? Từ xưa đến nay, bao nhiêu trận tập kích bất ngờ thành công, nếu mỗi người trong quân coi giữ đều tỉnh ngủ, đâu thể thành công tập kích?”

“Ha ha, một người khéo mồm khéo miệng, không hổ là người đọc qua sách! Ta hỏi ngươi, chiến báo Lạc Vũ nói, nửa đêm thời gian ngày Hai Mươi Sáu, Hứa Hử cấu kết lũ khấu tập kích Quan Hải vệ, thời gian bình minh quét dọn chiến trường, vừa phát hiện Song Tự vệ phản triều đình. Thời gian bình minh, đã là rạng sáng ngày Hai Mươi Bảy, mà các ngươi là rạng sáng ngày Hai Mươi Bảy liền nhận được mệnh lệnh Lạc Vũ lao tới Song Tự, hành quân gấp gáp một ngày một đêm, trong rạng sáng ngày Hai Mươi Tám công chiếm đảo Song Tự”.

“Thái Thương vệ ở đâu? Quan Hải vệ ở đâu? Lộ trình chính giữa dài bao nhiêu, bên kia vừa mới tra ra Hứa Hử tạo phản, ngươi ở đây lập tức xuất binh, hai bên cho dù để khoái mã đi, người quân dịch cũng không thay đổi biện pháp đưa tin, cũng phải mất một ngày một đêm công phu, chẳng lẽ Lạc đại nhân biết trước, đã thông tri các ngươi sớm một ngày, phái người đến Thái Thương vệ bảo đi đoạt đảo Song Tự?”

Sắc mặt Nhâm Kiếm đại biến, vội vàng phủ nhận nói: “A!! Là ta nhớ lầm, hồ đồ! Hồ đồ! Tiểu nhân ở trong quân, xưa nay thực không cần phải nhớ mỗi ngày là ngày nào, sở dĩ mơ hồ nhớ rõ thời gian này, là vì lập tức đến lễ mừng năm mới, lúc này mới hơi nhớ rõ, không ngờ vẫn nhớ lầm, thời gian chúng ta nhận được quân lệnh hắn là ngày Hai Mươi Tám, công chiếm Song Tự là ngày Hai Mươi Chín!”

Chu Cao Sí lập tức quay đầu, nói nhỏ với người lặng lẽ bên cạnh mình: “Nhanh đi tra xem, Kỷ Văn Hạ ngày nào công chiếm đảo Song Tự, việc này quan hệ trọng đại, trong chốc lát thẩm vấn Hứa Hử, rất quan trọng!”

Bọn thủ hạ ngầm hiểu, lập tức lui ra.

Trần Anh vội vàng, vỗ bàn bốp bốp nói: “Dương Húc, hôm nay là triều đình thẩm vấn một án ngươi nhận hối lộ hay không, Hứa Hử mất bao lâu để tập kích Quan Hải vệ, Thái Thương

vệ mất bao lâu công chiếm Song Tự đảo, đều có quan viên pháp tư triều đình đến thẩm tra xử lí, ngươi hôm nay vẫn là một nghi phạm, cho dù không phải nghi phạm, Phụ Quốc công ngươi cũng không có quyền thay mặt người khác, mời ngươi tiến hành cãi lại chuyện ngươi có nhận hối lộ hay không!"

Chu Cao Hú cũng thiếu kiên nhẫn nói: "Việc này, xác thực không quan hệ với chuyện ngươi nhận hối lộ hay không, quyển sách cùng với một đám vật chứng đều ở đây, ngươi đã có thể giải thích, không được xen vào những việc không liên quan đến ngươi!"

Hạ Tầm có án tử của mình, hắn đã biết tuyệt đối không thành vấn đề, căn bản không cần để ý, vừa rồi nói lời này, chỉ là để quan tòa cảm nhận những thứ quan trọng nhất, mục đích đã đạt, cũng không dây dưa, cười một cái, chắp tay về phía Chu Cao Hú nói: "Nhị điện hạ nói đúng, như vậy Dương Húc sẽ tiến hành cãi lại án của mình. Thực tế người đưa hối lộ là Hứa Hử, căn bản không thừa nhận đã từng đưa hối lộ. Làm một người nhận hối lộ, tại hạ cũng tuyệt đối không thừa nhận mình đã từng nhận hối lộ, như vậy Dương Húc có cần chứng minh sổ sách này là giả, có cần chứng minh chứng cứ kia là không phải thật hay không?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không dám nói tiếp. Chu Cao Sí và Chu Cao Hú được phụ hoàng giao phó, tất nhiên không chỗ nào cố kỵ, cho nên Chu Cao Sí thản nhiên đáp: "Không sai, người đưa hối lộ đã phủ nhận, người nhận hối lộ cũng đã phủ nhận, mà chứng cớ chính là sổ sách cùng với tài vật đối chiếu, nếu ngươi có thể chứng minh sổ sách giả, tất nhiên không bị tội nữa!"

"Thần đã hiểu!"

Hạ Tầm cũng vái chào về phía Chu Cao Sí, quay người lại, nói với Long đoạn sự: "Mời chủ thẩm đại nhân mang sổ sách tới, để cho ta đánh giá!"

"A…" Long Đoạn sự không dám làm chủ, nhìn hai bên một chút.

Hạ Tầm cười nói: "Làm sao, trước mắt bao người, lại có hai vị điện hạ ở đây, ngươi còn sợ bổn quốc công hủy sổ sách sao?"

Long Đoạn sự thấy không có người làm chủ, đành phải kiên trì, lắp bắp nói: "Người đâu, mang sổ sách tới, để Quốc Công xem xét!"

Trong lòng Nhâm Kiếm nhảy loạn lên, dĩ nhiên phát giác tình hình không ổn, tình thế phát

triển tựa hồ không kiểm soát được, hoàn toàn không hợp với những thứ đại nhân giao cho hắn trước đó. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, hắn đã không có đường lui, từ khoảnh khắc hắn tham dự vào, hắn chính là một con tốt qua sông, có tiến không lùi, thành thì vinh hoa phú quý, bại thì đầu thân xa nhau.

Nhâm Kiếm có thể trở thành thân binh của Kỷ Văn Hạ, ngoại trừ làm người nhạy bén, nhân vật có nhãn lực, đương nhiên cũng phải là dũng sĩ hung hãn không sợ chết, nghĩ thông suốt điểm này, hắn bình tĩnh lại, hắn cũng không tin, Phụ Quốc Công này có khả năng thông thiên, cầm một quyển sổ, cũng có thể tìm ra sơ hở!

Sổ sách có thể nói sao? Đáng cười!

Nhưng không cần phải cười, quyển sách thật sự có thể nói!

Loại sự tình này, hoàng tử cao cao tại thượng không hiểu, những hán tử múa thương trong quân kia cũng không hiểu, nhưng không cần nhân sĩ chuyên nghiệp hiện đại, mặc dù cao thủ công môn cổ đại, thầy kiện kinh nghiệm phong phú, cũng đều hiểu rõ một số phương diện và tầm nhận thức này. Vấn đề ở chỗ hãm hại một Quốc Công, cuối cùng không phải việc tùy ý đường hoàng, cho nên việc này là do Ngũ quân phủ xử lý, đến Trần Anh cũng không biết tình hình cụ thể bên trong.

Quyển sách đến trên tay Hạ Tầm, hắn chỉ làm bộ lật xem hai trang, liền ném đến trước mặt Nhâm Kiếm, cười to nói: “Sơ hở chồng chất như thế, cũng dám lấy ra làm bằng chứng!”

Hạ Tầm đối với kết cục thẩm vấn, đã mất đi hứng thú, kết cục thoát thân đã định, cắn ngược lại này một phát, có thể cắn xuống bao nhiêu thịt mới là sự tình hắn cảm thấy hứng thú. Vừa rồi chỉ là tập thể dục, giờ đây hắn thầm nghĩ nhanh chóng chấm dứt trò khôi hài này, để “thông lũ án” ra sân khấu!

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 494

Đấu Trí (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

“Sổ sách, sổ sách này…”

Hai mắt Nhâm Kiếm đăm đăm, vô luận như thế nào cũng khó có thể tưởng tượng, một sổ sách lại có thể biết nói, hơn nữa có thể nói ra nhiều lời như vậy.

Hạ Tầm còn đang chậm rãi nói: “Chữ viết này hơi câu nệ một chút, mặc dù có ý phóng đại, mô phỏng thể bút tục tằng như gió của Hứa Hử, nhưng làm dấu vết vẫn rất nặng như trước! Bản thân Hứa Hử cũng đã phủ nhận sổ sách này tồn tại, như vậy chủ thẩm đại nhân hẳn là nên để Hứa Hử ghi một hàng chữ, tìm hành gia viết chữ phân biệt! Đương nhiên, có lẽ có người sẽ nói, vạn nhất Hứa Hử cố ý biến hóa thể bút.

Việc này cũng không khó, bổn quốc công nhớ rõ, lúc trước Hứa Hử vừa nhận chiêu an, từng đến Ngũ quân đô đốc phủ báo tên, ký tên dẫn ấn, hắn lưu lại trong này chữ hắn tự tay viết. Ngày đó không biết việc hôm nay, có lẽ bất luận là ban đầu hắn ở Ngũ quân đô đốc phủ kí tên dẫn ấn, hay là lúc đang ở trên đảo Song Tự ghi sổ sách này, cũng sẽ không biết trước, biến hóa thể bút?”

Thật ra chữ viết trên quyển sách hoàn toàn dựa vào mẫu chữ Hứa Hử lưu trữ ở Ngũ quân đô đốc phủ, nhưng đánh tráo, không hề giống Hạ Tầm nói, dấu vết phảng phất hết sức rõ ràng như vậy, dù hắn biết rõ những thứ gì đó ghi lại trên mặt này đều là giả dối hư ảo, xác thực là giả tạo, hắn cũng không thể phân biệt thật giả. Nhưng vậy thì quan hệ gì, ai sẽ so sánh cái này là thật? Là nhị hoàng tử Chu Cao Hú, đô ngự sử Trần Anh, hay một quan chủ thẩm bài trí Phi Long?

Thế ở trong tay đối phương, người bị oan khuất có chứng cớ cũng không trở mình được. Thế ở trong tay mình, cho dù là thật, cũng có thể bắt nó nói thành giả. Chữ binh có hai cánh tay, chữ quan có hai miệng, hắc bạch đều là người ta nói.

"Còn có giấy này!"

Hạ Tầm lại chỉ vào bản sổ sách, nâng cao cao lên: "Chúng ta hiểu rõ, giấy địa phương Đại Minh ta, cũng chỉ có mấy nhà như vậy. Mà giấy sổ sách dùng, cũng không thể. Sổ sách dùng giấy không tốt thì rất bình thường, bởi vì loại sổ sách này xác thực không cần sử dụng giấy gì quá tốt, nhưng trang giấy bình thường, vậy cần phải xem xét.

Bởi vì trang giấy bình thường, phần lớn xuất ra từ ở xưởng nhỏ, không cần mua từ phần đất bên ngoài. Địa phương sản trang giấy, thì nhập gia tuỳ tục, lấy tài liệu ngay tại chỗ, địa phương nhiều cây, lấy cây cối để chế giấy, địa phương nhiều trúc thì dùng gậy trúc chế giấy, có địa phương dùng mùn, có địa phương dùng da động vật, có địa phương hay dùng rơm rạ, trang giấy chế ra có sự khác nhau. Các nơi vùng duyên hải Chiết Đông sử dụng giấy, bình thường là do Ninh Ba Lý gia sản xuất, là giấy rơm rạ. Mà loại giấy này, là cây thanh đàn, giấy Tuyên Thành, dùng vỏ cây thanh đàn chế thành, giấy cây thanh đàn tại Chiết Đông chưa bao giờ được bán…"

Hạ Tầm giơ sổ sách, rồi chậm rãi đi một vòng trên công đường, từ từ nói: "Ngược lại, trong thành Kim Lăng ta, vô luận quan viên phu tử, học phủ nha môn, phần lớn đều dùng loại giấy này!"

Nhâm Kiếm giống như đã gặp quỷ, thanh âm đều run lên nói: "Quỷ... điều này có thể chứng minh điều gì? Hứa Hử cũng tới qua Kim Lăng, có lẽ... có lẽ mua qua vài tờ giấy mang về đảo Song Tự cũng chưa biết chừng!"

Hắn thật không biết vị Phụ Quốc Công này rốt cuộc là làm nghề gì, tại sao đến việc này cũng hiểu được? Từ một quyển sổ sách, làm sao hắn có thể nhìn ra nhiều như vậy?

Nhâm Kiếm chỉ là một Giáo úy nho nhỏ, tuy là thân tín Kỷ Văn Hạ, biết cũng có hạn, hắn cũng không biết các loại tranh đấu cao tầng, cũng không biết những sự tình này làm ai gục ngã, những thứ gì bị đánh đổ, hắn chỉ phụng mệnh làm chứng, nhưng hắn hiểu rõ, quyển sách này thật là sau khi hắn đến kinh thành mới tìm được, Phụ Quốc Công phân tích thực có tám chín phần là thật.

Hạ Tầm nói: "Còn có mực này, mực là mực du, mà không phải mực tùng yên, theo bổn quốc công biết, bởi vì mực du viết chữ rất ăn giấy, đẹp hơn rất nhiều, cho nên người kinh sư, phần lớn sử dụng mực in. Trong kinh thành chỉ có một địa phương, bởi vì thứ cần viết khá nhiều, mà lại viết ra toàn thứ gì đó không có giá trị bảo tồn, qua thời gian sẽ không có tác dụng, cho nên cần phải dùng mực tùng yên tiện lợi hơn, đó chính là... nha môn các cấp chuyên môn sao chép công báo bản thông báo thư tay của triều đình!"

Hạ Tầm nói lời này, lập tức khiến cho cả công đường ồn ào xao động, ánh mắt Hạ Tầm hơi quét qua, nhìn nhìn sắc mặt mọi người, thần thái khác nhau, lạnh nhạt cười nói: "Đương nhiên, dựa vào tiểu giáo Thái Thương vệ này nói, chỉ sợ Hứa Hử đến kinh sư thì thuận đường mua về, cho nên tuy làm cho người sinh nghi, vẫn không thể làm chứng cớ vô cùng xác thực. Bất quá…"

Hạ Tầm lại cầm quyển sổ, Nhâm Kiếm tâm như lửa đốt: "Hắn lại nhìn ra chuyện gì nữa đây?"

Thật ra những tri thức chuyên nghiệp này đương nhiên Hạ Tầm không hiểu, bất quá phân tích vật chứng thật giả, hùng biện góc độ và phương hướng, phương diện này hắn lại là hành gia, cho nên hắn chỉ cần vạch phương hướng, tất nhiên có người đi điều tra tư liệu cụ thể cho hắn, để những thứ này có liên kết, giấy, ngọn bút, nghiên mực, các phương diện Khương Dị nói cho hắn biết. Mà chút đó, chỉ là vì tan rã ý chí đối phương.

Tan rã ý chí hắn, nhiễu loạn tâm thần hắn, chính thức để quyển sách vật chứng rất quan trọng này đây triệt trở về chứng cớ hữu lực của mình. Hạ Tầm đi đến trước bàn quan chủ thẩm, để sổ sách lên trên bàn, nói: "Chủ thẩm đại nhân, hãy nhìn xem, nội dung sổ sách này ghi lại thời gian bao lâu, lúc tặng lễ cho bổn quốc công là những thứ gì, khoảng cách mỗi lần đưa lễ, nhìn nhìn xem phía trước đằng sau quyển sổ, bên trong bên ngoài trang giấy và nét mực, còn có biến hóa gì?"

Phi Long dựa theo hắn nhắc nhở xem xét trái phải, không hiểu được, đành phải nhìn về phía Hạ Tầm giống như xin giúp đỡ.

Hạ Tầm nói: "Bọn họ làm giả, cũng là hiểu rõ cần làm sổ sách này cũ đi, trở thành hơi nát. Đáng tiếc có nhiều thứ bọn họ không chú ý tới, mặc dù chú ý tới, cũng không có bản lãnh lớn như vậy, có thể thay đổi hết, đó chính là nhiệt độ không khí và năm tháng ăn mòn! Đảo Song Tự là một đảo nhỏ nằm riêng biệt trên biển, không khí lúc nào cũng ẩm ướt, hơn xa so với lục

địa, đối với trang giấy và nét mực sinh ra ảnh hưởng thật lớn.

Ngươi xem sổ sách này, hai mặt trên dưới trang giấy và trang giấy kẹp chính giữa có gì khác nhau? Biên giới trang giấy và màu sắc bộ phận chính giữa có gì khác nhau? Nét mực của mấy năm trước và hiện tại có gì khác nhau?"

Mắt Phi Long sáng rực lên, hưng phấn nói: "Ta phát hiện, không có gì khác nhau!"

Hạ Tầm vỗ tay bốp một tiếng, cười nói: "Đáp đúng! Trang giấy bởi vì niên đại đã lâu và hơi nước thấm vào mà sinh ra trình độ biến hóa khác nhau, nét mực ghi lại các khoản hối lộ cũng sẽ bởi vì hơi nước thấm vào, qua thời gian mà dần dần khác nhau, nhưng các vị đại nhân nhìn xem, những thứ ghi trước ghi sau, ghi trên ghi dưới, ở những phương diện này, có cái gì khác nhau không? Không có! Không có tức là ngụy chứng! Ngụy chứng cứ tức là dối trá!"

Hạ Tầm chậm rãi xoay người, nhàn nhạt nói: "Mưu hại nhất đẳng công tước, mệnh quan triều đình! Việc này, ai dám làm?"

Nhâm Kiếm đã vô lực cãi lại, Hạ Tầm từ nơi sản xuất trang giấy, mực cùng với phương diện thể chữ, từng bước làm khó dễ, đưa tâm tình hắn đến giai đoạn tối khẩn trương nhất, sau đó đột nhiên phát ra một kích trí mạng, dây cung buộc thật chặt trong đầu hắn, đã bị chặt đứt, lúc này ý thức hồn loạn, căn bản nghĩ không ra làm sao nói xạo.

Nhâm Kiếm sắc mặt trắng bệch, trong mắt toàn một mảnh tuyệt vọng, trong đầu chỉ oành một tiếng: "Xong rồi, xong rồi, lúc này xong rồi!"

Ánh mắt Chu Cao Hú lạnh lùng, mí mắt nhẹ nhàng rủ xuống, nhấp một chút trà, mí mắt thật lâu vẫn không nâng lên.

Phi Long trợn mắt há hốc mồm: "Thì ra án còn có thể thẩm vấn như vậy? Thì ra một số vật chết không nói, thật sự có thể nói cho người nhiều bí mật như vậy!" Hắn lần đầu trông thấy thẩm án như vậy. Hôm nay, tuy hắn chỉ là một diễn viên ra vẻ phối hợp diễn, nhưng thấy tận mắt tất cả những thứ này, đối với quan viên hệ thống tư pháp sinh ra xúc động thật lớn, sau rất nhiều năm, hắn đã thành cao thủ nổi danh trong công môn Đại Minh, phá được rất nhiều kỳ án, ẩn án.

"Nghỉ ngơi".

Án này thẩm hơn một canh giờ, trên căn bản là một mình Hạ Tầm diễn, nhưng những hoàng tử ra vẻ nhàn nhã kia, người nào không phải đang tập trung toàn bộ tinh thần đến quan tòa này? Giờ đây đều có chút mệt nhọc. Hơn nữa, thời gian cơm trưa cũng sắp đến rồi, cũng không thể khiến cho mọi người đói bụng thẩm án, thế là, thuận lý thành chương, án Hứa Hử liền tái thẩm sau giờ Ngọ.

Bên này vừa lui, Đại hoàng tử Chu Cao Sí lập tức kích động tiến cung, hắn vội vã đưa án thẩm tra xử lí từ đầu đến cuối báo cáo cho phụ hoàng. Mà bởi vì thân phận đặc thù của Hạ Tầm, tuy Long Đoạn sự dĩ nhiên y theo luật pháp tuyên bố hắn vô tội phóng thích tại chỗ, vẫn bị Trịnh Tứ và Tiết Phẩm thỉnh đến nhị đường, tạm thời uống trà tại đó. Hắn có tước vị cao như vậy, lúc trước bị bắt là đích thân hoàng đế hạ chỉ, hôm nay tuy tuyên bố vô tội, cũng phải do Hoàng Thượng đích thân hạ một đạo ý chỉ hoàn thành.

Mà Chu Cao Hú vừa lui vào phía sau, lập tức chạy tới phòng công vụ Kỳ Quốc Công Khâu Phúc. Hoàng Thượng đặc biệt ra ý chỉ cần phải bảo vệ tin tức Dương Húc, thông qua một hạ nhân truyền miệng là không thỏa đáng, Chu Cao Hú đã thừa dịp cơ hội đi ra ngoài đã gặp Khâu Phúc, nói việc này nói cho hắn. Tuy Khâu Phúc biết phen này tuyệt đối không sửa trị được Dương Húc, vẫn phái tai mắt ở đây dự thính, Chu Cao Hú còn chưa tới, hắn đã biết toàn bộ sự tình trải qua.

Bởi vậy, chờ Chu Cao Hú chạy tới lại không cần tốn nhiều thời gian giải thích, hai người thương lượng một phen, vô kế khả thi, lúc này rốt cuộc nhớ tới chỗ tốt của người đọc sách, nếu bàn về tâm gian xảo, người nào qua mặt được bọn họ, Chu Cao Hú lập tức sai người tìm Trần Anh đến. Trần Anh và Kỷ Cương đang đợi ở bên ngoài, hai người cũng không tham dự cử động "bôi vết đen", thẳng đến lúc án phát mới biết Chu Cao Hú muốn lợi dụng một án này để đả kích phái đại điện hạ và Dương Húc lắc lư bất định.

Bởi vì loại sự việc này liên quan trọng đại, ít một người hiểu rõ liền nhiều hơn một phần an toàn, cho nên cần phải như thế, cho dù là tâm phúc của mình, bọn họ cũng không muốn để nhiều người hiểu rõ, trước mắt thật sự là không thể nghĩ ra kế nào, mới tìm kiếm Trần Anh đến, Kỷ Cương không được gọi đến, còn phải chờ ở bên ngoài. Trần Anh vào trong phòng, Chu Cao Hú liền nói sự tình về phía hắn, xin hỏi biện pháp.

Trần Anh nghe nói Phi Long bí điệp không giải tán và nhét vào Cẩm Y vệ, mà là vẫn độc lập tồn tại như trước, không khỏi âm thầm giật mình, lại nghe nói việc tìm kẻ chết thay đúng là Nhị điện hạ và Khâu Phúc gây nên, không khỏi dậm chân, âm thanh đau nhức nói: "Điện hạ,

điện hạ ơi, việc này ngươi nên thương lượng trước với thần mới đúng, tại sao... tại sao náo loạn đến hoàn cảnh như vậy!"

Chu Cao Hú nói: "Trước đó nói cho ngươi nghe, thì có thể thế nào?"

Trần Anh nói: "Nếu do thần đến xếp đặt, không nói cẩn thận, cũng không thể trăm ngàn chỗ hở như thế! Lạc Vũ chiến báo chỉ cần đổi thành trước đó đã có tai mắt dò xét được tin tức, như vậy Hứa Hử vào Quan Hải vệ được gọi là tương kế tựu kế dẫn hắn vào tròng, Thái Thương vệ Kỷ Văn Hạ sớm biết tin tức, dẫn binh đến đảo Song Tự, cũng không trễ được!"

Chu Cao Hú cứng họng nửa ngày, dậm chân hối hận nói: "Trời ơi, chỉ cần sửa một số việc này, liền không hề sơ hở, thất phu Lạc Vũ này không có tâm cơ, chỉ hiểu được động võ, làm hỏng đại sự của bổn vương, như vậy... Hôm nay làm thế nào mới tốt?"

Tuy Trần Anh oán hận, nhưng từ lúc đầu nhập vào Chu Cao Hú đến nay, một bụng luôn nghĩ vì hắn, giúp Chu Cao Hú mời chào triều thần, bày cho hắn không ít chiêu thức, cho đến ngày nay, nếu Chu Cao Hú ngã, hắn cũng phải đi theo, hai người đã buộc trên một sợi thừng, rơi vào đường cùng, còn phải giữ vững tinh thần giúp hắn hót cứt sau lưng.

Trần Anh luôn làm chuyện chỉnh người, đối với loại sự tình này căn bản không cần nghĩ, chính là một thân toàn ý xấu, hắn suy tư một lát, liền quả quyết nói: "Điện hạ, thời gian này, sơ hở thật lớn, nếu thượng cấp không có ai nhìn chằm chằm vào, với thân phận điện hạ ngài, muốn che lấp, sẽ không người dám điều tra. Làm gì được, giờ đây Hoàng Thượng cùng đại điện hạ đều nhìn chằm chằm vào, cho dù có điện hạ ngài áp trận, cũng không cách nào qua loa tắc trách. Chỉ cần có người đi thăm dò, đây là chuyện liên quan đến trên vạn người, tuyệt không có khả năng che dấu".

Trên mặt Chu Cao Hú xẹt qua sự hung ác nói: "Đã như vậy, Kỷ Văn Hạ không giữ lại được, nếu không bổn vương nhất định dẫn lửa thiêu thân, diệt trừ hắn, đẩy sự tình lên trên người hắn".

Trần Anh cười khổ nói: "Điện hạ, giờ đây đã không phải là việc một mình Kỷ Văn Hạ, cho dù Kỷ Văn Hạ có thể tự tiện điều binh công chiếm Song Tự, việc Quan Hải vệ lại nói như thế nào? Đây chính là Lạc Vũ một tay an bài".

Chu Cao Hú giật mình nhìn Trần Anh nói: "Ngươi... không phải muốn bổn vương giết cả Lạc Vũ đấy chứ? Hắn là Đô Chỉ Huy Sứ Chiết Giang đấy, một cánh tay đắc lực, cái này..."

Khâu Phúc giật mình nhìn về phía Trần Anh, thầm nghĩ: "Mẹ nó, đến một quan to nhất tỉnh cũng giết? Hắn thật đúng là dám nói, người đọc sách này so với ta dẫn binh cả đời còn hung ác hơn!"

Trần Anh bình tĩnh nói: "Nếu không có Kỷ Văn Hạ làm hỏng chuyện Dương Húc, như vậy Kỷ Văn Hạ có thể bảo vệ, hôm nay sao, hai người bọn họ phải chết. Trừ khi, điện hạ nắm chắc bọn họ chịu gánh toàn bộ trách nhiệm, cả nhà diệt tộc, cũng không khai ra Kỳ Quốc Công".

Chu Cao Hú không cần suy nghĩ, lập tức lắc đầu, tính chất án này quá nghiêm trọng, nếu chỉ là giết một người trong bọn hắn, hoặc còn có khả năng thuyết phục bọn họ, dù sao cũng là một lần chết, không bằng cho người nhà thừa kế phần gia sản, tội xét nhà diệt tộc, hai người bọn họ sao có thể chịu nổi.

Chu Cao Hú cũng dám làm dám chịu, chủ nhân sát phạt quyết đoán, liền hung hăng gật đầu nói: "Được, vậy xử lý cả hai bọn họ!"

Khâu Phúc lo lắng nói: "Lạc Vũ, Kỷ Văn Hạ một quân một tướng, chức quan không thấp. Nhất là thời khắc mấu chốt này, bọn họ là nhân vật mấu chốt, nếu bỗng nhiên đột tử, chẳng phải làm cho người sinh nghi?"

Trần Anh nhàn nhạt nói: "Kỳ Quốc Công, làm cho người sinh nghi thì thế nào? Triều đình đều có pháp luật, Hoàng Thượng cũng không thể không hỏi mà giết! Không có chứng cớ, ai làm khó dễ được ta?"

"Ngoài ra..." Hắn lại chuyển hướng Chu Cao Hú nói: "Điện hạ, sau khi bọn người Hứa Hử trúng kế bị bắt, đám đảo Song Tự tất nhiên hận bọn người Lạc Vũ, Kỷ Văn Hạ tận xương, cho nên chúng ta chỉ cần dùng thủ đoạn xảo diệu một chút, điều Lạc Vũ đi Song Tự, làm thị sát, để người tâm phúc thừa dịp đêm đem xử lý hai người bọn họ, có thể đổ chuyện này lên trên người đảo Song Tự, nói bọn họ trả thù, thừa dịp đêm đen đâm lén, chuyện này không ai đối chứng, ai có thể tra được rõ ràng?"

Khâu Phúc nghe xong chuyển buồn thành vui, liên thanh nói: "Quá hay, quá hay, nếu làm như vậy, thật ra rất tốt.

Đô Ngự sử thật sự là túi khôn của điện hạ, so với quỷ sĩ thần sai Cổ Hủ kia cũng không kém nhiều lắm, bộ hạ tâm phúc Tiêu Mộng của ta đang ở Chiết Đông, lão phu phái người này đi thông báo, nhân tiện làm luôn chuyện này!"

Chu Cao Hú lo lắng dặn dò: “Lần này không được để xảy ra sơ xót, nhất định phải phái người tâm phúc có thể tin ra, hoả tốc chạy tới Chiết Đông”.

Khâu Phúc nói: “Điện hạ cứ yên tâm, lão thần sẽ cân thận”.

“Chậm đã!”

Ánh mắt Trần Anh đột nhiên âm độc, phảng phất như một con chim ưng giống như nghiêng đầu suy tư một lát, chậm rãi nói: “Không đúng, Dương Húc ở trên công đường tận lực nhắc tới chuyện này, là nhắc nhở chúng ta sao? Chỉ sợ... hắn chính là vì khiến cho chúng ta tự loạn trận cước, lộ ra sơ hở! Cơ mật như thế, vô luận là lời nhắn hay công văn, một khi lọt vào tay hắn…”

Chu Cao Hú bừng tỉnh đại ngộ, vừa sợ vừa giận nói: “Dương Húc khá lắm! Hắn ở trên công đường thì cười hì hì tức giận mắng, lại dám có chủ ý âm hiểm như vậy!”

Trần Anh cười u ám nói: “Không sao! Dương Húc tài giỏi thế nào, hắn ở trên quan trường mới được mấy năm? Hừ! Hắn có kế Trương Lương, ta có kế Tường Thê! Sao có thể làm hắn thỏa mãn tâm ý!”

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 495

Xích Sắt Vượt Đại Giang (1+2)

Nhóm dịch: Huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đả Tự + Hiệu Đính: Chiến Cuồng - Tu Chân Giới

Người phái Chu Cao Hú khẩn trương hẳn lên.

Giờ đây Hạ Tầm đã mặc kim quang tráo lên, đao thương bất nhập, nhưng hắn có thể thoát hiểm, đả kích đối với Chu Cao Hú cũng không lớn. Mục đích vốn có của Chu Cao Hú chỉ là bảo trụ thế lực mình trong quân đội.

Tất cả nguyên nhân dẫn đến điều này là vì tiêu diệt Chiết Đông bất lợi, mà chiến cuộc Chiết Đông là do Khâu Phúc chỉ huy, Khâu Phúc là Đại đô đốc Ngũ quân đô đốc phủ, Kỳ Quốc Công, trong võ tướng danh sách công thần Tĩnh Nan là một trong tam cự đầu. Trong tam đại đầu sỏ công thần Tĩnh Nan, võ tướng có vị cao nhất, bọn họ đều có rất nhiều thuộc hạ, đảm nhiệm các cấp bậc chức quan ở trong quân.

Tam đại đầu sỏ này là Trương Ngọc, Chu Năng, Khâu Phúc, đỉnh núi khác so với ba người này kém không chỉ một bậc, tuy không thể xem nhẹ, nhưng thực sự không phải lực lượng mang tính quyết định. Mà trong ba người, Trương Ngọc đã chết trận sa trường, con của hắn Trương Phụ tuy nhận tước hiệu, nhưng còn chưa có uy vọng quá lớn, không đủ để khống chế tuyệt đối lực lượng phe phái Trương Ngọc, giờ đây hắn được giữ gìn hệ bổn phái, chỉ có thể gìn giữ những thứ đã có, không thể khuếch trương.

Còn lại cũng chỉ có Chu Năng và Khâu Phúc, hôm nay Khâu Phúc đã bị hắn tranh thủ dưới trướng, đây chính là tiền vốn hắn tranh thiên hạ, cho nên hắn tuyệt không thể để nguy cơ Chiết Đông ảnh hưởng đến địa vị Khâu Phúc, nếu không chẳng khác nào lột bỏ lực lượng lớn nhất của mình. Giá họa Song Tự vệ chính là vì thế, mà Dương Húc đứng sau lưng Song Tự vệ,

muốn bắt Song Tự vệ khai đao, sẽ không thể không động thủ với Dương Húc.

Làm như vậy cũng không phải bọn họ kết luận Dương Húc vì Song Tự vệ mà nhất định đối địch với bọn họ, mà là bọn họ không dám mạo hiểm như vậy. Trên mặt quân sự, động đến việc liên quan đến ngàn vạn người, ngươi muốn để sự tình không chảy ra ngoài, để người khác hoàn toàn không ra tìm sơ hở là không thể nào. Mấu chốt thành công là, người đang ở trong không có nhân vật hữu lực ủng hộ trên triều chịu tiếng xấu thay cho người khác, như vậy dù bọn họ có uốn lượn đến mấy, cũng không có năng lực nói oan khuất cho ông trời.

Cho nên, muốn bắt Song Tự vệ khai đao, Dương Húc nhất định phải xuống dưới, ít nhất "Thông uy án" phải thành công và xét xử trước, khiến cho Dương Húc đánh mất năng lực có thể can thiệp.

Sự tình kế hoạch cực kỳ tốt, lại bởi vì ba việc ngoài ý muốn mà thất bại trong gang tấc. Ngoài ý muốn thứ nhất, là chứng cứ ngoài ý muốn đưa tới cửa cho bọn hắn càng có sức thuyết phục: Thông đồng phiên quốc.

Khi phát hiện chuyện này, bọn họ như nhặt được chí bảo, không cần suy nghĩ liền dùng nó vào trong kế hoạch đả kích Dương Húc, kết quả dù thế nào cũng không nghĩ đến, Dương Húc còn có một thân phận cực cơ mật, chấp hành nhiệm vụ cơ mật cấp bậc cao hạng nhất Đại Minh. Kết quả tội "thông phiên" chẳng những không được thành lập, lại cổ vũ hỗ trợ Dương Húc mang dáng vẻ bệ vệ, khiến cho hắn ở phương diện "tội nhận hối lộ", cũng đột nhiên cường thế hơn.

Ngoài ý muốn thứ hai, bọn hắn không ngờ Hạ Tầm lại là cao thủ công môn, kinh nghiệm so với một bộ khoái xuất tuần kiểm thân thế gia đệ tử còn muốn chu đáo hơn. Từ sổ sách có thể tìm ra tin tức sửa trị người khác, so sánh đời sau còn mạnh mẽ hơn, đời sau nói "một phong thư tám phần tiền ít nhất chán ghét ngươi nửa năm...", bởi vì ngươi nói không rõ viết không rõ, làm cho người ta nhiều lần điều tra xác minh, làm tuyệt đại bộ phân tinh lực của ngươi mất sức, không rảnh chú ý đến hắn. Nhưng Dương Húc lại có thể nhạy cảm phát hiện nhiều vấn đề như vậy, chỉ bằng sổ sách ghi tên mình, sẽ đẩy ngã người mang sổ sách đến.

Việc ngoài ý muốn thứ ba, là tạo dựng lên từ hai việc ngoài ý muốn phía trên, Dương Húc vô tội, thì có năng lực can thiệp thẩm tra xử lí án kiện. Bết bát hơn là, trước kia hắn không lấy cớ, chỉ có thể dùng chiêu vu hồi làm chỗ dựa cho Song Tự vệ, nhưng giờ đây hắn liên lụy trong đó, hơn nữa lại chứng minh mình trong sạch, hắn có thể dùng thân phận người bị hại,

đường hoàng nhúng tay vào trong đó, lấy cớ công đạo, trực tiếp can thiệp vào việc này.

Đồng thời, Dương Húc nắm giữ Phi Long bí điệp, việc này cho thấy hắn có thể vận dụng lực lượng, không chỉ giới hạn trong tầm đánh giá ban đầu, hơn nữa rất có thể hắn đã sớm bắt đầu hành động, giờ đây hắn nắm giữ trong tay bao nhiêu chứng cớ hữu lực, cũng không ai biết. Đây là một loại lực uy hiếp cực lớn, ngươi không biết, mới có thể sợ hãi, mới có thể không sợ làm sự tình đến tình trạng nghiêm trọng nhất.

Vị người tính không bằng trời tính, chính là như thế.

Bởi vậy, Trần Anh quyết đoán làm ra quyết định: "Thằn lằn đứt đuôi, vứt bỏ tốt bảo vệ tướng!"

Chỉ có điều, Khâu Phúc vốn là muốn phái tâm phúc bí mật đi Chiết Đông, Trần Anh đa mưu túc trí lại đột nhiên nghĩ tới khả năng khác, Dương Húc ở trên công đường đã tận lực nhắc tới "thông uy án" có rất nhiều lỗ thủng, ngay từ đầu còn tưởng rằng lời hắn nói là muốn gạt người, cãi nhau trôi chảy với Nhâm Kiếm ở điểm này, nhưng Trần Anh càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, Dương Húc không phải đang cố ý đả thảo kinh xà?

Nhưng Trần Anh cũng không phải hạng người nhát gan, hắn chìm đắm quan trường đã bao nhiêu năm? Quyền mưu thuật số, kinh nghiệm mưu lược, đó là thời gian dài, từng giọt từng giọt lắng đọng xuống, những tri thức kinh nghiệm này không phải xem qua hai quyển sách vở miêu tả mưu lược, hoặc là ngồi ở trong nhà vỗ ót là có thể nghĩ ra. Tuy Hạ Tầm có danh xưng là một "kẻ xuyên việt", cũng không có khả năng vô sự tự thông ở điểm này, một bước liền siêu việt hơn những lão chính khách chìm nổi vài thập niên trong quan trường.

Hạ Tầm tận lực nhắc tới việc này ở trên công đường, xác thực là muốn đả thảo kinh xà, bức bách bọn họ tự loạn trận cước, để bắt được càng nhiều chứng cớ. Trên thực tế hắn vận dụng không phải Phi Long, mà là Tiềm Long, người Tiềm Long sớm đã nhìn chằm chằm vào Ngũ quân đô đốc phủ, mưa gió không thấu, đợi đến bọn họ phái người đi Chiết Đông báo tin.

Mà Trần Anh như con hồ ly giảo hoạt cảnh giác, một khi ngửi được tư vị nguy hiểm trong đó, lập tức nêu chủ ý cho Chu Cao Hú: Không cần bí mật phái người, mà là công khai phái người đi. Ngũ quân đô đốc phủ trông coi quân sự Chiết Đông, những ngày này bởi vì sự kiện điều chỉnh bố trí tiêu diệt Uy nhân hơn nữa còn việc Song Tự vệ thông người Oa, vô số công hàm tín thư lui tới mỗi ngày. Đại khái có thể để người của bọn họ xen lẫn vào giữa những

người này, công khai đi Chiết Đông, sự tình đã ở bên ngoài, đối phương lại không thể nào thi triển.

Chu Cao Hú và Khâu Phúc y kế hành sự, lập tức tìm tâm phúc, dặn dò rõ ràng, đồng thời tùy ý tìm một công vụ, an bài một số nhân viên có việc chung đến Chiết Đông, xếp tâm phúc này vào trong đó, chuẩn bị sẵn sàng, liền ôm một đường hy vọng cuối cùng chờ thăng đường.

Nếu "Thông uy án" này có thể định ra, là không cần lo lắng, tuy hy vọng xa vời, nhưng có một đường hy vọng, bọn họ vẫn không muốn đơn giản tự chém tay chân.

Giữa trưa, bọn người Chu Cao Hú, Khâu Phúc, Trần Anh bận rộn một trận, vội vàng chuẩn bị, vội vàng ứng biến.

Mà Hạ Tầm thì tại nhị đường, cùng Trịnh Tứ, Tiết Phẩm chuyện trò vui vẻ, thản nhiên như không.

Chợt có người đi vào, lặng lẽ đi đến bên người Hạ Tầm, áp vào lỗ tai nói nhỏ vài câu, Hạ Tầm hơi ngẩn ra, khẽ cười nói: "Bảo trì bình thản, ha ha, để hắn đi đi!"

Chấm dứt thẩm vấn buổi sáng, hắn tiên liệu Chu Cao Hú bên kia tất có phản ứng, nhưng đối phương lại có thể làm ra phản ứng vượt quá hắn dự đoán. Ngũ quân đô đốc phủ lập tức có một đoàn người muốn đến Chiết Đông làm việc chung, chuyện này hắn đã nghe được, lập tức liền đoán ra đối phương muốn tiến hành trộn lẫn việc tư vào việc công, bởi vậy xác thực hắn không tiện xuất thủ.

Nhân viên quân vụ danh chính ngôn thuận đến Chiết Đông làm việc chung, dám bắt người lục soát sao? Hắn còn chưa bừa bãi như vậy, vì người khác phi pháp, mình còn đang dính vào một sự kiện phi pháp, cho dù lấy được chứng cớ này vào tay, cũng không thể công bố. Huống chi, hắn cũng không trông cậy bằng vào một sự kiện này, liền có thể đánh tận vào tim gan kẻ địch, triệt để tan rã toàn bộ thế lực đối phương thậm chí kéo Chu Cao Hú xuống ngựa, nếu đối phương không chịu nổi một kích, không có sức hoàn thủ, thì quá kỳ quái.

Khi hắn ở trên công đường, cố ý đi đầu nói ra điểm đáng ngờ lớn nhất trong án Song Tự thông đồng lũ khấu, vốn là một chiêu âm mưu và dương mưu cùng phát triển.

Nếu đối phương mắc lừa, phái mật sứ đi Chiết Đông, vậy áp dụng bắt lại, nắm giữ tư liệu Ngũ quân đô đốc phủ trực tiếp tham dự mưu hại Song Tự vệ. Nếu không mắc mưu, đối

phương vẫn phải nghĩ biện pháp tự cắt bỏ cánh tay, chấm dứt hậu hoạn. Thông qua tay đối thủ, suy yếu thực lực đối thủ, đao không nhiễm máu, kẻ địch tự trừ, không chiến mà đánh thắng, cớ sao không làm?

Đây là sát chiêu xích sắt sông lớn, không tránh không trốn khỏi sát chiêu.

Mắt thấy đã đến buổi chiều, Hạ Tầm và Trịnh Tứ, Tiết Phẩm ăn chút điểm tâm đơn giản, uống trà giết thời gian, Chu Cao Sí hấp tấp đi đến. Bọn người Hạ Tầm vừa thấy vội vàng đứng dậy đón chào: "Thần bái kiến đại điện hạ!"

Lại ngẩng đầu, nhìn thấy bên cạnh Chu Cao Sí còn đứng một người, Hạ Tầm không khỏi khẽ giật mình: "Trịnh công công?"

Trịnh Hòa mỉm cười, nhẹ nhàng cầm trong tay quyển trục màu vàng, nói: "Hoàng thượng có chỉ dụ, Dương Húc tiếp chỉ!"

Hạ Tầm vừa nghe là chỉ dụ, đó chính là từ trong cung ra, chưa qua nội các, không cần quỳ tiếp chỉ, vội lui ra sau một bước, lạy dài, cao giọng nói: "Thần, nghe chỉ!"

Trịnh Tứ, Tiết Phẩm và hoàng tử Chu Cao Sí cũng đều lui đến một bên, hai tay chắp lại đứng yên.

Chỉ đạo này của Hoàng Thượng chưa được nội các trau chuốt, vẫn là phong cách Chu Lệ, tất cả đều là chút từ ngữ, hơn nữa cũng không phải hoàn toàn là ngữ khí trực tiếp nói với Hạ Tầm, mà là Chu Lệ nói chuyện với Trịnh Hòa, bởi vì sự tình trọng đại, không thể để cá nhân chuyển lời nhắn tới, một chữ trong thư phòng đều rơi toàn bộ lên trên ý chỉ: "Ngươi đi nói với Dương Húc, đã vô tội, tiếp xúc thẩm tra. Hắn đã vượt qua án thông đồng nước khác, bảo hắn lưu lại cùng hai vị hoàng tử chờ phán xét, ngươi đừng vội trở về, ở đó nghe một chút, trở về nói cho ta biết".

Đây cũng không phải Chu Lệ không khách khí, hắn là hoàng đế, là quân chủ, ban xuống cái gì cũng đều là quân ân, cần gì khách khí với ai? Vài ngày trước sứ tiết quốc vương Triều Tiên phái đến Đại Minh lên triều nhìn thiên nhan thiên tử, Chu Lệ để cho người theo sứ tiết Triều Tiên để đáp lễ cũng như vậy: "Lần này đi Triều Tiên, ngươi nói với quốc vương, còn sống hay chơi nhiều nữ tử, sinh ra vài tên lấy tương lai".

Hạ Tầm nhận chỉ, rồi cười nói với Trịnh Hòa: "Làm phiền công công!"

Trịnh Hòa cười nói: “Quốc Công chịu khổ, cũng may chân tướng rõ ràng, Hoàng Thượng sai nô tài tới nghe thẩm, chính là muốn nhìn xem, là ai to gan như vậy, dám mưu hại mệnh quan triều đình, nhất đẳng công tước, vẫn cần một công đạo cho Quốc Công mới đúng!”

Trịnh Hòa cũng rất có hảo cảm với Hạ Tầm, nguyên nhân chưa nói gì khác, bởi vì Hạ Tầm rất tôn kính với hắn, một mực rất tôn kính. Trịnh Hòa giờ đây chỉ là một thái giám thân tín bên người Chu Lệ, thế lực thái giám giờ đây cũng không lớn, Trịnh Hòa cũng không có danh khí đời sau, luận chức vị luận địa vị, vô luận thế nào, hắn ở trên phương diện đại thần triều đình căn bản không được xếp số.

Bởi vì thói quen kỳ thị đối với hoạn quan, thấy hắn mặc dù khách khí, cũng chỉ là công phu mặt mũi, thật ra hoàn toàn không để hắn vào mắt, thậm chí không coi hắn trở thành một người ngang hàng để đối đãi, Trịnh Hòa há có thể không cảm giác ra? Nhưng rất kỳ quái, vô luận là lúc trước Dương Húc xuống dốc, hay hôm nay đã là Quốc Công, tôn kính đối với hắn luôn luôn phát ra từ nội tâm, cho nên Trịnh Hòa đâu chỉ sinh lòng thân cận đối với Hạ Tầm, thậm chí còn có phần cảm kích.

Hai bên đang nói, quan chủ thẩm Phi Long Long Đoạn sự tự mình đến, gấp rút mời bọn họ thăng đường, Long Đoạn sự vừa vào nhà đã gật đầu cúi người: “Đại điện hạ, Phụ Quốc Công, Trịnh đại nhân, Tiết đại nhân... còn có vị Trịnh công công này, giờ đã đến, chúng ta... nên thăng đường thôi”

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 496

Chuyện Đến Hồi Kết (1+2)

Long Đoạn sự thăng đường.

Hai bên quân sĩ dựng thương đứng thẳng, đám người Chu Cao Sí tiến đến, đại điện hạ ngồi xuống trước, mọi người mới dựa vào quan giai cao thấp, từ Dương Húc đến Trịnh Tứ, sau đó là Tiết Phẩm, theo thứ tự ngồi xuống.

Chu Cao Hú và Trần Anh còn chưa tới, chúng nhân ngồi xuống, nước trà dâng lên, được một lát, Chu Cao Hú và Trần Anh mới vội vàng chạy đến. Bọn họ cất bước vào công đường, vừa muốn đi về hướng vị trí của mình, đột nhiên khẽ giật mình, cảm thấy có điểm cổ quái. Nhìn kỳ, mới phát giác, vị trí có biến hóa, vị trí chờ phán xét vốn chỉ có hai cái bàn, một tả một hữu, phân biệt thuộc về hai vị hoàng tử, kế tiếp là ba vị quan chức bàng thẩm.

Giờ đây tựa như chiếc bàn giành cho quan bàng thẩm đã gia tăng rồi, đến nỗi chủ thẩm, chờ phán xét, bàng thẩm, hình thành một nửa vòng tròn bao quanh công đường. Chu Cao Hú và Trần Anh nhìn chăm chú lại xem xét, không khỏi lắp bắp kinh hãi. Chu Cao Hú chỉ vào Dương Húc, kinh ngạc nói: “Dương Húc... vì sao còn ở đây?”

Lúc này Trịnh Hòa ngồi ở ngoài cùng đứng lên, khiêm tốn cười nói về phía Chu Cao Hú: “Bởi vì một án Song Tự vệ thông uy, có liên quan đến một án Phụ Quốc Công, nay Phụ Quốc Công đã giải oan, Hoàng Thượng đặc biệt cho phép Phụ Quốc Công cùng hai vị điện hạ phán xét. Nô tài được Hoàng Thượng phân phó, cũng tới nhìn một chút, trở về giao kết quả cho hoàng thượng”

“A, Trịnh công công ở đây? Hóa ra là như thế, như vậy... mời Trịnh công công ngồi!”

Người khác không biết, thân là hoàng tử, Chu Cao Hú cũng biết vài thái giám hầu hạ bên người phụ hoàng này giống như thân nhân của phụ hoàng, tin tưởng không giống bình thường, liền về phía chắp tay về phía hắn, ngữ khí khách khí hơn nhiều. Sau đó, cặp mắt đầy vẻ oán giận của hắn không lộ chút nào nhìn về phía Hạ Tầm, Hạ Tầm ngồi ở đằng kia, mỉm cười chắp

tay về phía hắn, cực kỳ hòa khí, tựa như bộ dáng bình thường khi thấy hắn.

Chu Cao Hú cũng cười, lại gật đầu một cái về phía Hạ Tầm, cất bước đi đến vị trí của mình.

Thần sắc, cử chỉ của hắn không chê vào đâu được, thoạt nhìn cực kỳ lạnh nhạt, ngọc bội bên hông vừng vàng, tay áo bào không lay động chút nào, nhưng ánh mắt Hạ Tầm lại nhìn ở áo hắn, khóe miệng liền nhếch lên một chút, giống như cười mà không phải cười.

Giày đen làm bằng gấm, đáy giày co dãn cực kỳ tốt, ăn mặc rất đẹp, đây là "Ô kim đường" ở Kim Lăng chuyên cung cấp giày cho các quan, tài nghệ thủ công thuộc hàng nhất lưu, một đôi giày này tổn mất bốn xâu tiền giấy. Mỗi một chân Chu Cao Hú đạp lên trên mặt đất, đáy giày đều trầm xuống phía dưới thật sâu, sau đó mới khôi phục co dãn. Cũng không biết Chu Cao Hú dùng bao nhiêu lực khí mới đem tức giận toàn thân đặt ở dưới chân, không phát tiết ra.

Hạ Tầm cười nhẹ một tiếng, con mắt lia qua, đột nhiên trông thấy ánh mắt Chu Cao Sí cũng đang nghiêng qua nhìn tại giày đệ đệ, một bộ dáng giống như cười mà không phải cười, không nhịn được liền cười lên.

Chu mập này, người người đều khen hắn rất nhân nghĩa, hắn rất nhân nghĩa hiển nhiên khác với loại giả nhân giả nghĩa của Chu Duẫn Văn, rồi lại khác với ý nghĩa truyền thống của nhân nghĩa. Dường như mọi người vừa nhắc tới rất nhân nghĩa, đã tự động nghĩ đến, một đại danh từ xuất phát từ nội tâm, nhưng Chu Cao Sí này hiển nhiên không phải như vậy, tính nết và trí tuệ của hắn có lẽ rất rộng lớn, nhưng người này cũng không phải loại người thành thật trên ý nghĩa truyền thống.

Hoàng gia không người thành thật, cũng không có người nào thành thật. Một người thành thật như vậy không có khả năng trấn thủ tổ chức phản loạn triều đình trên danh nghĩa chính phủ địa phương, hơn nữa thống trị Bắc Bình, Vĩnh Bình, Chân Định to như vậy liên tiếp bốn năm, thủy chung không mắc cạm bẫy, khiến cho cha hắn có thể không buồn phiền việc ở nhà, công kích phía trước, chinh chiến thiên hạ.

Chu Cao Hú và Trần Anh ngồi xuống, nhìn quanh công đường, lúc này trên công đường, khuynh hướng thế lực đối lập Chu Cao Sí đã rõ ràng.

Hôm nay Trịnh Hòa chỉ dẫn theo đôi mắt, một đôi lỗ tai, chỉ nghe chỉ nhìn, sẽ không biểu

đạt ý kiến gì, nhưng dưới tình thế đã có lợi với Dương Húc, hắn ngồi ở đây xem cuộc chiến, đã là người hoàng để phái đến cho Dương Húc bên kia, hắn không cần đứng ra, chỉ cần ngồi xuống nơi đó, cũng đủ để hình thành kinh sợ đối với bất kỳ người nào muốn lừa gạt.

Tiết đại nhân lưng chừng ngồi ở đằng kia, nhìn xung quanh một phen, trong lòng liền quyết định chủ ý.

Trước mắt, ván này, nên đảo hướng sang bên nào, hắn còn chưa biết sao?

"Bốp!"

Người chịu thẩm vấn không phải Quốc Công, Long Đoạn sự không có lo lắng, âm thanh tấm gỗ nện xuống bàn lại vang lên.

"Đến đây, đem phạm... đem đám người nghi phạm Hứa Hử và nhân chứng vật chứng liên can lên công đường!"

Hạ Tầm dạy bảo một phen, hắn hiển nhiên là nhớ kỳ, tối thiểu đang ở trước mặt Hạ Tầm, nghi phạm chính là nghi phạm, hắn sẽ không gọi là phạm nhân.

Hứa Hử, Vương Vũ Hiệp bị đưa lên đến công đường. Vương Vũ Hiệp một thân toàn gông xiềng, vốn là một đại hán cốt cách cao lớn tráng kiện, thần sắc lại mười phần tiều tụy, hiển nhiên ở trong ngục bị tra tấn không nhẹ. Hứa Hử thảm hại hơn, hai mắt và hai má hắn hõm xuống thật sâu, sắc mặt ảm đạm, một chùm râu mép lộn xộn che mặt hắn, khuôn mặt gầy đã không nhìn ra đó là hảo hán đứng đầu trên đảo Song Tự nữa rồi.

Hai người bọn họ ở trong ngục khẳng định phải chịu đau khô.

Hứa Hử trúng thương, Lạc Vũ không thể ngồi xem nhân vật quan trọng này chết mất, đành phải tìm lang trung khám và chữa bệnh cho hắn, nhưng cũng chỉ giới hạn cứu giúp và trị liệu trong lúc ấy, từ nay về sau vô luận là y dược hay phương diện ăn uống, không khác gì so với phạm nhân bình thường. Nói một cách khác, sau lúc hắn trúng thương thì không chết, Lạc Vũ sẽ không thể làm cho hắn chết giữa đường, nhưng hận không thể giày vò hắn đến hấp hối, sau khi giao cho Ngũ quân đô đốc phủ, lúc trông giữ ở Hình bộ và Ngũ quân đô đốc phủ cũng gần chết.

Bị thương trên chiến trường, không có thuốc, sức sống dần dần cạn kiệt, cho nên bệnh chết,

việc này không liên quan đến hắn.

Nhưng Hứa Hử này cốt cách tốt, một mực kéo dài tới hôm nay còn chưa chết, nhưng hắn giờ đây thật sự là hấp hối, hôm nay thẩm vấn, nếu thẩm vấn thua mà nói, hắn nhất định phải chết; Nếu như thắng mà nói, cũng không biết hắn còn có thể cầm cự qua không.

Hạ Tầm trông thấy tình huống hai người, vành mắt nhất thời đỏ lên. Thông qua Tiềm Long bí điệp tìm hiểu, hắn đã sớm biết tình hình hai người, nhưng nghe thấy là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện. Nhưng hắn giờ đây chỉ có thể nhịn, cố gắng khống chế tâm tình của mình, giờ đây không phải lúc phát tác, án oan của Hứa Hử muốn trở mình, cần bằng chứng cứ xác thực, không phải như người bệnh tâm thần rít gào.

Đồng thời, hắn còn muốn tùy thời nắm bắt thời cơ chiến đấu, tận khả năng phá hỏng thực lực đối phương.

Đây không phải ân oán cá nhân, mà là hai thế lực đấu tranh trong lúc đó, thủ đoạn trả thù tốt nhất, chính là tận lực phá hỏng quan hệ, nhân mạch kẻ địch, suy yếu thế lực bọn họ, phát huy cơ hội đến mức tận cùng... Cho nên... Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo.

Vương Vũ Hiệp lạnh lùng nhìn các quan viên xung quanh, ánh mắt giống như băng giá rét lạnh, cất giấu lửa giận phẫn nộ, đột nhiên, hắn nhìn thấy Hạ Tầm cũng ngồi ở bên trên, đầu tiên là sững sờ một chút, đột nhiên cảm thấy người nhà mình, chạy lên trước một trước, hai đầu gối quỳ xuống, không nói lời nào, lệ đã tuôn chảy: "Quốc Công, ty chức oan uổng, oan uổng!"

"Vương Vũ Hiệp, bổn quốc công không phải quan chủ thẩm!"

Hạ Tầm đầu tiên là giải quyết việc chung, nói một câu, sau đó ánh mắt nhìn về phía bên cạnh, nói: "Hôm nay quan chủ thẩm là Ngũ quân đô đốc phủ Đoạn sự quan Long đại nhân, bàng thẩm là Hình bộ Thượng Thư Trịnh đại nhân, Đại Lý tự khanh Tiết đại nhân. Án của các ngươi, dĩ nhiên phía trên đã nghe thấy, Hoàng Thượng rất coi trọng án này, lại phái Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, bổn quốc công cùng với Trịnh công công, cùng nhau phán xét, để bảo đảm án này thẩm tra xử lí, công chính liêm minh!"

Hạ Tầm nói: "Cho nên, ngươi cứ việc yên tâm, có gì oan khuất bất bình, chỉ cần để ý kể ra với quan chủ thẩm, khuyết điểm thị phi, hôm nay sẽ có một kết luận!"

Lời này rất rõ ràng, Vương Vũ Hiệp dù chưa đọc qua sách, vẫn nghe được ý tứ trong lời nói, hắn ở trong ngục cũng biết Phụ Quốc Công đã hãm thân vào nhà tù, lúc này vừa mới rửa sạch tội danh. Hắn còn tưởng đội hình hôm nay xa hoa như vậy, tất cả đều là vì Phụ Quốc Công thay bọn họ khiếu nại oan khuất làm ra, trong lòng vô cùng cảm kích, lại dập đầu một cái, lúc này mới đứng lên đi đến một bên.

Hứa Hử là bị đặt lên, lúc này hơi thở đã mong manh, căn bản nói không được lời nào, chỉ là ý chí hắn kiên cường cố gắng níu giữ tính mạng hắn, hắn nhất định phải tận mắt thấy kết quả. Người này hiển nhiên là không có cách nào thẩm vấn, bị cáo đành phải do một mình Vương Vũ Hiệp tiến hành biện bạch. Mà bên tố cáo đã xuất hiện ba người, theo thứ tự là Bách hộ Quan Hải vệ phái tới, thân binh Lạc Vũ, cùng với Nhâm Kiểm hôm nay đã thành nghi phạm mưu hại Quốc Công, một Giáo úy trong Thái Thương vệ.

Nhâm Kiểm là đeo gông xiềng và xiềng chân đi lên, tình hình bực này, hai sĩ quan ở đằng kia nhìn vào trong mắt, nhất thời khẽ giật mình, thần sắc liền toát ra chút hoảng loạn.

Án mở thẩm, Lạc Vũ cung cấp chứng cớ kể cả thuyền cờ xí, và thi thể người Oa, cùng với vài vị tướng tá làm nhân chứng giống như chứng kiến trận chiến từ đầu đến cuối này.

Án mở thẩm, hai bên liền mình nói mình có lý, ta nói ta có lý, lâm vào trạng thái giằng co.

Dựa vào lời vài tên quân đội này, Song Tự vệ cấu kết giặc Oa ban đêm đánh lén Quan Hải vệ, trước đó bọn họ cũng không biết rõ tình hình, thẳng đến lúc đại doanh thủy trại Quan Hải vệ bị đột phá bọn họ mới vội vàng ứng chiến, cho đến thời gian bình minh đánh lui binh địch, quét sạch chiến trường, bọn họ mới phát hiện kẻ địch đúng là dùng Song Tự vệ làm chủ lực, cấu kết giặc Oa tập kích đại trại thuỷ quân.

Mà bên Vương Vũ Hiệp thì kiên trì công bố, bọn họ là được lệnh Lạc Vũ điều đến, đi Quan Hải vệ để cùng bàn phương pháp chiến đấu, nhưng hỏi bọn hắn điều lệnh Lạc Vũ, bọn họ lại không lấy ra được.

Điểm này xác thực là Song Tự vệ không hiểu, bọn họ nguyên vốn chỉ là một đám hải tặc, sau khi đầu nhập vào triều đình cũng hoàn toàn do chính người bọn họ thêm vào để xây dựng chế độ, đối với sự tình quân ngũ không hiểu rõ lắm, tuy bậc cha chú bọn họ cũng đã làm binh, hơn nữa trên đảo một mực dựa theo binh pháp cai trị đảo, thực sự không noi theo quân đội, điều động nhân mã thì cầm lên cái gì lệnh tiễn hay điều lệnh.

Gọi là binh pháp trị quân chủ yếu vẫn hằng ngày thao luyện và khi xuất chiến thì tuân theo quân kỷ, hải tặc điều động nhân mã, chỉ cần phái thân tín đi qua thông báo một tiếng: "Nhị đương gia, lão đại bảo ngươi lập tức mang theo nhân mã chúng ta đi Hoành Sơn, Sở Mễ bang đang đến đập bát cơm của chúng ta!" Như thế đã xong rồi, cho nên, bọn họ căn bản không có giác ngộ kia, yêu cầu điều lệnh về phía người Lạc Vũ phái tới.

Từ trước tới nay, đều là người ta cho hắn điều lệnh hoặc lệnh tiễn, hắn mới nhận, không thể qua loa, hoàn toàn không ý thức được đây là thứ thiết yếu.

Nhưng, tại một điểm này mặc dù là bất lợi rất lớn với Song Tự vệ, nhưng vừa rồi Hạ Tầm đã nói. Thời gian án xảy ra rất kỳ quặc, lúc ấy mọi người ở đây đều nghe được, Long Đoạn sự giờ phút này làm sao có thể không nói tới.

Long Đoạn sự tinh thần phấn chấn, chăm chú nhìn viên Bách hộ Quan Hải vệ.

"Đêm đó là ai là người đầu tiên phát hiện giặc Oa và Song Tự vệ liên thủ tập kích doanh?"

"Hồi bẩm đại nhân, đúng là hạ quan".

"Lúc ấy đêm đã khuya, vì sao ngươi lại ở trong trại?"

"Bẩm đại nhân, màn đêm buông xuống đúng là lúc hạ quan đang trực!"

"A? Các ngươi đã nói giặc Oa và Song Tự vệ liên thủ tập kích thủy trại, vì sao quan binh Song Tự vệ bị các ngươi bắt làm tù binh hơn bốn nghìn người, mà giặc Oa lại chỉ gần khoảng hai ba trăm người? Khác nhau như thế, là đạo lý gì, mà tất cả lũ khấu đều chết, không một người sống?"

"Trở lại đại nhân, người Oa xâm lấn hải cương, làm nhiều việc ác, phụ lão hương thân của quan binh thủy sư ta đều ở địa phương, bị bọn chúng hại, cho nên hận người Oa tận xương. Chúng ta cũng không phải là không bắt được giặc Oa còn sống, chỉ là một khi bắt sống được lũ khấu, lập tức sẽ bị sĩ tốt đánh chết cho hả giận, đợi chúng ta phát giác những người này là nhân chứng quan trọng, muốn ngăn lại, đã không kịp.

về phần người Oa ít người, đó là bởi vì nhân mã giặc Oa này so sánh với Song Tự vệ vốn đã ít, hơn nữa thuyền bọn họ không bì kịp chiến hạm chắc chắn của Song Tự vệ, bởi thế nên

Song Tự vệ xông vào trước, giặc Oa thấy tình thế không ổn đào thoát kịp thời, cho nên không bắt được nhiều người lắm!"

"Tốt, ngươi nói đêm đó là ngươi đang trực, bổn quan hỏi ngươi, trước một đêm ngươi trực là ai trực, sau đêm ngươi trực khi là ai, thời gian, tên, nhanh chóng nói đi!"

"Bẩm đại nhân, trước một ngày hạ quan trực là ngày hai mươi lăm tháng mười hai, một đêm kia là do Vương Cảnh Lược Vương Bách hộ trực; sau khi hạ quan đang một ngày là ngày hai mươi bảy, màn đêm buông xuống, hẳn là do Trịnh Duy Trinh bách hộ trực!"

"Trên công đường, ngươi không được nói linh tinh!"

"Đại nhân minh giám, hạ quan nói, đều là thật!"

Nhâm Kiểm vừa nghe, trong lòng hơi co lại: "Xong rồi, xong rồi, tiểu tử này cũng xong rồi! Toàn bộ việc này thật xong rồi!"

Long Đoạn sự cười ha ha, khoái ý không thôi. Đây là kỹ xảo thẩm vấn lúc buổi sáng hắn quan sát, học được trên người Hạ Tầm, hôm nay thử một lần quả nhiên có hiệu quả, trong lúc nhất thời Long Đoạn sự rất có điểm dương dương tự đắc.

Buổi sáng hắn chú ý tới, Phụ Quốc Công chất vấn phạm nhân, sẽ nói nhảm rất nhiều lời nói. Rõ ràng hắn không muốn biết, càng muốn hỏi linh tinh một đống, đến khi tư duy đối phương sắp không đuổi kịp, lúc căn bản không rảnh lo hắn hỏi cái gì, Phụ Quốc Công mới đột nhiên hỏi vấn đề chính thức mình muốn biết, lúc này đối phương đã thuận miệng đáp, dường như thốt ra không nghĩ ngợi chút nào.

Long Đoạn sự học cái liền dùng, đã lấy được thành công.

Vài nhân chứng này từ sáng sớm hôm nay đã bị mang đến, phân biệt ở trong các phòng hậu thẩm đoạn sự đường, mãi cho đến lúc trước khi bị thẩm vấn, người trông giữ bọn họ nhiều lắm, hơn nữa đến từ chính Đại Lý tự, Hình bộ, Ngũ quân đô đốc phủ, Đô Sát viện, các nha môn khác nhau, bọn họ trực trong phòng người bị nhốt, mưa gió không thấu, trong lúc đó tất nhiên là bọn họ không cách nào thông cung, bên ngoài cũng không có người nào có bản lãnh truyền chút tin tức vào.

Cho nên vị quan Bách hộ Quan Hải vệ này căn bản không biết tình hình buổi sáng, Thái

Thương vệ Giáo úy Nhâm Kiểm từng bị Phụ Quốc Công Dương Húc chất vấn đến á khẩu không trả lời được, giờ phút này lời hắn nói lại một lần nữa xác minh lời Nhâm Kiểm nói, Long Đoạn sự liền cầm kinh đường mộc gõ một cái, càng nói lại lời chất vấn của Hạ Tầm sáng nay, Bách hộ này vừa nghe, nhất thời như ngũ lôi oanh đỉnh, cứng họng không đáp được.

Long Đoạn sự tái thẩm Nhâm Kiểm, Nhâm Kiểm bây giờ là lợn chết không sợ nước nóng, cố gắng nói là hắn nhớ lầm thời gian, thời gian Thái Thương vệ nhận được điều lệnh rời bến không phải ngày hai mươi bảy, mà là ngày hai mươi tám. Vô luận ngươi hỏi thế nào, Nhâm Kiểm chết cũng không thay đổi, sự tình cứng ở chỗ này, xem ra chỉ có thể sai người phi ngựa đi Thái Thương vệ điều tra nơi bọn họ lưu trữ quân lệnh mới có thể phân biệt thật giả.

Chu Cao Hú nhất thời cảm thấy hy vọng, thầm nghĩ: "Nếu may mắn tạm thời ngừng thẩm, có lẽ tới kịp thời bào chế một phần quân lệnh lần nữa... "

Hắn vừa mới nghĩ vậy, chợt nghe bên ngoài ồn ào một hồi, Long Đoạn sự tức giận, gõ một cái, quát: "Người nào ồn ào trên công đường!"

Lời còn chưa dứt, một người liền bước đến, chân đi giày để dày, mặc công phục kỳ lân, trên đầu oai phong mang mũ cánh chuồn khảm ngọc và vô vàn hoa văn phong phú, Long Đoạn sự nhất thời khó xử, rụt rè nói: A! Từ Đại đô đốc!"

Đinh Quốc Công Từ Cảnh Xương không để ý đến hắn, chỉ là chắp tay về phía hai vị hoàng tử, mỉm cười nói: "Thần Từ Cảnh Xương, bái kiến Đại điện hạ, Nhị điện hạ. hôm nay thần đến nha môn điểm mão, ngoài ý muốn nhìn thấy cửa ra vào có người kêu oan, vừa hỏi, lại có thể quan hệ với chỗ thẩm án hôm nay, cho nên đã mang tới".

Bên ngoài chợt một đống người chen chúc tiến đến, đương trước đúng là Lý Thiên Ngân một mực giấu ở trong nhà Hạ Tầm!

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 497

Tiềm Long Giải Đề (1+2)

"Những người này là người nào"

Trần Anh cũng không phải ngu ngốc, vừa thấy nhiều người tràn vào như vậy, làm sao tin tưởng bọn họ đều chạy đến Ngũ quân đô đốc phủ của mình kêu oan cáo trạng, Ngũ quân đô đốc phủ ở đâu? Ở chính ngoài cửa cách hoàng cung, ngự đạo cách đó không xa, một đám quân dân tạp lam như vậy, trẻ có già có, trong đó còn đội ngũ mấy người buộc chặt, được người mang theo, có cơ hội đi đến chỗ này?

Hắn lập tức đứng lên, sắc mặt trầm xuống, quát to: "Lớn mật! ở đây đang thẩm tra xử lí một án Song Tự vệ thông uy, vô cùng nghiêm túc, sao cả con mèo con chó cũng có thể xông vào bên trong sao? Các ngươi thật lớn mật, dám xảo ngôn lừa gạt Từ đại đô đốc, lẫn vào Ngũ quân đô đốc, có ai không, đá bọn họ ra ngoài!"

"Phì!"

Bên canh có một tiếng cười khẽ, Hạ Tầm nói: "Trần đô Ngự sử, quan uy ngươi thật lớn đó! Chỗ này có Đại điện hạ, Nhị điện hạ, có Trịnh công công đại biêu Hoàng Thượng tới nghe thẩm vấn, là vì thứ gì, không phải là muốn tra chuyện này rành mạch, rõ ràng sao? Đã có manh mối, nên nghe, sai thì bỏ, đúng thì biết, tuy khổ cực một chút, nhưng làm người hầu cho Hoàng Thượng, ăn bổng lộc triều đình, đây không phải phần việc của chúng ta sao?"

"Bổn vương..."

"Không sai! Để bọn hắn lưu lại, nếu là không phải là nhân chứng liên quan, mà là có ý định quấy rối, lại trừng phạt bọn họ cũng không muộn. Trịnh công công, ngươi nói xem?"

Chu Cao Hú vừa mới nói một câu "bổn vương", Chu mập đã đoạt lời trước. Đừng xem động tác hắn chậm chạp, nói chuyện rất không chậm, Trịnh Hòa cười tủm tỉm, căn bản không nhìn ra hắn có một thân võ công tuyệt đỉnh, chậm rãi nói: "Chuyện này, vẫn do chủ thẩm đại

nhân quyết định. Nô tài nhận khẩu dụ Hoàng Thượng, chỉ để ý chờ phán xét, thầm nghĩ nghe rành mạch một chút, có kết quả rõ ràng, liền trở lại tấu Hoàng Thượng!"

Long Đoạn sự vừa nghe vẫn không rõ ý tứ bọn họ, vội vàng nói: "Các ngươi là người nào, báo tên họ ra!"

Chu Cao Hú cắn răng nuốt lời nói xuống bụng.

Từ Cảnh Xương đứng lên, cười ha ha nói: "Đã như vậy, chỗ này không còn việc của ta, Đại điện hạ, Nhị điện hạ, thần cáo từ..."

Hạ Tầm đứng người lên ôm quyền nói: "Đinh Quốc Công đi thong thả!"

Bọn người Trịnh Tứ, Tiết Phẩm cũng đều đứng lên, Từ Cảnh Xương khoát khoát tay, rời đi...

Tình thế công đường lập tức xảy ra biến hóa, Lý Thiên Ngân làm nhân chứng dẫn đầu bọn người mới này, đứng ở đằng trước, dõng dạc trần thuật. Thằng nhãi này là một hải tặc, nói chuyện không có trật tự, Hạ Tầm bởi vì ngày hôm nay cũng đã chuẩn bị không ít công phu, cuối cùng đã có dụng công. Theo như lời hắn nói, làm tướng quân bên người Hứa Hử, hắn theo chủ hạm Hứa tướng quân dẫn đầu tiến vào đại doanh thủy sư Quan Hải vệ, kể lại từ đầu đến cuối, giống hệt với những điều Vương Vũ Hiệp nói. Cứ như vậy, cũng bất quá chính là loạn quân bên này lại thêm tướng lãnh không nhận tội, căn bản không quan hệ đến đại cục. Nhưng lời hắn nói vừa chuyển, lời kế tiếp vẫn không ngừng. Lý Thiên Ngân nói: "Hứa tướng quân vừa thấy trúng kế, lập tức đẩy mạt tướng xuống biển, nói: ... tìm chứng cớ, báo triều đình, cầu công đạo, mạt tướng không dám kháng mệnh, đành phải lợi dụng kỹ năng bơi vô cùng tốt, một đường lẩn trốn mà đi, đến sáng sớm hôm sau, thoát khỏi đại doanh thủy sư Quan Hải vệ lại đụng với vài tên binh lính Song Tự chạy tứ tán, chúng ta liền thay đổi dân trang, cùng nhau ẩn núp.

Chúng ta tìm hiểu tin tức khắp nơi, nhìn thấy Quan Hải vệ chặt đầu huynh đệ chúng ta và người giặc Oa xuống, treo ở trên cao thị chúng, thật sự là lòng đau như đao cắt. Chúng ta hiểu rõ, bọn người Lạc Vũ, Kỷ Văn Hạ đã hãm hại tướng quân chúng ta, trốn tránh trách nhiệm tiêu diệt người Oa thất bại, nhất định là đã thi triển công phu một phen. Nếu không thể tìm được chứng cứ rõ ràng, không cứu được Hứa tướng quân, Vương Tướng quân, chúng ta có thể tìm chứng cớ gì đây.

về sau, hành tung chúng ta bị quan binh Quan Hải vệ lùng bắt bại binh chúng ta khắp nơi phát hiện, bọn họ một đường đuổi giết, chúng ta hoảng sợ chạy trốn thì vừa gặp được một đám giặc Oa lên bờ cướp bóc, chúng ta nhân cơ hội núp vào, quan binh và giặc Oa vừa vặn đụng nhau, hai bên đánh nhau, liền bỏ qua chúng ta. Ket quả chờ bọn hắn lưỡng bại câu thương, sau khi quan binh lui bước, chúng ta nhân cơ hội lao tới, bắt vài tên giặc Oa bơ vơ, chính là mấy người chỗ này!"

Lý Thiên Ngân khoát tay ra hiệu, mấy đại hán đẩy vài tên giặc Oa lên, mấy tiểu chú lùn thật sự hung hãn, đã rơi vào tay kẻ địch mà vẫn không ngừng mắng quang quác quang quác, Lý Thiên Ngân vả vào miệng một tên, tay này cũng lớn, thiểu chút nữa bao phủ khuôn mặt tên người Oa, sau đó quát: "Ngươi mới bát dát! Cả nhà ngươi đều bát dát! Tám đời tổ tông ngươi đều bát dát! Để ngươi biết điều nói ra, lão tử mổ bụng cho ngươi, bằng không chém đầu ngươi, nhìn đại thần Thiên Chiểu ngươi còn để cho ngươi về đế quốc hay không!"

Uy hiếp này thật sự có tác dụng, lũ người Oa quả nhiên không mắng nữa, nhưng hắn vừa kỷ lý oa a vài tiếng, Lý Thiên Ngân lại vả một cái vào miệng, mắng: "Bà ngoại ngươi, nói tiếng Hán, ta biết các ngươi, những vương bát đản này biết tiếng Hán!"

Người Oa hung dữ trừng mắt nhìn hắn, lúc này mới ưỡn ngực một cái, ngang nhiên nói: "Các ngươi, muốn hỏi chuyện gì?"

Lý Thiên Ngân nói: "Thủy sư Quan Hải vệ ta treo những đầu người giặc Oa kia ở trên cao, có đồng bọn các ngươi không?"

Người Oa ngạo nghễ nói: "Không sai, đó là người của chúng ta, chúng ta đánh chiếm Tạm Sơn, quân đội Đại Minh các ngươi, nhân mã gấp mười, chúng ta đành phải rút đi! Nhưng, chúng ta đã chết rất ít người, các ngươi không làm gì được chúng ta!"

Lý Thiên Ngân liếc qua quan viên đang ngồi, lại cố ý hỏi: "Đầu người Oa ở trên cao, là bị giết ở Tam Sơn?"

Người Oa nói: "Không sai, là Tam Sơn, rất nhiều quân Minh chạy đến, chúng ta đành phải lui bước, chúng ta là chủ động lui bước!"

Trần Anh không kiềm chế được, vội vàng nói: "Người có người tương tự, huống chi hình dáng tướng mạo người sau khi chết sẽ có thay đổi, nhất là trải qua hình phạt, càng thêm khó có thể phân biệt, cũng chưa chắc là thi thể người Oa chiến đấu ở Tam Sơn. Hơn nữa, hôm nay

thẩm vấn tội Song Tự vệ thông đồng người Oa, bại binh Song Tự vệ cầm vài người Oa đến, nói sao có thể tin? Làm sao biết đây không phải là người Oa vì bảo trụ đầu lĩnh Song Tự vệ rất có tác dụng đối với bọn họ, phái vài tử sĩ chạy tới gánh tội? Loại sự tình này thực sự không phải là không có khả năng".

Lý Thiên Ngân vừa nghe giận dữ, mắng: "Ngươi là cẩu quan! Ngươi thúi lắm! Ngươi đi bắt vài người Oa rồi khiến hắn đến thay ngươi gánh tội thử xem!"

Trần Anh vỗ án quát: "Lớn mật, ngươi dám rít gào trên công đường, nhục mạ Bổn quan? Người đâu, mang hắn xuống trước, đánh bốn mươi roi... "

Hạ Tầm chậm rì rì nói: "Chậm đã! Trần đại nhân, bốn mươi quân côn này đánh xuống, chỉ sợ người đã chết. Theo ta thấy, không bằng bốn mươi quân côn này tạm thời gửi lại, đợi án thẩm vấn xong rồi sẽ xử trí? Dù sao... Hoàng Thượng để ý chuyện này mới quan trọng, ngươi nói có đúng hay không?"

Trần Anh tức giận không thôi, nhưng Hạ Tầm mang hoàng thượng ra trước mặt lại có hai vị hoàng tử và một thái giám bên người hoàng thượng, hắn thật đúng là không dám làm càn, đành phải cắn răng ngồi xuống.

Long Đoạn sự nhân tiện nói: "Ngươi tên là gì? Là một Bách hộ bên người Hứa Hử? Ngươi có ý kiến mới khác với nhân chứng bị bắt, chúng ta cần một chứng cớ quan trọng để tham khảo.

Trừ cái đó ra, ngươi còn có chứng cớ khác hay không, nếu như không có, tạm thời lui đến một bên!"

Lý Thiên Ngân vội nói: "Đại nhân, chúng ta còn có nhân chứng!"

"A? Mau đưa nhân chứng tới!"

Vừa nói việc này, Chu Cao Hú và Trần Anh liền khẩn trương.

Lý Thiên Ngân lập tức xoay người, đích thân vịn một lão đầu nhi đang run ray đi đến, phía sau lục tục lại nâng mấy người lên, nữ có nam có, già có trẻ có, Long đoạn sự ngạc nhiên hỏi: "Đây là những người nào?"

Lý Thiên Ngân nghiêm mặt nói: "Đây đều là nhân chứng, có dân chúng phụ cận Thái

Thương vệ, có dân chúng phụ cận Quan Hải vệ, cũng có dân chúng trên đảo Song Tự” '

Lý Thiên Ngân nói xong, buông ra lão đầu nhi kia, vái chào thật dài về phía hắn, khẩn thiết nói: “Thương lão bá, ở đây đều là đại nhân trong triều đình, thỉnh ngài nói những chuyện ngài nghe được nhìn được, cho các vị đại nhân, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Long đoạn sự ho khan một tiếng, hỏi về phía lão đầu nhi kia: “Vị lão giả này tên họ là gì, người phương nào, ngươi biết những thứ gì, có thể nói cho bổn quan!”

Lão đầu nhi có phần nghễnh ngãng, khép lỗ tai lại tử tế nghe, nghe xong, gật gật đầu, run ray nói: “Lão hủ là... dân chúng dưới núi Thái Thương, ở gần quân doanh Thái Thương vệ trên sườn núi...

Lão giả ở phụ cận Thái Thương vệ, hơn nữa dân chúng ba địa phương Quan Hải vệ, Song Tự đảo, phân biệt nói ra những thứ bọn họ nghe thấy và chứng kiến, dân chúng Thái Thương vệ là rạng sáng ngày hai mươi bảy, nhìn thay Thái Thương vệ mở cửa xuất động, rất nhiều chiến hạm chạy nhanh ra ngoài thủy trại thẳng đến biển rộng, lão giả này chỉ là một đại biểu, dân chúng phụ cận tận mắt nhìn thấy một màn này cũng không phải số ít.

Mà dân chúng phụ cận Quan Hải vệ, cũng nói bọn họ nghe được tiếng chém giết rung trời trong đại doanh thủy trại Quan Hải vệ, tình hình và thời gian phát sinh là đêm ngày hai mươi sáu đến rạng sáng ngày hai mươi bảy, dân chúng Quan Hải vệ nói tất nhiên chính là thời gian quan binh thủy sư Thái Thương vệ xuất hiện ở trên Song Tự đảo”.

Hạ Tầm căn bản không cần hao hết trắc trở đi tìm vô cùng vô tận chứng cớ. Đối phương đã lộ ra một sơ hở, như vậy chỉ cần tập trung toàn lực tiến công dùng tối đa một sơ hở này, chứng cứ cực kỳ có có sức thuyết phục, coi đây là cửa khẩu đột phá, tiến tới có thể lật ngược án.

Một quyền có thể đánh bại người khác, không cần hao phí hai quyền, việc này cũng không phải thi đấu biểu diễn. Hạ Tầm tìm sơ hở chính là thời gian, tất cả chứng cớ đều quay xung quanh lúc này. Nhưng, nói thì đơn giản, thật sự muốn sưu tập những chứng cớ này, cũng rất khó! Đặt tới trên công đường, dường như chỉ là nhân chứng bình bình thường thường, vài vậtchứng bình thường, ai ngờ tiềm long hao phí bao nhiêu lực lượng.

Bọn họ hiểu rõ giặc Oa không phải chết vào tay Quan Hải vệ, vận dụng tất cả quan hệ, nhân mạch, nghe tất cả án phát ra tại phụ cận vệ binh trong mấy ngày hôm trước, có từng phát

sinh kịch chiến cùng người Oa, sau khi xác định địa phương, lại phải nghĩ biện pháp tìm hiểu những người Oa kia ở đâu, vì tìm được những đồng lõa người Oa kia, Hạ Tầm thậm chí phải vận dụng cấm y bí điệp nằm tiềm phục tại địa phương, làm cho bọn họ hỗ trợ, hao hết trắc trở mới bắt lấy vài tên người Oa làm gian tế trong dân chúng, từ trong miệng bọn họ hỏi ra nơi người Oa chạy trốn.

Kế tiếp chính là ba bước khó khăn nhất, bắt được vài người Oa còn sống trở về. Dương Húc chỉ có thể vận dụng đặc vụ, mà không cách nào vận dụng quân đội, không có chiến hạm, không có quân đội, làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ bắt sống người Oa.

Vốn bọn người Hạ Tầm định buông tha cho chứng cớ này, thay cách khác, may mắn lúc này bọn họ có được tin tức Nhâm Tụ Ưng. Nhâm Tụ Ưng là giữ hậu trận, vừa hay đối phương muốn dùng một "miệng cổng sắt", nhốt toàn bộ đội ngũ mình vào thủy trại, đành phải suất lĩnh vài chiến hạm hậu trận giết ra ngoài, thoát khỏi hiện trường.

Sau khi tìm được tin tức này, Tiềm Long bí điệp lại đi Dương Giác sơn tìm được Tô Dĩnh, thông qua Tô Dĩnh liên lạc với các đường binh mã, tập trung các loại tiêu Hải tặc, Nhâm Tụ Ưng chuẩn bị quyết tử chiến cùng triều đình. Nhâm Tụ Ưng nghe nói có thể cứu sống Đại đương gia và lão Tam ra, tất nhiên nghe lệnh làm việc, hao hết trắc trở, mới lấy được nhân chứng.

Mà vài dân chúng phụ cận vệ binh, ngoại trừ người Song Tự vệ, ai chịu ngoan ngoãn làm nhân chứng cho bọn hắn? Dân chúng tầm thường, chính là nhà mình có việc bình thường đều lén giải quyết, đánh chết cũng không muốn thấy quan, là một loại đã thành truyền thống của rất nhiều địa phương.

Muốn thuyết phục những người này càng khó, trừng phạt không được, chửi không được, nếu bắt buộc bọn họ, một khi lên công đường phản cung, chẳng phải hóa hay thành dở? Lúc này phải dùng tiền tài để động nhân tâm, cho bọn họ vô số chỗ tốt, thậm chí lộ ra thực lực nhất định, cam đoan sau đó trợ giúp cả nhà hắn chuyển đi nơi khác, rồi mới từ tìm được vài người nguyện ý làm nhân chứng ở phụ cận Quan Hải vệ và Thái Thương vệ.

Người ở bên ngoài quân doanh, phần lớn đều là khổ cực, có người nào chịu nổi tiền tài hấp dẫn?

Nghe xong những lời làm chứng của người này, lại thấy mấy giặc Oa còn đang ở đằng kia,

Long Đoạn sự thở dài, nói với người phán xét, bồi thẩm vương hầu công khanh, các vị đại nhân: "Căn cứ vào chứng cớ thuộc cấp Lý Thiên Ngân của Hứa Hử cung cấp, ty chức cho rằng, nghi án Song Tự đảo thông đồng người Oa là không có căn cứ, mà chứng cớ tố cáo Song Tự vệ thông đồng người Oa đã không đủ, dựa vào hạ quan chứng kiến, bắt giam toàn bộ người liên quan, trước đem tình huống thẩm tra xử lí tấu cho Hoàng Thượng, đi điều tra thêm".

Chu Cao Hú mắt thấy đại thế đã mất, dĩ nhiên lặng lẽ ám chỉ tâm phúc đi thông báo cho Khâu Phúc, lập tức bắt đầu "hành động cắt đuôi", hắn đang muốn kéo dài thời gian, vừa nghe lời gãi đúng chỗ ngứa này, vội vàng nói: "Bổn vương tán thành. Nghi án trọng đại, mà nhiều chỗ chưa rõ, vì vậy nên cần thận trọng, không ngại tái thẩm!"

Chu Cao Sí hỏi: "Long Đoạn sự muốn điều tra những thứ gì?"

Phi Long chắp tay nói: "Đại điện hạ, thần cho rằng, hẳn là đi trước điều tra, xác định thân phận những người Oa này là chính xác không sai, đồng thời thỉnh mời Lạc Vũ, Kỷ Văn Hạ các tướng lãnh có liên quan đến vụ án về kinh để chịu điều tra, đồng thời còn phải phái người đi Chiết Đông, tiến hành tuần tra lấy chứng cứ đối với tất cả vệ quan binh có liên quan vụ án! Sau khi có được chứng cớ càng thêm xác thực, đi thẩm tra xử lí án này sẽ thỏa đáng hơn!"

Hạ Tầm mỉm cười nói: "Người này vì tìm ra chứng cớ cứu vớt chủ tướng bản vệ, không tiếc trèo đèo lội suối, hao hết bao nhiêu tâm cơ, có thể thấy được tính cách, là người làm việc cực kỳ kín đáo, có lẽ hắn còn có chứng cớ khác, có thể một lần định càn khôn cũng nên, như vậy mà nói, chúng ta không cần phải để cho Hoàng Thượng đợi lâu!"

Lý Thiên Ngân lập tức nói: "Không sai! Mạt tướng còn có vật chứng!"

Hắn sờ mó trong ngực, lấy ra một cuộn giấy, giơ lên cao rồi đi thẳng về phía trước, cách vài vị chủ thẩm, bồi thẩm và quý nhân dự thính sáu bảy bước chân, thị vệ sợ hắn xông lên đả thương người, dĩ nhiên ngăn ở đằng trước, tiếp nhận bản sổ ghi chép theo gì đó từ trong tay hắn, quay người giao cho Long Đoạn sự.

Long Đoạn sự mở ra nhìn nhìn, lại nhẹ nhàng khép lại, thở một tiếng thật dài nói: "Hai vị điện hạ, các vị đại nhân, Trịnh công công, hạ quan cho rằng, một án Song Tự vệ có quan hệ đến người Oa, có thể kết thúc từ đây!"

"A?"

“Hạ quan cho rằng, tướng sĩ Song Tự vệ vô tội! Trừ việc đó ra, sự tình khác, cũng không phải là việc bản đường có quyền xử trí, kính xin hai vị điện hạ và Trịnh công công hồi bẩm Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng quyết đoán!”

Trần Anh không kiềm chế được, đứng bật người dậy, nói: “Chứng cớ gì, lấy ra ta xem!”

Long Đoạn sự đưa thứ kia cho quân sĩ, quân sĩ chuyên lên Trần Anh, Trần Anh xem xét, hai đầu gối mềm nhũn, cũng chậm rãi ngồi trở lại trên mặt ghế, Lý Thiên Ngân này trình lên, đúng là thủ lệnh điều binh Lạc Vũ đưa cho Thái Thương vệ!

Khóe miệng Hạ Tầm chậm rãi lộ ra một tia cười lạnh: “Đến lúc thanh toán rồi!”

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 498

Thần Đở Cho Bệ Hạ (1+2)

Án Song Tự thông uy cũng là án mà hoàng đế đang chú ý, Ngũ quân đô đốc phủ thẩm tra, theo thường lệ cần bẩm tấu lên Hoàng thượng, lúc sau Hoàng Thượng tuyên bố cuối cùng. Tư pháp độc lập, chúng ta cho tới nay còn đang cố gắng đứng giữa, niên đại hoàng quyền, chuyện này rất bình thường.

Nhưng bộ dáng Hứa Hử chỉ sợ là không kéo dài được đã lâu như vậy, lúc này, Chu Cao Sí động thân đứng dậy, ở tại chỗ quyết định thả Hứa Hử ra, tiến hành trị liệu trước, Hoàng Thượng bên kia do hắn đi báo cáo, thế là Hứa Hử lập tức được phóng thích, mời danh y làm việc trong kinh sư tiến hành trị liệu. Chu Cao Sí nhìn như nhu nhược, kì thực trong bông có kim, loại thời điểm này nếu không quyết đoán, vậy thật sự không đáng giá để người giúp đỡ.

Sau đó, Hạ Tầm liền cùng hai vị hoàng tử Chu Cao Sí, Chu Cao Hú cùng với Trịnh Hòa chạy về hoàng cung.

Chiến đấu kết thúc sao?

Không có! Trận chiến đấu này chấm dứt, chỉ là một cuộc chiến đấu khác bắt đầu, Hạ Tầm cũng muốn an ủi thương thế Hứa Hử, nhưng giờ đây hắn không thể phân thân.

Thay bọn người Hứa Hử rửa sạch tội danh chỉ là thành công tự bảo vệ mình, phải phản kích, hắn là chủ tướng.

Trong Cẩn Thân điện, Khâu Phúc đã tới trước một bước.

Khâu Phúc quỳ xuống dưới đất, một đầu tóc hoa râm, liên tục dập đầu, thống khổ nói: "Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Thần bất ngờ nghe chân tướng, đúng như ngũ lôi oanh đỉnh! Tuyệt đối không ngờ, bọn người Lạc Vũ sợ quân kỷ, vì trốn tránh trách nhiệm, lại hãm hại đồng liêu, làm ra đại sự oanh động thế gian bực này. Lão thần quân thuộc hạ không nghiêm, lại bị hắn lừa gạt, làm oan người tốt!"

Hắn quỳ xuống bò vài bước, nằm ở trước mặt Chu Lệ, nước mắt tung hoành nói: "Hoàng Thượng, lão thần đi theo Hoàng Thượng nhiều năm, tuyệt đối không ngờ già rồi, người cũng hồ đồ, lại bị tiểu nhân lừa gạt như thế. Lão thần không cam lòng! Lão thần cầu xin Hoàng Thượng ban thưởng một đạo thánh chí, thần muốn đến Chiết Đông, dùng quân pháp trừng trị tất cả đám gian thần bại hoại quân kỷ này, sau đó trở lại kinh tiếp nhận Hoàng Thượng trị tội, Hoàng Thượng..

Mặt Chu Lệ âm trầm nói: "Bọn người Lạc Vũ vu hãm đồng liêu, trốn tránh trách nhiệm tiêu diệt bất lợi, ngươi... thật sự một chút cũng không biết?"

"Lão thần không biết lão thần thật sự không biết!"

Khâu Phúc nói: "Hoàng Thượng, thần không tập thủy chiến, sau khi xem thường chiến lực giặc Oa, chiến đấu thất lợi, đã bị Hoàng Thượng trách cứ, lão thần sợ hãi vạn phần, sau khi trở về lập tức triệu tập tướng lãnh hiểu thủy chiến và quen thuộc lũ khấu, một lần nữa định ra kế sách tiêu diệt, chư vệ Chiết Đông toàn lực ứng phó, cần phải để giặc Oa chịu thiệt hại nghiêm trọng, Cũng là lão thần nóng lòng vãn hồi xu hướng suy tàn, vì Hoàng Thượng được vui, trái đưa ra một đạo quân lệnh, phải một đạo quân lệnh, bức bách cấp dưới một chút, tuyệt đối không ngờ Lạc Vũ chỉ vì không có cách nào đánh giặc Oa, lại phát rồ, vu hãm người một nhà để báo cáo kết quả công tác!"

Khâu Phúc gấp gáp nói: "Hoàng Thượng, những công hàm này qua lại, Ngũ quân đô đốc phủ đều lưu trữ, nếu Hoàng Thượng không tin có thể để cho người đến điều tra!"

Ánh mắt Chu Lệ có chút lập lòe, cũng không lập tức trả lời. Lúc này, Mộc Ân bẩm báo tại cửa đại điện: "Hoàng Thượng, Đại điện hạ, Nhị điện hạ, Phụ Quốc công và Trịnh công công đến".

"Truyền!"

Chu Lệ dứt lời, lại liếc nhìn Khâu Phúc, trách mắng: "Vào sau Thiên điện!"

"Vâng vâng vâng, lão thần tuân chỉ!" Khâu Phúc vội vàng dập đầu một cái, vội vàng đứng lên lui ra ngoài.

Chu Cao Sí, Chu Cao Hú, Dương Húc và Trịnh Hòa đến trước ngai vàng, do Trịnh Hòa thuật lại một lần việc thẩm tra xử lí hôm nay về phía Chu Lệ, chờ Trịnh Hòa nói xong, Chu

Cao Hú sớm đã không kiềm chế được liền xông lên một bước, tức giận bất bình nói: "Phụ hoàng! Nhi thần thật không nghĩ tới, thủy sư Chiết Đông lại ăn tim hổ gan báo, làm ra việc giềm pha bại hoại triều cương bực này, những đồ khốn kiếp này đều đáng chết!

Phụ hoàng, quân đội Đại Minh ta còn chưa bao giờ phát sinh qua chuyện mưu hại đồng liêu, vì ham công muốn thưởng mà vu oan người khác, nhi thần cho rằng, phụ hoàng đối với sự việc này cần nghiêm khắc xử trí công bằng, buông tha một người nào! Luật pháp như sấm sét, triều đình phải công chính! Cho dù là Kỳ Quốc Công Khâu Phúc, chiến sự Chiết Đông là do hắn chủ trì, loại sự tình này xuất hiện, hắn cũng khó từ bỏ trách nhiệm, lần này cũng nên nghiêm trị!"

Chu Lệ liếc mắt nhìn hắn, lại nhìn Chu Cao Sí, hỏi: "Cao Sí, ngươi thấy thế nào về việc này?"

Chu Cao Sí vội vàng di chuyển thân thể, kính cẩn nói: "Phụ hoàng, nhi thần cho rằng, án Song Tự thông uy đã thẩm tra được chân tướng rõ ràng, Song Tự vệ xác thực bị oan khuất. Kể từ đó, nhất định có người cấu kết mưu hại, hai người Lạc Vũ, Kỷ Văn Hạ chỉ sợ là khó thoát tội. Nhưng mà, án này, liên quan đến rất nhiều người, nếu chỉ là hai người kia mà nói, chưa hẳn làm được đại sự này. Trong các vệ vùng duyên hải, nhất định còn có người cấu kết, cho nên không vội tử hình Lạc Vũ, Kỷ Văn Hạ, nên cắt cử chuyên viên, thẩm tra xử lí án này, để tìm ra người trong quân có liên quan đến vụ án, bắt hết sạch, để tướng sĩ đại quân ta trong sạch, về phần đề nghị nghiêm trị của nhị đệ đối với Kỳ Quốc Công Khâu Phúc, nhi thần không tán thành lắm".

Đôi lông mày Chu Lệ nhíu lại, hơi có vẻ khác thường nói: "ô? Ngươi không tán thành?"

Chu Cao Sí nói: "Vâng, nhi thần cho rằng, giặc Oa Đông hải hoành hành, làm hại quá mức, Khâu lão tướng quân tuổi tác đã cao, vẫn có thể chủ động xin đi khiêu chiến giết giặc, đây là bởi vì một lòng trung thành đối với phụ hoàng! Chiến sự Chiết Đông bất lợi, Khâu lão tướng quân là chỉ huy có trách nhiệm, nhưng bọn người Lạc Vũ, Kỷ Văn Hạ không thể thủ thắng khi tác chiến với người Oa, lại phát rồ, mưu hại đồng liêu, việc này Khâu lão tướng quân có biết không?

Dựa vào nhi thần xem ra, Khâu lão tướng quân là công thần Tĩnh Nan, công huân lớn lao, việc này hắn chưa hẳn đã biết. Nếu kết quả xét xử, Khâu lão tướng quân thật sự bị người lừa gạt, như vậy phụ hoàng trị hắn tội trị thuộc hạ không nghiêm, người không biết không có tội,

đó là danh chính ngôn thuận. Nhưng, nếu vội vàng dùng một án mưu hại đồng liêu thông uy để nghiêm trị Khâu lão tướng quân, thì có hơi mất công bằng.

Lan truyền ra, không chừng những người khác còn tưởng rằng Quốc Công Đại Minh ta, Thống Soái trong quân, lại cũng tham dự án này, vì trốn tránh trách nhiệm, hãm hại thuộc hạ, trị quân quá mức vớ vẩn. Kể từ đó, quân tâm sĩ khí ta nhất định rất bất lợi, sau này tác chiến, chư quân tướng sĩ không cầu chiến thắng, chỉ cầu tự bảo vệ mình, ai còn dám anh dũng tiến về phía trước, tranh giết địch? Cho nên, nhi thần cho rằng không ổn!"

Chu Lệ nghe xong, trên mặt không chút biểu tình, xoay người sang chỗ khác, trong mắt xẹt qua một tia chán ghét.

Hắn chán ghét đứa con lớn nhất, đây cũng là một nguyên nhân.

Muốn nói gì không nói thẳng, cứ phải vòng vèo, nói đường hoàng, thật ra vẫn vì mục đích kia. Muốn theo đuổi không bỏ, nhưng lại cứ vòng vòng vèo vèo, hắn không thích loại tính cách âm độc này, hắn vẫn yêu mến đứa con thứ hai nhiều hơn một ít, tính cách Cao Hú so với hắn, dám nói dám làm, có khí phách, mà con lớn nhất... lại là một bụng cong cong quẹo quẹo của người đọc sách.

Hừ! Lão tử nhìn ngươi lớn lên, người khác không biết ngươi, lão tử còn không biết sao!

"Nhưng con thứ hai này... "

Chu Lệ lại quét mắt Chu Cao Hú đang làm hắn lòng đầy căm phẫn. Theo tình huống hắn đã nắm giữ, hắn đoán chắc, một chuyện mưu hại đồng liêu thủy sư Chiết Đông, mặc dù Khâu Phúc và con thứ hai Chu Cao Hú trước đó không biết rõ tình hình, sau đó nhất định cũng đã trợ giúp, ít nhất Dương Húc bị liên quan đến, bọn họ nhất định hạ độc thủ phía sau màn. Bọn người Lạc Vũ có thể vì trốn tránh tội chiến đấu bất lực mà vấy bẩn Song Tự vệ, nhưng một ít người như bọn họ, không cần phải... cũng không có khả năng đi dính líu đến đẳng cấp Dương Húc.

Nhưng sự kiện này đã hàm hồ trôi qua, hắn thật sự không cách nào tiếp tục truy cứu tiếp, ít nhất... không thể ngang nhiên truy cứu tiếp.

Hai Quốc Công cắn nhau, hoàng tử cũng liên lụy trong đó, rất tốt sao? Tân triều vừa lập, những cựu thần quy phục kia đều là đám hổ rình mồi, trụ cột hắn chấp chính vẫn là công thần

hệ Tĩnh Nan. Chu Lệ cũng không biết phía sau màn này còn có một bàn tay đen cố tình thao tác, nhưng hắn cũng rất tinh tường, giờ đây dựa vào căn cơ của hắn, vẫn dựa vào Tĩnh Nan công thần như cũ, cựu thần Kiến Văn quy phục và chịu giáo hoá còn cần thời gian.

Mà công thần Tĩnh Nan chủ yếu chính là võ tướng, nhân vật cấp Nguyên soái trong võ tướng chỉ có ba, Trương Ngọc, đã chết trận, chỉ còn lại có Chu Năng và Khâu Phúc, lúc này đánh hỏng Khâu Phúc, đó là tự cắt cánh tay. Huống chi trong này còn có con thứ hai của hắn lẫn vào, một khi truy cứu đến tầng Khâu Phúc, một ít người bên canh Cao Sí tuyệt đối không bỏ qua cơ hội, tiện đà sẽ liên quan đán đến Cao Hú

Tuy hắn hiện tại tuy rất thất vọng với lão Nhị, nhưng hắn lại càng không yêu mến lão Đại, hắn muốn lập thái tử, vẫn là Chu Cao Hú.

Tra, hay không tra?

Muốn tra đến cùng hay không?

Nếu thật sự Khâu Phúc là một trong những chủ mưu phía sau màn hãm hại Song Tự vệ, Khâu Phúc không thể so với Dương Húc. Thể lực Dương Húc trong triều rất đơn bạc, nhưng Khâu Phúc lại là cây lớn rề sâu. Qua nhiều năm như vậy, hắn không biết mang ra bao nhiêu thuộc cấp thân tín, hôm nay những người này đều là tướng lãnh trấn thủ một phương.

Khâu Phúc không lo ngã, vấn đề là, hắn trở thành người cực kỳ ủng hộ cho đứa con thứ hai, nếu suy sụp, phái của người con lớn nhất nhất định sẽ tận lực chèn ép nhân mạch Khâu Phúc lưu lại, mà những người này đều là người một hệ công thần Tĩnh Nan, phái con lớn lại là những người có tâm cơ nhất, hầu như tất cả đều là cựu thần Kiến Văn. Chu Lệ càng nghĩ càng bất an, Kiến Văn để Chu Duẫn Văn còn chưa tìm được, nếu quả thật có người lợi dụng tranh giành thái tử, mượn nhờ lực lượng hắn đánh lực lượng hắn, Chu Duẫn Văn lại đột nhiên ló đầu ra, đến khi đó...

Chu Lệ luôn luôn ôm ảo tưởng với đứa con thứ hai Chu Cao Hú mà hắn yêu thích, thân thể Chu Cao Hú cường tráng, có công lao, trong lúc Tĩnh Nan chiến công hiển hách, bên trong ba đứa con, chỉ có hắn ở trong hệ công thần Tĩnh Nan, có danh vọng cực cao, lập hắn làm thái tử, là thích hợp nhất, chẳng những đúng tâm ý mình, còn có thể khiển cho đội ngũ Tĩnh Nan công thần giữ gìn ổn định, nếu như...

Chu Lệ thở dài thật sâu, giờ đây hắn không lo lắng không phải là về án này, hắn là một

người đứng ở trên đỉnh thống trị, cần lập thái tử và ổn định lo lắng phương diện triều chính.

Nhưng nếu bọn người Khâu Phúc thật sự liên quan tới sự kiện hãm hại thuộc hạ, với tính cách của hắn, làm sao có thể dung những loại người lừa gạt gần như phản bội này?

Trong lòng giãy Chu Lệ dụa thật lâu, chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, phân phó nói: "Biết rồi, các ngươi đều trở về đi, bận rộn một ngày, nghỉ ngơi một chút! Dương Húc, ngươi lưu lại!"

Chu Cao Sí và Chu Cao Hú cùng ngân ngơ, tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng thực sự không dám hỏi lại, đành phải đáp ứng một tiếng, khom người lui ra ngoài. Trịnh Hòa cũng theo hai hoàng tử lặng lẽ lui ra ngoài, trong điện chỉ còn lại hai người Chu Lệ và Dương Húc.

Chu Lệ ngửa đầu nhìn khung trang trí đỉnh cung điện, ngẩn người nửa ngày, chậm rãi nói: "Dương Húc, ngươi nói án này, nên tra như thế nào?"

Những lời này của hắn là đột nhiên xuất hiện, không có lời mở đầu, không có từ ngữ phía sau, nhưng Hạ Tầm lại đều hiểu tâm ý hắn, thế là kiên quyết nói: "Tra, tra đến cùng!"

Chu Lệ thu hồi ánh mắt, chậm rãi xoay người, nhìn hắn, nói từng chữ: "Ngươi cho rằng, ta không thích ân oán rõ ràng, đánh giết toàn bộ người phạm đến ta, để người trong thiên hạ không cần phải lo lắng? Không lo gia đình không biết người nhà quý, nếu ngươi là ta, mới biết được từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, có quá nhiều việc phải cố kỵ, cho dù hoàng đế cũng không ngoại lệ. Tra? Nếu tra ra một lỗ thủng sập trời, ai đi chắn thay ta?"

Hạ Tầm rất khí phách đáp: "Tra, tra đến cùng! Nếu chọc ra một lỗ thủng sập trời, thần đỡ cho bệ hạ!"

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 499

Thỉnh Anh (1+2)

Chu Lệ cười nói: "Dũng khí thì đáng khen! Nhưng không phải một câu hùng hồn, tan xương nát thịt vì quân thượng là sẽ làm được!"

"Bệ hạ lo việc gì?"

"Bây giờ là nguyên niên Vĩnh Lạc, niên đại vừa mới đi vào! Thiên hạ, do cựu thần Kiến Văn thống trị, do võ thần Tĩnh Nan trông coi. Binh mã thiên hạ, tất cả tập hợp vào, muốn trấn trụ bọn họ, cũng phải dựa vào việc quan hệ. Khâu Phúc và Chu Năng, là phụ tá đắc lực trong quân. Hắn ngã, liền gãy một cánh tay.

Không chỉ như thế, chỉ cần động đến hắn, đề phòng hậu hoạn, rất nhiều binh lính hắn mang theo nhiều năm, liên đều muốn nhúc nhích. Giờ đây địa phương vừa mới yên ổn, có chịu nổi gây chiến không?"

Hạ Tầm phản bác nói: "Trên đời không có tường nào không lọt gió, chuyện Song Tự vệ, bệ hạ cho rằng, còn bịt được không? Chính như bọn họ bị hãm hại, thật ra đã có lỗ thủng nặng nề, mặc dù trong thời gian này không phát sinh sơ sẩy trọng đại, chỉ cần triều đình muốn tra, nhất định có thể tra được chân tướng. Ngàn vạn người tham gia sự tình, muốn cam đoan giữ bí mật, căn bản chính là mơ tưởng hão huyền.

Bọn họ chính thức cậy vào, là người mặc dù chịu thiệt thòi, có chứng cớ cũng không lấy ra được, vì thế bọn họ phải một tay che trời, lừa dối thiên tử. Mà thần, hoàn toàn là người bọn hắn không cách nào dùng chuyện xấu khống chế, cho nên thần mới có thể tự dưng hãm thân trong đó, bị bỏ tù oan. Chỉ cần hãm hại thành công, người biết chuyện giới hạn trong một góc, hơn nữa người biết chuyện sẽ không lan truyền ra.

Hôm nay lại khác, án này là Hoàng Thượng ngài đích thân hạ chỉ thẩm tra xử lí, triều dã chú ý, kết cục giờ phút này đã truyền ra kinh sư, cho dù bệ hạ muốn bỏ qua cũng không thể, rất nhanh, nó sẽ biến thành một "bí mật" ai ai cũng biết, khi đó nếu không công khai chân tướng,

chẳng lẽ không phải lừa mình dối người?

Tướng lãnh cao cấp trong quân mưu hại lẫn nhau, hãm hại đồng liêu, một khi gièm pha bực này truyền ra, mới thật sự là hủy Trường Thành. Hoàng Thượng lúc trước lời nói răn dạy, chiếu dụ công thần Tĩnh Nan, tất nhiên là hy vọng chúng ta không phạm phải sai lầm, có thể quân thần hòa thuận, sống quốc gia, dù sao cũng không phải bởi vì lo lắng công thần Tĩnh Nan chỉ là thần tử trong phủ Yến vương thời phiên vương, nhưng quan viên một phủ lớn nhất, chỉ vì theo rồng, cá chép hóa rồng, đột nhiên lên địa vị cao, sợ hắn hủ hóa, thối nát không chịu nổi?

Thần mang Phi Long bí điệp mới vào Kim Lăng, đã từng gặp qua tình hình cùng loại, tỉ mỉ tuyển ra những chiến sĩ nhiệt huyết từ trong Yến Sơn ba đạo hộ vệ của bệ hạ kia, xưa nay quân kỷ nghiêm túc, chiến đấu dũng cảm, vừa vào Kim Lăng, lại bị rượu và mỹ nhân mê hoặc, làm ra rất nhiều chuyện hoang đường. Thần quả quyết xử trí, xác thực bởi vậy mà đội ngũ tình báo của ta bị tổn thất trọng đại, hao tổn một số người đắc lực, một số cơ sở ngầm bố trí tỉ mỉ cũng bởi vậy nên phải buông tha. Nhưng nếu không làm như thế, chỉ sợ thần sẽ không chờ được đến ngày bệ hạ dẫn binh vào Kim Lăng. Bệ hạ, từ xưa tranh đấu giành thiên hạ đã khó, thủ giang sơn càng khó. Thủ giang sơn, cũng phải giống với tranh đấu giành thiên hạ, cần sát phạt quyết đoán!"

Chu Lệ nói: "Án này, khác xa so với án của ngươi, ngươi chẳng qua là một người tham ô. Nhưng lại rất nhiều tướng lãnh trong quân, liên thủ mưu hại đồng chí, ảnh hưởng to lớn, liên quan sâu xa, một khi tướng sĩ bởi vậy mà mất tâm, hậu quả có thể nghĩ'.

Hạ Tầm bật cười nói: "Bệ hạ, thứ cho thần nói lời mạo phạm. Bệ hạ ngài thông minh một đời, tại sao vì việc này mà lâm vào mây mù? Không sai, bệ hạ cũng biết hậu quả nghiêm trọng, nhưng hậu quả này, hoàn toàn là mây mù không bằng đường hoàng. Chỉ có nghiêm tra đến cuối, quan viên có liên quan vụ án đều nghiêm trị, quyết không bất công, mới có thể nâng cao chính khí, mới có thể cho các tướng sĩ khôi phục tin tưởng!"

"Như người... là Vĩnh Lạc nguyên niên. Tân niên bắt đầu, gièm pha như thế lại có công thần Tĩnh Nan tham dự, văn võ cựu triều chờ xem để chê cười, một khi đường hoàng, thể diện triều đình..

"Hoàng Thượng, thể diện là đánh được mang về, không phải giấu về. Thủy sư Chiết Đông đẩy tất cả trách nhiệm binh bại lên trên người Song Tự vệ, ngày nay đã chứng minh, chí do

một phái nói bậy. Lũ khấu cũng không bởi vậy mà tổn thương. Thần xin hỏi bệ hạ, bệ hạ có thể cấm được miệng văn thần cả triều, nhưng có cấm được miệng người trong thiên hạ? Có cấm được miệng lũ khấu? Mắt thấy lại xuân về hoa nở, xuân qua đi, lũ khấu lại lướt sóng mà đến, làm hại hải cương, đến lúc đó, vẫn đánh vào thể diện triều đình...”

Thần sắc Chu Lệ có phần giãy dụa, hiển nhiên là khó có thể lấy hay bỏ.

Hạ Tầm thấy thế, thở dài nói: “Bệ hạ lúc trước dùng tám trăm thân binh khởi binh Tĩnh Nan, có từng sợ qua cái gì? Ngày nay ngồi thiên hạ mới có nửa năm, thay đổi, trở nên sợ đầu sợ đuôi! Bệ hạ, ngài một mực lo lắng công thần đi theo ngài giành chính quyền Tĩnh Nan biến đổi, nhưng chính bệ hạ người làm sao không biến đổi? Trong nhà nhiều bình bình lọ lọ, sợ đụng cái này, vậy cũng sợ ngã, toàn bộ nhuệ khí đã tiêu tan!”

Chu Lệ phảng phất bị một thanh búa lớn nhìn không thấy đánh mạnh xuống, bỗng dưng lui hai bước, lồng ngực phập phồng, hô hấp dồn dập, hai mắt chăm chú nhìn Hạ Tầm, trong mắt bắn ra hàn mang làm cho người ta sợ hãi.

Hạ Tầm phảng phất giống như không thấy, đứng lên trước một bước, quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Thần mạo phạm thiên tử, tội đáng chết vạn lần! Xin trị thần tội chết!”

“Ngươi...”

Hạ Tầm không phải Tỷ Can, hắn cũng không có thói quen động một chút lại khoét tâm can liều chết can gián, nhưng những lời hắn nói xác thực quá nặng, không nặng không đủ để xúc động Chu Lệ, nói nặng lại có khả năng thật sự làm tức giận Chu Lệ, cho nên câu nói thứ hai của hắn lập tức nói ra.

“Nếu bệ hạ không chê thần ngu dốt, nguyện xin gánh trách nhiệm tiêu diệt lũ khấu, thần cam đoan, nhất định đánh ra uy phong Đại Minh ta, bắt lũ khấu quăng mũ cởi giáp, thua chạy như chó, mặc dù không dám nói từ đó mà bốn bể yên lặng, cũng có thể khiến cho lũ khấu từ nay về sau không dám làm bừa!”

Hạ Tầm nói như vậy không chỉ tìm cớ vì câu trước đã mạo phạm nghiêm trọng đến hoàng đế, trong đó còn có ý nghĩa càng sâu xa. Hắn muốn tham dự quân vụ, rút kinh nghiệm xương máu, hắn cảm thấy, dùng một chi lực lượng đặc vụ âm thầm nắm giữ lấy một thân phận Quốc Công, tại trên triều đình, không có bao nhiêu quyền lên tiếng, lực ảnh hưởng cũng có hạn. Nhưng Như Thường Bá Gia đều từ chức Thượng Thư, một Quốc Công hắn thì không cách nào

có hệ thống nhỏ nhoi trong quan văn.

Hoàng minh tổ, quan văn cao nhất phong bá, tước vị không cho phép quá cao, chỉ có võ tướng mới có thể. Cho nên hắn không cách nào nhúng tay hệ thống quan văn, nhưng có thể chen vào trong hệ thống võ thần. Mà tiêu diệt người Oa, chính là một cơ hội vô cùng tốt.

về phần thành bại, hắn vẫn có nắm chắc nhất định. Trên quân sự, hắn có bọn người Hồ Tông Hiển, Thích Kế Quang, một số người nhiều kinh nghiệm chống người Oa, lại có Song Tự vệ, tự nhiên là khó mà tổn thất nặng. Chính trị như thế nào?

Hồ Tông Hiển, Thích Kế Quang, đều là danh tướng có thể đánh, Thích Kế Quang, nếu đặt hắn tại niên đại này, chưa hẳn kém hơn so với Kỳ Quốc Công Khâu Phúc, thậm chí sẽ càng manh hơn. Chỉ là hắn không có kỳ ngộ như Khâu Phúc, mới không có tước lộc địa vị như vậy.

Nhưng mặc dù lấy sự manh mẽ của Thích Kế Quang, cũng chỉ là thường xuyên đánh thắng trận khi đối mặt lũ khấu, không làm thiệt hại nghiêm trọng, vẫn không đánh cho lũ khấu đau đến tận xương, nguyên nhân ở đâu? Bởi vì lũ khấu không phải một chi quân đội, cũng không có mục đích chính trị nào. Nếu là một đội quân, đánh bại hắn trên quân sự, người tham gia chính trị và người thống trị hắn đạt thành hiệp nghị nhất định, đám kẻ địch này tất nhiên biến mất.

Nhưng lũ khấu lại khác, bản chất bọn họ chính là một đám hải tặc, cuộc sống duy nhất của bọn họ là cướp đoạt, duy sứ mạng chiến đấu duy nhất là chém giết. Ngươi giết sạch một đám, lại đến một đám, trừ phi người trên đảo quốc chết hết, cuộc chiến này vĩnh viễn đánh suốt đời, không phải biện pháp ngươi nghĩ theo căn nguyên. Hạ Tầm rất có kinh nghiệm của Khế Thuấn Banh trong lịch sử, chứng minh thành công tiêu diệt đả kích lũ khấu, lại từ căn nguyên hình thành vấn đề giải quyết lũ khấu.

Ke từ đó, tuy hải tặc trăm ngàn năm sau vẫn tồn tại, là giết đến vô cùng, nhưng như giặc Oa có sẵn quy tắc của hải tặc, lại có thể tuyệt tích tại Đông hải. Mà muốn làm được điểm này, sau khi thành công trên mặt quân sự, theo sát nó chính là trên mặt chính trị, nếu có thể coi đây là cơ hội, lại xúc tiến thay đổi chính sách cấm biển vô cùng nghiêm khắc của Đại Minh từ thời Hồng Vũ, chẳng lẽ không phải sẽ thành có lợi?

Chu Lệ nghe xong, quả nhiên đổi giận thành kinh, bỏ lời nói đại nghịch bất đạo của hắn vào sau đầu, giật mình nói: “Chuyện gì? Ngươi muốn xin đi giết giặc, lãnh binh tiêu diệt?

Dương Húc, ngươi không cần phải bởi vì Khâu Phúc nếm mùi thất bại, liền coi thường hắn. Khâu Phúc cả đời cầm binh, đánh chiến cả đời trận, tuy lần này bị đánh bại, lại không thể bởi vậy mà gạt bỏ công tích cả đời của hắn, coi hắn là một phế vật. Nếu bàn về mang binh đánh giặc, ngươi không bằng hắn!"

"Thần hiểu rõ! Nhưng, đánh lũ khấu, khác với chiến tranh tầm thường. Đánh người khác, Khâu Phúc mạnh hơn so với thần! Đánh giặc Oa, thần nhất định manh hơn!"

"Ngươi cũng chưa từng mang binh, tiêu diệt người Oa cũng không phải việc của ngươi, không nên tự mình chuốc lấy cực khổ. Ngươi chủ động xin chiến, lại tổn binh hao tướng, đại bại mà về, cũng biết quân pháp vô tình?"

"Thần biết! Cho nên, thần dám xin chiến, đồng thời cũng muốn xin bệ hạ toàn lực ủng hộ!"

"Ngươi muốn ủng hộ thế nào?"

"Sứ tiết Nhật Bản là Túc Lợi Nghĩa Mãn phụng chỉ sắp đến kinh, thần xin bệ hạ, cho phép thần làm sứ mạng ngoại giao! Tại điều kiện tiên quyết không tổn hại quốc thể Đại Minh ta, ban cho các loại phối hợp!"

Chu Lệ bước đi qua lại thong thả trong điện một hồi, đứng lại nói: "Đồng ý! Chuyện thứ hai?"

"Chuyện thứ hai, thần không cần thủy sư Chiết Đông. Thần muốn lính mới, chuyên dùng để đánh người Oa!"

Thích Kế Quang có thể đánh như vậy, là vì hắn có Thích gia quân, nếu dựa vào chỗ vệ binh đã thối nát không chịu nổi lúc ấy, hắn có bổn sự thông thiên cũng phải xong đời. Hôm nay Đại Minh lập quốc không lâu, sức chiến đấu của quân đội vẫn rất manh, muốn chiến đấu, đâu cũng có thể dùng. Nhưng vấn đề ở chỗ, thủy sư Chiết Đông không nát, hệ thống chỉ huy Chiết Đông đã nát.

Những tướng lãnh có liên quan vụ án kia, người nào không có mấy người tâm phúc? Những người kia đều đảm đương các trình tự công vụ ở trong quân, bọn họ chịu phục Dương Húc? Nếu giật nhẹ chân phía sau, không chịu tuân lệnh... Hạ Tầm nào có thời gian rảnh rỗi đi huấn luyện quân đội nghiêm túc, chải vuốt một lần cho tướng tá sĩ quan, nhất nhất để bọn họ hiểu rõ, liên kết, điều chỉnh, phục tùng? Những sự tình này mà làm thật, nhanh nhất cũng phải

ba năm năm năm, biện pháp hữu hiệu nhất nhanh nhất hôm nay, chính là điều một chi quân đội khác đến.

Chu Lệ suy tư một lát, sờ quai hàm nói: "Đồng ý! Còn gì nữa không?"

Hạ Tầm nói: "Một sự kiện cuối cùng, thần muốn Sơn Đông, Nam Trực Đài, phủ ứng Thiên, Chiết Giang, Phúc Kiển, quyền làm Tổng đốc năm vùng duyên hải!"

Minh sơ Tổng đốc và Tổng đốc về sau khác nhau, khi đó từ Tổng đốc này không phải chức thường, chỉ là khi dụng binh thì tổng đốc là chủ quản một khu vực quân sự, chờ chiến sự chấm dứt, thời gian chiến tranh chức vụ tổng quản này phải triệt tiêu, tất cả chỗ để quân đội cũng phải về các nơi, cho nên quyền lực tuy lớn, cũng không có gì rất giỏi. Ý tứ Hạ Tầm tương đương với thời kì chiến tranh hiện đại, xác định một khu vực quân sự, trong khu vực này, tất cả quân chính pháp tư các quyền lợi đều tạm thuộc về quân bộ, nắm tất cả quyền lực chiến đấu.

Trước đó Lý Cảnh Long đến Chiết Đông tiêu diệt hải tặc, chính là chức vụ cùng loại, chỉ có điều quyền hạn còn phải ít hơn một chút.

Con mắt Chu Lệ hơi nheo lại, trầm giọng nói: "Làm ra trận chiến lớn như vậy, ngươi cũng đã biết, một khi binh bại, không có người nào cứu được ngươi!"

Hạ Tầm đương nhiên hiểu rõ, cho dù khi đó Chu Lệ chịu tha cho hắn, phái võ thần của Chu Cao Hú chịu nghẹn uất cũng quyết không tha cho hắn. Nhưng hắn giờ đây đã như nước lửa cùng phái Nhị hoàng tử, một khi Nhị hoàng tử lên nắm quyền, người khác không nhất định có việc, hắn lại nhất định xong đời. về công về tư, hắn phải liều mạng. Nếu cho và ủng hộ hắn quyền lực lớn như vậy, hắn vẫn giống Khâu Phúc, cũng xong đời, xong đời thì xong đời đi, hoàng để không trừng phạt hắn, hắn cũng phải giao cho Đại Minh khi đất nước trả giá tất cả, làm người cần có đảm lượng, chẳng lẽ lại giống Khâu Phúc, đây trách nhiệm cho người khác sao?

Bởi vậy, Hạ Tầm chém đinh chặt sắt nói: "Thần nguyện dùng quân lệnh trạng, nhưng quyền sinh sát trong tay Tổng đốc năm tỉnh, Hoàng Thượng cần phải cho thần!"

Chu Lệ lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Tốt! Ngươi muốn quyền lực, liền cho ngươi! Ngày mai, ta tuyên bố, phong ngươi là Tổng đốc tiêu diệt người Oa năm tỉnh vùng duyên hải, dùng Trịnh Hòa làm Giám quân, lập tức nhậm chức! Thủy sư Chiết Đông

mưu hại đồng liêu... bọn họ đều ở trong khu trực thuộc của ngươi, ngươi tự đi làm đi!"

"Thần Dương Húc, tuân chỉ!"

Hạ Tầm cao giọng lĩnh chỉ, sau đó nói: "Bệ hạ, nếu không việc gì phân phó, thần xin cáo lui!"

"Đi đi!"

Chu Lệ nhìn Hạ Tầm rời khỏi Cần Thân điện, một mình một người đứng ở đằng kia thật lâu không nói gì. Qua một hồi, Mộc Ân đứng ở cửa. Vô cùng sầu não, lưỡng lự không dám nói chuyện.

Chu Lệ dường như lâm vào trong trầm tư, không thấy được hắn, cũng đã mở miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Mộc Ân cẩn thận nói: "Bệ hạ, Kỳ Quốc Công Khâu Phúc còn đang ở sau Thiên điện, mắt thấy, cửa cung phải khóa lại, Hoàng Thượng..."

Chu Lệ nhàn nhạt nói: "Ta không gặp, bảo hắn trở về đi!"

Hạ Tầm xuất cung, thị vệ phủ Phụ Quốc Công sớm đã nghe hỏi chạy đến, đang ở bên ngoài cửa cung.

Hạ Tầm lên chiến mã của mình, lập tức phóng nhanh chạy về phía gia môn.

Lại qua một hồi, Khâu Phúc chậm rãi đi ra từ trong nội cung, hắn vừa ra cửa cung, cửa cung đóng lại, bên trong truyền ra thanh âm trầm trọng của bản lễ, cửa cung khóa lại.

Khâu Phúc ngẩn người nhìn cửa cung đóng chặt, trong đầu căng lên từng đợt. Hoàng Thượng bảo hắn đi về phía sau Thiên điện, rõ ràng là muốn có chuyện phân phó hắn, tại sao đột nhiên lại không có động tĩnh, trực tiếp đuổi hắn ra ngoài? Đại hoàng tử, nhị hoàng tử còn có Dương Húc, rốt cuộc nói chuyện gì ở trước mặt hoàng thượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cung cấm muốn khóa? Hoàng Thượng chỉ cần một câu, để hắn nửa canh giờ một canh giờ thì có quan hệ gì?

Khâu Phúc trái lo phải nghĩ, làm sao chịu cứ thế mà về phủ, hắn lưỡng lự lên ngựa, đi một hồi, đột nhiên thúc ngựa phi hướng đường phố nhà nhị hoàng tử Chu Cao Hú, không bao xa

liền ghìm mạnh ngựa đứng lại, suy nghĩ một phen, lại thúc đầu ngựa phi về hướng phủ đệ mình. Cứ giằng co vài lần như thế, rốt cuộc hắn cũng quay đầu ngựa lại, chạy vội về phủ đệ mình.

Đến trước phủ nhảy xuống ngựa, hắn mới ngoắc một thị vệ thân tín qua, nhỏ giọng phân phó nói: "Chút nữa thay đổi y phục, lặng lẽ đi một chuyến đến chỗ Nhị điện hạ, hỏi tin tức phát sinh hôm nay trong nội cung một chút, có gì khó khăn, cũng mời Nhị điện hạ phân phó luôn!"

Thị vệ kia ngầm hiểu, tiếp nhận dây cương cả Khâu Phúc, nhẹ nhàng gật nhẹ đầu.

Khâu Phúc lúc này mới thở phào một hơi thật dài, bước chân trầm trọng đi về phía trong phủ...

CẨM Y DẠ HÀNH

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 500

Xuất Mả (1+2)

Hạ Tầm trở lại trong phủ, một hạ nhân sớm đã chờ ở nơi đó lập tức đón chào. Tử Kỳ và Tạ Tạ tuy trước khi Hạ Tầm bị bỏ tù đã dặn dò các nàng, nhưng trượng phu vài nhà tù, vẫn lo lắng không thôi, đến lúc nghe thấy tin tức hắn đã vô tội phóng thích, người trong cực kỳ nhà hân hoan, nếu không phải thân phận hôm nay không thể so với trước kia, không thể để cho Hạ Tầm mất mặt, một đại gia đình này đã sớm chạy đến Ngũ quân đô đốc phủ nghênh đón gia chủ.

Tin tức là tiểu quận chúa Minh Nhi đưa tới, Minh Nhi nói xong tin tức vốn là phải ly khai, Tạ Tạ và Tử Kỳ sớm xem nàng là ân nhân cứu phu quân, sao chịu để nàng đi, nhất định phải giữ nàng lại, cùng nhau dùng cơm, ngồi ở đằng kia nói chuyện. Tạ Tạ vốn là nhân vật khéo léo, Tử Kỳ cũng từng trải giang hồ, mà chút sự tình họ nói hoàn toàn là sự tình Minh Nhi trước kia tuyệt đối không thể tiếp xúc, bởi vậy nên nghe rất say sưa.

Hạ Tầm hồi phủ, mọi người liền cùng nhau đi ra nghênh đón, Hạ Tầm nói ngắn gọn vài câu với người nhà trước, trấn an một phen, lại thấy Vương Vũ Hiệp đứng ở phía sau, nhất thời chen chúc không đến được trước mặt, liền chủ động đặt câu hỏi về phía hắn: “Vũ Hiệp, giờ đây Hứa Hử ở nơi nào?”

Người nhà nghe xong lập tức tránh ra một con đường, Vương Vũ Hiệp bước nhanh về phía trước, cúi bái về phía Hạ Tầm: “Đa tạ Quốc Công chờ rửa sạch oan khuất cho ta, Đô ti đại nhân vừa mới dùng thuốc, đang nghỉ tạm”.

Hạ Tầm đã sai người đưa Hứa Hử vào trong nhà mình để tiện khám và chữa bệnh, nghe vậy lập tức cùng bọn người Vương Vũ Hiệp, Lý Thiên Ngân thăm Hứa Hử, khí sắc Hứa Hử tốt hơn chút ít, giờ phút này đang ngủ thật say, Hạ Tầm không gọi hắn tỉnh dậy, thăm hỏi một phen, hỏi bệnh tình, Hạ Tầm xoay người ra khỏi phòng ngủ, liền nói với Vương Vũ hiệp: “Vũ Hiệp, thương thế Hứa Hử nghiêm trọng, ở lại phủ ta khám và chữa bệnh. Ngươi giờ đây lập tức chạy về, không thể dừng lại lúc này”.

Vương Vũ Hiệp kích động nói: "Quốc Công, chúng ta đã chết nhiều người như vậy, án này thẩm vấn đến đây sẽ kết thúc sao? Người vu oan hãm hại chúng ta, chẳng lẽ không bị trừng phạt?"

Hạ Tầm lắc lắc đầu nói: "Đương nhiên sẽ không, bất quá, đây là một án tử khác, tội danh các ngươi đã rửa sạch, triều đình lập tức sẽ phái người chạy tới Chiết Đông, phóng thích tướng sĩ bị bắt, ngươi phải lập tức chạy trở về, mang bọn họ hoàn chỉnh về Song Tự, để Song Tự một lần nữa nằm dưới tầm khống chế của mình.

Đồng thời, việc truy cứu trách nhiệm, đều có triều đình đi làm, ngàn vạn lần không được có người tự chủ trương dùng vũ lực trả thù, bất luận mượn cớ gì, điểm này rất quan trọng yếu. Chúng ta đã chiếm một chữ lí, chớ để chúng ta mất thế, nếu ta đoán không sai, bọn họ chó cùng rứt giậu, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp đả kích các ngươi trả thù, các ngươi đã được rửa sạch tội danh tạo phản lại một lần nữa định ra, mặc dù ngươi có một ngàn một vạn lý do, cũng không nói rõ được, hiểu chưa?"

Vương Vũ Hiệp đối với Hạ Tầm, bây giờ là cảm động đến rơi nước mắt, tất nhiên bảo sao nghe vậy, trong lòng tuy có phẫn hận, thực sự không dám trái lời.

Hạ Tầm nói: "Nhâm Tụ Ưng còn đang ở trên biển chờ tin tức, nguyên nhân hậu quả ngươi rõ ràng nhất, ngươi đi, cũng trấn an hắn một phen, nhớ lấy, không cần phải tự sinh sự. Các ngươi là người chịu oan khuất, việc rửa sạch oan khuất, để ta làm! Hoàng Thượng đã giao việc này cho ta lo liệu, đối với ta, ngươi nên tin tưởng chứ?"

Vương Vũ hiệp vừa nghe lời này quả nhiên yên tâm, vỗ ngực nói: "Quốc Công, ngài yên tâm! Ty chức lập tức trở lại, tuân theo ngài phân phó, xem trọng những huynh đệ kia, tuyệt không để cho một người nào sinh sự, giết người!"

Hạ Tầm gật đầu nói: "Tốt, ta không lưu ngươi lại, sự tình khẩn cấp, ngươi lập tức đi ngay, bằng tốc độ nhanh nhất chạy về, nhiệm vụ duy nhất: Coi chừng người một nhà!"

"Tuân mệnh!"

Vương Vũ Hiệp cũng là một hán tử thẳng thắn, được tín nhiệm liền không chút do dự, hô một tiếng, liền dẫn hán tử Song Tự vệ kia đi ra ngoài.

Hạ Tầm nhìn về phía Tả Đan trong đám người, nói: "Theo ta đến thư phòng!"

Tả Đan trong đám người lập tức theo hắn bước đi, đó là văn phòng, những người khác không được đi theo, Tạ Tạ nhẹ nhàng cười nói: "Được rồi, lão gia đã trở lại, mọi người có thể an tâm, đều đi làm việc của mình, giờ đây lão gia đang bận rộn, cần chú ý đến rất nhiều việc".

Tiếp đó rồi hướng Minh Nhi nói: "Quận chúa, lão gia nhà ta có chỗ thất lễ xin hãy tha lỗi, tình thế bất đắc dĩ, lại mời quận chúa tới trước phòng khách ngồi, tin tưởng lão gia sử lý xong công sự, sẽ đích thân nói lời cảm tạ với quận chúa".

Minh Nhi vẫn mặc một thân nam trang, nhẹ nhàng cười nói: "Tỷ tỷ khách khí rồi, Minh Nhi nhìn các ca ca quen làm việc, làm việc vốn nên là trước công sau tư mới đúng, Minh Nhi làm sao tức giận được".

"Mời quận chúa..."

"Mời tỷ tỷ".

Mấy nữ nhân hoà hợp êm thấm đi về hướng phòng khách, trong thư phòng bên cạnh, cửa phòng vừa mới đóng kỹ, Hạ Tầm đã không đợi mà hỏi thăm: "Phía bên Ngũ quân đô đốc phủ có động tĩnh gì?"

Tả Đan nói: "Quốc Công, từ lúc thẩm vấn xong thông lũ án đến giờ, Ngũ quân đô đốc phủ đã phái ra mười hai nhóm nhân mã, phân biệt cầm công hàm khác nhau, chạy tới địa phương khác nhau.

Bọn họ cố ý bố nghi trận, trực tiếp đi về hướng Chiết Đông, chưa hẳn là chạy về hướng Chiết Đông, chạy về phía chỗ hắn, cũng chưa chắc sẽ không chạy đường vòng tới Chiết Đông, cho nên ty chức không dám hành động, phái người tách ra đuổi theo. Nhưng mà, bọn họ trên đường không cần lo sợ, với công văn Ngũ quân đô đốc phủ phát ra yểm hộ, chúng ta sẽ không thể giữ người, nếu không dù có chứng cớ, cũng không lấy ra được, huống chi, bọn họ cẩn thận như vậy, chỉ sợ là không cầm theo vật chứng gì".

Hạ Tầm xua tay nói: "Ta rõ ràng! Trận chiến này, đã mất ân oán cá nhân, chúng ta không thể nghĩ việc trả thù, đả kích kẻ địch một cách lớn nhất, suy yếu lực lượng bọn họ, mới là mục đích của chúng ta. Trước cứ đi theo, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Mặt khác, ngươi an bài xuống, trước hết để cho đại hoàng tử bên kia hiểu rõ tình hình, tối nay, ta muốn nghĩ biện pháp bí mật gặp mặt Đại điện hạ"

“Tuân mệnh!”

“Còn nữa, trước đây, ta từng phân phó các ngươi tìm hiểu tình hình trong nước Nhật, giờ đây tiến triển thế nào?”

“Ty chức đã phái người dùng thân phận thương nhân đến được Nhật Bản, bí mật ẩn núp, tin tức hôm nay đưa về không coi là nhiều, muốn bọn họ dung nhập vào trong đó, còn cần thời gian”.

“Thời gian không còn kịp rồi, ta cần bọn họ lập tức phát huy tác dụng. Lợi dụng tất cả thủ đoạn, ở Nhật Bản, vốn là có kiều dân người Hán ta, có thể dừng bước ở nơi đó, đều có thế lực nhất định, gia nhập trong đó, không cách nào lập tức để mình dùng, cũng có thể mượn tai mắt bọn họ. Mặt khác, lại mật lệnh một nhóm người gia nhập đội ngũ hải tặc, tạm thời làm ‘hán gian’, chỉ có ở trong tim gan hắn, mới có thể nắm giữ tình báo trực tiếp, hữu dụng nhất, ta sẽ trọng dụng!”

“Tuân mệnh!”

“Ngươi đi làm trước đi, giờ đây ta đã nghĩ nhiều như vậy, để nhân thủ chúng ta tận lực tập trung ở Chiết Đông, người khác có thể đến đó trước cắm xuống, tùy thời chờ đợi mệnh lệnh”.

“Tuân mệnh!”

Tả Đan ôm quyền về phía Hạ Tầm, vội vã đi ra ngoài.

Hạ Tầm không lập tức đến hậu trạch, đi an ủi mình hai vị kiều thê, vì tâm can hắn không yên, hắn ngồi xuống, nhắm mắt trầm tư, phảng phất như lão tăng nhập định, đem những việc hắn đã làm, việc đang làm, việc kế tiếp cần làm, cẩn thận sắp xếp một lần, nghĩ đến vấn đề đều dùng mấy chữ rải rác nhắc nhở ghi trên giấy, lại cân nhắc hồi lâu, xác định không cần lập tức an bài việc gì, lúc này mới nặng nề dừng lại, mở một quyển sách ra, kẹp tờ giấy kia vào, một lần nữa để lại chỗ cũ, đứng dậy.

Trong khách sảnh, mấy nữ nhân hài nhi đang nói chuyện, đứng ở cửa. Tiểu Địch đi tới đi lui trông thấy Hạ Tầm vượt qua cửa tròn, lập tức hưng phấn mà kêu một tiếng vào trong phòng: “Thiếu gia đã về rồi!” Nói xong liền chạy vội ra nghênh tiếp.

Hạ Tầm sờ sờ nàng đầu, mỉm cười nói: “Có nhớ thiếu gia không?”

“ừm, nhớ thiếu gia!”

Trên mặt Tiểu Địch dâng lên một mảng màu hồng giống như ánh bình minh, dù sao, đối với loại phương thức thân mật này của thiếu gia có phần không được tự nhiên, bất quá vẫn là rất hưởng thụ, rất vui vẻ.

Hạ Tầm cất bước vào phòng khách, Tử Kỳ và Tạ Tạ đều chào đón, kích động nói: “Tướng công!”

Vừa rồi nhiều người, không thể không khắc chế, lúc này có hai người lại khó kìm lòng nổi, nhưng trong phòng còn có tiểu quận chúa Minh Nhi, không thể tiến vào trong ngực Hạ Tầm, liền cưỡng chế đứng lại. Hạ Tầm lại mở hai tay ra, Tử Kỳ và Tạ Tạ thấy thế, cũng không nhịn được nữa, bổ nhào vào trong lồng ngực hắn, nghẹn ngào gọi một tiếng “tướng công”, nước mắt tràn ra liền làm ướt đầu vai hắn.

Minh Nhi ôn ôn nhu nhu đứng ở đằng kia, nhẹ nhàng cười, ánh mắt thâm tình nghênh tiếp hai con ngươi nóng bỏng của Hạ Tầm, một vùng đỏ ửng liền hiện lên hai gò má nàng: hy vọng... nữ hài nhi nhào vào trong lồng ngực hắn là mình.

“Được rồi, ta không phải bình yên vô sự sao, đừng khóc!” ’

Hạ Tầm vỗ vỗ các nàng vai, hai vị kiều thê lau nước mắt, nhìn sang nhau, xấu hổ quay đầu đi. Hạ Tầm nhìn Minh Nhi, từng bước một đi vào, đầu tiên là vái chào thật dài, Minh Nhi thở nhẹ một tiếng, vội vàng nghiêng người ra, vội la lên: “Ngươi... Quốc Công, ngươi đang làm chuyện gì vậy?”

Hạ Tầm nghiêm nét mặt nói: “Công là công, tư là tư, nên tạ ơn, còn phải tạ ơn!”

Minh Nhi tất nhiên hiểu rõ hắn nói là có ý tứ gì, trong tâm nhất thời ngòn ngọt: “Coi như ngươi có lương tâm, rốt cuộc biết người ta làm tốt!”

Hạ Tầm nói: “Được rồi, đều ngồi đi, quận chúa cũng mời ngồi, vừa vặn có một số việc, nói cùng nhau”.

Tâm hồn thiếu nữ của Minh Nhi nhất thời nhảy dựng lên, trong lòng vừa mừng vừa sợ, vừa vui vừa thẹn: “Hắn muốn nói chuyện gì, không phải là... ?”

Nghĩ đến đây, Minh Nhi nhất thời xấu hổ, hận không thể lập tức chạy đi, hết lần này tới lần

khác, hai chân dường như ghim chặt trên mặt đất, động cũng không động được.

Không ngờ Hạ Tầm ngồi xuống, câu nói đầu tiên đã khiênh nàng thần trí trở về.

"Ta đã xin Hoàng thượng đi giết giặc, ít ngày nữa sẽ đến Chiết Đông, Tổng đốc Sơn Đông, Nam Trực Đài, phủ ứng Thiên, Chiết Đông, Phúc Kiến, binh mã năm tỉnh, chuyên tiêu diệt hải tặc! Ngày mai lên triều, ý chỉ sẽ hạ xuống!"

Tử Kỳ vui vẻ nói: "Tổng đốc năm tỉnh? Tướng công, cái này... cái này chẳng phải còn uy phong hơn so với Quốc Công sao?"

Tiểu Địch cao hứng nhảy lên: "Thiếu gia lại thăng quan sao?"

Tạ Tạ liếc nàng một cái nói: "Quyền lực, thật ra lớn hơn chút so với Quốc Công, nói thăng quan, cũng chưa hẳn!" Nói xong liền chuyển hướng Hạ Tầm, mày ngài cau lại nói: "Tướng công, quyền lực lớn, trách nhiệm tương ứng cũng lớn, Khâu Phúc cũng không phải là người tầm thường, nhưng hắn thất bại thảm hại ở chiến trường Chiết Đông. Tướng công chưa bao giờ mang qua binh, bỗng chốc mang nhiều như vậy binh, có thể thành công sao, vạn nhất thất bại..."

Tử Kỳ và Tiểu Địch vừa nghe, lúc này mới hiểu cũng không phải chuyện gì tốt, Tiểu Địch lập tức khẩn trương nói: "Thiếu gia, nếu không... chúng ta không cần phải cũng được, không đi chiến tranh nhé?"

Hạ Tầm không nói gì, lại đưa ánh mắt nhìn về phía Minh Nhi.

Tiểu nha đầu là sẽ vì hắn mà lo lắng không? Lo lắng? Hay không lo lắng?